

玄門

Bạch Ngọc Sách

YỄN TƯỚNG

Huyền Môn

Yến Trước

Trong thế giới Tiên Hiệp cổ điển, yêu hận tình thù, Thần Ma loạn vũ, con người bị guồng quay của số phận chi phối.

Nhân vật chính tên là Đào Yêu Yêu, một cái tên có vẻ nữ tính, yếu đuối nhưng hần thật ra là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, chính khí ngất trời. Tuy vài lúc trượng nghĩa đến mức ngây thơ mà suýt nữa mất mạng, nhưng không vì thế mà hần từ bỏ bản tâm của mình.

Tác giả viết chậm, trau chuốt từng chi tiết. Hệ thống tu luyện và không gian trong truyện không rộng lớn như trong các thể loại truyện khác. Tuy nhiên thế giới tình cảm với những giằng xé nội tâm, của mối tình tay ba, tay bốn, của tình đồng môn, tình thân chính nghĩa, của sự hi sinh cao cả sẽ đem đến cho các bạn đi từ cung bậc cảm xúc này đến cung bậc cảm xúc khác.

Nếu các bạn đã từng đọc Tru Tiên, từng tiếc nuối vì cái kết có phần hụt hẫng thì đây chính là bộ truyện các bạn nên đọc.

Table of Contents

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)
- [36](#)

- [37](#)
- [38](#)
- [39](#)
- [40](#)
- [41](#)
- [42](#)
- [43](#)
- [44](#)
- [45](#)
- [46](#)
- [47](#)
- [48](#)
- [49](#)
- [50](#)
- [51](#)
- [52](#)
- [53](#)
- [54](#)
- [55](#)
- [56](#)
- [57](#)
- [58](#)
- [59](#)
- [60](#)
- [61](#)
- [62](#)
- [63](#)
- [64](#)
- [65](#)
- [66](#)
- [67](#)
- [68](#)
- [69](#)
- [70](#)
- [71](#)
- [72](#)
- [73](#)
- [74](#)
- [75](#)
- [76](#)

- [77](#)
- [78](#)
- [79](#)
- [80](#)
- [81](#)
- [82](#)
- [83](#)
- [84](#)
- [85](#)
- [86](#)
- [87](#)
- [88](#)
- [89](#)
- [90](#)
- [91](#)
- [92](#)
- [93](#)
- [94](#)
- [95](#)
- [96](#)
- [97](#)
- [98](#)
- [99](#)
- [100](#)
- [101](#)
- [102](#)
- [103](#)
- [104](#)
- [105](#)
- [106](#)
- [107](#)
- [108](#)
- [109](#)
- [110](#)
- [111](#)
- [112](#)
- [113](#)
- [114](#)
- [115](#)
- [116](#)

- [117](#)
- [118](#)
- [119](#)
- [120](#)
- [121](#)
- [122](#)
- [123](#)
- [124](#)
- [125](#)
- [126](#)
- [127](#)
- [128](#)
- [129](#)
- [130](#)
- [131](#)
- [132](#)
- [133](#)
- [134](#)
- [135](#)
- [136](#)
- [137](#)
- [138](#)
- [139](#)
- [140](#)
- [141](#)
- [142](#)
- [143](#)
- [144](#)
- [145](#)
- [146](#)
- [147](#)
- [148](#)
- [149](#)
- [150](#)
- [151](#)
- [152](#)
- [153](#)
- [154](#)
- [155](#)
- [156](#)

- [157](#)
- [158](#)
- [159](#)
- [160](#)
- [161](#)
- [162](#)
- [163](#)
- [164](#)
- [165](#)
- [166](#)
- [167](#)
- [168](#)
- [169](#)
- [170](#)
- [171](#)
- [172](#)
- [173](#)
- [174](#)
- [175](#)
- [176](#)
- [177](#)
- [178](#)
- [179](#)
- [180](#)
- [181](#)
- [182](#)
- [183](#)
- [184](#)
- [185](#)
- [186](#)
- [187](#)
- [188](#)
- [189](#)
- [190](#)
- [191](#)
- [192](#)
- [193](#)
- [194](#)
- [195](#)
- [196](#)

- [197](#)
- [198](#)
- [199](#)
- [200](#)
- [201](#)
- [202](#)
- [203](#)
- [204](#)
- [205](#)
- [206](#)
- [207](#)
- [208](#)
- [209](#)
- [210](#)
- [211](#)
- [212](#)
- [213](#)
- [214](#)
- [215](#)
- [216](#)
- [217](#)
- [218](#)
- [219](#)
- [220](#)
- [221](#)
- [222](#)
- [223](#)
- [224](#)
- [225](#)
- [226](#)
- [227](#)
- [228](#)
- [229](#)
- [230](#)
- [231](#)
- [232](#)
- [233](#)
- [234](#)
- [235](#)
- [236](#)

- [237](#)
- [238](#)
- [239](#)
- [240](#)
- [241](#)
- [242](#)
- [243](#)
- [244](#)
- [245](#)
- [246](#)
- [247](#)
- [248](#)
- [249](#)
- [250](#)
- [251](#)
- [252](#)
- [253](#)
- [254](#)
- [255](#)
- [256](#)
- [257](#)
- [258](#)
- [259](#)
- [260](#)
- [261](#)
- [262](#)
- [263](#)
- [264](#)
- [265](#)
- [266](#)
- [267](#)
- [268](#)
- [269](#)
- [270](#)
- [271](#)
- [272](#)
- [273](#)
- [274](#)
- [275](#)
- [276](#)

- [277](#)
- [278](#)
- [279](#)
- [280](#)
- [281](#)
- [282](#)
- [283](#)
- [284](#)
- [285](#)
- [286](#)
- [287](#)
- [288](#)
- [289](#)
- [290](#)
- [291](#)
- [292](#)
- [293](#)
- [294](#)
- [295](#)
- [296](#)
- [297](#)
- [298](#)
- [299](#)
- [300](#)
- [301](#)
- [302](#)
- [303](#)
- [304](#)
- [305](#)
- [306](#)
- [307](#)
- [308](#)
- [309](#)
- [310](#)
- [311](#)
- [312](#)
- [313](#)
- [314](#)
- [315](#)
- [316](#)

- [317](#)
- [318](#)
- [319](#)
- [320](#)
- [321](#)
- [322](#)
- [323](#)
- [324](#)
- [325](#)
- [326](#)
- [327](#)
- [328](#)
- [329](#)
- [330](#)
- [331](#)
- [332](#)
- [333](#)
- [334](#)
- [335](#)
- [336](#)
- [337](#)
- [338](#)
- [339](#)
- [340](#)
- [341](#)
- [342](#)
- [343](#)
- [344](#)
- [345](#)
- [346](#)
- [347](#)
- [348](#)
- [349](#)
- [350](#)
- [351](#)
- [352](#)
- [353](#)
- [354](#)
- [355](#)
- [356](#)

- [357](#)
- [358](#)
- [359](#)
- [360](#)
- [361](#)
- [362](#)
- [363](#)
- [364](#)
- [365](#)
- [366](#)
- [367](#)
- [368](#)
- [369](#)
- [370](#)
- [371](#)
- [372](#)
- [373](#)
- [374](#)
- [375](#)
- [376](#)
- [377](#)
- [378](#)
- [379](#)
- [380](#)
- [381](#)
- [382](#)
- [383](#)
- [384](#)
- [385](#)
- [386](#)
- [387](#)
- [388](#)
- [389](#)
- [390](#)
- [391](#)
- [392](#)
- [393](#)
- [394](#)
- [395](#)
- [396](#)

- [397](#)
- [398](#)
- [399](#)
- [400](#)
- [401](#)
- [402](#)
- [403](#)
- [404](#)
- [405](#)
- [406](#)
- [407](#)
- [408](#)
- [409](#)
- [410](#)
- [411](#)
- [412](#)
- [413](#)
- [414](#)
- [415](#)
- [416](#)
- [417](#)
- [418](#)
- [419](#)
- [420](#)
- [421](#)
- [422](#)
- [423](#)
- [424](#)
- [425](#)
- [426](#)
- [427](#)
- [428](#)
- [429](#)
- [430](#)
- [431](#)
- [432](#)
- [433](#)
- [434](#)
- [435](#)
- [436](#)

- [437](#)
- [438](#)
- [439](#)
- [440](#)
- [441](#)
- [442](#)
- [443](#)
- [444](#)
- [445](#)
- [446](#)
- [447](#)
- [448](#)
- [449](#)
- [450](#)
- [451](#)
- [452](#)
- [453](#)
- [454](#)
- [455](#)
- [456](#)
- [457](#)
- [458](#)
- [459](#)
- [460](#)
- [461](#)
- [462](#)
- [463](#)
- [464](#)
- [465](#)
- [466](#)
- [467](#)
- [468](#)
- [469](#)
- [470](#)
- [471](#)
- [472](#)
- [473](#)
- [474](#)
- [475](#)
- [476](#)

- [477](#)
- [478](#)
- [479](#)
- [480](#)
- [481](#)
- [482](#)
- [483](#)
- [484](#)
- [485](#)
- [486](#)
- [487](#)
- [488](#)
- [489](#)
- [490](#)
- [491](#)
- [492](#)
- [493](#)
- [494](#)
- [495](#)
- [496](#)
- [497](#)
- [498](#)
- [499](#)
- [500](#)
- [501](#)
- [502](#)
- [503](#)
- [504](#)
- [505](#)
- [506](#)
- [507](#)
- [508](#)
- [509](#)
- [510](#)
- [511](#)
- [512](#)
- [513](#)
- [514](#)
- [515](#)
- [516](#)

- [517](#)
- [518](#)
- [519](#)
- [520](#)
- [521](#)
- [522](#)
- [523](#)
- [524](#)
- [525](#)
- [526](#)
- [527](#)
- [528](#)
- [529](#)
- [530](#)
- [531](#)
- [532](#)
- [533](#)
- [534](#)
- [535](#)
- [536](#)
- [537](#)
- [538](#)
- [539](#)
- [540](#)
- [541](#)
- [542](#)
- [543](#)
- [544](#)
- [545](#)
- [546](#)
- [547](#)
- [548](#)
- [549](#)
- [550](#)

HUYỀN MÔN

Tác giả: Yến Tước

Editor: hikenashi

Thể loại: Tiên Hiệp, Huyền Ảo

Nguồn: voz.vn

DTV-EBOOK.COM

2

Lần đầu tiên Hàn Giang Thu Nguyệt kinh động tới Cô Hồng.

Mây trắng phiêu lãng, cùng gió tập luyện, ánh mặt trời chiếu lên người, cực kỳ ấm áp, cực kỳ ấm áp.

Trên bầu trời Phượng Hoàng lượn quanh, trên thảm cỏ Kỳ Giao uốn lượn.

Nước hồ gợn sóng vi lan, tràn ra sắc thái thần kỳ mềm mại mà mỹ lệ.

Một vị thiếu niên ngồi ở bên hồ, hai mắt ngơ ngác nhìn thẳng về phía trước.

Phong cảnh chung quanh như tranh vẽ, trân cầm dị thú, hẳn hoàn toàn không chú ý, chỉ là si mê như say nhìn qua.

Phía trước thiếu niên ba thước có một thiếu nữ mặc áo tím đang nhẹ nhàng nhảy múa.

Chỉ thấy điệu nhảy nhẹ nhàng, thần thái phiêu dật, khuôn mặt thanh tú tuyệt luân mỉm cười uyên chuyên.

Ánh sáng xuyên thấu quần áo mỏng như cánh ve, da thịt như ẩn như hiện, thân thể yêu kiều kia khiến thiên địa vạn vật cũng buồn bã thất sắc.

Mặt trời dần lặn về phía tây, trăng sáng nhô lên cao.

Thiếu nữ nhảy mệt, đi tới tựa vào thiếu niên ngồi xuống, gối đầu đặt lên gối hắn, ngẩng đầu lên mỉm cười với hắn.

Tư thế quyến rũ lộ ra da đẹp, trong ánh mắt dịu dàng lưu chuyển, lờ mờ lộ quang lóe lên, đó là thần thái ngây thơ nữ hài yêu tới cực điểm lúc thích đến cực điểm của nữ hài tử.

Thiếu niên liếm môi, kiệt lực bình tĩnh lại, hỏi: “Cô nương, cô... cô là ai?”

Thiếu nữ áo tím mỉm cười xinh đẹp, khẽ mở môi đào, đáp: “Gâu Hãn!”

Thiếu niên không hiểu sao kinh ngạc, lại hỏi: “Cái gì?”

Đã thấy thiếu nữ cúi đầu cúi đầu, há miệng cắn cánh tay thiếu niên một cái, cắn tới mức hắt hít một hơi lạnh, cả kinh kêu lên: “Cô nương đây là ý gì?”

Trong chốc lát “Vù vù” tiếng đại tác.

Thiếu niên đột nhiên mở to mắt.

Cái gì Chân Hoàng, Kỳ Lân, hồ nước cỏ cây, bỗng dung vô ảnh vô tung.

Vật trước mắt miệng rộng chảy nước miếng, đầu lưỡi đỏ ngầu dài lâu, rõ ràng là một con chó vàng to lớn tràn đầy vết cào trên người.

Cửa hàng phía sau mở cửa, một gã tiểu nhị dáng vẻ như hán tử vác vác cửa, nhìn thiếu niên, khinh bỉ nói: “Quản nuôi chó sủa cô nương, thật sự là trong mắt tình nhân xuất hiện Tây Thi.”

Thiếu niên đứng lên, lúc này mới hiểu được chỉ là một giấc mộng.

Hắn lắc đầu khẽ thở dài, không để ý tới tiểu nhị trêu chọc, dọc theo con đường chậm rãi đi về phía trước.

Chính trị tháng chín tháng chín, nắng sớm nơi chân trời hơi xuất hiện, sương mù tràn ngập tràn ngập trong thành thị.

Các nơi chợ còn chưa khai trương, trong đường phố vắng ngắt thanh minh.

Thiếu niên đi một lát, chỉ cảm thấy buồn ngủ mông lung, trong đầu luôn hiện lên thân ảnh thiếu nữ áo tím.

Trong lúc bất giác, hắn đi tới bên cạnh một tòa lầu thấp, quay đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, nơi này không có cửa hàng đương trường, cũng không có ác khuyển quấy rối, thế là quần chặt quần áo rách rưới, tìm góc tường lưng còng ngã xuống ngủ say.

Người thất vọng, hưởng thụ lớn nhất là mơ một giấc mộng đẹp.

Quả nhiên, vừa mới chợp mắt, thiếu niên đã cảm thấy gió thơm lượn lờ, bỗng bèn như bay vào Thiên Cung.

Chợt thấy một người đứng trước mặt, chăm chú quan sát, lại là thiếu nữ áo tím kia! Tiểu dung như cũ đáng yêu, đáng vẻ vẫn

ôn nhu như cũ.

Lần này thiếu niên lưu ý, từ đầu đến chân cẩn thận quan sát, phát hiện nàng mỗi sợi tóc đều rõ ràng có thể phân biệt, đâu là huyền ảnh trong mộng, rõ ràng là chân nhân sống sờ sờ!

“Không phải là Đại Hoàng cầu thành yêu tinh, báo mộng cho ta chứ?” Vừa mới toát ra ý nghĩ này, thiếu niên đã hối hận không ngừng, thiếu chút nữa tự vả vào miệng mình —— cô gái băng thanh ngọc khiết như vậy, có thể nào liên hệ với cầu tinh?

Thiếu nữ kéo cổ tay hắn, chậm rãi dẫn hắn đi tới.

Thiếu niên đưa mắt nhìn chung quanh, không khỏi đại kinh thất sắc.

Hóa ra đây là động phòng của vợ chồng tân hôn, Lương Tru chạm rồng khắc phượng, đồ gia dụng đỏ au, khắp nơi dán đầy chữ “Chúc mừng”.

Thiếu niên kinh hỉ tập hợp, hỏi: “Hôm nay là ngày chúng ta thành thân?”

Thiếu nữ áo tím gật gật đầu, dắt hắn ngồi xuống đầu giường.

Tú bị giường lụa mềm, xúc tu sinh ra ầm ập.

Trên người thiếu nữ tản mát ra từng sợi u hương, làm cho người hôn phi phách túy tiêu.

Nàng kéo tay phải của thiếu niên, động tác mềm mại, dẫn dắt hắn vươn vào trong áo lót của mình, lên, lại lên, cho đến trước ngực... Thiếu niên cảm thấy đầu ngón tay mềm mại, lòng bàn tay mềm mại như bông bông.

Trong lòng hắn phanh phanh nhảy lên, một trận trời đất quay cuồng, một trận quay cuồng.

Chúc hoa chớp động “Bốp” một cái, hắn bỗng nhiên giật mình, nhớ lại câu nói quan trọng nhất kia, vội vàng lớn tiếng hỏi: “Cô nương, xin hỏi phương danh của cô...”

Cô nương còn chưa trả lời, lập tức “Soạt” một trận canh nóng hắt xuống.

Thiếu niên tỉnh táo lại, ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy trong cửa sổ lầu thấp bé thò ra một nữ nhân mặt ngựa, lụa thô sờ trường

che miệng cười quái dị.

Nữ nhân mặt ngựa giờ chầu gối nhỏ trong tay lên, cười nói: “Ồ, sáng sớm tìm cô nương? Tiểu huynh đệ thật có hứng thú, lão nương đưa người rửa chân uống nước, ha ha ha.”

Lầu chân thấp là kỹ viện nhỏ, “Cô nương” cũng là tục danh của kỹ nữ.

Thiếu niên cư trú tại nơi uế địa, miệng nói ra lời Lãng ngôn, khó tránh khỏi bị một ít tai bay vạ gió.

Hắn đứng dậy vuốt vuốt tay áo, ngửi ngửi quần áo ướt, trong hương phấn son xen lẫn mùi tanh hôi, có thể là nước chân của nữ nhân giặt giũ.

kỹ nữ kia vẫn ngửa trước ngã sau, miệng đầy răng nanh so với thiếu nữ trong mộng, trông rất giống La Sát Quỷ Mẫu da người.

Thiếu niên nhú mày lắc đầu, thở dài nói: “Lưu Niên bất lợi, đáng đời ta không may.”

Hắn vén vạt áo lên lau chùi, tranh thủ thời gian rời khỏi lầu dưới chân thấp.

Càng chạy càng mê man, trong đầu tất cả đều là tiêu dung mạo của thiếu nữ áo tím.

Chợt đứng vững chân, hắn lẩm bẩm: “Tuyệt đối là mộng! Bộ dáng của nàng ta đời này đều không quên được, nếu trong mộng ảo ảnh, sao có thể khắc sâu như vậy?” Đầu ngón tay Côn Bằng còn sót lại mùi thơm của thiếu nữ, da mặt hắn phát sốt, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp mềm mại.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, dần dần đi tới cuối con đường dài.

Bên phải tiếng sóng lớn khuấy động, cuồn cuộn lao nhanh đến Nghiêu Giang liên tục phía chân trời.

Gió sông lạnh thấu xương thổi tới, lạnh đến mức thiếu niên run cầm cập.

Dù muốn nằm mơ nhưng không thể ngủ được, hai tay thiếu niên ôm khuỷu tay, mặt hướng mặt sông xuất thần, chợt nghĩ

đến một giọt nước, mặc kệ lưu chuyển thế nào, cuối cùng vẫn sẽ tìm đến biển cả.

Nếu ta có duyên với nàng, đời này tất có thể gặp mặt.”

Nghĩ đến đây, thiếu niên một trận xúc động, chỉ tay lên trời kêu to: “Bất luận là người hay yêu, chỉ cần nàng ở trên đời này, ta nhất định phải tìm...” Còn chưa dứt lời, trước mắt Kim Tinh xông loạn, trong bụng vang loạn “Chít chít chít”.

Thiếu niên hít một hơi thật sâu, tìm kiếm chút đồ ăn quan trọng hơn, lấp đầy bụng, mới có kinh phong nhớ mỹ nữ.” ghìm chặt đai lưng, tránh đầu đi về phía chợ.

Bờ sông Diên Hữu có một ngôi Nhị Vương miếu, chính là nơi tế tự cha con Tần Bân triều Lý Bân bày ra.

đập bình trước miếu rộng rãi, xưa nay thương buôn bán tụ tập lại tập.

Thiếu niên chậm rãi đi tới nơi đây, giương mắt chỉ thấy lò lửa đỏ sao lấp lánh, cò Côn Bân như rừng, cò Côn Bân.

Những quán ăn kia, tửu quán, quán trà nối tiếp san sát, bán thịt chín, bán bánh bao, bán bánh bao, quầy hàng lớn nhỏ có gần trăm gia đình, hương thơm thịt rượu theo gió tràn ngập, dẫn dắt du khách dừng chân lưu lại liên tục.

Trần thế mịt mù, biển người mênh mông, tìm kiếm phương vị thiếu nữ áo tím nơi nào?

Thiếu niên mờ mịt nhìn ra phương xa, lắc đầu nhàn nhạt cười khổ, âm thầm trách mình suy nghĩ lung tung.

Đưa tay sờ vào túi áo, chỉ còn lại năm đồng tiền lớn, cười nói: “Vừa vặn mua năm cái bánh bao.

Hắc hắc, bánh bao nóng hằm xuống bụng, quanh thân thư thái, hơn hẳn mộng đẹp hoàng lương không vui.” Hạ quyết tâm, bước nhanh về phía mì quán ăn.

Đúng lúc này, cách đó không xa có người kêu lên: “Trời có Đại Lục Cửu, bàn tính nhân gian, nếu gặp chuyện kỳ lạ, hỏi Vương Bán Tiên ta.”

Tâm niệm thiếu niên vừa động, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bên cạnh quán cá đặt một cái bàn bát tiên, bên cạnh bàn chống ngụy trang, viết “Quan tương tự”, không gì không linh nghiệm “Tám chữ đen”

Sau bàn ngồi một lão đầu mặt cua, mấy cái râu vàng, dong đưa tính toán lung tung: “Hạo họa phúc, vắn hung cát, gia tài mất hết, ngư mã lạc, mọi chuyện không gì không biết.”

Thiếu niên tay sờ đồng tiền, do dự một lúc lâu, bỗng nhiên cắn răng quyết liệt “Thôi, thôi, việc này không rõ, ta ăn cơm cũng không thơm.” Lập tức đến gần bàn, chấp tay chào lão đầu, nói: “Tiên sinh mời.”

Lão đầu híp mắt lại, thoáng nhìn quần áo thiếu niên lam lũ, ái lý không đề ý nói: “Người tính mạng?”

Thiếu niên hỏi: “Vừa rồi nghe tiên sinh giảng, ngư mã có thể đoán được lạc, xin hỏi có thể đo lường được người không?”

Lão đầu nói: “Phụ thân mất, vẫn là mẫu thân chạy rồi? Nhân lúc báo cáo quan, chớ trì hoãn việc làm ăn của ta.”

Thiếu niên im lặng không nói gì, lấy ra năm đồng tiền lớn, lần lượt xếp ở bên cạnh bàn.

Lão gia hỏa thấy tiền mở mắt, gạt bàn tính, háng giọng một cái, nghiêm mặt nói: “Tiểu ca, muốn khảo thí là chuyện gì?”

Thiếu niên lúng túng nói: “Việc này quá quý quyết, không biết nói ra từ đâu.”

Lão già đánh giá hần từ trên xuống dưới, nói: “Vậy thì từ từ giảng đạo.”

Ừm, ta xem tướng mạo của Tiểu ca, quả thật là con cháu nhà tốt.

Bởi vì tránh né tai họa, rời nơi xa xứ, từ hồ nam lưu lạc đến bốn sông.”

Thiếu niên lộ vẻ kinh hãi, gạt đầu nói: “Thật sự là Vương Bán Tiên, nửa điểm cũng không tệ.

Ta thật sự là tị nạn đến tận đây, không hẹn dùng hết sạch mà quán lấy.”

Kỳ thật chỉ dựa vào khẩu âm, ai cũng biết hần là người Hồ Nam; lại nhìn y phục của hần, tuy rằng rách nát, vải vóc lại tốt,

không giống ăn mày quần bách thời gian dài.

Vương Bán Tiên âm thầm cười trộm, suy nghĩ “Tiểu tử này không rõ đời, hơn phân nửa là quay đầu rời nhà.” Muốn thăm dò lai lịch của hắn, liền nói: “Đã hỏi chuyện quý quyết, trước nói rõ nguyên nhân trước sau, tiểu ca báo lên tính danh đi.”

Thiếu niên đáp: “Tiểu khả họ Đào, tên Yêu Yêu, người Hồ Nam Vũ Lăng.”

Vương Bán Tiên cười thầm cái tên rất cổ quái, gặp chuyện chỉ để ý bỏ trốn mất dạng, há không mềm lòng? Có thể thấy được phụ mẫu cũng ngây ngốc.” Lại hỏi: “Quý canh bao nhiêu? Sinh ra lúc nào?”

Đào Yêu Yêu trả lời: “Năm nay mười sáu tuổi.

Bốn tháng mười lăm giờ sinh hạ.”

Vương Bán Tiên híп mắt lắс đầu, cô làm ra vẻ huyền bí nói: “Giờ Dần thuộc âm, thuộc tính mộc của bản họ, nên coi âm khí phạm đào hoa, hỏi có liên quan đến phong lưu tình sự không?” Trong miệng bịa chuyện, trong lòng thầm nghĩ “Tiểu tử đầu trọc mới biết tình vị, ngoại trừ những gút mắc giữa nam nữ, trong đầu còn có thể chứa những gì.”

Đào Yêu Yêu hơi chần chờ, nói: “Tiên sinh cao minh, chắc hẳn có thể giải đáp nghi vấn giúp ta.

Lại nghe ngọn nguồn: Trong nửa tháng gần đây, ta thường mơ thấy cùng một nữ tử, dung mạo cực đẹp thanh tú, cử chỉ không khác gì chân nhân, không mở miệng nói chuyện...” Nói rõ tình huống trong mộng, hỏi thăm kỹ càng: “Vạn Vọng tiên sinh chỉ giáo, đi đâu tìm nữ tử áo tím kia?”

Vương Bán Tiên vừa ngậm một ngụm trà, suýt nữa phun ra ngay tại chỗ, cười thầm “Người trẻ tuổi tác xuân mộng là chuyện thường, tên ngốc này lại coi là thật!” Thần sắc trên mặt nghiêm nghị, trịnh trọng nói: “Tính mệnh khó lường, may mà tiểu ca gặp phải ta.

Đợi ta bắt đầu đạo từ đầu, bản thành thường có hồ yêu quấy phá...” “

Một lời không nói mấy, Đào Yêu Yêu vội vàng nói: “Nàng có tình thật ý với ta, tuyệt đối không phải hồ ly tinh gì!”

Vương Bán Tiên lại đổi giọng nói linh tinh, một hồi nói là nữ quý, một hồi còn nói Sát Thần.

Đào Yêu Yêu lắc đầu liên tục, phủ nhận một cách hoàn toàn.

Vương Bán Tiên không kiên nhẫn, thầm nghĩ “Năm đồng tiền lớn lãng phí rất nhiều nước bọt của ta, nhân lúc còn sớm đuổi hẩn đi!” Cầm lấy bàn tính, dùng dùng gõ hạt châu, trềng mắt giả ý nói: “Khó trách đạo khó dò, nguyên lai là Tử Vân tiên tử cùng cha người mượn duyên không còn, vì vậy hiển linh báo mộng với người.

Tử Vân tiên tử chính là tiên nữ suy nghĩ hạ giới, nam tử có căn khí tuyệt hảo mới có thể gặp.”

Đào Yêu Yêu nửa tin nửa ngờ, nói: “Cha ta? Ta còn chưa xuất thế thì cha ta đã chết, ông ấy có duyên phận gì với tiên nữ?”

Vương Bán Tiên nói: “Thiên Cơ không thể tiết lộ, hưởng hồ lão tử còn phong lưu nợ nần, làm nhi tử sao dễ nghe ngóng?”

Đào Yêu Yêu bị ngăn chặn câu chuyện, không tiện hỏi, nói: “Phiền tiên sinh chỉ điểm, làm sao bái kiến Tử Vân tiên tử?”

Vừa lúc có một tiểu cô nương đỡ lấy lão bà bà, run run tác tác sách đến hỏi Bặc.

Vương Bán Tiên vội mời chào sinh ý, qua loa nói: “Ra khỏi thành tây hành bốn mươi dặm, gặp chuyện may mắn, đi nhanh đi.”

Đào Yêu Yêu xoay người đi hai bước, lại trở về nói: “Nếu không tìm thấy tiên tử kia, thì nên làm thế nào?”

Vương Bán Tiên nói: “Một ngày không tìm thấy, tìm hai ngày; một tháng không tìm được, tìm hai tháng.

Nếu hai tháng không có kết quả, người cứ việc trở về đập phá sạp hàng của ta.”

Tính toán quy củ bói toán, nửa tháng là phải đổi sân đấu.

Có chút đoán mệnh tiên sinh du tẩu bốn phương, chính là sợ Cố chủ sự sau này truy cứu tính toán so đo.

Nếu bảo hai tháng sau nghiệm chứng kết quả xem bói, đến lúc đó tìm ai đây? Đào Yêu không biết môn đạo, nghe Vương Bán

Tiên ngôn từ xác thực, trong lòng cũng cảm thấy bình yên, may mắn rốt cuộc thăm dò được tung tích thiếu nữ áo tím.

Lập tức xác định phương hướng, sai bước đi về thành tây.

Thời gian nửa chén trà nhỏ công phu, chân chân bủn rủn, đi không nổi nữa.

Đào Yêu Yêu lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ: “Sớm biết hai đồng tiền còn lại mua bánh nướng cũng tốt, giống như cái bánh nướng này vậy, vẻ mặt đói khát, gặp tiên tử cũng là khinh nhờn.” Nhìn thấy đầu người ở quán ăn đối diện nhón nháo, trên bàn treo thịt dê mập mạp, trong khay trước bàn sau bàn đựng đầy móng heo, con vịt dán, thịt bò kho tàu, bánh thịt trâu nướng, hít mũi phẹt phẹt.

Đào Yêu Yêu nuốt nước miếng, hận không thể từ trong cổ họng bay ra móng vuốt.

Đang nóng mắt, chợt thấy có một tên ăn mày chạy đến trước bàn, năm ngón tay như sợi than thò vào trong bát, lập tức cười hi hi chạy ra vài bước.

Khách nhân ăn mì kia chê bẩn, lại không tiện đuổi đánh tiểu hài tử, đành phải buông bát xúc án đẩy ra mà đi.

Tiểu ăn mày đại công cáo thành, gần đây vợ vết mỳ, “Chò khè khè” ăn rất không được tự nhiên.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Đây cũng là một cách hay, chính là không quân tử tướng lẫm.” Lại nghĩ tới chuyện quân tử gì đó, tiểu nhân, chua xót buồn cười! Thường ngôn nói “Chó cùng rút giậu, thỏ vội cắn người”, người đói bụng đâu phải chú ý nhiều như vậy? Ăn no mới có sức tìm tiên nữ.” Nghĩ tới thiếu nữ áo tím, nhất thời dũng khí tăng gấp bội.

Đào Yêu Yêu định nhìn trộm, nhìn thấy tiểu nhị ở quán cơm chuẩn bưng một cái nồi đồng, cẩn thận đặt ở phía trước quầy.

Trong nồi nặng nề, mùi dầu thơm ngào ngạt, chắc hẳn chứa đầy mỹ vị món ngon.

Kỳ thật chủ nhân tiệm cơm này tin phật, mỗi ngày điểm đèn đại dương niệm kinh, trong nồi kia chính là dầu hỏa nung nấu đến mức nóng bỏng.

Đào Yêu Yêu giáo Tâm không dám nhìn kỹ, sai bước chạy tới, thò tay cầm thẳng vào đáy nồi, lập tức một Phật xuất thế, hai Phật thẳng thiên, kêu to: “Mẹ ơi!” Nhảy lên rồi quay đầu bỏ chạy.

Tiểu nhị tiệm cơm kinh ngạc, thầm khen người này có gan, dám tay trần vớt chảo dầu.

Đào Yêu Yêu nhanh chân chạy như điên, chạy qua cầu nam đến đường phố hưng hóa, vừa rồi dừng bước thở dốc, giơ tay lên xem, da thịt toàn bộ sưng đỏ rồi.

Tính tình hăn rộng rãi, cũng không quá để ý, cười khò nói: “Trộm gà không được, ăn cắp, hỏi thế gian ” hời” là vật gì, trực tiếp dạy người gieo gió gặt bão?” Sau nửa ngày lăn lộn lại không cảm thấy quá đói, đi bộ dọc đường.

Phố xá gần sát ngoại thành, xa xa không phồn hoa bằng trong thành.

Hai bên lâu các tuy nhiều, nhưng đều là chỗ ngồi của quán trà, quán trà, thanh tĩnh thanh nhã đàm luận.

Giờ phút này sắc trời còn sớm, buổi trưa sau mới có khách uống trà đến chào hỏi.

Trong quán trà đường, chỉ ngồi mấy người không nhàn rồi.

Đào Yêu Yêu nhắc đến “Tử Vân tiên nữ”, tiện đường đi về phía tây nửa dặm, cửa thành có thể nhìn thấy cửa thành xa xa.

Chợt nghe thấy có người cao giọng trầm trồ khen ngợi, quay đầu nhìn lại, trong quán trà ven đường có một thiếu niên áo lam, bao tay đính đồng hộ cổ tay, hông đeo bảo kiếm năm thước, một bộ trang phục của công tử Võ Sinh.

Thiếu niên này ngồi dựa bàn thưởng trà, đang lắng nghe lão tiên sinh giảng bình thư, nghe đến chỗ náo nhiệt, vỗ bàn tán thưởng không ngừng.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy trên bàn bày đầy đậu phộng, bánh ngọt, bánh ngọt, hạt vừng các loại bánh điểm tâm, bất giác miệng đầy nước miếng, lửa đói trong bụng hừng hực thiêu đốt, thầm nghĩ “Ăn trộm không thành, dứt khoát che miệng ăn vụng.

Lúc trước con trai của Khổng lão phu chu du các nước không chết đói, toàn bộ nhờ vào miệng nhu thuận, ở khắp nơi mông lung ăn uống.”

Bàn tính đã định, chậm rãi gần cạnh bàn.

Thiếu niên áo lam tập trung tinh thần lắng nghe, không chú ý có người đi tới.

Quán trà đang lúc thanh đạm, khó có khách quan tham gia, tiên sinh tọa đường phần chần tinh thần, vỗ gối kinh đường vang lên tiếng vang “Bốp bốp”, nước bọt tinh tử bay ra xa năm thước.

Hắn đang giảng 《Cửu Thiên Huyền Vũ đẹp Ma Chí》 —— Chân Vũ Đại Đế suất lĩnh Quy Xà Nhị Tướng, mời các lộ thần tiên, cùng tứ phương yêu ma quỷ quái đánh đến khí thế ngất trời.

Thiếu niên áo lam liếm liếm miệng, thần sắc tràn đầy kích động muốn thử.

Đào Yêu Yêu nghiêng người ngồi xuống, tay phải dịch chuyển trên mặt bàn, đầu ngón út câu lấy bánh ngọt mây, một chút xiu câu đến trước mặt.

Tiền sĩ pha trà nhìn thấy, hai mắt trùng một cái.

Đào Yêu Yêu vội vàng giả bộ như nghe đọc sách, vỗ tay hô to: “Được! Hay lắm! Hay lắm! Hay lắm! Đúng là Liễu Kính Đình phục sinh!”

Thiếu niên áo lam nghiêng đầu, phát hiện phía đối diện có thêm một người, hỏi: “Huynh đài thích nghe sách sao?”

Đào Yêu Yêu gật đầu liên tục, khoác lác nói: “Thích, quá thích.

Chú nhỏ thích đánh giá sách, từng lập tọa tả minh viết: ” thà rằng ăn không thịt, không thể ở không.”

Bởi vậy không có sách để đọc.”

Thiếu niên áo lam ôm bụng cảm khái, đang muốn tìm người đàm luận, lúc này mới vui vẻ nói: “Vậy huynh đài biết rõ “Huyền Vũ Đãng Ma Chí” rồi sao? Trong thư tràng sách có rất nhiều sách thần ma quái chi thư, giống như Phong Thần Bảng

Yêu Ký vân vân, có thể bàn luận về Tiên gia pháp thuật, “Liệt Ma Chí” là đặc sắc nhất...” Lại nói vị tiên nhân kia di tinh hoá đầu, vị thần tướng kia không gì không phá nổi, các loại pháp bảo có gì kỳ diệu, Lâm tổng như mấy nhà trăn quý.

Thâm lải nhải hơn nửa ngày, thiếu niên bùng lên một cái chén uống trà.

Đào Yêu Yêu nhân cơ hội đem bánh ngọt bỏ vào miệng, thấy đối phương không chút để ý, lại ăn một miếng đường tạt sắc, nghĩ thầm “Vị lão huynh này tính tình thẳng thắn, làm người không tệ...”

Chỉ là si mê tiên thuật, miệng nói vậy.”

Thiếu niên buông chén trà, than thở: “Đáng tiếc bình thư tuy tốt, khó thuật lại oai phong của Huyền Môn nhi nữ.

Thế ngoại tiên hiệp tung hoành tam giới, biến mây như sao băng, đủ loại thần công đạo pháp, phi phàm người có thể tưởng tượng.”

Đào Yêu Yêu nuốt một miếng bánh hạnh nhân xuống, tiếp tục nói: “Huynh đài nói rất đúng, tục ngữ có “Thi lừa của thần tiên, không làm Hoàng đế ngự mã”

Nếu có thể bầu bạn với Thần Tiên vân du thiên nhai, tiêu dao tự tại, lại trường sinh bất lão.

Không giống như quanh năm lao động, khom lưng vì năm đầu gạo?”

Thiếu niên cười rạng rỡ, vỗ tay kêu lên: “Nói hay lắm! Thích hợp tri kỷ, nhân sinh đại hạnh cũng được! Tại hạ ôm ấp trong ngực, có thể nghiêng về phía anh.” Lập tức Mệnh Trà tiến sĩ thu hồi chén trà, lại kêu kê rượu và thức ăn.

Cách cửa quán trà có một quán rượu nhỏ, mời chào hai tiếng, chạy bàn lớn chén nhỏ của đường chủ bùng tới.

Trong khoảnh khắc rượu nóng thức ăn cùng đủ, vừa nghe sách nói chuyện.

Hai người trao đổi tính danh, tuần tự xưng huynh gọi đệ.

Thiếu niên áo lam họ Lục tên rộng rãi, năm nay mười tám tuổi, tổ tịch Quảng Đông Tuyên Châu, đời kiếp đều là thương

nhân buôn bán vận rủi, gia đạo mười phần giàu có.

Đào Yêu Yêu không muốn nói nhiều về thân thế của mình, miễn cưỡng đáp ứng mấy câu, chuyển đề tài nói: “Lục huynh ngàn dặm nhập xuyên, chắc là có chuyện quan trọng.”

Lục Tùng nói: “Thật không dám giấu, ngu huynh đến Tứ Xuyên là chuyện cầu tiên.

Nghe nói Thục Sơn Huyền Môn thần dị, ngu ý bái sơn nhập sư.”

Đào Yêu Yêu ngạc nhiên nói: “Cầu Tiên? Bái sư? Vậy học cái gì?”

Lục Tùng nói: “Học tiên thuật a...”

Lúc trước tiên phụ lái thuyền ra biển, sóng gió đánh lật tung thuyền, may mà vị tiên khách này đã đi ngang qua đại sư Loạn Trần, thi triển pháp thuật cứu được tiên phụ.

Từ đó về sau tiên phụ cảm hoài ân đức tiên nhân, thường nói nếu không phải trong nhà có vợ con già trẻ, nhất định sẽ theo tiên nhân học đạo.

Ngu huynh nghe qua loa từng ngày, kính ngưỡng rất lâu với Thục Sơn Tiên Nhân.

Hiện giờ tổ nghiệp do đại ca trong nhà chương quản, ta rơi vào thanh nhàn, vừa vãn cầu tiên, cũng coi như đền tâm nguyện của tiên phụ thân.”

Lời nói của hắn, âm thầm lắng đầu, nghĩ thầm: “Ta ăn đồ của hắn, không thể cứ nịnh nọt mãi, phải khuyên hắn hai câu chính lý.” Để chén rượu xuống, nghiêm mặt nói: “Thứ cho tiểu đệ mạo muội, đương kim con cháu thân sĩ đều lấy khảo cầu công danh là chính nghiệp.

Lục huynh tướng mạo đường đường, khí độ lỗi lạc, đang nên khoa cử đạt tới thứ thứ, cạnh Quang Vinh Môn.

Sao lại si mê pháp môn quái lực loạn thần?”

Lục Tùng thở dài: “Ai, có câu “Khảo khảo, thiên quân vạn mã qua cầu Độc Mộc”, công danh như dễ như trở bàn tay, thế gian cũng không có nhiều con mọt sách như vậy.

Nhị ca nhà ta từ nhỏ đã đọc khổ, cả ngày vùi đầu vào làm văn tự.

Sau đó thật vất vả mới trúng tú tài, đưa vào kinh thành thái học tiến tu, kết quả trừ tám cổ văn ngoại vạn sự không hiểu, ngay cả trứng gà cũng không biết làm thế nào mở ra, còn muốn người khác dạy hẳn đánh vỡ vỏ trứng.

Người xem, đọc sách có tác dụng gì?”

Đào Yêu Yêu nheo mắt, vò đầu nói: “Dù sao cũng còn tốt hơn là cầu tiên...”

giao tiếp với Tiên gia sẽ chỉ khiến người phiền phức quần thân, muốn cũng không thể bỏ qua được.”

Lục Tùng nói: “Nghe khẩu khí hiền đệ, tựa hồ thâm hậu với Tiên gia?”

Đào Yêu Yêu tự nhiên lờ miệng, vội nói: “Ta nói vậy, Lục huynh đừng coi là thật.”

Lục Tùng nâng chén uống cạn, đưa tay khẽ vuốt bảo kiếm, thản nhiên nói: “Hiền đệ quá coi thường Huyền môn rồi.

Trong đó có bao nhiêu hào kiệt, thân mang dị thuật trăm yêu trừ ma.

Ta có thể học được bản lĩnh của bọn họ, chắc chắn quét sạch mọi chuyện bất bình nhân gian!”

Đào Yêu Yêu ngăn người, hỏi: “Tiệt sạch bất bình?”

Lục Tùng thần sắc sục sôi, xúc động nói: “Đúng vậy! Hành hiệp trượng nghĩa, chúng ta không thể đổ cho người khác! Ta nếu học tiên thành công, ngày sau tất nhiên sẽ giúp chính mình khu tà, muôn lần chết không từ!” Dứt lời đàn kiếm ngâm nga, hát lên Thi Thi —— “Mười năm mài một kiếm, Sương Nhận chưa từng thử, hôm nay đem thị quân, ai làm chuyện bất bình!”

Đào Yêu Yêu Yêu trầm ngâm: “Người ta cầu tiên là vì hành hiệp, ta cầu tiên là vì mỹ nữ trong mộng, thật sự là cao thấp tự phân.” Da mặt ửng đỏ, lau qua má, giả vờ nói: “Rượu ngon, kinh lực thật lớn.”

Lục Tùng mỉm cười, nói: “Huynh đệ sắc hàn bạc, chắc hẳn bị vây khốn ở nơi này.

Ta có chút lễ nghi đưa tiễn, hiền đệ hay là sớm về nhà thôi.

Giang hồ hiểm ác, loại người yếu đuối sợ phiền phức như hiền đệ, tốt nhất ở nhà đọc sách thủ nghiệp.” móc ra mấy khối bạc vụn, ném vào giữa bàn.

Đào Yêu Yêu cũng không từ chối, nâng tay ôm bạc vào lòng, cười nói: “Đa tạ ban thưởng hậu hĩnh.

Lục huynh suất lĩnh khảng khái, còn cần phải quản tốt túi tiền, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào kết cục của tiểu đệ.”

Lục Tùng khẽ nhướn mày, hỏi: “Hiền đệ cũng yêu người nghèo?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đúng vậy, lúc ra ngoài ta cũng có tiền, sau này gặp phải người nghèo liền bố thí, tí mĩ lắm cũng hóa thành nghèo rớt mùng tơi rồi.”

Lục Tùng nói: “Khó trách hai ta hợp ý, lại có lòng hiệp nghĩa tề thế.”

Hai người gật đầu, chợt đồng loạt cười to, rất có ý hận gặp nhau hận muộn.

Nói về hiểu biết các nơi, Lục Tùng thoải mái bàn luận cao xa, hào hùng phấn chấn, Đào Yêu Yêu chỉ còn lại có thể gật đầu tán thưởng.

Đang nói chuyện náo nhiệt, bỗng nhiên trong phố truyền đến tiếng khóc ào ào, xen lẫn thanh âm “Đinh đương” thiết khí kéo dài.

Hai người Lục Đào dừng chén nhìn lại, chỉ thấy từ đầu phố đi tới hơn ba mươi nữ hài tử, lớn mười ba mười bốn tuổi, tiểu nhân còn chảy nước mũi, tay chân đều mang xiềng xích, hai bên theo sát mấy tên hán tử áo xanh, từng người như sói như hổ, quơ roi da đuổi đám người qua hai bên xem.

Đào Yêu thấy thế sinh nghi, nói: “Kỳ quái, tiểu hài tử cũng thành tù phạm? Quan phủ bắt lầm người rồi phải không?”

Tiến sĩ trà nóng rượu bên cạnh tiếp lời: “Đâu phải quan phủ bắt người a.

Những cô bé này, là cưỡng đoạt từ thôn trang phụ cận, tất cả đều là nữ nhi trong sạch của gia đình.”

Hai người kinh hãi, hỏi: “Quang Thiên Hóa Nhật, cướp người còn dám rêu rao khắp chợ?”

Trà tiến sĩ khoát tay, ra hiệu không được nghe ngóng nhiều, ngược lại trốn vào bên trong bếp phòng trốn đi.

Tọa đường tiên sinh cũng im hơi lặng tiếng, ôm gia thập cúi đầu chuồn đi.

Lúc này những nữ đồng trên đường kia không đi nổi nữa, liên tiếp ngồi ba ghế đổ lên phiến đá xanh.

Đám hán tử giờ roi đánh nhau, phía sau đi tới một nam nhân thanh niên, tay áo bào trắng, uy phong bát diện, giống như đầu mục cầm đầu, khoát tay quát bảo ngừng các đại hán: “Các nàng là linh vật thượng sư dùng để luyện công, cần phải cẩn thận áp giải vận chuyển.

Sáng nay mọi người lên đường sớm, tạm thời nghỉ ngơi một lát.”

Đào Yêu Yêu nghe vậy kinh nghi, kéo tiến sĩ Trà ra ngoài hỏi tình hình cụ thể.

Trà tiến sĩ liên tục lắc đầu, chính là không nói.

Đào Yêu Yêu nhíu mày nói: “Nếu là con gái của Lương gia, vì sao lại bị xích sắt trói chặt? Cường nhân hành hung trên đường, lảng giềng lảng giềng đều khoanh tay đứng nhìn, đây là phong tục của bốn sông các ngươi sao?”

Tiến sĩ Trà nhìn áo rách của hắn, cười lạnh nói: “Khách quan, đánh Thu Phong ăn uống cũng thôi đi, quản nhiều việc gì.”

Đào Yêu Yêu lấy ra ngân lượng trong lòng bàn tay tiến sĩ trà, nói: “Nói với ta thanh nguyên do, bạc là của ngươi.” Lục Tùng cảm thấy không vui, thầm nghĩ “Ngươi thật hào phóng, ta đưa tiền cho ngươi, đổi mặt với tinh quang.”

Trà tiến sĩ ước lượng bạc, đủ hai lượng, nuốt “Ừng ực” một ngụm nước bọt, cười chất đống nói: “Khách quan là người xứ khác, tuyệt đối đừng trêu vào mầm họa, hành thị bản địa hung hiểm vô cùng.” Nam tử mặc áo bào trắng kia bĩu môi, hạ giọng nói: “À, đó là công tử hào môn bản thành.

Tên là Chu Thiên Tuế, trong nhà có mấy ngàn môn khách, vàng bạc châu báu chất đống cao hơn núi, trong phạm vi trăm

dậm không người dám nhìn thẳng hấn.”

Đào Yêu Yêu hỏi: “Bọn họ bắt nữ tử làm gì?”

Trà tiên sĩ tay khép môi, lặng lẽ nói: “Chu công tử cha già Chu Thượng Nghĩa, chuyên thích đạo thuật, nghe đồn là chương môn của Thanh Thành phái thuộc Đạo Tông.

Gần đây Chu lão gia bái một Hạo tăng làm sư phụ, ở Xuyên Tây Kim Luân tự, gọi là “Nhu Ý Tiên Tát Già Đa Ba Pháp Vương”, muốn xử nữ hài chưa kịp tu luyện pháp thuật của Đào Ngột.

Vì vậy Chu công tử dẫn người các thôn vợ vét La Đồng Nữ, cách mỗi mấy ngày lại muốn gửi đi.”

Đào Yêu Yêu hỏi: “Pháp thuật gì mà phải dùng đồng nữ tu luyện?”

Tiền sĩ Trà lộ vẻ khó xử, than thở: “Tình hình nội bộ, tiểu dân chúng ta sao có thể biết được? Ừm, những gia chủ mất con gái kia, cũng từng tìm kiếm khắp nơi... Sau này ngược lại tìm hài nhi, trần truồng ngang ngược nơi hoang dã, khi còn sống đều bị gian ô, tử trạng cực kỳ thê thảm... Ài, còn nhỏ tuổi, thật sự là gây nghiệt mà.”

Đào Yêu Yêu cố nén lửa giận, nói: “Nha môn quan phủ làm gì ăn? Mặc kệ sao?”

Tiền sĩ Trà cười khỏ nói: “Chu lão gia tài cao thế lớn, một tay che trời, một tay che trời.

Huyện thái gia là môn sinh của hấn, tri phủ đại nhân cùng hấn thông gia, ai dám trên đầu cọp đập ruồi? Lúc trước mấy khổ chủ liên danh cáo lui Chu gia, lại phán thành “Áp chế quan phủ, vu phỉ thân sĩ”, bị đánh nửa sống nửa chết không sống, gông vó ở trước huyện nha thị chúng, đến nay cầu sinh không được, cầu chết không được!”

Đào Yêu vỗ bàn đứng dậy, lớn tiếng nói: “Thiên hạ này lại có thứ vô lại như vậy.

Lục huynh! Lộ bất bình, nên làm thế nào?”

Lục Tùng thò đầu ra nhìn về phía đường phố, nhìn hán tử áo xanh cao lớn vạm vỡ, hung thần ác sát, không khỏi có chút sợ hãi, nói: “Huỳnh đệ nhỏ giọng một chút, chó lơ mãng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ồ, chúng ta là người trong lớp, không phải nên hành hiệp trượng nghĩa sao?”

Lục Tùng xấu hổ, lúng túng nói: “Cái này... Hành hiệp cũng phải có bản lĩnh mà...”

Ý của ta vừa rồi là... sau khi học thành kiếm thuật, lại... “

Trà tiên sĩ cũng khuyên nhủ: “Khách quan chớ có hăng hái mạnh mẽ, uống cho tính mạng, chỉ là phí công.”

Phát giác trong quán trà có động tĩnh, mấy tên hán tử hướng bên này quan sát.

Lục Tùng sắc mặt trắng bệch, vội vàng giấu bảo kiếm ra sau lưng, run giọng nói: “Đào hiền đệ, có câu là “Quân tử lượng sức mà đi”

Nếu chúng ta luyện thành tiên thuật, Phù Ma trừ ác tự nhiên uy phong càng mạnh.

Nhưng hiện nay chúng ta thế đơn lực bạc, thủ đoạn thấp kém, mạnh ra sao khác với chịu chết? Trong nhà huynh đệ có thân nhân sao? Người khách chết sống tha hương, lại gọi bọn họ bỗng nhiên vương bận, về tình sao đành!”

Đào Yêu Yêu rung mình, như dội một chậu nước lạnh vào đầu, chậm rãi ngồi trở lại trong ghế.

Trà tiên sĩ và Lục Tùng thở phào một hơi, thu dọn đồ đạc chuẩn bị trốn vào trong phòng.

Hán tử ven đường vung roi hò hét, thúc giục tiếp tục lên đường, nhưng bọn nữ đồng nhỏ tuổi yếu ớt, ngồi lâu không có sức đứng dậy.

Trong nháy mắt roi da quất vang thanh thúy “Đôm đốp”, các nữ đồng kêu thảm thiết, khiến cho người không đành lòng nghe thấy.

Lúc này từ hướng cửa thành chạy tới một lão giả, vải áo đay, la lên khanh khách: “Vân Nhi, Tú Anh, hài tử của con trai ta a...” Trong đám người có hai đứa bé đáp: “Gia gia, gia gia!”

Ba ông cháu hai chữ tương đối khóc lóc.

Chờ lão giả rơi xuống gần, hán tử áo xanh dữ tợn cười nói: “Lão Hồn Trùng, Phật gia hưởng dụng cháu gái ngươi, đây là

vận may mười tám đời của nhà ngươi.” Giơ chân đá mạnh vào ngực, đá lão giả khí đoạn thần hôn mê, hộc máu ngất ngay tại chỗ.

láng giềng giận mà không dám nói gì, mắt thấy đám đại hán quay người, mới cả gan đem lão giả dìu vào trong quán trà.

Cửa hàng trong giây lát nhao nhao đóng cửa, Nặc Đại Hưng hóa phố, trống rỗng giống như hoang dã.

Hai cô bé kia vẫn khóc lóc kêu “Gia gia”, tan nát cõi lòng, tiếng nói truyền vào tai Đào Yêu Yêu.

Trên mặt hấn đỏ lên một trận, trắng một trận, mông như cái đình, chợt “Đằng” nhảy lên, lồm bồm: “Ta là người chết là sao? Đối với loại thảm sự này thờ ơ, sống cũng là uổng công!” Dứt lời không quay đầu lại, ngang nhiên đi ra quán trà, hiên ngang đi ra.

Lục Tùng và Trà tiến sĩ thấy tình thế không ổn, cuống quít tiến vào buồng trong, lấy trộm màn che mắt nhìn trộm.

Đào Yêu Yêu lao nhanh vào giữa phố,

Đám người kia đã đi ra xa bảy tám trượng.

Đào Yêu Yêu kêu to: “Đứng lại cho ta!” Các đại hán không ngờ có người dám quấy rối, đều không quay đầu lại, vẫn đi thẳng về phía trước.

Đào Yêu Yêu cuống lên, chạy tới sau lưng đại hán cuối cùng kia, quay mông hung hăng đá một cước, mắng: “Cẩu nô tài, bảo ngươi đứng lại, điếc sao?”

Người đàn ông kia vô cùng bất ngờ, quay đầu trừng mắt nhìn, đã thấy đối phương là một thiếu niên gầy yếu, không khỏi tức giận: “Tiểu tử thúì, nổi điên sao?” Song chương đột nhiên đẩy về phía trước, đẩy ngã Đào Yêu xuống đất.

Hán tử còn muốn đá đập, đồng bạn phía trước thúc giục đuổi theo, lúc này mới oán hận tránh ra.

Đào Yêu Yêu nhìn bóng lưng Chu Thiên Tuế càng lúc càng xa, chỉ sợ đuổi không kịp, chợt mở cổ họng khóc lóc: “Chu Thiên Tuế, con trai của ta! Cha ngươi Chu Thượng Nghĩa thật thảm!”

Chu Thiên Tuế nghe vậy hơi kinh hãi, dừng bước quay đầu lại, nhìn thấy một thiếu niên quần áo rách rưới, lão đảo đi tới.

Mấy tên đại hán giơ roi muốn đánh, Chu Thiên Tuế phát tay dừng lại, quát hỏi: “Người là người phương nào?” Đào Yêu Yêu lắc đầu không đáp, giọng nói loạn lên: “Chu Thiên tuối, đưa con vô dụng của ta, súc sinh ngổ ngược, làm cha người hại thảm rồi...” Các đại hán ngây ra như phỗng, quả thực không dám tin vào lỗ tai của mình.

Tim đập “Phành phành” xung quanh, đều thay Đào Yêu Yêu bóp chặt mồ hôi lạnh,

Đào Yêu Yêu đi tới phía trước, khom người, mỉm cười, không ngờ lại ngăn cản đường đi của đội ngũ.

Chu Thiên Tuế nhìn cử chỉ của hắn kỳ dị, không sợ hãi, ngược lại có vài phần nghi hoặc, hỏi: “Thiếu niên kia, người cuồng ngôn vũ nhục như vậy, có oán thù gì với Chu gia ta?”

Đào Yêu Yêu vẫn không đáp, giả vờ khóc nói: “Con trai à, Chu gia chúng ta thương thiên hại lý, làm xong chuyện xấu, sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng mà! Lão tử người ta đi liên gổ, không được mấy năm đã sống tốt! Âm Tào Địa Phủ sớm ghi nhớ mấy ngàn thiết côn!

Tiểu tử người không đền tội cho Tích Âm Đức làm cha, còn muốn hãm hại nữ đồng vô tội, thật sự là súc sinh bất nhân bất hiếu! Như không vách núi ghìm cương ngựa, hồi hận không thôi, đâu chỉ cha ta xuống chảo dầu, khôn kiếp người cũng không được báo tốt, kiếp sau đầu thai khẳng định không có lỗ đít nha!”

Hắn cười giận mắng không kiêng nể gì cả, nhưng trong lời nói ẩn hàm ý khuyên bảo.

láng giềng láng giềng hai bên nghe vậy, đều bàn tay lớn, thầm kêu “Muội chửi thống khoái!”

Nữ đồng nhỏ tuổi nghe hắn nói dối, nhin không được cười trộm thành tiếng.

Chỉ có Lục Tùng lắc đầu, thầm nghĩ: “Người đào huynh đệ từng đọc sách, sao lại nói chuyện thô tục như vậy.”

Chu Thiên Tuế ngưng mắt đánh giá Đào Yêu Yêu, suy nghĩ “Gần đây Thanh Thành phái ta uy chấn giang hồ, khiến rất nhiều đạo phái ghen ghét.

Chẳng lẽ thiếu niên này có cao thủ chống lưng, cố ý tới tìm Oánh Oánh?” Nghĩ đến đây, hai tay ôm quyền, nói: “Thanh Thành đạo tông đệ tử đời thứ bảy Chu Thiên tuổi, thỉnh giáo tôn tôn tính đại danh, lệnh sư là tiền bối tòa tiên sơn kia?”

Đào Yêu Yêu cũng chấp tay nói: “Giang huyện hạ thân chu thượng nghĩa, cho dù con dám hành hung làm hại thôn, tiên gia tất cả đều có thể diệt.”

Chu Thiên Tuế tức giận dần lên, vai phải hơi trầm xuống, hai ngón tay trái hơi cong, lạnh lùng nói: “Nếu như vậy, khinh thường lĩnh người tôn giá đạo pháp.” Vừa dứt lời, kiếm khí trên đầu ngón tay bỗng nhiên bắn nhanh ra.

Đây là kiếm thuật Thanh Thành “Thần Lam Phá Nhật”

Chu Thiên Tuế không rõ lai lịch đối phương, chỉ dùng nửa thành công lực thăm dò.

Chỉ thấy ánh sáng màu xanh ngang trời bay tới, đâm trúng ngực phải Đào Yêu Yêu.

Hắn ngửa người lên, theo tiếng ho khan kịch liệt, máu tươi từ trong miệng mũi ồ ồ tuôn ra.

Chu Thiên Tuế thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ “Tiểu tử này không biết đạo thuật.” Hai tay ôm khuỷu tay, cười lạnh nói: “Tên chuột nhất vô danh, dám vuốt râu hùm, không sợ lão gia róc thịt người!”

Đào Yêu Yêu vuốt ngực thở dốc, lau vết máu nơi khóe miệng, cắn răng cố sức đứng dậy, cười nói: “Tiểu gia sợ quý, sợ yêu, sợ lão bà, chính là không sợ chơi ngang đầu tàn nhẫn.

Tên sơn phỉ Chu Thiên kia, nếu không thả những nữ hài tử này đi, ta đi cùng... Không để yên cho ngươi.”

Thương thế của hắn mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, dù sao tổn hại lá phổi, hô hấp còn khó khăn, nhưng vẫn cười mắng tự nhiên.

Chu Thiên Tuế nhìn thấy giang hồ hào khách, cũng không khỏi bội phục sự kiên cường của hắn, quát: “Lão gia sự cấp

bách, không có thời gian làm bừa bừa.

Thường mạng chó của người, cút!” Tay phải vung lên, lẳng không tát một cái bạt tai.

Chương phong ẩn chứa kinh lực kéo toàn bộ thân thể hấn dậy, nặng nề ngã xuống thêm đá cửa hàng tạp hóa ven đường.

Chu Thiên Tuế phát tay ra lệnh cho mọi người chạy đi, vừa đi được năm bước, chợt thấy Đào Yêu dùng tay chống đất, lại bò đến giữa đường lớn ngăn cản.

Nửa bên mặt hấn sưng phù, ánh mắt mê ly, ngẩng đầu lên nói: “Con trai ngoan, có ngon, có ngon giết tiểu gia! Nếu không đừng mơ chạy thoát, tiểu gia có rất nhiều công phu, cùng người chơi đến già yếu thiên hoang...” Cuối cùng cũng không còn sức lực, cúi đầu nằm sấp, trong miệng vẫn còn mắng chửi.

Đôi mắt với thiếu niên quẫn quýt như thế, dám đại hán không biết nên khóc hay cười.

Chu Thiên Tuế mắt lộ hung quang, đã động sát cơ, từng bước đến gần đào chết non, đặt tay lên chuôi đao bên hông, điềm nhiên nói: “Đồ vô lại lưu manh, không biết tốt xấu, lão gia thành toàn người quy tây!”

Dứt lời, hấn giơ tay chém xuống, bạch nhận vạch ra hồ quang vòng cung lóe sáng.

Chúng nữ đồng kêu lên sợ hãi... Chỉ thấy huyết quang bắn ra, một cánh tay rơi xuống đất, lại là cánh tay phải Chu Thiên!

Đào Yêu Yêu thần trí hoảng hốt, mông lung nhìn thấy bóng người màu tím lướt qua, như khói như sương, thoáng qua rồi biến mất.

Sau đó hấn hôn mê bất tỉnh, trên mặt mang theo nụ cười mừng rỡ.

—— cái bóng kia, chính là thiếu nữ áo tím của hấn quanh quần trong mộng寐.

3

Lần thứ hai, Tuyệt Trần Diệu Cảnh tìm phương tung tích.

Khi Đào Yêu tỉnh lại, mặt trời đã đỏ ngả về tây.

Hắn giãy dựa ngồi dậy, phát hiện thân thể đang ở tại chỗ, đứng trước mặt bóng người, run run, chính là tiến sĩ trà quán.

Thấy hắn tỉnh lại, Trà tiến sĩ nhú mày, nói: “Ta nói cánh tay khách quan hơi nhúc nhích hai lần, chắc là muốn tỉnh lại, quả nhiên không giả.”

Đào Yêu Yêu xoa xoa thái dương, nhìn quanh, đường phố không một bóng người, mặt đất thật lớn một bãi máu đen, xích sắt bị phá toái tan nát khắp nơi.

Thần trí của hắn còn chưa khôi phục, Hàm hồ nói: “Nữ hài ở đâu?”

Hắn hỏi chính là thiếu nữ áo tím, tiến sĩ trà hiểu sai ý, nói: “A di đà phật, khách quan công đức vô lượng! Sau khi ngươi làm bị thương Chu công tử, nhóm tặc tử kia như không có đầu rắn chạy mất.

Các đồng nữ nhân nhân cơ hội chạy trốn, hiện nay hắn là bình an trở về nhà? Lão Vương sát vách tận mắt nhìn thấy cảnh khách quan ra tay cứu người—— nói là Chu công tử múa đao gây khó dễ, khách quan thả ra kiếm quang màu tím, lập tức cắt đứt cánh tay của hắn, lại dùng kiếm quang chặt đứt xiềng xích, giải cứu đồng nữ... Vừa rồi nói với đám lán giềng nước miếng văng tung tóe, còn náo nhiệt hơn so với bình thường.”

Đào Yêu Yêu cả kinh nói: “Các người... Các người tưởng ta bị thương Chu Thiên tuổi? Ngươi xem có rõ ràng không?”

Tiến sĩ Trà ngượng ngùng cười nói: “Tiểu nhân chỉ ở trong phòng niệm Phật, không dám nhìn kỹ.”

Đào Yêu Yêu ngưng thần suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy bách tính ly kỳ đóng cửa tránh họa, cũng không thấy rõ bóng dáng thiếu nữ áo tím kia.

Nàng đỡ nguy trùng ác, lại cứu mạng ta, quả thật là tiên tử lương thiện! Nàng báo mộng truyền tình, chắc là ưu ái thiếu

niên anh hùng này của ta.

Soạt...” Lúc trước lo lắng tình nhân trong mộng chỉ là ảo ảnh, lại sợ nàng vì yêu tình biến thành, giờ phút này hương phong lướt qua chính khí lẫm liệt, ý trung nhân hình tượng vừa tốt lại thiện lương.

Đào Yêu Yêu mừng rỡ như điên, si mê đi lên khoa tay múa chân, ngay cả đau đớn trong ngực phải cũng quên mất.

Trà tiên sĩ hết nhìn đông tới nhìn tây chung quanh, lấy ra ba cái bánh nướng, nhét cho Đào Yêu chết non, nói: “Khách quan đi mau đi, đối nghịch với Chu gia không phải là chỗ đùa giỡn.

Vừa rồi Triệu Bảo trưởng trong trấn nói cho các nhà ở, đừng có liên lụy đến người, tránh việc ngày sau xét án.

Xem ra khách quan muốn tỉnh, tiểu nhân mới cả gan đến gần, khuyên bảo một hai câu —— cường long không đầu đầu rắn, ba mươi sáu kế đi là hay nhất.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta nằm cả buổi, sao sai dịch quan nha không đến bắt?”

Trà tiên sĩ nói: “Bá Vương như Chu công tử đều bị dỡ bỏ cánh tay, còn ai dám tới chọc người? Bây giờ Chu gia không hề có động tĩnh gì, nhất định e ngại khách quan, dám sai quan huyện nha cũng đang nhìn tình thế đây này?

Khách quan hào khí cái thế, cái gì cũng không sợ, chỉ là bá tánh thứ dân chúng ta...”

Đào Yêu Yêu bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói: “Hiểu rồi, các nàng lảng giềng sợ chịu liên lụy, ta đi ngay.” Lộng túng đứng lên, lại hỏi Lục Đạo khoan thai, nhưng sớm đã vụng trộm chuồn đi từ lâu rồi.

Hắn cười nhạt một tiếng, trả bánh nướng lại cho Tiên sĩ trà, xoay người đi vào trong thành.

Tiên sĩ Trà hơi lộ vẻ nghi ngờ, kêu lên: “Ngài rời thành đi, lấy mấy cái bánh nướng làm lương khô!”

Đào Yêu Yêu lắc lắc tay, cười nói: “Không cần đâu, không cần đâu.

Ta vẫn chưa chơi tận hứng, hiện đến nhà Chu công tử đánh gió thu đi. “Hắn là một kẻ bướng bỉnh “Đắc lý không tha” người.

Người khác nếu nói đạo lý, cho dù chịu thiệt hắn cũng không giận; hoặc đùa giỡn ngang ngược, ý mạnh hiếp yếu, hắn ngược lại muốn chiếm hết tiện nghi của đối phương.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ bản thân bị thương, Chu Thiên Tuế cắt tay, hai sương phòng tương đối có lợi, nhưng trên mặt lại bị một bạt tai, cái này bất luận thế nào cũng phải tìm trở về.

Lúc ít đi đường hưng hóa, lên cầu Nam, người đi đường phía trước thấy hắn đều kinh hoàng thất sắc, nhao nhao đoạt đường né tránh.

Cầu bên kia là chợ, ngựa xe như nước, ngựa xe như nước, Đào Yêu Yêu nghênh ngang chỉ đề ý đi tới.

Lần này giống như hổ xông vào bầy dê, nam nữ già trẻ gáp gáp chạy trốn, ngay cả cửa hàng, quán cũng lập tức đóng cửa nghỉ việc kinh doanh.

Đúng như cuồng phong quét lá rụng, đảo mắt người đi đường không, chỉ còn bừa bộn đầy đất.

Nguyên lai tin tức Chu Thiên Tuế bị trọng thương, trong vòng nửa ngày đã truyền khắp thành mưa gió.

Người tốt nói chuyện giật gân, đám nữ nhân thêm mắm thêm muối, kể lại chuyện này thành Ma Vương ba đầu sáu tay.

Dân chúng xưa nay bị Chu gia ức hiếp tàn nhẫn, vừa hận vừa sợ, chột nghe Chu gia gặp phải khắc tinh, tự nhiên coi là Thái Tuế Lâm Phàm.

Các loại tình trạng kinh hãi chạy trốn, số ít là ồn ào, hơn phân nửa là khoa trương, đã biểu lộ lòng kính sợ, vô hình trung lại tạo uy thế cho thiếu niên doanh giúp đỡ yếu thế.

Đào Yêu Yêu sau khi bị thương không còn chút sức lực nào, qua cầu nam đùi mềm, hết lần này tới lần khác bên người không có một bóng người, không thể nào nghe ngóng vị trí Chu gia.

Miễn cưỡng đi đến bờ sông, đối diện là một tòa lầu cao, treo tám biển “Thái Hòa phường”, hai bên cây cột tuyên khắc câu đối “Ngọc dịch quỳnh nhường nhật nguyệt, xúc xắcnh bạc

chậu vàng chuyển hướng Càn Khôn”, phía dưới lạc khoản
“Thanh Thành Chu công thân soạn”

Dưới lầu uống Ngũ Hoán Lục, trên lầu chén bàn giao hưởng,
hiển nhiên là sông bạc kiêm tửu lầu.

Tiểu nhị chạy đường qua lại bận rộn, đều mặc quần áo màu
xanh đặc hữu của người hầu Chu gia.

Đào Yêu Yêu nhìn gật đầu, thầm nghĩ “Đây là mua bán chu
thượng nghĩa, không đi vào quấy rối, có trái với thiên lý.” Lập
tức ngẩng đầu ưỡn ngực, sải bước xông vào trong cánh cửa.

Võ sư sông bạc đợi muốn ngăn cản, phát hiện người tới ngoại
hình cực giống ma đầu trong truyền thuyết, vội vàng hốt
hoảng lui về phía sau.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Đi như vậy quá nhã nhặn rồi, hoành
hành bá đạo Phương Hiến Khí khái!” Hắn nghiêng người, học
cua bò ngang bước đi!

Người đánh cược lui tránh không ngừng, từng người ghen
họng nhìn trần trời.

Đào Yêu đứng giữa phòng, kinh ngạc nhìn trái phải, đột nhiên
quát lớn: “Mẹ nó! Sáng nay tiểu gia đánh cược với Chu Thiên
Tuế, hắn nợ ta ba mươi cái miệng lớn.

Nhanh kêu tên sát nhân kia đến đây chịu đòn!”

Trong phút chốc, trên dưới lầu câm như hến.

Chợt có tiếng hô “Lấy tiền chạy mau”, nhất thời đám đánh
cược cướp giật, chạy trốn, tiểu nhị Chu gia mỗi người chạy
trối chết.

Đào Yêu Yêu hô liên tục đã ghiền, nhân lúc hứng lại leo lên
nhã tọa lầu hai.

Giờ phút này toàn thành sĩ dân không sợ hắn, chúng tửu khách
nhìn hắn đi lên, như thấy ôn thần xuất thế, hô to gọi nhỏ làm
chim thú tán, liền cầu nhi cũng kẹp đuôi bỏ đi.

Đào Yêu Yêu đảo mấy vòng trước sau, Thái Hòa phường đã là
người đến điểm cuối, nhà cửa trống không.

Hắn đùa nghịch uy phong, chợt bung một ít rượu và thức ăn
ngồi dựa vào lan can, vừa thưởng cảnh vừa ăn uống, ăn no

nằm giữa bàn cờ, tứ chi giang ra ngủ say như chết.

Ngủ một giấc hơn nửa canh giờ, Đào Yêu Yêu tỉnh lại, nhìn bốn phía vẫn không có người, cười nói: “Phụ tử Chu thị, nhát gan như chuột.” Tìm nước sạch mặt, đầu óc thanh tỉnh chút, lại muốn nói “Bách tính sợ phiền phức, tiểu thương sợ họa, bọn họ trốn tránh ta có thể thông cảm được.

Ác phó Chu gia cũng tán loạn như chuột thấy mèo, tất nhiên là được mệnh lệnh Chu Thượng nghĩa, không được phép mạo phạm đối với ta chút nào.

Ha ha, thật không nghĩ tới, Chu lão thái gia lại sợ hãi ngoại tình nhân như thế.”

Chuyên niệm suy nghĩ, phiên nhiên tỉnh ngộ: “Bọn họ không phải sợ ta, mà là sợ Tử Y tiên nữ! Chu Thiên Tuế hiểu ra ai đã thương hấn, sợ dĩ không dám chọc ta, chỉ vì nhận định tiên tử là đồng bạn của ta.”

Hấn nghĩ đến đây, ý niệm tìm kiếm thiếu nữ áo tím khó có thể ức chế, lẩm bẩm nói: “Chu Thiên Tuế đánh ta lỗ tai, ta quấy đồ trường nhà hấn, xem như có lời không bồi thường.

Liên mò mẫm không có ý, vẫn là tìm tiên nữ quan trọng hơn.” Nhớ lại lời Vương Bán Tiên, thà tin còn hơn, vì vậy ra khỏi đường phố của Thái Hòa phường, bước nhanh đến thành tây.

Chỉ thấy cửa thành mở rộng, may mà cửa thành còn chưa đóng.

Lúc này mặt trời chiều đã chìm nửa trâm, hoàng hôn mới hiện, đào điền ra khỏi thành đi về phía tây, cũng mặc kệ đêm tối nơi nào ngủ lại.

hẹn đi bảy tám dặm, thương thế tái phát, trong miệng ho ra máu thủy.

Hấn xoay người thở dốc thật lâu, lại đứng dậy đầu vầng mắt hoa.

Nhìn bốn phương Lâm Ảnh Sâm La, loạn thạch lờn chỏm, Hỗn Độn phía đông bắc khó phân biệt được.

Hấn giơ chân thăm dò, một bước ba rung, thuận theo địa thế bằng phẳng, không ngờ dần dần tiến vào sâu trong rừng rậm.

Thục Trung Sơn Lâm nhiều sương, sương truyền có yêu thú tinh linh qua lại, ban ngày qua lại thương nhân phải kết đội đồng hành, ban đêm liền không người nào dám mạo hiểm mạo hiểm.

Thi Tiên Lý Bạch cảm thán Ba Thục Ác Linh hung tàn, từng có câu “Tị tránh mãnh hổ, tránh né trường xà, hàm răng hút máu, giết người như ngóe”

Mà Đào Yêu làm việc chỉ dựa vào cảm giác, tùy ý gặp mà an, tuy rằng trong đêm tối mê muội con đường, vẫn nổi lên lá gan mò mẫm tiến về phía trước.

Không biết qua bao lâu, trăng khuyết hiện lên, trong rừng rậm u ám quang ảnh loang lổ.

Lá cây xào xạc, chạc cây lay qua lắc lại, phảng phất biến thành vật sống.

Đào Yêu Yêu cảm thấy lạnh sống lưng, hai tay ôm khuỷu tay nhún vai, suy nghĩ nhiều “Trong Tứ Xuyên Sơn quỷ quái hơn nhiều, nếu ta gặp phải, nên làm thế nào cho phải?”

Đang nghĩ ngợi, chợt thấy bên núi đá có bóng người lay động, hiện ra một cái bóng trắng xóa, tròn vo vo, mặt tròn xoe, giống như đang nhếch miệng cười quái dị.

Đào Yêu Yêu kinh hãi, thầm kêu “Không xong! Thật sự gặp phải quỷ rồi! Trốn chạy sao?” Nhưng bốn phía tối như mực, trốn đi đâu? Hắn hít sâu, mặt to chậm rãi tới gần, nhìn quái vật trắng tròn kia run rẩy, một bộ quái tướng đáng sợ.

Đào Yêu Miêu khom lưng, âm thầm khuyến khích bản thân mình “Ta đi được thỏa đáng, đi chính trực, không sợ quỷ gỗ cửa lúc nửa đêm sẽ gặp quỷ gỗ cửa.”

Huống chi Âm Dương liễu mạng, chẳng lẽ nó không sợ ta? Cũng được, trước tiên xuống tay vi cường, sau đó xuống tay gặp nạn, đợi bản pháp sư thi triển thủ đoạn khu quỷ trừ ma!” Nhặt lên tảng đá, dốc hết sức bình sinh ném tới, chính giữa gương mặt quái vật.

Chỉ nghe “Oa oa” kêu to, thanh âm thâm trầm, giống như heo bị giết.

Đào Yêu Yêu mừng rỡ, cười nói: “Quả nhiên tà bất thắng! Ác quỷ, ném thử thần công ” để giày của ta” của ta một chút!” Bước nhanh qua nham thạch, đuổi theo tới mức vung chân đá mạnh.

Quái vật kia xoay trái xoay phải, chợt phát ra tiếng người: “Cứu mạng, cứu mạng! Lệ quỷ hại người rồi!”

Đào Yêu Yêu ngạc nhiên lùi lại hai bước, tập trung nhìn kỹ, mơ hồ nhìn một nam tử đang nằm sấp trên mặt đất, một nửa quần dài đến đầu gối, ánh trắng chiếu sáng mờ mờ, ánh sáng trắng bóng vô cùng bắt mắt.

Đêm khuya tĩnh lặng, quái nam mọc mờ, tình hình này còn quỷ dị hơn cả gặp quỷ.

Đào Yêu Yêu âm thầm đề phòng, quát lên: “Này! Người là ai?”

Người nọ nghe thấy đối phương hỏi, ngược lại có chút bình tĩnh, nói: “Người... Người không phải quỷ?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta hỏi người đây, nơi rừng núi hoang vu, sao lại cởi quần lộ đuôi vậy?”

Người nọ thông thả bò lên, một dây lưng buộc dây lưng, một mặt nói: “Vãn Sinh dạ dày mất cân bằng, ngũ cốc tích lũy mà nhét vào.

Chỗ này là nham thạch nham thạch, muốn đột nhiên quán thông cực nhanh.

Vô tình va chạm với trưởng huynh, thất lễ, thất lễ.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ rồi đi ỉa thì đi dạo, té ngã lăn quay, tên một sách này khí quá nặng.” Lập tức cũng ôm quyền xin lỗi.

Thỉnh giáo tục danh, người kia tên là Khương Hiến Thân, đúng là một vị tú tài.

Trong khi nói chuyện, trong rừng cây chợt có cây đuốc lóe lên, lại có sáu nam tử đeo khăn vuông chui ra.

Cộng thêm thân thể Khương Hiến, cùng là Xuyên Đông thư sinh tham gia kỳ thi của hắn,

Bởi trên đường gặp mưa chậm trễ thời gian, chúng thư sinh sợ lỡ kỳ thi, lúc này mới ào ào lội suối chạy tới thành tỉnh.

Mọi người thấy Khương Hiên thân bình an vô sự, mỗi người đều ưỡn ngực thở dài, cảm khái “Quân tử đạo, quý thần chi” các loại ngữ điệu”

Sau đó dẫn đào chết yêu đi tới chỗ ngủ, chỉ thấy mấy tảng đá xanh lớn nhỏ, lửa trại ở giữa đỏ thắm, thung lũng.

Chúng tú tài vây quanh lửa nường nghỉ ngơi, khiêm tốn lẫn nhau hồi lâu, mới theo tuổi theo thứ tự ngồi xuống.

Vị trưởng lão ở giữa kia tên là Đồng Trí, đầu đội mũ lụa xanh, mặt giống như vỏ cây già, một cái râu dê đón gió tung bay, nghiêm nhiên học đầu lĩnh môn phái.

Hỏi đến dòng họ Đào chết yêu, đào yêu thú đơn giản nói.

Trong thư sinh có một người tên là Tương Văn Khanh, đọc tên Đào Yêu hai lần, nói: “Tôn huynh đêm hôm đi núi hoang, đủ thấy can đảm.

Sao lại lấy tên nữ nhân? Ngày sau khảo hạch lấp đầy tôn hủ, giám khảo gặp há không chê cười? Không bằng sửa lại.”

Đào Yêu Yêu nghiêm mặt nói: “Cái tên mẹ ta đặt, thà khiến người ta chê cười, cũng không thể sửa lại.”

Tương Văn Khanh bĩu môi lắc đầu, giả vờ gảy lửa, trong lỗ mũi hừ hừ một tiếng: ” đào chi chi biến mất, sáng rực trong hoa của nó.

Nhi tử trở về, thích hợp gia đình hần...”

Đây là câu trong 《 Thi Kinh》 , ý chỉ thiếu nữ xinh đẹp như hoa đào, vừa vặn làm vợ cho người ta”

Tương văn khanh chanh chua miệng, xưa nay có “Văn nhân tương khinh” tập khí.

Đọc hai câu thơ này, thật là cái tên móc quả đào quả đào, không nam bất nữ.

Ai ngờ Đào Yêu Yêu còn chưa tức giận, lão tiên sinh Đồng Trí đã thay đổi sắc mặt, bỗng nhiên nói: “Văn huynh đọc sách thánh hiền, sao lại nói ra dâm tà, có nhục nhã nhận vậy!”

Tương Văn Khanh cúi đầu, không dám cãi lại, không dám cãi lại.

Đào Yêu Yêu ngạc nhiên nói: “Câu thơ trong kinh thi, sao lại dâm tà?”

Đồng Trí lườm hắt một cái, nói: “Trên đời ngoại trừ 《Tứ thư》, những người còn lại đều thuộc tà môn ngụy lý! 《Thi Kinh》 tuy là đứng đầu ngũ kinh, nhưng Chu Tử từng viết “Phàm Phàm Phiến thi chỉ là người cương phong》, hêm hêm ca dao, nam nữ tương bác đối, mỗi chữ mỗi chữ tình.”

Làm tám cổ văn tự phong tình lúc nghỉ, sao có thể tĩnh tâm trị học? Không phải dâm từ là cái gì? Thánh Nhân Văn” “Hiền Hiền Dịch Sắc”, người đọc sách chúng ta cử nghiệp làm trọng, nữ sắc bản thủ nhất, không thể dính vào!”

Chúng tú tài lắc mình lắc vai, đại khen lão tiên sinh phẩm hạnh đoan chính, hiểu rõ chân nghĩa “Tư Vô Tà”

Đào Yêu Yêu đến gần bên tai Khương Hiền Thân, nhỏ giọng nói: “Đồng tiên sinh đức hạnh tốt, cũng nghiêm trang như phụ nhân trong nhà sao?”

Khương Hiền Thân không nghe ra ý tứ châm chọc của hắn, thành thật đáp: “Hóa ra Trung tiên sinh từ nhỏ đã hăng hái, lập chí không lấy công danh tuyệt không cưới vợ.

Sau khi thi hơn bốn mươi lần không trúng, vì vậy vẫn độc thân.”

Đào Yêu Yêu gật đầu, thầm nghĩ “Kỳ thi của ông lão này bị choáng váng, đúng là đáng thương.”

Trong Đồng Trí lại hỏi hắn về việc học tập thế nào, bái vào môn hạ của vị tông sư kia.

Đào Yêu Yêu trả lời chưa bao giờ tham gia khoa khảo, khi còn bé theo mẫu thân đọc “Đường Thi” “Tống Từ”, lớn một chút lại học Thích Kinh điển lão, về phần cầm kỳ thi họa, binh thư địa lý, đều có học qua về phần sẵn bản.

Trong Đồng Trí nghe đào điên khùng khùng “lệch hướng”, bản thân ngay cả đồng sinh cũng không phải, liền không để ý tới hắn nữa.

Chúng tú tài mặt cũng lộ vẻ khinh bỉ.

Tương Văn Khanh hừ lạnh nói: “Cái gì mà Đường Thi Từ, quê hương chúng ta nữ tử mới đọc loại thư nhàn rỗi này.

Lệnh đường truyền thụ quá bác, có từng dạy “Nữ kinh”, “Liệt nữ truyền” không?”

Khương hiển thân bận rộn kéo tay áo Tương Văn Khanh, ám chỉ đừng đắc tội với người khác.

Lại nhìn Đào Yêu Yêu ảm đạm cúi đầu, tựa hồ bị Đạo phá tâm sự,

Chúng tú không cố kỵ nữa, rung đùi đắc ý bàn luận phóng khoáng, lại đem vài quần chân ẩm ướt mở ra nướng chín.

Nhất thời mùi hôi thối và khí axit bay đầy trời, tú tài cùng mục nát sắc mặt...

Đào Yêu Yêu bị hun đến buồn nôn, ngực đau đốn, đầu lại choáng váng, dựa vào đôn cây ngủ gật.

Đột nhiên, phía đông chân trời điện quang ầm ầm, vang lên mấy tiếng sấm rền, hạt mưa tí tách rơi xuống.

Mọi người vội tìm đại thụ che thân, đáng hận mưa thu kéo dài, lại từ lá cây ngấm xuống, đem mọi người xối như gà hầm.

Tóc đào ướt đầm, hơi cảm thấy mát mẻ một chút, đề nghị nhanh đi tìm thôn hương nghỉ ngơi, nếu không mưa to gian nan lắm.

Chúng tú tài đồng loạt tuyên bố thiện lương.

Khương hiển thân mang theo la bàn, chỉ rõ phương vị.

Mọi người thu dọn hành lý xong, dìu lẫn nhau đi ra ngoài núi.

Chuyển qua hai ba khe núi, đằng hỏa phía trước lập loè.

Đến gần nhìn xem, hai mái nhà ngói xây trên núi.

Trước căn phòng hàng rào thanh trúc, phía sau nhà là cây dâu bà, trên mái hiên treo một tấm bảng gỗ khắc ngang - “Tuyệt Trần Hiên”, có vẻ hết sức nhã nhặn u tĩnh.

Một tia hương ẩm bay tới, chúng tú tài tâm khoáng thần sáng khoái.

Duy chỉ có đào chết non nghi ngờ, thầm nghĩ “Hoang sơn dã lĩnh, trước sau đều không có người ở, nhà này tu đột ngột

thật.”

Trong đám người có một người tên là Lỗ Siêu, vượt lên trước đẩy cánh trúc ra, kêu lên: “Quấy nhiễu chủ nhân gia, thi học sinh tị vũ, không biết có được hay không?”

Vừa dứt lời, trong phòng “Đinh đương hoàn” dễ nghe, một trận hương phong ập vào mặt, cửa phòng đột nhiên mở ra, chỉ nghe tiếng oanh uyển chuyển truyền tới: “Tôn khách, ta không tiếp đón từ xa, mời vào trong phòng đi.” Ngoài cửa đứng đầy một vị nữ lang thanh xuân, eo thon thả, dung mạo mảnh mai tựa như bức họa Hằng Nga xinh đẹp.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng buông xuống, duỗi thẳng cánh tay, ân cần đưa khách nhân vào phòng nhường đường cho nàng.

Mọi người vừa bước qua cánh cửa, đưa mắt nhìn quanh.

Trong mắt đều là màu vàng điêu khắc, rường cột chạm trổ, sàn đầu cũng do ván trúc xanh mơn mớn xây thành, trong phòng đặt bàn bát tiên, góc tường dựng lư hương, lượn lò khói xanh bay lên.

Ánh mắt chúng tú tài di động, chợt nhìn chăm chăm nữ lang kia phát sững sốt.

Chỉ thấy nàng đầu đội Ngũ Phượng Kim Hốt, eo buộc váy lụa xanh biếc, nửa người trên chỉ mặc trên ngực, lộ ra da thịt trắng nõn như mỡ đông.

Khi bước nhẹ nhàng, thân thể mềm mại lồi ra, hai ngọn núi ngọc hơi rung động, đủ loại diễm lệ mê người chỉ có thể hiểu, khó có thể dùng lời truyền tin.

Bên ngoài gió lạnh mưa sa, trong phòng thanh tú dễ ăn, chúng thư sinh bừng tỉnh vào mộng cảnh, nói tính danh lai lịch.

Nữ lang gọi ra hai đồng tử áo trắng, phân phó xoay ghế lau bàn, nói: “Hàn xá đơn sơ, các vị quan nhân chê nhẹ nhàng.”

Lỗ Siêu chấp tay nói: “Quấy nhiễu nương tử, mời chủ nhân ra đây nói chuyện cho tốt.”

Nữ lang mặt lộ vẻ xấu hổ, nói: “Nô gia họ Tô, tiện tự trong ngọc, năm trước thuê Vu Thành phủ Dương Thông Phán gia,

Phu quân công vụ bề bộn, thêm nữa chính phòng phu nhân ghen tị trọng, cố tu vì vậy “Tuyệt Trần Hiên”, để nô lệ canh giữ ngày đêm.

Thông phán mỗi tháng cứ cách nhau liên tục, đêm nay cũng không ở nhà.”

Chúng Tú Tài nghe vậy gật đầu, Dương Thông phán chính là tất cả đều muốn, hào danh truyền khắp tỉnh trong tỉnh.

Khương hiển thân nhỏ giọng nói: “Hiện nay phong lưu thịnh hành, thân quan của tỉnh thành đều không nạp thiếp, chuyên thích ở Kim ốc ngoại ô tàng kiều, tục xưng “Nhị nãi”.

Lời nàng nói là sự thật.”

Tương Văn Khanh hâm mộ nói: “Trong sách tự có hoàng kim ốc, trong sách tự có nhan như ngọc. Cổ nhân quả thật không lừa ta.”

Một lát sau, đồng tử áo trắng liên tiếp bưng rượu và thức ăn tới: Lão sâm hầm toàn ngỗng, măng tươi hầm cá chép, anh hùng hầm canh cá chép, hạt dẻ thiêu gà, cua vàng, tôm thủy tinh vân vân, cùng mấy món trái cây tươi, đĩa lớn đĩa nhỏ bày đầy bàn bát tiên, còn ngại cảnh lá dòn dập, lại chuyển bàn gỗ đàn hương liêu mạng, mới an bài tiệc rượu dừng lại.

Tô Trung Ngọc tự mình cầm chén rượu, tay cầm bầu rượu cười nói: “Quý khách quang lâm không cho kính, thôn Kính Dĩ Cư, quyền xử lý bụi, chư vị mời vào chỗ ngồi.”

Chúng tú tài trợn mắt há hốc mồm, không ai nhúc nhích.

Lão tiên sinh Đồng Trí sắc mặt sa sầm, vung tay áo, xoay người đi ra ngoài cửa.

Đám người Tương Văn Khanh kéo lại, lời nói dễ nghe khuyên bảo.

Lão đầu tròng mắt kêu “Nữ quyến chỉ có một mình, sao có thể cùng nam khách uống rượu” hai loại đạo lý “Nam nữ thụ thụ bất thân”

Đang lôi kéo, chợt nghe có người khen: “Rượu ngon, thịt ngon, hương vị đều đủ!”

Mọi người quay đầu nhìn lại, lại nhìn Đào Yêu đã ngồi xuống bên cạnh bàn, tay trái cầm chén đĩa, vùi đầu ăn uống thả cửa.

Tô Trung Ngọc vui vẻ nói: “Tiểu tướng công phong phú cử chỉ, tính tình thật sáng khoái.”

Đào Yêu Yêu ngậm đầy thịt cá trong miệng, hàm hồ nói: “Đừng lôi kéo làm quen, hai chúng ta đều không thân chẳng quen.

Bữa cơm này coi như ta nợ Tô tiểu thư, sau này trả lại.” Dứt lời nhai to, nhìn không chớp mắt, nghĩ thầm “Nữ nhân này tướng mạo xinh đẹp, đáng tiếc mười phần quyền rũ, uốn nắn tác phẩm, so sánh với tiên tử áo tím của ta, quả thực là vô dụng.”

Chúng tú tài ghé vào đầu nhau bàn bạc, xì xào bàn tán.

Tương Văn Khanh muốn lưu lại, Đồng Trí đang định rời đi, những người còn lại quyết không dứt được.

Đúng vào lúc này, bên ngoài cánh cửa vang lên, bé gái lưng còng vào nhau, dáng vẻ mười một mười hai tuổi, đầu chải bím tóc nhỏ, mặt mũi đầy bùn đất, vào nhà liền kêu la: “Ta là cháu gái trong Lĩnh trước Cổ lang, hái thuốc đi mệt mỏi, mượn nhà người nghỉ chân một chút.”

Tô Trung Ngọc mặt trầm xuống, mày liễu dựng thẳng, quát: “Nha đầu rừng ở đâu ra vậy! Còn không đuổi ra ngoài!” Đồng tử áo trắng xắn tay áo, hung hăng xô đẩy cô bé kia.

Đào Yêu Yêu vội đứng dậy ngăn cản, nói: “Tô tiểu thư, người không phải rất khách sao? Sao lại thích khách nam? Lại trừng mắt với đứa trẻ này.

Nếu hung ác như vậy, dứt khoát đuổi chúng ta đi đây.”

Da mặt Tô Trung Ngọc ửng đỏ, sợ chúng thư sinh rời đi, khiến cho mệnh đồng lui ra sau, lầm bầm nói: “Thôn dã nữ đồng, như rơm rác, sao có thể đánh đồng với người đọc sách được...”

Đào Yêu không để ý tới nàng, giúp tiểu nữ hài buông mông xuống, dặt tay ngồi lên trên ghế, hỏi: “Tiểu muội muội tên gì? Sao lại một mình vào núi hái thuốc?”

Bé gái nói: “Ta tên là Xảo Nhi.”

Trong nhà ta nghèo, không hái thuốc không có cơm ăn.” Nhìn thấy cả bàn đầy mỡ, đưa tay qua đùi gà, trung thực không khách khí há miệng cắn.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Được, mọi chuyện cứ ăn trước! Gắt đầy bụng là quan trọng nhất, hai chúng ta tính tình rất giống nhau.”

Xảo Nhi nói: “Đó là đương nhiên, có thịt không ăn, nhất định là đại ngốc!”

Chúng tú mới nghe xong xấu hổ đến phát hoảng, nhìn đối bị tiêu hài tử chế nhạo, đây là lễ pháp gì? Trương Văn Khanh nóng nảy, nói: “Hiện tại trong phòng hai nữ tử, không tính là “nữ quyền” sao? Trích tiên sinh, Khổng phu tử có thể đi theo ước định Nam Tử, hướng chi người và ta?” Mọi người nhao nhao phụ họa, đều nói nữ chủ nhân thịnh tình khó chối, chúng ta không xứng cố chấp.

Trong bụng Đồng Trí kêu “Uc ưc”, đạo đức trên mặt không chống đỡ được lửa đối trong bụng, nhăn nhó một trận, rốt cuộc không nói nữa.

Các tú tài nhân cơ hội vây quanh Đồng tiên sinh vào chỗ ngồi, khiêm tốn nhường chỗ ngồi với nhau, lại nói rất nhiều lời thừa thãi.

Tô Trung Ngọc vui vẻ ra mặt, tới vài đồ ăn rót rượu.

Lúc ít giờ tọa định, mọi người đạo thanh “có giới hạn”, đồng loạt rơi dũa, vừa vắn như gió cuốn tàn vân, đồ ăn trong mâm sớm đã trống hơn phân nửa.

Chúng tú tài cơm no rượu say, vẫn không chịu rời khỏi ghế, bưng chén rượu nói chuyện phiếm.

Trương Văn Khanh tán thưởng dù sao cũng là gia đình quan lại, vội vàng bày tiệc rượu, lại mạnh hơn so với quán cơm lớn gấp trăm lần. Có thể thấy bình thường bữa tiệc sơn hào hải vị như thế nào.

Trong lúc Đồng Trí nheo mắt lại, ợ một tiếng rơi vắn tự nói: “Ăn không chán không ngại, quái không yếm tính, ách, chúng ta cố cũng muốn.”

Tô Trung Ngọc mím môi khen: “Tiên sinh học vấn tốt, cử ra thành chương.”

Tương Văn Khanh thối phòng nói: “Tiên sinh là đại tài tử Xuyên Đông, văn tài đức, đó là hiếm có mấy trăm năm có.

Từ trước đến nay ở Bàng Châu, quan địa phương vạn châu, đến nhậm chức phải bái phỏng tiên sinh trước, thỉnh giáo Sùng Lễ đạo Đôn Hóa.

Cuối thu mỗi năm, những đệ tử đồ cử tới bái môn Tạ sư, tặng biển hiệu, cờ gấm, ước chừng có thể chứa ba gian phòng lớn.”

Tô Trung Ngọc mở to đôi mắt đẹp, mặt mũi tràn đầy vui mừng, nói: “Nô gia thư chỉ hận đọc sách ít, bình sinh kính phục tài tử học no đủ nhất,

Đồng tiên sinh nội tú ngoại tướng, khí độ phi thường, quả thật là danh sĩ tuần ngàn.

Khó trách nô gia vừa nhìn thấy hần, tình cảm kính yêu liền tự nhiên sinh ra!”

Đồng Trí vừa sống sáu mươi tuổi, lần đầu tiên nghe thấy nữ nhân nhắc đến chữ “yêu”, hưng phấn đến mức mũi tóc đỏ, con mắt híp lại thành hai khe hở.

Xảo Nhi ngồi sát bên đào chết non, thấy thế khó hiểu, lặng lẽ hỏi: “Đào đại ca, bọn họ nói cái gì vậy?”

Đào Yêu Yêu cũng nói với nàng: “Tất cả đều là nói bậy bạ, tiểu hài tử nhà ngươi ít quản.” Bỗng nhiên giật mình, trừng mắt nhìn chằm chằm vào khéo léo, hỏi: “Sao ngươi biết ta họ Đào?”

Xảo Nhi thuận miệng đáp: “Nhìn bộ dạng của ngươi liền biết.”

Ấn đường phấn hồng hiện đào, chẳng những họ Đào, mà còn phải đi vận đào hoa.”

Đào Yêu Yêu không hiểu sao kinh nghi, quan sát tỉ mỉ khéo léo, chợt thấy nàng mắt thần linh chuyển động, nhanh như chớp chuyển qua chuyển lại.

Lại sờ trán mình, nào có đào hoa gì?

Bên kia, Tô Trung Ngọc đã hăng hái với các tú tài, dần dần nói ra câu chuyện “Tài tử đa tình” ” Giai Nhân tịch tịch”

Mấy người Trương Văn Khanh ỷ vào hơi rượu, tìm cơ hội gần người cò sát, nắm chặt đụng vào nhau, khiến Tô Trung Ngọc cười yêu kiều không thôi.

Chỗ tình cảm nồng đậm, Trương Văn Khanh duỗi cái lưng mệt mỏi, thích ý nói: “Ai, tục ngữ nói rất hay, “Noãn ẩm nghĩ...”

“Dâm dục” hai chữ còn chưa ra khỏi miệng, Đồng Trí trung niên nghiêm mặt “Hừ” một tiếng, tay vỗ mạnh lên bàn, làm đổ hơn phân nửa bát canh cạn.

Chúng tú tài sợ hãi ngăn người, Mạc Minh hiểu rõ kỳ diệu.

Tô Trung Ngọc biết Đồng Trí trúng phải dấm chua, đến gần giữ chặt cổ tay hắn, dịu dàng nói: “Vì sao Đồng Lang lại tức giận?”

Nô gia sợ tới mức tim đập thành thịch, nhảy thành thịch, không tin người sờ sờ.” tụt lạt qua tay của hắn, nhấn vào bộ ngực của mình.

Trong Đồng Trí khi nào lại được hưởng diễm phúc bực này, hai mắt ngay lập tức đăm đăm, miệng sùi bọt mép, thiên linh cái như mở ra khe hẹp, ba hồn bảy vía toàn bộ bay đi.

Đào Yêu Yêu vội dùng tay che mặt khéo léo, nói: “Nguy hiểm, trẻ con không thích hợp nhìn thấy cái này.” Chợt thấy choáng váng đầu óc, muốn ra phòng xem thể mưa, chân nhún nhún xuống không ra sức sử dụng.

Xảo Nhi thấp giọng nói: “Rượu vừa rồi gọi là “Triền Ti Nhuyễn Cân Lộ”, người uống sáu căn vẫn đục, tình mê ý loạn.

Người giả bộ ngủ không được loạn.” Từ sau lưng móc ra mấy chiếc lá cỏ, đưa đến chóp mũi đào non nớt.

Đào Yêu Yêu trở nên sáng khoái tinh thần, men say hoàn toàn biến mất, ngay cả vết thương nơi ngực cũng biến mất.

Hắn biết trùng nhi tuyệt không phải người thường, vội theo nàng dẫn dò, nằm sấp ở trên bàn giả bộ ngủ gà ngủ gật.

Chúng tú tài cũng không dờn chân được, chỉ lo chơi đùa đến phát cuồng, không hề cảnh giác chút nào.

Tô Trung Ngọc cười nói: “Uống rượu của ta, nhất định uống trà của ta, nếu không không sao ra được cửa này.”

Lúc trước tóc mai của tục tục là “Rượu là môi nhân, quan hệ thông gia trà nói hợp”, nam nữ nói về “Uống trà”, tức là ý tứ kết hôn.

Đám người uống rượu ngon thúc dục tình, lại được câu nói lộ tình này, lập tức tranh nhau nịnh nọt, nịnh nọt.

Tô Trung Ngọc lại nói: “Nhà trà chật hẹp, chỉ vịn vịn hai người ngồi đối diện, Đồng tiên sinh đức cao vọng trọng, trước tiên đi tỉnh rượu với nô gia đã.” Đồng Trí liếc xéo hai bên, so với trạng nguyên trung nguyên còn tốt hơn, vịn vai Tô Trung Ngọc, nửa ôm nửa hờ, đi vào trong phòng ngủ.

Ánh nến đỏ đốt nửa đoạn, Tô Trung Ngọc trở lại phòng chính.

Chỉ thấy tinh thần của nàng khép hờ, mặt phấn xuân, hô hấp còn mang theo hơi thở, uyển chuyển nói: “Dù sao cũng là ông lão, hai hiệp liền buông tay đầu hàng.

Ài, nô gia vẫn chưa thỏa mãn, vị kia lại tiếp sức?” Chúng tú tài trong lòng ngứa ngáy, bốc bốc thăm quyết định thứ tự, Khương hiển thân vinh quang trên bảng, cũng ôm giai nhân vào: “Uống trà tỉnh rượu.”

Như thế qua lại mấy lần, sắc trời đã sáng ngời.

Chúng tú tài theo thứ tự ứng binh, mỗi người một đi không trở lại.

Cuối cùng chỉ còn lại Đào Yêu Yêu nằm úp sấp ngủ trên bàn, khéo léo vẫn thủ hộ bên người.

Tô Trung Ngọc đi ra, trừng mắt oán hận nhìn khéo léo vài lần, cười lạnh vài tiếng, bỗng bệnh ra khỏi phòng.

khéo nhi lộ vẻ khó xử, suy nghĩ một chút, hạ giọng nói: “Nàng khiêu chiến ta đây, ta so chiêu với nàng ấy trước.

Đào đại ca, người ngoan ngoãn đợi đó đừng lộn xộn, nếu không khó đảm bảo tính mạng.” Từ trong tay áo móc ra một thứ, nhét vào trong tay áo, nói “Cái này tiễn ngươi, mang theo có thể trừ tà, vừa rồi nữ nhân kia kiêng kị ta, toàn bộ là vì món đồ chơi này.”

Đào Yêu Yêu tiếp nhận nhìn kỹ, ngọc bài xanh mơn mơn, giống như một miếng trúc, nặng như hoàng kim, ở giữa uốn éo chữ “Trần”.

Hắn liệu định là bảo vật Tiên gia, vội vàng nói: “Người cho ta, bản thân phải làm sao? Vật này vừa có thể khu yêu, người cầm mới là vật dùng hết.”

Xảo Nhi phiền rồi, quần lưng nói: “La dài cái quỷ! Cũng không phải thứ đáng giá, ta trở về để Thiên Cơ sư huynh trọng điều một cái là được rồi.

Lại mẹ mẹ già không nghe lời, ta dán phù “Giản vận” cho người xui xẻo cả đời! Hừ.” Tuy mắng, lại giòn tan như chuông bạc, giậm chân đê ép, bóng người bay ra cửa phòng.

Đào Yêu bâng xếp vào trong áo, tư tưởng khéo léo, cùng với “sư huynh” mà nàng nhắc tới - vừa có sư huynh tất có sư môn, nàng là đồ nhi của vị tiên sư kia? Chuyển ý nghĩ lại nhớ lại đám người Đồng Trí, rốt cuộc bọn họ đã gặp phải tình cảnh gì? Tình cảnh trước mắt thế nào? Thiếu niên kia hiểu kỳ, không chịu nổi suy nghĩ của Tả Tư phải nhớ lại, quên mất chuyện khéo nhi dặn dò, đứng lên hoạt động chân chạy trốn, liền lạng lẽ mò về phía sau.

Nhà chính nổi liền hành lang, hai bên sương phòng mấy gian, mở cửa bên trong toàn bộ rộng tuếch.

Đào Yêu Yêu buồn bực “Kỳ quái, mấy người sống sờ sờ không thấy bóng dáng tăm hơi,

Chẳng lẽ bị Tô Trung Ngọc Đình ăn? Ăn thịt người không nhả xương, nữ nhân kia là quái vật gì?”

Trong lòng hồ nghi, lại đi vào trong phòng xem xét kỹ càng, tìm khắp góc ngách chân tường, ngay cả dấu chân các tú tài cũng không phát hiện ra.

Đào Yêu đứng trong phòng ổn định, lẳng lặng suy tư, chợt nghe tiếng ” triền miên” vang lên, giống như nước mưa rơi vãi trên mặt cát.

Hắn theo tiếng tìm kiếm, chỉ thấy trong góc tường dựng thẳng một cái giá gỗ, trên giá treo mấy thớt tơ lụa hoa mỹ, phía dưới đặt sàng trúc nhỏ, bóc ra nắp, bên trong phủ đầy lá dâu nuôi tằm, còn có mấy con tằm đang đẻ trứng.

Trận âm thanh quái dị kia như mưa rơi, là tiếng tằm con gặm ăn lá dâu phát ra.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Trồng cây dâu nuôi tằm, dệt tơ gấm, Tô tiểu thư cần cù nữ công, cũng có mấy phần tài năng của phụ nữ nhà lành.” Nụ cười đột nhiên ngưng trệ, gắt gao nhìn chăm chăm cái sàng trúc, trong mắt toát ra thần sắc sợ hãi.

Hóa ra trong sàng không có nhiều con tằm, vừa vắn bảy con.

Thân thể mập mạp vắn tới vắn lui, bộ dạng tú tưng chân tượng rung đùi đắc ý.

Đào Yêu Yêu sờn cả tóc gáy, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ, các tú tài đều bị biến thành sâu bọ?” Chúng ngưng mắt nhìn chăm chú, có da vàng thịt tằm, đáng dấp đặc biệt xấu xí?

Đỉnh đầu mang theo một khối vật màu xanh lá, to bằng móng tay, góc cạnh lờ mờ, đúng là mũ thư sinh màu xanh trong Đông Trí!

Đào Yêu Yêu ngơ ngác, kêu lên: “Ai da, Tằm Nhi cũng giả vờ học cũ, yêu pháp thật là lợi hại!” Cánh tay vung mạnh, lật ngược sàng trúc lên.

Con bướm tằm kia lập tức bay lên, phun ra tơ mỏng màu trắng, bắn trúng cánh tay con yêu quái kia.

Ti tuyến gặp gió lập tức dài ra, quấn quanh thân thể hắn ta.

Hắn nhảy nhót tránh không thoát, ngay cả hai tay cũng bị quấn chặt, vội vàng kêu gào: “Tiểu thần tiên khéo léo, mau cứu đại ca đào...” Miệng vừa mở ra, tơ trắng dính chặt môi trên, phong bế cực kỳ chặt chẽ.

Lúc này chỉ còn lại hai cái đùi còn có thể động đậy.

Đào Yêu Yêu cướp cửa bỏ chạy, trong lúc vội vàng đầu óc choáng váng, chui vào phòng bếp sau phòng ngủ.

Sợi tơ trắng kia nhanh chóng kéo dài, từ đùi quấn thẳng đến mắt cá chân, không kịp phòng bị mũi chân đá ra sau, đầu hướng phía trước một cái ngã sắp xuống.

So sánh với phòng chính phía trước, phòng bếp thô lậu mà lộn xộn, củi gỗ đầy đất tán loạn, vách tường hun khói vàng đen.

Đào Yêu Yêu ngã xuống sát cạnh thùng nước, hủ khí chua cay xộc thẳng lên mũi, vội vàng quay đầu nhìn về vách tường.

Nhìn từ chân tường có một cái lỗ nhỏ, đại khái là thông đạo dùng để bài xích nước bẩn.

Hắn bắt chắp bản, xích lại gần lỗ nhỏ thông khí, chợt thấy trong phòng trống có một bạch y nữ tử đứng ở chỗ trống, tướng mạo là Tô Trung Ngọc, nhưng khí sắc âm trầm, so với vừa rồi quả thực như là hai người khác nhau.

Tô Trung Ngọc nhìn thẳng, đứng nhìn hồi lâu, chợt cười lạnh nói: “Cô cháu gái trong Cổ Lang muốn giấu tới khi nào? Mau hiện thân cho ta!”

Đôi diện không một bóng người, chỉ vang lên tiếng cười trùng trùng: “Ta là cháu gái giả lang nha! Có bản lĩnh tìm ta a! Tầm Nương tử, chúng ta chơi trốn tìm.” Thanh âm hốt hoảng phiêu đảng, lúc xa lúc gần, không có phương hướng chính xác.

Tô Trung Ngọc cười lạnh nói: “Chương nhãn pháp nho nhỏ, dám khoe khoang trước mặt lão nương.”

Hừ, Xích Hoàng, kích đồng chuẩn bị xong chưa?” Vừa dứt lời, trong tuyết trần hiên chạy ra một đồng tử áo trắng, tay cầm ống trúc nói: “Nước không rẽ đã chứa vào kích đồng, mời nương nương sử dụng pháp bảo!”

Ống kích chính là thủy thương, khí cụ phòng hỏa lúc trước.

Nước không rẽ chính là nước mưa chưa rơi xuống đất, sau khi dùng phù chú thôi luyện, có thể phá giải rất nhiều ảo ảnh.

Bên cạnh mấy quyển tạp học Đào Yêu học, đọc qua điển tịch của mấy bản đạo gia, có chút hiểu biết về đạo thuật, thầm nghĩ “Trùng đồng nhỏ nhắn như vậy có tác dụng gì? Không rẽ nước phun không xa được ba thước, làm sao phá ải thân huyền thuật?... Xảo Nhi gọi Tô Trung Ngọc là “Tầm nương tử”, xem ra là tên thật của nàng.”

Tầm nương tử tiếp nhận kích đồng, mắt vận yêu quang, miệng niệm ma chú.

Đúng là rất sợ hãi, mẹ trẻ buồn bã nói: “Mẹ tốt, Từ Bi nương nương, ngàn vạn lần đừng phun ra nha.

Cô xinh đẹp như vậy, làm sao có thể dùng loại hung khí kích đồng kia?”

Tầm nương tử nhe răng cười nói: “Nha đầu thôi, phá hỏng chuyện tốt của ta, cầu xin tha cho đã muộn rồi!” Chân khí ngưng chìm đan điền, tay đẩy ống đồng, hơi nước bắn nhanh lên không, cấp tốc khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Đào Yêu Yêu thấy thế thâm kêu “Mụp bụp, bọt nước bị nàng dùng chân khí bức ép lại, tán mà không rơi, khéo léo dính lên một chút phải hiện hình.”

Lúc này đầu lông mày của Thục nương tử nhú lại, chột cảm thấy mùi thôi xông lên mũi, giống như là do phiền hơi nước kia phát ra.

Nàng sinh tình dục khiết, không khỏi sinh nghi, cùng một chỗ tạp niệm chân khí liền rối loạn, hơi nước ngưng tụ thành bọt nước, “Rầm rầm” rơi xuống, giống như bãi mưa to rơi xuống đầu.

Nương tử tầm ngửi quần áo ướt đẫm, một cỗ mùi nước tiểu nồng nặc khiến người ta buồn nôn, lạnh lùng nói: “Xích Hoàng, ngươi giả bộ nước gì vậy?”

Đồng tử áo trắng luống cuống, vò đầu bứt tai nói: “... Bình kê bên bồn cầu không có gốc đưng nước.

Nương nương gọi gấp gấp, ta... Ta luống cuống tay chân, khả năng xê dịch dịch trong bồn cầu có gốc nước.”

Nương tử tầm giận dữ, mắng: “Oan con mẹ ngươi xấu bụng! Cái gì có căn thủy? Dám lừa gạt mẹ già, quay đầu lại bắt ngươi cho con rết ăn!” Giơ tay tát một cái, đánh cho Xích Hoàng Huyền Tinh lấp lánh đầy trời.

Xảo Nhi cười “hắc hắc” không ngừng, nói: “Ta đã sớm nói cho ngươi biết, tuyệt đối đừng phun, ngươi lại không nghe, kết quả Hương nương tử biến thành thối nương tử.

Ai, không nghe chuyện khéo léo, chịu thiệt ở trước mắt.”

Thục nương tử tái mặt, điềm nhiên nói: “Xú nha đầu, ngươi tự tìm đường chết, giờ trò quỷ cũng đừng trách ta tâm địa ác độc! Thanh Phục, lấy tiền tài thu hồn bình, đợi ta thu hồn phách của nha đầu kia lại!”

Tên đồng tử khác theo âm thanh chạy ra, bước chân còng xuống, trong ngực ôm một cái gì đó đen sì mở ra lỗ tròn, thoát

nhìn ba phần giống vò rượu, bảy phần túi da voi.

Xảo Nhi nói: “Này, ngươi sai rồi à? Cho tới bây giờ chỉ có thần tiên thu yêu quái, nào có đạo lý yêu quái thu thần tiên?”

Thục nương tử cười lạnh nói: “Thanh Phục chính là dị trùng do linh khí tiên tài hóa thành, pháp bảo giỏi nhất để luyện chế đạo hồn.

Kim tiền bình câu hồn nhiếp phách, đừng nói nha đầu lông vàng nhà ngươi, Chân Tiên ngươi cũng khó thoát...” Một bên lời đe dọa, một bên xoay tay lấy pháp bảo.

Bất ý tay phải đưa vào trong lỗ tròn của vật kia, trong nháy mắt giống như vạn châm đâm vào xương, nương tử thầm “A a a” kinh hô đau đớn, túi da rung động “Ồ ô”, bay ra rậm rạp chằng chịt hơn mười con ong vò vẽ.

Xích Hoàng bị đánh trúng ủy khuất, thấy Thanh Phục cũng phạm sai lầm, lập tức trách cứ: “Bảo ngươi cầm pháp bảo thu hồn, ngươi lại cầm cái tổ ong vò vẽ đến đây.

Dám can đảm lừa gạt nương nương, lát nữa để ngô công ăn thịt ngươi!”

Đạo hạnh Thanh Cương thấp hơn hẳn, vừa mới luyện thành hình người, lời nói của người không lưu loát, lắp bắp nói: “Bình... Bình nhỏ, lại trơn trượt, lúc nương nương kêu, ta đang hái lá dâu, thất thủ rơi xuống... Bình rượu ném vào tổ ong, trùng hợp có một con ong vò vẽ bay qua, huy chương đập mạnh vào mũi của cô nương, lại nói năng lộn xộn: “Ta, mẹ ngươi, đáng chết... ta đáng chết, nương nương không đáng chết...”

Hai con tiểu yêu vừa cãi nhau, vừa đánh bậy đánh bạ.

Tầm váy của Thục nương tử bị xé đến nát bét, thân thể mềm mại như gió run rẩy, thật sự là chật vật không nói nên lời, chật vật không nói ra được.

Lập tức mạnh mẽ xấu hổ và giận dữ, há mồm phun ra chân khí, thổi tan con ong vò vẽ, đem hai đồng nhi ném xuống đất, xem sau lưng bọn họ có giấy vàng dán lên, viết hai chữ “Khiêm”, “Vận Sa”.

Tầm nương tử nói: “Hừ, không ngoài dự liệu.

Các người làm việc sai sót trăm cái, nguyên lai là vận rủi phụ thể, trúng ám toán của tiểu nha đầu!” Hai cái xé nát lá bùa, mặt hướng về bóng cây đen sì, chậm rãi nói: “Nha đầu, người là đệ tử bói toán của Nga Khuyết phái, đúng hay không? Ta mắt tròn, lại coi thường người.”

Thanh Phục nhìn mảnh giấy vỡ kia, nói: “Ta hiểu rồi! Lúc chúng ta đẩy nàng ra ngoài, nàng lén lút dán, tờ giấy vàng, dán vào sau lưng chúng ta... Chúng ta liền xui xẻo, pháp thuật thật là lợi hại, pháp thuật, Ngao Bí không hề, nơi nào không thôi? Ta không hiểu.”

Xích Hoàng nói: “Đại ngu ngốc! Là Bặc trừ trừ môn nào! Nga lang phái là huyền môn chính tông, trong đó chia làm Cửu môn huyền thuật.

Bặc tề môn sẽ không chế vận thể, vận số lớn như một quốc gia, nhỏ thì vận khí một người, đều có thể thay đổi thay đổi.

Chúng ta vừa rồi gặp xui xẻo khắp nơi, chính là để cho tiểu nha đầu kia chuyển vận rồi!”

Xảo Nhi thấy pháp thuật bị nhìn thấu, âm thầm kinh hãi, nói: “Nếu nhận ra ta, còn dám đấu pháp với ta? Mau mau chạy trốn đi, đệ tử Nga Mi tha cho các người!”

Thục nương tử cười lạnh nói: “Sớm ba năm, gặp phải đệ tử Ngao Bính ta tất nhiên tránh đi.

Hừ, hiện tại Đông Lăng Thần Đạo kết minh cùng hải ngoại yêu hoàng, đã dẫn bộ xâm nhập Trung Nguyên, phái Nga Du diệt vong sắp tới, ai còn sợ các người? Tiểu nha đầu, lão nương hao hết pháp lực, cũng phải đem người bắt ra ăn sống nuốt sống!” Nói xong phồng má Ngưng khí, gân xanh trên trán lộ ra, giữa hai môi thoáng hiện bạch quang.

Đó là nội đan mà nương tử tâm tu luyện nhiều năm.

Nàng sử dụng pháp bảo hộ thân, hiển nhiên muốn liều mình liều mạng.

Theo nội đan bốc lên, trong phạm vi Hứa Ô Vân quay cuồng, cát bay đá chạy, thanh thể càng thêm kinh người.

Mái tóc của Thục nương tử đột nhiên tung bay, theo gió duỗi dài ra bốn phía, như là mở ra lưới lớn.

Đào Yêu Yêu trở nên vô cùng lo lắng, chỉ mong sao khéo léo nhanh chóng chạy trốn một chút,

Không ngờ mấy sợi tóc chạm đến bắp chân khéo léo, kéo nàng ngã xuống đất.

Huyền thuật ẩn hình cứ vậy biến mất, thân thể khéo léo bại lộ, bị sợi tóc lôi kéo về phía hầm nường tử.

Xảo Nhi ra sức giãy dụa, ngửa đầu kêu to: “Tuyệt tử tử! Tuyệt tử tử! Còn không ra tay, khéo Nhi biến thành con hầm rồi!”

Một câu không nói mấy, trong rừng cây loé lên kiếm quang, như sao băng ngang trời xẹt qua.

Chỉ nghe thanh âm “Đôm đốp” như xé vải, ngàn vạn sợi tóc đều đứt ra, nường tử hầm suy sụp ngã xuống.

Hai đồng tử cũng bị kiếm quang chiếu ra nguyên hình, chia ra hóa thành minh linh màu xanh cùng con châu châu màu đỏ, nơm nớp lo sợ bò lên trên.

Chẳng biết từ lúc nào, trong bãi đất trống đã có thêm một người.

Chỉ thấy tử sam pháp phối, bóng hình yếu điệu, thanh lệ có thể so với Thiên Tiên, thuần khiết giống như Ngạo Mai, ngón tay ngọc thon thả mềm mại giương ra, vươn đến trước người xảo nhi.

Đào Yêu Yêu môi khô lưỡi khô, trái tim gần như muốn phá tan lồng ngực.

Miệng hần không thể nói chuyện, trong lòng mừng rỡ hô to: “Là nàng! Là nàng! Trong tên của nàng, hóa ra có một chữ “Tuyệt”.

4

Lần thứ ba luôn có ánh mắt mê người.

Xảo Nhi chu miệng lên, oán giận nói: “Tiểu Tuyết sư tỷ, người tới chậm quá, không công để yêu quái ức hiếp ta cả buổi.”

Nắm chặt tay thiếu nữ áo tím, xoay người nhảy lên một cái.

Thiếu nữ cúi đầu quan sát, đưa tay vuốt ve, thấy nàng vẫn chưa bị thương, mới nói: “Ta đưa những đứa bé kia về nhà, sau núi trước thôn chậm trễ rất nhiều công phu.

Người không chờ ta chạy tới, thiên nhiên muốn cậy mạnh triển đấu với yêu quái, nếu có tốt xấu gì thì làm sao bây giờ? Quay về núi gọi Âu Dương sư tỷ trùng điệp phạt người!” Tiếng nói thanh nhã dễ nghe, nhưng ngữ khí nghiêm khắc, lộ ra hàn ý âm u.

Thần hồn Đào Yêu điên đảo, trong đầu nghĩ lung tung “Chu gia bắt đồng nữ, lại có phúc phận bảo tiên tử đích thân hộ tống.

Ài, chuyện tốt cỡ nào chứ.

Chu Thiên Tuế sao không bắt ta đi...”

Xảo Nhi nghe xong mấy chữ “Âu Dương sư tỷ”, thè lưỡi, không dám nhiều lời.

Bên kia nương tử tầm tinh hồn, há mồm thu hồi nội đan, nhìn chằm chằm thiếu nữ nói: “Người tên là Tiểu Tuyết? Người là đệ tử của Ngao Kiếm Tiên Môn?”

Tiểu Tuyết không trả lời, hỏi ngược lại: “Tầm nương tử vốn là linh thú Thực, từ trước đến nay chỉ tu luyện ở thâm sơn, vì sao xuất thế hại người? Người biến nam tử thành tầm chủng, trộm Dương khí bồi dưỡng nội đan, đã phạm vào yêu lệnh của Ngao phái nhắc nhở.

Người có biết tội không?”

Tầm nương tử nói: “Đại họa của Nga Khuyết phái trước mắt, bản thân khó bảo toàn, ai còn quan tâm đến nhắc nhở của các người?”

Tiểu Tuyết nói: “Gần đây bày yêu Thục Trung Yêu không phục sự ước thúc của Ngao Bí, hơn phân nửa là có liên quan đến đại họa mà ngươi đề cập đến.

Ngươi đã biết ngọn nguồn, thì cùng ta về Nga Mi sơn đi.

Hương Thường Sinh Tử sư huynh bẩm báo tình hình cụ thể, có lẽ tha cho tính mạng của ngươi.”

Tầm nương tử đánh giá Tiểu Tuyết, nhìn da Hạo Nha Tuyết nàng, eo vai thẳng, lại là Hoàng Hoa khuê nữ chưa đầy hai tám tuổi, cười lạnh nói: “Từ xưa có năm quyền của Ngao Cửu Dương, Kiếm Tiên mạnh nhất” hiện nay phái một non trẻ hiện thế, có thể thấy được thế của nó đã suy yếu, không ai có thể dùng được.

Ngươi muốn lão nương cúi đầu, trước tiên xem chút bản lãnh thực sự một chút đi!”

Tiểu Tuyết nói: “Cô nương tầm, tốt nhất là đi theo ta.

Nếu ta dùng kiếm thu ngươi, đạo hạnh trăm năm của ngươi cũng sẽ bị phế bỏ.”

Nương tử tầm cười ha ha: “Hài nhi cuồng vọng, đến thu ta nha!” Phun ra nội đan, thôi động vận công, chỉ một thoáng gió lốc bốc lên từ đất bằng, cuốn đá vụn hình thành cột khói, nhanh chóng di động về phía tiểu Tuyết.

Trong sương khói vang lên “Vù vù”, phảng phất vô số lưỡi dao sắc bén đâm chém, nơi kinh qua áo choàng cỏ cây không gì cản nổi, nham thạch chia năm xẻ bảy.

Tiểu Tuyết thần sắc trấn định, đợi gió lốc đến gần, tay trái lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ, cánh tay phải nhẹ nhàng duỗi ra, tiếng kêu: “Tật!” Lòng bàn tay tỏa ra hào quang, trong nháy mắt như Kim Ô rơi xuống đất chói mắt, bốn phía chỉ thấy một mảnh trắng xóa.

Quang mang tụ lại tiếp theo, chui vào trong hộp nhỏ kia.

Đào Yêu Yêu hoa mắt chóng mặt, định thần lại nhìn, xung quanh gió êm bụi rơi, nương tử tầm không còn bóng dáng.

Trong hộp nhỏ kia có thêm một con tầm lớn to bằng ngón cái, mập máy giầy dựa.

Xảo Nhi xích lại gần cái hộp, cười nói: “Thật là trắng nha, ngoan ngoan nghe lời.

Tầm nương tử, “Tử Ngộ Tỏa Hồn Hạp” Thiên Cơ sư huynh chế tạo, thoải mái hơn Tuyết Trần Hiên của người nhiều?”

Tiểu Tuyết nói: “Chờ sau khi sư tôn xuất quan, đưa nàng vào Trấn Yêu tháp, chỗ đó gọi là “Thoải mái”!” hạp lại nắp hộp, nhét vào trong ngực, tiện tay vung lên, một đạo kiếm quang màu vàng óng hiện lên, chém Xích Hoàng và Thanh Phục thành hai đoạn.

Xảo Nhi thấy thế không đành lòng, thở dài: “Hai con tiểu yêu thật là thú vị, cứ như vậy mà ô hô lên.

Ai, thật đáng thương, ai bảo các người đập vào sư tỷ Tiểu Tuyết.”

Tiểu Tuyết thu hồi kiếm quang, nói: “Tiểu yêu không trừ, tất thành họa lớn.”

Xảo Nhi nói: “Sư tỷ, người sử dụng “Cúc Anh kiếm” sao? Sư tôn nói kiếm này dễ dàng tăng thêm sát dục cho người, bảo người cẩn thận dùng...”

Tiểu Tuyết mỉm cười nói: “Được rồi, diệt trừ hai con trùng, người cứ nói dông dài như vậy đi.

Trở về ta bắt hai trăm con châu châu, nhét vào túi vải nhảy nhót, cho người chơi đã đủ.”

Xảo Nhi nói: “Tâm linh, người bớt giết sống đi.

Sư tỷ, những thư sinh trong phòng kia làm sao bây giờ? Vị đại ca đào trong đó, rất có ý tứ, ta dẫn kiến người.”

Tiểu Tuyết hơi chần chờ, cuối cùng vẫn lắc đầu, nói: “Tầm nương tử đã thu lại, yêu thuật của nàng sẽ tự phá giải.

Ta không muốn kết giao với người ngoài, chúng ta đi mau đi.” Kéo cánh tay xinh xắn lên, vận công giá kiếm quang lên.

Chỉ thấy Thanh Phong đưa ảnh, bỗng nhiên bay lên không, thoáng cái biến mất trong ánh bình minh.

Lại qua thêm nửa canh giờ, sắc trời sáng rõ.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, rơi vào trên người Đào Yêu Yêu, sợi tơ trắng quấn chặt tứ chi hóa thành nước đọng, trong cổ họng cũng có thể phát ra tiếng kêu.

Hắn đỡ tường từ từ đi ra cửa, khí lực dần dần khôi phục, lại đi đến trung tâm bãi cỏ, Hiểu Phong thổi vào mặt, nắng sớm trong trẻo, cảm thụ tinh thần sáng sủa gấp trăm lần, xa xa nhìn chân trời ráng mây xanh, suy nghĩ cũng dần dần phi thăng giống như mặt trời đỏ.

Đào Yêu Yêu đứng lặng một lát, dờ mắt nhìn quanh bốn phía.

Nhìn đất cỏ bên trong vết lõm lục ngân, đó là nơi tiểu Tuyết đứng thẳng.

Người Y đã đi mà vẫn còn lưu lại tung tích, kỳ ngộ đêm qua phảng phất như cách một thế hệ.

Nhớ lại dung mạo Tiểu Tuyết, chính là bộ dáng thiếu nữ trong mộng, cử chỉ lại khác một trời một vực với vẻ vũ mị trong mộng, thậm chí có chút lãnh diễm.

Nhưng lúc này Đào Yêu Yêu đã chìm sâu vào tận xương cốt, ngược lại cảm thấy Tiểu Tuyết thanh nhã thoát tục, thần tư hiên ngang, giống Cô Xạ Sơn Tiên Tử, lẽ ra phải cao cao tại thượng, cung cấp cho khách phàm tục quỳ bái.

Kỳ thật thiếu niên mới nhận thức được tình cảm, kiêu gì cũng sẽ đem ý người trong tưởng tượng vô cùng hoàn mỹ, cái gọi là “Đều trăm loại tốt, chồn Thiên Tây không so sánh được”

Huống chi tuyết nhỏ ngọc cơ băng phách, dung mạo hiếm có thế gian, chưa chắc bại bởi những mỹ nữ trong sách kia.

Giờ phút này nàng còn nhỏ tuổi, đã là mỹ lệ tuyệt luân, sau khi trưởng thành lại có thần vận như thế nào? Tính tình nàng lạnh lùng kiêu ngạo, giả như tất cả ôn nhu đều chỉ cho nàng tình lữ độc hưởng, vậy lại là mỹ cảm cỡ nào.

Đào Yêu Yêu càng nghĩ càng say sưa, tưởng mình là tình lang của Tiểu Tuyết, hoảng hốt nhìn thấy ngàn vạn nam tử cùng nhau nịnh nọt, mà Tiểu Tuyết cũng không giả vờ, ngay thẳng mắt cũng không nhìn bọn họ, chỉ là con chim nhỏ ôm ấp trong lòng một hạnh phúc như con người.

Đào Yêu Yêu bay lên như tiên, nheo mắt lại, lớn tiếng nói:
“Thiên ý! Trong mộng gặp gỡ nàng, đây là kết hợp giữa trời!
Tình duyên đã định trước trong số mệnh!”

Kích động khó có thể tự kiềm chế, hấn chọt chỉ bầu trời, phảng phất chư thiên thần Phật đều giáng lâm, nghiêng răng thề: “Ngọc Hoàng Đại Đế! Như Lai Phật Tổ! Nguyên Thiên Tôn! Cửu Thiên Đãng Ma Tổ Sư! Tôn Ngộ Không Tinh Không, Nguyên Soái Quan nhị gia, các người nghe kỹ cho ta... Nếu ta không thể ở chung một đời với Tiểu Tuyết., Sau khi chết đi vào mười tám tầng địa ngục chảo dầu bò lên núi đao, kiếp sau biến thành đại vương tám người gặp người giẫm!” Hấn vốn muốn nói ” cười Tiểu Tuyết làm vợ”, lại cảm thấy tục ý, không khỏi khinh nhờn Thiên Tiên, lời đến bên miệng liền thành “Cả đời hộ vệ”.

Nói xong lời thề, tinh lực toàn thân Đào Yêu Quy gấp trăm lần, trong lòng tràn đầy hi vọng.

Trước kia lúc đầu pháp đối đáp, nói ra Tiểu Tuyết cùng Xảo Nhi là “Ngao nha phái đệ tử”

Nếu thân phận đã chân thật, đi tới Nga Mi sơn tìm người của Côn Bằng phái là được.

Sau đó lập tức trở lại phòng trong Tuyết Trần Hiên, chọn mấy cái bình đựng vàng bạc quần quanh.

Chúng tú tài đã khôi phục hình người, ngồi trong sương phòng đàm luận chuyện trong đêm, lại không biết vì yêu tình mê hoặc, vẫn là “Hừ” cũng là “Quân tử tiểu nhân” nói linh tinh.

Đào Yêu Yêu cười một tiếng, cũng không từ biệt, xoay người đi ra khỏi đại môn, thuận địa thế chậm rãi chuyển đến trước dãy núi.

Ban ngày đi đường thuận tiện hơn rất nhiều.

Thỉnh thoảng gặp được một tiểu phu, đào điền non hời hợt phương hướng, rất nhanh đi đến quan đạo thông đến Nga Phong.

Hoàng hôn đến Nhạc Sơn, trong Tiên trang trà hơn mười xâu tiền đồng, mua hai kiện quần áo mới, ăn uống thả cửa, tùy ý tìm khách sạn nghỉ ngơi, hôm sau tiếp tục lên đường.

Đi như vậy bốn ngày, ven đường Đào Yêu Hoa vẫy vẫy tiền bạc, món ngon rượu ngon ăn uống thả cửa, càng kiêm chu tể người nghèo, đến huyện thành Nga Mi còn sót lại bốn năm mươi đồng tiền.

May mà có thể nhìn thấy núi non xa xa, núi non gần trong gang tấc, cũng không cần tốn bao nhiêu tiền cho lữ khách.

Đào Yêu qua đường lớn, nghe ngóng tình cảnh các nơi trong núi, không có ai biết “Ngao nha phái” gì đó.

Dần dần đi đến Đạo Khẩu ngoài thành vào núi, đối diện bãi bài phùng đá đứng sừng sững, hai bên khắc đối câu đối “Yên Hà vạn cổ nhiệm thắng cảnh, phật quang thiên thu chiếu kỳ phong”, đỉnh chóp cổng chào đầu to lớn “Thiên Hạ đệ nhất tiên sơn”.

Đào Yêu Linh suy nghĩ “Ngao Nghiêu Sơn” mặc dù danh tiếng vang dội thiên hạ, tiên khách trong núi tị thế tu luyện, bởi vậy tên tuổi “Ngao nha phái” mới làm người ta biết.” Nhìn cái bàn bùn xanh phía sau cổng chào kia, uốn lượn gấp khúc, phẳng phất nổi thẳng đến chín tầng mây bên ngoài.

Dọc theo thềm đá đi cả dặm, phòng ốc phía trước nguy nga, phạn âm du dương, một tòa chùa miếu hùng vĩ, tám biển trước cửa viết “Sắc Tọa Đại Thừa ân tự “

Đào Yêu Yêu đã đọc qua mấy quyển kinh phật, đối với tam bảo tổ cung kính, thâm nghĩ “Đại miếu thờ như vậy, tất có cao tăng đại đức, sao không đi vào thỉnh giáo?”

Bỗng nhiên bên cạnh có người quát lên: “Này, này! Mất có sao? Người xông về phía đó?”

Đào Yêu Yêu quay mặt nhìn lại, tiểu mộc các cạnh cửa ngòi xuống, vươn cổ trừng mắt, trợn mắt như Kim Cương, vội chấp tay nói: “Quấy rầy sư phụ thanh tu, tiểu nhân có thể ngưỡng mộ bảo sát trang nghiêm, chỉ hy vọng vào trong theo lễ bái Phật.”

Sắc mặt hòa thượng hòa hoãn lại, nói: “Người bên ngoài? Chẳng trách không hiểu quy củ, tới đây mua hai cây “Lễ Phật Hương” trước, năm văn tiền!”

Đào Yêu Yêu nói: “Lễ Phật là đương nhiên.” Vừa đưa tay lấy tiền, bỗng nhiên sinh nghi, hỏi: “Không mua hương không thể

vào sao? Tụ khách từ bên ngoài tới, nhất định phải tiêu năm văn tiền mới có thể du lãm chùa miếu?”

Hòa thượng nói: “Đương nhiên không phải.

Năm văn chỉ giới hạn vào cửa chuyển động, giấy hóa trước đình lại hai mươi văn, thiền đường gõ chuông năm mươi văn.

Nếu muốn vào Đại Hùng bảo điện, cần mua Phở Hiền Bò Tát hai trăm đồng tiền sáng bóng.”

Đào Yêu Yêu sững sờ, thở dài: “Kỳ lạ, Phật Tự khai trương làm ăn, các người đúng là giàu tài có đạo.”

Hòa thượng kia không cho là ngỗ nghịch chút nào, nói: “Sợ bỏ ra tiền oan uổng, liền làm cái ” quy y thiếp”, năm lượng bạc du ngoạn theo người cả năm, há không bớt việc?”

Đào Yêu Yêu âm thầm lắc đầu, suy nghĩ một chút: “Người xuất gia tham lam thu liễm như vậy, chỉ có thể than thở khinh bỉ.

Ta cũng không cần đi vào nhìn, không thể chọc vào thân thể thói đồng của mình.” Quay đầu lấy lại Đạo Sơn, đi mấy bước, còn nghe hòa thượng “Dã Hương cùng hoang dã” ở phía sau...”

Đào Yêu Yêu chỉ vùi đầu xuống đất, leo qua mấy cái, Phong Lâm bên đường đỏ chót, mây mù bốc lên, trong lòng ngực cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Giương mắt nhìn một ngôi miếu nhỏ ven rừng, dựa vào núi nước, thanh tĩnh lạ lẫm.

Đào Yêu Yêu chạy vòng đến trước miếu, đưa mắt nhìn qua, tám biển gỗ dưới mái hiên viết ba chữ “Phục Long Am”, suy nghĩ “Đại miếu thế lợi, miếu nhỏ nên thanh tịnh chứ?”

Vừa vặn hơn mười nông dân đi ra cửa miếu, cùng miếu chúc xôn xao tranh luận —— nguyên lai là tá điền trong Am, vì tạ lỗi thu thỉnh cầu hòa thượng giảm bớt thuê.

Chúc quang trong miếu đầu sáng bóng, sắc mặt hòa ái, cười nói: “Huynh đệ các người thật không hiểu chuyện.

Điền thuê phòng sinh sản, đều là chủ trì kinh quản của lão hòa thượng, ta chạy chân làm chủ thế nào? Không bằng các người

kinh sợ phái phú hộ trong thôn làm mấy trận đại pháp sự, hoa tiêu bạc vào trướng, ta lại nói lời tốt, lão hòa thượng tự sẽ giơ cao đánh khẽ.”

Các nông hộ nửa tin nửa ngờ, truy hỏi chủ trì thái độ nhiều lần.

Mâu chúc buồn bực, quát lên: “Tiền đến chuyện dễ làm, lửa đến mức đầu heo nát! vôi rỗng với ta có ích lợi gì?” Lại nghĩ tới lò bếp đang nấu đồ ăn, vội vàng hô: “Mẹ của con trai nó, để tâm hâm móng chân trong nồi, nhiều hơn chút nước.”

Bên trong đáp lại, đúng là tiếng của nữ nhân: “Yên tâm đi, rượu cũng đã nóng lên rồi, chỉ chờ người ăn cơm.”

Đào Yêu Yêu trợn mắt há mồm, một lúc lâu sau mới nói: “Ta mở mắt, hòa thượng uống rượu ăn thịt, còn nuôi nữ nhân!”

Bên cạnh có một thanh niên tá điền, thích nhất lắm miệng, lặng lẽ nói: “Hắn ban đầu là giáp dài bản hương của mình.

Bởi vì xem làm hòa thượng béo bở nhiều, đi Ngũ Đài sơn lẫn lộn Trương Độ điệp, trở về mới đầu trọc làm miếu chúc.

Nữ tử kia chính là thê tử của hắn, bình thường giúp đỡ quản hương hỏa chăm sóc ngày thường.

Còn có đứa con tám chín tuổi, mỗi ngày trong thành bán một ít tiền hương nến giấy, rất là náo nhiệt.”

Đào Yêu Yêu vẫn còn không tin, lè lưỡi nói: “Hòa thượng có vợ, kỳ văn lạ!”

Không chuẩn bị cho miếu chúc nghe được.

Người này cũng sảng khoái thẳng thắn, liếc nhìn Đào Yêu vài lần, chỉ vào tượng phật nhỏ dưới đáy đài sen, cười hỏi: “Hòa thượng không có vợ, lấy đâu ra tiểu hòa thượng?” Mọi người cười vang không thôi, đồng loạt nhìn chăm chăm vào Đào Yêu, phảng phất hắn là quái vật từ trên trời giáng xuống.

Da mặt Đào Yêu Yêu ửng đỏ, vội vàng rời khỏi miếu nhỏ.

Lại qua thời gian nửa chén trà nhỏ, đường núi càng lúc càng hẹp, phía trước vách đá treo cao, hình thành khe nhỏ hiểm trở.

Bốn người đàn ông đứng dưới tảng đá, thu tiền của khách hành hương.

Đào Yêu Yêu không hiểu, gần đó hỏi Thanh Thiên là ban ngày, ai dám cản đường cưỡng ép vợ vét tài sản?

Đám hán tử là dân thành thật, khách khí giải thích: “Mấy năm gần đây khách du hành hương khách quá nhiều, sơn đạo thường xuyên bị giẫm hỏng, Lâm Mộc nhiều tổn hại, bách tính phụ cận vì thế bồi thường rất nhiều cơm áo ăn.

Cho nên mỗi ngày từ giờ Mão đến giờ Thân, thu mỗi người mười lăm tiền, dùng làm hộ sơn, dưỡng lâm, an dân chi tiêu.

Đây là huyện thái gia ân hứa, khách quan chê đắt, có thể qua đêm lại lên núi.”

Một gã khách hành hương tiếp nhận câu chuyện, cười nói: “Ngao Nghiêu sơn a, là người ta canh giữ ăn, chúng ta nhập hương tùy tục thôi.”

Không biết làm sao, đào chết non đành phải móc tiền ra.

Từ đó trở đi, qua Thanh Âm các, Quan Tâm dốc, vạn năm đỉnh lại đào mấy lần túi tiền.

Giữa trưa đến đình nghỉ chân, liền mua quán trà bên đường cơm đậu tiêu, trộn món dưa muối ăn, tiền cơm cũng quý hơn dưới núi gấp mười lần.

Sau đó cầm bát canh gạo, đang uống, trên thềm đá xuất hiện một đạo sĩ trẻ tuổi, bước đi như bay, nhẹ nhàng lướt qua sơn khế.

Trong khách uống trà có ba kỹ nữ, giọng dịu dàng tán thưởng “Đạo trưởng tuần tú khinh công!” “Võ công anh tuần, người càng tuần”, lại cười hi hi ha ha.

Đạo sĩ mặt đỏ ửng loạn, “Bịch bịch” mắt chân rơi xuống bên suối, bò dậy ướt đẫm chạy đi.

Đào Yêu Yêu đầy bụng ưu tư, trầm nghĩ: “Ai cũng nói Ngao Nghiêu sơn ngoạ hổ tàng long, ta đi hơn nửa ngày, sao chưa từng thấy cao sĩ dị nhân? Khấp sơn thế tục khí nhiễm, Nga Lang phái làm sao có thể sạch sẽ thân mình tốt?” Đứng dậy lại đi lên, dần dần cảm thấy hàn ý lạnh lạnh, xuyên thấu xương tủy.

Gió núi mùa thu thổi qua, “Vù vù” như vạn tiễn xuyên không, thân thể hắt lại mới chưa lạnh, trước ngã sau khép lại như

muốn ngắt đi.

Chỉ dựa vào một khí tức quật cường chống đỡ đến đỉnh kim, phía tây chân trời đã hơi hiện hoàng hôn.

Lúc này kim đỉnh đang làm phật sự —— Phổ Hiền Bồ Tát ngồi giống như đại diện khai quang.

Pháp hội đã tan, tượng Phật trước tiên bán cung phẩm cho tượng Phật.

Mấy trăm viên Phật châu, hoa quả, giỏ hoa, thậm chí hương nến, tất cả đều ghi rõ giá trị thực tế.

Tăng nhân cao giọng hét to, tín đồ tranh nhau mua sắm, liên tiếp là kỳ quan.

Đào Yêu Yêu chen vào đám người sưởi ấm, lại nhìn thấy Bồ Tát giống lều Bồ trai cạnh thí trai, trong bát gà vịt thịt cá đầy đủ, hòa thượng bình thản, cư sĩ ăn như gió cuốn, người người đều tươi cười rạng rỡ ra mặt.

Vòng qua lều trai, trong Hoa Nghiêm tự đang có cao tăng thượng tọa giảng pháp, đám người không được phép ồn ào.

Nhưng nghe pháp sư giọng to như sư tử hồng, ngoài cửa mơ hồ có thể phân biệt được “Trước mắt có ý nghĩ này đến từ nơi nào? Sát na quan tưởng tượng?

Xem ý niệm trước mắt đi đâu? Trong nháy mắt chú ý tới?

Đốp, Hà Vân Quan nghĩ? Vật trong không trung ta, mạnh mẽ đặc sắc, mới biết không có nơi nào đến, không có đi đâu, tức thấy chân tính như lai... “

Đào Yêu Yêu chống cửa cười khỏ, thàn than “Một gậy đánh vào đầu, chẳng phải là không có gì ta và ngươi sao? Như vậy là thấy tính trở thành Phật rồi? “Trước khi tim trống rỗng”, thậm chí tâm lý sinh trưởng đoạn giải, thì không ma nhập tâm phủ của hấn.

“Ai, pháp sư bây giờ không giảng phật kinh chính nghĩa, cũng không khuyên người làm việc thiện, chỉ mê mê mấy câu lừa bịp “Đương đầu bỗng quát”. ”

Bên cạnh cửa chùa có một bà lão mấy hạt phật châu, khoan thai đến gần, hảo tâm khuyên bảo: “Tiểu tử, ngàn vạn lần đừng

đứng trên bậc cửa.

Phật môn tuy lớn, chỉ là người có duyên, người đứng trên Phật môn lại tiến tới không ra, ra lại không ra, Bồ Tát cũng khó khăn cho người.”

Đào Yêu Yêu nhìn khuôn mặt tiều tụy của lão bà bà, thương xót dâng trào, khom người chấp tay thật sâu, chột nghe có người nhẹ giọng niệm tụng: “Đạo ngoại đạo mặt lai, hủ Như Lai trong môn; Chính giác, sau lưng Kính Hoa không có Kính Hoa.”

Đào Yêu Yêu kinh hãi, thầm kêu “Quả nhiên có cao nhân! Hai câu đồ này, chính là chân ngôn Phật pháp khiến tà hiện chính!” Vội vàng theo tiếng nói tìm kiếm, lại nhìn giống như một sa di khô cằn hoạt bát, đầu đội mũ tăng, thân mặc phân quét quần áo, lưng đeo túi tiền rách, cúi đầu bước nhanh mà đi.

Đào Yêu Yêu vội kêu lên: “Đại sư dừng bước! Tiểu tử ngu si, xin đại sư giải thích!”

Sa di kia không đồng ý, chỉ để ý hướng trong đám người chui vào.

Đào Yêu Yêu đuổi theo, ba chuyển rời khỏi Hoa Nghiêm tự, dọc theo con đường mòn đi thẳng lên đỉnh núi.

Bóng người chung quanh dần thưa thớt, bóng lưng phía trước mờ lung, di động như quỷ mị phiêu hốt di động.

Trong khoảnh khắc đi tới cuối đường mòn, nào có bóng dáng sa di? Xa xa nhìn Mộ ái, gần nghe tiếng quạ kêu, trước chân là vực sâu tối đen như mực.

Đào Yêu Yêu ngây người, Tầm Tư là ảo giác của ta? Là ảo giác, Sa di, Tú tài, Tầm Yêu, Tiểu Tuyết, tất cả đều là ảo giác của ta... Phái tử Nga Cẩn hư ô có, căn bản không tồn tại.

Vạn vật trên thế gian đều là trắng trong nước, rốt cuộc ta phải truy tìm thứ gì?”

Vị trí hần đứng, chính là vị trí cao nhất của Nga Mi sơn, tên là ” Xá Thân Nhai”

Bình thường mây mù lả lướt, không linh thâm thúy, du khách quan cảnh nhất định dùng vạt áo cuốn lấy eo lưng, nếu không

ý niệm cực dễ dẫn dắt phi tiên trong đầu, thả người nhảy xuống vách núi vạn trượng.

Đào Yêu Yêu lần đầu tiên rời nhà, mấy ngày nay lịch duyệt chuyện đời, nhìn người có tiền thô bạo, xem người đọc sách dối trá, nhìn ra người nhà tham lam, trước kia lòng dạ tôn nho kính giải thích đều phai nhạt.

Thêm nữa “Ngao nha phái” không có chỗ để tìm, hẳn càng cảm thấy tâm hơi ý lạnh, trong giắt mình lại có ý muốn phá hồng trần, lập tức mở ra đui phải, thông thả vươn ra ngoài vách đá.

khẩn yếu quan đầu, sau lưng bỗng duỗi ra hai cánh tay, một tay ôm lấy hân.

Người tới hô: “Đào hiền đệ! Người ở đây làm gì?”

Đào Yêu Yêu kinh sợ toát mồ hôi lạnh khắp người, ý nghĩ xằng bậy của “ly trần từ thế” nhất thời tiêu tán.

Quay đầu lại đánh giá, người nọ không ngờ lại là Lục Khoáng! Đào điên vui vẻ nói: “Lục huynh, là người? Người cũng đến Ngao Sơn rồi!”

Lập tức hai người mang theo tay đi xuống đỉnh núi, trao đổi với nhau về sau tình hình sau khi chia tay.

Hóa ra sau khi đào yêu làm lớn chuyện huyện, sai dịch huyện nha ngày ngày đóng chặt cửa thành, “Yêu nhân” toàn thành truy bắt hung thủ.

Lục Tùng tránh qua hai ngày, mượn một cỗ xe ngựa ra khỏi thành, sáng sớm mới chạy tới Mi Sơn Nga sơn.

Vì không quen thuộc địa lý, Hồ Đồ Hồ Đồ cùng người lên kim đỉnh, không ngờ gặp lại đào điên này.

Lục Tùng vẻ mặt vui vẻ, mặt mày hớn hờ, nhưng nói đến chuyện trong quán trà ngày hôm đó, thần sắc vẫn có chút xấu hổ.

Đào Yêu Yêu cũng không để ý, cười nói: “Lục huynh lên núi, vẫn là vì cầu tiên sao?”

Lục Tùng nói: “Đó là đương nhiên! Ngu huynh không quen cuộc sống nơi đây, đi nhầm đường, nếu không sớm bái nhập

môn hạ của Nga Nghiêu phái.”

Đào Yêu Yêu ngẩn người, kinh hỉ nói: “Nghe ý tứ của huynh trưởng, biết Nga lang phái ở nơi nào? Mau nói cho ta biết đi!”

Lục Tùng đáp: “Tiên phụ đại sư Mông Loạn Trần cứu giúp, sau đó quỳ xuống cầu thu làm đệ tử.

Đại sư tặng lời “Trong nhà ngươi còn có già có trẻ, sao có thể bỏ gia tu tiên? Nếu con cháu hậu bối có căn tính tốt, có thể để hãnh đi Cửu lão động Nga Phấn sơn, tìm kiếm phái san hô, có thể cùng duyên thành sư đồ của ta.

“Cho nên Nga lang phái định ở trong Cửu lão động... Ồ, hiền đệ thanh sắc khẩn cấp, hẳn là cũng muốn gia nhập Nga Nghiêu phái học tiên thuật?”

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy!” Sau khi kể rõ những gì mình nhìn thấy, cùng với sự nhung nhớt đối với Tiểu Tuyết, cuối cùng thở dài nói: “Ài, Phật Tổ là Bộ Sinh Liên, hiện nay nói, lại là “Bộ bộ muốn tiên”

Khi tiểu đệ ở nhà đã từng đọc chút thi thư, cảnh tượng miêu tả trong sách Tư Mộ, cho rằng nhân gian khắp nơi đều là chính khí cuộn cuộn, hôm nay mới biết quá ngậy thơ rồi.

Nếu trần thế không thể lưu luyến, ta nguyện dán thân vào Huyền môn, học được tiên pháp còn có thể bầu bạn với tiên tử, có sao mà không làm?”

Lục Tùng vui mừng, nói: “Ngươi tỉnh ngộ rồi! Làm thần tiên, mỹ nữ kiều nhi cái gì cần có đều có! A, huynh đệ chỉ yêu Tiểu Tuyết phải không? Thật sự là hạt giống si tình, ngu huynh Chúc hiền đệ học tiên thành công, sớm ngày ôm được tiên nữ về...” “

Hai người càng nói càng hợp ý, tìm tiểu sạn tiếp đãi khách hành hương ở lại, tán gẫu hơn nửa đêm mới ngủ.

Sáng sớm hôm sau rời giường, rửa mặt cỏ cây, mua một ít bánh bao làm lương khô, hỏi rõ phương vị Cửu lão động, liền đi tới sườn núi.

Ven đường nói cười nói, bước chân rất là nhẹ nhõm, bước chân rất là nhẹ nhõm.

Thế nhưng người đi trong đường núi thừa thớt, so sánh với con đường kim đỉnh kia thì quanh quẽ hơn rất nhiều.

Buổi trưa đi đến Vọng Tiên bình, càng thêm vắng vẻ, ngay cả quán nhỏ mũi nhọn nghỉ chân cũng không có, đành phải lấy bánh bao đỡ đói.

Lục Khoáng lo lắng trong lòng, ăn không trôi, nói Huyền Môn chính phái làm sao môn đình vắng vẻ? Đừng có sai lầm nữa đi.

Đào Yêu Yêu không cho là đúng, phản phát thế ngoại tiên phủ, vốn nên rời xa trần tục huyền não não rầm rĩ, rời xa trần tục.

Ăn xong bánh bao, hai người vòng quanh Vọng Tiên Bình đi dạo.

Mảnh đất bằng này rộng chừng ba bốn dặm, trước khi đến Thiên Trì phong, sau dựa vào đá Trường Sinh, vách đá bên trong có một cái hang đá cao bảy tám trượng, gần bên trái có tấm bia đá đứng nghiêng——“Cửu lão động”

Lục Tùng nhìn lại, thất vọng vô cùng, dậm chân kêu lên: “Khô cũng đúng, đây chính là Cửu lão động sao? Không khác gì hang chuột.” Chỉ thấy cửa hang cách đáy động gần vài thước, không có cầu đối, lại không có cầu đổ, lại không có thứ như nền thơm cung cấp, mập mờ, sao có thể để Thần Tiên đặt chân? Chỉ có mấy con cóc ghẻ bò tới bò lui quanh co.

Đào Yêu Yêu cũng buồn bực, vò đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, chợt thấy bên cạnh nham thạch có một đứa bé trai, bốn năm tuổi, tay cầm côn cỏ gãy chẵn cát.

Hắn tâm niệm khế động, kéo tay áo Lục Đại Kiềm, nói: “Lục huynh, người mau nhìn!”

Lục Tùng nheo mắt, thấy đứa bé kia tết bím tóc nhỏ, cả người đầy bụi đất, là đồng đồng hương thôn tầm thường nhất.

Hắn đang tức giận, hỏi: “Nhìn cái gì? Hắn là tiên sư Ngao? Chúng ta đi bái hắn?”

Đào Yêu Yêu nói: “Không phải vậy đâu.”

Xem ra đây trước đây không đến thôn, sau này không mua được đất hoang, tiểu hài nhi từ đâu mà đến? Hình dáng này rất quái dị.”

Lục Tùng vỗ vỗ trán, liên tục xưng: “Ồ, có đạo lý, có đạo lý!”
đứa bé kia ngồi xồm xuống, nói: “Này, thằng bé, lại đây hỏi
ngươi chút chuyện.”

Đứa bé không đồng ý, hết sức chăm chú nhìn mặt đất.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Ấu nhi động tốt nhất, tuyệt đối
không có định lực quan tâm sự vật trong thời gian dài, ta thấy
trong này chắc chắn có đường tên.” Cố nặn ra khuôn mặt tươi
cười, hòa nhã nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi đang làm gì vậy?”

Đứa bé không ngẩng đầu lên, hàm hồ nói: “Ta cãi nhau với
con kiến đấy.”

Đào Yêu Yêu lại hỏi: “Tại sao lại cãi nhau với kiến?”

Tiểu hài tử nói: “Chúng nó trộm kẹo của ta, không trả, còn
mắng chửi người khác, đáng ghét!” Tay nó đảo loạn, nhổ một
bãi nước miếng vào đồng cát.

Lục Tùng hừ mũi, vỗ nhẹ đầu vai Đào Yêu, nói: “Hiền đệ
đừng có hỏi lung tung, tiểu hài nhi điên đảo ngôn ngữ, làm sao
tin được? Nếu hần nói chuyện với con kiến, ta có thể cùng
Phượng Hoàng đối ca rồi.”

Tiểu nam hài nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn Lục Tùng, bĩu môi
nói: “Người khoác lác! Lan sư tử thời “Chính Dương địch
Hương Phượng”, Phượng Hoàng mới hiện thân nhảy múa...”

Nàng cũng không biết hát với Phượng Hoàng, ngươi biết
đâu?”

Ba chữ “Lan sư tử”, giống như oanh thiên lôi điện, chấn động
làm hai người đình tai nhức óc, thân thể run rẩy.

Đào Yêu Yêu cố nén hưng phấn, câu chuyện với tiểu hài tử:
“Lan sư tử là ai vậy? Là nàng dạy người nói chuyện cùng con
kiến, có đúng hay không?”

Tiểu hài tử gật gật đầu, nói: “Ừm, Lan sư tử là đệ tử Ngự Thú
môn, nàng...” Chợt cảnh giác, đứng dậy nghiêng đầu nhìn trái
ngó phải chăm chú nhìn phải...

Hai người cũng quan sát tướng mạo đứa nhỏ, nhìn qua tai to
mũi to, mắt nhỏ môi dày, trong xấu xen lẫn đáng vẻ ngây thơ,
tinh nghịch vừa đáng yêu.

Nhìn nhau một lúc lâu, Lục Tùng không kiềm chế được lòng nóng vội, tiến lên hỏi: “Tiểu huynh đệ, ngươi là người của Thục Sơn Ngang Triền phái sao? Ngươi có biết Loạn Trần đại sư không?”

Ánh mắt trẻ con lóe sáng, chột kêu to chói tai: “Lưu Xoa, Bà Già Phạm, Ba Lư Diễm Cơ Báo, Già Ba lâu bà của Tang Khánh Ngao kia!” hù dọa hai người liên tục lui về phía sau, Mạc Minh tuyệt diệu khôn tả.

Tiểu hài tử như có điều suy nghĩ, lẩm bẩm nói: “Hình như không phải yêu quái... không được, phải cẩn thận kiểm tra.” Nói xong đi vòng quanh, thần thái nghiêm túc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mõng hai người.

Đào Yêu Yêu hỏi: “Tiểu huynh đệ, vừa rồi ngươi đọc cái gì vậy?”

Tiểu hài tử nói: “Là “Ma chú Hàng Ma”, Lãng Ba đại sư tử dạy ta đọc, yêu quái nghe xong sẽ hiện nguyên hình.

Đại sư tử nói, gần đây yêu quái nhiều, nếu gặp phải người ngoài tìm hiểu Côn Bằng phái, thì phải niệm chú ngữ này.” Lại đưa tay sờ sờ cái mõng rộng của Lục Khôn, gật gật đầu, nói: “Không có lời đuôi ra, xem ra các ngươi không phải yêu quái.”

Hai người không biết nên khóc hay nên cười, nói: “Chúng ta không phải yêu quái, đương nhiên không có đuôi dài.”

Sắc mặt đứa bé trai trở nên bình thản, phát tay nói: “Vậy các ngươi đi đi.” Tiếp tục nắm cây côn gỗ con kiến, mới hỏi mấy câu của hắn, sớm đã quên sạch sẽ không còn gì.

Hai người sao chịu đi? Lục Tùng suy nghĩ hài tử không hiểu đạo lý, miệng không nói đạo lý không được, cần phải cho chút lợi vật dụ dỗ nó.

Thế là móc ra hai đồng tiền, cúi người nhét vào tay tiểu hài tử, cười nói: “Tiểu huynh đệ, cầm lấy trước! Ngươi dẫn chúng ta đi bái kiến Lãng Ba đại sư tử, ta cho ngươi thêm hai mươi đồng tiền mua kẹo ăn, được không?” Hắn suy đoán “Lãng Ba đại sư tử” là nhân vật cực kỳ trọng yếu trong phái Nga Phán, tới không được đại sư bối loạn trần, trước tiên bái tạ vị đại sư tử kia cũng tốt.

Thằng bé mặt mày hớn hờ, nhảy nhót nói: “Hai cái vòng này, giống như bánh ngọt vậy!” nhét đồng tiền vào miệng, “Quạ quạ băng hà”.

Đào Yêu Yêu kinh hãi, nói: “Đó là đồng đúc, không ăn được!”
Đã thấy tiểu nam hài hé miệng tặc lưỡi, ăn vô cùng thơm ngon, khéo môi nước dãi nhỏ xuống mặt đất, dẫn tới đàn kiến vây quanh tranh ăn, hiển nhiên nước bọt của nó bên trong ẩn chứa vị ngọt.

Hai người Lục Đào hoa mắt thần trí trì.

Đào Yêu Yêu hoảng sợ nói: “Đồng tiền... Bị biến thành đường rồi... tiểu huynh đệ, pháp thuật của ngươi thật là kỳ diệu!”

Thằng bé trai dương dương đắc ý, ngửa đầu nói: “Đại sư tỷ Lăng Ba dạy ta, “Ba lần Hóa Đường thuật”, có thể biến thằng bé thành đường.

Ta thích ăn kẹo, lúc không có đường ta biến thành đá ăn.”

Lục Tùng vẫn không tin, móc mấy đồng tiền ra, mở tay ra, nói: “Ngươi lại biến cho ta xem, không được trộm bao, bỏ vào tay ta biến.”

Thằng bé trai nhụt chí nói: “Ba lần hóa đường thuật nha, mỗi ngày chỉ có thể biến thành ba đường.

Ta thay đổi đường đá cho kiến ăn rồi, mới đổi thành hai vòng đường ăn, hôm nay không thể thay đổi được nữa.

Lăng Ba đại sư tỷ nói ăn kẹo xấu, thuật hóa đường mỗi ngày chỉ có thể dùng ba lần... Ừm, chờ ta lớn lên học xong bản lĩnh, mỗi ngày đều thay đổi... biến thành năm mươi đường!” giậm chân phát thệ, dáng vẻ lòng mang chí lớn.

Lục Tùng trầm nghĩ: “Dù sao cũng là trẻ con, đêm cũng không xuể, làm sao biết tiên thuật?” Buồn bã rút tay về, cười khổ nói: “Năm mươi đường, ngươi có nhiều đường thật.”

Thằng bé trai vui vẻ, nói: “Đúng vậy, tên của ta là Đường Đa mà, tên của ta là Đường Đa mà.

Thôi được rồi, ta đói rồi, trở về đi, tạm biệt!” Ném cây cỏ đi, cất bước đi, nhìn hai người Lục Đào đi theo đuôi, vội nói: “Đừng đi theo ta!”

Đào Yêu Yêu nháy mắt với Lục Đại Kiềm, hai người đồng thời đứng lại, nói: “Không đi theo, không đi theo, người cứ việc về nhà.” Lại đi bảy tám bước, đột nhiên quay đầu lại, phát hiện khoảng cách ba người vẫn không kéo ra, Đường đại nương phát ra tiếng “Hừ”, đè xuống gáy, bỗng nhiên thân ảnh biến mất không còn tăm tích.

Bốn phía chỉ có tiểu ngoan đồng theo gió phiêu đảng: “Đại ngu xuẩn, theo ta sao? Đi theo đại nương tùy tùng, theo đến bờ sông giặt quần áo, ha ha ha... Mau tìm ta a, tìm không ra ta thật sự đi rồi!”

Mắt thấy manh mối cầu Tiên muốn đứt, Lục Tùng gấp gấp đến độ xoay loạn cả đoàn.

Đào Yêu Yêu nghe được Đường nhiều lời vô định, nhớ lại lúc nhỏ cũng từng sử dụng pháp thuật tương tự, sinh trí nóng nảy, cầm ngọc bài xảo nhi đưa lên giữa ngón tay, lắc lư nói: “Đường đại tiểu huynh đệ, người xem đây là vật gì!”

Ánh mặt trời chiếu ngọc bài kia, óng ánh loá mắt.

Đường Đa kêu “A a” hai tiếng, bỗng nhiên xuất hiện, như từ trong một cánh cửa nhảy ra, nhìn lên trên, vỗ tay nói: “Trần Hồn Cúc” của tỷ tỷ, tỷ ấy đưa cho người sao? Vậy các người là người tốt!” Sau khi giơ tay lên phải bắt lấy ngọc giác, Đào Yêu sợ hãi biến thành đường ăn, vội vàng thu vào trong túi.

Đường Đa cũng không buồn bực, thần thái so với lúc trước thân thiết hơn nhiều, cười hì hì hỏi: “Các người là ai? Muốn làm gì?”

Lục Khoát vội vàng nói: “Ta gọi Lục Đạt Viễn, hẳn gọi là Đào Yêu, chúng ta đến nương nhờ Nga lang phái, bá sư học tiên.”

Tuổi Đường Tăng tuy còn nhỏ, nhưng cũng hiểu được môn quy, nói: “Muốn gia nhập Nga Mi phái chúng ta? Nhất định phải do đệ tử bản phái tiếp dẫn, người dẫn đường của các người là ai?”

Nghe hẳn nói thẳng “Tây Nga phái chúng ta”, Lục Tùng Tượng ăn một viên thuốc an thần, cười nói: “Đường tiểu huynh đệ, dứt khoát người làm người dẫn đường cho chúng ta? Sau này mỗi ngày ta đều cho người năm mươi đường.”

Đường Đa thềm nhỏ dãi, suy nghĩ một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói: “Không được! Bạn thân nhất mới có thể làm người tiếp dẫn, đây là đại sư tử nói! Trước tiên ngươi cứ đưa cho ta năm mươi đường, chúng ta đã thành bạn thân, ta sẽ tiếp đón các ngươi.”

Đào Yêu Yêu không muốn dây dưa với hắn nhiều, ngồi xổm xuống, trịnh trọng nói: “Ta có một người bạn tốt cực kỳ quen biết, gọi là Tiểu Tuyết, là một nữ hài tử.

Nàng có thể làm người dẫn đường cho chúng ta.

Ngươi gọi Tiểu Tuyết ra đây được không?”

Sao có thể ngờ rằng Đường Trọng nháy đôi mắt nhỏ, mờ mịt nói: “Tiểu Tuyết? Chỗ chúng ta không có Tiểu Tuyết.”

Trong lòng Đào Yêu Yêu hơi “lộp bộp” một cái, sắc mặt có chút trắng bệch.

Đường Đa lại nói: “Đệ tử Nga Lăng phái còn nhiều hơn con kiến, gọi là Tiểu Tuyết? Ta không biết.”

Đào Yêu Yêu thở phào một hơi, “Thì ra đệ tử đông đảo của nha hoàn, trẻ con không thể biết hết tính danh, thuộc dạng thường tình.” Trầm ngâm một lát, hết sức miêu tả cho hắn: “Chính là... Người thích mặc quần áo tím, dáng dấp rất xinh đẹp...”

Đường Đa đột nhiên nhảy dựng lên, cướp lời: “Mỹ nữ xinh đẹp nhất! Mỹ nữ tử tử, có phải không?”

Đào Yêu Yêu gật đầu, vui vẻ nói: “Đúng, nàng là người đẹp nhất.”

Đường Đa nói: “Vậy thì dễ, ta lập tức bảo nàng ra ngoài!” Rồi nhấc chân chạy về phía cửa động!

Đào Yêu Yêu lại kêu lên, giao “Trần Hồn Cứu” cho hắn, dặn dò: “Nhớ, nói rõ với tỷ tỷ, đây là ta đưa... đưa tín vật của tỷ, tình cảm biểu đạt tương tư.

Để nàng niệm tình chân thành với ta, cần nàng đến gặp ta.”

Đường Đa kêu lên: “Ai da ai da, rắc rối thật sao! Người thích mỹ nữ đối nghịch hả? Ta nói cho nàng biết đi!” Rồi nhanh chân đi thẳng về phía Cửa lão động, vào động ba thước, bóng

người trong nháy mắt biến mất, giống như bị dung nhập vào tường nước không nhìn thấy.

Lục Tùng nói: “Hảo tiểu tử, chuyện khác hồ đồ, tình yêu nam nữ một chút liền thông, thật sự là thiên phú dị sách.”

Đợi hai chén trà công phu, Đào Yêu Yêu giống như đã đợi hai trăm năm, không ngừng đi lại chà chà hai tay.

Đột nhiên trong động sương mù lượn lờ, mông lung giống như rèm ngọc từ từ vén lên.

Lục Khoáng run rẩy nói: “Được, có động tĩnh.” Đào Yêu Yêu mặt đỏ tai hồng, tim đập như điên, suy nghĩ trong đầu như thủy triều sôi trào: “Ta, ta rốt cuộc sắp gặp được nàng, ta muốn nói chuyện trực diện với Tiểu Tuyết rồi... Nàng thông minh lạnh lùng, nhìn tín vật ta đưa cho, tự nhiên hiểu được ý tứ của ta.

Nàng có thể thẹn thùng hay không? Có tức giận hay không? Có thể cảm thấy ta khinh thường? Ai da, ta thật sự lỗ mãng, sao có thể lộ ra phán đoán bộ ngực như vậy, quá liều lĩnh...”

Đang lúc hoảng loạn, Đường Lưu phi thân nhảy ra, vung cánh tay hô lớn: “Đương đương, mỹ nữ đến rồi!”

Đào Yêu Yêu vội cúi đầu, huyết Thái Dương đột nhiên nhảy loạn lên.

Tiếng bước chân “sàn sạt” tới gần, váy của thiếu nữ rơi vào mi mắt, chính là màu tím quen thuộc.

Tay chân hần run, đầu óc choáng váng, rõ ràng khuyên bảo bản thân phải ổn trọng, chuyện đến gần đây lại hoàn toàn mất khống chế, bờ môi run rẩy, giống như người ngốc thổ lộ nói: “Cô nương, ta, Đào Yêu Yêu, ta thích cô nương! Ta... Ta nguyện cùng cô nương đầu bạc giai lão!” Nói đến đây đột nhiên giật mình, thậm chí kêu “Mẹ ta ơi, ta nói cái gì vậy?” Mặt đỏ đến sau cổ, vừa hồi hận vừa xấu hổ, chỉ hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Chợt nghe thấy cô gái kia thở dài một tiếng, nhưng cũng không phải là đang tức giận gì.

Đào Yêu Yêu tức giận giương mắt lên quan sát, trong phút chốc ghen hòng nhìn trần trối, giống như gặp quỷ giữa ban

ngày.

Đứng trước mặt là một nữ tử mặc váy tím, hơn hai mươi tuổi, mặt trắng, thùng nước, eo thùng, mông vênh lên, bộ ngực thẳng lên, thân eo uốn thành gợn sóng, tư thế bày ra giống như Hằng Nga bên nguyệt, thực tế so với đại tỷ ngọc đuối vịt còn khó coi hơn.

Đường Đa vung khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đặc ý giới thiệu: “Nàng là Thủy Tiên tỷ tỷ! Mỹ nữ xinh đẹp nhất của Nga Lăng phái!”

Thủy Tiên tỷ tỷ thu hồi đoạn đứng dậy, cổ lên mắt cá vàng, thần sắc vài phần u oán, vài phần mê say, chậm rãi hướng Đào Yêu tới gần, giống như mê muội nói: “Ta xinh đẹp, thế nhưng u buồn; ta thuần khiết; nhưng cao ngạo.

Khí chất của Băng Thanh Ngọc khiết và ngoại hình vũ mị kia làm cho ta bất cứ lúc nào cũng sẽ bị ánh mắt của mọi người vô tình bắt được.

Khuôn mặt kiên nhẫn của ta, phối hợp với thân thể muốn lửa cháy của nam nhân kia, ta nhất định sẽ đem tiếng мэng chửi thiên cổ mang theo hồng nhan họa thủy.”

Hai người Lục Đào sợ tới mức thịt mềm nhũn run rẩy, chân mềm nhũn như voi đổ dấm chua vào nhau.

Lục Tùng kéo nhẹ cánh tay Đào Yêu Yêu, nói nhỏ: “Hiền hiền, hiền đệ, may mà ta không ăn trưa, tiên nữ của người thật... thật khiến người ta kinh tâm động phách.

Mỹ nữ của Nga lang phái đều như vậy, ta, ta xem ra cũng không cần học tiên.”

Đường Đa nói: “Thủy Tiên tỷ tỷ cả ngày nói mình đẹp nhất, là mỹ nữ xinh đẹp nhất của Nga Mi phái.

Người các người tìm được nhất định là nàng!”

Lục Tùng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ thầm “Hay cho một đóa Thủy Tiên Hoa, lại là chính mình thôi nát.

Ta nhờ vào, cổ đuối chó còn thuần mắt hơn cả nàng.”

Thủy Tiên tỷ tỷ nước mắt hàm tình, tựa như oán phụ phát xuân, nhìn chăm chăm đào điên lên, nói: “Ta, mười lăm tuổi buộc tóc tơ, sư tôn lệnh ta gia nhập phái Côn Bằng Nga.

Từ đó về sau, mỹ mạo cùng hiền Thục của ta oanh động toàn bộ Ngao triện.

Các nữ đệ tử ghen tị, các nam đệ tử điên cuồng biểu thị tình cảm.

Bảy năm a, thời khắc nào cũng, ta đều muốn tránh né nam tử si tình muôn hình muôn vẻ.

Ta còn đang bị đám Cuồng Phong Lăng Điệp kia bức điên rồi!... Thẳng đến vừa rồi, cho ta tín vật của ngươi, nói qua thâm tình của ngươi, ta mới miễn cưỡng quyết định lấy thân nhờ vả, mượn điều này đoạn tuyệt sư huynh đệ vô cùng vô tận đây đưa.

Ài, Đào công tử, vận khí của ngươi thật tốt, nhân lúc ta còn chưa thay đổi chủ ý, ngàn vạn lần đừng có thả cơ hội tới tay nha!” Dứt lời nắm chặt cổ tay Đào Yêu, đánh chết cũng không buông lỏng tay ra.

Đào Yêu Yêu tỉnh lại, đầu lắc như cái trống bỏi, nói: “Cô nương, cô đã hiểu lầm rồi.

Ta nhận lầm người, kỳ thật ta phải đợi Tiểu Tuyết...”

Thủy Tiên tỷ tỷ nói: “Chờ đến ngày Tiểu Tuyết kết hôn sao? Đây đã là tháng chín rồi, chói mắt chính là Tiểu Tuyết nha! Ai nha, ngươi thật là gấp gáp, đáng ghét, người ta không đến sao....” Thanh âm nồn nà nững nịu, nắm tay trắng nõn nhẹ nhàng đánh ra một quyền.

Đánh cho mặt Đào Yêu Yêu mặt vàng như đất, da gà nổi cả da gà trên mặt đất.

Lục Tùng bên kia hỏi Đường Kính: “Vị Thủy Tiên cô nương này, thật sự là đệ tử Nga Phán phái?”

Đường Đa đáp: “Là đệ tử ký danh.”

Xảo tỷ tỷ nói qua, sư tôn sợ Thủy Tiên tỷ tỷ đến thế gian, cho nên nhận nàng làm đồ đệ.”

Lục Tùng gật gật đầu, tìm kiếm “Khó trách, nữ nhân điên như vậy buông xuống núi, Càn Khôn mặc dù lớn hơn nữa cũng khó thanh tĩnh được.

Nhưng gặp nàng lại là cơ hội cầu tiên của ta.” Lập tức trên mặt nở nụ cười, chấp tay nói: “Đào hiền đệ, chúc mừng, trời giáng lương duyên, mừng được giai nhân ưu ái.”

Đào Yêu Yêu hoảng sợ nói: “Lục huynh, đừng ồn ào! Tiểu đệ thân hãm nguy hiểm, huynh trưởng mau nghĩ cách cứu mạng!”

Lục Tùng nói: “Được, ta sẽ cứu ngươi.” ngược lại nhìn Thủy Tiên tỷ tỷ chấp tay, nghiêm mặt nói: “Đệ muội! Ta tên Lục Tùng, cùng Đào công tử là huynh đệ sinh tử, gọi ngươi danh đệ muội cùng lắm cũng không quá phận? Hai ta từ ngoài ngàn dặm xa xôi đến Tứ Xuyên, vốn là vì cầu tiên bá sư.

May mắn được đệ muội đích thân nghênh đón, vạn phần cảm tạ.

Có thể tiếp tục làm phiên đại giá, làm người dẫn đường bá sư chúng ta?”

Hắn mở miệng là một ” đệ muội”, khiến Đào Yêu tức giận đến mức mũi lệch ra.

Sắc mặt Thủy Tiên tỷ tỷ đều sắp cười nát, đáp: “Việc nhỏ thôi, mọi người cũng không phải người ngoài nha.

Tới chào hỏi Thường Sinh Tử sư huynh, các người cho dù là người của Côn Bằng phái đi nữa.

Nhiều lắm, ngươi nắm tay vị Lục huynh trưởng này, chúng ta dẫn bọn họ tiến vào Huyền Chân giới.”

Bốn người bàn tay nắm nhau, cất bước đi vào trong Cửu lão động.

Đào Yêu Yêu bị Thủy Tiên tỷ tỷ kéo theo, nhìn Lục Lục rộng rãi nghiêng lợi nói: “Cửu Viễn huynh, ngươi thật sự là đẹp của người trưởng thành a!”

Lục Tùng ghé sát bên tai hắn, nói nhỏ: “Hồ đồ huynh đệ, lợi dụng Thủy Tiên tỷ tỷ tiếp dẫn, chúng ta bá nhập Côn Bằng phái, mới có thể tìm kiếm tiểu Tuyết tiên nữ của ngươi! Đây là minh tu sạn đạo, ám độ diệu kế của Trần Thương.”

Đang nói, thủy tiên tỷ tỷ nói: “Đừng chỉ cần lỗ tai, vào đi!”
Kéo con mẹ nó một cái.

Mấy người xuyên qua sương trắng, chỉ một thoáng ánh sáng chói mắt, tiên cảnh kỳ dị hiện ra ở phía trước.

5

Lần thứ tư, Yên Hà mịt mờ xanh biếc trên không trung.

Cửa lão động nhìn như bình thường không có gì lạ, kỳ thật bên trong rất có huyền cơ.

Vách động kia tên là “Chỉ giới chương”, chính là kỳ vật Ngao tiên khách dùng pháp thuật luyện chế thành.

Vách đá cứng rắn trong mắt phàm nhân, đọc chú ngữ là có thể xuyên qua.

Lúc đó Thủy Tiên tỷ tỷ niệm xong Phá Huyền Chú, Đường nhiều hơn một tiếng hô: “Mở cửa!” Bốn người dặt tay nhau xuyên qua vách tường, trước mắt bỗng nhiên rộng mở, gió mát mát lạnh thổi vào mặt, trong gió ẩn chứa hoa cỏ thơm ngát nhàn nhạt.

Phía sau vách đá hình dáng rộng rãi, rộng chừng nửa dặm, cao thấp bốn năm mươi trượng, nghiêm nhiên là một tòa đại sảnh rộng lớn.

Thạch sảnh khắp nơi sương mù tràn ngập, giống như dưới lòng đất chính là biển mây.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Bắt đầu từ trong động đi ra ngoài, chắc chắn mang theo sương mù, chẳng trách vừa rồi sương mù mịt mờ ở cửa động, hại ta tưởng là tiên nữ hạ phàm.” Nhìn vẻ mặt Thủy Tiên tỷ tỷ nghiêm nghị, đáng vẻ như có bệnh kín.

Đào Yêu Yêu giật mình, thầm nghĩ: “Nàng đừng có nghiêm túc với ta chứ? Thật sự là muốn kết hôn với ta sao? Ai, đều trách ta tình thế cấp bách nói nhảm, hiện tại trăm miệng khó giải quyết, trong sạch khó bảo toàn, thấy Tiểu Tuyết giải thích như thế nào?” liên si, nhưng Thủy Tiên tỷ tỷ lực liềm mạng giấy dựa, bàn tay như co quắp, ở đâu tránh thoát được? Đào Yêu Yêu Yêu Thuần đỡ khóc đỡ cười, lại nhìn thấy cuối thạch sảnh sáng rõ, trong ánh sáng lóa mắt, tựa hồ lộ ra lực hút làm người ta không thể kháng cự.

Một lát sau, bốn người xuyên qua sảnh đá, bên ngoài là mảng lớn cây liễu, cành liễu rủ xuống, chim chóc ríu rít, một phái hoà thuận xuân quang.

Lục Tùng cảm thấy hoang mang, thầm nói: “Thời tiết Cửu Nguyệt, cây liễu còn đâm chồi nảy mầm, thật sự là cổ quái.”

Đường Tăng nói: “Ở đây gọi là Trường Xuân Lộc, vĩnh viễn là mùa xuân.”

Thủy Tiên tỷ tỷ vỗ ngực than nhẹ, cau mày ngâm nga: “Ai, xuân hoa minh diêu diễm xuân sắc mới mẻ, từng sợi xuân phong liêu xuân tính.”

Đào Yêu Yêu thăm hỏi nói: “Làm ơn đi, đừng ” xuân” nữa được không?”

Lục Tùng cười nói: “Đệ muội tình xuân phát tác, hiền đệ phải cẩn thận, hắc hắc.”

Đi ra khỏi rừng liễu, phía trước địa thế bằng phẳng, sa mạc phạm vi hơn mười mẫu, tựa như giáo trường diễn tập trong doanh trại diễn luyện.

Đường Tăng nói nơi này gọi là “Thí luyện tràng”, là chỗ trận tỷ thí pháp thuật bên trong Nga Phản phái.

Hai bên nhìn qua, phía tây sắp xếp rất nhiều phòng gạch ngói; phía đông mặt trời đỏ treo cao, ráng mây hòa hợp hoà lẫn với mây, bên ngoài sân là vực sâu vạn trượng, không biết những phòng ốc kia tu thành như thế nào.

Giờ phút này chính là giữa trưa, xa gần các nơi người đến người đi, hầu như tất cả đều là thiếu niên nam nữ hơn mười tuổi, trong tay bưng bát gỗ, vạc sứ, hộp gốm các loại đồ ăn, tùm nậm tùm ba tụ tập ăn cơm.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy bọn họ chia làm hai loại: Nam mặc áo tên lụa xanh, nữ mặc trang phục lụa tím, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ “Thì ra nữ đệ tử phái Nga Nga đều mặc áo tím.

Nếu sớm biết chuyện này, sao ta lại nhận lầm Thủy Tiên tỷ tỷ là Tiểu Tuyết?”

Đang nghĩ ngợi, bên trái truyền đến tiếng cười như chuông bạc, chỉ thấy một thiếu nữ chỉ vào hư không điểm một cái.

Bàn đũa trong tay nam đệ tử đối diện “Đùng” một tiếng, bát sứ cũng bốp nát, hạt cơm văng tung tóe khắp nơi.

Nam đệ tử kia kêu “A a” một tiếng, tay mắt lanh lẹ, bàn tay lật qua lật lại trên dưới.

Trong nháy mắt mảnh vỡ lại hợp thành chén sứ, giữa không trung bạch quang hiện lên, trong chén lại đựng đầy cơm.

Nam đệ tử tay vờ hai cây bạch ngọc tế côn, hiển nhiên là dùng thứ này kẹp trở về hạt cơm.

Da mặt hần ửng đỏ, nhìn thiếu nữ kêu lên: “Này, Hàn Mai, ngươi làm gì đó?”

Hàn Mai cười nói: ” Đàm sư huynh, “Tu Thiên thuật” của ngươi thật lợi hại, ” Trích Tinh Ký” cũng sắp luyện thành rồi.

Năm nay đấu giá đạo hội, kỳ xảo môn tất nhiên phái ngươi ra sân.”

Đệ tử họ Đàm giãn mày ra, gật đầu nói: “Loạn tính quyết của Hàn sư muội đã có tiểu thành, đáng tiếc dấu vết ra tay quá nặng.

Thế Hải sư huynh của Nhiếp Hồn môn các ngươi thi pháp vô hình, đó mới gọi là bản lĩnh thật sự.”

Thấy kỳ công, tai nghe kỳ đàm, hai người Đào Lục cứng lưỡi không thôi.

Bỗng nhiên trên mặt đất toát ra một thiếu niên gầy yếu, bụng bát hướng phòng ốc vội vàng chạy vội.

Một gã đệ tử phía sau đuổi sát không tha, hô: “Nói không được phép dùng “Độn Địa thuật”! Hậu Tam Nhi! Ngươi thật là vô lại!” Hai chân lẳng không, thân hình nhanh như điện chớp, từ trên đỉnh đầu bọn họ đào nhân bay qua đỉnh đầu.

Thiếu niên gầy gò khom lưng một cái, không biết sao lại chui xuống mặt đất, phảng phất như biến mất trong hư không, chỉ nghe dưới lòng đất truyền đến tiếng cười to: “Ha ha, đuổi theo, đuổi tới ta, đui gà liền thuộc về ngươi!”

Đào Yêu Yêu nhìn đến hoa mắt chóng mặt, lại cảm thấy Lục rộng thùng thình kéo nhẹ tay áo của hắn, quay đầu nhìn lại.

Bên kia có một thiếu niên mày xanh ngồi chồm hỏm trên mặt đất, trong lòng bàn tay nâng chén lớn, một thiếu nữ nâng bình gốm đổ nước vào trong chén.

Các đệ tử ngồi gần đó tụ tập, có hứng thú quan sát.

Chuyển bình bay ngược lên không trung, nước cũng không tràn ra khỏi bát, mà lại giống như chồng đồng bảo tháp dựng thẳng lên, cuối cùng hóa thành mũi kiếm óng ánh sáng long lanh hình dạng mũi kiếm.

Chúng đệ tử cùng kêu lên tán thưởng, khen: “Rất cuộc là Doãn sư huynh, mười hai kiếm càn khôn, pháp lực thật là mạnh!”

Thủy Tiên tỷ tỷ nắm chặt cổ tay Đào Yêu, đi ngang qua đám người, mị hoặc nói: “Đó là cao thủ Kiếm Tiên môn Doãn Xích Điện, ta rất quen biết với hắn đấy.

Nếu hắn biết quan hệ giữa hai chúng ta, ngày sau tất nhiên sẽ chiếu cố ngươi.”

Thiếu niên mày xanh Doãn Xích bình tĩnh nhìn chằm chằm “Thủy kiếm”, nói: “Kiếm pháp “Tụ thủy thành kiếm” này, ta luyện còn chưa thuần thục, nhất định phải dùng sơn tuyền sạch sẽ mới có thể thành công.

Nếu kiếm khí gặp phải tục vật vẫn đục, sẽ tự vỡ vụn... “

Lời còn chưa dứt, thủy kiếm “Rầm rầm” nghiền nát.

Doãn Xích Lôi ngẩng phắt đầu lên, phát hiện Thủy Tiên tỷ tỷ tới gần, nhut chí nói: “Chẳng trách pháp thuật mất linh, Thủy Tiên cô nương, lần sau hiện thân trước tiên gọi một tiếng.”

Lục Tùng nói nhỏ với Đào Yêu Yêu: “Nhìn thấy chưa? Đám đệ tử Ngao Bính mỗi người đều mang tiên pháp, nếu có thể học được thần thông như bọn họ, hành hiệp trượng nghĩa mới có ý tứ.”

Hai người hết nhìn đông tới nhìn tây, chúng đệ tử chung quanh cũng nhìn lại, ánh mắt vừa tò mò vừa giật mình.

Có người hô: “Này, Thủy Tiên tỷ tỷ, người dắt người gì vậy? Thân mật như vậy sao?”

Đường Đa chỉ vào Đào Yêu Yêu, dùng sức nhảy xuống kêu lên: “Hắn là Thủy Tiên tỷ phu! Thủy Tiên tỷ tỷ phải thành thân với hắn!”

Thủy Tiên tỷ tỷ mặt phấn hồng, eo mập vắn thành ma hoa, hơi giận nói: “Nhà trẻ con, ai bảo ngươi lăm miêng vậy?”

Đệ tử Nga Bí nhìn nhau ngạc nhiên, lập tức âm âm cười to.

Thiếu nữ cầm bình gốm ngửa trước ra sau khép lại, thất thủ té xuống bình, văng nước đầy người Doãn Xích điện.

Thiếu nữ vừa lau lau cho hấn, vừa cười hỏi: “Khi nào làm tiệc mừng? Các huynh đệ tử muội đều tới chúc mừng!” Các nam đệ tử bên cạnh ồn ào, dòn dập nói:

“Chúng ta dự bị thêm chút tã, quyền làm quà mừng.”

“Tân lang bộ dáng còn tạm, chỉ có vẻ mặt cầu xin thôi.”

” Cười cười, dựa sát chút, phải có chút sức nóng giống như keo sơn nha.”

“Này, xin hỏi vị huynh đệ kia, muốn cưới đại mỹ nữ của Nga Lăng phái, giờ phút này có cảm thụ gì?”

Trong khoảnh khắc, lời nói đùa này lặp đi lặp lại liên tiếp, ngay cả Lục Tùng cũng có chút ăn không tiêu.

Đào Yêu Yêu đoán trước được khó có thể giải thích, cho nên dứt khoát ngậm miệng không nói tiếng nào.

Tính tình hấn rộng rãi cứng cỏi, càng là thân ở quần cảnh, càng thêm bình thản tự nhiên, thầm nghĩ “Thiên chân xác! Ta đang muốn cưới mỹ nữ Nga Lăng phái các ngươi, nếu không cưới được tiểu Tuyết, ta họ Đào thề không làm người!” Trong đám mắt bao người,, Hấn hăng hái ưỡn ngực lên, muốn hô to: “Ta muốn kết hôn với Tiểu Tuyết! Mau để nàng ra ngoài gặp mặt!” Chuyển niệm lại muốn “Ngàn vạn không ai lỗ mắng, bản thân ta muốn thống khoái, lại ô nhiễm thanh danh của Tiểu Tuyết, việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn.” Kiệt lực kìm nén cơn tức giận, bên môi đã hiện lên nụ cười.

Đệ tử Nga Bí nhìn dáng vẻ khí định thần nhàn của hấn, đều cảm thấy khó tin, tiếng cười dần dần thừa thốt, vang lên tiếng nghị luận “Ông ông” ——

“Nhìn thần thái của tiểu tử kia, hình như thật sự nguyện ý cưới Thủy Tiên tỷ tỷ.”

“Thật đúng là khó nói, củ cải trắng, đều có sở thích.”

“Ánh mắt quá đặc biệt... quá.”

...

Bên cạnh con ngựa chết yếu không coi ai ra gì, ánh mắt đảo qua vô số gương mặt kinh dị, phối hợp tìm kiếm Tiểu Tuyết.

Bên cạnh sân có một đám đệ tử khoanh chân ngồi vây quanh, chính giữa là một nam tử mày kiếm mắt phượng cao giọng nói: “Lục Hợp Nguyên Thần chính là Lục Ất phối với Canh Kim làm vợ, kết hợp với nhau mà thành.

Vì vậy lục hợp nguyên thần tính và thần tĩn, chuyên khắc chế Bạch Hổ tức sát.

Hôm nay gió hòa nhã, đúng là trị giá sáu hợp thần vị vượng thế.

Các người nhanh ăn cơm trưa, sau đó đi với ta đến Thái Ất phong luyện Lục Hợp Phong Độn Đại Pháp.”

Đám đệ tử kia nghe thấy lời nghị luận của mọi người, nghiêng đầu nhìn về phía Đào Yêu, cũng không để ý tới lời nói của nam tử mày kiếm.

Lục Tùng nghe vậy lại có chút hứng thú, quay sang nói với Đào Yêu Yêu: “Bọn họ giảng về Kỳ Môn Độn Giáp chứ? Thoạt nhìn đệ tử Nga Sơn là tập thể tu hành, cũng không phải là tu luyện đơn độc.”

Chợt cảm thấy có người vỗ nhẹ lên bả vai hần, tiếp lời nói: “Độn giáp không cần kỳ môn? Chúng ta tu luyện Tam Nguyên Độn Giáp, tập hợp thiên địa tạo hóa chi diệu, cụ dời sao đổi thần công!”

Lục Tùng đột nhiên quay đầu, sau lưng cũng không có người bên ngoài, lại quay mặt nhìn nam tử mày kiếm, đứng tại chỗ vỗ tay nói: “Này, tiểu tử, ngươi tìm ai đây? Ta ở đây.”

Người vỗ vai chính là nam tử kia, chỉ là hần trong nháy mắt di chuyển vị trí, xuất quỷ nhập thần, thẳng tắp trong đầu thoáng hiện ảo giác.

Lục Tùng trợn mắt há mồm, nhất thời quên mất đáp ứng.

Đường Đa bên cạnh nói: “Hần là Hoàng U Hoàng sư huynh, lão đại của Độn Giáp môn.”

Hoàng U thân thể cường tráng, hơn hai mươi tuổi, áo xanh dùng xích sắt quấn quanh, trước ngực sau lưng hình thành

hình chữ “Minh”, ánh mặt trời chiếu lấp lánh, lộ ra vừa mới lại vừa uy phong.

Hắn ta tách đệ tử bên cạnh ra, hỏi: “Hai người này là ai? Là thân thích của vị đồng môn kia sao?”

Lục Tùng Hồi phục tinh thần, vội chớp tay nói: “Tiên sư độ dung, trước kia Loạn Trần đại sư có ước hẹn với tiên phụ, tiếp nhận văn bối vào núi học tiên.

Vì vậy văn bối chạy ngàn dặm xa xôi tới Nga lang, ước hẹn bá sư.”

Hoàng U đánh giá hắn vài lần, nói: “Sư tôn bề quan đã lâu, không để ý tới tục vụ.

Các người nghĩ các người nhập phái Nga Đào, đi tự nhiên cung tìm Thường Sinh Tử sư huynh gặp mặt nói chuyện.”
Nhìn chung quanh, phát tay nói: “Được rồi, mọi người nên làm gì thì làm, chớ có lên tiếng lung tung.

Đệ tử Độn Giáp môn đi theo ta!”

Đám người lên tiếng, mỗi người tản ra.

Hoàng U sai hai đệ tử dẫn đường cho bọn Lục Tùng, mình mang theo các sư đệ đi xa rồi.

Đào Yêu Yêu vội vã nghe ngóng tung tích của Tiểu Tuyết, trước thông báo tính danh: Hai người kia chia ra tên là Dương luân, Ứng hiền tích tặc.

Đào Yêu Yêu liền hỏi: “Thỉnh giáo hai vị huynh trưởng, quý phái có một vị nữ đệ tử gọi là Tiểu Tuyết, hiện tại nàng ở nơi nào?”

Dương luân gãi đầu, nói: “Tiểu Tuyết? Hơn bốn trăm đệ tử của nha môn, có lẽ số lượng gọi là Tiểu Tuyết không dưới năm người.

Người hỏi ai vậy?”

Đào Yêu Yêu nói: “Hình như là người của Kiếm Tiên môn, nữ hài khoảng mười lăm tuổi, ta nghe khéo léo gọi nàng là tiểu Tuyết sư tỷ.”

Dương luân và Ứng hiền tích liếc mắt nhìn nhau, cười nói: “Ai nha, là nàng sao? Được lắm, bá sư vào ngày đó, liền tìm hiểu

mỹ nữ số một của Nga lang phái chúng ta.

Ý chí của Đào huynh còn cao xa a.”

Đường Tăng chen miệng nói: “Mỹ nữ số một là Thủy Tiên tử tử! Đào huynh là tử phu của Thủy Tiên!”

Lời ca ngợi của trẻ trẻ như cơn mưa xuân, dẫn tới Thủy Tiên tử tử gãi đầu làm tư thế, mông lắc lư trái phải.

Hai người Dương Ứng lại đùa giỡn trên ghẹo, vừa ồn ào như vậy, liền chuyển đề tài đi chỗ khác.

Đào Yêu Yêu âm thầm suy nghĩ “Bọn họ chỉ vào mỹ nữ đầu tiên của Nga Khuyết phái, chắc là Tiểu Tuyết rồi.

Như thế xem ra, mỹ danh của tiểu Tuyết ai cũng biết, chỉ sợ người hâm mộ cũng rất nhiều...” Chợt thấp thỏm bất an, lo lắng danh hoa hữu chủ, chính mình hao hết trắc trở cuối cùng lại thành một mình tương tư.

Trong lúc suy nghĩ, hần xuyên qua khu vực thí luyện, bốn phía trống trải tĩnh mịch, một cái lũng đá nằm nghiêng hướng vào đám mây, chỉ vền vện sáu thước rộng rãi.

Đi vào trong đó giống như đi trên bầu trời đầy dây thép.

Lục Tùng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Đường Đa, nhìn về hai bên trái phải, hai bên đều là vách núi sâu vạn trượng, chân chân không khỏi nhũn ra, run giọng nói: “Được... Thật cao nha.”

Ứng hiền tích cười nói: “Đừng sợ, ngã không chết.

Cho dù ngã chết, cũng có cách chữa sống cho ngươi.”

Đi không bao lâu, trước khi lũng đoạn đường thế gió chuyển biến cực nhanh, gào thét giống như Thiên Cương băng liệt.

Lục Tùng nghiêng răng run rẩy, nửa bước đều không thể di chuyển.

Đào Yêu Yêu cũng sợ hãi biến sắc, kêu lên: “Gió lớn quá! Nguy hiểm đây.” Dương Ngọc khoát tay ra hiệu không sao, ngửa đầu hô to: “Sur huynh của Phong Lô môn, xin thu hồi pháp thuật, để chúng ta đi qua đó!”

Cuồng phong nhất thời ngừng lại, chỗ mây mù tiêu tán, chỉ thấy rất nhiều đệ tử san hô trôi nổi giữa không trung, rất nhiều đệ tử trôi nổi giữa không trung.

Người cầm đầu mặt vuông mi rộng, một đôi mắt màu vàng rạng rỡ tỏa sáng, gật đầu nói: “Ồ, là các người sao? Sao không theo Hoàng U Luyện Công?”

Dương luân chỉ lục tục, đáp: “Hoàng sư huynh phân phó, mang ngoại khách cầu tiên bái kiến đại sư huynh.”

Lục Tùng quay đầu lại nói: “Vị tiên sư này hô vân giá vũ, nhất định là cao thủ Nga lang phái.”

Ứng hiện tích ghé sát bên tai, nói nhỏ: “Đây là thủ đồ của Phong Lô môn Hà Cửu Cung, hắc tu luyện Ngũ Lô Chân Pháp, con người mới toả ra kim quang.”

Hà Cửu Cung trừng mắt nhìn hai con người vàng óng, ngón tay chỉ con người nói: “Hắn là ai?”

Đường Đa trả lời theo tiếng: “Hắn họ Đào, nhờ ta đưa tín vật cho Thủy Tiên tỷ tỷ, nói là muốn thành thân với Thủy Tiên tỷ tỷ!”

Chúng đệ tử Phong Lô môn ngơ ngác nhìn nhau, tất cả đều không khỏi buồn cười.

Có người miệng chanh chua nói: “Đáng tiếc, hảo hảo một đoá hoa tươi, cắm ở trên phân trâu.” Người còn lại nói: “Ngọc sư đệ nói rõ ràng, rốt cuộc ai là hoa tươi, ai là phân trâu?” Lại có người nói: “Đừng quản ai là hoa tươi.”

Dù sao ta cũng đã ám luyện Thủy Tiên tỷ tỷ rất nhiều năm rồi.

Hiện nay mộng tưởng bị phá toái, ta mới là người thương tâm nhất!”

Thủy Tiên tỷ tỷ hất cằm lên, chẳng thèm ngó tới, nói: “Hừ, tục tằng!” Đào Tủy nguyên bản muốn hỏi thăm tình trạng hiện tại của tiểu Tuyết, thấy mọi người tùy tiện trêu chọc, ám liệu cũng hỏi không ra kết quả gì, dứt khoát ngậm miệng mỉm cười, phóng mắt nhìn cảnh tượng kỳ lạ nơi xa xa nhìn xem.

Hà Cửu Cung thần sắc uy nghiêm, quát: “Ít nói nhảm, hôm nay luyện không được Tam Hoa Ngự Phong trận pháp, mơ tưởng ăn tối được.

Dương Tiểu Xuyên không chế đầu sóng, những người còn lại đi theo ta diễn tập! Đi!” Khởi cuồng phong, dẫn đầu chúng đệ tử bay về phía sâu trong biển mây!

Lúc này vân sơ nhật hiện, bầu trời xanh lam giống như gấm vóc vô biên, phía dưới kỳ phong đứng vững, giống như chống lên cây cột của Thiên Đình chống lên.

Giữa núi non cách xa nhau mấy trăm dặm, dưới đáy hoàn toàn bị mây mù bao phủ, bồng bênh, giống như thần kiếm bay lên không, lạch đá xuyên thẳng qua núi, giống như một hành lang trong bức họa tráng lệ này.

Lục Tùng vui mừng tán thưởng, lắc đầu nói: “Ai, còn chưa báỉ sư, ta cảm thấy đã là thần tiên rồi.”

Cuối rãnh đá là một cây cầu gỗ, bay ngang trên không, kết nối với đỉnh núi cao vút thanh tú.

Dương luân nói đó là “Nghieu Phong”, sau đó còn có “Vô Lượng phong” và “Nguyên Thủy phong”, hợp thành “Hư Vô phong” chính là trọng địa tu luyện của lịch đại tiên khách các đời Nga lâu phái.

Đi qua cầu gỗ, địa thế rộng rãi, đỉnh núi mây trắng xanh mướt, hiện ra mái cong cùng nóc nhà huy hoàng, hiển nhiên có tòa cung điện hùng vĩ đồ sộ.

Bên cạnh cây tùng đứng thẳng trên bia đá, trên viết ba chữ là “Huyền Chân giới”

Thể chữ thể cường tráng mạnh mẽ, khí thể phi phàm, phảng phát muốn thuận gió phá đá bay đi.

Ứng hiền Tích cười nói: “Huyền Chân giới là Thuần Dương tiên cảnh, yêu quái đến đây tất nhiên là sợ hãi hiện hình.

Hai vị nói chuyện thản nhiên, xem ra là con cháu chí thành báỉ sư trong sạch.”

Còn chưa dứt lời, bỗng nhiên phía trước có người quát lên: “Đứng lại! Tự nhiên cung Thanh Tĩnh thánh địa, tục nhân há có thể xông loạn?” Từ trong sương mù đi ra sáu tên thiếu niên, thân mặc đai vàng buộc thanh bào, sau lưng đeo trường kiếm.

Một người đi đầu mắt nhỏ mặt trắng, hai đầu lông mày tràn ngập ngạo mạn, khí sắc ngạo mạn.

Dương luân chấp tay nói: “Khách cầu tiên báisư, Hoàng sư huynh lệnh dẫn bọn họ vào tự cung, làm phiên Chu sư đệ bẩm báo Thường Sinh Tử sư huynh.”

Chu sư đệ kia trong mũi lạnh “Hừ” hai tiếng, nói: “Các người không hiểu quy củ cũng thôi đi, các người không hiểu quy củ cũng không sao.

Hoàng U thân là môn đồ đứng đầu độn giáp, vậy mà tùy ý dẫn người vào núi, làm việc nhẹ nhàng như vậy, khó trách môn quy bản phái ngày càng buông lỏng.”

Lục Tùng cười bồi nói: “Tiên sư minh giám, văn bối cầu tiên là phụng nguyện của tiên phụ, không liên quan gì đến Hoàng tiên sư.”

Hai mắt Chu sư đệ ngược lên trời, cười lạnh nói: “Tiểu tôm từ đâu chui ra, nơi này cũng có phần cho người nói chuyện sao?” Tỳ Hưu chết yếu, hỏi: “Người là người phương nào, tên là gì? Cũng là báisư sao?”

Đào Yêu Yêu nhìn thấy người này mười phần quen mắt, giống như đã từng gặp ở đâu, lại nghe hắn mở miệng không kém, lúc này cười đáp: “Tiểu nhân họ ngoại, một chữ Công, bình sinh thích nhất là đuổi đánh ác khuyển, gần đây nghe thấy môn quy Nga phái lỏng lẻo, chó săn hoành hành, cố ý lên núi trừ hại.”

“Chu sư đệ” nhăn mày lại, hừ lạnh nói: “Họ ngoại? Ông ngoại, cái tên này thật là cổ quái...” Chợt hiểu ra, lập tức giận tím mặt, tay ấn vào vỏ kiếm, quát lên: “Hảo tiểu tử, ngươi dám khua lưỡi trên ông đây!”

Ứng hiền tích vội hoà giải, nói: “Sư đệ chớ buồn, vị Đào huynh này cũng học tiên.

Trước khi sư tôn bế quan đã nhấn lại, vì Quang Đại Nga hùng hồn, người trẻ tuổi gặp căn cơ tốt đều có thể thu nhận, không cần truy cứu xuất thân của hắn đến cùng.

Hoàng sư huynh làm, cũng là tuân theo mệnh lệnh sư phụ a.” Lại khuyên nhủ Đào Yêu Yêu đột nhiên xuất hiện, rất nhiều chuyện không biết, vì vậy kinh ngạc: Chu sư đệ nhập môn mới chỉ hai năm, nhưng học đạo tiến triển thần tốc, hiện tại đã là đệ tử của Kiếm Tiên môn.

Mọi người ngày thường khách khí với nhau, ngẫu nhiên đùa giỡn, cũng không có gì mạo phạm.”

Chu sư đệ thấy hấn dọn ra di mệnh của sư tôn, không dễ ngăn cản nữa, hung hăng trừng mắt nhìn Đào Yêu mấy lần, khinh bỉ nói: “Đầu trâu hoẵng nhìn thấy nghèo kiết hủ lậu, còn muốn học tiên? Hừ, bên ngoài chờ, tiếp dẫn người đi vào cùng ta!”

Đào Yêu Yêu còn muốn trả lời mĩa mai lại, lại nhìn vẻ mặt tràn đầy miễn nhục cầu toàn của Lục Tùng, cũng chỉ cười một tiếng mà thôi, thầm nghĩ “Người họ Chu cũng là đệ tử Kiếm Tiên môn, xem trên phần tuyết nhỏ, ta không so đo.”

Thủy Tiên tỷ tỷ xưa nay thích khoe khoang phong tình nhất, trên Nghiêu Phong cũng rất thu liễm, nắm tay Đường Đa, đi theo chúng đệ tử hướng về phía tự nhiên cung.

Dương luân nhìn bóng lưng mọi người, cười lạnh nói: “Đệ tử Kiếm Tiên môn gì, nếu không phải giao hảo với Thường Sinh Tử, ai sẽ coi hấn ra gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Nghe huynh trưởng nói, họ Chu kia có quan hệ với thủ lĩnh của quý phái?”

Dương luân nói: “Hấn tên là Chu Thiên sứ, gia đạo phú hào.

Thường Sinh Tử là bằng hữu của phụ thân hấn, cho nên tiến cử hấn vào gia nhập Nga Côn Bằng phái, còn thăng làm đệ tử chính thức của Kiếm Tiên môn.

Hấn vì có đại sư huynh làm chỗ dựa, ngày thường khi dễ kẻ yếu, rất nhiều huynh đệ tỷ muội dám giận mà không dám nói gì.

Nếu hai vị gia nhập thì sau này phải tránh hấn một chút.”

Ứng hiền tích nói: “Ai, Chu sư đệ không phải môn đồ sư tôn đích thân thu nhận.

Nếu có sai sót gì, chờ khi sư tôn xuất quan rồi lại luận sau.”

Lại nói chuyện phiếm một lát, người bên trong đi ra, lại không thấy Thủy Tiên tỷ tỷ và Chu Thiên Tứ đâu.

Vài tên thiếu niên dẫn Đường Lưu Lai tới gần, nói: “Đại sư huynh và Lăng Ba sư tỷ đang thương nghị chuyện đón sư tôn xuất quan, không rảnh tiếp khách lạ.

Hắn phân phó —— Cầu Tiên Giả đã có thể thông qua cầu tiếp dẫn đi tới Huyền Chân Giới, có thể thấy ý chí thành khẩn, can khí đoạn chính.

Để bọn họ đi đến phòng bếp giúp đỡ Công ba tháng, chí không thay đổi, Phương Hành bái đại lễ sư.”

Đường Đa lại nói: “Thủy Tiên tỷ tỷ nhờ ta chuyển lời.

Đại sư huynh lệnh cho nàng đi thôn Viên gia thu lúa, hai ngày gần đây không rảnh làm tình lang, mời đại ca đào đừng quá mức tưởng niệm.”

Đào Yêu Yêu thở phào một hơi, thầm nói “A di đà phật, phú nữ từ bi, để ta sống thêm hai ngày.”

Lục Tùng vui mừng ra mặt, nói: “Ba tháng sau liền có thể bái sư? Vậy hiện tại chúng ta có thể coi là người của Ngao phái rồi chứ?”

Dương Xán cười khỏ nói: “Nhà bếp hầm ba tháng? Ha ha, há chỉ thành tiên, thế giới cực lạc phía tây cũng có thể đi thế giới cực lạc.

Tâm ván trúc nở hoa bà bà, đó không phải là đùa giỡn...” Ứng hiền tích vội vàng cắt ngang câu chuyện, nói: “Mỗi người có vài mạng người.

Đại sư huynh an bài, mọi người làm theo là được.” Dứt lời chấp tay, kéo Dương Ngọc vẫn đi Thái Ất phong tìm đồng môn tu luyện pháp thuật.”

Đường Ân thân thể yếu ớt hơn nhiều năm, làm âm ỉ nửa ngày mệt mỏi, bản thân trở về phòng nghỉ ngơi.

Hai người Đào Lục do đệ tử Nga Sơn dẫn đầu, đường cũ trở về phòng thí luyện, đi tới trước mấy gian phòng ngói gần vách núi nhất.

Giờ phút này nhật ảnh lệch về phía tây, các đệ tử Nga Vân đa số tu hành giữa núi non núi non, trong thí luyện trường bóng người thưa thớt.

Người dẫn đường chạy vào trong nhà ngói hò hét, âm thanh vang vọng bốn phía: “Đại nương có đây không? Có học tiên mới, đại sư huynh lệnh cho người điều trị!”

Trong phòng ” nề hà” bước chân vang lên, đi ra một thiếu niên, thân sắc tiêu tụy, mặt có sắc thái, mặc áo ngắn màu vàng đất, gầy như cây gậy trúc, trong ngực ôm củi lửa, đáp: “Hoa hoa bà bà xuống núi thu muối ăn rau, hiện tại còn chưa trở về, Bọn họ giao cho ta an bài đi.” Đệ tử dẫn đường dặn dò xong, lập tức quay người rời đi.

Thiếu niên áo vàng hỏi tính danh hai người Đào Lục, đánh giá bọn họ một lúc lâu, mới nói: “Vào đi, còn chưa ăn cơm sao? Đây là quy củ, bình thường cơm đậu hũ cơm đậu hũ bình thường quản đủ.

Sơ hai, mười sáu ăn mặn tẻ rắng, hôm nay vừa vận có thịt, vận khí các ngươi không tệ.” Cầm hai cái bát gốm như chậu rửa mặt, đựng đầy đồ ăn bên bếp lò, gọi hai người tới ăn.

Đào Yêu Yêu đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy phòng bếp chỉnh tề sạch sẽ, trước sau rộng chừng hơn mười trượng, sáu cái nồi lớn xếp thành một hàng, chiếm cứ hơn phân nửa căn phòng.

Cái nồi đứng dựa vào tường, giống như đồ chơi dùng để lật cát vậy.

Hai người Đào Lục thăm lấy làm kỳ, cảm ơn thiếu niên áo vàng kia, ôm lên chậu gốm dùng đũa bới cơm.

Thiếu niên áo vàng nói: “Không cần câu lễ.

Sau này cuộc sống khổ cực rất nhiều, nào có thời gian rảnh để giảng khách sáo? Ta tên Đinh Chí Huyền, người tiễn biệt “Tiểu đình tử”

Ài, nhớ dáng vẻ lúc trước của ta, có thể không liên quan gì tới ” Đình Tử” cả. ” ưu sầu nhíu mày thở dài, nhen lửa mấy nén hương, cúi đầu chào một bức họa trên vách tường.

Lục Tùng thấy thế kinh ngạc, hỏi: “Đình huynh vì có gì cố ý bái tổ trong bếp? Trong phòng bếp khói lửa thiêu đốt, đặt di tượng tổ tiên ở chỗ này, chẳng phải là đại bất kính sao?”

Đinh Chí Huyền nói: “Đây không phải là bức họa tổ tông, mà là dáng vẻ của ta bốn tháng trước, tự ta vẽ.” Đào điên cuồng chăm chú nhìn kỹ, người trong bức họa mặt tròn trán rộng, mập mập mập rất có phúc khí.

Lại nhìn Đinh Chí Huyền trước mắt, má khỉ má khổ quai, đúng là vận rủi tám đời, so sánh với bức họa như hai người khác nhau.

Đinh Chí Huyền thở dài nói: “Ta cũng là người lên núi học tiên.”

Đại sư huynh Hiểu dụ, cầu tiên giả phải ở trong phòng bếp làm trợ thủ nửa năm, mới có tư cách bái sư.

Lúc trước có hơn hai mươi đồng bạn, đều không chịu nổi vất vả, lục tục xuống núi về nhà.

Chỉ có ta trời sinh tính bướng bỉnh, nấu thành bộ dáng quý tướng lẻ loi hiu quạnh này.

Ài, hiện tại ta thường xuyên đun hương cầu thần, chỉ mong sau khi trở thành chính thức đệ tử, có thể khôi phục một chút phong thái ngày xưa.”

Tên tiểu tử béo tốt đang bị dày vò đến tận xương tận cùng! Lục Tùng và Đào Yêu nhìn nhau ngơ ngác, nào có tâm tư ăn uống gì.

Đào Yêu Yêu buông bát đĩa xuống, hỏi: “Ngao nha phái được xưng là Huyền Môn chính phái, vì sao lại ngược đãi Cầu Tiên giả? Bọn họ sử dụng thủ đoạn gì? Biến Đinh huynh thành bộ dạng thê thảm này?”

Đinh Chí Huyền nói: “Thật ra không thể nói là ngược đãi, chỉ là việc quá nặng mà thôi.

Người muốn, mấy trăm người mỗi ngày ba bữa ăn, chỉ rửa rau, Đào Mễ, thấp lửa đã bận tối tăm mặt mũi.

Hơn nữa nơi đây ở phía sau núi Nga Mi, vừa không có củi cây cối, cũng không có nguồn nước, nếu muốn dùng nước dùng củi, toàn bộ nhờ vào vai khiêng khiêng đi bảy tám dặm đường núi.

Chờ tất cả phải làm việc xong rồi, thường thường đã là đêm khuya, chính mình mới có thể nhàn rỗi ăn cơm.

Ài, trời lâu ngày, người có mập hơn nữa cũng sẽ gầy thành cây gậy trúc.”

Lục Tùng sắc mặt trắng bệch, miễn cưỡng cười nói: “Về sau chúng ta làm bạn, làm việc nhẹ nhõm hơn nhiều.”

Đinh Chí Huyền nói: “Làm việc nặng là việc nhỏ, gian nan nhất là ván trúc nở hoa bà bà.

À, nở hoa bà bà là đầu bếp chương quản phòng bếp, hung dữ hơn cả cọp cái, nếu gặp người giúp đỡ lười biếng, lập tức lấy tấm ván trúc hung hăng quật mông.

Tấm ván kia bị cô thi pháp thuật, không đánh được máu, không làm bị thương gân cốt, chỉ là khô khan đau đớn, nhưng cảm giác da thịt như bị đánh ra hoa, vì lẽ đó mọi người gọi cô là Hoa bà bà.”

Lục Tùng ngây ra như phỗng, trong ánh mắt toát ra vẻ sợ hãi.

Đào Yêu Yêu nói: “Chu Thiên Sứ của Kiếm Tiên môn, cũng phải ăn đủ canh trúc mới báỉ sư sao?”

Đinh Chí Huyền hơi hiện vẻ khó xử, lúng túng nói: “Người ta xuất thân hào môn, lại có quan hệ tốt với Thường đại sư huynh, đương nhiên không nhận phần tội này... Được rồi, đừng có ngồi đây nói chuyện phiếm nữa...”

Các người ăn no chưa? Ừm, còn thừa rất nhiều rau xanh trắng cơm trắng.

Cũng khó trách, không làm việc không được nhiều như vậy.

Bất quá quy củ phòng bếp không cho phép thừa cơm...” Vừa nói vừa đến gần cửa sổ, cầm lấy cây gậy sắt nhỏ bên cạnh vại nước, gõ ba cái lên chuông đồng nhỏ treo dưới cửa sổ.

Chỉ nghe tiếng “keng keng keng” giòn vang, ung dung bay về phương xa.

Trong chốc lát, trong sơn cốc ngoài cửa sổ truyền đến tiếng kêu “Kẹt kẹt”

Ba con Hoàng Mao Mi Hầu đột nhiên nhảy ra, thẳng chân sau, từ cửa sau lách lư đi vào phòng bếp.

Đinh Chí Huyền đem hai chậu cơm thừa đặt lên mặt đất.

Bọn khỉ sánh vai ngồi xuống, trong đó có một con đuôi lông mày tuyết trắng, tựa hồ là thủ lĩnh.

Hai con khi còn lại đợi nó ăn mấy miếng trước, mới cầm lên đồ ăn nhét vào trong túi.

Đinh Chí Huyền chỉ chỉ cái chuông đồng nhỏ kia, giải thích: “Mỗi khi phòng bếp còn thừa đồ ăn thừa, liền gõ “Miễn tai chung” triệu hoán hầu tử đến hưởng thụ.

Mấy gõ xuống mấy cái, đến nhiều muốn tranh ăn đại náo, bởi vậy tuyệt đối không có khả năng gõ loạn chung.

Những con khi này nhiều thế hệ ở trong cốc tính phía sau núi, ngửa mặt lên chiếu hộ Nghiêu phái, ít nhiều dính một chút tiên khí, dân sơn phụ cận gọi bọn họ là “Kim Mao cư sĩ”.

Đào Yêu nhìn mà thú vị, cười nói: “Khá lắm cư sĩ lông vàng, chiếu cơm thừa canh cặn toàn bộ thu hoạch.

Rất được đạo lý không màu không phân biệt của Phật gia, mạnh hơn những hòa thượng bên ngoài kia nhiều.”

Đột nhiên con khi lông mày trắng ngẩng đầu lên, quái thanh quái khí nói: “Tiểu tử, đừng nói bâng quơ, có biết vì sao vật kia gọi là ” khuất tai chung?” móng vuốt chỉ về phía chuông đồng nhỏ, nói tiếp: “Kinh Phật viết “Kinh trung một hạt gạo, nặng như Tu Di sơn, kiếp này không thể nói, khoác lông mang sừng còn chưa trả lời.

“Đường Thi lại vân”, cuộc Hòa hôm nay ăn trưa, mỗ hoi và hạ thổ, ai ngờ đồ ăn trong mâm đều vắt vả.

” nông dân trồng trọt thiên tân vạn khổ, các ngươi lại lãng phí lương thực như vậy, suốt ngày làm bậy, làm sao đắc đạo thành tiên? Kiếp sau đầu thai, chỉ biến thành súc sinh lông dài sừng dài! Mẹ! Chúng ta ăn hết cơm thừa, vốn là vì giúp cho các ngươi tiêu tai hóa nghiệp, không biết cảm kích ngược lại giễu cợt, là đạo lý gì?”

Nói xong, trông mắt Đào Lục hai người lòi ra, đầu lưỡi rũ xuống, kinh hãi thất sắc khó có thể nói tên.

Đột nhiên lục địa nhảy dựng lên, kêu lên: “Oa oa! Gặp quý rồi! Hầu tử cũng sẽ nói tiếng người!”

Đinh Chí Huyền vội vàng nói: “Nó là linh thú trong cốc của Ngao Dật, biệt hiệu “Thông Tí Tiên”, bây giờ trong núi thuộc quản hạt của nó, đạo hạnh rất sâu, không được chậm trễ đối

đãi.” Lại chấp tay chào Bạch Mi Hài, nhận lỗi nói: “Thông Tí Tiên thứ lỗi, bọn họ là người mới tới, không biết cao thấp.”

Thông Tí Tiên vội vàng vớt đồ ăn, hàm hồ nói: “Được rồi, đại hầu ta không tính toán tiểu nhân qua.

Bọn trẻ, tay chân lạnh lẽ! “Hai con khỉ khác đáp lại “Xèo xèo”, thần thái ngu ngơ, cũng không biết nói gì.

Đào Yêu Yêu vừa giật mình vừa buồn cười, ôm quyền gập đầu nói: “Đại hầu nghĩa chính từ nghiêm, bác cổ thông kim.

T thụ giáo, thụ giáo.” Thông Tí tiên không quan tâm nữa, nhét đồ ăn vào trong túi gấm, ngay cả chậu cũng liếm sạch sẽ, sau đó dẫn khỉ con trở về sơn cốc.

Đinh Chí Huyền rửa sạch bát đĩa, cẩn thận quét dọn căn bả trên mặt đất, mới thẳng lưng lên nói: “Cách vách là gian phòng ngủ.

Các người tranh thủ thời gian sắp xếp giường chiếu cho tốt đi.

Một lát nữa nở hoa bà bà trở về, sẽ phân công sự vụ của các người.

Ta xuống núi gánh nước, sau đó phải chuẩn bị làm cơm tối.”
Cầm thùng gánh nước, cất bước đi ra ngoài cửa.

Lục Tùng sầu lo khuôn mặt, ngồi ở trong góc chỉ lo nghĩ đến tâm sự.

Đào Yêu Yêu đuổi theo Đinh Chí Huyền, cùng đi gánh nước với hắn.

Hai người đi dọc theo con đường đá dốc đứng hẹp hơn nửa canh giờ, đi tới bên đầm nước dưới đáy sơn cốc, bỏ thùng gỗ vào trong ao.

Đào Yêu Yêu ngẩng đầu lau mồ hôi, chợt thấy khói bếp lượn lơ phía xa, phòng ốc mờ mờ, tựa hồ có rất nhiều nhà đang ở đó.

Đào Yêu Yêu kỳ quái, hỏi: “Ta chỉ coi nơi đây là nơi cách xa trần thế, không ngờ cũng có thôn trấn.”

Đinh Chí Huyền giương mắt nhìn một chút, nói: “Đó là “Phụ cận” của Nga Phán phái, ba bốn trăm hộ gieo trồng Dưỡng tâm, nam nữ già trẻ tổng cộng có một ngàn người.”

Đào Yêu Yêu hỏi: “Thỉnh giáo Đình huynh, thế nào là “Phụ cận”?”

Đình Chí Huyền giải thích cận kề: “Phần sau núi Ngao Mi có ba thôn làng, Viên gia thôn, Hắc Thủy thôn, tiểu Thạch trại.

Bởi vì chỗ núi sâu, sản vật nghèo không có lợi không có gì, cho nên quan phủ trước giờ mặc kệ, các thôn dân cũng tiết kiệm cho nha dịch thuế phú, bình thường tự cày cấy, rất ít giao thông qua lại với ngoại giới,

Nếu gặp phải yêu quái hoặc gặp nạn hoang vu...

Tiên nhân Ngao Bí nhất định hàng yêu phục ma, tiêu trừ tai họa tai họa.

Dân chúng vừa không quan sai vừa không có nỗi khổ thiên tai, cuộc sống qua ngày thanh tịnh an lạc.

Mọi người may mắn làm hàng xóm với Ngao Nghiêu phái, phụ thuộc vào che chở, vì vậy gọi là “Phụ cận”

Còn có nông hộ hướng tới thần thông của tiên nhân Nga Phản, đưa con cháu nhà mình lên núi học tiên, đem lương thực trong nhà dư ra khỏi phái Côn Bằng, làm khẩu phần lương thực cho bọn nhỏ.

Tuổi như vậy đã lâu, đệ tử áp lực cũng định kỳ đến thôn thu mua lương thực.

Hôm nay nở hoa bà bà xuống núi, chính là chuyện thu hoạch lương thực thu muối.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nếu Ngao Dĩ Tiên Nhân thần thông quảng đại, sao không thi triển pháp thuật biến ra gạo lương thực? Để bách tính ăn đủ no, tránh phải suốt ngày lao động vất vả.”

Đình Chí Huyền lắc đầu nói: ”Đào huynh đệ có chỗ không biết —— Nga Phản phái tuy rằng pháp thuật thần kỳ, nhưng coi trọng nhất là hai chữ “Tự nhiên”

Nhân thế biến thiên tang thương, thiên địa vạn vật hưng diệt, đều có quy luật thiên đạo diễn biến ra quy luật.

Nếu như dùng pháp thuật cưỡng ép can thiệp, mượn dục vọng thỏa mãn, như vậy thế gian chắc chắn sẽ lâm vào hỗn loạn, Tiên Nhân cũng sẽ rơi vào ma đạo.”

Trong khi nói chuyện chứa đầy thùng nước, Đào Yêu đoạt lấy đòn gánh, khiêng đến trên vai mình, cười nói: “Đình huynh nói rất tinh diệu, thâm ngộ tôn chỉ của Đạo gia.

Ta thấy, hoàn toàn có tư cách làm đệ tử Nga Phái.”

Đình Chí Huyền thở dài: “Thực không dám giấu giếm, ta chính là người Hắc Thủy thôn, từ nhỏ đã rất quen thuộc với đạo nghĩa của Ngao Bí phái.

Gia phụ là tiên sinh dạy học trong thôn, bởi vì cảm ơn ân đức của 《Phái》, mệnh lệnh ta phải bái nhập sư môn Ngao Thiển, còn đặt tên cho ta “Chí Huyền”, ai, nếu không phải như thế, ta sao có thể chịu đựng được lúc này?”

Hai người nói chuyện cười cười, vẫn ven cầu thang đá leo lên trên.

Khí trời trong núi nguyên bản lạnh lẽo, nhưng đường mòn gập ghềnh, dốc núi đột nhiên dài ra, bọn họ thay phiên gánh vác, thời gian dài cũng đi tới mồ hôi đầy đầu.

Mắt thấy sắp đến phòng bếp, Đào Yêu Yêu Yêu mặt đỏ chân mềm, ngồi ngã xuống ven đường đuổi cổ thở dốc.

Đình Chí Huyền cười khổ nói: “Đào huynh đệ hiểu rồi chứ? dày vò như vậy mấy tháng, sớm muộn người cũng phải biến thành gậy quỳ.” Đào Yêu vượt ve chỗ đau ngực, phát phát tay, ra hiệu hơi nghỉ ngơi lại đi tiếp.

Đình Chí Huyền đặt thùng nước xuống, lấy khăn lông ra, cũng ngồi xuống lau mặt quạt gió.

Nghỉ ngơi một lát, hơi phục lại tinh thần, ngưng mắt thưởng thức cảnh sắc sơn cốc.

Chỉ thấy dãy núi trùng điệp, xanh biếc tươi tốt, vân khí mênh mông chợt bốc lên, chợt trầm xuống, biến ảo thành hình thái thiên tư bách thái.

Chung quanh u tĩnh không linh, thoáng như trong mộng cảnh, đào điền hút thật sâu, chỉ cảm thấy hoa cỏ hương thơm mát lạnh thấm vào tim gan.

Hắn vui vẻ động lòng, nhìn không được hỏi: “Đình huynh rất quen thuộc với Nga Mi phái, có biết đệ tử của Kiếm Tiên môn không?”

Đinh Chí Huyền nói: “Kiếm Tiên là Huyền môn cao cấp nhất của Ngao phái, trong đó đệ tử cư ngụ ở Vô Lượng phong, bình thường khổ tu pháp thuật, thâm cư ra ngoài ngắn gọn.

Kiểm thuật của Lăng Ba đại sư tử như thần, thân phận gần với sư tôn, nhưng nhiều năm qua rất ít người từng gặp nàng.

Người hỏi thăm Kiếm Tiên môn, có quen biết bằng hữu ở bên trong không?”

Đào Yêu Yêu do dự nói: “Ặc, không tính là thân quen... Có một cô gái tên là Tiểu Tuyết, cây trâm mới tinh, ước chừng mười lăm tuổi...”

Đinh Chí Huyền căn môi suy tư, trầm ngâm nói: “Tiểu Tuyết?...”

Đào Yêu Yêu trừng mắt nhìn Đinh Chí Huyền, ánh mắt tràn đầy hy vọng, vội nói: “Có thể không phải là tên đầy đủ.

Nàng có dung mạo cực đẹp, giống như mang theo một thanh thần kiếm có tên “Cúc Anh”.

Đinh Chí Huyền vỗ đùi, cười nói: “Ha ha, là nàng à! Người hỏi chính là tiểu sư tử của Đông Dã? Ha ha, cao thủ mỹ nữ của Kiếm Tiên môn.

Ta thấy người khác gọi nàng là “Đông Dã Tiểu Tuyết”, chắc là tên của nàng.”

Đào Yêu Yêu khẽ lẩm bẩm: “Đông dã Tiểu Tuyết, Đông Dã Tiểu Tuyết...”

Đinh Chí Huyền nói: ” Dòng họ rất cổ quái, đúng không? Ta còn tưởng nghe lầm, sau này lại nghe thấy mấy lần mới thực sự xuống dốc.

Có lẽ là hậu duệ của man di hóa ngoại.”

Đào Yêu Yêu lắc đầu nói: “Không phải, Xuân Thu Thu Hoang quốc có người tên “Đông Dã Tất”, còn là quan lại xuất nhập triều, có thể thấy được “Đông Dã” là họ của Hoa Hạ ta.”

Đinh Chí Huyền cười nói: “Mặc kệ nàng là người phương nào, dù sao cũng là đại mỹ nhân tuyệt sắc! Kiếm Tiên môn ta không rõ lắm, những nam đệ tử còn lại ai không nhớ nàng?

Chỉ là tình cảm tiểu sư tử Đông Dã chưa thông, cả ngày chỉ biết luyện kiếm tu đạo.

Ài, khổ cho đông đảo nam tử si tình, gần thủy lâu không sờ được mặt trăng, chỉ có ăn no đẹp mà thôi.

Huỳnh đệ nghe ngóng nàng, chẳng lẽ cũng muốn...”

Nghe hắn nói nhẹ nhàng, Đào Yêu Yêu cảm giác không hài lòng, lại nghĩ tới việc Tiểu Tuyết còn chưa có ý trúng người, trái tim đang treo lơ lửng mới hạ xuống bụng.

Lập tức đứng dậy gánh nặng tiếp tục bò lên dốc.

Lúc nhỏ đi đến cửa sau phòng bếp, bắt chuyện một tiếng, Lục Tùng ra ngoài hỗ trợ, nói gian phòng đào đã quét dọn sạch sẽ, đệm chăn cũng đã trải xong, sau bữa tối có thể sớm nghỉ ngơi một chút.

Đang nói, trong sơn đạo truyền đến quái âm “Khanh khách”, “Thùng thùng”, ngà voi giẫm lên phiến đá, lại giống như đầu chùy gỗ gõ đánh vào.

Đào Yêu Yêu quay đầu lại quan sát, chỉ thấy hơn mười con la ngựa đang từ trong sơn đạo uốn éo đi tới bên này.

Lại nhìn kỹ, những súc vật kia không có cơ bắp da lông, toàn thân quét sơn sáng lên, lại là dùng cơ quan gỗ ghép thành.

Thân thể lớn nhỏ tương tự như Chân Ngưu Mã, hành động nhẹ nhàng linh động, đi tới khớp xương “Khanh khách” vang lên.

Hai người Đào Lục nhìn mà choáng váng, cũng không chú ý tới túi đay công trên lưng la mã.

Đinh Chí Huyền nói: “Đây gọi là Mộc Ngưu Lưu Mã, là do cao thủ của xảo Hầu Thiên Cơ chế tạo, có thể tự động trèo đèo lội suối, thường dùng chúng nó vận chuyển lương thực và các loại hàng hóa như muối ăn.”

Chợt mặt đất lại truyền đến tiếng sủa vang dội “Vù vù vù vù”, mệnh mệnh dữ tợn...” không dứt bên tai.

Từ trong bày lừa thoát ra một con chó nhỏ, lắc cái đuôi nhảy múa đầy đất, thần thái rất là hoạt bát.

Nhưng cẩn thận phân biệt, đường vân trên sống lưng rõ ràng, tứ chi vận chuyển kỳ lạ, cũng là dùng gỗ đàn hương điêu khắc

thành.

Đình Chí Huyền cười nói: “Nó gọi là phúc, món đồ chơi nhỏ mà Hầu Thiên Cơ sư huynh tự tay làm, xem ra rất thích các ngươi.”

Đào Yêu nhìn chăm chú một lát, thì thảo tán thưởng: “Thật là trùng hợp! Lỗ Ban phục sinh, nghệ cũng chỉ có vậy.”

Lời còn chưa dứt, trên mõng “bốp bốp” ba cái, một cỗ đau đớn nóng rát truyền khắp toàn thân.

Chỉ nghe có người quát: “Đem bánh bao muối cùng leng keng cho ta chuyển vào bếp phòng! Các ngươi phải dính gậy trúc, cứ việc lười biếng!”

6

Lần thứ năm, chướng mắt mưa gió thất ý.

Đào Yêu Yêu còn chưa lấy lại tinh thần, lại thấy Lục rộng lớn liên tục nhảy lên, hai tay che cái miệng la loạn “Ôi ôi ôi”, một đạo thanh quang quay chung quanh y, thấy khâu kim đâm vào bắp chân mãnh liệt co rút.

Sắc mặt Đinh Chí Huyền trắng bệch, run giọng nói: “Hoa bà bà nổi giận rồi, mau làm việc đi.” Lão cuống quýt cởi dây thừng trên lưng con la, vác bao tải chạy vào trong phòng, động tác mau lẹ, rõ ràng là lão bản tay sống sờ sờ đã quen.

Bên kia Lục rộng bị đánh choáng váng, lập tức linh quang chột hiện, kêu to: “Không lười biếng, ta không lười biếng, bảo ta làm gì thì ta làm liền!”

Ánh sáng màu xanh bỗng nhiên thu liễm lại, hóa thành tám ván thanh trúc dài rộng nửa xích ba thước.

Một lão thái bà cao lớn thô kệch cầm lấy, quát to: “Người mới tới cầu tiên, trước tiên để ta dạy dỗ mới có thể bái sư! Đây, ngươi tên gì?”

Lục Tùng vuốt ve miệng, vẻ mặt cầu xin nói: “Vãn bối họ Lục tên khoan danh, chữ rộng đạt xa, ai u...”

Lão thái bà nói: “La Lý Do thật phiền phức, sau này gọi là Tiểu Lục Tử đi! Đây, Tiểu Lục Tử, cùng Tiểu Đinh Tử cất túi đây đi.

Sau đó đào gạo, rửa rau, nhóm lửa, nấu cơm cho Tiểu Đinh Tử!” Liên châu như pháo kêu to, chậm rãi xoay người lại, trừng mắt nói: “Ngươi thì sao...”

Đào Yêu Yêu rùng mình, ngưng mắt đánh giá lão thái bà.

Nhìn tóc nàng hoa râm, gần năm hoa giáp, mặt đầy mụn nhọt, eo béo như thùng nước, cánh tay giống như cây khô, con voi khố miệng cát đen mọc râu ria.

Đào Yêu Yêu hít một hơi lạnh, thầm nghĩ “Con cạp cái thật hung ác.” kiệt lực bình định kinh hồn, miễn cưỡng cười nói: “Ta tên Đào Yêu, sẽ không gọi ta Tiểu Đào chứ?”

Lão thái bà gật gật đầu, sắc mặt ôn hòa chút, lớn tiếng nói: “Ta là Hoa bà bà! Thủy Tiên cô nương là con gái của lão ca ta, cũng chính là cháu gái của ta.

Vừa rồi nàng đến tiểu Thạch trại thu lúa, nói với ta tìm con rể, nguyên lai là ngươi? Ừm, sau này đã là người một nhà, xưng hô tên càng thân thiết hơn chút, ta gọi ngươi “Tiểu ngọc tử” là được rồi.”

Đào Yêu Yêu dở khóc dở cười, âm thầm lắc đầu “Cái eo cái bụng gì, còn không bằng Tiểu Đào Tử đây! Nàng là mẹ con của Thủy Tiên tỷ tỷ, quả nhiên nhất mạch kế thừa, hai mẹ con diên được mỗi người mỗi vẻ.”

Đang lúc suy nghĩ, nở hoa bà bà lách mình vào phòng, trong nháy mắt đã trở về, trong tay xách hai cái áo ngắn màu vàng đất, ném xuống đất nói: “Thay quần áo nhanh làm việc! Tiểu ngọc tử cũng đổi! Muốn gia nhập phái Nga Mi, cần phải đến phòng bếp ma luyện trước, chờ sau khi các ngươi chính thức nhập môn, mới có thể mặc quần áo xanh của nam đệ tử.”

Lục Tùng không dám bướng bỉnh, cởi trang phục của Võ Sinh công tử, thay bộ trang phục kia đi.

Đào Yêu Yêu vẫn đứng bất động tại chỗ, nói: “Chúng ta bái sơn cầu tiên, sao có thể bị coi là nô bộc sai sử... “

Một câu không nói mấy, mộng đã sớm bị đánh ba gậy, đau đến mức tóc gáy dựng đứng, cả giận nói: “Lão thái bà, sao lại đánh người lung tung!”

Hoa bà bà im lặng không đáp, cánh tay hơi giơ tầm trức lên.

Lần này đào chết non lưu ý, gắt gao nhìn chăm chăm cánh tay của nàng, muốn đợi thấy cơ hội tránh né.

Cũng không biết tại sao, ván trức còn chưa vung xuống, mộng lại bị đánh ba cái hung ác quất vào mộng.

Tựa hồ tốc độ con mắt vượt xa tốc độ thị lực có thể đạt tới tầm mắt.

Đào Yêu Yêu Yêu tức giận đan xen, mắng: “Lão yêu bà chết tiệt, tiểu gia có thù oán với kiếp trước của ngươi sao? Ngươi muốn dùng mạnh, tiểu gia ta trời sinh không ăn bộ này!”

Hoa bà bà cười lạnh nói: “Chân chân chính là của ngươi, ai ép ngươi lên núi? Hừ, không chịu khổ đã muốn làm thần tiên! Đường như phế vật miệng lưỡi cứng rắn này của ngươi, sớm đi đi, miễn cho làm trễ nải cuộc đời của cháu gái ta.”

Đào Yêu Yêu cả kinh, thầm nghĩ “Ta vì Tiểu Tuyết mà đến, nếu không trải qua đau khổ, làm sao hiện ra chân tình thành ý? Huống chi chịu khổ là ta tự tìm lấy, người ta vẫn chưa bắt buộc ta gia nhập Nga Mi phái!” Nghĩ đến đây, xoay người nhặt lên áo ngắn, nén giận thay đổi quần áo.

Hoa bà bà gật gật đầu, nói: “Ừm, hình như là khai khiếu rồi.

Tiểu ngọc tử có chút tư chất, ánh mắt của Thủy Tiên cũng không tệ.” Vừa khen ngợi, tay nhắc lên hạ xuống, thanh quang ngang trời bay tới, đào cái mông mẹ gì đó lại trúng hai gậy.

Đào Yêu Yêu không biết làm sao, nhếch miệng nói: “Này, nghe lời cũng bị đánh à?”

Hoa bà bà nói: “Đây là “Giết uy mẫu”, thư giãn thuận khí hiệu quả tốt nhất.

Ngươi dù có muốn lắm miệng, “Sát Uy Bản” bất cứ lúc nào cũng có thể hạ hạ.” Hấn vung ngược tay lên, tám trúc phiến bên hông Lục Lục cời ra, quát: “Đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi rửa rau!”

Đến đây, không ai dám nhiều lời nữa câu.

Mộc Ngưu Lưu Mã tự đi trở về thương khó.

Ba thiếu niên án nở hoa bà bà chỉ thị, quét sạch, lo lương thực, bổ củi, Cấp nước, tiến ra vào bữa cơm tối của Trương La.

Lục Tùng xuất thân là thiếu gia phú thương, chưa từng làm việc nhà? Trong lúc hoảng loạn bỏ sót trăm cái, chỉ bị ván đánh cho hồn phi phách tán.

Đào Yêu Yêu cố hết sức giúp hấn chia sẻ, kết quả thất bại lần này, mình lại dính nhiều gậy trúc hơn.

Hai người vận chuyển hơn mười túi gạo, bỏ ra mấy chục cây củi, cầm cây chổi quét trước sau mấy lần, sau đó ngồi xuống bên cạnh ao rửa rau, chỉ thấy những củ cải đỏ, củ cải trắng kia, không đỏ không trắng củ cải, tầng tầng chồng chất như núi.

Tiêu Hoa bà bà bàn giao, trong vòng nửa canh giờ nhất định phải rửa sạch toàn bộ.

Hai người Đào Lục vận ngón tay như bay, liều mạng ma sát cọ rửa, hơi lười biếng, tấm trúc xanh cách cửa sổ cũng lập tức bay đến bay lui.

Lục Tùng mang vẻ mặt khóc lóc, vừa rửa vừa lầm bầm: “Cứ chịu đựng như vậy ba tháng, sớm muộn gì cũng lấy mạng ta! Ai, ta mang nguyện vọng của phụ thân, bất đắc dĩ.

Huynh đệ, người vì một cô gái không quen biết mà chịu phần tội này, đáng giá không? Tiểu Tuyết thật sự có thể tốt như vậy sao? Hiền đệ, theo ta thấy người vẫn sớm rời đi thôi.” Lời nói khẩn thiết, trên thực tế nó muốn trốn lại không có lá gan, cố ý giật dây đào chạy trốn mạo hiểm chạy trốn.

Đào Yêu Yêu nhìn ao nước sững sờ, thở dài nói: “Người không hiểu, không cưới được Tiểu Tuyết, ta... Ta không có cách nào về nhà cả.”

Lục Tùng ngạc nhiên hỏi: “Lại là vì sao?”

Đào Yêu Yêu hơi do dự, trầm ngâm nói: “Lục huynh và ta cùng trải qua đau khổ, vốn không nên giấu giếm, chỉ là việc này quá... Ai, khó có thể mở miệng.

Ta là người Hồ Nam Vũ Lăng, lần này du lịch bốn sông, vốn là bỏ nhà rời nhà đi...” Câu phía sau nói không ra miệng, gậy trúc lại bay đến, mỗi cái mông đều vang lên “Bốp bốp”, trong phòng truyền đến tiếng quát tháo của Hoa bà bà.

Hai người đành phải câm miệng làm việc, đợi đến lúc rau dưa rửa xong hết, mặt trời đã nghiêng về phía tây.

Miễn cưỡng đem rau dưa chuyển vào phòng bếp, hai thiếu niên vẻ mặt ủ oải, chỉ còn khí lực há miệng thở dốc.

Mà Đinh Chí Huyền lại không hề mệt mỏi, thu dọn xong củi khô lại cắt rau đào gạo, đặt lồng hấp, quét nồi nhóm lửa.

Thân thể nhỏ gầy lui tới xuyên qua, tinh lực mười phần giống như ăn long cân hổ cốt.

Lúc thiếu thời lồng hấp bốc lên hơi trắng, Đinh Chí Huyền bắt đầu nấu canh rau.

Cái nồi bên cạnh bếp lò vừa dài vừa nặng, ôm vào trong ngực tựa như tám thanh xà mâu dài tám trượng.

Đinh Chí Huyền nắm chặt xẻng nhảy lên không trung, hai chân kẹp lấy xà nhà, treo ngược cái xẻng cho vào trong nồi quấy.

Tiêu Hoa bà bà gật đầu cổ vũ, nói là may mắn nhờ bà tỉ mỉ dạy dỗ, thân pháp Tiểu Đinh Tử càng ngày càng tiến bộ, chính thức nhập môn chờ đợi ngày nhập môn.

Hai người Đào Lục trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy mình cũng treo ở phía trên nồi, mỡ mỡ giống như heo sữa nướng chảy ngang.

Lúc hoàng hôn, đệ tử các môn đến đây nhận cơm ăn, Đào Yêu và Lục Đại Sư phụ trách phân phát.

Mọi người xếp hàng đi qua phòng bếp, đem chén chén bát bát bát bát bát đưa vào cửa sổ, bên trong đựng đầy đồ ăn lại đưa ra ngoài.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy trăm lần, Thiết Hán cũng sẽ sống lưng đau xót sau lưng.

Đào Yêu đệ tử ở gần đó tập trung tinh thần tìm kiếm thân ảnh của Tiểu Tuyết, kết quả không thu được gì, ngược lại hao tổn rất nhiều tinh thần trên không trung.

Đợi đến khi chúng đệ tử tan hết, liền phải quét sạch rửa nồi, xử lý vật phẩm cần thiết cho bữa sáng ngày mai.

Đinh Chí Huyền từ bên ngoài mang tới đầy những thùng cơm thừa, dùng côn sắt gỗ liên tục sáu cái vào ” khuấy tai chung”

Trong chốc lát, Thông Tí Tiên dẫn theo năm con khỉ nhỏ phi thân tới.

Vừa nắm lấy cơm, mắt thấy hai người Đào Lục làm việc sai lầm, bị tám trúc đánh cho nhảy nhót lung tung, Thông Tí Tiên gật gù đắc ý, Thiên Tướng rơi xuống nhận nhiệm vụ từ trên xuống dưới, tất phải làm việc cho gân cốt, đói bụng, đánh mông hấn...” Hai thiếu niên trừng mắt nghiêng răng, hận không thể đem đầu nó lăn xuống làm nắm đầu khỉ.

Cuối cùng cũng chịu đến lúc tối muộn, Đinh Chí Huyền bung ba tô cơm trắng tới, cộng thêm canh dưa muối dưa dưa Mễ.

Lục Tùng hai mắt tỏa ra lục quang, nhào tới cắn ăn như hổ đói.

Đại thiếu gia vốn văn khí phái lúc trước, nửa ngày công phu đã thành đại hán thô kệch làm việc.

Tiêu Hoa bà bà vô cùng hài lòng, thuận tay thưởng cho hắn mấy phần tử quyền xem như khích lệ.

Lục Đại Tùng cúi đầu ghé tai, luôn miệng tán tụng Đại nương có Phương quản giáo.

Sau khi ăn xong nằm xuống ngủ, đào thoát quần mò da thịt, chỗ bị đánh không vỡ không bị sưng, da thịt hoàn hảo không tổn hao gì, vừa rồi tin phục ván bài nở hoa bà bà thần kỳ.

Sau đó hắn nhắm mắt hồi lâu, tiếc rằng trong đầu suy nghĩ dâng trào, lăn qua lộn lại luôn không ngủ được.

Hoa bà bà ngủ ở bên trong, cách nhau một tầng mỏng, tiếng ngáy kinh thiên động địa, dần tới chó gõ đến phúc cũng kêu loạn theo.

Trong lúc nhất thời tiếng kêu quái dị vang lên, bên này “Hô, hô” a, bên kia “Ô ô uy vũ, vang vọng.” lẫn nhau đẩy sóng phụ trợ, chói tai kinh hãi, đủ để đùa giỡn đám con cháu Ngọc Tiêu Sử Bá Tử Kỳ phát điên lên.

Lục Tùng buồn ngủ đến cực điểm, ngã xuống giường liền mê man.

Đinh Chí Huyền tập mãi thành quen, rất nhanh cũng chìm vào mộng đẹp.

Chỉ có con bò con quay ngược lại, tai nghe tiếng ngáy và khuyến kêu gọi lẫn nhau, trong đầu giống như có sợi dây thép kéo tới kéo lui.

Khó khăn lắm hắn mới chịu đựng được hơn nửa đêm, ngoài cửa sổ hiện lên tia nắng sớm, lúc này mới mở mắt ngủ.

Vừa ngủ được một lát, bỗng nhiên trên nóc nhà vang lên tiếng hô “A ngao ngao ngao...”

Đào Yêu Yêu bỗng nhiên ngồi dậy, buồn bã nói: “Lão thiên gia của ta, cả ngày gà bay chó chạy, xem như tiên cảnh gì a!”

Đinh Chí Huyền đứng ở trước mặt, cầm cây chổi trong tay quét rác, lắc đầu nói: “Đánh thức người rồi sao? Ài, ôn long

kia, trời chưa sáng đã mất rồi.

Lúc ta đến cũng bị hấn làm cho choáng váng đầu óc rồi.”

Đào Yêu Yêu hỏi: “Ôn Long gì?”

Chợt nghe Lục rộng lớn tiếng kinh hô, gọi Đào Yêu Yêu Yêu mau ra nhìn quái vật.

Đào Yêu Yêu đứng dậy, nhanh chóng bước ra cửa, ngẩng đầu nhìn lên, giữa nóc nhà có một con quái thú đang nằm sấp, cằm có râu tím, sau đầu mọc sừng dài, thân dài hơn hai trượng, toàn thân phủ đầy lân giáp màu vàng, rất giống với hình vẽ trong tranh vẽ của Giao Long.

Đinh Chí Huyền đi ra theo nói: “Nó vốn là dòng dõi của Kính Giang Thần Long, tuổi còn nhỏ...”

Nhưng hoàn toàn không có uy nghi thế hệ trước, chỉ biết sủa cùng gà trống, quanh năm suốt tháng biến thành bộ dạng này không may.”

Lục Tùng nói: “Đã là loài rồng, vì sao học gà trống báo hiệu?”

Đinh Chí Huyền nói: “Theo như các lão nhân trong thôn nói...”

Cù Sơn Thần Long bị Yêu Hoàng Đông Hải giam cầm, lưu lại một quả trứng Chân Long.

Sư tôn bản phái mang nó trở về Ngao Thiên, thả vào trong ổ gà ấp trứng.

Sau khi sinh ra, con rồng nhỏ và gà con làm bạn chiều chiều tà, tự cho là con gà mái đời sau, bởi vậy khắp nơi bắt chước tập tính của gà mái.” Nói xong, gieo xuống một ít hạt lúa mạch, ngựa đầu kêu lên: “Chim nhỏ, đừng nghịch ngợm, mau xuống ăn đồ ăn.” Con rồng nhỏ nhảy xuống mặt đất, lắc đầu vẩy đuôi kêu quái dị “Khanh khách”, cái mũi thoáng cái đâm xuống đất, nghiễm nhiên là động tác mổ ăn của gia cầm.

Lục Tùng cắn ngón tay thở dài nói: “Long chủng biến thành chim sẻ nhỏ, Nghiêu phái Nga thật lợi hại.”

Bọn họ chỉ lo nói chuyện, quên mất làm việc cần làm.

Hoa bà bà như hình với bóng, gậy trúc “Đùng đùng” hai bên mở cung, đuổi ba người về phòng bếp làm việc.

Điểm tâm đã làm xong, đi theo chuẩn bị cơm trưa.

Đào Yêu Yêu kiểm chế tính tình đau khổ vùi đầu vào làm việc, trông cậy vào việc phân phát đồ ăn có thể gặp được Tiểu Tuyết.

Nhưng mà giống như hôm qua, nhìn thấy rất nhiều đệ tử Nga Phong đến đây lĩnh cơm, vẫn không phát hiện bóng dáng Tiểu Tuyết đâu.

Dần dần đến buổi chiều, ba tên thiếu niên ôm bụng bận rộn, trước mắt mỗi người Kim Tinh xông loạn lên.

Hoa bà bà nhàn nhã tự tại, uống uống trà, xĩa răng, ngủ gật, lấy cá ướp phơi khô làm đồ ăn vặt, đập túi trái cây trên đất, kêu đào chết non dán lên kẽ đất quét sạch sẽ.

Đào Yêu Yêu tức giận dần tăng lên, không nhịn được nói: “Xin hỏi đại nương, đông đảo nữ đệ tử của Ngao Bí phái, trước kia từng đến phòng bếp làm khổ? Cũng phải chịu đòn hiềm của người sao?”

Hoa bà bà nhả vỏ trái cây, nói: “Phàm là đến cầu tiên, nam tử vào phòng bếp mài gân cốt.

Nữ hài tử nha, thân gia trong sạch là được nhập môn, nhiều nhất chỉ giúp các sư huynh sư tỷ làm chút kim chỉ.”

Đào Yêu Yêu lớn tiếng nói: “Huyền Môn chính phái, vì sao lại trọng nữ khinh nam?”

Hoa bà bà tròn tròn con mắt, quát: “Ngươi là nam tử hán, luận nặng với nữ hài tử! Thường ngôn nói “Hoàng kim côn nhi xuất hảo hán”, Nga Phản phái ngàn năm uy danh, há có thể để cho kẻ sợ khổ sợ u ui hại tổn hại? Huống chi ngươi là cháu rể ta, tổ huấn gia ta “Nam nhân ba ngày không đánh, sẽ lên phòng lột gói”

Ta trước tiên thay Thủy Tiên điều trị trượng phu, tránh cho ngày sau nàng tự mình động thủ.” Vừa giáo huấn, vừa vung tay lên, vừa mát hồn vừa bị một trận hành hung.

Đảo mắt Kim Ô chìm về phía tây, ngày đêm thay đổi, lại đến thời điểm ngủ.

Lục Tùng cùng Đinh Chí Huyền quần áo tề liệt ngã xuống đầu giường, ngủ giống như người chết.

Đào Yêu Yêu ưu tư đầy bụng, nhớ lại nguyên nhân rời nhà lần này, thật sự là người cầm ăn vàng liên tục có khổ khó nói.

Tầm Tư thật lâu, cơn buồn ngủ dần dần dâng lên, cương mãnh nhắm mắt lại, hoa nở tiếng ngáy của bà bà lại nổi lên, tới Phúc theo lệ cuồng tiểu trợ hứng.

Đào Yêu Yêu che lỗ tai chui vào chăn, chỉ trách mình suy nghĩ lung tung, chưa thể ngủ sớm một chút.

Chịu đựng hơn nửa đêm, Đông Phương hơi trắng bệch, tiếng ngáy cùng tiếng sữa dần dần ngừng lại, lại đến phiên “Bút nhỏ” dẫn tiếng báo hiệu.

oán khí ứ đọng của Đào Yêu Yêu cuối cùng cũng bộc phát, đột nhiên vén chăn, cười lạnh nói: “Ta nếu là nam tử hán, sao có thể để cho người khác làm nhục nô dịch? Cái gì mà Nga Du tiên thuật chó má, hi hã khó học sao? Đến đây là vì muốn gặp tiểu Tuyết, hà tất cùng những người hồ đồ này dây dưa không rõ.”

Lúc này hạ quyết tâm, xoay người xuống giường, lặng lẽ tiến vào phòng bếp, nhặt lên tiểu thiết còn đến gần cửa sổ.

Đào Yêu Yêu ngưng thần vận khí, phát lực gõ “Miễn tai chung”, như rang đậu gõ liên tục bốn năm mươi cái, sau đó co người trốn đến phía sau bếp núc.

Chưa tới nửa khắc đồng hồ, ngoài cửa sổ “Kẹt kẹt” tiếng ồn ào “xèo xèo” điếc tai nhức tai.

Một đám khí từ cửa sổ, ống khói, cửa sau chui vào trong phòng, lật hòm đồ tủ, cướp bát đoạt chậu, giống như mở tiệc bỏ mưìi vạn quỹ đối vào trong phòng.

Thông Tí tiên cất tiếng cười quái dị: “A ha ha, tiếng chuông tai vang lên lâu như vậy, Hằng Khuyết phái khẳng định sắp đặt tiệc chiêu đãi khách, rượu ngon món ngon còn thừa nhiều hơn, đám con nít cẩn thận tìm kiếm a!” Chúng con hoan hô chim sẻ nhảy nhót, hăng hái âm ỉ, chỉ thấy chén rượu giữa không trung bay tứ tung, mảnh vỡ rải đầy đất, trong phòng bếp một mảnh hỗn độn, hỗn độn khắp nơi.

Lục Tùng cùng Đinh Chí Huyền sớm đã bừng tỉnh, nhìn bày khí làm loạn, sững sờ thúc thủ vô sách.

Hoa bà bà cũng tỉnh, luống cuống tay chân mặc quần áo, quát hỏi chuyện gì xảy ra.

Đinh Chí Huyền sợ hãi, lắp bắp nói: “Đại sự không hay rồi, Hàu, Hàu Tử khởi nghĩa rồi...”

Đào Yêu Yêu âm thầm buồn cười, thừa dịp loạn chạy ra cửa phòng.

Giờ phút này sắc trời còn sớm, vừa vãn mưa nhỏ tí tách, hơi nước xám xịt bao phủ bốn phương.

Một ít đệ tử Nga Bí luyện công sáng sớm, đón nắng sớm hô hấp thổ nạp, ai cũng không chú ý động tĩnh chung quanh, không ai chú ý tới động tĩnh chung quanh.

Đào Yêu Yêu cúi đầu nhanh chóng, xuyên qua khu vực thí luyện, lần theo rãnh đá đi qua ngày hôm trước thẳng đến Lao Phong, trong lòng thầm nghĩ: “Đinh Chí Huyền nói đệ tử Kiếm Tiên ở tại Vô Lượng phong, ta liền lên đó tìm kiếm Tiểu Tuyết, giáp mặt đề cập tình ý, có đồng ý hay không là do nàng quyết định.

Cổ Ngữ Vân “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”

Việc này quang minh chính đại, không có gì phải che giấu!”

Một lát đi tới Nghiêu Phong, phía trước rừng rậm Uy Uy Uy, phòng ốc nguy nga, khí thế nồng đậm đập vào mặt.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ, cao thủ Đào Ngột phái nhiều như mây, nếu như làm việc lỗ mãng, chỉ sợ Tiểu Tuyết không tìm đến phiền phức trước tiên.

Hắn quan sát địa hình bốn phía, thấy bên trái sinh trưởng mảng lớn rừng trúc, thân thấp chui vào trong rừng, vừa đi mấy bước, bỗng nhiên sâu trong rừng trúc bóng đen lắc lư, lén lén lút lút.

Đào Yêu Yêu kỳ, thầm nghĩ “Quái lạ, đường đường là tiên cảnh nguy nga, chẳng lẽ còn dám giờ trò trộm cướp?”

Hắn nín thở khom người, rón ra rón rén tới gần.

Người nọ quỳ gối nửa ngò, bình tĩnh bất động, tựa hồ chuyên chú đồ vật trước mặt.

Đào Yêu Yêu vươn dài cổ quan sát, phát hiện người nọ mặc một bộ quần áo màu tím nhạt, toàn bộ gương mặt giấu ở bên trong mũ.

Ánh mắt dần dần dời xuống, lại thấy vai phải hấn khẽ nhúc nhích, thanh ti trong khuỷu tay trái phiêu dật, một đoạn cánh tay ngó sen trắng nõn rủ xuống bên chân —— rất hiển nhiên, người này trong ngực ôm một nữ tử, đang dùng tay phải tìm tòi thân thể của nàng...

Đào Yêu Yêu nhíu mày, thầm than “Không cần đoán, tên gia hỏa này tới đây tầm hoa phần phật, cũng là người tốt với ta.

Đáng tiếc phẩm hạnh thấp kém, dùng thủ đoạn thái hoa tặc xâm phạm nữ hài tử.” Nghĩ tới đây, sải bước đi tới phía trước.

Người kia giật mình, đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, gương mặt vẫn bị mũ gió che khuất.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Lão huynh can đảm vô cùng, tiêu đệ bội phục, sao không tận mắt chỉ giáo?”

Người kia thả nữ tử ra, nhảy lên một cái, vung chưởng vỗ vào Đào Yêu Yêu, lập tức phiêu nhiên từ trần, thân pháp nhanh như quỷ mị.

Đào Yêu Yêu rùng mình, cả kinh nói: “Ai da, ta đừng trùng ám toán của hấn!” Đưa tay sờ từ đầu đến chân, toàn thân bình yên vô sự.

Hấn thở phào một hơi.

Vừa định đỡ thiếu nữ kia, hai mắt nàng đột nhiên đăm đăm, tay chân phát run, giống như ngàn vạn quả sét đồng thời đánh trúng vào trán mình.

Chỉ thấy cô gái kia mày ngài môi đào, tướng mạo như hoa mềm mại, chính là Đông Dã Tiểu Tuyết, Đông Dã Tiểu Tuyết.

Nàng ngửa mặt nằm trên bãi cỏ, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân trên dưới vậy mà không có một sợi tóc nào!

Lúc này mặt trời mọc lên ở phía đông, ánh mặt trời chiếu sáng khắp các góc ngách rừng trúc, thân thể mềm mại lộ ra hết thảy.

Da tuyết dựa vào thảm xanh, tựa như ngọc điêu ngâm vào thanh tuyết, tuyết không có nửa điểm bụi bặm.

Thể trạng tiểu Tuyết còn chưa thành thực, chỗ eo cong vẫn mang theo vài phần non nớt, lại càng lộ ra băng thanh ngọc khiết siêu thoát trần tục.

Đào Yêu Yêu ngây ngốc nhìn đến ngẩn người, trong đầu trống rỗng, mới đầu kinh hãi hóa thành kính mộ, lại do kính mộ sinh ra sùng bái, thiếu chút nữa hai đầu gối quỳ xuống đất dập đầu bái lễ.

Lại thấy ngực Tiểu Tuyết phập phồng, lông mi dài khẽ run, trở nên điên cuồng, thầm mắng “Nàng bị người vô lại bắt cóc, hôn mê bất tỉnh, ta vậy mà khoanh tay đứng nhìn, thật sự là vô lại! Mưa gió lạnh lẽo, đông lạnh làm nàng chết đi thì phải làm sao bây giờ?”

Nghĩ đến đây, vội vàng cởi áo ngắn ra, e rằng không thể để cho nàng giữ ấm, lại cởi áo vải bên trong ra, tới gần ôm lấy Tiểu Tuyết, một tay cầm quần áo trùm lên người nàng.

Nhưng mà càng gấp, mùa nửa ngày mặc không tốt, trong lúc rối ren thân mình trần dính da tuyết, ngón tay vuốt ve ngọc thể, ôn hương mềm mại khó mà mô phỏng lại.

Mặt Đào Yêu Yêu tím bừng bừng, hơi thở ồ ồ trong mũi, ngẩng đầu liếc thấy chỗ xấu hổ của thiếu nữ, đột nhiên nghĩ đến thân dưới của Tiểu Tuyết chưa kịp che đây, bị người ta đụng phải thì còn gì nữa? Nhanh chóng cởi quần, che lung tung lại phần eo của Tiểu Tuyết.

Đúng vào lúc này, bên ngoài rừng trúc tiếng bước chân “lộn soạt” vang lên, đi theo có người quát hỏi: “Này, ngươi là ai? Làm cái gì vậy?” Đào Yêu Thiên biết là đệ tử Nga Phán chạy đến, cúi đầu cẩn thận quan sát, xem ra vị trí trọng yếu của Tiểu Tuyết đều được che kín, lúc này mới an tâm xoay người lại.

Ngẩng đầu đã nhìn thấy gương mặt kinh ngạc của Chu Thiên Sứ, bên trái phải mấy tên nam nữ đệ tử, mỗi người ngây ra như phỗng, lộ ra thần sắc khó có thể tin được.

Một trận gió lạnh thổi tới, đào chết non liên tục hắt hơi hai cái, đột nhiên phát hiện mình chỉ mặc quần cộc.

Cùng lúc đó có nữ đệ tử kinh hô: “Đông Dã sư tỷ! Nàng... Nàng này...” Hóa ra quần áo trên người tiểu Tuyết chỉ đủ che xấu hổ, cánh tay cùng chân vẫn loã lồ, hiển nhiên là bị người lột rách nội y của mình.

Mà Đào Yêu Yêu bại lộ thân thể đứng bên cạnh, mặt đỏ như ửng khi, tình cảnh này hà tất phải nói rõ? Thật sự là con sói dân tính dễ dàng vạch trần!

Đào Yêu Yêu đoán được tâm tư của mọi người, âm thầm kêu khổ “Không, những người này đến sớm vẫn tốt, cố tình xông vào, lần này nhảy vào Hoàng Hà cũng không tẩy rửa được, ta xui xẻo đến nhà mỡ mỡ rồi!” Muốn giải thích lại không biết phải từ ngữ gì, xua tay nói: “Không, không, các người nhìn thấy... Không phải như vậy... Không phải như vậy!”

Chu thiên sứ hét lớn một tiếng: “Mau bắt lấy dân tặc!” Mọi người bảy chân bốn cẳng quật ngã, dùng đai lưng trói cổ tay của hắn lại.

Nữ đệ tử cởi áo choàng bao lấy Tiểu Tuyết, ôm nàng đi xuống Nghiêu Phong, cấp bách tìm cao thủ bản phái cứu trị.

Vẻ mặt Đào Yêu Yêu lúng túng, âm thầm cười khổ nói: “Ta xong đời rồi, hơn phân nửa phải chia thành tám khối lớn.

May mắn Tiểu Tuyết được cứu, chỉ mong nàng không bị thương gì.” Nghĩ tới an nguy của Tiểu Tuyết, nàng không để ý tới tình cảnh của mình.

Bởi vì cái gọi là “Chuyện tốt không ra ngoài, ác sự truyền ngàn dặm”

Chỉ nửa ngày sau, toàn bộ Côn Bằng phái đều oanh động.

Lời đồn đào bắt xâm phạm Tiểu Tuyết bay đầy trời, tình tiết cô quái ly kỳ gì cũng có.

Chúng đệ tử trong lúc lòng đầy căm phẫn, đều nghi ngờ đào yêu chết yêu là lai lịch gì, lại có bản lĩnh bắt đi cao thủ của Kiếm Tiên môn.

Mà Tiểu Tuyết bình thường đối xử với người ta mặc dù tốt, lại chưa từng có chút tình cảm nữ nhân nào, vị “Hồn Độn mỹ nhân” này cởi sạch quần áo là cảnh gì? Đệ tử Chử Bằng ngoan

hiền hỗn tạp, đồ háo sắc khó tránh khỏi muốn nhập thị phi, chỉ hận lúc đó không thể thân ở hiện trường.

Nhất thời lòng người nổi động, đồ đệ cầm đầu Nhiếp Hồn môn Thường Sinh Tử hạ lệnh thăm vấn “Giám tặc”, để nhanh chóng bình ổn cơn giận của chúng tặc.

Giữa trưa ngày đó, mưa rơi mây nở, tiếng chuông trên Nghiêu Phong vang vọng, các đệ tử Nga Tường tề tụ tự nhiên cung điện.

Đào Yêu Yêu cũng bị đưa đến trước đại điện.

Đến lúc này hắn vẫn chỉ mặc quần áo, trước ngực sau lưng đông lạnh thành khối xanh, tím một khối, đổi lại là người khác khẳng định sẽ uể oải.

Nhưng hắn lòng dạ rối loạn, tự nhận không làm chuyện xấu, thần thái cử chỉ cũng liền thản nhiên tự nhiên, vừa đi còn nhìn cảnh trí phía trước.

Chỉ thấy tự nhiên cung điện sừng sững ở đỉnh núi, mái tóc đỏ chiếu cửu tiêu, bốn phía mây mù lượn lờ, trong khí phách hùng hồn lộ ra màu sắc kỳ huyền.

Ở cửa ra vào Ngọc Trụ Bàn Long, có câu đối, nói là “Hư Vô Tam Phong vô hư vô, tu chân chính tu chân tu Cửu môn...”

Trước mái hiên treo tám biển, bốn chữ to ánh vàng rực rỡ “Đạo pháp tự nhiên”

Đào Yêu Yêu nhìn quanh, tán thưởng khí phái của tiên gia không tầm thường.

Sau đó đi vào đại điện, trong đại sảnh rộng rãi không có trang trí, sàn gỗ đàn hương đen phát sáng, đặt hai hàng bồ đoàn.

Các môn đồ ngồi xếp bằng, đệ tử bình thường đứng hầu hai bên, ở giữa trống ra một đầu thông đạo, cuối cùng đặt một cái ghế gỗ lim.

Một vị lão giả thân khoác hạc uốn cong ngồi ở trong ghế dựa. râu dài bạc trắng, khuôn mặt còng xuống, bông bênh tiên phong đạo cốt

Đào Yêu Yêu nhìn trái nhìn phải về phía lão giả, nghi Đậu Sâm Sinh “Chẳng lẽ hắn chính là Thường Sinh Tử đại sư

huynh? Sư đệ hơn mười tuổi, sư huynh lại là lão đầu râu bạc, đệ tử Nga Phán tuổi cách biệt thật lớn.”

Đệ tử Nga Thiên phía sau đẩy vai hắn, quát: “Đừng vô lễ! Đây là sư huynh Thường Sinh Tử của Nhiếp Hồn môn, còn không mau mau quỳ lạy?”

Thường Sinh Tử khoát tay ý bảo không nên dùng sức, dò xét đào non vài lần, cau mày nói: “Tự nhiên cung là thánh địa của Côn Bằng, có thể nào trần trướng? Tìm quần áo mặc vào cho hắn.” Trái phải khom người lĩnh mệnh, buông ra dây buộc đào, lại tìm một bộ quần áo vải xám ném cho hắn.

Đào Yêu Yêu Yêu cảm thấy Đại sư huynh rất ôn hòa, thay quần áo xong chấp tay ôm quyền với hắn, nói: “Tại hạ đào non chết yếu, hân hạnh gặp mặt Thường sư huynh.”

Thường Sinh Tử gật gật đầu, vươn hai tay nhẹ nhàng ấn xuống, nhất thời mấy trăm người trong đại điện lặng lẽ không tiếng động.

Hắn ngẩng nhìn bốn phía, chậm rãi mở miệng: “Trước khi sư tôn bế quan từng nhắc lại, lệnh chúng ta là Huyền môn lừng lẫy, Quảng chiêu hiền lương gia nhập bản phái.

Hai năm qua, môn đồ các môn chúng nhiều hơn lúc trước mấy lần, ngày sau sự vụ dần dần phức tạp.

Lăng Ba đại sư tử quanh năm thân thể không tiện, gánh nặng của cả cánh cửa đều rơi xuống vai của ta.

Để các sư đệ nghiêm thủ môn quy, tất cả mọi người bình an vô sự.” Nói xong mỉm cười, rất có ý cổ vũ vui vẻ.

Mọi người mờ mịt, Mạc Minh hiểu ý.

Bên cạnh có người nhỏ giọng nhắc nhở: “Thường sư huynh, Đông Dã sư tử bị dâm tặc làm hại, sao người lại nói bình an vô sự?”

Thường Sinh Tử hơi hiện lên vẻ dữ tợn, nói: “Ồ, đúng rồi, Đông Dã sư muội bị dâm tặc độc thủ, quả thật là vô cùng nhục nhã của bản môn.

Xưa nay Ngao phái chúng ta đề phòng nghiêm ngặt, tà ma ngoại đạo tuyệt khó có thể xâm nhập, chắc là bại trong nội bộ quấy phá... Ô, người là đệ tử của môn phái nào? Sao lại phục

tùng như vậy?” Hai mắt trợn trừng nhìn Đào Yêu, hình như lần đầu tiên phát hiện hắn đứng gần đó.

Đào Yêu Yêu tức giận không kìm được, nghĩ thầm “Vậy mà hắn là sư huynh của Nhiếp Hồn môn gì đó, chính mình ngược lại mất hồn mất vía, đại khái là tuổi già mà quên, già rồi hồ đồ rồi.” Lập tức khom lưng chấp tay, cười nói: “Khởi bẩm đại sư huynh, ta tên là Đào Yêu Quy, chính là tên dân tộc mà các người đã giảng.” Chúng đệ tử nghe hắn nói lời nói nhẹ nhàng cuồng, đều có sắc mặt giận dữ, riêng phần mình đều có giận dữ.

Thường Sinh Tử mờ mịt nói: “Âm tộc? Người... Người làm gì vậy? Vì sao lại gọi người dân tộc?” Đưa mắt nhìn đông nhìn tây, tay trái vỗ nhẹ trán, trầm ngâm nói: “Hôm nay tụ hội, hắn là chuẩn bị nghênh đón sư tôn xuất quan, chẳng lẽ có chuyện quan trọng khác thương nghị? Ai, người là ai? Mặt mày rất lạ.” Ánh mắt dời về phía Đào Yêu, lại nhìn chăm chăm hắn ngăn người.

Hắn đang hôn mê không rõ, trong đám người bên trái đứng lên một hán tử gầy gò, cao giọng nói: “Thường Sinh Tử sư huynh bởi vì tu luyện “Hịch Mộng Chân Pháp”, tinh thần hoảng hốt, không cách nào xử lý sự vụ.

Hôm nay tạm thời là đại lý của ta, mọi người cảm thấy thế nào?”

Mọi người nhao nhao tán thành.

Thủ đồ của Phong Lô môn Hà Cửu Cung nói: “Hậu sư huynh từ trước đến nay xử sự công bằng, chúng ta đều không dị nghị.” Lại có người nói: “Hậu sư huynh của Kỳ Xảo môn ra mặt, tin tưởng nhất định có thể mở rộng chính nghĩa.” Thường Sinh Tử ngồi về chỗ cũ, liên tục gật đầu nói: “Xin Thiên Cơ sư đệ thay ta thanh lý môn hộ, nếu có chỗ nào hơi lệch, ta sẽ mở miệng sửa lại.”

Đào Yêu nghe vậy hơi kinh hãi, nhớ kỹ “Mộc Ngưu Lưu Mã” kia chính là do Hưu Thiên Cơ chế tạo, chăm chú nhìn kỹ vị đệ tử này.

Nhìn da mặt hắn ngăm đen, bộ dáng hơn ba mươi tuổi, thần sắc lạnh lạnh nghiêm nghị, có loại uy nghi khiến người ta sợ

hải.

Hầu Thiên Cơ chỉ vào Đào Yêu Yêu, nói: “Người này cũng không phải là đệ tử “Phụ cận tam thôn”, hẳn là từ Cửu Lão động tiến vào hậu sơn.

Như vậy là ai dẫn hắn xuyên qua “Đừng đi tuần tự” vậy? Ai là người tiếp dẫn hắn làm người dẫn?” Ứng hiền tích gấp gấp truy xét, Dương luân, Hoàng U theo thứ tự đối chứng, lại đem Hoa bà bà, Đinh Chí Huyền, Lục Đại Lục truyền đến hỏi.

Đinh Chí Huyền trả lời chứng thực, chỉ nói là hành vi của hai người mới tới có chút cổ quái; Lục Tế sợ hải thất sắc, lại ba thân mình cùng đào nhân chết non cũng không có thâm giao.

Hoa bà bà lời nói sung túc, cắn răng biến mất làm cháu rể, đặt một cuộc đời với Thủy Tiên tỷ tỷ.

Sau đó đưa Đường Đàm tới đại điện.

Hài tử thích nhất là trường hợp náo nhiệt, nhảy nhót trước mặt mọi người, liên tục gọi là anh rể Thủy Tiên mất non.” Còn nói hắn từng đưa ngọc Đình cho Thủy Tiên tỷ tỷ làm tín vật định tình.

Theo lẽ thường “Đồng ngôn không kiêng kỵ”, Đường Đa hồ đồ, cũng sẽ không hiểu được tình sự nam nữ, xem ra đào cơ hội theo đuổi Thủy Tiên tỷ tỷ xác thực không thể nghi ngờ.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, đều muốn xem cả Thủy Tiên tỷ tỷ. Người này háo sắc thành cuồng, thật sự là cả thế gian vô song, xâm phạm Tiểu Tuyết ác hành cũng là hợp tình hợp lý.

Vì vậy mọi người bàn luận như nước thủy triều, đều nói dâm tặc to gan cuồng vọng, dám giả trang cầu tiên giả lén vào Nga lang làm ác.

Đào Yêu Yêu có miệng không nói nên lời, dứt khoát nheo mắt dưỡng thần.

Hầu Thiên Cơ ra hiệu cho mọi người im lặng, đi đến trước mặt Đào Yêu Yêu, hỏi: “Bọn họ có nghe rõ không? Có phải là sự thật hay không?”

Mí mắt chết yếu cũng không nhấc lên, lười biếng nói: “Các ngươi thích bịa như thế nào, thì bịa như thế đó.

Ta là cá trên thớt, tùy tiện băm thành mấy khối đều có thể.”

Hai mắt Hầu Thiên Cơ lấp lánh có thần, nói: “Chúng ta miệng nhấp vàng, khó đảm bảo sẽ chịu oan khuất, điểm này ta hiểu rõ.”

Bọn họ nói không quan trọng, ta chỉ hỏi một câu, nếu người trả lời đúng sự thật, có lẽ có thể làm sáng tỏ chân tướng —— Ngày nay người gõ tan tai ương dẫn bảy khỉ tới, tiếp theo lên trèo lên Nghiêu Phong, hành động trước sau giống như đã sớm có mưu đồ, rốt cuộc người có ý đồ gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Khí tượng của người thâm văn phạm nhân, ta còn phải trả lời sao? Dù sao người thanh lý tự thanh, thân ta chính không sợ bóng dáng cong vẹo.

Các người muốn chém muốn róc xương, tự mình làm đi.”

Hầu Thiên Cơ không hỏi nhiều nữa, ngược lại gọi Chu Thiên sứ ra, để hắn kể lại kiến thức trong rừng trúc sáng sớm của mình.

Chu Thiên Sứ ngang nhiên bước ra khỏi hàng, mặt mũi tràn đầy vẻ bi phẫn, cao giọng nói: “Chư vị đồng môn, chư vị huynh đệ tử muội! Từ khi Khúc Hồn phái ta sáng lập đến nay, trải qua mưa gió ngàn năm, vượt qua bao nhiêu hiểm ác, yêu ma hàng phục càng vô số kể...” Chúng đệ tử lắc đầu khó chịu, nghĩ thâm gia hỏa nhập môn mấy ngày, khi nào sẽ đến phiên người đánh giá công tích?

Da mặt Chu Thiên Sứ dày, miệng miệng nhanh, bịa chuyện: “... Ngao Môn Phong của chúng ta nghiêm túc, nam nữ đồ đệ khiêm nhường lễ kính, chưa từng phát sinh vụ bắt nạt nữ đồ đệ? Đáng hận tên tặc tử họ Đào này, Quỷ Thai lẫn vào trong Ngao Bính, thiết lập quỷ kế cường gian Đông Dã sư tử, làm cho Ngao Thiên Thanh danh của ta hủy hoại chỉ trong một ngày...”

Đào Yêu Yêu nhìn hắn bịa ra, vốn đang cười tủm tỉm, đợi đến khi nghe được câu “Gia gian Đông Dã sư tử” này, bỗng dung thay đổi sắc mặt, quát lên: “Này! Miệng người thả sạch sẽ một chút! Cái gì mà cường gian?”

Hầu Thiên Cơ phát tay ngăn Chu Thiên Sứ lại, nói: “Nói rõ sự tình trải qua là được, không cần kéo đông kéo tây.”

Chu Thiên Thiên than thở: “Sư huynh mình giám, không phải ta nói đùa, chỉ vì lúc ấy tình cảnh quá mức âm ô, quả thực khó có thể mở miệng! Ài, sáng nay ta phụng mệnh Thường Sinh Tử sư huynh, dẫn dắt đệ tử Kiếm Tiên tìm núi tìm kiếm.

Trên đường đi cầu dẫn phát hiện trong rừng trúc vang lên tiếng động, đi vào trong rừng dò xét, giương mắt chỉ thấy họ Đào ghé vào người Đông Dã sư tử, sờ loạn thân thích, hai người trần truồng...”

Đào Yêu Yêu vốn không để ý tới sinh tử vinh nhục của bản thân, nhưng nghe lời nói dơ bẩn làm cho Tiểu Tuyết bị nhục, lập tức giận tím mặt, lớn tiếng quát: “Im miệng! Người vu oan cho ta không sao, đừng có bôi nhọ thanh danh của Tiểu Tuyết Thanh!”

Chu thiên sứ tròn tròn mặt, càng nói càng hạ lưu: “... Hai tay dâm tặc xoa bóp bộ ngực của Đông Dã sư tử, lại tách hai chân nàng ra...”

Trán Đào Yêu Yêu nổi đầy gân xanh, cắn răng mắng: “Tên khốn kiếp khốn kiếp!” Đột nhiên lao về phía Chu Thiên Sứ, nắm tay chiếu thẳng vào mặt hắn rồi tấn công mãnh liệt.

Chu thiên sứ chờ chính là một quyền này, lập tức tay trái dẫn kiếm quyết, ngón tay phải lẳng không điểm một cái, kiếm khí từ đầu ngón tay bắn nhanh ra.

Đào Yêu Yêu kêu rên, thân thể tựa như điều giấy đứt dây, phiêu đảng bay ra ngoài năm thước, “Bịch” ngã xuống sàn nhà, khoe môi tiết ra từng dòng máu tươi.

Mọi người thấy thế kinh ngạc, Tăng Tư dâm tặc không chịu nổi một kích như thế, lại có bản lãnh gì không chế cường ép nữ đệ tử?

Hầu Thiên Cơ trầm mặt, quát mắng: “Tự nhiên là trọng địa, sao có thể tranh cãi đánh nhau? Chu Thiên Sứ, ngươi không khỏi quá càn rỡ!”

Thường Sinh Tử chen lời nói: “Thiên Cơ, tra rõ chân tướng sự tình quan trọng hơn, nhất quyết không được tiết lộ riêng tư.

Huống hồ rõ ràng người này động thủ trước, làm sao trách cứ Chu sư đệ?” Hầu Thiên Cơ thấy sư huynh lên tiếng, đành phải hứa hẹn lui ra phía sau.

Chu Thiên Tứ kiêu ngạo dựa lưng vào núi, dương dương đắc ý ngẩng đầu lên, liếc nhìn bốn phía.

Vết thương cũ ngày đào chưa lành, lại đau thêm, che ngực ho khan, tình cờ nhìn thấy khuôn mặt điều võ dương oai của Chu Thiên Thiên, trong đầu linh quang chớp lóe, thầm kêu lên “Ai da, thì ra là thế, khó trách nhìn hăn nhìn quen mắt!” Cố gắng đứng lên, nói: “Chu Thiên Sứ, Chu Thiên Thành, Chu Thiên tuổi, là ca ca người hay là thúc thúc của người?”

Chu thiên sứ sững sốt, nói: “Ồ, người biết đại ca ta?”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Là duyên gặp mặt một lần.

Bất quá người Chu gia các người phân biệt rất dễ dàng, tất cả đều là đức tính kia.”

Chu thiên sứ nói: ” giảng thế nào?”

Đào Yêu Yêu nói: “Bộ dạng chó má, lần yếu sợ cứng, con chó con tức giận ngập trời.”

Chu thiên sứ giận dữ, lách mình tới gần nắm cổ tay trái của hăn, dùng sức vặn về phía sau lưng, nẩy sinh ác độc nói: “Lão tử muốn khi dễ người, như thế nào?” Mạch môn Đào Yêu bị chụp, nửa người trái nhúc nhích vô lực, chân trái từ từ cong xuống dưới.

Thường Sinh Tử ngồi ngay ngắn trong ghế, vuốt râu mỉm cười, rõ ràng phóng túng Chu Thiên Sứ thi hành bạo.

Hầu Thiên Cơ hoài nghi đào chết yếu cố ý giấu tài, cũng muốn xem bản lĩnh của hăn, ôm khuỷu tay lui lại hai bước.

Chúng đệ tử Nga Bí mặc dù lòng đầy trắc ẩn, nhưng nhìn hai vị sư huynh bất động thanh sắc, cũng không thể tùy tiện ngăn lại.

Trong chốc lát, trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh.

Chu Thiên Sứ không kiêng nể gì, nắm lấy cánh tay trái của Đào Yêu, liều mạng kéo về phía sau, cười gằn nói: “Quý xuống học hai tiếng chó sủa, ta liền tha cho người, nếu không sẽ chặt đứt cánh tay của người! Mau gọi!” Đầu óc Đào Yêu chảy đầm đìa mồ hôi lạnh, hàm răng nghiến chặt, bỗng nhiên phát lực vai nặng nề, xoay người lại, chỉ nghe tiếng “Răng rắc” chói tai, vai trái, khuỷu tay trái đã đứt rời ra.

Hắn thuận thế vung quyền phải, đánh trúng bụng của Chu Thiên Thiên, sau đó bay khỏi chân phải, lại hung hăng đá trúng đùi quần của Chu Thiên sứ.

Chỗ hiểm liên tiếp bị hai lần trọng thương, Chu Thiên Tứ đau đến da mặt phát xanh, che đùi quần lão đảo rút lui, đặt hông ngồi bệt xuống đất, cất tiếng kêu rên: “Ai ui...”

Đào Yêu Yêu nhếch miệng cười nói: “Ha ha, đây mới là chính tông “Thục Khuyển hàm Nhật”! Lại kêu thêm hai tiếng!” Thân hình lão đảo đứng thẳng lên, cánh tay trái biến hình rủ xuống lắc lư, giống như là cái túi da ngay bên người.

Mọi người hoảng sợ động dung, kinh dị thiếu niên nho nhược này thà rằng tự chặt đứt cánh tay, cũng không muốn chịu đựng khuất nhục, quả quyết cương nghị, thật có hào dũng của ” tráng sĩ cổ đại”.

Đào Yêu Yêu kiêu căng đứng đó, ngửa mặt lên trời cười to: “Huyền Môn chính phái cái gì, chó má! Tổng phái giấu bản, thị phi chẳng phân biệt, ta thấy tất cả đều là tà ma ngoại đạo!” Thường Sinh Tử đột nhiên đứng dậy, tức giận đến mức ngón tay run run, quát lên: “Thánh địa Tiên gia, cuồng đồ dám khinh thường, ngươi...”

Đào Yêu Yêu cắt ngang câu chuyện của hắn, nói: “Lão yêu! Ngươi vạn sự đều hồ đồ, chỉ nhớ rõ dung túng Chu Thiên sứ đi.

Có phải cùng ác bá cầu kết, Chu gia đưa chỗ tốt cho ngươi?” Mặt mũi Thường Sinh tử đỏ bừng, chỉ vào đào yêu nói không nên lời.

Chúng đệ tử xưa nay bị Chu Thiên Sứ ức hiếp, ngăn trở Thường sư huynh mặt mũi nén giận, giờ phút này buồn bực từ trong ngực chảy ra, đều nhường mày nở mặt tức giận.

Hầu Thiên Cơ đỡ sư huynh ngồi xuống, khuyên nhủ: “Người này phạm phu tục tử, không giống có năng lực xâm phạm muội muội Đông Dã của ta.

Hắn thụ tình nóng vội, miệng đầy lời nói phong ngữ, sư huynh đừng chấp nhặt với hắn.” Thường Sinh Tử đặt tay lên trán, tựa hồ rất đau đớn, xoa tay nói: “Ta luyện pháp rồi loạn chân khí, khó chịu vô cùng.

Người nhanh chấm dứt vấn đề này đi.”

Đúng lúc này, ngoài điện truyền đến tiếng cười như chuông bạc: “Không có gì, không có gì, Tiểu Tuyết tỷ tỷ không có việc gì!” Một cô bé nhỏ nhắn chạy vào, đúng là Bắc trù môn đệ tử khéo léo.

Nàng vui vẻ ra mặt, đứng vững bước chân, liên tục kêu lên: “Ma Ngưu đại phu đã cho Tiểu Tuyết tỷ tỷ một con đường, nói nàng dùng đan dược quá nhiều, khiến nàng ngất đi, tỉnh tức một lát là được rồi.”

A, đúng rồi, Ma Ngưu đại phu còn nói, mạch tượng của nàng không khác gì lúc trước ——Tiểu Tuyết tỷ tỷ cũng không bị xâm hại, Tiểu Tuyết tỷ tỷ vẫn là xử nữ đấy!”

Tiểu xảo nhi ngây thơ không hề che miệng, cô hống loạn lên, kêu loạn lên.

Nam đệ tử nghe vậy thâm thở phào, các nữ đệ tử đều có vẻ khó chịu.

Đào Yêu Yêu nghe tin tiểu Tuyết bình an, chợt cảm thấy quanh thân thư thái, ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông không thông thuận, nếu không phải cánh tay trật khớp, liền muốn hoa chân múa tay rồi.

Xảo Nhi thấy hấn mặt mũi bầm dập, vạt áo dính đầy vết máu, thất kinh nói: “A! Đào đại ca, ai đánh huynh thành như vậy?”

Bỗng nhiên có người thấp giọng quát: “Nữ hài tử hô to gọi nhỏ, còn thể thống gì?” Giọng nói nghiêm trọng, lạnh như băng không hề có cảm tình gì.

Xảo Nhi ảm ức cúi đầu, giống như ma quỷ đưa sương giá ỉu xiu.

Đào Yêu Yêu nhìn theo hướng phát ra tiếng động, chỉ một thoáng “Đằng đằng” lui lại mấy bước, phảng phất ngực bị thiết chùy mãnh kích một cái.

Người nói chuyện ngồi trên bồ đoàn, người mặc áo choàng màu tím nhạt, mũ trùm đầu che mặt, tư thế, dáng người, phục sức phân biệt, rõ ràng là “Kẻ vô lại” trong rừng trúc xâm phạm Tiểu Tuyết kia!

Đào Yêu Yêu lấy lại bình tĩnh, hai mắt sáng ngời, chỉ vào người nọ nói: “Tốt! Tên dân tộc chân chính ở đây! Mọi người mau nhìn đi! Người này mới là hung phạm bắt cóc Tiểu Tuyết! Sáng sớm ta tận mắt nhìn thấy hắn ôm tiểu Tuyết, là hắn cõi... Y phục Tiểu Tuyết cõi ra...”

Thế mà lại công khai ngồi ở chỗ này, công khai.

Hắc, đại trượng phu dám làm dám, giấu đầu rút đuôi tính là nam nhân gì, sao không hiện ra chân diện mục?”

Người nọ chậm rãi đứng dậy, cười lạnh nói: “Ánh mắt Đào công tử thật tốt, sai khiến Phùng Kinh lạnh lẽo, khiến người ta buồn cười.” Giọng nói tuy lạnh lùng, nhưng lại mang theo âm thanh uyển chuyển, tiếp theo cõi bỏ mũ gió lộ ra mái tóc, nghiễm nhiên là một thiếu nữ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp tuyệt trần.

Trùng nhi khẽ kéo tay áo lên, lặng lẽ nói: “Đừng nói mò, chúng ta là thủ đồ của môn phái Bắc trù, Âu Dương Cô Bình đại sư tỷ!”

Âu Dương Cô Bình nói: “Nhìn rõ chưa? Ta là nữ, Đông Dã Tiểu Tuyết cũng là nữ nhi.

Cho dù ta cõi sạch quần áo của nàng, lại có thể làm gì nàng chứ?” Chúng đệ tử tức cười, Tăng Tư Đào nói linh tinh, đại khái liên tục gặp đả kích mà phát điên lên rồi.

Đào Yêu Yêu thất thố, nhớ lại tình cảnh lúc sáng sớm, trong đầu càng lúc càng hỗn loạn.

Âu Dương Cô Bình cười nói: “Người này đầu óc có bệnh, quái lạ đáng thương, đợi ta thi triển pháp thuật giúp hắn an thần.”

Nàng tới gần bên người Đào Yêu Yêu, nói: “Kỳ thật ngươi không nhận sai, người trong rừng trúc chính là ta, người trong rừng trúc kia.

cõi quần áo Tiểu Tuyết của Đông Dã, lại là vì tốt cho nàng.

Chuyện này nội tình phức tạp, ngày sau chắc chắn sẽ thấy rõ.

Lâm Trúc gặp lần đầu khó phân biệt trung gian, ta hạ ” lầy vụn chú” cho ngươi, còn nhớ khi ta phát tay ngươi liền rừng mình sao? Đó chính là trúng chú.

Sau đó người xui xẻo khắp nơi, lưng đeo ác danh dâm tặc, cho đến khi chịu nhục đoạn cánh tay, hoàn toàn là vì trúng chú.

Hiện tại ta giúp người giải trừ nguyên rủa.

Chỉ cần người không nói lung tung nói lung tung, ta sẽ cho người đi hai canh giờ may mắn, như thế nào?”

Đào Yêu Yêu ghen hống nhìn trần trời, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy Âu Dương Cô Bình mặt như băng sương, lời nói âm trầm quý bí, mơ hồ có lực lượng thần bí chấp chương Vận Mệnh.

Đào Yêu Yêu sợ hãi, đối mặt với ánh mắt sắc bén của nàng, gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Âu Dương Cô Bình đưa tay vỗ vai hân, nói rất nhẹ nhàng: “Rất tốt, tốt, từ giờ phút này bắt đầu, trong hai canh giờ người gặp may mắn.” bả vai của Đào Yêu run lên, một cổ mát lạnh từ đầu vai xông thẳng lên đỉnh đầu, trong nháy mắt lại chảy khắp tứ chi bách hài.”

Âu Dương Cô Bình xoay người ngẩng nhìn chung quanh, ánh mắt dời về phía Hầu Thiên Cơ, nói: “Được rồi! Thân trí người này đã khôi phục, sẽ không điên cuồng nói nữa.

Hậu sư huynh tiếp tục tra hỏi.” Nói xong trở về bờ đoàn, vẫn lấy mũ gió che khuất gương mặt như cũ.

Hầu Thiên Cơ nói: “Không có gì để hỏi.

Việc này mặc dù ly kỳ, may mà Đông Dã sư muội không sao.

Vị Đào huynh này trong trần thế, tuyệt không có bản lĩnh cường ép sư muội, sự kiện rừng trúc là tình cờ xảy ra.

Hôm nay triệu tập mọi người đến tụ hội này, ngoại trừ thanh lý môn hộ bên ngoài, cũng là khuyên bảo các vị nghiêm thủ môn quy, chớ trách tà nhập ma phá hỏng đạo hạnh Tiên gia.” khom người thi lễ với đại sư huynh.

Thường Sinh Tử liên tiếp gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Hầu Thiên Cơ thẳng lưng lên, lại nói: “Người tu đạo của chúng ta, phải khoan dung độ lượng thiện nhân.

Đào huynh tuy phóng đảng nhưng dù sao cũng không có đại ác.

Người còn chưa chính thức bái sư, không chịu quy củ bản môn ước thúc, xin tự mình xuống núi đi.”

Đào Yêu Yêu tỉnh hồn, nói: “Không, ta muốn ở lại đây... ta, ta muốn gia nhập phái Côn Bằng.”

Hầu Thiên Cơ quan sát hắn, lấy làm lạ nói: “Ồ, vừa rồi người còn mắng chửi Thiên Nga phái là tà ma ngoại đạo, sao trong nháy mắt lại muốn nhập môn? Tại sao người lại muốn gia nhập Nga Mi?”

Đào Yêu Yêu nhất thời nghẹn lời, thầm nghĩ “Tại sao ta... Ta đương nhiên là vì Tiểu Tuyết rồi! Lời này nếu như nói rõ ràng, người nhất định phải một cước đá ta xuống núi.”

Hầu Thiên Cơ mỉm cười nghiêng đầu, cảm thấy người này rất có ý tứ, ngược lại hỏi: “Lan sư đệ, người xem hắn thế nào?”

Trong đám người có một nam tử đứng ra, hơn hai mươi tuổi, chính là cao thủ Nhiếp Hồn môn Lan Thế Hải, cao thủ Hoa Thế Hải.

Hắn tinh thông trắc hồn thuật, am hiểu phân biệt thiện ác người thường, lúc này đáp: “Vừa rồi lúc các người nói chuyện, ta đã dùng lục liễn bàn đo lường tâm chí của hắn, đơn trắc ra một chữ “Diệu”

Có thể thấy được vị huynh đài này bái sơn cầu tiên, mục đích thật sự là “Cầu nhan”

Nhưng sư huynh cũng đừng trách tội, trong bụng đầy “Âm y”, lại là màu không đậm”, lòng dạ khoáng đạt, ngược lại có một loại khí khái mệnh mông cuồn cuộn.”

Hầu Thiên Cơ mỉm cười nói: “háo sắc mà không đậm? Thú vị.

Vào Ngao Thiên ta tất là con cháu hiền lương.

Mọi người không ngại thảo luận, phẩm hạnh vị Đào huynh này rốt cuộc ra sao?”

Lúc này Chu Thiên Sứ đã hồi phục lại tinh thần, miễn cưỡng đứng thẳng dựa vào cây cột, cao giọng nói: “Làm bị thương đệ tử Ngao Bính, nhục mạ bản phái là tà ma, là đồ chó má! Hạng

người như vậy mà phát rồ, có thể thu nhập Nga Phán phái sao?”

Mọi người yên lặng, suy nghĩ đào chết yếu quát mắng bản phái là thật, không truy cứu thì thôi, còn thu hấn làm đệ tử, cái kia Thiên Nga phái cũng quá uất ức rồi.

Hầu Thiên Cơ cắn môi nhú máu, lộ ra thần sắc khó xử.

Chu thiên sứ đành phải nói không buông tha, cố nén giọng đau đớn, đi tới trong điện nói: “Tiểu tử họ Đào lai lịch bất chính, họ Đào.

Cho dù tạm không có ác ý, ai đảm bảo hấn sau này không làm chuyện xấu? Ủm? Ai dám đảm bảo hấn không phải là người xấu?”

Ngoài cửa khẽ quát, có người đáp: “Ta dám đảm bảo!”

Chúng đệ tử nhất tề nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy ngoài cửa đứng đấy một thiếu nữ, chính là Đông Dã Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết.

Lần thứ sáu, may mắn là Lăng Vân độ hư trùng.

Tiểu Tuyết áo tím nhẹ nhàng, sắc mặt tái nhợt, tựa hồ vẫn chưa hoàn toàn khôi phục tinh thần.

Nhưng mà thần sắc kiên nghị, cử chỉ khí khái anh khí bức người.

Nàng đi đến bên cạnh người chết yếu, nói với chúng đệ tử: “Ngày đó ta tận mắt nhìn thấy, ác bá trong thành Kính cường đoạt nữ đồng, Đào đại ca xả thân cứu giúp, suýt nữa bị kẻ xấu hại tính mạng.

Một thư sinh có can đảm này, lúc này mới gọi là bản sắc anh hùng.” Đào Yêu Yêu há hốc mồm, người trong tai nghe thấy ca ngợi, phảng phất như mưa trời rơi xuống đầu, thê hồ quán đỉnh, nhẹ nhàng như muôn cách mặt đất phi thăng.

Tiểu Tuyết nói: “Lúc trước ta không gặp hấn, là vì thân phận có nguyên nhân khác.

Hiện giờ Đào đại ca vào núi học tiên, chính là chuyện cầu còn không được.

Các người nghi ngờ hấn, Đông Dã Tiểu Tuyết ta lại không biết tốt xấu, thà làm người tiếp dẫn hấn!”

Chúng đệ tử đều cảm thấy mất mặt, thầm nghĩ người và hấn không thân chẳng quen, cần gì liều mạng bảo vệ? Chỉ có Đường Đa cảm thấy chơi rất vui, la hét theo: “Đường Đa ta cũng không biết tốt xấu, nguyện ý làm người tiếp dẫn của hấn!”

Chu thiên sứ cười lạnh nói: “Su tử thật sự là tuệ nhãn nhận anh hùng.

Hôm nay rừng trúc trần truồng, sớm biết người hẹn hò cùng “thiếu niên anh hùng”, chúng ta cũng sẽ không tùy tiện quấy rầy.” Chúng đệ tử nghe vậy sắc mặt thay đổi —— nguyên lai Tiểu Tuyết bình thường nhân duyên vô cùng tốt, cho dù ngẫu nhiên lên cơn, cũng sẽ không chân chính kết oán với đối phương.

Mà Chu Thiên Tứ lại mở miệng nham hiểm, tận lực vũ nhục, lập tức khiến cho nhiều người nổi giận, môn đồ các môn đều nhao nhao khiển trách hấn vô lễ.

Tiểu Tuyết tiến lên hai bước, nói: “Chu sư đệ, ngươi có biết ác bá cướp đứa con gái là ai không? Đúng là đại ca ruột thịt Chu Thiên tuổi của ngươi.

Ta và Xảo Nhi rời núi hàng yêu, ven đường chỉ nghe nói Chu gia các người hoành hành bá đạo,

Thực tế mạnh mẽ bắt cóc đồng nữ cung điệp luyện yêu pháp, còn đáng ghét hơn cả yêu ma.

Ta vốn nên lấy tính mệnh Chu Thiên, trên phần Niệm Chu sư đệ chỉ chém cánh tay phải của hấn ta.

Quay về núi báo Minh Thường Sinh Tử sư huynh, hấn nói việc này không quan hệ gì với Chu sư đệ, vì nể mặt mũi của người tạm không công khai.

Hừ, nhà mình ô bát bát lạc, ngược lại biên phái người khác lai lịch bất chính, phái người khác đi.

Nếu ta là đại sư tỷ Nga Khuyết phái, đã sớm đem người đá ra khỏi cửa tường rồi.”

Chu thiên sứ bị nói đến nhụt chí, lâm bảm nói: “Đại sư tỷ phái các người thu yêu quái, nhưng không có... Không có để người đi lung tung đả thương người...”

Tiểu Tuyết nói: “Chúng ta học pháp thuật là vì cái gì? Lúc nhập môn đại sư tỷ dạy rồi, trừng ác dương thiện, trừ yêu trừ ma! Nếu Chu sư đệ có dị nghị, vậy chúng ta ra bên ngoài tỷ thí, trên đạo pháp phân tích đúng sai, như thế nào?”

Chu Thiên Tứ cúi đầu, ngượng ngùng lui về phía đám người, nói: “Ta không phải đối thủ của sư tỷ.”

Tiểu Tuyết không để ý tới hấn, nắm lấy cổ tay Đào Yêu, trực tiếp đi về phía cửa điện,

Thường Sinh Tử thấy nàng qua lại không coi ai ra gì, mặt mũi có chút không nhìn được, kêu lên: “Đông dã sư muội? Ngươi muốn mang hấn đi đâu?”

Tiểu Tuyết nói: “Đi Vô Lượng phong, bái kiến Lăng Ba đại sư tử, mời đại sư tử thu hần làm đệ tử của Ngao Bí phong.”

Thường Sinh Tử không vui nói: “Chúng ta tụ tập tự nhiên, chính là vì thương nghị chuyện cầu tiên giả lưu lại.

Sao ngươi tự tiện làm chủ trương, không để ý ý kiến của mọi người?”

Tiểu Tuyết nói: “Có các ngươi “Thương nghị” như vậy sao? Đánh người ta thành như vậy.

Nếu sư huynh muốn trách tội, trước tiên theo ta đến Vô Lượng phong, để đại sư tử phân xử chuyện này.”

Mọi người thấy Tiểu Tuyết thật sự nổi giận, vội vàng hòa giải, khuyên đại sư huynh Ninh Thần dưỡng khí bảo trọng thân thể quan trọng hơn, đừng vì chuyện nhỏ này mà để bụng.

Tiểu Tuyết không để ý tới thường sinh tử, chỉ nói: “Chúng ta đi thôi!” Lôi con đào về phía ngoài điện, kéo đến bên ngoài.

Chúng đệ tử không ngừng né tránh, tro mắt nhìn bóng lưng hai người đi xa.

Mặt trời chói chang lên cao, tự nhiên bên ngoài cung gió mát mát mát lạnh, Mang Phong Tinh Lộ hấp hối, cây cỏ lá mưa chưa kịp phơi khô, đều sáng lóng lánh tỏa ánh sáng.

Chỉ thấy tường đá rêu xanh biếc, nóc nhà óng ánh, xa xa cầu vồng vắt ngang vòm trời, một phái màu xanh lá chiếu đỏ, tựa như nước Đan Thanh sơn còn ướt mực.

Từ lúc Tiểu Tuyết xuất hiện, Đào Yêu Quy đã mơ hồ hồ, giờ phút này dẫn dắt giai nhân, cảnh đẹp lần lượt hiện ra, càng thêm say mê hồn vía lên mây, ngây ngốc hồn vía lên mây quên mất mình đang ở chỗ nào.

Hai người vòng qua tự nhiên cung, dọc theo con đường nhỏ đá tiến lên đỉnh núi.

Gió nhẹ nhẹ phát phơ, đổ ửng trên mặt Tiểu Tuyết dần biến mất.

Nàng thở phào một hơi, nói: “Phù, tức chết ta rồi! Vốn ta không thích phát hỏa, nhưng lần này bọn họ thực sự quá đáng rồi.

Chu thiên sứ liên tục kéo bè kết phái, hảo hảo bành phái tạo thành chướng khí mù mịt cho hắn ta.

Các sư đệ sư muội đầy bụng oán giận, nhưng Thường Sinh Tử sư huynh không biết làm sao, luôn mặc kệ...”

Nàng vừa nói vừa đi về phía trước, bước chân tăng nhanh, trong tay kéo một cái, kéo cho Đào Yêu ngây người một trận.

Chỗ bị thương Đào Yêu thương áp chế, không khỏi há mồm kêu to.

Đông Dã Tiểu Tuyết tranh thủ thời gian dừng bước quay đầu lại, áy náy nói: “Ài, xin lỗi, xin lỗi, ta quên thương thế của ngươi.” Nói xong nâng cánh tay của hắn lên, ân cần hỏi thăm: “Đau lắm sao?”

Đào Yêu Yêu dựa vào thân thể thiếu nữ, chớp mũi quanh quẩn hương thơm, say mê nói: “Không đau.”

Tiểu Tuyết xoay cánh tay về phía sau, lại hỏi: “Hiện tại thì sao?”

Đào Yêu Yêu hít một hơi lạnh, miễn cưỡng cười nói: “Không có việc gì, một chút đau cũng không có.”

Tiểu Tuyết lại đem cánh tay bị thương quay ngược lại, phảng phất như cùng đào non nót so sánh, truy hỏi: “Có đau hay không?”

Đào Yêu Yêu đau đến nhe răng trợn mắt, vẫn cố giả làm anh hùng: “Không... Không đau! Thư giãn... Rất thoải mái.”

Lời còn chưa dứt, Tiểu Tuyết đột nhiên kéo xuống, thuận thế tránh né của Đào Yêu nhấc cánh tay bị thương lên, chỉ nghe “rắc rắc” vang lên, hai đốt ngón tay bị trật khớp đều trở về vị trí cũ.

Đào Yêu Yêu hét hồn, thềm thở dài: “Hỗ thẹn, thì ra là nàng trị thương cho ta.”

Tiểu Tuyết mỉm cười nói: ” Đào đại ca là nam tử hán, nếu ta bị thương như vậy, đã sớm đau đến mức kêu to “Oa oa” rồi.”
Đem cánh tay trái của hắn đặt lên đầu vai mình, đỡ lấy, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn đảm đương gậy chống của hắn.

Tiểu Tuyết nói: “Ta không biết phương pháp quán đoạn tí, chỉ sợ dùng võ cứng chỉ sợ làm ngược lại gân cốt.

Ài, vốn nên dẫn người đi gặp Ma Ngưu đại phu, nhưng gần đây hắn làm việc càng ngày càng điên cuồng, tìm hắn trị liệu quá mức hung hiểm.”

Đào Yêu Yêu nửa ôm nửa ngồi, cảm giác kỳ diệu trong cánh tay ấm áp, hận không thể tứ chi đều bị chặt đứt mới tốt, hàm hồ nói: “Ma Ngưu đại phu, đó là thần thánh phương nào?”

Tiểu Tuyết nói: “Hắn là đệ tử đầu tiên của Thần nông môn, thiên hạ đệ nhất vu y, không có hắn trị thương bệnh không tốt.

Chỉ vì thích ăn Ma dụ, cho nên mới có được một cái biệt hiệu “Ma dụ đại phu”, nhưng lại không có người nào nhớ rõ tên trước kia.

Ma Ngưu đại phu rất ôn hòa với người, chính là ban ngày ban đêm nghiên cứu y thuật, đầu óc có chút hồ đồ.

Nếu như tìm hắn nới lại cánh tay, không chừng còn nới cho người một cái đùi dê!” Trong miệng nói, chợt nhớ tới một chuyện, đưa tay vào lòng lấy ra một viên thuốc màu đỏ tím, đưa cho Đào Yêu chết yếu, nói: “Suýt nữa quên mất, đây là “Đại Dịch Tiếp Đan”, ta lấy từ chỗ Ma Ngưu đại phu, nhanh thôi, nhanh thôi, ta lấy được rồi.

Trọng thêm nội thương ngoại thương, ăn thuốc này đều có thể khỏi hẳn.”

Đào Yêu Yêu tiếp nhận, chỉ trong chốc lát, nhiệt khí trong đan điền nóng hầm hập, dòng chảy chậm chậm lan khắp toàn thân, cánh tay bị thương giống như ngâm vào suối nước nóng, ấm áp thoải mái cực kỳ.

Đan dược mang theo nhiệt độ cơ thể của Tiểu Tuyết, bỏ vào trong miệng là hai má sinh hương, tiên dược giống như Hằng Nga tiên tử.

Đào Yêu Yêu hí mắt trả lời, khen: “Tiên đan tốt! Cho ta thêm một viên được không?”

Tiểu Tuyết nói: “Là thuốc ba phần độc, sao có thể ăn nhiều được?”

Đào Yêu Yêu nói: “Không phải lấy ra ăn hay sao, mà là lấy ra ăn.

Ta tìm khăn sạch sẽ bọc kỹ càng lại, lại dùng hộp đựng lên, mỗi ngày nhìn nó hai mắt cũng thoải mái.”

Tiểu Tuyết kinh ngạc nói: “Thế gian có người thu thập đồ sứ, đồ cổ, tranh chữ, nhưng chưa từng nghe nói có cất chứa được hoàn.

Người đã thích viên thuốc, về sau thân thiết với Ma Cầu đại phu nhiều một chút đi, nếu không kết giao với Phương Linh Bảo sư huynh cũng được.

Được hoàn của hai người có thể chứa đầy mấy phòng lớn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta chỉ muốn trên người người có mang theo.”

Tiểu Tuyết che miệng mà cười, nói: “Hóa ra ta là lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân! Đan được ta mang theo đặc biệt linh nghiệm sao?”

Đào Yêu Yêu nhìn nàng có dáng vẻ dịu dàng, vừa hồn nhiên lại quyến rũ, nhìn không được nói: “Cô nương là Thiên Tiên! Phương Trạch để lại chỗ cũ, Thổ Mộc Sơn Thạch cũng sẽ trở nên linh tú.”

Tiểu Tuyết nói: “Ta nào có tốt như vậy? Được rồi, đừng có cô nương tiên tử kêu loạn như vậy.

Ta tên là “Đông Dã Tiểu Tuyết”, dòng họ rất cổ quái, vì cái này không biết từng bị các sư huynh giấu cọt qua bao nhiêu lần.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đó là chuyện bọn họ cô lậu quả văn, Đông Dã chính là họ lớn thời cổ đại —— con trai út của bá cầm Tây Châu đại quý tộc biệt họ Đông Dã, từ đó bộ tộc Đông Dã lưu truyền đến nay.

Cho nên mới nói, hiện nay họ Đông Dã đều là đời sau của danh môn, đường đường là quý tộc vương thất chính trực.”

Tiểu Tuyết cười nói: “Vẫn là Đào đại ca đọc sách nhiều hơn...

Dã nhân thâm sơn chúng ta nhận ra mấy chữ thôi, nào biết được nguồn gốc của dòng họ mình.”

Đào Yêu Yêu chợt nổi lên điểm khả nghi, hỏi: “Vừa rồi trong đại điện người gọi ta là “con cháu thư sinh”, hai ta lần đầu gặp mặt, làm sao biết được lai lịch của ta?”

Tiểu Tuyết cười nói: “Lúc người lang thang ở huyện Mi, ta đã gặp người từ trước rồi.

Ngày đó người đến miếu Nhị Vương hỏi bói trước, bên cạnh có một tiểu cô nương diu một lão bà bà, còn nhớ không? Ha ha, đó là Xảo Nhi và ta cải trang.

Sau đó hưng hóa đường phở cứu đồng nữ, Tuyết Trần Hiên bắt yêu quái, khéo léo khen người anh dũng, làm tai ta sắp âm ỉ rồi.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ hồi ức, bưng tỉnh đại ngộ: “Đúng rồi, ta nhớ ra rồi! Là có hai người như vậy, đúng là hai người các người ăn mặc... Ai nha, Vương Bán Tiên kia là kẻ lừa đảo, cái gì ra khỏi thành hai mươi dặm gặp chuyện đại cát, ta chỉ gặp một đám tú tài chua xót...

Các người cũng tìm hấn tính mạng? Không bị hấn lừa chứ?”

Tiểu Tuyết nói: “Chúng ta mượn cơ hội này tìm hiểu dân phong mà thôi, sao có thể tin tưởng Vương Bán Tiên nói hươu nói vượn? Ừm, ta nhớ rõ tình hình lúc đó... Người đã nói với Vương Bán Tiên là nằm mơ thấy tiên nữ, thật sự có chuyện như vậy sao?”

Đào Yêu Yêu nghe vậy thầm giật mình, suy nghĩ “Ta cho rằng là có mối tương thông với tiểu Tuyết Linh Tê, cho nên có chuyện kỳ lạ trong mộng gặp gỡ.

Xem ra nàng cũng không có mộng cảnh giống như vậy, vậy tại sao ta lại mơ thấy nàng? Ta và nàng vốn không quen biết nhau! Chuyện này có lẽ thật sự là kỳ quặc...” Chợt thấy trong cõi u minh tựa hồ có một loại lực lượng, đang lặng yên trái phải vận mệnh của mình.

Tiểu Tuyết nhìn hấn ngẩn người, vội nói: “Nguyên khí của người còn chưa khôi phục, đừng có tốn tinh thần nói chuyện nữa.” Đưa nó đi đường.

Hai người dần dần leo lên đỉnh núi, đi tới trước đại thạch đài bằng phẳng bóng loáng.

Tiểu Tuyết vịn lấy Đào Yêu Yêu lên đài đứng, sau đó tập trung tư tưởng suy nghĩ, cúi đầu niệm tụng chú ngữ.

Đỉnh núi Lao Phong trông trải yên tĩnh, biển mây bốn phía liên miên, rốt cuộc nhìn không thấy bờ bến.

Đào Yêu Yêu trông về phía xa, trong hào quang cự ảnh sừng sững, mơ hồ là một ngọn núi cao ngất, thầm nghĩ “Chắc hẳn nơi đó là Vô Lượng Phong, cách nơi này không xa mấy ngàn dặm? Trước mắt lại không có cầu nối, sao có thể sống sót?”

Tiểu Tuyết đọc xong chú ngữ, cười nói: “Đệ tử Kiếm Tiên chúng ta am hiểu ngự kiếm, bình thường luôn điều khiển kiếm quang bay lên Vô Lượng phong.

Thân thể người bị thương không chịu nổi xóc nảy, ta niệm chú triệu hoán Lăng Vân thạch.

Chúng ta ngồi tảng đá chậm rãi bay qua.”

Đào Yêu Yêu nghe lời nói của nàng quan tâm, trong lòng ấm áp hòa thuận, buồn bực liên tục mấy ngày liền được trút bỏ, từ đáy lòng nói: “Cô nương đối tốt với ta như vậy, không biết phúc phận tu luyện thế gian của ta.”

Tiểu Tuyết lắc đầu nói: “Cái gì mà cô nương, tiểu thư, Thái Sinh chia ra.

Ngày sau chúng ta đồng môn đầy đủ, mọi người cứ theo quy củ bản phái xung hô đi.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nhắc tới chuyện này, ta có chút nghi hoặc —— tuổi tác Chu Thiên Thiên lớn hơn người, sao có thể gọi người là “sư tử”? Nếu dựa theo bối phận trước sau nhập môn, đệ tử đồng thời bá sư phân chia như thế nào?”

Tiểu Tuyết giải thích: ” Ngao Bính chúng ta không phải bang phái cùng thế tục, chính là lấy “Đạo đức cao thấp” luận đạo đức thấp giải thích.

“Đạo” chính là đạo thuật tiên pháp

” đức” chính là phẩm hạnh công đức.

Hàng năm, vào buổi tối hôm đó, các đệ tử tụ tập ở luyện trường tỷ thí đạo pháp, biểu thị thành tựu tu hành một năm nay.

Sau đó báo cáo sư tôn đã hàng phục bao nhiêu yêu ma, cứu trợ bao nhiêu người nghèo yếu, lại hao phí bao nhiêu chuyện tốt làm theo năm tháng.

Đạo hạnh của ai cao, công đức nhiều, ai làm sư huynh sư tỷ, ngược lại sẽ thấp bối phận.

Nếu có người bại hoại môn quy làm chuyện xấu, sau khi tra rõ lập tức cải cách —— “Đấu Đức Đạo Hội”.

Nói đến đây, nàng búi ngủi cười nói: “Theo ý đại ca, năm nay chắc chắn có thể lên làm sư huynh.

Nhưng trước mắt còn phải chịu chút ủy khuất, tạm thời gọi ta “Đông Dã sư tỷ” đi.

Mọi người theo lời xưng hô sư môn, cũng miễn cho “Tiên tử”, “Cô nương” kêu bậy.”

Đào Yêu Yêu gãi gãi cái ót, mặt mang vẻ khó xử, lầm bầm nói: “Đông Dã... Sư tỷ...”

Ta, tuổi của ta hẳn là lớn hơn ngươi chứ? Lấy xưng hô “Tỷ” ta không quen.”

Tiểu Tuyết nói: “Vậy phải làm sao? Ừm, dù sao cũng không thể gọi tiên tử gì đó, quá giả dối, làm cho người ta cười rụng răng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta... ta thích gọi ngươi là “Tiểu Tuyết sư muội”, có thể sao?” Những lời này nói cực kỳ hàm hồ, chữ “Kêu” kia nhỏ như muỗi kêu, nghe càng giống như hỏi “Ta thích tiểu Tuyết sư muội, có thể được không?”

Đào Yêu Yêu không sợ trời không sợ, tính cách không sợ đất, làm việc không kiêng nể gì cả.

Giờ phút này đối mặt trong mộng “Tiên nữ” lại sợ hãi, nói chuyện trái với thái độ bình thường.

Ngay cả chính hấn cũng có chút hoang mang, tự cho là không muốn đường đột giai nhân, thực tế là sợ hãi bị cự tuyệt.

Tiểu Tuyết cũng không cảm thấy hấn âm thầm giở trò, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đáp ứng nói: “Cũng tốt, dù sao sớm muộn gì ngươi cũng sẽ trở thành sư huynh.

Nếu chỉ có hai người chúng ta lúc, người gọi ta là “Tiểu Tuyết sư muội”, ta sẽ gọi người là ” Đào sư ca”, trước mặt mọi người gọi không tốt, người ta nói chúng ta không lên không xuống, làm rối loạn quy củ bản phái.”

Đào Yêu Yêu mừng rỡ, nhưng cảm thấy Tiểu Tuyết thiên thuận theo bách thuận, ôn nhu mà không yếu, quả thực rất đáng kính yêu.

Lại nghe nàng mấy lần nhắc tới “Chúng ta”, ngữ khí vừa thân thiết vừa tự nhiên, giống như tri kỷ nhiều năm quen biết, đào yêu càng thêm say sưa, thật không biết nên nói cái gì mới tốt.

Đúng lúc này, bên ngoài bệ đá mây mù tràn ngập, một khối đá xanh to lớn từ từ bay tới, biên giới dựa vào bệ đá, vừa vặn như bốn tàu lái thuyền cập bến.

Chỉ thấy mặt ngoài nham thạch rộng hơn năm trượng, phẳng như gương, dưới đáy khắc hai chữ màu đỏ “Lăng Vân”.

Tiểu Tuyết kể lại chuyện kỳ lạ, nói: “Lăng Vân Thạch Nguyên là mảnh vỡ của “Phi Lai Phong” Đường triều các phái đấu pháp, pháp bảo của Bồng Lai Tiên Tông “Phi Lai Phong” bị Thiên Sơn Tiên Tông đánh nát, có khối tàn nham rơi xuống mi sơn, liền hóa thành “Lăng Vân Thạch”

Vật này thông linh như ý, cười nó so với ngự kiếm phi không còn vững chắc hơn nhiều.”

Đào Yêu Yêu khom người duỗi tay, giả bộ khách sáo, nói: “Tiểu Tuyết sư muội, người mời trước.”

Tiểu Tuyết mím môi mỉm cười, ôm quyền nói: “Đào sư ca, cùng mời, cùng mời.” Nâng hân đứng lên trên Lăng Vân thạch, nhẹ giọng hét to, tảng đá lớn tách ra khỏi bệ đá, xuyên vân lướt gió về phía chân trời.

Dần dần lên tới chín tầng trời, đào chết yêu nhìn lên bầu trời cao xa, nhìn xuống biển mây mênh mông, một vầng mặt trời đỏ lơ lửng trên không trung, không khỏi trầm sinh ly trần xuất thế, thở dài: “Hôm nay mới biết thiên địa to lớn, bản thân hơi mờ, trắng như muối biển cả, đúng là không đủ năng lực.” Ngưng mắt nhìn về phía Vô Lượng phong xa xa, cảm giác hiêu kỳ đại thịnh, hỏi: “Vị Lăng Ba đại sư tử kia, đứng đầu

trong hàng đệ tử chín môn ở Ngao môn, tiên thuật rốt cuộc cao đến mức nào?”

Tiểu Tuyết nói: “Nàng là đệ nhất cao thủ của Ngao Bính, đạo pháp đức hạnh không người có thể sánh bằng, chỉ là, chỉ là...” nhú mày lắc đầu, ẩn hiện vẻ tiếc hận “Ai, quên đi, người gặp nàng sẽ biết!”

Đào Yêu Yêu nói: “Kiếm Tiên môn ngoại trừ Lăng Ba sư tỷ, bối phận của ngươi là cao nhất sao?”

Tiểu Tuyết cười “Phụt” một tiếng, nói: “Ta sao? Còn kém xa lắm.

Kiếm Tiên môn “Càn Khôn Thập Nhị Kiếm” đều xếp hàng còn cao hơn cả ta.

Bất quá luận kiếm thuật cao thấp, ngoại trừ Lăng Ba sư tỷ, cũng chỉ có Lý sư huynh cao hơn ta... Ồ, đúng rồi, Đào sư ca, kỳ thật tính tình của ngươi rất giống Lý sư huynh, tương tự Lạc Thác Hào sáng, không câu nệ tiểu tiết.” Nói xong ánh mắt thản nhiên thâm thúy, tựa hồ lâm vào hồi ức ngày xưa.

Đào Yêu Yêu nói: “Lý sư huynh, hắn là ai?”

Tiểu Tuyết nói: “Hắn tên là Lý Phượng Kỳ, là đại sư huynh của Kiếm Tiên môn của Ngao Khuyết phái, làm người rất tốt.

Còn nhớ khi còn bé, hắn thường ôm ta đến Ma Thiên Nhai hái đào hoa, bện thành vòng hoa cho ta đeo... Chỉ vì một trận thảm họa nhiều năm trước, Lý sư huynh tính tình đại biến, mỗi ngày uống say mèm, cũng không để ý đến chuyện nữa, cũng không hàng yêu, còn thường xuyên không từ biệt, cả tháng trôi nổi khắp nơi du đãng khắp nơi.

Sư phụ thấy hắn không trúng, mới đem trọng trách phái giao phó cho Lăng Ba đại sư tỷ.

Nhưng Lý sư huynh... Lý sư huynh lần trước rời núi, đến nay đã gần hai năm, không biết hắn ở phương nào.” Nói nhỏ dần, tiểu Tuyết vẻ mặt buồn bã, vành mắt hơi đỏ lên.

Đào Yêu Yêu thấy thế sinh nghi, suy nghĩ xem tiểu Tuyết có ý tứ gì với “Lý sư huynh” không? Đang đợi hỏi kỹ, bỗng nhiên Lăng Vân thạch run rẩy kịch liệt, nó đứng không vững, trong

miệng kêu “Ai da” đầy sợ hãi, dang hai tay ôm eo Tiểu Tuyết ra.

Tiểu Tuyết đột nhiên bừng tỉnh, kêu lên: “Coi chừng, đứng vững rồi!”

Lăng Vân thạch lay động ngả bóng tây, con thuyền cô độc lung lay trong sóng lớn.

Tiểu Tuyết cau mày nói: “Thật kỳ quái, Lăng Vân thạch chưa bao giờ xuất hiện dị dạng.” Trong miệng lâm bầm niệm chú, thi triển pháp thuật tiêu trừ chấn động của tảng đá lớn, ngón tay âm thầm kết kiếm quyết, chuẩn bị lúc nào cũng có thể khởi động kiếm quang.

Đào Yêu Yêu kiệt lực đứng vững gót chân, hai tay dùng sức, đột nhiên mặt đỏ tai hồng.

Nguyên lai hắn ôm quanh Tiểu Tuyết, tay phải vừa vặn đè xuống bộ ngực của nàng, chỉ cảm thấy đầu ngón tay mềm mại, lòng bàn tay mềm mại, cách quần áo chạm đến chỗ rất nhỏ nào đó.

Đào Yêu Yêu toàn thân tê dại, cái mũi kề sát gáy Tiểu Tuyết, ngửi thấy mùi thơm của cơ thể nữ nhi nhàn nhạt.

Thiếu niên này thiếu niên huyết khí phương cương, sao có thể nắm giữ được? Nhất thời tư tưởng dâng trào, toàn bộ thân thể hầu như dán sát vào sau lưng Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết hết sức chăm chú thi pháp, chợt thấy hơi thở Đào Yêu Quy nặng nề, cánh tay ôm chặt, bàn tay sờ loạn vuốt ve, trong lòng cảm thấy không vui.

Suy nghĩ một chút sau khi hắn bị thương gặp nạn, thần trí mê ly, bất kỳ hành vi dị thường nào cũng có thể thông cảm, lập tức không dám cười kiếm quang bay lên không.

Ngược lại cánh tay phải ôm chặt Đào Yêu chết non, luôn miệng nói: ” Đào sư ca, ngươi cảm thấy thế nào?”

Đào Yêu Yêu hàm hồ nói: “Ồ, ta... Ta cảm thấy cực kỳ thoải mái...” Con mắt híp lại thành hai khe, trong đầu toàn là dáng vẻ trắng trợn của Tiểu Tuyết, hỏi “Tiểu Tuyết, sáng nay trong rừng trúc, sao ngươi không mặc quần áo?”

Tiểu Tuyết sững sốt, hơi hiện lên vẻ dữ tợn, nói: “Ồ, ta tham cầu đạo hạnh tiên triền nhanh chóng, dùng Cửu Liên Thoát Thai Cao của sư huynh Phương Linh Bảo, để chân khí sai khiến đi qua gân mạch.

Sáng sớm tắm rửa thay quần áo có thể đã loạn tâm trí, mơ hồ chạy vào rừng trúc hôn mê, vừa vận bị người gặp phải xui xẻo.

Chuyện này ngàn vạn lần đừng nói với người khác, nếu không mọi người cười ta lập tức liều lĩnh.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ừm... tình hình lúc người cởi trần, ta nhìn thấy rồi...”

Tiểu Tuyết cho rằng hẳn muốn xin lỗi, vội nói: “Không có chuyện gì đâu, người vô ý thôi.

Lại nói huynh đệ tử muội trong lúc sớm chiều ở chung, hà tất câu nệ thế tục lễ pháp?”

Đào Yêu Yêu giật mình trong đầu, đúng lúc như nước lạnh xối xả, thâm kêu lên: “Nàng thân mật với ta, vậy mà lại coi ta như huynh trưởng?” Đúng lúc Lăng Vân Thạch đang đến chỗ cần tới, “Thùng” một cái tiếp xúc với vách đá dựng đứng.

Đào Yêu Yêu buông Tiểu Tuyết ra, ngo ngác nhìn chằm chằm vào nàng.

Tiểu Tuyết đứng bên cạnh diu dặt, ân cần hỏi: “Người còn khỏe không?”

Đào Yêu Yêu tự cảm thấy xấu hổ, thâm nghĩ “Tiểu Tuyết ngây thơ hồn nhiên, hoàn toàn không có phong thái tục của nữ tử thế gian.

Nàng lấy xích đối đãi, ta lại thừa cơ chiếm tiện nghi của nàng, đầu đầy ý nghĩ xấu xa, thật sự là cảm thú không bằng.” Nghĩ đến áy náy nơi không chịu nổi, gơ tay tát một cái vào tai mình.

Tiểu Tuyết thấy thế kinh dị, hỏi: “Đào sư ca, huynh đánh chính mình sao?”

Đào Yêu Yêu lẩm bẩm nói: “Có, có muỗi... Ta đánh muỗi đâu.”

Tiểu Tuyết cười nói: “Vô Lượng phong treo cao trên bầu trời, nơi nào có muối? Người thật biết đùa giỡn.”

Đào Yêu Yêu lúc này mới đưa mắt nhìn, chỉ thấy phía trước sương mù núi non, cây cỏ thưa thớt mà không lụi tàn, hào quang ẩn hiện, mờ hồ lộ ra khí phách ngạo hồ tàng long.

Gần đó có một tấm bia đá, bên trên có ba chữ “Vô Lượng Phong”.

Đào Yêu suy nghĩ “Cái gọi là “Hư Vô Tam Phong”, Đào Ngột, Vô Lượng đã thấy hai, không biết Nguyên Thủy Phong là phong cảnh gì?”

Tiểu Tuyết đỡ hấn ra khỏi Lăng Vân thạch, dọc theo con đường mòn đá tiến về phía trước.

Bốn phía trong phòng ốc, xá tinh la kỳ bố, tất cả đều là dùng vỏ cây hoặc cành trúc dựng thành, so với cung điện ở Lao Phong đơn sơ hơn rất nhiều.

Hai bên lúc thì có người đi qua, đều là đệ tử của Kiếm Tiên, khom lưng chào “Đông Dã sư tỷ”

Tiểu Tuyết gật đầu thăm hỏi, lễ nghi sư môn nghiêm nhiên có Tỳ Hưu.

Tiểu Tuyết dần dần đi đến đỉnh núi, dừng bước lại.

Một ngôi nhà lá ven đường, rộng hai trượng, làm chuồng dê cũng chệch nhỏ hẹp.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Đây là chỗ ở của Lăng Ba đại sư tỷ? Cũng quá bần hàn rồi...”

Chẳng lẽ học theo phong cốt của Lưu Vũ Tích, như vậy chỉ là phòng sơ, duy Ngã Hình?”

Tiểu Tuyết đẩy cửa gỗ ra, dẫn đào yêu thú đi vào trong đó.

Bốn phía đen sì, hình như có rèm che khuất tầm mắt.

Tiểu Tuyết tách “Mạc xích” ra, ánh sáng xuyên thấu qua, ”rèm” kia lại là dây leo và lá cây thiên nhiên.

Đi thêm vài bước nữa, trước mắt hấn trở nên rộng rãi, cây cối, bãi cỏ, sơn cốc, thác nước, kỳ cảnh nhao nhao hiện ra.

Gian nhà tranh nho nhỏ sao có thể chứa đựng thiên địa rộng lớn? Lúc quay đầu nhìn lại, cửa gỗ nhà tranh ẩn giấu trong cành cây mây, phẳng phất là thông đạo bí mật liên kết dị giới.

Bên ngoài trời quang mây tạnh, nơi này lại tràn đầy bầu trời đầy sao.

Lá xanh huyền thạch, tinh quang lưu chuyển, mạch mạch máu thanh huy, một mảnh yên tĩnh yên tĩnh.

Tiểu Tuyết mang theo Đào Yêu đi xuyên qua rừng cây, đến trước một mảnh đất trống nhỏ.

Hoa cỏ rậm rạp mà bằng phẳng, giống như bị cẩn thận tu bổ qua; nhìn xa bóng núi sừng sững, hẻm núi thâm thúy, một thác nước từ vách núi buông xuống, đáy cốc bốc lên hơi nước màu băng lan.

Trong bãi cỏ có một vị nữ lang áo tím ngồi, mặt hướng về phía u cốc, trước người lẳng không trải rộng giấy tuyên bố lớn.

Tay phải nàng cầm bút vẽ, đang tập trung tinh thần tinh thần phác họa.

Tiểu Tuyết đi đến sau lưng nữ lang, cong đầu gối nửa quỳ, nói: “Đông Dã Tiểu Tuyết tham kiến đại sư tỷ.”

Đào Yêu Yêu nhìn cảnh sắc kỳ dị này, trong lòng vui vẻ, phát hiện nữ lang màu tím kia bóng hình mỏng lung, giống như bị sương mù nhân nhật bao phủ, chính hợp kinh Thi “Úm, Y Cảnh”.

Đào Yêu Yêu chưa thấy hình dáng của đại sư tỷ đã khuất phục trước khí chất phiêu dật của nàng ta.

Thử nghĩ thế ngoại tiên nhân, vẽ không biết tốt đến mức nào? Hẳn bất chấp hành lễ, ánh mắt lướt qua đầu vai nữ lang áo tím, nhìn về phía tấm giấy vẽ lơ lửng kia?

Chỉ thấy sắc mặt bức họa âm u, bối cảnh là tinh không và sơn cốc, trong bức tranh có một cô gái áo tím ngồi ở trên đất vẽ tranh, hai người thiếu niên nam nữ đứng hầu hai bên trái phải, đúng là Đào Yêu và Tiểu Tuyết! Lại cẩn thận phân biệt, bức họa của cô gái áo tím trong bức tranh cũng có nội dung: xanh đậm, đồng dạng thác nước, cũng là bức tranh nữ tử áo tím, hai thiếu nam thiếu nữ làm bạn...

Theo thứ này, trong tranh vẽ nhiều tầng vô cùng vô tận, phẳng phát hai mặt gương bài trí tương đối, hiện ra vô số hình ảnh giống nhau.

Đào Yêu Yêu hoa mắt, trong đầu hiện lên những câu chuyện kỳ lạ từng nghe qua: “Trong núi có miếu, trong miếu có một lão hòa thượng kể chuyện, đang kể cái gì vậy? Nói chính là “Trong núi có miếu, trong miếu có một lão hòa thượng kể chuyện...”...” tương tự với tình cảnh lúc này! Hắn càng nghĩ càng mơ hồ, gất gao nhìn chăm chăm vào bức họa, hoảng hốt đã đi vào trong bức họa cảnh.

Trong lòng có âm thanh nhắc nhở “Đừng đi Thần! Ngàn vạn lần bảo trì tỉnh táo!”, nhưng bỗng nhiên ngưng bật lại, nhìn chăm chú vào trong bức tranh trăm ngàn người “chính mình”, lại không phân rõ được ”Đào Yêu” kia là thật sao? “Đào Thiên Mã” kia là vẽ? Suy nghĩ nhiều lần, dần cảm thấy giữa ngực bụng nhiệt huyết cuộn cuộn, hầu như muốn phun ra miệng, hầu như muốn phun ra.

Thời khắc nguy cấp, chỉ nghe Tiểu Tuyết cả kinh nói: “Ai nha, hán Yểm sợ rồi, đại sư tử sắp thu pháp thuật rồi!”

Nữ lang áo tím khẽ run cánh tay ngọc, “Xoẹt” một cái thu lại bức tranh, nói: “Đào công tử xin lui ra sau.

Nếu lòng khó chịu, không được nín thở khắc chế.”

Đào Yêu Yêu nghe vậy giật mình, lui về phía sau hai bước nhẹ nhàng hít khí, quả nhiên tinh thần sáng khoái, cảm giác phiền muộn bỗng nhiên tiêu tan.

Hắn kinh hồn bình tĩnh lại, ý kính sợ tự nhiên sinh ra, chấp tay nói: “Tiểu tử phạm tục cuồng vọng, mạo phạm tiên cô, ăn xin khoan dung.”

Tiểu Tuyết nói: “Nàng chính là Lăng Ba sư tử.

Nơi đây tên là “Chỉ pháp giới”, lòng như nước còn có thể tùy ý du lãm, là đạo trường tu hành của đại sư tử.”

Lăng Ba quay đầu, đứng dậy thu thập họa cụ, mỉm cười nói: “Mắt ta không nhìn thấy, vừa rồi lại họa nhập mê, không có chú ý các người đi vào, nguyên lai là ta thất lễ đón tiếp.”

Theo thanh âm dịu dàng, lực đạo đào thoát chợt cảm thấy nhu hòa nâng đầu gối, cũng quỳ không nổi nữa.

Ngẩng đầu đánh giá Lăng Ba đại sư tử, nhìn nàng chừng hai lần hai sáu tuổi, dung nhan thanh lệ đoan trang, dáng vẻ ưu nhã nhã, thật sự có phong thái của Lạc Thần Lăng Ba.

Nhưng hai mắt từ đầu đến cuối khép lại, ngón tay run rẩy mồ mẫm, lại giống như hải đồng lạc đường trong đêm tối.

Đào Yêu Yêu ngơ ngác, thầm nghĩ: “Lẽ nào nàng thực sự là người mù? Người mù sao có thể vẽ vờ?”

Lăng Ba như nghe thấy nghĩ vẫn trong lòng hấn, cất kỹ bức tranh, đáp: “Ta là người mù...”

Nhưng bức tranh này gọi là “Đại Thiên thế giới”, không cần mắt nhìn chăm chú, chỉ cần ý thức là có thể vẽ thành.

Thường Sinh Tử tu luyện “Hịch Mộng Chân Pháp”, lời nói có chút thất thường.

Đạo pháp nhiếp hồn môn bọn họ luyện được càng sâu, càng dễ sinh ra ý nghĩ xằng bậy.

Ta muốn vẽ tranh này, trợ giúp đệ tử có tu vi cao nhận thức rõ chân ngã, ổn định thần hồn.”

Tiểu Tuyết tiếp lời nói: “Đại sư tử nói rất đúng! Người đem sự vụ trong phái phó thác cho Đại sư huynh, nhưng Thường Sinh Tử sư huynh xử sự lại đổi trắng thay đen, hấn dung túng Chu Thiên Sứ...”

Lăng Ba khoát tay áo, nói: “Đừng nói nữa.” Khoanh chân ngồi tĩnh tọa, tựa hồ đã nhập định.

Lúc ít mở mắt tỉnh dậy, mỉm cười nói: “Các người không cần nhiều lời, ta đều biết rồi.

Ý đồ đến của hai người các người, ta cũng biết.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Lăng Ba sư tử tuy mù mắt, nhưng vẫn có thể thấy rõ thu hoạch.

Thân thể của ta gặp phải, cùng với những chuyện lạ đã trải qua kia, có nên nói rõ với nàng không?” Đang lúc do dự, bỗng thấy Tiểu Tuyết nháy mắt ra hiệu, ra hiệu đả thủ, ý tứ ý bảo nó

nhANH chóng quỳ lạy dập đầu, khẩn cầu đại sư tử thu nhận sử dụng.

Lăng Ba phát tay ngăn Tiểu Tuyết lại, cười nói: “Tiểu cô tử đừng đảo loạn lung tung, ta tự có chủ trương.

Đào công tử anh dũng hào sảng, căn tính ngộ tính đều tốt, vốn là người trong thế hệ ta.

Nhưng hắn cũng không phải là con cháu của ba thôn “Gia mi sơn” phụ cận, gia cảnh giữ kín như bưng bưng bưng.

Tuyên Khuyết phái thu đồ đệ xưa nay coi trọng xuất thân trong sạch, đoạn này nửa phần hàm hồ không được.” Dứt lời im lặng mỉm cười, chậm rãi đợi Đào cơ tự báo lai lịch.

Đào Yêu Yêu Yêu sắc mặt khó coi, muốn nói lại thôi, rốt cuộc cố lấy dũng khí nói: “Đại sư tử dung mạo, không phải chuyện nhỏ có thể tận lực giấu diếm, thật là khó có thể tránh khỏi gia sự, nguyên nhân trong đó tổng hợp sai lầm, nếu như theo sự thật nói cho, chỉ sợ sẽ dẫn tới phiền phức cho Tiểu Nhân.

Tiểu nhân cũng không muốn nói dối lừa gạt, mong đại sư tử thông cảm.”

Lăng Ba gật gật đầu, không tỏ ý kiến gì.

Tiểu Tuyết nói: “Chuyện riêng tư trong nhà người khác, vì sao không thể phô trương ra ngoài? Sợ hấn lai lịch bất chính, ta đảm bảo cho hấn là tốt rồi.

Đại sư tử, ta làm người tiếp dẫn có được không?”

Lăng Ba cười nói: “Người nhìn xem, tiểu muội muội này của ta nóng nảy nhất.

Nếu Tiểu Tuyết làm người tiếp dẫn, vậy lại là chuyện khác.

Huống hồ cũng phải cho Âu Dương Cô Bình vài phần mặt mũi! Nếu không phải nàng âm thầm thi pháp tương trợ, Đào công tử sao có thể tìm được chỗ này của ta?”

Đào Yêu Yêu trong ngực phanh phanh nháy loạn, nhớ lại hai canh giờ “Âu Dương Cô Bình” lời nói của hấn, sau đó rửa sạch tên xấu, thân mật với Tiểu Tuyết, hữu duyên bái kiến đại sư tử, quả thực sự việc như ý, nghĩ đến kết quả nhất định là Âu Dương Cô Bình làm phép.

Mà Lăng Ba đại sư tỏ một lời nói toạc ra, hiển nhiên tu vi pháp lực lại hơn xa cái trước.

Tiểu Tuyết mặc kệ nhiều như vậy, tươi cười rạng rỡ, nói: “Như vậy sư tỷ đồng ý? Đào đại ca, mau mau bái sư đi! Lăng Ba sư tỷ thay sư tôn nhận người làm đồ đệ...”

Lăng Ba nói: “Chậm đã! Nhân tình tất nhiên phải cân nhắc, nhưng quy củ tuyệt không thể hỏng! Môn quy bản phái —— nếu không tra ra lai lịch tiên giả, như vậy người này phải xuống núi làm một cái công đức, hoặc là hàng yêu, hoặc là phục ma, hoặc là giúp đỡ yếu cứu khó, mượn cái này cho thấy lòng mang chính khí, không phải là gian tế của ma đạo, sau đó mới chính thức bái sư.”

Tiểu Tuyết nói: ” Đào đại ca vào trong huyện thành thấy việc nghĩa làm dũng cảm, đã làm ra công đức thật lớn rồi.

Hôm trước ta nói với người chuyện này a, có thể để Bạc quẻ quẻ quẻ quẻ quẻ nhi trình đối chứng.”

Lăng Ba cười nói: “Những nữ đồng kia là người cứu.

Công tử Đào nghĩa đáng khen, đáng tiếc “Lấy thân thể vô dụng làm việc khó, không tính là công đức.

Hơn nữa Huyền môn tiên gia lấy trừ yêu làm người dẫn đầu, Đào công tử nếu có thể thu được yêu quái, ta sẽ thu nạp anh tài cho sư tôn.”

Tiểu Tuyết lầm bầm nói: “Yêu quái phụ cận đã sớm bị chúng ta bắt hết, nào tìm yêu quái đến thu? Trong Trấn Yêu Tháp có rất nhiều yêu quái, lên đó thế nào?”

Lăng Ba quát: “Sư muội, người chớ nói lung tung!” Tiểu Tuyết hơi lúng túng, nhớ lại Trấn Yêu Tháp chính là địa phương cực kỳ bí mật của bản phái, sao có thể bình luận trước mặt người ngoài? Lập tức ngậm miệng không nói.

Sau một lát, không khí hơi hòa hoãn, Lăng Ba chậm rãi nói: “Cách đây hai trăm dặm, thành tây có một thôn gọi là “Bạch Lộ bình”, trưởng thôn là bằng hữu cũ của ta.

Hôm qua hần phi bồ câu truyền thư cho ta, nói yêu vật nơi đó quá phá, khiến thôn dân mất tích, thỉnh cầu Nga Nghiêu phái hàng yêu tới.

Yêu vật Đào công tử trong vòng nửa tháng thu phục “Bạch Lộ bình”, tức coi như thông qua khảo nghiệm bá sư trắc trở.

Nếu không, xin hãy đi nơi khác an bài.”

Tiểu Tuyết lại nhịn không được, oán giận nói: “Đại sư tử, người không phải cố ý gây khó dễ sao? Đào đại ca nhất không biết pháp thuật, hai không có pháp bảo, tay không tác sát lặn lội mấy trăm dặm, vô ích đi làm điểm tâm cho yêu quái sao?”

Lăng Ba nói: “Tiểu Tuyết, nếu người thật sự muốn tốt cho Đào công tử, thì để hãn một mình đi thu yêu đi.

Nếu ra tay giúp đỡ, không chỉ là Đào công tử vô vọng nhập môn, người cũng phải chịu trách phạt.

Sư tôn sẽ nhanh chóng xuất quan, ta hi vọng mọi người nói năng cẩn thận, không nên làm ra việc phá hỏng môn quy.”

Đào Yêu Yêu thấy tử muội tranh chấp, không muốn các nàng vì mình mà đấu khí, vội nói: “Không sao, không sao, thân phận không rõ tự nhiên khiến người ta nghi ngờ.

Cho dù đại sư tử tiếp nhận ta, những đệ tử khác cũng nhất định chê cười.

Dùng hành động cho thấy tâm tích, vừa rồi danh chính ngôn thuận mà.

Lâm xông lên Lương Sơn còn phải đưa “Giang danh”.

Đại sư tử bảo ta trừ hại cho dân, quả thật là chuyện tốt nhất, một công hai việc.”

Lăng Ba nói: “Chính là ý tứ này.” Cúi người tiện tay véo một đóa hoa dại, nói: “Vật này giao cho thôn trưởng Bạch Lộ bình, hãn tự sẽ hiểu ý đồ người đến đây.

Người thay Nga Bí phái làm việc, hãn là càn phải thay mặt sắc mặt đệ tử Ngao Bính, gặp tiên khách của các môn phái khác hỏi thăm, cũng lấy thân phận đệ tử Nga Bí ứng đối.”

Tiểu Tuyết nhìn Đào Yêu Yêu miệng đầy đáp lại, cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Đào Yêu Yêu chấp tay nói: “Cùng ta đến cầu tiên, còn có một vị huynh trưởng Lục Đạt Viễn Viễn.

Thỉnh đại sư tử ân cho hấn cùng đi Bạch Lộ bình thu yêu, sau khi chuyện thành công cũng bái nhập sư môn, miễn cho hấn ở trong phòng bếp chịu khổ.”

Lăng Ba gật đầu, cười nói: “Theo ta được biết, lúc ngươi bị vu cáo là dâm tặc, Lục Tùng lại tuyên bố không có giao tình gì với ngươi.

Sao giờ phút này ngược lại niệm hấn? Lấy ơn báo oán sao?”

Đào Yêu Yêu cười một tiếng, lạnh nhạt nói: “Không thể nói là ” Ân oán” gì.

Ta năm đó tự thân khó bảo toàn, Lục huynh hành động cũng là chuyện thường tình thuộc về con người.

Lúc này ta chú ý tới hấn, cũng chỉ là “Thuận cho người, tự mình thuận tiện mà thôi.”

Lăng Ba gật đầu, nói: “Đào công tử lòng dạ rộng rãi, điềm đạm vậy ra, Ngao Cửu môn hiếm có loại nhân vật như vậy.”
Khinh Di Liên bước đến gần, đưa tay sờ soạng.

Đào Yêu Yêu đoán chừng nàng muốn xem xét tướng mạo của mình, lập tức không nhúc nhích tí nào, mặc cho Lăng Ba chạm đến thái dương, cánh mũi, bờ môi,...

Tìm tòi một lúc lâu, Lăng Ba vui vẻ nói: “Bộ dáng cũng không tệ lắm, xứng đôi với.” Lại duỗi tay phải sờ về phía Tiểu Tuyết, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu của nàng.

Tiểu Tuyết cảm thụ sự ấm áp trong lòng bàn tay sư tử, oán khí tan thành mây khói, khóe môi hơi cong, đôi mắt sáng mông lung, toát ra hài tử hưởng thụ ánh mắt mẫu tình lúc.

Đào Yêu Yêu thầm cảm thấy kỳ quái, vừa định đặt câu hỏi, sâu trong nội tâm bỗng vang lên tiếng nói của Lăng Ba, ôn hòa mà khẩn thiết:

” Đào công tử, ngươi tới Nga Mi tên là Cầu Tiên, thật sự là muốn theo đuổi Tiểu Tuyết, đúng không? Ngươi đã là Xích Thành quân tử, giả như lưỡng tình tương duyệt, ta cũng không ngang ngược thêm can thiệp vào.

Nhưng muội muội ta thuở nhỏ không cha không mẹ, có ân giáo thất thân nuôi dưỡng.

Sợ nàng lắm đường lạc lối, nhiều năm qua ta đã khiến nàng thu liễm tâm tính, khổ luyện kiếm thuật, khổ luyện kiếm thuật.

Dùng sách vở cả năm còn không hiểu tình yêu nam nữ yêu.

Nhìn người thương cô khổ, yêu nàng, kính nàng, che chở nàng, không chỉ có vui vẻ với da thịt, hư tình giả ý bắt nạt Tiểu Tuyết.”

Đào Yêu Yêu ngơ ngơ ngạc nhiên nhìn Lăng Ba, chỉ thấy khuôn mặt nàng trầm tĩnh, môi mím chặt, chưa từng mở miệng nói chuyện? Nhưng mà trong lòng rõ ràng, chữ viết khuấy động phề phủ, hiển nhiên đại sư tử dùng tiên thuật thông linh nào đó, âm thầm nói chuyện với “Tâm ngữ” với hắn.

Đào Yêu Yêu kinh dị hơn, ý vị lăng ba thâm trường, giống như mẫu thân phó thác ái nữ vậy.

Hắn vừa cảm động vừa cảm kích, khom lưng chấp tay thật sâu, nói: “Đa tạ đại sư tử dạy bảo, tiểu nhân dám không tuân theo!”

Lăng Ba cười cười, phất tay bảo bọn họ lui ra, vẫn như cũ ngồi về chỗ cũ vẽ tranh.

Hai người cáo từ ra khỏi Chỉ Quan Pháp Giới, dắt tay nhau đi đến trước Lăng Vân Thạch.

Đào Yêu Yêu cảm động nói: “Lăng Ba đại sư tử phong cốt siêu dật, tiên thuật thần diệu, đáng tiếc con mắt có tàn tật, lúc này mới gọi là “Đẹp trong không đủ”

Ta muốn đại sư tử có bản lĩnh cao như vậy, Tống Khuyết phải lại có thần y, vì sao chỉ một mình hắn trị không khỏi bệnh mắt?”

Tiểu Tuyết nói: “Đại sư tử không phải là hại bệnh.

Nàng ta không nhìn thấy gì là bởi vì trong con người có luyện hai thanh thần kiếm.”

Đào Yêu Yêu rất kỳ lạ, hỏi: “Luyện kiếm trong mắt? Thực sự là hi hãn, trong đó tất có nguyên nhân sao?”

Tiểu Tuyết gật gật đầu, kể lại: “Mười năm trước, tà ma Tây Vực từng tiến vào Ngao Sơn quy mô lớn, sư tôn bởi vì thân bị trọng thương, các đệ tử Nga Mi khó mà ngăn cản.

Trong lúc nguy cấp, Lăng Ba sư tử lấy ra pháp bảo của sư tôn “Kiếm hồn”, liều chết đánh lui bầy ma hồn.

“Kiếm hồn” kia nhất định phải lèn vào trong cơ thể người sử dụng mới có thể kích phát thần công.

Năm đó Lăng Ba sư tử đạo pháp còn rất thấp, “Kiếm Hồn” nhập thể không cách nào thanh trừ, rốt cuộc bị kiếm hồn chặt đứt kinh mạch, tai mắt mũi miệng, thân ý câu tàn.

Sư tôn cảm thán nàng còn nhỏ chí kiên, xả thân cứu vớt Côn Bằng, luận công tích lượng lớn đệ tử không ai sánh bằng.

Thế là đề nàng làm đại sư tử, thân phận gần với Lý Phượng Kỳ đại sư huynh.

Sư tử lại được sư tôn truyền thụ “Quy Nguyên Thần Thông”, dần dần thanh kiếm hồn tụ tập đến trong hốc mắt.

Những vị trí khác đều thương thế tốt, nhưng con mắt vĩnh viễn mù.

Từ đó về sau, đại sư tử khắc khổ tu luyện, cuối cùng luyện kiếm hồn thành “Thiên Cương, Địa Sát” hai thanh kiếm.

Hiện tại kiếm thuật có một không hai đỉnh đầu, đệ tử các môn không có không phục nàng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Hóa ra là thế.”

Trong lúc nói chuyện, hai người lại một lần nữa đứng lên Lăng Vân thạch.

Đào Yêu Yêu nhớ kỹ lời dặn của Lăng Ba, cách tiêu Tuyệt hơn nửa thước, đứng khoanh tay theo quy củ củ, có chút tương kính như tân ý vị.

Tiểu Tuyệt sợ sau khi bị thương nó suy yếu không đứng vững, dựa vào cánh tay, khuyên nhủ: “Đào sư ca, ngươi thật sự muốn đi thu yêu? Theo ta thấy không đáng để ta mạo hiểm.

Ngươi xuống núi ở mấy tháng.

Chờ sau khi sư tôn xuất quan ta hướng lão nhân gia cầu tình, có lẽ có thể phá lệ thu ngươi làm đồ đệ.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Không cần không cần, da mặt ta dày, yêu ma quỷ quái cũng phải sợ ba phần.

Còn nữa, nếu có thể sớm ngày làm bạn với ngươi, mạo hiểm gì cũng đáng giá.”

Tiểu Tuyết ngẩn người, hơi cảm thấy khác thường, trong lòng có một loại ảm áp kỳ quái.

Nàng cúi thấp đầu, trầm ngâm nói: “Đại sư tỷ không cho phép ta giúp ngươi.

Chúng ta cũng không thể ngu ngốc làm bừa, ừm, dù sao cũng phải nghĩ ra biện pháp vẹn toàn...”

Chợt ánh mắt chớp động, Tiểu Tuyết ngẩng mặt lên, cười nói: “Có biện pháp rồi! Nếu theo kế này, nhất định bảo vệ mã đáo thành công!”

8

Lần thứ bảy, tìm hiểu sai từ nhỏ, trêu chọc phong trần.

Tay phải Tiểu Tuyết vươn vào cổ áo, lấy từ trong ngực áo ra một vật, đưa đến trước mắt Đào Yêu.

Chỉ thấy vật này dài chừng hai tấc, óng ánh trong suốt, giống như lá lúa.

Đào Yêu Yêu nói: “Đây là thứ gì vậy?”

Tiểu Tuyết nói: “Phạm là đệ tử Kiếm Tiên đạo pháp tiểu thành, trong cơ thể đều luyện có thần kiếm, cái gọi là Hư Thần hóa khí, nhân kiếm hợp nhất.”

Từ nhỏ ta đã tu luyện “Cúc Anh kiếm”, dung nhập vào trong kinh lạc huyết mạch.

Cho nên bản thân sát khí quá nặng, ba năm trước sư tôn lại truyền cho ta cây “Thanh Phong kiếm” này, chuyên dùng tâm thần định tính, khắc chế các loại tà niệm dễ giết.”

Nàng bỏ Thanh Phong kiếm vào trong tay Đào Yêu, nói tiếp: “Vì ngăn cách ngoại trần nhiễm nhiễm, ba năm qua tới đây kiếm kề sát lồng ngực của ta, cùng ta hô hấp, cùng bắt đầu chấm dứt, ngày đêm không rời.

Mặc dù vẫn là đồ vật hữu hình, nhưng đã cực kỳ có linh tính.

Kiếm thể chất chứa chân khí của ta, người nhất định phải mang theo bên người nó.

Kiếm này “Linh tùy ý động”, lúc người gặp yêu quái chỉ cần động tác thoáng một chút, thần kiếm tự có thể thu yêu, nếu là gặp nạn ta cũng sẽ lập tức biết được.”

Đào Yêu Yêu cầm Thanh Phong kiếm, chỉ cảm thấy ôn nhuận bóng loáng, mùi thơm ngào ngạt, rõ ràng là tư vật áp thân của nữ hài tử.

Tình tư hân nhộn nhạt, tưởng tượng tình cảnh thân kiếm kề sát ngực thiếu nữ, nhất thời miệng khẽ nhếch, giống như Hồng Hải Nhi được thịt Đường Tăng, mặt mũi ngậy thơ cười ngậy ngô, mặt mũi tràn đầy ngậy thơ.

Tiểu Tuyết giật mình nói: “Sur ca, huynh không sao chứ? Ta nhìn huynh chảy nước miếng.”

Đào Yêu Yêu đỏ mặt, trong miệng ập úng, giật đứt một nửa vạt áo bao bọc bảo vật, quần tới quần lại làm thành một cái bao lớn, trịnh trọng ôm vào trong ngực chuyện này.

Tiểu Tuyết cười nói: “Ngươi luôn thích đùa nghịch làm quái, giống như trẻ con vậy.”

Thanh Phong kiếm không phải là thủy tinh làm, sợ ngã vỡ à?”
Lại từ trong túi lấy ra một cái hộp gốm nhỏ, chính là pháp bảo của Nương tử Phục Tầm, nói “Vật này do kỳ xảo môn thiên cơ chế tạo, được gọi là “Tử Ngộ Tỏa Hồn Hạp”

Ngươi lấy Thanh Phong kiếm bỏ vào, đợi khi gặp yêu quái, Thanh Phong kiếm có thể tự mình thu yêu hồn vào trong hộp.”

Nhìn Đào Yêu giả vờ thần kiếm, Tiểu Tuyết cẩn thận dặn dò: “Thu yêu thành công về núi báisư, đại sư tử hỏi ngươi nguyện ý học loại huyền thuật này, ngươi liền nói nguyện ý gia nhập Kiếm Tiên môn.

Ta lại kiệt lực tiến cử, chúng ta có thể trở thành sư huynh sư muội đồng môn.

Ngươi có biết không, Côn Bằng Huyền môn chia làm chín loại Kiếm Tiên, Nhiếp Hồn, Phong Lô, Trích Thiên, Độn Giáp, Kỳ Xảo Viên, Ngự Thú, Thần Nông, tuyệt đối đừng chọn sai, nếu không cơ hội gặp mặt chúng ta sẽ ít...” Đào Yêu gật đầu đáp ứng.

Trong chốc lát Lăng Vân thạch đã đến Nghiêu Phong.

Hai người vòng qua tự nhiên cung, xuyên qua cầu kéo, nói chuyện cười cười đến trước cửa phòng bếp.

Trực tiếp gặp mặt nở hoa bà bà, Tiểu Tuyết nói Tiểu Tuyết công tử đào sắp nhập môn, mời bà bà chiêu cố hân nhiều hơn một chút.

Ngao Huyền môn lấy Kiếm Tiên cầm đầu, trong đó đệ tử có tu vi cao sử dụng tiên đan tiên lộ, bình thường rất ít quang lâm phòng bếp lấy cơm ăn.

Hoa bà bà Mông Tiểu Tuyết chính miệng nhắc nhở, tất nhiên là vui mừng, lại gặp “tẩu tử” thụ khí nặng, cười đến mặt đầy

gai nhọn nở hoa.

Lục Tùng cùng Đinh Chí Huyền cũng đi ra đón chào, chúc mừng Đào huynh đệ xoát tên oan, may mắn kết bạn với Đông Dã sư tử Vân Vân Vân Vân.

Nói chuyện phiếm vài câu, Tiểu Tuyết rời đi, lúc này mới nói cho Lục Khoáng cùng đi Hưng Văn huyện thu yêu, sau khi làm xong có thể chính thức bá sư chờ việc khác như bá sư.

Lục Tùng nghe nói Tiểu Tuyết mượn thần kiếm trợ hàng yêu, suy nghĩ việc này mười phần chắc chín, lập tức cảm ơn không ngớt.

Lại muốn đào chết yêu xui xẻo lúc, mình kiên quyết cùng hấn vạch rõ giới tuyến, bây giờ người ta chuyển vận mà không quên diu dặt bằng hữu, hai sương tương đối cao thấp phân rõ ràng.

Lục Tùng xấu hổ không chịu nổi, đầu hàu như cúi xuống đến ngực.

Đào Yêu Yêu không quá để ý, nói với Đinh Chí Huyền: “Vốn nên mời Đinh huynh cùng đi, nhưng không biết Tôn Ý ra sao, không dám tùy tiện ra mặt thay huynh đài.”

Đinh Chí Huyền cười xua tay, nói: “Các người tự đi bắt yêu đi. Thêm một tháng nữa ta sẽ nấu ra hết, không muốn rắc rối thêm nữa.

Đối với ta mà nói, vẫn là phòng bếp làm việc cẩn thận.”

Vì vậy tất cả đều đại hoan hỉ.

Mọi người xử lý việc vặt hằng ngày, đốn củi, rửa rau, làm việc tựa hồ thoải mái hơn nhiều, nở hoa bà bà cũng phá Thiên Hoang thu hồi ván trúc.

Đêm đó ăn cơm trước, ăn no rồi ngủ, nở hoa bà bà ngừng cờ hơi, phúc đến cũng yên ổn đêm nay, thật sự là may mắn vì vạn vật đầu tiên đều thuận ý người.

Lần lượt Đăng Hiểu Long “Củ Long” kêu lên khắp đầu.

Hai người Đào Lục thay quần áo xong, kết thúc không làm nữa, cáo biệt Hoa bà bà và Đinh Chí Huyền, được mười hai

cao thủ Càn Khôn hộ tổng, con đường mòn sau núi càng thêm hiểm mà hạ xuống.

Đi đến ngã rẽ đường núi, chia tay với người hộ tổng.

Đi tiếp một lát, xa xa nhìn Đông Dã Tiểu Tuyết đứng lặng bên đường, bên cạnh là một hải tử thấp bé, ngậy ngốc đầu nảo, chính là ngoan đồng Đường Đa Hãn.

Hai người đi tới gần.

Tiểu Tuyết uyển chuyển mỉm cười, hỏi: “Cánh tay còn đau không? Thương thế ngực thế nào?”

Đào Yêu Yêu dùng sức huy động cánh tay, lại dùng sức vỗ ngực, nói: “Ăn linh đan diệu dược của người, đã hoàn toàn tốt rồi.

Ài, lúc này sương mù cũng chưa tan, rất lạnh, người cần gì phải chạy tới tiền đưa?”

Tiểu Tuyết nói: “Hôm qua ta suy nghĩ cả nửa ngày, vẫn luôn không quá yên tâm.

Lại đi năn nỉ đại sư tỷ, lẫn qua lộn lại khiến nàng không biết làm sao, rốt cuộc đáp ứng phái viện binh cho các người.” Nói xong kéo Đường Đa, đẩy đến trước hai người “Để cùng đi thu yêu nhiều hơn, hãn có thể làm trợ thủ của các người.”

Hai người Đào Lục nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu.

Đào Yêu Yêu nói: “Lần này chúng ta đi chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, bản thân còn lo chưa xong, làm gì có thời gian chăm sóc trẻ con.”

Tiểu Tuyết nói: “Đừng xem thường nhiều, hãn chính là đời sau của Thục Trung Đường môn.

Tuổi tác tuy còn nhỏ, đã học được ngâm tụng “Ma hồn Hàng Ma.”

Tinh quái trong núi thường hóa thành hình người, mắt thường phạm nhân các người khó có thể phân biệt, niệm chú nhiều hơn có thể khiến yêu quái hiện hình, bắt yêu cũng liền biến thành đơn giản.

Nhiều nhất cũng không phải là đệ tử chính thức của Ngao Bính, hãn hỗ trợ không tính vi phạm môn quy.”

Đào Yêu Yêu gãi đầu, thè lưỡi làm mặt quỷ, nói: “Cũng được, thịnh tình khó lại, quyền coi như bảo mẫu nửa tháng đi.”

Đường Tăng nghiêng đầu nhìn hai người, miệng nhếch lên, xoay người ôm lấy đùi Tiểu Tuyết, nói: “Ta không đi theo bọn họ! Bọn họ là đồ đàn, sẽ hại chết ta.”

Tiểu Tuyết xoa xoa gáy hần, dịu dàng nói: “Ngoan nghe lời Đông Dã sư tử, cố gắng giúp các ca ca bắt yêu quái, khi trở về sư tử sẽ ban thưởng cho ngươi thật lớn.” Nói rất hay, tơ lụa sờ trường lau mũi cho hần, lại hứa năm mươi miếng bánh ngọt, Đường Đại mới ủy khuất tiếp cận, duỗi ra hai tay muốn người ôm lấy.

Lục Tùng giả vờ mừng rỡ, một tay ôm lấy hần, ôm lấy.

Không ngờ tiểu hài “Phốc phốc” hắt xì một cái, chỉ thấy nước mũi ngang trời, tựa như Song Long xuất động.

Mai tai Lục Đại Phương dính chặt, khóc cũng không xong, cười cũng không được, xấu hổ vẽ cũng vẽ không ra.

Tiểu Tuyết ngẩng đầu nhìn sắc trời, thúc giục nói: “Sắp lên đường rồi.

Ngàn vạn chiếu cố tốt nhiều hơn, đừng để hần chịu đói chịu lạnh.”

Sau đó mọi người tạm biệt, hai người dẫn theo Đường Tăng đi xuống núi.

Đào Yêu Yêu không rời, ba bước quay đầu lại, một lúc lâu sau còn lè mề năm trượng.

Đột nhiên trong đường núi có bóng tím lặn, Thủy Tiên tỷ tỷ bốn tẩu chạy tới, mặt cá đỏ như quả hồng, mông lắc lư, giơ tay kêu to: “Lang... lang quân!”

Đào Yêu Yêu hồn phi phách tán, tảng đá dưới chân giẫm lên phong hỏa luân, như một làn khói đoạt đường chạy trời chết.

Chỉ nghe tiếng hô của Thủy Tiên tỷ tỷ như sấm: “Đào Lang, chết non ca, lang quân, ta tự tay làm một chút bánh nướng áp chảo, ngươi mang theo làm lương khô...”

Ai, lang quân bao giờ trở về? Chớ để Thủy Tiên của ngươi một mình thủ không khuê.” Ân ân lại nghe Tiểu Tuyết khuyên

nhủ: “Thủy Tiên đại tỷ cứ việc yên tâm, nửa tháng sau đại ca Đào sẽ về núi.

Đến lúc đó, bảo đảm cho lang quân bình yên vô sự của người...”

Đào Yêu Yêu chạy ra xa hai dặm, nhìn lại Thủy Tiên tỷ tỷ không đuổi theo, vừa rồi dừng bước ngừng thở.

Lục Tùng ôm Đường Đa chạy theo, thở hổn hển đến sắc mặt trắng bệch, rên rỉ nói: “Huynh... Huynh đệ, người chậm một chút.

Hai người chúng ta nếu tách rời, vậy thì hỏng hết.”

Sau đó chậm rãi bước đi, giữa trưa đến thôn Viên gia.

Nơi này là một trong những “bồ Côn Bằng phái” phụ cận, trăm ngàn năm qua cùng Nga Lãng phái đồng khí liên chi, các thôn dân coi đệ tử Nga Khuyết là thân nhân của nhau.

Bọn họ Đào Yêu vào thôn không lâu, liền bị mấy vị đại tâu kéo mạnh về làm khách.

Một đường thấy dân phong thuần hậu, dân cư mộc mạc, nhà nào cũng mở rộng cửa lớn, chính đường đều cung phụng thần vị của Tổ sư Côn Bằng Tử Nguyên tông.

Đào Yêu Yêu và Lục Tùng nhìn quanh, khen ngợi vườn ruộng phong tình diễm mỹ.

Lúc còn bé nam nhân từ đồng ruộng quay lại, giết gà đặt rượu nhiệt tình khoản đãi, hân thưởng đến chường đấng thời khắc, ban đêm giữ bọn họ ngủ lại nghỉ ngơi.

Hôm sau đứng dậy, chủ nhân nhà bày ra điểm tâm tốt, sau khi ăn xong lại làm thêm mấy chục cái bánh nướng, muốn bọn họ mang theo làm lương khô mất non.

Vất vả lắm mới từ biệt chúng hương thân, khó khăn lắm mặt trời đã lên giữa trời, ba người tiện đường lớn đi hơn nửa canh giờ.

Đường Đa kêu la mệt mỏi, bụng đói, đành phải tìm ven đường nghỉ ngơi một chút.

Vừa ngồi xuống, chợt nghe trong rừng cây có người cười lạnh nói: “Giống như vậy chậm rãi cắn nuốt, đừng nói nửa tháng,

nửa năm cũng đừng mơ đi tới huyện Hưng Văn.”

Đào Yêu Yêu nhìn lại, chỉ thấy trên nham thạch đứng đầy một bóng người, khoác áo choàng màu tím nhạt, dáng người yếu điệu, khí chất cao gầy.

Đường Tăng đoạt trước tiên kêu lên: “Âu Dương sư tỷ! Người cùng chúng ta đi bắt yêu quái sao?” Lục Tùng nghe nói bản thân là môn đồ, vội cung kính khoanh tay đứng đó.

Âu Dương Cô Bình không để ý tới bọn họ, nhìn chăm chăm vào Đào Yêu, hỏi: “Đào công tử, người làm sao nhận ra Đông Dã Tiểu Tuyết? Có phải trong mộng đã gặp nàng rồi hay không?”

Đào Yêu Yêu trong lòng chấn động, kinh hãi nhìn chăm chăm Âu Dương Độc Bình.

Hắn có chút kiêng kỵ với vị cao thủ Bắc trù này, chột nghe nàng vạch trần nội tâm của mình, không khỏi hoảng sợ thất thố, ần ần cảm thấy quen biết với tiểu Tuyết tuyệt không phải ngẫu nhiên, sau lưng hình như ẩn giấu một bí mật rất lớn.

Âu Dương Cô Bình nói: “Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta.

Hừ... Đào công tử, người thích Đông Dã Tiểu Tuyết, phải không? Nam hoan nữ ái, Thiên Đạo Nhân Luân, Tiểu Tuyết sớm muộn gì cũng sẽ hiểu yêu thương của người.

Huống chi người còn xem qua cảm giác gái ngủ của nàng...

Theo quy củ quê hương chúng ta, đại cô nương tắm rửa bị nam tử lạ mặt nhìn thấy, tất nhiên không phải người này không gả.

Thân thể Đông Dã Tiểu Tuyết đã sắp bị người sờ mó khắp người rồi, sau này còn có thể gả cho người khác sao?”

Đào Yêu Yêu khàn giọng nói: “Rốt cuộc người muốn như thế nào?”

Âu Dương Cô Bình lạnh lùng nói: “Bắc trù trù môn pháp thuật, có thể thay đổi thiên địa vận thế, nhỏ thì thay đổi vận số cá nhân, vận số cá nhân.

Như thuận theo sắp xếp của ta, Tiểu Tuyết tự nhiên ôm ấp ý vị.

Nếu không phải vậy, ta chỉ cần hơi thi triển thủ đoạn, vệt lược chín cũng bảo nàng bay rồi.”

Nghe trong lời nói của nàng ẩn hàm ý áp bức, Đào Yêu lửa giận dần cháy, nói: “Ta thích Tiểu Tuyết, cho nên mới muốn bá nhập Côn Bằng phái.

Sư tử đã biết chuyện trong mộng cảnh, thỉnh cầu báo cho biết nguyên nhân trong đó.

Sứ mượn cơ hội uy hiếp, thiên hướng họ Đào muốn lãnh giáo thủ đoạn của ngươi.”

Âu Dương Cô Bình nói: “Sao phải tức giận? Ta vừa không biết duyên cớ, cũng không muốn hù dọa ngươi.

Nhưng phong quang trên Lăng Vân thạch, ngươi không muốn lĩnh hội một chút?”

Đào Yêu Yêu bừng tỉnh đại ngộ, thâm nghĩ ngày đó Lăng Vân Thạch chợt sinh dị thường, chính mình dù làm càn nhẹ nhàng như thế nào, Tiểu Tuyết cũng không để ý, đủ loại tình cảm quả nhiên là Âu Dương Độc Bình giở trò quỷ, lập tức trầm giọng nói: “Đa tạ ý tốt của sư tử! Tình ý của ta đối với Tiểu Tuyết có thể chứng giám, quang minh chính đại, không cần phải những mảnh khoe vớ vẩn này.”

Âu Dương Cô Bình gật gật đầu, hờ hững nói: “Rất tốt, rất tốt, quả nhiên là si nam phát tình, dầu muối bất nhập.

Ta chỉ nhắc nhở ngươi một câu: Đông Dã Tiểu Tuyết tuyệt đối không phải là một nữ hài tử bình thường.

Xem khí vận mịt mờ hỗn tạp, tương lai số mệnh nhấp nhô, khả năng còn có thể liên lụy đến Nga Côn Bằng phái, vì vậy ta mới âm thầm tìm tòi nghiên cứu.

Đào công tử là người thông minh, có thể giúp đỡ ta đương nhiên là tốt; nếu không nguyện ý, ngày sau khổ quả xin tự nếm...”

Giọng nói vang vọng, thân ảnh bay xa.

Lục Tùng tranh thủ thời gian khom lưng chấp tay, cao giọng nói: “Chí đưa Bạc quẻ thần thông quảng đại, trong tú ngoại thông tuệ, ôn nhu hiền thực, Âu Dương đại sư tử dòi giá về núi.” Ngẩng đầu nhìn lên, Âu Dương Cô Bình sớm đã vô tung

vô ảnh, không biết nàng có nghe được hai câu vỗ mông ngựa hay không.

Đào Yêu Yêu rầu rĩ ngồi xuống đất, cúi đầu trầm tư.

Lục Tùng thấy thế khuyên: “Hiền đệ, không phải ngu huynh nhiều lời.

Đông Dã sư tử mặc dù mỹ mạo tuyệt luân, nhưng người ta là thế ngoại tiên thù, huynh đệ chúng ta nuốt nước miếng cũng thôi đi, tội gì hao tâm tổn sức đi cầu? Người vì trong mộng lưu tình mà học tiên, không khỏi quá mức si mê.

Kết quả là trải qua gian khổ, hơn phân nửa giỏ trúc mức nước mà thôi.”

Đào Yêu Yêu lắc đầu nói: “Lục huynh không biết nỗi khổ tâm của ta.

Ta nhất định phải cưới được Tiểu Tuyết, nếu không sẽ không thể về được nhà.

Nếu nói lý do, trừ ta đối với nàng chung tình, còn bởi vì gia sự bức bách, ta...” Bỗng nhiên chặn lại câu chuyện, buồn bã thờ dài, ánh mắt lo lắng ngưng trọng.

Lục Tùng thâm cảm thấy kỳ quái, đang đợi truy vấn.

Đột nhiên Đường Đa chen miệng nói: “Người thích Đông Dã sư tử à? Nhưng ta thấy Đông Dã sư tử không thích người thì phải!”

Lục Tùng sợ đào điên khùng khùng, vội vàng nói: “Tiểu huynh đệ tuổi còn nhỏ, sao hiểu được những chuyện này?”

Đường Tăng nói: “Ta hiểu mà! Hôm qua ta đã nói với Đông Dã sư tử, Đào đại ca là trượng phu của Thủy Tiên tử, nàng không có chút ghen tuông nào.

Đông Dã sư tử muốn thích người, sao lại không ghen?”

Lục Tùng ghen hòng trừng mắt, kinh hãi nói: “Thiên tài! Người ngay cả ghen tuông cũng biết?”

Đường Tăng đắc ý nói: “Ta chính là thiên tài! Đông Dã sư tử không thích Đào đại ca!”

Đào Yêu Yêu bị chạm phải chỗ đau, vẻ mặt làm ra vẻ nói:
“Bình rượu kia không nhắc lên được, cầm miệng cho ta!”

Đường Đa lắc lắc cái đầu nhỏ, hai miếng miệng như đánh tằm ván trúc, hướng về phía lỗ tai hần lẩm bầm: “Đông Dã sư tử không thích người, Đông Dã sư tử không thích người, Đông Dã sư tử không thích người...”

Đào Yêu Yêu thất khiếu bốc khói, không có cách nào đối phó với hần, ôm đầu tóc dựng lên chạy như bay.

Lục Tùng ôm lấy Đường Tăng đuổi theo sau.

Ba người cứ như vậy âm ỉ nháo nháo đi đường, chạng vạng đến huyện thành Nga Mi, tìm khách sạn cỏ cây nghỉ ngơi một đêm.

Ngày hôm sau thuê xe thay đi bộ, đào chết yếu hiềm Đường An ôn ào nhiều hơn, thà rằng đi bộ cũng không nguyện ý đi bộ cùng hần.

May mắn Lục Đại Hần có rất nhiều vàng bạc, lại thuê xe cho Đào Yêu cưỡi trên ngựa.

Hai chiếc xe lừa chạy như bay về phía nam ngày đêm, nơi kinh lịch quất thổ dương trần, gà bay chó chạy, xưa nay đệ tử Nga Hào hàng yêu không còn tư thế như vậy nữa.

Hai ngày sau đến Lam Châu.

Trong thành xe ngựa như mây, người đi đường vuốt vai, quán trà quán rượu đầy đường phi thường náo nhiệt.

Đường càng hưng phấn la to, sống chết phải xuống xe du ngoạn.

Lục Tùng khéo léo, đã đổi giọng gọi “Đường tiểu sư huynh”

Mắt thấy tiểu sư huynh rất có hứng thú, lập tức bỏ xe đi bộ, ôm hần đi dạo phố chợ, xem xiếc kỹ, mua linh thực, chẳng phải vui vẻ sao.

Thiếu niên Đào Yêu vốn tính tình hiếu động, thân ở nơi phồn hoa sao có thể yên tĩnh? Cũng tùy bọn họ chơi đùa khắp nơi?

Chẳng qua là luôn luôn lưu ý an toàn của Đường nhiều hơn, sợ hần có sơ xuất, khi trở về không cách nào giao phó với Tiểu Tuyết.

Đảo mắt đã qua buổi trưa.

Ba người dọc đường hỏi thăm một chút, đi đến trước khách sạn nổi tiếng nhất địa phương.

Ngẩng đầu chỉ thấy một tòa lầu các, gặp phải phố xá sầm uất, lưng dựa vào trường giang, cột ngọc Chu Lan không cần nói chuyện tỉ mỉ, chỉ riêng mấy chục cây hoa cúc dọc theo chân tường, liền ánh vàng rực rỡ hiển hiện hết vẻ phú lệ khí phái.

Lại nhìn bảng hiệu “Phượng Hoàng Đài” trước mái hiên, cây cột trái phải khắc đôi xứng câu đối, quá đa tình, bỗng dung vẽ bóng mới nhập mộng; trước cửa mở tiệc văn quân giải thôn, chưa từng hô rượu đã tiêu hồn “

Lục Tùng mặt mày hớn hở, luôn miệng nói: “Nơi này tốt, nơi này tốt, có vài phần tương tự với cảnh trí trong nhà ta.”

Vượt qua cánh cửa, sớm có tiểu nhị ân cần đón chào, một đường dẫn vào nhã tọa lầu hai.

Tiểu nhị cười tạ lỗi, nói bên ngoài đại sảnh bị Hoàng tri phủ bản thành bao trọn, thiết yến chiêu đãi vạn học đạo lý trong kinh thành tới đây.

Chỉ còn lại nhã gian trống không, xin hỏi khách quan có thể lấy được không?

Ngôn ngữ mặc dù khách khí, kỳ thật là chất vấn hai gã thiếu niên có tiền cơm hay không.

Lục Tùng không nói nhiều, từ trong bọc hành lý lấy ra mười lượng bạc, âm thanh “Leng keng” vang dội, thật sự có hiệu quả hóa ngu độ hiền, đình tai nhưc óc.

Tiểu nhị chạy đường nhặt lên bạc, như cười mây lui tới Trương La, đưa khăn lông, bánh ngọt, pha trà Phổ Nhĩ đãi khách, liên tục la hét đại sư phụ làm đồ ăn.

Đào Yêu Yêu thưởng thức trà cảnh, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, một con sông lớn đập vào mi mắt, cuộn cuộn lao thẳng về phía chân trời, quả có khí thế “Hạo nhiên nhét vào thiên địa”

Quay đầu nhìn vào ánh sao trong phòng, trong phần bích treo dày mặc đàn xanh, hai bên có viên dọc, viết “Thu Thủy Trường Thiên dựa vào ngưỡng cửa, Trầm Lân Phi Vũ cung

cấp cho khay ngọc, không khỏi cười thầm “Chỗ uống rượu ăn cơm, thiên vị phải phụ thuộc phong nhã lịch sự phong nhã.

Bên ngoài có bao nhiêu cảnh sắc thiên nhiên, ai còn muốn đọc những câu chữ thô tục này, chính là chế biến vô cùng mạnh mẽ rồi.” Lục Tùng ôm Đường Tăng trước cửa sổ nhiều hơn.

Nhìn về phía núi xanh ẩn ẩn, một hàng cò trắng theo gió lay động, Đường Lưu vỗ tay la lên: “Hải âu, hải âu!”

Lục Tùng theo tiếng phụ họa, cười nói: “Bạch Hải âu thật lớn! Tiểu sư huynh hảo nhãn lực!”

Đang lúc chơi đùa, cửa ra vào đi tới một hán tử trung niên, mặt ngựa mũi trâu, ăn mặc như người hầu, quát tháo âm ỉ bên trong, nếu quấy rầy tiệc rượu của các lão gia, lát nữa thưởng cho các người ba trăm văn.

Đào Yêu tìm kiếm, chim con ở đâu, quán rượu chơi đùa uy phong.” Đúng lúc bụng thức ăn lên, Lục Tùng hỗ trợ bố trí chén đĩa, Đường Đa cầm lấy thức ăn nhét vào miệng nhiều hơn.

Thấy hai người đều không lên tiếng, hán tử kia quay người rời đi.

Ánh mắt Đào Yêu Yêu nhìn theo bóng lưng hán tử, chỉ thấy trong đại sảnh đặt bảy tám bàn tiệc lớn, hai ba mươi vị khách hàng ngồi xuống, người nào cũng quần áo tươi sáng.

Chính giữa là hai vị quan gia, đều mặc áo choàng thêu hình tròn, chân đăng quan ngoa, khí độ ung dung trắng mập mập, chắc là “Hoàng tri phủ” và “Vạn học đạo” kia.

Phía đối diện tửu lâu sắp đặt đàn diễm, đám hí tử nhanh nhẹn múa tay áo, “Y y a a” đang hát náo nhiệt.

Đặt tiệc rượu vào trong đại đường, để tiện cho tân khách xem kịch.

Chỉ thấy vị Hoàng Tri phủ kia hí mắt, tay phe phẩy quạt xệp, khép nhịp trống nhẹ nhàng ngâm xướng khúc nhạc.

Vạn học đạo ở bên kể lại chuyện xảy ra, cảm khái nói: “Lần này huynh đệ vào Xuyên giám khảo, mới biết vị trí quý phái danh sĩ như mây.

Đáng tiếc phần lớn trường thi thất ý, để làm quan lộ mai một, công danh không có.

Ví dụ như Xuyên Đông có một tú nhân mới gọi là Đồng Trí, ngay cả thi bốn năm mươi lần cũng không trúng được.

Huynh đệ thương cô khổ, xem kỹ khảo quyển hơn mười lần, mới chậm rãi ngửi ra mùi vị trong đó, quả thật là đạo đức văn chương, chữ châu ngọc, liền đem Đồng Trí Trung Lục trở thành khôi thủ —— có thể thấy được thế gian hồ đồ khảo quan, không biết khuất phục bao nhiêu anh kiệt tuấn.”

Đào Yêu Yêu nghe thấy ba chữ “Đồng Trí” trong ba chữ, bỗng dừng nhớ tới lão luyện trong “Tuyệt Trần Hiên”, thâm cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm “Đồng lão tiên sinh rốt cuộc cũng thi trúng cử nhân rồi, không biết cao hứng thành cái dạng gì.

Hắn đánh côn ảnh hơn nửa đời người, ngày sau thăng quan phát tài, khẳng định cưới mười bảy mười tám phòng lão bà.

Lúc xuân đào không biết phòng động phòng không biết, còn niệm phóng đại đạo lý rời xa nữ sắc kia?”

Hắn suy nghĩ mơ hồ, quên mất thức ăn đầy bàn, hai người khác đã lặng lẽ cử động.

Lan Châu nổi danh là rượu hầm lâu năm, mỹ vị là giang đoàn cá.

Hai tay Đường Lưu thò vào bát chop lấy thịt cá, há mồm gặm gặm thịt vụn quay, làm cho nước canh ở trước ngực tràn trề đầm đìa.

Lại nhìn Lục Tùng đắc ý uống rượu, hắn cũng ghé miệng bầu hít mạnh hai ngụm, chỉ cay độc lè lưỡi trừng mắt nhìn.

Đứa bé này háo thắng thật mạnh, dùng “Ba lần phiên hoá đường thuật” thay đổi hai khối đường, để vào trong chén rượu ngâm, nâng chén lên cùng Lục rộng uống với nhau.

Đào Yêu Yêu cầm chén rượu trong tay, lắng nghe cuộc đàm luận trong đại đường.

Nghe Hoàng Tri phủ kia cười nói: “Ta và người vụ án mệt mỏi, trong tiệc rượu sao còn bàn về công vụ? Làm phạt ba chén.”

Chờ Vạn Học Đạo uống rượu phạt, Hoàng Tri phủ lại nói: “Vạn đại nhân yêu thích danh sĩ, trùng hợp gần đây huynh đệ có quen biết một vị diệu nhân.

Chẳng những văn chương nổi bật, còn có dung mạo Hằng Nga trong thán.

Tổ nghe nói đại nhân nhã lượng phóng khoáng, nếu không lĩnh ngộ phong vận của Thục Trung Tài Nữ, vậy thật đúng là “Vào Bảo Sơn mà tay không trở về”. Một lời nói, vạn học đạo tâm ngứa ngáy khó đoán, vội vàng gật đầu xưng thiện.

Hoàng Tri Phủ gọi người theo, thấp giọng phân phó vài câu, tùy tùng khom người mà đi.

Ước chừng đợi hai nén hương công phu, đầu bậc thang vòng vèo vèo, bóng dáng yếu diệu, đi vào một thiếu nữ hiên ngang.

Sinh ra đã là mặt hạnh mi nga, miệng anh đào nhỏ nhắn, bộ dáng quả nhiên rất thỏa đáng.

Người mặc váy dài màu xanh biếc, áo lụa vàng nhạt, giống như lá xanh nâng hoa tươi lên.

Hoàng Tri phủ chỉ vào nói: “Cô gái này tuổi trẻ khoảng hai tám, hoa thơm danh ca phú, kiêu dáng tinh thông, đặc biệt tự nghĩ ra “Tổ Lan Thi phái”, mới mẻ khác biệt, có thể là kỳ hoa của thơ đàn.

Tiểu Hồng, mau tới bái kiến Vạn Học Đạo.”

Tay áo đỏ kia vừa không dập đầu, cũng không vạn phúc, thần sắc như cười như không, chỉ gật gật đầu: “Vạn đại nhân, xin chào ngài.”

Đào Yêu Yêu thấy nàng cử chỉ đặc biệt khác thường, không mị quyền quý, trong lòng âm thầm nếm ít, nhớ kỹ trong Tống Từ có câu nói “Trên lầu cái gì mà tay áo đỏ, dựa vào lan can vô lực”, nay thấy người này phong thái yếu diệu, mặt mày quan tâm, mới biết cổ nhân nói không ngoa.

Hoàng Tri phủ dài mặt, cau mày nói: “Vạn đại nhân chính là bá chủ kinh thành văn đàn thái chiến, danh vọng lan tỏa thiên hạ.

Người tự xưng là ngưỡng mộ tài tử phong lưu, hôm nay đại tài tử ở ngay trước mặt, vì sao bắt kính như vậy?”

Hồng Tụ nói: “Thế nhân truy đuổi công lợi, chỉ có hư danh người nào cũng có.

Hồng Tụ một thân tình cốt, đầy tâm địa, chỉ nguyện phó thác cho chân tài tử thanh nhã thoát tục.”

Hoàng Tri phủ ẩn hiện vẻ giận dữ, đang muốn lớn tiếng trách cứ.

Nào ngờ Vạn Học đạo nhìn chăm chăm khuôn mặt hồng tay áo kiều diễm, dáng người thon thả, sớm đã tình dục bùng bùng, vội vàng khoát tay ý bảo không sao, cười nói: “Nghe khẩu khí của ngươi, cũng phải thử một chút học thức của ta.

Ngươi nói một chút, cái gì gọi là thanh nhã thoát tục? Nơi đây khắp nơi đều là danh gia mặc tích, ngươi xem món kia có thể xưng là thanh nhã?”

Hồng Tụ ngẩng nhìn chung quanh, ánh mắt đảo qua quyền trục treo trên vách tường, xì mũi coi thường, cười nói: “Trần từ lạm dụng cần gì phải nhắc đến? Thường ngôn nói ” đọc thuộc lòng ba trăm bài thơ Đường, không biết làm thơ cũng biết ngâm thơ”, lại chỉ có thể đành Vệt học miệng thôi.

Giống như mô phỏng theo thân thể trước đây của con người, bình thường mông lung vận, ngẫu thơ học đồng đều có thể làm, có gì lạ? Thử nghĩ từ xưa đến nay thi nhân, không ai không ra cơ hội, sáng lập tiêu chuẩn lãnh tụ văn phong đương thời, mới là tao nhã sĩ nổi bật không tụ tập làm.”

Vạn học đạo dựa vào tám cổ văn khởi nghiệp, đối với thi từ không có kiến giải chút nào, ngày thường kỹ nữ Yên Hoa chơi nhiều, vốn định ném thử một chút mỹ mạo tài nữ mới lạ, không ngờ dẫn đầu chịu một phen giáo huấn, một khuôn mặt béo phì có chút đỏ lên.

Hắn giả vờ lau mồ hôi, càng cảm thấy khí chất nàng này thanh cao, cùng nàng đồng giường không biết tư vị thế nào, cười nói: “Bỏn quan quanh năm bận việc công, những văn tự tiêu khiển kia rõ ràng đọc lướt qua phần phật.

Cô bé khinh thường sự sùng ái, ngược lại khiến ta có chút giật giật vạt áo.”

Hồng Tụ nói: “Làm phiền đại nhân phí thần? Hôm nay thịnh hội trước đường, tiểu nữ muốn hiến thi tác, ăn xin đánh giá

Vạn đại nhân phẩm cấp, nếu cao luận hợp ý, tay áo đỏ tự sẽ dẫn vi tri kỷ.”

Vạn Học Đạo nghe nói không cho hắn làm thơ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười hỏi: “Người trước tiên nói xem, vì sao bài thơ của người được gọi là “Tổ Lan phái? Có giảng pháp gì không?”

Hồng Tụ nói: “Tổ đạm thanh tâm, như lan điệp lục lệ nhã, tuyệt không dung lệ tục diễm, tên là “Tổ Lan”.”

Vạn học đạo vui vẻ, gật đầu nói: “Nói hay lắm! Nhanh đọc lên, niệm thật tốt bốn quan trọng thưởng.” Một đám thanh khách nhân cơ hội lấy lòng, đều là tài tử mỹ nhân thi văn truyền tình, thật là câu chuyện thiên cổ phong lưu giai thoại.

Trong sảnh mấy người đối đáp, đào cờ nghe được rõ ràng, nhưng cảm giác hồng tụ ngôn từ tinh ích, ý khâm phục, suy nghĩ “Vị cô nương này đàm luận bất phạm, rất có ngạo cốt, định là một vị phong trần kỳ nữ tử.

Bài thơ của cô, chắc cũng là bài hát vang vọng bằng dư âm.”
Lập tức nín hơi ngưng thần, nghiêng tai lắng nghe bài thơ tuyệt vời của tài nữ viết.

Hoàng Tri phủ ra hiệu động thủ, ý bảo im lặng.

Trong chốc lát chúng bồi khách dừng chén đĩa, ánh mắt đồng loạt nhìn sang.

Hồng Tụ dựng thẳng ngón tay hoa lan, êm tai nói: “Trước dâng lên một bài Tự Vịnh Thanh Phục, đây là mới vừa rồi ngồi xe đến, bánh xe đụng đồ quán rau ven đường, ổng tay áo đỏ xúc cảnh sinh tình mà chế tạo.

Mời vạn đại nhân chỉ giáo.”

Nói xong, nàng hắng giọng một cái, giống như oanh oanh thí, cao giọng nói:

củ cải!

Ba người một cân tiền.

Hạt cà tím!

Bốn tiền hai sợi.

Đại đầu tôi!

Hai phần bạc năm mươi khối còn phải tìm sáu đồng tiền.

Phu xe nói sai làm bậy liền làm hỏng bát rồi.

Không đáng giá gì.

Trong lúc đặc ục ịch

Ài... ai da!

Ta nói...

Các người đừng có cãi nhau, đừng có đánh nhau.

chậm trễ bản cô nương dự tiệc.

Hoàng tri phủ trách tội.

Các người đảm đương... à?

Đọc xong cả sảnh đường yên lặng, Vạn Học Đạo ngơ ngác há hốc mồm.

Đào Yêu Yêu vừa uống một ngụm rượu, không nhin được “Xoẹt” một tiếng, phun lên mặt Lục Tùng, đầu đầy mồ hôi.

Một mặt chà chà lễ cho hấn, một mặt âm thầm tự đại cười “Sinh Thiên tổ tông! Đây là bài thơ chó má gì, thuần túy bợ đỡ thờ dốt!”

Hoàng Tri phủ hí hóp mắt lắc đầu, như thưởng thức câu nói hay của Lý Đỗ Ôn Vi, giơ ngón tay cái lên, nói: “Vạn đại nhân, thế nào? Cô gái này tự nghĩ ra “Tổ Lan thi phái”, từng chữ leng keng, nói ra phán đoán trực tiếp, so với cổ văn Trần Hủ lúc trước thì khác xa một phen ngàn thơ.”

Chúng thanh khách thấy Hoàng tri phủ tán thưởng, lập tức âm vang đáp lại.

Có người nói: “Kể chuyện xưa không bằng sáng tạo mới.

Giai tác quả vốn nên độc địa tình điệu, sao có thể làm cổ nhân cách cơm tối?”

Lại có người giảng giải: “Bài thơ này trông rất đơn giản, nhưng thực tế là giấu giếm huyền cơ.

Chư vị cẩn thận thưởng thức —— vẻ đẹp trong thơ, mà người bán hàng rong bán thức ăn kia từ đầu đến cuối chưa từng lộ

diện, chỉ dựa vào lời nói của người bán hàng rong làm nền cho hình tượng của người bán hàng rong, chính là “Khúc kính thông u xử”, thâm đến mức Tư Không biểu thánh siêu ngoài tưởng tượng, đạt được tinh nghĩa của nó.”

Lại một người rung đùi đắc ý, nói: “Thơ vận này cực kỳ ưu mỹ, trong đó có hai, ba, ba, bốn, sáu, sáu con số đan xen có hạn, củ cải leng keng trên miệng, đặc biệt là “Hai lượng bạc năm mươi lượng còn phải tìm sáu đồng tiền” một câu, đọc tới hồi khí, khiến người ta hận không thể miễn quan trừ giầy, Cháp Vân Bản đập chân ca hát dọc theo đại giang.”

Tên còn lại không quá đồng ý, nói: “Tôn huynh nói rất tốt, nhưng bỏ sót các khớp quan trọng.

Trong thơ “Ào ào ào, ai u” tám chữ, người bán hàng rong hoa râm nổi giận đập nện, tình hình xa phu bị đánh đau kêu đau, tươi sống lệnh cho người đọc thân lâm kỳ cảnh.

Đây là tác dụng độc đáo của thi nhân, chúng ta sao có thể bỏ qua?”

Lại một người thở dài: “Theo ta thấy, toàn bộ thơ là giỏi nhất là chữ ” lữ” cuối cùng kia! Tựa trời đột ngột hạ xuống, họa long điểm mắt, chợt ngừng lại, vừa vận giống như sơn trọng thủy phục hồi thiên quang hiện ra.

Khuê Nghĩa vi diệu, ý chất ngân nga dài lâu, sách danh cổ kim ít có người sánh vai.

Giao Bằng, như thế thì có văn gì? Thật là tuyệt vời!” Dứt lời đứng dậy khoát tay, muốn nhảy ngay tại chỗ.

Trong khoảnh khắc tiếng nịnh hót như thủy triều.

Hồng Tụ mím môi cười yếu ớt, thản nhiên chịu sự ca ngợi của mọi người.

Đào Yêu thấy thế giật mình, thầm nghĩ “Từ trước đến nay kẻ vô sỉ, phần lớn là những lão hoạt đầu tinh thông thế gian.

Vị Hồng Tụ cô nương này tuổi còn trẻ, da mặt lại dày hơn tường thành, thật là kỳ lạ.”

Hồng Tụ bàn tán với mọi người hơi bình tĩnh lại, chậm rãi đi đến trước mặt Vạn Học Đạo, muốn chính miệng đại nhân phẩm đề.

Vạn Học đạo nhìn đôi môi đỏ hồng của nàng, bộ ngực phập phồng, chỉ cảm thấy tinh thần hoảng hốt cầm không được, khuôn mặt già nua đỏ bừng, hồi lâu cũng không nói được cái rắm gì.

Hoàng Tri phủ thấy tình thế hấn quần bách, phát tay áo đỏ lui về phía sau, vươn mình sát bên tai Vạn Học Đạo, nói nhỏ: “Nữ hài tử bướng bỉnh, lão huynh chớ để ý, chỉ coi như điều trợ hứng thôi.

Bồ Nhi này rất tươi non, ngay cả ta cũng chưa từng đụng tới.

Nếu như còn trung ý, ban đêm để nàng tương hợp có khỏe không?”

Một lời bưng tỉnh người trong mộng, Vạn Học Đạo liên tục gật đầu, cười nói: “Ý tốt của Hoàng đại nhân, huynh đệ làm sao khắc phục được?” Cử tửu chèn chén, lại cầm đĩa gấp thịt viên, chuẩn bị bỏ vào miệng?”

Đúng lúc này, kịch đài phía đối diện bỗng nhiên bay tới một vật, không sai không lệch đánh trúng cánh tay Vạn Học Đạo.

Hóa ra trong sân khấu đang diễn vở và chạy ban đêm——
Lâm Xung Tuyết Dạ chạy tới Lương Sơn đêm tuyết.

Võ Sinh biểu diễn cây trúc đá chân dùng sức quá mạnh, giày cười trượt lướt thẳng vào bàn tiệc rượu.

Vạn học đạo bị đánh ra xuất kỳ bất ý, tay phải run lên, viên thịt lại từ cổ áo lăn vào, mỡ ngáy dán lên cái bụng chui lung tung.

Học đạo đại nhân bắt cũng không được, gãi cũng không được, mặt tái xanh, trong mũi hừ hừ hai tiếng, ném đĩa về phía bàn, nặng nề.

Hoàng Tri phủ cũng giận dữ đầy mặt, vỗ bàn râu mép trừng mắt, hô quát gọi thủ lĩnh đoàn kịch trả lời.

Thiếu thời đoàn hài đầu dẫn tới, “Bịch thịch” quỳ xuống, dập đầu như giã tỏi, xin lỗi nói: “... Các tiểu nhân đáng chết, chỉ vì hôm nay chính giắc cáo mụ, mới khiến khách quen bên ngoài lâm thời “Khôi giắc”

Không nghĩ tới người này lại không kiểm điểm, va chạm với đại lão, quả thật không liên quan đến tiểu nhân a...”

Hoàng tri phủ là kẻ mê hoặc, biết rõ quy củ hành vi lê viên, quát: “Thằng nhãi đáng tát vào miệng! Trên sân khấu có ngọn cờ “Nam không hát đêm chạy, nữ bắt xương tư phàm”

Kịch này, hát, đọc, ngồi, đánh, cần bao nhiêu công phu! Danh giá cũng chưa chắc diễn tốt hơn.

Các người to gan lớn mật, lại dám tìm một kẻ ngoại lai cho đủ số!”

Giảng mục gật đầu đáp: “Khởi bẩm lão gia, người này tên là “Tần Ngũ”, là lãng tử nổi danh ba địa Vân Quý Xuyên.

Khúc khích hí kịch, khúc thơ ca không gì không tinh, đàn một tay tỳ bà tốt, lão sư phụ trong câu lan cũng không bằng hần.

Chủ Bằng ban đêm vốn là người hần hát quen, trước kia đã từng nhiều lần diễn, không muốn hôm nay thất thủ, quấy rầy hứng thú của lão gia.”

Vạn Học đạo nhìn ông tay áo đỏ chống má mà ngồi, tựa hồ nghe được có chút hứng thú, cân nhắc sao không nhân cơ hội hiển lộ nhã lượng ái tài của mình? Vì thế mệnh kịch ban dẫn “Tần Ngũ” tới gặp, nếu hần quả có tài nghệ, các lão gia tự nhiên không trách nhiệm.

Trong chốc lát Tần Ngũ lên lầu, vẫn mặc phục sức, cười hì hì đầy mùi rượu.

Hoàng Tri phủ nói: “Có thể thấy được là tên vô lại! Làm gì có chuyện uống say hát đùa?”

Tần Ngũ cười nói: “Lâm Xung Nhạc cầu toàn tính tình, nếu không uống rượu, nào có dũng khí tạo phản?”

Đào Yêu Yêu ở bên trong nghe xong lời này, trong lòng chấn động, thầm cảm thấy ngữ ý thâm trầm, mơ hồ có loại thể lương ghét thể tục thể lương.

Đoàn kịch sợ hần nói nhiều gây họa, vội nói: “Ngũ ca, người mau đàn một khúc đi.

Đám lão gia khấu ân nghĩa vàng, nếu người gảy tốt, thật sự có năng lực, vừa rồi sai lầm cũng không truy cứu.”

Tần Ngũ gật đầu nói: “Được, ta xương lên cây lệnh nhỏ góp vui.” Tiếp nhận tỳ bà tùy tùng đưa tới, ngồi lên ghế, bên cạnh

không coi ai ra gì gảy dây đàn đàn.

“Leng keng thùng”, thật là âm thanh ngọc châu đánh bàn, dẫn thương khắc biểu tượng lông vũ, tiếp tục hát:

Vu Sơn thương hải một mỗi.

Thính du chơi say rượu bên ngoài.

Trên đỉnh đầu Thanh Thiên có mặt.

Sao lại thấy Dã Hồ làm dáng?

Khó trách...

Khó trách...

Một đường khách xông xáo hiểu lầm yêu thích.

Còn chưa kịp hát xong, tay áo đỏ bỗng nhiên đứng lên, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Hoàng Tri Phủ nghe ra khúc từ xảo trá, châm chọc vào ống tay áo đỏ là ” Dã Hồ”, lúc này giận tím mặt, chỉ vào Tần Ngũ quát: “Mau bắt con súc sinh cuồng vọng vô lễ lại!” Thuộc hạ túm túm lại với đám người bên trái.

Tần Ngũ kia ném tỳ bà, cười hì hì, như cá chạch bơi mỡ, chỉ chui vào trong đám người, tìm kiếm giày giầy, trong miệng còn la loạn: “Giày thôi của ta đâu? giày thôi của ta đâu?”

Đào Yêu Yêu nghe khúc Tỳ Bà, cảm thấy thoải mái, vỗ bàn nói: “Có ý tứ! ngụ ý trong khúc nhạc thô tục, đây mới là tác phẩm kỳ diệu xúc cảnh mà phát ra!”

Lục Đại Phương đối diện uống đến mơ mơ màng màng, làm bầm nói: “Hiện hiện, hiện đệ, ngươi chỉ lo tóc, ngắn người, uống phí bàn đầy rượu ngon thức ăn ngon.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ngươi không nhìn thấy, tài nữ gặp phải cao sĩ chân chính hàng phục yêu tà, đặc sắc vô cùng!”

Hắn nói chính là phân chia “Chính tà” về thi từ văn lý.

Không ngờ Đường Đa cũng uống say, nghe thấy bốn chữ “Hàng phục yêu tà”, loạng choạng đứng dậy, ngẩng khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên, kêu lên: “Ta nhất định sẽ đối phó yêu quái! Bản lĩnh của ta rất lớn! Không... Không tin các ngươi nghe, nghe đây... Bà cao gầy, Bà Già Phạm, Ba Chu Chu gật đầu,

Già Ba lâu bà kia! Bà Già Phạm, Đào Ngột đa dạng, Nam Vô Tinh Đô Đế!”

Tiếng trẻ con rõ to vang vọng tửu lâu, Đường Đa Niệm chính là Ma Ha Hàng Ma chú.

Mọi người trong đại đường ngạc nhiên, đồng loạt quay đầu nhìn về phía nhà gian.

Đột nhiên Hồng Tụ lớn tiếng hét chói tai, bịt tai lại rồi bỏ chạy.

Vạn Học đạo chỉ nghĩ nàng bị nhục nhã hất lên, vội vàng đưa tay nắm lấy mép váy, chợt cảm thấy lòng bàn tay lông xù, nhìn chăm chú thì đó là một cái đuôi lớn màu trắng! Thân hình ống tay áo đỏ cấp tốc thu nhỏ lại, trang sức đầu quần áo bỗng nhiên rơi xuống đất.

Mỹ nữ đảo mắt biến mất, trong đông Lăng La có một con vật nhỏ nằm sấp, giống như mèo nhà, toàn thân trắng như tuyết, con mắt đỏ hồng tựa như hạt san hô tử.

Lục Tùng trợn mắt say, lâm bảm nói: “Quái quá! Nữ nhân sao lại biến thành bốn cái chân rồi? Xem ra ta thật sự uống nhiều rồi.”

Vạn học đạo đột nhiên thức tỉnh, kinh hãi nhảy lùi về phía sau, cất tiếng kêu sợ hãi: “Ai nha! Yêu tinh! Hồ ly tinh!”

Trong lúc nhất thời trong đường đại loạn.

Thanh khách, thân sĩ, tửu đồ hoảng sợ vạn trạng, nhao nhao đoạt đường bỏ chạy.

Hoàng Tri phủ sợ tới mức tè ra quần, ôm eo Vạn Học đạo kêu thẳng lên: “Cứu mạng!”

Hai vị quan gia thất bại ngã sấp xuống, dán vào bản lầu lẩn qua lẩn lại.

Đám tùy tùng ba chân bốn cẳng đỡ lão gia, mồm năm miệng mười hô hào binh sĩ dưới đáy lầu đi vào.

Quần tình khủng hoảng, tràng diện không khống chế được, ai còn quan tâm đến Tàn Ngũ đang “Cuồng vọng vô lễ”? Con hồ ly trắng kia hét lên “Xèo xèo”, nhảy trái nhảy phải như thiểm điện.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy Hồng Tụ hóa thân thành bạch hồ, cũng bị dọa đến sững sờ, chợt nghe tiếng bước chân “keng keng keng”, hơn mười binh sĩ chen chúc lên lầu.

Hắn nhìn tình thế không tốt, vội nói: “Lục huynh, chúng ta đi mau.” Vừa mới đứng lên, hành lý trong thất lưng chấn động, pháp bảo Toan Nghê “Tử Ngọ Tỏa Hồn Hạp” bay lên ngang trời, từ bên trong bắn ra một đạo bạch quang, huyền hoặc như mặt trời, chiếu vào ánh mắt mọi người trong nội đường bốc lên kim tinh.

Hồ ly kia trùng hợp nhảy lên giữa không trung, thân ảnh bị vàng sáng bao phủ, chợt tiêu tán vô tung, bạch quang vẫn như cũ lúi vào trong Tử Ngọ Tỏa Hồn Hạp.

Toàn bộ quá trình nhanh như điện chớp, mọi người đều không thấy rõ ràng.

Binh Đinh tìm tòi trong bốn phía Hồ Yêu, nhưng mà ngoại trừ đồng quần áo kia, làm sao tìm được nửa sợi lông? Đào Yêu nhặt lên Tỏa Hồn Hạp rơi xuống đất, chợt thấy trọng lượng hơn rất nhiều, âm thầm suy nghĩ “Tiểu Tuyết nói Thanh Phong Kiếm là “Linh tùy ý động”, chẳng lẽ vừa rồi ta hơi nhúc nhích, thần kiếm tự mình thu yêu tinh?”

Giờ phút này Đường Đa đã ngậm miệng, nằm sấp bên bàn ngủ say.

Đào Yêu Yêu ôm chặt lấy hắn ta, một tay đỡ Lục Tùng lên, kéo cả người xuống tử lầu.

Chỉ thấy trong đường cái người người nhón nháo, dân chúng xem náo nhiệt tầng ba, tầng ngoài ba tầng, chắn kín cửa lớn tử lầu.

Đào Yêu chết yếu chen chúc ra bên ngoài, tuy là thời tiết thu mát, nhưng cũng chen chúc đến mức người đầy mồ hôi.

Phí hết khí lực rút cuộc đi tới chỗ yên tĩnh, tìm một gian khách sạn nhỏ ở lại, vào phòng Lục rộng rãi ngã xuống giường liền ngáy, Đường nhiều chuyện khóe miệng chảy nước miếng.

Đào Yêu Yêu lau mặt thay hắn, cởi quần áo xong xuôi chẵn mền.

dàn xếp tốt cho hai người, đào chét non nghỉ ngơi một lát, chỉ cảm thấy toàn thân mồ hôi đầm đìa, dính dính khô nóng khó chịu, liền hướng chủ quán xin hai thùng nước nóng tắm rửa.

Lúc trước Xuyên Nam dân tục, nhà xí kiêm làm nhà tắm, đào mên không chịu nổi mùi hôi thối, mang theo thùng nước ra cửa sau khách sạn, tìm đến chỗ sâu cỏ vắng vẻ.

Nhìn hai bên không người, duỗi tay ra cởi đai lưng, vuốt Tử Ngọ Tỏa Hồn Hạp kia, suy nghĩ xem “Thứ đồ chơi này có giá bộ yêu quái không? Ừm, đừng mở ra lung tung nhìn, thật sự thả quái vật ra, cái mạng nhỏ của ta khó bảo toàn.”

Hắn cẩn thận đặt cái hộp ở trên phiến đá, cởi quần áo, cầm lấy khăn tắm đưa vào thùng nước, bỗng nhiên sau lưng có người thở dài: “Thiên Hàn khí lạnh, sao có thể tắm rửa trong gió? Công tử coi chừng bị lạnh.”

Đào Yêu Yêu bỗng nhiên xoay người lại, chỉ thấy trước mặt có một thiếu nữ đang quỳ, cả người trần trụi, chính là hồng tay áo hiến thơ của tử lâu.

9

Lần thứ tám, rút hết Duyên Hoa kể ra từ đáy lòng.

Đào Yêu Yêu ngẩn người, hồn vía lên mây, miệng kêu to “Oa oa”, hai tay che lấy vị trí yếu hại giữa chân, hai đầu gối mềm nhũn quỳ rạp xuống.

Hồng Tụ cúi đầu, lắc đầu thở dài: “Tông năm còn chưa tới, công tử không cần hành đại lễ? Tiểu nữ tử cũng không đè ép tiền tuổi cho ngươi.”

Đào Yêu Yêu cuộn tròn người, mắt trợn lên, lắp bắp nói: “Ngươi, ngươi, ngươi...”

Hồng Tụ nói: “Ta bị pháp bảo của công tử thu lấy tinh hồn, hiện nay thần thông mất hết, chỉ có thân thể không khác gì nữ tử phàm giới.”

Đào Yêu Yêu ngẩng đầu nhìn lên phiến đá, “Tử Ngộ Tỏa Hồn Hạp” vẫn tốt đang đặt trên đó.

Lại nhìn Hồng Tụ khí sắc tiên Nghiên, da thịt nhuận phơn phớt, rõ ràng là một nữ hài tử hoạt thoát.

Ý sợ hãi của hắn hơi giảm, kinh hồn hơi định, hỏi: “Ngươi, áo quần của ngươi đâu?”

Hồng Tụ nói: “Thất lạc trong tửu lâu rồi.

Hồn phách của ta bị vây khốn trong cái hộp kia, từ nay về sau làm bạn bên cạnh công tử, không thể rời xa ba trượng, làm sao đi tìm quần áo mặc đây?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ồ, ngươi, ngươi làm bạn với ta...”

Hồng Tụ nói: “Làm bạn với vua, tư tâm sở nguyện.

Nếu ông trời an bài hai duyên phận của chúng ta, thiếp thân tự nhiên tùy tùng.”

Đào Yêu Yêu nghe nàng càng nói càng nóng, lại tự xưng “Thiếp thân” rồi, vội nói: “Này, ngươi đừng tự đa tình mà, ai có duyên với ngươi chứ? Ai đồng ý để ngươi làm bạn?”

Hồng Tụ thản nhiên mỉm cười, ôn nhu nói: “Công tử cần gì phải chối từ, Thường Ngôn nói “Ngày lâu sinh tình”, cuộc sống ở sau này sẽ dài lắm.

uyên ương hai ngủ hai đêm, mùi vị trong đó ai không thích nhắm nháp? Hiện tại, để tiện thiếp lấy thân làm lụa, thay thế lau đi hạt bụi đầy người công tử...” tiếng nói càng lúc càng dịu dàng, đứng dậy chậm rãi đi tới.

Thân thể thiếu nữ trước mắt lộ ra, Ngọc Phong khẽ run mà eo mềm mại, làm cho người không khỏi muốn ôm lấy cổ vũ.

Đôi mắt cảnh này, lão Thành quân tử cũng khó tránh khỏi động tình, huống chi thiếu niên phong nhã hào hoa? Trong đan điền điên cuồng nóng lên, tình cảm khó có thể kìm nén, ngây ngô chậm rãi đứng lên...

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một trận gió lạnh thổi qua, Đào Yêu phát sinh hàn chiến, trong đầu hiện lên nụ cười của Tiểu Tuyết, lập tức quanh thân toát mồ hôi, âm thầm mắng ” Đào Yêu Yêu! Người cái tên ba lòng hai ý này, không nhìn thấy nữ nhân muốn cởi quần áo sao? Loại chuyện này, cùng chó hoang có khác gì nhau? Còn tự xưng là chân tình đối với Tiểu Tuyết, quả thực điếm đấm không biết xấu hổ!” Lại nghĩ đến đôi phương cũng không phải là nhân loại, chính là hồ ly biến, trong nháy mắt tràn đầy dự niệm hóa thành hư ảo.

Hắn lui về phía sau mấy bước, trợn mắt như điện, lớn tiếng quát: “Hồ ly tinh! Đứng lại cho ta!”

Hồng Tụ sợ hết hồn, nói: “Sao... làm sao?”

Đào Yêu Yêu cười lạnh nói: “Người cho rằng ta là Vạn Học đạo, dân côn như Hoàng tri phủ sao? Hừ, yêu nữ hồ mị, dụ dỗ bao nhiêu nam nhân! Ta họ Đào sao có thể cùng dòng với người hợp tác?”

Hồng Tụ chu cái miệng nhỏ nhắn, rụt rè lui về chỗ cũ, nói thầm: “Người ta thật lòng dối đãi, người lại ác ngôn thêm vào.

Xem ra ta trêu đùa những người làm quan kia, kỳ thật đó là trêu đùa bọn họ đấy! Từ khi Hồng Tụ tu thành hình người tới nay, kết giao vô số danh sĩ và đại quan, bình thường vui đùa ẩm ỹ, trò chơi hồng trần, nhưng chưa bao giờ khiến người ta

chạm đến thân thể, đến nay vẫn là chỗ bằng thanh ngọc khiết hồ ly.

Thế gian liệt nữ đông đảo, thử hỏi ai có thể tình trường thủ tiết như ta?”

Đào Yêu Yêu nghe nàng nói lời nói thanh chính, mơ hồ có loại ngạo khí “rời ra bùn mà không hôi”, chán ghét tiêu hơn phân nửa.

Đội nghe được từ “Khuê Hồ” một lời, nhìn không được “Phụt phụt” bật cười, nói: “Nói hươu nói vượn, xử hồ gì? Từ trước đến nay chỉ có pháp môn “Niệm nữ” giảng.

Theo như người bịa chuyện, ta chính là ” tân nam” rồi sao?”

Hồng Tụ cũng mỉm cười nói: “Văn vận hậu thế hưng thịnh, chưa chắc sẽ không làm ra từ này.” Nói xong lại bước thêm nửa bước về phía trước.

Đào Yêu Yêu vội vàng xua tay, nói: “Chậm đã! Người, người cứ đứng đó, hai ta giữ khoảng cách, ta còn có mấy câu muốn hỏi... Đúng rồi, người ngồi xuống, hai tay ôm lấy cánh tay, đúng rồi, che khuất trước ngực, tuyệt đối không được lộ xôn...”

Hồng Tụ thuận theo làm như ý, Toan Nghê mười phần không được tự nhiên, nói: “Án quang như vậy ngồi chồm hổm, tư thế như ” vượt tiện”, thật sự là khó coi nha! ” Đào chết yếu không đề ý tới nàng, nhặt lên quần áo hướng trên người mặc vào.

Tay áo đỏ lại nói: “Công tử, cũng cho ta hai kiện tránh lạnh đi!” Đào Yêu vừa muốn đáp ứng, chợt nhớ tới kinh lịch trong rừng trúc Lao Phong, có thể nào lần thứ hai chịu thiệt thòi như vậy? Lập tức lắc mạnh đầu, động tác tay chân nhanh hơn một chút.

Tu sĩ mặc quần áo xong, Đào Yêu thở phào một hơi, xoay người đối mặt với hồng tay áo, hỏi: “Người tuy là yêu, ta thấy cũng có vài phần linh tính, vì sao làm cái loại rắm chó không kêu kia?”

Hồng Tụ nói: “Chó má gì vậy?”

Đào Yêu ngón tay cái đè mũi xuống, làm ra tư thế ” thúi quá”, nói: “Tên “Tổ Lan Thi Phái” kia của người! Ý tao hai không,

vận luật hoàn toàn không có, chẳng lẽ không phải là rắc chớ?”

Hồng Tụ không tức giận chút nào, cười nói: “Công tử phê bình đúng là chấp nhận, “Tổ Lan thi” quả thật trăm lần không thể nhận, chỉ là nói nhảm vô vị.”

Đào Yêu Yêu hết sức kỳ lạ, hỏi: “Nếu đã biết nhảm chán, sao còn muốn khoe khoang? Đào Yêu hay sao?”

Hồng Tụ thở dài, êm tai giảng thuật: “Việc này nói ra rất dài dòng, ta vốn là một tiểu bạch hồ trong Bắc Khuyết sơn, vốn là một con tiểu bạch hồ.

Bởi vì hâm mộ văn minh lễ hóa của nhân thế, lập chí tu luyện thành người.

Trải qua thiên tân vạn khổ tu hành, rốt cuộc thoát thai hoá cốt luyện thành bộ huyết nhục xác thân này.

Thế nhưng hồn phách vẫn mang theo yêu khí, gặp phải chú ngữ hoặc pháp bảo của Trấn Tà sẽ lộ nguyên hình.

Ài, ta du lịch Thiên Nhai, khổ cầu tu phương pháp thành chân nhân, cũng từng thỉnh giáo Thâm Sơn lão quái, đã từng bái phỏng Vực Ngoại Ma Đầu, bốn ba nhiều năm vẫn không có kết quả gì.

Ngày nào đó đi ngang qua một hương thôn, nghe thấy đám trẻ con đọc sách trong trường tư thực, câu đầu là chí lý đối nhân xử thế.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc đọc sách của bọn họ, ta chợt có sở ngộ: Thì ra làm người phải hiểu trước lý lẽ, mà mình lý phải đọc sách!”

Đào Yêu Yêu gật gật đầu, trầm nghĩ “Ngay cả yêu quái cũng trăm phương ngàn kế muốn làm người.

Mà phụ tử Chu gia, Hoàng Tri phủ “đại nhân vật” như vậy, lại thà rằng làm quần áo cầm thú...

Ai, hai sương đối chiếu người không bằng yêu, hổ thẹn, hổ thẹn.”

Hồng Tụ nói: “Ta tự cho là lĩnh ngộ chính đạo “Người trưởng thành”, vì vậy đọc khắp Kinh Tử Tập, con thứ trăm nhà.

Những thánh hiền kia đọc lên kinh điển buồn tẻ, binh pháp chiến sách ta không dùng được, ta cũng không làm tám cổ văn cầu công danh, bởi vậy dần dần yêu thích Đường Thi Tổng từ Thanh Tuấn hện.

Đọc nhiều học chữ, tự giác có chút thành tựu, sau đó bãi phỏng danh nhân khấn cầu chỉ điểm, lại thường bị giễu cợt là “Trần Hủ quá khứ”

Thi quyển mỗi lần bị ném ra cửa, danh sĩ đều khinh thường gặp mặt ta! Ba lần gặp phải hai lần như vậy, ta buồn bực! Dứt khoát viết linh tinh một chút đưa đi, vốn trông cậy vào những danh gia kia tức giận, nào ngờ lại bị coi là “Ích Vi, bài mới” của Thi đàn, mời đến tham gia Thi hội ở Giang Nam.

Ôi chao, đám sĩ tử trong hội thi kia danh túc, nhìn thấy xương cốt trên mặt ta đều mềm nhũn rồi.

Vô luận ta viết cái gì, bọn họ đều nói “Tốt tốt tốt, tuyệt diệu “

Kỳ thật ta cũng hiểu được mà, bọn họ muốn mượn thơ văn để lấy lòng ta mà thôi, bọn họ muốn mượn thi văn để lấy lòng ta mà thôi.

Hì hì, ta dứt khoát nói “Mỗi lần càng xuống”, làm thơ từ càng ngày càng nhạt nhẽo nhằm chán, thắng được ca ngợi ngược lại càng ngày càng nhiều.

Chưa tới nửa năm, ta đã danh chấn Thi Đàn, “Tổ Lan Thi Phái” nghiêm nhiên trở thành môn học vấn cao thâm.”

Đào Yêu Yêu gật gật đầu, trầm ngâm nói: “Thì ra là thế.”

Lúc người gặp mặt người khác, luôn lấy thi tác thỉnh cầu đánh giá.

Dần dà, Tổ Lan Thi lại biến thành đom đóm so sánh nhân phẩm!”

Hồng Tụ cười nói: “Đúng vậy! Nếu vạn học đạo trực tiếp chỉ trích “Tổ Lan Thi” là chó má, ta ngược lại sẽ cho hắn là tri kỷ.

Đáng tiếc nhìn thấy bộ dạng thèm ăn kia của hắn, cũng là tên ngu xuẩn hư ngôn háo sắc.

Ai, gặp được công tử trước kia, ta thường tự mình phạm nghi: Chẳng lẽ đạo làm người nên dối trá, nhất định phải mặt dày

nói dối, mới có thể trở thành người trên người sao?”

Đào Yêu không phản bác được, cúi đầu suy tư một lát, đi tới cầm lấy “Tử Ngộ Tỏa Hồn Hạp”, lặn qua lộn lại tìm tòi, lẩm bẩm nói: “Thứ này dùng như thế nào? Làm sao mở ra đây? Tiểu Tuyết chỉ bảo ta thu yêu, quên nói cho ta biết thả yêu như thế nào.”

Hồng Tụ hơi biến sắc, hỏi: “Công tử, ngươi nói cái gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta nói này, sao có thể sinh ra yêu hồn trong hộp, ngươi có cách nào không?”

Thần sắc Hồng Tụ mê mang, tựa hồ không thể tin vào tai của mình, ân cần đáp: “Chân ngôn khắc sâu trên áp yêu hồn ở đáy hộp:

Nếu không đọc chú ngữ, có thể dùng vật đen che đây mình vẫn, pháp bảo linh quang tiêu ảm, giam cầm hồn phách tự có thể giải trừ.”

Đào Yêu Yêu nghe vậy nhìn trái nhìn phải, mắt thấy trong bụi cỏ bùn lầy đen nhánh, đưa tay nắm lên một cái, liền bôi xuống đáy hộp ngọc.

Hồng Tụ kêu lên: “Chậm đã!”

Đào Yêu Yêu tay trái nâng hộp, tay phải nắm bùn đất, quay đầu nói: “A, làm sao vậy, chẳng lẽ ngươi nguyện ý nhốt nó bên trong?”

Hồng Tụ nói: “Công tử mặc phục sức Nga Khuyết phái, mang theo pháp bảo Nga Phản phái, tất là đệ tử Nga Phản phái.

Ngao Huyền Môn coi yêu tà là tử địch, nếu môn đồ tự mình thả yêu quái đi, ngươi biết là hậu quả gì không?”

Đào Yêu Yêu cười hỏi: “Hậu quả gì cơ, chẳng lẽ lại chia năm người bọn ta thành 5 người?”

Hồng Tụ nói: “Ngao Giáng phái chính là lãnh tụ chính đạo, tuyệt không cho phép đệ tử phóng thích yêu loại.

Nếu tra rõ người nào đó có quan hệ cá nhân với yêu ma, lập tức lấy phản đồ luận xử.

Môn quy này cả thiên hạ đều biết, là lấy yêu quái bị đệ tử Ngao Thiên bắt giữ, tuyệt không lần nữa xin tha.

Công tử là người gần nhập môn nhất sao? Không biết lợi hại trong đó là gì?

Đừng nhất thời xúc động, vì tiểu hồ ly chiêu đại họa ngập trời.”

Đào Yêu Yêu hơi chần chờ, trầm ngâm nói: “Người có thể nói như vậy, đủ thấy bản tính thuần lương.

Thật ra người cũng không xấu, chỉ vì thể phong xâm nhiễm mà làm đường lạc lối.

Sau này đừng nói dối, cũng đừng nghe lời nói dối, thành thành thành thật thật làm một cô nương tri thư thức lý, tất có tài hoa chân thành quân tử thích người.

Về phần môn quy Nga Khuyết phái sao... Hắc hắc, ta nhớ được bên ngoài tự nhiên treo bảng hiệu “Đạo pháp tự nhiên”

Nghĩ đến trong thiên địa hạo khí trường tồn, vạn vật thanh trọc tự phân định.

Người tu đạo sao có thể cố chấp thành kiến, mạnh mẽ chia giống loài thành “Chính tà” chứ? Nói tóm lại, nói tóm lại, hôm nay ta nhất định phải thả người ra.

Những quy củ trái với thiên lý kia, ta cũng lười để ý tới!”

Hồng Tụ nghe xong lời này, trong mắt rung rung nước mắt, quỳ xuống dập đầu, miệng nói: “Đại ân của công tử, Hồng Tụ Phấn khó báo!”

Đào Yêu Yêu quan sát cái hộp, phát hiện bên đáy hộp xác thực có triện văn, lúc này dùng bùn bôi lên, đem đáy hộp hoàn toàn bị bôi đen, một làn khói trắng từ trong khe hở lộ ra, đảo mắt biến mất.

Chỉ nghe “Nha” một tiếng thở nhẹ, lại nhìn tay áo đỏ biến mất, mặt đất nằm sấp một con hồ ly màu trắng, chân trước dựng lên liên tục gật đầu, tựa hồ ý tứ dập đầu cảm ơn.

Đào Yêu phát phát tay, nói: “Được rồi, đi đi, thật là tự trân trọng!” Đưa mắt nhìn bạch hồ chạy xa, hắn vẫn đứng tại chỗ xuất thần, thầm nghĩ “Nhân thể trong mắt một con hồ ly, không ngờ lại hoang đường như vậy.

Là nàng tận lực giấu cợt thể nhân, hay là thể nhân vốn xấu xí ác độc? Ai, ta bảo nàng đừng nói dối, mà bản thân ta sao không nói dối? Đại đạo giảng nhạc đình đương, kỳ thật làm người thể nào, chính ta cũng không hiểu rõ... “

Trăm tư hồi lâu, trong lòng thất vọng như mất mát.

Nhưng hẩn tính tình đạt quan, bỏ qua ý niệm ném đi phiền não trong đầu, ngược lại suy nghĩ “Ta từng vô tình nhìn thấy thân thể Tiểu Tuyết, hôm nay cũng bị hồ yêu nhìn thấy mộng trần, chính là Thiên Đạo tuần hoàn, báo ứng khó chịu.

Không biết cái mộng của ta nhìn qua như thế nào? Ồ, thật sự, thể gian trí giả đông đảo, mỗi người tự xưng kiến thức uyên bác, nhưng tận mắt nhìn thấy mộng mình, chỉ sợ không có mấy cái...”

Nghĩ đến chỗ buồn cười, không khỏi ôm bụng cười to, lắm lắm: “Dù chưa thân gặp, nhưng bổn thiếu gia ngọc thụ lâm phong, cái mộng nhất định là đẹp như trăng thu, người nhìn thấy người yêu...”

Bỗng nhiên phía sau có người phụ họa, đáp: “Môn hậu công tử vừa khô vừa gầy, thật sự rất khó coi nha.”

Đào Yêu Yêu đột nhiên kinh hãi, quay lại nhìn, ống tay áo đỏ xinh xắn động lòng người đứng ở trước mặt, trên người mặc một bộ áo ngắn vải thô, eo buộc váy, chân đi giày gai, không biết từ đâu trộm được quần áo của thôn phụ mặc.

Chỉ thấy mỹ nhân như lan, vẻ kiêu diễm vẫn còn, càng tăng thêm vài phần thanh thuần ý vị.

Đào Yêu Yêu chưa hiểu chuyện gì xảy ra, hỏi: “Ngươi... Ngươi lại về làm gì?”

Hồng Tụ nói: “Công tử còn chưa ban thưởng bảo bối cho công tử.

Ngày sau cảm niệm ân tình, ta ngay cả ân nhân là ai cũng không biết, chẳng lẽ đại bất kính?”

Đào Yêu bắt đặc dĩ, đành phải nói: “Ta tên Đào Yêu chết non, con mẹ nó của ” Đào Chi Yêu” không phải yêu quái...”

Nhớ kỹ chưa? Được rồi, ngươi nhanh đi thôi.”

Sao lại không nghe lời, vừa nghe Đào Yêu báo ra tính danh, lập tức nhú mày lắc đầu, cảm thán nói: “Ai nha, cái tên thật khó nghe, nam không ra nam nữ không ra nữ, còn không bằng chữ “Yêu” của yêu quái! Cái mông xấu xí thêm quái, thiên tai nhân họa đều tề, công tử người thật là đáng thương!”

Đào Yêu Yêu tức đến nghiến răng, nói: “Này! Nói có đủ không? Tên của ta thế nào, có gì liên quan với người?”

Hồng Tụ thấy hấn nổi giận, ủy khuất cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Là người bảo ta làm một cô nương thật thà, không nói dối nha.

Chỉ lúc này nói là thật, trong lòng ta nghĩ thế nào, trong miệng liền nói thế ấy.”

Đào Yêu Yêu dờ khóc dờ cười, gãi gãi cái ót, nói: “Quả thật không thể trách người được.

Khụ, đạo lý là đạo lý, hành xử trên thực tế không cần cứng nhắc như vậy.

Nói thật có lúc sẽ rất đả thương người, vậy tốt nhất đừng nói thẳng; trong một số tình huống, nói láo có thể an ủi người khác, cũng không có gì đáng trách.

Dù sao cũng là thật hay giả, tốt và xấu, chỉ còn một lòng, lấy quyết định người có thiện ý đối đãi người khác hay không.”

Hồng Tụ cười tươi như hoa, vỗ tay nói: “Nguyên lai làm việc nhiều người chú ý đến như vậy! Công tử, sau này ta đi theo người, người dạy ta làm người tốt như thế nào đi.”

Đào Yêu Yêu vội vàng xua tay, nói: “Tuyệt đối không thể! Người là hồ ly tinh, ta là đệ tử Ngao Bính, thân phận khác biệt.

Lại thêm ta là nam, người là mẹ... Nữ, vô thân vô thân bạn cùng nữ, tính là chuyện gì vậy?”

Hồng Tụ nói: “Hừ, nam nhân không thể có nữ nhi sao? Người làm công tử gia, ta làm tiểu nha hoàn là được rồi!” Không khỏi phân trần, quỳ gối quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Chủ nhân tại thượng, xin nhận tỳ tử một lạy!”

Đào Yêu Yêu quay đầu bỏ chạy, cất bước về hướng khách sạn, lẩm bẩm trong miệng: “Ta sinh ra thân phận thấp kém, nào

từng là công tử gia gì? Ta nói rõ ràng rồi, sau này ngươi từ từ lĩnh hội đi, từ từ hiểu cho rõ.

Duyên đến tận đây, hai chúng ta bèo nước gặp nhau, tốt nhất là sau này không có kỳ vọng...” Lời còn chưa dứt, trên đầu đụng phải một thân thể mềm mại, gương mặt lại thấy ống tay áo màu đỏ đứng trước mặt, trong tay cầm theo thùng nước, nói: “Chủ nhân, người đã quên thứ gì rồi.”

Đào Yêu Yêu quát to một tiếng, xoay người phát chân chạy như điên, nhưng bất luận chạy về hướng nào, trong mười bước tất nhiên gặp mặt ống tay áo đỏ.

Cũng không thấy nàng cất bước đi, thân ảnh bỗng nhiên hiện ra, phảng phất từ lòng đất chui ra.

Đào Yêu Yêu xoay chuyển liên tục, trước mắt hình như có trăm ngàn ống tay áo đỏ, bỗng dưng nhắm mắt dừng bước, giọng lên “Tử Ngộ Tỏa Hồn Hạp”, quát lên: “Mau thu hồi yêu pháp! Ngươi còn dây dưa nữa, ta trở mặt rồi!”

Hồng Tụ không hề sợ hãi, rải thùng nước ra, đoạn chính quỳ xuống, nghiêm mặt nói: “Hoàng Thiên Thổ, Đông Quân có thể giám, từ nay về sau, Hồng Tụ ta sẽ chết đi theo chủ nhân đào non, hầu hạ hần, thuận theo hần, toàn bộ thể xác và tinh thần giao phó cho hần.

Bất luận chủ nhân xử trí ta như thế nào, tuyệt không nửa phần oán hận! Nếu làm trái lời thề này, thiên địa cùng tru, sau khi chết vào mười tám tầng địa ngục vĩnh viễn không siêu sinh!”

Đào Yêu há miệng hít một hơi, nói: “Ồ! Ngươi, ngươi, thật tàn nhẫn...”

Hồng Tụ nói: “Chủ nhân không tin? Được, vậy giờ phút này ta liền giao thân thể cho ngươi, lấy minh tâm tích, sau này áo đỏ sẽ là người của ngươi!” Nói xong áo rộng cởi áo ra, chợt nghĩ đến đã là nha hoàn của hần, mình sao có thể tự tiện chủ trương? Vội vàng ngửa đầu nhìn lên trời, ân cần nói: “Dẫn hoang vu không có hứng thú chứ? Nếu không trở về phòng, ta cởi quần áo Thiên Ma Vũ giúp ngươi trợ hưng?”

Chủ nhân, ngài cảm thấy thế nào?”

Mặt Đào Yêu không biểu cảm, dờ dẫm nói: “Ta rất muốn đánh ngươi.”

Khuôn mặt xinh đẹp của ông tay áo đỏ rực, “Vù vù” nhẹ thổi, giang cánh tay ôm lấy eo đào, ôn nhu nói: “Thật xấu! Nguyên lai chủ nhân thích loại trò chơi này.

Người muốn đánh thì đánh đi, chỉ cần chủ nhân vui vẻ, chỉ cần chủ nhân thoải mái, ông tay áo đỏ liền hài lòng...” Lời nói như có như không, ánh mắt dịu dàng, lộ ra tình trạng tiêu hồn say phách.

Đào Yêu Yêu chỉ cảm thấy xương cốt rã ra, hình như thật sự muốn động lòng, vội vàng dùng sức đẩy nàng ra, hô to: “Này! Này! Người có thể đứng đắn chút không!”

Hồng Tụ ngẩng đầu nói: “Ngài từng thấy hồ ly tinh đứng đắn chưa?”

Đào Yêu Yêu nói: “Lúc người rung rung dập đầu, ta chỉ nghĩ người cải tà quy chánh.

Nào ngờ vẫn là yêu mị mười phần, không có nửa phần liêm sỉ, đâu giống như nữ tử tri thư hiếu lễ?”

Hồng Tụ nói: “Hồ tính trời sinh thiện mị nhiều biến, hồ ly chúng ta đến chết cũng phải chơi đùa.

Chủ nhân nếu chê ta yêu mị, không liêm sỉ, vậy xin thỉnh giáo ta làm một nữ tử tốt “có liêm sỉ”

Giáo huấn của ngài, ta chắc chắn sẽ dâng lên!”

Hai người vòng qua vòng lại, lại trở về đề tài “Giáo người”

Đào Yêu định thần, suy nghĩ: “Dù sao nàng cũng là yêu, đánh chửi cũng vô ích.

Còn phải phân tích lợi hại nhỏ bé, bảo nàng biết khó mà lui.” Cô gắng kiềm chế tính tình, chậm rãi nói: “Người cẩn thận nghe ta nói —— đứa bé trong tửu lâu kia nhớ rõ không? Hắn là đệ tử nhỏ nhất của Nga Khuyết phái, một niệm chú, người hiện ra ngay tại chỗ.

Mà ta chỉ hơi giơ tay, Thanh Phong kiếm liền thu lại hồn phách của người.

Cao thủ bên trong Nga Mi phái thành đàn, pháp bảo chồng chất, ngày sau ta nhất định phải về Ngao Sơn, người nếu cùng

ta đi, chẳng phải là thiêu thân lao đầu vào lửa tìm đường chết?”

Hồng Tụ cười cười, mở cái miệng nhỏ ra, vận khí, phun ra hạt châu đỏ to bằng trứng chim bồ câu.

Nàng cầm hạt châu quơ quơ, biến thành một cái nhẫn đá quý màu đỏ, nhét vào trong tay Đào Yêu Phong, nói: “Đây là nội đan ta tu luyện, đã biến thành chiếc nhẫn đá đỏ rồi.

Sau này ta ẩn thân trong đó.

Tay trái nam tử không tên tương liên cùng tâm mạch, chủ nhân đeo chiếc nhẫn vào ngón tay trái không tên, dương khí của người có thể che lấp yêu khí của ta, pháp bảo chú ngữ của tiên gia cũng không thể đả thương ta.

Thần không biết đến như vậy, quỷ không hay, mặc cho hắc đằm rùng rùng hổ, Hồng Tụ cũng có thể bình thản.”

Đào Yêu Yêu dù chưa tu luyện đạo thuật, nhưng cũng từng đọc qua cả 《 Kim Đan đại yếu các loại đạo gia sùng bái phù đồng quyền Thiết Quyền 》, biết rõ nội đan khó thành tựu nhất.

Vô luận phương sĩ thế gian, tiên khách thế ngoại, tinh quái trong núi, mặc dù hao hết tinh lực cả đời cũng không có người nào thành đan.

Cho dù cơ duyên xảo hợp, thu được Kim Ngọc, Tiên Hoa, Linh Chi làm tài liệu, cũng phải kinh qua ngàn vạn lần bồi dưỡng trong ngoài, mới có thể chân khí ngưng kết thành hình, trong đó hơi không cẩn thận liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Vì vậy nội đan trân quý, tu luyện giả thường xem trọng hơn so với tính mạng.

Giờ phút này Hồng Tụ dâng ra bảo vật, tuyệt không có nửa điểm thần sắc tiếc rẻ, ý chí chân thành, chính hợp “Toàn bộ thân tâm phó thác chủ nhân thề tội”

Đào Yêu Yêu trong lòng chấn động, phía sau giọng điệu mê người, lại cất giấu tính tình ngây thơ của trẻ con, cảm nhận đến tận đây, càng không muốn để cho tay áo đỏ mạo hiểm.

Đưa nhẫn đá đỏ trả lại cho nàng, cười nói: “Chính ngươi bình thần rồi, cũng phải thay ta suy nghĩ một chút.

Môn quy của Nga Khuyết phải nghiêm khắc như vậy, tra ra ta thu tiểu hồ ly làm nha hoàn, đến lúc đó không chịu nổi.”

Hồng Tụ nói: “Đại họa của Nga Khuyết phải trước mắt, rất nhanh liền xong đời rồi! Chủ nhân cần gì nói linh tinh với bọn họ? Theo ta thấy, trốn đi càng sớm càng tốt.

Cũng không cần quay về Nga Mi sơn, chúng ta du ngoạn thiên nhai nhiều thú vị! Ánh mắt ta tốt, cho ngươi chất liệu mấy vị chủ nhân dung mạo tuyệt thế...”

Đào Yêu Yêu cắt ngang câu chuyện, hỏi: “Ngươi nói xem phái Nga Phúc có đại họa, sao lại nói vậy?”

Hồng Tụ nói: “Đây vốn là bí mật của yêu giới.

Bây giờ ta thân là chủ nhân, không có bí mật gì đáng nói —— từ cổ hoa hạ sơn hà kiều tú, vô số sinh linh tu dưỡng thiên tính, diễn hóa thành tinh quái thân mang thần thông.

Nhưng mà thần thông yêu quái dù lớn, cũng cần tu luyện trước thân người, sáu cây sau khi đầy đủ mới có thể vũ hóa thành tiên.

Cho nên từ trước đến nay yêu đều lấy Nhân tiên vi tôn, tiếp nhận quả hạt của các sơn tiên gia.

Không phải Phong phái Ngao có “Lời yêu lệnh” sao? Sơn tinh thủy của Tứ Xuyên đều tuân thủ nghiêm ngặt lệnh bài này.

Đáng tiếc a, Yêu Hoàng Đông Hải sắp tiến công Trung Nguyên, ngày tốt lành của chính phái Huyền Môn sắp chấm dứt rồi.

Gần đây Ba Thục yêu quái thường xuyên làm loạn, sớm đã không để mắt đến Nga Du phái rồi.”

Đào Yêu Yêu lại nhớ tới nương tử đã từng đề cập đến “Yêu Hoàng”, cảm thấy chuyện này rất quan trọng, nhíu mày nói: “Yêu Hoàng Đông Hải? Rất lợi hại sao?”

Hồng Tụ nói: “Ta cũng không biết, theo bà nội của bà nội ta nói...”

Dưới trướng Yêu Hoàng có bốn đại Ma Vương, cái gì Ngự Thiên Long, hai thân Cửu Vĩ Quy Hồng, Quỷ Bá, Xích Tình Đại Bằng Diểu, chia ra thống ngự Tứ Phương Ma “Đông Nam Tây Bắc” “Tứ Phương Quái.

Thời xưa Đại Vũ thống trị sông núi, trục xuất Yêu Hoàng khỏi Hoa Hạ, thiên địa bốn phương bắt đầu được thanh tịnh.

Yêu Hoàng kia dẫn chúng ma tiếm phục ở Đông Hải Thánh Thủy Cung, thời khắc tìm cơ hội phản công.

Thiên hạ cuối Tùy hỗn loạn, Yêu Hoàng đi đến Tây Vực đại hưng ma đạo, lại bị tổ sư Côn Bằng phái Tử Nguyên tông đánh bại.

Từ đó về sau Yêu Hoàng và Ngao Côn phái kết thâm cừu với nhau.

Hơn hai mươi năm trước, Ngao phái từng tiến công Thánh Thủy cung quy mô lớn, ý đồ tiêu diệt yêu ma.

Nào biết bên trong xảy ra biến cố, dưới một trận chiến gần như toàn quân bị diệt.

Chuyện này yêu quái có nhiều tin đồn, Xi phái sỉ nhục ngôn bại, đệ tử mới thu nhận ngược lại chưa từng nghe nói qua.”

Đào Yêu Yêu nói: “Toàn bộ Xi phái bị diệt?”

Hồng Tụ cười nói: “Đó là đương nhiên, cao thủ thế hệ trước còn sống không được mấy.

Loạn Trần đại sư gấp gáp muốn trùng chấn môn phái, lúc này mới liều mạng mời chào đệ tử thanh niên.

Bằng không mà nói, chủ nhân sao có thể trà trộn vào... Ai nha, ta không phải là giáng thấp chủ nhân, thực sự là trước kia Nga Du phái thu đồ đệ cực kỳ nghiêm khắc, nào có giống như hiện tại khoan khoái? Bản lĩnh Yêu Hoàng thế nào, ta chưa từng thấy qua, dù sao bằng vào năng lực đệ tử Ngao Thiên trước mắt, Nga Trác phái là “Ngày mông Tây Sơn”, khí tức hấp hối, sớm muộn gì cũng chết yểu.”

Về mặt Đào Yêu Yêu đầy lo lắng, lo lắng cho an nguy của tiểu Tuyết, suy nghĩ một chút: “Nếu như thật sự đúng như lời nàng ta nói, tai ương phủ kín như vậy, sao lại có trứng lành? Tiểu

Tuyệt tính tình cương liệt, hơn phân nửa là cùng sống cộng tử với phái Đồng Sinh Nga Thiên.

Ai, mau thu yêu vật Bạch Lộ bình, trở về bàn bạc với Lăng Ba đại sư tỷ, để mọi người tránh kiếp nạn trước...” Nghĩ tới đây, lại nhìn ống tay áo đỏ, nghĩ thầm “Bắt yêu cần phải nhanh chóng...”

Ta mang theo Thanh Phong kiếm và Tử Ngạo Tỏa Hồn Hạp, hơi không chú ý lại thu tiểu hồ ly, dây dưa như vậy tất nhiên là hỏng việc, tìm cái cơ bỏ qua cho nàng đi.”

Hắn hạ quyết tâm, hỏi: “Tiểu Hồng, ngươi thật nguyện ý làm nha hoàn của ta?”

Hồng Tụ nghe hắn xưng hô thân mật, nhất thời mừng rỡ, liên tục gật đầu.

Đào Yêu Yêu nói: “Được, ngày trước Nhị tổ Tuệ của Thiên tông có thể bái Ma lão tổ làm sư phụ, quỳ trong đất tuyết ba ngày ba đêm.

Đạt Ma tổ sư thấy tuệ có thể thành tâm, mới thu hắn làm đồ đệ.

Hai người chúng ta một người là người, một là yêu, Cổ Ngữ Vân không phải là tộc loại của chúng ta, trong lòng mỗi người mỗi khác, cũng phải nghiêm ngặt thử thách mới ổn thỏa.”

Hồng Tụ lúc này quỳ gối xuống đất, nói: “Ừm, chút lòng thành, ta quỳ hai tháng cũng không sao!”

Đào Yêu Yêu chợt cảm thấy áy náy, thật không đành lòng lừa gạt nàng, nhắc thùng gỗ cúi đầu đi về khách sạn, nói: “Ta về khách điểm chờ, ba ngày sau lại đến.

Nếu ngươi cảm thấy quá khổ cực, tất cả có thể tự động rời đi.”

Hồng Tụ nói: “Ta mới không đi đâu! Chỉ là nếu ta không ở bên cạnh, có chuyện chủ nhân cần phải đề phòng thêm.”

Đào Yêu Yêu hỏi: “Chuyện gì?”

Hồng Tụ nói: “Yêu Hoàng chuẩn bị tấn công, phái rất nhiều thám tử lên vào Trung Nguyên, chuyên môn dò xét hành tung đệ tử chính phái.

Người còn nhớ Tần Ngũ đã hát tiểu khúc kia không? Ánh mắt người nọ tán loạn, khí sắc mơ hồ, lại có thể nhìn thấu bản thân của ta, hiển nhiên là cao thủ pháp lực siêu tuyệt.

Hắn không phải yêu quái, cũng không giống tiên nhân, hơn phân nửa là có quan hệ với Yêu Hoàng.

Chủ nhân nếu gặp Tần Ngũ, vẫn nên sớm tránh đi mới thỏa đáng.”

Đào Yêu Yêu nghe xong lời nói của nàng, trong lòng đau xót, vội vàng bước nhanh, chạy như chạy trời chết về khách sạn.

Lục Tùng và Đường Đa đang say sưa ngủ.

Đào Yêu Yêu ngã xuống đầu giường, hồn bay phách lạc, phảng phất như đã trải qua mấy trăm năm sinh tử luân hồi.

Hoàng hôn xuống, hai người kia đứng dậy ăn cơm, đào yêu cố tình thần giả bộ không có chuyện gì.

Nói về sự tình kỳ lạ trong tửu lâu, Lục Tùng nghe nói đã gặp phải hồ yêu, không khỏi sợ hãi thất sắc.

Đào Yêu bới lung tung nửa bát cơm trắng, tìm chút nước nóng xông lên thân thể, lập tức nằm xuống nghỉ ngơi, trần trọc đến đêm khuya, trong đầu tất cả đều là hồng tay áo tươi cười.

Vén vén chỉ ở chung một ngày, hắn tự nhiên sẽ không sinh ra tình ý với hồ ly tinh, nhưng hồng tự loại tình cảm xảo trá này, đàm luận điệu bộ của thơ từ, cử chỉ cổ linh tinh quái, cực kỳ giống một người nào đó trong trí nhớ của hắn, cái kia khó có thể quên, lại kiệt lực trốn tránh bóng dáng...

Vì sao rời nhà phiêu bạt? Vì sao ngạo thế phóng đảng? Vì sao đêm lạnh lẽo thở dài? Ánh trăng lom lom hướng thiên gia vạn hộ, mỗi hộ gia đình đều có cố sự, mỗi tâm linh đều có yêu khúc.

Thiên địa rực sáng, lòng người khác nhau, chuyện khó khăn nhất trên đời, không gì hơn việc tìm được tri âm cộng hưởng trong lòng.

Đào Yêu nhớ lại cảm giác thể lương ngày xưa, buồn bực, khuất nhục, đủ loại khổ sở đau đến tận cùng, trước mắt lại hiện ra thân ảnh tiểu Tuyết, dần dần hóa thành ánh trăng sáng, phảng phất có thể làm tan rã tất cả phiền não.

Nghĩ nghĩ, niệm, ưu sầu thoải mái, đào hoang mỉm cười mà ngủ, trong bất tri bất giác, đã đem đoạn ruột nát cốt “Tình Khổ” chiêu nhập nguy kịch kia.

Sáng sớm ngày hôm sau đã rời giường, ba người rửa mặt dùng cơm, vẫn thuê hai cỗ xe ngựa chạy đi.

Đường Tăng uống rượu hôm qua, nửa đường uống rượu phát tác, ôm đầu lăn lộn khóc lóc, một hồi đau đầu, một hồi buồn nôn, một hồi mắng hai tên đàn độn khi dễ hắn.

Khiến hai người Đào Lục không biết phải làm sao.

Xa phu mấy lần ghì cương xem xét tình thế.

Lộ trình ngắn ngủn mấy chục dặm, xe la đi một chút dừng lại, chiều hôm sau đến huyện Hưng Văn.

Lục Tùng xuống xe mua bánh kẹo lớn, đem những mút quả, hạnh nhân, kẹo đậu phộng, như nước chảy nhét vào miệng Đường nhiều hơn, chậm rãi mới khiến cho “Tiểu sư huynh” an tĩnh lại.

Đào Yêu Yêu nóng lòng muốn bắt yêu, hỏi rõ phương vị Lộ bình, lập tức khởi hành đi tới.

Lục Tùng cũng muốn nhanh chóng hoàn thành công việc, ôm Đường Đa đi theo.

Ba người đi về hướng đông bảy tám dặm, dương quan đạo biến thành đường bùn vàng, mặt đất càng gập ghềnh, nhìn lại đường cũ, đã thấy nửa vòng mặt trời chiều yếu ớt buông xuống cuối chân trời.

Giờ phút này đã gần dậu, sắc chiều dần đậm, trong đường có nông dân về nhà đi qua, nhìn thấy bọn đào chết yểu mỉm cười chào hỏi, thần thái có chút hiền hòa.

Đào Yêu Yêu âm thầm kỳ quái, nói với Lục rộng rãi: “Nếu thật có yêu quái quấy phá, bách tính sao lại trấn định như vậy? Gặp phải người xa lạ không hề đề phòng, có chút kỳ quặc!”

Từ sau khi tửu lâu gặp yêu, Lục Tùng chén cung tiễn xạ ảnh, nhìn người nào cũng giống yêu tinh, lẩm liệt nói: “Hiền đệ suy nghĩ cực tốt, chúng ta phải cẩn thận một chút.” trợn to mắt nhìn đông ngó tây, đem Đường Đa nâng đến trước ngực.”

Mỗi khi có người đi tới, lập tức thúc giục tiểu sư huynh niệm “Ma chú Hàng Ma” của Ma Ha, đọc xong nhét kẹo vào trong miệng Đường Đa làm phần thưởng cho hắn.

Đường Tọa hưởng Cam Kiệt nhiều hơn, “Hàng Ma Chú” khó tránh khỏi đọc trộm được gia công giảm liệu.

Trong chốc lát trời đã tối, phía trước đèn đuốc thừa thớt, rải rác trăm mười gian phòng cỏ, xem ra nơi này chính là Bạch Lô bình.

Đào Yêu Yêu đi đến trước căn nhà cỏ ở cửa thôn, nhẹ đập cánh cổng củi, tiếng nói quấy rầy chủ nhân nhà, khách ngoại hương khẩn cầu Túc Dạ.

Một vị đại nương mở cửa củi ra, mập mạp vẻ mặt ôn hoà, dẫn ba người vào trong phòng.

Đào Yêu Yêu lại ba lần quấy rầy, hai tay đại nương chấm trên tạp dề mấy cái, cười sang sảng nói: “Ai còn cống phòng ốc ra ngoài chứ? Người đọc sách các người đa lễ như vậy.” Vừa lái ghế mời khách ngồi, vừa nâng cơm tối rượu La vừa ngồi xuống.

Đào Yêu Yêu giật nhẹ tay áo Lục rộng, nhỏ giọng nói: “Tuy nói là hiếu khách của nông gia...”

Nhưng bọn họ đang chịu yêu quái xâm hại, sao có thể bình an vô sự như vậy? Trong đó nhất định có duyên cớ.” Lục Tùng nghe vậy vô cùng khẩn trương, ôm lấy Đường đại nương nhắm vào mộng hắn, vỗ nhẹ vào mộng hắn.

Đây là ám hiệu của “Niệm chú”

Đường Lưu Lưu đã sớm khó chịu, cong môi hừ hừ khanh khanh.

Đại nương thấy thế kinh ngạc, ngưng mắt đánh giá Đường Đa, cả kinh nói: “Đứa nhỏ này sắc mặt rất khó coi, ăn không sạch sẽ đồ vật sao? Ồ, hai người các người là gì vậy?” Vốn định bịa ra một câu dối trá qua loa, lại nhớ tới đạo lý làm người với Hồng Tự, Trùng Đông nói: “Chúng ta là đệ tử Nga Lăng phái?”

Ta họ Đào, hắn họ Lục, trẻ con tên Đường Đa, là sư huynh đệ đồng môn.” Gần đây thức ăn và nghe đại khái nói, về phần hồ

yêu tác quái, Hồng Tụ bái chủ các sự việc, đoán chừng kinh thể hải tục, cũng không đề cập tới nữa.

Đại nương hiển nhiên là nông phụ bình thường, đối với “Ngao nha phái” hoàn toàn không thèm để ý, nhíu mày nói: “Cho tiểu hài tử uống rượu trắng! Có như vậy dạy trẻ con sao? Các người làm sư huynh thật sự là râu quai nón, trả lại cho nó ăn, chờ xong, ban đêm không phun tối đen mới nhanh!” Mặt mũi tràn đầy oán trách, nếu là con cháu ruột thịt, chỉ sợ liền trách mắng tại chỗ.

Miệng Đường Đa mím lại, bộ dáng ủy khuất vô cùng, đuổi cánh tay ra kêu lên: “Bà nội, phải ôm một cái...”

Đại nương càng là thương yêu, sờ sờ trán của đứa nhỏ, nói: “Cháu ngoan, hai ca ca của cháu làm việc lật vật, không để ý tới bọn nó, bà nội tự thương cháu nhé!” Gọi ra hai thiếu niên đầu rối, phân phó đến bên dòng suối hái chút dây leo, cục đại, mông bò đến, nấu nóng coi như canh thuốc ăn hóa thành canh thuốc.

Hai thiếu niên nhận lệnh đi ra ngoài, trong khoảnh khắc quay về phòng bếp, đem thảo dược bỏ vào canh gạo nấu, sau đó bung cơm khô, liền mang nửa bình Khổ Đinh Trà, ngồi xồm bên góc tường nhà chính ăn uống.

Thiếu niên nông thôn không câu nệ lễ tiết, cũng không để ý tới ngoại khách, tự mình đàm tiếu nói chuyện.

Lại qua một trận, con trai đại nương từ ruộng trở về, gặp trong nhà có khách, vội vàng lau bàn dọn cơm, mời hai người Đào Lục ngồi xuống,

Trong lúc nói chuyện đã biết được nam tử tên là Trương Phú thuận, nguyên bản tịch Thiểm Tây Tuy Đức, tám năm trước chạy nạn vào sông, vì gặp địa phương gió hòa mưa thuận, dân phong thuần hậu, cả nhà liền định cư ở đây.

Đào Yêu Yêu xưng là “Trương đại thúc”, khom lưng chấp tay, đa tạ chủ nhân gia nhiệt tình khoản đãi.

Trương đại thúc cười nói: “Tính ra nhà ta cũng là người xứ khác, quanh năm được quần chúng chiếu cố, mọi người cũng không tính toán báo ân gì.

Lại nói địa phương nông thôn gặp tiết kiệm một ngày mới có thịt ăn.

Mấy bát thô run nhét vào bụng, nào đáng giá nói cảm ơn? Tiểu ca chớ khách khí.”

Trong lúc nói chuyện, đại nương bung bát canh rau tói, khí trắng nóng hồi từ trong chậu bốc lên.

Thảo ốc ẩm áp dung hợp...

Đào Yêu Yêu nhắc bát đĩa lên, cúi đầu bới hạt cơm, thoáng nhìn thấy một lão hán gầy gò đang ngồi xỏm trên bậc cửa, đang thò đầu ra nhìn xung quanh.

Giờ phút này đang vào giai đoạn cuối, hơi thở âm lãnh thấu xương, mà lão hán kia chỉ mặc áo khoác nhỏ, hai cánh tay trần tinh trần trụi lộ ra hai bên.

Đào Yêu Yêu âm thầm lưu ý, nhìn tay phải hắn nắm thành quả đấm, tay trái lấy từ trong ra hai hạt Hồ đậu khô, ném vào trong miệng cắn vang “Quạ quạ”

Đào Yêu Yêu hơi giật mình, lão giả suy nghĩ đến tóc bạc trắng, dung nhan suy yếu, mà hàm răng cứng rắn giống như người trẻ tuổi.

Một ý nghĩ không được mấy, ngoài cửa “Phập” bay tới ba con bồ câu, nhảy lên đầu gối lão hán, khẽ mổ hạt đậu hắn nhai nát giữa môi.

Trương đại thúc vội nói: “Hắn là cha ở đây, thợ rèn rèn rèn, toàn thân còn cứng rắn hơn cả sắt thép, rảnh rồi thích nuôi chim, đối xử với mọi người hiền lành nhất.

Cha Hứa, ăn xong chưa? Cố ý tới gặp hai vị tiểu ca sao?” Hứa phụ thân hừ lạnh hai tiếng, cũng không đáp, ánh mắt chỉ chuyển động quanh người Đào Yêu.

Lúc này đại nương bung bát đến gần bàn, hô quát hai đứa cháu trai: “Lão đại, lão nhị! Người này ngốc làm sao? Thằng bé kia nấu thuốc xong rồi, chăm sóc nó uống thuốc!”

Đường Đa sợ nhất là sinh bệnh uống thuốc, tai nghe thấy lời nói không đúng, lắc lư đầu muốn thi triển ra pháp thuật ẩn thân.

Đại nương quyết định ngoan đồng chơi xấu đầu, nháy mắt với bên cạnh, lão đại lão nhị đề trái phải lại.

Mắt thấy thế rút thuốc thành tất nhiên, Đường Đa chỉ lo liều mạng giãy dụa, kêu la như giết heo, hai bàn tay nhỏ bé cào loạn lên.

Đại nương có chút không kiên nhẫn được nữa, quay đầu lại nói với Đào Yêu Yêu: “Này, các người làm ca, cũng tới giúp ta một tay đi.”

Đào Yêu Yêu ứng thanh tới gần ghế, đang định quần lấy đầu vai Đường Đa, không kịp để hấn một tay kéo bên hông.

Hành lý bị kéo ra, đồ vật bên trong rơi xuống mặt đất, chỉ thấy quần áo, lương khô, đồng tiền lẻ tẻ ở giữa, một đóa hoa nhỏ màu lam theo gió run run theo.

Lão hán kia hoắc mắt đứng dậy, quát: “Di Tinh Thù của Lăng Ba, các người thật sự là đệ tử Ngao Bính!”

Đào Yêu Yêu sau khi được hấn hô lên như vậy, nhớ lại Tiểu Hoa là đại sư tử Lăng Ba tặng cho hấn, đưa cho trưởng thôn tín vật, hóa ra là tiêu danh quái dị như vậy.

Lại nhìn đóa hoa đã hái xuống mấy ngày, vẫn màu sắc tươi đẹp, cành cây xanh tốt thẳng tắp.

Lão giả chậm rãi đi vào trong phòng, ngồi xỏm nhặt Tiểu Hoa lên, thần sắc vừa đau thương vừa hưng phấn, xem xét nửa ngày, nhét Tiểu Hoa vào trong miệng, phồng má nhai vài cái, “Ừ ục” một cái nuốt xuống bụng.

Lục Tùng trong lòng sợ hãi, nói: “Hấn... Hấn ăn hoa như thế nào?”

Lão hán cất tiếng cười dài, lại kêu lên: “Tốt, tốt! Trần Sương nửa thể công qua lại, đổi lại là dung nhan cũ đi ba ngày!” Tiếng nói hùng vĩ như sấm, chấn động làm xà nhà “soạt soạt” tro tàn”

Mấy con bồ câu phát hiện dị dạng, đồng loạt vỗ cánh kinh bay đi.

Lão hán cất bước đuổi theo, nhẹ nhàng tựa như cười gió đập mây.

Người trong phòng không hện mà cùng vọt tới cửa, ngẩng đầu nhìn lên, bóng đen trong ánh trắng phiêu hốt, lão hán kia bay lên không trung, chụp một cái về phía đông, sờ tây, ôm cả ba con bồ câu vào lòng.

Mọi người kinh hãi khó hiểu.

Đường Đag giọng nhiều hơn, hướng về phía lão giả đại niệ
“Ma chú Hàng Ma.”

Lão già bước đi nhẹ nhàng, từ không trung đi thẳng tới nhà cỏ, nói: “Lâu lắm rồi không nghe đến Hàng Ma Chú, nhớ lúc trước, vẫn là dạy cho Lãng Ba Niệ của ta.” Sờ nhẹ lên ngực bồ câu, thở dài nói: “Dục Cưu Dã tính chưa trừ, thiếu chút nữa bị kinh sợ đến hồn vía lên mây.

Chỉ trách ta nôn nóng, ở trước mặt phạm nhân ăn tiên thảo.”

Đào Yêu Yêu nghe hần nhắc tới “Môn Cưu”, tâm niệ khẽ động, chăm chú nhìn chăm chú “Con bồ câu” kia, phát hiện lông chim trắng noãn trơn bóng như gấm, trong đầu hiện lên chữ “Phía nam con chim hót” có tên là Mông Cưu., Lấy lông làm tổ... Gió bẻ cong, trúng vỡ chết.” Lại nhớ lại Bắc Tống Hoàng Đình kiên định cảm thụ cô khổ, làm việc độc tức tức thi có mây, vĩnh hoài ngọc thụ mai một bụi đất, nào dị thường tiêu tụy.” Âm tư Cưu tính quái dị —— mùa xuân lấy lông chim xây tổ, mùa thu tất bị gió lớn thổi hỏng., Niệ đại phục hồi, vĩnh viễn không hồi hận, đúng là vận mệnh nhiều thăng trầm không may mắn, sao còn có người tỉ mỉ nuôi dưỡng? Lại nhớ tới kết cục “không có nhà để về”, đào yêu thương, cảm thấy trong tiếng cười thê lương của cha cất giấu rất nhiều chua xót.

Trương Phú thuận giọng nói: “Hứa lão... cha, ngươi, ngươi biết Đẳng vân giá vũ, ngươi là thần tiên sao?” Hứa phụ thân đi tới trước nhà cỏ, ánh đèn chiếu sáng mặt của hần, chỉ thấy mặt hần mang theo vẻ mặt hi hữu, thần thái toả sáng, nếp nhăn cùng tóc trắng không còn sót lại chút gì, đâu phải là “Phụ thân”, rõ ràng là một hán tử cường tráng hơn ba mươi tuổi!

Lúc này trong thôn chó sủa vang bốn phía, các nhà đốt đèn mở cửa, dò xét động tĩnh bên này.

“Cha Hứa” hô: “Ta ở chỗ Trương Phú thuận đường chiêu đãi khách bên ngoài, không có đại sự gì.

Mọi người nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai làm việc.” Đám nông hộ tai nghe trưởng thôn nói chuyện, đều thả lỏng tâm thần, quay người về nhà ngủ.

Hứa phụ thân kéo mọi người vào phòng, đóng kỹ cửa phòng, trịnh trọng nói: “Phú thuận, chuyện tối nay ngàn vạn lần đừng nói với các hương thân, nếu không Bạch Lộ bình không có ngày yên, các người cũng đừng mơ có thể an ổn sống qua.”

Bốn người Trương gia ghen hòng nhìn trần trời, chỉ là gật đầu.

Đào Yêu Yêu ghen đầy bụng nghi vấn, nhin không được nói: “Hứa... Hứa tiền bối, người có quan hệ với Hằng phái Nga sao?”

“Hứa phụ” sâu thẳm cười một tiếng, nói: “Không tệ, ta thật sự tên Hứa Thanh Chỉ, trước kia là môn đồ đầu bảng Ngao Ngự Thú, bây giờ là đệ tử của Nga lang phái.”

10

Lần thứ chín, Bạch Lộ Dạ Ngữ truyền tên Gia.

Lục Tùng nghe quái nhân tự xưng là “Vứt đồ”, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hứa Thanh Trinh nhìn hấn hai mắt, nói: “Các người đừng sợ, ta mặc dù đã bị trục xuất khỏi bức tường, nhưng ý chí mũi tên vẫn chưa đổi, thân thể tàn phế vô dụng này, sớm muộn cũng sẽ tan xương nát thịt cho Nga Phản phản.”

Ngữ điệu của hấn bình thản, nhưng ẩn ẩn có loại hào khí trung thẳng.

Đào Yêu Yêu bội sâu sắc, vừa chỉnh đốn bọc hành lý, vừa an ủi nói: “Trương đại thúc, đại nương, Hứa tiên bối tuyệt không phải yêu tà.

Hấn ta ẩn giấu thân phận nhiều năm, nghĩ rằng mình có nỗi khổ khó nói.”

Lục rộng chậm rãi ngồi trở lại trong ghế, thâm nghĩ “Thiên đệ tính tình ngay thẳng, nói chuyện quá võ đoán.

Chúng ta lần đầu gặp nhau với họ Hứa này, làm sao biết lai lịch của hấn? Hấn trăm phương ngàn kế giả thành lão già, chỉ sợ ngay cả tính danh cũng là giả dối.” Đường gia thấy chuyện này, không còn ai ép hấn uống thuốc nữa, đối với Hứa Thanh Chỉ có hảo cảm bội phần, liên tục xưng “Hứa phụ thân” là người tốt, không phải yêu quái, nếu không đã sớm bị “Hàng Ma chú” dọa ra đuôi rồi.

Thần sắc mọi người khác nhau, mà Hứa Thanh Cương kia thản nhiên tự nhiên, tựa hồ đã sớm quen với ánh mắt nghi kỵ của người bên cạnh.

Hấn buông Mông Cừu trong tay ra, đưa mắt nhìn quái điều cuộn mình ở góc tường, im lặng không nói.

Trương Phú thuận mắt bữu môi, ra hiệu đại nương cùng con trai trốn vào buồng trong, rót một chén trà nóng, đặt tới trước mặt Hứa Thanh Phục, miễn cưỡng cười nói: “Hứa... Hứa, chúng ta ở không bao nhiêu năm, lại không nhận ra còn là thần

tiên sống, ách... Người tuổi cũng không lớn, ta, ta vẫn nên gọi là cha đi.”

Hứa Thanh Kiệt nói: “Người gọi ta là Hứa phụ thân không chịu thiệt, ta là sinh nhân tiền triều, năm nay một trăm ba mươi sáu tuổi, bề ngoài nhìn rất trẻ, quả thật là vì việc ăn vào tiên thảo vừa rồi gây nên.”

Đám người nghe vậy hoảng sợ, lộ ra thần sắc khó tin.

Trương Phú Thuận hai con trai trẻ tuổi chuyện tốt, nghiêng người ghé vào khung cửa, từ trong gian nhô đầu ra nhìn quanh.

Hứa Thanh lúng túng nói: “Chỉ nhìn Pháp giới là thánh cảnh do tiên khách Ngao Dĩ thành đạo.

Nơi đó từng cộng cây ngọn cỏ, đều là thần vật.

Trong đó “Di Tinh Thù” có thể khiến chân khí trùng sinh.

Lúc ta rời khỏi lông mi Nga đã tản hết chân khí toàn thân, trong mấy năm tuổi già nua không chịu nổi.

Hôm nay ăn vào tiên thảo khôi phục thần thông, tinh khí hoàn túc, tự nhiên biến trở về bộ dáng cường lực tráng.” Hấn giải thích, biểu tình cô đơn, không có nửa điểm vui mừng, xoa đầu gối thở dài: “Lăng Ba đã có thể tiến vào Chỉ Quan Pháp giới tu luyện, thật sự là hậu sinh khả úy.

Trọng trách trọng trách trùng chấn kinh nha, ước chừng phải trồng cây vào nòng.”

Lục Tùng gần Đường nhiều, thấp giọng nói: “Người này khẩu khí thật lớn, tiểu sư huynh, hấn thật sự là tiền bối trong Nga Phong phái sao?”

Đường đại tỷ mới năm tuổi, đối với đồng môn sư huynh sư tỷ, hơn phân nửa chỉ biết mặt hấn không biết kỳ danh, làm sao nhận ra tiền bối bản phái? Lập tức khởi lực lắc đầu.

Hứa Thanh Kiệt cũng không nhiều lời, lấy từ trong đai lưng ra một cái vải trắng, mở ra đặt lên bàn, chỉ thấy trong mảnh vải viết hai hàng chữ ——

“Nghieu thúc tôn giám: Nay có Đào Lục nhị quân bái sơn cầu tiên, dư ý thử chí lượng của hấn, đặc biệt sai hai người tới

Bạch Lộ bình hàng yêu.

Nếu thuận lợi, thiên lao nghĩ cách phụ thành. “Lạc khoản là “Lăng Ba Thủ”

Mặc dù câu văn ngắn ngủi, ngữ khí cực kỳ cung kính.

Hứa Thanh dữ tợn nói: “Sau khi thuần dưỡng Mông Cưu thành công, thường thả chim bay về bắc, kỳ vọng chim chóc thay ta nhìn vài lần, lông mày chau vài lần.

Mông Cưu bay trở về nửa năm trước, ta phát hiện chân chim cột băng vải, lại là thư tay Lăng Ba tự vẽ, dặn dò ta chăm sóc thân thể thật tốt, đợi thời cơ chín muồi quay về sư môn.

Ha ha, lão phu nghiệp chướng nặng nề, đời này đừng hòng quay về Ngao Khuyết. Lăng Ba tuy tính tình khoan dung, cũng không dám vi phạm môn quy, chỉ là vẽ một cái bánh an ủi cô hồn dã quỷ của ta mà thôi.”

Hắn duỗi tay ra, thu lụa trắng vào trong áo, nói tiếp: “Từ đó trở đi, ta thường mượn nhờ Mông Cưu truyền thư, hỏi Lăng Ba về tình hình gần đây của Lăng Huyền Huyền phái.

Hôm trước nàng truyền đến đây tin, để ta giúp đệ tử mới thu bắt yêu quái.

Hắc hắc, lão phế vật còn có thể hàng yêu? Quá coi trọng ta rồi... Nhưng nếu đọc trong thư “Nếu được” vài chữ, làm ta rất buồn bực.

Nếu được cái gì, có thể hỗ trợ bắt yêu? Hôm nay mới biết, nha đầu Lăng Ba này quỷ tinh ranh?

Nàng nhờ các người mang đến “Di Tinh Thủ”, ý tứ để cho ta phục dụng sau đó khôi phục nguyên khí, trong ba ngày tiêu trừ tai ương Bạch Lộ bình, cũng trợ giúp các người hoàn thành thí luyện nhập môn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Trong vòng ba ngày trừ yêu, như vậy ba ngày sau sẽ thế nào? Tiền bối vẫn sẽ mất hết chân khí sao?”

Hứa Thanh Hậu cười nhạt, nói: “Tiểu huynh đệ ý nghĩ nhanh nhẹn, có chút tư chất.

“Di Tinh Thủ” Trường Thành toàn thân hiện ra màu trắng tinh, Lăng Ba cho ta viên màu xanh lam, phẩm chất non nớt, thần

khí còn chưa phát đủ.

Chỉ làm nguyên khí tạm thời phục hồi như cũ, trong ba ngày ta vẫn sẽ biến thành lão hủ phế vật.

Hắc, tên phản đồ Nga Hầu cần phế bỏ tu vi toàn thân, cả đời không được lại vào sơn môn.

Lăng Ba nghĩ ra cách này, quả thật là kế tạm thời.”

Đào Yêu Yêu bừng tỉnh đại ngộ, thầm nghĩ “Ta và Lục Tùng cái bốn sự không có, sao có thể đối phó được yêu ma? Lúc trước Tiểu Tuyết còn tưởng là đại sư tử cố ý làm khó dễ, để cho chúng ta chịu chết vô ích, nào ngờ nàng lại âm thầm an bài sớm! —— đệ tử Nga Bí chương với môn quy không giúp chúng ta, cho nên đại sư tử thỉnh Nga Nghiêu phái bỏ rơi đồ giúp đỡ, ồ, ồ..., Đã có biện pháp ổn thỏa, vì sao nàng không sớm nói cho Tiểu Tuyết biết?” Suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ra: “Nếu chúng ta biết chuyện này tất nhiên thành công, bởi vậy đã sinh ra ý đồ lừa dối, vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Khảo nghiệm mà đại sư tử chỉ là kiểm tra lá gan của chúng ta, nếu như giữa lúc đi sợ hãi, phẩm tính cao thấp tự nhiên rõ ràng.”

Nghĩ tới đây, không khỏi bội phục sát đất đại sư tử, lại nghĩ đến vị tiền bối Hứa lão bối này khí độ lỗi lạc, sao có thể là phản đồ Nga Phán? Ừm, tình hình bên trong chậm rãi rõ ràng.

Giả như Hứa tiền bối không có tội lớn tội ác tày trời, ta phải đầu hàng báo đáp, dốc hết toàn lực trợ giúp hắn trở về Tuyên Khuyết phái.”

Lục Tùng nhìn bức thư của Lăng Ba, suy nghĩ pháp bảo bên người, lại được cường viện tương trợ, bất yếu còn không dễ như trở bàn tay? Hắn vui vẻ đầy mặt, góp lại làm quen: “Hứa tiền bối, ngài là cao thủ Tiên gia, sao có thể hạ mình làm trưởng thôn tiểu trang?”

Hứa Thanh Hậu nhấp một ngụm trà, nói: “Mười năm trước ta lưu lạc nơi đây, đúng lúc gặp ác bá hoành hành trong thôn.

Mặc dù ta không có pháp lực, võ nghệ vẫn còn, hai ba mươi người bình thường không thể tới gần, một trận quyền cước đánh cho ác bá bỏ chạy.

Hương dân cảm niệm bảo vệ chi công, đẩy ta thành Kỳ lão,

Huyện lệnh Hưng Văn nghe tin truyền triệu, muốn tham gia bảo trưởng trong thôn ta.

Lão phu thà rằng rèn sắt sống ngày, nuôi chim sai vật, không muốn ra sức vì quan phủ.

Nhưng đám người láng giềng có việc đều tìm ta tài đoạt xá.

Ngày dài lâu lắm rồi mọi người mới gọi thuận miệng, tặng ta cái hàm không phải dân đen này.”

Lúc này bầu không khí hòa hợp, mọi người trở về phòng trong đãi khách, nhìn về phía Hứa Thanh Phục trong ánh mắt, đan vào thần sắc kính trọng cùng tò mò.

Trương Phú Thuận liên tục nói mình có mắt không trông, sai đem Chân Long coi như cá chạch; hai đứa con trai đầy mặt hưng phấn, trong miệng nói nhỏ không ngớt; đại nương dọn dẹp bàn cơm, nói: “Ta vừa đến Tứ Xuyên, các nơi đang nghiêm tra lưu dân, toàn trưởng Hứa phụ an phục giáp trưởng trong thôn thu lưu, mẹ con chúng ta mới có thể an thân sống sót.

Những năm này thế nào? Tất cả mọi người đều nhìn thấy trong mắt, trong lòng Hứa Phụ Gia giả bộ bách tính, làm việc đảng hoàng, nói chuyện té ngã vang dội, so với những sai dịch quan gia kia mạnh hơn gấp trăm ngàn lần!”

Hứa Thanh Phục ôm quyền, nói: “Phú Thuận, lão muội tử, hai đứa cháu trai lớn, xin hãy làm phiền, chuyện tối nay chớ tiết lộ cho người khác, chỉ coi như báo đáp tiểu ân huệ ngày xưa thôi.”

Lục Tùng khen: “Lão tiên bối đại nhân đại nghĩa, càng khó có được hư Hoài Như Cốc, hành thiện bất kể báo đáp.”

Hứa Thanh Phục nhìn hẩn hai mắt, nói: “Muốn trở thành đệ tử Nga Kính, phải là hiền sĩ có đức mới kiêm chuẩn.

Nhìn tiểu ca ngươi nói năng nhẹ nhàng như vậy, giống như không có đức hạnh gì.

Chẳng lẽ là sau khi lên danh môn? Nếu không phải Lăng Ba sao lại phái các ngươi đến đây? Còn cố ý nhờ ta giúp đỡ.”

Lục Khoáng đỏ mặt, nói: “Vãn bối họ Lục tên rộng rãi, vị này tên là Đào Yêu Yêu, đều là đệ tử Lương gia.

Vì tiên phụ và Loạn Trần đại sư...” Đường Đa cướp lời, kêu lên: “Ta tên Đường Đa, đại ca ta là mỹ nam tử Đường Liên Bích, Phong Lôi môn! Sư tử Toàn Nga phái đều khen hấn như vậy đây!”

Sắc mặt Hứa Thanh Phục hơi hòa hoãn, gật đầu nói: “Ngay cả đứa bé Bích Oa kia ta cũng biết.”

Đường môn gặp phải thảm họa, hấn là...” Còn chưa dứt lời, chợt nhớ ra cái gì đó, nhìn chăm chăm vào Đào Yêu, nói: “Ngươi, ngươi tên là Đào... Đào...”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Để cho Hứa tiên bối chê cười, vẫn bối gọi là Đào Yêu Yêu.” Tên bị người giấu cợt là chuyện bình thường, hấn sớm đã quen, cũng không quá khó khăn vì tình.

Nhưng Hứa Thanh Kiệt lại không cười, cau mày lặp đi lặp lại câu ” Đào Yêu Yêu” này, sắc mặt thay đổi, ngắc đầu hỏi: “Là tên cha ngươi đặt, hay là mẹ ngươi?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta... Không biết, từ nhỏ ta đã gắn bó với mẹ ta...”

Hứa Thanh lúng túng nói: “Vậy cha ngươi thì sao?” Lời nói đã phát run, tay phải bung đèn dầu lên, mượn ánh đèn xem xét khuôn mặt như trở thành đào.

Trong nháy mắt bầu không khí ngưng trọng, mọi người nhìn về phía Đào Yêu Yêu, nhìn trên mặt hấn rốt cuộc có gì quái dị?

Đào Yêu Yêu hơi hiện vẻ lúng túng, nói: “Trước khi sinh ra, cha ta đã chết rồi.

Lão tiên bối hỏi thăm những chuyện này làm gì?”

Hứa Thanh đột nhiên mất mát, lẩm bẩm: “Chết rồi... Chết rồi... Thật sự đã chết?” Chợt nói: “Khuê danh mẹ ngươi, có phải có chữ “Dao” không?”

Đào Yêu Yêu giật nảy mình, đột nhiên nhảy dựng lên, nói: “Ngươi, làm sao ngươi biết khuê danh của mẫu thân lúc trước là riêng tư của mình, trừ phi là bạn thân nhất, tuyệt đối không thể tiết lộ với người ngoài, làm con trai càng phải cố kỵ.

Đại thi giả Đỗ Phủ bởi vì mẫu thân có chút tên là Hải Đường, bình sinh không muốn làm thơ hải đường, lễ pháp cẩn thận,

bởi vậy có thể thấy được.

Lúc ấy Đào Yêu Yêu kinh nghi bất định, chợt thấy Hứa Thanh Phục đứng lên, trong miệng lầm bầm: “A Dao, A Dao, đúng, là con trai bọn họ, khó trách Lăng Ba coi trọng như vậy...”

“Keng” một tiếng, ngọn đèn rơi xuống mặt bàn, Hứa Thanh Phục che mặt quay đầu, kéo mở cửa cướp đường mà đi.

Ba con Mông Cưu kêu “Rúc rúc”, cũng theo chủ nhân bay vào bóng đêm.

Đào Yêu Yêu bước nhanh ra cửa, vội vàng la lên: “Hứa tiên bối! Mau trở lại đây, ta có mấy câu muốn thỉnh giáo!”

Trên bầu trời Ngân Thiềm, bốn phía không có nửa bóng người, đột nhiên gió mát thổi vào mặt, đưa tới giọng nói thê lương của Hứa Thanh Trinh: “Hiền chất không cần nhiều lời, xin tạm nghỉ một đêm.

Ngày mai hàng yêu, lão phu liệu mình giúp đỡ.” Đào Yêu yêu người một lát, xoay người đi trở về phòng, thầm nghĩ: “Hắn gọi ta là hiền chất, vậy chắc là bạn cũ của cha mẹ ta, vì sao lại kinh hoảng bỏ đi như vậy?”

Hắn âm ức ngồi bên cạnh bàn, nhớ lại ngày xưa mẫu thân nói chuyện, chưa từng nhắc tới thân bằng họ Hứa? Lục Tùng nhìn ra ngoài, thầm nói: “A Dao? Khuê phòng tên là thân thiết như vậy, lão tướng tốt chứ?...”

Đào Yêu Yêu ngẩng đầu lên, sắc mặt phát xanh, nói: “Lục huynh! Người nói cái gì?”

Lục Khoáng hồi hận lỡ lời, vội nói: “Hiền đệ đừng hiểu lầm, ta nói là Hứa lão tiên bối, ách, hắn là lão bằng hữu của lệnh đường...”

Hai vai Đào Yêu Yêu run lên, dường như cố nén lửa giận, thực tế nội tâm sợ hãi vạn phần.

Hắn từ nhỏ không có cha, các đại nhân nói hắn là mồ côi từ trong bụng mẹ.

Nhưng mỗi khi cùng hài tử cùng lứa tuổi đùa giỡn, lại bị mắng rằng “Dã chủng” “Con tư sinh”, hận này khắc cốt, trải qua rất nhiều năm sâu xa.

Đêm nay nghe Hứa Thanh Thiển nói ra mẫu thân khuê danh, chợt nhớ tới mẫu thân vốn có mỹ danh, lúc còn trẻ người hâm mộ nhất định rất nhiều, tình sự nhi nữ khó tránh khỏi thác loạn khúc mắc.

Trong thái độ hoảng hốt của Hứa Thanh Chỉ tràn đầy xấu hổ, xưng hô “A Dao” giọng điệu thân mật, ngay cả Lục Tiểu cũng nhìn ra manh mối, ẩn tình trong đó cần gì truy cứu?

Càng nghĩ càng buồn bực, Đào Yêu Yêu ngậy người, tóc tai dựng ngược lên.

Mấy người Trương gia hồn nhiên không phát giác, vẫn nghị luận kỳ ngộ tối nay.

Không bao lâu Đường buồn ngủ nhiều, đại nương ôm hắn vào buồng trong ngủ, quay người lại nói chuyện phiếm với nhau.

Ba đời đàm luận của lão thiếu niên tâm tình càng nồng, từ lúc mới tới Bạch Lộ bình, giảng đến việc được cha che chở, lại nói trên người hắn có tiên thuật, nhất định là Thiên Thần chuyển thế.

Đào Yêu Yêu không muốn nói tới người này nữa, nói sang chuyện khác: “Trương đại thúc, lần này chúng ta đến đây chuyên môn bắt yêu, bắt yêu đấy.

Nơi này xuất hiện yêu quái gì vậy? Người có thể nói một chút không?”

Trương Phú thuận miệng nói: “Chuyện này nói ra rất dài dòng.

Chúng ta nơi này sản xuất nhiều tơ lụa —— dùng tơ lụa dệt thành vật liệu, cầm huyệ thành bán cho tiệm vải vóc.

Nam nhân bình thường bận rộn làm việc, các nàng phụ trách quản lý gia vụ dẫn hài tử, kế hoạch dệt vải tẩy tử mĩ do cô nương tới làm.

Dọc theo con đường lớn hướng tây có dòng sông Bạch Thủy, chính là nơi làm bằng tơ lụa, các cô nương ban ngày dệt vải, sau khi mặt trời hạ xuống núi may vải, luôn lui tới bình an.

Hai tháng trước sau thôn, con gái thứ hai của Vương đại thành đến bờ sông rửa tơ, vừa đi liền không trở về nhà nữa.

Từ nay về sau nhân khẩu bị mất nhiều lần, tất cả đều là khuê nữ các nhà không xuất giá.”

Đại nương nói: “Thật là “Sinh không thấy người, chết không thấy xác”

Trên dưới mấy chục dặm ven sông tìm một lần nữa, tóc cũng không tìm.”

Lão đại tiếp lời: “Quan phủ phải bỏ khoái tra án, quan sai tới chỉ để ăn uống đòi tiền, khôn kiếp đủ phủ phủ phủ phủ phủ phủi mông rời đi rồi.

Về sau trong thôn Trương Đoan Công nói Bạch Thủy Hà yêu khí nặng, đại khái là yêu tinh quấy phá.

Mọi người mời pháp sư trừ tà, mời Tùng Hạc Quan Hoàng
Thiên Sư ở Vụ Châu rời núi.

Kết quả canh giữ bờ sông hai ngày, yêu tinh không bắt, một phát ngay cả Hoàng Thiên Sư cũng không thấy bóng dáng.”

Đại nương lại nói: “Cô gái vẫn tiếp tục mất tích mấy ngày liên tiếp.

Nếu bảo các nàng đừng đi bờ sông, liệu liệu không rửa sẽ bị đánh kết hư, hiện tại lại bán được giá, nếu không có cái giá này, sang năm không nhận thì làm sao bây giờ? “Khai xuân đoạn lương thực, rèn đứt gan gan lớn”, trước mắt thu thu làm nông, đám đàn ông con dâu đều phải bỏ ruộng cấy lúa, không biết làm sao, vì sinh kế của cả nhà, đành phải để cho các con gái làm nguy hiểm, đành phải làm cho các con gái.

Mấy ngày gần đây các nàng kết bạn thành quần, thừa dịp ban ngày làm việc, ngược lại cũng không xảy ra chuyện gì.

Những cô nương có thể đi trước làm sao bây giờ? Đó chính là hơn mười mạng người đấy!”

Trong miệng nàng lải nhải, nhìn về phía rương gỗ lim nơi góc tường, thở dài: “Vây bên trong chứa xiêm y tân nương tử, vốn là làm cho Dương Tam muội bên cạnh, không được thử một lần, Tam muội liền xảy ra chuyện.

Ai, khuê nữ tốt bao nhiêu, tư liệu nhà ta tất cả đều là nàng giúp đỡ quản lý, đáng thương... “Trong cỗ hòm ghen ngào, vành mắt hơi đỏ lên.

Mọi người thay nhau giảng thuật, chỉ là đạo hương bên cạnh tao ngộ bất hạnh biết bao.

Đào Yêu Yêu buồn bực, hỏi: “Đã gặp phải tai họa, vì sao lại giống như không có chuyện gì? Chúng ta lúc đến gặp mấy vị hương thân, còn cười ha hả chào hỏi, hoàn toàn không có thần sắc ưu phiền, chẳng lẽ trong nhà bọn họ không có con gái bị mất? Cho nên không lo?”

Trương Phú Thuận lắc đầu nói: ” nông hộ trong thôn đều có quan hệ với nhau, một nhà mất con gái toàn thôn sốt ruột.

Tiểu ca nếu như nhìn thấy từ sớm hơn nửa tháng, thứ nhìn thấy đều là khuôn mặt buồn rười rượi.

Mấy ngày gần đây mọi người vui vẻ, là vì...”

Lão nhị cướp lời: “Là vì Tiêu Hoa Thần muốn tới bắt yêu, tai họa của thôn ta xem như hóa giải, những nữ hài tử kia rất nhanh liền có thể về nhà, mọi người còn có gì sầu muộn?”

Đào Yêu Yêu ngạc nhiên nói: “Tiêu Hoa Thần? Đó là người nào?”

Lão nhị ngậy người trong chớp mắt, rất là tức giận, nói: “Ồ, người sống lâu như vậy, Tiêu Hoa Thần cũng chưa từng nghe qua?”

Trương Phú Thuận vội nói: “Thằng nhóc thôn quê biết ăn nói gian xảo, tiểu ca chớ trách, tiểu ca chớ trách.

Nhưng nhắc tới đại danh “Tiêu Hoa Thần”, trên đời này người nghèo là không gì không biết.”

Hắn ngồi thẳng eo, giữa lông mày thần thái phấn chấn, giảng thuật: “Hai bờ sông Hoàng Hà trước kia gặp nạn, dân chúng năm nào cũng đi về tây, bốn quan ngoại, khắp nơi hải ngoại Thiên Nam đều lưu lạc khắp Bắc Thiên Nam.

Không biết bắt đầu từ khi nào, dân gian có vị “Tiêu Hoa Thần”, nơi đó có tai tình, nơi đó liền có hắn cứu tế, hoặc là tiền lương, hoặc là đồ vật dụng cụ, chung quy có thể kịp thời đưa đến trong tay nạn dân.

Dân chúng có thể an cư lạc nghiệp, không khỏi cảm ơn Tiêu Hoa Thần ân đức, tôn sùng vạn gia sinh Phật.

Trong ca dao của hài tử, cũng có câu chữ tuyên dương Tiêu Hoa Thần đó.”

Lão đại nói tiếp: “Nghe người bán hàng rong đầu thôn nói, năm trước triều đình phát binh chinh phạt Man tử Nam Man, mấy trăm chiếc xe ngựa vận chuyển lương thực từ phía Bắc xuất phát, không biết tại sao lại vận chuyển đến Tô Bắc, cứu tế dân đói ở nơi dân chúng địa phương ảm ỉ lương thực; còn có “Thiên Thu Cương” của Chiết Giang Trần tổng đốc, hơn ba mươi vạn vàng bạc châu báu, vốn đưa đến người nhà lão luyện kinh thành, nửa đường lại bị phát cho nông dân nghèo khổ của An Huy.

Những chuyện này đều là Tiêu Hoa Thần làm.

Quan phủ không có chỗ xử lý, lại không đuổi được tiền lương, đành phải “Người cầm đánh rụng răng, Khổ Thủy hướng trong bụng nuốt”, riêng phần lợi ích của bách tính chúng ta.”

Đại nương nói: “Những chuyện khác ta không biết, những chuyện bản thân đã trải qua không thể giả được.

Mấy năm trước Bạch Lộ bình náo ôn dịch, quanh thân người bị bệnh mọc ra mụn ghẻ, da thịt nát lộ ra xương cốt.

Toàn bộ linh dược Tiêu Hoa Thần đưa, trong thôn trăm người già trẻ mới tìm được đường sống trong chỗ chết.”

Nàng xắn ống tay áo, hiện ra vết sẹo cũ lốm đốm trên cánh tay, lấy lời nói là thật, lại nói: “Từng có thân thích Thiêm Tây từ nhà ta đến thăm nhà ta, nói về quang cảnh quê cảnh, nói Hoàng Hà xây công trình gia đình đạt được sự giúp đỡ của Tiêu Hoa Thần hai trăm vạn bạc.

Tổng đốc Hà Đạo Lâm Sùng đại nhân cũng là quan Đại Thanh, sử dụng chữ thiện không thiên vị, chậm rãi trừ đi mỗi họa, mỗi năm mùa xuân không còn ai chạy trốn nữa.

Ai, nếu Tiêu Hoa Thần sớm thi ân, nhà ta cũng không lưu lạc tha hương.”

Trương Phú thuận miệng nói: “Ngài luôn thích lấy trứng gà chọn xương.

Vô Lượng công đức người ta đổi lại thành ngài vài câu oán giận.” Đại nương hơi lộ vẻ xấu hổ, cười ha hả, liên tục nói

mình hồ đồ.

Đào Yêu Yêu nghe bọn họ nói đến hăng hái như vậy, trong lòng bán tín bán nghi, trầm ngâm nói: “Ừm, xem ra Tiêu Hoa Thần là một vị quân tử nhân hiệp, hấn xuất thân từ hào môn sao? Lại có năng lực phổ tế vạn dân?”

Lão đại nói: “Lời này nói ra cũng lạ, trách vì chưa từng có ai nhìn thấy Tiêu Hoa Thần, ngay cả hấn là nam hay nữ, lúc nào cũng là thiếu, một bên là “Mặt dày đen”, ai cũng không biết trong sạch.”

Đào Yêu Yêu càng thêm ly kỳ, đang định hỏi kỹ càng.

Bỗng nhiên Lục rộng lượng chen vào nói: “Các người trước khi được “Tiêu Hoa Thần” cứu trợ, có nhận được báo động của hấn không? Ví dụ như danh thiếp, thông báo các thứ gì đó?”

Trương Phú Thuận gật đầu nói: “Đúng vậy, Tiêu Hoa Thần Hành Thiện tất có diễm báo trước.

Mười ngày trước, bản thôn phạm là người ném con gái, trong phòng đều phát hiện tiểu mộc bài, phía trên có khắc chữ... ách...”

Lục Tùng nói: “Là khắc bốn chữ “Tiêu Tương Hoa Vũ” sao?”

Trương Phú Thuận vỗ bàn, nói: “Đúng đúng, ta không biết chữ, nhưng ký hiệu của Tiêu Hoa Thần ai cũng nhận ra.

Nếu hấn đã ra tay, thôn ta nhất định có thể gặp dữ hóa lành, vậy còn cần lo lắng sao? Các người nhìn mọi người đều vui mừng rạo rức, chính là nguyên do này.”

Lục Tùng cười nói: “Ha ha, ta hiểu rồi,

Đây đâu phải là “Tiêu Hoa Thần” gì? Ta biết sự tích của người này.

Dân chúng Nghiễm Đông chúng ta cũng từng nhận ân huệ của hấn! Ất Vô Hối năm nào cũng sóng thần, Quỳnh Châu, dân cư Lô Châu sụp đổ vô số, nhà gặp tai họa sau đều nhận được một khoản bạc.

Theo bài đăng đăng kí kí kí kí viết “Tiêu Tương Hoa”, bạc trắng lạng lẽ đưa tới bên người, đó thật sự là tiền cứu mạng

đưa than trong tuyết! Rất nhiều dân chúng không biết chữ viết trong sách, nghe sai rồi, lầm tưởng “Tiêu Hoa Thần” hiển linh cái gì.”

Vừa có Lục Tùng chứng thực, tin đồn tất nhiên là chân thật.

Đào Yêu Yêu thì thầm: “Tiêu Tương Hoa Vũ, Tiêu Tương Hoa Vũ, tên rất phong nhã...”

Lục Tùng nói: “Người này thích làm việc thiện, không phân biệt quý tiện, “Không việc thiện nhỏ mà không làm”, không những cứu tế đại nạn, gia tộc bình thường khổ cực hần cũng giải cứu.

Bạn tốt của cha, Dương Sĩ, Thành tiên sinh là đại muối thương Phiên Khoát, tuổi hơn sáu sinh con trai duy nhất, nào ngờ khi ba tuổi hại trường quái bệnh, mắt thấy sẽ chết yếu, may mà “Tiêu Tương Hoa Vũ” âm thầm thi được cứu sống tiểu hài tử.

Dương lão tiên sinh cảm động đến rơi nước mắt, thề rằng dù hao hết gia sản cũng phải tìm được ân công.

Tìm kiếm mấy năm, mới biết các nơi vô số nữ nhân mù, quả lão, bệnh phụ, cô nhi, đều từng được hần cứu chữa an ủi.

Người tìm kiếm hần ngàn vạn, nhưng ngoại trừ vài chữ “Tiêu Tương Hoa Vũ”, lại không có chút manh mối nào, tựa hồ người nọ tính toán trăm phương ngàn kế ẩn giấu thân phận, không muốn để cho người nhận lợi báo ân cho người khác.

Dương lão tiên sinh vạn bất đắc dĩ, đành phải quyên tiền tài tu kiến “Tiêu Tương Hoa Thần Từ”, từ đường khi thành đường ôm thần vị “Tiêu Tương Hoa Vũ” khóc rống lên, còn đầm ngực đau đón kêu” đời này vô duyên gặp gỡ ân công, lão hủ chết không nhắm mắt được.

“...”

Mọi người thần nhiên mê mẩn, tưởng tượng phong thái của “Tiêu Tương Hoa Vũ”, chỉ cảm thấy mình và Trương lão tiên sinh rất có nuôi tiếc.

Đào Yêu Yêu ngửa mặt thở dài, gật đầu nói: “Thật là đại trượng phu làm...”

Lục Tùng nói: “Hiền đệ, nói với người hai câu moi tim gan nhỏ bé của Ngụ huynh, thích khoác lác, nhưng đối với anh

hùng hâm mộ là chân tình thật lòng.

Còn nhớ kỹ cuộc nói chuyện hồi sơ hội của hai chúng ta không? Lục Đạt Viễn Thường ôm chí nguyện, nếu học thành tiên thuật giúp đỡ người nghèo, như “Tiêu Tương Hoa Vũ” kính ngưỡng vạn người như vậy, cho dù chỉ có một ngày, đời này của ta coi như không sống uổng.” Đào Yêu Yêu im lặng không nói, nhìn chăm chăm mặt đất ngơ ngác xuất thần.

Lão đại lại nói: “Tiêu Tương Hoa Vũ là thần tiên, nếu không chỉ dựa vào hai tay hấn, sao có thể cứu nhiều bách tính như vậy? Theo ta thấy, tám chín phần mười là cha!”

Mọi người đều có ý niệm này, nhưng lời Hứa Thanh Phục nói là “Tiêu Tương Hoa Vũ”, sao có thể ngồi nhìn bách tính Bạch Lộ bình gặp nạn? Huống chi Hứa Thanh Phục dung mạo hào phóng, loại chữ ba hoa như “Hoa vũ” này hoàn toàn không hợp với nhau.

Lục Khoáng trầm ngâm nói: “Có thể là giang hồ bang hội đi...” Lời còn chưa dứt liền biết vô lý —— nếu rất nhiều người dùng tên cùng một danh hiệu hành sự, tuyệt đối không có khả năng không chút dấu vết nào như vậy.

Trương Phú Thuận lắc đầu, nói: “Dù sao Hứa phụ thân bảo chúng ta bảo chúng ta bảo bí mật, chuyện đêm nay qua rồi thì thôi đi, ai cũng đừng nói ra.” Cuối cùng lời nói với nhi tử nói như vậy.

Đại nương cũng trừng mắt nói: “Có nghe thấy không, người ta không muốn hiển lộ thân phận, chúng ta cũng đừng có ăn nói lung tung.

Sau này các người còn muốn nói cái gì nữa “Tiêu Tương Hoa Vũ, Tiêu Hoa Thần, cẩn thận ta lấy chùy chọc mông.” Ngụ ý, lại đem Hứa phụ thân coi là “Tiêu Tương Hoa Vũ”, đưa tay đẩy hai đứa cháu trai, nói: “Mau ngủ đi, sáng mai cùng cha người xuống ruộng đi.” Hai thiếu niên đứng dậy đi vào trong phòng, lão đại vẫn còn lẩm bẩm: “Nếu có thể nhấc giày chạy chân cho hấn, so với vung cuộc mạnh hơn mười vạn lần, móc mắt của ta cũng bằng lòng...”

Đào Yêu Yêu nhìn bọn họ thần sắc gần như thành kính, phảng phất như “Tiêu Tương Hoa Phật” là tiên Phật thần thánh,

không cho phép kẻ khác khinh nhờn chút nào.

Hắn vừa kinh vừa bội, thầm kêu “Làm người như vậy, phụ phục cầu gì! Ta thường vì thân thể ưu phiền của mình, khí lượng hẹp hòi biết bao.

So với Tiêu Tương Hoa Vũ phổ tế vạn dân kia, quả thực là nương máng đối với biển rộng mênh mông.

Ừm, Lục huynh nói rất hay, giống như hần người người sùng bái, xuất thân thấp hèn có gì đáng ngại?”

Hắn lại muốn “Hắn ngay cả tên thật cũng không muốn để cho người ta biết, nào có ý đồ gì “Kính ngưỡng sùng bái? Văn Thiên Tường thề Chí Vân “Nhân sinh từ xưa ai không có chết, lưu lại đan tâm chiếu mờ hôi”, dù sao còn niệm sử thư lưu danh.

Tựa như người nọ làm đại sự vì dân tạo phúc, vậy mà cam lòng không tiếng tăm, lòng dạ đậm bạc như vậy, Cổ Kim thánh hiền cũng không theo kịp!” Hắn nghe thấy hiền tài tề tựu, lòng hiếu kỳ càng nặng, thật hận không thể “Tiêu Tương Hoa Vũ” lập tức xuất hiện trước mặt.

Đại nương đã trải xong chiếu và chăn đệm, để khách nhân ngủ đêm trong phòng, mình vào trong phòng bầu bạn với Đường Tăng.

Một lát đèn tắt người, ngoài cửa sổ ánh trăng như nước, mà bầu không khí trong phòng cũng không lắng lại.

Lục Tùng nói vài câu hùng hồn, khí huyết trong ngực kích động, lăn qua lộn lại không ngủ được.

Gần nửa đêm, chợt thấy quần áo sau lưng giật giật, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đào Yêu Yêu ngồi bên cạnh bữa tiệc, trong tay cầm một túi lớn đồ vật.

Lục Tùng dụi dụi con mắt, nói: “Ừm? Người không ngủ?”

Đào Yêu Yêu hạ giọng, nói: “Kinh động đến giấc mộng đẹp của Lục huynh, mau đứng dậy làm chính sự quan trọng hơn.”

Lục Tùng nói: “Chính sự gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ồ, bắt yêu quái! Chẳng lẽ chúng ta là tới bắt thân thích?”

Lục Tùng nói: “Ngày mai Hứa lão tiên bồi xuất mã, cần gì ta và người phí sức?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đại trượng phu làm việc tự có gánh vác, làm việc thiện đều phải có người làm thay, vậy thì quá uất ức rồi.

Đại sư tử giao nhiệm vụ cho hai chúng ta, hoặc là không làm, muốn làm thì làm đi!”

Lục Tùng ngẩn người, nhìn vẻ mặt hắc không giống nói đùa, đoán chừng là vì chuyện xưa “Tiêu Tương Hoa Vũ” kích động, trong lòng cũng kích động một trận, lẩm bẩm nói: “Tốt là tốt, nhưng... người có nắm chắc không? Lại nói, Hắc Thiên Hoang Địa, đi đâu tìm yêu?”

Đào Yêu Yêu Yêu Yêu nói: “Chúng ta có pháp bảo của Côn Bằng phái, yêu ma quỷ quái dễ như trở bàn tay.

Về phần yêu ma ở đâu... Hắc hắc, người núi tự có diệu kế dẫn ra... “Ánh mắt nhìn về bên tường, rương gỗ lim đã mở ra.

Hắn giơ quần áo trong tay lên, nhét vào trong tay Lục Thương Hoài, cười nói: “Đây là áo cưới của Dương Tam cô nương, tạm thời mượn đến bắt yêu.

Người cầm trước đi, ta vào nhà xem đại nương có ngủ không.” khom lưng cúi đầu, rón ra rón rén tiến vào trong phòng.

Lục Tùng kiểm tra vật trong lòng, mấy cái váy áo màu đỏ lớn, thêu đồ án Phượng Hoàng, âm thầm buồn bực “Dùng xiêm y của tân nương tử bắt yêu? Kỳ quái cổ quái...” Đang không tìm ra được đầu óc.

Đào Yêu Yêu đi trở về trong phòng, trong khuỷu tay nằm Đường Đại, thấp giọng nói: “Đại nương ngủ say như chết, ta ôm tiểu oa nhi đi rồi cũng không phát hiện ra.

Chúng ta đừng kinh động bọn họ, ra bên ngoài rồi hãy đề ý.”

Hai người lặng lẽ đứng dậy, kéo tấm cửa ra khỏi nhà tranh.

Ngoài cửa trời đêm như tấm, cỏ cây bùn đá rõ ràng có thể thấy rõ ràng.

Đào Yêu Yêu nhận lấy chiếc áo cưới, đặt Đường Đa lên vai, nói: “Lục huynh chăm sóc tốt trẻ con, lúc khẩn yếu lại để cho

hắn niệm Hàng Ma Chú.” Đường Lưu ngủ nồng đậm, khỏe miệng chảy nước miếng, ghé vào đầu vai rộng của Lục Địa thở phì phò “Phì phò”

Đào Yêu cởi bọc hành lý xuống, đưa cho Lục Tùng, nói: “Trong túi có Thanh Phong kiếm và Tử Ngộ Tỏa Hồn Hạp, yêu quái sau khi hiện ra nguyên hình, hai loại pháp bảo sẽ tự thu yêu hồn.”

Lục Tùng nghe ý tứ trong lời nói của hắn, gánh nặng bắt yêu giao cho mình, vội nói: “Ta và Đường tiểu sư huynh đối phó yêu quái, vậy huynh đệ ngươi muốn làm gì?”

Đào Yêu Yêu cười nhạt một tiếng, cũng không trả lời, chỉ nói: “Ngươi đợi một lát, ta chuẩn bị chút.” Quần áo ôm tân nương tử, bước nhanh về phía sau nhà tranh.

Lục rộng không kịp kéo lại hỏi, đành phải đứng tại chỗ chờ đợi,

Thật lâu không có động tĩnh, mấy cơn gió lạnh thổi lên, hàn ý lạnh lẽo trong sống lưng dâng trào.

Đường Đa nằm mơ cùng Điều Tử Quỷ chơi trốn, ôm bả vai Lục Tùng, trong miệng lầm bầm: “Đầu lưỡi đỏ, tóc dài... Nha sáng bóng... Hô hô hô, thịt người ăn ngon...”

Hai chân Lục Tùng run rẩy, dừng khí vừa sinh ra, từng chút từng chút một tiêu hao, tìm kiếm ”Đào huynh đệ” xảy ra chuyện gì? Cả buổi không đi ra. “Muốn tìm sau nhà đi tìm hiểu, vừa mới bước ra hai bước, chợt cảm thấy trên cây có cái gì nhìn trộm, đột nhiên ngẩng đầu, giữa nhánh cây “Phành phạch” bay lên một con cú mèo, con mắt sáng rực sáng ngời, giống như trong nghĩa địa đầy lân hỏa.

Lục Tùng Tùng thở dài, nâng tay trái lên lau mồ hôi lạnh ở thái dương.

Đúng lúc này, phía sau có người nói: “Huyền Dạ Phong lạnh, Lục công tử quanh quẩn không ngủ, xin hỏi là vì sao?” Giọng nói dịu dàng, nghiêm nhiên là điệu điệu của thiếu nữ.

Lục rộng thùng thình xoay người, chỉ thấy trước mặt có một vị hồng y nữ tử đang đứng, thanh ti phiêu dật, đầu cúi thấp, ánh trắng che lấp làn da trắng như tuyết, hoàn toàn không giống người sống.

Lông tóc Lục Tùng dựng đứng, trái tim thiếu chút nữa từ trong lồng ngực nhảy ra, há to miệng muốn hô, lại không phát ra được nửa điểm thanh âm.

Hồng y nữ tử thấy hấn kinh hãi quá mức, cơ hồ muốn tê liệt ngã xuống, vội nói: “Lục huynh cẩn thận, đừng ném trẻ con ra ngoài.” Tiếng nói chuyển sang trầm thấp, rõ ràng là Đào Yêu đang nói chuyện.

Lục Tùng càng thêm kinh hoàng, lắp bắp nói: “Người... Người là...”

Cô gái áo đỏ cười nói: “Ta là Đào hiền đệ của ngươi, có nhận ra không?”

Lục Tùng trừng to mắt nhìn chăm chú “Cô gái áo đỏ”, phát hiện quả thật là đào yêu giả, chỉ cho là hấn cố ý trêu đùa, không khỏi lửa giận xông lên, chửi ầm lên: “Con mẹ nó... Con mẹ nó, ngươi, ngươi làm cái quỷ gì!”

Đào Yêu song chưởng nâng eo, dịu dàng nói vạn phúc, nói: “Lục công tử bớt giận, chỉ vì thiếu nữ yêu quái đơn độc bắt đi thuốc tẩy, cho nên dùng cái này giả dụ hấn hiện thân, dụ dỗ hấn xuất hiện.

Đợi bắt yêu đại công cáo thành, tiểu nữ tự nhiên bồi tội.”

Lục Tùng chuyển giận thành kỳ lạ, tỉ mỉ quan sát đào chết non.

Nhìn tướng mạo của hấn vẫn như trước, mà dáng người thon thả, thần thái đoan trang, giống như thiên kim tiểu thư của hào môn,

Vốn tướng mạo đào non chết yếu chưa nói tới tuấn tú, nhưng hấn đôi nữ trang lập nên ba phần khí chất, phối với dáng vẻ bảy phần, vậy mà mười phần hình thần kiêm chuẩn đủ thứ.

Hiếm khi nghe tiếng phát âm chính xác, oanh Đề, chim hót với ý vị hết sức nữ hài, nếu như lấy nước son phấn, chỉ sợ không ai có thể nhìn ra hấn là nam tử.

Lục Tùng cảm thấy kinh ngạc, nói: “Huynh đệ, làm khó ngươi, còn có chiêu tuyệt sinh này!”

Đào Yêu Yêu cười khỏ nói: “Tiểu đệ từ nhỏ đã bắt đắc dĩ, thường xuyên hóa trang thành nữ nhân, môn đạo trung môn đã là nhẹ như xe nhẹ đã quen.

Lúc trước then thùng vì trừ yêu cứu dân, vừa rồi làm ra vẻ xấu hổ này, Lục huynh chớ cười.”

Lục Tùng nói: “Đây không phải là “thiếu diện” sao! Huynh đệ thân mang tuyệt kỹ, khiến người ta nhìn mà than thở! Nếu lên đài diễn xuất sừng nhọn, bao phủ người hồng hết cả nam bắc đại giang...” Hai người vừa nói vừa đi, dọc theo con đường lớn đi về phía tây, ước chừng đi ra hơn hai dặm, phía trước trúc lâm Uy Uy, tiếng nước “Ào ào”

Giữa một dòng sông nhỏ lượn như vậy, sông ngòi chảy qua lưu lâm.

Đến gần bờ sông, đào chết yêu lấy ra một cái vải trắng, cười nói: “Ta giả Tây Thi Hoán Sa, người giả Chung Quỳ bắt quỳ, người giả mạo Chung Quỳ.

Hai người chúng ta cách xa nhau mấy bước, chỉ chờ yêu quái xuất hiện, người để cho Đường nhiều lần niệm Hàng Ma Chú, pháp bảo trong hộp tất nhiên sẽ có hiệu lực.”

Lục Khoát Tùng dặn dò: “Hiện đệ cẩn thận một chút, chớ khinh thường.” Đào Yêu Yêu gật đầu đồng ý, nhắc lên váy nhẹ lay động liên bộ, thật sự có phong vận chim kinh đình thụ vận.

Hai bên bờ sông sinh đầy cỏ dại, chỉ còn lại bãi cát rộng hai thước.

Đào Yêu Yêu cúi đầu nhìn bên cạnh bệ đá có một cái bệ đá, hai cái lỗ ở giữa nhô lên, chính là cái thớt đá mà các thôn phụ dùng để may quần áo.

Hắn cong eo cong đầu gối, ngồi xổm bên cạnh tảng đá, thả vải trắng xuống sông, gột rửa qua lại trong nước sông.

Hắn quyết tâm học “Tiêu Tương Hoa Vũ”, muốn giải nạn cho bách tính, thậm nghĩ “Tầm yêu ta từng gặp, hồ ly tinh cũng từng giao tiếp qua với nhau.

Trước kia ta sợ yêu sợ quỷ, kỳ thật yêu ma cũng không có gì đáng sợ.

Huống chi có Thanh Phong kiếm của tiểu Tuyết bảo giá, càng là trăm phần trăm không có sơ hở... Ai, chỉ sợ là sắc ma quấy phá, nhìn thấy mỹ nữ của ta ngạnh kháng, vậy không xong rồi.” Nghĩ đến điều này, hai tay khẽ vuốt vải trắng, khẽ hừ một

tiếng: “Nữ tử váy đỏ tay cầm ai? Nửa vàng trắng mới, một vàng sao thừa, Hoán Sa nhân ảnh Cù Đình...”

Lục Tùng ngồi xổm trong bụi cỏ, hai mắt nhìn chăm chăm bóng lưng của Đào Yêu, nghe thấy gã hát lên khúc nhạc nhỏ, không khỏi âm thầm lắc đầu ” Đào hiền đệ quá mức ủy khuất, yêu tinh thật sự dẫn xuất hiện cho ta làm sao bây giờ? Ai, chỉ mong có thể hoặc hung thủ chỉ là một ít cướp vật, hoặc là biện pháp của hãn bất linh, không thể dẫn ra yêu quái.

Dù sao sau nửa canh giờ không có động tĩnh, ta kéo hãn vào phòng ngủ.” Hạ quyết tâm, nổi lòng hơi bình tĩnh, ngậm đếm thời gian tính toán thời gian.

Nào biết chỉ qua nửa khắc đồng hồ, Đường Đa trong ngực tinh dậy rất nhiều.

Tiểu hài tử xoay người, miệng nhỏ chép như muốn khóc.

Lục Tùng dùng ngón tay đè chặt môi, cúi đầu nói: “Hừ, hả, khoác, tiểu sư huynh đừng làm loạn, chúng ta đang bắt yêu quái đây.”

Đường Tăng còn buồn ngủ, nói: “Ta muốn đi tiểu.”

Lục Tùng nói: “A, hiền tại không thể đi lại lung tung, tiểu sư huynh ngươi nhẫn nại đi.” Hãn trong miệng trả lời, con mắt ngóng nhìn bờ sông, e sợ yêu quái bỗng nhiên xuất hiện.

Đường Tăng nói: “Không được phép ta động, tại sao ngươi lại dụ dỗ ta đi tiểu?”

Lục Tùng nói: “Ta câu dẫn... Ta lúc nào dụ dỗ ngươi.”

Đường Tăng nói: “Ngươi, nói khoác không biết làm sao? Lời nói ta suýt chút nữa bị kéo vào trong quần!”

Lục Tùng không yên lòng, ấp úng nói: “Vậy ngươi lôi kéo trong quần đi.”

Đường Đa đang rất không thoải mái, lại bị Lục Đại Kiềm cắt ngang câu chuyện, nhất thời ngoan tính phát tác, giãy dụa như kẹo, lảm bảm: “Tiểu, tiểu, tiểu tiểu, chạy tới cầu bà bà...”

Lục Tùng tay chân luống cuống, nói: “Được rồi, được rồi, tiểu sư huynh chớ ồn ào, ngươi muốn tiểu thì tiểu ra quần đi, ta cởi quần cho ngươi.”

Đường Đa lắc đầu, ngón tay chỉ về phía rừng trúc, nói: “Ta đi vào trong rừng bên kia.

Gió lớn này, ta cởi quần sẽ nguội đây.” Mắt thấy Lục Tùng mặt mang vẻ chần chờ, lại nảy sinh ngoan độc nói: “Người còn xui xẻo, ta liền đi ỉa! Cho người lau rắm cho ta!”

Lục Tùng không thể làm gì, cân nhắc không thuận theo, tiểu ngoan đồng lại sẽ tạo ra thủ đoạn mới, đành phải nói: “Tiểu sư huynh nói rất đúng, chúng ta qua bên kia.” Ôm lấy hấn nín thở, một đường nhỏ chạy vào trong rừng trúc, sau đó tiểu nhân nói.

Đường Lưu Lưu đi đến bên cạnh cây trúc, cởi quần nhỏ ra, vịn vẹo đầu nhìn đông ngó tây, mơ mơ màng màng hỏi: “Đây là chỗ nào? Bà bà đâu? Ta ngủ với nàng ấy rồi...” Lục Khoáng không lên tiếng, nghiêng tai nghe đào yêu còn đang hát khúc nhạc, dự đoán hết thấy đều bình thường, căng thẳng trong lòng hơi buông lỏng một chút.

Đợi một lát, Đường Lưu rắc xong vạt áo buộc lại, ngửa đầu nói: “Ta trở về phòng ngủ cùng bà bà.”

Lục Tùng nói: “Không vội, chúng ta đang bắt yêu quái đây này.

Đào huynh đệ giả thành nữ nhân dẫn yêu quái xuất hiện, lát nữa tiểu sư huynh sẽ niệm hàng ma chú, pháp bảo trong túi ta thu yêu, coi như đại công cáo thành.”

Đường Trọng nghiêm mặt nói: “Ta muốn ngủ! Đi ngủ! Hai người các người đại ngốc, rắm cũng không biết bắt yêu, bảo yêu quái bắt các người đi!”

Lục Tùng muốn phân biệt, nghĩ lại, dứt khoát hù dọa tiểu đồng kia mất hồn, mọi người cứ như vậy bỏ qua cho.

Cười nói: “Tiểu sư huynh nói rất hợp ý ta, người phải khuyên nhủ Đào huynh đệ, dạy hấn đừng hồ đồ nữa.

Vốn là, đêm hôm khuya khoắt mặc quần áo nữ nhân, học bài hát nhỏ, người bên ngoài nhìn thấy chỉ coi là đại tỷ ngây ngốc mà thôi!” Vừa nói, vừa dẫn hấn đi theo đường cũ, tai nghe thấy tiếng hát vẫn như cũ, suy nghĩ mặc dù yêu quái không bắt được, nhưng may mà bình an vô sự, rốt cuộc không gặp phải nguy hiểm gì cả.

Nhưng càng đến gần Bạch Thủy Hà, càng cảm thấy không thích hợp.

Lục Đại Kiềm híp mắt nhìn, trong bóng đêm cảnh vật mông lung, tựa hồ không giống cảnh tượng vừa rồi.

Hắn đi đến chỗ cũ khoanh chân ngồi xỏm, nhổ bụi cỏ ra nhìn lại bên ngoài, thoáng chốc trùng mắt thè lưỡi, thoáng như trúng một cây côn nặng nề vào đầu.

Chỉ thấy bệ đá bên bờ sông hết sức nổi bật, mà bóng dáng Đào Yêu Yêu đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa.

Bên cạnh tảng đá còn sót lại miếng vải trắng, theo gió phiêu diêu, phảng phất Chiêu Hồn Phiên cắm trên mộ phần.

Khí huyết toàn thân Lục Tùng bức thẳng tới đầu, nhất thời quên mất sợ hãi, kéo theo Đường Đa chạy như điên, cất tiếng la lên: “Đào huynh đệ! Đào huynh đệ! Đào huynh đệ...”

Tiếng la đột nhiên ngừng lại, hắn sững sờ trùng mắt nhìn trước chân, con người lòi ra hốc mắt.

Thì ra phía trước loạn thạch lờm chờm, nào còn có nước sông? U quang chiếu rọi tảng đá, lòng sông khô cạn kéo dài ra xa, điểm sáng màu trắng loang lổ lác lư, rốt cuộc là sông Bạch Thủy hư không tiêu thất? Hay là sông Bạch Thủy vốn không tồn tại? Lục Quảng càng nghĩ càng cảm thấy quý dị, sợ hãi từ đáy lòng bắt đầu phát ra, trong nháy mắt thấu triệt tứ chi bách hài, trong lúc hoảng hốt, chỉ cảm thấy khúc nhạc nhỏ vẫn quanh quẩn giữa không trung, cùng gió lạnh tương hợp, dần dần hóa thành tiếng cười thê lương,

Hắn tâm thần đại loạn, bụng nhỏ buông lỏng, bọt nước nóng rắc vào đũng quần...

11

Lần thứ mười, linh đài ma ý ngưng trệ.

Lục Tùng ôm Đường nhiều hơn một chút đi vào rừng trúc.

Đào Yêu Yêu đang âm thầm nghi ngờ, suy nghĩ nửa ngày không có động tĩnh, hẳn là yêu quái nhìn thấu mỹ nhân kế? Miễn cưỡng hoặc cơ duyên không gặp, yêu tinh đêm nay nghĩ phép? Nếu không vốn không có yêu quái, chỉ là tin đồn của mọi người mà thôi?

Nguyệt Ảnh lặng yên di chuyển, gió lạnh thổi qua, xung quanh yên tĩnh lạ thường.

Đào Yêu Yêu nghi ngờ càng nặng, lại muốn nói “Lục huynh giữ được bình tĩnh, mang theo tiểu Ngoan đồng ẩn núp lâu như vậy.

Bình thường hẳn nhẹ nhàng, trong lúc nguy cấp mới hiện ra định lực... A, đừng là hẳn lâm trận lùi bước, lén lút chuồn đi?” Quay đầu nhìn lại, đã thấy phía sau bóng đêm dày đặc, cảnh vật mơ hồ.

Bụi cỏ, rừng trúc, giống như tất cả đều dung nhập tầng tầng lớp lớp màn đen.

Đào Yêu Yêu cảm thấy kinh ngạc, khóe mắt liếc qua mặt đất, chợt phát hiện bên cạnh có thêm cái bóng.

Trong lòng hẳn phanh phanh nhảy loạn, thoáng thấy thân ảnh kia cùng mình sánh vai ngồi, lại nghiêng tai lắng nghe, lại không có thanh âm hô hấp, hiển nhiên không phải Lục Đại Phương bên cạnh.

Đào Yêu Yêu cưỡng làm trấn định, thầm nghĩ “Tốt, yêu quái rốt cục xuất hiện.” Muốn dả thủ để Lục Tùng hành động, bắt đắc dĩ quá mức khẩn trương, ngay cả đầu ngón út cũng không thể nhắc lên được.

Đang lúc hoảng loạn, thân ảnh kia thở dài, chậm rãi nói: “Chủ nhân, người thật to gan, “Vô Gian đàn thành” cũng dám xông loạn.”

Giả sử bị lôi điện đánh trúng ót, đào điên cũng sẽ không kinh ngạc như vậy, lập tức tuột xuống vải trắng trong tay, “Đằng Đằng” lùi lại mấy bước, thất thanh hô: “Hong Tụ! Là người?” Lúc cúi đầu xem, bên cạnh ngồi một vị Tô trang thiếu nữ, vuốt cằm, thần thái Thục tĩnh, chính là tiểu hồ ly tinh quái cổ xưa tay áo hồng sắc tiểu hồ ly kia.

Đào Yêu Yêu ấn tay lên trán, định thần, hỏi: “Sao người lại...”

Lời còn chưa dứt, ống tay áo đỏ bỗng nhiên nhảy lên, kéo lại cánh tay đào điên cuồng chạy vội, quát to một tiếng: “Chạy mau!” dọc theo sông chạy như điên.

Đào Yêu Yêu bị nàng kéo về phía trước, một tay nắm lấy mép váy, một hơi chạy ra xa bốn năm dặm, mắt mũi thở hỗn hển, nước mũi mồ hôi chảy đầy mặt mũi.

Bỗng dừng ống tay áo đỏ dừng lại, ánh mắt chuyên chú, như có điều suy nghĩ.

Đào Yêu Yêu nuốt một ngụm nước miếng, thở hỗn hển nói: “Người muốn khô...”

Mới nói ra ba chữ, Hồng Tụ Cung nhún người, tóm lấy Đào Yêu Yêu nhảy về phía bờ bên kia.

Thế nhưng dùng sức không đủ, nàng đập vũng bờ sông, lại đem nửa thân thể Đào Yêu chết non hãm trong sông, tân nương quần áo dây dưa bản thủ, muốn bao nhiêu chặt vật có bấy nhiêu chặt vật.

Sau khi lên bờ, ống tay áo màu đỏ cũng không dừng lại chút nào, càng thêm chân chạy như điên.

Ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, trước mắt ánh trắng sáng ngời, núi rừng sừng sững ẩn hiện, giống như đã cách Lộ Bạch bình rất xa.

Đào điên cuồng choáng váng đầu óc, âm thầm kêu khổ “Yêu quái không gặp, gặp nha đầu điên này, nó muốn ta chết tươi.”

Lại chạy một trận, ống tay áo màu đỏ vẫn kéo cánh tay phải phải đào non, đưa tay bắt lấy đai lưng của hắn, cũng không thấy sức thể phát lực, chợt chân sinh gió, phiêu đảng bay thẳng đến ngọn cây, mũi chân điểm một cái về phía chạc cây, ngược lại bay về phía nhánh cây phía tây.

Lúc này Tiểu Ly Địa bay lên không, giống như cuội mây đập gió, thân ảnh hai người xuyên thẳng qua rừng cây, dần dần chạy như điện chớp.

Tiếng gió bên tai ào ào cuồng “Vù vù” vang lên, trong ngực bụng vô cùng khó chịu, suy nghĩ “Tự như vậy xông thẳng va chạm, nếu đụng phải tảng đá cứng rắn, đó chính là họa đầu phá máu chảy.”

Thật sự là “Không có ý cầu phúc tự đến, có lòng tránh họa thiên lệch.” Hắn đang lo lắng, liền nghe Hồng Tụ vui vẻ kêu lên: “Tìm được rồi!” Hai chân dùng sức đập cành cây, chạc cây đầu tiên bị ép thành hình cung, tiếp theo đột nhiên đứt thẳng ra.

Hai người sống như viên đá bắn ra khỏi cây cung, đầu trước sau chân sau đụng về phía dưới đá núi đá dưới tàng cây.

Chỉ thấy mặt ngoài nham thạch bóng loáng như gương kia, chiếu ra bóng người đập vào mặt.

Đào Yêu Yêu cực kỳ hoảng sợ, bật thốt kêu to: “Cứu mạng!” Hai mắt nhắm nghiền, chỉ đợi đầu nổ hoa...

Nhưng mà trán trước chạm vào khối đá, lại như đụng vào bông mềm, bình yên không tổn hao gì xuyên qua vách đá cứng rắn.

Đào Yêu Yêu mở mắt ra, rừng cây nham thạch không còn sót lại chút gì, trước mặt vẫn là Bạch Thủy Hà chảy rào rào chảy xuôi không ngừng.

Ông tay áo màu đỏ ngay sát bên người, lại bày ra tư thế ngưng định.

Đào Yêu Yêu run tay chân, toàn thân cũng không bị thương, chỉ là bắp chân run run.

Hắn từ từ bình định kinh hồn, hỏi: “Hồng, Hồng Tụ, ngươi làm sao...”

Chạy bốn tẩu đã lâu, tay áo đỏ cũng mệt đầm đìa mồ hôi, nhưng không dám di chuyển chút nào, thấp giọng nhắc nhở: “Đứng vững gót chân, đừng lộn xộn bắn ra! Lưu Thần Ảnh Tử biến hóa!”

Đào Yêu Yêu hỏi: “Bóng gì vậy?”

Hồng Tụ hít một hơi thật sâu, nhanh chóng giải thích: “Gần Bạch Lộ bình có một tòa “Vô Gian đàn thành”, chính là Ma cảnh “Kim Luân giáo” bố trí.

Trong đàn thành ám không nhật nguyệt, tự thành thiên địa, càng có ác ma trú đóng.

Chủ nhân muội muội, người hăm sâu nguy hiểm còn không biết, thật sự là hung hiểm vạn phần!”

Đào Yêu Yêu chớp mắt, Trọng Nhị hòa thượng không hiểu, nói: “T vò, đàn thành? Kim Luân pháp sư? Người nói là Tà Ma đã bố trí cạm bẫy trước sao?”

Hồng Tụ nói: “Kim Luân giáo là đại giáo Tây Vực, pháp sư trong giáo thần thông quảng đại, lợi hại vô cùng...”

Mới nói tới đây, sắc mặt nàng đột nhiên trở nên nghiêm trọng, kêu lên: “Ai nha, cái bóng lại muốn mất, mau đuổi!” Đào Yêu Yêu cúi đầu nhìn xuống, trong nháy mắt há mồm cứng lưỡi, phảng phất như tận mắt nhìn thấy cảnh tượng ly kỳ nhất thế gian—— chỉ thấy cái bóng của mình từ bên chân trốn đi, tựa như bèo trôi nổi nước chảy, dán vào tấm da đất nhanh chóng hướng tây trôi đi xa...

Hồng Tụ ôm chặt eo của hắn, đề khí gắt gao đuổi theo.

Lần này đào yêu không sợ hãi, trong lòng tràn ngập kinh dị “Chúng ta, chúng ta đang đuổi theo bóng dáng của mình, ha, thiên hạ lại có bức này quái sự!”

Cuối cùng cái bóng cũng hạ xuống trên một cây đại thụ, hình dạng rõ ràng không di chuyển, ông tay áo màu đỏ mang theo con bọ hướng thân cây vọt mạnh lên.

Cùng lần trước, hai người vừa xuyên qua thân cây, lại trở về bên bờ Bạch Thủy Hà.

Hồng Tụ quan sát mặt đất, nhìn chăm chú một lúc lâu, phát hiện bóng dáng không còn lay động, lúc này mới vỗ ngực mỉm cười nói: “Mẹ ta ơi, cuối cùng cũng thoát ra khỏi đàn thành, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!”

Đào Yêu Yêu chợt có chút ngộ ra, thầm nghĩ “Cái bóng phiêu di ở vị trí nào, chẳng lẽ là đường ra thoát khỏi hiểm cảnh?”

Càng nghĩ càng mê hoặc, hỏi: “Tay áo đỏ, đây rốt cuộc là chuyện gì? Chúng ta sao lại đuổi theo bóng dáng?”

Ông tay áo màu đỏ lấy ra khăn tay, lau trán, lại lau nước bùn đầy mặt cho Đào Yêu, hỏi: “Ánh từ đâu đến?”

Đào Yêu Yêu sững sờ, đoán rằng câu hỏi này chắc chắn ẩn chứa thâm ý, nói: “Ánh sáng chiếu xạ thân thể, chiếu xuống mặt đất hóa thành hình dáng, bởi vậy tạo thành bóng người.”

Hồng Tụ nói: “Đúng vậy! Đầu tiên phải có hình thể, mới có bóng, bởi vì cái gọi là “Hình ảnh bất ly”! Nếu thân thể đã mất đi, Ánh Tử tự nhiên sẽ trôi đi theo.”

Đào Yêu Yêu nhú mày nói: “Thân thể bị mất? Ý của ngươi là...”

Hồng Tụ nói: “Vô Gian đàn thành là Huyền Không pháp giới, chỉ giam cầm hồn phách, không dung nạp tướng mạo thực thể.

Sinh linh tiến vào bên trong, hình thể cùng nguyên thần chắc chắn sẽ tách rời —— Nguyên thần bị vây khốn trong đàn thành, mà thân thể vẫn ở ngoài thành đàn, hai người lặng yên tách ra, hình thành biểu hiện giả dối bóng dáng phiêu du.

Bọn ta liều mạng truy tìm bóng dáng, chính vì bảo vệ thân thể, tiếp theo đi tìm cửa ra khỏi đàn thành.”

Đào Yêu Yêu nói thêm: “Thật thâm ảo, không biết mây gió.”

Hồng Tụ nói: “Huyền Không Pháp Giới do Kim Luân pháp sư luyện thành, bên trong thiết lập đại thần bản tôn, đồng thời triệu hoán yêu ma bảo vệ.

Trước kia Kim Luân giáo vì đối phó với Tiên gia trung nguyên, bày mấy chục tòa đàn thành ở núi Thanh Thành, cha mẹ ta đều bị triệu đi cống hiến, cuối cùng chết bởi tiên ma đấu pháp... Ài, có nguyên do này, ta mới có chút hiểu bí mật của đàn thành.” Trên mặt hiện lên vẻ thương cảm, nhưng bi sắc thoáng qua, lại khôi phục dáng tươi cười hoạt bát.

Đào Yêu Yêu ngưng thần suy tư, trầm ngâm nói: “Theo ngươi nói như vậy, là “Kim Luân Pháp sư” giở trò gì, thiết lập Ma cảnh mê hoặc lòng người, bắt đi những nữ hài được làm bằng vải.”

Hồng Tụ vỗ tay khen: “Chủ nhân của nó thật thông minh! Đoán là trúng! Vô Gian đàn thành là hư ảo, vô biên vô hình, cái bóng mới là lối ra, cho nên chúng ta chạm vào nham thạch, va vào cây lớn, thân thể đều không có nửa điểm tổn thương.

Cảnh vật huyền hóa cùng hoàn cảnh chân thật dung hợp lẫn nhau, vừa thật vừa giả, cổ tên “Vô Gian”

Ngươi và Lục Đại Thừa hoàn toàn không biết môn đạo, còn muốn hàng yêu trừ ma, chỉ sợ đến thành oan chết uổng cũng là quỷ hồ đồ.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thì ra là vậy.” Chợt nghĩ tới một chuyện, ngạc nhiên nói: “Ồ, ngươi vẫn luôn đi theo chúng ta sao? Ngươi, không phải ngươi quỳ xuống...”

Hồng Tụ mím môi, cười híp mắt nói: “Trong mảnh đất hoang quỳ ba ngày ba đêm, tiếp nhận khảo nghiệm đúng không? Mẹ, ta có ngọc như vậy không? Ngươi kiếm có lừa gạt ta, đơn giản là muốn ném trời buộc mà thôi.

Nếu ngay cả điều này ta cũng không nhìn ra, vậy uổng công mình sinh ra là hồ ly rồi.

Muội muội chủ nhân chân trước vừa đi, bản nha đầu chân sau theo sát, âm thầm nhìn trộm bảo hộ, một đường đi theo đến huyện Hưng Văn.

Nếu không như vậy, đêm nay tính mệnh ngươi khó đảm bảo.

Chủ nhân muội muội, có phải là ta bị vương vít hay không?” Nàng miệng lưỡi thẳng thắn, líu ríu một tiếng, giống như Hoàng Đình Minh Liễu thanh thúy.

Da mặt Đào Yêu Yêu ửng đỏ, nhưng cảm giác ngứa ngáy từ đó hóa giải, trong lòng cũng rất khoan khoái, cười hỏi: “Làm sao gọi ta là chủ nhân muội muội được?”

Hồng Tụ nói: “Ngươi mặc trang phục thành bộ dáng này, như hoa như ngọc. Người ta nhìn thấy mà đáng yêu, muốn vỗ mông ngựa nha, bởi vậy xưng hô “Chủ nhân muội muội” nha.

Trừ phi ngươi lấy lớn áp nhỏ, cứng rắn khiến ta đổi giọng gọi “Chủ nhân nương tử”.”

Đào Yêu Yêu vén váy lên, lắc đầu thở dài, duỗi quyền gõ nhẹ lên đỉnh đầu ông tay áo đỏ, nghiêm mặt nói: “Quỷ nha đầu thật

sự nghịch ngợm, sau này nếu muốn nịnh nọt, chỉ đồng ý kêu “Chủ nhân ca ca”, hiểu chưa? Trong bụng âm thầm buồn cười, suy nghĩ thu nạp nha hoàn xinh đẹp lạnh lợi, bình thường nói chuyện một chút, buổi sáng trải giường chiếu xếp chăn, ngược lại cũng vừa ý?

Nghĩ đến đây, ưu tư bị nàng gợi lên liền lạnh nhạt quên mất.

Hai người lúc trước mỗi người đều nghi ngờ, nhưng tính tình vốn hợp nhau, trải qua mấy phen khó khăn trắc trở, cảm giác thân mật của nhau tăng thêm mấy phần.

Hồng Tụ nói: “Đừng chỉ lo cười bướng bỉnh, nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta sớm trốn ra, tìm nơi khói người dày đặc cư trú, chờ mặt trời ra ngoài âm khí lui bước, Vô Gian đàn thành sẽ tự biến mất.”

Đào Yêu muốn gật đầu, nghĩ đến Lục rộng rãi, nói: “Nếu không có người chỉ dẫn con đường, dựa vào ta tự đi dạo, đại khái không thể chạy ra khỏi Vô Gian đàn thành được rồi?”

Hồng Tụ nói: “Đương nhiên rồi! Bạch Lộ bình mắt tích bao nhiêu cô gái, tất cả đều bị nhốt trong đàn thành, chưa từng thấy ai tự tìm đường quay về?”

Đào Yêu Yêu nói: “Nếu vậy, Lục huynh và thằng nhóc con cũng tìm không ra đường ra, còn phải tìm bọn họ ra mới được.”

Hồng Tụ kinh hãi, nói: “Vạn lần không được! Hai chúng ta trăm cay nghìn đắng mới thoát được tính mạng, sao có thể chui đầu vào lưới?”

Đào Yêu Yêu nói: “Chẳng lẽ ném xuống bọn họ mặc kệ?”

Hồng Tụ nói: “Thường Ngôn nói: “Ăn cơm nhà mình no, chuyện nhà mình rồi.”

Sinh tử mỗi người tự có định số, chúng ta chạy trốn là quan trọng hơn, đừng có xía vào chuyện người khác.”

Đào Yêu Yêu lắc đầu nói: “Vậy không được, là ta xúi giục bọn họ mạo hiểm, sắp đến cửa ải nguy nan, ta tự mình chuồn trước, há không phải là tiểu nhân bất nhân bất nghĩa?”

Hồng Tụ nói: “Cổ nhân vân” Quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ! Minh Triết giữ mình là do đại trượng phu gây

nên.

Trong miệng chỉ phô trương mạnh thì tính là anh hùng gì? Vừa rồi truy ảnh lúc chạy nhanh một chút, người bị dọa hai chân lẫn lộn, điên cuồng kêu loạn, lúc này lại nói chuyện nhân nghĩa gì, thật sự là miệng vịt nấu chín miệng cứng.”

Nàng vốn nhanh mồm nhanh miệng, tranh luận với kinh nhi, không biết nói gì, lúc này mặt trầm xuống, nói: “Này, ta là chủ nhân! Rốt cuộc nghe lời người, hay là nghe ta?”

Hồng Tụ thấy hấn sắc mặt, đành phải chu miệng, ủy khuất nói: “Nghe chủ nhân muội muội rồi...”

Hừ, sẽ giá cao ép người...” Liếc mắt thấy bóng người dưới đất lay động, không khỏi sắc mặt đột nhiên thay đổi, nghiêm nghị nói: “Không tốt, cái bóng lại muốn bay đi, Vô Gian đàn thành dờn tới đây!” Nắm được cánh tay Đào Yêu, chỉ đợi bóng dáng chạy trốn đã!”

Giờ phút này nguyệt ẩn tinh độn, âm phong thấu xương, bóng dáng hai người cũng bắt đầu di động.

Đào Yêu Yêu ra sức tránh thoát khỏi tay áo đỏ, lại quay ngược lại cất bước về một phương hướng khác.

Hồng Tụ hoảng loạn vạn trạng, lại thấy thần sắc Đào Yêu Yêu quyết, không dám tùy tiện dùng sức, chỉ đành trơ mắt nhìn bóng dáng phiêu ly.

Nói thì chậm, khi đó nhanh, gió thuận ngừng lại, đại địa yên lặng như nghĩa địa, u quang phiêu hốt, khác hẳn với cảnh sắc đêm của nguyệt minh phong thanh vừa rồi.

Mặt mũi Hồng Tụ tràn đầy nụ cười khổ, nhìn qua Đào Yêu Yêu làm mặt quỷ, ý là “Chủ nhân, chuyện tốt người làm đến, lần này chúng ta chết chắc rồi!”

Đào Yêu Yêu nhìn nàng một lát, thở dài, khẽ vuốt bờ vai của nàng, hòa nhã nói: “Người nói ta nhất gan, đó là không giả.

Sợ thì sợ, mạng chạy, nhưng công tín quen nghĩa vứt bỏ đồng bạn, cho dù thoát được tính mạng, còn sống có ý nghĩa gì đây?...” Mắt thấy ông tay áo đỏ mờ mịt, biết nàng vẫn không hiểu, lập tức vò đầu suy tính từ, nhớ tới một cái ví dụ, giảng đạo: “Ừm, người thử nghĩ xem, bất luận nước lũ, núi lở, lửa

lớn, đối mặt nguy hiểm tương tự, Trư Dương Ngư Mã luôn tự mình chạy trốn, mà mọi người chung quy sẽ tự cứu chữa đồng loại của mình.

Đây là nguyên do gì? Trên truyền thuyết Cô Dịch nói đạo lập thiên, viết âm và dương, đạo lập địa, viết mềm và cương... “

Hồng Tụ cũng quen thuộc kinh sử, tiếp lời nói: “Lập nhân chi đạo, viết nhân hòa nghĩa!”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ha ha, sách nguoi biết học thuộc, ý tứ có hiểu không? Ta muốn sinh sống trong thiên địa, chính là lấy “nhân nghĩa” làm gốc lập thân.

Nhân nghĩa mà, chính là ý nghĩa “nhân ý”, người sống sót ý nghĩa.

Nếu như ai cũng chỉ lo cho bản thân mình, vô tình vô nghĩa, như vậy có khác gì súc sinh?”

Hồng Tụ bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Ta có chút hiểu rồi! Làm người phải làm việc nhân nghĩa.

Hành nhân nghĩa, chính là pháp môn biến thành chân nhân!”

Đào Yêu Yêu mỉm cười nói: “Đúng vậy, nguoi sinh ra là yêu, thích nghịch ngợm, thích nghịch ngợm gây sự, những chuyện này tất cả đều không sao cả.

Chỉ cần cẩn thủ hai chữ “nhân nghĩa”, bao đảm nguoi trở thành cô nương tốt hàng thật giá thật.”

Hồng Tụ trùng điệp gật đầu, nụ cười nở rộ, nói: “Mặc kệ nó, dù sao hai chúng ta sống chết nhiều hay ít.

Sau khi tìm Lục Tùng cùng tiểu oa nhi, chúng ta dứt khoát bỏ lá gan ở đây chơi một trận thống khoái, nhiều nhất là mọi người cùng đi Hoàng Tuyền, hì hì, vậy cũng rất náo nhiệt...” Trong khi nói chuyện, hai người dắt tay đi tới.

Chỉ thấy chung quanh tràn ngập sương mù âm trầm, phương vị khó phân biệt, nào mới là con đường ra khỏi Vô Gian đàn thành?

Cùng lúc Đào Yêu và Hồng Tụ thoát khỏi Bạch Thủy Hà, Lục Tùng vừa vặn trở về bên bờ, mắt thấy kỳ cảnh quỷ quyết, nghe

thấy tiếng cười quái dị thê lương, hù cho tè ra quần là tè ra quần.

Đường Đa lỗ mũi linh mẫn, ngửi mùi có vị khác thường, đưa tay vân vê hai cái móng sau của Lục Đại Hân, nói: “Lợi hại nha, tiểu ngay cả quần cũng không cởi.”

Lục Tùng ngạc nhiên nhìn bầu trời đêm, đầu lưỡi giống như ngắn hơn một nửa, lắp bắp nói: “Yêu, yêu, yêu, yêu quái đến, đến rồi...” Chỉ nghe tiếng cười quanh quần, không thấy yêu quái xuất hiện.

Quái trạng này khác với dự đoán ban đầu một trời một vực.

Đường Đa chẳng hề để ý, nói: “Đến đúng lúc, ta niệm hai câu chú ngữ, yêu quái gì cũng phải đầu hàng.”

Nghe thấy lời này thần hồn Lục Khoáng hơi định, dắt Đường Đa chạy, nói: “Tiểu sư huynh nói rất đúng, đêm nay nhất định đại công cáo thành, nhưng phải tìm Đào huynh đệ, công lao bắt yêu chớ quên hấn.” Miệng nói bắt yêu truy nã người, lại nghịch theo hướng cười quái dị chạy trốn.”

Đường đại nhân chân ngắn, bị kéo đến mức liên tục bò, hai cái đầu gối bị mài nát, chịu không nổi đau, mở rộng yết hầu khóc lớn kêu la.

Chạy trốn hồi lâu, tiếng cười quái dị dần dần biến mất.

Lục Đại Tùng dừng bước nghỉ ngơi, ngẩng mặt lên quan sát con đường phía trước.

Chỉ thấy đường sông khô cạn kéo dài thẳng tắp, phần cuối đen sì, thông hướng sơn cốc tĩnh mịch.

Bên bờ sông cỏ cây thưa thớt, nham thạch lởm chởm, có một lão phụ mặc áo gai ngồi xổm bên cạnh đá, tay cầm cái sàng lay động trái phải, lờ mờ là động tác đào gạo rửa rau.

Giờ phút này trăng sáng sao biến mất, nhưng trong bốn bề lại sáng loáng.

Lục Tùng đầu choáng váng, chỉ coi như trời sáng sắp sáng, lại thấy phía trước có người, lá gan lớn hơn một chút, Đại Minh đã sớm có người đến bờ sông làm việc, phụ cận khẳng định có thôn trang ở bên cạnh.

Bồ Tát phù hộ, cuối cùng chúng ta cũng thoát hiểm rồi.” Nghĩ lại đêm qua, nước sông đã khô cạn, lão bà bà còn đào cái gì nữa? Có thể lão phụ nhân mơ hồ hồ, không chú ý tới khác thường, chỉ làm việc theo thói quen bình thường.”

Hắn kéo Đường Đa đi tới gần, đồng thời nói: “Lão nhân gia, khuấy rây rồi, xin hỏi tên của nơi này là gì?”

Bà lão xoay đầu lại, mở miệng không có răng ra, “Khắc khắc” cười khan mấy tiếng.

Lục Tùng thâm cảm thấy kỳ quái, ánh mắt dời về phía cái sàng trong tay lão, bên trong không phải là bánh bao, cũng không phải rau dưa, hoa trắng rõ ràng là chói mắt, đúng là mười mấy cái răng nanh dài ngắn không chênh lệch! Bà lão duỗi ngón tay khô cạn ra, chọn ra bốn cái răng nhọn hình móc câu, xếp vào giữa giường, mở ra miệng rộng nhìn xé rách không trung, mí mắt sụp đổ lật lên, lộ ra hai con mắt đỏ quái dị đỏ tươi.

Lục Tùng ngây ra như phỗng, nhìn thấy hình dáng lão thái bà càng lúc càng dữ tợn, chỉ cảm thấy đỉnh cửa khai khiếu, ba hồn vía bay ra bảy phách.

Bỗng nhiên bà lão đứng lên, răng nanh lấp lóe hàn quang, dáng vẻ hung ác của ác ma lộ rõ không sót gì.

Lục Tùng cực sinh dũng mãnh, mặt đỏ bừng, kêu loạn lên: “A nha, yêu quái chó càn rỡ!” Hai tay như chết đuối mò mẫm, sờ sờ sau gáy Đường Đa, một tay ôm cổ hắn đến trước ngực, kêu lên: “Tiểu sư huynh, đọc, đọc mau, đọc đi...”

Yêu ma kia bị Lục Tùng dọa mấy lần như vậy, ngược lại giống như mèo con thấy chuột kiếm mạng, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Cơ hội tốt chợt hiện, nếu giờ phút này đọc ra Hàng Ma Chú, yêu ma nhất định sẽ bị nó chế ngự.

Nhưng Đường càng thêm mệt mỏi, lấy đâu ra khí lực niệm chú hàng yêu? Lục Tùng gọi vài tiếng không phản ứng, vội vàng lấy một miếng đường từ trong túi quần áo ra, nhét vào trong miệng hắn, năn nỉ nói: “Tiểu thần tiên, tiểu tổ tông, người đọc lời đó đi!”

Khởi đường bán hàng ngày đã sớm biến vị.

Đường Nhược cén bụng, ngửi mùi chua ngọt gay mũi, lập tức trong dạ dày trở nên ngứa ngáy, há mồm “Oa oa” nôn mửa.

Yêu quái chán ghét dơ bẩn vật, liền liên tục lùi lại phía sau.

Lục Tùng thấy thế mừng thầm, khích lệ nói: “Tiểu sư huynh nôn tốt lắm! Thừa thắng xông lên, nhanh niệm Hàng Ma thần chú! Mau niệm đi!”

Đường Đa khó chịu đến cực điểm, nghe thấy Lục rộng lượng một câu “Hảo hảo”, phải một câu “Khè ra” kỳ diệu, tràn đầy ủy khuất hóa thành lửa giận hừng hực, vốn là uể oải không có lực, khí xông lên tinh thần phấn chấn, giọng the thé niệm: “Nguyệt Lượng Quang Chiêu mông, Lục Khoát là con heo mập đầu to.

Chỉ ăn không đủ phân, cửa hàng bán rau ngủ trên giường chiếu!”

Lục Tùng vội vàng nói: “Bảo người nguyên rửa yêu quái, người sao lại mắng ta?”

Đường Đa nhắm mắt kêu to: “Kỳ quái kỳ quái thật, một con heo gầy có người bán; con dâu Lục Tùng của cải lớn lên nha, mua làm thành rượu và thức ăn...” Không ngừng tụng niệm, từng câu chanh chua cay nghiệt, tất cả đều là bài đồng dao lăng lệ hát đùa nghịch du dương.

Tiểu hài tử này trời sinh tính bại hoại, nóng nảy phát tác coi như vô pháp vô thiên.

Trong lúc âm ỉ, yêu ma kia đột nhiên duỗi tay ra, sương mù màu xám cấp tốc lan tràn, phẳng phát mở ra vồng ma đòi mạng.

Lục Tùng hồn phi phách tán, kêu lên: “Mẹ của ta ơi!” Phất tay ném Đường Đa, quay người chạy trốn chết, vừa mới bước ra hai bước, đầu vai bị móng vuốt sắc bén của yêu ma bám lên.

Nguyên lai quái vật kia biến hóa đa đoan, cánh tay có thể tùy ý vươn dài, người sống ngoài vài dặm đều có thể bắt được.

Lục Tùng không bước nổi chân, suýt nữa bị dọa ngất, trong lúc hoảng loạn sờ lên bọc hành lý, trong đầu hiện lên một ý niệm: “Ta mang theo pháp bảo của Nghiêu phái!” Trong lúc

cấp bách sinh trí, kéo bao vải ra “Tử Ngộ Tỏa Hồn Hạp”, khiến cho dốc hết toàn lực ném mạnh về phía sau.

Chỉ thấy bạch quang bạo phát, Thanh Phong kiếm là do yêu khí hấp dẫn, bay ra khỏi hộp hóa thành quang đoàn.

Yêu ma kia kêu “Xèo xèo” quái dị, thân hình co lại thành giới tử lớn nhỏ, bị quang đoàn cuốn lấy bay vào trong Tỏa Hồn Hạp.

Mắt nhìn thấy pháp bảo thu yêu ma, Lục Tùng vui mừng khôn xiết, nhưng nụ cười còn chưa nở, đã liên tục dậm chân hối hận.

Nguyên lai hắn dùng sức quá mạnh, ném pháp bảo như ném gạch, Tỏa Hồn Hạp phi hành xa sáu bảy trượng, trực tiếp rơi về phía vách núi cuối dòng sông.

Lục Tùng đuổi theo dò xét xung quanh, chỉ thấy đáy vách tối như mực, sợ là sâu mấy trăm trượng.

Hắn âm thầm kinh hãi, suy tư mất đi pháp bảo, làm sao bàn giao với Đông Dã sư tỷ? Trong lòng liêu lĩnh, liền muốn xuống đáy vực tìm kiếm, nói: “Tiểu sư huynh, làm phiền người thụ mệt, theo ta...” Xoay người lại, trước mắt trống rỗng, nào còn bóng dáng của Đường nhiều?

Đôi môi Lục Tùng run rẩy, giọng run rẩy kêu lên: “Đường tiểu sư huynh đừng nghịch ngợm nữa, bây giờ không phải là lúc chơi trốn tìm, mau mau ra đây đi...” Đưa mắt nhìn quanh bốn phía, bỗng nhiên giống như bị thiết chùy đánh, ngực khó chịu muốn rách ra...

Chẳng biết lúc nào, viễn viễn cảnh quan lại phát sinh biến hóa to lớn.

Cây cối, rừng trúc, lòng sông đã biến mất, mặt đất biến thành hoang nguyên rộng lớn, mấy ngọn núi đá đứng sừng sững, ánh sáng đột ngột.

Trên bầu trời mây đen giăng đầy, không có nhật nguyệt tinh thần, mặt đất lại lấp loé u quang, không phân biệt được là ban ngày hay là ban đêm.

Thiên địa bao la bát ngát tựa hồ chỉ còn lại một mình hắn còn sống.

Gió lạnh thổi qua, Lục Tùng rung mình một cái, bật thốt kêu điên cuồng: “Cứu mạng ——!” Giống như phát rồ chạy về phía núi đá.

Lúc này thần trí hắc gần như sụp đổ, chỉ muốn nhanh chóng tìm một chỗ ẩn nấp.

Chạy thẳng lên trời tối mịt, cuối cùng cũng đến gần chân núi.

Nham lân san sát nối tiếp nhau, hình thành mảng lớn thạch lâm hình thành mảng lớn.

Lục Tùng Kiệt đi vòng qua một khối cự nham, bỗng nhiên đập vào người đang ôm đầu tim.

Hắn “Bịch” ngã xuống, trước mắt kim tinh chớp loạn, tai nghe người nọ kinh hãi la lên: “Lục huynh! Là người!”

Lục Tùng mở mắt, hoảng hốt nhìn thấy Đào Yêu Yêu đứng trước mặt, sầm trầm nói: “Đào, Đào hiền đệ, ngươi cũng đã chết? Âm thể trùng trùng, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì.”

Đào Yêu Yêu quỳ sụp đầu xuống, đỡ lấy bả vai của hắn, lớn tiếng nói: “Âm Thể Dương gian cái gì, ta không chết, ngươi cũng còn sống! Chúng ta nghĩ cách chạy đi.”

Lục Tùng cẩn thận quan sát, nhận ra gương mặt của Đào Yêu, nói: “Ta đang ở đâu?”

Đào Yêu Yêu nói: “Nơi này gọi là “Vô Gian đàn thành”, là Tây Vực Kim Luân giáo bố trí ma cảnh, chuyên môn mê hoặc bạch lộ bình an tẩy rửa.

Chúng ta xông nhầm vào trong đó, chung quanh tất cả đều là cảnh tượng hư ảo.” Vừa giải thích, vừa đỡ hắn lên, Lục Tùng dựa vào hắn đứng lên, đầu óc vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, nhìn thấy cách đó không xa có một nữ tử đang cúi đầu đi lại, lại thất thanh kêu la: “Yêu, yêu quái!”

Đào Yêu Yêu nói: “Đừng sợ, nàng tên Hồng Tụ, là người một nhà.” Ngắc đầu hỏi: “Tiểu Hồng, ngươi bận rộn lâu như vậy, có tìm được đường ra không?”

Thần sắc Hồng Tụ ngưng trọng, cẩn thận kiểm tra mặt ngoài nham thạch, nói: “Địa điểm cái bóng hiển hiện, hẳn chính là lối ra của đàn thành, nơi đó chính là cửa ra vào.

Bình nguyên phía ngoài không có vật gì, không có đồ vật gì phụ trợ cái bóng.

Như vậy cửa ra khẳng định ẩn giấu trong núi đá...” Nói xong ánh mắt dời lên trên đỉnh núi, trầm ngâm nói: ” Khắp nơi đều sáng lập loè, duy chỉ có nơi đó lơ mờ không ánh sáng, ta nhìn có chút cổ quái... Đúng rồi, phân giới Minh Âm nhất định có thể thành ảnh, đạo lý này rất thô thiển a.” quay mặt lại, bỗng nhiên cười nói: “Lên trên nhìn một chút đi, có thể chạy ra khỏi đàn thành hay không, toàn bộ dựa vào vận khí của chúng ta.”

Đào Yêu Yêu nói: “Được, vậy lên núi.” đỡ Lục Địa thẳng đến ngọn núi.

Đi được hai dặm, hắt cách xa hơn một chút.

Sơn đạo dần dần dốc đứng, sương mù phía trước lượn lơ, lộ ra một khối bia đá màu xanh đứng ven đường.

Đến gần nhìn kỹ, trên tấm bia khắc mấy chữ to “Kim Quang Động”, khắc hoạ sinh đầy rêu xanh, cổ vật mấy trăm năm trước

Ba người nhìn nhau mờ mịt, trong mắt đều có vẻ chần chờ.

Hồng Tụ nói: “Đây là con đường chết, cuối cùng có một sơn động lớn, chẳng trách nhìn từ đằng xa lại là bóng ma.”

Lục Tùng phát sầu nói: “Còn đi về phía trước sao? Nếu như lạc đường trong sơn động, làm sao bây giờ?”

Hồng Tụ nói: ” lạc đường cũng không sao, sợ nhất Kim Quang động là trung tâm đàn thành, bên trong có Kim Luân pháp sư trấn thủ.

Chúng ta tự đưa lên cửa, vậy thì biến thành ôm cây đợi thỏ, dẽ vào miệng cọp rồi.”

Mắt thấy tiến thoái lưỡng nan, trái lại tâm thần ổn định lại, cười nói: “Rất tốt a, ta đang muốn bái kiến vị đại pháp sư kia, hỏi một chút vì sao hắt cưỡng ép bắt trộm nữ dân.

Đi thôi!” Tiền đồ càng gian nguy, càng có thể kích phát can đảm của hắt, lúc trước thất kinh, chỉ vì không rõ tình cảnh bản thân gây ra.

Lục Tùng nói: “Không bằng ở đây đợi đến hừng đông, sau khi nhận rõ đường đi lại đi, ta cảm thấy như vậy càng ổn thỏa hơn một chút.”

Đào Yêu Yêu nghe thấy hai chữ ” vững chắc”, nhớ tới Đường Đa, hỏi: “Đúng rồi, Lục huynh, tiểu oa nhi là người dẫn theo, sao hần không đi cùng người?”

Nghe xong lời này, Lục Tùng giống như con cóc mưa, há miệng không phát ra âm thanh.

Đào Yêu Yêu nhú chặt mày, nói: “Xảy ra chuyện gì? Mau nói đi!”

Lục Tùng bị thúc giục, nói năng lộn xộn: “Tiểu sư huynh, hần... Chúng ta gặp phải yêu quái ở bờ sông, yêu quái nhào tới, ta thả tiểu sư huynh ra lấy pháp bảo... Sau đó ta quay đầu lại, hần, hần liền biến mất.”

Đào Yêu Yêu vội vàng nói: “Cái gì? Người đánh mất hần rồi?”

Lục Tùng cúi đầu chán nản nói: “Ngoại trừ tiểu sư huynh, còn có Thanh Phong kiếm cùng Tử Ngộ Tỏa Hồn Hạp, cũng rơi vào trong sơn cốc, không biết tung tích...”

Thân thể Đào Yêu Yêu lung lay, lùi về sau nửa bước.

Da mặt Lục Tùng đỏ lên, thấp giọng nói: “Trách ta sơ sẩy, người muốn mạng thì cứ mạng đi...” Nhìn trộm một chút, mặt mũi Đào Yêu Yêu cũng tràn đầy áy náy, thì thảo tự nói: “Tiểu Tuyết đưa bảo bối bên người cho ta, dặn dò ta chăm sóc Đường nhiều hơn.

Hôm nay pháp bảo của Tiểu Tuyết mất rồi, tiểu hài tử không rõ tung tích, ta cô phụ sự phó thác của Tiểu Tuyết, ai, có mặt mũi gì trở về gặp nàng?”

Hồng Tụ nói: “Ai là Tiểu Tuyết? Nhìn giọng điệu của người, Tiểu Tuyết nhỏ, giống như Niệm Quan Âm nương nương vậy.”

Lục Tùng thở dài: “Ài, Tiểu Tuyết là nữ đệ tử của Kiếm môn cương nha, cũng là ý trung nhân của Đào hiền đệ.

Nhờ có nàng cực lực tiến cử, hai ta mới thu được cơ hội báai sư nhập môn.”

Hồng Tụ ngẩn người, hưng phấn nhảy dựng lên, vỗ tay nói: “Ai nha, nguyên lai chủ nhân có nương tử, a, tuy chưa kết hôn nương tử, ta vẫn nên gọi thiếu nữ nhỉ? Lục đại ca, vị tiểu Tuyết cô nương kia lớn lên có đẹp không?”

Lục Tùng chưa kịp trả lời, Đào Yêu Yêu ngẩng đầu lên, quả quyết nói: “Không được, nhất định phải tìm được tiểu hài tử và pháp bảo, nếu không tuyệt đối không trở về Miêu Sơn!” Nhưng cảnh tượng bốn phương biến ảo khó lường, lại nên tìm kiếm ở nơi nào? Trong lúc bàng hoàng lo lắng, dưới chân núi truyền đến từng trận tiếng cười, sắc nhọn chói tai, giống như con cháu khóc đêm, lại như núi non gào thét dài.

Lục Tùng lá gan muốn nứt ra, thân thể run rẩy, nói: “Lại là loại cười quái dị này!... Tiếng cười lần trước qua đi, yêu quái liền xuất hiện, sau đó tiểu sư huynh mới mất tích.”

Lời còn chưa dứt, tiếng cười đã cách xa hơn mười trượng, bỗng nhiên như gió như điện, khiến cho người vội vàng không kịp phòng bị.

Ông tay áo đỏ nắm chặt cổ tay đào chết lặng, mồ hôi thấm ướt lòng bàn tay, run giọng nói: “Nhất định là Kim Luân pháp sư đã đến, làm sao bây giờ? Ba mươi sáu kế đào tẩu...”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Tên ta là Đào Yêu Yêu chết non, gặp phải nhân vật lợi hại như vậy, lại không thích chạy trốn mất dạng.

Bây giờ đang lo không có đầu mối, nếu Nguyên Hung hiện thân, nói cái gì cũng phải đem sự tình giải quyết cho rõ ràng.” Phủi vỗ hồng tay sau lưng an ủi, ý niệm trong đầu nhanh quay ngược lại nghĩ cách, đối phó Kim Luân pháp sư?” Đang nghĩ, sương mù trước mắt mở to, một thân ảnh màu vàng nâu thành linh hiện ra.

Chỉ thấy trong sơn đạo đi đến một tảng lữ, tay phải cầm quyền trượng, tay trái cầm tràng hạt, mặt mỉm cười, trong miệng xướng khúc nói:

Dạ tàng ngọc thỏ ngày tàng ô, vi mật kín viên thông chân thăng khác biệt.

Thật mạnh mẽ, phản bản sơ, cổ tinh lao nguyên không khô cạn được.

Trong cơ thể mình điểm thoát ra, nghiền Hỏa Chung Liên Thành Kỳ công.

Thành kỳ công, không thất bại, nhất niệm tưởng tượng được thần thông.

Đào Yêu Yêu nhìn tăng nhân kia khoác trường bào, tai đeo vòng vàng, cũng không phải là Trung Thổ Nhân thị, lại nghe câu “Nhất Niệm Quan suy nghĩ được thần thông” của hắn, nhớ lại “Pháp Nghĩa” cao tăng trong Hoa Nghiêm tự Nga Mi sơn giảng, lập tức giả bộ điệu nữ tử, Mạn Ngữ nói: “Đại sư là gì nhỉ? Một ý nghĩ căn bản không có đến, cũng không có nơi nào đi qua, vật ta hai không, mạnh mẽ đặc biệt, mới thấy chân tính như lai.”

Nguyên lai phương pháp tu luyện trọng yếu nhất của “Kim Luân giáo” chính là “Quan tưởng”, trong nhiều năm quan sát ý niệm trong lòng, tưởng tượng đại thần của bản tôn hợp thể với mình, từng bước đạt tới hoàn cảnh không có ta.

Mà lần tăng này tên là Ma ni châu, trong bốn đại hộ pháp thì pháp lực yếu nhất, còn chưa tu tới cảnh giới “Quan Không Vô Tướng”, chợt nghe thấy tông chỉ của bốn môn, không khỏi ngẩn ra, nụ cười trên mặt vẫn như trước, gật đầu nói: “Nữ tử nhỏ nhỏ của ngươi, vậy mà cũng nhớ kỹ lời nói điều khắc ảo diệu của sư huynh ta.”

Đào Yêu Yêu vui mừng, thầm nghĩ “Tốt, coi ta là nữ tử! Đồi đầu ong ong, chỉ cần ngươi chịu cái, chúng quy có thể nghe ngóng ra nguyên nhân. “Chuyển ý nghĩ lại nghĩ đến thượng tọa pháp sư Nga Mi Hoa Nghiêm tự, lại là ma đầu tà giáo Tây Vực, tên là “Á Ba Ích sư huynh”, quả nhiên “Hạt Pháp ngoại đạo”, Như Lai môn hủy Như Lai”.”

Hắn gật đầu khom lưng, nói một cái vạn phúc, nói: “Tiểu nữ tiện danh Lục Tự, thường ở Nga Mi sơn nghe giảng pháp thuận lợi thượng sư tuyên pháp Hoằng đạo, thâm mong thượng sư rủ xuống quyền rũ.

Tôi hôm qua tiểu nữ hành tẩu ở hương thôn, chẳng biết tại sao lại lạc đường.

Cảnh tượng nơi đây biến ảo ly kỳ, Vạn Vọng đại pháp sư chỉ điểm sai lầm.”

Phiên tăng cười nói: “Lão nạp tên là Ma ni châu châu...”

Người đã bái dưới trưởng sư huynh, tính ra cũng là môn đồ của bản giáo, bí mật của Vô Gian đàn thành, nói cho người cũng không sao.”

Đào Yêu Yêu mừng như điên, nói: “Đa tạ Đại pháp sư, Lục Tụ rửa tai lắng nghe.” Bên cạnh Hồng Tụ phục hồi tinh thần, trừng mắt nói: “Chủ nhân, ta tên Hồng Tụ, người liền đặt tên Lục Tụ, rõ ràng là cùng ta đối nghịch mà!” Đào Yêu Yêu khẽ vuốt cánh tay của nàng, ám hiệu tình thế nguy hiểm, tuyệt đối đừng để cho đối phương nhìn ra sơ hở.

Hồng Tụ thở dài: “Chủ nhân, vô dụng thôi.

Bản lĩnh Ma ni Châu pháp sư thông thiên triệt địa, há có thể bị chút tiểu xảo này của người lừa gạt? Người quá không biết lượng sức rồi.” Bàn tay giấy khỏi người đào, lãnh đạm nói: “Đào công tử, đừng trách ta gặp gió sử dờ, yêu loại vốn là vô tình như thế.

Người muốn tự tìm đường chết, Hồng Tụ thứ khó phụng bồi, duyên phận chủ tớ chúng ta đã hết, tất cả an thiên mệnh đi!” Nói xong bước nhanh đến bên cạnh phiên Tăng, quỳ gối xuống, miệng nói: “Đại Pháp sư tha mạng! Hai người hấn là đệ tử Nga Khuyết phái, chuyên môn đến đây đối phó Đại Pháp sư.

Tiểu nữ bị nó cưỡng hiếp bức thân bất do kỷ, hôm nay bắt đầu giải thoát.

Đại pháp sư nếu không chê, Hồng Tụ tình nguyện làm nô tỳ, báo đáp đại ân của ngài.”

Phiên tăng cười nói: “Lân trận làm phản, thuận phong sử dờ, nữ oa nhi rất thông minh! Rất tốt, rất tốt đối với dạ dày của lão nạp.”

Đào Yêu Yêu cứng họng, không ngờ Hồng Tụ nói biến thành biến, nguy nan trước mắt chỉ lo bảo mệnh, hoàn toàn không có nửa điểm trung nghĩa.

Lục Tùng dựa lưng vào núi đá, vẻ mặt đau khổ nói: “Nhìn xem, còn nói là người một nhà? Hơn phân nửa là nàng dẫn hai chúng ta vào tuyệt cảnh.

hiền đệ, tính tình người quá thật, quá dễ dàng bị lừa gạt.

Ài, việc đã đến nước này, chúng ta dứt khoát đầu hàng thôi là được rồi...”

Ma ni Châu ngửa mặt lên trời cười to, nói: “Đầu hàng? Lão nạp đối địch chưa từng lưu tình, há lại để cho bọn người đầu hàng? Huống hồ Xi phái Nga là tử địch của ta, đệ tử trong môn nhất định phải chém tận giết tuyệt!”

Lục Tùng nghe vậy hai chân nhúc nhích, suýt chút nữa đặt móng ngồi xuống đất.

Đúng lúc này, tay áo đỏ đột nhiên nhảy dựng lên, thừa dịp phiên tăng ngửa đầu cười, xuất kỳ bất ý chụp vào chỗ yếu hại của hắn —— hai ngón tay phải chế trụ huyết Bách Hội, tay trái nắm xương tỳ bà, hai chỗ quan khiếu đều vận hành chân khí, một khi bị khống chế liền không thể vận dụng pháp thuật.

Đầu ngón tay Hồng Tụ lóe ra hàn quang, móng tay đột nhiên dài ra mấy lần, một mặt công kích phiên tăng, một mặt quay đầu kêu lên: “Chủ nhân chạy mau! Chạy mau! Chạy về phía Kim Quang động! Hắn nhất thời không nhúc nhích được, các người mau mau chạy trốn đi!”

Đào Yêu Yêu động lòng, mới biết Hồng Tụ giả ý thuận theo, chỉ vì cuốn lấy cường địch, để cho hai người bọn họ có cơ hội đào tẩu.

Phần đảm thức này rất đáng kính trọng, nhưng nàng đã có thể xả thân thủ nghĩa, mình sao có thể một mình chạy trốn?

Ma ni Châu cười lạnh mấy tiếng, tay áo buông xuống, trong tay nhiều ra một cái pháp linh, ngón tay vô danh búng nhẹ, linh đang “Leng keng leng keng” vang giòn vang.

Hồng Tụ lập tức buông hai tay ra, mặt nhả sa liễm, hai đầu lông mày tràn đầy xuân ý triền miên.

Linh đang kia tên là “Diệu hỉ linh”, pháp khí Kim Luân giáo tu hành...

Nếu có nữ tử nghe thấy tiếng chuông, tất nhiên tính tình điên cuồng khó có thể ức chế, trong ba canh giờ không giao hòa với nam tử, sẽ điên cuồng đến chết.

Hồng Tụ tu thành thân thể nữ tử, yêu tính vẫn chưa trừ hết, chỗ bị độc hại nhẹ nhàng, hiện ra ” Lãng thái” cũng không điên cuồng như thường nhân.

Đào Yêu Yêu nhìn nàng mềm nhũn ngã xuống đất, cho rằng đã trúng phải độc thủ, trong đau thương bước mạnh về phía trước, quát lên: “Yêu tăng, tiểu gia liều mạng với ngươi!” khom lưng nhặt lên một tảng đá lớn.

Ma ni châu nói: “Kỳ quái, một con hồ yêu, một tiểu tử, vậy mà lại chật vật làm gian, Ngao Bí phải thay đổi quy củ sao?” Đào Yêu Yêu tức giận nói: “Tr Nga Dung phải chuyên giết yêu tăng, quy củ này vạn năm không đổi!” Vung vẩy cánh tay, toàn lực đem hòn đá ném về phía phiên tăng tăng nhân.

Ma ni châu sừng sững bất động, không để đào yêu thú vào trong mắt chút nào.

Đột nhiên tiếng vang lớn “Ô ô”, hệt như ngàn vạn con hùng sư cùng gào thét, mặt đất run rẩy, vách núi bắn ra, đá vụn xen lẫn cỏ dại bay lên trời, như mưa bắn về phía phiên tăng nhân.

Mây mù cuộn cuộn bốc lên, tựa hồ phát sinh thiên băng địa sụp đổ đột biến.

Ma ni châu khẽ nhếch mày, kêu lên: “Được, chính chủ đã đến!” Thân lay động, bay ra xa bảy tám trượng.

Đào Yêu Yêu không ngờ mình ném một cái lại uy mãnh như vậy, ngây người trong chớp mắt, phụ cận nâng ống tay áo đỏ lên, hỏi: “Tiểu Hồng, ngươi thế nào?”

Toàn thân Hồng Tụ không bị thương, chỉ là thân eo mềm mại như tờ, hai gò má ửng đỏ, hàm hồ nói: “Chủ nhân, ta muốn cùng... Cùng giường chung gối với ngươi.”

Đào Yêu Yêu thâm liệu Hồng Tụ trúng tà thuật, trong lòng một trận lo lắng, chợt nghe Lục Lục rộng giọng hô to, ngữ điệu tràn ngập kinh hi: “Hứa tiên bối! Là ngươi!” Hắn đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt nhìn lên phía trên đường núi...

Nơi nào còn đường núi nào? Chung quanh cây cối rậm rạp, xa xa dãy núi trùng điệp, một vòng mặt trời Húc nhuộm đỏ vạn dải mây màu.

Ánh nắng chiều thấp thoáng, trong đường mòn trong rừng có một đại hán đứng đó, cánh tay đỏ thẫm, nghiêng nghiêng trường cung xương rồng, lẫm liệt như thiên thần, chính là cao thủ Ngao Bính, Hứa Thanh Thiên.

12

Kim quang lần thứ mười một lần tán hết ngọc thụ hiện lên.

Đào Yêu Yêu vui mừng như điên, giống như lũ khách trong sa mạc nhìn thấy ốc đảo, tinh thần chấn động, đầu óc cũng xoay chuyển rất nhanh, Tầm Tư nói “Tiểu Hồng sau đàn thành sau trời sáng tự động biến mất, hiện tại mặt trời mọc ra, hẳn là đã thoát ly ma cảnh rồi nhỉ?” Cúi đầu kiểm tra, quả nhiên bóng dáng bên chân rõ ràng, hiện hiện đã trở lại thế giới chân thật.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh Kiệt vận khí phòng mang trọn má, phát ra tiếng thét dài hùng hồn.

Mây mù giữa không trung cuộn cuộn, quay cuồng, ảo cảnh xa xa nhanh chóng sụp đổ, núi đá, cánh đồng hoang vu, mây đen, toàn bộ hóa thành bụi bặm quán vào trong khói đen, gió mát tan thành mây khói, trong thiên địa tái hiện cảnh sắc thanh minh.

Lục Tùng thấy phe mình chiếm thượng phong, dũng khí tăng gấp bội, chạy đến trước mặt Hứa Thanh Kiệt khom lưng chấp tay, nói: “Đệ tử mặt bối Lục Đạt Viễn, cẩn thận nghe tiên bối phân phó!” Hứa Thanh Kiệt ngừng khiêu âm, phát tay gọi: “Đào hiền chất, nhanh đến bên này!” Đào Yêu Yêu ôm lấy ông tay áo đỏ, bước nhanh đến bên cạnh Hứa Thanh Kiệt, mà nha đầu kia vẫn triu mê ly, a a a, lảm bảm muốn cùng chủ nhân yêu mến.

Phiên tăng Ma ni châu thâm nhiên đứng đó, cười quái dị nói: “Nam Minh Sư Tử hồng thật lợi hại, đáng tiếc thiếu đi Tuyệt Sơn Thần Sư trợ thế, uy lực giảm bớt rất nhiều.” Dừng một chút, than thở “Ngày xưa Nga Nga Ngự Thú môn thủ đồ, đánh mất bản mạng thần thú, chỉ rơi vào kết cục như thế, đáng thương a, đáng thương.”

Đệ tử Ngao Ngự Thú môn đều có thần thú đi theo, lúc tu luyện tương thông với thần thú linh tê, đạo hạnh càng sâu có thể kích phát thần lực của nó, cho nên gọi thần thú là “Bản mạng thần thú”.

Hứa Thanh Thiên nhiều năm trước bị trục xuất khỏi Côn Bằng phái, đã đánh mất bản mạng thần thú.

Giờ phút này nghe đối thủ nói ra kinh nghiệm của bản thân, trong lòng thất kinh, hỏi: “Người là ai? Vì sao lại dùng ảo thuật dụ dỗ nữ tử Phàm gian?”

Ma ni châu cười nói: “Thực sự là quý nhân hay quên chuyện.

Hai mươi năm trước Thiên Nga phái tấn công Đông Hải Thánh Thủy Cung, lão nạp từng cùng Hứa Thủ Đồ giao thủ, suýt nữa bị bản mạng thần thú của người “Nam Minh Tuyết Sư Tử” nắm chặt cánh tay phải, hận này kéo dài liên miên, hôm nay cuối cùng đền bù.” Nói xong kéo tay áo lên, lộ ra một vết sẹo dài nửa thước.

Hứa Thanh Dung động dung nói: “Người... Người là hộ pháp Ma ni châu của Kim Luân Giáo! Nói như vậy, người bắt nhiều dân nữ, là vì tu luyện tà thuật “Hong Bạch Liên Hoa”!”

Ma ni Châu lắc đầu nói: “Hứa tiên sinh quá lo lắng, nghĩ đệ tử Phật giáo ta từ bi lòng, sao có thể thương tổn sinh linh? Những nữ tử kia bình an vô sự, an trí trong Kim Quang động Trường Ninh sơn, chuyên đợi cao thủ Ngao Bính đến thăm.”

Hứa Thanh Phục bừng tỉnh đại ngộ, lường trước Kim Luân giáo lấy dân nữ làm mồi nhử, chỉ vì dụ dỗ đệ tử Ngao Bí đến đây cứu viện, thủ đoạn âm độc, dụng tâm hiểm ác, tất nhiên mang theo đồ vật trọng đại mưu đồ.

Lông mày Hứa Thanh Dung khẽ nhếch lên, cười lạnh nói: “Pháp sư cơ quan tính toán hết, lại dẫn Hứa mỗ ra ngoài, hắc hắc, người muốn khiêu chiến đệ tử Nga Mi, hay là trước qua cửa ải của ta rồi nói sau!”

Ma ni châu không đáp lời, cầm quyền trượng vào, nhắm mắt khoanh chân ngồi, châm lửa đốt non nửa cây hương nhỏ bé, cắm vào trong vũng bùn trước người.

Hứa Thanh Phục biết lợi hại, tay trái cỡi trường cung, cánh tay phải lăng không vẽ vòng tròn, quát lên: “Đào tiên chất, các người ngồi thủ vòng bên trong, không được tùy tiện di chuyển vị trí!” Kinh lực khắp nơi bụi đất tung bay, kéo lê một vòng tròn rộng ba trượng, cái này gọi là “Thiên Cương Chính Khí Quyền”, bên trong trải rộng vô hình cương khí trừ tà.

Lục Tùng nhảy vào trong vòng, ngây ngô vịn ống tay áo đỏ theo sát phía sau.

Tiếng nói của Ma ni châu thê lương, niệm chú ngữ: “Oong, ma, bá, mẽ, bò...!”

Lục Tùng nhin không được thò đầu nhìn quanh, chỉ thấy mùi hương tế hương thiêu đốt thành tro tàn, mặt đất dâng lên sương khói xanh biếc.

Ma ni châu đột nhiên trợn tròn hai mắt, liên tục hét to: “Đốt! Hổ! Đốt!” Sương khói nhanh chóng khuếch tán, gặp gió thành hình, hóa thành trăm ngàn ma quái, như thủy triều hướng vòng vây quanh.

Lục Tùng sờn cả tóc gáy, quay người muốn chạy trốn.

Hứa Thanh Kiệt quát to: ” thủ vững vị! Đây là huyền thuật của Kim Luân Pháp sư! Đừng để cho hắc không chế tâm thần của ngươi!” Tay trái nâng cung, tay phải kéo dây cung, ngọt ngọt vai phát lực, chỗ cung vang lên bạch quang bắn ra, “Tư lạp” bắn ra mấy chục đạo hồ quang điện.

Ma quái xông đến gần vòng tròn bị điện quang đánh trúng, tản mát ra tro bụi bay lả tả.

Lục Tùng cảm thấy an ủi, suy nghĩ quái vật không chịu nổi một kích, quả là ảo ảnh giả, sợ hãi dần biến mất, vươn cổ nhìn trái nhìn phải.

Lúc này hàn vụ tràn ngập, tiếng rít gào liên tiếp vang lên, bốn phương tám hướng tất cả đều là hình thể quái dị, có cái kéo bụng dài, có cái lưỡi dài thè ra, có cái chỉ còn lại khung xương, có cái cầm đao sắc bén, từng cái mặt xanh nanh vàng, tầng tầng lớp lớp áp sát mặt ngoài.

Đội đến rìa vòng tròn lại dường như có điều gì cố kỵ.

Ma quái phía trước lui lại, yêu vật phía sau chen chúc, hai cỗ thể công trùng kích lẫn nhau, quần ma nhao nhao nhảy nhót tung bùng.

Lục Tùng nhìn mà hứng thú dạt dào, âm thầm suy nghĩ: “Ngày nào đó qua năm tết trước miếu Thành Hoàng diễn giải xã hội, hương nông giả đầu trâu mặt ngựa, cũng không náo nhiệt như vậy.” Lại thấy bên ngoài vòng ngồi xổm một con quái vật nhỏ,

thân dài chỉ nửa thước, xương nhỏ bé thừa thớt, tội nghiệp cuộn mình ở đó.

Lục Tùng nhất thời cao hứng, thò người ra bắt lấy, ngón tay duỗi ra một vòng tròn.

Tiểu ma quái kêu to, bỗng nhiên nắm lấy cánh tay Lục Đại Kiềm, liều mạng kéo ra ngoài.

Đào Yêu Yêu thấy thế kinh hãi, một tay nâng tay áo đỏ, tay phải ôm lấy eo Lục Tùng, nào ngờ tiểu ma kia có lực quái dị lớn vô cùng, lại đồng loạt kéo ba người ra.

Quái vật hai bên giương nanh múa vuốt, chỉ chờ ba người kéo ra thì thể nát bấy vạn đoạn.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Đào Yêu Yêu gào thét: “Hứa tiên bối! Cứu mạng!”

Hứa Thanh Hậu rơi xuống trường cung, cuộn cuộn bay lên không, tia điện tản ra khắp nơi, ma quái ứng dây cung, đoàn sương mù màu xám chì đen xen bốc lên.

Tiểu quái kia cũng bị điện quang bắn vỡ nát, không kịp thu lực, mang theo hai người ngã ra sau ngã xuống.

Trên cánh tay Lục Tùng lưu lại mười vết cào, nóng rát như bị bàn ủi làm bị thương, đau đến mức nước mắt giàn giụa, mở cổ họng hô to “Mẹ ơi!”

Hứa Thanh lúng túng nói: “Cảnh từ tâm sinh! Ma từ tâm hóa! Ma quái tuy là vật huyền hóa, cũng có thể thương thân hại mệnh! Các ngươi đừng có hành động thiếu suy nghĩ, tưởng tượng mình ngồi ở trong rừng gai, thân bất động thì không tổn thương, tâm không loạn thì tà ma khó xâm phạm!” Nhìn đồng bạn chết yêu chiều cổ không sợ hãi, âm thầm nghĩ “Thiếu niên này lâm nguy không sợ, phẩm tính chân tướng này phụ thân của hắn.”

Hắn sinh ra tạp niệm như vậy, chân khí hơi có thư giãn, mười mấy con ma quái đã đột nhập vòng vây.

Trong vòng tròn kia che kín “Thiên Cương chính khí”, yêu ma bước vào trong vòng, bị Thiên Cương khí thiêu đốt “Xèo xèo” bốc khói, nhưng hung tính chúng ma quái phát tác, trước ngã xuống sau mạnh mẽ xung phong.

Hứa Thanh Phục hít một hơi thật sâu, lồng ngực bành trướng ra, đột nhiên há miệng thét dài —— “Nam Minh Sư Tử rống” như bão táp, chấn nát quần ma thành tro bụi.

Ma ni châu đứng thẳng người lên, tay cầm quyền trượng hướng mặt đất gõ một cái, “Thùng” một tiếng như trống trận, cát bụi bay lên chưa ổn định, bùn đất trên mặt đất lại ngưng tụ thành trăm ngàn con ma quái, giống như Âm Tào địa phủ mở rộng cửa, quỷ mị quỷ quái toàn bộ chui ra.

Hứa Thanh Chỉ vận khí, muốn lần nữa phát ra “Sư tử hồng”, bờ môi vừa mới mở, bỗng nhiên ngực bụng nhói nhói, một hơi không nhắc lên nổi.

Sắc mặt Hứa Thanh Phục đột nhiên thay đổi, biết rõ “Sư tử hồng” hao tổn chân khí nhất, bản thân dựa vào “Di Tinh Thủ” khôi phục pháp lực, trải qua đấu pháp kịch liệt, đến lúc này đã đến tình cảnh đèn cạn dầu.

Khóe môi Ma ni châu nổi lên ý cười, lắc đầu nói: “Đệ tử Ngự Thú môn không có thần thú tương trợ, chỉ dựa vào chân khí bản thân làm phép, có thể làm được bao nhiêu? Hứa tiên sinh ngoan cố chống cự đến khi nào?”

Hứa Thanh Hậu thầm nghĩ: “Hắn đã sớm nhìn ra nhược điểm của ta, dùng ma quái huyền hóa ra nghi công, mục đích là vì tiêu hao chân khí của ta.” Tình thế hung hiểm không thể do dự, hắn nghiêng người bay ra ngoài vòng, cắn chót lưỡi, phun máu lên dây cung, vận tay mở cung, niệm chú: “Càn Khôn mượn pháp! Thiên Địa Cương Tinh gấp như luật lệnh!”

Ngón tay buông ra, dây cung chấn động, thiểm điện sáng như tuyết chiếu ra vàng sáng màu đỏ nhạt, từng vòng dập dờn nhộn nhạo ra.

Hồng quang kia do nhiệt huyết đệ tử Huyền môn hóa thành, có thể khắc chế tà ma nhất.

Thân thể quần ma bị hồ quang điện đánh nát, sau khi nhiễm huyết quang không thể phục hồi như cũ.

Sương mù thoáng chốc đã ảm đạm, hiện ra thân ảnh phiên tăng.

Ma ni Châu hắc hắc cười lạnh, bước về phía trước, quyền trượng gõ “Đông”, đầu trượng phát ra một cỗ khói lam, phiêu

đăng bay tới Hứa Thanh Chỉ.

Hứa Thanh Kiệt thân treo giữa không trung, nghiêng người tránh thoát khỏi xanh, kéo trường cung muốn đánh trả.

Đột nhiên khói xanh lượn vòng, lại tập kích về phía sau đầu hắn.

Hứa Thanh Hậu nghênh đón thế tới buông dây cung ra, hồ quang xuyên qua sương mù, lại như ném đá kích nước, cột khói màu lam không tổn hại chút nào.

Roi vào đường cùng đành phải lao lên tránh né, chỉ thấy thân hình hắn chớp lóe gấp gáp, vòng eo càng lúc càng nhanh.

Lam yên kia tên là ” siêu độ âm phong luân”, nghe nói sinh linh bị loại pháp thuật này giết chết, sau khi chết không vào súc sinh, quỷ đói, địa ngục tam giới, lấy biểu hiện ra Kim Luân pháp sư “Từ bi lòng dạ) —— bên ngoài sát sinh, thực tế là ” siêu độ” đối phương, khiến hắn ” vãng sinh” thế giới tây phương cực lạc.

“Âm Phong Luân” chính là chân pháp thần thông của Kim Luân pháp sư, lợi hại hơn gấp trăm lần so với yêu ma huyễn hóa ra.

Hứa Thanh Chỉ xoay chuyển xê dịch, lam yên thủy chung đuổi theo không bỏ.

Trong khoảnh khắc hàn ý rét thấu xương, phía trước cột khói hóa thành hình dạng khô lâu, xem ra càng thêm đáng sợ.

Hứa Thanh Thiên đỡ trái hờ phải, cảm giác chân khí suy kiệt, hô: “Đào hiền chất! Ta dẫn dắt địch nhân, các ngươi mau chạy về phía mặt trời!”

Ma ni châu từng bước một cất bước, cách vòng chỉ bảy tám thước.

Tiếng cười trong miệng hắn tựa như long ngâm, cát bụi trên mặt đất theo âm thanh bay lên, dần dần che giấu biên giới vòng tròn.

Tình thế cấp bách chuyển hướng, “Thiên Cương Chính Khí Quyển” đã gần như tan rã.

Mà bọn Đào Yêu chết lặng vẫn ngồi yên tại chỗ, mặt mũi đỏ bừng, ánh mắt tán loạn, thân thể nghiêng về phía trước lắc lư sau phù hợp.

Hứa Thanh Phục thấy thế kêu khổ, biết rõ ba người bị tiếng cười mê hoặc, mình lại không cách nào bứt ra tương trợ, dưới tình thế cấp bách may mắn hết lớn: “Đào hiền chất! Cẩn chót lưỡi! Nhanh cẩn chót lưỡi!”

Đào Yêu Yêu hôn mê, trong lòng cảm thấy không ổn, nhưng hết lần này tới lần khác ngay cả ngón út cũng không nhúc nhích được.

Đột nhiên màng nhĩ chấn động, tiếng la của Hứa Thanh Thiên truyền vào trong tai, hắn bỗng nhiên giật mình một cái, toàn bộ khí lực vận chuyển đến hàm răng, cắn xuống đầu lưỡi xuống một khối thịt nhỏ.

Chỉ một thoáng đau nhức kịch liệt công tâm, đầu óc lập tức thanh minh, tai nghe Hứa Thanh Phục gọi hắn “Chạy mau”, vươn tay nắm hai người khác, nhưng lưng còn không thẳng, lòng bàn chân trượt xuống lại ngã sấp xuống.

Nguyên lai vội vã hơn nửa đêm, thể lực của hắn gần như hư thoát, đừng nói dẫn người chạy, chính mình đi cũng khó khăn.

Lục Tùng cùng Hồng Tụ mơ mơ màng màng ngã xuống đất theo.

Ma ni châu chậm rãi đi vào trong vòng tròn, ba người không cách nào đứng dậy, chỉ có thể lăn tới lăn lui ở chỗ cũ.

Sống chết trước mắt, linh quang đào thoát chợt hiện, thậm nghĩ “Phải làm cho hai người bọn hấn tỉnh lại, tự mình chạy trốn mới tốt!” Nghĩ tới đây, tàn nhẫn bóp cánh tay Lục Tùng.

Cánh tay Lục Tùng bị thương, chợt bị ngoại lực dây dưa, như bị lột da sống sờ sờ, há miệng kêu đau: “A!” Đào điên nhân cơ hội vung quyền, hung hăng đánh trúng cằm hấn, răng cắn trúng đầu lưỡi, máu tươi hợp nước bọt phun ra giữa môi: “A!”

Lục Tùng sợ hãi nhảy dựng lên, cả giận nói: “Ngươi, sao ngươi lại đánh ta?”

Đào Yêu Yêu không có thời gian giải thích, đợi lát nữa lại giúp Hồng Tụ ổn định thần hồn, tiếc rằng tiểu nữ tử nở nụ

cười quyến rũ, ánh mắt phiêu hốt, thân thể vắn vẹo giấy dựa.

Đào Yêu Yêu không ra tay, trán lấm tấm mồ hôi hột như hạt đậu, cao giọng hỏi: “Hứa tiền bồi, phải cắn lưỡi sao? Cắn các bộ phận khác có được hay không?”

Hứa Thanh Cương mặt mũi ứng phó Âm Phong Luân, thờ hồng học nói: “Miệng lưỡi chính là mầm của tâm! Các người không biết Huyền môn chính pháp, nếu muốn thanh tâm an thần, nhất định phải cắn lưỡi...”

Một lời chưa dứt, Ma ni châu đã đứng cách đó ba thước, nụ cười dữ tợn, năm ngón tay như cành cây khô duỗi ra khỏi ống tay áo.

Đào Yêu Yêu hoảng sợ, mặc kệ ba bảy hai một, cánh tay trái ôm bả vai tay áo đỏ, tay phải nắm lấy gò má nàng, cúi đầu cắn vào môi nàng, muốn mạnh mẽ cắn rách đầu lưỡi của nàng.

Ống tay áo màu đỏ trúng mê hoặc của “Diệu Hoan Linh”, đang lúc tình dục như lửa, phát hiện chân trời đưa miệng” hôn mình, lập tức bám vào cổ của hắn, ngửa mặt lên sáng khoái tương tương.

Từ trước đến nay yêu mị hồ tính, am hiểu nhất là tán tỉnh khiêu khích, mị thuật của hồ ly tính sử dụng ra, nam nhân thiên hạ kia có thể ngăn cản? Hai người bốn môi gặp nhau, như sơn như keo.

Trên mũi Đào Yêu Thảo quanh quẩn hương vị ngọt ngào, ngửi thấy toàn là hơi thở của thiếu nữ, cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Giữa răng miệng dịu dàng mềm mại, một cái lưỡi dính hương nhỏ co duỗi, nổi lên từng trận khoái ý ngọt ngào, sao nữ dùng sức cắn nó? Trong ống tay áo màu đỏ ngậm nga “Oa a”, ngón tay lục lợi tìm tòi trên dưới.

Đào Yêu Yêu cũng không khách khí, đưa tay vào trong quần áo nàng sờ loạn, sờ soạng lung tung.

Lục Tùng nhìn mà choáng váng, lắp bắp nói: “Hiền đệ, các người, Quang Thiên Hóa Nhật, các người muốn động phòng à? Ai nha, mau đứng lên! Yêu tăng tới rồi!” Hai người kia tình ý loạn, hôn môi đến khí thế ngất trời, vậy còn bận đến an nguy của bản thân.

Lục Tùng vừa thở vừa gấp vừa sợ, dậm chân một cái, ngay cả đau đớn của cánh tay cũng quên mất.

Chợt nhìn thấy thân ảnh tăng nhân kia cứng đờ, cũng không bạo khởi lên, cũng không tiếp tục cất bước tiến lên phía trước.

Ma ni Châu thu lại nụ cười, để quyền trượng vào khuỷu tay, hai chưởng giao trước ngực, phảng phất gặp phải nan đề khó có thể phá giải.

Đột nhiên rung chuyển quyền trượng, “Leng keng keng” tiếng đình tai nhức óc, âm phong ở phía xa theo âm thanh chuyển hướng, bay về hướng bọn Đào Yêu.

Lúc này Hứa Thanh Cương mệt mỏi kiệt sức, “Bịch” một tiếng ngã xuống bụi bậm, nghĩ thầm lần này tính mạng dừng lại, nào biết Âm Phong Luân chuyển mà tập kích ba tên thiếu niên.

Nhìn cột khói màu lam lắc lư, di chuyển cũng không quá nhanh.

Nhưng khói đen như xương bám vào bùn, nhắm thẳng mục tiêu nhất định sẽ đuổi theo đến cùng.

Đào Yêu và tay áo đỏ chỉ lo làm linh tinh, hồn nhiên quên mất thân ngoài thiên địa, làm sao có thể tránh thoát?

Âm Phong Luân bay gần một thước liền chết yểu, la lên nhắc nhở đã vô dụng.

Ý nghĩ trong đầu Hứa Thanh Kiệt nhanh quay trở lại, thầm nghĩ “Phụ thân đặt tên cho hần là “Đào Yêu Yêu” có nghĩa là hối hận năm đó có lỗi, hy vọng nhi tử rửa tuyết rửa nhục.

Cố nhân nén hận chết đi, ta có thể tro mắt nhìn con của hần bị hại hay sao?” Đột nhiên râu tóc giương lên, nhảy lên lao nhanh vài chục trượng, vươn tay ngăn trước người Đào Yêu.

Vừa đúng lúc Lam Yên bay đến.

Hứa Thanh Kiệt hăng hái thần uy, cánh tay trái vẽ nửa vòng tròn, tay phải vung trường cung hung hăng đánh, chân khí trên dây cung kích phát, hình thành một đạo bình chướng dày đặc.

Chợt nghe “Răng rắc” vang lên, Long Cốt Cung đứt thành bảy tám đoạn, bình chướng chân khí cũng bị xé rách, Âm Phong

Luân đánh trúng tay phải của Hứa Thanh Chỉ, xâm nhập vào da thịt, biến thành hắc tuyến thuận tay lao lên.

Trong nháy mắt, cổ tay, cánh tay trước khô héo cháy khét, da thịt xương cốt như là gỗ mục bị đốt cháy khét.

Hứa Thanh Hậu không đợi hắc tuyến xông lên thân thể, hét lớn một tiếng, rút ra yêu đao chặt đứt cánh tay phải.

Máu tươi bắn ra xối xả, bắn vào trong mũi Đào Yêu, hấn nhin không được “Phốc phốc” hắt xì một cái.

Lần này giống như mưa đêm tuôn đầu, mê mộng bỗng nhiên tỉnh lại.

Đào Yêu Yêu đẩy tay áo đỏ ra, mắt thấy Hứa Thanh Thiển đầm máu đứng sừng sững, dùng thân thể kiệt lực che chở cho mình, chỉ một thoáng đã hiểu rõ toàn bộ, trong lòng xấu hổ tội đỉnh không thôi.

Lục rộng mắt hoa thần dao, thất thanh kêu lên: “Hứa tiên bối! Người...”

Hai tay phiên tăng Ma ni Châu nắm chặt nhau, mí mắt rũ xuống, tựa hồ đang ngủ.

Hứa Thanh Kiệt mở ra hai tay, răng cắn chặt phía trước, tay trái nhanh chóng quán quanh, một bên ghì chặt lấy Chỉ Huyết, một bên quan sát Ma ni châu, nói: “Hắn trúng “Phước Long Nhuyễn Ti” của ta, trong chốc lát dừng hòng nhúc nhích.” Trung khí hư sau khi trọng thương, hai câu nói ra suýt nữa ngắt đi.

Đào Yêu Yêu vội vàng đỡ lấy, xé rách quần áo giúp hắn quán lấy vết thương.

Lục Tùng hỏi: “Phước Long Nhuyễn Ti? Là tiên pháp của Nga Mi phái sao?”

Hứa Thanh Cương thở hắt ra hai hơi, buồn bã cười nói: “Ngự Thú Môn đi săn pháp thuật, cả thế gian vô song.

Lão phụ hoang tàn đã lâu, bốn sự năm đó còn chưa hoàn toàn quên mất.

Ha ha, Kim Luân pháp sư rất lợi hại sao? Chẳng phải cũng là đạo nhi Ngao Khí Đồ sao!”

Muốn trở thành đệ tử của Côn Bằng Ngự Thú môn, phải bắt được thần thú linh cầm cổ đại, bình thường làm công cụ tu hành, lúc chiến đấu đã dùng làm vũ khí khắc chế địch nhân.

Bởi vậy đệ tử Ngự Thú môn am hiểu nhất là bố trí cạm bẫy, cũng thường dùng loại pháp thuật này vây khốn cường địch.

Hứa Thanh Cương vạch ra “Thiên Cương Chính Khí Quyền” đồng thời trong vòng đã âm thầm bố trí “Phước Long Nhuyễn Ti”

Phương pháp này mượn nhờ tạo hóa tự nhiên, ẩn giấu giữa những dây leo của Ti La, Kỳ Lân, Giao Long, các loại thần thú khác chuyên môn dùng để trói buộc Kỳ Lân, Giao Long.

Ma ni Châu biết rõ thủ đoạn của đệ tử ngự thú, là lấy việc khu sử ma quái xông tới đầu tiên, ý đồ tìm cách phá vỡ cơ quan ẩn giấu.

Sau đó chậm rãi tới gần vòng tròn, cũng đề phòng bị bẫy rập ám toán.

Tiếc rằng cạm bẫy thuật của Ngự Thú môn huyền diệu vô cùng.

Ma ni châu tính toán tỉ mỉ, cuối cùng vẫn không khỏi rơi vào bẫy rập.

Lục Tùng chăm chú quan sát, nhìn thân thể Ma ni châu cứng ngắc, trên mặt đất dây leo dây leo làm đuôi dài quấn quanh, một mực cuốn lấy chân của hắn, tựa như đeo một bộ xích chân chắc chắn.

Đào Yêu Yêu trong cơn giận dữ, cắn răng nói: “Yêu tăng tốt, ngươi đem chúng ta chém tận giết tuyệt! Hứa tiền bồi, mượn dao găm dùng một chút, ta làm thịt yêu tăng báo thù cho ngươi.”

Hứa Thanh Hạo lắc đầu nói: “Không được, thuật cạm bẫy chỉ có hiệu quả vây khốn địch, mà không có tác dụng công địch.

Nếu ngươi cầm dao chém hắn, “Phước Long Nhuyễn Ti” sẽ tan rã, đến lúc đó cũng không có cách nào ngăn cản...” Trong khi nói, Ma ni châu vừa mất vận khí, ngón tay giao nhau tách ra từng chút một, cảnh mặt gai quấn chặt bắt đầu buông lỏng.

Hứa Thanh Cường thở hổn hển nói: “Hắn nặn chính là sáu pháp lực quyết, đang ngưng tụ pháp lực cường ép phá giải cạm bẫy cạm bẫy.

Cơ hội không thể mất, tranh thủ lúc hắn thoát khốn, chúng ta mau rời đi.”

Lục Tùng vội vàng gật đầu, liên tục nói: “Đúng, đúng, quân tử báo thù mười năm không muộn.

Việc cấp bách trước mắt là tìm lang trung trị thương cho Hứa tiền bối.

Đi, Hứa tiền bối, ta dắt người đi đường.”

Đào Yêu Yêu then quá khó bình tĩnh, dựa vào tính tình nhất định phải liều mạng, nghe Lục Tùng nói vậy chợt tỉnh ngộ, nói: “Thương thế của Hứa tiền bối thế nào? Chúng ta mau chóng đến thị trấn tìm đại phu cứu chữa.”

Hứa Thanh lúng túng nói: “Đi về phía đông, nghênh đón mặt trời có thể tránh tà.” Mắt thấy Hồng Tụ thần thái kiêu my, lại đào mân ôm eo nàng, trong lòng nghi ngờ “Cô gái này rõ ràng là yêu loại, Đào hiền chất sao lại cùng hắn chinh chiến? Ai, đệ tử Ngao Bí luôn bị yêu quái làm mệt mỏi.

Sau khi vượt qua kiếp nạn này, ta phải khuyên nhủ hắn thật tốt.”

Bốn người dìu dắt nhau, ven đường nhỏ nhanh chóng đi nhanh.

Mới đi được ba năm trượng, chỉ nghe rằng Ma ni châu cần đến vang lên “Khanh khách”, trầm giọng niệm chú: “Ong nha bá ma mẽ, mở! Mở...” Ngón tay tách ra hơn tấc, cành mận gai theo đó lỏng ra, đã núp đến dưới đầu gối.

Lục Tùng thấy vậy hoảng sợ, nói: “Hắn sắp ra rồi! Đi mau, đi mau!”

Mọi người tăng tốc, đi xa hai dặm.

Cây cối phía trước thưa thớt, một dòng suối róc rách vắt ngang, bên bờ mọc ra mấy đám cây gỗ xanh biếc.

Lục Khoát Tùng nói: “Đi ven bờ sông thôi, hạ du định có thôn trang.”

Lời còn chưa dứt, trong rừng trúc có người phụ họa: “Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa xông vào.

Đệ tử Nga Bí điều võ dương oai khắp nơi, con bà nó, cũng có lúc cùng đường mặt lộ.” Mặt đất âm âm rung mạnh, mấy chục cây trúc đều gốc mà đứt, bay ngang qua sông nhỏ, “Đùng đùng” rớt xuống bờ bên kia.

Bờ sông hiện ra mảng lớn đất trống, chính giữa ngòi vị tăng lữ, trang phục giống như Ma ni châu, mà màu da tuyết trắng, tay áo rộng thùng thình phồng lên, quần áo quanh thân sạch sẽ dị thường, cơ hồ đến tình trạng không nhiễm hạt bụi nhỏ bé không nhiễm.

Đào Yêu Yêu đoán được người đến không có ý tốt, quát hỏi: “Người là người phương nào? Ma đầu của Kim Luân giáo sao?”

Phiên tăng nói: “Lão tử đại danh Tát Già nhiều sóng, tôn hiệu ‘Nhu Ý Tiên Pháp Vương’, Kim Luân Giáo vượt xa hộ pháp trước mặt Phật giá xếp hạng ba.”

Nghe thấy tăng lữ tự xưng là “Lão tử”, Đào Yêu Yêu hơi run run, phát hiện miệng Bát Tăng tràn đầy khẩu âm tứ xuyên, chợt nhớ tới Chu Thiên Tuế ở huyện cố gắng cướp đoạt đồng nữ, chính là đưa cho “Nhu Ý Tiên Tát Già Đa Ba Pháp Vương gian dân tàn hại, gật đầu nói: “Được, con cầu đầu Chu Thiên kia lại là thủ hạ của người.

Như vậy xem ra, nữ tử Bạch Lộ bình mất tích cũng bị dân nhục, Kim Luân giáo quả nhiên tà ác.

Sartre nhiều con lừa trọc, những đồng nữ kia là ta thả đi, người muốn báo thù cứ việc xông đến tiểu gia đi!”

Sart Già nhiều sóng chính mắt cũng không nhìn hấn, lạnh lùng nói: “Tiểu tử thói tính cây kia? Bằng người cũng xứng gọi trận với Phật gia?” Tay áo run run, lộ ra đứa trẻ con ngồi bên cạnh, khờ ngốc đầu bạc, đúng là tiểu Ngoan đồng Đường Hấn! Giờ phút này hấn khoanh chân xếp chân, biểu lộ ngốc trệ, thân thể không nhúc nhích, tượng đất nặn tượng gỗ sống.

Sart Già nhiều sóng lấy ống tay áo bao lấy khuôn mặt, nói vậy mười phần bức mình, hấn lại không rên một tiếng, quả thực làm trái với thái độ bình thường.

Lục Tùng sắc mặt đột nhiên thay đổi, kêu lên: “Đường tiểu sư huynh! Người ở đây, chúng ta tìm thật khó!” Đi về phía trước nửa bước, Hứa Thanh Cương vội vàng đề bả vai của hắn lại.

Sart Già nhiều sóng mặt như băng sương, nói: “Hứa Thanh Kiệt, thoát ly hành lang phải nhiều năm như vậy, vẫn có thể xông qua Vô Gian đàn thành của sư đệ ta, Quy nhi tử quả thật là tuyệt vời.

Người thử Kim Cương Phục Ma Quyển của lão tử xem, nếu như còn có thể qua ải, thằng nhãi này liền giao trả cho người.” Ông tay áo bỗng nhiên cuốn lên, trên không trung loé lên bạch quang, “Xoát xoát” rơi xuống ba mươi sáu cây thiết côn, bên rìa vùng đất trống xếp thành trận hình bầu dục.

Lại lấy ra tràng hạt treo trước ngực, chỉ thấy hạt châu lớn như nắm tay, màu sắc trắng bệch chói mắt, do mười tám cái xương sọ trẻ con chế thành.

Ba mươi sáu cây thiết côn gọi là “Kim Cương Xử”, phối với Nhân Cốt Niệm Châu, là có thể đặt thành kỳ trận “Kim Cương Phục Ma Quyển”

Đây là pháp thuật chí cao của Kim Luân giáo, uy lực to lớn, thực sự không phải “Vô Gian đàn thành” có thể so sánh với nó.

Lục Đại Kiềm lẩm bẩm nói: “Hắn là sư huynh Ma ni Châu phiên tăng, khẳng định càng lợi hại hơn.

Lúc này chúng ta lại muốn chạy trốn, vậy thật sự là mười tám đời con trai tích đức của tổ tông rồi.” Đào Yêu Yêu không kiêng nể gì, nhưng Hồng Tụ và Hứa Thanh Chỉ khó có thể đi lại, sống chết của mình cũng không sao, dù sao cũng phải nghĩ cách để bọn họ thoát hiểm.”

Nghe xong lời này, trong lòng nóng lên, cúi đầu suy nghĩ kế sách đối phó.

Từ khi Tát Già xuất hiện nhiều đợt này đến nay, Hứa Thanh Phục liền trầm mặc không nói, nửa nhắm mắt ngưng tụ chân khí.

Đợi đến lúc đối phương bày ra thế trận, ngựa đầu lên môi huýt sáo một cái, tiếng huýt gió theo gió truyền về phương xa, trong núi rừng quanh quần tiếng vọng.

Trong khoảnh khắc, chân trời mây mù cuộn cuộn, cấp tốc di chuyển về hướng bên này.

Chỉ nghe “Viu riu” tiếng hót chấn tai, phiến “Vân vụ” kia lại là do mấy vạn con chim chóc tạo thành, đông nghìn nghịt rợp trời rợp đất.

Phía trước có hơn mười con phi điều dẫn đường, bạch vũ nhẹ nhàng, chính là những Mông Cưu mà Hứa Thanh Thiển thuần dưỡng.

Sart Già nhiều sóng cười lạnh nói: “Đệ tử ngự thú tất có thần thú hộ thân.

Thần thú của ngươi, chính là những con súc sinh lông dẹt này sao?”

Đào Yêu Yêu cướp lời: “Súc sinh lâm nguy không quên cứu chủ, còn biết ân nghĩa; các ngươi táng tận thiên lương, thật ra ngay cả súc sinh cũng không bằng!”

Trong lúc trả lời, bầy chim đã bay đến đỉnh đầu

Tối hôm qua Hứa Thanh Thiển truyền chân khí cho Mông Cưu, lệnh cho điều tộc chiêu trợ chiến.

Mông Cưu có chân khí liền có thể không chế bách linh, trong mấy canh giờ tụ tập đủ chim lạ sông dã cầm ở Xuyên Nam, dẫn người chạy đến viện trợ chủ nhân.

Sart Già nhiều sóng mắt lộ ra hung quang, nói: “Lão tử trước giết sạch ôn điều, sau siêu độ các ngươi quy thiên, có tính là nhân nghĩa không?” Cánh tay khẽ nâng lên, đang muốn thi triển pháp thuật.

Bỗng nhiên Mông Cưu kêu lên một tiếng dài, vênh đuôi lên kéo ra phân và nước tiểu, phiêu phiêu đăng hướng tới phiến tảng nhân.

Đám chim tước còn lại có tác dụng bắt chước, hoặc xoay quanh hoặc lao xuống, trong lúc phi hành đều ùn ùn đuôi theo, trong phút chốc vang lên quái âm “Phốc phốc phốc phốc phốc”, uế khí trùng thiên, phân chim bay tứ tung, giống như đánh đổ bồn cầu của Vương mẫu nương nương, giữa trời rơi xuống trận mưa hôi thối.

Bọn Đào Yêu chết non cách nhau tương đối xa, cũng không bị phân chim dính đầy máu.

Hai thiếu niên vừa buồn cười vừa giật mình, suy nghĩ như vậy “Phân công” thú vị, có thể nào đả thương địch thủ một chút? Hai người chăm chú quan sát, lại thấy Tát Già nhiều sóng vỗ oa oa kêu to, đứng lên đứng dậy đưa tay rút Kim Cương Xử, thần sắc kinh hoảng, cử động vội vàng, tựa hồ hết sức kiêng kỵ phân chim.

Nguyên lai phạm là pháp bảo sát sinh linh quang, nếu gặp đồ vật ô uế, linh quang bị ô nhiễm thì pháp bảo mất hiệu lực, sau đó mặc dù thanh tẩy sạch sẽ, cũng phải tu luyện gấp bội mới có thể làm bảo vật phục hồi như cũ.

Bởi vậy lúc cao thủ sử dụng pháp bảo, trước tiên phải niệm tụng khẩu quyết tương ứng, dùng chú ngữ gia trì pháp bảo, liền không sợ ô uế vật làm bẩn.

Như Ý Tiên Pháp Vương trời sinh cuồng ngạo, lại thấy Hứa Thanh Kiệt thân mang trọng thương, lúc đầu pháp khinh địch khinh địch, trực tiếp lấy ra Kim Cương Xử cùng Bạch Cốt Niệm Châu, cũng không gia trì Chân Ngôn pháp chú, kết quả bị bắt gặp sơ hở đánh không kịp trở tay.

Mông Cưu cùng Hứa Thanh Linh Tê tương thông, không cần chủ nhân bày mưu đặt kế, tự sẽ tùy cơ hợp hội tấn công địch.

Sart Già nhiều sóng tránh trái né phải, kiệt lực thu hồi Kim Cương Xử, nhưng vẫn có hơn mười căn bị phân chim ô nhiễm.

Pháp bảo mất linh không cách nào thu nhỏ, hai tay không cách nào ôm lấy.

Như Ý Tiên Pháp Vương luống cuống tay chân, rất giống câu hùng bẻ ngô —— nhặt lên hai cây này, lại trượt thoát mấy cây kia, “Đỉnh lẻ lẻ tẻ”, thiết côn nhi rải khắp mặt đất.

Sart Già nhiều sóng khí cực bại hoại, mắng: “Con mẹ nó, con chim thôi, Ôn Điều, lão tử xử lý mười tám đời tổ tông của ngươi!” ô ngôn uế ngữ cuồn cuộn mà ra.”

Từ giờ đến tu hành giả cần thủ khẩu ý “Tam tịnh”, mà Tát Già nhiều sóng ngược lại nghịch hành, tu chính là “Thân bất tịnh, miệng không sạch, ý không sạch”, chỉ coi trọng tà đạo da tương liên sạch sẽ”

Cho nên miệng hắt đầy uế ngữ, đầy dâm tà, lại hết sức chú ý về ngoài áo gọn gàng sạch sẽ.

Bình thường sợ hạt bụi dính trên người, giờ phút này chột xối lên phân chim, trong lúc cấp bách sao không đại loạn?

Đào Lục hai người nhìn Tát Già nhiều lần chật vật, vui vẻ hoa tay múa chân chà đạp.

Hứa Thanh Cương thở dốc nói: “Nhanh... Thừa dịp... Nhanh rời khỏi nơi đây, về Ngang Đình thỉnh Lăng Ba, mời nàng cứu tiểu hài tử...” Tiếng nói dần dần yếu đi, đầu nghiêng qua một bên.

Lúc trước hắt huyết gió, tiêu hao hết chân khí còn sót lại, đến lúc này rốt cuộc không thể duy trì được nữa.

Lục Tùng dùng bả vai đè lên, chống đỡ thân thể của gã, nói: “Trước tiên trị thương cho Hứa tiên bối quan trọng hơn.

Hai người chúng ta đâu không lại yêu tăng, tìm người giúp đỡ lại đến cứu tiểu sư huynh.” Đào Yêu Yêu gật đầu đồng ý, ôm eo ông tay áo, nửa ôm dọc theo bờ sông đi nhanh.

Đi được hai ba mươi bước, bờ sông loạn thạch xuê, địa thế càng lúc càng gập ghềnh.

Hai thiếu niên tay chân bủn rủn, đi lên đường lao đảo.

Mũi chân ông tay áo đỏ va chạm hòn đá, mở mắt hỏi: “A... Chạy nhanh như vậy, là muốn đi đâu vậy?”

Lục Tùng thở dốc nói: “Đi, đi Nga Phán Sơn gọi viện binh.”

Ông tay áo đỏ nồng tình chưa tan, khóe mắt bên miệng tràn đầy mỉa ý, uyển chuyển nói: “Hào Mi sơn có gì thú vị? Xuân đạo đau ngắn, chủ nhân ca ca, không bằng theo ta cùng đi động phòng chơi...” Đào Yêu Chính tức giận, mấy câu Lăng ngữ truyền vào trong tai, trong bụng tràn đầy lửa giận xông thẳng lên trán.

Không đợi Hồng Tụ nói xong, tay áo vung lên nhún vai, “Bịch” một cái đem nàng ném vào trong dòng suối.

Dòng suối nhỏ sâu hai thước, trong núi sáng sớm thời tiết lạnh, bờ sông kết một tầng băng mỏng, rơi vào trong đó rét lạnh thấu xương.

Hồng Tụ bị nước đá làm cho lông tóc dựng đứng, dục niệm hóa thành hư ảo, “Điều hỉ linh” như vậy hóa giải tà thuật.

Nhưng trùng kích này tới quá nhanh, nàng nhất thời không rõ cho lắm, ôm tay run rẩy một cái.

Đào Yêu Yêu nhìn nàng ngẩn người, thầm nghĩ nếu không phải nha đầu điên này hồ đồ, mình sao lại liên lụy Hứa tiền bối bị thương? Nghĩ đến đây tức giận khó nén, vẫy tay tát tai nàng, bả vai hỏi: “Này! Thanh tỉnh chưa?”

Hồng Tụ lấy lại bình tĩnh, nói: “Được, hình như còn thiếu một chút nữa.”

Đào Yêu giơ tay lên muốn quạt thêm một cái.

Tay áo đỏ nắm lấy cổ tay hắn, nói: “Ta nói là ngươi mới không thanh tỉnh! Tại sao phải ném ta xuống sông? Vô duyên vô cớ vả vào tai ta, hừ, ta cũng cho chủ nhân thanh tỉnh!” Dùng sức kéo một cái, đào chết non ngã xuống nước.

Nhất thời bọt nước văng khắp nơi, trong tiếng kinh hô, xen lẫn tiếng cười hi hi ha ha của hồng tụ tụ.

Lục Tùng đỡ Hứa Thanh Tỳ Hưu dựa vào đá ngồi, tức giận vô lực nói: “Hai... Hai vị hào hứng thật tốt, các ngươi nhìn về phía sau xem xét.

Đến tình cảnh này, còn đi Ngao Sơn gì đó nữa, chúng ta đi... Nhanh đi đầu thai thôi.”

Đào Yêu Yêu quay đầu lại nhìn ra xa, chỉ thấy mặt đất phủ đầy thi thể chim, trên không trung gào thét vọng lại, bầy chim hỗn loạn tán loạn tứ tán.

Thì ra nhiều sóng Tát Già kia bị cú chim xối lên, dứt khoát ném Kim Cương Xử đi, vận thần thông giơ tay chỉ trời, phát ra Kim Cương Đại Pháp “Dương Viêm Luân”, một hơi thiêu chết Mông Cưu.

Đàn chim mất đi thủ lĩnh lập tức đại loạn.

“Dương Viêm Luân” tung hoành trời cao, cháy tới mức tia lửa đầy trời bắn tung tóe, khắp nơi cốt nhục khét lẹt.

Sart Già đánh tan bầy chim nhiều đợt, tay phải nắm Đường Lưu Tinh lên, sải bước dọc theo bờ sông đuổi theo.

Cùng lúc đó, xa xa tiếng bước chân dồn dập, một đoàn hoàng ảnh nhanh chóng lao tới gần.

Lại là Ma ni châu tránh thoát “Phước Long Nhuyễn Tì”, đã chạy tới bờ sông nhỏ, quyền trượng gõ đất “Thùng thùng”, nghe khiến người ta sợ mất hồn vía.

Sart Già nhiều sóng đi đến bên cạnh hấn, hai người sóng vai đi tới bên này.

Hai đại hộ pháp Kim Luân giáo liên thủ đối địch, xưa nay đánh đâu thắng đó, đi lại tự nhiên có loại uy thế bức người.

Đào Yêu Yêu trong lòng lạnh buốt, nhìn Hồng Tụ sững sờ nhìn về phía trước, liền cười nói: “Đừng sợ, người sống trăm năm chung quy cũng phải chết.

Hai chúng ta là xử nam, một xử hồ, dắt tay cùng đi Hoàng Tuyền, cũng coi như là chết đi, Diêm Vương lão tử thấy...”

Hồng Tụ cắt ngang câu chuyện, ngón tay chỉ bãi sông phía trước, vội la lên: “Không, không phải, chủ nhân, người mau nhìn, người mau nhìn bên kia!” Đào Yêu theo tay của nàng nhìn qua, không khỏi sững sờ một chút.

Chỉ thấy trên tảng đá lớn bãi sông có một nam tử, trường bào màu xanh, khăn trùm đầu màu xanh, ngay cả da mặt cũng là trắng xanh, như cương thi đã chết từ lâu; bên hông treo một hồ lô rượu màu xanh, lại như mây khói vô hành.

Người này từ đầu đến chân đều là màu xanh, cùng cảnh vật trong núi lẫn lộn, ai cũng phát hiện thân ảnh của hấn.

Hồng Tụ duỗi ngón tay ra kinh hô, hấn lập tức bị đánh thức, lảo đảo lảo đảo lật người ngồi dậy.

Đào Yêu Yêu tập trung nhìn kỹ, nhìn hấn mày rậm mắt nhỏ, trên mặt tràn đầy men say, đúng là Lãng Tử Tàn Ngũ đã đại náo “Phượng Hoàng thai” từ lâu!

Hồng Tụ run lấy bầy, không biết là lạnh hay là sợ, nói: “Tên quái nhân này rất đáng ghét, ta, nhìn thấy hấn liền cảm thấy không thoải mái.” Đào Yêu Yêu đỡ nàng lên bờ sông, lưu ý cử động của Tàn Ngũ, mỉm cười nói: “Ta cảm thấy tên này rất có ý tứ.

Ha ha, mặc kệ hắc, chết đến nơi lại sinh biến số, thế này càng ngày càng thú vị.”

Tần Ngũ đuổi người ngáp một cái, nói: “Mới sáng sớm, là ai ồn ào náo động? Làm phiền xuân mộng lão tử?” Nói xong lật tay gãi gãi bên hông, chau mày, gãi nửa ngày lấy ra một cái hộp nhỏ, cười nói: “Ta nên như thế nào, lại là cái vật ở rề này treo ngang hông, dụ dỗ lão tử tỉnh lại.

Ha ha, tự chịu khổ chịu khổ, ngược lại trách tội người khác, thật sự là hồ đồ đến nhà mỗ mỗ!”

Trái tim Đào Yêu Yêu đập thình thịch, chỉ cảm thấy lời này ảm đạm thâm ý sâu sắc.

Lục Đại Lục bên cạnh thần sắc kinh hãi, ánh mắt nhìn chăm chăm cái hộp trong tay Tần Ngũ, thất thanh kêu lên: “Tử Ngộ Tỏa Hồn Hạp của ta! Ta ném...”

Tần Ngũ quay đầu nhìn về phía hắc, nâng cái hộp ném đi, nói: “Người? Hắc, đồ chơi này gần đây dính bùn đất, linh quang đại giảm, nếu không phải ta thi pháp bỏ cứu, yêu quái bên trong đã sớm trốn thoát.” Lục Khoáng không phản bác, đầy đầu nghi hoặc, rõ ràng suy nghĩ ném Tỏa Hồn Hạp vào trong vực sâu, sao lại rơi vào trong tay của hắc?

Hai gã phiên tăng cũng nhìn thấy quái khách hiện ra.

Đến gần, Tát Già lớn tiếng quát: ” hán tử kia, ngươi là cái gì...” Một nửa câu sau rút vào trong bụng, nhãn ý trong mắt tăng lên nhiều.

Chỉ thấy Tần Ngũ thu hồi “Tỏa Hồn Hạp”, chậm chậm quay lại, dáng người Nhạc Trấn Uyên dừng lại, ần ần lộ ra khí phách hùng hồn hiên ngang.

Ma ni Châu đoán người này tuyệt đối không phải bình thường, lại nhìn hắc không giống đệ tử chính phái, lúc này mặt mũi tràn đầy vui vẻ, chấp tay nói: “Nhân giả cát tường, lão nạp hữu lễ rồi.

Hai người chúng ta là Pháp sư hộ pháp Tây Vực, vì bảo vật bên trong giáo bị trộm, phụng lệnh sư thiên lý truy tìm.

Mấy người trước mắt này chính là đạo tặc, muốn dẫn trở về khuyên nhủ hắc vứt bỏ ác độc theo thiện.

Việc này liên quan đến hưng suy của bản giáo, nhân giả nếu có thể phụ thành, quả thật là đại công đức thiên cổ khó tu.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Hay cho một con lừa trọc giấu đao trong cười, còn nói chúng ta trộm đồ? Hẳn đây là tặc kêu bắt trộm.” Đang mở miệng biện hộ, trước mắt hoa lên, Tần Ngũ đã nhảy xuống nham thạch.

Sart Già lui ra sau hai bước, kéo Đường Đa ra sau lưng, kéo hẳn lui về phía sau hơn hai bước.

Ma ni Châu tươi cười thân thiện, một bộ dạng thẳng thắn thẳng thắn.

Tần Ngũ nhìn bọn họ vài lần, thản nhiên đọc:

Tây Phương Cứu Nhân Đại Hắc Sát

Giả làm Phật tử bái La Sát.

Đầu đội khô lâu Đạp Ma Nữ.

Dùng người để tế hóa Hoa Hạ.

Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Ma ni châu đột nhiên thay đổi.

Bốn câu thơ này truyền từ nguyên đại.

Lúc đó đại quân Cổ Cổ tung hoành đồ vật, Kim Luân giáo mượn thể nhuộm Trung Nguyên, dựa vào yêu pháp trắng trợn độc ác bách tính.

Có người biết rõ sự tà ác của hẳn, ra vẽ dùng câu thơ vạch trần sự giận dữ mắng mỏ.

Hôm nay Tần Ngũ giáp mặt đọc ra, hiển nhiên là muốn đối địch với Kim Luân giáo.

Ma ni châu lui đến bên cạnh Tát Già nhiều sòng, chấp tay nói: “Ngã phật từ bi, ma chương thâm trọng, nên lấy tru sát pháp thiện thuận độ hóa.”

Ba người xếp theo hàng chữ phẩm đứng thẳng, yên lặng giảng co với nhau.

Trong phút chốc giương cung bạt kiếm, một trận đại chiến khó tránh khỏi, bốn phía lại yên tĩnh dị thường, gió lạnh cuốn lá thu, nhẹ nhàng bay vào dòng suối...

Cảm giác mát mẻ thấm ướt quần áo, cũng ngưng kết máu tươi.

Hứa Thanh Kiệt rùng mình một cái, nhắm mắt thờ dài nói: “A Dao, A Dao, người, người hại chúng ta thật khổ a!”

“A Dao” là khuê danh mẫu thân chết yếu, ngày trước Hứa Thanh Chỉ từng đề cập qua, khuê danh của mẫu thân nó.

Ban đêm mấy lần sinh ra nhập tử, không rảnh suy nghĩ, quên việc này đi.

Lúc này nghe hấn gọi thẳng tên mẫu thân, không khỏi tim đập như điên, chuyện liên quan đến thân thể của mình, không thể không hỏi, vội vàng chống bả vai hấn lay động, liên tục nói: “Hứa tiên bối, người nhận ra mẹ ta sao? Nàng làm sao hại người? Nàng hại ai?”

Hứa Thanh Thiên mở mắt ra, nhìn Đào Yêu Yêu chết non, quay đầu chậm rãi nhìn về phía chính diện, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, toàn thân run rẩy kịch liệt, phảng phất phát hiện kỳ trân dị bảo gì đó.

Đào Yêu Yêu âm thầm kỳ quái, thuận theo ánh mắt của hấn nhìn lại, phát hiện hấn nhìn chăm chăm Tàn Ngũ không chớp mắt, Tâm Tư” Chẳng lẽ Hứa tiên bối biết người này?” Chỉ thấy bờ môi Hứa Thanh Triều run rẩy, lẩm bẩm nói: “Đại... Đại sư huynh! Ta là nằm mơ sao?”

Tâm niệm Đào Yêu thoát ần thoát hiện, nhớ lại Tiểu Tuyệt “Lý sư huynh” thường xuyên uống say khướt, miêu tả dáng dấp phóng đảng, sững sờ nhìn chăm chăm vào Tàn Ngũ, mở miệng hô: “Người, người là đại sư huynh Lý Phượng Kỳ của Ngao Quỷ!”

13

Tà ma thứ mười hai sợ hãi chấn động theo lưỡi kiếm.

Nghe xong lời này, mọi người giật nảy cả mình.

Tàn Ngũ đánh giá đào non vài lần, gật đầu nói: “Hảo tiểu tử, có vài phần nhãn lực.”

Ma ni châu cùng tất Già nhiều sóng gợn im lặng nhìn nhau, trong ánh mắt lộ ra mấy phần vui mừng.

Bên môi Ma ni châu hiện lên nụ cười, khom người nói:

“Ngưỡng mộ đại danh của Lý đạo hữu đã lâu, hôm nay gặp gỡ ngoài hoang dã, thật may, thật may.”

Lý Phượng Kỳ không để ý tới hắn, quay đầu nói với Hồng Tụ:

“Này, tiểu hồ ly, muốn mạng sống né tránh chút, cẩn thận kiếm khí của ta làm tổn thương ngươi.”

Tay áo hồng từ trong sợ hãi bừng tỉnh, thì thào tự nói: “Khó trách ta thấy hắn liền sợ hãi, hắn thân mang kiếm khí...”

Trong miệng phun ra nội đan, biến thành chiếc nhẫn đưa cho anh đào chết non, nói: “Người này kiếm khí quá mạnh, ta không trốn được, chỉ có thể dựa vào chủ nhân che chở.”

Ngươi đeo cái nhẫn vào giữa ngón tay vô danh, ta có thể ẩn thân trong tâm mạch ngươi.” Không đợi nàng kể xong, liền nhận lấy đeo vào ngón áp út vô danh.

Tay áo màu đỏ run lên, hóa thành một làn khói, thu liễm vào trong giới chỉ.

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Đệ tử sệt soạt tư thông yêu quái, lá gan quả thực không nhỏ.” Đào Yêu hơi kinh ngạc, nhìn sắc mặt hắn bình thản, lại không giống muốn hỏi tội.

Ma ni châu thi lễ nói, đối phương lại ngang nhiên không nhìn thấy.

Hắn cũng không giận, mỉm cười nói: “Lý đạo hữu là môn đồ đứng đầu Kiếm Tiên, gánh vác trọng trách của Thiên Long Thần Tướng.

Vì sao một mình xuất hiện ở đây? Các bằng hữu của Tổng Khuyết phái khác! Hà tất phải giấu đầu giấu đuôi, tất cả đều hiện thân đi!” Hai câu cuối cùng cất cao giọng hướng về bốn phương hò hét.

Lý Phượng Kỳ lạnh lùng nói: “Chớ má gì “Thiên Long Thần Tướng”, không có liên quan chút nào với ta.

Lão tử đời này độc lai độc vãng, đôi phó hai con lừa trọc người, cần gì tìm trợ thủ?”

Ma ni châu cảm thấy kinh ngạc, nói: “Huyền môn Cửu Dương, kiếm tiên cầm đầu.

Huyền môn Chân Vũ đại trận của Tuyên phái, tất nhiên phải do Kiếm tiên đồ đầu tiên đảm nhiệm chức vị chủ tướng.

Các hạ đã là đại sư huynh của Ngao Bí phái, sao có thể không phải là Thiên Long Thần Tướng?”

Sart Già nhiều sóng thô giọng nói: “Hừ, ta nhìn tên tặc điều lưu lãng này, tám phần là đệ tử giả mạo Nga Phẫn.”

Ma ni châu nói: “Các hạ nếu không có đệ tử Ngao Bính, mọi người còn có thể kết giao bằng hữu.

Kim Luân giáo vô địch thiên hạ, người cần gì phải đối nghịch với chúng ta?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Lão tử mặc kệ người Kim Luân giáo, Thiết Oa hội gì.

Vừa rồi lão tử đại phát xuân mộng, đang ôm Dương Ngọc Hoàn, Triệu Phi Yến tự mình sờ mộng, hết lần này tới lần khác mấy người người hô to gọi nhỏ, phá hỏng chuyện tốt của lão tử, món nợ này tính như thế nào? Mau mau bồi thường mỹ nhân! Bằng không thì đừng hòng chạy thoát!” Một tay khoanh lại, tay phải vươn về phía trước, giống như một tên Bát Bì trong phố phường xảo trá đòi nợ.

Đệ tử của Nga Bí xưa nay ngôn ngữ nghiêm túc chính trực, sao có thể mạnh mẽ như vậy.

Hai gã phiên tăng hai mặt nhìn nhau, không rõ thân phận người này.

Sartre nhiều sóng nói: “Hàng thật giả, đấu qua liền biết, con mẹ nó, xui xẻo với hấn làm gì?”

Lý Phượng Kỳ ngửa mặt lên trời cười ha ha, nói: “Được, được, quân tử động khẩu không động thủ, tiểu nhân động thủ không động khẩu.

Như Ý Tiên là tiểu nhân, so với sư đệ người mạnh hơn nhiều.” Cúi đầu nhìn về phía Ma ni châu, ánh mắt như điện, quát lên: “Lão tử hận nhất Ngụy quân kiếm bụng mật!”

Chính là tiếng động thân thể, chữ “con trai” kia mới ra khỏi miệng, Lý Phượng Kỳ đã vọt tới trước mặt Ma ni châu.

Mọi người nhìn không kịp, rõ ràng nhìn thấy hấn đứng tại chỗ không nhúc nhích, thân ảnh bỗng nhiên tới, tượng tượng sống sử dụng phân thân pháp.

Ma ni Châu không nghĩ tới đối phương lại mạnh mẽ như vậy, cuồng quát giờ quyền trượng lên chống đỡ.

Lòng bàn tay Lý Phượng Kỳ rạng rỡ tỏa sáng, thịnh linh nhiều hơn một thanh trường kiếm, phong nhận gào thét chém giết.

Chỉ thấy bạch quang bắn ra, tia lửa văng khắp nơi, quyền trượng ứng thanh đứt thành hai đoạn.

Tích Trượng của Ma Ni Châu do Huyền Thiết luyện thành, chính là pháp bảo chí cường trên thế gian, lại bị một kích cắt đứt, có thể thấy được thể kiếm phong cương mãnh cỡ nào.

Ma ni châu ong ong trong tai, trước mắt chột hiện kim tinh, đầu óc mơ hồ một trận.

Lý Phượng Kỳ vẫn chưa nhân cơ hội tiến công, tay áo khẽ vung, xoay người hướng bờ bên kia chạy như bay.

Bùn cát trên mặt đất bị gió tay áo cuốn lên, hướng tạt Già nhiều đợt phả vào mặt.

Sartre nhiều sóng vội vàng nhảy ra mấy trượng.

Lý Phượng Kỳ cũng không quay đầu lại chạy về phía tây, phảng phất quên mất chiến cuộc kịch liệt.

Hai gã bộ tăng không rõ ràng cho lắm, đưa mắt nhìn thân ảnh địch nhân cấp tốc trôi đi xa.

Trong chớp mắt chạy ra cả dặm, bóng lưng Lý Phượng Kỳ đã biến thành chấm đen nhỏ.

Mọi người chóe hiểu rõ, không biết vì sao hắn lại rời đi.

Lục rộng lớn mờ mịt nói: “Hắn, sao hắn lại trốn rồi?” Lời còn chưa dứt, xa xa vang lên tiếng thét dài trong trẻo.

Chỉ thấy Lý Phượng Kỳ vọt mạnh quay lại, thân ảnh cùng kiếm ảnh dung hợp, hóa thành một đạo quang mang nhanh như điện chớp.

Trong đầu Đào Yêu Yêu hiện lên lời nói của Tiểu Tuyết, thầm kêu “Thật là lợi hại, đây chính là cảnh giới “Nhân Kiếm Hợp Nhất” sao?”

Sart Già nhiều sóng đột nhiên biến sắc, kêu to: “Không tốt, là “Phá Hồn Trảm” vội vàng không kịp trốn tránh, bỏ qua Đường Đai, hai tay nắm thành pháp quyết, bên cạnh thân thể hiện lên vàng sáng màu vàng, đây là “Gian thể tai nạn” của Kim Luân pháp sư, lại xưng “Phủ Thần Già pháp”, sét nổ hỏa thiêu đều không thể phá.

Lý Phượng Kỳ nháy mắt vọt tới phụ cận, mũi kiếm đâm thẳng, chỉ nghe tiếng vang lớn “Ầm ầm” long long băng địa liệt.

Tiếng vang trong tai mọi người run rẩy, định thần nhìn xem, mặt mũi Sát Già nhiều sóng tràn đầy đỏ tía, lưng lay sắp đổ, tựa như thoáng một phát uống mấy vò rượu mạnh.

“Phá Hồn Trảm” là Huyền Môn kiếm thuật cao thâm, thi triển ra sơn phong cũng có thể chặt đứt.

Lý Phượng Kỳ thấy hộ thân pháp tuy rách, phiên tăng thế mà không bị đâm chết, uống một tiếng hái: “Con lừa trọc tốt!” Thuận tay ôm lấy Đường Đai, ném mạnh về phía Lục Lục, nói: “Chăm sóc tiểu sư huynh của ngươi!”

Lục Tùng cuống quít vươn hai tay ra, Đường Đai vững vàng rơi vào trong ngực, giống như bàn tay vô hình nâng thân thể của hắn lên.

Ma ni châu muốn viện trợ sư huynh, vừa vận lực liền ngã sấp xuống.

Đưa tay sờ sờ bắp chân, cảm giác đau nhức kịch liệt khoan tâm.

Nguyên lai Lý Phượng Kỳ vừa rồi một đòn sét đánh vào đầu, đã đem gân chân hấn toàn bộ chân gãy!

Ném ra Đường Đa đồng thời, Lý Phượng Kỳ lại hướng phía nam chạy như điên, vừa chạy vừa thét dài, lướt nhanh ra xa bảy tám dặm lộ trình.

Ma ni Châu biết hấn quay lại lần nữa, uy lực Phá Hồn Trảm tất nhiên tăng gấp bội, lúc này nhin đau khoanh chân, nhìn Tát Già quát: “Ngồi đất quan tướng! Đi “Liên Hoa tọa” hộ thân pháp!

Hai gã phiên tăng một tay tiếp lấy, ngón trỏ và ngón út uốn lượn, ngón út ngón cái dựng thẳng lên, làm thành tư thế cổ quái, cùng lên tiếng niệm chú: “Ông nha bá ma mẽ chấp!”
Chung quanh hiện ra hai vòng sáng, lò mờ hình hoa sen.

Giờ phút này Lý Phượng Kỳ đã lao tới, vung kiếm trực tiếp bổ vào cánh cửa đỉnh phong của Tát Già, lại như tảng đá đầu nhập hồ nước, kiếm quang thuận theo “Liên Hoa Tọa” tầng tầng đẩy ra.

Nhưng mặc dù kiếm khí tiêu tán, dư uy khó ngăn cản, xương cốt nhiều lần quanh thân Tát Già run loạn “hắc hắc”, há mồm phun ra máu tươi “Oa”

Ma ni châu lay động quyền trượng, lẳng không điểm, đỉnh đầu Lý Phượng Kỳ bay lên hắc vụ nhàn nhạt.

Đây gọi là ” Đà Mâu Phược Ma Chú”, hồn phách người trúng chú bị hắc vụ vây khốn, khó mà di chuyển nửa bước,

Thân pháp của Lý Phượng Kỳ có vẻ hơi ngưng trệ, lập tức giơ cao cánh tay trái, lòng bàn tay hướng về mặt trời, nương dương khí vung chưởng đánh tan khói đen, “Phược Chú” như vậy hóa giải giải.

Nhưng chỉ trong chớp mắt như vậy, hai đợt tăng nhân đã có được cơ hội phản kích.

Ma ni châu quát lớn: “Đốt, cháy, cháy!” rung nửa thanh quyền trượng, “Âm Phong Luân” bỗng dưng phát ra.

Sartre cắn răng vận khí nhiều phen, cũng duỗi ngón tay phóng ra “Dương Viêm Luân”

Hai cổ khối quái dị, một âm một dương, thật sự có uy lực khai sơn liệt hải.

Lý Phượng Kỳ vừa không tránh né, cũng không chống đỡ, ưỡn ngực ngẩng đầu bước nhanh về phía trước, quái yên “Trì xì” liên thanh, tất cả đều đánh trúng ngực hắn.

Mọi người cùng kêu lên, không hiểu tại sao hắn lại bó tay chờ chết.

Sartre tỉnh ngộ nhiều lần, kêu lên: “Tặc Khuyển hô” Phục Nhu Thiên Vương Thuần! Quả thật là kiếm tiên thủ đồ!”

Từ xưa đến nay, Ngao Kiếm Tiên Môn có một loại kỳ thuật hộ thể, gọi là “Phục Nhu Thiên Vương Thuần.”

Sau khi luyện thành, quanh thân che kín hộ thuần vô hình, bất kỳ binh khí, kiếm khí, đạo pháp nào cũng không thể đánh bại được.

Nếu thể công của địch quân càng mãnh liệt, tạo thành tổn thương càng lớn, Thiên Vương Thuần ngược lại càng có thể gia tăng pháp lực phe mình.

“D nhu phục”, nguyên chỉ hai loại nội đan âm dương, đạo thư Cửu Đan Chân Quyết Hữu Vân” Nhu Đan hư hình hóa thân, Phục Đan Cương Dương khắc địch”, nghiên cứu căn bản, Thiên Vương Thuần chính là do hai loại nội đan “D nhu phục” biến thành.

Bởi vậy xưa nay đối địch với đệ tử tiên kiếm, công kích thường không dám dốc toàn lực, chính là cố kỵ hiệu quả phản chế Thiên Vương thuần.

Môn pháp thuật này vô cùng thâm thúy, tương truyền chỉ có đồ đệ Kiếm Tiên mới có thể luyện thành.

“Âm xích” hai pháp luân đánh trúng ngực, Lý Phượng Kỳ đã bị thương nặng, nhưng thương tổn chuyển hết sang Thiên Vương Thuần, bản thân hành động không bị cản trở chút nào.

Chỉ thấy mũi kiếm đột nhiên vươn dài, Lý Phượng Kỳ hai tay cầm chuôi kiếm, quay quanh đối thủ bỏ ngang chém dọc, cự kiếm lướt qua một chỗ ánh sáng lưu chuyển, kéo ra mấy chục đạo hồ quang chói mắt.

Đào Yêu Yêu hoa mắt đờ đẫn, chỉ cảm thấy động tác của hắn vừa tiêu sái vừa ác liệt, bay vút lên, gào thét liên tục, tựa hồ mỗi bước đều đạp lên đầu trống kịch liệt, khiến người xem nhiệt huyết sôi trào, kìm lòng không được muốn đi theo hắn xung phong hãm trận.

Lạc Thác Lăng Tử trong tửu lâu biến mất, trước mắt rõ ràng là vị đại tướng quân hùng tư anh phát,

Bạch quang bạo phát, thế như sét đánh, cự kiếm liên tục bổ trúng “Liên Hoa tọa”.

Vòng sáng dần dần thu nhỏ, dần dần nhạt đi.

Mắt thấy hành động sẽ biến mất, Tát Già hét lớn: “Liều mạng với ngươi! Dùng Đà A Bì Tru Sát thuật!” Ma ni châu ném đi tích trượng, tay phải khê vượt đan điền, ngón út bàn tay trái cùng bàn tay phải của Tát Già nhiều sóng tiếp xúc, hai ngón còn lại uốn lượn cong, hai ngón tay còn lại uốn lượn, hai ngón tay còn lại uốn lượn.

Sart Già nhiều sóng cũng làm thành thế thủ giống nhau.

Hai người nhắm mắt trái, mắt phải nhìn xéo về phía chân trời, đồng loạt nghiêng răng nghiêng lợi, trong cổ họng phát ra tiếng “Khắc khắc”, nghe như heo mẹ già kêu xuân kêu.

Đào Yêu Yêu thấy thế thì buồn cười, nói: “Bọn họ làm gì? Đấu pháp thua giả điên sao?”

Hứa Thanh Phục giải thích: “Đây là “A Bì Già Lão Già Thuật”, có thể triệu hoán Kim Luân giáo thần thủ hộ “Chước nộ” bản tôn giết địch.

Ngón tay bọn họ niết thành pháp quyết “Đại thủ ấn”, làm tức giận nhìn lên thiên trượng, những cái này đều là tư thế làm phép.

Tru Sát Thuật là pháp thuật hàng đầu của Hộ giáo Kim Luân giáo, người thi pháp nhất định phải hết sức chăm chú, hơi thất thần sẽ thất bại.”

Phiên tăng càng kêu càng vang dội, thẳng như sói đói tru lên.

Trên không trung cuồng phong gào thét, đám mây màu đỏ máu chậm chậm hạ xuống.

Trong mây mù hiện ra “Chí nộ bản tôn”, lại là một ma vật hình dáng hung ác—— Xích thân tóc xanh, nhe răng thè lưỡi, bốn cánh tay phân biệt vung vẩy Kim Cương Xử, Tác Hồn Linh, Nguyệt Nha Dao cùng bát khô lâu.

Đột nhiên đao xử tấn công, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, mấy chục tia chớp buông xuống, làm đất đá vụn bay tán loạn.

Lý Phượng Kỳ xê dịch chuyển ngoặt, linh hoạt xuyên qua tia chớp, nhanh chóng lui tới bờ sông nhỏ.

Mọi người bên kia né tránh mưa đá, dìu lẫn nhau trốn vào trong rừng cây.

Đào Yêu Yêu âm thầm kinh hãi, suy nghĩ “Yêu pháp hung mãnh như vậy, Lý sư huynh có thể chống lại được không? Hứa tiên bối nói thi hành “Tru sát pháp” phải chuyên chú, ta sao không quấy rối tâm thần tăng nhân rối loạn, trợ giúp Lý sư huynh chiến thắng!” Hắn là một kẻ liều lĩnh vô pháp vô thiên, nghĩ đến cái gì cũng dám làm, lập tức siết chặt cổ họng,, Giọng nói giả dạng nữ tử, hô: “Như Ý Pháp Vương, ta là đồng nữ bị ngươi hại chết! Còn nhớ không? Ngươi còn nhớ không? Chính là ngươi, ngày đó tự tay giết chết ta! Bây giờ oan hồn không tiêu tan, tìm ngươi đòi mạng, thôi!”

Hắn giả nữ thanh âm vốn giống như đúc, nói mấy câu thanh tình đồng Mậu, đặc biệt mấy chữ cuối cùng càng thêm thê lương, chân tượng là oan hồn oan thương kẻ oán hận của nữ đồng.

Như Ý tiên tu luyện bản môn đại pháp, trong đầu đều là các loại chuyện dục nữ thái âm, chợt nghe nữ tử kêu gọi, run người đánh một cái, mở mắt ra hỏi: “Ngươi, là, ai? Dám mạo phạm đại giáo ta? Tiếng nói của Tát Già Đa Ba sắc nhọn chói tai, lúc này lại trở nên khàn khàn trầm thấp, giống như một người khác mượn miệng của hắn nói chuyện.

Đào Yêu Yêu sững sờ, cười nói: “Tiểu gia đi không đối họ, ngồi không tên, đệ tử Nga Mi kia cũng vậy!”

Một lời không mấy, Lý Phượng Kỳ chợt gào to: “Im mồm!” vươn vai, kêu lên: “Lên!” Dòng nước của tiểu hà theo âm thanh mà dừng lại, tiếp theo trăm ngàn cột nước bay lên không

trung, mỗi cột nước đều hóa thành hình dạng bảo kiếm, long lanh trong sáng, đón mặt trời lóe sáng rạng rỡ.

Lục Tùng mắt thấy kỳ cảnh, nhớ lại đạo pháp do đệ tử Kiếm Tiên Doãn Xích biểu diễn, gần giọng nói: “Đây là kiếm thuật “Tụ Thủy Thành Kiếm”!”

Lý Phượng Kỳ vận cánh tay, thủy kiếm tập kết thành đội, hướng đám mây đỏ kia nhanh chóng bay đi, trong ánh mặt trời chiếu rọi tựa như ngọc long xông thẳng lên trời cao.

Như Ý Tiên bị đào yêu khiến ý niệm rối loạn, uy thế Tru Sát Thuật giảm nhiều, Hồng Vân chống đỡ không nổi thủy kiếm đâm, trong giây lát chia năm xẻ bảy theo gió mà tán, hình ảnh “Nán nộ bản tôn” cũng tan biến không còn tăm tích.

Hai gã phiên tăng pháp lực khô kiệt, ngồi tại chỗ chỉ có phân lượng “Vù vù” thổi dốc.

Chỉ nghe “Ầm ầm” một tiếng vang lên, thủy kiếm rơi vào trong sông, dòng sông nhỏ lại chảy xuôi xuống.

Lý Phượng Kỳ khoanh tay mà đứng, cự kiếm hóa thành kiếm khí, lặng yên thu vào trong cơ thể, trên mặt lại là thần khí của tên tử đồ sa sút kia.

Cục diện vốn đại hoạch toàn thắng, hấn lại bỗng nhiên dừng tay.

Mọi người nhìn nhau kinh ngạc, không biết hấn dụng ý gì.

Sart Già thở gấp nhiều lần nói: “Muốn giết cứ giết! Kiếm tiên thủ đồ còn sợ giết người sao?”

Lý Phượng Kỳ lắc đầu, chậm rãi nói: “Thứ nhất, ta không phải đồ đệ của Kiếm Tiên môn, Kim Luân giáo muốn trả thù, cứ việc tìm Xuyên Nam lăng tử “Tần Ngũ” là được. Thứ hai, hai con cầm thú các ngươi không bằng, có thể nào tính là người? Thứ ba, ta hôm nay không giết các ngươi.

Nếu hai người các ngươi thức thời, sớm cút đi!”

Lục Tùng và Đào Yêu Yêu rất giật mình, đồng thời kêu lên: “Không được thả!” Tát Già nhiều sóng dữ cười dữ tợn nói: “Miễn là bán ngoan cũng vô dụng, Kim Luân giáo và Nga Nghiêu phái thế không đội trời chung.

Sau này Phật gia gặp đệ tử nguy nga, vẫn như cũ cầm lấy rút gân lột da.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Ra tốt? Lấy đầu người! Nếu không phải tiểu tử kia nhúng tay quấy rối, lão tử nhất định đem hai người chém thành mười bảy mười tám đoạn!” Hường Đào chết non trừng mắt nhìn một cái, ý trách cứ rất rõ ràng, lại nói: “Lúc trước ta nói rồi, đấu pháp với hai con lừa trọc người không cần giúp đỡ.

Tiểu tử họ Đào kia làm loạn yêu pháp của người, ngược lại có vẻ lão tử huênh hoang bốc phét, thắng không biết xấu hổ.

Con bà nó chứ, tức chết ta, cút mau, cút mau!”

Ma ni châu thấy hẳn không giống giả mạo, gật đầu nói: “Nói như vậy, các hạ là quân tử thủ tín...”

Ngày sau hữu duyên, nhất định sẽ thỉnh giáo!” Dùng ánh mắt ra hiệu sư huynh thoát thân quan trọng hơn.

Sartre nhiều sóng không dám nhiều lời, công lên Ma ni châu hướng phía tây tập tễnh mà đi.

Nhìn bóng lưng hai người càng ngày càng xa, trong lòng nôn nóng, lớn tiếng nói: “Dân nữ mất tích còn chưa cứu, sao có thể thả bọn họ?”

Lý Phượng Kỳ im lặng không đáp, song chương từ ngực thông thả ấn xuống, há mồm phun ra khí đục đen nhánh.

Đó là thương tổn do “Âm Phong Luân” và “Dương Viêm Luân” tạo thành, bị Thiên Vương thuần thu liễm ngưng kết, tạm thời không phát tác.

Giờ phút này lại nghịch hành Thiên Vương thuần, mang máu bầm sùng phòng lên hóa khí, nội thương liền khỏi hẳn.

Cỏ cây trên mặt đất tiếp xúc với dòng trọc khí kia, phảng phất bị lửa nóng thiêu đốt, cành lá lập tức khô héo.

Lý Phượng Kỳ điều tức đã định, đi tới bên cạnh rừng cây, kêu: “Được rồi, diễn xong rồi, đi thôi.”

Đào Yêu Yêu không cam lòng, một bên đuổi tay đỡ Hứa Thanh Phục, một bên hỏi: “Nữ hài tử Bạch Lộ bình bị mất thì làm sao bây giờ? Chúng ta mặc kệ sao?”

Lý Phượng Kỳ vỗ vỗ đầu vai hắn, nói: “Đào huynh đệ, người có thể gây ra đại họa.” Đưa mắt nhìn ra xa xa, lầm bầm: “Nghieu thúc bị thương rất nặng, cần tìm chỗ để nghỉ ngơi mấy ngày.”

Phía nam là quan đạo vào đồng ruộng, hơn phân nửa có thể tìm khách sạn.” Nói xong cất bước đi về phía nam, ba người kia theo đuôi sau.

Lục Tùng ôm Đường nhiều, mặc dù mệt nhọc, nhưng sống sót sau tai nạn tất nhiên là mừng rỡ, nhìn đào yêu non nớt cau mày, khuyên nhủ: “Hiền đệ muốn mở một chút nha.

Đại sư huynh là đại anh hùng tuyên tín, hắn nói không cần giúp đỡ, tự nhiên lòng có phần thẳng.

Người hết lần này tới lần khác phải hỗ trợ, chẳng phải là vẽ rắn thêm chân sao? Cho dù là bắt được tăng nhân kia, cũng có vẽ đại sư huynh nói mà không giữ lời.”

Đào Yêu Yêu càng thêm buồn bực, thầm nghĩ “Chỉ vì mưu đồ cái hư danh “Thủ tín”, thà thấy chết không cứu, tính là anh hùng hảo hán cái rắm gì?” Ánh mắt xem xét, lại thấy Lý Phượng Kỳ như không có chuyện gì, miệng hừ hừ tiểu khúc, nghiêng tai lắng nghe, lơ mơ là... Phiêu Hồng Lăng Vân Yên nhẹ, Cẩm Nhan tử khốn Thiệu Tri âm...” Còn có cái gì “Xuân miểu Tàn”, thương tâm qua đời.” vân ngôn ngữ.”

Hứa Thanh Hậu dựa vào vai Đào Yêu, hít sâu mấy hơi, nói: “Đào hiền chất, vừa rồi nói người gây ra đại họa, người có biết nguyên nhân không?”

Đào Yêu Yêu nói: “Xin lắng tai nghe.”

Hứa Thanh lúng túng nói: “Lúc thao tăng hành “A Bì Già Lỗ Già thuật, hồn phách đã ly thể xuất khiếu, nguyên thần dẫn vào thân thể giáo chủ Kim Luân giáo đánh thắng Phật”

Sart rong Già nhiều sóng tiếng bỗng nhiên biến điệu, chính là “Manh thắng Phật” phụ thể, mượn yết hầu của hắn đang đặt câu hỏi.

Người tùy tiện báo tính danh lai lịch, không khác gì dẫn lửa thiêu thân —— nếu chúng ta giết chết hai tên tăng nhân kia, thật tình hơn hẳn Phật định đem ” Đào Yêu” coi là tử địch,

nguyên rửa, Yểm Trấn, đủ loại tà pháp khiến người khó lòng phòng bị.

Đại sư huynh thả tăng nhân phiên, là bảo bọn họ trở về giảng thuật đấu pháp trải qua, nói rõ đối đầu là Lý Phượng Kỳ mà không phải đào non nót.

Đây là kẻ sách để người tiêu tai diệt họa vì người.

hiền chất gan dạ đáng khen, còn phải thông cảm với dụng tâm của đại sư huynh.”

Đào Yêu Yêu bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Là như vậy!” Lý Phượng Kỳ liếc mắt một cái, thầm nghĩ: “Người không nói sớm sao?”

Hứa Thanh Cương than thở: “Kim Luân giáo cướp bắt dân nữ, dùng cái này làm mồi nhử đối phó Nga Phản phái, cho nên những nữ hài tử kia tạm thời không có nguy hiểm quá lớn.

Ài, ngược lại là Đào hiền chất người, Kim Luân Giáo chủ đặc biệt hơn xa Phật pháp thuật lợi hại, hẳn đã nhớ rõ cái tên “Đào Yêu Yêu” này, ngày sau nhất định sẽ trả thù, việc này thật sự khó giải quyết.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đại sư huynh không sợ lưu danh, ta cũng không sợ.

Bọn họ muốn báo thù, cứ việc tìm ta là được.”

Lý Phượng Kỳ giơ ngón tay cái, cười nói: “Tốt lắm! Kim Luân dạy cái thứ vớ vẩn gì, sợ hấn chim! Hắc hắc, tính tình của người khá giống ta, chết không hối cải tính tình lừa đảo.”

Mọi người nói chuyện một chút, vượt qua dãy núi đi tới đường lớn chí dương.

Dần dần mặt trời lên tới đỉnh, đã là giờ cơm trưa dùng cơm.

Xa xa nhìn đầu trước khói bếp lượn lờ, ven đường đứng thẳng bốn năm gian nhà ngói gạch xanh, trước cửa treo lá cờ vải xanh, nhìn đáng đáp là một tửu lâu.

Mọi người bước nhanh vào trong phòng, vừa mới bước qua bậc cửa, rượu thịt trước mặt hương thơm xông vào mũi.

Hóa ra đường lớn nhập thổ thường có mã bang đi qua, phía trước cửa hàng này bán rượu và thức ăn, phía sau đặt phòng

khách, chuyên môn tiếp đãi thương đội Tứ Xuyên Vân Nam, rượu thịt đồ ăn phong phú hơn xa so với cửa hàng bình thường phong phú.

Mọi người nhặt cái ghế sạch sẽ ngồi xuống, Lý Phượng Kỳ vỗ bàn kêu to: “Lấy rượu tới! Mang rượu tới!”

Đào Yêu Yêu chạy vội trong đêm, lúc này mệt mỏi gần muốn ngất, mông mõi bám vào băng ghế, đầu nghiêng một cái, nằm nhoài bên cạnh bàn ngủ say đi.

Một giấc ngủ này không biết đã ngủ bao lâu, lúc tỉnh lại thân thể ấm áp, đã nằm ở trong giường phòng khách.

Đào Yêu Yêu dụi mắt ngồi dậy, quay đầu nhìn quanh bốn phía.

Trong phòng ánh sáng lờ mờ, bên tường là cửa hàng dài bằng gỗ dựng thành, có thể cung cấp cho bảy tám người ngủ.

Lục Tùng cùng Đường Đa nằm song song với nhau, Hứa Thanh Chỉ ngủ một mình trong góc, còn chưa tỉnh lại.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ tà tà, trời gần chạng vạng.

Tinh thần Đào Yêu dần dần khôi phục, cảm thấy đói bụng khó chịu.

ái bỏ chăn mền xoay người rời giường, nhìn trong ghế khoác mấy bộ quần áo sạch sẽ, nghĩ hẳn là đại sư huynh tìm đến.

Hắn cởi váy sam nữ tử, thay trang phục sải bước ra phòng khách, còn chưa đi vào trước đại sảnh, chỉ nghe Lý Phượng Kỳ còn đang kêu la: “Chưởng quỹ, cầm rượu, mau lấy rượu!”

Chủ tiệm nói: “Khách quan, người uống ba canh giờ rồi.

Thường Ngôn nói: “Rượu là lợi kiếm hại thân thể, uống tiếp, say khướt rồi cũng không có được ý.”

Lý Phượng Kỳ cá giận nói: “Sao, trong khe cửa nhìn người, bắt nạt lão tử không có tiền kết trướng?”

Đào Yêu Yêu đi vào trong sảnh, chỉ thấy đầy bàn bát rượu hỗn độn, vò rượu lán lộn khắp mặt đất, Lý Phượng Kỳ da mặt đỏ bừng, say khướt gật gù đắc ý.

Khách nhân chung quanh đều dừng chén thả đũa, tò mò nhìn từu quỹ say đắm vô độ này.

Lý Phụng Kỳ giương mắt nhìn thấy đào điên đi tới, chuyển giận thành mừng, chỉ vào hắn cười nói: “Này, chương quỹ, anh em đào ta là tài chủ thiếu gia, có rất nhiều bạc.

Các người chỉ việc nhặt rượu ngon nhất đưa tới, đợi... Đợi lát nữa sẽ có người anh em đào của ta đưa tiền, khả khả khả.”

Chủ tiệm đánh giá trên dưới đào chết non, trong mắt tràn đầy vẻ hoài nghi.

Đào Yêu Yêu cũng không nhiều lời, đứng đặc ngồi đối diện Lý Phụng Kỳ, nói: “Chủ nhân, có đồ ăn no bụng đem lên, lại muốn hai bát cơm trắng, ăn xong tính tiền với người.”

Hắn thân không xu dính túi, nào có tiền bạc sẽ trả? Trong miệng giảng vang đình đương, trong lòng tồn tại ý niệm “Mặc kệ hắn”, ăn no rồi nói tiếp.

Đại sư huynh của Ngao Bính dẫn đầu đi lừa gạt uống uống, đệ tử Hậu Bồ này của ta đương nhiên phải học theo một chút.”

Chủ tiệm nói: “Thịt trâu béo nấu giữa trưa, ta cắt cho khách quan hai bàn, cơm cũng đủ cơm.

Chỉ là rượu không thể lên, rượu trong tiểu điểm toàn bộ để vị khách quan này uống cạn sạch.

Còn sót lại hai vò “Cốc Hoa Trần Nhuỡng”, là bảo bối giữ nhà của bản điểm, đặc biệt là chuẩn bị riêng cho Dương đại nhân khóa muối.

Ngày mai Dương đại nhân tuần tra đến đây, trong tiệm không có rượu ngon chiêu đãi, chộc giận quan lão gia ai nổi giận? “Nói đến ba chữ “Dương đại nhân”, chủ tiệm thần thái kiêu căng, có chút ý vị ỷ thế ép người.

Lý Phụng Kỳ cười hồ lô bên hông xuống, đưa qua nói: “Ta cũng không muốn nhiều, người đem cái hồ lô này rót đầy là tốt nhất.

Ừm, Cốc Hoa Trần ử, ta nếm thử một chút, cũng không đến mức đắc tội Dương đại nhân chứ?”

Hai người càng nói càng lớn tiếng.

Thực khách trong tiệm không ăn cơm, có hứng thú xem náo nhiệt.

Chủ tiệm không muốn sinh nhiều thị phi, nhận hồ lô, nói: “Trước tiên giảng kỹ, chỉ một hồ lô này, không thể lấy tiếp.” Lý Phượng Kỳ gật đầu nói: “Đổ đầy một hồ lô, nếu thiếu cân lượng, đó là tự đập biển hiệu của mình, mọi người nói có phải hay không?” Chúng thực khách ồn ào theo, trong phòng cười vang bốn phía, tiếng cười nổi lên bốn phía.

Chủ tiệm sai tiểu nhị bung thức ăn đưa cơm, tự mình đi vào bên trong quầy, cầm múc canh giao đầu lung tung rót rượu.

Một lát sau tiểu nhị đem thức ăn đưa đến trước bàn, Đào Yêu Yêu không chút khiêm nhường, bung bát đĩa gấp thịt bới cơm, miệng lớn ăn như hổ đói.

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Đào huynh đệ, công phu ăn miễn phí của người rất lợi hại.”

Đào Yêu Yêu nhét đầy đồ ăn trong miệng, hàm hồ nói: “Không dám nhận, quá khen ngợi.”

Lúc trước khi Tiểu Tuyết nói về Lý Phượng Kỳ có chút nhớ nhung, cho nên đào cơ hồ đối với vị đại sư huynh này cũng không có hảo cảm, tuy bội phục kiếm thuật của hắc thần đệ, cũng không muốn giao tiếp nhiều với hắn.

Hắn đang vui đầu ăn, bỗng nhiên trong quầy hàng truyền đến tiếng kêu sợ hãi.

Chúng thực khách nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy chủ tiệm kia mặt đầy kinh ngạc, nhìn chằm chằm hồ lô rượu trên quầy hàng.

Vò rượu bên cạnh đồ sụp hơn phân nửa, rượu trong hồ lô lại không tràn ra nửa điểm.

Hắn nắm chặt hồ lô lắc hai cái, bên trong vang lên “Ào ào”, hiển nhiên cũng không tràn đầy.

Mọi người thấy thế kỳ quái, suy nghĩ một chút hồ lô nho nhỏ có thể nào chứa đầy cả vò rượu? Chủ tiệm cầm lấy hồ lô nhìn trái nhìn phải, nhìn không ra chỗ nào bỏ sót.

Lại mở ra một vò múc rượu chứa vào, hồ lô kia giống như không đáy động, từ đầu đến cuối chỉ giả bộ nửa đầy bụng.

Lý Phượng Kỳ nói: “Mọi người đều xem trọng, chương quỹ miệng đỏ răng trắng, nói đầy hồ lô.

Người làm ăn nói nếu không tính thì phải làm sao?” Có chuyện tốt tiếp lời, nói: “Còn có gì để nói nữa, đập vỡ bằng hiệu của con rùa nhà nó!” Đám thực khách cười vang, dồn dập mở miệng chế nhạo.

Đào Yêu Minh hiểu là Lý Phượng Kỳ giỏi trò, buông bát đĩa xuống, nói: “Đại sư huynh, ta ăn đồ ăn trắng là để lấp đầy bụng.

Người vô duyên vô cớ lừa gạt nhà mình, là vì cái gì?”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Chơi vui thôi, thế nhân ngu xuẩn như trâu ngựa, thêm chút đùa giỡn để trợ tử hưng, cần gì ngạc nhiên?”

Đào Yêu Yêu nhíu mày, trầm nghĩ: “Đưa người khác làm súc sinh trên đùa, người cao hơn người khác một bậc sao? Hừ, ta thấy là giả thanh cao.” Trong lòng phản cảm, muốn mở miệng mỉa mai, niệm tình tiểu Tuyết, lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào trong bụng.

Chủ nhân cửa hàng bên kia đã sớm luống cuống, hai vò rượu ngon đã cạn sạch, ngày mai lấy gì ra chiêu đãi quan lão gia? Cầm hồ lô muốn đổ rượu về vò, nào ngờ lắc qua lắc lại ỗng phí khí lực, rượu tương chính là đổ không ra, dùng đĩa chọc loạn miệng hồ lô, cũng không phát hiện nắp hồ lô cũng không có kín.

Chủ tiệm gấp rút, mãnh liệt vung mức nước hung hăng đập hồ lô.

Vật kia giống như đúc từ sắt thép, “Leng keng” leng keng bay lên, chủ tiệm miệng hồ vỡ toang, đau đến nhe răng trợn mắt lè lưỡi.

Chúng thực khách ngã trước ngã sau, cả sảnh đường đều vỗ tay hoan hô tiếng ủng hộ.

Chủ tiệm lấy lại bình tĩnh, biết hôm nay gặp cao nhân.

Cầm hồ lô đến bên cạnh bàn, cười gằn nói: “Trò ảo thuật của khách quan thật tuyệt, bảo chúng ta mở rộng tầm mắt, tiền rượu com thì miễn đi.

Về phần “Cốc Hoa Trần Nhưỡng” trong hũ, còn xin khách quan ban thưởng.”

Lý Phượng Kỳ cầm hồ lô, ngửa cổ uống một ngụm, khen: “Rượu ngon!” Tầm mắt lơ đãng chủ nhân quán rượu, nói: “Tiền cơm miễn, như vậy tiền ở trọ còn đâu?”

Chủ tiệm vỗ đùi một cái, sáng khoái nói: “Cũng được, coi như chúng ta kết giao bằng hữu đi,

Ăn ngủ miễn hết, khách quan yêu thích ở bao lâu.”

Lý Phượng Kỳ cười cười, nói: “Người muốn giữ ta ở lại đến ngày mai, chờ Dương đại nhân dạy muối kia đến trừng trị ta, đúng không?”

Chủ tiệm ngày thường nịnh bợ quan phủ, ý mạnh hiếp yếu làm chuyện xấu không ít.

Đang tính toán làm sao chinh trị Lý Phượng Kỳ, chợt bị hấn nói toạc ra, ý cười trên mặt càng thêm ôn tồn, nói: “Khách quan nói đùa, nào có việc này?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Rượu ta giữ lại uống, đó là không thể trả lại.

Nhưng như một loại chơi xấu, huynh đệ của ta đây muốn trách ta khi dễ bách tính.” Nói xong chỉ về hướng Đào Yêu Yêu, ngửa đầu uống một ngụm rượu, nói: “Chưởng quầy, ta dạy cho người một bài học, ngày mai Dương đại nhân đến, người chỉ nói ta ngang ngược đoạt sạch rượu ngon mà thôi, còn cướp sạch rượu ngon.

Nếu như Dương đại nhân trách tội, ta tự có lý do để xử lý.”

Chủ tiệm trầm nghĩ “Như vậy là tốt nhất.” Trong miệng lại nói: “Khách quan quá lo lắng, tiểu điểm mặc dù lợi nhuận ít, bình thường cũng vui vẻ làm việc thiện.

Khách quan khen rượu của tiểu điểm rất tốt, chúng ta cao hứng còn không kịp, sao có thể thu tiền? Ha ha, ngài cứ từ từ, chậm rãi.” Một mặt khéo léo ra lệnh, một mặt lui về phía sau.

Một hồi phong ba lắng lại, chúng thực khách có chút mất hứng, quay đầu lại từng người ăn uống.

Đúng lúc này, ngoài cửa “Đương đương” vài tiếng vang nhỏ, thanh thúy dễ nghe, dư âm thản nhiên.

Chỉ thấy ngoài ngưỡng cửa đứng một tăng nhân nhỏ gầy, tay phải nâng Đào Bát Vu, tay trái lắc tấm gỗ nhỏ, nhẹ nhàng gõ lên rìa bình bát, cúi đầu chờ người trong tiệm bố thí.

Chủ tiệm ghen đầy bụng ác khí, lập tức thay đổi sắc mặt, hướng tăng nhân nhỏ một ngụm nước bọt, mắng: “Khó trách bất lợi thị trường, lại là sao chổi đem tài vận xông lên.

Tiểu ngốc tặc, dám tới chỗ này đòi cơm, trước tiên cho ngươi nếm thử mùi vị măng xào thịt.” Yểm mộng sờ loạn, muốn tìm kịch bản để đánh tăng nhân kia.

Tăng nhân kia không nhúc nhích, ngay cả nước bọt ở sau gáy cũng không lau sạch, thân ảnh ánh nắng chiều đỏ mằm mòngn lộ ra vài phần đau thương, phảng phất như Bồ Tát đối mặt với chúng sinh minh ngoan bất hóa, toát ra ý bi thương thương thương.

Đào Yêu Yêu chỉ cảm thấy người này hết sức quen mắt, nhất thời nhớ không nổi đã gặp qua ở nơi nào.

Người giúp việc trong tiệm cũng mất sắc, nhìn chủ nhân nổi giận, cũng tiến lên dùng sức xô đẩy.

Tăng nhân kia không kịp né tránh, “A” một tiếng ngã sấp xuống.

Tiếng kinh hô dịu dàng trong trẻo, rõ ràng là tiếng nói của một cô bé mười lăm mười sáu tuổi.

Chủ tiệm ngăn người, lắc đầu nói: “Xúi quẩy, xúi quẩy, hóa ra là một tiểu ni cô.”

Lý Phượng Kỳ chỉ lo uống thoải mái, tựa như không nhìn thấy chuyện xảy ra bên ngoài, chột lằm bằm: “Tốt, tiểu điểm tuy bản lợi ít, cũng vui vẻ thích làm việc thiện.

Con mẹ nó, nói thật hay.” Đây là lời nói của chủ quán tự thời phòng, ai ai cũng cảm thấy chủ quán vô sỉ.”

Tính tình nóng vội càng thẳng thắn quát mắng, chỉ trích hằn không nên nhục mạ người nhà xuất gia.

Trên mặt chủ tiệm không còn chút ánh sáng, phân phó mau mau lấy tiền đuổi ” Tai Tinh” đi.

Tiểu nhị lấy từ trong tủ tiền một ít tiền đồng, tiện tay ném vào trong bát.

Tiểu ni cô sờ cũng không sờ, xoay bình bát, lại đem tiền tẽ đổ ở trên quầy, nói: “Ta không cần tiền, thí chủ cho chút cơm thừa là tốt rồi.”

Chủ tiệm nói: “Người nhìn tiểu ni cô thật ngu xuẩn! Tiền có thể mua bánh bao nóng, chẳng phải là mạnh hơn so với thừa cơm còn lại? Người nếu đói bụng, thì nơi này chỉ cần mua đồ ăn là được rồi.

Thịt bò hôm nay mới mẻ, ta bán rẻ cho người, hặc hặc.”

Khuôn mặt tiểu ni cô trầm tĩnh, nói: “Đệ tử phật môn ăn uống mà sống, không chịu tư lự một tác kim loại.

Đám thí chủ nếu không tiện, ta chuyển qua nhà khác cầu xin.”
khom người thì lễ thật sâu, quay đầu ly khai.

Trong thực khách có người nhiệt tâm, phát tay gọi nàng lại, lấy ra mấy cái bánh nướng để vào bình bát.

Tiểu ni cô cảm ơn thí chủ, dùng miếng vải bọc xong bánh nướng, quay người cất bước đi về phía đường lớn.

Nhưng nàng thật sự đói bụng đến mức tàn nhẫn, đi trên không trung bước chân lảo đảo, “Oc” một cái té xỉu trên mặt đất.

Đào Yêu Yêu rút cuộc cũng ngồi không yên, đẩy bàn đứng dậy chạy ra cửa tiệm.

Bên ngoài hoàng hôn thê lương, Thu Ý Sắt, tiểu ni cô nằm trên mặt đất, giống như cành liễu bị cuồng phong thổi ngã.

Đào Yêu Yêu tim đập thành thịch, nhận ra bóng lưng của nàng, thâm kêu “A a! Nàng không phải là sa di đọc bài bên ngoài Hoa Nghiêm tự sao? Hai câu “Như Lai môn bị hủy, Kính Hoa phía sau vô kính hoa”, ta chỉ coi là cao tăng mở mang, không nghĩ tới lại là một cô bé nhỏ đọc.” Vội vàng ôm nàng vào trong tiệm, mời thực khách hỗ trợ bưng bát canh gạo nóng đến.

Mọi người thảo luận xôn xao, suy đoán Tiểu ni cô bị chứng bệnh cấp bách gì.

Lý Phượng Kỳ nắc rượu, nói: “Bệnh này nói nhẹ không nhẹ, nói nặng không nặng, gọi là “Lút thối bụng quả hờn”. Nếu được hai bát cơm trộn đầy bụng, bảo đảm thuốc đến bệnh trừ.”

Đào Yêu Yêu hơi cảm thấy tức giận, thầm nghĩ người ta đáng thương như vậy, người còn giọng điệu hoạt bát nói lời dí dỏm, không khỏi quá mức lạnh nhạt.

Ít khi có người hảo tâm bụng nước cơm đến, đào điên đưa tay tiếp nhận, cánh tay phải nâng đầu tiểu ni cô lên, đem bát tiến đến gần giữa môi nàng.

Thể chất tiểu ni cô suy yếu, đói bụng đi rất nhiều ngày, toàn bộ nhờ vào ý chí cứng cỏi chèo chống, sau khi ngất đi khí tuyệt mạch ngừng lại, vậy mà lộ ra dấu hiệu nguy cấp.

Chỉ thấy sắc mặt nàng xám ngoét, hàm răng khép chặt, nước cơm tí tách chảy dọc theo khóe miệng.

Đào Yêu Yêu cảm giác tứ chi nàng cứng ngắc, đoán chừng lạnh ít dữ nhiều, không khỏi hoảng sợ thất sắc.

Lý Phượng Kỳ thần nhiên nói: “Đã chết rồi, một xong trăm rồi.

Hắc hắc, thể gian vạn khổ đều ném thử, chết càng tốt hơn sống sót.” duỗi bàn tay vung nhẹ, một cỗ nhiệt phong từ lòng bàn tay phát ra, xuyên thẳng vào huyết Tiểu ni cô bách hội, độ trọng lâu, chuyển sáng đường, đi vào đan điền mà quay lại bùn lầy cung phủ.

Đây là Thuần Dương chân khí của Ngao Huyền Môn, Khô Mộc cũng có thể kích hoạt.

Tiểu ni cô ngậm khế hai tiếng, chậm rãi mở mắt ra.

Đào Yêu Yêu phát hiện thân thể nàng khế run, khí lưu nóng bỏng chạy trên dưới, tình cảm biết là Lý Phượng Kỳ ra tay cứu giúp, an ủi trong lòng, cảm giác chán ghét lúc trước đối với nàng cũng giảm bớt rất nhiều.

Không ngờ Lý Phượng Kỳ lại nói: “Như Lai Phật đã từng nói, trần thế ô uế, đời người đến có tám loại khổ sở —— lão Khổ, Khổ Khổ, sinh khổ... Ha ha, Phật tổ giảng giải, con người

sống là chịu khổ! Tiểu ni cô đã là tín phật, ta liền khẳng khẳng đề nàng không thể được giải thoát, tỉnh lại tận hưởng khổ sở còn sống, cái này không thú vị sao? Ha ha ha ha.”

Đào Yêu Yêu nghe xong lời này rất chói tai, quay đầu không thèm để ý tới hấn nữa.

Tiểu ni cô uống vài ngụm canh gạo, khí sắc dần khôi phục, trong con ngươi lóe lên điểm sáng, lưu chuyển con mắt trong suốt không minh khiết.

Nàng nhìn chăm chăm Đào Yêu Yêu trong chốc lát, nhẹ giọng nói: “Đa tạ công tử cứu mạng.” na di cánh tay, muốn từ trong lòng hấn thoát ra ngoài.

Đào Yêu Yêu đỡ nàng dựa vào tường, nói: “Người té xỉu rồi.

Ta chỉ muốn giúp người, cũng không có ác ý.”

Tiểu ni cô nói: “Công tử không cần giải thích.

Trước Hoa Nghiêm tự trên đỉnh núi Nga Mi, đối mặt với bà lão than thở, bần ni liền biết công tử có tấm lòng nhân hậu.”

Đào Yêu Yêu vui mừng nói: “A, người còn nhớ ta!”

Tiểu ni cô mỉm cười không nói, xoay chuyển cổ, chậm rãi từ trên mặt mọi người nhìn qua.

Người bị ánh mắt của nàng chạm đến, nội tâm cảm thấy ấm áp, phảng phất dễ con cảm nhận được Mục Nhân che chở, lại giống như du tử thể vượt ve từ mẫu.

Chỉ có Lý Phượng Kỳ hờ hững không nhìn, giờ hồ lô uống rượu một mình.

Ánh mắt tiểu ni cô dừng lại trên người hấn, thần sắc càng ngày càng bình hòa.

Đột nhiên giấy dựa đứng lên, đi đến trước mặt Lý Phượng Kỳ, hai đầu gối quỳ xuống, đoan đoan chính chính dập đầu bốn cái cho hấn.

Đám thực khách này đều sửng sốt, không biết vì sao tiểu ni cô lại làm đại lễ này.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Nàng rất thông minh, đoán được là đại sư huynh cứu nàng.”

Lý Phụng Kỳ vẻ mặt lạnh nhạt, nói: “Tiểu ni cô, đừng bái lạy.

Ta cứu ngươi cũng không có ý tốt, chỉ vì để ngươi sống sót nhận hết đau khổ nhân gian.

Ngươi không cần cảm ơn ta.”

Tiểu ni cô nói: “Bần ni không phải cảm ơn, cũng không bái ngươi.

Ta bái chính là Sinh Tử Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, bái được Chân Thần Linh vạn dân kính ngưỡng!”

Lý Phụng Kỳ sắc mặt khẽ biến, buông hồ lô nhìn về phía tiểu ni cô, gật gật đầu, nói: “Không nhìn ra, tuổi còn nhỏ, thế mà đã tu thành thiên nhãn minh.”

14

Lần thứ mười ba trở về, bụi sao gai mịt mờ của tri kỷ tri kỷ

Đào Yêu Yêu nghe vậy chấn động, trong đầu hiện lên những kinh Phật ngày xưa hẳn từng đọc qua.

Theo kinh thư Phật giáo ghi lại, sau khi tu hành giả đắc đạo có năm loại thần thông: Thiên Nhãn Thông, Thiên Nhĩ Thông, Như Ý Thông, Tha Tâm Thông, Vạn Mệnh Thông

Trong đó Thiên Nhãn thông có thể xem hết vạn vật vạn vật, mắt nhìn ra ngoài ngàn dặm.

Nếu như lại chứng minh được vị trí của A La Hán, liền có thể xác minh hành động của chúng sinh, cùng với đủ loại báo ứng ngày sau, cho nên Thiên Nhãn thông của A La Hán còn xưng “Thiên Nhãn minh”.

Lý Phượng Kỳ nói ra ba chữ “thiên nhãn minh”, ý chỉ tiểu ni cô có thể “nhìn ngoài tướng mà minh nhân quả”, thấy rõ chuyện cũ bí ẩn của người khác.

Nhưng nữ ni yếu ớt như vậy, ăn no còn khó chu toàn, sao có thể là A La Hán thần thông quảng đại?

Tiểu ni cô nói: “Thần thông cần gì phải nhắc tới? Lý đạo huynh phổ tế thương sinh thiên hạ, đã tu thành “Bồ thí Ba La mật”, kiếp sau tất sẽ được Phật giáo cho, được chứng đạo quả của Đại Bồ Đề.

bần ni có duyên bái Thiền Tôn Nhan, quả thật là phúc báo tích lũy của kiếp trước.” Giọng nói của nàng cực kỳ cung kính, tâm tình kích động, tay chân hơi run run.

Đào Yêu nhìn chăm chăm vào tiểu ni cô, lại nhìn Lý Phượng Kỳ, trong lòng nghi ngờ “Nàng luôn miệng nói đại sư huynh phổ tế vạn dân, ngược lại như tận mắt nhìn thấy chuyện của mình.

Khi mấy người Trương đại thúc đàm luận về “Tiêu Tương Hoa Vũ”, cũng là thần thái thành kính như vậy, à, phổ tế vạn dân, chẳng lẽ đại sư huynh chính là “Tiêu Tương Hoa Vũ” kia?”
Cẩn thận xem xét kỹ Lý Phượng Kỳ, nhìn hẳn khí sắc mê man,

thần sắc suy sụp Đường, kém xa đại anh hùng trong tưởng tượng vạn dặm?

Lý Phượng Kỳ hai mắt nhìn thẳng phía trước, hồ lô ghé sát môi, thần nhiên nói: “Cái gì kiếp sau kiếp sau, nhân quả báo ứng? Ta tu là Huyền môn đạo pháp, chỉ luận thiên mệnh, không tin nhân quả.”

Tiểu ni cô nói: “Vạn Pháp tính không, tất cả nguyên do đều là khởi nguồn.

Tai họa thảm Lý Đạo huynh gặp phải lúc trước, đều là vì duyên tương ứng cổ dĩ.

“Vô Thường, khổ, không có duyên vì danh sắc, đạo huynh nếu tìm hiểu chuyện này, tình cừ và đau khổ trong lòng... Định... tất có thể giải trừ triệt để.” Tinh lực của nàng còn chưa phục hồi như cũ, ý vào hưng phấn kinh lực đàm luận Phật pháp, bỗng dung hư khí mềm nhũn, lưng lay vịn đỡ lấy bàn bên cạnh.

Lý Phượng Kỳ nhìn nàng một cái, cười nói: “Người tỉnh đi, thế gian nào có La Hán Bồ Tát?

Cái gọi là “Thiên Nhân Minh thần thông”, cùng loại pháp thuật bói toán tướng mạo, có thể suy đoán cát hung, phỏng đoán nhân sự kiếp trước, làm sao có thể xuyên thấu nhân quả kiếp này? Lại nói ai có kiếp trước kiếp này? Nhân quả báo ứng? Tiểu ni cô người cẩn thận nghe ta giảng —— Phật môn tuy lớn, không có chỗ đứng, Phật pháp tuy sâu, hình bất hư, từ cổ bao nhiêu tín đồ xuất gia khổ tu, đến lão Hạo Thủ cùng kinh, bách sự vô thành, uổng phí cả đời uổng phí.

Tiểu nha đầu linh tính mười phần, lớn lên lại đáng đáp, sao không khoái hoạt sống qua ngày? Sau này tìm một bà mẹ tốt, kết hôn phụ mẫu, không phải mạnh hơn làm ni cô vạn lần? Hừ, thiên vị phải cạo đầu tọc xin cơm dọc đường, tu hành bực này có thể đắc đạo, heo già đều sẽ leo cây!”

Hắn càng nói càng giận, bỗng nhiên đứng lên, nói: “Lúc đầu uống thoải mái, lại bị tiểu ni cô quấy rầy tửu hứng! Mẹ kiếp, lão tử tránh né chút, tránh khỏi nói bậy bạ với người.” Trong miệng mắng chửi lăm liết, đứng đưa tiền vào bên trong, trong

phòng khách “Bình bình” đồ vật quay đảo, lập tức vang lên tiếng ngáy như sấm rền.

Tiểu ni cô hai tay vịn bàn, cổ găng đứng vững, nói: “Lý đạo huynh... Không cần nói bậy phỉ báng Phật, ngày sau sợ bị ác báo.” Trong khi nói chuyện ánh mắt tán loạn, ngay cả Lý Phượng Kỳ đi ra ngoài cũng không phát hiện ra.”

Đào Yêu thấy nàng không chống đỡ nổi, vội vàng đỡ vào trong ghế ngồi xuống, từ trong túi quần áo lấy ra bánh nướng, xé thành một khối nhỏ muốn cho nàng ăn.

Tiểu ni cô mở to mắt, chậm rãi lắc đầu, lắc đầu.

Đào Yêu Yêu chết lặng nói: “Tiểu sư phụ, người đói rồi, ăn một chút sẽ khỏe ngay thôi.”

Tiểu ni cô cười nhạt một tiếng, nói: “Đa tạ ý tốt của công tử, quy củ Phật môn qua buổi trưa không ăn.

Nếu không phải ngày mai phải vượt qua dãy núi, không có chỗ hóa duyên, ta cũng sẽ không hoàng hôn tới ăn uống.”

Năm đó Thích Ca Ni dẫn người tu hành, mỗi sáng sớm ven đường ăn xin cơm canh, sau khi ăn trưa giăng kinh giảng đạo, không ăn bất cứ thức ăn nào, đây gọi là “Qua trưa không ăn”

Đào Yêu Yêu biết môn có giới quy này, nhưng bị đói rồi còn phải thủ giới, tin đồ thành kính như vậy thật sự là hiếm thấy, ngoài khâm phục còn thán than nàng quá mức cứng nhắc, khuyên bảo đủ nửa ngày, tiểu ni cô chẳng qua chỉ mỉm cười lắc đầu.

Thời gian này nhóm thực khách lục tục tản đi, trong đường trở nên vắng vẻ hơn rất nhiều.

Gã sai vật lau bàn quét dọn, bận rộn chạy trước chạy sau.

Tiểu nhị chạy chạy tới bên bàn, nghiêng mắt nhìn về phía Đào Yêu Yêu, nói: “Khách nhân, chúng ta phải đóng cửa lại.

Nếu như người lưu tiểu sư thái qua đêm, liền mở một phòng khách với nàng ta đi.” Lời nói mang theo vẻ châm chọc, rất có vẻ khinh thường.

Đào Yêu Yêu nói: “Được, mau dẫn chúng ta vào phòng ngủ đi.

Ngày mai viết Trương Công Đức thiếp ra cửa, đã dạy cho hấn hướng tới khách thương dương danh tiếng kính Phật của cửa hàng.”

Phàm là người lĩnh ngộ được đại tông thí xá, chắc chắn sẽ đem tên thí chủ cáo thị, gọi là “Công Đức thiếp”.

Tăng nhân đi lại chỉ đến chùa miếu treo hàng, người dân ở lại trong nhà xem như tích công đức, bình thường sẽ không thu tiền phòng tăng lữ.

Khách sạn tiếp nhận ni cô cũng không phải là chuyện lạ, mà cho dù là cùng ngủ với nam tử, lại càng là chuyện hãn cảm trước đây chưa từng nghe thấy.

Chủ tiệm đang ở trong quây tính toán, nghe xong lời này Đào Yêu Yêu, biết hấn cũng là một nhân vật lười biếng, suy nghĩ việc này lan truyền ra, quan phủ hỏi tội danh “Cờ dâm thương phong”, quán trọ không thể không đóng cửa.

Vội vàng buông sách xuống, quát lui tiểu nhị, phụ cận bồi ngôn nói: “Khách quan thứ lỗi, từ cổ tăng tục có khác biệt.

Tiểu sư thái ở cửa hàng vốn không có gì, chẳng qua là trong tiệm người lắm miệng tạp nham, truyền ra lời đồn sợ làm hỏng thanh danh của tiểu sư thái.”

Đào Yêu Yêu há dễ bắt nạt? Ngày đó hấn hoành hành ở huyện thành, người gặp người sợ, giờ phút này tiểu nhị lại dám mở miệng khinh nhục, hai câu bồi thường sao chịu bỏ qua? Chính diện nói: “Vị đại ca này chính miệng nói, phải giữ tiểu sư thái qua đêm.

Người làm ăn nói không giữ lời thì tính là gì? Cửa hàng này, tiểu sư ở chắc rồi, thức thời chuẩn bị sẵn phòng đi.”

Chủ tiệm liên tục giải thích, đào chết yếu không tha, nháo đến mức bọn khách nhân đi ra xem, tự nhiên phụ họa cùng đào yêu quái thuyết phục hơn nhiều, giúp chủ tiệm khuyên giải ít nhất.

Trên trán chủ tiệm toát mồ hôi, âm thầm buồn bực: Sao hôm nay người người quần quýt như vậy, chẳng lẽ đều là Thiên Ma Tinh hạ phàm? Trong lòng nôn nóng, quay đầu lại mắng luôn tên tiểu nhị thói hoắc kia.

Đang lúc âm ỉ, tiểu ni cô đỡ bàn đứng lên, nói: “Các vị chớ tranh chấp, bởi vì cố tình của ta mà vọng động không rõ, chỉ có thể gia tăng tội nghiệp của bản ni.” Nói xong di chuyển hai chân, chậm rãi bước ra ngoài cửa.

Đào Yêu Yêu vội nói: “Tiểu sư phụ, bên ngoài rất lạnh, người cứ ở đây đi, trong phòng ấm áp hơn một chút.”

Tiểu ni cô nói: “Đa tạ ý tốt của công tử.

Phật môn có lá cờ “Nhật trung nhất thức, thụ hạ một đêm”, người xuất hiện ở nơi hoang dã mới là chính đạo, không nên tham lam an nhàn, quấy nhiễu dân gia.”

Đào Yêu Yêu vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, thầm nghĩ người cũng quá khắc nghiệt đi? Mắt thấy nàng lung lay sắp đổ, vội vàng đuổi theo ra ngoài đỡ lấy nàng.

Chủ tiệm nhân cơ hội nháy mắt, tiểu nhị di chuyển cửa, “Lốp bốp” một trận, đóng chặt cửa tiệm lại.

Tiểu ni cô đi vài chục bước, tìm một cây khô, ngồi xếp bằng trên cây, nói: “Công tử mời đi vào phòng ngủ. Bản ni đã tìm được nơi ở rồi.”

Đào Yêu Yêu đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy gió lạnh thấu xương, nói: “Ở chỗ này một đêm, người chắc chắn bị đóng băng thành băng còn.” Đi về trước khách sạn, nhìn không được tính tình phát tác, chân bay hung hăng đá cửa, kêu lên: “Con mẹ nó, tên khốn kiếp, không có tâm can! Mau đưa chút củi lửa nước nóng đến đây! Không bằng lão tử phá hủy cửa hàng đen này!” Lời nói thô tục, trong lòng buồn cười, thầm nghĩ mặc dù không quen nhìn đại sư huynh, nhưng hẳn hai câu “Lão tử” và “con mẹ nó”, dùng để mắng người thật sự là thống khoái.

đá hơn nửa ngày, bên trong có người trả lời: “Đừng ồn ào, hậu viện đun nước nóng, khách quan người tự nhiên đừng có.”

Sau khi đào yêu chết đi chuyển đến điểm, quả nhiên cửa sau còn mở ra, trong viện chất đầy củi cỏ, trong bếp phòng nóng hôi hổi, đang đốt mấy bình nước nóng, đó là châm trà rửa mặt cho các khách nhân dùng, rửa mặt.

Hắn cũng không mở miệng đòi, tự xách hai bình ra ngoài, quay người lại lấy củi lửa cùng chậu sứ bồn.

Đi tới mấy lần, nhìn thấy góc tường để phủ, cầm trong tay vung mạnh mấy cái, “Tên ăn xin” chặt đổ ván cửa, bổ trường thành ngăn ngăn mấy chục tấm ván gỗ.

Gã sai vật nhìn thấy hấn động thủ, nhất thời sợ đến choáng váng, nào có lá gan ngăn cản? Đào điên đem ván gỗ chuyển đến dưới cây, liền có cành lá, chạc cây, hòn đá, dựng thành một cái ổ nhỏ đơn sơ, đỡ tiểu ni cô ngồi xuống bên trong, lại châm lửa, dùng đá đặt thành hình dạng bếp lò, chống lên hai bình nước nóng kia.

Lần này bận rộn trọn vẹn hai canh giờ, mỗi khi tiểu ni cô muốn đứng dậy hỗ trợ, nàng ta luôn khuyên bảo nàng ta dừng lại.

Đợi mọi vật đều đủ, sắc trời đã tối đen, đào mân mê lau mồ hôi trên trán, thở dài nói: “Được rồi, lúc này mới giống như nơi trú thân tránh gió mà.”

Tiểu ni cô mỉm cười, cũng không tận lực cảm ơn, chỉ nói: “Vất vả công tử, ta lại ngồi hưởng thụ thành tựu.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Thân thể ngươi suy yếu, trước kia nên nghỉ ngơi thật tốt.”

Nụ cười của tiểu ni cô dần dần thu lại, đột nhiên đặt câu hỏi: “Tại sao phải giúp ta?”

Đào Yêu Yêu ngẩn ra, trong lòng cũng hỏi mình “Vì sao phải giúp nàng?” Nhớ tới “Truy Tương yếu tể khó, thấy anh dừng vì” những lý do này, cẩn thận tự định giá lại cũng không phải, chỉ cảm thấy đôi phương có thể thân thích khả kính, phỏng phát là tỷ muội thất lạc nhiều năm trước.

Ánh mắt tiểu ni cô càng lúc càng nhu hòa, cuối cùng nụ cười thay cho vẻ nghi ngờ.

Đào Yêu biết nàng không tìm kiếm đáp án nữa, chính nàng cũng lười suy tư nguyên nhân này.

Hai người chớ một lòng, nhìn nhau mỉm cười, trong lòng ngực đều tràn đầy ấm áp.

Trầm mặc một lát, đào mân mê lửa trại, chợt hỏi: “Ngươi từ đâu tới?” Tiểu ni cô lắc đầu, không trả lời.

Đào Yêu Yêu lại hỏi: “Người muốn đi đâu?” Tiểu ni cô vẫn lắc đầu.

Đào Yêu Yêu cũng không nổi giận, hỏi: “Vậy người một mình lưu lạc, đến cùng là vì cái gì?”

Tiểu ni cô ngóng nhìn bầu trời đêm, ánh mắt trở nên thâm thúy, nhẹ giọng nói: “Biết khổ lý khắp nơi, vì cầu giải thoát.” Phật gia tuyên bố nhân sinh tức khổ, người tu hành phải tự mình thể nghiệm khổ ách, mới có thể phá hồng trần tu thành chính quả.

Đào Yêu Yêu không cho là đúng, nói: “Người sống một đời, có khổ cũng có vui, đại trượng phu tùy ý gặp mà an, hà tất gì phải cưỡng cầu giải thoát thống khổ?” Hắn nói ra suy nghĩ trong lòng, quên mất người trước mắt không phải là “Đại trượng phu”

Tiểu ni cô không nhận ra, cười nhạt một tiếng, nói: “Đây là pháp lý của Đạo gia, không trách người là đệ tử của Nga lang phái.”

Nói chuyện với nhau, Đào Yêu Yêu dùng cỏ khô lát giường ngủ ngon, đổ nước nóng vào chậu sứ, để tiểu ni cô rửa chân nghỉ ngơi.

Hai người bọn họ tâm tĩnh lặng như nước, đều không để ý đến phòng nam nữ.

Tiểu ni cô quen rồi, không muốn sinh sống ở Thái An nhàn rồi, nhưng thấy tình cảm thịnh tình không thể chối từ, đành phải cời giày gai lau chân.

Đào Yêu Yêu nhìn mắt cá chân nàng loang lổ vết máu, bọt nước mệt mỏi, thở dài: “Tuổi còn trẻ mà tra tấn bản thân như vậy, tội gì phải tới?”

Tiểu ni cô cười nói: “Người và Lý đạo huynh chân tướng, có thể nói là trăm miệng một lời.”

Đào Yêu Yêu nói: “Người nói Lý sư huynh năm đó bị thảm họa, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người thật sự có thể nhìn thấu nhân quả người khác báo ứng?”

Tiểu ni cô cúi đầu, chậm rãi nói: “Ta không phải La Hán, sao có thể thông qua số mệnh? Từ nhỏ ta đã tu hành du lịch, gặp

phải đủ loại người.

Thông qua khí sắc quan sát người khác, hần dần dần có thể cảm giác được bí mật trong nội tâm của người này.

Môn công phu này không tính là Thiên Nhân Thông, ta không rõ ràng lắm.

Nhưng người khổ sở trong lòng Lý đạo huynh, xác thực làm cho ta cảm xúc.”

Đào Yêu Yêu hết sức ngạc nhiên nói: “Khổ sở trong lòng chúng ta?”

Tiểu ni cô gật đầu nói: “Không sai, nỗi khổ của ta chỉ là nỗi khổ thể xác, thân khổ mà an tâm; hai cái đau khổ, mới là khắc cốt minh tâm tình khổ.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Người nói thử xem, ta có tình khổ gì?”

Tiểu ni cô im lặng không đáp, nhặt cây côn gỗ, chèo đầy đất cát trên mặt đất, viết xuống một chữ “Long” to lớn.

Đào Yêu Yêu lập tức tím mặt, giống như bị người ta bạt tai mấy trăm cái, nhảy dựng lên, nói: “Người... Người làm sao biết? Ta, ta...”

Tiểu ni cô nói: “Lý đạo huynh dẫn dắt Phật ngữ, chỉ rõ người ta có tám đau khổ —— sinh, già, bệnh, chết, oán hận biết, yêu ly biệt, cầu không được, ngũ hàm hùng hực, lời nói quả thật không có hư vô.

Trong đó “Oán hận” sẽ ám chỉ chạm mặt oan gia, trong lòng ghét cay tận cùng khó tuyệt; mà “Ái biệt ly” là chỉ cách biệt với người yêu, tình cảm tương tư khó mà ngăn cản.

Hai loại tình cảm hoàn toàn tương phản, đều có thể khiến người ta gãy xương đứt ruột.

Lý đạo huynh rất chịu khổ “Ái biệt ly” khổ sở, cho nên hiện nay ngôn hành điên cuồng.”

Nàng nhẹ nhàng gảy gậy gỗ nhỏ, nhìn chăm chăm vết cát trên mặt đất, tiếp tục nói: “Thân thể và kinh lịch của công tử, ta không nhìn ra được.

Nhưng sâu trong nội tâm người ẩn giấu nữ tử kia, tràn đầy chán ghét, lại ẩn chứa nhung nhớ.

“Oán hận tương giao với “yêu ly” thực làm ta kinh ngạc.

Công tử rời nhà đi xa, đại khái là vì trốn tránh nữ hài kia sao? Vì sao lại lo lắng cho nàng ngày đêm?...”

Đào Yêu Yêu sắc mặt chuyển từ đỏ sang xanh, quả quyết nói: “Đừng nói nữa! Nữ hài tử gì đó, không liên quan gì đến ta, trong lòng ta chỉ nhớ tới tiêu Tuyết sư muội!”

Tiểu ni cô khẽ thở dài, khoanh chân, nhắm hai mắt lại nhập định.

Đào Yêu Yêu tự hồi hận lỡ lời, muốn bồi thường lời xin lỗi, lại không biết nói từ gì, thất hồn lạc phách ngồi thật lâu, dựa vào đồng lửa cùng áo quần mà ngủ say.

Ngày hôm sau, sáng sớm dậy làn sương, hai gò má bị sương mù thấm ướt, từ từ tỉnh dậy, sờ sờ trên người nhưng che chắn bông, mở mắt ra chỉ thấy hồng tay áo ngồi bên cạnh, mà tiểu ni cô đã không thấy bóng dáng đâu.

Đồng lửa vẫn “Đôm đốp” thiêu đốt, trên tảng đá đặt một cái nồi đồng lớn, dầu bò đun sôi tỏa ra hương thơm nức mũi, trên mặt đất bày ra mười mấy mâm dê bò, thịt gà, nấm, miếng cá các loại rau sống.

Hồng Tụ tay áo cầm đĩa gia vị, thấy Đào Yêu tỉnh lại, tự nhiên cười nói: “Chủ nhân tỉnh rồi! Mau dậy ăn điểm tâm.”

Đào Yêu Yêu ngẩn người, hỏi: “Người làm gì vậy?”

Tay áo đỏ dương dương đắc ý, cười nói: “Chuẩn bị điểm tâm cho chủ nhân! Bát nấu thuốc bột của Hưng Văn huyện rất nổi danh, ta trộm toàn bộ gia sản của bọn họ, còn có thức ăn, gia vị, nhanh chóng làm chút đồ ăn ngon cho người.

Sao vậy? Đi tới đi lui ba trăm dặm, chớp mắt đi lại như gió, tiểu nha hoàn của người làm việc rất nhanh được không?”

Đào Yêu Yêu dụi dụi mắt, vén chăn lên, nói: “Sáng sớm đã ăn lẩu, coi ta là quỷ đói đầu thai sao? Ừm, tiểu sư thái đi đâu rồi?”

Hồng Tụ nói: “Đi sớm rồi...”

Trận pháp Trương La Tảo Dương ta không nhìn thấy nàng, chắc là nửa đêm đã rời đi.

Đi rồi cũng tốt, nếu không trước mặt ni cô động ăn mặn, ta thật có chút xấu hổ.”

Đào Yêu Yêu buồn bã mất mát, nói: “Đi... Nàng đi rồi?”

Hồng Tụ nói: “À, đúng rồi, nàng lưu lại mấy câu, người xem xem.” Cầm lấy miếng gỗ đưa tới trước mặt đào mất dạng, chữ viết xinh đẹp, dùng than củi bị đốt troi viết lên ——

Công tử: có duyên gặp gỡ, duyên rời rạc, vạn vật nhân duyên ly hợp.

Cho nên, ta không hỏi tên của người, người cũng không hỏi lai lịch của ta, ta và người đàm luận chỉ là đạo pháp và vận mệnh, không hề hay biết gì về chuyện xưa của nhau, kỳ thực ngẫm lại cẩn thận, thế gian này nào có “Người” nào, chưa từng có “ta” nào? Cần gì phải cưỡng ép phân “ta và người? Lo lắng của công tử ta có thể cảm giác được; công tử khổ sở của ta cũng có thể cảm thụ, đây là đủ rồi, vậy là đủ rồi.

Hôm nay gặp nhau là duyên phận đã định, thôi đoán kiếp trước, thậm chí kiếp sau, hai ta chắc là hảo hữu tri tâm.

Ta đi đây, kiếp này sợ là khó gặp lại, kiếp sau gặp lại, chúng ta nhất định còn có thể nhận ra đối phương.

Đào Yêu Yêu đọc đi đọc lại mười mấy lần, ngẩng đầu nhìn về phương xa, chỉ thấy thiên địa mênh mông, người bật vô âm tín, bất giác nước mắt đã thấm ướt khóe mắt.

Hồng Tụ thở dài nói: “Ai, ni cô tử tử thật sự là kỳ nữ tử siêu thế thoát tục.

Dựa theo tính cách của nàng a, tin nhắn đều là dư thừa, chỉ là lẽ số lúc chia tay.

Thật ra tiêu sái như nàng, tự nhiên như nàng, hẳn là không để lại một hàng chữ, trần trường đi lui không lo lắng gì... “

Đào Yêu Yêu bị nàng trêu chọc như vậy, thương cảm dâng lên trong lòng, suýt chút nữa rơi lệ ngay tại chỗ.

Hồng Tụ cố nén cười, suy nghĩ như thế nào đem chủ nhân đùa khóc mới thú vị, đang muốn biên vài câu châm tình lí do thoái

thác.

Đào Yêu Yêu đột nhiên đứng dậy, ngửa đầu thở dài, nói: “Hay cho câu trần truồng không lo lắng gì, người sống phải mỗi ngày vui vẻ, kẻ ngốc mới tự tìm phiền não.” sải bước đi về phía khách sạn, cười nói: “Ta gọi bọn họ dậy.”

Mọi người lộ ra trời ăn lâu, đó là có gì đó thú vị.”

Hồng Tụ đi theo phía sau, lầm bầm nói: “Chủ nhân oa oa khóc to mới thú vị đây...”

Đi vào phòng khách, bên trong yên tĩnh.

Đào Yêu Yêu nói: “Ngủ suốt đêm còn chưa giải được mệt, xem ra mọi người mệt quá rồi.” Nhìn kỹ lại, phát hiện Lục Tùng hô hấp nặng nề, cánh tay vừa đỏ vừa sưng.

Da mặt Hứa Thanh Tỳ Hưu phát xanh, chỗ cụt tay hôi thối gay mũi, chỗ mũi thối rữa.

Đường Đa cũng nhắm chặt hai mắt, lay động như vậy mà không tỉnh lại.

Xem ra thương thế của ba người chuyên biến nguy hiểm, dấu hiệu suy kiệt rất lớn.

Đào Yêu Yêu luống cuống, hết lần này tới lần khác Lý Phượng Kỳ lại không có ở trong phòng.

Triệu tiểu nhị hỏi thăm, tiểu nhị đáp: “Khách quan canh năm ngày liền ra cửa tiệm, nói là tìm rượu uống, lúc này còn chưa về.

Mấy vị muốn đuổi theo hắn, xin trước tiên đem tiền cơm cùng tiền phòng thanh toán.”

Hồng Tụ nói: “Được, đại sư huynh thật trợn tru, hắn ăn uống no đủ vô mộng chuồn đi, giữ chúng ta ở lại trên cái vại này.”

Đào Yêu nhìn ba người kia, cau mày nói: “Việc cấp bách trước mắt, là nhanh chóng cứu bọn họ tỉnh lại.

Tình hình có điểm không đối đầu.” Quay người đi ra cửa, muốn tìm chút nước lạnh lau mặt cho ba người.

Hồng Tụ nói: “Lục huynh trưởng bị Linh Ly Ma đánh bị thương, Hứa tiên bối trúng Âm Phong Luân, nhóc con bị Như

Ý Tiên phong bế sáu khiêu thất khiêu.

Ài, tất cả đều là trọng thương không thuốc nào cứu được, ta nhìn ba ông cháu sống không quá buổi trưa.”

Đào Yêu Yêu hoảng sợ biến sắc, vội vàng xin Hồng Tụ nghĩ cách.

Hồng Tụ nói: “Không thân chẳng quen, sao phải sót ruột thay bọn họ? Đại sư huynh chuồn hết, chúng ta cũng chạy trốn trước đi.

Đội lát nữa người ta chết còn phải xử lý hậu sự, thiêu đốt, hóa giấy, mời Âm Dương tiên sinh, vậy sẽ phiền toái bao nhiêu.”

Đào Yêu Yêu tức giận nói: “Người nói nhăng nói cuội gì đó? Những đạo lý làm người mà ta giảng kia, tất cả đều quên rồi sao?”

Hồng Tụ nói: “Hắc hắc, chủ nhân nói sao, kẻ ngốc mới tự tìm phiền não.

Hiện tại ngươi phiền não như vậy, quả thật có chút ngốc nghếch ngu xuẩn.”

Đào Yêu Yêu đang chờ bị mắng, bỗng nhiên bên ngoài tấu lên, “Oa rào rào rào rào”, tiếng chiêng đồng thau vang lên, như có đại đội nhân mã đi ngang qua.

Hai người hai mặt nhìn nhau, ông tay áo đỏ kinh ngạc nói: “Kỳ quái, vừa muốn chết người, đưa tang nhi đã tìm tới cửa rồi.” Đào chết yếu nói: “Ít nói chuyện, cùng ta ra ngoài nhìn một cái.”

Hai người đi ra phòng khách, đi tới phía trước.

Bên cạnh ngưỡng cửa sớm vây kín người, từng người vươn dài cổ quan sát.

Trong đường lớn đi tới hai ba mươi người hầu, nâng một cỗ kiệu, dắt sáu con ngựa lớn.

Đầu tiên mở đường thổi kèn, chính giữa gõ mười lần, cuối cùng mang lên bảy tám hộp ăn lớn.

Nhìn tư thế kia vừa không phải hôn tang lập gia đình, lại không giống đoàn đoàn săn luyện tuần phòng.

Một đám người điều võ dương oai, chẳng ra cái gì, lắc chân chạy về phía trước.

Trong tiệm mọi người nghị luận, nói là Diêm Tư Dương đại nhân giá lâm.

Đào Yêu Yêu chỉ cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ quan viên đi tuần hay không mang theo nha dịch, cứ thế thoải phòng đánh đánh du lịch, bày ra cái gì mà phô trương?

Đảo mắt nhìn đội ngũ kia đi tới gần...

Bỗng nhiên tiếng la đình tai nhức óc chung quanh, hơn mười tên ăn mày nhảy lên ven đường, mấy đứa trẻ lớn tuổi, ai nấy đầu rối bù, cảm đường kêu la “Tài chủ lão gia xin thương xót, thưởng thức cơm ăn!”

Những người này ngủ ở trong bụi cỏ, sáng sớm sương mù lớn, không ai phát hiện ra bọn họ.

Giờ phút này mạnh mẽ hiện thân, giống như một đám hoạt quỷ toát ra từ lòng đất.

Con ngựa trong đội kinh hải, vó chạy loạn đá, thân cận theo bọn họ thét to kéo, đầu óc choáng váng, như nước sôi xối vào ổ chuột.

Trường diện náo nhiệt.

Đám người khách sạn vỗ tay khen hay.

Đám người hầu kiệt lực kéo ngựa, theo vung roi da xua đuổi đám người đi.

Tiếc rằng cái tên Hóa Tử Tứ Xuyên giảo hoạt giảo hoạt, đó là tên của cả nước - tục truyền lúc Đường triều chiến loạn, Đường Minh Hoàng Lý Long Cơ đã từng lưu lạc khổ địa, trà trộn vào trong dân du mục.

Đám ăn xin tự cao hộ giá có công, từ đây kéo bè kết phái tự lập môn hộ, thế xưng “Gọi Hóa bang”

Hôm nay trên đường lớn những tên ăn mày này, chính là bang chúng được gọi là hóa bang, bình thường quấy rầy thương nhân lừa gạt phú hộ, nắm đám côn bồng đã sớm chịu quen rồi, nào sợ mấy cái roi da? Lập tức khóc lóc đùa giỡn, vây quanh quấy rối không thôi.

Mắt thấy loạn cục không cách nào thu thập, trong thân có một lão giả quát lên: “Các người thật to gan, dám nhận đạo xin cơm, biết trong kiệu ngồi ai không?” Nói đến đây đánh lại câu chuyện, tựa hồ không dám lộ ra thân phận người trong kiệu?

Chúng ăn xin càng thêm càn rỡ, chỉ kêu lên: “Tài chủ lão gia đại phát từ bi, mau bố thí bạc thôi, chúng ta đặc biệt tới cổ động!”

Trong tiếng cười đùa âm ỉ, cỗ kiệu phía trước loạng choạng, màn kiệu vén lên, một tên mập mặc áo bào tơ lụa lộ đầu ra, trợn mắt quát mắng: “Khốn kiếp! Ta là Vân Quý muối Vụ Sứ của Tư Dương đại nhân khâm điểm! Hôm nay cải trang tuần tra phố trà, ai dạy các người cản đường? Tên khốn kiếp, mau câm miệng cho ta! Lão gia gia đây là cải trang tự mình tới thăm —— vi, báii, tư! Có hiểu hay không? Tên chó nào mới tiết lộ thân phận lão gia, bắt trở về hung hăng đánh mấy trăm gậy bánh!”

Nghe xong lời này, Đào Yêu Yêu suýt nữa tắt thở, thầm nghĩ: “Quan lão gia này là một đại thảo dược, tiết lộ thân phận rõ ràng là chính hấn, còn nói cải trang tìm kiếm một chút.”

Quần Cái nào chịu tin? Trong đám người có một lão tên Hóa Tử, giơ lên cái Tiểu Cái bảy tám tuổi, cầu khẩn nói: “Quan lão gia —— con trai của ta, con mẹ nó đói rồi!” Hai câu trước lẽ mề, nghe giống như “Quan lão gia con của ta.”

Dẫn tới tiếng cười vang liên tiếp.

Chủ nhân khách sạn dẫn tiểu nhị đến giải vây, tay múa quét cây chổi, phô trương thanh thế xua đuổi.

Nhưng thuận theo đầu người trên đường lớn nhón nháo, lại có ăn xin lục tục chạy tới, lại có kẻ ăn xin lục tục chạy tới.

Sau thời gian nửa nén hương, trước khách sạn tụ tập mấy trăm tên gọi là Hóa Tử.

Có người kêu, có khóc, có người nâng bễ chậu sành, có người đâm ngực giậm chân, có người quỳ xuống đất dập đầu, có người lăn lộn đầy đất, đủ mọi thứ đòi, thật sự là tám tiên qua biển ai cũng thể hiện năng lực của mình.

Chủ tiệm cùng đám tiểu nhị khó mà chống đỡ, ôm đầu bỏ chạy về khách sạn, tránh không được bị các khách sạn chế nhạo một

trận.

Dương đại nhân kia hù cho khuôn mặt béo phì phát xanh, rút vào kiệu run lấy bầy.

Bạn già theo dần dần cảm thấy sự tình kỳ quặc, mọi người đồn dập kéo đến, hiển nhiên đã sớm dự mưu, cũng không giống là thật xin cơm, ôm quyền nói: “Liệt vị hương thân, an tâm không được xao động.

Chủ nhân của ta rất là thông tình đạt lý, các người nếu có hạ tình trình bày, kêu đầu lĩnh đi ra nói chuyện.”

Chúng Cái đáp: “Chúng ta không có hạ tình thương tình gì, chỉ cầu lão gia bố thí, mỗi người mười lượng bạc.”

Lão tùy tùng suy nghĩ lần này tư hành của đại nhân, chỉ vì chạy loanh quanh ở ngoại ô, nào mang theo nhiều ngân lượng? Chỉ đành nói: “Mọi chuyện đều có thể thương lượng, xin mời thủ lĩnh của các người đến đây gặp mặt.”

Chúng Cái mồm năm miệng mười, đáp: “Là Tiêu Hoa Thần bảo chúng ta tới, không có thủ lĩnh gì.”

“Tôi hôm qua các nơi Tiêu Hoa Thần dán cáo thị, viết Minh Xuyên Điền đại lộ có tài chủ bố thí, mỗi người tấc mỗi người mười lượng bạc, chuyên môn Chu Tể gọi là Hóa Tử.”

“Tiêu Hoa Thần Ngôn phải thực hiện, tài chủ lão gia mau lấy tiền!”

“Tứ hương tám thôn gọi hóa đều phải đến, lão gia chớ giờ không thành kế, coi chúng ta như khi đùa giỡn a!”

Càng nháo càng hỗn loạn, đám người gọi hóa đàn chen chúc, xông lên kéo quần áo người hầu, tranh đoạt hộp ăn cùng nhạc khí tranh đoạt hộp ăn cùng hộp nhạc khí.

Đám người dần dần chen đến bên cây khô, chen lấn đẩy qua túp lều nhỏ.

Lộ ra miếng thịt rau củ trên mặt đất, mấy tên ăn mày vui vẻ kêu to, cầm rau xanh lên, mặc kệ Tổ ăn mặn, chỉ nhét vào trong miệng miệng.

Hồng Tụ kêu lên: “Ai da, nòi lã của ta!” Đợi muốn ngăn lại, Đào Yêu kéo cánh tay của nàng, nói: “Chờ một chút, việc này

rất cổ quái, tạm xem kết thúc như thế nào.” Hấn nghe nói tên ăn mày bị “Tiêu Hoa Thần” sai khiến, lập tức tăng thêm gấp bội lưu ý.

Tiêu Hoa Thần là cách gọi lầm của “Tiêu Tương Hoa Vũ”, chú ý sự biến hóa này, có lẽ có thể phát hiện hành tung của vị nhân vật thần bí kia.

Một lát sau, đám người hầu không chống đỡ nổi, bỏ qua cổ kiệu mà chạy trời chết.

Dương đại nhân chạy ra vừa lăn vừa bò, thiệt cho hấn toàn thân đầy thịt mỡ, không hề chậm hơn người bên ngoài chút nào.

Chúng gọi các hóa sứ vỗ tay đuổi theo, nhao nhao hô to “Tài chủ lão gia nước tiểu vội vàng tìm nhà xí, dân chúng rảnh rồi tranh thủ thời gian tránh đi.” Lão gia lấy vàng trong bồn cầu thưởng cho bọn tiểu nhân đi? “Quy tử lăn lộn, không trả tiền đừng hòng chạy thoát!”... Đám người dần dần đi xa, đùa giỡn quáit mắg quanh quẩn khắp nơi.

Bỗng nhiên trên không trung vang lên vài tiếng tỳ bà leng keng thanh thúy, phảng phất như lá sen thoang thoảng bay tới từ trong ao nước.

Đào Yêu Yêu ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Lý Phượng Kỳ ngồi ở trên cành cây khô, chân phải móc hồ lô rượu, trong lòng ôm tỳ bà, khẽ gảy chậm, say khướt hát:

Vội vã trăm tuổi giống như sương sớm.

Yêu ma thần tiên

Đều là người tới làm...

Hung suy của thành bại có mấy phần?

Năm tháng khô héo trước mộ phần, cây cối um tùm.

Nhân quả có thể tính được bao nhiêu?

Người đầu trọc mặc áo tơ bằng ánh sáng.

Cũng đem thanh xuân phụ.

Một bình rượu đục ta say.

Hôm qua hoa yêu rơi xuống nơi nào?

Sau khi hát xong thì ném tỳ bà đi, nhảy xuống cây khô, duỗi tay ngáp một cái, thần thái lười nhác không nói nên lời.

Trong lòng Đào Yêu ẩn giấu đủ loại suy đoán, rốt cuộc không kiềm chế được, bước nhanh đi đến trước mặt Lý Phượng Kỳ, lớn tiếng nói: “Những tên ăn mày kia sẽ bị quan phủ trừng phạt nặng nề xử lý.”

Đại sư huynh, người bảo bọn họ nhận lệnh bố thí, không phải dạy bọn họ tự chuốc lấy đau khổ sao?”

Lý Phượng Kỳ xoa xoa đôi mắt say, thuận miệng đáp: “Thực Trung kêu hóa bang thường xuyên lừa bịp, bọn họ ăn chút đau khổ cũng không tính oan uổng.” Lời mới ra khỏi miệng, lập tức tỉnh ngộ, gọi hóa tử là “Tiêu Tương Hoa Vũ” triệu tập, trả lời như thế, chẳng phải là thừa nhận mình chính là Tiêu Tương Hoa Vũ?

Lý Phượng Kỳ quay đầu nhìn chằm chằm vào Đào Yêu, sờ sờ trán, nói: “Hảo tiểu tử, ta trúng chiêu của ngươi rồi.

Ngươi rất cơ trí mà.”

Cho đến giờ phút này, thân phận Lý Phượng Kỳ không lời nào nói rõ! Đào Yêu rốt cuộc gặp được chân dung “Tiêu Tương Hoa Vũ”, âm thầm suy nghĩ ngàn vạn thương sinh nhận ân huệ của hắn, vô số dân chúng lòng mang cảm kích, lại không biết tính danh của vị ân nhân này. Nghĩa cử này siêu tuyệt cổ kim, mới lạ mà phóng khoáng, lòng dạ rộng lớn cỡ nào! Càng nghĩ càng kính nể, lòng ngực Đào Đà Phong huyết bốc lên, toàn thân nhiệt tình sôi trào, cúi đầu khấu đầu nói: “Đại sư huynh! Người trượng nghĩa thiện, ân đức bị bốn phương.

Tiểu đệ từ đáy lòng bội phục.

Lúc trước va chạm mạo phạm chỗ cũ, mong đại sư huynh tha thứ.”

Lý Phượng Kỳ vội vàng đỡ lấy, cười nói: “Đào huynh đệ, người người này vừa cô quái vừa sáng khoái, ta nhìn thấy kỳ thật rất thích đấy.

Ngu huynh tính tình xấu miệng thôi, mười câu nói chín câu nửa không vào tai, xin người phải chịu đựng nhiều hơn.” Hai bàn tay nắm chặt lẫn nhau, khí phách lẫn nhau, giống như là

lão hữu xa cách lâu ngày mới gặp lại, đồng loạt ngửa đầu cười ha ha.

Tiếng cười chưa dứt, trong đường có người kêu lên: “Đại sư huynh, chuyện gì mà người vui vẻ như vậy?” Ngừ điệu trong treo, tràn đầy ý vui sướng.

Đào Yêu Yêu nghe tiếng tim đập thành thịch, da mặt nóng lên, chậm rãi quay đầu nhìn lại.

Một thân ảnh xinh đẹp đập vào mi mắt, tóc đen như khói, áo tím phấp phới, trong dáng người xinh đẹp tuyệt trần lộ ra khí khái hiên ngang sáng khoải, quả nhiên là Tiểu Tuyết nơi Đông Dã mong nhớ ngày đêm.

Lý Phượng Kỳ vui vẻ ra mặt, cười nói: “Tuyết nha đầu, hai năm không thấy người cao lớn.”

Tiểu Tuyết đi tới gần, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, sau lưng lại nhảy ra một bóng người, “Oa” quát to một tiếng, nói: “Ta là Xảo nha đầu, đại sư huynh nhìn ta cao cao không?” Lại là Bắc trù môn đệ tử khéo léo, vừa rồi nàng ẩn nấp sau lưng Tiểu Tuyết, xuất kỳ bất ý nhảy ra, chỉ vì dọa người nhảy dựng lên.

Lý Phượng Kỳ nhú mày, cố ý nói: “A, là người à, hai năm trước còn kéo theo nước mũi cơ mà.”

Hiện tại sao, cao cao không gặp, ngược lại so với trước kia càng khó coi hơn.”

Xảo Nhi cong miệng lên, đang muốn tung tin, quay đầu nhìn thấy Đào Yêu Yêu, vui vẻ nói: “Đào đại ca quả thật ở đây! Ngày trước các người mất Thanh Phong kiếm, Tuyết sư tỷ nhỏ lòng cảm ứng, biết các người bắt yêu sẽ gặp phiền toái, sống chết phải xuống núi viện trợ cho Đào đại ca.

Đại sư tỷ bị nàng quần đến choáng váng đầu óc, đành phải gật đầu đồng ý, cũng phái Bắc trù môn cao thủ khéo léo đảm nhiệm hộ hoa sứ giả, bảo hộ đệ nhất mỹ nữ Nga Phán phái bình an chu toàn...” Nàng miệng lưỡi lạnh lợi, giòn tan như ống trúc đào hạt đậu, nghe vừa sáng khoải vừa dễ nghe lại dễ nghe.

Tiểu Tuyết mỉm cười nói: “Thôi bỏ đi, mặt dày mày dạn đi theo ta, lúc này lại khoác lác.”

Xảo Nhi tiếp tục nói: “Hai ta lúc đến Bạch Lộ bình, từ xa nhìn thấy kiếm quang trùng thiên.

Tiểu Tuyết sư tỷ nói đó là Hồng Minh Thần Kiếm, đại sư huynh đã giúp đỡ đại ca đào, bọn họ nhất định sẽ chiến thắng tà ma.

Ta không tin — đại sư huynh mất tích lâu như vậy, sao có thể nói xuất hiện liền xuất hiện? Vì thế hai chúng ta tìm kiếm dọc đường lớn, thật đúng là nhìn thấy các người cùng đi chung một chỗ.

Ai da, tiểu Tuyết sư tỷ khi nào luyện thành thuật tiên tri? Đúng là thần cơ diệu toán, liệu sự như quý.”

Tiểu Tuyết vỗ nhẹ bờ vai của nàng, nói: “Người mới là tiêu quỷ đầu đây! Rí ríu rít rít nói lung tung.

Hồng Minh kiếm của đại sư huynh là chí bảo Ngao Mạn, nhìn cảnh vật như thấy người kia, người bỏ nhiều công sức cần cù luyện đạo pháp, sẽ không ngạc nhiên như vậy.” Nhìn về phía Đào Yêu Yêu, thở dài như trút được gánh nặng, áy náy nói: “May mà đại sư huynh kịp thời đuổi tới, nếu không nhất định sẽ tạo thành sai lầm lớn như vậy.”

Tôi hôm qua bắt yêu rất nguy hiểm? Ai, biết rõ nguy hiểm còn để cho các người mạo hiểm, ta nhớ ra thật sự rất hối hận.”

Trong lòng Đào Yêu Yêu cảm động, lúng túng nói: “Toàn bộ đều do ta vô dụng, hại Tiểu Tuyết lo lắng.” Lời còn chưa dứt, chợt cảm thấy tay áo khẽ kéo.

Hắn quay đầu nhìn lại, tay áo màu đỏ rụt rè gần sát sau lưng, thấp giọng hỏi: “Chủ nhân, vị tiểu Tuyết cô nương này chính là thiếu nữ của ngài sao?”

Đào Yêu Yêu trở nên lúng túng, đỏ mặt há hốc mồm cứng lưỡi.

Tiểu Tuyết nói: “Ồ, đằng sau người là ai? Bằng hữu mới kết bạn sao? Dẫn kiến chúng ta a!” Đào Yêu Yêu tránh ra, lắp bắp nói: “Nàng tên Hồng Tự, là... Là ta, nha hoàn của ta.”

Xảo Nhi vỗ tay khen: “Mỹ nhân xinh đẹp tuyệt trần, Đào đại ca thành thật nói, dùng biện pháp gì lừa gạt được vị tỷ tỷ xinh đẹp này...” Lời nói đột ngột dừng lại, sững sờ há hốc mồm,

phảng phất gặp phải chuyện quái lạ không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Tuyết vốn cũng ôn hòa với sắc mặt, dò xét ống tay áo đỏ vài lần, nụ cười biến mất, sát khí nơi mũi nhọn càng ngày càng nghiêm khắc.

Hồng Tụ kinh hồn táng đảm, kêu lên: “Oa, thiếu nữ nãi tức giận, tính mạng tiểu hồ ly khó đảm bảo!” Quay đầu chạy trốn ngay lập tức.

Tiểu Tuyết quát: “Yêu quái! Chạy đi đâu!” Tay phải lắc nhẹ, kinh phong cuốn lên cát bụi trên mặt đất, ống tay áo đỏ tựa như lâm vào vòng xoáy, không còn bước chân nào nữa.

Ngay sau đó cánh tay trái của tiểu Tuyết vung lên, một đạo kiếm quang màu vàng kim ngang trời lướt gấp, bắn thẳng đến đỉnh đầu của ống tay áo đỏ.

Đột nhiên tiếng nổ vang điếc tai, kiếm quang tựa hồ đụng phải một vật cứng nào đó, nghiêng nghiêng trượt ra phía ngoài.

Một bóng người nhanh chóng di động, vừa vặn ngăn trước người Hồng Tụ.

Tiểu Tuyết một kích không trúng, xoay người đột ngột từ mặt đất bay lên, kiếm quang của Cúc Anh xoay chuyển như bay, đạo lăng lệ phô thiên cái địa đánh tới.

Bóng người đối diện kia đồng thời bay lên không, cũng dùng tư thế giống vậy, thi triển ra trăm ngàn đạo kiếm quang màu trắng,

Kiểm thế Cúc Anh tuy mạnh mẽ, nhưng đều bị kiếm quang màu trắng ngăn lại.

Chỉ nghe giá liên châu chấn động, quang đoàn bắn ra bóc lên.

Hai người bay thẳng lên chín tầng mây, thoáng cái đã qua, trên không trung chỉ còn hai chấm đen mờ nhạt.

Biến cố xảy ra vài lần mau lẹ, chỉ thấy kiếm quang kích động, bóng người bay lên không trung bay đi.

Không chỉ không khôi phục tinh thần, tiểu nhị, khách sạn, khách sạn, khách trọ cũng choáng váng.

Mọi người ngửa đầu ngẩn ngơ, giống như tận mắt chứng kiến kỳ cảnh trong mộng cảnh.

Huyết mạch Hồng Tụ bị kiếm khí phong bế, chân chân như treo cối xay, cố gắng giãy giụa mấy cái, “Ai da” một tiếng ngã sấp xuống đất.

Đào Yêu Yêu đợi muốn tiến lên nâng nó lên.

Xảo Nhi kéo cánh tay của hắn lại, nói: “Đừng tới gần, nha hoàn kia của người cả người yêu khí, hơn phân nửa là yêu tinh biến thành.”

Lúc này bóng người trên bầu trời từ từ hạ xuống.

Mũi chân Tiểu Tuyết chạm đất, đầu ngón tay lấp loé kiếm quang, hỏi: “Đại sư huynh, vì sao huynh ngăn cản ta hàng yêu?”

Người ngăn cản Cúc Anh kiếm chính là Lý Phượng Kỳ.

Hắn thu hồi Hồng Minh kiếm, trên mặt mang theo ý cười, khen: “Không tệ không tệ, Tuyết nha đầu, kiếm thuật của ngươi tiến bộ rất nhiều.”

Tiểu Tuyết nhú mày, nói: “Bây giờ không phải là lúc tỷ thí kiếm thuật.”

Yêu nghiệt tác quái vào ban ngày, chờ ta thu nó lại trước!” Nói xong ngưng khí tác động, lại muốn phát động công kích vào tay áo đỏ.

Lý Phượng Kỳ xua tay nói: “Từ từ, chậm đã, có câu trước cửa có tuyết tự nhà quét “, người ta đã là tỷ nữ của Đào huynh đệ, cho dù phạm sai lầm, tự có Đào huynh đệ quản giáo, sao có thể do ngoại nhân xử trí?”

Tiểu Tuyết vạm phần kinh ngạc, ngạc nhiên hỏi: “Tỷ nữ gì? Nữ tử này là hồ ly tinh biến, đại sư huynh không nhìn ra sao?”

Đào Yêu Yêu vội vàng giải thích: “Tay áo đỏ đúng là hồ ly, nhưng bản tính của nàng thiện lương, một lòng muốn tu thành người thật sự.

Cho nên ta mới lưu nàng lại bên cạnh, chỉ mong chính đạo ở nhân gian có thể hóa giải yêu khí của nàng.”

Tiểu Tuyết quay đầu lại, dường như khó có thể tin vào lỗ tai của mình, lẩm bẩm nói: “Đào... Đào đại ca, ta không nghe lầm chứ? Người không muốn gia nhập Thiên Nga phái sao?”

Bầu không khí đột nhiên ngưng trọng.

Xảo Nhi âm thầm sốt ruột, khẽ giật giật tay áo yêu quái, nhỏ giọng nói: “Môn quy Ngao Nghiêu phái, nghiêm cấm đệ tử kết giao yêu loại, người vi phạm lấy phản đồ luận xử xử.”

Tiểu Tuyết sư tử dĩ nhiên rất khách khí, nếu là sư huynh đệ khác gặp việc này, đương trường phải trở mặt với người ngay.

Đào đại ca mau nhận sai đi, vạch rõ giới tuyến với yêu quái, nếu không tuyệt đối không thể lại leo lên mi sơn.”

Đào Yêu Yêu nhìn ông tay áo đỏ, lại nhìn Tiểu Tuyết, nhất thời quyết đoán khó khăn.

Bình sinh hắn là sảng khoái nhất, nhưng hy sinh bằng hữu đạt được mục đích, đúng là hành động khinh thường; nhưng nếu đoạn tuyệt với phái Nga Phấn Huyền, tình ý đối với tuyết nhỏ há không phải là trôi theo dòng nước?

Tiểu Tuyết lẳng lẳng nhìn hắn, trong ánh mắt có vài phần bất đắc dĩ, vài phần thương tiếc, càng là tha thiết chờ mong, chậm rãi nói: “Nghê Huyền môn lấy Kiếm Tiên cầm đầu.

Nếu đệ tử Kiếm Tiên muốn luyện thành Đại Đạo, điều kiện hàng đầu là lòng mang chính khí.

Những năm gần đây môn quy buông lỏng, đệ tử hoạt bát như Chu Thiên Sứ càng ngày càng nhiều, thực lực bản phái rất suy yếu.

Đào đại ca, từ khi gặp nhau trong thành Thiên Kính, ta đã cảm thấy ngươi là nam tử hán hán hán tử có bản tính cương chính trực.

Về sau tự nhiên trong cung hào khí can vân, không sợ ngoại lực mạnh mẽ, ta càng nhận định tư chất của ngươi tuyệt hảo, rất có thể trở thành môn đồ đứng đầu Kiếm Tiên.

Ài, ta rất hi vọng hai đồng môn chúng ta có thể luyện kiếm! Đệ tử Ngao Bí đồng cam cộng khổ, sinh tử cộng hưởng, trùng chấn ngàn năm uy danh của Côn Bằng phái! Người nói xem có được hay không?”

Lời nói vừa rồi khiến nhiệt huyết của Đào Yêu Yêu sôi trào lên.

Hắn đi đến trước mặt tiểu Tuyết, liền gật đầu đáp ứng, ánh mắt nhìn qua hồng tay áo bộ dạng tội nghiệp, nhiệt tình lạnh hơn phân nửa, thấp giọng nói: “Làm bạn với tiểu Tuyết luyện kiếm, đương nhiên... Đương nhiên là tốt rồi.

Chỉ là... Ta đồng ý với Hồng Tụ, trợ giúp nàng trở thành nữ hài tử chân chính.

Giờ phút này vứt bỏ nàng không để ý, chẳng phải là nói mà không giữ lời sao? Tiểu Tuyết, người thích người nói mà không giữ lời sao?”

Xảo Nhi hồ trợ nói: “Sur tử, nữ tử kia tuy là yêu loại, nhưng không thấy nàng làm chuyện xấu gì.

Thượng Thiên có đức hiếu sinh, người bỏ qua cho nàng đi!”

Tiểu Tuyết trầm tư một lát, nói: “Được rồi, ta thả nàng ra.” Ngón tay vờ nhẹ, thu hồi kiếm khí trói buộc tay áo hồng, cao giọng nói với nàng: “Nếu không phải đại ca đào cầu tình, hôm nay nhất định phải thu phục yêu nghiệt.

Đào đại ca là đệ tử của Nga Lăng phái, tuyệt đối không thể kết giao yêu loại.

Nếu người nghĩ cho hắn, sau này trốn thật xa, đừng dây dưa với đại ca đào nữa.” Hắn phát phát tay, quay đầu lại nói với Đào Yêu Yêu: “Cứ như vậy, là nàng vứt bỏ người mà đi.”

Đào đại ca cũng không vi phạm lời hứa, có thể đoạn tuyệt quan hệ với yêu quái.”

Tiểu Tuyết từ nhỏ đã lớn lên ở Ngao Thiên, đem sự môn vinh nhục xem trọng hơn so với tính mạng, môn quy bốn phái càng sùng bái làm luật ngọc khoa vàng.

Nga lang phái đối địch với yêu tà từ xưa, vô luận như thế nào tuyệt không thỏa hiệp.

Dựa theo tính tình của tiểu Tuyết, gặp yêu quái sao có thể thả ra? Hôm nay mở một mặt lưới, chỉ vì thiên đường mà chết non, đã là cử động rất trái với bản tính.

Đào Yêu Yêu hiểu ý tốt của nàng, trong lòng lại ảm áp, lại khó xử, bờ môi mấp máy liên tục vài lần, không biết trả lời như thế nào.

Hồng Tụ duỗi thắt lưng, hoạt động gân cốt nhức mỏi, đi đến chỗ cách tiểu Tuyết ba thước, thoải mái quỳ gối, nói: “Đa tạ thiếu nữ nãi tha mạng.

Tiểu tỳ từng thề cả đời phụng dưỡng chủ nhân, trừ chết mới thôi, vì phạm lời thề sẽ rơi vào mười tám tầng địa ngục.

Vì vậy tiểu tỳ không thể rời khỏi chủ nhân, xin thiếu nữ nãi đại từ bi, thông cảm cho tình cảm.”

Tiểu Tuyết mở trừng hai mắt, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy nghi vấn, hỏi: “Ai là thiếu nữ nãi? Người nói chuyện với ai vậy?”

Hồng Tụ nói: “Đào công tử là thiếu chủ nhân của ta, Tiểu Tuyết cô nương là vị nương chưa lập gia đình của Đào công tử.

Thuận lý thành chương, tiểu Tuyết cô nương chính là thiếu nữ nãi của ta nha!”

15

Hồi đáp thứ mười bốn, chuyện cũ ba câu ba bận rộn.

Lời này vừa ra khỏi miệng, mọi người đều tròn tròn mắt.

Đào Yêu Yêu vừa định quát bảo ngưng lại, lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào trong bụng, chỉ cảm thấy Hồng Tụ mặc dù đường đột, lại vừa vận thay chính mình biểu lộ tình ý, không biết Tiểu Tuyết đáp lại như thế nào?

Sắc mặt Tiểu Tuyết trắng bệch, trầm giọng nói: “Ngươi... Ngươi nói cái gì?”

Hồng Tụ thấy Đào Yêu Yêu không lên tiếng, càng thêm mắm thêm muối nói: “Thiếu nãi nãi, chủ nhân nhà ta thật lòng yêu ngươi a.

Hắn báỉ sư cầu tiên vốn là giả, tình tình cầu ái mới là thật.

Vì muốn thắng được trái tim của tiểu Tuyết cô nương, hắn đã mạo hiểm, thâm nhập vào ma cảnh, chết đi sống lại.

Ài, chuyện này làm sao giải quyết được? Chỉ có Đào công tử ta sao có thể?

Tiểu Tuyết cô nương, thường ngôn nói “Dịch được Dạ Minh Châu, khó tìm được tình lang.”

“Qua thôn này, không có cửa hàng này, ngươi ngàn vạn lần đừng cô phụ tình ý của Đào công tử nha.”

Xảo Nhi nghe vậy hai mắt đăm đăm, líu lưỡi nói: “Oa! Nói náo nhiệt thật, có phải thật không?”

Hồng Tụ nói: “Hoàn toàn chính xác! Chủ nhân ngay cả ban đêm nói chuyện mộng, đều thâm tình kêu gọi người trong lòng tên... Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết muội muội, ngoan ngoãn nha, mẽ mị, ta rất yêu ngươi... Ai nha, thịt nát muốn chết, nhớ lại ta nổi da gà ngay...”

Tiểu Tuyết đột nhiên hét lớn: “Câm miệng!” Thân thể run lẩy bẩy, cắn răng nói: “Yêu chính là yêu! Yêu ngôn hoặc chúng, nếu không diệt trừ sớm muộn gì cũng hại người!” Trên đầu ngón tay quang mang ẩn hiện, lại muốn thả Cúc Anh kiếm ra.

Đào Yêu Yêu vội vàng giang tay ra, bảo vệ ống tay áo đỏ, cười bồi khuyên nhủ: “Hạ thủ lưu tình! Tiểu Tuyết, người bớt giận, đừng tức giận, tức giận thì sao?”

Tình linh quỷ trời sinh, kiểm tra lời nói xem sắc, nhìn Đào Yêu về che chở tay áo đỏ, đã đoán tám chín phần, nói: “Đào đại ca, Hồ Ly Tinh tỷ tỷ giảng là tình hình thực tế?”

Đào Yêu Yêu trở nên lúng túng, miệng lẩm bẩm: “Ta, nàng, nàng, cái này... Ài, cũng... Cũng không hoàn toàn là sự thật.”

Xảo Nhi cong khóe miệng, khinh bỉ nói: “Hừ, nam nhi đại trượng phu, nói chuyện phun ra nuốt vào, cái gì tính là tiền đồ? Anh hùng xứng với mỹ nữ, thiên kinh địa nghĩa, có gì không thể nhìn thấy? Nếu đã ưa thích người ta, thì nên nói rõ trước mặt! Đó mới là hành vi quang minh chính đại của nam nhi!”

Đào Yêu Yêu bị nàng kích động, nhiệt huyết sôi trào, cái đầu nóng lên, bướng bỉnh nóng nảy phát tác, ngang nhiên nói: “Được, nói đi!” Tiến lên mấy bước, nắm chặt hai tay Tiểu Tuyết, nghiêm túc nói: “Đông Dã Tiểu Tuyết cô nương, người xinh đẹp chính trực, ta thích người! Ta đào cơ hội đầu nhập vào Côn Bằng phái, chỉ cầu cùng người sinh tử bạn, yêu người, kính người, kiếp này vĩnh viễn không tách rời rời khỏi người, kiếp này vĩnh viễn không bao giờ được.

Tình thiên địa này có thể giám, tuyệt không nửa phần giả dối!”

Tiểu Tuyết sống mười lăm năm, chỉ biết luyện kiếm tu đạo, chưa từng thấy qua thổ lộ nóng bỏng như thế? Lúc ấy bị dọa choáng váng, mờ mịt thất thố, chỉ là giãy dụa cánh tay bất lực mà thôi.

Đào Yêu Yêu cho rằng nàng lại muốn công kích ống tay áo đỏ, vội vàng giang cánh tay ra, dùng sức đè bả vai của nàng xuống.

Xảo Nhi thấy thế cười nói: “Đúng, đúng, chính là như vậy đấy.

Đào đại ca dừng cảm một chút, ôm chặt nàng thêm một chút!” Tay áo đỏ mừng rỡ, cũng nhảy dựng lên nói: “Hải Trảm Sơn Minh phát qua rồi, lại hôn một cái, đây gọi là hôn một lần định cả đời! “Hai cô gái tuổi tác chênh lệch hơn vài tuổi, tình tình

bướng bình không sần sần như nhau, đều là húng khởi trêu ghẹo.

Đột nhiên không hẹn mà cùng đánh giá đôi phương, có cảm giác anh hùng tương ái.

Nếu như đề bản lĩnh của tiểu Tuyết xuống, giấy khỏi bản lĩnh đào quỷ kia là dễ như trở bàn tay.

Nhưng chẳng biết tại sao, nghe khí tức nam tử kia, cảm thụ khuỷu tay vững chắc, lại không kìm lòng được muốn đầu nhập vào lòng hân ôm lấy.

Tiểu Tuyết âm thầm kinh hãi, suy nghĩ “Ta đừng có trúng tà pháp chứ?” Ngẩng đầu nhìn Đào Yêu chết non, má còn đỏ hơn cái mông khi, nhất thời tỉnh ngộ “Ai nha, Đào đại ca trúng mê hoặc thuật của hồ ly tinh rồi! Bởi vậy mới ăn nói bậy bạ!”

Nghĩ đến đây, Tiểu Tuyết nghiêm nghị cảnh giác, ra sức đẩy Đào Yêu ra, quát: “Hồ Ly Tinh! Ngươi hạ nguyên rửa gì cho Đào đại ca? Điều này làm lời nói của hân thất thường! Mau mau cởi bỏ yêu pháp! Vừa nói vừa hướng Hồng Tụ tới gần, giữa hai đầu lông mày tràn đầy sát khí.

Hồng Tụ sợ Cúc Anh kiếm của nàng, nhưng tính tình bất hảo, thật sự là không cứu được, kêu to: “Thiếu nãi nãi tức giận rồi! Chủ nhân cứu mạng, mau quán vợ ngươi!” co đầu cúi người, trốn đến sau lưng đào non nớt.

Khuôn mặt xinh đẹp của tiểu Tuyết đỏ lên, bàn tay run rẩy không ngừng, bàn tay run rẩy.

Sợ chọc giận thần kiếm không khống chế được, ngộ thương yêu tinh, chỉ nói: “Đào đại ca, huynh tránh ra! Đợi ta giết yêu hồ, thay huynh hóa giải yêu pháp!”

Hồng Tụ cười nói: “Ồ, Hi Kỳ Kỳ, thế đạo thay đổi sao? Lão bà ra lệnh cho trượng phu đến đây?”

Đào Yêu Yêu quát: “Tiểu Hồng ngươi câm miệng cho ta! Còn dám quấy rối, lão đại ta tát ngươi một cái!” Mắt thấy Tiểu Tuyết thật sự tức giận, việc này sợ rằng khó chết lắm, vội vàng kêu lên: “Đại sư huynh, ngươi là đại anh hùng cứu khổ cứu nạn, phiền não tôn giá, giúp chúng ta phân giải giải!”

Mấy người dây dưa âm ỉ, Lý Phượng Kỳ vẫn khoanh tay đứng nhìn, cười hì hì như xem trò vui.

Tiểu Tuyết quay đầu nhìn Lý Phượng Kỳ, nói: “Hồ Yêu đạo hạnh này tuy nông cạn, trời sinh tính cực kỳ âm độc.

Nàng dùng yêu thuật mê hoặc đại ca đào, ý đồ trà trộn vào phái Côn Bằng làm loạn.

Bảo vệ sư môn là bản phận đệ tử Nga Côn Bằng! Đại sư huynh, người đừng ngăn cản ta hàng yêu.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Thú vị, thú vị, tiểu hồ ly rất biết giày vò.

Ta lại đồng ý với Đào huynh đệ mang nàng về Lao Sơn, lại xem có thể gây ra bao nhiêu nhiễu loạn.”

Tiểu Tuyết từ nhỏ đã kính trọng đại sư huynh, biết hẳn hành động phóng đảng vô kỷ, mới mất đi vị trí đồ đệ Ngao Thủ, nghe xong lời này một trận đau lòng, nói: “Đại sư huynh, huynh uống nhiều rượu quá, ít kể một hai câu đi.”

Lý Phượng Kỳ than thở: “Tuyết nha đầu à, Tuyết nha đầu...

Người ta rõ ràng đã biểu lộ tình yêu, nhưng người lại nhận lầm là Hồ Yêu đầu độc gây nên.

Ài, rốt cuộc là ai say ai tỉnh đây? Thật khiến người ta dở khóc dở cười.”

Tiểu Tuyết tâm niệm khế động, thầm nghĩ “Đào đại ca nói yêu ta cái gì, kính ta, còn gì có thể chứng giám thiên địa, chẳng lẽ là có ý gì khác?” Đang đợi hỏi kỹ, chủ nhân khách điểm đi tới, run rẩy lục lợi.

Cách hai trượng liền khom lưng chấp tay, buồn bã nói: “Chư vị... Chư vị Đại Tiên, những đồng bạn kia của các người... Đang ở trong phòng khách đánh đập lung tung.

Cửa hàng nhỏ vốn có lợi bạc, mời Đại Tiên giờ cao đánh khê, bỏ qua bát cơm ăn của đám tiểu nhân.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Không xong, độc thương của Nghiêu thúc chưa giải, lúc này nghĩ lại là nguy hiểm.”

Tiểu Tuyết hỏi: “Nghiêu thúc? Đó là ai?” Lý Phượng Kỳ và Đào Yêu không trả lời, vội vã chạy vào trong tiệm.

Xảo Nhi thầm cảm thấy không ổn, chợt nhớ tới một chuyện, nói: “Đúng rồi, làm âm ỉ nửa ngày trời, sao không thấy Đường Đa?” Tiểu Tuyết nghe vậy trong lòng trầm xuống, không lo đối phó với Hồng Tụ nữa, lôi kéo Xảo Nhi bước nhanh vào tiệm.

Đến phía sau xem, cửa phòng khách sụp một nửa.

Lục rộng miệng sùi bọt mép, da mặt xám, vùng ngực bỗng điên cuồng vùng vẫy; Hứa Thanh Phục cuộn mình lăn lộn trên mặt đất, chỗ cụt tay đen sì như than; mà Đường nhiều người treo lơ lửng xà nhà, mở mắt ra, trong miệng nhỏ xuống dịch nhờn nồng đậm, giọng the thé nói: “Người ta, ba con ếch nhỏ, mọi người ăn dưa đất rồi, rồi rồi... rồi rồi...”

Trong phòng bừa bộn khắp nơi, tình hình biến hóa kỳ lạ, tiếng trẻ con the lương của Đường Đa truyền vào trong tai, mọi người chỉ cảm thấy sờn tóc gáy.

Lý Phượng Kỳ vượt lên trước hai bước, đưa tay chế trụ mạch môn Lục Đại Phương, lấy thuần dương chân khí khắc chế ma khí trong cơ thể hắn.

Lục Tùng lắc lư hai cái, mềm nhũn cuộn mình ngã xuống đất.

Lập tức Lý Phượng Kỳ lấy ra “Tử Ngộ Tỏa Hồn Hạp”, lắc lư hai cái với Đường Lưu.

Quang mang Thanh Phong kiếm lộ ra khỏi khe hộp, chiếu vào trong phòng phân biệt sáng sủa.

Đường Đa khoanh tay, thân thể từ trên cây rơi xuống.

Lý Phượng Kỳ vươn tay ôm lấy, Tỏa Hồn Hạp để vào trong lòng hắn, nói: “Tiểu oa nhi bị phong bế sáu căn, để cho hành vi điên cuồng.”

Nếu dùng Thanh Phong kiếm trấn tà, trong ba ngày hắn sẽ không có việc gì.”

Đường Đa nhắm mắt mê man mà mê man.

Lý Phượng Kỳ đem hắn đặt bên người Lục Khoáng, nói: “Lục tiểu ca gây thương tích cho ma quái, thiếu chút nữa hóa thân thành ma.”

Ta dùng “Định chân quyết” giúp an hồn hấn, có thể tạm thời chế trụ ma khí—— hai người hấn đều không nguy hiểm tính mạng.

Ngược lại, Hạm thúc...” Quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh Kiệt, vò đầu nói: “Hấn bị “Âm Phong Luân” của Kim Luân pháp sư đánh trúng, độc huyết thấm vào gân mạch, xem ra chống đỡ không nổi giữa trưa.”

Tiểu Tuyết nói: “Đây là độc thương sao? Trước khi đi ta xin Ma Ngưu đại phu một ít “Trùng Giác Tích Dịch Đan”, giải độc là linh nghiệm nhất, cho hấn ăn thử một chút.” Nàng khoanh chân ngồi xuống, từ trong ngực lấy ra bình sứ nhỏ, đổ ra một viên thuốc óng ánh long lanh, cẩn thận đưa vào giữa môi Hứa Thanh Phục.

Chỗ bị thương của Hứa Thanh Kiệt đau nhức kịch liệt, trên trán đầy mồ hôi to như hạt đậu nành, chợt nghe một mùi thơm ngát xông vào mũi, cảm giác tai mắt thanh minh, há miệng nuốt đan dược vào.

Tiểu Tuyết nhìn xuyên qua sợi tóc xốc xếch của người bị thương, thấy rõ khuôn mặt của hấn, buồn bực người này sao trông rất quen mắt?

Lý Phượng Kỳ lắc đầu nói: ” Tê giác đan chỉ có thể ngăn chặn độc huyết trong cơ thể, không cách nào trừ tận gốc độc tính.

Nếu phải chữa trị thương thể của Nghiêu thúc, chỉ có đứng đầu Thần Nông môn là Ma Ngưu đại phu ra tay.”

Trùng nhi nói: “Vậy thì dễ, chúng ta dẫn hấn về Nghi Sơn, tìm Ma Ngưu đại phu trị liệu.”

Lúc này đan dược vận dụng, Hứa Thanh Thiên thông thả mở mắt, nhìn chằm chằm Tiểu Tuyết chú ý một lát, thở dài: “A, ngươi là Kiếm Tiên... Tiểu sư muội của Kiếm Tiên môn sao? Đã lớn như vậy rồi sao? Mười năm, thời gian trôi qua thật nhanh, rời khỏi Nga Mi sơn mười năm, tiểu hài nhi đã trưởng thành ở nhà cô nương...” Ánh mắt của hấn vẫn còn rối loạn, lăm băm vài câu, đều là nói linh tinh điên đảo tứ phía.

Thần sắc Tiểu Tuyết đột nhiên thay đổi, ký ức trước kia hiện lên trong đầu, run giọng nói: “Ngươi... Ngươi là đệ tử đầu tiên của Ngự Thú môn năm đó, Hứa Thanh Chi?”

Đào Yêu Yêu nói: “Không tệ, Hứa tiên bối vì cứu ta mà thân bị trọng thương.

Nếu như Thần Nông môn mới có thể trị thương, vậy ta cũng hẳn đến Ngao Sơn.” Nói xong khom người cúi người, muốn đỡ Hứa Thanh Thiển.

Tiểu Tuyết nói: “Chậm đã! Hứa đại thúc đã bị trục xuất khỏi tường thành.

Y theo quy củ bản phái, vứt bỏ đồ là không thể bước vào Ngao Tiên cảnh.”

Đào Yêu Yêu hơi nôn nóng, thô giọng nói: “Người đều sắp chết rồi, còn quản cái quy củ quái gì?”

Tiểu Tuyết đỏ mặt, áy náy nói: “Đào đại ca đừng nóng vội, rất nhiều nguyên do ở giữa, huynh không biết nguyên do...”

Xảo Nhi thấy Tiểu Tuyết bị ủy khuất, rất là bất bình, xen vào nói: “Ngh Ngao tiên cảnh há lại là xông loạn? Mười hai kiếm “Càn khôn” của Kiếm tiên môn trấn thủ sơn trường, chuyên môn tiêu trừ kẻ thù tự tiện xông vào tiên cảnh.

Hứa đại thúc là đồ đệ bị oanh tạc, trở về núi sẽ bị mười hai kiếm Càn Khôn vây công, không cần nói đến chữa thương bệnh gì cả.

Tiểu Tuyết sư tỷ lo lắng chính là chuyện này.

Đào đại ca không phân biệt tốt xấu, chỉ quan tâm bảy tám lần cướp trắng trợn, quá không giảng đạo lý rồi!”

Không đợi Xảo Nhi kể xong, Đào Yêu Yêu đã thâm hồi tiếc lỗi.

Tiểu Tuyết cũng không để ý, trầm ngâm nói: “Theo ta thấy, cho dù qua cửa mười hai kiếm Càn Khôn kia, sự tình vẫn rất khó làm.

Ma Ngưu đại phu tuân thủ nghiêm ngặt môn quy, tính tình cực kỳ cổ quái, gã tuyệt đối sẽ không cứu chữa cho Chủ Bằng phái vứt bỏ đồ.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Càn khôn mười hai kiếm đều là sư đệ của ta.

Đại sư huynh làm việc, bọn họ sẽ trở mặt so đo sao? Hắc hắc, về phần tên Ma Ngưu đại phu kia.

Ta tự có biện pháp dạy hắn ta cúi đầu nghe mệnh lệnh.

Nói tóm lại, Hạm thúc nhất định phải về Ngao Thụy, gây ra bao nhiêu Lâu Tử, đều là do ta đảm nhiệm.”

Đào Yêu Yêu hét lớn: “Đại sư huynh dám làm dám, sáng khoái!”

Tiểu Tuyết và Xảo Nhi nhìn nhau ngạc nhiên, suy nghĩ việc này không phải chuyện đùa, nhìn tư thế của Lý Phượng Kỳ, giống như muốn náo loạn long trời lở đất mới xưng ý.

Tiểu Tuyết tính tình cởi mở, cũng không khỏi do dự, nói: “Môn quy không phải trò đùa, há có thể làm bừa chứ? Vẫn là thương lượng biện pháp thích hợp mới tốt.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Từ dài nghị luận, ha ha, Tuyết nha đầu nói rất đúng.

Lúc này Hạm thúc uống thuốc chưa lâu, còn phải nghỉ ngơi được lực hóa tán.

Tiểu hài nhi và Lục huynh đệ tạm thời không có gì đáng ngại.

Chúng ta ra ngoài thương lượng đối sách đi.” cất bước đi ra ngoài, nói thầm “Trong cổ họng chim ra, hết lần này tới lần khác phiền toái quần thân phiền phức.

Con bà nó, thật muốn buông tay mặc kệ, tìm chỗ mẹ nó uống mấy chục bát rượu.”

Hồng Tụ e ngại kiếm quang Thanh Phong kiếm, vẫn đứng hầu ngoài cửa, nghe Lý Phượng Kỳ bực bội, chạy đi phân phó chủ quán chuẩn bị rượu và thức ăn.

Chủ tiệm là lão hoạt đầu thấy phong phái đà, nhìn ra được mấy vị thiếu niên thân mang dị thuật, tuyệt không phải là giang hồ hào khách tầm thường có thể so sánh, sao dám nửa phần chậm trễ? Lúc này vội vàng giơ tay lên, gọi phòng bếp nhóm lửa làm đồ ăn, tiểu nhị của chi phái lau bàn xếp đĩa, chỉnh đốn một bàn tiệc rượu, mời các vị tôn khách ngồi xuống hưởng thụ.

Lý Phượng Kỳ phát tay sai người chủ quán, bùng chén đĩa, tự mình ăn uống.

Hồng Tụ tươi cười đầy mặt, vòng quanh cái bàn ăn cần rót rượu.

Nhưng trừ Lý Phượng Kỳ, những người khác đều không nhúc nhích, hơn nửa ngày chén rượu vẫn tràn đầy.

Tiểu Tuyết nâng má xuất thần, quên “Hồ Ly Tinh” gần sát bên cạnh.

Đào Yêu Yêu nghiêng đầu cắn môi, đáng vẻ suy nghĩ sâu xa.

Xảo Nhi vốn là ái ngoan náo loạn, lúc này cũng ngậm miệng sống sờ.

Lý Phượng Kỳ nhìn vẻ mặt mọi người, buông chén, nói: “Ăn cơm, uống rượu, đến, ăn uống no đủ mới có tinh thần.” Mọi người im lặng không đáp, Lý Phượng Kỳ cười nói: “Các người nào, ghen đây hồ nghi, nếu không hóa giải, ta cũng không có chỗ chứa cơm uống.”

Hắn nắc một hơi rượu, dùng đũa chỉ điểm Tiểu Tuyết, nói: “Tuyết nha đầu, đang phỏng đoán nguyên nhân Kỳ thúc bị khai trừ, đúng không? Mười năm trước người mới chỉ hơn năm tuổi một chút,, Đương nhiên không nhớ được tình hình lúc đó.” Lại chỉ chỉ vào xảo nhi, chậm rãi nói: “Người thì sao, tìm kiếm hai năm không gặp đại sư huynh, vì sao hắn vẫn còn là cái tên xui xẻo kia? Trước đó phạm sai lầm cỡ nào, để cho tang gia cầu lưu lạc chung quanh? Hôm nay diên diên diên khủng khủng muốn về núi, lại có ý đồ gì?”

Xảo Nhi bị hắn nói toạc ra nghi vấn, nhẹ gật đầu, cười nói: “Đại sư huynh nói một chút, miễn cho chúng ta khó chịu không hiểu.”

Lý Phượng Kỳ còn chưa trả lời.

Hồng Tụ vội vàng hỏi: “Ta thì sao? Đại sư huynh nhìn ra trong lòng ta có nghi vấn gì không?”

Lý Phượng Kỳ nhìn nàng, thản nhiên nói: “Đệ tử Nga Hầu cho tới bây giờ đều đối địch với yêu loại, vừa rồi ta lại ra tay cứu người, thật sự là chuyện hi hãn chưa từng nghe thấy bao giờ.

Tiểu hồ ly, người hoài nghi đại sư huynh Ngao Kính trước mặt danh bất hủ thực, hơn phân nửa là đồ giả Tây Bối.”

Hồng Tụ cười nói: “Trong một cái rắm! Ta thật kỳ quái, nào có đạo lý đệ tử Nga Khuyết bảo vệ yêu quái? Đại sư huynh đoán rất chuẩn.”

Lý Phượng Kỳ hí mắt nhìn về phía Đào Yêu Yêu.

Thức ăn nóng hồi lượn lờ, khuôn mặt hấn như ẩn như hiện.

Lý Phượng Kỳ nói: “Tâm tư của Đào huynh đệ, ta không có cách nào đoán được.

Tiểu ni cô tối qua nếu có mặt, có lẽ có thể đoán ra chút manh mối... Hắc hắc, kỳ thật trong đầu ta cũng đầy nghi vấn, trái Tư phải nghĩ không thông, Đào huynh đệ biết là vì sao?”

Đào Yêu Yêu hơi suy tư một chút, nói: “Đại sư huynh nghi ngờ lai lịch của ta, cùng với quá trình báai sơn cầu tiên của ta.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Đúng là cực kỳ đúng...”

Người không có chút pháp lực, Lăng Ba lại phái người đến đây hàng ma, còn xin Kỳ thúc ẩn cư nhiều năm tương trợ, có ý tứ thành toàn cho người nhập môn.

Đào huynh đệ, người nói một chút những chuyện cầu tiên đã trải qua đi.

Ta cũng muốn biết rõ, Lăng Ba vì sao coi trọng người như vậy?”

Đào Yêu Yêu nói: “Nhờ hỏi, tiểu đệ tự nhiên nhận lỗi.” Lập tức từ trong quán huyện thành cứu viện đồng nữ kể lại, thẳng đến khi Lý Phượng Kỳ đánh bại tăng nhân luân phiên mới thôi.

Nói hơn nửa canh giờ, bao gồm cả Tuyết Trần Hiên Tầm Yêu tác quái, trong mộng cảnh gặp mặt Tiểu Tuyết, Lâm tổng nói kỹ càng, vì tránh cho xảy ra rắc rối, nhớ mong Tiểu Tuyết bỏ qua tình hình của nó không đề cập tới nữa.

Xảo Nhi cùng Hồng Tụ lòng hiếu kỳ, nếu là chi tiết nào mà mình không biết, chung quy cũng phải phá vỡ nồi đất hỏi đến cùng.

Lý Phượng Kỳ vốn thần thái nhàn nhã, nghe được cử động khác thường của Hứa Thanh Kỳ lúc mới biết Hứa Thanh Kiệt

khi đó sẽ điên cuồng, lập tức buông chén rượu xuống, vỗ trán vất óc suy nghĩ, phảng phất tận lực hợp nhất ký ức vụn vặt.

Đào Yêu Yêu nói xong, mọi người không nói gì, sự nghi ngờ của riêng mình lại càng sâu hơn.

Lý Phượng Kỳ gõ nhẹ mặt bàn, hỏi: “Người họ Đào? Năm nay mười sáu tuổi?”

Đào Yêu Yêu không hiểu, đáp: “Đúng... Đúng vậy!”

Lý Phượng Kỳ lại nói: “Người là Hồ Nam Vũ Lăng nhân thị, đúng không?”

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Tục danh lệnh tôn là...?”

Đào Yêu Yêu hơi do dự một chút, nói: “Khi còn bé ta đã hỏi chuyện của phụ thân khi còn sống, đám người lớn luôn tránh mà không nói chuyện.

Chỉ biết sơ cửu tháng năm là ngày tế nhật của hấn, mỗi năm mấy ngày, mẹ ta đều sẽ lắm bẩm: “Hành tráng, người sống ở âm thế được không? Tráng ca, còn ghi hận ta không?”

Sau đó ta suy nghĩ, có thể trong tên của phụ thân có thể có hai chữ “Hành tráng”.”

Lý Phượng Kỳ đẩy bàn đứng lên, trừng trừng mắt lên trời, trong mắt lóe ra hào quang kỳ dị, thất thanh nói: “Đào... Chạy..., người là con trai đi đường đào kiện tráng.

Lăng Ba được lắm, nàng đã sớm đoán được thân phận của người, rõ ràng đi không việc gì! Phủ thành của đại sư tử Ngao Huyền, ta không theo kịp rồi.” Sừng sốt một lúc, ngựa đầu cười to nói: “Đã rõ ràng, hiểu rõ rồi! Rất tốt, Thiên Long Thần Tướng hậu thừa có người, gánh vác của ta có thể giao cho! Ai, nếu như một ngày này sáng sớm mười năm, tiêu tiêu sai đến mức nào.” Thanh âm chột khăn khăn, tay phải ấn ngực, vùi đầu ho khan một tiếng.

Mọi người hoảng sợ, thầm nghĩ Lý Phượng Kỳ pháp lực cao cường, sao đột nhiên lại bị rượu sắc? Tiểu Tuyết vỗ lưng cho hấn, ân cần hỏi: “Đại sư huynh, người có chỗ nào không thoải mái?”

Lý Phượng Kỳ khoát tay ra hiệu không sao, một lần nữa ngồi vào trong ghế, nói: “Không sao, không sao, nhớ tới chuyện cũ của cóc tử thối Trần Bì nát, có chút thương tình, dạy các đệ đệ muội muội cười.” Tiện tay lau hai cái nước mũi, bung lên chén uống tiếp, thở dài nói: “Thân thể của Đào huynh đệ, sợ ngay cả chính người cũng chưa biết hết.”

Đào Yêu Yêu ần ần có sở ngộ, đoán rằng cha mẹ nhất định có quan hệ cực sâu với Ngao Bí phái, vội vàng nói: “Tiểu đệ xuất thân không rõ, bình sinh dẫn tới thù hận.

Nếu đại sư huynh biết rõ, xin cho biết.”

Lý Phượng Kỳ quay đầu nhìn mọi người, nói: “Tuyệt nha đầu cùng Đào huynh đệ gặp nhau trong mộng, Hứa Thanh Phục bị trục xuất khỏi Nga Huyền môn, Kim Luân giáo pháp sư quý kế dụ dỗ đệ tử Nga Nga... Rất nhiều sự kiện nhìn như không quan hệ, thực tế trong âm thầm đều có liên hệ.

Các người nếu muốn biết rõ toàn bộ, vậy còn phải nghe lịch của lão hoàng của ta trước đã.”

Xảo Nhi vui vẻ nói: “Được, ta thích nhất là nghe chuyện xưa! Đại sư huynh mau kể, muốn càng dài càng tốt.” Hồng Tụ hưng phấn di chuyển một cái ghế gỗ, tay ôm đầu gối ngẩng lên, bắt tri bất giác ngồi xuống bên cạnh nàng.

Mọi người tập trung tinh thần, chỉ chờ Lý Phượng Kỳ mở miệng nói.

Lý Phượng Kỳ trầm tư thật lâu, chậm rãi nói: “Tục ngữ nói: “Đánh người chớ vả mặt, vạch trần người khác chớ bóc ra ngấn ngủi.

“Muốn vạch trần vết sẹo cũ, là khó chịu nhất —— Kỳ thúc cải cách ra ngoài, ta mất đi vị trí đồ đệ Kiếm Tiên, vốn là sĩ nhục bản phái, mấy năm nay mọi người tuyệt khẩu không dám đề cập tới, sư đệ sư muội nhỏ tuổi càng không thể nào biết được.

Hôm nay ta tự vạch trần đau đớn cũ, chỉ vì muốn đào huynh đệ biết rõ thân phận chân thật của mình, ngày sau sẽ gánh vác trọng trách Nga Phản phái.”

Hắn vẫy tay vẫy nhẹ chén rượu, nhìn chăm chú ánh sáng xoay tròn trong chén, ánh mắt mờ mịt, phảng phất xuyên thấu qua năm tháng nặng nề cách trở, lần nữa nhìn thấy tràng diện kinh

tâm động phách kia, lẩm bẩm nói: “Tiêu Tương hoa vũ, Tiêu Tương hoa vũ, hiện giờ mọi người trong thiên hạ đều biết cái tên này.

Hắc, mà bốn chữ này ban đầu có nguồn gốc, phải bắt đầu từ cuộc kỳ ngộ của mười bốn năm trước...”

...

Mười bốn năm trước, sáng sớm một ngày tháng chín, trong đại lộ Tứ Xuyên thông hướng Hồ Bắc, Loan Linh vang vọng “Đinh đương”, tiến vào một thương đội bán hàng rong vận tơ lụa.

Lúc này đúng là mùa thu mát mẻ, trong sơn cốc màu xanh biếc vẫn còn, tập mãi một cơn gió mát thổi tới, khiến cho người đi đường cảm thấy trong đường xá cảm thấy tươi mát hơn nhiều.

Đột nhiên gia súc phía trước lớn tiếng hí dài, thương đội đình chỉ đi tới.

Một gã quản gia chạy vội về phía sau, thở hồng hộc đi tới trước hai con ngựa lớn.

Bên phải trên lưng ngựa là một tên mập mạp, mắt cá vàng, miệng cóc, găm đai lưng lầy, thần thái kiêu căng, nghiêm nhiên là thủ lĩnh thương đội.

Con ngựa bên trái là một người tây dương cười, con người xanh lam, tóc nâu đỏ, lắc đầu ngóng nhìn cảnh sắc.

Tên béo kia trừng mắt nhìn nam tử chạy tới gần, ghìm cương quát hỏi: “Liên tục thắng, làm sao không đi bộ?”

Thở hổn hển mấy hơi, nói: “Trình đại chương quỹ, đi... đi không được rồi.

Các chân phu nói phía trước có tòa “Bạch Hồ lĩnh”, thường có yêu tinh làm hại khách qua đường, chúng ta sớm thay đổi đường đi thôi.”

Trình đại chương quỹ giận dữ đầy mặt, mắng: “Người một nhà như Nhật gia? Yêu quái xấu xí, đồ vật của tiện thể tứ chi phu nhân nhẹ nhàng, bịa chút nói vượn, người còn coi là thật sao? Mau gọi bọn họ đi đường!” Hắc là người Hồ Kinh Châu, mắng chửi người đến miệng đều “Khanh khách”, nước bọt tinh tử văng khắp nơi.

Liên tục tăng lên nói: “Bản nhỏ cũng không coi là thật.

Nhưng con lừa đầu lĩnh bỗng nhiên ổn định chân, đánh cũng không nổi, như trúng tà, tình hình có chút cổ quái.”

Trình đại chương quỹ lấy ra khăn tay, lau gương mặt béo phì, nói: “Thiên Đạo mát mẻ, Cách Cáp nóng lên lông tơ cháy khét, chúng ta còn đi sao! Người mau đuổi bọn họ lên đường, làm trễ nải việc làm ăn của lão tử cùng Tây Dương Tài Chủ, lột da chó của người cũng đền không nổi!”

Liên tiếp bị chửi mắng một trận, thấp giọng lầm bầm: “Nhớ ngày đó nếu là dựng thuyền, thuận buồm xuôi gió nhiều thuận lợi? Chỉ vì tiết kiệm mấy đồng tiền nhỏ, liên tục giá cả vượt núi vượt Lĩnh, chỉ đem những người chúng ta làm trâu ngựa sai khiến.”

Người Tây Dương kia thấy chủ tớ cãi nhau, vội vàng hỏi cổ cũ.

Trình đại chương quỹ cười bồi nói: “Tác dụng gia súc, tiểu ý tốt, tiên sinh La Lễ chớ lo lắng...” Đem lừa ngựa thất thường, chân phu truyền tin yêu quái các tình hình nói, gần chết cười ha ha nói: “Hạch bạch ở thôn quê, chúng ta chỉ coi như đánh rắm.”

La Lễ tiên sinh lại là một hào kiệt, bình sinh chu du thế giới, chuyên thích đi khắp nơi mạo hiểm, so với lão chương quỹ lớn đầu đầy ruột khôn khéo hơn nhiều.

Lần này đội buôn nhập xuyên thu mua Thục Cẩm, chủ yếu là bán cho khách thương ngoại quốc bến tàu Dương Châu.

La Lan là thân thích của người mua, sớm nghe nói dị sự của anh em họ Thục đại địa rất nhiều, thế là tự giới thiệu vận chuyển hàng hóa, thuận tiện đi dọc đường ngắm nhìn phong cảnh dị quốc.

Giờ phút này quả có chuyện lạ phát sinh, La Lễ tinh thần tỉnh táo, hỏi: “Yêu quái? Đó là gì? Là dã thú? Hay là cường đạo?”

Trình đại chương quỹ ở chung với hắn đã lâu, biết rõ Tây Dương người ta tập tục, giải thích: “Hả, là Ma... Đang đổi đầu, yêu quái chính là ma quỷ các người nói!”

La Viễn không tin, cười cười, tay ấn lên thập tự ở ngực, nói: “Chú, cùng một chỗ với chúng ta...”

Ma quỷ đến rồi, không sợ, bắt lấy buổi triển lãm mang về!”

Đang lúc đàm luận, lại chạy tới một đồng bạn, thần sắc kinh hoàng, nói đầu lĩnh con la bốn vó quỳ xuống đất, đánh chết cũng không đứng lên, đuổi gia súc điệt phu toàn bộ sợ hãi.

Trình đại chương quỹ mới biết tình huống nghiêm trọng, lộ ra vẻ lo âu.

Con mắt La Lan đảo hai vòng, hỏi: “Là ai, nói có yêu quái trước tiên?”

Thăng lên gãi gãi cái ót, khó xử nói: “Ừm, mọi người bình thường nói chuyện phiếm bầy miệng tám lười, ai nói cũng không chuẩn...”

Tiểu quỷ kia làm bạn câu chuyện, nói: “Là Phượng ca nhi nhắc tới trước tiên! Hai ngày trước từng qua Quỷ Môn, tiểu quỷ kia nói Vu Sơn nhiều yêu quái, địa phương hung hiểm nhất là Bạch Hồ lĩnh, phạm vi hơn trăm dặm không ai dám đi vào.

Ba lần hai lần ồn ào, mọi người ồn ào tới mức trong lòng sợ hãi, việc này mới càng đồn càng thật.”

Trình đại chương quỹ nói: “Phượng ca nhi nào? Chúng ta có tiểu nhị này sao?”

Liên tục tăng lên nói: “Là tiểu nhị của Phụng Lễ Thành mới thu nhận mới.

Hắn nghe nói chúng ta đi đường Hạn Lộ ra sông, chết quán quít phải làm trợ thủ.

Ta nhìn nhóc con rất có thể diện, liền giữ lại làm chút công việc vụn vặt.

Nếu ngài muốn tra hỏi, ta lập tức gọi hắn tới.” Chờ Trình đại chương quỹ gật đầu, liên tục quay người đi vào trong đội ngũ, dắt một thiếu niên đi tới gần, chỉ vào nói: “Đây là Đông gia đại lão gia, mau mau dập đầu chào.”

Thiếu niên dờ dẫm, dường như không hiểu ý tứ ” chào”, chỉ nói: “Đại lão gia của Đông gia, ngài giỏi lắm!”

Trình đại chương quỹ nhìn hẩn mi thanh mục tú, nhưng ngôn ngữ vô tình, hiển lộ chưa từng thấy qua chuyện đời gì, trong lỗ mũi hừ lạnh nói: “Thôi được, ngươi tên là gì?”

Thiếu niên nói: “Ta tên là Lý Phượng Kỳ, họ Lý “Lý”, phượng hoàng “Phượng”, kỳ, kỳ... Không biết làm sao viết pháp.”

Mọi người nhìn nhau mỉm cười, cân nhắc bộ dáng rất dễ nhìn, tên cũng không tệ, đáng tiếc là một Hương Dã Hải Tử trung thực giao.

La Lễ quan sát tỉ mỉ từ trên xuống dưới, thấy thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, vải ngắn áo ngắn giày gai, một nụ cười ngây ngô ngốc nghếch, con ngươi hoặc chuyển động, lại toát ra linh quang thông minh.

La Lễ cười nói: “Tiểu tử, là ngươi giảng yêu quái đầu tiên sao?”

Thiếu niên nhìn trái ngó phải về phía La Mao, ánh mắt dời đến đoàn thương bên hông hắn.

Thăng tay đẩy ra sau lưng hắn, quát: “La Lễ tiên sinh hỏi ngươi, mau trả lời cho tốt!”

Lý Phượng Kỳ ngập ngừng nửa bước, hoảng sợ nói: “Phải... Đúng, củ cải tiên sinh, lời kia là ta giảng.”

La Lễ nói: “Sao ngươi biết phía trước có yêu quái? Ngươi tận mắt nhìn thấy?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Ai nha, “Ai da, sau Bạch Hồ lĩnh, quỷ môn quan trước châm chọc xương”, Xuyên Đông chúng ta sớm truyền khắp nơi, trẻ con ba tuổi đều biết, vậy còn có thể là giả? Tứ Xuyên đến trên đường lớn ven hồ thành đàn yêu quái, chuyên làm yêu pháp hại tính mạng người ta, bách tính núi rừng phụ cận đều nhanh chết hết sạch.

Đây không phải là ta nói bừa.”

Chân phu bên cạnh chen vào nói: “Ta nhớ ra rồi! Hai câu thuận miệng nói ta cũng từng nghe qua.

Bọn ta sinh ý vụn vặt, tin tức rộng rãi nhất các nơi biết——những năm gần đây thường có khách từ Kinh Tương tới buôn bán nói chuyện phiếm.

Người ta đều nói Nam Lăng chí quan độ sơn hương gây ôn dịch, gọi là ” Châm Na Cốt” gì đó, người ta bị loại bệnh xương cốt đau đớn này, tựa như kim đâm, không có thuốc nào cứu được, trong vòng nửa năm phải chết đi.

Dân chúng trong Xuyên Đông Sơn chết, trốn chạy, so với gặp nạn châu châu còn thảm hơn.”

Trình đại chương quỹ thay đổi sắc mặt, nói: “Hóa ra là ôn dịch... Vậy còn dữ hơn yêu quái...”

La Viễn vuốt nhẹ chòm râu bên môi, hai mắt nhìn chằm chằm Lý Phượng Kỳ, thầm nghĩ “Không đúng! Hắn biết rõ trên đường ôn dịch lưu hành, vì sao còn chịu gia nhập thương đội làm tiểu nhị? Người ngu xuẩn hơn nữa, cũng sẽ không tự tìm đường chết chứ? Thiếu niên này rõ ràng là gậy người.

Con lừa quỳ xuống đất không đi bộ, ước chừng cũng là hấn động tay động chân.”

Hắn càng nghĩ càng hiểu kỳ, chỉ muốn làm rõ thiếu niên này có âm mưu gì, sau đó nói: “Ôn dịch không có gì đáng sợ.

quê quán của ta, đã từng bùng phát qua ôn dịch rất lớn, trẻ con, người già, phụ nữ của ta đã chết rất nhiều lần.

Mọi người cầu khẩn, không ngừng cầu khẩn, cuối cùng, mọi người dựa vào cầu nguyện mới chạy thoát được tàn hại của ma quỷ, còn sống sót.

Cho nên, chỉ cần hương chủ cầu xin, xưng tụng tụng chủ, chủ hội phù hộ chúng ta vượt qua bất kỳ tai nạn nào.” Trước ngực vẽ một chữ thập, lại phát phát tay, ra hiệu đội ngũ tiếp tục hành động.

Lý Phượng Kỳ vội la lên: “Không phải ôn dịch, thật sự là yêu quái! Mau quay về đường cũ!”

La Viễn không để ý tới hắn, quay đầu nói với Trình đại chương quỹ: “Ngày giao hàng, chúng ta trước đó đã ước định trước.

Duyên sai một ngày bồi thường bao nhiêu tiền, người tính toán qua chưa?”

Trình đại chương quỹ mang theo tính toán bên người, lấy ra “lốp bóp” gỗ, da mặt đỏ bừng, con ngươi cơ hồ trừng ra hốc

mắt, nói: “Người một ngày gia đình, lại trì hoãn ngày, lão tử phải đền cho quang quan tài bản nhi!” Chỉ vào đám phu chân, nổi giận nói: “Các ngươi ai còn dám Nhị Hoàng Bát xé một chút, lần này đừng nghĩ cầm nửa đồng tử!”

Đám chân phu nghe vậy đều luống cuống, nhao nhao giơ roi xua đuổi gia súc đi.

Trình đại chương quỹ làm việc đòi tiền không muốn sống, tính khí phát tác ngược lại cũng quả quyết, sai người đem hàng hóa của đầu lĩnh lừa tử dỡ xuống, còn sống đẩy vào sơn cốc.

Nhân súc phía sau dọc theo đường đi, thương đội khôi phục tốc độ tiến lên.

Tiểu nhị Lý Phượng Kỳ không đi lên phía trước, cười hì hì nói: “Ta thật sự sợ gặp yêu quái.

Dứt khoát ở phía sau hầu hạ Đại Đông gia thôi.

Đại đông gia phúc lớn vận khí tốt mạnh, yêu quái gặp phải chỉ có thể tránh xa.”

Hai câu nói này thập phần thuận tai, Trình đại chương quỹ hỏa khí tiêu đi hơn phân nửa, thậm nghĩ: “Tiểu gia hỏa tính tình thôn dã, miệng còn ngọt, có vài phần tâm tính làm việc luống cuống.” Sợ hấn cùng đám phu chân hỗn độn, lại truyền ra lời đồn cổ quái gì đó, phân phó: “Phượng ca nhi, ngươi làm tùy tùng cho tiên sinh La gót tiên sinh của chúng ta đi.

Người bùng nước đưa khăn, làm việc cẩn thận chút.”

Lý Phượng Kỳ nắm cương ngựa của La Lan, đáp: “Ai, nhất định phải hầu hạ tốt củ cải.

Người bình thường trong nhà ăn cơm, ta thích ăn củ cải nha.”

Hắn ngôn từ trêu chọc, Trình đại chương quỹ chỉ làm tiểu hài tử bướng bỉnh.

La mẫn tuy nghe không hiểu, nhưng phát hiện trong ánh mắt Lý Phượng Kỳ ẩn chứa oán hận, không khỏi âm thầm buồn cười, trò bịp bợm của tiểu tử này thất bại, nhất định thẹn quá hóa giận, nhìn xem rốt cuộc hắn có mưu đồ gì?

Ước chừng đi hơn mười dặm, đường núi trở nên hẹp, hơn trăm con la ngựa của thương đội xếp thành đơn hàng, tiến lên cực

kỳ gian nan.

Giờ phút này đã gần giữa trưa, sắc trời ngược lại âm u, sương mù tối tăm chậm rãi hạ thấp, hai bên cây cối um tùm, vách đá dựng đứng, đi vào trong, phảng phất xuyên qua U Minh giới âm lãnh, nhìn như xuyên qua u minh giới âm lãnh.

Không khí tức sát truyền đến vài tiếng vượn rít thê lương, nghe khiến người không rét mà run.

Các chân phu lấy ra vải dầu che lưng gia súc, tránh cho sương sớm thấm ướt hàng hóa.

Lúc làm việc mọi người rón rén, không người nói chuyện, tựa như sợ làm thức tỉnh sinh linh thần bí trong núi sâu.

Rốt cuộc xuyên qua sơn cốc, vách núi phía trước cao vút, sừng sững đứng đó.

Lý Phượng Kỳ nhìn trái nhìn phải, nói: “Nơi này hẳn là Bạch Hồ lĩnh.

Yêu vật xuất hiện tại nơi nào, mọi người đề phòng nhiều hơn một chút.”

Trình đại chương quỹ tâm thần không yên, mí mắt phải giật giật, gượng cười nói: “Tiểu hầu tử chó giả quái, ban ngày ban mặt, lấy đâu ra con yêu vật này...”

Lời còn chưa dứt, sơn cốc phía sau mơ hồ truyền đến tiếng kêu “Cứu mạng a! Cứu mạng ——! Tiếng kêu không lớn, nhu nhược mà dịu dàng, lại rõ ràng truyền vào trong tai.

La Viễn thẳng eo, nghiêng đầu cẩn thận phân biệt, nói: “Bên kia, có người kêu!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Khỏi quản kiệu người, kiệu ngựa, kiệu hoa, cho dù có kiệu cũng không có kiệu phu nâng, đành hoàng bước đi thôi.”

La Viễn nói: “Không, ta không nói kiệu người đưa, là người kêu! Không phải kiệu của kiệu, mà là kêu lên!” Lời nói Trung Quốc của hắn có hạn, giống như tranh luận lưỡi, thiếu chút nữa đem đầu lưỡi vặn gãy, tình thế cấp bách chỉ về phía sau nói: “Nơi đó, có người kêu cứu mạng, chúng ta mau tới đó cứu hắn!”

Lý Phụng Kỳ chậm rãi nói: “Hoang sơn dã lĩnh này, trừ chúng ta, nơi nào còn có người sống? Ta không nghe thấy tiếng động gì, đại đông gia người thì sao?”

Trình đại chương quỹ lo lắng bất an, lắc đầu nói: “Ta cái gì cũng không nghe thấy, không nghe thấy.” Phất tay quát mắng đám chân phu, trừng mắt nói: “Còn đứng ngây ra làm gì? Còn không đi mau, thủ hộ Cáp nhi này chờ qua năm mới tỉnh?” Đám chân phu như mới tỉnh mộng, xoay người kéo con la lên.

Đi không bao lâu, gió núi chậm chậm thổi qua, lại truyền đến tiếng “Cứu mạng a, cứu mạng”

La Lễ kéo đầu ngựa, cau mày nói: “Quả thật có người kêu cứu.”

Các người thật sự không nghe thấy sao?” Mọi người nghi hoặc giao tiếp, ước gì có thể sớm rời khỏi địa phương cổ quái này, đồng loạt lắc đầu.

La Viễn cười nói: “Thật kỳ quái, chỉ có ta nghe thấy, chẳng lẽ lỗ tai của ta bị tật rồi?”

Lý Phụng Kỳ nói: “Tai rời tai là chuyện nhỏ, ngu xuẩn cũng không cứu được.

Trước kia ta nuôi đầu lừa vàng, thích lắng nghe cây tai dài lắng nghe đông nghe tây.

Gặp phải gió thổi cỏ lay gì đó, cũng phải nhìn trăm phương trăm kế mới hiểu được.

Có một lần sói đói trong núi tru lên, nó nghe được, hấp tấp chạy đi tham gia trò vui, kết quả bị gặm thành khung xương sáng.

củ cải tiên sinh, người nói con lừa vàng ngu xuẩn kia thế nào.”

La Lan nghe hiểu cái này, thầm nói “Tiểu tử tốt, mắng ta là con lừa ngu...”

Hừ, hẳn sớm biết trước đối với người kêu cứu, gặp phải quái sự không kinh ngạc chút nào.”

Lại nghĩ tiếp: “Nghe đồn trong sơn dã Trung Quốc có rất nhiều cường đạo, cái gì mà hào kiệt Lục Lâm, Lương Sơn hảo

hán, vừa cường hãn vừa giao hoạt, thương nhân thường dùng quý kẻ cướp bóc ngang qua...

Thiếu niên này hành vi lén lút, đại khái là gian tế do cường đạo phái tới.

Nửa đường kêu cứu có thể là một cái bẫy, chỉ vì điều khiển thương đội gia tốc về phía trước.

Hắc hắc, bất luận các người gian trá thế nào, bất luận phía trước bố trí cạm bẫy gì, đều đem thú vui lữ trình cho ta gia tăng mạo hiểm.” Bàn tính đã định, mỉm cười thúc ngựa, không nói tới chuyện cứu người.

Mọi người leo đến đỉnh núi, ngóng nhìn trời sáng sủa, mây mù âm trầm theo gió thưa thớt, tiếng kêu cứu kỳ quái cũng biến mất theo.

Mắt thấy sắp vượt qua dãy núi, con đường lớn bằng phẳng đã có thể nhìn thấy từ xa.

Trình đại chương quỹ cảm giác khoan khoái, nhắc roi ngựa chỉ điểm phong cảnh, giảng giải cho tiên sinh La Trích: “Sơn thủy bốn sông quật cực kỳ mãnh liệt, khác biệt rất lớn so với những nơi khác.”

Ví dụ như cây tùng kia, đường rẽ ngang dọc ở giữa vách núi, giống như giao long, chúng ta tỉnh hồ nước tìm không ra cây thứ hai; lại nhìn con sông núi kia, vòng quanh tảng đá “Đỉnh đông”, chắc là đỉnh núi lại có con mắt? Có thể thấy hi hãn! Còn có khối đá kia... “

Nói đến đây bỗng nhiên dừng câu chuyện lại, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mọi người nhìn theo ngón tay của hán, chỉ thấy trong vách núi đứng sừng sững nham thạch to lớn, dài ba trượng, cao năm thước, toàn thân trắng như tuyết, càng kỳ quái là tai mắt không ngừng, bốn trảo đều đủ, hình thái cực giống một con mãnh hổ kiêu ngạo thiên địa.

Mọi người nhìn thấy ngẩn người.

Liên tiếp lâm bẩm nói: “Bạch Hồ lĩnh, khó trách tên Bạch Hồ lĩnh, hóa ra tình địa danh là như vậy!”

Trình đại chương quỹ tắc lưới, thở dài nói: “Đáng tiếc là đá tảng...

Nếu là hồ trắng thật, vậy có giá trị liên thành! Năm trước Tiểu Lương Vương Tiểu Nam năm mươi đại thọ, Quảng Tây Hào phú quý tiên sinh hiến một nửa tấm da hồ trắng, nghe nói là bảo bối gia truyền ba đời.

Vương gia nói quân tử không đoạt người sở thích, thật sự cho mười vạn lượng bạc trắng, coi như tiêu tiền mua lại.

Kỳ thật là đi qua sân đấu.

Mọi người “Người cầm ăn mảnh bản tay, trong bụng lạc khoản “Bạch Hồ da, chân chính hoàn hảo, đâu chỉ mười vạn lượng bạc...” Miệng lưỡi nhai, thúc ngựa tiếp cận vách núi, ngựa đầu lên xem cự thạch hình hồ kỳ dị.

Bỗng nhiên, La Dụ Lan vươn hai tay ra, làm tư thế “Im lặng”, nói: “Suỵt,Suỵt! Các người nghe! Mau nghe!”

Mọi người chớ hiểu kỳ diệu, bị thần thái nghiêm trọng của hắn lây nhiễm, nhất thời đều có chút khản trương.

nín thở một hồi lâu, khoảng cách gần như không phát ra tiếng động.

Mọi người nhìn nhau mờ mịt, đang muốn hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì? La Lễ ngẩng đầu, tầm mắt chậm rãi đi lên trên.

Như có chút dăm chiêu nói: “Thật yên lặng a, kỳ quái yên tĩnh! Tiếng chim kêu vừa rồi, hầu tử kêu, lập tức không còn nữa... Ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không nghe thấy, đây không phải rất cổ quái sao...” Ánh mắt nhìn thẳng vách núi, sắc mặt đột nhiên đại biến, quát lên: “Cẩn thận!”

Cùng lúc đó, giữa không trung gào thét như sấm, tảng đá hình hồ kia vậy mà sống lại! Chân trước bay lên không, móng vuốt sau mãnh liệt đập, bỗng dưng nhảy ra khỏi vách núi.

Chỉ thấy cát đá nhao nhao rơi xuống như mưa, bóng trắng từ trên trời rơi xuống, đánh cho cả Trình đại chương quỹ lẫn ngựa ngã lộn nhào xuống đất.

Chúng chân phu hoa mắt thần dao, từng người cả kinh hồn bay phách lạc.

Lý Phụng Kỳ cách xa nhau, vừa định ra tay cứu người, lại nhìn Bạch Hồ kia đè Trình đại chương quỹ vừa liếm vừa xoa, rất giống con mèo làm nũng, không có chút lệ khí mãnh thú nào.

Lý Phụng Kỳ rất kỳ lạ, muốn đợi đến gần nhìn kỹ, chợt nghe “rắc rắc” vang nhẹ phía sau, phảng phất thiết khí va chạm lẫn nhau, ngay sau đó như sét đánh nổ vang một tiếng, chấn động khiến màng tai có chút đau nhức.

Lý Phụng Kỳ đột nhiên xoay người, chỉ thấy cánh tay phải La Trích giờ ngang, trong tay nắm một cây đoản thương bọc khói.

16

Lần thứ mười lăm sương mù khóa lại, Viễn Thiên Vô Nhai Thiên.

Bạch Hồ bị thương bắn trúng, cổ vươn dài điên cuồng gào thét.

Lý Phượng Kỳ sợ đã thú nổi giận đả thương người, vội kêu lên: “Dừng tay!”

La Lan cảm chính là Song Phát Toại Hỏa Thương, tiếng thương thứ nhất vang dư âm chưa dứt, lại lần nữa bấm nút ấn quyết.

đạn chì bắn trúng mục tiêu, chân sau Bạch Hồ bắn ra huyết nhục, đau đến mức run rẩy không ngừng.

Lông hồ đâm vào cổ Trình đại chương quỹ, tựa như trăm ngàn con kiến bò loạn.

Trình đại chương quỹ gãi gãi khó nhịn, “Khanh khách” nhếch miệng cười, liên tục hô: “Hung thay, hung túng...” Đầu óc thanh tỉnh chút, la loạn lên: “La Túc Trích tiên sinh, chớ đánh thương nha! Da Bạch Hồ bị hỏng không đáng tiền...”

La Viễn đảo ngược họng súng, nhanh nhẹn lắp đặt đạn thuốc nổ chì.

Bạch Hồ Tượng cảm thấy tình cảnh nguy hiểm, khom lưng đạp chân, thả người nhảy ra ngoài vách núi.

Chỉ thấy một bóng trắng càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến mất trong mây mù mênh mông.

La Viễn vươn người nhìn xem, vách núi vạn trượng sâu không lường được, đành phải tiếc hận lắc đầu, cắn đoản thương vào đai lưng.

Lý Phượng Kỳ đỡ Trình đại chương quỹ dậy, kiểm tra các nơi toàn thân, trừ lau thương ngoại trừ không có gì đáng ngại.

Bạch Hồ kia không có hung tính, bản thân mặc dù bị thương kích thương, nhưng lại không công kích trả thù Nhân súc vật chung quanh.

Trình đại chương quỹ đột nhiên bị kinh biến, hù cho suýt chút nữa tè ra phân, kinh hồn bình tĩnh lại liên tục dậm chân, thở dài: “Đáng tiếc, một tấm da Bạch Hổ tốt đẹp, bạc cầm trong tay trôi theo dòng nước...” Liên Thăng diu đại chương quỹ lên ngựa, đám chân phu thu thập hàng hóa tán lác, chỉnh đốn đội hình xuất phát.

Sau khi đám người còn sợ hãi, liên lụy súc vật hốt hoảng chạy trốn, chỉ hận cha mẹ không sinh thêm hai cái đùi.

Thuận sơn đạo vượt qua vách núi, mặt đường rộng dần, địa thế xu hướng bằng phẳng, mà ánh mặt trời càng ngày càng âm đạm, bốn phía lại bao phủ sương mù âm u.

Đội buôn đi nhanh thật lâu, mồ hôi đám người mồ hôi đầm đìa, dần cảm thấy khó thở, phảng phất lâm vào trong nước bùn đầm lầy.

Thân thể mấy tên chân già yếu, liên tiếp thoát lực ngã xuống.

La Lễ vung cánh tay, kêu lên: “Dừng lại, dừng lại tiến lên! Mọi người nghỉ ngơi tốt rồi lại đi!”

Lý Phượng Kỳ dắt cương ngựa của hắn, nói: “Nơi đây tràn ngập hung khí, không nên dừng lại, vẫn là mau chóng rời khỏi mới thỏa đáng.”

La Viễn cau mày nói: “Đông Phương nhân quá cổ quái, khí khái cái gì? Lại liều mạng chạy như vậy, bọn họ sắp đoạn khí rồi! Ta muốn bảo đảm an toàn của mọi người, không muốn xuất hiện tình huống bỏ đội hoặc là thương vong.”

Lý Phượng Kỳ dựng mũi làm gương quái dị, cười nói: ” củ cải tiên sinh, ngươi trước tiên cam đoan an toàn của mình đi, đừng chỉ cố làm anh hùng.”

Hai người tranh luận không ngừng.

Mọi người do dự khó quyết, chợt nghe có người hô khẽ: “Cứu mạng, cứu mạng ——!”

Ngữ âm uyên chuyển, thanh âm nghẹn ngào, ý vị tràn đầy đau thương.

Sương mù dày đặc mở ra khe hở, chỉ thấy bên trong bãi đá ven đường có một thiếu nữ nằm sấp, sợi tóc tung bay theo gió,

thân thể mềm mại run rẩy, giống như bị thương không thể nào nhúc nhích.

La Viễn kêu lên: “A, là một đứa nhỏ bị thương, nhanh đi cứu người!” Xoay người nhảy xuống ngựa, đi đến thiếu nữ kia.

Lý Phượng Kỳ vội vã mở hai tay ra, che ở trước người hắn, lớn tiếng nói: “Chậm! Yêu quái trong núi thường biến thành hình người, hoặc giả bộ gặp nạn, hoặc giả tạo trang viên, lấy các loại ảo thuật mưu hại người đi đường.

Mắt thường phạm thai không biết tốt xấu, cẩn thận bị yêu quái lừa gạt!”

La Viễn ngăn người, nói: “Ý của ngươi là... cô gái này là yêu quái? Ngươi điên rồi sao? Hay là lỗi tai của ta nghe lầm rồi?”

Lý Phượng Kỳ không nóng không giận, hỏi: “Tiếng kêu cứu vừa rồi truyền đến từ sơn cốc, còn ở phía sau chúng ta; biết nhiều như vậy, người gặp nạn lại xuất hiện ở trước mắt.

Xem ra cũng không có gì lạ? Chẳng lẽ nàng ta biết phân thân pháp, khắp núi đồi kêu cứu mạng?”

Thiếu nữ kia khóc nức nở, trong mắt đan xen thần sắc sợ hãi cùng chờ đợi, vươn ra cánh tay mảnh khảnh, buồn bã nói: “Đại thúc, bá bá, cứu ta với...” Tình cảnh này thấm đậm đến cực điểm, người đá cũng mềm lòng.

Các chân phu đa số là hán tử thành thật, không đợi Đông gia phân phó, mấy người phụ cận nâng thiếu nữ lên, đỡ từ từ trở về giữa thương đội.

Trình đại chương quỹ cúi thấp người, nhìn bộ dáng thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi kia, khuôn mặt như vẽ, vóc người đơn bạc, cổ tay cùng trang sức cổ tay mang theo màu vàng bạc, nghiễm nhiên là trang phục của tiểu thư nhà giàu.

Trình đại chương quỹ hỏi: “Tiểu cô nương, ngươi tên gì? Làm ơn một mình ở trong núi sâu? Trong nhà đại nhân toét miệng?”

Cô bé vẫn còn nước mắt, khô sở đáng thương nói: “Ta tên Tiêu Tiêu, cha ta là Kinh Môn Tri phủ Vũ Văn Hàn của Kinh Môn phủ.

Bởi vì bác của Nam Lăng bệnh nặng, phụ thân bảo ta tới thăm hỏi.

Lúc đi qua nơi này, sau rừng cây bỗng nhiên nhảy ra một con cạp trắng lớn, bọn gia đình toàn bộ bỏ chạy rồi.

Một mình ta va chạm lung tung, giẫm lên tảng đá tổn thương chân, đã ngồi hai ngày hai đêm.”

Lý Phượng Kỳ khịt mũi coi thường, nói thầm: “Hừ, Vũ Tiêu Tiêu, rất biết đặt tên.”

Nghe nói Trình đại chương quỹ là quan tiểu thư, lập tức nghiêm nghị nổi lòng, nói: “Vũ Văn Hàn đại nhân! Ta ngưỡng mộ đã lâu, đã sớm muốn bái ve lệnh tôn.”

Tiêu Tiêu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngây thơ nói: “Đại thúc, các người mau chóng chạy trốn đi.

Con hổ trắng kia lại chạy ra ngoài, muốn chạy trốn cũng không kịp.”

Trình đại chương quỹ cười ha ha, chỉ vào La Trích nói: “Hổ trắng? Chúng ta vừa gặp, bị vị đại anh hùng này hai thương đánh chết!”

La Viễn mặt không biểu cảm, nhìn chằm chằm Lý Phượng Kỳ, thầm nghĩ: “Người lúc trước kêu cứu mạng, có thể là đồng bọn cường đạo của người.

Nhưng cô bé này thân thể yếu ớt, đâu giống là sơn tặc? Người vu khống tiểu cô nương, ngược lại chứng minh nàng trong sạch.” Nghĩ vậy, nhìn Lý Phượng Kỳ cười lạnh.

Hắn nhận định Lý Phượng Kỳ là nội ứng của cường đạo, cũng muốn nhìn xem thiếu niên này hành động như thế nào.

Lý Phượng Kỳ ôm khuỷu tay đứng lặng, cười dữ tợn nhìn chăm chú bé gái, cũng chờ xem nàng chơi chiêu trò gì.

Còn tiểu cô nương kia, nhìn La Hoán, mặt đầy kính nể, vỗ tay nói: “Đại thúc tóc vàng thật là lợi hại, đại hổ đã đánh chết người, còn có dã thú nào dám trêu chọc người?... Đại thúc, các người nhiều người, bản lĩnh lại lớn, có thể đưa ta về cửa Kinh môn hay không đây...”

Trình đại chương quỹ gãi đầu, cố làm khó, nói: “Cái này...”

Tiêu Tiêu cời ống tay cầm, gỡ khóa kéo dài dưới chuỗi ngọc, đưa qua nói: “Các người chở vợ, phụ thân nhất định sẽ tạ ơn

tầng tầng lớp lớp.

Đây là làm từ vàng, quyền đặt cọc, được không?”

Trình đại chương quỹ chờ chính là những lời này, nhận lấy khóa vàng.

Lấy ra Tuyền Cơ Tử tới xung trọng, ước chừng năm lượng hoàng kim.

Đại chương quỹ mặt mày hớn hở, càng không có nửa phần hoài nghi, khom lưng nói: “Tiểu thư quá khách khí rồi.

Có may mắn bái kiến lệnh tôn, đó là phúc phận của chúng ta kiếp trước tu luyện được.”

Lý Phượng Kỳ lạnh lùng nói: “Mỏ vàng yêu tinh cho, thường thường là cắt chó biển, không tin người để trong miệng liêm.”

Trình đại chương quỹ sừng sốt, mắng: “Tiểu khốn kiếp giới bộ, cha ngươi mới liêm cắt chó! Còn không dắt một con lừa cho tiểu thư cười sao?”

Tiêu Tiêu lắc đầu một cái, nói: “Chân ta đau quá, trên lưng lừa lắc lư quá, không thể cười.”

La Lễ nói: “Như vậy ta cười ngựa với ngươi đi.

Ta chăm sóc cho ngươi, bảo đảm sẽ rất ổn thỏa.” Cánh tay duỗi ra muốn kéo lên.

Tiêu Tiêu cuống quýt né tránh, thần thái hơi có vẻ sợ hãi, nói: “Đại... Đại thúc, tóc của ngươi vừa dài vừa vàng, râu giống ngô, ta nhìn toàn thân ngựa ngáy, khó chịu vô cùng.”

Lý Phượng Kỳ thầm nghĩ “Được, củ cải gia ngô, không khô vừa vặn cho thở ăn.” Nghĩ đến chỗ buồn cười, “Phốc phốc” bật cười thành tiếng.

Tiêu Tiêu quay đầu lại chỉ định cho hần nói: “Vị ca ca này có tuổi tác tương đồng với ta, lúc cười đáng vẻ ngốc nghếch, nhất định là một người thành thật, ta muốn hần công ta.”

Lý Phượng Kỳ nháy mắt, giật mình nửa há miệng.

Trình đại chương quỹ nói: “Tiểu tử này tên là Lý Phượng Kỳ, thích nhất là nói mép nói chuyện không công.

Tiểu thư mặc dù sai hấn ngon miệng, nếu có chỗ nào không như ý, tùy tiện đánh chửi cũng không cần khách khí.” Giơ chân phải lên, đá hai cước về phía bả vai Lý Phượng Kỳ, quát: ” lỡ tai bị điếc rồi? Nhanh đi hầu hạ tiểu thư, có mất mát gì không, cần thận da chó của ngươi!”

Lý Phượng Kỳ mỉm cười gật đầu, cúi đầu nói thẳm: “Được, được, yêu quái tự mình muốn chết, đỡ cho ta động thủ.” Xoay người cúi người nửa ngồi.

Tiêu Tiêu gục xuống lưng hấn, rụt rè nói: “Cảm ơn Phượng ca ca.”

Sau một lát dừng lại, thể lực mọi người đã khôi phục một chút, vì vậy khởi hành đi về hướng đông.

Xuyên qua dãy núi, đường núi biến thành đường thẳng, sắc trời càng thêm âm trầm, sương mù màu xám tràn ngập bốn phương tám hướng, giống như mở ra tấm lưới la bát ngát vô biên vô hạn.

Lý Phượng Kỳ cõng cô bé, bước chân chậm lại, dần dần rơi xuống phía sau đội ngũ.

Tiêu Tiêu ôm cổ hấn, hỏi: “Phượng ca ca, ta rất khỏe sao? Ngươi cõng rất vất vả đúng không?”

Thật ra thân thể nàng nhẹ nhàng, hồn nhiên như không xương, ngụ ý là ngại Lý Phượng Kỳ đi chậm.

Lý Phượng Kỳ hừ mũi hai tiếng, lạnh nhạt nói: “Tiểu yêu nữ, ta chưa lập tức lấy tính mạng của ngươi, đã hiểu nguyên nhân trong đó sao?”

Tiêu Tiêu mờ mịt hỏi: “Cái gì?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Nơi đây yêu vật hoành hành, ôn dịch tàn sát bừa bãi, bách tính phụ cận chết đi, mất tích nhiều vô số kể.

Bằng vào yêu nữ nho nhỏ của ngươi, không thể gây ra tai hoạ lớn như vậy, trong núi tất nhiên ẩn giấu ác ma càng cường đại hơn.

Ngươi có nghe kỹ không, mang ta đi tìm ma đầu kia, ta tha mạng cho ngươi.

Nếu không, hừ, bây giờ ném người thành thịt nát, cũng không có ai tới cứu người!”

Đang nói, La Ký giục ngựa chạy tới, kêu lên: “Này, đi nhanh lên, đừng tụt lại phía sau! Các người đi rất chậm, nói gì bí mật vậy?”

Tiêu Tiêu nói: “À, Phượng ca ca kể cho ta nghe chuyện xưa đây!”

La Viễn nói: “Chuyện xưa? Chuyện gì?”

Tiêu Tiêu nói: “Hắn kể chuyện tên trộm kêu bắt trộm.”

Nói là có tên trộm cắp một đám dê, nửa đường gặp phải một tiểu cô nương.

Kẻ trộm sợ tiểu cô nương nhìn thấu hắn làm chuyện xấu, vì thế hù dọa nói: “Hừ hừ, nhà ta mất rất nhiều dê, tiểu cô nương người chắc chắn biết là ai trộm, mau dẫn ta đi tìm kẻ trộm dê, nếu không, liền đem người ngã thành thịt nát, cũng không có ai tới cứu người!” Nói đến đây câu chuyện, hé miệng cười nhàn nhạt,

La Viễn hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tiêu Tiêu ngáp một cái, hời hợt nói: “Sau đó à? Đại thúc tóc vàng tới rồi à.”

Lý Phượng Kỳ tức giận nghiêng răng, thầm nghĩ “Tiểu yêu nữ nhanh mồm nhanh miệng lợi hại, vu khống ta là ác ma hại người.” Hắn ngẩng đầu lên, cười nói: “Người nhớ lầm rồi, vừa rồi rõ ràng là điển cố ” vì hổ vồ đường” mà.

củ cải tiên sinh, người đã từng nghe nói qua “Thang quỷ” chưa?”

La Lễ nói: “Đường quỷ? Chưa từng nghe qua.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Người bị hổ ăn thịt, vô luận là lão bà bà, hay là tiểu cô nương, đều sẽ biến thành một loại quái vật gọi là “Thai quỷ”, chuyên môn dẫn dụ người qua đường vô tội đi vào hang hổ, để hổ ăn người kia.

Đúng rồi, “Thao Quỷ” làm trợ thủ cho Bạch Hổ là xảo trá nhất, giả bộ đáng thương lừa gạt lấy sự đồng tình, một khi tìm được cơ hội, nàng sẽ lấy oán trả ơn đây!”

La mẫn không hiểu ngôn ngữ của hai người, nhưng nhìn sắc mặt, nhìn ra được địch ý giữa hai người bọn họ, hỏi: “Tiểu cô nương, ngươi thật sự không cười ngựa? Để cho hấn công, ta thấy rất nguy hiểm.”

Tiêu Tiêu mỉm cười nói: “Cũng may, Phượng ca ca đi rồi lại bình ổn, mạnh hơn ngựa nhiều.

Chẳng qua trên người có mùi chua cay rất gay mũi, nghĩ là tối hôm qua đái dầm chưa rửa sạch, lúc này thối người khác thối, nghẹn thở muốn cãi cộ! Ha ha...”

Từ lần La Lan ghìm cương này chậm rãi mà đi, da trâu như đường ngọt theo sát trái phải, cẩn thận đề phòng Lý Phượng Kỳ đá thương cô bé.

Lý Phượng Kỳ không thể làm gì, lại muốn truy xét “Đại ác ma” sau lưng tiểu yêu nữ, đành phải tạm thời nhẫn nại, thành thành thật thật công lấy Tiêu Tiêu đi đường.

Ước chừng hai canh giờ đi, cây cối phía trước thưa thớt, trong sương mù mờ lung, lờ mờ lộ ra mấy chục gian nhà tranh, nhìn dáng vẻ là một thôn trang sơn dã nhỏ bé.

Đám người đại hỉ quá đổi, tăng tốc chạy tới phía trước.

Lúc đến gần cửa thôn, đội lừa lệnh của Trình đại chương quỹ dừng lại tại chỗ, kêu liên tục cùng hai tiểu nhị tiến vào thôn trước, thương lượng ngủ trọ cùng thôn dân, đốt lửa, mua thảo liệu các loại công việc thích hợp.

Liên tiếp tăng mấy người lĩnh mệnh mà đi, mọi người ngẩng đầu chờ đợi.

Giờ phút này sắc trời ảm đạm, không rõ là ban ngày hay hoàng hôn.

Gần xa yên tĩnh như mộ, mọi người chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Lại qua hồi lâu, liên tục thăng bọn họ mới trở về.

Trình đại chương quỹ đã sớm không kiên nhẫn, mắng: “Bỏ vào nhà xí rồi sao? Một chút việc nhỏ kéo dài nước bùn, không công ăn cơm trì hoãn! Hừ, trì hoãn nửa ngày như vậy, thỏa đáng với người trong thôn chưa?”

Sắc mặt liên tiếp xanh lên, lấp bắp nói: “Không, không có ai, người trong thôn, toàn bộ... chết hết rồi.”

Ánh mắt La Lan chợt lóe, giống như chó săn ngửi được dấu vết của thú, truy hỏi: “Nói rõ ràng, chuyện gì xảy ra?”

Liên tiếp lấy lại bình tĩnh, nói: “Trong thôn ước chừng hơn ba mươi hộ, mỗi nhà đều mở rộng cửa, khắp nơi là bạch cốt khô lâu, ngay cả gia súc đều chết hết.

Chúng ta trước sau tìm kiếm, nửa vật còn sống cũng không tìm, nam nữ toàn thôn đã chết từ lâu, đây là một thôn hoang không người ở.”

Mọi người hoảng sợ.

Người giúp việc cùng đi nói: “Theo ta thấy, thôn này tám thành là bị ôn dịch, nếu không người sao lại chết sạch sẽ như vậy?”

Trình đại chương quỹ nhớ lại lời đồn đại lúc trước, hoảng sợ nói: “Đúng vậy, ôn dịch! Nam Lăng lưu hành dịch bệnh ở phía đông, ai nha, ta sao lại chọn con đường này chứ! Mau lui lại, mau lui lại!” Đuổi ngựa cướp đường mà chạy!

Đúng là “Người dọa người, hù chết người”

Các chân phu đi theo đại loạn.

Mọi người hệt như chim sợ cành cong, cá bơi thoát hiểm, kêu loạn lù lị.

La Lan vốn định vào thôn dò xét, lại bị đàn lừa chen chúc cuốn đi.

Lý Phượng Kỳ sợ hãi trong loạn có mất, theo sát đội buôn cấp tốc chạy như bay.

Chẳng biết tại sao, người và súc vật chạy rất gấp, tốc độ thương đội tiến lên lại rất chậm.

Chân của mọi người phảng phất như treo túi cát, mỗi bước chỉ có thể bước ra non nửa thước.

Chạy ra ba năm dặm, thôn đã tan biến sau lưng, phía trước là sườn đồi nhỏ.

Mọi người đầu vầng mắt hoa, miệng la mã sùi bọt mép, Trình đại chương quỹ ghì chặt tọa kỵ, yên ổn rơi xuống đất, thở dốc nói: “Mệt... mệt chết đi được! Nhanh, mau vùi đầu vào nồi nấu cơm, ăn no rồi mới có sức...”

La Lễ vung cánh tay, biểu thị đồng ý, đã không còn sức lên tiếng trả lời.

Lý Phượng Kỳ thâm kinh ngạc, suy nghĩ tình sâu sắc vật mỗi mệt có thể hiểu được, nhưng người cười ngửa vì sao cũng mệt nhọc như vậy? Phảng phất làm mấy ngày mấy đêm trọng công, lúc nào cũng có thể hư thoát.

Hắn đang suy nghĩ, bỗng nhiên lòng bàn chân trượt suýt ngã sấp xuống, vận khí muốn đứng thẳng, chỉ cảm thấy tứ chi mềm nhũn không thể nào phát lực được.

Tiêu Tiêu thở dài, thổi vào cổ Lý Phượng Kỳ, nói nhỏ: “Thế nào? Phượng ca ca, có phải rất mệt không? Ngoan ngoan nằm xuống nghỉ ngơi, ngủ một giấc ngon đẹp, tất cả phiền toái đều giải quyết.”

Mũi Lý Phượng Kỳ quanh quẩn hương vị ngọt ngào, chột cảm thấy chân khí không thuần túy, không cách nào vận dụng thần kiếm.

Hắn cảm thấy khiếp sợ, suy nghĩ một chút “Tiểu yêu nữ lại có thể khắc chế kiếm khí của ta! Pháp thuật này thật bá đạo, chỉ sợ thượng cổ yêu thú mới có thần thông như thế.

A, là ta sơ sẩy sơ sẩy, đánh giá thấp tiểu yêu nữ.” Nghĩ vậy buông Tiêu Tiêu ra.

Hắn khoanh chân ngồi trên mặt đất, vận công đả thông kinh mạch ứ đọng, vận công đả thông kinh mạch.

Tiêu Tiêu đứng hai chân, nhếch miệng làm một gương mặt quỷ, nói: “Không biết lòng tốt, nhưng phải cố gắng chống đỡ.

Hừ, nhìn ngươi có thể chống đỡ đến khi nào?” Quay người chạy về phía La Lễ, kêu lên: “Đại thúc tóc vàng, ta đến giúp các người nấu cơm!”

Đám chân phu bên kia chôn nồi nấu bếp, múc nước lửa, đem gạo bỏ vào trong nồi nấu nướng.

Đợi đến khi hương cơm bay lả tả, đám người đã không còn sức nhúc nhích, từng người ngã trái ngã phải nằm ngửa ra sau.

Tiêu Tiêu gỡ nắp nồi, múc một chút canh gạo nếp thử, nhíu mày nói: “Mùi vị thật nhạt, hết như nước sôi trắng xóa vậy.

Các đại thúc đói bụng như vậy, sao có thể chỉ uống cháo loãng? Ừm, ta đi tìm chút thức ăn ngon, để cho các người tỉnh thần lên đường gấp trăm lần.” Nhảy nhót nhót vòng qua triền núi, quần áo màu xanh như con bướm, phiêu nhiên biến mất trong sương mù dày đặc.

Thời gian nửa nén hương, Tiêu Tiêu lại trở về, tay cầm thứ gì đó đen sì, tán thành mảnh vỡ ném vào nồi nấu mì.

Trình đại chương quỹ mở to hai mắt mờ mịt, hỏi: “Người làm ngon sao?”

Tiêu Tiêu nói: “Vật này là đặc sản bản địa, vô cùng đẹp mắt.

Trong núi khắp nơi đều có, thế nhưng trên thị trường bên ngoài, tốn bao nhiêu bạc cũng khó mua được.”

Trình đại chương quỹ thần trí hoảng hốt, chỉ nhớ rõ nơi này “Tử thi khắp nơi”, chợt nghe lời ấy thiếu chút nữa bị dọa ngất, lảm bảm nói: “Người, người nấu người chết... thịt người?”

Tiêu Tiêu cười nói: “Phi, phi, cái gì vậy! Ta đang hái là Lục Diệp Ô Kim Hồng, thảo dược sinh trưởng trong núi, bổ khí liễm thần công hiệu tốt nhất.

Vậy mà người lại gấp bảy tám phần nói là thịt người! Được rồi, cho dù là canh thịt người đi nữa, hôm nay tiểu nữ làm chủ, mời đại chương quỹ thưởng thức nếp thử.” Thịnh một bát cơm loãng, ghé gần môi của Trình đại chương quỹ.

Đại chương quỹ hạ một trái tim, nhắm mắt cắn răng chính là không há mồm.

Tiêu Tiêu nhéo lỗ tai hấn một cái, đại chương quỹ há miệng kêu đau: “Ai da!” Tiêu Tiêu thuận thế nghiêng cổ tay, “Rầm rầm” hất hơn phân nửa chén xuống, trút vào mắt của Trình đại chương quỹ trọn trắng dã.

Xử lý Trình đại chương quỹ xong, Tiêu Tiêu lại thêm mấy bát cháo, chăm sóc mọi người dùng, liền con lừa ngã xuống ngựa cũng cho chút nước canh.

La Viễn vốn đã suy yếu nằm sấp xuống, sau khi uống cháo tinh thần dần dần khôi phục, tìm kiếm “Tiểu cô nương hiểu y thuật”

Cũng may nàng nhận ra cây thuốc, chữa trị chứng bệnh cổ quái của chúng ta.”

Thương đội nhân súc đông đảo, cháo thuốc trong nồi có hạn, trong khoảnh khắc còn thừa không được mấy cái.

Tiêu Tiêu lẩm bẩm: “Ô Kim Toan Nghê không đủ dùng, ta lại lấy một ít cháo nấu... Chỉ sợ mọi người trì hoãn quá lâu, trúng độc quá sâu... Ai, dứt khoát mời Hoa gia gia hỗ trợ, trước tiên chuyển bọn họ đến chỗ an toàn đã.” Hạ quyết định, hô lên với La Kỳ: “Hoàng Phát đại thúc, phiền ngài chiếu cố mọi người, đừng đi lung tung khắp nơi! Ta đi tìm người giúp đỡ các người cứu trợ, ít nhất thì trở về.” La Đà gật đầu đồng ý, nói: “Cảm ơn người, cô bé rất đáng yêu.”

Tiêu Tiêu đi vài bước, lại như nhớ ra cái gì, xoay người đi tới trước mặt Lý Phượng Kỳ, cười híp mắt nói: “Hiểu hung hiểm chứ? Kinh mạch trúng độc không phải dễ chơi, còn muốn cây mạnh làm anh hùng sao? Ha ha, ngoan ngoãn đừng lộn xộn, chờ ta trở về giải độc cho người.” Tay chấp sau lưng nháy nhót chạy xa, trong miệng ngâm nga ca dao, giống như mưa đánh chuông thanh thúy.

Lý Phượng Kỳ Hạp Nhãn ngưng thần, tăng thêm vận khí, khăn trương vận khí.

Hắn tu luyện “Phục Nhu Thiên Vương Thuần” đã tiểu thành, chuyển chất độc kinh mạch thành trọc khí, qua đan điền đưa tới cổ họng, cúi đầu phun ra trọc khí, cỏ cây trước mặt lập tức khô héo.

Lý Phượng Kỳ ngửa mặt lên trời rít gào, độc thương liền khỏi hẳn, đứng dậy nhìn ra xa xa, suy nghĩ “Tiểu yêu nữ quý kế đa đoan, ta nếu ngồi ở chỗ này chờ, nàng ở tối, ta ở ngoài sáng, lúc thì chịu sự kiềm chế của nàng.

Không bằng chủ động tìm kiếm sào huyệt yêu quái, một lưới bắt hết quần ma!” Nghĩ tới đây, quay đầu dặn dò La Lan: “Này, củ cải, làm phiền người chiếu cố bọn họ.

Ta đi dò đường, đợi lát nữa chúng ta lại so đo.” Bước chân cất bước, theo hướng Tiêu Tiêu đi xa đuổi theo.

La Viễn sững sốt, thầm nghĩ “Thiếu niên này không uống cháo cỏ cây, vì sao đi lại tự nhiên? Hành vi của hắn rất quý bí, khả nghi lớn lao!” Nghĩ đến đây, sức mạnh mạo hiểm không thể ức chế được, lập tức truy tìm tung tích Lý Phượng Kỳ.

Xi chạy qua sườn núi, La Lễ đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy một mảnh mênh mông, nào có bóng dáng Lý Phượng Kỳ?

La man đại phong sóng lớn trải qua nhiều, chỗ biển không kinh sợ, theo gió mò hương tìm tòi.

Đi không bao lâu, quả nhiên thấy bóng đen phía trước lò mờ, đứng thẳng tắp trong sương mù, thẳng tắp.

La Viễn quát: “A a! Tiểu cường đạo, rốt cuộc đuổi tới ngươi rồi! Đứng lại chạy đi!” Mãnh liệt bỏ nhào về phía trước, giang cánh tay ôm lấy, không ngờ “Bịch” đập mạnh vào vật cứng, trước mắt nổ đom đóm, nước mắt nước mũi tuôn trào mãnh liệt.

Định thần nhìn kỹ, “Lý Phượng Kỳ” lại là một nửa cây khô, La Lễ xoa mũi, lầm bầm nói: ” Trung Quốc, nơi thần kỳ, cây còn cứng hơn đá!”

Một lời không nói mấy, sau lưng bị thứ gì cứng rắn cản lại.

Hắn sợ hãi đề phòng, thầm kêu: “Không tốt, bị địch nhân đánh lén.” Hai tay chậm rãi nâng lên, giả bộ tư thế khuất phục đầu hàng.

Trong giây lát tay phải rút ra đoản thương, nửa xoay người kéo nút, đây chính là tuyệt chiêu hắn tung hoành Tây Dương chư quốc, nhiều lần chuyển bại thành thắng.

Chỉ nghe “Binh binh” tiếng vang lớn, đá vụn bay ngang, đánh cho mông ầm ầm đau nhức.

Nguyên lai ” Địch nhân” là khối nham thạch lớn, vừa rồi chỉ là mỏm đá xum xuê chống đỡ lưng.

La Lễ ghen hòng nhìn trần trời, một lúc lâu không phản ứng lại.

Bỗng nhiên bên cạnh có người cười ha ha, nói: ” Trung Quốc chúng ta có một câu ngạn ngữ, Thảo Mộc Giai Bình, người có biết là có ý gì không?”

La Lễ nói: “Thảo mộc kết băng? Thời tiết đó nhất định sẽ rất lạnh...” Bỗng dưng giật mình, quay đầu nhìn lại.

Trong sương mù dày đặc chui ra một bóng người, mạnh mẽ như linh viên, chính là thiếu niên thần bí Lý Phượng Kỳ.

Hắn đột nhiên nắm lấy cổ tay trái La Lan, La Lễ toàn thân tê dại, tay cầm thương vậy mà vô lực nâng lên.

Lý Phượng Kỳ thu hồi khuôn mặt tươi cười, nói: “Cành râu củ cải! Ta bảo người chiếu cố bọn chúng quỹ Trình đại, vì sao tự tiện rời đi?”

La Lan liều mạng giấy dựa, cánh tay như bị cái kim kẹp lấy, đừng hòng giấy thoát được.

Hắn vô cùng kinh ngạc, thậm chí trẻ con sao lại có sức mạnh cỡ này? Hắn thở hồng hộc nói: “Người, người là cường đạo, người là đồ bại hoại, người muốn hại tiểu cô nương kia, ta nhất định phải bảo vệ nàng...”

Lý Phượng Kỳ không biết khóc hay cười, nói: “Quỷ Tử đại ngốc trẻ.

Ta nói cho người biết, tiểu cô nương kia mới là yêu quái, mới là bại hoại. Nàng giả bộ gặp nạn, kỳ thật là ý đồ lẫn vào thương đội mưu hại các người.”

La Lễ nói: “Không có khả năng! Nếu nàng muốn hại chúng ta, tại sao hái thuốc cho chúng ta chữa bệnh?”

Lý Phượng Kỳ cười lạnh nói: “Nơi đây khói độc tràn ngập, chính là cạm bẫy yêu quái bố trí.

Nhưng người qua đường trông thấy sương mù quái dị, tất nhiên nghi hoặc không dám tiến lên.

Vì vậy trước tiên có hổ trắng nửa đường hù dọa, sau đó bé gái cải trang dụ dỗ, đủ loại mách khéo, đều vì điều động thương đội tiến vào hiểm địa! Độc ngã các người, nàng mới có thể triệu hoán đại ác ma đến ăn thịt người!”

La Viễn hoàn toàn không tin, đầu lắc như trống bỏi, nói:
“Sương mù, là nguyên nhân của thời tiết.

Tiểu cô nương có thể thay đổi thời tiết sao? Người điên rồi
sao, nhất định điên rồi, điên đến mức không còn chữa được
nữa!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Hừ, không thấy quan tài chưa rơi lệ,
người theo ta nhìn xem!” Kéo La Kỳ bước nhanh, ba chuyển
hai bước, không biết sao quay trở về sườn núi ban đầu.

Địa thế nơi đây tương đối cao, sương mù hơi mỏng, trông rộng
nhìn rõ không sót gì.

La Lễ nói: “Sao lại thế này? Người, người đâu rồi? Còn có con
lừa, ngựa, toàn bộ biến mất rồi...” Lý Phượng Kỳ thả hẳn ra.

La Lễ chạy đến đỉnh sườn núi, mờ mịt xoay vòng quanh, kêu
lên: “Thăng liên, Trình đại chương quỹ, các người đi đâu
vậy?”

Lý Phượng Kỳ đi theo, nói: “Hiểu chưa? Trận công phu người
rời đi kia, bọn họ đều bị yêu quái bắt đi.”

La Viễn giữa lòng mây tức giận dần tăng lên, quát: “Người
thật coi ta là con lừa ngu sao? Rõ ràng là người bắt bọn hần!
Người và đồng bọn cường đạo của người, nhanh phóng ra con
tin!” Ngón tay ấn nút, hướng Lý Phượng Kỳ đánh ra một
thương.

Cuối cùng cũng coi như trong lòng hần có nhân tâm, miệng
thương nhắm vào bắp chân của Lý Phượng Kỳ, chỉ muốn đem
hần kích thương.

Khói lửa lóng lánh, thương đạn từ ống thương bắn nhanh ra,
nhưng càng đến gần Lý Phượng Kỳ tốc độ càng chậm, phảng
phất hòn đá ném vào trong nước, bị lực cản xung quanh tầng
tầng ngăn cản.

Lý Phượng Kỳ hai tay ôm thành quả cầu, lòng bàn tay chân
khí ngưng tụ, hóa thành bình chướng che đầy toàn thân.

Thương đạn kia chậm chạp trôi đi, cuối cùng đình trệ trước
đầu gối hần, cuối cùng đình trệ trước đầu gối hần.

Bỗng nhiên “Vèo” một tiếng, bắn ngược trở về, vừa vọt bắn
vào miệng thương, mũi thương chấn động đến vỡ nát.

Cánh tay La Lan tê dại, ngón tay buông lỏng, đoản thương “Lạch cạch” rơi xuống đất.

Lý Phượng Kỳ nói: “Này, thứ kia của người vang động lớn, tác dụng nhỏ, hù dọa trẻ con còn thành công.”

La Viễn trừng mắt lè lưỡi, giống như ban ngày gặp quỷ, hoảng sợ nói: “Người có thể không chế đạn? Người không phải tiểu quỷ, người là vu sư, là vu sư!” Trong kinh hãi đầu óc hỗn loạn, loạng choạng ngã về sau ngửa.

Lý Phượng Kỳ phi thân nhảy vào, đè chặt mạch môn hắc, nói: “Độc vụ không chỗ nào không có, người nhất định phải cùng ta một tác không rời, nếu không tính mạng khó giữ được.” Chân khí trên đầu ngón tay lưu chuyển, đem độc chất hắc nhận được hút vào trong cơ thể mình, vận khởi “Phục Nhu Thiên Vương Thuẫn” để hóa giải độc thương, há mồm phun ra khí tức bản thủ.

Trong miệng La Lan nói thầm: “... Vu sư, người là Hắc Âm vu sư, sứ giả ma quỷ...”

Lý Phượng Kỳ nói: “Này, củ cải, ta phát hiện người thật sự là cái đầu gỗ di chuyển! Rõ ràng tiểu cô nương kia mới là bại hoại, mới là yêu ma, người lại muốn cùng ta xen lẫn không rõ!” Ngón tay nắm chặt bát bộ của hắc, lấy chân khí bảo vệ kinh mạch hai người, vai phải dựa vào sườn trái của La Đan, đỡ hắc đi xuống sườn núi phía dưới.

La mẫn lải nhải, chỉ nói: “Pháp sư, chỉ có pháp thuật của vu sư, mới có thể làm cho bầu trời u ám... Bé gái, nàng đáng yêu như vậy, nhỏ yếu như vậy, sao có thể là yêu ma?”

Lý Phượng Kỳ hài tử tính tình, nghe mấy câu không kiên nhẫn, giận dữ nói: “Nàng nếu không phải yêu quái, tay ta lòng khô cá cho người ăn!”

La Viễn nói: “Tâm bản tay có thể sắc cá? Vậy còn cần cái nồi làm gì? A, người là vu sư, cho nên biết loại ảo thuật đó!”

Lý Phượng Kỳ cắn răng nói: “Bớt nói nhảm với người, tìm thương đội trước quan trọng hơn!” Phát chân sai bước, trực tiếp hướng lên trên cao bay nhanh.

La Lan chỉ cảm thấy thân thể nhanh chóng lên cao, nhẹ nhàng như đăng vân giá vũ.

Nếu không phải tự mình trải qua, ai có thể tin tưởng tiểu hài tử bất giữ đại hán chạy trốn? La Lễ kinh nghi, nhận định Lý Phượng Kỳ là một vu sư ma lực cường đại.

Chạy một lát, đường núi mấy chục dặm dễ dàng vượt qua. Hai người leo lên đỉnh núi hiểm trở, cho đến trước vách núi mới dừng bước.

Nhìn xuống chân núi hắc vụ dâng lên cuộn cuộn, sương mù chỉ tụ tập ở chỗ trũng.

Đỉnh núi gió thanh vân đậm, ánh mặt trời tươi sáng, thật là một mảnh Tịnh Thổ xa cách Trục Thế.

Lý Phượng Kỳ tay chống trán, ngưng mắt nhìn ra xa xa, tư thế tìm tòi kiệt lực...

La Lan cũng nheo mắt nhìn quanh, mặt trời chói lọi chiếu sáng hoa cỏ, núi xanh, biển mây, cây rừng, vạn hoa đồng quay loạn khắp nơi.

Hắn thu hồi tầm mắt, nghi ngờ nói: “Đại vu sư, người đang nhìn cái gì?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Tìm kiếm thương đội mất tích! Vị trí này cao nhất, có thể nhìn thấy vật trong phạm vi trăm dặm.”

La Lan Tín bán tín bán nghi, nói: “Tâm bàn tay của người có thể nướng cá, mắt cũng có thể làm kính vọng vọng dùng? Thật không thể tin nổi!”

Lý Phượng Kỳ giải thích: “Tiên có tiên phong, yêu có yêu khí.

Bọn Trình đại chương quỹ nếu đã bị yêu quái bắt đi, nơi nào yêu khí ngưng kết, tức là chỗ thương đội bị chiếm đóng.” Chợt lộ vẻ vui mừng, chỉ vào ngọn núi ẩn hiện sâu trong mây, nói: “Đúng rồi, phía tây hắc khí bốc lên, yêu tinh tất nhiên là giấu chỗ đó!”

La Lễ lắc đầu nói: “Khoảng cách rất xa, phải hai ngày, à không, ít nhất ba ngày mới có thể đi tới ngọn núi kia.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Ai nói đi chân? Chúng ta bay theo cái này, thời gian thử dọc đã đến.”

La Lễ nói: “Phi?... Phi như thế nào? Người sử dụng ảo thuật? Chúng ta biến thành dơi sao?...”

Lý Phượng Kỳ kéo cánh tay hắn, cười nói: “Cứ như vậy bay, theo ta trực tiếp nhảy ra vách núi, chơi rất vui!”

can đảm của La Lan dù lớn hơn nữa, cũng không đến mức “nhìn chết như về phía sau”, nhìn ra ngoài vách núi, một trận trời đất quay cuồng, vội nói: “Không được! Đây là tự sát, sẽ xuống địa ngục, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua.” Phất lực giãy dụa về phía sau, “Ầm” một cái, tay áo áo xé rách một nửa đoạn.

Lý Phượng Kỳ nói: “Này, Dương Quỷ Tử, người đáng vẽ trâu cao ngựa lớn, lá gan lại còn nhỏ hơn chuột! Ta nói với người, lát nữa ta sẽ đạp lên kiếm quang, cam đoan bay đến vững chắc chắn.

Người cứ đùa nghịch với ta, sau này thượng thiên lại dễ xảy ra sự cố.”

La Lễ nào chịu tin? Trái kéo chân phải dậm chân ngồi xồm xuống, sống chết không muốn di chuyển nửa bước.

Lý Phượng Kỳ tuổi còn trẻ nóng vội, muốn phui bỏ hắn mặc kệ.

Nhưng phụ cận khói độc lượn quanh, yêu quái ẩn hiện, phạm nhân ở chung một chỗ lành ít dữ nhiều.

Nếu như cưỡng ép dẫn hắn bay lên, tiên gia có cảm cơ “Phạm thể trọng nhược sơn”, phạm phu tục tử trọng khí trầm trọng, so với sơn thạch càng khó vận dụng hơn.

Nếu La Lan giãy dụa lung tung, kiếm quang của Lý Phượng Kỳ tán loạn, làm không tốt hai người cũng sẽ ngã chết.

Dây dưa nửa ngày không thể tách ra, Lý Phượng Kỳ kiềm chế tính tình, khuyên nhủ: “Người nói ta là đại vu sư, pháp lực cao cường, hiện giờ lại sợ thành như vậy? Không tin bản lĩnh của ta sao?”

Nghe xong lời này, La Dụ Lan hơi sợ run, nói: “Đúng vậy! Vu sư biết ma pháp, ta đương nhiên biết rõ.

Nhưng vu sư muốn bay lên trời, phải cười chôi, phải cười...

chôi của người đâu?” Nói về lời đồn trong dân gian phương Tây, mỗi năm một tháng nào đó, vu sư phụ bà của toàn thế

giới đều sẽ cười chối, bố trí Vân Vân Vân hội hội có ý chí đức của La Sơn bay đến hội nghị dân chúng.

Lý Phượng Kỳ không biết làm sao, mắng: “Con mẹ nó, ta tính phục ngươi rồi!” Từ trong bụi cây bên núi tìm kiếm một nhánh cây, kéo rụng lá mây, buộc cành cây, miễn cưỡng làm thành kiêu quét cây, kẹp đến phía sau mông, hỏi: “Vu sư quét dọn ở đây! Được chưa? củ cải tiên sinh, ngươi nếu La Lý Cương nữa, ta có thể coi ngươi là tên nhát gan!”

La Viễn còn sống, lại không muốn bị hấn khinh thị, đành phải theo hấn phân phó cười đến phía trước “Pháp sư chối mang”.

Lý Phượng Kỳ đang định thi triển pháp thuật, La Lễ đang hai tay, kêu to: “Chờ một chút!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Lại làm sao? Ngươi như sợ hãi, có thể nhắm mắt lại.”

La Viễn nuốt nước miếng, nói: “Không phải sợ, ta... Ta muốn hỏi, ngươi nói “con mẹ nó” là có ý gì? Nơi này chỉ có ta và ngươi, “Hấn” là ai? Mẹ hấn là ai?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Con mẹ nó, đây là thành ngữ của người Trung Quốc chúng ta, ý tứ... Ý tứ tỏ vẻ rất hưng phấn, rất sống nhanh.” Trong miệng qua loa, ôm lấy eo La Kỳ, đẩy hấn qua bên vách núi.

La Lễ vội la lên: “Chờ một chút, vậy tại sao ngươi lại rất hưng phấn, rất nhanh sống? Ngươi giải thích rõ ràng, chúng ta lại bay!”

Lý Phượng Kỳ hét lớn: “Còn giải thích cái rắm, đi cũng vậy!” Hai chân dùng sức giẫm xuống đất, mang theo cùng La Lễ nhảy khỏi vách núi, cấp tốc hướng đáy vực rơi xuống.

La Lan kêu “Oa oa” quái dị, bên tai vang lên tiếng gió “Vù vù”, thân thể rơi xuống hư không, hồn phách phảng phất còn lưu lại ở đỉnh núi.

Qua thật lâu chậm rãi lấy lại tinh thần, phát hiện chưa rơi xuống dưới, thân thể bỗng bồng bềnh phi thăng, như điều hâu cười gió lay động theo gió.

La Viễn kinh hãi vạn phần, cúi đầu nhìn xuống, rừng cây, ngọn núi hiểm trở, dòng suối uốn lượn, đường núi uốn lượn, tất cả

đều hiện ra dưới lòng bàn chân, mặt đất trải ra bức tranh rộng lớn.

Dưới chân giẫm lên hào quang màu vàng, vừa vững chắc vừa nhẹ nhàng, tựa như thuyền nhỏ lướt qua mặt hồ.

Kỳ cảnh hiện ra khiến người ta hoa mắt.

La Viễn như mê như say, bật thốt khen: ” vĩ đại a, vu sư vĩ đại! Chúng ta thật sự đang bay! Ta quá hưng phấn, ta quá nhanh sống rồi, con mẹ nó, ta con mẹ nó quá...”

Tay trái Lý Phượng Kỳ dựng thẳng hai ngón tay trái, ngưng thần vận công, không chế kiếm quang phiêu hành, dặn dò: “Đừng quên đặc ý! Ngươi còn lộn xộn, chúng ta đều phải ngã thành thịt nát!”

Kiếm quang bay về phía tây, mây mù mở ra tầng tầng, đỉnh núi xa xa dần dần hiển hiện ra.

La Lan lắc đầu nhìn chung quanh, bỗng nhiên ngón tay bên phải, kinh hô: “Nhìn đi, đó là cái gì vậy?”

Chỉ thấy kỳ quang chớp động, một con bướm khổng lồ nhanh nhẹn bay tới, mặt trời chiếu rọi cánh, lấp lánh màu xanh tím tỏa ra dị sắc rực rỡ.

La Viễn thán phục nói: “Chủ của ta! Hồ điệp còn lớn hơn ván cửa, cho tới bây giờ ta còn chưa từng thấy qua!”

Lý Phượng Kỳ lạnh lùng nói: “Ngươi đã gặp qua...”

Con bướm này, chính là “Tiểu cô nương đáng yêu” vừa rồi.”

Lần thứ mười sáu, Tiểu Điệp U cốc bạn lão Ông với cá sấu già.

Hồ điệp màu lam vỗ hai cánh, khi thì từ gần đó xẹt qua, khi thì đón ánh mặt trời xoay tròn, bỗng nhiên bay tới, tư thế kỳ lạ, giống như là chiêu dẫn đồng bọn cùng nàng cánh bay lượn.

La Viễn hô to: “Mau đuổi theo! Gần chút nữa, gần thêm chút nữa! Đuổi theo rồi bắt được nó!”

Nếu không phải an nguy của Cố Niệm La Nhân, Lý Phượng Kỳ đã sớm phóng kiếm hàng yêu.

Hắn biết rõ ý đồ của con bướm, cười lạnh nói: “Tiểu yêu nữ giao hoạt.

Rõ ràng yêu khí phía tây nồng đậm nhất, nàng lại dụ chúng ta hướng mặt trời bay đi, hắc, muốn sử diệu hồ ly sơn kế, cũng không ước lượng đạo hạnh của mình.” Hai ngón tay trái rủ thấp, điều động kiếm quang hạ xuống, hướng bướm bay xuống kêu lên: “Tiểu yêu nữ! Ta đi cứu người trước, lát nữa lại thu thập ngươi!”

Sau khi rời khỏi đám mây, hai người cấp tốc hạ xuống.

Phía trước nguy dung trùng điệp, cây rừng rậm rạp, chính là đỉnh núi trước kia nhìn trùng trùng trước đó.

Lý Phượng Kỳ thu hồi kiếm quang, mang theo đồng bạn chậm rãi rơi xuống đất.

Hai người còn chưa đứng vững chân, gần đó bỗng nhiên vang lên tiếng gầm rú như sấm nổ.

Chỉ thấy bùn cát bay lả tả, sau tảng đá nhảy ra con hồ trắng, giương nanh múa vuốt như muốn nhào tới.

La Viễn lông tóc dựng đứng, hai tay vươn đến bên hông sờ loạn, nhưng trừ cái “Giá sư chổi” kia, không có thêm vũ khí nào khác có thể dùng được nữa.

Đang lúc cấp bách, bên người kim quang lóe lên, một đạo kiếm quang trực tiếp hướng Bạch Hồ vọt tới.

Đạo quang ảnh này uy thế mãnh liệt, bạch hồ giống như bị khuất phục, co quắp chân run rẩy, mắt thấy kim quang sắp bắn trúng mục tiêu.

Bỗng nhiên tiếng nổ vang điếc tai, giữa không trung bay tới Cát Trượng tỏa ra kim quang, dư âm va chạm bị đẩy ra ngoài, chấn động khiến núi đá chung quanh bay tứ tung tóe.

Bụi trần lắng xuống, bên cạnh Bạch Hồ có thêm một lão đầu tóc bạc mặt hồng, gương mặt tươi cười hiền lành, chống lấy Cát Trượng thì lễ nói: “Gia súc có thúc giục, va chạm hai vị, xin tiểu ca chịu trách nhiệm nhiều hơn.”

Lý Phượng Kỳ càng không trả lời, quay đầu chạy như điên, vừa chạy vừa ngửa mặt lên trời hét dài, đảo mắt chạy ra ngoài hai dặm.

La Viễn đứng ở chỗ cũ ngăn người, lẩm bẩm nói: “Đại vu sư phát điên? Hắn muốn làm gì?” Lời còn chưa dứt, Lý Phượng Kỳ gào hét tới, thân hình nhanh như sao băng, trường kiếm trong tay bổ thẳng vào thiên linh cái của lão đầu.

Lão giả kia vận kinh giờ lên Cát Trượng vẫy đỡ.

Chỉ nghe tiếng nổ ầm ầm, ánh sao bắn ra bốn phía, Cát Trượng đứt thành hai đoạn, lão giả lão đảo lui về phía sau, đầu vai vỡ ra vết nứt dài nửa xích, máu tươi nhuộm đỏ nửa bên vạt áo.

Sắc mặt lão giả trắng bệch, lộ ra thần sắc mừng rỡ, thở dốc nói: “Tiểu ca là, là cao thủ trong Huyền môn...”

Lý Phượng Kỳ xoay người, lẳng không xoay nửa vòng, lại hướng xa xa chạy đi.

Lão giả hiểu rõ hành động lần này là để ngưng tụ kiếm khí, lúc đối phương trở về kiếm thế tăng cường, vậy không thể ngăn cản, vội nói: “Tiên nhân chậm động thủ! Lão hủ có hạ tình bẩm báo.”

Đúng lúc này, chân trời chợt lóe lên kỳ quang, con bướm lớn màu lam đập cánh bay tới gần, rơi xuống bên cạnh nham thạch, vẫn biến thành dáng vẻ tiểu cô nương nhu thuận, kêu lên: “Hoa gia gia, người đừng nói nhảm với tiểu tử kia nữa, tiểu tử kia.

Hắn là một man tử không hiểu chuyện, chỉ biết ỷ vào pháp thuật bắt nạt người!”

La Viễn xoa hai mắt, cảm thán: “Hồ Điệp biến thành bé gái, ảo thuật Trung Quốc, khiến người ta không thể tin được là thật!” Tiêu Tiêu quay đầu, lấy khăn tay từ trong ngực ra, nhẹ nhàng ném về phía mặt La Lễ.

La Lan nhất thời con mắt đăm đăm, nhếch miệng cười “Khà khà”, điên cuồng nhấc chân chạy về phía Tiêu Tiêu.

Lý Phượng Kỳ mặc dù đã chạy ra mấy chục trượng, vẫn có thể phát giác dị động bốn phương.

Nhìn La Trích chạy theo Tiêu Tiêu, tư thế thần thái mười phần quái dị, hiển nhiên là trúng yêu thuật, thầm nghĩ “Đại Quỷ Tử cũng là thân người, ta không thể thấy chết không cứu!” Thu hồi kiếm thế, phát chân đuổi theo.

Tiêu Tiêu vung tấm khăn trong tay, vừa dẫn La Lễ chạy trốn về phía đông, vừa hô lớn với lão giả: “Hoa gia gia, chúng ta chia nhau hành động! Ta dẫn dắt tiểu tử này đi, người mau đi cứu những người thương đội kia! Bọn họ trúng độc rất sâu, kéo dài thời gian khó bảo toàn tính mạng!”

Lão giả cũng biết khắc không được chậm, càng không nói nhiều, cười Bạch Hồ bay về phía tây như bay.

Lý Phượng Kỳ thấy thế kêu khổ, tìm kiếm “Lão yêu quái nhất định là vội đi hại người.

Nếu ta đuổi theo hắn, biết làm sao bây giờ? Mặc cho hắn bị tiểu yêu nữ hại chết sao?” Pháp lực của hắn tuy mạnh, kinh nghiệm lâm địch thiếu, lúc ấy trái phải khó xử, không biết phải làm sao cho phải?

Cứ như vậy trì hoãn một chút, hai bên đều chạy trốn ra xa.

Lý Phượng Kỳ giậm chân, nảy sinh ác độc nói: “Được rồi! Cứu trước cứu thấy được cái gì trước.

Hắc, củ cải thật là phiền phức!”

Hắn hạ quyết tâm, điều khiển kiếm quang bay lên cấp tốc đuổi theo.

La Viễn bị Câu Hồn pháp thuật tiêu tiêu tiêu mê hoặc, một đường té ngã, ván chân và đầu gối đều bị mài nát, vẫn cười hi hi ha ha không ngừng.

Tiêu Tiêu rảo bước về phía trước, quay đầu cười nói: “Man tiểu tử, bản lĩnh của ngươi lớn lắm sao? Mau tới cứu củ cải đi!” Đắc ý không bao lâu, nụ cười hóa thành sợ hãi.

Lý Phượng Kỳ tu luyện chính là Huyền Môn chính pháp, không thể coi thường, Tiêu Tiêu sao có thể địch nổi? Trong khoảnh khắc cách hơn trượng, Lý Phượng Kỳ đưa tay chụp lấy quần áo sắc sỡ.

Tiêu Tiêu sợ hãi đan xen, hiện ra hình dáng bản tướng cuộn lấy yêu phong, cuộn theo đường nét biến hóa đi, trái xoay phải một cái, từ khe đá, bụi cỏ, cây rừng xuyên qua, quanh co liêu mạng né tránh xê dịch.

Lý Phượng Kỳ không quen thuộc địa lý, lại đề phòng yêu ma ẩn giấu trong núi càng lợi hại hơn, bởi vậy cũng không quá bức bách.

Truy đuổi gần nửa canh giờ, hồ điệp màu lam càng bay càng chậm, tựa hồ khí lực sắp hao hết.

Lý Phượng Kỳ trầm nghĩ “Mang theo người sống lớn, nhìn ngươi còn có thể trốn đi đâu? Cũng đem ngươi mệt mỏi mệt chết đi!” Ngẩng đầu nhìn con đường phía trước, rừng mình một cái.

Chỉ thấy phía trước địa thế dị thường hiểm trở, hai bên cự thạch xuyên không, rừng cây chính giữa rậm rạp, hình thành hẻm núi thâm thúy u ám.

Một dòng suối chảy vào rừng rậm, sóng nước lăn tăn, chiếu lên cây rừng ánh sáng lốm đốm quỷ dị.

Lý Phượng Kỳ hết sức đề phòng, trầm nghĩ “Nơi đây hung quang ẩn hiện, hang ổ chắc chắn là hang ổ của ác ma.

Tiểu yêu nữ đến đây là vì cứu binh! Chung quanh cỏ cây rậm rạp như vậy, nếu đề nàng trốn vào, lại đuổi bắt cũng khó khăn.”

Nghĩ đến đây, Lý Phượng Kỳ vung chưởng phóng ra thân kiếm, quát: “Nghịch súc! Mang người lưu lại cho ta!” Kiếm

quang lướt qua dòng suối, kéo lên cột nước cao ba trượng, dăng dấp hoa râm như dải lụa trắng.

Lên đến giữa không trung bỗng nhiên tản ra, “Râm râm” như mưa rơi xuống.

La Lan từ đầu đến chân bị nước sạch ướt đầm, yêu khí lập tức hóa giải.

Dur uy của kiếm quang kia không giảm, vòng quanh thủy châu lại bắn về phía hồ điệp màu lam.

Nhưng vừa tiếp cận biên giới rừng cây, lại như đụng phải vách tường cứng vô hình, giọt nước và kiếm quang bắn ra ngoài.

Lý Phượng Kỳ rung mình, thu hồi thần kiếm, thầm nghĩ “Lâm Tử này quả nhiên cổ quái!”

Hồ điệp màu lam bay vào trong rừng cây chừng năm ba trượng, cũng không vội vã đào tẩu, đón gió vỗ cánh, vẫn hóa thành bộ dáng tiểu cô nương, cười khanh khách quay đầu lại nói: “Ai hy hân củ cải? Người muốn mang đi cứ việc!”

Lý Phượng Kỳ tiến lên vài bước, kéo La Lễ ra phía sau, lớn tiếng nói: “Tiểu yêu nữ, thức thời ngoan ngoãn ra ngoài chịu trời!”

Tiêu Tiêu sắc mặt trầm xuống, nói: “Yêu nữ há mồm ngậm miệng nghiêm túc, người nghĩ mình là ai? Có gan đến bắt ta à!”

Lý Phượng Kỳ niệm động chân ngôn, tập trung quan sát sâu trong rừng rậm.

Chỉ thấy khói độc lượn lờ, chớp động lên ánh sáng thê lương, mặt đất âm u lạnh lẽo giống như nghĩa trang vậy.

Hắn hơi suy tư một chút, bưng tỉnh đại ngộ “Xuyên Đông Sơn khu độc vụ tàn sát bừa bãi, lại từ trong rừng này lan tràn ra ngoài! Yêu ma ở trong rừng thiết hạ độc nguyên, dùng cái này gieo họa bách tính tứ phương.

Tiểu yêu nữ sớm biết nội tình, cho nên dụ ta xâm nhập hiểm cảnh.”

La Bối bên cạnh còn chưa thanh tỉnh, nói nhỏ: “Con cạp trắng đâu? Lão đầu râu bạc đâu? Đại vụ sự, vừa rồi ta mơ một giấc

mộng kỳ quái, mơ thấy biến thành người sống... Oa! Chính là nàng, nàng, nàng là tinh linh của cánh dài!”

Lý Phượng Kỳ lười để ý tới hắn, nhìn chằm chằm Tiêu Tiêu nói: “Này, nếu người muốn sống, nhân lúc còn sớm dẫn ta vào trong rừng cây đi.

Đợi ta thanh trừ sương độc xong, nói không chừng sẽ tha cho người không chết.”

Tiêu Tiêu che miệng cười, giơ ngón tay tát thẳng vào mặt, nói: “Nói năng linh tinh, khoác lác làm da trâu bay đầy trời, dựa vào người mà đòi hóa giải độc nguyên? Ừm, ta đưa ra một đề bài mê hoặc cho người đoán, nếu người đoán trúng, ta sẽ dẫn đường cho người.”

Lý Phượng Kỳ tâm tính trẻ con, khẽ cảm thấy tò mò, gật đầu nói: “Đoán bí ẩn? Chiêu thức rất nhiều, người nói nghe một chút.”

Tiêu Tiêu hắng giọng một cái: “Bí ẩn này là một câu chuyện, nghe kỹ một chút: Trước đây có một đứa bé ngốc, hơn mười tuổi mới có thể miễn cưỡng phân biệt nam nữ.

Cha mẹ hắn là nông dân, suy nghĩ nhất định phải để cho con hắn nhận ra năm cóc và rau dưa, nếu không lớn lên ở nông dân cũng không làm được gì.

Thế là lấy ra một bó hành thái, một bó tôm, dạy con trai phân biệt.

Hình dáng của hành tây và tỏi giống nhau vô cùng, con trai ngốc dù sao cũng phân không rõ.

Dạy đến phụ thân cuống lên, cầm lấy củ hành chỉ vào mình, nói: “Dái, giống như là nam nhân!” Lại cầm lấy mầm cây, chỉ vào mẫu thân hắn, nói “Yật tỏi, như là nữ nhân! Người hiểu không?”

Nói đến đây, nàng chấp hai tay sau lưng, cười nói: “Nhi tử ngốc nghĩ nửa ngày, cuối cùng nói một câu rất có ý tứ.

Hì hì, câu nói kia chính là đáp án, người đoán được hắn nói gì không?”

Lời còn chưa dứt, La Bồi nghĩ đến đáp án, ngoài hưng phấn vận dụng “Thành ngữ Trung Quốc”, hét lớn: “Con mẹ nó! Ta

rõ ràng là cây ngọn cỏ!”

Tiêu Tiêu vỗ tay khen: “Đoán đúng rồi! củ cải thật thông minh, người lại giống thằng ngốc, quả nhiên là cọng hành! Ai nha, Lý Phượng Kỳ người tính là cọng hành kia đâu? Vấn đề đơn giản như vậy cũng không đáp được, còn thất thần sung anh hùng? Về nhà bảo cha mẹ dạy thêm hai năm đi.”

Chuyện còn chưa kể xong, Lý Phượng Kỳ đã dự liệu được “Tiểu yêu nữ” giảo hoạt, chỉ ôm khuỷu tay cười lạnh, nói: “Vậy người là căn câu câu? Ta thấy là cỏ đuôi chó!” Lông mày hơi dựng lên, nhắc chân hướng trong rừng lao đi.

Tiêu Tiêu thần sắc căng thẳng, kêu lên: “Chậm đã, Cửu Diệu Lôi trận cũng dám xông vào? Người là đại ngốc không biết tốt xấu!”

Lý Phượng Kỳ dừng bước, hỏi: “Cửu Diệu cái gì... Lôi? Là địa danh nơi này?”

Tiêu Tiêu Tiêu nói: “Đầu óc người tuy ngốc nhưng cũng không phải người xấu.

Ta sẽ nói toàn bộ cho người biết.

Bản thân vốn là tiểu hồ điệp bên hồ động đình, tu đạo mười năm được thân người.

Vị trượng phu râu trắng kia là một con hoẵng thơm ngon, bởi vì bình sinh thích nuôi hoa, người đưa ngoại hiệu “Hoa gia gia”

Hai ta đều thích hoa cỏ, ý hợp, bởi vậy kết bạn tu luyện.

Ba năm trước đây Hoa gia gia dẫn ta du lịch ngũ hồ tứ hải.

Lúc hành kinh xuyên đông, phát hiện phụ cận Vu Sơn ôn dịch lưu hành, dân sơn bị bệnh chết vô số, rất nhiều thôn làng biến thành nghĩa trang.

Còn nhớ cái thôn hoang chông chất bạch cốt kia không? Chúng ta thấy dân chúng chịu khổ quá nhiều, quyết định...”

Lý Phượng Kỳ tiếp lời, cười lạnh nói: “Vì thế các người quyết định hóa giải tai nạn, cứu giúp bách tính thoát ly khổ hải? Hắc, hai yêu quái thật thiện lương.”

Tiêu Tiêu không cãi lại, tiếp tục kể: “Chúng ta quyết ý tìm kiếm căn nguyên ôn dịch, nhanh chóng phát hiện ôn dịch là do khói độc gây ra.

Sương độc từ đâu mà đến? Chúng ta dò xét mấy tháng, điều tra rõ ngọn nguồn sương độc ngay trong rừng cây này.

Hoa gia gia suy đoán, khói độc là khí tức mà yêu thú thời viễn cổ phun ra.

Yêu thú sẽ không gây nguy hại cho đồng loại, sương độc chỉ làm phạm nhân sinh bệnh, cho nên dã thú trong núi không tổn hại chút nào.”

Nghe nàng giảng hợp tình hợp lý, Lý Phượng Kỳ tin vài phần, hỏi: “Quái vật phun độc bộ dáng thế nào?”

Tiêu Tiêu lắc đầu nói: “VẬY ta chưa từng thấy.

Rừng cây này là tòa đại mê cung, không biết là ai trồng ra.

Cơ quan bên trong trùng trùng điệp điệp, con đường ra vào uẩn tàng kỳ môn biến hóa, y theo quy luật vận chuyển của tinh tú, cho nên xưng là “Cửu Diệu Lôi Trận”

Trận này biến ảo vô cùng, xông bừa vào sẽ bị lôi hỏa nổ tan xương nát thịt! Hoa gia gia suy tính rất nhiều năm, mới biết rõ tình hình vào rừng năm trượng.

Ừm, ta đứng ở vị trí này.” Nói xong dậm chân, lại chỉ vào chỗ sâu trong rừng nói “Từ đây đi về phía trước, vậy có thể là hung hiểm khó lường rồi.

Ngươi muốn ta dẫn đường đi tìm yêu thú, ta còn muốn sống thêm hai ngày nữa!”

Lý Phượng Kỳ lẩm bẩm: “Kỳ môn biến hóa? Vậy có liên quan tới Cửu Thiên Độn Giáp, đáng tiếc sư đệ Sở Tình của Độn Giáp môn không cùng đi...”

Tiêu Tiêu nói: “Trong vòng ba năm...

Ta và Hoa gia gia vừa cân nhắc con đường vào rừng, vừa cứu trị sơn dân chịu nạn.

Nếu gặp lũ khách thương đội, cũng an bài bọn họ đến địa phương an toàn...”

Lý Phượng Kỳ cắt ngang câu chuyện, nói: “Ngươi nếu là ý tốt, trực tiếp đem sự thật nói cho thương đội biết là được rồi.

Cần gì phải giả vờ giả vịt, lừa gạt bọn họ xâm nhập hiểm địa?”

Tiêu Tiêu lè lưỡi, làm mặt quỷ nói: “Vậy còn không phải toàn bộ trách ngươi? Vào núi lúc đầu, ngươi động tay động chân đánh ngã con lừa dẫn đường, rốt cuộc muốn làm gì? Khi đó ta liền âm thầm chú ý tới ngươi, e rằng ngươi là người vô lại mưu hại thương đội.

Ta giả vờ bị thương, giả mạo tiểu thư Quân gia, cũng là vì dò xét hư thực của ngươi.

Hừ, hiện nay ta muốn hỏi rõ ràng một chút, ngươi đã là con cháu chính phái Tiên gia, vì sao không ngăn bọn họ vào núi? Phải đợi đến lúc nguy hiểm trước mắt, mới làm ra biện pháp huyền hư ngu ngốc, Tiên gia đệ tử uể oải như thế sao?”

Lý Phượng Kỳ tự phụ kiếm thuật cao cường, chưa bao giờ lo lắng an nguy của thương đội.

Giờ phút này nghe Tiêu Tiêu đặt câu hỏi, cũng cảm thấy hành động của mình đúng là rất nhẹ nhàng.

Hắn không có cách nào đối đáp, xuất ra điệu điệu vô lại của trẻ con, vỗ tay cười nói: “Thật mới mẻ a, thật là mới mẻ! Cứ nhìn như vậy, ngươi đã thành người tốt rồi! Ha ha, ha ha ha.”

Hai người đấu võ mồm với nhau, La mẫn như hiểu như không, tai nghe thấy Lý Phượng Kỳ xưng tán tiêu tiêu, vui vẻ nói: “A ha! Ngươi, rốt cuộc thừa nhận nàng là người tốt? Ta đã nói với ngươi, tiểu cô nương là tốt mà!” Chợt thấy cái bụng ngứa ngáy, có cái gì chui loạn ra, móc ra xem là cá chạch, theo nước suối vào cổ áo.

La Viễn cười rạng rỡ, đem cá chạch nhét vào lòng bàn tay Lý Phượng Kỳ, nói: “Đại vu sư, chính ngươi nói, bé gái là người tốt, ngươi thử bản tâm sắc phạt ngư cho ta xem một chút.

Hiện tại tìm được cá, nhanh đun đi!”

Lý Phượng Kỳ bất động thanh sắc, chân khí vận đến trong lòng bàn tay, con cá chạch kia “Xèo xèo” bốc khói, trong chớp mắt công phu thật sự đốt chín.

La Viễn nhiều lịch sự hơn nhìn quen không sợ hãi, keo kiệt chút thịt cá để vào miệng, híp mắt nói: “Hương vị rất ngon! Thêm chút muối càng ngon.”

Tiêu Tiêu hiểu ý tứ cử động lần này, sắc mặt khẽ biến, thấp giọng nói: “Thuần dương chân khí... Ngươi, ngươi là đệ tử của Ngao Kiếm Tiên Môn.”

Lý Phượng Kỳ đem cá chạch ném cho La Lễ, nghiêm nghị nói: “Biết ăn mặc là tốt rồi, tiểu yêu nữ, mặc ngươi khua môi múa mép, đừng hòng lừa gạt cao thủ Ngao phái chúng ta.

Mau chóng ra ngoài đầu hàng, miễn cho bản cao thủ lấy mạng nhỏ của ngươi.”

Tiêu Tiêu nghe vậy tức giận hơn, nói: “Đệ tử Ngao hoành hành bá đạo? Ngay cả mấy tiểu thương cũng không bảo vệ được, ngươi là cao thủ gì?”

Lý Phượng Kỳ giật mình, đột nhiên nhớ ra: “Ai u, đám người Trình đại chương quỹ sống chết chưa biết, ta đây đưa với nàng, chẳng phải không làm hỏng chuyện sao?” Chợt cảm thấy một trận nôn nóng, lớn tiếng quát: “Ngươi bớt cùn ta đông kéo tây! Lão yêu quái trốn ở đâu? Trình đại chương quỹ bọn họ thế nào? Mau đem người giao ra đây!”

Tiêu Tiêu giờ tay chỉ về phía tây, nói: “Cách đây ba mươi dặm, giữa khe núi có một cái trại nhỏ ở giữa.

Đại cao thủ của Nga Phán phái, ngươi tự mình đi nhìn thì hiểu.”

Một lời không nói mấy, Lý Phượng Kỳ giá kiếm quang, tay trái kéo lại La Lễ, tay phải lấy ra mười mấy lá bùa hướng ra phía ngoài rải ra.

Lá bùa xếp thành một vòng dọc theo biên giới rừng cây, thả ra quang mang sáng bóng chói lọi.

Lý Phượng Kỳ kêu lên: “Tiểu yêu nữ, ngươi thành thật chờ đợi.

Nếu thương đội binh an vô sự, ta trở về thả ngươi!” Trong khi nói, kiếm quang hiện lên, bay lên không trung.

Tiêu Tiêu bị bạch quang của lá bùa trấn trụ, không thể động dậy, trơ mắt nhìn Lý Phượng Kỳ bay xa.

Kiểm quang như điện, xuyên vân lược vũ, lộ trình ba mươi dặm thoáng cái đã qua.

Lý Phượng Kỳ ngưng mắt quan sát, phía dưới ngọn núi xếp theo hình thái vòng tròn, hình thành bồn địa cao bốn mặt, ở giữa thấp là thung lũng.

Gian nhà tranh bằng phẳng Tinh La Phiên Bố, khói bếp lượn lờ, ở trăm hộ gia đình, đích thật là sơn trại vắng vẻ trong núi sâu vắng vẻ.

Lại thấy đất trống có đầu người nhón nháo, toàn bộ lão ầu trong trại vây quanh vai, tựa hồ đang chú ý trọng đại sự kiện gì đó.

La Lan chỉ vào con la treo bên cửa nhà, kêu lên: “Nhìn, mau nhìn, bên kia, con lừa của bọn họ, súc vật mất tích thương đội!”

Lý Phượng Kỳ nhìn thấy rõ ràng, trong đám người ngồi xôm lão giả, chính là hoẵng tử kia “Hoa gia gia”

Lão yêu quái dùng cánh tay phải nâng cổ Trình đại chương quỹ, tay trái bưng một cái bát, chuẩn bị đổ đồ vào miệng Trình đại chương quỹ.

Lý Phượng Kỳ thấy thế giận tím mặt, quát: “Yêu quái đừng tay! Đừng làm hại người!”

Theo tiếng vang đến, thật giống như thần binh thiên giáng.

Lý Phượng Kỳ từ không trung nhảy xuống, đầu ngón tay kéo ra kiếm mang dài ba thước.

Đám người chung quanh âm âm đại loạn, bọn họ tản ra tán loạn lui lại.

Lão giả vung nửa cây Cát Trượng, ra sức ngăn cản thân kiếm của Lý Phượng Kỳ.

Chợt nghe “Ô ô” gào thét điếc tai, cộp trắng kia bên trong gai chéo nhào tới.

Lý Phượng Kỳ thuận thế đá trúng mônng hổ, thân thể cao lớn của bạch hổ bay lên không trung, đem phòng ốc ngoài mười trượng đập ngã nửa bên.

Lão giả vũ trượng miễn cưỡng chống đỡ kiếm khí của Lý Phượng Kỳ, dù sao pháp lực chênh lệch quá xa, bị thần kiếm chấn động đến gân cốt nhức mỏi, ngẫu nhiên lòng bàn chân giẫm không, ngựa người ngã quy về phía sau.

Lý Phượng Kỳ tiến lên trước vài bước, đang đợi kết quả tính mạng yêu quái, chợt nghe tiếng gió phía sau đầu, hình như có ám khí đánh tới, vội vàng rút người tránh ra ba thước.

Chỉ nghe “Soạt” một tiếng, mặt đất mùi hôi thối tràn ra, “Ám khí” đúng là một bãi phân to! Đối diện có một vị đại thẩm tay cầm thùng cầu, tròn mắt tròn, quát: “Đánh hử! Đánh tên tặc tiểu tử này!”

Đám người nhất thời xúc động phần nộ, tạp vật bốn phương tám hướng bay ngang, đinh ba, cựa bản thủ, giày rách, vải chân, lá rau thối, như mưa hướng Lý Phượng Kỳ ném đi, ngay cả La Lễ cũng bị tai bay ngang.

Lý Phượng Kỳ vạn phần kinh ngạc, vừa né tránh, vừa kêu lên: “Này, các người hiểu lầm rồi, ta là người tốt, là người tốt, các hương thân, ta đến giúp các người bắt yêu...!”

Chợt thấy một cô bé chạy tới trước người, ôm gà mái trong ngực, tràn ngập trẻ con kêu lên: “Đại ca ca! Huynh...”

Lý Phượng Kỳ vui vẻ muốn ôm lấy.

Bé gái hô lên nửa câu sau: “... Người là đại bại hoại!” Đưa cái móng về phía trước, cánh tay siết chặt, gà mái già kêu “Khanh khách” một tiếng, giống như bắn tên lòi ra đồng phân thừa thốt.

Lý Phượng Kỳ “Oa oa” kinh hô, ngã lộn về phía sau hai cái ngã, vừa rồi tránh né lần đánh lén âm tàn này.

Mắt thấy tràng diện hỗn loạn, khó có thể thu thập.

Ông lão kia giơ cánh tay lên, kêu lên: “Các hương thân, các hương thân, mọi người chậm rãi động thủ... Vị tiểu ca này... Khụ, khụ, hửn là con cháu chính phái, cũng không phải là ác đồ, khụ...” Hửn ngồi dưới đất đè chặt ngực, cúi đầu kịch liệt ho khan.

Mấy phụ nữ vội vàng tới chăm sóc, vỗ ngực giúp hửn thuận khí, ý thân thiết tràn ngập trong lời nói.

Chúng hương dân thấy lão giả lên tiếng, chậm rãi đình chỉ ném tạp vật, nhưng lửa giận khó bình, người người trừng mắt nhìn Lý Phượng Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi.

Lão giả thở dốc một lúc lâu, ngẩng đầu nói: “Tiểu ca là cao đồ của đại sư Ngao Loạn Trần sao?”

Lý Phượng Kỳ nhìn khuôn mặt hiền lành của hắn, không tự chủ được gật gật đầu, nói: “Ta tên là Lý Phượng Kỳ, thủ đồ của Kiếm Tiên môn.”

Lão giả nghiêm nghị hắn lên, ngồi thẳng lưng, nói: “Hóa ra là Kiếm Tiên thủ đồ! Lựa chọn của Thiên Long Thần Tướng... Ha ha, đệ tử Nga Phán lấy trừ yêu làm nhiệm vụ của mình, lão hủ chết trong tay Tiểu ca, cũng không tính là ủy khuất.

Chỉ là tai họa nơi đây còn chưa tiêu trừ, xin lão hủ trước tiên cứu trị những bách tính này, sau đó tự mình đến nhận cái chết.”

Lý Phượng Kỳ nghi hoặc nói: “Người cứu trị bách tính? Người là yêu quái... Cứu thế nào?”

Lão giả di chuyển ánh mắt, nhìn về phía Trình đại chương quỹ nằm ngang bên kia, nói: “Độc khí của vị khách nhân kia còn chưa tiêu tan, chớ trì hoãn lâu, mọi người đưa hắn qua đây thôi.”

Bỗng nhiên tiếng trẻ con nghẹn ngào, bé gái kia nhào tới bên chân ông lão, ôm lấy chân ông lão, nức nở nói: “Hoa gia gia, con không muốn người chảy máu, không muốn người chảy máu...”

Hoa gia gia sờ sờ đỉnh đầu nàng, mỉm cười nói: “Không có việc gì, máu Hoa gia gia rất nhiều, dùng không hết.” Giơ mắt nhìn trái nhìn phải, nói “Đưa hắn tới đây.” Lời nói ôn hòa mà bình tĩnh, lại như thánh ý diệu âm Quan Âm Bồ Tát, khiến người ta nửa phần vi phạm không được.

Hai tên nam tử tiến lên di chuyển Trình Đại chương quỹ, ngón tay vừa tiếp xúc với thân thể của hắn ta đã kêu đau như mổ lợn.

Hoa gia gia nói: “Hắn phát bệnh, nhanh, mau!” Lại giải thích cho Lý Phượng Kỳ gân mạch người trúng độc ăn mòn,

xương cốt đau đớn như cương châm, cho nên chứng bệnh này tục xưng “Kim tặc cốt”. Người bệnh khiêng đến trước mặt.

Hoa gia gia cởi quần áo ra, trải qua trận đấu lúc nãy, vết thương trên vai bắn ra, máu tươi thuận tay chảy xuôi.

Hắn cầm bát sứ hấp thu non nửa bát huyết tương, lấy nước sạch hóa ra, cẩn thận từng li từng tí rót vào trong miệng Trình đại chương quỹ.

Lý Phượng Kỳ động dung, nói: “Người... Người dùng máu mình cho hắn ăn...”

Hoa gia gia cười nói: “Ha ha, nhờ tiểu ca đâm vào thân thể tiện, tránh cho lão hủ tự mình động thủ cắt thịt.” Đại chương quỹ chăm sóc uống xong máu loãng, lúc này mới ngẩng đầu, giảng giải: “Khụn khỏi độc là yêu thú, lão hủ cũng là yêu loại, thể tính cả hai tương hợp.

Phạm nhân uống máu tươi của ta, lục phủ ngũ tạng cũng nhiễm chút yêu khí, sương độc tổn thương sẽ giảm bớt hơn phân nửa.

Lại dùng ô kim hốt, ngọc đương quy, tuyết tham thảo... các dược vật định thần bổ nguyên sắc chế thành thang, chậm rãi dùng điều dưỡng, trong hai năm có thể khôi phục.”

Lý Phượng Kỳ bán tín bán nghi, ngấm nhìn đám người chung quanh, nói: “Nói như vậy, những bách tính này đều là người cứu?”

Ở gần có một hán tử tròng hai mắt lên, cướp đáp: “Sao lại không phải? Hoa gia gia chính là thần tiên sống trong núi, nếu không phải hắn lấy máu trị liệu mọi người, nam nữ già trẻ trăm dặm phạm vi đã sớm chết sạch!”

Một lão phụ than thở: “Chúng ta cũng không phải là đồng hương với thôn, nơi này có Nam Lăng, có bồi khẩu, vân quý hai hồ dân chúng cũng không ít.

Chỉ cần có người bị khỏi độc hun chết, bất luận khách thương hay dân núi, Hoa gia gia và Tiêu Tiêu đều dẫn tới nơi này an trí, dần dà trở thành cái trại.

Ai, mỗi lần gặp người ngoài vào trại, ngực ta đây đau nhức như cắt, biết Hoa gia gia lại muốn cắt đau thân thể... Tuy nói

cứu người quan trọng hơn, nhưng... Có thể cắt thịt phóng máu, tráng hán tử còn không chịu nổi, chứ đừng nói là lão nhân gia..." Bên cạnh liên tục lau nước mắt, bị thương khó có thể kìm nén.

Lại một người chỉ vào Lý Phượng Kỳ, giận dữ quát: "Tiểu tử ngươi ngang ngược bá đạo, cứ việc gọi yêu quái! Ngươi lại là quỷ chui ra từ ngôi mộ kia? Ta xem ngươi mới là giống yêu quái!" Hai bên thôn dân âm ỉ theo, đồng loạt kêu la: "Hoa gia gia là phụ mẫu chúng ta sinh ra, ai dám thương tổn Hoa gia gia, mọi người liều mạng với hắn đi!"

Trong chốc lát tình thế nghiêm trọng, rất có thái độ vây công quần chúng.

La Lễ vội vàng đứng dậy, xua tay nói: "Các vị xin bảo trì bình tĩnh, bình tĩnh, lạnh lùng.

Lá rau thối rất thối, thối muốn chết, xin đừng ném..."

Có người kêu lên: "Tốt, tiểu tặc còn tư thông dương quỷ tử! Mọi người không cần khách khí, trong nhà có rác thối thối, cứ trêu nước tiểu, cứ việc chào hỏi trên người bọn họ!" Chúng thôn dân âm ỉ hô ứng, đồng loạt giơ lên tạp vật trong tay.

Hoa gia gia ra sức đứng lên, giang hai tay bảo vệ Lý Phượng Kỳ, quát: "Dừng tay! Mau dừng tay! Đồ đệ đầu tiên của Ngao Kiếm Tiên, sao có thể... vũ nhục..." Sau khi mất máu thân thể suy yếu, lời còn chưa nói đã lung lay muốn ngã.

Chợt cảm thấy sau lưng có vật chèo chống, quay đầu nhìn, lại là Lý Phượng Kỳ nhẹ nhàng nâng cánh tay lên.

Hoa gia gia đứng vững chân, mỉm cười gật đầu cảm ơn.

Dân chúng thôn kính với Hoa gia gia như thần minh, nhìn thần thái hắn ta kiên quyết, chỉ đành lui về phía sau.

Đúng lúc này, Trình đại chương quỹ tĩnh lại, tiếng hừ hừ Khanh Khanh mắng chửi người.

Quản gia liên tục nhảy ra khỏi đám người, ngồi xổm đến hầu hạ đại chương quỹ trước mặt.

La Viễn vỗ vai hắn, kinh hỉ nói: "Thăng liên, ngươi cũng tới rồi! Bệnh lạ của các ngươi tốt rồi sao?" Liên Mỹ sợ hãi liên

lụy, co người tránh ra, nói: “Hoa gia gia xả thân cứu nạn, chúng ta đương nhiên là xong hết rồi.

Hai tên ác đồ các ngươi đã thương Hoa gia gia, là đại cừu nhân của các hương thân, đừng có nói linh tinh với ta.”

Lý Phượng Kỳ thấy máu thủy chữa bệnh hữu hiệu, nghi ngờ lại giảm bớt vài phần.

Nhưng đường đường là đệ tử nguy nga đang đỡ một yêu quái, thực sự quá không ra hình thù gì.

Biểu tình của hắn lúng túng, toàn thân đều mất tự nhiên, lẩm bẩm nói: “Mắt thấy là thật, thế gian quả thật có ” Nghĩa Yêu”, hồ điệp tinh kia, nàng... nàng cũng lấy máu trị liệu bách tính sao?”

Hoa gia gia nói: “Đường hành còn nhỏ tuổi Tiêu Tiêu, huyết khí còn chưa đủ, lão hủ không cho phép nàng lấy máu, bình thường chỉ để nàng hái chút thảo dược mà thôi... Ồ, sao không thấy nàng trở về? Tiểu ca, ngươi, ngươi đã tiêu tiêu tiêu...” Nói đến đây mặt mày lo lắng, bắt lấy cánh tay Lý Phượng Kỳ lay động cánh tay.

Lý Phượng Kỳ vội nói: “Đừng hoảng, đừng hoảng hốt! Tiểu yêu... Con bướm nhỏ bình an vô sự, ta lập tức thả nó ra.” Dứt khỏi ngón tay Hoa gia gia, lấy lại bình tĩnh, giả vờ giả vịt nói: “Cổ Ngữ Vân không phải tộc loại của ta, trong lòng tất khác”, ngươi rốt cuộc là thiện hay ác, trước mắt khó quyết định.

Đợi ta tìm tiểu yêu nữ đối chứng, nếu hai bên nói không đúng ứng đầu...

Hừ hừ, ngươi tự mình xử lý đi!” Không đợi Hoa gia gia trả lời, thả người nhảy vào giữa không trung, kêu lên: “Ta cũng đi!” Dưới lòng bàn chân giẫm lên kiếm quang, một làn khói bay xa rồi.

Trong giây lát bay ra hơn mười dặm, gương mặt Lý Phượng Kỳ từ đầu đến cuối hướng về phía trước, tựa như sau lưng đeo một thứ gì đó khó coi khó có thể lọt vào mắt.

Nhớ lại mấy câu cuối cùng kia, tự âm vang, nghĩa chính từ nghiêm, không làm cho Ngao Bí phái mất mặt chút nào, nhưng chung quy hắn cũng không nhắc lên nỗi tình thân, gương mặt cháy hoàn mỹ, giống như đang chịu thiệt gì đó.

Lý Phượng Kỳ thở dài, lắc đầu nói: “Thế nhân đều nói “Yêu ngôn hoặc chúng”, chẳng lẽ ta bị yêu thuật mê hoặc? Như thế nào cảm thấy yêu quái so với người còn thiện lương?”

Trong bất tri bất giác, rừng cây kia đã gần ngay trước mắt.

Lý Phượng Kỳ thu hồi kiếm quang nhảy xuống mặt đất, ngẩng đầu, sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy dấu chân trong Nê Địa vẫn như cũ, thân ảnh “Tiểu yêu nữ” lại không thấy, ngay cả lá bùa trấn yêu cũng biến mất không còn tăm tích.

Lý Phượng Kỳ hít một hơi khí lạnh, thầm nghĩ “Tiểu yêu nữ thế mà phá tan “Nhiếp Ngũ Âm Phù Quyền”! Ta đánh giá thấp bản sự của nàng! ” Chuyển niệm lại muốn” có lý này! “Nhiếp Ngũ Âm” là pháp thuật của Nhiếp Hồn môn, chuyên môn khắc chế sắc màu, thanh, khí, hình, xúc năm loại thể tính, năm đó Đông Hải Yêu Hoàng xung bá tứ hải, còn kiêng kị phương pháp này, tiểu yêu nữ có bao nhiêu năng lực, làm sao phá giải? Nàng khẳng định còn giấu ở phụ cận nơi nào!”

Hắn ngóng nhìn cây rừng rậm rạp, tự nói: “Được, lừa được ta tốt! Ngươi thật sự trốn vào trong rừng à? Hừ, nếu để ngươi chạy trốn như vậy, ta cũng không còn mặt mũi nào về Ngao Sơn.” cất bước đi vào trong rừng, ước chừng đi ra năm trượng, dấu chân tiểu yêu nữ dừng lại ở đây, cảnh tượng phía trước âm trầm như tượng ma trảo, dây leo như rắn, bụi gai giăng khắp nơi, không thấy được dấu vết chim thú ẩn hiện.

Lý Phượng Kỳ dừng bước gãi đầu, trong lòng có chút sợ run “kiếm quang bức bách tới rừng cây lập tức bị đẩy ra, nơi này có chút cổ quái...”

Tiểu yêu nữ nói bên trong trái rặng cơ quan, có phải là đang nói quá không?”

Do dự một lúc lâu, hắn bỗng nhiên cười, thầm nghĩ “Ngang Thiên đệ tử tung hoành thiên hạ, chưa từng lâm trận sợ hãi? Mặc dù đầu trước là Hỏa Hải Dao Sơn, ta cũng phải bắt được tiểu yêu nữ, còn phải nhìn một cái chân diện mục của yêu thú phun độc!” Dẫn định chủ ý, ngẩng đầu uốn ngực thẳng về phía trước, đón gió lạnh quét qua mặt, mặt đất tất cả đều là bùn

nhào cùng cành khô bại lá, đi một bước giẫm lên một dấu chân!

Lý Phượng Kỳ tách bụi gai ra, vòng qua nham thạch xum xuê, đi tới khu vực trung ương rừng cây.

Chỉ thấy ba ảnh lắc lư, sương khói lượn lờ, trước mặt là một đầm nước rộng mười trượng, cũng không có yêu ma gì.

Lý Phượng Kỳ khẽ cảm thấy thất vọng, lầm bầm nói: “Đi dễ dàng như vậy, thẳng ngóc cũng có thể, có thể có gì gian nan đáng nói? Còn nữa “Cửu Diệu Lô Trận”, tiểu yêu nữ xảo trá nhiều lộn xộn, lại lừa gạt ta.” Xung quanh hồ nước quan sát, trong veo sâu không lường được, ngẫu nhiên nổi lên một chuỗi bọt khí, nổi lên mặt nước hóa thành làn khói nhẹ màu lam nhạt.

Lý Phượng Kỳ chợt cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thân thể lung lay suýt nữa ngã xuống nước.

Hắn cấp vận chân khí bảo vệ tâm mạch, điều tức thật lâu mới dần dần định thần, cẩn thận quan sát, chỉ thấy bong bóng khí liên tiếp bốc lên, trong đầm nước rung động “Ừng ục ừng ục”, tựa như bình nước trên lò lửa đốt cháy lên.

Lý Phượng Kỳ hơi suy tư, đột nhiên tỉnh ngộ: “Đúng rồi, đáy đầm quả thật cất giấu quái vật! Khí tức nó thở ra hàm chứa độc chất, toát ra thủy đàm theo gió truyền bá, bách tính bốn phương mới trúng độc gây bệnh!” Suy giảm nhiều lần cuối cùng tìm được độc nguyên.

Lý Phượng Kỳ tràn đầy vui vẻ, vỗ tay cười ha ha, cao giọng nói: “Cá ngựa tinh, bướm nhỏ! Vô luận các ngươi là tốt hay xấu, hóa giải tai họa còn phải dựa vào đệ tử Nga Phán của chúng ta! Hắc, ta lúc này bắt yêu thú dưới đáy nước, dạy những dân chúng kia biết, ai mới là đại cứu khổ cứu nạn!”

Hắn càng nghĩ càng đắc ý, nhin không được mở miệng thét dài, chân khí đan điền xông thẳng lên trời, chấn động cây cối “soạt soạt” lắc lư lung tung.

Ngoài rừng cây bỗng nhiên vang lên đáp lại, thanh nhã mềm mại, chính là tiếng hô hoán của Tiêu Tiêu: “Lý Phượng Kỳ, Lý Phượng Kỳ! Ngươi ở trong rừng sao?”

Lý Phượng Kỳ ngẩn người, đáp: “Ta... Ta ở bên trong...” âm thầm rùng mình, lập tức nghĩ đến “Tiểu yêu nữ quả nhiên phá tan phù quyền, pháp lực thật mạnh thái quá! Lúc trước nàng trốn tránh kiếm quang, hiển nhiên là cố ý để ta tránh.”

đầm nước cách rừng cây không xa, hai người đối đáp có thể nghe rõ ràng.

Giọng nói của Tiêu Tiêu tràn ngập kinh ngạc, hỏi: “A, sao ngươi lại đi vào? Ngươi còn sống không?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Nói nhảm! Đã chết còn có thể phụ họa với ngươi?”

Tiêu Tiêu nói: “Đệ tử Nga Phong bản lĩnh thật lớn, chúng ta tham khảo Cửu Diệu Lô trận ba năm.

Ngươi chớp mắt đã đi thông, chắc là tinh thông kỳ môn tinh tướng, nhận ra đường đi trong đó.” Ngữ khí vừa kinh vừa sợ, đúng là tán thưởng từ nội tâm.

Lý Phượng Kỳ chỉ nghĩ nàng mở miệng mỉa mai, nói: “Đừng khua môi múa mép nữa! Cái gì “Cửu Diệu Lô Trận” biến ảo vô cùng, ta như đi đường lớn đi vào, nửa sợi lông tơ cũng chưa bị thương.”

Tiêu Tiêu Tiêu nói: “Không thể nào? Ta lo lắng muốn chết, nghe ngươi tru lên như quỷ, tưởng ngươi bị thương rồi.”

Lý Phượng Kỳ tức giận trừng mắt, nghe nàng giọng điệu thân thiết, nhất thời không tìm được cớ cãi nhau, chỉ nói: “Tự ngươi tiến vào xem là được rồi!”

Tiêu Tiêu vẫn còn cố kỵ, nói: “Chẳng lẽ cơ quan trong lô trận mất đi hiệu lực? Kỳ lạ, ngươi... ngươi tùy tiện ném một tảng đá vào trong rừng, để ta xem có động tĩnh gì không.”

Lý Phượng Kỳ buồn bực không đáp, cũng không khom lưng nhặt đá, vươn tay phải chỉ về phía vách núi đối diện đầm nước, ngón trở khế búng, một đạo kiếm quang bắn ra.

Hắn vốn định dùng thần kiếm đánh nát cự vật, thứ nhất là tỏ vẻ không có gì nguy hiểm, lại có thể hiển uy phong hiển lộ với tiểu yêu nữ.

Nào ngờ kiếm quang còn chưa tiếp xúc với nham thạch, đột nhiên tiếng nổ long trời lở đất vang lên, “Ầm ầm” đình tai

nhức óc, cảnh vật chung quanh ngã trái ngã phải giống như giấy dán, ngã trái ngã phải.

Lý Phượng Kỳ tóc gáy dựng đứng, chân chân đau nhức, không nhìn được ôm đầu phục địa.

Hắn giương mắt quan sát, chỉ thấy tia chớp trắng như tuyết xuyên thủng trời cao, mà thần kiếm của mình bị đánh nát bấy.

Tiếng sấm liên tục, âm thanh chưa dứt trước đó lại vang lên.

Toái thạch đoạn mộc bay loạn khắp nơi, toàn bộ rừng cây phảng phất biến thành Lôi Uyên đáng sợ...

Chấn động kịch liệt kéo dài thật lâu, theo tiếng thét chói tai của Tiêu Tiêu, bốn phía dần dần bình tĩnh lại.

Bụi bặm từ từ rơi xuống, rừng cây khôi phục nguyên dạng.

Lý Phượng Kỳ đứng lên lục lợi trên dưới, thân thể bị đá vụn cắt phá nhiều chỗ, máu tươi loang lổ nhiều đốm rải khắp vạt áo.

Hắn nghiêng răng chịu đau, ngoài rừng truyền đến tiếng la hét tiêu tiêu: “Lý Phượng Kỳ, lần này ngươi chết rồi sao? Ô ô, ngươi không đoạn khí nhỉ? Mau trả lời, ngươi rốt cuộc đã chết chưa?...”

Lý Phượng Kỳ rút vụn gỗ đâm vào cánh tay, hừ hừ nói: “Sắp chết rồi! Ngươi hiệu tang như vậy, người sống cũng khóc chết!”

Tiêu Tiêu vui vẻ hoan hô, lại oán giận nói: “Ta bảo ngươi ném đá, ngươi thả kiếm làm gì? chạm vào cơ quan lôi trận, thiếu chút nữa khiến chúng ta nổ thành thịt nát.”

Lý Phượng Kỳ nhìn quanh bốn phía, trầm ngâm nói: “Trong rừng quả thực có giấu cạm bẫy lôi hỏa.

Có thể cứng đối cứng đánh nát thần kiếm của ta, rõ ràng là pháp thuật chính tông của Huyền môn, không biết người bố trí lôi trận là vị tiên nhân kia.”

Bên kia Tiêu Tiêu cũng ngưng thần trầm tư, hơi hỏi: “Lý Phượng Kỳ, ngươi con người này làm thật kỳ quái.

Nếu ngươi không biết huyền bí của “Cửu Diệu Lôi Trận”, sao có thể xâm nhập vào trong?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Ta hất bước chân xông vào trong, Mạc Minh diệu dụng chỉ đến nơi này.

Giữa rừng có một đầm nước, hơn phân nửa là đầu nguồn sương độc.”

Tiêu Tiêu suy nghĩ một chút, cười nói: “À, hiểu rồi, người may mắn lắm mới đi lung tung, đi lung tung vào ẩn ý.

Ồ, trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy.” Nàng và Hoa gia tìm kiếm độc nguyên nhiều năm, trong mộng đều muốn tiến vào rừng cây tra xét.

Giờ phút này tận mắt thấy Lý Phượng Kỳ bình an xông trận, khó có thể khắc chế ý niệm tò mò, suy nghĩ “Ta đạp dấu chân của hắn đi vào, nhìn xem tình hình bên trong.”

Bên trong Lý Phượng Kỳ cũng đang hợp kế “Theo pháp lực của ta không thể ngăn cản lôi trận, vẫn là thừa dịp rời khỏi sớm là tốt nhất.” đề khí cất bước, giẫm lên dấu chân trước kia thẳng đến ngoài rừng.

Sau khi chân động kịch liệt, bùn đất thừa thớt, phần lớn dấu chân đã biến mất, mỗi một bước đều cách nhau rất xa.

Lý Phượng Kỳ phát lực nhảy nhót, ai ngờ Tiêu Tiêu cũng từ đối diện chạy tới.

Sương mù đã nồng đậm, ánh sáng lại tối tăm, hai người hoàn toàn không thấy rõ thân ảnh đối phương.

Chân phải của Lý Phượng Kỳ vừa ổn định một dấu chân, chân trái còn chưa rơi xuống đất, Tiêu Tiêu vọt tới trước mặt.

Mắt thấy dấu chân bị Lý Phượng Kỳ chiếm, bản thân treo giữa không trung không có chỗ dừng chân, dọa tới mức hoa dung thất sắc.

Trong tình thế cấp bách bắt lấy bả vai Lý Phượng Kỳ, chân phải vừa vịn giẫm trúng mu bàn chân hắn.

Lý Phượng Kỳ chịu đau, ngửa người lui về phía sau.

Tiêu Tiêu gằn giọng: “Đừng lộn xộn! Cẩn thận kích phát lôi điện!” Lý Phượng Kỳ suy nghĩ thật nhanh, đột nhiên nghĩ đến “Ngoài dấu chân, những nơi khác đầy cơ quan, đi thêm nửa bước cũng có thể bị sét đánh!” Lập tức cường ép đề cập tới

chân khí đan điền, cứng rắn thẳng người, tay phải giống như chụp vào nước, tự nhiên ôm lấy vòng eo của Tiêu Tiêu...

Trong nháy mắt tĩnh ảnh vật dừng lại.

Tiêu Tiêu đứng ở trên mu bàn chân Lý Phượng Kỳ, Lý Phượng Kỳ giẫm lên đầu chân.

Hai người ngạc nhiên nhìn nhau, đồng dạng nhấc chân trái lên, hình thành tư thế quái dị “Gà vàng” độc lập...

18

Lần thứ mười bảy, khu mộ Bích Ba Ngọc Thiềm Cổ Trùng sâu nhất.

Sững sờ cả buổi, Lý Phượng Kỳ phục hồi tinh thần lại, quát: “Tiêu yêu nữ, ngươi làm gì vậy?”

Tiêu Tiêu Tiêu nói: “Đồ ngốc, ngươi ra đây hô một tiếng trước đi!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Vậy ngươi tiến vào sao không hô một tiếng trước?”

Tiêu Tiêu làm mặt quỷ, nói: “Chẳng muốn nói chuyện với ngươi, dọc theo dấu chân lui về trước.” Quay đầu nhìn lại, sắc mặt trắng bệch, run giọng nói: “Những dấu chân kia...? Sao lại không thấy?”

Chẳng biết lúc nào, hai bên rừng cây lạnh lạnh như lúc ban đầu, bùn đất trước sau không hề có dấu vết, phẳng phất chưa từng có người đi qua.

Lý Phượng Kỳ lẩm bẩm: “Dấu chân biến mất! Quả thật là biến ảo vô thường à... Đúng rồi, cảnh tượng vừa tên “Cửu Diệu Lôi Trận”, trong rừng, nhất định theo tinh tú vận chuyển mà biến hóa theo.

Ài, sư đệ Độn Giáp môn tinh thông tinh tượng, nếu hấn ở đây thì tốt rồi.”

Tiêu Tiêu chán nản nói: “Nói những thứ này thì có ích lợi gì? Bây giờ phải làm sao? Sao lại thoát thân? Chẳng lẽ ta đứng ngây như vậy?”

Lý Phượng Kỳ cười mạnh nói: “A a, đệ tử Nga Mi tu vi tinh thâm, đứng hấn ba ngày ba đêm cũng không có vấn đề gì.

Tinh tình yêu tinh các ngươi thoát ra, hơn phân nửa không có cái định lực đó.”

Tiêu Tiêu nổi giận đùng đùng, nói: “Chém gió cái nỗi gì? Hừ, ta có thể đứng yên tại chỗ ba tháng, ngươi có tin không?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Người có thể đứng ba tháng, ta có thể đứng ba năm!”

Tiêu Tiêu nói: “Người đứng ba năm, ta đứng ba mươi năm!”

...

Tranh đến đánh lui mấy hiệp, đơn giản là “Gà đẻ trứng, trứng sinh gà”, miệng trẻ con đẻ gà.

Tiêu Tiêu tức tới mức bật cười, ngửa đầu lung tung.

Lý Phượng Kỳ kiệt lực ổn định thân hình, kêu lên: “Này, người lại phát điên à? Cười ngây ngô gì?”

Tiêu Tiêu nói: “Tiểu Nga cao thủ tự xưng tu vi tinh thâm, nhưng ngoài miệng tu vi chỉ có thể đối nghịch với nữ hài tử, chẳng có chút tác dụng gì.”

Lý Phượng Kỳ khinh bỉ nói: “Người tính là nữ hài tử gì? Khi còn bé là con sâu cái kiến, tu luyện mấy ngày giả ra dáng người.

Kết quả làm cho sâu bọ không giống sâu bọ, người không giống người, biến thành quái vật không ra người.

Ai da, đáng thương a, muốn tìm một đồng loại cũng khó khăn... “

Mấy câu nói chạm đến chỗ đau của Tiêu Tiêu, tai nghe thấy Lý Phượng Kỳ tùy tiện chế nhạo, trong mắt hầu như muốn toát ra tia lửa.

Chỉ muốn tát hấn hai bạt tai, hai tay lại nắm lấy bả vai hấn, nhất thời khó có thể phát lực, trong tình thế cấp bách ngẩng đầu hô: “Ai nha, Hoa gia gia! Sao người lại tới đây?”

Lý Phượng Kỳ lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn động tĩnh.

Tiêu Tiêu nhân cơ hội nhảy lên cao nửa thước, nhắm chuẩn đầu ngón chân của hấn cố hết sức giẫm xuống.

giẫm Lý Phượng Kỳ một Phạt xuất thế, nhị Phạt thăng thiên.

Tục ngữ nói “Mười ngón ngay tim”, nào biết giẫm lên ngón chân cũng sẽ làm người ta đau đớn tận xương tủy.

Lý Phượng Kỳ mất lời ra hốc mắt, da mặt trướng thành màu gan lợn, đột nhiên hô to: “Mẹ của ta ơi!” Chân khí trong đan

điên cuồng trào, chân phải phát lực nhảy nhót, thân thể hướng phía sau bay vụt ra ngoài.

Tư thế đứng của hắn vốn hơi ngửa ra sau, lần này bay ngược lên trời, giống như tóc cung đá bay về phía đầm nước trong rừng.

Tiêu Tiêu Tiêu ôm chặt cổ hắn, mắt thấy mặt đất tới gần, máu huyết quanh người như đông cứng.

Lý Phượng Kỳ càng bay càng thấp, lại không dám phóng ra kiếm quang, bắt đặc dĩ giơ chân đạp đất, trong miệng la hét lung tung: “Lão thiên thượng phù hộ! Gặp hung hóa lành...”

Không biết là ông trời phù hộ hay là may mắn chạy trốn —— mũi chân giẫm xuống đất mà không phát động lôi điện.

Lý Phượng Kỳ mượn lực bay lên không, bay ra xa bảy tám trượng, “Bịch” hạ xuống bên bờ đầm nước.

Hai người giãy dụa thân thể đứng thẳng, toàn thân đầm đìa nước bùn, tay chân run lẩy bẩy, giống như gà con rơi vào nồi canh.

Tiêu Tiêu chưa tỉnh hồn, run rẩy nói: “Nước lạnh quá... Chỗ này chắc là an toàn?”

Lý Phượng Kỳ nơm nớp lo sợ nói: “Lôi trận phân bố trong rừng cây, bên bờ hồ nước cũng không có nguy hiểm, lúc trước ta còn đi vài bước đây.”

Tiêu Tiêu cảm thấy an ủi một chút, nói: “Này, sao ngươi cứ nhảy nhót lung tung như con cóc vậy? Lại không ngự kiếm quang, hại chúng ta suýt nữa bị sét đánh chết.” Lời vừa ra khỏi miệng đã biết đuối lý: Lôi trận cực dễ phát động, phóng kiếm quang không khác gì tự tìm đường chết.”

Trong lúc hỗn loạn Lý Phượng Kỳ còn có thể nghĩ tới chuyện này, đầu óc có thể nói tinh tế, không giống cóc ghè vụng về.

Lý Phượng Kỳ cả giận nói: “Còn oán ta à? Nếu không phải ngươi giẫm lên ngón chân ta, ta có thể nhảy lên sao? Hừ, ngươi sao không biến thành hồ điệp bay đi, cứ phải mặt dày mày dạn ôm cổ ta?”

Tiêu Tiêu nói: “Lôi điện ở đây chuyên đánh tinh linh, nếu ta hiện ra bản tướng, hai ta đã xong đời từ lâu... Được rồi, việc

cấp bách là mau chóng nghĩ cách rời khỏi chỗ quỷ quái này.”
Nói xong nhìn xung quanh, tìm kiếm khe hở của rừng cây.

Hắn quay người, mở ra túi quần áo, “soạt soạt” hơn mười tờ giấy vàng rơi xuống.

Lý Phượng Kỳ bật thốt lên: “Nhiếp Ngũ Âm Phù!”

Tiêu Tiêu cúi người nhặt lá bùa, nói: “Suýt chút nữa quên mất.

Người rời khỏi lúc đó nổi lên trận phong, đem những lá bùa này thổi bay tán loạn, ta tìm nửa ngày trời tìm toàn bộ.” nhét vào trong tay Lý Phượng Kỳ, nghiêm túc nói: “Cái này là pháp bảo Ngao Phán sao? Người xem còn có thể dùng không?”

Lý Phượng Kỳ chớp mắt, ánh mắt ẩn chứa vẻ kính sợ, hỏi: “Người giúp ta thu hồi Nhiếp Ngũ Âm Phù... Người là yêu loại, vì sao không sợ nhiếp Ngũ Âm Phù trấn tà linh quang?”

Tiêu Tiêu ngạc nhiên nói: “Sợ chứ! Đương nhiên sợ, tờ giấy phát ra ánh sáng trắng chói mắt, chiếu tới ta không dời được nửa bước.

Sau đó ánh sáng dần dần không còn, ta cho rằng pháp bảo chỉ có một chút hiệu lực như vậy!”

Lý Phượng Kỳ nghi hoặc nói: “Bạch quang biến mất, cho thấy nhiếp Ngũ Âm phù mất đi hiệu lực.

Di, thân cô áo gai chính là đại cao thủ bói toán môn phái, phù năng luyện thể mà vô dụng như thế!” Phạt kiếm lá bùa trong tay.

Tờ giấy chính diện che ẩn chu sa, màu sắc tươi đẹp đường vân rõ ràng; mà đồ án mặt sau vẽ ngoáy, giống như là trẻ con tiện tay vẽ xấu.

Tiêu Tiêu tập trung quan sát, nói: “Sau lưng viết gì vậy? Chú ngữ của Tuyên lang phái? Ta thấy... trách, ta thấy hình như là hai chữ “không may”.”

Lý Phượng Kỳ ghé sát trước mắt nhìn kỹ, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Ai da, khó trách chuyện này ta gặp khó khăn khắp nơi, vận khí xấu đến cực điểm.

Nguyên lai... Thì ra là tiểu nha đầu Âu Dương Bình kia quấy rối!”

Tiêu Tiêu hỏi: “Âu Dương Bình? Là ai vậy?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Nàng là nữ đệ tử bói toán môn phái, năm nay mới sáu tuổi...”

Hắn nhìn về phía chân trời, nhớ lại tình hình ngày xưa, chậm rãi nói: “Nhiếp Ngũ Âm là pháp thuật của Nhiếp Hồn môn, chuyên môn giam cầm yêu hồn tinh quái.

Linh phù dùng để thi hành thuật này từ trước đến nay đều do cao thủ bói toán luyện chế Ma Cô.

Ta xuống núi tìm Ma Cô xin chút Ngũ Âm Phù Chỉ, mang theo bên người chuẩn bị hàng yêu.

Hắc, tiểu nha đầu Âu Dương Bình kia âm thầm giờ trò xấu, vụng trộm ở mặt trái lá bùa viết ngược chú ngữ vận.

Bởi vì những chuyện này đều không may, bị các người làm khi đùa giỡn, bị thôn dân đánh, bị củ cải dây dưa đến ngất đi... Dù sao, muốn nhiều xui xẻo bao nhiêu thì có bấy nhiêu không may.”

Tiêu Tiêu líu lưỡi: “Cô bé sáu tuổi, sao lại có thể thay đổi vận số người! Thật lợi hại! Cô là sư muội của người, sao lại để sư huynh xui xẻo?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Thay đổi vận số là bản lĩnh giữ nhà của đệ tử Bắc trù tính.”

Nha đầu Âu Dương Bình vừa quái gở lại vừa âm trầm, không giống hài đồng bình thường chút nào.

Bình thường bị ta giáo huấn nhiều, dần dà nàng sinh ra hận ý, nghĩ ra biện pháp ám toán ta.” Lại xem lá bùa hai lần, chỉ vào đạo “Xem, rõ ràng là bút tích của Âu Dương Bình, tuổi còn nhỏ vừa mới học được Họa Vận Thần chú, lập tức dùng để trả thù sư huynh, quả nhiên là thiên sinh đê tiện âm hiểm.”

Tiêu Tiêu cười nói: “Người lo lắng quá rồi, thằng nhóc sáu tuổi nào có bao nhiêu mưu đồ? Theo ta thấy, người và tiểu cô nương Âu Dương ghét đối phương lắm.

Cho nên nàng trêu chọc người đùa giỡn, chỉ là tuổi tác còn nhỏ không biết nặng nhẹ.”

Lý Phượng Kỳ lắc đầu, trầm ngâm nói: “Cẩn thận nhớ lại, bắt đầu nhiếp linh lực của Ngũ Âm phù, ta thuận lợi tiến vào lôi trận, tất cả đều là hiệu lực của Ách Vận chú văn gây nên.

Số mệnh đôi đảo rất dễ gây nguy hiểm cho tính mạng của đôi phương.

Đệ tử Bạc góp làm việc cẩn thận, nếu không có sư trưởng cho phép tuyệt không dễ dàng thi pháp.

Quý nha đầu kia tuy còn nhỏ, sao lại không biết quy củ của bản môn? Nàng là cố ý hãm hại ta!”

Tiêu Tiêu Tiêu nói: “Câu này ta lại không hiểu.

Người đi vào lôi trận lông tóc không tổn hao gì, vận khí là vô cùng tốt, có quan hệ gì với Ách Vận Chú văn?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Người nào biết! Vận khí người chuyển biến, giống như nhật nguyệt luân chuyển, ngày đêm thay đổi, vận may tương sinh tương liên với vận rủi.

Một người xui xẻo lâu dài, chung quy sẽ lớn đi may mắn một lần, Cổ Ngữ Vân “Niết Ông thất mã”, làm sao biết không phải phúc —— bách tính bần hàn thế gian thường sống lâu trăm tuổi; mà người giàu có phú quý, lại thường có tai ương con nối dõi ngắn tuổi thọ, chính là loại đạo lý này.

Vận khí ta đeo lá bùa đã đến cực điểm.

Ném lá bùa đi lúc trước, toàn bộ vận may cả đời đều đến đây, lúc này mới không tổn thương chút nào xuyên qua hiểm cảnh.” Vừa giải thích, vừa xé lá bùa thành từng mảnh nhỏ.

Mắt nhìn giấy vỡ theo gió phiêu tán, Lý Phượng Kỳ như trút được gánh nặng, nói: “Cuối cùng cũng tiêu trừ ác chú, ai, cả người thoải mái!”

Tiêu Tiêu cười khỏ nói: “Vậy thì sao? Bây giờ tiến thoái lưỡng nan, pháp thuật và kiếm quang hoàn toàn không dùng được.

Trừ phi hai chúng ta nhẹ hơn so với lông chim, Thừa Phong Nhi lừa gạt bay lên trời.”

Lý Phượng Kỳ ngạo nghễ nói: “Gia Nga đệ tử cái gì cũng không sợ! Đường lui đoạn tuyệt, dứt khoát dũng cảm tiến thẳng về phía trước! Từ khi xuống núi đến nay mọi chuyện

đều không thuận lợi, nhanh đem ta ghen chết đi, đang muốn tìm yêu ma đầu đến người chết ta sống, ra khỏi bụng con tức này!” Càng nói càng sôi sục, ánh mắt dời về phía đầm nước trước mặt

Tiêu Tiêu hiểu ý trong lời, hỏi: “Trong đầm có giấu quái vật? Người... Người định xuống dưới bắt nó?”

Lúc này sắc trời đã gần hoàng hôn, tà dương chiếu sáng tây, hồ sâu xanh biếc sóng ánh sáng lặn tẩn, suối nhỏ ngoài rừng xuyên qua rừng cây, lặng yên chảy vào đầm nước, giống như vòng cổ màu bạc.

Lý Phượng Kỳ chỉ điểm bong bóng khí nổi lên trên mặt nước, nói: “Yêu thú phun khói độc ẩn thân ở đáy nước, diệt trừ nó, là có thể tiêu trừ tai nạn của bách tính.”

Hắn quay đầu nhìn chung quanh, như có điều suy nghĩ nói: “Trong rừng, lôi điện phá vỡ thần kiếm của ta, đó là pháp thuật chính tông của Huyền môn.

Bởi vậy suy đoán, bố trí lôi trận đích thị là tiên bối chính phái.

Ý đồ của hắn là vây khốn yêu nghiệt.

Nếu chúng ta có thể trăm thảo trừ căn, lôi trận trong rừng hơn phân nửa sẽ tự động tiêu trừ.”

Hắn hăng hái cười nói với Tiêu Tiêu: “Chỉ mất thời gian ăn hết một bữa cơm, ta đã chém sạch quái vật dưới đáy đầm! Nếu người sợ, có thể ở lại trên bờ.”

Tiêu Tiêu do dự khó quyết, nhìn ánh chiều tà chân trời xa xăm, một cơn gió đêm thổi qua, chỉ cảm thấy ý lạnh điều hiu.

Nàng thuở nhỏ sợ cô tịch cùng hắc ám nhất, thật sự không muốn một mình chờ đợi, ôm chặt hai tay nhẹ giọng nói: “Trong nước rất lạnh phải không? Ta tắm rửa cho tới bây giờ đều dùng nước nóng...”

Lý Phượng Kỳ cười ha ha, hỏi: “Người có thể nín thở bao lâu?”

Tiêu Tiêu nói: “Chưa thử qua, người có thấy con bướm biết bơi xuống nước không?”

Lý Phượng Kỳ vươn tay phải, nói: “Nào, người chỉ cần theo sát bên ta, trong núi đao biển lửa cũng bảo đảm người chu toàn.” Mấy lần cùng trải qua hiểm cảnh, định ý của hai người giảm đi rất nhiều.

Tiêu Tiêu nắm tay phải của hắn, một luồng khí nóng chui vào lòng bàn tay, bảo vệ lục phủ ngũ tạng.

Huyền môn Đạo gia có loại kỳ thuật “Nội tức”, người tu luyện bồi luyện lúc bồi luyện nội đan phong bế huyết vị toàn thân, trong mấy tháng ngừng thở, tránh cho nội đan bị ngoại trần làm ô uế.

Lý Phượng Kỳ đem chân khí đưa vào trong cơ thể Tiêu Tiêu, lại dạy nàng bế khí, định thần, vận chuyển các loại pháp môn chu thiên...

Tiêu Tiêu thông minh nhạy bén, lại có căn cơ tu đạo, chỉ trong chốc lát đã học xong toàn bộ.

Nhìn nàng “Nội Tức Thuật” vận dụng tự nhiên, Lý Phượng Kỳ vui vẻ nói: “Rất tốt, dùng biện pháp này, người nhắm khí nửa năm cũng không sao!” Chợt lại vò đầu, nhìn Tiêu Tiêu nhìn trái ngó phải, nghi hoặc nói “Ta là đại đệ tử của Kiếm Tiên môn, chân khí lăng lệ vô cùng, yêu loại kiêu kỳ nhất thứ đồ vật này.

Sao người không sợ, hắc, tiểu yêu nữ thiên phú dị tài, ngược lại là nhân tài tu luyện đạo pháp.”

Tiêu Tiêu nói: “Tiểu yêu nữ gì? Người luyện kiếm khí không được nhà, ngược lại trách người khác không sợ, quả thực là cố tình gây sự!”

Lý Phượng Kỳ mất mặt, nói: “Nói nhảm ít nói! Người xuống nước theo ta đi!” Nắm chặt cổ tay Tiêu Tiêu, hít sâu một hơi nhảy về phía trước.

Chỉ nghe “Bịch” một tiếng, thủy đàm kích lên hai luồng bọt nước trắng bạc.

Lao xuống dưới nước, trong đầm nước có càn khôn khác.

Bên ngoài nhìn đầm nước rộng mấy trượng, bên trong lại mịt mờ mênh mông vô biên.

Hai người từ nhỏ tu luyện đạo pháp, thể chất và tinh lực vượt quá bình thường, buông tay chân ra vận sức huy động, tiềm phục hai ba mươi trượng, vẫn không chạm tới thực địa.

Đầm nước này phẳng phất là một cái hồ lô lớn, cửa vào nhỏ mà bụng rất lớn, bên trong giống như vực sâu không đáy, tam sơn ngũ nhạc cũng có thể dung nạp.

Ánh sáng càng ngày càng tối, Lý Phượng Kỳ vận thần công, đầu ngón tay phóng ra một chút kiếm quang.

Đi lên thời gian chiếu rọi bốn phương, chỉ thấy cỏ trôi lay động, u ảnh phiêu hốt, như thủy tinh xây thành thế giới.

Bầy cá gần xa bị ánh sáng hấp dẫn, nhao nhao kết đội du tảo, vây quanh hai người xuyên thẳng qua bên người.

Cảnh sắc kỳ lệ khiến người ta say sưa, cũng không lâu lắm, trong lồng ngực Tiêu Tiêu vang lên tiếng “bịch bịch” điên cuồng, màng tai lúc thì đau nhức, hết như cương châm đâm xuyên gai.

Nàng tính toán đây là phản ứng lặn xuống nước quá sâu, lập tức nhắm mắt hợp chưởng, dùng “Nội tức thuật” Lý Phượng Kỳ dạy” Định thần thuật.

Lý Phượng Kỳ bên cạnh nóng lòng hàng yêu, chờ không kiên nhẫn nữa, duỗi cánh tay kéo cánh tay Tiêu Tiêu, mang theo nàng tiếp tục lặn xuống thuyền.

Hắn tu hành là Huyền Môn Chính Pháp, chân khí càng dùng càng thịnh vượng.

Đúng là tên thiếu niên to gan lớn mật, tay chân dùng toàn lực thi triển, thân thể giống như mũi tên rời cung trượt xuống đáy nước.

Ước chừng hơn nửa canh giờ, ít nhất lặn sâu bảy tám trăm trượng, mà bốn phía vẫn trống trải như cũ, lại có mấy phần quang cảnh biển cả mênh mông.

Lý Phượng Kỳ ngờ vực bất định, đầu vai chạm đến đồ vật cứng ngắc.

Hắn giơ cao tay phải, kiếm quang chiếu sáng vật kia, một khối cự nham màu đen đục vào mi mắt.

Lý Phượng Kỳ thầm kêu “Rốt cuộc đã đến đáy đầm!”

Tiêu Tiêu thán nhẩm chặt môi, khổ sở ngăn cản nước ép.

Lý Phượng Kỳ mang theo nàng mép nham thạch di chuyển, trườn ra xa trăm bước, đưa mắt nhìn xa, đột nhiên rùng mình một cái.

Địa hình nơi đây tương tự như sơn mạch trên mặt đất, trung tâm nhô lên, trái phải hãm sâu, hai bên đều là tuyệt bích.

Rõ ràng, đáy đầm nước còn rất xa!

Lại lặn xuống dưới, chẳng biết lúc nào mới đến điểm cuối cùng.

Nhưng nếu cứ như vậy trở về, lần vất vả này xem như uổng phí.

Lý Phượng Kỳ thán nghĩ “Ta vòng quanh vách núi tuần sát hai lần, nếu không có gì khác thường, vậy trước tiên về trên bờ rồi nói.” Ngưng thần vận công, đầu ngón tay phải bạch quang bắn ra bốn phía, giống như Huyền Dạ Chúc chiếu, dẫn tới các loài cá trong nước sâu chen chúc vây quanh, như ngàn vạn con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Đột nhiên đàn cá kinh hãi chạy trốn, giống như gió quét lá rụng, bốn phía trở nên tĩnh mịch.

Lý Phượng Kỳ thán cảm thấy kỳ quái, liền nhìn xa xa dâng lên trục lưu cuộn cuộn, giữa kêu gào hỗn tạp trầm thấp, hình như có vật lớn nhanh chóng du động.

Lý Phượng Kỳ lẫm liệt cảnh giác “Yêu ma” xuất hiện!” Một ý nghĩ chưa được bao lâu, một dòng nước ngầm đánh úp đến, đem hắn xông tới trước ngã sau hợp lại.

Ngón tay trong lúc hoảng loạn khẽ buông lỏng, thả cánh tay Tiêu Tiêu ra.

Tiêu Tiêu xoay người, bị dòng nước ngầm cuốn vào vực sâu đen kịt.

Lý Phượng Kỳ kinh hãi, vội đầu đập chân, một cái bổng nhiên chui vào vách núi, vươn tay trái mò mắt cá chân Tiêu Tiêu.

Đuổi theo hồi lâu, Lý Phượng Kỳ bắt được gót chân của nàng.

Khi kéo vào trong lòng xem xét, Tiêu Tiêu đã lâm vào hôn mê, bả vai và cánh tay trước sặc sỡ năm màu, ẩn hiện màu sắc cánh con bướm ẩn hiện.

Đây là dấu hiệu yêu loại hiện ra nguyên hình, Lý Phượng Kỳ đề lên huyết Bách Hội trên đỉnh đầu nàng, rót vào chân khí để hỗ trợ điều tức.

Mãi tới khi gương mặt Tiêu Tiêu đỏ bừng mới buông tay.

Tiếng kêu càng lúc càng chói tai, loạn lưu chung quanh giao thoa, hình thành vòng xoáy to nhỏ nhỏ.

Lý Phượng Kỳ đưa mắt nhìn, chỉ thấy trong đất bùn quay cuồng, trong trọc lưu thoát ra một quái vật khổng lồ, miệng lớn như sơn động, hai mắt như bánh xe, đầu ước chừng có ba lần các lớn như vậy, bên cạnh thân thể cũng không có móng chân, thân thể uốn lượn uốn lượn dài hơn trăm trượng, xa xa nhìn lại tường thành phẳng phất trong quần sơn uốn lượn.

Lý Phượng Kỳ nói thầm “Hảo gia hỏa! Súc sinh lớn như vậy, khó trách nguy hại thế gian.

Nghiệt súc này đúng là lão mãng ngàn năm.

Đệ tử Ngự Thú môn nói đến dị trùng thiên hạ, người có thể hình lớn nhất là “Ba Xà”, xem ra chính là quái vật này.”

Đang nghĩ ngợi, cự mãng tiến tới gần, cái lưỡi dài màu đỏ như máu quét ngang qua lưỡi dài ngang qua.

Lý Phượng Kỳ đập nước lách mình tránh né, tay phải chỉ hư điểm, một đạo kiếm quang sắc bén đâm thẳng vào đầu rắn.

Cự mãng kia dù chưa tu đạo, dù sao tuổi hơn ngàn tuổi, có mấy phần linh khí, phát giác kiếm khí phóng tới, thuận thế xoay người trốn tránh.

Nhưng loại sinh súc nào có thể ngăn cản kiếm thuật Nga Phản Thiên? Trong phút chốc hồng quang tóe ra, huyết thủy khuấy động, kiếm quang đâm vào thân rắn, từ sườn xuyên ra ngoài.

Cự mãng đau đớn giãy dụa, lưỡi dài vung loạn, quét trúng bấp chân Lý Phượng Kỳ một chút, đem hấn kéo đi vòng quanh.

Lý Phượng Kỳ vận toàn chân lực ổn định thân hình, Tiêu Tiêu lại tron tru thoát khỏi lòng ôm.

Trong sóng ánh sáng mờ lung, thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn của nàng trượt vào sâu bên trong.

Nếu giờ phút này phóng kiếm, chắc chắn có thể giết chết cự mãng, nhưng tính mạng của Tiêu Tiêu há có thể không để ý? Lý Phượng Kỳ bất đắc dĩ, đành phải quay đầu truy đuổi.

quýt bộ bị cự mãng quật bị thương, tốc độ du vi giảm bớt rất nhiều.

Hai người cách nhau vài thước, quay cuồng rơi xuống dưới.

Cho đến sau hai canh giờ, Lý Phượng Kỳ mới bắt lấy bắp chân tiêu tiêu, ôm vào trong ngực xem xét kỹ càng.

Tiêu Tiêu sắc mặt xám ngoét, “Nội Túc thuật” đã dùng tới cực hạn, hiện ra dấu hiệu suy kiệt sắp chết.

Lý Phượng Kỳ vừa xoa nắn thất khiếu của nàng, vừa quay đầu nhìn, nhưng thấy bốn phương mênh mông như hư không, hoàn toàn không có bóng dáng Ngự tôn thủy thảo.

Trong lòng hẩn lo nghĩ “Từng nghe người ta nói, nơi sâu nhất trong đại dương không có sinh linh nào còn sống.

Chúng ta ẩn giấu đâu chỉ trăm dặm, chẳng lẽ lại đến biển sâu!?”

Bên tai tiếng rít lần nữa vang lên, mạch nước ngầm như nước lũ, cự mãng nổi giận đuổi đến sau lưng.

Lý Phượng Kỳ không rảnh suy nghĩ, ôm Tiêu Tiêu liều mạng chèo nước, chỉ trông mong tìm được địa phương bí ẩn ẩn thân, lại quên ánh kiếm tắt đầu ngón tay...

Trong nước sâu, một điểm sáng xẹt qua hắc ám, ngược lại trở thành mục tiêu truy tung của cự mãng.

Du tấp mờ mịt mờ mịt, ngực Lý Phượng Kỳ khó chịu, xương khớp quanh thân vang lên “Khanh khách”, nhịn không được muốn há mồm hô hấp.

Hắn cố gắng lưu chuyển chân khí lưu chuyển các huyết, đầu óc hơi cảm thấy thanh minh, nương kiếm quang quan sát, dưới đáy nước cự ảnh liên miên đập chùng, từng ngọn núi cao, từng khe núi dài hẹp, thỉnh thoảng hình thành sông núi hùng vĩ dưới đáy nước.

Lý Phượng Kỳ vừa mừng vừa lo, mừng là nhìn thấy đáy đầm; Ưu là con đường phía trước đoạn tuyệt, như thế nào tránh né quái thú? Dọc theo sơn cốc bơi tới lui, kêu lên chói tai —— cự mãng đuổi tới gần, phun ra nước bùn đem bùn cát lao lên cao mấy chục trượng.

Lý Phượng Kỳ xoay người nghênh chiến, cánh tay trái ôm chặt tiêu tiêu, đầu ngón tay phải sáng ra hào quang hoa mắt.

Cự mãng kia bơi đến trước người, mở ra miệng rộng cắn nuốt,

Lý Phượng Kỳ đang đợi phóng ra kiếm khí, đột nhiên cự mãng cấp tốc lui về phía sau, bộ lông như voi gặp lửa quay cuồng, lại như gân trâu mãnh liệt bắn về.

tai nghe tiếng kêu thê lương, cự mãng thống khổ vặn vẹo thân thể.

Lý Phượng Kỳ Mạc Minh kỳ diệu, tròng lớn con mắt nhìn về phía sau cự mãng, lập tức ngây ra như phỗng, hầu như không dám tin tưởng hai mắt của mình.

Chỉ thấy xa xa gò núi mấp máy, thứ gì đó kẹp lấy đuôi cự mãng.

Lại cẩn thận phân biệt, gò núi kia có thân thể vững chắc, tứ chi tráng kiện, đúng là một vật sống! Cái đầu bằng phẳng, miệng rộng rãi, bọt mắt nhô lên, cực kỳ giống cóc ghẻ treo trong đồng hoang.

Con cóc to lớn này đang ngậm mãng xà, “Khò khè” hút vào trong miệng, giống như ăn mỳ vậy.

Sau khi ăn hết cự mãng, con cóc há mồm ợ một cái, bọt khí liên tục phun ra.

Đáy nước nổ vang như sấm, màu nước gần đó hóa thành màu xanh đậm, phát ra mùi tanh hôi làm người mê muội khiến người ta mê muội.

Lý Phượng Kỳ giật mình nghĩ đến “Đúng rồi, yêu ma phun độc không phải cự mãng, mà là con cóc lớn này!” Trong lòng Tiêu Tiêu tay chân run rẩy, dư âm bị bọt khí vỡ tan chấn động ngắt đi.

Lý Phượng Kỳ che miệng mũi nằng, lòng bàn tay vị huyết vị cùng Chi Phê Kinh kết nối, thuần dương chân khí cuộn cuộn

đưa ra ngoài.

Cứ như vậy, tương đương với với Tiêu Tiêu dựa vào chân khí của hắn để kéo dài sinh mệnh, bàn tay không thể dịch chuyển.

Lý Phượng Kỳ âm thầm kêu khổ chân khí phân tán thì không thể dùng kiếm, làm sao chống đỡ yêu thú? Ai, vì sao phải mang theo tiêu yêu nữ? Nàng quả thực là trời buộc lớn nha!”

Cự Thiềm ăn xong măng xà, phát hiện ánh sáng từ đầu ngón tay Lý Phượng Kỳ, quả nhiên chân đạp tới.

Lý Phượng Kỳ nôn nóng không chọn đường, chui vào trong bụi đá trốn tránh.

Truy đuổi qua lại, hung tính của Cự Thiềm phát tác, há miệng phun ra bọt khí “Ừng ục”

Trong nháy mắt bùn cát bốc lên, nam thạch vỡ vụn, đáy nước phẳng phát phát sinh đại lôi bạo.

Trước mắt Lý Phượng Kỳ biến thành màu đen, trong cổ họng dâng lên vị ngọt, nội tạng bị chấn thành trọng thương, nếu không phải “Phục Nhu Thiên Vương Thuần” bảo hộ, ngay tại chỗ phải mất mạng ngay lập tức.

Hắn ráng chống đỡ ôm lấy Tiêu Tiêu, thuận lưng lăn xuống.

Núi lớn dưới đáy nước cực kỳ cao lớn, quay cuồng nửa ngày không thể nào bám vào.

Xa xa nhìn bóng đen ẩn hiện dưới chân, tựa hồ có một cái sơn động.

Lý Phượng Kỳ mơ mơ hồ hồ nghĩ “Cửa động nhỏ, quái vật lớn, chúng ta có thể đi vào, nó không vào được...” “Khi bơi tới gần xem, quả thật là cửa động rộng hai ba trượng.

Lý Phượng Kỳ dũng thân chui vào trong động, bên trong thẳng tắp dài lâu, giống như là nhân công mở đường hầm.

Du bảy tám trượng, bên ngoài động luân phiên nổ vang, con cóc kia giống như nổi điên va chạm vách đá, lại không thể đem thân núi rung chuyển mấy may.

Lý Phượng Kỳ hơi an ủi, thầm nghĩ “Nó không thể chui vào, lát nữa tính tình phát triển xong, sẽ tự rời đi.” Quay đầu nhìn

lại, chợt thấy cửa hang lóe ra bạch quang, hình thể cóc kia kích liệt thu nhỏ lại, cũng nhún người chui vào sơn động.

Lý Phượng Kỳ hoa mắt, thầm kêu “A a”, con cóc biết pháp thuật! Nó tuyệt không phải yêu quái tầm thường, lần này ta xong đời rồi! ” Trong tình thế cấp bách khí lực tăng nhiều, ngược lại bơi nhanh hơn, ngược lại bơi nhanh hơn.

Khó khăn lắm mới bơi được mấy dặm.

Lý Phượng Kỳ tinh lực kiệt, chân khí nhanh hao hết, kiếm quang đầu ngón tay đã sớm biến mất, nhưng trong động lại càng lúc càng sáng ngời, hiển nhiên đáy động có nguồn sáng mãnh liệt.

Lý Phượng Kỳ ngẩng đầu ngưng tụ thị lực, nhìn thấy điểm sáng phía trước loang lổ, long lanh trong suốt, một bức tường trong suốt, vừa lúc ngăn chặn đường hầm.

Không gian phía sau tường rộng lớn, phòng ốc, pho tượng, hoa cỏ, các loại cảnh vật như mộng như thật.

Lý Phượng Kỳ nào có công phu phân biệt, vận kinh hướng về phía trước mãnh liệt va chạm, chỉ trông mong đánh vỡ bình chướng tiếp tục chạy trốn.

Nào ngờ vừa mới chạm đến “Vách tường”, thân thể dễ dàng xuyên qua qua.

Phía sau “Vách tường” không có nước, lạnh như băng cứng rắn, là dùng gạch mài đắp thành thực địa! Lý Phượng Kỳ ôm tiêu tiêu ngã xuống mặt đất, kinh ngạc hơn nửa ngày, đột nhiên hút vào một hơi khí tức thanh sắc, ba hồn bảy vía đều xuất khiếu.

Đi theo hai người bọn họ đều vùi đầu ho khan, lỗ mũi, trong miệng, thậm chí trong tai đều đầy nước hương ra ngoài.

Lý Phượng Kỳ vỗ ngực, sặc ra một bãi máu đen lớn.

Thở dốc một chút, Tiêu Tiêu hàm hồ nói: “A... A, ta, chúng ta chết rồi sao?”

Lý Phượng Kỳ lấy khuỷu tay chống đất, gian nan ngồi dậy, nói: “Tiểu yêu nữ, ta, ta thiếu chút nữa bị... Bị người hại chết.”

Tiêu Tiêu choáng váng đầu óc, lồm bồm nói: “Vừa rồi ta đã làm một cơn ác mộng, mơ thấy rất nhiều quái vật.

Đầu tiên là con rắn lớn, sau đó nhảy ra một con cóc lớn, ăn tươi con rắn lớn còn muốn ăn chúng ta.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Mộng? Mộng cái rắm, nếu là mộng thì tốt rồi...” Quay đầu lại xem quái vật có đuổi theo hay không, đã thấy bức tường trong suốt kia hoàn hảo không chút tổn hại, vẫn tản ra hào quang lấp lánh.

Nếu đem sơn động so sánh với hành lang, như vậy ”chương ngại trong suốt” chính là cánh cửa hình tròn, nước bên ngoài há chỉ vạn quân! Tất cả đều bị bình chương ngăn trở, nửa giọt cũng không vào được.

Tiêu Tiêu loạng choạng đứng dậy, che mắt ngón tay bên kia, cười nói: “Ha ha, chơi vui lắm, người mau nhìn, con cóc lớn nhả bong bóng!”

Lý Phượng Kỳ bò vài bước, gần bên cạnh nàng, giương mắt lên nhìn thấy cóc kia lơ lửng trong nước, tứ chi trắng như tuyết run rẩy run rẩy.

Tựa hồ muốn xông về phía trước, lại giống như có chỗ kiêng kị, móng vuốt vênh vào mấy lần vươn về phía bình chương, mỗi lần rút về, giống như trẻ con cào đốt than lửa bị đốt đau tay.

Lý Phượng Kỳ kinh ngạc vạn phần, cũng đưa tay sờ sờ, đầu ngón tay lạnh buốt nhẹ nhàng, lặng yên xuyên thấu “Vách tường”, hầu như không phát hiện ra bất cứ sự cách trở nào của vật thực...

Đột nhiên, hần hiểu rõ —— vách tường nào có cái gì? Cái gọi là vách tường ngăn cách, chỉ là dòng nước bị ngăn trở hình thành mặt phẳng! Nơi này hiển nhiên có loại lực lượng thần bí, vừa ngăn trở thể nước lũ như biển cả, còn dọa lui quái thú thần dị, thiên hạ tiên gia ai có năng lực này? Lý Phượng Kỳ lẩm bầm: “Ta, ta đại khái đang nằm mơ...”

Tiêu Tiêu bên cạnh nghiêng đầu, nở nụ cười với cóc trắng, vỗ tay nói: “Tới ăn ta đi.”

Lý Phượng Kỳ, miệng của người lớn quá, còn cùng ta run uy phong sao?” Nàng nói năng lộn xộn, thần trí còn chưa thanh

tĩnh.

Lý Phượng Kỳ vội nói: “Này! Người đừng kêu loạn! Con cóc kia là thần thú thông linh viễn cổ, nó sẽ bị người chọc giận...”

Lời còn chưa dứt, con cóc trắng quả thực đã nổi giận, đuổi cái chân ra điên cuồng cào cào.

Chỉ nghe “Ầm ầm” tiếng vang như cồn lôi, hòn đá trong sơn động bay ngang qua.

Lý Phượng Kỳ trong lòng trầm xuống, thầm kêu “Không xong! Cáp Mô muốn làm sụp sơn động!”

Xuyên qua mặt nước lắc lư, quả nhiên thấy được cự thạch chồng chất lên nhau, chồng chất thành một bức tường dày không thể phá vỡ.

Bùn cát cuộn trào, rơi xuống như mưa đá.

Con cóc trắng bị hòn đá đập liên tục, đành phải thu nhỏ hình thể lại,

Vách đá dần dần tiến về phía trước, bạch thiềm thừ bị đè ép gấp bội, cuối cùng cuộn thành kích cỡ trái dưa hấu, vây ở trong khe hở nhỏ hẹp giữa vách đá cùng mặt nước.

Chấn động dần dần lắng lại, dư âm truyền ra rất xa, xem ra vách động đã hoàn toàn sụp đổ, toàn bộ sơn động đã bị tảng đá phá hỏng.

Lý Phượng Kỳ tận mắt nhìn quá trình kịch biến toàn bộ, sâu thẳm nói: “Xong rồi, triệt để sa sút, đường lui không có! vùi sống vào lòng đất, hắc, ta là cái chết như vậy...” Quay đầu nhìn chằm chằm Tiêu Tiêu, cười khỏ nói: “Người đã làm tốt chuyện như vậy...”

Lúc này còn có thể sống, vậy ông trời thật đúng là mù rồi.”

Tiêu Tiêu nói: “Ta... ta...” Thân thể lão đảo, mềm oặt ngã xuống đất.

Lý Phượng Kỳ bò qua bóp người trong, vỗ phía sau lưng, giúp nàng thư giãn gân tráng máu huyết.

Tiêu Tiêu từ từ tỉnh lại, con ngươi sáng ngời, đầu óc cũng thanh tỉnh, hỏi: “Chúng ta đang ở đâu?”

Lý Phượng Kỳ lớn tiếng nói: “Ồ Âm Tào Địa Phủ!”

Tiêu Tiêu ngẩn người, nói: “Âm Tào Địa Phủ? Ngươi là đầu trâu hay mặt ngựa?” Cúi đầu suy nghĩ, nhớ lại kinh lịch mạo hiểm: “Ừm, chúng ta lặn lội rất sâu, bị quái xà truy sát, thiếu chút nữa lại để cấp mô nuốt mất, cuối cùng hai ta chạy trốn tới một nơi kỳ quái... ách, sau đó, hình như ta đã làm sai chuyện gì đó...” Trong đầu lóe lên linh quang, vỗ tay cười to nói: “Đúng rồi, ta nhớ lại toàn bộ, ta nhớ ra rồi.

Là ta chọc giận con cóc lớn, nó đào sụp hang động, chặn chết hai ta chạy trốn khỏi đây.”

Lý Phượng Kỳ tức giận đến méo miệng, trong lòng thầm nói thời gian qua ngươi còn hi hi ha ha, thực là yêu tính điên cuồng không biết sống chết.

Bỗng nhiên ngực bụng đau đớn, cúi đầu há mồm “Phốc phốc” vài tiếng, miệng lớn máu tươi từ giữa môi cuồn phún ra.

Tiêu Tiêu đỡ cánh tay hắn, luôn miệng nói: “Ngươi sao vậy? Có bị thương không?”

Lý Phượng Kỳ bị khí tức Bạch Thiềm cóc phun ra đánh trúng, kinh mạch trên lưng vỡ vụn.

Nội thương chỉ là việc nhỏ, vận dụng “Phục Nhu Thiên Vương Thuẫn” hóa giải, phun mấy ngụm khí đen là có thể khỏi hẳn.

Phiền là bong bóng khí tràn đầy kịch độc, sóng chấn động đánh trúng thân thể, độc chất theo máu chảy khắp thân thể.

Khi Lý Phượng Kỳ học đạo sư tôn từng nói với hắn, “Thiên Vương Thuẫn” một khi luyện thành, thụ thương tuyệt đối không nôn ra máu tươi, nếu ngày nào đó nôn máu thấy đỏ, đó là ngày thọ chung mệnh tuyệt.

Bây giờ máu chảy xối xả, khắp nơi đất đỏ đậm, mắt thấy sinh cơ xa vời, âm tà địa phủ hình như càng ngày càng gần...

Một thiếu niên mười mấy tuổi, trẻ con khí còn chưa hết, bỗng nhiên đối mặt với trường từ thể gian, làm sao khắc chế được? Lý Phượng Kỳ đầy bi ai, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Đau thương tăng thêm thương tình, máu tươi giống như suối phun.

Tiêu Tiêu sợ hãi, vén vạt áo băng bó cho hấn, lại không biết bao chỗ nào, vội vàng la lên: “Người đừng chết, cầu xin người đó, Lý đại ca, người chết rồi thì sao?”

Lý Phượng Kỳ mất hết can đảm, căm ghét nàng ta cũng giảm bớt hơn phân nửa.

Tầm Tư Tử thì Tử Nhĩ, ngàn vạn lần đừng rơi vào uy phong của Nga Du phái, thở hồng hộc rơi xuống: “Chết, có nặng hơn Thái Sơn; Sinh, có nhẹ hơn Hồng Mao.

Khấp nơi núi xanh chôn trung thành, sợ da ngựa bọc thây hoàn lại? Nâng ta đứng lên, trước tiên xem chết cho thoải mái một chút...”

Tiêu Tiêu đợi máu của hấn chảy ra rồi đỡ cánh tay hấn dậy, an ủi nói: “Người nhẹ hơn Thái Sơn nhiều, chắc chắn sẽ không chết.”

Hai người đứng sóng vai, ánh mắt dần dần kéo dài ra ngoài, con mắt mở càng lớn.

Ánh sáng lưu chuyển trước mặt, phảng phất màn che kéo ra, cảnh tượng kỳ dị thình lình hiện ra!

Chỉ thấy phía trước dị sắc tràn đầy, thủy thủy xanh thẳm, ngàn vạn đạo tử hà hoà lẫn với ánh sáng sắc sỡ.

Sơn động kia cực kỳ chật hẹp, nơi này lại cực kỳ khoáng đạt —— rộng hơn hai trăm trượng, biên giới do vách đá tạo thành, cao tới ngàn thước, nghiêng nhiên là đại sảnh huy hoàng.

Mặt đất trải đá tảng lớn, sáng lên đường hoàng có thể soi gương người.

Con đường hành lang bạch ngọc ở chính giữa, vươn thẳng về phía xa xa.

La Hán Tùng thấp bé bên đường, cách mỗi mười bước tả tượng đá, hoặc là Phượng Hoàng, hoặc là Kỳ Lân, hoặc là tượng thần cầm trong tay pháp khí, mỗi người thần thái trang nghiêm, sinh động như thật, tạp nham cùng cây cối, cho cảnh sắc mỹ lệ thêm mấy phần nghiêm trang.

Tiêu Tiêu thở dài: “Thật không ngờ trên đời lại có nơi như vậy... Không có ánh mặt trời, cây cối sinh trưởng ra sao? Đúng là kỳ quái!”

Lý Phượng Kỳ run rẩy cất bước.

Tiêu Tiêu cẩn thận hầu hạ, đỡ hấn dọc theo hành lang đi về phía trước.

Nơi này ở sâu dưới vạn trượng, trong thiên nhận đại sơn, thần bí khó lường, theo lý thuyết không nên tùy tiện xâm nhập vào.

Thế nhưng hai người lại kiên định lạ thường.

Dường như phía trước có một nguồn lực lượng dẫn dắt, dẫn bọn họ vào Thánh địa trang nghiêm khiết khiết khiết.

Đi gần nửa khắc, gió nhẹ thổi nhẹ, vừa ấm áp vừa sáng khoái, đưa tới từng sợi hương thơm thấm vào ruột gan.

Lý Phượng Kỳ tinh thần dài gấp bội, đau đớn giảm bớt rất nhiều, bước chân cũng dần dần vững vàng.

Tiêu Tiêu Tiêu là hồ điệp hóa sinh, am hiểu phân biệt các loại hương hoa, giang cánh mũi ngửi, nhú mày nói: “Cổ quái, kỳ quái! Không hoa không phải hoa, đây là mùi thơm gì?”

Hai người theo hương phong tiến lên, đi ra xa nửa dặm.

Đường hành lang không còn nữa, cuối đại sảnh là hồ nước rộng lớn.

Một cây cầu ngọc vắt ngang trời, vượt qua mặt nước, thông hướng bờ bên kia tràn ngập sương mù.

Hai người lên cầu, mùi hương càng phát ra nồng đậm, mạch mạch máu say khướt, đúng là từ đáy cầu phát ra.

Nghiêng tai lắng nghe, sóng mát “Đỉnh đông”, chăm chú nhìn, cá bơi ẩn hiện —— trong ao sinh cơ dạt dào, là nước chảy róc rách!

Qua cầu, sương mù hòa ái tán loạn, cảnh vật đều thu hết vào đáy mắt.

Tuy rằng hai người đã sớm đoán trước, vẫn bị kỳ quan cường tráng chấn trụ.

Bờ hồ bên kia, đứng sừng sững một tòa cung điện nguy nga.

Chỉ thấy tường đỏ ngói bích, mái cong đầu cung, trụ đá Bàn Long chừng ba bốn thước thô to.

Tường cung dựa sát vào hồ nước, dài chừng ba dặm, hai đầu tường vây đều được trang bị trang bị rất không lồ, tròn vo, nhìn dáng dấp là xe nước, “Xèo xèo” di chuyển, khiến cho nước hồ lưu động tuần hoàn.

Hai phiến đại môn đối diện trông rộng, đóng không nghiêm chỉnh.

Hai người mang tay tới gần, nhìn cánh cửa kia tuyên khắc ba chữ to “Phương Thốn cung”, bên cạnh hai hàng chữ Tiểu Minh, bên trái “Phong Hồng vi cấm”, bên phải “Sinh hồn vô nhập”.

Hai người thay đổi sắc mặt, liếc mắt nhìn nhau, nhìn lại hành lang, tượng đá, cây tùng phía sau, cảnh trí nghiêm túc xếp hàng, nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ, cùng hô to: “Nơi này là lăng mộ!”

19

Lần thứ mười tám, Tịch Tịch, Phương Thốn Thủy Tinh Cung.

Dưới đáy nước vạn trượng, sâu trong u cốc, vậy mà có giấu một tòa mộ tắm to lớn.

Rốt cuộc là ai tu trúc? mai táng ai?

Hai người ngửa mặt nhìn cung khuyết, kính ngưỡng tình cảm tự nhiên sinh ra, không khỏi muốn quỳ xuống cúng bái.

Tiêu Tiêu thở dài: “Khí phái lớn thật đấy, bên trong chắc chắn phải chôn Đế vương cổ đại, để tránh gặp phải đào trộm, mới xây dựng trong mộ thất dưới đáy nước.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Từ xưa đến nay, vị đế vương nào có thần công dời biển khai sơn? Công trình kỳ diệu như vậy, tuyệt đối không phải lực lượng nhân thế có thể hoàn thành.” Ánh mắt nhìn chăm chăm trán cửa một lúc lâu, đưa tay khẽ đẩy cửa mộ, trầm ngâm nói “Phương Thốn cung? Phương Thốn ví dụ “Tâm”, Phương Thốn cung tức là “Tâm cung”

Tên rất độc đáo.

Đế người chết ngủ trong “Tâm”, dụng ý của người tu mộ rất sâu a.”

Mộ môn “Kẹt kẹt” một tiếng mở ra.

Tiêu Tiêu hơi lộ vẻ sợ hãi, nói: “Tự tiện xông xáo, chỉ sợ bất kính với người chết. Chúng ta... hay là chúng ta đừng vào.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Ta cũng sắp tắt thở rồi, đang nên đưa vào nghĩa địa...”

Người tu mộ có dự kiến trước, ngay cả cửa cũng không đóng chặt.

Ha ha, nếu ta không đi vào, chẳng phải là không phụ ý đẹp của hân.”

Tiêu Tiêu nói: “Ai nói người muốn chết? Đại cao thủ của Nga Lang phái, một chút vết thương nhỏ thì cần gì tiếc? Ngày mai đảm bảo sinh long hoạt hồ...”

Lý Phượng Kỳ nói: “Nếu người sợ, ở lại bên ngoài chờ ta ra ngoài là được... Ha ha, hơn phân nửa ta cũng không về được, tiểu yêu nữ, tự cho mình là bảo trọng đi.” Nói đến đây trong lòng thê lương, cúi đầu liền hướng trong môn phái nhảy xuống.

Tiêu Tiêu sững sốt nửa chớp mắt, bước lên đỡ lấy cánh tay hắn, nói: “Bỏ đi, dù sao người cũng đã chết, ta cũng không muốn sống, chúng ta cùng chết đi.”

Lý Phượng Kỳ trầm nghĩ: “Người và ta không thân chẳng quen, cần gì đồng sinh đồng tử? Không phải là từ quen biết sao! ” Chính cảm thấy buồn cười, lại nghe Tiêu Tiêu nói: “Ta từ nhỏ cô đơn, sống không thú vị.

Lúc chết nhiều thêm một người bạn, dù sao cũng tốt hơn làm cô hồn dã quỷ.”

Mấy câu nói thuận miệng mà phát, ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, hiển thị là suy nghĩ đã lâu từ trước đến nay.

Trong đó bao hàm ý vị thê lương, lại khiến Lý Phượng Kỳ âm thầm chấn động.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tiêu Tiêu, thấy biểu cảm của cô rất tự nhiên, không hề buồn bã.

Nhưng mà loại thần thái gần như chết lặng này càng khiến người ta thương cảm.

Tiêu Tiêu bị hắn nhìn chằm chằm tới lúng túng, hỏi: “Này, người nhìn cái gì? Trên mặt ta nở hoa rồi?”

Lý Phượng Kỳ thu hồi ánh mắt, lúng túng nói: “Tiểu yêu nữ, người... Người thật là... Thật là kỳ quái...” Vốn muốn nói “Người thật đáng thương”, nghĩ đến đệ tử Nga Phán có thể nào cảm thông yêu quái? Cố gắng lại đổi giọng lại.

Vượt qua cánh cửa, đi vào bên trong “Phượng Thôn cung”

Chỉ thấy bốn phía cây rừng sum xuê, núi đá trùng trùng điệp điệp, cỏ dại nông cạn che lấp đường mòn, la mạn bàn khúc vây quanh tế đàn tím.

Đình viện thật sâu, phong quang u mỹ, hoàn toàn không có dấu vết nhân công đục đẽo.

Một dòng sông nhỏ đầu chiết xà hành, vắt ngang qua Lăng Viên, tương liên với hồ nước bên ngoài; hai bó thùy trúc chập chờn sinh tư, điểm tuyết bờ sông, không biết người phương nào trông giống.

Hai vị thiếu niên thưởng thức cảnh đẹp, thần trí ngoại vật, nghĩ xa năm đó người tu mộ hao tâm tổn trí, xây dựng tinh diệu đến vậy, có thể thấy được đối với người chết kính trọng cỡ nào.

Lại đi vào bên trong, dần dần cây rừng thưa thớt, đường nhỏ khoáng đạt, trung tâm lăng cung là mảnh đất trống hình tròn.

Hai bên rộng ba mươi trượng, chung quanh dòng nước trong suốt, sông nhỏ vòng quanh bờ sông nhỏ chảy qua.

Hai cây cầu đá vắt ngang qua mặt sông, kiểu dáng cổ xưa mà kỳ lạ, giống như hành lang nhân gian thông hướng Minh giới.

Bên kia bờ sông nhỏ, chính giữa gò mộ đất trống cao ngất, một ngôi mộ lớn dùng bích ngọc xây thành.

Phía trước dựng bia mộ, hai người đến gần nhìn kỹ, trong bia khắc bốn chữ “Táng Tâm Chi Mộ”, dưới đáy khắc tên mộ chủ, chính là “Vô Luân phu Tử Nguyên tông lập.”

Tiêu Tiêu nhíu mày, lẩm bẩm: “Vô Luân Phàm phu? Danh hiệu thật cổ quái! Tử Nguyên tông là thần thánh phương nào?” Lại thấy thần sắc Lý Phượng Kỳ nghiêm túc, giấy dựa quỳ gối xuống đất, đập đầu bốn cái về phía bia mộ.

Tiêu Tiêu kinh ngạc hỏi: “Người làm gì vậy?”

Lý Phượng Kỳ ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy thần sắc sùng kính, nói: “Biệt danh trên bia mộ, chính là tục danh khai tông tổ sư Ngao Khuyết ta phái khai tông tổ sư.

Đệ tử mặt bối tận mắt thấy di tích tổ tiên, sao có thể không bái?”

Tiêu Tiêu nói: “A, Tử Nguyên tông là tổ sư của Ngao phái! Người nên hành đại lễ... Nơi này là phần mộ của tổ sư Ngao gia, vì sao lại viết “Khu mộ táng tâm? táng tâm? Chẳng lẽ sau khi người chết, chỉ chôn vùi lòng?”

Nàng dờn bước nhìn, vòng đến phía sau bia mộ, mỉm cười nói: “Mặt sau khắc thật nhiều chữ, là mộ Chí Minh nhỉ? Xem xem là mộ ai cho tổ sư của Nguyên tông tu.” Nâng đỡ Lý Phượng

Kỳ lên, hai người tập trung quan sát văn bia, chỉ thấy bên trên viết:

Trăng treo giữa bầu trời.

Lạc ảnh chí mỹ

Ta vì Nguyệt Hoa Vô Ưu.

Trải qua ba mươi năm truy tìm.

Sùng rồng kêu lên dữ tợn.

Chu Tước đã qua đời.

Sai lầm lớn đúc vĩnh viễn.

Đau lòng hồi hận?

Chí hướng truy nguyệt khó sửa.

Vì vậy, Thiên Sơn Tiên Cảnh...

Nam Minh trì kiến tạo mộ phần.

Trấn vệ Câu Ngọc Thiềm Trấn Vệ

Lưu ta lại một tác lòng.

Bạn Phương Linh vĩnh viễn...

Sở danh cuối cùng, vẫn là “Phạm phu Tử Nguyên tông”

Hai người xem xong ngạc nhiên nhìn nhau, đều cảm thấy mộ này không tầm thường.

Lý Phượng Kỳ nói: “Ta biết rồi, mộ này là mộ tổ sư gia gia lập.

Bên trong chôn không phải là thi cốt, mà là... Mà là tâm của tổ sư gia gia...” Bàn tay đưa ngang qua lồng ngực, khoa tay múa bụng hai lần, làm ra một thủ thế mở bụng mở bụng, khen “Đào ra trái tim của mình chôn vào phần mộ, còn có thể viết tự lập bia, tổ sư gia gia thật là cao minh!”

Tiêu Tiêu lặp đi lặp lại câu chữ, nói: “Hắn nói: “Vì Nguyệt Hoa Vô Ưu, ba mươi năm truy tìm...”

Nhớ rõ tiểu miêu tiểu cầu thôn ban đêm tính tình náo nhiệt, thường đuổi theo mặt trăng điên cuồng kêu lên.

Tử Nguyên tông đường đường là Tổ sư Côn Bằng, vì sao cũng làm “Truy Nguyệt” loại chuyện ngốc này?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Tổ sư có hóa tên là “Truy Nguyệt”

Hắn ta nói lão nhân gia tình thú thoát tục, mỹ cảnh thế gian nhìn chán rồi, muốn lấy Thiên Ngoại Minh Nguyệt xuống thưởng ngoạn, cho nên nhiều năm truy tung theo Nguyệt Ảnh.”

Tiêu Tiêu lắc đầu nói: “Mới không phải chứ! Theo ta thấy, mặt trăng là ví von nữ tử Chung Tình của hắn.

Người xem câu “Nguyệt Trung Thiên, lạc ảnh chí mỹ” này, vị giai nhân kia hoàn mỹ không khuyết điểm, giống như trăng cao treo trên bầu trời, tổ sư Nguyên tông đau khổ truy cầu nàng ba mươi năm.

Thế nhưng giống như đuổi theo mặt trăng, mỹ nữ nhìn mà không chiếm được.

Một cô nương khác tên là “Chu Tước”, rất lưu luyến Tử Nguyên tông.

Chờ hắn hiểu được lúc theo đuổi mỹ nữ không có kết quả, ”bàng hoàng đột nhiên”, mới cảm nhận được tình yêu của Chu Tước cô nương.

Đáng tiếc vị Chu Tước cô nương kia, đã tiêu thụ ngọc rồi... “

Lý Phượng Kỳ lạnh lùng nói: “Bố có bài có mắt, người dứt khoát nói bình thư đi thôi, bảo đảm màu đỏ phát tím.”

Tiêu Tiêu vẫn tự mơ màng, tiếp tục nói: “Tử Nguyên tông tự biết đục thành sai lầm lớn, hại chết Chu Tước cô nương, cho nên tự hỏi “Đau lòng hối hận a?”

Ai, đau thì đau, hối hận thì hối hận, nhưng ý chí truy nguyệt của hắn khó đổi, vẫn phải đuổi theo vị mỹ nữ kia.

Trước khi đi hắn che ngôi mộ, cắt mất một mảnh trái tim chôn trong mộ, tỏ vẻ trái tim của mình vĩnh viễn luôn bầu bạn với Chu Tước cô nương.

Hừ hừ! Người ta muốn là cả người người, lấy điểm tâm của người có tác dụng gì? Làm chút canh vụn sao? Cái gì Ngao tổ

sư a, đóng phái giả mù sa mưa, ta nhìn ngươi là một phụ tâm lang vô tình vô nghĩa!”

Lý Phượng Kỳ tôn kính sư tổ như thiên thần, nghe vậy giận dữ, quát: “Im miệng! Ngươi nói hươu nói vượn! Ngươi...”
Tình thế cấp bách máu tươi phun trào, cúi người ngã quỵ.

Tiêu Tiêu hồi hận lỗ lòi, áy náy nói: “Ta nói bừa đấy, ngươi đừng để trong lòng.” Vội vàng đỡ lấy.

Lý Phượng Kỳ cơn giận còn sót lại chưa tiêu, ra sức tránh thoát cánh tay của nàng.

Đúng lúc này, trong sông nhỏ quang ảnh lay động, nổi lên một thứ sáng loáng.

Dài hai trượng, rộng ba thước, trước cao sau thấp, đúng là quan tài dùng thủy tinh làm thành! Ánh mắt hai người di động theo quan tài!

Quan tài nhỏ di chuyển đến phụ cận, nhìn thấy bên cạnh nắp quan tài mình vẫn rõ ràng, khắc lấy chữ “Chu Tước Phương Mâu”

Nữ tử nằm trong quan tài, đầu đội mũ hoa, thân mặc Nghê Thường, khuôn mặt an tường như sinh, giống như ngủ chín vậy.

Nước sông nâng quan tài thủy tinh, quay chung quanh phân mộ một vòng, lại dần dần trôi đi xa.

Rõ ràng, Lăng Viên mở mương máng, bố trí thủy xa, khiến cho nước sông lưu chuyển tuần hoàn, chính là vì truyền tống linh quan này.

Trăm ngàn năm qua, quan tài thủy tinh trôi nổi trong lăng mộ, cách mỗi mấy canh giờ liền “Tâm” tương ngộ với Tử Nguyên tông, râu quai nón lại trôi qua, quanh đi mãi không ngừng nghỉ, phẳng phất như biểu thị nhân sinh bi hoan ly hợp ý.

Bố trí xảo diệu đến cực điểm, mà thâm ý ẩn chứa trong đó càng làm cho người ta cảm hoài lo sợ.

Nhìn theo quan tài thủy tinh biến mất, Tiêu Tiêu kinh hãi nói: “Chu Tước cô nương... Ta vừa thấy nàng.

Không sai, là di thể của nàng! Giống như còn sống vậy.”

Vẻ kinh ngạc trong mắt Lý Phượng Kỳ dần giảm đi, gật đầu nói: “Đúng vậy, quả thật tên Chu Tước, trên nắp quan tài viết tên của nàng...” Mắt thấy quy luật vận hành linh cữu, hoàn toàn phù hợp với “Lưu ta” giữ lại một tác trong văn tự, phối phương linh vĩnh tịch” ghi lại.

Bởi vậy suy đoán —— nếu Chu Tước quả thật có người này, Tổ sư lại tự nhận “Phụ tình” với nàng, như vậy rất có thể rất có thể chính như Tiêu Tiêu suy đoán, năm đó Tử Nguyên tông đối với Chu Tước đã bỏ qua tâm sự trái lương tâm.

Nghĩ tới đây, Lý Phượng Kỳ cảm thấy phiền muộn, vươn cổ dài hít thở, trong mũi miệng thành linh máu tươi tuôn trào.

Tiêu Tiêu vỗ lưng cho hắn, thấy gò má trắng bệch, khoe miệng vết máu đỏ bưng, hoảng sợ nói: “Ai da, chàng cảm thấy thế nào? Khó chịu chỗ nào?” “Biết rõ thương thế chuyển nguy, vẫn hy vọng nghe hắn nói không sao.”

Lý Phượng Kỳ há mồm hai lần, máu tươi chảy càng mạnh hơn.

Tiêu Tiêu vừa vội vừa sợ, thầm nghĩ “Một người có bao nhiêu máu? Sao có thể chịu được đòn này!” Tử Mệnh che miệng mũi hắn, nhắm mắt lại, kêu lên: “Đừng nôn ra nữa! Cầu xin người, đừng có nôn nữa...”

Không biết qua bao lâu, giữa ngón tay dính dính sền sệt, giống như không có máu chảy ra nữa.

Tiêu Tiêu vui vẻ nói: “Được, rốt cuộc ngừng lại!” trợn mắt nhìn, hộc máu ngược lại ngừng lại, nhưng Lý Phượng Kỳ hai mắt trắng dã, cũng gần như sắp tắt thở.

Tiêu Tiêu cả người lạnh lẽo, đột nhiên nghĩ tới: “Hắn mất máu quá nhiều mới hấp hối, trong người ta có máu tươi! Hoa gia gia có thể lấy máu chữa bệnh, vì sao ta không thể cứu hắn!”

Lập tức xắn tay áo lên, cắn rách mạch máu cổ tay, dán miệng vết thương sát vào môi Lý Phượng Kỳ.

Nhiệt huyết tràn đầy khoang miệng, Tiêu Tiêu cúi người che miệng hắn lại, thổi hơi thở, miệng đút vào miệng, cưỡng ép huyết dịch rót vào trong bụng hắn.

Một hồi lang, lại chảy máu, nhiều lần như vậy, Tiêu Tiêu đầu vầng mắt hoa, lại thấy Lý Phượng Kỳ cổ họng khẽ nhúc nhích, đã tự mình nuốt chửng.

Tiêu Tiêu tuy đã thành người, yêu tính còn chưa trừ, yêu khí trong máu vừa vận điều động độc chất với Ngọc Thiềm.

Hoa gia gia cứu sống vô số dân chúng, chính là dùng loại phương pháp này.

Lý Phượng Kỳ nuốt mười mấy ngụm máu tươi, khuôn mặt khí sắc dần dần hiện ra, tay chân cũng động đậy.

Tiêu Tiêu vui vẻ hỏi: “Cảm giác thế nào? Xong chưa?”

Ài ngờ Lý Phượng Kỳ thần sắc đại biến, bỗng nhiên đẩy ra tiêu tiêu tiêu, trong miệng phát ra tiếng gầm rú thê lương, hai tay ôm khuỷu tay, hai chân loạn choạng loạn xạ.

Tiêu Tiêu hoảng sợ, muốn đi nâng lại không dám, ngơ ngác hỏi: “Làm sao vậy? Ngươi, ngươi làm sao vậy?” Lý Phượng Kỳ thống khổ vạn trạng, lặn qua lặn lại, dốc hết toàn lực mới uốn lười, trong kẽ răng xuất hiện mấy chữ: “Châm, thiêu, cốt...”

Nguyên lai gân cốt người trúng phải thiềm độc ăn mòn, đốt ngón tay kịch liệt đau đớn, giống như cương châm đâm xuyên, dân gian lấy kim châm trước cửa trùng cốt “Quý Môn quan” hình dung loại thống khổ này.

Bản thân Lý Phượng Kỳ chân khí cực kỳ thuần hậu, vẫn luôn khắc chế độc chất vận hành.

Mà yêu khí Tiêu Tiêu sau khi tiến vào huyết mạch, chân khí tương ứng yếu bớt, độc chất mất đi chế ước, lúc phát tác cũng mãnh liệt gấp bội.

Lý Phượng Kỳ đầu đầy mồ hôi, hàm răng cắn đến vang lên “Khanh khách”

Tiêu Tiêu như mất hồn xoay vòng vòng.

Kỳ thật thôn dân nàng thường xuyên trị an trúng độc, nhìn thấy tình hình tương tự như vậy, theo lý có thể trấn định ứng phó, nhưng giờ phút này trong lòng lại tràn ngập hồi hộp trước nay chưa từng có.

Qua lại vài bước, nhớ ra biện pháp xử trí “Độc chất mặc dù hung mãnh, chứng bệnh đã phát ra hoàn toàn, chịu đựng được liền có thể bảo trụ tính mạng, việc cấp bách là ngừng đau đớn, rất nhiều người trúng độc chính là chết đau đến chết tươi.”

Nhưng trong tay không có dược vật, làm sao trấn áp đau cho hắn?

Tiêu Tiêu lòng nóng như lửa đốt, chỉ cảm thấy thân thể Lý Phượng Kỳ cũng đang thiêu đốt.

Ngâm xé tay áo cho vào nước sông thấm ướt, gác lên trán Lý Phượng Kỳ, chỉ nhìn thoáng qua có thể Ninh Thần lạnh lùng nhìn.

Lý Phượng Kỳ cắn chặt miêng vải xé rách, như sói đói cắn xương thịt.

Tiêu Tiêu trong lòng khó chịu không nói nên lời, nhưng nhìn hắn dần dần ngừng giãy dụa, bữu môi hút ướt, lộ ra vẻ thư giãn.

Miếng vải đảo mắt bị hút khô, da mặt của hắn nổi lên đỏ ửng, tựa hồ cơn đau đớn giảm bớt rất nhiều.

Tiêu Tiêu Tâm hơi động, chạy tới bờ sông đưa miếng vải thấm ẩm, cầm về vò miêng gặm.

giọt nước rơi xuống, Lý Phượng Kỳ ngửa mặt uống từng ngụm lớn, vừa uống vừa gật đầu, nhìn bộ dáng kia thập phần hưởng thụ.

Lần này Tiêu Tiêu lưu ý, ném miếng vải nhặt ống trúc bên bờ sông, sung mãn tiếp tục đút vào cho hắn.

Mấy lần qua đi, Lý Phượng Kỳ đỏ bừng mặt, vẻ đau đớn tiêu tan hết, dáng say dễ thương kêu lên: “Rượu ngon thơm lòng, rượu ngon, thêm ba trăm chén lớn!”

Tiêu Tiêu âm thầm kinh nghi, bụng ống trúc lên uống hai ngụm lớn, cảm thấy hai má hàm răng thơm ngát, trong mát mẽ xen lẫn vị thối của nhàn nhạt, yết hầu xuyên thẳng qua phủ tạng, lập tức quai hàm nóng lên, trong đầu nhẹ nhàng bay bổng.

Nàng lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên tỉnh ngộ, phi bộ chạy đến bên nương, chân nước cẩn thận nhám nháp, lẩm bẩm: “Là

rượu, quả nhiên là rượu!” Nhìn dưới chân, nước sông lắng lắng chảy xuôi, không khỏi thất thanh kinh hô: “Cả con sông đều là rượu! Sao lại có chuyện như vậy!”

Tình cảnh này không thể tưởng tượng, lại chân thực vô hư, mương máng xuyên qua lãng mộ, rõ ràng rót đầy rượu ngon, không biết hành động này của người tu mộ là có dụng ý gì.

Khó trách gió thơm tỏa ra bốn phía, lại là mùi rượu theo sóng cát tản mạn ra khắp nơi.

Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm mặt nước sững sờ, thấy rõ tôm cá bơi lội, linh động mà tươi sống, chúng sao có thể sinh sôi nảy nở trong rượu? Cô suy nghĩ mãi không hiểu, chỉ cảm thấy chung quanh đâu đâu cũng quý dị.

Lý Phượng Kỳ kia say đến say mèm, vờn tứ chi hô to ngủ say.

Tiêu Tiêu ôm đầu gối ngồi xuống, suy nghĩ “Từng nghe Hoa gia gia nói, người uống rượu có thể khiến người bị thương đau là thôi.

Nơi này có mùi rượu kỳ lạ, nói không chừng có công hiệu khác, có thể từ từ chữa trị độc thương!” Nàng mệt mỏi đến cực điểm, ngồi một lát tinh thần mệt mỏi, nằm trên mặt đất cũng ngủ mất.

Thanh Ba Thương, Quang Âm Tiềm Lưu, trong lãng mộ khó phân ngày đêm.

Ước chừng sau nửa canh giờ, quan tài thủy tinh kia nhất định “Tối thăm Tâm trung”, phảng phất lại còn bỏ sót lúc báo đáp.

Trong bất tri bất giác, quan tài thủy tinh từ bên cạnh mộ đi qua bốn lần.

Tiêu Tiêu tỉnh mộng, mở mắt ra nhìn thấy Lý Phượng Kỳ ngồi ngay ngắn ở đối diện, cổ tay bị thương của mình đã bị bao bọc kín.

Lý Phượng Kỳ mặt mang bệnh, nhưng trong mắt thần thái tái hiện, thương thế như đã ổn định.

Hắn nhìn chăm chăm Tiêu Tiêu không chớp mắt, ánh mắt xen lẫn cảm kích, hiếu kỳ, nghi ngờ, hối hận... tình cảm...

Xem Tiêu Tiêu tỉnh lại, hấn ho khan hai tiếng, nghiêm mặt hỏi: “Vì sao ngươi cứu ta?”

Tiêu Tiêu day mí mắt, hàm hồ nói: “Ừm, nơi quỷ quái này chỉ có hai người chúng ta, đáng lẽ nên trợ giúp lẫn nhau mới đúng.

Ta cứu ngươi chuyện này không cần nói cảm ơn, ha ha, bằng hữu nên như vậy, ngươi đừng để trong lòng.”

Lý Phượng Kỳ không có chút ý tứ cảm tạ nào, lạnh lùng nói: “Ngọc có thể vỡ, sắc không thay đổi; trúc có thể đốt, đốt không thay đổi, đệ tử Ngao Chính Quang, sao có thể làm bằng hữu với yêu quái? Tiểu yêu nữ, ân huệ của ngươi ta nhất định báo đáp, về phần chiêu thức giao tình, thu thập nhân tâm, khuyên ngươi đừng uổng phí tâm cơ.”

Tiêu Tiêu nói: “Chắc, chắc, thật có khí tiết, nên lập một đền thờ Trinh Tiết cho ngươi!” Ánh mắt quét về phía cổ tay của mình, nhìn thấy mảnh vải bao bọc vết thương.

Đó là Lý Phượng Kỳ nhân lúc nàng ngủ băng bó.

Hấn sợ làm bị thương, động tác cực nhẹ, lại làm cho nàng không có cảm giác đau đớn.

Tiêu Tiêu giơ cánh tay lên, cố ý lớn tiếng nói: “Ngươi không cảm ơn ta, ta cũng muốn cảm ơn ngươi! Ngao hào phái Lý đại cao thủ, ngươi thà làm ô uế chính đạo Huyền môn, cũng phải cứu trị yêu quái tà ác này của ta, cảm ơn ngươi!”

Lý Phượng Kỳ da mặt ửng đỏ, như trẻ con bị vạch trần nói dối, trong miệng ừ ừ không biết vân không biết.

Đúng lúc gặp quan tài thủy tinh bay tới, thần sắc hấn nghiêm nghị, đi đến bờ sông hai đầu gối quỳ xuống, cầu khẩn: “Chu Tước tiên bối! Tiên Linh rủ xuống giám! Văn bối Lý Phượng Kỳ thân là môn đồ đầu bảng của Ngao Kiếm Tiên, tự biết trái với quy củ của nghịch sư môn, vì vậy hướng tiên bối thành tâm cầu kiến —— tiểu yêu nữ mặc dù bướng bỉnh, nhưng bản tính nàng thiện lương, ra vẻ người khó xử, làm việc rất có phong cốt chúng ta.

Văn bối cùng nàng đồng lịch hoạn nạn, quả thật là tình có thể yêu thương.

Vãn bối trông mong chính khí cảm hóa tà ma, giúp nàng đi yêu khí, sớm ngày tu thành chánh quả... Tiền bối cùng tổ sư chúng ta giao tình thâm hậu, ăn xin giải thích một câu tình do tình trong đó.

Nếu Tổ sư gia muốn truy cứu tội lỗi “Kết giao yêu loại”, vãn bối cam nguyện một mình lĩnh nhận, chỉ cầu tha thứ cho tiểu yêu nữ, cho nàng cơ hội cải tà quy chánh... Chu Tước tiền bối ân hạnh xét xét xét, vãn bối đệ tử cúi đầu lạy lại.” Gương mặt hướng xuống, liên tục đập đầu mấy cái.

Suy tư một lát, Tiêu Tiêu cười sớm khom lưng, thầm nghĩ: “Hắn vì “Tiểu yêu nữ” này của ta mà cầu tình, sợ tổ sư gia không đồng ý, vì lẽ đó quanh co lòng vòng tìm người tình của tổ sư gia thay ta làm việc.

Ha ha, dám nói tai Hạm sư tổ mềm nhũn, chỉ nghe gió bên tai nữ hài tử.”

Nhưng nghe Lý Phượng Kỳ lời nói khẩn thiết, phảng phất Chu Tước cô nương đứng ở trước mặt, đang lắng nghe hắn cầu nguyện.

Tiêu Tiêu trong lòng cảm động, quỳ xuống trước bìa mộ, trong miệng cũng chúc nói: “Tổ sư của Ngao Nguyên tông nghe, tiểu nữ tiêu tiêu có chuyện muốn nói —— đệ tử đời sau của người Lý Phượng Kỳ là người tốt, tuy nói ngẫu nhiên ngang ngược, nhưng đó chỉ là muốn chống mặt mũi cho Ngao phái, giả bộ anh hùng mà thôi.

Kỳ thật cái tên lòng người nhiệt tình này của hắn, khí lượng lớn, hơn nữa kiếm thuật lợi hại, hoàn toàn xứng với tên tuổi “Ngao Nga cao thủ”.

Tổ sư Nguyên Tông phù hộ thương thế của ông ta khỏi hẳn, tiểu nữ ca ngợi người đại ân đại đức.

Nếu tội lung tung thêm người tốt, hừ hừ, Tiêu Tiêu ta bản lãnh thấp kém, mắng người ba ngày ba đêm vẫn phải có sức lực.”

Lý Phượng Kỳ nhìn nàng một cái, thấp giọng nói: “Tổ sư gia thông tình đạt lý nhất... Đừng vô lễ với lão nhân gia hắn.”

Tiêu Tiêu nói: “Ai nha nha, người làm tổ sư gia thật biết hiển linh à? Ít tóc choáng váng, mau đứng dậy đi.” Phù Lý Phượng Kỳ đứng thẳng, phúi bụi đất trên đầu gối hắn.

Lý Phượng Kỳ thân thể yếu ớt, đứng dậy mạnh mắt hoa thờ hồn hên, quanh thân run rẩy, xem tư thế độc thương lại đem phát tác.

Tiêu Tiêu vội vàng múc rượu lỏng trong sông, hầu hạ hần uống liền ba ống trúc.

Lý Phượng Kỳ đau đớn từ từ tiêu tán, mắt lơ dờ tiêu sái, buồn bã thở dài: “Ài, kiếm tiên cao thủ cái chó má gì, một lần phạm bệnh phải uống rượu, sớm muộn gì cũng thành ma men.”

Tiêu Tiêu nói: “Không phải, không phải, cao thủ Ngao uống rượu, đó gọi là lượng lớn! Người nghĩ xem, tổ sư Nguyên tông dùng rượu ngon quán chú vào lăng mộ, có thể thấy lão nhân gia ngài ngon như thế nào.

Nếu hần thấy người uống một hơi lớn như vậy, khẳng định sẽ rất cao hứng.”

Lý Phượng Kỳ lắc đầu không nói, nhìn về xa xa ngăn người, ánh mắt lúc sáng lúc tối, toát ra thần thái mê mang.

Tiêu Tiêu âm thầm lo lắng, nhỏ giọng hỏi: “Người... người nghĩ gì vậy?”

Nửa ngày không trả lời, Tiêu Tiêu lại hỏi hai lần.

Lý Phượng Kỳ mới nghiêng đầu, sững sờ đáp: “Ta đang nghĩ, hoàng kim người đưa cho chương quỹ Trình đại, rốt cuộc có phải là cút chó biến hay không?”

Vốn cho rằng hần cảm xúc sa sút, ai ngờ đột nhiên toát ra câu nói quái dị này.

Tiêu Tiêu không nhịn được mỉm cười, gật đầu nói: “Mười phần vàng thật! Mười phần vàng thật! Nửa phần không giả! Tiểu thư tri phủ đại nhân, mặc bạc đeo bạc là chuyện bình thường.”

Lý Phượng Kỳ thở dài nói: “Người nếu thật sự là nữ nhi nhân gian, nên tốt bao nhiêu...”

Lời này ý vị thâm trường, bao hàm bao nhiêu hy vọng cùng tiếc nuối.

Tiêu Tiêu hiểu tâm trạng của hần, nghiêm mặt nói: “Nói cho người biết, ta không nói dối đấy! Đúng là con gái của Tri phủ

Tri Văn Hàn.”

Lý Phượng Kỳ chớp mắt, nhìn bộ dáng nàng trịnh trọng nói: “Người... Người là Tri phủ tiểu thư? Sao có thể... Vị Vũ đại nhân kia... Cũng là hồ điệp biến?”

Tiêu Tiêu đang định ngắt lời nỗi buồn của hắn, hắng giọng một cái, cứ như đại tỷ tỷ kể chuyện xưa cho tiểu đệ, thản nhiên nói: “Nguyên nhân việc này có thể dài... Ta à, ta vốn là một con bướm nhỏ bên hồ động đình.

Hoa viên hậu hoa viên Kinh môn tri phủ xây ven hồ, u tĩnh lại rộng rãi, chính là nơi cư trú của ta.

Vũ Văn Hàn đại nhân phong nhã danh sĩ, thích vào hoa viên bằng Phong Hoài Nguyệt, thích ngắm rượu hát ca.

Hắn ngâm thơ, ta thường bay lượn trong bụi hoa.

Hắn ngâm đến kích động, ta bay lên được, giống như hô ứng lẫn nhau vậy.

Phong Nhã Danh Sĩ mà, tự nhiên đa tình thiện cảm.

Vũ đại nhân lấy “Ngâm thi điệp vũ” làm kỳ thú, thường mời văn nhân thanh khách tụ cốc thưởng hoa thưởng.

Trên tiệc rượu tri phủ làm thơ, hồ điệp tung bay, các khách nhân tán thưởng Vũ đại nhân cao nhã, xưa nay không xuất hiện bên phải.

Vũ đại nhân càng thêm đắc ý, đặt tên cho ta “Tiêu Tương Hoa Vũ”, từ nay về sau bất luận cao hứng hay phiền não, đắc chí hoặc là mất mát đều sẽ trút tâm sự với ta.”

Lý Phượng Kỳ chen vào nói: “Cùng hồ điệp nhi thành tri giao, người đọc sách chính là khác với tất cả mọi người.

Vũ đại nhân cũng thân cận với sinh linh nho nhỏ như vậy, chắc là vị quan tốt thương dân.”

Tiêu Tiêu cười khở hai tiếng, tiếp tục nói: “Tình cảnh không lâu, quan trường của Vũ đại nhân thất ý, thế gian đồn rằng hắn cấu kết với phản loạn dư nghiệt, sẽ bị triều đình điều tra.

Môn nhân khách nhân nhao nhao từ chức, thân sĩ toàn thành sợ tránh không kịp.

Môn đình phủ quan lạnh lẽo, Vũ đại nhân cảm thấy ưu thương, số lần lải nhải với ta càng nhiều...

Mỗi lần lau nước mắt về phía bụi hoa, nói: “Đáng thương lão phu kinh doanh nửa đời, chỉ rơi vào cảnh mọi người phản bội ly thân.

Bây giờ dưới gối hoang vu, liền lập tức chết đi, cũng không có con gái Đoan Linh bài nào.

“Nhắc đến thương tâm, đầm ngực hô to “Điệp Nhi a, Điệp Nhi, ngươi khi nào hóa thân thành người, tán gẫu là cha lẻ loi hiu!”

Lý Phượng Kỳ nói: “À, ta đã hiểu, đang vì Vũ đại nhân khổ sở cầu khẩn, ngươi mới lập chí tu luyện thành thân người, làm con gái hán tốt.”

Tiêu Tiêu nói: “Đúng vậy, ta từ nhỏ không cha không mẹ, tự do tiêu dao, chưa bao giờ yên tâm một chút bi hoan nào cả.

Nhưng nghe Vũ đại nhân khóc lóc kể lể, Phương Tri trên đời có chút tình cảm, mặc dù làm cho người ta đau lòng, nhưng lại lo lắng trong lòng khó có thể bỏ qua.

Vũ đại nhân đối xử với ta ân trọng như núi, tâm nguyện của hán sao có thể bỏ qua? Vì vậy ta liều mạng tu luyện linh tính, còn từng liều mạng lên vào động đình Huyền Ba phủ, trộm phục Thủy Thần Tương Quân Cửu Linh Tuyên Tiên Đan.

Trải qua mấy năm tu hành, rốt cuộc ta tu thành thân người,

Ngày nào đó, Vũ đại nhân lại đến hậu hoa viên đau lòng, rung rung kêu gọi “Điệp Nhi, Điệp Nhi, khi nào trưởng thành...”

Ta ứng tiếng bay đến trước mặt hán, biến thành dáng dấp nữ nhi, quỳ gối xưng “Phụ thân đại nhân tại thượng, nữ nhi Tiêu Tiêu đến bái kiến!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Được, bỗng dưng thêm nữ nhi.

Vũ đại nhân tâm nguyện trở thành sự thật, nhất định sẽ vui sướng hoa chân múa tay.”

Tiêu Tiêu nói: “Ài, đúng là hán nhảy nhót lung tung, nhưng không cao hứng, lại sợ tới mức chân tay luống cuống.

Ta chỉ mới xem hấn hưng phần quá độ, vội vàng giải thích “Nữ nhi chính là con bướm nhỏ ở hậu hoa viên, được phụ thân sủng ái, thi văn hun đúc, gần đây tu thành hình thể nữ tử, từ sau này bái trước đầu gối, hầu hạ phụ thân cuối đời lão thiên!” Sắc mặt Vũ đại nhân trắng bệch, trong miệng thét to “Yêu tinh! Hồ điệp tinh vi quái!”

Sau đó mấy tháng, trong vườn hoa chật ních đạo sĩ, pháp sư, phú bà, tất cả đều là Vũ đại nhân tìm đến thu yêu.

Cả ngày đốt phù niệm chú, gõ chiêng đánh khánh, ven hồ ” Đinh Linh leng keng” náo loạn không ngớt.

Đầu ta gần như muốn nổ tung, cuối cùng đành phải rời khỏi hồ Động Đình, tìm một nơi yên tĩnh khác cư trú.”

Lý Phượng Kỳ cười ha ha, nói: “Thì ra là thế, Vũ đại nhân khao khát yêu tinh biến thành hài nhi, người can đảm làm khó dễ, nào biết thời khắc mấu chốt lại mủm mỉm như vậy.”

Hắn mỉm cười vài tiếng, thấy Tiêu Tiêu thần sắc cô đơn, an ủi nói: “Khụ, sao phải đau lòng? Người đã nghe chuyện Diệp công lành long tốt như vậy? Nhân gian nói chuyện tâm không chỉ có nhiều như lông trâu, nói nhiều rồi, có đôi khi bản thân đều làm thật.

Nếu người người đều biểu lộ như một, trên đời cũng không có giả tạo, giả dối, tự lừa gạt người ta loại từ ngữ này.”

Tiêu Tiêu lắc đầu một cái, nói: “Ta không phải vì tuyệt tình của Vũ đại nhân mà thương tâm.

duyên đến tụ hợp, duyên phân tán hết, ta và Vũ đại nhân không có duyên phận phụ nữ, không có gì oán giận.

Chỉ là sau đó ta gặp được Hoa gia gia, cùng hấn lưu lạc thiên nhai, vô luận đi tới nơi đó, mọi người chung quy sẽ ghét bỏ ta, sợ ta, tiểu hồ điệp đáng sợ như thế sao? Ta là vì này cộc sự tình ôm ấp đây.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Bọn họ ghét bỏ người như thế nào?”

Tiêu Tiêu Tiêu nói: “Mỗi khi đi ngang qua thôn trấn, chúng ta đều thi được cứu bệnh, Chu Tể khổ sở cứu chữa.

Vừa mới bắt đầu mọi người ôm hảo cảm với ta, nhưng chỉ cần biết thân phận của ta, không ai không mất hồn mất mật, Như

Vũ đại nhân chạy thật xa.

Lấy dân chúng Xuyên Đông trúng cóc độc mà nói, mỗi ngày ta hái thuốc luyện dược cho bọn họ, không công lao cũng có khổ lao chứ? Nhưng nam nữ già trẻ trong thôn đều tránh ta, cho dù ngày thường gặp, nụ cười trên mặt giống như nặn ra, đừng nói là lúng túng.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Dân bản xứ sợ yêu loại, làm chuyện thường tình thuộc về người.”

Một tiểu cô nương thành sứ giả múa pháp thuật, cho dù là ai nhìn thấy cũng phải sợ hãi.”

Tiêu Tiêu cau mày nói: “Vậy sao bọn họ lại không sợ Hoa gia gia? Hẳn là con hoẵng hương thơm biến thành, pháp lực mạnh hơn ta gấp trăm lần.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Đây là vậy, Hoa gia gia tu hành rất sâu, so với yêu quái bình thường càng giống nhân loại hơn.”

Huống chi bách tính bị hắn châm máu cứu mạng, tự nhiên coi là thần minh.

Cô bé nhỏ nhà người có bản lĩnh bao nhiêu? Uy vọng cỡ nào? Đợi sau này tu thành Chính quả, mọi người mới có thể nhìn người với con mắt khác.”

Tiêu Tiêu trầm ngâm nửa chớp mắt, nói: “Giải pháp của người cũng giống Hoa gia gia thôi.

Hắn nói đạo hạnh của ta còn thấp, yêu khí của bản thân tương khắc với phạm nhân, bình thường tốt nhất là thâm cư không ra ngoài, cố gắng tránh né người sống sót.

Ai...” Nói xong ngửa đầu thở dài, mà sắc mặt đã sáng sủa hơn nhiều, nói: “Xem ra là do đạo hạnh của ta thấp kém, yêu khí nặng nề, trách không được người khác lạnh nhạt.

Sau này chỉ có cần cù khổ luyện, hành thiện tích đức nhiều hơn, sớm tu tới loại cảnh giới đó của Hoa gia gia.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, Lý Phượng Kỳ động tâm sợ, thấp giọng nói: “Ai, ta cũng muốn tích công đức đây, hai ta chỉ đồng đạo hợp.”

Tiêu Tiêu cười nói: “Đường đường cao thủ nguy nga, ngồi vào vị trí đầu lĩnh Kiếm Tiên, công đức còn thấp sao?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Nghê Nga Đại sư huynh là thủ lĩnh Huyền môn, xưa nay đều đều do Kiếm Tiên Thủ Đồ đảm nhiệm.

Ta tuy là nhân tuyển Đại sư huynh, nhưng trước khi chính thức đăng tọa, còn phải làm vài món đại công đức cứu thế dân.”

Tiêu Tiêu thiên tính thông minh, thoáng suy tư đã hiểu, nói: “Người xuống núi cứu trợ bách tính Xuyên Đông, chính là vì làm thành công đức, sau khi về núi danh chính ngôn thuận lên làm đại sư huynh.”

Lý Phượng Kỳ thở dài: “Đáng tiếc xuất sư bất lợi! Dân chúng không cứu, mình lại lạc đến bước ruộng này.

Các đời Kiếm Tiên đứng đầu, có lẽ là kém cỏi nhất.”

Tiêu Tiêu nghi hoặc nói: “Các người là người của Nga Khuyết phái uy chấn bốn biển, cao thủ trong phái nhiều như mây.

Người còn trẻ tuổi, đức hạnh lại nông cạn, tại sao phải đảm nhiệm trọng trách này? Người xuất thân danh môn chính phái? Phụ mẫu có lai lịch rất lớn sao?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Ta là cô nhi, năm tuổi thu dưỡng cho sư phụ, không biết phụ mẫu là ai.”

Tiêu Tiêu lại nói: “Vậy là kiếm thuật của người cao tuyệt, pháp thuật xuất chúng, trong phái không ai có thể sánh bằng?”

Lý Phượng Kỳ lại lắc đầu nói: “Nghieu Bính Huyền Môn tàng long ngọa hổ, cao thủ nhiều như lông trâu, giống như Cửu U Tuyệt của Phong Lôi môn, Ngọc Ngân Đồng của Độn Giáp môn, Bách Lý Văn Hổ của Ngự Thú môn, Bạc trù môn... Người nào cũng thần thông quảng đại, đừng nói tiền bối tiền bối thành danh đã lâu.

Mặc dù là Hà Cửu Cung, Hầu Thiên Cơ, Ma Ngưu đại phụ cùng thế hệ với ta, nhưng tu vi đạo pháp của bọn họ cũng cao hơn ta nhiều.”

Tiêu Tiêu nói: “Vậy thì lạ thật, sao để người làm ứng viên của đại sư huynh? Chẳng lẽ Loạn Trần đại sư nhìn người rất tuần tú, muốn nhận người làm con rể, cố ý nâng đỡ người?... sư tôn của các người có con gái hả?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Nói bừa tám cái! Càng đoán càng quá rồi! Kỳ thực ta...” Chần chờ gần nửa khắc, chậm rãi nói “Hai ta cùng trải qua hoạn nạn, kể cho người nghe cũng không sao.

Thực ra ta có thân phận Kiếm Tiên Thủ Đồ này, vốn là từ một giấc mơ mà có được.”

Tiêu Tiêu Tiêu lấy làm lạ, nói: “Một giấc mộng đã tới? Ai cười, sao lại có cách?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Ta năm mười hai tuổi làm một giấc mộng kỳ lạ, mơ thấy mình đứng ở đỉnh núi mi nga, vung kiếm bổ thẳng mặt trời đỏ phía đông dâng lên.

Sau khi tỉnh lại ta vừa lo vừa áy náy, bụng đầy ưu sầu...”

Tiêu Tiêu nói: “Ngày có suy nghĩ trong đêm có mộng, nằm mơ bình thường, người áy náy cái gì?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Người nào biết được, đệ tử Ngao tu luyện Huyền Môn chân pháp, chú ý nhất là thu liễm du tư, dưỡng khí định tính.

Đây là biểu hiện của lòng dạ người phạm nhảy nhót, chính là đại kỵ của người tu hành Huyền Môn.

Ta bảy tuổi luyện thành “Định Dương quyết”, ngủ không còn chút tạp niệm nào.

Khi đó lại bỗng nhiên phát mộng, nói rõ tu vi của ta lùi lại thật lớn, uổng phí sư tôn truyền thụ đạo pháp, sao ta không hồ thẹn? Sao không phát sầu? Một mình ta ngồi đây buồn bực nửa ngày, thậm chí nhất định phải xin sư phụ, cho dù bị trách phạt, cũng phải biết rõ ràng nguyên nhân.

Bởi vì vì thế mà ta tới trước mặt sư tôn, báo cáo tình hình trong mộng quái dị.

Sư tôn cũng không nổi giận, ngược lại cười tủm tỉm gật đầu, có chút ý khen ngợi.

Ta âm thầm kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn kỹ, phát hiện đệ tử đứng đầu Nhiếp Hồn môn Thường Sinh Tử đứng ở bên cạnh sư tôn, mỉm cười nói “Như vậy có thể thấy được mộng cảnh, Lý sư đệ tư chất tuyệt hảo, có thể đảm nhiệm trọng trách...”

Vừa nghe hẳn kể lại, Tiêu Tiêu vừa suy nghĩ, trầm ngâm nói: “Mộng này của ngươi không đơn giản, như sắp xếp xong trước.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Không sai, quái mộng này chính là một lần thí nghiệm.

Thường Sinh Tử là Nhiếp Hồn Cao thủ, giỏi về báo mộng thuật dự đoán.

Trước kia khi bổ nhiệm Huyền môn thủ đồ, đều do hẳn chọn lựa trước, đợi công thành viên mãn rồi mới chính thức đăng vị.

Lần này chọn lựa đại sư huynh Nga Phản, Thường Sinh Tử thiết lập “Mộng cục”, thông qua mộng cảnh ẩn hàm điềm báo cho các đồ đệ khảo sát.

Chỉ là pháp lực của hẳn quá mạnh, đệ tử đạo hạnh thấp sẽ bị cưỡng ép kéo vào mộng cảnh.

Rất nhiều người cũng có giấc mộng tương tự, có tham tài trong mộng, háo sắc, làm xằng làm bậy, lộn xộn hỗn loạn, duy chỉ có ta ở trong mộng phách hồng nhật, uy phong hơn các sư huynh đệ nhiều.”

Tiêu Tiêu hỏi: “Kiểm chém mặt trời đỏ có ý nghĩa đặc biệt gì ư?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Có! Theo sư tôn giảng giải, tương lai cường địch Ngao phái đến từ phương đông, đại đệ tử muốn suất lĩnh đồng môn chống đỡ ngoại ma, bảo vệ chính đạo trường tồn.

Động tác kiểm bỏ mặt trời đỏ của ta chính hợp ý này, cho nên là lựa chọn tốt nhất của đại sư huynh.

Trước tiên sư tôn để ta đảm nhiệm vị trí đồ đệ đầu của Kiếm Tiên, cần cù luyện kiếm thuật, quảng tích uy đức, chuẩn bị đón nhận nhiệm vụ sau này.”

Tiêu Tiêu nói: “Tiếp nhận? Còn có tiền nhiệm! Câu chuyện của ngươi rất thú vị, đáng tiếc bỏ sót khâu quan trọng.

Ví dụ như ngươi vừa nhắc tới Ngao đại sư huynh truyền thừa mấy đời, vậy tiền bối của ngươi là ai? Vì sao mất vị trí đại sư huynh? Là chết rồi sao? Phạm phải trọng tội bị phế phế truất?

Ta đoán, Ngao Khuyết phái trải qua một hồi đại biến cố, tình anh đều tổn hại, cho nên mới tăng ý bồi dưỡng đệ tử nhỏ.”

Nàng chỉ là thuận theo tình lý phỏng đoán, phỏng phát nữ hài nghị luận trong gia tộc ngăn ngừa, cũng không có dụng ý gì đặc biệt.

Lý Phượng Kỳ lại sắc mặt khẽ biến, mím chặt môi không nói nữa.

Tiêu Tiêu hỏi liên tiếp mấy lần “Tiền nhiệm đại sư huynh” là ai, chợt thấy thần sắc hấn căng thẳng, cười nói: “Được rồi được rồi, ta không hỏi nữa, việc nhà của nhà nhà Nga phái các ngươi, ta đây “Tiểu yêu nữ” nghe ngóng ít một chút là tốt nhất.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Không phải ta cố ý giấu diếm, mười năm trước Huyền môn gặp kiếp nạn, đại sư huynh tiền nhiệm hấn... Ách, nội tình quá phức tạp, ngươi nghe xong có hại vô ích.”

Tiêu Tiêu nói: “Trước mắt bị vây trong vực sâu vạn trượng, chúng ta sống nhiều hay ít, còn sợ gì hại? Còn về trường “Kiếp nạn” ngươi nhắc tới, ta đã từng nghe nói tới.

Yêu giới thịnh truyền: Năm xưa Xi phái tiến công Đông Hải thánh thủy cung, kết quả toàn quân bị diệt, bại bởi vì đại đệ tử lĩnh quân lâm trận bỏ chạy.

Nga Phán phái vô sỉ nói bại, chưa từng đàm luận việc này với người ngoài.

Ta nghe đồn là lời đồn là không huyệt tới gió, lúc này nhìn phản ứng của ngươi, ha ha, không huyệt tới cũng có vài phần căn cứ.”

Nói xong một buổi, Lý Phượng Kỳ đỏ mặt một trận, trắng một trận, xấu hổ tự dung vô dung.

Ánh mắt đột nhiên tỏa sáng, trừng thẳng tấp Tiêu Tiêu, nói: “Không huyệt đến gió, không huyệt tới gió... Ngươi mới nói cái gì? Không huyệt tới phong...”

Tiêu Tiêu cười nói: “Này này, đừng có nghiêng ngả nha, tuy nói “Chân Ngôn bất nhập Lục Nhĩ”, nhưng nơi này có bốn tai của hai người chúng ta, có gì phải kiêng kỵ? Hơn nữa “không

thể thành bại luận anh hùng”, đệ tử Nga Phản tự xưng là anh hùng, tránh né bại trận như vậy, ngược lại thể hiện sự tức giận của tiểu gia tử.”

Lý Phượng Kỳ vẫn còn lằm bằm, chỉ nói: “Không huyết... Gió, Vô huyết thì thế nào... Gió đâu?”

Tiêu Tiêu hơi lo lắng, hỏi: “Này, ngươi không sao chứ? Ngươi không thấy khỏe à?”

Lý Phượng Kỳ ngẩng đầu, kêu lên: “Ta nghĩ ra cách đi ra ngoài rồi!”

Chú ý: Phương Thôn, thời cổ thường hay ví dụ “Tâm”, tỷ như trong diễn nghĩa của ba nước, Từ Thứ mẫu thân bị Tào Tháo nhốt, ngón tay Từ Thứ chỉ vào ngực mình, nói với Lưu Bị: “Phương Thôn loạn rồi.”

20

Lần thứ mười chín, Viêm Lương Hư Thực dựa vào quân hỏi.

Tiêu Tiêu sừng sốt một cái chớp mắt, cho rằng hắn phát bệnh nói linh tinh, vừa thông cảm lại áy náy, vội vàng nói: “Đều tại ta không tốt, biết rõ thương thế của người nặng còn để ý nói lung tung, hại thần trí người thác loạn.

Chúng ta đừng nói chuyện Ngao Khuyết phái.”

Lý Phượng Kỳ trừng mắt nói: “Cái gì thần trí thác loạn, ta rất thanh tỉnh! Người suy nghĩ một chút đi, lắng mộ ở sâu trong lòng đất, lại thỉnh thoảng thổi gió, cho thấy nơi này có lối ra khác.

Hai con Thông Thông Thiên mới có thể gió thổi, đúng hay không?”

Tiêu Tiêu suy nghĩ một chút, tỉnh ngộ nói: “Đúng vậy, Vô huyệt mới có thể có gió, nơi bịt kín như thế nào mà thông khí? Ai da, ta lại quên nguyên do rồi!”

Lý Phượng Kỳ phản chân tinh thần, liếm ngón tay ướt quá đỉnh đầu, nói: “Đi theo gió, nhất định có thể tìm được đường hầm rời khỏi Mộ! Hắc hắc, tuyệt chỗ gặp may mắn, tổ sư gia anh linh phù hộ! Mau đỡ ta dậy.”

Tiêu Tiêu nâng hắn lên, lướt qua cây cầu nhỏ trên mương, đi vào sâu trong lăng viên.

Hai thiếu niên bầu bạn với nhau, lần theo phong thế khoan thai mà đi.

Cỏ cây càng ngày càng rậm rạp, đá vụn phủ đầy đường mòn, phẳng phất bị phong hóa đan sa, hiện ra màu nâu đen pha tạp.

Tiêu Tiêu nói: “Vườn viên lớn lắm, đi thế nào cũng không tới cuối.”

Sương mù lại từ nồng đậm lên, vi phong biến thành sóng nhiệt, thổi qua bên tai “Vù vù” qua.

Lý Phượng Kỳ nói: “Rất nóng! Như vào nhà tắm.” Vừa nói vừa há mồm thờ dốc, gương mặt đỏ bừng, có vẻ nghẹn ngào.

Tiêu Tiêu nói: “Nơi này rất cổ quái, người không chịu nổi, chúng ta đừng đi về phía trước nữa đi?” Lý Phượng Kỳ hận không thể mọc hai cánh, lập tức bay về Nghiêu Sơn, lắc đầu ý bảo không sao, hai người tiếp tục đi tới.

Rất cuộc đi tới một mảnh đất trống trải, ba mặt vách đá nơi đây đứng sừng sững, con đường phía trước đoạn tuyệt, hiển nhiên là biên giới cuối cùng của lăng mộ.

Cây cối trái phải thành hàng, dọc theo nương sông phân bố, trái cây cực lớn đè ép cành, toàn là các loại như Bàn Đào, Phượng Lê, cành lá mềm, so với hoa quả tầm thường lớn hơn mấy lần.

Rất nhiều rơi xuống bờ sông, tích lũy thành đồng, nước trái cây chảy vào nước sông, tản ra hương vị ngọt ngào làm say lòng người.

Tận mắt thấy cảnh này, Tiêu Tiêu tấm tắc kêu kỳ lạ, nói: “Ta... Ta có chút hiểu được, trong sông vì sao lại chảy xuôi rượu ngon...” Lại nhìn thấy vẻ mặt ngốc trệ của Lý Phượng Kỳ, sững sờ nhìn thẳng phía trước, giống như đang nhập ma.

Tiêu Tiêu trong lòng giật thót, suy nghĩ xem phía trước rốt cuộc là quái vật gì, không ngờ lại dọa cho Kiếm Tiên thủ đồ hóa thành tượng đất.

Nàng thông thả ngược mắt lên...

Chỉ thấy giữa bãi đất trống sương đỏ phiêu hốt, lộ ra chín tòa thạch đôn, trên đá phân biệt khắc “Nhiếp hồn, phong lôi, bói toán, kỳ xảo, kiếm tiên, đan dược, ngự thú, thần nông, độn giáp”

Sắp xếp thất linh bát lạc.

Trước thạch đôn một bộ bạch cốt, thân mặc thiết khải, khoanh chân ngã ngồi, giáp trụ trải qua ngàn năm không hề rỉ sét, phát ra u quang nhàn nhạt.

Lý Phượng Kỳ ánh mắt đăm đăm, nhìn thạch đôn ở giữa tên là “Kiếm Tiên”, trên đó cự ảnh dựng thẳng, treo một lưỡi kiếm màu đỏ rực, dài hơn trượng, không có cái nào không có vỏ, vừa vụn lá liễu mỏng, lại lộ ra khí thế hùng hồn, hai bên sóng khí cuộn cuộn, tạo thành hiện tượng kỳ lạ trong lòng đất thổi gió.

Lý Phượng Kỳ lẩm bẩm: “Nguyên lai... Đây là Ly Hỏa Thần Kiếm! Chẳng trách bên ngoài thủy triều không vào được!”

Tiêu Tiêu hỏi: “Đó là thứ gì? Pháp bảo của Nga Lang các ngươi có phải không?”

Lý Phượng Kỳ lấy lại bình tĩnh, giải thích: “Tự cổ tương truyền, thiên địa vạn vật do thủy, hỏa, gió, lôi bốn loại linh khí tụ hợp sinh thành.

Mà tứ đại linh khí ẩn chứa trong bốn kiện thần khí, theo thứ tự là “Ly Hỏa kiếm, Cương Phong kiếm, Thiên Lôi kiếm, Huyền Thủy kiếm.”

Ai không chế được Tứ Thần Kiếm, là có thể nắm giữ càn khôn, điều khiển Quỷ Thần bách linh tới Quỷ Thần.

Nhưng từ xưa đến nay ai thu Tề Thần Kiếm, chỉ có tổ sư Nguyên tông chúng ta, lão nhân gia ông ta ngự kiếm khu ma, ân trạch thương sinh...” Nhắc tới tổ sư gia ông ta lại có sức mạnh, lòng ngực ưỡn lên.

Tiêu Tiêu ngắt lời, nói: “Ta từng nghe Hoa gia gia bàn luận về Thiên Ngoại Pháp Bảo, hẳn nói kiếm lợi hại nhất là “Vạn Tiên Trảm Vũ Phong”, phạm là yêu ma linh hồn, đều là ước mơ mơ, vũ trụ phong kia cũng thuộc về Tứ Thần Kiếm sao?”

Lý Phượng Kỳ phì mũi nói: “Vũ trụ phong là ma kiếm, giết chết đối phương cướp lấy pháp lực, tà độc vô cùng, sao có thể đánh đồng cùng Tứ Thần Kiếm?” Dừng một chút, chỉ vào bóng lớn màu đỏ trên thạch đôn, đồ chơi trước mắt “Hong Đồng Đồng”, đây là Ly Hỏa kiếm một trong Tứ Thần kiếm, ngọn nguồn của toàn bộ hỏa diễm thế gian.

Trong lăng mộ đặt vật này, mặc cho bên ngoài thủy thể ngập trời, mơ tưởng ngâm vào nửa giọt nước.”

Tiêu Tiêu nói: “Ý của ngươi là, Ly Hỏa kiếm chặn nước ngoài lăng mộ?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Không chỉ như vậy, con cóc kia thuộc tính âm hàn, cũng chịu Ly Hỏa kiếm khắc chế, bởi vậy mới không dám xâm nhập lăng mộ.

Ngoài có cấm chế lôi trận, bên trong có Ly Hỏa kiếm chân nhiếp, con cóc lớn đành phải dựa vào mộ địa, an bài như vậy,

tương đương thêm một người trông coi lợi hại cho lăng mộ.”

Tiêu Tiêu thở dài: “Cầm thần kiếm bồi táng, dùng mộ Ngọc Thiềm, nghĩa trang này tiêu phí tâm tư cho việc xây dựng.

Tổ sư Nguyên tông đối với Chu Tước cô nương thật tốt, ta mừng hẳn “Phụ Tâm lang”, xem ra đúng là nói hươu nói vượn.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Hành động lần này của tổ sư gia đã là doanh tạo lăng viên, còn có dụng ý sâu xa —— trước đó nghe sư tôn giảng thuật các loại pháp bảo, Ly Hỏa kiếm chính là tổng nguyên của thiên địa diễm hỏa.

Nếu như bại lộ thế gian, liệt diễm tất nhiên sẽ thiêu hủy núi sông.

Tổ sư gia để nó vào dưới nước sâu vạn trượng, là muốn cho nước áp chế hỏa khí.

Thủy hỏa tương khắc đạt đến trạng thái cân bằng, bách tính trên mặt đất mới có thể bảo toàn tính mạng.

Tổ sư gia lão nhân gia hẳn pháp lực quảng đại, lòng mang thương sinh, thật là đại anh hùng nhân dũng kiêm chuẩn.”

Hắn thôn thức tán thưởng, Tiêu Tiêu lại rất bội phục, hai người đang nghĩ tới phong thái của Tử Nguyên tông, cảm giác hiểu kỳ đối với thần kiếm càng mãnh liệt.

Lập tức đi về phía Ly Hỏa kiếm.

Mới vừa bước ra ba bước, trước mặt gió nóng thổi tới, Lý Phượng Kỳ trước mắt biến thành màu đen, trước sau khép lại lấp lư liên hồi.

Tiêu Tiêu vỗ nhẹ sau lưng hắn, Lý Phượng Kỳ thở hồng hển, thở hồng hộc nói: “Không được, chân khí của ta tán loạn, không chống nổi nhiệt lực của thần kiếm.”

Tiêu Tiêu đỡ hắn lui về phía sau, thầm nghĩ “Đường đường kiếm tiên hạng nhất, lúc trước thần khí hiện ra cỡ nào, lại bị một con cóc lớn phế...”

Lý Phượng Kỳ nhìn sắc mặt, đoán trúng tâm tư của nàng, cười nói: “Đừng lo lắng, tuy nói thương thế nặng nề, nhưng may mà người cắt tay cứu giúp.

Độc chất trong cơ thể ta đã giảm bớt rất nhiều, chỉ cần hai ba năm nữa là có thể khôi phục được “Thiên Vương Thuần” rồi.

Khi đó khí nóng của Ly Hỏa kiếm đã hun ta hay không.”

Tiêu Tiêu hơi an tâm, nói: “Dù sao cũng không có đường ra, chúng ta tùy ý nghe vận mệnh.” Trong khi nói chuyện bước chân di chuyển, “Khanh khách” một tiếng vang nhỏ, giẫm trúng bạch cốt dưới đất.

Hai người một mực chú ý đến thần kiếm, quên mất bên cạnh có rất nhiều vật kỳ dị.

Giờ phút này dời ánh mắt đi, quan sát tỉ mỉ bộ di hài này.

Chỉ thấy dáng người nàng khá cao, ngồi yên ổn ổn định lại, hiển nhiên là chết trong trạng thái bình tĩnh.

Tiêu Tiêu đụng phải ngón chân của nó, khung xương nghiêng về phía trước, triện văn trong Kim Yêu Đái đụng vào tầm mắt, là ba chữ “Diễm Ma Thiên”

Tiêu Tiêu nhẹ giọng thì thầm: “Diễm Ma Thiên, Diễm Ma Thiên là tên của hắc sao? Rất xứng với Ly Hỏa kiếm.”

Lý Phượng Kỳ thần sắc dần dần ngưng trọng, chợt vươn chân vén bụi đất trước người Bạch Cốt, mặt đất khắc chữ, theo mũi chân chậm rãi hiện lộ, câu đầu tiên là “Xuất mộ chi pháp, gánh hết ở đây...”

Sắc mặt hai người đột nhiên thay đổi, trong lòng phanh phanh nhảy loạn, liếc mắt nhìn nhau, tranh thủ thời gian lau đi tro bụi độc kỹ, tiếp theo lại là một bài ngũ ngôn tiểu thi.

Bồng Lai Diễm Ma Thiên, Đoán Hồn Bất Lão Tiên.

Một hướng túi da trống rỗng, Minh Nguyệt Chiếu Thiên Sơn

Lý Phượng Kỳ giật mình nói: “Quả nhiên là tiên bối tiên khách! Sư tôn từng nói, trước Đường đại, thế ngoại tiên tông chia làm Thiên Sơn, Côn Luân, Bồng Lai tam phái, đạo pháp mỗi bên có Thiên Thu.

Trong đó Bồng Lai phái am hiểu “Luyện Thiết Đoán Hồn”, chủ trương khổ hạnh đắc đạo, nhìn trong thơ viết, Diễm Ma Thiên này chính là cao thủ Bồng Lai.

“Minh nguyệt Chiếu Thiên sơn”, tựa hồ ám chỉ hẩn tu thành chính quả tại Thiên Sơn.”

Tiêu Tiêu nói: “Thế nào là luyện chế luyện hồn?”

Lý Phượng Kỳ giải thích: “Đó là phương thức tu luyện của Bồng Lai tiên tông: Đầu tiên dùng khôi giáp giam cầm thật chặt thân thể, hoặc chìm vào vực băng, hoặc chôn sâu dưới lòng đất, hoặc nhảy vào hố lửa, hoặc bỏ vào bụi gai... Lấy ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ mài giũa tâm tính, chịu đựng khổ sở trăm ngàn năm, đợi đến khi khôi giáp và thân thể hoàn toàn dung hợp, cho dù thành thân thể bất tử, cũng có được pháp lực vận dụng ngũ hành, liền gọi là luyện khí rèn hồn.”

Tiêu Tiêu lè lưỡi nói: ” tra tấn bản thân như vậy, sớm muộn gì cũng luyện thành người chết di động, thành tiên có ý gì?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Khổ hạnh tu đạo, từ xưa đã có, trong phật kinh ghi lại trước đó Thích Ca thành Phật du lịch bốn phương, ở sườn núi Bát Già nhìn thấy rất nhiều tăng nhân khổ tu, có tác dụng đâm vào thịt; có dụng liệt hỏa thiêu thân; còn đem bản thân vùi vào trong bùn lầy, dù sao thống khổ cỡ nào thì giày vò như thế ấy.”

Tiêu Tiêu lắc đầu nói: ” Thuần túy ăn no rừng mỡ.”

Lý Phượng Kỳ cười ha ha, nói: “Người ta tự có đạo lý —— mục đích cuối cùng tu hành, là vì vĩnh viễn thoát khỏi đau khổ cùng phiền não.

Giả như bản thân chịu cực hình vạn dạng cũng không cảm thấy chút thống khổ nào, linh hồn tự nhiên phi thăng thế giới cực lạc.

A, Bồng Lai tiên tông lan truyền loại phương pháp giải thoát này, chắc chắn có chút quan hệ với Bạt Già tiên sơn.”

Trong lúc nghị luận, mặt đất cát bụi đã phát rơi xuống, văn tự Diễm Ma Thiên Minh hiển hiện trước mắt.

Hai người tập trung phân biệt, chỉ thấy trên mặt đất viết.

Mỗi tuổi thu nguyệt viên, thiên địa âm lưu thịnh nhất, ly hỏa cảm ứng phát ra, diễm mang đậm thấu đá nham thạch, lúc đó Thúc Giáp Thừa Thế, là có thể ra khỏi mộ này, thẳng đến đỉnh núi Vu Sơn thần nữ nữ.

Đọc đến đây, trong mắt hai người tỏa sáng, cảm giác hưng phấn khó có thể nói nên lời.

Lý Phượng Kỳ nói: “Theo cách nói của hã, chính giữa thu lễ tiến đến, Ly Hỏa kiếm sẽ bỏ ra sơn thể, đến lúc đó chỉ cần mặc vào áo giáp của hã, liền có thể ngồi thể lửa phi thăng ra ngoài!”

Tiêu Tiêu sắc mặt vui mừng, chợt cau mày nói: “Tốt thì tốt, nhưng tháng chín, cách Trung Thu hơn nửa năm...”

Lý Phượng Kỳ khoát tay áo, tỏ vẻ Minh Văn còn nhiều, họa phúc còn khó đoán ngôn.

Thế là hai người lại xem, Minh Văn tiếp tục viết:

Dur tri tri pháp này lâu dần, bao gồm trăm năm bị vây ở Mộ, nguyên nhân vì Tử Nguyên tông đoạn ngôn: Sinh hồn vào mộ, tuyệt không có cơ hội ra khỏi mộ.

Còn lại nhiều nghi vấn, tham lam chân nghĩa, ném thử thân thể thí kiếm, Phương Tri Nguyên tông tụ thủy thành biển, thần kiếm bị hơi nước tiêu giảm, đã không còn hiệu quả đốt cháy.

Chỉ còn lại Phệ hồn chi “Tâm hỏa”, sinh linh gặp phải hóa thành tro, tử thi gặp không tồn hao gì.

Dur thân khoác “Đoán Hồn trụ” luyện đạo, huyết khí đoạn tuyệt như cương thi, cố ý Thúc Giáp ngự kiếm có thể ly cảnh.

Nguyên Tông thiết lập mê cục này, chẳng phải là thêm ý chỉ điểm sao?

Nguyên tông Thần Long Thiên Hành, đầu đuôi khó lường, vận chuyển Thiên Sơn Ngọc Thiềm Cung tạo thành lăng mộ này.

Dur độ kiếm pháp có một không hai, nhất định lưu lại kiếm quyết truyền thế, sau đó nhập mộ tham tường, đến nay đã hơn ba trăm năm.

Quan sát bố trí Huyền Môn Chân Võ Trận Pháp, dần dần ngộ ra sự uyên bác của Huyền Môn, pháp môn đến tận đây, đạo tướng sẽ cực kỳ tốt, cần gì thủy hỏa tập thân khổ tu luyện Đoán Hồn? Ngày còn lại nghe nói, thần tốc vũ trụ, da thịt thân thể có gì quý trọng? Đã không tiếc thân thể, hà tất phải rời khỏi địa huyết?” Phong Huyền là cấm, sinh hồn vô nhập “Nguyên Tông dụng ý sâu sắc ra sao!

Bây giờ nhập diệt, Lưu Minh truyền Kỳ, thiên thu vạn năm,
Thiện Giả Chân Giám.

Lý Phượng Kỳ yên lặng đọc xong, nghĩ đến ngoài cửa lớn lảng
mộ “Phong Lư” hai hàng chữ nhỏ, sinh hồn không vào”, mới
biết trong đó có thâm ý khác.

Tiêu Tiêu đạo hạnh còn thấp, xem cái hiểu cái không, hỏi:
“Diêm Ma Thiên hình như rất quen thuộc với tổ sư các ngươi,
có phải không? Hẳn đã biết pháp môn rời khỏi lảng mộ, vì sao
vẫn chết ở đây?”

Lý Phượng Kỳ trầm ngâm nói: “Hẳn ngộ đạo, hiểu thấu sinh
tử, ra ngoài hay không cũng không sao cả... Dựa theo cách nói
Minh Văn, hỏa khí của Ly Hỏa kiếm bị thể nước khắc chế, lửa
sẽ không thiêu đốt da thịt tử thi, lại có thể hủy diệt hồn phách
người sống...”

Tiêu Tiêu cười nói chen ngang: “Nói vậy, người chết mới có
thể đi ra ngoài! Ha ha, chúng ta trước tiên giết chết mình, lại
theo Ly Hỏa kiếm chạy trốn lên trời, chuyện này quá tuyệt
vời!”

Lý Phượng Kỳ khom lưng nửa ngồi, nhẹ nhàng gảy áo giáp
bên ngoài hài cốt, lắc đầu nói: “Ngươi nói lời này có vài phần
đạo lý, nhưng pháp thuật của tiên tông tuyệt không đơn giản
—— rèn hồn trụ là pháp khí tu hành chỉ Bồng Lai tiên tông có.

Diêm Ma Thiên nói sau khi mặc vào “Huyết khí đoạn tuyệt,
hình dạng cùng cương thi”, Ly Hỏa kiếm không thể tổn hại.

Bởi vậy có thể biết, người sống mặc “Đoán Hồn Diêm” có thể
mượn kiếm thể bình yên ly khai.

Chỉ là một kiện này chỉ có “Đoán Hồn trụ”, chúng ta lại là hai
người... “

Tiêu Tiêu Tiêu nói: “Tốt lắm, mười lăm tháng tám sang năm,
ngươi mặc áo giáp rời khỏi Mộ, vừa vạn chạy về nhận chức
đại sư huynh kế nhiệm.”

Lý Phượng Kỳ như có điều suy nghĩ, gật gật đầu, nói: “Ừm, là
nên như thế, đáng tiếc sang năm trung thu, chờ đợi quá lâu...”

Tiêu Tiêu giận dữ, thầm nghĩ may mà ngươi nói ra khỏi
miệng, hoàn toàn không để ý tới sống chết của ta. Đệ tử chính

phái quả nhiên lãnh huyết tuyệt tình.

Nghĩ đến đây vung cánh tay lên, Lý Phượng Kỳ mất đi chống đỡ, “Bịch” một cái ngã sấp xuống.

Tiêu Tiêu lạnh lùng nói: “Đại sư huynh uy phong cái thế, muốn người đỡ mất mặt.”

Lý Phượng Kỳ khổ tư mình vẫn, lại bị nhiệt khí hun nung, sớm đã mệt mỏi rồi, sau khi ngã xuống nào đứng dậy? Hắn giãy dụa quay cuồng, nghiêng răng kêu lên: “Xương đau, mau giúp ta tìm chút rượu... Đa tạ người...”

Tiêu Tiêu mềm lòng, thở dài kéo cánh tay hắn lại, nửa đỡ đi tới bên cạnh cái mương.

Lý Phượng Kỳ ngửi được mùi rượu tinh thần phấn chấn, cúi người vươn dài cổ, “Ừng ục ục” mở miệng nuốt nuốt.

Tiêu Tiêu sợ hắn rơi vào trong rãnh, nắm lấy vạt áo của hắn nói: “Người chậm một chút, đại sư huynh chú ý uy nghi, sao cứ như uống ngựa uống lừa vậy?”

Lý Phượng Kỳ ngẩng đầu, thở dài, nói: “Phế vật ta bán chết nửa chết này, làm đại sư huynh cái gì? Làm đại ma men còn không sai lắm.” Đau đớn dần tiêu tan, hơi rượu xông thẳng lên não, hắn ngo ngác nhìn cá bơi trong rãnh, chợt nói: “Trong rượu nuôi sống cá! Nơi này đủ tà môn, ngay cả tôm cá cũng có thể biến thành tửu quý!”

Tiêu Tiêu nói: “Nước rượu là tự nhiên sinh thành, người nhìn những cây ăn quả kia đi, người nhìn xem.

Trái cây chín mọng chảy ra chất lỏng chảy vào trong rãnh biến thành rượu ngon. Qua một thời gian dài, cá đã tập mãi thành thói quen, cho nên mới sống được ngàn năm.”

Trái cây ở lâu sẽ lên men, nước ngọt tỏa ra mùi thơm ngát.

Sâu trong núi lớn thường có mấp mô trái cây, hấp dẫn động vật hoang dã đi uống, dân gian hô là “Hầu Nhi tửu”, nơi này mương máng rượu cũng là đạo lý này.

Lý Phượng Kỳ nhìn quanh bốn phương, nhìn rừng cây rậm rạp, trong rừng cây chồng chất trái cây, nước thuốc chảy xuôi, sương mù nóng bỏng bốc hơi, nước uống thông thả chảy vào

lòng sông —— toàn bộ rừng cây quả, nghiêng nhiên là phường ủ rượu trời đất xây dựng!

Hắn thu hồi ánh mắt, nói: “Ài, Tử Lan không phải tổ sư cố ý làm, tổ sư gia cũng không phải thích uống rượu... Nếu hắn nhìn thấy bộ dáng uất ức này của ta, khẳng định tức giận đến hộc máu...”

Tiêu Tiêu khẽ cảm thấy phiền muộn, kéo cánh tay của hắn, nói: “Tổ sư gia gia đã sớm thành tro rồi, còn hộc máu? Phun ra một con quỷ to! Người tỉnh táo lại một chút! Dưỡng thương cho tốt sớm chút trở về...” Lại thấy Lý Phượng Kỳ hai mắt trắng dã, nước miếng chảy ròng ròng, nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Từ đó về sau, Lý Phượng Kỳ tỉnh uống rượu, uống rượu say ngủ, mơ mơ màng màng tiêu hao thời gian, thiếu niên nho nhỏ lại hiện lên dấu hiệu trầm luân.

Tiêu Tiêu nhật nhật canh cây dựng một cái ổ nhỏ, bỏ đá xuống làm bếp, chân thành làm đất, rút tơ làm vải, gỗ đào lấy hỏa chủng, suốt ngày làm kế sinh nhai thao túng.

Nàng đem Cát Đằng bện thành lưới đánh cá, từ trong rãnh bắt cá, nấu thành canh bổ thân cho Lý Phượng Kỳ.

Mà nàng từ nhỏ ăn chay, đói bụng chỉ ăn trái cây, người được canh cá thiên nga liền xa xa né tránh.

Thân phận hai người hoàn toàn khác biệt, tính cách bất đồng, nhưng mà cách thế khôn ở, cũng từ từ học được khoan dung lẫn nhau.

Quan tài thủy tinh trôi theo dòng nước, mỗi ngày nhiều lần trải qua địa điểm giống nhau như vậy.

Tiêu Tiêu lưu ý quy luật trong đó, chiếu theo nhịp tim của mình, đại khái đo lường thời gian, lại dùng hòn đá nhỏ khắc thành nhật lịch trên ván gỗ, coi đây là an bài ăn uống sinh sống cho nhau.

Lý Phượng Kỳ cười nàng làm điều thừa, lòng đất bốn mùa không phân biệt, ngày đêm khó hiểu, cần gì tuân thủ thói quen bên ngoài? Tiêu Tiêu mặc nhiên không đáp ứng, tiếp tục ghi chép thời gian, ở sâu trong lòng nàng, luôn tin tưởng một ngày đặc thù nào đó sắp đến.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đảo mắt đã đến năm thứ hai.

Lý Phượng Kỳ vẫn say rượu vô độ như cũ.

Tiêu Tiêu càng ngày càng tiều tụy, bé gái hai đầu lông mày mang theo vẻ mệt mỏi, luôn khom lưng cúi đầu, phảng phất như mầm mống bão đầy kinh nghiệm phong sương.

Lý Phượng Kỳ thấy thế lắc đầu, bụng bầu rượu thở dài: “Tu vi của người quả thật rất nông cạn, Đạo gia giảng cứu đạt tới mức thuận thiên! Cái gọi là sinh tử có mệnh, thiên đạo tự nhiên, vạn sự không được cưỡng cầu.

Người sống trăm năm như một giấc mộng, hôm nay có rượu sáng nay say! Như người sâu muộn như vậy, làm sao thể phách làm người vui vẻ? Chẳng trách Hoa gia nói người yêu tính nặng, không giống người bình thường.”

Tuy nói vậy, nhưng biến hóa của Tiêu Tiêu lại càng lúc càng rõ ràng.

Trước kia chán ghét khói lửa, sau đó nấu củi nấu cơm kiểu sở trường, đối với tanh mặn cũng dần dần thích ứng, ngẫu nhiên còn nhấm nháp canh thịt.

Trong âm thầm hóa, lời nói của nàng giống nhân loại, bản thân lại không chút cảm giác, chỉ là khi Lý Phượng Kỳ cười nàng tự tìm phiền não, nàng mới chợt nhớ tới “Nghe nói nữ tử thể gian đa sầu đa cảm, chẳng lẽ làm người trước phải học được ưu sầu?”

ván gỗ khắc đầy đường vân, tính ra gần đến tám tháng.

Tiêu Tiêu đột nhiên tinh thần bừng sáng, hoạt bát hơn ngày thường nhiều.

Trên mặt nàng mỉm cười, miệng thuật lại chuyện lý thú trong mấy ngày gần đây: “Nhớ con cóc lớn kia không? Hôm qua lúc ta lấy nước nhìn thấy, nó vẫn bị vây trong sơn động, so với trước kia còn mập hơn chút, hơn nữa... Người đoán thế nào...

Ha ha, nó rõ ràng đẻ mấy quả trứng, hóa ra con cóc lớn là nữ...”

Lý Phượng Kỳ cầm bầu rượu, vẻ mặt dờ dẩn, chợt nói: “Gần đây người khá hăng hái, rất vui vẻ phải không?”

Tiêu Tiêu ngạc nhiên: “Ta vui cái gì?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Trung thu sắp đến, người cũng đi mau, vui vẻ là chuyện đương nhiên.”

Tiêu Tiêu hiểu ý hẩn, cố ý hỏi: “Đi? Đi đâu đây?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Đừng giả bộ, coi ta thật sự là ma men sao? Người tính toán ngày tháng làm gì? Trung thu nguyệt viên, Ly Hỏa kiếm bổ đôi núi đá, người vừa vịn mặc vào “Đoán Hồn Sĩ” chạy ra Phương Thốn cung.”

Tiêu Tiêu nói: “Không, không, ta sẽ không vứt bỏ người chạy trốn một mình, hoạn nạn chỉ giao sinh tử cộng với nhau mà! Ài, ta cũng muốn hỏi người một chút, chờ ngày thần kiếm bổ núi, người sẽ bỏ rơi ta, lặng lẽ rời đi sao?”

Lý Phượng Kỳ ưỡn ngực ngẩng đầu, tận lực giả bộ ra dáng thẳng thắn, nói: “Đương nhiên không biết! Đệ tử Nga Tự há có thể tuyệt tình như vậy? Cứ yên tâm, Lý Phượng Kỳ ta chí chết sẽ không vứt bỏ đồng bạn!”

Tiêu Tiêu vỗ tay nói: “Nói hay lắm, hai chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn.” Hai người nhìn nhau cười, mỗi người lại đánh tốt tính toán nhỏ nhất.

Lại qua mấy ngày, trong lũng mộ trở nên khốc nhiệt khó nhin, Ly Hỏa kiếm phát ra tiếng vang “Ừ ừ”, mặt đất khi thì run rẩy, phảng phất núi lửa sắp bộc phát diêm báo trước.

Hai người bị hơi nóng hun cho choáng váng đầu óc, đành phải buông bỏ lều, dời tới bãi đất trống phía trước “Tâm trùng” an ổn thân.

Địa cung ẩm ướt như lòng hấp, đi vài bước cũng cố sức.

Hai người gục đầu mê man, trong đầu vẫn còn suy nghĩ: “Hôm nay tháng tám bắt đầu rồi? Thần kiếm có thể bổ đôi núi đá thật sao?..”

Trong lúc mê man đã lâu, đột nhiên ngày nào đó tiếng nổ lớn điếc tai, mặt đất rung chuyển kịch liệt.

Lý Phượng Kỳ ngồi dậy nhìn quanh, chỉ thấy cát bụi bao phủ cả tòa Phương Thốn cung, gió nóng gào thét xoay quanh, rất có uy thế long trời lở đất.

Một đạo bạch quang đột ngột từ mặt đất mọc lên, bay thẳng đến lảng mộ lỗ thủng.

Vị trí phân biệt bạch quang bay lên chính là nơi đặt Ly Hỏa kiếm.

Lý Phượng Kỳ tim đập như điên, thầm nghĩ “Thần kiếm quả thật hiển linh! Hồi Nga Bính có hy vọng!” Trong lòng hưng phấn nhìn về phía Tiêu Tiêu, chỉ thấy trong sương mù dày đặc bóng lưng mờ mờ, nàng nằm ngang không nhúc nhích, hơn phân nửa đã mất đi tri giác.

Lý Phượng Kỳ muốn đánh thức nàng, vừa bước nửa bước, đột nhiên nhớ lại “Đoán Hồn Khúc chỉ có một kiện, ta nên để cho nàng mặc sao?”

Bước chân đang mở lại thu trở về, trong đầu nàng suy nghĩ cuộn cuộn “Tuy rằng nàng đã cứu ta, nhưng dù sao cũng là yêu quái.

Nếu ta xả thân vì yêu quái, truyền đi thanh danh Ngao Bính còn tồn tại gì?”

Hắn do dự không yên, luôn cảm thấy hổ thẹn trong lòng “Chẳng lẽ ta vứt bỏ nàng đào tẩu, làm một tiểu nhân hèn hạ vong ân phụ nghĩa! Tổ sư gia gia biết được, cũng phải vì con cháu không ra gì của ta hổ thẹn... Chậm đã, Ngao Môn quy là tổ sư định, ta đối với yêu quái lãnh khốc vô tình, nói không chừng đúng với tâm ý của hắn!”

Tư tưởng một hồi đầu óc sắp nổ tung, rốt cục dậm chân một cái, quyết định “Ta về núi trước thỉnh sư tôn quyết đoán! Nhiều lời tốt cho tiểu yêu nữ, cầu sư tôn đại phát từ bi cứu nàng thoát nạn.

Sư tôn bản lãnh như thế nào! Chỉ cần lão nhân gia ông ta ra tay, tiểu yêu nữ có chết cũng có thể sống lại! Ừm, như vậy hai người đều có thể được cứu, nếu chỉ là nàng chạy đi, lại không có biện pháp cứu ta.”

Xử trí như vậy tựa hồ rất ” Hợp lý”, Lý Phượng Kỳ hơi an tâm, dùng dùng tiêu kêu lên: “Này, người, người ngoan ngoan chờ đi, ta mau chóng trở về cứu người!” Vừa nói chuyện, vừa cất bước chạy như bay.

Trong nửa năm, hắn ăn cá tẩm bỏ thân thể, thương thể đã dưỡng tốt hơn phân nửa, nhắc chân cất bước thập phần mau lẹ. Chạy một lát, dần dần tiếp cận thần kiếm.

Lý Phượng Kỳ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bạch quang dựng thẳng tắp, mái vòm lằng mộ nứt ra lỗ thủng, gió xoáy từ dưới hướng lên mạnh mẽ thôi, như muốn đem vật trong mộ hút vào trong đó.

Hắn cố nén nhiệt huyết trong ngực, khom lưng sò sò di hài Diễm Ma Thiên... Xương sò tới, trơn bóng xuê, món “Đoán Hồn Khung” kia đã biến mất không còn tăm tích!

Lý Phượng Kỳ giật mình trong lòng, thầm kêu “Có người lấy trộm áo giáp!”

Vừa nghĩ đến đây, đôn đá chung quanh nhanh chóng dời vị trí, quay chung quanh thần kiếm lượn vòng phập phồng.

Một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn ở giữa vòng đá, liều mạng giấy dựa, giống như chim chóc rơi vào vòng xoáy.

Lý Phượng Kỳ trợn mắt há hốc mồm, chỉ nghe thân ảnh kia kêu lên: “Cứu mạng... Cứu ta!”

Tiếng la dịu dàng, chính là Tiêu Tiêu.

Lý Phượng Kỳ không suy nghĩ nhiều, thả người nhảy vào trong vòng đá.

Thạch trận này bắt nguồn từ đạo pháp Nga Phản phái, khởi điểm di chuyển ám tàng huyền cơ, Lý Phượng Kỳ vừa nhìn đã biết, lúc này thi triển bộ pháp luyện pháp sử dụng “Nguyên Cương Ngũ Lô”, tam chuyển cửu đạo, tả quanh phải tránh, vài bước cướp đến bên cạnh Tiêu Tiêu, ôm lấy eo của nàng, lại dọc theo đường cũ đi trở về bên bờ đất trống.

Tiêu Tiêu sắc mặt đỏ tía, quanh thân nóng bừng, rên rỉ nói: “Nhiệt quá... Nhiệt chết ta rồi...” Hai mắt trợn trắng, đột nhiên hôn mê.

Lý Phượng Kỳ nhìn nàng hai tay trần, áo ngoài đã cởi, trên người mặc áo giáp nặng trĩu, lập tức hiểu rõ toàn bộ —— bóng lưng lúc trước nằm xuống kia, chỉ là quần áo tiêu sái thoát ra.

Nàng vụng trộm mặc đoán hồn trụ tới gần Ly Hỏa kiếm, tính toán thời gian, ý đồ một mình thoát khỏi cung điện dưới lòng đất.

Giờ phút này thế kiếm Ly Hỏa mạnh mẽ, cuồng phong phi sa phi thạch.

Lý Phượng Kỳ lui tới bên cạnh Tâm trung, cẩn thận kiểm tra tình thế của Tiêu Tiêu.

Thân thể nóng bỏng kia đột nhiên lạnh lẽo, sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, mạch đập biến mất, không khác gì người chết — tùy tiện sử dụng Tiên gia pháp khí, bị thạch trận vây khốn, lại bị hơi nóng hun khói, mấy lần trọng thương làm cho tim đập nhanh ngừng lại, làm sao để nàng chuyển nguy thành an?

Lý Phượng Kỳ hơi suy tư, trong ngực đã có tính toán so đo.

Lúc này mắt nhìn vận khí hợp mắt, huy chương vô trùng huyết “Ngọc Châm Tiêu Tiêu”, khiến nàng hô hấp đứt đoạn, huyết mạch ngưng tụ, lại xuyên thấu chân khí bản thân từ “Đàn Trung huyết” vào, theo lòng bàn tay xoa, tiêu tán chất độc nóng bỏng trong cơ thể nàng.

Người cứu trị Dương Hỏa cực thịnh, trước tiên phong bế huyết mạch, khiến cho nó hiện ra trạng thái “Giả chết”, tiếp theo dùng chân khí thanh tịnh phủ tạng trong sạch.

Đệ tử Huyền môn tu luyện tẩu hỏa nhập ma, thường dùng loại biện pháp này điều trị.

Thân thể Lý Phượng Kỳ tuy rằng chuyển biến tốt đẹp, dù sao hoang tàn hơn nửa năm, pháp lực còn sót lại hai ba thành ban đầu, bỏ ra năm canh giờ mới thuận theo khí huyết của Tiêu Tiêu.

Lúc này đã là ngày thứ hai, Trung Thu bỏ lỡ thời cơ, thân kiếm phục hồi như cũ, thạch đôn trở về vị trí cũ, mái vòm nứt ra một lần nữa khép lại, Phương Thôn cung tái hiện phong quang u tĩnh.

Tiêu Tiêu từ từ tỉnh lại, nhìn Lý Phượng Kỳ mờ mờ ảo ảo bên cạnh, đôi mắt lóe lên, nổi lên một tầng lệ quang óng ánh.

Lý Phượng Kỳ tê liệt ngồi dưới đất, mệt mỏi nói: “Khóc cái gì? Ta cứu mạng người, biết chưa?”

Tiêu Tiêu cúi đầu, im lặng không nói gì.

Lý Phượng Kỳ nói: “Người không tin sao? Thật là ta cứu người! Ta vỗ huyết ngọc gối của người phong bế khí huyết, tiếp theo rót vào chân khí khơi thông kinh lạc, người không tin sờ sờ sau đầu, lúc này khẳng định có chút đau đớn.”

Tiêu Tiêu nhẹ giọng nói: “Ta tin, nhưng... sao người... sao người lại cứu ta?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Tại sao ta không cứu người?”

Tiêu Tiêu nói: “Ta mặc trộm Đoán Hồn trụ, là muốn tự mình chạy đi, người không trách ta sao?... Ta bị té xỉu trận kia, người không đổi áo giáp đào tẩu, còn phí nhiều sức lực như vậy cứu ta, hu hu... Người vô tư như vậy, nhân nghĩa như vậy, ta rất cảm động a...” Tiếng nói nghẹn ngào, nước mắt theo hai gò má chảy xuôi.

Lý Phượng Kỳ trong lòng nói “Nhân nghĩa ta cái rắm! Thì ra ý niệm tự mình chạy trốn, người cũng đã sớm tính toán xong rồi, hai ta có thể nói là “Anh hùng nhìn thấy” tương đồng!” Muốn nói hai câu hùng hồn, thốt ra lại là lời nói thật lòng: ” tỉnh táo vậy, trước kia người đã cứu ta, đệ tử Ngao sao có thể biết ân không báo? nợ yêu tinh nhân tình, việc này nhớ tới việc uất ức.”

Tiêu Tiêu mở mắt, lẩm bẩm: “Người cứu ta, chỉ vì không muốn nợ ta tình...”

Lý Phượng Kỳ nói: “Từ nay về sau, hai ta không thẹn với nhau.

Nhớ kỹ, đệ tử Nga Bí đối xử với người như thế nào, ngàn vạn lần đừng nói với người ngoài.”

Tiêu Tiêu vẻ mặt thất vọng, hạ giọng nói: “Ừm, nhớ rồi.”

Một hồi biến cố cứ vậy lắng xuống, Hồn trụ lại trở về chỗ cũ, Phương Thốn cung yên lặng như lúc ban đầu, cuộc sống thanh đạm khô khan lại trở về.

Nhưng Lý Phượng Kỳ đã quét sạch vẻ chán nản, ngoại trừ phạm bệnh tuyệt không uống rượu, toàn bộ tinh lực dùng để đả

tọa luyện công.

Tiêu Tiêu nhìn mà chua xót, thầm nghĩ: “Hắn thấy thần kiếm bồ núi là thật, lúc này mới gấp rút tu luyện, chờ ngày sau Trung Thu ngự kiếm phi thăng... Ài, hắn báo đáp ân tình của ta, trong lòng không còn lo lắng, có thể yên tâm thoải mái rồi đi.”

Càng nghĩ càng thương tâm, Tiêu Tiêu cau mày, tạp vụ hằng ngày cũng lười xử lý.

Lý Phượng Kỳ nhìn nàng buồn bực không vui, cười nói: “Đừng phát sầu nữa, tâm sự của ngươi ta hiểu toàn bộ.”

Tiêu Tiêu nói: “Ngươi hiểu cái gì?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Tuy rằng mặc đoán hồn trụ, tới gần thần kiếm lại té xỉu, làm sao thoát khỏi địa cung như vậy? Ngươi đang sầu vì chuyện này, ta đoán có đúng hay không?”

Tiêu Tiêu cười nhạt một tiếng, chưa tỏ ý kiến gì.

Lý Phượng Kỳ nói: “Trong đó đạo lý rất đơn giản, ta gần đây đều suy xét thấu đáo —— rèn hồn trụ là khí vật khổ tu của Bồng Lai tiên tông, Diễm Ma Thiên mặc vào trong lửa nóng của nó, tất nhiên ngừng thở, tránh cho hỏa khí thiêu thương nội tạng bị thương.

Bởi vậy suy đoán, phải không tiết ra nửa phần hoạt khí, Đoán Hồn trụ vừa rồi có hiệu lực, mới có thể ngăn cản “Tâm hỏa” của thần kiếm.

Hắn dừng một chút, nói tiếp: “Ta đã dạy ngươi thuật “Nội tức”, lần sau ngươi mặc vào Đoán Hồn trụ, nhớ kỹ dùng Nội Tức thuật phong bế khí tức, liền có thể không tổn hao gì tiếp cận Ly Hỏa kiếm.”

Tiêu Tiêu Tâm hơi động, thầm nghĩ: “Hắn nói với ta phương pháp sử dụng Đoán Hồn trụ! Có dụng ý gì? Chẳng lẽ... hắn muốn đem cơ hội chạy trốn nhường cho ta...” Nghĩ tới điểm này, hỏi: “Ngươi đồng ý... mặc Đoán Hồn giáp cho ta?”

Qua một lúc lâu trầm mặc không tiếng động, lúc này đến phiên Lý Phượng Kỳ giữ kín như bưng.

Khóe miệng hắn nhếch lên vui vẻ, con mắt nhìn qua Khung Bích, phảng phất bất kỳ câu trả lời nào cũng là dư thừa.

Ánh mắt Tiêu Tiêu dần dần ảm đạm, trái tim càng ngày càng lạnh, thầm nghĩ “Ta hỏi mới là ngu xuẩn.”

Ta công hấn trộm giáp thí kiếm, trong mắt hấn hèn hạ cỡ nào? Sao hấn có thể dễ dàng tha thứ? Hấn nói dễ nghe, tất cả đều là châm biếm, cố ý trêu chọc ta, giống như mèo con trêu đùa con chuột.”

Trong lúc nhất thời bầu không khí ngưng trọng, bốn phía yên tĩnh, chỉ có murmur “Leng keng” nhẹ vang lên.

Hai thiếu niên yên lặng đối lập nhau, mỗi người đều nghĩ chuyện trong lòng, mặc dù cách nhau trong gang tấc, nhưng lại như cách xa vạn dặm.

Đột nhiên Tiêu Tiêu ngửa mặt lên trời thở dài, dựa vào cây lớn sau lưng, ung dung nói: “Người trách ta lén lút chạy trốn, đúng không? Người đoán xem, sau khi ta ra ngoài chuyện đầu tiên làm gì?”

Lý Phượng Kỳ vẫn còn trầm tư, thuận miệng hỏi: “Làm gì vậy?”

Tiêu Tiêu nói: “Lên Nghiêu Sơn, tìm viện binh tới cứu người.”

Lý Phượng Kỳ chớp mắt, tựa như nghe được kỳ văn không thể tưởng tượng nổi.

Tiêu Tiêu thần sắc bình tĩnh, tiếp tục nói: “Trước khi thân kiếm khởi động, ta đã lên kế hoạch từ trước: Mặc áo giáp chạy ra khỏi mộ, sau đó lập tức chạy tới Nghiêu Sơn, bất luận đệ tử Nga Mi đối đãi với ta thế nào, ta cũng phải khẩn cầu Loạn Trần đại sư tới cứu người.”

Nàng hơi chần chờ, nhưng lại quyết tâm nói thật, nói: “Người từng bị trọng thương, nguyên khí hao tổn, chưa chắc có thể đỡ được uy lực của thân kiếm.

Nếu có nguy hiểm gì, để ta lấy thân thử trước, người là đệ tử danh môn, chắc chắn từ đó ngộ ra phương pháp chính xác.

Ta nghĩ rất nhiều ngày, cảm thấy chỉ có làm như vậy mới là ổn thỏa nhất.”

Lý Phượng Kỳ thiếu chút nữa cười ra tiếng, nghĩ thầm “Lúc ta định chạy trốn, cũng bịa ra cái cớ, nói cái gì đi ra ngoài trước

cứu người là thỏa đáng nhất, thật ra là vì sự khuyết điểm của mình mà bỏ đi.

Ha ha, người còn bịa chuyện hơn cả ta, nói ra mà mặt không đỏ tim không nhảy.”

Hắn ta hừ hai tiếng, thản nhiên nói: “Lúc trước ta có nói qua, thể nhân thích nhất là nói dối.

Có lúc nói dối quá nhiều, ngay cả chính mình cũng tin là thật, cái này gọi là lừa mình dối người.”

Tiêu Tiêu nói: “Người tin cũng được, không tin cũng được, ta thà chết cũng phải cho người bình an thoát khổ.”

Năm tháng trôi qua, trong nháy mắt, ván gỗ bò đầy vết khắc, rêu xanh nhiễm vạt áo, trung thu năm thứ hai sắp sửa đến.

Chỗ sâu địa cung trở nên vừa nóng vừa ẩm, quần áo Lý Phượng Kỳ che kín lỗ thủng, giống như thiên gia y gọi là hóa tử.

Tiêu Tiêu chà xát sợi dây leo thành đường cong, lấy xương cá làm châm, khâu vá nhỏ cho hắn.

Lúc này Lý Phượng Kỳ chỉ biết niệm chú đả tọa, toàn thân tâm đầu nhập tu luyện, đã sớm quên việc cơm áo ấm lạnh.

Cuối cùng có một ngày Tiêu Tiêu không nhịn nổi, hỏi: “Sắp tới Trung Thu rồi, người liều mạng luyện công, là định sau khi về núi nhận chức đại sư huynh à?”

Lý Phượng Kỳ mở mắt, đáp mà không phải hỏi: “Thạch trận chín chuyển, ngầm hợp với Chân Võ đại pháp, ta đã phá giải hơn phân nửa, nếu như gia tăng dụng công, trong vài ngày có thể công hành viên mãn.”

Tiêu Tiêu nói: “Người nói cái gì? Chân Võ đại pháp gì chứ.”

Lý Phượng Kỳ ánh mắt dời về phía Tiêu Tiêu, nói: “Ly Hỏa kiếm đặt trên đá “Kiếm Tiên”, hai bên mỗi bên có bốn cái thạch đôn, tổng thành con số Cửu Dương, người có biết bố trí như vậy có ý nghĩa gì không?”

Tiêu Tiêu nói: “Bí mật của Nga Lăng phái các người, làm sao ta biết được?”

Lý Phượng Kỳ chậm rãi nói: “Thời nay, chúng ta sắp tách ra, cũng nên giải thích rõ ràng với người —— chữ viết chín tảng đá kia mình khắc, chính là tên của chín loại huyền thuật, sắp xếp thành thế lẫn nhau, giấu diếm đại pháp Tự Nga Chân Vũ, yêu ma quỷ quái tuyệt khó xâm phạm.

Ngày đó hòn đá lăng không xoay tròn, là người tùy tiện xâm nhập kích thích trận pháp.

Trong mấy tháng qua ta cần tu khổ luyện, chính là luyện thành vài loại tiêu pháp thuật mưu lợi, để cho người thuận lợi thông qua thạch trận, đến khối đôn đá an thần kiếm kia.”

Tiêu Tiêu kinh ngạc nói: “Người dẫn ta đi xuyên qua thạch trận... Vì sao?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Bởi vì Huyền Môn Chân Vũ trận pháp uy lực cường đại, nếu không có ta dẫn dắt, đời này người đừng mơ có thể tiếp cận thần kiếm, càng đừng nói đến việc cưới kiếm quang chạy đi.”

Tiêu Tiêu nửa tin nửa ngờ, thầm nghĩ: “Hắn nói là phản bác, có ý chế nhạo ta đấy.” Hắn cười khổ lắc đầu, hạ giọng nói: “Đừng lôi ta ra mà vui, ta ra ngoài người thì sao? Đồ đầu tiên muốn xả thân cứu người, tiểu yêu nữ của ta làm sao đảm nhiệm nổi?”

Lý Phượng Kỳ nghiêm nghị nói: “Ta nói đùa không phải! Thần kiếm lần nữa bỏ núi, chính là lúc người nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa.

Đoán Hồn trụ cho người mặc, ta toàn lực giúp người trở về nhân gian.”

Tiêu Tiêu càng thêm nghi hoặc, nghe giọng điệu của hắn chém đinh chặt sắt, nào có vẻ đùa giỡn? Vì vậy thử hỏi: “Cái kia... Trận pháp Chân Vũ lợi hại lắm sao? Ta chưa từng nghe nói, người kể cho ta một chút đi.” Cô suy nghĩ bí pháp san hô của mình sẽ không dễ dàng tiết lộ ra.”

Nhưng như Lý Phượng Kỳ không chịu nói, hứa hẹn lúc trước cũng không quá đáng tin.

Giống như một hòn đá kích khởi ngàn tầng sóng, lời này khơi dậy ký ức thâm tàng của Lý Phượng Kỳ.

Hắn như giang hà mở cổng, thao thao bất tuyệt giảng: “Trăm ngàn năm qua, Nga Khuyết chúng ta uy chấn tam giới, tứ hải yêu ma nghe tin không gì cản nổi, người có biết nguyên nhân bên trong không? Nga lang phải cường đại, không phải dựa vào mấy món pháp bảo, cũng không phải là tác phẩm của cao thủ khác, mà là...”

Tiêu Tiêu tiếp lời: “Mà là dựa vào trận pháp chân võ!”

Lý Phượng Kỳ đắc ý lắc đầu, nói: “Đương nhiên! Huyền Môn Chân Võ đại trận, chính là Ngao Bính lợi hại nhất, thâm ảo nhất, lợi hại nhất! Vô luận thiên ngoại thể gian, yêu ma tiên phật, đối phương pháp lực cao hơn nữa, nhân số nhiều hơn, chỉ cần chín tên đệ tử bày thành trận thế, tuyệt đối không đánh không thắng!”

Tiêu Tiêu cố ý khích tướng pháp, cười nói: “Chỉ vị Kiếm Tiên đồ này của người, ngay cả Cáp Mô cũng không thể hàng phục, thêm mấy đệ tử Nga Khuyết thì sao?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Huyền môn cửu thuật các loại dài đặc biệt, đơn đả độc đấu với địch nhân, có lẽ có thắng có bại.

Nếu Cửu Môn đồng thời thi pháp, đó là vô địch, ngay cả Yêu Hoàng Đông Hải cũng phải nhìn gió bỏ chạy.”

Hắn nhìn Tiêu Tiêu vẫn bữu môi, vẻ mặt không tin tưởng, giải thích rõ ràng: “Huyền thuật chia ra chín môn, lúc đối địch ta sẽ dựng trận: Kiếm Tiên thủ đồ là chủ tướng, ở giữa phụ trách chống lại; Phong Lôi chủ công; độn giáp điều động; ngự thú phục kích; kỳ xảo phụ trợ; nhiếp hồn nhiễu loạn thần trí địch thủ; đan dược tăng cường pháp lực của mình; bói toán điều động địch nhân vận thể ta; đồng bạn thần nông y bị thương đồng bạn của hắn bị thương.

Các chức vụ như vậy, phối hợp tác chiến, thủ lúc như canh vàng của Thiết Thành, công lúc như thiên hải lật úp, liên hoàn không chút sơ hở, uy lực trận pháp có thể nói là vô cùng vô tận.”

Tiêu Tiêu âm thầm gật đầu, suy nghĩ “Nghê Nga Huyền môn quả nhiên có chút thành tựu.” Chợt có điều ngộ ra, hỏi: “Đồ đệ Kiếm Tiên là chủ tướng, chắc hẳn cực kỳ quan trọng.

Để đồ đệ Kiếm Tiên đảm đương đại sư huynh, cũng là nguyên do này?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Không tệ.

Chủ tướng gọi là “Thiên Long Thần Tướng”, thống ngự những đồng bạn khác trong trận; Ngao đại sư huynh thống lĩnh đệ tử bản phái, hai người đều cần uy vọng rất cao.

Cho nên, xưa nay đại sư huynh chính là Thiên Long Thần Tướng...

Hơn nữa chủ tướng đang đối chiến với địch nhân, thừa nhận thế công mãnh liệt nhất, bị thương là điều khó tránh khỏi.

Ngoại trừ “Thiên Vương Thuần” của Kiếm Tiên môn có thể hóa giải, những pháp thuật khác đều khó có hiệu quả.

Nói tóm lại, Kiếm Tiên đứng đầu là nhân tuyển hàng đầu của đại sư huynh, lên làm đại sư huynh rồi mới tu luyện trận pháp, cuối cùng đảm nhiệm vị trí “Thiên Long Thần Tướng”.

Tiêu Tiêu cười nói: “Ta hiểu rồi, Thiên Long Thần Tướng chính là thịt người bao cát.

Dựa vào bản lĩnh “Đánh đấm” lợi hại, hấp dẫn thế công của đối phương, để đồng bạn toàn lực xuất kích.”

Lý Phượng Kỳ thở dài: “Đánh, nói thì đơn giản, thực tế phải tôi luyện lâu dài.

Ta mới trở thành Kiếm Tiên thủ đồ lúc trước, mỗi ngày bị người ta đánh cho mặt mũi bầm dập, còn phải rửa bát quét sân, giặt quần áo cho mấy trăm sư huynh đệ, cái gì dơ bẩn việc mệt nhọc đều làm, mượn cái này tôi luyện tâm tính, đạt tới trình độ vinh nhục khổ lạc quên hết.”

Tiêu Tiêu giật mình nói: “Có phương pháp tu luyện như vậy à?!”

Chú: Tu luyện giả cổ đại thường dùng “Minh nguyệt” để hình dung cảnh giới thanh tĩnh nhất...

Ví dụ như thiên thi của Đường Tăng Hàn Sơn “Tâm ta là trăng sáng, không vật gì có thể sánh bằng.” Lại như trong 《Ngũ Đẳng Nguyên Hội Chiêu Thiền Sư niệm “Bạch Vân Đoạn Kiến Minh Nguyệt”

Trọng Hiền Pháp sư Vân “Không nhị pháp môn thì đừng hỏi nữa, đem đến Minh Nguyệt Thượng Cô Phong”

Đều lấy “Minh nguyệt” để ví dụ đại đạo chung cực.

Cho nên Lý Phượng Kỳ nhìn thấy câu nói “Minh Nguyệt Chiếu Thiên Sơn”, liền biết Diễm Ma Thiên là tu thành chính quả.

21

Ngày thứ hai mươi, Nguyệt Ánh Long treo Thần Nữ phong.

Lý Phượng Kỳ nói: “Thiên Long Thần Tướng trọng yếu nhất là ba dạng đặc chất, một là “hí định”, hai là “hí hợp”, ba là “Định Như Ý”, cái này cũng là ba tầng thứ tự Phục Nhu Thiên Vương Thuần.

Khí định, tâm cảnh ổn định, mặc cho ngoại lực trùng kích.

Khí hợp, thì tính nhẫn nại bền bỉ, hóa giải các loại thương thế.

Nếu luyện đến cảnh giới “Như ý”, có thể đưa Thiên Vương thuần cho đồng bạn.

Địch nhân muốn phá trận pháp, tất công phá phòng hộ của Thiên Long Thần Tướng trước.

Lại có kiếm pháp gọi là “Định Dương châm”, thân hình chắc chắn, là thần kỹ thứ hai của Thiên Long Thần Tướng.

Ta vốn có căn cơ “Khí định” Thiên Vương thuần, vì có thể sớm ngày luyện thành “hí hợp”, sư tôn lệnh đông đảo đệ tử cùng ta đấu pháp so kiếm, không phân biệt được thời gian, gặp mặt trong trường hợp lập tức động thủ.

Mà ta chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, không thể hoàn thủ, cũng không cho phép tức giận mang hận, như vậy ngày đêm mài giũa khí tính.”

Tiêu Tiêu không nhịn được cười, nói: “Hay cho một tên đầu lĩnh Kiếm Tiên, vừa hiện thân người người kêu đánh, quả thực là chuột chạy qua đường mà!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Ban đầu quả thật rất gian nan.

Trong đồng môn có chút giao hảo với ta, tỷ thí có thể dừng lại, cũng có chút khúc mắc trong lòng, suốt ngày dây dưa khó xử.

Ta thật sự giống như chuột chạy đông chạy tây, chỉ chờ đêm dài người yên tĩnh, mới vụng trộm lau lau vết thương đầy người.”

Tiêu Tiêu thở dài, nói: “Thật đáng thương.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Sư tôn lại chê không đủ, lệnh cho ta đi phòng bếp giúp, nấu cơm giặt quần áo các loại tạp vụ, mệt chết mệt là chuyện nhỏ! Hoa đại thẩm kia của muôi nới tay muôi mới gọi mãnh liệt, đánh cho ta tối tăm mặt mũi, ban ngày trước mắt cũng lấp lánh ánh sao... Âu Dương Bình thích khí bốc đồng hồ, cá nhân to như hạt vừng, hôm nay muốn ăn hấp hấp long đản, ngày mai muốn uống linh chi tiên lộ, ta kiệt lực làm việc, ta kiệt lực làm.

Nàng còn chưa hài lòng, chỉ chậm chạp nói chuyện với Phương Nhi, luôn trêu chọc ta...”

Chuyện cũ tràn ngập gian khổ, nhưng hấn không có chút hận ý nào, khóe môi nổi lên mỉm cười, ngữ khí ngược lại càng ngày càng nhu hòa: “Đương nhiên, đại đa số huynh đệ thuần lương chính trực, âm thầm giúp ta có khối người âm thầm tới giúp ta.

Ví dụ như Hầu Thiên Cơ sư huynh của cửa xảo, hấn làm thế thân cho ta, hoàn toàn tương tự với thể trạng của ta.

Sau khi thi triển pháp thuật, chịu tổn thương do bị đánh đều chuyển đến trên thân con rối, ta chỉ cần giả bộ đau đớn, ngay cả sư tôn cũng không nhìn ra.”

Tiêu Tiêu nói: “Con rối thế thân, ta chưa từng nghe tới chuyện này.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Kỳ xảo môn chuyên môn chế tác các loại khí cụ thần kỳ, Hầu Thiên Cơ càng là cao thủ trong này.

Nhưng sư tôn nói hấn nhiệt tình, xử sự quá mức cương trực, không thích hợp thống lĩnh đệ tử bản môn, cho nên kỳ xảo thủ đồ do Ban Lương Công đảm nhiệm.

Nhắc tới vị sư huynh Ban Lương Công này, vậy quá thú vị rồi! Món đồ chơi hấn làm ra vạn biến kỳ diệu, khiến người ta không thể tưởng tượng nổi —— ví dụ như ngựa trúc đi cả ngàn dặm, cung điện to bằng bàn tay, thiết long phun lửa... Những thứ này xem như bình thường rồi! Trước khi đi ta tới bái phỏng Ban sư huynh, hấn đang nghiên cứu chế tạo một món đồ chơi kỳ dị, nghe nói có thể quên phiền não của thế nhân, hợp thành hơn trăm tấm thẻ trúc, mấy người ngồi vây quanh...”

Đề tài càng nói càng xa, Lý Phượng Kỳ miệng lưỡi lưu loát, Tiêu Tiêu hứng thú dạt dào, kiêng kị trước kia đều không che giấu nữa.

Sau khi ăn xong chuyện bàn tán càng nồng đậm, Lý Phượng Kỳ cầm bát đá đựng đầy rượu, tiếp tục thổ nạp hồi ức...

“Nếu bàn về lai lịch kỳ xảo môn, đó là nguyên lưu trường dài! Xuân Thu Quốc Nhân Công Công Thâu Ban tâm linh thủ xảo, do hần đầu sáng tạo cây dù, lưỡi cưa, thước tử... Các loại khí vật tạo phúc vạn thế, càng có thần kỹ Mộc Nha Phi Thiên, Thạch Ngưu cày đất, thế nhân xưng hần “Lỗ Ban”, xưng là Tượng tổ sư ban đầu.

Kỹ nghệ của hần truyền bá rất rộng, dần dần biến thành một loại dị thuật.

“Mộc ngư lưu mã” của ba nước “Mộc ngư lưu mã”, văn tự “Tự tiêu dao xa”, đều bắt nguồn từ loại đạo pháp này.

Đợi đến lúc Nguyên Tông tổ sư xuất thế, “Thuật kỳ xảo” lạm hành thiên hạ, được rất nhiều người vô lại dùng để tàn hại người vô tội.

Ví dụ như “Thiết giáp Bạch Cốt Tượng” của Lĩnh Nam Ma Đạo, tái bắc tăng nhân “Vũ nữ Hợp Hoan sàng”, chỗ tà ác ô uế khó có thể kể hết.”

Tiêu Tiêu nói: “Ta thường nghe người ta nói “Kỳ thâm tài nghệ, khó trèo lên đường phổ thanh nhĩ”, người trong chính phái theo khuôn phép cũ, đương nhiên khinh thường những pháp môn ngoại đạo kia.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Ha ha, người có phân chia chính tà, pháp thuật cũng không khác biệt trong ngoài.

Tổ sư Nguyên tông đại triển trí tuệ, Quảng Tập tiên nhân kinh nghiệm, lấy tinh hoa đi tạp thuật của lão, sáng lập ra kỳ xảo huyền thuật bác đại hùng chính chính.

Phương pháp này lưu truyền đến nay, Ngao Kỳ Xảo Môn anh hùng xuất hiện lớp lớp, mang theo pháp bảo khắp hành hải, làm ra bao nhiêu chuyện tốt của sinh linh phổ tế! Đệ tử kỳ xảo vui giúp đỡ người ta, chủ yếu còn bởi vì kỳ xảo thuật phụ trợ công hiệu cường đại, trợ giúp người khác nhất có thể phát huy tác dụng của mình.

Những đệ tử khác tu luyện gặp phải khó khăn, thường thường mượn kỳ xảo thuật.

Ta nhớ hai năm trước Ma Ngưu đại phu bế quan luyện pháp, cuộc sống hằng ngày không cách nào tự lý giải, Hưu Thiên Cơ cố ý làm mấy thứ khí cụ, mới giải quyết nan đề cho sinh hoạt hằng ngày của hắn.”

Tiêu Tiêu nói: “Ma Ngưu đại phu, hắn là cao thủ của môn phái nào?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Hắn là môn đồ của thần nông môn, vu y huyền thuật đương đại vô song! Năm đó vì nghiên cứu phương pháp tiếp tục đoạn chi, hắn sai người chặt đứt tứ chi mình, đốt thành tro rải vào trong khay hoa, dự định làm phép khiến tứ chi một lần nữa sinh trưởng, không khác gì dạng ban đầu.”

Tiêu Tiêu lè lưỡi nói: “Chém tứ chi, còn nữa mà còn mọc lại, nói đùa à?”

Lý Phượng Kỳ nghiêm túc nói: “Trời sinh vạn vật, đều có bản lĩnh tự khôi phục, cạo tóc sẽ mọc lại, răng rụng sẽ mọc ra, vết thương tự động khép lại, đều bắt nguồn từ đạo lý này.

Ma Ngưu đại phu bất quá là thuận theo thiên lý, kích phát tiềm lực sinh linh vốn có.

Về phần hắn tự hại thân thể, đó là noi theo Thần Nông ném trăm ngọn cỏ, muốn cứu người của hắn, trước tiên thử nghiệm chính mình đã.

Ai... “

Nói đến đây, hắn không biết làm sao đành lắc đầu, cười nói: “Đáng tiếc Ma Ngưu đại phu luyện pháp quá mức si mê, thường quanh co hài hước: Hắn bế quan dài đến ba tháng, trong lúc đó nghiêm cấm người bên ngoài quấy rầy.

Nhưng cánh tay của hắn bị chặt đứt đùi, làm sao ăn cơm uống nước đây? May mà Hưu Thiên Cơ sư huynh làm cái “Ăn cơm đưa ghế”, bên trên đặt một chiếc móng vuốt gỗ.

Ma Ngưu đại phu ngồi trong ghế, đến lúc ăn cơm móng gỗ tự động vận chuyển, bưng bát thức ăn cho nó ăn, phía dưới ghế nối tiếp “Tiểu bồn cầu Sinh Thủy”, dẫn nước suối suối núi tuần hoàn gột rửa.

Ha ha, cụ thể công dụng ta không kể tỉ mỉ a? Ba tháng sau, đoạn chi từ trong chậu hoa mọc ra, Ma Ngưu đại phu tiếp trở về tứ chi, hoàn hảo như lúc ban đầu, luyện pháp rốt cuộc thành công rồi.

Mọi người đều cười hắc, nếu vạn nhất thất bại, cả đời này hẳn đều sẽ ngồi trên bồn cầu Hoạt Thủy, kéo... kéo loại đồ vật này đi.”

Tiêu Tiêu cười nói: “Kỳ xảo môn coi như thú vị, sao không chế mấy khí giới tác phẩm nhà văn, giúp người chia sẻ việc nặng trong phòng bếp?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Vậy ai dám, nếu là cho sư tôn biết được, nhất định sẽ trách phạt nặng nề.

Kỳ thật không cần khí giới tương trợ, ta đã tìm được khiếu môn lưỡi biếng rồi, hắc hắc.

Khi đó Nhiếp Hồn môn Thanh Tài bá sư nhập môn, tu hành pháp thuật “Hóa Mộng” thành sự thật, một ngày một đêm ngủ, ngủ mơ mơ màng màng, mơ mơ màng màng màng.

Ta muốn lưỡi biếng, liền nghĩ ra chủ ý của hắn...”

Tiêu Tiêu nói: “Đúng là mới mẻ, ngủ cũng coi là tu hành.”

Lý Phượng Kỳ giải thích: “Nhiếp Hồn môn am hiểu thao túng thần hồn, nhưng nếu muốn khống chế hồn phách người khác, đầu tiên mình phải cố thủ tâm trí.

Nằm mơ, là thứ khó nắm chắc nhất, người thường ngủ như rơi vào mê trận, mơ thấy gì đó, trước đó hoàn toàn không biết.

Cơ bản công của Nhiếp Hồn đệ tử, tức là khống chế mộng cảnh, trước đạt tới cảnh giới bên ngoài phát hiện biến hoá bên ngoài, an thủ thần hồn chân khí, lại luyện thành bản lĩnh “Mộng tùy tâm sinh”.

Tiêu Tiêu cười nói: “Mơ mà có thể tùy tâm sở dục, thà rằng ta ngủ không tỉnh, vĩnh viễn sống trong mộng đẹp là tốt nhất.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Sơn Kế Thanh là đệ tử mới thu, đạo hạnh nông cạn, không thể làm được mộng tùy tâm biến hóa.

Mỗi khi hắn ta ngủ say sưa, ta kêu hắn ta đứng dậy rửa chén rửa nồi.

Hắn mơ hồ làm việc, xong hỏi chuyện gì xảy ra rồi.

Ta nói cho hắn biết vừa rồi mộng du đây, những gì hắn thấy đều là ảo giác, không thể coi là thật được.

Ha ha, người đoán thế nào, hắn thế mà tin tưởng!”

Tiêu Tiêu nhếch mép, nói: “Ai da, không tốt, người khi dễ người trung thực!”

Lý Phượng Kỳ vỗ đầu cười to, rượu vẩy đầy ngực, nói: “Sơn sư đệ chất phác bẩm sinh, đầu tổng giống như thiếu gân đầu.

Hắn nhớ rõ mới vừa nhập môn một thời gian, hắn báo tên cho mọi người, chính là nói như vậy...” Thanh âm hắng giọng, giả bộ thần thái ngu ngơ, lớn tiếng nói: “Tiểu đệ tên là Sơn Kế Thanh! Nga Khuyết sơn, tiếp tục tiến hành, Thanh Thúy tiếp tục! Liên tiếp lên chính là “Ngao Nghiêu Sơn” tiếp tục Thanh Thúy, nhớ rất kỹ, thỉnh các vị đại ca đại tỷ chiêu cố nhiều hơn!”

Còn chưa dứt lời, Tiêu Tiêu đã cười tới mức trước ngã sau hợp, nói: “Ha ha, may mà không gọi là “Sơn Kế Mai”, nếu nói thành ” Ngao Dĩ sơn” tiếp tục xui xẻo, chỉ sợ phải khai trừ ngay tại chỗ.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Cho nên nói, hắn chơi vui như vậy, sao không khiến người ta nổi lòng trêu chọc?” Cười qua một trận, xoa đầu gối ngựa mặt lên trời thỏn thức, thản nhiên nói: “Nói đi nói lại, chơi thì chơi, chuyện bắt nạt nhỏ yếu tuyệt đối sẽ không phát sinh...”

Sư huynh sư tỷ đối với Sơn sư đệ chiêu cố rất nhiều, đối đãi hắn như huynh đệ ruột thịt.

Ta đỡ hắn rửa chén, cũng chỉ muốn tìm một đồng bạn tán gẫu giải sầu, trọng sinh là ta tranh làm đó! Về sau thời gian dài, sơn sư đệ nhìn thấu mách khoé của ta.

Cũng không vạch trần, vẫn giả bộ hồ đồ làm việc giúp ta, thứ nhất miễn cho ta lúng túng, thứ hai khi sư tôn biết được sẽ không trách móc sâu sắc.

Người nhìn xem, Sơn sư đệ to ngoài nhỏ, kỳ thật đều không ngốc.”

Tiêu Tiêu cảm thán: “Tình nghĩa đồng môn của các người thật tốt.”

Nghe xong lời này, Lý Phượng Kỳ hai mắt lóe sáng, nói: “Đó là đương nhiên! Mấy trăm thiếu niên sớm chiều làm bạn, hình như là một đại gia tộc! Trong nhà người nếu có mấy trăm huynh đệ tử muội, náo nhiệt mới mẻ, chuyện thú vị ít được sao? Nhớ rõ năm nay mùa xuân, ngự thú đệ tử Hứa Đại An luyện công xảy ra rủi ro, tẩu hỏa nhập ma, nằm trên giường bất tỉnh nhân sự.

Thiên Trùng hợp sư tôn dẫn cao thủ các môn xuống núi làm việc, trong nhà chỉ còn trăm đứa trẻ, trong nhà chỉ còn trăm đứa nhỏ.

Mọi người gấp đến độ chụp trời, cái gì quý ý đều nghĩ tới, có người nói đồng tử đá ra quần khởi tử hồi sinh, tìm đồng tử tề ra quần cho Hứa sư huynh ăn; có người nói hỉ sự tiêu tai là linh nghiệm nhất, thừa dịp sớm tìm cho Hứa sư huynh một lão bà vui mừng... tuyệt diệu nhất là Âu Dương Bình đưa ra, người đoán thế nào?”

Tiêu Tiêu cúi thấp đầu, nhìn mũi chân của mình tóc tai ngơ ngác.

Lý Phượng Kỳ nói khí thế ngất trời, vẫn chưa phát giác cảm xúc biến hóa của nàng.

Liên tục hỏi mấy tiếng, Tiêu Tiêu mới miễn cưỡng nói: “Âu Dương Bình? A, ta nhớ rõ tiểu cô nương kia, là người người ghét nhất.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Tiểu nha đầu kia âm dương quái khí, đầy bụng ý tứ quỷ quái.

Nàng nói nếu muốn bệnh nhân khỏi hẳn, thân nhân bạn tốt của nàng đều nên chia sẻ gánh vác thống khổ.

Bạc trù môn nữ đệ tử chiếm đa số, bị Âu Dương Bình cổ động, mỗi sáng sớm đều đứng cùng nàng bên cạnh ao, dùng nước lạnh thấu xương ướt nhẹp toàn thân.

Một đám nữ hài tử rét run, miệng còn cầu xin lão thiên tử. Cầu xin người, truyền bệnh của Hứa sư huynh cho chúng ta, để hắn nhanh một chút được không... ” Cứ giày vò mấy ngày như thế, hơn mười nữ đệ tử toàn bệnh hết rồi ngã bệnh hết rồi.

Sư tôn trở về sơn mệnh ma dụ đại phu trị liệu cho mọi người, lại trách cứ Âu Dương Bình hồ đồ, nhưng nàng thì sao, nghe nói bệnh tình của Hứa Đại An chuyển biến tốt đẹp, nằm trên giường bệnh vỗ tay trực tiếp, còn hoan hô “Hứa sư huynh bệnh tốt rồi! Tất cả đều là công lao chúng ta cầu khẩn!” Người nhìn nhiều lần cười nhiều, ha ha.”

Tiêu Tiêu không cười, thần sắc âm đạm, nước mắt bỗng nhiên chảy xuống, chỉ đảo quanh trong hốc mắt: Nhớ lại bản thân cả đời, lẻ loi hiu quạnh, chưa từng cảm nhận tình thân hữu gì? Trước đây không buồn lo du hí nhân gian, chỉ vì dẫn tới tỷ lệ ngây thơ hồn nhiên.

Bây giờ bỗng nhiên thức tỉnh, mới biết thế gian người tồn tại kỳ diệu như vậy, tốt đẹp, tình cảm ấm áp.

Tình cảnh này, như ăn xin nhìn thấy nhà người khác vui vẻ hòa thuận, hăm mộ đến khó tả, đảo mắt nhìn túp lều thô lương của mình, sao không làm người tan nát?

Vô tình tốt, vẫn là có tình tốt? Nhân gian chân tình dù tuyệt vời, cũng là vật của nhân loại, yêu loại hà tất phải mô phỏng theo? Nhưng mà...

Nàng ôm đầu gối, mặc cho gió thổi loạn sợi tóc, tượng đất giống như tượng đá.

Lý Phượng Kỳ không hề hay biết, y vào tửu kinh thổi phồng: “Đệ tử Ngao Bính chúng ta mỗi người đều tình như tay chân, người người can đảm tương chiếu, vì đối phương thà bỏ qua tính mạng của mình! Ài, cho dù cãi nhau, đùa giỡn lẫn nhau, nghĩ đến cũng là vô cùng vui vẻ a.

Cuộc sống như vậy khiến ta lại qua một ngày, chết một vạn lần cũng cam nguyện!”

Tiêu Tiêu suy nghĩ: “Hắn chờ mong như vậy để gặp lại đồng môn, vì sao còn nhường cơ hội chạy trốn cho ta?” Trong lòng nghi hoặc, ngẩng đầu nói: “Chờ thần kiếm lần sau bỏ đôi vách đá, người mặc Đoán Hồn Khung Mộ Phi Ly, là có thể gặp mặt đệ tử Ngao Bính rồi.”

Lý Phượng Kỳ ngạo nghễ nói: “Vứt bỏ người một mình chạy trốn? Vậy không được! Đệ tử Ngao danh anh danh truyền thế, cho tới bây giờ đều là xả thân làm người! Lý Phượng Kỳ ta

tuyệt đối không thể bôi đen cho sư môn, không thể làm cho các huynh đệ tử muội mất mặt!”

Chỉ trong chớp mắt, Tiêu Tiêu đã hiểu rõ toàn bộ, sở dĩ hắn liều mình giúp đỡ, chỉ vì nể mặt mũi của toàn bộ danh tiếng sư môn và huynh đệ tử muội.

Mà phân lượng của mình đâu? Ở trong lòng hắn hơn phân nửa không có ý nghĩa, chỉ là một tiểu yêu tinh cầu khẩn thương mà thôi.

Sự thật đúng như Tiêu Tiêu sở liệu, kiếp trước biến cố đến nay, Lý Phượng Kỳ âm thầm vô cùng đau lòng, vô số lần tự trách “Nếu tiểu yêu nữ ngày đó thật sự té xỉu, ta mặc áo đoán hồn trụ chạy về Ngao lang”, Sư tôn hỏi lại trả lời như thế nào? Chẳng lẽ nói dối? Hoặc là giả bộ đứng đắn, bày ra “Yêu tinh” bộ đạo lý đáng chết... Phi! Hành vi đê tiện vô sỉ như vậy, há lại là do đệ tử Nga Khuyết làm! Ngoại nhân biết được, tất nhiên cười nhạo bản phái, sự tình có thể đoạn ngôn giả, ta thà chết cũng không thể khiến mọi người hổ thẹn!”

Xem thanh danh đồng môn còn nặng hơn tính mạng, loại tình nghĩa này sâu đậm tới mức nào! Tiêu Tiêu nhìn thần thái quật cường của hắn, như đối mặt với đứa trẻ ngốc nghếch sung mãn anh hùng, vừa tức giận, vừa buồn cười, lại cảm động, lại bị thương, lúc trăm cảm xúc giao tiếp, nước mắt đã ướt đầm gương mặt.

Trải qua lần nói chuyện này, Lý Phượng Kỳ quyết tâm càng thêm kiên định, luyện công mất ăn mất ngủ, chỉ mong trước khi thần kiếm khởi động, luyện thành pháp thuật dẫn dắt “Tiểu yêu nữ” xuyên qua thạch trận.

Tiêu Tiêu thì thờ ơ lạnh nhạt, càng ngày càng trầm mặc, đến mấy ngày sau không nói gì, vô tình rảnh rồi, luôn tự mình dựa vào nước ngồi xuống, vỗ đầu gối hừ nhẹ một tiếng tiểu khúc.

Cuộc sống dài, Lý Phượng Kỳ âm thầm buồn bực, suy nghĩ sắp thấy lại ánh mặt trời, nàng vì sao còn ưu sầu? Tâm tư yêu tinh thật sự là khó nắm bắt.

Cuối cùng có một ngày, Lý Phượng Kỳ không nhìn được, rón ra rón rén đến gần Tiêu Tiêu.

Lúc nàng dựa lưng vào cây nhỏ ven đường, mắt nhìn quan tài thủy tinh kia, lại thấp giọng hát khúc nhạc.

Lý Phượng Kỳ ngưng thần nghiêng tai, chỉ nghe nàng hát:

Cô Đồng còn đang ở gò đất thừa thớt.

Diêu Chi Không Thiên chiếu xuống thấp.

Cũng là nhìn xem sóng đỏ lay vân yên nhẹ nhàng làn mây khói.

Sau mấy lần uống rượu Cầm Nhân vậy khôn ít hay tri âm...

Địa Xuân mật mù tàn phế như vậy, quả thật rất thương tâm.

Khắp nơi lúng túng uống mạng.

Còn chờ đến khi dung hòa với thời gian gian gian.

Lão Đào Lý năm sau mới tóc sơ phát màu mới...

Thân hình hẹp dài vừa đúng lúc gian xảo trơn trượt cũng hun khói.

Yến Song Tê, tại đê xanh biếc...

Tổ Hương lại áp sát theo sau.

Tiếng ca uyển chuyển dễ nghe, nửa đoạn trước ý cảnh thể lương, tràn ngập ly sầu, nửa đoạn sau lại lộ ra thanh tân ôn nhu ý vị.

Lý Phượng Kỳ không hiểu âm nhạc, chỉ cảm thấy hoài bão, muốn nói chút gì đó lại không thể nói, chỉ nói: “Người hát cái gì? Như vậy dễ nghe hơn.”

Tiêu Tiêu quay đầu lại, lạnh nhạt nói: “Cái này gọi là Tiêu Tương Hoa Vũ, là lúc xuân hết hoa lạc, phong cảnh hai bên bờ Tương Giang, tên của ta chính là lấy từ bài hát này.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Lúc rảnh rồi ta cũng thích rống hai tiếng, Khổ Vô Minh Sư chỉ điểm.

Người hát hay như vậy, dứt khoát dạy ta một chút?”

Tiêu Tiêu nói: “Hát khúc khiến tỳ bà cộng tấu, cái lưỡi rỗng tuếch dạy thế nào? Ài, còn nhớ năm đó Vũ Tri phủ từ chối Khúc Song Tuyệt, tỳ bà bắn tới khiến người ta tiêu hồn tiêu vía.

Ta thường nghe hần hát “Tiêu Tương Hoa Vũ”, lúc đầu cảm thấy rất đùa bỡn, bây giờ mới biết ý sâu xa...

Lý Phượng Kỳ nói: “Vũ đại nhân đàn tốt, ta không học được sao? Đệ tử Ngao Bính thần thông quảng đại, nếu ta đàn hát nhạc, cam đoan lão Nguru nghe xong đều sẽ say mê.”

Tiêu Tiêu cười “Phốc phốc” yếu ớt, nói: “Đúng với gảy đàn, Lý đại cao thủ phong nhã!” Tiếp đó là run tay áo ngồi ngay ngắn, nghiêm mặt nói: “Nếu người thật sự muốn học, đừng ngại ta xui khiến — Tiêu Tương Hoa Vũ quá khó, chúng ta luyện từ khúc nhạc đơn giản đi, trước tiên luyện từ tiểu khúc đơn giản.

Tiến hành từng bước, mới có thể quen tay hay việc.”

Sau đó, Tiêu Tiêu giảng giải đạo về phẩm cách thương vũ, phương pháp nhanh chóng mắt thường, cái gì là lục kiều lục luật, trên thước công là Ất Tứ Hợp Ngũ Lục Phạm, thử diễn âm vận cao thấp; sao lại đẩy tay làm Tỳ, lại là tỳ bà, từ từ cẩn thận phân tích.

Luyện khúc lúc luyện dùng côn gõ gõ tiết tiết xu, nhạc khí cầm làm bạn cùng tấu.

Lý Phượng Kỳ tình ý tiêu sái, ngộ tính tuyệt cao, trời sinh chính là làm từ ngữ ca khúc liệu.

Chỉ nửa ngày, đã đem một bộ “Thủy Long ngâm” luyện hội, hát ra chữ chính trực tròn trịa, nghiêm nhiên là hương vị lão khách của lê viên.

Tiêu Tiêu rất vui mừng, quả thật truyền thụ toàn bộ pháp cầm nghệ cho hần nghe.

Hai người quanh ngày gấp gáp đàm luận, một dạy dụng tâm, một dạy nghiêm túc, trong lãng mộ hát vang, làm cho năm tháng buồn chán thêm mấy phần thú vị.

Giáo tập từ giản nhập phồn, dần dần luyện tới thủ lĩnh “Tiêu Tương Hoa Vũ”

Khúc tự này câu chữ dài ngắn che lộn, tấu chương cao thấp quanh quẩn, chuyển ngoặt kỳ quật, mà Tỳ Bà câu, thiêu, liêu, xoa, luân, luân, các loại kỹ pháp càng biến hóa đa đoan, chỉ bằng miệng truyền rất khó nói rõ ràng.

Lý Phượng Kỳ dốc hết toàn lực, chỉ miễn cưỡng nhớ kỹ khúc điệu, nếu muốn thật sự học thành, còn cần cầm chỉ đạo của nhạc sư cao minh chỉ đạo.

Tiêu Tiêu sợ hãi nhụt chí, cười nói: “Học thành như vậy không tệ, thiên phú của ngươi cao hơn ta, sau này chắc chắn danh chấn nam bắc đại giang.” Lại nhớ tới quyết ý của hắn lưu lại, ở đâu ra “sau này”? Trong lòng lại đau xót không thôi.

Lý Phượng Kỳ trầm nghĩ: “Ta học khúc ca thuần túy là vì tìm vui vẻ, đỡ cho ngươi mỗi ngày mặt mày ủ rũ...”

Hiện tại đã nói như vậy, xem ra ngươi đã quên ưu sầu rồi, mục đích của ta cũng đạt được rồi.” Cũng cười nói: “Được, đến lúc đó ta đánh đàn, ngươi thu tiền, hai ta đi khắp phường nhạc các tỉnh, kiếm cái eo quần vạn quan...”

Đang nói đến đây, bỗng nhiên “Ừ ừ” tiếng vang điếc tai, da mặt đất run run, cây cối lay động.

Trong khoảnh khắc gió nóng đột khởi, lá rụng và bụi đất bay về phía không trung, bên cạnh cung điện dưới đất, bạch quang bốc lên, mái vòm hiện ra một vết nứt rộng lớn.

Hai người thấy thế trên mặt biến sắc, bất giác nắm chặt bàn tay đối phương.

Lý Phượng Kỳ nhìn thấy tiếng vang phát sinh, vẻ kinh hãi dần dần tiêu tan, mỉm cười nói: “Ta thật hồ đồ, hôm nay chính là Trung Thu, ngươi nên lên đường rồi.”

Tiêu Tiêu ánh mắt thâm thúy, thản nhiên nói: “Đúng vậy, đã đến lúc rồi, đi thôi.”

Hai người dặt tay đi về phía trước, đón gió nóng đi vào chỗ đất trống trên thân kiếm, chỉ thấy chín ụ đá sương khói lượn lờ.

Đợi Tiêu Tiêu tới gần, cột đá đột nhiên di động, phảng phất như một sinh vật sống tỉnh giấc trong giấc ngủ say.

Lý Phượng Kỳ đã tính trước, nói: “Ngươi đừng sợ, ta tham tu đạo pháp bản môn, đã luyện thành pháp thuật xuyên qua thạch trận, ngươi chỉ cần làm theo lời ta nói, đảm bảo tuyệt không có nguy hiểm.”

Hắn vừa an ủi vừa bước lên trước, chợt thấy dưới chân Tiêu Tiêu mọc rễ, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, quay đầu

lại nói: “Này, ngươi làm sao vậy? Không muốn ra ngoài à?”

Tiêu Tiêu nói: “Ta hỏi ngươi, ta đi ra ngoài, ngươi làm sao bây giờ? Đợi ở đây chờ chết?”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Đồ đệ Kiếm Tiên sao có thể ngồi chờ chết? Yên tâm đi, dựa vào đạo hạnh của ta, sớm muộn gì cũng tìm ra biện pháp thoát thân.

Huống chi tổ sư anh linh của bản phái ở đây, chung quy sẽ phù hộ cho hậu bối con cháu bình an.” Nói một câu tràn ngập hào khí, nhưng tình tri sau này ở một chỗ mộ, càng có vô cùng vô tận thâm lương cô khổ, trong lòng đau thương khó chịu.

Nghĩ lại “Tiểu yêu nữ được cứu tất nhiên sẽ cảm ơn, khắp nơi truyền đi tiếng tăm của đệ tử oanh Nga đệ tử, ta coi như là chết có ý nghĩa rồi.”

Nào ngờ Tiêu Tiêu mặt trầm tĩnh, không có chút ý cảm kích nào, gật đầu nói: “Vậy thì tốt, ngươi đừng hối hận.” Xoay người nhìn lại, nóc nhà từng ở, sử dụng qua đồ vật còn có bao nhiêu nụ cười vui vẻ và nước mắt, cuối cùng để lại trong cổ mộ ngàn năm.

Khóe miệng nàng hơi co rúm, bỗng dừng quỳ xuống đất, hướng Tâm trung đập đầu, nói: “Tổ sư của Nguyên tông, Chu Tước cô nương, cảm ơn các người đã bầu bạn hai năm qua.

Lần này đi không còn hội kỳ, cầu tiên linh các người tương tri, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không chia lìa.”

Cùng lúc đó, Lý Phượng Kỳ cúi người bóc lột “Đoán Hồn Lạp” của Diễm Ma Thiên.

Giáo Tiêu Tiêu vận khí niệm chú, bố thí đập tranh vân bí quyết, nói: “Đây là “Đan Dương Cứu Chuyển thuật”, pháp môn ra vào Chân Võ đại trận.

Ta khổ sở suy nghĩ mấy tháng, hơi cải tiến một chút, khiến cho yêu loại cũng có thể học được cách sử dụng.”

Đạo pháp của Nga Khuyết dễ học khó tinh, “Đan Dương Cứu Chuyển” chỉ là kỹ năng mật hạng, tiêu tiêu tiêu linh tính thông tuệ, nắm giữ tận tay trong nửa canh giờ.

Lý Phượng Kỳ kéo nàng bước vào thạch trận, quẹo trái quẹo phải, quả nhiên thuận lợi đi xuyên qua.

Hai bên nhiệt phong tách ra, thạch đôn trở về chỗ cũ, trảng diện ôn hòa hơn nhiều so với lần trước.

Lý Phượng Kỳ giải thích: “Huyền môn cửu chuyển, thuần dương không tổn hại gì.

Chân Võ đại trận là đạo pháp cực dương cương, lan tràn nói yêu quái mang trong người âm nhu nội đan, chính là tiên nhân chính đạo tu luyện khí dương, Thiếu Dương, Tử Dương các loại nội đan, vào trận cũng sẽ trối tay buộc chân, duy Đan Dương thoải mái không gặp trở ngại.

Cho nên đệ tử Huyền môn đều phải tu luyện “Đan Dương Cửu Chuyển thuật”, khiến nội đan tạm thời hiện ra hình thức Thuần Dương, mới có thể bố trí thành Chân Võ đại trận hoàn chỉnh.”

Cuối cùng đi tới trung tâm bãi đất trống, đôi mặt thạch đôn khắc “Kiếm Tiên”, hai người nín thở ngửa đầu nhìn lên.

Chỉ thấy kiếm thể xông tới, hình thành cột sáng đồ sộ, trong lỗ thủng sắc trời ẩn hiện, toàn bộ hy vọng và sinh cơ, đều giống như ánh sáng ban mai lóe lên ở phía trên đầu kia.

Lý Phượng Kỳ thở ra một hơi, quay đầu nhìn Tiêu Tiêu, dặn dò: “Chỉ cần nhảy lên cột đá, thần kiếm sẽ mang ngươi phi thăng.

Nhớ kỹ ngừng thở, lấy nội tức thuật vận chuyển huyết mạch, rất nhanh liền có thể đạt tới mặt đất.”

Trong lúc nói chuyện, hần đẩy “Đoán Hồn trụ” lên người Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu lại nghiêng người tránh ra, giơ tay đẩy áo giáp ra.

Lý Phượng Kỳ kinh ngạc nói: “Ngươi lại làm sao vậy?”

Tiêu Tiêu im lặng không nói gì, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Lý Phượng Kỳ sốt ruột, nói: “Này, ngươi lại giở trò à? Chờ hơn nửa năm, cơ hội chờ đợi thật không dễ dàng, bỏ qua có hối hận cũng không kịp!” lườm trước nàng cảm kích ân đức của mình, không đành lòng cứ như vậy phân ly, ôn tồn nói: “Được rồi, ngươi ra ngoài làm việc thiện nhiều hơn, cho dù báo đáp ta rồi.

Tình thế trước mắt khẩn cấp, khiêm nhượng quá mức liền miễn đi.”

Tiêu Tiêu vẫn mặt không biểu cảm, bỗng nói: “Ta có cách bảo hai người cùng ra ngoài.”

Lý Phượng Kỳ sững sốt, nói: “Cái gì?”

Tiêu Tiêu nói: “Lần trước ta xông vào thạch trận ngắt xủ, người chưởng đánh huyết Ngọc Châm của ta, làm huyết mạch đoạn tuyệt ta, mặt ngoài không khác gì người chết.

Chuyện này người đã từng nói qua, ta nhớ rất rõ ràng.” Nàng hơi dừng một chút, nói tiếp: “Hiện nay cũng giống như làm theo: Người mặc vào rèn hồn trụ trước đi, lại dùng pháp thuật phong bế tim và khí huyết của ta, hai người liền có thể đồng thời cuời kiếm quang.”

Lời này phảng phất sấm sét giữa trời quang, chân động hai tai vang loạn, Lý Phượng Kỳ há hốc mồm, đứng ngây người không còn gì để nói.

Tiêu Tiêu nói: “Vẫn chưa hiểu sao? Ly Hỏa thần kiếm chỉ giết người sống, không chút tổn hại đối với người chết.

Người mặc áo yếm hồn trụ giống như cương thi, ta không có hô hấp, đều không khác gì tử thi.

Chỉ có trạng thái như vậy, hai người mới có thể ngự kiếm quang cùng nhau thoát khốn!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Không, không được! Đoạn tuyệt huyết mạch là kẻ tạm thời trị thương, thời gian dài tính mạng khó bảo toàn! Nơi này cách mặt đất bao xa? Phải bay bao lâu? Người làm sao chịu đựng đến cuối cùng?”

Tiêu Tiêu nói: “Kiếm thần uy lực to lớn, kiếm quang chớp mắt đã bay lên đỉnh núi, sao phải mất bao lâu? Vừa rồi chính người cũng nói: “Rất nhanh có thể đạt tới mặt đất.”

Lý Phượng Kỳ lại nói: “Cái này, cái này quá đột ngột, người sao không sớm đề cập tới, để ta cân nhắc cẩn thận một chút.”

Tiêu Tiêu nói: “Thời cơ nhanh chóng qua đi, không được trì hoãn!”

Đầu óc Lý Phượng Kỳ hỗn loạn, lắp bắp nói: “Nếu không người mặc áo giáp, mang ta đi...”

Tiêu Tiêu lạnh lùng nói: “Người hồ đồ rồi? Ta sẽ không phong bế pháp thuật huyết mạch, chỉ có người dẫn ta ra ngoài!” Vừa bước tới gần, nói: “Nam tử hán quyết định nhanh chóng, làm chút khí phách nào thì làm cái đó đi!”

Trả lời mấy lần, một câu nhanh như một câu, phảng phất như chủ nợ ép buộc, không được nửa điểm đùn đẩy.

Lý Phượng Kỳ mờ mịt luống cuống, tuy nghe Tiêu Tiêu nói đầu tiên là nói, nhưng luôn cảm thấy hành động này quá mạo hiểm, mơ hồ bao hàm một loại nguy hiểm nào đó, nhất thời lại không nói ra được, chợt nghĩ tới “Nàng đã sớm có kế hoạch, vì sao hiện tại mới nói cho ta? Ồ, chẳng lẽ chỉ đợi thời điểm khẩn cấp mới nói ra, bảo ta không có thời gian suy nghĩ.”

Tiêu Tiêu thở dài một tiếng, thản nhiên nói: “Do dự bất quyết như vậy, quên đám huynh đệ tử muội Ngao Sơn rồi sao? Bọn họ đang khổ sở mong người về nhà đây!”

Nghe thấy lời ấy, Lý Phượng Kỳ giật mình, toàn thân nhiệt huyết xông thẳng lên não, cái gì nguy hiểm, cái gì suy nghĩ, cái gì danh tiếng đạo nghĩa, toàn bộ ném lên chín tầng mây.

Hình ảnh trước mắt hiện lên rõ ràng, tất cả đều là gương mặt tươi cười của các sư đệ sư muội.

Hai tay hần ta run rẩy, nói: “Về nhà, huynh đệ tử muội...”

Tiêu Tiêu nói: “Đúng rồi, trở về cùng bọn họ đoàn tụ, thật là tốt biết bao nhiêu!” Nhân lúc hần sờ sờ, nhận lấy Đoán Hồn giáp, thuận thực thay hần đổi hai lần.

Lúc đeo dây lưng đỉnh đồng xong, áo giáp đột nhiên lóe sáng, co chặt lại vào trong thân thể.

Trong nháy mắt, Lý Phượng Kỳ mất hết huyết sắc, làn da trở nên trắng bệch như tuyết, mạch đập cũng dừng lại, mà tay chân hoạt động tự nhiên, cũng không có bất cứ trệ ngại nào.

Tiêu Tiêu cười nói: “Đoán Hồn trụ lĩnh nghiệm tốt, biến người thành người sống sờ sờ.” Hần ưỡn thẳng lưng, tiến lại gần, nói: “Được rồi, đến phiên ta, kiếm tiên đồ đệ Lý đại cao thủ, mau thi triển thủ đoạn!”

Lý Phượng Kỳ ngơ ngác nhìn nàng, nói: “Người thật muốn như vậy?...”

Tiêu Tiêu mỉm cười, dựa vào khuỷu tay hắn nói: “Khi ta mở mắt ra sẽ thấy mặt trời bên ngoài.”

Giờ phút này Lý Phượng Kỳ dâng trào cảm xúc, bản khoản cũng không có, nói: “Được! Theo ý người làm, là sống hay chết, theo ông trời của hắn thì thôi!” Nói xong nhắm lại khí mạch bản thân, lấy nội tức thuật vận chuyển chu thiên.

Sau đó cánh tay trái ôm eo nhỏ của Tiêu Tiêu, tay phải vỗ lên đỉnh đầu cô.

Lực đạo lần này vừa đúng, chân khí tỏa ra huyết đạo, hơi thở của Tiêu Tiêu lập tức dừng lại.

Hai mắt nàng khép kín, hiện ra biểu hiện giả dối “Chết bất ngờ”

Tuy là “Giả chết”, khí huyết đứt gãy dù sao hung hiểm, mỗi thời mỗi khắc nguy hiểm đến tính mạng.

Động tác của Lý Phượng Kỳ không hề dừng lại, đồng thời vỗ Tiêu Tiêu, đã tung người nhảy về phía khối đá đôn “Kiếm Tiên” kia.

Dưới lòng bàn chân còn chưa vững, cột sáng cuốn hai người lên, tựa như núi lửa phun ra hòn đá, từ chỗ lỗ thủng đột nhiên bốc lên từ phía trên.

Vật trước mắt Lý Phượng Kỳ lay động, nam thạch to to nhỏ nhỏ hiện lên bên cạnh, bên tai “Ầm ầm” vang lên, vừa như tiếng gió, vừa giống như sấm sét.

Hắn phát hiện thân thể cấp tốc tăng lên, mừng thầm trong lòng: “Cách này được thực hiện! Kiếm quang phi hành nhanh chóng, rất nhanh có thể vọt tới đỉnh núi!”

Một ý niệm chưa được bao lâu, thân thể điên đảo lại, đầu trước chân sau cấp tốc rơi xuống, ước chừng giảm xuống mấy chục trượng, lại bắt đầu quay tròn loạn chuyển.

Nguyên lai kiếm thể vận hành như gió lốc, hiện lên hình xoắn ốc, cũng không phải đơn giản là trực tiếp leo lên.

Lý Phượng Kỳ trái lắc phải, tăng ba trọng, tụt xuống mười thước, quay cuồng nhiều lần, phảng phất bèo trôi trong lốc xoáy, chỗ khổ vạn lạng khó nói nên lời, trong lòng chỉ còn lại nghi hoặc cùng sợ hãi vô tận.

Tình cảnh này, hoàn toàn ngoài ý liệu, cái gì giá thừa thân kiếm thoát khỏi khốn cảnh, lúc trước tưởng tượng hoang đường cỡ nào! Nhưng mà hãm sâu vào trong, muốn thoát thân lại tuyệt đối không thể.

Trên dưới hạ xuống xoay trăm ngàn vòng, Lý Phượng Kỳ đầu vầng mắt hoa, nào phân được phương vị trước sau? Chỉ theo kiếm thế như sấm sét phiêu đảng.

Không biết qua bao lâu, nội tức thuật sử dụng đến cực điểm, tri giác dần gần như chết lặng, dư niệm còn sót lại trong lòng, âm thầm kêu “Dừng lại!”... Nhanh dừng lại, chết cũng tốt, sống cũng tốt, tất cả mọi thứ đều sắp dừng lại rồi!”

Thần kiếm kinh thiên, kiếm thế như cơn lốc, tựa hồ vĩnh viễn sẽ không dừng lại...

Thời gian dần trôi qua, đỉnh đầu hần hiện lên ánh sáng trong suốt.

Lý Phượng Kỳ thần trí hoảng hốt, sững sờ ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy điểm trắng kia càng lúc càng lớn, càng ngày càng tròn, tản ra quang mang nhu mỹ.

Trong phút chốc, một ý niệm thoáng hiện trong đầu, Lý Phượng Kỳ cả người run rẩy, nước mắt lưng tròng, trong lòng kêu to “Không sai, mặt trăng, đó là mặt trăng!”

Một vầng trăng sáng nhô lên cao, bốn phía cỏ cây um tùm, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng con sâu nhỏ vo ve nỉ non.

Qua thật lâu, hần mới thoát khỏi cảm giác mê muội, thử di chuyển chân, phát hiện mình đã tiếp xúc thực địa, chính mình đang nằm nhoài giữa một mảnh núi đá.

Đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy phía trước kỳ phong đứng sừng sững, giống như thiếu nữ vắt đầu trông về phía xa; phía dưới ngọn núi ngân luyện uốn lượn, xuyên qua dãy núi, chính là trường giang cuộn cuộn cuộn cuộn! Lý Phượng Kỳ đại hỉ như

cuồng, nhảy lên kêu: “Thần Nữ Phong! Vu Sơn thần nữ phong!”

Nhưng vền vện miệng há to, không phát ra được chút thanh âm nào —— rền hồn giáp giam cầm thân thể, khí tức không cách nào thông qua yết hầu.

Tâm tình buồn bực của Lý Phượng Kỳ đột nhiên phát tác, hai tay dùng sức xé rách, hai ba lần đem áo giáp xé nát, hít một hơi thật sâu, hướng về phía Thương Thiên điên cuồng rống: “Con mẹ nó, ra đây, lão tử ra ngoài rồi! Ngọc Hoàng Đại Đế, Diêm Vương lão tử! Ông nội lại trở về rồi!”

Hắn vừa cười vừa kêu, điên cuồng lẫn lộn gần như điên cuồng, bỗng nhiên đứng vững bước chân, giang cánh mũi hút vào sương mù ẩm ướt, một cỗ ý lạnh thấm vào phủ tạng, sáng khoái cực kỳ! Cảm giác thăng cấp vào thiên đường cũng chỉ có thể dừng lại ở đây!

Cảm xúc mãnh liệt chậm rãi bình phục, hắn ổn định tâm thần, tìm tòi đất đai bên chân, cái lỗ thủng kia biến mất không còn tăm tích, thật không biết vừa rồi như thế nào xuyên qua thân núi như thế nào.

Ngẩng đầu nhìn xa xa, một cơn gió lốc buông xuống giữa thiên địa, tựa như rồng bay ngao du vũ trụ, cảnh quan tráng lệ kỳ dị, chắc là còn sót lại của Ly Hỏa Thần Kiếm.

Lý Phượng Kỳ hoa mắt thần phi, than thở: “Uy của một kiếm, đến mức đó!” Chuyển niệm chợt bừng tỉnh, thầm kêu “Ai da, tiểu yêu nữ thế nào rồi! Ta nhớ rõ ôm chặt lấy nàng.” cuống quýt tìm kiếm chung quanh, đầy bụi cỏ mở to mắt, chỉ thấy dưới ánh trăng lộ ra cánh tay trắng như tuyết.

Thân thể mềm mại của Tiêu Tiêu nằm ngang, nằm sấp trong ổ cỏ.

Lý Phượng Kỳ thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Nhờ có ý tưởng của ngươi, hai chúng ta thế mà bình an thoát nạn...”

Trời sắp sáng, còn ngủ không? Đợi ta đến đánh thức ngươi đi.” Cạnh đó ngồi xổm nửa quỳ, ôm nàng vào trong ngực, tay phải đè lên huyệt Thiên Trung, chân khí thuần hậu từ lòng bàn tay cuộn cuộn đưa ra ngoài.

Theo lẽ thường, chân khí đưa vào trong cơ thể, tử thi cũng sẽ xuất hiện run rẩy, ruột kêu, tứ chi phát nhiệt chờ phản ứng.

Nhưng Lý Phượng Kỳ vận khí hồi lâu, Tiêu Tiêu vẫn cả người xụi lơ, lạnh như băng không hề sinh khí.

Lý Phượng Kỳ có chút hốt hoảng, một mặt tăng thêm pháp lực, một mặt tường tận khuôn mặt Tiêu Tiêu.

Nhìn hai mắt nàng nhắm nghiền, hô hấp dừng lại, bờ môi hiện ra thi thể màu xám chì đặc biệt chỉ có thi thể.

Trái tim Lý Phượng Kỳ trầm xuống, thầm nghĩ: “Khí huyết của nàng phong bế quá lâu, kinh mạch đều đã ngăn chặn, thủ đoạn tầm thường rất khó cứu tỉnh.”

Nghĩ tới đây, hấn ngưng thần khoanh chân, miệng lẩm bẩm, ngưng tụ chân khí quanh thân vào lồng ngực, sau đó khom người nằm úp sấp xuống, che miệng Tiêu Tiêu ra sức thổi hơi.

Chân khí Thuần Dương nhập vào đan điền, Tiêu Tiêu bộ ngực phập phồng, hình như thật sự đã bắt đầu hít thở không khí.

Lý Phượng Kỳ thấy thế mừng thầm, anh dừng thổi hơn nửa canh giờ, cho đến tận lực kiệt thần mỏi mắt hoa.

Tập trung nhìn vào, ngực bụng Tiêu Tiêu cứng lại, không còn chút động tĩnh nào, pho tượng phẳng phất như làm bằng đá cẩm thạch.

Mồ hôi theo gò má chảy xuôi, trong lòng lại lạnh như băng đau nhói, Lý Phượng Kỳ lẩm bẩm nói: “Chết rồi, thật sự chết rồi...”

Trong một sát na, thất vọng mất mát, chỉ cảm thấy thiên địa tuy lớn, ngược lại càng thê lương hơn mộ phần dưới lòng đất kia.

Hắn đã hiểu rõ —— hai năm sống chung với nhau, mặt ngoài ngăn cách lãnh đạm, kỳ thật trong sự ngăm hiểu rõ, sâu trong nội tâm đã coi nàng là tri kỷ chí thân.

Lý Phượng Kỳ ngồi một lúc lâu, bỗng nhiên cất tiếng cười to, nói: “Ta là đại ngốc ngu nhất thiên hạ! Yêu quái chết hẳn là hiện ra nguyên hình! Nàng vẫn là thân người, nói rõ căn bản không chết!” Ôm lên Tiêu Tiêu cẩn thận phân biệt, quả nhiên da thịt trắng hơn tuyết, cũng không có màu sắc hồ điệp sặc sỡ,

mà mạch đập hô hấp biến mất, trạng thái cùng thường nhân chết đi hoàn toàn giống nhau!

Nụ cười của Lý Phượng Kỳ dần dần cứng ngắc, trong đầu linh quang chợt hiện, toát ra một nghi vấn kinh người.

—— sau khi chết duy trì hình người, yêu loại muôn vàn khó khăn làm được, lẽ nào... Nàng đã biến thành nhân loại thật sự?!

Hắn kinh hãi ngồi xuống, nhớ lại giọng nói của Tiêu Tiêu, từ lúc mới đầu tinh linh xảo quyết, sau đó sự tinh mịch, hình thần càng ngày càng giống thiếu nữ trên thế gian! Tiến tới mà suy tư: Chỉ có nhân loại mới hiểu được nhân nghĩa đạo đức nhân nghĩa.

Nàng giả vờ đề xuất kế hoạch thoát khốn, kỳ thật xác định quyết tâm phải chết, hi sinh bản thân cứu trợ bằng hữu, cử chỉ đại nhân đại nghĩa như vậy, há lại là yêu loại làm?

Lý Phượng Kỳ càng nghĩ càng khổ sở, đau lòng tựa như đao cắt, nói thầm: “Ta hại chết nàng... Là ta, hại chết một người tốt.”

Yêu tinh biến thành chân nhân, điều này sao có thể?

Nhưng nếu nàng vẫn là yêu quái, xả thân cứu người thì có ý đồ gì? Nhất định là không có ý tốt! Thử nghĩ, đệ tử Ngao Thiên cùng yêu tà thể bất lương lập, kết quả lại nhận đại ân yêu quái, hơn nữa vĩnh viễn không cách nào báo đáp, chỉ có thể cảm kích cả đời, há không phải là làm trò cười cho thiên hạ tuyệt đại sỉ nhục! Nàng vì nhục mạ Côn Bằng phải, vậy mà bỏ qua sinh mệnh, loại cừu hận này có thể nói là khắc cốt khắc sâu nhất!

Nghĩ đến đây, Lý Phượng Kỳ chợt nâng bàn tay, hướng trên mặt nhà mình tát mạnh vào tai “Bốp bốp bốp”, thậm chí người ta mất mạng vì người, người lại dùng ý niệm ti tiện nhất vũ nhục nàng, quả thực là cảm thú không bằng tên khốn!” Đánh nhau buồn bã thở dài, đau đớn lắc đầu —— vô luận như thế nào, Kiếm Tiên thủ đồ cứu giúp yêu tinh, mặt mũi của Nghiêu phải coi như đã mất sạch.

Là người, khó báo tình; Là yêu, khó chịu ân tình, Tiêu Tương Hoa Vũ, rốt cuộc người là yêu hay là người?

Lý Phượng Kỳ vừa cảm kích, vừa ủy khuất, vừa thương tiếc, lại thương tiếc, vạn bất đắc dĩ, lay động thân thể Tiêu Tiêu, năn nỉ nói: “Này, đừng giả bộ, mau tỉnh lại đi, người đã nói hai người đều sẽ bình an, hiện tại dựa vào không tỉnh, rõ ràng là đùa giỡn ta mà!” Hô hoán mấy tiếng, chợt nảy sinh ác độc, kêu lên: “Người gạt ta, tiểu yêu nữ, từ đầu đến cuối người gạt ta! Người muốn chết, ta không cho người chết! Ta muốn người sống lại!”

Lửa giận khó mà ức chế, trong miệng hấn lẩm bẩm: “Sống lại! Sống lại đây!” Hai tay lung tung thôi thúc lấy búa đập, véo người trong, lồng ngực, vỗ lưng, như điên như dại, cuối cùng nắm lấy bả vai Tiêu Tiêu, quay mặt về phía mặt cuồng hồng: “Tỉnh lại đi! Mau tỉnh lại!”

Dần dần thanh âm khàn khàn, từng đợt tiếng nức nở truyền vào trong tai, Lý Phượng Kỳ khẽ kinh, suy nghĩ “Ai khóc? Khóc đau lòng như vậy?” nghiêng tai lắng nghe, bỗng dừng tĩnh ngộ, người khóc chính là mình!

Giờ phút này trong lòng hấn quên mất ân oán, bỏ qua nghi kỵ, bi thương áy náy cũng không còn sót lại chút gì, quanh quẩn tâm lý, khó bỏ qua, chỉ có nhớ nhung thật sâu với Tiêu Tiêu.

Khóc thì khóc thôi! Đầu lĩnh Kiếm Tiên gánh nặng quá lâu, khó có được đau khóc một lần! Lý Phượng Kỳ ôm chắc tiêu tiêu, kéo ra giọng, cất tiếng kêu rên: “Ô ô ô~~~!”

Nước mắt “Đát xuống “Đát đát”, rơi vào giữa môi Tiêu Tiêu.

Đột nhiên, thân thể nàng run rẩy! Sau đầu ngửa ra sau, giống như chết đuối há mồm ho khan, dưới sự ho khan bỗng nhiên hít mạnh, gân mạch trong cổ lồi lên, thần sắc trên mặt vừa thống khổ vừa sáng khoái, phảng phất như tiểu sinh mệnh từ trong kén trùng thoát ra ngoài.

Lý Phượng Kỳ sợ ngây người, mờ mịt nhìn chằm chằm nàng, nói: “...” Tiêu Tiêu, người lại sống rồi.”

Trong lúc hoảng hốt, hấn lại không cảm giác được, đây là lần đầu hấn gọi Tiêu Tiêu, không phải ba chữ “Tiểu yêu nữ” nữa.

Tiêu Tiêu thở liên tiếp mấy hơi, lông mi khẽ run, sóng mắt lưu chuyển, dần dần nhận ra gương mặt ngọc kia của Lý Phượng Kỳ.

Lập tức ánh mắt kéo dài, nhìn lên bầu trời, nụ cười bỗng nhiên nở rộ, nàng mím môi, nhẹ giọng nói: “Ta đã nói rồi, mở mắt ra, sẽ nhìn thấy mặt trời bên ngoài.”

Lý Phụng Kỳ cả kinh, quay đầu nhìn ra xa, quả nhiên đêm dài đã hết, ánh mặt trời đỏ rực đang từ từ bay lên không!

Lần thứ hai mươi, tổ Hương Tê Phượng Tiên Hương càng ảm áp.

Lý Phượng Kỳ nhìn mặt trời, lại nhìn Tiêu Tiêu một chút, khuôn mặt cô đỏ bừng kiêu diễm, sau khi mưa chính diện mưa phún tách ra hoa hồng.

Trong nháy mắt, tình cảm vui mừng dâng trào, hấn đứng dậy ngửa mặt lên trời thét dài, lại nhảy lên giữa không trung lộn nhào, tiếc rằng mệt mỗi chân chạy loạn, ngã chổng vó, đầu đầy nước bùn đầm đìa, còn nhếch miệng cười ngây ngô.

Tiêu Tiêu cười nói: “Người này điên rồi, nơi hoang vu chơi khi, đáng tiếc không có ai tới tham gia.”

Lý Phượng Kỳ lấy tay chống đất ngồi dậy, sau lưng ánh mặt trời đỏ thấp thoáng, toàn thân đều đang tỏa ra hào quang.

Chợt dùng cả tay chân, hai ba lượt bò đến trước mặt, liên tục nói: “Nói cho ta biết, nói cho ta biết...”

Tiêu Tiêu thần khí dần khôi phục, lưng dựa vào núi đá, hỏi: “Nói cho người biết điều gì?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Nói cho ta, người sống như thế nào?”

Tiêu Tiêu quan sát gương mặt của hấn, trong hoa mai nước mắt giàn giụa, ánh mắt sáng lên, trông rất giống một thằng nhỏ lông tơ.

Hốc mắt nàng ẩm ướt, trong lòng dịu dàng nhận nhạo, mỉm cười nói: “Đường đường là đại sư huynh của Côn Bằng, nước mắt nước mũi tèm lem đầy trời.

Nếu ta ỷ lại không sống, vậy thì làm sao làm mắt mặt đại sư huynh được.”

Kỳ thật sau khi Thuần Dương chân khí nhập thể, Tiêu Tiêu đã được cứu, chỉ vì huyết mạch gián đoạn quá lâu, thời khắc thức tỉnh cũng tương ứng kéo dài.

Lý Phượng Kỳ không rõ ràng cho lắm, há mồm ngáp ngừng suy nghĩ miên man.

Trước kia mấy lần cứu trợ Tiêu Tiêu, hắn luôn phủ nhận ý tốt của mình.

Lần này lại không che giấu, chỉ nói: “Nghe nói Miêu Nhi chín cái mạng, chết rồi còn có thể sống lại, hóa ra... hóa ra là khóc người ta mà.”

Tiêu Tiêu giờ tay gõ nhẹ lên đầu hắn, sảng giọng nói: “Ta là Miêu Nhi, ngươi chính là chuột, người người hô đánh Ngao Sơn Đại Thử!”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Con chuột khóc mèo, đó là đạo lý gì?”

Tiêu Tiêu nói: “Nhất định là mèo con nợ chuột, nợ nần chết không đổi sách, chủ nợ sao không khóc.” Nói xong nhìn Lý Phượng Kỳ, trong lòng nói: “Ta nợ ngươi rất nhiều, chỉ mong đời này có cơ hội trả lại.”

Lý Phượng Kỳ cười ha ha, gật đầu nói: “Rất đúng, rất đúng! Con chuột cho mèo mượn tiền, quả thật là quan tuyệt kim cổ, trượng nghĩa xa tài... Nghĩa Thử!”

Hai người sống sót sau tai nạn, trong lòng vui mừng vô hạn, nói chuyện —— những cái cổ quái kia, hoang đường, Mạc Minh lời nói kỳ diệu, giống như đều biến thành thiên cương âm, dẫn tới hoa nhi vậy vậy, cỏ cây lay động, cây nhỏ trúc bà tranh nhau sinh tư thế.

Thỉnh thoảng nói ra một câu chê cười, bọn họ lại có thể vui vẻ cả buổi, kỳ thật người ngoài nghe được, bất quá là mấy lời nói nhằm nhằm chán mà thôi.

Trải qua kịch biến, Tiêu Tiêu giảm nhiều nguyên khí, cười nói một hồi rồi thở dốc liên tiếp, hơi có vẻ e thẹn khó đỡ.

Lý Phượng Kỳ nói: “Ngươi phải cảm thấy khó chịu, bớt nói hai câu đi.” Nói xong đưa tay đỡ bả vai nàng.

Khi bị vây khốn ở địa cung, nâng đỡ lẫn nhau là cử động quen thuộc, giờ phút này Lý Phượng Kỳ ra vẻ quan tâm, động tác tự nhiên mà vậy.

Nhưng đầu ngón tay vừa chạm vào da thịt trên vai Tiêu Tiêu, cô bé liền rút về phía sau, như bị bàn ủi nóng bỏng.

Lý Phượng Kỳ ngẩn người, nói: “Sao vậy?”

Cách thế hai năm, quần áo đã sớm rách nát, dù có cành cây cành lá, cũng theo thân thể phát triển càng hiện ra lam lũ.

Tiêu Tiêu đỏ mặt cúi đầu, xem thân thể gầy như trần trụi của mình, đột nhiên cảm thấy thẹn thùng, lắp bắp nói: “Sau này... Đừng ôm ấp ấp, để người ta nhìn thấy nhiều không tốt.”

Người thường tình, nữ hài so với trẻ con rõ ràng xấu hổ trước.

Lý Phượng Kỳ tự xưng là đại trượng phu nam tử, lại vẫn là thiếu niên ngây thơ, kinh ngạc nói: “Nơi này chỉ có hai chúng ta, nào có người khác?”

Tiêu Tiêu mặt mày tím tái, cổ cãi: “Là có người mà, ta nói có là có, chính là có mà...”

Đột nhiên Lý Phượng Kỳ dựng thẳng ngón trỏ lên đè chặt môi, làm tư thế “Im lặng”, nhỏ giọng nói: “Suyt, đừng ồn ào, người mau nghe...” Tiêu Tiêu nín thở nghiêng tai, chợt nghe bước chân mơ hồ, từ dưới vách núi nhanh chóng đến gần, người chạy đường như rất gấp rút.

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Quả nhiên có người tới, người liệu sự như thần!”

Tiêu Tiêu cuộn mình hai chân, không hiểu sao sợ hãi, nói: “Ta không biết... Gặp bách tính trong núi, cầu người ta cho vài bộ quần áo giống nhau thôi.”

Lúc này mặt trời mới mọc, sương sớm còn chưa tan hết, theo tiếng bước chân dần dần rõ ràng, bóng người giữa núi đá lác lác bóng người.

Trong nháy mắt sương mù tản ra, một bóng người cao lớn vọt tới phụ cận.

Lý Phượng Kỳ đứng dậy ôm quyền, nghênh đón người tới nói: “Xin hỏi đồng hương... A!” Chợt sắc mặt đột biến, lui về phía sau nửa bước.

Người nọ dừng bước thở dốc, trên dưới nhìn kỹ Lý Phượng Kỳ, gương mặt đỏ mề hôi sắc vui mừng nở rộ, hô: “Phượng ca nhi! Tiểu đồng đại vu sư, là ngươi à!” Khẩu âm cứng rắn, đầu lưỡi giống như ngắn hơn nửa đoạn.

Ánh mặt trời chiếu sáng tóc và mắt hần, chỉ thấy kim quang lóng lánh, là người nước ngoài Tây Dương.

Lý Phượng Kỳ kinh hỉ nói: ” củ cải tiên sinh! Ngươi, ngươi sao lại đến nơi này?” Hai tay vươn về phía trước, chỉ đợi cùng đối phương nắm chặt lấy nhau.

Người tới chính là người Tây Dương La mẫn, xa cách lâu ngày gặp lại, hai má râu ria xồm xoàm của hắn so với trước kia nhiều hơn mấy phần sa sút, trên người mặc một bộ áo ngắn vạt áo nghiêng.

Lý Phượng Kỳ thấy hắn vẫn chưa bắt tay với mình, chăm chú đánh giá, phát hiện cánh tay hắn xoay chuyển, còn công một ông lão tóc trắng xoa tóc trắng xóa.

La Viễn hưng phấn rung đùi đắc ý, khoe mắt liếc nhìn Tiêu Tiêu, râu ria run rẩy, hét lớn: “Ai da, tiểu tiên nữ đáng yêu, ngươi cũng xuất hiện rồi, ngươi lớn rồi...” Còn Tiêu Tiêu vẻ mặt nghiêm trọng, cắn răng ra sức đứng lên, run giọng nói với ông lão kia: “Hoa gia gia, người bị sao vậy? Bị thương sao?”

Lúc này Lý Phượng Kỳ mới nhận ra, lão giả chính là con hoẵng cắt máu cứu người kia.

Hoa gia gia mở mắt ra, chậm rãi nói: “Không có gì đáng ngại, bị tiên nhân năm tầng núi đả thương kinh mạch, La Dụ tiên sinh công ta, từ thôn trại chạy trốn đến đây.

Ha ha, nhất thời không chết được.” Nhìn Tiêu Tiêu vài lần, lại nhìn về phía Lý Phượng Kỳ bên cạnh, ánh mắt một mỗi chợt hiện ra tinh quang, mỉm cười nói: “Ta nhận ra vị... Thiếu niên này, là đồ đệ đầu tiên của kiếm tiên Nga Phản phái! Ha ha, Tiêu Tiêu, ngươi ở cùng với hắn? Ngươi và kiếm tiên thủ đồ, tốt, quá tốt!”

Lý Phượng Kỳ hỏi: “Năm đài tiên nhân đả thương ngươi? Nhưng là vì sao?”

Lời còn chưa dứt, phía dưới vách núi tiếng gió gấp gáp, sáu đạo kiếm quang xuyên mây phá sương, đâm thẳng vào đỉnh đầu Hoa gia gia, đồng thời lời nói vang vọng giữa không trung: “Hoàng mao Tây Dương Quỷ, niệm tình ngươi là thân người, tha cho ngươi một mạng, mau giao ra lão yêu!”

Mắt thấy tình thế nguy cấp, Lý Phượng Kỳ khẽ nâng tay phải, trước ngực vẽ ra nửa vòng cung, “Phục Thiên Vương Thuần” hóa thành bình phong vô hình, đem bảy đạo kiếm quang ngăn

cản hết, kêu lên: “Năm đài tiền bối kia đã đến, xin mau ra đây gặp mặt!”

La Viễn đầy mắt hận ý, cắn răng nói: “Bọn họ là những cường đạo kỳ quái, sáng nay xông vào thôn, tổn thương Hoa gia gia.

Ta cũng Hoa gia gia chạy trốn, bọn họ liền đuổi theo, giống như quạ đen bay lên đuổi theo chúng ta!” Lúc tức giận cực bại hoại, răng miệng càng thêm hỗn loạn.

Trên đỉnh núi gió mát từ từ, chẳng biết lúc nào đã có thêm sáu đạo sĩ mặc áo trắng.

Trong đó năm người tuổi còn nhỏ, vị râu dài ở giữa phát phơ, lông mày nhỏ mắt trắng, dáng vẻ thần tiên phái đứng đầu.

Đạo sĩ đầu trái quát lên: “Hoàng Mao Hải Quỷ Tử! Ngươi cũng yêu quái trốn đi đâu? Nếu không phải trong tay đạo gia lưu tình, đã sớm chém ngươi thành mười bảy mười tám khối rồi!”

Lý Phượng Kỳ tìm nghĩ: “Quả thật là tiên khách của năm đài phái.

Nghe sư tôn nói qua, năm tiên khách am hiểu kỳ thuật ngũ hành, những năm gần đây thế lực rất cường thịnh.

Bọn họ đuổi giết Hoa gia gia, chắc là muốn hàng yêu trừ ma tác công đức.”

Đạo nhân râu dài nhìn chằm chằm Lý Phượng Kỳ, thần sắc âm tình biến ảo, nói: “Thiếu niên, ngươi là ai?”

Lý Phượng Kỳ khom lưng chấp tay, nói: “Vãn bối Lý Phượng Kỳ, bái dưới trướng Loạn Trần đại sư, hiện tại là đại đệ tử của Kiếm Tiên môn.”

Đạo nhân râu dài nghe vậy biến sắc, suy nghĩ “Nghê Nga Cương Kiếm Tiên Đồ, không thể coi thường, khó trách ngăn cản sáu kiếm hợp công.” Hơi nghiêng người, tỏ vẻ không dám nhận lễ, gật đầu cười nói: “Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, lời ấy không phải hư nhuộc.

Kiếm Tiên thủ đồ chính đạo anh kiệt, bản đạo Hà Vũ Sơn, được thấy tôn nhan vô cùng may mắn.”

Lời khách sáo nói xong, Hà Vũ Sơn chỉ định Hoa gia gia, nói: “Yêu nghiệt này biến hóa thành hình người, khắp nơi thì được cứu bệnh, mê hoặc bách tính vô tri, hành ác khánh trúc khó sách.

Ta và năm vị sư diệt phụng mệnh chương giáo thiên sư, ngàn dặm truy đuổi đến đây.

Nếu Kiếm Tiên đồ đã hiện thân, chúng ta cam nguyện nhường công, xin tôn giá xuất thủ hàng yêu!”

Lý Phượng Kỳ vẻ mặt dờ dẩn, chậm rãi nói: “Đạo trưởng nghĩ sai rồi, vị lão ông nhân này hiền lành, trong Xuyên Đông Dân xưa nay có đức danh...

Ta đã từng tận mắt thấy hấn xả thân cứu người, xin các vị suy nghĩ kỹ, thế gian nào tìm yêu ma nhân nghĩa?”

Hà Vũ Sơn trầm giọng nói: “Người trẻ tuổi, có lẽ kiếm thuật của người cao cường, lịch duyệt đến cùng nông cạn.

Xưa nay chính tà tranh chấp, tà bất thắng chính, yêu ma thường dùng quỷ kế ám toán —— hoặc là giao cho tiểu ân tiểu huệ, ý đồ mê hoặc lòng người, thế hệ ta quyết không thể bị lừa gạt.

Có lẽ Loạn Trần đại sư đã dạy cho người những đạo lý này.”

Lý Phượng Kỳ thâm nghĩ khẩu khí thật lớn, muốn sung sư tôn đến giáo huấn ta?” mỉm cười lắc đầu, nói: “Đạo trưởng chệnh lệch rồi, Hoa gia gia dùng máu tươi của mình cứu trị một bệnh, loại nghĩa này cả thế gian hiếm có, nếu tính tiểu ân huệ, chúng ta người trong chính phái làm sao tự cho mình đây?”

Đệ tử năm đài bên cạnh tức giận dần dần, đệ tử bên trái quát: “Đệ tử chính phái không trừ yêu, tính là đệ tử chính phái gì? Tám thành là hàng giả!” Trong miệng thét to, mọi người cùng đi tới phía trước, đầu ngón tay toát ra hàn quang chói mắt.

Tiêu Tiêu tiến lên trước vài bước, giơ tay ngăn La Lễ và ông Hoa gia, lạnh lùng nói: “Thiện ác bất phân, cậy mạnh hiếp yếu, đệ tử chính phái đức hạnh tốt! Các người phải tu công đức, trước giết ta đi!”

Lý Phượng Kỳ ôm khuỷu tay mà đứng, trong lòng suy nghĩ “Mấy cọng lông đại ý vào người nhiều chuyện, ta cũng không

cần khách khí.

Luận đấu pháp so kiếm, năm đài phái điểm này đạo hạnh thấp kém, so với Ngao Huyền Môn chúng ta kém xa trời lệch đất.”

Chúng đồ năm đài nhìn hấn không sợ hãi, ngược lại có chút do dự, không hện mà cùng dừng bước lại.

Chợt thấy Tiêu Tiêu quần áo rách rưới, lộ ra da thịt mềm mại như mỡ dê, vòng eo nhỏ nhắn xinh xắn mềm mại, giống như hoa lan của Lâm Phong Tri Đình.

Chúng đệ tử từ nhỏ đã xuất gia khổ tu, mặt ngoài thanh tâm quả dục, nhưng thực tế bên trong lại kìm nén hốt hoảng.

Giờ phút này thiếu nữ xinh đẹp quần áo rách rưới, thoát ra hiện ra trước mắt, định lực hơi kém một chút cảm thấy hoa mắt thần lay, da mặt đỏ lên một đạo, một đạo bạch một đạo, tượng sống trùng mộng heo.

Hà Vũ Sơn trừng mắt nhìn Tiêu Tiêu, vẻ mặt càng ngày càng kinh ngạc, chợt nói: “Cô gái này... Cô gái này là yêu tinh! Được lắm, thoát nhìn còn giống chân nhân! Đáng tiếc điểm mị hoặc mê hoặc chúng, yêu thái trầm xuất, khó thoát khỏi pháp nhãn của Đạo gia!”

Tiêu Tiêu nói: “Mắc gì, Mị à, thế nào mà nàng nghĩ ra được.

Các đạo gia chê bộ dáng ta xấu xí, vì sao lại nhìn chăm chăm? Tròng mắt cũng sắp rớt ra rồi!”

Hà Vũ Sơn trừng mắt gào to: “Im mồm!” Giọng nói như sét đánh, đánh thức đệ tử năm bàn trong mê mộng: “Im ngay!”

Mọi người giờ kiểng tản ra đội hình, bao vây đám người Tiêu Tiêu lại.

La Viễn lắc đầu cảm thán: “Người Mỹ, hấn là giảng đạo lý hợp lý nhất, tại sao nhất định phải công kích lão nhân và nữ hài? Ta không hiểu, không hiểu.”

Lý Phượng Kỳ hừ một tiếng trong mũi, nói: “Giết người có đạo nghĩa giết người, làm việc ác có lý do làm ác, thiên hạ bao nhiêu thảm kịch, cũng bởi vì người Trung Quốc chúng ta đem “Đạo lý” nhìn quá nặng.

Hắc hắc, đạo lý lớn lao bày ra, tàn hại vô tội cũng biến thành công đức.”

Hà Vũ Sơn nghe vậy hai hàng lông mày dựng thẳng lên, phát tay ngăn chúng đồ năm đài lại, nói: “Thủ đồ của Kiếm Tiên, nghe người nói, hình như có ý cô tức với yêu tinh này.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Sai rồi, cái gì cô tức, nói rõ là bảo vệ mà!” Bước ra phía trước hai bước, ngang nhiên nói: “Ai dám thương tổn cô gái này, Thiên Vương lão tử cũng phải bước qua cửa này của ta trước!” Tiêu Tiêu nhìn hắc một cái, trong ngực ý vị ngọt ngào vô hạn, không tự chủ được dựa vào bên cạnh hắn.

Sắc mặt Hà Vũ Sơn tái xanh, lửa giận gần như tràn ra hốc mắt, nói: “Đệ tử Ngao Bính bảo vệ yêu quái, quy củ Nga Khuyết phái sửa rồi sao? Loạn Trần đại sư, hắc dạy người như thế nào?” Lúc khí cực bại hoại, đầu lưỡi có chút cứng đờ.

Lý Phượng Kỳ suy nghĩ: “Người nhất định phải biện minh rõ ràng, ta sẽ cùng người chơi xấu.” quệt quệt khóe miệng, đỉnh đạc nói: “Sư tôn dạy ta, Ba Thục sơn xuyên, từ xưa là đạo tràng của phái Ngao Bí, tinh linh trong cảnh tự có quản lý của bản phái, nếu gặp phải những ngoại nhân xen vào việc của người khác, không cần nể tình cho bọn họ.”

Tiêu Tiêu góp lời, châm chọc nói: “Đúng vậy, các nhà tự quét tuyết trước cửa, chuyện Tứ Xuyên luận về năm đài phái người nhúng tay? Hừ, chạy đến địa bàn Nga Phán phái trừ yêu, thật sự là trước cửa Quan Công chơi đao lớn, ước lượng sức mình, chỉ xứng làm người hầu xách giày cho người ta.

Tổ sư của năm đài phái là ai, dứt khoát bá nhập Côn Bằng phái làm đồ tử đồ tôn là được rồi...”

Đệ tử năm đài tuổi trẻ khí thịnh, mấy năm gần đây điều vô dương oai bốn phía, tự cho là ngũ đài phái cử thế vô địch, trong mắt chưa từng có ai khác? Tiêu Tiêu lời nói quanh quẩn bên tai, như tưới dầu nóng vào trong liệt hỏa, năm đài mọi người chen chúc đi lên.

Đệ tử đi đầu vùng kiếm đâm nhanh, phần nộ quát: “Ngao Nghiêu phái tính là gì, Đạo gia một kiếm chọn đỉnh núi của hắn.”

Chỉ thấy kiếm thế ngưng trầm, như nhẹ như nặng, phảng phất như thoi tiêu trượt trong nước.

Lý Phượng Kỳ thầm nghĩ “Ngũ Đài phái am hiểu điều khiển ngũ hành, kiếm thuật ngược lại chẳng ra sao.

Kiếm này nhìn như lộ ra sắc bén, lại là một cái giá đỡ dọa người, hơn phân nửa còn dựa vào Ngũ Hành để tiến công.” Quả nhiên giữa đường kiếm, mặt đất cát đá không gió tự khởi, quay chung quanh lưỡi kiếm hình thành cột cát màu xám, đây chính là đạo pháp “Khu Thổ Phá Kiên”, chỗ đá cát đi qua cũng sẽ bị nghiền nát bằng sắt thép.

Lý Phượng Kỳ đã sớm chuẩn bị, tả chưởng vẽ vòng cung, “Thiên Vương Thuần” tiếp được kiếm thế đối phương, cát đá ngưng lại giữa không trung, như mảnh sắt bị từ thiết hút lấy.

Bàn tay Lý Phượng Kỳ chuyển động, trong miệng khẽ quát: “Trở về!” Sa trụ ứng thanh cuốn ngược đi.

Trường kiếm của đệ tử thứ hai vừa lúc đâm trúng, đang thi triển “Pháp thuật cử hỏa thiên”, sóng khí nóng rực bị cột cát xông loạn, hạt cát lại bị nướng nóng bỏng, đổ ập xuống đầu hai tên đệ tử.

Trong chốc lát hai người ôm đầu kêu thảm, mặt mũi tràn đầy hỏa tinh bay múa.

Đồng bạn trái phải cuống quýt thi cứu, lôi kéo đánh đập, loạn thành một đoàn.

Tiêu Tiêu vỗ tay nói: “Kiếm pháp tốt, bảo các ngươi kiến thức sự lợi hại của kiếm tiên thủ đồ!”

La Viễn ý chí hăng hái, cũng ồn ào nói: “Tiểu hài tử đại vu sư, biểu diễn trò ảo thuật bản tâm đắc cá kia à! phơi bày bản lĩnh đặc sắc nhất!”

Nhưng Lý Phượng Kỳ nhú chặt hai hàng lông mày, trên mặt lại lộ ra vẻ đau đớn.

Nguyên lai sau khi hấn trọng thương pháp lực rất suy yếu, cứu trợ Tiêu Tiêu lại hao hết chân khí, đã tới tình trạng đèn cạn dầu.

Lần này cường ép thi pháp, khí huyết quanh thân vận chuyển bị ngăn trở, đan điền đau đớn giống như cương đao đâm

xuyên.

Hắn cố nén không kêu lên tiếng, bắt đắ dĩ chân tay mềm nhũn, vẫn là ngã về phía trước nửa bước.

Hà Vũ Sơn khôn khéo đa mưu, thấy thế thâm nghĩ: “Kiếm thuật của hắn quả thật là chân truyền Ngao Đình, nhưng pháp lực trước mạnh sau yếu, tựa hồ còn có thiếu sót trọng đại.” nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, phát hiện hô hấp của Lý Phượng Kỳ tán loạn, chính là biểu hiện hư thoát sau khi bị thương.

Trong lòng hắn đã có nền tảng, giận dữ biến mất, cười nói: “Đệ tử Nga Mi thật là tuyệt vời, bản đạo năm đài mật lưu, xin tôn trọng chỉ giáo đạo pháp!” Không thể nói, cánh tay giơ lên cao, tư thế bày ra con gà trống bay múa, trong miệng lầm bầm tụng chú ngữ âm âm.

Lý Phượng Kỳ âm thầm kêu khổ, mũi trâu thật hèn hạ, người ngồi trên nguy cơ ám toán ta!” Chợt cảm thấy bùn đất dưới lòng bàn chân lồm xướng, như là bước vào vũng bùn.

Tiêu Tiêu vội vàng giơ tay kéo.

Nhưng hai chân Lý Phượng Kỳ như bị xích sắt khóa lại, nào cử động? Trong nháy mắt, bùn đất che đến eo, Lý Phượng Kỳ hô hấp khó khăn, thể tất phải bị chôn sống... Đây là năm đài “Ngự Thổ thuật”, lợi dụng bùn đất đả thương địch thủ chế thắng.

Lý Phượng Kỳ âm thầm đoán tính mạng khó bảo toàn, dùng sức vung cánh tay Tiêu Tiêu ra, kêu lên: “Các người chạy mau, không cần quan tâm ta, ta là đệ tử Ngao Thiên, bọn họ tuyệt đối không dám hại ta!”

Lời còn chưa dứt, trường kiếm trong tay Hà Vũ Sơn bay ra, hung hăng đâm về phía cổ Lý Phượng Kỳ, nào có nửa phần dung tình? Mắt thấy sẽ huyết nhục tung tóe, Tiêu Tiêu kêu lên sợ hãi, bỗng nhiên kiếm quang đột nhiên chuyển, bay lên trên trực tiếp vào đám mây.

Hà Vũ Sơn giơ cao cánh tay, thần sắc dữ tợn, máu tươi từ miệng hồ chậm rãi nhỏ xuống.

“Keng” một tiếng, trường kiếm rơi xuống đất, gãy thành hai đoạn, thân kiếm khảm vào ba cây lợi khí, kim quang lóng lánh

loá mắt, lại là ba mũi tên ngắn xương dùng để đi săn.

Lập tức đã thú giữa không trung rít gào, xen lẫn tiếng nói hùng hồn: “Năm đài tiên nhân thật là tuyệt vời, tại hạ Nga Du Lưu, thỉnh đạo trưởng chỉ giáo!”

Lời này vốn là Hà Vũ Sơn mĩa mai Lý Phượng Kỳ, người tới theo dáng vẻ hoàn trả, ý đối nghịch hiển lộ không sót gì.

Tiêu Tiêu quay đầu nhìn quanh, một con Bạch Hổ cực lớn đụng vào mi mắt, kinh hãi nói: “Tuyệt Nhi, là con! Ta rất nhớ con!” Giang hai cánh tay chạy đi, ôm lấy cổ Bạch Hổ.

Chỉ thấy cự ảnh mạnh mẽ, móng vuốt sắc như móc câu, chính là con Bạch Hổ năm đó tập kích thương đội kia.

Nó nhận ra chủ cũ, giống như mèo con vui vẻ lăn lộn, lại vươn lưỡi thêm vào mu bàn tay tiêu tiêu tiêu tiêu.

Đứng sau lưng Bạch Hổ là một trung niên hán tử, eo quần vấy da hổ, vai treo cung bắt chim, xem ra là thợ săn trong núi.

Hắn ôm quyền với Hà Vũ Sơn, nói: “Tại hạ Ngao Ngự Thụ Môn Hứa Thanh Phục, thỉnh giáo đạo trưởng tiên hiệu.”

Sắc mặt Hà Vũ Sơn vàng như đất, lẩm bẩm nói: “Ta... Ta, ta là Hà Vũ Sơn.” Đệ tử năm tầng thấy sư thúc thất hồn lạc phách, không khỏi thầm sinh ý sợ hãi, nguyên một đám ngây ngốc tại chỗ.

Hứa Thanh lúng túng nói: “Năm cổ chương kỳ Ngũ Hành Sứ — Hàn Minh lâu năm, Lục Bách Dương, Đồ Kính chu, ứng với Trọng Viêm, Hà Vũ Sơn, lấy “Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ” Ngũ Hành Kỳ Thuật bưu hãn hiện đại, đều là tiên khách thành danh.

Hôm nay đến địa giới xem thường, nhất định có chỉ giáo, bốn tiên nhân khác vì sao không hiện thân?” Trong khi nói chuyện nâng cánh tay Lý Phượng Kỳ lên, nhẹ nhàng kéo hắn lên, bùn đất vừa rời dày đặc, trở nên còn thưa thớt hơn so với cát chảy.

Hà Vũ Sơn cúi đầu nhìn thanh kiếm gãy kia, trong lòng kinh hãi tột độ.

Trường kiếm vẫn có thể đánh gãy, tiếng hổ gầm đáng sợ nhất kia, giống như sấm sét giữa trời giáng xuống, triệt để tan rã thổ khí của “Ngự Thổ thuật” ra.

Mượn thú hồng thi triển pháp lực, chính là Ngao Ngự Thú Môn “Sur Tử Hồng” thần thông.

Lý Phượng Kỳ vươn cổ thở dốc, quay đầu nhìn quanh, ánh mắt mờ mịt bỗng nhiên lóe sáng, kêu lên: “Nghệ... Nghiêu thúc! Ngươi, ngươi... Cuối cùng nhìn thấy ngươi rồi! Ta là nằm mơ sao?” Thanh âm nức nở, nước mắt trào ra hộc mắt.

Bàn tay Hứa Thanh Kiệt khẽ nhúc nhích, ra hiệu giờ phút này không nên nói chuyện, nói: “Thiếu niên này là đại đệ tử Kiếm Tiên phái, ba năm trước tiếp nhận nhiệm vụ, các sơn tiên gia có nhiều không biết.

Hà đạo trưởng và hãn tranh chấp, đại khái có chút hiểu lầm.”

Hà Vũ Sơn đang lo không thể nói gì, nghe xong lời này tìm được bậc thang, vội nói: “Hóa ra là đồ đệ của Kiếm Tiên, bản đạo vừa mới thử diễn tiểu thuật, chỉ vì để dò xét rõ thân phận của hãn, mạo phạm xin thông cảm.”

Hứa Thanh lúng túng nói: “Đạo trưởng ngàn dặm xa tới, kiểm tra thân phận Kiếm Tiên Đồ của ta thật giả.

Làm phiền đại giá, vô cùng cảm kích, như vậy có thể về núi không?”

Hà Vũ Sơn thăm liệu Hứa Thanh Kiệt pháp lực cao cường, sáu người phe mình xa xa không phải là đối thủ, nhưng cứ như vậy xám xịt đi, cũng quá mất mặt năm đài phái, duỗi ngón tay ra tiêu tiêu tiêu và Hoa gia gia, nói: “Chúng ta nhập xuyên chỉ vì hàng ma cứu dân,

Lão đầu cùng nữ tử kia đều là yêu tinh, Kiếm Tiên thủ đồ vì sao che chở bọn họ? Trong nguyên nhân, mong rằng giải thích rõ ràng.”

Hứa Thanh Phục chưa trả lời, Lý Phượng Kỳ cướp lời: “Che chở ai, đối phó ai, Ngao Bí phái tự có đạo lý, không cần phải nói cho người ngoài.”

Hà Vũ Sơn hừ một tiếng, tay vân vê chòm râu ra vẻ thâm trầm.

Hứa Thanh lúng túng nói: “Chuyện hôm nay, tôn trưởng bản phái tự có vạch trần.

Các vị tạm mời về núi, ngày sau bái tạ.”

Hà Vũ Sơn biết lưu nhiều vô ích, mặt tròn nói: “Kiếm Tiên thủ đồ cầu kết yêu tà, việc này không tầm thường.

Loạn Trần đại sư chính phái lãnh tụ, xử trí thế nào, Tứ Hải tiên chúng rửa mắt chờ xem.” Cười lạnh mấy tiếng, ôm quyền, phát tay ra hiệu chúng đệ tử đi theo, đoàn người lão đảo xuống núi.

Lúc này Hứa Thanh Cương mới quay mặt, tay vịn hai vai Lý Phượng Kỳ, mở to mắt cẩn thận nhìn kỹ, run giọng nói: “Phượng Kỳ, là ngươi, ngươi còn sống.

Cái này... Hai năm này ngươi làm sao qua?” Vuốt ve vai hắn, quần áo rách nát gầy trơ cả xương, giống như đói bụng ba ngày gọi là Hóa Tử?

Lý Phượng Kỳ không lời nào đáp, chỉ lo gào khóc, trên mặt lại mang theo nụ cười mừng như điên.

Hứa Thanh Hậu âm thầm buồn bực: đệ tử Kiếm Tiên dưỡng khí công phu là tốt nhất, gặp chuyện tự nhiên sẽ như gặp chuyện.

Phượng Kỳ sư đệ sao lúc nào mừng lúc buồn, khóc cười thất thường? Ai, xem ra đạo hạnh của hắn đại lùi bước.”

Bên kia Tiêu Tiêu chăm sóc Hoa gia gia, hỏi thăm La Trích kinh lịch sau khi tạm biệt, chợt thấy Lý Phượng Kỳ vui mừng tiếng khóc, đủ loại tình trạng thân mật nói chuyện với Hứa Thanh Phục.

Chẳng biết tại sao, trong lòng nàng khó chịu một trận, cảm thấy Lý Phượng Kỳ đứng rất xa, khuôn mặt cũng trở nên càng ngày càng xa lạ.

Lý Phượng Kỳ khóc nửa ngày, dần dần thu lại nước mắt, hỏi: “Nghieu thúc, ngươi lên Vu Sơn làm gì? Cố ý tới tìm kiếm ta sao?”

Hứa Thanh Trình huýt sáo, gọi Bạch Hồ kia chạy đến bên người, cười nói: “Bản mạng thân thú của ta sư tử tuyết đã trưởng thành, ta muốn thêm một cái bạn đồng hành cho nó.

Bởi vậy tất cả ngọn núi đi đi lại khắp nơi, cuối cùng tìm được con hổ trắng này ở Xuyên Đông, sau khi điều giáo thuần phục, mang về cho sư tử tuyết phối chủng.”

Lý Phượng Kỳ cất tiếng cười to, nói: “A ha, bạch hổ lại là vị nữ tính yếu điệu! Nghiêu thúc là hôn sự của tuyết sư tử vất vả, đi khắp danh sơn đại xuyên, đã tìm bạch hổ con dâu nhỏ, lại gặp phải Phượng Kỳ sư đệ mất tích nhiều năm.”

Hứa Thanh lúng túng nói: “Gặp lại người mặc dù là ngẫu nhiên, nhưng vì tìm hiểu tung tích của người, những năm gần đây thật sự là hao hết Thần Tư.

Đệ tử các môn hễ có đạo hạnh, luân phiên xuất động tìm tòi, hành tích trải rộng chân trời góc biển.

Độn Giáp Môn Càn Khôn Kính treo trên đỉnh núi, chiếu khắp Ngũ Châu tứ hải, vẫn không phát hiện bóng dáng người.

Sư tôn thường thở dài, nói “Sống không thấy người, chết không thấy xác, Càn Khôn Kính cũng không chiếu ra, Phượng Kỳ hơn phân nửa bị Yêu Hoàng bắt giữ, nhốt vào Thánh Thủy cung ở Đông Hải.

“Vì vậy sư tôn bẻ quan tu luyện, dự định luyện thành “Kiếm Hồn”, một mình xông vào Thánh Thủy cung cứu người thoát khổn.”

Lý Phượng Kỳ nức nở nói: “Sư tôn lớn tuổi như vậy, còn thay ta vất vả.

Đồ đệ kiếm tiên này của ta quả thực là phế vật, có mặt mũi nào trở về gặp lão nhân gia hân đây?”

Hứa Thanh lúng túng nói: “Nếu biết người còn sống, sư tôn không chắc sẽ vui như thế nào đây! Được rồi, mau theo ta về núi! Về phần công lao mất mát, người tự mình bẩm báo với sư tôn.” Nói xong kéo cổ tay Lý Phượng Kỳ, vội vã chạy xuống vách núi.

Lý Phượng Kỳ đi vài bước, chợt ngừng chân quay đầu, hai mắt ngó nhìn Tiêu Tiêu, trong ánh mắt tràn đầy ý lưu luyến khó rời, chợt nói: “Nghiêu thúc, mấy vị là bằng hữu của ta, dẫn bọn họ đến Ngao Sơn làm khách, thế nào?”

Hứa Thanh Phục biến sắc, quát: “Phượng Kỳ sư đệ!” Nửa đoạn sau lời nói ảm đạm chưa nôn, nhưng ý tứ rõ ràng: Đệ tử Ngao vốn nên hàng phục yêu quái, hôm nay phá lệ buông tha, chỉ vì cố hết tình cảm của người, sao còn muốn chủ động giao tình với yêu quái?

Lý Phượng Kỳ chần chờ một lúc lâu, cũng không nhin được nữa, tránh thoát Hứa Thanh Phục xoay người chạy về.

Tiêu Tiêu thờ ơ lạnh nhạt, đã đoán ra nội dung hai người nói chuyện, chờ Lý Phượng Kỳ chạy đến trước mặt, bình tĩnh nói: “Chúng ta cáo biệt đi, người mau trở về Nghiêu Sơn, miễn cho các sư huynh đệ nhớ mong.”

Miệng Lý Phượng Kỳ mở ra lại khép lại, thiên ngôn vạn ngữ chần ở trong cổ họng, chính là không cách nào nói ra.

Tiêu Tiêu thở dài, ánh mắt chuyển sang dịu dàng, nói: ”tà áo không bằng tân, người không bằng người cũ, nhiều huynh đệ tử muội như vậy, từ nhỏ đã chơi đùa với nhau, đương nhiên còn tốt hơn cả kết bạn mới.”

Trong lời nói ẩn chứa u oán, lại khơi dậy khát vọng Lý Phượng Kỳ về nhà.

Hắn rất khó xử, bịt lỗ tai gãi đầu gãi đầu.

Tiêu Tiêu miễn cưỡng mỉm cười, trấn an: “Sao lại mẹ mẹ vậy? Cũng không phải sinh ly tử biệt.

Vị ngự thú cao thủ kia thu phục Tuyết Nhi, các người có thể chiếu cố tốt cho nó, sau này ta muốn đến thăm dò nó.”

Lý Phượng Kỳ buồn bực tiêu tan, vui vẻ nói: “Đúng vậy, cũng không phải gặp không được! Không cần người lên núi, ta cũng sẽ tới tìm người!”

Tiêu Tiêu nói: “Ta và Hoa gia gia vẫn về thôn trại trước đó, cứu trị bá tánh bản địa.

Nếu người nghĩ đến, bọn ta sẽ chào đón mọi lúc.” Trong bóng tối thương cảm, nghĩ thầm “Đệ tử chính phái và yêu tinh là bằng hữu, lời này chỉ có thể lừa gạt trẻ con.”

Lý Phượng Kỳ như trút được gánh nặng, hướng Hoa gia gia khom người chấp tay, nói: “Lão nhân gia hảo hảo nuôi dưỡng, vẫn bồi ngày khác bãi phóng.”

Hoa gia gia mắt nhắm nửa mở, mang theo ý cười đại ra sau khi trọng thương, nói thầm: “Chúng ta kết giao đồ đệ Kiếm Tiên... Tiên Nhân bảo vệ yêu quái, ha ha, tuyệt diệu, tuyệt diệu đến cực điểm.”

Đến lượt La Trích nói lời từ biệt, Lý Phượng Kỳ nói: “Lão huynh mũi to, người theo bọn Tiêu Tiêu cùng đi đi.

Lần sau được nhàn rồi, ta cùng người du sơn ngoạn thủy.”

Ai ngờ La mẫn lắc đầu, nói: “Không, không, mạo hiểm của ta đến đây là kết thúc rồi.

Trong thôn ở hai năm, bệnh của đám người Trình chương quỹ đều khỏi cả rồi.

Thương đội rất nhanh trở về Dương Châu, ta cũng muốn lên thuyền trở về quê hương, ta cũng rất nhớ bà nương trong nhà!” Lời nói phía trước cũng thông thuận, cuối cùng hai chữ “Mụ mụ” đột ngột buồn cười, rõ ràng là Thổ ngữ học được từ trong miệng thôn dân.

Lý Phượng Kỳ không khỏi mỉm cười, nắm chặt tay của hắn nói: “Chúc người thuận buồm xuôi gió, sớm ngày đoàn tụ với gia tộc!”

Máu nóng La Viễn khuấy động, dứt khoát giang hai tay ra, ôm chầm lấy hắn, cao giọng nói: “Tiểu hài đại vu sư, người là hảo hữu của ta.

Môn phái của ta, vĩnh viễn rộng mở với người! Người nhất định phải đến thăm ta a.” Nói đến đây nhớ ra cái gì đó, trình trọng nói: “Phía tây cũng có rất nhiều đại ma pháp sư, Luyện kim thuật sĩ, bọn họ có bản lĩnh rất thần kỳ.

Nếu người nhìn thấy, nhất định sẽ rất hứng thú.”

Lý Phượng Kỳ mừng rỡ, nói: “Được, được, nhất định phải lĩnh giáo.

Nói xong rồi, chúng ta hẹn hò chết, sớm muộn gì ta cũng phải tới chỗ các người, so sánh với Ma pháp sư gì đó cao thấp!”

Sau đó mọi người dặn dò quý trọng, chia ra làm hai bên mà đi.

Hứa Thanh ngơ ngác nhìn Lý Phượng Kỳ xuống núi.

Đến đất bằng thuê một chiếc xe ngựa, vừa chạy, vừa điều dưỡng thân thể cho Lý Phượng Kỳ.

Bạch Hồ nhận lấy phù chú của Hứa Thanh Kiệt, tránh chỗ khói người dày đặc, tự mình từ nơi hoang dã chạy về phía Ngao Sơn.

Ba ngày sau xe la vào thành, Lý Phượng Kỳ buộc tóc tắm rửa, thay quần áo, dung mạo chỉnh lý sạch sẽ mới tìm đường đi.

ven đường núi non trùng điệp, suối núi như vẽ, mây trắng thanh phong ôn nhu hàm tình, đúng là người gặp chuyện vui tinh thần sảng khoái, nhìn cái gì cũng thuận mắt.

Từ Cửu lão động xuyên qua giới chương, trải qua Trường Xuân Lộc, dần dần đi đến trước Nghiêu phong.

Lý Phượng Kỳ tràn đầy trông cậy chúng đồng môn đi ra nghênh đón, mọi người hảo hảo náo nhiệt một phen.

Nào ngờ địa phương đi ngang qua lại quanh quẽ, thỉnh thoảng có mấy đứa bé hiếu kỳ nhìn quanh, đều là đệ tử mới thu, không một ai biết rõ.

Lý Phượng Kỳ buồn bực, cau mày nói: “Thiên Cơ sư huynh đâu? Sao không thấy Doãn sư đệ? Còn có Ma Ngưu đại phu, bọn họ đều đi đâu?”

Hứa Thanh lúng túng nói: “Từ sau khi người mất tích, cao thủ các môn bên ba tìm kiếm, ít có tinh lực thanh lý cảnh vực.

Yêu ma trong Thục thừa cơ làm loạn, làm hại rất nhiều Tiên gia chính phái.

Vì vậy chúng ta chia nhau hành động, một mặt tìm kiếm tung tích của người, một mặt cứu trợ người trong chính đạo bị hại.

Ước chừng nửa tháng trước, Hầu Thiên Cơ và Thường Sinh Tử sư huynh chạy tới Xuyên Tây, nghe nói Đường môn bên kia gặp nguy hiểm bị diệt tộc, cần phải đón những thuộc hạ may mắn còn sống sót tới Nga Phấn sơn.” Nói xong cuộn lưỡi huyết sáo, kêu gọi Bạch Hồ ẩn nấp trong núi rừng phụ cận ẩn nấp trong núi rừng.

Thời gian nửa nén hương, quả nhiên cự ảnh bay nhanh, Bạch Hồ kia lao ra khỏi rừng cây, chạy đến bên chân chủ nhân thân thiết lễ mề.

Lý Phượng Kỳ buồn bực đến cực điểm, thầm nghĩ “Vì cố của ta, thực lực Ngao Bính đại giảm, chính đạo gặp kiếp nạn, tội lỗi nặng nề sao gánh vác được?”

Đệ tử Nga Bí nghe thấy Hứa Thanh Kiệt huyết sáo, dồn dập đi ra khỏi phòng ốc quan sát động tĩnh.

Tuy nói đa số là thiếu niên mười mấy tuổi, trong đó cũng có người nhận ra Lý Phượng Kỳ.

Trong lúc nhất thời tin tức không nhanh không chậm mà đi, truyền khắp Hư Vô tam phong - Kiếm Tiên thủ đồ mất tích nhiều năm, hôm nay bình an trở về nhà! Mọi người chạy đi báo lại, tiếng cười, tiếng vỗ tay ân cần thăm hỏi, tiếng hoan hô khắp nơi, quần tình kích động, không thể thiếu điểm lệ nóng của các nữ đệ tử.

Gần buổi trưa, mọi người vây quanh Lý Phượng Kỳ thẳng đến phòng bếp, kêu la Lý sư huynh về núi, nhất định phải tổ chức tiệc mừng! Hoa đại thẩm nghe tin tinh thần đại chấn, phấn khởi thân dừng rửa rau nấu thịt.

Chúng đệ tử tụ lại chung quanh Lý Phượng Kỳ, chuyển ghế rót trà, bày mồi tám lười, như ong mật bay múa giữa hoa cỏ.

Trọn vẹn hai canh giờ, hoa đại thẩm mới bận việc xong...

Bốn bàn sơn trần hải vị đều thống trị đủ, xếp thành chữ Nhất ở trong đất trống sân thí luyện.

Đệ tử Lưu Sơn ước chừng hơn ba mươi người, chen chúc nhau, đều có thể ngồi xuống được.

Lý Phượng Kỳ ngồi ở vị trí trung tâm, đôi mắt tất cả đều là món ăn lớn, lợn kho củi nướng bên cạnh hấp thu toàn dề, nắm nấu dầu cộng thêm đầu sư tử kho đỏ rực.

Hắn vừa cảm động vừa buồn cười, quay đầu nói: “Hoa đại thẩm, ngươi có ý gì? Làm nhiều món mặn như vậy, muốn no chết ta sao?”

Hoa đại thẩm cầm gậy trúc trong tay, vòng quanh bàn tiệc đi dạo, vẻ mặt uy nghiêm có thể so với tuần biễn dạ xoa, nói: “Đại sư loạn trần phái ta trọng trách, để các đệ tử mỗi bữa ăn no nê, tuyệt đối không thể chịu đói chịu đói.

Phượng Kỳ huynh đệ bên ngoài lác lư mấy năm, nhìn xem gây thành thế nào? Ta có thể nào khoanh tay đứng nhìn? Ngươi cứ thành thật nghe ta, từ hôm nay trở đi ăn nhiều ngủ bao nhiêu, trong nửa tháng cho ta ba mươi cân béo!”

Nói xong, gậy trúc trong tay nàng chống đất, quát: “Bữa cơm này hao hết tài liệu phòng bếp, nhất định phải uống sạch! Ai

dám còn đồ ăn, cẩn thận ta đánh cho cái mông hấn nở hoa!”

Đệ tử Nga Bí giờ đưa lên, cùng kêu lên: “Ăn uống sạch sẽ, không được thừa thức ăn!”

Tiếng cười vang lên liên tiếp, Lý Phượng Kỳ ôm bụng mừng rỡ, nhớ lại cuộc sống như vậy trong lăng mộ lại qua một ngày, cảm tưởng ta chết một vạn lần cũng cam nguyện “ý tưởng”, lên gác sâu muộn tiêu tan, tình cảm vui vẻ như muốn phá tan lồng ngực.

Lại thấy bên bàn đặt một vò rượu, hấn nhấc lên ghé sát vào bên môi, “Ừng ực” ngửa đầu chè chén...

Bốn phía bỗng nhiên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hô hấp của mọi người.

Lý Phượng Kỳ buông vò rượu xuống, thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Rượu ngon! Hôm nay rất cao hứng, mọi người đều uống hai chén!” Lại nhìn chúng đệ tử ngạc nhiên nhìn mình.

Bên cạnh có người nói nhỏ: “Sur huynh... Người, người uống sạch rượu... Mười cân hăm cũ đây, vốn là chuẩn bị cho bốn cái bàn...”

Trong yên tĩnh vang lên thanh âm mềm mại, ngữ điệu lại lạnh như băng: “Đệ tử đầu tiên xuống núi tu hành lâu như vậy, bản lĩnh uống rượu tiến bộ lớn rồi.” Người nói chuyện búi tóc ngắn áo tím, khoảng bảy tám tuổi, đúng là môn phái nữ đệ tử Âu Dương Bình Bặc.

Lý Phượng Kỳ biểu lộ xấu hổ, phân bua: “Ta, ta vốn biết uống rượu, Kiếm Tiên môn đều biết... Nếu không tin, có thể hỏi kiếm tiên đệ tử.” Hy vọng huynh đệ đồng môn giúp mình che giấu, mở mắt nhìn quanh, lại thấy người quen đều không ở đây, vội hỏi: “Ồ, sao đệ tử Kiếm Tiên không tới ăn cơm? Doãn sư đệ, Cố Long Phi, Lăng Ba đâu? Đều xuống núi làm việc sao?”

Có người đáp: “Doãn Xích Điện, Cố Long Trì đám người vội vàng diễn luyện “Càn Khôn Thập Nhị Kiếm”

Lăng Ba đã luyện thành Thiên Cương Tiên Thể, đang dẫn đầu đệ tử Kiếm Tiên Tích Cốc dưỡng khí, chuẩn bị tiến vào “Chỉ Quan Pháp Giới” tĩnh tu.

Đủ loại nguyên do, bọn họ không thể xuất quan đón chào, mong Lý sư huynh thứ lỗi.”

Lý Phượng Kỳ rất thất vọng, lẩm bẩm: “Bắt đầu tích cốc rồi? Đã tu tới mức này...” Tư lượng đồng môn đạo pháp tinh tiến, mà mình bỏ lỡ hai năm thời gian, có đức hạnh gì có thể đảm đương sư huynh của bọn họ? Nhớ tới áy náy khó chịu, mượn cơ hội thở dài nói: “Ai, hiếm thấy rượu ngon thức ăn ngon, đáng tiếc người không đến đủ.”

Lại có người nói: “Sư huynh đừng thở dài, đệ tử Kiếm Tiên tới, chỉ sợ ngươi thấy chán.” Nói xong dẫn theo một tiểu cô nương từ bên bàn ra, chỉ vào giáo: “Mau bái kiến người đầu tiên, gọi Lý sư huynh.” Lại nói với Lý Phượng Kỳ: “Nàng tên là Đông Dã Tiểu Tuyết, năm nay vừa ba tuổi, tháng vừa mới bái nhập Kiếm Tiên môn.”

Đông Dã Tiểu Tuyết chải đầu bím tóc nhỏ, hai tay chắp sau lưng, mở to con mắt sáng lấp lánh chỉ nhìn xem, cái miệng nhỏ nhắn đóng kín kẽ tóc.

Đệ tử kia dạy mấy lần mà không phản ứng, cười giải thích: “Nàng là di cô của dân dã Đông Hải, trời sinh tính tình lạnh lùng...”

Bình thường rất ít khi mở miệng nói chuyện, Lý sư huynh chớ trách.”

Lý Phượng Kỳ nghe nói là cô nhi, lòng trắc ẩn tự nhiên sinh ra, vươn bàn tay vuốt ve đầu của nàng.

Đông Dã Tiểu Tuyết co người tránh đi, nhưng vẫn chắp tay sau lưng ưỡn ngực, trong thần thái lộ ra ngạo khí lạnh lùng nghiêm nghị.

Lý Phượng Kỳ an ủi: “Đừng sợ, tiểu Tuyết sư muội, sau này ta dạy ngươi luyện kiếm.”

Đúng vào lúc này, từ phương hướng Nghiêu Phong đi tới hai hán tử, ngẩng đầu sải bước, trực tiếp đi tới trước mặt Lý Phượng Kỳ, thi lễ nói: “Làm lao động đồ đệ Kiếm Tiên, chủ sư sư huynh truyền triệu, xin lập tức tiến gặp.”

Lý Phượng Kỳ chú ý, nhìn hai người mặc áo ngắn da báo, lưng đeo trường cung xương rồng, thái dương lòi ra cánh thịt màu vàng, vội vàng hoàn lễ nói: “Thì ra là huynh trưởng của

“Hồ Nghiêu vệ”, xin hỏi sư huynh hiện nay chủ quản, là Ngự Thú môn Bách Lý Văn Hồ sao?”

Ngao Ngự Thú Môn am hiểu thu phục thú loại, tinh binh trong môn xưng là “Hồ Bí Vệ”, toàn bộ do linh thú quy y chính đạo tạo thành.

Tướng mạo hai tên hán tử này kỳ dị, lại là Hồ Báo biến thành.

Đã là bọn họ đến đây mời, suy đoán có thể biết, chủ sự sư huynh tất làm môn đồ đứng đầu Ngự Thú môn Bách Lý Văn Hồ.

Hồ Bí vệ đáp: “Đúng vậy, xin theo chúng ta đi tới tự nhiên cung.” Hai bên làm bạn, mang theo Lý Phượng Kỳ phiêu nhiên rời đi.

Đa số chúng đệ tử tuổi còn nhỏ, kiêng kỵ uy nghi Hồ Bí vệ, nhao nhao tránh né né.

Chờ ba bóng lưng đi xa, mọi người lại tiếp tục ăn uống, nhưng ngay lúc này, tiệc rượu trở nên mát mẻ hơn rất nhiều.

Lý Phượng Kỳ theo Hồ Bí Vệ leo lên Nghiêu Phong, qua cầu Tiếp Dẫn, đi vào Huyền Chân Giới, ngẩng đầu nhìn thấy câu đối đối với cửa cung tự nhiên —— “Hư Vô Tam Phong vô hư vô, tu chân tu chân tu Cửu Môn”, trong lòng cảm khái ngàn vạn, thầm than “Hồ then, hai đời làm người, mới biết “Hong Phi Vạn Lý luyện tiếu sào huyết cũ, Diệp cao nghìn trượng cuối cùng cũng về gốc”

Hồ Bí vệ thân là thú, vào không được tự nhiên cung, nói rõ ràng rõ ràng với đồng tử Thanh Tu bên ngoài là đồng tử Thanh tu.

Lại để đồng tử dẫn đường, dẫn Lý Phượng Kỳ đi vào cửa cung, ba chuyển hai ngoặt, đi tới đan phòng phía tây.

Trong phòng đặt đỉnh lớn, một nam tử ngồi xồm bên cạnh đỉnh, tay trái cầm cái muôi nhỏ, ôm một con sói con, bên phải là bàn gỗ đặt đầy chén nhỏ.

Đồng tử khom lưng nói: “Khởi bẩm tiên sư, kiếm tiên thủ đồ đưa tới.”

Nam tử cũng không ngẩng đầu, cái muôi từ trong cái chén múc ra chất lỏng, cẩn thận từng li từng tí nhét vào miệng sói

con.

đốt ngón tay thô to kia, uốn lượn giống như sắt thép, động tác lại nhẹ nhàng tinh tế, làm cho lòng người không khỏi ảm áp.

Lý Phượng Kỳ chấp tay nói: “Bách Lý sư huynh, ta đã trở về.”

Bách Lý Văn Hồ “Ừm” một tiếng, đưa con sói con cho đồng tử, phân phó: “Nói rõ cho Hồ Bí vệ — Cách Thiên cho nó nửa chén đồng dịch, nếu không chịu được, liền không hợp thuần dưỡng, thả vào trong núi mặc cho nó tự sinh tự diệt.” Sau đó đứng dậy, chỉ thấy thân hình Khôi Vĩ sừng sững, phảng phất Thái Sơn di vị, một cỗ khí phách hùng tráng đập vào mặt.

Lý Phượng Kỳ lấy làm kinh hãi, thân thể co rút lại phía sau, suy nghĩ “Đã lâu không gặp, khí thế của Bách Lý sư huynh càng tăng lên, tu vi tất nhiên càng thêm tinh thâm.”

Bách Lý Văn Hồ chỉ chỉ ghế, nói: “Ngồi đi.”

Lý Phượng Kỳ chậm rãi ngồi xuống, liêm liêm môi, miễn cưỡng cười nói: “Đã lâu không gặp sư huynh, từ khi chia tay đến giờ không có việc gì chứ?”

Văn Hồ nói: “Ngươi xuống núi tác công đức, một đi là hai năm.”

Lý Phượng Kỳ càng thêm cục diện thúc đẩy, như ngồi trên đồng lửa, cả người không được tự nhiên.

Từ nhỏ hắn đã kính sợ vị Bách Lý sư huynh này, âm liệu qua loa không được, đành phải kể lại đoạn từng trải, về phần chi tiết tương giao với Tiêu Tiêu, vì phạm môn quy Nga Khuyết phái, bởi vậy bỏ qua một chút không nói tới.

Văn Hồ yên lặng nghe, cho dù rõ ràng sơ hở, cũng không truy cứu, chờ hắn nói xong mới ngắt đầu, chợt nói: “Ngươi đã bị thương?” Hai mắt tinh quang nở rộ, phảng phất mắt thú lấp lóe trong đêm tối.

Lý Phượng Kỳ chưa kịp đáp lời, bỗng nhiên cổ tay xiết chặt, đã bị chế trụ mạch môn, vội vàng rút tay về, lại như chuồn chuồn lay động ngọc trụ, nào giãy dựa được chút nào! Theo một cỗ nhiệt khí thấu vào huyết đạo, lưu chuyển nháy mắt khắp toàn thân, tụ hợp vào trong đan điền dự trữ tích lũy.

Những dư độc cũ trong cơ thể đột nhiên hóa giải toàn bộ thương thể trong cơ thể, tất cả đều hóa giải.

Thử thở nạp mấy lần, tự cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, pháp lực đã phục hồi như lúc ban đầu,

Hắn mới biết Văn Hổ chữa thương cho mình, trong lòng cảm kích, thầm nghĩ “Bách Lý sư huynh tướng mạo thô hào, kỳ thật mặt lạnh lòng nóng, từ trước đến nay luôn bảo vệ chúng ta rất tốt.”

Văn Hổ buông tay ra, nói: “Người nhắc đến chuyện mộ địa ngầm, Ly Hỏa Thần Kiếm, có quan hệ rất lớn với hưng suy của bản phái, ngày sau đừng tiết lộ với người bên ngoài.”
Trầm tư một lát, lại nói: “Về phần ân tình trong lời người, không tiện nói cho ta biết, như vậy người tự mình bảo đảm với sư tôn đi.”

Lý Phượng Kỳ đỏ mặt, biết Văn Hổ lòng nhỏ như tóc, đã sớm nhìn thấu tâm sự của mình, nói: “Nghe nói sư tôn bế quan tu luyện “Kiếm hồn”, nào có thời gian rảnh để ý tới ta?”

Văn Hổ nói: “Hiện tại sư tôn muốn gặp người.”

Trong Đạo môn chú trọng, người tu luyện phải tọa quan một chỗ, nếu không nội đan sẽ rất dễ tổn hại.

Trong lúc Loạn Trần đại sư bế quan vẫn phải truyền kiến đệ tử, có thể thấy được tình thế nghiêm trọng, đã đến khắc không thể chậm.

Lý Phượng Kỳ sắc mặt trắng bệch, nói: “Sư tôn còn chưa xuất quan, còn muốn gặp ta, nào... Chẳng lẽ không phải tiên thể tôn thương?”

Văn Hổ không thích nói nhiều, chỉ nói: “Đi theo ta, tự nhiên hiểu.” Quay người cất bước đi về phía cửa nhỏ bên tường.

Lý Phượng Kỳ thấp thỏm trong lòng, kiên trì theo sau.

Lần thứ hai mươi hai, khó giải tỏa, Kinh Tùng quần quanh.

Tự nhiên ngoại trừ chính điện, trước sau ba mươi ba gian phòng ốc, âm thầm hợp tác xác định số lượng trọng thiên.

Trong đó mười sáu người đầu tiên gọi là ” ngoại tiên đan thất; mười sáu người gọi là “Nội thần tinh xá”, độc xuất chính giữa một gian tĩnh tu thất, chính là địa phương Nga sư trưởng tu thần dưỡng tính.

Bách Lý Văn Hồ dẫn dắt Lý Phượng Kỳ, mép hành lang vòng vèo, nửa ngày mới đến trước cửa tĩnh tu thất.

Văn Hồ đứng vững bước chân, khom người nói: “Khởi bâm sư tôn, kiểm tiên thủ đồ ngoại môn chờ lệnh.”

Bên trong vang lên thanh âm già nua: “Mau để hấn vào.” Giọng điệu trầm thấp, lại hơi run run, hiển nhiên là cố gắng hết sức lắng lại cơn kích động trong lòng.

Văn Hồ đẩy cửa phòng ra, ra hiệu ra tay về phía sau.

Lý Phượng Kỳ bước qua ngưỡng cửa, đưa mắt nhìn chỉ thấy cô đăng treo trên đỉnh, phòng đầu thất trống rỗng không nhiễm trần thế.

Lại nhìn góc tường ngồi hai người, người bên trái cởi trần, eo quần váy thú, là Hứa Thanh Phục của Ngự Thú môn,

Mà một người khác dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, yên lặng cúi đầu, thấy không rõ khuôn mặt.

Vách tường hiện ra một cái lỗ tường, dùng màn trúc che lại.

Lý Phượng Kỳ bước vào phòng, phía sau tấm rèm bóng người lay động, trầm thấp giọng nói lần nữa truyền đến: “Phượng... Phượng nhi, ngươi chịu khổ.”

Một tiếng “Phượng nhi”, phảng phất như gió xuân, toàn bộ bản khoả cùng ưu sớ, tất cả đều băng tan.

Lý Phượng Kỳ lệ tuôn như suối, kêu lên: “Sư tôn! Đệ tử muốn chết người!” Kích động khó có thể tự kiềm chế, nếu không

phải Hứa Thanh Phục đứng dậy kéo, hắn sẽ xông vào rèm khóc lớn.

Cách thật lâu, trong phòng dần dần bình tĩnh lại.

Loạn Trần đại sư nói: “Được rồi, sao lại ma luyện hai năm, còn trẻ con như vậy?”

Lý Phượng Kỳ nức nở nói: “Sư tôn chớ trách, đệ tử đạo hạnh lui bước, định lực không bằng trước.”

Loạn Trần đại sư trầm ngâm một lúc lâu, nói: “Theo Hứa Thanh Cương báo, người tranh chấp cùng ngũ đài môn đồ, nguyên nhân là vì bảo hộ một nữ tử.

Ta nghĩ mấy năm nay lưu lạc, người tất nhiên cùng nữ tử kia đồng cam cộng khổ, bởi vậy mới có tình cảm tốt như vậy.”

Lý Phượng Kỳ trong lòng “lộp bộp” một cái, dự đoán Hứa Thanh Phục đã cùng bàn bạc nói ra, việc này chung quy khó mà tránh né được.

Huống chi hắn cũng không có ý định lừa gạt lòng trung thành với sư môn, lập tức kể lại kinh nghiệm của mình —— từ kỳ ngộ núi hoang, đến địa cung khôn cự, bao gồm ân oán gút mắc với Tiêu Tiêu, vốn là lời thật thà nói ra.

Nói hơn nửa canh giờ, cuối cùng quỳ gối, nói: “Đệ tử có tội, mấy lần vi phạm môn quy, xin sư tôn trách phạt.”

Loạn Trần đại sư thở dài: “Vận mấy ngày định, sức người khó sửa, chỉ có thuận theo tự nhiên mà thôi.” Sau đó im lặng, có vẻ như đang suy nghĩ sâu xa.

Mọi người đều hoài nghi, cân nhắc quy củ Lao môn rộng rãi, duy chỉ cấm tuyệt tư thông yêu nghiệt, nhưng phạm cấm là kiếm tiên đồ đệ.

Sư tôn yêu như con người, mọi người thân như huynh đệ, không đến mức trọng trách chứ?

Trong yên tĩnh, chỉ nghe bên trong tấm rèm lời nói sâu xa, Loạn Trần đại sư nói: “Tổ sư Nguyên tông bản phái cao tuyệt khó lường, thường có cử chỉ kinh thế hãi tục làm việc.

Hắn tu tạo Phương Thốn cung liệt bạn cũ, di chuyển “Ngọc Thiềm Thần Cung” yểm hộ, lại để Ly Hỏa Thần Kiếm trấn

thủ, bởi vậy tạo thành kỳ cảnh mộ địa thủy đáy mộ.

Trăm ngàn năm qua, đệ tử Nga Thiên cẩn tuân lời nhắc nhở “Sinh hồn vô nhập” của Tổ sư, tuyệt không bước vào nửa bước trong mộ mộ.

Phương Thốn cung kia cũng biến mất không còn tăm tích, gần đây sao bỗng nhiên hiện thế? Việc này rất khả nghi.”

Lý Phượng Kỳ thầm nghĩ “Phương Thốn cung hóa ra là cấm địa của bản phái, ta không những tự tiện xông vào, còn ở bên trong ăn uống ỉa đái, thật sự vô lễ.” Ban lỗi nói: “Đệ tử đáng chết, mang theo ngoại nhân tự tiện xông vào Ngao thánh cảnh, làm bản linh vị tổ sư gia.”

Loạn Trần đại sư nói: “Người ngoài, ngoại nhân, người chỉ vị... nữ tử tên Tiêu Tiêu kia à? Rốt cuộc nàng có lai lịch ra sao?”

Lý Phượng Kỳ giận dữ nói: “Nàng... Nàng là hồ điệp hóa thân, nhưng tâm địa thiện lương, từng sinh ra nhập tử cùng đệ tử... Sư tôn, kết giao yêu loại là tối kỵ của bản môn, đệ tử biết tội, chỉ cầu buông tha tiêu tiêu, cho nàng cơ hội hướng thiện tự sinh.”

Loạn Trần đại sư nói: “Ta cũng không có gì trách tội, chỉ muốn kể một câu chuyện, người có bằng lòng nghe không?”

Mọi người trong phòng khom lưng cúi đầu, cùng kêu lên: “Cung thỉnh sư tôn khai chỉ.”

Loạn Trần đại sư nói: “Được rồi, các người nghe đi, có lẽ đã tỉnh ngộ.” Ít khi dừng lại, chậm rãi mở miệng: “Hơn mười năm trước, chính đạo trong thiên hạ cường thịnh, đứng đầu đây Nghiêu phái ta quan tuyệt quần sơn.”

Đại đệ tử lúc đó tên là Đào Hành kiện, dưới sự suất lĩnh của hắn, Chân Vũ đại trận hàng phục yêu nghiệt bốn biển, uy chấn các lộ Tiên gia, Xi phái rất là hưng vượng!”

Nói đến đây, loạn ngữ lên cao, tự hào chí ý tràn trề, nhưng lời nói càng ngày càng thấp: “Đào hành vốn là đời sau trung lương, thiên tư và phẩm hạnh xuất chúng, là nhân tài trăm năm khó gặp.

Ta thấy hẳn có thể đảm nhiệm chức vụ “Thiên Long Thần Tướng”, liền mệnh tinh diễn trận pháp, chuẩn bị tiến công hang ổ của Yêu Hoàng Đông Hải Thánh Thủy Cung.

Nếu chiến dịch này thành công, là có thể vất vả vĩnh dật, Tĩnh Ninh thế giới, thương sinh vĩnh viễn hưởng phúc phận an lạc... Ài, hôm nay nhìn ngược, dực tốc bất đạt, vẫn là trách ta nóng vội.”

Hứa Thanh Tuyên chen lời nói: “Thất đệ tử từng làm việc kiện kiện đều biết, chuyện xưa nhắc lại đồ đệ càng thêm thương cảm, sư tôn xin bảo trọng tiên thể.”

Loạn Trần đại sư nói: “Nói một chút đi, tình trong đó có ý nghĩa với những hậu sinh này.” Tiếp đó nói: “Chúng ta đã chuẩn bị đủ ba năm, rốt cuộc thời cơ chín muồi.

Toàn thể chín môn cao thủ xuất động, bên ngoài Thánh Thủy cung xếp ra trận thế, chỉ đợi Tứ Hải yêu ma tề tựu, lại phát động một lưới bắt hết công kích.

Nhưng ngay trước lúc tổng tấn công, “Thiên Long Thần Tướng” lại bất ngờ mất tích.

Đến bình minh, Yêu Hoàng suất lĩnh quân ma dốc toàn bộ lực lượng phản kích. Chân Võ đại trận mất đi chủ tướng, rất nhanh chia ra tán loạn.

Đông đảo cao thủ chết đi, thương tích, Nặc Đại Nga kính trọng Huyền môn, mười ngừng tinh anh lại hao tổn chín lần không ngừng.

Thanh Phục, Văn Hồ, hai người các ngươi đều từng thân lịch trận chiến này.

Thảm cảnh lai lịch, giống như hôm qua, các ngươi còn nhớ không?”

Bách Lý Văn Hồ ảm đạm cúi đầu.

Sắc mặt Hứa Thanh Phục trắng bệch, bờ môi run rẩy, giống như đau đến cực điểm, nhẹ giọng nói: “Đừng nói nữa... Sư tôn, đừng nói nữa...”

Loạn Trần đại sư như không nghe thấy, tiếp tục giảng đạo: “Chúng ta bại mặc dù thảm, nhưng đồng môn tình thâm, ai

cũng không trách tội Đào Hành kiện, chỉ lo lắng an nguy của hắn.

Sau khi trở về núi mọi người chia nhau tìm kiếm, không lâu sau truyền đến tin tức đi đường lành, lại làm mọi người trong lòng phát lạnh.

Nguyên lai đêm đó Đào Hành tự mình xuất tẩu, lại là vì một nữ tử hạ giới! Hai người bọn họ yêu nhau lâu ngày, âm thầm lập hôn ước.

Trước khi đại chiến, nữ tử kia tìm được hành kiện, âm thanh nói nếu không cùng nàng cao chạy xa bay, nàng liền muốn hủy ước gả cho người khác.

Ài, đáng tiếc lại phải thử dài tu luyện Thiên Long Thần Tướng nhiều năm, vẫn không qua được Mỹ Nhân Quan.

Hành tráng vì cưới nữ tử kia, vứt bỏ sư môn lâm trận bỏ chạy.

Việc này rất nhanh truyền khắp Tam sơn Ngũ Nhạc, không những yêu tà cười trên nỗi đau của người khác, ngay cả tiên gia chính phái cũng chỉ vì trò chuyện vui vẻ.

Thế gian có câu mai rùa lưu truyền “Gia Nga đạo pháp vũ trụ, Thiên Long Thần Tướng bỏ trốn mất dạng”, chính là chỉ vụ án công bố này.

Từ nay về sau chúng ta một giấc không gượng dậy nổi, danh dự thất bại thảm hại.”

Lời nói lắm bả trong màn trúc, lão nhân như loạn trần đại sư bình thường đang lải nhải: “Danh dự... tiếng xấu xa là cái gì? Đáng giá bao nhiêu một cân? Khiến người ta thương tâm nhất, là đồ đệ tự tay dạy dỗ một đi không trở lại, giống như hài tử trong nhà thất lạc.

Sau đó đệ tử chín môn tìm khắp bốn phương, cuối cùng tìm được người khỏe mạnh, hắn lại khẳng khẳng không chịu trở về Ngao Giả.

Thanh Y, người từng gặp hắn, hắn nói sao nhỉ?”

Hứa Thanh Phục Hồ mắt rung rung, nức nở nói: “Hành động tự nhận tội nghiệt sâu nặng, không Nhan đối mặt sư tôn cùng các vị huynh đệ.

Hắn ta nói, từ đó ẩn cư sám hối, kiếp này kiếp này không dám xuất thế, xin sư tôn khoan Hoài, coi như hắn ta... chỉ coi hắn ta đã chết.”

Loạn Trần đại sư cười nói: “Hay cho câu “Chết đi”, bởi vì cái gọi là “Trời mưa, mẫu thân lập gia đình”, không miễn cưỡng được nửa phần.”

Liên quan tới bại tích của Ngao trước kia, Lý Phượng Kỳ có chút hiểu biết, “Ngao hành đạo pháp vũ trụ, Thiên Long Thần tướng bỏ trốn mất tích”, cũng có nghe thấy nhiều.

Hắn chỉ vì nhu nhược mà Thiên Long Thần Tướng mới rút rề chiến đấu, làm nhục uy danh Côn Bằng phái.

Mỗi khi ngoại nhân đề cập đến, đều luôn hổ thẹn với đáp trả.

Hôm nay nghe loạn trần đại sư nói, Phương Tri Hành trọng sắc khinh nghĩa, hành vi thấp hèn hơn so với tướng tượng gấp trăm lần.

Lý Phượng Kỳ tức giận đến mức mặt đỏ bừng, không nhịn được nói: “Vì nữ nhân vứt bỏ bạn bè, quả thực heo chó không bằng! Loại tiểu nhân ti tiện này, chết so với sống sót còn tốt hơn!”

Loạn Trần đại sư nói: “Phượng nhi, ta kể những món nợ cũ năm xưa, chính vì sợ người giẫm vào vết xe đổ, ngày sau vì nữ nhân mà vứt bỏ sư môn a.”

Như gió lạnh phát ve Thu Thiên, Lý Phượng Kỳ thân thể run rẩy, lập tức ngậy ngấn cả người, trong đầu vang lên “Ta, ta vì nữ nhân phản bội sư môn, ta sao có thể... Ta vì ai?”

Loạn Trần đại sư nói: “Sau cuộc chiến Đông Hải, Thiên Nga phái nguyên khí đại thương, tứ hải yêu nghiệt nhân cơ hội làm loạn, thiên hạ một mảnh huyết vũ tinh phong.

Trong mấy năm, ta tìm kiếm khắp nơi tìm kiếm cứu viện, thu dưỡng hơn trăm cô nhi, chỉ đợi độc lòng dạy dỗ, trở thành trụ cột Phục Hưng Nga trụ trụ trụ trụ.

Phượng nhi, ngươi là nhân tuyển Thiên Long Thần Tướng, thân mang trọng trách vạn quân, tuyệt đối đừng để cho chúng ta thất vọng.”

Lý Phượng Kỳ á khẩu không nói gì, trong lòng phanh phanh nhảy loạn, thầm nghĩ “Ta vì nữ nhân phản bội Ngao Bính... Nữ nhân theo như lời sư tôn, chẳng lẽ là chỉ Tiêu Tiêu?”

Một ý niệm mới sinh, quả nhiên nghe Loạn Trần đại sư nói: “Nữ tử kia giao hảo với người, nguyên lai là hồ điệp tình biến thành, vô luận tốt xấu thiện ác, tóm lại vẫn là yêu tinh ngoại tộc.

Bình tâm mà nói, trong yêu loại cũng có tính trời sinh thiện lương.

Nhưng ai là yêu? Bỏ đi luân lý đạo đức, tự do tự tại, vô pháp thiên, chỉ thuận theo dục niệm bản thân làm việc, đây là tính chung của yêu! Thẳng thắn mà làm, sai sót tất nhiều, dễ dàng bị ác ma chân chính lợi dụng.

Bao nhiêu tinh linh ngây thơ, chịu sự xui khiến của Yêu Hoàng giáo, bất tri bất giác tạo nên tội nghiệt phá hoại thế gian.

Con cháu chính phái qua lại với nhau, khó tránh khỏi thất lạc mỗi hận, đây cũng là nguyên nhân nhà môn nghiêm cấm kết giao với yêu.”

Một lời nói, nói đến Lý Phượng Kỳ mồ hôi ướt đầm lưng áo.

Hắn quỳ xuống dập đầu liên tục, nói: “Sư tôn minh giám, đệ tử tuy rằng quen biết với yêu nhưng chỉ là bè nước giao tình, tuyệt đối... tuyệt đối không có gì mà không có dục niệm.”

Ngữ khí của Loạn Trần đại sư chậm lại, nói: “Dục chi dục nam nữ, thiên lý thường tình, Huyền môn chúng ta khác với Phật gia, cũng không cấm môn đồ cưới cưới thành gia.

Phượng nhi người cũng đã lớn rồi, nhớ nữ nhân không có gì đáng trách, nam lớn cưới cưới mà, chỉ là hễ là hợp với đại lễ nhân luân, mai mối chính cưới mới tốt.

Sư tôn suy nghĩ sâu xa, thay người tìm một vị tuyệt diệu phối hợp, các người nhìn xem một chút đi!”

Theo tiếng gọi loạn trần, người trong góc phòng kia ứng thanh đứng dậy, chậm rãi đi đến chỗ đèn đuốc sáng ngời.

Chỉ thấy hàng mi thanh tú nhướng lên, khuôn mặt xinh đẹp như hoa, dáng người thuót tha hơi lộ ra vẻ ngây thơ, là một

thiếu nữ tuổi tác xinh đẹp.

Loạn Trần đại sư nói: “Lăng Ba, bái kiến Lý sư huynh.”

Thiếu nữ kia gật đầu thi lễ, nói: “Lý sư huynh, xin chào.”

Lý Phượng Kỳ ngậy ra như phồng, kinh ngạc nhìn Lăng Ba, trong mắt một mảng mê mang mờ mịt.

Loạn Trần đại sư nói: “Ngươi và Lăng Ba bầu bạn từ nhỏ, bạn bè với nhau từ nhỏ, tình cảm không cần phải nói.

Huống chỉ hai người các người đều là đệ tử của Kiếm Tiên, sau khi thành hôn tinh tu kiếm thuật, luận bàn với nhau, đối với sự phục hưng của Ngao hào phái chúng ta rất có lợi.

Hơn nữa, Phượng nhi cưới sư muội, còn có thể nhớ bướm tình sao? Ha ha, hôn sự này toàn vẹn là đẹp, Lăng Ba ngươi có vui không?”

Lăng Ba nói: “Cẩn tuân sư mệnh, muôn chết không từ.”

Nghe hai người đối đáp, Lý Phượng Kỳ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, trong miệng xì xào: “Cái này, chuyện gì xảy ra?... Không được! nào có như vậy, loạn điểm uyên ương như vậy! Lăng Ba ngươi cũng vậy, cái gì vạn chết không từ, muốn lên hình trường chém đầu sao?”

Lăng Ba bình thản ung dung, không chút rụt rè ngượng ngùng, hộ pháp Long Nữ phía trước Quan Âm tọa cũng không có.

Lý Phượng Kỳ vừa tức giận vừa buồn cười, suy nghĩ “Khó khăn vì sư muội ta, hôn nhân đại sự không để ý chút nào, chỉ sợ sư tôn muốn nàng gả cho Trư Bát Giới, nàng cũng làm theo.”

Loạn Trần đại sư nói: “Ồ, Phượng Kỳ ngươi còn không tình nguyện sao? Lăng Ba người ta có điểm nào không xứng với ngươi? Nhìn tướng mạo, cá chìm xuống Nhạn nhắm trắng thẹn hoa! Phẩm tính ôn nhu yên tĩnh, thế gian nào tìm người thứ hai? Hừ, chẳng lẽ ngươi si tâm vọng tưởng, thật muốn nhận một Thiên Tiên làm vợ?” Càng nói càng nghiêm khắc, lời nói giọng điệu, cực giống nghiêm phụ giáo huấn nhi tử.

Lý Phượng Kỳ lắp bắp nói: “Cái này... Không phải, đệ tử sao dám... Ta là muốn... Sư muội tuổi còn nhỏ, đàm hôn luận giá tựa hồ sớm một chút.”

Ngũ khí của Loạn Trần đại sư trở nên hòa hoãn, hòa nhã nói: “Năm nay người mười sáu tuổi rồi, Lăng Ba Tiểu người hai tuổi.

Dân phong thế tục, lúc này thuê gả gả đúng thích hợp.

Các người trước tiên đính hôn đi, qua hai năm nữa mới viên phòng cũng tốt hơn.

Ừm, từ ngày mai, ta sẽ truyền cho hai người “Thanh Phong kiếm” và “Hong Minh kiếm”

Hai vợ chồng trẻ cùng xuất kiếm, thực lực Kiếm Tiên môn tăng nhiều, Chân Võ trận pháp trong một ngày có thể thành!”

Lý Phượng Kỳ đỏ mặt đến tai, vụng mắt nhìn về phía Lăng Ba, thật đẹp như ngọc điêu, thuần như băng tuyết, nhưng vẻ mặt quá mức trầm tĩnh, mơ hồ cho người ta cảm giác lạnh lẽo như băng sương.

Trong lòng hần hốt hoảng, trong đầu nghĩ: “Sư muội cũng coi như mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp, thế nhưng so với Tiêu Tiêu, luôn ít thú vị hoạt bát.”

Thấy hần hồi lâu không đáp ứng, Loạn Trần đại sư lại sốt ruột, như đòi nợ truy vấn mấy tiếng.

Lý Phượng Kỳ vừa vặn hồ lô không miệng, cóc bị mưa đánh, há mồm cứng lưỡi như si như ngốc.

Hứa Thanh Trinh nhìn không nổi, khuyên nhủ: “Sư tôn, hai người bọn họ cách xa nhau mấy năm có chút xa lạ, nếu bàn về hôn nhân thời gian dài sao.

Huống hồ quả dưa xanh không ngọt... “

Loạn Trần đại sư cắt ngang câu chuyện, nói: “Cái gì mà tương lai dài đằng đẳng, Toan Nghê tồn vong chỉ trong sớm chiều, nhất định phải sớm ngày luyện thành Chân Võ trận pháp.

Người đừng nhiều lời, nhìn Ngọc Thành ta xem, chuyện tốt này!”

Bách Lý Văn Hồ vẫn luôn trầm mặc, bỗng nhiên mở miệng nói: “Việc này không ổn!”

Văn Hồ xử sự suy nghĩ kỹ càng, kiêm đạo pháp cao tuyệt, là nhân vật cực kỳ trọng yếu của Ngao Bí phái.

Ý kiến của hấn thường có thể cắt trúng chỗ yếu hại, loạn trần đại sư không thể bỏ qua, hỏi: “Ý của ngươi, hai người bọn họ thành hôn không thỏa đáng?”

Văn Hồ nói: “Sư tôn, xin đừng nói chuyện này nữa.”

Loạn Trần đại sư ngầm liệu tất có ẩn tình, vì thế phân phó: “Phượng nhi, Lăng Ba, hai người các ngươi tạm thời trở về nghỉ ngơi đi.

Sáng sớm ngày mai lại đến, ta muốn truyền cho bí quyết kiếm pháp của mình.

Đặc biệt Phượng Kỳ, ngươi có thể cẩn thận, cần nhanh chóng luyện thành “Hong Minh kiếm”, ba tháng sau phó thác ngươi làm đại đệ tử Nga Phán! Nếu lười biếng, chúng ta tính sổ trước sau, đến lúc đó đừng trách sư tôn vô tình!”

Đuổi hai người đi, Loạn Trần đại sư lại hỏi: “Được rồi, hai người bọn họ đã lui ra, Văn Hồ có chuyện gì nói thẳng đi.”

Văn Hồ nói: “Sư tôn, trước mặt Phượng Kỳ, không nên đàm luận tình yêu nam nữ.”

Loạn Trần đại sư nói: “Vì sao?”

Văn Hồ nói: “Phượng Kỳ tuổi còn trẻ, còn không biết vì sao vật gì.

Hắn đối với hồ điệp tinh kia có lẽ có chút hảo cảm, chưa chắc si tâm tương luyện, sống lâu tự nhiên nhạt nhòa vong.

Mà sư tôn nói chuyện tình nam nữ, lại nêu ra ví dụ hằng ngày, bản ý nói rõ đạo lý “hào sắc có thể loạn ý”, lại vừa vận điểm tinh hấn —— thiếu niên vốn ngây thơ, lần này cái gì cũng hiểu hết tất cả.

Phượng Kỳ chắc chắn sẽ tưởng nhớ nữ tử xưa nay giao hảo, càng nghĩ càng mê, năm phần mười lợi ích coi như mười phần, ý trung nhân biến thành hoàn mỹ không tỳ vết.

Từ lúc này tương tư nhập cốt, vạn chết khó sửa được trái tim hấn.

Về phần sư tôn nhắc tới hôn nhân, càng đưa hấn vào mê đồ.

Phượng Kỳ như phải cân nhắc hôn thê, sợ không phải là Lăng Ba, mà là hồ điệp tinh thân phận khả nghi kia.”

Phía sau tấm rèm yên tĩnh không tiếng động, bầu không khí trong phòng ngưng trọng.

Qua một lúc lâu, Loạn Trần đại sư nói: “Quả thật... quả thật thiếu sót, vậy phải làm sao bây giờ?”

Văn Hồ nói: “Phượng Kỳ bản tính phóng khoáng, nhiều năm cố giả bộ ôn trọng, kiềm chế quá lâu, một khi động tình liền như giang hải quyết khẩu.

Cổ Ngữ Vân “Thuận tay” trì trệ, còn phải khuyên bảo hẩn từ từ, phải dùng sức mạnh.”

Loạn Trần đại sư tỉ mỉ an bài nhân duyên, cuối cùng vừa vặn phản, ảo não nói: “Chuyện nam nữ vốn là phiền toái, ta là một lão Quang Côn hơn ba trăm tuổi, làm sao làm cho rõ ràng? Văn Hồ người đã kết hôn, quen thuộc với nhau, nên sớm đề cập tới đề nghị này! Ai nha, mọi chuyện đều muốn ta quan tâm., Ta, ta, ta không phải sư tôn, ta là bà đỡ của các người!...” thao thao bất tuyệt, nói năng kiêu nóng nảy, cuối cùng thở dài nói: “Văn Hồ, đầu óc người giỏi hơn ta, người làm sư tôn nhà nga đi.”

Hứa Thanh Phục kinh hãi, nói: “Sao sư tôn lại nói lời ấy!”

Loạn Trần đại sư nói: “Người tu tiên thiên tính hào hiệp, phiền nhất ứng phó tạp vụ việc vặt.

Những năm gần đây bồi dưỡng đệ tử mới, ta đã hao hết tinh lực rồi.

Thế lực yêu ma cường thịnh, chính đạo ngày dần suy yếu.

Trước khi Chân Võ đại trận khôi phục như cũ, ta chỉ có thể luyện thành “kiếm hồn”, mới có thể ngăn cản thế công của Ma đạo.

Ài, nguy cơ bốn bề, lực bất tòng tâm, ta đã sớm tính thoái vị nhưng bộ rồi.

Văn Hồ thân là đồ đệ đầu thú, đạo hạnh đức không người nào có thể sánh kịp, đang lúc nên chấp chương sự vụ của bản phái.”

Văn Hồ bất động thanh sắc, chấp tay nói: “Sư tôn dung mạo bẫm, đệ tử lần này đến, nguyên lai muốn từ chức vị.”

Loạn Trần đại sư nói: “Từ nhiệm? Từ chức gì?”

Văn Hồ nói: “Đệ tử tục vụ quán thân, trong vài năm phải xuống núi xử lý.

Nhưng sợ đệ tử lỗ mãng, lần này đi liên lụy Nga Kỉnh phái, cố ý diệt trừ thân phận ngự thú đầu đồ.”

Loạn Trần đại sư nói: “Người, ngay cả ngự thú thủ đồ người cũng không muốn làm...”

Văn Hồ nói: “Nghieu thúc tuổi dài trung hậu, có thể tiếp nhận đệ tử làm đồ đệ ngự thú đầu hàng.

Lý sư đệ đã về núi, đang cần lịch luyện, sự vụ trong phái có thể do hần tiếp quản.”

Hứa Thanh Phục nghe vậy biến sắc, nói: “Ta đi đầu, Văn Hồ sư huynh, huynh... huynh nói đùa sao?”

Loạn Trần đại sư nói thầm: “Thanh Chỉ ngây ngốc như phỗng.

Nhìn đại môn đi, chạy chân chạy còn tạm được, gọi hần chương quản Ngự Thú Môn, rõ ràng là đuổi vịt lên giá.”

Văn Hồ nói: “Phương nay rung chuyển, nên yên lặng thủ tiết, không nên vọng động khế lấy nhẹ.

Hạm thúc trầm ổn, chính hợp thống suất chúng thủ hộ hộ.

Chờ đệ tử xử lý xong tục vụ, sẽ dốc sức trở về núi.”

Loạn Trần đại sư trầm tư một lát, buồn bã thở dài nói: “Văn Hồ đã quyết định chủ ý, Thiên Vương lão tử cũng không có cách nào sửa đổi.

Được rồi, ta đồng ý, chỉ cần Thanh Y làm vài công đức, ta liền để hần làm ngự thú đại đệ tử.” Hơi dừng lại một chút, ngữ khí chuyển thành thâm trầm, dặn dò: “Người muốn xuống núi, ta không miễn cưỡng.

Nhưng người tính tình trầm mãnh cứng cỏi, bình sinh khoái ý ân cừ, gia quốc hưng suy xem ra rất nặng, giữa sát phạt lại mất đi khoan dung.

Lần này gọi là “Tụ vụ”, chắc lại là một hồi huyết chiến.

Ài, liên lụy sư môn chuyện nhỏ, mất mạng thì phải làm sao bây giờ? Ta đưa người tám chữ: “Thuận thiên ứng mệnh, nhu

lực khắc cường”, lúc không như ý, không cần nghịch thiên làm việc.”

Bách Lý Văn Hồ im lặng, trong mắt ẩn hiện tia giận dữ, phảng phất như lửa than cháy hừng hực dưới tảng nham thạch.

Sáng sớm hôm sau, Lý Phượng Kỳ phụng mệnh đến đây học kiếm, cách rèm nghe sư tôn dạy bảo, nhớ kỹ tự đi tu luyện.

Lăng Ba và hần cùng tu kiếm pháp, bởi vì lời nói văn hồ kia, hôn nhân của hai người không còn đoạn sau.

Nhưng không biết tại sao việc này lại truyền ra ngoài.

Chúng đệ tử trẻ tuổi chuyện tốt, nhìn thấy hai người bọn họ liên cười, có chút mặt dày miệng, giáp mặt gọi thẳng “Lý sư huynh, Lý tẩu.”

Lăng Ba tố tính không linh, nghe xong chỉ coi như nói đùa, hoàn toàn không để ý trong lời nói đó.

Lý Phượng Kỳ lại cảm ăn hoang liên, đầy bụng khổ sở không thể nào thổ lộ.

Quả nhiên không ngoài văn hồ sở liệu, từ đó về sau, Lý Phượng Kỳ tình tư quanh quẩn, càng thêm tưởng niệm tiêu tiêu.

Ngày thường ăn cơm mặc quần áo, trước mắt là bóng dáng tiêu sái; ngồi trên đường, bên tai là giọng của Tiêu Tiêu.

Nguyệt Lượng xuất hiện, đó là gương mặt tươi cười Tiêu Tiêu; trên trời mưa xuống, đó là giọt nước mắt tiêu sái.

Có đôi khi đi ngang qua bờ sông, nhìn nước sông cuộn cuộn, hần sẽ đột phát kỳ tưởng: “Nếu nàng muốn ta nhảy xuống, ta có nhảy hay không?” Lập tức tâm niệm kiên định, ám đạo nhất định, há chỉ nhảy sông! Nàng bảo ta lên núi đao, hạ hỏa hải, ta quyết không nhúu mày!”

Nghĩ ngợi lung tung, cuối cùng cũng có lúc tỉnh mộng.

Lý Phượng Kỳ không giải buồn, đành phải mượn rượu tưới sâu, vò rượu phòng bếp uống sạch, lại chạy đến “Ba thôn phụ cận” uống rượu.

Cuộc sống trôi qua, người đều thừa thốt, đều cảm thấy hành động điên đảo của kiếm tiên thủ đồ, giống như thay đổi tính

tình.

Chúng đệ tử nghị luận sôi nổi, có nói “Lý sư huynh mỗi ngày uống say khướt, chẳng lẽ đang luyện ” tửu quý đại pháp”? “Có người nói, nào có loại đạo pháp này! nghiện rượu lớn như vậy, hơn phân nửa đã mắc quái bệnh gì đó. “Lại có người nói “không uống rượu cũng cổ quái, ta từng thấy hắn một mình ngồi mấy canh giờ, liền hướng về phía một đóa hoa cười, giống như người ngu.”

Tiếng nghị luận truyền vào trong tự nhiên, loạn trần đại sư ưu giận giao tiếp, lưỡng trước văn hồ trong lời nói, tiểu tử kia quả thật hại bệnh tương tư.

Gọi đến rắn dạy, mắng hắn đồ vật không tiến bộ, cả ngày chỉ biết choáng váng đầu óc! Vừa nhớ nữ nhân, tìm cho người một nàng dâu như hoa như ngọc, người lại không cần! Rốt cuộc thế nào mới chịu an tâm tu hành!”

Mắng loạn trần nổi hung, càng thêm thúc ép hắn luyện kiếm, chậm rãi khuyên nhủ Văn Hồ “Từ từ” quãng ra sau đầu.

Lý Phượng Kỳ chỉ đành cố gắng phấn chấn tinh thần, ngày đêm dả tọa vận công.

Nhưng tu đạo tối kỵ tiến nhanh nhất, trong đầu hắn tạp niệm rậm rạp, hoảng hốt, làm sao tu luyện đạo pháp? Theo nội tình của Kiếm Tiên đầu đồ, “Hồng Minh Kiếm” ba tháng có thể thành, hắn lại luyện hơn hai năm, mới miễn cưỡng nắm giữ được yếu quyết của kiếm pháp.

Cuối năm tuổi này, Hứa Thanh Thiên công đức đầy đủ, tiếp nhận người đầu lĩnh ngự thú, tiếp nhận nhiệm vụ điều khiển thú đồ.

Loạn Trần đại sư hơi cảm thấy vui mừng, tuyên bố Lý Phượng Kỳ là đại sư huynh Nga Phán sư huynh, truyền cho hắn Thiên Long Thần tướng độc hữu “Định Dương Châm” kiếm pháp, sau khi Tết qua đi liền dẫn người tu luyện “Chân Võ đại trận”

Các đệ tử nhìn quen bộ dáng sa sút của Lý Phượng Kỳ, tổng cảm thấy “Đại sư huynh” tên vô thực, chỉ là danh hiệu sư tôn dùng để an ủi ái đồ.

Để tránh Lý sư huynh xấu hổ, lúc đó mọi người tận lực tránh né hắn, gặp mặt cũng ấp úng, không biết nói cái gì cho phải.

Một ngày này, tuyết lớn đầu tình, Ngự Thú Môn cười nói, chúng đệ tử cùng chúc mừng Hứa Thanh Thiên.

Chỗ ở của Lý Phượng Kỳ lại lạnh lùng thanh thúy, nửa người khách cũng không có thăm hỏi.

Hắn vui vẻ nhàn nhã, ngồi dựa vào tường, nhìn qua Nghiêu Phong tuyết trắng mênh mông xuất thần.

Bỗng nhiên, cửa phòng “Kẹt kẹt” mở ra, một bóng người thấp bé tập tễnh đi tới, trực tiếp đi đến bên cạnh Lý Phượng Kỳ, yên lặng dựa vào hắn ngồi xuống.

Qua một lúc lâu Lý Phượng Kỳ mới cảm giác được, cúi đầu xem, một khuôn mặt nhỏ trắng trẻo nõn như tuyết đập vào trong mắt, lại là ấu đồ Đông Dã Tiểu Tuyết của Kiếm Tiên môn.

Lý Phượng Kỳ nói: “Người tới đây làm gì?” Thuận miệng hỏi, ánh mắt lại chuyển hướng sang cửa sổ.

Đông Dã Tiểu Tuyết nói: “Đại sư huynh, dạy ta luyện kiếm.” duỗi bàn tay nhỏ bé ra, nhẹ nhàng để vào lòng bàn tay của hắn.

Lý Phượng Kỳ khẽ cảm thấy kinh ngạc, suy nghĩ bé gái này trời sinh trầm mặc, hầu như chưa từng mở miệng, sao lại thiên về bản thân nói chuyện? Kỳ quái một lát, lại chán ghét, thân nhiên nói: “Người tìm những người khác dạy đi.”

Tiểu Tuyết cũng không cầu, cũng không khóc ồn ào, lặng lẽ ngồi cùng với nó, mãi cho đến Nhật Mộ Chương Đăng mới phân chia.

Sau đó nửa tháng, mỗi ngày Tiểu Tuyết đều vào trong phòng mình.

Hỏi nàng làm gì, luôn là câu “Đại sư huynh, dạy ta luyện kiếm”

Nếu không để ý tới nàng, cũng chỉ có thể đứng hoặc ngồi, im lặng, giống như cái bóng bầu bạn bên cạnh.

Lý Phượng Kỳ thầm cảm thấy kỳ quái, nói với nàng: “Ta dạy người luyện kiếm có thể, nhưng phải thành thật nói cho ta biết, ai bảo người tới?”

Tiểu Tuyết lắc đầu, mắt to trong trẻo, trong trẻo sáng sủa.

Lý Phượng Kỳ nói: “Nhiều sư huynh sư tỷ như vậy, vì sao chỉ tìm giáo ta?”

Tiểu Tuyết nói: “Ta không nói chuyện với bọn họ, bọn họ không nói chuyện với ta.”

Lý Phượng Kỳ phiên tỉnh ngộ, cân nhắc tính cách đứa nhỏ này quái gở, không quá hợp với nhau, lại nhìn ta cũng không có ai để ý, bởi vì cái gọi là “Vật tự loại”, tự nhiên mà vậy tới gần ta.

Nghĩ đến đây, có cảm giác đồng mệnh tương liên, gật đầu nói: “Được, ngươi cùng ta học kiếm, không được phép lười biếng.”

Tiểu Tuyết búi ngùi cười, khuôn mặt thanh tú lần đầu tiên nở ra màu sắc trơn bóng.

Vì vậy từ hôm đó bắt đầu, Lý Phượng Kỳ truyền thụ tiểu Tuyết kiếm thuật.

Nhưng xưa nay hẳn luôn tản mạn, nghĩ gì thì dạy cái đó.

Tuyết nhỏ căn cơ thấp, làm sao lĩnh hội được? Dạy mấy ngày hai người đều phiền, dứt khoát buông tay, núi non phía sau núi du ngoạn bốn phía.

Lý Phượng Kỳ ôm Tiểu Tuyết hái trái cây, Tiểu Tuyết bện cho Lý Phượng Kỳ một cái mào, nắm sơn tước, chồng người tuyết, truy đuổi trò chơi, thậm chí cười đùa âm ỉ.

Tiểu Tuyết càng ngày càng thích cười, ngạo khí cô độc kia yếu bớt đi nhiều.

Hài tử hoạt bát thấy người yêu, hương chi Ngọc Tuyết con gái nhỏ đáng yêu? Ở chung mấy ngày, chuyện trò dần nhiều, tình cảm với mọi người càng thêm thân thiết, các sư huynh sư tỷ đối với nàng càng thêm yêu thương.

Đã tan rã bao nhiêu ngăn cách, Tiểu Tuyết cuối cùng cũng dung nhập vào Ngao Huyền môn.

Lý Phượng Kỳ nhìn cao hứng, thường xuyên cùng nàng chơi đùa, cuộc sống buồn khổ có chút lạc thú.

Đảo mắt Tịch Nguyệt đã tận, mùa xuân mới sắp tới, một năm một lần “Đấu Đức đại hội” cử hành long trọng.

Loạn Trần đại sư có lòng khảo nghiệm đại đệ tử tân nhiệm, chỉ nói còn cần bế quan mấy ngày, để Lý Phượng Kỳ thay ta chủ

trì.

Thịnh hội diễn ra bảy ngày, các môn tử thí đạo pháp.

Cuối cùng Phong Lôi Thủ Đồ Hà Cửu Cung, đệ tử độn giáp Sở Tình, Nhiếp Hồn Thế Hải cao thủ thắng được, bồi phần mỗi người thắng cấp, nhận nhiệm vụ trọng yếu hơn.

Lý Phượng Kỳ cố nén nghiện rượu, tập trung tinh thần an bài điều độ, mệt mỏi đến mức tinh thần mỗi mệt, may mắn lão thành đệ tử phụ tá, lần tranh đấu đại hội này kết thúc thuận lợi.

Thật vất vả mới trông ngóng được đến Nguyên Tử, tế qua Tổ sư gia, mọi việc đã xong, có đệ tử trong phòng thê cha mẹ về thăm người thân, một mình không có gia đình cũng nghỉ phép, đa số đều qua thôn xóm phụ cận ăn Tết, ba ngọn núi non nonchap chùng rất nhiều.

Lý Phượng Kỳ liên tục mệt mỏi đến cực điểm, cuối cùng cũng rảnh rồi.

Đêm nay bóng người yên tĩnh, hẩn lý ra giường chiếu, dự định ngủ một giấc thật say.

Trên giường chợp mắt, cơn buồn ngủ ập tới, chợt nghe cánh cửa vang lên tiếng “Cốc cốc cốc cốc”

Lý Phượng Kỳ xoay người hướng mặt vào trong, bị chặn che đầu, chỉ nghe tiếng gõ cửa phảng phất như chảo dầu bắn đậu, vừa giòn vừa căng vừa dòn dập.

Hẩn tức giận ngồi dậy rống to: “Trong phòng không có ai, đừng gõ nữa!”

Sau khi rống xong, hơi yên tĩnh, cánh cửa lại vang lên, lần này giống như hồ nước, cốc cốc không dứt.

Lý Phượng Kỳ nổi giận ba trượng, xoay người đá chặn mềm, nhảy lên nói: “Cần, gõ cái gì? Năm nào tế xong, người thăm người thân ta phái rồi! Bọn nhỏ cũng an ổn rồi! Còn muốn thế nào? Cả ngày không ngày không đêm ồn ào! Còn khiến người ta an sinh không? gõ, gõ con mẹ nó sao chổi!”

Trong miệng lầm bầm chửi bới, mấy bước đi qua mở cửa phòng, bên ngoài lại không có bóng người, ánh trăng rải đầy sân, tuyết đọng đầy đất lấp lánh ánh sáng.

Lý Phượng Kỳ đi vào giữa sân, vừa nhìn trái nhìn phải, vừa tìm hiểu “Mọi việc trong phái dừng lại, ai lại nửa đêm tới tìm ta?” Chợt thấy gốc cây phía đông khẽ nhúc nhích, cất giấu thứ gì đó.

Hắn nhíu mày, quát: “Tiêu Tuyết ngươi là thằng ngốc bướng bỉnh! Đại Lãnh Thiên chỗ nào cũng có mèo, coi chừng ta đánh mộng ngươi! Mau ra đây cho ta!”

Bình thường gọi Tiêu Tuyết, nàng luôn vui mừng nhảy ra, nhưng lúc này nửa ngày không có động tĩnh gì.

Lý Phượng Kỳ lưu ý, thầm nghĩ “Chẳng lẽ có gian tặc len vào?” Nghĩ đến tiết này, tay nắm kiếm quyết vận khí đề phòng, tròng mắt kêu lên: “Chỗ đó là ai! Mau ra đây, còn không ra ta muốn phóng kiếm!”

Bụi cây “sàn sạt” lắc lư, bỗng nhiên đứng lên cái bóng, mầm mống mảnh mai, tuyệt không phải là vóc người trẻ con.

Lý Phượng Kỳ vội lui hai bước, đầu ngón tay lóe ra kiếm quang, trầm giọng nói: “Đứng lại! Tôn giá người nào?” Người nọ đi tới trong viện đứng vững, ánh trăng chiếu sáng gương mặt, chỉ thấy đẹp như u lan, thanh như ngọc mai, trong đôi mắt ngấn lệ như muốn rơi.

Lý Phượng Kỳ ngây người, lẩm bẩm: “Ngươi... Ngươi là... Ngươi là Tiêu Tiêu!”

Tiêu Tiêu nói: “Phượng... Phượng ca.” Trong chớp mắt lệ rơi đầy mặt, vọt tới trước mặt, đặt người vào lòng.

Lý Phượng Kỳ giang hai tay ôm nàng, mừng như điên, trăm cảm xúc giao nhau, theo nhiệt huyết dâng lên trong lòng.

Hai người ôm nhau thật lâu không muốn tách ra, một cái ôm này, hơn hẳn thiên ngôn vạn ngữ, tất cả lưu luyến, lặn lẽ chảy vào trong lòng, không cần dùng ngôn ngữ thổ lộ nữa.

Không biết khi nào, bầu trời bay lên bông tuyết, Lý Phượng Kỳ hơi cảm thấy mát lạnh, tỉnh lại tinh thần, buông Tiêu Tiêu ra cẩn thận nhìn kỹ càng.

Cách biệt gần hai năm, dáng người nàng càng cao hơn, bộ dáng càng đẹp hơn, ngây thơ của nha đầu lông vàng tiêu tán

hầu như không còn, đã là một thiếu nữ mỹ lệ Đình Đình Ngọc Lập.

Lý Phượng Kỳ tâm lắc thần say, nói: “Người vừa mới gọi ta cái gì?”

Tiêu Tiêu vẫn còn rơi lệ, nức nở nói: “Phượng ca ca, lần đầu gặp mặt, ta gọi người như vậy... Phượng ca, ta rất nhớ người, Xet!” Bỗng nhiên hắt xì, nước mắt thấm ướt nửa bên mặt Lý Phượng Kỳ, nàng cảm thấy buồn cười, nhin không được cười khanh khách.

Lý Phượng Kỳ nói: “Lại khóc vừa cười, chó con đi tiêu, băng thiên tuyết địa còn hồ đồ.” Nói xong dẫn nàng vào nhà, đỡ lên trên giường nằm xuống, lại dùng nắp chặn lại.

Đưa tay sờ sờ trên người nàng, chỉ mặc quần áo lụa, trong lòng không khỏi buồn bã “Hành động đơn bạc như thế, cảnh ngộ của nàng cũng không tốt, nhất định phải chịu rất nhiều đau khổ.” Liên Ý tự nhiên sinh ra, ôn hòa nói: “Người nghỉ ngơi cho tốt một chút.”

Chiếc giường này của ta vừa mềm lại vừa ấm áp, so với phòng của Thiên Kim tiểu thư kia... “

Nói đến đây, hần ngừng lại, hít hà một cái, trên mặt lộ ra vẻ lúng túng.

Hóa ra Tiêu Tiêu thể hương như lan, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Mà đệm chăn kia nửa năm chưa rửa, Lý Phượng Kỳ lại thích nằm uống rượu, bị mùi rượu nồng nặc tận trời.

Một hương một mùi, hai mùi hỗn hợp tỏa ra, khó ngửi nhiều đến mức nào.

Lý Phượng Kỳ đỏ mặt, vò đầu nói: “Bị tử có chút bản, nhưng hun phá hoại người rồi.

Ta... Ta đi ra ngoài tìm cái mới cho người...”

Tiêu Tiêu bó chặt tay, cười nói: “Không có gì đáng ngại, Minh Nhi thiên tình, ta giúp người tắm.” Ánh mắt dịu dàng như nước, ung dung nói: “Cả đời, ta đều giặt quần áo cho người, được không?”

Lời nói của cô đại ẩn chứa, nói như vậy tương đương với phó thác cả đời.

Lý Phượng Kỳ như nghe thấy thiên âm, hồn phách nhẹ nhàng như bay vào thiên đường, không kìm được ôm nàng vào trong lòng, cúi đầu hôn một cái.

Hắn quay đầu lại nhìn một cô nương, không biết trong đó, chỉ lo lục đục rồi mù mắt mũi, cần loạn.

Tiêu Tiêu uyển chuyển đáp ứng, dịu dàng di chuyển theo hắn.

Cảm xúc mãnh liệt dần dần bình tĩnh, bốn môi đụng vào nhau, lúc này mới thưởng thức được cảm giác ngọt ngào của mạch mạch tương duyệt.

Qua một lúc lâu, Lý Phượng Kỳ tỉnh hồn, cảm giác thân thể Tiêu Tiêu nóng lên, buông tay buông cô ra.

Tiêu Tiêu rút vào trong chăn, Lý Phượng Kỳ ngồi ở mép giường, hai người nhìn nhau cười, ngượng ngùng ngượng ngùng.

Lý Phượng Kỳ nói: “Cách đây nhiều năm, sao hôm nay ngươi mới tới tìm ta?”

Nghe xong lời này, Tiêu Tiêu thu lại nụ cười, nói: “Sau khi chia tay ở Vu Sơn, ta và Hoa gia gia trở về núi cứu người.”

Không bao lâu, những đệ tử chính phái kia lại tới đuổi giết, chúng ta trốn đông trốn tây trốn chạy, các nơi ở Vân Quý Xuyên đều đi khắp nơi.

Mấy ngày trước gia gia Thiên Hoa tái phát thương thế cũ, e sợ người trong chính phái thừa cơ đuổi theo, vì vậy nổi giận bức ta rời khỏi.

Ta không muốn đi, hắn bỗng nhiên trở nên dửng dưng, nói là muốn ăn ta bổ sung pháp lực, thật sự, hiện ra nguyên hình cắn xé...”

Nàng càng nói càng thương cảm, cúi đầu lau đi nước mắt, than thở, nói: “Ta không còn chỗ để đi, đành phải tăng thêm lá gan, lên Ngao Sơn tìm ngươi.”

Lý Phượng Kỳ ngạc nhiên nói: “Chỉ cần đi qua chướng ngại ngăn cách ngoại nhân xâm nhập, ngươi làm sao tiến vào sơn

môn được?”

Tiêu Tiêu nói: “Huyền môn ẩn nấp bên ngoài, mệnh môn khó tìm, nguyên cổ nhân này đều biết hết mọi chuyện.

Ta ở chân núi đi lại nhiều ngày, tìm không ra con đường lên núi.

Hôm trước gặp được một cô bé, bốn năm tuổi, khi hái mai hoa thì ngã từ trên cây xuống. Nếu không phải ta ra tay tiếp được, nàng đã rơi xuống vách đá rồi.

Sau đó tiểu cô nương tự xưng là đệ tử của Kiếm Tiên, mời ta lên Ngao Sơn làm khách, nói “Lý đại sư huynh” của nàng sẽ đáp tạ ơn cứu mạng của ta.

Ta nghe nàng nói ra tên của người, đoán hơn phân nửa là thật sự...

Vì vậy dựa theo lộ tuyến của nàng, từ sau núi vụng trộm mò đến trước cửa của người.”

Lý Phượng Kỳ giật mình, nói: “Tiểu cô nương kia là Tiểu Tuyết, nữ đệ tử nhỏ tuổi nhất của Kiếm Tiên môn.

Thường ở dưới núi trường học văn tự, hiện tại học đường nghỉ việc, nàng như con ngựa hoang hái lông, chỉ để ý chạy lung tung khắp nơi.”

Tiêu Tiêu cười nói: “Tuổi còn nhỏ, ân oán rõ ràng, sư muội người trưởng thành là một đại nhân vật.”

Lý Phượng Kỳ trầm ngâm nói: “Tiểu Tuyết còn nhỏ không biết gì, nếu đệ tử khác phát hiện thân phận của người, vậy ngược lại có chút phiền toái.

Vì kế hoạch trước mắt tạm thời giấu ở chỗ này, đợi ta từ từ bẩm báo lên sư tôn.”

Tiêu Tiêu nói: “Sư phụ của người có thể tha cho ta sao? Theo ta thấy, chúng ta vẫn nên lặng lẽ xuống núi, tìm nơi bí ẩn khác an thân.”

Lý Phượng Kỳ đã định liệu trước, nói: “Yên tâm, tuy nhiên môn quy cấm kết giao loại yêu,

Nhưng người là ai của ta? Sao có thể vợ đùa cảo? Chờ ta giải thích rõ ràng, bọn sư tôn sẽ đối đãi với người một cách khác.”

Tiêu Tiêu nói: “Ai, mặc kệ, sống hay chết, dù sao ta không tách ra với người.” Nói xong ngáp một cái, đôi mắt mông lung, nói: “Ta là một miếng da trâu, người muốn bỏ cũng không được.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Người cũng mệt rồi, đêm nay ngủ một giấc thật ngon, ngày mai chúng ta so đo.”

Tiêu Tiêu dịch chuyển vào góc giường, trổng không, cười nói: “Ta mới nóng bụng, mau tới sưởi ấm đi, người đừng bắt nạt người khác, ý thể lớn sức tranh đoạt chần mèn với ta.”

Nếu hai người cùng giường chung gối, chuyện sau này có thể nghĩ được không?

Lý Phượng Kỳ tâm thần rung động, liền muốn cởi áo tháo đai, trong đầu bỗng nhiên hiện lên lời nói của sư tôn —— “Kẻ nào làm yêu? Bỏ đi luân lý đạo đức, chỉ là thuận theo dục niệm bản thân làm việc, đây là tính chung của yêu loại!” Lại có “Nhớ nữ nhân không có gì đáng trách, hẳn là hợp với nhân luân đại lễ, mai mỗi chính cưới mới tốt!”

Hắn thầm kinh hãi, nghĩ tới “Tiêu Tiêu tu luyện thành thân người, trong lúc nguy cấp cũng không hiện nguyên hình, hiển nhiên đã có khác biệt với yêu loại tầm thường! Từ yêu biến thành người quan trọng hơn, cô đang cần tập trung nhân đạo luân hiệp, nhanh chóng tu thành nhân loại chân chính, “Tiếp theo lại muốn “Theo sư tôn nói, yêu loại coi thường luân lý, làm việc tùy tâm sở dục, làm việc tùy tâm sở dục.

Tối nay nếu ta cùng Tiêu Tiêu đồng giường, chẳng phải là nảy sinh yêu tính của nàng? Lý Phượng Kỳ ta ở thế thiên lập địa, nhất định phải quang minh chính đại cưới nàng làm vợ, lén lút làm trộm vui, đó là con đường hạ lưu bắt nạt con gái!”

Hạ quyết tâm, Lý Phượng Kỳ nói: “Ta ngủ dưới đất.” Tìm một khối gạch xanh làm gối, xoa tay chống chân ngựa người nằm xuống.

Tiêu Tiêu và hắn tâm khúc thông, xem tình hình đã sáng tỏ, cảm động trong lòng mang theo thất vọng, dịu dàng ngoan ngoãn, kính yêu hắn gấp bội.

Lập tức không có nhiều lời, ngoan ngoãn chen chúc bị ngủ say.

Một đêm đen ngọt, Lý Phượng Kỳ lòng khoan ý tràn đầy, thêm nữa một mẻ chưa tiêu, mặt trời lên ba sào mới tỉnh dậy.

Tỉnh lại, hắn phát hiện gạch xanh sau đầu đã không còn, chỉ còn lại cái gối mềm nhũn, trên người đắp một miếng bông thật dày.

Hắn đứng dậy nhìn chung quanh, chỉ thấy giường chiếu chỉnh tề, cửa sổ sáng sủa sạch sẽ, mặt đất quét dọn trơn bóng sáng ngời, quét dọn trên mặt đất.

Trong bàn nhỏ đặt hai bát cháo thừa, trứng mặn, thiêu bán, phân tiêu, thịt khô bốn món ăn nhỏ chỉnh tề tinh xảo, hương khí nóng hôi hôi tỏa ra bốn phía.

Lý Phượng Kỳ mừng rỡ, nhảy lên cướp lấy bên cạnh bàn, nhìn thịt chuẩn xác đưa tay liền bắt lấy.

Tiêu Tiêu xách thùng nước đi vào, thấy vậy vội vàng nói: “Ai da, có bữa à, người này hết như Hầu Nhi, ăn cái gì mà bắt.”
buông thùng nước xuống, đặt ghế xuống, lại đặt bát đĩa tới trước mặt.”

Lý Phượng Kỳ vừa mút ngón tay, vừa đánh giá Tiêu Tiêu, nhìn nàng mặc áo khoác bông, đầu quấn khăn trắng, một bộ trang phục thôn cô, đơn giản mộc mạc càng lộ ra thanh thuần.

Lý Phượng Kỳ thầm cảm thấy buồn cười, hỏi: “Tìm đâu ra đầu đường trang hộ?”

Tiêu Tiêu cười nói: “Ta tỉnh dậy sớm, sau núi làng đi dạo một chút, trùng hợp hôm nay mười lăm tuổi tự tập, đủ loại dụng cụ ăn uống đều có bán.

Ta dùng dải lụa đổi vài thứ, trở về quét sạch cửa sổ, đợi lát nữa chờ người ăn xong cơm, ta lại cời chăn đằm.” Nói xong, sò sò thái dương, vui vẻ nói: “Không biết tại sao, sau khi nhìn thấy ngươi, lá gan của ta đã lớn, cũng dám bàn chuyện mua bán với người lạ.”

Lý Phượng Kỳ nhét đầy cơm ăn, hàm hồ nói: “Cái này gọi là tác thân chính can đảm trắng, cũng không phải yêu tà, làm sao sợ gặp người? Ài, món ăn này ăn ngon, chính là không có rượu.”

Tiêu Tiêu Tiêu nói: “Phượng ca, ngươi kiêng rượu thôi.

Ta nghe người nói, nam nhân uống rượu thích đánh vợ.

Ta sợ... “

Lý Phượng Kỳ nói: “Không sợ, ta sao có thể đánh người? Tuyệt đối sẽ không!” buông đũa, chỉ lên trời thề: “Từ nay về sau, ta nếu khi dễ Tiêu Tiêu...”

Thiên Đả Ngũ Lôi Oanh không chết tử tế được, coi như chết cũng biến thành rùa đen khôn kiếp, mười bảy mười tám kiếp không lật mình được.”

Tiêu Tiêu “Phụt phụt” vui vẻ, nói: “Nói hươu nói vượn, không có rượu cũng phát điên.” Ánh mắt du lãm, thấy một vật treo trên Lương Duyên, kinh hỉ nói: “Ở đâu ra thứ này?”

Ngày thứ hai mươi ba, họa lại thừa dịp Tử Vi loạn.

Lý Phượng Kỳ thuận tay nàng chỉ, bên rìa xà nhà hai cây đỉnh dài, ở giữa khảm một cây tỳ bà thẳng tắp.

Tiêu Tiêu cười nói: “Sao lại treo đàn lên nóc nhà?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Năm xưa buồn phiền phát hoảng, muốn gảy khúc nhạc tiêu khiên.

Tiếc rằng không có người chỉ giáo, tiếng đàn bắn ra lại khiến người ta muốn thất cổ.

Huống hồ nhìn thấy người đang nghĩ đến mình, nhìn thấy tỳ bà liền nghĩ đến người, dứt khoát phóng tới chỗ không nhìn thấy được, giảm bớt nỗi đau lòng.”

Tiêu Tiêu cười nói: “Hiện giờ ta ở bên cạnh người, không cần lo nghĩ nữa, cũng nên tận dụng mọi thứ.”

Lý Phượng Kỳ nghe vậy, gỡ tỳ bà giao cho nàng.

Tiêu Tiêu phát đi tro bụi, xoay trụ điều chuyển dây cung, nhưng nghe tiếng đàn “Thùng thùng” đơn thuần ngân nga, phẳng phát như trân châu lăn xuống khay ngọc.

Lại cẩn thận phân biệt, đồng đúc thân đàn, phong cách cổ xưa thâm nghiêm, không khỏi kinh hỉ nói: “Đồ chơi tốt! Cầm này rất nổi tiếng! Đây là di vật của Tấn triều Tiểu Nguyễn!”

Tiểu Nguyễn tức là Nguyễn Dương mẫn, Tây Tấn “Tây Lâm Thất Hiền” một trong, bởi vì tự tiện âm nhạc mà dương danh thiên cổ.

Theo tin đồn Nguyễn Lãnh sắp chết lấy một cây tỳ bà bồi táng, trải qua hơn năm trăm năm, khai Nguyên khai nguyên tại Đường triều đào bới ra.

Thời nhân hâm mộ âm sắc thanh nhã của nó, liền mô phỏng theo một lượng lớn, tỳ bà bởi vậy được lưu truyền ở hậu thế.

Lý Phượng Kỳ nói: “Đàn này tên là “Tử Nguyệt”, là tàng phẩm ngự thú cao thủ Hoàng Mộng Long cất giữ.

Theo hần nói, trung hoa nhạc nguyên khí dài dòng, tự thành đặc sắc.

Ví dụ như “Tử Nguyệt” Tỳ Bà này, khác rất lớn với “Thiên Ma Cầm” ở Tây Vực.

Thế nhân chỉ nói Tỳ Bà là nước ngoài truyền đến, thật tình không biết lão tổ tông chúng ta đã sớm chơi quen rồi.”

Tiêu Tiêu nói: “Cao luận, luận bàn, vị Hoàng Mộng Long này thật là nhũ sĩ, hần cất giấu rất nhiều nhạc khí à?”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Đệ tử ngự thú đa số tinh thông âm nhạc, nhưng là vì dùng âm luật dạy dã thú...”

Lúc xưa “Bách thú văn thánh nhạc dẫn đầu”, chính là chỉ loại pháp thuật này.

Hoàng Mộng Long chính là cao nhân Ngự Thú tiền bối, nhạc cụ trong phòng hần nhiều như núi tích, tỳ bà này ta mượn hơn nửa năm, bởi vì học đàn không tiến bộ chút nào, xấu hổ trả lại.

Chỉ sợ hần đã quên mất chuyện này.”

Trong lúc nói chuyện, Tiêu Tiêu điều chỉnh dây đàn cho tốt, ngón tay ngọc thon thả gảy nhẹ, gảy nhẹ nói: “Cô Tư còn chỗ liễu hình, cảnh không uốn lượn chiều xuống thấp theo.

Cũng thấy là sóng đỏ lay động mây khói nhẹ, mấy lần chơi Cầm Nhân vậy khôn Tri âm... Tô Hương lại áp sát. “Chính là gốc “Tiêu Tương hoa vũ” kia.

Giờ phút này tình cảm thỏa hiệp, lang quân yêu thương bầu bạn bên người, mùi thê lương của khúc nhạc giảm đi nhiều, thêm mấy phần ôn nhu triền miên.

Tiếng đàn mờ mịt quanh quẩn, tiếng ca uyển chuyển dễ nghe, hai tiếng dần dần dung hợp, về sau khó phân biệt cái kia là đàn, cái kia là ca.

Thiên địa yên tĩnh, gió nhẹ mây nhạt, vạn vật như hóa thành khói nhẹ.

Tu thụ, một khúc lượn lờ mà cuối cùng.

Tiêu Tiêu thở dài, khóe mắt xuất hiện lệ, nói: “Hổ thẹn, xấu hổ, khúc nhạc này bắn bao nhiêu lần rồi.

Hôm nay mới biết chân ý trong đó - sự thất lạc ban đầu chỉ là làm nền, nửa sau Cách Cách điều hòa mới mẻ, có loại cảm giác mất mà trở lại.

Bởi vì cái gọi là “Mất ở góc đông, được nơi tang thương”, nhân sinh tình yêu, luôn trước khổ hậu ngọt nha.”

Lý Phượng Kỳ trực tiếp nghe mà hồn vía lên mây, bỗng dưng bừng tỉnh, kêu lên: “Người vậy còn hồ thẹn? Vậy ta tìm khối đậu hũ đập chết là được! Không nói được, nhất định phải dạy ta đàn Tiêu Tương Hoa Vũ này!”

Tiêu Tiêu cười nói: “Phượng ca ca lên tiếng, tiểu nữ tuân mệnh.”

Từ đó về sau, hai người đóng cửa luyện đàn.

Ban ngày nói cười ngâm xướng, ban đêm tách ra ngủ, ân cần trong sạch thủ hộ, cho dù động tình thân mật, cũng chỉ giới hạn trong hôn mê.

Qua hơn nửa tháng như vậy, thật sự so với Thần Tiên còn khoái hoạt hơn nhiều.

Lý Phượng Kỳ trước đó đã học qua khúc ca hành bản, căn cơ tạo tốt.

Mà Tiêu Tiêu cầm Nghệ tinh diệu, dạy lại cực kỳ dụng tâm.

Công đến tự nhiên thành, không bao lâu Lý Phượng Kỳ cũng có thể múa dây cung phóng bài, “Tiêu Tương hoa vũ” tấu tấu ra, dần dần lộ ra ý nhị uyển chuyển triền miên.

Trong thời kỳ tiết cuối năm, sự tình Nga Phong phái ít người qua lại, đỉnh núi một mảnh u tĩnh.

Phòng của Lý Phượng Kỳ kẻ sát sát luyện tràng, mặc dù cầm ca vang vọng, người bên cạnh chỉ coi là đại sư huynh khiển trách tiêu tán, cũng không tới cửa quấy rầy.

Có khi tiểu Tuyết tới chơi đùa, đều bị Lý Phượng Kỳ ngăn ở ngoài phòng.

Tiểu Tuyết hỏi nguyên nhân, Lý Phượng Kỳ liền nói dối: “Trong phòng cất giấu đại hổ, gặp người liền cắn.” Ba phen hai lượt qua loa, tiểu cô nương mỗi lần thuận hứng mà đến, thất hứng mà đi.

Tiêu Tiêu cực kỳ không quan tâm, nói: “Ta thành đại lão hồ khi nào? Tiểu Tuyết từng gặp ta, từng mời ta lên núi, chắc sẽ không sợ hãi.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Tiểu nha đầu miệng tạp, phát giác tỷ xinh đẹp giấu trong phòng đại sư huynh, ra bên ngoài lan truyền khắp nơi, khó tránh khỏi gây phiền toái cho chúng ta.”

Tiêu Tiêu nói: “Hồ căn người, chỉ có thể lừa trẻ con.

Tục ngữ nói “Chỉ đơn giản không gói được lửa”, chuyện của hai người chúng ta cuối cùng sẽ để cho người biết được.

Phượng ca ca, Hà Khứ Hà Tòng, Hoành Bình ta đều nghe theo người.

Nhưng người phải đưa ra một chủ ý chuẩn nha.”

Những lời này phảng phất như châm đầy lửa, khiến Lý Phượng Kỳ ngồi không yên.

Đêm đó xúc động khí khái, nói rằng muốn đem hai người tình cảm nói cho sư tôn, sau đó càng nghĩ càng không ổn —— Ngao Bí Phái coi yêu loại là tử địch, đại đệ tử cưới yêu vi thể, thật là ý nghĩ hảo huyền.

Sau khi sư tôn biết Tiêu Tiêu ở đây, tha cho tính mạng nàng đã là muôn vàn khó khăn, sao có thể cho phép nàng gả vào Côn Bằng? Còn có những sư muội sư đệ kia, bọn họ phản ứng ra sao? xưng hô yêu muội là “Sư tẩu”? Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Ưu sầu càng ngày càng tăng, Lý Phượng Kỳ sau khi suy nghĩ, tổng giác chỉ có tiêu tiêu tiêu hoàn toàn biến thành nhân loại, nhân duyên của hai người mới có hi vọng.

Từ xưa đến nay, tinh linh thuật biến thành người, phạm nhân vũ hóa thành tiên, loại ví dụ này mặc dù rất nhiều, nhưng đều là kết quả khắc khổ tu luyện.

Tiêu Tiêu đã thoát thai hoá cốt, được thân người, thoát khỏi nguyên hình của hồ điệp, dù sao công lao chưa đủ, không có ba mươi năm mươi năm khổ tu, mơ tưởng có thể loại bỏ hết yêu khí.

Roi vào đường cùng, Lý Phượng Kỳ nghĩ tới bỏ trốn.

Thật ra cách này là khả thi nhất, Tiêu Tiêu lại chưa bao giờ mở miệng khản cầu, bình thường mọi thứ đều nhu thuận, cố gắng khiến tình lang vui vẻ.

Lý Phượng Kỳ hiểu dụng ý của nàng, suy nghĩ nàng lên núi ngâm khuất khổ, chính mình tính là nam tử thế nào? Sư môn tất nhiên khó bỏ, nhưng sự tình nặng nhẹ, không bằng trước tìm chỗ hẻo lánh thành hôn sự, qua ba năm năm về thăm báo sư tôn, khi đó gạo nấu thành cơm, thành kiến sâu hơn nữa đều sẽ hóa giải.

Hắn âm thầm tìm cách, chỉ đợi chúng đệ tử năm xuân về núi, giao phó chuyện lớn trong phái, liền mang Tiêu Tiêu xuống núi ẩn cư.

Kế hoạch chu toàn, tâm trạng đương nhiên rất sáng khoái, mấy lần muốn cùng Tiêu Tiêu nhắc, nhưng đều cố nhịn xuống, hắn muốn “Việc này nhất định phải giữ bí mật, an bài thỏa đáng rồi mới nói rõ, cũng bảo nàng kinh hỉ một phen.”

Nếu như lập tức rời khỏi Côn Bằng phái, hai người có thể kết làm phu thê, khoái hoạt cả đời.

Đáng tiếc thiên đạo có khuyết, luôn khó làm người ta chán nản.

Một chuyện tình ngẫu nhiên phát sinh, vĩnh viễn cải biến vận mệnh hai người bọn họ.

Ngày tháng hai tháng mười sáu kinh chập, năm Nga Phán phái trọng liệt tông môn đình, các môn đệ tử tụ tập tự nhiên cung, lĩnh sự vụ chấp sự sư huynh phân công việc.

Đêm hôm đầu Lý Phượng Kỳ ngồi ngay ngắn trong phòng, tính toán ngày mai làm sao từ chối, làm sao bỏ trách nhiệm, làm sao chọn lựa người kế nhiệm, mới có thể an tâm rời đi.

Tiêu Tiêu thấy thần sắc hắn nghiêm trọng, không dám hỏi nhiều, lặng lẽ nấu ấm nước, giữ lại sau khi ngủ say lấy dùng.

Gần lúc đèn, trong đình viện cát sỏi bước chân vang, Lý Phượng Kỳ ngưng thần suy nghĩ, lại không phát hiện động tĩnh gì.

Người bên ngoài tới rất gấp, lại không gõ cửa, “Thùng” một cái đâm vào.

Tiêu Tiêu sợ tới mức hoa dung thất sắc, không kịp trốn tránh, đứng nguyên tại chỗ sững sờ.

Người nọ căn bản không nhìn Tiêu Tiêu, nhìn Lý Phượng Kỳ kêu la: “Đại sư huynh, giúp đỡ chút đi, mười vạn lửa gấp gấp, tính mạng bản thân ta toàn trông cậy vào người rồi!”

Lý Phượng Kỳ vốn cũng hoang mang, đợi nhìn rõ tướng mạo người tới, nhất thời thả lỏng, đứng dậy đóng kỹ cửa phòng, hỏi: “Linh bảo, người khi nào về núi? Có chuyện chậm rãi nói.” Tới gần bên tai Tiêu Tiêu, nói nhỏ: “Hắn là người đứng đầu Đan Dược Môn Phương Đồ Linh Bảo, ngu ngơ thiếu tâm nhãn, không cần lo lắng.”

Tiêu Tiêu định thần quan sát, chỉ thấy người đầu lĩnh đan dược này dáng người gầy gò, mười bốn mười lăm tuổi, da mặt xanh trắng, lông mày, đầu đội Tử Kinh quan, mặc một cái chim nhạn linh vừa béo vừa dày, một con voi màu xanh lục đỏ thẫm.

Hai sườn và đùi treo đầy bao vải, đếm kỹ thì đại khái có hơn hai mươi cái.

Phương Linh Bảo mặt ủ mày chau, không đợi người ta ngồi xuống, đặt mông ngồi vào trong ghế, thở dài nói: “Đại sư huynh, từ nhỏ huynh đã thương ta nhất, lần này ngàn vạn lần đừng thấy chết không cứu.” Lầm bầm, liên tục nói sư huynh đối với hắn tốt đẹp, tất cả đều là lời nói nhằm vô biên vô hạn,

Hỏi hắn yêu cầu chuyện gì? Lại hàm hồ ấp úng, không chịu nói rõ.

Lý Phượng Kỳ nhìn sắc mặt, đoán được bảy tám phần, chợt nắm chặt mạch môn của hắn, cười nói: “Phương sư đệ, người lại uống nhầm thuốc rồi?”

Phương Linh Bảo chưa kịp trả lời, chỉ nghe trong ngực vang lên tiếng “Leng keng”, lấy ra một cái Tây Dương tự ngâm trên mặt, nhìn một cái nói: “Giờ thân chênh lệch hai khắc, nên ăn Cố Nguyên nha hoàn rồi.” Từ trong cái túi vải lấy ra mười viên thuốc, nhét vào trong miệng nuốt vào, nén gấp vào trong miệng, lau cổ trừng mắt nhìn nhau.

Tiêu Tiêu nín cười, pha một chén trà nóng đặt vào giữa bàn.

Lý Phượng Kỳ nhỏ bé phân biệt mạch tượng, đã rõ ngọn nguồn, nói: “Người gần đây dùng lượng lớn dược vật âm hàn,

âm khí trong cơ thể quá nặng, dễ xuất hiện rất nhiều dị trạng.”

Phương Linh Bảo giờ ngón cái lên, khoa tay cái vừa khoa chân vừa ho khan, nói năng lộn xộn: “Đại, đại sư huynh liệu sự như thần, ta dùng thuốc quá nhiều... xui xẻo, giống như con la phản rơm rạ, ăn cái gì mà phun ra, nguyên liệu phun ra đều là dược vật... “Đột nhiên vùi đầu ho khan”, trong cổ họng vang lên vài tiếng “Ừng ực”, há miệng phun ra một con ếch màu trắng, nhảy loạn xạ đầy mặt đất tươi ngon.

Lý Phượng Kỳ nói: “Khó trách, con cóc tuyệt chí hàn, pháp lực không đủ mà mạnh mẽ ăn, cực dễ tổn thương tạng phủ, khiến người ta nôn mửa không ngừng.”

Phương Linh Bảo thở hắt hắt nói: “Ta dùng “Hoàn nguyên pháp” luyện đan, dược lực nếu hấp thu không đầy đủ, dược lực sẽ trở về nguyên dạng.” Lời còn chưa dứt, đuôi cổ nôn khan, lần này “Đỉnh linh giác leng keng thanh thúy, lại nôn ra bảy tám tiểu kim nguyên bảo, ánh sáng vàng rực rỡ, lập tức cả phòng tràn đầy huy hoàng.

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Hảo gia hỏa, người thường nói ” tuyên truyền trứng vàng, trời giáng hoành tài...”

Phượng sư đệ người lợi hại, trực tiếp từ trong miệng phun vàng.”

Sắc mặt Phương Linh Bảo trắng bệch, chanh chua rớt vắn: “Tự Cửu Đan thành cương có vân —— Kim giả, thời tiết phổi, sinh thủy mà lui hỏa, kiên trên mà nhuận, bồi nguyên thanh tẩy chủ tướng.

Lấy Tiêu Kim Phần ba cân làm môi tiên, nửa đêm canh hợp nuốt, liên tục ăn bảy đêm là được...” Thư còn chưa học xong, lại moi ruột gan moi bụng nôn mửa, chỉ thấy một thứ rơi ra giữa môi, tính chất mềm mại, tú công tinh xảo, lại là áo lót nữ tử mặc bên người.

Tiêu Tiêu kinh ngạc nói: “Ai da, là cái yếm.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Phượng sư đệ, người ngay cả cái yếm của nữ hài tử cũng lấy ra làm thuốc?”

Da mặt Phương Linh Bảo đỏ bừng xen lẫn, vừa xấu hổ vừa hoảng sợ, hai nước mắt lưng tròng, cầu khẩn nói: “Đại sư huynh cứu ta, Thuần Dương chân khí của người có thể hóa

giải bệnh âm hiểm của ta, nếu còn trì hoãn nữa, ta không chừng còn phải phun ra thứ xấu gì đó.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Tuyệt Cáp Mô, Tiêu Kim Phấn, nữ tử nội y, tính chất đều là âm nhu.

Sau khi nhét đầy đồ vật âm tính, người luyện đạo pháp âm hàn sao?” Trong khi nói chuyện ẩn giấu pháp lực, chân khí nhập vào kinh mạch của Phương Linh Bảo, trong nháy mắt lưu chuyển toàn thân, âm khí tiêu tán, nôn mửa ngừng lại.

Phương Linh Bảo thở phào, xoa ngực đấm lưng, đáp: “Ta luyện pháp thuật âm hàn gì, chỉ vì sư tôn lệnh cho ta trông coi pháp bảo.

Ta sợ đạo hạnh nông cạn khó có thể đảm nhiệm, tăng đại dược lượng bồi tinh cố nguyên khí,

Nào biết dục tốc bất đạt, làm đầy người yêu tà, ai, nếu không có đại sư huynh viện thủ, ta ngay cả Huyền Chân giới cũng không vào được.”

Yêu vật trong thiên hạ phần lớn thuộc âm, nếu tu sĩ có âm khí quá nặng, chính là luyện công nhập môn tà môn.

Huyền Chân Giới chính là Thuần Dương Tiên cảnh của Côn Bằng, tương khắc cùng yêu loại, người thân mang âm tà khí tự nhiên không cách nào tiến vào.

Khi Linh Bảo phía dưới như trút được gánh nặng, lấy ra dược cao bôi đông bôi tây, lại nhét vào trong miệng dược hoàn.

Tiêu Tiêu sợ hấn lại nghẹn, nước trà nhẹ nhàng đưa tới trước mặt.

Mãi tới lúc này Phương Linh Bảo mới phát hiện ra nàng, nhìn chăm chăm, kêu lên: “Ai da, tỷ tỷ xinh đẹp này là ai? Sao... hình như có chút yêu khí!”

Lý Phượng Kỳ biết đầu óc hấn đơn giản, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nơi này chỉ có hai huynh đệ chúng ta, lấy đâu ra tỷ tỷ muội muội muội...”

Người ăn nhiều thuốc rồi, trong mắt sinh ra ảo ảnh.”

Phương Linh Bảo nói: “Ảo giác thật đẹp, vừa mới ăn thuốc gì mà...”

Lát nữa lúc ngủ lại ăn thêm chút, ôm gối ngủ xuân mộng.”

Tiêu Tiêu liêu mạng nín cười, lui vào góc phòng nín hơi đứng hầu.

Lý Phượng Kỳ hỏi: “Người vừa nhắc tới pháp bảo trông coi, là chuyện gì? Ta sao lại không biết chút nào?”

Phượng Linh Bảo hạ giọng, ra vẻ thần bí nói: “Đại sư huynh, người có biết “Kiếm Hồn” sư tôn luyện, rốt cuộc là bảo bối gì không?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Nghe nói là kiếm khí cực kỳ sắc bén.”

Chân Võ đại trận trước khi luyện thành, có thể ngăn cản thế công của yêu ma.

Sư tôn mấy năm gần đây toàn lực luyện chế, không khỏi kẻ địch biết được, cũng không nói tới kiếm hồn tình hình cụ thể.”

Phượng Linh Bảo nói: “Cái gì mà kiếm khí ác liệt! Kiếm hồn chính là Kỳ Lân Đan!”

Lý Phượng Kỳ lấy làm kinh hãi, nói: “Kỳ Lân Đan! Thật có Kỳ Lân Đan?” Vốn là truyền thừa cổ đại, Tổ sư Ngao Nguyên tông tung hoành tứ hải không địch thủ, dựa vào một viên nội đan tên là “Kỳ Lân”

Vật này có được hư thần hóa hình, công hiệu kỳ diệu độ phạm thành tiên...

Bởi vì thất truyền đã lâu, không người nhìn thấy, đời sau chỉ coi là thần thoại của Tiên gia.

Phượng Linh Bảo nói: “Kỳ Lân Đan, Kỳ Lân Đan, người trên có thể thành tiên! Vật kia giấu ở trong tự nhiên cung, vốn là thần vật phụ trợ tu hành.

Sau khi đại trận Chân Võ bị phá hủy, sư tôn rất cần thần binh lợi khí để bảo vệ Nga Phấn phái, đành phải lấy bảo vật gia truyền của tổ tông ra cứu giúp.

Trải qua mấy năm khổ công, đem linh khí Kỳ Lân đan luyện thành kiếm khí, cuối cùng biến thành “Kiếm hồn” khắc chế yêu ma.

Chờ khi sư tôn xuất quan thả pháp bảo ra, yêu ma muôn vàn khó xâm chiếm, chúng ta có thể an ổn tu luyện Chân Võ đại

trận.”

Nói đến chuyện này, hấn rung đùi đắc ý, mặt đầy vẻ đắc ý: “Tiểu đệ đảm nhiệm đứng đầu môn đồ đan dược, không có sở trường gì khác, đối với bồi dưỡng nội đan có mấy phần tạo nghệ đối với bản thân.

“Kiếm hồn” sắp xuất thế, sư tôn sợ xuất hiện sai sót, cố lệnh tiểu đệ tiến vào tự nhiên trông coi tiên đan.

Ai, đều trách ta buồn vô cớ, lo lắng con mình thể nhược không kháng được dương khí Kỳ Lân đan, về nhà chế một ít dược vật thuần âm tâm bổ tinh nguyên, kết quả làm cho cả người tràn đầy tà vị, thiếu chút nữa không vào được Huyền Chân giới.”

Hấn đứng dậy đập đầu với Lý Phượng Kỳ, nói: “May mắn đại sư huynh tương trợ, Thuần Dương chân khí này của ngươi thật sự có tác dụng.

Tiểu đệ tà ma biến mất, tinh thần phấn chấn gấp trăm lần, có thể hoàn thành vận mệnh sư phụ.

Nếu ngày sau sư tôn khen ngợi, tất cả đều là do đại sư huynh ban tặng.” Lập tức cười híp mắt, cũng không để ý tới Tiêu Tiêu, vui vẻ nhảy nhót mà đi.

Lý Phượng Kỳ lắc đầu, thở dài: “Phương sư đệ thường xuyên ngớ ngẩn, làm việc điên đảo, mọi người đều gọi hấn là Phương Hoạt Bảo.” Quay đầu thấy Tiêu Tiêu ngẩn người, cười nói: “Ta đoán ngươi đầu óc đầy nghi hoặc —— đứa nhỏ ngốc như vậy, sao có thể trở thành đại đệ tử của Đan Dược môn? Ha ha, thật ra có nguyên nhân, một là Phương sư đệ không biết gì, chỉ có tinh thông đan quyết dược lý, thật ra là thiên phú dị bẩm.

Thứ hai, phụ thân hấn chính là chủ môn Long Hồ phái Phương Hành, Long Hồ phái có quan hệ thân thiết với thế hệ của chúng ta.

Bổ nhiệm Phương sư đệ làm đầu lĩnh đan dược, có thể khiến quan hệ hai nhà càng thêm kiên cố.”

Hấn giải thích cả nửa ngày, lại thấy Tiêu Tiêu không phản ứng chút nào, vẫn xuất thần xuất thần, hỏi: “Ồ, ngươi đang suy nghĩ gì vậy?”

Tiêu Tiêu nói: “Kỳ Lân đan, Kỳ Lân đan, ngửi một chút có thể thành tiên.

Không biết yêu loại nghe thấy, có thể biến thành nhân loại hay không.”

Lời vừa nói ra, giống như tiếng sấm rền vang bên tai.

Lý Phượng Kỳ hai mắt đăm đăm, trong nháy mắt ngây người, chỉ cảm thấy xa xa ánh sáng chợt hiện, chân trời đen nhánh sáng lên một đường ánh rạng đông.

Tiêu Tiêu Tiêu nói: “Mấy ngày trước bị đệ tử chính phái đuổi giết, ta từng cảm thán tu hành khó khăn, nếu lập tức biến thành nhân loại thì tốt biết bao nhiêu.

Hoa gia gia nói cho ta biết, Nga Mi phái có một kiện pháp bảo gọi là “Kỳ Lân Đan”, truyền lại từ Tổ sư Côn Bằng Tử Nguyên tông, chính là chí bảo siêu phàm nhập thánh trong thiên địa.

Nghe nói chỉ cần thấy Kỳ Lân đan, thụ linh quang tiên khí của Mộc y, phàm nhân có thể thành tiên, yêu loại liền có thể thành người.

Lúc đó ta nghĩ nếu như đây là sự thật, dùng Kỳ Lân Đan liền có thể đem toàn bộ yêu loại biến thành nhân loại, đệ tử chính phái cần gì phải đuổi tận giết tuyệt? Có thể thấy được lời đồn đại đã thất thật.

Cộng thêm những ngày này cũng không nghe người nhắc tới, ta càng cảm thấy việc này hư hư ảo ảo.

Vừa rồi người đầu tiên luyện đan nói Kỳ Lân đan thế nào, ta mới đột nhiên nhớ tới.”

Lý Phượng Kỳ lẩm bẩm: “Kỳ Lân Đan hóa yêu làm người, ta thế mà quên tiết này, thật sự là mười phần ngu xuẩn.”

Bình tĩnh lại, hắn cẩn thận suy nghĩ: “Phượng sư đệ ngốc thì ngốc, nhưng chưa bao giờ nói dối.

Kỳ Lân đan ẩn tàng trong Tuyên Nga Tuyên phái, vì sao sư tôn chưa bao giờ công khai?” Suy nghĩ một chút, bưng tỉnh tỉnh ngộ ra “Đệ tử bản phái tuổi trẻ thức đạm, làm việc nóng lòng cầu thành công?

Nếu biết thành tiên có đường tắt, ai chịu thành thành thật thật tu hành? Bởi vậy sư tôn vẫn luôn giữ bí mật không nói ra ngoài.

Bây giờ Kỳ Lân Đan sắp luyện thành “Kiếm Hồn”, mất đi công hiệu phụ trợ tu hành, báo cho Phương Linh Bảo sư đệ cũng không sao.”

Vừa nghĩ, ánh mắt hắn dời về phía Tiêu Tiêu, trong lòng đột nhiên nảy loạn “Thừa lúc Kỳ Lân đan còn lưu lại linh khí, để Tiêu Tiêu tiếp xúc bảo vật, vừa vặn giúp nàng diệt sạch yêu khí trong cơ thể! Giải quyết nan đề, chúng ta có cần rời núi ra không?”

Tiêu Tiêu và Linh Tê tương thông với hắn, lắc đầu nói: “Không được, Kỳ Lân đan chính là chí bảo Ngao Bính, Loạn Trần đại sư còn giấu cả đệ tử, sao có thể để ta tiếp cận.”

Lý Phượng Kỳ thầm nghĩ: “Nếu ta hướng sư tôn cầu xin, cho dù có hoạch được chuẩn, cũng nhất định phải phí nhiều công sức.

Trì hoãn Kỳ Lân đan biến thành “Kiếm hồn”, mất đi độ hóa linh hiệu, hối hận cũng đã muộn.

Thôi được rồi! Ba xin không bằng trộm, ta dẫn Tiêu Tiêu lên lên lên vào tự nhiên cung, tìm bảo vật chiêm ngưỡng nơi gần đó, đợi Tiêu Tiêu cảm thụ linh lực trừ hết yêu tính, ta dẫn theo một cô gái hoạt thoát, ai còn phản đối hôn sự giữa hai ta?”

Nghĩ đến chỗ đắc ý, bên môi hắn lộ ra mỉm cười.

Tiêu Tiêu hiểu tâm tư của hắn, nói: “Chúng ta... định đi vào huyền cương chân giới? Nghe nói đó là cấm địa yêu tộc.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Không sao.”

Pháp giới Ngao Mi đã hiểu ra đồng nguyên, bất kể là Chân Võ đại trận, Huyền Chân giới, Chỉ Quan Pháp giới, cơ bản môn đạo đại khái đều giống nhau.

Nhớ rõ phương pháp “Đan dương cửu chuyển” ta dạy ngươi không? Dùng loại pháp thuật này hộ thể, địa phương nào cũng có thể thông hành không ngại.” Vừa giải thích, vừa đẩy cửa phòng ra, ngoài phòng gió mát trắng sáng, gió mát thổi qua làm cho người ta cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Tiêu Tiêu không hiểu vì sao sợ hãi, do dự nói: “Nơi quan trọng như vậy, đương nhiên phòng bị sâm nghiêm, dựa vào chúng ta xông vào được không?”

Lý Phượng Kỳ suy nghĩ một chút, cười nói: “Người bắn khoãn có chút đạo lý, nhưng hôm nay lại là cơ hội tốt nhất—— tự nhiên cung luôn luôn do Ngự Thụ môn thủ hộ, gần đây các đệ tử về nhà qua năm, còn sót lại mấy vị cao thủ thay phiên nhìn cửa.

Tính ra tôi nay đang đồ đệ của Hứa Thanh Chỉ đảm nhiệm vụ thay ca.

Người này trung hậu thành thật, trong lòng không giấu được nửa điểm mưu lợi,

Năm trước ta trở về núi, hấn bẩm báo với sư tôn hai quan hệ, sư tôn rất là tức giận, quản giáo ta càng thêm nghiêm khắc.

Dĩ thức tự nhận là hấn ” Mật” dẫn đến ta chịu phạt, thủy chung áy náy trong lòng, luôn muốn tìm cơ hội bù đắp cho ta.

Nếu ta đau khổ cầu xin hấn cho đi, chắc sẽ có vài phần hy vọng.”

Hấn chấp tay sau lưng đi vài bước, trong lòng hạ quyết tâm, nói: “Cầu người quá phiền toái, lại để cho Kỳ thúc khó xử.

dứt khoát như vậy, ta chỉ nói mình tu hành xảy ra sự cố, có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, cần gấp mượn tĩnh tu thất luyện kiếm, Kỳ thúc nhất định sẽ đến xin chỉ thị của sư tôn.

Ha ha, sư tôn hiện thân ở Nguyên Thủy phong, cách xa ngàn dặm biển mây, trở về nhanh nhất cũng phải mấy canh giờ.

Chờ sau khi hấn rời khỏi Kỳ Phong, ta đánh ám hiệu để cho người theo tới, hai ta liền có thể tiến vào tự nhiên cung.”

Tiêu Tiêu nói: “Lừa gạt một trưởng giả trung hậu, không ổn à? Nếu sư tôn của người truy cứu, sao phải gánh vác?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Người tu đạo câu nệ tiểu tiết, nào có tác dụng gì? Lại nói hai chúng ta lại không làm chuyện xấu, đi vào tham quan pháp bảo mà thôi.

Khi ly thúc quay lại, người đã hóa thân thành người.

Giống như thần không biết quỷ không hay, hết thầy thanh danh sư môn, Kỳ Lân Đan hoàn hảo không tổn hao gì, quả thực là diệu kế chu toàn! Sáng mai khi ánh sáng mặt trời tỏa sáng, vật gì cũng không thể thiếu, ngược lại sẽ thêm ra một vị đại sư tâu xinh đẹp hiện thực, ha ha.” Càng nói càng hưng phấn, hầu như muốn khoa tay múa chân một hồi,

Nói đến phần này, nghi ngờ nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Tiêu Tiêu biết rõ tính cách của Lý Phượng Kỳ, lập tức không còn dị nghị nữa, mỉm cười nói: “Chỉ mong ông trời mở mắt, phù hộ tất cả mọi chuyện bình an thuận lợi.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Ông trời tính cây kia? Trên trời dưới đất lợi hại nhất là tổ sư gia gia.

Ngày đó hai ta tìm được đường sống trong chỗ chết, toàn bộ đều dựa vào sự che chở của tổ sư gia.

Bây giờ hậu bối con cháu sắp cưới vợ rồi, hương hỏa của Ngao hào phái tiếp nối, lão nhân gia người ta khẳng định thành toàn.” Nói xong nắm chặt cổ tay Tiêu Tiêu, bước nhanh ra cửa phòng, đi thẳng tới Nghiêu Phong trong bóng đêm.

Giờ phút này trong đêm gần đến, trong ngoài viện, dãy núi khe rãnh, các nơi đều yên tĩnh.

Bầu trời mây biến ảo, ngôi sao lúc sáng lúc tối, một loại không khí biến hóa kỳ lạ lặng yên bao phủ núi non trùng điệp.

Đêm dài đằng đẵng, tựa hồ đang chuẩn bị một hồi biến cố kinh thiên động địa.

Cuối cùng ánh rạng đông cũng le lói, Đông Phương sáng lên bụng cá trắng sáng lên.

Bên cạnh sân thí luyện bóng người mờ lung, đệ tử lưu lại ở đây dậy sớm quét rác, chuẩn bị trọng điểm cho đình môn chính.

Phía tây con đập tới gần cốc tính dật, xa xa đối với Thái Ất phong, có một gian nhà cỏ nhỏ nhỏ, đó là chỗ ở của đầu lĩnh đan dược.

Theo quy củ của Côn Bằng phái, đệ tử bình thường trải đầy đất, mười mấy người ngủ chung một phòng lớn, duy chỉ có đầu mối Huyền môn là có gian phòng đơn độc.

Hoàn cảnh tĩnh mịch, có lợi cho tinh tu đạo pháp.

Nhưng mà ngày hôm nay lại không tầm thường, sáng sớm tiếng người huyền não, năm sáu thiếu niên xông thẳng đến trước nhà đan dược đầu lĩnh, cũng không báo danh, “Bịch bịch” hai tiếng phá cửa vào trong nhà.

Phương Linh Bảo đang chìm vào giấc ngủ say, không hề phát hiện động tĩnh xung quanh.

Đám thiếu niên hô hào, đẩy hấn tỉnh lại.

Đan dược thủ hạ còn buồn ngủ, hàm hồ nói: “Sao, làm sao vậy? Các ngươi hô to gọi nhỏ làm gì?”

Trong đám người có một người tên là Dương Tiểu Xuyên, nhân tài mới xuất hiện trong Phong Lô môn, bình thường tính tế ổn trọng, lúc này lại kinh hoàng vạn trạng, chỉ nói: “Phương sư huynh, người nhanh đi chân trời xuân xem đi, nếu trì hoãn nữa có thể gây ra tai nạn chết người đấy!”

Phương Linh Bảo thò tay vào ngực, lấy ra kim biểu nhìn, nói: “Hai khắc giờ Mão, không thể trì hoãn, nên ăn “Bách Thảo Ngọc Sương Hoàn”...”

Dương Tiểu Xuyên nói: “Đằng lửa đốt lông mày còn uống thuốc? Mau đi theo chúng ta!” Không nói lời nào, chúng đệ tử bảy chân tám chân, nhắc Phương Linh Bảo lên nhanh chân chạy đi.

Một mạch chạy đến Trường Xuân Lộ, bên rừng cây vây quanh đầy người, nhưng lại an tĩnh lạ thường.

Một người dáng người cao gầy, hạc phát đồng nhan, chính là Nhiếp Hồn Thủ Đồ Thường Sinh Tử.

Phương Linh Bảo nói: “Thường sư huynh, sớm như vậy đã phái người tìm ta, có phải muốn mời khách ăn nguyên đạo không?”

Lời còn chưa dứt, chợt thấy chúng đệ tử mang theo bị lệ, Phương Linh Bảo nói: “Các ngươi khóc cái gì? Sư tôn về trời rồi sao?”

Mọi người biết hấn ngu xuẩn, miệng nói năng vô tâm, lập tức cũng không so đo, yên lặng tránh sang hai bên.

Phương Linh Bảo mở to mắt nhìn quanh, chỉ thấy giữa bãi đất trống có hai gã đệ tử Nga Phong, sắc mặt đen sì như than cốc, sắc mặt cháy đen.

Người nhỏ tuổi miệng mím chặt, thân thể cứng ngắc, đã chết đi.

Tu sĩ trẻ tuổi hơn cắn răng nhịu mày, còn đang đau khổ chịu đựng.

Cẩn thận phân biệt, người này là Hầu Thiên Cơ của Kỳ Xảo môn.

Phương Linh Bảo cả kinh nói: “Đây, đây là có chuyện gì? Thiên Cơ đại ca, các người ăn nhầm thứ gì rồi? Thảm quá đi!” Tình thế cấp bách, muốn đợi người tới đỡ.

Thường Sinh Tử mạnh mẽ kéo hẳn lại, lắc đầu nói: “Đừng tới gần, bọn họ trúng kịch độc!”

Phương Linh Bảo nói: “Vô duyên vô cớ trúng cái gì độc?”

Hầu Thiên Cơ thở sâu, nói: “Sáng nay, đệ tử của các môn phái sẽ trở về núi, ta đi đón bọn họ, gặp phải sư đệ của Võ Thiệu Chân Thạch và Vương Lợi có liên quan tới sư đệ.

Ta và Võ sư đệ bước nhanh, đi trước đến Thanh Âm các, có một người khó coi ngồi lấy nước uống nước che mặt.

Võ sư đệ cởi hồ lô đưa cho hẳn.

Khương Vọng uống hai ngụm, trả lại hồ lô, Võ Sư đệ treo ở bên hông, đi ra nửa dặm liền ngắt xiêu.

Ta vừa mới công hẳn lên lưng, liền cảm thấy một cỗ độc khí bá đạo xâm nhập đan điền, toàn thân gân cốt đau nhức.

Ta biết đã trúng ám toán, Mệnh Vương sư đệ cách xa mười trượng bên ngoài, tuyệt đối không thể chạm vào nơi chúng ta đi qua... Lấy ra “Trúc mã” tự hành cưỡi, miễn cưỡng qua Cửu lão động, đến đó pháp lực khó mà tiếp tục, trúc mã cũng bị độc khí tổn hại.

Đáng tiếc Võ sư đệ, vào hôm đó mất mạng...” Bị thương khó nhin, độc thương càng thêm kịch liệt, chỉ đành cắn môi nhin đau, ngón tay chăm chú nắm chặt vạt áo trong ngực.

Chúng đệ tử nhìn nhau ngơ ngác, có người nói: “Ăn một chút sẽ chết người, cái gì độc lợi hại như vậy?”

Lại có người nói: “Bách Hoa giáo ở Vân Nam giỏi chế độc, nhưng Bách Hoa giáo từ trước đến nay giao hảo với Ngự Thú môn, sao đột nhiên lại ám toán chúng ta?”

Vương Lợi liên lòng còn sợ hãi, nói: “Là Lạt, ta nhìn thấy hãn, may mắn không đến gần.”

Dương Tiểu Xuyên nói: “Thực Trung Miếu rất nhiều, ai dám đối nghịch với chúng ta? Theo ý ta, con quỷ kia là yêu tà cải trang.”

Thường Sinh Tử nói: “Hiện nay không lo tra cứu, trước cứu người quan trọng hơn, Phương sư đệ người mau nghĩ cách!”

Phương Linh Bảo thấy võ sư đệ chết, Hầu Thiên Cơ chịu khổ, lại sợ hãi đau lòng, nói: “Trị thương cứu người tìm Ma dựa đại phu a! Ta chống đỡ cái rắm.”

Thường Sinh Tử nói: “Thần nông thủ đồ ở Nguyên Thủy phong, vân lộ chừng ba ngàn dặm, có thể nói là “Vi thủy khó cứu gần hỏa”

Nếu đệ tử Phong Lôi Vân cười mây hộ tống, Thiên Cơ trúng độc vô cùng quý dị, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến người hộ tống.

Người có đan dược kháng độc không? Để cho bọn họ trước tiên có phòng bị.”

Phương Linh Bảo vỗ mạnh trán, nói: “Có, ta là một tên ngu xuẩn, vậy mà quên mất mấy món đồ chơi nhà mình!” Lục lợi túi quần áo trên người, tìm ra bốn viên thuốc vàng óng, nói “Ăn vào “Tử Linh Thạch” bách độc bất xâm, Hòa Sương làm cơm ăn cũng không sao.

《 Độc Kinh 》 ghi lại, Tử kim hoạt huyết, linh giác thanh nhiệt, hai người rèn luyện đá hóa, có thể... “

Chúng đệ tử nóng lòng cứu người, trong mắt đều sắp bốc hỏa.

Không đợi hãn đọc xong sách, Dương Tiểu Xuyên đã đoạt lấy Tử Linh thạch nhét vào trong miệng, lại phân phát số được hoàn còn lại cho sư huynh đệ.

Phương Linh Bảo vẫn còn lo lắng, nói liên miên không dứt: “Tuy nói Tử Linh Thạch linh nghiệm, nhưng độc này hung mãnh dị thường.

Di chuyển Thiên Cơ đại ca ngàn vạn lần cẩn thận, đừng chạm vào da thịt, tóc, tốt nhất là bao lại miệng mũi mình.”

Đan dược của Đan Dược Môn có công hiệu gia tăng pháp thuật, lại không phải dược vật chữa thương.

Tử Linh Thạch có thể phòng độc, không thể giải độc.

Đám người Dương Tiểu Xuyên nghe xong lời nhắc nhở của Phương Linh Bảo, giật ống tay áo xuống, nghiêm ngặt bao phủ hai tay, gương mặt nghiêm nghị.

Đệ tử Phong Lô chuẩn bị dừng lại, giờ Hầu Thiên Cơ và Võ Thiệu Chân lên, niệm chú đột nhiên phong vân, cấp tốc bay về phía Nguyên Thủy phong.

Phương Linh Bảo lại lấy ra viên thuốc, nói: “Chờ ta ăn vào “Ngự Phong Đan”, cũng đến Nguyên Thủy phong hỗ trợ.”

Thường Sinh Tử vội nói: “Chậm, đại địch trước mắt, nên sớm an bài.” Mệnh nhân bẩm báo đại sư huynh, phân phó đệ tử động giáp thủ vệ Cửu Lão động, sau đó để đệ tử Lưu Sơn đến đây tập hợp.”

Mọi người lĩnh mệnh chạy đi, bầu không khí đột nhiên khẩn trương.

Đang lúc bận bịu, một người chạy tới như bay, kêu to: “Kim Luân Giáo xông vào núi, hiện đã đến phòng thí luyện!”

Thường Sinh Tử nói: “Kim Luân Giáo? Đó là Tây Vực giáo phái, không có quan hệ gì với chúng ta, bọn họ sao biết con đường vào núi?”

Người báo tin là người mới động giáp vàng yếu ớt, tuổi chưa yếu quan, pháp lực đã thượng thừa, đáp: “Bọn họ từ phía sau núi đến, đại khái cưỡng ép lão hương của “Tam thôn phụ cận”, cưỡng bức con đường bọn họ dẫn.”

Thường Sinh Tử nói: “Người đến không tốt, thiện giả không đến, Võ sư đệ ngộ hại, nhất định là do bọn họ động tay động chân.” Dẫn đầu mọi người đi về, cách hội trường hơn mười

trượng, xa xa thấy trong sân nhân ảnh cao thấp thấp thấp đứng hơn hai mươi lần tầng nhân.

Tất cả đều khoác áo bào màu vàng đất, tóc ngắn chân trần, tóc ngắn tóc đỏ.

Các đệ tử các môn nghe tin chạy tới, bao vây nhóm khách không mời mà đến này lại.

Ngao Bí phái người số tuy nhiều, nhưng hơn phân nửa là thiếu nam ấu nữ, tầm mắt hạn hẹp, chợt gặp đột biến thần thờ thất thổ.

Một đám người trước tiên đi về phía trước, lại chậm rãi lui về phía sau.

Thường Sinh Tử dẫn người tới, nhảy tới trước, quát lên: “Kim Luân Giáo vì sao lại phạm vào Tiên giới ta!”

Trong phiên tăng có đầu lão đầu đội cao quan, tay cầm Kim Cương Xử, mở nhón mắt cá má khi, ứng thanh nói: “Loạn Trần lão nhân ở nơi nào? Bảo hắn lăn ra đây đáp lời.”

Lời này vừa nói ra, Ngao Bí phái người giận dữ, nhao nhao mắng lão khôn kiếp “Chạy tới chỗ nào, há mồm phun phân thối!” “Dựa vào con lừa trọc này của ngươi, cũng xứng xưng tục danh sư tôn?” Dám lên Ngao Sơn giương oai, gan chó bao trời không biết sống chết!”

Đội tiếng ồn ào bình thường lại, Thường Sinh Tử cất bước tới gần, chậm rãi hỏi: “Ngươi là ai? Sao lại xông vào núi?”

Lão bản tăng nhe răng trợn mắt, cười híp mắt nói: “Lão tăng áo tưởng có lợi, đại hộ pháp trước khi Kim Luân giáo chủ giá lâm cũng là một đại hộ pháp.

Hôm nay dẫn bộ đồ đến đây, là vì phát dương Kim Luân thánh nghĩa, độ hóa ngu si mà thành công đức.” Tiếng nói chợt trở nên nhu hòa, một điệu điệu nịnh nọt quái dị.

Thường Sinh Tử đi hai bước, ôn hòa nói: “Đại hộ pháp xa xa vất vả, không bằng ngồi xuống nghỉ ngơi, để ta phụng trà khoản đãi.”

Diệu Ba ích lợi ngửa đầu về phía sau, híp mắt mỉm cười, phảng phất tai nghe âm nhạc tuyệt diệu, bờ môi mở ra, chữ “được” kia vừa muốn thốt ra.

Bỗng nhiên trong mắt hiện lên tinh quang, miệng niệm chú ngữ định hồn, gõ gõ Kim Cương Xử “Đỉnh đương”, ngành sinh ngăn chặn lời nói của Thường Sinh Tử.

Nụ cười kia biến mất, rồi lại hiện ra sắc mặt thô bạo.

Thường Sinh Tử dừng tiến lên, chau mày, trầm nghĩ “Người này thân là tà phái, lại ngăn cản “Truyền âm sư hồn” đại pháp của ta, quả thật có chút môn đạo.”

Nhiếp Hồn pháp thuật am hiểu không chế tâm trí địch nhân, trong đó “Truyền âm sư hồn” càng lợi hại, theo lời nói đoạt hồn nhiếp phách, đối phương nếu mang tà khí, càng chống cự thì bị không chế càng sâu.

Cộng ba lợi ích cảm ứng hơi chút, lập tức khôi phục thái độ bình thường, pháp lực cường đại đã đạt tới tình trạng khắc chế tà ác.

Cộng ba lợi nhuận khê gặt đầu, cười lạnh nói: “Được, Nhiếp Hồn cao thủ, lĩnh giáo.

Mời chúng ta uống trà? Người đừng hỏi hận những lời này.” Nói xong run run xiềng xích bên hông, dẫn ra thân ảnh thấp bé, chỉ vào nói: “Tông phường thích nhất uống trà với người ta, cao nhân của phái Nga Lãng, dám cùng đồ tôn này của ta uống không?”

Nhìn kỹ người kia, kỳ thật cũng không phải là thằng lùn, chỉ là lúc nào cũng khom người, cuộn mình vầy tay, giống như tùy thời cắn người ác khuyến.

Xoạt sóng kéo sợi xích, đầu Tông Loan lắc lư trái phải, trùm đầu thật dày trượt xuống, lộ ra một gương mặt xấu xí hung hãn.

Trong đám người vang lên một tiếng thét kinh hãi: “Ta nhận ra hãn, ta nhận ra má này, hãn mượn hồ lô của Võ sư đệ uống nước, Võ, Võ sư đệ đã bị độc chết!” Mặt mũi người kêu lên kinh hãi, là đệ tử ngự thú Vương Lợi liên quan.

Đám người nghe vậy tập trung quan sát, quả nhiên bên người Tông Trác âm khí lạnh lạnh, ngay cả giáo đồ Kim Luân đều giữ vững khoảng cách.

Nơi hắt đi qua mùi hôi thối đen nhánh, giống như bị hỏa thiêu qua, hoa cỏ cũng đều khô héo theo.

Diệu Ba ích nói: “Thiếu niên kia tà thân quán quanh, nghiệp chướng thâm trầm, Tông Giao siêu độ hắt tiến về thế giới Tây Phương Cực Lạc, đây là pháp môn thiện xảo của Phật đệ tử, công đức vô lượng.”

Hai câu giải thích này cường từ đoạt lý, lại như châm chọc người chết nói ngược lại lời mỉa mai người chết.

Chúng đệ tử bị phần khó kiềm chế, bất chấp độc thuật quỷ dị của đối phương, chỉ đợi tất cả cùng lên liều chết đánh một trận.

Vừa lúc tên đầu lĩnh Phong Lô Hà Cửu Cung nghe tin chạy tới, chân đạp mây tía bay xuống trong sân, phát tay ngăn các môn đệ tử lại.

Thường Sinh Tử hỏi: “Thỉnh giáo đại hộ pháp, Võ sư đệ có nghiệp chướng gì, sao lại nói hắt tà ma quán thân?”

Diệu Ba ích lợi nói: “Lư nhập nha thiên tà môn, bá nhập loạn trần tà sư, là vì tội nghiệp kiếp trước, báo ác kiếp này, may mắn được thánh nữ của bản giáo giúp hắt thoát ly bể khổ.”

Hà Cửu Cung giận quá hóa cười, lớn tiếng nói: “Nói vậy, các ngươi là danh môn chính phái!”

Diệu Ba hắt giọng một cái, bày ra tư thế truyền đạo Hoằng pháp, nói: “Xung Trác phái chiếm cứ Tây Nam hơn ngàn năm, ỷ vào tà thức ác pháp, phá hoại sinh linh tứ phương —— cái gì tu chân dưỡng mệnh, luyện đan luyện kiếm, tất cả đều là công phu trên cái túi da thối kia.

Nhược các ngươi là chính đạo, vì sao các đời tông sư Ngao Xi cũng không có người chết không chết? Bao gồm tổ sư Ngao Tử Nguyên tông, thi cốt sớm đã hư thối, biến thành tro bụi, nước bẩn, cặn bã! Còn nói cái gì thành tiên? Ngoài tà đạo lừa gạt con cháu người, người xấu tuệ mệnh, tội nghiệt ghê gớm bao nhiêu! Mà Kim Luân giáo ta phổ độ chúng sinh, phụng hành là Thành Phật đại pháp trăm phần trăm thắng.

Thường Ngôn nói “Tà bất thắng chính”, kinh thư “Đoạn tà ba linh mật”, chúng ta tới đây thôi tà hiển chính, muốn độ hóa

chư vị bỏ tối theo sáng, thoát ly tà đạo Nga Phản Mi, thụ Mộc Kim Luân Phật gia vạn trượng quang minh...”

Một tả từ, chít chít, liền xem hàm răng dao động, nước bọt tinh tử bay tứ tung, như cái mông gà bị bể nát.

Hà Cửu Cung bất thiện ngôn từ, chỉ nói: “Là chính là tà, thử qua liền biết, Phong Lô Thủ Đồ Hà Cửu Cung xin chỉ giáo.” Hắc nắm chặt đai lưng, đi tới giữa sân, ánh mắt đảo qua giáo đồ Kim Luân, nói: “Các người xa luân đại chiến, hay là cùng tiến lên?”

Pháp thuật Phong Lô công kích trọng điểm phòng thủ, sử dụng Càn Khôn chấn động, nếu không đả thương địch thủ thì dễ tự tổn hại.

Đám người Ngao Bính biết hung hiểm, vội vàng lui đến bên cạnh sân thí luyện.

Thường Sinh Tử xem đại chiến sắp tới, phe mình nhiều người mà thế yếu, đệ tử nhỏ tuổi khó tránh khỏi tử thương, lòng bàn tay chỉ vội vã toát mồ hôi.

Chợt thấy người phái đi truyền tin quay lại, vội hỏi đại sư huynh Lý Phượng Kỳ đang ở đâu, có bao lâu chạy tới hộ vệ sư môn?

Đệ tử truyền tin ghé sát bên tai, nói nhỏ: “Núi phía sau núi, ta tìm khắp nơi, chỉ không thấy bóng dáng đại sư huynh.”

Bên kia Tông lặn đã sớm nhảy vào vòng tròn, mắt quái dị trắng dã, quát: “Bên Nga Du phái ngoại trừ một tên Bách Lý Văn Hồ, còn lại tất cả đều là phế vật! Mau để Bách Lý Văn Hồ quyết chiến với ta! Ta muốn thử xem Hồ Bác Long của hắc thế nào!”

Hà Cửu Cung nói: “Bách Lý sư huynh xuống núi đã lâu, đáng tiếc đám chuột nhắt các người không có phúc kiến thức thần thông của hắc!” Hai tay giơ lên, tay phải đột nhiên vung lên, sương lạnh trắng xóa thổi quét về phía trước, mặt đất lập tức đóng băng, đông cứng lại chân chân của giáo đồ Kim Luân.

Hai ngón tay trái Hà Cửu Cung điểm nhẹ, trong miệng tụng niệm pháp quyết, chỉ nghe “Phân phạt” tiếng nổ vang, từ hư không bay ra ba mươi sáu ngọn lửa, từ bốn phương tám hướng trong sân bay đi.

Vật lý thế gian, thứ gì bị gấp đông lại đột nhiên gặp lửa thiêu, nhất định sẽ nổ nát vụn.

Sở phát của Hà Cửu Cung là “Tam Muội Hàn Tinh”, kích lạnh giá của nó so với băng hỏa ở Phàm gian đâu chỉ gấp trăm lần.

Nhưng mà chúng đèn tăng đứng lặng tại chỗ, cũng không có ý chống đỡ né tránh.

Mấy mắt hỏa cầu bay tới trước người, Tông lang ngửa đầu thét dài, mắt trái nhắm nghiền, đầu lưỡi vươn ra khoe miệng, đây là tựa hồ “Hộ thể thần” của bản tôn.

Quả nhiên sắc trời tối sầm lại, hắc vụ âm hàn từ đỉnh đầu chúng tăng rơi xuống, như bình phong ngăn trở hỏa cầu như bình chướng.

Quang ảnh trong sương mù vẩn vọ, hóa thành hình thể quỷ quái ba đầu sáu tay, vung cánh tay lên nhắc lên gió nóng.

Băng đá trên mặt đất cấp tốc tan rã, chỉ thấy nước bùn chảy xuôi, một mảnh hắc triều lan tràn ra tứ tán.

Đôi phương ứng chiến như thế nào, Hà Cửu Cung đã sớm đoán trước, tung người nhảy lên cao, bàn tay trái vung lên ngón tay phải, thủ pháp tương phản với lần trước.

Nước đá lập tức hóa thành lửa nóng, mà quả cầu lửa lại ngưng tụ thành băng cầu, lạnh lẽo chuyển đổi, chớp mắt hoàn thành, tình thế đột nhiên biến hóa —— sương mù đen Tông Trác ngăn cản quả cầu lửa, sóng khí thiêu đốt băng lăng, ngược lại thành Cửu Cung trợ lực giúp đỡ.

Vì vậy lạnh càng lạnh, nóng càng nóng, nhanh chóng mãnh liệt khó lòng phòng bị.

Huyền môn từ xưa ác chiến vô số, cuối cùng khắc địch chế thắng, thường thường chỉ dựa vào loại pháp thuật Phong Lôi có lực sát thương cực mạnh này.

Đấu pháp đã đến bước quan trọng, Hà Cửu Cung chột thân hình lay động, như điều đứt dây rơi xuống, hô to: “Mau tránh ra!” Tay áo bào phát lên mây mù bốc lên, cuồng phong cuốn lên đệ tử nguy nga cách mặt đất bay lên không trung.

Bản thân hần ngồi xếp bằng tĩnh tọa, vận chuyển chân khí bảo vệ toàn thân.

Chỉ thấy nước bùn nhiễm đen thí luyện tràng, trong bốn phía hôi thối gay mũi, khắp nơi.

Phương Linh Bảo sợ hãi kêu lên: “Độc! Độc! Mọi người coi chừng độc thủy!” gong mở túi áo ném đan dược, đồng thời thi triển chân khí, đưa “Tử Linh Thạch” vào trong miệng chúng đệ tử.

“Cách Không Truyền Đan Thuật” này là đạo pháp cơ bản của Đan Dược Môn, chuyên trợ giúp đồng bạn lúc lâm trận sử dụng.

Đợi khi Hà Cửu Cung nuốt viên thuốc, Phương Linh Bảo bay đến bên cạnh, hỏi: “Hà sư huynh, thế nào?”

Pháp lực của Hà Cửu Cung tuy mạnh, nhưng yếu trong phòng ngự, thân thể bị độc dịch xâm nhiễm, nhờ có Tử Linh Thạch mới giữ được tính mạng.

Hắn mở mắt gật gật đầu, miễn cưỡng nói: “Không... Không sao.”

Đồ đệ đầu tiên của Phong Lôi thụ thương, thi triển pháp thuật lập tức hóa giải, băng cầu liệt hỏa biến mất, Kim Luân giáo chúng không tổn hao lông tóc gì.

Tông lặn nhảy xuống, giống như chó điên giương cánh, cuồng hống: “Đến đi, lại đến đi! Hết thầy đến chịu chết đi!”

Lúc này âm u dày đặc, độc khí ngút trời, cây cối ở Trường Xuân Lộc điêu linh khô bại, chỉ còn chạc cây trụi lủi.

Nhưng chỉ một lát sau, Yên Hà của Nga Khuyết Tiên Cảnh tan hết, hiện ra dấu hiệu Tiêu Sát suy yếu.

Xoạt sóng ích lợi vượt áo bào, lạnh lùng nói: “Bách Lý Văn Hồ nếu còn, còn có cơ hội xoay chuyển.”

Người này rời núi, Ngao Bí đã định trước là diệt môn.” Hắn cao giọng ưỡn ngực, một mặt cười to, một mặt kêu la: “Gần đây Huyền môn xây dựng lại Chân Võ đại trận, tân nhiệm Thiên Long Thần Tướng sắp xuất thế.

Trước mắt đại họa lâm đầu, sao giấu đầu giấu đuôi không dám hiện thân? Lại kêu một đám con nít ngu phu Đường Tí đi làm xe.

“Pháp quan vũ trụ Ngao Đạo, Thiên Long Thần Tướng bỏ trốn mất dạng”, Ha ha ha, quả nhiên, Nặc Đại Huyền môn, không có người nào chỉ dạy ta đại pháp Thánh giáo.”

Bỗng nhiên xa xa tiếng rít trong trẻo, có người đáp lại:

“Xương lão của Ngao phái, có xứng dạy các người đại pháp hay không?”

Chúng đệ tử nghe vậy đại hỉ, bật thốt hoan hô “Sur tôn đến rồi, “Lão nhân gia người xuất quan rồi!” “Sur tôn xuất mã, yêu tà tất bại!”

Một đạo hào quang hiện lên, trong thí luyện tràng hạc ảnh buông lỏng, Loạn Trần đại sư chính là đối với Kim Luân giáo chúng.

Ngày thứ hai mươi bốn hồi âm tà rên sai kỳ công.

Diệu Ba không chút động thanh sắc, nói: “Nghịch thiên tà sư, ác nghiệp báo đáp, ta sợ gì?”

Loạn Trần đại sư nói: “Kim Luân giáo ở Tây Vực lâu ngày, tuy thuộc bàng môn tà đạo, nhưng chưa từng nhúng tay vào Trung Nguyên.

Hiện tại đã có hành động lớn, chắc chắn là bị Đông Hải Yêu Hoàng xui khiến.”

Diệu Ba ích lợi nói: “Ha ha, nửa tháng trước, địa giới phạm vi núi Thanh Thành trăm dặm, đã bày xuống mấy chục tòa đàn thành, các người chấp cánh khó thoát, thức thời sớm về phụ thuộc Thánh giáo!”

Thì ra đối phương sớm đã chu đáo chu đáo, chuyên này ý tất thắng.

Chúng đệ tử vừa sợ vừa giận, có người cao giọng nói: “Mặc người hao tổn tâm cơ, Ngao Bí phái sao có thể để các người rung chuyển tiêu ma?”

Diệu Ba ích nói: “Chỉ bằng đồ tôn này của ta là có thể đập Bình Ngạc.” Ngón tay đại sư loạn trần, cười lạnh nói: “Lão gia hỏa này nếu địch nổi đồ tôn của ta, chúng ta lập tức xuống núi, sau này tuyệt đối không bước vào Thục địa nửa bước.”

Lời này cuồng vọng vô lễ, ý khiêu khích cực điểm, ý tứ khiêu khích hết sức.

Loạn Trần đại sư cũng không đáp lời, sờ sờ mũi, vuốt vuốt chòm râu, lập tức hai tay trước ngực trống rỗng ôm thành quả cầu, bước chân nhẹ như con nai, dáng người ngung như Thái Sơn.

Chuyển qua nháy mắt thành “Bắc Cực Định Chân đấu tranh”, bầu trời lập tức hiện lên vân văn Thái Cực Âm Dương, một trận sấm rền vang vọng chín tầng mây, mặt đất nước độc bốc lên, lướt ngang qua, trăm ngàn vạn viên tia chớp màu đen nhanh như tia chớp.

Tông Ca muốn chống cự, lại như bị kìm sắt kéo cầm, miệng há lớn, nước độc kia khép lấy lá bunn nhão, một mạch rót vào trong bụng.

Phảng phất như từ trong ác mộng thức tỉnh, thảo mộc tái hiện sinh cơ, vân hà quanh quần núi đá, Ngao Tiên cảnh trong nháy mắt khôi phục phong mạo.

Mà Tông Phổ bụng phồng lên, nằm úp sấp trên mặt đất chỉ còn một phần thở dốc.

Chúng đệ tử hoan thanh lôi động, kêu to: “Con lừa trọc cuồng, có biết sự lợi hại của Huyền môn không?” Bản lãnh này cũng dám bêu xấu, mau mau lăn xuống Ngao Sơn đi!” Phương Linh Bảo vỗ tay cười nói: “Nhìn dáng vẻ của con quái vật xấu xí kia, một bụng nước độc trướng đến phát hoảng, cái này gọi là từ đâu tới thì về chỗ đó, tự làm tự chịu!”

Đột nhiên Tông Phổ lộn nhào, nhảy ngược lên cao ba trượng, trong cổ họng vang lên ừng ực, há mồm phun ra một dòng nước đen kịt.

Trong bụng hấn đựng nọc độc mấy vạn cân, ý vào tà thuật tự liễm, lại ngưng tụ thành kích thước hơn phân tấc, hình thái hơi co nhỏ lại mà độc tính tăng gấp bội, tựa như trọng lực vạn quân tụ tại đầu kim, càng có thể phá vỡ cứng rắn thôi cố.

Loạn Trần đại sư mắt thấy sợi nước bay tới gần, hơi gật đầu, ý nói là luyện thành dạng này cũng không dễ.” Chúng đệ tử thấy sư tôn đã tính trước, đoán được trận chiến này tất thắng, vì thế thần thái mỗi người nhẹ nhõm, chỉ đợi một lát vỗ tay hoan hô, hoan hô một tiếng.

Thủy tuyến phi hành chậm chạp, sau nửa ngày mới đến trước người.

Ngón tay Loạn Trần đại sư vẽ vòng cung, chân khí hùng hậu cuộn cuộn về phía trước, sợi nước kia lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Mọi người cổ vũ vui mừng, chỉ nói “Bát quái lại mất mặt!” Lời còn chưa dứt, Loạn Trần đại sư “Vù vù” lùi lại mấy trượng, “Bịch” một cái ngã ngồi xuống đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thân thể run lẩy bẩy.

Nụ cười còn chưa yên tĩnh, có người còn nói “Sur tôn lại thi diệu pháp, bảo chúng ta mở mang tầm mắt”

Nhưng tình hình cổ quái, càng ngày càng không thích hợp.

Vẻ mặt Loạn Trần đại sư thống khổ, nhắm mắt cắn môi, máu đen thẩm ra khóe miệng, theo quai hàm chậm rãi rủ xuống.

Trong lúc nhất thời quạ sừng sững không phát ra tiếng, toàn bộ đệ tử Ngao Thiên đều choáng váng.

Diệu Ba ích nói: “Ta nói không sai chứ, loạn trần... A ha, loạn trần không thắng được đồ tôn của ta.” Kích động quá mức, đầu lưỡi đều có chút cứng đờ.

Tông Bạc chết chết nhìn chăm chăm Loạn Trần đại sư, thủ lĩnh Huyền Môn lại bị vô danh tiểu tốt đánh bại, ngay chính hấn cũng khó có thể tin tưởng.

Lời nói vô ích truyền vào trong tai, hấn đột nhiên giật mình, nhảy dựng lên nhảy xuống, thậm chí lặn lội đầy đất, điên cuồng kêu: “Ta đánh bại đại tông sư Ngao mi, a ha ha, thật sự, ta đánh bại hấn!”

Các đệ tử Nga Bí tâm thần đều nát, nhảy vào trong trận bảo vệ loạn trần, kêu lên: “Sur tôn, sur tôn!”

Loạn Trần đại sư nhìn chăm chăm điều tức, dùng hết toàn lực nhúc nhích lưỡi môi, nói: ” trúng một chút độc, không chết được... Các ngươi, đi mau, đi tự nhiên cung.”

Độc chất hủy hoại cả tòa Ngao Sơn, toàn bộ xâm nhập vào trong cơ thể Loạn Trần đại sư, có thể tưởng tượng bị thương nặng đến mức nào.

Đệ tử Nga Thiên phần lớn là tiểu hài nhi, gặp cảnh này đại biến hoảng sợ hãi vạn trạng, có người lên tiếng khóc lớn tại chỗ.

Lão thành đệ tử vây quanh thành vòng, vừa muốn trấn an sư đệ sư muội, vừa phải hộ vệ sư tôn rút lui.

Đầu người nhón nháo, chạy đi chạy lại, tình cảnh hỗn loạn không chịu nổi.

Tông lặn lặn qua lộn lại mấy vòng, mặt mũi bản thủ, nhảy lên lao về phía ảo diệu lợi ích, giận dữ hét: “Ngươi, ngươi vừa nói

cái gì? Loạn Trần thắng được ta? Rõ ràng là ta đánh bại hắn, hoàn toàn hoàn toàn đánh bại hắn! Sao lại gọi là “hắn thắng không được ta? Chẳng lẽ hắn để cho ta? Mọi người ở đây thấy rõ ràng, đều thừa nhận hắn bại cho ta, nhưng người nói hươu nói vượn giảm đi, con mẹ nó tính tâm thế nào?”

Vì chiến thắng đạo pháp Ngao Phán, Kim Luân giáo âm mưu giở trò, coi giáo đồ như con tốt dám chết, khiến bọn họ tu luyện âm độc tà thuật tự hại thân thể mình.

Bởi vậy duyên cớ, hai mươi năm trước tông lang lĩnh thụ sư mệnh, khổ luyện “Thất Bảo Nghiêu Lộ thuật” —— mỗi ngày lấy bảy loại độc vật làm cơm ăn, lại dùng kim độc đâm đầu lưỡi, lấy máu viết Đà bư chú tám mươi tám vạn lần, cho đến huyết sắc hoàn toàn khô cạn, sau đó quanh thân tràn đầy độc chất, người gần chết, nơi đi qua không có một ngọn cỏ, lợi hại nhất vô cùng, lợi hại nhất.

Nhưng người tu luyện chịu khổ đến mức độ sống không bằng chết.

Tông Trác ngày đêm uống thuốc độc đâm vào máu, quả thật là qua hai mươi năm ở địa ngục, cái gì mà đắc đạo thành thánh, cái gì mà công lợi danh vị, hùng tâm dục niệm tiêu hao thành tro, chỉ hy vọng ngày nào đó gặp phải cao thủ Ngao Thiên, bị đối phương giết chết là được rồi.

Trong trận chiến này, rõ ràng trọng thương cường địch số một, nghĩ đến bất ngờ biến thành hiện thực, Tông Phổ lúc ấy liền choáng váng, đại hỉ lại bi thương, giống như từ hố lửa nhảy vào vực băng, so với cực hình gì cũng khó chịu hơn.

Nhiều năm tích lũy buồn bực, ủy khuất, oán hận, kịch liệt va chạm, lồng ngực giống như muốn nổ tung.

Lời bình luận xảo hợp ảo lợi ích hơi khen ngợi, Tông Phổ tràn đầy oán niệm cùng hận ý, lập tức giống như sóng dữ tràn về phía vị sư tổ xưa nay kính sợ này.

Chợt thấy Tông Phổ thất thường, ảo diệu thay đổi sắc mặt, quát lên: “Cầu nô tài, ngươi muốn chết sao?”

Tông lặn vọt tới trước mặt, hai đầu gối quỳ ngược lên bàn tay, hướng hai gò má “Bốp bốp” bập tai mạnh, cười mắng: “Ta là chó, ta là chó, Uông Uy! Trước kia ta phải hảo hảo một người,

chỉ nói nhập giáo sư phụ có thể viên mãn, tiến vào tầng cao tầng, khai ngộ được chính quả.

Kết quả, lão tử chứng thành một con chó, ha ha, phi! Con mẹ ngươi, Thánh giáo chó má gì chứ!

Nhóm tặc ngốc này lừa gạt lão tử, lão tử cần chết các ngươi!” Hấn chột nghiêm giọng trách mắng, chột hàm hồ hồ, lại nhổ nước miếng, lại học chó sủa, quay cuồng đập đầu không có gì không làm, hết sức điên cuồng khủng khiếp.

Kim Luân giáo coi trọng nhất là sư thừa, địa vị của sư phụ ngang ngửa với Thần Phật, nắm giữ quyền sinh sát với đệ tử.

Tông Phô ác ngữ chống đối sư tổ, đã phạm vào tội phản nghịch lớn.

Sư phụ hấn ta giành ra khỏi hàng trước, nghiêm nghị quát lớn.

Tông lộn này càng thêm cuồng loạn, lại kéo ra quần tiểu, toàn thân kinh lực tập trung một chút, nước tiểu ngút trời giống như suối phun.

Toàn thân hấn mang độc, trong nước tiểu cũng tràn ngập độc chất.

Chúng bồi tăng nhảy lên tránh né, sợ bị nước tiểu độc nhiễm phải.

Nhất thời ngươi đẩy ta cũng chen lấn, trận cước Kim Luân giáo đại loạn.

Sáu mươi sòng mắt gào to, Kim Cương Xử trong tay vung mạnh, một đạo ô quang bỏ không mà tới, một đạo ô quang bỏ không trung đánh tới.

Tông phường ngơ ngác không biết trốn tránh, chỉ thấy hồng quang văng khắp nơi, tanh hôi xộc vào mũi, đầu óc bị đánh cho nát bét.

Lúc đánh chết Tông Phô, ảo ảnh lợi ích quan sát đối diện, phát hiện Thường Sinh Tử ngồi xếp bằng trên mặt đất, híp mắt niệm chú vận công.

Hấn hơi suy tư, có thể tỉnh ngộ —— Thường Sinh Tử đã sớm nhìn ra nhược điểm của Tông Giao, vừa rồi Loạn Trần đại sư ra tay, hấn liền âm thầm làm phép tương trợ.

Sau đó Tông phường phát điên, cố nhiên là vì kịch biến, pháp thuật nhiếp hồn cũng phát ra tác dụng phụ trợ.

Thừa dịp Kim Cương giáo hoảng loạn, đám người Nga hốt hoặc cuời mây, hoặc cuời gió, hoặc ngự kiếm, hoặc dùng khí giới, vây quanh loạn trần đại sư bay lên không, hướng về phía tự nhiên cung rút lui.

Diệu Ba ích huy động Kim Cương Xử, ô quang bổ thẳng đến.

Thường Sinh Tử còn chưa thu công, ngồi trên mặt đất khó có thể chống đỡ.

Trong lúc nguy cấp, người đầu tiên là Ban Lương Công lấy ra hai con hạc giấy ném lên không trung.

Hạc giấy vỗ cánh bay lượn, một con mang đứa con thường sinh, một con cống Hà Cửu Cung, theo đại đội bay vào đám mây.

Diệu Ba hét lớn: “Mau đuổi!” Giáo chúng Kim Luân run run pháp lĩnh, giậm chân trừng mắt làm phép.

Trong khoảnh khắc đất bằng sinh gió, một mảnh hắc vụ lượn quanh, cuốn lên chúng bồi tăng đuổi sát theo.

Đệ tử Bạc trừ môn bất thiện thuật phi đằng, rơi xuống điểm cuối cùng.

Mắt thấy địch nhân đuổi tới gần, Âu Dương Bình cao giọng hô: “Mọi người dùng linh châu ngăn trở tà ma, để cho sư tôn bọn họ rút lui.” Đệ tử Bạc trừ cùng hô ứng, lấy ra “Vạn Biến Linh Châu” mang theo bên người, búng ngón tay “Đùng ùng” gậy.

Loại pháp bảo này tương tự bàn tính, có công hiệu thay đổi vận chuyển thế.

Hơn mười tên đệ tử Bạc quẻ đồng loạt thi pháp, đánh dẹp Vạn Biến Linh Châu, đồng thời ném lá bùa thành quẻ tượng “Nghịch phúc”

Chỉ nghe sấm sét bên ngoài Cửu Thiên Vân vang lên, mưa to trút xuống, Kim Luân giáo chúng cúi đầu ướt đầm, tựa như chó rơi nước vậy.

Hạt mưa phân tán hắc vụ, lại có thêm điện ngang trời phách trăm hắc vụ.

Các phiên tăng vận khí xấu tới cực điểm, mấy người bị lôi điện bổ trúng, cháy “Chít chít” quái dị kêu lên “Chít chít”.

Bồng sóng ịch liên tục hô quát, chúng tăng thoát ra ngoài áo ngoài ướt đầm, vang lên tiếng pháp linh niệm chân ngôn, huy chương vỡ hư không đánh vào vận không.

Mật pháp “Đại thủ ấn” Tây Vực này, chuyên môn phá giải mê chướng.

Chỉ thấy hắc vụ một lần nữa tụ lại, mưa gió chuyển hướng, quái âm quanh quẩn niệm chú Kim Luân Giáo.

Đệ tử Bắc trù tâm thần hoảng hốt, vạn biến linh châu lộn xộn nhiều lần, lá bùa hiệu lực đảo ngược, phe mình phản chế, bị lôi vũ đánh cho tán loạn thối lui.

May mắn Nhiếp Hồn môn Lan Thế Hải viện trợ, trợ giúp đệ tử bói toán ổn định thần hồn.

Phong lôi cao thủ Từ Dân giáp suất chúng nghênh chiến, băng sương liệt hỏa, anh dũng ngăn cản Kim Luân giáo.

Giả như xếp trận thế giao phong tốt, cho dù người trẻ tuổi chiếm đa số, Xi phái vẫn có thể chiến thắng Kim Luân giáo.

Chỉ vì thiếu thống lĩnh Thiên Long Thần Tướng, chúng đồ Huyền Môn tự mình chiến đấu, tiến thoái không trật tự, thiếu phối hợp, cuối cùng không bằng chúng giáo chủ Kim Luân có chuẩn bị mà đến.

Phong Lôi môn kia công mạnh thủ yếu, làm sao làm chủ lực phòng ngự? Trong chốc lát bại tượng hiển lộ, một nửa đệ tử Phong Lôi hoặc chết hoặc bị thương, giống như lá rụng rơi vào khe sâu trong khe núi.

Cộng ba lợi chỉ kiêng kỵ Loạn Trần đại sư và Bách Lý Văn Hổ, hai người này đã không phòng bị, những người còn lại cũng không đáng lo nữa.

Tăng nhân mọi người lần lượt ép, từng bước là doanh, muốn chờ đệ tử Ngao Đình tụ tập đầy đủ, đến lúc đó phát động tổng tiến công, liền có thể tiêu diệt sạch sẽ Cửu Đại Huyền môn.

Bên ngoài vân thiên, tình hình chiến đấu kịch liệt, giữa ngọn núi cũng có bóng người phiêu hốt - Đệ tử độn giáp Hoàng U đeo loạn trần bỏ chạy, qua cầu Tiếp Dẫn.

Xa xa nhìn phía trước tự nhiên cung, nhìn trái phải, đồng bạn còn thừa không mấy.

Hoàng U nóng lòng, nhìn thấy Phương Linh Bảo đi theo, kêu lên: “Phương sư huynh, người công sư tôn tiến cung tị nạn.”

Ta đi các nơi trên đỉnh núi, thỉnh ân tu các tiên bối xuất quan, tử chiến một trận với tà ma!”

Phương Linh Bảo đưa tay đỡ qua loạn trần, nói: “Nhớ gọi trước là Ma Ngưu đại phu, người bị thương quá nhiều, lát nữa sẽ xong đời!”

Loạn Trần đại sư mở mắt mê man, vội vàng nói: “Đừng... Đừng gọi Ma Ngưu đại phu.”

Hoàng U ngạc nhiên hỏi: “Vì sao?”

Loạn Trần thở hắt hai hơi, nói: “Bảo vệ, bảo lưu thực lực, đợi ngày sau... Ta phân phó qua Ma Ngưu đại phu, còn có các đồ đệ Kiếm Tiên, sơn môn nếu bị ngoại ma công phá, nhất định phải thủ Nguyên Thủy Phong và Vô Lượng Phong, tuyệt đối không thể tùy tiện xuất kích... Hai ngọn núi kia có tự mình bút pháp thiếp trấn áp, mặc cho ngoại ma cường đại, đừng hòng đánh vào sơn giới.” Gã cố gắng nâng cánh tay lên, vồ nhẹ lên bả vai Hoàng U, dặn dò: “Đạo pháp độn giáp, số người Hoàng U người tiến bộ nhanh nhất, nhanh nhất.

Nuôi binh ngàn ngày, dùng trong lúc nhất thời...

Người nhanh đi báo cho tiên khách các phong, an thủ bản vị, nhất định không xuất động trợ chiến.

Nhất là Ma Ngưu đại phu, chỉ có bảo toàn cho hắn, đệ tử bị thương mới có cơ hội được cứu.”

Hoàng U khom lưng lĩnh mệnh, trong miệng niệm chân quyết, chột thân hình biến mất vô ảnh.

Hắn tinh thông thuật Di Hình Hoán Vị, ngàn dặm đường chỉ làm trong gang tấc, bên này vừa dứt lời, đã du hành khắp các động sâu u cốc Nga Khuyết.

Phương Linh Bảo cũng sư tôn lên, cất bước chạy vào rừng trúc bên cầu, nói: “Sư tôn anh minh, bảo toàn thực lực quan trọng hơn, chúng ta cũng tìm một chỗ ẩn thân.”

Loạn Trần nói: “Ồ! Một mực trốn tránh, uy danh của Huyền môn còn sót lại bao nhiêu? Cho dù chúng ta có chết, cũng phải đường đường chính chính chết ở cửa ra vào tự nhiên!”

Có thể nói Hồ lão hùng phong tại, vài câu hùng hồn hữu thanh, Phương Linh Bảo nhiệt huyết sôi trào, vội vàng quay đầu chạy về phía tự nhiên cung điện.

Mắt nhìn đại môn càng ngày càng gần, trong lòng hẩn nghi hoặc lại sinh ra, nhin không được nói: “Kim Luân giáo quá tà môn, phải một đồ tôn liên thắng lão nhân gia người.

Mạnh yếu cách xa như vậy, liệu mạng tương đương với tự sát, ta xem hay vẫn là ba mươi sáu kế đào thoát.”

Loạn Trần nói: “Có yêu loại lên vào tự nhiên cung, Tử Vi Tinh bị nhiễm, chân khí của ta không thuần túy, mới bị tăng nhân kia đắc thủ, cũng không phải pháp thuật của Kim Luân giáo mạnh hơn chúng ta.”

Từ xưa đến nay, sư tôn Ngao Quý là Thủ Hộ giả cao nhất của Ngao Sơn, nguyên thần của hẩn dung nhập vào sơn thể, đạt tới cảnh giới “Nhân Sơn Hợp Thể”

Vì vậy biến hóa của tiên cảnh có liên quan chặt chẽ tới trạng thái của bản thân.

Một khi yêu loại tiến vào Huyền Chân Giới, Tử Vi Tinh trên đỉnh núi sẽ làm ô uế, chân khí của Ngao sư tôn cũng sẽ trộn lẫn tà vật vào.

Loại tình hình này, như một cây cương châm giấu trong bông tuyết, bình thường không hề hay biết, lúc đầu pháp tai họa ngầm lập tức xuất hiện, gặp phải đối thủ tất bại không thể nghi ngờ.

Phương Linh Bảo nghe vậy giật mình, nói: “Tự nhiên cung treo đầy phù chú trừ tà, yêu quái nào có thể đi vào?”

Loạn Trần nói: “Ta cũng thấy lạ, chẳng lẽ... có đệ tử Nga Mi dẫn đường, yêu quái mới có thể đi vào? Ai, đừng quản hẩn, tự

nhiên trong cung cất giấu kiếm hồn, đợi ta lấy ra pháp bảo tiêu diệt yêu ma!”

Trong khi nói chuyện đã đến trước thềm đá, chúng đồ Ngự Thú môn trông coi cửa cung, thấy thế vội vàng tiếp ứng sự tôn.

Lúc này chiến cuộc trên bầu trời dần dần sáng tỏ, Kim Luân Giáo chúng lấy Bạch Cốt Niệm Châu kết nối, bày thành một tòa đàn thành “Hư Không Tàng”, theo chú ngữ gọi Ma vang vọng mây xanh, trung tâm đàn thành ngàn vạn bóng đen chen chúc ra.

Mỗi người mặt xanh nanh vàng, cổ treo vòng cổ khô lâu, tay vung binh khí cổ quái lên.

Những quái vật này tên là “Hắc Mã Ma”, trong sách cổ gọi “Không phải người”, hình thể hư hóa mà ma lực cường đại, là chủng loại hung tàn nhất trong ác ma Tây Vực.

Đệ tử Nga Bí không chống lại được, nhao nhao tán loạn thối lui.

Ban Lương Công phóng ra pháp bảo kỳ xảo “Giới tử đồng nhân”, chỉ huy binh sĩ thanh đồng tiến lên ngã xuống, lúc này mới miễn cưỡng chặn được thế công của Hắc Mã Ma.

Tình thế nguy cấp vạn phần, không kịp đi vào trong tự nhiên nội cung.

Loạn Trần đại sư ra hiệu Phương Linh Bảo dừng bước, đỡ hấn ngồi xếp bằng trên thềm đá.

Hứa Thanh Cương suất lĩnh Hồ Bí vệ hộ pháp, đứng hai bên nghiêm trận địa chờ đợi địch thủ.

Loạn Trần đại sư điều tức ngưng thần, miệng tụng ngữ kiếm chân ngôn, hai chỉ trống rỗng lay động, một chút linh quang thấu đáo, da mặt đất khẽ rung động, tự nhiên cung điện lay động trái phải, tựa hồ một loại cự vật nào đó muốn phá đất bay đi.

Thế nhưng lay động một lúc lâu lại khôi phục bình tĩnh, không có “kiếm hồn” xuất hiện gì.

Hiện nhiên pháp thuật mất tác dụng, Loạn Trần đại sư tăng thêm pháp lực, thái dương chảy ra mồ hôi to bằng hạt đậu.

Lúc này “Giới tử đồng nhân” dần dần bị công phá, hắc mã binh khí dấy lên ma hỏa, đốt cháy thanh đồng binh sĩ kỳ xảo môn, chất lỏng nóng rực theo gió vấy xuống, khắp núi đồi khắp nơi dâng lên cột khói.

Ban Lương Công bị ma diễm thiêu đốt, cười Thiết ung đau khổ chèo chống.

Đột nhiên phía chân trời lóe lên hào quang, “Càn Khôn Thập Nhị Kiếm của Kiếm Tiên Môn” bay nhanh tới.

Cổ Long Phi, Dư Tề Hưng, Liễu Ba Tuyền, Lục Anh Hâm, Chu Bạch Vân, Liên Ninh khâm phục Tả chủ công, Trần Thiếu Vũ, Mạnh Hoàn Sơn, Lôi Tử Tràng, Hoàng Vân Tiên, Hạo Quảng Hữu Dực phối hợp, Doãn Xích Điện chỉ huy trong điện.

Chỉ thấy kiếm quang tung hoành đan vào nhau tạo thành một tấm lưới khổng lồ, bao phủ con ngựa đen vào trong.

Mười hai thiếu niên này là tinh anh Kiếm Tiên môn, tu luyện kiếm thuật hộ sơn, tu luyện kiếm thuật hộ sơn.

Loạn Trần đại sư lệnh cho bọn họ đóng ở Vô Lượng phong, không thể rời đi dễ dàng, chỉ vì kế hoạch uẩn dưỡng

Hiện tại Nga Sơn đại nạn lâm đầu, huynh đệ đồng môn nguy hiểm trong sớm chiều.

Đám thiếu niên tinh lực dũng mãnh, không nhịn được chạy đến trợ giúp.

Không ngờ đối phương đang chờ loại cục diện này.

Cộng ba ích phát hiện đệ tử Ngao tập phía trước, hai mắt lóe lên hung quang, nhao nhao không ngừng quát tháo.

Kim Luân Giáo chúng dùng sức vỗ ót, ngực, pháp lực phát huy đến cực hạn.

Cự ảnh chính giữa Hắc Mã Ma nhô ra, hiện ra một ma quỷ cao tới nghìn trượng, tóc tai bù xù lười dài, sáu cánh tay phân biệt nắm trong tay phách phách chùy, xuyên phách câu, lột da đao, liệt cốt thứ, Cáp huyết bát, rút gân tác, sáu loại binh khí cổ ma, sáu loại binh khí.

Đây là Kim Cương “Mẫn Nộ Kim Cương” của Ma Thần Kim Luân giáo, chuyên giết tất cả sinh linh dị giáo.

Gió lốc xé gió gào thét, Nộ Kim Cương binh khí cùng múa, ma khí hóa thành mũi tên bay, như mưa rơi bắn về phía kiếm quang của đệ tử Nga Phán.

“Càn Khôn mười hai kiếm”, nếu luyện thành kiếm thuật, liên thủ bày trận, có thể hàng yêu trừ ma.

Nhưng tu vi chúng thiếu niên còn thấp, lại thiếu khuyết kinh nghiệm lâm chiến, đâu phải là đối thủ của lão ma hung ngoan? đảo mắt lưới kiếm nứt toác, ma khí che ngợp bầu trời.

Doãn Xích Lôi tự biết khó thắng, vội vàng lệnh cho các sư đệ co lại kiếm quang, yểm hộ Đông Dã Tiểu Tuyết và các đệ tử nhỏ tuổi lui về phía sau núi.

Chính là thời lui này tiến, Kim Luân giáo thừa cơ truy kích, qua cầu Tiếp Dẫn tiến thẳng tới tự nhiên cung điện.

Hứa Thanh Thiên giơ tay hiệu lệnh, Hồ Bí vệ bay lên không nghênh địch, cũng bị Hắc Mã Ma Sát đả thương hơn phân nửa.

Mắt thấy cung điện tự nhiên sắp sụp đổ, loạn trần đại sư vẫn chưa triệu ra pháp bảo.

Phương Linh Bảo nóng lòng như lửa đốt, kêu lên: “Kiếm hồn chó má gì! Sư tôn đừng đọc nữa, ta làm bìa đỡ đạn, người nhanh chạy đi! Hôm nay chỉ mong ngày này sang năm, ngài cho ta một ít đồ ăn ngon trên mộ phần của đệ tử.”

Nói xong nắm lấy dược hoàn nhét vào trong miệng, Phương Linh Bảo cất bước trên mặt đất, đầu ngón tay phóng ra lôi điện chói mắt, đầu ngón tay phóng ra lôi điện chói mắt.

Viên thuốc kia tên là “Phích Lịch đan”, sau khi uống là thi triển pháp thuật Phong Lôi.

Nhưng thời gian dài dược hiệu giảm bớt, lôi điện Phương Linh Bảo phóng ra càng ngày càng yếu, chỉ nghe “Oa oa” quái dị chói tai.

Ma đao đen kịt chen chúc, ma trảm đi qua huyết quang vắng khắp nơi, chém tứ chi hấn thành mười bảy mười tám đoạn.

Bên cạnh Loạn Trần đại sư chỉ còn Hứa Thanh Thiên.

Đổi mặt với ma khí mãnh liệt ập tới, sư tôn Ngao sư tôn một mỗi kiệt sức, thần nhiên nói: “Thiên ý vong ngã, mệnh số sử dụng; Không Thái đã định, Nại Hà làm gì mạnh.”

Hứa Thanh Tích siết chặt đai lưng, nói: “Chiến đấu vì Huyền môn, đệ tử chết không hối hận!” Giơ chân muốn xông về phía trận địa địch.

Loạn Trần đại sư kéo cánh tay của hắn, nghiêm nghị nói: “Chậm đã! Tử sống không sao, trước tiên nói rõ sự tình cho ta! Tự nhiên cung do người trông coi, rốt cuộc trà trộn vào yêu tà gì? Trước mắt “Kiếm hồn” triệu hoán không ra, đã xảy ra chuyện gì?”

Hứa Thanh giật mình, lắp bắp nói: “Tối hôm qua... Tối hôm qua, đại sư huynh tìm ta...”

Lời còn chưa dứt, mưa tên đã bắn tới, ma khí vọt tới trước người.

Hắc Mã Ma phát ra tiếng rít sắc nhọn, Nộ Nộ Kim Cương vùng vũ khí, sau vụ chương âm đạm, khuôn mặt tươi cười ảo diệu càng ngày càng gần...

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, tự nhiên đỉnh cung vọt lên ráng mây đỏ vạn trượng.

Trong chốc lát, phảng phất sóng biển va vào đá ngầm, Hắc Mã Ma, Nộ Kim Cương, giáo chúng Kim Luân, theo sương mù cuốn ngược kia cấp tốc lui về phía sau.

Mây đen mịt mờ lộ ra ánh mặt trời, đại địa bỗng nhiên sáng sủa.

Ngao Ngoan sơn nguy nga đứng sừng sững, giống như chống lên trụ cột to lớn của càn khôn.

Đạo hồng hà kia bay thẳng lên trời cao, lại hướng về bốn phương nở rộ ra.

Kim quang ngưng tụ thành thần kiếm, ngàn vạn ánh sáng bắn tán loạn, ma khí bị mũi kiếm đâm thủng, mưa tên Nộ Nộ Kim Cương biến mất không còn bóng dáng.

Chúng tăng vì kiếm khí bức bách, giống như sóng đánh bèo trôi, lão đạo chật vật lui lại, bay thẳng qua cầu Tiếp Dẫn còn không thu được chân.

Vốn dĩ thắng lợi ở trong tay, chuyển thắng sắp thành lại bại, Kim Luân giáo chúng gần như lập tức tán loạn.

Cộng ba lợi vừa sợ vừa giận, mở rộng giọng hét to, chỉ huy cánh đồng liều mạng ổn định trận tuyến.

Các phiên tăng tăng vung chưởng vỗ ngực nhà mình, vỗ đến huyết hồng ứ đọng, lại cắn chót lưỡi, hợp nước bọt dùng sức phun ra.

Cứ như vậy thi pháp bức bách, hung tính của Hắc Mã Ma phát tác đến cực điểm, điên cuồng phản công về phía Tự Nhiên Cung.

Lại như con thiêu thân lao vào lửa đèn, chạm đến kiếm quang lập tức hóa thành tro tàn, bị gió thổi bay đầy trời.

Tình chúng phiên tăng gấp muốn điên, xếp thành trận thế niệm chú, dốc hết toàn lực vận công, ruột gan đều sắp giấy đứt gãy.

Chỉ nghe “A a a...” Quái kêu liên tiếp, cũng không phải công pháp có hiệu quả, lại là phiên tăng phía trước bị thân kiếm chém đầu.

Chỉ thấy máu đen phun ra, hơn mười khối đầu trọc bay loạn.

Chúng tăng kinh hồn phi phách tán, nào quản ba bảy hai một, che mặt lại chạy trốn.

Diệu Ba nhìn tròn mắt tròn xoe, cắn răng quát to hai tiếng, da mặt phồng lên, thân thể như túi da tiết khí, chợt uể oải ngã xuống, chính giữa trán bạch quang chớp lên nhanh chóng, bay vào chân trời biến thành một viên linh châu chói mắt.

Nộ Nộ Kim Cương ngửa đầu hí dài, linh châu kia khảm vào trong trán hắn.

Hình thái Ma Thần tăng lớn mấy trăm lần, chỉ thấy đầu tựa Thái Sơn, miệng như huyết trì, khí thế đủ làm trời đất rung động.

“Đại Trảo Xác pháp” này là thần thông khu ma của Tây Vực, bản lĩnh hàng thật giá thật cứng rắn.

Vật ba nguyên thần xuất khiếu, biến thành linh châu cùng Nộ Kim Cương hợp thể, sức mạnh của Ma Thần lập tức do hắn khống chế.

Nộ Kim Cương cất bước đi trên không, múa binh khí kích thích Đả Thần Kiếm, một đường công kích về phía trung tâm hồng hà.

Giờ phút này bầu trời kim quang dập dờn, hóa thành hải dương kiếm.

Nộ Kim Cương như trâu đất vượt biên, càng đi về phía trước, bước chân càng nặng, thân hình cũng dần dần co rút lại.

Phía sau núi trước núi mấy trăm tên đệ tử chót vót, người người nín thở quan chiến.

Nhìn thân ảnh phiêu dật trong trung tâm hồng hà, một vị thiếu nữ đang lâm phong vũ kiếm.

Kỳ thật trong tay nàng cũng không có binh khí, chỉ là bày ra bộ dáng vung kiếm.

Nhưng khi nàng giơ tay nhắc chân, kiếm quang đầy trời hoặc tụ lại, hoặc là tán, hoặc là bài danh thứ kích, hoặc là xuyên thẳng qua bay múa, khi thì dồn dập ngưng trệ, động tĩnh âm thầm hợp tiết, ưu mỹ dễ nhìn không nói nên lời.

Doãn Xích kinh ngạc vạn phần, lâm lâm nói: “Cái này, thân pháp này, là ” Văn Phi Vũ thức” của Kiếm Tiên môn! Kiếm pháp thô thiển nhất lại có uy lực như thế!”

Có người tinh mắt, nhận ra thiếu nữ kia, chỉ vào kêu to: “Là Lăng Ba! Lăng Ba của Kiếm Tiên môn!”

Hào quang nổi lên, bóng người càng thêm rõ ràng.

Quả nhiên linh hoạt mờ mịt, giống như Lăng Ba tiên tử miêu tả trong thơ cổ.

Thật cảnh kỳ nhân đẹp, kiếm thế như hùng vĩ...

Một trận ác chiến hai canh giờ, mọi người đều ngây người, hận không thể vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Nộ Kim Cương bị kiếm phong lăng gọt, thân thể khổng lồ trải rộng lỗ hổng lỗ, bộ dáng tán loạn, rốt cuộc đã đến tình trạng suy yếu không chống đỡ nổi.

Nộ Nộ Kim Cương nổi giận gầm lên một tiếng, ném binh khí trong tay đi, sáu cánh tay hợp thành Kim Cương Xử, đâm

thăng vào, vân khí hai bên thiêu đốt kịch liệt, trên không trung xẹt qua một dòng lửa màu đỏ đậm.

Kim Cương Xử hung mãnh nghênh đón thế tới của Kim Cương Xử, kiếm quang lẫn lẫn ngưng tụ, thân ảnh Lăng Ba biến mất.

Trung tâm hồng hà huyền quang lóng lánh, bay ra lợi khí giống như lưỡi kiếm, va chạm chính diện với Kim Cương Xử.

Mây đen đột nhiên khuấy động, sét đánh liên châu nổ vang, từng luồng khí cực lớn lan tràn ra khắp nơi.

Quang mang của lợi khí hình kiếm càng mạnh, mảnh vụn Kim Cương Xử nhao nhao rơi xuống, cho đến khi phân rã phân giải thể xác.

Nộ Nộ Kim Cương kêu rên rung trời, hóa thành khói đen tan biến.

Vật ba nguyên thần trở về vị trí cũ, lão đảo ngã ngựa ra sau.

Loại pháp thuật “Hóa thân kiếm” này là thần dị nhất, từ trước đến nay chỉ tồn tại trong truyền thuyết Huyền môn.

Hôm nay tận mắt nhìn thấy, đám người Ngao Bí kinh ngạc khó hiểu, thầm nghĩ Lăng Ba tính tình ôn hòa, bình thường không hề sính cường, khi nào luyện thành thần công lợi hại như thế? Loạn Trần đại sư bờ môi khẽ run, nói: “Kiếm hồn! Nàng... Nàng nuốt kiếm hồn!”

Cộng ba lợi lấy tay chống đất, hai gò má trắng bệch dính đầy máu, trừng mắt nhìn không trung thờ dốc: “Người là thần thánh phương nào, vì sao xuất đầu lộ diện thay Nga Mi?”

Kiếm quang trong mây tiêu tan, Lăng Ba hiện ra chân thân, cao giọng nói: “Đệ tử Kiếm Tiên Lăng Ba, sư môn gặp nạn, nên làm vệ hộ!”

Chợt nghe lời ấy, ảo ảnh gia tăng trợn mắt há hốc mồm, ngẫm nghĩ lại đối phương pháp thuật xác thực là Kiếm Tiên.

Nhưng hấn đánh vỡ đầu cũng không rõ, một nữ đồ trẻ tuổi lưng còng, chỉ là tiểu bối vô danh, có thể nào đánh bại đại hộ pháp Kim Luân giáo uy chấn Tây Vực? Trong lúc bán tín bán nghi, đám giáo chúng Kim Luân lúc trước chạy trốn lại chạy trở về.

Tôn ba ích mạnh phần chân tinh thần, còn muốn ý vào nhiều người ương ngạnh kháng cự.

Chúng tăng thần thái hoảng sợ, run giọng nói: “Đại hộ pháp, đàn thành chúng ta bố trí... Bị những kiếm quang vừa rồi phá hủy, ngàn vạn tinh linh được triệu tập cũng đều bị đánh chết hết!”

Sắc mặt Cộng ba lợi sắc mặt xám ngoét, kiếm thuật của Phương Tín Lăng Ba cực mạnh, căn bản không cách nào ngang hàng.

Ánh mắt của hắn đại ra, ngơ ngẩn bó tay, chỉ đợi cuối cùng diệt vong hàng lâm.

Lăng Ba đứng lặng trên đám mây, mở miệng nói: “Kim Luân Giáo xâm phạm Tiên giới, vốn là tru diệt toàn bộ Tiên giới.

Nhưng Huyền môn ta tuân hành thiên địa nhân đạo, khuyên bảo rất nghiêm trị.

Niệm tình người còn làm thân người, tạm thời lưu lại tính mạng để thay đổi.

Các người đi đi!”

Lời nói vận khí phun ra, truyền khắp dãy núi.

Mọi người ở đây đều cho rằng nghe lầm, giáo chúng Kim Luân càng là ngây ra như phỗng.

Lăng Ba nói: “Các người còn không mau xuống núi! Chẳng lẽ muốn chết ở đây?” Ánh mắt của giáo đồ Kim Luân như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, mới biết đôi phương có ý định tha thứ cho mình.

Lúc này mọi người dẫn đầu, lần lượt tăng nhân công thi thể đồng bạn, lần theo đường tới chạy như điên.

Không đợi tên đệ tử kia lấy lại tinh thần, đã như một làn khói chạy mất tăm mất tích.

Lăng Ba ẩn đầu xuống, đi tới trước người Loạn Trần đại sư, dập đầu nói: “Đệ tử tự tiện thả kẻ địch ra, xin sư tôn giáng tội!”

Trận chiến này thảm liệt dị thường, Xi phái tử thương thảm trọng, các đệ tử tràn đầy oán giận, hận không thể đem Kim

Luân giáo chúng loạn đao phân thân.

Mắt thấy phiên tăng chạy trốn xa, cổ vũ muốn đuổi tận giết tuyệt.

Loạn Trần phát tay ngăn mọi người lại, nhìn chăm chăm Lăng Ba dò xét trên dưới.

Rất nhiều đệ tử hận ý khó bình, trong miệng lầm bầm, chỉ nói Lăng Ba xử trí thất bại, không nên thả cừu địch ra.

Trong phút chốc tiếng oán giận ầm ỹ, càng ầm ỹ càng lớn, tựa như Lăng Ba lại trở thành kẻ nhát gan lâm trận lùi bước.

Loạn Trần thở dài: “Lăng Ba nếu không thả kẻ địch, Nga lang phái sẽ diệt môn.”

Náo động dần dần lắng lại, chúng đệ tử nâng đỡ lẫn nhau, tụ tập trước tự nhiên cung.

Loạn Trần nói: “Kỳ Lân đan là bảo vật Tổ sư gia truyền xuống, sau khi nuốt vào pháp lực tăng nhiều, kiếm thuật nhẹ nhàng nhất cũng có thể đánh đâu thắng đó, đánh đâu thắng đó.

Ta rèn luyện Kỳ Lân đan mấy năm, sắp luyện thành kiếm hồn, bản thân bảo vật đã có kiếm khí.

Nếu tu vi người không đủ, cưỡng ép nuốt viên đan này, sẽ bị kiếm khí bảo vật gây thương tích.

Lăng Ba nuốt pháp thuật Kiếm Hồn tăng cường, kinh mạch cũng đã gãy, nếu trì hoãn một lát thương thế phát tác, ai có thể ngăn cản Kim Luân giáo? Nàng thả ra cừu địch, là vì bảo toàn cho mọi người chúng ta diện trống thành kế!”

Ánh mắt loạn trần dời về phía Lăng Ba, thở dài nói: “Đồ nhi, lần này tâm tư rất tinh tế, chỉ là khổ ngươi...”

Lăng Ba chậm chạp đứng dậy, nói: “Không có chỉ thị của sư tôn, đệ tử trộm dùng pháp bảo bản môn, trách tội sâu...” Tiếng nói đột nhiên ngừng lại, hai con ngươi mất đi thần thái, thẳng tắp ngửa về phía sau.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên tiếng la non nớt: “Lăng sư tử!” Đông Dã Tiểu Tuyết lao ra khỏi đám người, vươn cánh tay yếu ớt ra, nhào tới bả vai lay động Lăng Ba.

Vài nữ đồ giúp đỡ chăm sóc, sờ tới thân thể Lăng Ba, chỉ cảm thấy lạnh buốt cứng đờ, gương mặt lại đỏ lên đáng sợ.

Lại thò đầu mũi ra lần nữa, hơi thở mong manh.

Tiểu Tuyết kêu lên: “Su tử, ngươi đừng chết, ngươi tỉnh lại đi!”

Chúng đệ tử thần sắc thích thú, chắc là nhìn thấy Ngao Khâu gặp nạn, Lăng Ba mới mạo hiểm nuốt vào kiếm hồn.

Nàng trường kiếm đơn độc đấu quần ma, xảo kế bảo toàn sư môn, đây là đại trí đại dũng cỡ nào? Cuối cùng thân chịu trọng thương, còn muốn bị đồng môn hiểu lầm, lại là đáng thương đáng thương cỡ nào.

Lăng Ba liếc nhìn, nhìn khuôn mặt của Tiểu Tuyết, dùng hết khí lực cuối cùng, nói: “Không được khóc! Nhớ kỹ lời ta, sau này bảo vệ Nga Thiên, bảo vệ sư tôn và... cùng huynh đệ tử muội, quyết không sợ chết!”

Nước mắt Tiểu Tuyết đảo quanh, từ đầu đến cuối không hề tràn ra hốc mắt, lớn tiếng nói: “Ta nhớ kỹ lời của sư tử rồi! Bảo vệ oanh oanh, quyết không sợ chết!”

Loạn Trần đại sư vỗ đầu gối cười to, ngửa mặt lên trời nói: “Được được được, đây mới là khí khái của Huyền Môn nhi nữ! Không hổ ta giáo dưỡng nhiều năm!”

Lăng Ba thở dài, giống như cực buồn ngủ, chậm rãi nhắm mắt lại.

Chúng đệ tử vừa cảm động vừa xấu hổ, nhao nhao vây quanh.

Hình như không muốn quấy nhiễu người qua đời đã ngủ say, ai cũng không khóc, chỉ cúi đầu rơi lệ.

Cùng lúc đó, Thần nông thủ đồ phụng lệnh sư mệnh chạy tới Nghiêu Phong, gấp thi triển y thuật cứu chữa hơn trăm nhân viên bị thương.

Vừa mới đưa thuốc cho Phương Linh Bảo cầm máu, muốn nói lại đoạn chi cho hắn.

Phương Linh Bảo trừng mắt la hét: “Ma Ngưu đại phu ngươi hôn mê rồi! Lăng Ba vì cứu mọi người mà tính mạng khó bảo

toàn, người y ta mặc cái rắm! Nếu nàng có chuyện gì không hay, lão tử lập tức tự sát cho người xem!”

Ma Ngu đại phu nghe vậy xoay người, bước chân mới buông ra, cánh tay đã giơ lên, ống tay áo vung vẩy bạch quang chớp nhanh, ba cây ngân châm bắn trúng giữa lòng mày Lăng Ba, Thiên Trung, Khí Hải, Khí Hải.

Sau đó lăng không búng ngón tay, ngân châm rung động.

Chỉ thấy mỗi lần hấn cất bước, ngực bụng Lăng Ba liền phập phồng theo.

Đợi đến sát thêm đá, Lăng Ba có thể tự hô hấp một mình.

Chúng đệ tử cảm an tâm một chút, tự mình nín thở lui ra phía sau, chờ đợi đầu lĩnh Thần nông lại thi triển diệu thủ.

“Thiên Lý Bồ Thiên” là đạo pháp cơ bản của Thần nông môn, có thể chữa thương ở khoảng cách xa hơn để chữa bệnh.

Ma Ngu đại phu đứng trước thêm đá, tiềm vận thần công, giải trừ hết độc chất trong cơ thể loạn trần.

Đồng thời điểm vào Lăng Ba mấy lần, cũng không tiếp xúc da thịt, thương tình đối với nàng đã hiểu rõ trong lòng.

Lập tức thu hồi ngân châm, cúi đầu suy tư.

Loạn Trần đại sư hỏi: “Như thế nào?”

Ma Ngu đại phu nói: “Thương thế này của sư muội, là bị kiếm khí cương dương chém đứt kinh lạc.

Máu gan xông lên tim bao phủ, cho nên sắc mặt đỏ đậm, kiếm khí cực mạnh chuyển thành tinh phách, xâm nhập cốt tủy, tung hoành chạy ngang khó có thể thu liễm lại.

Nhưng mà “Tinh Chi Sào làm mất, Phách Chi Hải là Đồng”, nếu lấy con mắt làm nơi giấu kiếm, hẳn là, đại khái... Ai u...”

Loạn Trần nói: “Ai nói với người! Sáng khoái nói nhanh, có cứu hay không?”

Hai tay Ma Ngu đại phu mở ra, nói: “Khó!” Lần này ngược lại đơn giản luyện, chỉ nói một chữ, lại giống như đá giềng, ép cho lòng mọi người trầm xuống dưới.

Loạn Trần nói: “Ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, nhất định phải cứu sống Lăng Ba! Hoàng U, Dương Tiểu Xuyên, hai người các ngươi dẫn người chạy tới thôn trang phía sau, đề phòng yêu ma thừa dịp lợi mà vào.

Yến Doanh Thù, Thiết Đầu, đệ tử Thần nông các ngươi cũng đi theo, chăm sóc hương thân bị phiến tăng đả thương.”

Chúng đệ tử lĩnh mệnh mà đi.

Nhiếp Hồn môn Lan Thế Hải nói: “Mời sư tôn về Nguyên Thủy phong nghỉ ngơi, nơi đây do chúng ta hiến hậu.” Hai bên đệ tử khom người cầu xin, đồng thời nói: “Sư tôn bảo trọng tiên thể!”

Loạn Trần lắc đầu nói: “Không vội, ta còn đợi một người.”

Lan Thế Hải Kỳ nói: “Còn có ai đến?”

Loạn Trần đại sư cười khò nói: “Một tên tiểu tử ngốc đầu óc hao tổn... Ai, nói Tào Tháo đến, hẳn ta sẽ lập tức xuất hiện.”

Lời còn chưa dứt, tự nhiên trong cung vang lên “Xì xì”, chỉ thấy Lý Phượng Kỳ hoảng hốt chạy đến cửa.

Tóc hăn rối tung, cả người ướt đầm mồ hôi, thiếu nữ ôm trong ngực hôn mê, đúng là hóa thân của hồ điệp Tiêu Tiêu.

Đêm qua Lý Phượng Kỳ lừa gạt Hứa Thanh Kiệt, dẫn dắt Tiêu Tiêu lên vào tự nhiên cung.

trần đầy trông cậy vào Kỳ Lân đan, mượn nhờ linh khí bảo vật để Tiêu Tiêu biến thành nhân loại.

Nào ngờ cung tự nhiên giấu huyền cơ, trên bức họa nhìn như bình thường, lại là linh phù trấn yêu.

Tiêu Tiêu học qua “Đan dương cứu chuyển”, dựa vào phương pháp này xâm nhập tiên cung, cũng không hề hay biết lâm vào nguy cảnh —— linh phù lặng lẽ có hiệu lực, mười sáu gian “Nội thần tinh xá”, lại giống như mê cung thiên môn vạn hộ.

Tiêu Tiêu càng đi càng suy yếu, khí huyết suy kiệt, tinh lực tiêu hao từng chút một, cuối cùng hư thoát ngất xỉu.

Lý Phượng Kỳ vạn phần hoảng loạn, vậy còn lo được cái gì pháp bảo, ôm nàng gấp rút tìm đường ra.

Làm cho toàn thân giải bài, từ nửa đêm đến giữa trưa hôm sau, rốt cục thoát khỏi linh phù trói buộc đi ra khỏi cung tự nhiên.

Mà trông ngực Tiêu Tiêu ngừng lại, mắt thấy là không còn sống.

Lý Phượng Kỳ bước qua cánh cửa, giương mắt nhìn thấy Ma Ngưu đại phu, mừng rỡ nói: “Được, ta đang muốn tìm người đó! Mau, mau, mau cứu nàng!”

Ma Ngưu đại phu nhìn chằm chằm mặt đất ngẩn người, đang suy nghĩ phương pháp trị liệu Lăng Ba.

Lý Phượng Kỳ trực tiếp vọt tới phụ cận, hai tay nâng thân thể Tiêu Tiêu lên.

Chúng đệ tử tránh ra hai bên, triển khai tư thế nghênh địch, giống như Kim Luân giáo lại giết trở về.

Có người hô quát: “Có yêu khí! Là yêu tinh!”

Ánh mắt Lý Phượng Kỳ mê ly, mơ hồ nhìn thấy chung quanh đứng đầy người, trong đầu không có ý niệm gì khác, vội vàng nói: “Cái gì yêu không yêu, nàng tên Tiêu Tiêu, đại sư tẩu tương lai của các người! Ta cùng nàng đồng sinh cộng tử, Ma sư đại phu mau động thủ! Người cứu nàng, tương đương với cứu mạng ta!”

Trên mặt Ma Ngưu đại phu lộ vẻ nghi ngờ, quay đầu nhìn về phía loạn trần.

Loạn Trần đại sư mặt không biểu tình, gật đầu nhẹ, ý bảo làm theo lời của hắn.

Thế là Ma Ngưu đại phu vê nhẹ đầu ngón tay, như gảy dây đàn, pháp lực xuyên vào trong cơ thể, khí huyết ngưng trệ chuyển động như lúc ban đầu, trong nháy mắt kinh mạch sơ thông, khuôn mặt Tiêu Tiêu hiện lên một vòng ửng đỏ.

Lý Phượng Kỳ cười rạng rỡ, luôn miệng khen thủ đoạn đầu đồ thần nông cao minh, lại hướng hắn chấp tay cảm ơn.

Ma Ngưu đại phu nói: “Nữ tử này mặc dù mang theo yêu khí, lại tu thành thân thể chân nhân.

Nếu không phải vậy, phù chú trong cung đã đem nàng hóa thành máu mủ.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Đó là đương nhiên! Tiêu Tiêu là một cô nương tốt, tuyệt không phải ma...” Cảnh tượng tươi cười chợt khựng lại, ảm đạm hiện ra trước mắt, phảng phất rung động như cơn ác mộng.

Chỉ thấy khắp nơi đều là gỗ vụn đá, không trung thê lương thảm vu, các môn đệ tử ngã trái ngã phải, trên quần áo đều dính đầy vết máu.

Lý Phượng Kỳ ngây người một lát, phảng phất như mê mộng vừa mới thức tỉnh, nói: “Các người... Đây là có chuyện gì?”

Không có ai trả lời hắn, trong yên tĩnh ngưng trọng, lộ ra thương cảm khó có thể nói thành tiếng.

Bỗng nhiên truyền đến giọng nói của nữ hài tử, ngữ khí lạnh như băng khắc nghiệt: “Hừ, Đạo tà ma của ta sao có thể đánh vào Huyền Chân giới? Hóa ra là thế —— mọi người liệu mình bảo vệ sư môn, giống như con ruồi không đầu kêu người ta tàn sát.

Đại sư huynh của Côn Bằng lại tránh ra rất xa, muốn cùng yêu tinh đồng sinh cộng tử.”

Người nói chuyện là Lỗ toán môn Âu Dương Bình của Âu Dương Bình.

Trước mặt mĩa mai đại sư huynh, không hợp với Ngao Môn Quy.

Nhưng chúng đệ tử đều im lặng, thần sắc mỗi người đều nghiêm túc, hiển nhiên trong lòng đều có trách nhiệm giống nhau.

Tiêu Tiêu mở mắt, nhìn thấy bóng người đứng lặng ở bốn phía, tình cảnh lạnh lạnh, cảm thấy sợ hãi, không kìm được ôm chặt lấy cổ Lý Phượng Kỳ.

Lý Phượng Kỳ cũng không phải kẻ ngu, mắt thấy tai, đoán được bảy tám phần nguyên do.

Hắn lấy lại bình tĩnh, đi tới nơi ít người, để Tiêu Tiêu ngồi dựa lưng vào cây cối.

Sau đó “Bịch” quỳ xuống, đầu gối đi đến trước người đại sư loạn trần, dập đầu nói: “Xin sư tôn chỉ rõ, yêu ma phương nào xâm chiếm Nga Phán? Đệ tử nhất định báo mối thù này!” Hắn

hạ quyết tâm, mặc dù tan xương nát thịt cũng phải tiêu diệt nguyên hung, lấy oán giận trong lòng các đồng môn Tuyệt Vân.

Loạn Trần đại sư nói: “Mấy thao tăng Kim Luân giáo mà thôi. Nếu ngươi hiện thân sớm hơn, Thiên Long Thần Tướng thống lĩnh Huyền Môn, cái gì mà đầu không thể hàng phục? Ai, Ngao Kim phái từ đâu đến giờ gặp phải đại kiếp nạn này, Lăng Ba càng sẽ không...” Nói đến đây độc thương phát tác, che ngực kịch liệt ho khan.

Ma Ngưu đại phu vội vàng tiến lên, lấy ra dược vật cho sư tôn phục dụng.

Lý Phượng Kỳ kinh hãi nói: “Ngay cả sư tôn cũng bị thương... Kim Luân giáo dùng quỷ kế gì, lại đả thương sư tôn!”

Lúc này thường xuyên sinh tử tới gần hai bước, chỉ vào Tiêu Tiêu, nói: “Nữ tử này thân mang yêu khí, đại sư huynh, là người đưa nàng vào tự nhiên cung sao? Nếu là vậy, người hẳn là biết nguyên nhân sư tôn bị thương.”

Vừa nghe được nửa câu đầu, Lý Phượng Kỳ đột nhiên tỉnh ngộ — loại yêu tiến vào Huyền Chân giới, chắc chắn sẽ lây nhiễm tử vi tinh trên bầu trời Nghiêu phong.

Sư tôn và tiên cảnh đồng thể, chủ tinh đã ô uế, chân khí cũng hỗn tạp, gặp phải ngoại ma xâm nhập tự nhiên bị thương nặng.

Ngự Thú Môn “Hổ Bí Vệ” quy phục chính đạo, chỉ vì thân là thú loại, cũng không thể dừng lại ở Huyền Chân giới quá lâu.

Phòng bị nghiêm mật như thế, tự nhiên cung điện lẫn vào yêu loại, cơ hồ không có khả năng.

Huống chi nơi đây trải rộng phù chú trấn yêu, nếu như Vô Nga cao thủ tự mình dẫn dắt, mà đầu cường đại cỡ nào cũng không thể tới gần Tiên Cung được.

Âu Dương Bình cười lạnh nói: “Huyền Chân giới cấm tuyệt yêu đạo lý, đệ tử trẻ tuổi nhất đều hiểu được đạo lý này.

Đại sư huynh biết rõ cô phạm, có thuyết pháp gì không?”

Lý Phượng Kỳ thông thả đứng dậy, chịu đựng trùng kích quá lớn, khiếp sợ đến chết lặng, nổi lòng ngược lại bình tĩnh, nói: “Ta mang theo tiêu tiêu tiên tự nhiên, là muốn mượn nhờ linh quang Kỳ Lân đan, giúp nàng thoát thể hoán cốt, biến thành một nữ tử Phạm gian.”

Tiếp đó chậm rãi kể lại tình ý của Tiêu Tiêu, lưu luyện sư môn, không muốn bỏ trốn, cùng với kế hoạch lên vào Tiên Cung, một mạch vạch trần, cuối cùng nói: “Ta vốn tưởng rằng —— lúc chúng ta tiếp cận Kỳ Lân Đan, yêu khí Tiêu Tiêu tiêu tan, Tử Vi Tinh sẽ khôi phục thái độ bình thường, lúc trước có bôi bẩn cũng không có gì đáng ngại.

Không ngờ lại gặp phải tà ma xâm chiếm, tiên thể sư tôn bị hao tổn, các sư đệ muội tử thương đông đảo, tất cả những điều này đều là do lỗi của ta gây nên... Việc đã đến nước này, ta không còn ước nguyện gì khác, chỉ mong sư tôn cho phép ta xuống núi báo thù, trước tiên chặt một tay, lấy chính triệt môn quy!”

Hắn càng nói càng kích động, tay trái lẳng không trảo, trường kiếm trong hông một gã đệ tử “Leng keng” rời vỏ, bay thẳng vào lòng bàn tay.

Lý Phượng Kỳ cầm chuôi kiếm, đột nhiên chém vào cánh tay phải.

Tiểu Tuyết bên cạnh không hiểu hắn nói cái gì, chỉ nhìn thấy thần sắc đại sư huynh dị thường, mơ hồ cảm thấy không ổn.

Đợi đến khi hắn giơ trường kiếm lên, Tiểu Tuyết đột nhiên bay vọt vào trong ngực, ôm lấy cánh tay kêu lên: “Đại sư huynh!”

Trường kiếm chớp lên, chém xuống đỉnh đầu Tiểu Tuyết.

Lý Phượng Kỳ gấp rút hít một hơi, pháp lực khắp nơi trường kiếm chấn gãy, phong nhận dán lưng tuyết nhỏ cắm vào trong đất.

Hắn kinh sợ giận dữ đan xen, quát lên: “Làm gì? Tránh ra cho ta!” Đột nhiên lòng bàn tay ấm áp, như nắm trong tay nhuyễn chi ngọc, quay đầu lại nhìn, Tiêu Tiêu đứng bên cạnh.

Nàng nắm chặt tay Lý Phượng Kỳ, đưa mắt nhìn quanh bốn phía, dáng người Sở Sở giống như Ngạo Tuyết Hàn Mai kiêu ngạo.

Lập tức hai đầu gối uốn lượn, quỳ gối trước thềm đá tự nhiên trước cung tự nhiên.

Không một tiếng động quỳ xuống, vừa không phải khiếp đảm, cũng không phải cầu xin tha thứ, càng giống như đang chịu đựng trọng áp.

Lý Phượng Kỳ hiểu ý của nàng, cảm xúc dâng lên Ninh Định, nói: “Người không sợ?” Tiêu Tiêu mỉm cười lắc đầu, kéo hăn cũng quỳ xuống.

Hai người kẻ vai sát cánh quỳ xuống, bỏ qua tất cả lo lắng, cam tâm tình nguyện nhận trọng phạt.

Trong lúc nhất thời tràng diện ngưng trọng nghiêm túc...

Đệ tử Nga Bí đại đa số tình thủ nghĩa, tuyệt đối không phải là tử thủ đầu óc lạnh lùng cứng nhắc.

Đối mặt với phần tình yêu chân thành của hai người bọn họ, mọi người ngậm sinh lòng trắc ẩn, lại nhớ lại chuyện cũ, chỗ tốt của đại sư huynh lần lượt hiện lên, oán giận cuối cùng được đồng tình thay thế.

Mọi người từ nhỏ đã bầu bạn, ai lại nhẫn tâm thương tổn tay chân?

Yên lặng một lát, Tiểu Tuyết đầu tiên kêu lên: “Vị tỷ tỷ này là người tốt, tỷ ấy đã cứu ta! Các người đừng đánh tỷ ấy!”

Hứa Thanh Hậu bước ra khỏi hàng, dập đầu cầu xin: “Đại sư huynh trung thành với Huyền môn, biến cố lần này tất có nguyên do, mong sư tôn minh xét.”

Sở Tình của Độn Giáp môn đến gần thềm đá, nói: “Sư tôn minh giám, Tử Vi Tinh bị nhiễm, Kim Luân Giáo phạm tội, hai việc này thuần túy chỉ là trùng hợp.”

Đại sư huynh mặc dù có lỗi, nhưng là vô tình bỏ qua, cái gọi là người không biết không có tội, mời từ chối.”

Sắc mặt loạn trần đại sư thần thờ, bẻ ngón tay, nói thầm: “Tốt, hai người bọn họ quỳ như vậy, ngược lại là tư thế bái đường thành thân.”

Một bái thiên địa, hai bái cao đường, kế tiếp lại như thế nào? “

Chúng đệ tử thấy tình hình không đúng, vội vàng mở miệng cầu tình.

Có người đưa tay đỡ Lý Phượng Kỳ, nói: “Đại sư huynh mau dậy, chúng ta là người trong nhà, “Tay gãy tay áo cong “, có chuyện gì không dễ nói?”

Âu Dương Bình lạnh lùng nói: “Người trong nhà thật tốt, hay cho câu “Là trùng hợp”.

Ha ha, đại sư huynh chân trước mang yêu quái vào tự nhiên cung, Kim Luân giáo chân sau giết đến Nga Mi sơn, vậy cũng ” trùng hợp” quá mức rồi sao?”

Vừa dứt lời, Loạn Trần đại sư mở hai mắt ra, quát lớn: “Im miệng!” Giọng nói to lớn, tựa như sấm sét giữa trời quang, hù cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Dương Bình trắng bệch ra.

Loạn Trần nói: “Không khéo thì sao? Thế nào cũng phải hỏi hán tội chết, ngươi mới gọi là tâm như ý sao? Tống Khuyết phái tổn hao nhiều nguyên khí, lúc này còn đấu đá trong tổ, thật sự là đầu đầy trứng hồ đồ!”

Kỳ thật Âu Dương Bình chỉ lo lắng cho Huyền môn, tuổi tuy còn nhỏ, nghiêm cứu tỉ mỉ là tác phong trời sinh của nàng, lời nói cay nghiệt cũng là thói quen, cũng không phải là cố ý hại Lý Phượng Kỳ.

Nghe thấy sư tôn mắng, Âu Dương Bình mặt đỏ tai hồng, cúi đầu lui vào trong đám người.

Loạn Trần nổi nóng một hồi, vết thương dần động, vùi đầu vào cổ ho khan.

Tiểu Tuyết chạy tới vỗ lưng, nói: “Tỷ tỷ kia tâm địa rất tốt, để tỷ ấy ở lại trên núi đi.” Loạn Trần nhíu mày, xua tay nói: “Ma Ngưu đại phu! Nhanh đem những tiểu nha đầu, tiểu oa nhi này, quỷ không may cụt tay đứt chân, toàn bộ dẫn đến Nguyên Thủy Phong cho ta, miễn cho ồn ào ào ào ào ào, làm cho người ta sợ hãi!”

Ma Ngưu đại phu lĩnh mệnh, gọi đệ tử Thần nông khiêng người bị thương, dẫn tiểu đệ tử nhỏ đi Nguyên Thủy phong điều dưỡng.

Các môn tinh anh vẫn đứng ở chỗ cũ, mắt thấy sư tôn nổi nóng, lại không phạt Lý Phượng Kỳ, không biết trong hồ lô hẩn bán thuốc gì.

Sở Tình nhìn Tiêu Tiêu, nói: “Sư phụ, nữ tử kia tuy là yêu loại, nhưng cũng không có ý xấu gì.

Ta thấy ta tha cho nàng một mạng, đuổi xuống núi là được.”

Loạn Trần đại sư vuốt râu, ý vị thâm trường nói: “A, ngươi muốn đuổi đại sư tẩu của ngươi sao? Môn quy Nga Lăng phải tuy rộng rãi, nhưng cũng không có loại khí phách phạm thượng này!”

26

Ngày thứ hai mươi lăm gan nát mọng đứt ruột...

Loạn Trần đại sư vừa nói ra, người người trên đỉnh Nghiêu Phong đều biến sắc.

Chúng đệ tử chỉ tập trung vào lỗ tai xảy ra tật xấu, kiềm chế sự tôn bị thương nặng trí bất tỉnh, nói linh tinh lung lung tung.

Lý Phượng Kỳ cùng Tiêu Tiêu Tâm lạnh lẽo, lường trước sự tôn tức giận tới cực điểm, mới có thể châm chọc như vậy châm chọc.

Sở Tình nói: “Su tôn, ngài nói đùa sao...”

Loạn Trần đại sư nói: “Ai nói đùa với ngươi? Đại sư huynh ngươi nhìn trúng nữ tử, sau khi thành hôn sao không phải đại sư tâu của ngươi?”

Sở Tình yên lặng, mở miệng trừng mắt nhìn.

Thường Sinh Tử nói: “Ngao nha phải đối địch với yêu loại, mà nữ tử này là yêu... Sợ không phải đại sư huynh tốt gì.”

Loạn Trần đại sư duỗi tay, chỉ về phía tám biển tự nhiên, nói: “Cái chữ trên đó, niệm ba lần cho ta!” Thường Sinh Tử Mặc Minh kỳ diệu, cũng chỉ là phản chớp mắt.

Loạn Trần đại sư nói: “Niệm!” Thường Sinh Tử đành phải đọc nói: “Đạo pháp tự nhiên, đạo pháp tự nhiên, đạo pháp tự nhiên.”

Loạn Trần đại sư lại hỏi: “Là có ý gì?”

Thường Sinh Tử nói: “Bốn chữ này, dẫn từ “Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo lý”, đạo pháp tự nhiên, chính là bốn giai đoạn tu chân thành tiên.

Bởi vì nhân sinh lâm vào đại địa.

Trước tiên phải lấy địa pháp tu thành Địa Tiên, mới có thể tiến vào tầng cao hơn, cố vấn “Nhân pháp địa; sau đó phi thăng nhập thiên, trở thành Thiên Tiên...”

Loạn Trần đại sư liên tục xua tay, nói: “Thôi, bỏ đi, đọc thuộc lòng sách vở vãn! Người thật hiểu được đạo lý bốn chữ này, nên để người làm sư tôn giáo huấn người.” Tiếp theo đưa mắt nhìn về phía chân trời, ánh mắt sâu xa, chậm rãi nói: “Đạo chi hằng tự tại, động tĩnh đều tự định, là “Tự nhiên”

Vạn vật sinh linh không ai không thuận theo ý hấn, cái gọi là “Thuận đạo mà sinh, phản đạo mà diệt”

Nga lang chúng ta trải qua mưa gió ngàn năm, tồn tại đến nay, chính là kết quả thuận theo thiên mệnh đại đạo.”

Hấn chuyển đề tài, hai người quỳ trước bậc ngón tay, nói: ” Ngao Bí gặp nạn, là thiên ý khiến cho, hai người bọn họ tình đầu ý hợp, chẳng phải cũng là thiên ý sao? Ta ép buộc Phượng Kỳ quên đi yêu nữ, thậm chí muốn Lãng Ba gả cho hấn, mọi tâm tư đều dùng hết, lại là “Lão mẫu kê ấp tảng đá” —— làm ra công vô ích.

Cẩn thận tư tưởng, trong minh mình thiên mệnh định, hai người bọn họ nên phân chia nhân duyên, cưỡng ép trở ngại lại có ích gì? Hôm nay Ngao Hoằng bị bên ngoài ma ám nham hiểm, nói không chừng chính là ta phản nghịch Thiên Đạo báo ứng.”

Loạn Trần đại sư nhìn chung quanh mọi người, nói: “Nếu nói Phượng Kỳ cầu kết yêu ma, cố ý để Tử Vi Tinh bị lây nhiễm, thực sự quá mức hoang đường.

So sánh với suy đoán này, ta càng muốn tin tưởng hết thảy đều là trùng hợp, đều là khảo nghiệm Thiên Đạo an bài cho chúng ta khảo nghiệm.

Người trong Huyền môn, cầm pháp lý “Thuận theo đại đạo, Nhạc Thiên Tri Mệnh”, cho dù gặp cực khổ tất cả, cũng được coi là Thiên Đạo ban ân, mở rộng lòng ngực vui vẻ thừa nhận.

Hắc, Ngao Sơn đã trải qua quá nhiều sát phạt, sao không dùng một hồi hỉ sự, rửa sạch Tiêu Túc khí khắp núi?

Một phen đạo lý, nói được mọi người vui lòng phục tùng.

Đệ tử Nga Thiên khom người thăm hỏi, cùng nói: “Đa tạ sư tôn chỉ rõ, chúng ta hiểu rõ.”

Tiêu Tiêu vốn đã mất hết hy vọng, bỗng nhiên sư tôn Ngao Chính Tôn chính miệng cho thuận hôn sự, tiểu yêu nữ thăng cấp thành đại sư tẩu, thay đổi quá nhanh, khiến người ta mờ mịt như đặt mình trong mộng cảnh.

Hơn nửa ngày nàng mới tỉnh hồn, trong mắt chớp động ánh sáng vui sướng, nói với Lý Phượng Kỳ: “Sư tôn ngươi làm việc thật cổ quái, không hổ trong tên có chữ “Loạn”.”

Lý Phượng Kỳ lại không có chút khoái ý nào, đôi mắt sư trưởng hiện từ ái, đồng môn khoan dung, trong lòng hắn vô cùng nặng nề.

Dù sao vì bản thân từng tồn tại, mới ử thành đại nạn này.

Những huynh đệ tử muội đã chết đi, hôm qua còn dung mạo tươi sống, bây giờ lại trở thành ký ức trong đầu, loại bi thống này há có thể dễ dàng hóa giải? Lúc này có người đến gần chúc mừng đại sư huynh quan hệ thông gia tràn đầy mỹ vị.

Lý Phượng Kỳ trầm mặt, đỡ lên tiêu tiêu đi về phía biên giới trường địa, phảng phất như đang tránh né cái gì.

Tiêu Tiêu im lặng nghe lời, không dám thở mạnh, không dám tiến thêm bước nào, chỉ sợ đột nhiên có sơ xuất, hạnh phúc tới tay hóa thành bọt nước.

Lập tức chúng đệ tử trọng chấn tinh thần, động thủ sửa sang lại sơn trường.

Thường Sinh Tử cao vọng trọng, do hắn an bài tốt các việc sau đó phái đệ tử giáp môn thủ vệ sơn môn, Phong Lôi môn thanh trừ dư độc, ngự thú cứu trợ sinh linh trong núi, kỳ xảo môn khép lấp thi thể người chết.

Bận rộn mấy canh giờ, đã là quang cảnh buổi chiều, phòng bếp đưa đồ ăn tới, mọi người ở dưới đất tụ tập ăn uống.

Mấy tên đệ tử đưa cơm đi đến trước mặt Lý Phượng Kỳ, an ủi đại sư huynh nén bi thương, nên ăn thì ăn, cắt bớt đau đớn quá mức tổn thương thân thể vân vân, lại không nói với Tiêu Tiêu nửa câu, ngẫu nhiên ánh mắt chạm nhau, chúng đệ tử cũng quay đầu tránh đi.

Có lẽ bởi vì hai bên còn xa lạ, có lẽ nên để yêu loại làm đại sư tẩu, nhất thời rất khó tán đồng.

Các đệ tử ngồi tản bộ, tổng cách Tiêu Tiêu rất xa, không nói lời nào, so với chửi bới có tiếng càng đả thương người hơn.

Tiêu Tiêu tâm tính thông minh, làm sao cảm thấy không được? Trong lòng đã sớm nguội lạnh một nửa, mắt thấy Lý Phượng Kỳ cau mày, đành phải cố làm nụ cười, an ủi hắn: “Không sao, mọi người còn nhận sống, sau này cuộc sống dài, nhất định sẽ cùng “Đại sư tâu” này của ta nói chuyện.”

Sau khi ăn xong cơm, Thường Sinh Tử phân phó chúng đệ tử các nơi trở về chỗ cũ, lại mời sư tôn trở về Nguyên Thủy Phong tĩnh dưỡng.

Loạn Trần đại sư ngồi yên bất động, nói: “Người lý sự cũng phải ra tay, đáng tiếc Quan trấn u mê, cuối cùng khó có thể gánh vác được trách nhiệm lớn.”

Thường Sinh Tử nói: “Đệ tử thất bại, xin sư tôn chỉ giáo.”

Loạn Trần đại sư nói: “Người nên truy tra không truy xét, xử phạt không bị xử phạt, đây gọi là Trư Bát Giới ăn nhân sâm quả, liền da dẻ xử lý.”

Thường Sinh Tử khẽ cảm thấy ngạc nhiên, nói: “Điều tra cái gì? Xử phạt ai?... Đại sư huynh tuy rằng phạm sai lầm, không phải sư tôn khoan dung hắn sao?”

Loạn Trần đại sư không nhìn hắn nữa, ánh mắt nhìn về phía xa, lớn tiếng quát: “Hứa Thanh Chỉ, thẳng đến lúc này, ngươi còn làm bộ không có việc gì chứ?”

Lời này cực kỳ nghiêm khắc, khác rất lớn ngữ khí của Loạn Trần bình thường.

Chúng đệ tử vốn đã tản ra, nghe tiếng lại vây quanh lần nữa, gương mặt đồng loạt nhìn về phía sư tôn.

Hứa Thanh Thiên trải qua khổ chiến, lại dẫn theo đệ tử ngự thú quét sạch núi rừng, mệt mỏi đến sức mệt mỏi lười biếng, nghe được sư phụ hô quát, lập tức quỳ xuống thêm trước dập đầu.

Loạn Trần đại sư nói: “Ta tới hỏi ngươi, tự nhiên cung do ngươi ngự, vì sao thả Phượng Kỳ vào trong? Sau đó Lăng Ba cũng đi vào, còn vụng trộm nuốt kiếm hồn, chuyện này rốt cuộc là sao?”

Hứa Thanh Cương định thần, nói: “Đêm qua lúc đại sư huynh đến tìm ta, nói tu luyện sai lệch, thân thể có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, cấp thiết mượn dùng “Tĩnh tu thất” của tự nhiên” điều chỉnh chính khí.”

Loạn Trần nói: “Tự nhiên trong cung đang luyện chế Kiếm Hồn, ban đêm nghiêm cấm có người đi vào.

Người biết lệnh cấm này, vì sao giám thủ tự phá? Cho dù tình huống đặc thù, trước tiên cũng phải bẩm báo với ta đã!”

Hứa Thanh Hậu quỳ thẳng tắp, thản nhiên nói: “Lúc ấy đại sư huynh cầu rất gấp, ta nghĩ chênh lệch của hắc tẩu hỏa nhập ma rất nghiêm trọng.

Nguyên Thủy phong sư tôn ở cách nơi này hơn ba ngàn dặm, theo tu vi đệ tử qua lại ba canh giờ, chậm trễ quá lâu chỉ sợ thân thể đại sư huynh bị hao tổn.

Vậy là đệ tử...”

Hắn lại dập đầu một cái, nói: “Vì vậy đệ tử bịa ra lời nói dối, nói với đại sư huynh —— sư tôn đã từng phân phó, ngày mai Kinh Trập Côn Bằng trọng khai đình, do đại sư huynh chủ trì đại diện.

Sáng sớm bảo hắn chạy tới tự nhiên, bày ra các loại lễ nghi xếp hàng đứng như các vị trí lễ nghi...”

Hiện nay đại sư huynh tự mình đến, ta cũng vừa vãn cáo từ, về phần vào trong cung đi như thế nào, mời đại sư huynh tự nhiên nói.

Nói xong những lời này, đệ tử rời khỏi Nghiêu Phong.”

Loạn Trần cười lạnh nói: “Không nhìn ra người rất biết nói dối.

Muốn thả hắn đi vào, người trực tiếp rời đi là tốt rồi, hà tất phải nói dối lớn như vậy?”

Hứa Thanh lúng túng nói: “Đại sư huynh trung hậu đoan chính, nếu đệ tử cứ như vậy rời đi,

Hắn nhất định phải đợi tới khi sư tôn cho phép, mới có thể tiến vào tự nhiên, vậy chẳng phải là làm hỏng chuyện sao? Huống chi...” Hơi chần chờ một lát, cuối cùng cố lấy dũng khí, lớn

tiếng nói: “Huống chi đệ tử từng thua kém đại sư huynh... Năm trước đại sư huynh trở về núi, là ta tố cáo hấn kết giao yêu loại, khiến cho hấn bị trách cứ, hai năm qua rất không thuận ý chút nào.

Đệ tử có lỗi với đại sư huynh, đã sớm muốn tìm cơ hội bù đắp. Cho nên, cho dù hấn đưa ra yêu cầu càng khó khăn hơn, đệ tử cũng sẽ cố gắng làm được.”

Nghe xong đối đáp của hai người, Lý Phượng Kỳ đỏ mặt một trận, trắng một trận, giống như đã ăn mấy trăm bạt tai.

Vốn là tính toán Hứa Thanh Phục trung thực nịnh bợ, bản thân mới bịa ra lời nói dối “Tàu hỏa nhập ma, gấp gấp muốn vào cung”

Không nghĩ tới người thành thật tự có chủ ý, quyết tâm muốn hỗ trợ, lừa gạt hấn làm thêm một việc.

Càng không nghĩ tới người này trọng tình chí kim, vì bằng hữu thà rằng tự gánh trọng trách còn hơn.

Câu nói kia “Trung hậu xích đầu tiên”, càng giống như khắc họa đối với hấn.

Lý Phượng Kỳ vừa áy náy, vừa cảm động, kêu lên: “Tư thông yêu loại là ta, lén vào tự nhiên cung vẫn là ta, không có chút quan hệ nào với Nghiêu thúc, sư tôn đừng oan uổng người tốt!”

Loạn Trần tròn tròn mắt, quát: “Người tốt? Người ngu đồ hồ đồ! Tiểu tử ngươi biết cái gì! Nhân lúc đó câm miệng cho ta sớm!”

Nghe nói sư tôn thô lỗ nói ra lời, làm trái với thái độ bình thường, chúng đệ tử đều chấn động.

Loạn trần sờ sờ râu, ánh mắt dời về trên người Hứa Thanh Phục, nói: “Sau khi ngươi rời khỏi Nghiêu phong, Phượng Kỳ mang theo bướm nhỏ đi vào, tự nhiên trước cung không có bất cứ phòng bị gì nữa.

Sau đó, Lăng Ba lén vào trong cung trộm phục Kiếm Hồn, đương nhiên là không có gì cản trở.

Hắc hắc, hay cho câu Lăng Ba, bình thường giống như hồ lô buồn bực, Quan tráng lại có phần đảm lượng này.

Tính toán ra trời xui đất, đêm qua phát sinh những chuyện này, thành tựu kỳ công hàng ma hộ sơn của Lăng Ba.”

Lý Phượng Kỳ lớn tiếng nói: “Đúng vậy! Nếu không có Hạm thúc rời khỏi tự nhiên, Lăng sư muội có thể nào lấy được pháp bảo đánh lui cường địch? Thật ra công lao của Nghiêu thúc là lớn nhất!”

Loạn Trần đại sư không để ý tới hắc, nhìn chăm chăm vào Hứa Thanh Chỉ, nói: “Nói người tội lỗi sâu nặng, đa số người khẳng định không phục,

Nhưng người phạm sai lầm tương tự hai lần, hai lần đều làm Huyền môn tổn thất nặng nề, dạy ta làm sao khoan dung?” Nói tới đây, Loạn Trần đại sư nhẹ giọng thở dài, chậm rãi nói: “Mười sáu năm trước Đông Hải Thánh Thủy cung chính tà quyết đấu: “Mười sáu năm trước chính tà quyết đấu ở Đông Hải Thánh Thủy cung.

Trước đêm đại chiến, một nữ tử lén vào doanh địa Huyền Môn, tư túc cùng Thiên Long Thần hành đào đi, khiến cho Xi phái Nga thảm bại.

Đêm đó phụ trách thủ vệ doanh môn là ai? Thanh Phục, người hắc là nhớ kỹ.”

Cho đến lúc này, Hứa Thanh Tuyền mới thay đổi sắc mặt, trên trán bốc lên mồ hôi to bằng hạt đậu.

Loạn Trần đại sư tiếp tục nói: “Năm đó thả cô gái kia lén tiến vào doanh bàn, hiện giờ để Phượng Kỳ tư nhập tự cung, người cũng là vì hai chữ “Tình nghĩa” này.

Lại đem an nguy của sư môn đặt ra sau đầu, bị người ta vài câu nói lừa gạt xoay vòng quanh, cuối cùng khiến cho Ngao lang gặp phải họa kiếp.

Tu tiên chú ý thiên tính linh thông, vô trí như thế, vô năng, độc đoán người làm râu, lại tu luyện mấy trăm năm, chỉ sợ cũng là người mù đốt đèn uổng phí công phu.”

Lý Phượng Kỳ nghe sư tôn lời nói sắc bén, ẩn hàm ý tứ cách ly Dĩ thúc, trong lòng cháy khét như lửa, đang muốn mở

miệng biện hộ cho hắn.

Bỗng nhiên Hoàng U cũng chạy vào sân thí luyện, chân vẫn chưa đứng vững, trong miệng kêu lên: “Xảy ra đại sự, xảy ra đại sự! Mọi người mau chuẩn bị!”

Chúng đệ tử nghe vậy nghiêm nghị, chỉ lo lại có tà ma xâm lấn, nhao nhao tụ về phía tự nhiên cung.

Thường Sinh Tử nói: “Bên ngoài có tình huống gì, người trước tiên nói rõ ràng!”

Hoàng U nói: “Bảy, bảy đạo tông cùng đến bãi sơn, đã quá giới hạn.”

Cái gọi là “Thất đạo tông”, chỉ chính là Cửu Hoa, năm đài, Tề Vân, Lao Sơn, Tam Thanh, Thanh Thành, Long Hồ bảy môn phái đạo gia.

Từ trong thiên địa tôn nghiêm mà tà ma, cùng yêu ma thế không đội trời chung.

Bởi vì Ngao tiên thuật là cao nhất, bảy nhà đều Tôn Nga Nghiêu phái làm lãnh tụ chính phái.

Bọn họ lần này tụ tập chúng ta vào núi, nhất định là nghe tin Ngao Ngư tập, cố ý chạy đến trợ trận.

Nghĩ đến việc này, chúng đệ tử thở phào một hơi, không khí khẩn trương lập tức dịu xuống.

Nhưng thần sắc Hoàng U âm tình bất định, tựa hồ có ẩn tình khác.

Hai mắt Loạn Trần đại sư khép hờ, cười lạnh nói: “Tà chi mới đi, lại tới, Ngao Sơn sửa lại diển viện sao? Người vừa mới hát xong ta lên sân, thật sự là náo nhiệt.”

Thường Sinh Tử nhìn ra kỳ quặc, truy hỏi ý đồ Thất Đạo tông đến đây.

Vẻ mặt Hoàng U lúng túng, nói: “Bọn họ khẩu khí rất lớn, trong sơn đạo gặp nhau, muốn chúng ta dẫn đường gặp mặt sư tôn, như vậy ngược lại giống như hưng sư vấn tội.

Hơn nữa... Hơn nữa bọn họ còn nhắc lên, khiêng quan tài...”

Vừa nói một nửa, chỉ nghe tiếng trống vang trời, từ hướng Trường Xuân Lộ đi tới bốn năm trăm người.

Kiến đông nghịt chen chúc, phía trước đầu hơn mười người đầu quấn khăn trắng, tay cầm Chiêu Hồn Phiên, ở giữa nâng lên một cỗ quan tài gỗ lim, tựa như phát tang thương vậy.

Đệ tử độn giáp làm bạn trái phải, vừa dẫn đường, vừa hỏi thăm, muốn ngăn cản lại không được lực, rụt tay rụt chân không biết làm sao.

Đệ tử kia đưa mắt nhìn nhau, mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Đám người kia đi đến giữa sân, oa oa thối, đều là khúc nhạc táng mạng người chết.

Đưa quan tài đến cửa nhà người ta, diêm báo ác độc, đúng là vô lễ đến cực điểm.

Chúng đệ tử lửa giận dần nóng lên, có lớn tiếng hỏi, có người càng đưa tay xô đẩy.

Đang lúc hỗn loạn, trong đám người có năm tên đạo sĩ lao ra, trường kiếm trong tay bay ra, đồng loạt đâm về phía Tiêu Tiêu.

Lý Phượng Kỳ đã sớm toàn thân đề phòng, mắt thấy kiếm quang đâm tới, tay trái hai ngón búng, niệm chữ “Tật”, năm thanh trường kiếm lập tức xoay ngược bay nhanh, ngược lại so với lúc trước nhanh hơn mấy lần.

Năm đạo sĩ kia năm sấp tránh né, dọa đến tè ra quần, trực tiếp hù dọa đến tè ra quần.

Một đạo sĩ râu dài vội vàng nhảy lên, múa phát trần cuốn lấy mũi kiếm, tại chỗ xoay quanh liên tục bảy tám vòng, tốt xấu hóa giải kiếm thế, giơ tay lên xem, hỏ khẩu đã bị kiếm khí đánh nứt ra máu.

Lý Phượng Kỳ ngửa mặt lên trời thét dài, chân khí xông thẳng lên chín tầng mây, bốn phương phong vân mờ mịt ảm đạm.

Đám người kia giống như con cóc bị mưa dầm, nhạc khí trong tay rơi xuống, từng người chấn động trợn mắt há hốc mồm.

Lý Phượng Kỳ che trước người Tiêu Tiêu, ngẩng đầu ưỡn ngực, quát: “Ngh Nga tiên cảnh, các người sao dám làm càn!”

Năm tên đạo sĩ giầy dựa bò dậy, ngón tay tiêu dao kêu loạn: “Yêu, yêu tinh! Mọi người thấy rồi! Phái Nga quả thật bao che yêu nghiệt!”

Trường Tu đạo nhân vỗ ngực, giả vờ giả vệt nói: “Vị Lý đạo huynh này chính là đồ đệ Kiếm Tiên, hai năm trước Thần Nữ Phong gặp nhau, vì bảo hộ yêu tinh ra tay đánh nhau với chúng ta.

Xa cách lâu ngày gặp lại, tác phong như xưa, huyền môn tinh anh luân lạc tới tình trạng này, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Lý Phượng Kỳ trong lòng khẽ kinh, tập trung tỉ mỉ xem xét.

Đạo nhân kia mặt trắng râu dài, tướng mạo cổ xưa, chính là Hà Vũ Sơn của năm đài phái.

Năm đó vì cứu Hoa gia gia cùng người này giao thủ, bởi vậy kết hạ thù hận.

Bây giờ bảy phái Đạo tông tề tụ kinh nha, tất nhiên là bị năm đài phái xúi giục, tiến đến truy cứu yêu vật đầu lĩnh Kiếm Tiên có trách nhiệm riêng.

Quả nhiên trước đó Hà Vũ Sơn không nói mấy, một lão đầu râu vàng tiếp chuyện nói: “Tục ngữ nói” mắt thấy mới là sự thật “

Nga Lang phái tự xưng là thanh cao, dẫn đầu tiên gia đứng đầu trong biển.

Đúng là thiên lý Chiêu Chiêu, bê bối hoàn toàn lộ ra.

Lão Phạm, thật sự chứng minh ngay trước mắt, người cảm thấy thế nào?” Bộ râu vàng này là dấu hiệu gì của chương môn năm tầng, xưa nay ghen tị với uy danh của Ngao Bí, nhưng cuối cùng vẫn muốn thay thế.

Mưu đồ nhiều năm rốt cuộc bắt được vị trí ngấn của Xi phái, cảm giác hưng phấn tràn ngập trong lời nói, ánh mắt hân mĩm cười, nhìn về phía những người mặc hiệu phục kia.

tấu nhạc đám người mặc tang phục, đều là môn đồ của Tề Vân đạo phái.

Người cầm đầu râu tóc trắng muốt, gương mặt tử đường uy phong凛冽.

Người này họ Phạm Chân Thái, thân là chương môn Tề Vân phái, bình sinh đoan chính, ghét ác như cừu, trong bốn biển đều gọi “Phạm lão anh hùng”.

Hắn thấy Lý Phượng Kỳ hộ vệ yêu tinh, tai nghe lời nói mang tính khiêu khích, bị phần khó có thể tự kiềm chế, sải bước đi đến giữa sân, lại nói không ra lời, hai tay cứ việc đấm ngực mình.

Loạn Trần đại sư nói: “Phạm lão anh hùng, chuyện gì ngươi không nghĩ ra, chạy đến Ngao Sơn hồ đồ?” phát phát tay, ra hiệu cho Hứa Thanh Phục tạm lui, sau đó đợi phân phó xong?

Phạm lão anh hùng ngẩng mặt lên, mắt đầy lệ nóng, nói: “Ngao Nghiêu sơn bị yêu tà xâm nhiễm, đại sư làm sao buông tha...” Tiếng kêu nức nở, nửa câu sau hàm hồ khó phân biệt.

Thường Sinh Tử chen lời nói: “Tạm thời ở! Phạm chương môn, ngươi khiêng quan tài lên núi là đạo lý gì? Trong quan tài chứa người nào?”

Phạm Chân Thái lấy lại bình tĩnh, lau khô nước mắt ưỡn ngực, nói: “Bên trong không có gì giả bộ, đây là một cỗ quan tài trống.”

Chợt truyền đến mấy câu lời nói lạnh nhạt, lời nói non nớt, từ phong lại khắc sâu như đâm: “Tốt, tốt, đây gọi là “không quan tài xuất tang” —— Mộc (con mắt) không người trong!”

Họ Phạm kia, xem da mặt già của ngươi, làm sao đến mức khinh cuồng như vậy? Mấy chục tuổi sống trên người chó sao? ” Người nói chuyện là Âu Dương Bình.

Bạc trù môn vì bại của Kim Luân giáo, nàng nhẫn nhịn tràn đầy oán giận, càng kiên tâm bảo vệ Nga lang phái, ai đối với sư môn bất lợi, nàng liền xem ai không vừa mắt.

Phạm Chân Thái hành động cuồng bạo, phản nghịch, trở thành nơi trút giận lên cơn giận của nàng.

Một nữ đồ nhỏ nhắn mảnh mai tám chín tuổi, dám ác ngữ vũ nhục Chương môn, Tề Vân phái quần chúng phần nộ.

Hai đứa con trai của Phạm chân thái lao ra khỏi hàng, muốn Âu Dương Bình giáo huấn một chút.

Còn cách hai ba trượng xa, Phạm lão nhị bỗng nhiên ngã xuống đất lăn lộn, lè lưỡi, mím mắt, vò đầu bứt tai, làm ra rất nhiều tướng mạo quái dị.

Hóa ra hần vốn có tật xấu ngứa ngáy của làn da, bình thường cũng không khinh phạm, lúc này cảm xúc kích động, không biết tại sao toàn thân ngứa ngáy, từ da thịt cho đến cốt tủy, phảng phất bò vào mấy ngàn con kiến, hai tay như phát điên cào giật, quần áo xé nát, lộ ra hai cái mông ánh sáng trắng.

Phạm lão đại tính tình nóng nảy, đầu óc đơn giản có chút phong ba.

Tận mắt thấy huynh đệ lộ xấu trước mặt mọi người, hần chỉ cảm thấy mất thể diện nhà mình, mặc kệ ba bảy hai một, nhặt lên một cành cây khô vung mạnh lên, đánh cho Phạm lão nhị gọi cha gọi cha gọi mẹ.

Hai người la hét lời thô ngữ An Huyên, trong miệng ê a a a, cái mông lớp bóp, liên tiếp vô cùng thâm thúy.

Hai huynh đệ không hiểu sao thất bại, mặt mũi xấu xí gấp trăm lần, Tề Vân phải quét sạch mặt mũi, môn đồ xám xịt lui về chỗ cũ.

Đối diện Âu Dương Bình vờ nhẹ ngón tay, giống như động tác đánh đàn gãy đàn khúc.

Pháp thuật này của nàng gọi là “Thất Loạn quyết”, người trúng thuật này, phạm là có chút khuyết điểm nhỏ, tiểu ẩn tật, không chia thời gian, sẽ lập tức phát tác gấp bội, phảng phất tám đời vận rủi phụ thể.

Hà triệu cơ nhìn ra huyền bí trong đó, cười nói: “Đứa con gái thật lợi hại, bói toán tiên pháp huyền diệu, thử chiêu với con cháu chính phái.”

Phạm Chân Thái cảnh giác, sai người kéo về hai huynh đệ xem xét.

Chỉ thấy hai người ẩn đường hai màu đen nhánh, hiển nhiên trúng nguyên rửa vận sau lưng.

Bậc trù pháp thuật hiệu lực vô cùng dài, người trúng phải thường một đời xui xẻo, chết cũng phải bị người ta trộm mộ đào thi thể.

Phạm lão anh hùng đau lòng, cộng thêm dự triệu châm gió thổi lửa, trong bụng nộ khí xông thẳng đến Tam Tiêu, lớn tiếng hét to ra lệnh.

Đồ đệ Tề Vân Môn rút binh khí ra, muốn liều mạng với Âu Dương Bình.

Cửu Hoa phái, Long Hồ phái, Lao Sơn phái, đều có quan hệ tốt với Ngao Mậu phái.

Cửu Hoa chương môn Trần Nguyên đỉnh, Long Hồ chương môn Phương Hành, hai bên ngăn trái phải Phạm Chân Thái.

Tổ sư Lao, Tôn Ngưng tính tình ôn thuận, chán nản rồi loạn mà yêu thủ, khuyên giải: “Đạo gia các phái đồng khí liên chi, có chuyện hảo hảo thương lượng là được.

Sao có thể dựa vào nhất thời ý khí, tự nội chiến?”

Thanh Thành chương môn Chu Thượng Nghĩa là tiểu nhân, giỏi nhất gặp gió lái bánh, trong loạn kiếm lợi.

Hai bên phân tranh chính diện vào hạ ý của hắn ta, cười nói: “Núi cao không quá mặt trời, Ngao Khuyết người ta chính là thủ lĩnh chính đạo, thế lực lại mạnh hơn chúng ta gấp trăm lần.

Phạm lão anh hùng vạn phần ủy khuất, tốt nhất là đánh rụng răng cùng máu nuốt, đừng có tự chuốc lấy nhục.” Lời này ba phần thuyết phục bảy phần, chanh chua nham hiểm, không khác gì dự triệu khiêu khích.

Mọi chuyện còn chưa rõ ràng, bầu không khí đã giương cung bạt kiếm.

Thần sắc Loạn Trần đại sư lạnh lùng, mở to hai mắt nhìn bọn họ dây dưa.

Phạm Chân Thái lắc đầu, ánh mắt chạm đến ánh mắt loạn lạc, giống như hỏa than đột nhiên gặp băng lạnh, trong lòng căng thẳng, cân nhắc thực lực bên mình có hạn, đã chiếm lý, cần gì phải ngang ngược? Cuối cùng không thành cùng Nga Bí phái trở mặt, cầm lấy trứng chọi đá?

Nghĩ đến điểm này hắn hỏa khí dâng tiêu, phát tay sai đồ đệ thu hồi gia hỏa.

Chờ cục diện bình tĩnh trở lại, Loạn Trần đại sư mở miệng nói: “Nói rõ ràng thì tức thì bình bình.

Lão Phạm, giao tình của hai nhà chúng ta mười mấy đời, chưa từng nào đến mức này? Nếu hậu bối hài nhi đắc tội ngươi, ta kêu bọn họ nhận lỗi, xin lỗi.

Ngươi nói xem, khiêng quan tài lên núi là ý gì? Tặng ta làm lễ thọ sao?”

Phạm Chân Thái nói: “Không dám! Cái quan tài này là chuẩn bị cho văn bối! Môn nhân khoác lên người xe ngựa, cũng là tiễn đưa tang cho văn bối!” Tuy tuổi hắc đã già, cuối cùng cũng không cao vọng trọng bằng loạn trần đức, cho nên tự xưng là văn bối.

Loạn Trần đại sư nói: “Người sống phát tang, chuyện này mới lạ.”

Phạm lão anh hùng ngang nhiên cất bước, đi tới trước thềm đá, chấp tay chào, nói: “Các vị đạo huynh đều là danh nhân Tiên gia, ai không biết lai lịch Tề Vân phái ta? Tề Vân đứng trong bảy phái Đạo tông, thực lực tuy yếu, nhưng hàng yêu phục ma chưa bao giờ qua lại! Các đời tiền bối và yêu tà chiến đấu hăng hái, bao nhiêu người đứt gãy máu tươi? —— Ta Tăng tổ phụ, phụ thân cùng ba huynh đệ, chết trong đại chiến chinh phạt Yêu Hoàng.

Năm trước Ngũ muội bị yêu nghiệt đánh lén, cả nhà hơn hai mươi miệng đều bị đồ sát.

Lão muội tử ta lúc lâm chung vẫn còn án kiếm, ở trên đá khắc xuống “Giết hết yêu ma, báo thù tuyết hận” tám chữ, vừa rồi liền tắt thở.”

Mọi người nghe mà khó chịu, trong lòng không thoải mái.

Phạm lão anh hùng thần sắc thảm đạm, khom lưng ôm quyền với loạn trần, nói: “Đại sư hiểu lý lẽ nhất.

Ngươi nói hai nhà chúng ta giao tình thâm hậu, đó là nửa phần không giả.

Nhưng vì sao Tề Vân phái lại dẫn đầu Tề Hưu Huyền môn, nhiều năm qua tùy ý khu trục? Chỉ vì Ngao Bí Phái suất lĩnh

quần hùng đối kháng Ma đạo, chính là hàng ma chủ soái đường đường chính chính chính.

Hiện nay đạo nghĩa suy yếu, thiện ác chẳng phân, Nga Phái phải thế mà... Thế mà lại tư thông với yêu ma.

Ai, họ cho dù không đủ, cũng tuyệt không thể quên huyết hải thâm cừ của mấy thế hệ người.”

Hắn chỉ chỉ quan tài, nói: “Hôm nay bái sơn chính là đòi một câu trả lời hợp lý.”

Nga lang phái muốn biến cố, Phạm mỗ hôm nay phải chết ở chỗ này! Tận mắt thấy thảm biến không thể làm gì, không bằng tự sát, thanh bạch tương kiến tổ tông!”

Các môn đồ các phái đều bội phục lời nói của hắn, hồi tưởng lại bao năm qua gian khổ duy trì, mới đến mức bị yêu tà xâm nhập.

Giả như lãnh tụ chính đạo đều cấu kết với địch nhân, những anh linh kia sao có thể an nghỉ? Hy sinh làm gì cũng để chur vị Đông lưu lại.

Chu Thượng Nghĩa nói: “Đúng vậy, vạn sự không nhắc lên nổi chữ đạo lý, thực lực của Nga Mi phái mạnh hơn nữa, cũng phải dùng lý thuyết phục người.

Nếu bàn luận mạnh yếu đúng sai, không bằng mọi người đi tranh đoạt ma kiếm vũ trụ phong, ý vào áp đảo mọi người nghị luận, cần gì phải tự cho mình là chính đạo?”

Lời này nói ra càng thêm khắc nghiệt.

Mọi người nhìn đại sư loạn trần, đợi người Nga Mi đáp lại.

Loạn Trần đại sư mí mắt cũng không nhắc, nói: “Yên phù phái bao giờ tư thông yêu ma? Lão già, ngươi đừng nghe tin đồn, trong mơ hồ đưa người ta làm thương sử dụng.”

Phạm lão anh hùng nói: “Sao lại là lời đồn?” sải bước đến gần, chỉ vào Tiêu Tiêu, nói: “Cô gái này, chính là yêu tinh!”

Loạn Trần lắc đầu nói: “Sai rồi, nàng là hôn thê của đồ nhi ta, đại đồ đệ Lý Phượng Kỳ.”

Chỉ một thoáng, một mảnh xôn xao, đám người như nổ tung.

Ngao sư tôn trực tiếp nhận đại đệ tử cưới yêu làm vợ, thật sự là kỳ văn kinh thế hải tục.

Lý Phượng Kỳ vừa hồ thẹn vừa cảm kích, thầm nghĩ sư phụ ân thâm trọng, quả thật là không biết lấy gì báo đáp.

Phạm lão anh hùng cả người phát run, da mặt nghẹn thành màu gan heo, run rẩy nói: “Ta nói không sai, ta nói không sai...” Lại tiếp tục rơi nước mắt, lau nước mũi, đầm ngực dậm chân muốn tìm cái chết.

Âu Dương Bình chợt nói: “Từ từ, chậm đã, Phạm lão anh hùng, người làm âm ỉ không có nguyên do!” Vừa rồi Phạm gia nhị tử bị thiệt thòi lớn, Phạm Chân Thái đã lĩnh giáo qua thủ đoạn của Âu Dương Bình, nghe nàng lên tiếng không dám làm nữa, dần dần im lặng không nói nữa, nước mắt ngừng lại.

Âu Dương Bình nói tiếp: “Đại sư huynh của chúng ta cưới vợ, việc riêng của nhà mình, có quan hệ gì với người? Còn tranh chấp chính tà gì nữa? Cũng làm quá xa rồi sao?”

Phạm Chân Thái chớp chớp mắt, ngạc nhiên nói: “Ồ, cô gái này không phải là nhân loại, người... các người không nhìn ra sao?”

Âu Dương Bình nói: “Không phải nhân loại, nhất định là yêu ma sao? Thiên địa vạn vật đều có thể thành tiên, đạo thư gọi là “Vật hóa”.

Đối với tinh linh thiên tính thuần lương, chúng ta xưa nay khoan dung đối đãi tốt, thậm chí tiếp nhận chúng nó gia nhập môn phái.

Nga Phản phái có một người điều khiển thú môn, trong đó có rất nhiều người tu đạo ngoại tộc, ví dụ như Tiên Viên, Tiên Hạc, Hồ Bí Vệ, bản thân chúng nó đều là dã thú.

Nếu theo cao kiến của Phạm lão anh hùng, Ngự Thú môn kết giao “Yêu loại”, nên sớm bị tiêu diệt.”

Phạm Chân Thái cứng họng, chỉ cảm thấy đôi phương xảo ngôn quỷ biện, nhưng lại không tìm ra kẽ hở nào.

Âu Dương Bình nói: “Hôn nhân chính miện sư tôn cho phép, tuyệt đối quang minh chính đại.

Mặc dù đại sư tẩu thân là ngoại tộc, ngày sau cần tu hành đạo pháp chót vót vẫn thành tiên như cũ.

Khi đó danh tiếng của nàng, chỉ sợ so với những tên vô lại giả ngây giả dại kia còn cao hơn nhiều.”

Từ khi thất phái vân tập đỉnh phong, Tiêu Tiêu liền lòng mang ý sợ hãi, rụt rè trốn đến sau lưng Lý Phượng Kỳ.

Nàng biết Âu Dương Bình đối đãi người sắc bén, lúc trước khắp nơi nhằm vào Lý Phượng Kỳ, giờ phút này nghe tiếng nói chuyện đột ngột, lại biện hộ cho mình, không khỏi đại kỳ, nói: “Vị tiểu cô nương Âu Dương kia, nàng đang nói tốt cho chúng ta đây.”

Lý Phượng Kỳ nắm chặt tay nàng, nói: “Đúng vậy, đây là tính tình của đệ tử Nga Kình —— ghét lẫn nhau sâu hơn nữa, nếu gặp người ngoài khi dễ, nhất định bảo vệ người nhà mình.”

Tiêu Tiêu nói: “Cuối cùng ta cũng hiểu rồi, vì sao ngươi không thể rời khỏi Tuyên lang phái.” Thở dài, mỉm cười nói: “Có nhiều huynh đệ tử muội chiếu cố như vậy, ta cũng muốn vĩnh viễn ở lại Ngang sơn.”

Âu Dương Bình chấp tay sau lưng, liếc mắt nhìn điềm báo gì, buồn bã nói: “Ngược lại có một số danh môn thủ lĩnh hận bản phái, suốt ngày tính kế, sợ thiên hạ không loạn.

Tin tức Phạm lão anh hùng, Nga Phái cầu kết yêu tà, ngài biết được từ nơi đó của Ngũ Đài phái sao?”

Phạm Chân Thái tâm nhãn thật thà, thuận miệng đáp: “Là Hà Vũ Sơn nói cho ta biết.”

Âu Dương Bình nói: “Đây là đúng rồi, mời các vị tiền bối cẩn thận suy nghĩ lại một chút.

Hai năm trước năm đài phái phát hiện Lý Phượng Kỳ tư thông yêu loại, lúc đó nên truy cứu, vì sao kéo dài đến hôm nay mới gây khó dễ? Nói vậy giữa hai năm bốn phương bốn phía bốn phía chạy, kéo lực lượng các phái, để đẩy đổ Nga hào mà phí tổn Chu Chương.

Sắp đến nơi, lại lệnh cho Tề Vân phái thủ lĩnh.

Phạm lão anh hùng đùa nghịch phía trước, sau lưng năm đài phái thổi gió, đây gọi là ” tọa sơn quan hổ đấu, tay áo thu ngư

lợi”, thực sự cao minh, cao minh.”

Một phen lời nói, như ném đá vào nước, kích thích trong lòng mọi người gợn sóng.

Ánh mắt chư chương môn Đạo Tông lộ vẻ nghi ngờ, đồng loạt nhìn về phía ngũ đài môn đồ.

Sắc mặt Hà triệu cơ không thay đổi, tức không lớn, cười gật đầu nói: “Nữ oa tử còn nhỏ tuổi, khó vì có tài nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

Tiểu là bằng chứng như núi, mặc cho ngươi khua môi múa mép, đừng hòng chống lại.”

Âu Dương Bình nói: “Cái gì mà bằng chứng? Không ai không có chứ!”

Hà Triệu cơ nghiêm mặt, nghiêm mặt nói: “Ta hỏi ngươi, nếu có âm mưu của yêu ma gia hại Loạn Trần đại sư, xâm nhập phái Nga, ngươi định làm thế nào?”

Âu Dương Bình sừng sốt, nói: “Tất nhiên phải tiêu diệt yêu ma, bảo vệ sư môn, nhưng năm phái...”

Hà triệu cơ sở nói: “Ta hỏi lại ngươi, hôm nay khắp núi non đầy vết máu, đã xảy ra biến cố gì? Loạn Trần đại sư thân mang trọng thương, lại là yêu ma gì, có thể ở Nga Phấn sơn thương tôn sư tôn Nga Phấn Mi?”

Thường Sinh Tử thấy hấn hùng hồ bức nhân, chỉ sợ Âu Dương Bình tuổi còn nhỏ bị hấn lừa gạt, cướp lời nói: “Bốn phái bị Kim Luân giáo Tây Vực đánh lén, may mà Lăng Ba sư muội xả thân bảo vệ, Huyền môn mới có thể bảo toàn.” Lập tức kể lại từ đầu, đem cuộc chiến ngày hôm nay kể rõ chi tiết.

Chương môn Long Hồ phái Phương Hành là phụ thân của Phương Linh Bảo, nghe nói con trai gãy chân, không khỏi lo lắng vạn phần.

Đệ tử đan dược vội vàng an ủi, nói y thuật đầu lĩnh Thần Nông cao minh, đã đưa người bị thương tới Nguyên Thủy phong trị liệu.

Phương Hành gật đầu xưng thiện, trong nụ cười miễn cưỡng nặn ra, khó nén lo lắng lo lắng.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Thường Sinh Tử mới kể lại sự kiện này.

Khắp nơi trong đó thể nào Lý Phượng Kỳ biện hộ, Thân Minh đại sư huynh dẫn yêu loại tiến vào tự nhiên, Tử Vi Tinh bị lây nhiễm, Loạn Trần đại sư bị thương, đủ loại trùng hợp thuận túy là ngẫu nhiên.

Hắn vừa dứt lời, chẳng có chút dấu hiệu nào ngửa mặt lên trời cười to nói: “Ha ha, phái Nga Mi bao che khuyết điểm, không ngờ lại đến mức này.”

Thường Sinh Tử nói: “Hà chương môn có ý gì? Chẳng lẽ đại sư huynh biết mưu hại sư môn.”

Hà Vân Cơ nói: “Nếu không có chứng cứ, Hà mỗ sao dám nói bừa?”

Âu Dương Bình cười lạnh nói: “Hà đại chương môn nói bừa còn ít sao?”

Thoáng trăm mặc một lát, có chút điềm báo chợt hét lớn: “Mang theo!” Đám người lập tức nghiên cứu, “Ào ào soạt” vang lên, năm cái đài đệ tử tay cầm xích sắt, kéo ra một lão ông tóc tai bù xù.

Người này quần áo rách rưới, người đầy máu đen, khoe môi lại ẩn hàm ý cười.

Đỉnh đầu hắn mọc ra sừng dài, xem ra là hóa thân yêu loại, nhưng con người sáng ngời, yêu khí ẩn tàng không lộ, đạo hạnh đã tu đến cảnh giới rất cao.

Lão giả kia còn chưa ngẩng đầu lộ tướng, Tiêu Tiêu đã thất sắc từ lâu, kêu lên: “Hoa gia gia!” Bất chấp an nguy của bản thân, muốn xông lên giải cứu.

Hoa gia gia ngẩng mặt lên, nhếch miệng cười nói: “Hắc hắc, Tiêu Tiêu, là người, người rất tốt, người làm rất tốt...” Nụ cười dị thường quỷ quyệt, lộ ra âm tàn khó có thể diễn tả được.

Tiêu Tiêu trong lòng lạnh toát, không tự chủ được dừng bước lại.

Hà Triệu Cơ nói: “Cá ngựa tinh và yêu nữ này là đồng lõa.

Hai người bọn họ nhiều năm trước âm mưu thiết kế, ý đồ nguy hại Ngao...”

Lý Phượng Kỳ ngắt lời: “Người bớt oan uổng người tốt! Vị lão ông này tuy thuộc loại thú, nhưng trời sinh tính hướng thiện.

Hai năm trước Xuyên Đông ôn dịch lưu hành, hắn tự tổn hại thân thể cứu chữa một bệnh nhân.

Dân chúng cảm ơn mang ơn, hộ gia đình đem thần linh cung phụng hắn ta.

Năm dài các người miệng lưỡi đầy đạo đức nhân nghĩa, lại một mực hãm hại hiền lương!”

Hà Triệu Cơ nói: “Hiền Lương? Hừ, đồ đệ đáng thương của Kiếm Tiên, nói là Đạo Nhi còn giấu giếm: Cái gọi là cứu trị dân chúng ốm đau, chính là âm mưu bọn họ bố trí ra.

Nếu không tin, có thể hỏi lão yêu tinh này.” Nói xong nháy mắt, đệ tử năm dài lôi kéo xích sắt.

Xương tỳ bà của Hoa gia gia đã bị dây xích xuyên thấu, chợt gặp ngoại lực kéo ra, máu tươi trên vai bắn ra tung toé.

Nhưng nụ cười của hắn càng thêm vui vẻ, mặt mày hớn hở nói: “Không sai, không sai, Ngao Trác phái là tử địch lớn nhất của chúng ta, vì muốn phá vỡ Cửu Dương Huyền Môn, lão hán ta vắt hết óc suy nghĩ.

Hiện nay đại thế của Ngao Kim đã mất, lão hán tâm nguyện được đền, trong lòng không cần nói ra cao hứng bao nhiêu!”

Lý Phượng Kỳ lạnh lùng nói: “Hà chương môn, người sử dụng mê hoặc tà thuật gì vậy? Giờ phút này Hoa gia gia thần trí mê loạn, chỉ có thể dựa theo chỉ thị của người nói chuyện, há có thể làm chứng? Nếu muốn tra ra chân tướng, nên tìm kiếm bách tính trong Xuyên Đông Sơn, nghe bọn họ đánh giá thế nào.”

Hoa gia gia ngửa đầu cuồng tiếu: “Dân chúng trong núi? Ha, sớm làm âm thế oan quỷ!”

Hà triệu cơ nói: “Từ khi nhập đông đến nay, Kim Luân giáo lên vào Thục cảnh, vụng trộm bố trí mấy chục tòa đàn thành.

Đi tà pháp này nhất định phải triệu hoán yêu ma, mà yêu ma lại muốn ăn thịt người sống.

Con hoẵng này tinh thông dẫn dụ mấy ngàn bách tính dời về phía tây, lâm vào Ma Cảnh đảm nhiệm chức vị huyết thực, để ác ma sống sờ sờ giết sạch ăn hết!”

Hoa gia gia đắc ý nói: “Ai cũng nói ngu xuẩn như trâu ngựa, kỳ thật thể nhân so với trâu ngựa càng ngu xuẩn hơn.

Lúc những hương dân kia sắp chết, chỉ sợ còn cảm nhận ân đức của ta!”

Lý Phượng Kỳ một lúc lâu không lên tiếng, ánh mắt càng lúc càng mê mang.

Cửu Hoa chương môn Trần Nguyên Đĩnh nói: “Việc này đích xác là thật.

Chúng ta được năm đài phái đi thông báo, ngàn dặm vây quanh truy đuổi con hoẵng tinh, nào biết vẫn là muợn một bước.

Bách Sinh linh chịu khổ tàn sát, các phái chính đạo đều có trách nhiệm.” Dừng một chút, lại nói: “Đệ tử quý phái Hứa Đại An, đám người Chúc Lôi, đang ở Xuyên Tây thu liễm thi thể người chết, trấn an bách tính địa phương.

Đợi lúc trở về núi, các vị có thể tự mình tìm bọn họ chứng cứ.”

Cửu Hoa phái có giao tình sâu nhất với thể hệ Ngao Bí phái, Trần Nguyên Đĩnh bản tính ngay thẳng, đời này chưa từng nói dối nửa câu, huống chi còn nhắc tới tên đệ tử Huyền môn.

Lần này hẳn chứng thực so với chính mắt nhìn thấy còn đáng tin hơn.

Trong lúc nhất thời bầu không khí trong sân trở nên nặng nề, chúng đồ đệ Nga hốt đều cảm thấy chấn kinh.

Thường Sinh Tử nói: “Phát sinh thảm họa như vậy... Sao không báo cho chúng ta trước?”

Trần Nguyên Đĩnh nhìn Lý Phượng Kỳ, nói: “Hà sư huynh từng chỉ, Tống Khuyết phái phóng túng đệ tử kết giao yêu nghiệt, đã rất khó thống lĩnh chính đạo.

Để tránh đánh rấn động cỏ, không mời các người đi bắt yêu thú,

Về phần tà đạo xâm lấn, sơn dân ngộ hại, Kim Luân giáo làm cực kỳ bí ẩn.

Sau khi chúng ta bắt được con hoẵng tinh, từ trong miệng nó mà biết được.”

Lý Phượng Kỳ ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Hoa gia gia, nói: “Đã tàn hại bách tính, lúc trước vì sao cứu bọn họ?”

Hoa gia gia quay sang, híp mắt nhìn chăm chăm Tiêu Tiêu, mỉm cười nói: “Hài tử, chúng ta mưu kế thành công, chơi trò không vui? Sao vậy, người không vui sao? Ta hiểu rồi, Nga Lang phái liên tục bị thương nặng, đệ tử Ngao Bí lại không biết rõ tình hình, kế sách còn thiếu đầy đủ.

Dứt khoát để người vạch trần đáp án, dạy bọn họ đau càng sâu hơn một chút, hắc hắc, ha ha, có được không? Ha ha ha!”

Tiêu Tiêu mặt không biểu cảm đứng đó, như biến thành tượng gỗ, trái tim càng lúc càng lạnh, lạnh lẽ lướt về phía vực sâu đen kịt.

Hồi thứ hai mươi sáu, bán Tiêu Tương Linh Tê thông báo.

Hà Vân Cơ nói: “Hừ, nghi vấn của kiếm tiên đầu đồ, hay là để ta giải thích đi.

Theo cách cung xưng của lão yêu tinh này, năm đó sở dĩ Xuyên Đông ôn dịch tàn sát bừa bãi.

Chính là bọn họ phá giải Cửu Diệu Lôi Trận, làm Bạch Ngọc Thiềm ngủ say ở đáy biển Bích Huyền thức tỉnh Bạch Ngọc Thiềm.

Ngọc Thiềm phun ra khói độc, khiến cho dân chúng núi chạy mất bệnh.

Sau đó hai yêu quái biến thành hình người, thi được bốn phía cứu chết vị cứu thương.”

Đệ tử Nga Bí còn nhỏ tuổi hơn nhiều năm, nghe vậy như lạc vào sương mù năm dặm, có người lầm bầm nói: “Đầu tiên hại người, lại cứu người, ai sẽ làm loại chuyện quái sự điên đảo tứ phía này?”

Hà Triệu cơ nhìn chung quanh, khẽ gật đầu, nói: “Các vị muốn hỏi, chữa bệnh cứu người là thiện cử, sao có thể nguy hại chính đạo? Kỳ thật đây chính là chỗ yêu nghiệt dụng tâm hiểm ác! Xin chư vị tưởng tượng, lịch sử Ba Thục là địa bàn Nga Phán phái, trong cảnh giới phát sinh dịch bệnh, sao có đạo lý khoan tay đứng nhìn? Đệ tử Ngao Thiềm lấy hành thiện làm phương thức tu hành, tất sẽ xuống núi cứu tế tai họa, chắc chắn sẽ xuống núi cứu nạn.

Vì vậy hai yêu quái bố trí trước, giả mượn chữa bệnh mua chuộc nhân tâm, thành tựu một cái danh tiếng tốt.

Chờ gặp đệ tử Nga Mi, lúc đó có thể lừa gạt lấy hảo cảm, lôi kéo quan hệ, mượn cơ hội đánh vào nội bộ Nga Lăng phái.”

Hoa gia gia cười tiếp lời: “Binh pháp vân công thành làm hạ, công tâm là thượng”, đúng là như vậy.”

Hà triệu cơ nói: “Yêu nghiệt đúng là không gì không vào! Chúng nó âm thầm rình mò đã lâu, nhìn thấu nhược điểm của

Nga lang phái.

Nguyên nhân là do đệ tử trẻ tuổi của Nga Sơn khí thịnh, đạo pháp cao mà lịch duyệt nông cạn, dễ dàng bị lừa gạt nhất.

Hai yêu tinh ” tẩu dược hạ độc”, đầu nhập là tốt nhất, nếu đối phương tính cách cương trực, chúng liền làm bộ ghét ác như cừu; như đối phương thiên tính nhu thiện, chúng nó liền giả bộ ôn lương khoan dung nhân tính.

Đối với thiếu niên cảm đầu như Kiếm Tiên, chúng nó lại lấy tình yêu dụ dỗ, khiến cho nó trầm mê vào nữ sắc, khó có thể tự kiềm chế.”

Lý Phượng Kỳ cất tiếng cười to, liên tục nói: “Đánh rắm, đánh rắm! Ta và Tiêu Tiêu Hoạn gặp nhau, trải qua vô số kỳ ngộ, đều là yêu ma trù tính trước?”

Hà Triệu Cơ nói: “Đâu có dùng kế hoạch đặc biệt gì? Cái gọi là ” tai mai vuốt, lâu ngày sinh tình”, chỉ cần có thể thân cận với đệ tử Nga Thiên, cuối cùng sẽ có cơ hội bắt giữ trái tim hắn.

Tiên nhân các phái cấm đệ tử kết giao yêu loại, chính là vì phòng ngừa tà ma ăn mòn tà ma.

Duy chỉ có cửa Lao môn gió buông lỏng, mới để cho địch nhân tìm được lỗ hổng.”

Năm cổ chương môn lời nói xác thực, đầu là nói, mọi người tại đây đều cảm thấy có lý.

Thường Sinh Tử nói: “Dựa theo ý của Hà chương môn, Tử Vi Tinh bị ô uế, Kim Luân giáo xâm chiếm, hai việc cũng là kế hoạch yêu ma tốt? Nếu nói đại sư huynh cố ý mưu hại sư môn, thứ cho tại hạ nói thẳng, tuyệt đối không có khả năng này; nếu như đại sư huynh ngẫu nhiên nổi lên suy nghĩ, mới mang yêu loại tiến vào tự nhiên, Kim Luân giáo lại sớm lên vào Thực địa, tựa hồ đã sớm biết trước cử động của đại sư huynh, chẳng lẽ có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn? Tại hạ ngu dốt, xin chỉ giáo.”

Hà Triệu Cơ liếc xéo Lý Phượng Kỳ, nói: “Ma đạo quỷ kế đa đoan, nếu để ta tới vạch trần, chỉ sợ sẽ có người không phục, vẫn là nghe lão yêu quái nói một chút lời khai!” Xích sắt trong

tay siết chặt, kéo Hoa gia gia kéo nửa bước, ra hiệu cho hấn lập tức thẳng thắn trước mặt mọi người.

Hoa gia gia căn bản không để ý tới, chỉ gất gao nhìn thẳng Tiêu Tiêu, cười hì hì nói: “Hài tử ngoan, người không làm gia gia thất vọng.

Nửa tháng trước, ta nói cho người biết, bảo bồi mệnh căn của Côn Bằng phải gọi là Kỳ Lân đan...

Người cam tâm mạo hiểm tìm kiếm đầu đồ của Kiếm Tiên, mặc dù không trộm được bảo vật, cuối cùng vẫn nhiều loạn Tử Vi Tinh của bọn họ.

Người đã hoàn thành nhiệm vụ, Ngao Bí thất bại thảm hại, ông nội ta rất là cao hứng!”

Một người gặp đả kích mãnh liệt thường sẽ lâm vào minh tướng, nghi hoặc trước mắt kinh biến chỉ là ảo giác, giờ phút này Tiêu Tiêu đang ở loại trạng thái này.

Nàng còn chưa thể hiểu được sự bi thương, phần hận, thống khổ đủ loại cảm thụ, đầy bụng nghi tư thiên hồi bách chuyển, từng chuyện cũ, từng chuyện từng xảy ra, như đèn kéo ngựa hiện lên trong đầu —— lần đầu gặp gỡ, Hoa gia gia mỉm cười hiền từ như vậy; cuối thu đêm tối, Hoa gia gia vì mình lôi kéo góc bị, đông tuyết bay tán loạn, Hoa gia gia may vá cho nữ hài tử mặc áo bông hoa khoác bông hoa, hoa gia gia may mặc vào nữ tử.

Ngày xuân lên trời, Hoa gia gia híp mắt, cố gắng dùng điều đuôi chuột, nghe nói “Tam nguyệt tam nguyệt, điều bay lên trời”, có thể bảo tương lai con gái trong nhà sẽ tìm được vị hôn phu tốt...

Lão đầu nhi đối diện tươi cười dữ tợn kia, luôn miệng cắn chặt miệng mình làm chuyện xấu.

Hấn là ai? Hấn là lão nhân thân như tổ phụ kia sao?

Tiêu Tiêu nghĩ mãi không hiểu, không nhịn được hỏi: “Người... người luôn luôn đối xử với ta rất tốt, giống cháu gái ruột, có phải không?”

Hoa gia gia nở nụ cười, lạnh lùng nói: “Tôn nữ của ta, bốn mươi năm trước đã chết rồi.” Chuyển hướng về Loạn Trần đại

sự, ánh mắt lộ ra vô tận oán độc, gần từng chữ một nói: “Ta hợp gia năm miệng, lão bằng hữu, con trai, con gái, cháu gái, cháu trai, tất cả đều đã chết bởi độc thủ tên Nga Tú tên Cửu U Tuyết.”

Hà Vũ Sơn hừ một tiếng trong mũi, nói: “Yêu nghiệt há có thể ôn chuyện Nhân Luân? Một tổ hoẵng tinh mà thôi, đừng nói là nhi nữ thê tử, buồn cười!”

Hoa gia gia nói: “Đúng vậy, người trong chính đạo xem ra, chúng ta chỉ là súc sinh chết lặng, chỉ phụ nấu chín bàn ăn.

Bởi vậy Cửu U Tuyết liên tục hại năm tính mạng, coi như là tiêu diệt yêu nghiệt, hoàn toàn không có nửa điểm áy náy.

Không biết thú loại chúng ta cũng có tình cảm —— người đối xử tử tế, chúng ta thích ý vui vẻ; người ngược đãi đánh chửi, chúng ta sợ hãi đau thương; người dùng kim đâm lấy dao cắt, chúng ta sẽ cảm thấy đau đớn; người sát hại thân quyến của con cháu chúng ta, chúng ta cũng hiểu được báo thù.”

Nói xong, hắn gật đầu với Tiêu Tiêu, nói: “Hài tử, tu đạo loại thú, bị bọn họ coi là yêu tà.

Người đau khổ tu luyện thoát nguyên hình, ra lạc thành một đại cô nương xinh đẹp tươi sống như vậy, lại phạm vào chính đạo tối kỵ, sớm muộn gì cũng sẽ bị bọn họ tàn sát.

Cho nên chúng ta đối phó với phái Ngao Bính, vừa là báo thù cho Hoa gia gia, cũng là vì người đánh bại tử địch.”

Tiêu Tiêu im lặng không nói gì, run rẩy một hồi, từ đầu ngón tay cho đến ót, lục phủ ngũ tạng rung lên đau lòng... Bận thân tin cậy nhất, thân nhân thân thích nhất, chỉ coi mình là công cụ báo thù, coi như quân cờ trong kế hoạch.

Thế sự vô tình, ai có thể hơn người này?! Đang lúc hoảng sợ bối rối, nàng chỉ cảm thấy mang đâm vào sau lưng, phảng phất thân ở trong bụi gai.

Bỗng dưng nhìn quanh bốn phía, khắp nơi đều là ánh mắt hoài nghi cừu hận, như băng như kiếm, đồng loạt phóng tới mình.

Trong đó có một đạo bao hàm đau đớn, làm cho người gan ruột đứt thành từng khúc.

Tiêu Tiêu theo ánh mắt đó nhìn lại, Lý Phượng Kỳ như bức tượng đá đứng ở phía xa.

Chẳng biết từ lúc nào, hắn đã thối lui đến trong đội ngũ đệ tử chính phái.

Hoa gia gia ngẩng đầu liếc mắt, kinh ngạc nhìn đệ tử mây Nga, nói: “Cửu U Tuyết được xưng là Viêm Lôi đại thiên tàng, trong mấy chục năm lại bế quan ẩn cư, đại địch trước mắt cũng không dám hiện thân, trước mắt cũng không dám hiện thân.

Huyết cừu của ta đành phải đòi lại từ Hằng Nga phái.

Các người muốn trách, thì trách Cửu U Tuyết kẻ bắt nạt kẻ yếu này đi!”

Trải qua một phen nghị luận, chân tướng tựa hồ càng lúc càng sáng tỏ.

Loạn Trần đại sư ẩn trấn trầm tư, chợt nói: “Kim Luân giáo cuồng vọng tự đại, sẽ không nghe lệnh yêu tinh điều khiển.

Vài chuyện nghiêm mật kín kẽ, phía sau tựa hồ ẩn giấu thế lực cường đại hơn.”

Hà triệu cơ sở nói: “Đại sư đoán không sai, kẻ này biến hóa kỳ lạ mà tinh vi, chính là phong cách hành sự của Đông Hải Yêu Hoàng.”

Giống như sấm rền trông rỗng rọi xuống đất, thanh âm không lớn, lại có thể làm cho người hồn phi phách tán.

Chúng đệ tử lóc ra mảnh đất trống lớn, Tiêu Tiêu và Hoa gia đứng ở giữa, phảng phất như hai cây trúc nhỏ trong cơn gió dữ dội.

Từ sau lần thảm bại trước đó, hơn mười năm qua Vũ Dư phái gian nan duy trì, chỉ sợ địch nhân tiến công gian nan.

Chợt nghe thấy Yêu Hoàng bắt đầu hành động, lòng bàn tay mỗi người đều bóp chặt mồ hôi lạnh.

Loạn Trần đại sư vốn ngồi ngay ngắn như tùng, đột nhiên đứng dậy, nghiêm nghị nói: “Yêu Hoàng!”

Hà Triệu cơ hội nói: “Không tệ! Hai yêu tinh này chính là gian tế Yêu Hoàng phái đi, Kim Luân giáo cũng nhận được lời mời

của Yêu Hoàng, vừa rồi tiến vào Ngao Sơn quy mô lớn.” Kéo xích sắt, quát mắng gia gia Hoa: “Lão yêu tinh, các người nhận lệnh trải qua sự tình của Yêu Hoàng, nói lại lần nữa trước mặt mọi người!”

Hoa gia gia cười nói: “Yêu Hoàng đánh thức Bạch Ngọc Thiềm phóng độc, phái chúng ta giả danh cứu dân kết giao đệ tử Huyền môn, tùy thời lên vào Nga sơn, làm nội ứng tổng công sau này.

Bởi vì chân khí Huyền môn khắc chế yêu khí, Yêu Hoàng lại truyền “Viên Chân Thuật”, khiến ta tiếp cận đệ tử Ngao Thiên cũng không đến mức bị thương.

Lúc đó ta rất lo lắng, kế sách này năm phần dựa vào mưu tính, năm phần mười dựa vào vận khí, nếu cơ duyên khó gặp, khổ cực chẳng phải là uổng phí? Ha ha, nào biết kết quả vượt quá dự liệu của ta tốt! Tiêu Tiêu vậy mà mê hoặc được Kiếm Tiên thủ đồ, ngày đó nàng đi tìm kiếm Kiếm Tiên đồ đệ, ta liền báo tin cho Yêu Hoàng.

Sau đó Kim Luân tiến công, thực lực Huyền môn tổn hao nhiều, ngày diệt vong có thể đếm trên đầu ngón tay, đây thật sự là ý trời gây ra!”

Nghe đến đây, Lý Phượng Kỳ tim như đao cắt, đau đến tứ chi bách hại hầu như tán khung.

Cuối cùng hắn cũng nghĩ thông suốt, chân khí của mình tiến vào trong cơ thể Tiêu Tiêu, sao cô ta có thể lông tóc không tổn hao gì như vậy.

Cuối cùng hắn cũng hiểu, Kim Luân giáo mặc dù không biết lúc nào đã lên vào tự nhiên, nhưng nhận được thông cáo của Yêu Hoàng, trước tiên ẩn núp tại các nơi Thục địa, chờ nhìn thấy Tử Vi Tinh Không ô uế, thừa cơ khởi động thế công với Ngao Bí phái.

Khó trách ảo ba có ích không sợ hãi, hắn đã sớm biết Tử Vi Tinh bị nhiễm, mới dám đề đồ tôn Giao khiêu chiến Loạn Trần đại sư.

Tư tưởng một hồi, Lý Phượng Kỳ khớp ngón tay vang đôm đốp, đau đớn bị lửa giận thay thế, kiếm khí trong cơ thể chạy

chồm chạy nhảy, chỉ muốn đến trường huyết chiến liều mạng thịt nát xương tan.

Trong mắt hắn cái gì cũng không nhìn thấy, duy chỉ có hơi nước trắng xóa, trong tai cũng không nghe được gì, chỉ có thờ đốc nặng nề.

Hoa gia gia vừa cười vừa nhìn Tiêu Tiêu, âm u nói: “Tôn nữ ngoan, nếu không phải ta truyền cho cháu “Viên Chân Thuật”, sao cháu có thể thân cận với Kiếm Tiên? Bây giờ tu thành thân, vừa vận chầm dứt nhân duyên với nó, gia gia chờ hai người các trò vui, khả khả.”

Âm mưu yêu nghiệt ” bại lộ”, vẫn dám cười hì hì tự nhiên, môn đồ các phái chỉ cảm thấy giận dữ và xấu hổ không chịu nổi.

Phạm lão anh hùng trợn tròn mắt, hét lớn: “Mau giết yêu nữ này! Còn chờ gì nữa!” Chương môn Long Hồ chương môn Phương Hành vì con trai mình mà trọng thương, cực kỳ hận tà ma ngoại đạo, cũng dẫn người xông vào, chỉ giáo diệt trừ hai yêu nghiệt, tìm Kim Luân giáo báo thù rửa hận tuyết hận.

Máu khắp người Tiêu Tiêu sắp đông cứng lại, trong lòng dâng trào mãnh liệt: Hoa gia gia có thù với phái đình, vì sao lại coi mình là công cụ?Ồ, ông nhận định cô bé trời sinh tính tình thiện lương, hồn nhiên vô tri, vừa dễ bị lợi dụng, lại khiến cho đệ tử Ngao Bính sinh ra hảo cảm, mạnh hơn nhiều so với mình tự ra tay.

Nhưng mà bây giờ chuyện phát sinh, hắn làm sao lại gắt gao chắc chắn mình là đồng bọn?

Kiếm Tiên thủ đồ, chính là thủ lĩnh của Huyền môn, hủy diệt đầu lĩnh Kiếm Tiên, tương đương với hủy diệt Nga Phán phái, Hoa gia gia biết rõ tiết này.

Nhưng Huyền môn đệ tử tình thâm nghĩa trọng, trực tiếp vu hãm Lý Phượng Kỳ phản bội sư môn, khả năng thành công cực kỳ nhỏ bé.

Vì vậy Hoa gia gia lời nói hùng hổ, luôn liên lụy tiêu tiêu, phảng phất như tất cả những chuyện ác này đều là do bà cố ý làm ra.

Không đổi được đầu lĩnh Kiếm Tiên, liền phỉ báng nữ tử hấn thích nhất.

Thương tổn thân thể người ta, không bằng tổn thương tâm người ta.

Đại đệ tử Ngao đại yêu tinh, các phái chính đạo tuyệt không cho phép; kiếm tiên đồ yêu tử địch, Cửu Đại Huyền môn cũng không thể chấp nhận được.

Chỉ cần đem Tiêu Tiêu vu cáo thành hung thủ nguy hại chồng chất, liền đẩy Lý Phượng Kỳ vào tuyệt cảnh.

Từ đó về sau hấn tan nát thân thương, danh dự mất hết, làm sao đảm đương trọng trách? Kiếm Tiên thủ đồ bị phế bỏ, tận thế của Nga lang phái cũng không xa nữa.

Kế sách này Hoa gia gia liên hoàn đỉnh, tinh xảo mà âm tàn, cũng phát huy hai chữ “Tuyệt Tình” đến cực hạn.

Có lẽ, Hoa gia gia từng yêu thương Tiêu Tiêu.

Nhưng đó chẳng qua là di niệm đối với cháu gái đã chết, mượn nàng nói chuyện để an ủi mà thôi.

Bí ẩn từng cái được giải khai, đáp án nặng khiến người ta không cách nào thừa nhận được.

Suy nghĩ nghĩ ngờ cuối cùng tiêu tan, tâm trí Tiêu Tiêu cũng tan vỡ.

Giống như nàng bỗng nhiên tỉnh thân đại chấn, vừa rồi còn run, lúc này lưng còn thẳng tắp, con ngươi ngập ngừng nước mắt, khóe môi lại mỉm cười, bước vài bước đến trước mặt Lý Phượng Kỳ, đỡ lấy vai hấn cười nói: “Ta là yêu nữ, ta là bại hoại, bọn họ nói, Phượng ca ca tin không...”

Lời còn chưa dứt, “Đùng” một tiếng, trên mặt trúng một bạt tai nặng nề.

Một tát này của Lý Phượng Kỳ kích động mà phát, dù chưa chất chứa chân khí, cũng sử dụng đủ sức mạnh.

Đánh tới mức thân thể Tiêu Tiêu bay lên không trung, bay ra xa hai trượng mới chạm đất, đứng dậy lão đảo, miệng mũi chảy ra máu tươi, lỗ tai trái không nghe được tiếng vang gì.

Nhưng nàng tựa hồ từ trong ác mộng thức tỉnh, sợ hãi trong mắt không còn sót lại chút gì, thay vào đó là vẻ trầm tĩnh tối tăm nhất.

Tuyệt vọng vừa đúng lúc giống như một vệt sáng, chiếu vào làm người hoa mắt, mọi người không hiểu sao lui về phía sau.

Mà nàng chỉ giơ tay lên, từ từ lau đi những bọt máu nơi khóe miệng.

Thời khắc này, Tiêu Tiêu ngược lại càng thêm xinh đẹp, tay áo phấp phới, Đình Đình Ngọc Lập, buồn bã lạnh nhạt, giống như một cành mai lẻ loi trên vách băng vạn trượng.

Lý Phượng Kỳ giơ tay dờ ra, trong đầu dư âm quanh quẩn, tất cả đều là hai người hôm đó đàm tiếu —— “Phượng ca, ta nghe người ta nói, nam nhân thích đánh vợ.

Ta sợ... “Ta tuyệt đối sẽ không đánh người!... Từ nay về sau, nếu ta khi dễ Tiêu Tiêu...”

Thiên Địa Ngũ Lôi Oanh không chết tử tế được.”

Một lời thành sấm, trong minh minh là lực lượng gì, ngoan ngoãn điên đảo trên người như thế? Lý Phượng Kỳ còn chưa chuyển qua suy nghĩ, hồi hận đã như vạn cây cương châm, đâm vào chỗ sâu nhất trong nội tâm.

Nhìn dáng vẻ tiêu tiêu tiêu thê lương, hấn tan nát cõi lòng, hét lớn như điên: “Không! Ta không tin, ta chết cũng không tin! Bọn họ đều nói hươu nói vượn, toàn bộ con mẹ nó vu hãm người tốt!”

Hấn chạy về phía Tiêu Tiêu hai bước, chợt nhớ ra cái gì, xoay người “bịch” quỳ xuống, hai tay duỗi ra, đầu gối kéo xuống đất, kêu lên: “Sư tôn, sư tôn, đừng tin họ Hà nói bừa, hấn vì muốn phá đồ Nga Lưu phái chúng ta, dùng hết thủ đoạn hạ lưu! Còn có Hoa gia gia này, chính hấn tội không thể tha, trước khi chết muốn tìm một tên quý đẽm lưng hầu tử, cho nên mới vu khống Tiêu Tiêu Tiêu.

Thật ra Tiêu Tiêu không có lỗi gì cả... A, không, cô sai, sai lầm của cô ấy là quá đơn thuần, quá lương thiện, rất dễ bị người lợi dụng! Sư tôn ngài sáng suốt nhất, nhân từ nhất, vô tội nhất... Ngài đã biết Tiêu Tiêu vô tội! Ngài khai ân tha cho

cô ấy đi! “Vừa lớn tiếng biện hộ, vừa đi đầu gối, vỡ đá nát bắp thịt, sau lưng còn lưu lại hai vết máu đỏ thẫm.

tha thứ tiêu tiêu rất dễ, nhưng việc xóa sạch nợ máu lại khó có thể xóa bỏ.

Yêu Hoàng Đông Hải thủ đoạn độc ác, quỷ kế nham hiểm, sinh linh tàn hại nhiều không kể xiết.

Các phái Tiên gia hận thấu xương, phàm là môn đồ và liên lụy, tất nhiên xử tử không tha, nội bộ chính phái còn khắc nghiệt, huống chi yêu loại như Tiêu Tiêu? Cho dù loạn trần đại sư bằng vào uy đức, lực lượng liệt lượng mọi người bảo vệ Tiêu Tiêu, Lý Phượng Kỳ sao lại đặt chân ở Tiên giới? Thiên Long Thần Tướng và gian tế Yêu Hoàng có nhiệm, đừng nói ngoại nhân khinh bỉ, chính là linh vị những đệ tử chết trận, sư đệ sư muội còn sống, Lý Phượng Kỳ sau này có mặt mũi gì?

Loạn Trần đại sư ngửa đầu nhìn lên trời, trong miệng nói nhỏ, phảng phất trao đổi cùng một người không thể nhìn thấy trên bầu trời.

Hai bên đệ tử nghiêng tai lắng nghe, có thể phân biệt lời nói hần hăm hồ: “Lần thứ hai... Đây là lần thứ hai, Thiên Long Thần Tướng lại xong rồi, chuyện thường không quá ba, còn có lần thứ ba sao?” Khẩu khí do dự, giống đã định khoan dung tiêu tiêu, đền cho Lý Phượng Kỳ nỗi khổ cầu tình.

Nhưng cứ như vậy, ái đồ bại danh liệt, vậy là không cách nào vẫn hồi.

Khóe môi hần co rúm, bỗng nhiên chuyển hướng Lý Phượng Kỳ, dùng sức đâm ngực mình, đau khổ nói: “Mười sáu năm trước hành cường lâm trận bỏ chạy, mười sáu năm sau Phượng Kỳ làm vào bẫy, hai đời Thiên Long Thần Tướng ngã hết vào trong nữ sắc, lão thiên tử an bài thế nào? Ta ngay cả đại đồ đệ cũng không giữ được, ta tính là sư tôn gì? Con mẹ ta là lão phế vật uống phí sống uống phí ba trăm bốn mươi sáu tuổi!” Quả thật là lão lệ lớn ngang dọc, chữ chữ bi thương, khiến người nghe thấy u buồn thần thương.

Tận mắt thấy thảm trạng của đại sư huynh, chúng đệ tử đã kinh hãi; lại nhìn sư tôn thất thố khóc ròng, càng thêm bi phần khó có thể không chế bản thân.

Một đệ tử lao ra khỏi đám người, giờ trường kiếm đâm thẳng vào ngực Tiêu Tiêu.

Lý Phượng Kỳ nhảy dựng lên, nhanh như tia chớp chắn trước người Tiêu Tiêu, nắm chặt mũi kiếm.

Kiếm này có hình dạng kỳ lạ, hai bên đỉnh nhọn có móc rất nhỏ, tên là “Chước Hồn Cầu”, chính là lợi khí hàng yêu trừ ma của Nhiếp Hồn môn.

Hắn từng thả Tam Muội Hỏa vào rèn luyện, lúc dùng vung lưỡi kiếm, có thể dẫn yêu hồn ra đốt thành tro bụi.

Tiêu Tiêu không cách nào chống cự, cũng không muốn chống cự, hỏa khí lăng lệ đập vào mặt, trước mắt cô tối sầm, suýt nữa ngã sấp xuống.

Lý Phượng Kỳ ôm lấy eo nàng, mắt phượng trợn lên, phần nộ quát: “Sơn Kế Thanh, ngươi làm gì vậy?”

Tên đệ tử kia nói: “Đại sư huynh, yêu nữ này phá hỏng thanh danh của ngươi, ta giết nàng!” Chợt thấy bàn tay của đại sư huynh “Xèo xèo” bốc khói, da tóc thịt bong bị mũi kiếm đốt cháy, nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Ánh mắt Tiêu Tiêu dần dần khôi phục trong trẻo, mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Sơn kế Thanh, Ngao Sơn tiếp tục xanh tươi, chính là ngươi sao?”

Sơn Kế Thanh sửng sốt, nhìn nụ cười tiêu tiêu tiêu, trong lòng âm áp lưu động, rõ ràng là yêu nữ, sao lại có cảm giác bỗng nhiên thân thiết, nhìn không được muốn gọi nàng “Chị dâu”? Nước mắt bỗng nhiên trào ra, Sơn Kế Thanh rải trường kiếm ra, cúi đầu che mắt chạy về đám người.

Tiêu Tiêu giãy dụa đứng thẳng, mò mẫm tay phải bị bóng của Lý Phượng Kỳ, đau đớn trong mắt khó có thể miêu tả.

Nàng không nói gì, xé rách khố váy, giống như trong cổ mộ, tinh tế băng bó vết thương cho hắn.

Lý Phượng Kỳ ngang ngược, cắn răng nói: “Yên tâm, ta thề rằng rời khỏi Nghiêu phái, cũng phải vĩnh viễn ở chung một chỗ với ngươi.”

Tiêu Tiêu ngẩng đầu, lại lắc đầu, nói: “Không, như vậy ngươi sẽ không khoái hoạt.” Ngưng mắt nhìn hắn một cái, rất thâm

sâu, phảng phất như muốn mang hấn vĩnh viễn tới đó.

Sau đó nàng không nhìn hấn nữa, cúi người nhặt thanh trường kiếm rơi xuống đất lên.

Lý Phượng Kỳ cả người đều căng thẳng, cho rằng nàng muốn tìm ngăn kiến, vừa muốn ra tay ngăn trở.

Lại thấy Tiêu Tiêu thần sắc bình tĩnh, đi thẳng về phía Hoa gia gia.

Lý Phượng Kỳ rung mình, thầm nghĩ: “Nàng muốn giết Hoa gia gia!”

Đối với kẻ ác phỉ báng mình, ai mà không muốn trừ khử cho xong, sau đó nhanh? Thân tình hơn mười năm là một âm mưu, Tiêu Tiêu nhất định hận tới tận xương tủy.

Hà triệu cơ nhìn ra mấy phần mách khéo, cố tình để hai yêu quái tự giết lẫn nhau, lập tức buông lỏng xích sắt lui về sau hơn trượng.

Đám môn nhân các phái còn lại âm thầm đề phòng, mơ hồ cảm thấy một hồi thảm biến sắp phát sinh.

Thời gian dần trôi, Tiêu Tiêu tới gần trước mặt.

Hoa gia gia vẫn cười đùa, nói: “Đứa nhỏ ngốc, ngươi muốn giết người diệt khẩu sao? Đáng tiếc đã quá muộn rồi, hai ta mưu đồ bại lộ, vô luận như thế nào cũng đừng hòng chạy thoát.”

Tiêu Tiêu dừng bước, nhìn chằm chằm hấn một hồi lâu, lạnh nhạt nói: “Ta nợ ngươi, bây giờ còn cho ngươi.” Trường kiếm trong tay đột nhiên vung xuống, chỉ nghe tiếng vang giòn “Leng keng”, xích sắt nhon tách ra.

Trên dây xích dán phù chú, có hiệu lực câu kéo yêu loại, đồ vật tổn hại, pháp lực Tác Yêu lập tức biến mất.

Tiêu Tiêu vút Trảm Hồn Câu đi, cao giọng nói: “Ngươi chạy mau!”

Hoa gia gia ngây ngẩn cả người, đại đa số người ở đây cũng ngây ngẩn cả người.

Chợt gặp kỳ biến, người thường đều choáng váng, ý nghĩ đầu tiên luôn là: “Vì sao lại như vậy?”

Người phản ứng nhanh nhất lúc này thường thường là đầu óc ngu xuẩn đơn giản.

Chước hồn câu bay ra, vừa vắn rơi xuống trước chân Phạm lão đại.

Tiểu tử này lúc trước mắt mặt, ghen đầy bụng buồn bực, sau đó nghe phụ thân cổ vũ “Giết chết yêu tinh”, hấn liền vận sức sức thể, chuẩn bị biểu hiện lớn một phen.

Chợt thấy xích sắt đứt gãy, trường kiếm rơi xuống trước người, Phạm lão đại bừng tỉnh kinh sợ, nắm lên Chước Hồn câu thả người nhảy lên, kêu lên: ” tiêu diệt yêu ma là Tề Vân phái!” Kiếm phong ngang trời, như lưu tinh đâm về phía Hoa gia gia.

Đột nhiên một bóng người nghiêng nghiêng tiến đến, vừa vắn chắn trước kiếm thể.

Phạm lão đại chỉ cảm thấy trong tay hơi nặng, trường kiếm đâm trúng thân thể người nọ.

Đang chăm chú nhìn, Tiêu Tiêu dang cánh tay ngăn cản Hoa gia gia, Chước Hồn câu từ trước ngực nàng đâm vào, lại xuyên qua bên trái ra ngoài.

Mọi người thấy thế kinh hô.

Hoa gia gia phảng phất từ trong mộng tỉnh lại, dục vọng cầu sinh đột nhiên mãnh liệt, đạp đất bay lên không, cười yêu phong bay ra ngoài núi.

Phương Hành hô to: “Mau đuổi bắt yêu tinh!” Môn đồ Đạo tông nhảy lên giữa không trung, đang muốn truy kích, lại giống như cuồng phong cuốn lá khô, lộn xộn rơi xuống đất.

Chỉ thấy một người xông vào đám người, ùn ùn vung cánh tay trái tả xung hữu đột, hai tay đồng thời phóng kiếm khí ra.

Phạm lão đại bị kiếm khí đánh bay đầu tiên, những người còn lại bị thương, té ngã, chạy loạn như chuột té mưa.

Bảy chương môn vội vàng liên thủ đối kháng, vẫn bị bức phải liên tục rút lui, đợi khi thấy rõ tướng mạo người tới, Thất chương môn không khỏi thất kinh “Là kiếm tiên thủ đồ, kiếm thuật lợi hại như vậy!”

Lý Phượng Kỳ chỉ đông đánh tây, thế như hổ điên xuống núi.

Đệ tử của dãy núi tràn đầy uất ức, nhìn đại sư huynh động thủ, sao có thể nhìn được? Hoàng U đầu tiên là vùng tay hô to:

“Giúp đại sư huynh đánh nhau đi!” Hứa Thanh Phục cũng kêu lên: “Làm nhục Nga Khuyết ta, liều mạng với bọn họ!” Đám đệ tử Huyền môn đồng tình kích động, có kiếm rút kiếm, vận khí không kiếm, mắt thấy một trận lửa lớn cũng khó tránh khỏi không thể tránh khỏi!

Loạn Trần đại sư nhảy xuống thêm đá, lớn tiếng hét lớn:

“Dừng tay! Toàn bộ lui ra cho ta!”

Mệnh sư không thể làm trái, đệ tử Ngao Bí chỉ đành lùi lại phía sau.

Môn đồ bảy phái cũng thôi lui ra đến bên cạnh sân đấu.

Chúng chương môn đưa mắt tìm tòi, bầu trời hoàng hôn trông trải, Hoa gia thừa dịp loạn chạy trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trong sân, Lý Phượng Kỳ đỏ mắt, mũi thở hỗn hển, chỉ lo tìm người giao đấu chém giết.

Bỗng đứng bên tai truyền đến tiếng dịu dàng: “Phượng ca ca...”

Tựa như một chậu nước đá dội xuống, sắc mặt Lý Phượng Kỳ đỏ bừng trắng bệch, bay vọt đến bên cạnh Tiêu Tiêu, quỳ gối ôm lấy thân thể của nàng.

Chỉ thấy Chúc Hồn câu xuyên qua ngực, da thịt sát vào lưới kiếm đã bị đốt cháy.

Tiêu Tiêu mở to hai mắt nhìn lên trời, ngón tay vô ích chụp vào, hệt như đứa bé lạc đường trong đêm tối.

Lý Phượng Kỳ vội vàng cầm đầu ngón tay của nàng, run giọng nói: “Là ta, ta ở đây!”

Tiêu Tiêu thở phào nhẹ nhõm, một nụ cười dịu dàng mà đau thương chậm rãi từ môi tràn ra.

Nàng nói: “Phượng ca ca, ta nợ ngươi, không có cách nào trả lại... Ngươi vẫn còn sống, thật là đen a, ta, ta không nhìn thấy

gì, nhưng ta cảm giác được, sau này khẳng định có người, thay ta đền cho người...”

Tiếng nói càng ngày càng thấp, dần dần biến thành lời ca như có như không... Thiếu tri âm... mùa xuân mịt mờ tàn phế như vậy, hương thơm thương tâm qua đi.” Bài hát đến nửa mơ hồ, bỗng nhiên dừng lại, nàng khép lại tầm mắt.

Bóng đêm nhu hòa khép lại, tựa như che mặt hắc sa, trong bóng tối tinh quang chợt hiện, đó là một viên nước mắt cuối cùng trượt qua khuôn mặt.

Lý Phượng Kỳ ngừng thở, vừa không khóc cũng không lên tiếng, nhưng ai cũng có thể cảm giác được liệt diễm trong ngực hần thiêu đốt.

Quả nhiên yên lặng một lát, hần ôm lấy thi thể tiêu tiêu, dùng giọng nói làm cho người ta run rẩy điên cuồng gào: “Ma Ngưu đại phu! Ma Ngưu đại phu ở nơi nào! Mau ra đây... Thân thể mãnh liệt run rẩy, một cỗ lực đạo nặng nề quét trúng sau ót, hần trời đất quay cuồng một trận, lão đảo hai bước té xỉu trên đất.

Người xuất thủ chính là Loạn Trần đại sư.

Thường Sinh Tử kinh hãi, nói: “Sư tôn, ngài...” Chuyển niệm đã minh bạch —— Lý Phượng Kỳ chí tình nóng huyết, dưới đại bi thần trí mê loạn, nếu không kích bất tỉnh, chỉ sợ hần phải tự sát tại chỗ.

Loạn Trần đại sư run rẩy ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua môn đồ bảy phái, nói: “Thiên Long Thần Tướng có kết cục như vậy, các vị có hài lòng không?”

Đám chuông môn nhìn nhau im lặng, đều có vẻ xấu hổ.

Qua một hồi lâu, Cửu Hoa chuông môn Trần Nguyên Đình chấp tay, nói: “Đại sư bớt giận, tạo thành cục diện cỡ này, cũng không phải là ước nguyện ban đầu của chúng ta...”

Hà Triệu Cơ cướp lời, nói: “Nguyện vọng của chúng ta vốn là hàng yêu trừ ma, thanh lý môn hộ chính đạo.

Bây giờ yêu nghiệt chạy trốn, tội lỗi không phạt, tự nhiên khó có thể bình đẳng nhìn mọi người.

Đại sư ngài xem làm sao bây giờ?” Vừa nói, vừa nháy mắt với Chu Thượng Nghĩa, Chu Thượng Nghĩa vội nói: “Việc này liên quan đến an nguy chính đạo, đại sư không thể che chở!” Phạm lão anh hùng nổi giận: “Đúng vậy! Ai chịu tội lớn nhất, chung quy phải có câu trả lời!”

Loạn Trần gật gật đầu, nói: “Được, được, ta giải thích cho các người.” Ánh mắt như điện, bắn về phía chúng đệ tử, điềm nhiên nói: “Hứa Thanh Phục, quỳ xuống nghe giảng giải!”

Hứa Thanh Kiệt đi ra khỏi đám người, quỳ gối giữa bãi đất trống.

Loạn Trần đại sư nói: “Bốn phái hai lần đại nạn, đều là vì tình cảm thiên vị của người gây nên.

Hiện tại trừ chức ngự thủ thủ đồ người, trục xuất khỏi sơn môn, từ nay về sau hoặc sinh hoặc tử, làm việc thiện ác, không liên quan tới phái Nga Mi nữa.” Chúng đệ tử kinh hãi thất sắc, nhao nhao kêu lên: “Sư tôn! Không thể như vậy!” Để Hạm thúc gánh tội, đại sư huynh sao có thể an tâm?

Loạn Trần khoát tay ngăn mọi người lại, mắt nhìn thân ảnh nằm ngang của Lý Phượng Kỳ, lạnh lùng nói: “Các người lại không có đại sư huynh nữa rồi...”

Từ giờ lập tức lên, phế bỏ danh vị Thiên Long Thần Tướng của Lý Phượng Kỳ, Lăng Ba nếu không chết, lập nàng làm đầu lĩnh Huyền môn.”

Xử phạt xong, chung quanh một mảnh tịch mịch.

Hứa Thanh Thiên không nói gì, rung rung yên lặng dập đầu bốn cái, đứng dậy đi ra xa, bóng lưng cô độc dần dần xa, biến mất sau rừng cây Trường Thanh Lộc.

Loạn Trần nói: “Kết quả như vậy, các vị đạo hữu thỏa mãn không?”

Cửu Hoa chương môn giành trước tiến lên, lay một cái đến mặt đất, nói: “Đại sư xử lý công bằng, bị phái trên dưới phục tùng.

Ngày sau sẽ chiêm đầu phụ kết thúc, tôn kính hiệu lệnh Ngao Bính.” Dứt lời xoay người phát tay, sai chúng đồ đệ tùy mình xuống núi.

Tam Thanh chương môn Sở Nguyên Quân nói: “Chuyện đã kết thúc, chúng ta cũng nên trở về.

Đã mạo phạm, mong đại sư chịu trách nhiệm nhiều hơn.” Tuy rằng Phương Hành lo lắng cho con trai mình, nhưng xưa nay giao hảo với đám Ngao Bí phái, biết tình cảnh của bọn họ gian nan, giờ phút này người ngoài tốt nhất nên rời đi, vì vậy nói: “Xin đại sư yên tâm, Long Hồ phái sẽ không bị người ta trêu chọc.

Lại tạm thời cáo lui, ngày khác tường thuật một chút.”

Tổ sư Lao, Tôn Ngưng Tĩnh tình đậm bạc, ước gì có thể rời xa thị phi, lập tức hành lễ.

Thất phái đi bốn phái, thanh thế Đạo tông lập tức giảm đi.

Chu Thượng Chí có chút chột dạ, thấp giọng nói: “Hà sư huynh, huynh thấy thế nào? Hay là... Chúng ta cũng đi?”

Hà triệu cơ suy nghĩ ngược đầu thú bị đuổi, Thiên Long Thần bị phế bỏ, Ngao Tuyên phái chỉ còn lại một đám nhãi con miệng vàng, địa vị chí tôn tiên gia sớm muộn gì cũng phải cho ngũ đài phái.

Mục đích chuyến đi này đạt được, không bằng hảo ý rồi thu, về núi chuẩn bị xưng bá đại kế quan trọng hơn.

Nghĩ tới điểm này, tình cơ hiện lên vẻ tươi cười khen ngợi: “Đại sư khí khái thanh chính, quả nhiên danh bất hư truyền.

Đệ tử Nga Bí đã bị phạt thất bại, chúng ta sẽ truyền khắp bốn phương, khen thưởng mỹ danh quý phái.

Cáo từ!” Hấn ngẩng đầu, ngẩng đầu, trước hô sau ôm về phía sau, nghênh ngang rời đi cùng đám người Chu Thượng Nghĩa.

Cha con Phạm gia là một tên đầu não không có chủ ý, người khác la hét thu binh, bọn họ giống như quả bóng xì hơi, trong mơ hồ đi theo xuống núi.

Chủ quan kia nâng nguyên vật trở về, một đường lão đảo, có vẻ vừa buồn cười vừa cổ quái.

Một hồi kịch biến cứ như vậy kết thúc.

Đệ tử Nga Bí mai táng người chết, người trị liệu thương thế, người người đầy đau buồn, không biết khi nào mới có thể xoa

đắp được cơn đau thương.

Lý Phượng Kỳ mất đi thân phận thủ đồ, phế bỏ kiếm thuật “Định Dương Châm”, bị đưa đến phòng của đệ tử bình thường điều dưỡng nuôi dưỡng.

Ngủ mê ba ngày ba đêm, sau khi tỉnh lại kêu to, miệng rộng hét lớn, lâm vào trạng thái điên khùng mất hồn.

Nhờ có Ma Ngưu đại phu dốc lòng trị liệu, đồ đệ Nhiếp Hồn Thủ Thi Pháp An Hồn, mới chậm rãi khôi phục thần trí.

Lại qua hai tháng, thân thể Lý Phượng Kỳ hoàn toàn phục hồi như cũ, có người dẫn hấn đi xem phần mộ của Tiêu Tiêu.

Chỗ kia sau vị trí Thái Ất phong Tiểu Hoang thung lũng, một gò đất vàng, mấy cành hoa dại, cô tịch mà trong sạch, vừa vặn giống cuộc đời Tiêu Tiêu.

Lý Phượng Kỳ đứng lặng trước mộ, thường thường mấy canh giờ không nhúc nhích.

Mọi người chỉ nghĩ hấn ta đau đớn vì ai, ai cũng không quấy rầy hấn ta.

Sao có thể ngờ tới, đầu óc hấn sôi sục, đủ loại nghi kỵ ùn ùn xuất hiện...

Tiêu Tiêu oán hận mà chết, thù này sao có thể không báo? Ai hại chết cô ta? Nên tìm ai báo thù?

Yêu Hoàng sao? Vương Giả yêu ma trong thiên hạ, cho dù có lập mưu cũng phải đối phó toàn bộ chính đạo.

Tiêu Tiêu thân hình thấp kém, Yêu Hoàng đâu có tồn tâm tư hại cô?

Hoa gia gia? Trăm phương ngàn kế bày ra mê cục, lừa gạt Tiêu Tiêu nhiều năm, trước mắt còn ác khẩu vu hãm hại.

Nhưng hấn ta chỉ báo thù vì thân nhân, cũng không tận lực mưu hại Tiêu Tiêu.

Huống hồ Tiêu Tiêu liều mạng cho Hoa gia gia, hiển nhiên phải cho hấn đường sống.

Mình lại giết chết hấn, dưới Tiêu Tiêu Cửu Tuyền làm sao yên nghỉ?

Là phụ tử Phạm gia sao? Ba tên ngu xuẩn, làm cho người ta sử dụng làm chó, giết bọn họ chỉ sợ làm bản thân kiếm.

Ngũ Đài phái Hà Vũ Sơn, có điếm báo gì, Thanh Thành phái Chu Thượng Nghĩa? Những người này chỉ quan tâm tranh quyền đoạt lợi, Tiêu Tiêu là sống hay chết, bọn họ nào từng đặt trong ý nghĩ?

Về phần phiên tăng của Kim Luân giáo, mặc dù tội ác chồng chất, nhưng hơn phân nửa ngay cả tên của Tiêu Tiêu cũng không biết, tìm bọn họ trả thù có ý gì?

...

Lý Phượng Kỳ trầm tư suy nghĩ, quên ăn cơm, quên ngủ, từ đầu đến cuối khó có thể giải thích.

Về sau, hắn đi lại, một thân một mình quanh quẩn trong cánh đồng bát ngát.

Thời gian dài dài, suy nghĩ dần dần rõ ràng: chết của Tiêu Tiêu, chủ bởi vì là Hoa gia gia dụ nàng vào Côn Bằng, cuốn vào vòng xoáy chính tà phân tranh; Hoa gia gia sợ dĩ làm như vậy, là vì thân nhân bị Cửu U Tuyết giết chết, ông muốn đòi lại nợ nần của Nga Phán phái; nhưng mà Cửu U Tuyết vì sao lại giết chết thân nhân Hoa gia? Đơn giản là nhận định chúng là yêu loại, tiêu diệt yêu nghiệt chính là thay trời hành đạo...

Nhân loại và nhân loại, nhân loại và thú, chính tà chia ra, khác biệt giữa yêu tiên, thành kiến giữa sinh linh và địch nhân đan vào nhau thành một tấm lưới cực lớn vô hình, quynh phái, Tề Vân phái, dự báo thế nào, Hoa gia gia, thế ngoại tiên khách, dân chúng thế tục, tất cả đều lộn nhào trong lưới, bao nhiêu sinh linh vô tội như Tiêu Tiêu bị ép thành bột mịn?

Chẳng trách Tiêu Tiêu buồn bực, làm nhiều chuyện tốt hơn nữa, lão Bách Tín cũng sẽ sợ nàng, tránh né nàng.

Kỳ thật thành kiến sớm đã giấu kín tâm địa, lặng lẽ nảy sinh như hạt giống, thời cơ chín muồi kết trái, vậy gọi là ”Địch ý”.

Thiên hạ thương sinh đôi địch lẫn nhau, tàn sát lẫn nhau, sao không thương thức tư vị “Quả thực” này!

Nghĩ thông suốt rồi, cái tên Nguyên Hung lại là “thiên hạ thương sinh” bốn chữ.

Lý Phượng Kỳ ôm bụng cuồng tiếu, kêu lên: “Đúng vậy, thiên hạ thương sinh hại tiêu tiêu, ha ha ha, ta làm sao tìm thiên hạ thương sinh báo thù!?”

Một buổi tuyết ngừng, Lý Phượng Kỳ ngửa mặt lên trời rít gào, rời khỏi Nghiêu Sơn.

Từ đó về sau phiêu bạt thiên nhai, đại địa mênh mông tùy ý lưu lạc, đi ngủ một mỗi, ngủ tỉnh uống rượu, tiền tiêu hết xông vào quan khổ cướp vàng bạc, Binh Đinh nhà dịch ai có thể chống đỡ? Xuyên châu qua phủ như vậy, ven đường ăn uống hào phóng, người địa phương thấy hấn tửu phong phú, đều đỏ mắt thèm thuồng nhiệt tình.

Ngày nào đó gặp phải một tên lưu lạc ngang ngược, thừa dịp Lý Phượng Kỳ say rượu, dẫn hấn đến kỹ viện lớn nhất chơi gái túc xá, một đêm điên đảo phượng đảo loan, trên người tiêu hết ba trăm lượng bạc.

Sau khi ra ngoài Lý Phượng Kỳ còn chưa thỏa mãn, luôn miệng nói: “Con mẹ nó, sớm biết khoái hoạt như vậy, đêm đó cùng Tiêu Tiêu thành chuyện tốt, cũng không đáng gánh vác hư danh “Tú Ngọc mê muội”.”

Từ sau ngày hôm đó, phóng tửu dâm du ngày đêm, cuộc sống lướt qua càng lúc càng phóng đảng, lướt qua càng lúc càng u ám.

Lý Phượng Kỳ đi tới đi lui giữa cái bàn rượu thứ ba, giống như gỗ mục trôi nổi, cả đời đại khái cứ như vậy trầm luân xuống.

Mãi cho đến một ngày, hấn ở trong Câu Lan huyện An Huy nghe diễn, kỳ biến của Thiên Mệnh bỗng nhiên giáng lâm...

Lúc đó trong sân khấu diễn chính là óng ánh đêm chạy bên ba, Lâm Trùng bị Cao thái úy hãm hại, ba lần bốn lượt cùng đường, dưới sự bắt đắc dĩ nương nhờ Lương Sơn.

Lý Phượng Kỳ ôm hai mỹ nữ xem kịch, liên tục bật cười, nói: “Lâm giáo gật gật đầu, phu nhân giáo người ta bức tử, lại tận tâm ủy khuất học sống, Lâm giáo chịu nhục công phu cử thế vô song, đi làm hòa thượng mới thích hợp.”

Sau đó lại diễn Vân uyên ương lâu sâu xa, Võ Đô khoái ý ân cừ, giết mười lăm con cừu gia, hạ đề chữ máu “Người giết

người”, đánh Hồ Võ Tùng cũng vậy.”

Kịch nhân kia vừa hát vừa múa, tư thái khúc nhạc đều là thượng thừa.

Khách xem như mê như say, hò reo với giá trên trời.

Lý Phượng Kỳ lại không cười, nhìn vở kịch xuất thần, thầm nghĩ “Ta cười xung phong xấu hổ”, ta lại mạnh hơn hẳn mấy phần? Võ Tùng dám làm dám, ta chẳng lẽ không phải như người giả diễn trong vở kịch?” Chuyển niệm lại nghĩ: “Tác Ninh huyện sát bên Tề Vân Sơn, chính là địa bàn của Tề Vân phái.

Phạm gia lão đại tự tay đâm chết Tiêu Tiêu, ta không đi giết hẳn phơi thây khắp nhà, đó mới gọi là không có thiên lý đây!”

Nhất thời sát niệm nảy sinh, như liệt hỏa đốt tim, rượu cũng không uống, cũng không buồn nhìn, hỏi người ta địa chỉ của Phạm gia, lập tức khởi hành đi tới trước.

Giờ phút này đã qua giờ Dậu, bóng đêm nặng nề, may mà nhà cửa Phạm gia khí phái rất lớn, trước cửa đèn đuốc sáng ngời, rất dễ dàng tìm được.

Lý Phượng Kỳ nhảy qua tường vây tòa nhà, ven hành lang thẳng đến gian phòng lớn nhất kia, đẩy cửa ra suu tầm.

Chỉ thấy nha hoàn mẫu đỡ bàn, ghế dựa nằm xuống bàn, đều đang ngủ gật, một người nam tử ngửa đầu giường, khuôn mặt rõ ràng có thể nhìn thấy, chính là đại thiếu gia Phạm lão anh hùng.

Lý Phượng Kỳ âm thầm cười ngạo mạn “có được hoàn toàn không phí công phu, há lại không phải thiên ý? Tiêu tử này trong cơn mộng thụ tử, quá tiện nghi cho hắn rồi.

Mạc Nhược trước tiên cắt tứ chi hắn, con mắt mù, vụn vặt nhận tội sống mấy tháng, mới gọi là lòng ta!” Lại đọc sách bày ra bút mực, nhắc lên “Xoạt xoạt xoạt”, viết mấy chữ “Hành hành sự trên vách đá trắng kia, Tiêu Tương Hoa Vũ là cũng đúng!”

Hắn nhìn lên bầu trời không thấy gì, trong lòng nói “Tiêu Tiêu, ngươi muốn tự tay kết thù với người sao? Ta đã trả tâm

nguyện của người, tên của người sẽ truyền dương thiên hạ, để thế nhân nghe tin sợ mất mặt!”

Chúc mừng xong xuôi, hắn đến gần giường, đang giơ tay chém xuống, chợt thấy Phạm lão đại mặt vàng vọt, hơi thở mong manh, giống như bị bệnh nặng gì đó.

Thì ra ngày đó Nhật Nghiêu phong kích đầu, Phạm lão đại trước tiên bị kiếm khí của Lý Phượng Kỳ đâm trúng, lúc này không bớt việc, nâng lên trong nhà mời danh y cứu giúp, nhân sâm lộc huyết uống mấy chục cân, miễn cưỡng giữ lại cái mạng nhỏ.

Gần đây thương thế chuyển nguy, lành ít dữ nhiều, Hoa Đà sống lại cũng không có cách nào.

Phạm lão đại chính là sinh của đại bà chính phòng, Phạm lão anh hùng chỉ có một đứa con trai, tự nhiên đau lòng đứt ruột gan, cầu xin bốn phía thấp hương ước nguyện, xin Trần Hồn Tỏa, Tị Tà nang, Thần Thủy Linh Đan, khắp nơi treo lộn xộn toàn bộ giường trướng.

Lý Phượng Kỳ cẩn thận xem xét lão đại, người này hấp hối chờ chết, sống đến hừng đông cũng khó, tự mình búng ngón út, hắn liền hô hô ai thay, như vậy báo thù có ý nghĩa gì? Lý Phượng Kỳ thất vọng vô cùng., Tiếp đó lại nghĩ đến ” dẫn vật một người bệnh, Tiêu Tiêu sẽ đồng ý sao? Tin tức truyền ra ngoài làm mất mặt, người bên cạnh còn nói chúng ta sợ Tề Vân phái.” Lúc có chủ ý, thầm nghĩ “Thôi thôi! Trước tiên chữa trị thương thế cho tiểu tử này, đợi đến lúc hắn gây thương thế của hợp gia, lão tử sẽ tìm Phạm gia tính sổ.

Võ Tòng máu văng uyên ương lâu, vừa vặn gặp Trương Đô giám sát Tường Thần uống rượu mua vui.

Xem ra làm cho cừu gia cực kỳ buồn rầu, mới xem như là phương thức báo thù thống khoái nhất.”

Hắn thân là cao thủ số một của Kiếm Tiên môn, khu sử kiếm khí là xe nhẹ đường quen, đè lại mấy huyết đạo gia tăng vận công, kiếm khí trong cơ thể đều hóa giải.

Phạm lão đại mặc dù vẫn như cũ hôn mê, nhưng da mặt lập tức hiện ra huyết sắc, hô hấp thuận lợi hơn nhiều.

Lý Phượng Kỳ lấy ra “Đại Dịch Tiếp Tụ Đan” ma khoai lang đại phu cho hăn, nhẹ nhàng đặt ở bên gối, coi như thuốc dưỡng thân điều thần, lập tức phiêu nhiên rời đi.

Qua hơn nửa tháng, nhắm chừng thương thế của Phạm lão đại đã lành, Lý Phượng Kỳ quyết định một tuyết đại thù.

Trước khi xuất phát còn cố ý thay đổi quần áo màu trắng, cố tâm để cho kẻ thù máu tươi bắn tung toé toàn thân.

Đi vào trước phạm trạch, lại tròn tròn mắt, chỉ thấy trong cửa lớn bên ngoài cửa phủ vải đen, hương nến lượn lờ, gia đình tổ phục dụng dung mạo, mang theo toàn bộ dê con lợn ra vào chạy, một bộ thể của tổ tông tế tự.

Lý Phượng Kỳ lén lút nói thầm “Chẳng lẽ tiểu tử họ Phạm đã chết? phô trương này cũng không giống nha!” Tìm một góc hẻo lánh đảo qua đầu tường, nhảy đến trên đại thụ trong viện, mở to con mắt nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy phía trước chính đường quỳ đầy người, già trẻ nam nữ đều có.

Hai bên Tư Cầm, Tư Tiêu, Tư Nột Tư Thương hàng ngũ chỉnh tề, quả thật là cục diện tế tự đại điển.

Tán Lễ Tư Nghi hô to ” Nhạc Chỉ”, lễ thành, hưng!” Mọi người dập đầu đứng dậy.

Phạm lão anh hùng dẫn theo con trai lớn, cao giọng nói với người nhà: “Đa tạ ân công cứu giúp, hương hỏa của Phạm gia có thể bảo toàn! Sau này trong nhà tế điện bốn mùa, gia súc hưởng không dứt, lấy đại nghĩa đại đức của Tạ ơn công!” Trong khi nói chuyện, ngón tay trong phòng ngón tay, phía sau bàn thờ dựng thẳng bảng hiệu gỗ lớn, trên đó viết “Xin công Tiêu Tương Hoa thần vị “

Lý Phượng Kỳ chớp mắt, nửa ngày mới hiểu được —— Đêm đó cứu Phạm lão đại, quên lau đi chữ viết trên tường.

Phạm Chân Thái nhìn thấy “Người làm việc này, Tiêu Tương Hoa Vũ cũng nhắc lại, chỉ coi như có vị nghĩa sĩ tên là “Tiêu Tương Hoa Vũ” cứu con trai mình, làm ra chuyện cực kỳ tốt.

Phạm lão anh hùng cảm động đến rơi nước mắt, lại tìm không thấy ân nhân chân thân, đành phải lập thần vị đại lễ tham bái.

Động cơ cứu trị cho lão đại, vốn định để cho hắn khỏi phải chịu nhiều dằn vặt sau khi thương thế lành hẳn.

dụng tâm ác độc, dối lấy cảm ơn của kẻ thù.

Lý Phượng Kỳ vừa tức giận, vừa buồn cười, lại có chút không hiểu khoái ý.

Mất thấy Phạm gia lão giả hoa phát trần, Phạm lão anh hùng thần thái chân thành, rất có cảm giác như mộng như ảo.

Còn nhớ rõ Tề Vân phái khiêng quan tài đại náo Nghiêu Sơn, Phạm lão anh hùng đâm ngực giậm chân, hô trời đoạt đất, thanh âm cùng yêu ma thể bất lưỡng lập, Nga hốt phái nếu là kết giao yêu loại, hắn thà rằng tự sát để bảo vệ “trong sạch”.

Chưởng môn Đạo tông chính phái như vậy lại hướng về phía bài vị “Yêu nữ” quỳ bái.

Thế thái vạn tượng, còn có tình cảnh ly kỳ hơn sao?

Nếu báo chân tướng cho Phạm Chân Thái, nói cho hắn biết “ân công” mà hắn sùng bái chính là “Yêu quái” mà hắn thống hận, vị chính nhân quân tử này phải phản ứng như thế nào? Kinh ngạc, xấu hổ, hối hận, đau không muốn sống, hoặc là lại khiêng quan tài ra ngoài âm ỉ, nhưng lần này cho dù thật sự tự sát, sợ cũng không có mặt mũi đi gặp liệt tông liệt tông Phạm gia rồi... Lý Phượng Kỳ càng nghĩ càng thấy thú vị, càng nghĩ càng buồn cười, liều mạng che miệng, thiếu chút nữa cười thành tiếng.

Đột nhiên, một ý nghĩ hiện lên trong đầu —— thi ân tại cừ địch, khiến cho yêu ghét ghét sai lầm, chẳng phải là cảnh giới cao nhất để báo thù?

Lúc trước cổ mộ trải qua nguy hiểm, Tiêu Tiêu mấy lần đền mạng cho mình, nghĩ đến Kiếm Tiên thủ đồ bị yêu quái ân, cảm giác xấu hổ và giận dữ như vạn tiễn xuyên tim.

Đây là hậu quả biết được tình hình thực tế, nếu như Tiêu Tiêu thụ ân với Hoa gia gia hơn mười năm, cuối cùng mới phát hiện đối phương lòng đầy ý xấu, kính yêu nhất biến thành thứ đáng ghét nhất, loại thống khổ này há có thể miêu tả bằng ngôn ngữ!

Lại nói Hoa gia gia, hấn hận nhân loại thấu xương, lại tự thương thân thể cứu trị bách tính, sau đó cười nói: “Thế nhân ngu xuẩn như trâu ngựa, trước khi chết còn cảm nhận ân đức của ta!” Làm cho người ta cảm ơn mang ơn đi vào phần mộ, thẳng đến Âm gian mới hồi hận không kịp, kẻ này nham hiểm đến cực điểm! Tuyệt diệu thoát tục cỡ nào!

Lý Phượng Kỳ ân oán, lắm bầm: “Chủ ý tốt như vậy, sao ta không sớm nghĩ đến?”

Trong chốc lát, hấn bỗng nhiên hiểu ra, linh cảm nhao nhao như thể hồ quán đỉnh, một tiếng cười dài, phi thân rơi xuống đất, thân ảnh biến mất trong biển người mê mông.

Từ đó về sau, tên của Lý Phượng Kỳ dần dần bị người ta quên lãng.

Không biết từ khi nào, trên trần thế xuất hiện một vị thần bí nhân tên là “Tiêu Tương Hoa Vũ” không biết từ khi nào.

Bất luận ở biển bắc Thiên Nam, già trẻ nghèo hèn, nhà ai gặp nạn, người nào bị khó, nhất định sẽ được “Tiêu Tương Hoa Vũ” viện trợ.

Người được ân ngàn vạn vạn, chưa ai thấy qua dung mạo ân nhân bao giờ.

Chỉ có cái danh “Tiêu Tương Hoa Vũ” này, trường tồn thế gian, sâu sắc lòng người, tiếp nhận kính yêu cùng sùng bái của thiên hạ thương sinh.

Mà Lý Phượng Kỳ trốn ở trong bóng tối cười trộm, mắt thấy mọi người vì “Tiêu Tương Hoa Vũ” nghĩa cử cảm động rơi lệ, lại vì không thể nào báo ân mà bị dày vò nhiều lần.

Hấn vui vẻ hoa tay múa chân, cơ hồ muốn nhảy ra hô to: “Các ngươi đám ngu xuẩn này, biết sùng bái là ai sao? Là yêu tinh vạn phần chán ghét các ngươi!”

Nhưng hấn nhìn lại, không muốn đâm phá cửa sổ giấy cuối cùng này.

Báo thù sung sướng, tham lam càng lúc càng lớn: Hấn muốn cho mỗi người trên đời đều nhận ân huệ “Tiêu Tương Hoa Vũ”, mãi tới khi hết thọ mệnh mới tỉnh ngộ... Không, chết cũng không cho bọn họ biết! Vào phần mộ rồi lại ảo não đi,

trở thành quỷ hồn hồi hận lần nữa, có một nơi chuyên môn cho người ta hồi hận, thâm gấp trăm lần ở trần thế, nơi đó gọi là địa ngục, nơi đó gọi là địa ngục địa ngục.

Đi càng nhiều, hắn ta càng hận thế nhân, nghiêng răng nghiêng lợi, càng liều mạng hành thiện, cho đến trình độ ” xả thân vong ngã” của mình.

Đặt ví dụ mà nói, nếu một đứa bé nào đó sinh bệnh nặng, cần tim gan hắn làm thuốc, hắn cũng sẽ không chút do dự mổ bụng xẻo tim!

Mỗi khi làm chuyện tốt, hắn ta uống điên cuồng trong đêm, uống say ngửa đầu nhìn lên trời, rưng rưng hỏi: “Tiêu Tiêu, ta báo thù cho người như vậy, người thỏa mãn không?”

Bầu trời đêm đen kịt, không có một tia tinh quang, Tiêu Tiêu chắc chắn đang đứng đó, lẳng lặng mỉm cười gật đầu.

Ngày thứ hai mươi bảy hồi thiên ngoại uyên kết ai có thể làm khó dễ.

Lý Phượng Kỳ kể xong chuyện xưa, câu chuyện “Tiêu Tương Hoa Vũ” được nói rõ, ngoài cửa sổ sắc trời tối lại sáng, sáng lại tối, đã là hoàng hôn ngày hôm sau.

Dưới bàn chắt đầy bát rượu, Lý Phượng Kỳ say lờ đờ mắt.

Tơ lụa trên bàn thành đoàn, tất cả đều là nữ hài tử lau nước mắt còn sót lại của mình.

Chuyện cũ kể cả ngày, Xảo Nhi cùng Hồng Tụ cũng lau nước mắt một ngày.

Lúc này Lê Hoa đài vũ, vẫn trôi dạt không ngừng.

Tay áo đỏ nức nở nói: “Quá, quá cảm động, yêu oanh oanh liệt liệt, chết thê thảm thê thảm, ta nếu có thể yêu một lần như vậy, thiên đạo vạn quả đều nguyện ý!” Chợt tìm không thấy khăn tay sạch, thuận tay nắm lên tay áo khéo léo, vừa lau khóe mắt hỏi: “Người cũng khóc sao? Người cảm thấy đoạn kia cảm động nhất?”

Xảo Nhi kéo ống tay áo, lau nước mắt nói: “Lăng Ba đại sư tử thật đáng thương.

Nàng vì Nga Lưu phái ăn nhiều đau khổ như vậy, chưa bao giờ nói với chúng ta nửa câu.”

Hốc mắt Tiêu Tuyết đỏ lên, cô nén không rơi lệ, nói: “Đại sư huynh, đừng rời khỏi Ngao Sơn.

Chúng ta đi tới cầu tình với sư tôn, một lần nữa lập người là đệ tử đầu tiên của Huyền môn.”

Lý Phượng Kỳ lắc đầu, nói: “Không làm, chê ta gặp tội còn ít sao? Đánh chết ta cũng không làm! Vị trí đại sư huynh của Ngao Khuyết phái, tự có người tiếp nhận.” Chỉ chỉ đào chết non, cười nói: “Đào huynh đệ là con trai ruột của tiền nhiệm đồ, dòng chính tông huyền môn, Thiên Long Thần Tướng kế nhiệm không phải hấn có thuộc về hấn.

Ha ha, ta đem tiền căn hậu quả nói rõ ràng, muốn nói hấn biết trọng trách của mình.” Hấn thở dài, thấp giọng nói: “Ta cũng muốn sớm thoát thân, không cần trốn tránh sư tôn nữa.”

Từ khi nói đến Tiêu Tương Hoa Vũ, Đào Yêu Yêu liền nhìn chăm chăm vào Lý Phượng Kỳ, trong lòng cảm thấy khó có thể nói nên lời.

Người trước mắt này, thân chịu vạn dạng khổ sở, lòng dạ khắc cốt thù hận, làm chính là hành động Bồ Tát phổ tế chúng sinh hành.

Mang theo ác ý làm việc thiện, dùng ân huệ báo thù, mọi chuyện phát y đi, truyền danh lừa gạt thế nhân, tiêu sái siêu thoát bậc nào! Nếu không phải kỳ nam tử đại nghĩa đại nhân, sao nghĩ ra được phương pháp vừa tà ác vừa cao thượng như vậy?

Đào Yêu Yêu bị lay động, thần vì vậy say mê nói thắm: “Hình như có câu nói này, lương thiện, chung quy không thể làm được đạo của lẽ, thật sự là đạo lý này...”

Trong một sát na, tình cảm kính nể tràn ngập lồng ngực, Đào Yêu Yêu lật bàn đứng lên, lớn tiếng nói: “Đại sư huynh, ta muốn kết nghĩa báỉ huynh với ngươi! Ta muốn báỉ ngươi làm đại ca!”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Vậy tình tốt, nhưng ta có một điều kiện, ngày sau để ngươi làm đầu lĩnh của Huyền môn, cũng đừng từ chối.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thú vị nhỏ, không phải là thay ngươi gánh tiếng xấu sao? Tự nhiên nhận mệnh! Thỉnh đại ca an tọa, để tiểu đệ báỉ lễ.” Nói xong ngã người phục xuống đất, liên tiếp dập đầu mấy cái.

Lý Phượng Kỳ vội vàng đỡ, hai người bốn tay giao nhau, đều cảm giác phán đoán thoả mái không gì sánh được.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Hai đồ đệ đời trước đều không có kết cục tốt, xem ra vị trí vị trí Đại sư huynh Ngao Mi này, ai ngồi lên thì người đó không may, ta công cái nôi đen không nhẹ!”

Nghĩ lại lúc trước đại ca từng nói qua, thế gian lưu truyền quả cờ này —— “Gia Nga đạo pháp pháp vũ vũ trụ, Thiên Long

Thần Tướng bỏ trốn mất dạng”, đều do cha ta lâm trận bỏ chạy, mới gây ra đại nhục như vậy.

Cha mẹ đặt tên cho ta “Đào Yêu Yêu” rõ ràng muốn ta phải chịu sỉ nhục trước mặt, hoàn thành trách nhiệm của tiền bối chưa hết.

Ài, má xấu xa nhà Nga phái, thật ra ta vừa sinh ra đã cống trên lưng rồi.”

Hai người đều có tính tình tiêu sái, tám bái tất lễ tất, không cần Phần Hương minh ước, huynh đệ này coi như kết thành công.

Lý Phượng Kỳ nâng dậy đào lên chết non, chuyển hướng Tiểu Tuyết, nói: “Quy củ lịch của Xi phái, đại đệ tử do Nhiếp Hồn môn thiết lập mộng mà định.

Huynh đệ đào và tiểu sư muội vốn không quen biết, lại có thể gặp mặt trong mộng, có thể thấy được hần hoàn toàn phù hợp với báo mộng “Mộng cục”.

Tiểu Tuyết trầm ngâm nửa khắc, nói: “Ý của sư huynh là Đào đại ca mơ thấy ta, là do Thường Sinh Tử thi pháp?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Theo ta được biết, Thường Sinh Tử tu luyện 《Mộng Chân Pháp, chuẩn đoán trước càng hơn so với ngày xưa.

Những năm gần đây hần thường xuyên vận dụng thuật này, đánh giá chọn đệ tử đầu tiên mới của Huyền môn.

Đào huynh đệ hành kinh gần Nghiêu Sơn, vừa vận tiến vào phạm vi phát công của Thường Sinh Tử.

Hần lại là nhân tuyến thủ đồ, tự nhiên sinh ra mộng cảnh liên quan tới Nga lang phái.”

Xảo Nhi chen vào nói: “Tuyết tỷ tỷ cũng xuất hiện trong mộng cảnh, kiếm thuật lại cao như vậy.

Nếu theo đạo lý của đại sư huynh, nàng còn có tư cách làm đệ tử đứng đầu hơn Đào đại ca.”

Tiểu Tuyết lắc đầu, nói: “Ta ngủ chưa bao giờ nằm mơ, nếu như Thường Sinh Tử thiết lập thế cục, sao ta lại không cảm ứng được?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Mộng chân pháp đặt ra cục mộng, chỉ có người thi pháp mới có thể quan sát mộng cảnh, mà người trong cuộc là hoàn toàn không biết.

Thường Sinh Tử pháp thuật hơi thiếu hỏa hầu, còn mang theo ba phần khí phách.

Bản thân Đào huynh đệ vốn không có pháp lực, bị pháp thuật nhiếp hồn ảnh hưởng, thần hồn bị cưỡng ép kéo vào mộng cảnh.

Ngược lại, Tiểu Tuyết từ nhỏ đã tu tập chính pháp của Huyền Môn, ngủ trong mộng chân khí hộ thể, triệt tiêu hiệu lực của Nhiếp Hồn Thuật.

Đây chính là Đào huynh đệ hần mơ thấy Tiểu Tuyết, mà Tiểu Tuyết lại không mơ thấy nguyên do của hần.”

Nghe xong lời giải thích này, đám người có sở ngộ, nhưng ần ần cảm thấy việc này càng có diệu dụng hơn.

Trong ba nữ hài tử, Hồng Tụ là người biết phong tình nam nữ nhất, cười nói: “Theo ta thấy, mộng tiên báo hai người bọn họ cùng gánh vác trọng trách.

Hì hì, tốt nhất nên kết làm phu thê, vừa có thể chấn hưng môn phái, vừa có thể sinh con đẻ cái dưỡng nữ.

Một công hai việc, há không ổn sao?”

Lý Phượng Kỳ vỗ đầu gối mà cười, nói: “Ta nói tiểu hồ ly cơ linh! Một chút liền rõ ràng!” Nheo lên con mắt, nghiêng nghiêng cây non chết non, lại nhìn nhìn tiểu Tuyết, thản nhiên nói: “Tiên gia làm việc, mỗi lần kinh thế thoát tục, mỗi lần kinh thế thoát tục.

Từ một đôi vợ chồng đảm nhiệm vị trí đồ đệ, tuy không có tiền lệ, nhưng song kiếm hợp bích, đại khái cũng là tâm nguyện của sư tôn.” Bỗng dưng nhớ tới Lăng Ba, năm đó nếu theo lệnh sư phụ cùng nàng thành hôn, vợ chồng hai người cùng chấn chấn Huyền môn, bây giờ sẽ phong quang thế nào? Nghĩ đến đây, hơi đắng chát, khẽ thở dài.

Xảo Nhi thích nhất là bắt đầu thích thú, cũng không phải đèn cạn dầu, nghiêm nghị nói: “Đệ tử Huyền môn chúng ta, chú ý nhất là thuận theo thiên mệnh.

Cái gọi là “Thiên Lý thông gia nhất tuyến”, Đào đại ca mộng gặp Tuyết tỷ tỷ, trong mạng nhất định phải cưới nàng làm vợ, mọi người ngàn vạn lần chớ vi phạm ý trời!” Nói xong giả bộ thành khẩn, kéo tay Tiểu Tuyết, khuyên nhủ: “Sư tỷ, vì tương lai của Nga hốt phách, xin gả cho Đào đại ca làm vợ đi!”

Tiểu Tuyết cho dù ngây thơ ngây thơ, giờ phút này cũng hiểu được, nhìn trộm về phía Đào Yêu Yêu, lẩm bẩm nói: “T gả cho... Đào đại ca... Làm vợ...” Đột nhiên khuôn mặt đỏ bừng, trong lòng “Bịch bịch bịch” là giấu một con thỏ nhỏ.

Lại nhìn Đào Yêu Yêu trợn mắt há hốc mồm, một bộ quái tượng không thể chống đỡ nổi, nhin không được hỏi: “Ngươi... Ngươi cười cái gì?”

Mắt thấy Hồng Tụ điểm phá thiên cơ, Lý Phượng Kỳ đầu chịu tán thành, xảo nhi kiệt lực xử lý, Đào Yêu Yêu chỉ cảm thấy thiên bá nhân ý, nhất thời tâm nở nụ cười vui vẻ, ngây ngô cười nói: “Ha ha, tình hình trong mộng, hóa ra là ý tứ của sư tôn, sư tôn quả nhiên trời ban sáng, thông tình đạt lý, minh giám,...” Đột nhiên phát hiện Tiểu Tuyết quay lưng lại, cúi đầu, mơ hồ có thể thấy được rễ cây đều đỏ lên.

Xảo Nhi lè lưỡi, nói: “Còn chưa chính thức bái sư, nịnh nọt vỗ vỗ rung trời! Xem ra sư tôn không đem Tuyết tỷ gả cho Đào đại ca.” Tiểu nha đầu tính tình bướng bỉnh phát tác, chỉ muốn sáng khoái miệng lưỡi.

Tiểu Tuyết cảm thấy phiền chán, hất văng tay khéo léo ra.

Nhưng thiếu nữ tình non sơ khai, luôn luôn e thẹn bảy phần hiếu kỳ, tuyết sẽ không bởi vậy mà sinh ra oán hận.

Chỉ thấy nàng muốn nói lại thôi, muốn đi lại ở, không biết nên nổi giận hay là nên cười đùa.

Trong lúc bối rối quay đầu nhìn lại, vừa vặn cùng Đào Yêu Yêu bốn mắt nhìn nhau.

Trong nháy mắt hai người đồng thời ngẩn người, ánh mắt ngẩn ngía, tay chân mềm nhũn, trong lòng như bị sét đánh, chảy qua một cảm giác vừa khó chịu vừa sáng khoái vừa kỳ diệu.

Lý Phượng Kỳ ngáp một cái, vò đầu nói: “Trò chơi mặt mày đưa tình, các ngươi về sau âm thầm chơi đi, các ngươi về sau

âm thầm chơi đi.

Ngày mai hẳn đi đường, mọi người tốt nhất nên sớm nghỉ ngơi một chút!” Nói xong đứng dậy đi đến phòng khách phía sau, quan sát tình hình của Hứa Thanh Chỉ, Đường Lưu, Lục Tùng bọn họ.

Lúc này được hiệu của ” Tê Giác Tích Dịch Đan” phát triển đầy đủ, khí sắc ba người vẫn tốt hơn, đã an ổn ngủ say.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người trở về Ngao Thiên.

Trước khi đi Lý Phượng Kỳ lưu lại một thỏi bạc lớn, làm hai ngày qua ăn ở hao phí dụng.

Chủ nhân khách sạn mừng rỡ, sai tiểu nhị tìm la xa thay khách quan đi bộ.

Thương tình ba người kia hơi yên ổn, tính mạng tuy giữ được, còn cần nằm yên đem nuôi, liền mượn hai chiếc xe lừa lớn, một chiếc là do Lý Phượng Kỳ, Đào Yêu, Lục Thanh Thiên cùng đi, một chiếc cho nữ tử cùng Đường Chi ngồi nhiều hơn.

Lúc xuống xe phu vung roi, một tiếng thét to, loan linh đình đương, lừa xe chạy dọc theo đại đạo.

Một đường vô sự trôi qua.

Hồng Tự suy nghĩ chủ nhân chung tình tiểu tuyết, lại được đại sư huynh tác hợp, nhân duyên này sớm muộn gì cũng thành công.

Hôm nay may mắn bầu bạn “Thiếu nữ nãi”, sao không nhân cơ hội nịnh bợ? Vì thế hỏi han ân cần, ân cần chuẩn bị, giống như tiểu Tuyết hầu hạ cùng với mẹ công chúa vậy?

Mà Tiểu Tuyết từ khi nghe xong cố sự của Lý Phượng Kỳ, định ý đối với yêu loại giảm đi rất nhiều, ngẫu nhiên còn cười nói vài câu với Hồng Tự.

Nhưng chỉ cần đề cập đến đào yêu chết non, nàng liền lập tức dừng lại câu chuyện, quay mặt ngo ngoắt xuất thần.

Ngay cả tên cũng không muốn nhắc tới chứ chớ nói chi là thân cận.

Hành trình hai ngày, Tiểu Tuyết nhìn không chớp mắt, như thể Đào Yêu Yêu không tồn tại.

Người ngoài đều cảm thấy khó hiểu, chỉ coi hai người bọn họ làm khó chịu, kỳ thật bản thân Tiểu Tuyết cũng không nói rõ được nguyên nhân.

Hôm nay đến ngoài sơn thành, đi ngang qua quán trà, mọi người dừng xe đánh mũi xe.

Xa phu tự đi chăm sóc gia súc, ba thiếu nữ đến bên trong cửa hàng giặt giũ, Lý Phượng Kỳ lưng dựa vào tảng đá lớn ngoài cửa, tay cầm hồ lô “Ừng ực” trút rượu.

Mọi người đều bận rộn, duy chỉ có Đào Yêu Yêu mới thất thố, ngồi dậy một lát rồi lại đứng lên, vừa cất bước lại vòng về, rón cồ nhìn trộm vào bên trong, không nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Tuyết, chỉ biết ôm đầu gãi tai gãi tai một cái.

Lý Phượng Kỳ nhìn hẩn mắt hồn mắt vía bối rối, không khỏi cười thầm ” Đào huynh đệ đuổi theo nữ hài tử suốt ngày, hẩn làm đại đệ tử Ngao Thiên, chuẩn xác đem mũi sư tôn khí nghịch.” Thu hồi hồ lô rượu, hô: “Huynh đệ, tới ngồi một chút.”

Nữ hài tử người ta đi vào giải thương, người nhìn cái gì? Cẩn thận con mắt mọc mụn ghẻ.”

Đào Yêu Yêu mặt mày đau khổ, cúi đầu đi đến bên cạnh Lý Phượng Kỳ, trong miệng nói thầm: “Sao không để ý ta, sao không để ý ta chứ...” voi là đặt câu hỏi, lại như lằm bằm: “Ta đắc tội với nàng cái gì? Rốt cuộc cho chút lời nhắc nhở, bởi tội xin lỗi thế nào cũng được.

Chẳng qua là không để ý tới, khiến cho người ta rất tức giận.”

Lý Phượng Kỳ dịch người lao ra điềm điềm, để hẩn kê vai sát cánh ngồi xuống, ôm quyền nói: “Chúc mừng chúc mừng, hiền đệ vui mừng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đại ca, đừng giấu cợt nữa.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Ai nói đùa với ngươi? Hai ngày nay Tiểu Tuyết rất khác thường, có quan hệ rất lớn với ngươi.”

Đuôi lông mày Đào Yêu Yêu hơi nhếch lên, nói: “Nguyện nghe cao kiến.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Ta suy nghĩ, trong lòng Tiểu Tuyết tám chín phần là có ngươi.

Phạm là nữ nhi lần đầu yêu, luôn tận lực tránh đi nam tử vừa ý, đây gọi là “Thân cực phản dễ hiểu” ý tứ.

Ngươi nghĩ, nếu nàng không có ý đó với ngươi, hoặc là chỉ coi ngươi là anh trai ruột, nói đùa giỡn có gì không được, tại sao đối với ngươi không giống với những người khác?”

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Nói có lý, nói có lý.”

Lý Phượng Kỳ lại nói: “Cho nên, đã được người đẹp ưu ái, mộng đẹp tất sẽ thành sự thật, ngươi nói có thích hay không thể vui?”

Đào Yêu Yêu mặt mày hớn hở, liên tục nói: “Rất vui, đáng mừng...” Lập tức u sầu tái hiện, thở dài: “Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách hay, nàng không phản ứng ta, tình ý nhiều hơn nữa thì sao mà nói được?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Lão đệ, chuyện tình nói là môn học đại học vấn, mấu chốt là ba điểm —— da mặt đầu tiên dày, thứ lá gan lớn, quan trọng nhất là phải có nhẫn nại.

Thường Ngôn nói “Diệu” không ăn được đậu hũ nóng.”

Ngươi muốn ăn ngon khỏi đậu hũ Tiểu Tuyết này, thì phải mềm nhũn bong bóng, bình thường không cần nhiều lời, chỉ cần đối với nàng đặc biệt hơn, công phu đã dùng đủ, người đá cũng phải ngâm nàng thành bột mì mềm.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy phải đợi bao lâu?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Đường Thi Vân” Thập Tứ làm quân phụ, xấu hổ chưa từng mở; Mười lăm bắt đầu giãn mày, nguyện đồng trần và tro bụi...”

Theo kinh nghiệm của ta, chờ không được lâu như vậy.

Ít nhất hai ba tháng, nhiều nhất là nửa năm, Tiểu Tuyết tất nhiên thái độ thay đổi lớn, đến lúc đó nhiệt tình như lửa, sợ huynh đệ ngươi tiêu thụ không nổi đâu.”

Mặt Đào Yêu Yêu như đưa đám, nói: “Mấy tháng quá dài, ta phải lập tức cưới được Tiểu Tuyết.”

Lý Phượng Kỳ mở to hai mắt, trừng mắt với hắn nói: “Ác quỷ ta gặp vô số, chưa từng thấy ngươi nóng vội như vậy!” Sờ sờ

cầm, trầm ngâm nói: “Nếu muốn tốc thành, cũng không thể, vậy phải sử dụng chiêu “Bá Vương ngạnh thượng cung” này.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thế nào là Bá Vương ngạnh thượng cung?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Rất đơn giản, chúng ta lưu lại thêm nửa ngày, tìm khách sạn ở lại.

Người lên đến đáy giường Tiểu Tuyết trông coi, ta tìm nàng tỷ thí kiếm pháp, nàng mệt mỏi đến mức tinh lực tận thần mệt mỏi.

Chờ khi tiểu Tuyết trở về phòng ngủ, người cởi sạch quần áo, lặng lẽ chui vào trong ổ của nàng, sau đó...” Tới gần tai nàng, nói thầm một lát, cuối cùng nói: “Tiểu Tuyết có thể hơi kháng cự, nhưng dù sao thích người, cuối cùng vẫn sẽ ngoan ngoãn nghe theo.”

Đào Yêu Yêu càng nghe càng giật mình, mặt mũi trắng bệch, nói: “Làm như vậy, có khác gì với khai hoa? Tiểu Tuyết là sư muội của người, há có thể dùng thủ đoạn hạ lưu hại nàng?”

Lý Phượng Kỳ cười lạnh nói: “Hại nàng? Ta hỏi trước người, người đối với Tiểu Tuyết là thật lòng?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta chân tình thực ý với Tiểu Tuyết, mặt trời có thể chứng kiến, nếu có chủ tâm khi nhục, nhất định sẽ bị loạn đao phân thân!”

Lý Phượng Kỳ vỗ đầu gối, nói: “Vậy không phải tốt rồi sao? thác hoa tặc nữ hài bị ồ, đó là hại người ta.

Nhưng người thì sao, tương lai Thiên Long Thần Tướng, đợi Tiểu Tuyết tình thâm sâu như biển, che chở nàng càng thêm nhiều, coi nàng như bảo bối tâm can, đang sớm định đại sự nhà.

Nữ hài tử tâm chí không kiên định, nói không chừng ngày đó đổi ý, mình hủy hoại chung thân.

Ta nhận hiền đệ là Chí Thành quân tử, cho nên dạy người kế “Sinh Mễ nấu thành cơm”, chính là vì tính toán hạnh phúc của tiểu Tuyết sư muội.”

Nói đến đây, hắc hắc cười khỏ, nói: “Lẽ pháp thế tục, quy củ môn phái, hủy đi bao nhiêu lương duyên trong thiên hạ.

Ngũ huynh đã ăn đủ đau khổ trong này, vết xe đổ, hiền đệ không thể đi lại được.” Hơi có chút cảm thương, lấy ra hồ lô rượu uống mạnh vào trong cổ họng.

Đào Yêu Yêu cúi đầu trầm tư, chỉ cảm thấy Lương Ngôn lọt vào tai, câu nào cũng khiến nội tâm xao động.

Mình vốn là yêu cực tiểu tuyệt, cho dù làm việc lỗ mãng một chút, cũng là vì biểu đạt yêu thương, sau đó thể hiện an ủi nhiều hơn, đối đãi nàng thật tốt là được rồi.

Nghĩ đến đây, trước mắt lại hiện lên cảnh tượng tú lệ trong rừng trúc—— Tiểu Tuyết Ngọc thể ngang dọc, uyển chuyển tuyệt luân, trừ phi thái giám hoặc kẻ ngốc, người đàn ông kia không động dục niệm? Đào Yêu Yêu càng nghĩ càng ngứa ngáy, trong nháy mắt muốn thiêu đốt thân thể, vỗ tay nói: “Đa tạ huynh trưởng chỉ điểm, tiểu đệ hiểu rồi!” Nhảy lên liền xông vào trong cửa hàng.

Lý Phượng Kỳ vội vàng giữ chặt hần, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Đào Yêu Phiên tỉnh ngộ, gật đầu nói: “Đúng, loại chuyện này sao, đợi đến trời tối rồi làm lại...” Lý Phượng Kỳ ngậm một ngụm rượu, nghe vậy “Phập” phun ra, vừa cười vừa ho khan, nói: “Ai da, ta nói đùa với ngươi, ngươi còn tưởng thật...”

Cười hơn nửa ngày, Lý Phượng Kỳ mới nghiêm mặt nói: “Tiểu Tuyết tuy là mỹ nhân, nhưng bản tính cương liệt, tuyệt không phải nữ tử mảnh mai.

Nếu như dùng sức mạnh với nàng, nàng bốc lên cơn tức giận, vung kiếm “Răng rắc” một cái, chặt đứt huynh đệ... Ài, cho dù hai người các ngươi thành hôn, cuộc sống kia cũng tương đối khó khăn.”

Trong một câu nói, hợp tình hợp lý.

Sức kích động Đào Yêu Yêu đột nhiên tắt, sống như quả bóng xì hơi, mềm nhũn ngồi bên tảng đá lớn, mềm nhũn ngồi xuống.

Lý Phượng Kỳ cười tủm tỉm nhìn hần, cảm thấy người này thú vị, nói: “Hiền đệ à, ta ngược lại rất kỳ quái.

Vốn hai bên là chuyện tốt, thuận theo tự nhiên là có thể thành công, hà tất nóng vội? Người phải lập tức cưới được tiểu Tuyết, thực là tự tìm phiền toái.”

Đào Yêu Yêu nói: “Huynh trưởng không biết, tiểu đệ cưới Tiểu Tuyết mới có thể giải quyết phiền toái lớn.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Nói vậy là sao?”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ gần nửa khắc, dường như đã quyết định, cắn răng nói: “Nói đến nước này, ta cũng không dối gạt đại ca.

Tiểu đệ chỉ có mau chóng cưới Tiểu Tuyết, mới có thể loại bỏ hôn ước ban đầu.”

Lúc này đến phiên Lý Phượng Kỳ kinh ngạc.

Hắn ngồi thẳng lưng, nói: “Người định thân chưa?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đó là do trẻ con thông gia, đánh nhỏ định ra, đợi đến lúc mười sáu tuổi bái đường trước mười sáu tuổi.

Năm nay hôn kỳ đã tới, tiểu đệ mới bỏ nhà, trần trọc chuyển đến Tứ Xuyên cảnh nội.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Thì ra là thế, người là đi ra chạy trốn hôn sự.

Ha ha, cô nương đối phương đáng vẻ rất xấu? Vẫn là gia cảnh không tốt, lại bảo người trốn tránh như vậy?”

Đào Yêu Yêu trầm mặc, sóng mắt lập loè lưu chuyển.

Lý Phượng Kỳ suy nghĩ tính tình vị huynh đệ này quật cường, dám làm, sao có thể lộ ra vẻ thê nhu? Nghĩ nhất định có chuyện thương tâm, lập tức đưa tay vỗ nhẹ bả vai hắn, để an ủi hắn.

Một lát sau, Đào Yêu Yêu khôi phục lại tinh thần, chậm rãi mở miệng: “Cha ta vừa chết trận kia, mẹ ta mang theo ta lưu lạc bốn phương, trên đó không có ngôi che thân, dưới không có nơi để lập trụ.

Trong lúc vạn bất đắc dĩ, ủy thân gả cho Võ Lăng Long gia, trở thành một tiểu thiếp của Long đại lão gia,

Ta sống mười sáu tuổi, cũng chỉ là cái bình kéo dầu mười sáu năm.”

Cái gọi là “Lôi mỗ”, quả phụ nguyên chỉ đổi ý gả cho con cháu phu gia, rất hàm chứa ý khinh miệt.

Cổ đại coi trọng huyết thân tông tộc, Kế Tử được xưng là “Minh Linh”, tiểu trùng nhi bình thường, không có tư cách ghi vào gia phả, có người so với nô bộc trong nhà còn ti tiện hơn, mà đào cơ cũng không đòi họ, chỉ sợ ngay cả con kế cũng không tính là con đẻ.

Lý Phượng Kỳ mới bái nghĩa đệ, không ngờ thân thể nhấp nhô như vậy, dịu dàng khuyên: “Anh hùng không sợ xuất thân thấp kém như vậy.

Ta - Nga tổ sư gia biết không? Lão nhân gia hấn tuổi nhỏ làm nô lệ, trở thành quân doanh để làm khổ dịch, chịu hết tất cả khuất nhục nhân gian, cuối cùng vẫn trở thành đại tông sư một đại tông sư.

Có thể thấy được người làm việc lớn, khi còn bé thân phận thường rất ti tiện.”

Nói đến đây, hấn như có điều suy nghĩ, trầm ngâm nói: “Võ Lăng Long gia... Võ Lăng Long gia, ta hành tẩu giang hồ nhiều năm, sao ta chưa từng nghe qua cái tên này?”

Đào Yêu Yêu nói: “Long gia là gia vọng tộc của hào môn, sản vật kim ngân nhiều không kể xiết.

Ta lớn lên ở nhà hấn, mặc dù ăn ngon mặc đẹp, nhưng từ nhỏ đã không hợp với mấy tên Long thiếu gia này, đấu võ mồm đánh nhau là chuyện thường ngày, sau đó đại nhân truy cứu, chịu phạt vẫn là “Dã chủng” của ta.

Những thứ này cũng không tính là gì, đáng hận nhất là Đại phu nhân chính phòng Long gia, lúc nào cũng khi nhục mạ mẹ ta, mắng nàng chính là tiểu bà con hồ mị tiêm nhi của tiểu thiếp.

Mẹ ta nhiều năm thụ khí, làm cho thần trí hoảng hốt, lời nói cử chỉ đều điên cuồng điên khùng.”

Lý Phượng Kỳ kiếp sống lỗ mãng, chưa bao giờ thể nghiệm uy môn viêm hàn, không biết từ đâu khuyên giải.

Đào Yêu Yêu cười khỏ nói: “Người nói không trách không trách, chính là vị đại bà bà kia, nhất định phải để cho con gái ruột làm vợ ta.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Đây là duyên có gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Mẹ ta sinh ra vừa được trăm ngày, đại bà cũng sinh ra một nữ anh khác.

Các thân quyến của Long gia tề tụ lại chúc mừng, nàng bỗng nhiên trước mặt mọi người tuyên bố phải gả nàng này cho ta, nếu không thà rằng tự tay chết chìm nữ nhi của mình còn hơn.

Long lão gia quật cường không lại phu nhân, mẫu thân ta bản tính lại mềm yếu, đành phải theo nàng định ra mối hôn sự này.”

Lý Phượng Kỳ đưa tay vò đầu, nói: “Kỳ quái, kỳ quái, Long đại bà bà ghét mẹ con, sao lại kết thân với các người?”

Đào Yêu Yêu nói: “Khi còn bé ta cũng buồn bực, nhưng sau đó dần dần nghĩ thông suốt rồi...”

Đại bà nương có ý tốt gì? Nàng là muốn ta đổi họ tông, gia nhập rể Long gia!”

“Nhập rể” là hôn tục lúc trước, tức nam tử sau khi thành hôn ở tại nữ gia, cũng sửa thành dòng họ nữ Phương.

Thử nghĩ niên đại nam tôn nữ ti, chột Tôn ti điên đảo, nam muốn ” gả” cho nữ, thật sự là khuất nhục không cách nào thừa nhận được.

Nếu không phải cùng đường cùng với người bản hàn, ai nguyện tự xưng là người địa vị hèn? Hoàng đế muốn đánh trận, mỗi lần chiêu binh là “con rể của thiên hạ, con rể ngang hàng với tù nhân, có thể biết thân phận thấp hèn cỡ nào.

Đào Yêu Yêu nói: “Mẹ ta ngày gả cho Long gia, coi như đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ, tất cả di vật còn sót lại đều bị hủy diệt.

Ta theo họ của phụ thân họ “Đào”, trở thành kỷ niệm duy nhất.

Khỏ tâm tưởng niệm của mẫu thân mới có thể giải được một chút.

Đại bà bà nhìn trúng điểm này, muốn mượn hôn sự để ta đổi họ, đẩy mẫu thân của ta vào tuyệt cảnh.

Đại ca, người nói xem ta có thể khiến độc kế của nàng thành công không?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Quả thật không thể làm vậy.

Nhưng vì từ hôn mà cưới Tiểu Tuyết, tương đương với đem Tiểu Tuyết coi là bia đỡ đạn từ hôn, không khỏi khinh người quá đáng.”

Đào Yêu Yêu vội nói: “Không, đại ca hiểu lầm rồi, ta thật lòng thích tiểu Tuyết.”

Đã có thể cưới vợ tốt phối hợp, lại có thể giảm bớt hôn ước ác độc, ta liều mạng cũng muốn tranh thủ được.

Trừ cái đó ra, còn có cách gì đây?”

Lý Phượng Kỳ nghiêng đầu suy tư, chỉ cảm thấy việc này lúng túng, quả thực khó có thể hóa giải, cười nói: “Hắc, đại bà lấy con gái làm thương, là một nhân vật lợi hại.

Người này rốt cuộc như thế nào, ta còn thật muốn tận mắt kiến thức một chút.”

Đào Yêu Yêu ngẩng đầu xuất thần, chợt nói: “Kỳ thật có người rất giống nàng, dáng dấp tuy bất đồng, nhưng thần thái giọng điệu, âm trầm giống nhau.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Ai?”

Đào Yêu Yêu nói: “Bắc trù đồ đệ Âu Dương Cô Bình.”

Lý Phượng Kỳ đang muốn chuyển đề tài, lấy Giải Nghĩa đệ lo nghĩ, lập tức nói: “Đúng, đúng, Bắc trù môn Âu Dương Bình, nghe nói nàng đổi tên, còn lên làm đầu lĩnh Bắc trù, những năm gần đây vận khí thịnh vượng vô cùng! Người này đánh tiểu ái sứ quỷ tâm nhãn, hơn phân nửa cho mình pháp thuật may mắn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nhắc tới Âu Dương Cô Bình, tiểu đệ có một chuyện không rõ, xin đại ca chỉ giáo.” Đem ngày đó xương bồ gặp nhau, Tiểu Tuyết trần truồng ngủ mê man, Âu Dương Cô Bình tìm tòi thân thể của nàng, chuẩn bị kỹ càng d

trạng, hỏi: “Nàng đã tôn làm sư tử, vì sao lén lút với tiểu Tuyết, chẳng lẽ có âm mưu gì không thể cho ai biết?”

Lý Phượng Kỳ vừa uống rượu vừa cân nhắc, một lúc lâu sau mới nói: “Tiểu Tuyết tu vi có chút thành tựu, sao có thể uống đan dược quá nhiều, tự mình chạy đến rừng trúc cởi quần áo? Nàng hành vi rối loạn, hiển nhiên trúng nguyên rửa bói môn chuẩn.

Hừ, những kẻ gây chuyện này, tuyệt đối giấu giếm trong lòng!”

Nói đến năm đó, Âu Dương Bình khắp nơi đối nghịch, châm chọc tình cảnh mình gieo vạ sư môn năm đó.

Lý Phượng Kỳ hừ hai tiếng trong mũi, lạnh lùng nói: “Âu Dương Cô Bình, ta đã sớm nhìn ra tâm thuật của nàng bất chính.

Huynh đệ, người chớ nóng vội, ta đã nghĩ kỹ diệu kế trị nàng, sử dụng ra ngoài bảo nàng ngoan ngoãn nghe lời.”

Đào Yêu Yêu cảm thấy hiếu kỳ, hỏi: “Sao lại chinh trị nàng?”

Lý Phượng Kỳ uống hai ngụm, chỉ lo ăn uống trộm cười trộm, Đào Yêu Yêu liên tục hỏi mấy lần, hắn mới hạ thấp giọng, nói: “Huynh đệ à, nữ nhân thiên hạ, vô luận ác, xấu, toàn bộ chạy không thoát chữ “Tình”

Ngu huynh hơi thi mưu kế nhỏ, dụ dỗ Âu Dương Độc Bình rơi vào lưới tình, muốn lấy thân thể của nàng, sau đó một cước đạp ra, ngược lại muốn nàng cầu ta hồi tâm chuyển ý.

Khi đó, muốn đắm tròn thì nhào bột, muốn nặn thì xoa, không thể làm gì khác hơn là mặc cho ta bài bố.

Mưu tính ý đồ chân thật của tiểu Tuyết, cũng có thể nói nàng triệt để thẳng thắn.”

Nghe xong đạo lý này, đầu như đào chết non trúng một chùy, đầu lưỡi vươn ra nửa ngày không thể rút lại, lắp bắp nói: “Đại... Đại ca, người, chiêu này của người quá ác.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Ngu huynh tung hoành tình trường mấy năm, rất có hai tay tuyết chiêu, về sau chậm rãi truyền thụ cho người thôi.”

Đang nói chuyện náo nhiệt, xa phu đến gần trước mặt, nói:
“Tần Ngũ ca, gia súc uống là được rồi, thừa dịp đi đường mới quan trọng hơn.”

Tần Ngũ là tên giả của Lý Phượng Kỳ, Vân Quý Xuyên quảng bá cho người ta biết Vân Quý Xuyên.

Lập tức Lý Phượng Kỳ đứng dậy phủi bụi, phân phó: “Lần này đi thẳng tới Nghiêu Sơn, giữa đường không cần ngừng nghỉ. Lại ho khan hai tiếng, chột nói: “Này, tiểu nha đầu, người nghe trộm đủ chưa? Lập tức hiện hình cho ta!”

Vừa dứt lời, khéo léo từ phía sau tảng đá chui ra, cười hì hì nói: “Ta bị điếc, không nghe thấy gì cả.”

Lý Phượng Kỳ nghiêm mặt nói: “Lời ta vừa nói, nếu có nửa câu truyền ra, ta cầm ván đập nát mông ngươi!”

Lúc này Hồng Tụ cùng Tiểu Tuyết đi ra khỏi quán trà, ba người làm bộ không có việc gì, vừa cười vừa đi lên xe lừa lần nữa.

Chỉ nghe roi quật vang, con lừa hăm hở, bánh xe lăn cuộn cuộn về phía trước.

Qua Mi sơn đại lộ bằng phẳng, xa giá đi rất là mau lẹ.

Buổi chiều ngày đó đã đến huyện Nga Mi, nhìn xa núi non liên miên, Thanh Đại mỹ lệ, thật có chút giống như mỹ nữ uốn cong lông mày cong cong.

Xa đến chân núi, Lý Phượng Kỳ thanh toán tiền xe, công lên đầu Hứa Thanh Diêm dẫn đường.

Thương thế của Lục Tùng hơi nhẹ, còn có thể miễn cưỡng hoạt động, do Đào Yêu Yêu đỡ lấy hành tẩu.

Tiểu Tuyết ôm Đường Đa, cùng trùng hợp bám đuôi đi theo.

Lá gan của Hồng Tụ có lớn hơn nữa, đến đây cũng không dám rêu rao, đã sớm ẩn thân, trốn vào trong chiếc nhẫn đá đỏ đang đeo trên người kia.

Một hàng xuyên qua cấm chế đi qua, vừa tới Trường Xuân Lộ, năm người cầm kiếm đi tới trước mặt, dẫn đầu chính là Doãn Xích Điện đứng đầu mười hai kiếm Càn Khôn, Doãn Xích Điện.

Nhìn thấy Kiếm Tiên sư huynh trở về núi, chúng đệ tử đều cảm thấy vui mừng, xúm lại phụ cận thi lễ thăm hỏi.

Nhưng nụ cười thoáng qua tức thì trong nháy mắt, giữa hai đầu lông mày toát ra vẻ ưu sầu.

Hỏi được Lý sư huynh là ai? Hai người Đào Lý không kiêng nể gì, cũng không để Ngao Môn Quy trong mắt, há miệng muốn nói thẳng ra.

Tiểu Tuyết phát hiện hạt giống không đúng, vội vàng trả lời trước: “Vị lão bá này là hương thân của Bạch Lộ bình.

Bị tà ma tàn hại, ta... Chúng ta dẫn hắc trở về trị thương.”
Nàng bình sinh đối đãi người chân thành, bỗng nhiên mở miệng nói dối, răng miệng dập dờn, khuôn mặt ghen đỏ bừng.

Lúc này hiệu lực của “Di Tinh Thù” đã hết, chân khí Hứa Thanh Phục tan rã, lại hiện ra dáng già nua già nua.

Thế nhưng Doãn Xích xử sự cực kỳ tinh tế, sao có thể dễ dàng bị giấu diếm được? Trong lòng Tiểu Tuyết bồn chồn tám phần, thân phận “ruồng bỏ đồ đệ” của Tầm Tư Tịnh thúc bại lộ, hai bên náo loạn lên, mình làm sao bây giờ? Nàng đang do dự khó xử, há không ngờ Doãn Xích Điện không yên lòng, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Trời đã muợn, ngày mai tìm Ma Ngưu đại phu thôi.”

Lý Phượng Kỳ nhìn ra manh mối, hỏi: “Xảy ra đại sự gì? Các người sao hồn vía lên mây vậy?”

Doãn Xích điện thần sắc ngưng trọng, nhìn mọi người một chút, nói: “Ngày trước đệ tử tuần sơn bị tập kích, gãy mất hai chân.”

Xảo Nhi vội hỏi: “Ai bị thương?”

Doãn Xích điện nói: “Chu Thiên Sứ của Kiếm Tiên môn.”

Ngoại trừ Đào Yêu cười trên sự đau khổ của người khác, thậm chí kêu “Chó săn cắt đứt là tốt nhất!”, mấy người còn lại đều thất sắc.

Đệ tử Nga Bí Sơn bị ngộ hại là chuyện vô cùng nghiêm trọng, khó trách Doãn Xích dẫn đội tuần tra, Càn Khôn mười hai kiếm như lâm đại địch.

Tiểu Tuyết nói: “Tà ma phương nào xâm lấn?”

Doãn Xích Điện nói: “Theo lời Chu Thiên sứ nói, dường như đối phương là một cô gái.

Lời nói của hắc hàm hồ, giảng không minh bạch.

Lý sư huynh trở về thật đúng lúc, có thể hỗ trợ đại sư tỷ điều tra ngọn nguồn.” Quay đầu lại phái người báo cho Lăng Ba, tự dẫn Lý Phượng Kỳ tới luyện trường, an bài hắc ở trong phòng lớn phía tây.

Trời gần tối, Vô Lượng phong truyền đến lời nhắn của Lăng Ba, nói là mời Lý sư huynh nghỉ ngơi cho tốt, người bị thương tạm ở tịnh thất, chờ Thiên Minh sau đó Ma Ngưu đại phu đồng loạt trị liệu.

Lý Phượng Kỳ rời núi vài năm, đệ tử mới nhập môn ngưỡng mộ đại danh đã lâu, chưa từng thấy chân nhan, tự nhiên tò mò vạn phần.

Vừa ăn xong cơm tối, ngoài cửa phòng phía tây mọi người nhón nháo cả lên, tất cả đều là các môn đồ chúng đến thăm dò, trong lúc nhất thời chào hỏi, hỏi thăm An, ôn chuyện, trong ngoài ngoài có tiếng người ồn ào náo động.

Xảo Nhi vốn ưa thích tràng diện náo nhiệt, giờ phút này lại tránh được đám người vây quanh.

Trong lòng nàng ẩn giấu bí mật, luôn cảm thấy thấp thỏm khó bình an, suy nghĩ “Lý sư huynh thiết lập bẫy, muốn lừa Âu Dương sư tỷ động tình, việc này trùng hợp bị ta biết được, nên làm gì bây giờ?” Nghĩ tới nghĩ lui, dậm chân, thầm nghĩ: “Âu Dương sư tỷ là lão đại của Bắc trù môn, nếu nàng chịu thiệt, tỷ muội chúng ta đều không có mặt mũi, không được, ta phải nói cho nàng biết!”

Nàng đã có chủ ý, vội vã chạy tới Bắc trù phòng xá xá.

Một hơi chạy đến trước phòng thủ lĩnh, trực tiếp đẩy cửa vào, tình cảnh trong phòng đập vào mắt, Xảo Nhi càng nhìn càng ngạc nhiên, gần như không dám tin vào con mắt của mình.

Chỉ thấy Âu Dương Cô Bình ngồi xếp bằng trước bàn, đưa mặt vào một chiếc gương, tay vân vê một đóa hoa tươi, thật cẩn thận cắm vào trong búi tóc.

Môi nàng đỏ tươi ướt át, hiển nhiên là bôi quá nhiều son, hai bên gò má trắng chói mắt, “Phốc phốc” rơi xuống bột phấn.

Xảo Nhi nói: “Sur... Sur tử, ngươi làm gì vậy?”

Âu Dương Cô Bình lạnh lùng nói: “Ăn mặc trang điểm.”

Xảo Nhi tròn mắt há hốc mồm, ở chung mấy năm, hình tượng sư tử in sâu trong đầu, cùng ” Trang phục” hai chữ hoàn toàn không phù hợp.

Nàng không khỏi quay đầu nhìn về phía tây, nhìn xem mặt trời có phải từ bên kia đi ra hay không.

Âu Dương Cô Bình quay sang, hỏi: “Đẹp không?” Nụ cười cứng ngắc, mồm môi nhuốm đỏ, ngay cả hàm răng cũng có màu đỏ.

Xảo Nhi miễn cưỡng ổn định tâm thần, nói: “Sư tử, sao tử lại làm thành như vậy...”

Âu Dương Cô Bình thu hồi hộp phấn, nói: “Đóng cửa lại rồi nói.” Tuy nàng bề ngoài lãnh đạm, nhưng đối với tử muội đồng môn lại can đảm chiếu rọi, không lời nào không nói.

Đợi xảo nhi đóng chặt cửa, cô Bình thấp giọng, trịnh trọng nói: “Ta làm như vậy là vì đại nghiệp phục hưng của bản phái.”

Xảo Nhi chớp chớp mắt, như lạc mất năm dặm sương mù.

Cô Bình nói: “Nghe nói Lý Phượng Kỳ đã trở về, phải không? Là người nhu nhược vong ân phụ nghĩa, năm đó sư tôn ủy thác trọng vọng, hấn lại phóng túng vô hành, liên lụy sư môn gặp nạn.

Sau đó không hồi hận đổi, giả ngây giả dại trốn tránh trách nhiệm khắp nơi, khiến cho tất cả tiên gia các núi lấy cớ cho đệ tử Ngao Thiên, thật sự đáng giận!” Trong khi nói chuyện nghiêng răng nghiêng lợi, vỗ bàn một cái, nói: “Nếu không nghiêm trị Lý Phượng Kỳ, uy vọng bản phái thế nào còn?”

Nàng nhìn về phía vách tường, trầm tư một lát, chậm rãi nói: “Từ suy nghĩ của đại cục, Lăng Ba thân mang tàn tật, cuối cùng không phải chọn người Thiên Long Thần Tướng.

Mà Lý Phượng Kỳ sư tôn khổ tâm dạy dỗ, kiếm thuật cường đại ít có người địch.

Chỉ có sử xuất phi thường thủ đoạn khiến hấn hồi hận, một lần nữa đảm nhiệm thủ đồ, Nga lang phái chúng ta mới có hi vọng.”

Tâm niệm của Xảo Nhi khế động, hỏi: “Dùng thủ đoạn gì phi thường? Người tìm Lý sư huynh đánh nhau?”

Cô Bình nói: “Kẻ ngu dùng sức, kẻ trí chi kế, ta sớm đã có kế hoạch điều trị hấn.” Chợt vẻ mặt thần bí, âm u nói: “Thế gian nam tử, bất luận bản lãnh lớn bao nhiêu, tóm lại là lực trời buộc “Tình ái” không thoát.

Lý Phượng Kỳ đa sầu đa cảm, trầm mê vào nữ sắc, càng dễ làm thương tình, ngày đó làm một nữ tử yêu loại tìm chết kiếm sống, tức là nhân chứng tốt nhất! Lần này thừa dịp hấn về núi, ta trước lấy mỹ sắc dụ, khiến hấn tình ý loạn, muốn dừng lại không thể, thời cơ thành thực lại quay mặt bỏ hấn lần nữa.

Hừ hừ, đồ đệ kiếm tiên Lý Phượng Kỳ, nếu còn chấp mê bất ngộ, vậy chờ thương tâm đến chết đi!”

Lời còn chưa dứt, Xảo Nhi suýt nữa ngất đi, lảo lảo nói: “Cái này, cái này... Hai cái tâm nhãn của ngươi, sao lại dùng cùng một chỗ?”

Cô Bình nói: “Ngươi nói cái gì?”

Xảo Nhi nói: “Ta... Ta nói là, những tình cảm này, môn đạo tình yêu, là Ma Cô dạy ngươi chứ?”

Thần cô áo gai chính là tiên khách tiền bối bói toán, quanh năm truyền thụ Cô Bình đạo pháp cho nàng.

Đầu óc khéo léo nhanh chóng, đoán trước sư tử tuổi còn trẻ, nào hiểu dụ đồ nam nhân? Nhất định là dì dạy, sư tử mới có ý nghĩ quái dị như vậy.

Cô Bình gật gật đầu, nói: “Ta nói với ngươi những chuyện này, ngàn vạn lần chớ khoa trương chung quanh, để tránh gây ra nhiều loạn, quấy rầy lão nhân gia người thanh tu.” Sắc mặt nghiêm túc, cảnh cáo: “Nếu để lộ nửa điểm phong thanh, ta cầm trâm trâm chọc nát miệng ngươi!” Đứng dậy đẩy cửa đi thẳng về phía tây phòng.

Xảo Nhi đi theo, trong miệng lẩm bẩm: “Một người cầm gậy đánh mông, một người cầm trâm chọc vào miệng, hai người các ngươi thật ăn ý, hôm nay ta gặp quý rồi...”

Hai người đi tới phía trước phòng phía Tây, đệ tử hai bên vội vàng tránh ra, cung nghênh tề chỉnh đứng đầu.

Dưới đăng hỏa thấp thoáng, Âu Dương Cô Bình bước vào trong phòng.

Chỉ thấy nàng trang điểm đậm đà, mỉm cười khẽ gọi: “Lý sư huynh, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.” Khăn tay nhẹ nhàng ném đi, ôn nhu nói: “Vì nghênh đón Lý sư huynh, ta cố ý đổi quần áo khác, đến muộn một chút, sư huynh chớ trách.”

Kỳ thật dung mạo Cô Bình vốn rất đẹp, bất luận ra sao giả bộ lung tung thế nào, cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy khó coi.

Chỉ là nàng ngữ điệu ngả ngón, ra vẻ kiêu mị, so với thần thái lạnh lùng bình thường kém xa vạn dặm.

Chúng đệ tử mỗi người ngậy ra như phỗng, nghi hoặc nàng đã ăn làm thứ gì, trong lòng thầm nghĩ “Bậc trù thủ đồ đứng đầu bỗng nhiên cử chỉ thất thường, Lý sư huynh đại khái cũng bị hù dọa.”

Ai ngờ Lý Phượng Kỳ sải bước nghênh đón, vừa mừng vừa kích động, nói: “Bình sư muội, ngươi, ngươi, ngươi có thể muốn chết ta!” Hai cánh tay vươn ra, một tư thế ôm ấp nhiệt liệt.

Âu Dương Cô Bình tính tình thanh cao, sao có thể để mặc cho nam nhân xấu xí ôm ấp? Trong lúc cấp bách bụng lên chén trà bên bàn, đưa tới trước người Lý Phượng Kỳ, miễn cưỡng cười nói: “Sư huynh, huynh uống trà.” Cuối cùng cũng ngăn được thế tới, nhưng tâm thần bối rối, động tác vội vàng, thái dương đã hơi đỏ mồ hôi.

Lý Phượng Kỳ không nhận bát trà, cười híp mắt nói: “Bình sư muội tự tay bung trà, ta nhất định phải dụng tâm phẩm thức.” Hai tay chấp sau lưng, cúi người cúi đầu, liền uống hai ngụm, đầu lắc lư trái phải, khen: “Ngọt, ngọt! Uống ở trong miệng, ngọt ở trong lòng.”

Chúng đệ tử xương cốt mềm mại run rẩy, da gà từ lòng bàn chân chạy từ đỉnh đầu đến đỉnh đầu.

Duy chỉ có Đào Yêu Yêu khí định thần nhàn, cẩn thận quan sát cử động của đại ca, trông cậy vào học hai tay tuyệt chiêu “Tình trường.” Chợt thấy Tiểu Tuyết đứng cách đó không xa, ánh đèn chiếu sáng bóng dáng của nàng, lông mi thật dài run run như ngưng lại.

Tâm thần Đào Yêu Yêu lay động, mũi chân di động gần sát bên cạnh.

Tiểu Tuyết nhìn chăm chú hai người kia người đẩy ta, đang cảm thấy kinh ngạc không hiểu gì, chỉ nghe non xanh ghé vào bên tai, nói nhỏ: “Người nhìn xem, hai người bọn họ thân mật như thế nào.”

Tiểu Tuyết nhìn không dời mắt, “Ừm” một tiếng.

Đào Yêu Yêu cảm khái nói: “Ai, nếu chúng ta giống như bọn họ, sẽ tốt biết bao.”

Một câu nói đánh tan mê chướng, Tiểu Tuyết giật mình kinh hãi, khuôn mặt đỏ lên, cúi đầu bước nhanh ra ngoài cửa.

Đào Yêu Yêu luống cuống, suy nghĩ lời nói lỡ mồm, hơn phân nửa đắc tội với nàng, vội vàng đuổi theo muốn giải thích.

Hai người một trước một sau, đi thẳng đến bên cạnh đại thụ bên cạnh sân thí luyện.

Tiểu Tuyết dừng bước quay người lại, nói: “Người muốn làm gì vậy?”

Đào Yêu Yêu thầm kêu không ổn, nghe ý tứ nghiêm trọng của nàng, hiển nhiên đã tức giận rồi.

Hắn là một người tùy tính tiêu sái, gặp phải bằng hữu nổi nóng đối với mình, cũng liền cười đi ra.

Nhưng giờ phút này truyền tình tỏ tình, có thể tiến không thể lui, đột nhiên nhớ lại lời nhắc nhở lá gan lớn, da mặt dày “hắc mäck” của Lý Phượng Kỳ, bật thốt lên: “Ta muốn mặt dày!”

Lời mới ra khỏi miệng, lông tơ toàn thân dựng thẳng, nghi hoặc miệng vẫn không phải của mình, lại quay đầu nghĩ: “Con mẹ nó, mất hết mặt mũi rồi! Ta còn bận tâm cái gì? Rốt cuộc

cái gì, sử dụng chiêu “Bá Vương” kia của đại ca ngành thượng cung.”

Tuyết quay nhỏ vắn eo, nhẹ nhàng xảo hợp tránh ra, đứng ngoài hai ba thước, nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên “Phập” mà cười.

Đào Yêu Yêu ngượng ngùng xấu hổ, chỉ lo vừa gãi đầu vừa cười vừa ngô nghê.

Hai người càng cười càng thấy buồn cười, che miệng khom lưng, cười đến đau bụng.

Thật vất vả đứng thẳng lưng, Tiểu Tuyết nói: “Được rồi, sắc trời rất muộn, sư ca người về sớm một chút nghỉ ngơi.”

Đào Yêu Yêu ăn uống nói: “Người... kêu ta cái gì?”

Tiểu Tuyết nói: “Trước kia ước định là tốt, chỉ có lúc hai ta gặp, ta liền gọi người là sư ca.” Cái mũi hơi dựng lên, làm ra mặt quý.

Từ khi quen biết đến nay, lần đầu tiên nhìn thấy nàng xinh đẹp như vậy, trong lòng toát ra mười vạn từ ngữ, tất cả đều là hai chữ “Đáng yêu”

Lại nghĩ đến câu “Chỉ có hai ta lúc” kia, lên giác lồng ngực ấm áp, đầu óc choáng váng, giống như liên tục rót bảy tám vò rượu ngon vào.

Tiểu Tuyết nói: “Về phòng ngủ trước đi, ngày mai ta tìm người.” Lại nhìn Đào Yêu không nhúc nhích, rất có ý lưu luyến không rời, nhẹ giọng nói: “Đi đi, ta không đi, đứng ở đây nhìn người vào nhà.” Đưa tay khẽ đẩy đầu vai hắn, Đào Yêu Yêu thân nhẹ như lông chim, cảm giác không phải chân đang bước đi, mà là cuỗi mây đạp gió bay về phía trước.”

Vừa bay về phía sau xem, quả nhiên bóng dáng tiểu Tuyết Thiển ngưng tụ, lẳng lặng đứng lẳng dưới ánh trăng.

Lần này đào yêu trở lại Nga Kính, nơi nào cũng do Lý Phượng Kỳ làm bạn dẫn dắt.

Lão thành đệ tử nghe lời nhìn sắc mặt, đoán chừng Lý sư huynh muốn làm người dẫn đường chết yếu, lập tức lau mắt nhìn hắn.

Công phu trước bữa tối, đã có người giúp hấn tìm được chỗ ngủ.

Dù chưa chính thức báỉ sư, nhưng đã an bài hấn ở trong phòng lớn của đệ tử bình thường.

Vẫn gian trở về phòng liền ngủ, bị một cái giường chiếu đầy đủ mọi thứ, Đào Yêu Yêu vui vẻ ngã xuống, đôi mắt nhập vào giấc ngủ, trong mộng tất cả đều là dáng dấp tiểu Tuyết xinh đẹp, nụ cười ôn nhu, tươi cười ôn nhu.

Mấy ngày bôn ba mệt mỏi, Đào Yêu Yêu ngủ một giấc say sưa, ngủ đến khi trời sáng còn chưa sáng.

Cùng phòng có sáu thiếu niên, đều là đệ tử Độn Giáp môn sơ cấp, sau khi rời giường ngồi xuống, mắt nhìn mũi, mũi quan tâm, nín thở nhập định.

Chính là lúc tĩnh mịch, bỗng nhiên ngoài phòng truyền đến tiếng thở ngắn thở dài, có người ngâm nga: “Trời cũng vậy! Người không giải phong tình vì thiên; địa cũng vậy! Người chia rẽ uyên ương làm sao là đất! Vì vợ ngày đêm khổ hi vọng mạng ngắn, vì phu lãnh đạm vô tình nằm giường...”

Giọng nói này vừa mềm mại vừa cương, giống như con bò cái hí dài.

Chúng đệ tử nhìn nhau sàu thăm, ai còn để tâm tới việc luyện công? Vội vàng lay tỉnh đào cơ thể, chỉ nói: ” Đào huynh đệ, mau đứng lên cứu giúp!” Đào Yêu Yêu ngủ say, mơ mơ màng màng quần áo tốt, bị mọi người vây quanh đi ra cửa phòng, gương mặt liền thấy Thủy Tiên tỷ tỷ bưng chậu rửa mặt, ngưng mắt nhìn lên trời, cái miệng vênh lên, tư thế quái dị khó có thể diễn tả.

Nguyên lai ngày trước trong thôn biểu diễn ân oán với Đậu Nga, Thủy Tiên tỷ tỷ nhìn người đang đùa bỡn, câu dẫn lên tràn đầy tâm tình sầu lo.

Nàng tự phụ sắc thái song tuyệt, học vài câu đùa giỡn, khắp nơi phát biểu nổi khổ tương tư, nháo chung quanh thí luyện trường gà chó không yên.

Hôm nay đào điên rồ cuộc xuất hiện, chúng đệ tử như trút được gánh nặng, dồn dập nói: “Giải Linh còn phải buộc chuông người, Đào huynh đệ ở đây, cô nương đừng đọc.”

Thủy Tiên tỷ tỷ xấu hổ cúi đầu, nói: “Lang quân, đã lâu không gặp, chờ thiếp thân hầu lang quân chải đầu.”

Đào Yêu tỉnh hồn, vội nói: “Đừng kêu loạn a, đó là lang quân của ngươi?” Có người nói: “Ngày nào người ta cũng nhắc tới tên của ngươi, Đào huynh đệ đừng có chối từ.” Lại có người lỗ tai nói: “Ngươi cưới nàng nhanh đi, chúng ta sớm thanh tĩnh một chút.”

Lập tức không thể nói, mọi người thúc đẩy kéo, cưỡng chế ngồi xuống yêu kiều.

Thủy Tiên tỷ tỷ tự mình vận khăn che mặt, tình thâm thâm tha thiết cho hấn chải mặt chải đầu.

Lúc đầu Đào Yêu Yêu còn luống cuống tay chân kháng cự, mắt thấy không thể làm gì, dứt khoát nhắm mắt lại vẫn tùy ý bài bố.

Hắn lòng dạ thẳng thắn, một khi tâm tư chắc chắn, bên ngoài thân quấy nhiễu nhiều hơn nữa, cũng chỉ coi là cố chấp không liên quan đến mình.

Hồi lâu sau mới chải xong tóc, Thủy Tiên tỷ tỷ nắm cổ tay người đào, dẫn hấn đi tới phòng bếp ăn điểm tâm.

Sáng sớm đệ tử tròng thí luyện tập hợp, những luyện công, bài trận, diễn pháp kia, bóng người bỗng nhiên xuyên qua.

Thủy Tiên tỷ tỷ đi qua sân nhỏ, phảng phất như rắn trườn qua bụi chim.

Mọi người thu hồi pháp thuật dừng bước, đồng loạt nhìn sang, thiếu niên nghi hoặc Thủy Tiên Khiên là ai? Người biết chuyện thêm mắm dặm muối, giảng giải chuyện đào cơ duyên thủy tiên hà tình định, sắp trở thành “Thủy Tiên tỷ phu” Vân Vân Vân.

Trong khoảnh khắc toàn trường xôn xao, như nôi nổ tung.

Rất nhiều người đi theo hai bên, hi hi ha ha xem kỳ lạ quý hiếm.

Đào Yêu Yêu bình thản tự nhiên, không chút yên tâm tiến lên, một lát sau đã đi tới trước phòng bếp.

Chỉ thấy phiến đá ngoài cửa đặt bàn ghế nhỏ, bánh bao bánh bao loăng xếp đầy đủ chỉnh tề, Đinh Chí Huyền mặt đầy ý cười, tiến lên đón nói: “Đào huynh đệ khổ cực rồi, hoa nở bà bà tự tay làm mỹ thực, người mau tới nếm thử.”

Đào Yêu không khách khí, nghênh ngang chiếm giữ bàn ngồi xuống.

Hoa bà bà bưng bát canh, vui mừng rạo rức đến gần, nói: “Nhi hoa mới hầm, nhân lúc còn nóng ăn, cháu rẻ ra ngoài nhiều ngày, có thể gây hơn không ít.” buông bát canh thịt kia xuống, vồ nhẹ bả vai đào yêu, cười nói: “Ta đã bẩm báo cho tiên sư bình sinh, người và Thủy Tiên cuối năm thành thân.”

Tiên sư khai ân cho chuẩn, còn phải gọi đệ tử các môn đồng thời tới chúc mừng.

Ha ha, thừa dịp mấy ngày công phu này, vừa vặn người cùng thủy tiên quản lý hôn sự...” Một mặt nói, một mặt mắt nhìn chăm chăm cháu gái.

Thủy Tiên tỷ tỷ xấu hổ quay đầu vẫy móng, làm ra trăm ngàn loại phong thái kiều diễm.

Đào Yêu Yêu thần sắc đờ đẫn, cầm lấy đĩa gấp bánh bao, trong lúc vô tình hồi tưởng ngôn ngữ của Hoa Hoa bà bà, kinh hãi toát mồ hôi lạnh, thầm kêu “Không xong! Thường Sinh Tử gât đầu cho phép, việc này phải làm lớn! Truyền vào tai Tiểu Tuyết như thế nào cho phải?”

Nghĩ đến điểm này, hắc vội vàng giang đĩa ra, nói: “Đại nương, mẹ tuyệt đối đừng hiểu lầm, con căn bản không có ý định cưới cháu gái người.”

Hoa bà bà ngạc nhiên nói: “Ồ, nam lớn cưới vợ, nữ đại đương hôn, hai người các người nếu tình đầu ý hợp, sao không nói hôn?”

Đám người bốn phía ồn ào theo, cười nói: “Đúng vậy, nếu không trung ý, lúc trước phải nói rõ, chuyện đến trước mắt mới đổi ý, vậy gọi là được tiện nghi lại khoe mẽ!” Có người nói: “Đào huynh đệ ngọc thụ lâm phong, ngoại trừ đệ nhất mỹ nữ Thủy Tiên tỷ, cô gái nào xứng đôi?” Ở đây nữ đệ tử xì xào bàn tán, dùng khước mắt nghiêng qua đào lại, đều mang theo vài phần khinh bỉ.

Đào Yêu Yêu khó mà phân biệt được, mồ hôi trên trán túa ra, suy nghĩ “Tiểu Tuyết vừa mới nảy sinh tình ý với ta, nếu việc này truyền ra ngoài.

Mặc dù nàng thông cảm nỗi khổ của ta, nhưng cũng phải chú ý tới thanh danh nhà mình, sao lại không biết xấu hổ kết giao với ta?” Tình thế vô cùng cấp bách, cũng không lo được cái khác, lớn tiếng nói: “Ta không thể cưới Thủy Tiên! Bởi vì, ta đã từng đính hôn!”

Một lời nói ra, toàn trường câm lặng.

Đào Yêu Yêu đứng dậy, chấp vá vái chào, nói: “Hoa tử bà, Thủy Tiên cô nương, các vị sư huynh sư tỷ, thật không dám giấu diếm, tiểu đệ lừa mẫu thân chỉ mệnh, sớm đã định hôn với nhà khác.

Vị hôn thê của tiểu đệ thân gia giàu có... “

Vừa nói được nửa đoạn, Thủy Tiên tỷ tỷ cười đến mức toàn thân run rẩy, nói: “Lai quân, người thật ngốc, bản lĩnh nói dối thật kém cỏi...” Chúng đệ tử âm thầm lắc đầu, đều muốn “Nhìn cái đức hạnh này của người, ngay cả Thủy Tiên tỷ tỷ cũng khinh thường, cái nữ hài tử kia có thể coi thường người sao? Cái gì vị hôn thê gia giàu có, miệng lưỡi đầy miệng, thật đúng là một đôi với Thủy Tiên tỷ tỷ.” Mọi người cười vang, người người người ngả ngón sau lưng, làm cho đào chết non ở chính giữa ngân ngơ.

Đang lúc không thể giao tiếp, bỗng nhiên có một đệ tử chạy tới, chui vào trong đám người kêu lên: “Đào chết non, ai gọi là Đào Yêu chết non?”

Đào Yêu Lục Thần vô chủ, nhất thời không có đáp ứng.

Đinh Chí Huyền nói: “Đào chết yêu ở đây, gọi hắn có chuyện gì?”

Tên đệ tử kia có chút thở dốc, nói: “Có một nữ tử tìm hắn, đang ngồi chờ trong phòng khách phía đông.”

Thủy Tiên này lưu ý, hỏi: “Nữ tử lang quân... Nàng là ai vậy?”

Đệ tử kia nói: “Tên cũng không rõ ràng, chỉ nói là vị nương tử chưa lập gia đình, ngàn dặm tới tìm phu nhân!”

29

Ngày thứ hai mươi tám nếu có người hề quấy nhiễu Thanh Phong.

Đông sương phòng khách ở phía bên phải Thí luyện trường, rời xa những phòng xá khác, u tĩnh mà sạch sẽ, tiền viện hướng phía sau núi, chuyên môn dùng để tiếp đãi thân thuộc của các đệ tử.

Để tránh ảnh hưởng tới cảm xúc của Tư Hương, ngoại trừ các đệ tử tiếp xúc, những người không nhân tạp cấm vào trong, ngoại trừ những đệ tử thân, những người không quen biết khác...

Lúc ấy truyền đến tin tức, nói là vị hôn thê chết yếu đến rồi.

Chúng đệ tử âm thầm hồ nghi, tìm kiếm vị hôn thê nào đó vừa đề cập đến, bỗng nhiên xuất hiện một vị, thật sự là giả sao?"

Lại nhìn biểu cảm cổ quái của Đào Yêu, giống như khóc như cười, làm bầm nói: "Nhanh như vậy đã tìm ta, nàng thật là bản lĩnh."

Thủy Tiên tỷ tỷ hỏi: "Nữ nhân kia tuổi bao nhiêu, lớn thế nào?"

Đệ tử báo tin lắc đầu nói: "Mặc khăn che mặt khoác áo choàng đầu, ngũ quan thất khiêu che khuất toàn bộ, có quỷ mới biết tướng mạo của nàng."

Nhìn vóc người cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, không khác lắm với nữ hài ở chỗ chúng ta."

Thủy Tiên tỷ tỷ âm thầm hợp kế "Ngay cả mặt cũng không dám lộ, không cần phải nói, khẳng định còn xấu hơn so với muội tử Trư Bát Giới của hần!"

Nghe được lời nói của đệ tử kia vô cùng xác thực, xem ra "giam hôn thê" là có, cũng không phải là mơ mộng mộng ảo huyền gì.

Tiêu Hoa bà bà đại động gan, cả giận nói: "Đã đính hôn, vì sao lại tốt với Thủy Tiên? Muốn chiếm tiện nghi của Thủy Tiên sao?"

Đào Yêu Yêu cười khỏ nói: “Ai dám ăn mỡ heo che mắt, dám chiếm tiện nghi của Thủy Tiên cô nương? Ta nói trước là kết hôn rồi, các ngươi không tin, lại có cách gì?”

Thủy Tiên tỷ tỷ đã định liệu trước, khuyên nhủ: “Bà đừng nóng giận, con cũng muốn gặp vị tiểu nương tử kia.” Chuyển hướng sang Đào Yêu Yêu, uyển chuyển nói: “Lai quân, tỷ muội trong nhà đến thăm, để con quen biết nhau, có thể sao?” Trong lòng tính toán đã định, suy nghĩ dựa vào mỹ mạo hi thế của mình, tuyệt đại phong thái, khiến cho vị “hầu hỏ” kia xấu hổ mà lui lại.

Lần này đại xuất danh tiếng, mỹ danh truyền khắp đỉnh diễm, các nam đệ tử càng thêm hâm mộ điên cuồng, còn không mau tranh nhau bái lạy dưới váy Thạch Tuế?

Tình thế bức bách, Đào Yêu chỉ cầu cự tuyệt Thủy Tiên, không lo được hậu quả, gật đầu nói: “Vậy được rồi, mắt thấy là thật, sớm chấm dứt mối ân oán này, đối với tất cả mọi người đều có lợi.”

Khi Thủy Tiên tỷ tỷ bước từng bước một, lắc lư đi về phía đông sương phòng khách.

Đào Yêu Yêu đi theo, thần sắc trên mặt âm tình bất định.

Đệ tử hai bên cùng xem náo nhiệt, đều kỳ quái đào diên non sông có tài đức gì, lại khiến cho hai nữ tử tranh nhau muốn gả cho hắn?

Hoi chút suy tư, mọi người đưa ra kết luận: Đào diên trở về trời sinh có đặc tính nào đó, đặc biệt khiến cho ” điều nữ” ưa thích.

Thủy Tiên tỷ tỷ tự mình không cần luận, “Thi thê tử” kia khẳng định cũng cực kỳ xấu xí.

Chỉ vì sợ gả không ra ngoài, mới có thể ngàn dặm tìm phu đến đây.

Nữ hài bình thường bận tâm về mặt mũi, sao lại làm loại chuyện ngốc này? Có thể thấy được người kia vụng về, bất phân cao thấp với Thủy Tiên tỷ tỷ?

Mọi người càng nghĩ càng rõ ràng, cảnh tượng trước mắt mơ hồ, phảng phất như nhìn thấy hai Thủy Tiên tỷ tỷ tranh nhau

khoe khoang, đây chính là tràng diện thú vị trăm năm khó gặp.

Trong lúc nhất thời lời đồn bay đầy trời, chúng đệ tử quần chúng nhân tinh tập nập, đều hướng sương phòng khách phía đông xúm lại.

Đám người chen chúc đến trước phòng ba thước, chột dừng bước lại.

Do hạn chế của môn quy, trừ phi được đào yêu cho phép, người khác không được quấy rầy thân thuộc của hắn.

Đám người đành phải ngừng chân nghiêng tai, cố gắng thám thính động tĩnh bên trong.

Lúc này Thủy Tiên dẫn đào chết non, dọc theo chân tường vòng đến phía trước, từ cửa chính đi vào gian phòng.

Chỉ nghe ván cửa “Két két” mở ra, một thiếu nữ nhẹ giọng nói: “A... Tướng công! Là người sao? Ngữ điệu uyển chuyển dễ nghe, mang theo kinh hỉ vô hạn.

Đào Yêu Yêu thô giọng nói: “Không phải ta, vẫn là quý a!”

Tám giường khẽ động, thiếu nữ kia đứng lên, nói: “Cuối cùng ta cũng tìm được người.”

Lập tức truyền đến tiếng nói của Thủy Tiên tỷ tỷ, vang dội như gõ chuông: “Nữ nhân này là ai? Lang quân mau dẫn kiến cho ta!” Thái độ kiêu ngạo, ý khiêu khích hiển lộ không dư thừa ý tứ khiêu khích.

Trong phòng yên tĩnh một hồi, hiển nhiên thiếu nữ kia không hiểu gì cả, không biết Thủy Tiên tỷ tỷ có lai lịch gì.

Đào Yêu Yêu chột nói: “Linh Nhi, lấy khăn che mặt đi! Trong phòng còn không biết xấu hổ, người không thấy phiền muộn sao?”

Thiếu nữ nói: “Vâng.” Biết là rì rào vang lên, nhưng mà lại cỏi áo quần ra rồi.

Đào Yêu Yêu nói: “Thủy Tiên cô nương, ta nghiêm túc giới thiệu với người.

Người trước mặt, nàng tên là Long Bách Linh, chính là thê tử của ta sắp tới cửa nói chuyện, đúng là giọng điệu ra lệnh cho

thiếu nữ: “Này, sững sờ làm gì? Mau nói rõ ràng hôn sự của hai ta với Thủy Tiên cô nương!”

Thiếu nữ kia tựa hồ sợ ngây người, một lúc lâu mới nói: “Tướng công, ngài nói ta... Ta là thê tử của ngài?” Lời nói run run, lộ ra vài phần kích động, vài phần vui mừng, nhưng càng nhiều là sợ hãi bối rối được sủng ái như sợ hãi.

Đào Yêu Yêu không kiên nhẫn nổi nữa, nói: “Ngươi không thừa nhận?”

Thiếu nữ vội nói: ” thừa nhận, ta thừa nhận, ta chỉ là... quá cao hứng, quá vui vẻ.”

Tiếp theo lại là một trận yên lặng, biểu cảm của Thủy Tiên tỷ tỷ là gì? Ai cũng không tưởng tượng ra được.

Nhưng mà bầu không khí trong phòng ngưng trọng, một trận gió lốc sắp sửa kéo đến.

Mọi người bên ngoài phòng lòng bàn tay căng thẳng đổ mồ hôi, chỉ chờ Thủy Tiên tỷ tỷ nổi giận lôi đình.

Qua hồi lâu, chợt nghe Thủy Tiên tỷ tỷ mở miệng nói: “Đào... Thê tử của ngươi rất đẹp, quả thật, đáng đáp... so với ta thì dễ nhìn hơn một chút...”

Giọng nói của nàng bỗng chuyển sang cứng rắn, lấy ra dũng khí của tráng sĩ đã đứt cổ tay, kiên quyết nói: “Được rồi, ta nhận thua! Ta... Ta hết hy vọng với ngươi, xem như là ta hết hy vọng rồi!”

Vừa dứt lời, bước chân “Sưu sưu” chấn động, chỉ thấy Thủy Tiên tỷ tỷ như bay ra ngoài, thiếu chút nữa đụng ngã đệ tử tới gần mái hiên.

Da mặt nàng đỏ lên nhìn quanh bốn phía, trong nháy mắt “Oa oa” khóc lớn, lắc đầu quay mòng cướp đường chạy như điên, động tác mạnh mẽ, nước mắt châu ngọc Nhi vung ra ngoài hơn năm thước.

Người hai bên hoảng hốt tránh né, mở to hai mắt kinh ngạc, đưa mắt nhìn Thủy Tiên tỷ tỷ đi xa.

Thủy Tiên tỷ tỷ tướng mạo mặc dù không chịu nổi, nhưng tự phụ mỹ lệ tuyệt thế, được xưng “Ngao nga đệ nhất mỹ nữ”, ngay cả Đông Dã Tiêu Tuyết cũng không để trong mắt.

Có thể khiến nàng tự ti mặc cảm, chạy trốn chết, chỉ sợ tiên nữ trên trời cũng khó mà làm được.

Thiếu nữ tên Long Bách Linh kia rốt cuộc lớn lên ra sao? Lại khiến cho Ngụ Mộc khom lưng, ngoan thạch cúi đầu, phảng phất có một loại ma lực nào đó đoạt phách người ta!

Giờ khắc này, vách tường phòng khách phía đông nếu là vật sống, nhất định nhảy lên chạy trốn.

Bởi vì ánh mắt hiếu kỳ của chúng đệ tử tựa như mũi tên, hầu như muốn nhìn xuyên qua vách tường.

Cuộc nói chuyện trong bức tường vẫn đang tiếp tục.

Long Bách Linh cười hỏi: “Nàng là ai? Chạy vội như vậy, giống như mất hồn.”

Đào Yêu Yêu không trả lời, nói: “Ngươi tới đây làm gì?”

Long Bách Linh nói: “Tới tìm ngươi mà.

Tướng công, một mình ngươi lặng lẽ rời nhà, khiến ta lo lắng đến chết đi được.

Vì gặp mặt ngươi, Thiên Nhai Hải Giác ta tìm kiếm khắp nơi, xa nhất cũng đã đi đến Liêu Đông.

Sau đó đi qua núi Thanh Thành, nghe nói sự tích về một vị thiếu niên anh hùng giúp đỡ yếu kém khiến trách.

Theo tuổi tác cùng cử chỉ bọn họ nói, ta kết luận thiếu niên anh hùng chính là tướng công, vì thế...”

Đào Yêu Yêu ngắt lời: “Được rồi, bây giờ đã gặp mặt, ngươi trở về đi.”

Long Bách Linh nói: “VẬY... ngươi đi cùng ta về nhà.”

Đào Yêu Yêu nói: “Tại sao?”

Long Bách Linh nói: “Bởi vì... Ta là thê tử của ngươi, ngươi là phu quân của ta mà.” Tế ngữ mềm mại, như gió thơm thổi qua mặt, chỉ nghe trong lòng nàng có chút ngượng ngùng, chữ nhả càng lúc càng hàm hồ: “Tướng công chính miệng đáp ứng hôn sự, ta rất vui... Hai ta về nhà nói với mẫu thân, còn có Dao Khanh di di, các nàng chắc chắn cũng vui mừng... A, đi đường xa như vậy, mệt chết rồi, ngươi ôm người ta à...”

Người bên ngoài tim đập thành thịch, đoán xem đào yêu có ôm nàng hay không? Sau khi ôm qua thì sao? nín thở đợi nửa khắc, trong phòng lặng yên không một tiếng động, mọi người đang nôn nóng, bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, theo cũ cứng ngắt: “Được rồi, ôm người lâu như vậy, nếu có người vào cửa, nhìn thấy thành bộ dáng gì?”

Long Bách Linh “Ừm” một tiếng, tựa hồ vẫn đắm chìm trong hạnh phúc.

Đào Yêu Yêu lại nói: “Ta đến Nga lang phái có chuyện lớn muốn làm, chuyện thành công tuyệt không rời đi, người về trước ngoan ngoãn chờ xem.”

Long Bách Linh nói: “Ngao nha phái? Chuyện kia rất quan trọng sao? Nếu không ta cũng ở lại, giúp người một tay.”

Đào Yêu Yêu vội vàng nói: “Không được! Người ở lại thì sẽ hỏng bét!” Chần chờ một lát, giảm bớt ngữ khí, ôn hòa nói: “Ta cam đoan với người, ít thì mấy tháng, ít nhất cũng phải mấy tháng, tối thiểu hơn nửa năm, ta nhất định sẽ phản hồi Võ Lăng Long gia, đến lúc đó vấn đề khó khăn nào cũng đều được giải quyết... Linh Nhi, người luôn nghe lời của ta, có đúng hay không? Ừm, rất tốt, vậy cứ làm theo lời ta nói đi! Lập tức xuống núi, đừng cùng người ở đây kết thù, cũng đừng cho bất luận kẻ nào nhìn thấy...”

Liên tục khuyên bảo một phen, Long Bách Linh thuận theo trăm phương ngàn kế, nói: “Tướng công phân phó, ta đương nhiên tuân theo.

Mẫu thân và Dao di ở nhà sốt ruột chờ đợi, ta mang tin tức của tướng công về, để cho các nàng an tâm.” Lại nói: “Tướng công bảo trọng thân thể, ta đi đây...” Tự ngôn triền miên, lưu luyến khó rời, người tâm địa sắt đá cũng sẽ động tình.

Đáng tiếc Đào Yêu là đầu gối, tự cảm thấy ái mộ Tiểu Tuyết, không nên lưỡng tâm nhị ý, trong miệng lẩm bẩm, chỉ lo thúc giục Long Bách Linh khởi hành.

Cột cửa “Két két” chuyển động, bước chân rất nhỏ, Long Bách Linh đi ra phòng khách.

Chúng đệ tử rướn cổ nhìn, chỉ hận đỉnh đầu không sinh ra hai con mắt.

Lại nhìn sơn đạo sương mù che đậy, một bóng người Cù Đình bỗng bồng bềnh lướt qua rồi biến mất.

Đào Yêu Yêu chuyển sang bên cạnh, suy nghĩ một lượt vượt qua hai cửa ải khó khăn, sau này có thể yên tâm theo đuổi Tiểu Tuyết, nhất thời cả người thoải mái, duyên dáng duỗi lưng xinh đẹp một cái.

Chợt thấy chung quanh đứng đầy người, không khỏi có chút lúng túng, thầm nghĩ “May là Tiểu Tuyết không có ở đây, nếu không mặc cho ta trăm loại cơ trí, cũng đừng mơ tưởng cởi bỏ đám rối loạn này.”

Đang nghĩ ngợi, đám người tách ra khe hở, Lý Phượng Kỳ sai bước đi tới, nói: “Này, các người rời giường không luyện công, năm ba thành một đàn làm cái quỷ gì vậy?” Chúng đệ tử không nhìn thấy chân diện của Long Bách Linh, đều cảm thấy mất hết hứng thú, thấy Lý sư huynh lên tiếng, mỗi người đều cúi đầu tản ra.

Lý Phượng Kỳ gần đó giữ chặt cổ tay Đào Yêu, nói: “Tìm người hơn nửa ngày, lại chạy lung tung ở đây, mau cùng ta đi cung tự nhiên gặp Lăng Ba.”

Đào Yêu Yêu đi theo hắn, vừa nói: “Lăng Ba sư tỷ? Nàng có cho ta nhập môn không?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Vậy còn cần phải hỏi? Người là đời sau của Thiên Long Thần Tướng, gia nhập Huyền môn là lẽ đương nhiên.

Gần đây sư tôn sắp xuất quan, Xi phái lại nguy cơ tứ phía, đây chính là cơ hội tốt để huynh đệ lộ mặt.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ta dốt đặc cán mai kiếm thuật pháp thuật, lộ mặt không trông cậy vào, lộ xấu thì chấp nhận.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Thường ngôn không có đầu không được”, hiện nay Huyền môn thiếu nhất là một thủ lĩnh.

Huynh đệ làm thành vài đại công đức, còn sợ lập không nổi uy tín? Lại nói có ta toàn lực tương trợ, đảm bảo ngươi sẽ ngồi yên vị trí đồ đệ!”

Đào Yêu Nặc đáp lời, âm thầm nói “Đại ca điên cuồng rút canh mê hồn, chính là muốn gọi ta là cái nồi đen lớn của

Nghiêu phái lung nga.

Ai, mặc kệ hần làm gì, chỉ cần cưới được Tiểu Tuyết, ta lập tức nhanh chân chuồn đi.”

Trong khi nói chuyện qua cầu Tiếp Dẫn, phía trước tự nhiên cung điện sừng sững đứng thẳng,

Lý Phượng Kỳ chợt có chút suy tư, dừng lại nói: “Chờ một chút, Huyền Chân giới trải rộng cấm yêu phù chú, người trước tiên đặt trong nhẫn của tiểu hồ ly vào phòng, miễn cho nàng bị phù chú diệt hồn phách.”

Đào Yêu Yêu gật đầu đồng ý, vừa sờ ngón tay, bỗng tuếch, chiếc nhẫn đá đỏ ẩn thân trong tay áo đỏ kia không thấy bóng dáng! Lý Phượng Kỳ nhìn hần bối rối trong hoảng loạn, sờ đông sờ tây, vội vàng nói: “Tiểu hồ ly mất tích? Trên núi Nga chạy loạn, cũng không phải đùa giỡn.”

Đào Yêu Yêu ngưng thần nhớ lại, trong nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Ai nha! trúng kế Linh Nhi rồi! Ta nói rồi, nàng sao lại thành thật như vậy, quả nhiên là giấu quỷ kế!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Linh Nhi nào?”

Đào Yêu Yêu lấy lại bình tĩnh, thuật lại phong ba sáng sớm nay một lần, cuối cùng nói: “Nhất định là thừa dịp ta ôm lấy nàng, nàng âm thầm lục soát thân thể của ta, kết quả trộm chiếc nhẫn đi.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Nếu thế, tiểu hồ ly rời khỏi Huyền Chân giới, tạm thời không cần lo lắng.” Nói xong kéo Đào Yêu lên thềm đá, cười nói: “Huynh đệ, người diễm phúc tề thiên, khắp nơi đều có nữ hài tử ôm ấp thân thiết.

Nhưng Bách Linh cô nương từ xa tới, người lại từ chối một cách lạnh nhạt, không khỏi tuyệt tình chút.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ai, nếu hiểu rõ tính cách của nàng, đại ca sẽ không nói như vậy.

Linh Nhi bề ngoài nhìn thì ôn thuận, nhưng nếu có thể động đến Quỷ Tâm Nhi, nàng có thể khiến người khác chết đi sống lại.

Đây cũng không phải, ta thời khắc đề phòng, vẫn là trúng bẫy.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, vượt qua cánh cửa, thẳng đến “Ngoại Tiên Đan thất” bên cạnh đại sảnh.

Bên ngoài đứng mấy đồng tử thanh tu, thấy bọn Lý Phượng Kỳ tới.

Thanh tu đồng tử khom người vén rèm lên, sau đó im lặng rời đi, toàn bộ quá trình không có nửa câu ngôn ngữ nào.

Trong phòng ánh nến sáng ngời, đặt tám cây bồ thảo mềm mại làm đệm.

Ở giữa ngồi một vị nữ lang, tay trắng váy tím, tóc dài rủ xuống vai, thanh lệ không gờ tả nổi, chính là Ngao Thiên đại sư tỷ Lăng Ba.

Hai người ngồi hai bên phân biệt là Nhiếp Hồn Thủ Đồ Thường Sinh Tử, kỳ xảo cao thủ Hầu Thiên Cơ, Độn Giáp Thủ Đồ Hoàng U, Nhiếp Hồn Thế Hải cao thủ Lan Thế Hải.

Tiểu Tuyết cúi đầu, rất cung kính đứng ở góc tường.

Vừa thấy Lý Phượng Kỳ vào phòng, ngoại trừ Lăng Ba ngồi ngay ngắn, những người khác đứng dậy ôm quyền, nói: “Lý sư huynh chào buổi sáng.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Các người quá đa lễ.” Bàn chân ngồi đối diện Lăng Ba, mời người đào chết yếu nói: “Tự mình tùy tiện một chút, cũng đừng câu nệ.”

Đào Yêu Yêu làm sao câu nệ được, đỉnh đặc lôi kéo qua ngồi đệm, nhìn tiểu Tuyết hầu đứng ở bên, hẩn thẩn nghĩ “Các người ngồi thoải mái, để cho người ta đứng đó chịu mệt, tính là đạo lý gì?” Đánh thủ thế đưa mắt nhìn, muốn Tiểu Tuyết tới ngồi bên cạnh hắn.

Tiểu Tuyết mỉm cười lắc đầu, ánh mắt dịu dàng, ý bảo hắn bình an không được xao động.

Đào Yêu Yêu đang định qua kéo nàng lại.

Bỗng Lăng Ba ngẩng mặt lên, nói: “Đồ đệ ngự thú tiên nhiệm, là Lý sư huynh mang về Ngao Bính sao?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Không sai, vứt bỏ đồ đệ là ta mang đến.

Dù sao ta cũng đã từng phạm vào môn quy, lộn chết không sợ nước sôi, nên phạt người nhìn xem làm thế nào.”

Lăng Ba nói: “Công của sư huynh quá khen thưởng, đều do sư tôn cắt đứt.

Nga Khuyết phái lấy cứu khổ cứu cũng không làm nhiệm cho mình, cừu địch gặp nạn cũng phải đưa tay cứu, huống chi đệ tử trước kia? Hạm thúc thân chịu trọng thương, chúng ta không thể thấy chết không cứu.

Sáng nay Thần Ma khoai lang đại phu thi pháp cứu chữa, mấy người bị thương đã chuyển nguy thành an.

Hạm thúc tạm ở trong tịnh thất sắp dưỡng, đợi sư tôn xuất quan lại đi an bài một chút.”

Lý Phượng Kỳ lẳng lặng nghe nàng nói xong, cúi đầu trầm tư một lát, chợt nói: “Tất cả cái này, đều là người an bài trước đó phải không?”

Lăng Ba lạnh nhạt mỉm cười, cũng không trả lời.

Lý Phượng Kỳ nói: “Người muốn để Hạm thúc quay về Ngao Thiên, vẫn luôn khổ không có cơ hội.

Lần này phái Đào huynh đệ đi bắt yêu, lại mời Kỳ thúc tương trợ.

Bảo hộ Đào huynh đệ có ý nghĩa trọng đại, Hạm thúc mượn chuyện này lập được đại công, mới có tư cách trở về sư môn.”

Hoàng U tiếp lời: “Lai lịch của Đào huynh đệ, bọn ta cũng biết được từ miệng đại sư tỷ.

Ai, sớm biết hần là nhân tuyến thủ đồ, sao lại đưa đi phòng bếp chịu đòn? Thường sư huynh, người mấy năm nay thường xuyên thi pháp lựa chọn đồ đệ, hần là đã gặp qua Đào huynh đệ, sao ngay trước mặt lại bỏ qua?”

Thường Sinh Tử vỗ trán, hàm hồ nói: “Đúng là ta đã gặp hần, trong mộng cảnh... Nhưng mà hình như là hai người?Ồ, thiếu niên này là ai? Sao đệ tử mới thu làm sao ngồi đối diện với đại sư tỷ?” Hần nhìn trái ngó phải, có vẻ vô cùng si ngốc.

Khóe môi Tiểu Tuyết khẽ nhúc nhích, muốn nói trong mộng hai người đúng là mình và Đào Yêu Yêu Yêu kia.

Nhưng nàng rất trọng quy củ sư môn, sư huynh nói chuyện không được ngắt lời, lời đến miệng lại nuốt trở về.

Lan Thế Hải nói: “Thường sư huynh tu luyện chân pháp xảy ra sai lệch, đến nay thần chí mê loạn.

Cho dù hắn ta từng mơ thấy Đào huynh đệ, chưa chắc đã có thể nhận ra hắn ngay trước mặt.”

Lý Phượng Kỳ nhìn chằm chằm Lăng Ba, nói: “Ngươi vốn ý tốt, lại suýt chút nữa lệnh Tịnh thúc chết, đến cùng cần nhắc thiếu nợ.”

Lăng Ba nói: “Mang thúc bị thương là sai sót của ta, tự nhiên xin sư tôn trách nhiệm.”

Lan Thế Hải cười nói: “Lý sư huynh nhiều năm qua lưu lạc giang hải, Thần Long vô tung, mọi người đều trông mong ngươi về nhà sớm một chút.

Gần đây sư huynh xuất hiện ở chư huyện Xuyên Nam, sớm báo cho đại sư tỷ biết.

Kim Luân giáo xâm chiếm Thục địa, đệ tử Ngao Bí làm sao có thể ngồi nhìn? Đại sư tỷ đoán định Lý sư huynh ra tay hàng ma, lúc này mới yên tâm để Đào huynh đệ đi tới thôn Bạch Lộ.

Tỳ Hưu thúc thụ thương thực sự ngoài ý muốn, nhưng Lý sư huynh viện thủ, vừa có thể hóa giải nguy hiểm, lại có thể cùng nhau trở về núi, chính là kết quả của cả hai đều hoàn mỹ.”

Nghe mọi người đàm luận, đào chết non càng lúc càng cảm thấy kinh dị, nhìn Lăng Ba ngẩn người —— thì ra Bạch Lộ hàng ma là mưu kế tỉ mỉ bày ra, để Hứa Thanh Cương lập công, khiến Lý Phượng Kỳ về núi, hướng Kim Luân Giáo thị uy... Vô luận hàng ma thành công hay không, những mục đích này đều có thể đạt thành.

Liên tiếp chuyện này do liên hoàn đan xen, cơ hội trong đó, chính là Thiên Long Thần đem hậu đại của mình xuất hiện biến hóa.

Thường Ngôn người nào mưu kế kỳ diệu, đều dùng “Nhất tiễn song điêu” hình dung.

Mà một “mũi tên” này của Lăng Ba đâu chỉ có hai con, chim sẻ lão nha tất cả đều bắn tinh quang.

Vị đại sư tử này hiểu rất rõ, bình thản bày mưu tính kế, thật sự là nhân vật lợi hại hàng đầu trong thiên địa.

Đào Yêu Yêu vừa sợ vừa bội phục, hỏi: “Thân thể của ta, đại sư tử biết từ khi nào vậy?”

Lăng Ba nói: “Ngày đó ta hỏi thăm xuất thân của Đào công tử, mặc dù ngươi không nói rõ, nhưng trong lòng lại toát ra ý nghĩ ‘Nhà ở Võ Lăng, phụ thân đã sớm chết, tên là mỗ’, chậm rãi suy nghĩ.

Ta thông hiểu tâm ngữ, chợt có cảm ứng, nghĩ đến Đào công tử là di cô thủ đồ tiền nhiệm.”

Đào Yêu Yêu sợ tới mức ngẩn người, thân thể co rút lại, nói: “Có thể nhìn thấu tâm tư của người khác... Pháp thuật này thật là kỳ quái.”

Lăng Ba nói: “Cách nhìn trộm chỉ là mạt kỹ, sau này ngươi luyện thành chân khí hộ thân, ta cũng bất lực.”

Lý Phượng Kỳ lắc đầu, than thở: “Lăng Ba à Lăng Ba, ta bội phục đầu óc ngươi nhất, phản cảm nhất cũng là chút thành phủ này của ngươi.

Một nữ nhi lão mưu tặc trí, luôn khiến người ta không thoải mái.”

Lăng Ba không muốn nói tiếp chuyện này, nói sang chuyện khác: “Lần này Kim Luân giáo nhập xuyên, chư vị thấy thế nào?”

Lan Thế Hải nói: “Bọn họ bắt dân nữ ở trong sông là đang khiêu chiến với chúng ta.

Đã qua nhiều năm, thực lực Kim Luân giáo tăng nhiều, mới dám can rỡ như vậy.”

Thường Sinh Tử chen vào nói: “Mỗi khi Nga Thủ Đồ có biến cố, Kim Luân Giáo liền tương ứng hành động, tin tức của bọn họ tựa hồ rất linh thông.”

Lan Thế Hải nói: “Lời này cực kỳ đúng! Lần trước Kim Luân giáo xâm chiếm Nga Phán, là vì Lý sư huynh gặp yêu ma ám toán.

Lúc này Kim Luân pháp sư nhập xuyên, đúng lúc gặp anh đào huynh đệ lên núi bái sư.

Bọn họ biết trước đồ tướng đầu sỏ mới xuất hiện, cho nên bắt cóc dân nữ làm mồi nhử, lấy việc thăm dò triện phái giả thực.”

Hoàng U trầm ngâm nói: “Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?... Thường sư huynh bình thường hồ đồ, hôm nay nói chuyện tỉnh chuẩn như vậy, chắc là có cách đối phó.”

Thường Sinh Tử trợn tròn mắt hoa, nói: “Ta nói qua cái gì?”
Lắm nói nhỏ không biết mây, lại hiện lộ ra thần thái mê loạn.

Lăng Ba nói: “Đúng như các vị nói, Kim Luân giáo đang nhắm vào tân thủ đồ mà tới.

Tương ứng, bên trong Thục Cảnh các loại yêu đi bừa bãi, rất có xu thế không phục Ngao Mậu phái quân hạt.

Tầm yêu bị sư muội Đông Dã của Kiếm Tiên môn bắt giữ kia, tuyên bố Yêu Hoàng sẽ xâm chiếm Trung Nguyên, yêu quái các núi cùng phụ tùng, xem ra hơn phân nửa là thật.”

Hoàng U nói: “Yêu Hoàng? Kim Luân giáo và yêu quái làm loạn, sau lưng là Yêu Hoàng sai sử?”

Lăng Ba không trực tiếp trả lời, nói: “Bắt được con tầm yêu, do Đông Dã sư muội kể lại, xin các vị cẩn thận xem xét.” Hắn nghiêng mặt gật gật đầu, ra hiệu cho Tiểu Tuyết lên tiếng.

Lúc này Tiểu Tuyết mới đi ra khỏi góc tường, kể lại toàn bộ quá trình thu yêu.

Sau đó, Lăng Ba bổ sung: “Bọn Đào công tử xâm nhập Vô Gian đàn thành, cũng bắt được một yêu ma, tên là “Tây Nha Bà”, lại là đến từ hải ngoại Đông Túc.”

Hoàng U hoảng sợ nói: “Thế lực hải ngoại đã xuất động! Rốt cuộc có bao nhiêu kẻ địch?”

Lăng Ba nói: “Yêu quái xem thường Nga Phán phái, pháp sư Kim Luân giáo tàn hại bách tính, Thục xuất hiện ngoại ma, đều là điềm báo tiến công quy mô lớn của tà ma.

Thế cục trước mắt nghiêm trọng, Huyền môn cần một thủ lĩnh dẫn người ngăn địch.”

Lan Thế Hải nói: “Đào huynh đệ là hậu nhân của Thiên Long Thần Tướng, đáng lẽ nên do hấn làm đồ đệ đầu tiên.

Chỉ là hấn vô pháp lực lại không có uy vọng, trong lúc gấp gáp rất khó đảm nhiệm.”

Tiểu Tuyết không nhịn được chen vào: “Kiếm thuật của đại sư tỷ cao như vậy, vì sao không thể chỉ huy Huyền môn? Đào công tử kế nhiệm có tiếng, nhưng tu luyện còn đợi một thời gian.

Huống chi ý nguyện của người ta như thế nào, chúng ta một mực mặc kệ, rõ ràng có chút ép buộc.”

Đào Yêu Yêu trong lòng âm áp, thầm nghĩ “Ai nguyện gánh tội thay cho người ta? Tiểu Tuyết nói ra lời trong lòng ta, rốt cuộc là nàng thông cảm cho ta.” Lại nhìn mọi người cúi đầu thờ dài, trên mặt đều có vẻ tiếc nuối.

Lăng Ba bình tĩnh nói: “Chức cư ta chức đại sư tỷ, thực tế là tàn phế, ngay cả sự vụ trong phái cũng xử lý không ổn, làm sao thống lĩnh chín môn tu luyện Chân Võ trận pháp? Cảnh giới cao nhất của Ngao đạo pháp, không phải chỉ một mình có thể đạt tới.”

Nàng hơi dừng lại, nói tiếp: “Lý sư huynh và Đào công tử, một vị là đồ đệ đầu tiên của Kiếm Tiên năm đó, một vị thân mang di mệnh của cha chú, đều từng xuất hiện trong mộng cảnh.

Nhìn chung Ngao lang mấy trăm đệ tử, hai người các người thích hợp đảm đương thủ lĩnh nhất.

Bây giờ tà ma chen chúc tới, các phái chính đạo lại giống như cát rời, xin hai vị không cần từ nhiệm.”

Lúc này, Lý Phượng Kỳ lấy ra hồ lô rượu lại uống cạn rồi.

Tiên Ma phân tranh lộn xộn phức tạp, sự vụ môn phái càng thêm vụn vặt, hấn nghĩ tới liên đầu đầu, đối mặt Lăng Ba Đôn xin không còn gì để nói, dứt khoát cho nàng một cái bịt tai không nghe.

Trong nháy mắt, tình cảnh trở nên quạnh quẽ.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ: “Ta nói hai câu để góp vui, miễn cho mất hứng của mọi người.” Giả bộ nghiêm túc, nghiêm túc nói: “Theo tiêu đệ thấy, đáng lẽ phái Ngao Công chúng ta phải biến

đôi không kinh hãi, lấy tinh chế an như thái sơn, Nga Khuyết phái ta mới không mất uy thế của chính đạo thủ lĩnh.” Trong bụng âm thầm buồn cười, nghĩ thầm mình còn chưa nhập môn, mở miệng một tiếng “Ngao nha phái” chúng ta, độ dày của da mặt thật sự tăng lên liên tục.

Lăng Ba cũng nở nụ cười, nói: “Hay cho câu “An Như Sơn.” Chúng ta ngồi chờ xem, cũng đã phiền toái tự tìm tới cửa rồi.

Mấy tên đệ tử Kiếm Tiên hôm trước ra ngoài tuần tra, có người lại mơ hồ đứt gãy hai chân, việc này tựa hồ có liên quan với Đào công tử.”

Đào Yêu Yêu sợ hết hồn, thầm nghĩ “Người bị chặt chân chính là Chu Thiên Sứ, có quan hệ gì với ta đâu?” Mơ hồ cảm thấy chuyện này can hệ trọng đại, vội hỏi: “Xin đại sư tỷ nói rõ.”

Lăng Ba đứng lên, nói: “Theo ta vào trong.” Tay áo khẽ vung lên, vách tường vén lên một tấm rèm.

Nàng dời bước bỗng bênh đi vào, đám người đi theo vào trong.

Chỉ thấy trong phòng bày biện đơn sơ, ở giữa đặt một cái chiếu, Chu Thiên Thiên nhắm mắt nằm ngửa, trên người đắp một tấm thảm mềm mại thật dày.

Bên giường có một nam tử trung niên đang khoanh chân ngồi xếp bằng, người mặc trường bào vải xanh, tóc tai bù xù, trên sống mũi có một vật gì đó, một cái gân quăn sau ót, hai tấm gương lập loè tỏa sáng, không biết là quái gì.

Đào Yêu Yêu thấy thế thu hiểm, suy nghĩ một chút vị nhân huynh này lại là vị cao sĩ kia? Tiểu Tuyết lại gần, nói nhỏ: “Hắn chính là Ma Ngưu đại phu, nữ tử bên cạnh, chính là đệ tử Thần Nông Yến Doanh Thù.”

Bên cạnh Ma Ngưu đại phu đứng đầy một thân ảnh, dáng người thấp bé yếu ớt, một gương mặt vừa trắng vừa bình, hờ hững không chút huyết sắc.

Đào Yêu Thuần thầm nghĩ: “Doanh Thù, Doanh Thù, tên rất hay, đáng tiếc tướng mạo cô nương này... thực sự không dám lấy lòng.”

Một đám người chột hiện ra trước mặt, hai người kia lại thờ ơ, cúi đầu mắt giống như tượng gỗ.

Lăng Ba hỏi: “Ma Ngưu đại phu, tình huống của Chu sư đệ thế nào?”

Ma Ngưu đại phu không nhúc nhích, chỉ nói: “Mở cuối mười hai đạo huyết mạch, có từng sơ thông?”

Yến Doanh Thù đáp: “Thông suốt, hai huyết sườn còn chờ kích hoạt.”

Cuối cùng thân thể tức là bắp chân nhanh chóng giãn ra, hai huyết sườn liên quan đến cơ bắp vận động bắp đùi.

Hai người thảo luận thương thế của người bệnh, thần tư chuyên chú, vậy mà không coi ai ra gì.

Đào Yêu Yêu âm thầm tự xưng kỳ “Thần nông đầu đồ lớn vậy.”

Đáp đáp thật lâu, mãi đến khi Yến Doanh Thù gật đầu thỏa mãn.

Ma Ngưu đại phu mới mở mắt ra, nói: “Thương thế của Chu sư đệ đã khỏi hẳn.” Quay đầu phân phó “Tiểu Thùy, bóc bỏ chần mền, để đại sư tỷ kiểm tra.”

Yến Doanh Thù vẫn dờ dẩn như cũ, tay cầm góc thảm “Hô” xóc lên.

Mọi người tập trung nhìn vào, hù đến nghẹn họng trềng mắt, chỉ thấy quần của Chu Thiên đang được kéo lên cao cao, vạt áo dính đầy vết máu, tứ chi từ đầu gối trở xuống vô cùng quái dị, đen sì, lông xù, khu vực cuối cùng vốn là ngón chân dài, lại là chưởng trảo trắng hếu.

Lăng Ba không nhìn thấy, phát hiện bầu không khí xung quanh có chút khác thường, hỏi: “Thế nào? Chân Chu sư đệ nổi xong chưa?”

Tiểu Tuyết nói: “Tiếp... Tiếp được rồi, chính là... tiếp lấy hai cái chân chó!”

Lăng Ba nói: “Cầu chân? Ừm... ngũ khí kéo rất dài, vừa có chút ngạc nhiên, lại không có ý kiến gì.

Thường Sinh Tử bên cạnh đã ẩn hiện vẻ giận dữ, nói: “Ta giao Chu sư đệ cho các người, vì sao lại đưa chân cho hấn, chữa thương chữa bệnh như vậy sao?”

Ma dụ đại phu nói: “Có, đây là y lý sử dụng, ngàn vạn lần không thể sai sót!”

Thường Sinh Tử mặt tái xanh, hừ nói: “Cái gì y lý, cũng phải thỉnh giáo.”

Ma Ngưu đại phu nói: “Trời sinh vạn vật, thể tính mỗi loại khác nhau.

《Linh Xu Tiên Phù》 tuyên bố “Khí huyết cơ cốt người, đều nhân vật tính khác nhau gả đi, hợp thì thuận sinh, khắc thì nghịch tử”

Ví dụ như phương pháp thua huyết, hai người huyết tính tương khắc, cho dù người thua huyết là cha mẹ ruột, người thụ huyết cũng phải chết không thể nghi ngờ.

Cùng lý do này, tay chân đứt nối liền cũng phải có tính chất tương đồng, nếu người bị thương trời sinh tính dương cương, lại cho hấn một cái nữ tử âm nhu tứ chi, hai cái khắc chế với nhau, nhẹ thì tàn tật cả đời, nặng thì lập tức chết ngay tại chỗ.”

Nói xong hấn chỉ về phía Chu thiên sứ, nói: “Ta thấy lệ khí của người này ẩn giấu trong da thịt, ngoan độc trải rộng khắp phủ tạng, tục ngữ trong dân gian “Lai tâm cầu phế”, chính là chỉ loại tình hình này.

Tính cách Chu sư đệ tiếp cận với loại chó, tay chân đứt gãy lại mất mát, mới đổi lại cho hấn một đôi chân chó.

Tiểu Thạch trại Vương thợ rèn nuôi dưỡng Tàng, hôm qua mới nói hết lời bảo làm được liệu cho ta, phi thường khó có được.”

Lý Phượng Kỳ thở dài: “Làm nghiệt...” Mọi người chỉ coi hấn đồng tình Chu Thiên sứ, ai ngờ say hấn nói mê ngoài dự đoán của mọi người: “Hai cái chân chó trắng cho chà đạp, nướng chín rượu thì tốt hơn.”

Tiểu Tuyết nói: “Cho dù thế nào cũng đều là người, làm như vậy hơi quá đáng rồi đó.”

Ma Ngưu đại phu trừng mắt nói: “Y thư viết như vậy, chữa trị là được, ta mặc kệ nó là súc sinh!”

Đào Yêu Yêu che miệng, liếc mòng nhìn xuống không lên tiếng, trong bụng cười to: “Vị lão huynh này y thuật thần kỳ, ngôn hành điên đảo tứ phía, là cao nhân tâm tình tuyệt diệu.”

Thường Sinh Tử còn muốn tranh luận, Lăng Ba khoát tay dừng lại nói: “Việc này về sau luận, trước tiên tra rõ nguyên nhân bị thương.” Tay áo bào hơi lay động, một cỗ chân khí tràn trề phát ra, quán thông Chu Thiên Thất Khiếu.

Chỉ nghe trong chiều “Oa Thiên” kêu, Chu Thiên Sứ chậm rãi tỉnh lại, mở mắt ra nhìn chung quanh đứng đầy người, trong đó đa số là đầu não phái Nga phái phái Nga.

Thần chí của hắn còn chưa khôi phục, đám khí sợ hãi, trong mắt toát ra ánh mắt nghi hoặc.

Lăng Ba nói: “Chu sư đệ đừng sợ, thương thế của ngươi đã khỏi.”

Chu Thiên Sứ không biết chân tướng, cảm thấy đau đớn biến mất, tâm thần trấn định, nói: “Tạ... Tạ ơn đại sư tỷ, cảm ơn các vị sư huynh.”

Hoàng U nói: “Rốt cuộc là ai làm ngươi bị thương? Nói cho chúng ta nghe một chút những chuyện đã xảy ra.”

Chu thiên sứ há hốc miệng, suy tư một lúc lâu, chợt nói: “Yêu... Yêu ma! Nữ tử kia, quả thực là Câu Hồn Ma Nữ...”

Lan Thế Hải nói: “Lúc vừa phát hiện hắn, chỉ có một câu nói như vậy, khiến mọi người vô cùng căng thẳng.” Thường Sinh Tử nói: “Ngoại ma xâm lấn không phải chuyện đùa, cho nên ta phái Doãn Xích điện dẫn người đề phòng.”

Hoàng U nhíu mày nói: “Này, ngươi nói kỹ càng một chút đi, tránh để chúng ta đoán mò!”

Chu thiên sứ nuốt nước miếng, nói: “Sáng sớm hôm trước, ta cùng mấy sư đệ mới thu nhận ra ngoài tuần sơn, đến rừng khoái hoạt phía đông huyện thành...”

Lý Phượng Kỳ nói: “Vùng Sinh Lâm tửu quán đồ phùng tụ tập, các người tuần sơn đến nơi đó, quả nhiên nghiêm cẩn chu đáo.”

Chu thiên sứ không nhận ra Lý Phượng Kỳ, nhưng thấy hắn ngơ ngẩn đứng đầu, đoán chừng là cao sĩ bản phái, áp ứng

nói: “Chúng ta... Tên vô tình đi ngang qua đường lớn ở rừng, nhìn thấy tửu quán, trà lâu, lan can tất cả đều trống rỗng, một đám tửu khách, trà khách, chơi đùa... Ừm, mấy trăm người vây tụ đầu đường, hình như phát hiện ra vật gì cổ quái.”

Nói đến đây, trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Chu Thiên Thiên Thiên thấy vẻ mặt mọi người chú ý, sức lực càng thêm mạnh, nói tiếp: “Gia Nga huyện là địa bàn của chúng ta, dân chúng không làm việc đảng hoàng tụ tập chúng sinh loạn, chúng ta sao có thể mặc kệ? Thế là ta và sư đệ đi vào đám người, khuyên bách tính tản ra, đã thấy trên đất trống ở trung tâm ngồi một nữ tử, khoảng mười lăm mười sáu tuổi, thân mặc áo lông Ly Ti, quần lụa xanh, trên mặt che khăn lụa, trước mặt bày một khối vải trắng, trên đó viết bốn chữ “Bán Thân Vãn Lộ”.”

Hoàng U nói: “Viết gì?”

Chu Thiên Sứ nói: “Trong viết là “Bán thân hỏi đường”

Mọi người liếc nhìn nhau, nghi ngờ Chu Thiên sứ còn chưa tỉnh ngủ.

Tiểu Tuyết nói: “Chỉ nghe nói qua “Bán thân táng phụ”, “Bán thân trả nợ”, nào có chuyện bán mình vì hỏi đường?”

Chu thiên sứ nói: “Đúng vậy, mấy người chúng ta cũng thấy lạ, gần đó dò xét đến cùng, nữ tử kia thủy chung cúi đầu không nói lời nào.

Có người nói nàng là người câm, có người nói nàng là người điên, có người nói quần áo nàng lộng lẫy, hơn phân nửa là nha hoàn của gia đình giàu có trốn ra khỏi đó.

Trong đường phố hỗn loạn lại ồn ào, cái gì cũng hỏi không rõ.

Trần Văn Càn sư đệ tính tình nóng nảy, kéo bảo kiếm ra hù dọa đám người nhà quê kia, nửa ngày sau mới yên tĩnh trở lại.

Nữ tử kia tựa hồ bị kiếm quang đánh thức, ngẩng đầu nói: “Các vị hương thân thiếu an không được xao động, lại để tiểu nữ bẩm báo hạ tình.

Tiểu nữ tử Hồ Nam Vũ Lăng Nhân thị, ngàn dặm xa xôi đến đây, chỉ vì tìm kiếm một địa phương đi đường.

“...”

Lý Phượng Kỳ chạm vào cánh tay chết yếu, mỉm cười nói:
“Có nghe thấy không? Lại là từ Võ Lăng tới.”

Mặt Đào Yêu Yêu đỏ bừng, mơ hồ đoán được thân phận của thiếu nữ kia, “Nàng tìm ta nhanh như vậy, hóa ra là thăm dò từ trong miệng Chu Thiên.”

Chu Thiên Thiên nói theo: “Trần sư đệ muốn tìm nơi nào?”, nàng kia trả lời “Nếu như vị nào cho biết, như thế nào mới có thể tìm được Thục Sơn Nga phái, tiểu nữ tình nguyện cả đời làm theo!”

Mọi người nghe vậy rung mình, thầm nghĩ “Nói đến chính đề rồi!”

Chỉ nghe Chu thiên sư nói: “Đám người vậy xem âm âm cười to, nói nơi này chính là Thục Sơn Ngao Sơn, còn cần bán mình tìm kiếm? Nữ hài này quả nhiên ngây dại.

Mấy người chúng ta lại phạm lỗi, nàng gọi ra danh hào “Ngao nga phái”, rõ ràng là nhắm vào chúng ta mà đến, rõ ràng là vì chúng ta.

Ta giả ý khiêu khích nàng “Ai đảm nhiệm chức trách? Người thật ra giải thích một chút?” Người bên cạnh ồn ào “Mang theo một nữ nhân gốc về nhà, lãng phí lương thực một cách vô ích.

“Kh xiêm y kia rất tươi sáng, cởi ra có chút bạc giá trị.

“Nữ tử kia thở dài, đứng lên, đưa tay tháo mặt nạ ra, chậm rãi ngẩng mặt lên.

Trong chốc lát, chung quanh yên tĩnh, ngay cả kim rơi cũng nghe thấy... “

Ngữ điệu hần dần dần chậm lại, tình cảnh thiếu nữ sáng ngời kinh thể hải tục, lò mờ hiện lên trong đầu mọi người.

Hoàng U thúc giục nói: “Tướng mạo nàng thế nào? Người mau nói đi!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Theo ý này, cô nương kia nhất định dung mạo tuyệt mỹ, Chu sư đệ bọn họ kinh nhược như thiên tiên.”

Chu thiên sứ vội vàng lắc đầu, vội vàng la lên: “Không, không, căn bản không đẹp... Rất xấu, đúng, là xấu! Cái lưỡi cái chu xoa lớn gãy ngang mũi, so với Cửu Tử Quỷ Mẫu trong miếu còn xấu hơn gấp trăm lần! Khắp đường lớn nam nữ già trẻ toàn bộ sợ ngậy người!

Thật lâu sau mới tỉnh ngộ, mười mấy hán tử tranh nhau chen lấn về phía trước, kêu loạn “Tiểu thư, ta biết Nga lang phái ở nơi đó, mau đi theo ta đi!” Một huynh đệ chúng ta giận dữ, cầm kiếm quát tháo “Chính tông đệ tử Nga hốt”, ai dám hồ ngôn loạn ngữ...”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Từ từ, chậm đã, cô nương đã xấu đến dọa người, các người tranh trước sợ sau gì?”

Chu Thiên Sứ cứng họng, da mặt vốn đang tái nhợt vậy mà mờ hồ lộ ra màu gan heo.

Thường Sinh Tử nhìn Lý Phượng Kỳ, nói: “Vì sao luôn đi lạc? Chu sư đệ đừng để ý, chỉ việc nói theo sự thật.” Lăng Ba cũng nói: “Trước để hắn nói xong đã.”

Chu Thiên Thiên Tâm hơi yên tâm, tiếp tục nói: “Khiêu khích đám người Bát bì kia, ta lại hỏi nữ tử kia: “Tại sao người lại tìm lang phái?” Nàng đáp: “Vặt trả vật.”

Ta lại hỏi “Người mất cái gì? Lấy cái gì?” Nàng nói “Bảo vật trân quý nhất của ta bị mất đi ở Hư Vô tam phong, muốn trước mặt loạn trần đại sư thảo luận?

“...”

“Nàng báo ra danh hào sư tôn, lại nhắc tới Hư Vô Tam Phong, hiển nhiên biết rõ nội tình của Nga lang phái.

Mấy người chúng ta nghi ngờ, nàng lại thở dài nói “Hư Vô Tam Phong treo cao bên ngoài, đến chỗ đó nhất định phải vượt qua Lục Đạo quan trở ngại.

Nếu không có cao sĩ chỉ dẫn, sáu cửa ải khó khăn còn hơn lên trời.

Nữ tử nhỏ mặc dù biết con đường vào núi, hận không có cách vào núi, lúc này mới thả đầu lộ diện ăn xin ven đường.

Chỉ mong tứ phương nhân giả thương tiếc yếu thế, không được bắt nạt ta.

“Nói xong cúi đầu hành lễ, bộ dáng quả thực đáng thương, rất nhiều người nhìn lướt qua giọt nước mắt.

Trần sư đệ cảm giác ra được sự kỳ quặc trong đó, lúc này “Lên núi” liền đi qua ba thôn lân cận, ba thôn trang nhỏ mà thôi, nào đến sáu cửa ải gì chứ?”

“Cô gái kia bẻ ngón tay tính kế “Nghieu Phong, Vô Lượng Phong, Nguyên Thủy Phong, lại thêm ba thôn trang, chính là sáu vị trí nối liền với bính Nga Túc Tiên cảnh.

Từ lúc đi về phía tây mấy canh giờ, có thể nhìn thấy thôn gần nhất kia...” Nói đến đây, Vương Đình bá sư đệ chen vào: “Thôn Thủy thôn gần đây nhất là Hắc Thủy thôn a, từ chỗ này đi về hướng đông hơn ba mươi dặm, sát bên bờ Long Đàm thảo mộc tràng, người đi về phía tây chẳng phải không đối sao?” Nữ tử kia cười nói “Vị huynh trưởng này tính tình nóng nảy, để ta nói cho người biết đi.

Ta nói là —— đi về phía tây, có thể nhìn thấy gần đây thôn làng kia có nguồn nước.

Có một dòng sông chảy qua Hắc Thủy thôn ở phía tây, có đúng hay không?” Vương sư đệ gật đầu nói: “Đúng, đó là Ngưu Vĩ Hà, người biết đường vào núi rồi!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Nói nhảm, thiên hạ có con sông nào mà không phải từ tây sang đông? Phạt mộc trường cũng nhất định xây dựng ven sông?

Theo phỏng đoán, bên cạnh Hắc Thủy thôn đương nhiên có dòng sông!”

Trong lòng mọi người hơi kinh hãi, thâm nghĩ kỳ thật nữ tử kia căn bản không biết đường vào núi, cái gọi là “Lục đạo nan ải”, “Lục đạo thủy kinh”, tất cả đều là nói dối ngôn ngữ lục đạo.

Kỳ là tuy rằng sai lầm, cố ý dụ dỗ người khác phản bác, cuối cùng còn có thể nghĩ cách thuận lý thành chương.

Chu Thiên Thiên tiếp tục nói: “Cô gái kia bỗng nhiên có chút sợ hãi, nhỏ giọng nói “Không đúng! Ta nhớ Hắc Thủy thôn là thôn thứ hai mà, người... Các người cũng đừng có lừa gạt người khác làm ra chuyện xấu chứ!

“Huynh đệ chúng ta trao đổi ánh mắt một cái, trong lòng đều rõ ràng, nàng là sợ bị lừa gạt, cố ý làm sai vị trí ba thôn, mượn để thăm dò huynh đệ chúng ta.

Cho nên ta mới nói: “Từ ba dặm về tây thôn Hắc Thủy thôn, mới là thôn viên gia thôn thứ hai.

Lại qua tiểu thạch trại phía bắc, thuận đường mòn tiến vào hậu sơn Nga Phấn Mi.

Nếu tiểu thư không nghi ngờ gì, mấy người chúng ta nguyện bảo giá cho nàng, còn lại chúng ta nguyện bảo giá cho nàng.

“Nữ tử kia mừng rỡ ra mặt, vỗ tay cười nói: “Đa tạ chư vị đại ca! Mỗi người các ngươi đều là người tốt!”

Mọi người âm thầm lắc đầu, trong lòng nói: “Mỗi người các ngươi đều là bao cỏ lớn, ba lời hai câu bị người ta moi ra chi tiết, mặt mũi Nga Khuyết phách đã mất hết rồi!” Chuyển ý tưởng thần thái của nữ hài nhi, chỉ cảm thấy nàng từ mọi nơi bố trí cam bẫy, tùy cơ ứng biến, cái kia cơ trí đúng là hiếm thấy.

Chu thiên sứ nói: “Lúc này, một lão già chen vào giữa đám người, không đầu không đuôi giáo huấn “Nha đầu, hỏi đường bán thân, không khỏi quá khinh tiện chứ? Ngươi có thể cần thận suy nghĩ, miễn cho bị bại hoại lừa gạt hối hận không kịp?

“Cô gái kia nói: “Cảm ơn lão gia gia đã nhắc nhở, vì tìm tới Nga lang phách, bất kỳ cái giá nào ta đều nguyện ý trả giá.

“Lão đầu Ván” người mất bảo vật gì, đáng để đau khổ truy tìm như vậy?” Nữ tử kia cúi đầu trầm tư, cũng không hiểu sao trả lời lại, nàng nói “Tâm của ta đã thất lạc ở đó, nếu như tìm không được, ta sẽ rất khó chịu và rất đau khổ.

“Lúc nói chuyện nước mắt đảo quanh, thiếu chút nữa khóc ra.”

Nghe đến đó, thân thể Đào Yêu run lên, ngực giống như bị trọng quyền đánh trúng.

“Quá đau khổ mà buồn.” Những lời này vừa ngây thơ lại vừa cay đắng, hoàn toàn khác biệt so với lúc trước, là câu nói cơ phong trăm biến, nhưng lại là câu nói chân tình nhất của thiếu nữ lộ ra rõ ràng nhất.

Đào Yêu Yêu ngậy người nửa chớp mắt, thầm than “Nha đầu ngọc, người sao phải khổ...”

Chu Thiên sứ nói: “Lão đầu nhi không khuyên nhiều nữa, lắc đầu xoay người rời đi.

Ta nói cho nữ tử kia “Nam nữ đồng hành có chương ngại phong hóa.

Người mượn một chiếc xe lừa thay đi bộ, nếu giờ thân đuổi tới giá mộc Long Đàm, bọn ta liền dẫn người báỉ phỏng Loạn Trần đại sư.

“Nữ tử kia gạt đầu nói.” Như thế là tốt nhất, trong khách sạn còn đặt mấy bộ quần áo, ta trở về thu thập quần áo.

“Nàng đi được bốn năm bước, ta vội hỏi “Cô nương, người tên là gì?” Cô gái kia quay đầu lại cười nói: “Đến lúc đó người sẽ biết thôi.”

“...”

Hắn vừa kể vừa hết nhìn đông tới nhìn tây, con người xoay tròn, một bộ nói dối hàm hồ.

Phát hiện vẻ nghi ngờ của mọi người, Chu Thiên sứ cười ha ha, nói: “Liệt vị sư huynh cứ việc yên tâm, Ngao Mi tiên cảnh thần thánh cỡ nào, há có thể để cho ngoại nhân tùy ý ra vào? Ta giả vờ đồng ý, thà muốn điều tra rõ mưu đồ của nữ tử kia.

Hôm đó ăn cơm trưa, tiêu đề chuẩn bị dừng lại, thi triển Phi Đăng Thuật đi tới bờ sông Hắc Thủy thôn... “

Lý Phượng Kỳ nói: ” hẹn xong giờ thân gặp mặt, buổi trưa liền chạy đi chờ, quá nóng nảy một chút được không?”

Hoàng U cũng nghe ra sơ hở, cười lạnh nói: “Vứt bỏ huynh đệ đồng môn, một mình đi gặp “Sửu nữ”, Chu sư đệ thật có hứng thú cổ quái.”

Mắt thấy nói dối sắp bị vạch trần, Chu Thiên Tứ trong lúc cấp bách sinh trí, nói: “Bẩm báo sư huynh, tiếp theo mới là quan trọng nhất.

Ta đến bên bờ sông Ngưu Vĩ, suy nghĩ xem cô gái kia nếu là đồng bọn yêu tà, không chừng đã bố trí mai phục trước rồi.

Vì vậy ta kiểm tra ven sông, nhìn xem phụ cận có người hay không... Ồ, là có yêu nào hay không? “Không có ai xen vào” ý của ngươi mới hợp ý của ngươi.

“Lúc đi qua cầu đá trong sông, quả nhiên đã bị ta phát hiện manh mối!”

Lăng Ba nói: “Manh mối gì?”

Chu thiên sứ nói: ” lan can cầu đá khắc mấy chữ, viết “Thần hề phiêu phiêu ai thủ”, chữ viết tương tự với chữ “Bán Thân Vấn Lộ” mà nữ tử kia viết.

Rõ ràng, nàng đã đi qua cầu đá, đang giấu ở một chỗ nào đó gần đó, lưu lại đề bài khảo thí văn học thức của tiểu đệ.”

Hoàng U nói: “Hừ, tài tử sẽ có giai nhân sao? Ngươi ứng đối thế nào?”

Chu thiên sứ nói: “Tiểu đệ văn từ thông đạt, khảo trạng nguyên cũng không có vấn đề, vèn vèn một câu có gì khó mà đúng? Thần hề phiêu phiêu, đó là dáng vẻ rất uy phong, ai cầm đầu, chính là hỏi “Ai là lão đại”, liên tiếp đứng lên chính là “Ai là lão đại của ai thần khí uy phong”

Nữ tử kia thấy dáng người ta oai hùng phiêu dật, then thùng không dám nói thẳng, vòng vo người tới nịnh nọt.

Tiểu đệ lúc này rút bảo kiếm ra, khắc chữ “Ta” đáp lại.

Nào ngờ vừa mới khắc xong, cầu đá ầm ầm sụp thành mấy đoạn, tiểu đệ mất chân rơi xuống nước, quần áo toàn thân ướt đầm.”

Lan Thế Hải nói: “Cầu đá là cô gái kia làm sụp? Như vậy xem ra, hình như nàng có pháp thuật “Lấy thần ngự vật”.”

Chu thiên sứ giận dữ nói: “Yêu pháp! Tuyệt đối là yêu nữ quỷ phá! Lúc đó ta đã nhìn thấu rồi! Tiểu đệ đứng lên vén xiêm y, coi như là chuẩn yêu nữ chắc chắn đã lên vào hậu sơn.

Đệ tử Nga Bí khắc chữ trung thành, sao phải sợ yêu nghiệt xâm lấn? Tiểu đệ lập tức cầm kiếm đuổi bắt, xuyên qua tiểu trại tiểu Thạch của Viên gia, một hơi chạy đến giữa sườn núi “Quý thấy buồn”.

Nơi đó trước hẹp sau rộng, xuống núi dễ khó lên núi, tiên ma tinh quái đều có thể đăng vân phi thăng, phạm nhân thế tục nhất định phải ngã chết.

Ta đến nơi đó cẩn thận tìm kiếm, không thấy bóng dáng yêu nữ nào, lại lần nữa phát hiện manh mối trọng đại!”

Hoàng U nói: “Nàng lại để lại chữ viết?”

Chu Thiên sứ nói: “Hoàng sư huynh liệu sự như thần, lần này khắc lên trên vách đá, là “Thiên Mệnh Chu chuyển ứng bảy chữ” trong thủ.

Hiển nhiên yêu nữ tùy ý trêu đùa, tiểu đệ lòng đầy căm phẫn, vung bảo kiếm chém vách đá kia.

Đột nhiên ầm ầm nổ vang, một tảng đá lớn từ vách núi lăn xuống, địa thế chật hẹp, tiểu đệ không thể nào tránh né, hai chân bị tảng đá kia ép nát bấy.

Ngay trước cơn đau ngất, ta xem hòn đá kia cũng khắc câu chữ, đúng là “Nhất phẩm thần nữ đôi lấy đáy mây, lúc ngã xuống thấy núi...”

Hôm nay ngẫm lại, yêu nữ điều võ dương oai, tự xưng là thần linh đỉnh thiên lập địa, mượn chúng ta thị uy khiêu chiến! Ai, yêu nữ kia giáo hoạt ngoan độc, khắp nơi chiếm tiên cơ, quả thật là đại địch của Nga Khuyết phái chúng ta!”

Mặc dù lời nói Chu Thiên Sứ lập loè, không hoàn toàn không đúng, nhưng bằng chút mực nước trong bụng hắc, treo ngược trong ba ngày cũng không phun ra nổi nửa câu thơ.

Xem ra mấy câu kia xác thực là do cô gái kia gây ra, ý nghĩa trong đó, cũng tuyệt không phải đơn giản là Chu Thiên Thiên Hồ bịa chuyện.

Hoàng U than nhẹ: “Thần hê phiêu phiêu ai thủ, thiên mệnh chu chuyển ứng trung tâm thủ.

Thần nữ nhất phẩm đôi lấy đáy mây, lúc đến ngã ngựa thấy được núi vẫn còn.

Dường như ý nghĩa rất sâu sắc, các vị thấy thế nào?”

Lan Thế Hải hơi biết Văn Mặc, mỉm cười nói: “Nghĩ là Chu sư đệ mạo phạm, cô bé kia trong lòng không cam lòng, nhấn lại

trách chúng ta.”

Hoàng U nói: “Làm sao ngươi biết?”

Lan Thế Hải nói: “Đầu hai câu “Ai dẫn đầu, ứng thủ trung” là nói phái Ngao Bính đã là thủ lĩnh Tiên gia, nên biết cố thủ trong đạo, không nên thả cho đệ tử phóng túng hành ác.

Nếu không thiên mệnh không thuộc về ta Ngao Thiên, ngày vận mệnh hao hết, nhất định sẽ có nữ thần giáng lâm, diệt trừ sạch sẽ tạp nham trên núi... ” Nói đến đây, nhìn Chu Thiên Sứ, ai là ” Tạp Khoảnh” không cần nói rõ, tiếp tục nói: ” Ngao Ngoan sơn cao ngất tiếp thiên, lấy “Kim Đỉnh vân hải” trừ danh, phía dưới tầng mây chính là ngọn núi, nữ thần đôi mắt núi, cô ý nói “Thai Vân đấy”

Nhưng trừ bỏ cỏ dại, nhìn từ trên xuống dưới, lại là ” Kiến Sơn Vân”, Mi Mi núi trọc lóc lộ ra hình dáng thế gian.

Ai, như là châm chọc chúng ta đều nhờ cỏ dại che mắt.”

Một lời chưa dứt, Lý Phượng Kỳ cười ha ha.

Lan Thế Hải nói: “Tiểu đệ nói bảy nói bạ, mong Lý sư huynh chỉ giáo.” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Không, ngươi nói rất đúng, nhưng chỉ là ý tứ tầng thứ nhất, thú vị còn lâu mới chơi hết.”

Hoàng U Kỳ nói: “Còn có tầng thứ hai ý tứ?”

Lăng Ba cười nói: “Lý sư huynh đã tính trước, xin hân giải thích.”

Các loại trò chơi bằng lý do, viết chữ đoán chữ bí ẩn, vốn là khuê phòng giải buồn chút tài mọn, cũng là vì thanh lâu câu lan can thịnh hành.

Lý Phượng Kỳ chìm đắm trong phong nguyệt trường lâu, sớm biết bí quyết trong đó, lập tức nói: “Bốn câu này, thật ra là mấy chữ bí ẩn.

Thần hề phiêu phiêu, ừm... Dẫn xuất từ Đường Thi “Thần Chi Lai hề phong phiêu, tiền giấy động hề Cẩm Tán Diêu”, miêu tả cảnh tượng Thần Long giáng thế.

Cô nương kia bước vào Sơn giới, trước tiên nên tự báo thân phận, nói rõ ý đồ của mình, mà câu thơ nàng trích dẫn lại là

“Long đến”

Bởi vậy suy đoán, bí ẩn thần hê Phiêu chắc là chữ “Long”.

Hoàng U nói: “Vậy “Người nào cầm đầu” sẽ giảng thế nào?”

Lý Phượng Kỳ thông thả hai bước, nói: “Chữ chữ bí ẩn, thường dùng câu hỏi nhắc nhở người đọc, ví dụ như “Biết hay không, nào, cái gì ” đẳng”, nơi này “Ai cầm đầu” cũng là trường hợp này, mà “Vi Chỉ Long” cầm đầu ở đứng đầu nghi vấn chữ viết.

Ba chữ bí ẩn đều là bảy câu thành lời, câu trước là bí ẩn, một câu mặt mình nói “Thủ, trung, nội”, vị trí bí ẩn được chỉ rõ.

Từ đó suy ra, tương ứng với “Thần hê hê phiêu phiêu”, “Thiên Mệnh Chu Chuyển” cũng là một chữ.”

Đám người ngưng thần suy tư, đem “Thiên mệnh chu chuyển” tách ra chấp vá, từ đầu đến cuối khó có thể lý giải.

Lý Phượng Kỳ uống một ngụm rượu, thản nhiên nói: “Luận ngữ là “Năm mươi mà hiểu Thiên Mệnh”, có thể biết số mệnh là năm mươi, con số này vòng quanh chông lên một lần, tổng cộng là bao nhiêu?”

Tiểu Tuyết nói: “Năm mươi cộng năm mươi, một trăm!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Đúng vậy, chữ trăm chính là bí ẩn thứ hai, “Trong ứng thủ” đã điểm ra điển cố, lại ngầm chỉ trăm chữ ứng ở giữa, mười phần xảo diệu.

Nhưng câu nói phía sau càng tuyệt hơn.

Thần nữ nhất phẩm đôi lấy đáy mây, phẩm thành chữ Nhất xếp ra, Thần Nữ là biệt xưng của vu, hai người đôi lấy căn cơ của chữ “Xung”, đây là chữ gì vậy?”

Yến Doanh Thù cũng bị khơi dậy hứng thú, đáp: “Là chữ Chi!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Chính là chữ khôn, ngoại trừ chữ viết phù hợp, còn ẩn hàm ý tứ tự nâng thân phận, lời nói mang theo hai quan, mà “Đáy mây” cùng chữ phía trước” tương ứng, lại nói linh tự ở biên giới bí ẩn cuối cùng.”

Hắn dừng một chút, nói: “Ba đáp án sắp xếp theo thứ tự, chính là Long, Bách, Linh (Linh).”

Yến Doanh Thù nói: “Cuối cùng là khi thấy núi cao...”, là giải thích ra sao?”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Khi đến giờ khắc lập tức, chỉ hôm nay, cúi người là động tác gì? Đương nhiên là “Bái”.

Kiến Sơn Ngột? Ngột núi nào lấy “Nỏ” danh tính giữ thi thư?” Thục Sơn Ngột, A Phòng Lộc ra “, cung phú triện của Đỗ Mục cũng truyền nát rồi, núi non này chắc chắn là Thục Sơn Nga, liên tục ba chữ phía trước, chính là ý tứ “Long Bách Linh hôm nay bái yết đà sơn”

Ha ha, mặt chữ khinh miệt, bên trong ngậm lấy cung kính, còn ẩn giấu câu đố, quả thật là một tấm bái thiệp thú vị ngang ngược, ha ha ha.”

Mọi người im lặng, cảm giác bội phục ngoài đó còn mơ hồ có chút kinh hãi dị thường.

Nữ hài tử thông minh ai cũng đã gặp qua, nhưng loại biến cố cơ xảo bách biến này, bác văn thông lý, đúng là kỳ tài chưa từng nghe thấy bao giờ.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Cũng chỉ có Linh Nhi, mới có thể nghĩ ra bí ẩn xảo quyết như vậy, nàng sao có thể chặt đứt hai chân Chu Thiên Thiên?”

Một ý nghĩ không mấy, Thanh Tu đồng tử xông vào phòng, thở hồng hộc nói: “Không tốt, không tốt rồi, có cái... Có cái nữ tử, xông vào đấu trường gây sự.”

Thường Sinh Tử nói: “Sơn trường do Càn Khôn mười hai kiếm trấn thủ, người ngoài có thể dễ dàng xâm nhập?”

Đồng tử thanh tu nói: “Nàng tự báo tính danh là Long Bách Linh, ai cũng không ngăn được.”

Hoàng U nói: “Ha, vừa rồi nói nàng sẽ tới, ta cũng muốn lĩnh giáo thủ đoạn của Long cô nương.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Long cô nương tìm chính là Đào huynh đệ, bảo hấn ứng phó là thích hợp nhất.”

Thanh Tu đồng tử lắc mạnh đầu, nói: “Không, không, nàng không nói tìm Đào công tử, chỉ để cho người của Thanh Phong kiếm ra ngoài, đấu pháp quyết thắng với nàng!”

Chú ý: Luận ngữ câu nguyên là “Năm mươi mà biết mệnh trời, sáu mươi mà nghe thuận tai, bảy mươi mà trong lòng tùy tâm sở dục, không vượt qua quy củ.” Trong sách, Long Bách Linh dẫn dắt câu nói này, ẩn hàm dụ ý tứ ” Nhĩ Thuận, chế dục, không vượt khuôn phép”.

30

Hồi thứ hai mươi chín, Ngọa Long uyển chuyển trên ghẹo tuyết trắng.

Đám người nghe vậy quay đầu lại, ánh mắt cùng nhìn về phía tiểu Tuyết.

Pháp bảo Toan Nghê đều có chủ của nó, mà Thanh Phong kiếm là do tiểu Tuyết chuyên dùng binh khí.

Long Bách Linh chỉ vật điểm danh, rõ ràng là khiêu chiến với nàng.

Hai người vốn không quen biết gì, nhưng chẳng biết lúc nào kết thù oán với nhau.

Tiểu Tuyết nói: “Được, ta ra ngoài nhìn xem.”

Đào Yêu Yêu vội nói: “Tiểu Tuyết, người đừng đi đấu với nàng ta, người sẽ chịu thiệt đấy!”

Lời này giống như giọt dầu sôi lên, ý chí chiến đấu của Tiểu Tuyết càng thêm sôi sục.

Nàng nắm chặt ống tay áo, nói: “Ai chịu thiệt khó có thể nói!” sải bước ra cửa phòng, sải bước ra khỏi phòng.

Lăng Ba mỉm cười: “Đào công tử rất quen thuộc vị Long cô nương kia.”

Đào Yêu Yêu đỏ mặt, thầm nghĩ “Đại sư tỷ am hiểu nhìn lòng người, đã sớm nhìn ra quan hệ giữa Linh Nhi và ta, chẳng trách nói chân gãy Chu Thiên Sứ có quan hệ với ta.”

Lý Phượng Kỳ say lơ đờ mắt, nói: “Ta thích nhất xem náo nhiệt!” Nâng chân đi ra ngoài cùng Tiểu Tuyết!

Lăng Ba ném qua một dải lụa trắng, nhẹ nhàng khoác lên đầu vai Đào Yêu, cười nói: “Tiểu Tuyết sư muội dụng phải kinh địch, chúng ta phải trợ uy cho nàng ta mới được a.

Làm phiền Đào công tử dẫn đường, để cho người mù này cũng góp vui.”

Mọi người thấy đại sư tử bình thản trấn định, chắc hẳn việc này không có gì đáng ngại.

Long Bách Linh kia cũng không phải thật sự muốn đối địch với Nga lang phái, nhiều nhất là nữ hài tử bướng bỉnh phát tác, ỷ vào vài phần cơ trí lên núi quấy rối.

Nghĩ đến đây, ý đề phòng mọi người giảm đi.

Ngoại trừ Thường Sinh Tử, Ma Ngưu đại phu thủ hộ Chu Thiên Sứ.

Những người còn lại theo Lăng Ba rời khỏi Tự Nhiên Cung, đi thẳng đến Thí Luyện Tràng.

Hạ xuống Nghiêu Phong, xa xa trông thấy sân bãi bốn phương đông nghìn nghịt, mấy trăm tên đệ tử ngẩng đầu vây quanh xem.

Giữa đám người kiếm quang tung hoành, tiếng hô quát liên tiếp vang lên.

Đào Yêu Yêu gấp gáp “Không xong, đánh nhau rồi! Cao thủ Ngao Bí vây công, Linh Nhi làm sao ngăn cản được?”

tách đám người ra chen vào một vòng, chỉ thấy tình cảnh kịch liệt giữa bãi đất trống.

Đệ tử Kiếm Tiên Cố Long phi, Lục Anh Hậu, Trần Thiệu Vũ, Hoàng Vân Tiên bốn kiếm cùng xuất ra, lui tới đón đỡ, bóng người chọt lên mây, chọt ngang bằng lướt ngang, tốc độ cực nhanh như tia chớp.

Mà đối diện đứng đấy một vị thiếu nữ che mặt, chỉ là không chút để ý kích thích ngón tay.

Đầu ngón tay nàng bọc sợi tơ màu bạc, nhẹ nhàng vẩy nhẹ, giữa không trung kinh phong “Tranh tranh” ác liệt, cuối sợi bạc hóa thành lưỡi dao sắc bén vô hình, phô thiên cái địa đâm về phía bốn người kia.

Đệ tử Kiếm Tiên hò hét cổ vũ lẫn nhau, ngự kiếm phi thiên, độn địa ẩn hình, khiến cho toàn thân đều hiểu rõ, thủy chung không cách nào thoát khỏi ngân tuyến trời buộc.

Nếu không phải thiếu nữ che mặt hạ thủ lưu tình, bọn họ đã sớm bị đâm thành tổ ong vò vẽ rồi.

Thiếu nữ sớm đã không còn lòng dạ nào chiến cuộc, quay sang kén vai với người ở gần đó.

Giờ phút này đang là giờ cơm trưa, nhiều đệ tử tay bụng thức ăn, trợn mắt há hốc mồm xem cuộc kịch đấu giữa sân.

Thiếu nữ quay đầu ngưng trọng, một bên đánh giá những vạc sứ, một bên bát sứ, một bên chào hỏi:

“Ha, chào đại ca, ta là Long Bách Linh, ngươi tên là gì?”

“Trong bát có món gì ngon? Tiêu xanh, bánh cà nầu, bánh chưng về nôi khoai tây... Phòng bếp các ngươi làm những thứ này? Thật quá thanh đạm một chút.”

Chúng đệ tử thần sắc trì trệ, chỉ cảm thấy thân thể thiếu nữ thơm ngon, tiếng cười thân thiết, không khỏi lòng tự nhiên sinh ra hảo cảm.

Thiếu niên tính người sinh động, có người thật sự bắt chuyện với nàng.

“Là... là hoa bà bà làm.”

“Ồ, nở hoa bà bà, tên cổ quái, nở hoa gia gia là ai?”

“Ngươi đừng nói lung tung a, nở hoa bà bà làm đồ ăn được rất ngon đấy.”

“Vậy sao? Ngươi chọn hai cây để ta ném thử... Ai, đại ca, phiền tìm đôi đũa sạch sẽ, muốn ta ăn nước miếng ngươi sao?”

Bên này nói chuyện phiếm nhiệt tình, đấu pháp vẫn như cũ.

Bốn tên Kiếm Tiên ra sức chống cự kim tuyến, đỡ trái hở phải, mệt đến mức gần như hư thoát.

Lăng Ba vỗ nhẹ tay, nói: “Băng Tầm Tiên Tác, Thiên Sơn tiên thuật tên là Bất Hư truyền.” Hoàng U khen: “Cô gái này pháp lực rất cao nha!”

Đào Yêu Yêu đột nhiên giật mình, hô to: “Linh Nhi dừng tay! Dừng hồ đồ!”

Long Bách Linh theo tiếng nói nhìn sang, vẫy tay nói: “Tướng công đến rồi à, ngươi nhìn bóng da này chơi đùa vui hay không?” Ngón tay hơi nhanh hơn, thế công bằng bạc đột nhiên

chuyển hướng, bốn người hoa chân múa tay, quả thực giống như đèn kéo quân xoay loạn liên tục.

Bỗng nhiên “Khí cứng” vang lên, hai đạo kiếm quang vạch phá trời cao, chặt đứt bốn sợi dây bạc từ trong đó.

Quang mang bỗng nhiên biến mất, không ai thấy rõ thân thủ pháp của người thi kiếm.

Bốn tên đệ tử kia như được đại xá, lui lại mấy bước, cúi đầu kiểm tra toàn thân, may mà hoàn hảo không tổn hao gì, chỉ là quần áo đã ướt đầm mồ hôi.

Tiên tác giấu trong túi tơ trong tay áo, dài nhỏ có thể duỗi vài dặm, mềm dẻo thì đầu qua râu rồng, mặc dù lưỡi dao sắc cũng khó cắt rách được.

Lập tức Long Bách Linh nhìn chăm chăm vào đầu ngón tay đứt chỉ, ngây người chốc lát, dời mắt nhìn về phía Lăng Ba, nói: “Trong mắt có kiếm, kiếm thuật của ngươi thật là mạnh.”

Lăng Ba vẻ mặt ôn hòa, nói: “Muội muội vì sao lại tranh chấp với người? Nếu đệ tử bản phái đắc tội ngươi, ta gọi bọn họ nhận lỗi.”

Kiểm Tiên Tứ Đồ thở dốc một chút, Trần Thiếu Vũ giải thích: “Không phải chúng ta vô lễ, vị cô nương này dẫn theo yêu tinh xông vào núi.

Chúng ta hảo ngôn khuyên can, ngược lại nàng ngược lại động thủ khải cương.”

Long Bách Linh nói: “Vừa rồi đùa giỡn với mấy vị, hà tất phải nghiêm túc? Tiểu nữ long bách linh, tuổi nhỏ vô tri vô tội nhiều lần, mong rằng các vị tiên trưởng rộng lòng tha thứ.” Nói xong then thùng quỳ gối, giọng nói “Xin lỗi mọi người cười cũng không phải, tức cũng không phải giận.

Tứ đồ Kiểm Tiên chính là chân thành quân tử, nhìn đối phương lễ nghi đến, đương nhiên cũng ôm quyền hoàn lễ.

Khách sáo đã xong, Long Bách Linh nói: “Vậy cái gọi là “Yêu tinh”, là một con hồ ly nhỏ đạo hạnh thấp kém.

Ta muốn Tuyệt phái hải nạp bách xuyên, khí phủ càn khôn, sao lại kiêng kỵ một con thú nhỏ?” Ngón tay khẽ vết, kêu lên: “Tiểu hồ ly, hiện thân đi!”

Phía sau bóng cây “Trần Huyền” khẽ vang lên, tay áo đỏ cúi đầu đi ra, rút rè khó khăn gần Long Bách Linh bên cạnh, nói: “Chủ... Chủ nhân, Long cô nương hỏi thăm tình hình gần đây của ngài.

Người nói cho thiếu nãi nãi... À không, chuyện người và tiểu Tuyết cô nương, ta, ta cũng nói cho nàng biết toàn bộ.”

Gương mặt Đào Yêu Yêu nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Linh Nhi, mấy tháng nay không thấy bản lĩnh tiến bộ, đã học được cách trộm đồ rồi mà.”

Long Bách Linh nói: “Phu thê không phân biệt nhau, đồ vật của tướng công, đương nhiên cũng là của ta.” Đưa tay vào ngực, móc ra chiếc nhẫn kia của Hồng Tụ Tàng Hồn, ném hai ném lại vào trong túi, cười nói: “Trước khi tướng công rời nhà, cũng không đeo thứ này.

Ta thấy vậy phạm phải nghi vấn, cho nên lấy ra kiểm tra thực hư.” Trong khi nói chuyện ánh mắt du chuyển, lần lượt đảo qua đệ tử Nga Mi, nói: “Ai là người dùng Thanh Phong kiếm? Mời ra đây so với ta cao thấp một cái!”

Tiểu Tuyết bước vài bước vào trong sân, lãnh đạm nói: “X Nga Thanh Tịnh Tiên giới, có gan hô to gọi nhỏ sao?”

Long Bách Linh quan sát Tiểu Tuyết từ đầu đến chân, lại từ chân nhìn thấy mặt, hừ mũi một tiếng, thản nhiên nói: “Chính là lão trưởng “Đuổi sau” của người, ý chỉ như vậy, hiển nhiên không cho là đúng với tướng mạo của Tiểu Tuyết.

Cần phải biết, phái nhỏ là nữ đồ rất đông, mà Tiểu Tuyết lại là nữ nhân số một được công nhận là mỹ nữ.

Tuy nàng chưa bao giờ lưu ý mình đẹp bao nhiêu, nhưng lúc nào cũng thụ được sự chú ý, sâu trong nội tâm tự nhiên có ngạo khí.

Hiện tại lại bị người trước mặt mọi người khinh bỉ, nhất thời ngậm sinh ý so sánh, nói: “Giấu đầu rút đuôi không lộ mặt, còn dám chạy đến Nga Phấn sơn kêu trận.”

Long Bách Linh không đáp, ngón tay khẽ búng, một luồng gió mát vén khăn che mặt, khoác áo choàng.

Chỉ thấy dải lụa theo gió bay xuống, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi, lóng lánh xuất hiện hào quang lốm đốm đa lốm đốm.

Tiểu Tuyết xì mũi nói: “Hừ, còn tưởng người...” Lời còn chưa dứt, một trận hoa mắt, phảng phất ráng màu đầy trời chợt hạ xuống trước mặt.

Chung quanh tĩnh xuất kỳ, mấy trăm tên đệ tử Nga Côn Bằng, lại không có nửa điểm thanh âm hô hấp.

Long Bách Linh đứng ở đó, ánh mặt trời chiếu vào, tạo thành một đường viền màu vàng cho nàng.

Rất nhiều năm sau đó, vẻ mỹ lệ của Long Bách Linh đã trở thành truyền thuyết.

Văn khách hậu thế tai sinh lễ, tranh luận rốt cuộc vẻ đẹp của nàng là loại hình nào, hoặc thanh thuần, hoặc nói là lạnh lùng diễm lệ, hoặc là nói rõ mỹ nhã, hoặc là nói tú nhã phiêu dật, Lâm tổng, chớ có một là, phảng phất Long Bách Linh thần tư ngàn vạn, ẩn chứa tất cả mỹ chất của phụ nữ.

Thật ra thế nhân thẩm mỹ, mỗi người đều có tiêu chuẩn riêng.

Nhưng vô luận ánh mắt đặc biệt như thế nào, bất kể kiểu gì, đều sẽ bị Long Bách Linh hấp dẫn thật sâu.

Người thích đoan trang, sẽ kinh thán ngũ quan của nàng đoan chính; người thiên vị tú lệ, sẽ mê luyến kiều mị mắt nàng yêu kiều; có một số người hướng về thiên chân hoạt bát, sẽ phát hiện nàng ánh mắt trong trẻo, nụ cười xán lạn; có một số người thương thức nữ hài nhã u buồn; lại sẽ ở mi tâm cong như vầng trán của nàng, tìm được một tia lo lắng tiêu hồn.

Vóc người nàng thon thả, chưa tới trình độ gầy gò; thân thể mềm mại, phong thái sơ hiển thướt tha.

eo nhỏ nhắn của nàng, đúng là thích thú của người Sở; Nhu Chử tu chân, có thể khiến người ta mê say; mà đường cong mượt mà uyển chuyển, nếu để cho người Đường triều tôn sùng ”mãn mãn”, cũng phải nghi ngờ nàng là hóa thân của Thiên Nữ trong bức họa.

Bất cứ thời đại nào, nam nữ đều tự nhiên, mỗi người từ khi hiểu chuyện đến nay, đối với “Đẹp” đều sẽ sinh ra một loại ảo

giác cụ thể, suy nghĩ, tâm tình Mộ chi, hồn dẫn mộng quanh quần.

Mà cho dù là ai nhìn thấy Long Bách Linh đều phải kinh hô lên “Nữ hài tử trong mơ của ta, hẳn là chính là như vậy!”
Dường như đã từng quen biết cảm giác phảng phất như bị điện giật, có thể khơi lên cảm xúc sâu nhất trong lòng.

Cảm giác rất nhiều người hợp lại với nhau, vậy gọi là “ấn động”

Đệ tử của Nga Bí ngậy ra như phồng, đang ở trong trạng thái rung động này.

Bát cơm từ trong tay tuột xuống, “Lộp bộp” sao rơi đầy đất, tựa như mưa rào rơi xuống từng mảnh lá cây.

Mỹ nữ cổ đại “Trầm Ngư Lạc Nhạn” truyền lại thành giai thoại, “Long Bách Linh” đây rầy bát ăn uống cũng trắng lẹ, hai sương tương đối khó phân cao thấp.

Dù sao Lý Phượng Kỳ lịch duyệt phong phú, trước tiên hoàn hồn, chạm vào cánh tay chết yểu, nói: “Nàng thật sự là hôn thê của ngươi? Lão đệ, ngươi còn muốn từ hôn, mắt ngươi không mù?”

Bên cạnh Hoàng U há hốc mồm trừng mắt, tán thán nói: “Nàng này chỉ ứng trên trời có, nhân gian nào được mấy lần tìm?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ai, lớn lên cùng nàng ấy từ nhỏ, có gì đáng ngạc nhiên? Khi còn bé bộ dáng nàng kéo nước mũi, nhớ là ghét.” Nói xong híp mắt quan sát, trầm ngâm nói: “Ừm... Cách biệt nhiều ngày, nữ đại mười tám biến, nàng ta cao lớn hơn một chút, cũng thuận mắt hơn một chút so với lúc trước.”

Trước mặt bao người, Long Bách Linh không để ý chút nào, chỉ nhìn chằm chằm Tiểu Tuyết, sau đó thi lễ bốn phía, mở miệng nói: “Chư vị tiên sư minh giám, xưa nay hủy thân đoạt phu, thế gian không hổ thẹn.

Tiểu nữ tử mệnh khổ gặp phải khó khăn này, cho nên ngàn dặm bốn ba bái phỏng quý phái, chỉ muốn đòi lại công đạo.”

Hoàng U nói: “Ngươi... Ngươi đã từng gả người rồi? Ai là phu quân của ngươi.”

Bách Linh nói: “Tướng công đào tiên mới tới, chính là tiểu nữ phu quân phu mới tới.

Ta và phụ mẫu hần tuổi nhỏ đính hôn, do phụ mẫu làm chủ, năm nay sớm nên kết hôn.” Giơ tay chỉ vào Tiểu Tuyết, nói: “Vị cô nương này câu dẫn phụ nữ chi phu, tất có chỗ hơn người.

Tiểu nữ nguyện ý tỷ thí với nàng ba trận, người thua đi người thắng lưu lại, mời các vị làm chứng!”

Tiểu Tuyết chưa hiểu ra, mờ mịt nói: “Ta, câu dẫn? Ta câu dẫn ai?”

Bách Linh nói: “Dụ khích phu quân ta chết yêu! Tiểu hồ ly nói hết rồi, còn muốn chống chế sao?”

Một trận trầm mặc, Tiểu Tuyết đột nhiên quay đầu, ánh mắt bắn thẳng đến Đào Yêu Yêu chết non.

Nam tử đặt hôn, còn bày ra tình cảm với những cô gái khác, rõ ràng là đùa bỡn tình cảm, thật là khinh người quá đáng! Vốn Tiểu Tuyết đã có hảo cảm với nó, giờ phút này lại hóa thành lửa giận tràn ngập, hầu như sắp đốt cháy đồng tử của mình.

Đào Yêu Yêu vò đầu bứt tai, gấp gấp kêu lên: “Tiểu Hồng, mau qua đây cho ta!”

Hồng Tụ chạy đến trước mặt, nói: “Cái gì vậy?”

Đào Yêu Yêu nói: “Bình thường người lạnh lợi như vậy, sao không che giấu cho ta...” Đột nhiên chặn lại câu chuyện, biết rõ còn nói lỡ miệng, cuống quýt trở tay kéo kéo tay áo Lý Phượng Kỳ, ám chỉ “Đại ca cứu mạng!”

Lý Phượng Kỳ vỗ nhẹ cổ tay hần, ý tứ ” Giúp người giải quyết xong”, thanh giọng nói, nói: “Long cô nương, người đã muốn thành hôn với Đào huynh đệ, ta hỏi một vấn đề, xem người có tư cách làm vợ người hay không.”

Bách Linh nói: “Vấn đề gì?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Một nam một nữ, thế nào mới tính là phu thê? Người kể cho mọi người nghe một chút.”

Vừa nghe lời này, Đào Yêu Yêu rất bối phục, suy nghĩ “Rốt cuộc đại ca có biện pháp nào hay không?

Nữ nhi nhà có lớn mật hơn nữa, sao dám nói thẳng chuyện vợ chồng ngay trước mặt mọi người.

Nhưng nàng không đáp ứng được, đương nhiên không có tư cách lập gia đình làm vợ.

Đại ca bảo nàng làm mua dây buộc mình, thật sự là cao minh!”

Quả nhiên khuôn mặt Long Bách Linh trở nên đỏ bừng, muốn nói lại thôi, nhưng trong ánh mắt mơ hồ lộ ra sự tự tin.

Trong một sát na, nàng cố lấy hết dũng khí, nói: “Việc này có gì khó nói? Sáng nay ta và tướng công liền... Đã từng làm phu thê!”

Lý Phượng Kỳ ngạc nhiên nói: “Ngươi và hắn làm thế nào?”

Long Bách Linh nói: “Buổi sáng ta và tướng công gặp mặt, hắn... Hắn đã ôm ta rất lâu, chẳng phải là đã làm phu thê sao?”

Một câu nói ra, toàn trường cứng họng.

Đi theo “Hắc hắc, ha ha, tiếng “ha ha” nổi lên bốn phía, chúng đệ tử trước ngã ngửa ra sau khép lại, cười đến mức ôm bụng lau khóe mắt—— hóa ra một cô gái băng tuyết thông minh như vậy, đối với chuyện nam nữ dốt đặc cán mai, còn tưởng rằng ôm ấp chính là cử động thân mật nhất giữa phu thê.

Tiểu Tuyết bĩu môi, khinh miệt nói: “Ngu ngốc.”

Bách Linh liêu nghi mình giảng sai rồi, linh cơ khẽ động, nhẹ nhàng khéo léo đổi chủ đề, chấp tay sau lưng nói: “Ừm, Đông Dã Tiểu Tuyết, danh xứng với thực, quả nhiên thô lỗ vô lễ, dứt khoát gọi dã nhân tuyết là thích hợp hơn.”

Tiểu Tuyết nổi giận đùng đùng, tiến lên nửa bước, nói: “Muốn tỷ thí với ta sao? Sao còn chưa ra tay?”

Bách Linh nhìn xéo chân trời, hai chân đạp Định Bắc nhâm thủy phương vị, một bộ dáng khí nhân thần định.

Trong lòng Tiểu Tuyết hơi chấn động, cân nhắc bốn đồ vật Kiếm Tiên mặc dù không phải tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng cũng thuộc hàng ngũ mười hai kiếm Càn Khôn, một tay Long Bách Linh chiến bại bốn người, pháp lực sâu sắc có thể đoán được.

Nghĩ đến điểm này, Tiểu Tuyết toàn thân đề phòng, vận khí bảo vệ chỗ hiểm quanh thân,

Lý Phượng Kỳ ghé sát bên tai Đào chết yếu, cười nói: ” kệp giữa hai nữ hài tử, còn là hai tiểu mỹ nhân nhi...

Ha ha, sau này phiền toái đủ cho người chịu, ngu huynh cũng không giúp đỡ được cái gì.”

Mắt thấy hai cô gái tranh chấp, Đào Yêu Yêu thất thố, thầm nghĩ “Nên tới không thể trốn thoát, việc này tóm lại phải có kết cục chấm dứt, việc cấp bách trước mắt là ngăn các nàng tranh đấu lại.

Tiểu Tuyết tính tình cương liệt, khuyên nhủ không được, nhưng nàng nào phải địch thủ của Linh Nhi...” một bên khô tu đối sách, một bên nhìn lại Lăng Ba, chỉ mong đại sư tử ra mặt khuyên giải.

Nào ngờ Lăng Ba nắm nhẹ hai tay, cúi đầu cúi đầu, giống như tượng Quan Âm ở trong miếu thờ.

Khuôn mặt trầm tĩnh mấy cái không gọn sóng, khóe môi ẩn hàm một tia ý cười.

Chúng đệ tử thấy đại sư tử thờ ơ, cũng vui vẻ khoanh tay đứng nhìn.

Nga lang phái trải qua trăm ngàn năm, mỗi tháng đều có tiên khách khác phái tới cửa khiêu chiến, kết quả luôn là lông chim biển quay về.

Đệ tử bình thường đích thân lên núi thăm dò, cũng sẽ thỉnh thoảng vì việc nhỏ ồn ào.

Mọi người thấy quen không trách, thường thường còn ồn ào theo, chỉ có thú vui lúc ấy ngoài tu hành ra còn có thú vui.

Hôm nay phen phong ba này, vừa là lời khiêu chiến ngoại đạo, lại là người nhà làm loạn, nội tình phức tạp hứng thú tăng gấp bội.

Bởi vậy mấy trăm đệ tử lại không có người rời đi, trẻ tuổi chờ xem trò hay, lão thành cao thủ nạp hiểm long bách linh pháp thuật tinh diệu, muốn nhìn ra huyền bí trong đó.

Trong lúc nhất thời, mọi người tâm tình nhàn nhã, không khí nhẹ nhõm, duy chỉ có một mình Đào Yêu chết non đâm vào lưng, nhìn không được đi đến trước mặt Lăng Ba năn nỉ: “Đại sư tử...”

Vừa mở miệng lên tiếng, chợt nghe trái phải la hét: “Mau nhìn, nàng ra tay rồi!”

Đào Yêu Yêu rùng mình, quay đầu nhìn về giữa trường.

Chỉ thấy Long Bách Linh xoay người thả tay áo, tựa như thiên nữ nhảy múa, khí đoàn màu lam băng lam bên người tản ra phía ngoài, giống như mặt hồ nhộn nhạo lên từng vòng gợn sóng.

Chúng đệ tử hù dọa giật mình, vội vàng lui về sau, tiểu Tuyết yên lặng chờ động, trong miệng tụng niệm pháp chú hộ thể, đầu ngón tay sáng ra kiếm quang dài hơn tấc.

Mảng lam vụ này thoáng cái đã tan hết, sau một lúc lâu không có dị dạng gì khác.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đang không sờ tới đầu óc, liền nghe phòng bếp bên kia điên cuồng kêu loạn, nổ hoa bà bà đồng dạng chạy tới, reo lên: “Đều bản, dao phay, các người đi đâu?”

Vật thể trước người nàng di động, tất cả đều là khí cụ bếp lò, án rau, ống gió, cùng với nồi bát muôi chậu bồn bồn, xếp thành đội tập tễnh đi, phảng phất biến thành vật sống.

Cái chén lớn kia “Xèo xèo”, cột kẹt bốn cái chân gỗ ngắn, rất giống mập mạp đi đường, có vẻ rất buồn cười buồn cười.

Đám người dụng cụ đầu bếp đi vào trong sân, xếp ra các loại chức trách: bếp lò nhóm lửa, ống bể hút, thùng gỗ múc nước vào nồi, dao phay chặt ở bàn, cái thìa xếp bột mì, cây trượng mặt nguyệt đưa qua hồi áp súc.

Long Bách Linh nhẹ nhàng xoay tròn, theo ngọc tí vung vẩy, ngón tay ngọc điểm nhẹ, dụng cụ bếp tự vận hành, phối hợp cân đối.

Tu lang, mặt nước cuộn cuộn, dao phay như cối xay xoay chuyển, bột mì hóa thành mỳ, lãng không bay vào nồi canh.

Bên kia chén nhỏ rung động đỉnh đương, đã điều chế tốt dầu muối gia vị.

Đợi đến khi mỳ chín, Long Bách Linh đựng một bát, đưa cho hoa bà bà, nói: “Vật liệu phòng bếp các người có hạn, đem đi chút Tổ Điện là được.

Cái này là “Đầu mì” đầu gân quyết nhất, nên do đại nương phòng bếp phẩm giai.”

Hoa bà bà đã sớm choáng váng, cầm đũa gấp lên hai sợi mì, hốt hoảng nhét vào trong miệng nhà mình, bỗng nhiên như trong mộng tỉnh lại, liếm môi một cái, run giọng nói: “Không dài không cứng, mặn nhạt thích hợp, quá... ăn ngon!”

Cùng lúc đó, Long Bách Linh xuyên thẳng qua như phi yến, đem mỳ thịnh cho đệ tử Nga Thiên gần bên trái, liên tục nói: “Ném thử đi, mời ném thử đi, tay nghề của ta thế nào?” Lúc đưa đến trong tay Đào Yêu Phong, bát mỳ Tái liệu kia nhiều nhất, Bách Linh nâng hai tay lên, nói: “Tướng công thừa dịp nóng ăn.”

Đào Yêu Yêu mờ mịt nói: “Không phải người muốn tỷ thí với Tiểu Tuyết sao? Làm mỳ làm gì?”

Bách Linh nói: “Đang so tài a, sân khấu đầu ta và tài nấu ăn của nàng!”

Mọi người vừa nghe, thiếu chút nữa ngất xỉu tập thể.

Đào Yêu Yêu dờ khóc dờ cười, nói: “Tài nghệ thi đấu? Vậy mà người nghĩ ra được.”

Bách Linh nói: “Không đúng sao? 《Chu Lễ》 Cứu phụ giả, làm bốn đức, phụ ngôn, phụ nữ dung, phụ dung, phụ công”

Nếu bàn về lời nói dung mạo, ta cùng nàng ai hơn ai kém, còn cần phải so sánh sao? Đức Hành tự có nghị luận, còn lại chỉ có so với phụ công

Con đường này có ba, chia làm phương án nấu ăn, nữ hồng, quản gia, cho nên ba cuộc tranh tài quyết thắng bại!”

Nói xong nàng chuyển hướng qua Tiểu Tuyết, nói: “Dùng tài liệu giống nhau, người có thể làm ra đồ ăn ngon hơn, ta liền nhận thua!”

Tiểu Tuyết chưa đọc qua quyển sách nào, không hiểu lời nàng giải thích, kinh ngạc nói: “Người không so kiếm với ta?”

Bách Linh nói: “Phí lời, muốn làm vợ người ta, tự lấy nấu cơm làm đồ ăn làm việc.

Kiếm thuật cao có ích lợi gì? Chẳng lẽ cả ngày chỉ chém giết giết với trượng phu?”

Tiểu Tuyết cuối cùng đã hiểu, nhụt chí nói: “Không hiểu, đầu óc có bệnh.”

Lăng Ba lại nhẹ nhàng vỗ tay, khen: “Long cô nương bản lĩnh tốt.” Đệ tử bên cạnh tay nâng bát mì, “Khò khè khò khè” đang ăn, tiếp lời nói: “Đúng đúng, bản lĩnh tốt! Tái vị nhạt mát trong miệng, cảm giác ngon miệng vô cùng.

Khó khăn nhất là đựng nhiều chén như vậy, canh mì còn sạch sẽ như vậy.”

Lăng Ba mỉm cười nói: “Ngoại trừ nấu cơm có bản lĩnh tốt, Long cô nương đạo hạnh cũng rất tinh thâm.

Pháp thuật “Dùng thần ngự vật” của nàng kỳ diệu phi phàm, đuổi sát theo thần công vận chuyển của kỳ xảo môn.

Thiên Cơ sư đệ, người thấy thế nào?”

Lúc này đám đầu bếp lại xếp thành hàng hình, lắc lư lão đảo đi trở về phòng bếp.

Hầu Thiên Cơ gật đầu nói: “Đưa tay nhắc chân là có thể khu động khí cụ, sương khói màu lam thuần túy là vật che mắt, ngoài ra cũng không có nghi thức Phần Hương, niệm chú, họa phù các loại nghi thức.

Pháp thuật của nàng chỉ thuộc về ý niệm vận dụng, không giống với đạo pháp Huyền môn, có vài phần tương tự với tiên thuật của Tiên tông cổ đại.”

Lăng Ba nói: “Anh tài như vậy, đúng là nên thu nhập bản phái.” Dừng một chút, chậm rãi nói: “Phương Kim Ma đạo càn rỡ, chính đạo ngày càng suy yếu, chúng ta nhất định phải cân nhắc mọi lúc, tăng cường thực lực Nga Mi, bảo vệ thiên hạ thương sinh tránh bị ám hại.”

Một câu đánh thức người trong mộng, đào yêu chợt nghe lời ấy, bỗng nhiên nhớ tới “Bạch Lộ bình bị Kim Luân giáo xâm hại, nữ hài tử trong thôn bị bắt, ta sao lại quên mất!”

Hắn đưa mắt nhìn lên bầu trời, suy nghĩ bốc lên “Các đồng hương ngóng nhìn con gái về nhà, chỉ sợ đã nhìn thấu con mắt muốn mặc rồi.

Ta lại ở chỗ này dây dưa không rõ với nữ hài tử, trở thành thế đánh cược của các nàng... Hắc hắc, bị nữ hài tử tranh đoạt, thiếu niên anh tuấn gặp người yêu, ngược lại cũng phong lưu... Phi! Phong lưu, Đào Yêu Yêu, người có bao giờ trở nên già nua như vậy? Nếu không có đám đồng hương trông lương thực, đói bụng ba ngày ba đêm, còn phong lưu cái rắm! Đại anh hùng cứu khổ cứu nạn, ta lười làm gì của tiểu gia ta.

Có thể thấy được kẻ vô dụng chết không cứu, tư vị cũng không tốt lắm.”

Long Bách Linh phát hiện thần thái khác thường của hắn, như si như say sững sờ, ân cần nói: “Tướng công, ngài làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái?”

Đào Yêu Yêu nhíu mày suy nghĩ, thầm nghĩ: “Còn trì hoãn nữa, những dân nữ kia lành ít dữ nhiều.

Hiện tại Vô Gian đàn thành đã bị phá, chính là cơ hội cứu người tốt để cứu người.

Có ý tưởng gì nào kết thúc loạn cục, để mọi người giúp ta cứu người?”

Lý Phượng Kỳ lấy ra hồ lô rượu, uống một ngụm lớn, thở dài: “Thằng ngốc này, lại đang quan tâm vì thế nhân.”

Càng nghĩ càng khẩn cấp, trán Đào Yêu đổ mồ hôi, nhanh chân chạy vào giữa sân, kêu lên: “Đừng tranh giành, đừng cãi nữa, các ngươi nghe ta nói trước đã!” Ngưng thần suy tư, đã có chủ ý, nghiêm mặt nói: “Ý của hai vị cô nương, Đào mỗ thụ yêu như sợ hãi.

Ta đã là đối tượng các ngươi tranh đoạt, lẽ ra nên do ta đề xuất đề thi.”

Mọi người lắc đầu, suy nghĩ “Tiểu tử này nói khoác không biết ngượng, da mặt đủ dày.” Một đám thiếu nam đệ tử trong bụng

thầm mắng “Tự đa tình vô liêm sỉ, còn đối tượng gì mà tranh đoạt, lão tử cách cơm tối nôn ra đây!”

Long Bách Linh nói: “Tốt lắm, tướng công cứ việc ra đề, chỉ sợ nàng không dám ứng chiến.”

Đào Yêu Yêu nói: “Linh Nhi, ngươi đừng lăm miệng!”

Tiểu Tuyết lạnh lùng nói: “Các ngươi thích mất mặt bán xấu, cứ việc bán đủ, bớt dính líu quan hệ với ta.” Nói xong quay người muốn đi.”

Bách Linh cười nói: “Ta nói không sai chứ? nhát gan như chuột nghe gió sợ trận, Ngao Khuê phái ra nhân vật như vậy, chính là hàng ngũ Côn Bằng Thùỵ Thiên, khó tránh khỏi việc trà trộn vào Kỳ Cưu.”

Tiểu Tuyết đột nhiên xoay người lại, nói: “Ngươi nói cái gì?”

Bách Linh nói: “Ta nói đệ tử Nga Khuyết anh hùng hào khí, mỗi người đều giống như chim đại bàng, chỉ có ngươi nhát như sâu bọ chim sẻ, trà trộn bên trong đầy đủ số lượng.”

Lời này nửa khen nửa khích, chúng đệ tử nghe xong mười phần hưởng thụ.

Truyền vào trong tai Tiểu Tuyết, lập tức khơi dậy lửa giận hùng hực.

Mặc dù quen biết chưa lâu, nhưng Long Bách Linh cẩn thận, nhìn ra được Tiểu Tuyết trung thành với sư môn, lấy thân làm đệ tử Ngao Bính kiêu ngạo.

Vì vậy ra hiệu kích động, khắp nơi liên lụy đến Côn Bằng phái, tựa hồ trận phân tranh này còn liên quan đến vinh dự của đệ tử đỉnh điểm.

Quả nhiên hai hàng lông mày Tiểu Tuyết hơi dựng lên, nói: “Ít nói miệng, ngươi muốn như thế nào, lên núi đao xuống biển lửa ta phụng bồi!”

Bách Linh Điem Nhiên mỉm cười, trong lòng muốn ” Kích động ngươi tức giận, so với cái gì ta đều vững vàng thắng.

Ừm, đánh bại Dã nha đầu, tướng công mới đồng ý theo ta về nhà.”

Hai người yên lặng đối nghịch, chỗ ánh mắt tiếp xúc, tựa hồ có thể thấy được hoả hoa mơ hồ đánh ra.

Lý Phụng Kỳ cảm thán: “Từ xưa đến nay, tình cảnh kinh khủng nhất, chính là hai nữ tử vì nam nhân trợn mắt nhìn nhau.” Hoàng U không phục, nói: “Lý sư huynh nói quá rồi, tiểu Tuyết sư muội vì uy danh bốn phái mà chiến đấu, về phần Linh Nhi...” Mắt thấy Long Bách Linh, nhếch miệng cười ngây ngô như say rượu, lắm bảm: “Tiên tử xinh đẹp như vậy, sao có thể coi trọng đào chết non? Trong đó tất có ẩn tình...”

Thừa dịp hai bên giằng co, nghĩ xong kế hoạch, nói: “Cách đây hai trăm dặm có một thôn tên là Bạch Lộ bình, gần đây Kim Luân giáo làm hại thôn, bắt mười mấy nữ hài tử đi, giam cầm trong Kim Quang động ở Xuyên Đông.

Hai vị cô nương ai cứu những dân nữ kia trước, ai chính là hôn thê của ta.”

Tiểu Tuyết mắng: “Muốn sao? Ngu ngốc mới là hôn thê của ngươi!” Khóe mắt Tà Long Bách Linh, ngạo nghễ nói: “Nếu bàn về giúp đỡ yếu cứu khốn, đệ tử Ngao Bính tuyệt không thua ai! Ta sẽ so với trận này!”

Lăng Ba khẽ gật đầu, nói: ” Đào công tử tâm nhân hậu, thảo luận rất hợp ý ta.”

Đào Yêu Yêu lại nói: “Để công bằng, ta và Long cô nương cùng đi, Hồng Tụ theo sát bên trái phải Tiểu Tuyết, tự mình giám sát quá trình tỷ thí.

Ta và Tiểu Hồng Quân chưa chính thức nhập môn, thân phận trung lập, là lựa chọn tốt nhất để trọng tài phân thắng bại.” Vừa phân trần, vừa hướng Hồng Tụ sứ mắt, âm thầm tính toán “Dân nữ tù tại kim quang động, con đường nhận thức của Tiểu Hồng, vừa lúc làm người dẫn đường cho Tiểu Tuyết.

Ta trông Linh Nhi, sau khi cứu dân nữ ra lập tức quấy rối, dù sao khiến nàng thua cuộc cuộc rồi.”

Hồng Tụ ngậm cười, cười nói: “Hòn phách của ta giấu ở trong chiếc nhẫn đá đỏ, giao chiếc nhẫn cho tiểu Tuyết cô nương mang, ta mới không bị kiếm khí đâm bị thương.”

Trăm linh chỉ cầu đào tiên làm bạn, những chuyện khác không tính toán gì, ném nhẫn của Hồng Tụ qua.

Tiểu Tuyết nhận lấy rồi đeo vào ngón tay, nói: “Thanh Phong kiếm phi hành thần tốc, ta không chiếm chút tiện nghi ấy, các ngươi xuất phát trước đi!”

Long Bách Linh cười nhạt một tiếng, hai con ngươi khép hờ thần thông tiềm vận, ống tay áo đón gió tung bay lên cao.

Trong chốc lát bầu trời ráng màu đầy trời, phương vị phòng bếp long ngâm loáng loè, chỉ thấy lúc báo tiểu long “con rồng nhỏ” bay vút lên không, thân hình tăng lớn mấy chục lần, râu vàng vẩy ngọc, thần uy lẫm liệt, xoay quanh đầy mây mù lộng gió.

Bách Linh kéo tay Đào Yêu Yêu lại, lẳng không bước tới sau đầu tiểu long, tay đỡ sừng rồng cười lên cổ rồng, phát phát tay nói: “Chúng ta xuất phát trước, ngươi cứ từ từ đuôi theo!” Một sợi râu rồng, tiểu Long dẫn đầu thét dài, thuận gió xuyên mây bay vút đi.

Tiểu Tuyết thấy thế thất kinh, lúc này tự khí niệm chú, đầu ngón tay lập loè kiếm quang, móng lung hóa thành mây xanh, nâng thân thể bay nhanh lên không trung.

Nguyên thần Hồng Tự giấu trong giới chỉ, vừa mang theo Tiểu Tuyết, nhục thân cũng theo sát nàng rời khỏi mặt đất.

Con rồng nhỏ kia vốn là hậu duệ của Kính Giang Thần Long, được sư tôn Ngao Sương thu dưỡng, lớn lên từ trong ổ gà con, chỉ biết mổ gạo giống như loài chim gia tộc, giống nhau.

Hôm nay cảm thụ sự dẫn đường của Long Bách Linh, cũng không thấy huấn luyện như thế nào, đảo mắt đã khôi phục hùng tư của Thần Long.

Chúng đệ tử Ngao mất thấy thần kỳ, người người nhìn mà than thở, Nhiếp Hồn Thế Hải cao thủ Lan Thế Hải nói: “Đáng tiếc Tiểu Hương ở xa Vân Nam, Ngự Long thuật của nàng đã có chút thành tựu, có thể cùng tiên pháp của Long cô nương tương đối dài ngắn.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Chớ bàn cao thấp ngắn, Kim Luân giáo nhốt dân nữ làm môi nhử, chỉ vì dẫn đệ tử Ngao Phán mắc câu.

Hai cô gái nhỏ bản lãnh mặc dù cao, kinh nghiệm khiếm khuyết chưa chắc đã địch lại Kim Luân pháp sư.” Hắc nghiêng

đầu trừng mắt nhìn Lăng Ba, nói: “Đại sư tử, tử... tử cân nhắc chu toàn một chút, đừng để các nàng đi chịu chết.”

Lăng Ba im lặng đứng đó, như lâm vào minh tư, chợt phân phó: “Hoàng U sư đệ, thi triển Càn Khôn Kính.” Hoàng U lấy ra một tấm gương nhỏ, trong miệng lẩm bẩm, tấm gương đón gió biến lớn, thẳng đến hơn trượng, đoan đoan chính đặt ở giữa bãi đất.

Lăng Ba nói: “Dùng Càn Khôn Kính giám thị hành tung của các nàng, nếu gặp phải nguy hiểm, ta tự mình chạy tới viện trợ.”

Càn Khôn Kính chính là độn giáp pháp bảo, có hiệu quả truy tìm tung ảnh.

Hình ảnh mục tiêu một khi rơi vào trong gương, mặc cho chân trời góc biển của hắn cũng không thể độn hình.

Lăng Ba vẫy nhẹ ống tay áo, trong gương hiện ra hình dáng mấy người Đào Yêu.

Chúng đệ tử xúm lại gần, đồng loạt nhìn vào trong gương.

Chỉ thấy sương trắng lượn lờ, dây lưng của Long Bách Linh Y bay lả tả, giống như thiên tiên du lịch Thiên Đình,

Đào Yêu Yêu ôm eo nàng, miệng kêu to “Chậm một chút, chậm một chút.” Kỳ thật hắn cũng không phải là sợ hãi, chỉ muốn cho Tiểu Tuyết mau chóng đuổi kịp.

Nhưng mà tiểu long lướt nhanh trên trời cao, như sao băng đuổi mặt trăng.

Từng tòa núi rừng, từng khối ruộng đất, từng đầu sông dài, giống như bức họa ở lòng bàn chân mở ra.

Long Bách Linh nói: “Ba Thục Đại Địa Sơn nhiều rừng rậm, do Long chủng Dĩ Giang dẫn dắt, nhất định có thể nhanh chóng tìm được nơi giam cầm dân nữ!” Hắn quay đầu lại cười nói: “Tướng công, để Tiểu Long dẫn đường, đại khái mạnh hơn tiểu hồ ly một chút?”

Vừa nghe nói thế, Đào Yêu Yêu biết quỷ kế bại lộ, ấp úng nói: “Ha ha, người càng ngày càng thông minh rồi.” Quay đầu nhìn lại phía sau, bóng dáng Tiểu Tuyết như ẩn như hiện, dần dần nhỏ bé như đồng tiền.

Trong lòng hấn bận rộn, nhất thời không có chủ ý, vội vàng nói: “Linh Nhi ơi Linh Nhi, người... Sao người lại nghĩ đến Ngao Mi sơn tìm ta?”

Bách Linh nói: “Người bỏ nhà đi, Đại Giang ta tìm khắp nam bắc rồi, tìm không ra hành tung của người.

Trước đó thân mẫu lần theo tới, ta nói không tìm thấy tướng công chết cũng không trở về.

mẫu thân không thể làm gì, mới nói cho ta biết sinh phụ của tướng công qua đời, nói là đại đệ tử Ngao Long Thần Tướng đang nổi danh thiên long thần tướng.

Có đầu mỗi này, ta đoán người lên Ngao Sơn, cũng là bệnh cấp bách đầu thai, ôm ý niệm thử một lần, may mắn ông trời phù hộ, để cho chúng ta gặp lại.”

Mẫu thân của Long Bách Linh cũng chính là mẹ của đại phòng Long gia, bà nội trong phòng chính.

Đào Yêu Chi Mẫu thân là tiểu thiếp, quanh năm suốt tháng chịu nhục.

Bởi vậy khi nhắc đến ba chữ “Mẫu thân của ta”, lông mày lập tức âm trầm, sắc mặt khó coi vô cùng, khó coi vô cùng.

Bách Linh thở dài: “Ài, mẹ ta, mẹ ta... Nàng có đôi khi là không đúng.

Nhưng tướng công... Người đừng ghi hận.” Bằng vào sự lạnh lợi của nàng, dù sao tuổi còn nhỏ, khó có thể giải thích ân oán giữa thê thiếp, im lặng một lát, si ngốc nói: “Về nhà, ta nhất định sẽ hầu hạ tốt tướng công, còn có Dao Khanh di di, để cho các người quên những đau khổ trước kia.”

Vừa thất thần như vậy, pháp lực giảm đi, tiểu long phi hành chậm lại.

Đào Yêu Yêu nhìn lại phía sau lưng, Tiểu Tuyết đã tới gần hơn rất nhiều.

Hấn cảm thấy mừng thầm “Được, nghĩ cách phân tán Thần Tư của Linh Nhi, Tiểu Tuyết có thể nhân cơ hội đuổi theo!” Nghĩ đến đây, hai tay ôm chặt lấy vòng eo Bách Linh, mặt dày mày dạn nói: “Linh Nhi ngoan, chia ly lâu như vậy, ta rất nhớ người a, rất muốn ở cùng một chỗ với người.”

Sắc mặt Long Bách Linh đỏ bừng, cười nói: “Ta cũng muốn cứu tướng công, chúng ta mau chóng cứu dân nữ, liền có thể đi cùng một chỗ!” Đang lúc nói chuyện, tay hạ xuống đánh vào đầu rồng, tiểu long chân múa vuốt tăng tốc độ, bay thẳng tắp như tên rời cung,

Đào Yêu Yêu biến khéo thành vụng, cuống quýt kêu lên: “Chậm một chút, chậm một chút...”

Cách xa hơn mười dặm, Tiểu Tuyết ngự kiếm mau chóng đuổi theo, tuy nhiều lần tăng thêm thúc giục pháp lực, nhưng thủy chung không thể rút ngắn cự ly gần.

Gió lạnh thổi mạnh trước mặt, ống tay áo màu đỏ kè bên người Tiểu Tuyết, ôm đầu dứt quãng nói: “Thiếu nải nải, gió quá lớn rồi, sau khi trở về núi, người nhớ kỹ dùng trứng cộn thêm da cam dán mặt vào.

Theo kinh nghiệm của ta, bị gió lạnh thổi phải kịp thời bảo vệ da, nếu không, trời đông giá rét, làn da dễ nứt nẻ nhất...”

Tiểu Tuyết không để ý tới nàng hồ đồ, mắt thấy đối phương dần dần bay xa, trong lòng càng ngày càng kinh hãi “Tên ngu xuẩn kia thật cao minh, đệ tử bản phái đều sẽ đăng vân súc địa, người ngày đi ngàn dặm cũng rất nhiều.

Nhưng nàng đi như nước chảy, cử trọng nhược khinh, khả năng chỉ có đại sư tử, Lý sư huynh, Hoàng sư huynh là những cao thủ tuyệt đỉnh như vậy mới có thể làm được.” Đột nhiên cảm thấy nôn nóng khó chịu, thầm nghĩ: “Cô ta từ đâu chui ra, ta chăm chỉ khổ luyện hơn mười năm, sao có thể bại bởi người ngoài?”

Đang suy nghĩ, cuồng phong bốn bề gào thét, thổi vào trong tai “Bành bành” chấn động, mơ hồ lộ ra thanh âm kim cổ gõ vang.

Tiểu Tuyết chỉ lo vọt mạnh về phía trước, cao giọng hỏi: “Kim Quang động ở nơi nào? Người biết không?”

Hồng Tụ cố nén gió thổi, miễn cưỡng mở mắt nhìn ra, nói: “Theo địa thế mà nói, Kim Quang động ngay phía dưới chúng ta... Nhưng gió này quá cổ quái, lưu lại đàn thành Kim Luân Giáo!”

Giờ phút này bốn phía vùn vờ sương mù, bông tuyết theo gió phiêu linh, từ trên bầu trời nhao nhao rơi xuống.

Thế núi phía dưới dốc đứng, hẻm núi vừa sâu vừa rộng, phẳng phát như cái miệng lớn dính đầy máu của ma quái mở ra.

Tiểu Tuyết đưa mắt nhìn quanh, phát hiện tiểu long đã lơ lửng ở chân trời phía xa xa, rơi xuống phía sau.

Tiểu Tuyết thầm nghĩ: “Chỉ khi người thần thông quảng đại, cũng có lúc rút lại phía sau.” Một ý nghĩ không lâu, bưng tỉnh tỉnh ngộ ra phía trước nhất định hung hiểm, nàng cố ý dừng lại không tiến, chờ ta mở đường cho nàng!” Lúc này ngạo khí tràn ngập trong lòng, âm thầm cười lạnh “Dù sao cũng là người ngoài, pháp thuật mạnh hơn nữa, cũng chỉ biết trộm gian chơi bóng loáng! Cũng tốt, dạy cho người kiến thức một chút gan dạ của đệ tử Huyền môn!”

Lúc này Diêu chỉ vận công, thay đổi kiếm thế, thân hình cấp tốc hạ xuống, nhưng mà càng đến gần hạp cốc, phong lực càng thêm mãnh liệt.

Quái âm kim cổ kia chấn động tai trống, trở nên càng thêm the lương.

Theo tiết tấu nhịp nhàng của nhịp trống chọt nhanh chọt chậm, cương phong bỗng nhiên cao vút, hóa thành trăm ngàn lưỡi dao sắc bén vô hình, trăm ngàn lưỡi đao vô ảnh vô hình.

Tay áo đỏ chỉ nghe “Vù vù” vang lên, quần áo bị vạch ra mấy lỗ hồng nhỏ, kinh hãi nói: “Có cạm bẫy! Mau lui lại!”

Tiểu Tuyết nghiêm nghị không sợ, tay trái tiếp tục khu thúc Thanh Phong kiếm, hai ngón tay phải bóp thành hình Niêm Hoa, một tiếng quát nhẹ “Giải tán!” Cúc Anh kiếm theo tiếng động mà ra, đẩy ra một vòng hào quang màu vàng.

Ngăn cản phong nhận vô hình hơn phân nửa, ngẫu nhiên có một ít lọt vào vòng trong, cũng bị Thanh Phong kiếm hộ thân hóa giải giải.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, Đãng Kiếm thanh trừ chương ngại, chậm rãi bay vào sơn cốc.

Tiểu Tuyết cúi người xem xét, chỉ thấy đáy cốc sương mù bốc lên, dãy núi nơi cuối đường núi lõm xuống, lộ ra một cái cửa

hang lớn vừa lớn vừa đen.

Hồng Tụ kêu lên: “Kim Quang động! Kim Luân pháp sư trước kia bố trí đàn thành, trung tâm là ở chỗ đó!” Tiểu Tuyết phỏng đoán ma giáo trọng địa, tất có ma đầu phòng thủ, vì vậy vừa ngăn cản phong nhận, vừa từ từ hạ xuống, trùng to mắt quan sát tình hình trong cốc địa.

Phía trước sơn động có khối đá xanh lớn, mây mù mờ mịt, như rèm mỏng nhẹ nhàng vén lên.

Quả nhiên chỗ bằng phẳng xuất hiện ba con quái vật xếp theo hàng chữ Phàm.

Trong đó cao ba trượng, thân bản rộng chín thước, cơ hồ là hình vuông.

Không cổ không đầu, chỉ vây quanh chiến váy da thú, tay cầm trường mâu nhảy nhót không thôi.

Đối diện quái vật có lão giả, bóng lưng thấp bé râu bạc trắng, thấy không rõ tướng mạo, cầm cành cây nhỏ hoa chân múa tay, động tác tương tự với quái vật kia.

Giữa hai người có ác ma tóc đỏ mặt lam, cũng loã lồ ngực hở lưng, bên hông treo hơn mười cái tát lớn nhỏ, vung vẩy đầu bép dùng sức gõ, trong miệng còn “Hô hô hô ha ha” đánh con tát con.

Điểm trống xen lẫn trong gió, chính là do Xích Phát ma phát ra.

Cuồng tiêu theo tiếng trống pháp phòng đâm xuyên, cây cối đầy núi đổ đá vụn, uy thế càng thêm đáng sợ.

Tiểu Tuyết cách núi đá gần một dặm, mỗi khi đến gần vài thước, “Phong Nhận” liền dày đặc gấp mấy lần, dần dần chống đỡ không nổi.

Nhưng tính tình nàng quật cường, gặp trắc trở cứng rắn, đột nhiên hai tay hợp chưởng vung lên, Thanh Phong kiếm cùng Cúc Anh kiếm song kiếm hợp bích, kiếm quang lóng lánh như mặt trời ban trưa, phạm vi chừng hơn trăm dặm.

Ngọn núi trên đỉnh cốc bị kiếm quang cắt đứt, “Àm âm” đổ sụp, cát đá bay vút lên trời cao.

Hồng Tụ hồn phi phách tán, nói: “Thiếu nữ nãi phát uy, ta sợ kiếm khí của ngươi.” Lập tức ẩn thân rút thể, chui vào trong giới chỉ tránh né.

Tiểu Tuyết ra sức thi triển kiếm thuật, lại gần thêm hai ba trượng, rốt cuộc chân khí khó liên tục.

Cuồng phong thổi nàng liên tiếp quay cuồng, giống như lá rụng không nơi nương tựa.

Trong lúc giãy dụa chống đỡ, chợt cảm thấy đầu vai nhói nhói, đã bị phong nhận làm bị thương.

Đang lúc nguy cấp, sau đầu truyền đến lời nói của Long Bách Linh: “Dã nha đầu chỉ biết man làm, mặt mũi Nga Phán phái đã ném hết cho nó.”

Cự ảnh uốn lượn, phi long xếp bằng hạ xuống.

Đào Yêu Yêu vượt lên cổ rồng, hướng về Tiểu Tuyết vươn cánh tay ra, gấp gáp nói: “Tiểu Tuyết sư muội, mau tới đây a! Ta bảo vệ ngươi!”

Tiểu Tuyết cả giận nói: “Đi ra!” Còn muốn anh dừng xông xuống, bỗng nhiên Phi Long vẩy đuôi, kéo lấy vòng xoáy khí đoàn.

Chân khí Tiểu Tuyết tiêu hao quá nhiều, không cách nào ổn định thân hình, bị khí xoáy cuốn vào không trung, thân bất do kỷ thoát ly hiểm cảnh.

Bách Linh nói: “Tiểu nha đầu cật lực, thành thành thật thật đợi đấy!” Kéo nhẹ râu rồng, tiểu long cuộn nhạc chuyển, lân phiến sáng lạn như thiên hà quần tinh trên thân.

Bông tuyết đầy trời dần dần hội tụ, lấy thân rồng vòng quanh trung tâm, hình thành vòng bảo hộ màu trắng to lớn.

Hai người đặt mình trong đó, không hề bị gió thổi qua, không hề bị gió thổi trúng.

Đào Yêu Yêu bị treo trong yên nguy của tiểu Tuyết, cực mất tìm tòi vị trí của nàng.

Bách Linh nói: “Tướng công yên tâm, có ta ở đây, Dã nha đầu không bị thương được nửa sợi tóc.”

Dừng nửa chớp mắt, nàng nói tiếp: “Lôi, sinh ở điện diệt; gió, ở giữa mưa rào, thiên tượng biến hóa ẩn chứa đạo sinh khắc chi đạo.

Đối phó với Liệt Phong, nên dùng nước mưa tiêu giảm sức gió đi.

Ỡ vào man kinh liễu mạng, đó là đầu óc đơn giản ngu xuẩn.”
Đồng thời giải thích, tiềm vận ý niệm thi triển tiên pháp.

Phi Long kia run người ngâm nga, hoa tuyết bốn phương lập tức ngưng tụ thành hạt mưa, giọt mưa lại thấm vào phong nhận, nhao nhao bay khắp sơn dã phủ khắp.

Trong chốc lát, mây không sôi trào, dần dần bình tĩnh lại.

Nước mưa nổi lên hiệu quả, gió ngừng lại, sơn sắc Ninh Hòa Như Đan Thanh Thủy Mặc, khiến người ta cảm thấy thoải mái dễ chịu gấp bội.

Đào Yêu Yêu thở phào nhẹ nhõm, nói: “Quả nhiên có tiên bộ lớn, đều sẽ hô phong hoán vũ.”

Được hân khen ngợi, so với cái gì cũng vui vẻ, Bách Linh cười nói: “Chúng ta cười ở trên lưng ai? Người ta là con cháu của Nghệ Giang Thần Long, trời sinh biết hưng vận bố vũ! Ta chỉ là hơi thi triển tiểu pháp, kích phát thần lực của bản thân Tiểu Long.”

Con rồng nhỏ giống như cũng được khen ngợi, tinh thần phấn chấn vươn vai gào thét, bỗng nhiên phun ra một đoàn hỏa cầu, bay thẳng lên đỉnh đầu ác ma tóc đỏ kia.

Lúc nước mưa hóa giải cuồng phong, ác ma kia đã luống cuống tay chân, nổi điên đập mạnh lên trống, “Vù vù” thét to không dứt.

Giờ phút này hỏa cầu thế tới hung mãnh, ác ma càng thêm hoảng loạn, ưỡn lên đầu trống trực diện đón đánh.

Trong nháy mắt đoàn lửa âm âm bạo liệt, liệt diễm bắn ra bốn phía.

Ác ma đốt tóc, lập tức ném trống, ôm đầu bốc khói gào thét đập đập.

Long Bách Linh nói: “Đi nhảy là Hình Thiên, người chơi trống chính là Quỷ Tướng, đều là Thượng Cổ Ma Thần.

Ta không chế tiểu long không thoát thân, tướng công nhanh đi thu thập chúng nó!” Lấy tờ cuốn lấy eo của nó, đẩy nhẹ lưng của nó.

Đào Yêu Yêu rời khỏi lưng rồng, phảng phất cười xa giá, nhẹ nhàng đáp xuống tảng đá xanh lớn.

Bách Linh lại nói: “Quỷ tướng hoàn toàn dựa vào gỗ trống làm phép, mất cò trống chính là phế vật.

Tướng công dùng chày gỗ của hắc gỗ lên đầu Hình Thiên, có thể một đòn chiến thắng hai Ma.”

Đào Yêu nghe vậy tỉnh ngộ, nhớ lại những miêu tả của “Án Thiên và Thiên Đế tranh, Đế đoạn đầu, chính là Hình Thiên lấy nhũ làm mắt, lấy rốn làm miệng, cầm khô thích thú mà múa “Tầm Tu” để đánh bại Hình Thiên, chính là cái đầu công kích yếu ớt nhất của hắc.

Ta làm theo cũng có thể chiến thắng.” Linh Nhi lại muốn “Linh Nhi để ta đánh bại ma quỷ thủ động, hiển nhiên muốn tác thành cho ta cứu người.

Ai, sao lại nghĩ cách, đem công lao này cho Tiểu Tuyết đoạt được mới tốt.”

Suy tư không có kết quả, bàn chân đã chạm đến chân thực địa.

Cây dùi trống kia vừa rơi xuống bên chân, đào điên nhặt lên thẳng đến Hình Thiên Giám.

Đi hai bước lại dừng lại, nhìn chằm chằm Hình Thiên chờ dẫn, thầm nghĩ “Ai da, đầu của gia hỏa này ở đâu?”

Bách Linh nơi xa thúc giục “Nhanh a, tướng công đánh nhanh!”, gần đó Quỷ Yêu nhảy tới chạy lui, trước mắt hình thiên tướng mạo dữ tợn.

Đào Yêu Yêu đến nay đã sợ yêu quái, lần này tay chân càng luống cuống, hốt hoảng quay đầu muốn chạy, lại nhìn thấy lão đầu tóc trắng xóa kia, đang đứng đưa chân tay, nhảy múa giống như Hình Thiên nhảy.

Đào Yêu Yêu vừa buồn bực vừa khẩn trương, suy nghĩ trong đầu “Lão nhân này thiên kỳ bách quái” là yêu ma gì? Chẳng lẽ... Đây là phân thân của Hình Thiên!” Càng nghĩ càng rõ ràng, ngẫu nhiên đưa mắt, ngóng nhìn tuyết nhỏ bay đầy trời, chính là nhanh như điện chớp chạy về phía bên này.

Hắn âm thầm vui mừng, nghĩ thầm “Lão gia hỏa này là phân thân của Hình Thiên, không cần suy nghĩ nhiều, đánh bại ma quái giúp Tiểu Tuyết Kiến Công!”

Đầu Quỷ Tướng không dám gõ, đầu Hình Thiên không tìm thấy, duy chỉ có đầu của lão đầu nhi hiện ra, không gõ còn đợi đến khi nào? Đào Yêu Yêu Yêu ngửa mặt lên trời kêu to: “Tiểu Tuyết, ta giải quyết yêu ma, ngươi mau vào trong động cứu người!” Giơ lên trống chùy, sử dụng lực đạo bùng sữa, “Bang bang binh hai bên khai cung, gõ liên tục trên đầu lão đầu vài chục cái!

Lão giả không tránh không ngăn, kiên trì chịu đòn, trên mặt nhìn không ra nửa điểm vẻ thống khổ, chỉ là thái dương phồng lên nhiều cục u đỏ thẫm.

Đào Yêu Yêu Yêu Thuần thầm sinh lòng ngờ vực, mặt mũi cũng sùng lên? Đừng nói ta đánh nhầm người đấy chứ?” Lập tức thu hồi đầu búp, dò hỏi: “Lão... Lão... Lão đại gia, ngươi là người hay là quỷ?”

Lão giả khẽ nhếch môi, trong kẽ răng gằn ra mấy chữ: “Ta là, Ngao Khâu Loạn Trần.”

Đánh một: Phản Sơn Hải Kinh miêu tả về Hình Thiên, Hình Thiên cùng Thiên Đế tranh thần, Đế đoạn đầu, mai táng ở Thường Dương Chi Sơn.

Chính Hình Thiên lấy sữa làm mắt, lấy rốn làm miệng, khô Thích Vũ “

Quyển sách này diễn biến thêm một chút, nói rõ ràng pháp thuật của Hình Thiên là Phá Thiên Vũ.

Chú 2: liên quan tới “Quỷ”, trong cổ tịch có hai loại truyền thuyết.

Vừa nói là quái thú một chân bên trong Lôi Trạch, dùng xương của nó làm cờ trống, làm da làm mặt trống, gõ lên rung trời chuyển đất.

Một cái nói là nhạc quan của Thuần đế, chủ trì công tác chế nhạc giáo hóa.

Tám sách Ma Thần Quỷ Tướng, là tên hiệu kết hợp hai loại truyền thuyết giả lập.

31

Ngày thứ ba mươi, đạo vào Nguyên Khiếu, người về tông.

Khóe miệng Đào Yêu cong lên, mí mắt chớp loạn, nói:
“Người, người là ai, nói lại lần nữa đi?”

Bỗng nhiên bên cạnh gào thét như sấm, Quỷ Tướng đã dập tắt ngọn lửa đầy đầu, phát hiện đầu trống rơi vào trong tay người khác, rống to đánh tới Đào Yêu Yêu mãnh liệt đánh tới.

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chăm lão đầu, ngây ra như phỗng, vậy mà không biết trốn tránh tránh chiêu thức.

Trong nháy mắt Quỷ Tướng nhào đến phụ cận, mở ra cánh tay như cột đồng đập xuống.

Long Bách Linh nhìn thấy từ xa, thi cứu dĩ nhiên không kịp, sợ tới mức hoa dung thất sắc, kêu lên sợ hãi: “Cứu mạng!”

Lão giả kia bỗng nhiên xoay người, trùng mắt với Quỷ Tướng, quát: “Lui!” Chỉ thấy trước người Đào Yêu Yêu thoáng hiện bạch quang, hình như khay bạc, Tỳ Hưu chợt biến mất.

Quỷ Tướng phảng phất đụng vào vách đá vô hình, “Vèo vèo” lùi lại mười mấy bước, bốn chân ném lên trời đồng loạn thạch.

Nhảy lên lại giơ cao hai tay, “Hô hô hiển hách” cười quái dị không thôi, bộ dáng tựa hồ thập phần vui mừng.

Lúc này Tiểu Tuyết chạy tới, thả người nhảy lên Thanh Nham, bái lạy lão đầu nhi kia: “Sư tôn! Đệ tử Đông Dã Tiểu Tuyết tham kiến!” Giọng nói hơi run run, hiển nhiên nội tâm kích động.

Đào Yêu Yêu cắn đầu ngón tay, âm thầm kêu khổ “Thật sự là đại sư loạn trần... Lần này chơi đùa tốt một chút, lần đầu gặp mặt liền đánh sư tôn đau đớn.

Nếu ta có thể gia nhập phái Côn Bằng, đó là ông trời không có mắt.”

Quỷ Tướng vẫn cười như điên, trong cổ hòng tạp âm chói tai: “A ha ha, thắng rồi, chúng ta thắng rồi, ha ha ha...”

Trường mâu trong tay Hình Thiên chưởng nhẹ bằng, chỉ về phía Loạn Trần đại sư, nói: “Ngươi phạm phải pháp lực, lại chưa nhảy xong “Phá Thiên Vũ”, cuộc tranh tài dĩ nhiên đã thua.” Bụng bụng của hắn chấp chùng theo lời nói, rónghiên mực mở ra, giống như người thường dùng miệng nói chuyện vậy.

Loạn Trần đại sư không đồng ý, nhìn chăm chăm vào Đào Yêu, nhìn hắn thân mặc Ngao đệ tử phục, hỏi: “Tên tiểu tử đục lỗ này nhập môn khi nào? Ai là người tiếp dẫn hắn?”

Không đợi Tiểu Tuyết đáp lời, Tiểu Tuyết trở nên điên cuồng, hùng hổ đập đầu bái lạy, miệng nói: “Con trai của kẻ đứng đầu tiền nhiệm của Ngao phái, truyền nhân chính tông của Huyền môn phải chết yếu, bái kiến đạo đức cao Chiêu, anh minh thần võ, lãnh tụ Tiên giới Loạn Trần đại sư!” Ánh mắt trộm nhìn đồng u phiến trên trán sưng lên, suy nghĩ một chút rồi quyết định chuyển thân phận phụ thân đã chết đi, lại hung hăng nịnh nọt một phen, hai tay phối hợp, có thể tạo ra công hiệu chỉ còn đau đến mức không còn khí.

Quả nhiên loạn trần thân sắc đột biến, nói: “Ngươi là Đào... Thằng bé khỏe mạnh!” Chợt lại lắc đầu, lẩm bẩm: “Không giống, không giống, thành thật thật dày dặn, con trai hắn sao lại lười biếng như vậy.”

Giờ phút này tiểu Long bay đến nham thạch, Long Bách Linh nhảy xuống khỏi lưng rồng, cuống quýt chạy đến bên người Đào Yêu, liên tục hỏi: “Bị thương ở đâu?” “Thương thế? “Đau không đau sao?” Đúng là tức giận, oán giận nói: “Ngươi làm tốt lắm! Cái đầu của quái vật kêu ta đánh không đầu lại! Ngươi nói đầu nó ở đâu?”

Long Bách Linh nói: “Hình Thiên lấy nhũ làm mắt, lấy rón làm miệng, thân thể chính là đầu rồi.

Đương tướng công ta biết, tình thế khẩn cấp liền ít nói hai câu.” Quan sát quanh thân hắn cũng không có chỗ nào bị thương, lúc này mới tâm thần yên ổn, lại khôi phục thần thái khoan thai điềm đạm điềm đạm.

Hai tên ma quái kia đã ngừng hoan thái, song song ngăn chặn cửa động, đôi mắt địch thủ càng ngày càng nhiều, triển khai tư thế tử chiến.

Quỳ Tướng ồm ồm nói: “Loạn trần đại sư, người thua thì nên xuống núi, cũng đừng nói mà không giữ lời.”

Tiểu Tuyết sùng bái sư tôn như thần minh, đột nhiên đứng lên, nói: “Ma đầu cuồng vọng! Sao sư tôn lại bại bởi các người?”

Loạn Trần đại sư nói: “Là thua, ta và hình Thiên đánh cược nhảy, ước định không dùng pháp thuật.

Vừa rồi vì cứu tiểu tử kia phạm quy, đã thua sạch sẽ.”

Tiểu Tuyết ngạc nhiên nói: “Sư tôn hơi thi triển thần công, diệt trừ hai ma đầu là được, hà tất phải so sánh với... nhảy múa?”

Loạn Trần đại sư nói: “Diệt trừ chúng thì dễ, nhưng ta muốn lấy chính hóa tà, thu phục cổ ma làm đốc sức của Tuyên Khuyết phái ta.”

Nguyên lai Kim Luân Giáo am hiểu ngự ma chi đạo, Bạch Lộ bình Vô Gian đàn thành đã phá, Kim Luân Giáo Chủ lập tức lại làm tà pháp, triệu hoán Hình Thiên và Quỳ Tướng thủ vệ Kim Quang động.

Hai ma đầu này thuộc về loại sát nghịch thiên cổ đại, thể tính tương thông với tà đạo, bởi vậy nghe lệnh sai khiến.

Thủ mấy ngày, Quỳ gõ nhau bố trí thành bão táp trận, gió mạnh ngày đêm đậm tới, đã thú phi điều trong sơn cốc đều chết sạch.

Hôm nay bỗng nhiên bóng người xuất hiện, một ông lão xông vào phong trận, tự xưng Ngao Vân Loạn Trần đến đây thỉnh giáo.

Nhị ma liệu biết kinh địch đã đến, đang đợi tử chiến ngoan cố kháng cự.

Hỗn Trần lại có thái độ ôn hòa, nói chung không dùng pháp lực, chỉ cần Quỳ Tương đánh trống cùng hợp tác, tỷ thí võ kỹ với Hình Thiên.

Hình Thiên tung hoành cổ kim, ma pháp cường đại nhất chính là “Phá Thiên Vũ”

Nhảy lên núi sông rung chuyển, nhật nguyệt ảm đạm, nội đan Tiên gia cũng muốn đánh nứt ra.

Loạn trần đề nghị chính giữa ngực, hai ma đầu lập tức đáp ứng, một người gõ trống vỗ, một người rung tay lắc mõng, liên tiếp nhảy ra bốn canh giờ.

Lại phát hiện tiết tấu dần dần bị loạn trần dẫn dắt, động tác bên mình khó có thể tự khống chế, trần đầy thô bạo chi khí dần dần giảm bớt.

Đạo pháp Ngao huyền diệu vô cùng, tu luyện tới cảnh giới cao thâm, không tự liễm chân khí như Đạo gia, cũng không thuận theo ý niệm của Tiên Tông, Linh Tê khai mở chỗ Thiên Nhân hợp nhất, từ trong âm thầm thay đổi sang hàng phục bên ngoài ma.

Lúc loạn lạc hàng ma thu liễm pháp lực, nguyên thần ly thể, thân thể cũng không khác gì lão đầu nhi thể tục.

Cho nên đào điên cuồng gõ chùy, lại sẽ đánh cho hấn đầu đầy uỳnh uỳnh.

Loạn Trần đại sư than thở: “Ai, gần đây thế lực Yêu Hoàng càng ngày càng thịnh.

Bầy yêu của Trần Yêu Tháp ở Nga Khuyết xao động, gấp gáp muốn phụ thuộc vào Yêu Hoàng làm loạn.

Tuy Hình Thiên Quỷ tướng là ác sát, nhưng thiên tính cương mãnh dương liệt, sợ vì âm ma trong thiên hạ.

Ta vốn định khuất phục hai ma, để bọn chúng trông coi Trần Yêu tháp, đáng tiếc... Trong lúc nguy cấp, ta bị một thằng nhóc hồn nhiên quấy rối.”

Tiểu Tuyết nhìn Long Bách Linh gần như chết yểu, chẳng biết tại sao, trong lòng cảm thấy phiền muộn không nói ra được, cười lạnh nói: “Bọn họ vốn đã loạn cả lên, không quấy rối mới là lạ.”

Hai ma đầu đối diện đợi một lúc lâu, đều có chút nôn nóng, lại không muốn chính diện giao phong với loạn trần.

Hình Thiên Đạo nói: “Trước đó chúng ta đã nói rồi, người bại rồi khỏi động Kim Quang.”

Đại sư đã suy tàn, vì sao không ở lại?” Quỷ tính tình thô bạo, vươn móng vuốt hướng Đào Yêu Yêu Yêu, quát: “Triều Chùy trả ta!”

Đào Yêu Yêu tức giận nói: “Trả cái đầu ngươi lại! Chính là tên ngốc nát nhà ngươi, hại sư tôn ta đầu óc bầm dập! Ta muốn đập nó nát bét, thay sư tôn báo thù rửa hận! Linh Nhi, ngươi nói có đúng hay không?”

Toàn bộ Thần Tư Bách Linh đều ở trên người hắn, nghe hắn tra hỏi, vừa rồi chú ý tới tình hình chung quanh, vừa đáp ứng, vừa nhìn quanh, cuối cùng nhìn thẳng vào Loạn Trần đại sư, trong con ngươi sáng ngời, toát ra thần sắc giống như cười mà không phải cười.

Loạn Trần đại sư cũng đang nhìn nàng, cười nói: “Ha ha, Quỷ nha đầu bán mình hỏi đường, có tìm thấy người mua không?”

Bách Linh lè lưỡi, nói: “Tìm được rồi, chính là đại sư ngài đó!” Xoay người đưa tay lên, quay sang hai ma đầu nói: “Hai người các ngươi làm âm ỉ cả nửa ngày, tự thối phồng đại sư Loạn Trần, ta cũng không tin tưởng lắm, nói ra đánh giá của mọi người.”

Đầu óc Quỷ Tướng đơn giản, chỉ biết gõ trống sinh sát sinh.

Hình Thiên không đầu không đuôi, miệng hàm ngược lại tương đối rõ ràng, lập tức kể lại quá trình từ đầu đến cuối.

Chờ hắn vừa dứt lời, Long Bách Linh không cần nghĩ ngợi, thuận miệng nói: “Rõ ràng các ngươi thua rồi.”

Quỷ Tướng thô giọng nói: “Tại sao là chúng ta thua?”

Bách Linh nói: “Hai người các ngươi, một người đối phó với Đại sư...”

Hình Thiên nghe ra ý tứ trong lời nói của Bách Linh, đoán chừng nàng muốn chỉ trích phe mình lấy nhiều thắng ít, vội vàng nói: “Lúc trước đã sớm ước định, hai chúng ta hai đối một, ai dừng nhảy trước thì người đó thua, không thể lấy nhân số nhiều hơn phân lượng.”

Bách Linh nói: “Hai bên không tính nhiều quân số, chỉ cần có ai bỏ dở vũ đạo coi như thua, đúng không?”

Hình Thiên và Quỷ nhìn nhau một chút, cùng kêu lên: “Đúng!”

Bách Linh nói: “Cho nên các ngươi thua.”

Mọi người không hiểu sao lại có ý đó.

Bách Linh quay lưng đi thông thả, cười nói: “Cổ Ngũ Vân “Nhạc dung lâm”, vũ điệu chính là ngoại mao âm nhạc, âm nhạc là linh hồn vũ đạo, hai bên đồng sinh cộng tồn, đoạn tuyệt không thể thiếu.

Mà đại sư và Hình Thiên đuổi tay đuổi chân, Quỷ Tương đánh trống tác nhạc, vừa vận cấu thành một nhạc vũ hoàn chỉnh.

Quỷ Tương nửa đường dừng tay, lệnh vũ đạo không cách nào tiếp tục —— song phương không tính nhiều ít, ai ngừng nhảy thì người đó thua.

Quỷ Tương phạm quy trước, chẳng phải là các ngươi thua sao?”

Quỷ Tương ngạc nhiên, cái miệng không lồ vỡ ra hít một luồng lương khí, nói: “Cái này, cái này...”

Bách Linh cười nói: “Là người ném trống đầu tiên, có thừa nhận hay không?”

Quỷ Tương không còn gì để nói, ừ ừ cúi đầu nhìn Hình Thiên, nói: “Nàng nói rất đúng, chúng ta thật sự thua rồi.”

Hai ba câu liền chuyển bại thành thắng, quả thực ngoài dự đoán của mọi người.

Loạn Trần đại sư cười ha ha, một cây râu ria thổi thẳng tắp.

Đào Yêu Yêu cúi đầu, nhìn hai ma quái lắc đầu, trầm nghĩ: “Các ngươi tranh luận với Linh Nhi, đó là tự tìm xui xẻo.”

Hình Thiên bản tính kiên nghị, chưa bao giờ khuất phục đối thủ, im lặng một lát, nói: “Ngũền Bí phái và Cổ Thần chúng ta không có ân oán gì, vì tránh làm tổn thương song phương hòa khí, mới lấy phương thức bình hòa so tài.

Về phần kết quả ra sao, đó là chuyện giữa Cổ Thần và Nga Mi phái, người ngoài không cần can thiệp.” Nói xong, lại nói với Loạn Trần: “Đại sư tự nhận là mình thất bại, hẳn là thôi.”

Lần phân biệt này vừa nông cạn vừa mạnh, rõ ràng là đùa nghịch vô lại.

Đám người thăm than ma đầu có dũng khí vô trí, tất bị bác bỏ thân thể hoàn mỹ.

Nào biết Bách Linh lại rất tán thành, gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy, không hổ là Chiến Thần Thượng Cổ, nói ra lời nhập tình hợp lý.

Quỳ Tướng thất lạc đầu lâu, chỉ vì tiểu long phun lửa với hấn; đại sư vì cứu đệ tử mà nhận thua, đó là lão nhân gia hấn khoan dung độ lượng, hư Hoài Như cốc.

Kỳ thật cả hai bên đều bị ngoại lai quấy nhiễu, ai thua ai thắng cũng không công bằng.

Không bằng tỷ thí một trận, mọi người dựa vào bản lĩnh thật sự của mình mà quyết thắng.”

Quỳ Tướng nói: “Tỷ thí thêm một trận?”

Bách Linh nói: “Đúng vậy, mấy người chúng ta bảo vệ bên ngoài, vừa có thể ngăn cách quấy nhiễu bên ngoài, vừa có thể làm trọng tài, như vậy kết quả tỷ thí sẽ không có dị nghị gì.”

Cặp mắt Quỳ Tướng quái dị tỏa sáng, nói: “Thế nào? Chúng ta so với hấn?”

Hình Thiên Đạo nói: “Thắng bại đã phân, cần gì so?”

Bách Linh cười nói: “Kỳ quái nha, Chiến Thần cũng sẽ sợ trận? Người yên tâm, không cần phải khiêu vũ nữa đâu.

Các vị thân mang tài năng thông thiên triệt địa, tại sao lại dùng võ công bản thân khiêu vũ? Thế ngoại thần tiên, đương nhiên so với thần thông của ai lợi hại hơn!” Nàng vừa nói vừa lui ra phía sau, chậm rãi lui đến bên cạnh Đào Yêu, lại nói: “Ta đã nghe nói qua trong đó có đạo pháp kỳ dị, trong đó có loại kiếm thuật gọi là “Định dương châm”, một khi sử dụng, người thi pháp vững như bàn thạch, mặc dù giang hải trùng kích mà sừng sững bất động.

Ta nghĩ nếu Loạn Trần đại sư thi triển kiếm này, hai người các ngươi tuyệt đối không đẩy được hấn.”

Thượng cổ Ma Thần mạnh yếu khác nhau, nhưng đều có lực lượng gánh núi chống biển.

Bách Linh không nói thì thôi, lời vừa ra khỏi miệng, vừa vặn gãi trúng chỗ ngứa của Ma Thần.

Quỳ Tướng cười to nói: “Ha ha ha, thôi động được hấn cho dù chúng ta thắng? Vậy cũng phải thử một chút!”

Hình Thiên hỏi: “Loạn Trần đại sư không đánh trả sao?”

Bách Linh nói: “Đại sư không muốn đối địch với Cổ Thần, cho nên trước tiên lấy Vũ Nhạc Đạo hành lễ so sánh.”

Hôm nay dù so sánh thần thông, cũng chỉ dừng lại ở đó, đại sư người nói đúng không?”

Loạn Trần vê nhẹ chòm râu, gật đầu nói: “Quý nha đầu cũng nhắc nhở ta, Định Dương Châm chỉ có công dụng phòng ngự, dùng kiếm này tiêu diệt lệ khí của cổ ma, đúng là thích đáng.”

Bách Linh nói: “Thích đáng là tốt, chỉ sợ một vị cao đồ nóng lòng trợ giúp sư, chạy đến đây thả Thanh Phong kiếm, Minh Nguyệt đao gì đó, cũng không chuẩn được.”

Tiểu Tuyết lãnh đạm nói: “Nếu không có sư tôn chỉ thị, ta sẽ không di chuyển nửa bước, đừng tưởng rằng đệ tử Nga Khuyết giống người hèn hạ như vậy.”

Bách Linh mỉm cười không đáp, trở tay kéo tay áo của Đào Yêu, kéo ám chỉ “Chút nữa đi theo ta”

Tâm niệm Đào Yêu Yêu khẽ động: “Nàng lại giở trò gì?”

Điều kiện tỷ thí đều đã nói rõ, hiển nhiên đối với hai ma đầu có lợi.

Hình Thiên trầm nghĩ: “Đối phương chỉ thủ không công, nếu còn chôi cãi, vậy chính là tỏ ra yếu thế.” Vứt bỏ binh khí, quát lên: “Được! Chúng ta lĩnh giáo Định Dương Châm của Loạn Trần đại sư!”

Loạn Trần ngửa mặt cười dài, nói: “Thôi bỏ đi, muốn phá Định Dương châm? Ha ha, hai người các người còn kém xa lắm, đừng có tự rước lấy nhục.”

Quỳ Tướng giận tím mặt, vừa hít sâu, vừa vung quyền mạnh mẽ đánh vào lồng ngực, dần dần ngực bụng nhô lên phồng lên, phảng phất đập sóng dự trữ sắp mở ra.

Hình Thiên cũng giận không kềm được, quỳ xuống kích động, lạnh lùng nói: “Vậy người đứng vững!”

Loạn Trần đại sư thần thái nhàn nhã, nói: “Nghênh đầu man lực, hà tất sư tôn xuất thủ...”

Vừa nói đến đây, Long Bách Linh đột nhiên tỉnh ngộ, kêu lên: “Không được!”

Loạn Trần sờ mũi, ổng tay áo vung lên, gió lốc từ mặt đất nổi lên, cuốn Long Bách Linh vào không trung.

Đào Yêu Yêu kinh hãi, giơ tay lên nói: “Linh Nhi.” Đại sư Loạn Trần kéo cánh tay của hắn, nói ra nửa đoạn sau: “Để cho đệ tử mới thu nhập này của ta chơi với các người một chút đi! Hai người các người nếu đổ hắn xuống, phái Nga sẽ cam bái hạ phong!”

Không cần dò xét, ai cũng nhìn ra được.

Đào Yêu Yêu tuy là trang phục của đệ tử Nga Hoàng, nhưng lại không có chút pháp lực nào.

Loạn Trần đại sư bảo hắn xuất chiến, khinh miệt đối thủ là ý đồ không phục hồi được.

Hai ma đầu nhìn nhau, bỗng nhiên nổi trận lôi đình, “Oa oa oa” cuồng hồng, từ Thanh Nham bên kia hướng đến Đào Yêu mạnh mẽ xông tới.

Long Bách Linh lơ lửng giữa mây, không có tiên thuật siêu phàm, đầy bụng trí kế, giờ phút này ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Suy nghĩ trước của nàng —— mượn tỷ thí đấu pháp ngăn chặn hai bên Tiên Ma, để cho bọn họ không thể động đậy, chính mình và Đào Yêu Nhân cơ hội tiến vào Kim Quang động.

Tiếc rằng tuổi còn trẻ tràn đầy tự tin quá mức, bị Loạn Trần đại sư hiểu rõ mưu kế, lệnh cho đào tạo thân tranh cấp trung tâm.

Chỉ trong giây lát, hai ma quân đã vọt tới phụ cận.

Chỗ kinh qua đá vụn bay ngang, gió cuốn sương mù bay, thế đạo uy mãnh, không thua gì Cộng Công và chạm Bát Chu sơn.

Đào Yêu chỉ cảm thấy trán mở rộng, ba hồn bảy vía toàn bộ bay đi, đang muốn hét lớn “Bà mẹ của ta ơi, chợt thấy bàn tay

loạn trần vỗ nhẹ lên đỉnh đầu, một luồng nhiệt khí từ huyết Bách Hội rót vào, nháy mắt xuyên thấu tứ chi bách hải.

Chưa hiểu chuyện gì xảy ra, hai ma đầu tự mình duỗi ra cự chưởng, đè xuống lồng ngực đầu vai của hắn, khom lưng phát lực đẩy mạnh về phía đầu vai của hắn.

Lại như chuồn chuồn lay ngọc trụ, không thể thôi động nửa phần.

Đào Yêu Yêu hoảng sợ vạn phần, chỉ muốn lách mình tránh né, bỗng nhiên lời nói của loạn trần truyền vào trong tai: “Đứng lại, ý thủ đan điền, niệm định tự quyết!”

Đào Yêu Yêu không kịp suy nghĩ, hai mắt điên cuồng gào thét: “Định, định, định...” Hai ma đầu nghiêng răng nghiêng lợi, thần lực thúc dục một đợt thẳng tựa như một đợt, giống như sóng lớn vỗ bờ biển.

Đại Thanh Nham “soạt soạt” kịch liệt rung động, đột nhiên chia năm xẻ bảy, lập tức sấm sét vang dội, khe hở từ lòng bàn chân kéo dài ra hai bên, cấp tốc cắt ngang hạp cốc.

Hai bên ngọn núi ầm ầm đứt đoạn, từ đỉnh ngọn núi tách ra từng chút một, từng chút từng chút xê dịch.

Nhưng mà Đào Yêu Yêu không hề nhúc nhích, chân cùng Huyền Không ngừng lại, một mực đứng vững vị trí kia.

Cự chưởng của hai ma hầu như che phủ thân thể hắn, giống như biển rộng nhấn chìm một cây đinh, tuy rằng thể nước to lớn, nhưng không cách nào rút đinh ra được mấy may.

Tiểu Tuyết nhìn mà run sợ, theo sư tôn bay lên không trung, hỏi: “Hắn chèo chống được sao?”

Loạn Trần nói: “Đã đặt Định Dương châm vào trong cơ thể hắn, đảm bảo hắn an ổn như thái sơn.

Tên tiểu tử thúi kia tính tình bất hảo, coi trời bằng vung, vốn nên chịu chút ma luyện nào đó.

Người trước tiên theo ta về Nga Thiên, có một số việc cần phải nhanh chóng xử lý.”

Tiểu Tuyết âm thầm lo lắng, nhưng mệnh sư khó làm trái, đành phải cùng loạn trần bay khỏi động kim quang.

Trong khoảnh khắc bay vào tầng mây, con rồng nhỏ kia thu liễm thần uy, biến trở về hình dáng ban đầu, ngoan ngoãn theo đuôi phía sau.

Loạn Trần đại sư nhìn về phía Long Bách Linh, phát tay áo, gọi: “Người cũng đi theo chúng ta!”

Bách Linh chân tay tê liệt, phảng phất như bị trói dây thừng, thân thể nhẹ như tờ giấy, lờ lững trôi qua.

Loạn Trần chế trụ cổ tay nàng, trừng mắt nói: “Nha đầu này quá giảo hoạt, trong đầu đầy âm mưu quỷ kế, còn chuyên môn thay tiêu tử kia tính toán.

Nếu nàng nói lung tung thì hơn phân nửa sẽ để ta mắc mưu, thả tiêu tử kia chạy trốn.

Hừ, thẳng thắn người đừng nói chuyện nữa! Nếu không bảo hần đứng đó trăm tám mươi năm.”

Long Bách Linh nhìn thấy Ma Thần nhào về phía Đào Yêu, sớm đã sợ đến mức lực thần vô chủ, nào còn dư lực suy nghĩ đối sách? Trong lòng vừa vội vừa hối hận, chỉ trách mình khinh thường Tiên Nhân Nga Phấn Hầu, vì kế hoạch hôm nay chỉ có thuận theo, ngàn vạn lần đừng lại gây ra nhiều loạn gì.

Sắc mặt Loạn Trần đại sư hơi hòa hoãn, gật đầu nói: “Vậy là đúng rồi, nghe lời mới là hài nhi tốt... Ừm, Tuyết nha đầu, Hoàng U sư huynh người dùng Càn Khôn Kính nhìn nơi này, vừa vặn cung cấp cho chúng ta con đường tắt trở về.” thông thả chuyển động cánh tay, lẳng không vẽ một vòng tròn, phía trước bắn ra quang hoa bốn phía, hiện ra một cánh cửa vòm rộng hơn trượng.

Loạn Trần đại sư dẫn dắt nhị nữ Tiểu Long, sải bước xuyên qua cổng tò vò.

Quang mang bỗng nhiên tan hết, trước mắt trời xanh đất rộng, đám người vây quanh, lại chính là thí luyện tràng của Nga lang phái.

Chúng đệ tử đang vây quanh bốn phía Càn Khôn Kính, chợt thấy đám người loạn trần từ trong kính đi ra, lúc này quỳ lạy hành lễ, cùng kêu lên: “Cung nghênh sư tôn trở về núi!”

Loạn Trần đại sư đi đến giữa sân, đưa mắt nhìn quanh, đám đồ đệ bốn phía cúi đầu chờ lệnh.

Chỉ có Long Bách Linh nhón mũi chân lên, kiệt lực dò xét tình huống trong kính đào đào cơ.

Loạn Trần nhíu mày, quát lên: “Hoàng U, thu lại tấm gương cho ta!”

Hoàng U theo lệnh thu hồi pháp bảo, nói: “Không phải sư tôn bé quan sao? Làm sao từ ngoài núi trở về?”

Loạn Trần nói: “Nếu ta ở trên núi, sao có thể để các người hồ đồ, đem một cái Nga lang phái làm cho chướng khí mù mịt!”

Nghे lời này không đúng, Hoàng U không dám nhiều lời, thối lui đến bên cạnh khoanh tay đứng hầu, ngẫu nhiên ánh mắt đảo qua gương mặt tuyết mỹ long bách linh, chỉ cảm thấy hồn đăng thần dao động, nhìn chăm chăm nàng lại bắt đầu suy nghĩ miên man.

Lúc này loạn Trần đại sư khoanh chân ngồi xuống, hai tay duỗi ra chậm rãi ấn xuống, ý bảo các đệ tử cũng đều ngồi xuống tại chỗ.

Mỗi cuối năm, phái Ngao phái cử hành đại hội cạnh tranh đức, cuối cùng bình phán bởi phân các đệ tử nên giảm xuống, lúc nhậm chức biến động, sư tôn mới có thể tụ tập mọi người tọa kỵ đấu trường.

Bây giờ loạn trần vừa trở về liền bày ra trận thế này, hiển nhiên là có quyết định trọng yếu tuyên bố.

Các đệ tử các môn nín thở chờ đợi, sân đất rộng lớn lặng ngắt như tờ.

Sau một lát, Loạn Trần đại sư mở miệng nói: “Thiên Long Thần Tướng trống không, đến nay đã có mười năm rồi.

Nga Khuyết uy vọng quét rác, các phái chính đạo ngày càng ly tâm.

Phượng Kỳ a, người trưởng thành thảng dãi lẫn lộn chung quanh...”

Lý Phượng Kỳ giang bàn tay ra đặt bên tai, lớn tiếng nói: “A, sư tôn, người nói cái gì mà ta nghe không rõ.

Ta, ta uống nhiều rượu rồi, choáng váng đầu hoa tai mất linh.

Ta là đại tửu quý, người có chuyện gì giải thích với bọn họ đi!”

Loạn Trần đại sư thở dài, nói: “Quên đi, đã sớm không trông cậy vào người rồi.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Cảm ơn sư tôn.”

Loạn Trần đại sư nói: “Vừa mới giảng đạo ở nơi đó?... A, đúng, Ngao Bí Thất thế, các phái suy yếu, vì một lần nữa ngưng tụ lực lượng chính đạo mà suy yếu.

Hai năm qua ta giả là bề quan, âm thầm chạy khắp núi sông sông sông biển.

Ai ngờ lo xa chưa hiểu, nội loạn lại sinh, bản phái lại xuất hiện bại hoại của vong nhân ta đức! Lăng Ba, sau khi ta rời núi là sự vụ trong phái người xử lý sao?”

Lăng Ba nói: “Đệ tử không tiện, nhậm chức chuyển cho Nhiếp Hồn Thủ Đồ.”

Loạn Trần nói: “Thật sao? Thường Sinh Tử ở nơi nào, kêu hắn tới gặp ta!”

Vài tên đệ tử Nhiếp Hồn lĩnh mệnh đứng dậy, nhanh chân chạy về phía Nghiêu Phong.

Hai mắt Loạn Trần đại sư khép hờ, không nhúc nhích ngồi chờ, giống như lão tăng nhập định.

Long Bách Linh Ký treo lơ lửng trên bầu trời, gần như sắp phát điên, nhưng càng hoảng thì càng nghĩ không ra chủ ý, ngơ ngác không biết phải làm sao.

Tiểu Tuyết cũng không nhịn được, thử hỏi: “Sư tôn, Kim Quang động... Dân nữ trong động kia, chúng ta không cứu nàng sao?”

Loạn Trần nói: “Sau khi Phượng Kỳ phá giải đàn thành, Kim Luân Giáo có phòng bị, dẫn dắt cổ ma hư trương thanh thế, âm thầm đem những dân nữ kia chuyển đi, nhốt vào Cực Lạc bảo Nam Hải Phổ Thiện đảo, chúng ta chỉ có thể nghĩ cách cứu viện.

Người mà Kim Luân Giáo nhắm vào chính là Ngao Đằng phái, lấy dân nữ làm mối nử, tạm thời sẽ không làm tổn thương bọn họ.” Dừng lại nửa chớp mắt, nói tiếp: “Hôm nay đi tới Kim Quang động, chỉ vì để thu phục hai cô ma này.

Giả vờ múa ổn định chúng nó, nguyên thần ta ly khiếu, đã tra rõ tình hình trong động cùng dân nữ.”

Sau đó loạn trần hỏi tình hình gần đây trong phái, có chuyện trọng đại gì phát sinh?

Lăng Ba lên tiếng đứng dậy, kể lại chuyện đào lên núi cầu tiên, thân phận đặc thù của hắn, cùng với Tiểu Tuyết từng xuất hiện ở mộng cảnh...

Trong lúc bàn luận, Thường Sinh Tử rút cuộc khoan thai ra mặt, vẫn là bộ thần thái thất hồn lạc phách kia.

Nhưng hắn ta dù ngất đi như thế nào, cuối cùng vẫn nhận ra được Loạn Trần đại sư, khom người nói: “Sư... Sư tôn tiên thể vạn an.”

Loạn Trần nói: “Trước khi rời núi, ta muốn ngươi thiết lập ra mộng cảnh, đo lường chọn lựa Thiên Long Thần Tướng đời sau, có kết quả gì không?”

Thường Sinh Tử nói: “Có, có, chỉ là đệ tử... Đệ tử tu luyện ra sai lệch, đầu óc hồ đồ, quên mất giấc mộng biểu hiện.”

Loạn Trần đại sư cười lạnh nói: “Hồ đồ? Cuối cùng cũng nói ra điểm mấu chốt.” Năm ngón tay trái nắm vào hư không, Thường Sinh Tử giống như bị xiềng xích lôi kéo, đột nhiên bỏ nhào về phía trước.

Loạn Trần ấn mạch môn của hắn xuống, nói: “Nào có bệnh, ta giúp ngươi mạnh mẽ.” Lập tức nhắm mắt phát công, trên đỉnh đầu toát ra khói trắng nhè nhẹ, trong khoảnh khắc nồng đậm như lồng hấp.

Thường Sinh Tử lông mày dài run rẩy, răng cắn môi, nhưng cố gắng nhẫn nại đau đớn.

Làn khói kia mờ mịt, hơi có hình bóng, chỉ thấy cảnh tượng trong sương khói mơ hồ.

Đào Yêu Yêu gặp được tiểu Tuyết, nhiều ảo ảnh như Thần Du Nga Tiên Cảnh, trong chớp lát lần lượt hiện ra.

Chúng đệ tử minh bạch, đây là pháp thuật nhiếp hồn cao thâm, Loạn Trần đại sư làm phép với Thường Sinh Tử, đang tra tìm cảnh giới thần hồn hắt trải qua.

Áo giáp cấp tốc biến hóa, làm cho người không kịp nhìn tiếp trước mắt.

Trong đó cảnh tượng thay đổi, các nhân vật các màu dần dần hiện lên, dần dần không quan hệ gì với đào non chết non.

Chúng đệ tử thấy thể sinh nghi, nhin không được xì xào bàn tán ——

“Bóng người kia, giống như là phiên tăng Kim Luân giáo.”

“Còn có đệ tử Thanh Thành phái, phục sức của bọn họ ta biết.”

” Thường Sinh Tử sư huynh sao lại cùng những người này ở cùng một chỗ?”

Đang nghị luận, loạn trần mở mắt thu pháp, khói mù trên đỉnh đầu lập tức tiêu tán.

Hắn ngửa mặt lên trời thở dài, trần đầy vui sướng, theo hô hấp trút xuống: “Được, báo trước rõ ràng, thiên ý là thế, Thiên Long Thần Tướng sau này có người kế tục rồi!”

Thường Sinh Tử đứng dậy phát y phục, thi lễ nói: “Đa tạ sư tôn cứu giúp, sai lệch đệ tử tiêu hết, không có cảm giác hỗn loạn hôn mê nữa.” Quả nhiên miệng lưỡi rõ ràng, con người sáng ngời, gương mặt vừa rồi trắng xám, giờ phút này trở nên sáng láng thần thái trở nên.

Loạn Trần nói: “Đầu óc thanh tỉnh chưa? Được lắm, người ngồi xuống.

Gần đây ta có chút kiến thức, muốn nói với người một chút, tốt nhất là đừng giả vờ ngây ngốc nữa.”

Thường Sinh Tử khoanh chân ngồi xuống, nói: “Cung kính lắng nghe tôn chỉ của sư tôn.”

Loạn Trần nói: “Nguyệt đầu ta trở về Nga Côn Bằng, ven đường nhìn dân phong thế tình.

Hôm trước ở ngoại ô gần huyện thành, nhìn thấy có một nữ hài lưu lạc ở phố xá, hỏi thăm bốn phía đường đi của Ngao Bí

phái, đây, chính là nàng!” Nói xong chỉ chỉ vào bách linh, tiếp tục nói: “Mà trong đám người vậy xem, vừa vặn có bốn tên đệ tử Nga hốt.”

Đám người Sở Tình, Hoàng U nghe vậy kinh ngạc, suy nghĩ bản mình hỏi đường trần nháo kịch kia, sư tôn thì ra cũng ở đây.

Nhớ lại lời kể của Chu thiên sứ, quả thật có nhắc tới một vị lão giả.

Loạn Trần nói: “Nữ oa này dung mạo xinh đẹp, không cần ta nhiều lời? Người trẻ tuổi ái mộ sắc đẹp, đó là chuyện thường tình của con người.

Nhưng nếu lòng sinh ác ý, mưu toan mạnh hiếp yếu, chính là súc sinh da người ác nghiệt hơn so với yêu nghiệt!”

Hắn càng nói càng giận, thở hắt hên một lúc lâu, mới nói: “Mấy tên đệ tử Ngao Thiên thấy nữ nhi xinh đẹp, lại có chút lễ loi một mình, lập tức tranh nhau khiêu khích dụ dỗ, xấu xí bày ra ngoài đường, cái gì nhân nghĩa liêm sỉ ném hết vào nhà mỡ rồi! Ta thật sự nhìn không nổi, dặn dò nữ nhi cẩn thận bị lừa gạt, phải chịu dụ dỗ.

Những người kia vậy mà then quá hóa giận, vây quanh quyền đâm cước đá, đối với một lão hán không quen biết, giống như muốn đánh chết tươi mới bỏ qua,

Hắc hắc, ta dứt khoát mặc cho bọn họ đánh, lại xem đệ tử bản phái đức hạnh bại hoại đến trình độ nào!”

Chúng đệ tử nghe mà tức giận, nhiều người sắc mặt đỏ lên, nắm đấm bóp khế vang “Bốp bốp”

Loạn Trần đại sư nói: “Các ngươi không tin sao? Nữ hài nhi kia có thể làm chứng.

A, nha đầu, ngươi cho mọi người nói một chút, thế nào?”

Long Bách Linh nhân tâm không còn, nhưng thiếu niên bên ngoài hồn hệ Kim Quang động, nghe loạn lạc bắt chuyện, miễn cưỡng cười nói: “Đại sư ngài nói đi, ngài nói cái gì cũng đúng, ta hoàn toàn đồng ý!”

Loạn Trần sờ sờ râu, cười nói: “Tiểu nha đầu tức trí đa mưu, quỷ thần khó dò, mấy tên khôn kia há lại là đối thủ? Sớm biết

chuyện này, ta cũng sẽ không xen vào chuyện của người khác!” Ho khan hai tiếng, lại nghiêm mặt nói: “Lúc đó vây xem trong đám người ba tầng, ngoại ba tầng, nhưng nhìn bọn họ ra tay hung ác, ai cũng không dám tiến lên khuyên giải.

Cuối cùng vẫn là bé gái phát lời, nói có nguyện ý theo bọn họ lên núi, lúc này mới coi như giải vây cho ta.

Sau đó ước hẹn long đàm phạt mộc trường gặp mặt, nữ hài nhi trở về khách sạn thu thập hành trang, mấy đệ tử Ngao Thiên tụ tập lại thương nghị.

Hắc hắc, các người thương nghị cái gì? Thương lượng chút nữa chơi nữ oa nhi, ai trước sau ai thứ tự, nghị luận bất quyết, lại còn rút thăm đánh cuộc.”

Vừa nói đến đây, Phong Lôi Thủ Đồ Hà Cửu Cung đứng lên, điềm nhiên nói: “Sur tôn, mấy đệ tử kia tên là gì?”

Loạn Trần khoát tay áo một cái, nói: “Đừng vội, chờ vội, đặc sắc còn ở phía sau đây.

Ta năm đó còn tức giận hơn người, nhưng phải khiến bọn họ nhận tội bằng một lòng, phải nắm bắt hành động ngay tại chỗ.

Bởi vì ta đi trước thiết lập chiến trường đón củi, lại phát hiện nữ hài nhi đã đến nơi đó, đối mặt chào hỏi “Loạn Trần đại sư, van xin ngài chỉ đường cho ta.

“Ha ha, ta mới hiểu được nữ oa nhi thông minh, xem thấu thân phận lão hán, liền chỉ rõ con đường lên núi cho nàng, trước mắt hỏi tính danh của nàng, tìm kiếm ý đồ chân thật của Nghiêu phái Nga nha.

Hắc, quý nha đầu cùng ta chơi xấu đầu, ở trên cầu đá khắc chữ viết, chỉ nói “Đại sư đoán ra mấy cái mê đề, ta liền nói đúng sự thật.

“Nói xong quay đầu chạy vào hậu sơn.”

“Tiểu nha đầu đa dạng, ngược lại khơi dậy sự hưng phấn của ta.

Vì vậy hắc cân nhắc bí ẩn kia, vừa có chút manh mối, một đệ tử Nga Bí vội vàng chạy tới: Nói vậy bọn họ thương thảo có kết quả, người tới chính là người rút thăm thắng lợi.”

Đám người Sở Tình biết rõ ngọn nguồn, thầm nghĩ “Người tới này, hẳn là Chu Thiên Sứ.

Lời nói dối của hắn trăm ngàn lỗ hổng, quả thật là bịa đặt.”

Chỉ nghe Loạn Trần đại sư giảng đạo: “Tên kia tìm kiếm khắp nơi, cũng phát hiện bí ẩn kia, cất tiếng cuồng tiếu rút bảo kiếm ra, khắc một chữ “Ta” cuối cùng.

Ta chọc giận hắn cắt ngang suy nghĩ, thi pháp thuật đánh gãy cầu đá, để hắn tắm nước lạnh tắm rửa tỉnh thần lại.

Nào ngờ sắc mặt đệ tử kia như cuồng, ướm át từ trong sông bò dậy, lập tức thuận theo sơn đạo điên cuồng đuổi theo.

Ta theo đuôi phía sau, đến quý thấy quý sâu chỗ kia, vách đá lại khắc chữ viết, mà nham thạch trên đỉnh vách núi khắc rõ ràng, dự đoán chính là đề thứ ba.”

“Nữ nhi có thể khắc chữ lên ngọn núi cao, hiển nhiên thân mang dị thuật, không cần lo lắng cho an toàn của nàng.

Lại nhìn đệ tử kia, đại khái bởi vì mất đi tung tích của nữ hài nhi, hung tính phát tác, huy kiếm chém loạn vách đá.

Ta còn giữ lại ý niệm văn hồi, nhắc nhở hắn “Người tu đạo làm nhân niệm tồn tại”

Tên đệ tử kia quay lại, lại hung tợn nói: “Khó trách hôm nay không may, lại là lão gia hỏa quấy rối, ngươi xứng cùng ta tranh tiêu mỹ nhân nhi?” huy động bảo kiếm chém ta đầu, ta giả bộ bị thương, lão đảo đứng không vững, lão đảo không vững.”

Đệ tử kia lại bồi thêm một cước đá ta xuống vách núi.

Ai, còn có ý kiến gì đối với loại người này? Trong cơn giận dữ ta sử dụng phương pháp vận chuyển, điều động tảng đá lớn khắc chữ kia lăn xuống, ép nát hai chân tiểu tử kia.”

Lời còn chưa dứt, bốn phía ầm vang tiếng động, giống như hỏa diễm bốc lên.

Có người nói: “Chân cụt là Chu Thiên Sứ! Không phải hắn nói bị yêu nữ đánh lén sao?” Có người nói: “Hắn là tặc kêu bắt trộm!” Lại có người nói: “Cầu tặc tử cậy mạnh hiếp yếu, khi sư diệt tổ, kéo ra thiên đao vạn quả!” Nhiều đệ tử Kiếm Tiên

nhảy lên, không đợi sư tôn phân phó, thẳng đến tự nhiên vây bắt Chu Thiên Thiên Sứ!”

Loạn Trần làm tư thế “Im lặng”, quay đầu nhìn chăm chú Thường Sinh Tử, nói: “Lúc những người kia rút thăm thương nghị, mấy lần nhắc tới tên tuổi của ngươi, nói Thường Sinh Tử sư huynh là chỗ dựa, làm gì cũng không sợ.

Lời này có thật không?”

Ông tay áo Thường Sinh Tử run nhẹ, nói: “Vâng, là... đệ tử dẫn Chu Thiên Tuế nhập môn.”

Loạn Trần nói: “Trừ cái đó ra, qua ta điều tra, những năm gần đây ngươi và Thanh Thành phái rất nóng bỏng.

Chu gia cầu kết Kim Luân tà giáo, sớm muộn gì cũng sẽ tự diệt vong.

Ngươi kết giao với bọn họ, có xứng với tu hành trăm năm của mình không?”

Thường Sinh Tử mồ hôi như mưa rơi, quỳ sát đất lạy, chỉ nói: “Đệ tử có tội, đệ tử có tội...”

Không đợi hắn ngồi thẳng lưng lên, Chu Thiên Tứ đã dẫn tới giữa sân.

Đệ tử Kiếm Tiên bay lên không trung, nặng nề đập Chu Thiên Sứ xuống mặt đất.

Chu Thiên Sứ giả dạng chó không quen, chỉ có thể bò trên mặt đất, mắt thấy Thường Sinh Tử đập đầu như giã tỏi, người ngồi phía trước ngông nghênh ngang ngang nhìn, chính là lão gia hỏa “giết chết” chính mình lúc trước.

Hắn hơn nửa ngày chưa tỉnh hồn, tai nghe thấy thái độ cung kính của mọi người, gọi là “sư tôn”, dần dần nghĩ đến “Lão gia hỏa, chẳng lẽ là Loạn Trần đại sư!”

Nháy mắt cả người chảy mồ hôi, suýt nữa đem cút đá kéo vào đống quần.

Hà Cửu Cung nói: “Khi nào xử quyết tên tặc này, sư tôn nói rõ.”

Chu Thiên Tứ giật mình, vừa lăn vừa bò đến bên chân loạn trần, vừa khóc vừa hô: “Oan uổng quá, oan uổng, tất cả đều do

người khác dạy ta làm, chính là bọn Trần Văn xui xẻo, xui khiến khiến đệ tử làm chuyện xấu.

Sư tôn đại từ đại bi, tha mạng, sư huynh sư tỷ cứu mạng!”

Loạn Trần đại sư hơi nhíu mày, sát khí lộ ra, đang định huy chương kết quả tính mạng ác đồ.

Bỗng nhiên Lý Phương Kỳ nói: “Sát thân dễ, tru tâm khó, tâm như diệt thì tội Phương Chuyên.” Loạn Trần đại sư thở dài, thầm nghĩ “Lời tuy là thế, sinh linh trong thiên hạ nếu đều có thiện tâm, cần gì phải hàng ma trừ tà như chúng ta?”

Chu thiên sứ nhìn hắc trầm tư, phát hiện sinh cơ hiện ra, vội vàng nói: “Sư tôn, ngài thả ta ra đi! Ngài tức giận đả thương thần linh... Ngài cứ coi ta là cái rắm, thả rồi sẽ thoải mái hơn.”

Loạn Trần đại sư phát phát tay, nói: “Xuống núi đi thôi, về nhà nói cho phụ thân ngươi, làm việc bất nghĩa tất tử, bảo hắc tự giải quyết cho tốt.”

Lập tức Xi phái thanh lý môn hộ, một trận rối loạn, kẻ lẻ, tổ cáo, răn dạy, dưới nghị luận của mọi người trừ gian tảo ác, tra ra hơn mười người kết thế hoành hành, cơ bản đều là hồ bằng hữu Chu Thiên Sứ.

Lăng Ba Tuyên nói trái môn quy, toàn bộ khai cải sơn môn.

Chúng ác thiếu chạy trời chết, vây quanh Chu Thiên Sứ đoạt đường mà chạy.

Cuối cùng Loạn Trần đại sư tuyên bố, miễn cho Nhiếp Hồn Thủ Đồ của Thường Sinh Tử, do Lan Thế Hải tiếp nhận nhiệm vụ từ Lan Thế Hải.

Đệ tử các môn phái đều coi là giới, nhất định phải thủ vững thanh quy khiết thân tự xử tốt.

Mọi người bị chọc giận lâu ngày, cuối cùng cũng trông thấy Chu Thiên sứ ác có ác báo, chúng đồ đệ Ngao Thiên đều tươi cười rạng rỡ.

Vẻ mặt lo lắng của tiểu Tuyết vẫn còn, tiến lên bẩm báo: “Sư tôn, Kim Quang động còn có một trận chính tà đấu pháp, nếu sơ ý thua trận, sợ làm mất uy danh Nga Nghiêu phái ta.”

Loạn Trần cười ha ha nói: “Đừng lo lắng cho tiểu tử kia, có chút kinh hãi chút coi nhẹ trừng phạt nha.

Lúc này thắng bại đã phân, có thể để hắn trở về nói lỏng lỏng ra.” vạt áo run run giương cánh tay, đuổi lưng một cái.

Chúng đệ tử biết rõ sư tôn muốn thi triển diệu pháp, tránh ra một mảnh đất trống.

Loạn Trần đại sư tay sờ chóp mũi, hít một hơi, niệm thành tiếng “D dôi!”

Trong một sát na gió lốc tăng vọt, sương trắng quay cuồng tràn ngập tràn ngập.

Đây là Bàn Vận Pháp trình độ cao nhất, tên là “Diễm Thiên Độn Địa”

Lúc nhỏ gió dừng sương mù tán, đào chết yếu xuất hiện ở trong đất trống, trước người nằm sấp hai quái vật, thành linh chính là Quỷ Tướng cùng Hình Thiên.

Trong lòng Long Bách Linh phanh phanh nhảy loạn, kêu lên: “Tướng công!” Vội vàng tiến lên tương trợ, chạy hai bước lại dừng lại, nhìn chằm chằm vào Đào Yêu đang ngẩn người.

Chỉ thấy Đào Yêu yếu cười ngửa, tay cầm Chùy trống gõ trái đánh phải đánh trái.

Hình thể hai ma đầu rút nhỏ mấy lần, tự mình ôm lấy bắp chân của hắn, rũ đầu lười “Gia gia, ông ngoại kêu loạn” lên.

Quỷ Tướng hơi lơ là, đầu bị chùy kích, hừ hừ kháng nghị: “Không công bằng, ta, ta liên tiếp ăn hai lần!”

Đào Yêu Yêu nói: “Người nên gọi ta ông ngoại, Hình Thiên gọi ông ngoại, người gọi sai đương nhiên là nên phạt!” Phất tay lại là mấy lần, đầu cổ chùy kia chính là bảo vật thượng cổ, đủ để phá núi nứt kim, chấn vỡ hồn phách yêu ma.

Quỷ tương bị gõ đến mắt nổ đom đóm, liên tục hô loạn “Ông ngoại, ông ngoại...”

Chúng đệ tử hai mặt nhìn nhau, Long Bách Linh che miệng cười, Lý Phượng Kỳ vỗ trán nói: “Ta đối với gia hỏa này, hoàn toàn không có gì để nói!” Tiểu Tuyết tức giận đến thất khiếu

bốc khói, nghiêng rằng thâm nghĩ: “Người ngược lại chơi đùa vui vẻ, không công kêu người khác nơm nớp lo sợ!”

Lúc này, Đào Yêu Yêu mới phát hiện trở lại đỉnh núi, vui vẻ nói: “A ha, ta đã trở về rồi! Sư tôn, kiếm thuật này của người rất có tác dụng.”

Hai tên ngu ngốc hao hết khí lực, chính là không đẩy được ta, còn bị ta đánh cho phục tùng ngoan ngoãn, kêu cái gì thì làm, không tin hỏi bọn họ.” Hai ma đầu phủ phục xuống đất, liên tục nói “Chấp nhận quy phục, nghe lệnh điều khiển.”

Loạn Trần đại sư nói: “Nếu thế, Định Dương châm người cứ giữ lại dùng đi.”

Tiên giới ai ai cũng biết, Định Dương châm chính là thần kiếm chuyên dụng của Thiên Long Thần Tướng.

Loạn trần truyền kiếm cho đào chết yếu, ý tứ cũng không hiểu gì hơn...

Nhưng mắt thấy Đào Yêu Yêu cười hì hì, nào có nửa điểm uy nghi của Thiên Long Thần Tướng? Chúng đồ Ngao Bí âm thầm lắc đầu, Hoàng U thấp giọng hỏi: “Sư tôn, ngài... Ngài muốn hấn thống lĩnh Huyền Môn Cửu Dương?”

Thần sắc Loạn Trần đại sư ngưng trọng, chậm rãi nói: “Thiên mệnh sử dụng, phải đến từ việc phân hiểu.” Xoay người liên tục quát, chỉ thị đệ tử xảo hợp đi hướng Hắc Thủy thôn, triệu tập thôn dân chữa trị bị hủy cầu gãy, Càn Khôn mười hai kiếm canh giữ trên núi muốn ải, Thanh tu đồng tử quét dọn tự nhiên cung, chuẩn bị khai đường nạp đồ đại điển, các sự vụ...

Nhất thời mọi người nhao nhao chạy tới, Ngao Thiên Tiên cảnh là một mảnh bận rộn.

Quả nhiên qua ba ngày, chính thức cử hành lễ báisư, mấy tên đệ tử mới xếp hàng.

Đào Yêu Yêu ở tiền tiêu của đội ngũ, nghiêng nhiên đã có ý tứ của thủ lĩnh cùng thế hệ.

Lúc này đang lúc sáng sớm, ánh sáng mặt trời mới lên, ráng màu rực rỡ, đỉnh Nghiêu Phong được bạc trắng bao bọc, tự nhiên bên ngoài cung sinh ra ánh sáng rực rỡ.

Không khí trong đại điện nghiêm túc, chúng đồ Huyền Môn thành hai đội đứng đối diện nhau.

Ngoại trừ đệ tử ngự thú đi xa phương nam, vân du tu hành Phong Lô tân tú Đường Liên Bích, các tinh anh còn lại đều đến đông đủ.

Đào Yêu đôi xiêm y mới, dung nhan tươi sáng tinh thần tỏa sáng, mắt thấy tiểu Tuyết gần trong gang tấc, tự cảm thấy thân phận trọng yếu, trong lòng đắc ý không nói nên lời, thư sướng dễ chịu.

Đại điện đặt hương án, treo chân dung Tổ sư Tử Nguyên tông.

Bái lạy qua tổ sư, Lăng Ba tuyên đọc nghiệp chương, Ngũ Đại Giới Thập Tiểu Giới: Cấm phi báng tổ sư, cấm hại đồng môn, cấm khinh thường mạnh hiếp yếu, cấm kết giao yêu nghiệt, giam cầm thiện hành ác, còn lại chờ Tiểu Giới giải thích chi tiết,

Đào Yêu Yêu dẫn các đệ tử mới bị giới hạn, đồng ý một thể phụng hành theo.

Lăng Ba giảng xong môn quy, cố ý dặn dò: “Đào sư đệ gánh vác ý chí phụ thân, càng nên cẩn thận lời nói, để mọi người tỏ rõ xác suất.”

Đào Yêu Yêu không có hảo cảm với phụ thân, thường nghĩ hắn đã sớm chết ít nhiều, bỏ lại cô nhi quả phụ chịu hết nhục nhã Long gia, thật sự không tính là hảo hán tử gì.

Giờ phút này nghe Lăng Ba nhắc nhở, trong miệng khúm núm, trong bụng cười thầm “Ta cũng lười quan tâm phụ thân có chí nguyện gì, cũng không có hứng thú tu luyện đạo pháp.

Chỉ cần có thể cưới Tiểu Tuyết làm vợ, lập tức nhanh chân rời đi.

Nga lang phái nhiều cao thủ như vậy, ai không mạnh hơn ta gấp trăm lần? Muốn ta làm Thiên Long thần tướng gì đó, nhất định sẽ làm hồng đại sự của Nga lang phái.”

Buổi lễ sắp kết thúc, nghi thức cuối cùng là bái sư...

Các tân đệ tử duyên dáng nghịch ngợm, thành thành thật thật quỳ rạp xuống trước loạn trần.

Trong một đám người nằm sấp, đào chết non đứng thẳng, có vẻ càng thêm chói mắt.

Hoàng U quát: “Đào chết yếu, vì sao không bái sư tôn?”

Đào Yêu Yêu mỉm cười nói: “Sư tôn đại lượng, tiểu đồ có ba chuyện nhỏ, cầu lão nhân gia ngài đáp ứng, sau đó chúng ta lại hành đại lễ bái sư.”

Một lời nói ra, chúng đệ tử hoảng sợ ghen hòng, bái sư rõ ràng đưa ra điều kiện, thực sự là kỳ văn chưa từng có tuyệt hậu.

Lý Phượng Kỳ thiếu chút nữa cười ra tiếng, thầm nói “Được, Đào huynh đệ quả thật đủ tàn nhẫn.

Không như ta trẻ tuổi nghịch chuyễn dễ chịu, mạnh hơn ta nhiều.”

Loạn Trần đại sư ngân người, cũng không lo lắng, hỏi: “Chuyện gì, ngươi nói nghe một chút.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thứ nhất, hủy bỏ quy củ nghiêm khắc chờ Tiên giả trước mắt.

Lục khoan cùng ta đến, Tích thúc, Đinh Chí Huyền, còn có tiểu hồ ly Hồng Tụ kia, đều là thiên tính thuần lương, thành tâm đầu nhập, khẩn cầu sư tôn thu nạp bọn họ gia nhập Ngao Mi.”

Loạn Trần nói: “Ừm, được chí không quên bạn cũ, nghĩa khí đáng khen, ta đồng ý rồi.

Hứa Thanh Thiên sau khi rời núi an thủ phân bản phận, tội trước đã chuộc, cũng có thể trở về Huyền môn.

Về phần tiểu hồ ly kia sao? Trước đi hậu sơn Dật Tính cốc, theo Ngự Thú môn tu luyện, yêu khí chưa hết, không cho nàng bước vào Huyền Chân giới.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thứ hai, phái người hộ tống Long cô nương về Võ Lăng.

Vừa phải bảo đảm an toàn cho nàng, vừa phải nghiêm phòng nàng chạy trốn.”

Buổi lễ buổi sáng hôm nay bắt đầu, loạn trần phân phó Long Bách Linh theo mọi người tiến điện, đứng ở vị trí trọng yếu

gần bàn hương án.

Mọi người không rõ ràng cho lắm, nhưng Bách Linh đã hiểu ngầm.

Giờ phút này Đào Yêu Yêu muốn nàng về nhà, loạn trần đại sư liền cười nói: “Việc này sao, cần phải trung cầu ý đồ của Long cô nương.

Long cô nương, ý ngươi thế nào?”

Bách Linh thở dài, nói: “Bán thân hỏi đường trước, may mắn vì đại sư thu hoạch được.

Chỉ có đầu nhập làm đồ đệ dưới trướng, cả đời mặc cho người khác điều khiển.

Nếu không thu ta, ngoại nhân tất cười đại sư trước ghi lại sau, nói không giữ lời.”

Loạn Trần cười ha ha, nói: “Nha đầu quỷ tinh linh này, bán mình hỏi đường, nằm xuống một bước xông pha Ngao Mi kỳ đàn này.

Được rồi, như ngươi mong muốn, cũng quỳ xuống dập đầu đi!”

Long Bách Linh dịu dàng dập đầu nói: “Sư tôn tại thượng, dung đồ nhi bái lạy.” Trong lòng Tầm Tư “Tướng công nhập môn” đã là kết cục đã định.

Ài, chỉ có ta làm bạn bên cạnh hắn, mới có thể nghĩ cách làm hắn hồi tâm chuyển ý.”

Đào Yêu Yêu cũng đang tính toán kỹ càng “Linh Nhi vừa khéo vừa suy nghĩ, tinh thông tiên thuật, mặc dù đưa nàng đến chân trời góc biển, sớm muộn gì cũng sẽ gặp được ta.

Huống hồ nữ nhi một mình lưu lạc, khó đảm bảo không có sơ xuất nào, không bằng lưu lại bên cạnh có cái chiếu cố.” Lập tức hạ quyết tâm, nói: “Nếu là ý tứ của sư tôn, cứ làm như vậy đi.

Nhưng chuyện thứ ba, bất luận thế nào ngài cũng phải đáp ứng ta.”

Hắn rung đùi đắc ý, cố ý kéo dài giọng, có vẻ trịnh trọng vô cùng.

Mọi người đều cảm thấy tò mò, đám người Lý Phượng Kỳ, Long Bách Linh, Lăng Ba thiên tính thông minh, đoán được chuyện thứ ba là chuyện gì, nhưng đều không tin hẳn dám trước mặt mọi người tuyên dương.

Lý Phượng Kỳ lòng bàn tay toát mồ hôi, thầm nghĩ: “Huynh đệ đừng làm xằng làm bậy, ngày nhập môn, ngươi đã muốn tạo cái trời đất Phúc Thiên Phiên...”

Tiếc rằng Đào Yêu Yêu gan to bằng trời, đến mức không còn gì thêm, cất cao giọng nói: “Chuyện thứ ba sao, mời sư tôn đem Đông Dã Tiểu Tuyết cô nương, gả cho ta...”

Vừa nói đến đây, Tiểu Tuyết đã sớm đỏ mặt, “Đằng” lao ra khỏi đội ngũ, nói: “Không! Ta, ta không... Muốn cự tuyệt, lại không muốn dính líu quan hệ cùng đào yêu.

Tình thế trong mắt mọi người rối bời, chỉ vào Long Bách Linh nói: “Sư tôn, ta không đồng môn với nữ tử này! Nếu nàng ấy gia nhập Kiếm Tiên môn, ta... ta thà rằng tự phế đạo hạnh.”

Bách Linh nói: “Ai muốn cùng đồng môn với ngươi? Ta thấy Nhiếp Hồn Thuật rất dễ chơi, học cái này cũng được.” Chính mắt cũng không nhìn Tiểu Tuyết, nhẹ nhàng bổ sung một câu “Kiếm thuật kém cỏi như vậy, phế hay không có gì khác nhau?”

Tiểu Tuyết còn miệng nói: “Ta phế nữa, so với cái tên ngu ngốc tìm người gả thì mạnh hơn một chút!”

Bách Linh nói: “Đúng vậy, ngươi không lập gia đình...”

Ai muốn lấy một dã nhân vừa xấu vừa bát chứ.”

Tiểu Tuyết giận dữ, nói: “Ngươi nói ai? Ngu ngốc.”

Bách Linh cười nói: “Dã nhân đang nói lung tung, thì tới hỏi người khác.”

Đào Yêu Yêu vội vàng khuyên bảo: “Đừng đùa trẻ con nữa, hai vị cho chút mặt mũi, đừng chiến giằng hòa đi.

Tiểu Tuyết không vui, chuyện cầu hôn chúng ta từ từ thương lượng...”

Trong tự nhiên nội cung trở nên ồn ào, chúng đồ Huyền Môn nhìn nhau cười khở.

Loạn Trần đại sư lại không để ý tới, cực mục nhìn về phía chân trời, thần du vạn dặm bên ngoài.

Hắn âm thầm đặt câu hỏi “Đại nhiệm của thiên mệnh, đem những đứa nhỏ này hoàn thành sao?”

Húc nhật ở ngoài cửa lay động, vạn vật chiêu triển khai.

Trong nắng sớm phong quang rực rỡ, Ngao Thục sơn nghênh đón một ngày mới.

(Bộ thứ nhất kết thúc)

Bộ thứ hai nhập đạo thiên.

Lần thứ nhất là Dục Đạo Huyền Cơ Quan vô lượng.

Tứ Xuyên Ngao Sơn, ở giữa Thục địa nam.

Bắc hàm ly, tây vọng cống phẩm, gần thông thanh thành linh tú, xa xa chiếu kim sa hùng hồn.

Cảnh sắc trong núi sâu thăm kỳ lạ, mây mù nháy mắt biến ảo, mà thiên tư âm cuồng cổ không dứt.

Trăm ngàn năm qua, nơi này truyền lưu rất nhiều cổ sự tiên khách dị hiệp.

Nghe nói bên ngoài Lâm cốc, kỳ nhân ẩn cư tu luyện đạo thuật ẩn cư.

Bọn họ nhanh chóng triệu hồi, ngự kiếm hàng ma, trong nháy mắt du du giang hải, giá long di tinh hoán đầu, đủ loại thần thông không thể tưởng tượng nổi.

Nghe đồn năm xưa thịnh vượng, người tìm tiên nổi gót mà tới, lại thường thường công dã tràng lấy giỏ trúc múc nước một hồi trống rỗng.

Càng có người chấp mê bị lừa gạt, bị thần côn tăng du bắt lấy tiền tài, ngu hành buồn cười, chỉ biết khoác loác sông mà thôi.

Xem ra tin tức mà Bộ Phong bắt hình trong truyền thuyết cuối cùng khó có thể tin, Thục Sơn Tiên cảnh nổi danh lan xa, thật sự là một thằng nhãi Hư Ô sao?

Cách đại thị trấn ba mươi dặm, trên con đường đi thông đến hậu sơn Nga Mi, có ba thôn trang nhỏ, theo thứ tự là Hắc Thủy thôn, Viên gia trang, tiểu Thạch trại.

Ba địa phương hoang vắng căn cõi, sản vật thừa thớt, lại thêm giao thông gian nan.

Quan phủ sơ khai quản chế, thuế dịch hơi không trưng thêm, các thôn dân vui vẻ trông Trot an cư, thà chết già nơi núi hoang, cũng không muốn ra ngoài mưu sinh, dân phong bởi vậy thuần phác thuần túy.

Nhưng mà, mỗi lần gặp ngoại nhân đến đây thăm hỏi Nga Phấn Tiên cảnh, thôn dân thành thật hơn nữa cũng sẽ lắc đầu im miệng, giữ kín như bưng.

Bí mật nhiều thế hệ nghiêm thủ, ở trong trăm mặc này không muốn người biết.

Hàn Lai nghỉ mát đi, ngoại giới biến thiên tang thương, Tam thôn ngàn năm như thường, bình thần cơ hồ từ trong trí nhớ của mọi người biến mất.

Nhưng nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện các loại trạng thái quái dị kỳ quái.

Ví dụ như: thiếu niên nơi này đọc sách biết chữ, lại không muốn thử làm quan; lão nhân sùng lễ hướng thiện, lại chưa từng niệm phật bá thân; gia tộc cung phụng bài vị “Tổ sư”, lại không phải Khổng Mạnh thánh hiền, các loại loại, không giống nhau.

Sự vật kỳ quái nhất, là gian phòng cỏ nhỏ ở đầu thôn Viên gia kia.

Cánh cửa cuối năm đóng chặt, tối đen như mộ thất.

Các thôn dân nếu là chịu tai họa, hoặc là người súc đi mất, nhất định đến trước phòng cỏ cầu cáo, sau khi thành công làm chút sơn hào dã vị, từ lỗ thủng tường thành coi như tạ lễ, bên trong cũng đưa ra một kiện vật phẩm nhỏ, hoặc là hạc giấy, hoặc là rối gỗ, hoặc là linh phù, hoặc là linh phù.

Người có được hân hoan tán thưởng, đều nói là pháp bảo trừ tà giáng phúc.

Về phần người thần bí trong phòng từ đâu mà đến? Tuổi tác lớn bao nhiêu? Tướng mạo như thế nào? Không thể điều tra, thôn dân miệng truyền tai, đều xưng hô nàng là ” Trâu Cô”.

Một ngày, năm năm mấy chục tuổi, trước nhà cỏ của Ma Cô có âm thanh trẻ con vờn quanh, một đám trẻ con đang đùa giỡn chơi đùa.

Chỉ thấy mấy thân ảnh dài bảy tám ngón, chia ra hai bên đứng đối diện nhau.

Một cô bé tết bím tóc nhỏ, nhỏ giọng tỉ mỉ hỏi: “Lý sư huynh, vì sao huynh lại đối tốt với ta như vậy?”

Một tên nam đồng đáng người ra khỏi hàng, thì thầm: “A, Âu Dương sư muội, dung mạo của muội so với hoa yêu kiều, thanh âm thì đầu chim nhỏ, sư huynh chỉ muốn tốt với muội.”

Bé gái nói: “Lý sư huynh, tướng mạo huynh anh tuân lại phi phạm, huynh mới là đại mỹ nam Nga Phấn.”

Nam đồng kêu lên: “Sư muội, hai chúng ta liên hệ châu ngọc, trời sinh một đôi.”

Bé gái lau nước mũi, nói: “Sư huynh, sao ta lại xứng với huynh, người ta xấu hổ.”

Nam đồng tay gãi gãi cái ót, không tiếp được, quay đầu hỏi: “Tiếp theo nói thế nào, trùng nhi tử tử, ta quên mất rồi.”

Dưới tàng cây mai bên cạnh, có một cô bé chừng mười tuổi, mặc áo khoác màu tím, đầu búi hai búi tóc, chống má suy tư.

Nam đồng không kiên nhẫn được nữa, nói: “Lý sư huynh đánh bại Kim Luân pháp sư mới là thú vui, chúng ta diễn đoạn kia đi!” Phát quyền đá chân, kêu to: “Ta là cao thủ Kiếm Tiên Lý Phượng Kỳ, đánh chết Kim Luân pháp sư!” cúi người bỏ nhào về phía trước, kéo mạnh tay áo tiểu nữ hài.

Bé gái lực yếu, lão đảo một cái, lúc này mới mở năm ngón tay ra, chộp vào mặt nam đồng.

Đám trẻ con âm âm cô vũ, trợ quyền, giúp hòng, người đẩy ta tổng loạn không vui.

Xảo Nhi vỗ đầu gối, quát: “Đừng ồn ào! Vương cầu đàn, Nhị nha đầu, hai người tiếp tục diễn vai sư huynh sư muội, ai quấy rối không cho hấn ăn đường!”

Bọn trẻ con cầm như hến, buông tay ra tất cả đều quy về chỗ cũ.

Chỉ là hai tiểu hài tử kia nộ khí khó bình, lại niệm lấy ăn đường, vừa đắc cước cộng thêm, vừa ngọt ngào ngôn mật ngữ.

Wang Cầu Đàn trừng mắt gào to: “Sư muội, ta thích người!” Một quyền đánh trúng vào bờ vai của Nhị nha đầu.

Nhị nha đầu cũng không qua loa, dùng sức nhéo mặt của hấn, nói: “Sư huynh, người ta thương người!” Vương cầu trúng đập

loạn cả tay, nói: “Sur muội, ta đem ngươi để ở trong lòng bàn tay sợ ngã!” Hai người không đứng vững, ngã sấp mặt lôi kéo.

Nhị nha đầu nhân cơ hội cắn cánh tay của hắn, nói: “Sur huynh, ta... Ta đem ngươi ngậm trong miệng, sợ, sợ hóa rồi!”

Trúng chó Vương đại nộ, dùng sức kéo tóc nàng, nói: “Âu Dương sư muội, ngươi sao lại ôn nhu như vậy!?” Nhị nha đầu đau quá, cất tiếng khóc lớn: “Trùng nhi tử tử, trúng chó hắn đánh ta! Ô ô...”

Xảo Nhi đứng lên, xua tay nói: “Tính toán, tính, có thể, diễn rất tốt, chia đường cho các ngươi.” Lấy ra nửa gói mứt quả, nói: “Đây là trái cây mùa đông, để cho gia gia nhà bếp ăn, năm sau ăn rất có phúc khí năm nay.

Nhị nha đầu dừng khóc, nhiều cho ngươi hai khối, Đông trái đường, so mật ngọt hơn, ăn vào sẽ qua năm mới!”

Bọn trẻ con hoan hô nhảy nhót, vây quanh lấy kẹo đường.

Hai đứa bé kia ra sức nhất, được khen thưởng nhiều nhất...

Nhị nha đầu nước mắt giàn giụa, hàm lấy khối kẹo cười hì hì.

Trúng Vương Khuyển vẫn còn chưa thỏa mãn, ma quyền xoa tay nói: “Trùng nhi tử, đùa Kiếm Tiên đánh Kim Luân pháp sư! Ta còn làm Lý sư huynh!” Bên cạnh có người xen vào: “Trùng nhi tử kể chuyện đi, chỉ dạy Lý sư huynh làm sao đánh bại Kim Luân giáo.”

Xảo Nhi nói: “Sau này kể cho các ngươi nghe, mọi người ngoan ngoãn nghe lời, đi nơi khác chơi đùa!” Chỉ chỉ căn nhà cỏ, nghiêm mặt nói: “Âu Dương sư tử đang bái kiến Ma Cô ở bên trong, nếu các ngươi chọc giận Âu Dương sư tử, nàng cầm gậy đánh nát móng các ngươi...” Liên tục hù dọa, thúc giục chúng hài đồng rời khỏi nhà cỏ, rồi giục bọn nhỏ rời khỏi phòng ốc.

Chỉ nghe “Đông qua đường, ngọt hơn mật, ăn vào liền qua niên đại ca dao động, như chuông bạc lay động, dần dần phiêu du xa.

Xảo Nhi đi tới trước cửa nhà lá, khom người nói: “Bẩm báo cho tiền bối Ma Cô, bọn trẻ con diễn xong rồi...”

Âu Dương sư tử và Lý sư huynh hằng ngày nói chuyện, đại khái chính là như vậy.”

Trong phòng truyền đến tiếng nói của Ma Cô: “Ừm, được, làm phiền người dò xét chung quanh, phòng ngừa người rảnh rồi quấy rầy, ta muốn cùng sư tử người có chuyện quan trọng thương nghị.”

Xảo Nhi rời đi, ngoài cửa khôi phục yên tĩnh.

Ma Cô chậm rãi mở miệng: “Nhờ có nàng nghĩ ra biện pháp, thay người dặn dò rõ ràng.

Tiểu cô nương này rất cơ linh, Bình Nhi người nói sao?”

Một vị thiếu nữ áo tím ngồi ở vị trí sát cạnh ván cửa, khuôn mặt trắng nõn lạnh lùng, khí chất cao gầy, đúng là đồ đệ đầu kế hoạch Âu Dương Cô Bình.

Ngọn đèn dầu góc tường chột sáng, chiếu sáng gương mặt của nàng, giống như bức tượng gỗ không chút biểu tình.

Ma Cô lại nói: “Sao lại biến thành người câm rồi? Tức giận sao? Kế hoạch của chúng ta tiến triển thuận lợi, hẳn là nên vui vẻ mới phải.”

Hóa ra cao thủ kiếm tiên Lý Phượng Kỳ gần đây về núi, Âu Dương Cô Bình phụng mệnh lệnh của cô, giả ý yêu đương với hắn, âm thầm có mưu đồ khác.

Hôm nay Ma Cô điều tra tình huống kết giao của hai người, Cô Bình khó mà mở miệng được.

May mà cùng tới, đầu óc khéo léo, đem lời nói hai người dạy cho trẻ con, theo kiểu diễn tập mấy lần, tình cảnh lại hiện lên, lúc này mới giúp Cô Bình giải quyết nan đề.

Cô Bình lạnh lùng nói: “Có gì cao hứng? Những lời quái dị kia, nếu để cho ta nói thêm nửa câu...”

Ma cô nói: “Sao vậy?”

Cô Bình nói: “Ta, ta phải chết!” Cả người run run, bàn tay đè xuống bộ ngực.

Lần thứ nhất là Dục Đạo Huyền Cơ Quan Vô Lượng Nhị Quan.

Ma Cô hỏi: “Sao vậy? Không thoải mái sao?”

Cô Bình thở hắt hắt nói: “Quá đáng ghét, quá ghê tởm... nhớ lại là buồn nôn, còn khó chịu hơn cả chết.”

Ma Cô nói: “Dù sao tuổi còn trẻ, khí lượng cạn, giả bộ tán tỉnh với nam nhân, liền chật vật như vậy.”

Cô Bình nói: “Nịnh muội? Sao chỉ tán tỉnh! Hơn hai tháng! Lý Phượng Kỳ hắc... Mỗi ngày cầm chén trà của ta uống nước! Dùng khăn tay lau mặt! Bảo ta giặt nội y lót cho hắc! Còn muốn ta lấy muối cho hắc ăn cơm! Ôi ôi...” Càng nói càng kích động, cúi đầu lại nôn khan một trận.

Ma Cô nói: “Vậy thì có gì căng thẳng, giữa nam nữ là loại chuyện rất thân thiết, còn chưa kêu người đi làm.”

Lời này nghe rợn cả người, nếu đổi lại thiếu nữ khác, ngay lập tức sẽ gào thét lên.

Tổ tính Cô Bình âm trầm, hỉ nộ thâm tàng bất lộ, cũng nhịn không được da đầu run lên, ngón tay vuốt tóc tai bù xù.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ nghe nàng “Hồng hộc” thở hắt hắt.

Ma Cô an ủi: “Được rồi, người là đồ đệ đặc ý nhất của ta.

Nam tử dưới trời, bằng diện mạo Phan An, Tống Ngọc Chi Tài, ai xứng với đồ nhi tốt của ta chứ? Bình nhi, con tạm thời chịu chút ủy khuất, lấy tình yêu cuốn lấy Lý Phượng Kỳ, trọng chân Nga Uyển mới có hy vọng.”

Cô Bình nói: “Giả như anh hùng tán tỉnh, giống như là bảo bối hiện thế, toàn bộ đệ tử rằng to khắp núi đều cười tới rụng răng.

Lý Phượng Kỳ mượn rượu giả điên, thật ra rất khôn khéo.

Hắc suốt ngày đùa giỡn ta, chỉ muốn làm ta xấu mặt, căn bản không có bộ dáng chân tình gì.” Dừng một chút, thấp giọng

nói: “Từ nhỏ đến lớn, ta và Lý sư huynh khúc mắc rất sâu, nhiệm vụ ngài giao cho ta, thật sự có chút ép buộc.”

Ma Cô nói: “Tình do tâm sinh, duyên do thiên định...”

Oan gia hôm nay, chưa chắc không phải uyên ương ngày mai.

Hắn đùa bốn người, trêu người, cũng đang đùa bốn tình cảm nhà mình.

Kẻ chơi lửa tất tự thiêu, hỏa hầu đến, muốn thoát thân không phải do hắn!”

Nàng ngửa đầu nhìn thật kỹ, như muốn nhìn ra huyền cơ của thiên mệnh, âm u nói: “Lý Phượng Kỳ phóng sóng hình hài, kì thực nhiệt huyết can đảm...”

Tuy có lý do độc ác ghét thế tục, lại không có hành động thương sinh hại tính mạng.

Người này lòng dạ đại nhân, vốn là trụ cột Huyền môn trung kiên, đáng tiếc dụng tình quá cố chấp, năm xưa sa vào trong đó, đến nay khó có thể tự kèm chế.

Chúng ta trị liệu tâm bệnh của hắn, cần phải bắt tay vào từ căn bệnh, trước tiên dùng mỹ nhân lấy độc trị độc, đợi đến thời cơ chín muồi, lại nghĩ cách điểm ngộ.

Một là xoa đắp vết thương cũ, hai là khiến hắn khó khăn lắm mới phá tình quan, lần nữa gánh vác trọng trách của Thiên Long Thần Tướng.”

Nói đến đây, nàng lắc đầu thở dài: “Ta lo lắng lại là người.

Bình nhi, ngàn vạn lần nắm chắc chừng mực, Mạc Như Nữ tử bình thường rơi vào vòng tình, dạy ngược lại Lý Phượng Kỳ chiếm tiện nghi.”

Cô Bình cười lạnh nói: “Ta là ai, nữ tử nhân gian ngu si thành tính, há có thể đánh đồng với ta?”

Ma Cô nói: “Vậy là tốt rồi, Bạc trù môn đông đảo nữ hài tử trong, người là trầm ổn nhất, đừng kêu ta thất vọng.”

Cô Bình nói: “Xin ma cô yên tâm! Từ nay về sau, ta chỉ coi Lý Phượng Kỳ như lợn rừng, xem như chó rừng, đối với heo kẻ chút thịt nguội, không có quá nhiều khó khăn.

Chẳng qua là...”

Ma cô nói: “Chỉ là cái gì?”

Cô Bình nói: “Chỉ sợ thân phận Lý Phượng Kỳ đã biến, không còn là nhân tuyển thủ lĩnh Huyền môn nữa.

Đứa con trai đồ cương đao tuần tự trước đây vào núi bái sư, vào Kiếm Tiên môn tu luyện kiếm thuật, sư tôn đã truyền Định Dương châm và Thiên Vương Thuần cho hắn.

Nhìn từ các loại tình huống, hắn mới có thể trở thành Thiên Long Thần Tướng kế nhiệm.”

Ma cô nói: “Con trai đào đi cường tráng? Chính là con đào chết yếu? A... Tên đặt thật là kỳ diệu, nghĩ đến bài học con cháu ruột, trước khi lâm trận lại phải bỏ trốn mất dạng.”

Cô Bình nói: “Đừng coi thường đào nhân chết non.

Ta đã dùng tham khảo đánh giá vận thế của hắn.

Thiếu niên kia vị trí đoạn chính, khí vận thịnh vượng, thêm nữa trời sinh tính tình cứng cỏi, da mặt dày, xác thực có chút khác với tất cả mọi người.

Huống chi hắn từng xuất hiện trong mộng cảnh của Thường Sinh Tử, thân phận Thiên Long Thần Tướng đã do thế cục của mình quyết định.”

Ma Cô hai mắt nửa nhắm, phảng phất ngủ, minh tư hồi lâu, hỏi: “Thường Sinh Tử rời núi từ bao giờ?”

Cô Bình nói: ” màn đêm thanh lý môn hộ, Thường Sinh Tử vụng trộm xuống núi...”

Để lại thư cho sư tôn, nói là sư đồ duyên phận tận hết ở đây, hắn muốn liên hợp với Thanh Thành phái Chu Thượng Nghĩa tự lập môn hộ.

Sư tôn xem xong vô cùng tức giận, mắng ông ta vong ân phụ nghĩa, mắng ông ta vong ân phụ nghĩa.

Mọi người quay lưng tiếc hận, đều nói Thường Sinh Tử nhập môn hơn trăm năm, ai ngờ muện tiết khó giữ được, trở thành phản đồ đáng xấu hổ.”

Ma Cô cười nói: “Mặc kệ hắn có phản bội hay không, “Úm Mộng Chân Pháp” của Thường Sinh Tử xác thực là pháp thuật cao thâm.

Vận dụng pháp lực điều động thiên địa linh khí, khiến người thụ pháp sinh ra mộng cảnh, người thi pháp từ trong mộng nhìn trộm ý chí của hắn, ngày sau có thể thành tựu, đây chính là nguyên do lấy mộng cảnh Chân tuyển đầu đồ.

Chẳng qua, pháp thuật Nhiếp Hồn môn có thể đoán được tương lai, nhưng không thể tính toán cát hung hung.

Chân chính không chế hung suy, vẫn là chúng ta bói toán môn phái.”

Nàng ta dừng lại nửa chớp mắt, nói tiếp: “Đào chết yếu vào mộng cảnh, với bản phái là phúc hay họa? Trước mắt còn khó kết luận.

Nhưng trong mộng cảnh hắn có một nữ tử, người ẩn giấu ký hiệu tà ác, chắc chắn sẽ mang đến vận rủi cho Ngao Bí phái.

Cho nên cân nhắc lợi hại, khiến Lý Phượng Kỳ gánh vác đồ đệ càng thêm thỏa đáng.”

Cô Bình nói: “Nữ tử trong mộng cảnh, ngài chỉ Đông Dã Tiêu Tuyết?”

Ma Cô không đáp, đột nhiên quát lớn: “Này, nghe đủ chưa?”

Nóc nhà “Phốc phốc” bị thủng một lỗ lớn, một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn theo âm thanh rơi xuống.

Trong phòng là lò sưởi, người này không sai lệch không dựa vào, mặt nhào xuống trong tro than, bò dậy tràn đầy than đen, vẻ mặt than khóc lóc kêu khổ: ” trần phòng rõ ràng rất rắn chắc, Mạc Minh kỳ diệu cái lỗ thủng! Y phục mới của ta... A, không may, xui xẻo tận đỉnh!” Ngỡ khí trẻ con, tay chân lông lá, đúng là tiểu nữ đồ nhi xảo trá.

Cô Bình nói: “Bảo ra bên ngoài dò xét, người lên trên nóc phòng làm gì?”

Ma Cô xua tay ý bảo không sao, mỉm cười nói: “Ai không nghe ta phân phó, ta gọi ai không may, vợ ta vừa là phúc thần vừa là tai tinh, nha đầu con hiểu chưa?”

Xảo Nhi cười nói: “Ma Cô tiên bồi thứ tội, cuộc nói chuyện của các người thật thú vị, giống như làm phép thuật, mạnh mẽ kéo người ta lên phòng... Ồ, a!” Hai mắt nhìn chăm chăm vào Ma Cô, nhất thời kinh hãi kinh hoàng.

Trước đó, khéo nhi chỉ nghe đại danh của Ma Cô, chưa từng biết mặt thật sự.

Giờ phút này cách xa nhau trong gang tấc, chỉ thấy Ma Cô ngồi phịch xuống, người mặc váy dài mỏng màu tím, tóc dài màu trắng rồi tung đến đầu gối.

Lại nhìn khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, tối đa khoảng mười tám mười chín tuổi, hai sườn trái phải sinh ra cánh lớn màu bạc.

Vũ linh óng ánh sáng long lanh, tuy là thu vào sau lưng, nhưng thỉnh thoảng lưu tán huỳnh quang, bao phủ thân thể một tầng sắc thái thần dị.

Cô Bình nói: “Gặp Ma Cô không báo? Còn la loạn kinh ngạc như vậy!”

Xảo Nhi “Bịch” quỳ xuống, miễn cưỡng cười nói: “Tiền bồi, hắc hắc, ngài còn trẻ hơn sư tỷ của ta, sao có thể tự xưng là lão bà tử?”

Ma cô nói: “Tiểu nha đầu miệng lưỡi, người chạy tới nghe lén, là có liên quan đến Đông Dã Tiểu Tuyết phải không?”

Xảo Nhi chấn động, chỉ cảm thấy Ma Cô tuệ nhãn như tiền, đã nhìn thấu tâm tư của mình, dứt khoát thẳng thắn nói: “Trước đó không lâu có trời sáng, Đông Dã Tiểu Tuyết quang thân nằm trong rừng trúc, Âu Dương sư tỷ lục soát toàn thân nàng, giống như đang tìm cái gì đó.

Ta đoán là sư tỷ bị Ma Cô sai khiến mới có hành động như vậy, cho nên lớn mật đến hỏi.

Tiền bồi thứ cho xảo nhi vô lễ, xin đem nguyên nhân nói cho khéo léo đi!”

Lần thứ nhất Dục Đạo Huyền Cơ Quan Vô Lượng tam lần đầu tiên.

Ma Cô nói: “Tính tình rất sáng khoái, người nói thật lòng với ta, cũng không tính là cái gì vô lễ.

Người với Bình Nhi đều là đệ tử bói toán, giữ gìn khí vận Huyền môn là trách nhiệm trong đó, vốn nên biết ngọn nguồn việc này.” Dừng một chút, lại nói: “Ta nhắc tới Đông Dã Tiểu Tuyết, trên người nàng có một ấn ký cổ quái.”

Pháp ấn này nguy hiểm tới tiền đồ của phái Ngao Bính.

Trung niên Đông Dã tuyết nhỏ đầy mười lăm tuổi, ấn ký chợt phát ra dị sắc.

Ta quan sát mấy tháng, phát hiện trong ánh sáng kia ẩn hàm ác triệu.”

Xảo Nhi nói: “Âu Dương sư tỷ điều tra nàng là tìm dấu vết kia sao?”

Ma Cô nói: “Đúng vậy, sau này người giúp Bình Nhi, cũng phải tận lực dò xét.”

Trùng nhi nghi ngờ nói: “Đông Dã Tiểu Tuyết là đệ tử bản phái, trực tiếp hỏi nàng không được sao? Quan trọng như vậy, vì sao sư tôn không đề cập tới?”

Ma Cô nói: “Đông Dã Tiểu Tuyết trẻ tuổi hồn nhiên, bản thân cũng không nguy hại, mà thế lực sau lưng ấn ký kia, mới là đối thủ cường đại nhất.

Nếu các người tùy tiện làm vậy, sợ sẽ đánh răn động cỏ, phải làm nhiệm vụ bí mật hành động.

Về phần Loạn Trần đại sư, hần danh tiếng tuy lớn, chỉ là Thủ Hộ Giả của Ngao Tiên giới, Thủ Hộ Giả.

Trong ngoài Huyền Môn ẩn giấu long ngọa hồ, cao thủ Nga Phản nhiều lắm, loạn trần không có phát hiện thiên cơ, người khác chưa hẳn không thể nhìn thấy.” Nói xong rung rung cánh,

cười nói: “Là sư tôn của Nga hốt phái, nên quang minh chính đại.

Sai sử tìm tòi bí ẩn kia, hay là chúng ta tới hoàn thành đi!”

Dặn dò xong, Ma Cô ngửa đầu nhìn lỗ thủng trên nóc nhà, nói: “Ừm, thời tiết thật tốt, thật lâu chưa phơi nắng.” Chuyển hướng sang Âu Dương Cô Bình, nói: “Bình Nhi, con ngồi rất thoải mái nha.

Cái này gió lạnh đất lạnh, phòng ốc phá ra lỗ lớn, người nhẩn tâm để lão bà tử trong đêm bị lạnh?”

Cô Bình nói: “Trên nóc nhà khéo léo bị rách, phạt nàng tu bổ mới đúng.”

Ma Cô nói: “Sư muội tùy hứng làm vậy, sư tỷ quản giáo không vững, nói đến cùng ai sẽ chịu phạt? Ta a, đem người trừng phạt đau, người lại phạt nàng, hai người đều nhớ rất kỹ, đây chính là cao chiêu huấn luyện đồ đệ đời đời tương truyền của Bắc trù môn!” Hai tay khép vào trong tay áo, thản nhiên nói: ” Cỏ tranh trên nóc nhà tu bổ đầy đủ! Xong rồi lại lau sàn nhà, quét sân nhỏ, nếu có nửa điểm tro bụi, ta sẽ dán cho người vận rủi ba tháng!”

Cô Bình chỉ đành tuân mệnh, vẻ mặt không vui.

Xảo Nhi thầm nghĩ “Âu Dương sư tỷ giỏi nhất là chỉ số chuyển vận, đệ tử các môn thấy người sợ, gặp phải ma cô cũng vận rủi vào đầu.

Xem ra Ma Cô danh bất hư truyền, đúng là đại cao thủ của môn phái.”

Ma Cô nói: “Tiểu nha đầu, lớn hơn tuổi, hai mẹ con lần đầu gặp mặt, tặng một món đồ chơi nhỏ cho người giải buồn.” Từ trong tay áo lấy ra một cái hộp gỗ, tiện tay ném vào trong ngực tiểu xảo, nói: “Đây gọi là “Dịch Phúc Oánh”, có thể thu thập vận khí tốt của người khác, cũng có thể thu hút vận rủi.

Nấp hộp có khắc chú ngữ thi pháp, các người mỗi người xem xét kỹ càng đi.”

Xảo Nhi đại hỉ, bái tạ Ma Cô ban thưởng, sợ sư tỷ giận lây sang mình, vội vàng cáo từ ra khỏi thảo ốc.

Đi lên đường núi, một trận ngửa ngáy trong lòng, lấy ra “Dịch Phúc Kiệt” thưởng thức, quả nhiên thấy khắc đầy văn tự, đúng là phương pháp sử dụng bảo vật.

Trong miệng Xảo Nhi tụng niệm, hết nhìn đông tới nhìn tây, tìm kiếm mục tiêu làm thí nghiệm.

Chợt nghe tiếng chim hót trong trẻo, ngẩng đầu nhìn lên, đầu cảnh dâng lên niềm vui sướng.

Xảo Nhi thầm nghĩ “Tịnh Thước là Cát Tường Điều, chắc chắn mang theo vận may, sao không dùng nó thử?” Niệm khẩu quyết giờ lên Dịch Phúc Tuyền lên, nhắm ngay hỉ Thước mở liên tiếp hai lần, lật tới hướng chính mình hợp nhất hai lần, âm thầm tính toán “Dựa theo mình vẫn”, làm phép, vận may của lạc triều đã truyền đến trên người ta.

Ừm, hôm nay ta nhất định là chuyện tốt không ngừng, chuyện tốt gì? Trên trời rơi Kim Nguyên bảo, trực tiếp đập lên đầu ta, a ha ha.”

Nghĩ đến chỗ đắc ý, mừng khắp khởi bước về phía trước, vừa đi được nửa dặm, đỉnh đầu ô ô, mấy trăm con châu châu, san sát, bụi trùng, tụ tập thành đoàn, đổ ập xuống đất rơi xuống.

Xảo Nhi vội vàng không kịp chuẩn bị, đón đầu trúng “Trùng Vũ”

Phi trùng dính quần áo tức thì cứng đờ, chất nhầy vừa mềm vừa tanh.

Nàng ngậy người một hồi lâu, lẩm bẩm: “May mắn quá, Kim Nguyên bảo từ trên trời giáng xuống! Đản đến mức ta rất thoải mái!”

Trong nháy mắt linh cơ thoáng hiện, nghĩ đến: “Làm sao không phải là vận khí tốt đây? Đối với hỉ Thước mà nói, mùa đông tìm được lượng lớn côn trùng, đương nhiên là chuyện tốt của hồng vận đương đầu!” Nàng gãi gãi thái dương, bưng tỉnh ngộ “Dịch Phúc Hâm chuyển vận khí, lại là cứng đối cứng, mặc kệ mục tiêu có thích hợp hay không! Bảo bối này đủ tà môn, dùng để chinh lý mọi người sung sướng, bảo đảm cho Tiểu Tuyết sư tỷ bị hù dọa mất hồn.”

Trong lúc suy nghĩ, nhớ tới “Bất Tường ấn ký” của Tiểu Tuyết, trùng hợp nghĩ thầm “Từ đó đến nay, từ lúc ta biết

chuyện, chưa từng lừa gạt được Tiểu Tuyết sư tử một lần nào.

Hai chúng ta nói cái gì mà không dễ nói? Ấn ký quý quái kia là thật hay giả, tìm nàng ở trước mặt nghiệm chứng không được sao?”

Nàng hạ quyết tâm, bước nhanh về phía Lao Phong.

Gần giữa trưa, trong sân thí luyện bóng người lên xuống, các môn đệ tử đang diễn luyện đạo pháp, thấy khéo Nhi chào hỏi, xảo nhi không đồng ý, trực tiếp đến phía sau tự nhiên cung.

Xa xa nhìn vào vụ hải bốc hơi, vân lộ liên miên ngàn dặm.

Nàng nhìn trái nhìn phải không có người, niệm chú triệu tới “Lăng Vân thạch”, nhảy lên trên khu đá phi hành.

Bay hơn nửa canh giờ, Lăng Vân thạch rung động ầm ầm, chạm đến vách núi đá cứng rắn.

Xảo Nhi nhảy khỏi Lăng Vân thạch, nhảy lên đỉnh núi, phía trước cây rừng cao ngất, bóng lớn vẫn hiện ra, một tấm bia đá cao hơn trượng đứng sừng sững bên cạnh rừng, biên ra ba chữ to “Vô Lượng Phong”.

bút vẽ Thương kinh, trải rộng đầy vết tích rêu mai âm u.

Xảo Nhi duỗi tay khẽ vuốt thân bia, thầm than “Vô Lượng phong a Vô Lượng phong, khi nào ta mới có thể đến đây tu luyện a?”

Vô Lượng phong chính là Thục Sơn đệ nhị tiên cảnh, địa vị cao hơn Lương Phong, từ trước đến nay Đạo Tràng làm đệ tử của Kiếm Tiên tu hành ở đạo tràng.

Đệ tử các môn phái tích đủ công đức, được sư tôn cho phép, mới có thể vào trong ở lâu dài tu luyện.

Xảo Nhi không dám tiến lên phía trước, nhắc chân vươn dài cổ, trông cậy vào Tiểu Tuyết đi ngang qua phụ cận.

Chờ qua đi, không thấy bóng dáng tiểu Tuyết, đang cảm thấy nôn nóng.

Người trong rừng thanh âm lơ mờ, bước chân từ xa đến gần.

Có người cười nói: “Đào sư đệ chạy cái gì vậy? Người còn chưa so chiêu với ta đâu!”

Xảo Nhi vội niệm chú dán phù, sử xuất Ân Thân Thuật, khom lưng trốn đến phía sau tấm bia đá.

Bước chân hơi chậm lại, nói năng lộn xộn, giống như có rất nhiều người vây quanh tranh luận.

Xảo Nhi lòng hiếu kỳ nổi lên, thò đầu ra nhìn quanh.

Cách xa bảy tám trượng, đứng đấy hơn mười tên đệ tử Kiếm Tiên.

Thiếu niên ở giữa đầu tóc rối bời, người đầy bụi đất, chính là thiếu niên vừa nhập môn gần đây như chết yểu.

Mọi người vây quanh hắn hoặc cười hoặc la hét, mồm năm miệng mười không thể tách rời.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Người ta nói tới đồi Nga Nghiêu sơn nhất định phải chuẩn bị linh thực, đáng tiếc là túi áo của ta trống không, các vị lại đây đưa cũng vô dụng.” Ngụ ý, kiếm tiên chúng đồ so với đàn khỉ ăn mào còn hơn.

Một đệ tử nói: “Ít nói nhảm đi, mỗi ngày diễn luyện kiếm pháp với sư huynh, đây là bài học bắt buộc của tân đồ Kiếm Tiên.”

Đào Yêu Yêu nói: “Diễn luyện kiếm pháp cái gì, nói trắng ra là bị đánh.

Ha ha, đệ tử Kiếm Tiên gặp phải kẻ địch, chẳng lẽ chỉ bị đánh không đánh trả?”

Xảo Nhi trốn ở sau tảng đá nhú mào, thầm nghĩ đào khổ bản môn như vậy, thật sự có thể mạnh miệng, hơn phân nửa phải chịu đau khổ ăn mất.

Hơn nữa kiếm tiên pháp lý nhập môn tức khắc biết, sao đại ca đào còn có thể nói năng linh tinh. Tựa như không có ai giảng giải qua với hắn.

Lần thứ nhất là Dục Đạo Huyền Cơ Quan Vô Lượng Vô Lượng tứ.

Đạo pháp Kiếm Tiên chia làm hai loại, “Định Kiếm Đạo” lớn hơn về phòng thủ, “Đấu Kiếm Đạo” thiên về công kích nặng nề.

Đệ tử bình thường luyện kiếm, phòng thủ và công kích đồng thời tu tập.

Mà Đào Yêu Yêu thân là nhân tuyển Thiên Long Thần Tướng, đã được sư tôn truyền thụ “Định Kiếm Đạo” tinh túy, thiên về tu luyện công pháp phòng ngự.

Đại sư tử Kiếm Tiên Lăng Ba âm thầm dặn dò, muốn các sư huynh rèn luyện định lực khí tính của hần, lúc thì tìm hần “Diễn luyện luận bàn” diễn luyện.

Người thường tình, hiện tượng ức hiếp người khác chỗ nào cũng có.

Đệ tử Nga Bí mặc dù tình đồng môn trọng thương, nhưng mới đến ngây thơ, dãi ngộ lại đặc thù, không khỏi khiến người ta phải ghé mắt nhìn qua.

Vì vậy chúng đệ tử nhao nhao xuất thủ khiêu chiến, cuối cùng trời cuối cùng bị quấy nhiễu, chịu thiệt bị chinh thành nhà thường ngày liền cơm nước.

Nghe hần cãi lại, chúng đệ tử âm thầm buồn cười, chỉ nói: “Đạo pháp bản môn sao có thể giảng lung tung? Kiếm thuật của Lục sư huynh cao cường, xin hần giải thích cho người.”

Lục Anh Hậu thuộc nhóm mười hai kiếm trong Càn Khôn, đệ tử ở đây có thân phận cao nhất, lúc này nói: “Không nói chuyện vô ích, cần cù luyện mới là chính đạo!” thả người bay ra mấy trượng, cao giọng nói: “Đào sư đệ, tiếp chiêu!” Chúng đệ tử đồng loạt nhảy lên, tránh xa một mảng đất trống lớn.

Nói thì chậm, khi đó rất nhanh, Lục Anh Hậu nhoáng một cái vọt tới phụ cận, tay trái kiếm chỉ hướng lồng ngực Đào Yêu chết non đâm tới.

Đào Yêu Yêu biết rõ không tránh khỏi, nhưng vẫn lười biếng đứng chịu đòn.

Lục Anh Hậu sợ làm hấn bị thương, thu lại kiếm thế, một quyền đánh trúng bả vai của hấn, quát lên: “Làm gì ngăn người? Dùng Thiên Vương Thuần ngăn cản thế công của ta!” Vẻ giận dữ hiện lên, nghiêm nghị nói: “Suốt mười ngày trước giáo Thiên Vương Thuần, ngươi tự xưng luyện thành tầng thứ chín, sao lại không có phản ứng gì? Phù thôi phòng là tối kỵ tu đạo!”

Đào Yêu bị quyền phong chấn lui vài bước, cười nói: “Ta là luyện thành a, bất quá mỗi ngày đều bị mọi người đánh, làm cho đầu óc ta mất linh, hình như lại quên, đợi ta nghĩ tới tên gọi của thứ chín, ừm, giống như là mèo già trộm cá, không đúng, là chó vàng tiểu...” Lời còn chưa dứt, Lục Anh Hậu lại vọt tới, năm ngón tay mở ra vỗ mạnh vào mặt, vỗ mạnh vào mặt.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Ngàn vạn lần đừng đánh mặt! Thiếu niên anh tuấn phá tướng, làm sao gặp tiểu Tuyết sư muội?” Trong tình thế cấp bách, hơi thở ngưng trọng, thân thể hơi ngửa ra, Phục Nhu Thiên Vương thuần tùy tâm niệm sinh ra.

Ba chương phiên này ở giữa cổ, giống như đánh bóng dầu, nhẹ nhàng trượt ra ngoài.

Lục Anh Hậu nói: “Như vậy là đúng rồi!” Bàn tay khúc chỉ thành trảo, thuận thế xoay chuyển vai của hấn, nói: ” kháng ngự công hơi có chút thành tựu, lại trông coi thế phải hay không vững chắc” diên yêu không thu được chân, tựa như con quay quay quay tròn, chuyên vào trong đám người.

Đệ tử phía sau bay lên một cước, đá trúng lưng hấn, nói: “Dùng Thiên Vương thuần hộ thân, phía sau lưng là mấu chốt!” Đào Yêu Yêu lão đảo bồ nhào về phía trước, ngực lại ăn thêm một quyền.

Có người cười nói: “Ta đến kiểm tra phòng ngự trước ngực.”

Trong chốc lát quyền ảnh lắc lư, cước phong gào thét, Đào Yêu Yêu té tới đánh lui, giống như bao cát luyện công dùng để luyện công.

Nhưng thiên tính của hắn rộng rãi, đã sớm chiều làm bạn với tiểu Tuyết, dĩ nhiên là cảm thấy mỹ mãn, chịu chút nhục nhã không thêm để ý.

Huống chi chúng đệ tử hạ thủ lưu tình, cũng không phải là cố ý làm tổn thương, đánh đùa giỡn là đùa giỡn.

Hắn có những ý niệm này, dứt khoát nắm tay chịu quyền, chân đá mông ngăn cản, trong đầu tưởng tượng dung nhan xinh đẹp của tiểu Tuyết, bên môi nở nụ cười ý cười.

Lục Anh Hậu thấy thế xung kỳ, tìm hiểu tiểu tử này là quái vật gì, làm sao càng đánh càng hưng phấn? Có chủ tâm chèn ép khí diễm của hắn, tay trái nắm kiếm quyết, tay phải lẳng không trao vào hư không.

Thế trao này trăm mãnh, mang theo ba phần kiếm khí, lẳng yên không một tiếng động xuyên vào bụng đào chết non.

Lệnh cho hắn “Vù vù” ngã về phía trước, chân khí trong đan điền nhất thời tan rã, chân căng nhúc nhích, muốn quỳ rạp trước mặt mọi người.

Đào Yêu Yêu thềm kêu “Không tốt, có thể bị đánh, quỳ xuống tuyệt đối không được!” eo hông dùng sức ngửa ra sau, trong miệng niệm “Định” chữ quyết, sử ra kiếm pháp “Định Dương Chân” kia.

Hai chân như đinh đóng vững, nửa người trên dùng sức quá mạnh, phía sau lưng dán sát mặt đất, đầu gối trở lên bằng phẳng, hình thành tư thế bẻ đao quái dị như đao.

Chúng đồ Kiếm Tiên vỗ tay cười to nói: “Giải được kỳ diệu, Đào sư đệ tự nghĩ ra kiếm thuật, làm cho người ta mở rộng tầm mắt!”

Xảo Nhi nhìn không nổi nữa, lắc đầu nghĩ thầm chỗ nào là diễn luyện kiếm pháp? Rõ ràng là bắt nạt người mới mà! Đào đại ca cùng nhóm này phá phách đồng môn, tám đời đại xui xẻo. “Niệm đến” xui xẻo, chợt sinh ra kỳ tư, lấy ra Dịch Phúc nhắm ngay đào chết yếu, miệng tụng pháp quyết, lại hướng chúng đệ tử khép lại, suy nghĩ vận rủi của Đào đại ca, hẳn là chuyển đến trên người bọn họ, tạm xem kết quả như thế nào.”

Đợi một lúc lâu, không có dị dạng gì khác.

Đệ tử Kiếm Tiên khổ sở vô vị, dần dần không đá nữa.

Lục Anh Hậu nói: “Được rồi, dừng ở đây, mọi người luyện thêm một lát nữa rồi đi ăn cơm.

Đấu giá đại hội sắp đến rồi, các người cố thêm chút nữa, đừng làm mất đi khí thế của Kiếm Tiên môn.” Chúng đệ tử đồng thanh lĩnh hội, tốp năm tốp ba tản ra.

Có người đi ngang qua người Đào Yêu, vỗ nhẹ lên vai hắn, cười an ủi: “Sur đệ chớ ghi hận, mọi người đều đi qua như vậy.

Chờ sau này thu đệ tử mới nhập môn, sẽ đến lượt người uy phong!”

Trong khi nói chuyện, đám người tan hết, Đào Yêu Yêu thẳng tắp, rũ bỏ bùn đất trên vạt áo, đón gió núi hít một hơi lạnh.

Lúc này mặt trời đỏ ở đỉnh, gió nhạt mây mù, xa gần cây cối như lay động, không có trùng trùng nỉ non, cũng không có chim tước hót vang.

Trong cảnh sắc nhàn nhạt, thanh khí gột rửa, xuyên qua xương cốt rửa sạch trần niệm, khiến người ta cảm giác đăng quang lẫm lẫm.

Đào Yêu Yêu cất bước đi đến bên vách núi, mặt hướng về phía chân trời ngóng nhìn một thời gian dài.

Xảo Nhi cho rằng hắn tức giận quá độ, thần trí thất thường, khiến cho thần trí trở nên bất thường.

Lại nhìn khuôn mặt hắn an tường, ánh mắt từ gần xa, hồn phách phảng phất rời khỏi thân thể, ở giữa biển mây thuận ý bay lượn lượn.

Thần thái kia bình tĩnh như nước, thuần túy thấu triệt, thâm trầm, như có thể dung nạp vô tận Viêm Lương vĩnh nhục.

Xảo Nhi càng nhìn càng mê, thần hồn lặng yên bay xa, cũng bị mang tới cảnh giới Vong Ưu, chợt sinh cảm giác “Đào đại ca bề ngoài vẫn nhược.

Nhìn kỹ lại, kỳ thật cũng rất tuấn lãng.”

Không biết qua bao lâu, bay tới non nửa vải đỏ, nhẹ nhàng rơi xuống đỉnh đầu Đào Yêu Phong.

Thời tiết gần đây, khắp nơi giăng đèn kết hoa.

Vô Lượng phong tuy là thánh địa, trên chạc cây các thiếu niên đệ tử cũng treo một ít vải vóc trang trí.

Đào Yêu Yêu cảm giác cổ hơi ngứa, đưa tay nắm lấy vải đỏ, thần sắc chậm rãi ảm đạm xuống.

Xảo Nhi kinh ngạc, cân nhắc bị đánh nhiều như vậy cũng không kêu khổ, thấy khối vải rách lại mặt mày ủ rũ, đây là duyên cớ gì?

Đang lúc suy nghĩ, trong rừng cây có một thiếu nữ đi ra, gương mặt thanh lệ, Tử Y nhẹ nhàng, trông vẻ xinh đẹp tuyệt trần lộ ra anh khí anh hùng.

Xảo Nhi thấy vậy mừng thầm “A ha, tiểu Tuyết sư tỷ xuất hiện, hai người một mình ở chung với nhau.

Vận rủi của Đào đại ca kết thúc, nên đi vận đào hoa rồi! Đây là công lao của Dịch Phúc Huyền!”

Tiểu Tuyết đi hai bước lại dừng lại, kêu: “Này, ngươi không sao chứ?”

Đào Yêu Yêu vẫn còn mơ màng, thuận miệng nói: “Ta rất khỏe, mới luyện kiếm với bọn họ.”

Tiểu Tuyết lấy từ trong túi quần áo ra một cái bình sứ, nói: “Đây là Ngọc Hoa tán, chuyên trị tội giảm cân vết thương.

Ngươi nào đau, liền lau chỗ đó một chút.” Tiện tay ném tới.

Từ sau khi bá sư, Tiểu Tuyết không nói chuyện với Đào Yêu Yêu, dáng vẻ lạnh lùng như băng sương lộ.

Lúc này chợt gặp người Y quan tâm, đào lên cũng có chút kinh ngạc, nhặt bình sứ lên nói: “Tiểu Tuyết sư muội, ngươi...”

Tiểu Tuyết nói: “Từ từ đã, ngươi đừng tới đây, ở bên kia nói.”

Xảo Nhi liều mạng nín cười: “Người ta cũng không phải là cộc lớn.

Kiểm thuật của ngươi cao như vậy, sợ cái gì? Sợ đại ca đào ăn ngươi sao?”

Lần thứ nhất là Dục Đạo Huyền Cơ Quan Vô Lượng Ngũ Quan.

Đào Yêu Yêu nghe lời đứng lại, nơi bị đánh mơ hồ đau đớn, lập tức ngồi xuống mát xa xoa bóp chỗ đau.

Tiểu Tuyết cũng ngồi vào trong bụi cỏ, ôm đầu gối nhìn về phương xa.

Hai người cách nhau vài thước, mơ hồ có thể nghe được hơi thở của đối phương.

Ánh mặt trời ấm áp, sương sớm đã tan rã, mà hai người thủy chung trầm mặc, trong ngực ấm áp nhộn nhạo, đều muốn nói chuyện, chỉ là không thể nào chen vai được.

Đào Yêu Yêu nắm chặt tay phải, nắm chặt mảnh vải đỏ kia.

Tiểu Tuyết ngẫu nhiên nhìn thấy, có câu chuyện, hỏi: “Người cầm tấm vải rách làm gì?”

Đào Yêu Yêu cúi đầu nói: “Mỗi lần vui mừng, gia đình nhà cái mới khoác áo đỏ treo trên mặt đất.

Đáng thương sắp tới giai kỳ, bọn họ lại mất đi thân nhân, hỉ sự chỉ sợ biến thành tang sự...”

Tiểu Tuyết nói: “Người nói cái gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta nhìn thấy tấm vải đỏ này, liền nhớ tới những dân nữ Kim Luân pháp sư bắt đi kia,

Trong đó có một cô nương tên Dương Tam muội, tìm được bà gia chỉ đợi xuất giá, ai ngờ gặp tai họa bất ngờ, sống chết chưa biết được.

Người nhà của nàng, còn có Trương đại thúc hàng xóm, lão đại nương, hiện tại không biết lo lắng thế nào.” Khuôn mặt càng ngày càng ngưng trọng, nói: “Ta xuyên qua áo cưới của Dương cô nương, tấm vải này màu sắc tươi đẹp, thật sự là tài liệu làm mai mối.”

Tiểu Tuyết ngưng mắt nhìn hắn, cách một hồi lâu, nói: “Ta lưu ý người đã lâu, người người này rất kỳ quái.

Nói người tức giận thôi, bản thân bị ức hiếp chẳng hề để ý; nói người nhu nhược thì thôi, gặp trên đường bất bình lại ra tay dũng cảm, cho dù người dựa vào tính mạng cũng không sợ.

Bây giờ mặt mũi bị đánh bầm dập, còn lo lắng cho dân nữ mất tích.

Ừm, loại thiện tâm này của người, có từ ngữ hình dung, gọi là bi, bi... Là ai vậy.”

Trong bụng Xảo Nhi bỗ tức cho nàng “Bi Thiên thương nhân!” Trong bóng tối thở dài “Tiểu Tuyết sư tỷ đọc sách quá ít, ngay cả ta cũng không bằng, khó trách được người khác gọi là Dã nha đầu.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta cũng không có lòng dạ trách trời trách đất gì người ta.

Khi còn bé bị khinh nhục quá nhiều lần, khi còn bé.

Nếu như mọi chuyện đều so sánh, ta đã sớm thành lão đầu tử, sao còn có thể sống thoải mái? Nhưng đạo lý tế lục cứu yếu, hành nhân nghĩa, nguyên là Sở tiên sinh dạy cho ta... Chuyện cũ lúc nhỏ ta lải nhải, người có phiền không?”

Tiểu Tuyết nói: “Không sao, không sao, người nói đi, ta thích nghe!” Chợt nói lỡ, “Thích hai chữ này quá thân mật, gò má hơi đỏ lên.

May mà đào yêu ngưng thần suy nghĩ, cũng không phát hiện ra.

Xảo Nhi cũng nghiêng tai yên tĩnh chờ đợi, thầm kêu “Mau kể đi! Ta cũng thích nghe người ta kể chuyện xưa, tốt nhất là vừa dài vừa kịch liệt, giống Lý sư huynh nói.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta từ nhỏ nhờ người ở đậu, nhận hết kỳ thị.

Lúc nhỏ không rõ ràng lắm, theo tuổi tác tăng trưởng, phát giác ta có khác biệt rất lớn với những đứa nhỏ khác.

Ví dụ như Thanh Minh tế tổ, cấm ta bước vào chính đường; trong lúc vô tình sờ lên tế khí, mẫu thân và ta đồng loạt phạt xuống; đứa trẻ khác phạm sai lầm, lại là ta thay mặt chịu đựng.

Nếu như có chút phản kháng, đònnng quân, Quan Hắc ốc tự nhiên không đáp, trường bối cùng thế hệ mở miệng mắng chửi, chung quy xưng ta là “Dã chủng” “Con riêng” “Giãn chủng” “Nhânên đầu lôi bình.”

Cuộc sống dài lâu ta rất nghi hoặc, vì sao mọi người cay nghiệt như vậy? So với mẫu thân kẻ khổ, nhưng mẹ tự mình giải sầu, nào có cách nào làm nhi tử vui vẻ? Bất đắc dĩ, chỉ đành dạy ta đọc chút thi từ, hi vọng có thể mượn nhờ thi thư, để ta quên phiền não trước mắt.”

Tiểu Tuyết nói: “Ngươi là kẻ thừa sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ngay cả con kẻ cũng không tính là con đẻ gì.

Lúc cha mẹ ta chết, mẹ ta mang thai, cùng đường cùng đầu nhập hào môn, làm gia chủ cho Long gia... Làm tiểu thiếp...

Sau đó ta đến tuổi bị lừa, Long gia tư thực chỉ thu con cháu bốn tộc, ta không có tư cách đọc sách.

Sở tiên sinh ngồi quán đã biết thân thế của ta, liền cống Long gia mở trường hợp đặc biệt, lúc rảnh rồi một mình giảng dạy cho ta.”

Đôi mi thanh tú của Tiểu Tuyết giãn ra, như trút được gánh nặng, nói: “Rốt cuộc vẫn còn người tốt.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vị tiên sinh kia tên là Sở Hoài Ngọc, là một lão giả nửa người bị liệt.

Hắn trừ dạy ta Tứ Thư Ngũ Kinh, càng nhiều thời điểm, giảng cho ta chính là hành động vĩ đại của nhân giả cổ đại nghĩa sĩ cổ đại, cái gì hàng long, Phùng phụ bác hồ, Dương Thái Phó cứu dân óng ánh, Nhạc Vũ Mục xả thân báo quốc gia.

Hắn nói cho ta biết, chịu khuất nhục ôm hận trong lòng, nếu chỉ muốn thay mình báo thù, như vậy càng trả thù hận ý càng sâu, cuối cùng cũng không cách nào giải thoát.

Chỉ có giải trừ khó khăn cho người khác, cứu trợ người yếu nhiều hơn, mới có thể khiến nội tâm đạt được an bình.

Mặc dù ta nhớ kỹ lời dạy bảo, nhưng tuổi tác còn nhỏ không hiểu lắm.

Ngày nào đó đi ngang qua hoa viên, gặp thiếu gia Long gia đang bắt nạt một cô bé.

Ta nhớ lại lời nói của tiên sinh, oán khí tích lũy lâu dài bùng nổ, nhào tới ấn xuống Long thiếu gia.

Hắn cao hơn ta nửa cái đầu, sức lực cũng lớn hơn nhiều, quyền đâm cước đá, đánh ta đến ngất đi.

Nhưng ta chỉ lo bóp chặt cổ hắn, suýt chút nữa bóp chết hắn, ha ha ha!”

Tiểu Tuyết than nhẹ một tiếng, nói: “Không cần nói, sau đó ngươi lại bị phạt nặng.”

Đào Yêu Yêu không đề cập tới phải chịu phạt như thế nào, mặt mày hớn hở nói: “Mấy công tử gia Long gia kiêu căng ương ngạnh, thích nhất là bắt nạt những đứa nhỏ yếu.

Nhưng bọn họ dám cả gan bắt nạt tiểu nữ hài kia, ta liều chết cũng đi giúp nàng giải vây, quần áo ẩu ẩu gắt gao quần lầy, tóm lại là liều mạng đến cùng.

Mỗi lần bọn họ mất hứng mà lui, cô bé vỗ tay vui vẻ, ta liền cảm thấy xương cốt toàn thân đều nhẹ đi mấy lượng, phiền não cùng ủy khuất toàn thân đều không còn, không cần phải nói thêm khoan khoái! Ai, ta mới hiểu được đạo lý tiên sinh giảng, giải cứu kẻ yếu khốn khổ, mới có thể chân chính tiêu tan đau đớn của bản thân.”

Tiểu Tuyết nhìn mây trôi phía chân trời, chợt nói: “Tiểu cô nương kia, chính là Long Bách Linh sao?”

Đào Yêu Yêu giật mình, nói: “Làm sao ngươi biết?”

Tiểu Tuyết nói: “Ta đoán.”

Đào Yêu Thuỳ tay sờ tấm vải đỏ kia, nói: “Ta không muốn làm anh hùng, cũng không có chí hướng làm đại hiệp, sở dĩ cứu giúp người khác, chỉ muốn khiến trong lòng mình dễ chịu một chút.

Nhưng thấy có người chịu khó, ta lại bất lực, trong lòng khó chịu như bị kim đâm.

Hắc, có lẽ Lục Thanh giảng đúng, hành thiện cứu yếu, không có bản lãnh có thể không được.”

Hai người hàn huyền đến tận đây, vừa nghe vừa ngáp dài, chỉ cảm thấy vừa ngắn gọn vừa bình thản, kém xa kỳ ngộ đặc sắc của Lý Phượng Kỳ.

Tiểu Tuyết cảm thấy rất sâu, nhưng lại không tự ý biểu đạt, chỉ nói: “Ai, người sớm kể những thứ này cho ta, là tốt rồi.”

Đào Yêu Yêu gãi gãi tai, nói: “Hai tháng sau ngươi không đề ý tới ta, sao lại nói với ngươi?”

Tiểu Tuyết cười “Xùy” một tiếng, đụng vào bốn mắt Đào Yêu Yêu kia.

Trong nháy mắt, hai người tâm ý giao thông, hiểu rõ ý định của đối phương.

Đào Yêu Yêu đột nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói: “Được, nói làm là làm, chúng ta lập tức xuất phát!”

Vừa dứt lời, có người đáp: “Xuất phát đi Phổ Thiện đảo sao? Ăn cơm trước rồi nói sau!”

Chỉ thấy bóng hình xinh đẹp phiêu dật, tiên tư tuyệt mỹ, Long Bách Linh chấp tay sau lưng, cười khanh khách từ bên vách núi đi tới.

Chú: Ma Cô là tiên nữ của đạo giáo, truyền thuyết dân gian có bao nhiêu loại phiên bản.

Như ma cô được Chữ Bàng ghi chép thái bình, vì người tài của Đông Tấn, sau đó bởi vì ăn thịt rắn nôn máu mà chết.

Ví dụ như Ma Cô Cô Nguyên trong Nghệ Thần Dị Chí Thước tên là Quỳnh Tiên, là cung nữ Đường Cung đặc đạo nói.

Mà Nhan Chân Khanh còn xưng là Ma Cô ở phía nam thành phủ châu đặc đạo.

Các loại truyền thuyết không giống nhau, dân gia bình thường nịnh nọt người ta là Thần ban thọ, thường có Ma Cô bái Thọ Đồ.

Quyển sách viết Ma Cô làm tiên nhân Ngao Bính, chủ yếu là tài liệu lấy từ phù du Bính Chí Tôn của Tống triều, trong đó ghi chép: “Tứ Xuyên (Thanh Thành Sơn Tướng đi ba mươi dặm, có Ma Cô động, tương truyền Vân Đô cũng là nơi tu chân của Ma Cô.”

Lần thứ hai, lần sau vượt xa chiến đấu giữa không trung với Đại Hoang.

Đào Yêu Yêu cảm thấy mất hứng, thầm nghĩ: “Ta phí hết bao nhiêu công sức, thật vất vả mới thắng được Tiểu Tuyết, người lại chạy tới làm loạn gì.” Liền chớp mắt, hướng Long Bách Linh Giả giả ngu, giả vờ nói: “A, ha ha, cái gì đảo Bồ Phiến, đảo Chỉ Phiến, ban ngày Thanh Thiên, Linh Nhi người nói cái khi gì vậy?”

Bách Linh nói: “Tâm tư của tướng công, ta không cần đoán cũng hiểu.”

Đào Yêu nhụt chí nói: “Bỏ đi, coi như người thông minh là được rồi.

Kim Luân giáo bắt cóc dân nữ, ta muốn đi Phổ Thiện đảo cứu người, người ngăn cản cũng vô dụng.”

Long Bách Linh nói: “Chuyện tướng công thích làm, ta cũng không ngăn cản.” Hướng Tiễn phát phát tay, vừa nói: “Ngày mai Tịch Nguyệt tám, ta đã nấu Bát Bảo Giang cháo gạo, người uống một chút ấm áp thân thể trước đi.”

Theo phương hướng nàng phát tay, bên vách núi có một nam tử đang đứng, ống tay áo màu xanh, dây bạc buộc mình, chính là môn đồ đầu bảng của Độn Giáp môn vàng óng ánh.

Hắn cộng bình gốm lớn cao hai thước, thăm dò bên này, nhìn Long Bách Linh ngoắc tay, vui vẻ hơn hờ chạy đến trước mặt.

Đội nhìn thấy đào chết non, vàng sâu không cười, gương mặt kia rất sống động, kéo một cái kéo đến già nua.

Bách Linh nói: “Vô Lượng phong thật cao, may mà Hoàng sư huynh dẫn ta đi cùng.

Phong Độn Thuật của hắn chuyển động chớp mắt ngàn dặm, người nhìn cháo còn nóng lắm!” Hoàng U nghe nàng khích lệ, lập tức mặt mày giãn ra, ngồi xổm xuống đặt bình gốm xuống.

Chỉ nghe “Đông” trầm đục vang lên, chừng hơn mười cân lượng.

Đào Yêu Yêu nói: “Người cho heo ăn? hầm nhiều cháo như vậy, ta ăn xong chưa?”

Long Bách Linh cười nói: “Mọi người đều ăn thôi, dù sao ở nơi dã ngoại hoang cảnh, người ta nhìn thấy đều có phần, không cần phải lễ phép nói quy củ.” Ánh mắt liếc qua nhìn Tiểu Tuyết, hiển nhiên là châm chọc nàng hương đã không hiểu lễ nghĩa.

Tiểu Tuyết lạnh lùng nói: “Ít nhất ta còn hiểu môn quy! Vô Lượng phong là trụ sở của Kiếm Tiên môn, ai cho phép người xông loạn?”

Bách Linh còn chưa kịp đáp lời, trong rừng liền ồn ào: “Cho phép, chúng ta cho phép! Nhiều ngày không gặp, Long sư muội người tốt lắm!” Hoan nghênh Long sư muội đại giá quang lâm!” Ta mong người đến thăm chúng ta!” phần đông người chạy ra, tất cả đều là đám nam đệ tử vây đánh nhau chết non.

Bọn họ cầm bát đĩa ăn dụng cụ, đang muốn xuống núi ăn cơm thì đều đứng vững gót chân, con mắt nhìn chằm chằm Long Bách Linh, nuốt nước miếng điên cuồng, dáng vẻ rất thanh tú có thể ăn được.

Thiếu niên mười mấy tuổi, huyết khí phương cương, không có một ai là đèn cạn dầu cả.

Huống chi Long Bách Linh đẹp như thiên tiên, khiến cho người nhìn thấy thần hồn điên đảo.

Các sư huynh đệ làm bộ khoa trương, quần lấy sư muội mỹ mạo đùa giỡn, tranh thủ mặt mũi trở nên náo nhiệt.

Dưới tình thế này, ai lại cam lộ rụt rè rút lại phía sau?

Trong lúc nhất thời quần tình tang thương, tranh nhau lấy lòng:

“Đời sống tu đạo rất kham khổ, Long sư muội có quen không?”

“Thời tiết lạnh rồi, Long sư muội người mặc thêm quần áo đi.”

“Sau này có gì oan ức, sư ca làm chủ cho người.”

“... Có người phát hiện bình cháo kia, kêu to: “Long sư muội săn sóc tốt! Nấu khô bát cháo đến khao chúng ta!” Đúng lúc đói bụng rồi, lên nha!” Chúng đồ Kiếm Tiên vỗ tay hoan hô, một tổ ong vây quanh bình gốm, bát bát bát tiến vào mức lung tung.

Xảo Nhi trốn ở sau tấm bia, âm thầm lo lắng “Đó là cháo nấu cho Đào đại ca mà! Đám khốn kiếp này chỉ biết nói dối, hoàn toàn không để ý đến cảm thụ của nữ hài tử, Long cô nương sắp nổi giận rồi.”

Nào biết Long Bách Linh không vội không giận, mỉm cười đứng ra, còn ân cần khuyên bảo: “Mọi người đừng hoảng, đừng đoạt... Từ từ mà ăn, ăn nhiều một chút...” Cử động này lớn hơn mọi người dự liệu, ngay cả Tiểu Tuyết cũng không hiểu ra sao, buồn bực nàng tự tay nấu cơm cho Đào Yêu, một mảnh tâm ý, có thể để mặc cho người chà đạp? Trong khoảnh khắc bình gốm mức không, hạt gạo đầy đất, nước canh, trái cây chảy xuôi bừa bãi.

Chúng đệ tử liêm môi khen ngợi: “Thơm quá! ngon a!” Chén của ta có hạt sen, có đậu phộng!” Tay nghề Long sư muội vô song khắp thế gian!” Đã lâu lắm rồi không ăn ngon như vậy.

Không lâu sau, tiếng khen ngợi thừa thốt.

Đệ tử đạo hạnh thấp định lực yếu, đầu tiên thay đổi sắc mặt.

“Này, ta nói, có điểm gì đó không đúng.” Cái kia nói: “Đúng vậy, ta đau bụng, rơi rất đau.” Còn có người nói: “Ngày lễ năm qua ngày, kéo bụng không tốt, phải nhịn.” Càng có người ngồi xổm ôm bụng, kéo cổ rống thẳng: “Không được rồi, không nhịn được rồi, ai có thủ bút!”

Đào Yêu thấy thế sinh nghi, hỏi: “Linh Nhi, thành thật nói cho ta biết, trong cháo có thứ gì vậy?”

Long Bách Linh nói: “Cũng không có gì đâu.

Ta đã nghe tiếng Thục từ lâu sinh ra một loại hạt đậu, người ta xưng “Liên tiếp cao chức”

Phương sư huynh của Đan Dược Môn giấu vật này, ta mượn một ít để vào trong nồi cháo, nhìn xem tên gọi quái dị kia là có ý gì.”

Đào Yêu Yêu cả kinh nói: “Người... Người thả ba hạt đậu vào trong cháo, cho ta ăn?”

Bách Linh lè lưỡi, cười nói: “Đương nhiên là không rồi, ta ngay trước mặt tướng công, sao có thể trơ mắt nhìn người uống thuốc tiêu?”

Chúng đồ Kiếm Tiên nghe vậy kinh hãi, mặt mũi mỗi người đều xanh mét.

Nhưng cảm giác trong bụng “xì xì” vang loạn, từng trận đau đốn thúc giục, đành phải liều mạng nhắc đại lưng, đảo mắt đến bên hông, có thể “Đoàng tiết Cao Thăng” bốc lên.

Long Bách Linh thu liễm lễ, lần lượt xin lỗi các đệ tử, sau đó nhẹ nhàng khuyên bảo: “Các vị Kiếm Tiên sư huynh, các người đều là đồng môn huynh đệ của Đào công tử, xin mọi người sau này hòa thuận ở chung, chăm sóc lẫn nhau.

Nếu chỉ hồ đồ, chung quy sẽ tạo thành hậu quả hại người hại mình như vậy.”

Đến lúc này mọi người mới giật mình hiểu ra.

Hóa ra Đào Yêu Yêu bị ức hiếp lâu ngày, vật phẩm thường bị người ta chiếm dụng.

Long Bách Linh nấu cháo nóng hơn mười cân, tính toán chúng đệ tử sẽ tranh đoạt, bởi vậy trước đó đã động tay chân, dụ người ta nhập cốc để trừng phạt.

Nghĩ thông suốt đoạn này, chúng đồ Kiếm Tiên hối hận không thôi, lên tiếng hô, tranh nhau chen lấn chạy về phía nhà xí phía sau.

Hoàng U gãi gãi ót, âm thầm sợ: “May mà nhịn không trộm miệng, nếu không tên đầu lĩnh độn giáp phải mất mặt lớn.”

Tiểu Tuyết xuy dí mũi diển trò bàng môn tà đạo, nào có giống đệ tử Ngao Thiên làm?”

Bên kia khéo léo đã sớm kinh ngạc đến ngây người, chợt có sở ngộ: “Ta dùng pháp bảo hấp thụ vận rủi của Đào đại ca, chuyển đến trên người đệ tử Kiếm Tiên, bọn họ đã gặp xui xẻo lớn rồi.

Đương nhiên Dịch Phúc Huyền Linh nghiêm, mưu kế của Long cô nương càng khéo léo, bảo người ta tự động mắc câu, đây là thủ pháp cao cấp nhất của cả tập thể.”

Đang lúc suy nghĩ, Long Bách Linh kêu lên: “Bắc trù tiểu muội muội, đừng trốn, ra ngoài ôn chuyện.”

Xảo Nhi đi vòng ra trước tấm bia đá, ngượng ngùng nói: “... Phát hiện ra ta rồi?”

Bách Linh nói: “Đồ đệ độn giáp ở đây, còn dùng Ân Thân pháp, đó là múa rìu qua mắt thợ của Ban môn.”

Hoàng U cười nói: “Vừa rồi khi nhìn thấy ngươi, Linh Sư muội bảo ta đừng kinh động đến ngươi.

Chỉ nói tiểu cô nương nóng vội tay nhanh, chạy ra cướp cháo uống hỏng rồi, ta còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã xảy ra.

Hiện tại xem ra, Linh Sư muội cân nhắc rất chu đáo.”

Cho đến giờ phút này, Khéo Nhi mới biết Long Bách Linh thần cơ diệu toán, bội phục sát đất nàng, nói: “Long tỷ tỷ thật là lợi hại, sau này phải che chở cho xinh đẹp nha.” Theo quy củ Huyền môn, nàng nên xưng là “Long sư muội”, giọng điệu này lộ ra gần như là sáo rỗng.

Long Bách Linh cười cười, đi đến trước người Đào Yêu, lấy ra bình nhỏ sứ nhỏ màu ngọc từ trong áo, đưa qua nói: “Đây mới là thứ tốt để tinh bổ khí đấy! Tương công ngài mau nếm thử.”

Đào Yêu nhận lấy tay, ôn nhuận như mỡ đông, nói: “Khí cụ tốt, tìm ở đâu ra?”

Lần thứ hai, lần sau vượt xa chiến đấu ở Đại Hoang.

Hắn mở nắp, mùi ngọt tỏa ra bốn phía, bên trong hiển thị là mật nhũ nồng đậm, vốn định mời mọi người cùng hưởng, lại nhìn thấy mọi người lộ ra vẻ nghi kỵ.

Đào Yêu Yêu quay sang Long Bách Linh, thở dài: “Người a người, luôn thích tự cho là thông minh, chuyện nhỏ làm lớn, khiến mọi người nhìn mà sợ, sau này ai của Nga lang phải dung người?”

Bách Linh nói: “Tướng công dung cho ta, là được rồi.

Nga lang phải sao, vốn cũng không sao cả.”

Hai câu hời hợt, Tiểu Tuyết nghe xong cảm thấy khó chịu, thầm nghĩ “Lại nói ra những lời này, tính là đệ tử Ngao Thiên gì?”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Long cô nương tinh nghịch là bướng bỉnh, tuyệt đối không phải tâm địa ác độc.

Nàng nấu đồ ăn rất ngon miệng, mọi người đừng nghi ngờ nàng.” Vì chứng cứ nói là thật, giờ lên hồ lô liên tục uống hai ngụm, chỉ cảm thấy hai hàm răng thơm phức, ngọt ngào lại không dầu mỡ.

Theo thân thể nóng lên, cảm giác đói khát hoàn toàn biến mất, giống như ăn mấy bát lão sâm hùng chương ăn vào.

Long Bách Linh nói: “Bên trong là tiên lộ do Tử Viêm Kỳ Lân Tuyết và Hồng Tuyết Liên luyện chế, phục dụng một chút, chống đỡ được mười ngày ăn uống, trong ngoài vết thương cũng có thể giảm bớt đau đớn.”

Viêm Lân Tuyết cùng Hồng Tuyết Liên là thánh phẩm bổ thân, là báu vật của Võ Lăng Long gia.

Long Bách Linh tự mang ra ngoài, nghĩ cách nấu nấu luyện chế, trong lúc này trải qua bao nhiêu lao động vất vả, đã là khó có thể tưởng tượng nổi rồi.

Trong lòng Đào Yêu Yêu cảm động, lại không muốn người bên ngoài cảm thấy, vội nói: “Cái bình quái dị này, cũng là người trộm từ trong nhà... lấy?”

Bách Linh nói: “Vật này tên là Lưu Thương, có thể đựng đầy lương thực lúa gạo, thức ăn bỏ vào sẽ không hỏng, vốn là bảo bối Hoàng Long quan thịnh kim đan của Cát Tiên sơn.

Vài ngày trước ta nói với Hồng Tụ, tướng công sắp đi xa.

Nàng trộm bảo vật này, nhờ ta tặng cho tướng công, chuẩn bị cho dã ngoại sử dụng.”

Đào Yêu Yêu gật gật đầu, buộc Lưu Thương bên hông, nói: “Ta quả thật phải đi xa tới Phổ Thiện đảo, người đã đoán được, liền...”

Long Bách Linh khẽ cắn môi, cười nói: “Đừng nói nữa, ta biết, không cần ta đi theo, đúng không?” Rất nhiều người ngu dốt trong tình huống ngược lại phiền não ít đi, nhưng hết lần này tới lần khác nàng thông tuệ tuyệt luân, đáp án có cay đắng, cũng sẽ không tự chủ được đoán trúng.

Giờ phút này miễn cưỡng tỏ ra vui mừng, so với khóc còn thương tâm hơn cả thút thít nỉ non.

Xảo Nhi nhìn thấy, mũi cay cay, thầm nghĩ: “Vị Long tỷ tỷ này vừa xinh đẹp vừa thông minh, tại sao Đào đại ca không thích nàng? Nàng vì sao lại hết hy vọng thích anh đào đại ca? Ai nha, chuyện phiền toái của thiếu nam thiếu nữ, thật là làm cho lão nhân gia ta đau đầu!”

Đào Yêu Yêu nói: “Phổ Thiện đảo là trọng địa của Kim Luân giáo, chắc chắn hung hiểm vạn phần, Linh Nhi người lưu lại là tốt nhất.”

Bách Linh cúi thấp đôi mắt đẹp, nói: “Ta nghe tướng công an bài.”

Đào Yêu Yêu nói: “Được rồi, ở lại Nghiêu Sơn đi, chờ tin tốt của ta.”

Bách Linh nói: “Ừm, trở về sớm một chút.”

Cách hơn nửa ngày, mọi người hai mặt nhìn nhau, bầu không khí lúng túng.

Bách Linh hỏi: “Tướng công, khi nào ngài mới khởi hành?”

Đào Yêu Yêu nghiêng răng nghiêng ra hai câu: “Người nắm chặt ta không buông tay, ta có động được không?”

Long Bách Linh thở nhẹ “A” một tiếng, buông tay ra, lại nhìn chân tay Đào Yêu Yêu phát xanh, đã bị móng tay của mình bóp ra mấy dấu vết.

Tiểu Tuyết bực bội khó kiềm chế, thầm nghĩ “Quang Thiên Hóa Nhật lời kéo, người không biết xấu hổ, người khác còn ngại thịt nát đây, thật sự là ngốc!” Ngón tay nắm lại, mở miệng nói: “Cứu mấy dân nữ mà thôi, đảo mắt liền trở về, dùng vụn vụn nắn bóp!”

Long Bách Linh nói: “Tướng công có đồng hành với nàng ta không? Lộ trình xa xôi, hà tất phải mang theo gánh nặng?”

Đào Yêu Yêu nói: “Sao lại là trói buộc? Từ kênh ba đến Nam Hải cách đó vạn dặm...”

Tiểu Tuyết điều khiển thần kiếm, chúng ta mới có thể tới đó rất nhanh.”

Long Bách Linh cười nói: “Bằng chút đạo hạnh nhỏ bé này của nàng, từ từ nhỏ đến già rồi, lại từ già đến nhỏ, mấy đời cũng đừng mơ tưởng bước lên Phổ Thiện đảo.”

Tiểu Tuyết trả lời lại một cách mỉa mai: “Như vậy tà pháp bàng môn của người rất mạnh sao? Còn mạnh hơn cả đạo pháp Ngao Bính? Người sử dụng để cho ta mở mang kiến thức một chút.”

Long Bách Linh nói: “Đạo pháp Nga Phán đương nhiên là huyền diệu, buồn cười là ếch ngồi đáy giếng, đặt mình trong giang hải cũng không biết sâu cạn.” Xoay người nhìn về phía Hoàng U, nói: “Hoàng sư huynh, mời xuất ra bản đồ thông vi vạn vực.”

Chợt nghe lời ấy, Tiểu Tuyết và Tiểu Xảo Nhi kinh ngạc động dung.

Cần biết Cửu Đại Huyền môn mỗi bên có pháp bảo, thông vi vạn vực đồ đại danh đỉnh đỉnh, chính là thánh vật của Độn Giáp môn, sử dụng trước râu quai nón sư tôn phê chuẩn.

Hoàng U mặt lộ vẻ khó xử, chần chờ nói: “Chuyện cứu viện dân nữ, sư tôn đã sớm có kế hoạch này.

Hắn vì muốn tiêu trừ ma chương Phổ Thiện đảo, dẫn theo Ma Ngưu đại phu xâm nhập vào trong Trấn Yêu tháp.

Theo ý ta, vẫn là chớ tự tiện hành động.”

Long Bách Linh càng không cầu nhiều, cười yếu ớt, hai tay đan vào nhau, ngón cái khẽ gõ, làm ra tư thế “Đa tạ”

Lợi hại nhìn nàng, Tiểu Nhan Nghiên, động tác cực kỳ đáng yêu, trong nháy mắt phiêu phù ngay cả hồn phách cũng bay lên, sửa lại lời nói: “Linh Sư muội muốn dùng sao, vậy lại là chuyện khác.” Mở sợi xích bạc, cởi áo khoác, bóc ra tầng tầng vải bố.

Bao bao bao nghiêm mật như vậy, có thể thấy được bảo vật trân quý thế nào.

Tấm vải được tháo ra, lộ ra ống vàng kề sát ngực, bóc ra phong ấn, rút nút, từ trong ống lấy ra một quyển trục dài nửa thước.

Hoàng U Thử cầm đoạn quyển trục trong tay, quát lên: “Mở!” Quạt lên, quyển trục đón gió mở rộng ra, biến thành bản đồ to lớn rộng hơn trượng.

trải ra non nửa bức tranh, trong đồ án lẫn tẩn sóng ánh sáng, rừng rậm, rừng rậm, kỳ bàn, chỗ nào đó mưa xuống, chỗ nào đó gió thổi, khí tượng biến hóa đều có thể phân biệt rõ ràng chi tiết.

Hoàng U duỗi ngón tay: “Đây là thủy vực Nam Hải, vị trí Phổ Thiện đảo sao... ngay chỗ đó.” Chỉ vào một điểm đen nhỏ ở giữa đại dương, nói: “Ta sử dụng “Thuật tương truyền” có thể để cho các người tiến vào trong bản đồ, trực tiếp đến nơi cần tới.”

Xảo Nhi líu lười nói: “Bản đồ này bao nhiêu?”

Bách Linh nói: “Thường nghe đồ hình vạn vực rộng lớn vô cực, bao quát tất cả thành thị sông núi trên thế gian.”

Đào Yêu Yêu nói: “Muốn đi đâu, mở bản đồ ra nhảy vào là được, việc này cũng quá thuận tiện.”

Hoàng U nói: “Thi triển truyền hình đại pháp, linh lực bảo vật tiêu hao thật lớn, hai mươi tư canh giờ không thể dùng nữa.

Các người tùy cơ mà đi, gặp phải nguy hiểm có thể tránh được thì tránh, nhớ kỹ hai ngày sau mới có viện binh.” Nói xong, gãy bốn con ngựa giấy, giao cho hai người phân biệt cột vào đuôi nhau.

Sau đó khoanh chân nhập định, trong miệng lầm bầm, đất bằng sương mù dần tăng lên, bao vây hai người lại, cho đến khi che khuất toàn thân.

Trong nháy mắt sương trắng hóa thành một cỗ khói mỏng, chui vào bên trong Vạn vực đồ.

Xảo Nhi tiến lên sát dò xét, dấu chân của tiểu Tuyết và Đào Yêu Tuyết vẫn còn tồn tại, nhưng bóng dáng hoàn toàn không có, giống như bỗng dưng biến mất khỏi thế gian.

Hoàng U cất Vạn Vực Đồ đi, Đào Yêu Yêu không còn ở trước mắt, trong lòng hân vui sướng không nói nên lời, đi về phía Long Bách Linh, nói: “Linh sư muội, chúng ta...”

Hắn chợt sững sốt, há miệng không biết phải làm sao.

Chỉ thấy hai vai Long Bách Linh hơi nhún, cúi đầu nhẹ nhàng nức nở, nhả nhin nửa ngày nước mắt, rốt cuộc đoạt được miêng trào ra.

Xảo Nhi than thở: “Minh Minh luyện mà, sao còn đưa hắn đi? Ai, Long tử tử, Đào đại ca muốn làm gì, người trăm phương ngàn kế thỏa mãn hắn, ủy khuất buồn bực lưu lại cho mình, người nha, thật sự là dịu dàng hiếm thấy.”

Long Bách Linh thở phào một hơi dài, nói: “Quen rồi, khóc ra sẽ thoải mái hơn.

Được rồi, hiện tại nhanh đi tìm Lý Phượng Kỳ sư huynh.”

Hoàng U nói: “Tìm Lý Phượng Kỳ làm gì?”

Long Bách Linh nói: “Hắn là đại ca kết bái của tướng công, nghĩa đệ gặp nạn, há có thể khoanh tay đứng nhìn?”

Xảo Nhi vò đầu cắn môi, tập trung toàn bộ đầu óc suy tư, thậm chí nói: “Đây, đây lại là kế sách của Long tử tử sao? Biết rõ đại ca

đào sẽ gặp nạn, nên liều mạng ngăn hấn lại đi! Đầu tiên gọi
bọn họ chịu chết, lập tức cứu viện, làm điều thừa một lần!”

Lần thứ hai đánh xa qua không trung hành chiến Đại Hoang Tam.

Long Bách Linh nói: “Ý đồ nhốt dân nữ Kim Luân giáo, là muốn dẫn đệ tử chót vót cắn câu đối với đệ tử.

Trước khi câu được cá lớn, trước tiên phải cho con cá lấy được mồi dụ.

Bởi vậy cứu dân nữ ra dễ dàng, toàn thân trở ra khó khăn, nguyện vọng cứu người của tướng công hẳn là có thể đạt thành.”

Nàng đi về phía vách đá, Cực Mục nhìn về phía nam, giống như dục vọng xuyên qua chân trời góc biển, tiếp tục nói: “Tướng công hy vọng có thể một mình cứu dân nữ ra, nếu như nhất định phải tìm đồng bạn, hẳn chỉ chịu để Đông Dã Tiểu Tuyết ở bên cạnh, ta... Ta có thể vi phạm ý nguyện của hẳn sao? Nhưng mà đàn yêu ma Phổ Thiện đảo tụ tập, bọn họ rất khó sống qua ba ngày, bọn họ rất khó có thể sống qua.

Để Lý sư huynh triệu tập cao thủ Huyền môn, có thể kịp thời chạy tới Phổ Thiện đảo trợ chiến.”

Kế hoạch mặc dù hợp lý, nhưng nội tâm nàng nóng cháy như sôi trào, âm thầm cầu xin “Muốn người thành toàn cứu người, lại muốn người bình an trở về, ta cũng chỉ có thể nghĩ đến bước này.

Chỉ hy vọng nha đầu Dã xuất kiếm tất thắng, tướng công gặp dữ hóa lành.

Chỉ hy vọng Lý sư huynh có thể tới sớm một chút, chỉ mong...”

Ngay lúc nàng cầu khẩn, chân của Đào Yêu và Tiểu Tuyết đã rơi xuống đất, lòng bàn chân mềm mại nóng bỏng, giống như giẫm trên bờ cát —— làm cho người ta khó có thể tin, đường xá vụn dậm thoáng cái đã qua, từ Tuyết Phong đến ven biển, so với xuyên qua đường xá còn đơn giản hơn.

Sương trắng dần dần mỏng manh, cảnh vật bắt đầu hiển hiện.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Đây là gió nóng ở bãi biển, thổi ở trên người rất ấm áp! Nam Hải Phổ Thiện đảo, chúng ta...”

Nửa đoạn lời sau nuốt vào yết hầu, trên mặt kinh ngạc vạn trạng.

Hai người quay đầu nhìn lại, cơ hồ không thể tin được cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy cát vàng mênh mông, mặt trời chói chang giữa trời, nào có hòn đảo bãi biển gì? Trước mắt chỉ là đại sa mạc vô biên vô hạn!

Đào Yêu Yêu nói: “Đây là Phổ Thiện đảo? nhầm rồi sao!”

Tiểu Tuyết nói: “Tà khí rất nặng! Mau nhắm mắt, bảo vệ nguyên thần!” Tay phải nắm chặt tay trái của con Đào Yêu kia, kéo nó sánh vai ngồi xếp bằng.

Chân khí vận chuyển kinh mạch, từ các huyết như Thiếu Trùng Thương Dương truyền vào trong cơ thể đào điền, du tẩu lên xuống, cuối cùng hội tụ tại huyết Thiên Trung.

Thần trí Đào Yêu dần dần khôi phục lại, mở mắt nhìn về phía trước, phát hiện cái bóng cách thân thể hắn năm thước, chậm rãi di chuyển về phía sau.

Hắn nhớ lại hiểm cảnh Bạch Thủy Hà trải qua, lập tức nghĩ đến “Ảnh Tử và thân thể tách rời, đây gọi là Nguyên thần ly thể, là Ma pháp của Kim Luân Giáo Đàn!”

Không bao lâu, cái bóng trở về đến lòng bàn chân, hai ngón tay Tiểu Tuyết duỗi vào trong ngực áo, kẹp ra thanh kiếm nhỏ dài hơn tấc, cắm vào huyết Phong Trì sau đầu đào non nớt.

Đào Yêu Yêu sợ hết hồn, nhưng cảm thấy khắp người mát lạnh, tinh thần vô cùng phấn chấn, kinh lực cuộn cuộn không dứt, từ cổ chảy về tứ chi.

Tiểu Tuyết nói: “Không cần lo lắng, Kiếm Tiên môn luyện đều là Thuần Dương chân khí, có thể truyền tổng tích súc lẫn nhau để truyền tổng.

Một nửa chân khí của ta đã truyền cho ngươi, Thanh Phong kiếm khóa lại huyền khiếu sau đầu, có thể chống cự tà khí tác động lên nguyên thần của Nguyên Thần.

Lại học được kiếm quyết, có thể dùng chân khí khu động Thanh Phong kiếm.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đưa Thanh Phong kiếm cho ta? Người làm sao bây giờ?”

Tiểu Tuyết nói: “Ta còn có Cúc Anh kiếm! Cúc Anh kiếm nhẹ nhàng khéo léo, chém giết yêu ma linh rất nhiều.

Ta chê Thanh Phong kiếm khó chịu, cho người dùng mới thích hợp hơn.” Thấy thần sắc nghi ngờ không tiêu, lại nói: “Hai ta pháp lực trung bình, phối hợp mới có uy lực.

Đệ tử Huyền môn phục ma, tối kỵ đồng bạn mạnh yếu thua mất không chế, sau này tu luyện Chân Võ đại trận người sẽ hiểu.”

Đào Yêu Yêu hơi an tâm, suy nghĩ như vậy cũng tốt, bản lĩnh của ta tăng lên, mới có thể toàn lực bảo vệ chu toàn cho nàng.” Hai người dặt tay nhau đứng lên, đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy còn cát lồi lồi liên miên, trống trải tĩnh mịch, càng không có chút dấu vết nào để đi qua.

Đào Yêu Yêu nói: “Không sợ, lần trước ở Vô Gian đàn thành của Kim Luân giáo, ta và Hồng Tụ buồn bực xông loạn một trận, sau đó vẫn tìm được lối ra.”

Tiểu Tuyết lắc đầu nói: “Đây là pháp giới hư hình do Kim Luân giáo bố trí, quy mô không tầm thường, tuyệt không có đường ra.”

Đào Yêu Yêu nói: “Không có đường ra? Vậy đi về hướng nào?”

Tiểu Tuyết nói: “Tê thành của Kim Luân giáo, thiết lập Thiên Ma bản tôn trấn thủ, nhất định phải trấn thủ ở đây.

Chúng ta đi về phía trước, Thiên Ma sẽ tới quyết chiến.”

Thế là hai người cất bước đi tới, kiêu dương trên đỉnh đầu như lửa, chỉ có chôn cát vàng, đi lại như sa mạc.

Chỉ chốc lát sau, Đào Yêu Yêu trở nên ngột ngạt khó chịu, ngón tay chỉ vào ngực, hận không thể xé rách da thịt, phóng thích toàn bộ ác cảm và hồn phách của mình ra ngoài.

Tiểu Tuyết dựa theo mạch môn của hắc, thổ nạp điều trị, cũng cảm thấy khí huyết xông lên, nguyên thần lại bay ra khỏi thân thể.

Tình cảm nàng nguy cấp, vội vàng chỉ điểm cho Đào Yêu Thiên tụng niệm Thanh Phong kiếm quyết.

Thanh Phong kiếm là Thánh khí trấn hồn trừ tà, kiếm quyết chia ra ba mươi hai chữ tụng, năm trăm mười hai chữ, toàn bộ là các loại chữ cổ quái “Lư Xoa, Ba Ha bà, Cát Cô”

Trí nhớ Đào Yêu Yêu vô cùng tốt, đi theo Tiểu Tuyết từng câu từng câu niệm qua ba lần, đã tận lực ghi nhớ, đọc thuộc lòng từ đầu đến cuối, nào có thể dự liệu sai âm liên tiếp không ngừng, mấy lần hàm răng cắn đầu lưỡi mấy lần.

Hắc bướng bỉnh phát tác, mặc kệ đúng sai, a a loạn niệm như pháo liên châu.

Đột nhiên khí tức đan điền tán loạn, chân trái giẫm phải, nặng nề ngã sấp xuống đất.

Tiểu Tuyết nâng hắc lên, giảng giải: “Niệm tụng pháp quyết này, phải thuận theo nhịp thở, động tác tương ứng - Hấp khí cổ phần, tụng lên chữ đầu, đồng thời nhấc mũi chân; hô khí thu bụng, chân đứng vững, một tụng niệm đã đọc xong.

Như vậy lặp lại làm, vừa đi vừa niệm, công pháp tự nhiên viên chín.”

Lại dạy hắc căn chữ thế nào tức, ý thủ bần, huyết hành kỳ kinh thế nào...

Đào Yêu Yêu cố gắng luyện tập, vẫn sai sót trăm thành một, té ngã, thậm chí cắn lưỡi, khổ trạng trăm lần khó có thể nói hết toàn bộ.

Nhiều lần muốn từ bỏ, tiếc rằng tiểu Tuyết dạy cho kiên nhẫn, hướng dẫn từng bước, đành phải giữ vững tinh thần kiên trì.

Đạo gia tu luyện huyền thuật, niệm chú tác động cơ bản công, gọi là “Bộ cương đầu”

Thế gian thường có năm bước uốn lượn, bảy bước uốn lượn, Bát Quái Cương vân vân...

Còn Huyền môn đạo pháp siêu phàm, đệ tử thường xuyên tập luyện “Tiêu Dao” trong lúc ngủ say tụng quyết tu hành, pháp lực tăng trưởng ngày đêm.

Đào Yêu đại sư truyền kiếm cho loạn lạc, lại được chân khí Tiểu Tuyết nhập thể, căn cơ đã tương đối vững chắc, trải qua mấy trăm lần thử nghiệm, cuối cùng cũng niệm thành thực Thanh Phong kiếm quyết, cảm nhận được tinh thần sáng khoái, bước chân nhanh nhẹn như bay, trong kinh lạc cuộn cuộn, tinh lực hoàn toàn không cạn kiệt.

Đào Yêu Yêu mừng rỡ, đang muốn cảm ơn Tiểu Tuyết chỉ giáo.

Tiểu Tuyết bất động thanh sắc, chỉ nói: “Bước đầu tiên đã thành, chúng ta lại học ngược kiếm quyết.”

Niệm Thông Kiếm Quyết đã là việc khó, ngược lại ngâm nga gian nan muôn phần.

Nếu đổi lại là lão sư khác, bất kể là cao minh cỡ nào, Đào Yêu Yêu đã sớm chơi xấu lười biếng rồi.

Nhưng mà trong mộng nữ hài bầu bạn bên cạnh, nhỏ giọng như gió xuân, không phiền kỳ giải thích cổ vũ, ôn tồn săn sóc như vậy, gia hỏa có bại hoại hơn nữa đều sẽ phấn chấn phấn chấn.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Nàng đối xử với ta như vậy, sao có thể phụ lòng? Đừng nói niệm vài câu kiếm quyết, ngay cả hái sao trên chín tầng trời, dưới chín biển lớn bắt con cá lớn, ta cũng vì nàng mà làm được!”

Trong nháy mắt lòng tin tăng nhiều, Niệm quyết ra sức gấp bội.

Lần này đau khổ ngược lại càng nhiều hơn, hoặc có sai sót, nếu không phải đầu đập xuống đất ngã lăn quay ra sau, chính là mộng hướng lên trời bắn vào không trung.

Cát địa xộp, cũng không phải là giường chiếu chần ngỗng nhưng, cũng không phải là đệm giường chiếu.

Đào Yêu Yêu liên tục ngã xuống trăm ngàn lần, quần áo xé thành từng mảnh vải, da thịt tím xanh loang lổ, mà cửa ải khó cũng chậm rãi vượt qua được.

Cuối cùng nắm giữ yếu dẫn, kiếm quyết thuận theo ý nghĩ đều có thể lưu loát, chân khí tùy theo thu thả tự nhiên.

Đặc biệt là Thanh Phong kiếm ở sau gáy, du động theo huyết mạch, khi thì tứ chi chạy bán sống bán chết, khi thì rong chơi ngực bụng, giống như muốn phá tan ràng buộc của thân thể.

Luyện đến loại trình độ này, công pháp vẫn chưa hoàn thiện. Tiểu Tuyết lại bảo nó ngậm chặt môi, lưỡi chống lên cằm, tâm niệm lặp đi lặp lại tụng niệm.

Dần dần, Đào Yêu suy nghĩ yên ổn, trong miệng sáng khoái, nội tâm một mảnh linh hoạt kỳ ảo, thậm chí câu chữ kiếm quyết cũng quên mất, mà tốc độ bồn tẩu càng lúc càng nhanh, mũi chân lẫm không điểm, thân ảnh thẳng tắp như thiểm điện.

Bỗng dưng phán đoán viên mãn, “Ừng ục” nuốt nước miếng một cái, bật thốt lên một đoạn kiếm quyết nào đó. Thanh Phong kiếm rời cơ thể hóa thành ánh sáng xanh, nâng thân thể đột ngột từ mặt đất bay lên, như con chim lớn trượt xuống.

Lần thứ hai đánh xa qua không trung hành chiến Đại Hoang tư.

Đào Yêu Yêu thất kinh, thầm nghĩ: “Ta đang bay đây! Đây chính là ngự kiếm phi hành sao?” Tập niệm vừa hiện, chân khí tan rã, đầu rơi xuống dưới miệng gặm bùn, Thanh Phong kiếm phút chốc chui vào sau gáy.

Tiểu Tuyết theo sát tới, nâng lên dụng ý của Mặc Niệm Kiếm Quyết, chính là đem nước bọt tích trữ lên, đó gọi là “Độc Kiều Kim Tân”, đã thông linh vật chu thiên, bộ cương chó nuốt quá vội.” Giáo giải phương pháp thôn Tân Thông Mạch, sau cùng nói: “Kiếm quyết nhớ kỹ hội hỏi, sau này lại tu tập kiếm pháp, từng bước đạt tới tinh thuần, Kiếm Tiên môn đầu kiếm đạo chính là tu luyện như vậy.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vừa rồi ta ngự kiếm phi hành, ngươi có thấy không?”

Tiểu Tuyết nói: “Thấy rồi, cách mặt đất ba năm trượng, miễn cưỡng coi như bay đi.”

Đào Yêu vượt trán, nói: “Ta niệm một câu kiếm quyết, một chút liền bay lên, lại quên mất là một câu kia.”

Tiểu Tuyết nói: “Ý niệm và chân khí phù hợp với nhau, thần kiếm mới có thể xuất khiếu.

Nhưng bản lĩnh muốn nắm giữ “Kiếm tùy khí động, khí tùy ý sinh”, cần tu luyện quanh năm suốt tháng.

Bây giờ Thuật Thông Kiếm, chỉ có thể sử dụng kiếm khí vận hành trong cơ thể.” Cầm lấy tay đào điên lên, chế trụ cổ tay mình, nói: “Ngươi ấn chặt mạch môn của ta, Niệm Kiếm Quyết khu động Thanh Phong kiếm, lần lượt trải qua đại huyếtet quanh thân, tà khí của yêu ma sẽ không cách nào xâm hại chúng ta.”

Đào Yêu Yêu nắm tay thiếu nữ ngó sen, đầu ngón tay khẽ vuốt, mềm mại như nhuyễn ngọc, lập tức hăng hái, nói: “Có ta ở đây, yêu ma quỷ quái không hại được ngươi.”

Tiểu Tuyết cười nói: “Tính tình bảo vệ người yếu đuối lại phát tác a? Được, tình cảnh ngày hôm nay hung hiểm, bảo vệ bình an thì phải dựa vào người rồi.” Nhìn nó mở rộng lỗ hồng, vãi vóc lam lũ, lộ ra rất nhiều vết bầm bầm bầm.

Tiểu Tuyết nói: “Quần áo rách, vết thương cũng nhiều, đau lắm sao? Nếu đau đủ thì nghỉ ngơi một lát.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Da thịt bị thương chút thú vị, quần áo rách rưới cũng không giữ chặt.

Chỉ là đai lưng quần như đứt đoạn, ta phải ở trước mặt người đánh mộng.”

Tiểu Tuyết nói: “Đây chỉ có hai ta, người muốn thế nào cũng được.”

Đào Yêu Yêu không hiểu sao lại cảm động, những lời nói đùa giỡn nhảm chán kia, ngược lại không nói nên lời.

Hắn lập tức vận khí niệm quyết, chạy nhanh tới đại mạc.

Quả nhiên bước chân nhẹ nhàng mau lẹ, phiên muộn và mệt mỏi quét sạch sành sanh, Tiểu Tuyết cảm thụ Thanh Phong kiểm gột rửa, huyết mạch trôi chảy, sắc mặt tái hiện hào quang sáng chói.

Đào Yêu Yêu vui mừng, vận dụng công pháp càng thêm đặc lực.

Làm đệ tử Kiếm Tiên nhập môn, hắn đã học qua thô nạp đạo dẫn, Cửu Chuyển Đan Dương các đạo pháp trụ cột...

Sư tôn đặc biệt truyền thụ Phục Nhu Thiên Vương Thuần, nhiều ngày qua cũng hơi nhìn ra đường đi của nó.

Cái gọi là “Nhất pháp thông, vạn pháp thông”, giờ phút này nhớ lại sở học yếu chỉ pháp nghĩa, ngộ ra rất nhiều tuyệt diệu khiêu môn, lớn mật thí luyện, nương theo chân khí tụ tán, Thiên Vương thuần hoặc kiên hoặc hư, rõ ràng cũng nghe lệnh của Thanh Phong kiểm như vậy.

Lưỡi lưỡi liếm liếm, gọi là “Kiêu Khách Kiêu” của Đạo gia là cầu vượt qua cầu, chính là cửa thứ nhất tu chân nhập đạo.

Đào Yêu Yêu lao vút một lúc lâu, chân khí lưu chuyển, trong miệng vô tình xuyên qua lưỡi, xuyên qua lợi nhuận, hưởng thụ

ba đạo huyền khiếu, Thiên Trì, chân khí đi lên, chuyển hướng từ huyết Bách Hội, Đại Chuy, chur huyết Thần Đạo thẳng đến mệnh môn, cuối cùng trở về đan điền tích tồn.

Đến lúc này hai mạch Nhâm đốc liên tiếp thành công, tinh phách Tiên Thiên phản chuyển mấy lần, bất tri bất giác đã thông Đại Chu Thiên.

Quang hoa trong đồng tử lóe lên, từ giờ phút này bắt đầu có được pháp lực.

Hắn phát hiện bản thân biến hóa, âm thầm thoát thai hoán cốt, đang đợi ngửa mặt lên trời thét dài, chợt thấy mặt trời chói mắt, phát ra ánh sáng sắc bén, thầm nghĩ “Chúng ta đi đã lâu, vị trí mặt trời không nhúc nhích, chẳng lẽ trong vò thành vĩnh viễn là ban ngày?”

Đang nghĩ ngợi, Tiểu Tuyết dừng bước đứng lại, chỉ về phía trước nói: “Nhìn bên kia!”

Ngoài mười trượng có một cái hồ, bên cạnh có một người đang ngồi, người mặc áo tơi, đầu đội mũ trúc, cầm cần trúc nhỏ dài, sợi tơ rủ xuống giữa hồ, xem ra là một ngư dân câu cá gần nước.

Tình cảnh này, đột ngột quý dị, đột ngột.

Đào Yêu Yêu biết có bẫy, lớn tiếng nói: “Được, đang khát nước, trùng hợp phía trước chính là hồ nước.” Tiểu Tuyết khẽ xoa lòng bàn tay của nó, ám chỉ “Đề phòng yêu ma”

Hai người chậm rãi tới gần bên hồ, chăm chú nhìn xuống, không hện mà cùng hít vào một hơi khí lạnh.

Trong hồ không có nửa giọt nước, thi hài trải rộng xương trắng, ánh mặt trời chiếu xuống, vàng sáng vắn vẹo, biến ảo ra hình dạng quái dị.

Ngư dân kia cầm gậy ngồi nghiêm chỉnh, rủ xuống vùi sâu vào đáy cát, phẳng phất như dạ xoa thủ vệ Minh Hà.

Đào Yêu Yêu ngăn trước người Tiểu Tuyết, nói: “Này, trong ao khô rồi, người còn câu cái gì?”

Ngư dân nói: “Vốn định câu cá lớn của hành lang Nga, lại có hai con cá chạch.”

Xưa nay Đào Yêu Yêu sợ yêu quái, trong lòng có chút chột dạ, nương nụ cười tươi can đảm: “Ha ha, vương bát đại vương vốn định bắt Kim Luân giáo, nào ngờ đụng phải con cóc miệng rộng khoác lác! Mau thả dân nữ Bạch Lộ bình, nếu dám không theo, nhất định chém không tha!”

Ngư dân im lặng, ngồi yên ngưng kết như đúc.

Bóng người bên cạnh âm lãnh dị thường, cứng ngắc như đao khắc rìu đục, rõ ràng không phải thân thể người sống.

Tiểu Tuyết biết kinh địch xuất hiện, chân khí tiềm hành bảo vệ chỗ hiểm, nói: “Ngươi là ai?”

Ngư dân nói: “Ta? Ta tên Cơ Không Hành.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Họ Cơ là Miêu Du của Hoàng Đế, con cóc ghẻ mà cũng xướng? Hơn phân nửa là gà trống, gia cầm hóa thành yêu ma, có gì đáng sợ? Đợi lát nữa ta cười ngửa đi trước giết nó gà bay chó sủa.” Suy đoán lung tung, âm thầm cổ vũ cho bản thân.

Tiểu Tuyết lấy Cúc Anh kiểm ra, hỏi: “Ngươi là Ma Vương bản tôn do Kim Luân Giáo gọi tới?”

Cơ Không Hành nói: “Ta chính là đại thần bản hành không, nơi này gọi là Không Hành đàn thành!” Chân đi ra khỏi mặt đất, ngồi xuống như cũ, chậm rãi lên cao ba thước, lạnh lẽo nói: “Nhớ kỹ cho tốt, Không Hành đàn thành, Dương Thế các ngươi đi qua nơi cuối cùng.” Hai tay giơ cao quá đỉnh, kéo dây câu ra khỏi tầng cát.

Chỉ nghe “Ngao ô” gào thét động trời, cát bụi bay lên, quái vật khổng lồ từ dưới đất chui lên.

Đằng sau cương trần vụ, quang đoàn màu vàng từ nhỏ biến lớn, quái vật kia tựa hồ mở ra miệng lớn.

Tiểu Tuyết vội la lên: “Mau rút lui!”

Đào Yêu Yêu cứng rắn xông về phía trước, nghe Tiểu Tuyết quát lên, ngạc nhiên quay đầu lại: “A, rút đi đâu bây giờ?”

Tiểu Tuyết ôm lấy hán sau lưng, chân đạp vận công, chân khí khắp nơi như cung bắn đá, mang theo Tiểu Tuyết bay ngược ra xa hơn hai mươi trượng.

Thế công của quái vật đuôi sắt tới, một cột sáng rơi xuống gần đó, mặt đất ầm ầm bạo liệt, đốt ra hố to rộng bốn năm trượng, hạt cát cháy đen, xèo xèo bốc khói.

Trong lòng hai người nhảy loạn, thầm kêu “Nguy hiểm thật!” Một kích chưa trúng, quái vật nhìn trời gào thét.

Mây đen đầy trời cuộn cuộn tụ tập, xoáy thành đám mây to lớn hình chữ “Úm”

Gió tanh thổi qua Phù Trần, chân dung quái vật kia hiển lộ ra ngoài.

Chỉ thấy thân thể không lồ cao hơn đài cao, lân phiên giống như băng bàn, chân trước so với cột buồm càng to hơn, lại không có chân sau sinh ra.

Mặt xanh nanh vàng, giống như đem chân sau của cá sấu vút đi, phía trước đỡ lấy cái đầu ác quỷ.

Đuôi quái vật dựng thẳng lên, đối đầu với đuôi cá của Cơ Không.

Rõ ràng, cái đuôi của nó bị sợi tơ quán lấy, do cần câu điều khiển hành động.

Cơ Không Hành gọi: “Phệ Cốt Long, Phệ Cốt Long, món ăn ngon người ngóng trông đã lâu, hiện tại đã đưa tới cửa rồi.”

Quái vật kia vui đầu múa vuốt, “Hự hự, hự” cắn nuốt thi hài, nghe tiếng nhếch miệng rộng, khó chịu gầm lên: “Người sống... người sống, cốt tủy mới mẻ, ôi ôi.”

Đào Yêu Yêu có thể nói được câu này, hơn phân nửa có chút đầu óc, không giống công cụ giết người không có tình cảm.” Lá gan lớn lên, thanh âm thanh, muốn cùng Phệ Cốt Long nói một chút đạo lý nhân nghĩa.

Bỗng nhiên cột sáng một lần nữa đánh tới, mặt đất bụi mù cuộn cuộn, tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Tiểu Tuyết kéo lấy Đào Yêu bay vút đi, cố gắng tránh thoát kim quang, lúc rơi xuống đất lay động trước sau, sắc mặt phát xanh, rất có vẻ chống đỡ không nổi, nói: “Là thi chương, yêu quái phun độc chương.”

Bốn phía sương mù tràn ngập, hiện ra màu xám xanh quái dị.

Trong bụng Phệ Cốt Long chứa đầy thi cốt ô uế, khi phóng ra cột sáng đồng thời phun ra chương khí, người sống dính phải sẽ mất hồn mất.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Quái vật phun độc sao? Tại sao ta không có cảm giác?” Tiểu Tuyết nói: “Mau vận chuyển Thanh Phong kiếm! Như Bình ôn huyết Thiên Trì ngực trái của ta! Giúp ta thủ định... Thủ định hồn phách.” Tâm niệm hấn khế động, chợt nghĩ đến “Thanh Phong kiếm ở trong thân thể ta, cho nên thi chương không đả thương được ta!”

Lần thứ hai đánh xa qua không trung Đại Hoang Ngũ Hành.

Tình thế vạn phần cấp bách, không được phép suy nghĩ kỹ lưỡng.

Đào Yêu Yêu không tìm thấy huyết đạo, nóng nảy xông lên, khẩu niệm kiếm quyết mở ra năm ngón tay, một tay che ngực Tiểu Tuyết lại.

Nhưng cảm giác tim Tiểu Tuyết như cuồng lên, giống như đậu phụ bắn ra.

Hắn tiềm vận chân khí khu động Thanh Phong kiếm, du tẩu khắp kinh mạch toàn thân.

Trong nháy mắt tim Tiểu Tuyết đập nhanh hẳn, sắc mặt khôi phục bình thường, mạch đập hô hấp cũng giống hết với Đào Yêu điên lên.

Thanh Phong kiếm có hiệu lực, bảo vệ hai người khỏi bị độc khí xâm nhiễm.

Tiểu Tuyết mắt nhìn nhau vận công, nói: “Cứ như vậy, đừng nhúc nhích!”

Đào Yêu Yêu đột nhiên giật mình, ta, ta đang làm gì đây? Ta đang sờ nàng, bộ ngực của nàng mềm mại như bông, đang định rút tay về, chợt nghe Tiểu Tuyết nói: “Đừng động đây.” Đào Yêu Thiên ngây ngốc, Tầm Tư, nàng bảo ta đừng động đến nàng, chẳng lẽ thích ta sờ nàng... ” Thiếu nữ Thục nhũ ở trong tay, trong ngón tay cảm giác kỳ diệu như điện, đầu óc hỗn độn Hỗn Độn “Tiểu Tuyết Chung tình ta, cho nên ôn nhu như vậy, cho nên nàng ta mới như vậy.

Mấy chục năm sau, ta và nàng đều đã già, răng trắng rồi, nằm trên ghế ôm bếp lò, lắc lư, bàn lại tình cảnh thân mật hôm nay, đó mới là chuyện làm cuộc đời thích thú nhất!” Càng nghĩ càng rõ ràng, híp mắt cười ngây ngô, đại mạc hoang vu tựa hồ biến thành phòng hoa chúc động phòng.

Đôi diện “Vù vù” phong chặt, phi sa quyền vụ, Phệ Cốt Long mạnh mẽ vọt tới.

Đào Yêu Yêu thần hồn điên đảo, nào quản sống sót của nhà mình? Pháp lực của tiểu Tuyết vận đủ, quát lên một tiếng: “Đứng yên tại chỗ, tuyệt đối không được xê dịch vị trí!” Bàn tay nhẹ nhàng ấn lên đầu vai hắn, bỗng nhiên bay lên, nhẹ nhàng bay lên không trung.

Đào Yêu Yêu vẫn đang thất thần, mỉm cười quay sang, đột nhiên phát hiện quái vật vọt tới, móng vuốt sắc bén cách mũi chỉ có nửa thước.

Trốn tránh đã không kịp, sợ hãi trước khi sinh ra, nhiệt huyết tràn ngập xông thẳng lên thiên linh cái.

Hắn vung cánh tay đón đỡ, hét lớn: “Cút ngay!” Trong tình thế cấp bách, pháp thuật ứng niệm sinh ra, Phục Nhu Thiên Vương Thuần hóa thành bình chướng, bao phủ toàn thân hắn cực kỳ chặt chẽ.

Phệ Cốt Long đụng trúng thần thuần trung tâm, móc câu mạnh mẽ chộp vào hỏa tinh văng khắp nơi, há mồm cắn loạn “Rắc rắc”, không thể công phá phòng hộ của Thiên Vương thuần.

Thân hình khổng lồ của quái vật không thể tiến lên, giằng co với Đào Yêu Yêu.

Tiểu Tuyết đang chờ loại cục diện này, cánh tay duỗi thẳng, vội vàng kêu: “Cúc Anh xuất chiến!” Kiếm khí tầng tầng lớp lớp, thật như cánh hoa cúc khi kiêu ngạo nở rộ.

Trong kiếm quang cuốn theo Tiểu Tuyết bay qua lưng ma quái, phong mang lướt qua huyết nhục bay tứ tung, thân thể cực lớn bị chặt đứt từng khúc.

Bóng Tiểu Tuyết cao lên, nhẹ nhàng xoay một vòng, Cúc Anh kiếm thu ngón tay lại.

Lại nhìn không thấy Phệ Cốt Long, máu đen trên mặt đất tràn ra, tất cả đều là thịt thối nát chất đông.

Cuối dây câu, nối liền với xương đuôi của Phệ Cốt Long.

Cơ Không búng ngón tay, sợi tơ “Ông ông” rung động, huyết nhục các nơi xa gần ứng thanh du động, nhanh chóng hướng xương đuôi hội tụ, một lần nữa tụ hợp thân thể Phệ Cốt Long.

Bản Tôn Ma Vương cầm sào tọa, chỉ nói: “Đầu Kiếm thuật của Thiên Long Thần Tướng là Thủy Hư Thiên Vương

Thuần của Ngao Kiếm Tiên Môn, Thiên Long Thuần của Thiên Long Thần Tướng.

Rất tốt, ta thưởng thức, các ngươi tiếp tục.”

Tiểu Tuyết bay trở về bên cạnh người Đào Yêu, nói: “Phần đuôi của Phệ Cốt Long là thứ cứng rắn nhất, ngay cả Cúc Anh kiếm cũng sẽ bắn ra, tấn công chính diện không phải là cách.”

Đào Yêu Yêu tức đến rã gân, nói: “Ta lại chặn được yêu quái!”

Tiểu Tuyết nói: “Thiên Vương thuần hóa giải địch thế, là thuật phòng ngự kiên cố nhất.

Yêu quái bị nó hấp dẫn, sẽ chỉ khởi xướng trùng kích đối với ngươi.

Từ bên cạnh ta tập kích, là có thể...”

Lời còn chưa dứt, huyết nhục hài cốt hội tụ thành hình.

Một tiếng thét điên cuồng vang lên, Phệ Cốt Long sống lại.

Cái miệng khổng lồ của quái vật há to, cột sáng nóng rực phóng tới trước mặt.

Tiểu Tuyết nhảy về phía sau, nói: “Đứng vững, ta đi diệt trừ tên Ma Vương kia!”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Nàng ấy gọi ta “Ngàn vạn lần đừng động”, chỉ muốn ta làm bia đỡ đạn.” Mơ hồ có chút thất vọng, trong lúc hoảng hốt, thuần Thiên Vương bay ra hơi chậm một chút.

Kim quang từ bên cạnh thân thể xuyên thấu, quần áo rách nát bay lên cao.

Tiểu Tuyết quá sợ hãi, vội thu kiếm thế, hỏi: “Ngươi bị thương sao?”

Trái tim Đào Yêu Quy đập thành thịch: “Nàng quan tâm ta! Nàng cũng không phải lấy ta làm tấm thuẫn.

Ta có chút hiểu rõ rồi! Lầy Thiên Vương thuần hấp dẫn đối phương, đồng bạn nhân cơ hội tập kích thủ não, nhất định là chiến thuật đệ tử Huyền môn thường dùng!” Nghĩ thông suốt

chuyện này, tinh thần đại chấn, hai tay vận khí cao, ngăn trở Phệ Cốt Long đang tới gần mình lại.

Chợt cảm thấy phần eo hơi lạnh, tâm niệm lóe lên “Ai da, quần muốn rụng rồi! Tiểu Tuyết ngay tại chỗ, ta thà để yêu quái ăn, cũng không thể lộ ra cái mộng sáng bóng của nàng!” Tay phải rút về, túm lấy thắt lưng quần.

Tiểu Tuyết lo lắng nói: “Toàn lực chống đỡ! Một tay chống đỡ như thế nào? Người làm gì vậy?”

Đào Yêu Yêu nói: “Muốn rụng quần, ta phải cởi cái mộng trần của mình ra.

Không có ý kiến gì, người đừng nhìn qua bên này.”

Tiểu Tuyết nói: “Con mọt sách, người phòng thủ, ta tiến công, không được hờ đồ!” Thân pháp nhanh như sao băng, bay về phía Cơ Không.

Lại nhìn ma đầu không tránh không né, có chỗ ngồi không sợ hãi.

Tiểu Tuyết âm thầm tính toán “Hắn cho rằng ta cường công chính diện, ta liền xuất kỳ bất ý, chặt đứt dây câu dẫn dắt Phệ Cốt Long!” Kiếm khí hơi lệch, tìm kiếm sợi tơ kia, đã thấy cát bay phấp phới đầy trời, vừa rồi sợi tơ còn lơ lửng có thể thấy được, nhưng giờ phút này lại biến mất không còn tăm tích.

Cơ Không Hành nói: “Nha đầu ngốc, người đang tìm cái gì vậy?” Khuất chỉ gảy nhẹ, giữa không trung chấn động, dây câu vậy mà dính chặt trên bụng nàng! Một cú chấn động này khiến phủ tạng đau đớn, hiểm làm nàng hôn mê.

Tiểu Tuyết thất thanh kêu đau, cố gắng ổn định thân hình, chăm chú tìm kiếm, sợi tơ kia lại ẩn vào trong bụi mù.

Bên kia Đào Yêu Yêu nghe thấy Tiểu Tuyết kinh hô, cất bước chạy đến cứu viện.

Một tay hắn ngăn địch dĩ nhiên không chống đỡ nổi, bước chân di động sơ hở càng lớn, Thiên Vương Thuần xuất hiện khe hở, kim quang từ đó lọt vào, cắt bả vai hắn thành lỗ hồng lớn, máu chảy đầm đìa, bên sườn trái bị nhuộm đỏ toàn bộ.

Phệ Cốt Long nhìn thấy máu tươi của người sống, còn hưng phấn hơn cả quỷ đói nhìn thấy rượu, móng vuốt dài túm chặt

lấy người đào, liều mạng kéo dài.

Đào Yêu Yêu hoảng loạn, chân khí hội tụ không nổi.

Hiệu lực của Thiên Vương thuần giảm nhiều, chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ được chỗ yếu hại, nhưng mà phòng ngự của hạ bàn suy yếu, chắc chắn sẽ bị quái vật kéo đi.

Tình thế cấp bách sử ra Định Dương Châm, miệng lẩm bẩm “Định” tự quyết, hai chân giống như cọc gỗ không nhúc nhích tí nào.

Phệ Cốt Long liên tục kéo mấy lần, điên cuồng gào thét: “Ôi ôi, kéo! xé!” Thân thể kịch liệt đong đưa, như nuốt phải con cá lớn điên cuồng giãy dụa.

Quái vật lắc đầu vẩy đuôi, thế công mạnh lại nhanh chóng...

Cơ Không Hành cũng khó ngăn lại, cần câu thuận thế mà đặt, trên không trung hiện lên một dải sáng nhỏ dài.

Tiểu Tuyết mở to hai mắt, kêu lên: “Thấy chưa!” Kiếm khí bùng ngang, âm thanh giòn giã “Vù vù” dễ nghe, cắt đứt dây câu từ đó.

Không đợi sợi đứt rơi xuống, Cúc Anh kiếm quay lại bắn nhanh, chỉ thấy quang nhận cuộn cuộn, quái vật kêu thảm giải thể, trong chớp mắt bị đâm trúng chia năm xẻ bảy.

Mất đi dây câu thao túng, Phệ Cốt Long bị chém không thể sống lại, hài cốt đen nhánh giống như than cốc, chỉ có xương đuôi bảo tồn nguyên vẹn, chiếu rọi ánh mặt trời trắng xóa.

Đào Yêu Yêu chạy vội tới, đỡ lấy cánh tay Tiểu Tuyết, nói: “Thế nào?” Tiểu Tuyết lắc đầu, ra hiệu không có gì đáng ngại, xé rách vạt áo giúp nó băng bó cầm máu.

Hai người đều mồ hôi đầy mặt, thở hồng hộc, trong mắt tràn đầy vui sướng vì thắng lợi.

Đào Yêu Yêu ngẩng đầu lên quát: “Con cóc ghê, con trai người đã chết rồi, không đầu hàng thì đợi đến khi nào?”

Bên cạnh hồ cát, Cơ Không Hành đã thay đổi tư thế, hai chân tiếp xúc mặt đất, thản nhiên nói: “Đúng là đã đến lúc, đợi ta tiễn các ngươi đi Tây Thiên.”

Chú: Niệm chú hành cước, là phương thức tu hành của rất nhiều tông giáo.

Ví dụ như giáo đồ Phật giáo lúc đi đường niệm đại bi chú, sửng sốt nghiêm khắc chú, giáo đồ Đạo giáo đi đường niệm kim quang thanh tịnh chú, đều là loại pháp môn này, nghe nói có thần lực gia trì thần thông, có thể hàng ma trừ tà, tăng tiến tu vi của bản thân.

Lần thứ ba, hung sa quét sạch biển lớn, biển rộng vạn trượng.

Cảnh tượng bầu trời kịch biến, đám mây hình chữ “Tốn” xoay tròn gia tốc, thiểm điện từ trong đám mây chiếu thẳng xuống.

Cơ Không Hành giơ cánh tay trái lên cao, bàn tay trái và điện quang đụng vào nhau, như đem năng lượng lôi điện hút vào trong cơ thể.

Cần câu bên tay phải rút ngắn biến thô, hóa thành thanh chiến phủ nặng nề.

Trong khoảnh khắc, gió ngừng lại, vân tán lôi thu, đại mạc trống không, mà sát khí vô hình đang lặng yên lan tràn.

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chăm vào động tĩnh ở trên cao, nói: “Tên kia tự thân xuất mã, đoán chừng còn lợi hại hơn so với Phệ Cốt Long.”

Tiểu Tuyết nói: “Hắn hấp thụ ma lực của cả tòa đàn thành, một khi ra tay, tất sẽ là pháp thuật có uy lực cường đại.”

Người mới vào Huyền môn, pháp lực có mạnh hơn cũng khó có thể kéo dài.

Trải qua một phen kịch chiến trước đó, trở nên mỗi một tới cực điểm.

Hắn nhắm mắt lại, tìm tòi trong cơ thể mỗi một tia khí lực, phút chốc mở mắt ra, ý chí chiến đấu trùng trùng, cánh tay chạm vào vai Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết hiểu ý, nói: “Vẫn có biện pháp cũ, ngươi chính diện ngăn địch, ta tìm cơ hội phá mệnh môn của hắn!”

Hạt cát “soạt soạt” trượt xuống, Cơ Không chậm rãi đến gần.

Thân ảnh cao gầy quay lưng về phía mặt trời, khuôn mặt bao phủ trong bóng tối.

Đột nhiên tay trái vươn về phía trước ngực, kéo áo tơi ra.

Đào Yêu Yêu buồn bực “Hắn cởi quần áo làm gì? Hứa Dục tam quốc mặc áo cởi quần ngựa đấu ngựa siêu, lão ma đầu tóc

dữ rồi, học theo cổ nhân cởi sạch quần áo đánh nhau.”

Đã thấy Cơ Không cổ tay hơi trầm xuống, ngón tay cắm vào trong lồng ngực, kéo ra một lọn tóc, tiếp theo là đầu người, cổ, vai... Cho đến khi thân thể hoàn chỉnh, giống như con rối từ trong túi vải lấy ra, bị tay Cơ Không xách theo một tay.

Tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần đoan trang, dáng người nhỏ yếu, lại giống như một vị thiếu phụ trẻ tuổi!

Cơ Không Hành nói: “Mục Nhu, người đối phó nha đầu kia, ta thu thập tiểu tử này.”

Thiếu phụ mở mắt ra, ánh mắt trống rỗng lạnh như băng, đáp: “Vâng.”

Đào Yêu Yêu lúc này mới chú ý tới, thiếu phụ kia đã kết thúc trang phục, mặc vai quần quanh dây xích bạc, khuỷu tay bao phủ đồng giáp, nhìn qua mạnh mẽ như linh miêu.

Cơ Không Hành buông thiếu phụ xuống, nàng liền dờ dẩn đi tới.

Tiểu Tuyết chăm chú nhìn khuôn mặt thiếu phụ, hỏi: “Chậm đã... Người, dáng vẻ của người nhìn rất quen mắt! Người tên là Nguyễn Nhu phải không? Trước kia có thể đến Quá Nga Phấn Sơn?”

Sa Nhu im lặng không lên tiếng, rút con dao găm bên hông ra, thả cánh tay thẳng tắp đâm thẳng yết hầu tiểu Tuyết.

Phụ nhân nhìn như yêu kiều kia, động tác nhanh như quỷ mị.

Tiểu Tuyết vừa mới nói ra nửa câu sau, phần cổ đã cảm thấy lạnh lẽo của lưỡi gió.

Nàng vội vàng búng ngón tay phóng kiếm, Cúc Anh kiếm ngăn cản chủ thủ.

Chân khí hai người tương kích, Tiểu Tuyết bị đẩy lui hơn mười trượng, dứt khoát tăng lực nhảy về sau tránh đi phong mang, sử dụng Cúc Anh kiếm truy kích địch nhân.

Nhưng thấy ong yêu nhu hòa xoay chuyển, giống như khói nhẹ bay qua mặt nước, ngay ngắn không ngừng nắm bắt.

Đột nhiên dừng bước run rẩy, sợi dây bạc quấn thân bung ra, từ các phương hướng đuổi về phía Tiểu Tuyết, phảng phất như

con bạch tuộc khổng lồ vươn cái xúc tu ra.

Mấy lần động tác mau lẹ, làm cho người không kịp nhìn tiếp trước mắt.

Chờ đào yêu tỉnh lại, chiến cuộc đã dời về phía xa xa...

Hắn nhớ lại chiến thuật đã thương lượng xong, muốn chạy đi kiếm chế mềm mại.

Cơ Không Hành bay tới, phủ sắc bỏ xuống, quát: “Chạy đâu!”

Khí lưu mãnh liệt cuốn lên cát bụi, cơ hồ khiến đào yêu hít thở không thông.

Thế đạo mãnh liệt như thế, ma phủ phủ rơi xuống lại rất chậm rãi.

Đào Yêu Yêu lăn lộn trên mặt đất, sờ đến xương đuôi Phệ Cốt Long, bắt lại gần trên lưỡi búa.

Chỉ thấy bạch quang bắn ra, tiếng nổ rung trời, trước mắt Đào Yêu biến thành màu đen, bị bỏ một cú thất điên bát đảo.

Cũng may xương đuôi chưa đứt, may mắn tránh được một kiếp, hắn bỗng dưng ý thức được “Xương đuôi quái vật cứng rắn, thần kiếm của Tiểu Tuyết cũng chém không rách, có thể ngăn cản lưỡi búa của Cơ Không.”

Cơ Không Hành chậm rãi lui về phía sau, nói: “Cũng có vài phần cơ trí mà, khó trách là nhân tuyển Thiên Long Thần Tướng, sao không sử dụng thần thuần vô hình kia?”

Lời còn chưa dứt, vung búa lần nữa bổ tới.

Đào Yêu Yêu nắm chặt xương đuôi nâng quá đỉnh đầu, dốc hết toàn lực chống đỡ.

Lưỡi búa bổ trúng long cốt, như chùy sắt đập đỉnh thép, thuần túy cứng đối cứng,

Điện quang lóe lên một cái, đầu gối Đào Yêu Quy rơi vào trong cát, khớp xương cả người run rẩy “Khanh khách”, chỉ cảm thấy khung xương đều sắp bị đánh tan tác.

Cơ Không Hành cầm cán rìu, nặng nề đè xuống, nói: “Thằng ngốc, không dùng Thiên Vương thuần ngăn cản, sẽ bị bỏ thành thịt vụn.”

Đào Yêu Yêu cắn răng cứng rắn, tai trống “Ong ong” giao minh, thầm nghĩ “Yêu ma ra tay cố ý lưu lại đường lui, muốn dụ ta sử dụng Phục Nhu Thiên Vương Thuần, rốt cuộc là có ý đồ gì? Con mẹ nó, người đề chặt như vậy, ta không có cách nào vận khí, vậy Thần Thuần làm sao có thể xuất hiện!” Khổ nỗi môi mím chặt, không cách nào nói cho đối phương biết, đầu óc trống rỗng.

Một phương khác, mềm mại công kích Tiểu Tuyết, trong nháy mắt đâm kích mấy ngàn lần, hàn quang từ bốn phía đánh úp lại, giống như bầy ong dúc toàn bộ lực lượng xuất kích.

Tiểu Tuyết đỡ trái hở phải, chống đỡ chủ thủ, lại muốn tránh né dây xích bạc trói buộc, nhiều lần nguy hiểm giống như vậy quanh, lửa giận trong lòng càng rùng, chỉ vì nhìn người mặt mũi tốt, ta mới không ngừng nhường nhịn, sao lại luôn hạ trọng thủ bức bách? Dao găm của người nhanh, nhanh hơn Cúc Anh kiếm của ta sao?”

Sát cơ nhất thời đại thịnh, không để ý chủ thủ đâm tới, vuron người đón lấy ly nhu, quát: “Cúc Anh phá tà!” Kiếm quang như sóng tuyết ngân sóng, phong bế đường lui của Phục Nhu từ bên ngoài.

Tình thế này nhìn như lưỡng bại câu thương, nhưng Cúc Anh kiếm là thần kiếm vô hình, nhanh hơn mấy lần so với vũ khí hữu hình.

Quả nhiên lộc cộc mềm mại chuyển chủ thủ ngăn kiếm quang lại.

Tiểu Tuyết chiếm được tiên cơ, hai ngón tay phải lấp lánh tinh mang, Cúc Anh kiếm lại từ ngón tay sinh thành ngón tay.

Nhưng kinh phong sau lưng ả truyền, sợi xích bạc mềm mại cuốn ngược mà đến.

Tiểu Tuyết cũng không để ý tới, đoán chừng kiếm quang đâm trúng đối thủ trước, tà khí như phá, bị dây xích quán lấy cũng không có đại hại.

Ai ngờ dị biến phát sinh, tiểu cầu phía trước sợi xích bỗng nhiên vỡ ra, sương khói màu lam từ đó toát ra, xen lẫn “Khanh tranh” hơi vang lên, tế châm hình lông trâu phá không đâm lung tung.

Tiểu Tuyết gấp rút thi triển Phi Đằng Thuật né tránh, đâm về phía kiếm quang mềm mại liền thất bại.

Muốn thu hồi kiếm khí, lại phát hiện kiếm khí bị khói xanh làm vậy bản, trở nên vẩn đục không chịu nổi, thu vào trong cơ thể chắc chắn trúng kịch độc, nàng kinh hãi tỉnh ngộ, kinh hô: “A! Điểm mi ký! Là điểm mảy của Đường môn! Độc thuật Đường môn ngươi học được từ đâu? Thiên Nhu như cũ trầm mặc, dao găm xoay chuyển như bánh xe, càng hung ác hơn so với phen trước.

Tiểu Tuyết phát ra kiếm khí không dám thu hồi, pháp lực càng dùng càng yếu, dần dần lâm vào nguy hiểm.

Nhưng tiếng gọi kia của nàng kêu gọi theo gió bay xa, truyền vào trong tai đào chết yếu.

Dường như ánh nến chiếu sáng bóng đêm, thiếu niên lơ mơ như từ trong mộng tỉnh lại, Long Cốt khẽ sát trán, từng chút từng chút nâng lên trên.

Cơ Không Hành cười “hắc hắc” nói: “Cứ như vậy đi, vậy là tốt rồi, nhanh phản kháng đi, liều mạng giãy dụa, như vậy ta giết chết các ngươi mới thú vị hơn!”

Đào Yêu cắn răng phát ra tiếng “rắc rắc”, hung hăng chen ra mấy câu: “Ta, ta và tiểu Tuyết, tuyệt đối sẽ không chết ở đây!” Đột nhiên chân khí vọt lên, từ đan điền lao vào hai tay, Thiên Vương thuấn và Long Cốt tương hợp, hình thành thành một bức tường kiên cố, “Đương” một tiếng nổ vang, Cơ Không Hành liên tục ngã lộn nhào, giống như lá khô bay về phía sau.

Hạ xuống đất đứng vững hai chân, Cơ Không Hành cười nói: “Ha ha, không tệ, Thiên Vương Thần Thuấn, danh bất hư truyền, nhưng ta chỉ sử dụng ba thành pháp lực.” Cân nhắc cây búa kia, nói “Thanh bán nguyệt phá khung cân này, trên Nam Hải ma giới chờ binh khí, hôm nay có thể xuyên thủng Ngao Thần Thuấn hay không? Lần sau ta lại đánh đến khi phải xuất toàn lực!”

Đào Yêu lay long cốt, nhảy nhót hai cái tỏ vẻ thoải mái, đầu ngón út cong lại, làm ra tư thế “Cứ việc ra tay” bước tới đây.

Lần thứ ba, hung sa quét sạch biển rộng Thiên Thiểm hai lần.

Cơ Không Hành tung người bay lên giữa không trung, hét lớn: “Nửa tháng phá khung!” Huy vũ ma phủ chém mạnh, mặt đất cát vàng cuộn cuộn nghiêng nghiêng.

Uy phách phá hủy bầu trời, cộng thêm trụ cát tinh thuần, há chỉ có lực đạo vạn quân.

Đào Yêu Yêu tiếm chuyển Thiên Vương Thuần, miệng niệm quyết định, hoành hành Long Cốt cứng rắn chống đỡ, lần trước cân nhắc đã đánh bay đối phương, lần này thần hoàn khí đủ, chuẩn bị đầy đủ, còn không gõ con cóc ghẻ đến tè ra quần!

Chỉ nghe “Ừ ừ” bạo tạc, phá vỡ khung cân bỗ trúng long cốt, kịch liệt chấn động lên sóng khí, mặt đất dập dờn gợn sóng cát, từng vòng hướng ra phía ngoài kéo dài ra.

Đào Yêu Yêu trợn trắng hai mắt, miệng sùi bọt mép, nội tạng như muốn phun ra từ bên trong khoang miệng.

Trong mơ màng, hơi cảm thấy đầu vai ướt ướt, liếc mắt nhìn lại, đối phương cũng không có tè ra quần, ngược lại miệng vết thương của mình lại vỡ ra, đang “Tư lạp” phun máu ra ngoài.

Cơ Không Hành gia tăng pháp lực, cười gằn nói: “Thế nào? Ngao Thần thuần dù kiên cố, cuối cùng cũng sẽ bị thần phủ của ta đánh nát! Hắc hắc, tiểu tử, ngươi là đại đệ tử trong loạn trần mới chọn? Kim Luân pháp sư thiết kế bố cục, dẫn ra đệ tử đứng đầu Huyền môn, cuối cùng mất mạng trong tay ta, ha ha ha!”

Lưỡi dao xé trời, từng tắc một lại gần hơn một tắc.

Giờ phút này tình thế, Thiên Vương Thuần tràn đầy nguy cơ, lại không có hiệu quả phản kích, lưỡi búa chạm đến đỉnh đầu, đó chính là đầu mỗi đằm máu.

Liệt phong tê lương, “Ô ô” gào thét, những vong linh chết ở Ma Phủ kia, phảng phất ngay bên tai khóc lóc.

Đào Yêu Yêu tức giận nói: “Ồn chết rồi! Ôn kê cóc ghẻ, ngươi cho ta, câm miệng!” Tay phải nắm quyền vung lên, rắn chắc

đánh trúng gò má Cơ Không Hành.

Chỉ thấy cô ảnh bông bênh, thẳng tắp như điều đứt dây.

Cơ Không Hành ngã về phía sau mấy trượng, tứ chi ngã xuống đất, trong cổ họng phát ra tiếng cười quái dị: “Ha ha, tốt, thú vị, Tiềm Hình Thân Thuần huyền diệu tuyệt luân, quá chơi đùa! Đã lâu không gặp phải chuyện thú vị như vậy!”

Chỗ thần diệu của Thiên Vương Thuần chính là hấp thu thương tổn do địch nhân tạo thành, ngược lại tăng cường pháp lực cho phe mình.

Cơ Không Hành chém càng hung ác, đào yêu thương càng nặng, Thiên Vương Thuần ngược lại kiên cố gấp bội.

Bởi vậy hắn mới có thể một tay đỡ ma phủ, đưa ra một quyền phải đánh địch nhân.

Cơ Không ngồi dậy, ném mũ trúc rách nát đi, lạnh lùng nói: “Chúng ta chơi thêm một lần nữa xem.

Lúc này đây, ta đem ngưng tụ toàn bộ linh khí trong đàn thành dộc sức phát ra một kích, nhìn xem Thân thuần của ngươi còn hoàn hảo không tổn hao gì!”

Kỳ thật thực lực hai bên cách xa nhau, bản lĩnh đi lại của Cơ Không, giết chết Đào Yêu mấy trăm lần cũng không thành vấn đề.

Nhưng hắn tình tính cuồng vọng, ma tâm cố chấp, nhất định phải từ chính diện kích phá Thiên Vương Thuần, thực sự là tương đối tốt với toàn bộ Nga Mi phái, lưu truyền ngàn năm đại pháp, trải qua vô số tiên khách cải thiện, sao có thể trong khoảnh khắc phá giải? Cơ Không đi nhiều lần trùng kích, luân phiên bị thương, lại cho cơ hội sống sót mất dạng.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Con cóc ghẻ mà ngáp, khẩu khí lớn đấy, ngươi có chiêu thức gì cứ việc sử dụng đi! Ông nội ngươi... ông nội ta phụng bồi đến cùng.” Trong miệng trêu ghẹo, lòng bàn chân ra sức đứng vững.

Hắn mệt mỏi gần như yếu ớt, dừng nói đấu pháp tranh thắng, đứng thêm một lát cũng khó khăn, suy nghĩ “Ta ngăn chặn con cóc lâu như vậy, Tiểu Tuyết bắt lấy nữ nhân kia rồi chứ?” Quay đầu nhìn xung quanh phía xa xa.

Trong đại mạc sa vụ tràn ngập, hai bóng người xuyên qua giữa đó, chợt gặp chợt phân, hàn quang của chủy thủ tung hoành ngang dọc, hiển nhiên là tiểu Tuyết bị vây trong hoàn cảnh xấu.

Cô kiêng kỵ trúng độc nên không dám thả kiếm, vừa né tránh vừa hỏi: “Người rót cuộc là ai? Sao lại biết pháp thuật của Đường môn?” Người là người của Tứ Xuyên Đường môn sao?...” Có người tên là Đường Liên Bích, người biết hẳn không?”

Hỏi được câu này, ân ái dừng bước ngưng tụ, im lặng nhìn chăm chú Tiểu Tuyết, gương mặt tái nhợt không có chút biểu cảm nào.

Tiểu Tuyết nói: “Người nhận ra Đường Liên Bích! Vậy người là...”

Cơ Không Hành bỗng dừng quay đầu, điềm nhiên nói: “La Lý Do, nha đầu này rất đáng ghét!” Ngón tay hư đạn, bắn ra sợi tơ lóe sáng, bay tới gần sau lưng Tiểu Tuyết, quát lớn: “Mạc Nhu! Mau thu thập nó!” Đào Yêu Yêu kêu lên: “Cẩn thận đánh lén!”

Trong lúc điện quang hỏa thạch, sợi tơ kẻ sát bả vai tiểu Tuyết, thành linh rung động mãnh liệt lắc lư.

Tiểu Tuyết bất ngờ không kịp đề phòng, bị chấn động đến mức ngất xỉu tại chỗ.

Phốc phốc run run sợi xích bạc, cuốn lấy mắt cá chân của nàng, hai tay luân chuyển kéo lấy.

Cùng lúc đó, địa hình sa mạc kịch liệt biến hóa, lại hiện ra đồ án hình chữ “Úm”, ở giữa là một hang động cát đen sì, chính giữa là động cát đen sì.

Phốc nhu nhún người nhảy vào, thân hình hãm vào trong động, dây bạc thế đi còn chưa sửa, kéo theo Tiểu Tuyết nhanh chóng di chuyển về hướng Sa động.

Đào Yêu Yêu phát động chân chạy như điên, phóng về phía hang cát nơi phương vị.

Mặc dù vừa bò vừa lăn, nhưng vẫn chậm nửa bước.

Cát chảy nhộn nhạo lên vòng xoáy, trong một sát na đem Tiểu Tuyết nuốt hết, Đào Yêu Yêu Yêu bỏ nhào về phía trước, không thể bắt lấy tóc nàng.

Sa động biến mất không còn thấy bóng dáng, đại địa khôi phục như lúc ban đầu, hết thảy như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hắn tròn tròn mắt, xòe ra mười ngón tay, đào móc cát như điên, bỗng nhiên sau lưng truyền đến tiếng rống to của Cơ Không Hành: “Người đang làm gì vậy? Đứng lên, ngăn cản cân đập lưng ta!”

Đào Yêu Yêu dừng hai tay lại, mạch máu trên trán đột nhiên nhảy dựng lên, huyết dịch quanh thân như đang sôi trào, bỗng nhiên xoay người giơ tay, kêu to “Đại Tây quái lang chặn mẹ ngươi——”!” Cơ Không Hành Ma Phủ bỏ đến.

Đào Yêu Yêu trong tay không có long cốt, hoàn toàn dựa vào Thiên Vương Thuần hộ thân, lưỡi búa bị ngăn trở, ngưng lại giữa không trung, cách trán chỉ năm tấc trái phải.

Mái tóc dài của Cơ Không phiêu tán, trong mắt lấp loé hung quang, quát: “Nạp mạng đi!” Ma lực thi triển đến cực hạn, sắc trời cấp tốc ảm đạm, cát vàng bốc lên, tất cả tà khí của đàn thành cộng thêm lưỡi búa, Thiên Vương Thuần rốt cuộc cũng không chịu nổi gánh nặng, cân mái vòm giảm xuống ba tấc, trong mũi đào hừ nhẹ, phần eo ầm ầm vang lên, xương sườn đã bị ép gãy mất hai cái xương sườn.

Giờ khắc này, hắn mất đi tri giác, con mắt cái gì cũng không nhìn thấy, lỗ tai cái gì cũng không nghe thấy, phảng phất nhốt ở trong quan tài, cục diện ngột ngạt tột đỉnh.

Đầu óc thoáng hiện vô số ảo giác —— ác tướng của Long gia thiếu gia, Chu gia huynh đệ gian tướng, tướng mạo ngu xuẩn của Tham quan bủn nhọ, tà tướng của Kim Luân pháp sư, từng gương mặt vặn vẹo xoay tròn, quỷ quái dây hồn tác động trong cõi u minh.

Chợt trước mắt sáng ngời, dung nhan thân thiết, đó là gương mặt của Long Bách Linh, hình như đang nói “Tướng công, ngài phải kiên cường! Phải kiên cường thêm chút nữa! Nhất định phải trở lại bên cạnh ta!”

Đào Yêu Yêu chỉ muốn ôm bụng cười to, âm thầm trả lời: ”
Kiên cường? Linh Nhi ngốc, ta có bao giờ mềm yếu?” Khi thể
anh hùng đột nhiên sinh ra, hình như lại nghe thấy tiếng Tiểu
Tuyệt kêu lên: “Cứu ta, Đào sư ca, mau cứu ta với!”

Một loại dũng khí trong tuyệt cảnh, như sét đánh xuyên thấu
toàn thân.

Hắn chỉ cảm thấy gân cốt bị xích sắt giam cầm, khó chịu đến
cực điểm, có một cỗ khí lưu nóng hổi, từ đan điền tuôn ra bách
hội, lại từ Bách Hội thẳng đến lòng bàn chân, cuồng mãnh
xông tới, giống như muốn đột phá thân thể.

Đào Yêu đầu lắc lư, giống như bị một lực lượng thần bí nào đó
dẫn dắt, cánh tay trái chống đỡ Thiên Vương Thuần, chậm rãi
giơ tay phải lên.

Cơ Không Hành cười lạnh: “Lại muốn lặp lại chiêu cũ? Bằng
tay không của ngươi, làm ta bị thương sao?”

Lời còn chưa dứt, quang hoa nổ rộ

Cỗ nhiệt khí kia từ tay phải lao ra, hóa thành trường kiếm năm
thước, như thiểm điện đâm vào ngực Cơ Không Hành.

Đột nhiên gió cát dừng lại, từng sợi khói xanh từ miệng vết
thương bốc lên.

Cơ Không Hành cúi đầu trừng mắt nhìn trước ngực, thần sắc
khó tin.

Đào Yêu Yêu ngẩng đầu lên, nói: “Giết một con cóc ghẻ, tay
không cũng làm được đúng không?”

“Keng” một tiếng, phá Khung Thiên cân rơi xuống đất cát.

Cơ Không đi hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống, như cười như
không, lẩm bẩm: “Ta, ta lại thua với loại tiểu tử này, ha ha...
Ngươi rốt cuộc là ai?”

Đào Yêu Yêu nói: “Nhớ cho kỹ, ta chính là tuần kiệt thiên cổ
của Ngao Kim! Huyền Môn bất thế kỳ tài! Cao thủ Kiếm Tiên
Đào, chết yếu, chết non!” Rút trường kiếm chém ngang, một
kiếm chặt đầu Cơ Không.

Thân thể ma đầu vỡ nát, hóa thành khói xanh tán loạn, bốn
phương tám hướng quái âm thê thảm, hình như có trăm vạn Lê

Quỷ gào khóc thảm thiết.

Ngay sau đó, cát vàng, mặt trời, mây đen, đại mạc, tất cả đều quần vào trong sương mù xoay quanh, chìm nổi, đan xen tan vỡ, tan thành mây khói, cho đến khi tiêu tán vô hình.

Đào Yêu Yêu ngẩng đầu cung bộ, cầm kiếm chỉ xéo, tư thế oai hùng duy trì nửa khắc đồng hồ, đáng tiếc không có người xem ủng hộ.

Cuồng hỉ chiến thắng theo mồ hôi lạnh khô khốc, xương gãy truyền đến kịch liệt đau nhức.

Hắn chán nản co quắp lại, rên rỉ trong miệng yêu khanh.

Mỗi lần hô hấp đều động đến vết thương, giữa hông như đao đâm, đau đến mức hắn mất ngủ đom đóm, hận không thể cứ vậy chết đi.

Trường kiếm kia thu nhỏ hình người, chui vào lòng bàn tay quay về kinh mạch.

Nguyên lai vừa rồi trong lúc nguy cấp, ý niệm cùng chân khí tương hợp lẫn nhau, Thanh Phong kiếm rời thân thể biến thành lợi khí, xuất kỳ bất ý chém giết ma đầu kia.

Đào Yêu hồi tưởng lại: “Nếu như Tiểu Tuyết có Thanh Phong kiếm, tuyệt đối sẽ không bị con cóc ám toán như con cóc đầu.

Nàng giao thần kiếm cho ta, thời khắc mấu chốt đã cứu mạng ta, hiện tại, đến phiên ta cứu nàng!” Nghĩ đến đây lòng khát nước, đưa tay sờ bên hông, mang “Lưu Phán” đến bên miệng, mở nút nút miệng uống mấy ngụm máu.

Lần thứ ba, hung sa quét sạch biển rộng Thiên Tiền Tam Thiên.

Trong mông ngựa chứa Lân Tủy Tuyết Liên, Đào Yêu nuốt vào bụng, lúc nhỏ tinh lực tăng lên, đau đớn giảm bớt rất nhiều, mừng thầm nói “Linh Nhi Quỷ Linh Tinh Linh, nàng tính được ta sẽ thụ thương, chuẩn bị trước vật này, vừa lấp kín bụng lại có thể trấn đau, quả thực là diệu kỳ! Nếu Linh Nhi theo ta đến đây, nhất định có thể giúp được một đại ân.” Lại nghĩ, may mà không mang theo nàng đến, hai nữ hài tử đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta còn không biết nên cứu người nào trước đây!”

Hắn nghỉ ngơi một lát, đợi đau đớn hơi trì hoãn một chút, vênh đoạn nhánh cây làm tấm ván, dùng miếng vải rách cột lại bên hông cố định.

Ngay lúc xử lý vết thương, hắn đưa mắt quan sát hoàn cảnh bốn phía xung quanh.

Chỉ thấy cây cỏ tươi tốt, dây leo quấn quanh, ánh mặt trời xuyên qua lá cây nồng đậm, rắc xuống điểm sáng loang lổ.

Ngẫu nhiên chim hót trùng nháy, làm cho rừng cây thêm vài phần thú vị.

Cúi đầu quan sát bóng dáng, hình dáng rõ ràng: Thành Không Hành đàn hiền thị đã biến mất, sự vật xung quanh sinh động, hẳn là cảnh sắc chân thật trên thế gian.

Đào Yêu nghiêng tai lắng nghe, bốn phía âm âm mơ hồ, truyền đến sóng triều đánh vào vách đá tiếng vang.

Hoang vắng mà sát biển, chẳng lẽ nơi này chính là Nam Hải Phổ Thiện đảo?

Tiểu Tuyết bị chìm ngập trong sa mạc, lúc này cảnh vật kịch biến, biết đi đâu tìm tung tích của nàng đây? Đào Yêu Yêu hoàn toàn mờ mịt, gậy gồ đi vào rừng cây.

Bước chân hắn ta lão đảo, lại không ngáng chân vật lộn.

sườn dốc nơi đây bằng phẳng, bùn đất chất đầy thật dày, có khác biệt rất lớn với sườn đã gập ghềnh.

Xuyên qua rừng rậm, dọc theo sườn dốc đi lên cao, phạm vi mười dặm đều thu hết vào đáy mắt.

Chỉ thấy bốn phía biển xanh dâng trào, trong trung tâm địa hình cao, biên giới thấp, tựa như bông xác úp ngược, chính là một tòa hoang đảo không người.

Đào Yêu Yêu thất vọng, lập tức rời sườn núi đi đến bờ cát.

Mắt nhìn sóng biển chập chùng, sương mù mênh mông mờ mịt, trong lòng hẩn tóc tai rầu rĩ “Địa phương quỷ quái đáng thương, chớ nói nhốt dân nữ, một con dê cũng không giấu được, ta còn tìm kiếm cái gì? Cũng không biết Tiểu Tuyết bây giờ như thế nào, đây mới là “Tiểu tử trọc đầu gãi lông, không thể bắt bẻ!”

Đang lo lắng, mặt biển tiếng gió đại tác, khanh khách, xen lẫn thanh âm sáo trúc kim cổ...

Không bao lâu, tiếng nhạc càng đến gần, sương biển tản ra, hiện ra một chiếc thuyền biển lớn dài mười mấy trượng.

Đào Yêu Yêu mừng rỡ, vừa định phát tay kêu cứu.

Bỗng nhiên tiếng kèn “Ô ô” rung trời, lại lái tới rất nhiều thuyền nhỏ, dài năm sáu mươi chiếc, nghiễm nhiên là từng hạm đội có quy mô khá lớn.

Đối mặt với khí thế cuộn cuộn này, Đào Yêu Yêu há hốc mồm.

Nhớ lại đồ tượng vạn vực chỉ dẫn, hòn đảo nhỏ đơn độc treo trên hải ngoại, lại có yêu ma qua lại, thương thuyền bình thường làm sao đến được? Ngoại trừ thế lực Kim Luân giáo, đại khái không có người có thể xông vào vùng hải vực này.

Nhưng hòn đảo nhỏ không cách nào ẩn thân, đối phương nếu lên bờ tìm kiếm, vậy cũng chỉ có thể thúc thủ chờ bắt.

Quả nhiên, cách bờ khoảng hơn ba mươi trượng, thuyền lớn cầm đầu vút neo dừng lại, buông xuống từng đợt trôi nổi.

Khó khăn lắm mới tiếp cận bãi biển, đầu thuyền có người vẫy tay, kêu: “Này, vị đại ca bên kia, ngươi là người sống sao?”

Ngũ âm mềm mại, là một thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp.

Đào Yêu Yêu suýt chút nữa vui vẻ, đáp: “Chết hơn phân nửa, miễn cưỡng còn chút hơi thở, người nói ta sống hay chết?”

Cảm thấy tuy Kim Luân giáo làm nhiều việc ác, giáo chúng ngược lại rất hòa ái, bắt chuyện nói hai câu chưa hẳn là không thể được?

Nghĩ như vậy, sợ hãi giảm bớt vài phần.

Thiếu nữ nói: “Ừm, thân ở hiểm địa vẫn đàm tiếu tự nhiên như thường.

Muốn ta đoán, người chính là cao đồ của Ngao Kiếm Tiên, đại ca đào non đào.” Đã bị nhận ra, Đào Yêu không còn kiêng kỵ, tùy tiện nói: “Đúng rồi, chính là người... Là bản nhân.” Muốn tự xưng là “Ông nội người”, lại nhìn thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, thần thái thuần phác dễ gần, thật không đành lòng nói bừa nhục mạ người.

Thiếu nữ cười nói: “Là người ngu? Đệ tử Nga Phong đều rất thông minh, sao có thể là người ngốc? Đào đại ca khiêm tốn vô cùng.”

Giờ phút này động cựa, tóc chèo đều là mái chèo của phụ nữ.

Thiếu nữ kia vươn người ra, ra hiệu đào yêu quái kéo lại.

Chỉ thấy ngón tay ngọc thon, cánh tay trắng nõn như ngó sen, hai cái vòng tay màu vàng rực rỡ ở cổ tay, tiếng va chạm “Đình đình đang đang đang” vang lên.

Đào Yêu Yêu tâm thần rung động, mạnh mẽ nhớ tới quần áo bản thân rách rưới, đối với nữ hài tử khó tránh khỏi lộ ra xấu hổ, vội vàng rút tay lại ngồi xổm xuống, động tác hoạt động lớn đến mức trượt chân, đặt mông ngồi xuống nước biển.

Xương gãy chấn động, Đào Yêu Yêu đau đớn, nhe răng trợn mắt một cái.

Mấy nữ nhân phe phẩy mái chèo thấy vậy, đồng loạt cười ha ha.

Thiếu nữ nói: “Làm sao vậy? Trong tay ta không có thả độc sao? Người không sợ sao?” Đào Yêu Yêu cười nói: “Là tay ta bản, sợ bản ống tay áo của cô nương.” Thiếu nữ nhìn ra bên hông hẳn có vết thương, quay đầu lại phân phó vài câu, hai

phụ nhân trung niên nhảy lên bãi đá, đỡ đào bò vào ngáy, lập tức quát to mái chèo kéo về phía thuyền lớn kia.

Sóng biển quay cuồng đập, lay động, thật là xóc nảy, thật sự là lắc lư.

Nhưng Đào Yêu Yêu ngồi ngay ngắn như cây tùng, hai tay che chặt đũng quần.

Thiếu nữ nói: “Bị thương thì cứ nằm đi, người khỗ sở như vậy làm gì.” Đào Yêu điền nói: “Cái này... Nếu ta ngã xuống, chỉ sợ áo hở ra, thất lễ va chạm cô nương.”

Thiếu nữ nói: “Nghe nói tính tình Đào đại ca hào sảng, dám làm dám, sao lại giảng lễ như vậy?” Đào điền nói: “Hắc, tính tình của ta, gặp được người tốt giảng đạo lý, ta liền cung kính lễ độ; ai mà chơi ngang tàn nhẫn, ta liền hết lần này tới lần khác đối nghịch với hắn.”

Thiếu nữ chỉ vào mũi mình, cười nói: “Nói như vậy ta là người tốt? Hi hi, hán nhân các người liền thích quanh co lòng vòng, khen người cũng không chịu nói thẳng, phải để người ta đi đoán.”

Đào Yêu Yêu rung mình, chăm chú quan sát, mới thấy rõ thiếu nữ mặc áo ngắn ngang vai lụa trắng, eo thắt hồi đao, đầu đội mũ Phượng Hoàng thối, trang phục rất khác với trung nguyên.

Năm xưa hắn từng đọc qua 《Man thư đồ》, nhận ra loại trang phục này, bật thốt lên: “Cô nương là người áo trắng của Vân Nam sao?”

Thiếu nữ có chút kinh hãi, gật gật đầu nói: “Nhi đào đại ca nhãn lực tốt! Ta gọi là Triệu Anh, hộ pháp thánh thị trước khi giáo chủ giá lâm.”

Vừa nghe hai chữ “Giáo chủ”, lông mày xanh lét cau chặt, nghĩ đến nữ nhân này thân là nanh vuốt Kim Luân giáo, lúc này mặt mày căng thẳng ngậm chặt miệng, lạnh như băng không nói tiếng nào nữa.

Triệu Anh cũng không hỏi nhiều, chỉ huy dung tới gần thuyền lớn, lệnh cho thủy thủ buông xuống cầu thang.

Lại nhớ đào yêu thương khó có thể bò cao, gọi người bay lên không mang thức ăn đến giỏ trúc lớn, đỡ hắn ngồi vào trong

đó, chậm rãi kéo hấn lên boong thuyền.

Đào Yêu Yêu ngửi thấy mùi đồ ăn gay mũi, thăm thở dài:
“Không cần đoán, cầm thứ đồ chơi này giả ta, rõ ràng muốn bắt ta làm đồ nhắm rượu.”

Lên thuyền, hai hán tử nâng hai tay trái phải lên, dẫn đầu đào yêu chết yêu đi vào khoang thuyền phía sau.

Triệu Anh cười nói: ” Đào đại ca, huynh nghỉ ngơi trước đi, lát nữa Giáo chủ sẽ tới thăm huynh.” Mọi người khom lưng đi ra ngoài, mọi người theo sát phía sau, trong khoang thuyền chỉ còn lại một mình ngồi không yên.

Hấn du mục nhìn chung quanh, trong phòng trống rỗng, không có đồ gia dụng trang trí nào khác.

Toàn bộ khoang thuyền đều do cây trúc chế thành, xanh lét vô cùng mát mẻ, gần cửa sổ treo mấy bức tượng Phật, bạch cầm dệt thành, có thể là tà vật Kim Luân giáo.

Ngồi gần nửa khắc, bốn thị nữ mỹ mạo tiến đến.

Tất cả đều mặc váy hẹp, chân khom lưng, mặt mang ý cười ôn nhu, cầm trong tay chậu đồng, khăn lông, bình thuốc, lò hương, tơ lụa các vật phẩm, miệng xưng: “Hầu hạ đào đại ca giặt quần áo.”

Đào Yêu Yêu thăm nói: “Hừ, tưởng ta là heo mập, rửa sạch sẽ mới khai đao?” lườm trước yêu ma giả ý tốt, nhất định ẩn giấu độc chiêu tra tấn người khác.

Hấn ôm suy nghĩ hấn phải chết, lẽ số ném ra sau đầu, mở ra tứ chi tùy ý bài bố.

Các thị nữ cởi sạch áo rách của hấn, lấy khăn lông nóng lau sạch thân thể của hấn, từng tác một dùng vải mềm tắm vải cần thận lau khô.

Sau đó duỗi ra ngón tay giống như cây thước, giúp hấn nối lại đoạn xương, thoa lên thuốc mỡ, lấy mảnh vải lụa bao bọc lưng trúc cố định!

Thị nữ tiếp xương kia chỉ mới mười tám mười chín tuổi, động tác mềm mại lại lão luyện, không có đau đớn chỗ nào bị thương cả.

Đào Yêu Yêu không chuyển mắt nhìn nàng, “Tuổi còn trẻ thủ pháp cao siêu”, không hồ là tà giáo ma nữ.”

Lần thứ ba, cát hung quét biển, biển rộng, trời cao bốn phần.

Thị nữ kia phát hiện Đào Yêu dị trạng, ngẩng đầu chạm vào ánh mắt của hắn, cười an ủi: “Thứ tám bên phải, chín cái xương sườn nứt ra, may mà mặt cắt bóng loáng, không đâm vào nội tạng bị thương, điều dưỡng vài ngày là khỏi hẳn.” Mắt thấy Đào Yêu lão đảo, hỏi: “Cột thuật Bỏ Cốt ta còn chưa thuần thực, đoán là tiếp sai rồi, làm cho Đào đại ca đau lòng?”

Đào Yêu Yêu nói: “Tiếp lấy, nửa điểm cũng không đau.

Ta đang nghi ngờ đây, ngươi có phải chuyên môn đưa xương cho người ta hay không?”

Thị nữ kia đỏ mặt, không biết trả lời như thế nào.

Bên cạnh có người nói: “Trong phòng đốt Trần Hồn ngự mẽ hương, đau đón tự nhiên tiêu tán toàn bộ.

Đào đại ca yên tâm, Nam Hương tử tử chúng ta là công chúa Khổng Tước chuyên thế, bản lĩnh tiếp xương chữa thương rất mạnh.” Ngón tay góc tường, lư hương nhỏ lượn lờ khói, nghĩ đến bên trong có chứa linh vật bớt đau, chính là “Trần Hồn Ngự Mễ Hương” rồi.

Tiếp Cốt thị nữ cười nói: “Chút tài mọn này của ta cũng coi như mạnh? Đừng để cho Đào đại ca chê cười?

Y thuật Ngao Thần nông môn của người ta, đó mới gọi là kỳ diệu vô cùng! Gặp phải thương thế so với nghiêm trọng gấp mười lần này, động ngón út là có thể chữa khỏi, căn bản không cần chạm đến người bị thương.” Cảm thán liên tục, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ viễn vọng.

Người bên cạnh che miệng cười nói: “Công chúa Khổng Tước nhắc tới Thần Nông môn liền phát cuồng, biến thành Thần Nông Hậu bồi cho ngốc tử, thật là thú vị.”

Đào Yêu Yêu Mạc Minh hiểu ý, “Tên ngốc, công chúa” gì đó, chỉ coi như các nàng cố ý huyền hư kể.

Sau khi băng bó xong, thị nữ kia lưu lại trang phục ba bảy, huyết kiệt, bình thuốc nhỏ màu đỏ sặc sỡ, dặn dò mặc nội phục

như vậy.

Mấy thiếu nữ khác hệ móc dây buộc, thay quần áo mới cho nhân tài.

Mọi chuyện dừng lại, chúng nữ khom người lui ra cửa khoang.

Đào Yêu Yêu nằm trên sàn gỗ, hơn nửa ngày không tỉnh hồn.

Cẩn thận kiểm tra toàn thân, sạch sẽ gọn gàng, tiền màu xanh tụ tập dây lưng lụa xanh, đúng là trang phục đệ tử nam tử Nga nam tử đầu bảng.

Hắn càng thêm mơ hồ, thầm nghĩ “Các nàng muốn gọi ta là Đào đại ca, chẳng lẽ không phải Kim Luân giáo sao?” Tả Tư Nguyệt nghĩ phải, khó có thể lý giải, chợt nghe thanh âm “Toàn soát” trong sàn nhà, cực giống như con tằm gặm ăn lá dâu.

Hắn hiểu kỳ lên, đem lỗ tai dán chặt trên sàn nhà, quái âm rõ ràng có thể thấy được, chính là từ trong khoang thuyền phía dưới truyền đến.

Hắn đưa tay mò mẫm, trên sàn nhà gần tường buông lỏng, phía dưới là thông đạo dùng để nấu nước.

Dùng sức nhắc gây sóng lên, thò đầu nhìn, da đầu Đào Yêu Yêu run lên, che miệng suýt nữa nôn mửa.

Chỉ thấy trong khoang thuyền phía dưới nhúc nhích bóng nhỏ, mấy trăm con rắn độc uốn lượn quần quanh, vây quanh một khối bạch cốt, máu tươi dính đầy vách khoang thuyền, hiển nhiên đã đem người kia gặm ăn hầu như không còn.

Mùi tanh Hồn tạp hoa hương, khó ngửi vô cùng khó ngửi.

Đào Yêu Yêu vội vàng khép ván gỗ lại, thầm nghĩ “Tà giáo chính là tà giáo! Bên ngoài giả bộ thân mật, sau lưng tà ác tàn nhẫn!”

Mùi khó ngửi một hồi lâu mới tan đi, một lát sau, lại có vài tên người hầu mặc áo gấm tiến vào.

bưng lên bàn nhỏ bằng gỗ đàn hương, dựa theo vị trí chủ yếu bày ra, bày ra cái chén, bố trí đồ ăn rót rượu, trước mặt đào yêu non cũng bày ra một cái bàn rượu nhỏ trước mặt.

Hắn không nhin được hỏi: “Các người đây là, bày tiệc rượu sao?”

Một người hầu nói: “Giáo chủ phân phó thiết yến, khoản đãi khách quý Nga Nghiêu phái.” Nói xong che miệng mà cười, lại nói: “Mọi người đi đường vất vả, đang phải thưởng thức thức ăn ngon miệng.” Đợi rượu và thức ăn đã chuẩn bị đầy đủ, chúng người hầu rời đi.

Đào Yêu suy nghĩ “Những tôi tớ này mặc quần áo hoa lệ, thần thái âm dương quái khí, giống như thái giám đóng giả trong vở kịch.” Đột nhiên giật mình, yêu ma nói hưởng thụ món ngon, chính là ăn thịt người a! Năm đó yêu ma bắt được Đường Tam Tạng, nhất định là mở tiệc thịt người lớn.

Kim Luân giáo cho rằng mình đã ăn đời sau của Thiên Long Thần Tướng, trường sinh bất lão giống như ăn thịt Đường Tăng, bởi vậy mới phô trương như vậy.”

Lập tức lại muốn “Kim Luân giáo hận Nga lang phái nhập cốt Trước tiên thay đổi lại phục sức cho đệ tử Ngao Thiên, sau đó lại giết chết ta ngay trước mặt mọi người, chia ra mà ăn.

Vừa rồi giải hận xả giận xong.

Con mẹ nó, rửa xương miến dịch thân thể ta trước, chê lão tử mang theo bùn đất không ăn ngon sao?” Mắt nhìn bàn rượu chủ vị, giật mình nhìn thấy Kim Luân giáo chủ ngồi ở phía sau, đang dương dương đắc ý nhai to nuốt vào.

Nhất thời trong lòng nổi lên hận thù, hung hăng về bên gan, đi đến bên bàn nhỏ, hai tay vươn ra xoa xoa cổ áo, dự định chà xát một chút đồ vật dơ bẩn xuống.

Nào biết bọn thị nữ tẩy rửa cẩn thận, ngay cả chân cũng rửa sạch cho hắn, cuối cùng chỉ tìm được một ít dơ bẩn ở sau tai, lại keo ra bãi phân, miến cưỡng chà xát thành một viên thuốc nhỏ, ném vào trong chén rượu của Giáo chủ.

Đào Yêu Yêu thâm nghĩ: “Muốn ăn thịt của tiểu gia, trước nếm thử mười viên thuốc kích thích dạ dày đã.

Khà khà, nói không chừng tiên dược vào bụng, có thể chữa khỏi thích ăn thịt người của hắn!”

Đúng vào lúc này, hàng phùng bên ngoài kim cổ tề tẩu, có người hô quát: “Cung nghênh Giáo chủ giá lâm!” Bước chân bên ngoài khoang thuyền dày đặc, rất nhiều người đi lại trên boong tàu.

Đào Yêu Yêu lui về chỗ cũ, dựa lưng vào vách tường ngồi xuống, ngoài cửa vang lên một giọng nói sang sảng: “A a! Hành động của A Anh đúng là nhanh nhẹn, so với chúng ta trước đến hơn nửa canh giờ.”

Người theo âm thanh đến, một thân ảnh giống như thiết tháp vọt vào trong khoang thuyền.

Người tới tuổi hơn năm mươi, đầu quấn khăn trắng, mặc áo ngắn mặc quần, mặt mũi tràn đầy râu quai nón, eo thắt mình châu báu đao, cổ treo vòng tay vàng, vòng tay màu vàng.

Vào cửa nhìn đông nhìn tây, reo lên: “Tiểu sư huynh của Xi phái ở đâu? A Anh không phải nói cứu người sao? Ở đâu?” Nhìn thấy đào chết yếu, lập tức tươi cười rạng rỡ, lớn tiếng nói: “Đúng rồi! Đào tiểu sư huynh, sao ngươi lại rớt cổ trong rễ tường?”

Người đàn ông sai bước đến gần, cách đó mấy thước vươn cánh tay ra, một ngọn lửa giống như nhiệt tình.

Đại muốn ôm người đào chết yếu, lại nhớ tới hấn có thương tích trong người, vội vàng rút tay không ngừng, học lên lễ tiết Trung Nguyên chấp tay, nói: “Hạnh ngộ hạnh ngộ, hoan nghênh, hoan nghênh!” Mẹ đào thấy người này phóng khoáng, đầu tiên là yêu thương, hỏi: “Ngài là...”

Tùy tùng đi theo đáp: “Vị này chính là đương kim triệu quân vương, giáo chủ Bách Hoa giáo Nham vương gia.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vương... Vương gia?”

Đại hán nhìn người hầu, nói: “Lúc ra khỏi cung ta nhiều lần phân phó, ra bên ngoài chỉ xưng là danh vị trong giáo, trí nhớ của ngươi rất kém!” Người hầu cuống quýt thỉnh tội.

Đại hán cũng không thâm trách, cười nói: “Ta gọi La Nham, là giáo chủ của Bách Hoa giáo ở Vân Nam.” Bên cạnh toát ra gương mặt anh kiêu diễm, cười xen vào miệng: “Cũng là a cha của ta, uy chấn Bách Hoa giáo lão đại của Thiên Nam.” Triệu La Nham nắm tay đánh lên đỉnh đầu nàng, giọng lên cao cao,

nhẹ nhàng gõ, hoàn toàn là động tác của phụ thân yêu kiều khinh nữ nhi.

Đào Yêu Yêu choáng váng, chỉ nói: “Người, người không phải giáo chủ Kim Luân sao?”

Triệu La Nham trừng mắt nói: “Ta khi nào thành Kim Luân giáo chủ? Sao ta đều không hiểu? Bách Hoa giáo chạy tới đánh một trận với Kim Luân giáo, nếu ta kiêm hai nhiệm, chẳng phải là tự mình đánh mình?”

Hắn biện giải bảy tám tuổi như vậy, khiến cho Đào Yêu càng ngày càng hồ đồ.

Lúc này trong khoang thuyền lại đi vào hai người, một người thể trạng gầy gò, ba chòm râu dài tung bay trước ngực, rất có phong phạm của văn sĩ học đầy đủ.

Phía sau có một vị nữ lang cao gầy, eo đeo váy da báo, nghiêng nghiêng Cốt Cung Long, dung mạo mặc dù ngọt ngào, nhưng còn mang theo dã tính giữa núi rừng.

Văn sĩ kia tay vờ chòm râu, đánh giá Đào Yêu Yêu, nói: “Xin mời sư đệ đừng nghi ngờ, Bách Hoa giáo và Bách Hoa giáo có giao tình thâm hậu với phái ta.

Lần này ra ngoài hải ngoại chính là để trợ giúp Chu Phật ma, thuận trời thủ đạo chi dịch.

Bách Hoa giáo chủ tự mình dẫn đội, cùng Ngự Thú môn của ta cũng thẳng tiến, nhất định có thể quét sạch mọi thứ, dẹp yên Kim Luân tà giáo!” Một phen nói nửa văn nửa trắng, tiên sinh trong quán trà nói bình thư.

Đào Yêu Yêu nói: “Sao lão tiên sinh lại gọi sư đệ ta?”

Văn sĩ cười nói: “Lão phu Hoàng Mộng Long, Ngự Thú môn hủ giả cũng là...

Vị Lan Thế Lan sư muội này, bản môn tân duệ tinh anh.” Hướng bên cạnh nhường đường, duỗi tay dẫn tiến trạng thái tiến cử.

Nữ lang váy báo cười nói: “Hoàng Công thích nhất là đàn khúc kể chuyện xưa, lời hắn nói nếu có thể thật, thế gian lại không có hai chữ “Khoác”.” Nghênh đón, nắm chặt tay Đào

Yêu chết yếu, nói: “Xin chào sư đệ! Ta tên Lan Thế Phương,
là đệ tử của Ngự Thú môn.”

Lần thứ ba, hung sa quét sạch biển lớn, trời cao bao la nằm.

Đào Yêu Yêu nói: “Lan Thế Phương? Đại ca ngươi có phải là đệ nhất Lan Thế Hải của Nhiếp Hồn môn hay không?”

Thế Phương nói: “Đúng, đúng, Lan Thế Hải là ca ca của ta.

Nghe nói gần đây hấn làm Nhiếp Hồn Thủ Đồ, không biết sư tôn định làm gì.

Ca ca ta trung hậu thói rửa người tốt, dựa vào tính nết ôn nhu nước kia của huynh ấy, nào quản được đám tiểu tử Hồn Độn của Nhiếp Hồn môn kia.”

Đào Yêu Yêu vừa muốn đáp lại thì...

Triệu La Nham nói: “Đứng làm gì vậy? Mọi người ngồi xuống, vừa uống rượu vừa nói chuyện!” Thẳng đến vị trí chủ, bưng chén rượu trên bàn lên, xoay người đi đến trước mặt Đào Yêu, gần như lại cầm chén rượu, không cho phép nói nhét vào trong tay hấn, nói: “Chíc người quy củ, gặp mặt ba chén, sau này sẽ là bằng hữu sinh tử cộng đồng! Đào tiểu sư huynh, đến đây, cạn tay!” Nhún vai nhấc lên, đem chén rượu ghé sát vào bờ môi của hấn, nói: “Chíu, gặp nhau ba chén, sau đó sẽ kết thúc cuộc sống sinh tử!

Đào Yêu Yêu kêu lên: “Không thể uống!”

Triệu La Nham ngạc nhiên: “Sao vậy?”

Chén rượu kia đã làm tay chân, bên trong ẩn giấu bí chế “Thập toàn dã hoàn khai vị”

Tuy nói là thứ dơ bẩn bẩn, cũng không có hại lớn, nhưng người ta đổi đãi chân thành, đào yêu nhân tuyệt sẽ không ác ý trêu đùa.

Thấy hấn chần chờ, triệu La Nham hiểu sai ý, cười nói: “Ta hiểu rồi, tiểu sư huynh còn không yên tâm, sợ trong rượu hạ độc, đến chúng ta đổi chén!” Một tay đoạt lấy ly trà của người trong nhà, nhét cho hấn chén rượu của mình, nói: “Trước tiên cạn cái đã!” ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, xoay chuyển chén rượu cho hấn xem một chút.

Chén rượu Đào Yêu tập cận trước mắt, làm bầm: “Mang đá đập chân mình, nhà mình đáng đời...”

Ánh mắt mọi người nóng bỏng, mong hấn tiếp nhận thiện ý của La Nham.

Xem ra không uống không được, Đào Yêu giơ chén rượu lên, linh cơ khẽ động, chỉ về phía cửa khoang: “Mau nhìn, có yêu quái!” Nhân lúc mọi người quay đầu lại, chén rượu lật bên cạnh, rượu bắn hắt ra sau lưng.

Khó khăn cuối cùng hóa giải, mặt hấn lại lộ vẻ sợ hãi, hai mắt nhìn chằm chằm về phía cửa khoang, phảng phất nhìn thấy Tác Hồn Sứ Giả Âm gian.

Ngoài cửa có một người cao tuổi đang đứng, chính xác mà nói, là một bộ khung xương hoàn chỉnh.

lẻ loi nhỏ đi vào phòng khoang thuyền, ánh mặt trời xuyên qua xương trắng, chiếu xuống bóng râm thật dài.

Khung xương đi đến trước mặt La Nham, một chân quỳ xuống đất hành lễ, hàm răng khép mở, nói: “Ngô vương thứ cho thần mạo muội, môn đồ của Văn Huyền môn giá lâm, có thể cho thần gặp gỡ hay không?” Triệu La Nham nói: “Đi ra ngoài dùng bên ngoài xưng hô, ngươi cũng quên rồi sao?” Khung xương dập đầu nói: “Tội thần đáng... à không, thuộc hạ ngu dốt, thỉnh giáo chủ bớt giận.”

Đào Yêu Yêu ghen hống nhìn trần trời, vừa rồi giả bộ có yêu quái, lập tức sẽ tới lấy bạch cốt tinh, giọng điệu cử động giống như người sống, hết lần này tới lần khác không có lấy nửa điểm huyết nhục.

Triệu Anh nói: “Đào đại ca đừng sợ, người này không phải yêu ma...”

Hấn là trưởng lão hộ quốc của bản tộc, pháp hiệu gọi là Thi Chúc.”

Lan Thế Phương nói: “Thi chúc tu luyện Câu xá cương huyết gọi linh đại pháp, sau khi luyện thành triệu hoán sơn trạch tinh linh, uy lực tương đối khả quan, có thể so sánh với thuật tạo kỳ âm binh của Nhiếp Hồn môn.”

Triệu Anh nói: “Tộc nhân ta bớt yếu thế, thường bị dị tộc xâm lược.

Thi Chúc tu tập phương pháp này, là lúc vì nguy nan mà lui địch bảo vệ dân.”

Đào Yêu Yêu nói: “Hắn chỉ còn bạch cốt, đây là hậu quả của việc luyện pháp?”

Triệu Anh nói: “Tu luyện hoán linh đại pháp, toàn thân sẽ ảnh hưởng từng bước, đợi hoàn toàn tiêu biến, liền có thể triệu hồi trung đại pháp linh lực mạnh nhất.

Công pháp của hắn đã tu đến tầng thứ ba, nội tạng lông tóc thông thấu, có thể thấy được xương cốt, bởi vậy hiện ra đáng vẻ quái dị như vậy.”

Triệu La Nham thở dài: ” bång môn tiểu thuật của Nam Cương chúng ta, ngoại nhân xem ra luôn tà ác.

Ài, Thi chúc lên đi, mấy năm nay ngươi đã chịu khổ rồi.”

Thi chúc nói: “Tà và không tà, thiên đạo tự xử.

Chúng ta mưu phúc vì dân, vương không nên lo lắng.” Đứng dậy đi về phía Đào Yêu Yêu, vươn cánh tay ra chấp lại, nói: “Trời giáng hồng phúc của tộc ta, Huyền môn lập lại đồ đệ, nhất định phải càn quét tà ma bảo vệ vạn linh.

Xem thường nhìn thấy tôn nhan, quả thật là tam sinh may mắn.” Hán tử của hắn học được từ trong sách cổ, khiêm tốn văn nhã, nhưng từ ngữ gian nan, nghe phi thường không được tự nhiên.

Đào Yêu Yêu giờ chường nắm chặt lấy hắn, cảm thấy tay mình ấm lên, đúng là da thịt người sống, giật mình nói: “Cơ bắp là trong suốt!”

Thi chúc nói: “Lúc luyện pháp làn da khô nóng, tuy tơ tằm cũng như lửa đốt.

Kẻ hèn thật sự là trần truồng, đối đãi khách quý quá thất lễ.”

Đào Yêu Yêu vội nói: “Không sao, cổ nhân đảo lý tiếp khách, trường lão thân thể đãi khách, thịnh tình vẫn có thể thắng.”

Triệu La Nham cười nói: “Được rồi được rồi, mọi người quá khách sáo, ngồi xuống uống rượu!”

Mọi người phân chủ khách ngồi xuống, người hầu đều đem bát hầu hạ.

Triệu La Nham cùng Đào Yêu chét non đối ẩm hai chén, chính thức kết làm bạn tốt.

Sau đó nhạc sư thổi tơ trợ hứng, cả bàn tay nghiêng mực cười cười vui.

Thi chúc khoanh chân ngồi ở góc tường, cách tiệc rượu xa xa.

Đào Yêu Yêu hỏi nguyên nhân, triệu anh đáp: “Tu tập hoán linh đại pháp, mỗi ngày ăn xà huyết tăng mấy lần, không thể ăn rượu thịt gạo.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thì ra là thế, ta thấy khoang thuyền dưới đáy thuyền đều là rắn, vây quanh một bộ xương trắng, còn tượng Kim Luân giáo hại người, nhưng ra là trưởng lão đang uống máu rắn.” Dừng một chút, lại nói “Trưởng lão Phật môn ăn mặn mùi vị, chắc là Phật phái truyền nam?”

Triệu Anh nói: “Đúng vậy, chúng ta thờ phụng Phật pháp, thường dùng trăm hoa nuôi dưỡng tượng Phật, xưng thế Bách Hoa giáo.

Lần này hẳn tới để tương trợ Tuyên Khuyết phái, diệt trừ sào huyệt của Kim Luân tà giáo.”

Đào Yêu Yêu nói: “Quý giáo có giao với Hằng phái Nga được không?”

Lan Thế Phương nói: “Ngự Thú Môn ở phía nam Điền Nam thuần dưỡng thần thú, kết giao nhiều năm với Bách Hoa giáo, đã sớm kết thành ước hẹn sinh tử minh.

Hôm qua đón Lăng Ba đại sư tử truyền thư, nói đại chiến chinh phạt Kim Luân giáo bắt đầu, Đào sư đệ và Đông Dã sư muội đã xuất phát trước, ngự thú đệ tử đi tới tiếp ứng.

Bách Hoa giáo chủ liền tập kết chiến thuyền, theo chúng ta cùng ra biển.”

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ: “Ta và Tiểu Tuyết đến Nam Hải cứu người, làm sao đại sư tử biết? Chắc chắn là tin nhắn của Linh Nhi.”

Hoàng Mộng Long nói: “Lão phu rời núi hơn mười năm, phần lớn thiếu niên đệ tử đều sinh ra thừa thớt.

Hình dạng của Đào sư đệ vẫn là từ trong bức thư biết được.

Đông Dã sư muội nên trưởng thành đại cô nương, sao không ở cùng một chỗ với Đào sư đệ?”

Đào Yêu Yêu vừa muốn trả lời Thiên Hồ.

Một thủy thủ đi vào xin chỉ thị, hỏi đội tàu đã sắp xếp xong, có cần dừng lại trên đảo nhỏ phía trước hay không.

Lan Thế Phương nói: ” hòn đảo nhỏ phía trước gọi là “Phục Lăng Tự”, âm thầm giấu ma chương hung hiểm, chúng ta rời xa là thỏa đáng.”

Hoàng Mộng Long gật đầu nói: “Đúng vậy, theo thư đại sư tỷ chỉ cho biết, sư tôn tiến vào bên trong Trấn Yêu Tháp chính là vì ma chương áp chế Phục Lăng đảo.” Triệu La Nham nghe vậy hạ lệnh, lệnh cho đội thuyền rút lui khỏi bờ biển.

Đào Yêu Yêu vội vàng nói: “Cái gì... phục đảo nhỏ Phục Lăng? Nơi này không phải là đảo Thiện ở Nam Hải sao? Tiểu Tuyết mất tích ở đây, có thể nào bỏ nàng mà đi?” Mọi người vội vàng hỏi rốt cuộc, hẩn giải thích sơ qua, cuối cùng nói: “Lúc trước hòn đảo nhỏ bố trí đàn thành, bề ngoài nhìn như là một mảnh sa mạc lớn, Tiểu Tuyết bị hãm vào trong huyết cát, cũng chính là một nơi nào đó trong đảo nhỏ, chúng ta nhất định phải tìm ra tung tích của nàng.”

Lan Thế Phương nói: “Đông Dã sư muội đã bị Kim Luân giáo bắt được, đã không còn ở Phục Lăng đảo, nhất định bị giam giữ trên Phổ Thiện đảo.”

Đào Yêu Yêu nói: “Phục Lăng đảo? Phổ Thiện đảo? Ta đã hồ đồ rồi, đều do bản đồ của Hoàng sư huynh không linh! Nói đưa chúng ta đến Phổ Thiện đảo, kết quả là Phục Lăng đảo gì đó.”

Lan Thế Phương nói: “Vạn vực đồ cũng không phạm sai lầm, vị trí Phổ Thiện đảo, chính là vị trí của chúng ta lúc này.”

Đào Yêu Yêu nói: “Sao ta không phát hiện? Chẳng lẽ... ở dưới mặt biển?”

Lan Thế Phương đẩy bàn trà mà lên, trước tiên cáo lui Bách Hoa giáo chủ, vẫy tay nói: “Đào sư đệ đi theo ta.” Mái núi theo Lan Thế Phương ra khỏi khoang thuyền, gió biển thổi vào mặt, nhất thời phán đoán cực kỳ sung sướng.

Chỉ thấy mặt biển mênh mông, mọc cánh san sát nối tiếp nhau, mấy chục chiến thuyền xếp thành trận hình.

Đào Yêu Yêu khen: “Trận thế thật lớn!”

Lan Thế Phương vỗ vỗ tay của hắn, chỉ lên đỉnh đầu nói: “Người nhìn đám mây kia đi.”

Đào Yêu Yêu ngửa mặt nhìn trời xa xa.

Lúc này đã gần đến giờ, mặt trời đỏ nghiêng về phía tây, biển trời đồng sắc, mấy mảnh mây trắng uể oải phiêu phù.

Hắn mê man không hiểu, nói: “Vân sắc thì sao? Ta cái gì cũng không nhìn thấy.”

Lan Thế Phương nói: “Lưỡi mây lớn nhất lưu ý.”

Đào Yêu Yêu Yêu thàn cảm thấy kỳ quái, hai mắt nhìn chằm chằm về phía chân trời.

Thật lâu sau, bỗng nhiên kinh ngạc nói: “Không đúng! Phiến mây kia sao lại không chút sút mẻ!” Khí tượng thiên địa biến hóa, mây mù luôn theo gió phiêu tán, chỉ có khác biệt nhanh chóng, tuyệt không dừng lại ở nơi nào đó thời gian dài.

Lan Thế Phương nói: “Đám mây bất động kia chính là Phổ Thiện đảo.”

Lần thứ tư bay, phóng túng linh thú huấn có một điểm.

Đào Yêu Yêu nói: “Theo ý người, Phổ Thiện đảo ở trên trời? Hòn đảo lơ lửng trên không!”

Thế Phương nói: “Nhân vật truyền tống từ Vạn vực đồ, chỉ có thể tới địa điểm ở thế gian.

Phổ Thiện đảo giống với ba ngọn núi Nga Phản, thuộc về dị giới thế ngoại, trong đó xây dựng Cực Lạc bảo, chính tổng đàn tà giáo giáo giáo chủ khổ tâm xây dựng nên.

Trước kia đảo này trôi hành ở Tây Vực, giám thị hoạt động của các giáo chúng dưới mặt đất.

Năm gần đây lơ lửng trên không Nam Hải Phụng Hải, gọi là “Nam Hải Phổ Thiện Đảo”, ma khí bao phủ hải đảo, hình thành đàn thành công trống rỗng.

Các người bị Vạn Vực đồ chuyên dời đến Phục Lăng đảo, tự nhiên trước rơi vào trong đàn thành.”

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chú, phát hiện quang ảnh đám mây chói mắt, mơ hồ tản mát ra vàng sáng quý dị, gật đầu nói: “Đúng là rất tà môn, ánh sáng dường như không sạch sẽ.”

Lan Thế Phương cười nói: “Đó chính là tà khí của yêu ma, đả thông Đại Chu Thiên mới có thể phân biệt được.

Đào sư đệ tu đạo tiến triển thần tốc, ngăn ngừa hai tháng đã đến cảnh giới như thế.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nếu sào huyết tà giáo ở trên không, cuời thuyền làm sao công phá được? Còn xin Lan sư tỷ chỉ giáo.”

Thế Phương kéo hẳn tới gần mạn thuyền, nói: “Người nhìn xuống nước đi.” Nửa người trên con ngựa đào cúi thấp, chỉ thấy nước biển bích quang dập dờn, đáy thuyền hiện lên bóng dáng to lớn đen kịt trầm thấp.

Lan Thế Phương búng ngón tay vào môi, huyết một cái, mặt nước sóng cả cuộn cuộn, cự vật lớn vươn cổ lên, đầu rộng mấy trượng, hình thái giống măng xà, hai bên cổ sinh ra màng

cánh, một mực kéo dài đến thân thể dưới nước, lân giáp lóe sáng, hiện ra điểm lấm tấm đặc thù của Thủy tộc.

Đào Yêu Yêu hù dọa đến mức run rẩy, suýt chút nữa chân ngã sấp xuống đất.

Lan Thế Phương kéo tay hắn, một tay vươn vào túi da bên hông, lấy ra quả cầu màu vàng, phát tay ném lên không trung.

Quái thú hình rắn kia mở miệng lớn tiếp lấy, phát ra tiếng kêu vui sướng.

Thế Phương nói: “Đây là thần thú do Ngự Thú Môn thuần dưỡng, tên là Vũ Miêu, lấy trứng Hắc Trạch Kim Ô Điều làm thức ăn.” Lại ném ra một quả trứng Kim Ô, kêu lên: “Đã đến giờ ăn rồi, các vị sư huynh sư đệ, mọi người mau làm việc đi!”

Tiếng la theo gió bay đi, trong chốc lát, tất cả đệ tử ngự thú vứt bỏ “Đồ ăn”, hoặc là Ngân Hồng Kim Đan, hoặc là kỳ môi linh dược, hoặc là thể ngoại tiên quả.

Mặt biển quay cuồng như sôi, đáy mỗi con thuyền đều vươn đầu thú ra, có con voi rết, có thần lân voi, có con voi giao long, hình thể có thể so với ngọn núi nhỏ, nhao nhao há miệng tiếp ăn.

Ánh mắt Đào Yêu Yêu chậm rãi chuyển động, thưởng thức cảnh tượng đồ sộ mà kỳ dị này.

Những quái thú tính tình ôn thuận, phù du tiến thoái đều có, hiển nhiên đã từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc.

Ăn xong thức ăn, bày thú chìm vào trong nước, phát hiện trên vai con thú lóe ra kim quang, đều trang bị dây thừng thép, đính sắt các loại khí cụ hạng nặng, liên kết với đầu thuyền, giống như con súc vật mang khăn che đầu.

Lúc nhỏ, lông chim rút về đáy thuyền.

Lan Thế Phương buộc túi vải tốt, nói: “Chúng ta từ Lĩnh Nam ra biển, hai canh giờ chạy tới đây, toàn bộ nhờ thần thú dẫn thuyền.”

Đào Yêu Yêu thán phục nói: “Gia Nga đạo pháp bác đại tinh thâm, Cửu Đại Huyền môn mỗi người đều có tuyệt kỹ, ta coi như mở mang tầm mắt rồi!”

Thế Phương cười nói: “Đạo pháp Ngao của chúng ta ảo diệu, đủ cho người tham khảo vài đời.” Phất tay vạch đường cong, chỉ điểm biển rộng mênh mông, nói: “Ngự Thú môn đóng ở rừng rậm đồng ruộng lâu ngày, chính là muốn thuần hóa thành trăm ngàn thần thú, tương lai làm chủ lực quân tiêu diệt Yêu Hoàng! Những đại gia hỏa này vừa có thể lặn xuống biển, lại có thể bay lên không, hơn nữa tinh lực vô cùng tận, chính là muốn thuần hóa thành trăm ngàn thần thú, tương lai làm tiêu diệt Yêu Hoàng! Những gia hỏa này vừa có thể tiêu diệt Yêu Hoàng! Những gia hỏa này vừa có thể lặn xuống biển, vừa có thể phi hành, hơn nữa còn có thể tinh lực vô tận.

Ngày mai chở chúng ta bay lên trời, đảo thẳng sào huyệt Kim Luân giáo, cứu sư muội Đông Dã cùng những dân nữ kia ra.”

Đào Yêu Yêu nói: “Sao phải đợi đến ngày mai? Binh quý thần tốc, thừa dịp nhuệ khí của mọi người đang thịnh, lập tức xuất chiến để thắng toàn thắng!”

Thế Phương nói: “Đại sư tử truyền tin nói rất rõ ràng —— Phục Lăng Tự Châu ẩn giấu nguy cơ trọng đại, Kim Luân Giáo bảo vệ Phổ Thiện đảo trú ở đây, nguyên lai muốn dụ chúng ta rơi vào bẫy rập.

Bởi vậy sư tôn và Ma Ngưu đại phu thâm nhập vào trong trấn áp tháp, chính là nghĩ cách giải trừ tai họa ngầm kia.

Đợi ngày mai Lý Phượng Kỳ sư huynh dẫn người tới tiếp viện, chúng ta nhân mã đến đông đủ, mới có phần thắng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đảo nhỏ Phục Lăng đạn hoàn, nào có nguy hiểm gì?”

Đang nói, một chiếc chiến thuyền chạy tới gần.

Lan Thế Phương cười nói: “Đợi lát nữa hãy bàn tiếp chuyện này, Hứa sư huynh đến, ta dẫn hai người người đi.” Phất tay đánh tín hiệu lên thuyền, thủy thủ hét to rơi xuống cánh buồm.

Bên kia thả bàn đạp ra, dựng bên mạn thuyền, Lan Thế Phương đỡ Đào Yêu Yêu chết non, hai người dọc theo bàn đạp leo lên đầu thuyền đối diện.

Đám thủy thủ khom người lui ra, ở giữa có một hán tử lùn mặc áo xanh, đứng tại chỗ khom lưng, từ đầu đến cuối không

ngẩng đầu lên.

Lan Thế Phương nói: “Vị này là Hứa Đại An sư huynh, đại cao thủ của Ngự Thú môn.

Lần này xuất động mấy trăm con thần thú, toàn bộ đều do Hứa sư huynh thống lĩnh điều độ.” Lại chỉ vào Đào Yêu chết non, nói: “Hắn chính là sư đệ đào tiên, hậu nhân của Thiên Long Thần Tướng.”

Đào Yêu Yêu ôm quyền nói: “Chào Hứa sư huynh.” Trong cổ họng Hứa Đại An hừ hừ, đầu rũ thấp xuống tới eo bụng, giống như có tù phạm đang đeo một gông cùm nặng nề.

Đào Yêu Yêu âm thầm lấy làm lạ, hỏi: “Bách Hoa giáo chủ thiết yến chiêu đãi, Hứa sư huynh sao lại không có ý kiến? Mau cùng tiểu đệ uống hai chén đi!” Hứa Đại An khúm núm, luôn không chịu đối mặt với nhau.

Lan Thế Phương hơi cảm thấy không kiên nhẫn, cau mày nói: “Nam tử hán đại trượng phu, so với tiểu cô nương còn nhỏ, thẳng lưng có thể chết người sao?” Hứa Đại An nghe nàng nói mang theo ý mỉa mai, vừa rồi miễn cưỡng đứng thẳng lên, lắp bắp nói: “Đào... Đào sư đệ, được, được.”

Đào Yêu Yêu đột nhiên rung mình, nếu không phải lòng dạ hiểm độc, chỉ sợ ngay tại chỗ sẽ kinh hãi nhảy dựng lên.

Chỉ thấy đầu Hứa Đại An sụp thẳng xuống, lỗ mũi lật lên, da mặt mọc đầy mụn ghẻ, hai mắt lớn nhỏ khác nhau, xương gò má cao vút, cắm lại lõm sâu vào trong.

Bộ dáng này thiên kì bách quái, bảy phần giống heo chó hai phần giống như gỗ mục, còn có một ít tượng nam nhân.

Chỉ chút vết tích nhân loại lưu lại này, khiến cho gương mặt xấu xí kia càng thêm hung ác.

Nguyên nhân Hứa Đại An không có dự tiệc, đã là không nói rõ rồi.

Đào Yêu Yêu nói: “Y thuật của Ma Ngưu đại phu cao minh, vì sao...” Ý tứ trời sinh xấu như vậy, sao không thỉnh tiên nhân đại triển diệu thủ, đổi khuôn mặt đoan chính hiểm? Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, nửa câu sau liền nuốt trở lại cổ họng.

Hứa Đại An nhích tới trước hai bước, lộ ra ngực gà lồi ra, lưng còng còng lên, chân co duỗi.

Hắn nhếch miệng cười, đủ để kinh sát quỷ thần, lắm bầm nói: “Đào sư đệ, tốt... tướng mạo tốt, dáng dấp sinh ra thật tốt.”

Đào Yêu Yêu không phản bác được, dáng dấp như trời tàn đất khuyết, thay đổi khuôn mặt làm sao bù đắp được? Người xấu nữa, luôn có một bộ phận nào đó thuận mắt, nhưng vị lão huynh này không gì sánh kịp, tất cả linh kiện toàn thân trên dưới đều thay đổi vị trí, nhân lực tuyệt khó có thể tạo ra, chỉ có thể là ông trời đùa bỡn.

Đào Yêu Yêu âm thầm trầm ả, chỉ cảm thấy nhìn nhiều hai mắt cũng là tàn nhẫn, giả vờ khiêm nhường, ánh mắt dời sang bên cạnh.

Lan Thế Phương trời sinh tính hào hùng, vẫn không phát giác, chỉ nói: “Ta dẫn Đào sư huynh nhìn Tiểu Thiên, Hứa sư huynh dẫn đường đi, tên kia còn an phận sao?”

Hứa Đại An nghe thế phương hỏi, mặt mũi xấu xí nở nụ cười, nói: “An, rất an phận, sáng sớm ăn chút cây trúc.

Sau khoang thuyền vững vàng hơn chút, ta, ta khóa nó ở nơi đó.” Vừa nói vừa quay đầu, khắp khiêng đi bộ.

Hai người đi theo hắn đến đuôi thuyền, lúc đi qua phòng chứa đựng lương thực, cửa sổ thò ra mấy nhánh cây trúc.

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ: “Giả bộ như vậy làm gì? Là nuôi thức ăn của thần thú sao?”

Đi đến phòng nhỏ nơi đuôi thuyền, Hứa Đại An mở khóa đẩy cửa, Lan Thế Phương bước vào bậc cửa, kêu lên: “Tiểu Thiên, bao địa cầu, đất trời, nhà Nga Mi đến người, mau ra đây vấn an.”

Trong phòng lắm bầm, bò ra một con thú mập đôn, hình thể cực giống cầu hùng, da lông trắng đen xen kẽ, lắc đầu gật gù, dáng vẻ ngây thơ chân thành.

Đào Yêu Yêu lấy làm kinh hãi, bật thốt lên: “Một con heo mập mập!”

Quái thú kia nghe vậy toàn thân run rẩy, ôm đầu lẩn vào góc nhà, hai vai run rẩy trong cổ họng nghẹn ngào, phảng phất trẻ

con bị ủy khuất to lớn.

Lan Thế Phương vội vàng nói: “Tiểu Thiên trời sinh dịu dàng, sợ nhất người khác giẫm cọt tướng mạo của nó.

Người nói nó mập, nó sẽ rất khổ sở.” Đứng cạnh quái thú kia, khẽ vuốt vai nó, liên tục an ủi “Tiểu Thiên ngoan, Tiểu Thiên không mập, Tiểu Thiên không khóc...”

Qua hơn nửa ngày, quái thú mới định chỉ nức nở.

Lan Thế Phương kéo nhẹ vòng tay trên cổ nó, chậm rãi dắt đến trước cửa, nói: “Đệ tử ngự thú đều có bản mạng thần thú, Tiểu Thiên làm bạn ta tu luyện gần mười năm, luyện thành thần thông của bản mạng thần thú.

Nó vốn là con nổi dãi còn sót lại của cánh Mô tộc, tên là Bao Thiên...”

Một lời chưa nói mấy, Đào Yêu Yêu cười to: “Minh Minh môi về phía trước, lại kêu trời đất bao la, hắc hắc, gọi là trời đất còn tạm được...”

Lần thứ tư chạy như bay, phóng túng linh thú huấn có phương nhị phương.

Bao trời khóc lớn, ôm lấy đầu lăn trở về nơi hẻo lánh, co lại thành một quả cầu thịt lớn.

Lan Thế Phương vội vàng tới gần an ủi.

Đào Yêu Yêu vẫn cười không ngừng.

Hứa Đại An nói: “Có gì đau lòng, dù thế nào, cũng đẹp hơn ta mà!” Giọng nói bình thản, lại ẩn hàm vô tận chua xót.

Đào Yêu Yêu ngẩn người, không cười, đến gần bên cạnh bao trời, ngồi xổm xuống nói: “Tiểu Thiên đúng không? Ta xem ngươi lại tuần tú cường tráng, vừa rồi đổ kị vô cùng, cho nên cố ý hạ thấp ngươi.

Ta là cái miệng thối của Ngao Trác phái ra, ngươi so đo với ta, vậy có thể tự mất giá trị bản thân.”

Lan Thế Phương nhìn hẩn, trong mắt tràn ngập cảm ơn.

Đào Yêu Yêu nói: “Ta là đệ tử của Kiếm Tiên mà chết yếu, Tiểu Thiên là thần thú cao cấp của Ngự Thú môn, sau này ta bị ngươi ta bắt nạt, ngươi phải chống lưng cho ta!” Đưa tay sờ lỗ tai nó, lại vỗ vỗ bả vai mập mạp của nó.

Mặt đất quay đầu lại, xì xì xì hít thở, lè lưỡi liếm mu bàn tay đã mất non của mình.

Thế Phương cười nói: “Được rồi, hai người các ngươi là bạn tốt rồi! Tiểu Thiên phải toàn lực bảo vệ cho sư đệ đào.” Lại nhẹ nhàng khen ngợi hai câu, kéo đào chết non ra ngoài cửa.

Ai ngờ Bao Thiên do buồn chuyển hỉ, tâm tình tăng vọt, đi theo ôm lấy hai chân điên cuồng, lễ mễ tăng thêm thân thiết gấp bội.

Phần eo Đào Yêu đau nhức kịch liệt, cười nói: “Thật sự là con cái dính người, nóng vô cùng giống với người mới tới như vậy, cẩn thận tương lai bị câu mất.” Trong lúc kéo căng, phát

hiện bên sườn nó nhăn nheo da thịt, sinh ra cánh tay rộng bằng kiếu dơi, rộng bằng cánh chim dơi.

Bao thiên bướng bỉnh phát tác, càng nói nó càng tới sức mạnh, móng vuốt to béo khép lại, cương trảo cũng không cạy ra được.

Thế Phương gãi nhẹ thái dương, đưa mắt ra hiệu.

Hứa Đại An vội vàng chạy đến sát vách, lấy ra mấy đoạn cành trúc xanh tươi, trở về giờ tay ném vào trong phòng nhỏ nhất.

Địa Bao Thiên lập tức tung móng vuốt ra, hấp tấp chạy đi nhặt lên miệng ăn, phát ra tiếng kêu “Ừng ục ừng ục”

Xem ra gia hỏa này tham ăn thành tính, thấy mỹ thực quên hết tất cả, đầu óc đơn giản khó có thể tưởng tượng.

Hứa Đại An khóa chặt ván cửa, đến cùng khoang thuyền kiểm tra chuồng thú con.

Lan Thế Phương và Đào Yêu trở lại đường cũ, dặn dò: “Ngày mai nếu tổng tiến công, Tiểu Thiên sẽ ở lại thủ hộ đội tàu với người.

Nó e ngại sóng biển, người cũng bị thương, hai người các người vừa vặn chiếu ứng lẫn nhau.” Nói xong lấy ra một cái sáo sắt nhỏ, đưa cho Đào Yêu, nói: “Bắc Khuyết là thánh vật của Dục Mô tộc, chỉ có Tiểu Thiên có thể nghe thấy tiếng huyết sáo, người thổi còi nó sẽ nghe lời.”

Đào Yêu Yêu thu Bắc Khuyết vào trong túi, hỏi: “Đừng trách ta lắm miệng, trước hôn của nó mọc cằm dưới, sao lại gọi nó là bao trời?”

Thế Phương nói: “Chính vì như vậy, nó mới hy vọng miệng lại co lại, ai mà không muốn thay đổi chỗ thiếu hụt, càng xinh đẹp hơn? Nó kêu trời tròn xoe nghe xong rất thoải mái, mọi người cúi đầu niệm thuận miệng, dần dà trở thành tên của nó.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Tên Địa Đảm ngày càng xinh đẹp hơn? Đúng là ý tưởng của trẻ con.

Ở chung với nó, ta muốn biến thành bảo mẫu.”

Phương Phương nói: “Đừng coi thường Tiểu Thiên.”

Nó là con cháu Bích Tình Mô Vương, trên có thể bay vào Cửu Tiêu, dưới có thể tiềm hành trong lòng đất, thần lực bản thân cũng rất mạnh.

Đề nó bảo hộ người rất thỏa đáng.” Nhìn lên không trung, lại nói: “Kim Luân giáo trăm phương ngàn kế, mưu toan tiêu diệt toàn bộ phái Nga Mi.”

Lúc trước bắt cóc con tin, chỉ vì bày ra bẫy dụ địch mà thôi.

Hiện nay chiến cuộc chưa mở, Đông Dã sư muội tạm thời không lo lắng đến tính mạng, chờ sư tôn tiêu trừ ma chướng Phục Lăng đảo, chúng ta lại tìm cách cứu người phá địch.”

Hai người nói chuyện phiếm một chút, trở lại thuyền lớn lúc trước.

Tiệc rượu chính là thời khắc nhiệt liệt, trong phòng khách khoang thuyền Ti Trúc Du Dương, vũ tư thể Bà La Đề.

Bách Hoa giáo chủ say rồi, gõ trống đồng vừa múa vừa hát, Hoàng Mộng Long tinh thông âm luật, tay ấn theo động tiêu thổi kèm tấu.

Mọi người thừa dịp cao hứng uống rượu tuần tra, thân thể hư thoát bị thương, dần dần lộ ra mệt mỏi.

Hai tên tùy tùng diu dờ, dẫn hắc đến khoang thuyền phía sau nghỉ ngơi.

Phòng trang trí hoa mỹ, đồ vật đều nhộn nhạo hương vị.

Người hầu trái bộ máy ra, hầu hạ ngã xuống đất chết yểu.

Hương thơm ngào ngạt lượn lờ quanh mũi, khiến hắc rất nhanh vào giấc ngủ.

Tỉnh lại sau giấc ngủ say, trăng sáng ngoài cửa sổ nhô lên cao.

Âm khí ban đêm thình nhất, thương thế cực dễ phát tác,

Bộ sườn Đào Yêu đau nhức, căn bản không thể nào ngủ được.

Ngón tay sờ đến Lưu Thương, nhỏ nút cửa, uống hai ngụm tiên lộ, quả nhiên đau đớn đại giảm, đột nhiên nghĩ đến: “Ta khó chịu có thuốc trị liệu, Tiểu Tuyết bị tà ma nhốt, ai đi giải trừ đau đớn cho nàng?” Nghĩ đến đây, cắn răng đứng dậy ra khỏi phòng,

Thị nữ bên ngoài nghe tiếng đến đây hầu hạ, Đào Yêu phát tay lui lại, chỉ nói trong khoang thuyền khó chịu, muốn ra ngoài hít thở không khí một mình.

Một đường đi tới người cầm lái, bốn phía không có bóng người, sóng biển đánh vào thân tàu “Rầm rầm”, thỉnh thoảng quái âm khò khè, đó là tiếng gầm rú phát ra dưới đáy thuyền của Vũ Miêu.

Đào Yêu Yêu nhìn lên bầu trời vạn trượng, bầu trời trong xanh rộng lớn, “Vân Đoàn” lơ lửng càng thêm bắt mắt.

Hắn thầm suy nghĩ: “Phổ Thiện đảo trên trời cao, sao mới lên được?”

Lan Thế Phương phân tích mặc dù hợp lý —— Tiểu Tuyết bị bắt vào ma sào, tạm thời có thể lưu lại tính mạng, nhưng đau khổ vẫn phải ăn.

Thủ đoạn Kim Luân giáo tà ác dị thường, ngày đó tàn hại đồng nữ, đã là thảm họa nghe nói dọa người, bọn họ cực hình lại ác độc dân ô cỡ nào? Đào chết yếu không rét mà run, âm thầm tự cứu không được dân nữ, ngược lại để Tiểu Tuyết chịu khổ.

Đúng là uất ức mà, từ xưa đến nay, ta là đại phế vật hạng nhất trên đời này!”

Gió biển quất vào mặt, tiếng gầm nhẹ bao trời truyền vào trong tai, cắt đứt nỗi u sầu của hắn.

Đào Yêu Yêu tâm niệm khế động, vận khí mặc niệm Thanh Phong kiếm quyết, nhảy lên hướng chiến thuyền bên kia.

Hắn chưa học qua Thuật Phi Đăng, nhưng kinh mạch đã thông sau thân nhẹ như yến, cũng nhảy tới, rơi xuống đất nhẹ như bước chân, không kinh động thủy thủ đang ngủ say.

Thừa dịp ánh trăng trong trẻo, Đào Yêu rón rén đi về phòng nhỏ phía đuôi thuyền.

Địa Bao Thiên ngửi được mùi của hắn, “chít chít” sáp lại gần cửa phòng, có vẻ thập phần nóng bỏng.

Đào Yêu Yêu co đầu gối nửa ngò, ngón trở vươn vào khe hở cửa gỗ, đầu ngón tay trở vươn ra ngoài.

Địa Bao Thiên ngậm ở đầu ngón tay khế liếm, so với trẻ con ăn đường còn có vị hơn cả đường.

Đào Yêu Yêu vốn định thừa dịp rảnh rồi thăm dò, trà trộn vào mặt nó mà thôi.

Giờ phút này cảm giác ngứa ngáy từ đầu ngón tay truyền đến đầu óc, ý nghĩ ẩn giấu đột nhiên rùng rục trong đầu “Lan sư tỷ nói Dục Một Thú am hiểu phi hành, sao ta không cưới Tiểu Thiên, bay lên Phổ Thiên đảo cứu Tiểu Tuyết ra?”

Trong chốc lát, bản khoản toàn bộ tiêu tán, tìm kiếm cứng rắn cạy mở cửa trước.

Khống chế lưng khom lưng, sờ sờ ven boong thuyền.

Trên thuyền vì đi lại thuận lợi, kiện khí nhọn sắc có chỗ cất giữ chuyên môn, các nơi trần trỗng, ngoại trừ dây thừng không còn vật gì khác.

Đào Yêu Yêu mò đến giữa chiến thuyền, boong tàu có một cái lỗ khám, rộng ba thước vuông, thò đầu vào bên trong xem, một cái thang gỗ thông hướng tầng dưới chót.

Hắn dùng cả tay lẫn chân, bước ngược lên thang gỗ, đi xuống thang gỗ, là hành lang hẹp dài.

Trên vách tường sáng bóng đèn dầu, hai bên đều là lồng thú cao lớn.

Bên trong hàng rào sắt có các loại mãnh thú, Hồ Sư Tử, Cự Viên Nhân Hùng, Tỳ Hưu, cùng với những ngoại tộc không nổi danh tên là Bằng Nhiên ngoại tộc.

Nguyên một đám yên tĩnh cuộn mình, không có địch ý với Đào Yêu, tựa hồ biết hắn là người của Nga hốt phái.

Chỉ có âm thanh quái dị vang vọng nơi cuối hành lang, tiếng va đập hỗn loạn xen lẫn tiếng cười, lúc này là hàng đêm, người nào còn đang đùa giỡn chơi đùa? Mái núi đào nhẹ nhàng mở rộng nhìn, chỉ thấy hầm ngầm phía trước ván gỗ lõm xuống, hình thành sâu tới năm thước, bốn phía phủ đầy rơm rạ, một hán tử trắng kiện nằm ở bên trong.

Ánh đèn tối tăm, chiếu sáng gương mặt xấu xí của hán tử kia, quả thực so với Diêm La Vương còn đáng sợ hơn, mà trong

mắt lưu lộ ôn nhu ấm áp, lại để cho người ta cảm thấy vô cùng thư thái thoải mái và an ổn.

Nỗ đất này vốn là vòng con súc vật, dùng để nuôi dưỡng một con thú non bị chặt đứt sữa.

Lúc này, đang có mấy con heo con nhút tới ủi lui, quay chung quanh hán tử chơi đùa.

Hán tử kia thần sắc khoái hoạt, lại lăn lộn, lại là ngửa ngáy, trên đầu dính đầy vụn cỏ, khò khè khò khè đánh phì phì, giống như một con heo đực khoác da người.

Chung quanh tràn ngập mùi hôi thối, làm cho người ta ngửi thấy buồn nôn.

Đào Yêu Nhân nhận ra tướng mạo của hán tử, che mũi, mắt lộ vẻ kinh hãi, thầm nghĩ: “Là sư huynh Hứa Đại An! Hắn đang làm gì vậy?” Đang nghĩ ngợi, Hứa Đại An quát to: “Ai!” Nó bay ngang qua, giống như con trâu đực phát cuồng, thể mạnh đủ để đập người ta thành thịt nát.

May mà hắn phản ứng cực nhanh, vừa chạm đến quần áo người đào, lập tức thu thể đứng lại, nói: “Đào, Đào sư đệ, là người... Người còn chưa ngủ?”

Đào Yêu Yêu chưa ổn định lại tinh thần, trái tim đập thành thịch nhảy loạn, miễn cưỡng cười nói: “Ngủ tỉnh rồi, đi dạo khắp nơi, sư huynh lại làm gì vậy?”

Lần thứ tư chạy như bay, phóng túng linh thú huấn có Phương Tam.

Hứa Đại An cúi thấp đầu, xấu hổ nói: “Ta... Ta, không... Sư đệ, người đi dạo đi, ta không sao.” Trong miệng không biết điều gì, cúi đầu xoay người đi ra ngoài.

Đi vài bước lại vòng trở về, tay trái nắm tay phải, do dự một lúc lâu, mới nói: “Đào sư đệ, cầu xin, cầu xin người... Đừng nói cho Lan sư muội, cầu xin người...” Mặt xấu xí nghẹn ngào đỏ bừng, không rõ vì chuyện gì, chỉ là lặp đi lặp lại khẩn cầu.

Đào Yêu Yêu cũng sốt ruột thay hắn, nói: “Bảo ta đừng nói cho Lan sư tỷ, người hồ đồ trong chuồng heo đúng không?”

Hứa Đại An hai mắt tỏa sáng, liên tục gật đầu nói: “Đúng, đúng... đúng...” Ngữ điệu dần dần kéo dài, lộ ra uể oải khó tả.

Lập tức đi trở về chuồng heo, thu nạp tứ chi, mặt hướng vách tường nằm xuống, đám heo con kẻ sát bên người sưởi ấm.

Đào Yêu Yêu nhìn bóng lưng loạng choạng của hắn, yên lặng đứng một lát, dọc theo đường đi rời khỏi khoang thuyền dưới đáy thuyền.

Trở lại phòng nhỏ của Bao Thiên, mới nhớ tới việc tìm kiếm không có kết quả, vẫn không có khóa khí cụ nào.

Hắn sờ tay lên khóa sắt trên cửa, nhất thời trong lòng nóng nảy, nóng nảy niết bàn, khóa sắt lại thuận tay mà vỡ, so với giấy còn giòn bạc hơn.

Hắn giơ bàn tay lên trước mặt, lật tới lật lui xem xét, lập tức cầm hai đầu xiềng xích, vận kinh kéo, lại kéo xiềng xích thành hai đoạn.

Chân khí thoải mái kinh lạc, dù chưa luyện thành pháp thuật, nhưng khí lực đã vượt xa người thường.

Đào Yêu Yêu mừng rỡ, đẩy cửa kêu: “Bao trời, đại ca đào dẫn người ra ngoài chơi đùa.”

Vừa mới bước qua cánh cửa, Bao Thiên vui vẻ nghênh đón, một tay ôm lấy eo của hắn, ôm lấy.

Đào Yêu thương bị đè nén, đau đến hít một hơi khí lạnh, ra sức tránh thoát khỏi vòng tay như dây sắt ôm ấp.

Túi đất lại giống như đường ngọt vậy, lại ôm đầu gối của hắn, kêu a a a, lắc đầu vẩy đuôi, làm cho người ta ngây thơ gần như muốn điên lên.

Khóe miệng hắn đỏ mọng, nhớ lại cách Lan Thế Phương dạy, lấy từ trong túi áo ra “Bắc Khuyết”, đặt vào trong môi liều mạng thổi, khóe miệng thổi ra bọt trắng, nửa điểm tiếng huýt sáo cũng không phát ra được.

Mà mặt đất chậm rãi buông móng vuốt ra, ngựa đầu ngây dại, giống như bị một loại lực lượng thần bí nào đó chấn nhiếp tâm hồn.

Đào Yêu Yêu như có điều ngộ ra, thấp giọng quát lên: “Ngồi xuống!” Quả nhiên chân trước duỗi thẳng, chân sau ngồi chồm hổm, đoan đoan chính như chuông đồng.

Đào Yêu Yêu thầm khen mình thông minh tuyệt đỉnh, trong miệng liên tục phát lệnh: “Nằm xuống! Lập! Giả chết! ngoáy mông!” Địa Bao thiên theo lệnh làm theo, động tác vừa vụng về vừa nghiêm túc, giống như con chó con giang hồ nghệ nhân thuần dưỡng.

Đào Yêu Yêu vẫy tay, vừa lúi vừa khẽ gọi: “Đến đây, đến đây, tiến lên! Bước nhanh tới trước đi! Bên ngoài chơi vui lắm...”

Bao trời chậm chạp bò đến cạnh cửa, mắt nhìn đại dương đen kịt mênh mông, nhất thời run lẩy bẩy, lăn lông lốc về góc tường.

Đào Yêu Yêu đột nhiên khua tay múa chân, sau đó lại dụ dỗ nó đi ra ngoài cửa.

Địa Bao Thiên lại bị Bắc Khuyết hấp dẫn, chậm rãi tới gần cửa phòng, có thể thấy nước biển vẫn như cũ lúi bước, ba phen bốn lượt đảo tới đảo lui, chính là không đi ra được phòng nhỏ này.

Đào Yêu Yêu nổi giận, thậm chí nói: “Thần thú mà lại sợ nước? Muốn ngươi làm gì, nuôi đầu heo mập còn có thể ăn thịt!” Từ

phía sau ôm lấy cái mông bao trời, cưỡng ép kéo xuống.

Nào ngờ bao thiên địa sinh căn, so với Định Dương châm còn vững chắc hơn so với Định Dương châm.

Đào Yêu Yêu không thể làm gì, trong bụng thầm mắng “Con mẹ nó, sao lại nặng như vậy! Có chủ tâm dày vò ta.

Bình thường ăn no liền ngủ, nhìn xem bao nhiêu thịt mỡ.”

Nghĩ tới chữ “Ăn”, linh cơ khẽ động, đi đến phòng trữ lương sát vách, khom lưng sờ sờ, vuốt mặng vừa thô vừa to, bóc lớp da bên ngoài ra, nước tương thấm ra mùi thơm ngon.

Hắn suy nghĩ một chút, chọn từng cây trúc chắc chắn dài hơn trượng, kéo đứt dây thừng trên boong thuyền, một đầu buộc chặt cây gậy trúc, một đầu buộc mặng, làm thành hình dạng câu cá,

Tất cả chuẩn bị dừng lại, vòng trở về trước phòng nhỏ, đóng cửa phòng nói: ” đất bao thiên, bao thiên địa, món ngon người mong đợi lâu, đã đưa tới cửa rồi!” Trong lòng cảm thấy kỳ quái, mấy câu nói này nghe rất quen tai, giống như lời Cơ Không điều khiển Phệ Cốt Long để hù dọa.

Địa Bao Thiên nhìn chăm chăm mặng trúc, cái mũi mãnh liệt, một bộ dạng nôn nóng khó dần nổi, lắc đầu vẫy đuôi đuổi theo.

Đào Yêu Yêu đợi nó xuyên qua cửa phòng, đột nhiên nhảy lên lưng, bảo trì cây gậy trúc vươn về phía trước, tay phải một mực nắm chặt lấy cái vòng cổ.

Địa Bao Thiên giơ trảo bắt lấy mặng trúc, cây gậy trúc vượt qua chiều dài của cánh tay trước, mặng quay tới lura lui, tổng cộng kém một chút khoảng cách.

Đào Yêu Yêu căng thẳng vạn phần, sợ nó nhìn thấy nước biển lại xoay người chạy trốn.

Nhưng mà Bao Thiên miệng tham lam sừng sốt, đã đến trình độ thiên hạ vô địch.

Lúc này trong mắt nó chỉ có mỹ thực, nào quản hoàn cảnh bên ngoài thân, liên tục thất thủ mấy lần, bỗng dưng đại ra, mở ra hai cánh rộng hơn hai trượng, vỗ vỗ bay lên không, chở đào yêu bay nhào về phía mặng tre.

Bên tai Đào Yêu Sinh sinh gió, rời boong tàu cấp tốc phi thẳng, thoáng như hòn đá bị dây cung bắn ra.

Hắn nắm chặt cái vòng cổ, ổn định cánh tay phải, giơ cây gậy trúc lên cao thẳng tắp.

Địa Bao Thiên giương cánh vỗ một cái, bay lên hơn trăm trượng, từ đầu đến cuối không có măng tre.

Đầu nó lắc lư cái cổ dài ra, buồn bực món ăn ngon rõ ràng cách nhau trong gang tấc, sao lại giống như xa tận cuối chân trời? Càng thêm mãnh liệt vỗ cánh, bay nhanh như sao băng đuổi nguyệt

Đào Yêu Yêu cúi đầu nhìn xuống lòng bàn chân, thuyền thuyền trên biển nhỏ như hạt rau đã lên tới vạn trượng không trung.

Hắn vận khí định thần, kéo kéo vòng cổ điều chỉnh phương hướng, khiến cho bao trời hướng đám mây lơ lửng kia bay đi.

Sau thời gian ăn xong bữa cơm, khoảng cách mục tiêu càng ngày càng gần.

Chỉ thấy lân cận đám mây linh mao rậm rạp, đen nghịt, một trận tiếng kêu “Quạ quạ” ầm ĩ, vang lên tiếng quạ đen sắc nhọn kêu lên.

Toàn bộ tầng ngoài của đám mây đều do đàn quạ kết thành, số lượng lấy ức vạn để tính, tựa như thành trì dùng lông vũ kiến tạo.

Phát hiện ngoại địch tới gần, Vũ Thành xao động, mấy trăm con quạ đen vỗ cánh đánh úp lại.

Mắt chim đỏ thẫm như sao trên trời, trong mỏ phun ra lửa, đan xen thành lưới lửa nóng cháy.

Đào Yêu Yêu tránh trái tránh phải, gậy trúc trong tay đóng đưa, bất ngờ măng xuyên qua ngọn lửa, thoáng cái đốt thành tro tàn.

Địa Bao Thiên Tân vất vả đuổi theo nửa ngày, kết quả là mỹ thực thành không, trong chốc lát giận tím mặt, mũi cánh kéo lê ánh sáng vàng rực rỡ.

Lưới lửa “Phản phật” cuốn ngược, đốt qua đen đến da thịt cháy khét.

Địa Bao Thiên vẫn chưa hết giận, há mồm cắn xé, đuổi theo sát nút phía trước bần cùng.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Được! Tiểu Thiên thật mạnh! Tiểu Thiên cường, Tiểu Thiên cường, trên trời dưới đất người xưng Vương.”

Địa Bao Thiên Nhĩ nghe lời khích lệ, nhiệt tình càng tăng, anh dũng xông về phía trước, màng cánh quét ngang đàn quạ.

Trong khi phi hành, hồ quang trên ngọn cánh mở rộng ra, quạ đen đụng phải lập tức chấn vỡ.

Cứ như vậy đột nhập vào trong đám mây, trước mắt bỗng nhiên sáng rõ, chỉ thấy phương xa sáng lóng lánh, cảnh tượng lòng bàn chân nhao nhao bày ra, cây cỏ um tùm, sông nhỏ uốn lượn, một thảo nguyên rộng lớn khoáng đạt.

Tiếng quạ kêu to dần dần rời xa, quay đầu nhìn lại, bày quạ như ẩn như hiện, giống như bao phủ lấy chân trời hắc vụ.

Đào Yêu Minh thầm nghĩ “Lúc trước xem kịch cỡ đám mây cũng có hạn, làm sao có thể giấu lục địa lớn như vậy, lại là đàn thành của Kim Luân Giáo?” Khẽ kéo vòng cổ, khổng chế địa bao trời thấp tuần du trên không trung.

Mặt đất hoa cỏ tươi đẹp, hồ điệp quanh quẩn bay lên, vạn vật sinh động chân thực, tuyệt không phải huyền cảnh đơn điệu trong đàn thành có thể so sánh.

Đào Yêu Yêu nhìn về phía xa, thầm nghĩ “Khối lục địa này chính là hang ổ của Kim Luân Giáo, nhìn cảnh tượng này, sợ không phải là lớn mấy ngàn dặm?”

Chợt thấy bạch quang chói mắt, nơi đây không có nhật nguyệt tinh thần, quang mang từ đâu sản sinh ra? Hấn híp mắt phân biệt chỗ sáng nhất, mơ hồ nhìn thấy trên đỉnh treo lấy kim luân to lớn, đang chuyển động bằng phẳng, ức vạn con quạ quái từ bốn phương vây tụ tập, như thiêu đốt, bị thiêu đốt, bị thiêu đốt, bị thổi bay, điểm đen dày đặc hóa thành đốm sáng, phảng phất lò dung nham bắn ra hỏa tinh.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy kỳ quan này, âm thầm tính toán cái tên “Kim Luân Giáo xứng với thực, thật sự có một cái bánh xe lớn lấp lánh, vật này tất nhiên là thánh khí của tà giáo.

Vị trí này là hạch tâm của Phổ Thiện đảo.”

Lúc này quay tọa kỵ, bay về phía kim luân.

Càng bay ánh sáng càng mạnh, địa hình phía dưới lộ ra không sót gì, chỉ thấy thảo nguyên nhô ra khỏi đồi núi, ở trên cao có một tòa thành quách, tường thành dày đặc đứng vững, công sự nối tiếp nhau, mơ hồ lộ ra hung khí âm trầm.

Đào Yêu Yêu mừng thầm, nghĩ thầm “Rốt cuộc tìm được rồi, đây là Cực Lạc bảo mà Lan sư tử nhắc tới! Tổng đàn Kim Luân giáo, Tiểu Tuyết nhất định bị giam giữ ở bên trong!” Đột nhiên sắc mặt đại biến, nhìn chăm chăm vào thảm cỏ bên ngoài Cực Lạc bảo.

Trên trăm gốc cây thấp trên bãi cỏ kia giăng khắp nơi, xếp thành đồ án chữ “Úm” to lớn, hiển thị là nhân công tận lực trồng mà thành.

Tình hình diễn ra chiến đấu điên cuồng trong vò thành, mặt ngoài sa mạc cũng từng có hình dạng tương tự.

Tiểu Tuyết bị dòng cát chảy nuốt hết, rơi vào trung tâm chữ “Úm”, bây giờ mạnh mẽ rõ ràng, thụ trận chắc chắn có liên quan tới việc tiểu Tuyết rơi xuống.

Lần thứ tư chạy như bay, phóng túng linh thú huấn có phương thiên tư.

Hắn chỉ dẫn Bao Thiên bay thấp, cách mặt đất vài thước nhảy xuống, thẳng đến trung tâm Thụ Trận.

Chạy tới gần xem xét, vỏ quả nhiên lõm sâu, lộ ra một cái động đất bốn phía. Cửa vào vốn bị hàng rào sắt phong bế, hiện đã vỡ vụn, đoạn sắt đứt gãy mặt trơn nhẵn, ứng với lợi khí chặt đứt.

Đào Yêu Yêu nhìn quanh động đất, lầm bầm: “Nếu nhà tù giam giữ con tin, sao lại không hề phòng bị? Chẳng lẽ lại là cạm bẫy Kim Luân giáo bố trí?” Hắn vỗ vỗ mặt đất bên cạnh, nói: “Không vào hang cọp, Tiểu Tuyết sao có thể thoát ra được?”

Nếu gặp phải yêu ma vây công, Tiểu Thiên liệu chết huyết chiến với ta?”

Địa Bao Thiên Bá chép miệng, Tụ Tinh Hội liếm ngón tay hắn, chỉ sợ bên tai đánh lôi cũng sẽ không để ý tới.

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Đúng là đứa bé ngoan, ta biết ngay người sẽ đồng ý mà.” Hắn đeo Bắc Khuyết vào cổ, thắt chặt đai lưng, thuận theo cửa động đi vào địa đạo.

Địa Bao Thiên theo sát phía sau, thân thể béo ú vặn vẹo, địa đạo rất rộng, ngược lại không có cảm giác cục diện thúc đẩy.

Càng đi về phía trước, địa thế càng thấp, hai bên sáng ngời ánh lửa, trên vách đá cắm ngọn lửa, đốt cháy từng cây to dữ dội.

Đào Yêu Yêu vẫn còn đang ngơ ngác, suy tư “Đi xa như vậy, địa đạo vẫn trong sáng.

Giống như có người chạy tới thấp sáng bó đuốc trước mặt chúng ta, người này thân thủ thật nhanh.” Lại thấy nham thạch trên đỉnh đầu đen sì, hiển lộ dấu vết hun khói quanh năm.

Đào Yêu Yêu nhón chân quan sát, phát hiện ” bó đuốc” thô dài, màu trắng phớt vàng, đúng là dùng xương đùi nhân loại luyện chế thành.

Quang điểm hừng hực cháy rừng rực, khả năng đã thiêu đốt
trăm ngàn năm tuế nguyệt.

Thêm đá kéo dài nghiêng nghiêng, phẳng phát vĩnh viễn
không có điểm cuối.

Hỏa đuốc trên vách tường bắt đầu ít ỏi, địa đạo từng chút từng
chút âm đạm.

Đào Yêu Yêu lạnh cả sống lưng, sợ hãi lặng lẽ sinh ra, lo lắng
phía trước có cơ quan ẩn nấp, giáo đồ Kim Luân núp trong
bóng tối ôm cây đợi thỏ đợi ở chỗ tối.

Hắn thả chậm bước chân, toàn bộ tinh thần đề phòng, chuẩn bị
tùy thời sử dụng Thiên Vương Thuẫn.

Trong lúc nơm nớp lo sợ, sâu trong địa đạo tiếng khóc thê
lương truyền đến tiếng khóc của nữ tử.

Đào Yêu Yêu gỡ bó đuốc trên vách, men theo tiếng khóc tìm
kiếm.

Đi một lát, tiếng khóc cao thấp tham gia, hiện ra rất nhiều nữ
tử đồng thời khóc lóc.

Trong đầu Đào Yêu suy nghĩ “Không phải Tiểu Tuyết! Là nữ
quỷ, rất nhiều nữ quỷ!” Hắn lông tóc dựng đứng, muốn xoay
người chạy trốn, nhưng Tiểu Tuyết gặp đại nạn vẫn chưa thoát,
giờ phút này chính là thời khắc thử thách tình ý.

Cố gắng “Nữ quỷ” thì sao? Các ngươi muốn khóc, tiểu gia lại
muốn cười!” Hai tay chấp sau lưng ưỡn ngực, đón hắc ám” hì
hì, ha ha, ôi ôi...”

Chiêu này quả nhiên có hiệu quả, tiếng khóc bỗng nhiên đình
chỉ.

Trái đào yêu ý giảm đi, nhớ tới năm đầu cùng Long Bách Linh
du ngoạn, hai người đi nhằm vào nghĩa địa ngoại ô, lúc ấy
đêm trăng thê lương, Long Bách Linh thuận miệng bện vài câu
tâm ngữ trắng can.

Giờ phút này hắn lập tức cảnh sinh tình, an bài lung tung, hát
lên đoạn tiểu lệnh kia:

Mộ, mộ!

Lập bia, trồng cây.

Sinh nhân tạo ra người chết ở bên ngoài.

Thanh minh bố trí hương, đôi ô thường cố chấp.

Võ Hựu áo quan còn sót lại, Minh phi bạng Hồ Thố, thỏ yêu.

Cổ Khâu cất giấu hết cô hồn, là ai đi dạo chơi Bắc Khuyết?

Sơn bá anh đài tướng mạo giống nhau, từ đây đồng du Hoàng
Tuyên lộ,

Ca hát đến cao hứng, giống như Linh Nhi thật sự làm bạn bên
cạnh, sai bước đi tới phía trước xông pha.

Đi xong cầu thang đá, địa đạo bỗng nhiên khoáng đạt, hai bên
vách đá lõm xuống, làm thành đại sảnh rộng rãi vây quanh
thành đại sảnh rộng rãi.

Mặt đất sóng ánh sáng lặn tắt, nước suối chảy xuôi quanh, hội
tụ thành sông dưới mặt đất sâu mắt cá chân.

Đào Yêu Yêu giờ cao cây đuốc, chiếu sáng hai hàng cửa đá
đóng chặt, thoát nhìn là thủy lao giam giữ tù phạm.

Hắn cẩn thận đi về phía cửa nhà lao gần đây, trong triều đông
đưa cây đuốc, kêu lên: “Này, có ai không?”

Một thanh âm rụt rè nói: “Là ai ở đó? Ai đang hát?”

Đào Yêu Yêu nhắc chân lướt qua mặt nước, theo âm thanh mà
đi, nói: “Ta là đệ tử Ngao Bính, ngươi là người hay là quỷ?”

Giọng nói kia nói: “Ta, chúng ta có rất nhiều người, nhốt ở đây
rất nhiều ngày rồi.” Đi theo tiếng ngáy nhẹ nhàng, nhiều nữ tử
đồng loạt nước nở.

Đào Yêu Yêu tỉnh ngộ, hỏi: “Các người là dân nữ của Bạch Lộ
bình sao?”

Bên kia “Ừm” yếu ớt vài tiếng.

Đào Yêu Yêu đi đến trước nhà tù trong góc, đá vụn rải rác
khắp nơi, cửa nhà lao đã bị phá vỡ, giờ bó đuốc nhìn vào bên
trong. Hơn mười thiếu nữ tóc tai bù xù, ôm chặt lấy nhau run
bần bật.

Đào Yêu Yêu âm thầm kinh ngạc, suy nghĩ một chút cửa lao
phá cửa, sao các nàng không chạy trốn? hỏi: “Vị nào là Dương
Tam muội? Có bên trong không?”

Chúng nữ hai mặt nhìn nhau.

Chờ một lúc lâu, có một thiếu nữ mặt tròn giờ tay nói: “Là ta.”

Đào Yêu Yêu vui mừng nói: “Cuối cùng cũng tìm được các người rồi! Ta là tới cứu các người! Dương cô nương, ta còn xuyên qua quần áo của cô dâu mới tới đây!”

Chúng thiếu nữ mặt mang nghi ngờ, cũng không dám trả lời.

Đào Yêu Yêu vỗ nhẹ lên trán, nói: “Dương cô nương, các người đừng sợ, ta tên là Đào Yêu Thiên, là đệ tử của Ngao Kiếm Tiên Môn.

Sắc, Hứa Thanh Phục ở Bạch Lộ bình có biết không? Hắn cũng là người của Ngao phái, đệ tử Ngao Bí chúng ta chuyên môn hàng yêu phục ma, cứu trợ dân chúng.”

Nghe hắn nhắc tới tên Hứa Thanh Phục, Dương Tam muội mặt mày hớn hở, gật đầu nói: “Đúng đúng, hắn là trưởng thôn chúng ta.” Đào Yêu Yêu chết yểu nói: “Còn có Trương đại thúc phú quý, mấy người Trương đại nương, đều ngóng trông người về nhà, chờ người uống rượu mừng thành thân đó.”

Đợi nói ra Trương đại thúc Trương đại nương, nghi hoặc của mọi người nhất thời tan thành mây khói.

Dương cô nương hai má ửng đỏ, xấu hổ đáp lại thấp đầu.

Hương thôn phong tục bảo thủ, hôn sự của nữ nhi tự mình không thể đàm luận trước mặt mọi người.

Các tỷ muội sớm chiều ở chung, đối với việc này lại không biết gì cả, hôm nay bị đào điên đường phá, mọi người đồng loạt nhìn chăm chăm Dương Tam muội, mặc dù tình cảnh hung hiểm, nhưng không khí thê thương lại lặng yên chuyển biến.

Đào Yêu Yêu nói: “Đây không phải nơi ở lâu, các người đi theo ta, chạy trước rồi nói sau.”

Chúng nữ nghi sắc tái hiện, chỉ ngồi sững sờ.

Đào Yêu Yêu vội vàng nói: “Cửa nhà lao đã mở rồi, các người còn chờ gì nữa?” Có người nói: “Không trốn thoát được.” Đào Yêu Yêu nói: “Tại sao, các người đã thử chưa?”

Thiếu nữ kia đáp: “Lúc trước khi giam ở trong sơn động, chúng ta tổng cộng có mười tám người.

Trước sau có sáu người thử đào tẩu, đều bắt trở về, bị... bị những hòa thượng man tử kia... giết chết.” Giọng điệu run run dữ dội, chắc hẳn người chết nhận hết tra tấn, thảm trạng không chịu nổi hồi ức.

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ: “Đóng lại mấy ngày nay, các nàng kinh hãi quá độ, không có người trông coi cũng không dám chạy trốn.

Không biết làm sao, nhất định phải làm cho các nàng bình tĩnh lại.” Thanh âm hắng giọng một cái, nói khoác: “Chư vị tỷ tỷ muội, ta cũng không phải một mình một ngựa đến cứu người.

Toàn bộ đám người Nga Phán phái này xuất động, khoảng hai ba ngàn vị tiên nhân, tất cả đều thần thông quảng đại pháp lực vô biên, đã đánh rơi Kim Luân giáo Man hòa thượng hoa chảy nước chảy.

Ta phái tới dò đường, rất nhiều đồng bạn đuổi theo đến, các người chỉ cần đi theo ta...”

Dương Tam muội bỗng nhiên chen vào: “Đồng bạn của ngươi, chúng ta đã gặp nhau.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nói thế nào?”

Dương Tam muội nói: “Lúc trước có một muội tử tới, sinh ra đã được đánh dấu rất tốt, cũng nói là đệ tử của Nga lang phái.”

Đào Yêu Yêu vội hỏi: “Nàng đi đâu rồi?”

Dương Tam muội nói: “Mới bắt đầu, muội tử kia đuổi theo một nữ nhân cầm dao găm, bay tới bay lui chém giết.

Sau đó nữ nhân chạy vào trong động, muội tử đánh nát cửa nhà lao, bảo chúng ta đi trước để trốn chạy.

Lại sau đó, trong động vang lên tiếng ác ma gầm rú, muội tử kia liền đuổi theo vào.”

Nữ nhân cầm chuỷ thủ, xem như là mỹ nữ giỏi sử độc thuật, “Vinh tượng muội tử” tự nhiên là tiểu Tuyết.

Không đợi Dương Tam muội kể xong, Đào Yêu Yêu chạy vội, vội tới dưới đáy đại sảnh đá hô to: “Tiểu Tuyết, tiểu Tuyết sư

muội!” Cửa động rất rộng, sâu thẳm đến tận cùng, chỉ nghe thấy từng hồi âm thanh, không biết sâu như thế nào.

Hắn trầm tư một lúc lâu, về nhà tù hỏi: “Trong động có ác ma gì?”

Dương Tam muội run một cái, run giọng nói: “Con quái vật kia rất cao lớn, quanh thân máu me nhầy nhụa, nếu bắt được người, sẽ... Sẽ lột da người đó ra.”

Đào Yêu Yêu nói: “Lột da người? Các tỷ muội có bị ngộ hại không?”

Dương Tam muội nói: “Cái đó thì không có, mỗi khi Ác ma lột da tiếp cận nhà tù, luôn sẽ vang lên tiếng sáo kỳ quái.

Ác ma nghe tiếng sáo liền lui về trong động phủ.

Trừ mấy lần đó... hòa thượng man tử đưa cơm, cây sáo không thổi lên.

Hòa thượng Man tộc bị ác ma bắt lấy, lột da ngay trước mặt chúng ta sòng sề.”

Đào Yêu Yêu có chút không hiểu, nói: “Ác ma ngay cả phiên tạng của Kim Luân giáo cũng giết, xem ra không phải nanh vuốt của tà giáo.”

Có một thiếu nữ cướp lời: “Đầu mấy tháng đầu, toàn bộ là nhờ hòa thượng man tử đưa đồ ăn, chúng ta mới không chết đói.

Ác ma sau khi giết mấy người, chậm rãi không còn ai đến nữa, mọi người từ trong nước sờ tôm con loa, miễn cưỡng có thể lấp đầy bụng.” Giơ lên cái gối, bên trong đầy ắp tôm nhỏ màu trắng.

Dương Tam muội nói: “Man tử hòa thượng chưa từng cùng chúng ta bàn bạc, thường thường cầm chút hồng khoai sơn được, ném vào nhà tù xoay người rời đi.

Vừa rồi nghe thấy người hát tiểu khúc, ta liền đoán được không phải là đám bại hoại kia.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Quan tâm cái gì đám hòa thượng man tử, yêu ma lột da, đều không cần sợ.

Ta mang theo thần thú đến đây, đảm bảo cho các người bình an thoát khỏi lao ngục!” Dứt lời quay đầu nhìn lại, kêu lên:

“Toàn địa bao nhiêu! Đến đây giúp đỡ!”

Lần thứ năm, Ma Quật kinh hồn ám áp một lần.

Từ lúc đào yêu thú tiến vào sảnh đá, túi đất liền ngồi xổm ở lối ra thông đạo, không chịu cất bước nửa bước.

Nghe được đào yêu triệu hoán, đổi mặt địa tuyến nhộn nhạo, bàng hoàng xoay quanh, muốn tiến còn lui, không cách nào vượt qua tật xấu sợ nước.

Đào Yêu Yêu cầm cây đuốc xuống đồng đá vụn, cầm lấy tay Bắc Khuyết thối hai cái, hai đầu gối nửa ngồi, giang cánh tay ra quát: “Sí Thần Thú uy vũ cái thế, chẳng lẽ còn sợ nước sao? Đến đây, nhảy qua ta ôm lấy người!”

Địa Bao Thiên thích được người khích lệ, lại thích chui vào trong lòng người khác.

Chân đào cổ vũ hai thứ đầy đủ, vừa vịn gãi đến chỗ ngựa của nó.

Lúc này chân đạp nhảy vào giữa không trung, đào yêu quái có ý muốn làm hỏng chuyện này, nhìn nó nhảy vọt tới gần tránh ra, muốn cho nó rơi xuống nước.

Túi đất vỗ vỗ hai cánh, tiếc rằng khó có thể chuyển hướng, “Bịch” một tiếng, mang theo đồng đào điên đảo ngã.

Đào Yêu thương bị đau, kêu to: “Mẹ ơi!” nhảy dựng lên vò đầu bứt tai.

Mặt đất chợt chạm nước lạnh, cũng là bốn trảo loạn cào, một người một thú uốn éo éo éo éo, tư thế chật vật vừa buồn cười, chúng nữ thấy vậy nhin không được bật cười.

Đội con đau dần ngưng lại, đào chết lặng khuôn mặt, nói: “Các vị đại tỷ đại muội tử, giới thiệu với các người thật kỹ, đây là bản mạng thần thú vô địch của Ngao phái, tiểu huynh đệ Bao Thiên.”

Nghe thấy cái tên cổ quái này, chúng thiếu nữ lại đều buồn cười, không khỏi buồn cười.

Mượn đuốc nhìn kỹ.

Mọi người nghị luận đồn dập “Ai nha, đây là hắc bạch hùng a, thích ăn cây trúc dã thú, mấy năm trước cha ta vào núi bắt được.” Nhìn dáng vẻ đôn ngốc của hắn, chơi đùa tốt lắm! Ô, còn mọc hai cánh!” Trường Sí hùng là sơn thần, lão nhân trong thôn đều nói như vậy.” Chúng nữ vừa nói vừa đi về phía trước, bất giác đi ra khỏi nhà tù, vây quanh mặt đất quan sát vuốt ve.

Địa Bao Thiên ngồi ở trên mặt đất, móng vuốt qua lại kéo mặt nước, thần thái ngu ngơ.

Bình sinh lần đầu rơi xuống nước, tựa hồ không đáng sợ như vậy.

Thấy các thiếu nữ xúm lại bốn phía, nó vung lên thủy châu hất vẩy.

Chúng nữ kêu sợ hãi tránh né, hi hi ha ha làm loạn một đoàn.

Đào Yêu đảo con ngươi, nghiêm mặt nói: “Mọi người đừng làm rộn, Tiểu Thiên tinh thông tướng thuật, nó duỗi móng vuốt, biểu thị muốn tính mạng với các ngươi!”

Dương Tam muội nói: “Sẽ tính mệnh? Pháp thuật như thế nào?”

Đào Yêu Yêu nói: “Họa phúc thiên định, tâm thành thì linh, ngươi đưa tay lên Tiểu Thiên, nó sẽ nhìn thấu thiên cơ.”

Dương Tam muội theo lời mà đi, cầm chặt chân trước bao trời.

Bao Thiên Địa cúi đầu lè lưỡi dài, liếm lòng bàn tay của nàng, kêu lên quái dị “Oa ô ô”

Dương Tam muội ngửa ngáy khó chịu, cười khanh khách nói: “Nó nói cái gì vậy?”

Đào Yêu Yêu lắc đầu, giọng điệu có vấn đề: “Thần thú phát chân ngôn, nhìn tay của ngươi, nói tương lai hôn nhân của Dương Tam muội xinh đẹp vô cùng, phúc thọ hoàn toàn, sẽ sinh bảy đứa con trai tám đứa con gái.”

Dương Tam muội chớp chớp mắt, một bộ nửa tin nửa ngờ vẻ mặt.

Bên cạnh có người trêu ghẹo: “Sinh nhiều như vậy a, chẳng phải là lão mẫu trư hạ nhi?” Một người khác miệng nhanh, tiếp

tục nói: “Lão mẫu trư còn đỡ một chút, vừa dùng sức đi ra bảy tám cái, đây không phải là lão sơn dương kéo bụi bặm sao?” Cái tiếp theo giống như chảo dầu phun đậu, mọi người đều vui như hoa nở vậy?

Chúng thiếu nữ vây quanh, “Ta cũng tìm nó nhìn tướng tay” một chút cho ta xem. “Xem trước cho ta xem đi.”

Đào Yêu Yêu chọc cười, vốn định hòa tan bầu không khí bi thương, khiến cho chúng nữ một lần nữa phấn chấn hẳn lên.

Giờ phút này mục đích đã đạt được, vội vàng rên rỉ khi còn nóng, nói: “Bọn tử muội trước tiên theo Tiểu Thiên ra ngoài, đến chỗ an toàn bên ngoài, từ từ chơi đùa cũng không muộn.”

Qua nhiều lần cười đùa, chúng nữ sợ hãi đại giảm, lại tính toán bói toán hỏi lá cà. Vốn là nữ hài tử thích, đối với hạnh phúc mơ ước bị câu dẫn lên, dục vọng cầu sinh khó mà ức chế được dục vọng cầu sinh.

Đào Yêu Yêu nói: “Dương cô nương, phiền cô dẫn đội đi.

Mọi người đi theo thuận thạch giai, ven đường đều có bó đuốc, ra bên ngoài tạm lưu tại chỗ, Ngao Bí phái chúng ta sẽ phái người đến cứu.”

Dương Tam muội nói: “Chúng ta nghe người, Đào đại ca, người không đi theo chúng ta sao?” Nàng còn lớn hơn Đào Yêu mấy tuổi, bật thốt lên xưng hô như vậy, hiển thị coi hấn là chỗ dựa của mình.

Chúng thiếu nữ đồng loạt nhìn hấn, rất có ý không nỡ bỏ.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Vị muội muội tiêu trí kia không rõ tung tích, còn chờ ta đi tìm kiếm nữa chứ!” Nghĩ tới việc Tiểu Tuyệt mạo hiểm, trong lòng nặng nề, cười đến hơi miễn cưỡng.

Lập tức huyết sáo liên tục nói khoa tay, dặn dò bao trời hộ tống chúng nữ rời khỏi địa đạo.

Tồn bao nhiêu sức lực, cuối cùng cũng hiểu được đất trời, lắc lư cái mông béo trước dẫn đường.

Chúng nữ tay nắm lấy tay nhau đi theo.

Đào Yêu Yêu nhìn theo bóng lưng các nàng biến mất, rút cây đuốc trong đồng đá ra, nghịch thủy tiếp tục thăm dò.

Thạch sảnh tương liên cùng địa động, dựa vào địa thể đục đẻo leo.

Đào Yêu Yêu đi ra được gần dặm, trong động càng thêm rộng lớn, Chung Nhũ Thạch bốn phía hình thù kỳ quái, ánh lửa chiếu một cái, như yên lặng như động, phảng phất như là Cuồng Giao Cự Ngạc bên trong long cung.

Mà dưới đáy dòng nước chảy xiết, ngẫu nhiên bơi qua mấy con cua nhỏ tôm nhỏ, càng nhiều hơn là xương người trắng hếu.

Đông một đồng, tây một đồng, rải rác giữa hang đá gồ ghề, thỉnh thoảng lập loè lân hỏa, chiếu rọi vách động kỳ quái lấp lánh.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy mà giật mình, âm thầm cầu nguyện với trời, chỉ ngóng nhìn Tiểu Tuyết ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lại đi thêm ba, năm dặm, lòng bàn chân bỗng nhiên đập không, nước sông nhấn chìm đến đầu vai.

Đào Yêu Yêu luống cuống, tay phải mò lung tung, vô tình sờ lên một đồng đồ chơi trơn tru, giống như là da thuộc, giơ lên trước mặt xem kỹ, mấy cái lỗ thủng sắp xếp đối xứng, phù hợp với kích thước ngũ quan——thình lình chính là da người! Đào Yêu Yêu sờ hết cả gai ốc, vội vàng ném xuống.

Lập tức phát hiện trong nước trôi vật bay lẻ tẻ, đều là chút gân cốt bộ lông, vỡ vụn da thịt, nghĩ đến đều là người nhập động ngộ hại, bị ác ma trong động nuốt sống hài cốt còn sót lại của lột xác còn sót lại.

Chợt một vật trôi đến, so với da người lớn hơn rất nhiều.

Đào Yêu Yêu bắt được trong tay, mượn ánh đuốc phân biệt rõ ràng, vật kia có màu sắc thuần tím, tính chất mềm mại, là xiêm y tơ lụa của thiếu nữ.

Hắn rung mình một cái, quần áo màu tím, trang phục của nữ đệ tử Nga Khuyết, Tiểu Tuyết...Tiểu Tuyết xảy ra chuyện!” Đi

theo lại bông bênh tới quần, đai lưng, thậm chí áo yếm, cũng đều là vật nữ tử sử dụng.

Nếu trong lúc kịch đấu quần áo bị nghiền nát, tuyệt sẽ không bao giờ ngay cả quần áo nội y đều tróc ra.

Như vậy phỏng đoán, cho dù Tiểu Tuyết còn sống, cũng là toàn thân trần truồng lộ ra.

Liên tưởng cảm thú Kim Luân giáo dân hành, thảm trạng của tiểu Tuyết sao có thể nói được? Đào Yêu Yêu tóc gáy dựng thẳng, nghiêng răng muốn vỡ, một luồng lửa giận ngút trời, hô to: “Tiểu Tuyết! Tiểu Tuyết! Ngươi ở đâu?”

Tiếng vọng không ngừng kích động, một loạt âm thanh “Ồ đâu, nơi nào...”, dọc theo vách động truyền đến chỗ sâu u ám.

Đột nhiên, trong động gào thét dữ dội, chấn động khiến màng tai đau nhức.

Đào Yêu Yêu thêm sức chạy nhanh, vừa quẹo qua một cái, phía trước gọn sóng chập chùng, một hồ nước lòng đất thật lớn, chính là đầu nguồn của nước sông dưới mặt đất.

Vách đá bên kia hồ dốc đứng, dòng nước hình thành thác nước, phát ra tiếng vang nặng nề.

Đúng lúc này, mặt hồ sóng cả cuộn cuộn, một ma quái to lớn phân chia ra, đầu thò ra, bả vai, ngực bụng, tứ chi huyết nhục mơ hồ, nhãn cầu lồi ra như đèn lồng, sau khi đứng thẳng lên, nước hồ chỉ đến eo của nó.

Phát hiện bó đuốc sáng rực, ma quái ngửa đầu rống to, tiếng gầm tương ứng với thác nước, thẳng như lời đình vạn quân.

Lần thứ năm, Ma Quật Kinh Hồn Tình Tràng 2

Thường Ngôn nói “Quân tử không đứng dưới tường sắp đổ”, đối mặt với tình huống hung ác như vậy, bình thường đào cơ sớm đã chạy trốn chết.

Nhưng giờ phút này hấn đầy bi phần, trong mắt giống như muốn bắn ra liệt diễm, ngược lại nghênh đón ác ma tiến lên, quát: “Đến đi! Hồng mông xấu xí! Ngươi tới lột da ta đi! Dem Tiểu Tuyết trả lại cho tốt! Lão tử cho ngươi từ đầu đến chân cào đủ rồi!” thả người nhảy lên nham thạch bên hồ, dùng sức ném cây đuốc đi.

Ma quái đột nhiên vô ý, bị ánh lửa dọa giật nảy mình, trong nháy mắt hung tính phát tác, nắm tay đâm ngực, từ giữa hồ đập mạnh xuống.

Đào Yêu Yêu xem như bất chấp tất cả, có cái gì ném ra, cánh tay trái vung mạnh, lại ném xiêm y trong tay ra, bỗng dừng nghĩ đến “Tiểu Tuyết nếu gặp nạn, những quần áo này chính là di vật của nàng! Ta làm sao có thể dễ dàng vứt bỏ?” Đáng tiếc lúc vung cánh tay vận chân khí, mấy cái quần áo bay ngang qua không trung, một mực bay vào bên dưới vách núi phía dưới?

Ma quái kia dừng bước ngựa mặt, ánh mắt theo mảnh vải di động, trong nháy mắt xoay người nhảy vọt, phảng phất như trẻ con thấy điều, cười quái dị nhảy vào vách núi.

Đột biến hoành sinh, Đào Yêu Yêu ngây người nửa khắc, bừng tỉnh đại ngộ “Ác ma cũng muốn lấy quần áo Tiểu Tuyết!” Đang định chạy đi cướp đoạt, bên tai truyền đến tiếng kêu nhẹ nhàng “Ta ở đây, mau qua đây, bên này!” Tiếng nói trong trẻo, mang theo ba phần lãnh ý, đúng là giọng điệu đặc biệt của Tiểu Tuyết.

Nhiệt huyết Đào Yêu sôi trào, lồng ngực vui mừng như muốn nổ tung, lấy lại bình tĩnh, khom lưng tìm tòi.

Trong vách đá bên bờ có một cái lỗ nhỏ, đường kính ba thước như mở quặng, vì địa tuyến vạn năm ăn mòn mà thành.

Đào Yêu Yêu nằm nhoài gần cửa động, nói: “Tiểu... Tiểu Tuyết, ngươi, ngươi không có việc gì sao?”

Tiểu Tuyết ở bên dưới đáp: “Ta rất khỏe, ngươi mau xuống động đi! Huyết Anh kia ma lực bá đạo, ngươi và ta không phải là đối thủ của nó.”

Đào Yêu Yêu nhớ tới Tiểu Tuyết toàn thân trần trụi, vội vàng rút đầu về, hỏi: “Ngươi không mặc quần áo đúng không? Ta cứ tiếp tục như vậy không tiện, ngươi có đồ vật che thân sao?”

Tiểu Tuyết hơi chần chờ, nói: “Ta không có... không mặc.”
Khẩu khí chuyển gấp, thúc giục: “Trước tiên không cần lo nhiều như vậy, bảo trụ tính mạng quan trọng hơn.

Cái động này không có đường ra, ngay cả hang đá nhỏ này cũng có thể ẩn nấp, ngươi nhanh chóng nhảy vào!”

Đào Yêu Yêu lắc đầu, nói: “Không được hay không, tính mạng tất nhiên là quan trọng hơn, ngươi càng phải chú ý tới sự trong sạch! Còn nhớ lần về rừng trúc Lao Phong kia không? Ta làm việc lỗ mãng, bị Chu Thiên Thiên nắm lấy sơ hở, vu khống ta cường đại... Dẫn tới rất nhiều người nghị luận, thiếu chút nữa phá hoại thanh danh trong sạch của ngươi.

Hôm nay lại gặp khó khăn như vậy, sao có thể lại làm chuyện ngốc như vậy?”

Tiểu Tuyết mạnh mẽ kiềm chế tính nóng nảy, kiên nhẫn khuyên nhủ: “Ta chỉ là một nữ tử sơn dã, nào phải coi trọng danh tiết gì? Mọi người đều là đồng môn, dung túng lẫn nhau là điều nên làm.

Ta cũng không so đo những chuyện này, mặc kệ người khác nói chuyện tào lao gì! Đào sư ca hán tử đại trượng phu, làm việc hần là quyết định thật nhanh... À, đúng rồi, ngươi đã đáp ứng bảo vệ bình an cho ta, nam tử hán nói lời giữ lời! Hiện tại tình thế nguy cấp, ngươi mau xuống bảo vệ ta!”

Vừa nghe nàng miệng gọi là “sư ca”, ngày đó ước định của hai người hiện lên trong đầu, tình ý bội phục, tâm ý càng thêm kiên định, nói: “Sư muội nói có lý, ta nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn đôi bên, ngươi hơi chờ một lát, sờ vào bên hông, vừa kéo đai lưng nói: “Ngươi cứ yên tâm, ta làm việc ổn nhất... Chờ ta cởi quần áo mặc cho ngươi, cho dù ngày sau người

khác biệt, cũng sẽ tán thưởng sư muội giữ mình như ngọc, thuần khiết không tì vết.”

Nào ngờ băng quần áo dính nước đan xen, vội vàng khó có thể giải khai.

Cứ như vậy trì hoãn một lát, vách núi bên kia gào thét rung trời, bước chân “Vù vù” tới gần.

Ác ma chơi đủ quần áo tiểu Tuyết, chạy về đuổi bắt con mồi ban đầu.

Trái lại Đào Yêu Yêu si tính đại phát, trong đầu chỉ vì Tiểu Tuyết cân nhắc, lầm bầm: “Ài, sao không cởi ra được? Đừng vội, đừng nóng vội, nhanh lên, thân thể nữ nhi trần trụi, làm sao gặp người? Tuy trang tử nói “Chân giả” thụ thiên”, ai sinh ra cũng là mặc quần áo? Nhưng người lớn gan biết xấu hổ, dù sao cũng phải có chỗ che giấu, ta cũng không tin trang tử suốt ngày cả ngày đi dạo phố...”

Tiểu Tuyết thất khiếu sinh khói, cả giận nói: “Bộ dáng ta là thân trần, ngươi cũng không phải chưa từng thấy qua! Đồ một sách La La dài dòng, có tâm địa tức chết ta mà!” Tình thế cấp bách sinh trí, kiên quyết nói: “Đệ tử Nga Bính đồng sinh cộng tử! Ngươi muốn tự đoạn sinh lộ, ta cũng không muốn sống! A!...” Tiếng kêu thảm thiết vừa ngán ngủ vừa ngán ngủ, khác một trời một vực với giọng nói bình thường của nàng.

Đào Yêu Yêu biết tính tình nàng rất sáng khoái, xưa nay ra tay tàn nhẫn, vung kiếm tự sát cũng không phải ngoài ý muốn, lập tức hoảng sợ kêu to: “Đừng có làm chuyện ngu ngốc!” Vừa vạy chui vào hang đá.

Vách động kia sinh đầy rêu xanh, dị thường trơn trượt, hần vừa chui vào nửa đoạn eo, liền giống cá con rơi vào ống trúc, nhanh như chớp trượt xuống tới đáy.

Dài đến bảy tám trượng, đường động không quá nghiêng, nhưng thế xông tới quá mạnh, vai đụng vào nham thạch cứng rắn, sườn như đao búa chặt chém, đau đến toát mồ hôi lạnh.

Hần cũng bất chấp đau đớn, đưa tay sờ loạn, bỗng nhiên sờ trúng đầu lâu, trong lòng lộ bộ một cái, bi thương nói: “Sư muội, Tiểu Tuyết sư muội, ngươi chết thảm lắm! Ta hại ngươi nha!” Chuyển niệm ngạc nhiên, lớn tiếng nói “Không đúng!

Không đúng! Nàng mới tự sát, sao có thể lập tức biến thành xương cốt?”

Phía sau truyền đến giọng nói của Tiểu Tuyết: “Thằng ngốc, đừng ồn ào nữa, ta khỏe chứ.”

Đào Yêu Yêu mừng rỡ, nói: “Người ở đâu?” Xoay người đuổi tay mò, phát hiện đáy động chật hẹp, chỉ có thể dịch chuyển ba, năm thước, giống như lồng giam giam phạm nhân.

Tiểu Tuyết cuống quýt nói: “Người đừng qua đây, ở bên kia đừng nhúc nhích, ta thấy sắp gặp người rồi!”

Nữ hài tử dù sao cũng sợ xấu hổ, lúc trước hào ngôn nói chuyện đỉnh đờng vang lên, thật muốn thể xác đối diện nam tử, lại cảm thấy một trận sợ hãi khó hiểu.

Tiểu Tuyết ôm gối cuộn mình, sau lưng dán chặt vào đá cứng, ngay cả hô hấp đều ngừng lại.

Đào Yêu Yêu rút về chỗ cũ, ném bộ xương khô vào một góc hang đá.

Lân Hỏa vẽ ra một đường vòng cung màu lam, chỉ thấy trong hang khắp nơi đều là xương trắng, giao thoa coong nhau, chắc là tránh né ác ma trốn vào hang đá, cuối cùng bị vây khốn đối chết đi.

Một lát sau, con mắt dần dần thích ứng hắc ám, bằng vào bạch cốt phát ra lân quang, đào điền phân biệt vị trí chỗ tiểu Tuyết, đưa tay cởi dây lưng, chỉ để lại quần cộc che xấu, quần áo đều ném cho nàng, nói: “Mau thay đi, coi chừng bị lạnh.” Tiểu Tuyết tiếp nhận quần áo, vẫn như cũ ngồi xồm bất động.

Đào Yêu Yêu giật mình, quay lưng về phía vách đá, đợi nàng thay đổi ý đồ, lại quay lại chính diện đối diện.

Tiểu Tuyết thở dài, kéo vạt áo xuống, thấp giọng nói: “Cảm ơn, đa tạ đã chiếu cố ta như vậy, Đào sư... sư ca.”

Đào Yêu Yêu nói: “Việc nhỏ thôi, Hà... Cái gì, không cần phải nói.” Ngực bụng hấn nhiều lần bị chấn động, cảm xúc kích động chưa kịp suy nghĩ, lúc này chuyển nguy thành an, xương gãy đau đớn lại như thủy triều vỗ bờ, một lớp nổi tiếp một lớp, chữ nói trở nên đứt quãng đứt quãng.

Tiểu Tuyết phát hiện ra manh mối, ân cần nói: “Người bị thương sao? Bị thương chỗ nào? Để ta nhìn xem có nặng hay không?”

Đào Yêu Yêu thở hắt hên mấy lần, hơi thư giãn một chút, nói: “Không sao, lúc ta chém chết Cơ Không Hành, xương sườn nứt ra một lỗ nhỏ, các cô nương của Bách Hoa giáo đã giúp ta nhận lấy.”

Tiểu Tuyết nói: “Người giết Cơ Không Hành?”

Đào Yêu Yêu vừa muốn đáp lời, bỗng nhiên bên ngoài động vang lên tiếng nổ ầm ầm, xen lẫn tiếng rống dài như khóc như cười.

Ác ma lột da kia tìm kiếm nhưng không có kết quả, đang đâm ngực tức giận đủ rồi.

Hai người cách xa nhau, mặc dù vẫn cảm thấy tà khí mãnh liệt, vội vận chân khí bảo vệ yếu huyệt.

Tiểu Tuyết nâng cánh tay mẹ đào lên, cẩn thận từng li từng tí bò đến cửa động, quan sát tình huống bên ngoài động.

Lần thứ năm, Ma Quật kinh hồn ám áp ba mươi phần trăm.

Chỉ thấy mặt hồ bọt nước văng khắp nơi, đá vụn tung hoành bắn lung tung.

Ác ma kia vùng quyền đá chân, đánh ra vô số hố sâu, phút chốc ngửa mặt lên trời gào thét, mặt hồ lồm xuống, hơn phân nửa hồ nước đều bị tiếng rít bắn vào giữa không trung, lộ ra đáy hồ đen nhánh.

Chỉ nghe tiếng vang “Vù vù”, nước hồ đột nhiên hạ xuống, cuồng phong cuốn lên cát bụi xông về bốn phương.

Nếu hai người không có chân khí hộ thể, chắc chắn sẽ bị chấn chết ngay tại chỗ.

Mắt thấy uy thế như vậy, không khỏi hoảng sợ, tự nhiên tiếp cận lẫn nhau.

Ác ma giày vò đã lâu, lệ khí dần dần bình phục, ngồi gần người bên hồ, móng vuốt dài khuấy động gợn sóng không mục đích.

Đào Yêu Yêu thâm nghĩ: “Thần thái của nó ngây ngốc, có chút tương tự với trời đất.”

Tiểu Tuyết nói nhỏ: “Ma này gọi là “Thiên Trì Huyết Anh”

Chỉ vì Kim Luân giáo bắt trộm trẻ con trong dân gian, bóc lột làn da chế thành pháp trống, tàn hại bỏ gần Tây Vực thiên trì, ngày tháng oán khí ngưng kết, hóa thành Huyết Anh Cự Ma.

Nhiếp Hồn môn Lan sư huynh am hiểu điều khiển ảo thuật, ngày xưa giảng giải pháp nghĩa, ta từng nghe hắn nói qua loại ma quái này nguyên nhân thành.”

Đào Yêu Yêu nói: “Da lột trẻ con... có thảm sự bức này! Kim Luân giáo đã táng tận lương tâm, Huyết Anh giết chết tăng nhân, nó là báo thù cho bản thân.”

Tiểu Tuyết nói: “Những đứa trẻ sơ sinh kia mất đi da thịt, lúc chết sợ hãi khó có thể bình an.

Huyết Anh thâm hoài lưu hận, gấp gáp muốn bù lại toàn bộ thi thể không trọn vẹn, mới có tập tính thu thập da người.” Dừng một chút, sau đó nói tiếp: “Trước kia ta truy tung theo Tư Nhu đến nơi này, đấu với nàng sức cùng lực kiệt của mình.

Lúc gặp huyết anh pháp lực hao hết, rốt cuộc không phát ra được Cúc Anh kiếm.

Ta còn tưởng rằng mình chết chắc, Huyết Anh lại nhặt vạt áo ta rách ra, cầm trong tay vuốt ve.

Ta nhớ tới cổ sự mà Lan sư huynh kể, lập tức cởi quần áo, ném bộ da giả cho nó.

Tâm tính Huyết Anh mặc dù còn non trẻ, cuối cùng cũng nhận ra “Da người giả”, ta chỉ có thể tróc ra từng kiện, kéo dài thời gian tìm cơ chạy thoát, quần áo trong ngoài liền bị cởi sạch... Ai, nếu như không tìm ra lỗ đá này, ta nhất định bị nó xé thành mảnh nhỏ.”

Hang đá rộng chừng ba thước, hai người nằm nghiêng đầu, thân thể không có khe hở.

Tiểu Tuyết khẽ nói, thở ra như lan.

Đào Yêu Yêu tâm thần đều say, khen: “Người thật thông minh...” Khi nói chuyện hơi hít vào một hơi, kéo sợi tóc mềm mại sau cổ nàng, một chút chui vào lỗ mũi.

Đào Yêu Yêu hết sức ngứa ngáy, cảm hơi ngứa lên, “Ha ha”, mắt thấy sắp hắt hơi một cái, mắt thấy sẽ phải hắt xì một cái.

Nhưng các nơi lại là một mảnh yên tĩnh, tiếng vang lớn kinh động đến Huyết Anh.

Tiểu Tuyết không kịp nhắc tay ngăn cản, vội vàng nghiêng đầu vai, dùng mặt phải ngăn chặn mũi miệng của nó, ngạnh sinh đem cái hắt xì kia bắt trở về.

Trong một sát na, thời gian phẳng phát như đọng lại.

Trong mắt Đào Yêu Yêu lóe lên ánh sao vàng, hắt xì bị ngăn cản, khí tức nghịch hành nhập phế, muốn khó chịu bao nhiêu thì khó chịu bấy nhiêu.

Nhưng lập tức cảm giác đẹp liên tiếp, âm thầm kêu “Mặt của ta dán vào miệng của nàng... Không phải là hôn nàng sao?”

Một cử động cũng không dám động, bờ môi hôn khuôn mặt mềm mại kia, khí huyết trong cơ thể xông thẳng lên não bộ.

Tiểu Tuyết đồng thời nghĩ đến điểm này, vừa xấu hổ vừa lúng túng, duỗi bàn tay từ chối, lại đẩy ở giữa eo bụng hấn, trong cái mũi đào vênh lên hừ nhẹ một tiếng.

Tiểu Tuyết tự hồi hận dùng sức quá mức, áy náy nói: “Đúng... Xin lỗi! Đã làm người đau chưa?”

Đào Yêu Yêu thần hồn điên đảo, xương cốt cũng nhẹ đi mấy lượng, đau hơn gấp mười lần có sao? Bờ môi mặc dù cách gò má nàng, cách cổ gần một chút, hương trạch khê ngửi, mềm mại dễ xúc, Đào Yêu Như rơi vào mộng cảnh ngày đó, hai tay không tự chủ ôm lấy eo của nàng.

Trong ngực Tiểu Tuyết đột ngột đụng vào nai, rất sợ làm cho ác ma chú ý, không dám giãy dụa, cũng ôm chặt bờ vai của nó, khoanh chân nhún người, như xích Kính bò, chậm rãi lui về phía sau rút lui.

Rót cuộc lui đến dưới đáy thạch động, Tiểu Tuyết thầm cảm thấy may mắn, nhớ lại lúc bò đi vận vẹo gân cốt, đoán chừng đào bò sắp đau ngất, đầu ngón tay sờ vào lưu thương buộc đai lưng, nói: “Người chịu đựng được không? Hay là uống một chút Kỳ Lân Tủy trước đi! Nước thuốc Long Bách Linh nấu, nàng nói ngừng đau cũng có hiệu quả.” Tiểu Tuyết vốn không muốn sờ Long Bách Linh gì đó, lại biết nàng nói ra lời chắc chắn phải trung tâm, vì giảm bớt đau đớn cho Đào Yêu Yêu, cũng chỉ đành muốn dờ đi.

Đúng là miệng Đào Yêu Yêu sắp hôn mê, nhưng không phải do đau đớn gây nên.

Hai người chen nhau bò qua huyết động, kề vai giao cổ, da thịt đùi ngực bụng vuốt tới lau lui.

Một thiếu niên khí huyết dương cương, thân thể mềm mại ôm gần như nhón, đối phương lại là thiếu nữ yêu thích, làm sao cầm được? Dần dần tình dục hỏa, đi cởi quần áo của nàng.

Chợt nghe Tiểu Tuyết nhắc đến “Long Bách Linh”, giống như một gáo nước lạnh dội tới đỉnh cửa, vội nói: “Không, không cần, ta rất thoải mái, không đau chút nào.” Dường như Long

Bách Linh ở bên cạnh, tận mắt thấy hành động của “Tướng công” đang đau lòng lau nước mắt.

Nghĩ lại Tiểu Tuyết người ta sẵn sóc nhập vi, nhưng trong lòng tràn đầy dâm niệm, có gì khác biệt với Kim Luân tà đồ kia? Trong nháy mắt hồi hận sâu sắc, ngay cả bên tai đều nóng lên, đến rĩ tai cũng nóng lên.

Trong lòng hấn xấu hổ không chịu nổi, tay phải lại không nỡ rút về, vẫn ôm lấy eo nhỏ của tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết không đành lòng làm trái, liền để mặc hấn ôm lấy mình.

Hai người song song gần bó, thật lâu không nói lời nào, bỗng nhiên trong lòng có linh tê, đồng thời xoay mặt qua, nói: “Người...” Cảm thấy buồn cười lại giật mình, lại lần nữa lên tiếng, lại trăm miệng một lời: “Ta...” Lời nói này đã quên sạch, ghen hống nhìn trần trời, cứng lưỡi, đối ngữ nhét vào nhau.

Cũng may cô gái con gái tâm tư hoạt động, ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, ngay sau đó nói: “Người đánh bại Cơ Không Hành, kể cho ta nghe một chút được không?”

Đào Yêu Yêu lập tức hai mắt tỏa sáng, mở ra hộp ngọc: “Nếu bàn về trận đại chiến ở thành Không Hành đàn kia, đó là cực kỳ đặc sắc! Ta giao thủ với Ma Vương ba trăm hiệp, nhiều lần suýt bị chém chết, Ma phủ kia tên là “Bán Nguyệt Phá Khu cân”, thế đại lực trầm...”

Tiểu Tuyết lẳng lẳng chờ hấn nói xong, chống má trầm tư suy nghĩ.

Đào Yêu Yêu chiến thắng, nói đến không nửa câu khen ngợi, không khỏi có chút thất vọng, tự giễu nói: “Tượng như Cơ Không Hành loại tiểu nhân vật này, cao thủ các người là chướng mắt, cũng chỉ xứng để cho đệ tử tam lưu ta thu thập.”

Tiểu Tuyết nói: “Cơ Không Hành chính là Ma Chủ đàn thành, sao có thể là tiểu nhân vật? Lúc người chặt đầu của hấn, có từng nhìn thấy một viên nội đan rơi xuống?”

Đào Yêu Yêu nói: “Nội đan? Ta chưa từng thấy a?” kiệt lực tìm tòi ký ức, lắc đầu nói: “Thủ cấp của hấn rơi xuống đất,

thân thể nứt thành bột phấn, hoặc là có đan dược gì đó, cùng nhau vỡ vụn đi?”

Tiểu Tuyết nói: “Phàm là yêu ma hình thần câu diệt, nội đan tất nhiên hiển hiện ra.

Ma lực Cơ Không đi đường rất mạnh, hình thái nội đan luyện cũng rất dễ thấy, tuyệt không có đạo lý mất mát hư không.

Xem ra ma đầu kia vẫn chưa diệt vong, chỉ là thừa cơ chạy trốn mà thôi.” Nói xong quay sang, bên môi nổi lên nụ cười, nói: “Nhập môn hai tháng liền đánh bại Ma Vương đàn thành.

Bản phái sáng lập hơn nghìn năm, không có mấy người có thể lập được công lớn như thế.

Vị trí đại sư huynh ngươi chắc chắn là ngồi.

Ta trước tiên gọi thuận miệng, đại hội đấu giá cuối năm tuổi, so với cái khác khó nói tất thắng, nhưng phải kêu vài tiếng “sư ca” a, ai cũng không thuận thực như ta kêu, ha ha.”

Đào Yêu Yêu nghe nàng khen đáng yêu, trong lòng ngọt ngào, sung sướng không nói nên lời.

Tiểu Tuyết lại thở dài: “Đại chiến thắng của Đàn Thành là thắng, đáng tiếc không lấy được nội đan của Cơ Không Hành, bảo bối kia do mọi loại ma luyện.

Nếu ngươi bị hút vào trong cơ thể, có thể tăng lên trăm năm đạo hạnh, ngày sau trở thành đại sư huynh, bản lĩnh cao cường mới có thể phục chúng.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Cơ Không hành bại quân tướng, sớm muộn gì cũng bị ta chặt thành tám khối.

Hắn có bao nhiêu nội đan ngoại đan, ngu hoàng cầu bảo, ta đều đào hết ra cho ngươi.”

Tiểu Tuyết nói: “Làm cái gì cho ta? Nếu yêu ma bị ngươi tiêu diệt, nội đan đương nhiên thuộc về ngươi, giữ lại gia tăng pháp lực của mình.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đúng vậy, ngươi pháp lực mạnh, ta còn cao hứng hơn.”

Lần thứ năm, Ma Quật kinh hồn ám áp bốn phần.

Từ nhỏ đến lớn mười mấy năm, Tiểu Tuyết chỉ biết tu hành luyện kiếm, đối với đạo pháp tăng lên cầu tiến.

Để sử dụng pháp lực tinh tiến, nhiều lần ăn đan dược, dẫn đến xuất xuất sai lầm.

Lần trước nàng hôn mê bất tỉnh trong rừng trúc, tức là uống thuốc quá liều dẫn phát tình huống nguy hiểm.

Huyền môn tu đạo xem trọng lần thứ tự, lấy thuốc mỗi cấp tốc thành, không khác đi ngược lại Lâm Uyên, miệng hồ hồ rằng.

Tiểu Tuyết hiểu rõ điều này, nhưng vẫn bí quá hoá liều, bởi vì bên trong xương cốt có một loại thiên tính tranh cường hạo thắng.

Kim Văn Ma Vương bại lui, tự nhiên nghĩ đến viên nội đan trân dị kia.

Di hóa ma đan làm của mình, đây là chính đạo Tiên gia, an toàn hơn gấp trăm lần so với phục dược.

Tiểu Tuyết suy nghĩ say sưa, chỉ nói là cùng một dạng khao khát, chợt nghe hần từ ngữ nhượng bộ, tự nhiên ngưng ngưng cười nói: “Người luôn luôn bảo ta, gọi người thật là khó xử, ta, ai... Trước cảm ơn sư ca cái đã!” Chung Giác cảm giác quá nhỏ bé, đỏ mặt nói: “Người dùng Thanh Phong kiếm đánh lui cường địch, phát huy uy lực của nó, sau này Thanh Phong kiếm sẽ cho người dùng đi.”

Đào Yêu Yêu cười cười, hời hợt nói: “Được!” Tình ý hần chân thành, sớm đã sinh ra “Ta chính là nàng, ý thức của nàng cũng là của ta, chính mình hồn nhiên không biết, chỉ cảm thấy cử chỉ tặng kiếm của Tiểu Tuyết là bình thường, cũng không có nửa phần cảm kích.

Mà tiểu Tuyết lại càng thêm kinh nghi, bỗng dưng trong lòng có sở ngộ, mùi vị đến loại thâm tình “không phân biệt” này, nội tâm âm âm, một loại ám áp lả lẫm yên mà lên, dần dần bao phủ toàn thân.

Nàng rúc vào bên người hắn, như lúc nhỏ bầu bạn với Lý Phương Kỳ, đau khổ cô độc tiêu tan, lúc hồn lay thần phi, càng thêm một chút xấu hổ nhút nhát.

Nhưng Đào Yêu Yêu lại có suy nghĩ khác, thầm nói: “Ta bị nhốt ở đây quá lâu rồi.

Dương Tam muội cô nương dẫn đội đào vong, tính ra đã đi đến trận trận chữ “Úm”

Chỉ hi vọng Ngự Thú môn mau chóng xuất động, chạy tới nơi đó cứu viện các nàng.”

Tiểu Tuyết nói: “Ủm? Cô nương gì, đó là ai vậy?”

Đào Yêu Yêu nói: “Dương Tam muội cô nương, ta đã nói với người rồi, chính là nữ dân Bạch Lộ bình đã mất tích kia.

Ta cười bản mạng thần thú của Lan sư tỷ, xâm nhập vào hang động trung tâm cây cối chữ Tốn trận, mới biết dân nữ bị giam cầm trong địa lao.” Nói ra kết giao với Bách Hoa giáo, đơn độc xông vào Phổ Thiện đảo, tìm được con tin, vân vân...

Tiểu Tuyết nghe say sưa, biết Bách Hoa giáo chủ dẫn sư phụ đi chinh, chen vào nói: “Bách Hoa giáo là lão bằng hữu của chúng ta, đã sớm cùng Ngự Thú môn lập ra Sinh Tử Đồng Minh từ lâu.

Tiền nhiệm ngự thú đầu sư đệ Bách Lý Văn Hổ xuất thân Lĩnh Nam, uyên nguyên rất sâu với Bạch Y Yến tộc!” Lại nghe Lan Thế Phương khu thúc thần thú dẫn dắt thuyền lớn, nhất thời khoe môi hơi cong, lóe xoáy lên nhàn nhạt hiện ra, mỉm cười nói: “Người khác ta không quen, Thế Phương tỷ tỷ có thể dạy ta muốn chết! Nàng làm người rất hào phóng, cực kỳ hợp ý với ta.

Cũng đáng tiếc nàng ở Vân Nam xa xôi, hàng năm nàng mới có thể trở về Nghiêu Sơn.”

Cuối cùng, nói đến chuyện dân nữ kết đội thoát khốn, trong mắt Tiểu Tuyết tràn đầy nghi hoặc, hỏi: “Những dân nữ kia ta đã gặp qua,

Ta đánh vỡ cửa nhà lao gọi các nàng ra, các nàng ôm đầu chen chúc một đồng, chỉ là khóc mà thôi.

Mặc cho ta quát mạng như thế nào, phân biệt lợi hại, chết sống cũng không chịu bước ra khỏi cửa nhà lao.

Người sử dụng biện pháp gì, để các nàng đi ra khỏi nhà tù?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ừm, cái này, là ta tự nghĩ ra tiên pháp, cao thâm thần diệu, tuyệt đối không thể tiết lộ.”

Tiểu Tuyết lay lay cánh tay hắn, nói: “Người nói cho ta biết đi.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Nói trắng ra không đáng nửa văn,

Kỳ thật lúc người lúng túng nhất, giảng giải đại đạo cho hắn là đạo lý vô dụng.

Chỉ có ý nghĩ khiến người ta bật cười, mới có thể xua tan sợ hãi cùng ưu sầu.”

Tiểu Tuyết nói: “Khiến người ta bật cười?”

Đào Yêu Yêu chết lặng: “Đúng vậy, khi còn bé ta thường bị người lớn nhốt trong nhà tối.

Đêm khuya người yên tĩnh bốn phía âm trầm, dọa ta khóc mũi dài quần.

Sau đó số lần nhiều, sinh ra phương pháp ứng đối.

Mỗi khi thời điểm lợi hại nhất sợ hãi, ta liền nhảy lên hô to, xướng xướng khúc nhạc, hi hi ha ha đem mình đùa giỡn.

Hắc, nói tóm lại, chỉ cần có thể cười, tình cảnh khó hơn nữa đều có thể tiêu giảm tự tại.

Chiều này lần nào cũng khó chịu, cho nên thấy những dân nữ khóc sụt sùi, ta giả vờ ngốc nghếch làm vật sống, khiến các nàng chê cười, có dũng khí, tự nhiên dám đi ra khỏi chốn cảnh.”

Tiểu Tuyết cúi đầu suy nghĩ, tràn đầy cảm khái, không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt, thật lâu mới nói: “Cười, chính là pháp thuật thần diệu, trước kia sao ta không nghĩ tới...”

Đào Yêu Yêu nói: “Hay thì hay, có khi cũng mất linh.”

Tiểu Tuyết nói: “Sao vậy?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta nhặt được quần áo người bị mất trong động, còn tưởng người gặp phải độc thủ của Kim Luân giáo.

Khoảnh khắc đó khó chịu tới mức muốn chết, ta muốn khóc còn không có nước mắt, sao có thể cười được?” Hơi dừng một chút, nghiêm túc nói: “Tiểu Tuyết sư muội, nếu thật sự ngươi có chuyện gì không hay xảy ra...

Ta liền thịt nát xương tan, cũng muốn chui vào Địa Phủ tìm hồn phách của ngươi!”

Yết hầu Tiểu Tuyết nghẹn ngào, một trận lệ nóng tràn vào hốc mắt, trong lòng ngực hoài nghi tư tưởng điên cuồng xông loạn, bỗng nhiên lao ra khỏi môi, lớn tiếng nói: “Sư ca, ta hỏi ngươi một vấn đề có được không?”

Đào Yêu Yêu nói: “Cái gì?”

Tiểu Tuyết nói: “Tại sao ngươi thích ta?”

Đào Yêu Yêu há hốc mồm, một lúc lâu sau mới nói: “Vì... Vì cái gì thích...”

Tiểu Tuyết một lời đã phát, không lo được xấu hổ, nghi vấn ẩn sâu tận đáy lòng, run run như đảo hạt đậu: “Ngươi nhìn ta xem, ta chỉ là một nha đầu nông dã, đánh trẻ con không cha không mẹ, không học thức không môn nào dạy.

Luận tướng mạo, không sánh bằng người khác; luận trí mưu, lại càng kém xa; thường nổi giận bụng hẹp, đạo pháp kiếm thuật bình thường, lại sẽ không làm việc nhà...”

Nàng xòe ngón tay ra, đếm kỹ mình có bao nhiêu chỗ “không đáng yêu”

Nhưng lời nói tự nhiên như vậy chất phác, không dối trá chút nào, bản thân liền lộ ra sự hồn nhiên thuần thực làm cho người động lòng.

quở trách xong, nàng như trút được gánh nặng nói: “Được rồi, ta nhiều khuyết điểm như vậy, tại sao ngươi còn thích chứ?

Ngươi nói rõ nguyên nhân, ta liền...” Đã không còn gì?

Không có đoạn sau, nhưng hứa hẹn ẩn hàm kia, kẻ ngốc cũng có thể hiểu được.

Lúc này đến phiên đào chết non gây khó khăn, Minh Tư đau khổ suy nghĩ, trong đầu quanh quẩn cái vấn đề kia: “Vì sao thích Tiểu Tuyết? Vì sao lại thích Tiểu Tuyết?..”

Nhân chi thường tình, thiếu niên vừa quyền luyến thuần túy nhất, cũng không cần lý do nhất, nhất định phải nói ra lý do, hơn phân nửa là sai ngàn dặm nói sai.

Đào Yêu Yêu tuổi trẻ lịch duyệt ít ỏi, còn tưởng mình dùng tình không chân, kiệt lực suy nghĩ lý do thích tuyệt nhỏ, trong lòng âm thầm lo lắng: “Nếu sớm biết có nghi vấn này, ta đã dự liệu trước đáp án! Đâu chỉ có lửa đốt lông mày! Ai, tạm thời ôm chân Phật, còn khó hơn cả nữ nhân sinh con!”

Ánh mắt Tiểu Tuyết âm đạm, thất vọng nói: “Nhìn đi, nha đầu thô lậu vô tri này của ta vốn không đáng yêu.”

Đào Yêu Yêu thở dài: “Mẹ ta ngược lại là đại gia khuê tú, hiểu gia vụ tri thi thư, vậy thì sao? Cuối cùng lại thất bại hoàn toàn trở thành Cơ thiếp, chịu đủ mọi khuất nhục.”

Lời này vừa nói ra, hắn ta bỗng nhiên giật mình: “Ta... Ta sao dám khinh miệt mẫu thân? Nàng nhẫn nhục nhiều năm như vậy, còn không phải là vì dưỡng dục ta lớn lên hay sao?”

Ngoài xấu hổ, còn nghĩ đến hình tượng nữ tử yếu ớt của mẫu thân, từ nhỏ khắc sâu trong đầu ta.

Ta mặc dù thương tiếc nỗi khổ của nàng, nhưng nội tâm rất khó tiếp nhận, luôn hy vọng người thân nhất sẽ không mềm yếu nữa, có thể trấn tĩnh tự cường... Tiểu Tuyết bản tính kiên cường, vung kiếm trừng phạt Chu Thiên Thiên Thần, trước mặt mọi người quát mắng Chu Thiên Sứ, trong lòng tràn ngập thiện niệm, tính tình can đảm không kiêng kỵ, chính là cô gái mà ta ước mơ tha thiết! Hơn nữa nàng xinh đẹp như tiên, sống chung tuổi với nàng, không lo không lo, cuộc đời này còn có gì tiếc nuối?”

Hắn cười bỏ nút thắt trong đầu, khoe miệng nở nụ cười, nắm chặt lấy Tiểu Tuyết nhỏ nhắn dịu dàng, thản nhiên nói: “Ta thích sư muội, chỉ vì chúng ta từng gặp nhau trong mộng.”

Lần thứ năm Ma Quật tâm địa chấn động năm lần.

Lời giải thích này vừa đúng vừa đúng, so với phân tích có lý hơn, càng làm cho nữ hài tử tin phục —— thiếu nữ tình nghĩa sơ khai, môn đăng hộ đối gì, lang tài nữ dung mạo, thường thường khó động lòng nàng.

Mà chúng Như Thiên tác lương duyên, trong mộng định tình, các loại hư vọng nói hư vô, ngược lại dễ khiến nàng bắt đầu nảy sinh tình yêu.

Tiểu Tuyết ảo tưởng trong mộng thiên địa rộng lớn, vạn vật u mỹ, hai người chấp tay đối lập, tuyệt vời cỡ nào! Bất giác thần say, hàm hồ hỏi: “Sư ca, trong mộng của ngươi ta như thế nào?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ngươi mặc váy dài rất mỏng, trên bãi cỏ...” Hồi ức đáng về tiểu Tuyết ôn tĩnh trong mộng, có chút khác biệt với tiểu Tuyết chân thật, không khỏi có chút ngơ ngẩn.

Tiểu Tuyết nói: “Ta không mặc váy dài, đẹp như vậy sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đẹp lắm.”

Tiểu Tuyết nói: “Vậy ta mặc váy dài làm gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ngươi đang khiêu vũ, nhảy múa... Đúng rồi! Sư muội, điệu múa của muội sáng láng, lại nhảy cho ta xem một chút được không?”

Tiểu Tuyết nói: “Đi nhảy?” Lời nói này khiến người ta khó hiểu, nhưng cuộc đời tương đối bình thường khi nghe được những lời này.

Nhưng giờ phút này nàng nhu tình quanh quẩn trong lòng, đào yêu cầu khó khăn hơn nữa cũng sẽ thuận theo làm theo.

Lập tức vuốt ve vách đá đứng lên, vung ống tay áo ra, liên tục đuổi tay, dựa theo con đường trong tưởng tượng nhảy múa.

Động tác nàng vụng về, tiến lui không có kết cấu gì, cũng may thạch động âm u, cấu thành màn sân khấu thiên nhiên.

Lân quang Bạch Cốt lập loè, tựa như quần tinh điểm xuyết Thiên Hà.

Tiểu Tuyết mặc áo ngoài của Đào Yêu, vừa dài vừa mập, đang múa may rất có phong cách.

Trước mắt Đào Yêu Yêu dần dần trở nên mơ hồ, phảng phất xuyên qua vách đá thật dày, trông thấy trong Tinh Hà có một vị tiên nữ đang phất tay áo, đang phất áo, đang nhẹ nhàng thư giãn.

Đáy mắt hần nổi lên nhiệt lệ, trong lòng kêu to “Đúng vậy, đúng vậy, chính là cảnh tượng như vậy, bất luận trong mộng hay trong hiện thực, Tiểu Tuyết vẫn là Tiểu Tuyết!”

Một người nhảy mê mẩn, một người xem say mê.

Thiên nhược hữu tình, cũng không đành lòng phá vỡ mộng đẹp của thiếu niên.

Quả nhiên U Âm Phiêu Miêu, một cây sáo trúc xa xăm, phảng phất như thổi lên từ trên trời.

Trong bất tri bất giác, bước chân Tiểu Tuyết dần hợp lại thành tiếng sáo, tiết tấu liên tiếp theo đó.

Tiếng sáo trúc đột nhiên hạ thấp, Tiểu Tuyết theo sau lui lại, chân vấp vào một cây xương dài, bịch một cái ngã người ngã sấp xuống.

Đào Yêu Yêu giật mình, hỏi: “Thế nào?” Tiểu Tuyết bắt lấy cổ tay của hần, nói: “Ngươi nghe!”

Ngoài động tiếng nhạc chí nhu chí chậm, thời đoạn tục, đã đến lưu thủy vô ngân cảnh.

Nhưng nơi này không tiếng thảng hữu thanh, tiếng sáo đứt quãng trống trải, đúng là bộ phận tác phong vi diệu động lòng người nhất của khúc nhạc.

Lúc đó linh hoạt xa hoa, làm cho người ta rơi lệ.

Đột nhiên tiếng sáo lại vang lên, êm tai dài lâu, giống như một thiếu phụ xinh đẹp cửa nát nhà tan, mang theo ánh mắt chết lạng, bình tĩnh hướng người kể rõ khổ cực của mình.

Trong động hai người run sợ, trong đầu hiện ra một thân ảnh mềm mại lạnh lẽo, trong đầu hiện ra.

Tiểu Tuyết kinh ngạc ngồi thẳng, nói: “Là Lăng Nhu!”

Đào Yêu Yêu nói: “Ừm, Tạch Nhu đang thổi sáo, dân nữ nói trong động thường có tiếng sáo truyền ra, động này nhất định là chỗ ẩn thân của nàng.”

Tiểu Tuyết nói: “Oan Nhu không có máu chảy và hô hấp, là con rối hình thi thể Cơ Không Hành không chế.

Còn có Thiên Trì Huyết Anh kia... “

Vừa nói đến đây, huyết Anh gào thét đột khởi, Ô ô Khanh Khanh, giống như hải đồng bị uy khuất hướng mẫu thân khóc lóc kể lể.

Tiếng sáo kia cũng chuyển nhu hòa, vừa vãn giống như mẹ hiền vuốt nhẹ con yêu, hai người an ủi lẫn nhau, dần dần giảm bớt, cuối cùng yên lặng không tiếng động.

Tiểu Tuyết nói: “Huyết Anh không phải bị Kim Luân giáo điều khiển, nhưng là tiếng sáo dụ tới.

Nó khát vọng tình yêu của cha mẹ, mới có thể bị tiếng sáo mềm mại hấp dẫn.” Trong lòng hơi chấn động, cha mẹ thương yêu che chở, mình nào từng mùi vị cơ thể?

Đào Yêu Yêu nói: “Theo lời những dân chúng kia nói, mỗi lần Huyết Anh tới gần nhà tù, tiếng sáo đều sẽ ngăn nó lại.

Như vậy xem ra, Lăng Nhu kia tựa hồ thiện niệm chưa mất đi.

Ta nhớ lúc trước gặp được nàng, người nói nàng rất quen mắt, hình như còn nhắc tới Đường môn, trong này có cổ sự gì không?”

Tiểu Tuyết nói: “Đường môn sao? Đường môn vốn là nhà quê, chuyên môn tu luyện kỹ thuật lấy độc khắc tà tu luyện.

Nhưng bọn họ xử sự cẩn thận, cực ít khi nhúng tay vào tranh đấu giữa các tiên ma.

Giống với tác phong hàng yêu trừ ma của các phái khác nhau rất lớn.

Bởi vậy địch nhân ít hơn, nhiều đời tích lũy sản nghiệp, trở thành phú hào vọng tộc trong Thục.

Mười mấy năm trước thế lực chính đạo suy yếu rất nhiều.

Yêu ma nhân cơ hội xâm chiếm, hầu như đã dẹp yên Đạo gia trong Tứ Xuyên cảnh.

Đường môn trung lập, vẫn chưa thể may mắn thoát khỏi.

Trong một đêm, hơn ba trăm khẩu Hạp gia lão ấu đều bị Yêu Hoàng giết sạch.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đối phó với tà ma, cần phải diệt trừ cho nhanh.

Đường môn trung lập tự vệ, cuối cùng bị tà ma phản phệ, đây gọi là tự chịu diệt vong.” Minh liệt hạ Đường môn, quả thật là đầu nhập với Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết nói: “Sau khi Đường môn bị diệt, người sống sót có bốn người...”

Vợ chồng Đường Văn Tông, cháu của hắc Đường Liên Bích, một lão nô, đều được đệ tử Nga Phấn cứu viện đến trên núi cứu viện.

Sư tôn khuyên bọn họ gia nhập Huyền môn, Đường Văn Tông trung thành với tông phái bản tộc, uyên chuyên cự tuyệt.

Chỉ đem chất nhi phó thác cho Tuyên Triệt phái, chính mình mang vợ và lão nô ẩn cư trong núi rừng, muốn luyện thành mấy môn bí pháp tổ truyền, lại tìm Yêu Hoàng báo thù.

Ước chừng năm năm trước, Đường Văn Tông tự giác luyện pháp thành công, một mình đi Đông Hải tìm kiếm Yêu Hoàng.

Kết quả bị Quỷ Bá thủ hạ của Yêu Hoàng chém giết, đem thủ cấp đưa đến trong nhà.

Quỷ Bá còn muốn giết chết Đường phu nhân, may mà lão nô liều chết ngăn chặn yêu ma, Đường phu nhân có thể trốn về hướng Ngao Sơn.

Lúc đó Đường phu nhân mặc sáu giáp, lại bị trọng thương, sinh con trai dưới chân núi, sau đó chết đi.

Hài nhi kia được sư tôn thu dưỡng, chính là Đường Xán.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nói như vậy, Đường môn chỉ còn lại hai đứa di cô, Đường Chi và tên Đường Liên Bích kia?”

Tiểu Tuyết nói: “Đúng vậy, ta thấy ly nhu và Đường Liên Bích rất giống nhau, lại nhìn nàng sử dụng độc thuật Đường môn, liền đoán nàng là nữ quyến của Đường môn năm đó bị tàn sát.

Cơ Không dùng đất sứ nặn thành hình thể, đem linh hồn người chết câu giữ ở bên trong, liền có thể khu động con rối tác chiến.

Đây gọi là “Khôi hình Khôi lõi hàng”, tà thuật nổi danh ở Lĩnh Nam.”

Đào Yêu Yêu nói: “Hóa ra là thế, Đường Liên Bích kia là đệ tử của môn phái đó? Vì sao ta chưa từng nghe mọi người nhắc tới?”

Tiểu Tuyết nói: “Cái này sao... Đường Liên Bích học là Phong Lô đạo pháp, nhưng không tính là đồ đệ của sư tôn.”

Đào Yêu Yêu nói: “A, chỉ giáo cho?”

Tiểu Tuyết nói: “Ta cũng không nói rõ, dù sao nó luôn lưu lạc khắp nơi, hàng năm đấu đức đại hội cũng không tham gia, mọi người đều sắp quên có người này rồi.

Chỉ có chờ các sư tử tụ tập, mới nói tướng mạo của hắc tuấn mỹ cỡ nào, nhân tài xuất chúng cỡ nào, nam đệ tử khắp núi không ai có thể so sánh.

Nghe nhiều rồi ta cũng tò mò nha, hai năm trước Đường Liên Hồi Sơn, các sư tử vây người tấp nập, ta chen vào.

Ài, thật là mỹ nam tử giống như đóa hoa, cũng quá thanh tú chút, so với rất nhiều sư tử sinh ra còn khen...”

Đào Yêu Yêu hơi cảm thấy không vui, nói: “Tướng mạo tốt có tác dụng gì, đầu gối thêu hoa phủ ngọn cỏ, nam nhân mà, là luận bản lãnh!”

Tiểu Tuyết mỉm cười nói: “Ừm, cái này ta tán thành, ngày sau bản lãnh của sư ca nhất định là tốt nhất.”

Đào Yêu Yêu đắc ý nói: “Đương nhiên, ta là người được Thiên Long Thần Tướng chọn...”

Bỗng nhiên có người tiếp lời, lạnh như băng nói: “Thiên Long Thần Tướng? Người xứng sao?”

Trong động bốn vách tường có thể chạm tay vào, chỉ có thể hạ xuống Đào Yêu Tuyết cùng Tiểu Tuyết, nhưng thanh âm kia trầm thấp rõ ràng, người nói chuyện giống như gần sát bên tai.

Hai người sợ hãi ngậy người, huyết dịch cơ hồ đọng lại, thầm nghĩ “Là ảo giác, hay là quỷ mị?” cách hồi lâu yên tĩnh, tâm tư hai người dần dần ổn định, suy nghĩ nếu là yêu ma quấy phá, ngược lại không có gì đáng sợ cả.

Tiểu Tuyết âm thầm tụ chân khí, mở miệng hỏi: “Người là ai?”

Thanh âm kia lần nữa vang vọng, từng chữ một nói: “Đường, Liên, Bích.”

Lần thứ sáu trở lại, hắn đã lập uy dựa vào kiếm và Sương.

Nghe nói người đến tên là ai, hai người đều biến sắc.

Sao mới nói tới Đường Liên Bích, lập tức chui ra Đường Liên Bích? Sau một lát, Tiểu Tuyết cất cao giọng, lại hỏi: “Ngươi là Đường sư huynh? Ngươi ở đâu?”

Trong ngoài thạch động thật lâu yên tĩnh, hồ nước nhẹ nhàng nhộn nhạo, vân nước trên vách đều giao thoa đều đặn.

Đào Yêu Yêu bỗng nhiên vui vẻ, ha ha liên tục ba tiếng, nói: “Giả thần giả quỷ, giả vờ chạy tới đây làm gì? Dám cả gan khiêu khích Thiên Long Thần Tướng của Nga phái tương lai...”

Giọng nói người kia đột nhiên vang lên, quát lên: “Đi ra!”

Đào Yêu Yêu liền cảm thấy bên hông lạnh buốt, lòng bàn chân như treo giữa không trung, giống như bị băng phong mạnh mẽ cuốn lấy, “Vù” bay thẳng tắp ra ngoài động, so với cường nổ bắn tên còn nhanh hơn mấy lần.

Không đợi khôi phục tinh thần, chớp mũi đã chạm đến vách động, ngay sau đó đầu tiên điên đảo, thẳng tắp ngã xuống nham thạch bên bờ. Mắt thấy đầu sắp nở hoa, con đường rơi xuống đột ngột chuyển động, tóc cuối tóc lướt sát qua mặt đá, thân thể lướt ngang, lăn bảy tám vòng mới dừng lại được.

Từ thạch động bay ra, xoay tròn, rơi nhanh xuống, cho đến khi rơi xuống đất, toàn bộ quá trình như điện quang lóe lên, ngay cả kinh hô sợ hãi cũng không kịp.

Đào Yêu Yêu ngồi dậy, đầu óc choáng váng, nhất thời khó phân biệt được Đông Nam Tây Bắc.

Trong mơ hồ, chỉ nghe người nọ nói: “Thiên Long Thần Tướng, sẽ không Định Dương Châm?” Ngữ khí lãnh đạm, tràn đầy ý mỉa mai.

Đào Yêu Yêu mới biết đối phương ra tay mở đầu, chỉ vì thử ra thân phận thật giả của mình.

Người kia pháp lực vừa cao, cũng giống như không có sát ý, có thể xác thực là môn đồ Nga hốt.

Theo quy củ, đệ tử mới gặp phải sư huynh nên cung kính.

Đào Yêu Yêu mặc kệ bộ dáng đó, đối phương ngang ngược vô lễ, hắn cũng gay gắt đối đáp: “Niệm ngươi hạng tôm tép, ta trước cho ngươi ba chiêu, đây là tiên lễ hậu binh nghĩa, học tập cho tốt...” Vừa nói vừa đứng dậy, nhìn về phía trung tâm hồ nước.

Chỉ thấy mặt hồ mờ mịt sáng ngời, cách thủy ba thước, đứng lặng một vị thanh niên, chừng hai mươi tuổi, mặc một bộ trường bào màu trắng, cổ treo Thanh Long ngọc liễn, sương mù quanh quần bên người, bông bênh không giống nhân vật hạ giới.

Đào Yêu Yêu trong lòng chấn động, thất kinh nói: “Nam nhân mà có thể có bộ dạng xinh đẹp như vậy?” Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tuyệt khó tin thế gian có loại lang nhĩ tuần tú này.

Lúc này Tiểu Tuyết cũng ra khỏi cửa hang, nhìn rõ khuôn mặt nam tử kia, nói: “Thật sự là Đường sư huynh đến, ngươi cũng đối phó với Kim Luân giáo sao?” Nó chỉ về phía Đào Yêu, nói: “Hắn tên là Đào Yêu chết yêu, Kiếm Tiên môn mới thu đệ tử, sư tôn đặc biệt coi trọng hắn.”

Đường Liên Bích nhìn thẳng vào Đào Yêu Yêu, ngay cả mắt cũng không nhìn thấy Tiểu Tuyết, tay trái khẽ nâng lên, mặt nước gợn sóng tách ra, thân thể cao lớn của Huyết Anh từ từ nổi lên.

Bốn chân ma quái cuộn lại, khắp cả người phủ đầy sương lạnh, giống như con trùng bị đông cứng trong mùa đông đông đông vậy.

Đường Liên Bích phát tay áo, thân thể Huyết Anh không hề bay lên không, đột nhiên đánh về phía Đào Yêu Yêu, đồng thời sương trắng rút hết, hóa thành làn khói nhẹ thu vào ống tay áo.

Huyết Anh kia chợt giải khai, giữa không trung tĩnh lại, vung móng vuốt về phía mục tiêu phía trước mãnh liệt bổ nhào.

Đào Yêu Yêu chỉ cảm thấy Thái Sơn áp đỉnh, khí tức cũng cứng lại.

Hắn không rảnh rồi suy nghĩ, giờ hai tay lên chống đỡ. Thiên Vương thuần hóa thành bình chương vô hình, ngăn cản thế tới của Huyết Anh.

Chợt nghe “Ầm ầm” tiếng vang, trào đầu hỏa tinh bắn loạn, huyết anh gặp trở ngại tính, điên cuồng đánh đập.

Đào Yêu Yêu phải thừa nhận trọng áp, chân đạp lún xuống mặt đất vài tấc.

Tiểu Tuyết kinh hãi, muốn đợi cứu viện, đã thấy thế công của Huyết Anh tuy mãnh liệt, không thể đẩy ra nửa bước, thậm chí vui mừng nói “Sur ca quả thật là kỳ tài tu tiên, Thiên Vương Thuần đã có thể vận dụng tự nhiên.” Lại nhìn Đường Liên Bích đứng bất động, dự tính hắn phóng túng Huyết Anh lên cao, ý định khảo sát tu vi của Đào Yêu Yêu.

Hắn vừa khoanh tay đứng nhìn, nhất định có kế sách cấp cứu.

Nghĩ đến đây, Tiểu Tuyết dừng bước quan sát, đợi cục diện sáng tỏ rồi mới hành động.

Lúc này, lòng bàn chân không ngừng hạ xuống, vội niệm quyết, Định Dương Châm ổn định thân hình, uy lực Thiên Vương Thuần dần tăng lên, mu bàn tay nâng lên cao hơn một thước.

Huyết Anh nhuệ khí bị thất bại, móng vuốt không ngừng co rút lại phía sau.

Mắt thấy ưu thế xác thực, một cổ đau nhói truyền đến, xuyên qua toàn thân Đào Yêu Yêu trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

Vết nứt xương sườn cuối cùng cũng là tai họa ngầm, trong lúc kịch đấu tâm tình khẩn trương, có thể tạm thời quên đi, cảm giác đau đớn kéo dài đột phát, như một cây cương châm đâm vào trái tim.

Đào Yêu Yêu cắn răng cố nén đau đớn, một phần Thần lực liền yếu bớt.

Ma lực huyết anh phòng lên, Chung Nhũ thạch đứt gãy bay vút đi, hòa cùng nước hồ đập vào Thiên Vương thuần.

khớp ngón tay đào chết non hơi vang “Khanh khách”, liễu mạng chèo chống, gân xanh trên trán phồng lên từng sợi, từng sợi gân xanh trên trán phồng lên.

Tiểu Tuyết lau mồ hôi lạnh, kêu lên: “Âm tư kiếm quyết, Ngưng Khí thành hình, mau sử dụng Thanh Phong kiếm!”

Mơ hồ nghe thấy tiếng la của nàng, tâm hùng đào thoát bạo khỏi, rút tay phải về lấy một cánh tay ngăn địch, có ý muốn để Đường Liên Bích kiến thức năng lực.

Phạm vi thần thuấn giảm bớt, khó ngăn trở loạn lưu phi thạch, một mảnh nhỏ xuyên qua, bắn trúng bả vai Đào Yêu, vết thương bị chấn vỡ ra, máu tươi nhuộm đỏ nửa bên ngực.

Huyết Anh vừa vặn nhào vào Thiên Vương thuấn.

Phần eo Đào Yêu chậm rãi nghiêng qua, giống như gió thổi trúc nhỏ, bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã đổ.

Tình thế nhanh chóng xoay chuyển, Cơ Không Hành Ma Phủ bỏ đầu một màn kia, khó khăn lắm mới tái hiện lại.

Đào Yêu Yêu to gan mạo hiểm, khiến bản thân rơi vào khôn cảnh tương tự, chính là muốn tìm ra cảm giác vận dụng Thanh Phong kiếm.

Quả nhiên sinh tử quan, tiềm lực kích phát, trong nháy mắt kiếm khí thoải mái kinh mạch, lao ra khỏi đầu ngón tay hóa thành phong nhận, vung lên chặt đứt cổ huyết anh.

Đầu lâu Huyết Anh rơi xuống, chạm vào liền vỡ nát, nhưng huyết nhục vỡ vụn trượt về gót chân, đảo mắt dung nhập vào thân thể.

Ma quái lắc lư vai, trong giọng nói lại mọc ra đầu người.

Nó là oán khí của Tử Anh hóa thành, oán khí không tan, tan xương nát thịt cũng sẽ không diệt vong.

Một đòn của Đào Yêu Yêu không có hiệu quả, lưỡi kiếm đâm thẳng vào đường, lúc xuất kích mất đi tám khiên thần che đỡ lại.

Huyết Anh giờ tay đón đỡ, máu thịt bị mũi kiếm bổ xuống bắn tung tóe.

Mà Đào Yêu Yêu cũng bị man lực chấn động, “Ừng ục ục” ngã ra ngoài năm trượng.

Tiểu Tuyết gấp đến độ giậm chân, nói: “Định Dương châm à, dùng kiếm khí tấn công địch, cũng đừng thả lỏng Định Dương châm nha!” Hai loại kiếm thuật vừa học vừa sử dụng, sao có thể đồng loạt thu lấy? Khóe mắt hần nhìn về phía Tiểu Tuyết, thấy tình trạng lo lắng của Tiểu Tuyết, Vụ Giác xinh đẹp đáng yêu, ám chỉ bảo bối, ngoan ngoãn tốt với sư muội, người kỳ vọng quá cao đối với ta!” Tầm Tư nói lời này thật say ngất mười phần, không kém tuyệt chiêu tình trường của đại ca Lý Phượng Kỳ, chỉ muốn ngửa đầu cười to.

Ngay lúc móng vuốt của Huyết Anh bổ tới, ý vào Thiên Vương thuần miễn cưỡng cầm cự, rướn cổ lên, cười vài tiếng.

Trong phút chốc, huyết anh liên tục đánh ra trảo, như cuồng lôi loạn oanh kích.

Ánh mắt Đào Yêu Yêu lay động, một tay chống lên mặt đất, cánh tay trái thoáng một phát đỡ lấy, một cổ máy móc thẳng về phía bên ngoài.

Thiên Vương thuần mặc dù càng ngày càng kiên cố, nhưng người làm phép thần trí mê ly, nếu như không thể xuất ra được thần thuần, đó chính là họa khi xương cốt vỡ thi! Tim Tiểu Tuyết đập gần như phá tan lồng ngực, nhìn sang Đường Liên Bích.

Lại nhìn thần thái hần lạnh nhạt, cũng không có ý thi viện cứu mạng.

Lúc này huyết anh thẳng lưng ra sau, “Bang bang bồng” vung quyền đâm vào lồng ngực, đột nhiên song trảo bổ xuống dưới.

Trong động tiếng gió đại tác, mặt đất kịch liệt run rẩy, toàn bộ nước hồ đều bay lên không trung.

Huyết Anh một kích ma lực vận đủ, thế đạo mãnh liệt, cao thủ tiên gia cũng phải tránh đi phong mang.

Cánh tay trái của Đào Yêu rũ xuống, thần thuần biến mất, cánh cửa mở rộng, đã thành hình dạng khoanh tay chờ chết.

Lần thứ sáu sau khi lập uy đã dựa vào kiếm và Sương hai

Lúc này tình thế vạn phần nguy cấp, muốn cứu Đào Yêu Yêu cũng đã không còn kịp nữa, nhưng Đường Liên Bích vẫn đang đứng ở đó không nhúc nhích, hoàn toàn là cách bờ nhìn lửa.

Đầu óc Tiểu Tuyết nhanh chóng xoay chuyển “Đường Liên Bích muốn dùng ác ma diệt trừ sư ca!” Hắn không nhịn được, búng ngón tay, quát lên một tiếng: “Cúc Anh!” Kiếm khí màu vàng bay ra khỏi đầu ngón tay, đâm về phía sau lưng Huyết Anh.

Tiểu Tuyết lâm chiến ứng biến cũng coi như cực nhanh, trực tiếp viện trợ hiển nhiên không làm nên chuyện gì, chỉ có thể sử dụng Khô kế vây khốn Nguy cứu Triệu này.

Trong nháy mắt chớp mắt, Huyết Anh bỏ qua Đào Yêu Yêu trước mặt, quay đầu một vòng, trêu chọc Cúc Anh kiếm sau lưng bay tới.

Tiểu Tuyết thâm thở phào nhẹ nhõm, lướt sóng tiến về phía trước, ngón tay ngọc chỉ điểm, kiếm thứ hai cũng thi triển theo, kêu lên: “Mau dùng Thanh Phong kiếm!”

Trọng áp trước người Đào Yêu Yêu hơi buông lỏng, hắn trì hoãn qua một chút, nghe thấy Tiểu Tuyết la lên, lập tức đâm Thanh Phong kiếm lên phía trên.

Huyết Anh đang quần nhau với Cúc Anh, không kịp đề phòng phía trước đánh lén, bị Thanh Phong kiếm đâm xuyên ngực.

Nó trào trào lại cào, Cúc Anh kiếm lại bay tới, hoàn toàn cắm vào trong cơ thể ma quái.

Hai kiếm trước sau giáp công, một mực đóng chặt Huyết Anh.

Huyết Anh kêu thảm xé rách toàn thân, huyết nhục nát bét rải xuống bốn phía.

Tiểu Tuyết nói: “Phòng ngừa nó sống lại ở nơi khác, nhanh đọc kiếm quyết đợt thứ bảy đi!”

Thanh Phong kiếm là pháp bảo trừ tà quy chính, kiếm quyết tung niệm thứ bảy, chuyên môn tiêu trừ oán hận của ác linh.

Đội đào non nghe xong, Thanh Phong kiếm xuyên thấu ma thể, kiếm quang từng đoàn từng đoàn khuếch trương ra ngoài, tựa như hoa sen nở rộ ra.

Tiểu Tuyết thừa cơ thúc dục Cúc Anh kiếm, bổ dọc cắt ngang, đem Huyết Ma chém thành mảnh vụn, kiếm quang hình cánh hoa khép lại, mảnh vụn thu hết vào trong, trong động dần dần bình tĩnh, quanh quần đám trẻ mới sinh chậm rãi ngâm nga.

Oán khí của tử linh tan hết, Huyết Anh Thiên Trì cuối cùng cũng tiêu vong.

Tiểu Tuyết đỡ lấy cánh tay chết yếu, đầu gối hai người kề bên đầu gối, mồ hôi đầm đìa thở dốc, trong mắt đều lóng lánh sắc mặt vui mừng sống sót sau tai nạn.

Kỳ thật trước trận chiến này, Huyết Anh đã bị Đường Liên Bích Sương Phong đả thương, ma lực còn sót lại mỗi hai thành ban đầu.

Dù vậy, Đào Yêu Yêu bằng công lao mới học, ỷ vào huyết khí dũng mãnh, tiếp theo đánh bại Ma Vương trong đàn thành, sau đó lại diệt ma quái hung hãn, đạo hạnh tiến triển cực nhanh.

Hắn tự cảm thấy Thiên Vương Thuần tăng mạnh, kiếm khí vận dụng so với trước kia càng thuần thực hơn, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, nghiêng đầu nghiêng về phía Đường Liên Bích, muốn nhìn hắn là phản ứng gì, trong lòng hạ quyết tâm —— nếu hắn lời khen tốt, chính mình liền lạnh lùng đối mặt, cho gia hỏa cuồng vọng vô lễ này một cái đing lớn.

Sắc mặt Đường Liên Bích vẫn như lúc ban đầu, vừa không vui vẻ, cũng không có giận dữ, lạnh như băng điêu khắc tuyết.

Ánh mắt dời khỏi người Đào Yêu, trong mũi nhẹ nhàng “Hừ” một tiếng.

Tiếng hừ nhẹ này chính là toàn bộ lời bình luận, tràn đầy miệt thị, trào phúng, cùng với lười nói chuyện phiền chán bằng lời.

Đào Yêu Hỏa bốc lên ba trượng, nhảy lên quát: “Này, mặt trắng nhỏ bên kia! Người hừ cái gì? Sao lại bày ra dáng vẻ thối tha này?”

Tiểu Tuyết cũng đứng lên, ngưng vận chân khí đề phòng toàn thân.

Người trước mắt này mặc dù thuộc Côn Bằng phái, nhưng làm việc ngừng lại quái dị, dụng ý khó dò, không thể buông lỏng cảnh giác đối với hắn.

Đường Liên Bích cũng không để ý tới hai người bọn họ, tay phải giơ lên quá đỉnh đầu, ngón tay cong lên, một đạo bạch hồng bay thẳng tới.

Vách động chấn động âm âm kịch liệt, đỉnh chớp vỡ ra lỗ thủng, bạch hồng chuyển hóa thành cơn lốc, từ lỗ thủng hướng bốn phía mở rộng ra.

Chỉ thấy nham thạch vỡ nát, cát bụi cuộn cuộn, lỗ thủng nhanh chóng biến lớn dài ra, phảng phất có cây búa to lớn vô cùng, từ dưới đất mà cắt rách đại địa phía trên.

Thời gian ngắn chỉ còn lại gió, cát bụi rơi lả tả, địa động u ám, sụp đổ thành hẻm núi sâu thẳm, hào quang từ trên trời giáng xuống, một phái dung hợp Minh Lệ Lệ.

Uy lực dời núi lấp biển như vậy, một ngàn Huyết Anh cũng bị tiêu diệt.

Đào Yêu Yêu toàn thân đầy tro bụi, trong lỗ tai vang lên ong ong, nhìn về phía Đường Liên Bích ngăn người “Ngu Ma Vương chuyển thế, còn là nhị lang thân hạ phạm? Thế này, cũng quá lợi hại đi!” Tiểu Tuyết cũng hoa dung thất sắc, lẩm bẩm nói: “Hắn sử dụng chính là pháp thuật của Phong Lôi môn, quyết không sai được.

Nhưng so với Phong Lôi Thủ Đồ Hà sư huynh còn mạnh hơn nhiều, thì là nguyên nhân gì?”

Đường Liên ngọc rũ tay áo thu pháp, bạch hồng tản ra sương mù, lúc ẩn lúc hiện quay quanh thân.

Ngay lập tức quần áo phồng lên, Sương Vân nâng thân thể lên bay về phía đỉnh cốc, qua một lát, bóng người biến mất trong hào quang.

Tiểu Tuyết nói: “Chúng ta cũng đi thôi.” Kéo đào lên, điều khiển Cúc Anh kiếm bay vút lên.

Đào Yêu Yêu đã đả thông đại chu thiên, vận khí toàn thân nhẹ như lông chim, nương theo tuyết nhỏ lay động mà lên.

Hai người bay tới phía trên hẻm núi, rơi xuống vách đá quan sát.

Địa hình kịch biến, hạp cốc kéo dài cực xa, chia toàn bộ bình nguyên thành hai bộ phận.

Uy lực một kích lại đến mức như vậy, Đường Liên Bích pháp lực cường đại cơ hồ đã đến hoàn cảnh thiên công tạo vật.

Hai người chột lưỡi thật lâu, ánh mắt lướt qua hẻm núi, nhìn lại đồi núi nhô ra.

Trên không Cực Lạc bảo mây đen dày đặc, đám giáo đồ Kim Luân đầu tường chen chúc nhau chạy đi, như đang bận điều động phòng tuyến.

Một bên khác hạp cốc, mây chùm sáng đang bay nhanh về phía bên này.

Cách đó hơn mười trượng, truyền đến tiếng la của Long Bách Linh: “Tướng công! Tướng công...”

Nháy mắt đoàn người thu liễm, mấy người đáp xuống đất bằng: Hoàng U, Lan Thế Phương, Yến Doanh Thù, Âu Dương Cô Bình, đều là gương mặt quen thuộc.

Long Bách Linh chạy vội đến phụ cận, khẽ kéo cổ tay người chết yếu, nhìn toàn thân hắt ta máu me nhầy nhụa, nghẹn ngào nói: “Bị thương quá nặng, toàn bộ trách ta...”

Đào Yêu Yêu không để ý thân thể đau nhức, chỉ hỏi: “Dân nữ Bạch Lộ bình đâu? Ta đã cứu các nàng thoát khỏi, có nhìn thấy nàng không?”

Long Bách Linh nói: “Lão sư huynh Hoàng Mộng Long bảo vệ, đưa các nàng đến đội tàu an bài.

Tướng công tự mình cứu ra con tin, nguyện vọng của người cuối cùng cũng đạt thành.”

Lan Thế Phương cười bao trời, vỗ vỗ đầu tọa kỵ, cười nói: “Nhờ có tiểu Thiên dẫn đường, bảo chúng ta kịp thời tìm được dân nữ.

Nhưng Đào sư đệ quá khinh thường, sao có thể tự tiện xông vào Phổ Thiện đảo? Tối hôm qua Lý sư huynh dẫn người đến đây, nghe nói người đã nhập ma sào, đành phải đến đây trợ chiến.”

Đào Yêu Yêu vui mừng nói: “Đại ca đến chưa? Ở đâu?” Giải khỏi Bắc Khuyết trên cổ, trả lại cho Lan Thế Phương.

Âu Dương Cô Bình chỉ chỉ bầu trời, nói: “Ở nơi đó, khí thế ngất trời đầu cùng tứ đại hộ pháp.”

Theo sự chỉ dẫn của nàng, cự luân trên mái vòm ánh sáng chói mắt, vẫn bình thản vận chuyển như cũ.

Luân duyên có năm chùm sáng, bốn vàng một xanh, hoàng quang vờn quanh thanh quang, kinh phong cùng kiếm khí giao thoa, khi thì đung ra từng chùm lửa lưu chuyển.

Đào Yêu Yêu nhìn ra được ánh sáng xanh là do Lý Phương Kỳ phát ra, hấn một mình đấu bốn đại hộ pháp của Kim Luân giáo, địch chúng ta ít khi chiến đấu chắc chắn sẽ rất gian nan.

Âu Dương Cô Bình chậm rãi nói: “Đừng lo lắng, với thủ đoạn của Lý sư huynh, mấy đợt tăng quyền kia làm món khai vị.”

Lúc này Long Bách Linh lấy khăn tay ra, lau vết máu cho Đào Yêu.

Hoàng U đứng ở một bên trừng mắt nhìn.

Khăn lụa thơm ngào ngạt đảo mắt làm bản, Bách Linh tiện tay ném đi, trực tiếp dùng bàn tay vuốt vuốt, nói: “Tướng công bị thương thành như vậy, vị đồng bạn kia lại không tổn hao lông tóc gì, thật sự khiến cho người ta buồn bực.”

Lan Thế Phương cười nói: “Đông Dã sư muội có thể bình an thoát hiểm, toàn dựa vào công lao bảo vệ của Đào sư đệ.”

Nàng vừa mới kết bạn với Long Bách Linh, đã xem vị tiểu sư muội dung mạo văn nhã này là bạn tốt, nghe nàng nói ám chỉ Tiểu Tuyết, liền giải thích một chút.

Nào biết Bách Linh đối xử hiền lành với ai, hết lần này tới lần khác cùng Tiểu Tuyết vi phạm, vừa chạm mặt liền đấu võ mồm, hầu như thành lệ cũ.

Lần thứ sáu, hấn lập uy đã dựa vào kiếm và Sương ba.

Long Bách Linh cười nói: “Lan sư tử nói đúng, chẳng qua là người nào đó học kiếm pháp hơn mười năm, trước mắt phải bảo vệ, người ta mệt mỏi đến mức bị thương gặp nạn.

Kiếm Tiên luyện thành phệ vật, truyền đi mặt mũi Nga Phản phái cũng quá mất mặt.”

Ý châm chọc trong lời này hết sức bén nhọn, mọi người nghe vậy kinh ngạc.

Mà tiểu Tuyết ánh mắt lại rất điềm đạm, nhàn nhạt cười cười, thân mật vẫn an Lan Thế Phương, lại thoải mái chào hỏi mọi người.

Từ khi thạch động cùng Đào Yêu Yêu ôm đầu gối chèo chống, nàng mới đầu hai tình tương duyệt kỳ diệu, trong ngực tự có một loại an ổn điềm đạm chi lạc.

Cho dù người ngoài giễu cợt, chỉ cần đao chết yêu đôi đôi mình chân thành, nàng cũng đã thỏa mãn.

Lập tức về mặt ôn hòa, chủ động nói chuyện với Bách Linh: “Đi đường xa như vậy, Long cô nương vất vả rồi.”

Long Bách Linh thông minh cỡ nào, lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, mắt thấy Đào Yêu Yêu chỉ mặc quần áo, xiêm y đều mặc trên người Tiểu Tuyết.

Hai người phát sinh chuyện gì? Nhãn thần mạch lẫn nhau, cử chỉ thân mật, đây chính là hiện tượng trước nay chưa từng có.

Long Bách Linh thông tuệ không người nào có thể sánh bằng, chung quy là một tiểu cô nương mười sáu tuổi, tình yêu nam nữ sao có thể thông đạt? Ngoài buồn bã lo lắng, nửa điểm đối sách cũng không nghĩ ra được.

Hàn huyền xong, Lan Thế Phương cười nói: “Đào sư đệ bị thương không đáng ngại, Yển thần y của Thần nông môn ở đây, đầu đứt cũng có thể nối lại cho người.” Chỉ về phía bãi cỏ sau lưng.

Yến Doanh Thù kia hai mắt khép hờ, ngồi xếp bằng, giống như đang vận công làm pháp.

Đào Yêu Yêu đi qua chào hỏi, vừa nhắc chân, một cỗ khí âm áp truyền lưu da thịt, cảm giác gân cốt giãn nở, cảm giác đau bụng toàn bộ biến mất.

Đã thấy mũi tay Yến Doanh Thù giơ lên, mười ngón tay nhẹ nhàng giao nhau, làm ra hình dạng xương sườn đan xen.

Lập tức ngón tay buông ra, mở mắt nói: “Khúc xương đã bị xé rách bỏ sung, Đào sư đệ cảm thấy thế nào?”

Đào Yêu Yêu ngạc nhiên không thôi, trước sau cúi người, khom lưng, chẳng những xương gãy khỏi hẳn, vết thương ở bả vai cũng khép lại hoàn hảo.

Thường ngôn diệu thủ hồi xuân, dù sao thầy thuốc cũng phải đâm kim thì được.

Mà thần nông cao nhân cách không xa trị thương, truyền vào Trọng Dương chân khí đặc thù của Thần Nông Môn, hai tay căn bản không cần tiếp xúc người bệnh, bệnh đau đớn liền giải trừ tức, y thuật bậc này thật có thể nói là thần kỳ kỳ.

Đào Yêu Yêu khuấy động lòng người, giơ ngón tay cái lên, tán thán nói: “Cái gì mà Thước Hoa Đà, so với Yến sư tỷ còn kém xa! Chợt vang lớn “Bịch thịch”, che lấp lời nói, truyền từ hướng tòa thành Khâu Lăng đến.

Nguyên lai tình hình chiến đấu trên không trung kịch liệt, tứ đại hộ pháp vây công Lý Phượng Kỳ, vẫn lạc xuống hạ phong.

Chúng giáo Kim Luân biết cường địch đánh lâu khó thắng, dứt khoát quyết định dốc toàn bộ lực lượng liều mạng liều mạng.

Chỉ thấy cửa thành Cực Lạc bảo mở rộng ra, xông ra hơn ba ngàn tên giáo đồ Kim Luân, một đám thân thể trần truồng, khắp người bôi đầy màu vàng dầu mỡ, khua môi múa tay múa chân, đông nghịt chen chúc tiến lên phía trước.

Âu Dương Cô Bình lấy từ trong túi vải ra một nắm lá bùa, phát tay ném lên trên, rơi xuống thành một vòng lớn, vây mọi người vào bên trong.

Bậc tề môn giỏi về thi phù hạ chú, “Nghịch Ngũ Âm Phù Quyền” là cấm ma chân pháp, đệ tử Huyền môn tập thể đối

địch, thường dùng phương pháp này trấn trụ trận cước.

Giáo đồ Kim Luân vọt tới bên cạnh vòng tròn, lập tức thất khiếu chảy máu, da thịt nóng như lửa đốt, kinh hải vội vàng rút lui, các giáo chúng phía sau vẫn chen lấn về phía trước, biến người chà đạp lẫn nhau, tình cảnh vừa hỗn loạn vừa khốc liệt.

Âu Dương Cô Bình nói: “Đều là tiểu lâu la, giải quyết xong toàn bộ rồi.

Hoàng U, người động thủ hay là ta động thủ?”

Hai đại thủ đồ Huyền Môn ở đây, thiên quân vạn mã trong nháy mắt có thể diệt vong.

Hoàng U đang định trả lời, Lan Thế Phương nói: “Những người này không phải yêu quái, đuổi tận giết tuyệt không ổn, chế ngự là được.”

Tiểu Tuyết kéo cánh tay của Đào Yêu lên, nói: “Không ngờ vô duyên vô cớ xuất hiện nhiều địch nhân như vậy, vừa vặn giúp cho Đào sư ca tăng cường đạo hạnh, buông tha không công lãng phí.” Nàng gọi sư ca là thuận miệng, nhưng trước mặt mọi người lại không kiêng nể gì cả.

Đào Yêu Yêu tươi cười rạng rỡ, dương dương chí đắc ý.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của Long Bách Linh khẽ run rẩy, kinh ngạc nói không nên lời.

Lan Thế Phương nói: “Sư muội, lấy người sống làm bia ngắm có phải quá tàn nhẫn rồi không?”

Tiểu Tuyết cười nói: “Người hiểu làm rồi, nhân cơ hội tà ma thành quần, Đào sư ca có thể tôi luyện Thiên Vương thuần.”

Lan Thế Phương nói: “Ô, thương tôn có thể gia tăng độ kiên cố của Thiên Vương thuần, người muốn lợi dụng công kích của tà đồ giúp hắn luyện pháp?” Tiểu Tuyết nói: “Đúng, mời Doanh Thủ sư tỷ chiêu cố nhiều hơn.” Yến Doanh Thủ gật đầu đáp ứng.

Âu Dương Cô Bình nói: “Người trong trận nếu có đầu đội bảo quan, xưng là Kim Luân Đại Nhạc pháp sư, đều là dân tăng tội ác chồng chất, có thể xuống tay diệt trừ.”

Tiểu Tuyết cảm ơn chỉ điểm, cùng đào chết yêu mang theo cổ tay, điều khiển kiếm khí nhảy vào vòng vây, lượn qua bay lại thấp.

Chúng Kim Luân giáo hô to tụ tập, huy động binh khí điên cuồng chém loạn đâm lung tung.

Tiểu Tuyết gây binh khí sát người, dặn dò đào yêu cầu dùng Thiên Vương thuần bảo vệ hậu tâm, cánh cửa phía trước liền mở rộng ra.

Đào Yêu Yêu làm theo, chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, một thanh Thiết Xử đã đánh trúng ngực, xương ngực xương quai xanh “Răng rắc” gãy, cảm giác đau đớn sinh ra lúc trước, bên kia Yến Doanh Thù gây chỉ tác động, sử ra diệu thuật cách không chữa thương, đã tu bổ xương gãy phục hồi như cũ.

Đào Yêu Yêu chưa tỉnh hồn, cổ lại trúng một đao, máu nóng phun ra một đường vòng cung, chột thu hồi lại trong cơ thể, vết thương dài bỗng dưng khép lại.

Hắn vừa kinh vừa mừng vừa buồn cười, tự nhận mình là tượng đất trong tay thợ thủ công, rách một lỗ lớn, gãy tứ chi, dùng bùn nhão bôi lên là có thể tu bổ tốt.

Đang cảm thấy thú vị, trán lại trúng hai mũi tên, vết thương bị đóng băng, âm tà khí đầu mũi tên xâm nhập huyết mạch, hiển nhiên là do cao thủ tà giáo phát ra.

Yến Doanh Thù tăng cường pháp lực, sau lưng hiện ra quang hoàn màu xanh trắng.

Mang theo chân khí tăng vọt, vết thương mũi tên khép lại, đầu mũi tên phản xạ trở về, bắn người tóc tiễn ngã xuống.

Mỗi một lần thụ thương, Thiên Vương Thuần đều sinh ra cảm ứng, tiếp đó tăng thêm gia cố.

Yến Doanh Thù trị liệu thần tốc, thương thế lập tức lành, chưa kịp tạo thành thực chất tổn hại.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, thật sự là phương thức tuyệt hảo để tăng cường đạo hạnh.

Đào Yêu Yêu nghĩ thông đạo lý, ưỡn ngực thẳng hướng đám người xông thẳng đến chỗ dày đặc.

Tiểu Tuyết theo sát phía sau, giảng giải các loại bí quyết vận khí ngự kiếm.

ngộ tính Đào Yêu Yêu vốn cao, vừa gặp thời cơ tốt, tu đạo tiến triển vượt xa bình thường.

Dần dần lĩnh hội pháp môn vận kiếm, khí tùy niệm, kiếm khí tiềm sinh, đã có thể nâng thân thể tự do bay lượn.

Bóng người bên ngoài cửa phù quyền bay lên, trăm linh hồn trong vòng phù lục trở nên ảm đạm, thần thương.

Vốn dĩ Đào Yêu Yêu được lợi, Long Bách Linh còn cao hứng hơn bất kỳ ai khác, nhưng khi tận mắt nhìn thấy Tiểu Tuyết và hấn thân mật không chê vào đâu, trong lòng nặng nề như núi đè.

Lúc trước Đào Yêu Yêu tuy còn mê luyện Tiểu Tuyết, dù sao nếu như rời đi thì cũng sẽ mê luyện nàng.

Hiện tại người ta tình ý sáng tỏ, tương thân tương ái, chính mình lại thành Cô Nhạn Độc Mộc.

Việc đã đến nước này, cần gì đau khổ dây dưa, uổng cho đáng về Lạc Hoa Trục Thủy? Nàng nhìn thấy thiếu niên cười thanh mai trúc mã kia, nhìn thần thái hấn phần chán như vậy, trong lòng vừa vui sướng, vừa đau thương, càng cảm thấy cô đơn vô tận, trong lúc ngàn lần lo lắng, tay chân đã lạnh buốt.

Hoàng U đứng sát bên cạnh, thấy thần sắc nàng thê lương, to gan nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, thở dài: “Linh... Linh Nhi, ta hiểu tâm tư của ngươi.

Ài, tục ngữ nói tốt ” Duyên do thiên định, không thể cưỡng cầu”, nên buông tay thì buông tay, ngàn vạn lần đừng khổ bản thân mình nha.”

Lần thứ sáu, hắc lập uy đã bằng kiếm và Sương tứ phía.

Long Bách Linh thần hoảng hốt, bị hắc đánh bật lại, thất thanh nói: “Không cần ta nữa, tướng công... Hắc không cần ta nữa.”

Hoàng U Tâm ngựa ngáy khó cung, vui vẻ nói: “Hắc không cần ngươi, ta muốn ngươi nha.”

Âu Dương Cô Bình mắt lạnh bàng quan, xì mũi nói: “Đều là tên gốc, suốt ngày chỉ biết đùa giỡn.”

Lúc này bên ngoài vòng tròn tình hình sôi trào, mấy lần Đào Yêu chui ra, phảng phất như Triệu Tử Long ở sườn núi Trường Phong vào Tào doanh.

Đang phát uy, một làn khói màu lam cuốn lấy cánh tay, xương cánh tay “Răng rắc” chia cắt thành bảy tám đoạn, khí độc đánh thẳng vào trái tim, y thuật Thần Nông trong nháy mắt nổi lại cánh tay cụt, trị hết độc thương.

Đào Yêu Yêu cảm thấy kinh ngạc, nhớ lại hình ảnh Khô lâu ẩn hiện trong khói xanh, chính là “Âm Phong Luân” đã hủy đi cánh tay phải Hứa Thanh Chỉ ngày đó.

Đưa mắt tìm kiếm thả khói, trong đám người có một lão đầu đầu đội mũ vàng, mặt đầy dử tợn, một thân hình xạm mình, tay cầm pháp linh vắn eo, trong miệng phun ra cột khói màu lam, có vẻ như là “Đại Nhạc pháp sư” mà Cô Bình nhắc tới.

Cái chuông kia đào cũng nhận ra, tên là “Diệu Hoan Linh”, có thể làm cho nữ tử tư tưởng đắm như cuồng.

Trước kia Hồng Tụ bị nó hại, Thanh Thiên bạch nhật sóng thái trảm ra...

Giờ phút này Tiểu Tuyết có chân khí hộ thân, có thể kháng cự lại sự mê hoặc của tà thuật.

Nhưng lão gia hỏa này mặt mày chuột mắt, lay động linh đang về phía nàng, ý nghĩ hạ lưu có thể nghĩ ra được.

Đào Yêu Yêu giận dữ, kiếm khí bắn ra, đâm lão yêu ma thấu tim.

Tiểu Tuyết nói: “Được, khí tùy ý đi, ý thủ khí huyết, Thanh Phong kiếm sẽ tùy tâm tạo ra.”

Đào Yêu một kiếm giết địch, phút chốc lĩnh ngộ tinh túy của kiếm tiên, từ đây kiếm khí sử dụng trở đi, tới thì hóa thành thần binh lợi khí.

Hắn thâm tưởng tượng pháp nghĩa của Tiểu Tuyết, đọc kiếm quyết, kiếm khí ngưng tụ thành lưỡi dao dài năm thước, nắm trong tay đầm ngang, quả nhiên là người đảm đương không gì cản nổi, đằng đằng sát khí.

Đột nhiên giữa không trung mây gió cuộn cuộn, giáo chúng Kim Luân tách ra đất trống, một người từ trên trời giáng xuống, cười nói: “Đào huynh đệ, mặc quần gai nhọn vây hãm trận, đóng giả rất xuất sắc nha!”

Câu khen ngữ này nửa mang chế nhạo, chính là giọng điệu quen thuộc của Lý Phượng Kỳ.

Đào Yêu Yêu vui mừng, vội vàng dùng Định Dương Châm ổn định cọc gỗ, dịch chuyển thuận Thiên Vương đến trước người.

Giáo đồ Kim Luân chen chúc vọt tới, dụng phải bình chương cứng rắn, mười mấy người loạn choạng ngã nhào tới.

Đào Yêu Yêu cao giọng nói: “Đại ca, Thiên Vương Thuận của ta còn được chứ?”

Lý Phượng Kỳ liếc hai mắt, cả giận nói: ” ngỗ ngang! Thần thuận tượng người dùng như vậy, tổ sư gia cũng tức giận!”

Đào Yêu Yêu cười ha ha, ngực kiếm giải khai con đường máu, dần dần tựa sát vào phương vị của Lý Phượng Kỳ.

Chỉ thấy trên bãi đất trống bên kia ánh sáng vàng lóng lánh, bốn đại hộ pháp Kim Luân giáo chiếm cứ vị trí quan trọng, pháp khí trong tay vận dụng: Tát Già La Châu vung vẩy Kim Cương Xử, Ma ni châu lay động Long Giác tích trượng, ảo ba châu cầm trong tay bạch cốt niệm châu, răng trắng lạnh gõ da pháp đánh người trống.

Bốn người bày thành trận hình “Kim Cương Phục Ma”, sau đầu hoàng quang bay lên như cờ xí.

Kim Luân giáo chúng hô to “Chí ôi”, duỗi tay đánh vào ngực, niệm chú vận công, giúp tăng uy thế của phe mình.

Chỉ thấy tà diễm bốc hơi, mây dữ quay cuồng, trong bốn phía tối tăm mờ mịt giống như sương mù hạ xuống.

Lý Phượng Kỳ chân không chạm đất, thân ảnh như gió như điện, lóe đến trước người Ma ni châu, trong lòng bàn tay “Hồng Minh Kiếm” chém vào đầu.

Ma ni châu giờ trượng lên chống đỡ, hai cổ thế đạo mãnh liệt va chạm, mặt đất rung động lắc lư kịch liệt.

Lý Phượng Kỳ nói: “Này, con lừa trọc chân, sừng rồng so với Huyền Thiết mềm hơn nhiều, chặn kiếm khí của lão tử sao?”

Ba tháng trước giao thủ ở phía tây, gân chân Ma ni châu bị Lý Phượng Kỳ đánh gãy, Huyền thiết tích trượng làm hỏng, về sau tìm một cây sừng rồng thay thế, độ cứng đã xa xa không bằng người lúc trước.

Giờ phút này mặc cho đối phương châm chọc, hấn chỉ chịu đựng đau đớn toàn lực tử thủ.

Sart Già La Châu tính tình thô bạo, xé họng mắng: “Vân Đại Hán say rượu điên kia, người không phải gọi là Tần Ngũ sao? Lại thành Nga Phán Kiếm Tiên rồi? Con bà nó giả ngây giả dại, Phật gia còn sống lột da người...”

Một tiếng thét vang lên, kiếm quang đâm thẳng vào mặt Tát Già La Châu.

Như Ý tiên cấp tốc giờ vũ khí, ba mươi sáu cây Kim Cương Xử bay ra, đầu lâu thiểm điện quán quanh, tạo thành tám lưới hình tác hồ.

Chỉ nghe “Vù vù” kiếm, Kim Cương Xử bị đánh tan, lưới điện phá nát, lưới điện.

Lý Phượng Kỳ nói: “Như Ý tiên dựa vào nữ sắc tu luyện, đạo hạnh của người so với ta còn kém xa lắm!”

Mắt Như Ý nổ đom đóm, sao còn miệng? Ảo ảnh âm trầm nói: “Năm đó chinh phạt Ngao Ma cảnh, có nữ nhân tên là Lăng Ba dám ngăn cản Thánh giáo, hôm nay sao không thấy nàng hiện thân?”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Lăng Ba đường đường đại sư tử Nga Phán phái, lại là khuê nữ Băng Thanh Ngọc khiết, có thể chơi

đùa lung tung với các người?” Kiếm bay theo tiếng bay, hướng áo ba ba tinh đánh tới.

Mấy người đối với mảng ác đấu, chỉ có Cát Lãng cát trầm mặc nói.

Hắn thân là hộ pháp thứ hai của Kim Luân giáo, thần thông gần với áo ba, hành tung xưa nay quỷ bí, ác tích không hiện ra.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy hắn đánh trống, nhớ tới Kim Luân Giáo dùng da người làm da, nhất thời lửa giận xông lên, hét lớn một tiếng, Thanh Phong Kiếm thẳng đến cổ cát trắng.

Tiểu Tuyết thấy thế khẩn trương, nói: “Người nọ rất mạnh, đừng...” Đến chữ chưa ra khỏi miệng, Thanh Phong kiếm đã chém tới bên cổ đối phương.

Đất Lãng cát vùng quyền đánh trống mặt, “Bịch” một tiếng vang trầm, kiếm quang của Thanh Phong tan vỡ, hóa thành khói đen, như quỷ thảo co duỗi, cuốn ngược lại cuốn lấy thân thể chết non của Đào Yêu.

Đây là tà thuật Tây Vực “Cấm hành phong”, đối với mục tiêu cũng không có lực sát thương, lại có thể làm thần trí hắn hỗn loạn, hành vi thất thường.

Đào Yêu Yêu chỉ cảm thấy hôn mê nặng nề, nghiêng đầu sang một bên, Thiên Vương Thuần tự động giải trừ, khói đen như dây thừng buộc chặt, treo toàn bộ con trai hắn lên cao.

Triệu Lãng miệng mũi cát hơi lộ ra hoàng khí, dục đoạt hồn tà pháp, thu lấy ba hồn bảy vía chết non kia.

Tiểu Tuyết cách xa nhau, không cách nào cứu viện, trong lúc nguy cấp hô: “Đại sư huynh!” Lý Phượng Kỳ cưỡi hồ lô rượu xuống, vừa hướng trong miệng điên cuồng rót, vừa dậm chân chạy tới phía trước đào yêu.

Hoàng khí ngưng tụ thành tám cái phi thảo, trùng hợp đâm vào bụng Lý Phượng Kỳ.

Lý Phượng Kỳ phồng má, “Phốc” một ngụm rượu phun ra.

Đất Lãng cát lành ghé vào đất tránh né, thần thái chật vật vụn trạng.

Phi trao nhập thể, làm bị thương nặng nội tạng của Lý Phượng Kỳ, nhưng thương tổn tụ tập ở trên Thiên Vương Thuần, lại bị hấn nghịch hành pháp lực, lẫn cùng rượu tương phun ra ngoài cơ thể.

Nước rượu kia ẩn chứa độc Côn Bằng chỗ tổn thương, tà cận giáo đồ dính vào liền ngã xuống, phát ra tiếng thét dài như giết heo, Kim Luân giáo chúng kinh hãi, người đẩy ta lui lại phía sau,

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Thiên Vương Thuần nên dùng như vậy, vừa rồi có chút thú vị, huynh đệ ngươi có hiểu không?”

Đào Yêu Yêu tán dương: “Đại ca có bản lĩnh tốt, sau này phải dạy cho ta!”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Ha ha, làm ca ca có bản lĩnh cái rắm, phát tửu điên không ai có thể so sánh, ngươi có muốn học hay không?” ngửa mặt lên trời thét dài, bỗng nhiên chạy về phía đám mây, bóng người hóa phân mấy trăm cái, từ bốn phương tám hướng vòng lại, phảng phất mấy trăm cao thủ Kiếm Tiên đồng thời xuất kiếm.

Trong khoảnh khắc, Hồng Minh Kiếm xếp như rừng rậm, dao động như sóng lớn, ép xuống bốn góc Kim Cương Phục Ma Trận.

Đây là “Phân nguyên phá hồn trăm”, kiếm thuật cao tuyệt mà Lý Phượng Kỳ tự nghĩ ra, tứ đại hộ pháp sao có thể ngăn cản? Lập tức đám người ngã xuống, Kim Cương trận cứ vậy sụp đổ.

Gân chân Ma ni châu lại bị chấn gãy, ôm chân hô dài.

Như Ý tiên tu luyện không sạch pháp môn, bụng đầy ô ngôn uế ngữ, trong khi bại lui vẫn chửi loạn: “Vương bát tiện tử! Xuyên Nam lăng tử Tàn Ngũ kiều ngạo bức này, tên tuổi chó chết ngược lại không vang dội.”

Xoạt Ba tiếp lời nói: “Hạt giống đa tình của Lý đạo huynh, năm đó từng ân cần riêng với nữ yêu, dâm danh đã sớm truyền khắp thiên hạ.”

Như Ý Tiên cười nói: “Nữ yêu thế nào? Dụ dụ đồ đệ của Kiếm Tiên, lão tử muốn tìm nàng trên giường tử thí có năng lực gì.”

Lần thứ sáu, hấn lập uy đã dựa vào kiếm và Sương Ngũ.

Hai người lâm trận đối đáp, nguyên lai là nhiều loạn địch tâm loạn.

Lý Phượng Kỳ biết rõ thủ đoạn của đối phương, nghe tiếng ô uế làm nhục Tiêu Tiêu, nhin không được phần nô quát: “Người cái đầu chó thối tha này, dám há mồm phun phân!” Trường kiếm lay động sóng khí, từ trên xuống dưới, giống như dãi non lấp biển đè ép về phía Như Ý Tiên Pháp Vương Như Ý.

Xục Ba phanh ngực vỗ bụng, kêu to “Cái đầu chó thối tha nhà ngươi, tên chó chết ngươi, giáo đồ Kim Luân ồn ào theo, cùng cất tiếng hô to, lần này biến thành đợt ngọt, Đào Yêu Yêu Yêu sững sờ, nhất thời không hiểu ra sao.

Kim Luân giáo đi theo con đường điên cuồng trái ngược, đi khắp nơi trái với lẽ thường.

Ác cảm mà phạm nhân ghét ghét ghét, bọn họ lại coi như tăng cường thần thông trợ giúp cho thần thông.

Như là cừu hận, nổi giận, buồn bã... đủ loại cảm xúc, nếu như đạt đến một loại trình độ nào đó, dễ dàng hấp dẫn ác linh bốn phương phụ ứng.

Lúc Kim Luân pháp sư lâm trận đối địch, thường thường kêu khóc oán trách mắng, tự tàn tự nhục, tức là vì triệu ác dẫn tà, tăng cường uy lực tà pháp.

Lúc này Lý Phượng Kỳ giận dữ không khống chế được, vừa lúc cho đối phương cơ hội xoay chuyển.

Thành Thiên Kim Luân giáo đồ tức giận mắng, oán hận ngưng tụ thành hung vân, cùng Lý Phượng Kỳ tức giận lẫn lộn, trong đất trống sương đen chột dăng, hóa thành bình phong che khuất như ý tiên.

Hồng Minh Kiếm như tảng đá lao xuống sông, thế rơi bị bình chướng hấp thu.

Như Ý Tiên lông tóc không tổn thương gì, tứ đại hộ pháp nhân cơ hội quay về chỗ cũ, hô quát giáo chúng hành tru sát pháp,

lại hình thành trận thế quần công vây công.

Lan Thế Phương nói: “Triền chiến không ngớt như vậy, sợ sống không sợ, đợi ta giúp Lý sư huynh thủ thắng.” Đảo cổ tay duỗi lưng, gỡ Long Cốt Thần Cung xuống.

Âu Dương Cô Bình cẩn thận ghi nhớ mệnh lệnh của Ma Cô, suy nghĩ lúc này tương trợ, có thể tranh thủ hảo cảm của Lý Phương Kỳ, vội nói: “Để ta ra đi!” Từ trong áo lấy ra lá bùa, vờ thành mảnh vụn vung tay vung lên, dán một mảnh nhỏ sau lưng mỗi giáo đồ đều dán lên.

Linh phù kia gọi là “Kiền thủ thượng thiếu”, cầm đầu khuyết, chính là quẻ tượng của Đoái Quái.

Trên quẻ này mở miệng, giống như há miệng cười to, cho nên quẻ Đức chủ vui sướng, có hiệu quả hóa lệ và hòa hợp.

Trên đầu càn trang do Ma Cô tự tay luyện chế, vốn là pháp bảo đi buồn mặc vui.

Giáo đồ Kim Luân dán lá bùa oán giận biến mất, mặt mũi tràn đầy vẻ vui mừng rạo rực.

Tà khí hung lệ suy yếu, trận pháp cũng theo đó mà tán loạn.

Chúng giáo đồ ngã trái ngã phải, giống như người say rượu, hơi gặp kiếm khí xông lên, nhảy lên như cỏ cây không gì cản nổi tầng tầng ngã nhào.

Một mình Lý Phương Kỳ đã không thể chống cự, cộng thêm thủ đồ đứng đầu Bắc trù thi triển phù chú, lại có huyền môn cao thủ lược trận, Kim Luân Giáo bại cục đã định, không có khả năng nghịch chuyển nữa.

Bốn đại hộ pháp trao đổi ánh mắt, vứt bỏ binh khí pháp khí, bình tĩnh khoanh chân ngồi xuống đất, xem ra là khoanh tay chờ chết.

Âu Dương Cô Bình thu hồi lá bùa, chỉ chờ Hồng Minh Kiếm chém rơi đám thủ cấp tà ác kia xuống.

Lý Phương Kỳ lại thu thế ngừng chân, xung phong tứ hộ pháp nói: “Đại thế của Kim Luân giáo đã mất, các người sao không đầu hàng sớm?”

Sắc mặt Ba Ba không chút biểu cảm, chột nói: “Bát phương Trường Sinh Thiên.”

Đát Lãng cát lành nói tiếp: “Thu báo tùy tâm chuyển.”

Như Ý Tiên nói: “Kim Cương Đại Dũng.”

Ma ni châu nói: “Chỉ được Kỳ Tường sơn.”

Bốn câu yểm đọc ra, chúng giáo đồ nghiêm nghị thu liễm dung mạo, lần lượt ngồi xuống, cùng thanh âm thì thầm: “Ta nay Ly Trần thế, bỏ thân thể tàn phế cũ này, nguyện giải thích khổ của chúng sinh, cần mình nhập tam đồ.

Sinh tử như luân chuyển, không hối hận cũng không sợ, chỉ nguyện cho chúng sinh linh cùng đăng lên Cực Lạc cảnh.”

Người người màu sắc trang trọng, chữ lộ rõ ràng chỉnh tề, tựa như một con cự linh phát ra tiếng than thở thâm trầm.

Thiên địa thoáng cái trống trải, vạn vật yên lặng, chỉ còn lại “chỉ mong chúng sinh linh, cùng đạt tới Cực Lạc cảnh, cùng lên tới Cực Lạc cảnh...” khẩu hiệu, đang không ngừng vang vọng.

Đào Yêu giáo đồ nhìn thấy Kim Luân giáo đồ, trong lòng nghi ngờ những người này đều là tà ma ngoại đạo, làm đủ chuyện ác.

Sắp chết nhưng còn đang thương xót thể nhân, phát nguyện phổ độ chúng sinh, thật sự khiến người ta khó có thể nắm bắt.

Chẳng lẽ bản ý của Kim Luân giáo là hướng thiện?”

Lý Phượng Kỳ nhìn thấu sự nghi ngờ của hắn, cười lạnh nói: “Ác nhân làm ác, đương nhiên tự nhận lý do đầy đủ của mình.

Kim Luân giáo hoành hành Tây Vực trăm ngàn năm, thế lực Trường thịnh không suy, nếu không có một bộ đạo lý đường hoàng, sao có thể lừa gạt giáo đồ không phân đúng sai, thiện ác điên đảo?”

Đào Yêu Yêu đột nhiên có cảm giác “Kim Luân Giáo mặc dù đáng ghét, nhưng giáo đồ bình thường lại là kẻ vô tri bị lừa gạt.

Bọn họ tàn hại sinh linh, làm xằng làm bậy, còn coi là tôn phụng giáo nghĩa, làm chuyện tốt tích công đức.

Ài, nói cho cùng cũng là đáng thương.”

Xa xa truyền đến tiếng la của Âu Dương Cô Bình: “Tiêu diệt tà giáo công ở đây làm việc, tiểu muội chúc mừng Lý sư huynh thủ nhận tà đồ, đại công cáo thành!”

Lý Phượng Kỳ dờn tầm mắt, đảo qua trên mặt chúng giáo đồ.

Chúng nhân Kim Luân giáo chỉ lo cầu nguyện, cũng không nửa điểm e ngại.

Lý Phượng Kỳ ôm khuỷu tay, thản nhiên nói: “Bọn người này một lòng muốn chết, lão tử lại khẳng khẳng tha mạng chó của bọn họ.

Để cho bọn họ cả đời bị lừa gạt, chịu hết lời lừa gạt, cho đến tận khi thọ chung vẫn chưa tan, xưa nay cực hình phạt nghiêm khắc, sao hơn được người này? Ha ha ha!” Trong miệng chanh chua dứt vắn, giữa hai đầu lông mày tràn đầy ý giễu cợt trào phúng.

Âu Dương Cô Bình bĩu môi, âm thầm xem thường “Hừ, gì mà khổ hình phạt, nói trắng ra là tay mềm nhũn.

Đôi xử với kẻ địch mềm yếu như vậy, làm sao đảm nhiệm được đại sư huynh? Chẳng lẽ Ma Cô nhìn lầm hấn sao?”

Đào Yêu Nguyên biết rõ Lý Phượng Kỳ tính tình, cũng muốn: “Đại ca thích nói ngược, mặt ngoài vô tình thật lòng thiện, hấn sẽ không giết chết nhiều người như vậy.”

Tiểu Tuyết nói: “Đại sư huynh, Kim Luân giáo cùng chúng ta thù sâu như biển, chẳng lẽ cứ như vậy buông tha?”

Bên kia Hoàng U hô lên: “Nơi đây không thích hợp ở lâu, muốn thế nào các người nhanh chóng quyết định! Xong xuôi phong độ của ta nên rời đi sớm một chút.”

Lý Phượng Kỳ duỗi cái lưng mệt mỏi, nói: “Dân nữ đều đã cứu ra, Tuyết nha đầu bình an vô sự, còn ở lại nơi này làm gì? Không bằng trở về uống rượu cùng Bách Hoa giáo chủ...” Giọng điệu chậm lại, nhìn về phía đồi gò mai âm chỗ, chợt nói: “Đường Liên Bích huynh đệ, cũng đi cùng ta uống hai chén, ý vị như thế nào?”

Nơi đó vắng vẻ yên tĩnh, sương mù mờ mờ lung, mấy ngàn người ở đây đều không chú ý tới.

Đợi đến khi Lý Phượng Kỳ la lên, sương lạnh tản ra, Đường Liên Bích thân ảnh hiển lộ ra, tuần lãnh anh bạt, phiêu nhiên trác tuyệt, trước ngực Thanh Long mượt mà sinh thái, giống như nhân vật trong tranh cổ đi ra.

Ánh mắt Lan Thế Phương tỏa sáng, kinh hỉ nói: “Là hần, là Đường sư huynh! Hai năm không gặp hần...” Nữ hào kiệt có gương mặt hiên ngang, tư thế hiên ngang, lại chột lộ vẻ xấu hổ.

Đường Liên Bích đi tới gần, khẽ gật đầu, xem như là cùng Lý Phượng Kỳ đánh một cái đối mặt, những người còn lại đều không nhìn thấy.

Đào Yêu Yêu tức giận trong lòng, thầm nghĩ: “Lần trước tên mặt trắng này suýt chút nữa hại chết lão tử.

Lúc này giả vờ giả vịt đùa bỡn, người tính già mấy tuổi a!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Đường lão đệ, rời núi có mấy ngày rồi? Đường đệ ngươi Đường Đa ở trong đội tàu phía dưới, có cần theo chúng ta đi gặp mặt không?”

Trước lần viễn chinh Nam Hải này, Lăng Ba tiên mệnh Lan Thế Hải thiết lập bố cục tính toán, đoán được Đường Liên Bích sắp hiện thân, cho nên nhờ Lý Phượng Kỳ mang Đường Đa, để cho huynh đệ bọn họ thuận tiện gặp gỡ.

Nhưng Lý Phượng Kỳ đề cập tới việc này, Đường Liên Bích lại như thờ ơ, quét mắt nhìn giáo đồ Kim Luân, mặt như sương phủ, lộ ra một luồng sát khí lạnh thấu xương.

Lý Phượng Kỳ nói: “Ừm? Ngươi muốn giết bọn họ? Lý mỗ bắt tù binh, tự có cách xử trí, không cần người bên cạnh nhúng tay!”

Đường Liên Bích hừ lạnh một tiếng, ông tay áo phát phơ, một mảnh sương vân tràn ngập ra, bao phủ hoàn toàn Kim Luân giáo chúng.

Lần Triều Yên thứ bảy, Khúc Khổ Tửu khó xử một chút.

Mọi người thầm giật mình, chỉ nói Đường Liên Bích hạ độc thủ, tru sát mấy ngàn giáo chúng Kim Luân giáo.

Tu cương vân vụ tán đi, Đường Liên Bích đã sớm không thấy bóng dáng.

Chúng giáo đồ miệng mím chặt, tư thế ngồi cương thẳng, làn da kết mỏng thành băng lãng, mà chóp mũi thở ra khí trắng, hiển nhiên đều còn sống.

Lý Phượng Kỳ gật đầu nói: “Biện pháp này tốt —— những người này bị Minh Sương Tỏa Hồn Thuật vây khốn, đời này đều mơ tưởng chạy thoát, mọi người có thể an tâm trở về ngủ say.”

Đào Yêu Yêu nhớ lại cảnh Huyết Anh bị trói buộc, cũng là tình hình tương tự, lường trước Đường Liên Bích thường dùng phương pháp này giam cầm địch nhân, nói: “Đại ca, thực lực Kim Luân giáo tổn hao nhiều, thừa dịp này diệt tổ bọn họ, chẳng phải là không sạch sẽ sao?”

Lý Phượng Kỳ mắt nhìn kim luân to lớn kia, lắc đầu nói: “Kim Luân giáo nếu dễ dàng có thể diệt, lão tử đã sớm diệt nó mười bảy mười tám lần rồi.

Đối phương sai tiểu lâu la chịu chết, hơn phân nửa ẩn giấu quý kế.

Giết bọn họ, sợ là thắng nhất chính giữa hạ Hoài Phật.” Cánh tay vung lên, ra hiệu nhanh chóng rời đi.

Đám người không còn dị nghị, Thừa Hoàng U phong động trở về đội tàu.

Lúc này vừa qua buổi trưa, trên thuyền lớn đã bày tiệc rượu từ sớm, lại chậm chạp chưa mở tiệc rượu.

Thẳng đến khi mây phân ảnh hiện, đám người Lý Phượng Kỳ từ trên trời giáng xuống, Bách Hoa giáo chủ mới phân phó Ôn Tửu mang thức ăn lên.

Trong bữa tiệc nói đến trận chiến này, Hoàng Mộng Long khen Lý Phụng Kỳ: “May mà Lý sư đệ cơ trí, không giết những tà đồ kia, nếu không phiền toái liền lớn.”

Mọi người vội hỏi nguyên do, Hoàng Mộng Long nói: “Tà giáo Tây Vực tôn sùng huyết tể, thường dùng người sống làm tể phẩm, hấp dẫn hung linh của cổ ma đến đây hưởng thụ.

Sau đó do Giáo chủ cử hành nghi thức, sử dụng hung ma tiêu diệt địch nhân.

Mấy ngàn tà giáo đồ si mê đã sâu, nếu giết, hoàn toàn thành toàn cho bọn họ xả thân hộ giáo nguyện.

Trước khi chết tà nguyện tràn đầy lòng, sau khi chết huyết phong ngưng kết, càng dễ đưa tới hung ma cường đại, khi đó ngược lại khó ứng phó.”

Lan Thế Phương nói: “Đường huynh bị đóng băng tà đồ, vậy mà không giết, xuất phát từ đồng lý, hẳn thấy cơ hội cũng rất nhanh nhẹn.” Nhắc tới Đường Liên Bích, lời khen thốt ra, lại niệm hành tung khó lường của hắn, vội vàng một lần gặp mặt không biết đi đâu, trong lòng không khỏi buồn bã thất vọng.

Hoàng Mộng Long nói: “Phổ Thiện đảo tương tự Nga Phản Tiên cảnh ta, vốn là thế ngoại dị giới.

Sau đó bị Kim Luân giáo chiếm cứ, coi như tổng đàn tà giáo.

Bên trong xây dựng Cực Lạc bảo, bên ngoài bố trí Hỏa Nha trận, phía dưới bố trí đàn thành, canh răn chắc như kim loại.

Càng có pháp tắc kim quang thần thánh ở trung tâm trấn thủ, kẻ thù bên ngoài tuyệt khó đột phá.”

Đào Yêu Yêu nói: “Trên không trung Phổ Thiện đảo có một cái bánh xe lớn, chính là kim quang pháp luân thần thánh gì đó?”

Hoàng Mộng Long nói: “Đúng, tên đầy đủ làm “Kim Quang Pháp Luân đại thần thánh viên mãn”, có thể hấp thụ hồn phách tử thi, chuyển hóa thành kim quang triệu Ma, chính là tể khí đầu tiên của Kim Luân Giáo.

Hỏa Nha Tam Nhãn bên ngoài đảo là triệu Ma tể sử, từ các nơi nuốt được máu thịt người chết, lại đầu nhập vào pháp luân đại

pháp, ngày đêm không ngừng, lấy tăng thêm hiệu lực của Kim Luân.”

Tiểu Tuyết nói: “Nói như vậy, người bọn họ chết càng nhiều, ma lực càng mạnh, vậy sao có thể đấu với bọn họ?”

Hoàng Mộng Long uống một ngụm rượu, cười nói: “Bắt giặc trước bắt vua, chúng tà đồ bị khống chế, Kim Luân Giáo Chủ hơn xa Phật Định Tướng chủ chủ động xuất kích.

Chúng ta đang mai phục ngoài Phổ Thiện đảo, tìm cơ hội diệt trừ thủ phạm, tà giáo sẽ tan rã.”

Đang lúc đàm luận, một thị vệ đi vào bẩm báo, nói cứu dân nữ trở về đêm tối, có một số dấu hiệu hư thoát, xin chỉ thị cứu giúp như thế nào.

Nguyên lai dân nữ hãm hại tổ ma, âm khí xâm nhập gân lạc, thấy mặt trời chính tà tương xung, tất cả đều mắc bệnh cấp bách.

Trên thuyền dược vật tuy đầy đủ, dùng cũng không có hiệu quả gì.

Đệ tử Thần Nông chuyên về y sư, xưa nay lấy cứu chết cứu thương làm nhiệm vụ của mình, lập tức Yến Doanh Thủ đẩy án rời tiệc, đi theo thị vệ đến khám bệnh trị bệnh.

Đào Yêu Yêu thấy nàng đứng dậy, nhớ lại lúc trước tung hoành trận địch, toàn bộ nhờ vào y thuật của Thần nông hộ thể, cảm thán nói: “Đại sư tử trừ tính mưu mật, nàng an bài Yến sư tử lâm trận trị thương, thật sự là giải quyết xong vấn đề sau này.

Dù giáo chủ Kim Luân mạnh hơn nữa, chúng ta cũng nắm chắc thắng lợi.”

Hoàng Mộng Long nói: “Đệ tử Huyền môn xuất chiến, nhất định sẽ phân công hiệp tác.

Kiểm Tiên kháng địch, Thần nông chủ trị, bói toán, nhiếp hồn, từ bên cạnh phụ trợ; ngự thú, độn giáp tùy thời tiến công.

Ha ha, chúng ta tạo thành trận pháp Chân Võ cỡ nhỏ, dư sức đối phó Kim Luân giáo.” Hắc nói chí cao, nâng chén nói: “Bồng phí độn giáp nhị vị thủ đồ rời núi, chiến dịch này tất thắng chắc chắn.

Lúc hung ngoan thụ thủ, chính là cơ hội trọng hưng của môn phái, mời uống cạn chén này là chúc mừng.”

Hoàng Mộng Long tư cách khá lớn, gặp hẳn tương kính, hai vị thủ đồ uống cạn chén rượu.

Hoàng U nói: “Ngao nha phái mấy lần trọng thương, gần đây nguyên khí hơi phục hồi một chút.

Đám người chúng ta trong khu Thanh lộc Kim Luân giáo đã đủ, không cần bại lộ thực lực.”

Cô Bình nói: “Được Lăng Ba căn dặn, đêm qua chúng ta chạy tới đảo Phục Lăng.

Nghe nói Đào Yêu Yêu đã xông vào hang ổ, mới lâm thời quyết định xuất kích.” Nói xong bùng lên một chén rượu, nặn xuống nụ cười, nói: “May là Lý sư huynh dẫn đội, trận chiến đầu tiên lập tức cáo đại thắng.”

Tiểu muội bội phục, nào, uống chén này, Chúc sư huynh sớm ngày gánh vác đại trách Nga Phán phái!”

Lý Phượng Kỳ xụ mặt thôi tha, lắc đầu nói: “Không uống, không uống, rượu này uống lên không ngon.”

Bách Hoa giáo chủ nói: “Chắc là rượu gạo không đủ mạnh, Lý huynh uống đã quen với việc đun rượu, ta gọi người đi chuẩn bị.”

Lý Phượng Kỳ chưa tỏ ý kiến, thở dài: “Uống công can đảm tương chiếu, không nghĩ tới ngươi là người vô tình.

Ài, con mẹ nó, còn tâm tình uống rượu cái gì?”

Mấy tháng qua, Âu Dương Cô Bình phụng mệnh “Câu dẫn” Lý Phượng Kỳ, liếc mắt đưa tình thân cận nhiệt tình, chưa bao giờ gặp phải loại cường ngạnh như vậy cự tuyệt.

Cô Bình thâm cảm thấy kỳ quái, suy tư hồi ức, cho rằng xử trí Kim Luân đồ chúng mình thái độ lãnh khốc, vi phạm nguyên tắc khoan dung tha thứ ác của Lý Phượng Kỳ, cho nên hiện tại hẳn không cao hứng.

Nghĩ tới đây, cười bồi nói: “Sư huynh, ngươi hiểu lầm rồi...”

Lý Phượng Kỳ không để ý, bốn chân hướng lên trời nằm dài trên sàn, ngửa mặt thở dài: “Lãnh diện lạnh lùng, không gan

không phôi, gia hỏa gọi người ta thương tâm muốn chết, ta nhìn lầm người rồi!”

Mặt Đào Yêu Yêu xanh lên một lúc, trắng một trận, chén rượu ở giữa ngón tay khẽ run lên.

Lý Phượng Kỳ nói lời điên khùng, mọi người nhìn quen không trách, chỉ có Đào Yêu Yêu biết, trong lời nói của đại ca có hàm ý, rõ ràng nhằm vào Âu Dương Cô Bình, quả thật trách cứ hằn đối với Long Bách Linh quá mức lãnh đạm.

Từ sau khi trở về thuyền, bóng dáng của tiểu Tuyết bám sát, mặt mày truyền ý.

Triệu Anh rất là biết điều, nhìn ra quan hệ của hai người, cố ý an bài hai người bọn họ kề vai sát cánh mà ngồi.

Trong tiệc rượu mỹ thực mỹ khí, Kim Ngọc Sinh Huy, thiếu niên con nữ thay quần áo mới, Chân Tượng Dao Trì Tiên Cung bên trong một đôi bích nhân nhân.

Tiệc rượu tăng thêm rất nhiều mừng rỡ, mọi người chúc rượu, tất nhiên hai người cùng kính, ần ần có ý chúc mừng đính hôn.

Bầu không khí trong khoang thuyền nóng rực, Long Bách Linh ngồi ở trong góc, người khác nâng chén, nàng cũng nâng chén, lấy rượu làm nước, một miếng thức ăn không ăn, thần thái bình tĩnh lại trì trệ.

Dung nhan xinh đẹp tuyệt trần không tỳ vết kia, lặng yên mất đi sức sống, tựa như một nhánh U Lan trên sườn núi băng tuyết.

Đào Yêu Yêu nhìn trộm nàng vài lần, trong lòng như bị kim đâm, thầm nghĩ: “Đau nhức không bằng đau ngắc, sớm một chút chặt đứt liên quan đến ta, đối với Linh Nhi rất có lợi.”

Sương trường kia, Lý Phượng Kỳ nằm không dậy nổi, trong miệng lú rú mấy cái.

Đám người Hoàng U đều biết hấn sau khi trở về núi đã quen, chỉ coi như lúc này không có chuyện gì xảy ra, lại cố ý lấy Âu Dương Cô Bình ra gây chuyện.

Lần Triều Yên thứ bảy, Khúc Khổ Tửu khó xử nhị quán.

Âu Dương Cô Bình lại nén giận, vỗ bàn mấy cái, nhin không được quát: “Này, ngươi náo loạn đủ chưa? Rốt cuộc muốn ta như thế nào, ngươi mới hài lòng sao?”

Lý Phượng Kỳ trừng mắt nói: “Muốn ngươi như thế nào? Ôn nhu a ôn nhu! Ngươi chỉ thiếu dịu dàng ý vị, voi lông lá khô cần...”

Nhìn người ta hiểu lòng người như thế nào, ai, người nếu học được người ta nửa phần, liếc mắt đưa tình cũng thú vị thú vị.

Cứ như vậy, nam nhân nào sẽ động tâm với ngươi?”

Cô Bình giận dữ, khuôn mặt xấu hổ phát tím, chỉ muốn phát tác ngay tại chỗ, răng cắn lại cắn, rốt cuộc cũng nhin ra nụ cười quyến rũ, âm thanh ngáng chân nói: “Đúng rồi, Ôn... đòi ôn nhu, yêu cầu của sư huynh, thật sự là... quá hợp lý rồi...”

Hoàng Mộng Long cười ha ha, lấy ra Động Tiêu thời, tiếng nhạc chột dịu dàng, phiêu dật, giống như hai con chim thần dẫn dắt ngâm xướng, mạch mạch đập múa, chính là một khúc “Phượng Cầu Hoàng”

Người hầu vỗ tay đồng ý, mọi người Tửu say sưa tai, một cuộc vui vẻ hòa thuận, một cuộc vui vẻ hòa thuận.

Lan Thế Hương lâu ngày ở nơi hoang dã, rời xa thế gian phồn hoa.

Đang lúc hoan ca nói cười, không khỏi cảm khái: “Đệ tử ngự thú bình thường quá kham khổ, tiệc rượu náo nhiệt như vậy, nên để cho mọi người đều đến hưởng thụ.

Đáng tiếc Hứa sư huynh không hợp quần... ” Lại nghĩ tới Đường Đa, thầm nghĩ “Theo sư tôn an bài, Đường Đa là muốn gia nhập Ngự Thú Môn.

Hài nhi kia hoạt bát thích thú, làm sao chịu được cô tịch tu hành ở dã ngoại? Ai, nhân lúc này tụ hội, cũng để cho trẻ con đến cao hứng, sau này cơ hội này sẽ giảm xuống.”

Nàng là người nhiệt tình, ý niệm trong đầu lướt qua lập tức hành động, nói: “Ta đi mang Đường Lưu tới chơi.” Đẩy án ra, bước ra khỏi cửa khoang.

Hơn hai tháng trước Đường nhiều hơn trùng tà độc của Kim Luân giáo, đã do Ma Ngưu đại phu chữa trị xong.

Trẻ con cần điều dưỡng, liền sắp xếp hấn ở bên trong thuyền Đại Phúc đội tàu số một của đội tàu.

Lan Thế Phương nhảy lên mạn thuyền, đi qua bàn đạp, đệ tử tả cận ngự thú đang ăn cơm, thấy sư tỷ nhao nhao ngừng bữa chào hỏi.

Trong tiếng la liên tiếp, Thế Phương trèo lên chiếc thuyền lớn chở phúc kia.

Trên boong thuyền Lang Lang, hơn mười thiếu nữ xếp hai hàng, đều gọi thị tỳ của Anh quận chúa tới.

Dọc theo mạn thuyền đi vào khoang thuyền, Quả nhiên triệu Anh đứng bên ngoài khoang thuyền, mặt hướng vào trong khoang thuyền ngăn ngại.

Thế Phương quen biết từ nhỏ với nàng, tình như tỷ muội, thăm nghĩ “Đúng là Tiểu Anh tinh tế, ghi nhớ đứa bé.” Đi tới bên cạnh, vỗ vai nàng, cười nói: “Quận chúa nương nương, gặp thứ gì chơi vui vậy? Nhìn đến mức nhập thần như vậy?”

Triệu Anh cũng không quay đầu lại, hai mắt đăm đăm, má phấn hồng, nói: “Hấn, là hấn, ở bên trong...” Thế Phương thuận mắt nàng nhìn lại, trong lồng ngực chấn động mạnh, giống như bị một mũi phi tiễn vô hình bắn thủng trái tim.

Chỉ thấy Đường Đa cúi đầu ngồi xổm xuống, tay cầm một khối tro trắng, tập trung tinh thần bắt chước ngựa con chó con tập trung tinh thần.

Bên cạnh có một nam tử, chính là Đường Liên Bích.

Hấn cứ ngồi trên sàn nhà như vậy, lưng tựa vào vách khoang thuyền, lẳng lặng nhìn Đường nhiều hơn chơi.

Lan Thế Phương nói: “Đường... Đường sư huynh, ta, ta còn tưởng rằng ngươi đã đi...”

Đường Liên Bích nói: “Ta tới thăm dò đường đệ.”

Đường Đa nghịch hoa văn chán chê, phát hiện hai nàng đi tới, vừa vắn vắn quần lấy nhau làm nũng.

Thế Phương ôm hấn vào lòng, nói: “Bên kia tiệc rượu náo nhiệt, ta mang theo đi qua chơi một lát, được chứ?” Đường Liên Bích gật gật đầu.

Thế Phương lá gan hơi lớn, lại cười nói: “Đường sư huynh, người cũng hội tụ với chúng ta, có được không?”

Lần này Đường Liên Bích không trả lời.

Lan Thế Phương không dám cưỡng mời, ôm Đường Đa ra khỏi khoang thuyền, quay đầu nhìn hấn đứng dậy đi theo, mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thoải mái không nói nên lời.

Không biết tại sao, nữ anh hùng quát tháo sơn lâm, thế mà lại kinh sợ đứng lên.

Triệu Anh càng thêm thất thố, con ngươi nhìn chằm chằm Đường Liên Bích, một cái chớp mắt cũng không chớp.

Đường Liên Bích đi qua trước người nàng, nàng chậm rãi xoay chuyển cổ, giống như con rối bị sợi chỉ dẫn liên lụy.

Hai năm trước Triệu Anh theo phụ thân báỉ phỏng Xi phái, trùng hợp gặp Đường Liên Bích ở trên núi, vừa thấy đã khắc cốt ghi tâm, thiếu niên phong lôi thần tư tuấn mỹ, từ đó quanh quẩn trong mộng, khó quên được khó quên.

Hôm nay xa cách lâu ngày gặp lại, tình cảnh mộng tưởng biến thành hiện thực, sao không khiến nàng hoa mắt thần mê?

Đường Liên Bích đi lên boong thuyền, lúc này giống như Long Du Ngư Uyên, Phụng Tường oanh vậ, hơn mười thị nữ nhìn mà choáng váng.

Một lúc lâu mới bừng tỉnh, cũng không lo được lễ nghi quy củ, một tổ ong đi theo phía sau quận chúa, một mực vây quanh bên cạnh thuyền.

Thiếu nữ nhìn về phía bóng lưng của Đường Liên Bích, nghị luận líu ríu: “Tiểu tử kia là ai vậy?” “Trông rất anh tuấn nha!” “Cũng khá cao nha!” Hấn là tiên nhân của Nga Phán phái sao? “Ai nha, ta muốn gia nhập Thiên Nga phái, làm sao mới có thể gia nhập Thiên Nga Huyền môn? Ai biết được, ai biết...”

Trong khoảnh khắc các thuyền oanh động, tin tức nhanh chóng lan truyền.

Giữa mạn thuyền là một đồng người tụ tập, thủy thủ, binh sĩ, đầu bếp, đầu bếp tạp dịch, nam nữ phó phủ, đều đến xem phong thái tuần kiết của tiên gia.

Trước mắt bao người, Đường Liên Bích như gặp phải cảnh giới không người, mặc cho mọi người luận đầu phẩm hạnh, thôn thức cảm thán.

Sự kiêu ngạo này, làm bao nhiêu nữ tử mê luyến, không cần phải ở rề nói.

Cho dù là nam nhân cũng tức giận đoạt lấy, tâm phục hồi lại tinh thần.

Một đường đi vào khoang thuyền chính của thuyền cò, mấy người vào khoang tàu.

Bách Hoa giáo chủ vội vàng đứng dậy nghênh đón, phân phó thêm chỗ ngồi của bàn rượu.

Đường Liên Bích không dính rượu, cũng không tiếp khách, cũng không ngồi xuống, tùy ý ngồi vào góc tường bên cửa khoang,

Cách đó ba, năm thước, nhìn Triệu Anh cho Đường nhiều cơm ăn, Triệu Anh.

Lan Thế Phương triệu La Nham bồi thường: “Đường sư huynh làm người tốt, chính là không thích nói chuyện lắm, Giáo chủ bao dung hơn.”

Bách Hoa giáo chủ tổ tính hào phóng, cười ha ha không thêm đề ý.

Đám người Lý Phượng Kỳ, Hoàng Mộng Long, Âu Dương Độc đều biết Đường Liên Bích vắng vẻ, giao tiếp với hắn là tìm cái đỉnh chạm vào, cũng không nói chuyện nữa.

Đào Yêu Yêu ghét người này, càng không phản ứng lý lẽ, càng không hòa theo.

Lan Thế Phương sợ lạnh rơi xuống, đang định tiến lên mời rượu, bỗng nhiên run người run lên, giống như bị cảnh tượng thần dị nào đó chấn trụ.

Cách Đường Liên ngọc bích hơn một trượng, chính là ngôi Long Bách Linh

Hai người ngồi rất bằng phẳng, một bên cửa sổ, một bên cửa sổ.

Ánh mặt trời tà chiều.

Chỉ thấy nam thần nhan tuấn vĩ, nữ xinh đẹp tuyệt trần, mặt mày mảnh mai, không gì không đẹp tới cực điểm.

Lan Thế Phương trợn mắt há hốc mồm, cảm giác tự ti tự sinh ra.

Triệu Anh chợt cũng giật mình, toát ra vẻ mặt cực kỳ hâm mộ và thất vọng.

Trong lúc vô tình, mọi người chén đĩa đều nhìn hai người Đường Long đến xuất thần, suy tư thật lâu, thậm chí tạo hóa kỳ lạ, lại có thể sinh ra một đôi con cái tuấn mỹ tuyệt luân như vậy, càng kinh thiên địa to lớn, song mỹ lại phải tụ tập ở đây, chẳng lẽ Minh Trung Thiên Ý Sứ? Mọi người đều có ý nghĩ mới mẻ, cùng một ý niệm trong đầu: “Ngoại trừ hai người bọn họ tương ái lẫn nhau, Tiên giới nhân gian, ai còn có tư cách trở thành tượng hợp ý của bọn họ?”

Đào Yêu Yêu đau nhức trong lòng, thầm nghĩ: “Chờ sau khi ta từ hôn, Linh Nhi gả cho tiểu bạch kiểm, coi như là một chốn tốt.”

Người trong phòng suy tư mơ màng, chỉ có Bách Hoa giáo chủ uống say, trêu ghẹo với Đường Tăng nhiều chuyện.

Một lớn một nhỏ, nói đến giọng nói toàn bộ mở ra.

Lúc này Đoạn đang nói đến hàng yêu phục ma, Đường Đa khoác lác: “Ta sẽ niệm Ma Ha Hàng Ma Chú, Tri Chu Tinh, Bạch Cốt Tinh, hiện tại dám đi ra, ta tuyệt đối niệm bọn họ bái phân!”

Lần Triều Yên thứ bảy, Khúc Khổ Tửu khó xử một chút tam bàn.

Triệu La Nham nói: “Tiểu oa nhi biết niệm chú, mạnh hơn ta, Nam Triệu chúng ta đánh nhau với Hắc Miêu tộc, ta chỉ có thể gọi những binh sĩ múa đao lộng thương.”

Đường Tăng nói: “Giáo chủ đại thúc, sao lại đánh nhau với Hắc Miêu tộc?”

Triệu La Nham thở dài: “Là Hắc Miêu đánh chúng ta trước a.

Hắc Miêu tộc ở Lĩnh Nam thiêu đốt cướp bóc, gây họa cho dân chúng.

Các đời tiên vương ta dẫn binh chống cự, lại mấy lần thất bại.

Tổ phụ, phụ vương của ta, đều đã chết thảm dưới đao Hắc Miêu Đồ.

Thủ lĩnh bọn họ uyển Mạn Dược Xoa thờ phụng nữ thần Đột Lợi, ma pháp phi thường đáng sợ, trong vòng hai trăm năm, Nam Cương lại không có địch thủ.”

Đường Như hiểu cái không, chỉ nói: “Bọn Nga Lăng phải chúng ta giúp người a!”

Triệu La Nham nói: “Ngao nha phải giúp chúng ta rất nhiều, những năm này Hắc Miêu kiêng kị Ngự Thú môn, không dám đại hưng chiến hỏa, chúng ta được hưởng phúc rất nhiều ngày thái bình.” Hắn ngửa cổ uống cạn chén, tiếp tục nói: “Huống chi đại địch của Ngang Du phải còn chưa trừ, nhất định phải bảo tồn thực lực.

Chờ khi tiêu diệt xong Kim Luân giáo, Đông Hải Yêu Hoàng, ta lại mời tiên nhân Ngao Khoát hỗ trợ.”

Đường Đa nói: “Dù sao ta cũng sẽ giúp các người.

Đại thúc, pháp thuật trường đại của ta, ta đem đầu Quỷ Dược Xoa kia nhấc xuống, tặng cho người làm bầu đêm!”

Triệu La Nham nói: “Ồ, nhóc con nho nhỏ, lòng dạ rất nóng! Vì sao người luôn muốn giúp chúng ta?”

Đường Đa rất ngoan ngoãn, nói: “Bởi vì Anh tử tử đối xử với ta rất tốt! Nàng cho ta đường ăn, nàng ôm ta Hừ Ca Nhi, ừm, trong ngực nàng rất ấm áp, thật là mềm mại thơm mát! Anh tử tử rất tốt với ta, ta phải giúp nàng làm việc.

Người là phụ thân của Anh tử tử, ta giúp người làm việc, chẳng khác nào giúp tử tử làm việc!”

Triệu La Nham cười ha ha nói: “Được rồi, tri ân báo đáp, nhóc con là nam tử hán! Đủ bạn bè! Tâm ý đại thúc của người ta tâm lĩnh rồi!”

Tiếng cười còn chưa dứt, Đường Liên Bích phát tay áo lên, xoay người ra khỏi khoang thuyền.

Hắn hành động phiêu hốt vô phương, nghĩ đến là tới, muốn đi, mọi người sớm đã quen, bởi vậy ai cũng không mở miệng giữ lại.

Một lát sau, Long Bách Linh cũng đứng lên, đi đến trước án Đào Yêu, nói: “Tướng công, ngày mai ta sẽ trở về Võ Lăng, ngài có lời gì, muốn ta mang cho Dao di sao?”

Hốc bánh quai nón run rẩy, hoạt tượng bị xương cốt nghẹn yết hầu.

Hoàng U lòng như lửa đốt, giành nói trước: “Linh sư muội, người mới nhập môn được mấy ngày, muốn về nhà sao?”

Long Bách Linh thở dài, nói: “Hình thức vi, giản, hồ vi bất quy? Đem ánh trăng chiếu sáng, không biết làm sao chiếu kên mương, ta không muốn tự tìm phiền não.” Nàng niệm câu “Thức”, dẫn từ 《Thiên Thi Kinh》 Phong Thương, nguyên chỉ sắc sắp trẻ, người làm việc cực kỳ mệt mỏi tình hình nhà vô tư.

Hiện tại nói ra đạo này, càng có thể cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, vị thể lương vạn niệm đều mất hết.

Mọi người cảm thấy nó bị thương, suy nghĩ nên an ủi như thế nào cho an ủi.

Long Bách Linh lại chuyển hướng sang Hoàng U, nói: “Hoàng sư huynh, xin người chuyển lời cho sư tôn —— ta là một nữ nhân ngu xuẩn, ngay cả hái Dịch phu quân cũng không biết, còn xếp hạng Đào Lý.

Mời sư tôn chọn hiền đồ khác, truyền thụ đại đạo.”

Một lời giải thích qua loa, Tiểu Tuyết nghe mà choáng váng choáng váng.

Nhưng nàng tâm địa đơn thuần, vừa được yêu nhau qua ngày, luôn cảm thấy có lỗi với trăm linh, nói: “Long cô nương, ngươi cứ lưu lại đi, cứ lưu lại đi.

Hắn... Đào sư ca cũng rất nhớ ngươi ở lại.

Ngươi đi rồi, hắn rất khó chịu...” Nàng ít nói, muốn nói tốt lại không thể tìm ra từ, trong lòng âm thầm sốt ruột.

Long Bách Linh nói: “Không được, có ngươi làm bạn, tướng công rất vui vẻ.

Trước khi ta đi viết mấy chữ đưa cho ngươi, coi như là kỷ niệm từ chức đi.” Quay đầu lại nói với triệu anh: “Quận chúa tử tử, có thể mượn bút mực dùng một chút không?” Mọi vật trên thuyền đều đầy đủ, triệu anh phân phó xuống dưới, một lát bút mực giấy nghiên cứu đã lấy được.

Cửa hàng thị nữ trang mực, Long Bách Linh khẽ vuốt ống tay áo, ngọc chỉ nhắc lên bút lông sói bảy tấc.

Mọi người biết nàng thông kim bác cổ, văn từ tuyệt hảo, bây giờ trước khi chia tay chấp bút biểu hiện ra, nhất định là ý đồ thao thao túng thi phú lâu dài.

Sao có thể ngờ rằng Long Bách Linh cánh tay lơ lửng chỉ vận khí, một tay viết chữ “Đoái” thật lớn, đưa đến trước án chết yếu, nói: “Tướng công, xin ngài lĩnh hội sâu sắc này, sớm ngày hoàn thành trọn vẹn lương duyên.

Đến lúc đó, ta không thể gọi ngươi là tướng công...” “

Mặt Đào Yêu Yêu đỏ bừng, lúng túng nói: “Linh... Linh Nhi, Tạ... Cảm ơn ý tốt của ngươi.”

Nguyên lai chữ “Đoái” có thể làm chữ “hỉ”, lại có ý cầu xin ông trời giáng phúc, cổ văn “Vù quát xin mưa”, lập tức mở miệng khẩn cầu Chúc Vũ Thủy dư thừa.

Long Bách Linh viết ở trước mặt hai người, tất nhiên là cầu nguyện hai người bọn họ có lương duyên Ngọc Thành, vân vũ thiên hợp.

Lý Phượng Kỳ vỗ tay cười nói: “Diệu, Đoái Tự Diệu, Bạch Thủy Thang, một lần trao đổi, từ nay về sau thủy nhũ giao hòa, Tiểu Tuyết và Đào huynh đệ còn chia sao? Ha ha.”

Trải qua hần giải thích như vậy, uẩn nghĩa càng thêm sâu xa — vừa chúc phúc, lại buồn rầu, còn hy vọng song phương ở chung hòa hợp với nhau.

Tâm tình toàn bộ Long Bách Linh dường như đều bao hàm trong chữ “Đoái” này.

Mọi người cảm thấy nó tinh tế tỉ mỉ, càng tăng thêm mấy phần đồng tình.

Bách Linh cũng không lui về, ngồi đối diện bàn rượu, một đôi mắt đẹp chăm chú nhìn tướng công, Sở Si, giống như thả bỏ qua thiên địa vạn vật, chỉ cầu đem bộ dáng của hần sâu ẩn náo hải.

Đào Yêu Yêu khó xử trái phải, như đặt mình trong rừng gai, cúi đầu không dám động đậy chút nào.

Tiểu Tuyết lúng túng lại mờ mịt, chung quy cảm thấy mình làm sai rồi, nhưng cẩn thận tìm hiểu, lại không biết sai ở chỗ nào.

Không khí nhất thời xấu hổ, tràng diện cứng đờ, các nhạc sư ứng cảnh, đàn Ti trúc hữu khí vô lực đàn tấu.

Qua một lúc lâu, đã là cả bàn dứt khoát, Đường Đa ngáp dài liên tục, lẩm bẩm: “Bọn họ trợn mắt làm gì vậy? Là tìm phân mắt sao?” Hướng lên trên bàn nằm sấp, ngáy o o.

Triệu Anh đánh thủ thế, ra hiệu chúng nhạc sư lui ra, lệnh thị nữ mang tiểu hài nhi đi phòng ngủ an giấc.

Thị nữ kia ôm Đường Đại, vừa đi tới bên cửa, một trận sương gió rét thấu xương, Thanh Long Nghiêu quang mang hiện lên, Đường Liên Bích chợt lướt vào cửa.

Thị nữ sợ hết hồn, đứng nguyên tại chỗ sững sờ.

Đường Liên Bích đi vào trong khoang thuyền, mở túi vải trong tay ra, một đồ vật tròn vo lăn đến triệu La Nham chân trước.

Chỉ thấy vật kia hơi nóng bốc lên, mái tóc dài dính dính, lại là một cái đầu người máu me nhầy nhụa! Bọn thị nữ kinh ngạc

tránh né, triệu Anh phất tay ngừng, đang định mở miệng hỏi, một thị nữ run giọng nói: “Là tiên thuốc Mạn Đồ, đầu của Hắc Miêu thủ lĩnh...”

Trên trán Dược Xoa mọc ra hai sừng, mũi treo vòng vàng, tướng mạo đặc thù rõ ràng, người áo trắng hồi hận coi nó là ác ma, phụ nữ và trẻ con đều quen biết nó.

Triệu Anh nhận ra là cường giả cấp địch, hơn nữa khí nóng vẫn còn, thời gian chém xuống không quá nửa khắc đồng hồ, hoảng sợ nói: “Đường... Đường đại ca, vừa rồi người đi Lĩnh Nam?” Triệu La Nham đã sớm hồ đồ, hàm hồ nói: “Quan đêm, là ai? Ai đem bầu đêm đặt loạn, hả?”

Lĩnh Nam cách đây hơn vạn dặm lộ trình, Đường Liên Bích Tỳ Hưu chợt qua lại, tru sát cường địch như lấy đồ trong túi, phần dũng cảm cùng thần thông này, thực có thể kinh thiên địa khiếp quỷ thần khiếp vía.

Đám anh hùng Ngao kia vô cùng kinh ngạc, điên cuồng lắm bầm nói: “Cho dù đánh lén thành công, vậy cũng nhanh đến thái quá a...”

Lý Phượng Kỳ cười lạnh nói: “Ma pháp đặc ý nhất của Mạn Dược Xoa, tên là “Giao Tiên Âm Hỏa Nhận”, khi thi pháp mi tâm tất hiện thanh ảnh rắn độc, người xem đầu não người chết có cái gì?”

Mọi người nhìn kỹ, giữa lông mày uyển chuyển tỏa sáng u thanh, vừa nhìn đã biết là dấu vết thi hành tà pháp.

Đôi phương đã sử dụng thủ đoạn mạnh nhất, Đường Liên Bích là khiêu chiến chính diện, tuyệt đối không phải đánh lén.

Lần thứ bảy, Khúc Khô Tửu mở tiệc khó vui một chút.

Lý Phượng Kỳ lấy ra hồ lô rượu, “Xì xì xì xì” nói: “Vạn dặm lấy đầu người, như gió như sấm.

Ừm, Bắc Thần Huyền Tinh của Tuyên Khuyết phái Cửu U Tuyệt, hậu nhân Đường môn sử dụng Thanh Xuất Lam, thật khiến người ta mở mang tầm mắt.”

Đường Liên Bích nói: “Hong Minh Kiếm tàng thứ chín, ta cũng muốn mở mang tầm mắt.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Ha, sợ người gặp biết đái ra quần.”

Bỗng nhiên tiếng khóc vang lên ngắt lời đối thoại của hai người.

Một thị nữ quỳ xuống đất khóc dài nói: “A mẫu, a cha, được xoa ác ma đã chết, các người có biết không? Đầu của nó ngay ở đây, các người có nhìn thấy không?” Thị nữ này mười năm trước cả nhà gặp nạn, huynh đệ cha mẹ bị Mạn Dược Xoa coi là sinh gia súc, mở ngực phá bụng tể tự nữ thần đột nhiên hưởng lợi.

Trăm năm qua mầm đen xâm nhập Nam Triệu, Mạn Dược Xoa nanh vàng hành hạ vô độ, người áo trắng hồi hận ở đây rất bị hại, phần lớn trên người đều mang huyết cừu giết người thân.

Nay gặp cừu địch chặt đầu, nợ máu phải trả, người được vui buồn đan xen, liên tiếp quỳ xuống khóc tể, có chút tụng phạt kinh, có chút niệm tình thân nhân sinh bình, có chút hát lên chiêu hồn ca đặc hữu của bản tộc.

Tin tức rất nhanh truyền khắp các thuyền, bên ngoài tiếng ca reo hò rung động tận trời, tức địch nhất triều diệt vong, sau này không còn chiến loạn chi ương nữa.

Mọi người chạy chạy chạy truyền cáo, bước chân dồn dập, đều chạy đến chiêm ngưỡng vì dân trừ hại đại anh hùng đại nhân.

Triệu Anh cũng kích động không thôi, thấy phụ vương say mềm, quần tình khó kiềm chế, trên thuyền dần dần hỗn loạn, mệnh bộ hấp dẫn, dẫn mọi người về chỗ cũ.

Lại sợ hãi Đường Đa, kêu thị nữ kia bế hấn rời đi.

Bận rộn một lát, tiếng ồn ào dần dần bình ổn.

Ngàn vạn Bách Hoa giáo chúng đồng loạt quỳ xuống, chấp tay trước ngực, bày tỏ lòng biết ơn với ân nhân.

Đối mặt với vạn chúng kính bái, Đường Liên Bích không phản ứng chút nào, thấy thị nữ ôm Đường Lưu Hành ra khỏi khoang, cất bước đi ở phía sau, một đường mà đi, mặc cho triệu anh liên tục kêu gọi, cũng không hề quay đầu lại.

Tiểu Tuyết nói: “Người này xuất quỷ nhập thần, hấn giết chết xiên thuốc uyển chuyển, thật sự là báo thù cho người áo trắng sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta thấy chưa chắc, hơn phân nửa là hấn đã sớm có quan hệ với Mạn Tư Dục Xoa, chạy tới Lĩnh Nam giết người tiết lộ tư phần cho hả giận.

Kết quả Bách Hoa giáo đã hiểu lầm, đem hấn nhận là đại anh hùng trượng nghĩa trừ gian.

Người ta thiên ân vạn tạ, Đường Liên Bích lại thản nhiên nhận lấy, thật sự là vô sỉ.”

Triệu Anh nói: “Vừa rồi Đường Đa nói chuyện phiếm với cha ta, nhắc tới thù truyền kiếp của chúng ta, Đường đại ca nghe nói sau đó lập tức đi diệt trừ Dục Dục Xoa.

Hấn là niệm tiêu đường đệ được chúng ta chiêu cố, hơi làm chút công lao trở thành báo đáp.

Tiêu sái lưu loát như vậy, trên đời này tuyệt đối không có người thứ hai có thể làm được.” Ngữ điệu khẽ run, Quận chúa lệ quang óng ánh, trên mặt tràn đầy thần sắc say mê sùng bái.

Hoàng Mộng Long khen: “Mười bước giết một người, vạn dặm không lưu danh, Đường Liên Bích thật có di phong của cổ nhân.

Có hấn ở đây, chúng ta đại chiến cùng Kim Luân giáo lại nhiều thêm mấy phần thắng.” buông chén rượu xuống, nói: “Kim Luân giáo chủ thân ra ngoài.”

Thừa dịp các đồng môn tề tụ, thương lượng chiến thuật xong trước, ngày sau mới có thể bày trận nghênh địch.”

Long Bách Linh lòng đầy ưu phiền, bị người ta ngửi thấy mùi máu tanh trên đầu, càng cảm thấy mệt mỏi, nói: “Các người nói, ta trở về phòng.” Người đứng dậy run rẩy đi ra ngoài.

Đào Yêu Yêu tức giận, âm thầm khuyên bảo bản thân “Cố ổn định, ổn định! Để Linh Nhi vượt qua cửa ải này, sớm loại bỏ mối hôn nhân của đứa bé kia, đối với nàng có lợi vô hại.”

Hoàng U cũng muốn tiến lên bảo vệ, Cô Bình không nóng không lạnh nói: “Cô nương người ta về phòng ngủ ngay, nam nhân đi theo làm gì?” Hoàng U không bước nổi, trơ mắt nhìn bóng lưng Bách Linh biến mất, thở dài một tiếng than ngắn.

Hoàng Mộng Long trải qua nhiều kiếp nạn, lường trước tiểu nhi nữ tình cảm dây dưa, đại cục không sao, lập tức nghiêm chỉnh thu liễm, thỉnh chủ nhân sắp xếp lộ trình đi đâu.

Triệu Anh hiểu ý của hấn, truyền mệnh triệt tiêu tiệc rượu, quét dọn khoang thuyền lớn, đỡ Giáo chủ về phòng tĩnh rượu, lại truyền người hầu dâng trà đốt hương, lấy cung nga thiên anh tọa đàm luận.

Bách Hoa giáo người nhiều việc tạp sự, triệu La Nham là một lão già thô kệch, toàn bộ ý vào nữ nhi khôn khéo, xử lý sự thể đều rất ổn thỏa.

Chỉ thấy các thị nữ ngồi xếp bằng, rót nước pha trà, qua lại thảnh thơi, hiển nhiên là có Tổ dạy dỗ bình thường.

Nhưng đi qua trước khi chết đào, có thị nữ lại dừng bước che miệng, “Phốc phốc” một tiếng cười ra tiếng.

Nụ cười này tuy nhẹ nhưng lại hết sức kiều mỹ, khiến người ta tâm thần rung động.

Đào Yêu Yêu vốn đã sa sút tinh thần, nghe tiếng ngảng đầu nhìn về phía thị nữ kia, lắp bắp nói: “Người... người...” Thị nữ kia vê tay áo che nửa khuôn mặt, đôi mắt lưu chuyển thu ba, nói: “Ta thế nào? Chủ nhân muội muội.”

Đào Yêu Yêu vui vẻ nói: “Tay áo đỏ! Là người!” Sau khi nhập môn, hấn ở trên Vô Lượng phong, hai tháng không thấy tay áo đỏ, thực sự rất nhớ nha đầu xinh đẹp xảo quyệt tinh quái này, đang định hỏi nàng tình hình sau khi chia tay này.

Hồng Tụ nói: “Chậm đã, chậm đã, để ta cười sảng khoái đã rồi nói.” Thả vạt áo thấp bé, cười ha ha ba lần về phía Đào Yêu.”

Tiếp theo lấy tay lau mắt, làm hình giọt nước mắt, “Ô ô ô” khóc liên tục ba lần.

Sớm đoán được nàng sẽ làm quái, trợn mắt nhìn, cũng không truy vấn nguyên do ban đầu.

Hồng Tụ khóc lóc xong, thở dài một tiếng, thao túng điệu điệu ngâm trắng bệch của sân khấu, nói: “Chủ nhân có biết vì sao tỳ nữ lại cười sau đó khóc lóc thảm thiết không?” Đào Yêu Thiên nói: “Ngươi diễn trò gì, quỷ mới biết được.”

Hồng Tụ nói: “Chủ nhân khổ tu hai tháng, chắc hẳn bị mệt mỏi làm cho gầy gò ốm yếu, hôm nay vừa thấy, rõ ràng béo bở, thật sự nằm ngoài dự kiến của tỳ nữ, cho nên không khỏi vui mừng khôn xiết.

Đáng tiếc chủ nhân ngu dốt như trước, tình nguyện từ bỏ Bách Linh cô nương tài sắc tuyệt đại, lựa chọn tiểu Tuyết sư muội ngây thơ thô lỗ, xá châu cầu xin, hoàn toàn không có chút tiến bộ, sao giáo cho tỳ tử không thương tâm, không tức giận, không tuyệt tình muốn chết?” Không đợi đào cãi lại, lại nói: “Vừa rồi ta rót rượu đưa chén, một mực đứng sau lưng chủ nhân?”

Những tên ngu ngốc nói chuyện ngu ngốc kia của ngươi, tất cả đều bị ta nhìn trúng trong mắt.

Vốn là, tuổi tác Linh Nhi và Tiểu Tuyết không kém bao nhiêu, nhưng Linh cô nương người ta thi từ ca phú, mọi thứ đều tinh thông tài nghệ nấu ăn.

Tiểu Tuyết đâu, suốt ngày luyện khí luyện kiếm, luyện khí có tác dụng gì? Tức giận nhắc kiếm chém lung tung, nói không chừng ngày đó liền đem ngươi băm thành thịt vụn chó hương vị tiêu sái.

Nên chọn người nào làm vợ, chính là đầu trọc con sinh rận, sáng sủa mà...”

Đào Yêu Yêu biến sắc, liên tục đập bàn quát lớn.

Tiếc rằng, ống tay áo đỏ mở ra giống như đang mở cửa, không có thứ gì che kín.

Mọi người trong khoang thuyền thân nhiên thưởng trà, giữa hoặc nhìn Tiểu Tuyết, như đang xem xét đánh giá tay áo hồng

sắc.

Trong bụng Tiểu Tuyết tràn đầy ủy khuất, trong lòng tức giận, suy nghĩ xem rốt cuộc mình đã làm gì sai? Làm sao mỗi người đều bắt ta bài xích? Cái mũi cay cay, nầng cực ít rơi lệ, chua xót đột nhiên đến, cảm giác so với người khóc quen thuộc còn mãnh liệt hơn nhiều.

Đào Yêu Yêu không hô được ống tay áo đỏ, gượng cười, bồi thường cho mọi người: “Các vị thứ lỗi, huynh đệ quản giáo không ổn, tiểu tỷ miệng đầy hồ ngôn loạn ngữ, thật là thất lễ.”

Lý Phượng Kỳ cười dữ tợn nói: “Không có, nào là nói bậy, câu nào là thật, tiếp tục, tiếp tục.”

Tiểu Tuyết cũng không nhịn được nữa, “Đằng” đứng lên, che mặt xông về phía cửa ra vào.

Đào Yêu Yêu vội vàng nói: “Này, sư muội, người đi đâu vậy!”
Tiểu Tuyết càng không quay đầu lại, âm thanh buồn bực nói: “Ta đi ngủ! Người có muốn đến không?” Chân đào bị lời này làm nghẹn họng, không đi theo được.

Hồng Tụ nhón chân lên, đáp: “Muốn!” Lại lôi kéo góc áo con mẹ nó, bần miệng nói: “Người ta hẹn người ngủ, đi nhanh lên! cười hay không thương lượng sau đó ngủ tiện nghi trước...”

Lần Triều Yên thứ bảy, Khúc Khổ Tửu khó xử 5.5

Đào Yêu Yêu hai mắt bốc hỏa, hận không thể bóp chết nàng ta, nắm chặt nắm đấm nghiêng răng nghiêng lợi.

Hồng Tụ kinh hô: “Tuyệt đối đừng đánh mặt!” Tầm váy vén lên, nhanh chân bỏ chạy, nhảy lên vốn là loại hồ ly đặc biệt, trong lúc chạy trời chết càng nhanh như điện chớp.

Nhưng bản lĩnh trở thành Đào Yêu Yêu hiện nay đã hơn xưa, cánh tay xoay chuyển, chân khí tràn trề phát ra.

Ông tay áo màu đỏ giống như bị bùn dính, khí thể nhảy lên trước đột ngột dừng lại, toàn thân treo trên không trung tiến lui không được.

Tình thế của nàng gấp gáp giây dựa, mép váy quét loạn, suýt chút nữa đem chén trà trên bàn đánh đổ.

Âu Dương Cô Bình nói: “Này, tiểu hồ ly, Đào Yêu chết yếu, thương lượng chính sự quan trọng hơn, chờ diệt Kim Luân giáo, hai người các ngươi về núi từ từ âm ỉ.”

Đào Yêu Yêu nắm lấy tay áo đỏ, kéo nàng về bên cạnh, nói: “Nha đầu kia không coi trời bằng vung, nếu không dạy dỗ nó phải tạo phản!”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Điều huấn nha hoàn là việc nhà của Đào huynh đệ, chúng ta người ngoài không thích hợp can thiệp.”

Hoàng Mộng Long nhíu mày, thầm nghĩ thiếu niên nhân đùa giỡn cột nhà, không tính là sai lầm gì, nhưng làm âm ỉ không có chừng mực, vậy phải chịu tổn hại môn phong Xi Phái, nói: “Đào huynh đệ nên lấy việc nội vụ của phái làm trọng, chớ có làm chuyện gì khác.

Trận chiến này nhất định phải diệt sạch Kim Luân giáo, sư tôn có chỉ thị như vậy không?” Hai câu cuối cùng là hỏi Lý Phượng Kỳ, Hoàng U tiếp lời: “Sư tôn vào Trấn Yêu tháp, nói là khắc chế ma chương Phục Lăng đảo, tạm thời không thoát thân được.

Chúng ta bị đại sư tử sai khiến đi tới Nam Hải trước cứu người.

Nếu gặp phải Kim Luân tà giáo, có thể bày trận giao phong, hiệu quả của thí nghiệm đệ tử các môn phối hợp tác chiến.”

Lan Thế Phương nói: “Đường sư huynh hiện thân lần này, cũng là lời mời của đại sư tử sao?”

Âu Dương Cô Bình nói: “Người nợ từ trước đến nay mũi hướng lên trời, mắt không dính một hạt bụi, ai điều động được hắn?” Hoàng Mộng Long nói: “Mọi người đồng khí liên chi, trợ lực viện trợ cũng là chuyện thường tình.

Trình độ Phong Lô Thuật của Đường Liên Bích cực cao, do hắn chủ công, làm ít nhiều.” Lý Phượng Kỳ nói: “Đường Liên Bích đột nhiên đến Nam Hải, ta thấy hắn có ý đồ khác.”

Mấy người phát biểu ý kiến của mình, thương nghị đại kế trong phái.

Đào Yêu Yêu không tiện rời xa, lôi kéo ông tay áo đỏ đi đến bên cạnh góc tường sát cửa sổ, trầm mặt không nói một lời.

Tay áo đỏ sờ sờ cổ tay, nhỏ giọng nói: “Chủ... Chủ nhân, chiêu vừa rồi của ngươi, hắc hắc, hừ ngươi ta học được từ khi nào? hừ ngươi ta tâm lý quán thông.” duỗi tay vỗ ngực, khoa trương tới mức ho khan, làm một phen cũng vô dụng, ngượng ngùng cười nói: “Đừng giả ngậm miệng như hồ lô, ngươi nhìn mặt của ngươi xem, so với đáy nồi còn đen hơn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ai dẫn ngươi tới đây?”

Hồng Tụ nói: “Vị hôn thê của ngươi, Bách Linh cô nương a! Ta ở phía sau núi thoải mái, ngày sau cùng con khỉ, nai, lợn rừng hỗn loạn, khó chịu cũng chết đi được.

Nghe Bách Linh cô nương nói ngươi muốn viễn chinh Nam Hải ma vực, ta cố ý trộm... Mượn bảo vật thịnh đan của Hoàng Long sơn Cát Tiên sơn, đưa cho chủ nhân xem như túi lương thực.

Bách Linh cô nương niệm lòng trung thành của ta, đồng ý dẫn ta tới tìm ngươi.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Quái vật ngươi khen Linh Nhi, lại nhận lợi trước.” Sư tôn nhũ mào nói: “Đề ngươi tu luyện

trong cốc nhàn nhạt, sao có thể vi phạm môn quy, tự làm vậy?”

Hồng Tụ nói: “Chắc chắc, thật thành đệ tử chính phái rồi? Miệng đầy lệnh sư mệnh môn quy, chanh chua rưng rưng.” Vòng mắt hơi đỏ lên, rất có vẻ bi thương, nói: “Mau đừng nói tu luyện cái gì, trong cốc Dật Tính đều là các súc vật ngu xuẩn, mỗi ngày nghiên răng luyện khí, chỉ mong ngày đó luyện đến cường tráng, được Ngự Thú môn chọn làm gia súc sử sử.

Hồng Tụ Thi ta lập thân, sao có thể cùng bọn chúng hòa quang đồng trần?” Nói xong, móc từ trong lòng ra một vật, lại là chiếc nhẫn đá màu hồng kia, nói: “Chủ nhân, cầu xin ngài, giữ ta ở lại bên cạnh ngài đi?”

Người đã đáp ứng, dạy ta làm một cô nương tốt, nam tử hán một lời ngàn vàng, nói ra tất tiền.”

Đào Yêu Yêu nhìn nàng năn nỉ, tội nghiệp, tâm địa lập tức mềm yếu, nhận lấy chiếc nhẫn, nói: “Lưu lại người cũng không sao, nhưng người quá không hiểu quy củ...”

Hồng Tụ vội vàng nói: “Hiểu rồi, ta đã hiểu! Chính vì rời khỏi người quá lâu, đã tính của ta nảy sinh, mới nói lung tung không quy củ.

Lưu lại bên cạnh chủ nhân là tốt rồi, lúc nào cũng có thể học tập quy củ xử thế của con người.” Đào Yêu Yêu bất đắc dĩ, nói: “Vậy được rồi, thả người đi quấy rầy mọi người, không bằng tai họa hại một mình ta.” Mang nhẫn đá đỏ vào trong ngón tay vô danh.

Hồng Tụ nói: “Sẽ không vứt bỏ ta chứ?”

Đào Yêu Yêu thở dài, nói: “Sinh tử đi theo, người có làm được không?” Tay áo đỏ chỉ cầu bạn bên hấn thủy chung, những thứ khác đều không để ý, nay nghe được hứa hẹn kiên cố, lập tức tâm nở rộ, chấp tay sau lưng cười nói: “Chủ nhân tốt, ân tình đối với tiểu nha hoàn như núi, tiểu nha hoàn cũng đáng báo đáp Lý Đào.

Chủ nhân đang đạt tuổi lập gia đình, Hồng Tụ Hồng Nương, chênh lệch một chữ, công phu làm mai cao không thấp.

Chuyện này do ta phụ trách, bao người cười Thiên Ngoại Phi Tiên làm đại bà, lại nhận một tuyệt đại mỹ nhân làm phòng thứ hai...” Đào Yêu điên cuồng lắc tay, cười khổ nói: “Người tỉnh táo rồi, bớt chút phiền toái đi, ta liền thấp hương cao rồi...”

Vừa nói đến đây, hắn ngửa cổ nghiêng tai, toàn thân lắc lư mãnh liệt, phảng phất bị trọng vật gì đó hung hăng đánh một kích.

Hồng Tụ thấy thế buồn bực, đang định hỏi, liền nghe ngoài cửa sổ vang lên tiếng kêu gọi.

Tất cả mọi người đang ngồi đều đã nghe thấy, nhưng mặt biển gió êm sóng lặng, cũng không có dấu hiệu yêu ma quấy phá.

Mọi người chỉ làm người khóc tề thân hữu, cũng không có quá để ý.

Đúng lúc này, tiếng hô thứ hai truyền đến, so với tiếng trước hơi cao, nhu nhược thê lương cực điểm, đúng là tiếng kêu thảm của một thiếu nữ.

Đào Yêu Yêu biến sắc, thất thanh nói: “Là Linh Nhi!... Linh Nhi xảy ra chuyện rồi!” Y nhảy lên, lao như điên về phía cửa khoang, bàn chân đạp qua bàn, chén trà vỡ nát, nước trà tung tóe.

Hắn điên cuồng chạy ra cửa, men theo âm thanh tìm tòi, tìm được một gian phòng nhỏ phía sau thuyền.

Đào Yêu Yêu đá cánh cửa “Rầm” một cái, miệng há to hô: “Linh Nhi!”

Trong phòng ánh sáng lờ mờ, Long Bách Linh nằm nghiêng trong sán nhà, cuộn mình run rẩy tay chân run lẩy bẩy.

Bốn bề âm thanh “Vù vù” dày đặc, hơn trăm con rắn xanh mấp máy di chuyển, có một số con đã chui vào khe hở quần áo của nàng.

Căn tường còn đứng một người, xương cốt lẻ loi hiển hiện, chính là thi chúc của trưởng lão hộ quốc Nam Triệu.

Thấy đào điên cuồng phá cửa mà vào, Thi Chúc tiến lên nghênh đón nói: “Tiên sư dung mạo, bỉ nhân...”

Đào Yêu Yêu quát lớn: “Tránh ra!” Một quyền đánh hấn ngã, vọt tới bên người Long Bách Linh, ngồi xồm xuống vươn cánh tay trái ra, kéo nàng vào trong ngực, tay phải đánh văng bảy rần ra.

Lúc này trước cửa phòng mọi người vây quanh, mắt thấy tình cảnh trong phòng, Hoàng U kinh sợ như điên, trừng thi chúc nói: “Cầu tặc, ngươi, ngươi dám khi dễ Linh Sư muội!” Vòng bạc trước ngực lóng lánh, một luồng kinh phong bao lấy thi chúc.

Đây là “Ba mươi sáu đoạn Thiên Thứ” của độn giáp kỳ pháp, phong nhận đủ để cắt vỡ vạn trượng ngọn núi.

Thi Chúc không cách nào nhúc nhích, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, nói: “Không phải, không phải, hiểu lầm, hiểu lầm!”

Đào Yêu Yêu lạnh lùng nói: “Mau lấy độc rắn và giải dược!”

Triệu Anh vội nói: “Xà nhi là chúng ta nuôi lớn, thuần phục rất tốt, tuyệt đối không cắn người.” Bách Hoa giáo dùng lân thỏ nuôi rắn, lấy nọc độc để cung cấp phương pháp luyện pháp sử dụng.

Đầu nhọn độc xà bị mảnh xương vụn chặn lại, bởi vậy sẽ không đả thương người.

Triệu Anh duỗi ngón tay búng lên vách khoang thuyền, “Khoái đất soạt” vài cái, rắn xanh nhanh chóng bơi về khoang thuyền dưới đáy thuyền.

Hoàng U thu hồi Lung Thiên Thứ, Thi chúc khom người bồi tội, lúc này mới nói xảy ra chuyện mới nguyên nhân phát sinh.

Lần thù tình thù thứ tám cách uyên ương một điểm.

Khoảnh khắc Long Bách Linh rời chỗ, đang lúc mọi người quỳ lạy Đường Liên Bích, ai cũng không có chú ý trong khoang có người đi ra.

Bách Linh một mình đi tới đuôi thuyền, lập tức suy nghĩ, nhưng niệm tình biển cả vô biên, năm tháng vô tận, một mình lẻ loi trôi nổi, không biết sau này mình nên đi về phương nào.

Mộng Vân Thố buồn bã càng thêm mệt mỏi, đi vào phòng nhỏ bên cạnh, mang theo cửa treo con, cùng quần áo vừa nằm xuống, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Căn phòng nhỏ kia là mật thất Thi Chúc Luyện Pháp, bình thường hiếm có người đến, đèn đuốc bài trí không có một cái nào.

Hai ngày nay Thi chúc khách bề quan, đang gấp rút tu luyện “Xi Huyết gọi Linh Đại Pháp”, lúc thần du vật ngoại, không hề hay biết động tĩnh chung quanh.

Trong lúc vận công phải nghỉ ngơi uống no máu rắn, Thi chúc gầy nhẹ sần nhả gọi bày rắn, vừa muốn lấy dùng, đã thấy trong phòng ngủ một thiếu nữ ngủ.

Hắn chỉ nói tiêu tỳ trên thuyền không hiểu pháp độ, xông loạn vào lười biếng, gần đó vỗ tay khẽ gọi.

Long Bách Linh mở mắt ra, phát hiện cả người đầy rắn bò đầy đất, lập tức sợ tới mức kêu sợ hãi.

Thi chúc kể xong chuyện trước sau đi qua, không ngừng cong người tạ lỗi.

Tất cả mọi người đều thả lỏng tâm tư, nói cho hắn biết Bách Linh là nữ đồ của Côn Bằng phái, ngẫu nhiên xông pha một chuyện nhỏ, trưởng lão không cần quá mức tự giễu vân vân.

Long Bách Linh vẫn còn run rẩy không ngừng, xuyên thấu qua ánh mắt mơ hồ, rốt cuộc nhận ra khuôn mặt mất non của mình, oa một tiếng khóc lên, đứt quãng nói: “Sợ, ta sợ, ta sợ...” Suru

gan liệt phế ho khan, rượu trong bụng nôn ra, vạt áo trước ngực đã ướt đẫm.

Cánh tay đào cong lên vai nàng, xoa xoa lưng nàng, nói: “Không sao, không sao, đã qua rồi, tất cả sẽ tốt hơn...”

Mọi người nhìn nhau kinh ngạc, thầm nghĩ nữ hài đáng ghét xà trùng, nguyên lai Diệc Vô Tư nhìn quen.

Sao lại sợ thành bộ dáng như vậy? Giống như đột nhiên xuất hiện bệnh cấp, thực sự có chút cổ quái.

Lan Sư Phương ân cần nói: “Long sư muội nơi đó không thoải mái? Bảo Yến Doanh Thù nhìn cho nàng một cái là được.”

Đào Yêu Yêu ôm một tay Long Bách Linh, dựa lưng vào tường, nói: “Không cần, ngày mai nàng sẽ khỏe lại.

Các người đi đi, ta ở đây cùng là được.” Nghe ý của hắn, lại phải uống một đêm chăm sóc, một mực ôm nàng ngồi đến hừng đông.

Mọi người càng thêm kinh ngạc, còn muốn truy hỏi đến cùng, còn muốn hỏi đến cùng, Đào Yêu Yêu nói: ” Ông tay áo đỏ, ngậm chặt miệng lại, an phận một chút cho ta!” Ông tay áo đỏ tự nhận ra hắn từ trước tới nay, chưa từng nhìn thấy hắn nghiêm khắc như vậy, không dám cãi, co người hóa thành khói xanh, chui vào chiếc nhẫn đá đỏ đợi lệnh.

Lý Phượng Kỳ tĩnh cư cùng Tiêu Tiêu ôm nhau bảo vệ, cũng từng an ủi bệnh thương lẫn nhau như vậy, trong lòng cay đắng một trận, xua tay nói: “Đi, tan đi, mọi người uống trà nói chuyện phiếm, nên làm gì thì làm, ai cũng đừng quấy rầy hai người bọn họ, tiết điểm chỗ thanh tĩnh, được rồi...” Đẩy đám người đi về.

Trong chốc lát người đi đầy trời, trong phòng chỉ còn Long Bách Linh và Đào Yêu Yêu.

Mặt trời lặn xuống đất vùng vẫy khắp nơi, mặt biển kim xà tán loạn, trên trần nhà biến ảo ra sắc thái kỳ dị.

Long Bách Linh chột kinh hô: “Mẫu thân, đừng đánh con, đừng đánh con, con sẽ làm bằng kim, Phúc Sơn Thọ Hải, Tùng Hạc Duyên Niên, con cá chép nhảy Long Môn, mẹ, con thêu, đã thêu rồi...” “Gọi mẹ một lát, lại khóc rờn rờn “Ô ô”, nhi

ca thiên thọ, vạn thừa ca, đừng kẹp ngón tay của con, đừng đốt tóc của con, con đau, đau nửa mê nửa tỉnh...” Trong miệng nàng cầu xin tha thứ, nước mắt đã thấm ướt hai gò má.

Đào Yêu Phong khẽ dán má lên trán nàng an ủi: “Linh Nhi, ta ở đây, không ai dám đánh ngươi, đốt ngươi, không cần sợ.”

Bách Linh Túy nói hàm hồ, dần dần sa sút xuống, chợt nói: “Đại Đào Tử ca ca, ta bị khi dễ, ngươi sẽ tới che chở cho ta, bất luận ở đâu, ta vừa gọi, ngươi liền sẽ tới, ta biết, ngươi sẽ đến, ta chính là biết...” Dựng kinh cẩn chữ, người như muốn nghe tin tưởng tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Đào Yêu Yêu nói: “Đúng vậy, Linh Nhi biết, bất luận lúc nào cũng sẽ bảo vệ ngươi.”

Lúc này ván cửa khẽ gõ, có người hỏi: “Long Bách Linh tốt hơn sao?” quay đầu nhìn lại, Yến Doanh Thù đứng ngoài cửa, trong tay cầm túi thuốc màu xanh.

Ngón tay Đào Yêu chỉ vào môi, làm một cái động tác tay yên tĩnh.

Yến Doanh Thù tới gần tường, cong đầu gối nửa ngòai, quan sát khí sắc long bách linh, hỏi: “Thế nào?” Trở ngại chỗ Yến sư tỷ phí tâm, không có gì đáng ngại.

Bệnh căn này của nàng là đánh nhỏ rơi xuống, đã bốn năm năm chưa từng phạm tội, ta còn tưởng khi trưởng thành tự động sẽ tốt, nào biết...”

Vừa nói đến đây, Long Bách Linh lại run lên, gào khóc: “Rắn, rắn! Rất nhiều rắn bò khắp nơi, ngăn tử bóng loáng, a, bò mu bàn chân ta, chui vào quần áo, a —— “Đào Yêu Yêu vội vàng ôm chặt nàng, liên tục nói: “Đánh chết, rắn bị ta đánh chết rồi! Trong quây không có gì, chỉ có ta chăm sóc ngươi.” Dụi một hồi lâu, nàng khóc mệt rồi, gối lên cánh tay của hắn ngủ mê man.

Yến Doanh Thù duỗi ngón tay ấn mạch môn nàng, hỏi: “Vì sao nàng lại sợ rắn? Khi còn bé đã từng bị rắn cắn? Có thể báo cho nàng biết tình hình cụ thể không?”

Y gia trị bệnh giảng giải ” vọng văn vấn thiết”, đào ngây ngô hiểu rõ đạo lý này, hơi thêm trầm ngâm, giảng đạo: “Linh Nhi sinh ra ở hào môn vọng tộc, thúc bá huynh đệ rất nhiều.

Nhưng Long gia trọng nam khinh nữ, nhân tình ít ỏi.

Trong đó có hai công tử ca tên là Long Thiên Thọ, Long Vạn Thừa, là anh họ cùng tộc của nàng, tính tình ngoan lệ nhất, thường lấy việc ức hiếp nhỏ yếu lấy niềm vui, người bên cạnh càng khổ, hai người bọn họ càng vui vẻ.

Đối với tiểu nữ hài yếu ớt như Linh Nhi, lại càng thay đổi tra tấn Phương Nhi.

Từ hai ba tuổi trở lên, cái gì châm đâm vào lòng bàn tay, đốt tóc, trong cơm cơm giấu bùn đá xám, xấu chiều đều sử dụng hết.

Đám nha hoàn nhà họ Long nhìn không lại, lúc đầu khuyên bảo mấy lần, nhưng thiếu gia Long gia rất ngang ngược, ai dám ngăn cản ai chịu đau khổ.

Đại nhân trong tộc không để tiểu nữ nhi vào mắt, còn khen thiếu niên công tử sinh long hoạt hổ, vốn nên loại khí phách lẫm nhâm này.

Như vậy một thời gian dài sau đó không có ai trở về hộ Linh Nhi nữa.”

Đột nhiên, đào điền cuồng nghi ngờ, thầm nghĩ “Long gia từ trên xuống dưới cho ác hiếp yếu, đều có nguyên nhân của mình, sao đại bà cũng mặc cho Linh Nhi bị bắt nạt? Giống như xưa nay nàng thích lý lẽ không quan tâm?

Ai, có thể thấy được tâm địa lạnh lẽo của hắn, đối với con gái ruột lạnh bạc như vậy, ngược đãi mẹ ta càng không nói nữa.”

Yến Doanh Thù vừa lắng nghe, vừa xem mạch, gương mặt giống như trang giấy, không có biểu cảm gì.

Đào Yêu Yêu tiếp tục nói: “Tới lúc Linh Nhi lên năm tuổi, hai vị Long thiếu gia lại sáng chế ra chiêu thức mới của cả người - thường xuyên đưa nàng nhốt vào trong tủ gỗ, đứng ở nơi khác nghe nàng kêu khóc có thể truyền đi xa hơn.

Có một lần tiếng khóc quá chói tai, làm ta phiền lòng, vì thế mở nắp rương ra, muốn quát lớn nàng đừng khóc.

Nhìn vào bên trong ngăn tủ, thả ra mấy chục con Hoàng Lương, Bạch Xà, Hoa Xà, bò đầy toàn thân tiểu cô nương, nàng sợ tới mức đều rút gân.

Lúc đó ta cũng chỉ là năm sáu tuổi, không biết làm sao bây giờ, bé gái lại nhào tới ôm lấy cổ ta, đánh chết cũng không chịu buông tay.

Ta có chút khí lực, giật đứt rằn rết trên người nàng, học mẫu thân dỗ dành ta, vỗ lưng vuốt vai, cho đến khi nàng bình tĩnh ngủ mới thôi.

Từ sau ngày đó, mỗi khi nàng kinh hãi kêu khóc, ta liền ôm lấy nàng trấn an, dần dần thành thói quen, sau mười tuổi dần dần thay đổi.

Cách thời gian dài như vậy, nàng lại học được tiên pháp, ta cho rằng dũng khí của nàng đã mạnh, quên đi những tật xấu cũ này, ai ngờ hôm nay... “

Lần thù tình thù thứ tám cách uyên ương như núi thứ hai

Tự hạt đào thuật lại chuyện cũ, hơn phân nửa là kể cho mình nghe, trong nháy mắt cổ họng nghẹn ngào, phun không ra nửa chữ.

Ngẫm nghĩ kỹ tính tình sau khi Long Bách Linh lớn lên, thấy xa trùng vẫn tránh xa, hiển thị là bóng ma nội tâm chưa trừ bỏ.

Nay gặp tình tương tư mất mát, cô độc thương cảm, hãm thân trong quần xà phòng đen, tương tự thảm cảnh ngày xưa? Dưới hai tầng đả kích, bệnh cũ tái phát, cũng là hậu quả trong dự liệu.

Hắn càng nghĩ càng áy náy, nói tới nói lui, bản thân cứng rắn cự tuyệt, mới là dẫn đến nàng thất thường mắc sai lầm dục.

Yến Doanh Thù chặn Tất Mạch Tức, nói: “Huynh tượng Long sư muội, trái thôn hư tán như vượt sợi lông, cửa bên phải trầm như đá gặt châu, là lấy hoảng hốt, nôn mửa, đây là chứng bệnh tình kinh hải dẫn phát, vốn không quan trọng lắm.

Nhưng trong cơ thể nàng có một dòng nước âm hàn mạnh mẽ khác, tựa độc mà không phải độc, phiêu hốt khó bắt.

Từ xung mạch u môn đến trung chú, mỗi lần gặp thận lạnh muốn nhạt, lập tức bổ sung huyết khí vào thận, duy trì tình cảnh nóng bỏng.

Nếu như chợt gặp phải đáng sợ, kinh hải quá độ, âm lưu kia lại lên vào Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu kinh, Túc Dương Minh kinh qua các huyết, khiến cho thân thể hư tính khiếp sợ, hành vi mê loạn như trẻ con ngây thơ.

Cần phải nuôi dưỡng ở bên ngoài, mới có thể khôi phục thái độ bình thường.

Mà dương khí này phát ra rất đặc thù, phải là do Đào sư đệ phát ra mới có hiệu quả.” Nhìn qua Đào Yêu Yêu vài lần, nói tiếp: “Căn cơ của Long sư muội, tạm thời ta không thể loại trừ.”

Một thiên y lý lớn, đào chết yếu không biết đâu, chỉ nghe thấy cao thủ Thần nông bó tay luống cuống, lập tức cảm thấy thất vọng, miễn cưỡng nói: “Cũng không có đại hại gì, nhiều nhất khóc ba năm canh giờ mà thôi.

Ta ôm nàng ngủ một đêm, ngày mai sẽ tự tốt.”

Yến Doanh Thù nói: “Cổ khí nóng âm lưu kia tuyệt không phải thiên nhiên sinh thành, cực tượng một loại pháp thuật nào đó sinh ra chú kết.

Ta nhập môn nhiều năm, lần đầu gặp tình hình như vậy.” Đệ tử Thần nông tu luyện vu y thần thuật, bệnh nhân gian tuyệt chứng ứng tay mà giải, đạo pháp tăng lên rất khó khăn.

Nếu gặp kỳ chứng hiểm thấy, ngược lại như nhật được chí bảo, nhất định phải thâm nhập nghiên cứu.

Yến Doanh Thù nói: “Kỳ quái, thú vị, đáng tiếc ma khoai lang đại phu không có ở đây, nếu không thử luyện một lần, pháp nghĩa bản môn sẽ tăng nhiều.”

Đào Yêu Yêu hơi cảm thấy không vui, thầm nghĩ Linh Nhi không phải cộc gỗ bia ngắm, sao có thể lấy tay luyện chiêu cho các người? Lạnh nhạt nói: “Nếu sư tỷ không có lương tâm, xin cứ tự nhiên, ngày sau cũng không cần phiền đến các người.”

Yến Doanh Thù chờ đợi nói: “Người nhìn mà làm.” Thân ảnh bay đi, thoáng cái trở về phòng, trong tay cầm quần áo bên ngoài của nữ tử, nói: ” lồng ngực bụng nàng phun đầy nước, sợ nhiễm phong hàn, để ta thay cho nàng mấy bộ quần áo sạch sẽ.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đa tạ sư tỷ, lúc này nàng không cách gì được ta, quần áo thả trên mặt đất là được rồi, để ta đổi.”

Yến Doanh Thù im lặng, lập tức bỏ quần áo xuống.

Đào Yêu Yêu ngửa ra sau lưng, nhắc chân điều chỉnh tư thế ngồi.

Cánh tay phải Long Bách Linh ngoắc lấy cổ hần, lúc di động lỏng ra, cánh tay trái lại vòng lên, chăm chú ôm chặt bả vai Đào Yêu, thần trí mặc dù không rõ, động tác lại rất tự nhiên, quả là không thể tách rời được một lát nào.

Sau đó ngồi vững vàng, tay phải của Đào Yêu lao ra, cởi đai lưng, cởi váy váy ngắn, áo ngắn, thậm chí áo lót, lại nhặt quần áo rách lên lần lượt thay, toàn bộ quá trình như thay quần áo cho trẻ sơ sinh.

Thân thể Long Bách Linh lúc thì lộ ra, nhưng thấy da thịt trơn bóng lạnh lẽo, vòng eo thon thả cong cong, dáng người duyên dáng, ngay cả tâm như nước phẳng lặng, Yên Doanh Thù cũng nhìn si mê.

Phí nhiều trắc trở, cuối cùng buộc xong vạt áo, mũi Đào Yêu Yêu hơi đỏ mồm môi, thật lâu mới bớt giận.

Yên Doanh Thù không nói một lời, nhặt lên quần áo thay đổi, lưu lại thuốc bổ, quay người khép cửa ly khai.

Dần dần đến giờ tối đen, xa gần Yên Nhiên, ánh trăng xuyên qua cửa sổ, phủ lên gian phòng một tầng thanh sương.

Đào Yêu Yêu sợ Bách Linh bị lạnh, hai tay che ngực, gò má trái dán lên khuôn mặt nàng, chỉ cảm thấy mềm mại nhẵn nhụi, lộ ra một chút cảm giác lạnh lạnh.

Hô hấp đều đều đặn mà cân bằng, khí tức nhẹ nhàng phun ra tựa như u lan phiêu lãng.

Đào Yêu suy nghĩ “Linh Nhi quả thật đã trưởng thành, trước kia bị kinh sợ đến thất thần, thể nào cũng phải khóc đến hùng đông, sẽ không yên ổn nhanh như vậy đâu.”

Đang lúc suy nghĩ, thiếu nữ trong áo rào rào tỉnh dậy.

Đào Yêu Yêu vội vàng vỗ nhẹ vai, giúp nàng thuận khí, đưa tay cầm lấy bình thuốc mà Yên Doanh Thù lưu lại.

Vừa quay đầu lại, Long Bách Linh mở đôi mắt trong suốt sáng rõ ràng, đang si ngốc nhìn mình.

Hắn cong đầu gối lên chèo chống phía sau lưng nàng, ngón tay mở nắp thuốc ra, cười nói: “Tĩnh thật nhanh, Linh Nhi rất có tiến bộ.”

Long Bách Linh nói: “Đại Đào Tử ca ca...” Cách xưng hô này chỉ trước mười tuổi, Đào Yêu Yêu vừa nghe, liền biết người nàng tĩnh mà thần mê, tâm trí vẫn còn trẻ tuổi, cười nói: “Linh Nhi ngoan ngoãn nghe lời, mau uống thuốc, ngủ một giấc đến

hùng đông.” Bách Linh nghiêng đầu né tránh, nhú mày, vạn phần không vui lòng.

Đào Yêu Yêu nói: “Dương ngọt đây, thuốc này... đây không phải nước thuốc, là nước mật, là mật ngọt ngon ngọt, không tin người nhìn xem.” Miệng bình ghé sát môi, cố ý chép chép miệng, khen: “Thật ngon, ngọt quá! Ngoan ngoan há mồm uống mê hoặc, uống xong liền phát uy hiếp tiền bạc nha!” Trong lòng thầm than thở “Đáng thương anh hùng một đời của ta, cuối cùng vẫn là làm bảo mẫu mệnh.”

Liền lừa gạt cho nàng uống mấy ngụm, một thoáng gò má sinh ra hồng hà, tự nhiên kiều diễm, giống như lau tằm son phấn.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Thần nông môn tể thuốc quả nhiên linh nghiệm.

Như lời Yến sư tử nói, trong cơ thể Linh Nhi ẩn giấu âm nhiệt, âm lưu, rốt cuộc là thứ gì?”

Long Bách Linh ôm eo hắn, khuôn mặt chôn ở trong lòng, giống như đã chìm vào giấc mộng, chợt nói: “Đại Đào Tử ca ca, không được đuổi ta đi, không được mặc kệ ta, được không?” Không đợi Đào Yêu đáp lại, lại nhẹ giọng nói: “Người có thể mạng ta chứ, đừng có đùa ta, đừng để ta rời khỏi người... Ta đi rất xa, ta đi khắp nơi tìm người., Liều đông tái bắc, trời cao đất rộng, nhưng ta nhìn giống như hắc ốc, ở bên trong vừa lạnh vừa tịch mịch, ta sợ vô cùng... Đại Đào Tử ca ca, cả đời một thế hệ chỉ muốn đi theo người, nấu cơm cho người, giặt quần áo cho người, buồn chán viết thi từ viết tranh vẽ tranh đánh cờ... Không, người tính khí cao, ta cũng không thể quá hiển lộ tài năng, ta cũng không thể đi theo người được.

Từ sau này, ta muốn quên những học thi văn kia, thành thành thật thật hầu hạ người... Chờ tóc của ta trắng, người nhìn chán ta rồi, lúc đó mới rời đi thôi.

Ừm, được rồi, khi đó ta sẽ không khóc nữa, bởi vì ta sắp chết rồi... “

Lời này nói lung tung, lại nói ôn nhu chí thâm sâu...

Thương Hải cô nguyệt, thanh lãnh mị mị, thê lương uyển chuyển truyền vào trong tai, phảng phất như Minh Hà bên bờ truyền đến.

Đào Yêu Yêu trong lòng đau đớn, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của nàng lên, cảm thương trong mắt dần dần biến thành yêu thương, lẩm bẩm nói: “Không thể nào, nếu không để cho người rời khỏi ta nữa, ta sẽ không để cho người rời đi.

Quản Xuân Hạ Thu Đông, biển khô đá nứt, chúng ta vĩnh viễn ở cùng nhau.”

Một đêm trăm mối cảm xúc ngồn ngang, không ngờ đào lại chưa quen mắt.

Mà Tiểu Tuyết nằm trên giường trần trọc nhìn trái, cũng không cách nào ngủ yên được.

Lúc đầu nghe nói Long Bách Linh phạm bệnh, đào yêu ôm nàng áp kinh, trong lòng liền có vài phần phiền muộn, âm thầm tự nói với mình: đệ tử Huyền môn gấp gáp, Phù Ma Đà cứu tai nạn là nhiệm của mình, cho dù Long Bách Linh là ngu ngốc cũng được, người điên cũng không sao., Không thể buông tay không quản... Lời nói tuy như vậy, cô nam quả nữ cùng phòng, cả đêm tóc mai cọ xát, trên đời này nào có loại phương pháp chữa bệnh này? Sau khi suy nghĩ, nàng đột nhiên ngồi dậy, vỗ mép giường nói: “Long Bách Linh thích trá nhất, ở giữa rất có kỳ quặc.”

Chợt thấy mặt hơi nóng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một vầng mặt trời mọc hiện lên trên không trung.

Nguyên lai Trường Tư quên non, đã là sáng sớm hôm sau.

Nàng đẩy cửa đi lên boong thuyền, đón lấy nắng sớm đưa tay ra, gió biển hơi mặn thổi nhẹ, rửa sạch mù mịt trong đêm tối.

Trong lòng Tiểu Tuyết hồn nhiên, không giấu được khí cách đêm, thở nạt mấy phen ưu phiền tiêu tán, lại bắt đầu nhớ thương đào chết non, thầm nghĩ “Sur ca đang làm gì vậy?”

Lần thù tình thù thứ tám cách uyên ương như núi, thứ ba

Thị nữ cùng thuyền mức nước bùng chậu, kêu nàng rửa mặt chải đầu chải tóc, rửa mặt chải đầu.

Tiểu Tuyết rửa mặt xong, hỏi chỗ đào xanh chết yếu, không đợi ăn điểm tâm, phi thân nhảy lên thuyền kia, trực tiếp đi thẳng vào khoang thuyền kia, xa xa nghe ổng tay áo đỏ kêu lên: “Ai nha, chủ nhân ngốc của ta, các người đã vĩnh viễn ở cùng một chỗ, đương nhiên là kết thành phu thê rồi! Còn có gì để nói?”

Tiểu Tuyết thất kinh, bước chân nhẹ nhàng đến gần cửa khoang, nghe bọn họ nói “Vợ chồng” gì đó.

Chỉ nghe Đào Yêu Yêu nói: “Đó là hai chuyện khác nhau, nói tóm lại, ta không thể kết hôn với Linh Nhi được.”

Hồng Tụ nói: “Tồn tại tức giết ta, tối hôm qua thề son sắt, cái gì bẽ nát đá khô vĩnh viễn ở cùng một chỗ, sau đó lại không thừa nhận! Đại Đào ca ca, người, người, người phụ tâm bạc hạnh, Trần Thế đẹp cam bái hạ phong!”

Trầm mặc một hồi lâu, đào cơ hồ lầm bầm nói: “Ta sao lại không nhận nợ? Vĩnh viễn ở cùng một chỗ, chẳng lẽ nhất định phải là vợ chồng sao?...” Giọng nói chuyển biến nghiêm túc, giống như rất không kiên nhẫn: “Ta nói người nhiệt tình quá rồi nhỉ? Hôn nhân của chủ nhân, khi nào đến lượt nha hoàn chen miệng?”

Hồng Tụ thở dài: “Tỳ tử là thay chủ nhân tiếc hận! Long cô nương người ta ôn nhu thông tuệ, tứ đức đều đủ, thật sự là một vị ” Nghi gia thất” hảo cô nương.

Luận tướng mạo, nói tướng mạo như Thiên Tiên đều là hạ thấp nàng, Linh Nhi thuần túy chính là tiên tử hạ phạm.

Càng kiêm tài hoa trác tuyệt, cầm kỳ thư họa xuất thần nhập hóa, thi từ ca phú phát tay.

Ai, không thể nói được, thật muốn bái nàng làm sư phụ!”

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Ta hiểu rồi, người nói chuyện với Linh Nhi rất hợp ý, cho nên tôn sùng nàng bằng mọi cách.”

Tình hình thực tế đúng như hần sở liệu, ông tay áo đỏ từ khi gia nhập Xi phái, cả ngày cùng một chỗ với mãnh thú cầm, muốn tìm văn hữu không được, có đôi khi ngâm thơ biểu hiện ra, chỉ có mời hồ báo đã lợn rừng đứng nghe trước mặt chúng, qua thời gian dài chán nản vô lại.

Có một ngày vô tình gặp rồng bách linh, theo thường lệ hướng nàng khoe khoang tài văn chương.

Bách Linh rải rác đánh giá vài câu, lại như công ngọc chi thạch, chính khúc chi thẳng, khắp nơi cắt trúng chỗ yếu hại.

Hồng Tụ vừa mừng vừa sợ, lại đi thỉnh giáo, nghe nàng kể lại lịch đại thi thư chí, kinh lịch điển tịch, mới biết văn hải mênh mông, không phải quản trùy đáy giếng có thể nhìn trộm.

Đợi đến khi Long Bách Linh bút thành văn, ông tay áo đỏ dâng lên cảm xúc châu tâm nhao nhao, mặc dù trong thơ tình hoa cũng khó xưng kỳ diệu.

Vén vén qua nửa tháng, Hồng Tụ đã là bài phục từ đáy lòng đối với Bách Linh, thường nghĩ “Long cô nương gả cho chủ nhân, ta cũng có thể chấm dứt được chút giáo ích.” Thêm nữa Long Bách Linh và Đào Yêu con lập thông gia, hôn thê danh chính ngôn thuận, tâm ý Hồng Tụ càng kiên định.

Trước kia vì kiêng kị Cúc Anh kiếm của Tiểu Tuyết, nàng đã cố ý gọi nàng là “Thiếu nữ nãi nãi”

Nhưng theo tình thế chuyển biến, chậm rãi thay đổi dây cung, cuối cùng lại đầu phục trăm linh hồn, quyết ý tác thành hôn sự của nàng cùng chủ nhân.

Bây giờ đào điên điên nguyên do, mặt đỏ không đổi sắc, trực tiếp thừa nhận: “Ta chính là sùng bài văn tài của Linh Nhi cô nương! Linh Nhi cô nương văn mới tốt, người mới tốt, ai không yêu trong lòng ngựa ngáy? Chỉ có giả đạo học con một sách, mới giảng cái gì “Nữ tử vô tài chính là Đức”

Chủ nhân tin lời ấy, quá tức khí!”

Đào Yêu Yêu nói: “Người là đầu trâu không đúng miệng ngựa, ta không thể cưới Linh nhi, cùng với văn tài của nàng có

liên quan gì?” Hơi dừng lại một chút, giống như muốn nhấn nhin trong lòng, cuối cùng vẫn giận dữ nói ra: “Ta muốn từ hôn, kỳ thật không có quan hệ với Linh Nhi! Chủ yếu là... Chủ yếu là bởi vì cha mẹ nàng, Long gia đại lão gia, đại bà Long gia,

Sau khi thành hôn muốn ta ở rể sửa họ, bái bọn họ làm nhạc phụ nhạc mẫu, không bằng đem ta thiên đao vạn quả đi.”

Trong lòng Hồng Tụ tính toán rất tốt, nói ra nguyên nhân là tốt rồi, bằng ba tác lưởi của ta, người đá cũng đã dạy người khai khiếu.” Sau đó màu sắc hòa nhã, chậm rãi khuyên nhủ: “Long gia bạc đãi mẹ ngươi, ta từng nghe Linh Nhi nói qua món nợ này, ta từng nghe Linh Nhi nói qua.

Thường Ngôn nói “Oan gia nên giải không nên kết”, oan oan tương báo là ngày nào? Oán kết đời trước, chính là nên để đời tiếp theo giải khai, nghĩ cách khiến mẫu thân trong lòng an bình, đây là phương thức tốt nhất để tận hiếu.

Lại thêm ” thà phá mười tòa miếu, không hủy một môn thân”, người Ngọc Thành Lương đều làm tốt, đại ca Lý Phượng Kỳ không phải cũng tác hợp các người sao? Nếu huynh đệ Nga sư muội từ đó xoay quanh, thù hận tất có thể hóa giải.

Đến lúc đó cừu gia biến thân, chẳng phải đều vui vẻ sao?”

Đào Yêu Yêu lạnh lùng nói: “Hóa giải? Nói rất nhẹ nhàng? Ngươi có biết bọn họ đối xử với mẹ ta như thế nào không? Nhất là đại bà của Long gia, những chuyện bà ta làm với mẹ ta, có thể xưng là “Cầm thú không bằng bốn chữ”

May mà nàng là mẹ của Linh Nhi, nếu không ta tình nguyện liều mạng một lần, cũng phải moi tim nàng ra, nhìn xem rốt cuộc đen cỡ nào.”

Lời nói này vô cùng quyết tuyệt, không có bất cứ thương lượng gì nữa.

Hồng Tụ nhất thời ghen lời, suy nghĩ một chút, lại cười nói: “Chủ nhân thật khô khan, thật là cổ hủ tay áo đỏ, hai ta đều chui đầu vào sừng trâu rồi! Tiên gia làm việc siêu phàm thoát tục, tại sao phải bái nhạc phụ nhạc mẫu? Ngươi cùng Linh Nhi lưỡng tình tương duyệt?, Mình làm chủ là vợ chồng, cần gì phải dùng tam thư lục lễ, phụ mẫu ra lệnh những lão bộ này?

Về phần ở rể cái gì, càng không cần để ý tới!” Càng nói càng hăng, vỗ đầu gối một cái, nói: “Cứ làm như vậy đi! Người người yêu chính là Linh Nhi, lại không phải cha mẹ nàng.

Dứt khoát đêm nay sẽ báỉ thiên địa nhập phòng, trăm ngàn người của Bách Hoa giáo ở hành lang làm chứng, hôn lễ long trọng cỡ nào, khí phái cỡ nào! Sau khi chuyện thành công, lại từ Vô Lăng đón đến lệnh đường, hai đứa nhỏ người hầu hạ lão nhân gia, sừng biển nơi chân trời tiêu dao tự nhạc.

Về phần Long gia lão gia, Long gia đại bà, các người vĩnh viễn không gặp mặt bọn họ, cũng chính là thôi.”

Đào Yêu Yêu lạnh lùng nhìn môi nàng khép mở, đợi nàng ngậm miệng lại, mới nói: “Thiên Nhân làm chứng, cũng không sửa được sự thật một tông.”

Hồng Tụ nói: “Sự thật gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Huyết duyên à! Cho dù đi đến chân trời góc biển, Long Bách Linh chung quy là do vợ chồng Long gia sinh ra, trong thân thể chảy máu của bọn họ, trừ phi ông trời hiển linh, ai cũng không có cách nào thay đổi!” Theo ngữ khí trở nên cứng rắn, giận dữ nói: “Nói tóm lại, ta tuyệt đối sẽ không cưới con gái của vợ chồng Long gia, trước kia sẽ không, hiện tại sẽ không! Người vi phạm lời thề này, dạy ta thiên tru địa diệt, sau khi chết bị mẹ ta chỉ vào mộ phần chửi bới!”

Hồng Tụ bừng tỉnh đại ngộ, mới biết trong đó vi diệu: Hắc tri hoãn chính là tiểu nữ hài thanh mai trúc mã, lãnh đạm là nữ nhi long gia khắc cốt sâu, Long Bách Linh trùng hợp tập trung hai loại thân phận này, bởi vậy vừa yêu vừa ghét nàng, muốn đón nhận cự tuyệt.

Thiếu niên này mới lập đạo xử thế, trong mắt không thể xoa được cát, gặp chuyện thường cố chấp chấp với mình, thiếu hụt quyền biến khéo léo và thỏa hiệp.

Mà Đào Yêu trời sinh tính tình bướng bỉnh, thật sự là chuyện cả thế gian hiếm có, chuyện không tình nguyện, một vạn cầm dao kề trên cổ, hắc cũng sẽ không đi làm.

Tay áo hồng đánh giá hắc một lúc lâu, lại là buồn cười, lại bắt đầu dĩ, thậm nói: “Chủ nhân, đầu người là vuông, góc cạnh rõ

ràng, mãi Sa Luân Nhi đâm xuyên qua, Kim Cương Lăng Tử
Châm bất bình.

Bồn nha đầu chịu thua, không phục không được.”

Đúng lúc này, gió lạnh xuyên đường, đưa tới một mùi thơm
nhàn nhạt.

Hồ ly tinh khừu giác linh mẫn, lập tức phát giác ra.

Hồng Tụ con người xoay chuyển hai vòng, đoán được Tiểu
Tuyết đứng ở bên ngoài, giả vờ thờ dài: “Lại nói, thiết lập thân
ở đâu ngấm lại, chủ nhân quả thật có nỗi khổ tâm riêng.

Ài, thiên ý khó làm trái, tạo hóa trêu người, nợ nghiệt của kiếp
trước cuối cùng cũng chấm dứt, cho dù dùng chút thủ đoạn gì,
đều có thể thông cảm.”

Lần thù tình thù thứ tám là cách uyên ương một trời một vực.

Đào Yêu Yêu chớp chớp mắt, nói: “Người nói nhảm cái gì? Thủ đoạn bỉ ổi gì đó, người đang nói ta?”

Hồng Tụ nói: “Hạ lưu a, xấu xa a, nam tử dụ dỗ nữ hài tử quen dùng thủ pháp thường dùng.

Vì sớm ngày thoát thân tự do, chủ nhân đành phải dựa vào quyền sử dụng.”

Đào Yêu Yêu đoán rằng nàng lại đang tác quái, bình tĩnh lại, nói: “Chậm đã, ta hạ lưu xấu xa chút nào, người nói rõ ràng.”

Hồng Tụ nói: “Ai, chủ nhân đừng giả bộ nữa!

Sở dĩ người muốn cùng Tiểu Tuyết thành thân, không phải là vì thoái lui hôn ước của Long gia sao?” khoa tay múa chân, phân tích tỉ mỉ “Nếu cưới nữ hài tử khác, hôn ước trước kia tự nhiên sẽ bị hủy hoại.

Long gia cho dù cường hoành, lại coi thường nữ nhi, chúng quy phải chú ý toàn bộ mặt mũi đại gia tộc, nào sẽ đem tiểu thư ruột thịt đưa người làm thiên phòng? Cho nên, chủ nhân người lập kế hoạch, dự định mau chóng tìm mỹ nữ kết hôn, cưới một vị chính phòng phu nhân cự tuyệt Long gia, lúc này mới liều mạng theo đuổi Tiểu Tuyết sư muội.”

Lúc trước đào cờ rời nhà bỏ trốn, thật sự là có du lịch bốn phương, một ý niệm khác tìm kiếm người ngẫu nhiên, mơ thấy Tiểu Tuyết sau đó khổ tìm kiếm phương tung, cũng xuất phát từ mục đích này.

Nhưng gần đây cảm thấy Tiểu Tuyết kiên cường thuần mỹ, dần dần đã là tình yêu chân thành.

Giờ phút này hồng tay áo bàn lại, tai hần quẩn sốt, thầm nghĩ “Tìm kiếm Tiểu Tuyết ước nguyện ban đầu, thật muốn tìm nữ hài sớm một chút thành thân, mượn cái này giải trừ hôn ước cũ.

Ta trái tim không thuần khiết, đúng là bất kính cực lớn đối với Tiểu Tuyết.” Nghĩ đến đây, mặt mũi tràn đầy vẻ xấu hổ.

Hồng Tụ thấy hắn im lặng cúi đầu, trong lòng có nắm chắc, không ngừng bịa đặt: “Xem như công cụ hủy hôn của người ta, có nữ hài nào có thể chịu đựng được nỗi nhục như vậy? Nếu mưu bại lộ, Tiểu Tuyết sao có thể từ bỏ ý đồ? Làm sao bây giờ? Hắc hắc, dứt khoát tìm cơ hội ăn uống, trước tiên làm thành phu thê thực sự với nàng., Đến lúc đó cho dù nàng biết chân tướng thì sao? Chỉ có thể gả gà theo gà, gả chó theo chó, khẳng khẳng một mực mặc người sắp xếp! Cái kế này gọi là ” gao nấu thành cơm”, chính là chiêu thức nam nhân dụ dỗ nữ hài, tuy nói phi thường xấu xa, phi thường hạ lưu, nhưng tình thế bức bách, chủ nhân cũng bất chấp rất nhiều.”

Đào Yêu Yêu khiến nàng choáng váng đầu óc, biết rõ chỉ vu hãm, trong lúc nhất thời lại không biết phản bác bằng cách không phản bác.

Chờ nghe được câu “Sinh mề nấu thành cơm”, nhớ tới ngày đó bị Lý Phượng Kỳ trêu chọc, mình xấu hổ vong tình, càng không có lời gì để nói.

Tiểu Tuyết ở ngoài cửa vừa sợ vừa vội, nhìn quanh mà than thở cự tuyệt. Thân Minh đối với tình cảm của mình là rất chân thành, nhưng hắn lại một mực không nói một tiếng nào, giống như rất có hàm ý thừa nhận.

Tiểu Tuyết từ từ giận dữ, dần dần cảm thấy tai mũi nóng bỏng, trong thất khiếu như muốn toát ra hỏa diễm.

Hồng Tụ vỗ tay một cái, cười nói: “Điều này cũng làm cho ta nghĩ tới tình tiết của 《 Oanh oanh vốn là đính hôn với biểu ca, lại lên cùng Trương Sinh yêu nhau.

Hai người trộm tình có phu thê.

Lão phu nhân sau khi biết được vô kế khả thi, đành phải thoái lui hôn ước cũ, gả oanh oanh thành phu nhân Trương Sinh.

Ha ha, diệp kế hủy hôn của chủ nhân, lại xuất phát từ điển cổ này nha. Người dùng từ xưa đến nay, là muốn tác phong đây, hay là đóng giả oanh oanh? Dù sao ta là Hồng Nương đây quyết định.”

Đào Yêu Yêu giận quá hóa cười, nói: “Đông Lạp Tây Tiểu lại nhại không ngót, hôm nay ngươi uống nhầm thuốc sao? Chơi chán như vậy.”

Hồng Tụ nói: “Đáng thương nhất là Linh Nhi cô nương, nữ hài tử bị hủy hôn, danh tiếng tổn thất lớn, cả đời cũng sẽ không nghĩ tái lập gia đình! Nữ tử không có người thân bắt chủ, cô khổ như bèo trôi nổi, cả đời làm sao an thân? Ta nhìn chỉ có thể làm tình nhân của người, hoặc có thể cầu an ủi người yêu một chút, hoặc là cầu xin một chút.

Nếu đổi lại Tiểu Tuyết mạnh mẽ kiêu ngạo, nhất định sẽ không chịu khuất phục trước sự ti vị.

Cho nên chủ nhân, người tính toán rất giỏi, trước tiên cưới Tiểu Tuyết làm chính thất, sau đó nạp Linh Nhi làm Nhị nãi, một mũi tên hai con, lớn nhỏ ăn cơm, diễm phúc cuồn cuộn, hưởng thụ không cạn.”

Đào Yêu Yêu bắt nàng không có cách nào, nghĩ thầm người thích nói hươu nói vượn, ta cũng ăn nói lung tung, mọi người đều vui vẻ lung tung, cười nói: “Ta có tính toán gì đâu chỉ vậy? cưới tiểu Tuyết nạp Linh Nhi, còn muốn thu người làm nha đầu ở phòng tiếp khách.

Ba mỹ nhân thay phiên hầu hạ, diễm phúc này của ta, vậy mới là thao thao bất tuyệt...”

Chỉ nghe “Ầm” chấn động, có người vung chuông hung hăng vỗ vách thuyền.

Sắc mặt Đào Yêu Yêu biến hóa, nhanh chóng bước ra cửa khoang, nhìn thấy Tiểu Tuyết đứng ở cạnh cửa, trên boong thuyền vỡ ra một cái lỗ lớn.

Nàng giận dữ đập xuyên tấm ván gỗ, khinh thường cũng đâm vào đầu ngón tay mềm mại của nàng.

Nhưng cánh tay đau đớn xa xa không chịu được đau lòng, nàng không nhìn ngón tay, chỉ nhìn Đào Yêu Yêu tóc dựng ngẩn.

Đào Yêu Yêu nói: “Tiểu... Tiểu Tuyết, người đến khi nào? Người, người không nghe thấy cái gì thôi?”

Tiểu Tuyết nói: “Sư ca, huynh và Long Bách Linh từ hôn cũng được, tạm thời cũng được, xin đừng lấy ta ra làm giả.” Quay đầu đi ra, hít một hơi cắn môi, liều mạng khắc chế nước mắt, lớn tiếng nói: “Ta là đệ tử của Kiếm Tiên, chỉ muốn luyện kiếm tu đạo, không có chuyện gì thì đừng trêu chọc ta!”

Đào Yêu Yêu nói: “Sai rồi, tất cả sai rồi, sư muội nghe ta giải thích, giải thích...” “Việc đã đến nước này, một mớ tê dại, miệng đầy người cũng đừng mơ có thể giải thích sạch sẽ.

Hai chân hần như trút dấm chua, mềm nhũn nặng nề, muốn đuổi theo Tiểu Tuyết mà không thể.

Quay mặt nhìn về phía trong phòng, tay áo đỏ ôm bụng, cười hì hì khom lưng cười ha ha.

Đào Yêu Yêu đổi ý, cả giận nói: “Tay áo đỏ, là ngươi, là ngươi cố ý làm hỏng!”

Hồng Tụ lau khóe mắt, nói: “Ồ, Tiểu chết bốn nha đầu rồi.

Khụ khụ, ba mỹ nhân luân phiên hầu hạ, diễm phúc thao thao bất tuyệt, đây chính miệng ngươi nói đấy.”

Đào Yêu Yêu siết chặt nắm đấm răng rắc, cắn răng nói: “Tiểu Hồng ngươi tên sao chổi ngươi, thích cười phải không? Được, ta kéo miệng ngươi ra, dạy ngươi cười là đủ rồi!” Tung bước vào phòng, đưa tay bắt lấy cánh tay của nàng.

Hồng Tụ đã sớm nhìn đúng đường chạy, thân hình bay lên, từ cửa sổ “Vèo” xuyên qua, kinh hô: “Cứu mạng, chủ nhân mất vợ, bắt nha đầu trút giận! Một tuồng kịch đặc sắc nha đầu nha! Mọi người mau nhìn xem náo nhiệt!” Đào Yêu Yêu quát lên: “Chạy đâu cho thoát!” Niệm quyết thúc giục kiếm quang, nhảy vào không trung đuổi sát theo sau.

Hai người bọn họ trước sau phi hành, trên biển xanh khói tung bay, rất là đẹp mắt.

Giữa các thuyền người tụ tập đông đủ, các thủy thủ, các binh sĩ, mài đao tể binh lên đồng pháo, vội vàng chuẩn bị công kích khí giới Phổ Thiện đảo.

Nhìn thấy hai người truy đuổi, mọi người đều mỉm cười, một lão binh cảm thán: “Tuổi trẻ là tốt rồi, bé gái trai đùa nghịch vui vẻ.

Người sống cả đời, cỏ sinh mùa thu, cuộc sống phải trôi qua như vậy.” Bên cạnh có giáo đồ bách hoa âm mộ nói: “Thiên Nga tiên sư bay đầy trời, nếu học được ba phần bản lãnh của bọn họ, đời sau biến thành trâu ngựa ta cũng tình nguyện.”

Huyền Môn Chính Pháp luyện thành Đào Yêu, uy lực tùy theo mạnh, ban đầu thân pháp trì trệ, trong khoảnh khắc kiếm quang đại thịnh, xê dịch xoay chuyển, nhẹ nhàng như yến tử điểm nước, nhanh nhẹn như linh miêu nhào bướm.

Ông tay áo đỏ mấy lần bị bắt được, trong lúc hoảng sợ nhanh chóng dán trên mặt biển, bỗng nhiên cuộn người co vai, chui vào khoang thuyền lớn phía trước khoang thuyền lớn phía sau.

Căn buồng nhỏ kia thanh tĩnh chĩnh tề, chính là nơi cư ngụ của Long Bách Linh, nàng lúc rạng sáng đã khôi phục thân chí, được người đỡ đến đây nghỉ ngơi, lúc này dùng điểm tâm, dựa vào đầu giường uống một chén trà đỏ sữa.

Ông tay áo đỏ lần theo mùi hương thể của nàng chạy tới, chưa phân biệt ra bóng người, trước xé cổ họng kêu loạn: “Cứu mạng? Thiếu bà nội Linh Nhi cứu ta, chủ nhân nổi nóng rồi, cưỡng ép ta làm tiểu lão bà...” “Một dải khói chạy vào đáy giường, từ đầu chui ra, tay vịn mép giường nhô ra nửa cái đầu, nhìn qua cửa thở hồng hộc, nhìn qua cửa thở hồng hộc.

Hai thị nữ bên giường đầu tiên là giật mình, mắt thấy hồng tay áo tình trạng chật vật, che miệng ăn vụng cười trộm.

Lần thù tình thù thứ tám năm cách uyên ương như núi.

Long Bách Linh bỏ bình trà xanh ngọc vào trong bàn, cười nói: “Ta ăn xong rồi, đa tạ các tỷ tỷ chăm sóc.” Thị nữ gật đầu đáp lễ, bưng dụng cụ rời khỏi khoang thuyền.

Đào Yêu Yêu bước vào, hô to: “Đi dạo Tinh Tàng đâu rồi? Mau ra đây cho ta, đánh! Mau ra đây...” Phát hiện là khoang thuyền của Long Bách Linh, niệm tình nàng đang tỉnh dưỡng, hạ giọng nhìn đông tới nhìn tây.

Bách Linh lại gò má ửng hồng, chuyện đêm qua như mộng như ảo, nhớ rõ hần từng thay quần áo cho mình, xấu hổ nói: “Tướng công, ngài tìm gì vậy?”

Hồng Tụ nói: “Thiếu nữ này cứu ta, chủ nhân hần muốn gây bạo lực với ta!”

Đào Yêu Yêu trầm giọng nói: “Tiểu Hồng, ngươi tự mình ra đây lĩnh phạt đi, ta ra tay có lẽ nhẹ một chút, nếu không...”

Long Bách Linh nhìn thấy quang cảnh hai người, đã sáng tỏ, cười nói: “Mới sáng sớm, tức giận thương tổn tinh thần, theo tướng công của ta tha cho nàng ta đi.” Đào Yêu Thiên nói: “Tha cho nàng ta? Hừ, sao có thể nhẹ tha, ngươi có biết nàng ta đã làm những gì không?” Muốn kể tỉ mỉ, nhưng liên quan đến hôn ước, không muốn đề cập nhiều, chỉ nói: “Dù sao rất ti tiện, ngươi không biết cũng thôi.”

Bách Linh cười nói: “Tay áo đỏ thuận miệng bịa mấy câu đùa giỡn, Đông Dã Tiểu Tuyết nghe xong nổi giận, bởi vậy ngờ vực xa xưa tướng công xa.

Tỳ Hưu sai nhỏ mà thôi, không thể nói là ti tiện.” Đào Yêu Yêu kinh hãi: “Ngươi, làm sao ngươi biết?” Tay áo đỏ bịt chặt môi, cũng bị “Thiếu nữ này” phán đoán kinh ngạc, vừa rồi thiếu nữ này cũng không có ở đây, sao biết ta biên bài chủ nhân? Nói ra vô cùng xác thực, lại giống như chính mắt nhìn thấy.

Long Bách Linh nói: “Tối hôm qua trong tiệc rượu, ta viết chữ làm quà chia tay cho Lâm biệt, tướng công lại không lĩnh hội.”

Đào Yêu Yêu nói: “Viết chữ... Người viết một chữ xấu, đây không phải là đầu phương của Chúc Cát sao?”

Bách Linh nói: “Quả thật có ý này, nhưng đổi thành sáu mươi bốn quẻ, tướng công và Sở tiên sinh từng học qua dịch lý, sao không từ “Thập Dục” lên nghĩ?”

Đào Yêu Yêu ngưng thần suy nghĩ, trầm ngâm nói: “Dịch kinh sao? Đoái quẻ mừng rỡ a, Sứ Trinh, Chủ hỉ cát sinh tồn kéo dài. Chợt nhớ lại “Dịch truyền quẻ”, một đoạn giải thích có liên quan “Đoái”, văn tự kia viết “Đoái” làm thiếu nữ, vì miệng lưỡi, hủy hoại.”

đọc đi lặp lại mấy lần, sắc mặt Đào Yêu Yêu biến đổi.

Long Bách Linh nói: “Đúng vậy, “Đoái” miệng lưỡi thiếu nữ.

Hồng Tụ lưỡi kiếm sắc bén như thương, chuyên thích châm ngòi bia đặt, hủy sự hủy hoại đài cao.

Đông Dã Tiểu Tuyết đầu óc lại ngốc, nghe tin lầm nói dối không phân thật giả, nhất định sẽ nổi điên lên.

Tướng công muốn cùng nàng quan hệ thông gia cùng mỹ nhân, cần phải cẩn thận phòng bị nha hoàn miệng rộng miệng rộng lợi hại kia của nha hoàn.

Ài, ta hảo ý nhắc nhở, tướng công nhìn như không thấy.”

Đào Yêu Yêu tròn tròn mắt, nói: “Lại lấy chữ bí ẩn chơi ta! Đi vòng tròn lớn như vậy làm gì? Người nói thẳng cho ta biết...”
Thầm nghĩ lúc đó đại đình rộng lớn vô số người, nữ nhi của nàng luận nhân thông gia, chỉ điểm những lợi hại ngấm ngầm, sao lại nói thẳng ra? Minh hỏi như vậy, cũng là ngu xuẩn có thể.

Hồng Tụ vừa mừng vừa bội phục, nói: “Thiếu nữ tính không bỏ sót, nói ra tất trúng! Tỳ tử bội phục sát đất! Thiếu nữ người có thể thoải mái, Tiểu Hồng tuyết đối đứng về phía người! Miệng sắc bén này của ta sử dụng cho người, nhưng có lệnh sai khiến, quân giáo đối thủ đầy miệng có tang hồn!”

Đào Yêu Yêu quát: “Người còn dám nói linh tinh, ta ném chiếc nhẫn đá đỏ của người ra biển!” Long Bách Linh cười nói: “Tướng công sao lại tức giận? Tiểu Hồng tử tuy bướng

bình, nhưng nàng gật đầu biết đuôi cơ linh, giữ lại bên người có thể giải buồn, so với cô gái ngu dốt thô lỗ kia còn mạnh hơn một chút.” Tay áo đỏ gật đầu không ngừng, nói: “Thiếu nữ này kỳ kỳ đúng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Hừ, hai người các ngươi đã sớm thông đồng với nhau rồi, cố ý xếp đặt để tiêu khiển ta.” Lo lắng chuyện Tiểu Tuyết hiểu lầm quá sâu, rất khó bỏ cứu hiềm khích, nhưng cho dù có sửa được thì đã sao? Hồng Tụ có Linh Nhi chống lưng, mồm mép thổi gió châm lửa, sau này phiền phức còn giảm đi sao? Càng nghĩ càng nén lại cơn giận trong lòng., Trong lúc suy nghĩ, đều do long bách linh không nên lên núi, vạn sai vạn sai do nàng mà ra, hai bước bước đến trước mặt, cái mũi vênh lên mũi, trong kẽ răng gạt ra từng câu từng chữ: “Linh Nhi ngươi nghe kỹ, ta vô cùng chán ghét ngươi.

Khi còn bé lau nước mũi, đã lớn lên lau nước mắt, kỳ thật đáng vẽ của ngươi rất xấu, không khiến người ta yêu thích chút nào.” Trong lòng Hồng Tụ Đại Nhạc, thầm nghĩ “Chủ nhân rốt cuộc bị tức đến choáng váng, lại còn dám nói Linh Nhi xấu! Ha ha, nếu như Linh Nhi có thể bình phán chữ “Sửu”, thiên hạ nữ nhân chẳng phải đều xấu thành mẩu dạ xoa, bao gồm cả Tiểu Tuyết sư muội, ha ha ha.”

Long Bách Linh ngáp một cái, cười nói: “Hải khô thạch nát, vĩnh viễn ở cùng một chỗ, tương công từ từ chán ghét ta thôi.” Nhìn ra ngoài cửa, vui vẻ nói: “Thời tiết thật tốt, ngày ấm áp, ta cũng tốt hơn nhiều rồi...” vịn mép giường đứng lên, bỗng nhiên tiếng nổ “Ầm ầm”, thân thuyền run rẩy, nàng cúi xuống phía trước.

Đào Yêu Yêu giơ tay đỡ lấy, nói: “Mới dậy đã choáng váng đầu rồi! Ngươi mau nằm xuống đi.”

Lời còn chưa dứt, “Phành phành phành phành” rung trời, cửa sổ phòng buồng nhỏ run rẩy “lộp bộp”

Đào Yêu Yêu vội vàng ra khỏi khoang thuyền quan sát, chỉ thấy khói trắng bốc lên trên mặt biển, giáp trụ lóe sáng, từng đội binh sĩ tóc trắng quấn khăn vải, eo treo đao hồi tưởng, đứng ở hai bên chiến thuyền.

Xa pháo đầu ngựa ngoại trừ áo pháo, châm lửa thuốc nổ liên tiếp thả xuống.

Cảnh tượng rộng rãi đồ sộ, phán đoán đào chết yếu thoải mái, khen: “Thật uy phong, khí thế thật!”

Kình phong bên trái gào thét, một con phi thú giương cánh bay thấp, trong kiệu kim yên ngồi năm người.

Một đệ tử ngự thú chỉ huy, ba thị vệ cầm mâu cảnh giới, ở giữa là Bách Hoa Giáo chủ.

Hắn khoác áo giáp vàng óng, dương dương đắc ý la lên: “Mở trận rồi, Đào huynh đệ, hôm nay đánh thẳng vào sào huyệt của Kim Luân giáo, người có tới không?”

Đào Yêu Yêu kêu to: “Muốn tới, muốn tới, muốn tới, tọa kỵ của Giáo chủ hùng tráng, có thể theo ta cùng cưỡi không?”

Triệu La Nham cười ha ha nói: “Ngao Nga Kiếm Tiên cần phải có tọa kỵ sao? Người ngự kiếm bay nhanh, chúng ta hiện tại ở bên trên chờ đợi!” Phi thú vỗ vỗ hai cánh, chớp mắt đã tiến vào Vân Tiêu.

Đào Yêu Yêu giơ chân phải lên cao, định niệm quyết bước ra khỏi mạn thuyền, cổ tay chợt bị người ta kéo lại, quay đầu nhìn lại, đôi mi thanh tú Long Bách Linh lo lắng, nói: “Tướng công đừng đi.”

Lần trước đào yêu cứu viện dân nữ, đào cơ thể vừa mới rời khỏi Nghiêu Sơn, Long Bách Linh đã ôm bụng, sau khi thấy hắn thụ thương, càng là hối hận không kịp, hiện giờ đại chiến sắp tới, có thể nào lại để cho hắn đi mạo hiểm? Đứng gần bên người, khuyên nhủ: “Các giáo đồ Kim Luân đều bị vây khốn, trận chiến này ta tất thắng.”

Bình pháp vân “Người thiện chiến không phải là có thể chiến với trời”, thu thập tàn địch là việc nhỏ, tướng công lưu thủ áp trận, còn quan trọng hơn so với xung phong trên trận.”

Hồng Tụ nói: “Để lại đi, giữ lại là tốt nhất, đi cũng là trời buộc.” Bách Linh Sứ nháy mắt, nói: “Tiểu Hồng tử!” Hồng Tụ vội vàng đổi giọng nói: “Đúng đúng, ta nói là chủ nhân thân võ anh dũng, chỉ thích chinh phạt cường địch, khinh thường đuổi giết cùng cướp.”

Trước mắt Linh Nhi đang cần chủ nhân chăm sóc, sung làm hộ hoa sứ giả mà, mới là bổn phận anh hùng.”

Đào Yêu Yêu do dự mãi, chỉ cảm thấy thân thể bách linh mềm mại, tựa hồ vô lực đứng vững.

Hắn mấy lần trước khổ chiến, lòng tin tăng vọt, thư sinh đại giảm, trừ ác chỉ muốn tranh giành trước.

Nhưng nếu rời bỏ Linh Nhi suy yếu, cuối cùng không thể hạ độc tâm, cân nhắc nhiều lần, đầu chí suy yếu, thàn than “Sớm biết không bỏ rơi được nàng, không bằng lúc trước ở lại Võ Lăng, còn có thể sớm muộn gì cũng hầu hạ mẫu thân.” Cười khổ đỡ nàng đi vào khoang thuyền.

Đột nhiên tiếng rít chân động màng tai, như sóng lớn, như sấm dậy, truyền ra từ phương vị của hạm đội trung quân.

Một chiến thuyền phá sóng mà ra, hai bên chiến hạm dần dần nhường đường.

Hứa Đại An ngồi xổm phía trước cột buồm, vùng quyền nện lên ngực ngựa mặt lên trời hét dài, hoạt tượng bị kích phát thành tinh tinh hùng vĩ cuồng dã.

Ánh mặt trời xán lạn, nhuộm lên ánh vàng cho hình thể xấu xí kia, lại lộ ra một loại uy nghiêm kỳ dị.

Sóng lớn bốn phía cuộn cuộn, thần thú nhao nhao nổi lên, vươn cổ dài gào hét tương ứng, binh sĩ Nam Triệu rút đao ra khỏi vỏ, phát ra tiếng rống “Khắc khắc”

Trong chốc lát người hăm dọa thú dữ, Cửu Tiêu Diêu lay động, khí tức đại chiến tỏa ra khắp nơi.

Lần thứ chín trở lại Cửu Tiêu tảo hổ huyết.

Đào Yêu Yêu cảm nhận được khí thể bức này, huyết mạch quanh thân sôi sục, sao còn nhìn được? Nó nổi hứng bùng bùng leo lên lầu đài đầu tàu, tay nâng khoang xe lên nhìn quanh bốn phía.

Chợt thấy Lan Thế Phương bay lượn giữa Ba cốc ở Lăng Phong, thú cuồi dưới khổ đúng là bao trời, không khỏi âm thầm sợ nước như Tiểu Thiên, lúc lâm chiến cũng trở nên thần khí sống động.” Định Tình quan sát, yên lặng bật cười.

Hóa ra Bao Thiên đội hai cái bịt mắt, không nhìn thấy biển cả, mới có thể bay lượn tự nhiên.

Hoàng Mộng Long điều khiển một con bạch hạc, từ từ bay qua bên cạnh, kêu lên: “Phá Ma sắp tới, Đào sư đệ muốn làm gì?” Lan Thế Phương kéo vòng cổ, lệnh bao trời gần tới gần tháp tàu, cũng hỏi: “Đào sư đệ có tới tác chiến không?”

Cùng lúc đó, thần thú kéo thuyền đều đã hiện lên, thân thể khổng lồ lấp kín giữa thuyền, nối liền thành một mảng lớn “Lục địa”

Đệ tử ngự thú cởi bỏ cương, đặt yên tọa cỡ lớn.

Các binh sĩ xếp hàng đi qua bàn đạp, đứng ở trên lưng thần thú rộng lớn, buộc dây xích bên hông vào trên yên thuyền, cố định ngồi xếp bằng chờ phát động thân.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Mọi người làm từng bước một, ai nấy đều được chỉ lệnh.

Độc nhất vô nhị giao nhiệm vụ cho ta, hắc hắc, nhân tuyển Thiên Long Thần Tướng này của ta, đại khái chỉ xứng ở lại phía sau bồi tiếp nữ hài tử.” Trong lòng lão đại không vui, chấp tay nói: “Tiểu đệ đứng mũi trợ uy, cung kính chờ các vị khai hoàn.”

Hoàng Mộng Long nói: “Vậy cũng tốt, Đào sư đệ tu vi nông cạn, trong trận pháp vốn không có vị trí của người.” Tay áo

phát phối, bạch hạc dẫn dắt thanh minh, chở hân bay thẳng vào đám mây.

Long Bách Linh đến gần sau lưng, nói: “Tướng công Nhược Tư nóng lòng chiến ý, có thể đi cùng Lan sư tử.” Đào Yêu Yêu Thiên nói: “Thân thể người yếu ớt, ta ở bên cạnh người thôi.” Hết sức vui vẻ, hiển lộ hết trong ánh mắt.

Long Bách Linh tình nguyện chính mình chịu ủy khuất, cũng không muốn hân có nửa điểm buồn bực, hô lên phía ngoài thuyền: “Lan sư tử, mời tử giúp đỡ không?” Đợi Lan Thế Phương gật đầu, lại chuyển hướng sang Hồng Tự?

Không đợi nàng đắn đo, tay áo đỏ cướp lại nói: “Linh Nhi thiếu nãi nãi yên tâm, để ta nhìn chăm chăm chủ nhân, hân đừng mơ tưởng chạm hoa chọc cỏ.” run lên hóa thành sương mù, chui vào nhẫn đá đỏ.

Đào Yêu Yêu nói: “Đừng nhiều chuyện, ta đi không công, cùng lắm là bắt tay vào xem náo nhiệt thôi.”

Đúng lúc này, một đoàn thanh ảnh cuộn cuộn, như lưu tinh xuyên qua các thuyền.

Lại là Hoàng U truyền lệnh hiệu lệnh, hô to: “Thuyền đội rút lui, lui về phía sau ba xá.” Thủy thủ nghe tin động cánh buồm chuyển đà, nhanh chóng chạy về phía hải vực bình tĩnh.

Trong nháy mắt hoàng âm xẹt qua gần, thoáng thấy Long Bách Linh chết yểu, cười lạnh nói: “Kiếm Tiên môn thật kém cỏi, đệ tử mới thu nhận lâm trận lùi bước, Lý Phượng Kỳ sư huynh sợ chiến trốn tránh, gọi một tiểu Tuyết Đông Dã một mình xuất chiến, hừ, âm thịnh dương suy, mặt mũi biết bao?” Hân độn thiên thuật thần tốc vô song, lời nói phiêu lãng tại chỗ, thân ảnh mờ mờ phiêu xa, trên trời chỉ còn một điểm đen nhàn nhạt.

Đào Yêu Yêu nghe vậy chấn động, trong ngực như bị lửa thiêu, trong đồng tro tàn giội gáo dầu nóng.

Hai câu nói kia ý hàm song quan, mĩa mai đào yêu thú lâm trận sợ chiến, Tiểu Tuyết thế đơn lực bạc, mang theo còn tổn hại uy danh Lý Phượng Kỳ.

Đào Yêu Yêu nhìn về phía vinh nhục của bản thân cực kỳ nhạt nhẽo, nhưng không cho phép tôn nghiêm của bằng hữu chút

nào bị hao tổn, quát lên: “Đệ tử của Kiếm Tiên nam nhân ở đây!” Nhảy ra khỏi lầu thuyền, lá kiếm quang đuổi thẳng theo sau.

Tiểu rằng pháp lực có hạn, sau khi bay lên mấy chục trượng chân khí khó mà tiếp tục, thẳng tắp rơi xuống dưới.

Lan Thế Phương quát ngựa bay tới phía sau, một phát túm được sau lưng của hắn, vung tay ném mạnh lên trên.

Bên tai dào điên đảo sinh gió, mơ hồ nghe thấy tiếng Long Bách Linh ở bên dưới la lên: “Dùng Định Dương Châm!”

Cánh tay Lan Thế Phương có lực lớn vô cùng, ném cái này cao chừng nửa dặm, dư thế tiêu tan hết lại sắp rơi xuống.

Đào Yêu Yêu nhớ lại lời dặn của Bách Linh, miệng lầm bầm “Định” bí quyết sử ra Định Dương Châm, một mục đứng vững trong mây.

Lan Thế Phương chạy tới nắm lấy sau lưng, lại phát lực ném mạnh.

Đào Yêu thu lại Định Dương Châm, thuận thế lại lên cao hơn trăm trượng.

Hai sương phòng phối hợp như vậy, hoặc quăng hoặc dừng, dần dần đến chín tầng mây bên ngoài.

Đệ tử san Thiên đứng song song trên không trung, mắt thấy tư thái kỳ lạ của Đào Yêu, chợt cái mông hướng về phía trước, chợt ngửa đầu ưỡn bụng, chợt liên tục ngã xuống, hoạt tượng là bao cát lớn bị người ném qua.

Mọi người lắc đầu, đều muốn Ngao Vân đạo pháp phiêu dật linh biến hóa, chưa từng có loại dáng vẻ vụng về này? Hoàng U nói: “Kiếm thuật của Đào sư đệ tân Dĩnh, khiến người ta phun com.”

Âu Dương Cương Bình khoanh chân ngồi trên “Hành Vân Phù”, nói: “Ai dẫn hắn tới? Bản lãnh thấp kém, tự vệ cũng khó khăn, không giúp được gì nhiều.”

Lan Thế Phương bay đến gần, đáp: “Tiêu diệt Kim Luân giáo là một đại công đức, đại hội cạnh tranh năm nay sắp đến rồi, vừa vận bằng cái này tấn thăng bồi phạt.

Huống hồ chúng ta thắng cục đã định.

Đào sư đệ mất đi cơ hội lập công, vậy thì quá đáng tiếc.” Lúc chia tay, Đào Yêu Yêu đã hạ xuống trước mặt.

Sức nặng một lần cuối cùng quá lớn, hắn vượt qua đỉnh đầu đám người, đành phải thuận thế hạ xuống, chờ cùng đám người Bình Tề mới niệm định tự quyết, nhưng tư thế khó sửa, vẫn là đầu dưới chân treo ngược lên.

Hoàng U nói: “Cũng tốt, nhân cơ hội nhặt chút công lao, góp sức vào một số bồi phận, tránh cho sau này trở thành sư đệ râu bạc.”

Đào Yêu Yêu vội hỏi: “Đại ca của ta đâu? Ai nói huynh ấy trốn tránh, chân khí tan rã, Định Dương Châm mất đi hiệu lực, ngã xuống hành tung. Âu Dương Độc Bình lắc nhẹ ngón tay, trong túi vải bạch quang lượn lờ, một đạo “Hành Vân Phù” nâng lên cây mẹ nó, nói: “Đại ca người Lý Phượng Kỳ sao? Hắc hắc, đã sớm chạy không còn bóng dáng, lâm trận bỏ chạy, trốn trách nhiệm, vốn là sở trường của hắn tuyệt kỹ.” Chợt thấy người này đạo hạnh tuy thấp, lại có can đảm chiến đấu, mạnh hơn Lý Phượng Kỳ nhiều.

Lại nhớ tới giới chỉ hắn mang theo yêu vật (nghịch vật), trong chiến trận dễ dẫn dắt vận rủi, lập tức búng ngón tay thi pháp, bắn ra ba viên “Hóa Cát Thanh Lộ” sinh ra vận khí, lặng yên không một tiếng động rơi vào trên người đào nhân chết non.

Đào Yêu Yêu tay cầm vân phù, học sinh Cô Bình ngồi khoanh chân vững vàng, nói: “Đại ca đi đâu vậy? Lúc hắn đi có tin nhắn không?”

Hoàng Mộng Long nói: “Hôm qua hoàng hôn không thấy bóng người, sáng nay tìm không thấy tăm hơi, Lý Phượng Kỳ quả thật không từ biệt.” Dứt lời vê râu thở dài, thất vọng cùng tiếc hận vô tận, bao hàm trong tiếng thở dài này.

Nhớ năm đó Kim Luân giáo tiến vào Nghiêu Sơn, Lý Phượng Kỳ thua trách nhiệm, khiến cho Huyền môn tổn thất nặng nề, gần như hủy diệt.

Nay kiếp này chinh phạt tổng đàn tà giáo, Lãng Ba để hắn dẫn đội, vốn có ý hồ thẹn nghiêm danh, nào biết trước khi quyết

chiến hấn lại tự ý rời cương vị, trọng phạm cũ sai trái lại giống như phụ cốt, vĩnh viễn không thay đổi được.

Đám người Hoàng U, Thế Phương mặt ngoài trấn định, thực tế trong lòng tiếc nuối: Hy vọng đại sư huynh trùng kiến uy vọng, dẫn dắt mọi người phục hưng Nga Tuyền, cuối cùng là ảo mộng không thể thực hiện.

Chỉ có đào điền tin tưởng huynh trưởng, trong lòng cũng không hoài nghi, suy nghĩ sau này cứ hỏi thẳng là được rồi.

Hắn nhớ Tiểu Tuyết, lại hỏi: “Tiểu... Đông Dã sư tỷ đâu? Ở đâu?”

Yến Doanh Thù cũng ngồi “Hành vân phù”, chỉ về phương xa nói: “Ở bên kia.” Đào Quy quay đầu nhìn lại, một đạo hoàng quang vạch phá trời cao, bay thẳng tới đám mây chỗ Phổ Thiện đảo, nói: “Cô ta làm gì vậy?” Yến Doanh Thù nói: “Lý sư huynh chạy, Tiểu Tuyết của Đông Dã ghen đầy bụng lửa giận, muốn chọn Kim Luân giáo một mình.” Đào Yêu trợn to mắt, nhận ra hoàng quang là Cúc Anh kiếm, nói: “Ai da, cô quân xâm nhập, quá nguy hiểm...”

Lần thứ chín trở về, đăng lên chín tầng trời càn quét hang ổ hai dãy núi.

Lời nói còn chưa dứt, bốn phía tiếng kèn “Ô ô” cùng kêu, năm sáu mươi con thần thú triển khai cánh chim, đầy rẫy binh sĩ Nam Triệu bay về phía Phổ Thiện đảo.

Cúc Anh kiếm phía trước cao cao chói lọi, phảng phất như lá cờ dẫn dắt đại quân hào quang.

Đội hình tản ra, tiến tới đông đủ chi thế.

Những thần thú kia có hình thái khác nhau, có dơi đầu sư tử, có cự mãng cánh chim, có long thân hải ngạc, tất cả đều giương nanh múa vuốt.

Triệu La Nham truyền lệnh tiên công, Hứa Đại An hét to một tiếng, thần thú hoặc phóng lôi điện, hoặc băng lạnh, hoặc bắn nọc độc, hoặc triệu tụ phong vân hình thành bão táp, đồng loạt tấn công về phía đám mây.

Trong nháy mắt tầng mây cấp tốc biến hình, trăm vạn con Hỏa Nha hóa thành đàn phi, phun ra liệt diễm đan xen thành phô thiên la võng.

Lôi độc phong và lưới lửa tương kích, sao băng bắn ra, khói thuốc súng nổi lên bốn phía, tràng cảnh làm người ta sợ hãi tai mắt.

Chợt ánh sáng vàng lượn vòng, bỏ xuống lông tơ bay loạn, đó là Cúc Anh kiếm đang trắng trợn chém giết.

Đào Yêu Yêu nhìn đến ngây người, tình cảnh trước mắt xa lạ mà rộng rãi, dù là nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy Cúc Anh kiếm chém chéo xuống, quang mang mãnh liệt, trong chiến hỏa mười phần dễ thấy, đột nhiên mấy ngàn con Hỏa Nha đồng thời phun lửa, diễm lưu hội tụ thành một hỏa cầu như ngọn núi, nghênh đón thế đánh vào Cúc Anh kiếm, một trận lôi minh âm âm, sóng khí mãnh liệt hướng xa xa chạy tới.

Đào Yêu Yêu suýt chút nữa bị chấn ngã xuống đất, kêu lên: “Tiểu Tuyết xung phong phía trước, chúng ta mau đi tiếp ứng!”

Đám đồ đệ Ngao nhìn ta, ta nhìn người, đều hiện vẻ trù trừ.

Dựa theo chiến thuật đã bàn bạc trước, trước tiên Bách Hoa giáo nghi binh công kích, dẫn ra chiến thuật đặc biệt thắng Phật, sau đó đồ đệ tử Huyền môn bày Chân Võ Trận quyết đấu.

Hiện tại Lý Phượng Kỳ mất tích, Tiểu Tuyết tiến lên trước một mình, khác một trời một vực với phương án phỏng đoán.

Thiếu đồ đệ tử Kiếm Tiên chủ thủ, “Chân Võ Trận” căn bản không thể bày ra được, loạn đấu không có kết cấu như vậy, cùng trận ác chiến mười năm trước ảnh hưởng, chỉ sợ lại bị Kim Luân giáo đánh trọng thương.

Chúng đồ Nga Phản đối với ký ức đau đớn ngày trước, ai cũng không muốn giẫm lên vết xe đổ lần nữa.

Hoàng U mắt nhìn Tiểu Tuyết cúc anh kiếm tung bay, thở dài: “Môn nhân tài của Kiếm Tiên môn đông đúc, ngoại trừ Vô Hành Lăng Tử, còn có nữ tướng Hỏa Bạo, chính là không đấu chính giác xà lớn.”

Hoàng Mộng Long nói: “Trận pháp Chân Võ tất có tính công, thủ, điều ba công.

Theo nhân viên phân chia, ngự thú có thể chủ công, Thần nông có thể điều trị, độn giáp bói toán có thể điều động có thể công, thiếu phòng hộ của Kiếm Tiên, khó có thể chiến đấu.”

Yến Doanh Thù nói: “Không phải còn có đồ đệ tử Kiếm Tiên sao?” Mọi người nhìn về phía Đào Yêu, đồng loạt cười khở lắc đầu.

Đào Yêu Yêu đang sờ trái tìm phải, đầu đầy mồ hôi lâm lâm: “Các người không đi cũng được, ta tự đi giúp nàng.

Ài, Âu Dương sư tỷ, tờ giấy này của người vừa mỏng vừa nhẹ, lại có thể nâng thân thể tiểu đệ lên, vô cùng thần kỳ, chỉ là cơ quan khởi động phi hành ở đâu? Vạn Vọng sư tỷ nói, tiểu đệ mù sờ voi, cuối cùng là mất công...”

Lan Thế Phương nhìn xung quanh, nói: “Làm sao bây giờ?”

Hoàng Mộng Long nói: “Mũi tên ở trên dây, thuận thế bắn ra.”

Lan Thế Phương nói: “Vây được rồi, là kẻ xấu, đánh một trận trước rồi nói sau!”

Âu Dương Cô Bình nhìn cây Đào chết non nói: “Này, Kiếm Tiên Nhân Nhân tài, đừng sờ lung tung, để cho đồ đệ đầu độn giáp mang bọn ta qua.”

Hoàng U đáp: “Được! Ngồi vững rồi!” Cung Yêu Bộ, chân phải làm quy củ, vẽ một vòng tròn lớn, kêu lên: “Tật!” Vàng sáng màu xanh lóe lên mà ẩn, mọi người đã ở phía trước giao chiến, mà gần trăm thân thú và hơn ngàn binh sĩ, trong nháy mắt sau rút lui trăm dặm xa xôi.

Độn giáp kỳ thuật xoay chuyển không gian, dịch chuyển hình hoán ảnh không để lại dấu vết gì.

Phương pháp điều động nhân lực Hoàng U như trên bàn cờ dịch chuyển quân cờ.

Đào Yêu Yêu bất ngờ không kịp chuẩn bị, liền cảm thấy mí mắt giật một cái, bốn phía đều là quái điều phun lửa, kinh hoàng tay chân trượt, một ngã nhào từ trên Hành Vân Phù lặn xuống.

Nha Vũ che đậy, ai cũng không phát giác tình huống.

Đào Yêu Yêu siết chân, rơi xuống cực nhanh, ngay cả Định Dương châm cũng quên dùng.

Chợt sờ lên một vật mềm mại, giống như dòng nước xiết mò được lên gỗ trôi, ôm vào trong ngực, chết không buông tay, ám đạo “May mắn a, vận khí tốt, Cổ Nhân Vân, Bích Không Thiên Tầm có thể gửi thân, thật sự có lời này.”

Người trong lòng chợt nói: “Buông ra!” Đào Yêu Yêu sững sờ, nghe ra đây là giọng nói của Tiểu Tuyết, mới biết hai tay ôm chặt lấy eo nàng, âm thầm kêu khổ “Lần trước vụ án không tiêu, ta lại đắc tội với nàng ta.” Vội vàng buông hai tay ra, mặc kệ thân thể rơi nhanh xuống, chấp tay xin lỗi: “Sur muội chớ giận, ta không cố ý mạo phạm người, để ta giải thích từ đầu...”

Tiểu Tuyết Tâm nói: “Chờ người giải thích rõ ràng, cũng liền ngã xuống thành bánh thịt, sao không làm phép ngừng rơi

thế?” dè thấp kiếm quang mau chóng đuổi theo, thư thái nắm lấy đai lưng của hắn.

Đào Yêu Yêu nói: “Sư muội, người...” Tiểu Tuyết cả giận nói: “Người, người, người, người cái quỷ gì không sử Định Dương Châm định thân?” Đào Yêu Yêu thở dài: “Định thân dễ có định tâm khó, sư muội hiểu lầm quá sâu, sư ca ta tâm loạn như ma... A, cẩn thận.” Vận khí đứng vững trước mặt nàng, quả cầu lửa vừa đúng lúc đánh vào mặt, đánh vào trên Thiên Vương thuẫn ầm ầm nổ tung.

Đào Yêu Yêu sợ đốt tóc Tiểu Tuyết, vung tay áo đánh đóm lửa, Pháp lực lỏng Thần Thuần hơi lộ ra khe hở, một sợi lông quạ mang theo lửa chui vào cổ họng, bị nóng đến kêu to: “Hì hì, bị trời phạt, đắc tội tiểu Tuyết sư muội, lại gặp chút lửa nóng chi phạt, nhận trách nhiệm của Đồng Trác lão tặc khẩu đầu, không dám, sau này sẽ không dám khi dễ sư muội nữa rồi!”

Tiểu Tuyết bật cười “Xoẹt”, nước mắt lại tràn mi.

Đào Yêu Yêu nhìn nàng cười mặt mang lệ, giống như mưa sau lê hoa, nhất thời ngây dại.

Tiểu Tuyết dùng tay áo lau đi nước mắt, tay trái vẫn nắm lấy đai lưng, tay phải vươn lên sờ sờ lông tơ kia.

Tay áo đỏ bốc lên một nửa khuôn mặt, ngạc nhiên nói: “A nha, tùy tiện sờ bụng nam nhân, Tiểu Tuyết muội muội thật thô lỗ...” Nói nửa đoạn lại rút về trong giới chỉ.

Đào Yêu Yêu nói: “Sư muội, ta không lừa ngươi chứ? Cười nói, ưu sầu phiền não cũng vứt bỏ.” Không biết vì sao, hắn và Tiểu Tuyết hiểu lầm sâu hơn nữa, luôn có cách nghĩ trêu đùa nàng.

Ở bên cạnh nàng nhẹ nhàng vừa ý, cũng có một loại lạc thú nói không nên lời.

Bên kia Hoàng U hô: “Hai hộ vệ của ngươi Yên Doanh Thù.

Nàng bình an, mọi người mới bình an.”

Tiểu Tuyết ngự kiếm bay lên, kéo nó về phía Yên Doanh Thù chết yểu.

Lúc trước nàng hung hăng đánh, hoàn toàn là vì phụ khí phát tiết, giờ phút này nhớ lại yếu quyết ngày xưa diễn luyện trận pháp, nói với Đào Yêu Yêu Yêu, nói: “Người sử dụng thần thuần ngăn trở Yến sư tử, tuyệt đối đừng dịch chuyển vị trí.” Thủ thủ khí kiếm hạ, đem Hỏa Nha bức đến gần chém thành mảnh vụn.

Đào Yêu Yêu nhảy vào lá bùa nơi Yến Doanh Thù ngồi, cười nói: “Có ta làm bảo tiêu, Yến sư tử mặc dù đại triển diệu thủ.” Ngưng Khí mở cánh tay ra, dùng Thiên Vương Thuần bao lại toàn thân hai người.

Người áo trắng tẩu đã rút lui xa, bên ngoài đám mây chỉ còn rải rác mấy người, mục tiêu Hỏa Nha rõ ràng, chen chúc vây công mà đến.

Chúng đột Nga hơi chống đỡ, chờ bày quạ tụ thành mảng lớn đen sì, trước sau tả hữu hầu như không kể hờ.

Âu Dương Cô Bình hô: “Hoàng công, đuổi đám súc sinh lông bẹp đi.”

Hoàng Mộng Long đồng ý, từ đáy áo lấy ra một cây Tiểu Dao Cầm, đặt ở giữa gôi ngón tay gảy dây đàn, “Đương” một tiếng vang lên.

Đàn quạ như bị sét đánh, lông chim buông lỏng xuống.

Dây đàn lại chấn động, đàn quạ đuổi chân chính tề, như muốn vỗ cánh bước ra khỏi cát bước.

Lúc này tiếng đàn thứ ba vang lên, lại là năm ngón tay quét ngang, cao vút như xé vải.

Mấy ngàn vạn con Hỏa Nha ứng thanh vỡ vụn, xương lông hóa thành bụi nhỏ, theo gió phiêu lãng.

Lần thứ chín trở lại Cửu Tiêu Trấn Hồ huyết tam

Phần lớn đệ tử ngự thú đều giỏi sử nhạc khí, mượn âm nhạc thuần phục dã thú ác điều cầm.

Hoàng Mộng Long am tập đạo này, đối với Hỏa Nha tập tính càng rõ ràng như lòng bàn tay.

Hắn kia ” cầm vũ ba chồng” là kỹ thuật thuần điều, âm thứ nhất gọi là ” Chấn Sí Minh Chủ”, có thể làm chim chóc đoạn tuyệt dã tính, nhận rõ chủ nhân; thứ hai âm thanh là ” khoan trao phục dưỡng”, tiếp nhận chủ nhân dạy dỗ, từ nay về sau cúi đầu nghe lệnh; thứ ba âm nguyên là “Luyện Vũ Hóa Thần”, kích phát tiềm năng bản thân chim điều, chuyển hóa thành chiến kỹ khắc địch.

Năm ngón tay Hoàng Mộng Long đanng, hiệu lực của âm thanh thứ ba tăng mạnh năm lần, ngọn lửa trong bụng Hỏa Nha bị kích thích đến mức điên cuồng cháy, không kịp phun ra, từ trong ra ngoài đốt thấu.

Đến lúc này, bên ngoài Phổ Thiện đảo năm thành Hỏa Nha bị tiêu diệt, bây giờ còn lại quay chung quanh Đại Kim Luân tung bay, cách khá xa, cũng không chạy tới tham chiến.

“Nha thành” vỡ ra lỗ hổng lớn rộng chừng trăm dặm, Thái Dương xuyên thấu qua tầng tầng khói bụi, đại thảo nguyên của Phổ Thiện đảo mơ hồ có thể thấy được.

Lan Thế Phương nói: “Bên ngoài đảo Phổ Thiện đã bị phá, tiếp theo lại tấn công Cực Lạc bảo.”

Hoàng Mộng Long nói: “Không vội, địch thế không rõ, tan thành mây khói rồi lại vào.”

Hoàng U nói: “Vậy phải đợi bao lâu?... Như vậy đi, để Bách Hoa giáo chủ cười đại pháo, trực tiếp đánh chết mẹ nó.”

Đào Yêu và Tiểu Tuyết dặt tay nhau bay tới gần, tiếp lời: “Ý kiến hay, đây gọi là gõ núi chấn hổ.

Gia môn đánh cho nát nát, đánh thẳng giới Phật còn trốn không ra, thật sự thành rùa đen rụt đầu.”

Hoàng Mộng Long lắc đầu nói: “Không được, tất cả giáo đồ Kim Luân bị Đường Liên Bích vây khốn hôm qua đều tụ tập ở trung bộ giữa bình nguyên.

Nếu dùng hỏa lực oanh kích, tất nhiên tù binh sẽ tử thương vô cùng nghiêm trọng.

Thi khí hấp dẫn ác ma, ngược lại trở thành viện binh mạnh mẽ hơn cả Phật.”

Âu Dương Cô Bình nói: “Sao phải lo lắng nhiều như vậy? nanh vuốt tà giáo đều bị đánh chết sạch sẽ.

Triệu di tiêu diệt ác ma cũng không có gì đáng ngại, vừa vặn tụ lại tiêu diệt.

Tên đầu lĩnh độn giáp, động thủ đi!”

Chúng đồ trẻ tuổi Ngao thịnh khí, ước chừng không diệt được hung ma, tích lũy nhiều công đức.

Cô Bình mới đề nghị, Hoàng U đáp: “Được lắm!” Pháp thuật triển khai, dịch chuyển hình đổi vị trí, điều thần thú về phía trước.

Binh sĩ Nam Triệu vũ khí đã đủ, đồng pháo đều khiêng lên yên ngựa.

Lập tức nhận được hiệu lệnh, chúng binh sĩ chuẩn bị pháo đài, châm lửa đốt, “Bình Bình Bồng” hương Phổ Thiện đảo bắn ra.

Từ giờ oanh cho đến giữa trưa, đạn pháo khó khăn lắm mới dùng được, bên ngoài Phổ Thiện đảo ngoại trừ khói sương càng đậm, không có gì khác thường.

Đào Yêu Yêu ngáp cả ngày, nói: “Hồi lạ hơn cả định lực của Phật, nổ như vậy cũng không ra ngoài.”

Lan Thế Phương nói: “Theo ta thấy, thủ lĩnh của đối phương đã sớm chạy hết, Phổ Thiện đảo là nơi bỏ hoang.”

Hoàng Mộng Long nói: “Sao có lý được?” Kim Quang Pháp Luân thần thánh “Chính là trấn đàn tà giáo chí bảo, nếu như bị phá hủy, Kim Luân giáo không đánh mà chết, bọn họ sao có thể bỏ qua mệnh căn.”

Âu Dương Cô Bình nói: “Vậy thì vào xem một chút, để Bách Hoa giáo nghiêm phòng đường ra.

Mấy người chúng ta tấn công thẳng vào Cực Lạc bảo.

Như kẻ địch đã thoát đi, sau đó lại hủy diệt Kim Quang Pháp Luân.

Trận chiến này cần quét tà giáo, báo thù rửa hận, công đức chúng ta không phải là nông cạn.” Chúng đồ Ngao Thiên gật đầu đồng ý.

Hoàng U điều khiển thần thú, sử dụng Phong Độn Thuật mang theo mọi người, phá tan khói mù bay vào trên Phổ Thiện đảo.

Chỉ thấy trên bình nguyên trải rộng hồ nhỏ, tầng đất cháy đen, không có nửa bóng người, cũng không nhìn thấy hài cốt của tử thi.

Đào Yêu Yêu nói: “Hỏa lực của Bách Hoa giáo thật cổ quái, có thể đánh người ta thành bột phấn.” Tiểu Tuyết nói: “Chắc là tà đồ hóa giải được pháp thuật của Đường Liên Bích, chạy trốn suốt đêm.”

Hoàng U cười hắc hắc, nói: “Có vô số cường giả Yêu Ma Tiên, có thể tránh thoát “Minh Sương Tỏa Hồn Thuật”, thông đồng vượt qua năm sáu người.

Hơn ba ngàn người tự hóa giải, móc mắt ta cũng không tin.” Đào Yêu Phong không phục, nói: “Đường Liên Bích lợi hại như vậy, hắn một mình đấu với Kim Luân Giáo là được, cần gì phải nhọc lòng động chúng.” Lan Thế Phương thấp giọng nói: “Sáng nay ta đi tìm Đường sư huynh, hắn không ở trên thuyền, đại khái trong đêm đi qua.” Âu Dương Độc Bình lạnh lùng nói: “Gia hỏa mắt không có sư môn, không đề cập tới cũng được.”

Trong lúc nói chuyện, tiếp cận Cực Lạc bảo, chung quanh vẫn không có dấu chân người.

Mọi người chỉ cảm thấy việc này quỷ dị, ẩn giấu biến cố trọng đại.

Đột nhiên lỗ mũi dựng thẳng, hừ nhẹ, tựa hồ ngửi thấy được mùi vị kỳ quái.

Lan Thế Phương nói: “Có người sống!” Chỉ thị bao quát trời cao bay tới đồi núi.

Vượt qua một tảng đá lớn, đột nhiên kêu lên “A” một tiếng kinh hô.

Đám người sau đó chạy tới, chăm chú nhìn lại, từng người một hoảng sợ thất sắc.

Phía sau tảng đá có một hán tử đang nằm, hai mắt nhắm nghiền, thân thể cứng đờ, nhưng không phải chính là Lý Phượng Kỳ? Đào Yêu Yêu phi thân nhảy xuống mặt đất, nói: “Đại ca! Người bị thương sao?” Chạy lên phía trước đỡ, ngón tay vừa chạm đến xiêm y của hắn, bỗng nhiên kinh hãi kêu lên.

Tiểu Tuyết nói: “Làm sao vậy?” duỗi tay chống lên vai của hắn, liền cảm thấy một cỗ hàn khí xâm nhập lòng bàn tay, dọc theo cánh tay trước xông thẳng đến phủ tạng, vận khí mạnh chống đỡ.

Lại nhìn đào chết non, quanh thân hắn run rẩy, tóc và lông mày óng ánh mượt mà, kết một tầng sương trắng.

Yến Doanh Thù lập tức giải trí, búng ra, trong túi nhỏ bay ra ba miếng dược cao, kê sát chân trời, thần đạo, mệnh môn ba yếu huyết, nói: “Tụ khí đã tọa, buông lỏng cơ thịt đừng loạn run.” Đào điên cố gắng nhìn hàn chiến, khoanh chân ngồi xuống đất.

Thuốc mỡ kia cháy hừng hực, khuôn mặt của hắn khôi phục hồng nhuận phơn phớt.

Yến Doanh Thù nói: “Không sao, nếu không có Thiên Vương Thuần ngăn cản, chiêu vừa rồi sẽ lấy mạng người.”

Hoàng U bên cạnh vận dụng Bàn Vận Thuật, cách không đem Lý Phượng Kỳ dời lên đỉnh đá, khiến cho hắn đang nằm ngửa đối với ánh mặt trời, nói: “Hàn khí rất nặng, ai cũng đừng đụng vào quần áo của hắn.”

Lan Thế Phương hỏi: “Cái gì hàn khí bá đạo như vậy?”

Hoàng U xua tay không đáp, nhìn chằm chằm băng lăng góc áo Lý Phượng Kỳ.

Hoàng Mộng Long nói: “Cứu người quan trọng hơn, Yến sư muội động thủ trước đi.”

Yến Doanh Thù sắc mặt hờ hững, đứng yên một lát, lấy ra năm cây ngân châm, phát tay cắm vào huyết thái dương của Lý Phượng Kỳ, mi tâm, ngực, rốn các nơi yếu hại.

Tơ vàng ở đuôi châm bạc vừa nhỏ vừa nhẹ, gió nhẹ thổi một cái, sợi tơ chỉ về mặt trời, kéo căng năm sợi dây cung dài.

Yến Doanh Thù vận khí lắng không, ánh mặt trời lưu chuyển, ngưng tụ thành chất lỏng màu vàng, theo dây cung rót vào trong cơ thể Lý Phượng Kỳ.

Đây là phương pháp giải nguy cấp trước mắt Thần Nông môn, dẫn dắt dương tinh bồi dưỡng nguyên thần cố định thiên địa.

Mọi người nín hơi ngưng tụ, chờ đợi cơ hội xuất hiện.

Yến Doanh Thù nói: “Ta tông cộng có sáu cây Hoàn Hồn Thần Châm, giữ lại khi quyết chiến dùng đến.

Hắn bị pháp thuật Phong Lôi làm bị thương quá nặng, đành phải lấy thần châm cứu mạng trước.” Lan Thế Phương nói: “Pháp thuật Phong Lôi, người nói là...” Hoàng U nói: “Không tệ, Minh Sương Tỏa Hồn của Đường Liên Bích, băng sương ở góc áo ngưng kết không tan, đúng là do pháp thuật Phong Lôi gây nên.”

Đào Yêu Yêu chậm rãi lại, vừa nghe lời này đột nhiên nhảy lên, giận dữ nói: “Nơi này chỉ có Đường Liên Bích mới có thể dạy phong lôi pháp thuật! Được, Đường Liên Bích bị thương đại sư huynh! Tiểu tử kia bụng dạ ác độc, ta nhìn hắn rất không thích hợp.” Lo lắng Lý Phượng Kỳ bị thương thế, không lo được băng hàn lắng lệ, phụ cận đỡ cánh tay hắn., Nói: “Đại ca tỉnh lại, mau tỉnh lại, là chúng ta!” Lý Phượng Kỳ khắp người ” liêu dịch” lưu động, dương khí dần dần tiêu trừ hàn khí, mí mắt gian nan mở ra, nhìn mọi người, nói: “Có rượu chưa?”

Nghe hắn muốn uống rượu, trái tim như con đào treo lơ lửng mới thực sự ổn định, tìm kiếm hồ lô rượu sau thắt lưng hắn, sờ tới sờ lui rồng tuếch.

Âu Dương Cô Bình hừ lạnh, lật tay thò vào túi vải, lấy ra hồ lô rượu ném tới trước mặt.

Đào Yêu Yêu nhặt lên nút mở ra, phát giác hồ lô quán quanh lá cây, thật sự là vật bình thường Lý Phượng Kỳ sử dụng,

không khỏi sửng sốt, ám nghĩ đồ vật của đại ca sao có thể đến trong túi của nàng.

Lần thứ chín trở về, đăng lên cửu tiêu tảo hổ huyết.

Hồ lô rót đầy rượu ngon, theo gió phiêu hương.

Lý Phượng Kỳ cánh mũi khẽ nhếch, cái cổ gồng sức đón lấy, nuốt vào trong tay Đào Yêu Yêu Yêu.

Trong nháy mắt hồ lô rỗng đi hơn phân nửa, rượu vào bụng, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Hắn chuyển hướng nhìn Cô Bình, nói: “Hôm qua đi vội vàng, mất vật này, đa tạ sư muội mang theo giúp ta.”

Âu Dương Cô Bình trầm mặt, nói: “Hôm qua người lén lút lên vào Phổ Thiện đảo, thả ba ngàn tên tà đồ, có phải cũng vậy không?”

Lý Phượng Kỳ cười ha ha, ngón tay mở ra miệng, ý bảo anh đào huynh đệ mau vào trong rót rượu.

Hoàng U nói: “Những người kia trúng Minh Sương Tỏa Hồn Thuật, pháp lực hoàn toàn biến mất, không thể động đậy.

Lý sư huynh giúp bọn họ giải vây, dẫn Minh Sương vào kinh mạch của bản thân.

Chúng ta tới chậm nửa bước, sư huynh sẽ vì ác đồ tà giáo xả thân thành nhân.” Trong lời nói mang theo chút trách cứ, nhưng trong lòng lại rất bội phục.

Hóa ra chín môn phái còn giỏi về sở trường của mình, Phong Lôi môn chuyên môn công kích, pháp thuật của họ có lực sát thương cực mạnh.

Minh Sương Tỏa Hồn Phong Lôi Tinh đạo pháp thâm thúy, phá cứng Chi lợi càng thêm đáng sợ.

Nhưng phương pháp này quá mức thâm thúy, Phong Lôi Thủ Đồ Hà Cửu Cung cũng chưa luyện thành, uy lực thần diệu tồn tại trong truyền thuyết —— nghe nói Minh Sương Tỏa Hồn Thuật một khi phóng ra, nguyên thần đối phương không cách nào xuất khiếu, từ sương giá Minh giới đóng băng, từ trong ra

ngoài giam cầm thân thể, về phần năm nào tháng nào lại được tự do, hoàn toàn dựa vào ý nguyện của người thi pháp.

Nếu như dùng ngoại lực mạnh mẽ phá giải trói buộc, còn Sương Lăng thì đem toàn bộ thương tổn chuyển sang gả cho người giải cứu.

Lý Phượng Kỳ giải khai khốn Ách cho giáo đồ Kim Luân, tương đương với để Minh Sương xâm nhập trăm hài, đổi lại là người khác đã sớm đông chết rồi.

Hắn lại liên tục chịu hơn ba ngàn lần trọng thương, ỷ vào Thiên Vương Thuần chống cự hàn thương, mặc dù mạng bị hãm vào nguy hiểm, nhưng thần công trác tuyệt, thật khiến người ta kinh ngạc.

Hoàng U cảm hoài một hồi lâu, nói: “Lý sư huynh, người... Người thật sự không đáng giá.

Ài, không đáng để chịu khổ thay kẻ ác.”

Mọi người yên lặng tạo thành một vòng tròn, đối mặt với con ma men trên tảng đá kia, không biết hắn là lạm dụng nhân thiện hay là tự hành ngược thành tập.

Âu Dương Cô Bình nói: “Toàn bộ đầu mục lớn nhỏ của Kim Luân giáo đều rơi lưới, cả đêm qua phóng tinh quang, cũng sạch sẽ nhanh nhẹn, nhanh nhẹn, nhanh nhẹn.

Dám hỏi đại thiện nhân Lý sư huynh, người làm sao ” nấu mình” cho bọn họ?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Còn có thể an trí như thế nào? Đều là dân chúng bình thường có thể nhi già trẻ, tin tà giáo mới chạy loạn khắp nơi, ta đương nhiên đưa bọn họ về nhà, nửa đời sau chịu hết khổ sở, cũng coi như là chuộc tội chịu phạt.”

Cô Bình nói: “À, ta lại không hiểu, về nhà sao lại là chịu khổ?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Gia đình chi phí, sinh kế gian nan, phạm phu ở thế như hạt gạo ở dưới cối xay, chịu đủ nghiền ép, làm sao không khổ? Huống chi...” Cô Bình nói: “Huống chi cái gì?” Lý Phượng Kỳ nói: “Huống chi bên tai còn có lão bà mồm mép, kéo dài mặt đau khổ suốt ngày vấn đong hỏi tây, so

với gà mẹ còn ồn ào hơn, ai, đúng là khổ càng khổ, con mẹ khổ không thể tả.”

Cô Bình cứng họng, biết rõ hấn là lấy lợi cho mình, muốn nhận biết mặt ta có điểm khổ như nào không? “Dù sao cũng không nói ra được, tức giận trừng mắt nhìn.

Đào Yêu Yêu khuyên: “Đại ca dưỡng thần đi, đừng tranh chấp với người khác.”

Hoàng Mộng Long nói: “Thuần dương chân khí của Kiếm Tiên môn luyện đến hóa cảnh, có lẽ có thể chống đỡ được một chút hàn thương của Minh Sương.

Nhưng bị thương lại phục vụ một lát, quay về Tây Vực trăm ngàn lần, thiết nhân đều sẽ rũ rời.

E rằng trước mắt sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Tiểu Tuyết nghe hấn nói nghiêm trọng, trong lòng khó chịu như kim châm, phụ cận giúp đỡ đại sư huynh an ủi.

Đào Yêu Yêu muốn đại ca khoan dung, gượng cười nói: “Chỉ một đêm ngắn ngủi, lui tới Tây Vực trăm ngàn lần, đạo pháp của đại ca là vô địch thiên hạ, Đường Liên Bích kia kém xa.”

Bỗng nhiên có người đáp: “Chưa chắc.” Thanh âm rõ ràng, phảng phất gần bên người.

Lan Thế Phương cả kinh nói: “Đường sư huynh!” Quay đầu nhìn lại, một áng sương giá áp sát mặt đất bay tới.

Mây bay mù mịt, Thanh Long lấp lánh, Đường Liên Bạch Y bóng trắng, dưới chân bụi bặm không dậy nổi, đi rất chậm, trong nháy mắt đã đứng trước tảng đá lớn.

Đào Yêu Yêu tức giận trợn mắt, nghĩ đến đại ca là bị pháp thuật của hấn gây thương tích, muốn đợi tiến lên trách mắng.

Lý Phượng Kỳ vươn tay ngăn lại, lại nhẹ nhàng đẩy Tiểu Tuyết ra, đối với Đường Liên Bích nói: “Hồng Minh Kiếm tàng thứ chín, ngươi đã từng kiến thức, cảm thấy như thế nào?”

Đường Liên Bích nói: “Vạn dặm cứu mạng, truyền nhân như gió như sấm, loạn trần đại sư Thanh xuất từ Lam.” Đây vốn là Lý Phượng Kỳ tán thưởng cho hấn, hơi cải biến, trả lại theo

dáng vẻ, nói không rõ là khích lệ hay châm chọc, tiếp tục nói:
” giá ngự Hồng Minh kiếm đưa ba ngàn tù binh về nhà, Thanh
Hải Xuyên Thiểm tới năm mươi tám chuyển lui.

Tốc độ của Hồng Minh Kiếm đại khái tương đương với Độn
Giáp Lục Hợp Súc Thiên Thuật.”

Lý Phượng Kỳ nhú mày, đáy mắt hiện lên một tia kinh dị.

Sau khi đêm qua thoát khỏi sự trói buộc của Minh Sương, tà
khí của đám giáo đồ Kim Luân giảm mạnh.

Đầu óc những người kia mê man, Thiên Lương thức tỉnh, nhớ
lại việc rời nhà nhiều năm, vợ con, tiểu tôn vong khó dò, chớp
mắt quần tình bi thương, khóc lóc kể khổ với nhau.

Lý Phượng Kỳ trốn trong bóng tối vận dụng Thiên Vương
Thuẫn, một mặt tiêu giảm thương thế bản thân, một mặt âm
thầm nhìn trộm.

Những giáo đồ kia trước kia đa số là nông phu Mục Dân, hoặc
mười mấy người đồng tộc, hoặc mấy trăm người đồng hương,
vừa mở miệng phân biệt được hương âm, nhao nhao hô bằng
gọi liên kết, phân đàn tụ tập.

Lý Phượng Kỳ âm thầm nhìn rõ, lập tức ngự kiếm quang tiền
hắn hoàn hương.

Hắn lưu lạc Thiên Nam Hải Bắc, biết rõ địa lý Tây Vực, một
lần sai đưa đến nhiều người, ngược lại cũng làm ít công to.

Nếu gặp cô lão không thân không gia, hoặc là bệnh hán thần
trí hôn mê, liền đưa đến Dưỡng lão đường, nghỉ lại nơi các nơi
ở của Xuyên Thiểm, Phúc Điền viện... các nơi thu nhận
dưỡng lão đường.

Bận rộn cả đêm, an bài xong, trước sau tổng cộng chạy hơn
năm mươi chuyển.

Việc này làm vô cùng bí ẩn, chúng giáo đồ hoảng hốt, thủy
chung không hiểu thần thánh phương nào hiển linh thi cứu.

Mà Đường Liên Bích nói ra lộ tuyến cụ thể, số lần quay lại,
hiển nhiên tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình.

Lý Phượng Kỳ trầm tư nhớ lại, không nhớ nổi có người theo
dõi, cười nói: “Đường lão đệ, thủ đoạn hay lắm, từ đầu đến

cuối đi theo ta đồng hành, ta lại không có chút tri giác nào.

Người giám sát ta như vậy, hay là định xử lý luôn tửu quỷ?”

Đào Yêu Yêu cũng hiểu rõ, âm thầm kinh hãi “Đại ca xả thân cứu người, mang theo trọng thương bốn ba vạn dặm xa xa...”

Họ Đường thế mà lặng lẽ đi theo, khoanh tay đứng nhìn, như một con diều hâu chờ đợi con trâu bệnh ngã xuống chết.

Người này ác tâm lạnh lẽo, so với đại lão bà Long gia cũng không kém bao nhiêu.”

Lúc này còn hiệu lực phát động hồn châm, Lý Phượng Kỳ khí sắc chuyển tốt...

Kim tuyến quán thân ánh mặt trời, hút đủ âm hàn, toả ra màu xanh mượt trơn bóng.

Yến Doanh Thù thu hồi pháp bảo, nói: “Minh Hàn bị thương tạm thời ngừng lại, nhưng kinh mạch Lý sư huynh sai vị trí, có bốn loại độc khí khác xung đột, cực khó hàng phục, trừ phi Ma Ngưu đại phu...” Rồi đột nhiên dừng câu chuyện, ngụ ý nói, Ma Ngưu đại phu cũng khó mà nắm chắc mười phần.

Lan Thế Phương nói: “Độc khác... Là độc thương?”

Yến Doanh Thù nói: “Theo ta khám bệnh, độc khí chia làm bốn loại Viêm Dương, Âm Phong, Băng Trần, Phần Thiên, ứng với tứ đại hộ pháp Kim Luân giáo...”

Vừa nói đến khâu này, Đường Liên Bích Y khẽ run, một cơn gió mạnh xuyên qua ngực Lý Phượng Kỳ, vãi “Vù vù” bay lượn, xiêm y nửa người trên bị nghiền nát bay lên.

Lý Phượng Kỳ nói: “Này, này, ban ngày ban mặt, làm gì xé quần áo lão tử vậy?” Xoa xoa xoa mắt say, xoa xoa tay giờ chân lên, trong miệng nói bậy liên miên: “Tùy tiện, chư vị đã có hứng nhìn trộm, ta cam tâm tình nguyện biểu diễn miễn phí.

Ài, nhớ ngày trước Quỳnh Nguyệt Ban Tiểu Tương Lan đỏ bừng kinh thành, nghe nói mộng nàng có xăm Bạch Mẫu Đơn, hình dáng tinh xảo có thể so với thủ bút của danh gia.

Hết lần này tới lần khác, Tiểu Tương Lan không chịu dễ dàng ra mặt người khác.

Dẫn tới đệ tử lang thang khắp thành cầm bạc tranh nhau xem xem.

Ta cũng hưng phấn bùng bùng đưa năm mươi lượng bạc, nhìn cái mông bên trái của nàng trước, không có, lại thêm năm mươi lượng nhìn cái mông bên phải, cũng không có, hỏi nàng chuyện gì xảy ra? Nàng nói Bạch Mẫu Đơn là màu trắng, cùng cái mông nàng đồng sắc, cho nên khó phân biệt, kiếp trước có duyên phận mới có thể gặp được nàng.

Con bà nó, cái này không phải rõ ràng là gạt người sao? Có thể thấy được việc tiêu tiền tìm hiểu việc riêng tư của người ta, thật sự là oan đại đầu.”

Lần thứ chín trở về, đăng lên cửa tiêu tảo hồ huyết.

Đám người không để ý hấn nói linh tinh, chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy vai trái, ngực phải, hai bên bụng hiện ra bốn khối vết bầm đỏ, đen, trắng, lam.

Yến Doanh Thù nói: “Viêm Dương Luân, Âm Phong Luân, Băng Trần Luân, Phần Thiên Luân, đồng loạt đánh trúng Lý sư huynh, do vậy mà tạo thành vết thương như vậy.”

Đường Liên Bích nói: “Kim Luân tứ hộ pháp cuối cùng thoát khốn, lúc tỉnh dậy đã đánh lén hấn.”

Thông qua hấn miêu tả ngắn gọn, trước mắt mọi người phảng phất hiện ra một cảnh tượng: Lý Phượng Kỳ sai người đưa tiền giáo đồ bình thường xong, trên bãi cỏ chỉ còn chờ thủ lĩnh các Kim Luân giáo Áo Ba Da.

Hấn ngưng tụ pháp lực còn sót lại, lần lượt loại trừ Minh Sương cho bọn họ.

Diệu Ba sau khi được cứu, giả bộ ngồi liệt xuống, chờ ba người còn lại được giải trừ, bỗng nhiên khởi xướng tín hiệu, tứ đại hộ pháp đều có khả năng, bốn kiện pháp luân cùng tấn công, tất cả đều đánh thật sâu vào ngực bụng Lý Phượng Kỳ.

Đám người Cộng Ba Da chợt thoát đại nạn, cũng là tinh thần mệt mỏi kiệt sức, sợ Lý Phượng Kỳ hoàn thủ, vội vã đoạt đường bỏ chạy.

Vì vậy bất kể thù trước thù thi ân, đổi lấy trả thù âm hiểm độc ác, đúng là câu nói “Ân tương báo ân” này.

Mọi người đồng tình hơn, đều cảm thấy Lý Phượng Kỳ quá mức cổ hủ hiền lành.

Đường Liên Bích lại nói: “Mấy người kia hung ác dị thường, người đã sớm đoán được sẽ bị bọn họ làm hại, cho nên ở lại sau cùng mới cứu bọn họ.

Ta tính sai điều này, chưa kịp cứu ứng.”

Lý Phượng Kỳ không đáp, neho mắt chói tai, ánh mặt trời chiếu sáng sống lưng, mười phần thoải mái hưởng thụ.

Đào Yêu Yêu Yêu trở nên mờ mịt, suy nghĩ “Đại ca sớm biết sẽ bị ác nhân ám toán, vì sao còn xả sinh cứu trợ? Nếu như hần muốn học Phật Tổ cắt thịt Tự Ứng, lại không có nửa câu khuyên ác chỉ thiện dạy bảo.

Hình tượng hảo hán anh hùng cao lớn, nào giống như hần vô lại đảo ngược? tửu quỷ làm việc điên đảo, tóm lại cũng biết giữ mạng.

Hần nhìn nhẹ sinh mệnh của mình như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?”

Âu Dương Cô Bình nói: “Đáng đời, ngu thiện nuôi ác, Đông Quách tiên sinh lạm dụng người tốt, thực chất gieo gió gặt bão.” Trong tiếng trách cứ, cánh tay phải của Đường Liên Bích nhẹ nhàng vung lên, ba ngọn lôi hỏa từ trên trời giáng xuống, rơi thẳng xuống đầu tường Cự Lạc bảo.

Mặt đất rung động mấy lần, gạch đá bay ngang, tường thành bị đánh sụp gần nửa đoạn.

Sau vách tường đổ nát cảnh vật mơ hồ, trôi nổi sương mù màu xám tro.

Sương mù kia dần nồng lên, từ tro xanh chuyển thành màu xanh đậm.

Đột nhiên âm phong thâm trầm, từng đợt rít gào sắc nhọn, trong thành toát ra vô số quái vật khác thường, phần lớn đều mọc ra nanh lợi, trong cổ treo vòng cổ khô lâu, chính là ác ma “Hắc Mã Ma” đặc biệt của Tây Vực.

Cự viên to lớn ngang hông người, thân thể nhỏ dài dữ tợn, thiên kỳ bách quái, không giống nhau, đều là ma quân thủ thành do Kim Luân giáo nuôi dưỡng, ma quân thủ thành.

Chợt tường thành sụp đổ, quần ma cũng không chủ động xuất kích, vung vẩy binh khí chỉ đợi đánh vào vòng vây của địch.

Đường Liên Bích nói với Lý Phượng Kỳ: “Bốn tên tăng nhân chạy vào tòa thành.”

Người đã tỉnh dậy, lúc này liền bắt bọn họ ra nhận chết.” Trong lời nói ý tứ, căn bản không đem quần ma để vào mắt,

chỉ vì muốn Lý Phượng Kỳ tận mắt nhìn thấy một phen tăng nhận lấy cái chết, vừa rồi đợi đến giờ phút này xuất thủ.

Đào Yêu Yêu cười lạnh nói: “Khẩu khí lớn thật đấy, ngươi đến sớm làm gì?”

Lý Phượng Kỳ buộc hồ lô rượu cẩn thận, đề khí đứng vững bước chân, nói: “Ta nói rồi, xử trí kẻ địch tự có biện pháp xử trí ta.

Người bên ngoài cứng rắn muốn nhúng tay, chính là đối nghịch với ta.”

Mọi người ngơ ngác, nhớ lại hấn trọng thương trên người, lại còn muốn xông trận chém giết, có phải thật sự là uống nhiều rượu điên rồi hay không? Âu Dương Độc nói: “Buồn cười đến cực điểm, chúng ta đều tránh ra, lại xem Lý sư huynh hàng ma như thế nào.” Đường Liên Bích nghiêng người tránh ra, rất có ý vị “Biết nghe lời”

đùi phải Lý Phượng Kỳ khễ nhúc nhích, eo lưng nhoáng lên một cái, suýt chút nữa ngã sấp xuống.

Lan Thế Phương vội vàng đỡ lấy, nhìn hấn bị thương nặng khó chống đỡ, trên mặt lộ ra vẻ không đành lòng.

Đào Yêu Yêu Yêu phía trước lớn tiếng nói: “Phía trước có rất nhiều yêu ma, vừa là cơ hội tốt để mài luyện Thần thuần.

Huynh đệ chiếm trước rồi! Đại ca thay ta lược trận, đạo pháp khiến cho không đứng, mong rằng chỉ điểm nhiều hơn.” Kiếm quang bay thẳng vào trong thành.

Tiểu Tuyết cũng có tâm tư giống như hấn, ngự kiếm theo sát tiến nhanh, nhắc nhở: “Trước tiên dùng Định Dương châm đứng vững, sau đó lại sử Thiên Vương thuần che chở.

Ngươi phòng ngự ta đánh địch, Yến sư tử, xin thi pháp phụ trợ!”

Yến Doanh Thù ngồi xếp bằng, sử dụng “Thiên Lý Bỏ Thiên thuật” của Thần Nông môn, một chút linh niệm điều động công pháp, chân khí quán lấy thân thể hai người, bất cứ lúc nào chuẩn bị chữa thương giải độc.

Lan Thế Phương và Hoàng Mộng Long trao đổi ánh mắt, hỏi ý kiến đối phương.

Hoàng U nói: “Yên tâm đi, trước tiên xem tu luyện tiến cảnh của đệ tử Kiếm Tiên, lúc nguy cấp ta dùng phong độn dịch chuyển, bảo vệ hai người bình an thoát thân.” Trong khi nói chuyện, đào yêu qua đồng gạch vụn, tứ phương ma quái ủa lên, vây quanh hần cực kỳ chặt chẽ.

Đào Yêu Yêu phấn chấn hần lên, miệng niệm pháp quyết nắm chặt chân ngựa, giương cánh tay chống đỡ khiến Thiên Vương.

Ma quái tranh Tướng Tướng nhảy nhào, tầng tầng điệp ép xuống, dần dần xông lên một tòa đồi nhỏ.

Tiểu Tuyết Toàn đuổi tới, sau khi trốn đến Thần thuần, Ngưng Khí phát ra Cúc Anh kiếm, một mảnh hoàng quang xoay quanh ra ngoài.

Toàn bộ ma quái đặt ở Thiên Vương thuần đều bị chém, ma thi vỡ vụn rơi vãi ra.

Ác ma phía sau tranh ăn tàn tích đồng bạn, ma lực có thể tăng cường.

Lúc không lớn, chân khí càng mạnh, Thiên Vương thuần theo Cúc Anh kiếm đẩy về phía trước, phạm vi mở rộng ra hai trượng, nhưng độ cứng theo đó giảm xuống.

Hắc mã tập mấy trăm người, tấn công mạnh một chút xé rách khe hở, phi tiễn tiêu thương bắn nhanh đâm tới.

Đầu vai hai người đập liên tiếp mấy cái, may mà Yên Doanh Thù kịp thời chữa trị, Phương Bảo hữu kinh vô hiểm.

Lý Phượng Kỳ hô: “Thu nhỏ phạm vi, không nên tùy tiện tiến công.

Khu, khu, Kiếm Tiên quan trọng nhất là phòng ngự, chết tiệt, các ngươi làm loạn...” Tay vượt ngực gương mặt ghen đỏ, nhìn không được mở miệng, nói không rõ là thở hắt hển, hay là thay sư đệ sư muội sốt ruột.

Âu Dương Cô Bình nói: “Thôi bỏ đi, bọn họ làm vậy như vậy, ngày nào tháng nào tháng nào cũng không có kết cục như vậy.

Mọi người động thủ đi, về núi sớm một chút chữa thương, kiếm thuật kém tiếp tục luyện kiếm.”

Hoàng Mộng Long cười nói: “Trận pháp Chân Võ công, thủ, điều ba công hiệu cùng đủ, uy lực mới hiển thị.

Đào sư đệ trông coi, Yến sư muội điều động, còn thiếu người chủ công.

Phương Phương thế, phải thiên vị người rồi.” Lan Thế Phương gật gật đầu, ngắt lấy trường cung xương rồng sau lưng, lầm bầm: “Cần khôn mượn pháp, thiên địa ngô tính, như luật lệnh!”

Trường cung cũng không dựng tên, một tiếng không vang lên, phía trên Cực Lạc bảo hiện ra vàng sáng, rơi xuống đất cuộn ra.

Tiền pháp này gọi là “Lạc Nhật Phá Huyền” chuyên môn bài trừ ma quái hư hình huyền hóa.

Ác ma trong thành rất nhiều là thi oán, huyết khí, âm chương ngưng kết thành.

Phá huyền tiền vừa qua, ngàn vạn ma ảnh thiếu hơn phân nửa, còn lại đều là ma quái thực thể.

Lan Thế Phương thúc giục bao trời đất, nhảy vào tầng trời thấp tường thành bay lượn, dây cung chấn động bắn ra điện mang bốn phía, ma đầu xa gần liên tiếp ngã xuống.

Nếu như gặp phải quân ma phản công, nàng liền bay đến bên cạnh người chết yếu, mượn nhờ Thiên Vương Thuần ngăn cản thể địch.

Cứ như vậy đánh giết liên tục, số lượng ma quái dần dần thưa thớt.

Sương mù âm u tiêu tán, ánh mặt trời chiếu sáng Cực Lạc bảo, lộ ra thạch ốc, thạch lâu cao thấp thấp, cùng với phật điện to lớn trong thành.

Hoàng Mộng Long vô rầu tán thưởng: “Huyền Môn Diệu Đạo, Chân Vũ đến cùng, ba người thành trận, uy thế tăng gấp bội, công thủ gây ra động tĩnh hài hòa, sao có thể ban bố sự huyền diệu này!” Hoàng U cười nói: “Hoàng công đừng lời văn chương ra, đợi ta lục soát ra sẽ thắng tận gốc, bắt trở về thỉnh công với sư tôn.” Lắc lắc cái ót, thân ảnh lao nhanh qua, lén vào các nơi trong Cực Lạc Bảo tìm kiếm.

Thế cục đã đến nước này, đại quân Kim Luân giáo bị diệt, đánh đâu thắng được Phật xuất chiến, đều trở thành người cô độc một mình.

Chúng đồ Nga Phản không cố kỵ nữa, Âu Dương Cô Bình dẫn đầu dẫn đội, Yến Doanh Thù đỡ Lý Phượng Kỳ, cùng nhau đi vào đường lớn trong thành.

Ma quân thủ thành đã bị tiêu diệt sạch, ba người bọn họ trở nên điên cuồng thu lại pháp thuật, sau đó theo mọi người đi đến bên trong bờ đê trước Phật điện.

Chỉ thấy tường vây đỏ đậm như máu, mái hiên treo đai lưng màu nâu vàng, trong điện ánh sáng mờ mịt, không khí thần bí mà ngột ngạt.

Hoàng Mộng Long chỉ vào nói: “Tổng đàn Kim Luân giáo tức là nơi này, phá hủy Phật điện và Kim Quang Pháp Luân, trận chiến này coi như toàn thắng.”

Sâu trong đại điện vang lên tiếng cười gượng “Khắc khắc”, tiếp đó truyền đến tiếng nói âm lãnh: “Thua thắng bại, chưa thể biết rõ thắng bại.

Ta còn có nước cờ chiêu tuyết cũng vô dụng! Công tử Đường gia, ta đợi đã lâu, cuối cùng cũng chờ được người đại giá quang lâm.”

Tiểu Tuyết cả kinh nói: “Là Cơ Không Hành!”

Lần thứ mười trở về, hăng hái dương dương lôi viêm khí cương liệt.

Hai mắt Đào Yêu Yêu sáng ngời, nói: “Được, Cơ Không Hành còn chưa chạy, tên kia là thủ hạ của ta bại tướng bại trận.

Sư muội nhớ thương nội đan của hấn, ta mang tới cho ngươi...”

Kình thủ vừa nhắc lên, bỗng nhiên hai bên tiếng cười quái dị vang lên, bên trái cực nhu cực chán, truyền vào trong tai câu hồn Đãng phách; bên phải bạo liệt giao kích, như pháo liên tiếp nổ tung.

Đào Yêu Yêu thầm nói “Không tốt, Cơ Không Hành tìm người giúp đỡ!” Quay đầu nhìn chung quanh, quả nhiên nhìn thấy thành lâu xa xa khói mịt mờ, không lộ ra nửa phần tà khí!

Lúc thiếu thời mây khói bay tới gần, hiện lên hai tòa hình thể cao lớn.

Một ngũ quan đoan lệ, ngồi ngay ngắn trên đài hoa sen, rất giống Quan Âm từ bi bảo tượng, nhưng hở ngực lộ Nhũ Nhũ, sóng mắt vẫy nhẹ, khiến cho người nhìn sinh ra dục vọng.

Một khí độ thâm nghiêm khác, không giận mà uy, đầu gối bao bọc kim giáp, tay cầm thanh quang cự kiếm, tựa như thần tướng trấn thủ Thiên cung trấn thủ.

Đào Yêu Yêu qua nhiều lần chiến trận, ánh mắt có tiến bộ rất nhiều.

lường trước người tới tuyệt không phải bình thường, trong lòng nói thẳng “Ta nói quá đầy, nếu đơn đả độc đấu, sợ không lấy được bảo bối của Cơ Không Hành, trước tiên dạy bọn họ thu cái mạng nhỏ của ta.” Quay đầu nhìn về phía Hoàng Mộng Long, hỏi: “Đây là yêu ma gì? Mời Hoàng Công chỉ giáo.”

Hoàng Mộng Long rung đùi đắc ý, lão tiên sinh như thư thực giảng học vấn: “Nhị ma này tên là Độ Không Mẫu, Hải Không ân, thêm vào Cơ Không Hành, là thần thủ hộ cho ba đại bản tôn Kim Luân Giáo.

Tư Không Hành thành Bồ Đề, Vô Không ẩn giỏi tạo Huyết Hải, mẹ Không giỏi dẫn hung ma, tam ma cùng xuất động, bên kia lực lực quyết thắng, tình hình chiến đấu chắc chắn kịch liệt hơn trước đây!”

Tiểu Tuyết thầm nghĩ “T Đoàn thành, huyết hải, đều là pháp giới hư ảo của Kim Luân giáo.

Tam ma đã là bản tôn, trong Kim Luân giáo bọn họ đã là mạnh nhất.”

Tiếng cười của Hải Không Ẩn chuyển từ nhẹ sang nhẹ, dần dần ngừng lại, than thở: “Ai, thật là ngoài ý muốn của bản tôn, ba ngàn giáo đồ ngoài thành không giết chết, thế mà lại bị các người phóng thích toàn bộ đi.

Đến lúc này cừu hận quá ít, huyết khí mỏng manh, không thể tạo thành huyết hải, đệ tử Nga Phong thấy thời cơ rất nhanh, quả nhiên là tuyệt vời.” Giọng hắn đặc biệt thô trầm, mỗi chữ truyền đến, chấn động làm màng nhĩ mơ hồ cảm thấy ngứa ngáy.

Đào Yêu Yêu nhìn Lý Phượng Kỳ, Tầm Tư đại ca phóng thích ba ngàn tù binh kia, cố ý khoan dung, cũng phá giải âm mưu mà đầu chế tạo Huyết Hải, nhân thiện cùng đảm thức cùng cụ thể, quả là hành vi của đại anh hùng.

Nghĩ đến đây tinh thần phấn chấn, cao giọng nói: “Mấy quái vật các người đã biết chuyện bại, sao không sớm đầu hàng?”

Ngoại mạo của Độ Không Mẫu có thể so sánh với Quan Âm, yêu kiều lại giống như Đất Kỷ, cười nói: “Tiểu quỷ kiều ngạo, vừa rồi mới thử thăm dò hư thực, điểm đạo hạnh của người, chỉ xứng xách giày cho người ta.” Cánh tay ngọc duỗi thẳng, hai lòng bàn tay khép lại, tư thế kiều mị không nói nên lời.

Trong cổ họng hắn phát ra tiếng rên nhẹ nhu hòa, giống như tiếng kèn triệu tập đại quân.

Trong thành quỷ nội khóc sói tru, ngàn vạn ma quái chui ra mặt đất, đều cầm binh khí nhảy nhót súc thế.

Âm thanh mẹ Không chán nản nói: “Thần thuật triệu hoán quỷ quái của bản tôn có còn nhìn thấy không? Tiểu huynh đệ ngoan ngoãn từ ta, bao phủ người hưởng đủ mây mưa vui vẻ, muốn sung sướng bao nhiêu thì khoái hoạt bấy nhiêu.

Nếu không phải như vậy, làm bạn với quỷ quái, mặc cho ta thúc giục roi ngựa, ừm, nhìn vào phân của thiếu niên, tội sống có thể miễn, xếp cho ta bình nước tiểu ma thân, vậy cũng rất thơm đẹp!”

Lý Phượng Kỳ vội vàng nói: ” dứt khoát ta từ ngươi đi, công phu trên giường ta làm còn lão luyện hơn hẳn, tiểu phục thấp kém tìm nữ nhân là làm quen, bao che ngươi dục tiên dục tử, muốn dùng cũng không được.” Độ Không mầu nói: “Phi, miệng đầy mùi rượu, không cần ngươi.” Chân khí Đào thuận dương còn thấp, định lực không đủ, nếu không phải Lý Phượng Kỳ ngắt lời, suýt chút bị thanh sắc độ không mầu dụ hoặc.

Lập tức thổ nạp thật sâu, ổn định tâm thần, nói: “Quần ma trong thành mới bị tiêu diệt sạch sẽ, chớp mắt lại xuất hiện nhiều như vậy?” Âu Dương Độc Bình nói: “Độc Không mầu là triệu hoán bản tôn, nếu nàng không chết, ma quái sẽ chết rồi sống lại.” Tiểu Tuyết nói: “Vây trăm thảo trừ căn đi.” Lan Thế Phương dặn dò: “Bản tôn liên thủ với ma lực nhiều hơn, đây là trường đấu cứng rắn, một trường đấu ác liệt.

Mọi người thủ vững trận hình, nhất định mỗi người tự chiến đấu.”

Chỉ một thoáng sát ý đột nhiên nồng đậm, ác chiến vừa chạm lập tức phát ra.

Chúng đồ Nga Khuyết tới gần lẫn nhau, ngưng thần trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Chỉ thấy bóng đen trước cửa Phật điện càng lúc càng vươn dài, thân ảnh cao gầy của Cơ Không bay qua cánh cửa, chậm rãi nói: “Thu phục tiểu tử kia thì có tác dụng gì? Nếu được Đường gia công tử phụ tá, Kim Luân giáo đều có thể bị vứt bỏ như phân đất.” Thay đổi giọng điệu nịnh nọt, kêu lên: “Đường công tử, Đường công tử, ngưỡng mộ đạo pháp cao tuyệt của công tử đã lâu, khổ tìm mấy năm không gặp, hôm nay gặp được tôn nhan, thực an ủi chúng ta chân thành quyền kết giao.”

Đường Liên Bích cất bước đi về phía trước, giống như bị Cơ Không đi kêu gọi dẫn dắt, nhưng khuôn mặt lạnh như băng

ng nghiêm nghị, lại như mắt diếc tai ngơ đối với sự ồn ào quấy nhiễu.

Đi đến cách cửa điện khoảng ba trượng, hấn dừng bước, tay phải duỗi thẳng về phía trước, nói: “Lấy ra.”

Cơ Không Hành nói: “Công tử yêu cầu vật gì?”

Đường Liên Bích nói: “Huyền Thủy kiếm, cho ta.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều sửng sốt.

Đào Yêu Yêu nói thầm: “Huyền Thủy Kiếm gì?” Tiểu Tuyết cúi đầu nói: “Thượng cổ tứ đại thần kiếm, Ly Hỏa, Cương Phong, Thiên Lô, Huyền Thủy, Tam Giới trong pháp bảo chí cao vô thượng, Huyền Thủy kiếm là tổng nguồn của dòng nước trong thiên hạ.” Lý Phượng Kỳ nói: “Ta nói này, tiểu tử kia luôn luôn độc lai độc vãng, lần này giúp chúng ta đối phó Kim Luân giáo, lại là vì cướp đoạt Huyền Thủy kiếm.” Âu Dương Cô Bình gật đầu nói: “Quả thật đừng có ý đồ.”

Đường Liên Bích lại hỏi: “Đưa hay không đưa?”

Con người Cơ Không đảo loạn, cười nói: “Cường đoạt hào đoạt, há lại là cao sĩ làm? Nếu làm giao dịch, coi như hai bên công bằng.

Nếu Huyền Thủy thần kiếm nằm trong tay ta, công tử lấy gì ra trao đổi?”

Đường Liên Bích lạnh lùng nhìn, bàn tay phải duỗi ra từ từ biến đổi, năm ngón tay mở ra, hướng vào phía trong chậm rãi co rút lại.

Chỉ nghe Đô Không Mẫu kêu gào chói tai, Hải Không Ẩn rống to liên tục, hai tòa bản tôn tương mạo phát sinh biến hóa làm người ta sợ hãi, giống như con cá rình mồi bị đóng đinh trên giá gỗ, lạnh run đợi róc thịt, thống khổ vạn trạng, thân hình vận vẹo không thành bộ dáng.

Cơ Không Hành trở mặt kinh hãi, nói: “Sao vậy?”

Tê Không Mẫu thét chói tai: “A, ta... Ta không chịu nổi... hiện hình rồi!” Tiếng nói chói tai như Kiêu Đế, con người lòi ra hốc mắt, khoe miệng kéo dài đến bên tai, đáng vẻ mặt hoặc không còn sót lại chút nào, tương mạo trở nên xấu xí vô cùng.

Hải Không ẩn cũng dữ tợn, miệng mũi phun bột trắng, hai tay hung hăng xé rách da ngực, thở dốc nói: "... Phong văn... Phá Nguyệt Phong văn..."

Lan Thế Phương chỉ nhìn hoa mắt, nói: "Đường sư huynh đang hàng ma sao?"

Lý Phượng Kỳ nói: "Phá Nguyệt Phong Văn, nên là tầng thứ hai ngự thần lưu."

Ngự Thần Lưu là tuyệt học của Phong Lô môn, thất truyền hơn năm trăm năm, không ngờ hẳn chỉ có thể dùng."

Ngón tay Đường Liên Bích hướng vào phía trong thu nạp.

Tình trạng thảm của Độ Không Mẫu và Hải Không Ẩn tăng lên, móng vuốt cào xé khắp người, cơ bắp và gân cốt tróc ra từng mảng, vết thương "soạt soạt" bốc lên khí trắng, hiện lên từng đường vân đan vào nhau, ước chừng chính là cái gọi là "Phong Văn".

Đột nhiên hai bụng của bản tôn lồi lên, như có thứ gì sắp phá bụng chui ra.

Độ Không Mẫu vung cánh tay bắt lấy, sầm thảm nói: "Nội, nội đan... tha mạng... tha mạng."

Ứng đối với nàng khàn giọng cầu khẩn, ma quái khắp thành cũng điên cuồng lao tới, dùng đầu chạm đất, cùng hô lên: "Tha mạng, tha mạng." Nhưng đầu ngón tay Đường Liên Bích rất cục chạm vào, bụng bản tôn lập tức nổ tung, hai đạo quang mang rơi vào lòng bàn tay của hắn, ngưng tụ thành hai viên minh châu màu hồng lam, đó chính là nội đan bản tôn tu luyện vạn năm.

Đường Liên Ngũ Chỉ xiết chặt, "Khanh khách" vang lên, bóp nát nội đan.

Hai tòa bản tôn hình thần câu tán, tính cả ngàn vạn ma quái đồng loạt diệt sạch.

Trong khoảnh khắc đường viên không minh, trong một mảnh tức sát, tựa hồ còn có thể nghe được tiếng kêu thê lương của Độ Không Mẫu, đang trôi về phía hư không xa xăm mờ ảo.

Lần thứ mười trở về, hăng hái dương dương lôi viêm khí mới vừa hai lần đầu.

bột phần tinh tế từ ngón tay bay ra, sát khí tiêu tán, Cực Lạc bảo lại khôi phục bình tĩnh.

Lý Phượng Kỳ lắc đầu thở dài: “Phái hư, phí phạm thiên vật, hai viên nội đan cực phẩm, cứ như vậy vô ích.”

Tay Đường Liên Bích vẫn như cũ mở ra, ánh mắt nhìn chăm chăm Cơ Không Hành, nói: “Giao Huyền Thủy kiếm ra, hoặc nói rõ thần kiếm hạ lạc, ta sẽ cho người chết so với bọn họ thoải mái hơn một chút.”

Hai gò má Cơ Không co giật, toát ra thần sắc vừa sợ hãi vừa vui sướng, nói: “Công tử nhận định thần kiếm vì ta cất giấu, lại là nghe người phương nào lừa gạt? Sao phải tin?”

Đường Liên Bích nói: “Loạn Trần đại sư, có tin không?”

Cơ Không Hành cười hắc hắc, lặng yên không một tiếng động lui về phía sau vài thước, nói: “Chẳng trách lại như thế.

Loạn trần tà sư dối trá, chuyên thích lừa gạt môn đồ, công tử lừa hắn rồi.

Thân mang thần công vô địch, lại vì lời nói dối của tà sư sai bảo, há không quá oan uổng sao? Nếu cùng ta liên thủ, cùng nhau tìm đủ tứ thần kiếm, sau đó quét ngang Tiên giới xưng bá hoàn vũ, mới không phụ sự hùng tài của công tử.”

Đường Liên Bích nói: “Chỗ Huyền Thủy kiếm, thủy thể tất thịnh, ta tìm khắp sông ngòi, chỉ còn lại Nam Hải không tra xét.

Kim Luân giáo sáng lập ra Tây Vực, mấy năm gần đây tổng đàn xuôi nam biển, ngoại trừ muốn mượn Huyền Thủy kiếm ngăn địch, không có lý do thứ hai.

Loạn trần báo cho nhau biết hay không, ta đều sẽ tìm Kim Luân giáo thảo luận, người nhận mệnh đi.”

Đối đáp, Cơ Không Hành đã thối lui đến bên cánh cửa.

Đánh giá đệ tử Nga Thiên cách xa nhau, khó có thể ngăn trở hành động của mình, bên môi hắc nở nụ cười âm hiểm, nói: “Thứ cho ta nói thẳng, người nên nhận mệnh lại là công tử người, hắc hắc, vận mệnh của Đường công tử đã rơi hết vào tay ta, lúc này còn chưa giác ngộ sao?” Tay phải đưa vào trong lồng ngực, quát lên: “Người mở mắt nhìn kỹ, người này là ai?” Tóc đen nhánh kéo ra, tiếp theo là bộ mặt, cổ, tứ chi, thậm chí là toàn bộ thân thể?

Chỉ thấy người kia mặc giáp mềm tinh xảo, nhỏ nhắn mềm mại, thần sắc mê man, giống như một thiếu phụ nhà giàu.

Tiểu Tuyết và Đào Yêu nhất thời biến sắc, đồng thời nói: ”diện như!”

Cơ Không Hành nói: “Đúng đúng, nàng tên là San Nhu, cũng là mẫu thân ruột thịt của Đường công tử.”

Mọi người giật nảy cả mình, cẩn thận phân biệt tướng mạo hai người, quả nhiên khuôn mặt phẳng phất, khuôn mặt cực giống, quan hệ huyết thống như vạch trần.

Chẳng qua là sáu mươi tuổi chưa tới ba mươi, Đường Liên Bích lại đã ngoài 20 tuổi, luận mẹ con thực khó tương xứng.

Cơ Không Hành nói: “Úm yêu chết rất trẻ, mới đầu làm người mẹ phong hoa chính trực, đã bị Yêu Hoàng Ma Vương chặn ngang chém thành hai đoạn.

Chắc chắn, thật đáng thương a...

Đường môn bị diệt tộc, gia quyến già trẻ đều trở thành cô hồn dã quỷ, du đlang giữa rừng hoang.

Ta đi khắp Vạn Thủy Thiên Sơn, Phương Thủy tìm được hồn phách mềm mại, lại hao hết tâm huyết thi triển diệu thuật, khiến nàng sống lại như lúc ban đầu.

Đường công tử, mẹ con người có thể đoàn tụ, hoàn toàn là xuất phát từ ân huệ của ta.”

Hắn tự thuật công lao, mạ Nhu nâng hai tay lên, mờ mịt mờ mẫm về phía trước.

Ánh mặt trời chiếu khắp bốn phía, nàng lại giống như hải tử lạc đường trong đêm đen, chỉ phí công thăm dò, không dám bước thêm nửa bước.

Cơ Không Hành âm thầm nói: “Biết nàng đang tìm cái gì không? Nàng tìm hài nhi đã mất đi, lòng nóng như lửa đốt, âm thể cũng không thể an sinh.

Mẫu thân nhớ con trai, loại khổ sở xé tim xé gan này, Đường công tử có thể cảm nhận được không?”

Đường Liên Bích mặt lạnh như thường, vừa không phần nộ, cũng không có bi ai, giống như tượng băng không có tình cảm. cải biến duy nhất, là bàn tay hẩn duỗi ra kia, đã lặng yên thả lại bên người.

Đào Yêu Yêu đứng cách đó năm trượng, phản ứng so với Đường Liên Bích càng thêm kịch liệt, gương mặt đỏ bừng, bạch một trận, trong đầu lặp đi lặp lại những lời kia: “Mẫu thân nhớ con trai, xé ruột xé gan, nỗi khổ của mẫu thân, người có thể hiểu sao...”

Sự tình đột ngột, đám đồ đệ Ngao Ngoan hai mặt nhìn nhau.

Lan Thế Phương nói: “Làm sao cho phải?” Âu Dương Độc Bình cười lạnh nói: “Người thật sự là mẹ ruột của hẩn sao? Loại tà thuật này thịnh hành hoang dã Nam Cương, gọi là “Khôi hình Khôi Lỗi hàng”

Lấy đất thó nặn thành hình người, thu hồn phách vào tượng đất, luyện thành con rối Nhâm do Nhâm Bình Sinh sử dụng.

Hừ, Đường môn Liệu Nhu trước mắt, bất quá chỉ là người giả tạo từ ma pháp, tiện tay phá hủy là được, không cần lo lắng nhiều.”

Cơ Không Hành nói: “Lời này nói đúng một nửa, Đào Nhân thật sự là người chế tạo, nhưng ba hồn bảy vía lấy tài liệu thiên nhiên, tuyệt đối hàng thật giá thật.

Hồn phách mềm mại câu giữ ở đất cần, tượng đất phá thì hồn phách tiêu diệt, vĩnh viễn biến mất.

Đường công tử, người nhẫn tâm hủy diệt linh hồn mẫu thân sao?” Dừng một chút, mỉm cười nói: “Ta tốn ba năm, cuối cùng dung nhập nguyên thần bản tôn vào tượng đất, dung hợp với nhau không gian.

Nếu có người giết chết ta, yêu hồn cũng phải diệt vong.

Đường công tử hiểu rồi chứ? Từ nay về sau, Cơ Không Hành chính là ly nhu, ly nhu chính là Cơ Không Hành, người muốn lấy lòng nương, phải tận tâm bảo vệ chu toàn cho ta, nghe theo hiệu lệnh của bản tôn.”

Nói đến đây, dụng ý của hắn bại lộ không dư thừa, lập tức lợi dụng hồn phách lảng giềng không chế Đường Liên Bích, khiến cho pháp lực cường đại của hắn sử dụng cho bản thân.

Con độc kế này vừa độc vừa hiểm lại rất khó thực hiện.

Cơ Không vận chuyển thành công nhiều năm, không khỏi có chút đắc ý vênh váo, không đợi Đường Liên Bích khuất phục, đã bắt đầu ra lệnh: “Công tử Đường gia, người đã tướng quy phục bản tôn, trước giết những đệ tử Nga Kính này, nói với ta biểu hiện tâm tích đi!”

Tất cả chúng đồ nhao nhao đều tức giận.

Tiểu Tuyết nắm chặt Cúc Anh kiếm, hỏi: “Đường Liên Bích, người sẽ nghe theo mệnh lệnh tà ma sao?” Hoàng Mộng Long nói: “Ném chuột kiêng khí, không phải anh hùng.” Lan Thế Phương nói: “Đường sư huynh, chúng ta không cần sợ hủy diệt con rối! Nhiếp Hồn môn tinh nghiên nghiên cứu đạo pháp Âm Minh chiêu quý, hồn phách bá mầu Đường gia bị hao tổn, có thể để Nhiếp Hồn đệ tử tu bổ, người không cần để ý tới yếu tố của hắn.” Tay vuốt ve Long Cốt trường cung, giận dữ nói: “Tà ma này cực kỳ hèn hạ, nên đánh vào mười tám tầng địa ngục.”

Cơ Không Hành giơ cánh tay rung cổ tay, tay phải sáng ra nửa tháng phá khung cân, lưỡi rìu cách đầu rắn mềm mại hơn tắc, quát: “Từ từ! Hồn phách người chết mai một, đạo pháp gì có thể chữa trị?”

Lan Thế Phương rung mình, thầm nghĩ “Diệt hồn chi nghĩa, tức hồn phách triệt để hóa thành hư ảo, có khác biệt rất lớn với hồn phách bị hao tổn.

Thường thấy người nào đó nói chuyện điên khùng khùng, tiểu nhi không hiểu sao hồi hộp, hậu quả đa phần là vì hồn phách thiếu tổn.

Tìm đạo sĩ hóa phù cầu, cũng có thể bỏ thần an hồn.

Đạo pháp của Nhiếp Hồn môn lại hơn xa vu thuật dân gian, nhưng cho dù linh nghiệm diệu pháp, cũng không thể trái với quy luật thiên lý, không cách nào khiến linh hồn bị mai một một một lần nữa phục hồi như cũ.

Huống chi lúc này không có đệ tử nhiếp hồn ở đây, làm sao ứng biến cứu giúp? Đường Liên Bích cô khổ từ nhỏ, hôm nay trọng kiến âm dung của thân mẫu, vô luận là thật hay giả, nội tâm nhất định tràn đầy âm áp.

Lan Thê Phương suy nghĩ trước sau, không muốn phá hư ôn tình gặp nhau của mẫu tử, đầu ngón tay từ trên dây cung chậm rãi buông ra.

Cơ Không Hành cười nói: “Vậy là đúng rồi, ân ái tương liên cùng bản tôn, đánh ta xuống địa ngục, nàng cũng sẽ theo tới đây.”

Lúc này, lắng nhu đình chỉ tìm kiếm, trên mặt mang theo một nỗi mệt mỏi, cong đầu gối quỳ xuống đất, lấy ra sáo ngắn thổi vang.

Tiếng sáo trong trẻo, khiến người ta rầu rĩ trong lòng chua xót.

Đào Yêu Yêu nói: “Nhi tử của nàng ngay trước mặt, vì sao nàng không nhìn thấy?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Sáu con rối hình thi là phong bế, người điếc si mê mù lòa gia trì thân thể, như vậy khốn hắc ám thâm uyên, vĩnh viễn không thấy được ánh sáng.”

Ngày thứ mười quay về, hăng hái dương dương lôi viêm khí mới vừa ba mươi.

Cơ Không Hành nói: “Muốn cho nàng trông con trai? Vậy thì dễ.” Ông tay áo phất qua gò má mềm mại, giống như vén lên một tầng rèm che.

Tạch Nhu giật mình một cái, buông sáo ngắn xuống, ngẩng đầu nhìn quanh mọi người, sợ hãi dần hiện ra, rút rề lui về sau.

Cơ Không Hành nói: “Đừng sợ, chớ sợ, ngươi không phải rất nhớ Liên Bích Hải Nhi sao? Hắn trưởng thành, trở thành tiểu tử anh tuấn, bản lĩnh cái thế vô song, đứng ở phía trước ngươi đây.

Nhìn con trai ngươi đi, xem bộ dáng của nó một chút. “Mạch Nhu cổ xoay chuyển, dần dần dời về phía Đường Liên Bích, sừng sốt một lúc lâu, ánh mắt dừng lại ở trên thanh long ngọc liễn treo trước ngực hắn, bỗng nhiên thẳng lưng, thần sắc kích động, há mồm “Ồi ôi ôi”

Xem ra là muốn la lên, trong cổ họng lại không phát ra thanh âm, gấp gáp bóp cổ, hai hàng nước mắt theo gò má chảy xuống.

Cơ Không Hành ấn đầu vai của nàng xuống, nói: “Mẫu thân nhận ra con trai, cảm động cỡ nào chứ?

Con trai không nhận mẫu thân, vậy quá vô tình.” Nhẹ nhàng lưng mềm mại, trối buộc ma pháp hơi giải khai, tiếng kêu đau nghẹn lâu ngày, đột nhiên bật thốt lên: “Liên Bích Hải Nhi, ngươi là liên bích của ta.

Long Phượng Uyên ta tự tay đeo cho ngươi, sao lại thiếu đi nửa khối... Nhưng ta vẫn nhận ra, hải nhi, hải nhi của ta, ta hóa thành tro cũng nhận ra!”

Hai tiếng “Hải tử” truyền đến, phảng phất như hai cái thiết chùy, đập âm âm vào ngực Đào Yêu Yêu Yêu.

Trong mắt hắn trắng xoá, lơ mơ nhìn thấy bóng lưng đơn độc của mẫu thân, ngồi ở đầu giường khâu vá quần áo cũ kỹ của

mình.

” tuyền trong tay mẫu thân, du tử trên người.” Bản thân rời nhà hơn nửa năm, bao nhiêu ngày đêm, mẫu thân nhìn vào mắt muốn mặc, đại khái nước mắt đã sớm chảy hết rồi? Ký ức trong đầu, mẫu thân chịu nhục phụ trọng dường như lớn lên, quả nhiên là thân báo ân như biển, vĩnh viễn khó có thể báo đáp!

Đào Yêu Yêu Thuần áy náy, thầm nghĩ “Còn nói báo đáp cái gì? Ta tùy hứng đi, để mẹ mình độc nhất vô nhị ở lại Long gia chịu khổ, đã là tên vô lại to lớn đáng chết.

Nhưng... Ta có thể làm gì? Ta có thể đón nàng rời khỏi Long gia? Ta có thể phá tan cái lòng của Long gia sao? Không nói đến Long đại lão gia, chỉ riêng nhân vật như Long gia đại bà, thần thông quảng đại, quỷ kế đa đoan, ngay cả khi ta học toàn bộ đạo pháp san hô, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của nàng.”

Hắn vốn trời sinh ngạo cốt, gặp cường giả không cong, nhưng mà ngay cả thân mẫu cũng không có cách nào bảo vệ, đáy lòng đã sớm chôn xuống sự khinh bỉ thật sâu.

Bình thường cực ít so đo vinh nhục với mình, mặc dù có nguyên nhân khí lượng thâm hậu, cũng là từ nhỏ bị ức hiếp thành quen, không thể làm gì mà thôi.

Giờ phút này tận mắt thấy thảm trạng ly gián, cảm xúc tích lũy lâu đột nhiên bộc phát.

Yểm nhu đuổi cánh tay khóc lóc: “Con trai, con trai của ta.”
Hắn nhiệt huyết xông thẳng lên não, kêu to: “Mẹ! Con ở đây!”

Chúng đồ san hô kinh ngạc, suy nghĩ biến cố xảy ra quá nhanh, làm sao hắn lại thành con trai của ly nhu? Đào chết yếu nhảy ra phía trước, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng xuống.

Cơ Không Hành hai hàng lông mày dựng thẳng, lưỡi búa dán sát đỉnh đầu mềm mại, quát lớn: “Đứng lại! Muốn nàng diệt hồn sao?”

Đào Yêu Yêu bỗng nhiên bừng tỉnh, hơi bình tĩnh lại, dừng bước về phía Đường Liên Bích, khản cầu: “Đường công tử, Đường sư huynh, mời người làm việc cho mẫu thân làm trọng, ngàn vạn lần, tuyệt đối đừng để cho nàng bị thương tổn.” Lúc

trước khinh miệt Đường Liên Bích, lúc này lại cứu Diệp Nhu, toàn bộ đổi thành kính từ, tiếp tục nói: “Đường sư huynh pháp lực cao cường, nhất định có thể bảo vệ mẫu thân bình an, không giống như ta... Ta biết tính tình người cao ngạo, không muốn bị người ta cưỡng hiếp.

Nhưng... Dù sao cũng là mẹ ruột của con! Thà rằng tạm thời phục tùng đối phương, nhận mẫu thân trước, để cho nàng nhớ nhung con trai tâm tình được an ủi.

Về phần vinh nhục lợi hại của mình, đợi ngày sau lại cân nhắc, người xem được không? A, hôm qua lời nói ta thất lễ, mạo phạm Đường sư huynh, người không muốn nghe đề nghị của ta.

Thế này sao, ta dập đầu bồi tội cho người, nhìn đại nhân người đại lượng tiêu khí tức giận, Khuất Tôn ngẫm lại chút ít kiến thức này của ta.” Dứt lời hai đầu gối quỳ xuống, bịch bịch bịch dập đầu liên tục.

Tiểu Tuyết không đành lòng, nói: “Sư ca!” Niệm tình của nó trời không sợ, mặt đất không phục, lại quỳ một gối trăm lần xin lỗi, ý của nó là dỗ lòng, thực sự đã đạt tới tình trạng cảm khóc quỷ thần.

Cơ Không Hành cười ha ha nói: “Nói rất hay, nhập tình nhập lý...

Ý của Đường công tử thế nào?”

Đường Liên Bích nói: “Đủ rồi, ta đã hao hết kiên nhẫn rồi.

Người không giao Huyền Thủy kiếm, vậy thì chết đi.”

Mọi người giật nảy mình, vốn tưởng rằng thân tình tuyệt khó cắt bỏ, ai ngờ hắt lại thờ ơ.

Đang lúc nghi hoặc, Đường Liên Bích cổ tay vung lên, một đạo hỏa lãng phá không, đem Cơ Không Hành cùng con rối ly nhu căn nuốt hết.

Thế lửa trong nháy mắt cháy rừng rực, Cơ Không Hành chưa kịp mở miệng kêu thảm thì đã bị lửa cháy thành tro tàn.

Một hạt châu màu trắng sáng lóng lánh, thuận thế lăn xuống trước mặt, đó chính là nội đan của Cơ Không Hành.

Tiểu Tuyết cúi người nhặt lên, thu vào túi quần áo.

Đào Yêu Yêu ngơ ngác nhìn, nhìn khuôn mặt mềm mại cháy khét, hóa thành tro bay tán loạn, bất giác lòng loạn như ma, thấp giọng nói: “Hắn thiêu chết mẫu thân của mình, nhi tử thiêu chết thân mẫu, sao có thể có loại chuyện này?”

Đường Liên Bích đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, bóng lưng lạnh lẽo thê lương nói không nên lời.

Chợt ánh sáng màu xanh thoáng hiện, Hoàng U đập không lao đến, dừng ở trước mặt mọi người, cao giọng nói: “Tứ đại hộ pháp và Phật chạy trốn tuyệt đối!”

Âu Dương Cô Bình nói: “Chúng ta ở ngay đây, bên ngoài có Bách Hoa giáo canh gác, bọn họ làm sao trốn được?”

Hoàng U nói: “Trong ngoài Cực Lạc bảo, ta lục soát mấy lần rồi, không tìm ra tung tích của bọn họ.”

Đám người nghe tin cảnh giác vô cùng, quay đầu nhìn xung quanh khắp nơi.

Hoàng Mộng Long nói: “Nơi đây tất có bí đạo thông tới Tây Vực.

Kim Luân tà đồ là dân bản xứ vùng biên ngoài, mấy ngàn người tập kết Nam Hải, nếu không có bí đạo truyền tống, sao có thể tới đi lạng yên?”

Hoàng U nói: “Mặc cho hắn có thông đạo bí mật gì, sao có thể thoát khỏi ánh mắt của ta? Vừa rồi ta đã kiểm tra tỉ mỉ, phong vân khí sắc đều không có gì khác thường, kỳ lạ chính là phiên tăng hoàn toàn không có bóng dáng, giống như bốc hơi lên vậy.” Hắn thân là đầu lĩnh độn giáp, truy tung mục tiêu là xem bản lĩnh gia tộc, hôm nay lại để cho tàn địch trốn thoát dưới mí mắt, không khỏi có chút cảm giác nhụt chí.

Lý Phượng Kỳ nói: “Chuyện này có chút kỳ quặc, người cẩn thận nhớ lại, có gặp qua vật cổ quái gì không?”

Hoàng U nói: “Chuyện quái vật cổ? Bát đầu khô lâu, da người phồng, mê hồn dược, quái vật Kim Luân giáo còn ít được sao...” Ánh mắt chớp lên, nói: “Ở phía tây có một tòa Phật đường do hắc thạch xây thành, bên trong cung cấp một quyền

trục lập trục, trang trí rất tinh mỹ, chính là... Toàn bộ bức tranh thuần trắng, không có bất cứ tranh vẽ gì.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Bức tranh trống tức là cơ quan.

Lăng Ba vẽ ra Đại Thiên thế giới, thoát nhìn chính là một bức giấy trắng, thật ra bên trong ẩn giấu vô số Huyền Cảnh.

Hình thức bức tranh quái dị kia tương tự, công dụng hẳn là không sai biệt lắm, tất nhiên liên thông ra bên ngoài nơi nào đó.” Âu Dương Độc Bình nói: “Được rồi, theo đồ truy bắt, bắt được đại công đức đánh bại Phật, chỉ chờ chúng ta đi thu.”

Hoàng Mộng Long nói: “Nếu tiến vào bức tranh không truy tung, chỉ sợ Kim Luân giáo âm thầm thiết lập cạm bẫy.” Âu Dương Độc Bình nói: “Không sao, độn giáp thủ hạ làm bạn, có nguy hiểm hẳn có thể mang chúng ta rút lui.” Hoàng Mộng Long gật đầu nói: “Lời này rất đúng, nhanh đi đặt gian phòng trống kia.”

Hoàng U nóng lòng giải khai nghi vấn, đang muốn quay người dẫn đường.

Bên cạnh vang lên một tiếng gầm thét: “Khốn kiếp ngay cả mẹ ruột còn giết, thiên lý khó dung!” Lại là Đào Yêu Yêu tỉnh lại, nhảy lên lên thẳng đến Đường Liên Bích.

Giữa ngón tay lóe lên ánh sáng, ống tay áo màu đỏ nhảy ra giới chỉ đá đỏ, nắm cánh tay của hắn, hoảng sợ nói: “Chủ nhân điên rồi sao? Trúng gà chọi đá, ngươi muốn chết đừng có kéo ta vào nha!”

Tiểu Tuyết theo sát phía sau, cũng bắt được cổ tay của nó, nói: “Không được qua đó!”

Khóe trán Đào Yêu phồng lên, liều mạng kiềm chế lửa giận, nói: “Yên tâm, ta tự có chừng mực.”

Mọi người là thai sinh mẫu thân nuôi, ta chỉ muốn thỉnh giáo Đường công tử, sao có thể nhẫn tâm xuống tay với thân mẫu của mình?”

Tiểu Tuyết vội la lên: “Không phải, hắn đang vận công, là công pháp cực kỳ mạnh mẽ, tới gần nguy hiểm!”

Hồng Tụ mắt tròn đầy vẻ sợ hãi, kêu lên: “Trời sắp sập, mau tìm chỗ trốn đi, chạm cái mạng nhỏ khó bảo toàn!” rung mình

chui vào giới chỉ.

Chợt gió nóng thổi lên cát bụi, quay quanh Đường Liên Bích bay lượn trên dưới.

Hình dáng của hắn hiện ra vàng sáng màu vàng, từng sợi tóc bay lên, dáng người cao lớn sừng sững, phảng phất thần uy ẩn chứa trong đó nát bấy càn khôn.

Lần thứ mười trở về, hấn hăng hái dương dương lôi viêm khí cương tứ tứ.

Mọi người thấy thế kinh hãi, cảm giác kịch liệt sắp tới.

Lan Thế Phương cười lên trời, Hoàng Mộng Long cười bạch hạc, định lập tức bay lên.

Lý Phượng Kỳ lớn tiếng nói: “Đây là Bát Hoang Lôi Viêm Lưu! Không kịp bay đi, Hoàng U mang chúng ta nhanh chóng rời khỏi Phổ Thiện đảo, càng xa càng tốt, nhanh, nhanh... Bát Hoang Lôi Viêm mạnh nhất của Phong Lôi môn... Uy lực vô cùng...” Nơi tình thế cấp bách tác động, khom lưng vỗ ngực, một hơi không đi lên được.

Yến Doanh Thù vươn tay kéo lấy, thi pháp giúp hấn thuận khí, nói: “Đi mau!” Âu Dương Cô Bình giật túi vải, lấy ra lá bùa ném đi, dán cho mỗi người một tấm “Vô Cữu Phù”

Hoàng U Tinh tri khẩn cấp, hai chân vẽ vòng tròn sử dụng ra Di Hình thuật, mang theo cùng mọi người trong nháy mắt dời đi.

Đến bên ngoài đảo mây trắng, hấn thay đổi tư thế, ngón tay trái chỉ thiên, tay phải chỉ biển, lại quát: “Nhanh!”

Toàn bộ thần thú binh đình bên ngoài đảo rút lui, mấy ngàn người rơi xuống mặt biển.

Lý Phượng Kỳ kêu lên: “Còn phải xa hơn một chút!” Hoàng U run lên, giơ chân lên xoay tròn, phong độ ngoại thêm vào sức địa, hai loại độ giáp thuật cùng thi triển, đem mọi người và hạm đội dời đi mấy chục dặm, dừng lại phía sau đảo Phục Lãng.

Từ đỉnh trời đến biển rộng, lại từ trên trời rút xuống bờ đảo, trong nháy mắt liên tục cải biến vị trí.

Đào Yêu chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đợi đến khi chân đứng vững, đã đặt mình lên boong thuyền lớn.

Chúng đồ san hô đưa mắt nhìn lên trời, thần sắc dị thường nghiêm trọng.

Hoàng U liên tiếp đại na ba lần, pháp lực hao kiệt, ngồi xuống thổ nạp điều tức, đỉnh đầu nóng hôi hôi toát ra bạch khí.

Đào Yêu Yêu biến mất, Mạc Minh hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Các người kinh hoảng...”

Một lời chưa dứt, khí lẫm nóng rực đánh tới trước mặt, khiến hô hấp cứng lại, lòng bàn chân phù phiếm như giẫm lên bông bị.

Hắn vội vàng nắm chặt lan thuyền, ngẩng đầu nhìn lên, nửa bầu trời đỏ đậm như lửa, phương hướng Phổ Thiện đảo xuất hiện ngàn vạn hỏa cầu, cấp tốc nháp nhô về bốn phương.

Mặt biển bỗng nhiên lõm xuống, tiếp theo sóng cả tuôn ra hướng trung tâm, kích thích cột nước vạn trượng, đung vào hỏa đoàn trên không trung, Phúc Hải Thừa Vũ, hình thành tầng mây hình cây nấm khổng lồ.

Lúc này tiếng vang mới truyền đến gần, “Ầm ầm ầm” luân kích chấn động mạnh, làm cho lông tóc người ta dựng đứng lên.

Chấn động kịch liệt dẫn phát biển gầm, sóng nước cuốn lên cao hơn mười trượng, biếc óng ánh như tường thành di động.

Lăng Phong tràn qua đảo Phục Lăng, thẳng tiến vào đội tàu sau đảo.

Người trên thuyền hốt hoảng chạy đi, rất nhiều cô gái the the kinh hô.

Tên đồ đệ Ngự Thú môn thét to tọa kỵ, Bách Hoa Giáo chủ cường chế thuộc hạ, tình cảnh trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Lan Thế Phương hô to: “Hứa sư huynh ở đâu?” Hứa Đại An phi thân nhảy đến phía trước sóng lớn, khuỷu tay đỡ đầu gối, ngồi xồm trên không trung há miệng rống to “Ô a!”

“Bắc Minh Sư Hồng” này của hắn đã đạt đến tinh thuần, khiến cho bên ngoài hùng hồn bàng bạc, kéo dài không thôi.

Thần thú xung quanh gầm thét theo, âm thanh chấn động chín tầng trời tiêu hán, khí lưu kích thích va chạm cùng gợn sóng, hai thế đạo triệt tiêu lẫn nhau, nước biển ầm ầm hạ xuống, phục sóng đảo trọng lại trôi nổi ra mặt bằng biển.

Nguy cơ đã được giải trừ, đội tàu bình yên vô sự không tổn hao gì.

Chúng đồ Nga Khuyết không để ý bàn chân xóc nảy, chạy ra phía đầu thuyền nhìn ra xa, chỉ thấy thương khung sương khói, diễm lưu xen lẫn, Phổ Thiện đảo nứt thành ức vạn mảnh vỡ, thiêu đốt rực rỡ rơi xuống.

Bối cảnh xanh lam ngân vang kim thiểm, tựa như lễ hoa nở rộ, lại giống như sao trời rơi vào phạm trần.

Đám người quan sát thật lâu, đều là đầy bụng cảm khái.

Hoàng U đầu tiên mở miệng nói: “Phổ Thiện đảo mấy ngàn dặm đại lục, không ngờ lại bị Đường Liên Bích nhất cử phá hủy.

Pháp lực của hắn quá mạnh mẽ, Côn Bằng phái là đệ nhất.”

Tiểu Tuyết nói: “Vậy thì chưa thỏa mãn, kiếm thuật của Lăng Ba sư tử cực cao, không thích hiển lộ mà thôi, theo lý mà nói nàng sẽ không bại bởi Đường sư huynh.”

Âu Dương Cô Bình nói: “Bách Lý Văn Hổ cũng rất mạnh, trước kia tung hoành thiên hạ không ai có thể địch, Đường Liên Bích còn chưa thoát ải đâu.

Chỉ tiếc Bách Lý Văn Hổ rời núi đã lâu, cái gì trách nhiệm sư môn, tình nghĩa đồng môn, đều ném vào chảo oa quốc...

Hắc, phẩm hạnh người kia, ngược lại có chút tương tự với một vị sư huynh nào đó của chúng ta.” Vừa chế nhạo, vừa liếc xéo Lý Phượng Kỳ.

Lý Phượng Kỳ miễn cưỡng cười cười, lông mày khẽ run, lộ ra đau đớn vẫn còn kịch liệt, nói: “Pháp thuật cao thâm nhất của Phong Lôi môn, tên đều lấy phần cuối chữ “Lưu”.

Bát Hoang Lôi Viêm tập hợp thiên địa đại năng, đủ để phá hủy sơn hà vạn dặm.

Từ dưới pháp thuật đào thoát, các vị đang cảm thấy may mắn, còn nói cái gì cao thấp đây?” Cười tủm tỉm nhìn Âu Dương Cô Bình, bổ sung vài câu “May mắn dán lá Bạc linh phù, mọi người gặp dữ hóa lành, công lao lớn nhất vẫn là Bình sư muội.”

Cô Bình nói: “Đa tạ khích lệ, không thắng buồn nôn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Hắn nổi điên cũng không cảnh báo, vừa ra tay ngọc đá cùng tan, rõ ràng bắt chúng ta chôn cùng với Phổ Thiện đảo.

Theo ta thấy họ Đường lòng dạ lạnh lẽo thủ ác, Nga Khuyết phái không ai có thể so sánh.”

Lan Thế Phương vội vàng nói: “Người hiểu lầm Đường sư huynh rồi.

Lúc ấy độn giáp thủ đồ ở đây, Độn Giáp Thuật của hắn di vị thần tốc, có thể bảo vệ mọi người bình an rút lui.

Đường sư huynh tính toán ngày hôm nay, lúc này mới ra tay phá hủy Phổ Thiện đảo.”

Đào Yêu Yêu nói: “Kẻ thiêu chết mẹ thân sẽ cân nhắc thay người khác?”

Lan Thế Phương nói: “VẬY CÀNG OAN UỐNG NGƯỜI TA, ĐÀO TƯỢNG CHỈ LÀ CÔNG CỤ BỊ ÁC MA KHÔNG CHẾ.

Đường sư huynh không bị mê hoặc, ta rất bội phục đảm thức của hắn.” Lập tức thở dài, nói “Đại bá mẫu Đường gia hôn phách vây khốn ở đất bồi, gặp ác ma tàn phá, cả ngày không được an bình.

Yên diệt như vậy cũng tốt, tất cả đau khổ đều được giải thoát, xem như kết cục tốt.”

Đào Yêu Yêu trong lòng tràn đầy mùi vị, suy nghĩ vị Lan thế tử này trực trực phóng khoáng, sao lại nói Đường Liên Bích như biến thành người khác, dù dễ trang sức mà không phải, thối phòng công lao, rất có thái độ nữ nhi nhỏ che khuyết điểm, chẳng lẽ nàng có tình cảm vương vís, vụng trộm yêu mến Đường Liên Bích? Đào Yêu Yêu Thiên thầm nghĩ “Nếu thật sự như vậy, ta nên khuyên nhủ nhiều hơn một chút, ta phải khuyên nhủ.....

Lan thế tử thiện lương con gái, há có thể bị cái khuôn mặt trắng trẻo vô tình vô nghĩa kia làm lỡ cuộc đời? Ừm, việc này lại xấu hổ, nói thế nào mới thỏa đáng đây?” Trong lòng tính toán, bỗng nhiên hồng quang xẹt qua khóe mắt, ngưng mắt nhìn lại, một đám mây lửa bay tới bên cạnh thuyền.

Giờ phút này tro tàn rơi xuống, bầu trời thanh tịnh, làm nổi bật lên đám mây lửa dị thường chói mắt.

Hoàng Mộng Long tay khép lại râu quai nón, than thở: “Kim Quang Pháp Luân thần thánh, tuy rằng phá hủy, tà khí vẫn rất sâu.”

Đào Yêu nghe xong hơi kinh hãi, nhìn Hỏa Vân kia cách mặt nước ba trượng, hình dáng như một cái bánh xe cháy hồng lớn.

Hơn ngàn con Hỏa Nha liên tục vỗ cánh, tránh cho Kim Luân rơi vào trong biển sâu.

Lại thấy chỗ tâm luân khảm một hạt châu lớn màu đen, đen âm u, tản ra quang mang tà ác.

Hoàng U nói: “Pháp Luân thần thánh bên ngoài đã cháy rút, chỉ còn vòng tròn bên trong vòng tròn.

Di, hắc châu tử tượng là nội đan... bảo vật! Khí vật tà giáo cũng có thể luyện thành nội đan?”

Âu Dương Cô Bình nói: “Tà khí rất nặng, vật này chất chứa điềm ác!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Mọi người tạm thời dừng qua!”

Tà giáo đã sụp đổ, thánh vật trấn giáo giờ tay có thể hủy, chúng đồ san sát trái lại còn do dự.

Tiểu Tuyết càng lúc càng hô hấp, Cúc Anh kiếm trong huyết mạch xao động giống như báo săn trong lồng, đợi nó xông ra ngoài vô giết con mồi.

Nàng nhin không được, không nhin được, nắm chặt bàn tay đang nắm chặt thành quả đào kia.

Đào Yêu Yêu đang suy nghĩ thì kích cỡ Kim Luân đã giảm, suy yếu cực kỳ, lúc này tiêu hủy tương đối dễ dàng?” Lòng bàn tay mềm mại, một bàn tay nhỏ bé dứt khoát nắm chặt, quay đầu nhìn lại, tiểu Tuyết đang nhìn hấn, ánh mắt lộ vẻ chờ mong.

Không cần nhiều lời, đào điên đã hiểu ý của nàng, thàn cười nói “Lan thế tử thàn mến Đường Liên Bích, sao có thể so sánh tâm tính của ta và tiểu Tuyết tương ản?” Lập tức hai người dất

tay nhảy khỏi mạn thuyền, như thiểm điện bay thẳng đến phi kim luân.

Lan Thế Phương gọi: “Này, hai người các ngươi làm gì?”

Tiểu Tuyết nói: “Thế Phương tử tử chớ trách, đại công đức tiêu hủy bảo vật tà giáo, chúng ta đoạt trước rồi!”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Tiểu đệ tham công, đa tạ nhường.”

Lý Phượng Kỳ vội la lên: “Trở về! Đừng lỗ mãng...” Vết thương độc đột nhiên tái phát, tay đè ngực thở dốc.

Yến Doanh Thù vội vàng thi châm đâm huyết, giúp hấn chống qua trận đau đớn này.

Cùng lúc đó, Tiểu Tuyết chỉ điểm Cúc Anh kiếm quét ngang, đem Hỏa Nha còn sót lại chém thành một cục lông, mũi kiếm cố ý tránh đi bảo châu màu đen kia, để cho đào yêu thành công lớn lao.

Đào Yêu Yêu làm việc không cho phép, Thanh Phong kiếm đâm nhanh, mũi nhọn chính giữa hắc châu.

Lần thứ mười trở lại, khí tức Lôi Viêm mới nổi lên tới năm.

Chỉ thấy mây lửa tản ra kim quang, Kim Luân tàn phá hóa thành mảnh vụn, rơi vào trong sóng biển mãnh liệt. Kim Quang Pháp Luân cứ vậy chôn vùi.

Mà hắc châu kia hoàn hảo không chút tổn hại, sắc mặt càng thêm thâm hậu.

Thanh Phong kiếm giống như gặp phải trở ngại, mũi kiếm đâm vào thân châu, từng chút từng chút một rơi vào bên trong.

Chỉ nghe “Leng keng” thanh thúy vang lên, hắc châu rớt cuộc vỡ tan, hóa thành một hạt nhỏ trôi nổi giữa biển trời.

Hai người thu hồi kiếm quang nhìn nhau cười, không hện mà cùng nghĩ đến câu chuyện cũ “Song kiếm hợp bích” kia.

Đúng lúc này sắc trời hôn mê, thổi lên âm phong thấu xương, mấy giọt nước bắn trúng gò má đào thoát đi.

Hắn tiện tay lau một cái, nước đen trên ngón tay cứ như đã sờ qua vạc mực vậy.

Bên ngoài mây gió sấm rền mơ hồ, vài đạo thiểm điện chiếu phá, sét đánh một tiếng vang như một cái.

Lập tức mưa to trút xuống như trút nước, tất cả đều là mưa tối như mực, vạn khoảnh hải vực đều nhuộm thành màu đen.

Hai người nhảy về mạn thuyền.

Đào Yêu Yêu nói: “Ông trời nổi điên rồi? Hạ Hắc Vũ.” Lý Phục Kỳ nói: “Hai người các ngươi quá liều lĩnh! Lần này có thể gây ra đại họa...”

Một tiếng sấm nổ át thanh âm của hắn, chỗ mưa to tiếng sấm ngừng lại một chút rồi mưa to.

Chất đen trong biển rời khỏi nước biển, bay lên giữa không trung co lại, lại ngưng tụ thành bảo châu đen bóng.

Hạt châu kia theo gió bay nhanh, Xi Nhĩ bắn trúng Phục Lăng Tự Khâu đỉnh phong, khảm thật sâu vào trong bùn đất.

Trong tích tắc, cả hòn đảo rung chuyển trái phải, bùn cát chảy lả tả, cây cối đổ rạp, địa hình nhanh chóng chuyển đổi, càng ngày càng bóng loáng, càng ngày càng chỉnh tề, trung tâm hình bầu dục nhô lên, một mai rùa to lớn rõ ràng hiện ra.

Đột nhiên bên bờ đảo duỗi ra tứ chi, phía trước ngẩng đầu lên, đảo Phục Lãng biến thành vật sống!

Lý Phượng Kỳ thở dài nói: “Sự tôn xâm nhập Trấn Yêu tháp, nói là hóa giải ma chương Phục Lãng Tụ Châu, nghĩ đến chính là vì trấn trụ con rùa lớn này.

Ai, người tính không bằng trời tính, kế hoạch nghiêm mật hơn nữa, vẫn là để cho Đào huynh đệ và Tuyết nha đầu phá hỏng chuyện.”

Đào Yêu Yêu nhìn thấy ” hòn đảo” biến thành sống lại, hoảng hốt như nằm mơ giữa ban ngày, lúng túng nói: “Phục Lãng đảo... Cả hòn đảo là một con rùa đen lớn, lúc trước vì sao không có động tĩnh gì?”

Tiểu Tuyết nói: “Người vừa đánh nát hạt châu màu đen, chắc chắn là cơ quan thức tỉnh con quái vật kia rồi.

Vậy cũng không sao, chúng ta nhiều người, đối phó một quái vật thì không thành vấn đề.” Nói xong đầu ngón tay lóe lên hàn quang, Cúc Anh kiếm vận sức chờ phóng ra.

Lý Phượng Kỳ cười khở lắc đầu, nói với Hoàng U nói: “Lúc người nhắc tới nội đan Hắc Châu Tử Tượng, ta đã có chút tỉnh ngộ, bất quá đã quá muộn.”

Hoàng U nói: “Hắc châu là nội đan của Đại Quy, quái vật này có lai lịch gì?” Ngưng thủy trước mắt nhìn, chỉ thấy mặt biển yên tĩnh lạ thường, đại quy kia cụt hứng, thông thả giãn ra tứ chi.

Lý Phượng Kỳ trầm giọng nói: “Một trong bốn đại ma vương Yêu Hoàng, hai thân Cửu Vĩ Quy Kiệt!”

Theo tiếng hiệu báo này ra, phương cuồng phong kia đại tác, Cửu Vĩ Côn Bằng vung trào lên trời đập tới.

Nhìn khí thế đó chậm rãi, không có sức lực gì, nhưng mặt biển lập tức lồm xuống, lồm thành một cái hố to phạm vi trăm dặm.

Lý Phượng Kỳ hét lớn: “Mau lui lại!”

Hoàng U lập tức làm phép, lùi đội tàu và thần thú lại vài dặm.

Bởi vì lúc trước chân khí hao tổn quá độ, lực lượng không đủ, bảy tám con thuyền lưu lại chỗ cũ.

Hắn cưỡng ép vận công muốn vận chuyển, không ngờ vận khí lại lạc đường kinh mạch, trong mắt đui đen thui như nhũn ra, xoay người nhanh như chớp lăn về phía đuôi thuyền.

Cự thảo Cửu Vĩ Côn Bằng đập xuống, mặt biển lỗ khảm bình phục, căng ra, phẳng phất da phồng lên rung động.

Sóng xung kích mãnh liệt chồng lên, thuyền thuyền còn chưa rút đi toàn bộ chân vờ.

Phiến gỗ phá vỡ cột buồm hỗn độn, rách nát cánh buồm bay ngang, sóng lớn rất nhanh nuốt hết hải cốt.

Cuồng phong mãnh liệt, lay động đội tàu trôi trở về.

Hứa Đại An nhảy vào không trung, triệu tập thần thú xếp thành hàng ngang, muốn sư tử hồng triệt tiêu thể gió gió.

Lại bị chớp thảo của Cửu Vĩ khê gãy, giống như đang vung cây chổi quét qua, gần một nửa số thần thú bị quét chết, Hứa Đại An lộn nhào lùi lại phía sau.

Lan Thế Phương kêu lên: “Ta tới giúp ngươi!” Liên lụy cả trời đất, cùng Hoàng Mộng Long sóng vai phi hành.

Đệ tử ngự thú thổi vang vỏ biển triệu tập thần thú, Bách Hoa giáo đồ gõ chiêng gõ trống vàng, rút đao thẳng thẳng hò hét.

Trong chốc lát chiến vân giăng đầy, khiến máu thịt người ta sôi trào.

Tiểu Tuyết nhảy khỏi thuyền, ngự kiếm quang xông thẳng đến tiền tuyến.

Đào Yêu Yêu đang muốn đi theo, chợt nghe phía sau có từng đợt tiếng khóc thút thít.

Lại là đông đảo thị nữ và nữ bộc kinh hãi quá độ, trốn vào trong khoang thuyền ôm đầu khóc thút thít.

Triệu Anh trấn an các nơi, chỉ huy thủy thủ kéo phàm cương đã kháng cự phong thế, đồng thời đánh ấu thi gặp nạn.

Trái tim Đào Yêu Yêu trở nên căng thẳng, hắn đang suy nghĩ không phải là Linh Nhi đang ở trong thuyền đó chứ? Hắn bật thốt lên: “Không xong, Linh Nhi khẳng định đã xảy ra chuyện!”

Sau lưng truyền đến tiếng nói của Long Bách Linh: “Ta không sao, vẫn luôn ở đây.”

Đào Yêu Yêu quay đầu lại, nhìn thấy Long Bách Linh từ khoang thuyền đi ra, kinh ngạc nói: “Người tới sớm vậy sao? Tại sao lại trốn vào trong nhà?” Chợt có chỗ ngộ ra, mình và Tiểu Tuyết sóng vai xuất kiếm, quang cảnh tình cảm mạch mạch, nàng thấy thương cảm, bởi vậy tức giận không muốn lộ diện.

Nào ngờ Long Bách Linh tâm không loạn, toàn bộ tâm tư chỉ vì đào sao có ý định, nào có thời gian đồ kị tức giận? Hắn đáp: “Tướng công phá hủy thánh khí tà giáo, đó là công đức lớn đến mức nào.

Đi đại sự tranh đoạt trước người, ta nếu như đột nhiên hiện thân, nhất định sẽ làm cho người phân tâm.” Đào Yêu Yêu càng cảm thấy áy náy, nói: “Bên ngoài nguy hiểm, vẫn là ta bảo vệ người ôn hòa hơn một chút.”

Long Bách Linh tiếc hận thay cho hắn, thở dài nói: “Chỉ tiếc mới hủy diệt Kim Luân, đại công sắp thành, lại dẫn tới quái vật cường hãn hơn.” Ngược mặt nhìn về phía xa, lo lắng hiện lên đuôi lông mày.

Giờ phút này trên không trung mây bay, sóng vỗ thấp, tình hình chiến đấu nhẹ nhàng chấn kinh Cửu Tiêu cùng đại dương mệnh môn tiếc nuôi cửu tiêu cùng đại dương mệnh môn.

Hứa Đại An suất lĩnh thần thú tập kích, phun ra lôi điện hàn băng, đồng loạt tấn công Cửu Vĩ Hàn.

Bách Hoa giáo chủ quát lệnh chúng bộ bắn pháo, “Bang bang bang bang” trên lưng thú bắn ra đồng pháo, đạn pháo dày đặc như mưa rào.

Cửu Vĩ Bằng tựa hồ mới tỉnh dậy, động tác chậm chạp, phản ứng ngây dại.

Các loại công kích gia tăng thân thể, voi của nó bị muỗi cắn, ngẫu nhiên cảm thấy không thoải mái, chỉ vung móng vuốt, lại

giống như gió thu quét lá khô, đánh cho thần thú thất linh bát lạc.

Tiểu Tuyết, Thế Phương, Hoàng Mộng Long bọn người căn bản không cách nào định thân, xoay chuyển chuyển cả trời đất, chỉ còn nước né tránh.

Trong lúc kịch chiến, cuồng phong kéo lên vòng xoáy.

Đội tàu không chống nổi hút, dần dần bay về phía Cửu Vĩ Hàn.

Lòng bàn tay nhìn qua chảy đầy mồ hôi.

Phương biết trận chiến này gian nguy, vượt xa trận thảo phạt Kim Luân Giáo có thể so sánh.

Song thân Cửu Vĩ Côn Bằng chính là Ma Vương dưới trướng Yêu Hoàng, thần thông cường đại trước nay chưa từng thấy.

Lúc này tinh thần nó lười biếng, đã thế không thể đỡ, nếu như thật sự phát động hung hãn, đám đồ đệ Ngao hốt nào còn đường sống? Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Linh Nhi thông minh, nàng nhất định có biện pháp.” Long Bách Linh đoán được suy nghĩ của nó, nói: “Biện pháp duy nhất hiện tại, chính là tất cả mọi người phải nghe theo sự điều khiển của Lý sư huynh!”

Lý Phượng Kỳ khoanh chân ngồi một lát, tự cảm thấy pháp lực khôi phục hơn phân nửa, đứng lên đi về phía mép thuyền.

Long Bách Linh nói: “Chúng ta kết trận đấu pháp với Ma Vương, Lý sư huynh là mấu chốt của trận pháp.” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Long sư muội thật thông minh, một câu nói phá quan khiêu.”

Nhưng tướng công của ngươi cũng phải xuất động, tạm thời không thể thân mật với ngươi được.

Hoàng U! cười “Bát Môn Liên Hoàn Giáp” cho ta dùng! Nhanh lên!”

Hoàng U kinh Yên Doanh Thủ cấp cứu, kinh mạch đã khơi thông, nghe tiếng vội vàng cởi dây xích xích thân.

Lý Phượng Kỳ và Đào Yêu Yêu sóng vai đứng, phân phó Hoàng U dùng dây xích trói chặt chân hai người bọn họ lại.

Bên cạnh Hoàng U đã dặn dò: “Liên Hoàn Giáp chia làm tám chỗ kết điểm, hưu, sinh, thương, Đỗ... nếu gặp ngoại lực xông tới, các người sẽ không tách rời nhau ra.”

Đào Yêu Yêu ngạc nhiên hỏi: “Làm gì vậy?”

Long Bách Linh nói: “Dùng Thiên Vương thuần đi đâu! Lý sư huynh sử dụng Thiên Vương Thuần chủ phòng, người dùng Định Dương Châm giúp hắn cố định vị trí, những người còn lại bày ra Chân Võ đại trận nghênh địch...” Trong lòng lo lắng, thực không muốn hắn mạo hiểm xuất chiến, nhưng tồn vong trong hiểm cảnh, trừ điều này không có đường sống.

Huống hồ tâm nguyện bầu bạn với tướng công đã được đền bù, nhiều nhất cùng chết với hắn, cũng tốt hơn một mình sống trên đời.

Hoàng U nín thở nói: “Rốt cuộc là kiến thức của Linh Nhi phi phạm, so với thăng giáng chết yếu này cao minh hơn vạn lần.”

Long Bách Linh đang phiến lòng, cau mày nói: “Người mới ngu! Linh Nhi là người gọi sao?”

Hoàng U kinh hãi, ôm quyền chấp tay nhận lỗi.

Lý Phụng Kỳ lớn tiếng quát: “Nhanh trối lại sợi xích giáp! Con mẹ nó vô cùng trì hoãn!” Lời nói còn chưa dứt, đã muộn, đội tàu bay tới bên cạnh Cửu Vĩ Trinh.

Ma Vương vỗ vào cự trảo, thế như Thái Sơn áp đỉnh.

Đám đệ tử ngự thú Tiểu Tuyết lộn xộn đầy trời, phảng phất như bèo đánh phù, quay tròn không ngừng trên người.

Ma trảo âm ảnh bao phủ đội thuyền, không có bất luận đường sống nào để chạy trốn.

Khi lần thứ mười một Chân Vũ Ly Tâm thì nguy hiểm hơn một phần.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Âu Dương Cô Bình quát: “Dịch Giáp Đinh Như Sắc lệnh!” nhắm mắt ngón tay vạch hờ, vạch ra trước mặt một Thái Cực phù hình thái phù.

Bốn chu mặt nước đột nhiên hiện lên thái cực đồ ảnh, lóe lên một cái rồi biến mất, lại hiện ra ở chỗ rất xa.

Thân thể Cửu Vĩ Thuần nghiêng, chân trước chéch ra phía ngoài, vồ vào vùng hải vực hiện ra hình thái cực đồ án kia.

Chỉ đánh trúng bích ba ngàn trượng, tường nước chia hai phần, liệt phong trực tiếp xuyên thấu đáy biển.

May mắn đội tàu cách xa hơn, mọi người thoát được đại nạn.

Dùng ngón tay vẽ hư, hình thành Thái cực, cái này gọi là “Thái Thái Dịch Chuyển Huyền Phù”, thuộc về pháp thuật cao cấp của Bặc trù môn, lúc nguy nan chuyển biến vận, có thể làm thế công của địch quân thất bại.

Âu Dương Cô Bình đã tọa thật lâu, vận tụ toàn bộ chân khí, chính là vì trong thời khắc khẩn cấp thi triển ra tuyệt chiêu cứu mạng mình.

Nhưng hiệu lực pháp thuật này quá mạnh, Cửu Vĩ Cửu Nhất thời sinh ra cảm ứng mãnh liệt.

Ma Vương hoàn toàn thức tỉnh từ trong sương mù, ngẩng đầu, hung tướng hiển lộ hết không sót gì, chỉ thấy đầu tựa ngọn núi, miệng như hồ, lân như băng bàn, răng như bài kích, mắt vận hai đạo kim quang, nhắc trảo chiếu đội tàu vung mạnh lên.

Mục tiêu rõ ràng, ma lực vận chuyển đủ, Âu Dương Độc Bình không còn sức chuyển thế lần thứ hai nữa.

Chúng đồ đệ Nga hót luống cuống tay, mắt thấy bóng đen che khuất bầu trời, không hện mà cùng muốn “Xong rồi, hôm nay mệnh đều ở đây...”

Bỗng nhiên, thân thể khổng lồ của Cửu Vĩ Cửu run rẩy, giống như bị mũi kim đâm mạnh một cái, móng vuốt rút trở về, quay người hướng về phía chân trời phát ra tiếng gào thét nổi giận.

Chân trời rắng mây rực rỡ như gấm, trong đó bạch hồng tung hoành, một đạo hàn khí lạnh thấu xương từ xa xa tiến tới, chính là Tỏa Hồn Minh Sương của Đường Liên Bích.

Minh sương kia xẹt qua trời cao, đâm về phía vỏ lưng của Cửu Vĩ Trinh.

Cửu Vĩ Cửu cũng không trốn tránh, trầm mặc chịu một kích này, phảng phất muốn kiểm nghiệm thực lực của đối thủ.

Chỉ thấy hàn khí trên mai cứng chột ngưng lại, nhưng sương lạnh rất nhanh tan rã, hơi nước còn sót lại bốc lên lượn lờ.

Đường Liên Bích thấy Minh Sương mất linh, biết Ma Vương lợi hại, lập tức điều khiển “Bắc Thần Huyền Tinh” bỏ chạy ngàn dặm.

Cửu Vĩ Côn Bằng gầm thét múa vuốt, giả bộ đuổi theo.

Nhân cơ hội ngắn ngủi này, Hoàng U Tướng liên hoàn giáp buộc chặt lại.

Lý Phượng Kỳ kêu lên: “Mọi người hợp tác cùng làm pháp, bày ra Chân Vũ Trận hàng ma!” Hồng Minh kiếm quang bay lên không, mang theo Đào Yêu Yêu bay vút về phía trước.

Hoàng Mộng Long cao giọng nói: “Kiếm Tiên bố trí phòng ngự, người còn lại tiến công!” Lấy ra Dao Cầm gảy đàn, Tiên Hạc dưới khổ vũ cánh, Trường Linh theo tiếng đàn diễu xạ ngàn vạn thân châm.

Đồng thời Cúc Anh kiếm của tiểu Tuyết, Long Cốt Cung của Lan Thế Phương, phi nhận sư huyết của Hứa Đại An, đồng loạt phóng ra.

Thần thú chèo nước tiến lên, Bách Hoa giáo chủ thống lĩnh mọi người cùng hưởng ứng sách lược.

Đám binh sĩ châm lửa bắn pháo, thay phiên phóng về phía Cửu Vĩ Trinh.

Sau lưng Cửu Vĩ liên tục bị tấn công mãnh liệt, hành động hơi bị trở ngại, Đường Liên Bích đã biến mất không còn tăm

tích.

Hung tính Ma Vương phát tác, quay đầu phun ra đám mây khói màu cam, hóa thành ngọn gió hình quạt rộng trăm trượng.

Lý Phượng Kỳ và Đào Yêu ở phía trước gió lốc, vai sóng vai phát tay đứng lạng không trung.

Lý Phượng Kỳ nói: “Người sử Định Dương Châm!”

Đào Yêu yêu theo mệnh mà đi.

Nói thì chậm, nhưng rất nhanh, gió mạnh thổi đến trước mặt.

Trong mũi Lý Phượng Kỳ “Hắc” một tiếng, cánh tay phải vẽ vòng cung, Thiên Vương Thuần sinh thành, một bức tường vô hình hướng hai bên kéo dài, đội tàu, thần thú, đệ tử Nga Phán che đầy chặt chẽ.

Thần thuần chống đỡ ngọn gió, vân khí chuyển thể tăng vọt, trời xanh nhuộm thành màu vàng óng, ngay cả mặt trời cũng biến mất.

Thiên tượng đồ sộ, chiến cuộc rõ ràng.

Lý Phượng Kỳ và Đào Yêu hợp lực thiết lập phòng ngự, một người cầm thuần chống đỡ, một người định thân vững chắc, giống như bàn thạch sừng sững giữa dòng chảy.

Những người còn lại trốn ở phía sau thần thuần, tựa như cá nhỏ ẩn nấp dưới lớp đá cứng rắn, chung quanh tuy sóng to gió lớn, nhưng vẫn có thể bảo vệ được toàn thân.

Thoáng chốc, thế gió chuyển biến nhanh, áp lực càng nặng, trong khói cam ẩn giấu kinh khí bén nhọn, mặt ngoài Thần thuần tia lửa liên tục, giống như ức vạn mũi tên nhọn cùng bắn lên tường đồng.

Đào Yêu Yêu đầu óc trống rỗng, miệng nói chữ “Định” mấy ngàn lần, liều mạng giữ vững gót chân.

Lý Phượng Kỳ gân cốt run loạn “hắc hắc”, cười nói: “Hảo huynh đệ! Cẩn rằng chịu đựng, Cửu Vĩ Tiêu hất xì nhiều nhất nửa khắc đồng hồ, con bà nó, chúng ta bồi nó tiêu hao!”

Hóa ra bão táp kinh thiên như vậy, lại chỉ là Cửu Vĩ Tiêu đánh một cái hất xì!

Binh sĩ Nam Triệu không biết tốt xấu, cũng không hiểu trận pháp Chân Vũ muốn lĩnh.

Vượt qua kinh hải lúc ban đầu, mấy chục người múa đao la hét chiến đấu, bảy tám con thần thú tính lên, chở chúng binh lao ra khỏi lá chắn Thiên Vương thuận.

Vừa tiếp xúc với khói cam, toàn bộ tan thành vụn băng, thi cốt bị gió thổi qua không còn sót lại chút xương cốt nào.

Lý Phượng Kỳ hò hét: “Hoàng U, để Bách Hoa giáo lui về phía sau!” Hoàng U sử dụng pháp thuật di vật, dời con thuyền về phía hải vực sóng gió hơi nhỏ chút hải vực.

Âu Dương Cô Bình thả Hành vân phù ra, chở Yên Doanh Thù bay lên, chính mình nhận phù lục bên cạnh yểm hộ.

Đệ tử Nga Khuyết xếp thành phẩm —— đào chết yếu Lý Phượng Kỳ ở phía trước, bên phải là đám người Ngự Thú môn, bên phải là Tiểu Tuyết và hai vị nữ đồ.

Nhất thời tấn công, phòng thủ, điều động ba cách thức bổ sung, Chân Vũ trận sơ bộ hình thức ban đầu.

Hoàng Mộng Long kêu lên: “Trận pháp đã thành, tập trung công chỗ yếu hại của địch!” Dây đàn đứt, vung cánh tay về phía Cửu Vĩ Trinh, nguyên thần bạch hạc cùng dây đàn dung hợp với trường mang màu vàng.

Đây là “Thái Ất Tiên Hạc Thần Châm”, Hoàng Mộng Long khổ luyện bí kỹ trăm năm.

Theo Lan Thế Phương cắn ngón tay vẩy máu, kéo cung bắn ra hồ quang điện đỏ thẫm.

Tiểu Tuyết cú anh kiếm nhanh chóng đâm tới, huyết nhận của Hứa Đại An phá không bay loạn.

Chúng đồ san hô thể hiện tài năng của mình, xông ra khỏi Thiên Vương Thuận công mạnh mẽ.

Âu Dương Cô Bình ở phía sau bấm chỉ niệm pháp quyết, âm thầm nguyên rửa Cửu Vĩ Tiêu.

Ma Vương bị vận rủi phụ thể, thương tổn bị gia tăng gấp bội.

Theo Cửu Vĩ Thủy phun khí chậm lại, phong bạo yên tĩnh, Thiên Vương thuận thuận thế đẩy về phía trước.

Lý Phượng Kỳ hô với Đào Yêu: “Thu Định Dương Châm! Đi theo ta!”

Cửu Vĩ Thuần đánh mạnh các loại pháp thuật trên người, thân thể không lồ run lên nhè nhẹ, đầu trên cổ chậm rãi chuyển động.

Tượng voi giống như bị bầy ong chích, vừa đau đón lại nghi hoặc, không hiểu những tiểu gia hỏa này lấy đâu ra can đảm, dám không biết tự lượng sức quá nhiều liên tiếp.

Mỗi khi Ma Vương vung trảo xua đuổi, chúng đồ Ngao thối lui đến chờ đợi phía sau Thiên Vương Thuần, hơi chút có cơ hội lại xuất kích, hai lần bảy lượt công thủ như thế, Cửu Vĩ Trinh lấy lại tinh thần, nhìn ra Thiên Vương Thuần là dựa vào hộ thân của đối phương.

Chỉ một thoáng, một tiếng hí dài, nước chảy chuyển thể, mông hướng về phía quân địch.

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Ha ha, động chân thực rồi! Lão rùa đen muốn dùng cơm.” quát bảo mọi người lui về phía sau, thu nhỏ phạm vi Thiên Vương Thu nhỏ, lấy thần thuần chính diện càng thêm kiên cố.

Đào Yêu Yêu nói: “Gia hỏa nó ăn cơm là cái gì?” Hỏi xong câu này, niệm quyết đứng vững hai chân.

Lý Phượng Kỳ nói: “Nếu tên là Cửu Vĩ Tiêu, gia hỏa ăn cơm đương nhiên là chín cái đuôi...” Vừa nói đến đây, bóng đen nhảm đầu nện xuống, sắc trời tối sầm lại, Lý Phượng Kỳ nói: “Phanh cung tên là Bá Vương Tiên!”

Trong nháy mắt âm âm chấn động, một cái đuôi dài đập trúng Thiên Vương thuần.

Trước mắt nổ đom đóm như sao trời, gần như muốn ngất ngay tại chỗ.

Một ý niệm tươi sáng, biết mình ngã xuống Lý Phượng Kỳ cũng đứng không nổi, Thiên Vương Thuần di chuyển không chừng, làm sao che chở mọi người? Lập tức nghiêng răng liềm chết chịu đựng.

Lý Phượng Kỳ vốn mang theo độc thương, lại bị cái đuôi lớn hung hăng nện, gân cốt cùng nội tạng hầu như vỡ vụn.

Hai huynh đệ bị cự lực nghiền ép, liên hoàn giáp mới không tách ra.

Dù như vậy, dây xích ghì vào bắp chân, sâu tới xương cốt, vết máu loang lổ nhuộm đỏ vạt áo.

Yến Doanh Thù nhanh chóng thi triển “Thiên lý bổ thiên”, ngoài mấy trượng trị thương cho hai người.

Hoàng U hô: “Năm ngón tay chế trụ cửa sinh tử, khí Hợp Sinh Hồng kéo dài.” Hai câu chính là “Liên Hoàn Giáp” sử dụng yếu quyết.

Lần thứ mười một hồi Chân Vũ Ly Tâm lúc nguy hiểm 2.

Lý Phượng Kỳ theo lời ngăn lại đoạn giữa xích giáp, quả nhiên độ bền của ngân liên tăng mạnh.

Hắn hòa hoãn một chút, nhắc nhở: “Hoàng sư đệ, quái vật công kích mãnh liệt, cánh cửa tất có kẽ hở, phải xem ngươi rồi.”

Một lời không nói mấy, thân ảnh Hoàng U biến mất, sử dụng Độn Giáp Súc Địa Thuật, đảo mắt đã xuất hiện ở cổ quái vật.

Tiếp theo thả ra ba mươi sáu đoạn “Ba mươi sáu đoạn long thiên thứ”, từng điểm dao quang cắm vào xương cổ Cửu Vĩ triện cổ, chợt lại rút lên, đâm đâm các khớp ngón tay Ma Vương, lưỡi dao sắc bén lên xuống, nhanh đến không gì sánh được.

Hành động lần này của Hoàng U đã là đả thương địch thủ, lại là thăm dò nhược điểm của Cửu Vĩ Thu.

Ma Vương thể chất kỳ lạ, bị long trời đâm tuy đau đớn, vết thương trên miệng có thể khép lại bất cứ lúc nào.

Hoàng U nhoáng đầu một cái di chuyển về bên cạnh Lý Phượng Kỳ, nói: “Trước tiên phải bóc ra Quy Lân, nếu không không sẽ không làm nó bị thương được!” Cửu Vĩ Tiêu vung trao vồ bắt, lại không thể tiếp cận góc áo Hoàng U.

Ma Vương đột nhiên nổi giận, điều chỉnh tư thái, về sau hai chân nhắm ngay quân địch.

Lý Phượng Kỳ nói: “Tốt, cái đuôi thứ hai sắp tới rồi! Tu phụ cốt vô khổng bất nhập, chuyên môn đòi pháp bảo, Định Dương Châm của Đào huynh đệ phải bảo vệ ổn thỏa!”

Đào Yêu Yêu buồn bực chống đỡ, áp lực của roi Bá Vương giống như vĩnh viễn không có điểm dừng.

Áp lực từ mặt ngoài thần thuẫn truyền đến, từ ngoài vào trong lan ra khắp toàn thân, mỗi mạch máu đều nặng như sắt thép, mỗi khớp xương đều giống như chùy chì.

Trong đầu hấn loạn giọng, tai nghe Lý Phượng Kỳ la lên, mới biết mình còn sống.

Chợt cảm thấy một cỗ ám lực quán quanh trái tim, như cương ti siết chặt, hiển nhiên là tà pháp của quái vật quấy phá.

Tà khí trong cơ thể xâm nhập, Thanh Phong kiếm khí lập tức nghênh kích, lại bị quái lực kia cuốn lấy, mạnh mẽ lôi kéo ra ngoài.

Khí huyết Đào Yêu Yêu tuôn ra, trái tim hầu như từ trong khoang miệng nhảy ra ngoài, nhưng cảm thấy chữ bí quyết “Định” vang dội, cỗ ám kinh kia liền yếu bớt, lập tức không rảnh suy nghĩ, hét loạn “Định định...”

Lý Phượng Kỳ nói “Phụ Cốt Tu”, là Cửu Vĩ Nghệ lại là một món lợi khí trời sinh.

Bình thường cuộn mình trong xác, trong chiến đấu độn phong ẩn hình, theo hơi thở chui vào trong cơ thể địch quân, phụ cốt triển mạch, chuyên môn lục soát đoạt pháp bảo cùng nội đan.

Cửu Vĩ Tranh linh tính cực kỳ nhạy cảm, cảm giác bản thân pháp lực yếu nhất, thiên về bảo vệ vị trí quan trọng bất động, nhất định dựa vào một loại pháp bảo nào đó.

Cho nên râu phụ cốt cũng không công kích người bên cạnh, ma lực toàn bộ tiến hành trên người một người chết yểu.

May mắn Định Dương Châm vững chắc trong ngoài, miễn cưỡng ngăn cản “Phụ Cốt Tu”, lúc này mới hình thành cục diện giằng co.

Ngoài thân đào yêu thụ trọng áp, trong cơ thể có mấy loại lực đạo tranh giành, dần cảm thấy thần mệt mỏi, niệm tự quyết “Định” khàn khàn, mắt thấy sắp không thể tiếp được khí.

Tiểu Tuyết lo lắng nói: “Sự ca trông coi quá vất vả, chúng ta nên chủ động xuất kích.” Phi Ly Thiên Vương Thuần, một đạo kiếm quang đâm thẳng vào Cửu Vĩ Thiên Cương.

Lan Thế Phương sợ nàng thất thủ, theo sát quát ngựa tiếp ứng.

Túi đất ra sức vỗ hai cánh, bay nhanh hơn Cúc Anh kiếm, một thoáng đã vượt qua Tiểu Tuyết.

Nào ngờ “Bá Vương Tiên” là một kỳ vật cảm thông, cảm ứng địch nhân xuất động, ma lực lập tức kích phát.

Trọng áp đối với Thiên Vương thuần không giảm, đột nhiên chia ra hóa thành ngàn vạn bóng roi, nghênh đón hai người quất mạnh.

Kiểm quang của Cúc Anh bị đánh tan, Tiểu Tuyết bị trượt chân rơi xuống.

Lan Thế Phương xoay người vội vàng kéo, không có ý cọ vào bịt mắt thú cười.

Mắt Địa Bao Thiên nhìn xuống thế nước mênh mông phía dưới, chỉ sợ tứ chi cứng ngắc, cứng ngắc gõ mõ rơi xuống biển.

Hai nàng đều đã mất đi vật nâng thân, nhất thời cực kỳ nguy hiểm.

Hứa Đại An bay nhào qua cứu viện, chưa tới mấy trượng, cũng bị Bá Vương Tiên vây quanh.

Lúc nguy cấp, bên trong năm sợi tơ mềm mại bay tới.

Hai cây cuốn lấy Lan Thế Phương, nhẹ nhàng kéo nàng lên.

Ba cây khác cuốn quanh Bá Vương Tiên, lấy nhu khắc cương, lại làm ngàn vạn roi treo trên không trung trì trệ.

Mọi người thầm khen pháp thuật này xảo diệu, suy nghĩ xem cao sĩ phương nào tương trợ? Lại thấy Long Bách Linh lơ lửng trên mặt biển, vừa vặn giống như Lạc Thần Hồng Phiêu Phong Lãng Ba.

Vừa rồi tình cảnh quá hỗn loạn, mọi người đều không phát giác nàng ở phụ cận.

Đào Yêu Yêu thầm may mắn, nghĩ thầm nếu để cho Đại Ô Quy vượt ve, đừng nói Long Bách Linh, Long Vạn Linh cũng không sống được.

Lão nghĩ mà sợ, vội hô to: “Này, ngươi đứng đó làm gì? Mau qua đây!”

Đầu ngón tay Long Bách Linh bay ra tơ bạc dài, dùng chính là pháp bảo tiên gia “Băng Tầm Tiên Tác”

Tay trái vẫy nhẹ, tờ dài cuốn lên Lan Thế Phương; ngón tay phải co rút lại, bóng hình xinh đẹp bay tới bên người đào non nớt.

Đào Yêu Yêu hỏi: “Ngươi đến khi nào?” Long Bách Linh nói: “Ta vẫn ở đó, xem tướng công hàng ma đấy!” lay chuyển tay phải, bên hông đào chết yếu cũng lóe lên ánh bạc.

Hóa ra nàng đã sớm thi triển Tiên Tác, vụng trộm buộc lại phần eo của Đào Yêu, mượn lực bay lên, âm thầm tương trợ.

Đào Yêu Yêu nói: “Bây giờ là lúc nào? Đừng gây thêm phiền phức, mau trở về cùng triệu Anh quận chúa chờ đợi!”

Bách Linh nói: “Đừng mà, bốn phương tám hướng kinh thiên động địa, ta sợ vô cùng, tướng công bảo vệ ta được không?” Lúc nói chuyện gió biển thổi phất sợi tóc, mồ hôi óng ánh lóe sáng lên trên sợi tóc.

Khai Đào Yêu Cương chống đỡ “Phụ Cốt Tu”, Long Bách Linh cũng tập trung toàn bộ ý niệm, vận dụng “Lấy thần ngự vật tiên pháp”, âm thầm giúp hắn đoạt lại Thanh Phong kiếm.

Nàng mới bắt đầu trở nên không lâu liền đấu pháp, mệt mỏi có thể tưởng tượng được mệt mỏi.

Chỉ thấy tướng công bình, vất vả sớm quên mất, chỉ là quần áo tóc tai đã ướt mồ hôi.

Nữ hài trăm con như Long Bách Linh hiểu lòng người như vậy, đương nhiên sẽ không khen ngợi tình lang, càng sẽ không làm bộ làm tịch, một nắm nước mắt nước mũi cầu khẩn bầu bạn bên cạnh.

Tính cách điên đảo này nàng nắm rõ như lòng bàn tay, cho nên chỉ nói tình cảnh của mình gian nguy, ý đồ kích khởi thiên tính bảo hộ kẻ yếu của mình.

Quả nhiên Đào Yêu gật đầu nói: “Vậy cũng được, ngươi nhớ kỹ đừng lộn xộn, trung thực đi theo ta!”

Long Bách Linh tươi cười rạng rỡ, lấy khăn tay ra lau mặt cho hắn.

Hồng Tụ nhảy ra quấy rối, đoạt lấy khăn, nói: “Thiếp hiệp chủ nhân càng là bản phận tỳ nữ, nào, chủ nhân bản thủ nước mũi.”

Đào Yêu Yêu gào lên: “Hai người các người điên rồi sao? Trước mặt kẻ địch còn càn quấy...” Gã giật mình, nghĩ thầm nửa ngày không dùng Định Dương Châm, ám kinh của “Phụ Cốt Tu” sao lại không có động tĩnh gì? Trọng áp của Bá Vương Tiên cũng tiêu tán rồi.

chăm chú nhìn lại, hình dáng đầy trời biến mất không còn tăm tích.

Cửu Vĩ Trinh co duỗi cổ họng, đang triển đấu với cường địch trước mặt.

Một đoàn sương vân chợt cao chợt thấp, lượn vòng quanh Ma Vương.

Đường Liên Bích quay lại tìm Ma Vương quyết thắng, trở về tìm Ma Vương quyết thắng.

Lúc trước Cửu Vĩ Côn Bằng hướng về phía hắc rỗng to, tiếng gầm mãnh liệt đủ để phá núi phá nhạc.

Đường Liên Bích ngự “Bắc Thần Huyền Tinh” né tránh.

Nhưng tiếng gầm kia vẫn đuổi sát theo hắc bảy tám trăm dặm, vài vòng chu toàn mới từng bước hóa tán.

Lần này Đường Liên Bích đã biết bí quyết, phi hành nhanh nhẹn phiêu hốt, thủy chung tránh đi mũi miệng đối phương.

Cửu Vĩ Cương phân biệt không rõ tung tích, Bá Vương tiên vung loạn, chính là không đánh tới mục tiêu, muốn “Phụ Cốt Tu” đoạt chân khí nội bảo của hắc, Đường Liên Bích lại nhắm mắt hô hấp, không chênh lệch cũng có thể thừa dịp này.

Ma Vương thần sắc hoang mang, dùng móng vuốt phí công đập quạt.

Nhân cơ hội này, Đường Liên Bích phát ra Phong Lôi môn “Tam Muội Hàn Tinh”

Chỉ thấy hai đạo cầu vòng từ lòng bàn tay bay lên, đâm trúng lân giáp bộ phận cổ của Cửu Vĩ Trinh.

Lân phiên Cửu Vĩ Côn Bằng vốn là giáp trụ như ý trời sinh, mặc cho hỏa thiêu, kiếm thứ, đóng băng, lôi nổ, đều có thể tùy cơ cải biến tính chất, sinh ra kháng lực khác nhau, cho dù tổn hại cũng có thể tự chữa trị.

Mà “Tam Muội Hàn Tinh” chứa hai loại tổn thương hàn nhiệt, thiêu đốt mãnh liệt bao nhiêu, đóng băng liền nghiêm khắc bao nhiêu.

Quy Lân không kịp ứng biến, hoặc bị thiêu đốt, hoặc bị đông cứng, theo gió rải rác ra, lộ ra thịt mềm đỏ sẫm bên dưới.

Lần thứ mười một hồi Chân Vũ Ly Tâm lúc nguy hiểm ba lần.

Ác chiến đến giờ phút này, Cửu Vĩ Nghệ mới có thể coi là chân chính thụ thương, vươn cổ nhìn lên trời rên rỉ, chấn động đến mức mây trời tan vỡ, Thái Hư Tinh rung chuyển.

Chúng đồ Nga Phản nhìn đến ngậy người, không biết là kinh bội Đường Liên Bích đạo pháp thâm sâu, hay là thần uy phá thiên thần kinh hãi dị thường của Cửu Vĩ Thiên.

Duy chỉ có đào điền rồi không có lòng quan chiến, trùng lớn con mắt tìm kiếm tuyết nhỏ ở bốn phía.

Nhìn thấy giữa sóng biển có hai điểm đen, ê a a a la hét, chính là Tiểu Tuyết và Tiểu Tuyết đang dây dưa trong nước.

Hai nữ vừa rồi vội rơi xuống.

Long Bách Linh phóng Tiên tác kéo Lan Thế Phương, không thềm để ý tới Tiểu Tuyết, có ý muốn nàng rơi xuống biển uống nước mặn trong nước biển.

Tiểu Tuyết tập mãi thành thói quen, suy nghĩ nếu như Long Bách Linh chịu cứu giúp mình, đó mới là kỳ văn đầu tiên khi khai thiên tích địa.

Trong lòng gã cũng không tức giận, nhưng tức giận chính là tiểu gia hỏa Bao Thiên này, hai mắt nước biển trắng dã, hai trảo hoảng sợ cào loạn, một tay ôm chặt eo Tiểu Tuyết, gắt gao ôm vào trong ngực.

Tiểu Tuyết bị nó xoa xoa, sắc ngum nước mặn, Cúc Anh kiểm nâng thân thể lên, liên tục kêu: “Buông ra, buông ra!” Địa Bao Thiên trả lời: “Thôi, thôi, a bá bá...” Nếu như phiên dịch thành lời, nhất định là một phen bi thiết kể chuyện.

Đang tranh chấp khó giải, đỉnh đầu vang lên tiếng kêu gọi hoang mang: “Sư muội người còn ổn không? Nhanh lên một chút đi!” Tiểu Tuyết ngẩng mặt lên, xa xa nhìn thấy Long Bách Linh kẻ sát hãn, trong lòng ghen ngào không nói nên lời, cao giọng nói: “Thế Phương tỷ tỷ! Tiểu Thiên đánh lạnh

đánh, ta đưa hần trở về thuyền nghỉ ngơi!” Hai chưởng che mắt bao đất trời lại.

Di, lại có chuyện ngu xuẩn cỡ này! Địa Bao không nhìn thấy sóng biển, lập tức tinh thần phấn chấn, mang theo Tiểu Tuyết nhảy ra nước, theo chỉ dẫn nàng bay về phía đội tàu xa xa.

Đào Yêu Yêu nói: “Sư muội, ta đi cùng ngươi!” Lý Phượng Kỳ đề bả vai hần xuống, nói: “Đi đâu? Ma Vương lại sắp đánh tới, ngươi giúp ta bảo vệ Thiên Vương Thuần.”

Hoàng Mộng Long ở bên nói: “Theo lão phu thấy, Đường gia lão đệ chiến thuật xảo diệu, thực khó khăn khuất phục Ma này, không cần chúng ta ra tay nữa.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Làm gì có chuyện nhẹ nhàng như vậy? Cửu Vĩ Tiêu tạm thời choáng váng mà thôi, lát nữa nhất định phản công.

Các vị sớm đã tọa dưỡng thân, súc tức pháp lực là chính lý.”

Đào Yêu Yêu gật đầu, thả lỏng thổ nạp vài lần, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa mấy lần muốn nôn mửa.

Long Bách Linh giải hạ lưu liền đưa qua.

Đào Yêu Yêu mở nút thắt, uống mấy ngụm tinh thần mới phục hồi, than thở: “Pháp quan vũ trụ Nga Tú, danh tiếng thổi vang đội khắp vũ trụ.

Ài, chúng ta có bao nhiêu người? Một con rùa đen cả buổi không bắt được, thật sự có chút hữu danh vô thực.”

Lý Phượng Kỳ nhắm mắt vận khí, đè nén thương thể trong cơ thể đau đớn.

Âu Dương Cô Bình hừ lạnh một tiếng, đại khái cảm thấy đào non mỏng manh, không đáng để biện luận.

Hoàng U cười ra một tiếng: “Pháp quan của Ngao đạo pháp vũ trụ, Thiên Long Thần Tướng bỏ trốn mất dạng.

Ha ha, có người muốn đánh trống lui quân, ngược lại danh xứng với thực.”

Hồng Tụ xen vào nói: “Chủ nhân, lời nói của ngươi quả thật quá mức ngông cuồng, cái gì mà gọi là “Một con rùa đen”? Đó

là Thần Cương Cửu Vĩ a! Đứng dưới trướng Yêu Hoàng là bốn đại Ma Vương đứng đầu dưới trướng Yêu Hoàng!

Chiều theo bà nội bà nội của lão nãi nãi nói, Thần Cương chính là Hỗn Độn Thiên Nhiên Thánh Thú, cùng thiên địa đồng thể, nhật nguyệt đồng thọ, thống ngự tất cả sinh linh Lân giới khắp Phổ thiên hạ.

Nhớ năm đó ngày sơ Đường, Bồng Lai, Thiên Sơn, Côn Luân tam phái tiên tông tập hợp mấy trăm tiên nhân vây bắt Thần khô, còn không làm gì được, bỏ qua chút nhân mã này của các người, hôm nay có thể từ dưới móng vuốt Thần Cương chạy trốn, nên đốt hương cao khấu tạ ơn tổ tông rồi... “

Đào Yêu Yêu Yêu kia nói: “Bà nội nó, nãi nãi là ai vậy? Nói nhiều như vậy sao?”

Hồng Tụ bà nội của lão bà nội hần nói: “Bà nội của ta, nhắc tới rất là nổi tiếng, chính là Yêu Cơ sở một cổ kim, tinh linh hi hữu thế gian, Thương Trụ Vương Sùng Phi Đá Kỷ Kỷ Kỷ là cũng vậy!”

Hai người bọn họ nói chuyện náo nhiệt, sương phòng kia tình hình chiến đấu khúc chiết.

Đường Liên Bích dùng văn võ hỏa luyện hóa mai rùa, mặc dù hủy đi hơn phân nửa, nhưng những nơi rụng lân mềm thịt trở nên cứng rắn, lại mọc thành lân phiến mới.

Vì vậy trước phá hậu tiếp, lặp đi lặp lại không ngừng, có thể giải trừ phòng hộ của Cửu Vĩ Thiên hay không, phải xem tốc độ thi pháp của Đường Liên Bích.

Đào Yêu Yêu ngáp ngáp một cái, nói: “Hình như là vê kim gánh đất, năm tháng nào cũng là một con người a?” Lắc lắc đầu, khinh bỉ nói: “Chết chết cháy mẹ ruột không nương tay chút nào, tai họa đồng môn cũng đủ tàn nhẫn, đối với yêu ma cũng rất kiên nhẫn.

Nếu hần thật sự cao minh, sao không dùng một chiêu hủy diệt Phổ Thiện đảo kia?”

Âu Dương Cô Bình nói: “Dùng để đoán sao? Uy lực Bát Hoang Lôi Viêm Lưu quá mạnh, một chút có thể đem ma vật đánh thành căn bã, làm sao tìm được Huyền Thủy kiếm kia?

Hắn cố ý giảm tốc độ công kích, vạch trần từng tấc xương thịt yêu ma, chính là vì lục soát lấy Huyền Thủy kiếm.”

Lời này quả thật trong lời nói - Đường Liên Bích sau khi phá hủy Phổ Thiện đảo, lục soát khắp nơi mảnh vỡ, từ trên trời tìm tới biển, không thu hoạch được gì.

Sau đó đào điên điên vào nội đan màu đen, đánh thức hai thân Cửu Vĩ Luân Hồi.

Ma Vương Phiến Thiên Duyên Hải, thần thông vô tận, có lẽ chính là mượn thần lực của Huyền Thủy kiếm.

Nghĩ đến nguyên do này, Đường Liên Bích mới chạy tới khiêu chiến Ma Vương, chậm công nhiều Từ Ngôn, tốt xấu gì cũng phải tìm ra manh mối Huyền Thủy kiếm.

Hoàng U không đồng ý, nói: “Thi phóng Lôi Viêm Lưu Tu thật sự khí đầy đủ, sao có thể dùng là dùng? Trước kia nghe sư tôn giảng pháp, Lôi Viêm Lưu thuộc về cấp độ cao nhất của Phong Lôi môn, thi triển một lần cực hao tổn chân khí, ít thì hai ba tháng, nhiều thì ba năm, tay chân cũng không thể nhúc nhích.

Đường Liên Bích vừa dùng Lôi Viêm Lưu một lần, còn có thể cùng Ma Vương giảng co, đạo hạnh thâm sâu đã tính là siêu phàm nhập thánh.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Cái gì mà siêu phàm nhập thánh, ta thấy chẳng có tác dụng gì cả, chỉ là con lừa nghèo rút mồng toi mà thôi.

Hảo nam nhi có thể tiến thì tiến, không thể tiến thì lui, gặt gao quần lấy.”

Long Bách Linh khuyên nhủ: “Tướng công dưỡng thần đi, chớ phí miệng phí sức.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta nói không đúng sao? Nếu hắn là đàn ông, sử dụng Lôi Viêm gì đó đến xem một chút!”

Lời còn chưa dứt, tóc Đường Liên Bích bay lên, quanh thân tản mát ra vàng sáng vàng óng, tương tự với tình trạng trước khi phát công phá đảo.

Hồng Tụ run giọng nói: “Chủ nhân, ngài như chọc giận hắn vậy.” Hoàng U hoảng sợ nói: “Hắn... hắn nhanh như vậy lại

sử dụng lôi viêm lưu! Sao có thể? “Hồng Tụ” tiếng thét chói tai, rút thân trốn vào trong giới chỉ.

Long Bách Linh nhắc nhở: “Âu Dương sư tỷ, chuẩn bị chuyển vận tiêu tai!” Ngọc Chỉ gầy nhẹ Băng Tầm Tiên Tác, ba sợi chia ra quấn quanh Hoàng Mộng Long, Hoàng U và Hứa Đại An, một sợi dây cột phụ thuộc vào Âu Dương Cô Bình Mạch Môn, lấy tinh thần ngự vật, đưa chân khí ba người đến bên trong đồng đồ đệ.

Long Bách Linh thấy thời cơ cực nhanh, lườm trước Lôi Viêm Lưu sắp phóng thích, trong lúc vội vàng không thể nào tránh né, chỉ có thể gia tăng pháp lực của Âu Dương Cô Bình, nghĩ cách chuyển tai họa đến nơi khác.

Trong chốc lát, thế áp đảo chung quanh tăng lên đột ngột, như lôi bạo trước khi bùng xuống bộc bệ nóng nẩy.

Cửu Vĩ Cương phát hiện dị biến, ngừng dập đầu, lông lá lay động, lân giáp cũng phát ra ánh sáng vàng óng, không kém gì vàng sáng trên người Đường Liên Liên.

Hoàng U càng thêm kinh ngạc, thất thanh nói: “Cửu Vĩ Tranh... Ta nhìn lầm sao? Cửu Vĩ Thiên cũng sẽ sử dụng Lôi Viêm Lưu!” Lý Phượng Kỳ chợt mở mắt ra, nói: “Quác vật mở ra dùng cái đuôi thứ ba, thứ đó lấy răng trả răng, hiệu là “Bắc Đế Thiên Câu”!”

Đạo gia cổ đại tôn kính Nam Nam Bắc Nhị Cực Đại Đế, xưng “Bắc Đế” tổng hàm đạo pháp thiên hạ.

Cửu Vĩ Tranh có một cái đuôi móc câu, am hiểu phục chế pháp thuật địch thủ, sử dụng ra phản chế thân thể địch thủ.

Đúng lúc trùng hợp với truyền thuyết của Đạo gia, tên là “Bắc Đế Thiên Câu”.

Lôi Viêm lưu của Đường Liên Bích có uy thế cực thịnh, trước khi phát ra chấn động bốn phương, bởi vậy Thiên Câu Bắc Đế bị kích hoạt, khiến cho Ma Vương lập tức có được đạo pháp tương tự.

Cửu Vĩ Hàn thất thần quét qua, chân sau giơ cao, cũng muốn dùng “Lôi viêm lưu” đánh trả.

Lần thứ mười một lần Chân Vũ Ly Tâm lúc nguy hiểm bốn lần.

Trong lúc nhất thời vận đủ pháp lực, hai bên kéo căng dây cung như dây cung, không thể không phát ra.

Đường Liên ngọc kiếm khẽ nhếch mày, mi tâm, lồng ngực, đan điền ba chỗ kim quang tụ lại thành cột sáng, lướt qua biên trời đánh thẳng vào đầu địch thủ.

Cửu Vĩ Côn Bằng lắc lư cái đuôi dài hình móc câu, một cột sáng vàng óng nghênh đón thế đến.

Hai cổ cự lực bỗng nhiên tiếp cận, chạm vào nhau ngay thời khắc hô hấp.

Âu Dương Cô Bình nói: “Dịch Cửu cấp thiết như sắc lệnh!” Hai tay cùng vạch Thái Cực Đồ Hình!”

Trong phút chốc, pháp thuật Bặc trừ có hiệu quả, trùng hợp phát sinh phát sinh...

Hai cột sáng kia chống đỡ, chạm vào mặt hoàn toàn trùng hợp.

Hai cổ lôi viêm vốn sinh ra từ chân khí giống nhau, tính chất hoàn toàn giống nhau, đón đầu va chạm như dòng sông giao hội.

Nhất thời hòa thành một quả cầu ánh sáng lớn.

Âu Dương Cô Bình mang trên người chân khí của tam đại cao thủ, pháp môn thâm ảo vận chuyển thể vận chuyển.

Quang đoàn kia đi về phía cũng khéo, thẳng tắp bay vào chín tầng mây bên ngoài, sâu trong Thái Hư, minh minh mênh mông không biết nơi nào.

Đột nhiên, lôi viêm lưu nổ tung cách đó ức vạn dặm, kịch liệt chấn động vũ trụ, trời cao mây trôi, dư thế truyền đến gần đã rất yếu ớt, vẫn kích thích sóng biển dâng trào, giống như nước sôi bốc lên.

Đường Liên Bích nhìn ra tác dụng của “Bắc Đế Cầu”, vung tay áo phóng ra một đạo hỏa lãng, đồng thời điều khiển “Bắc

Thần Huyền Tinh” cực tốc lui về phía sau.

Cửu Vĩ Man lay động Bắc Đẩu Câu, cũng thả ra sóng lửa công địch,

Lần này đã trong dự kiến của Đường Liên Bích, hấn nhanh chóng thoái lui ngàn dặm đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cửu Vĩ Cương thân thể công kênh, không cách nào linh hoạt như hấn, mắt thấy liệt diễm cận thân.

Ma Vương há miệng thét dài, sóng lửa hướng đến đám đồ đệ Ngao Thiên đốt tới.

Lý Phượng Kỳ khởi động Thiên Vương Thuẫn, Đào Yêu niệm động Định Tự Quyết, hai người hợp lực chống lại.

Ngọn lửa dán lên hai bên thần thuẫn lưu động, “Phản phật” một lúc lâu vẫn chưa tắt.

Hai gò má Lý Phượng Kỳ từ đỏ chuyển xanh, cánh tay cùng bả vai bắt đầu run rẩy.

Kịch chiến đến lúc này, hấn đã lâm vào cảnh dầu cạn khô khổ cảnh.

Âu Dương Cô Bình dán cát phù lên lưng hấn; Yến Doanh Thù trị thương bổ nguyên cho hấn, nhưng đều thu công hiệu quá mức nhỏ bé, Lý Phượng Kỳ rung động biên độ tăng thêm, hô với Đào Yêu Yêu: “Ta sắp không xong rồi, ngươi có thể sử dụng thuẫn sao?”

Đào Yêu Yêu gật đầu lia lịa, một mặt vẫn giữ vững vị trí Định Dương Châm, một mặt vận khí giờ cánh tay lên.

Hai loại công pháp cùng thi triển, lúc trước cũng từng làm được, nhưng hiện tại dựa vào hấn căn răng vận kinh, chân khí chỉ ngưng kết ở khuỷu tay, không cách nào ly thể hóa thành Thần thuẫn.

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Là ta ngu ngốc, ngươi tuy giản thông công pháp, lại không nội đan làm căn cơ.

Chân khí trong đại chiến ngưng tụ không thành hình, làm sao sử dụng Thiên Vương thuẫn? Hắc, khó khăn, lúc này lấy đâu ra nội đan cho ngươi dùng?”

Vừa lúc Tiểu Tuyết chạy đến bên cạnh —— nàng đưa bao địa hồi thuyền, trong lòng lo lắng đào cơ thể, quay người đến đây tương trợ, chợt nghe Lý Phượng Kỳ kêu khó, đáp: “Nội đan ở chỗ này của ta! Nội đan của bản tôn Kim Luân dạy, hắn có thể sử dụng sao?” Từ trong túi lấy ra một viên châu tử trắng tinh khiết, khiên trong lòng bàn tay, chính là nội đan Cơ Không Hành lưu lại lúc diệt vong, nội đan còn sót lại của Cơ Không Hành.

Nàng vốn định chờ đào cơ thể tu đạo tiểu thành, lại tặng cho hắn tăng tiến đạo hạnh.

Thứ nhất là muốn cho hắn một sự kinh hãi; thứ hai là từ từ tiến lên, mới hợp tu luyện chính đạo.

Hiện nay nguy nan, không lo được nhiều, lấy ra cứu cấp.

Lý Phượng Kỳ vui vẻ nói: “Nội đan âm nhu, rất tốt, có nhu đan Phục Nhu Thiên Vương Thuần, tử mã làm hoạt mã y, vận khí tốt thì công dụng có thể phát huy ba thành, chiến thắng con rùa đen này có hy vọng...” Chợt giọng nói khàn khàn, tay mềm nhũn, phòng hộ của Thiên Vương Thuần yếu bớt đi rất nhiều.

Đúng lúc Cửu Vĩ Côn Bằng bơi đến phụ cận, khua vuốt vồ, một làn sóng nhiệt thổi tới, làm chúng đồ Ngao Đằng xông đến tán loạn ra bốn phía.

Nội đan của Tiểu Tuyết còn chưa giao ra, chưa phát giác xoay người lẩn ngang, bị gió nóng cuốn về phía vuốt của Ma Vương.

Đào Yêu Yêu kêu lên: “Sư muội, sư muội!” Muốn cứu Tiểu Tuyết, lại nhớ tới tình yêu thương của Lý Phượng Kỳ.

Chỉ một thoáng, Phương Thốn đại loạn, Định Dương Châm cũng rút lui, bị gió thổi một cái, quanh co nửa ngày, trong tai không nghe được Tiểu Tuyết trả lời, trong lòng trầm xuống, thầm nghĩ “Tiểu Tuyết nguy hiểm!”

Lúc khẩn cấp, hai sợi tơ nhỏ bay ra, buộc hai mắt cá chân của Tiểu Tuyết, nhẹ nhàng kéo nàng về bên cạnh đào trụ lui.

Tiểu Tuyết gặp nạn lại thoát hiểm, giống như Quỷ Môn Quan dạo qua một vòng, sợ tới mức đầu óc giật thót, nhớ lại chuyện trước mắt khẩn yếu, nói với Đào Yêu Yêu: “Mau sử Định

Dương Châm! Nội đan nhập vào cơ thể, há miệng ra!” Lấy chân khí của bản thân truyền vào, đem nội đan bắn vào trong miệng Đào Yêu Yêu.

Bảo bối kia xuyên qua trong suốt đường, qua bần lầy cung, cuối cùng vào trong đan điền đặt an bày.

Từ nay về sau, Đan Nhu Trúc Cơ hóa thành, trở thành căn nguyên của Thuần Thiên Vương yếu diệu.

Tiểu Tuyết truyền đan thành công, cảm thấy an ủi, cúi đầu nhìn sợi tơ cứu mạng kia, óng ánh chớp giật, rõ ràng chính là “Băng Tầm Tiên Tác” của Long Bách Linh.

Người cứu Tiểu Tuyết từ ma trảo ra chính là Long Bách Linh!

Tiểu Tuyết vừa kinh ngạc vừa xấu hổ, suy nghĩ như vậy ” Hoạn nạn gặp chân nghĩa”, kì thực không kém.

Thường ngày mày ngang mũi ngang với Long Bách Linh, tuyệt đối không ngờ tới nguy nan, nàng sẽ trượng nghĩa cứu mình.

Đủ loại nghi kỵ thường ngày, lại trách oan nàng.

Tiểu Tuyết biết sai không bao giờ qua loa, lập tức gương mặt xinh đẹp ảm áp, môi đào mỉm cười, đang muốn cảm ơn “Long tỷ tỷ” một chút.

Lại nhìn Long Bách Linh thu hồi Tiên Tác, may mắn nói: “A Di Đà Phật, nội đan của tướng công suýt chút nữa mất đi, còn may được cứu trở về.” Chính mắt cũng không nhìn tiểu Tuyết, ý tứ đó lại rõ ràng không gì hơn: Ta cứu chính là nội đan, tính mạng của người đáng giá cái gì? Có chết cũng không thể liên lụy bảo vật.

Tiểu Tuyết sững sốt, khí xông lên, hòa giải tâm nguyện thất bại, kiên kị ngược lại càng sâu hơn.

Đào Yêu nhìn thấy tuyết nhỏ bình an, nổi lòng trở nên yên ổn.

Nhất thời linh minh khai thông, không cần lên tiếng kìm nén, lặng lẽ niệm quyết định, ý đồ tồn long hổ quan, Định dương châm cùng Thiên Vương thuần đồng thời phát ra, đem sóng lửa mãnh phong áp chế hết.

Hắn có nội đan trợ giúp, đạo pháp thu phóng tự nhiên, giờ tay nhắc chân đã có phong phạm cao thủ Huyền môn.

Lý Phượng Kỳ nhìn uống: “Hảo tiểu tử! Có chút khí phái của Thiên Long Thần Tướng!” Hoa thủ thành cung, cũng phóng ra Thiên Vương Thuẫn.

Mạch môn hai huynh đệ dán chặt, hai mặt Thiên Vương thuẫn chông chắt, độ dày càng thêm ngàn lần, thuẫn thể như tường lớn đẩy thẳng về phía trước, thẳng đến trước Cửu Vĩ Ly.

Ma Vương kia không để ý tới Thiên Vương thuẫn tới gần, chỉ giương mắt nhìn Lan Thế Phương, giống như cảm thấy nàng đang uy hiếp.

Bốn phía phong vân thanh đậm, một trận yên tĩnh ngán ngùi yên tĩnh.

Lúc không di chuyển, một tiếng trường cương chân động khắp mây xanh, trên trời ngoài bay tới đan phượng thêu rực rỡ, bay gần bên người Lan Thế Phương, tiếng kêu vui tai vui tai.

Lan Thế Phương lấy ra sáo ngắn thổi vang, Phượng Minh hòa cùng tiếng sáo, Phượng Vũ và thái hà tương ứng, thanh sắc hồn nhiên, khó phân biệt lẫn nhau.

Lan Thế Phương được Băng Tầm Tiên Tác kéo lên, một mực đá tọa vận công trên không trung.

Giờ phút này vận công pháp đủ, dẫn tới chim thần trợ chiến.

Nàng thổi vài tiếng sáo, kêu lên: “Đường sư huynh, ta giúp ngươi đoạt lấy Huyền Thủy kiếm!” Thân hình cùng Đan Phượng trùng hợp, vỗ cánh nói, tách ra đường mây lao về phía Cửu Vĩ Trinh.

Hoàng Mộng Long hô to: “Thế Phương! Không được!”

Đạo pháp kia gọi là “Chính Dương Triều Phượng Dịch”, là Lan Thế Phương tu luyện từ nhỏ.

Trước khi thuần dưỡng bao trời, Cẩm Vũ Đan Phượng chính là bản mạng thần thú của nàng.

Nhưng phượng trời sinh tôn quý, khí tính cao ngạo, lâm chiến chỉ tiến không lùi, gặp chút trở ngại thà rằng tự tuyệt, cũng không nguyện khuất phục nhận thua.

Cho nên tuy Đan Phượng uy lực lớn, dùng đến thập phần hung hiểm.

Đám người Hoàng Mộng Long mắt thấy cảnh này, âm thầm kinh ngạc lo lắng, không nghĩ ra vì sao nàng liều mạng như vậy.

Khi lần thứ mười một Chân Vũ Ly Tâm thứ năm, nguy hiểm tới tận 5.

Trong chớp mắt, cánh phượng vung lên ngàn tia điện, mở dài bắn ra vạn điểm Diễm Tinh, hỏa điện đan xen gai nhọn.

Chín miếng lân phiến của Cửu Vĩ Hàn vỡ nát, mảnh vụn cháy khét tung bay đầy trời.

Một phương sương mù khác bay nhanh, Đường Liên Bích cũng trở về, năm ngón tay lẳng không trảo, sử dụng Phá Nguyệt Phong Văn.

Cơ bắp dưới Cửu Vĩ Lân vỡ tan, máu tươi “Vù vù” phun ra ngoài.

Hai người công kích trái phải, trước sau hữu dụng, đối ứng câu nói “Đường sư huynh, ta giúp huynh...” Hai người bọn họ như hiểu ra, hẹn nhau đồng loạt hành động.

Hứa Đại An xưa nay đầu óc tri tri, nhưng lại nghĩ đến đoạn đầu tiên của đoạn này.

Người trung thực bị thương nặng, ngửa mặt lên trời thét dài, phát ra tiếng gào như dã thú: “Lan sư muội, ta a... Ta cũng tới giúp các người.”

Tiếng gào thét quanh quần biển trời, sóng lớn tách ra, trong biển nhảy ra một con thú lông xanh, giống như sư tử hơn gấp mười lần, đầu như giao long sinh nghịch lân.

Chuyển qua thuần hóa thành một đoàn thanh quang, cùng linh nhục của Hứa Đại An hợp thể.

Thứ này gọi là “Thiết Đầu Kỳ Lân”, chính là bản mạng thần thú của Hứa Đại An, cùng loại với Cẩm Vũ Đan Phượng: Uy lực lớn mà tính tình cuồng bạo, hơi không cẩn thận gây nguy hiểm cho bản thân mình.

Nhưng hiện nay bất chấp những thứ kia, Kỳ Lân hăm hở rít gào, mang theo đầy bụng tức giận của Hứa Đại An vọt tới trước Cửu Vĩ Loan, ôm lấy cổ điên cuồng cắn xé.

Tiểu Tuyết ăn cây đinh mềm của Long Bách Linh, chỉ muốn cách nằng càng xa càng tốt.

Nhìn thấy sư huynh sư tỷ kịch đấu, sao còn có thể kiềm chế? Vừa thúc giục kiếm quang, gia nhập chiến đoàn.

Hoàng Mộng Long than thở: “Ai, nhẹ ra vọng động, không có thứ tự, thích làm bừa! Thiếu niên nhiệt tình nóng vội, cuối cùng không giữ nổi khí.” Không biết làm sao, đành phải đuổi bạch hạc theo.

Trong nháy mắt thế công của chúng đồ đệ Ngao Ngoan đại thịnh, tất cả đều triển khai đạo pháp cần cù khổ luyện, xuất hết pháp bảo hộ thân dưỡng mệnh, vây chặt Ma Vương đánh mạnh tới.

Nhìn tư thế kia nhất định phải liều mạng không chết không ngừng.

Âu Dương Độc Bình âm thầm thi triển pháp bảo bản môn, đốt ngọn đèn nhỏ đặt lên đỉnh đầu Cửu Vĩ Nghê.

Pháp khí kia tên là “Dẫn thiên đăng”, có thể khiến địch quân đau xót gấp bội, đau đớn.

Cửu Vĩ Toan Bằng máu tươi đầm đìa, múa loạn sẽ móng vuốt, có thể nhún vai giương đuôi, Bá Vương Tiên bao vây chúng đồ đệ ngàn ngạt, giống như lưới cá xiết chặt.

Lý Phượng Kỳ gọi lại Đào Yêu Yêu Yêu: “Dùng Thiên Vương Thuần bảo vệ bọn họ!” Hồng Minh Kiếm giải khai tiên võng, mang Đào Yêu Yêu bay lên trước, Thiên Vương Thuần tiếp được Bá Vương Tiên, quay đầu la lên: “Đường lão đệ, Phong Lôi môn không tốt đạo phòng ngự, người trốn phía sau ta đi!”

Quả như lời hần nói, mọi người tại đây bất luận đạo pháp cao thấp, đều có thể kích thích hình dáng Bá Vương Tiên.

Chỉ có Đường Liên Bích tả xê dịch trái phải, chỉ có thể mượn Phi Đằng Thuật né tránh —— lực công kích của hần cường đại, lại là phòng ngự không được thuật phòng ngự.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ta còn tưởng thần thông vô địch của hần, cũng có lúc chật vật chạy trốn chết! Ha ha, Đường công tử chớ sợ, qua đây, để cho chú đào nhà người bao che cho người!” Hần khinh bỉ một người nào đó, thích chiếm chút tiện

nghi, lần này không tự xưng là “Gia gia”, Khuất Tôn làm “Thúc thúc”, cuối cùng cũng xem ở trên mặt chết đi tấp nập, đã nhường Đường Liên Bích ba phần.

Đường Liên Bích nói: “Ngu xuẩn!” Thật đúng là tiếc chữ như vàng, mắng chửi người như đánh thưởng.

Lập tức chuông duyên phát ra tiếng sấm, vân khí cuộn băng sương, bắn về phía chi trước phải Cửu Vĩ Tỳ Hưu,

Sương Lô Tiễn này của hắn đi trước chậm một chút, đôi phương đánh sương vân tức thụ lô kích, uy lực rất đáng sợ.

Thần thuấn của Lý Phượng Kỳ che chở chúng đồ thú, không thể ra tay giúp đỡ, phân phó người đào điên mất rồi: “Đường Liên Bích ra nặng tay! Mau thay hắn bày ra phòng thủ!”

Cửu Vĩ Phong trúng Sương Lô tiễn, chân trước da tróc thịt bong, “Bắc Đế Thiên Câu” cũng phát ra “Sương Lô tiễn”, sương vân bay về phía Đường Liên Bích.

Đào Yêu Yêu kêu lên: “Đường sư huynh cẩn thận!” Thuấn Bài di động che trước người hắn.

Hoàng Mộng Long thấy thế thâm khen “Đào sư đệ khí lượng khoan dung! nhao nhao thì tranh cãi, đại cục làm trọng! Lúc mấu chốt hắn quay về bảo vệ Đường Liên Bích, thực sự không phải hạng người bình thường!” Còn chưa khen xong, Đào Yêu bắt tri bất giác thu công, Thiên Vương thuấn biến mất, băng vân ly Đường Liên Bích trước ngực chỉ hai ba tấc, chiêu chống không kịp rồi,

Đường Liên Bích vội vàng thi triển “Bắc Thần Huyền Tinh”, nhanh chóng thối lui ngàn dặm, thật vất vả mới hóa giải kinh thể của “Lôi Sương Tiễn”

Đào Yêu Yêu còn kêu: “Lôi đánh mà đàn độn thì ai là ngu xuẩn? Có gan thì đừng chạy!”

Đường Liên Thừa Phong trở về, lãnh đạm nói: “Người khôn kiếp!” Phát chuông bắn ra một đạo băng thứ.

Đào Yêu Yêu dùng Thiên Vương Thuấn ngăn lại, cười nói: “Đúng là gãi ngứa cho thúc thúc của ngươi, nhẹ không thoải mái.”

Hai người hấn không thể giao đấu, tình trạng mọi người càng lúng túng hơn.

Cửu Vĩ Tranh toàn thân máu chảy như trút, thể tiến công càng thêm cuồng dã.

Lý Phượng Kỳ một mình chống đỡ Bá Vương Tiên, nghiêng rãng rút tiềm năng thân thể, công pháp thi vận càng ngày càng gian nan.

Thuần hình ngẫu nhiên lộ ra sơ hở, đám người Tiểu Tuyết liên tục bị trọng thương.

May mà Yến Doanh Thù thi thuật trị liệu, Âu Dương Cô Bình tiêu bớt tai họa, mọi người mới bảo trụ được tính mạng.

Nhưng khổ chiến kéo dài, hai nàng mệt mỏi, quần áo vai lưng áo mồ hôi ướt thành phiến.

Giả sử Đường Liên Bích chủ công, hai người Kiếm Tiên chủ yếu phòng, có lẽ có thể chiếm ưu thế.

Sinh ra Đường Liên Bích và Đào Yêu xung đột, mắt to trừng nhỏ, đều sắp nội chiến liều mạng, còn có thể trông cậy vào hai người bọn họ liên thủ? Lý Phượng Kỳ cố nén đau đớn nơi thương thế, trầm giọng nói: “Hoàng sư đệ, do ngươi đảm nhiệm chủ công! Trừ Phong Lôi môn, độn giáp môn pháp thuật thích hợp nhất công kích.”

Hoàng U nói: “Không được, Linh Sư muội vận công trừ tà, đang cần ta bảo vệ!” Mắt nhìn thấy Long Bách Linh, mặt mũi tràn đầy vẻ quan tâm thương yêu.

Nguyên lai nội đan của Cơ Không Hành hay là tà vật, phải trải qua luyện chế trường kỳ, mới có thể chuyển thành pháp bảo Tiên gia.

Đào Yêu Yêu thu nhập thể mới, sao có thể vận dụng tự nhiên? Vì vậy Long Bách Linh gảy dây Tiên tác bên hông hấn, tiềm vận ý niệm lấy Thần ngự vật, rút tà khí nội đan ra, dẫn đạo linh lực nội đan rót vào kinh mạch của hấn.

Đào Yêu Yêu làm phép thuận buồm xuôi gió, có thể đối đầu với Đường Liên Bích, thật ra là kết quả Long Bách Linh âm thầm phụ trợ.

Cái kia “Dùng thần ngự vật” thuộc về tiên pháp của tiên tông, có khác với Huyền môn đạo thuật, không cần ngưng khí niệm chú, hoàn toàn dựa vào ý niệm vận hành theo ý niệm.

Thử nghĩ mà không có nửa điểm lực đạo có thể mượn, cách không di vật sao có thể khó! Mà muốn vận chuyển chân khí, linh khí loại vật chất huyền vi này, độ khó của nó giống như vát đá lấy dầu, chui vào băng cầu hỏa, người thi pháp tập trung toàn bộ thần trí, mới có một tia hy vọng thành công.

Long Bách Linh chỉ gảy sợi tơ, bàn tay trái duỗi thẳng lên trên, tà khí từ nội đan rút ra, qua tiên tác truyền qua, ở lòng bàn tay ngưng tụ thành một sợi khói đen tinh tể.

Hai con người nằng nhấm nghiền toàn bộ tinh thần quán chú, động tĩnh ngoài thân hoàn toàn không để ý tới.

Bá Vương tiên bay tới, đều là Hoàng U hóa giải.

Lý Phượng Kỳ liên tục gọi mấy lần, Hoàng U chỉ bảo vệ Long Bách Linh, nửa bước không chịu di chuyển.

Muốn để người khác thay hấn chiếu cổ Bách Linh, gương mặt nhìn lên.

Lan Thế Phương toàn tâm giúp đỡ Đường Liên Bích, chỉ lo liều mạng tiến đánh.

Hứa Đại An đầy thất ý, cũng đang điên cuồng lao mạnh tới.

Hoàng Mộng Long luống cuống tay chân, thân hình vậy rồi còn tràn đầy miệng vẫn, nào có rút ra? Lý Phượng Kỳ lại muốn gọi Tiểu Tuyết, chưa mở miệng đã cười, dạy Tiểu Tuyết đi thủ hộ Long Bách Linh? Trên đời này còn có ý tưởng gì buồn cười hơn sao?

Cái gọi là Chân Võ đại trận, coi trọng phân công hiệp, phối hợp nghiêm cẩn.

Bây giờ mọi người đều bận việc riêng, rời xa nhau, trận pháp rối loạn, trận hỗn chiến này thật không biết như thế nào thu cục.

Sắc mặt Âu Dương Cô Bình càng ngày càng tiêu tụy, trộm nhìn về phía Lý Phượng Kỳ, nhìn thấy hấn như đang suy nghĩ gì đó, cũng không thấy gấp gáp như thế, hỏi: “Thiên Long Thần Tướng thân là chủ soái, tự nhiên điều động có phương

hướng, trước mắt chiến cuộc loạn cào, Lý sư huynh nói thế nào?... Này, người trả lời đi, nghĩ cái gì xuất thần đây?”

Lý Phụng Kỳ cười nói: “Ta đang nghĩ, cái đuôi thứ tư của Cửu Vĩ Trinh, đại khái muốn thả ra... Lờ còn chưa dứt, bờ môi mở ra, “Phập” phun ra một ngụm máu tươi.

Lần thứ mười hai, Huyết Vực thứ mười một, khắp nơi đều lấy mạng gây tổn thương.

Phục Nhu Thiên Vương Thuần là pháp thuật độc nhất của đồ đệ Kiếm Tiên, sau khi luyện thành cứng như kim thành, có chất độc vô hình, lại có thể hấp thu các loại thương tổn, chuyển hóa thành pháp lực của mình.

Giống như biển này hại làm lợi, gặp mạnh càng mạnh, thật sự là tuyệt học đầu tiên của Huyền môn.

Nhưng có như vậy, phương pháp này lấy đan điền khí huyết bản thân làm cơ sở, đoạn tuyệt không thể thiếu.

Nếu tu luyện giả nôn ra nhiệt huyết trong bụng, dù chỉ vền vền vài giọt, cũng sẽ bị chân khí nghịch chuyển, kinh mạch nứt ra, cơ hội sống sót cực kỳ bé nhỏ.

Lúc đó Lý Phượng Kỳ phun máu như mũi tên, so với nôn ra máu bình thường nghiêm trọng gấp trăm lần.

Âu Dương Cô Bình xưa nay hi nộ vô sắc, cũng sợ tới mức kêu thảm: “Đại sư huynh gặp nạn!” Yến Doanh Thù vội thi triển y thuật, lấy Hoàn Hồn Châm đâm vào yếu huyệt trên ngực hắn, đoạt trước khi khí huyết đảo ngược phong bế tâm mạch trước khi.

Chúng đồ Ngao Thiên nghe vậy kinh hoảng, quay đầu nhìn lại, nhất thời quên mất trước mặt Ma Vương.

Kỳ quái là Cửu Vĩ Tiêu cũng không thừa cơ tiến đánh, căng ra bốn móng vuốt nằm trên mặt nước.

Một bãi máu đen từ đáy xác thấm ra, nhuộm nước biển thành màu đỏ thẫm.

Nhìn dáng vẻ Ma Vương cũng bị trọng thương, nhưng không thấy nó giãy dụa, chỉ trầm ổn nằm sấp.

Máu loãng lan tràn tạo thành mảng lớn hồng vực, ngay cả đội tàu xa xa cũng bao phủ ở trong đó.

Âu Dương Độc Bình đạp vên phù bay tới gần, nâng cánh tay Lý Phượng Kỳ, vội hỏi: “Sao vậy?” Lý Phượng Kỳ nói: “Chạy ra... Bảo bọn họ chạy mau... Cái đuôi thứ tư, Vô Thường Tác...” Lại nắm lấy đầu vai người tài, thờ dốc nói: “Thiên Vương Thuần, mau...”

Đúng lúc này, Cửu Vĩ nhú đuôi cổ thét dài, biến cả âm âm sôi trào, hải vực đỏ đậm dâng lên sương mù.

Đào Yêu Yêu vội sử Thiên Vương Thuần, cuối cùng chậm nửa nhịp, tám thuẫn mở ra che khuất Long Bách Linh, Hoàng U, Cô Bình, Yên Doanh Thù, Lý Phượng Kỳ.

Mà chúng đồ ngự thú cùng tiểu Tuyết, tính cả thuyền thần thú phương xa, toàn bộ đều bị sương đỏ bao phủ.

Đan Phượng và Kỳ Lân biến mất, Lan Thế Phương và Hứa Đại An hiện ra nguyên thân.

Đường Liên Bích cảm thấy nguy cơ trước mắt, cười Bắc Thần Huyền Tinh lao ra ngoài ngàn dặm, cuối cùng cũng tránh được một kiếp.

Sương mù tiêu tán ngay lập tức, nước biển huyết hồng.

Đám người Tiểu Tuyết bị sương đỏ làm bốc hơi, thân thể cứng ngắc treo giữa không trung, như là phi trùng rơi vào mạng nhện vậy.

Lý Phượng Kỳ đã lâm vào trạng thái nửa mê, dứt quãng nói: “Vô Thường Tác, trúng huyết độc biến thành hoạt thi... Ma Ngưu đại phu, cho bọn hắn giải độc...” Đào điên cuồng như hiểu như không, mơ hồ nghĩ đến mảnh hồng vụ kia có độc.

Hoàng U, Cô Bình nghe xong âm thầm kinh hãi: “Lần này nguy rồi, trở thành huyết độc hoạt thi, làm sao chạy thoát được?”

“Huyết độc hoạt thi” cái tên này truyền ra từ hải ngoại, nghe nói trên Nam Dương hải đảo có loại cự tích, răng nhọn hàm chứa kỳ độc, đụng vào nhân súc chỉ cần một cái, cũng không tốn nhiều sức lực lao bắt, ẩn núp trong bóng tối lẳng lặng chờ đợi.

Con môi trúng độc đi không xa, không chết được, không thuốc nào chữa trị được, lẫn lộn trong vòng tròn.

Ba, năm ngày sau đã tiêu hao hết khí lực, Cự Tích mới tới gần căn nuốt.

Bởi vì con mồi mặc dù sống vẫn còn, người địa phương kêu lên chính là “Huyết độc hoạt thi”

Yêu giới, một số quái thú cũng có kỹ năng như vậy, Tiên gia thống nhất gọi chúng là “Độc Long Ma Thú”

Cửu Vĩ liền là vương giả của yêu thú, có đủ chiến kỹ của độc long thú.

Một cái đuôi giơ lên cuộn tròn dưới bụng, mỗi lần ánh sáng màu máu chói chang thì lại phải dùng tới mỗi lần huyết quang đại thịnh.

Đem huyết khí chuyển hóa thành khói độc, vây khốn đối thủ không cách nào trốn xa.

Hình dáng quỷ dị, phảng phất quỷ lại Âm gian truy mệnh Tác Hồn, bởi vậy cái đuôi kia tên là “Vô Thường Tác”.

Cô Bình và Hoàng U ngộ ra hàm nghĩa gì, vội vàng kêu lên: “Thiên Vương Thuần thủ nghiêm mật! hưu giáo nửa điểm sương đỏ rót vào!”

Chỉ nghe tiếng nổ “Oanh oanh” vang lên, sương đỏ lần nữa từ trong biển dâng lên, Cửu Vĩ Tiêu dong đưa “Vô Thường Tác”, vạch nước phi tốc tới gần.

Âu Dương Cô Bình quát: “Đào chết yếu!” Một tấm “Hành Vân phù” nâng bàn chân của hắn lên, một tấm “Vô Cữu Phù” dán lên đầu hắn.

Đào Yêu khí xuyên qua hai tay, giữa không trung đóng chặt cọc, mở ra Thần thuần ngăn cách sương mù độc.

Chỉ thấy thân thuần bắn tung tóe hoả tinh, Bá Vương Tiên bỏ đầu đánh tới.

Lúc này Lý Phượng Kỳ ngắt đi, đào trụi ngăn cản Ma Vương, dù sao công pháp thiếu tinh, dưới trọng áp bánh tai vang lên ong ong, trong mũi tí tách, chảy ra hai dòng nước mũi đỏ tươi mang theo máu tươi.

Âu Dương Cô Bình kinh ngạc hỏi: “Đào chết yếu, người học máu sao?!”

Đào Yêu Yêu nói: “Không... Không phun, là máu mũi chảy, gần đây sinh ra Khương ăn nhiều, hư hỏa quá vượng.”

Nhưng tiếng kinh hô của Cô Bình đã truyền vào trong tai Long Bách Linh.

Toàn bộ tinh thần của nàng rút thăm tà khí trong nội đan, một ý niệm chuyên chú, chợt nghe thấy tiếng công “Khí huyết”, lập tức tâm thần đại loạn, tà khí nghịch hướng tâm phòng, Long Bách Linh “A” một tiếng ngửa mặt ra sau.

Hoàng U vội vàng đưa tay ra cứu giúp, không dám ôm lấy eo nàng, kéo cánh tay hô to: “Linh sư muội, Linh Sư muội tỉnh lại!”

Đào Yêu Yêu vội vàng quay đầu nhìn quanh.

Âu Dương Cô Bình quát lớn: “Bảo vệ Thiên Vương thuần cho tốt!” Nhưng hấn mất đi Long Bách Linh phụ trợ, nội đan tà khí đảo loạn Thuần Dương chân khí, trong lúc vội vàng phóng không ra Thiên Vương Thuần.

Bên kia, Cửu Vĩ Cương điên cuồng gào thét như sấm, dường như muốn khởi xướng một kích cuối cùng.

Phòng tuyến bên này bị phá vỡ hoàn toàn, chúng đồ đệ Ngao đã không còn bất cứ bình chương nào.

Đào Yêu Yêu tê cả da đầu, thầm kêu “Lần này xong đời rồi! xong đời dưới móng vuốt của Vương Bát Đản, chẳng phải sẽ thành tên khốn kiếp sao.”

Đã thấy Cửu Vĩ Cừu Hung Diễm đại giảm, tiếng gào càng ngày càng thấp.

Bỗng nhiên, co cổ thu hồi móng vuốt, đánh cho bọt nước lớn tiến vào sóng lớn, không thấy bóng dáng.

Đào Yêu Yêu ngây người nửa chớp mắt, vặn cổ hết nhìn đông tới nhìn tây, mặt biển một mảng mênh mông, nào còn có cái bóng của Cửu Vĩ Trinh? Hấn sờ sờ cổ tay Lý Phượng Kỳ, còn có mạch đập yếu ớt.

Lại nhớ tới an nguy của Long Bách Linh, kêu lên: “Linh Nhi!”

Long Bách Linh vốn đã nửa mê, nghe thấy tiếng kêu của hấn, ra sức tránh khỏi cánh tay Hoàng U, mượn Tiên Tác bay đến

bên người Đào Yêu Yêu, trong lúc gấp gáp không khỏi thân thể mềm mại run rẩy.

Đào Yêu Yêu ôm chặt eo nàng: Hoàng U con mắt hầu như muốn nổ tung, hỏi: “Này, không có việc gì chứ?” Long Bách Linh nói: “Không có việc gì.” Lão Ô Quy đờ ra, rõ ràng buông tha chúng ta!” Long Bách Linh lắc đầu, chỉ tay lên trời nói: “Không, là mặt trời, nguyên nhân là mặt trời!”

Mặt trời chiều lặn về phía tây, một vòng kim sắc cuối cùng cũng sắp biến mất cuối chân trời.

Long Bách Linh nói: “Trước khi Cửu Vĩ Thiên tiên công, mỗi lần đều nuốt vào Thái Dương phương vị trước.

Thái dương quang chính là nguồn suối lực lượng của nó.

Lúc này trời sắp tối, quái vật kia mất đi ma lực, liền lặn vào biển sâu trốn tránh.” Đào Yêu Yêu nói: “Ừm, nói có lý, vẫn là Linh Nhi thận trọng.”

Quả không ngoài sở liệu, một chớp mắt khi Dư Diễm biến mất, ma khí cũng theo đó tiêu tán.

Đám người Tiểu Tuyết buông dây thừng ra, nhao nhao rơi xuống biển rộng.

Hoàng U vận dụng độn giáp vận chuyển pháp, mang theo mọi người trở về đội tàu.

Lúc sắp vào đêm, các thuyền thắp sáng đèn đuốc, chiếu sáng mặt biển màu đỏ sậm.

Thỉnh thoảng gió lạnh thổi qua, mùi máu tươi hun người muốn ngã.

Triệu Anh Mệnh thủy thủ giương buồm chuyển đà, tìm một hải vực sạch sẽ khác để trú đóng.

Yên Doanh Thù ngăn lại nói: “Tuyệt đối không thể lái thuyền! Các người đều trúng độc, rời khỏi vùng nước biển màu đỏ này, lập tức tuyệt khí, không có biện pháp nào cứu được.”

Triệu Anh vội hỏi tỉ mỉ tình hình cụ thể.

Yên Doanh Thù nói: “Các người độc nhập kinh mạch, đã là xác chết di động.

Hồng Hải Huyết Phong này nồng đậm, lại có thể khiến hô hấp nhịp tim kéo dài như thường, rời khỏi nơi đây, nhịp tim các người lập tức dừng lại, hình dáng thật sự sẽ hiện ra.” Nói xong, nàng bình tĩnh rời đi, chăm sóc Lý Phượng Kỳ.

Lần thứ mười hai, Huyết Vực thứ hai, khắp nơi đều là yêu thương lấy mạng.

Đệ tử Thần nông khám bệnh tinh chuẩn, tuyệt đối sẽ không nói quá mức.

Một chút tin tức truyền ra, người người hoảng sợ, binh sĩ cùng thủy thủ ở trong khoang thuyền không dám nhúc nhích.

Đệ tử Nga Phản cùng thủ lĩnh Bách Hoa giáo tề tụ khoang thuyền chủ trì, thương nghị kế sách đối sách đối phó.

Triệu Anh thuật lại lời Yến Doanh Thù nguyên, giảng rõ tình huống trước mắt.

Triệu La Nham dùng sức kéo râu quai nón một cái, đau đớn nhếch miệng, cười nói: “Ta sao lại là tử thi? Còn biết đau đớn sao! Ha ha, Anh Nhi, Thế Phương, chúng ta đều đã chết? Hoàng công, đây là chuyện cười của quỳnh phái sao?”

Trong khoang thuyền yên lặng, từng gương mặt từng cái một lạnh như thiết bản.

Triệu La Nham cười gượng vài tiếng, phát hiện tình thế nghiêm trọng, hỏi: “Chúng ta thật sự trúng độc chết rồi sao?”

Hoàng U nói: “Thi phóng huyết độc, biến đổi thủ thành hoạt thi, đây là chiêu thức thường dùng của yêu thú Nam Hải Độc Long.”

Triệu Anh nói: “Chúng ta còn có thể sống bao lâu?”

Âu Dương Cô Bình nói: “Vậy phải xem Cửu Vĩ Cương xuất hiện khi nào.”

Đào Yêu Yêu nhớ lại phân tích của Long Bách Linh, nói ra tập tính của Cửu Vĩ Vọng Vọng Quang.

Lan Thế Phương nói: “Hóa ra Cửu Vĩ Thiên dựa vào ánh mặt trời hoạt động.”

Sau khi mặt trời lặn, ma lực yếu bớt, nó mới lên vào đáy biển tạm tránh.

Ngày mai mặt trời lên cao, nó sẽ xuất hiện kết quả chúng ta.”

Sau đó không ai tiếp lời, mà sự thật đã rõ ràng.

Hải vực màu đỏ đúng là “Gia lao ngục” vô hình, người trúng độc hãm trong thân, không chạy thoát, không chết được, phảng phất sơn dương rơi vào cạm bẫy, chỉ đợi thợ săn đến đây đồ sát.

Tục ngữ vân “Vẽ đất” làm lao tù, Cửu Vĩ ngao nhìn như hung dã, trong ma pháp lại chất chứa vô cùng tinh xảo phía sau.

Hồng Tụ bùng một chén trà nóng cho Đào Yêu, than thở: “May mắn Thần Thuần của chủ nhân hữu dụng, kịp thời mở ra bảo vệ Linh Nhi thiếu nữ, bảo vệ lấy Linh Nhi thiếu nữ này.

Bạc tề thủ đồ, hai tên đồ đệ giả độn giáp thuận miệng mang theo ánh sáng, cũng tránh được đại kiếp nạn.

Ông trời phù hộ, may mà bên ta còn may là chưa toàn quân bị diệt, đáng lẽ phải bảo tồn thực lực trước.

Tục ngữ tục ngữ, lưu Thanh Sơn còn, dù không có củi đốt? Ba mươi sáu kế đi làm thượng kế, mọi người thừa dịp giải tán, người không trúng độc...” Chợt thấy Đào Yêu nhíu mày, tay áo màu đỏ đoán sai, nửa câu sau đã nuốt trở vào trong bụng.

Hoàng U cười lạnh nói: “Thiên Vương Thuần của hắn có tác dụng cái rắm gì.

Thuần hình sơ hở trăm ngàn, mới khiến ngàn vạn người gặp nạn.

Hừ, nói đến thì đào chết non chịu tội lớn nhất.”

Đào Yêu Yêu nói: “Toàn bộ đều do Đường Liên Bích gây sự với ta! Hắn bay tới bay lui ta hoa mắt, Thiên Vương Thuần thủ nghiêm như thế nào?”

Lan Thế Phương nói: “Sao có thể trách làm Đường sư huynh? Đào sư đệ vài lần dòi tẩm thuần đi, Đường sư huynh hoàn toàn không có che phòng ngự.

Cửu Vĩ Côn công tới, hắn chỉ có thể né tránh Thuật Phi Đằng.” Dừng một chút, lại nói tiếp: “Huyền Môn Cửu Dương

Kiểm Tiên đứng đầu, chỉ nói Thiên Vương Thuần trọng yếu nhất.

Thuần Bài của người di chuyển bất định, Chân Vô Trận đương nhiên sụp đổ.”

Âu Dương Cô Bình nói: “Đừng giảng trận pháp, nói nhiều hăn không hiểu.”

Hoàng U nói: “Có hiểu hay không thì bàn khác đi, phạm sai lầm thì phải chịu phạt.”

Hồng Tụ cuối cùng không nhịn được nữa, chen miệng nói: “Thôi, các người bắt nạt người sao? Cây cối ngược lại bớt cạn, phòng đột bỏ hiu, đều thích hái quả hồng mềm! Đánh bại mỗi người đều có mất, đơn thuần chọn chủ nhân nhà ta ra con, các vị đại tỷ đại cao thủ, các người Kim Thiên thoát xác bỏ đá xuống giếng coi như thật cao minh!”

Tiểu Tuyết cũng nói: “Hoàng sư huynh chỉ nói mỗi mình người thôi sao? Đường Liên Bích lui lại, người nên lập tức lên trên.”

Hoàng U nói: “Ta bảo vệ Linh sư muội, không thể thoát thân.”

Tiểu Tuyết không muốn nhắc đến tên Long Bách Linh, chỉ nói: “Độn giáp phong lôi các người không đảm đương chủ công, để Kiểm Tiên cùng Ngự Thú trước khi đột phá, trận pháp khẳng định sẽ loạn.

Ngự thú pháp thuật chỉ hợp xa tấn công, xông lên cận chiến dễ dàng thụ thương.

Hứa sư huynh, ta giảng đúng không?”

Hứa Đại An vọt tới mãnh liệt nhất, bị thương nhiều nhất, gã vuốt ve si ngốc tóc ngơ ngác do bị sáng tạo ra.

Chợt nghe Tiểu Tuyết hỏi, gương mặt xấu xí của hăn hàm chứa bi thương, thở dài nói: “Tiểu Phương thích Đường Liên Bích, ta không muốn sống nữa, xông lên trước chết đi cho rồi.”

Lan Thế Phương mặt đỏ tới mang tai, lúng túng nói: “Người cũng tới chỉ trích Đường sư huynh.”

Hoàng U nói: “Người nên chất vấn là Đào sư đệ.” Đào điên tiết nói: “Đường Liên Bích sai lầm hơn ta nhiều.” Tiểu Tuyết nói: “Công kích không còn sức lực là nguyên nhân chủ yếu của bại trận...”

Trong một sát na liền mồm năm miệng mười, người oán ta, ta trách người, trong khoang phòng nghe loạn như mở nồi vậy.

Bỗng nhiên “Phành phành” vang lên liên tục, mọi người ngạc nhiên quay đầu, chỉ thấy Hoàng Mộng Long vồ mạnh lên bàn, kêu lên: “V gieo gió từ trong lên xuống, tang thương của trời!” Hai bên yên tĩnh, hấn thốn thức thở dài: “Đệ tử Huyền môn đồng tâm hiệp lực, ba người bày trận cũng có thể không gì không thắng! Nhớ năm đó các tiên triều Nga mang tay hàng ma, tung hoành thắng cảnh trong vũ trụ, có thể tái hiện không?”

Mọi người hồ thẹn, cúi đầu trầm tư.

Hoàng Mộng Long chấp tay với Bách Hoa giáo chủ, nói: “Đệ tử Ngao Bích chia năm xẻ bảy, tự rước thua, liên lụy quý giáo chịu họa, bĩ nhân không thắng hồ thẹn cực khổ.”

Triệu La Nham cười nói: “Hoàng Công quá lo lắng rồi, người trẻ tuổi ồn ào ầm ĩ mới đúng! Ha ha, dù sao chúng ta đã trúng độc, chết cũng coi như no bụng, ăn cơm trước đã!”

Triệu Anh lập tức ra khỏi khoang thuyền, sai người sai phái người sắp xếp bữa tối muộn.

Đào Yêu muốn đi dò xét Lý Phượng Kỳ, mọi người nói Yên Doanh Thù đang trong tĩnh thất trị thương cho hấn, tốt nhất đừng đi quấy rầy.

Lại hỏi tình huống của Long Bách Linh, Hồng Tụ trả lời cửa phòng thiếu nãi nãi đóng chặt, nghĩ là cực kỳ mệt mỏi đi ngủ.

Đào Yêu Yêu biết nàng yếu đuối, đang nên nghỉ ngơi thật tốt, cũng không hỏi nhiều nữa.

Trong chốc lát rượu và thức ăn đã chuẩn bị đầy đủ, mấy tên thị nữ vào khoang thuyền hầu hạ.

Đi qua trước bàn Âu Dương Cô Bình, bên trên có một cái mâm tròn đen sì, thị nữ bày bát đĩa, đầu ngón tay chạm vào vật kia, Bình Cô lập tức quát lên: “Đừng sờ loạn!”

Thị nữ cả kinh, co tay lui về phía sau.

Mọi người theo tiếng nhìn kỹ, mâm tròn kia là gỗ đào điêu khắc thành, trên khắc trời đất khô cằn hai mươi tám đêm, bên cạnh vẽ đầy các loại phù văn, trung tâm lơ lửng một cây kim dài, đang cấp tốc xoay tròn.

Hoàng Mộng Long nói: “Đây là “Lục Nhâm tham hợp nghị”, có thể đo lường biến hóa của thế vận.”

Lục Nhâm pháp khí trong huyền môn, dựa vào âm dương diễn hóa số lần lượt luyện chế, là dụng cụ cơ bản để thi triển vu thuật, hạ nguyên rửa, nhiếp hồn, bói toán hai môn đệ tử đại đa số phối hợp chuẩn bị.

Công dụng của hắc có khác biệt —— Nhiếp Hồn môn chuyên đoán linh hồn thiện ác, bói toán môn phái có thể chuyển vận số người.

Hiệu lực của pháp khí cao thấp, được quyết định bởi tu vi của người thi pháp.

Hoàng Mộng Long vui vẻ nói: “Từ Bặc quẻ đầu đồ chuyển vận tham gia nghị thức, mọi người nhất định có thể chuyển nguy thành an.”

Châm kia chuyển động càng lúc càng chậm, phảng phất rơi vào bùn lầy, mũi châm theo thứ tự chỉ qua “Tân Tây, Canh Thân”, miễn cưỡng lại chuyển qua “Khôn Mạt”, hình cây châm dần dần cong, cuối cùng chỉ vào vị trí “Nguyệt Bính”, cây châm dài “Đùng” một tiếng, đứt thành hai đoạn.

Âu Dương Cô Bình nói: “Từ giờ tính ra, giữa trưa ngày mai đến trưa ba khắc, vận thế trong trăm dặm nơi đây đều thuận lợi, tuyệt không có khí nguy nan.”

Hoàng U nói: “Người cải biến vận thế nơi này? Người trúng độc đều không sao chứ?”

Cô Bình nói: “Mọi người tạm thời bình an, nhưng may mắn chỉ kéo dài đến giờ Ngọ.”

Lại sau đó, dữ nhiều lành ít rồi...” Dứt lời thu pháp, để tham nghị vào bọc, nhấc tay lên, gót tay áo run rẩy, cúi đầu vỗ ngực ho lớn, hiển nhiên là pháp lực tiêu hao quá lớn, mệt mỏi không chịu nổi.

Bọn thị nữ vội vàng bung trà thơm nước nóng tới, giúp nàng rửa mặt súc miệng, từ từ định tính dưỡng thần.

Lan Thế Phương nói: ” giữa trưa dương khí thịnh nhất, Cửu Vĩ Cương ma lực cũng là mạnh nhất, tính ra chúng ta chỉ có thể sống sót đến lúc đó.”

Lần thứ mười hai, Huyết Vực thứ ba đòi mạng khắp nơi.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Cách giữa trưa ngày mai còn sớm, tục ngữ nói “Ba tên thợ da thối, từng tỷ thí với Gia Cát Lượng...”

Bọn ta có nhiều thối như vậy... Sợ là không nghĩ ra biện pháp sống sót?”

Trong lúc nói chuyện, mọi người cầm đũa dùng cơm.

Hoàng Mộng Long uống một chén rượu, mỉm cười nói: “Tiểu sư đệ Đào sáng suốt, rất hợp với phong cốt của chúng ta.

Đệ tử Huyền môn gặp khó khăn mà cứng rắn, trải qua nguy hiểm trong nghịch cảnh, coi như là cơ duyên tu hành.”

Lan Thế Phương nói: “Hoàng công đừng vứt sách xuống, nghe một chút đào sư đệ có kiến giải gì.”

Đào Yêu Yêu hơi suy tư một chút, nói: “Tiểu đệ thấy vậy, tìm hiểu manh mối, bắt giặc bắt vua, tìm ra mầm họa là xong chuyện.

Cửu Vĩ Cương tĩnh phủ phục trong biển rộng, quanh năm suốt tháng không có động tĩnh gì.

Hôm nay bỗng nhiên sống lại, vừa sống lại đã đối địch với chúng ta, hiển nhiên là bị một loại lực lượng nào đó khu sử.

Cho nên theo tiểu đệ nhìn lại, tra ra thủ phạm điều khiển Cửu Vĩ Cương, giải độc có lẽ có chút manh mối.”

Triệu Anh nói: “Nội đan màu đen giấu trong trung tâm Kim Quang Pháp Luân, chẳng lẽ Cửu Vĩ Trinh nghe lệnh Kim Luân giáo?”

Hoàng Mộng Long nói: “Chỉ là tà giáo, lượng không có năng lực này.”

Lan Thế Phương cũng nói: “Không thể nào, ma lực của Cửu Vĩ Cương quá cường đại, đặc biệt hơn xa Phật, căn bản không cách nào khống chế.”

Lúc này thần khí Âu Dương Cô Bình dần dần khôi phục, nói tiếp: “Là Yêu Hoàng! Chủ sứ là Yêu Hoàng.

Cửu Vĩ Tranh là tứ đại Ma Vương, đương nhiên chịu quản hạt của Yêu Hoàng.” Hơi dừng nửa khắc, nói tiếp: “Điều động nội đan của Ma Vương, chỉ có Yêu Hoàng làm được.

Sự thật rõ ràng: Yêu Hoàng trước bỏ nội đan vào kim luân, nội đan lại tự động bay về phía Cửu Vĩ Luân.

Vì vậy nội đan dẫn dắt Kim Luân, Kim Luân dẫn dắt Phổ Thiện đảo, Phổ Thiện đảo trường kỳ lơ lửng ở bầu trời phía trên Nam Hải “Phục Lăng Tự”.”

Hoàng Mộng Long vê râu nói: “Nói có lý, vị trí Phổ Thiện đảo phiêu di, do Kim Luân quyết định, việc này ta đã sớm nghe thấy.”

Âu Dương Cô Bình nói: “Kim Luân Giáo cũng chỉ là quân cờ của Yêu Hoàng, Cửu Vĩ Tranh mới là đòn sát thủ chân chính.

Mưu kế hoàn toàn tương liên —— trước để Kim Luân giáo làm ác, dẫn tới chính đạo chinh diệt, nếu chính đạo thất bại, Kim Luân giáo sẽ tiếp tục hung hăng ngang ngược; nếu chính đạo xuất động chủ lực, tiêu diệt tà giáo phá hủy pháp luân, nội đan liên tục chấn động, Cửu Vĩ Kiệt sẽ thức tỉnh, một lưới bắt hết chủ lực của chính đạo.”

Hoàng Mộng Long gật đầu tán đồng nói: “Độc kế thật tốt, tinh vi liên hoàn, chính là tác phong của Yêu Hoàng.”

Đào Yêu Yêu nhìn Âu Dương Cô Bình, thầm nghĩ: “Cũng chỉ có Âu Dương sư tỷ âm nhu tinh tế mới có thể đoán ra kế hoạch âm độc của ác ma.”

Tiểu Tuyết nói: “Đã điều tra ra nguyên hung, trở về mời đại sư tỷ rời núi, suất lĩnh Huyền môn cùng Đông Hải Yêu Hoàng liều mạng cá chết lưới rách.

Đánh bại chủ tử của Cửu Vĩ Thiên, nói không chừng có thể giải được huyết độc.”

Hoàng U nói: “Không kịp, triệu tập nhân thủ chạy đến Đông Hải, tìm tòi đáy biển, công phá Thánh Thủy cung, trước sau muốn bao lâu? Chờ qua mười ngày nửa tháng, Ma Ngưu đại phu đều từ trong Trấn Yêu tháp đi ra.”

Câu này phảng phất như ngọn đèn phát sáng, đào linh quang chột hiện, vỗ ót một cái, kêu lên: “Đúng rồi! Ma Nguu đại phu! Đại ca trước khi hôn mê từng nói “Trung huyết độc tìm Ma Nguu đại phu”, Ma Nguu đại phu có thể giải huyết độc!”

Mọi người yên lặng không đáp, đồng loạt nhìn hắn, giống như phát hiện ra khách lạ trên trời.

Đào Yêu Yêu nói: “Đều nhìn ta làm gì? Ma Nguu đại phu có thể giải độc hay không, mau nói đi.”

Tiểu Tuyết nói: “Người đầu tiên của Thần nông là thần y đệ nhất Tiên giới, bất kỳ chất độc nào cũng có thể chữa khỏi.”

Đào Yêu Yêu vui vẻ nói: “Vậy chúng ta còn ngồi làm gì? Mau mời hắn đến giải độc cứu người! Nói nửa ngày, vô ích chậm trễ công phu...”

Hoàng U nói: “Này, ngươi bị ngốc hay là điếc? Ma Nguu đại phu và sư tôn ở trong Trấn Yêu tháp, hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới!”

Đào Yêu Thuần trừng mắt nói: “Thì sao? Lên tháp tìm bọn họ đi! Ách, Trấn Yêu Tháp ở nơi nào?”

Hoàng U bĩu môi “Xùy” khinh thường trả lời.

Mọi người nhìn nhau cười khỏ, đồng loạt lắc đầu.

Mắt đào yêu tháp ngày càng tròn tròn, lớn tiếng nói: “Không ai biết rõ Trấn Yêu Tháp ở đâu?”

Lan Thê Phương nói: “Cấm kỵ của Trấn Yêu tháp là kiến thức thường thức của bản phái, sao lại không ai nói cho ngươi.”

Tiểu Tuyết nhìn quanh, nói với mọi người: “Tân đệ tử bình thường đều tập thể tu hành, trước tiên để sư huynh sư tỷ truyền thụ thường thức của bản phái.

Nhưng hắn nhập môn đã lên Vô Lượng phong luyện kiếm, cũng chưa trải qua một lần, cho nên không biết, hay là để ta phân tích nói đi.” Chuyển hướng qua Đào Yêu chết non, nói: “Khúc Nga phái từ khi sáng lập đến nay, ngoại trừ sư tôn chưởng môn, không người biết được tình hình Trấn Yêu tháp.”

Đào Yêu Yêu ngạc nói: “Đó là duyên cớ gì?”

Tiểu Tuyết nói: “Muốn trở thành sư tôn của phái Nga Mi, nhất định phải một mình tiến vào tháp Trấn Yêu tiếp nhận khảo nghiệm, sau khi xuyên qua tầng tầng ma chướng trong tháp, sau khi ra khỏi tháp Tử Vi Tinh chiếu lên đỉnh đầu, công đức mới gọi là viên mãn.

Người hiểu được sao? Trấn Yêu Tháp là Đạo Tràng tu luyện Chính Quả của sư tôn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ừm, vừa là trọng địa của bản phái, cũng không cần cố ý giấu giếm, làm cho đệ tử khắp núi đến cả cửa cũng tìm không ra.”

Hoàng U cười lạnh nói: “Đúng là ngu ngốc! Cao thủ của Ngao Huyền môn như mây, Ma Cô, Cửu U Tuyết, Ngọc Ngân Đồng, ai không muốn lên làm sư tôn? Nếu biết địa điểm chính xác của Trấn Yêu Tháp, hôm nay người đi thử luyện, ngày mai ta đi xông quan, còn không chen phá Trấn Yêu Tháp? Tranh danh đoạt vị nhỏ, thả yêu ma quỷ quái trong tháp ra, đó mới là đại tội nghiệt diệt thiên hủy địa!”

Một lời nói, nói đến Đào Yêu lè lưỡi, thầm nghĩ “Quy củ này rất có đạo lý.”

Đừng nói tiên bối tiên khách, chỉ cần nói cái gì mà Âu Dương Cô Bình, đám cao thủ Hoàng U này, mỗi người đều tranh đua háo thắng, sao có thể buông tha bảo tọa của sư tôn? Đúng rồi, còn có tên Đường Liên Bích kia, cái tính tình kiêu ngạo thôi tha, hận không thể biến thành Thiên Cầu đem mặt trăng nuốt mất.

Nếu hắn biết Trấn Yêu Tháp ở nơi nào, chỉ sợ liên tục nhắc lên, mặc kệ người có mệnh môn quy gì!”

Suy đi nghĩ lại, hắn chợt sinh ra điểm khả nghi, hỏi: “Ma Ngưu đại phu hiện đã tiến vào Trấn Yêu tháp.

Cứ nói như vậy, hắn là người được chọn làm sư tôn kế nhiệm? Đang tiếp nhận khảo nghiệm qua ải?”

Lan Thế Phương nói: “Không phải, Ma Ngưu đại phu theo sư tôn vào tháp luyện ma, trước kia đã có rất nhiều lần.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ồ, cái miệng của đại phu Ma Ngưu kia rất kín kẽ, hắn bảo vệ bí mật của Trấn Yêu Tháp, đệ tử khắp núi đều có thể giấu được.”

Lan Thế Phương lắc đầu nói: “Cũng không phải hấn kín miệng.

Đệ tử Huyền môn do sư tôn tự mình dẫn dắt, có thể vào tháp làm việc.

Nhưng ra ngoài nhất định phải ăn một loại dược vật, quên đi kinh lịch ra vào trong đường đi và trong tháp.

Bình thường, Ma Ngưu đại phu cũng giống như chúng ta, tóm lại nghe ngóng tin tức về Trấn Yêu Tháp.”

Âu Dương Cô Bình nói: “Để cho Ma Ngưu đại phu giải độc, chỉ là lời nói mê sau khi Lý Phượng Kỳ bị thương, không đáng tin.”

Cuối cùng cũng hiểu rõ cục diện khốn đốn trước mắt, vừa kinh ngạc vừa thất vọng, buồn bã nói: “Đầu không lại, trốn không thoát, cứu cũng không cứu được, vậy phải làm sao bây giờ?”

Hoàng Mộng Long nói: “Tồn vong thiên định, thuận theo tự nhiên.” Trong khoang thuyền yên tĩnh, chúng đồ hùng hực dừng đưa xuống, chậm rãi vuốt cằm đồng ý.

Tiểu Tuyết, Lan Thế Phương, Hứa Đại An, Hoàng U, Âu Dương Cô Bình, vô luận là có trúng độc hay không, trên mặt lại không có nửa điểm sợ hãi.

Mà các thị nữ cũng lắng nghe mọi người đàm luận, đều biết sinh cơ xa vời, từng người run lẩy bẩy, trong mắt tràn đầy đau khổ cầu sinh.

Trong lòng Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Đệ tử Huyền môn tin vào thiên mệnh, đối với sinh tử xem ra rất nhạt.

Nhưng người áo trắng cũng trúng độc, người ta chưa chắc nguyện ý chờ chết.” Đào mắt nhìn Tiểu Tuyết, thầm nghĩ: “Cho dù người coi cái chết như về, ta làm sao cam lòng được!” Đưa tay nắm chặt ngón tay mềm mại của nàng, an ủi: “Tuyết muội chớ lo, chúng ta bàn bạc kỹ hơn, nhất định có thể hóa giải kiếp nạn!”

Hồng Tụ thầm nghĩ: “Bánh ngọt quá! Trực tiếp gọi là muội, da mặt còn dày hơn cả cái mai của Cửu Vĩ Trinh.”

Tiểu Tuyết lắc đầu nói: “Hóa giải... Làm sao giải được? Ngoại trừ Ma Ngưu đại phu, ai có thể hóa giải huyết độc?”

Ngoài cửa có người đáp: “Ta có thể giải độc.”

Ngày thứ mười hai, khắp nơi Huyết Vực lấy mạng gây tổn thương bốn phần.

Người theo tiếng kêu đến, chỉ thấy long liễn xán lạn như sao, quần áo bông bênh hơn tuyết,

Đường Liên Bích đi vào trong khoang thuyền, khoanh tay trước mặt Đường Đại, trực tiếp đi tới trước triệu Anh, nói: “Làm phiền, giúp ta chăm sóc đường đệ.”

Triệu Anh “Đặng” đứng dậy.

Quận chúa nương nương tinh minh lao ra khỏi bộ dạng, môi đỏ khê run, trái tim phanh phanh phanh con nai, hai má bay lên rắng lạnh, luống cuống tay chân tiếp nhận Đường nhiều, nói: “Tốt, tốt, cảm ơn, cảm ơn, ta... Ta giỏi nhất là chăm sóc đứa trẻ...” Nàng lớn mật trừng mắt, trong mộng vương tử mảnh mai tựa hồ rất thân thiết; lồng ngực rắn chắc, tràn ngập khí khái nam tử hán, nằm ở bên trong nhất định an ổn... Triệu Anh suy nghĩ lung tung, quay đầu lại gần hẩn như vậy, say mê ngất đi.

Lan Thế Phương và Đường Liên Bích mặc dù ít ở chung, dù sao cùng thuộc Côn Bằng phái, lại chưa bao giờ được hẩn tỏ vẻ thân thiện.

Hiện nay miệng Phá Thiên Hoang gọi là “Phiền toái”, lại là nói với người ta triệu anh.

Lan Thế Phương trong lòng vừa ghen ghét vừa hâm mộ, đứng lên nói: “Sur huynh làm sao hóa giải huyết độc? Nếu cần giúp đỡ, xin cứ việc phân phó.”

Đường Liên Bích nhìn chăm chăm Đường Đa.

Đứa bé kia ầu ầu yếu ớt, trúng huyết độc thì khó có thể duy trì, đã lâm vào hôn mê.

Đường Liên Bích nói: “Giết chết Cửu Vĩ truy, huyết độc giải.” Triệu triệu Anh gật đầu nhẹ, quay người đi ra ngoài khoang thuyền.

Lan Thế Phương kêu lên: “Ta đi cùng ngươi!” Đường Liên Bích nói: “Không cần.”

Mọi người túm tụm bên ngoài boong tàu.

Trong khoang thuyền thoáng cái đã trở nên quạnh quẽ, chỉ còn triệu anh tại chỗ, mặt mày đỏ bừng. Hứa Đại An ôm đầu tự ti thương cảm.

Lúc này bầu trời đêm thâm trầm, trăng sao ần núp, nương đèn lồng sáng lên mạn thuyền, chỉ thấy Đường Liên Bích đứng đầu thuyền, khắp cả thân lưu quang tràn đầy, tựa như từng mảnh mây lửa thiếp thân cuộn cuộn cuốn lên.

Hoàng U nói: “Ngươi có biết Cửu Vĩ truy nã giấu ở đâu không?...” Còn chưa dứt lời, Đường Liên Bích đã nhảy xuống biển.

Nước biển gặp mây lửa liền lồm xuống, sóng gợn tách ra, phảng phất bị chụp tráo vô hình ngăn cản, đợi Đường Liên Bích chui vào lại khép lại, đây là diệu pháp Phong Lôi môn tị thủy tiềm hành.

Mọi người vịn lan can nhìn xuống, một đoàn hồng quang xuyên thấu vạn trùng hàn ba, tinh lạc điện rồi biến mất, tan biến vào chỗ sâu trong biển rộng.

Hoàng U nói: “Phổ thiên hạ dòng nước đồng nguyên, đáy biển sông đều là tương thông với nhau.

Cửu Vĩ Thiên có thể trốn ở nơi nào đó, tìm được ở đâu?”

Âu Dương Cô Bình nói: “Người này độc lai độc vãng, không để ý đến ý nguyện của người khác, để hắn đi đi.”

Đào Yêu Yêu nghĩ: “Hừ, chỉ biết giương oai làm uy phong, hắn có thể giết chết Cửu Vĩ Ngô, heo già cũng sẽ lên cây.”

Trong lúc đàm luận, một thị nữ từ đối diện đi ra khỏi lầu, xuyên qua khoang thuyền, gần đó cúi đầu nói: “Khởi bẩm giáo chủ, Yên tiên cô của Phụng Thần Nông Môn phân phát dược vật, dặn dò mọi người sau bữa cơm yên tĩnh, trong phòng châm lửa hương này, mặc dù không thể giải độc, nhưng có thể giảm chậm chứng bệnh độc.” Khuất đầu gối nhắc tay, lòng bàn tay nâng hai cây hương nhỏ.

Triệu Nham La lấy ra, hỏi: “Các thuyền đều có thuốc sao?”
Thị nữ đáp: “Người nhiều vật ít, mỗi thuyền cháy lên một nén hương, đám binh đình ngồi vây quanh tàu hun khói, huyết hành tương đối sống thoải mái hơn chút.”

Đào Yêu Yêu nghe nàng nói đến lắm nhảm, cảm giác nạt ít, chăm chú đánh giá, khuôn mặt thanh tú cùng uyên chuyên, lại là thiếu nữ kia nói cho mình đoạn xương gãy hai ngày trước.

Bách Hoa giáo chủ cười nói: “Rất tốt, chúng ta cũng đốt hương uống rượu thôi!” Hắn là tính tình hiểu mệnh của Nhạc Thiên, trời sập xuống, nhưng cầu hôm nay say khướt, hừ quả ngày sau tốt xấu gì cũng hơn.

Huống hồ kẻ thù truyền kiếp háo được xoa đầu, bách tính bản tộc từ nay về sau an hưởng thái bình.

Quận Vương Nam Triệu cảm thấy mỹ mãn, chỉ dạy thêm đồ ăn, lại truyền nhạc sư mau tới chiếu tấu nhạc.

Đệ tử Nga Thiên chủ yếu nguyện, theo Bách Hoa Giáo chủ đi vào trong khoang thuyền.

Thị nữ kia chợt nói: “Đào... Đào đại ca dừng bước, ta, ta có việc tìm... tìm người.”

Đào Yêu Yêu sững sờ, chưa kịp trả lời.

Triệu La Nham cười nói: “Nam Hương, người lớn rồi, biết chủ động nói chuyện với nam tử.”

Thị nữ kia then đỏ mặt, tiếng như muỗi kêu: “Không phải, không phải ta... Là Yến, Yến tiên cô tìm...” “Nàng là nha hoàn thiếp thân triệu anh quận chúa.” Hỏi: “Yến sư tỷ tìm ta sao?”

Thị nữ nói: “Ừm, nàng nói đại sư huynh Lý Phượng Kỳ tỉnh, muốn gặp đại ca đào.” Nguyên lai thật có chuyện quan trọng, vừa rồi nàng không dám kêu gọi người đào chết yêu, toàn là vì người ở đây nhiều xấu hổ.

Triệu La Nham lập tức sai thị nữ mang đào yêu đi tới tĩnh thất, mình và chúng đồ Ngao Bí tiến vào khoang thuyền tiếp tục uống rượu.

Thị nữ kia dẫn đường phía trước, đào yêu quái đi theo phía sau.

Ông tay áo màu đỏ đi theo ra bên cạnh thuyền, đi lên tấm ván gỗ hẹp dài, trông thấy hai thiếu niên nam nữ tay vịn dây thuyền, một trước một sau, thủy chung bảo trì khoảng hai thước.

Nàng thầm khen “Chủ nhân nhà ta là chính nhân quân tử, gặp cô gái xa lạ khiêm tốn thủ lễ, tuyệt sẽ không điềm đạm cảm dỗ.” Còn chưa chuyển qua suy nghĩ, chỉ nghe đào yêu quái hỏi: “Tỷ tỷ đi thông thả, thỉnh giáo phương danh tỷ tỷ?” Hồng Tụ thầm than “Không khen”, ngoan ngoãn gần nửa khắc, lộ mặt mũi rồi.”

Thị nữ kia càng không quay đầu lại, nói: “Ta tên Ngọc Nam Hương, con gái tộc trưởng bộ lạc Đại Minh Khổng Tước, từ nhỏ đã phụng dưỡng Triệu Anh quận chúa.” Người áo trắng ánh nha lý, chia ra thành các bộ lạc Kim Xỉ, Cảnh Long, Khổng Tước, mỗi bộ lạc chiếm núi lập trại của mình.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ta còn nói đây, Nam Cương Nhi Nhi không tuân theo Trung Nguyên Lễ giáo, sao lại rụt rè như vậy.

Nam Hương tỷ tỷ là tộc trưởng thiên kim, là nữ quan của Quận chúa nương nương, lớn lên trong thâm cung, vốn nên lảng tránh Bạch Đình ngoại tộc chúng ta.”

Ngọc Nam Hương nói: “Đào đại ca Huyền Môn tiên khách, ta mới là phạm nhân thế tục, sao dám khinh nhờn uy nghi tiên nhân.” Nàng mặc dù dịu dàng ngại ngùng, đích xác không câu nệ lễ pháp của hán nhân, lúc này rời xa tầm mắt mọi người, đối đáp với Đào Yêu cũng trôi chảy.

Một lát sau đi qua ván dài, leo lên người lái tàu bên kia.

Đào Yêu Yêu nói: “Nam Hương tỷ tỷ quá khách khí rồi, hôm trước lau người cho ta, giải trị đau cho ta, ta còn chưa thẳng mặt nói lời cảm ơn đâu!”

Hai câu nói nhỏ nhẹ, Hồng Tụ nghe thấy giống như sét đánh trên đầu, miệng há to không khép lại được, thầm kêu “Cái gì? Hôm trước lau rửa thân thể cho hắn?!” Lại nghe Ngọc Nam Hương nói: “Có thể hầu hạ tiên nhân, là phúc phận của ta kiếp trước, nào dám lĩnh chữ cảm ơn? Đào đại ca nhanh đừng bẻ gãy tuổi thọ của ta.”

Hồng Tụ kinh hãi bay loạn, Tầm Tư ” sái người cho chủ nhân! Ngọc cô nương lau thân thể cho chủ nhân! Có chuyện này? Chờ một chút, chưa từng nghe nói ai mặc quần áo chỉnh tề tắm rửa, hai người tất nhiên cởi trần trần truồng trơn tru, hai người tất nhiên cởi trần truồng.

Ngọc cô nương không còn chút cảm giác nào, mềm mại ôn hương, cây cỏ mềm mại, lau lau thể xác chủ nhân... Trời ạ, mẹ ruột của ta ơi! Hai người bọn họ quan hệ đến trình độ này, ta lại không có cảm giác nào, hồ ly tinh không hiểu phong tình, hổ thẹn liệt tử liệt tông!”

Ngọc Nam Hương cảm khái nói: “Về phần vết thương xương cốt của Đào đại ca, chút thủ pháp nhỏ bé này của ta căn bản không có tác dụng gì cả.

Đạo pháp của Ngao Thần nông môn huyền bí, Yến tiên cô thi triển “Thiên Lý Bổ Thiên” cách không tiếp xương, chữa khỏi cho Đào đại ca.

Ài, đáng tiếc không thể tận mắt nhìn thấy, luôn là phúc bạc tạo hóa của ta thấp, vô duyên với y thuật của Tiên gia.”

Đào Yêu cảm thấy tiếc nuối trong lời nói của nàng, nói:

“Ngươi muốn học y thuật của Thần nông môn sao? Ta có thể giúp ngươi!”

Ngọc Nam Hương dừng bước quay người lại, bộ ngực phập phồng liên tục, voi trong ngực kia giấu hai con thỏ nhỏ vào trong ngực.

Đào Yêu Yêu nói: “Nếu thành tâm học đạo, ngươi liền gia nhập Nga Mi phái đi! Ta sẽ dẫn ngươi, mời sư tôn thu ngươi vào Thần Nông môn.” Ngọc Nam Hương run giọng nói: “Thật sao?” Đào Yêu Yêu run rẩy nói: “Ta tuyệt đối không tin, nếu không ta thề độc, Thương Thiên tại thượng...” Ngọc Nam Hương bước lên trước, giơ tay che miệng của hắn, nói: “Đừng, đừng đánh cược, ta tin tưởng...” Lời nói nghẹn ngào, khóe mắt hiện ra nước mắt hoa lệ.

Ngày thứ mười hai, khắp nơi Huyết Vực đều lấy mạng gây tổn thương năm.

Đào Yêu Yêu Thuần buồn bã “Ngọc cô nương cũng trúng huyết độc, qua hôm nay lành ít dữ nhiều, còn nóng bỏng khao khát gia nhập Nga Phản phái.

Trời thương cảm, hy vọng tuy rằng xa vời, so với tuyệt vọng đau khổ hơn nhiều, ta lại cho nàng mấy viên thuốc an thần.”
vờ thoải mái, thối phồng nói: “Chuyện này bao ở trên người ta.

Nhóc bất tài, sư tôn đích thân xác định, chính là đồ đệ đầu tiên đời tiếp theo của Kiếm Tiên.

Huyền môn Cửu Dương Kiếm Tiên mạnh nhất, đệ tử khắp núi ai không mặc ta quản? Chỉ cần có ta chăm sóc, cộng thêm Nam Hương tỷ tỷ thông minh chăm chỉ, người làm đầu lĩnh Thần Nông lại có gì khó?”

Hồng Tụ tròn trắng mắt, trầm nghĩ “Lợi hại lợi hại, thử nhìn trâu bò bay khắp trời, lại là chủ nhân miệng đang thổi gió.

dụ dỗ nữ hài tử hoàn toàn dựa vào mồm mép, chủ nhân nhà ta am hiểu sâu sắc đạo của nó, quả thật là cao thủ tìm hoa trên đường mờ, kỳ tài hấp dẫn trong chốn phong lưu.”

Thì ra phía nam Điện Nam sinh ra nhiều chương khí, Bách Lý lưu hành.

Dân gian nghiền đá chế thuốc, đốt thuốc cứu cứu, trong vòng trăm ngàn năm phát triển ra dược học y lý độc đáo, y lý học y lý.

Đại Minh Khổng Tước bộ nhân thể yếu, bị cường biên vây quanh bao vây, nhưng người tranh sở trường, chỉ có một nghề y thuật...

Mỗi lần trải qua chiến tranh, Khổng Tước bộ chữa trị thương thế đầu tiên, khôi phục nguyên khí, tông tộc có thể kéo dài, vì vậy toàn tộc tôn phụng y gia, thủ lĩnh các đời đều là vu y nhân tộc.

Ngọc Nam Hương từ nhỏ mưa dầm thấm đất, sinh ra đã nhu tâm từ bi, ý niệm thương tiếc yếu ớt, ba bốn tuổi học thuộc bản tộc Y Kinh Bách Thảo Quyết, 《 Chính Cốt Ca 》, bảy tám tuổi liền thuốc luyện đan, nghiêm nhiên một vị diệu thủ trung trung lang mỹ thủ trung

Nàng lại nhảy ra khỏi tổ tông Trần Quy, đọc lướt qua Trung Nguyên Truy Linh Xu vắn Linh Xu các loại chính điển, dung hợp quán thông dùng thực tế, rất nhanh trở thành nhân tài kiệt xuất trong tộc.

Trong thần thoại hiền lành có một tiên linh gọi là “Không Tước công chúa”, mỹ lệ thiện lương phổ tế chúng sinh, dân chúng địa phương miệng truyền, cũng gọi Ngọc Nam Hương là “Không Tước công chúa”

Thanh danh tuổi còn nhỏ, được Nam Triệu vương tử triệu làm y công, nhiều năm qua bồi thị quận chúa chu du các nơi, Quảng thi dược thuật cứu chết vị cứu chữa bị thương.

Nhưng y đạo mệnh mỏng, không tránh được phạm sai lầm.

Mỗi lần gặp phải bệnh nhân chết trong tay mình, tâm hương Ngọc Nam như dao cắt, hận bản thân học y không tinh, lại nghi hoặc tiến bộ càng ngày càng gian nan, giống như đi lên một con đường núi hẹp.

Ưu nghi tiêu hao ý chí, trời lâu ngày, dần dần nản lòng, chán ghét nhìn các loại thuốc châm đá...

Thẳng đến mấy năm trước theo lệnh Anh quận chúa tiếp đãi môn đồ Ngự Thú, trong lời nói Phương Tri Huyền môn tồn tại một loại đạo pháp Thần Nông, chữa bệnh chữa thương chỉ tức khắc lành lại, mấy cổ công pháp khởi tử hồi sinh.

Từ đó về sau Ngọc Nam Hương Vĩ tha thiết phục sức, tâm trí hướng về, chỉ mong gia nhập Thần nông môn phái Nga Nghiêu tu đạo, khổ vì không có người chỉ dẫn, tâm nguyện biến thành khúc mắc tâm tình, suốt ngày lăm bằm giống như phát điên.

Tỷ muội bên cạnh buồn cười, đều xưng nàng là “Thần Nông môn hậu bồi ngọc tử”

Bây giờ đột nhiên có được Đào Yêu Yêu, phảng phất như ánh rạng đông giữa đêm dài chợt lóe lên.

Ngọc Nam Hương nắm chặt tay đào chết non, liên tục nói: “Ta, ta quá vui mừng, cảm ơn... Cảm ơn Đào đại ca.”

Hồng Tụ thấy thế tâm nghĩ “Tốt”, kéo tay, sau đó mặt mày hớn hở, tiếp theo ôm ấp, tình yêu nam nữ mà, chính là dùng cái này để phát triển.” Đánh giá từ trên xuống dưới Ngọc Nam Hương, hợp kế lại: “Vị Hương tỷ tỷ này dung mạo kém xa Linh Nhi nãi nãi, so với Tiểu Tuyết còn kém hơn một chút, nhưng cũng là một mỹ nhân hiếm có.”

Đặc biệt hình thể Phong Vận mê người, vóc dáng cao gầy, ưỡn ngực tròn trịa, một dáng người tốt sinh dưỡng hài nhi, ai lại không muốn cưới một bà lão như vậy? Theo thứ tự, nàng là lão Tứ, sợ chủ nhân yêu nàng quá đáng, cưới nàng làm tiểu thiếp thứ ba, ngược lại để cho ta vị trí cuối cùng ở vị trí của ta.

Ai, chỉ cần chủ nhân ngốc của ta vui vẻ, ta làm lão tứ có gì đáng ngại?”

Đào Yêu Yêu mỉm cười nói: “Người lớn hơn ta một chút? Đừng có ca a, gọi Đào huynh đệ là được.”

Ngọc Nam Hương Lệ Ảnh mông lung, trong miệng nói năng lộn xộn: “Không không không, là hảo ca ca của ta, cho dù lập tức chết vì ngươi, ta cam tâm tình nguyện...” Liếc thấy hồng tay áo đứng ở phía sau, bỗng dưng giật mình lơ lờ, khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng xoay người sang chỗ khác, tuy không nhìn thấy biểu cảm, nhưng bóng lưng càng hiện rõ ràng xinh đẹp, giống như tản ra ánh sáng vui mừng.

Hồng Tụ âm thầm buồn bực “Là lỗi của ta, ca ca tỷ tỷ người ta đang thân thiết, mắt thấy sắp “Sinh Mễ nấu thành cơm”

Hết lần này tới lần khác ta chống ở trước thất bại, phá hoại quan hệ thông gia kinh tán uyên ương, ai, ta tính là hồ ly tinh gì, cứ tiếp tục như vậy sẽ thành báo đất nông thôn rồi!” vỗ vỗ bả vai chết yểu, lặng lẽ nói: “Chủ nhân thêm chút sức! Đến nhiều lời ngọt ngào, nữ hài tử thích nghe người kia nhất.

Ta không quấy rầy các ngươi, trước về nghỉ ngơi cái đã!” Độn ảnh đóng cửa, đột nhiên chui vào nhẫn đá đỏ.

Đào Yêu Yêu trong lòng nặng trĩu, không có hứng thú nói cười, im lặng cùng Ngọc Nam Hương đi về phía trước.

Vượt qua mũi thuyền, lên tới lầu tàu, trong góc gió có một khoảng cách nhỏ ở sau lưng.

Bên trong gió nền phiêu diêu, vắng lặng như mộ thất.

Yến Doanh Thù ngồi trên mặt đất, trông coi một cái giường nhỏ mềm mại.

Lý Phượng Kỳ nằm ở trên giường, loã lồ nửa người trên, ngực bụng bốn khối vết thương thành linh chói mắt, mà gương mặt xanh mét, da thịt màu xám chì, không hề tức giận, chỉ có kim đồng hồ nơi ngực lóe lên lóe lên, tựa như đèn biển lung lay trong đại dương mênh mông.

Hai người nhẹ tay nhẹ chân, vào nhà khoanh chân ngồi xuống.

Đào Yêu Yêu hỏi: “Đại sư huynh tốt hơn rồi sao?”

Yến Doanh Thù nói: “Vừa thanh tỉnh được một lát, nhao nhao muốn gặp người, lúc này lại hôn mê.” Ngữ khí bình thản, không hề cũng không bi, nghe không ra manh mối.

Đào Yêu Yêu cường tiểu nói: “Thương thế của đại ca tuy nặng, cũng may là không trúng huyết độc.”

Yến Doanh Thù không đáp, quay đầu nhìn về phía Ngọc Nam Hương, hỏi: “Người bộ dáng hình như rất hưng phấn, hồn không thủ xả ngây ngô, độc thương có dị thường sao?”

Ngọc Nam Hương khoe môi ẩn chứa nụ cười, giữa lông mày giấu niềm vui, đang ước mơ kiếp sống tu tiên mới lạ ngày sau, bị Yến Doanh Thù vạch trần, mặt đỏ đến mang tai, ngượng ngừng đồng ý nhận lời tiếp dẫn, cuối cùng thu được cơ hội gia nhập Nga Bí phái, kể từ một lần tình cảm.

Yến Doanh Thù nói: “Ta nghĩ cũng phải, ngoại trừ gia nhập Thần Nông môn, có loại dự hoặc nào có thể làm Khổng Tước công chúa thất thố? Người cũng nhiễm phải khói độc, tình tức là thích hợp, không nên kích động như vậy, trở về phòng nghỉ ngơi thật tốt.” Ngọc Nam nhận lệnh, hướng Đào Yêu quỳ lạy thi lễ, lui ra khỏi tĩnh thất.

Yến Doanh Thù nhìn nàng đi xa, hỏi: “Người muốn làm người tiếp dẫn Ngọc Nam Hương?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đúng vậy, đệ tử Kiếm Tiên có tư cách làm người tiếp dẫn, đây là chính miệng đại sư tử giảng.”

Yến Doanh Thù nói: ” Áo trắng bóp người đòi tôn sùng Phật pháp, mà đệ tử Huyền môn chỉ tin vào thiên mệnh, hai bên nghĩa lý khác biệt cực lớn.

Ngọc Nam Hương muốn nhập môn tu tiên, trước tiên phải rời khỏi Bách Hoa giáo, đổi thành đạo chỉ Huyền môn ta.

Vứt bỏ tổ tông là đại sự đòi, trừ phi bộ tộc phụ thân nàng đồng ý, ngoại nhân không được nhúng tay vào.

Ngọc Nam Hương theo Triệu Anh nhiều lần bái phỏng Nga Phấn Sơn, đề xuất tu tập đạo pháp Thần Nông, cũng bởi vì tông phái, ai cũng không đáp ứng thỉnh cầu của nàng.

Bây giờ ngươi đã đồng ý cho người ta, phiền phức trong tương lai đều là ngươi tự tìm lấy.”

Đào Yêu Yêu ghen hòng cứng hòng, tuyệt đối không đến mức khó khăn loại này.

Yến Doanh Thù nói: “Ngươi làm việc luôn bắt chấp hậu quả như vậy?”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại: “Sư tử có thể giải huyết độc của Ngọc cô nương không?”

Yến Doanh Thù nói: “Trừ Ma củ đại phu, không người nào có thể giải huyết độc.”

Đào Yêu Yêu cười khỏ nói: “Vẫn vậy, tình hình trước mắt đã đủ hỏng rồi, ai còn lo được hậu quả của tương lai?” Trầm ngâm một chút, lại nói “Ngọc cô nương trúng độc, ngày mai sống chết khó dò.

Ngồi chờ chết với những bi thương kia, không bằng cao hứng tràn đầy hy vọng.

Cân nhắc lợi hại, cho dù lừa gạt nàng mấy câu, tiểu đệ cảm thấy cũng là nên làm.”

Một tiếng thở dài, truyền từ đầu giường, Lý Phượng Kỳ yếu ớt nói: “Giáo nhân lòng đầy hy vọng đi chết, ngươi thật đủ ngoan độc, không hổ là huynh đệ tốt của ta.”

Đào Yêu Yêu vui mừng nói: “Đại ca, huynh tỉnh rồi!”

Lý Phượng Kỳ quay mặt lại, nhìn hẩn một lúc lâu, chợt nói:
“Hiền đệ, ta có chuyện quan trọng muốn nhờ ngươi làm.”

Dũng trí thứ mười ba có thể trợ giúp Vân Nghĩ một điểm.

Bầu không khí đột nhiên ngưng trọng, nhìn thần sắc hẩn nghiêm nghị, thay đổi thái độ cợt nhả bình thường, tựa hồ dự cảm đại nạn buông xuống, muốn lay động toàn bộ bí mật ẩn giấu bấy lâu trong lòng lộ ra toàn bộ.

Đào Yêu Yêu cố nén thương cảm, bình tĩnh nghiêng tai lắng nghe, lại nhìn Yến Doanh Thù, thấy nàng cũng không có ý định đứng dậy lảng tránh.

Lý Phượng Kỳ nói: “Yến sư muội không thể đi, nàng phải đi rồi, ta lập tức tắt thở.”

Đào Yêu Yêu nói: “Sao vậy?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Ta thụ thương quá nặng, mười phần trăm chết chín thành rưỡi, toàn bộ là nhờ chân khí của Yến sư muội tiếp tục.

Nàng cách xa công pháp hơi yếu, ta cũng sẽ mạch đoạn mà chết.

Ngu huynh tuy rằng mệnh nát, nhưng tâm sự còn chưa giao phó, chết cũng không nhắm mắt.”

Yến Doanh Thù nhìn kim châm trên ngực hẩn, chậm rãi nói: “Còn hôn châm khóa tim hẩn, đưa nguyệt hoa bảo vệ khí huyết lưu thông,

Pháp lực của ta trong vòng mười hai canh giờ sẽ cạn kiệt, đến lúc đó thần châm quang hoa tắt, hẩn nhất định phải chết.

Mà thi triển thần châm tối kỵ nhất biến động vị trí.

Lý sư huynh không cách nào ra khỏi phòng này, càng không thể về núi điều dưỡng.”

Đào Yêu Yêu thần thương ảm đạm, bình sinh thể vị đáng của “Quyết biệt” lần đầu tiên, nhưng cảm giác lòng lạnh như tro, ý chí bớt lười biếng, cái gọi là “Hy vọng” là hư vô huyền hóa cỡ nào.

Trong phòng nhỏ tĩnh lặng như hoàng hôn, lại như linh phong lên vào. Như có một “Đại Ti Mệnh chuông quản sinh tử”, đã lặng lẽ đứng ở bên giường.

Trong yên lặng, Lý Phượng Kỳ thở sâu, mở miệng nói: “Ta nói mỗi chữ, Đào huynh đệ ngươi cũng một mực nhớ kỹ —— Phù Đồ Sơn Chú Đầu Phong giam cầm người kia, ngươi nhất định phải nghĩ cách cứu ra, tự mình giao cho Bách Lý Văn Hổ.”

Đào Yêu Yêu mờ mịt nói: “Ngọn núi Chú Lô, đó là nơi nào?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Chờ ngươi làm Thiên Long Thần Tướng hôm đó, có một vị tiên bối nhất định tìm đến, dạy ngươi các loại huyền bí cảnh giới tiên ma.

Hắn là tiên bối bản phái... Ngươi có thể hỏi hắn đường đi của Chú Đầu Phong.

Nhưng, nếu ngươi không thể làm Thiên Long Thần Tướng, thì không cần phải đi, Ma Vương nơi đó mạnh hơn Cửu Vĩ Cương gấp trăm lần, không có bản lĩnh của đại trận Chân Võ, đi là uổng công.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vừa rồi nói cứu người, có biết tính danh tướng mạo của người kia không?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Thời cơ chín muồi ngươi tự mình, ta... Ta rất mệt, lười nhiều... Nói.” Hợp nhãn dưỡng thần một lát, lại nói: “Ngươi đáp ứng ta sao? Vô luận kết quả nơi này như thế nào, ngươi đều phải giúp ta hoàn thành việc này!”

Vừa nghe lời ấy, Đào Yêu Yêu giật mình tỉnh lại, ngộ ra thâm ý của Lý Phượng Kỳ —— thế cục trước mắt đã nguy, sợ hắn chỉ lo nghĩa khí, vì cứu đồng môn xả thân khiêu chiến Ma Vương.

Bởi vậy, giao cho hắn một nhiệm vụ vạn phần gian nan, muốn hắn bảo vệ bản thân thật tốt, lưu lại đợi ngày sau hoàn thành nhiệm vụ trọng nhờ vả.

Đào Yêu Yêu vừa cảm động lại vừa khổ sở, nói: “Ta đã hiểu, giải cứu người bị nhốt ở Chú Lô phong, giao cho Bách Lý Hổ Văn.

Đại ca dặn dò, tiểu đệ vạn lần chết không từ.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Được, ngươi chịu đáp ứng thì tốt.

Người nọ trở lại bên cạnh Bách Lý Văn Hồ, hắc hắc, Bách Lý Văn Hồ tuyệt đối nổi điên... Làm ca bình sinh thích làm xấu nhất, trêu đùa thế nhân như đùa nghịch heo chó, ha ha, mười phần đã ghiền.

Bách Lý Văn Hồ anh hùng cái thế, ta, ta rất muốn nhìn hấn làm cậu hùng.” Cười trộm một lát, khuôn mặt đột nhiên tỏa ánh sáng, tinh thần khác thường tràn đầy.

Nói chuyện với nhau tới nước này, hấn nửa câu cũng không nhắc tới Tiêu Tiêu.

Đào Yêu Yêu đầy bụng buồn bực, suy nghĩ lúc sinh tử giao quan, người yêu nhất làm sao quên được? nhẹ giọng nói: “Đại ca, ta có thể hỏi người một chuyện không?” Lý Phượng Kỳ gật đầu, ý bảo mình nghe.

Đào Yêu Yêu nói: “Khi đưa ba ngàn tà đồ Kim Luân giáo về cổ hương, người theo thường lệ lưu lại danh hiệu “Tiêu Tương Hoa Vũ” đi?”

Lý Phượng Kỳ nhếch miệng cười, nói: “Cho nên nói hai ta là huynh đệ! Đương ca nâng mông, lão đệ người liền biết muốn kéo phân gì.

Sau khi tiễn ba ngàn tên ngu xuẩn kia về nhà, ta khắc đầy chữ “Cứu người cứu người” Tiêu Tương Hoa Vũ trên vách tường của công bọn họ.

Trước kia Kim Luân giáo đồ chỉ biết cúng bái Ma Thần tà giáo, coi rẻ vạn vật vạn linh vạn vật.

Sau này cảm thụ ân đức của Tiêu Tương Hoa Vũ, chắc chắn sinh ra ý niệm sùng bái, chẳng phải là bội ước với giáo lý của bọn họ? Một người tín ngưỡng tan vỡ, giống như răn lột da, nổi đau trong thiên hạ không thể chịu nổi.

Ta tặng bọn họ phần “Đại ân huệ” này, tàn khốc hơn bất luận hình phạt gì.”

Đào Yêu Yêu nói: “Mỹ danh Tiêu Tiêu vang dội khắp Tây Vực, không uổng công đại ca tình thâm, cũng đáng được cao hứng.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Huynh đệ, người nghĩ sai rồi.

Năm đó tình thương của ta khắc cốt, một bụng oán khí ngút trời.

Trải qua mười năm du lịch, nhìn thấy quen cảnh thế gian tang thương, mới cảm thấy bản thân gặp phải chút tao ngộ nhỏ bé không đáng kể.

Một trận biến gầm, động đất, vòi rồng, ngàn vạn dân chúng trong nháy mắt nhà tan cửa nát, cửa nát nhà tan.

Một khắc trước đứa con còn đang vui vẻ nhảy nhót, thoáng cái đã bể bụng, trở thành thi thể huyết nhục mơ hồ.

So sánh với loại thảm họa này, yêu hận nam nữ chỉ là cái rắm!”

Hắn càng nói càng hăng, lại nói: “Người qua đời, người sống đau đớn, người sống sót đã chịu đủ thống khổ, ta lại càng muốn bọn họ sống sót! Còn phải sống thoải mái, ngẫu nhiên nhớ lại thảm biến, đau đớn đó mới gọi là xé rách gan gan lớn.

Ha ha, huynh đệ, nhân sinh cân bằng như thế, có bao nhiêu vui vẻ liên thống khổ, một nửa đối một nửa.

Chỉ cần tận lực làm cho người ta hưởng thụ hạnh phúc, đợi đến ngày đó, lão thiên tất phải cực khổ lớn, cho dù dương thế tránh thoát, âm phủ cũng sẽ lĩnh ngộ gấp bội.

“Họa hê phúc dựa vào, phúc hê họa mai phục”, con mẹ nó quá đúng! Thiên địa thất nhân, định ra quy luật như vậy, lão tử lấy hạnh phúc họa thế gian, chính là phương thức tuyệt diệu thay trời hành đạo, ha ha ha.”

Đào Yêu Yêu giật mình, suy nghĩ “Sao hắn lại hưng phấn như vậy, trung khí tràn trề, chẳng lẽ là hồi quang phản chiếu!?”

Hắn cuống quýt ấn cánh tay hắn, khuyên nhủ: “Đại ca đừng nói nữa! Ngươi đừng nói nữa!”

Đang lúc loạn, Âu Dương Cô Bình đi vào trong phòng nhỏ, nói: “Ngươi yên tĩnh một chút dưỡng thần đi, bớt nói nhảm như vậy.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Ngươi tới làm gì?”

Âu Dương Cô Bình nói: “Ta tới xem ngươi có chết hay không.” X tà váy khoanh chân ngồi xuống cạnh giường.

Lý Phượng Kỳ nói: “Chết rồi thì sao?”

Cô Bình lạnh lùng nói: “Người chết rồi, ta cùng người chết cùng người.

Mệnh lệnh của Ma Cô không thể hoàn thành, bản nhân không còn mặt mũi trở về Nghiêu Sơn.” Đào Yêu Yêu ngạc nhiên nói: “Ma Cô? Bậc trù vị tiên nhân ẩn cư kia của môn phái sao? Nàng cho người mệnh lệnh gì? Có liên quan với đại ca của ta?” Âu Dương Cô Bình ngậm miệng không đáp, vẻ mặt lạnh như băng, trừng mắt nhìn Lý Phượng Kỳ, hai má lại nổi lên ửng đỏ nhàn nhạt.

Lý Phượng Kỳ làm bộ muốn cười, miệng mở ra hai tấm, không cười ra tiếng, híp mắt chậm rãi ổn định thần tư, hỏi: “Đào huynh đệ, Cửu Vĩ Tiêu lợi hại người ném được chứ?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ừm.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Cửu Vĩ Tiêu hoàn toàn xưng là Cửu Vĩ Song Thân Quy, tục truyền chia làm thư hùng song thể, ban ngày Công Cương chỉ dùng bốn cái đuôi, đã đem chúng ta đánh cho hoa rơi nước chảy, mẫu kia ẩn giấu ở nơi nào? Ai, đợi đến mức thư hùng song cương cùng xuất hiện, ai cũng không cần phải chạy trốn.”

Âu Dương Cô Bình nói: “Công Tôn? Người làm sao phân biệt được đực mẫu?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Lúc nó vênh mông vung đuôi, ta nhìn thấy nó... Bỏ đi, khi người thành thân hỏi nam nhân của người đi.

Tóm lại Ma Vương đáng sợ, các người mau chóng chạy trốn thì tốt hơn.” Nói đến đây khí tức liên tiếp yếu bớt, mỗi một trong mắt càng ngày càng đậm.

Dũng trí thứ mười ba có thể trợ giúp Vân Nghĩ hai

Âu Dương Cô Bình cười lạnh nói: “Liều mạng khuyếch đại địch nhân, quả nhiên là lão thủ trốn tránh trách nhiệm.

Nghĩ đến Thiên Vương Thuần kia không thể phá vỡ, thân thể trúng bất kỳ nội thương, ngoại thương, độc thương, đều có thể hóa thành cương khí ô uế, phun ra ngoài cơ thể lập tức phục hồi như cũ.

Trong chiến trận Lý sư huynh thổ huyết không ngừng, hỏa hầu Thiên Vương thuần tựa hồ kém rất xa.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Thiên Vương Thuần của ta lại chưa luyện thành.”

Đào Yêu Yêu hỏi: “Thiên Vương Thuần của đại ca không luyện thành?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Còn thiếu một chút xú...”

Năm đó... Mất đi vị trí đồ đệ Kiếm Tiên, sư tôn không dạy ta... Thiên Vương Thuần, tầng thứ hai...” Cuối cùng hơi thở không ngừng dâng lên, con ngươi dần dần u ám, khuôn mặt đột nhiên hiện ra vẻ lo lắng.

Nhưng mấy cây thân châm kia đột nhiên sáng lên, ánh sáng mặt trăng ngưng tụ thành nước xanh, mũi châm chảy vào trong cơ thể.

Âm u từ gò má biến mất, mí mắt chợt mở ra, hắc thở hỗn hển nói: “Mẹ nó, chết cũng thật vất vả.” Đào Yêu Yêu trực tiếp kinh tâm động phách, biết đại ca từ trước Diêm Vương điện lại vòng trở về như vậy.

Tạm thời vượt qua tình huống nguy hiểm, Yến Doanh Thù vận công hơi chút thời cơ, nói tiếp: “Nếu như vận dụng Thiên Vương thuần tầng thứ hai công pháp, Lý sư huynh giờ phút này đã sớm khôi phục.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nếu bắt đầu luyện pháp, khi nào luyện xong tầng thứ hai?”

Yến Doanh Thù nói: “Lý sư huynh chân khí thâm hậu, chỉ thiếu kiếm quyết.

Như được sư tôn truyền thụ, nửa canh giờ công pháp có thể viên mãn, thương thể cũng sẽ tự động khỏi hẳn.”

Đào Yêu Yêu Yêu lớn tiếng nói: “Vậy không cần nhiều lời, lập tức đi đến Trấn Yêu Tháp!” Nhiệt huyết dâng lên, đột nhiên đứng lên, nói tiếp: “Chỉ có Ma Ngưu đại phu có thể giải huyết độc, đại ca chữa thương, cũng phải là sư tôn truyền thụ pháp quyết cho hẳn.

Hiện tại con đường sống duy nhất, chính là đi Trấn Yêu Tháp mời hai vị bọn họ rời núi!”

Âu Dương Cô Bình nói: “Nói nhảm nhiều như vậy, tìm được Trấn Yêu tháp, chúng ta còn cần ngồi mà phát sầu?”

Đào Yêu Yêu nói: “Tiểu đệ vừa mới đau khổ suy nghĩ, đã nghĩ ra kế sách tìm kiếm Trấn Yêu Tháp.”

Mọi người nhìn nhau lắc đầu, hoài nghi hẳn lo lắng nói linh tinh.

Yến Doanh Thù nói: “Kế gì?”

Đào Yêu Yêu dứt khoát nói: “Với tình thế cấp bách không thể nói tỉ mỉ, tiểu đệ sẽ lập tức trở về Nghiêu Sơn, cáo từ.”

Lý Phượng Kỳ ước gì hẳn sớm rời khỏi hiểm cảnh, kiệt lực tăng thêm ngũ khí: “Đúng đúng, ngươi và Hoàng U cùng đi đi.

Độn Giáp Thuật của hẳn nhanh nhất, mang theo Bình muội cùng Long sư muội, tốt nhất Tiểu Thù cũng đi, người không trúng huyết độc trở về, người tốt nhất nên làm việc.”

Hai nữ tử không hề động một chút nào.

Âu Dương Cô Bình chậm rãi nói: “Ngàn năm qua tìm kiếm tiên khách Nga Du của Trấn Yêu Tháp, ít cũng một trăm tám mươi vị, ai có thể tìm ra nửa điểm dấu vết để lại? Bằng hẳn sao? Thôi bỏ đi.

Ta thà rằng ở đây nghe ý trời, tránh cho hồi sơn thẹn với cô vụ.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nếu đã như vậy, xin hai vị sư tỷ chiếu cố đại ca, yên lặng chờ tin tốt của tiểu đệ.” Hướng ba người ôm

quyền vái chào, xoay người sải bước ra khỏi phòng.

Gió biển tanh hôi thổi vào mặt, trong mắt hấn rực rỡ thần thái, thầm nghĩ: “Dù không có đường sống, cũng không thể mất đi hi vọng! Đại ca bọn họ nếu bất hạnh, ta cũng không cần sống nữa, nhiều nhất hoàn thành chuyện cứu người này, các huynh đệ tới âm thế ôn lại chuyện xưa.”

Xuống khỏi lầu thuyền, khắp nơi hoàn toàn yên tĩnh.

Hấn đi thẳng về khoang thuyền chính, bên trong đèn đuốc sáng ngời, tiệc rượu cũng đã lạnh nhạt.

Đám người nằm trên bàn trà, như mê như ngủ, hiện ra triệu chứng độc phát thất thần.

Đào Yêu Yêu đỡ lấy bả vai Tiểu Tuyết khẽ gọi, nàng cũng lên tiếng đáp lại, chỉ là thân thể xụi lơ, thần chí mơ màng, một mồi không nói nên lời, tình hình những người còn lại cũng tương tự như vậy.

Đào Yêu tìm chần đệm cùng thảm mềm, bảo vệ ấm áp cho bọn họ.

Nhanh chóng xử trí dừng lại, nặng lại bước lên boong thuyền.

Hấn lập tức đề khí tung bay, ở các thuyền tìm kiếm xem xét, gần xa chỉ nghe tiếng sóng quanh quẩn.

Bách Hoa giáo chúng, Nam Triệu binh sĩ, thị nữ tạp dịch, ngự thú đệ tử mấy ngàn người, hoặc nằm hoặc tê liệt ngời, kể cả thần thú trong nước, đều lâm vào trạng thái mê man.

Hấn bôn ba một trận, dừng ở trên một chiến thuyền, ôm cánh tay đi qua đi lại.

Phóng mắt nhìn về phía xa, bầu trời đêm u ám, đám mây đen kịt như bị đè ép xuống đỉnh đầu.

Mặt biển chập chờn ngân bạch quang đoàn, mơ hồ ngưng tụ thành hình người, cũng không phải tà khí yêu không khí yêu dị.

Đó là Thi Chúc dùng “Câu xá cương huyết gọi linh pháp” gọi đến tinh linh hải tinh linh, đang thu thập thi thể người chết, chuyển đến chỗ trống trên thuyền lớn cất giữ.

Trưởng lão hộ quốc Nam Triệu cũng bản thân bị huyết độc xâm hại, pháp lực tồn tại một chút, còn có thể làm ra chút việc vặt sau này.

Lưng Đào Yêu phát lạnh, thầm nói “Vô Thường Tác, danh xứng với thực, cái đuôi Cửu Vĩ Tiêu kia quả thật rất quý dị, thật giống như buộc dây thừng của quý vật câu hồn Vô Thường, cho người trong bộ không thể nào tránh thoát, nhất định sẽ bị Ma Vương đồ sát.”

Hắn dừng bước lại, lẩm bẩm: “Bây giờ tử mã làm ngựa sống, chỉ có thể trông cậy vào một người.” Vận khí xui xẻo, hô to: “Linh...!”

Sau lưng có người lên tiếng: “Linh Nhi đến!” Đào Yêu đột nhiên xoay người, chỉ thấy Long Bách Linh mặc áo dài nhỏ, váy ngắn đầu gối, đầu đội mũ bạc nát, eo thắt lưng còng, Kim Nhĩ rơi xuống sáng lấp lờ, bả vai đeo bao vải lớn, một thân trang phục con gái Yểm gia, trong bóng đêm tươi mát xinh đẹp, so sánh với bình thường có một loại mỹ thái khác.

Trong lúc quan sát, phía sau có một người tới gần, dây xích màu bạc vòng quanh vai lóe sáng, là đồ đệ đầu lĩnh độn giáp vàng sẫm.

Đào Yêu Yêu nói: “Người làm gì vậy? Hơn nửa ngày không thấy bóng dáng.”

Long Bách Linh nói: “Ta ăn được ít đồ, sau đó rút thời gian tắm một cái.

Nước trên thuyền rất ít, ta năn nỉ mấy vị thị nữ tỷ tỷ hỗ trợ, hao phí rất nhiều trắc trở mới làm ra hai thùng nước nóng lớn, rửa xong lại chưa đổi, đành phải mượn nhờ quần áo của quận trưởng Anh quận chủ thay đổi, đành phải mượn dùng quần áo.

Những món mới nhất này nàng cũng chưa từng xuyên qua.

Tướng công nhìn qua, có người nào vừa người không?”

Đào Yêu Yêu nói: “Rửa... tắm? Hắc, người rất nhàn nhã, đại họa lâm đầu, hệt như không có chuyện gì.” Niệm tình dục của nàng, tắm rửa cũng là chuyện bình thường.

Nhưng lúc lửa đốt lông mày còn vội vàng chải chuốt lại, không khỏi quá mức bưng bình bưng bình, không hiểu

khinh thường.

Long Bách Linh nói: “Quen cũ của ta, xông vào lạnh đầu óc linh hoạt nhất, mình bạch suy nghĩ, để cho tướng công phân ưu giải khó dễ.” Giơ tay chỉ chỉ Hoàng U, mỉm cười nói: “Vừa rồi theo lời khuyên bảo của ta, Hoàng sư huynh đã đồng ý trợ giúp tướng công.”

Xông pha khói lửa, không gì không đến.” Hoàng U Tử nhàn mặt, hất cằm về phía Đào Yêu Yêu, như đang tỏ ý tốt, chẳng khác nào đang thị uy.

Long Bách Linh hỏi: “Tướng công công vừa nói đại họa gì, sao lại nói ra?”

Đào Yêu Yêu lấy lại bình tĩnh, kể lại đầu đuôi câu chuyện ngắn gọn, mọi người bàn luận cũng hơi chuyển chủ đề.

Long Bách Linh nghe xong lại hỏi: “Tướng công công bảo đảm với Lý sư huynh, nói có kế sách tìm được Trấn Yêu tháp.

Dám hỏi diệu kế như thế nào, tướng công có nắm chắc như vậy?”

Đào Yêu Yêu nhìn nàng hai mắt, trong lòng tự nhủ: “Người còn thông minh hơn Gia Cát Lượng, sẽ không đoán ra được chủ ý của ta? Nói rõ là giả ngu, muốn chính miệng ta tán dương, hừ, người đẹp đấy!” Lập tức nghiêm mặt, ra vẻ thâm trầm: “Thật biết diệu kế của ta?”

Long Bách Linh nói: “Tướng công nói cho ta biết.”

Đào Yêu Yêu hắng giọng một cái, nghiêm nghị nói: “Vậy người nghe cho kỹ đây! Kế sách của ta chính là Trấn Yêu Tháp ở nơi đó, giới hạn cho người trong mười bước có thể nghĩ ra manh mối.

Nếu không, hậu quả tự gánh lấy.”

Long Bách Linh cười nói: “Mười bước à? giảm ba bước liền thành thơ bảy bước, tướng công lấy ta so với Tào Tử Kiến, quá khen, thực sự không dám nhận.”

Hoàng U nói: “Phi! Diệu Kế chó má gì, hóa ra người là ý muốn bức bách Linh Sư muội?”

May mà người là nam nhân, gặp chuyện chỉ làm khó nữ hài tử!”

Đào Yêu Yêu nói: “Dòng thế vũ từ cổ chí kim, còn có người thông minh hơn Linh Nhi sao? Việc này ngoại trừ làm khó nàng, lại có thể đi làm khó dễ ai? Nếu nàng không nghĩ ra manh mối, uổng danh “Con gái thông minh nhất thiên hạ”!”

Lời này vừa nói ra vừa nghiêm túc, khen người ta đến mức không còn tác dụng gì nữa.

Tên tuổi “Con gái thông minh nhất thiên hạ” giống như đã truyền khắp tứ hải, là danh tiếng mà mọi người đều biết.

Trong lòng Long Bách Linh vui như nở hoa, chợt cảm thán: “Thiên hạ đệ nhất nữ nhi thông minh, tướng công tùy ý nói một câu, đặt ta ở vị trí đệ nhất, Linh Nhi lại nói gì? Ái, cũng đừng mười bước nữa, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức xuất phát, tiến về Trấn Yêu Tháp.”

Dũng trí thứ mười ba có thể trợ giúp Vân Nghĩ ba.

Hoàng U nói: “Linh... Linh sư muội, nghe ý của ngươi, ngươi biết vị trí của Trấn Yêu Tháp?”

Long Bách Linh nói: “Đúng vậy, lúc tan nước lạnh nghĩ ra được.”

Hoàng U nói: “Đừng nói đùa, Trấn Yêu Tháp bí ẩn ngàn năm, chút xiu nữa sao có thể đoán được?” Đào Yêu Yêu Yêu cũng nói: “Ngươi muốn cẩn thận một chút, đừng có đoán mò.”

Long Bách Linh nói: “Không phải dựa vào phỏng đoán, từng bước một, thuận lý suy tính mà biết, có tám chín phần chính xác.

khắc không thể chậm trễ, đợi ta phân tích kỹ càng, tướng ý thế nào?” Đào Yêu Yêu vui mừng nói: “Có nửa điểm mặt mũi đã cảm tạ trời đất, huống chi tám chín phần mười! Ta đã biết ngươi làm được mà, đi mau đi, người của Trấn Yêu tháp đi!”

Long Bách Linh chuyển hướng sang Hoàng U nói: “Hoàng sư huynh, lại muốn mượn Vạn Vực Đồ của ngươi dùng.”

Hoàng U chần chờ nói: “Sau khi bàn bạc kỹ càng?”

Long Bách Linh nói: “Người thành đại sự Lôi Lệ Phong Hành, dám làm người dám nhận, don giáp thủ đồ là nhân vật cỡ nào? Gặp chuyện chưa từng lùi bước? Hoàng sư huynh, hôm nay ngay cả ngươi cũng do dự, xem ra chuyện này cực kỳ gian nan, trên đời này không có vị anh hùng thứ hai đảm đương được.” Trên đời này thiếu chút nữa cười ra tiếng, thầm nói “Linh Nhi khéo léo đầu bạc, ta nhận bộ thuyết ngôn của nàng, nàng hơi thay đổi, dùng để khích tướng Hoàng U.”

Quả nhiên Hoàng U Mi vui mừng muốn “Thiên hạ không còn vị anh hùng thứ hai... Cứ tính như vậy, ta chính là thiên hạ đệ nhất anh hùng! Linh Sư muội trong lúc vô tình thổ lộ tâm tình, hóa ra ta ở trong lòng nàng đứng đầu, hắc hắc, ha ha ha.” Hai tay vạch áo ngoài ra, lấy ra bản đồ Độn Giáp Chí Bảo vì vạn vực, ngực đập núi vang: “Linh Sư muội tận tình khoan dung, trời sập sư huynh khiêng cho ngươi, vèn vèn một tấm bản đồ

tính là gì, sau này tùy kêu tùy dùng, Hoàng sư huynh người tuyệt đối không qua loa.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vạn vực đồ sử dụng một lần, trong hai ngày đã mất đi hiệu lực, chúng ta làm sao trở về được?”

Long Bách Linh nói: “Ta đã thỉnh giáo Hoàng sư huynh, chỉ cần hẩn đồng hành cùng chúng ta, Vạn Vực đồ có thể tùy ý sử dụng, linh lực sẽ không bị hao tổn.” Hoàng U liếc mắt nhìn đào chết yêu, nói: “Ta làm bạn với Linh Sư muội là đủ rồi, Đào sư đệ trông coi chư vị sư huynh sư tỷ, ngoan ngoãn đợi ở bất cứ chỗ nào cũng không được đi.

Đạo hạnh của hẩn thấp kém kiến thức nông cạn, không giúp được gì lại thêm vướng víu, thành sự không đủ bại sự có thừa...”

Long Bách Linh mỉm cười, nói: “Hoàng sư huynh, đủ rồi.” Hoàng U nhìn nàng nói khế giận dữ, điềm tĩnh thần thái hơn hẩn thiên kiều bá mị, lập tức phiêu diêu lại phi hồn, liên tục nói: “Linh Sư muội nghe lời người, toàn bộ nghe theo ý người, làm theo ý người!” trải bản đồ, buộc sáu con ngựa giấy, niệm chú kêu lên “Sắc lệnh”.

Một đoàn sương trắng từ trong đồ bay lên, lượn lờ bốc hơi, bao ba người lại.

Tu lang, sương mù tản ra, ba người đã trở lại dưới chân núi Nghiêu Sơn, giương mắt nhìn rừng rậm Uy Uy, ánh trắng như nước, bốn phía không người tung tích, lại là vùng ngoại ô cách thị trấn ba bốn mươi dặm.

Hoàng U thu lại Vạn Vực đồ trước mặt, phân biệt phương hướng, lại thi triển pháp thuật dịch chuyển, một lần chuyển đến Ngao Tiên cảnh.

Ba nhân tình biết chuyện khẩn cấp, chưa thể có nhiều kinh nghiệm, bởi vậy tránh đi tai mắt của chúng đệ tử, độn ảnh tiềm hành bí mật.

Lúc gần giữa đêm, trong ngoài thí luyện lặng yên không có động tĩnh, tựa hồ cây cối núi đá đều đã chìm vào giấc ngủ.

Mấy đệ tử thừa dịp đêm tối luyện công, ngựa đầu nuốt nạp ” nguyệt quang tinh hoa”, không hề hay biết động tĩnh phụ cận.

Bằng vào độn giáp pháp thuật truyền tông, ba người kia nhanh như quỷ mị, trong nháy mắt xuyên qua thí luyện tràng, vòng qua môn đồ phòng xá, dọc theo rìa cốc nhẹ nhàng, bảy khúc tám ngoặt, dần dần dời về chỗ yên tĩnh phía tây.

Long Bách Linh nhẹ giọng chỉ trỏ: “Hướng bên trái ba mươi trượng, bên phải mười thước có khối nham thạch, từ đó đi về phía trước trăm bước, đến cây tùng kia, đi về phía tây...”

Đào Yêu Yêu khen: “Khó người nhìn thấu là không quên được, con đường trên núi tối đen như mực, người nhớ rất rõ.”

Long Bách Linh cười nói: “Luyện ra được rồi, lúc trước vì tìm kiếm tướng công nhà ta.

Tiểu nữ đi khắp Thiên Nam Hải Bắc, bản lãnh nhận đường đã sớm thuần thục, bây giờ tính là gì?” Hoàng U nghe xong hoảng hốt, chỉ hận cái từ “Tướng công” lúc trước, dạy nhân nghe thấy toàn thân lông tóc xao động không tự nhiên.

Ước chừng thời gian một tác hương, cách phòng xá của các đệ tử xa xôi.

Vách đá phía trước treo cao, thung lũng sâu thăm thẳm, bên vách núi lơ mờ mấy gian nhà tranh đứng sừng sững.

Ánh đèn vàng nhạt xuyên thấu qua cửa sổ, người bên trong chưa ăn ngủ xong.

Cách nhà cỏ một mũi tên, Long Bách Linh nói: “Ồ lại, chúng ta đến rồi!” Hoàng U thu công định thân, ngưng mắt quan sát phương kia.

Đào Yêu Yêu Yêu không khỏi nghi ngờ nói: “Đến rồi sao, Trấn Yêu Tháp ở đâu?”

Long Bách Linh nói: “Thứ cất giấu trong thảo ốc là được.”

Đào Yêu Tháp nói: “Trấn Yêu Tháp, giấu ở trong nhà cỏ! Một tòa tháp à, dài rộng bao nhiêu kích thước? Người làm trò chơi cho trẻ con làm nhà sao?”

Bách Linh nói: “Pháp bảo Tiên gia có thể lớn có thể nhỏ, tháp Thác Tháp Lý Thiên Vương còn nắm trong tay, không hy hi lạ.”

Hoàng U phân biệt một lúc lâu, nói: “Căn phòng kia là nơi cư ngụ của môn đồ cầm đầu đan dược, Phương Linh Bảo gần đây bế quan luyện đan, cấm khách ngoại môn tới cửa...”

Hắn xoay người hướng về phía Đào Yêu Yêu mà chết, đối phương cũng là mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Trong đầu hai người đồng dạng chuyển sang suy nghĩ: Phương Linh Bảo si ngốc, “Phương Hoát Bảo” đại danh nhân đều biết, Ngao Bí Cầm Địa làm sao sắp đặt trong phòng hắn? Đào Yêu Yêu nói: “Linh Nhi, ngươi không lừa ta đấy chứ?”

Long Bách Linh nói: “Ồ, ta lừa ngươi làm gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Để bảo vệ tính mạng cho ta được an toàn.

Ngươi nói dối lừa gạt ta rồi khỏi Nam Hải, vòng quay trở về đảo loạn, có đúng hay không?”

Thật ra tình hình cụ thể của Trấn Yêu Tháp, Long Bách Linh cùng lắm chỉ nghĩ ra được năm năm manh mối, sợ Đào Yêu Yêu Linh ở lại hiểm cảnh ở Nam Hải lâu ngày, cố ý nói cho đầy đủ, trước tiên làm cho hắn thoát hiểm rồi mới tính tiếp.

Hôm nay chất vấn, Bách Linh đành phải mềm giọng an ủi: “Xem ngươi gấp gấp đến vậy, yên tâm đi, yên tâm đi.

Tướng công tin nhiệm Linh Nhi, Linh Nhi sao dám lừa gạt? Để ta giải quyết một chút, trong lòng ngươi liền rộng rãi.”

Hoàng U chen vào nói: “Trấn Yêu tháp nếu giấu ở trong phòng này, Phương Linh Bảo lại hồ đồ, dù sao cũng phải có cảm giác chứ?”

Bách Linh nói: “Hắn tự nhiên biết, Phương sư huynh chính là người trông coi Trấn Yêu Tháp.”

Lời vừa lọt vào tai, hai người như nghe được chuyện lạ bên ngoài: Phương Linh Bảo trông coi Trấn Yêu Tháp? Thử nghĩ lời nói của Phương Linh Bảo điên cuồng, nào như gió, phái hắn thủ vệ cấm địa, so với tử tử điên chiếu vào tiệm thuốc có gì khác biệt? Không sai sót đã thuộc vào kỳ tích, hắn có thể nghiêm thủ cơ mật bản phái, nhiều năm miệng lưỡi không lộ, quả thực là từ xưa đến nay đặt bảng kỳ văn nổi danh sáng nay.

Hoàng U cười nói: “Linh sư muội thật sự là quan tâm, mắt thấy không còn cách nào nói đùa, muốn giảm bớt sầu não cho

sư huynh.

Ai, cũng khó trách, lịch đại sư tôn truyền thừa ngàn năm, bí mật của Trấn Yêu Tháp chưa từng tiết lộ ra ngoài, sao có thể suy đoán trống rỗng?”

Long Bách Linh nói: “Bí mật của các đời sư tôn, có lẽ không cách nào suy đoán, hết lần này tới lần khác đến Loạn Trần đại sư đời này, ta có thể đoán được không sai biệt.”

Xưa nay biết năng lực của nàng, có thêm chút lòng tin, liền nói: “Đừng làm khó coi, người kể hết cho ta nghe từ đầu đến cuối đi.”

Long Bách Linh nói: “Được, việc này nói ra nhiều đầu mối, ta nói cho các người đầu tiên đề nghị vấn trước tiên.

Tướng công là đệ tử của Kiếm Tiên, Hoàng sư huynh là đệ tử đầu tiên, Thế Phương tử là tinh anh Ngự Thú môn, Cửu U Tuyệt chính là Phong Lôi môn tiên bối, Hào Thiên Cơ là kỳ xảo môn cao sĩ...” Hắn bẻ đầu ngón tay liên tục mấy bảy tám cái tên, hai người kia trong mây mù, không biết trong hồ lô nàng bán thuốc gì, chính đáng nghi, bỗng nghe Long Bách Linh hỏi: “Tạch phái mấy trăm tiên chúng, vô luận bối phận cao thấp, đạo hạnh sâu cạn, đều thuộc về Cửu Đại Huyền môn.

Xin hỏi Loạn Trần đại sư xuất thân từ môn phái nào? Môn đạo pháp tu luyện ngày trước, nên được xem là cao đồ của môn phái kia?”

Hai người kia hoàn toàn sửng sốt, trước mắt phảng phất xẹt qua một đạo điện quang, chân tướng phía sau sương mù như ẩn như hiện.

Dũng trí thứ mười ba có thể trợ giúp Vân nghĩa bằng bạc bốn phần.

Long Bách Linh nói: “Loạn Trần đại sư thần công trác tuyệt, thanh thoảng hiển lộ thân thủ, hoặc là kiếm thuật của Kiếm Tiên, hoặc là độn giáp di hình thuật, hoặc là Phong Lôi Phá Địch thuật, rốt cuộc hẳn tu luyện môn đạo pháp kia? Hình như các môn đạo pháp hẳn đều hiểu, nhưng tuy hiểu biết, cách cảnh giới tối cao còn có chênh lệch rất lớn.

Chẳng hạn như tu vi pháp thuật Bích Phong Lôi của Đường Liên, Loạn Trần đại sư chỉ kém một bậc.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Sau khi người nhắc tới, đúng là chuyện như vậy.

Chẳng lẽ sư tôn giống như ta, thích thu thập học bên cạnh, học theo, môn sai, học thành nửa bình nước?”

Bách Linh nói: “Không phải, trong huyền môn có loại đạo pháp đặc thù, có thể kiêm công pháp thần hiệu khác, cũng coi là một môn tuyệt học tiên gia.” Nói xong ánh mắt dời qua, nhìn về phía mấy gian phòng cỏ bên vách núi kia.

Hoàng U kinh ngạc nói: “Đan dược môn?”

Bách Linh nói: “Đúng rồi, Loạn Trần đại sư chính là đại cao thủ của Đan Dược môn.”

Hoàng U như tỉnh lại từ trong mộng, lại cảm thấy không thể tưởng tượng, lẩm bẩm nói: “Đan dược môn? Sư tôn là đan dược môn... Làm sao có thể... Lại cũng vậy, quái lạ, trước kia sao ta không nghĩ tới?”

Đan Dược Môn am hiểu luyện chế dược vật phụ trợ, ngoại nhân phục bổ khí dưỡng nguyên, gia tăng đạo hạnh.

Nếu đệ tử đan dược phục dụng, lập tức có thể thu được các loại thần thông, hiệu quả của pháp thuật này do tu vi cao thấp quyết định.

Từ Tuyên phái sáng lập Y bắt đầu, chỉ có Tổ sư Từ Nguyên tông được trời cao chiếu cố, pháp lực bản thân cao tuyệt, nhiều

lần kỳ ngộ, mới có thể luyện thành toàn bộ chín môn huyền thuật.

Tu vi loạn trần kém xa Tổ sư, nhưng đồng dạng sẽ dùng các môn pháp thuật, hiển nhiên thông qua đan dược phụ thành công.

Nghĩ đến đây, Hoàng U tư trôi đi xa, nhớ lại tình hình mỗi lần trước khi Loạn Trần đại sư thi pháp, luôn làm ra động tác vuốt râu, vuốt mũi, lau khóe miệng, lúc đầu đã nghĩ là thói quen mà thôi, hôm nay ngẫm lại, nhất định là vụng trộm nuốt đan dược, sau đó triển khai đại hội Thần Bối chế thắng địch chế thắng.

Hắn đã nói thành đan dược môn, làm Huyền môn chính đồ, quang minh chính đại xuất thân, vì sao tận lực che giấu? Nhiều năm qua ngay cả đệ tử thân cận nhất cũng không lộ ra?

Long Bách Linh giải thích: “Nguyên nhân Loạn Trần đại sư ẩn giấu xuất thân, một là phòng ngừa tà ma nhìn trộm nhược điểm của bản thân, tìm khe hở đánh lén.

Nhưng chủ yếu vẫn là vì giữ bí mật của Trấn Yêu Tháp.

Tướng công người ngẫm lại xem, nếu một người nào đó dự định trường kỳ bí tàng bảo vật, thủ đoạn đáng tin cậy nhất là gì? Đương nhiên là bản lĩnh tinh thông nhất của hắn.

Tàng bảo địa đáng tin nhất được chọn ở nơi nào? Đương nhiên là chỗ hắn quen thuộc nhất với cư dân cũ kỹ nhất?

Vốn chỉ dựa vào hai đầu suy đoán này, kết luận không khỏi cường ép, nhưng loạn trần đại sư giữ kín như bưng, không muốn người khác liên tưởng đến đan dược môn của hắn, muốn lấp đầy tài năng như vậy, lại làm cho ta hoài nghi đan dược môn có liên quan đến Trấn Yêu tháp.”

Hoàng U Trử Đầu vỗ trán, luôn miệng nói: “Nói có lý, nói có lý, nếu không phải có Linh Sư muội thông minh tuyệt luân, ai có thể muốn được tầng này?”

Lời này cũng là nói quá mức, người nhìn ra huyền bí sớm đã có tiền lệ, xa xa không chỉ một mình Long Bách Linh

Ngao Huyền Môn anh kiệt xuất hiện lớp lớp, trước kia cũng có người biết được sự che giấu của Đại sư Loạn Trần, tìm ra con

đường của Trấn Yêu Tháp, sau đó vào tháp xông quan, cuối cùng một đi không trở lại.

Về sau Đông Hải Thánh Thủy Cung thảm bại, cao thủ Nga Khuyết hầu như bị diệt sạch, chết cùng một thế hệ với tiên nhân loạn trần, trốn chạy, tiêu vong hầu như không còn.

Đệ tử còn lại không rõ ràng thân phận trước kia của sư tôn, như hạng người Hứa Thanh Chỉ, chỉ biết thành thật tu hành, tuyệt không có nửa điểm vọng tưởng.

Lại thu đệ tử mới còn nhỏ tuổi, mặc dù có thiên tính thông minh, cũng chân thành quy y sư môn, kính ngưỡng loạn trần giống như thần linh, ai lại tâm tư đào rỗng suy nghĩ lai lịch sư tôn? ngẫu nhiên sinh ra điểm khả nghi, thường thường một ý nghĩ mà quên, sẽ không hướng vào chỗ sâu suy nghĩ.

Ngay cả loại lãng tử như Lý Phượng Kỳ cũng không dám hoài nghi sư tôn, càng đừng nói tới đám người Tiểu Tuyết, Lan Thế Phương, Hầu Thiên Cơ theo khuôn phép cũ, an phận thủ vệ mình.

Về phần Cửu U Tuyết, Ma Cô bọn ẩn sĩ Nga Phấn Ấn, quanh năm rời khỏi quần cư, tránh xa đám đồ đệ Ngao Vân, hoặc tranh thủ tâm địa bảo tọa của sư tôn, chỉ là âm thầm khổ luyện, tích góp thực lực, tuyệt đối sẽ không công khai truyền tin tức về Trấn Yêu Tháp.

Dưới tác dụng của các loại nhân tố, tin đồn xuất thân từ Loạn Trần cùng Trấn Yêu Tháp dần dần trở nên mơ hồ trong đầu mọi người.

Vì vậy loạn Trần đại sư dựa vào thế tạo luận, vì tránh cho các đệ tử mạo hiểm xông vào tháp, tăng thêm thương vong, cố ý nói đường vào Trấn Yêu Tháp cực kỳ bí mật, ngàn năm qua không người nào tìm hiểu thấu đáo.

Dần dà thành đồng bạn, mọi người tin tưởng không thể nghi ngờ, không ai lại tốn sức tìm kiếm Trấn Yêu Tháp nữa.

Tiếc rằng sinh ra Long Bách Linh, trời sinh Linh Lung Tâm Nhãn, lại chỉ chứa một mình người chết yếu, chuyện riêng tư của sư tôn, thường thức của sư môn, bị nàng không kiêng nể gì phỏng đoán, lại kiêm linh tuệ thần di, đem một cái bí mật kinh điển bất truyền giải khai tầng tầng lớp lớp như bóc tỏi.

Loạn Trần đại sư dụng tâm thiết lập mê cục, phá giải cho một tiểu nha đầu nhập môn mới nhập môn, chính là có thể nói ” Trí giả ngàn lo, cuối cùng có một mất”, lơ là trí thức cùng ngộ tính của Long Bách Linh.

Đào Yêu trầm tư gần nửa khắc, nói: “Người nói tuy có thông suốt, nhưng chỉ dựa vào xuất thân của sư tôn, liền kết luận Trần Yêu Thập giấu ở Đan Môn, chứng cứ giống như đơn bạc một chút.”

Long Bách Linh nói: “Đúng là rất đúng, cho nên mới đưa ra nghi vấn thứ hai, che giấu mục đích của Trần Yêu Thập, vốn là ổn định lòng người, miễn cho mọi người tranh vị.

Nhưng mà nhìn chung Huyền môn Cửu Dương, Hư Vô tam phong, có vị cao thủ nào không vinh nhục nhất, không có lòng tranh đoạt danh vị nhất?”

Đào Yêu Yêu không suy nghĩ thêm, nói: “Phương Linh Bảo...” Hắn lên núi mới hơn hai tháng, đối với vấn đề này ứng đáp tự nhiên, có thể thấy được đức danh của Phương Linh Bảo đã lưu truyền đến trình độ nào, Hoàng U bổ sung một câu: “Cái gì mà không có lòng vinh nhục, Linh Sư muội quá khách khí, nói hắn không có tiền đồ còn tạm được.” Nhớ lại đại hội cạnh tranh đức nghiệp mỗi năm, Đan Dược Môn mỗi lần đều biến thành cuối cùng, Phương Linh Bảo đều cười hề hề như vậy, tùy tiện chế nhạo người khác, thật sự là đồ đệ đứng đầu Huyền môn không có chí tiến thủ của mình nhất.

Bách Linh cười nói: “Cửu môn thủ đồ mỗi người có tuyệt kỹ, nếu bàn về tinh mê không hiểu chuyện, ai có thể bì với Phương sư huynh nửa thành? Người trông coi Trần Yêu Thập râu phải là pháp lực cao cường, không có dã tâm, trừ Phương sư huynh của phương Linh Bảo ra, sư tôn tìm được người tốt hơn sao?”

Hoàng U gật gật đầu, nói: “Ừm, không phải hắn thì là ai.”

Long Bách Linh nói: “Được, nghi điểm thứ ba đến rồi, Phương sư huynh gần đây rất khác thường, đóng cửa đóng cửa tuyệt âm tín, còn cấm bất luận kẻ nào tới gần nhà cỏ, tựa hồ đang tiến hành một sự kiện cực bí mật nào đó.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ lại ngày xưa, sau khi Long Bách Linh báỉ sư lười tu đạo, chỉ học “Túc Thần trú mộng pháp” cơ bản nhất của Nhiếp Hồn môn, sau đó ba ngày đánh cá, đi dạo đông du tây, có lúc cùng bản thân nói chuyện phiếm giải buồn, luôn thích đàm tiếu với Phương Linh Bảo, nói vậy chắc hẳn rất quen thuộc với hắn, cười nói: “Người thường xuyên báỉ phỏng Phương sư huynh? Nhớ rõ tiêu thuốc của “Tiết tiết cao giai”, chính là hướng hắn đòi hỏi.”

Long Bách Linh cười nói: “Thời gian rảnh rồi không có gì làm, đùa giỡn Phương sư huynh rất dễ chơi.

Đan Dược Môn tổng cộng có mười hai đệ tử, ta đều lẫn lộn trên mặt một cái quen thuộc.

Nghe bọn họ nói đến “Cấm khách lệnh của Phương sư huynh”, rõ ràng thông báo cho môn đồ các môn đồ, ta liền dự đoán cử động lần này có chút văn chương.”

Hoàng U nói: “Phương Linh Bảo bế quan luyện đan, cấm ngoại khách, chỉ vì ngăn cách tiên đan nhiệm phải ngoại trần, đây cũng là thường pháp Huyền môn tu luyện.”

Dũng trí thứ mười ba có thể trợ giúp Vân Nghĩ năm.

Long Bách Linh nói: “Mẫu chốt là thời cơ! Sư tôn tiến vào Trấn Yêu tháp, Phương sư huynh đi theo bế quan cấm khách, hai chuyện quá trùng hợp.

Đặc biệt cấm lệnh kia hoang đường nhất, phái người truyền khắp đầu chín cửa, ngay cả đại sư tử Lăng Ba cũng thông báo được, quả thực buồn cười! Quy củ của Lăng Huyền phái, sư tôn vì không thể để ý tới, khi nào đến phiên đại sư huynh hoặc đại sư tử quyền lực thay mặt đạo trường, khi nào đến lượt người đứng đầu đàn được ra lệnh? Đại sư tử quản sự như sư tôn đích thân tới, Phương sư huynh lại xếp cho nàng “Bế môn canh cửa”, thật sự quá mức ngông cuồng.”

Hoàng U trước sau suy nghĩ lại, một mặt biểu lộ thức tỉnh, khen lớn: “Sư muội quá thông minh, việc nhỏ nhỏ này đã được người phân tích, quả thật cất giấu nội tình kinh người!”

Đào Yêu Yêu nói: “Đại sư tử khoan dung độ lượng, biết Phương sư huynh là một tên hồ đồ, sẽ không trách hấn kiêu ngạo.”

Bách Linh thở dài: “Đúng vậy, chính vì Lăng Ba sư tử khoan dung nên mới không truy cứu, nếu không bằng vào kiến thức của đại sư tử, làm sao có thể lừa gạt được nàng? Các đệ tử khác nhìn quen rồi, chỉ nghĩ Phương sư huynh lại một lần nữa gian đục, lại càng không yên lòng.

Ai, nói đến đây không thể không bội phục sư tôn, Phương sư huynh khí ngốc chính là nguy trang tuyệt hảo, bất kỳ cử động dị thường nào cũng có thể che lấp qua, giữ bí mật trọng trách giao cho hấn, có thể tính là diệu kỳ trong nguy hiểm cầu an.” Ngữ khí hơi khéo léo, không quên hai câu túi sách: “Nhưng ván cờ hiểm dễ dàng lộ ra sơ hở nhất, Phương sư huynh dám cấm đại sư tử, hiển nhiên có chỗ dựa, hiển nhiên có chỗ dựa.

Chỗ dựa sau lưng hấn là ai? Đương nhiên là Loạn Trần đại sư, cấm khách lệnh thật sự là sư tôn ban ra! Kẻ ngốc thay sư phụ

truyền lệnh, hành tung mất đi rõ ràng, hơn nhật nguyệt mà đi, rõ ràng như vạch trần.”

Đào Yêu Yêu không lên tiếng, moi ruột gan một phen, tìm không ra lỗi hồng suy luận lần này.

Long Bách Linh nói: “Tổng hợp các manh mối, chân tướng đã rõ ràng rồi.

Thứ nhất, sư tôn thành đạo tại đan dược môn, tin tưởng bản môn mà giấu diếm chuyện cũ; thứ hai, đan dược đồ thiên tính Hỗn Độn, đạo pháp cao cường, thích hợp gánh vác trọng trách thủ tháp; thứ ba, sư tôn vào tháp, Phương sư huynh cấm khách bế quan, song phương hành động ăn ý, đủ loại sự tình không phải trùng hợp.

Theo như phán đoán, Trần Yêu Tháp nếu không ở trong phòng Phương sư huynh, ta a...” Nói xong gương mặt xinh đẹp hơi hiện lên mây đỏ, cười nói: “Ta nếu phán đoán sai, tắm kia coi như là tắm trắng, hai thùng nước nóng trên thuyền so với nước vàng còn trân quý hơn, lãng phí ta bồi thường nổi sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Sai và không tệ, chúng ta vọt vào nhà đào ba thước đất, tự nhiên chân tướng rõ ràng.”

Long Bách Linh vội vàng nói: “Chậm đã, nơi bế quan, nhất định phải nghĩ cách trốn, chúng ta không đáng cứng đối cứng với hắn.

Hoàng sư huynh, thăm dò tình huống trong phòng, còn xin người thi triển diệu thuật.”

Miệng Hoàng U kín đáo đáp ứng, nàng lấy ra một tấm gương nhỏ, lung lay biến thành gương lớn năm thước, đặt ở giữa bãi cỏ tương đối bằng phẳng, mặt kính lượn lò tử khí, ẩn hiện cảnh tượng mộng lung.

Long Bách Linh nói: “Là Càn Khôn Kính phải không?”

Hoàng U đắc ý nói: “Càn Khôn Kính cách không quan vật, cho dù cách tường dày vách cứng, tất cả vật trong phạm vi ngàn dặm đều có thể nhìn thông thấu.”

Đào Yêu Yêu nói: “A? Lợi hại như vậy! Người ta đóng cửa lại tắm rửa thay quần áo, người cũng thấy được?”

Hắn tùy ý so sánh một chút, lại cùng Long Bách Linh phía trước ”tắm rửa” tiếp lời.

Bách Linh nghe mà xấu hổ, xấu hổ đỏ mặt.

Đào Yêu Yêu tỉnh lại, quan sát Hoàng U từ trên xuống dưới, cảnh giác nói: “Hoàng sư huynh, người đừng dùng Càn Khôn Kính nhìn lên Linh Nhi tắm rửa chứ?”

Hoàng U sững sốt, giận dữ nói: “Đê tiện! Hạ lưu! Huyền Môn pháp bảo ẩn chứa thiên địa chính khí, người cầm bảo vật động cơ thuần lương, bảo vật vừa rồi linh nghiệm linh nghiệm.

Giống như người dâm tà loạn tính, một vạn năm đừng mơ có thể sử dụng thành công!”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Vậy ta yên tâm rồi, người yêu đẹp đều có, nhìn trộm mỹ nữ tuy rằng thất lễ, nhưng đến cùng cũng không tính là đại ác, Hoàng sư huynh không nên tự trách bản thân quá mức.”

Hoàng U nói: “Người còn nói! Người còn nói! Nếu ta có lòng, trời đánh Ngũ Lôi Oanh!” Chuyển ý lại hỏi hận, vụng trộm hợp kè “Độc thệ phát nhanh quá, Linh Sư muội thật sự quá đẹp, sau này nếu ta không nhìn được nhìn trộm nàng tắm rửa, chẳng lẽ thật để ông trời bỏ ta?”

Quả nhiên Đào Yêu Yêu thở dài: “Hoàng sư huynh cực chú quá tàn nhẫn, ai mà không có tâm viên ý mã? Để lại đường lui cho mình đi.”

Long Bách Linh biết rõ hắn che chở cho mình, cố ý lấy lời nói chèn ép Hoàng U, nhưng càng kéo ra càng lộ xương, nghe không nổi, nhẹ giọng nói: “Nam Hải bên kia chờ cứu mạng.”

Hoàng sư huynh, mời người nhanh sử dụng pháp bảo, đừng thảo luận về ta nữa.”

Đào Yêu Yêu rùng mình, nói: “Đúng đúng, chính sự quan trọng hơn!”

Hoàng U lão đại buồn bực, suy nghĩ “Đào chết non vén khoe miệng, làm gì chỉ nghe ta nói chuyện này?” Niệm quyết phát công, tử khí tản ra thành sương mù, thoáng cái di chuyển đến trên không nhà cỏ.

Mặt kính chiếu sáng hình ảnh, hiện ra tình cảnh trong nhà cỏ, ba người xích lại gần nhìn kỹ.

Chỉ thấy trong phòng bài trí đơn sơ, một bàn, một ghế dựa, một giường, một cái ghế dài bằng gỗ.

Phương Linh Bảo mặc một bộ áo tơi màu sắc rực rỡ, bên hông buộc đầy bình thuốc, túi thuốc, loang lổ như gà trống trĩu, bắt chéo chân, đặt câu hỏi với ghế gỗ bên kia: “Nói! Thành thật khai ra, sư tôn ở trong phòng ta luyện ma, tin tức này người biết được từ đâu?”

Vừa nghe lời ấy, ba người bên ngoài phòng sắc mặt khẽ biến, trầm nghĩ “Trời may, vừa rồi đuổi kịp chuông, hấn đang nói về tung tích của sư tôn đây!”

Trên ghế nằm một bộ lông nhỏ nhắn, râu mép trắng lỗ mũi, lại là thủ lĩnh con khỉ “Thông Tí Tiên” kia.

Lão hầu tử miệng đầy bọt trắng, chân đưa ra, lưng sau dán chặt mặt ghế, trong cổ họng “Hắc hắc cười khẽ” thấp không thôi.

Phương Linh Bảo quát lên: “Hỏi người! Ai nói cho sư tôn của người ở chỗ này của ta? Mau trả lời!” Liên tục hỏi mấy lần không có kết quả, xoa xoa đôi tay, nói: “Xương cốt lão gia hỏa rất cứng, ta thấy người trêu chọc đến nghiến rồi lại tái tiến, hoạt động gân cốt một chút được không?”

Ánh mắt Thông Tí Tiên lộ ra vẻ sợ hãi, ra sức nói: “Ha ha, một câu hỏi hai ngày hai đêm, a, ta trả lời mấy ngàn lần, ha ha ha, thượng tiên thế nào mới thỏa mãn, ha ha ha...” Cười đến nước mắt bay như mưa, vẻ mặt thống khổ không chịu nổi.

Phương Linh Bảo nói: “Người trả lời không minh bạch, tương đương với đánh rắm, hai ngày hai đêm thả mấy ngàn cái rắm, lão tử có định lực mạnh hơn nữa, cũng sắp bị người thôi điên rồi.”

Móng vuốt của con khỉ già run rẩy, liên tục nấc hơi, tiếng cười xen lẫn: “Ha ha, ha ha, lao đi, Tùng Tùng chậm rãi, giúp ta nói lỏng, ha ha, ta, hảo hảo đáp một hồi.” Phương Linh Bảo đứng dậy, nhắc bình trà trên bàn lên, quát lớn: “Mở miệng!” Cổ tay lật xuống, tựa như “Ngân Hà rơi xuống cửu thiên”, rầm rầm trút hơn phân nửa bình rượu, nước trà từ lỗ mũi Hầu Tử sắc

sụt ra, ngay cả tiếng ho khan cũng ngừng hắt xì, tiếng cười quái dị dần dần ngừng lại.

Thông Tí Tiên hòa hoãn lại, hừ hừ, trong giọng nói của Khanh Khanh vang lên tiếng hoa sen rơi: “Coong coong coong, Thượng Tiên nghe lời thật —— chỉ vì Hạ Hạ đi qua Côn Luân sơn, từ nay về sau lão hầu Thân Suy Cân lại mỗi một, Truyền Tông kế thừa sự tình khó làm, con cháu nghi kỵ không cam lòng.

Ý đồ bá cái cầu phương diện khỏe mạnh Dương Quốc, lớn mật xông pha trộm linh đan, sư tôn thật sự không biết, mong đợi tình cảm thượng tiên.”

Phương Linh Bảo nói: “Lão hầu tử thôi tha, chạy đến chỗ ta ăn trộm xuân dược a!”

Chú ý: “Liên Hoa Lạc” là do ăn xin ăn xin thời gian đọc thuận miệng, ban đầu là lấy ống trúc gõ bạn đồng tấu, về sau phát triển thành bảy tám ván trúc, cũng chính là hiện tại “Thuần chỉnh”.

Lần thứ mười bốn tìm hiểu bí ẩn thứ mười một làm nhiệm vụ phá cấm hành.

Thông Tí tiên nói: “Ta là loài khỉ văn tục xưa nay truyền lại, thủ lĩnh nếu không có năng lực truyền chủng, phải nhường cho hậu bối trẻ tuổi này một chút.

Mấy ngàn con khỉ Cốc tính dật tính, mấy năm gần đây có xu thế phát cuồng thành yêu, nếu như ta vứt bỏ vương vị, bầy khỉ làm loạn thành yêu, sợ sẽ gây bất lợi lớn cho phái Nga Mi.”

Phương Linh Bảo cả giận nói: “Đánh rắm! Đồng súc sinh lông có thể làm loạn bao nhiêu? Sự tôn luyện ma bị quấy nhiễu, đó mới là đại họa đấy! Hừ, ta hiểu được, Dương Hỏa người quá tràn đầy miệng lưỡi, lại nên lên chày xuống lửa.” Trong lòng móc ra một cái đồng la nhỏ, dùng muối trà gõ loạn, miệng tụng niệm thần: “Quý cốc tiên tử, Đào Hoa Nữ mỗ, Hiên Viên Cửu Thiên, Nam Hoa Tiêu Dao thánh nhân... Thiên Linh, địa linh, ứng tiếng côn trùng vui vẻ.”

Thông Tí tiên nhảy dựng lên, vặn eo hát: “Ai da, tử tử, người như hoa mỹ quyến rũ, như nước chảy, chúng ta yêu người chết đi... Tử tử, gặp người ôm chặt lấy nhau, chậm rãi liên tục, hận không thể thịt cùng người đoàn kết thành từng mảnh...” Dứt họng vừa hát vừa nhảy, đúng là phong lưu tiểu sinh làm môn phái trên sân khấu hí kịch.

Ba người bên ngoài suýt nữa buồn nôn, Long Bách Linh nói: “Đùa tí thôi sao? Còn gọi tử tử...”

Đào Yêu Yêu nói: “Hát du viên kinh mộng, lão hầu tử học hát tiểu sinh, con mẹ nó hát ghê tởm.”

Một lát sau, đồng la đột ngột dừng lại.

Thông Tí tiên thôi mềm nhũn ngã xuống đất, “Hì hì ha ha” cười không ngừng, phảng phất như bị người ta hung ác bẻ gối, tứ chi run run như gân vẹo.

Phương Linh Bảo nói: “Phía ngoài cửa mười trượng, đã sớm tung chế độ “Tiểu Tán” của bản đại tiên tinh chế ra từ lâu.

Nhưng có gian tế tiềm ẩn tới gần bên phòng, ngửi mùi thuốc cảm thấy buồn cười tê liệt ngã xuống, bản đại tiên lập tức có thể phát giác.

Hắc, pháp trận tinh diệu như vậy, yêu quái ma đầu đến một chộp một cái, tới hai cái bắt một đôi.”

Thông Tí tiên nói: “Thượng tiên chú ý, ta, ha ha, ta không phải gian tế, cũng không phải ma đầu, ha ha.”

Phương Linh Bảo nói: “Lão hầu tử, ngươi ở Ngao Sơn có chút tuổi tác khá lớn, tuy tính tình bất hảo, nhưng dù sao cũng vô dụng, muốn làm ma đầu còn chưa đủ đẳng cấp đây!”

Sau ót hần lắc tới lắc lui, chanh chua lại đắc ý, giống như lão học giả khoe khoang học thức học vấn, nghiên cứu.

Nhớ tới “Sinh tính bất hảo, đục ngẫu vô dụng”, nguyên là Loạn Trần đại sư đánh giá hần, lại có thể dùng để giáo huấn người khác, thực sự là khoái sự bình sinh, cười nói: “Bổn thượng tiên liệu ngươi bị tà ma dụ dỗ, nhất thời hồ đồ mới làm gian tế hồ đồ.

Ngươi thành thật khai tên chủ mưu, lão tử giải được lực của “Tiểu Tán” cho ngươi.”

Thông Tí Tiên cười nghiêng mắt, trạng thái sống không bằng chết, lại hết sức phấn khích.

Phương Linh Bảo lại châm thêm cho nó một ít trà lạnh, vừa nói: “Lần luyện chế này “Tiểu Tí tán” đặc biệt nhất, Lam Lăng ngoài ra cộng thêm rễ ma hồn thảo, lấy Âm Dương hỏa sấy thành phấn, chín phần nắng chín mà thành.

Ma Hồn Thảo dính chút thịt toàn thân ngứa ngáy, khẽ động cười lật trời.

Lam Mạnh hiểu không? Cổ thư xưng “Ức thanh trùng nhi”, bị người ta hít vào trong bụng, như nghe đồng khí gõ, người nọ sẽ làm ra dáng vẻ điên cuồng hưng phấn nhất.

Lão hầu tử ơi, ngươi hào hứng thích hát kịch phải không? Cứ hát như vậy hai ba mươi năm thì thế nào?”

Thông Tí tiên nói: “Thượng tiên, ha ha, giết ta đi! Ha ha, khó chịu quá, ha ha, nhận lấy tội này, ta không muốn sống nữa!”

Phương Linh Bảo nói: “Đừng vội, đừng vội, có giải dược đây, có đây.”

Cách Nguyên Thủy phong ba ngàn dặm, Kim Tuyền tường vi trước cửa Ma Ngưu đại phu, chính là khắc tinh của Lam Lăng.

Hái hoa kia không bị “Tiểu Tiểu Tán” ảnh hưởng, chứng cưỡi của người lập tức tiêu trừ.”

Thông Tí tiên tử nói: “Vây, ha ha, thượng tiên hành thiện, ha ha ha, nhanh, nhanh hái kim tuyền tường vi cho ta.”

Phương Linh Bảo nói: “Ồ Nguyên Thủy phong à, ba ngàn dặm đường mây, người coi như là nước tiểu gấp gấp đi hằm cầu sao? Lại nói trước khi sư tôn hoàn thành luyện ma, ta không thể rời khỏi phòng này, hai ta lãng phí thời gian thôi.” Túc lên mũi chân lắc lư, cười nói: “Người là kẻ trộm, hay là gian tế, chờ sư tôn đi ra thì hẳn phải phân biệt.

Cười tan sẽ không làm bị thương, ngược lại còn có tác dụng đề tỉnh tinh thần.”

Trong phòng nói chuyện đến tận đây, mạch đi cơ bản phân biệt: Thông Tí tiên bởi vì tuổi già dương suy, sinh dục khó tiếp tục, lên vào Đan Dược Môn tìm thuốc trợ giúp, không ngờ nhầm lẫn “Tiểu tán”, bị bắt hiện hành bị bắt.

Phương Linh Bảo coi ý đồ của nó là hại Huyền Môn, thăm vấn nhiều lần bức cung, lời nói lộ ra đại sư loạn trần thật sự giấu diếm.

Lúc trước Long Bách Linh Dẫn căn cứ suy đoán, cuối cùng xuất phát từ một phương diện, bắt quá năm sáu phần nắm chắc.

Hiện tại Phương Linh Bảo lộ ra tin tức, chuyển chân gõ đình, lại trở thành vật kiểm chứng tốt nhất.

Ba lòng người đều ổn định, đều biết chuyến này tìm đúng đường rồi, Trần Yêu Tháp tám chín phần mười là ở chỗ này.

Long Bách Linh nhìn Hoàng U một chút, nói: “Cách đây ba ngàn dặm, Hoàng sư huynh qua lại một chuyến phải mất bao lâu?”

Hoàng U Tâm ngẫm hiểu, cười nói: “Linh sư muội chờ một chút đi, trước cửa Ma Ngưu đại phu kim tuyền tường vi hoa, ta

lập tức mang tới cho ngươi!” Giơ ngón tay lên trời, chân phải vẽ một vòng, âm thanh vẫn còn bên tai, thân hình đã lướt ra ngoài ngàn dặm.

Càn Khôn Kính hiển ảnh truyền âm, trong nhà lá, một người một khi, đối thoại vẫn đang tiếp tục.

Thông Tí tiên không chịu nổi cười điên, đôi giọng hô: “Chứng cứ, ha ha ha, chứng cứ ở đâu?!”

Phương Linh Bảo nói: “Ngươi gào cái gì?”

Thông Tí tiên nói: “Ha ha, bắt gian bắt song, bắt trộm lấy tang vật, ha ha, thượng tiên nói ta là gian tể, dám hỏi, ha, có chứng cứ gì không?”

Phương Linh Bảo nói: “Chắc chắn có chứng cứ, ngươi không phải gian tể, sao biết sư tôn hiện nay ở trong phòng ta?”

Thông Tí tiên thiếu chút nữa thì tắt thở, nói: “A, ha ha, con mẹ nó, con mẹ nó, sư tôn ở trong phòng ngươi... Không phải ngươi nói với ta sao? Ha ha ha ha...”

Phương Linh Bảo nói: “Thả chó... Đúng là rắc rối! Vị trí sư tôn luyện ma, luôn luôn là cơ mật của Ngao Bí Phái, sao ta có thể tùy tiện giảng lung tung?”

Thông Tí tiên giận dữ va chạm: “Ha ha, vừa là chuyện cơ mật, ngươi giết ta đi, để tránh để lộ cho yêu ma... Ha ha...”

Phương Linh Bảo cười nói: “Lão tử có đức hiếu sinh, há có thể phá loạn sát giới.” Võ võ bình sứ nhỏ bên hông, thản nhiên nói: “Trong bình chứa vật gì? Hắc hắc, bản đại tiên tinh chế “Đoạn Lưu Đan”, chờ luyện ma hoàn tất đi ra, ta cho ngươi nuốt một viên Đoạn Lưu Đan, bảo đảm bí mật vĩnh viễn không tiết lộ.”

Nụ cười của Thông Tí Tiên cứng đờ, ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Phương Linh Bảo nói: “Đừng sợ đừng sợ, không phải ngươi ăn, ta cũng phải ăn Đoạn Lưu Đan.

Tên của Đoạn Lưu, lấy từ “Trừ đao đoạn thủy” Diễn dịch “

Bởi vì ký ức của người nào đó lưu lại liên miên không dứt.

Thuốc này chuyên có thể chặt đứt ký ức.

Chuyện trong phòng đàm luận này, liên quan đến an nguy của Huyền Môn, quá trọng đại, chúng ta đều nên quên hết đi.” Lấy từ trong túi quần áo ra một con Tây dương vàng rực rỡ, nâng lên lòng bàn tay nói: “Thấy không, vật này gọi là “Hỗn Vũ Diễm Tê Chung” phối hợp với Đoạn Lưu Đan., Dự phòng chu đáo chu đáo thời gian ba tháng, chờ uống thuốc đê xuống cơ quan, như sư tôn luyện ma, lão hầu thụ thẩm, huyền môn cơ mật bao gồm phương linh bảo ta nói lộ miệng, lập tức từ trong đầu hai ta lau mất, nửa diễm dấu vết không lưu lại, giống như chưa từng xảy ra qua.”

Đào Yêu Yêu trong lòng chấn động, thầm nghĩ “Lan sư tỷ từng nói, Ma Ngưu đại phu nhiều lần tiến vào Trấn Yêu tháp, sau khi ra ngoài nhất định sẽ ăn một loại dược vật, quên mất con đường vào tháp và tình cảnh trong tháp, xem ra chính là “Đoạn Lưu Đan” này rồi.”

Lần thứ mười bốn tìm hiểu bí ẩn thứ mười hai, người xông vào cấm hành.

Thông Tí Tiên nói: “Đoạn Lưu Đan, được, tiên đan này thật cổ quái...”

Ha ha, để cho người ta quên mất một chuyện... Một đoạn kinh lịch nào đó, ha ha, Mạnh Bà Thang diễn trong trò cười, hắc hắc, không phải vật làm hại tính mạng, ha ha ha, không có di độc hậu hoạn sao?”

Phương Linh Bảo nói: “Ăn nhiều đương nhiên là xảy ra sự cố, một hai viên cũng không sao.”

Thông Tí tiên nói: “Nghe ý tứ tiên nhân, ha ha, người thường ăn, ăn Đoạn Lưu đan kia, hắc hắc.”

Phương Linh Bảo trừng mắt nói: “Phí lời, nếu không phải ta ăn nhiều thuốc, trở nên như kẻ ngốc, có thể được gọi là Phương Hoạt Bảo?”

Ngoài phòng nghe xong, “Xoẹt” cười nói: “Thuốc ăn nhiều biến hóa hoạt bảo, hẳn cũng hiểu rõ căn bệnh của mình.” Long Bách Linh lại thở dài: “Ta cuối cùng cũng hiểu được nỗi khổ tâm của Phương sư huynh, bao nhiêu năm chịu đựng nặng nề, tự tổn hại tâm trí, mới bảo vệ được sư môn an ổn, hẳn thật không dễ dàng!”

Đào Yêu Yêu kinh ngạc nói: “Sao vậy?” Đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, muốn nhận biết vị đại sư Hồn Trần kia chính là người đầu tiên Đan Dược Môn, người đáng tin nhất là đan dược, nếu có chuyện quan trọng đều bàn giao với hắn.

Mà Phương Linh Bảo tự biết miệng miệng không nghiêm, sợ tiết lộ bí mật gây họa, khiến cho các huynh đệ tử muội Nga Phản phái gặp tai ương.

Bởi vậy sau mỗi lần hoàn thành sứ mạng sư tôn, đều phải uống thuốc cường ép quên đi những chuyện đã trải qua, cứ thế mãi đầu óc hư hỏng, làm cho ngây ngốc cả người.

Người gặp người nhẹ ngốc, lại có một viên kính sư ái hữu đo lòng trung thành.

Trong ánh mắt của Phương Linh Bảo giống như tên hề mê loạn, ẩn chứa bao nhiêu nước mắt khổ sai người biết? Nhiệt thủy dâng trào trong lồng ngực, vừa rồi cảm nhận được loại máu chảy đầm đìa như đệ tử Nga Thiên kia, duy trì tình cảm thâm trầm của Huyền môn?

Đang lúc cảm khái, Hoàng U Na Hoa quay lại, đưa rất nhiều Kim Tuyến tường vi cho Long Bách Linh.

Đóa hoa kia ngoại hình bình thường, chỉ là hương thơm lạ thường.

Bách Linh Hồi đưa cho Hoàng U vài cành, nhà mình để lại hai đóa, còn lại toàn bộ trốn vào trong túi quần áo, nói: “Hoa này triệt tiêu được hiệu cười tan tác, được hiệu của nụ cười này.

Tướng công phá cửa xông thẳng vào phòng, hù dọa Phương Linh Bảo, hấn lúc kinh hãi nhất dễ mắc mưu.”

Đào Yêu Yêu nói: “Người không cùng ta vào sao?”

Bách Linh môi kè sát bên tai đào chết yếu, dặn dò: “Người nhiều lời, nhưng sợ tiết lộ ra ngoài cành cây.

Tướng công một đao thẳng vào, quát bảo Phương Linh Bảo dẫn đường tìm kiếm sư tôn, lời nói càng đơn giản càng tốt, cũng không thể chỉ ra tên của Trần Yêu Tháp, trừ phi chính miệng hấn nhắc trước, liên quan đến cấm kỵ Ngao Bính, hàm hồ ngôn từ mới là cao chiêu.” Nói xong, lớn tiếng chọc giận lão: “Mau đi, lần này giải cứu đồng môn, tướng công định lập công lớn!” Đào Yêu Yêu gật đầu, sải bước đi về phía nhà cỏ.

Mắt thấy thần thái hai người hai người thân mật, trong lòng Hoàng U lão đại không thoải mái, tai nghe Long Bách Linh chúc nguyện đối với “Tướng công”, càng là phiền não “Nàng chỉ trông mong đào ngũ lập công, mới để cho hấn một mình đi gặp Phương Linh Bảo.

Ta lao tâm mù quáng một phen, lại là một người xuất lực không nịnh nọt oan đại đầu.” gương mặt nhìn Long Bách Linh, nàng vẫn không nhúc nhích, ánh mắt tùy theo bóng lưng Đào Yêu, thần sắc thâm thiết trầm tĩnh, tựa như Vọng phu Thạch đứng lặng bên bờ Trường Giang vạn năm.

Hoàng U không nhìn được nữa, âm thanh buồn bực nói: “Linh sư muội! Ta có thể hỏi người một vấn đề không?”

Long Bách Linh mất tập trung, nói: “Hả?”

Hoàng U Tích tức giận, bật thốt lên: “Sư muội, tại sao người không thích ta?”

Lúc này Long Bách Linh mới quay đầu lại, thu thủy trong trẻo, kinh ngạc không biết đối đầu là gì.

Hoàng U Thiết quyết tâm, dứt khoát mở cửa sổ trời nói trắng ra: “Ta là đôn giáp thủ đồ, pháp lực cao cường, tướng mạo một vẻ ngoài đường đường, điểm này so ra kém hơn đào yêu chết? Hắn có gì tốt? Các người tuổi nhỏ đính hôn với trẻ con, cuối cùng không phải xuất phát từ tự nguyện,, Hà tất phải moi tìm moi phổi yêu hắn? gả gà với gà gả chó sao? Đúng là có cô gái ngu dốt đó, nhưng đó cũng là không thể tránh khỏi nhận mệnh, nào có tâm tử tâm yêu thích như người?... Không phải ta chọn thứ của sư đệ đào, càng không phải phá đài, chúng ta bình tâm mà nói, hắn tốt hơn ta là ở đâu? Hắn điểm xứng với Linh Sư muội? Người lại kể cho ta ba cái Ngũ Đạo.

Không, chỉ nhắc ra một cái, ta liền chịu phục!”

Một đồng chất vắn cáo trắng, Đinh Linh leng keng từ trong miệng Hoàng U chui ra, mở đầu còn rất xúc động, sau đó càng ngày càng vụn vặt, biến thành kể khổ lộn xộn: “Nghê Nga phải bao nhiêu sư muội sư tỷ, mỹ nữ kết bè kết đội,

Ta Hoàng U thì phải cưới quan phượng, chịu đựng hai mươi lăm năm sống sót, chưa từng yêu ai? Ta dễ dàng...” Ngay chính hắn cũng kinh ngạc, chỉ cảm thấy miệng mất không chế, đang nhanh chóng hủy đi hình tượng đầu lĩnh đôn giáp, nhưng thời khắc kích động phát tiết, sao có thể đóng cửa yêu tình?

Sắc mặt Long Bách Linh từ đỏ chuyển trắng, ánh mắt lập loè biến ảo, lúc đầu còn kinh hoảng, ngượng ngùng, chuyển thành nghi hoặc, kiên định, cuối cùng điềm tĩnh, chờ Hoàng U Hoán Khí cái miệng, chợt hỏi ngược lại: “Hoàng sư huynh, người cảm thấy ta lớn lên đẹp sao?”

Lúc này đến phiên Hoàng U choáng váng, ngo ngác nói: “Đẹp, đẹp nhất, vậy còn phải nói... Linh Sư muội, muội là tiên nữ xinh đẹp nhất trên trời dưới đất.”

Long Bách Linh nói: “Nếu ta không xinh thì sao? Ta như sinh ra không xinh đẹp, ai có thể thương tiếc ta từ đầu đến cuối? Trên đời này chỉ có một người, vô luận ta là đẹp hay xấu, ở nơi nào, đều sẽ lo lắng cho ta, che chở cho ta, từ nhỏ đến lớn, vĩnh viễn không bao giờ vứt bỏ. Trên đời này chỉ có một người, vô luận ta đẹp hay xấu, dù là ở nơi nào, cũng đều sẽ lo lắng cho ta, che chở cho ta, từ nhỏ đến lớn, vĩnh viễn không bao giờ vứt bỏ., Người này chính là tướng công của ta, Đào Yêu Yêu Yêu.” Nói xong cười cười, thần nhiên nói: “Ta đã trả lời vấn đề của ngươi rồi. Hoàng sư huynh, sau này đừng nói nữa, là giáo nhân nghe hiểu lắm.” Hoàng U ghen hống hóa đá, đầu rúc vào bả vai, giống như là thấp hơn mình mấy tấc.

Cùng lúc đó, Đào Yêu đến gần củi củi trước nhà cỏ, người bên trong hầu cận đầu khấu kịch liệt.

Phương Linh Bảo quát lên: “Trong bụng ngươi giấu quỷ thai, giấu điểm ai?”

Thông Tí tiên nói: “Ha ha ha, thượng tiên là con giun trong bụng ta, ha ha ha, sao biết ta... Ta có quỷ...”

Phương Linh Bảo ngắt lời: “Ngươi cười, ngươi cười thì có quỷ! Ngươi vẫn thẳng thắn như lễ, sao lại cười hì hì đầy gian xảo như vậy?”

Thông Tí Tiên sụp đổ gần như, mắng: “Ta cười tổ tông ngươi! Ha ha ha, Phương gia mười tám đời tổ tông thất đức, sinh ra đứa cháu trai xám xịt đầu đất như vậy! Ha ha, cười đến mức tổ tông ngươi không có mặt mũi, hiện tại từ trong mộ tổ bò ra ngoài, hung hăng đánh chết tên khốn kiếp chim ngốc ngươi, ha ha ha.”

“Thùng” một tiếng, cánh cửa mở rộng, một trận gió động rừng lóe lên như mưa vào trong phòng.

Phương Linh Bảo kinh hãi, nhảy dựng lên nói: “Tổ tông! Ngươi đến rồi!”

Đào Yêu Quy vái chào xuống đất, nói: “Phương sư huynh, tiểu đệ có việc muốn nhờ.”

Phương Linh Bảo lắp bắp nói: “Đào, Đào sư đệ là ngươi sao, làm ta sợ muốn chết...”

Đào Yêu Yêu Yêu còn chưa thẳng, một hơi nói: “Nam Hải Phổ Thiện Đảo hàng ma đại chiến, Kiếm Tiên Lý sư huynh, Đông Dã Tiểu Tuyết, Âu Dương Cô Bình, đệ tử Ngự Thú môn, Vân Nam Bách Hoa Giáo ngàn người rơi vào hải vực, nóng lòng đợi sư tôn đến giải cứu! Tiểu đệ nhận lệnh chạy về, mời Phương sư huynh dẫn ta đến gặp sư tôn! Mười vạn hỏa cấp tốc, thích hợp không chậm!”

Phương Linh Bảo nói: “A, Nam Hải Phổ Thiện đảo, hang ổ Kim Luân tà giáo? Sư tôn phân phó trước khi hấn ra khỏi tháp đừng đi gây chuyện, các người đi Phổ Thiện đảo làm gì? A... Người người, sao người biết sư tôn ở chỗ ta? Ngoài cửa khắp nơi đều là tiểu tiểu tán dục phần, người sao lại đi vào... Kim Tuyền tường vi! mùi Kim Tuyền Tường Vi! Là Ma củ cải đại phu đưa cho người?”

Lần thứ mười bốn tìm hiểu bí mật, tiến vào cấm hành là ba thành.

Đào Yêu Yêu nghe lời khuyên của Long Bách Linh, nhân lúc Phương Linh Bảo bối rồi, thuận nước đẩy thuyền nói: “Đúng rồi! Đúng là Ma Ngưu đại phu an bài, tiểu đệ mới đến quấy rầy Phương sư huynh.

Trước lần hàng ma đại chiến này, sư tôn cùng Ma Ngưu đại phu đã chuẩn bị tốt xấu nhất, an bài kế sách khẩn cấp khẩn cấp.

Bây giờ chúng đồng môn nguy cơ sớm tối, tiểu đệ theo kẻ mà đi, đến đây bái Cầu sư tôn xuất quan thi cứu.

Những thứ này đều được định trước, Phương sư huynh nếu không tin, cùng ta đến đối chất với sư tôn!”

Phương Linh Bảo đoàn quay vòng vòng, như con kiến trên chảo nóng, lăm bắm nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Ma Ngưu đại phu và sư tôn ở cùng một chỗ, sao có thể cho người kim tuyến tường vi? Chắc là trước đó đã cho người?

Kim tuyến tường vi có thể phá giải nộ cười của ta, cũng chỉ có Ma Ngưu đại phu cùng sư tôn biết rõ... Nhưng bọn họ không nói người muốn tới, không được sư tôn cho phép, ta dẫn người đi vào, con mẹ nó loạn cả lên!” Cúi đầu qua vòng lại, trán “Ầm ầm” đụng vào vách tường, đụng phải cục u lớn, hấn cũng không có chút cảm giác nào.

Đào Yêu Yêu vội nói: “Sư tôn bày ra chuyện này tự có đạo lý, làm đệ tử của chúng ta sao có thể nghi ngờ? Phương sư huynh mau chóng lĩnh mệnh, trễ mất thời cơ chiến đấu, người ta tội không nhẹ!” Những lời này nói vừa nhanh vừa gấp, chủ tâm dạy phương linh bảo không rảnh suy nghĩ.

Phương Linh Bảo trừng mắt nhìn chăm chăm vào Đào Yêu, phát hiện ánh mắt hấn chân thành, nhìn không ra bộ dáng chột dạ giả dối.

Kỳ thật đào yêu thuật đang hỏi tường Phương sư huynh bảo vệ sư môn anh cử, nội tâm tràn ngập kính ý, trên mặt trang trọng

ngược lại là thật sự.

Phương Linh Bảo khó xử, gãi gãi cái ót: “Người nói rất giống tình hình thực tế, cái này... Cái này, cho ta suy nghĩ, để ta suy nghĩ kỹ lại.”

Đào Yêu Yêu ép gần nửa bước, nói: “Cái gì mà cái này, đám Lý sư huynh tiểu Tuyết tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, cứu viện không kịp tạo thành sai lầm lớn.

Chúng ta chắc chắn sẽ hận chung thân!”

Phương Linh Bảo lúng túng thất thố, đầu đầy mồ hôi đầm đìa.

Thông Tí tiên thích nhất nhìn quần tướng của hắn, lên tiếng: “Ha ha ha ha, Phương Hoạt Bảo hại chết sư huynh đệ đồng môn, ha ha, Phương Hoạt Bảo vi phạm mệnh lệnh của sư tôn, ha ha ha, Phương Hoạt Bảo, ngốc đến nhà mồ rồi!”

Đào Yêu Yêu thúc ép liên tục: “Dẫn ta đi gặp sư tôn, Phương sư huynh, mau dẫn ta đi gặp sư tôn...”

Một câu nói giống như một câu, giống như Diêm Vương gia thời mệnh.

Phương Linh Bảo bỗng kêu to: “Không được!” Tay cầm dây lưng, nhảy vào góc tường phía sau.

Trái tim Đào Yêu Yêu trầm xuống, thầm nghĩ: “Muốn hỏng mất!” Chỉ nghe Phương Linh Bảo nói: “Chỉ bằng vào hai mảnh miệng của người, ta liền dẫn đường cho người? bại lộ cảm địa Ngao Phán, ta cũng không dám... Không có cách nào gánh vác trách nhiệm, huống chi mới là đệ tử mới nhập môn? Sức nặng của người còn không đủ, còn xa mới đủ...”

Ngoài cửa truyền đến tiếng đáp lại: “Chúng ta cùng gánh vác, có đủ phân lượng không?” Tiếng bước chân đột nhiên gần, hai bóng người lướt qua, chính là Hoàng U và Long Bách Linh.

Thời cơ bắt vừa đúng lúc, kết hợp câu trả lời kia, thoáng như sứ giả Thiên Đình ngang trời giáng xuống.

Phương Linh Bảo tròn tròn hai mắt, cả kinh nói: “Long sư muội người, người chạy tới xem nào nhiệt, còn mặc quần áo của Man Nữ Bách Hoa giáo...”

Long Bách Linh nói: “Ta mang Kim Tuyền Tường Hoa, đều là Ma dụ đại phu tặng cho ngươi, Phương sư huynh còn nghi ngờ sao?” Chỉ chỉ Hoàng U bên cạnh, nghiêm nghị nói: “Chính vì ngươi chậm chạp để hỏng việc, kế hoạch của sư tôn đã sớm phòng bị rồi.

Đặc lệnh ta và đồ đệ đầu đội giáp tới truyền lời, Phương Linh Bảo nghe theo người đào mấy lần điều khiển, sau khi xua trường hợp, không được cãi lại.”

Phương Linh Bảo nói: “A, Hoàng U ra mặt... Vậy có chút đáng tin.”

Long Bách Linh nói: “Độn Giáp thủ đồ toàn lực đảm bảo, sai phạm lớn hơn nữa hẳn đều gánh vác, có đúng hay không?” khuỷu tay đụng vào nhau, liên tục nháy mắt, Hoàng U bắt đắc dĩ nói: “Đúng.”

Phương Linh Bảo đợi dưới bậc thang, thấy thế cười nói: “Được rồi! Có đỉnh vại là được! Đúng sai sai, đến trước mặt sư tôn phân biệt, ta dẫn các ngươi đi gặp sư tôn thôi! Cùng lắm ra ngoài dùng ba viên Đoạn Lưu Đan thôi.”

Vừa nghe lời này, ba người lo lắng trong lòng ổn định lại.

Đào Yêu Yêu hơi mệt mỏi, nói mấy câu: “Trần Yêu tháp cao bao nhiêu? Từ khi vào tháp đến gặp sư tôn, đại khái cần bao nhiêu thời gian?”

Thần sắc Phương Linh Bảo đại biến, tròn mắt lời ra, giọng the thé nói: “Trần Yêu Tháp? A, ai nói sư tôn ở bên trong Trần Yêu Tháp?”

Trong nháy mắt bầu không khí trở nên khẩn trương.

Ngoại trừ Thông Tí Tiên cười khằng khặc quái dị, tất cả mọi người đều há miệng ghen hòng.

Đào Yêu Yêu Yêu khẩn trương: “Linh Nhi dạy đừng nói tới Trần Yêu tháp, ta nói thế nào đây? Trần Yêu tháp nghiêm cấm đệ tử Ngao Thiên đặt chân, Phương Linh Bảo đã quên môn quy này, Hồ Đồ đáp ứng dẫn đường cho đệ tử.

Ta lại nhắc tới chuyện này, kích thích Phương sư huynh tính tình phát triển mạnh, chết cứng đến cùng, bốn ba một đêm đều muốn ngâm canh.”

Yên lặng một lúc lâu, bỗng nhiên Long Bách Linh nở nụ cười, chỉ nói: “Tướng công nói sai, cái gì Trấn Yêu tháp? Chúng ta chỉ cầu trước mặt yết sư tôn, bất luận hấn ở nơi nào, mời Phương sư huynh nhận lấy là được.”

Sắc mặt Phương Linh Bảo trở nên bình tĩnh, nói: “Ta nói này, Trấn Yêu Tháp là cấm địa ngàn năm, sư tôn đời sau mới có tư cách vào tháp thí luyện, ta nghĩ đi còn không có môn nhi đâu!”

Theo hấn nhếch miệng cười ngây ngô, một hồi nguy cơ tiêu tán vô hình, mọi người sau lưng lau mồ hôi lạnh.

Đào Yêu Yêu nghi ngờ: “Sư tôn đang ở trong Trấn Yêu tháp, hấn lại không thể đi vào, lại đáp ứng dẫn đường cho chúng ta, mâu thuẫn trước sau, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Phương Linh Bảo nói: “Mọi người vỗ vỗ mông đi thôi, đi tới chỗ là mật giới Đan Dược Môn, các vị chớ truyền ra bên ngoài.” Dứt lời tầm mắt du chuyển, nhìn ngón tay phải trông không vô danh, nói: “Suýt chút nữa sơ sót, nhẫn của Đào sư đệ giấu yêu tinh? Phải ở lại bên ngoài chứ?”

Yêu nơi đó có đi không về, người mang theo nó rất có ngại, cẩn thận lái thuyền vạn năm, lấy xuống, lấy xuống.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Yêu loại có đi không về địa phương, không phải chính là Trấn Yêu Tháp sao?” cưỡi ra chiếc nhẫn đá đỏ, vừa đặt ở bên bàn, tay áo đỏ nhảy ra reo lên: “Chủ nhân, sinh tử tương liên vĩnh viễn không vứt bỏ, lời hứa chính miệng người hứa, đừng không nhận nợ nha!”

Long Bách Linh nói: “Tiểu Hồng tử nhẫn nại một chút, tử là người có thể đảm nhiệm trọng trách nhất, đừng nhiều lời lỗ kè, làm hỏng đại sự.”

Nàng một câu hai nghĩa, khuyên bảo đồng thời ổng tay áo đỏ, nhắc nhở đào yêu căng thẳng thủ khẩu phong.

Đào Yêu Yêu lên lĩnh hội, nói: “Tiểu Hồng đi ra ngoài tiếp ứng, nếu có người vào nhà, người có thể giải thích cho chúng ta đi về phía nào...” Nói tới đây, chợt sinh lo lắng, hỏi: “Hiện tại đã gần nửa đêm rồi, bên Nam Hải nhiều nhất ủng hộ đến giữa trưa ngày mai, chúng ta đến khi nào? Đến chưa?”

Phương Linh Bảo nói: “Thu hoạch đầy đủ, không đến nửa canh giờ...”

Trong mật giới hơn một trăm năm, tương đương với bên ngoài ngày đêm mười hai canh giờ.

Mọi người dựa theo chỉ lệnh của ta đi lại, rất nhanh có thể nhìn thấy sư tôn.”

Đào Yêu Yêu chỉ sợ tốn thời gian quá lâu, nghe vậy cảm thấy an ủi, thầm nghĩ “Qua trăm năm, nơi đây một ngày, thật sự là Tiên gia kỳ thú.

Tiêu tốn mười mấy năm tìm kiếm sư tôn, ra ngoài không quá một canh giờ, chạy về Nam Hải Thiên còn chưa sáng!” vỗ nhẹ cổ tay áo hồng, cười nói: “Coi như ta đi nhà xí một chuyến, tạm biệt một thời gian, không tính là trướng nợ.”

Hồng Tụ chép chép miệng, than thở: “Thiếu nãi nãi tài trí thiên hạ vô song, có nàng chăm sóc chủ nhân, ta yên tâm, chỉ là...” Mắt nhìn Thông Tí tiên, khinh bỉ nói: “Chỉ là lão hầu tử ô uế trời, cùng nó đọi lâu ta khó chịu.”

Lần thứ mười bốn tìm hiểu bí mật thứ mười bốn là làm bốn khi xông vào cấm hành dò xét.

Trên mặt đất trong phòng tràn đầy nước đọng, không biết là mồ hôi hay là nước tiểu khỉ.

Mọi người đều không để ý đến trọng vụ, trải qua nàng nhắc lại, mới cảm giác được khắp nơi tràn ngập mùi tanh tưởi.

Long Bách Linh thích nhất là sạch sẽ, lập tức đưa tay che miệng mũi.

Phương Linh Bảo nói: “Dễ làm vô cùng, lão hầu tử xôn xao đổ thêm nước canh lạnh vào người nó, tỉnh thần thoát hỏa lập tức có hiệu quả.

Phòng nội đan bên trong rút được mười mấy bình, người thay ta trông coi lão hầu tử này, chậm rãi quán chú nó chơi đùa.”

Hồng Tụ nói: “Không tốt, nó uống no rồi loạn xạ, hun chết ta rồi?” Khổ sở mặt mày, năn nỉ nói: “Thiếu nãi nãi thông minh nhiều chủ ý, mau giúp ta nghĩ biện pháp thôi.” Lão hầu tử ngắt lời: “Ha ha, Kim Tuyền tưởng vì cho ta, mọi việc đều không cần, ôi ôi ha ha, bằng không, bất luận thiếu nãi nãi, đại nãi nãi thì sao? Hắc hắc, thông minh hơn nữa cũng không có cách làm gì ta.

Nước tiểu khỉ chiếu lên, ai làm khó ta, ha ha...” Long Bách Linh nhú mày, bấu môi, ngón cái gõ nhẹ ngón trỏ, ra hiệu đơn giản.

Hồng Tụ lĩnh ngộ, tiến lên cầm cái ghế lên, chiếu chuẩn đỉnh đầu Hầu Tử đập xuống một cái.

Thông Tí tiên y kêu lên một tiếng quái dị, hai mắt trợn trắng mỉm cười hôn mê.

Hồng Tụ nói: “Hừ, bằng ngươi cũng khiêu chiến với thiếu nãi nãi sao? Người ta động ngón út liền đem ngươi đuổi đi, chủ nhân các ngươi đi đi! Ta trông coi lão lẳng lơ này, ghế dựa lúc nào cũng có thể hầu hạ.” Phương Linh Bảo cười hặc hặc,

khen: “Diệu kế, đơn giản chu toàn, sao ta không nghĩ tới? Hay là Long sư muội thông minh?”

Đi theo ta.” Giơ tay vén rèm trúc giữa tường, cất bước tiến lên dẫn đường.

Ba người theo đuôi đi vào phòng luyện đan, đi vào trong phòng luyện đan.

Vượt qua rèm cửa, khí nóng ập vào mặt, gian phòng rộng hai trượng, đốt lò luyện đan lớn bụng tròn mạ vàng, bốn cạnh ống chì dẫn chảy, tí tách vang lên, bình sắt tám mặt Cấp Thịnh, hơi nước lượn lờ, một cảnh tượng Lăng Tiêu thương liên phái đi.

Trong bình sắt tích lũy hấp dịch, chính là cho lão hầu tử uống “Canh lạnh” rồi.

Phương Linh Bảo vòng qua đan lô sát vách tường, khom lưng kéo lên một hoạt bản, vẫy tay ra hiệu mọi người theo sát, chui vào hang động dưới lòng đất.

Dưới hoạt bản là một hành lang thật dài, cầu thang đá kéo dài nghiêng xuống.

Hai bên đục ra mấy phòng đầu đá phương trượng, mượn đèn dầu trên nóc hành lang nhìn qua, chỉ thấy cửa treo bảng gỗ, viết “Đan Dương Cửu Chuyển Sơ Phân” “Hư Thần Quy Nguyên thứ hai” “Kiếm Tiên đấu định” “Độn Giáp Lục Hợp” “Phong Lôi tăng tên, từng khối phân loại, sắp xếp chỉnh tề.

Phương Linh Bảo nói: “Đây là kho chứa dược phẩm mà Đan Dược Môn dự trữ, từ trước đến nay không cho khách lạ đến thăm, các vị hôm nay đã được mở mang tầm mắt.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Tiểu Tuyết nói Phương sư huynh dựng mấy đại phòng đan dược, hôm nay nhìn qua, có bao nhiêu không ít.” Ngưng mắt cẩn thận phân biệt, bên cạnh “Kiếm Tiên đấu với” có khắc đầy chữ viết, cực kỳ cực lớn, khắp cả vách tường trong và ngoài, đa số là “Luyện tinh hóa khí, luyện khí thành kiếm, ôm nguyên thần Hư Long Hồ hội, thủ tĩnh ý chuyển Thái Huyền Không” các loại chữ “Cửu Không”.

Đào Yêu Yêu vừa nhìn thấy liền biết, đây là kiếm quyết sơ cấp của Kiếm Tiên môn, suy nghĩ “Khắc xuống kiếm quyết của Kiếm Tiên môn, nhất định là để thuận tiện ghi nhớ.

Đệ tử đàn dục trước tiên nhớ kỹ pháp nghĩa của các Đạo môn khác, lúc lâm địch thì nuốt đàn dục tương ứng, dựa theo pháp môn vận chuyển chân khí, pháp thuật lập tức luyện xong, Loạn Trần đại sư kiêm cả mấy môn thần công, đúng là dựa theo phương thức này.”

Chợt động niệm “Đại ca Thiên Vương thuần tăng thứ hai chỉ thiếu kiếm quyết, không biết nơi này có không?” Hỏi: “Phương sư huynh, người chỉ biết Phục Nhu Thiên Vương Thuần thôi sao?”

Phương Linh Bảo nói: “Thiên Vương thuần quá cao thâm, đàn dục của ta chưa luyện đến mức đó, sư tôn không truyền khẩu quyết cho ta đâu.”

Đào Yêu Yêu thất vọng, trong lòng nghĩ thế, pháp thuật càng cao cấp, đàn dục càng khó luyện.

Thiên Vương thuần là pháp thuật cấp bậc Kiếm Tiên môn.

Đại cao thủ đàn dục như Tượng Loạn Trần đại sư, mượn nhờ dục lực hoặc có thể phát huy trong thời gian ngắn.

Phương sư huynh đạo hạnh không đủ, đàn dục luyện chế không thể nào dựa vào Thiên Vương thuần, lấy tư cách tu luyện kiếm quyết.

Đan Dục Môn tu hành nghiêm cẩn như vậy, kiếm quyết cao thâm sẽ không tùy tiện khắc vào kho phòng.” Chuyển niệm có ngộ, thầm nghĩ “Chính phái tu hành chú trọng tích lũy tháng ngày, đàn dục môn ra vẻ có thể tốc thành, thực tế phí công phu trên luyện đan, phải tuần tự tiến lên.”

Đang lúc cảm thán, đi vào cuối hành lang, trên vách treo rất nhiều linh phù.

Phương Linh Bảo đặc ý nói: “Những thứ này là cấm hành phù dán trên bức thư của tổ sư gia, hi hi? Hắc hắc, tỷ thí cấm hành thần phù giống như tường đồng vách sắt, không có ta dẫn dắt như thế nào thông qua? Hoàng U lão đệ, Độn Giáp môn các người chuyên gia qua tường sống lâu, người mặc cái này thử xem? Xuyên vào đây ta là con trai của người.”

Hoàng U hừ một tiếng, nghiêm mặt không nói gì.

Phương Linh Bảo mở ra một cánh cửa gỗ Đàn, bên trong là Tiểu Tinh xá luyện công dụng.

Bên trong chật hẹp, bước vào có chút co rút, đám người đành phải chen lấn đứng lên.

Phương Linh Bảo nói: “Đến rồi.”

Tinh xá ngồi tĩnh tu mà thiết lập, bình thường tinh khiết đơn giản, khí cụ đăng hỏa có thể miễn thì miễn, để cho tai mắt tu luyện giả thanh tịnh, minh tâm dưỡng tính.

Gian phòng nhỏ này cũng bốn vách tường đứng thẳng, tủ giường ngủ đều không có, nhưng vào cửa khảm một khối gạch nam tử bạch ngọc, ước chừng dài ba thước rộng khoảng ba thước.

Lại có thêm một đồ vật hình mũi khoan được đúc từ ô kim, cao hơn năm thước, nền thấp nửa hở vuông, bảy tầng cách nhau, đỉnh không giống đỉnh, lô không giống lò, lung linh tinh xảo, sáng chói, không phải vật nhân gian.

Phương Linh Bảo chỉ vào quái vật kia, nói: “Giới của Đan Dược Môn ở ngay trong tháp này!”

Đào Yêu nghe thấy chữ “Tháp”, trong lòng chấn động, bật thốt lên: “Là Trấn Yêu Tháp sao?”

Phương Linh Bảo nói: “Là tháp lâu mật giới của Đan Dược Môn, không phải Trấn Yêu Tháp! Người quá ngốc, nói mấy lần cũng không phân rõ.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nhưng mà...” Muốn giải thích lại:

Long Bách Linh âm thầm siết, bờ môi kè sát bên tai hắn: “Hào ca ca, đừng nói nhiều, xin huynh đó.” Cổ họng Đào Yêu Yêu nuốt xuống, cố gắng nhịn xuống.

Phương Linh Bảo vươn tay phải vào túi vải bên hông, lấy ra mấy viên dược hoàn màu đỏ, nói: “Ăn vào vật này, ta dẫn các ngươi vào tháp gặp sư tôn.”

Ba người đều muốn “Sư tôn quả nhiên ở đây.” Long Bách Linh nhìn hắn túi vải lôi thôi, chê bần không chịu uống dược hoàn kia.

Phương Linh Bảo trừng mắt nói: “Sợ cái mông, lại không độc, ăn “Trú Tuế Tướng Súc Hình Đan”, chúng ta mới có thể xuyên qua cửa tháp!”

Đào Yêu Yêu nói: “Trư ngu... là gì vậy?”

Phương Linh Bảo nói: “Định Tuế Đan à! Thời gian ở mật giới khác biệt cực lớn với ngoại giới, vạn nhất đi vào trong đó trăm tám mươi năm, ta và người đều thành lão đầu tử, thọ mệnh nhiều không đáng kể! Uống viên đan này tuổi tác vĩnh viễn ở lại, dung nhan không thay đổi, tránh cho tai hoạ ngầm cỡ đó biến mất.”, Lấy ra kim biểu “Điểm Tê Chung” gảy chỉ châm, nói thầm: “Các người ăn dược hoàn trước đi, ta định một chút Tê Chung, chờ ra khỏi tháp rồi lại ăn giải dược, ắn ắn xuống trên chuông, chúng ta sẽ khôi phục hình dáng ban đầu.”

Đào Yêu Yêu nhặt lên một viên đưa vào miệng, cười nói: “Hạn niên Định Nhan, hẳn là tiên dược “Vĩnh bảo thanh niên”, Hằng Nga tiên tử bốn nguyệt chi bảo.

Linh Nhi ngơ ngẩn một chút, sau khi ăn xong nếu là bay vào Nguyệt cung, hai chúng ta cũng chỉ có kiếp sau gặp lại thôi.”

Long Bách Linh biến sắc, nói: “Đừng... Đừng dọa ta...” Sự lo ngại này là thật, mình có phải Hằng Nga hay không cũng không sao, bay lên mặt trăng vĩnh biệt với tương công, vậy thì gay go rồi, lập tức nắm chặt cánh tay của Đào Yêu, nín thở nuốt một viên.

Hoàng U Tầm Linh muội, bất luận bay tới đâu, từ đâu đến cuối ta đã bám chặt, cũng nuốt dược hoàn vào.

Ngày thứ mười bốn thăm dò cấm hành, sẽ là năm.

Phương Linh Bảo uống thuốc cuối cùng, “Điểm Tê Chung”, trình trọng nói: “Các vị chú ý, ảo thuật biến, khởi động được hiệu từ dưới lên, một, hai, ba!”

Vừa dứt lời, Phương Linh Bảo ấn xuống nút của “Điểm Tê Chung”

Trong bụng mọi người đột nhiên nóng lên, được hoàn hóa thành dòng nước nóng, trong lúc bất chợt tụ hợp lại ở đan điền.

Thế lưu động cực mạnh, Đào Yêu Yêu chỉ cảm thấy thân thể hạ xuống rào rào vài tấc, thân thể thấp xuống.

Lập tức nhiệt lưu tản ra tứ chi, lại tụ lại phần bụng, lặp đi lặp lại tụ tán nhiều lần, mỗi lần thân thể đông nghịt, phảng phất co rút lại giống như co giãn.

Đào Yêu Yêu đầu váng mắt hoa, xem chừng gân cốt sắp run tán loạn rồi.

Hơn nửa ngày sau, Ninh nghỉ ngơi, định thần nhìn quanh, Long Bách Linh, Hoàng U, Phương Linh Bảo, một cái không ít đều ở bên cạnh.

Hắn vỗ vỗ cánh tay Bách Linh, hỏi: “Này, không có việc gì chứ?”

Ánh mắt Long Bách Linh giật giật, sửng sờ nhìn xuống đất, nói: “Chúng ta... chúng ta thật sự vào cung trăng rồi.”

Đào Yêu Yêu giật mình, cúi đầu nhìn xuống, trước chân sau lưng bạch quang ónh nhuận, bãi đất bằng ngọc lát đá đều không có khe hở, nghiễm nhiên là do cả khối cự nham mài thành.

Quan sát cảnh sắc tứ phương, chỉ thấy trời cao không mây hơi phảng, đất rộng gió nhẹ vạn vật không, xa xa dựng thẳng bốn vách đá xanh, thiên địa tượng biến thành một gian phòng lớn.

Đào Yêu Yêu kinh ngạc nói: “Chúng ta đang ở đâu?”

Hoàng U cười lạnh nói: “Đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, chuyện này cũng cảm thấy không ra, ngu xuẩn là đủ.”

Long Bách Linh nói: “Là chúng ta biến nhỏ, còn nhỏ hơn cả kiến, tướng công nhìn kỹ phía trước.”

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chú, phía trước cự ảnh nguy nga, tòa quái tháp kia chiếm cứ thiên địa, giống như một ngọn núi thẳng tắp đứng.

Đào Yêu Yêu cúi người chạm vào lòng bàn chân, cảm giác xúc động tay lạnh, nhất định là khối đá bạch ngọc khắc ở trong phòng kia, kinh ngạc nói: “Là vị trí ban đầu, thân thể chúng ta đã rút nhỏ... Vì sao thu nhỏ?”

Phương Linh Bảo nói: “Đan dược vừa uống kia, tên đầy đủ là “Trú Tuế Nhan Súc Hình Đan”, thu liễm hình dạng hiệu không? Súc thành vóc người giống như rận thối, mới có thể tiến vào bên trong tháp lâu mật giới.”

Đào Yêu Yêu nói: “Biến trở về rồi sao?”

Phương Linh Bảo quơ quơ “Điểm Tê Chung”, thu vào túi quần áo, nói: “Sau khi ra khỏi tháp nhấn cái chuông, hiệu lực đan dược kết thúc, chúng ta có thể biến trở về nguyên dạng.”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Kỳ diệu vô cùng, nhưng lần tới thi hành kỳ thuật tương tự, phiền Phương sư huynh thông báo trước một tiếng.”

Phương Linh Bảo cười nói: “Nói trắng ra thì mất mặt, dọa các ngươi cả kinh thì sao, thắng như con khỉ trên đùa.”

Bốn người nhanh chóng đi thẳng đến cửa tháp, leo lên bậc thang dưới để tọa.

Hai cánh cửa đồng khắc trang sức thú văn, lại dày lại cao, ở giữa cũng không đóng chặt, để lộ một khe hở hẹp, bằng vào “Siểm thân” miễn cưỡng có thể chen vào.

Long Bách Linh thầm nghĩ ” Lịch nhiệm sư tôn pháp thuật khác biệt, chưa chắc đều tiến vào Trần Yêu Tháp như vậy.

Thu nhỏ hình thể chui vào khe cửa, muốn là chiêu số Loạn Trần đại sư xông quan năm đó.

Khảo nghiệm Trấn Yêu tháp, kỳ thật đã bắt đầu từ lúc mới vào cửa.”

Vào cửa đồng, thân hình cực tốc thu nhỏ lại, cho đến khi con kiến còn nhỏ hơn ngàn vạn lần.

Chỉ thấy không gian bốn phía cực kỳ rộng lớn, trước sau tả hữu không thấy giới hạn.

Mặt đất hiện ra sườn dốc, chậm rãi kéo dài lên, sương trắng mỏng manh che mắt cá chân, bốn người ung dung phiêu đảng như đám mây hành lang.

Đi không bao lâu, xuất hiện một đền thờ, điêu long tranh phượng, hùng vĩ hoa lệ, đỉnh chóp treo cao, hai bên tương đối vàng, khắc tiên Tần Đại Minh, uốn lượn khúc khuỷu như bò sát.

Đào Yêu Yêu không quen biết, khẽ kéo tay áo Bách Linh, trêu ghẹo nói: “Tiểu tài nữ của Bác Cổ Thông Kim, nhận lấy chữ nòng nọc bên trên.”

Long Bách Linh lại không cười, thần sắc ngưng trọng nói: “Là bốn chữ “U Du Tự Tại”.” Ánh mắt dời đi, đọc câu văn hai bên cột:

Trấn Yêu Thiên Quan không quan hệ sinh tử vạn kiếp.

Phong Ma Luyện Ngục đi tới những khu vực nhỏ,

Phương Linh Bảo khen: “Niệm hay lắm! Sư tôn cũng đọc như vậy đấy, Long sư muội bác học cường thức, bản lĩnh tốt lắm.”

Đào Yêu suy nghĩ, có chữ “Trấn Yêu Phong Ma”. Hiện nhiên thấy đây là Trấn Yêu Tháp, Phương sư huynh lại nhìn như không thấy, cũng kỳ quái.” Hắn suy nghĩ một chút rồi lại nói ”tẩu thuốc này thật là hung ác, cái gì mà “Sinh tử ức vạn, đi linh đình”, giống như nhắc nhở người vào tháp một mình lên đường, đi hết vô số cửa ải sinh tử, chịu hết khó khăn trắc trở, ra tới được cũng là một con quỷ sống.”

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe Long Bách Linh nói: “Ca, ta có dự cảm bất thường, hồi hận đến rồi...” Khẽ nói khẽ run, đi lại chậm chạp.

Mỗi khi sợ hãi bất lực, nàng luôn gọi “Ca ca” kêu gọi người qua đường, từ nhỏ đã thành thói quen nuôi dưỡng.

Đào Yêu Yêu nắm đầu ngón tay nàng, cười nói: “Trừ chết không có gì đáng ngại, hai ta sống chết không rời, lên trời xuống đất đến đó đều ở cùng một chỗ, thử hỏi sao lại gọi là “Linh Đình Lộ”? Cho nên câu đối là giả.” Long Bách Linh gật đầu, cô lấy dũng khí, tiếp tục đi tới.

Hoàng U mắt nhìn hai người dắt tay nhau sóng vai, trong lòng lại cảm thấy cay cay.

Đi được chừng ba, năm dặm, nhưng tiếng sóng biển như sấm, sóng ánh sáng trong trẻo, một con sông lớn chặn ngang tiền đồ.

Bên bờ dựng lên đàn cao, đang biên soạn chữ lớn viết “Nhân kiệt đài”

Dọc theo cầu thang bên ngoài vò leo lên, đến đỉnh là một mảng lớn đập bằng phẳng, bảy lẻ tám mảnh vỡ chất đầy đao kiếm búa rìu, ngọc châu sách vàng, linh phù tiên thảo, thần trụ kim giáp, thần trụ kim giáp.

Ánh sáng lấp lóe, sừng tây dựng thẳng vài mặt kính hoa lệ.

Hoàng U vừa thấy vậy kinh hãi, kêu lên: “Càn Khôn Kính! Là Càn Khôn Kính của ta!!” Vội vàng đưa tay vào ngực, ngay ngắn gọn giấu trong ngực Càn Khôn Kính vào.

Mọi người dừng chân ngẩng nhìn bốn phía, đâu chỉ có Càn Khôn Kính nhiều hơn, các loại pháp khí đều có, Lục Nhâm Sâm Hợp Nghi, Âm Bình tạo long kỳ, Thông Vi Vạn Vực đồ đều bốn năm cái, từng cái xếp hàng, tất cả đều là pháp bảo đỉnh tiêm của Cửu Đại Huyền môn.

Phương Linh Bảo nói: “Đủ rồi? Hắc hắc, những thứ này là hàng nhái, trước kia tiền bối Kỳ xảo môn phỏng chế hàng giả, chỉ hữu dụng trong đan dược mật giới, cầm ra ngoài liền hỏng.”

Hoàng U nói: “Làm giả phẩm gì vậy?”

Phương Linh Bảo nói: “Để cho người vào tháp thí luyện sử dụng! tháp mật giới là nơi nào? Đạo tràng đỉnh cấp của thí luyện đạo pháp đỉnh cấp.

Cao thủ tiếp nhận khảo nghiệm tuyển tốt pháp bảo binh khí, mới có thể xâm nhập Ma Vực lang bạt, qua ải tu thành chánh

quả, không qua được vĩnh viễn sa đọa khổ hải, lông chim cũng không muốn còn lại nửa cái.”

Nghe miêu tả lần này, trước mắt như được triển khai, trong vòng trăm ngàn năm, các tiên khách Huyền Môn dừng lại trên đài này, lựa chọn pháp bảo trang bị chỉnh tề, sau đó tiến bộ thần bí, nhiều thế hệ sư tôn Nga Du bởi vậy mà sinh ra, càng có vô số hào kiệt một đi không trở lại, vĩnh viễn tan biến ở sâu trong Đại Hoang mệnh mông.

Cảm khái còn nhiều, nghi niệm của hắn càng mãnh liệt, không nhịn được lại hỏi: “Phương sư huynh, nếu là đạo tràng đỉnh cấp, người cảm thấy Trấn Yêu Tháp và tháp lâu mật giới có khác biệt gì?”

Phương Linh Bảo nói: “Trấn Yêu Tháp là Trấn Yêu Tháp, Mật Giới Tháp là Mật Giới Tháp, trời xui đất đừng nói rõ, lão tử lười tốn miệng lưỡi.”

Long Bách Linh chợt nói: “Điểm khác biệt giữa mật giới đan dược và Trấn Yêu tháp, sư tôn chưa từng nói với Phương sư huynh, cho nên Phương sư huynh không thể suy đoán bậy bạ.”

Phương Linh Bảo nói: “Đúng vậy, Mật Giới Tháp không phải Trấn Yêu Tháp! Nếu là Trấn Yêu Tháp, sao sư tôn không nhắc với ta?” Long Bách Linh đùng phải khuỷu tay đào, thấp giọng nói: “Hiểu rồi? Đừng hỏi.”

Đào Yêu Yêu bỗng nhiên cười một tiếng, trong lòng sáng như tuyết, không còn nghi ngờ gì nữa.

Ngày thứ mười lăm, dòng sông dài mênh mông thông cổ kim nhất mạch.

Từ khi vào cửa đến nay, một đường dấu hiệu rõ ràng, nơi này chính là Trấn Yêu Tháp.

Chỉ vì sư tôn chưa từng chỉ ra ba chữ “Trấn Yêu Tháp”, Phương Linh Bảo liền nhận là “Đan dược Mật Giới Tháp”, trong đầu sinh ra một cái rãnh sâu, ngăn cách liên hệ hai cái tên, đánh chết chuyên qua ngoặt, chọn hấn trông coi Trấn Yêu Tháp xác thực là người tận dụng, đúng như hấn phân chia.

Hoàng U nói: “Quan tâm cái tháp gì, tóm lại là có chuẩn bị không có vấn đề, chúng ta chọn tốt pháp bảo rồi đi cũng được.” Dứt lời cúi người lấy ra hai cái áo xích bản môn, chuẩn bị mặc lên người, chợt cảm giác trọng lượng khác nhau, so với pháp bảo chân chính nặng hơn nhiều, mặc dù mang theo linh lực nhỏ, nhưng chất liệu vẫn chưa tu luyện kim loại, lập tức hừ một tiếng, tiện tay ném trở về trên đài.

Phương Linh Bảo cười lạnh “hắc hắc” nói: “Biết là hàng giả không dùng lâu rồi chứ? Ta làm đôn giáp thủ đồ không biết hàng mà!” Sắc mặt nghiêm túc, giáo huấn nói: “Cũng không phải tới thử luyện xông quan, mang pháp bảo làm gì? Bảo vật hấp dẫn ma quái, mang theo nhiều ngược lại phiền phức đến.” Giơ tay chỉ bờ sông bên kia, nói: “Qua sông nổi thẳng Thiên Vương Sơn, chúng ta gặp sư tôn vạn sự đại cát.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thiên Vương Sơn? Sư tôn đang luyện ma ở đó sao?”

Phương Linh Bảo nói: “Ba đại cảnh giới đối diện, một là Thiên Vương Sơn, hai là Quỷ Hùng quan, ba là Tử Linh Hoang Trạch.

Thiên Vương Sơn là tổ sư của Nguyên Tông đào tiên thổ, có thể dẹp yên sát khí, khắc tà giải tai hoá phi thường an toàn.

Quỷ Hùng quan cùng Tử Linh hoang trạch hung hiểm muôn phần, yêu ma thành quần tăn sát bừa bãi, người thí luyện mới cần tiến lên ngành xông vào.

Chúng ta đi đường tắt tránh khỏi Tử Linh Hoang Trạch, leo lên Thiên Vương Sơn là được.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nơi này tên là “Nhân Kiệt Đài”, phía bên kia có Quỷ Hùng Quan, đằng kia...”

Nhân Kiệt đi qua biến thành quỷ hùng, thật không may.”

Phương Linh Bảo nói: “Phi phi, thằng nhóc xui xẻo miệng tương, nói rõ là tốt hay sao? Ta có thể nói cho người biết, gần đây quần ma Quỷ Hùng quan xao động, rất có dấu hiệu làm loạn.

Đội lát nữa qua sông như bị yêu ma vây công, tất cả đều là do cái miệng thối tha của người đưa tới!”

Mọi người rùng mình, dời mắt nhìn ra xa, ánh mắt lướt qua mặt sông rộng lớn, quả nhiên nhìn thấy tà vân phía xa âm đậm, sơn xuyên ánh mờ, mơ hồ quanh quẩn tiếng gầm rú thê lương.

Chỗ phụ cận sóng xanh tầng tầng, một cây cầu hình vòm thủy tinh phi khung hai bên bờ, cuối cùng vươn vào trong sương mù nồng đậm.

Ba người Phương Linh Bảo đi qua đài nhân kiệt, dưới sườn dốc gần sát mép nước, phân ra đứng đầu cầu chia làm hai cây ngọc trụ, phía dưới chất đồng đá cuội, bên trên viết minh văn màu đen, đạo là “Vô Nguyên Vô Kiệt, vĩnh viễn lưu trầm”.

Đào Yêu Yêu hỏi: “Vậy là sao?”

Long Bách Linh vừa xem xét cây cột, vừa giải thích: “Chữ nhiều nghĩa, hoặc chỉ sông phân chia nhỏ bé, Tây Tấn Quách Cảnh thuận túy chú thơ “Giang Hữu” một câu, nói “Thủy Kỳ Thành Côn Bằng, Tỳ Hưu là Tiểu trệch trong sông.”

Nếu như theo chữ cổ mà nói, trong thôn nhà mùa thu nước trong vắt nói “Thiên hạ chi thủy, chí lớn hơn biển, vĩ câu tiết chi”, cổ thể Côn Bằng là công pháp của Côn Bằng, chính là chỉ phía cuối đại dương.

Hai loại ý nghĩa kết hợp này, nói là dòng sông này vĩnh lưu, không phân nhánh, cũng không có điểm cuối.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ừm, Vô Nguyên Vô Dịch chỉ dài ngắn, vĩnh viễn chìm sâu trong lòng bàn tay, rơi xuống vĩnh viễn

chìm vĩnh viễn, đây không phải là không có giới hạn sao?”

Phương Linh Bảo cười nói: “Con sông này gọi là “Lục Trọng ly hồn U Minh Giang”, đoán xem nếu rơi vào trong đó sẽ như thế nào?”

Nói xong, hắn nhặt lên một khối đá cuội, dùng sức ném về phía giữa sông.

Chỗ đá rơi bọt nước tung tóe, chỉ thấy nước sông biến ảo ánh sáng, sóng cả từ xanh biếc biến thành đỏ tươi, tựa như vạn khoảnh huyết tương dâng trào.

Phương Linh Bảo nói: “Các người nghe cho kỹ, từ đây tất cả mọi người trong thiên địa Nhân giới, Tiên Phàm, không có tung tích tảng đá này, rơi vào U Minh Giang chính là kết quả như thế.” Hắn ung dung phủi phủi tay, đi đến cầu thủy tinh, mọi người theo đuôi mà đi.

Qua một lát, nước sông hồi phục trạng thái như cũ, xanh biếc từ từ chảy xuôi xuống.

Đi lên cầu thủy tinh, thể nước càng lộ ra to lớn, thân cầu tựa hồ lung lay bất ổn.

Long Bách Linh không dám nhìn hai bên, bước đi trên lòng bàn chân run rẩy, không hiểu sao sợ hãi, nói chuyện hùng hồn: “Phượng sư huynh, con sông rơi vào đồ vật, sao nước sông lại có thể nhuộm đỏ lên?”

Phương Linh Bảo nói: “Cái này gọi là “Hồng Trần cuộn cuộn, người nhập cục mê muội, người đứng ngoài xem đều hiểu.”

Hoàng U nói: “Mấy câu văn Tường này, là sư tôn giảng cho người sao?” Phương Linh Bảo mỉm cười không nói, ra vẻ cao thâm chấp tay sau lưng.

Long Bách Linh nói: “Đem con sông này so với làm hồng trần, đúng là thú vị.”

Phương Linh Bảo nói: “Không hoàn toàn là ví dụ, sư tôn nói trong sông có ma cảnh trùng trùng điệp điệp, rất giống cảnh tượng hỗn loạn của hồng trần thế gian.”

Hoàng U nói: “À, cùng loại với Ma Cảnh ở trần thế, xuống dưới đó lịch lãm rèn luyện, có thể tăng lên đạo hạnh.” Du lịch

Phạm gian tích lũy công đức, vốn là một loại phương thức tu hành của đệ tử Nga hốt.

U Minh Giang Ma Cảnh tương tự như trần thế, vào trong tu luyện cũng hợp pháp lý Huyền môn.

Phương Linh Bảo lại nói: “Lời này quá vô nghĩa, người vượt ải từ xưa đến nay thành hàng trăm hàng ngàn, ai dám nhảy vào U Minh Giang tu luyện? Vừa vào U Minh Giang, như mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không có ngày rời khỏi.”

Hoàng U Kỳ nói: “Nói như vậy sư tôn cũng chưa từng xuống nước, sao hẳn biết ma cảnh trong nước giống như trần thế?”

Phương Linh Bảo nói: “Thật lâu trước kia, có một Ma Vương được xưng là “Vạn Tiên Trảm Vũ Tàng hoàn”, tung hoành ba giới không ai có thể địch lại.

Lúc đó sư tôn Ngao Ngọc Long Tử pháp lực hùng quan tiên giới, trong một trận chiến cũng bại trong tay nó, bắt đắc dĩ trốn tới trên không U Minh Giang, Ma Vương đuổi theo không bỏ, lại bị U Minh Giang hút vào trong nước.

Ma Vương kia quả thực cao minh, ỷ vào thần thông giãy dụa năm ngàn năm (Niên Nguyệt trong Trấn Yêu Tháp), vậy mà bò lên bờ bên kia.”

Hắn tràn đầy kính sợ nói: “Khi đó, Loạn Trần đại sư vừa mới tiếp vị, đăng lâm Thiên Vương Sơn tuần sát.

Ma Vương đang du dương ở Quỷ Hùng quan, pháp lực còn thừa lại nửa thành ngày xưa, vẫn giết chết trăm vạn yêu ma nhốn nháo, ăn xin răng rắc, kém chút đoạn rề.

Giết thẳng đến dưới chân núi Thiên Vương, Ma Vương quỳ lạy sư tôn cầu khẩn, nói mặc dù thân thể của hắn bò ra khỏi sông nước, nguyên thần vẫn bị vây khốn trong U Minh Giang, cầu xin sư tôn đại phát từ bi giúp nó thoát khốn, nếu được giải cứu, nó tình nguyện quy thuận các phái khác của Thuận Nga.

Ai ——”

Hắn lắc đầu thở dài liên tục, tiếc hận nói: “Nếu như thu phục Phục Ma Vương công hiến, Vạn Tiên trảm một lần xuất thế, Đông Hải Yêu Hoàng chỉ tính là cái rắm! Đáng tiếc, U Minh Giang có vào cũng không ra, Tổ sư gia còn sống cũng không

thể cứu được nó, sư tôn mang Ma Ngưu đại phu mấy lần thi pháp, muốn giúp Ma Vương hồi hồn, cũng chỉ là phí công vô ích mà thôi.

Vạn Tiên Trảm Nguyên Thần kia bị nhốt trong sông, chỉ kéo ra hình hài, cũng coi như là tuyệt thế đại thần thông, Cổ Kim Ma Vương số một, lợi hại lợi hại!” Liên tục khoa tay múa chân, nước bọt bay tứ tung.

Hoàng U nói: “Tên tuổi Vạn Tiên Trảm ta nghe hơi có tai.

Người nói thử xem, tại sao U Minh Giang lại hút hắt ta vào trong nước?”

Phương Linh Bảo nói: “Muốn làm ngày, Vạn Tiên trảm từng giảng giải cho sư tôn, U Minh Giang là thông đạo đi thông đến dị giới, bên trong có lực dẫn dụ vô tận.

Nếu như người tới mang tà khí, yêu khí, ma khí, đi qua dòng sông phía trên sẽ sinh ra ảo giác, muốn rượu ngon được rượu ngon, nhớ mỹ nữ được mỹ nữ, muốn danh lợi có tiếng, giống như ly hồn thất thể, lóc lên thần hồn liền rơi xuống sông.

Đệ tử chính phái ta luyện thành chân khí hộ thân, thông qua không có gì đáng ngại.

Yêu ma mặc cho pháp lực nó cao hơn, đến đây tuyệt đối xong đời.”

Ngày thứ mười lăm, dòng sông dài mênh mông thông cổ nhị cổ.

Long Bách Linh chợt dừng bước, nói: “Người nói cái gì? Lại... lặp lại lần nữa!”

Phương Linh Bảo nói: “Đệ tử Huyền môn chân khí thuần chính, qua cầu tuyệt đối an toàn...”

Long Bách Linh nói: “Không, không phải, phía trước người có nói!”

Phương Linh Bảo bẻ ngón tay thuật lại: “Phàm là người mang yêu khí, tà khí, ma khí, không cần quan tâm là người hay súc sinh, đến đây tuyệt đối không có mò mẫm trong sông.

Cho nên, ta bảo Đào huynh đệ tháo nhẫn trên tay xuống, vật kia mang theo mùi yêu tinh, làm không tốt gây họa.

Hắc hắc, tiểu nha đầu của Đào huynh đệ còn cãi nhau, sau này giáo huấn, dạy nàng biết ta vừa sống... Tên đứng đầu nhìn thấy rõ ràng, bình luận của sư đệ Đào người có phải không? Sư đệ Đào Chi Thanh, ai, Đào sư đệ...” Quay đầu lại nhìn quanh, tìm Đào Nhi ngây người bình luận.

Cầu dài quanh quẽ, Long Bách Linh cô linh đứng ở phía sau, khuôn mặt tuyết trắng như tờ giấy, lạnh bầm nói: “Nội đan của tướng công... Là nội đan của Cơ Không Hành... nội ma.”

Phương Linh Bảo vẫn chưa tỉnh, kêu lên: “Ai, Đào sư đệ đâu, trốn đi đâu vậy?”

Hoàng U biến sắc nói: “Nội đan của Cơ Không Hành mang theo tà khí! Đào Yêu Yêu... hút vào U Minh Giang rồi sao?”

Ba người không hẹn mà cùng cúi đầu, xuyên thấu qua mặt cầu thủy tinh sáng long lanh, chỉ thấy Hồng Giang sóng lật, sóng đỏ bài không, giống như tảng đá rơi vào tình hình lúc đó.

Phương Linh Bảo nói: “Ba người chúng ta, cũng không ném đồ xuống sông chứ? Nhưng nhìn điệu bộ này, hẳn là có thứ gì đó rơi xuống a.

Ba người chúng ta đều ở đây, duy chỉ có đào chết non rồi biến mất, như vậy... Nguy rồi! Chỉ có hấn rơi xuống sông thôi!”
Vỗ chân, kêu trời gọi đất kêu khỏ: “Trời à, thân thể huynh đệ đào mang theo tà khí, Đào huynh đệ là yêu quái, trước đó đã nói rõ với ta rồi, lần này hồngбет rồi, yêu quái sư đệ của ta ơi.”

Hoàng U nói: “Ngươi là một đại hoạt bảo! Đào diên không phải yêu quái, hấn đã dùng nội đan tà ma, trong cơ thể ẩn chứa tà khí... Ai nha, sư muội lưu ý!” vài bước tiến lên, nâng cánh tay Long Bách Linh lên.

Ánh mắt Long Bách Linh biến thành màu đen, suýt chút nữa ngất tại chỗ, lẩm bẩm: “Hấn, hấn nắm tay của ta, vẫn luôn dặt rất chặt... Lúc nào cởi ra? Ta làm sao không cảm thấy?” Nắm ngón tay lại, vẫn còn dư âm trong bàn tay đào, nhưng bất luận nắm thế nào, cảm giác ấm áp kia đang nhanh chóng biến mất.

Phương Linh Bảo nói: “Được, không sai được đâu, bình thường mất chân rơi xuống nước còn nghe tiếng vang vọng.

Nếu bị U Minh Giang hút đi, hồn phách trước rồi Thất Khiếu, thân thể lặng yên biến mất, cách rất gần cũng rất khó phát hiện ra.

Ừm, đây là hiện tượng rơi vào U Minh Giang đặc biệt có, được rồi, hoàn toàn chính xác, là rơi xuống sông.”

Hoàng U đỡ Long Bách Linh, nhìn dáng vẻ si ngốc thất hồn lạc phách của nàng, lòng đau như đao cắt, tai nghe Phương Linh Bảo lẩm bẩm, cả giận nói: “Hay cái rắm! Sư đệ bản phái gặp nạn, ngươi rất vui vẻ sao?”

Phương Linh Bảo méo miệng khóc nói: “Ta vui vẻ? Ta nghĩ cái chết đều có, Đào sư đệ của ta a.” Phập vào hai đầu gối quỳ xuống đất, tay cào lan can cầu “Phành phành”, nức nở nói: “Mang theo nội đan tà ma, sao không tố cáo ta trước đi, Đào sư đệ ngươi là một tên đầu đất khổ sở.”

Hoàng U nói: “Trong cơ thể hấn có giấu tà vật, đồ đệ đan dược có nhìn không ra sao?”

Phương Linh Bảo nói: “Vốn dĩ ta không quá quen thuộc kiếm pháp của Kiếm Tiên, Đào sư đệ lại tu luyện Thiên Vương Thuẫn, ai biết công pháp của hấn có đặc thù gì? Ta thấy khí

sắc âm trầm giữa lông mày hấn, chỉ coi là chân nguyên độc môn của đồ đệ Kiếm Tiên, cùng loại với yêu ma tà khí mà thôi.

Trong bụng nói thầm, chỉ thiếu điều không hỏi ra khỏi miệng.”

Hoàng U nói: “Người nghi ngờ thì nên hỏi đi!”

Phương Linh Bảo nói: “Trách ta, toàn bộ là trách ta, một đường ta điềm đậm... Chỉ hiển lộ kiến thức, nào có hứng thú hỏi những cái kia.”

Hoàng U cắn răng nói: “Hồ đồ khốn kiếp, khốn kiếp hồ đồ! Giết chết người rồi mà!” Năm lấy cổ áo Phương Linh Bảo, liều mạng lay động: “Mau ngấm lại biện pháp, nghĩ cách kéo hấn ra ngoài! Linh sư muội thương tâm như vậy, sao được! Một người như Linh Sư muội đóa hoa xinh đẹp như vậy, sao có thể chịu được đả kích như vậy!”

Phương Linh Bảo khóc ròng nói: “Không còn cách nào, Tổ sư gia còn sống cũng không nhận... Lần này hỏng bét rồi, trong Tam Giới Ngũ Hành, bất luận Âm gian Dương gian, trên trời dưới đất, thể gian thể gian bên ngoài, cũng không có người này đào tạo hoàn toàn rồi...” Hoàng U hai mắt tròn tròn, lửa giận không thể phát tiết, cong ngón tay gõ vào đầu hấn liên châu một cái.

Bị hấn giày vò mấy lần, Phương Linh Bảo kêu quái dị nhảy ra, lau nước mắt, giận dữ nói: “Chuyện Đào sư đệ thu nạp tà đan, người cũng hiểu, sao không nói sớm?”

Hoàng U nói: “Ta nào biết sẽ đến loại địa phương quỷ quái này!? Trước đó người có giải thích rõ nguy hiểm của U Minh Giang hay không.”

Phương Linh Bảo nói: “U Minh Giang chỉ có nguy hiểm với yêu tà, đệ tử chính phái sợ con chim này! Cần phải xui khiến? Người nên nói rõ bản thân Đào sư đệ mang tà đan.”

Hoàng U nói: “Người không hỏi ta nói gì sao?”

Phương Linh Bảo nói: “Người không nói ta hỏi thế nào?”

Một cái đình tán loạn, hai người người tới ta đi cãi nhau.

Long Bách Linh chợt nói: “Đừng ồn ào nữa...!” Hai người ngừng lại, ngây ngốc nhìn sang.

Long Bách Linh vỗ ngực, hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm: “Bình tĩnh, tỉnh táo, tỉnh táo, đầu óc mới dễ sử dụng.” Minh Mục suy tư một lát, hỏi: “Phương sư huynh, trước đó vài ngày Quỷ Tướng và Hình Thiên vượt qua sông này, chúng nó đã là Ma Thần, trên người tất nhiên tồn tại tà ma khí, vì sao không bị U Minh Giang hút vào?”

Phương Linh Bảo giật nảy mình, nói: “Quỷ tướng hình thiên cầu ngày đó, làm sao ngươi thấy được? Ngày đó ngươi cũng ở bờ sông?”

Bách Linh nói: “Ngươi chỉ cần thành thật trả lời, đừng ngắt lời.”

Phương Linh Bảo định thần, nói tỉ mỉ nguồn gốc: “Phàm là yêu ma do Côn Bằng phái bắt sống, sư tôn tất nhiên phải đưa đến cầu bên kia lưu đày.

Trước đó qua cầu cho yêu ma nuốt “Ẩn tà đan”, khiến tà khí hấp thu liễm không lộ, an toàn như vậy thông qua cầu thủy tinh cầu thông qua.

Sau khi qua cầu được hiệu biến mất, tà khí một lần nữa hiển lộ ra, không thể theo đường cũ trở về.”

Long Bách Linh trầm ngâm nói: “Hai tên Ma Thần ăn đan được vào, tạm thời che giấu tà khí, bởi vậy bình yên đến được bờ bên kia.”

Phương Linh Bảo nói: “Đúng vậy, yêu ma nếu muốn lại đi ra cửa tháp, nhất định phải cải tà quy chánh, tự mình tiêu trừ tà khí của bản thân.

Hình Thiên và Quỷ Tướng Dũng võ cương liệt, sư tôn đưa bọn họ đi trấn thủ Thiên Vương Sơn, hoặc có kẻ bỏ ác theo thiện, tích đức xuất tháp ngày nào.”

Nói đến đây, Trần Yêu Tháp huyền bí sáng tỏ: Tựa như một nhà tù, U Minh Giang làm bình chướng, có lực hút tuyệt đại uy đối với yêu ma.

Nếu muốn ra ngoài nhất định phải tự mình loại trừ tà khí, thay đổi ma tính, bằng chính khí của bản thân vượt qua cầu thủy tinh, đi ra khỏi cửa trấn yêu tháp, cuối cùng lại được tự do, nếu không sẽ bị hút vào trong sông, vĩnh viễn không có ngày chạy trốn! Tổng Khuyết phái như một bố trí tinh xảo diệu, chính

hợp “Thiên ác tùy mình”, tự làm phép lý của Thiên đạo tự chịu”

Nhưng càng hợp lý, càng nghiêm mật, hy vọng trong lòng Long Bách Linh cũng càng xa vời.

Ngày đó lúc thu phục Lưỡng Ma Thần, Loạn Trần đại sư tuyên bố “Trần Yêu Tháp thiếu hai thủ vệ, vừa lúc để bọn chúng đảm nhiệm vị trí...”

Long Bách Linh Ưc nhớ lại việc này, phỏng đoán Hình Thiên và Quỷ Tướng đã thuận lợi qua cầu, cũng không bị U Minh Giang ảnh hưởng.

Đã có tiền lệ này, đào tài có hi vọng thoát hiểm.

Nhưng một phen giải thích của Phương Linh Bảo triệt để đập tan ý nghĩ này.

Cấm khu ức vạn năm, Ma Vương không thể phá qua được lồng giam, phảng phất như đang chậm rãi sụp đổ, thân ảnh đã vĩnh viễn bị ngăn cách với bên ngoài...

Ngày thứ mười lăm, Thông Kim Cổ Tam của Trường Hà U Mang

Long Bách Linh nhất thời ngây dại, mơ hồ nghe thấy Hoàng U năn nỉ: “Sur muội người khóc rồi... Người khóc ra tiếng đi, khóc ra tiếng để chịu một chút.”

Từ khi nào lệ rơi đầy mặt, nàng căn bản không biết, toàn thân lạnh buốt như hăm băng quật, chỉ còn lại ánh mắt du chuyển, mờ mịt lục soát mặt sông.

U Minh Giang lần nữa hiện ra màu nước xanh biếc, dưới tầng tầng sóng nước ẩn giấu bao nhiêu Ma Vực, đào điên mất rồi đi nơi nào? Hắn còn sống sao? Hắn sẽ trải qua gian nguy gian nguy thế nào? Không thể biết được, tám chữ trên tất cả các trụ đầu vôi vôi, thoáng hiện trong đầu Long Bách Linh “Vô Thủy Vô Chung Chung, vĩnh viễn lưu trầm...”

Thời khắc bước lên đầu cầu, Đào Yêu Yêu trở nên mơ hồ, ảo ảnh trong mắt hiện lên, Tiểu Tuyết vui vẻ nở nụ cười, mẫu thân nở một nụ cười yêu thương, nụ cười ôn nhu của Linh Nhi quay quanh người ấm áp trong lòng.

Xoạt xoạt, bối cảnh đỏ tươi đập vào mắt: trướng tử đỏ gấm đỏ, đèn đỏ lồng đỏ, đồ gia dụng sơn đỏ dán hồng, đúng là bài trí trong động phòng tân hôn.

Linh Nhi làm bạn, Tiểu Tuyết là vợ, ba người cùng nhau hầu hạ mẫu thân, hỏa diễm đỏ hồng qua một thời gian ngắn, ý nghĩ này ẩn sâu nơi đáy lòng, bình thường không muốn suy nghĩ nhiều, giờ phút này bỗng nhiên trở thành cảnh đẹp khó có thể cự tuyệt.

Đào Yêu Yêu đưa tay ra sờ, cảnh tượng lập tức thay đổi, giữa ngón tay dịu dàng như mềm mại, Linh Nhi kéo hắn, không đúng! Là Tiểu Tuyết chấp tay dẫn dắt, chỉ thấy thân thể mềm mại của nàng hiện ra, như mỹ thái ngẫu nhiên gặp lúc rừng trúc; mặt mày hàm tình, lại như mộng cảnh gặp lúc đầu thân thiết đáng yêu.

Đào Yêu Yêu không nghe thấy âm thanh, lại có thể phát giác được tiếng kêu gọi “Đi theo ta”, đi theo ta... ” cảm dỗ như lưới, trong phút chốc đã bắt được linh hồn của hắn.

Hắn đi theo, dần dần xa, tùy ý ánh sáng ở sau người tiêu tan, thiếu nữ xinh đẹp ẩn vào bóng tối.

Hắn không phân biệt được phương hướng, mất đi tri giác, bỗng nhiên ngủ say.

Giống như đã vượt qua năm tháng dài đằng đẵng, trải qua vô số cái khốc liệt lạnh lẽo, vết thương nhiều hơn cả thân thể chịu tải.

Đột nhiên đau thấu tim gan, Đào Yêu Yêu tức giận, cuối cùng cũng thức tỉnh.

Hắn lạnh run, ra sức xoay cổ, trong cổ họng “Khặc khặc” nôn khan.

Ánh sáng bốn phía hôn mê, trên mặt đất bùn đất hỗn tạp, tản mát ra mùi hôi thối gay mũi.

Đào Yêu Yêu này thở hổn hển một hồi lâu, dần dần ổn định lại tâm thần, chỉ thấy vách tường đá phủ đầy vết bẩn, trên đỉnh là một gian phòng nhỏ dơ bẩn, là một gian phòng nhỏ chật hẹp.

Ba mặt tường kiên cố lạnh lạnh, một mặt phong tử từ hàng rào gỗ cứng, bên ngoài treo ngọn đèn treo trên tường gỗ.

Hắn quay đầu nhìn lại, ánh mắt dừng ở góc tường, nơi đó ngồi một trung niên hán tử.

Đào Yêu Yêu liếm liếm môi khô khốc, hỏi: “Đây... đây là nơi nào?”

Người trung niên mặc một bộ áo bào xanh, mặt hướng về vách tường xuất thần một mình, bóng dáng như ngọn núi cao ngất trời.

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ: “Hóa ra là người câm? Người điếc?” Sờ vào cục đá nhỏ, ném qua bên kia “Kéo” một tiếng, hô: “Này, người là ai vậy?” Người kia nghe tiếng nhìn lại, xoay mặt một cái, Hồ Cố Long nhìn, thần mục sáng sủa oai hùng, lộ ra khí phách chỉ huy thiên quân vạn mã.

Đào Yêu Yêu lấy làm kinh hãi, lại thấy khuôn mặt hấn gầy gò, ba chòm râu đen che miệng, tuổi gần bốn mươi, giờ tay leng keng leng keng, lại mang theo xiềng xích nặng nề.

Đào Yêu Yêu đổi ý, đột nhiên nói: “Nơi này là nhà tù sao?”

Trung niên nhân khẽ vuốt cằm, vẫn im lặng như cũ.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Vị gia đài này không thích tiếp xúc, khí vũ ổn trọng như núi, tuyệt đối không phải người bình thường, giọng điệu vừa rồi của ta quá mức liều lĩnh.” Lập tức che giấu nghiêm mặt, cung kính nói: “Tiểu tử lỗ mãng, thỉnh giáo tiên sinh cao tính đại danh?”

Người nọ sừng sốt, tựa hồ không ngờ tới đối phương khiêm tốn hành lễ, vuốt râu quai nón, trả lời: “Thang Âm Nhạc Phi.”

Đào Yêu Yêu há hốc mồm, một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần, kinh ngạc hô lên: “Thang Âm, Nhạc... Nhạc Phi, người là Nhạc Phi?!” Hấn nhảy từ trên mặt đất lên, chợt cảm thấy da thịt mát lạnh, thì ra toàn thân tinh quang, cuống quýt ngồi xổm xuống, khớp xương thịt không chỗ nào không đau, cúi đầu nhìn, trên người đầy vết roi, vết thương mới cũ tạo ra, ngang dọc ngang dọc ngang dọc ngang lộn xộn, đan xen đan xen ngang dọc.

Tiếng bước chân ngoài hàng rào gỗ vang lên, một đại hán mũi sư tử đi tới, quát: “Rút Đô Nhi người là tặc điều! Cái môn hạ hô to gọi nhỏ kia thương? Đồ đệ tiện, sáng sớm nhìn người sắp không còn tức nữa, còn tưởng rằng muốn gặp Diêm Vương gia đây.

Hiện tại lại có thể hoạt bát nhảy nhót, con chó vàng ngàn đao vạn quả không chết được! Nhập vào mẹ ngươi phạt Đô Nhi, mỗi ngày bị đánh còn kêu Xuân.” Miệng rộng sát vào hàng rào, nước bọt phun thẳng lên trời, hiển nhiên “Kiệt Đô Nhi” chính là chỉ hấn.

Đào Yêu Yêu mắng đến hôn ám thiên địa, thầm nghĩ “Ai là Bạt Đô Nhi? Nhận lầm người rồi sao?” trùng mắt nhìn, phát giác khẩu âm người nọ cổ quái, đội mũ đen mặc áo đen, bên hông treo một chuỗi chìa khóa, giống như ngục tốt trong ngục giam vậy.

Đại hán kia mắng nửa ngày, sau đó hướng về trung niên nhân chấp tay chào: “Nhạc Nguyên Soái, ngài bao dung, đem Kim cầu nhốt vào sổ hiệu, đây là quân chỉ phía trên, Nguyên Soái ngài đại nhân lượng người đông đảo, coi như trước mặt nhiều con chó điên, không để ý đến hán quỷ khóc.” Lại bồi thường rất nhiều lời, quay đầu bỏ đi, quay đầu bỏ đi.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Nhạc Nguyên Soái, Kim Cầu, Bát Tru Nhi, đúng rồi, gọi ta là Bát Đô Nhi, cái gì mà danh đường, diễn kịch sao?” Ánh mắt đảo qua mặt đất, bỗng dung run lên, giống như bị sét đánh trúng đỉnh đầu.

Trên mặt đất giữa hai chân có một cái hồ nhỏ, phòng thùng đầy nước, phản xạ ánh sáng đèn, nghiêm nhiên là một mặt gương.

Đào Yêu Yêu ngơ ngác trừng mắt, trong nước chiếu ra một gương mặt, lông mày sừng húp, trán xanh da đầu, sau đầu có một cái bím tóc nhỏ, tai đeo vòng sắt, hai má râu mép xồm xoàm, trong sách diễn toàn bộ trò chơi của nó là phiên man tử binh tử phiên phiên viết trong sách.

Hắn đưa tay chạm đến thái dương, mũi, cằm, người trong nước cũng sờ cùng một vị trí, trong nháy mắt, hai khuôn mặt đồng thời thay đổi thần sắc, từ mê mang biến thành kinh hãi.

Đào Yêu Yêu muốn mở miệng kêu lên, nhưng không thể thở nổi, trong lòng điên cuồng kêu “Là ta, đây là ta?! Sao ta lại thành bộ dáng xấu như vậy?”

Đào thanh xuân tiêu sái không còn nữa, không còn thấy bóng dáng, tự dung biến mất.

Thay vào đó là “Rút Đô Nhi”, một hán tử xấu xí thô hoắc, bản thủ, nhìn đáng ghét từ ba mươi tuổi trở lên, tướng mạo hèn mọn bỉ ổi, hệt như một con chó ghê.

Biến hóa này đến quá lớn, kích thích quá mãnh liệt, thậm chí làm cho người ta sinh ra vẻ vui vẻ mới lạ, vạn loại ý niệm như ngựa hoang chạy như điên, nửa khắc không dừng lại được.

Đào Yêu Yêu ngồi ngây ngốc một thời gian dài, sau khi kinh hãi lại nở nụ cười, bỗng sinh ra ý nghĩ “Tiểu Tuyệt thích ta, Linh Nhi muốn gả cho ta, nếu giờ phút này chạy tới đây thân thiết với ta thì...

nhỏ Đô Nhi ôm hai mỹ nữ, con mẹ nó hoa tươi cảm phân trâu cũng vui!”

Liên tiếp ba ngày, hấn liền mặt hướng hồ nước cười đùa phát ngốc.

Nhà tù khai com, bánh bao thối ném bên cạnh, hấn thậm chí không thèm nhìn; Rửa rửa bồn cầu, làm việc vất vả làm nóng tính, quyền đâm cước đá đối với hấn, hấn cũng không để ý tới chút nào.

Mãi đến một đêm, bốn tên ngục tốt mở khóa vào phòng, dựng trái phải lên thân thể của hấn, hai người vung roi hung hăng quật, mẹ nó mới mới mạnh mẽ tỉnh lại, giãy dựa cái cổ, chợt thấy trước cửa đứng một nam nhân béo lùn, mặc cẩm bào buộc ngọc, một khuôn mặt béo lồi ra, hai cánh lông voi.

Đánh một lát, tên béo mặc cẩm y cười âm hiểm nói: “Nhạc Phi, niệm tình ngươi ta cùng điện vi thần, bản quan mấy ngày nay khoan dung, nếu còn không nhận tội...” duỗi tay chỉ lên trời, lạnh lạnh nói: “Con chó vàng này chính là tấm gương của ngươi!”

Ngày thứ mười lăm, dòng sông dài mênh mông thông cổ tứ cổ.

Đánh tay bên cạnh phụ hoạ nói: “Vạn mển đại nhân sống sờ sờ hạ phạm! Đại Lý tự thái gia thẩm án không động hình, các tiểu nhân xuất thai mẹ con nào từng thấy! Nhạc Nguyên Soái vận khí tốt, va vào vị Thanh Thiên lão gia nhân thiện từ bi này, người còn bướng bỉnh miệng cứng, vậy quá không hiểu chuyện tình nhân tình rồi.”

Một người khác nói: “Nhạc Nguyên Soái, người nhận đi, bớt chịu khổ một chút.”

Đào Yêu Yêu giãy trái tránh phải, tựa như Hoàng Lương lên cái đỉnh, giãy giữa một lát không tránh thoát, lập tức nhắm mắt điều tức niệm quyết, ý đồ vận công thi pháp, nào biết hết thấy đều không làm nên chuyện gì.

Thuần Dương chân khí trước kia, Thanh Phong Thần Kiếm, Phục Nhu Thiên Vương thuần... toàn bộ đều không còn sót lại chút gì, may mắn là bộ thân thể này cứng rắn, da thô cốt có thể so với con lừa mao, đói bụng ba ngày ăn roi, vậy mà còn chưa tan rã.

“Lốp bóp” gắng gượng lại một chút, rồi lại một lần nữa...

Đào Yêu Yêu chỉ mong sớm đau đến hôn mê, hết lần này tới lần khác càng lúc càng tỉnh táo, bỗng tận xương, không nhận được rên rỉ.

Một gã ngục tốt khuyên nhủ: “Nhạc Nguyên Soái, ngài đáng thương nhờ Đô Nhi, hấn bồi hình mười ngày bị đánh lạnh, tuy nói là súc sinh kim nhân, rốt cuộc tính là tính mạng sao?”

Nguyên soái gia chịu nhận, đời sau hấn biến trâu thành ngựa cũng sẽ báo đáp ân đức của ngài.”

Đào Yêu suy nghĩ một hồi lâu, ta là oan đại đầu bồi hình, giết gà cho khỉ xem, cầm roi đánh ta, là để hù dọa những phạm nhân khác nhận tội.”

Người trung niên giống như bị xúc động, nghiêng người nửa chuyển, nói: “Thả hấn ra, muốn ta nhận tội gì?”

Vạn Túc đại nhân nói: “Đem người án binh tránh chiến, khắc định thu lương thực, tư thông chuyện Kim Quốc chiêu lên, cung trạng áp giải, chuẩn bị thánh thượng khâm tra.”

Người trung niên nói: “Cái khác còn có thể, tội danh thông đồng với địch này ta há có thể lĩnh?”

Vạn thao đại nhân nói: “Không dám nhận tội, ngược lại dám phạm pháp.”

Người trung niên nói: “Đừng khua môi múa mép, vu cáo hãm hại Nhạc Phi tư thông Kim Quốc, không có bằng chứng, các người làm sao che giấu Thánh Nhân nghe lệnh.”

Vạn Túc đại nhân nói: “Sao lại không có chứng cứ?” Giơ tay chỉ định Đào Yêu, điềm nhiên nói: “Người nếu không có tư thông Kim Quốc, vì sao lại cùng một phòng với người vàng này, sớm chiều mật đàm, ý đồ cử binh phản loạn?” Đào Yêu Yêu cả kinh, hét lớn: “Ta không phải Kim Nhân! Ta là Kim Nhân của Nga Lãng phái...” kháng luận không được mấy, cảm đã sớm trúng một quyền nặng nề, răng thiếu chút nữa cắn đứt lưỡi của mình.

Người trung niên cười nhạt một tiếng: “Muốn phạm tội, lo gì không nói.” Chiếu trên đầu gối, không nhìn mọi người thêm vào một chút nào.

Đám ngục tốt thấy thế kéo lên đao chết non, nâng roi muốn lại tra tấn, tra tấn.

Vạn thao đại nhân phát tay bảo dừng lại, cười lạnh mấy tiếng, dẫn người rời khỏi nhà tù.

Đào Yêu Yêu nằm rạp xuống nghỉ ngơi, thầm mắng “Ta đã thành kim nhân rồi, cái gì mà vàng nhân ngân nhân thiết nhân bức người, hoang đường thấu đáo! Tám phần là đám hí kịch uống nhầm thuốc nổ điên cuồng, làm thành cục diện trên đùa lão tử.” Hơi tức giận dần dần tiêu tan, âm thầm nghĩ cách hại chết Nhạc Phi quan xấu, ta nhớ kỹ trong sách ghi lại “Vạn Lư Vạn Lư” kia, là đại nhân Vạn Cầu kia sao? Hắc, bọn họ giả bộ đúng là ra sức, diễn gian nhân liên sinh ra một bộ gian tướng, khó làm cho thân trưởng mập mạp, so với lão mẫu Trư còn giàu có hơn.”

Đang suy nghĩ lung tung, người trung niên bụng thức ăn tới, một bát cơm trắng lớn, nửa cân cốm rượ, cộng thêm một bát canh cải trắng. Đây là cơm tối của hắn, đặt trước mặt Đào Yêu, xoay người lại đi tỉnh tọa.

Đào Yêu Yêu hôn mê mấy ngày trời mới khôi phục thần chí, đói đến mức cổ họng có thể bay ra móng vuốt, không cần đũa, vùi đầu vào mò mẫm, đem thức ăn quét sạch sành sanh, xong việc phui phui bụng, chỉ cảm thấy sảng khoái thư thái, so với Linh Nhi nấu mỹ thực còn ngon hơn ăn ngon còn tốt hơn.

Lúc này mới nhớ tới bị người ta ân huệ, muốn đổi đãi cảm tạ, người trung niên kia nhắm mắt dưỡng thần.

Đào Yêu Yêu biết hắn không thích nói chuyện phiếm, lập tức không đi quấy rầy, lấy rơm rạ làm chăn đệm, chổng lên người nằm ngủ trên đất.

Đêm khuya, cửa ra vào “Ào ào” kéo ra, vài tên ngục tốt vào nhà hộ quát, lột trường bào áo ngoài của người trung niên, áp giải hắn ra khỏi cửa nhà lao.

Đào Yêu Yêu ngủ say, loáng thoáng nghe thấy mấy chữ “Quá Đường, Thái Gia tự thăm”, cũng không có lưu ý.

Cho đến giữa trưa hôm sau, vẫn không thấy người trung niên nào trở về, Đào Yêu bắt đầu lo lắng, ần ần cảm giác bất tường trong lòng.

Hoàng hôn thiên hạ mưa to, giữa góc nhà mưa to giọt nước đọng, người trung niên kia bị ngục tốt nâng trở về nhà tù, quả không ngoài sở liệu, quần áo vỡ tan, máu tươi đầm đìa thương tích khắp người, hiển nhiên đã chịu đựng tra tấn cực nghiêm khắc tra tấn.

Chờ ngục tốt đi xa, đào lên đoàn rơm rạ, nhúng nước mưa lau vết máu cho hắn, khi sát đến bàn tay thì hít vào một hơi khí lạnh, chỉ thấy đầu ngón tay người trung niên máu thịt be bét, mười móng tay đều bị hươu bào kẹp nát!

Đào Yêu Yêu hoảng hốt, thảm kêu “Hạ trọng huyết thật là lớn! Vì diễn kịch mà biến thành tàn tật cả đời, điên cuồng như vậy! Đám diễn kịch này thật giả làm, sớm muộn gì cũng sẽ làm ra mạng người!” Đột nhiên gió lạnh thổi qua, xốc lên lỗ thủng áo rách của người nọ.

Ánh mắt Đào Yêu Yêu dừng lại phía sau lưng hắn, ngo ngoe thật lâu, đám cỏ trong tay “Bốp bốp” trượt xuống.

Người trung niên lộ ra sống lưng, chỉ thấy thứ văn mặc hắc, bút vẽ xâm nhập cơ lý, chính là bốn chữ “Tĩnh Trung bảo quốc”

Từ cổ võ mục kháng chữ Kim, nhạc mẫu thứ, Thiên Thu trung liệt tất cả mọi người đều biết, trên lưng đâm “Tĩnh Trung bảo quốc”, trừ Nhạc Phi còn có ai? Đào Yêu Yêu kêu to một tiếng: “Gặp quỷ rồi!” Liên miên chập vật nép vào góc tường, trong đầu vang lên tiếng ong ong, hiện ra một sự thật đáng sợ: “Đây không phải là diễn kịch, ta trở lại Tống triều, đến Tống triều...”

Từ đó về sau nửa tháng hắn rất ít động đậy, trừ ăn cơm liền cứng chiều, ban ngày đêm tối cuộn mình bên góc tường, ban ngày co quắp ở bên cạnh góc tường.

Một trận gió thổi qua, một dòng nước chảy qua, một con chuột chạy qua, đều làm hắn kinh hồn táng đảm, phối hợp với tướng mạo xấu xí “Khí Đô Nhi” kia, thật sự là khó coi bao nhiêu, khó coi bao nhiêu.

Thời gian chảy ngược, thay đổi trời đất, ngay cả bản thân cũng trở thành một người khác, lực chấn động này còn lớn hơn bất kỳ sóng thần nào.

Giờ khắc này như hãm vào mộng Yểm, bản tính cũng sáng tỏ thông suốt, đổi lại là người bình thường chỉ sợ sớm đã bị dọa đến phát điên rồi.

Trung niên nhân dần dần có thể đứng dậy hoạt động, ban ngày leo tường đi lại, buổi tối ngồi dài suy nghĩ lâu ngày.

Tâm chần đềm cùng thâm mềm, bao gồm thanh bào kia, toàn bộ cho đào yêu tránh lạnh.

Tuy là nước bản lam lũ, nhưng so với kim sợi ngọc y còn trân quý hơn, đào cơ thể mới miễn được khổ sở.

Trong lòng hắn cảm kích chú mục ân công, phát hiện hắn hình dáng tiêu thụ đứng thẳng, hào khí giữa hai đầu lông mày ngày càng mờ nhạt, thay vào đó là vẻ bi tráng.

Ngày nào đó hấn dừng bước, gọi lính canh ngục phân phó vài câu.

Hoi trể vạn ly đại nhân chạy tới, chưa vào cửa đã chấp tay trước, cười nịnh nói: “Nhạc Nguyên Soái nghĩ thông suốt chưa?”

Vạn thao đại nhân bước vào nhà tù, trước tiên mệnh lệnh che cửa nhà lao lại, ngục tốt biết điều lui ra ngoài.

Dưới chân tường nhiều người ngu xuẩn như trâu ngựa “Rút Đô Nhi”, Vạn Mê đại nhân không để trong lòng, nói với trung niên nhân: “Hạ quan sớm biết Nguyên Soái chịu đại oan, vốn muốn giữ lại, nhưng là Tần thừa tướng chủ ý, bản quyết khó đến trước được thánh, này khó có thể đến trước được.

Ngày trước lúc qua đường, Nguyên Soái gọi công tử và Quý bộ Trương Hiến danh tự, sao không tu thư mời hấn đến Lâm An phủ, xử tội! Hạ quan ở trong trợ giúp, nhất định có thể rửa sạch oan tình.

Trước đó hấn đã hỏi, hôm nay Nguyên Soái có thể quyết định?”

Người trung niên nói: “Tốt lắm, tốt lắm, mấy ngày trước nghĩ lại, ý ta đã quyết, liền theo các người nghị luận.

Cho dù thánh thượng không cho phép, ta cũng tình nguyện cùng hai hài nhi cùng chết ở đây, lấy danh nghĩa toàn bộ phụ tử trung hiếu của ta!” Mặt mày Vạn Nghiêu đại nhân hớn hở, vội vàng mang bút mực cùng bàn nhỏ tới.

Người trung niên chấm mực thân thư, nhưng mười ngón tay hấn đều vỡ nát, đành phải lấy tay cầm bút, nửa ngày viết không được mấy vạch.

Vạn thao đại nhân mất kiên nhẫn, trước tiên đi cáo lui.

Ngày thứ mười lăm, dòng sông dài mênh mông thông cổ năm cổ.

Đào Yêu Yêu thấy vậy thâm nghĩ: “Nhạc Nguyên soái, công tử chắc là Nhạc Vân, bức Hiến kia là con rể Nhạc Nguyên Soái, cũng là Hồ tướng lưu danh sử tịch.

Thần tử ở bên ngoài tâu bản cho Hoàng Đế, phái người đưa cho là được rồi, làm sao lại để bọn họ tự mình đến Lâm An?”
 Nhiều lần muốn tự mình viết thay, khiếp sợ uy phong của người trung niên, tổng cảm thấy tùy tiện mở miệng không tốt, vẫn là trước tiên dụi sạch đầu mũi rồi nói sau.

Một đêm không ngủ, suy nghĩ sôi trào, hần nghĩ đến Nam Hải tiên ma đại chiến, nghĩ đến đại ca Lý Phượng Kỳ trọng thương chờ trị, có lúc mơ hồ đoán: “Vạn liễn đại nhân kiêng kị Nhạc Vân, Trương Hiến anh dũng, sợ bọn họ ngày sau báo thù cho phụ thân, cố mệnh nhạc phi tu thư dụ dỗ để diệt trừ hậu hoạn.”

Trời tờ mờ sáng, thư người trung niên viết xong, đầu ngón tay nhỏ máu tươi tờ giấy, lột lên vết mực màu xanh đen, quả nhiên là đan tâm bí huyết trong chữ viết.

Lúc này cửa nhà lao mở ra, nhà tù nhỏ đem rượu thịt bùng đến phụ cận, một đại hán râu xồm đi theo vào cửa, “Bịch bịch quỳ xuống, một hơi ‘Phanh phanh’ đập đầu, đập đến trán chảy máu, vừa rồi đầu gối đi mấy bước, kêu lên: ‘Lão gia, vì sao phải chịu khuất nhục như vậy!’”

Người trung niên nhìn đại hán kia một chút, thở dài: “Trương Bảo, người đã là tổng binh của Kỳ Lương, đến đây làm gì?”

Đào Yêu Yêu đột nhiên rùng mình, nhớ tới “Thường ngôn nói trước ngựa Trương Bảo, Mã hậu vương Hoàn”. Trương Bảo này là thị vệ bên người Nhạc gia gia.”

Trương Bảo nói: “Tiểu nhân đã từ quan quay về Thang Âm, gần đây nghe nói lão gia bị tống vào tù, đặc biệt tới thăm dò, một là đưa cơm, hai là mời lão gia ra ngoài!”

Người trung niên mày kiếm dựng lên, nói: “Người bảo ta ra khỏi chỗ đó đi?”

Trương Bảo nói: ” ỷ vào người nhỏ một cái côn sắt, định bảo đảm lão gia chạy thoát.

Đạt được bên ngoài vung tay lên, vạn chúng hưởng ứng, uy thế của lão gia ai có thể ngăn cản?”

Người trung niên giận dữ nói: “Trương Bảo! Uổng công người theo ta nhiều năm, há lại không biết lòng ta! Nếu muốn ta ra ngoài, cần phải có thánh chỉ của triều đình.

Người đã tới thăm ta, lại nói ra ngữ điệu đại nghịch bất đạo, hãm chủ mất tiết lộ bất trung! Đừng nói nhiều, lại xem tình cảm nhận người một chén, từ nay về sau ân đoạn tình tuyệt.

Người nhanh chóng trở về quê, chớ bị liên lụy.”

Trương Bảo nói: “Tiểu nhân hiểu rồi.” Quỳ lạy nâng chén rượu, nhìn thấy Nguyên Soái uống cạn, nói: “Trương Bảo lão gia nâng đỡ, thịt nát khó báo đáp, khó lòng báo đáp.

Ngày trước nghe nói Vương Hoành làm chủ tự tử khó khăn, tiểu nhân chẳng lẽ không bằng hấn sao? nguyện hướng Âm Ti gặp đông đủ, chuyên đợi lão gia đại giá.” Đột nhiên nhảy lên, cúi người đụng mạnh vào tường đá, một tiếng vang, đầu vỡ vụn, máu chảy đầy đất mà chết.”

Người sống đầu óc bắn tung toé, chết ngay trước mắt, tuyệt đối không phải là tràng diện giả của sân khấu kịch.

Đào Yêu Yêu không còn hoài nghi, kêu lên: “Không được!” Lao tới lôi kéo, đáng tiếc ngắn hơn một tấc, xúc tu đã là một cỗ nhiệt thi.

Đào Yêu Yêu tê dại khắp người, liên tục hỏi: “Vì sao, vì sao...” Người trung niên lại cười ha hả nói: “Hay cho Trương Bảo, hay cho Trương Bảo!” Đào Yêu Yêu ngẩng đầu lên, hỏi: “Nhạc Nguyên Soái, hấn vì người mà chết, sao người còn cười?”

Nhạc Phi nói: “Đại trượng phu ở thế gian “Trung hiếu tiết nghĩa”, Nhạc Phi Bách Chiến ta là vì trung tâm, thần vì quân tử là điều tiết; hôm nay Trương Bảo bỏ quan dò xét, dứt khoát quyền sinh, vừa vạn toàn bộ chữ ” Nghĩa” này, sao ta không thoải mái! Trương Bảo, được Trương Bảo!” Dứt lời bảo vệ thi thể Trương Bảo, cất tiếng khóc rống đau, khóc rống lên.

Đào Yêu Yêu không lời nào chống lại, nước mắt lưng tròng rơi xuống.

Nhạc Nguyên Soái khóc một hồi, hướng tiểu lao tử quỳ xuống: “Vạn Vọng rủ lòng thương, thưởng cho hấn một bộ quan tài táng thân.”

Tiểu lao tử luống cuống chân tay, vội vàng đỡ lấy Nhạc Nguyên Soái, la lên lao ngục đến xử lý.

Đại hán mũi sư tử kia vào nhà hỏi ngọn nguồn, không khỏi thôn thức than thở.

Người này họ Nghê tên xong, vốn đang đồng tình chuyện Nhạc Phi gặp phải, Trương Bảo cũng là do gã lén để vào lao ngục, lập tức tìm ngõ tắt nhặt xác an táng.

Nhạc Phi giao huyết thư cho hấn, nói: “Làm phiên Nghê Ngục quan truyền tin tức này cho hấn, báo cho Vạn Đình, Nhạc mỗ đã ra lệnh cho Nhạc Vân, Trương Hiến Hỏa nhanh chóng đến đây.”

Nghê Hoành giơ tay ngăn cản, một tay đẩy hấn ngã xuống đất.

Đào Yêu Yêu kêu to: “Miễn là cái bấy gian thần đã bố trí sẵn, Nhạc công tử tới đây ắt gặp phải độc thủ, tin vạn lần không tiền được!”

Nhạc Phi nói: “Hai con chịu chết, ta đã có dự liệu.

Nhưng hy sinh cho phụ thân là vì đại hiếu, con ta nên làm như thế nào.

Người cổ có một chết, chúng ta “Trung hiếu tiết nghĩa” bốn đức đã đầy đủ, cái chết này cầu còn không được, Vạn Vọng Nghê Ngục quan thành toàn.” Nghê Mệnh người mang đi Trương Bảo, nâng thư khom người rút lui.

Đào Yêu Yêu đứng ngây ra một lúc lâu, trong lòng ngục phần uất như liệt hỏa thiêu đốt, quát: “Vì một chữ “Trung”, thà bị gian thần vu hãm; làm chữ ” Tiết” nghe tên hôn quân đầu hàng; vì chữ ” Nghĩa”, nhẫn giáo bộ hạ phơi thây; vì chữ “êm” toàn bộ, ngồi đợi con trai bị hại, ngồi đợi con trai bị hại.

Trung hiếu tiết nghĩa cái rắc chó gì! Nhiều chuyện xấu ở trên đầu!”

Ngoài dự liệu, Nhạc Phi cũng không nổi giận quát lớn, chỉ nói: “Quân phụ đại luân, thiên lý căn bản, ta tất sẽ liều mình phòng thủ.” Đột nhiên giống như già hơn mười tuổi, ngồi tại chỗ không nói gì thêm.

Đào Yêu Yêu còn muốn phản biện, Tỳ Hưu cuối cùng khó có thể mở miệng.

Đối với vị đại anh hùng Thùy Thanh sử này, hẳn ta đã coi hẳn ta là Thiên Thần từ nhỏ.

Vừa mới va chạm đã hối hận, truy tư phẩm cách tôn sùng của mình ngày xưa, chẳng phải cũng lấy “Trung hiếu tiết nghĩa” làm giá đắt, cố gắng hành hiệu sao? Hôm nay lại muốn từng người phản đối, thật sự tìm không ra lý do.

Hắn âm thầm sốt ruột “Chỉ trách ta miệng lưỡi vụng về, Linh Nhi có ở đây là tốt rồi.

Nàng học vấn rất nhiều, một phen dẫn kinh chứng, nói trắng ra thành đen, nói không chừng có thể thuyết phục Nhạc Nguyên Soái.”

Nghĩ tới điển tịch, sử thư ghi lại trong đầu: Nhạc Phi Quan nhập ngũ năm đó, chân định đảm nhiệm vị trí “hí tử sĩ”, Bình tặc Tĩnh quốc, hộ dân bảo vệ, tích công quan báí thống chế.

Hậu quả Kim quốc xâm lấn phía nam, kim binh giết người như đập đất cắt cỏ, cắt đất cắt cỏ.

Các quân vọng phong của Tống triều tan rã, chỉ có Nhạc Phi một mình Mộc Kinh Thiên, Thái Hành Sơn một ngựa đánh lui địch, mạ nước quan tiền toi mạng Kim Tướng, Quảng Đức Lục Thắng, Thường Châu Tứ Thắng, Phục Sinh khỏe mạnh, thu Tương Dương, Chu Tiên trấn đại bại Phản Thuật, mười vạn binh vàng làm điều thú tán... Quân kỳ của Nhạc gia quân chỉ như bão táp quét ngang, giết thẳng tới Kim Quốc người can đảm lẫn nhau, báo cáo với nhau “Hám Sơn Dịch, Hám Sơn gia quân khó.”

Mà Nhạc gia quân uy chấn thiên hạ lại vô cùng ”Nhu nhược” đối với dân chúng, lưu truyền đông lạnh không hủy phòng, chết đói không thể bắt đi” tuyệt không phải nói suông, thật sự có binh sĩ bởi vì đói bụng mà không đành lòng quấy nhiễu dân chúng, nhằm làm cho dân chúng chết đói! Sư phụ uy vũ nhân

nghĩa như vậy, dân chúng sao không “vùn ngục hỏa táng hương, cảm thán mà khóc”? Nhạc Nguyên Soái càng thanh khiết, ăn thức ăn cùng “Sĩ tốt hạ giả đồng”, kết nghĩa làm quân trưởng, mặc vải thô lông lầy, trong nhà nghèo khó như nước rửa sạch.

Trong lịch sử thiện chiến đại tướng rất nhiều, tựa Nhạc Phi yêu thương dân, các loại đức hạnh phát ra thiên tính, các đời khó có người thứ hai so sánh.

Khiến Đào Yêu kính nể nhất, lại có hai điểm.

Một là nhạc Phi mẹ đến hiếu, mẫu thân ốm yếu nếm thuốc vào môi, mẫu thân mất hấn đỡ quan tài ngàn dặm.

Ở hậu thế, một số văn nhân phê bình hấn ” Mượn mẹ hiếu mua tên, che mắt chịu trách nhiệm”, phản cảm cực độ đối với loại bình luận này.

Thân thế của Nhạc Phi, lúc mới sinh Hoàng Hà vỡ đê phá hủy quê hương, là mẫu thân ôm hấn trốn chạy trời chết, loại thân tình này là mẫu tử sống nương tựa lẫn nhau, trở thành người đầy đồng cảm, đối với thiện hành báo đáp thân ân tự nhiên sẽ tôn sùng đến cực điểm.

Lần thứ mười lăm, sông dài mênh mông thông cổ kim sáu tháng.

Ngoài ra, Đào Yêu Yêu lại càng bội phục Nhạc Phi cả đời không nạp thiếp, không nuôi Cơ.

Nam tử cổ đại nạp thiếp thiên kinh địa nghĩa, đừng nói quan lại đại hộ, gia đình Tiểu Khang cũng coi là thường.

Mẫu thân đào cơ hội làm Long gia, tiểu thiếp làm mười sáu năm, chịu đủ nhục nhục mài chiết.

Đào Yêu Yêu tức giận, suy nghĩ kỹ càng, mẫu thân làm thiếp là xuất thân từ sắc dục của Long lão gia, cho nên cảm hận nam tử kia nhất tâm nhị ý, cưới nữ nhân của lão bà, quả thực là y quan cầm thú.

Ngược lại, Nhạc Phi thủy chung chỉ có một thê tử, ở trong mắt đào diên mắt tích liền có thể xưng là tấm mẫu nam tử hán.

Không lâu trước đó, Đào Yêu Yêu che lấp thần tốc, chỉ hận mình sinh ra quá muộn, phong thái của đại anh hùng vô phúc chiêm ngưỡng nịnh nọt phong thái của đại anh hùng.

Bây giờ Nhạc Võ Mục đang sống sờ sờ xuất hiện, trong gang tấc giọng nói bỗng nhiên vang lên, đủ để làm cho hắn vui vẻ quên cả trời đất.

Ở chung một thời gian dài, oán khí lúc trước ôm biệch cho Trương Bảo đã tiêu tán. Hắn tràn đầy kính ý, quanh thân nóng rực như Mộc Xuân Phong, luôn cảm thấy Nhạc Nguyên Soái làm như thế nào cũng là đúng, sự dị nghị của mình hoàn toàn còn thừa lại.

Bảy ngày sau đó, Nhạc Vân, Trương Hiến bị giam vào ngục, cách trở về giam giữ với Nhạc Phi.

Trong lòng Đào Yêu Yêu cảm thấy bi thương, yên lặng đưa thủy trưởng rơm rạ hầu hạ Nguyên Soái.

Nhạc Phi Sinh bình thường ít nói khoác, giờ tay nhắc chân khí độ ôn trọng.

Cuộc sống trầm mặc mà không nặng nề, chợt trôi qua, đảo mắt qua cuối đời.

Diễn Ngục quan lệnh cho Nhạc Vân Trương Hiến tiến vào trong phòng Nhạc Phi, để cha con hấn đoàn tụ, cũng đưa tới một bàn rượu nhỏ ăn uống.

Hai người Vân Hiến vào cửa rung rung bái ngã xuống, thỉnh an phụ thân.

Nhạc Vân thấy một người vàng đang ở trong phòng, kêu lên: “Cầu Bí Tử!” Hấn vung quyền liền đánh.

Dựa theo tính tình điên dại, chưa từng sợ quá cường khi dễ? Nhưng Niệm Nhạc công tử ôm oan chịu khuất, hận chính là gian thần, đánh chính là địch tộc, tình có thể thông, vì thế nhắm mắt thân nhiên chịu đòn.

Nhạc Phi vội quát Nhạc Vân dừng tay, mệnh lệnh bày đĩa đĩa lên chén, ba người ngồi xuống đất, lại để đào chết yếu ngồi xuống phía dưới, chén rượu của mình cho hấn dùng.

Nhạc Vân Trương Hiến ngạc nhiên, không hiểu vì sao lễ đối đãi một Tuyên Cơ Tử.

Nhạc Phi nói: “Dùng binh bình dị, chế ngự thành lễ.

Cho dù có tiêu diệt được Hoàng Long, cũng coi như là giáo huấn, khiến người Bắc quy phục Vương Hóa.” Nhạc gia quân quét ngang Giang Bắc, đã từng tiếp nhận kim binh quy hàng, Nhạc Vân nghĩ đến đây liền thoải mái.

Thế là bốn người uống rượu dùng cơm.

Khó khăn lắm nửa đêm, mái nhà phiêu đảng băng vụn, gió lạnh thấu thịt rét thấu xương.

Nhạc Phi nói: “Trời mưa rồi sao?” Đào Yêu vân vê đầu ngón tay, nói: “Là tuyết rơi rồi.”

Đúng lúc này, ngục đầu trọc dẫn mấy cấm tử vào phòng, mặt đỏ tai hồng ôm quyền thi lễ.

Nhạc Nguyên Soái nhìn thần sắc hấn dị thường, buông bát đĩa xuống, nói: “Tính ra cũng nên đến rồi, có ý chỉ không?” Nghe Lạc nói xong: “Hiện có ý chỉ, nhưng bọn nhỏ sao dám...” Đào rử xuống ngục, câu sau như muỗi kêu.

Nhạc Vân Trương Hiến thấy tràng diện hành hình trong quân thường, lập tức nhìn ra tình thế không ổn, nhảy lên kêu lên: “Hoàng Đế hạ chỉ muốn giết chúng ta!” Nhạc Phi nói: “Mặc Hồ đoán, hai người người quỳ xuống.” Thấy Cẩm Tử cầm lấy sợi dây thừng, cầm hai cây trong tay lên.

Nhạc Vân nói: “Nhất định là muốn giết cha con chúng ta, dùng dây thừng trói lại.” Nhạc Phi nói: “Vi phạm quan tiếp chỉ, đương nhiên phải đi lên!” Tự mình động thủ trói con trai lại, sau đó để Cẩm Tử cột mình lại, hỏi: “Ở đâu tiếp chỉ?” Nghe Vấn nói: “Trên Phong Ba đình.”

Đào Yêu Yêu giật mình, giật mình hô lên: “Phong Ba đình! Phong Ba đình chính là nơi Nhạc Nguyên Soái làm theo nghĩa!” Ném chén rượu, nhào tới nắm lấy cánh tay Nhạc Phi, kêu lên: “Nhạc gia gia đi không được! Đây là độc kế gian tướng Tần Ngọc, ông ấy muốn diệt trừ các người.

Triệu cầu tên khốn kia điều Nguyên soái mười hai kim bài hồi sư, chỉ vì hấn tính đầu hàng Kim quốc.

Nhạc Nguyên Soái là đá vướng chân hàng kim, nhất định trước diệt trừ sau đó nhanh, lại tìm không ra tội trạng.

Tần Ngọc chó cùng rút giậu, ăn ngoan tâm của Hoàng An, đào rỗng Triều Cung tờ giấy truyền cho Vạn Thương, giáo cả đêm lấy tính mạng Nhạc gia gia, truyền thánh chỉ là giả, Phong Ba đình là hình trường...” Nói vừa gấp vừa loạn, đột nhiên nghĩ đến “Nhạc Nguyên Soái chưa từng đọc qua 《Tống Sử》, nào dám tin tưởng lời của ta?”

Lúc ấy Tần Ngọc quyền khuynh triều dã, Triệu Tào càng là đương kim Hoàng Thượng, hấn lại gọi thẳng “Gian tướng Tần Ngọc, Triệu Câu khốn kiếp”

Đám cẩm tử lập tức quyền cước gia tăng, nhấc lên đè lên tứ chi, nhét rơm rạ vào trong miệng hấn.

Đào Yêu Yêu liều mạng giãy giụa, hô: “Chạy mau, nhạc... Nhạc Nguyên Soái, chạy mau...”

Trương Hiến nói: “Kim Nhân này nói có lý.”

Nhạc Vân nói: “Triều đình nếu tàn hại trung lương, dứt khoát đánh ra nơi đây, triệu tập binh mã quyết chiến cùng Kính Tử.

Ngàn vạn địch trận vẫn có thể ra vào, chỉ là lao tù nhỏ làm sao có thể làm khó dễ được ta?”

Nhạc Phi nghiêm nghị nói: “Nói bậy, từ xưa Trung thần không sợ chết, đại trượng phu coi cái chết như về, có gì phải sợ! Thiên Nhật Chiêu Chiêu, xem gian thần thụ dụng khi nào!”
Chuyên hướng Nghê Hoàn dứt lời nói: “Trong đêm cỏ có huyết thư của ta, mời ngục quan giao cho các bộ lạc Chu Tiên Trần Ngưu Cao...”

Phần lớn thuộc hạ của Nhạc Phi bộ đều hào phóng, nghe ta chết sợ sinh sự vội vàng.

Sách này có thể ổn định quân tâm, bảo vệ thánh thượng giang sơn an ổn.” Nghê Lục nhận thư đồng ý.

Nhạc Nguyên Soái cung kính quỳ xuống, cúi đầu về vị trí hoàng đế, nói: “Tội thần không thể thu hồi kinh thành cũ, nghênh tiếp Thái Thượng Hoàng, hoàng hậu Ninh Đức Hoàng, hợp làm vạn tử vong.

Phục duy bệ hạ thánh minh trù, sớm định ra kế tiêu diệt kim đại kế, khiến thiên quyền trở về nước, tông miếu an ổn, vạn dân được hưởng thái bình. Bệ hạ gồi cao vạn năm không lo bắc quản, thần dưới cửu tuyền cũng được Mộc Thánh ân.”

Đào Yêu Yêu hét lớn: “Triệu tạo chuột nhất, hần chỉ muốn đầu hàng cầu thả, hần không dám đánh trận với Kim quốc! Nguyên soái đừng tiến tính mạng hần một cách vô ích!” Nhạc Phi không để ý, quay lại nhìn Cổ nhị tử, dứt khoát nói: “Đi!” sải bước đi ra ngoài cửa.

Bỗng nhiên, Đào Yêu Thuần mở miệng ngâm tụng: “Có binh sĩ an toàn không? Cao Phong Thương! Dân chúng an tại? lấp kín khe núi! thán giang sơn như đã qua, Thiên thôn rải rác...”

Đây là thứ mà bốn năm trước Nhạc Phi Thiệu Hưng đã bề nghề đầy đất nước, leo lên Hoàng Hạc Lâu, ý là “Binh sĩ ở nơi nào? Trên lưỡi đao là huyết nhục của bọn họ.

chư thần ở đâu? Trong khe đất là thi cốt của bọn họ, có thể than thở giang sơn vẫn như cũ, thôn trang phồn hoa ngày xưa bởi vì chiến loạn mà bị hủy diệt.” Giờ phút này ngâm ra, rõ ràng là chất vấn nhạc nguyên soái —— ngài chết thành tựu trung danh, dân chúng làm sao bây giờ? Các binh sĩ làm sao

bây giờ? Dân chúng vừa thu phục thì đất đai đã rơi vào tay địch, ngàn nhà vạn hộ lại sẽ bị địch binh chà đạp, ngài tâm đầu an? Sao không lao ra lao tù chiêu nặng bộ tộc cũ, cứu vạn dân vì nước lửa, Giải Lê Thứ treo ngược trên bầu trời!

Câu chữ bi thương quanh quần bên tai, Nhạc Phi đi lại chậm chạp, sâu thẳm khóc nói: “Thiên ý như vậy, không làm gì được?” Con trai sắp chết cũng không thương cảm, nghe bách tính chịu khổ lại rơi lệ.

Nhưng chỉ trì trệ một chút này, Nhạc Phi lại khôi phục cương nghị, tăng nhanh bước chân đi về phía đại môn, bóng lưng bỗng nhiên biến mất, chỉ còn lại mấy hạt Phù Trần phát phối.

Chú: soạn: “Nhạc Phi” quyền sách viết, tuyệt đối không phải là chân chính Nhạc Phi (không phải là miêu tả tính cách miêu tả đại khái của sách vở), bao gồm chữ “Tĩnh Trung báo quốc”, quả thực là thuyết pháp “Tuyệt Trung báo quốc”, mà “không chế lễ dụng”, so với cách nói “Toàn di chủng” của Nhạc Phi trong lịch sử luận điệu càng là khác nhau một trời một vực.

Nhạc Phi trong quyền sách chủ yếu lấy tài liệu từ Nhạc Truyền, Vũ Mục, Diễn Nghĩa 《tiểu thuyết》.

Nhân vật tình tiết mượn dùng đều là nhằm vào tiểu thuyết cũ mà nói, cùng sử thực không quá thân thiết, người tinh thông lịch sử không cần so đo.

Lần thứ mười sáu kiếp trước, hấn tham lam thương lượng ở thế gian này.

Đào Yêu Yêu mệt mỏi rã rời, tứ chi mở miệng gặm bùn, ngón tay còn chẳng buồn nhúc nhích.

Ngục tốt một mực nằm sấp đến khi mặt trời sáng tỏ, chạy lên vác mông hai chân, mắng: “Chẳng lẽ phục người, phòng giam đều ngủ thoải mái, nhân lúc đó cắt đi!” Đào Yêu Yêu nói thầm: “Cắt, cắt về chỗ nào?” Ngục tốt nói: “Nhạc gia đều đi, người ở lại bồi hình sao? Để trốn ăn cơm sao?” Ta chửi thừa tướng hoàng đế mắng., Giết chết ta cũng xong.” Ngục tốt hất mì phun nước bọt, mắng: “Nhìn bộ dạng lưu manh chết chó của người, Diêm Vương gia cũng ghét bản thủ, ai thu thi của người? Mau cắt, hừ la xui xẻo.” Giơ cổ lên, đập liên tục đuối ra khỏi nhà tù, mặc cho hấn ven đường cuối hẻm tự sinh tự diệt.

Một con phố dài, gió tuyết đầy trời, bò lên ngã trái ngã phải, mộng du như lắc lư về phía trước, trong miệng lầm bầm: “Thất vọng, quá thất vọng, nam tử tốt hộ dân bảo quốc, chết ở trên danh nghĩa trung thành, thất vọng, mất hứng, mất hứng, thất vọng, thất vọng...”

Người qua đường hai bên thấy thế như gặp ôn thần, nhao nhao lui lại tránh né.

Bất giác đi qua một cửa hàng bán bánh nướng, trên mặt nóng hòm hòm mùi thơm nức mũi.

Đào Yêu Yêu đang đói bụng, ngông nghênh đi vào vỗ bàn muốn ăn uống.

Cũng nên cửa hàng này xui xẻo, ánh mắt chương quỹ kém cỏi, cho rằng sáng nay người đầu tiên mua chủ quang lâm, phần chân tinh thần ăn cần chiêu đãi.

Đầu mì chín phân lượng đủ, thịt hồ nhiều, Đào Yêu Yêu ăn liên tục ba bát lớn, lại uống hai chén canh mì nóng hổi, vỗ vỗ cái bụng cảm thấy mỹ mãn.

Chương quỹ thu bát tịnh án, mời khách quan kết trưởng.

Đào Yêu Yêu nói: “Lão huynh, ta dạy cho người một bài ngoan, bù đắp cho người tám đời mua bán.” Chương quây mờ mịt, như rơi vào sương mù năm dặm.

Đào Yêu Yêu hạ giọng nói: “Nam Tống thượng vẫn có khí vận một trăm ba mươi năm, sau đó mồ hôi của Cát Tư đại hưng, người Mông Cổ diệt sạch thành lập triều Tống...” Chương quỳ trừng mắt nói: “Tiền, cho ta tiền mặt đi!” Đào Yêu Yêu nói: “Hừ! Thật không biết điều, ta nói cho người biết, mấy trăm năm tới hưng suy đại thế, con cháu người nghe nói lần này tránh tai hoạ, còn có thể nhân cơ hội kiếm lợi phát tài, còn có thể nhân lúc này kiếm lợi phát tài.”

Thế lợi tặng cho người, không đáng giá bằng mấy bát mì thịt thái sao?” Chương quây sừng sốt một cái chớp mắt, thét chói tai: “Ăn đồ ăn trắng rồi, có đồ ăn trắng nha!”

Hàng xóm láng giềng nghe tin chạy đến hỗ trợ.

Có người nhận ra hình dáng chết yểu, khuyển tai, cười nói với chương quỳ: “Một con chó vàng sao, cha người muốn làm ăn chó vàng? Đụng quỹ của mẹ người, hươu bào ăn cơm có tiền không?” Dân chúng Nam Tống hận kim nhân thấu xương, càng không hỏi nhiều, bảy chân bốn cẳng ấn ngược lại đánh nhau bất ngờ.

Đào Yêu Yêu thu hút, trên người mặc dù đau đớn, trong lòng buồn bực nhưng lại hơi được phóng thích, ghen cả buổi cảm khái thốt lên: “Thống khoái, thống khoái, Nhạc Phi hồ đồ trắng xóa toi mạng, một câu từ bi phần trước đó của Võ Mục Dũng Chiêu Thanh!” Rồi ôm lấy Nhạc Phi Ngu trung, sau đó một câu tràn ngập sùng kính, là lời tán tụng đối với phẩm cách của Nhạc Phi mới có thể khen ngợi.

Nhưng “Vũ Mục” là biệt hiệu của Nhạc Phi sau này, còn chưa có người nào biết đến.

Dân chúng chỉ nghe thấy “Nhạc Phi hồ đồ”, đồng loạt dừng tay kinh ngạc.

Đám người xúm lại bốn phía, bên trong có một cái lao tù nhỏ biết rõ ràng, nói: “Côn Bằng tử này tên là Bạt Đô Nhi, năm trước bị đại quân Nhạc gia bắt được, ở trong lao thành làm khổ dịch, bình thường ngang ngược đùa giỡn.

Nửa tháng trước cùng nhạc Nguyên Soái ngồi xỏm ở phòng giam, hôm nay vừa mới thả ra đã ăn đồ ăn trắng, thật là chó không đỏi được ăn cứt.” Mọi người giận dữ nói: “Chẳng trách nhục mạ Nhạc Nguyên Soái, cậu Nhiễm Tử nên đánh chết tươi!” Một người trong đó nói: “Đánh chết quá tiện nghi, giữ hấn lại chịu tội sống.” Ngón tay dựng thẳng lên đề nghị, dân chúng gật đầu xung là mau.

Lập tức đem tay chân đào chết yếu ấn chặt xuống, chương quỹ lấy ra thuốc giải đao cỏ xám, cùng với cây tăm sắt đỏ bùng bị đốt cháy đỏ bùng.

Hữu lực lớn giả tiếp lấy trong tay, hai ba lượt tóc tai cạo sạch, khiến cho mặt mũi kí sắt đầy vết cắt khoa trương, in lên mấy chữ “Kim cầu, hươu bào, hại Nhạc gia, hại Nhạc gia”, bụi đen tung tóe, lạc ấn vĩnh tồn tại vĩnh viễn.

Dân chúng xung quanh vỗ tay cười đùa, đào chết non kêu quái dị “Oa oa”

Một trận náo nhiệt oanh động nửa thành, mọi chuyện xong rồi buông tha cho hấn khởi hành.

Đào Yêu Yêu rơi lệ đầy mặt, vừa đi vừa la: “Nhạc Phi hồ đồ toi mạng uống công, Võ Mục Trí dũng mãnh ướm mồ hôi.” Hai bên nước bắn tạt vật như hạt mưa rơi xuống, nam nữ già trẻ con không khỏi mắng chửi trên mặt.

Cứ như vậy, như cũ một tháng, năm này qua năm khác, Đào Yêu Yêu chạy khắp bốn phương, chịu hết tất cả khổ sở trong nhân thế.

Hán nhân nhìn thấy chữ khắc trên gương mặt hấn, nhất định khóe mắt muốn nứt ra, năm đám lúc nào cũng có thể dâng tặng bất cứ lúc nào.

Kim nhân nghe hấn tràn đầy khoang miệng, chán ghét khinh bỉ, cũng coi hấn là nô lệ thấp nhất ti tiện nhất.

Trong mấy năm, Đào Yêu Yêu khắp khiêng, chặt đứt hai ngón tay phải, tai chỉ còn lại một nửa, làm công vụ nông nghiệp cũng không có cửa, làm ăn xin không có ai đáng thương, chỉ như một con chó hoang tìm kiếm cơm thừa canh cặn để sống qua ngày.

Bắt đầu cũng là thân nhiên, bị người ta mắng hấn liền nghĩ “Dù sao cũng là thân thể bạt Đô Nhi, tùy tiện làm bộ, cùng ta đào tạo điên non sao?” Trường kỳ thụ ngược cũng khó nhịn, hấn nhớ lại pháp quyết Nga Khuyết phái, muốn luyện thành một ít pháp thuật phòng thân tốt hơn một chút.

Thiên đường tạo hóa trêu người, pháp thuật Kiếm Tiên phải luyện từ thân đồng tử, đả thông chu thiên xong mới có thể kết hôn sinh dục.

Tướng mạo của Bạt Đô Nhi còn xấu hơn cả heo, rõ ràng không phải là thân đồng tử, tức giận đến mức mũi cong vẹo, mắng to nữ nhân kia không có mắt ngủ cùng hấn cả đêm.

Trong kiếp sống lưu lạc, nghi vấn thời đại đảo ngược thường xuất hiện từ đáy lòng.

Chuyện cũ trong giấc mộng lại xuất hiện - Ngao Bính thảo phạt Kim Luân giáo, Huyền Môn khổ đấu Cửu Vĩ Trinh, Tiểu Tuyết trúng độc, đại ca hấp hối, Linh Nhi xảo diệu dò xét cấm địa, Phương sư huynh dẫn đường Trần Yêu Tháp, vừa bước lên đầu cầu U Minh Giang, Mạc Minh diệu kỳ đến Tống triều...

Đột nhiên tỉnh mộng, đám người Long Bách Linh, Lý Phương Kỳ nói chuyện đáng vẻ, rõ ràng như vậy, lại xa xôi như vậy, phẳng phát ảo ảnh lâu biến sâu trong sa mạc.

Hấn kinh sợ đổ mồ hôi lạnh toàn thân, chợt nghi hoặc lên, cái gì đào chết non, Phái Côn Bằng, có lẽ căn bản là không tồn tại, tất cả đều là cố sự hư ảo do con trai đói bụng bịa ra!

Thôn Tử Mộng Điệp, tỉnh lại nghi ngờ, tự hỏi là thôn dân nằm mơ hóa thành hồ điệp, hay là nằm mơ biến thành thôn trang? Hiện tại tình thế tương tự, đến cùng là tưởng tượng ra được Đào Đô chết non, hay là Đào Yêu hóa thân thành Đô Đô Đô.

“Ta là ai, ta đến từ phương nào, ta về nơi nào?” Loại vấn đề này như giò bọ phụ cốt, từng khiến bao nhiêu hiền niệm nan giải, thậm chí là nhập ma phát điên lên.

Đào Yêu Yêu cũng lâm vào vũng bùn này, may mà tính cách đạt tới đã có tác dụng, vỗ đùi một cái, quyết đoán nói: “Ta là ai? Ta chính là ta! Con mẹ nó có thể ăn có thể uống không cướp, ông trời cho ta mấy chục cân này, giày vò tới giày vò,

luôn có lý do của hấn, lão tử đại nhân đại nhân không so đo với hấn.”

Trải qua thể thái nóng lạnh, mơ hồ phân chia “Người ta”, tự có một loại khí khái siêu nhiên thể ngoại.

Kỳ thể lưu ly, lang bạt qua lại, năm nay hấn lại trở về Lâm An.

Dân chúng dựa vào lạc ấn nhận ra “Kim cầu Bạt Nhi” đã bồi tiếp gia gia Hình Nhạc, độ thù hận giảm xuống, cử chỉ khinh nhục càng lớn, mỗi người coi hấn như gà chó trên đũa.

Đào Yêu tìm chỗ nghỉ chân hẻo lánh, cuối cùng cũng đến Tây Hồ Linh Ẩn tự, phía sau vườn sen của dược sư điện, bên cạnh một hồ nước.

Nơi đó là nghĩa trang mai táng người bệnh Ma Phong chết, bình thường ít người lui tới, ngay cả hòa thượng cũng không muốn bước vào.

Đào Yêu Yêu vui mừng đến thanh tĩnh, dựng lều mọc trong nghĩa địa, đào trứng chim ăn đại đồ đổi, ngẫu nhiên tìm chút trái cây tế phần mộ tâm bồ, ăn no rồi việc du dương, chính là trạng thái Tiêu Dao ” miêu tả tiêu tụy, tâm như tro tàn”

Dân chúng rất hiếm có, nghị luận xôn xao, lời đồn rất nhanh truyền vào Tướng phủ.

Kiếp thứ mười sáu kiếp trước, Mộng Sâm thương hai

Sau khi thừa tướng Tần Ngọc hại chết Nhạc Phi, ban ngày tâm thần không yên, đêm tối kinh mộng trộm mồ hôi, thỉnh phật chung quanh cầu thần phù hộ phù hộ.

Ngày đó đến Linh Ân tự thắp hương hoàn nguyện, chur điện theo hỉ đã xong, Tần Ngọc vẫn cau mày như cũ.

Người hầu muốn giải buồn cho Thừa tướng, giải thích: “Nghe đồn Linh Ân tự có một tăng nhân điên khùng dị thú, biết chuyện quá khứ tương lai, không biết là thật hay giả.” Tần Thừa tướng gọi chủ trì hỏi, nghe nói Phong tăng là người kim, đầu tiên là vui mừng ba phần, lại nghe thiện tri trước sau nhân quả, nhất thời hiếu kỳ lòng, lập mệnh đến đây bái kiến.”

Phượng trọng hòa thượng tè ra quần, chạy đông chạy tây tìm tăng nhân điên.

Đào Yêu Yêu đang tìm thức ăn ở nghĩa địa.

Đêm qua dựng lên ngôi mộ mới, tể phẩm có chút phong phú, sáng sớm mưa to gió lớn, bánh bánh mì bánh ngọt thối nát nhừ.

Đào Yêu Yêu cầm chổi quét dọn đã lâu, chỉ hái được một quả trứng gà, lửa đỏ xông lên, vừa muốn hưởng dụng “Đi liếm xương toàn gà”

Phượng trọng chạy tới, kéo cánh tay lại bỏ chạy, vội nói: “Tần thừa tướng muốn gặp ngươi, mau đi theo ta!” Trở thành gian tặc muốn hại chết Tần Thừa tướng Tần Ngọc, đó là gian tặc hại chết Nhạc Nguyên Soái, gặp ta làm gì? Hắc, thấy là thấy thôi, đừng hòng thoải mái, nhìn lão tử làm sao đùa giỡn gian tặc.” Để trứng gà vào trong ngực áo, vừa suy tư đối tử, vừa lão đảo đi về phía trước điện.

Phượng trọng hồi bẩm tăng nhân điên gọi đến.

Tần Ngọc nheo mắt đánh giá, nhìn hấn đầu tóc bù xù, mặt qua in chữ, mặc tăng y rách nát, khắp cả người dơ bẩn dơ bẩn dơ bẩn, trong tay còn xách theo một cây cán chổi trụi lủi., Liên

cười hỏi: “Hòa thượng kia, ngươi cầm chổi cần dùng làm gì?”
Đào điên nói: “Dùng nó quét sạch gian thần tặc tử trong thiên hạ.” Tần Ngọc sừng sốt, cười lạnh nói: “Cắt cái cây chổi kia, lại xem ngươi làm thế nào quét.” Đào điên nói: “Tiệt đoạn Triệu là họ Tống của hoàng triều, đầu tiên là thổi lửa, vừa vặn tặng cho thừa tướng.” Tần Ngọc nói: “Tặng cho ta thì làm sao?” Đào Yêu Yêu cười nói: “Đưa cho người thổi gió châm lửa, thổi cho lang khói nổi lên bốn phía, mới hiển lộ năng lực.”

Đám người hai bên hù tay chân run lên, quên mất ngăn cản tăng nhân điên.

Tần Ngọc nói: “Vốn tưởng ngươi bệnh điên trên người, cho nên ăn nói linh tinh, khiển trách danh y chữa cho ngươi có ỏn không?” Đào Yêu Yêu lắc đầu nói: “Không chữa được, đây là bệnh lạnh lạnh dưới đáy cửa sổ phía đông, không có bệnh lạnh lạnh của Dược gia (Phụ tử Nhục gia), bệnh này đoạn tuyệt không thể cứu.” Tần Ngọc nói: “Dám đòi nói bậy, cho hấn ít lương khô.” Tùy tùng đưa lên mấy cái bánh bao, Đào Yêu Thu lấy ra móc bánh bao ra ném đi, sau đó lại giẫm nát bánh bao, sau đó lại giẫm nát bánh bao.”

Tần Ngọc nói: “Ngươi không ăn thì thôi, vì sao bánh bao ném đi?” Đào điên nói: “Người khác ăn nhân bánh của ngươi còn (hãm hại) mất mạng, ta không ăn nhân bánh của ngươi (Nhập).”

Nghe hấn nói một câu xảo trá, sắc mặt Tần Ngọc âm tình bất định, nói: “Nghe ngươi cắt đứt quá khứ tương lai, lệnh ngươi vì bản tương ngôn, nói phải có thưởng, nói sai trọng phạt.”
Đào Yêu Yêu cười nói: “Ngươi sao?”

Phước Hồ dễ dàng phóng hồ khó gặp.

Độc kế giấu mật hoàn hại người hại người.

Trung gian ngàn năm có công luận.

Phu thê vĩnh viễn quỳ gối trước Nhục Vương.

“Phước Hồ dễ dàng tung hồ khó xử một câu, chính là ám ngữ Tần Ngọc mật lệnh diệt trừ Nhục Phi, do hấn tự tay viết ở trên tờ giấy nhỏ, phu nhân Vương thị giấu ở bên trong mật hoàn, lúc ấy cũng không có ngoại nhân ở đây, vì sao tăng nhân điên này nói không sai chút nào? Không biết lịch sử ghi chép kỹ

càng việc này, về phần bốn câu thơ kia, thật sự là tập hợp của Long Bách Linh khi còn nhỏ đọc sử, làm sao dờ đi mất vậy, chỉ là chiếu theo nguyên trạng mà thôi?

Hai mắt Tần Ngọc trắng dã, nhìn chăm chăm vào Đào Yêu Yêu, càng nhìn càng không giống người trên đời này, run rẩy sợ hãi, kêu lên: “Có quỷ! Có quỷ! Mau đánh, đánh ra đi!”

Đám người hầu như lang như hổ, đưa hấn lên hồ sen, chen lên phía trước quát roi đánh côn, giống như mưa to tầm tã trút xuống.

Đào Yêu Yêu không ôm đầu, không bao che eo, hai tay đan vào nhau tạo thành một vòng tròn, chỉ riêng việc bảo vệ quả trứng gà trong túi áo trước ngực, hô: “Trứng của ta a, đừng làm hỏng trứng của ta...” Thanh âm càng ngày càng yếu ớt, hai chân cắt đứt thành bốn đoạn, nội tạng vỡ miệng phun máu tươi, đám người hầu nhìn hấn không nổi, thu thập côn bổng rời đi.

Khí tức Đào Yêu Yêu đang hấp hối, ngón tay khẽ vuốt vỏ trứng gà, phát hiện bình an không bị tổn hại, trong lòng cảm thấy vui vẻ “Cũng may, ta toi mạng, chết thì chết thôi.

Nếu quả trứng này ấp nở, gà con lớn lên cảm thấy mang ơn đức của mình.

Xem như lưu thể thiện tích, đời này cũng đáng.” Thời điểm người khốn khổ đến cực điểm, sinh ra ý niệm thiên kì bách quái, thời khắc lưu lại càng là ảo tưởng chồng chất, một vật nhỏ trứng gà, tựa hồ đại biểu yếu ớt, lại như biểu thị tân sinh, trở thành ký thác tinh thần của hấn lúc lâm chung.

Đang lúc nhắm mắt chờ chết, một cô gái nhỏ đi tới bên nghĩa địa, tóc rối bù, quần áo rách rưới chống một cây gậy trúc, trong miệng vội vàng gọi nhỏ: “Cái kia... Hòa thượng điên kia đâu? Cái hươu bào kia, ở đâu vậy, ngàn vạn lần đừng chết nha...”

Đào Yêu Yêu hết sức kỳ lạ, nói: “Người... Người đang tìm ta sao?” Bé gái lần mò, lần theo sát trước người Đào Yêu Yêu, xác nhận hấn vẫn còn sống, thở phào một hơi, vươn bàn tay nhỏ bần thiu ra, năn nỉ nói: “Xin ngài thương xót, bố thí một

chút đi.” Đồng Nhân ảm đạm, ngốc trệ về phía trước, lại là một tiếng kêu lờm rà hóa nhỏ.

Đào Yêu Yêu thở dài: “Ai, người mù nhỏ đáng thương, tìm người suy yếu cực độ xin cơm như ta... Ta, ta không có gì tốt để bố thí.”

Cô bé nói: “Có, người có, đồ vật người liều mình bảo vệ, bảo bối trân quý nhất Đại Thiên thế giới, đưa cho ta, cho ta!”

Đào Yêu Yêu chấn động, thầm nghĩ: “Nàng là trứng gà trong lòng ta!” Trong lòng tuy rằng sinh ra điểm nghi, nhưng đã vô lực giải thích, trong lòng thầm nói “Cái gì không tính là hành thiện? Có lẽ nàng đói muốn chết, chỉ chờ trứng gà cứu mạng, cứu người còn trọng yếu hơn cứu gà con.” Sau đó lấy quả trứng kia ra, ra sức để vào lòng bàn tay của nàng, cười nói: “Trứng gà luộc chín một chút, đói bụng sôi lên, dễ dàng ăn nát.”

Bé gái với vẻ mặt kích động dị thường, dường như khó có thể tin được.

Sững sờ một hồi lâu, bỗng nhiên ném côn trúc, quỳ gối xuống, run rẩy đem trứng gà áp sát trán, khóc lóc nói: “Một vạn năm, một vạn năm, chờ một vạn năm! Rốt cuộc chờ đợi một vạn năm! Tiếng nói dịu dàng uyển chuyển, giọng nói lại ẩn chứa vô tận thâm lương, giống như lão phụ tóc trắng đau khổ kể lể.

Đào Yêu Yêu sờ cả tóc gáy, đang suy nghĩ, bé gái kia bỗng nhiên phát tay hạ xuống, đập vỡ nát quả trứng gà, quả trứng hợp với bùn, rồi tỉnh rồi mù.

Đào Yêu Yêu tức giận nói: “Làm gì? Lão tử lấy mạng đổi được lương thực, người không ăn cũng được, sao phải chà đạp?”

Bé gái nói: “Phá vỡ cửa ải sinh tử, ra khỏi Lộ Linh Đình.”

Đào Yêu Yêu ngơ ngác, hỏi: “Người, rốt cuộc người là ai?”

Cô bé lạnh lùng nói: “Vạn Tiên Trảm Vũ Trụ Phong!”

Đào Yêu Yêu nói: “Gió gì? Vũ trụ phong... Chỉ nghe nói có gió đông nam bắc phong, không phải là gió dê, gió nhẹ, gió heo mẹ, nào chui ra vũ trụ gió...” Dần dần nói năng lộn xộn, buồn ngủ chỉ muốn nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Bé gái gào to: “Nhặt đồ vật trong vỏ trứng lên!”

Sau khi nàng liều mạng, thần chí Đào Yêu Yêu bỗng nhiên thanh minh, duỗi ngón tay gầy vỏ trứng, vàng trắng trứng trộn lẫn bùn đất, thật sự có một vật nhỏ dài hơn một tấc.

Đào Yêu Yêu kinh ngạc nói: “Thường nói trứng gà chọn xương, thật sự có lời này.” khay lên đến trước mắt, chỉ thấy ngón tay trong suốt, rộng như lá liễu, hiện lên hình dạng lá liễu, hỏi: “Tiểu nha đầu, sao ngươi biết trong trứng...” ngẩng đầu nhìn quanh, bé gái kia đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

Lần thứ mười sáu kiếp trước, kiếp này Mộng Tham thương tam

Đào Yêu Yêu lắc đầu cười khổ: “Hơn phân nửa là ta hồi quang phản chiếu rồi, người như say rượu sắp chết nhìn thấy tất cả đều là đồ chơi kỳ lạ quý hiếm lạ.” Dư niệm không được mấy lâu, truyền đến giọng nói của cô gái kia: “Ta đợi một vạn năm, hiện tại, rốt cuộc cũng được giải thoát.” Ý vị du dương kéo dài, truyền từ trong ngón tay đào chết non.

Hắn ngưng mắt nhìn kỹ, ánh sáng nhỏ hình lá liễu kia quanh quẩn, mơ hồ hình ảnh lay động, hiểu kỳ nói: “Người là yêu tinh trong trứng gà sao? Kê tinh? Hay là trứng?”

Ảnh Tử nói: “Ta gọi là “Vũ trụ Thần Phong”, Vương trong kiếm, đã từng chém giết tám vạn bốn ngàn a tu la, Tây Thiên Chiến Thần Già Duyên Pháp ước mơ tha thiết.

Bởi vì theo chủ cũ lần theo tung tích Hoa Tiên Nhân trong Trấn Yêu Tháp, U Minh Giang trong Trấn Yêu Tháp lưu lạc ở thế giới này, trải qua hơn vạn năm không cách nào siêu khỏi.

Là người cho ta cơ hội thoát nạn, làm báo đáp, từ nay về sau người là chủ công mới của ta.”

Đào Yêu Yêu mất đi hứng thú, nhụt chí nói: “Chủ công? Còn Công Hồ đâu! Nhất định là trứng chuyên tác quái, ta nhờ cả Đô Nhi chết cũng không được yên tĩnh.”

Ảnh Tử nói: “Ngọc Tử thôi bỏ túi da không đáng tiếc, đợi ta công công xuất hồn ly thể, trở về chân thân.”

Nói xong, tiểu vật lá liễu hóa thành một đạo kim quang, chui vào chính giữa mi tâm của hắn.

Đào Yêu Yêu nhẹ nhàng bay giống như lông ngỗng, độn phong phiêu thăng giữa không trung, lại rơi vào trong ao sen, trong lòng kêu khổ “khà”, kết quả là trở thành xác chết trôi.”

Ngày xuân âm áp đầy ao sen, có thêm thi thể ngâm đầy, cô bé đưa hương nhìn thấy quá không ra hình thù gì.” Trương Hoàng

Trung bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy trên bờ sông có một cổ thi thể, đúng là người vàng nhỏ Đô Nhi kia.

Hắn ần ần có sở ngộ “Hồn phách của ta ly khai thân thể!”
Trong nháy mắt, nước ao bốn phía vọt tới.

Dòng nước xanh biếc hỗn tạp nhỏ bé, uốn lượn hình thành vòng xoáy, từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu phiêu phiêu đi xa.

Càng chìm càng sâu, hồ sen như biển rộng, dần dần sắc thái chuyển càng nồng đậm, trở thành màu xanh đậm nhất, tiếng bong bóng khí “Ừng ục” đình chỉ, như đầu óc trở nên trống rỗng, hết thấy trở nên thanh vắng trống rỗng.

Cuối cùng màu lam cũng tan biến, hắn định thần mở mắt ra, trong tầm mắt có một mảnh trống rỗng.

Trên dưới trái phải, từ trước đến sau xa gần, không ngày không trăng không trời không đất, vạn vật đều trống rỗng, bốn phương mỗi trắng.

Không gian rộng lớn bao la, lại giống như không có cửa khóa nhà lao không có cửa khóa.

Đào Yêu Yêu run rẩy, lập tức ngồi dậy: “Hắn cũng không rõ là đứng hay ngồi, kêu lên: “Này, Này, Này! Có ai không?”

Chỉ thoáng hoạt động như vậy, chợt thấy trang phục đã biến đổi, Thanh sam tự tiện đăng vân ủng, chính là quần áo trang phục đệ tử Nga khuyết! Lại sờ sờ gò má, râu ria, lạc ấn đã không còn, lại khôi phục diện mạo thiếu niên lang tử.

Đào Yêu Yêu mừng như điên, sờ tới sờ lui chưa hết, mới cảm thấy sống mũi mình thẳng tắp như vậy, lông mày thon thả như thế, khoe miệng đẹp dễ như vậy, tóm lại, tướng mạo vô cùng tuấn mỹ, sao trước kia chưa từng phát hiện?

Cao hứng không tới nửa khắc, lại hoảng sợ, cảm giác cô tịch lặng lẽ sinh ra.

Hắn giang tay sờ loạn, nhanh chân chạy loạn, thủy chung ở vào cảnh giới trống rỗng, hoảng sợ hét lớn: “Con mẹ nó, đây là nơi quỷ quái gì vậy!”

Tiếng nói của tiểu cô nương kia vang lên: “Đây là U Huyền Hư Không, ở trong U Minh Giang, là nơi linh hồn thể ở tạm.”

Đào Yêu Yêu vội nói: “Là người sao? A, gió gì vậy?”

Người ở đâu vậy?”

Bé gái nói: “Là tên Vũ Trụ Phong, người mở tay ra nhìn xem.”

Đào Yêu Yêu theo lời giờ chuông, chỉ thấy kim quang chảy ra khỏi da, tiểu vật hình lá liễu lần nữa hiển hiện ra.

“Xoẹt” một tiếng, biến thành một lưỡi dao sắc bén bảy thước, lưu quang tràn đầy màu sắc, kiểu dáng rất hùng mỹ, nắm trong tay nhẹ như lông ngỗng.

Tiểu cô nương giờ đến gần xem thân kiếm, cong queo uốn lượn khắc chữ, nói: “Viết gì?” Bé gái lẩm bẩm: “A Thác Ma Ha La Bà Lan...”

Đào Yêu Yêu nói: “Làm phiền, kể chuyện Trung Quốc nghe được không?”

Bé gái nói: ” phạm văn được khắc trên thân kiếm, chiếu theo lời tụng của Trung Nguyên, đại khái là “Vũ Trụ Thần Phong, Như Ý Linh Thông.”

Trảm Tiên Diệt Phật, Vạn Ma Chi Tông.

“...”

Đào Yêu Yêu nói: “Rất hợp lý, người làm nhiều trò thật đấy.

Đầu tiên gọi là Vạn Tiên trảm, sau đó là Vương trong kiếm, gió heo mẹ trong vũ trụ, có tên gọi ngắn gọn nào không?”

Cự nhận bỗng nhiên bay lên, một lần nữa hóa thành hình dáng bé gái.

Chân trần kết bím tóc, trán buộc kim đai, tay áo ngắn thắt ống quần, hai cổ tay đeo chuông tay, giống như Thiên Trúc Tiên đồng trong bức tranh Đường Bích, so với thảm trạng bão táp run run trước kia thì tươi sáng hơn gấp trăm lần.

Nàng khoanh chân ngồi trước người Đào Yêu, nói: “Chủ công gọi ta “Vũ trụ phong”, Vạn Tiên trảm là ngoại hiệu Trung Hoa Tiên gia đưa cho ta.” Nhìn qua đào yêu quái, hỏi: “Chủ công sao lại rơi vào U Minh Giang sáu tầng? Vốn là người mang nội đan tà ma, rơi vào U Minh Giang cũng là đáng đời.”

Nhưng người lại luyện ra Thuần Dương chân khí, Kiếm Tiên kiếm thuật, phục xanh mặt, theo lý là đệ tử Ngao Thiên, người trong chính phái há có thể thất thủ trong Trấn Yêu tháp? Chẳng lẽ thân phận đặc thù, người cố ý đến thử luyện xông quan?”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Không dám nhận, sao dám nhận, bản thân ta Huyền Môn Hậu Bổng Đồ, Thiên Long Thần Tướng tương lai của Ngao Bí Phái, đại danh Đào Yêu Yêu là vậy.”

Vũ trụ Phong nói: “Ai là sư tôn của người?”

Đào Yêu Yêu nói: “Loạn trần đại sư.”

Vũ trụ phong nói: “Tiểu bối vô danh tiểu bối.”

Nga lang phái do lúc đầu Đường Tử Nguyên tông khai sáng, nhị tổ phù sinh như mộng, tam tổ luyện thanh vi.

Loạn Trần đại sư đăng vị lúc nào?”

Đào Yêu Yêu nói: “Này, người hỏi nhiều quá rồi, đến phiên ta đặt câu hỏi rồi chứ?”

Vũ trụ nói: “Tuân mệnh, mời nói.”

Đào Yêu Yêu nói: “Tại sao ta lại rơi vào U Minh Giang? Ta chỉ nhớ dắt Linh Nhi đi trên cầu, đầu óc choáng váng một lúc, cho nên mới trượt chân rơi xuống cầu sao?”

Vũ trụ gió nói: “Phàm là ác ma yêu vật, hoặc người mang tà khí, bất luận pháp lực mạnh bao nhiêu, tất bị U Minh Giang hút vào.

Trước đó không có ai nói rõ cho người chuyện này, chủ công hiển thị là bị người hại.”

Đào Yêu Yêu nhú mày, không hiểu lắm, lại hỏi: “Được, coi như là lạc sông... Vì sao ta lại trở về Tống triều?”

Vũ trụ Phong nói: “Chủ công đã nghe qua thuyết pháp của Đại Thiên thế giới chưa?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta hiểu, Phật thường nhắc tới ba ngàn đại thiên thế giới, thập phương cực lạc Tịnh Thổ, hình như là ví dụ thiên địa cực kỳ rộng lớn.”

Vũ trụ Phong nói: “Không phải ví dụ mà là thật sự cho nó hiểu.

Bên ngoài càn khôn, giữa vũ trụ mệnh mông, tồn tại ức vạn “thế giới” tương tự, hoặc chậm hoặc sớm, diễn dịch lịch sử tương tự.

Đại thiên thế giới từ thông đạo U Minh kết nối với nhau.

Trong Trấn Yêu Tháp của Nga Khuyết phái, lục trọng U Minh Giang tức là con đường thông tới thế giới khác của người.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thật sao? U Minh Giang chuyên hút tà ma, đây là nguyên nhân gì, người giải thích cho ta.”

Vũ trụ phong đạo: “Cái gì gọi là “Tà”? Thay vì thế đạo tương phản, bị thế nhân chán ghét, bại hoại thế phong đạo đức; hoặc là con cái biến thành hùng, yêu biến người, thần soán quân, con trù cha, thân huynh muội thông gian, trái với quy luật thế gian thường lý thế gian.

Phàm là loại tà niệm tà hành này, đều sẽ sinh ra “Tà khí”, làm thiên địa bất dung, bị đương thời bài xích.

Thế giới không dung nạp với vị trí của bản thân, sẽ hướng tới một thế giới khác.

Nếu gặp thông đạo U Minh, dị giới và tà khí cảm ứng, lập tức sinh ra hấp lực cường đại, kéo người mang tà khí vào trong —— đây là pháp lý U Minh Giang hấp dẫn tà ma.”

Kiếp này kiếp thứ mười sáu, kiếp trước có Mộng Sâm thương bốn.

Đào Yêu Yêu cười lạnh nói: “Ha, ta biết ngay ngươi sẽ nói mò mà.

Lời của quốc gia ngươi, ta bị U Minh Giang hút vào, vậy ta cũng là tà ma? Ta bại hoại đạo đức luân lý? Lợi hại dục vọng? Yêu biến người, con cái biến thành hùng... Quả thực hoang đường thấu đỉnh, lời nói dối này chỉ có thể lừa gạt trẻ con.”

Vũ trụ phong nói: “Chủ công có tà hay không, xin nghe ta nói một lời.

Hồn du cự triều, đi khắp Tống Kim các nơi, xin hỏi ngươi gặp phải chuyện gì? Dân chúng khinh tiện, hươu bào ngược đãi, trung thần bất đồng, gian thần không tương dung, một lời không hợp với cách thức thế gia, chính là đặc thù rõ ràng nhất của tà loại.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta là người hậu thế, hành động của ta và người của Tống triều có khác biệt gì đâu, trong tình lý đó, sao lại kỳ quái như vậy?... Ồ, trải nghiệm của ta làm sao ngươi biết được?”

Vũ trụ Phong nói: “Vũ Trụ Thần Phong, Như Ý Linh Thông Nếu ta ở vào một thế giới nào đó, chỉ cần vận chuyển linh niệm.

Trong chốc lát, ức vạn sinh linh giang hà sông núi, hiền ngu ti tiện gian thiện ác, không gì không hiểu tại sao mang thai.

Nhưng hơn vạn năm siêu thoát không có cửa, ta đã nản lòng tuyệt vọng, quanh năm khô khan thủ ở động niệm.

Những ngày gần đây tâm huyết dâng trào, vô tình thi triển thông linh diệu pháp, cảm giác sự tồn tại của chủ công, mượn nhờ tính cách tuyệt đỉnh của người siêu thoát khỏi tám lưới bụi.

Nếu không bỏ lỡ cơ hội tốt, ta vẫn sẽ bị vây khốn trong thế giới kia.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Hay cho câu thông linh diệu pháp, đều thông vào trứng gà rồi đi.

Người đã thần thông quảng đại, vậy còn giả làm người mù đòi ta ăn trứng gà? Là trứng tinh thì thừa nhận, anh hùng cho dù xuất thân thấp, tiểu nha đầu bịa chuyện cũng không đúng.”

Vũ trụ phong đạo: “Nhiều lời vô dụng, lâu ngày tự mình.

Du lịch của Việt Thế sắp bắt đầu, chủ công đã chuẩn bị xong chưa?”

Đào Yêu Yêu nói: “Cái gì... cái gì lại sắp bắt đầu?”

Vũ trụ phong nói: “Đã gọi là “Lục Trọng Ly Hồn U Minh Giang”, hồn phách muốn sáu lần nhập thế, sáu lần xuyên qua thế giới, cuối cùng rời khỏi Ly Giang thủy,

Hư không này chỉ là “Dịch trạm” linh hồn tạm trú, mỗi lần Tỳ Ngộ sinh ra, trong nửa canh giờ, bên trong Trấn Yêu Tháp đã qua mười năm.

Sau đó hư không biến mất, hồn phách nhập vào dị thể, hiện tại thời hạn cũng sắp đến rồi.”

Đào Yêu Yêu vội vàng nói: “Không, không phải, ta mới khôi phục nguyên thân... Lại phải đi đâu đây? Sáu thế giới gì chứ, ta, ra ngoài không được sao?”

Vũ trụ Phong nói: “Không ra được, người không phải chủ công của ta.

Vĩnh viễn trầm luân dị thể, cuối cùng cũng thành một đồng xương trắng.”

Đào Yêu Yêu giang cánh tay ra sờ loạn, miệng nói: “Toa con ngoan, gà con ngoan, chơi đủ rồi sao? Đừng bốn cọt đại ca đào người.

Ai, nữ hài tử liên thích nháy mắt quấy rối, người mau dẫn ta về Nghiêu Sơn, ta giới thiệu cho người một tỷ tỷ tên Hồng Tụ, tỷ ấy cũng thích chinh người, hai người các người có thể luận bàn cả ngày, người chinh nàng, nàng chinh người...”

Bé gái rõ ràng ngồi bên cạnh, ngón tay chạm vào không còn thấy bóng dáng, bốn phương tám hướng, lại còn trống rỗng.

Đột nhiên, đất vàng từ lòng bàn chân trào ra, đám mây bông bành trên bầu trời, mặt trời cũng xuất hiện, cây cối “Vù vù” thoát ra khỏi mặt đất, dãy núi liên miên nổi lên phía chân trời.

Quang Âm Điện chuyển, bạch mã qua khe hở, trong một sát thiên địa vạn vật đều đầy đủ —— kỳ thật nguyên bản vẫn còn tồn tại, chỉ là thế giới mới đột nhiên thay thế hư không, phẳng phát thương hải tang điền đột biến mà ra.

Đào Yêu Yêu đứng chưa vững, ngã chổng vó lên trời, chổng lên cảm giác mát lạnh, quần áo phấp phới, lần thứ hai lấy dáng vẻ hiện thế.

Hắn lập tức sờ soạng mặt, nhiều thêm ba chòm râu dài, mũi cao thẳng, lông mày rậm rạp, hiện tại hình tượng so với Bạt Đô Nhi đoan chính hơn một chút.

Chỉ là thêm mấy chục tuổi, nghiêm nhiên là một lão nho sinh đọc đủ thứ thi thư.

Hắn kinh hồn ổn định lại, ngẩng đầu nhìn chung quanh.

Chợt nghe một tiếng thét chói tai: “Xác chết vùng dậy rồi!”

Ở gần có ba người đang đứng, một nam một nữ dẫn theo trẻ con, giống như là một nhà.

Thiên thời nhập đông, khoáng dã phong lớn, nam chỉ mặc áo ngắn giầy rơm, mang một cái mũ trúc rách nát, cầm chuôi sắt ngắn, trong run rẩy như con voi run rẩy đông lạnh chỉ có nước tru lên.

Nữ nhân áo vải vải, dây thừng buộc lưng, đỉnh đầu cắm rẽ dũa, mặt mũi tràn đầy kinh hãi vạn phần.

Đào Yêu Yêu bò lên, khom người, đi tới gần, lấy ra nam nhân đội nón trúc, che giữa đống chân, cười nói: “Xin lỗi, quấy rầy nhiều, mượn quan quý che mặt xấu hổ.”

Hai người nam nữ chân đi tránh, nửa bước cũng không chạy khỏi, chỉ lo cầu khẩn: ” cương thi lão gia, tha mạng.” Tiểu hài nhi sống sờ sờ, chỉ vào Đào Yêu kêu lên: “Trường Hồ, chỉ cái rắm nha.” Đào Yêu giả cái mặt quỷ, Tầm Tư “Nhất định là lão tiên sinh vừa mới chết, hồn phách của ta phụ thể, mượn thi thể lão nhân chuyển thế.” Lập tức khúc chân vẹo vẹo, miệng lớn hít thở hai lần, nói: “Các người nhìn xem, có nhiệt khí, có cái

bóng, chân có thể đánh úp, ta... Lão phu là người sống, không phải cương thi.”

Bởi vì lo lắng cho vấn đề bế khí ngưng mạch, bị người ta chôn lầm nơi đây.

Ồ, hai vị là vợ chồng sao?”

Nam gật gật đầu, thần sắc nghi hoặc càng thêm nặng nề.

Đào Yêu Yêu nói: “Đại ca đừng sợ, người tên là gì?” Nam tử khản trương, ngay cả nói dối cũng quên mất, bật thốt lên: “Ta, ta tên là Quách Cự, nàng là người hồ đồ của ta.” Đào Yêu Yêu nói: “Ừm, Quách đại ca, đây là địa danh gì? À, lão phu quên mất rất nhiều chuyện, đại ca sẽ gánh vác trách nhiệm.”, Xin chỉ điểm qua một chút.” Quách Cự nói: “Khu vực Ôn huyện nơi sông này, ta ở thôn Quách gia, toàn thôn đều họ Quách.” Đào diên cuồng suy nghĩ, lẩm bẩm: “Cửu huyện Ôn, Quách Cự, dễ nghe quá, chữ Cự? Có to không?” Đào Yêu Yêu tăng giọng, nói: “Năm nay tên là Kiến An sao?” Quách Cự nói: “Không, là Vĩnh Bình, tổ tiên thế gia của bản triều, vẫn là đồng hương với chúng ta!”

Đào Yêu Yêu cả kinh, thầm nghĩ: “Tấn thế tổ Tư Mã Viêm, hình như là người Ôn huyện trong sông.

Tốt, sẽ không trùng hợp như vậy, tính như vậy, ta đến Tây Tấn, gặp được đại hiếu tử Quách Cự chôn cất phụ mẫu!”

《 Nhị Thập Tứ hiếu thảo ghi lại, người Quách Cự nhà trong Ôn huyện nước Tấn, trên nuôi mẹ già, dưới nuôi con non, sinh kế khó có thể duy trì sinh con.

Vì tiết kiệm khẩu phần lương thực để mẫu thân lão mẫu thân ăn no, hấn và thê tử quyết định mai táng con trai ba tuổi sống.

đào sâu hai thước trong lòng đất, đào được một vò hoàng kim, trên cái vò ghi rõ “Trời ban Quách Cự, không được lấy, dân không thể đoạt...”

Đây là hiếu tâm của hấn gây nên, bởi vậy truyền lại thành giai thoại, mang vào thư điển.

Cố sự trong sách cổ thường khoa trương, đa số là hư cấu với tiền nhân, mượn cố khuyên thế mà thôi.

Đào Yêu Yêu vốn cũng lý giải như vậy, hôm nay rõ ràng nhìn thấy người này một cách lợi hại, phần kích động này liền không cần nói tới.

Hắn còn sợ nhầm, gấp gáp xác nhận, lớn tiếng nói: “Quách Cự, trong nhà ngươi có bà già tám mươi tuổi, không cơm ăn thường phải chịu đói, đúng không?”

Trong mắt Quách Cự hiện lên vẻ sợ hãi, rụt cổ nhìn trộm mắt dạng, run run nói: “Đúng... đúng! Sao ngươi biết?”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ha ha, quả nhiên là ngươi rồi! Quách Cự, thành thật khai báo, ngươi đào hố để làm gì?”

Lời còn chưa dứt, Quách Cự liền ném xẻng sắt đi, quỳ xuống dập đầu như giã tỏi, cầu xin tha thứ: “Quý lão gia, Đại Tiên gia gia, lão pháp lực vô biên, vô sự không biết, tha cho tiểu nhân mạng chó thôi.

Tiểu nhân không phải cố ý muốn chôn lão nương, thật là trong nhà không có gì ăn, bảo vệ tiểu nhân không thể giữ lại lão nhân, vạn phần bất đắc dĩ bày ra hạ sách này, tiểu nhân không còn dám nữa!” Nữ nhân dập đầu theo, la hét loạn xạ: ” cương thi lão gia tha mạng.”

Kiếp này kiếp thứ mười sáu, thương lượng mộng tham năm.

Đào Yêu Yêu nói: “Người nói cái gì?”

Quách Cự nói: “Lão gia tha thứ, tiểu nhân tuyệt đối không muốn chôn sống lão mẫu thân.

Hiện tại mẹ già bệnh liệt giường nhiều năm, chỉ biết ăn uống ỉa đái, ra khí nhiều vào, thấy mặt liền muốn đoạn khí đuổi chân, ta đào cái hố chuẩn bị tốt...” Nói xong, nữ nhân ngửa đầu hơi thả lỏng, “Xoạch” rơi xuống một cái vòng tay màu bạc.

Quách Cự ngượng ngùng nói: “Ách, đám tiểu nhân nghèo rớt mồng tơi, trong đất mộ hoang tìm chút đồ vụn vặt, không... tuyệt không đào trộm phần mộ nhà người ta.”

Đào Yêu Yêu nói: “Từ từ, chậm đã, không thích hợp! Chuyện không phải như vậy! Các người đào hố là muốn chôn con trai, tiết kiệm lương thực cho mẹ già ăn no.”

Nữ nhân ôm chặt hài tử, ra vẻ nói: “Sợ, chôn con trai nuôi lão bất tử kia, may mà người nghĩ ra được... Tiểu tử mập mạp à, đi theo con phố có thể bán được mấy ngàn tiền, chôn vô ích, lão nương không nỡ.”

Đào Yêu Yêu vội nói: “Không phải như vậy, là như vậy... Các người nghe ta nói, các người chôn con dưỡng mẹ, hiếu tâm cảm động trời đất...”

Đào hai thước sẽ đào được một vò vàng, trên đàn viết “Thiên Túc Quách Cự, quan không được lấy, dân không được đoạt”, đó là ông trời ban thưởng cho vợ chồng người.”

Nghe nói có vàng, hai con người phu thê tỏa sáng, đào hố vừa đào lại đào, hưng phấn bùng bùng đào hơn trượng, mệt mỏi hai mắt biến thành màu đen, ngay cả cọng lông chim cũng chưa đào được.

Nữ nhân đầy bụng tức giận, không còn sợ Đào Yêu nữa, khoanh eo hỏi: “Này, vàng đâu?” Đào Yêu Yêu gãi đầu, lúng túng nói: “Trên sách viết mà.” Quách Cự vung toàn lực đánh

cực lên, xẻng nhọn leng keng, chấn cho ngón tay run lên, hiển nhiên bên dưới ẩn giấu vật cứng.

Hai vợ chồng kinh hỉ đan xen, nằm sấp mở ra nhìn một chút, không phải giả bộ kim đàn, mà là một tảng đá lớn lạnh buốt nặng nề.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Hắc hắc, vẫn có thu hoạch, món đồ chơi này tốt, phi thường tốt... Mang về nhà chống ván cửa, ban đêm phòng trộm, chó cũng không cần nuôi.”

Ở chung một canh giờ, phát hiện Đào Yêu không phải quỷ thần, lại nghe hắc lấp lóe kỳ từ, hai vợ chồng lập tức trở mặt.

Nữ nhân kéo đào chết non, nhất định phải bắt hắc giao ra vàng.

Quách Cự chú ý là nam tử khí lượng lớn, trên mặt ngón tay đỏ mồ hôi, nói: “Ta không cần nhiều, lão đầu nhi, đào đất giúp người cả buổi, mấy đồng tiền công nên kết thanh nha? Lấy vật gì đền bù cũng được!” Chân đào mất quần áo cũng không mặc, tiền vật kết giao kiểu gì? Khổ mặt xin nhận lỗi!

Quách Cự khi dễ hắc tuổi già sức yếu, kêu to nếu không trả tiền liền đem hắc chôn vào hố đất.

Đang lúc không thể tách ra, vừa vặn huyện lệnh ngồi xe đi ngang qua, tai nghe tiếng động la hét phách người tra hỏi.

Quách Cự lão bà tinh thông thế sự, rất có năng lực ứng biến nhanh trí, nhào tới huyện thái gia trước xe khóc lóc kể lể “Tiền tài nhà ta bị lão tặc lấy trộm, Thanh Thiên đại lão gia làm chủ các loại ngữ, huyện lệnh phát tay truyền lệnh, mang theo một đám người thẩm vấn trở về nha.

Đến huyện nha, gõ trống thẳng đường, huyện lệnh trước hỏi nguyên cáo trước.

Nữ nhân sớm đã nghĩ xong lý do, thuận nước đẩy thuyền, sửa lại những lời kỳ lạ của Đào Yêu, nói - nhà ta nghèo, chăm sóc lão mẫu thiếu lương thực, cầu lão thái thái thái ba bữa no nê, đành phải đem con trai ruột chôn vùi.

Hai vợ chồng đào sâu hai thước, trong hố lộ ra vò hoàng kim, vốn viết “Thiên Tứ Lang Cự, không được lấy, dân không thể đoạt...”

Ai muốn chui ra một lão tặc trộm mộ, không những cướp đi tài bảo Quách gia, còn tự thoát quần đũa giỡn dân phụ, cầu Đại lão gia công minh Đoạn Vân Vân Báo.

Báo cáo xong, cả sảnh đường ồ lên, huyện lệnh kinh động dung mạo.

Chôn con phụng mẹ, tuyên cổ không nghe thấy, bản huyện quản lý lại ra hành động hiếu nghĩa lớn như vậy, thực khó khăn lưu danh thước kính, tăng quang trong thôn, khiến luân hồi sinh sắc.

Loại kỳ ngộ trời giáng cát tiền này, chỉ có thể tra được trong sử sách, vợ chồng Quách Cự ngực không chút mực, tuyệt đối không bịa ra được, bởi vậy càng thêm đáng kính, vôi vàng ghi chép kỹ càng mệnh chủ mỏng.

Nhưng không đủ đẹp, vàng trời ban bị trộm, trong cảnh nội “Trộm gió hung hăng ngang ngược” thanh danh không tốt lắm.

Nếu xóa đi đoạn này, dân phụ miệng không che đây; tặng vàng cho bọn họ thì bịt miệng đi, huyện thái gia có chút đau lòng.

Chủ Bạc đoán thấu tâm sự của lão gia, tại nói nhắc nhở: “Hiện nay chiến loạn sơ bình, Thánh chủ lấy hiếu đạo trị thế, các quận đang vôi vàng cử hiếu Liêm...” Huyện lệnh giật mình vỗ trán, liên tục xưng mình hồ đồ.

Cái gọi là “Cử hiếu sát”, là phương thức tuyển chọn quan viên chính của Tấn triều.

Cha mẹ hiếu thuận là ” Tham”, Liêm khiết Phụng Công là “Liêm”, hai loại người tài năng xuất phẩm, triều đình lập tức trao cho quan chức.

Huyện lệnh kia không trông cậy vào “Liêm” nữa, ra vụ án Quách Cự này, trong địa bàn “Giáo dân có phương pháp, danh dự kỳ hiếu đương thiên” ai có thể sánh bằng? Công tích thăng quan phát tài, một vò hoàng kim mua được, mua bán nào tìm được? Lập huyện lệnh vui vẻ ra mặt, phân phó thưởng cho Quách Cự Hoàng Hoàng chinh đàn, làm minh trang đưa đến, cũng viết lên “Thiên Túc Quách cự văn...”

Căn dặn Quách Cự nói chuyện như thế nào, tương lai triều đình phái viên lập miếu thờ kỷ niệm, nên trả lời như thế nào.

Hai vợ chồng bị vàng lung lay hoa mắt, mặt đều cười nát, không lo thăm vắn đào chết non, nâng chim sẻ nhảy về nhà.

Thường cho hiểu tử, huyện lệnh lại thăm tra trộm mộ tặc.

Đào Yêu Yêu thờ mù lạnh bàng quan xem kịch, nghe đường lên tiếng hỏi, đáp: “Ta vừa không trộm mộ cũng không trộm vàng.”

Cái gọi là mai nhi dưỡng mẹ, những chuyện thiên hạ tài bảo này, thật ra là ta nói cho bọn họ biết.”

Huyện lệnh nói: “Ồ, Quách Cự có quan hệ với ngươi?”

Đào Yêu Yêu nói: “Không thân.”

Huyện lệnh nói: “Hắn là bạn cũ của ngươi?”

Đào Yêu Yêu nói: “Không phải.”

Huyện lệnh nói: “Nếu không thân chẳng quen, phu thê hắn chôn vùi đào bảo, ngươi biết từ đâu?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta là người hậu thế, chuyện phát sinh ở triều đình đưa vào thư tịch, ta sớm đã nhớ kỹ trong ngực.”

Huyện lệnh cau mày nói: “Nhìn là nói vậy, Nặc đại niên xích lộ thân thể, khinh dâm công đường, chẳng phải là điên rồi sao?” Nhìn lão thái dương long chung, tóc trắng bông bênh, chột sinh lòng thương hại, cười nói: “Xem khí sắc của ngươi, giống như là người đọc sách, mà dung khẩu biện một hai phần.

Ngươi đã biết hết nhân sự bản triều, vậy nói một chút bản quan từ bao giờ xuất sĩ? Vụ đời đầu sao lại phán định công bằng?”

Văn nhân đời trước nổi danh cuồng phóng, thường có lời nói làm trái với lễ tục, như Nguyễn Thụ thả rượu chạy tán loạn, Vương Minh cởi quần áo leo cây, các ví dụ như...

Hình dáng cổ quái, lên tiếng kinh người, lúc đó cũng không phải là dị loại tuyệt thế, nói không chừng còn là danh sĩ địa vị thiện học phong lưu, nói không chừng còn là một vị danh sĩ địa vị thiện học phong lưu.

Huyện lệnh lệnh hắn kể một chút lịch sử cũ của nhà mình, quả thật là dưới bậc thang cho hắn, nói không ra cũng được, bởi tội lập tức được giải trừ.

Cho dù nói hươu nói vượn một phen, huyện lệnh sẽ mỉm cười nói: “Quả có bệnh điên, bản huyện làm sao có thể chấp nhận với người điên, thả đi!” Có vẻ khoan dung độ lượng, vụ án thuận lợi kết thúc, mọi người đều được lợi bao nhiêu?

Nhưng Đào Yêu Yêu là một kẻ quật cường, đối phương nguy Thiện hấn không mua nợ, há miệng liền trào phúng: “Chuyện quan nhỏ như hạt vừng, trên sách cũng không viết, muốn ta viết sao?”

Huyện lệnh giận dữ, cũng may làm quan nhiều năm, thâm minh dùng nhãn nhin, kiềm chế tạm thời không phát tác, cười lạnh hỏi: “Ta ngược lại là quan hạt vừng.

Thỉnh giáo tôn tính quý tộc dưới chân, hiện ở chức gì, thụ tước vị gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Miễn cho quý họ Đào, tên tuổi chết yểu, người dân bình thường một thân nhẹ nhàng.”

Lần thứ mười sáu kiếp trước khi sinh ra đã buôn bán mộng tham sáu.

Huyện lệnh về râu nói: “Đào chết yếu? Lấy kinh thi “Đào Chi Yêu”

Xuất xử mặc dù rõ ràng lại ghét ngả ngón, nữ tử vẫn được, Thông Nho Học sẽ không dùng cái tên quái này.”

Đào Yêu Yêu nói: “Sai rồi, không phải câu kinh thi kia, đặt tên là có liên quan tới cha ta.”

Huyện lệnh nói: “Chỉ giáo cho?”

Đào Yêu Yêu nói: “Cha cũ của ta chết đi vốn là đồ đệ đầu tiên của phái trấn Nga, năm đó lâm trận thoát khỏi đào phạm đào phạm, người ta gọi là “Gia Nga đạo pháp vũ trụ Quan, đầu lĩnh Nga Khuyết bỏ trốn mất dạng”

Hắn không có dũng khí rửa nhục, lại để cho nhi tử gánh tiếng xấu, thay hắn hoàn thành trách nhiệm chưa hết.

Ta đặt tên là “Đào Yêu” này.”

Huyện lệnh nói: “Đã biết ác danh vẫn không giỏi sửa lại, còn có ba phần hiếu tâm với vong phụ.”

Đào Yêu Yêu lắc đầu nói: “Lại sai rồi, ta không sửa tên là vì thiên vị mẹ ta, nàng kêu thuận miệng không thể đổi miệng được.

Về phần cha ta, ai thích ý nghĩ của ông ta! Hai chân duỗi ra khép lại, chết cũng nhẹ nhàng, bỏ lại cô nhi quả phụ chịu hết khổ sở.

Hắc hắc, đức hạnh trốn tránh trách nhiệm, tên Đào Yêu này là chuẩn xác nhất cho hắn.”

Huyện lệnh kéo dài mặt nói: “Tử không nói sai, trước mặt mọi người chỉ trích mất cha, làm lễ pháp gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Sai chính là sai, bề ngoài cung kính trách cứ trong lòng, không phải lễ pháp mà là già mồm.”

Huyện lệnh nói: “Trăm loại tổn hại thân phụ, quả thật là thất đức bại phong đến cực điểm! Tục ngữ “Hồ nợ của phụ tử đền”, thiên công địa đạo.

Làm con trai nên tuân thủ ý chí của phụ thân, hoàn thành di nghiệp của phụ thân, luận ngữ thánh ngôn “Phụ tử”, quan sát ý chí; phụ không, xem kỳ hành, ba năm không đổi đạo của phụ thân, có thể nói hiếu đãi rồi.

“...”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Lời này thôi rồi, học theo cha, tập tính xấu xí thu hết vào người, con trai tặc trộm mộ còn làm tặc trộm mộ, con trai hái hoa còn làm kẻ trộm, mới hợp ý hiếu đạo sao? huyện thái gia tham lam trái pháp, giả tạo hiếu tử xấu xí, cũng kế thừa di chí của lão thái gia? Đáng tiếc đào điên đảo không hiểu thánh ngôn, chưa chắc học được phụ thân bỏ trốn mất.”

Huyện lệnh nổi giận bùng bùng, rốt cuộc không nhịn được, vỗ bàn liên tục “Cuồng tặc, nghịch đồ, lão cẩu, hoàng khăn dư nghiệt, không cha không quân, Lữ Bố Đồng Trác đồng đảng, khí giết ta!” Ký Tử vung vẩy khắp mặt đất, hô to “Đánh đánh đập!” Tráng dịch tiến lên, giờ thủy hỏa côn lên đánh một năm một mười, mới đánh được hai mươi côn, thân thể già nua nua sắp chết không chịu nổi, tứ chi co giật, ào ào phun ra mật vàng.

Nha dịch thấy đánh lại muốn người chết, ngừng tay mời lão gia chỉ thị.

Huyện lệnh con người xoay chuyển, nhớ tới cổ huấn “Sĩ khả sát không thể nhục”, tính toán kỹ càng, sai người viết tội trạng đào tạo phản nghịch bất hiếu lên trên tấm bảng gỗ, đeo lên cổ cho hắn, khoác gông cùm xiềng xích thị chúng, cho đến khi đảm bảo thân thuộc mới mở miệng giải phóng.

Liên tiếp hơn nửa tháng, đào chết yếu do quan sai áp giải, du hành phố chợ các tha hương.

Đang lúc Quách Cự chôn con huyện oanh động, dân gian lấy hiếu làm vinh, đào điên đảo trở thành hình thức phản diện, kết cục có thể tưởng tượng được.

Bị đánh bị mắng nhục nhã, từ sớm đến muộn không dứt.

Có chút dân phụ thôn gây yếu thương xót, muốn lau mặt cho hấn một chút dơ bẩn, đến gần nhìn thấy ánh sáng mờ mờ, bực lộ hoàn toàn, không khỏi xấu hổ che mặt mà đi.

Kết quả, trẻ con ném ngói ném gạch, nam tử già trẻ giận dữ khiển trách, không có ai hạ thủ lưu tình.

Giày vò đào yêu chết đi sống lại “Các vị niệm tình ta tuổi già, nâng cao quý thủ đi.” Người khác hỏi: “Người ngỗ nghịch mắng cha, nhận tội sao?” Hấn kinh phong lại sinh ra, cãi lại: “Không phải mắng, là trách cứ, tiên phụ có lỗi tự hỏi tội của mình sao?, Không nói tới việc ngỗ nghịch.” Có người nói: “Quách Cự chôn con trai nuôi mẹ, người cưới sạch mắng cha còn trộm mộ, so với nhìn thấy súc sinh còn không bằng, còn dám chống đối?” Cổ Đào Yêu trở nên cứng ngắc, cãi lại: “Quách Cự Giả Hiếu, ta chính là có lý!” Mọi người càng không nói nhiều, giật ngược lại là một trận đòn thối tha.

chịu đủ tra tấn, mỗi ngày chỉ lấy củ cải trắng nhét vào bụng, dần dần da thịt khô nứt, thân thể già yếu sắp sụp đổ.

Đào Yêu Yêu buồn bực, lúc bản thân giáng lâm thế gian này, vị lão tiên sinh này trần truồng nằm ở nơi hoang dã, người nhà thân mẫu hấn là ở phụ cận, vì sao không thấy người nhận nhau? Quay đầu suy nghĩ lại, bất thắng bi ai “Ta biết rồi, lão giả thân thể yếu bệnh nặng, bị con cái lột sạch vứt bỏ, nào còn có người nhà chứ?”

Hấn triệt để lạnh lòng, nhìn lên trời thở dài: “Cái gì hiếu đạo, lừa bịp danh kiếm lợi nguy trang:

Sinh ra ở đời này quá đáng thương, không bằng sớm chết đi thì tốt hơn.” Lão đầu tử có thể tìm chết cũng là khí lực sống, suy yếu đến cực điểm, cắn lưỡi không có răng, lau cổ không có dao, cũng không thể nào nín thở đem mình đè chết.

Chỉ thay đổi giọng điệu, năn nỉ: “Vị hành thiện tích đức kia, giết ta đi, cho ta thống khoái!” Mọi người coi hấn là loạn thế cầu tặc, đùa giỡn không đủ, đánh đến không chán, ai nguyện thiếu lão quái vật vừa giải hận vừa buồn này đây?

Cầu xin mấy ngàn mấy vạn lần, cuối cùng nói không nên lời.

Rốt cục đến một ngày, sai dịch bên cạnh hình như có cảm giác, quay cổ cúi đầu nhìn lại.

Đào Yêu Yêu mừng rỡ, đôi môi khô khốc liên tục mở ra khép lại.

Sai dịch hỏi: “Làm gì vậy?” Đào điên cuồng dốc hết toàn lực, nói: “Giết... Giết... Ta... Công dịch nói: “Cầu xin ta giết người sao?” Mắt đào lờ lững lấp lánh, tất cả đều là vui sướng cảm kích.

Sai dịch kia cười quỷ dị, yếu ớt nói: “Nguyện vọng của chủ công, ta nhất định làm theo.” Giơ côn lên chiếu chuẩn đỉnh đầu hắn, Toái Thạch Toái Kim hung hăng đập một cái.

Đào Yêu Yêu kinh hãi nhảy lên không, cúi đầu thoáng nhìn, dưới lòng bàn chân là thi thể lão tiên sinh kia đầu rơi máu chảy.

Chuyển qua cảnh vật biến ảo, dung nhập vào hoàn cảnh thuần trắng vô biên, lại tiến vào u ảo hư không.

Đào Yêu Yêu khôi phục diện mạo vốn có, tâm tình sáng khoái tinh thần, ghé mắt nhìn lại, chỉ thấy đầu tóc vũ trụ búi hai búi, khoanh chân ngồi ở bên cạnh, trên đùi đặt một cây đàn Dao, đang nhàn nhã điều chỉnh dây đàn.

Đào Yêu Yêu nói: “Này, sai dịch là người biến thành sao? Lần này không đánh vỡ trứng gà, sao người lại rời khỏi thế giới kia?”

Vũ trụ phong không đáp, chột nói: “Xem kỹ!” Tay trái móng dài móc mạnh, “Leng keng” giòn vang điếc tai, một dây cung rung động, dây đàn khác theo đó lắc lư theo.

Vũ Trụ Phong hỏi: “Ta chỉ gảy một sợi dây, dây cung kia tại sao lại rung động?”

Đào Yêu Yêu Minh thầm nghĩ: “Con quái vật hình dáng như con nha đầu này, lại còn bày trò gì đây?” Cười lạnh nói: “Hừ, thì ta sao? Đáng tiếc không thử, đây gọi là dị cung cộng minh, Tổng đại diện Thảm Ngọc Mộng Khê bút nói chuyện nhớ kỹ, khi còn bé ta còn cố ý thử qua.” Bàn chân ngồi đối diện nàng, trừng mắt yên lặng nhìn nó biến hóa.

Vũ trụ phong nói: “Đối với Cực.

Cùng loại với dây đàn cộng hưởng, Đại Thiên thế giới cũng chỗ nào cũng “Đồng cảm”, chuyện phát sinh ở một thế giới,

chắc chắn sẽ tái hiện ở thế giới khác, chỉ là sớm hay muộn cũng sẽ có khác biệt.

Thế giới trước kia của ngươi có chôn con Quách Cự, thế giới mới rồi đi kia cũng trình diễn một màn tương tự.”

Đào Yêu Yêu cười lạnh nói: “Nói như vậy, Đại Thiên thế giới có ngàn vạn vạn cái Quách Cự, cũng có ngàn vạn cái Đào Yêu chết non rồi? Ta có thể đụng phải một tên Đào Yêu khác sao?”

Chú 1: Tây Thiên Chiến Thần Già Tác Pháp Da, Phật giáo và Thần Linh của Bà La Môn giáo, sau khi truyền vào nước ta xưng “Vi Đà Thiên”

Nghe nói con trai của Tuyết Sơn nữ thần, thường ăn mặc trẻ con, lúc tác chiến thần lực sáu mặt bảy tay vô biên, có được các loại thần binh lợi khí, đã từng dẫn đầu Thần tộc đánh bại đại quân Thiên Ma.

Đến nay mỗi năm bảy tám tháng, người da vàng ở phía nam dịu dàng vẫn sẽ cử hành hoạt động tông giáo long trọng, kỷ niệm hiệp pháp địch nhân a.

Đánh 2: mô hôi xanh, chỉ thay sử thư, bởi vì sử sách cổ đại dùng thẻ tre khắc nhiều thành, trước khi xảy ra chuyện dùng lửa nướng thanh trúc, giống như mô hôi đốt cháy.

Lần thứ mười bảy, ngàn năm công trạng qua trò chuyện.

Vũ trụ giống nói: “Giả như lưu lại ở thế gian kia, qua ngàn năm nữa có thể sẽ đụng phải...”

Nhưng người sinh ra đã là nhân loại, thiên ý nhất định phải chết.

Sao có thể qua hơn nghìn năm, lại đi tìm “Chính mình” sau khi sinh ra? Sống không cách nào nghịch chuyển, tương lai không cách nào đoán được, đây là quy luật tự nhiên của Thiên Đạo.

Như thái dương lặn về phía tây, không thể thay đổi.”

Đào Yêu Yêu không nói, mơ hồ cảm thấy lời này ẩn giấu cơ phong, càng bao gồm một loại mê hoặc tà ác nào đó.

Vũ trụ phong khẽ búng chậm, trong tiếng nhạc chính trực chậm rãi, thản nhiên hỏi: “Nhưng mà, truy đến cùng, là ai gây đầu một tiếng đàn?”

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ: ” dây đàn sản sinh cộng hưởng, luôn là dây đàn đầu tiên kéo dây đàn dẫn tới.

Mọi chuyện ở Đại Thiên thế giới lặp lại phát sinh, tất có một khởi đầu bắt đầu.

Nếu quả thật có ngàn vạn Quách Cự, đào chết yêu, theo thứ tự sinh tử... khởi nguồn ban đầu nhất ở nơi nào?”

Vũ trụ gió nói: “Hỏi hay lắm, tra xét bản nguyên ban đầu của “Lai sắc tướng” là có thể phá vỡ hạn chế của thiên mệnh, trở thành người thống trị vạn vật, mệnh ta do ta quyết định không phải do trời!” Móng tay dài hóa thành chủ thủ, “Xoẹt” cắt đứt dây đàn.

Tinh thần Đào Yêu Yêu chấn động mạnh, đột nhiên nhảy dựng lên.

Vũ trụ Phong nói: ” dây đàn đã đứt, cộng hưởng còn có thể xảy ra sao? Nếu ta dùng dao nhỏ này, chủ công chính là dùng giả dùng dao cắt đứt trời buộc!”

Thanh sắc nàng nghiêm nghị, hiển lộ hết khí phách bá đạo: “Nếu hai chúng ta hợp hai làm một làm một, lấy thần lực vô thượng của ta, dung hợp hoàn toàn với tính chất của Công Vô Kỵ, như vậy bất luận quy luật gì cũng có thể đánh vỡ. Nhật Nguyệt Đông bay về phía tây sao? Nhưng lại muốn hắt từ phía tây bay lên! Vạn sự tái diễn không cách nào nghịch chuyển sao? Chúng ta đưa ra nhân quả, đẩy người cha tự do của hắc sủng, điên đảo đảo hỗn loạn! Muốn làm gì cũng được! Người ghét bỏ huyết thống Long Bách Linh của Long gia, liền có thể xoay chuyển thời gian, biến hóa sự thật, khiến nàng năm đó hậu sinh ở nhà khác.

Lâm Thiên Sứ lại đẩy lui niên đại trở về, thư thái cười đệ nhất mỹ nữ cổ kim này.

Chưa bao giờ quên tình ý của Tiểu Tuyết sao? Được, cũng cưới nàng, để hai người nàng hóa địch thành bạn, cùng nhau hầu hạ chủ công, song mỹ cũng thu được lạc thú gì!”

Đào Yêu Yêu nói: “Phi, nếu ta theo ngươi, chịu ngươi không chế? Vậy thì Vô Kỵ là cái quỷ gì!”

Vũ trụ phong nói: “Phổ Thiên Hoàn Vũ, người có thể cự tuyệt hiệu lực của Thần Phong, chỉ có một mình chủ công.”

Đào Yêu Yêu nói thầm: “Ngươi lại giả Linh Nhi cho Tiểu Tuyết, bản chủ công thật phải đầu hàng.” Đẩy ra câu chuyện, nghiêm mặt nói: “Vấn đề ta mới mở đầu ngươi còn chưa trả lời đấy.

Lúc chúng ta gặp nhau, ngươi tự xưng đánh vỡ một quả trứng gà, tự xưng là được cứu, ngươi thật sự nhốt nó trong vỏ trứng vạn năm sao? Quả trứng gà kia vạn năm không tệ, thật sự là tốt, cái gì mà gà thần?”

Vũ trụ gió nói: “Gà là Mão, Mão thì mặt trời mọc, Hỗn Độn sơ khai; trứng Uẩn Sinh, Sinh Mệnh bắt đầu, Linh nhục sinh sôi nảy nở.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, chính là từ trong trứng vỡ ra.

Ta muốn bắt chước Bàn Cổ, đem bản thân thần lực và tự nhiên linh lực của càn khôn trộn lẫn với nhau, từng ngày tăng cường thần thông, đột phá phong bế của thế giới này, cuối cùng nhảy ra khỏi U Minh Giang.

Nhưng bởi vì thiên lý “Khí đầu” và linh lực cần khôn sau khi dung hợp thần minh của ta xong, tự nhiên tiềm nhập vào bên trong trứng gà.

Vỏ trứng tuy rằng tổn hại nhiều lần, vỡ nát, nhưng đều là kết quả ngoại lực tác dụng.

Nếu như ta không thể tự tay phá vỡ, thần lực lại sẽ chui vào trứng gà mới, vòng lại...”

Đào Yêu Yêu nói: “Ngươi liền từ một quả trứng gà chui vào một quả trứng gà khác, từ cái mộng con gà rơi xuống vỡ tan, lại chuyển sinh trong cái mộng khác.”

Vũ trụ phong đạo: “Đúng là như thế, phảng phất như luân hồi, không cách nào thay đổi vận mệnh.

Rơi vào đường cùng, ta dùng thần thông biến ảo thành hình dáng tiểu ăn mày, chu du bát hoang tứ hải, đau khổ cầu phá trứng giải vây cơ hội.

Cho đến thời khắc gặp được chủ công, thần lực cảm ứng cá tính của ngươi, mới làm cho ta tự tay phá vỡ trứng gà, tự phá vỡ phong cầm vạn năm.

Ta nhận định ngươi là kỳ tài tuyệt thế độc nhất vô nhị, có tiềm chất của người thống trị, qua một kiếp chôn cất con trai Quách Cự, quả thật đã nghiệm chứng phán đoán trước đó.”

Đào Yêu Yêu nói: “Sao ngươi lại cảm thấy vậy?”

Vũ trụ cười nói: “Trong thế giới kia, ta cũng không tuân theo nhập trứng gà trước, bình thường xuất thế phá xác xuất thế.

Tùy tiện phụ thể vào một sai dịch, vẫn thoải mái thoát thế, đây là cải biến quy luật chứng minh.

Từ sau khi thuộc về chủ công phụ thuộc, thần lực của ta dần được giải phóng.

Một thời gian nữa, chờ thần lực của ta và linh hồn chủ công hoàn toàn kết hợp, ngươi có thể kháng cự thiên mệnh, vượt qua hạn chế tự nhiên, quay chuyển thời không, khống chế vạn vật sinh diệt, độc bá quá khứ tương lai, quynh tương trân sơn cho ngươi hưởng dụng, ức vạn mỹ nữ mặc ngươi đùa bỡn, mặc ngươi thích chơi đùa.

Hết thấy tất cả, đều sẽ thỏa mãn dục vọng của người mà vận chuyển.”

Đào Yêu Yêu Thang điên cuồng cười nói: “Nhìn đây, thật giống như Hoàng Hà quyết khẩu! Người bảo ta hưởng phúc lớn như vậy, bản thân người được chỗ tốt gì?”

Vũ trụ nói: “Ta là ai? Một luồng lực lượng nghịch thiên.

Nhưng để tìm được minh chủ, phát huy thần thông nghịch thiên, tức là ý nghĩa tồn tại của vũ trụ Phong Yêu.

Lúc đó “Ta” sắp tiêu vong, mũi nhọn của vũ trụ trở thành một bộ phận thân thể của chủ công, như răng, ngón tay, huyết dịch lông tóc.

Người hưởng phúc ta cũng hưởng phúc, vui vẻ của người, cũng tức là vui vẻ của ta.” Nói xong thân hình biến mất, dư âm trong hư không vang vọng “Lục trọng thiên kiếp đã phá hai, hành trình còn chưa kết thúc, chủ công tiếp tục mạo hiểm thôi!”

Đào Yêu Yêu hoảng nói: “Này này, đừng vội chạy, lần sau ta muốn đi triều đại kia, nhắc nhở một chút, chủ công ra lệnh cho người...” Vừa bước ra một bước, đầu rơi xuống dưới đất, phảng phất như rơi vào vực sâu, cuồng phong thổi vào mắt, chỉ cảm thấy từng món từng món như giày quần áo thổi bay, sợ hãi kêu lên: “Lần nào cũng như vậy! Lưu lại quần cộc che xấu cũng tốt... Oa, lại muốn cái móng trọc rồi...”

Trong tiếng kinh hô, thân thể nhẹ như lông hồng.

Trong nháy mắt, xu thế hạ xuống dừng lại, bờ móng chạm đến cái đệm mềm nhũn, hấn há miệng hô to: “A!”

Nhưng cảm giác bầu không khí xung quanh nghiêm túc, “Trần Huyền” ổng tay áo vang lên, giống như đứng đầy người vậy.

Hắn ổn định lại tinh thần quan sát, chỉ thấy bốn phía rộng rãi, cột cao lớn, gạch vuông bóng loáng, hạc đồng ngậm hương Kim Ngưu đèn, một tòa cung điện cực khí phái.

Quan viên hai bên đều ngồi ở chính giữa đội ngũ, nam nhân béo ục ịch, tất cả đều trừng mắt nhìn nhau như gà gồ.

Đào Yêu Yêu đang ngồi trên ghế chủ tọa, trần truồng khai thông hai chân, trước mắt bao người, tròng diện khó coi thật

khó mà mô phỏng được.

Đột nhiên một người vung tay hô lớn: “Chủ công! Dự triệu! Thiên hạ báo hiệu!”

Đào Yêu Yêu bị dọa nhảy dựng, chỉ thấy người này da mặt gầy đen, râu dê tám chữ, yết hầu trên dưới nhúc nhích, kích động nói: “Chủ công, thiên đạo đã chiêu đãi, chúng ta nên thuận thiên mà đi!” Hắc cũng hô chủ công, đồng bọn của Vũ Trụ Phong sao?” Tên lùn hỏi: “Tiềm triệu này là gì?” Chủ công mà Tây Sơn Hồ kêu là hắc, tên mập này mới là chủ công.”

Gã râu dê nói: “Bỉ nhân ban đêm xem tinh tượng, thấy quần tinh Kinh Châu hội tụ Thục địa, đại tinh quang như vàng trắng sáng, chính là tượng của đế vương.

Võ trong Thục Âm không biết thiên văn, nói chuyện trên không, vì vậy thiên địa tái hiện chinh phạt, làm hình dáng thiếu niên, loã lồ cảnh báo, chủ công mời xem!”

Nói xong, lão râu dê ngón tay đào chết yếu, giảng giải: “Kỳ Thái Huyền, Huyền Hành Vân: Thiếu giả cũng vậy, vì huyền hợp đạo, cố ý “Thiếu” thông “Huyền”

Người trẻ tuổi, đức cảm khái thiên địa cốc Phong Nhâm, bề nghề truyền thụ ” Hữu Niên”, nắm giữ ” Niên Cao mà đức Chiêu”, ý tương thông, ý cũng tương thông.

Vì vậy “năm” gọi là ” Dracula” cũng.

Bởi vậy có thể biết, thiếu niên, Huyền Đức cũng vậy! Thiếu niên này bại lộ dương khí, ngồi chính giữa thượng tọa! Dương thượng giả là chín, ở giữa là năm, chính hợp “Huyền Đức Cửu Ngũ” chi ý.

Hoàng đế chín, năm tôn vị, nhất định sẽ bị Lưu Huyền Đức chiếm đoạt, thiên ý sáng suốt, nghi vấn gì tồn tại?”

Đào Yêu Yêu vội vàng che đậy hông, thầm nghĩ “Gia hỏa này cường ép phụ hội, nói lung tung, sắp bắt kịp tài ăn nói của Linh Nhi rồi.

Hắc nói Lưu Huyền Đức, chẳng lẽ nơi này là ba nước?”

Ngày mười bảy lần thứ mười hai, Công Thâu Thiên năm mới qua trò cười.

Tên lùn thở dài: “Ý trời đã sáng, vẫn là đầu hàng Huyền Đức đi vậy.”

Một người ra khỏi hàng, chỉ vào chòm râu dê, cả giận nói: “Kỳ Chu, An dám yêu ngôn hoặc chủ!”

Tỳ Hưu nói: “Quốc có biến, nghỉ ngơi hạ xuống trời.

Tần Thủy Hoàng tàn bạo thất đạo, ba mươi sáu năm, trời giáng thiên thạch, trên viết “Thủy Hoàng chết, thổ địa phân...”

Tần Thủy Hoàng lúc không biết trời, hoài nghi bách tính khắc chữ lừa gạt, sau khi tàn sát hết những hộ gia đình phụ cận thiên thạch, sau đó tai họa lan tràn, chư hầu ông khởi diệt Tần.

Dường như việc này trái với ý trời kháng mệnh, nước thủy chung khó mà diệt tộc, chủ công ngàn vạn lần không nhận trọng trách này.”

Lại một võ tướng rút kiếm gầm lên: “Trước chém làm quốc ngô thần, sau phá Lưu Bị tặc quân!” Khí thế hung hăng lao thẳng tới Chu Chu, mập lùn giơ cánh tay ngăn cản, nói: “Hoàng quyền, chớ có làm càn!”

Tàng Chu vốn là một thư sinh cứng nhắc, tính khí vừa thối vừa cứng, đuôi dài gân xanh lộ ra cổ, nhảy lên kêu: “Chém chết tiệt, chém cả sảnh đường!” Nhất thời toàn bộ sảnh đường ầm ầm, văn thần võ tướng mỗi người một chứng kiến, nước miếng tung tóe khắp nơi.

Tên mập xoay vòng vòng, giang tay than thở: “Cuối cùng vẫn là Lưu Chương ta thất đức, không cách nào bình phục nghị sự.”

Bỗng nhiên vang lên tiếng hô quát: “Dừng ồn ào! Các người đều câm miệng cho ta!” Âm thanh truyền đến từ chủ tọa trong điện, mọi người thần sắc khẽ biến, người kéo tay áo của ta, ta đứng vào góc áo của hắn, im lặng không nói gì, đồng loạt nhìn về phía thiếu niên trần trụi kia.

Đào Yêu Yêu nhìn quanh Mãn triều, thầm nghĩ “Quả là thời Tam Quốc, Lưu Chương quản lý Ba Thục Tây Xuyên.” Hắn ta rời khỏi chỗ ngồi, cất bước nửa bước, hắng giọng một cái, nói.

Ngọc Chu kích động khó nén, run giọng nói: “Đại... Mọi người yên lặng, Thiên, Thiên Sứ muốn nói chuyện rồi!”

Đào Yêu nhìn hắn một cái, trong lòng nói: “Không yên tĩnh nhất chính là ngươi!” Hoành Mi thu liễm, giả bộ uy nghiêm thần thái, gào thét một tiếng: “Nhanh tìm gương mặt cho ta!”

Chúng thần kinh ngạc trừng mắt, ngơ ngác nhìn “Thiên Sứ” không biết cái gọi là gì.

Vẫn là 《Chu Bác học, rung đùi đắc ý nói: “Nghệ Hán thư vân” thâm thuyết kinh nghĩa, minh kính thánh pháp, thừa thiên mệnh, phụng thánh ngôn, chính là bảo tồn một quốc gia...”

Thiên Sứ Tác lấy Minh Kính, nên tuyên bố Thiên Ngôn, chỉ rõ đại kế của Bảo quốc, mau lấy kính, nhanh lấy kính đến!”

Người hầu bên trong nâng qua một tấm gương đồng lớn, đặt trước bảo tọa.

Đào Yêu Yêu đến gần nhìn, mặt kính trong vắt hào quang, chiếu ra dung nhan thiếu niên lang nhĩ.

Đào Yêu Yêu cảm thấy an ủi: “Ta vẫn là ta, không phụ hồn vào thân thể người khác.

Lần chuyển thế này duy trì nguyên thân?” Suy nghĩ không hiểu, liền nói: “Lấy một bộ xiêm y cho ta mặc!”

Tên lùn chần chờ nói: “Cái này... Bảo vệ quốc, cái này... Đại kế, xin hỏi...”

Đào Yêu Yêu nói: “Lưu Chương ngươi đúng không? Lưu Bị Kinh Châu phát binh đánh ngươi, là quyết định hàng đầu không đúng sao? Theo ta đầu hàng mà tính, dù sao ngươi cũng là kẻ vô dụng, trong tam quốc xếp hạng không nổi.” Lưu Chương vui vẻ nói: “Thiên Sứ chủ trương đầu hàng, chính hợp ý của ta.”, Là đủ uất ức.” Thời cổ hưng vong sớm đã có kết luận, hắn căn bản không quan tâm, hời hợt nói: “Muốn hàng sớm, nói nhiều vô ích, tìm một bộ quần áo cho ta mặc là đúng đắn.”

Lưu Chương vội vàng tuân lệnh, nội thị chạy đi hầu hạ, Kỳ Chu đốc giục Trương La.

Một lát sau, Đào Yêu Yêu được ăn mặc chỉnh tề, da bọc đai lưng, cầm tú xán lạn, đúng là mũ áo của Công Khanh đại phu.

Lưu Chương nói: “Làm cho sĩ dân Tây Xuyên thoát khỏi họa chiến, mong rằng Thiên Sứ nhiều hơn Tuyên giáo.

Sau khi thành công, ta nhất định tiến cử hiền triều đình, dạy thiên sứ lấy tôn phong hậu lộc.”

Phong Chu nói: “Lúc này vô tước, không thể vô danh.

Lúc trước “Tứ công tử” Chiến quốc “Mạnh Thính Quân, Tín Lăng Quân, Xuân Thân Quân, Bình Nguyên Quân, đều trọng nghĩa giảng đạo đức cao hiền, kính phục anh kiệt tứ hải.

Hôm nay sử dụng tuổi trẻ mà uy hiếp, phụng thiên mà hành đạo, rất có phong phạm cổ nhân, hiệu quả cổ phong xưng ” Lộ Dương Quân”, cam lộ tự trời giáng, dương xuân ấm đại địa, ra hiệu Thực trung hưởng thái bình chi lạc, ứng cảnh hợp lý, mười phần thỏa đáng.”

Đào Yêu Yêu nhíu mày, suy nghĩ “Lộ Dương Quân, nghe rất khó chịu, lộ cái gì không tốt, Lộ Dương...”

Đông đảo quan tướng quan bàng quan, thăm liệ thiên sứ gì hàng lâm, tuyên cáo thiên ngôn vân vân, tất cả đều là một hồi diễn kịch do chủ công và Cô Chu an bài.

Xem bọn họ giả bộ khổ tâm như vậy, có thể biết ý đầu hàng kiên quyết cỡ nào.

Các quan viên cúi đầu ủ rũ, đều biết đại cục đã định, chủ trương chống cự chung quy là phí công vô ích.

Chợt thấy phi kỵ cấp báo: “Lưu Bị phái Mã Siêu Công Đô Đô”

Thực Đô Thái Thủ Hứa Tĩnh ra mặt hàng.” Nghe nói đại quân Lưu Chương đột nhiên đến, sợ hãi đầu hàng đã muộn, mặt đất run rẩy, tay áo rũ xuống run rẩy.

Hoàng Quyền nói: “Chủ công chớ lo, trong thành còn có ba vạn binh mã, tiền bạc lương thảo có thể chống đỡ một năm, đủ để thủ lâu.”

Thái thủ Ích Châu Đồng Hòa nói: “Lưu Huyền Đức bức bách quá, như vôi vàng khuất phục, chắc chắn sẽ bị đối phương coi thường.

Kế sách của Mạc Nhược Y Hoàng Công độ sức với Lưu Bị nhiều năm, không đủ sức mưu bạc.

Khi đó mở thành quy hàng, Lưu Bị cũng đãi công chủ.”

Lưu Chương kinh hãi, thở dài: “Từ khi cha trước nhập Thục, đến khi ta thân chính hơn hai mươi năm, đã không còn ân đức gì cho người dân.”

Ba năm công chiến, phơi thây khắp nơi, đều là tội của ta, tâm ta sao an? Không bằng khai thành nạp thổ sớm một chút, để cứu toàn bộ bách tính thành.”

Lao động Trịnh Độ hiến kế nói: “Kim Lưu Bị trực tiếp bức thành đô, nhưng binh ít tướng ít, lương thảo khó cấp, sẽ chúng các nơi trong Thục chưa phụ họa.

Không bằng phái sứ giả truyền lệnh huyện Châu, tận diệt ong ong, dân chúng Đào Ngột quá tây, đốt sạch ruộng đất, vạch quang dân phòng, khiến Lưu Bị không có chỗ tập hợp quân tư, cô quân mệt mỏi, kéo dài tất mệt, ta thừa hư công kích, địch có thể tiêu diệt hết.”

Lưu Chương lắc đầu, nói: “Đánh nhau là vì bảo vệ nhân dân; lấy phương pháp hại dân chiến thắng kẻ địch là vì cái gì? Ta không hiểu đạo lý này.”

Đào Yêu Yêu vốn xem thường hắn, trong nháy mắt lại sinh ra dị cảm, chợt thấy dáng người của Lưu Chương tựa hồ cao hơn rất nhiều, thầm nghĩ “Lời này rất hay, dân chúng trọng, quân vi nhẹ, yêu thương dân chúng vượt qua quyền vị yêu địa vị, có gánh vác được khí độ, xem ra Lưu Chương cũng không phải là u mù trong sách sử.”

Lúc này thảo luận, sai sứ giáng thư xuống.

Ngày kế tiếp mở bốn cửa, thủ quân cướp bóc, Lưu Chương nâng ân tín đứng thẳng giữa đường nghênh đón Lưu Huyền Đức vào thành.

Dân chúng trong thành miễn gặp phải một trận họa kiếp binh thương, mừng như điên bầm bầm, nhao nhao ra đường bái

ngheh.

Lưu Bị cười con ngựa lớn cao đầu, từ cửa thành đến phủ nha, dân chúng hai bên hoan hô như thủy triều.

Thành Đô dân gian mười phần giàu có, nhà thiết lập án dài thấp nền, bánh bao thanh lụa, hoa tươi lót đường, so với bài tập tế hàng năm tế thần còn lớn hơn.

Đào Yêu Yêu phóng tầm mắt nhìn lại, vạn chúng quỳ xuống đất ngửa đầu, tất cả đều là từng gương mặt nóng bỏng vui sướng, tìm cách nói: “Dân chúng nhiệt liệt như vậy, thật sự là hoan nghênh Lưu Bị? Hay là cao hứng vì sau này có thể vượt qua ngày thái bình?”

Tân chủ Lưu Bị nhìn trước nhìn sau, gió xuân thổi qua, thỉnh thoảng phát tay với đám người.

Trước khi nhận được phủ nha, Lưu Chương giờ ẩn quỳ xuống, miệng nói “Tha thứ tội.” Lưu Hoàng thúc thay đổi biểu tình bi thương, xuống ngựa, hai tay nâng Lưu Chương dậy, kêu một tiếng: “Huynh đệ!” Nước mắt nước mũi giàn giụa, nức nở nói: “Không phải ngu huynh không được nhân nghĩa, tình thế bắt buộc phải nghe.”

Nguyên nhân dẫn đến Lưu Bị nhập Xuyên lần này, vốn là Lưu Chương e ngại Trương Lỗ, Tào Tháo xâm lấn, mời hãn làm viện trợ bên ngoài.

Lúc đầu, hai người đều là Hoàng tộc, tương đối huynh đệ với nhau, trong mật ngọt thân mật hòa vi dầu.

Sau đó Lưu Chương trả tiền để bảo vệ hậu cần, Lưu Bị phái đại tướng suất quân đông tiến, hiệp đồng thảo phạt Trương Lỗ.

Sau khi thắng lợi, Lưu Bị lập tức trở mặt, rơi vào đầu cướp đoạt địa bàn của “huynh đệ”

Bây giờ Tây Xuyên tới tay, vẫn như cũ xưng huynh gọi đệ, có thể thấy được Lưu Huyền Đức nhân nghĩa hậu đạo, quân tử thuần phong không đổi, tuyệt đối không thể bắt phải tiện nghi cho người tiểu nhân nhu thuận được.

Theo Lưu Chương giới thiệu viên hầu, Lưu Bị lễ tất kính cẩn, tư hiên chí thiết tràn ngập trong lời biểu hiện của mình.

Khi nói đến chuyện đào chết non, Lưu Chương cực lực tiến cử, tán thưởng hẳn phụng theo thiên mệnh an ổn nhân tâm, chính là công thần số một của Tây Xuyên đầu bảng đầu quy thành.

Lưu Bị hơi nhú mày, nhẹ gật đầu, hơi chào hỏi mà thôi.

Lần thứ mười bảy, ngàn năm công pháp qua trò chuyện ba mươi sáu.

Đêm đó thiết yến chúc mừng, Lưu Huyền Đức tự tay nâng chén rượu, kính hải hàng chúc mời rượu, cam đoan vị trí quan cư đại gia, người người đều có hậu thưởng.

Chúng hàng thần buồn rười rượi, quần tình nô nức nở, lần lượt cùng chủ tử mới thổ lộ trung thành với nhau.

Ngay cả Hoàng Quyền, Lưu Ba mấy vị chủ chiến phái cường ngành nhất cũng đều vỗ ngực phụ họa, từ nay về sau lời nói tận trung Lưu Huyền Đức, gan sôi máu mũi không hồi hận.

Tịch gian quân lễ thần, thần bá quân, thổ lộ tình cảm lẫn nhau, thật là một tràng diện khiến người người cảm động.

Lưu Hoàng thúc chiêu hiền đãi binh sĩ, chỉ không để ý đến đào yêu chết non, ý tứ lãnh lạc không nói rõ ràng.

Đào Yêu Yêu này thản nhiên tự nhiên, suy nghĩ: “Ta là một kẻ vô danh tiểu tốt, người ta căn bản không để vào mắt.

Cũng được, ngày mai từ biệt ở đây, tìm kiếm khắp thiên hạ, lệnh cho nàng mang theo ta rời khỏi thế giới này.”

Nào ngờ tiệc rượu còn chưa tan, võ sĩ truyền âm nói “Quân sư yếu điệu.” Quân sư lập tức là thủ tịch mưu thần của Gia Cát Khổng Minh, Lưu Bị, quyền cao chức trọng.

Danh sĩ ngồi đây đều không mời, đơn mời Đào Yêu Hội nói chuyện, tựa hồ cực kỳ coi trọng hẳn.

Đào Yêu Yêu âm thầm kinh ngạc, theo võ sĩ vào trướng, chỉ thấy đèn sáng treo cao, án lục chất đầy thư án.

Khổng Minh mất một ngày vất vả, tiệc rượu cũng không tham dự, giờ phút này đưa lưng về phía trướng môn, đang thương thảo pháp luật mới đặt ra với tham mưu.

Pháp Chính cầm thẻ tre, cau mày nói: “Giáng định của Quan quân sư quá mức phiền phức, hình phạt lại quá nặng, chỉ sợ có mất lòng dân.

Tích Hán Cao Tổ nhập dương, ước pháp ba chương, ngắn gọn rộng lượng, lê dân tận cảm cảm kỳ đức, quân sư sao không làm theo, lệnh Ba Thục dân nhân an cư lạc nghiệp?”

Gia Cát Lượng nói: “Quân biết một, không biết hai, Tần dùng pháp bạo ngược, dân oán sôi trào, cho nên Cao Tổ khoan dung chờ đợi.

Mà Lưu Chương thâm yếu, chỉ biết thi ân mà không biết lập uy, dùng chí uy hình không nghiêm túc, chính lệnh không thông, dân chúng mềm lòng chậm chạp, quân thần không cương, bởi vậy mà sinh ra tai hại, cơ nghiệp chung quy vẫn thất bại.

Ta nay lấy nghiêm thay người khoan dung, thi lễ nặng, thụ uy đức, thần dân Phương Hiều quý trọng ân sủng.

Ta lại thêm vinh ân, cảm thấy tin tưởng và phục tùng, nhất định sẽ hết sạch mà hiệu lực tử lực.

Ân uy cùng tế, tốc độ có tiết, đạo trị quốc, Vu Tư đã rõ ràng rồi.” Lòng ngổng nhẹ nhàng lay động, thấp giọng nói: “Dị nhật hưng binh bắc thượng, quân nhu cự hao.

triệu tập dân tư chất sung túc quân dụng, cần nó không oán mà cam tâm.

Nay thụ nghiêm pháp vì thường, sau cũng không phát giác khắc nghiệt chinh phạt.” Pháp Chính như nằm mộng tỉnh lại, tán thán bá phục.

Đào Yêu nghe vậy âm thầm cười lạnh: “Đúng là một thiên trị dân hùng luận, quản lý dân chúng giống như chăn dê vậy.

Lưu Chương đối với đàn dê ôn hòa, chỉ cho cà rốt ăn, dê con không sợ hãi, cũng không nghe hiệu lệnh gì cả.

Đến phiên Gia Cát tiên sinh quản lý, trước tiên cầm roi quật mạnh một trận, đánh cho dê con hồn phi phách tán, tùy tiện nhặt mấy miếng lá rau dút, các con dê nhất định cảm kích, khổ nhiều hơn nữa cũng vui vẻ nhận lấy, còn cảm thấy chủ nhân rất nhân từ.

Cái giá nhỏ nhất, đổi lấy hồi báo lớn nhất, hơn nữa danh chính ngôn thuận, cao minh, cao minh vô cùng.”

thảo luận một đoạn kết thúc, Võ sĩ nhân cơ hội thông báo cho tôn khách mời đến.

Khổng Minh Phương vừa xoay người, ra hiệu pháp đang ở bên đợi lệnh, nhìn qua Đào Yêu Yêu, nói: ” Lộ Dương Quân dưới chân? Mời ngồi.”

Đào Yêu Yêu chấp tay nói: “Tiên sinh Gia Cát Lượng, hân hạnh gặp mặt.” Tiễn tay kéo đệm gấm, đặt trước vị trí của Gia Cát Lượng.

Hán nhân thay mặt ngồi hai đầu gối khép lại, chân dấn vào mông. Hắn rất không quen, liền chống hông nghênh ngang ngồi xuống.

Khổng Minh mỉm cười, nói: “Lạc Dương quân danh xứng với thực, quả nhiên là một vị kỳ sĩ.

Lưu Chương giờ thành quy thuận Hoàng thúc, dưới sự khuyên nhủ giáo công lao rất lớn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Không dám nhận, ta có một chuyện không rõ, kính xin tiên sinh chỉ giáo.”

Khổng Minh mỉm cười gạt đầu, ý bảo cứ nói đừng ngại.

Đào Yêu Yêu nói: “Tiên sinh lòng dạ rộng rãi, thiện tri ngu ngu, thiện tri...”

Công lao của Lưu Chương chưa từng sai trái, có thể đánh giá một chút hay không?”

Khổng Minh nói: “Hạng người nhu nhược, hà tất nhiều lời.”

Đào Yêu Yêu nói: “Lưu Chương trị lý mấy năm, quốc gia phú thương, dân chúng giàu có, không đáng nhắc tới sao?”

Khổng Minh Trí cơ trí cỡ nào, lập tức hiểu được ý tứ của hắn, khẽ phe phẩy lông chim, nói: “Lưu Chương ngồi chèo chống nước giàu có, lại không có chính sách ôm lương vọng, lòng người ly biệt, sĩ sĩ có trí năng suy nghĩ minh quân.

Chủ Lưu Hoàng thúc ta trung hậu nhân nghĩa, thế gian hiếm có...”

Lý do thoái thác kế tiếp, đào cơ bản không nghe thấy, trong đầu suy nghĩ bốc lên “Lưu Chương thống trị Tây Xuyên, dân

chúng an hưởng cuộc sống giàu có, sao gọi là “Chính trị vô tồn vọng”.

A, ta hiểu rồi, chỉ vì Lưu Chương đối xử tử tế với bình dân, mà không phải khát vọng kiến công lập nghiệp “Sĩ tử có trí năng, cho nên “không có lương thiện”.

Ha, đom đóm, cái cơ đúng cỡ cỡ nào, đơn giản là thỏa mãn dã tâm của ” Dũng tướng các trí sĩ”

Lưu Chương không để cho bọn họ đông chinh tây, không thể cung cấp quyền vị và danh tước cho bọn họ, cơ hội thăng quan phát tài, cho dù đối với nhân dân có tốt hơn, mệt mỏi trong sử quyền cũng chỉ có cái tên hèn nhát đáng sợ.”

Hắn xưa nay kính ngưỡng Tây Thục quân anh, Lưu Huyền Đức, Gia Cát Lượng, Quan Vân Trường, coi là hào kiệt cứu quốc hộ dân.

Hiện nay nghe thấy, anh hào như trong tưởng tượng mất đi ánh sáng, buồn bực khó giải thích, thầm nghĩ “Uổng cho Gia Cát Ngọa Long người đại trí, nổi tiếng về trị quốc, nổi tiếng về trị quốc...”

Sao lại khoe khoang “Dược Châu một hại” như vậy? Bốn sông Ân thực giàu có giàu có, làm cho người mười mấy năm, biến thành cục diện “mướm” dân sinh điêu linh.

Ai, Ngọa Long tiên sinh, người mạnh hơn Lưu Chương ở đâu? Thục Hán kỳ cuối cùng càng “Dân sắc thức ăn”, dân chúng đói đều biến sắc.

Lưu Bị, Gia Cát Lượng nhập Xuyên chấp chính, rốt cuộc phúc đối với dân chúng là họa?”

Nghĩ đến đây, Gia Cát Vũ Hậu tức giận nhét ngực, ông ta nhin không nổi, thật sự không muốn quát lên án nặng nề ” triền miên” của Gia Cát Vũ Hậu, bình ổn lại tâm tình suy nghĩ, liền hỏi: “Lưu Hoàng thúc khoan hậu hơn Lưu Chương, đó là đối với hạ nhân mà nói, có nhân từ gì đối với bách tính?”

Khổng Minh mỉm cười nói: “Năm đó làm Dương Chi bại, Tào Tháo đại quân càn quét Phàn Thành.

Mấy chục vạn dân đi theo nghĩa khí diu già dất nhỏ, theo Lưu Hoàng thúc rút lui.

Hoàng thúc không đành lòng vứt bỏ nhân dân, không muốn tiến đến lấy Giang Lăng, mỗi ngày hành quân mười dặm, cam cùng vạn dân đồng bại đồng khổ, đây thật là cử chỉ đại nhân đại nghĩa! Sao lại vô tri?”

Lời này đã nói ba ngày rồi, Kỳ Chương chắc hẳn sẽ thở dài, lúc này nghe lại chỉ muốn trở lại buồn nôn, thầm nghĩ “Mục tiêu của Tào Tháo truy sát là Lưu Bị, liên quan gì đến dân chúng chứ.

Người ta cho dù muốn chạy nạn, cũng là chạy tới châu huyện thái bình, nào có đi theo Lưu Bị dẫn lửa thiêu thân? Thà bỏ nhà rời đất, bỏ qua phần mộ tổ tiên, thậm chí tuyệt lộ bỏ mạng, cũng không nỡ rời khỏi Đế phủ đại hán Lưu Hoàng thúc.

Loại thần thoại này chỉ có thể lừa quỷ! Hừ, rốt cuộc là cưỡng bức bách bách tính rời khỏi, ra về mê hoặc Tào quân.

Vẫn là nhân nghĩa cảm dân, lệnh vạn chúng tự nguyện cùng chết, dưới ngàn năm đã thành bí ẩn không giải thích được.” Chợt ngửa mặt lên trời cười, vỗ đầu gối nói: “Nhân nghĩa, hảo nhân nghĩa! Hoàng thúc yêu dân như con, lúc đại bại không quên mang theo “con trai” chạy trốn.

Lưu Chương bỏ thành xá quốc, giao bình an cùng địch thủ của dân chúng, so sánh với việc quá bất nhân nghĩa rồi! Ha ha ha.”

Đối mặt với sự giễu cợt của hắn, Gia Cát Lượng không chút biểu cảm, lạnh nhạt nói: “Theo chân mọi người tuân theo thiên mệnh, Tuyên Thiên Ngôn, thiện phán cát hung ác.”

Lấy Lưu Chương làm ví dụ, thử nói người này hậu sự thế nào?”

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy có gì đáng để nói?”

Trời vừa sáng, các người sẽ đuổi hắn đi ngay.

Lưu Hoàng thúc “Nhân từ” không đành lòng, nói: “Ta mới được lợi châu, sao có thể để cho Lưu Chương huynh đệ đi xa?”

Gia Cát tiên sinh hiểu rất rõ, khuyên bảo “Trời không hai ngày, đất không có ai khác.

Hướng hồ Lưu Chương vì đưa cơ nghiệp mai táng yếu ớt, chủ công nếu lòng dạ đàn bà, sợ đem đi đường già của Lưu

Chương, Tây Xuyên cuối cùng sẽ bị người khác cướp đoạt.

“Lưu Hoàng thúc cân nhắc liên tục, vẫn là địa bàn trọng yếu, đem Lưu Chương đưa đến Nam quận công an, giam lỏng cho đến chết.”

Lần thứ mười bảy, ngàn năm công pháp qua trò cười tán gẫu.

Kết cục của Lưu Chương là Minh Tái Sử sách, hậu thế Quảng Người biết rõ mình.

Nhưng lúc ấy chưa phát sinh, đào điền nói thẳng, thật có hiệu quả kinh thiên động địa.

Chư Cát Minh tự tin, Thái Sơn sụp đổ phía trước mà mặt không đổi sắc, giờ phút này cũng không khỏi kinh ngạc, quạt lông ngỗng ngừng lại một lát, lại phe phẩy, cười nói: “Lộ Dương quân đúng là không bình thường.”

Tên Không Minh quân sư tốt, nói qua một câu, không nhắc tới chuyện cũ nữa, lấy từ trong áo ra sách lụa, nói: “Tín thư này có quan hệ đến ngàn vạn bách tính tồn vong, phải giao phó Thủ tướng Quan Vân Trường ở Kinh Châu.

Dưới chân là Hoài Nhân trọng đức, can đảm tận dụng, có nguyện gửi thư giải nguy?”

Đào Yêu Yêu cả kinh, hỏi: “Quan hệ đến sự tồn vong của bách tính, có chuyện gì?”

Gia Cát Lượng nói: “Mã Siêu Thế Hổ Tướng, mới về chủ nhân ta.

Vân Trường Tính cương khí ngạo, muốn vào sông tỷ thí võ nghệ sánh vai.

Người khác là Nhâm Tương Dương Thái Thủ, thiết lập như vậy sẽ tự tiện rời khỏi khu vực phòng thủ.

Tào Tháo, Tôn Quyền Hưng đao binh cướp đoạt thành trì, Kinh Tương chín quận thì sinh linh đồ thán, hối hận đã muộn.”

Đào Yêu Yêu vội nói: “Vậy được, ta lập tức xuất phát.” Hắn vốn không muốn nhúng tay vào chư hầu phân tranh, nhưng thời đại ba nước khâm phục hai người nhất, Gia Cát Minh và Quan Vân trường, người trước xưng là ” Trí Tuyệt”, người sau gọi là “Nghĩa tuyệt”.

Gia Cát Khổng Minh đã gặp qua, quan công hùng tư như thế nào? Vội vàng bái kiến, lập tức tiếp tín nhận lời hứa hẹn.

Gia Cát Lượng nói: “Như vậy là tốt, dù Lộ Dương quân không nhận chức, nhưng vai gánh trọng mệnh, nên tạm thời bồi bồi bộ quan phục, nghi cụ, kiệu mã, uy tín khí thế, mới có thể khuất phục vân trường.

Hồi Thành đều bẩm Minh chủ công, lại đi phong thưởng thực huân.” Hạ lệnh chuẩn bị xa giá, tùy tùng ba trăm kỵ, do Quan Vũ trưởng tử Quan Bình dẫn đội, vây quanh đào non bộ lên tọa, giờ roi tuyết trần chạy như bay về phía Đông.

Pháp Chính nói: “Người này ngữ điệu sắc bén, cuồng vọng ngạo nghễ, chỉ sợ không phải là binh sĩ thành lương, quân sư muốn đề bạt hẳn làm quan?”

Gia Cát Lượng nói: “Không cần, hẳn không về được.”

Pháp Chính kinh ngạc nói: “Vì sao?”

Gia Cát Lượng nói: “Quan Công bắt nạt, đối xử tử tế với binh tốt lắng áp sĩ đại phu.

Thiếu niên kia xuất ngôn hoang vu, tùy tiện mỉa mai chủ công, lại mặc hoa phục công khanh, gặp tính nết như liệt hỏa của Quan Công, kết cục ra sao, quân có biết năm đó di định hay không... Ha ha.”

Pháp Chính do dự nói: “Được, mặc dù tốt, chỉ sợ sử sách lưu bút, có mỹ danh tổn hại quan công.”

Gia Cát Lượng nói: “Hiếu mái thẳng suy nghĩ rất cao, mọi chuyện của người sao, cũng không cần dùng bút mực ghi lại.” Nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông, vẻ mặt nhàn nhã, nhưng Thục Hán không có chủ ý làm quan sử, đã chuẩn bị sẵn trong ngực Khổng Minh.

Đào Yêu Yêu, một hành tinh đêm tối chiêm trĩnh, ít ngày gấp rút chống đỡ Kinh Châu.

Quan Bình Thông báo dẫn đường cho Tướng quân phủ, người thường bùng lá thư lựa đến trước mặt.

Quan Vân Trường đọc xong, tay vuốt ve râu dài thoải mái cười to.

Quan Nhị Gia là Hà Đông Nhân thị, thích ăn thịt dê chấm trứng tỏi, ăn xong không ăn miệng, há mồm thiên khí phun trào, thiếu chút nữa đem Đào Yêu Yêu trước mặt hun khói bốc lên.

Môn khách ở đây hỏi: “Tướng quân, sao lại vui vẻ?”

Quan Vân Trường mỉm cười không đáp, đưa thư cho các môn khách.

Người ngoan ngoãn cao giọng đọc: “Minh tướng quân dục phân biệt cao thấp với Mạnh Khởi.”

Lấy tư độ sáng ngời: Mạnh Khởi tuy hùng liệt hơn người, cũng vãi Mạnh hơn người, Bành Việt đứng ngoài tai, phải cùng sánh vai tranh đấu với Dục Đức, còn chưa sánh bằng tuyệt luân siêu quần của Mỹ Nhân công.” Chủ quan là “Gia Cát Lượng ta nghe nói Quan tướng quân muốn luận võ với Mã Siêu.

Mục tiêu của ta là: Mã Siêu dũng mãnh thiện chiến, cũng chỉ là người dũng mãnh hơn người, có thể so sánh ngang với Trương Phi, còn kém xa so với công tử xinh đẹp của người tài trí vô song, cái thế vô song.” Mọi người lắc đầu than thở, cùng tuyên bố chúc mừng.

Quan Công phân phó Quan Bình, từ bỏ kế hoạch tiến về Tây Xuyên, nghiêm thủ các quận Kinh Tương.

Đào Yêu tìm kiếm: “Nịnh nọt thật lợi hại, Quan công chí đặc ý, đương nhiên nên an phận thủ vệ bản thân.

Gia Cát Không Minh thật cho rằng hấn ” siêu quần tuyệt luân” sao? Không tất nhiên.” Cố nén hương vị thịt dê, đến gần chào hỏi: “Tướng quân trấn giữ cương vực, quả thật là phúc của vạn dân.

Kẻ hèn còn có nghi niệm chưa giải, Vọng Quan tướng quân vui lòng giảng dạy —— Lưu Chương vứt bỏ quốc bảo dân, ý kiến như thế nào?”

Quan Vân Trường liếc hấn một cái, kỳ quái người này không thức thời, mọi người tán dương thời tiết, không do Lưu Chương làm gì? lạnh nhạt nói: “Tín sứ đường xa vất vả, trước đi nghỉ ngơi, sau dung mạo bàn lại.”

Đêm nay trăng sáng bắt đầu, phủ tướng quân mở tiệc lớn.

Minh bản thân là người tiếp phong cho sứ giả, đúng là lời tuyên bố khen ngợi của Khổng Minh.

Lúc giao thoa giao nhau, ca ca chúc mừng như thủy triều, Quan Vân Trường say khướt mê mê đơn tiểu nạp, ánh mắt liếc qua đào con đường chết, nhìn hấn ngồi không động lòng.

Quan Công Phụng trợn mắt nửa mở, bỗng nhiên nói: “Quý sứ có ý kiến với Quan mỗ?”

Đào Yêu Yêu nói: “Võ công Tỳ Hưu xếp vị tướng quân, tại hạ kiến thức nông cạn, bọn họ vẫn còn sơ suất.”

Quan Vũ tầm hơi nhú mày, giận dữ ẩn hiện, nói: “Cái gì sơ suất?”

Đào Yêu Yêu nói: “Người hậu thế của tướng quân trứ danh, hai chữ “Mộ khí”

Quan Công thân tại Tào doanh tâm tại hán, tay cầm nhị tẩu, ngàn dặm đi đơn kỵ, đây là cử chỉ nghĩa cái vân thiên, so với bất luận võ công gì đều đáng quý hơn một chút!”

Quan Vũ Hồi ưa thích, mỉm cười nói: “Đúng vậy, nhưng cũng vậy.”

Đào Yêu Yêu nói: “Bởi vậy, kẻ hèn nghe chuyện sinh nghi, Quan Công thâm minh nghĩa lý, mới có thể giải đáp.”

Quan Vũ nói: “Mời nói.”

Đào Yêu Yêu nói: “Tình huynh đệ, có thể coi là ” Nghĩa” không?”

Quan Vũ nói: “Thánh nhân viết, hiếu bá chi nghĩa, Thiên Cương nhân luân của Thiên Nhân Luân.

Côn Bằng giả, chỉ huynh đệ thân thiện bạn bè yêu, đồng sinh cộng tử.

Giống như ba người chúng ta kết bái ở vườn đào, Kim Lan Chi Giao bạn thân như tay chân, cũng có thể nói là đại nghĩa!”

Đào Yêu Yêu nói: “Nhưng huynh trưởng lừa gạt đệ đệ, xâm tài đệ, gia nghiệp của Đoạt đệ, có coi là ” Nghĩa” không?”

Quan Vũ nói: “Hừ, đám khốn kiếp hại nghĩa đó, vạn chết vẫn còn nhẹ!”

Đào Yêu Yêu nói: “Lưu Hoàng thúc là tộc huynh đồng tông của Lưu Chương, vào Xuyên sơ kỳ, hai người đi lại như xe, nằm trên giường, gặp mặt phải xưng là “Tôn huynh, hiền đệ”, huynh đệ tình nghĩa có thể nói là điển hình thế gian.

Đội ngoại địch lui binh, Lưu Hoàng thúc lại phát quân công chiếm Tây Xuyên, khiến Lưu Chương mất nước bại gia, vĩnh viễn làm tù thân.

Huynh đệ Đoạt nghiệp có thể tính là ” Nghĩa” không? Ngu dốt không biết, vọng Quan tướng quân dạy ta.”

Trong lúc nhất thời, trong tiệc rượu lặng ngắt như tờ.

Tất cả quan viên dừng chén đĩa, trong lòng “Bịch bịch bịch” nhảy loạn lên.

Hơn nửa ngày, Quan Công mới khẽ mở mắt phượng, nói: “Huynh đệ ta thiên mệnh sở quy, hợp lại làm cứ thổ phong cương.

Lưu Chương vô năng, uổng thừa tổ nghiệp mà không thể thủ được.

Ngô huynh không lấy, tất thuộc về người khác.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Lưu Chương là vô năng, chinh đồn gia tài thật béo tốt.

Lưu Huyền Đức làm ca ca sợ không thủ được, nước béo không chảy ruộng người ngoài, dứt khoát đoạt tài sản đất đai kinh doanh từ con cái.

Lý thay mặt đôi đào, hợp tình hợp lý, nhưng thử nhìn mấy năm sau, Tây Xuyên dân nghèo binh yếu, lại sẽ rơi vào lòng bàn tay ai?”

Trung vũ tướng ngồi giận dữ, rất nhiều người tay đề bảo kiếm, chỉ chờ phân thân thành ngựa điên rồi phân thân.

Quan Công cũng âm thầm kinh ngạc, nghĩ thầm tin sứ quân su phái tới, làm sao lại nói lời phản nghịch, đại đình rộng lớn châm chọc chủ công.

Ánh mắt đảo qua đai ngọc mang quan của hắn, bỗng dừng tỉnh ngộ, suy đoán người này là hàng thần Tây Xuyên, canh cánh trong lòng Lưu Chương thất thế, nhất định sẽ kích thích quân dân mưu phản.

Chỉ vì Thục Địa Sơ Bình, lòng người bất ổn, quân sư không tiện hỏi tội tại chỗ, liền phái hắn đến Kinh Châu hạ thư.

Trong đó mệnh lệnh ẩn hàm, Quan Công nên tâm lĩnh thức hiểu.

Lần thứ mười bảy, ngàn năm sau khi kết thúc trò chuyện, Nghĩ đến đây, Quan Công mắt lộ sát cơ, thầm nghĩ “Người này như di chuyển, cuồng đồ đáng giết, nhưng ta lại không làm Hoàng Tổ, bí mật xử trí phương thỏa đáng.” Mặt trầm xuống, nói: “Tôn sứ lời nói sâu thẳm, hình như có mặt kẻ của quân sư, lại âm thầm bàn bạc với hoa viên.” Thúc đẩy án, quát lên: “Giải tán!”

Trong khoảnh khắc rút lui, chúng tướng tan hết, người hầu dẫn theo người đào yêu đi tới hoa viên trước.

Ra khỏi chính sảnh rộng rãi, đi xuyên qua hành lang gấp khúc thật dài, giữa bụi cây gió đêm thổi qua tiếng vang “sàn sạt”

Trái tim Đào Yêu Yêu tức giận “Quan lão gia nổi giận, hơn phân nửa phải làm thịt ta làm ăn khuya.

Gia Cát Không Minh thần cơ diệu toán, sao không tính được người đưa tin sẽ gây họa?” Chuyển niệm giết mình, hấn đâu còn tính? Phái ta đưa tin, rõ ràng là phái ta đi chịu chết.”

Đi xong đường mòn đình viện, nhìn xa một đạo lưỡi dao sắc bén hình cung, trong ánh trăng hàn quang hùng hổ,

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Quan Công Nguyệt hạ trảm Thiên”, chẳng lẽ xem ta như mỹ nữ tuyệt đại, Quan lão gia tái phát bệnh cũ, lại chơi đùa cái giọng điệu này... A, mỹ nữ cái gì, mỹ nam còn tạm được.” Trong bóng tối nở nụ cười, lại nghĩ đến “Gia Cát Minh, Lưu Huyền Minh, Quan Vân Trường, đều không phải người hẹp hòi, cho dù ta mở miệng không kém, nhưng đối với bọn họ đã không có thù oán, lại không có lợi xung đột, tại sao đều lạnh nhạt đối với ta, ám toán ta, thậm chí là thiết hạ ta?”

Nghi niệm còn chưa dứt, người hầu nói: “Quan tướng quân ở phía trước, tôn sứ tự đi gặp mặt.” Hấn khoanh tay lui lại, xung quanh không còn ai nữa.

Đào Yêu Yêu đi nhanh vài bước, quả nhiên thấy Quan Vân cầm trường đao đứng thẳng.

Hàn quang kia bắn ra bốn phía lợi khí, chính là đại danh đỉnh đỉnh Thanh Long Kỳ Nguyệt Dao.

Quan công bằng: “Thiếu niên, ngươi công nhiên phỉ báng chủ ta, một mình đi ước định của ta, cũng có mấy phần can đảm.

Tuổi còn trẻ mà cũng là hiếm có, tội gì phải khuất thân thần sự Lưu Chương, bán mạng cho chó nhà có tang kia?”

Đào Yêu Yêu nói: “Nhận quá khen, ta không bán mạng cho Lưu Chương, chỉ nói vài lời thật lòng mà thôi.

Nếu muốn ta làm thần tử của Lưu Chương, không bằng trực tiếp ăn thuốc chuột gặp Diêm Vương.”

Quan Công thần sắc hòa hoãn, nói: “Nguyện lắng tai nghe.”

Đào Yêu Yêu nói: “Lưu Chương đúng là rất yếu đuối, khuyết thiếu cương dũng sát phạt quyết đoán, đánh trận quân lại càng không phải sở trường của mình.

Không ứng phó được Trương Lỗ xâm hại, lại mời Lưu Bị cứu viện, kết quả dẫn sói vào phòng lỗ vốn lão bản nhi lỗ vốn.

Ở lâu với hắn, mỗi ngày đều chịu uất ức, có thể khiến ta ghen chết tươi.

Nếu không làm, ta nhìn thấy bộ dạng chó gấu của Lưu Chương, chỉ muốn quay đầu tránh ra xa.”

Quan trọng công bằng: “Nếu như thế, ngươi đầu nhập dưới trướng Quan mô, cùng hoàng thúc phục triều Hán, kiến công lập danh...”

Đào Yêu cắt ngang nói: “Ha ha, vậy càng không được.

Lưu Chương trăm ngàn khuyết điểm, nhưng gã yêu dân, lấy dân làm gốc, khiến dân chúng vui vẻ, vì cứu nhân dân cam nguyện bỏ vị trí ban đầu.

Chỉ dựa vào chút này đã hơn các ngươi vạn lần.

Chư vị được xưng anh hùng hào kiệt, trụ cột quốc gia, ta thấy tất cả đều là sài lang hồ báo, coi giang sơn là “Đại lộc”, muốn đuổi theo sau nhanh chóng.

A, hoặc dân cò bạc như Dịch Kỳ “Trời xanh như cái nắp tròn, đại địa làm bàn cờ, thế nhân hắc bạch phân, lui tới tranh vinh

nhục”

Vạn dân trong thiên hạ, chỉ là quân cờ các người dùng để tranh giành vinh quang... “

Quan Công râu tóc giương lên, lời đình nổi giận, quát lên: “Im miệng!! Còn nói nhảm nhất định chém không tha!”

Đào Yêu Yêu nói rất sáng khoái, ngưu tính phong phát, trầm nghĩ “Con bà nó ai sợ người? Ta đã chết bao nhiêu lần rồi? Sớm quen rồi, nói không chừng Thanh Long đao vung lên, còn có thể đem ta đưa ra khỏi thế giới này đây!” Hắn ưỡn ngực, răng miệng sắc bén như mũi tên liên châu: “Đường đường là Gia Cát Khổng Minh, Đại Hán Hoàng Quan, Vũ Thánh Đế, các nhân vật “Phong Lưu” như các người, đời sau lập miếu tế, sử thư đại thư đặc thư, vạn đời được sùng bái bái bái, ở trong mắt ta không khác gì một đàn kiến trùng kiến.

Vương Đồ bá nghiệp gì chứ, đánh nhau với kiến hôi có gì khác nhau? Nhân chỗ quý, bởi vì “nhân ái” mà cao hơn cảm thú, xả sinh thành người không phải vì tư lợi, mà là vì phúc lợi cho thương sinh thiên hạ.

Quan nhị gia người không làm được, Lưu đại gia cũng không làm được, Gia Cát Khổng Minh làm sai, do ngồi xem, anh hùng ba nước như mây, Lưu Chương mới xếp hạng đầu!”

Theo thanh âm thao thao, Thanh Long đao từ từ nâng lên, uy nghiêm như núi đằng sát khí, “Đứng đầu vị trí bốn chữ ra khỏi cửa.

Quan Công hét lớn: “Tiểu tử nào dám làm càn!” Đao phong gào thét bổ xuống.

Trong nháy mắt, ý niệm trong đầu nhanh chóng xoay chuyển: “A a, kiếp này ta giữ lại chân thân, chân thân bị chém thành thịt vụn, ta há không biến thành du hồn dã quỷ?” Tình thế trước mắt mờ mịt, một thân mồ hôi lạnh, sợ hãi kêu lên: “Cứu mạng ——!” Chân đạp đất muốn nhảy lên, đao thế đối phương quá nhanh, đã không cách nào tránh né, đã không cách nào tránh né.

Thanh Long đao bỗng nhiên bổ xuống, lại chém vào khoảng không, hóa thành bạch quang lóe lên rồi biến mất.

Quan Nhị Gia thu thể không kịp, tựa như yêu ma đảo quanh tại chỗ, tròn vẹn vòng hơn hai mươi vòng, vừa rồi nắm chặt ống quần nắm chặt vết chai, xinh đẹp dính đầy nước mũi nước mũi, “Ha ha ha ha, nhìn trời rộng giận: “Yêu nghiệt! Yêu nghiệt phương nào, an tâm trêu đùa Quan mỗ...”

Trái tim Đào Yêu Yêu bay bổng, mơ hồ hồi lâu, ánh mắt dần dần trong trẻo, chỉ thấy bốn phía trống rỗng, lại tiến nhập vào u ảo hư không.

Âm thanh như chuông bạc của vũ trụ đột nhiên vang lên: “Vừa rồi chủ công chỉ muốn chạy trốn, nếu đối đầu trực diện, gãy ngón tay, mười vạn Quan Vân Trường cũng đã đuổi đi.”

Đào Yêu Yêu vẫn còn trong hôn không thủ xả, nói: “Vũ... Vũ Phong sao? Quan nhị gia chém ta, người nhìn thấy không?”

Vũ trụ nói: “Đương nhiên, là ta đưa ngươi rời khỏi tam quốc.

Trước khi đi khỏi Tiểu Thi thân thông, Quan Vân Trường kéo mạnh ống quần.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ngươi ở đâu?”

Vũ trụ phong nói: “Ta đã dung nhập hồn phách chủ công, tuy chưa hoàn toàn dung hợp, nhưng chủ công đã thu được một phần thần lực của ta, sau này nguyên thần an ổn ở bản thể, bất luận lực lượng gì cũng không thể tách rời.”

Đào Yêu Yêu nói: “Lần này ta lưu lại bản thân là do ngươi động tay động chân?”

Vũ trụ gió nói: “Đúng vậy, phạm là các loại sinh linh Yêu Ma Nhân Tiên, từ U Minh Giang chuyển vào thế giới khác, nhất định đánh mất bản thân hài cốt, hồn phách tự động phụ vào thi thể mới, đây vốn là quy luật thiên tạo địa thiết lập ra.

Nhưng dựa vào đặc tính của Công Siêu Phạm, cộng thêm sự giúp đỡ của thần lực ta, đánh vỡ quy luật kia.”

Đào Yêu Yêu chậm rãi bình tĩnh lại, hỏi: “Lão nói ta đặc biệt, điểm này đặc biệt? Ta ăn uống ỉa đái, thấy mỹ nữ khởi sắc động dục, có gì khác với người thường?”

Vũ trụ phong nói: “Trung thần không ra gì, gian thần bất hòa, hiếu tử hãm hại, dân chúng phỉ nhổ nhử.

Lưu Huyền Đức đối xử lạnh lẽo với người, Gia Cát Lượng mưu tính người, Quan Vân Trường chém giết người, Chử Bàng ngoài nóng mà lạnh, coi người là công cụ nói dối, dùng cái tên “Lộ Dương Quân” kỳ lạ kia châm biếm chủ công, ngày sau nhất định sẽ chửi bới Ác ngũnh.

Lưu Chương ngược lại rất chân thành đối đãi, ngay ngốc coi chủ công là cứu dân công thần.

Đáng tiếc chủ công ghét hẳn ta nhu nhược, thà rằng tránh xa không muốn thân cận hơn.

Thường Ngôn nói “Vật tự theo loài, người chia nhóm”, khắp thế giới không tìm được đồng loại của người, xem như không có gì đặc biệt?”

Đào Yêu Yêu lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, ta không hiểu, bọn Gia Cát Minh Quan Vân Trường đều là đại trượng phu lòng dạ hùng vĩ, cho dù lời nói không hợp ý với ta, hà tất nhất định phải diệt trừ ta?”

Vũ trụ gió nói: “Chủ công à, người thay trời tuyên ngôn, để người ta coi là “Thiên sứ”, đã phạm vào tội kỵ của đế vương rồi.

Tàng Chu Thông nho hào phóng, bốc mùi hôi thối, sao có thể dễ dàng nịnh nọt một tiểu tử chưa ráo máu đầu như vậy, hẳn đã chuẩn bị xong cạm bẫy chờ người chui vào.”

Lần thứ mười bảy, ngàn năm công pháp qua trò chuyện lục sắc.

Đào Yêu Yêu chấn động, quát lớn: “Lưu Bị tự nhận là thiên tử chân mệnh, nếu ta đại diện cho thiên ý, hắn làm sao xử lý được? Ngày đó Lưu Huyền Đức muốn làm hoàng đế, ta dùng thân phận “Thiên Sứ” tuyên bố “Lưu Bị đăng cơ vi phạm thiên mệnh”, vậy không phải là chuyện xấu quấy rồi sao? Khó trách hắn đối với ta lạnh như băng, Gia Cát Không Minh dụng kế giết ta, cũng là nguyên nhân này.

Minh Quân đại hiện miệng đầy “nhân nghĩa”, “Bá nghiệp” mới là mục tiêu chí cao, tất cả trở ngại đều bị gạt bỏ.

Ba nước tranh bá, thắng thì thắng là Vương, bại thì thành giặc cỏ, gian xảo hung ác không từ thủ đoạn, đại khái là đạo cầu sinh của tháng năm trước.” Trong lòng anh hùng, từng người đều rút sạch vàng sáng.

Hắn cụt hứng tiêu điều, chán nản ngồi xuống, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi rồi.

Vũ trụ phong còn đang bình phẩm: “Nói người tà ác đi, lại hết lòng thương hại; nói người thiện lương mà lại bại đức nghịch thế; nói người chấp nhất thôi, mọi sự đều có thể bỏ qua; nói người tiêu sái xong, cứng đầu hơn sắt đá; nói người đa tình, thế chỉ cưới một thê tử; nói người chuyên tâm niệm Linh Nhi, chủ công, trước kia ta xem người là tà ma, hiện tại người không trung không phải chính thiện, người không phải gian phi tà, lại không phải tà, không phải tà ác, không phải tà ác, lại là cực phẩm trong nhân loại người.

Vạn thế khó dung hợp, vũ trụ đau khổ tìm kiếm thánh thượng, có lẽ không phải người là ai khác.”

Đào Yêu Yêu chợt nói: “Ta không về cổ đại nữa!” Bỗng nhiên nhảy lên, kêu lên: “Một chết đi, các đời hưng vong thành bại, liên quan đến chó má ta!”

Phiền lòng thấu đỉnh, không làm, thế khó dung, thế khó dung, nếu thế đạo không cho phép ta, lần sau rơi xuống đó, lão tử

liền gần tìm khối đá đập vào đầu, ném ra não tương tử nuốt gọn rồi!”

Vũ trụ phong đạo: “Chủ công muốn mau xuyên qua chư thế, chỉ cần phóng đại dục vọng của mình, vận dụng thần lực của mình bỏ ra hư không, liền có thể thoát khỏi ước thúc của thiên đạo!”

Đào Yêu Yêu nói: “Dùng thế nào?”

Vũ Trụ Phong: “Gọi ta tên là, thần thông lập tức hiện ra.”

Đào Yêu Yêu lúc này giờ tay chỉ xéo, kinh lực bú sữa mẹ hét lớn: “Đánh ra con mẹ nó mảnh trắng này, vũ trụ phong!”

Giống như thi triển kiếm khí, đầu ngón tay có một đạo hoàng quang lượn vòng, vẽ ra lãnh điểm sáng lạn.

Hư không mênh mông bỗng nhiên vỡ tan, phương xa lơ mờ hiện ra cảnh vật.

Đào Yêu Yêu thần tùy ý di chuyển, giống như không gì không làm được.

Vừa dốc sức, kinh mạch thông suốt, chân khí thâm hậu như biển, cảm giác Thanh Phong kiếm lại trở về.

Hắn mặc niệm kiếm quyết, bay lên không trung, phi hành nhanh hơn xa lúc trước, ngẩng đầu nhìn, bóng dáng lại tụt lại phía sau vài thước.

Hắn kinh hỉ nói: “Ta bay nhanh quá! Khi nào luyện thành?”

Vũ trụ trả lời: “Ma kiếm nhập vào thân, thần thông ngày càng tăng, không cần tu luyện, nội đan kiếm khí thần thuần của ngươi, tất cả pháp thuật đều sẽ tăng lên tới tầng cao nhất.”

Hắn quả thật đã mang đại thần thông, pháp lực triển khai tùy tâm sở dục, thân như điện, xuyên qua thời không.

Lúc này hư không đã vỡ vụn, nhật nguyệt trên đỉnh đầu thăng cấp hạ xuống, ban ngày giao ban đêm điện chuyển, xuân thu mùa bốn mùa thay phiên, năm tháng chợt tối, cảnh sắc biến hóa, phảng phất như ảo ảnh trong mơ, mà sự kiện nhân vật như đèn kéo quân lấp lóe: Điều Thiên bá nguyệt, Lan Chi Đầu Thủy, Hán Vũ chinh tây., Tư Mã Sử, Văn Quân làm lò, Sở Bá Vương Ô Giang tự vẫn; Mạnh Nữ khóc tường thành, Tần Thủy Hoàng đốt thư chôn nho, Chiến Quốc thất hùng liên tục

tung hoành... Đào Yêu qua lại trong lúc đó, hoặc chậm hoặc nhanh, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn Trương Phi Hắc không tới, nhìn xem Tiểu Kiều xinh đẹp không đẹp, không người nào cảm thấy những gì hấn đi qua, nghiêng nhiên là một tinh linh siêu trần thoát thế.

Đột nhiên nước sông phía trước cuộn cuộn, một ông lão đội mũ cao đứng ở bờ sông, chất vắn với trời cao:

Toại Cổ sơ khai, ai truyền đạo?

Trên dưới không có hình, sao lại thi?

Minh Chiêu Chiêu Thương, ai có thể mạnh hơn?

...

Cái gì mà Vương Trụ Chi khom người, cái nào lại khiến cho nó loạn lên?

Hà Ác Phụ Bất, Oánh Oánh là phục?

So làm sao ngược, mà trăm trăm chi?

Đào Yêu Yêu tâm hơi động, thăm hỏi bài thơ quen thuộc, lão giả này là ai?” Linh niệm chảy qua tâm điện, bỗng nhiên vang lên tiếng Nghệ Thiên Vấn a! Tên Khuất Nguyên! Lão giả là đại thi nhân Khuất Nguyên, hát xong 《Thiên Vấn 》 lại》 thấp phới trong lòng, tiếp theo đầu nhập 《La Giang tự sát!”

Vũ trụ hỏi: “Chủ công muốn cứu Khuất Nguyên sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Tam Tú đại phu a! Đại thi nhân đứng đầu Hoa Hạ đương nhiên phải cứu!”

Vũ trụ gió nói: “Cứu được Khuất nguyên không có tiết trưa, không có thuyền rồng chèo, cũng không có bánh chưng ăn.”

Đào Yêu Yêu ngẩn người, không nhin được bật cười, thăm nghĩ: “Thay người xưa lo lắng, mười phần ngốc nghếch.”

Hôm qua không thể lưu lại, chuyện cũ năm xưa cùng ta đánh nhau! So với đại thi nhân, hay là bánh chưng ăn ngon nhất.”

Nghĩ thông suốt chuyện này, lông mày giãn ra, nói: “Khuất Nguyên “Thế nhân đều say ngã độc tỉnh” cũng là vì đương đại không dung túng được.

Mang Thiên Vấn Vấn Cực Tư, rất có khí phách khi khảo vấn thiên ý, kiêu ngạo vứt bỏ thế gian, sao ngươi không tìm hấn làm chủ công?”

Vũ trụ Phong nói: “Khuất đại phu chủ công là Sở Hoài Vương.

Hấn viết Thi Tiên Dật Thần Huyền, nhưng động một tí là mất đi bí trảm.

Niệm tình khó quên quân vương, trước khi chết vẫn xưng “Minh cáo quân tử, ta sẽ lấy hình thức”

Chấp niệm yêu quân toàn trong đầu, chết hồn phách bị trôi, vĩnh viễn bồi hồi trong sông núi.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đúng vậy, tiêu sái xông pha khắp thế giới, không lo gì không đi du lịch cổ kim.

Từ cổ chí kim có nhiều chuyện rất thâm, từng việc truy cứu còn không phải là làm phiền đến chết người ta sao.

Cổ nhân sinh tử vui vẻ ta cũng mặc kệ, vén tay áo lên xem kịch.”

Vũ trụ Phong Đạo nói: “Thời điểm xuyên qua Ngô Việt tranh hùng,

Vì giải cứu người nào đó, chủ công có lẽ sẽ tăng thêm sự can thiệp.”

Đào Yêu Yêu lắc đầu, nói: “Chỉ nhìn không ra tay, bằng vào hấn là ai, ta không quan tâm tới.”

Vũ trụ phong nói: “Một cô bé mười sáu tuổi, từ thế giới trước kia của ngươi nhảy vào U Minh Giang.

Theo cảm giác linh lực của ta, nàng lưu lạc đến cuối xuân thu kỳ của thế giới nào đó, trong lãnh thổ Việt quốc.”

Đào Yêu Yêu lấp bắp: “Ngươi... ngươi nói là...”

Vũ trụ phong nói: “Nàng nhảy vào U Minh Giang là vì truy tìm chủ công.

Dù không tìm được, cũng trông ngóng cùng ngươi ở đáy sông nghỉ ngơi.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ngươi nói chính là Long Bách Linh!”

Vũ trụ Phong nói: “Có cứu được nàng hay không, nhưng phải tuân theo ý nguyện!”

Đào Yêu Yêu nói: “Tôn người cái đầu to! Linh Nhi nếu có tốt xấu, ta đem người một lần nữa nhét vào mông gà!” Đang đợi lệnh cho vũ trụ định vị niên đại, chọn người, biết rõ pháp lực bản thân đã đạt tới Thiên Nhân Thánh Cảnh, thần thông tùy niệm mà sinh, bỗng đứng vững gót chân.

Chỉ thấy cây rừng xung quanh tươi tốt, một dòng suối nhỏ dòng suối nhỏ chậm rãi chảy qua, bên suối có một vị tiểu cô nương áo trắng ngồi, Phương Phương Đậu Tình, dung mạo thanh tú, đang cầm một cái lụa trắng phiêu phiêu rửa.

Vũ trụ Phong nói: “Cô gái này chính là hóa thân của Long Bách Linh.”

Đào Yêu Yêu nói: “Người không nói ta cũng biết, nhưng nàng tuổi nhỏ quá... Nàng đang Hoán rửa lụa trắng đây, Xuân Thu Việt, bên dòng suối Hoán Sa... Ông trời của ta, chẳng lẽ...”

Vũ trụ nói: “Đúng rồi, hồn phách chuyển thế, linh hồn và râu râu thân thể ăn khớp với nhau.

Long Bách Linh xinh đẹp tuyệt cổ kim, một sợi phương hồn gửi lại, đương nhiên cũng là nữ tử xinh đẹp nhất thời Xuân Thu.”

Đào Yêu Yêu bật thốt lên: “Nữ tử đẹp nhất Xuân Thu, đó là... Tây Thi đó! Linh Nhi biến thành Tây Thi rồi!”

Đánh giấc một, là vì bảo vệ nhân dân...” Lưu Chương nguyên lời nói “Ta nghe nói cự địch lấy an dân, chưa từng nghe thấy động dân tránh địch cũng như “Xửu tư trị thông giám sách sáu mươi sáu bề ngỗ...”

Quyển sách này ghi lại tình tiết liên quan đến tam quốc, chủ yếu là lấy tài liệu diễn nghĩa của ba nước, quan điểm của nhân vật lịch sử, thì dựa theo sách sử ghi chép, chỉ để dẫn dắt một chút.

Chú nhị: Di Hành, văn nhân lúc ba nước cật tài khinh người, khiến Tào Tháo, mĩ mai Lưu Mục, mà Tào Lưu không chịu gán tên “Sát Hiền”, đều không ra tay với hắn.

Sau đó Di Hành xuất sứ Giang Hạ, trước mặt Hoàng Tổ cũng là lời nói khắc nghiệt, cuối cùng bị Hoàng Tổ giết chết.

Quan Vũ trong sách cười nhạo đối với Đào Yêu Yêu, bởi vì bận tâm thanh danh, cho nên có “Người này vì di độ, ta không làm Hoàng Tổ suy nghĩ.

Lần thứ mười tám đi Xuân Thu bạn kỳ Phương.

Thiếu nữ áo trắng nghe tiếng ngẩng đầu, tò mò nhìn qua Đào Yêu Yêu, rụt rè hỏi: “Người là ai?”

Đào Yêu Yêu không biết nói gì để chống lại câu nói vừa rồi.

Vũ trụ gió nói: “Cẩn thận chủ công, nàng có mê hoặc cách thế, Tây Thi kiếp này, không biết bản thân mình là Long Bách Linh.” Đào chết yếu lảo bầm nói: “Mộn thể chi mê?”

Vũ trụ phong giải thích: “Hồn phách của người thường nếu lưu chuyển dị thể, chắc chắn sẽ kết hợp cùng thân thể có tính chất tương đồng với nhau.

Thể tính trẻ con sạch sẽ nhất, như các căn phòng trống đủ mọi kiểu dáng, là ngục hồn đối tượng tốt nhất.

Cho nên linh hồn chuyển dời tất phải bắt đầu lấy thi thể, lấy trẻ mới sinh làm điểm cuối, lặp lại tuần hoàn, thuyết pháp “Luân Hồi Thác Sinh” Phật gia là khúc giải có quy luật của thiên đạo này.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nói như vậy... Nàng sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, hoàn toàn là người của thời đại xuân thu?”

Vũ trụ nói: “Hồn phách của nàng lưu lạc rất lâu, cuối cùng giáng sinh ở thế giới này, từ hồn phách nhập thể tính ra, đến nay đã mười hai năm rồi.

Bản chất của trẻ sơ sinh tinh thuần như suối xanh, đồng thời thu nạp vong hồn, đồng thời cũng sẽ tẩy sạch trí nhớ kiếp trước của linh hồn, đây gọi là “Âm Dương cách thế chi mê”.

Mà chủ công khác với tất cả mọi người, lần trước hồn phách phụ thuộc vào hình thể của người trưởng thành, trí nhớ cũng hoàn hảo giữ lại.

Nhược điểm Vạn Trung chọn một, vốn là hiếm thấy, càng khó có người chủ công cá tính siêu phàm... “

Đào Yêu Yêu nôn nóng nói: “Được rồi được rồi! bớt vuốt mông ngựa vô nghĩa, ta phiền lắm!”

Tiểu nữ áo trắng thấy hấn lằm bằm, nói thầm không ngừng, không khỏi sợ hãi, cuốn khăn lụa, nhấc lên váy liền chạy, bỗng nhiên xông thẳng lên đường mòn trên hương gian.

Đào Yêu Yêu vội vàng nói: “Chậm đã, Linh... Tây Thi, chờ ta một chút!” Mũi chân điểm nhẹ, ngăn cản đường đi, dời vị trí có thể sánh với độn giáp pháp thuật.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tây Thi trắng bệch, hoảng sợ nói: “Quý! Sơn Ngoan...”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Sơn Ngoan? Ài, đã thấy Sơn Ngoan ca ca ta tiêu sái như vậy chưa?” Cánh tay quay một vòng, ánh mặt trời chiếu rọi, hai cánh con bướm to lớn của hai tay áo giống như cánh, múa lượn trước một đóa hoa mai.

Tây Thi ngây người, ngón tay bất giác lỏng ra, tơ lụa trượt xuống đất, dính lên rất nhiều hạt cát, giống như một đồng tuyết rơi vào đồng than củi.

Lần này khiến nàng đau lòng muốn chết, hàm răng khế cắn môi đào, nước mắt rơi xuống, oán hận nói: “Ai da, tổ sa rất dễ nhuộm đen, ta tắm hơn nửa ngày, làm bản tiên thế nào? Cha lại muốn mắng ta.” Đào Yêu nhặt lụa lên, nói: “Ta giúp con rửa sạch, chờ!” Lắc mình nhảy vào trong rừng, nhảy vào.

Tây Thi mất sa không cách nào về nhà, lại không dám đuổi vào rừng cây, đứng nguyên tại chỗ sững sờ.

Đào Yêu Yêu đi tới bên dòng suối, chỉ kích chọc chọc, ý thủ nội đan tiềm vận chân khí, thi triển kiếm thuật “Tụ Thủy Thành Kiếm” của Kiếm Tiên môn.

Nước suối bay vào giữa không trung phân tán thành giọt nhỏ, ngưng tụ thành “Thủy kiếm” nhỏ bé hình lông trâu, mỗi đạo mũi kiếm chống một hạt cát, hướng ra phía ngoài đẩy ra, chất bản đột nhiên trừ hết, tơ lụa khôi phục tuyết trắng khôi phục.

Ngao Huyền môn chính tông tiên gia, đạo pháp cao tuyệt diệu vĩnh viễn không có điểm cuối, nhưng đạo lý nhập môn cực kỳ nghiêm cẩn.

Theo pháp môn cơ bản tu luyện, chỉ cần kiên trì bền bỉ, luôn có thể luyện thành đủ loại pháp thuật.

Đào Yêu đã học qua công pháp cơ bản của Huyền Môn, hôm nay thu được thần lực phong phú vũ trụ dung nhập hồn phách, dựa vào nội đan của Cơ Không Hành làm căn cơ, chân khí thuần dương vận hành như ý, trong nháy mắt đạt tới đạo hạnh trăm năm, vậy “Tụ Thủy Thành Kiếm” Vô Sư tự thông, ngàn vạn mũi kiếm chỉ đâm thủng cát, một sợi lụa cũng chưa tổn hại gì.

Doãn Xích am hiểu đạo lý “Cần khôn mười hai kiếm, nếu thấy kiếm thế thần diệu như vậy, nhất định sẽ bội phục sát đất.

Tu lang, loại ỏn hấn xong pháp quyết, đi về đem tơ lụa đưa cho Tây Thi.

Vật cũ hồi phục, trắng nõn như mới, Tây Thi kinh ngạc phần nhiều cảm kích, im lặng nhận lấy, không quá sợ hãi, lại còn nghi hoặc sâu đậm, quay đầu qua đường mòn bên cạnh đi nhanh.

Đào Yêu Yêu hết sức cẩn thận đi theo phía sau, hai người một trước một sau đi mất một lát.

Phía trước bờ ruộng đan xen, nhà tranh lẻ tẻ, mấy làn khói bếp lượn lờ, xuất hiện một tòa thôn trang nhỏ.

Đi đến căn nhà lá trước cửa thôn, Tây Thi đẩy cánh cửa gỗ ra.

Bên trong cha nàng hỏi: “Trùng Quang, người sao? Trời còn sáng, người liền về nhà?” Tây Thi lên tiếng.

Bên chân tường thoát ra một con chó nhỏ màu vàng, “Oa oa oa” kêu réo không ngớt.

Cha nàng lại hỏi: “Còn có người ngoài?”

Tây Thi quay đầu nhìn đào mắt dạng, chần chờ nói: “Không... Không có.” Vừa xua tay với chó vàng, ý bảo yên tĩnh lại.

Tiếc rằng chó con vây quanh cây Đào vừa kêu vừa nhảy, nhe răng trợn mắt, phảng phất như gặp phải tử địch của oan gia.

Trong phòng “Tĩnh Tra” một trận vang lên, bước chân kéo theo tiếng nói khàn khàn: “Nha đầu chết tiệt nói dối, không có người ngoài chó biết làm sao? Đợi lát nữa đánh người.” Lão đầu tử ngửa ra sau kéo lại, bên hông buộc dây cỏ, mũi đỏ thẫm, một cái miệng mùi rượu hun người.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Hắn là phụ thân của Tây Thi cô nương? Sao lại thành bộ dạng như vậy?” Hắn tiến lên thi lễ, nói: “Lão bá, người họ gì?”

Lão đầu hù một trận, mạnh trợn mắt say lơ dờ, lảm bảm: “Ta họ Thi, toàn bộ thôn đều là họ quý, người làm gì vậy?” Đào chết yếu nói: “Tiểu nhân chết yếu, là hảo bằng hữu con gái người Di Quang cô nương... “Thi lão đầu nói: “Tiểu Khảo? Không biết, tiểu nha đầu Di Quang có bằng hữu gì... Cứu.”

Tựa hồ “Bằng hữu” hai chữ quá văn nhã, lão đầu nhi cắn sai từ.

Đang lúc cảm thấy mất kiên nhẫn, chợt thấy bộ áo gấm kỳ lạ, đại diện áo gấm nhẹ nhàng, đai lưng ngọc, sợi vàng tô điểm, trang sức hoa lệ.

Đó là trang phục Hán triều công khanh, Thi lão đầu làm sao nhận ra? Mơ hồ cảm giác người tới thân phận tôn quý, không đắc tội nổi.

Dã phu Hoang thôn tầm mắt nông cạn, nhất thời không có chủ trương, quát lớn nữ nhi: “Muội, giúp mẹ nấu cơm!” Vật mỏng một cước, đem con chó vàng đá đuôi bỏ chạy.

Tây Thi cúi đầu đi vào phòng.

Đào Yêu Yêu muốn đi theo, lại sợ mạo muội khiến nàng sợ hãi, vội vàng quấy rầy lão già này cầu xin đồng ý.

Thi lão đầu không biết làm sao, dứt khoát là coi như không thấy, nghe mà không nghe, quét sạch lá cây phủ kín khe sâu, tự làm bộ làm việc, ngẫu nhiên ứng hai tiếng, đều là “Ừm, ha, ái lý không để ý tới.”

Đào Yêu Yêu phoi ngoài cửa, tiến thối lưỡng nan, đứng đó lúng túng.

Trong chốc lát, tà dương rủ xuống phía tây, trong đường lớn đi tới năm nữ hài cao thấp đi tới, tay cầm lụa trắng đã giặt xong, tiến vào cửa phòng la hét đói bụng.

Lập tức mở bát đĩa ra, người một nhà ăn chút đồ ăn ít muối ít mỡ.

Lúc này có người chú ý Đào Yêu Yêu, hỏi nam nhân đứng bên ngoài là ai? Thi lão đầu thấy rệu mạt mạng, chỉ lo rót canh

vàng, hừ hừ khanh khanh nói không rõ.

Thị đại nương thành thật nói thầm, cũng không rõ ràng lắm.

Lại là con gái lớn thường đến trong thành mua tơ đổi lương thực, tính cách sảng khoái to gan, buông xuống bát cơm ra ngoài kêu: “Này, người làm gì vậy? Sao cứ đứng ở cửa nhà ta?”

Đào Yêu nghênh đón nói: “Xin hỏi, cô nương là người bình quang...”

Con gái lớn nói: “Ta là đại tỷ của nàng!”

Đào Yêu Yêu bái chào, nói: “Tiểu đệ tên là Đào Yêu chết non, tùy tiện đến cửa, chuyên cầu kiến lệnh muội.”

Con gái lớn cau mày nói: “Nói cái gì vậy?”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Người trong thôn đơn thuần, ta dùng từ không thể quá văn.

Nguyên nhân Linh Nhi chuyển thế phụ hồn, kể từ đầu tới chuyện kinh thế hãi tục, vẫn là đơn đao lọt thẳng vào giản lược một chút.” Lý lý ý cổ áo, trình trọng nói: “Ta là, muội muội người Di Quang lớn lên rất đẹp, rất đẹp.

Ta thấy rất thích, cho nên đi theo.”

Lần thứ mười tám đi tới Xuân Thu bạn kỳ Phương2

Con gái lớn sừng sốt một lúc lâu, ha ha cười nói: ” san Quang? Nha đầu lông vàng kia còn đẹp sao? Mẹ ơi, tam muội tứ muội, các người mau nghe một chút.”

Đào Yêu Yêu nói: “Di Quang lại tên Tây Thi, đứng đầu tứ đại mỹ nữ cổ đại, câu ta nói là thật.”

Các tỷ muội nhìn quanh, xì xào bàn tán “Là người điên hả?” “Là kẻ lừa đảo à?” “Ta thấy là kẻ trộm, chuyên đi bắt trộm nữ hài tử.”

Đại tỷ nở nụ cười, phát hiện diện tích của mình rất nhanh gọn, thần thái nghiêm túc không giống giả bộ, trong lòng không khỏi bồn chồn, thử dò xét nói: “Người nói đùa đấy à?”

Đào Yêu Yêu nói: “Thật, muội muội người rất đẹp, ta thích nàng.”

Đại tỷ nói: “Ai nha, cho dù muội muội của ta xinh đẹp, cũng không có đạo lý đến nhà người khác!” Hỏa khí tăng mạnh, cao giọng nói: “Trên đường lớn người nhìn thấy nữ hài tử bị đánh dấu, liền đuổi sau chân người ta đi, miêu nhi cầu nhi phát xuân à? Tiểu muội của ta mới mười hai tuổi! Người đuổi mẹ người đi!” Nữ tử thôn quê đã tính mười phần, nóng nảy mở miệng mắng, thô ngôn ác ngữ hất Bát ra.

Đào Yêu Yêu dần dần cảm thấy nôn nóng, trong lòng có một âm thanh nói: “Đoạt Linh Nhi cao chạy xa bay, không cần dây dưa với những người này?” Lòng quyết tâm vừa động, liền phải dùng sức, vô tình liếc qua đồng củi bên phòng, ánh mắt bỗng dừng dừng lại...

Tây Thi lộ ra sau đồng củi, lộ ra một nửa khuôn mặt nhỏ, lẳng lẳng nhìn hán, đôi mắt sáng ngời giống như sao đêm.

Tinh thần phiên muộn trở lại bình thường, bên môi nở nụ cười, nội tâm tràn đầy an hòa.

Đại tỷ mắng mệt rồi, suy nghĩ một chút người này vừa bị mắng không trả lời, tính tình cũng không tệ.

Ngón tay gắt hai cái, dạy dỗ hẳn: “Thằng ngốc! sớm cắt đi, đừng để người ta cầm gậy đánh người!” Quay người trở về phòng, đóng chặt cửa phòng lại còn có then cài.

Đào Yêu Yêu khẽ thở dài, tìm chút cành lá bách, dựa vào nhà tranh Thi gia dựng lên một túp lều đêm qua đêm.

Vũ trụ phong nói: “Chủ công đoạt Tây Thi thì thôi, sao phải phí sự như vậy?” Đào Yêu Thiên nói: “Người đoạt của nàng, có thể đoạt lòng nàng sao?” Vũ Trụ Phong nói: “Người chỉ cần vận thần thông một chút, là có thể khiến nàng thoát khỏi mê chướng, một lần nữa biến trở về Long Bách Linh yêu mến người.” Mái tóc đào nói: “Dùng pháp thuật có thể khiến nữ hài yêu thương ta?” Vũ Trụ Phong nói: “Muốn động, pháp lực vì nó mà linh mất.”, Nữ hài tử Phổ thiên hạ đều biến thành tình nhân, chỉ là trong lúc chủ công động muốn chết.” Đào Yêu nói: “Vậy ta còn là nam nhân sao? Ta thành một loại heo rồi! Lại nói dựa vào pháp thuật thay đổi bản ý của nữ hài, khác gì Hạ Xuân Dục? Phi, Kim Thành chí kim thạch mở ra, ta muốn lấy chân tình giải cứu Linh Nhi, người chờ xem!”

Lòng tin của hắn đột nhiên tăng mạnh, kiên quyết nói: “Từ nay trở đi, ta sẽ không dùng chút pháp lực nào nữa, trừ phi Linh Nhi tự hồi tưởng lại tiền thân, hồn phách có thể phục hồi như cũ, ta đều làm một người bình thường ở kiếp này.

Nếu làm trái lời thề này, Toái Thi vạn đoạn hồn phách vĩnh diệt!” Vũ Trụ Phong nói: “Người mang tuyệt đại thần thông giả, thiết lập giới hạn đối với mình, lập tức thành vĩnh sinh nguyên rủa!

Nàng ta nghĩ xong rồi, thực tế lời thề này phong ấn đối với ta, người sẽ mất đi năng lực điều động nội đan Chân Khí Thần Kiếm.” Đào Yêu Yêu bất ứng, đắm chìm trong mơ tưởng: “Ánh mắt kia của nàng còn tỏ vẻ còn nhớ ta, hồn thức của Linh Nhi ngủ sâu dưới đáy lòng Tây Thi, chờ ta tỉnh lại đây.”

Vũ trụ phong không còn âm thanh, từ đó về sau bị lời thề thốt đào yêu câu phong cấm lại.

Một đêm yên tĩnh, sáng sớm đám người Thi gia mở cửa, nhìn túp lều, lập tức đại náo lật trời.

Con gái lớn giận dữ mắng: “A nha, đừng lều lều rồi! Còn muốn ở lại đây à!” Xông lên đập cho cái lều nát bét.

Đào Yêu Yêu đứng bên cạnh, mặc cho già trẻ nhà Thi quát tháo, thủy chung vẫn mỉm cười chấp tay cung kính.

Từ sáng sớm đến giữa trưa, mọi người không thể làm gì được nữa.

Nếu có linh hoạt quét rác, lau tro, gánh nước, tay mắt ngựa nhanh chóng cướp cạn.

Giờ cơm trưa không có ai để ý, hăn không ngần ngại, hai gáo nước lạnh vài cọng rau dại, ăn uống say sưa như thường.

Trong đêm mưa lạnh tí tách, túp lều rỉ nước không dùng được, hăn dứt khoát dựa vào cây mà nghỉ, từ đầu đến chân ướt đầm ướt át.

Lúc trước phụ hồn bạt vía Tổng triều, đào cơ sớm đã nếm trải cực khổ nhân gian, khôn cảnh trước mắt thuần khiết làm đồ ăn nhỏ, không để trong lòng chút nào.

Khó khăn lắm gần bình minh, sắc trời hơi sáng, có người lặng lẽ đến gần, kín đáo đưa cho hăn ba cái muối thô, mở mắt thấy là Tây Thi, chưa kịp đáp lời, nàng lại vội vã chạy ra, trốn sau đồng củi chớp chớp mắt to.

Đào Yêu Yêu trong lòng ngọt ngào, cửa vào vừa thô vừa to vừa có thể so sánh với Bàn Đào Tiên Quả của Vương mẫu mẫu nương.

Bỏ ra mấy ngày như vậy, tin tức truyền ra, oanh động hai thôn đồ vật của Cầu La.

Một tiểu tử ngoại hương nhìn trúng tiểu nữ nhi Thi gia, ở lại cửa tử sống không đi, các loại lời đồn bay đầy trời.

Xem Hi Kỳ, tham gia náo nhiệt, đám hương dân tranh chấp nhau liên miên, Lạc Lan không dứt, gần như đập vỡ cánh cửa, con gái lớn gặp người liền nói: “Mọi người bình luận, chúng ta lại không biết hăn, không đầu không đuôi nói muội muội của ta lớn lên xinh đẹp, ở nhà ta chơi đùa, trên đời này nào có chuyện như vậy?”

Có người nói: “Một bữa cơn đã chạy mất rồi.” Con gái lớn lắc đầu: “Không sợ đánh, không sợ mắng, không nghe khuyên, da

mặt còn dày hơn so với tường thành, tính tình còn cứng hơn so với lừa tử.” Lại có người nói: “Tặng hương thượng cấp lão gia luận tội đi!” Đại nữ nói: “Gặp quan phải nhiều tiền lắm, người cho chúng ta mượn tiền?” Lão nhân hảo tâm đề nghị: “Chúng ta thu thập chút tài vật, đưa cho hấn phí lộ cho Phí gia đi!”, Cứ như là đưa tai ương cho Thần vậy.” Nữ nhi lớn nói: “Đừng nói nữa, hấn không tham đồ vật, một cọng cỏ con cũng không có trộm, một bát cơm không ăn, ngược lại làm rất nhiều việc giúp nhà ta.” Người làm việc tốt cười nói: “Nếu đã như vậy, người ta thật tâm thành ý gọi muối muối của người, vậy thôi cho hấn đi.” Đại nữ nhi ghen lời, chỉ còn biết lắc đầu thở dài.

Đã lâu, nhìn đã quen không trách, người quan tâm việc này ít đi.

Đào Yêu Yêu sợ gây thị phi cho Thi gia, cởi quần áo hoa quý, mời thí lão đầu đổi mấy món áo thô của nông gia.

Thi lão đầu là tên tửu quỷ vô lại, cầm Kim Ngọc Hoa mặc vào thành chạy loạn, bị thương nhân gian xảo hù dọa, chỉ bán tám mươi đồng tiền, bốn dải tơ thô, nhưng đối với bản khốn nông gia đã là trời ban hoành tài.

Thi lão đầu thống khoái uống rượu hai tháng, phòng ốc thêm cỏ tươi mới, còn thêm ba chuồng heo...

Gia cảnh khá cải thiện, lão đầu trở nên hòa nhã hơn, chọn vài món áo vải thô mặc cho Đào Yêu, lừa hấn là đổi lấy vật gì đó.

Đại nương Thi gia mặt mũi hiền lành, sau lưng thường xuyên đưa cho hấn chút đồ ăn, bụng đói.

Đào Yêu Yêu trước sau như một, ăn qua ăn mặc mặc lại quen.

Nhàn rồi qua lại trong thôn, giúp các thôn cuộc cỏ lảng giềng, mạ mạ, chăn bò dê bò, tu phòng bổ tường, cười ha ha không chê bản mệt mỏi, lại không thu thù lao, cơm canh đạm bạc bao ăn no, hấn liền cảm thấy mỹ mãn tự nhạo chức.

Dần dần, thôn dân đều thích lên vị tiểu tử trẻ tuổi thành khản này, khác với tất cả mọi người, có người muốn nói thân cho hấn, thậm chí muốn nhận hấn làm con rể, tất cả đều bị người đào yêu thương tuyệt đối.

Mọi người tấm tắc lấy làm kỳ lạ, Phương Tín hấn chờ Thi gia trường lâu, xác thực là Chung Tình Thi gia tiểu muối.

Nhưng chờ đợi trở về, đào chết yếu cũng không quấy rầy cuộc sống của Thi gia.

lều cỏ cách xa nhau mặc dù rất gần, bình thường rất ít truyền ra tiếng vang lớn.

Một hàng lời của hẩn, cùng không khí trong nhà hợp nhất —— trong lúc ưu phiền không thấy hẩn ra ngoài gây loạn, thanh tĩnh không nghe thấy hẩn mở miệng ồn ào, mừng vì có hẩn góp hứng, gặp họa có ưu giải khó của hẩn; việc nông nghiệp phí sức do hẩn xử lý, nha dịch phồn hoa nặng nề do hẩn gánh vác.

Nói tóm lại, từ khi đào chết yếu đến đây, cũng không tăng thêm bất kỳ phiền phức gì.

Thi gia không để hẩn thể hiện nhiều, cuộc sống ngược lại trôi qua càng thêm hiền hòa.

Lần thứ mười tám đi tới Xuân Thu bạn kỳ Phương Tam.

Mà hấn vẫn cư trú trên túp lều, chưa bao giờ yêu cầu quá mức.

Tên tiểu tử cổ quái này, mặt dày mày dạn dây dưa nữ hài tử người ta, lại đi tưởng tượng cho đối phương, bảo trì tác phong quân tử khiêm tốn khiêm tốn tác phong.

Ngay cả đại tỷ cũng khuất phục, cười gằn nhìn hấn nói:

“Người nha, trên đời có loại vô lại vô lại si tình như ngươi, ta xem như mở mang tầm mắt rồi.

Một tiểu nha đầu lông vàng, đáng giá người như thế sao?” Đào Yêu nói: “Hôm nay tiểu nha đầu lông vàng, một ngày nào đó tuyệt đại giai nhân, đại tỷ cứ mỗi mắt mà chờ xem đi.” Đại tỷ nói: “Người ngược lại sẽ thả dây dài câu cá lớn, dự định tiền đặt cọc trước.”

Đào Yêu Yêu nháy mắt ra hiệu, ra vẻ thần bí: “Đây là cao chiêu của tình trường, theo đuổi ba điểm của nữ hài tử, da mặt dày, to gan, máu chót nhất là phải có nhẫn nại.

Thường ngôn tâm tình nóng vội không ăn được đậu hũ nóng” thì phải cố xay bột khí, bình thường không cần nhiều lời, chỉ cần đặc biệt hơn so với người nhà của nàng, công đến tự nhiên thành.”

Đại tỷ giật mình nói: “Ai dạy ngươi những đứ đẻ nhếch nhác này?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đại ca dạy ta, cao thủ thủ tình trường của Ngao Bí phái, Lý Phượng Kỳ Lý đại sư huynh.”

Những tỷ muội khác cũng dần dần thân cận với nhau, mỗi lần gọi “Em rể” là đào lên rồi chết non.

Cái này nói: “Này, Đào phu, muội muội của ta ôm gối, có muốn hay không? Giúp ta quét tước sân, ta trộm cho ngươi.”

Cái khăn tay kia nói: “Săn tay Di Quang, có thể làm tín vật định tình, hai đồng tiền bán cho ngươi, thế nào?” Lại có cái lược của tiểu muội, phải không? Lấy ba sợi dây tóc đầu màu đỏ trao đổi với ta.” Càng có người nói: “Muội muội, tối hôm

qua muội muội muội ta nói gì đó, muốn nghe nghe nói không? Người giúp ta bổ xong củi lửa, ta vốn ban đầu nói cho người nghe.”

Ngay cả Thi lão đầu cũng coi đây là áp chế, thường xuyên vênh mặt hất hàm sai khiến: “Tiểu tử, muốn làm con rể của ta phải ân cần một chút, mau đi múc rượu cho ta!”

Đào Yêu vui vẻ tuân mệnh, làm theo từng cái, nhưng tiếp xúc với Tây Thi rất ít khi xảy ra chuyện.

Cô bé kia cả ngày xấu hổ e dè, cùng người nhà đều kiệm lời ít nói, đối với đào yêu càng không ngừng né tránh, hiển nhiên là tiểu mao nha đầu chưa khai khiếu.

Đào Yêu Yêu không ngại ngùng, dường như có thể nhìn thấu nội tâm của nàng, trông thấy ánh sáng của Linh Nhi như ẩn như hiện.

Ngày thường cũng không vội thổ lộ, mỗi khi Tây Thi Khê bên mép suối tẩy sa, hắn liền ôm đầu gối ngồi xuống hạ du, phóng thích ngâm xướng 《 Kinh Thi 》 : “Cái gọi là Y Nhân, tại thủy phương một phương... Cầu còn không được, trần trọc quay sang...”

Tiếng ca thậm chí đã động đại nương Thi gia, khuyên nhủ Bình Quang nói: “Tiểu muội, người nói chuyện với hắn nha, nếu không nghe hắn kêu thảm thiết đến mức nào, giống như nghe con gậy sừa vậy.”

Thái độ người một nhà thay đổi, không khí hòa thuận cùng rộn ràng, chỉ có con chó nhỏ Tiểu Hoàng kia không nể mặt, nhìn thấy con ngựa xanh kia nhất định sẽ điên cuồng cắn xé, rất có ý bảo vệ tiểu chủ nhân bị xua tan sạch sẽ.

Ngày nào đó, Đào điên cuồng đốn củi đưa về phòng củi, chó con mai phục đã lâu, nhảy ra khỏi góc áo của hắn, nửa treo lên ném tới ném lui không nhả miệng.

Tây Thi chạy đến giải vây, ôm con chó vàng trấn an: “Đừng cắn hắn, đừng cắn Sơn Ngoan ca ca, Sơn Ngoan ca ca là người tốt...”

Đào Yêu Yêu Đại Kỳ nói: “Ai là Sơn Ngoan ca ca?”

Tây Thi nói: “Người, là người sao, tự người nói, người gọi là “Tiêu Huyền Sơn Ngoan ca ca...”

Đào Yêu Yêu buồn cười: “Đó là hai chúng ta lúc gặp mặt thì ta bịa chuyện, khó mà nhớ kỹ cho người.”

Tây Thi nghiêm túc nói: “Lời người nói, ta đều sẽ nhớ kỹ.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta thật sự tên là Đào Yêu, cái tên này có liên quan đến cha ta, cũng không phải là ” Đào Chi Khiếu” trên sách miêu tả mỹ nữ kia mà.”

Tây Thi không hiểu hần giảng văn điển, áy náy nói: “Ta còn chưa đọc sách, ta rất ngốc.”

Đào Yêu Yêu nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, ngó nhìn đôi mắt sáng như sao kia, nói rất sâu sắc: “Không, người rất thông minh, người là “Con gái thông minh nhất trong thiên hạ”.”

Tây Thi bùi ngùi cười, xấu hổ cụp mắt.

Đây là nợ nần cười với Đào Yêu Yêu, năm đó, nàng vừa mới mười lăm tuổi.

Đào Yêu Yêu tâm thần rung chuyển say sưa, nhìn trời âm thầm cảm thán “Thập Tứ vị quân phụ, xấu hổ chưa từng mở; Mười lăm bắt đầu giãn lông mày, nguyện đồng bụi và xám.

Đại ca nói có đúng như vậy không.

Tiểu đệ nhất định cố gắng gấp bội, tranh thủ sớm ngày mang Linh Nhi thoát khỏi, tìm được sư tôn, lập tức chạy về Nam Hải cứu viện các người.”

Đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, năm đó mùa xuân đặc biệt lạnh, Tây Thi thể chất vốn yếu, tẩy sa bị lạnh tổn thương đến phổi kinh, hạ xuống tâm liên tục bệnh ương ngạnh, thở hổn hển.

Nghe nói mật ong núi hoang là linh dược thanh tâm nhuận phế, đào sinh lập tức lao qua rừng sâu núi thẳm, anh dừng đại chiến với ong hoang, đoạt lại mật bọ chữa bệnh cho Tây Thi, sau khi dùng quả nhiên thấy có hiệu quả.

Chỉ là ong núi độc gai hung mãnh, trên mặt hần tràn đầy vết đốm tím xanh, nằm trong lều hủi khanh khổ chống đỡ.

Đêm dài người yên, Tây Thi vụng trộm đến thăm dò, mắt thấy khuôn mặt hần sưng vù giống như đầu heo, nhất thời châu lệ

đoạt mi tuôn trào.

Đào Yêu Yêu lấy tay áo che mặt, cười nói: “Mau về phòng nghỉ ngơi đi, bộ dạng ta sẽ dọa người sợ mất.”

Tây Thi nắm chặt tay hắn, tay phải đặt lên ngực, đau lòng nói không ra lời.

Đào Yêu Yêu nhìn si ngốc, thầm nói: “Thật... Thật đẹp, Tây Tử tâm bốc lòng người đẹp, xưa nay có bao nhiêu văn nhân xôn xao khuynh đảo, đúng là vì ta mà đau lòng.” duỗi tay khẽ vuốt mặt yêu kiều Tây, lẩm bẩm nói: “Nàng xinh đẹp không sánh được Linh Nhi, mà thuần lương hơn nàng ba phần.”

Ai, Linh Nhi nếu đơn thuần như tâm địa của người, không có nhiều tính toán như vậy, thật tốt biết bao.”

Tây Thi nói: “Linh Nhi?... Đó là ai?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ồ, nàng tên Long Bách Linh... Long Bách Linh, chính là người.” Chợt cảm thấy tim đập nhanh, lo lắng linh hồn Long Bách Yêu từ đó tiêu tán, nhắc nhở: “Người là Linh Nhi, nhất định phải nhớ, sau này ta chỉ gọi người là Linh Nhi, giúp người khôi phục thần thức vốn có.”

Tây Thi Nhu thuận miệng nói: “Ừ, ta tên Linh Nhi, một mình người gọi.”

Từ ngày đó qua đi, khoảng cách giữa hai người đã hết, sớm chiều làm bạn với nhau càng thêm dày.

giày quần của Đào Yêu, đều do Tây Thi Tương may vá, đều do Tây Thi Tương may vá.

Người nhà cũng nhìn nhau một cái, vây quanh hồ lửa dùng cơm uống trà, đều lưu lại chỗ ngồi vì Đào Yêu Yêu, nghiêm nhiên ngầm thừa nhận thân phận thành viên gia đình hắn.

Chỉ còn lại lão đầu thường phát bực “Tiểu tử nghèo” lai lịch không rõ, không có gia không nghiệp cùng hưởng, con gái nếu gả cho hắn, ta quá chịu thiệt.” Đại tỷ lập tức cho hắn nửa bình rượu, lão gia hỏa uống no rồi không còn ý kiến gì nữa.

búp hoa mở ra cánh hoa, hoa sen nở rộ, nha đầu lông vàng biến thành thiếu nữ Đình Đình, cũng là kỳ tích trong nháy mắt.

Từ mười lăm tuổi đến mười sáu tuổi, Tây Thi Tượng bị thi triển tiên thuật, một ngày một bộ dạng, dáng người co rút cao, đường cong lả lướt hiện ra, quần áo đơn bạc càng trở thành phụ trợ cho người ta nhất.

Tựa hồ mặt trời cũng động tình chú ý, ngược lại chiếu sáng gương mặt kiều Nghiên kia, sự ngây ngô tiêu tan từng ngày. Nàng ngẩng đầu lên, mặt mày thần thái như dương, đó chính là ý vị độc đáo của “Thiên Hương quốc sắc”

Nơi thâm sơn cùng cốc nở ra một đóa hoa tuyệt đại kỳ lạ, cũng không phải chuyện tốt gì.

Nàng vậy là quá mức kinh diễm bình thường, từng khiến cho bao nhiêu hương dân như ngốc như si, bao nhiêu người qua đường mắt hồn mất vía, không thể nghi ngờ, nhưng lời tiên đoán trước kia thật sự đã biến thành hiện thực.

Vì vậy một truyền mười, mười truyền trăm, tiểu nữ Thi gia kinh động bốn phương, liên hệ kỳ văn lúc trước, nha đầu kia mười hai tuổi liền có người điên cuồng truy cầu —— thành tựu truyền kỳ thần kỳ, tặng cho nàng một cái vòng ánh mắt đẹp đẽ, “Tây Thi” bởi vậy mà danh hiệu truyền ra, mộ danh cầu thăm người chen chúc mà tới, trong đó thiếu niên chuyện tốt đều pháp luật đào non nót, kết triền túp lều trường kỳ chiếu cố.

Quanh thân Thi gia ồn ào náo nhiệt, người đều lo lắng, so với đuổi kịp còn náo nhiệt hơn.

Lần thứ mười tám đi tới Xuân Thu bạn kỳ Phương bốn phần.

Tận mắt thấy cảnh này, Đào diên đảo tặc lưỡi, thở dài: “Cũng giống như xếp hàng cướp cơm quýt a, may mà động tác của ta nhanh như vậy đã đoạt được cái đầu, gần thủy lâu đài trước được trắng.”

Thực tế căn bản không cần lo lắng, không cần hồ nước vớt nguyệt ảnh, Minh Nguyệt sẽ vào lầu các.

Có một buổi tối nọ, Đào Yêu Yêu hỏi Tây Thi: “Đột nhiên nhiều tình địch như vậy, đều muốn bác bỏ sự ưu ái của người.

Ai, ta tranh thắng được bọn họ sao?” Tây Thi không đáp, ôm cổ đào chết non, thân thể ẩn vào trong lòng hân.

Tim đào diên cuồng đập mạnh, liều mạng đè nén yêu thương trong lòng, ra vẻ nhẹ nhàng nói: “Ha, thật không ngờ, Tây Thi đứng đầu bốn đại mỹ nữ, lại hướng tới Lộ Dương Quân ta ôm ấp, vậy còn có thể tiện nghi cho người?” Hai tay thu lại, thân thể mềm mại gắt gao giữ chặt lại.

Tây Thi nói: “Người gọi ta là Linh Nhi, cái tên khác là người khác gọi, ta thích người gọi ta là Linh Nhi.”

Trái tim Đào Yêu mềm nhũn, không đành lòng bắt nạt nàng, nói: “Linh Nhi là một cô gái khác, hồn phách của nàng ẩn giấu trong cơ thể người, ta gọi Linh Nhi, thật ra là muốn gọi nàng tỉnh lại.”

Tây Thi nói: “Ồ, vậy vì sao người lại đối tốt với ta như vậy?”

Đào Yêu Yêu nói: “Chuyện này... Linh Nhi là vị hôn thê của ta, luôn trông ngóng ta yêu nàng, sớm ngày thành hôn với nàng.

Cho nên, ta đối với người không có ý đồ gì khác, làm ra cử động ái mộ, thực là hy vọng khơi dậy tâm nguyện của Linh Nhi, do đó làm cho nàng thần thức tỉnh lại.” Chẳng biết tại sao, lúc này hân chỉ muốn đem lời miêu tả âm hiểm xảo trá của mình nói ra, chỉ mong thiếu nữ sợ hãi sinh ghét, xa xa tránh khỏi bị thương tổn.

Tây Thi nói: “Ta không hiểu, ngươi đối tốt với ta, ta rất vui.” Ngón tay vạch nhẹ trên ngực hần, vạch ra một không gian nhỏ nhỏ, nhẹ giọng nói “Tâm của ngươi, ta chỉ cần một địa phương lớn như vậy là được.” thỏa mãn thở phào, gương mặt kẻ sát vào ngực hần, cẩn thận nghe tim hần đập mạnh.

Thiếu nữ này đơn thuần như tờ giấy, tình cảm dài mềm mại lại giống dây leo, chạm đến đối tượng thứ nhất, liền buông ra ôm chặt lấy, đến khi chết không buông tha.

Mũi Đào Yêu Yêu cay cay, thầm nghĩ: “Nếu hồn phách Linh Nhi phục hồi như cũ, chiếm cứ thân thể, Tây Thi lại lưu lạc nơi nào?” Vô kế khả thi, đành phải ôm chặt nàng chờ đợi Thiên Minh.

Từ đó về sau, đào yêu đợi Tây Thi che chở gấp bội, săn sóc tỉ mỉ.

Thiên tính Tây Thi ôn nhu, thêm nữa thiếu nữ cũng thừa nhận tình cảm, chỉ vì tình lang vui vẻ, hận không thể tan chảy thân thể dốc sức báo thù lấy mạng mình.

Kết quả là, hai người tóc mai cọ sát không rời, giống như hai viên mật ngọt rơi vào bình mật.

Đại tỷ nhìn thẳng vào đầu hai tiểu tử kia thật đáng ghét, cả ngày dính chặt cũng không thấy chán, sớm để cho bọn họ kết hôn đi.” Đánh giá vóc người của Đào Yêu, nghi ngờ hỏi: “Ngươi bao nhiêu tuổi? Bốn năm rồi, sao lại không thay đổi chút nào? Nghe nói nam tử một mực trưởng đến hai mươi tuổi a.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ một chút, giải thích: “Ta đã uống qua một loại đan dược gọi là “Tú Tuế Định nhan”, tuổi tác sẽ không tăng trưởng, diện mạo vĩnh viễn là mười sáu tuổi, trừ phi linh bảo đứng đầu đan dược giải trừ dược hiệu “Định Nhan đan”. “Đại tỷ trong mây mù, khi hần lại mở miệng nói sông dưới lòng đất.

Đào Yêu Yêu lại có tâm sự nặng nề, nhớ tới đại ca bị trúng độc đang chờ cứu, Tiểu Tuyết, Tuyên Hồng đồng môn, Bách Hoa giáo chúng... Minh lưu chuyển Đại Thiên thế giới đã mấy chục năm, Nam Hải có hao hết một đêm hay không? Ngày

hôm sau, trên đỉnh đầu thẳng lên, Cửu Vĩ Tiêu hít đủ dương khí, chắc chắn sẽ khởi động thể công mãnh liệt nhất.

Đào Yêu Yêu chỉ có thể khẩn cầu ông trời phù hộ, mau chóng tìm được sư tôn, đại ca bọn họ kiên trì đến lúc viện binh đến.

Nhưng phải rời khỏi thế giới này, nhất định phải mượn thần lực của vũ trụ phong ấn, vũ trụ phong ấn lại bị chú ngữ phong ấn, trừ phi Long Bách Linh hồi hồn trọng sinh, cấm chú tự phá, nếu không cứu viện đồng môn vô vọng, hắn cũng phải ở lại nơi này làm quái vật “Vĩnh thắng thanh xuân”.

Đào Yêu Yêu lâm vào trầm tư.

Hắn mới đầu tưởng tượng —— trước dùng hành động để truyền đạt ý ái mộ, dùng chân tình tan rã mê chương, tiến hành kể lại chuyện cũ, nhất định có thể gợi ý thức của Long Bách Linh dậy.

Nhưng Linh Nhi sống lại, Tây Thi sống lại sao? Cũng không thể để linh hồn của hai thiếu nữ này hợp lại với một thân thể?

Không phải đây là vấn đề nan giải, hai chọn một.

Đào Yêu Yêu gần như muốn đánh nát da đầu, khổ sở quyết đoán, thở dài cầu khẩn “Đại ca, huynh là Đại Thánh của Tinh Trường Đại Tiên.

Làm huynh đệ nhanh chóng bị nữ nhân tra tấn phát điên rồi! Thần minh người cảm giác, báo mộng lại truyền cho ta mấy chiêu tuyệt chiêu đi! Hô hô...”

Đông Dã Tiểu Tuyết, long bách linh yêu ghét bỏ, đã xoắn xuýt, hôm nay lại toát ra Tây Thi, Đào Yêu Yêu hoang mang, chỉ thở dài trong mệnh diễm phúc tề thiên, đã đạt đến tình trạng khó có thể tiêu thụ.

Chính là vì “Thiếu niên không biết tư vị sâu, đều bởi vì phong tình chưa vào lòng”

Tây Thi vốn chất phác ngây thơ, phát hiện tình lang buồn bực, cũng biến thành đa sầu thiện cảm, động một chút lo được mất.

Nàng từ trong mộng đẹp giật mình tỉnh lại, ngơ ngẩn nhìn chung quanh, giống như chim nhỏ kinh hãi, chợt phát hiện thân ở trước mắt bao người, luôn có đủ loại bóng người hướng mình tựa sát vào nhau.

Những người kia có mộ danh truy cầu, có ghen tỵ Tầm Côn Bằng giả, cũng có người Liệp Kỳ tác ẩn hiện, mắt nhìn chăm chăm, trạng thái kỳ tình quái tự nhiên không dám nói gì.

Mà hoạt động nhất chính là một nữ tử...

Vị cô nương này tuổi mười tám, mặt dày hơn tường, tâm cao hơn trời, tự nhận xinh đẹp vô song, khinh bỉ Tây Thi Lăng được hư danh, cố đổi tên là “Đông Thi” lấy biểu thị sắc bén đối chọi.

Ngày qua ngày lang thang trước Tây Thi môn, vượt cấm triển lãm “Tuyệt thế mỹ sắc”

Bình tĩnh mà nói, Đông Thi cô nương rất có vài phần tư sắc, nhưng chính là biểu hiện quá mức “Bá đạo”, gặp nam nhân vận khí phòng má, trừng mắt cắn răng, cố ý dùng “Vũ Mị” ánh mắt câu tấu hồn phách đối phương.

Ai dám nói nàng không đẹp, lập tức phun nước miếng loạn xạ, ác ngôn cộng hưởng, kết quả người thấy kinh hãi, người nghe sợ vỡ mật, Đông Thi cô nương nơi xảy ra chuyện gà bay chó chạy, nhà nào cũng đóng cửa, tựa như quỷ mồi xuất tuần vậy.

Đối với sự quấy nhiễu của Tây Thi, Đào Yêu Yêu cười lạnh, đơn đả độc đấu quần hùng, tất nhiên sẽ có biện pháp khiến Côn Bằng Vũ thôi lui.

Thế nhưng lấy Đông Thi lại vô kế Nại Hà, vừa đối mặt, kịch hay lập tức mở màn.

Đông Thi biết rõ hẳn là yêu người của Tây Thi, cố tình giơ đao đoạt ái, liền làm ra hình tượng mị hoặc ngàn màu, vạn loại phong tao, mô phỏng theo dáng vẻ khiến người ta thương tiếc nhất của Tây Thi, tay che ngực cau mày, yêu kiều kêu gọi: “Đào ca ca, lòng người ta đau quá, giúp người ta nhào nặn...” Đào Yêu Yêu không rét mà run, thường xuyên kêu khổ liên thiên: “Mẹ của ta, thời đại Xuân Thu cũng có Thủy Tiên tử tỷ mà!”

Tây Thi hiếu kỳ nói: “Sao ngươi lại gọi tỷ tỷ, gọi mẹ?”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Hậu thế có một câu thành ngữ gọi là “Đông Thi ân ân”, không nghĩ tới ta sẽ tận mắt nhìn thấy, hưng phấn tới mức không nhận được mà gọi mẹ.” Tây Thi không rõ

cho lắm, nhưng Linh Tê tương thông, sớm biết lang yêu thích làm quái, ẩn vào trong lòng hăn cười trộm.

Nhưng nói cười thì nói cười, phong ba càng náo càng lớn, đào yêu cảm thấy tai họa cũng sắp tới.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Tây Thi tuổi đầy mười sáu không lâu, Thi lão đầu luôn luôn hôn mê cả ngày, chột thần thái bừng sáng, cách không lâu hướng đô thành biết chấp tay, khuôn mặt hèn mọn bỉ ổi vui vẻ dương dương tự đắc.

Đào Yêu Yêu thăm cảnh giác, hỏi thăm đại tỷ kỹ càng.

Đại tỷ nói: “Lão nhân sắp phát tài rồi.

Theo như lời hăn, đô thành liền tới Phạm Phạm đại phu, nhiều lần tự mình triệu kiến, hỏi thăm gốc gác nhà ta, giống là muốn đề cử hăn làm quan nhi cho hăn.”

Đào Yêu Yêu vỗ trán một cái, cười nói: “Hắc hắc, tên tiểu tử hồ đồ này, ngày ngày nhắc mãi đại họa, sao lại quên mất Mỹ Nhân Kế của Phạm Ngọc!”

Lần thứ mười tám đi qua Xuân Thu bạn kỳ Phương Ngũ Phương.

Đại tỹ nói: “Mỹ nhân kể gì?”

Đào Yêu Yêu hỏi ngược lại: “Trong thành có phải đang tuyển tú nữ không?”

Đại tỹ nói: “Đúng vậy.”

Đào Yêu nghiêm mặt nói: “Hiện nay hai nước Ngô Việt giao chiến, Việt Vương muốn khiến Ngô vương táng chí vong quốc, dùng Phạm Dận mưu đồ cống hiến mỹ nữ, để cho Ngô Vương đùa bỡn.

Mấy tháng gần đây tìm kiếm trong nước tuyệt sắc, mà Tây Thi danh tiếng quảng truyền đông nam, đi tìm tới, tìm tới trên đầu Di Quang, triệu hoán cha hỏi thăm tử mĩ, là muốn đem Di Quang hiến cho Ngô Vương làm phi tử, cái này gọi là làm mỹ nhân họa thủy kế hồng nhan.”

Đại tỹ cái hiểu cái không, kinh ngạc nói: “Người rốt cuộc là ai? Tâm tư những quý tộc lão gia kia, người từ đâu mà biết được?”

Đào Yêu Yêu nói: “Trên sử sách viết rõ ràng... Người cứ tin tưởng ta, đêm nay phụ thân Thi động tĩnh thế nào?”

Đại tỹ nói: “Đang say xác chết rồi.”

Đào Yêu Yêu trầm ngâm nói: “Phụ thân gần đây đã sớm tham lam chạy trốn, hôm nay lại bắt đầu uống rượu, chắc hẳn đã chọn tú tài, ít ngày nữa phải đưa ánh sáng vào thành.”

Đại tỹ nói: “Đúng rồi, ta nghe hẳn nói say, nói thảm cái gì “Tiểu nha đầu biến thành Vương hậu nương nương, trời sáng cho đại phu đến đón người.

Ta cũ thay hình đổi dạng, cũng ném thử tư vị của quý tộc lão gia, hẳn là ngày mai sẽ đón bình quang đi?” Nàng mặc dù tính tình đánh đá, nhưng lần này bị cuốn vào quốc gia phân tranh, giao tiếp cùng quốc quân sĩ đại phu, dù sao cũng sợ hãi, ngửa mặt nhìn nữ tử quay đầu cầu xin nam tử hán giúp đỡ, nói:

“Đào huynh đệ, ngươi nói làm sao bây giờ? Thân thể Di Quang tuy yếu, tính cách bướng bỉnh, nàng yêu mến chính là ngươi, thà chết cũng sẽ không thay đổi tâm ý.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đừng nói lời vô nghĩa, nếu không cứu sớm, Di Quang nhất định sẽ bị cướp đi, đưa vào thâm cung không thấy mặt trời.

Ngươi làm tử tử, là muốn lấy sạch an an hưởng phú quý, hay là hi vọng muội muội tiêu dao tự do, không làm đồ chơi trong lòng của quân vương?”

Đại tỷ luống cuống tay chân, chỉ nói: “Ta... Ta... ta muốn cứu sạch!”

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy thì tốt, chìa khoá trong nhà là người quản lý đúng không? Đi mài phòng kéo la tử ra trước, kiếm thêm chút lương khô, ta suốt đêm mang theo ánh sáng chạy trốn.”

Cho đến giờ phút này, đại tỷ mới cảm thấy khí độ Đào Yêu Yêu cực kỳ siêu quần, lâm nguy trấn định tự nhiên, bình thường con cháu nông gia tuyệt khó so sánh, xác thực là tiểu muội có thể phó thác một đời hảo phu quân hi sinh.

Lập tức gật đầu lĩnh lời, theo mệnh mà đi.

Đào Yêu Yêu lên vào bên trong Tây Thi phòng, ôm lấy nàng đi vòng đến sau viện.

Tây Thi mơ màng màng, thỉnh thoảng giật mình, mở mắt thấy là Đào Yêu Yêu ôm mình, lại chớp mắt ngủ an.

Lúc còn nhỏ, đại tỷ kéo lừa tiếp ứng, mang đến một gói bánh mì lạnh, Đào Yêu Yêu cầm vạt áo trời Tây Thi lại sau lưng, buộc lại bọc lên lừa, ôm quyền nói: “Sau này sẽ gặp lại.”

Đại tỷ hỏi: “Các ngươi chạy đi đâu? Làm sao an thân qua được?”

Đào Yêu Yêu nói: “Thiên Nam Hải Bắc, tự ăn lực của nó, nhưng dạy ta một hơi, sẽ không để cho Di Quang chịu nửa điểm ủy khuất.”

Đại tỷ ghen ngào nói: “Muội phu bảo trọng, tiểu muội đi theo ngươi, ta rất yên tâm.”

Sau khi tạm biệt xong, Đào Yêu kẹp chân thúc cương, nhân lúc Nguyệt sắc kỵ con la chạy như bay trên con đường nhỏ trên đường nhỏ.

Ước chừng Mạc chạy ra bảy tám dặm, con lừa kia run run run rẩy rẩy rẩy ngã xuống đất.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Quái lạ, Thi cha thường phát điên, con la của hắn cũng có cái đức hạnh này sao?” Trở mình lại tìm hiểu kỹ càng, lại bởi vì gần đây trời đất khô đầu lớn, mặt đường phơi nắng quá cứng, bàn chân con la đập ra rất nhiều lỗ thủng, mắt thấy là chạy không xa rồi.

Hắn ta lửa giận xông thẳng lên não, oán hận nói: “Gặp được quỷ, đèn đen mù, ngoại trừ con đường này còn có thể đi hướng đó sao?”

Tây Thi đẹp mộng còn chưa tỉnh, hàm hồ nói: “Ừm... Đến bờ sông nhỏ a, bãi cỏ thật mềm mại, chúng ta chạy a, đám mây bay a...”

Đào Yêu Yêu tâm niệm khế động, thầm nghĩ “Tây Thi Hoán Sa dòng suối cách đây rất gần, bờ cát bên dòng suối mềm mại, con la chạy ở trên không tốn sức, cũng sẽ không lạc phương hướng.” Lúc này quay xuống đường nhỏ, tiến vào rừng cây, tiếng nước leng keng”, dòng suối màu bạc hiện ngang dọc trước mặt.

Thân thể mềm mại của Tây Thi run lên, tựa hồ gió lạnh kinh mộng, nỉ non nói: “Hạ du lạnh quá, người lại nhiều, thượng du chúng ta tẩy rửa đi...”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Nghịch lưu mà lên, có thể rời xa Thi gia thôn, thôn trại ngoại hương ở sát bên dòng nước, lại dễ dàng tìm chỗ đặt chân nghỉ ngơi, có ý kiến hay! Di Quang thật sự là thông minh, bình thường si mê không biết gì cả, kỳ thật người ta là ngoài vụng về còn có thể ngủ nhắc nhở ta.” dọc bờ sông chạy băng băng, quả thực thuận lợi, một đường ngoặt hướng đông bắc, một đường đảo về phía đông bắc.

Sắc trời dần dần trắng bạch, đi đến đầu nguồn dòng suối nhỏ, gặp được một con sông lớn, sóng nước chảy xiết như tuyết vỡ nát, từ sườn núi cao xông xuống dưới.

Con lừa kia vội chạy một đêm, miệng mũi bọt trắng chảy ngang, đào chết non nghỉ ngơi, để gia súc nghỉ chân cắn chút cỏ xanh.

Lúc này mặt trời mọc lên, sơn triều rời khỏi tổ kiếm ăn.

Đào Yêu Yêu nhìn tiền đồ mênh mông, trong lòng mờ mịt không biết gì, quay đầu lại nhìn hương vị ngọt ngào của Tây Thi ngủ, không khỏi cười nói: “Đứa nhỏ ngốc sẽ hưởng phúc, ta giống như thỏ chạy tán loạn, người lại ” xuân an bất giác thức tỉnh, mặc cho con la của hắn chạy khắp nơi.”

Tây Thi nhắm mắt lại, gương mặt kẻ sát gáy hắn, nói mê: “A, chạy đi đâu vậy? Đầu kia của sông nhỏ là sông lớn, đầu kia sông lớn là sông lớn, sông lớn bên kia là phương nào?... Chúng ta nên rửa vải nhiều hơn, giá tiền bờ Tây cao...”

Một lời đánh thức người trong mộng, dòng sông Đào Yêu Thanh xuất phát từ Trường Giang, bởi vậy đi về hướng Tây Bắc, nhất định phải đến bên bờ Tiền Đường, sau khi vượt sông tiến vào Ngô Quốc! Phạm Dận mạnh mẽ hơn, cũng không dám xông vào bên trong Ngô Quốc bắt người.”

Lúc này thu thập xuất phát, vừa đi được nửa khắc, bầy chim phía sau nổi lên kinh ngạc, ầm ầm truyền đến tiếng quát tháo truy bắt.

Đào Yêu Yêu biến sắc nói: “Không xong, truy binh đến thật nhanh!” ghìem dây cương lại, trong lòng sinh ra do dự, lầm bầm: “Xích Quang vốn là lễ vật tặng cho Ngô Vương, đến Ngô Quốc chạy nạn, đó không phải tự chui đầu vào lưới sao?”

Tây Thi hàm hồ nói: “Vật quý hiếm vì quý, Việt Quốc tài nhất được ở Ngô Quốc, thành Ngô Sa... hàng bán địa đã giảm giá rồi...”

Đào Yêu đã biết nàng đang giả bộ ngủ, nói: “Này, lừa cháy lông mày mắc miệng, có chuyện gì cứ nói thẳng, đừng đánh cò mà thành bí ẩn được hay sao.” Đề cập đến hai chữ “Bí ẩn”, đáy lòng run lên, thầm kinh hãi nói “Di Quang” giọng điệu, vì sao cũng giống Linh Nhi?”

Tây Thi mở mắt cười nói: “Tặng cho Ngô vương hẳn là Việt nữ, nếu ở Ngô địa bắt được ta, Việt nữ liền trở thành Ngô nữ.

Dĩ phạm tiêu tụy chẳng những vô công, ngược lại có thể bỏ bao hiệp quân.

Ngũ Tử Tư Chính Bách Kế muốn diệt trừ quân thần Việt quốc, Phạm Phong sao dám lấy miệng? Cho nên chúng ta vừa vào Ngô cảnh, truy binh tất lui không thể nghi ngờ.”

Phân tích tinh tế như vậy, dẫn chứng hành lễ, chính là phong cách đặc biệt của Long Bách Linh.

Đào Yêu Yêu quay đầu chăm chú nhìn nàng, nói: “Ngươi... Ngươi là... Là Linh Nhi!” Định thần nhìn kỹ một lúc lâu, vẫn là tướng mạo của Tây Thi.

Tây Thi khí chất thanh thuần như lúc ban đầu, trong mắt có thêm chút狡 hoạt, lan phương nhẹ nhả, hướng Đào Yêu thổi một cái, cười nói: “Tướng công, cuối cùng ngài cũng nhận ra ta.” vành mắt ửng đỏ, chua cay cay trăm mối cảm tình giao nhau, thật muốn nhào vào trong lòng hấn khóc lớn.

Đúng lúc này, tiếng bước chân gần lại, Hương Đình và Việt binh đầu người nhón nháo, kêu la âm ỉ “Phía trước!” “Phát hiện Tây Thi!” “Bắt lấy bọn họ!” “Thi lão đầu, thiết thời ngươi nhận ra dấu móng lừa.”

Lần thứ mười tám đi qua Xuân Thu bạn kỳ Phương sáu lần.

Thấy tình thế cấp bách, không kịp chạy trốn, Tây Thi nói: “Tướng công, thả ta xuống đi, ta có cách ứng phó với Phạm Du.”

Đào Yêu Yêu không nhúc nhích, lúng túng nói: “Hồn phách Linh Nhi phục hồi như cũ.”

Tây Thi nói: “Đúng vậy, ta là Long Bách Linh...”

Tháng trước ta mới nhớ tới chuyện trước kia, mượn thân thể này luyện một chút tiên thuật, hẳn là có chút hiệu dụng.

Ngươi bảo ta trước tiên đấu tâm nhãn với Phạm Dận, nếu không đủ, chúng ta lại sử dụng tiên pháp bỏ chạy.”

Trong khi nói chuyện, truy binh tới gần, bước chân càng ngày càng vang, xen lẫn mọi người dồn dập thở dốc.

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ: “Linh Nhi tự khôi phục, lời thề của ta nguyện làm được, chú ngữ giải trừ rồi sao?”

Lời nói của Vũ Trụ Phong lập tức vang vọng bên trong tai: “Cấm chú đã phá, chủ công thần thông hoàn hảo, thi triển tùy tâm như ý.” Trong một sát na chân khí kia quán thông toàn thân, đào tiên hoa vận thần quang, trong kinh mạch tràn ngập vô cùng vô tận tinh lực.”

Tây Thi không hề hay biết, nhìn đôi môi gã nhúc nhích ừng ực, vội la lên: “Tướng công đừng làm âm ỉ, thả ta xuống, lần này là chân hỏa thiêu lông mày...”

Đám người cách nhau chỉ mười trượng, Thi lão đầu đánh huyết một cái, lừa dừng bước.

Đám binh sĩ vung vẩy dây thừng, kêu gào chen chúc tiến lên.

Vũ trụ Phong nói: “Chủ công, muốn thanh trừ nhóm phạm nhân này sao?”

Đào Yêu Yêu đột nhiên nổi lên sát ý, nhưng sợ lỡ tay làm tổn thương mạng người, vội nói: “Không cần! Ly thể thì thôi! Vũ trụ phong — ” xoay chuyển tay phải ôm chặt Tây Thi, ngón

tay trái đâm vào trời cao, ánh sáng trắng như tuyết quần quanh thân thể, lóe lên rồi biến mất.

Mọi người nhào vào khoảng không, chỉ sờ cái mông con lừa, người ngồi trên lưng lừa không thấy bóng dáng.

Một trận xông loạn, đám người tách ra, đi ra đầu lĩnh Phạm Phong đại phu.

Để đề phòng tặc cướp đi Tây Thi, Phạm đại phu cố ý đội mũ quan giáp, tay cầm trường kiếm lấp lánh uy phong lẫm liệt, quát: “Thi lão đầu! Con gái ngươi đâu?” Thi lão đầu chân đã mềm nhũn, run giọng nói: “Ta... Ta... Ta không biết...” Phạm đại phu lạnh lùng nói: “Điều dân tác quái! Nhất định là do ngươi và tặc nhân bày mưu, cố ý giấu diếm Tây Thi, lấy tiền tài vợ vét của Việt Vương!” Thi lão đầu dọa cho thất phách, oan uổng: “Oan uổng.”

Trong bản thôn trưởng lão Tổ biết tính nết của Thi lão đầu, có tặc tâm không có tặc胆, sao dám áp chế quân chủ, khuyên nhủ: “Đại phu bớt giận, vừa rồi rõ ràng nhìn thấy bóng người, thoáng cái mất tích, nghĩ là tình thế cấp bách nhảy sông...” “Đang nói, các binh sĩ đồng loạt kêu lên: “Mau nhìn, trong sông có người” Phạm đại phu vội vàng hô: “Mau kiếm!”

Chúng binh định buộc dây thừng, bảy chân tám chân vót lên xem, một thiếu nữ ướt đầm ướt át nhìn, bên trong quả thực là Tây Thi Di Quang, bầm báo: “Núi nước hôn mê, may mắn được cứu sớm.” Phạm đại phu vui vẻ nói: “Rất tốt, mi mắt đẹp như tranh, ý vị thanh lệ như tiên, không hổ là đệ nhất mỹ nữ của Việt quốc.” Thi lão đầu cười xua tan dung nhan, gần đây ôm lấy vai tiểu nữ lay động, kêu lên: “Bảo bối của ta ơi, bảo bối ngoan ngoãn, ngươi không sao cả, có thể cứu mạng của cha ta!”

Tây Thi Du Du tỉnh dậy, trợn mắt nhìn thấy lão gia hỏa miệng đầy răng vàng, phun một ngụm nước miếng nói: “Ta nhổ vào! Lão bất tử sắc quỷ, ôm bốn cô nương làm sao?”

Thi lão đầu choáng váng, nói: “Tiểu muội, ta là cha ngươi a.”

“Tây Thi” chửi ầm lên: “Ta là bà cô của mười tám thế hệ con! Xú Giáp ngư, tử vương bát, lão không đứng đắn, thấy vẻ đẹp

của cô nương ta, muốn chiếm tiện nghi...” Lời ô ngôn uế ngữ cuộn cuộn ra, mắng Thi lão đầu máu chó dính đầy đầu.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trưởng lão nói: “Cô nương này quyết ý không làm tú nữ, tìm chết nhảy sông thì bị sặc chút nước, cho nên thần trí mơ hồ, lời nói nổi điên.”

“Tây Thi” nghe vậy nhìn quanh bốn phía, phát hiện bốn phía đứng đầy nam nhân, “Xèo” từ dưới đất nhảy lên, chỉ vào trong mũi dài kêu lên: “Ai tìm chết? Ai điên? Trưởng lão Tây thôn người ngơ ngác, thần trí ta mê man còn có thể nhận ra khuôn mặt xấu xí này của người? Ngu ngốc, còn có người nữa..., Người, các người...” Lần lượt chỉ điểm cho chúng hương đình, giận dữ quát: “Được, nam nhân ở Tây thôn đều biến thành heo hôi sao? Quang Thiên Hóa Nhật cướp đoạt mỹ nữ của Đông thôn, các người nhất định là nghe nói bốn cô nương xinh đẹp như tiên tử, con khi gấp gấp không kiểm chế được...”

Ánh mắt chạm đến Phạm Du, “Tây Thi” sùng sốt một chút, quay lại kèm chế vui mừng nói: “A, ta nhận ra người, đô thành chọn đại quan của tú nữ... Phạm, đại phu, đại phu.” gò má phản ứng đỏ, xiêu vẹo vẹo sát tới trước mặt, đối diện Phạm Dận, hai mắt thẳng tắp, giống như bị một đạo lôi điện làm cho choáng váng.

Giờ phút này sắc trời sáng lạn, khôi giáp của Phạm Thương chiếu sáng rực rỡ, thanh đồng phiến trước ngực sáng loáng như gương sáng.

“Tây Thi” nhìn chằm chằm phiến đồng chiếu ảnh, vuốt ve tai mũi mình, như si như say nói: “A, đây là ta sao? Ta, ta lớn lên thành Tây Thi đẹp như vậy! Ha ha!” Tại chỗ xoay quanh mông, sờ soạng trên dưới một cái bước này, nhìn kỹ bộ dáng này, thật tinh tế mềm mại, làn da thật mềm mại, a ha ha!” Dùng sức véo hai cái cánh tay, đau đớn truyền đến chứng minh không phải là nằm mơ.

Nàng vui mừng quay cực điểm cuồng hoan, nào ngờ thân thể mới quả thực quá yếu, chịu không nổi giày vò, cười to hai tiếng, che lại bộ ngực yêu kiều liên tục thở dốc.

Tuy rằng mỹ mạo như hoa, nhưng hành vi thô dã, hai sương ngược lại càng lộ vẻ tức cười.

Trong đó Trường Sinh lúng túng nói: “Tiểu nữ nông thôn thiếu khuyết giáo dưỡng, giáo phạm đại phu thất vọng rồi.”

Phạm Dận mỉm cười nói: “Mỹ nhân la lối, lại có rất nhiều tình cảm khác người.

Ngô Vương đọc cung đình phần son đã lâu, nghĩ cũng chán, tiểu nữ Điền gia hoạt bát phong vận, có thể khiến tai mắt hấn đổi mới.” Tới gần hai bước, ôn hòa nói: “Cô nương, có nguyện theo ta yết kiến quân vương nước Ngô không?”

“Tây Thi” tạm dừng phát cuồng, đỉnh đạc nói: “A? Ta, gặp quân vương, hắc hắc, Phạm đại phu chọn ta làm tú nữ sao?”

Phạm Túc nói: “Đúng vậy, tú nữ chi quan không phải người có, vào cung làm Vương hậu nương nương, hưởng hết vinh hoa phú quý.”

Tây Thi Nhạc kia điên rồi, nhào tới ôm cổ Phạm Tỳ Hưu, liên tục xưng hảo khen hay.

Thi lão đầu rút đầu giấu đầu, tới gần cười nịnh: “Nữ nhi tác quý nhân, trên mặt cha ta cũng có quang thái.” Tây Thi giơ chân đá một cước, đá trúng bụng lão đầu, mắng: “Xì, xú vương bát không biết xấu hổ, ai là con gái người?” Lý trưởng nói: “A, hấn không phải cha người sao?” Tây Thi nói: “Hừ! Ta muốn làm Vương hậu, lão đầu nghèo kiết nào dám giả mạo cha ta?”

Phạm đại phu đang muốn che giấu thân thế của Tây Thi, miễn cho ngày sau thân quyến của hấn dấy dưng, những việc khác không phải, lập tức nói: “Mỹ nhân nói không phải, vậy thì không phải, ném con ma men lớn mật này vào trong sông, hộ tống mỹ nhân trở về thành!” Chúng binh sĩ ầm ầm tuân mệnh, Thi lão đầu nằm mơ thành không, đến cuối cùng trở thành một con chó già xuống nước.

Phạm đại phu dặn dò trong dài: “Từ nay về sau, Tây Thi không còn cha mẹ thân hữu nữa.

Nàng là mỹ nhân trời ban, chuyên hầu hạ Ngô Vương giáng thế, các việc cần phải nhớ kỹ!”

Lý trưởng nhận lời, nhìn Tây Thi bước lên lưng lừa, hai chân mở ra khỏi đũng quần, cái gì mà cô nương? Không khỏi lo

lắng, thấp giọng nói: “Đẹp là đẹp, nhưng... Cô gái này thô tục không chịu nổi, chỉ sợ đã phạm tội Ngô Vương.”

Phạm đại phu đã định liệu trước, cười nói: “Không sao, đợi ta dạy nàng các loại lễ nghi, hảo hảo suy nghĩ một phen, nhất định hóa ngọc thô thành trân bảo hi thế!”

Lần thứ mười chín đỡ Thái A yếu mới thử một lần.

Căn cứ theo ghi chép chính sử, sau khi Tây Thi chọn làm tú nữ, lại được chính quyền dạy dỗ ba năm, học bộ thái, học hành nói, học võ múa, đợi thói quen tà ác trừ bỏ hết, mới hiến cho Ngô Vương, trở thành một thể hệ mỹ nhân loạn thế mỹ cơ.

Trong lúc đó Phạm đại phu hao phí bao nhiêu tâm huyết? duyên sao đối với nữ nhân thôn quê mùa không thể nhẫn nại lớn như vậy? Có yêu tình của Tây Thi không? Dưới thiên cổ, mọi người xôn xao giải thích, cuối cùng là một vụ án không thể nào kết luận được.

Nhưng mà, ngay khoảnh khắc Đào Yêu Yêu sử dụng thần thông, lập tức cảm thấy Tây Thi xảy ra biến hóa.

Bạch quang hiện lên trước mắt, u huyền hư không phục hiện lên, Đào Yêu chui vào cảnh giới thuần bạch, quát lên: “Vũ Trụ Phong, ngươi đem hồn phách Đông Thi chuyển vào trong cơ thể Tây Thi, đúng hay không?”

Vũ trụ phong nói: “Đúng vậy, trong nháy mắt qua đời, ta dựa theo ý nguyện của chủ công, khiến Đông Thi cùng Tây Thi linh nhục hợp thể.”

Đào Yêu Yêu tức giận nói: “Ý nguyện gì của ta? Miệng ngươi luôn miệng tuyên bố chủ công, khắp nơi đều độc đoán, rõ ràng là bắt ta làm con rối.”

Vũ trụ Phong nói: “Tây Thi thoát khỏi kiếp nạn, Đông Thi hóa thân thành mỹ nữ, linh hồn Long Bách Linh thức trùng sinh, kết cục tất cả đều vui mừng, chẳng phải chính là hy vọng của chủ công sao?”

Đào Yêu Yêu chết lặng, sâu trong đáy lòng mơ hồ dâng lên cảm giác thỏa mãn thoải mái, chẳng lẽ thật sự đúng như lời nói, mình nguyện ý kết thúc tất cả như vậy?

Vũ trụ phong đạo: “Tâm linh con người rộng hơn trời, càng sâu hơn biển, tư duy rắc rối phức tạp, nhiều lúc bản nhân cũng không cách nào nhìn thấu căn nguyên, không biết mình thật sự cần cái gì?”

Mà dục niệm thuận theo chủ công tăng sâu nhất, thần thông mới có thể hiệu lực.

Từ đó sinh ra hậu quả, hoàn toàn phù hợp tâm ý chân thật của chủ công.”

Đào Yêu Yêu chán nản ngồi ngã xuống, lẩm bẩm nói: “Di Quang... vĩnh biệt vĩnh biệt sao? Thân thể Di Quang bị Đông Thi chiếm cứ, hồn phách của nàng xói mòn ở đâu?”

Vũ trụ Phong nói: “Xem thử người bên cạnh đi, đó mới là người mà ngươi lo lắng nhất.”

Đào Yêu Yêu quay đầu lại, một thiếu nữ nằm bên chân, đỡ lên nhìn, chính là Long Bách Linh.

Nàng vẫn mặc áo bào tộc tằm, nửa mê nửa tỉnh, nhắm mắt lẩm bẩm: “Pháp thuật thật kỳ quái, tượng thăng thiên...”

Đào Yêu Yêu ngưng thần kiểm tra kỹ càng, phát hiện quanh thân nàng cũng không có tổn hại gì, vừa rồi cảm thấy an tâm, Tâm Tư “Linh Nhi” vì sao ở đây?”

Vũ trụ trả lời: “Trước kia nàng nhảy vào U Minh Giang tự sát, hồn phách chia lìa với thân thể.

Là thần minh của ta cảm giác, đưa bản thân nàng vào hư không an tồn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đông Thi phụ thể Tây Thi, bản thân làm sao xử trí?”

Vũ trụ Phong nói: “Cái túi da thô kệch cỡ đó, bản thân Đông Thi cũng không để ở trong lòng, tùy tiện ném chỗ đó nát đi là được.”

Đào Yêu trầm ngâm thật lâu, luôn khó có thể tiêu tán “Nếu hai người Đông Thi Tây làm bao hết, trao đổi hồn phách, ngược lại cũng có chút trở về.

Bây giờ Đông Thi thân thể tổn hại, Tây Thi lấy gì ký hồn? Nếu bám vào trong thân thể Linh Nhi, Linh Nhi lại thành không thân du hồn rồi.

Huống hồ đổi lại việc đổi mới cũng không phải kể lâu dài.

Ài, thật là hao tâm tổn trí.”

Vũ trụ gió nói: “Chủ công minh giám, Tây Thi tuy cũng là quốc sắc thiên hương, Long Bách Linh lại là người trong thần tiên, hai sương phòng so sánh, nội tâm ngươi đã đưa ra lựa chọn, ta chỉ thuận theo nó mà thôi.” ngụ ý, bỏ qua đã định, cuối cùng thiếu nữ lưu lại bên người, vô luận thân thể hồn phách đều là Long Bách Linh.

Nếu luận về nhân tài mỹ mạo, Tây Thi quả thật không bằng Long Bách Linh, nhưng bốn năm tình ý há có thể dễ dàng vứt bỏ.

Đào Yêu Yêu buồn bã thở dài: “Ai lớn lên xinh đẹp thì chọn người đó, ta thật sự xinh đẹp như vậy? Cho dù là đúng, Tây Thi đánh mất bản thân, hồn phách lưu ly không chỗ nào không có?

Ta nếu chờ đợi kết cục như vậy, thật sự là vô tình vô nghĩa vô nghĩa khôn kiếp.”

Lúc này, thần chí của Long Bách Linh dần dần thức tỉnh, nói thầm: “Tướng công công sử dụng pháp thuật gì vậy? Như có thần công độ người xuất thế.”

Đào Yêu Yêu hỏi ngược lại: “Ngươi khôi phục hồn thức từ khi nào?”

Bách Linh xoa xoa đôi mắt, suy nghĩ một chút, cười nói: ”mãn mười sáu ngày đó... Thi Di Quang và Long Bách Linh cùng tuổi, chắc là thể xác và tinh thần sinh ra cảm ứng, cộng thêm ngươi thường xuyên giảng đạo, như Phật gia nói “Ngoại duyên nội căn, chân quả thành”, chuyện trước kia toàn bộ nhớ lại.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy sao không nói sớm? Lừa ta mấy ngày.”

Đầu ngón tay Long Bách Linh khẽ quần đai lưng, thấp giọng nói: “Ngươi khó khăn lắm mới tốt với người ta như vậy, cho nên...”

Đào Yêu Yêu nói: “Cho nên ngươi cứ giả vờ ngốc nghếch, giả bộ như ánh sáng mờ lừa gạt ta!” xoay người xếp bằng ngồi xuống, càng nghĩ càng căm tức, cười lạnh nói: “Giấu diếm ta thật khổ! Vạn lần không ngờ, Linh Nhi trăm cay nghìn đắng giải cứu lại như vậy, lại ích kỷ như vậy.

Đoạt lấy thân thể Tây Thi, không niệm người khác ta ta tang hồn chịu khó, chỉ để ý làm hư giả dối tình cảm.

Mặc cho người quý kẻ đa đoan, lần này đừng dạy ta cải biến chủ ý! Chúng ta minh bạch, sau này bắt luận lên trời xuống đất, ta nhất định tìm lại hồn phách của Tây Thi, nếu không... tuyệt không gặp mặt người!”

Long Bách Linh nhú mày cúi đầu, ngồi sát bên hấn, nói: “Tướng công, ta sai rồi, sau này không lừa ngài nữa, được không?”

Dù sao cũng là người thương yêu nhất, cái gọi là “leng keng”, nghe lời nói mềm mại năn nỉ của nàng, lập tức mềm lòng, nhưng vẫn căng thẳng, thầm nghĩ: “Cố ổn định, đừng mắc mưu! Nàng thích giả bộ đáng thương, giờ thủ đoạn, ngày đó gặp lại trên Nghiêu Sơn, giả ý muốn ta ôm lấy nàng, kết quả là trộm đi chiếc nhẫn màu hồng của mình, hôm nay lại đến một bộ này, hừ hừ, ta đào mộ non anh minh cỡ nào, sao có thể hai lần ngã vào cùng một cái hố...”

Nghĩ như vậy, cánh tay lại nhẹ nhàng thư giãn ra.

Bách Linh nhân cơ hội rúc vào ngực, ôn nhu nói: “Tướng công tha thứ cho Linh Nhi sao? Đợi ta nghe hiểu được.” Bả vai thấp bé, gáy ngọc cúi xuống, lỗ tai kề sát vào lồng ngực của hấn, cẩn thận lắng nghe nhịp tim của hấn.

“Nghe tim đập” vốn là động tác quen thuộc của Tây Thi, nàng làm vậy cũng tự nhiên là chân thành, tuyệt không nửa phần giả dối.

Đào Yêu Yêu cảm thấy kinh nghi, trong lúc suy nghĩ, nâng cằm Long Bách Linh lên, cẩn thận phân biệt.

Bốn mắt đụng vào nhau, Long Bách Linh gò má bay lên mây, mỉm cười nói: “Tướng công không nói, trong lòng đã tha thứ cho ta rồi.”

Đào Yêu Yêu nghi ngờ nói: “Người, người rốt cuộc là ai? Linh Nhi, hay là...” Chợt thấy dung nhan của nàng còn chưa thay đổi, tiên tư như trước, chỉ là đáy mắt trong suốt lại có thêm chút ánh sáng dịu dàng, lấp lánh, tinh khiết lại ôn hậu, thiếu nữ Hoán Sa ngây thơ thiện lương, tất cả đều ẩn chứa trong ánh mắt quen thuộc kia, tất cả đều ẩn chứa trong đó sự quen thuộc.

Đào Yêu Phiên tỉnh ngộ: “Trùng Quang! Người là Di Quang!”

Thiếu nữ thân nhiên nói: “Gọi ta là Linh Nhi, ta thích người gọi ta là Linh Nhi, người chỉ gọi một mình ta.”

Chân tướng đến đây đại bạch, hồn phách Tây Thi cũng không mất đi, mà là dung hợp với kiếp trước, tạo thành một linh hồn hoàn toàn mới.

Rốt cuộc là Long Bách Linh phục sinh, hay là Tây Thi trí tuệ phát triển, giờ phút này đã khó phân biệt rõ ràng.

Thiếu nữ trước mắt này, vừa có được long bách linh mỹ lệ, trí tuệ, học thức, cũng kiêm cả Tây Thi thiện lương, ngây thơ cùng thuần phác.

Tìm hiểu chuyện trước đó, cứ ngại Long Bách Linh Cơ mưu lợi quá sâu, thiếu hụt chân thiện, chỉ lo riêng tình cảm bản thân, trong lòng nhiều người không biết phải làm gì.

Hiện tại hẳn nhìn qua mắt nàng, một mực có thể nhìn xuyên tâm linh, chỉ thấy trong ngoài như một, bên trong đều đẹp đẽ, Đào Yêu Yêu lay động theo, trong bóng tối chỉ than ” triêu mỹ” hai chữ.

Lần thứ mười chín đỡ Thái A yếu mới thử hai lần.

Khẽ vuốt mặt của nàng, mềm mại như tơ, đào chết yếu nói: “Linh Nhi, vì sao ngươi lại nhảy vào U Minh Giang?”

Long Bách Linh nói: “Ta và Phương sư huynh qua cầu xong tìm sư tôn, còn có Ma Vương Vạn Tiên tự mình lên bờ trăm võ tàng hoàn.

Nhưng ta sử dụng tất cả thủ đoạn, bất luận dụ dỗ thế nào, đều không thể để bọn họ cứu ngươi thoát khỏi, cuối cùng ta mất đi ý niệm, chỉ mong có thể cùng ngươi chết một chỗ, liền nhảy vào trong sông.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ài, thật sự là một thằng ngốc, cái kiêu sáo rỗng kêu to như vợ chồng cùng huyết kia, há lại là việc con gái anh hùng chúng ta làm.”

Bách Linh cười nói: “Vậy nên làm sao bây giờ?”

Đào Yêu Yêu nói: “Nếu ta chết, ngươi nên sung sướng gấp đôi, thay ta hưởng hết năm trời.

Mỗi lần gặp Thanh Minh Tịch Bát quét mộ tể, nói cho ta nghe một chút tin tức thú vị bên ngoài, vậy thì nhiều ý tứ, còn hơn cả đối nghịch với hai bộ khô lâu trưởng thành hàng tháng.”

Bách Linh nói: “Không, ngươi chết ta rất cô đơn, mới không bị phản tội kia.

Đổi lại là ta chết trước, ngươi quét mộ kể chuyện xưa cho ta.” Trên mặt giấu vào trong ngực của hắn, vô cùng thích ý.

Tình cảnh này, như gió xuân tan rã băng cứng, dòng suối mát trạch sa mạc, tâm địa cứng rắn hơn nữa cũng coi như mềm hóa.

Đào Yêu Yêu quên hôn ước chịu nhục, quên đi oán hận từ nhỏ đã tích tụ, thậm chí ngay cả Tiểu Tuyết cũng quên mất, ngóng nhìn cô bé xinh đẹp tuyệt thế trong lòng, thầm nghĩ “Linh Nhi đẹp như vậy, sao bây giờ mới phát hiện? Ta là một tên đại ngu xuẩn! Được vợ như vậy, chồng cần gì phải cầu?” Hoàng Mao nha đầu ngày xưa mi mắt lơ mờ, nhưng thân thể to lớn khác

tuổi, lả lướt phập phồng, vừa ôn hương lại mềm mại, phát ra mị lực thần bí mê người.

Đào Yêu đầu óc choáng váng, nhớ lại dáng vẻ lúc nhỏ lau nước mũi của nàng, cũng thấy trang điểm đẹp đẽ, khiến người ta yêu mến.

Yên lặng ôm nhau một khoảng thời gian dài, Bách Linh bỗng nhiên ngẩng mặt lên, hỏi: “Tướng công, làm sao mới có thể trở thành phu thê chân chính, ngài biết không?”

Đào Yêu Yêu phụ thể du ngoạn đã mấy chục năm, lưu lạc phố phường kỹ viện, trà trộn vào tam giáo cửu lưu, như vậy dâm dăng xấu xa chưa từng thấy? Nam nữ vui vẻ càng thêm thông đạt, tai nghe thấy oanh oanh nói mang theo trẻ con hỏi tình sự, lên gác lòng ngứa ngáy khó lòng trả lời, chỉ muốn cởi sạch xiêm y Linh Nhi, ôm nàng ôn tồn yêu thương, lúc này nhẹ nhàng cởi bỏ vạt áo bên hông nàng xuống, lúc này nhẹ nhàng cởi bỏ yêu thương.

Long Bách Linh vẫn xuất thần, lẩm bẩm nói: “Lý sư huynh hỏi ta làm sao mới tính là phu thê, thật là làm khó ta.

Các đời văn điển cũng không ghi chép, đã sử Dật thư hàm hồ lý do, mẫu thân cũng không cho ta xem nhiều.

Tựa hồ là một chuyện đặc biệt thâm ảo, đặc biệt phiền phức.” Đào Yêu Yêu ứng “A a”, ngón tay thò vào trong vạt áo nàng, chậm rãi sờ về phía bộ ngực mềm mại của nàng.

Long Bách Linh run lên, nói: “Ai da, nhắc tới Lý sư huynh, tình thế nguy cấp của Nam Hải chưa rõ, chúng ta phải nhanh đi cứu bọn họ.”

Những lời này vừa vắn gọn như băng nước xối lên đầu hấn.

Đào Yêu Yêu muốn chết, thầm kêu “Đại ca, tính mạng Tiểu Tuyết nguy cấp, trong đầu ta chỉ muốn thân thiết với Linh Nhi, thật sự dâm tà thành tính, cầm thú không bằng!” Sau đó lại nghĩ: “Hài, Linh Nhi vốn là thê tử của ta, yêu thích ân ái thân mật địa nghĩa, chẳng lẽ lại học được Đồng Trí lão tiên sinh sống nhục nhã, thấy nữ nhân nuốt nước miếng?” Cười ha ha, ưỡn ngực lên nói: “Linh Nhi nói rất đúng, trước tiên cứu Lý sư huynh là quan trọng hơn.”

Long Bách Linh muốn đợi đáp, chợt cảm thấy da thịt mát lạnh, cúi đầu, cúi đầu, ngực áo bị cởi mất một nửa, vội vàng cài nút áo, lo lắng nói: “Tướng công, ngài, ngài làm gì vậy?” Đào Yêu Yêu cười híp mắt nói: “Người hỏi làm vợ chồng thật sự thế nào, ta biểu diễn cho ngài xem.” Bách Linh thông minh cỡ nào, lập tức ngộ ra vi diệu —— Việc phu thê chẳng những đặc biệt thâm ảo, đặc biệt phiền phức, hơn nữa còn “Đặc biệt mất mặt”, không khỏi xấu hổ khó nén, mặt đỏ bừng bừng như quả táo chín.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Sau khi cứu Lý sư huynh ra, mời huynh ấy thành hôn cho hai chúng ta.

Sau khi vào phòng cưới, ta sẽ dạy người cách làm vợ chồng thật tốt.”

Bách Linh nói: “Ừm, việc cấp bách trước mắt là thoát khỏi U Minh Giang, để ta nghĩ cách, ai, nghĩ cách gì đây...” Tuy đầy bụng trí cơ, nhưng hỉ cực kỳ ngượng ngùng, không cách nào tập trung tinh thần suy nghĩ, hàm răng cắn chặt môi đỏ, trán rịn mồ hôi hột.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Nhìn người ghen thành như vậy, Linh Nhi ngoan bị phá hỏng ta có thể không vẽ được, muốn thoát thân đơn giản vô cùng, tạm xem thủ đoạn khoáng gia!”

Nói xong, tay trái lầu gác chặt vòng eo của nàng, tay phải giơ về phía trước, quát lên: “Vũ trụ phong!” Đầu ngón tay đột nhiên lóe lên, một vết kim quang phá vỡ hư không, ngàn câu vòng màu tím bao quanh, hai người bay lên, nhanh như điện chớp về phía trước phiêu phù.

Cảnh tượng chung quanh biến ảo phức tạp, thời gian chớp mắt trôi qua, sử tích cổ nhân đụng vào mi mắt, như đèn kéo quân, vội vàng tan biến sau lưng.

Long Bách Linh không kịp nhìn, sợ hãi than: “Quá thần kỳ! Đạo pháp tướng công luyện thành khi nào, ngược lại chuyển qua năm tháng đi qua cổ đại, chưa từng nghe thấy.”

Đào Yêu Yêu cười nhạt, vừa vận pháp phi thăng, vừa kể lại chuyện mình đã trải qua.

Nghe nói hấn kết bạn với Nhạc Phi trong nhà giam, Phật Tử niệm thi châm chọc Tần Quái, Bách Linh thở dài: “Gian thần

hại người thật thảm.

Bài thơ kia là ta viết khi mơ, thô thiển vô cùng.

Nếu lúc đó ta ở đây, lại làm mấy câu chắc chắn làm cho Tần Triết lão tặc tức chết.” Lại nghe đoạn chôn cất của Quách Cự, Bách Linh biểu tình lúng túng, nói: “Nói như vậy, tướng công tại Tần triều chưa xuyên qua quần áo, mấy tháng nay một tia không treo... Thế thì khổ cho người rồi.”

Tiếp theo, giảng đến “Lộ Dương Quân” của tam quốc, bách linh không nhịn được cười: “Hàn Hữu Sơn Dương Quân, Ngụy Hữu Bích Dương Quân, nào toát ra Lộ Dương Quân? Phong hào cổ đại tất có phong ấp làm bằng chứng, hoặc có chỗ gian lận, Đát Chu lão phu tử ăn nói bừa bãi, ta ở đây nhất định sẽ hỏi hấn đến á khẩu không trả lời được.”

Đào Yêu Yêu nhất thời không biết nói gì, thắm thờ dài “Người mới gọi ta á khẩu không trả lời được sao?”

Uổng phí tất cả sự lanh lợi, đối với sự tình thâm ô hoàn toàn không biết gì cả.

“Lương Dương quân” là ngữ điệu hạ lưu, Chu Ngọc ta đương đường bại lộ dương khí, tìm ra chỗ trong quyển sách kia? Đứa nhỏ ngốc này quá thuần khiết, không thể thiếu sau này chậm rãi dạy dỗ.”

Hai người vừa nói vừa phiêu hành, thoáng như gió mát không lưu tích, lặng yên xuyên qua các đời người dị thể.

Sau đó lại nói về nguyên do pháp thuật trở nên mạnh mẽ, Đào Yêu Yêu hưng phấn, chuẩn bị thuật lại phong thái dị của vũ trụ, xúc động nói: “Trước đây ta tu đạo pháp qua loa, không quá coi trọng đạo pháp tiên thuật.

Bây giờ mới biết tác dụng của nó —— bản lĩnh cao cường mới có thể cứu người cứu mình, nếu không ở trong trọc thế, sẽ chỉ giống như bèo trôi theo dòng nước.”

Long Bách Linh không nghĩ sâu như vậy, vội tính toán chỗ tốt cho Đào Yêu Yêu: “Vũ Trụ Phong chính là Vạn Tiên Trảm? Nghe nói Thiên Địa Đầu Hào Thần khí, đã có thể đi xuyên thời không, vốn là hiệu quả của thanh kiếm này.

Tướng công có được pháp bảo bọc này, tương lai nhất định vô địch thiên hạ.” Hoan vui vỗ tay, còn cao hứng hơn chính nàng tự thành đạo.

Nhưng nụ cười dần dần tiêu tán, nàng nhú mày, vẻ thê lương bao phủ khuôn mặt.

Nguyên lai bọn họ đã bay qua Xuân Thu thời đại, tiến vào Man Hoang cổ triều, theo thời gian trôi qua phía trước, nhân văn càng ngày càng thưa thớt, sát phạt càng hiện ra, chỉ thấy Liệt Quốc đao quang ảnh, Tây Nhung Thiết vó bắn máu, Lộ Đài tích đầy thi cốt, nhân thế hung ác càng ngày càng dã man dã man.

Long Bách Linh rầu rĩ thương hại, đoán rằng vội vàng bỏ chạy, không chịu ra tay can thiệp, chỉ chuyển biến tốt hơn là không đành lòng nhìn thấy.

Chợt nghe một trận kêu khóc trùng thiên, tê tâm liệt phế, phảng phất mười tám tầng Địa Ngục bày quỷ rú thảm.

Long Bách Linh không khỏi đau thương, khẩn cầu nói: “Tướng công, nơi đó truyền đến tiếng động, nhìn xem có được không?”

Lần thứ mười chín đỡ Thái A yếu mới thử ba lần.

Đào Yêu Yêu nói: “Đội viện binh ở Nam Hải, chậm trễ sợ hỏng chuyện.” Bách Linh nói: “Không sao, Phương sư huynh từng nói rõ, một trăm năm trong Trấn Yêu Tháp, chỉ hợp với mười hai canh giờ ngoại giới.

Vừa rồi ta đã tính toán qua, tướng công tại Nam Tổng, Tây Tấn, Tam Quốc, Xuân Thu, Hư Không đóng trú hơn ba mươi năm, tính đến Nam Hải bên kia cách giữa trưa còn sớm, nên hơi dừng lại một chút.”

Đào Yêu Yêu nở nụ cười, nói: “Được rồi được rồi, nghe lời người vậy.” Bỗng dừng ngừng lại thân pháp, hai người đứng trên một khu đất vàng, đưa mắt nhìn ra xa, sát khí tràn ngập trên bình nguyên, trường mâu san sát, chiến xa hàng lâm trận.

Người xem gần đó đầu rậm rạp, bốn năm ngàn nam nữ già trẻ buộc dây thừng, do binh sĩ áp giải, đi về phía khu vực trũng phía dưới thổ cương.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng khắp cánh đồng bát ngát.

Binh sĩ dùng mâu rên, xua đám người tụ tập ở trung tâm hố sâu.

Đào Yêu Yêu nói: “Những người này làm gì?” Long Bách Linh nói: “Là người tuần thân, thương thế Vương tộc Côn Bằng, tể tử Kỳ Vũ, nhiều người sống làm hy sinh... Ừm, hôm nay là ngày mừng Vương Sư Khải Toàn đại điển, cũng phải giết chết nô lệ bắt giữ làm tể phẩm.” Đào Yêu Yêu nói: “Thật sao? Sao lại biết được?”

Long Bách Linh chỉ về phía hố đất, nói: “Nhìn những pho tượng kia.” Chỉ thấy bóng người khổng lồ bên hố đứng thẳng, sắp xếp mười hai bức tượng gỗ hình chim, có dẫn cổ duỗi chân, có con giương đuôi vỗ cánh, có con quay đầu nhìn trời, có con cuộn lông chim cúi đầu, một tôn tiên điểm đỏ đậm, khí phách trang nghiêm túc nặng nề.

Bách Linh giải thích: “Đó đều là thần tượng của huyền diệu.

Trong 《Thi Kinh》 nói “Thiên Mệnh Huyền Diệu, giảng sinh thương nhân”

Huyền diệu là Chí Tôn Thần Cương của thương nhân, xuất chinh trở về sư khiêng ra bái tế.

Cờ hiệu nơi đây cực giống kim văn, không tề tự ca nhạc, lại không có lễ nghi đưa tang, chỉ thấy hàng ngũ binh mã, hiển nhiên là buổi lễ của Thương Vương Chúc Tật.”

Hai người bọn họ chỉ điểm nghị luận, sớm bị võ sĩ phát hiện, bốn năm người cầm mâu xông lên thổ cương, cách thật xa lớn tiếng quát hỏi.

Đào Yêu Yêu nói: “Bọn họ hô cái gì vậy?” Long Bách Linh nói: “Nghe không hiểu.” Đào Yêu Thiên nói: “Ồ, người cũng có lúc không hiểu à?” Bách Linh nói: “Ài, coi ta là thông tin vạn sự à? Thương triều sớm đã ba ngàn năm, ngôn ngữ hậu thế khác biệt, lúc này ai có thể dịch dịch? Tướng công đừng ồn ào, để ta nghĩ cách cứu những tù binh kia.”

Lúc này đám võ sĩ xông tới gần, vung vẩy binh khí, mũi mâu hàn quang bức người.

Đào Yêu Yêu dựng thẳng hai ngón tay, kiếm khí ngưng tụ trên cánh tay.

Long Bách Linh nói: “Chậm đã, đừng dả thương người, ta thử trước một chút!” Dứt lời, hai tay duỗi ra hai bên, tư thế như hạc trắng giương cánh, tiếp theo phát tay ném đi, bước chân và tiến lùi, đập tiết tấu đi ra mấy vòng cung.

Đám võ sĩ thấy thế vội vàng lui ra sau, ngơ ngác nhìn một lúc lâu, mặt lộ vẻ kinh ngạc kính sợ, rã rời thương lượng vài câu, một người chạy xuống bãi chiến, những người còn lại đứng trang nghiêm tại chỗ, không dám thở mạnh.

Đào Yêu Yêu ngạc nhiên nói: “Người làm cái gì vậy? Tùy tiện khoa tay múa chân mấy cái, đem nhóm người này bị hù hồn phi phách tán.”

Bách Linh nói: “Ta nhảy chính là Huyền Diệu Thần Vũ, vu sư tế tự chuyên dụng vũ hội riêng.

Thương Chu vu sư địa vị cực cao, thành công Thang Kỳ Vũ, chính là nghe ý chỉ của vu sư.

Mà thần vũ nhảy lên là thần thánh nhất, nói lan man binh sĩ bình thường, vương công quý tộc cũng phải cung kính.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Đừng khoác lác nữa, ngươi chưa từng học cái gì gọi là Huyền Điều Thần Vũ.”

Bách Linh cũng cười nói: “Rất đơn giản, suy nghĩ một chút sẽ biết, còn cần phải học sao?” Đào Yêu Thiên nói: “Ồ, nói xem.” Long Bách Linh nói: “Xa Lữ thị Xuân Thu Thu không viết sao.” Vũ nhạc của Gia Cát Thiên thị, cầm đuôi bò lấy ca bát cổ, một gọi là phụng thiên, hai là huyền điều... Tóm lại là cầm thú cực kỳ.

“Cho nên Huyền Điều Vũ có, noi theo tư thái thần thú, thỉnh thoảng lắc lư đuôi bò, đây là động tác hai tay.” Chỉ vào mười hai pho tượng Huyền Điều, cười nói “Hiện nay đã có tư thế múa may, ta dựa vào vẽ hồ lô, vẽ vện sĩ tốt có mất gì? Tự nhiên thấy sinh kính, không dám xâm phạm.” Đào Yêu nói: “Tốt, trên tay chiêu thức xuất ra có thể khảo, bước chân từ đâu mà đến?”

Bách Linh nói: “Chính là Vũ Bộ của đạo gia, kỹ thuật cơ bản của đệ tử Huyền môn, tướng công sao lại quên? Nguyên Biến Kinh nói “Vũ Bộ Giả, áp chế trên Cổ Hạ Vũ Vũ, triệu dịch hành trình thần linh.

Đây là căn nguyên vụ linh chi nguyên, huyền cơ chi yếu chỉ.

“Dung Kim Tỏa Lưu Châu khai quyền nói: “Phu Vũ bộ giả, thông thiên địa, cảm giác diệu pháp của thần linh.”

Có thể thấy được từ khi cổ vu sư làm phép tắt hành vũ bộ, huyền điều múa đã là nghi thức trọng yếu của kỳ thần, nếu không có mấy bước này, vậy mới không hợp tình lý.”

Đào Yêu Yêu nói: “Cấu diễm tinh linh quý quái, chỉ có người đọc nhiều sách! Khiêu khích người khác cũng tìm điển cố, quá nhàm chán.”

Long Bách Linh nói: “Cũng không phải là để trêu chọc người ta, ngươi nghĩ xem, một nữ tử quần áo cổ quái sẽ nhảy múa thần vũ, thương nhân thấy tất nhiên sẽ kinh nghi, các binh tướng không dám nhẹ nhàng động, nhất định sẽ mời đại vu sư chưởng quản buổi lễ đến chính mắt kiểm tra thực hư.

Đến lúc đó, Tướng công đem đại vụ sư bắt làm con tin, trao đổi tính mạng mấy ngàn nô lệ, như vậy cứu người thành công, lại không tạo nhiều sát thương, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên sao?”

Đang lúc đàm luận, binh đình đi trước chạy về.

Đi theo phía sau là hai đội vệ sĩ, bốn đứa bé tuần tú, vây quanh một lão giả bước nhanh tới.

Người này mặc áo lông vũ sắc sỡ, mặt đỏ mắt sáng râu ria rũ xuống ngực, tay cầm ngọc giác màu xanh.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Linh Nhi liệu sự như thần, đại vụ sư quả nhiên mắc câu.”

Cách xa nhau ba, năm trượng, vụ sư kia quát mạng dừng bước, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Long Bách Linh.

Đột nhiên, giống như bị mỹ mạo siêu phàm của nàng chấn nhiếp, “Bịch” quỳ rạp xuống bụi bặm, trán gai nói lầm bầm.

Đào Yêu Yêu nói: “Hồng rồi, hù hấn ngớ ngẩn rồi.” Lời còn chưa dứt, võ sĩ vây quanh bốn phía, nâng trường mâu chỉ định hai người.

Đào Yêu Yêu nói: “Đây là ý gì.” Bách Linh cười nói: “Phỏng chừng lấy ta làm bảo bối thiên tài, muốn bắt đi hiến tế tổ tông đây.” Mẹ đào nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng, mỉm cười nói: “Người vốn là bảo bối, chẳng qua là bảo bối ngoan ngoãn của ta, Thiên Vương lão tử cũng không cướp được.” Du lịch mấy chục năm, tính tình hần càng ngày càng dẻo dai, da mặt càng dày, bầu bạn với nữ hài, lời ngọt ngào muốn nói cũng có.

Bách Linh từng bị cái này bao giờ, vừa vui vẻ lại sợ hãi, đỏ mặt không biết ứng đối, nhất thời hù dọa đến choáng váng.

Vụ sư đọc xong ca tụng, đứng dậy rung vai, tay áo, lắc lư xoay quanh.

Bốn đồng tử hét to trợ thế, Thương Lô cùng cánh hoa vải đầy mặt đất.

Vụ sư đạp đi lại, trong cánh hoa giẫm ra mấy cái dấu vết, tương tự với dấu chân của Long Bách Linh.

Đào Yêu Yêu nói: “Người ta cũng đi Vũ Bộ, muốn tỷ thí cao thấp với ngươi.” Bách Linh bình tĩnh lại, nói: “Ừm, hấn diễn pháp thí uy, muốn thử thăm dò hư thực.” Để chú ý quan sát, xem tư thế tay của hấn so với Huyền Điều, lặn qua lộn lại có sáu loại, gật đầu nói: “Thì ra là thế, kiêu dáng Huyền Điều vũ đại biểu vu sư phẩm cấp.

Vị đại vu sư này tuổi cao cao chức tôn, chỉ có thể nhảy sáu loại hình chim, ta lại nhảy hết mười hai loại, tỏ vẻ thân phận chí cao vô cùng, khó trách bọn họ coi trọng như vậy.”

Trong khi nói chuyện, vu sư kia rồi tung tóc, Vọng Thiên Vĩh tung chú ngữ, khắp nơi cỏ cây “Sàn sạt” lay động, sáu đạo kinh phong quanh người xoay quanh, thế đạo hùng hồn chột tràn ngập, đám mây trên không trung theo đó ép thấp, tựa như bầu trời sụp đổ.

Lần thứ mười chín đỡ Thái A yếu mới thử bốn lần.

Đám người bên dưới thổ cương sợ hãi vạ phần, nhao nhao quỳ xuống đất dập đầu cầu nguyện.

Long Bách Linh cau mày nói: “Người này pháp lực rất mạnh, có cơ hội khiêu vũ, đấu pháp ta không nắm chắc, tiên thuật của ta còn thiếu hỏa hầu.”

Đào Yêu Yêu nói: “So pháp lực xem ta đi, gặp phải gia hỏa đùa nghịch, ta tình nguyện phụng bồi.”

Bách Linh khuyên nhủ: “Đừng có khinh thường thượng cổ vu sư.

Lúc trước lúc mẫu thân truyền pháp nhắc nhở ta, Thượng Cổ vu thuật lấy triệu hoán Ma Thần làm chủ.

Hoàng Đế chiến Xi Vưu, đã từng triệu ứng long phong bá tranh đấu, lật trời lật đất đến chết mới thôi, tiên gia chúng ta chú ý khinh linh, trừ phi luyện thành thiên nhân hóa cảnh, gặp phải loại vu thuật hung lệ này, tốt nhất lảng tránh là thượng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nói tới nói lui, ngươi không có lòng tin với ta.”

Bách Linh nói: “Đâu có đâu có, tướng công đương nhiên cái thế vô địch, có thể đối thủ ngu Man không biết sống chết, sợ sẽ chết dưới thân kiếm của tướng công.

Dù sao bọn họ cũng là thân người, khoan dung giết Phương Hợp Huyền Môn chính đạo.

Dung ta muốn nghĩ ra biện pháp chu toàn, vừa cứu người vừa không thương sinh, ồ, tướng công chờ một lát, ta lập tức nghĩ ra.” Một bên suy nghĩ gấp, một bên mỉm cười với hắn, trong mắt chứa kính nể, như đang nói “Tướng công pháp vô thường đề nghị ngò.”

Nhưng giết gà sao lại dùng dao mổ trâu, những người kia không đáng để người ra tay.”

Đào Yêu Yêu thâm than “Linh Nhi ngàn tốt vạn tốt, chỉ yêu thích một lòng một dạ.

Rõ ràng lo lắng ta không tốt, lại sợ quét sạch thể diện ta, nịnh nọt cái gì “Cái thế vô địch”?

Ài, không nói sự thật đùa bỡn, dạy người khó có thể nắm bắt.

Giống như tiểu Tuyết sư muội thẳng thắn thành khẩn, kỳ thật ta càng thích.” Nhớ kỹ Tiểu Tuyết tỷ lệ thật, lại nhìn bách linh giả, chợt cảm thấy buồn bực khó hiểu, quát lên: “Nghĩ cái gì vậy? Vội vã chậm trễ công phu, thành thật đợi không động đây!”

Một lời nói ra, tay phải hần vồ hư không mặt đất, “Ầm ầm” tiếng vang truyền ra, đại địa rung động lắc lư giống như quét gió.

Chỉ một thoáng, vạn chúng chân ngã, quân trần phi ngựa ngã ngựa, dưới mặt đất, trên bình nguyên, một mảnh kinh hô tê minh vang lên.

Đào Yêu chưởng nâng lên, tiếng kêu: “Vân Khai!” Giống như lưỡi dao khổng lồ xẹt qua trời cao, đám mây nặng nề xé rách thành mảnh, khi bay ra khỏi đó truyền ra tiếng gầm rú thảm liệt, đó là Sơn Tinh Thủy Quái vu sư chiêu dụ tới, bị kiếm khí bổ chạy tán loạn tứ tán.

Ánh mặt trời màu vàng xuyên thấu tầng mây, đào lên mặt đất phi thăng, quay tít một vòng, ánh sáng vàng đầy trời ngưng tụ thành tiểu kiếm hơn tấc, như mưa rơi bắn vào đám người, lưỡi kiếm chuẩn xác đến lạ thường, chặt đứt dây thừng của các nô lệ, cao giọng hỏi: “Biện pháp của ta thế nào?” Long Bách Linh Nhãn đều thẳng thắn, nào trả lời được?

Mấy lần động tác mau lẹ, Thuần Dương kiếm khí cùng ánh mặt trời kết hợp, mượn thiên thời tấn công địch thủ, chính là kiếm pháp cao thâm nhất của Kiếm Tiên môn.

Vu thuật xoay chuyển tức thì rách, đại vu sư tức giận cực bại hoại, đón gió điên cuồng gào thét liên tục, chỉ thấy Vương sư chấn uy, thiên quân vạn mã như quỷ thần phụ thể, vùng giáo từ bốn phía bao vây nô lệ.

Vu sư liên tiếp thét ra lệnh, võ sĩ trên gác cũng giơ mâu đâm mạnh về phía Long Bách Linh, lại như cành trúc đâm trúng

một tấm thép, uốn cong, đứt, lòng hồ gãy, mọi người hô to ngã xuống, trăm linh một sợi tóc không tổn hại gì.

Cùng lúc đó, quân đội xông vào trong đám người, mỗi người cầm binh khí chém lung tung.

Mắt thấy máu thịt bay tứ tung, Đào Yêu Yêu đứng vững, dáng người cao lớn trấn Uyên dừng lại.

Đột nhiên, thân thể mấy ngàn nô lệ ngưng kết như đúc bằng sắt, hậu quả tương tự công kích Long Bách Linh, binh khí vừa chạm đến mục tiêu, lập tức mâu gãy kiếm gãy, giống như bị vô số tấm khiên kiên cố cứng rắn va phá hủy.

“Phục Nhu Thiên Vương Thuần” tu luyện xong, liền phân tán ra bảo hộ nhiều đồng bạn.

Nhưng cứ như vậy hóa chỉnh thành không, như bóng với hình bảo vệ thành ngàn phạm nhân, lại là cảnh giới không thể tưởng tượng nổi.

Long Bách Linh nghĩ đến đây, nhảy nhót hoan hô: “Kiếm Tiên Thần Thuần luyện thành rồi!” Đào Yêu điên nói: “Còn có thứ dễ chơi hơn!” Một tay giơ lên, tiểu kiếm màu vàng chuyển thành màu xanh biếc, rợp trời rợp đất đâm xuống.

Bách Linh hô to: “Đừng giết người!” Đào Yêu cười nói: “Thanh Phong kiếm tránh tà thánh vật, sao có thể dễ dàng sát sinh?” Đối đáp, từng thanh từng thanh kiếm nhỏ đâm vào cán rìu, binh khí bằng đồng xanh trong nháy mắt nóng chảy ra, bàn tay chúng binh sĩ nóng chảy, hoảng sợ buông tay ném đi.

Một ít tướng lĩnh Vương tộc vẫn như cũ ngoan cố, cao giọng thúc giục đám thuộc hạ xung phong,

Chợt thấy một bóng xanh xuyên thẳng qua tầng trời thấp, nhát lên mâu nung đỏ trên mặt đất, từng thanh từng thanh nhét vào trong tay ngoan địch.

Đào Yêu Yêu cười trên kiếm khí, lấy khí thế sét đánh cấp tốc đưa trả binh khí, lần lượt đặt câu hỏi: “Còn đánh không? Còn chơi đùa sao?” Các quan quân Vương tộc nóng cháy oa kêu lên, rút tay lui tránh né không ngừng, nhưng binh khí thoát khỏi tay, lại giống như ma đưa về lòng bàn tay của mình.

Vừa tiếp một cái, như quỷ mị quấy phá, đều bởi vì động tác phi thiên quá nhanh, ngự kiếm phi thiên linh xảo tuyệt luân.

Vương tộc tướng quan không thể làm gì, dứt khoát cuộn mình tứ chi, có cái đem hai tay vùi vào bùn đất, không dám phản kháng chút nào.

Long Bách Linh cười nói: “Mở rộng tầm mắt, cách chơi mới mẻ của Thanh Phong kiếm, tướng công học từ đâu vậy?”

Đào Yêu trả lời: “Còn cần học sao? Vũ trụ trên người, ta một pháp thông, vạn pháp đều thông, suy nghĩ một chút là biết!” Mô phỏng theo giọng điệu lúc trước của nàng, nói lung tung, trêu chọc Bách Linh Hoa Chi run rẩy lung tung.

Hai người bọn họ đàm tiếu phong sinh, chúng quân hồn vía lên mây, lẫn vào đám nô lệ đồng loạt quỳ rạp xuống dập đầu, hướng hai vị “Thần vu” thành kính sám hối.

Đại vu sư mắt thấy Đào Yêu Yêu nổi bật, không khỏi ghen tị lẫn lộn, trong chớp mắt liền nổi trận lôi đình, “Trong ăn xin rào rào” xé nát áo bào, lộ ra một thân thịt trắng bóng bóng loáng, bóng loáng.

Long Bách Linh “Ai u” một tiếng, cuống quýt quay mặt đi.

Đào Yêu Yêu lao vút tới, hỏi: “Làm sao vậy?” Bách Linh nói: “Đại vu sư thoát quần đùa nghịch!” Đào Yêu Yêu nhìn qua, khen: “Hảo gia hỏa, đại vu sư sẽ bảo dưỡng, bảy tám mươi tuổi còn da mịn thịt mềm, tỷ thí cái mộng của trẻ con.” Lại nhìn thấy nó mười ngón tay hung hăng chộp, trái một chút, phải một chút, giữa ngực bụng mọc ra rất nhiều vết máu.

Đào Yêu Yêu nói: “Này này, nói người hai câu, không đáng tự chà đạp bản thân a!”

Bốn đồng tử đã nhen lửa cỏ khô từ lâu, giải y rút đao, cắt đứt da thịt vương máu nhập lửa, lấy ra mai rùa bò nướng thành tro.

Trong lúc nhất thời, mùi hôi thối gay mũi, đại vu sư say khướt gật gù đắc ý, máu tươi khắp người tràn đầy say mê, bộ dáng thập phần quỷ dị.

Đào Yêu Yêu nói: “Tà môn, tự tàn máu đốt mai rùa, làm gì vậy?” Long Bách Linh Bác hiểu biết rộng rãi, nghe xong nói: “Đó gọi là Huyết Cỏ Tự Thần Diệt Thiên thức! Triệu ra Thần

Ma giết chết tất cả vật còn sống, người thi pháp cũng khó may mắn thoát khỏi - Hãn muốn đồng quy vu tận với chúng ta!”

Lời còn chưa dứt, mây đỏ trên bầu trời đột nhiên tụ tập.

Đột nhiên gió nóng thổi mạnh, đám mây bay ra con xích nữ ma, bờ mông to tròn, tóc xanh mắt vàng, hai cánh mở rộng còn rộng hơn cánh thuyền.

Long Bách Linh hô to: “Hạn Sa! Là cổ ma cực hung hãn, tướng công coi chừng!”

Hạn Tiêu vỗ cánh thịt, bùn cát đột nhiên nóng lên, dòng sông phạm vi ngàn dặm bốc hơi, cây cỏ bốc lên khói xanh, mặt đất phẳng phất biến thành Hỏa Diễm sơn, nếu không có Thiên Vương Thuần che chở, mọi người trên bình nguyên đều bị nướng thành than cốc.

Đại vu sư hưng phấn đến cực điểm, lẫn lộn niệm chú, như điên như cầu xin Ma Thần.

Hạn Tiêu vỗ cánh lao xuống, há mồm phun ra sóng nhiệt về phía bên này.

Đào Yêu Yêu nhảy vào không trung, quát: “Thời tiết có nóng hơn nữa, nữ nhân cũng không nên ở trước cái mông sáng như mọi người!” Âm Tư kiếm quyết, vận khí lắng đầu, Thanh Phong kiếm hóa thành gió mát, rút hết khốc viêm, dập tắt dã hỏa, một thoáng, không trung rơi xuống mưa phùn, trên mặt đất tràn ra cỏ cây non nớt.

Đào Yêu Yêu cười lên kiếm khí cuồng phong, tốc độ cực nhanh, hình như có trăm ngàn Kiếm Tiên đồng thời hành động, nhặt vỏ cây kết nối dây leo, ghép thành bộ dạng ngực bó cột, mặc vào vài lần cho Hạn Tiêu mặc vào, đồ vật thô lậu miễn cưỡng che khuất ba điểm.

Lần thứ mười chín đỡ Thái A yếu mới thử tay năm lần.

Đào Yêu quay đầu lại nói: “Được rồi? Vốn may tay nghề còn thừa thớt, nữ tử này thước lớn lại lớn, mấy món vụn vặt chỉ có thể che xấu hổ.”

Long Bách Linh cười khom lưng, đáp: “Đại may quá khiêm tốn, vật này có đáng đáp mới, ăn mặc nhẹ, nhất định sẽ lưu hành ở hậu thế.”

Hạn Tiêu gặp khó, hung tính đại phát, liệt diễm trong thất khiếu bốc lên điên cuồng.

Nhưng vẫn bị Thanh Phong kiềm áp chế, phun ra một ít lại nghịch xông vào bụng. Ma Nữ Tượng bị túi khí khói lửa thổi phồng lên, thân hình căng phồng lên, thẳng tắp giống như Thái Sơn sừng sững.

Đột nhiên thu cánh lớn lại, bắt đầu súc tích ma lực.

Long Bách Linh hô: “Nửa độ có thể kích, trước tiên phát chế địch!” Ý tứ không đợi địch nhân hoàn tất chuẩn bị, tiến công Tiệt Trung có thể được toàn thắng.

Nào ngờ đào yêu hạ xuống đỉnh chóp Thổ Cương, hai tay nhét vào tay áo, cười tùm tùm theo dõi kỳ biến.

Chuyển hạn hán ma lực tụ đủ, duỗi dài cổ rít gào, tựa như liên tiếp nổ lôi.

Hắc vụ cuộn cuộn trên bầu trời, hung quang bạo phát, nơi vân khai vang lên tiếng rít quái dị chói tai “Ngao hách”, sông hồ núi rừng sông Giang Hà bay tới một đám ác sát cùng thân, có anh chiêu của người mặt ngựa, hóa xà đuôi sài thủ, Huyền Phong bụng to như bầu, Du Du, còn có Cửu Anh miệng phun lửa đốt mũi phun độc, Hồ Xỉ Hồ Xỉ truyền tai nạn vãi bố của Tây Vương Mẫu... Nha Xoa, thành ngàn vạn, trầm ổn như núi di chuyển, từng bước thúc đẩy về phía bãi đất vàng.

Hạn Lệ là đại tướng thống quân Hiên Viên Hoàng Đế, chinh phạt Xi Vưu nhiều lần kiến kỳ công, về sau chuyển thành ác ma hạ hạn tai, vẫn có năng lực triệu tập thần quân.

Ngay lập tức trời biến đất, lôi điện đan xen, Ma Thần chen chúc kiên chúa tụ tập.

Tràng cảnh Hoàng Đế năm xưa đại chiến Xi Vưu hùng vĩ, như mộng ảo tái hiện phía trước.

Thương binh Vương tộc, nô lệ dịch phu, nhìn cái gan muốn nứt ra, bò dậy hồng hộc chạy hơn phân nửa, một lát công phu, cánh đồng bát ngát dưới đất cơ bản bay lên không.

Đào Yêu Yêu chưa cùng Vũ Trụ Phong hoàn toàn hợp hồn, nhưng đã thu được một bộ phận thần lực, gặp phải địch thế to lớn, chủ tâm mượn cơ hội kiểm tra uy lực của Vũ Trụ Phong.

Lúc này đối với quần ma đứng bất động, đọi đọi phương cách nhau hơn một dặm, cắn răng vận chân khí, chỉ nghe “Xoẹt” vang lên, trong tay thành linh duỗi ra một thanh trường kiếm bảy thước, chỉ thấy u quang lưu nhận, có thể cắt đứt càn khôn, tứ hà chiếu sáng, có thể phân chia cực cao.

Đào Yêu giơ hai tay lên cao, hét lớn: “Vũ Trụ Thần Phong!” Phát cánh tay mạnh mẽ chém về phía trước, ánh sáng vàng óng xé rách mù mịt, xuyên qua hoang dã ngàn dặm, xuyên thẳng qua giữa đám quần ma.

Uy lực một kiếm, khó tả.

Thần phong lướt qua gặp người không gì cản nổi, lấy Hạng Cương cầm đầu, ngàn vạn cổ ma toàn bộ vỡ vụn diệt vong.

Kiểm thế chưa tiêu, lại bổ ra rãnh đất sâu tới vạn trượng.

Đào Yêu Yêu cầm chuôi kiếm lắc trái lắc phải, cầm thần kiếm làm thợ chổi, mũi kiếm cuốn lên cuồng phong, quét sạch hài cốt cổ ma vào vực sâu.

Lập tức hấn bay vút ngàn dặm, cắt đứt ngọn núi vùi lấp, cho đến khi mặt đất lấp phẳng như lúc ban đầu, thư thái nói:

“Được rồi, hại trùng nhất diệt quang, từ nay về sau nhân gian thái bình, không còn quái vật làm loạn nữa!”

Trong cánh đồng bát ngát còn tồn tại mấy trăm nô lệ, già yếu bệnh tật trốn không thoát, được Thiên Vương Thuần che chở bảo vệ giữ được tính mạng.

Đại vu sư sớm đã sợ đến tè ra quần, ôm bốn đồng tử nức nở nghẹn ngào, ôm lấy bốn đồng tử.

Tay chân Long Bách Linh cũng mềm nhũn, ngồi dưới đất run rẩy một cái.

Đào Yêu Yêu mặt không đỏ, mồ hôi không ra, vân vân cái mũi, ngự kiếm trở về Thổ Cương, đỡ Long Bách Linh dậy hỏi:

“Như thế nào? Không sợ chứ?” Bách Linh miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Không... Không... Không... Không có... Chúng ta, nhìn hắn quay lưng về phía mặt trời, đỉnh đầu xán lạn chói lọi, giống như bao phủ từng tầng vàng sáng bao phủ.

Bách Linh nhìn đến ngây người, nói năng lộn xộn: “Tướng công nhà ta là Thiên Thần, không gì không làm được, Huyền Thiên Đế mà vạn dân sùng bái, ta thấy mình còn sống rồi...” Một thoáng, tỉnh lại, trong lòng mừng rỡ vô hạn, chỉ cảm thấy trời quang mây tạnh, thân thể nhẹ như chim nhỏ tự do, quay đầu chạy xuống dưới, kêu lên: “Nhìn xem có ai bị thương hay không.”

Đào Yêu Yêu nói: “Này, ngươi cẩn thận một chút!” Bách Linh cười nói: “Có tướng công ở đây, mới không cần phải cẩn thận!”

Đào Yêu Yêu nhìn theo bóng lưng nàng, nhìn qua nàng đỡ già lên nhỏ, an ủi đứa bé yếu đuối, trong lòng cảm thấy mừng rỡ “Linh Nhi quả thật đôi tính, trước kia chưa từng thấy nàng yêu ai khác? Tây Thi Ôn Lương thân thiết, cũng vì nàng mà kế thừa.

Không, có lẽ là Tây Thi có được học vấn thông minh của Linh Nhi.

Tổng quy hai người tương dung vô gian, đều có lợi, vũ trụ xảo diệu an bài, thật ra là kết quả ta hy vọng nhất.” Chính đang nghĩ, bắp chân bị người ôm chặt, cúi đầu chợt thấy đại vu sư nằm sấp trên mặt đất, ngẩng đầu lên, một khuôn mặt già nua tràn đầy nụ cười quyến rũ.

Bên kia, Long Bách Linh vội vàng chạy đi thăm hỏi, tìm mấy vị trưởng lão dẫn đội, mời bọn họ dẫn người trở về quê hương.

Tuy rằng ngôn ngữ không thông, ngay cả tranh vẽ cũng có thể giao lưu.

Nàng là thần trí ngút trời, ngộ tính học thức đều thuộc loại siêu phàm, mắt thấy đồ án mọi người vẽ nhiều lần là lều trại, xe bò

các loại dụng cụ nông Mực, lại mặc da ngựa khô cần, nhất thời ý hội “Bọn họ đến từ thảo nguyên phương bắc, đối tượng thương thế Bắc chinh là quý phương, Côn Bằng...”

Đại thắng của hơn một ngàn tù binh, chỉ có thời kỳ Thương Vương Võ Đình mới có, Chu Dịch Chuyên nói “Cao tông phạt quý phương, ba năm khắc chi bằng ba năm.

“Hạng binh khăng định là Quý Phương Man tộc.

Tề tự cỡ lớn tới gần đô thành, theo phỏng đoán địa lý, có thể lựa chọn đường về nhà cho bọn họ.”

Trước kia lúc tìm kiếm đào cơ thể, nàng từng đi xa tới chân trời góc biển, giờ phút này hồi ức về bản đồ các đời, đối chiếu địa hình vật ảnh, vừa lấy nhánh cây vẽ ra địa đồ, thương đô, Thái Hành, Lạc Thủy, Hoàng Hà, địa hình đơn giản dễ hiểu, vị trí sắp xếp chính xác.

Bên cạnh có người đầu óc linh hoạt, ngộ ra hàm nghĩa trong đó, kích động chỉ trở kêu la, biểu thị tộc nhân là chỗ đó bị bắt, từ đó qua sông, từ nơi đó đào núi, một mực áp giải đến nơi đây.

Long Bách Linh gật gật đầu, lại chiếu theo phương vị mặt trời, dùng than củi vẽ lên da dê, nói cho mọi người biết nên tránh thương quân như thế nào, nơi nào tìm kiếm thức ăn, đường đi kia liền mau chóng an toàn, núi non sông ngòi trên đường gặp phải, từng ngón tay điểm rõ ràng.

Khi đó thủy kinh du thiên địa chí cương hải túc địa chưa hỏi thế, thiên hạ địa lý không người nhìn rõ.

Mà Long Bách Linh trí nhớ tuyệt hảo, chỉ đường vẽ tranh, bằng trí thức minh minh đoạn cách vạn dặm, hình như có thần kỹ tiên tri không biết.

Quý Phương tộc nhân kinh hãi chấn phục, nhất tề hướng đến Long Bách Linh dập đầu, miệng tụng niệm, cảm tạ trời giáng thần nữ cứu vớt mây mù của tộc ta.

Trưởng lão nhận bản đồ da dê, dẫn đội chọn đường đi Bắc Hành.

Một đám già trẻ cùng dìu dắt nhau, dần dần đi xa.

Có một cô gái nằm sấp xuống không dậy nổi, hai tay đưa ra sờ soạng trong bụi cỏ.

Long Bách Linh thấy thế nói: “Này, tộc nhân của người đi xa rồi, người mau đi theo đi!” Nữ tử kia mắt đẫm lệ tại ngực, thần thái lo lắng vạn phần, chỉ lo bò tới bò lui tìm kiếm khắp nơi.

Người đi bên cạnh cũng không giúp, ghé mắt bữu môi đi ra, trên mặt đều hiện lên ý xem thường, giống như nhìn thấy một con chó da vừa bẩn vừa thối, đang ở trong đồng phân tìm chết tìm thôi tha.

Long Bách Linh thầm kinh ngạc, đi tới đỡ bả vai nàng, dịu dàng nói: “Tỷ tỷ người ném đồ vật rồi sao? Ta giúp người tìm được không?” Chính diện nhìn thấy gương mặt của nàng, đột nhiên giật mình, trái tim lạnh đi một nửa.

Chỉ thấy nàng này mười tám mười chín tuổi, mũi sụp miệng rộng, mặt đầy mụn nhọt, răng cửa nhe ra môi dày, mày rậm giống như vuốt lông, mắt nhỏ nghiêng chỉ còn sót lại một cái, bên kia là mù, trông mắt lồi trắng, tựa hồ lúc nào cũng có thể bạo liệt.

Nếu nói Hứa Đại An xấu xí đáng sợ, còn mang theo vài phần uy nghiêm.

Quái dạng của nữ tử này lại thấp hèn đáng ghét, khiến cho người ta chỉ muốn phát tay bạt tai hai cái quang mang của nàng.

Lần thứ mười chín đỡ Thái A yếu mới thử sáu lần.

Hai bên nhìn nhau nửa chớp mắt, nữ nhân xấu xí kia vẫn vùi đầu, yên lặng vừa bò vừa tìm kiếm.

Bóng lưng cô đơn thấp thoáng dưới ánh chiều tà, nhưng lại không có chút cảm giác thê lương hay ảm đạm nào.

Phảng phất như là một người độc hành rời xa phàm trần, thế nhân lạnh nhạt ngược đãi, không quan hệ với mình, chỉ cần tìm được bảo bối trân quý nhất kia, sinh mệnh của nàng đã có vô tận ánh sáng.

Không biết vì sao, Long Bách Linh lại xúc cảnh sinh bi thương, rất muốn ôm chặt lấy nàng để nói: “Tỷ tỷ chịu bao nhiêu ủy khuất, tất cả nói cho ta biết đi!” Nhưng cô gái kia thật sự quá xấu, người có tâm địa tốt hơn cũng sẽ chùn bước.

Mũi Bách Linh cay cay, cúi đầu xuống, dưới tảng đá có vật gì đó lóe sáng, kêu lên: “Ai da, ở đây, đồ người tìm ở đây, rơi vào trong khe đá rồi!”

Nữ nhân xấu xí vội vàng xoay người trở lại, hoan hô một tiếng, nhặt vật treo trên cổ lên, dĩ nhiên là vòng cổ đất ngọc toàn.

Nàng duỗi ngón tay qua sờ lại, không để cho vòng cổ dính chút bụi bặm, vẻ vui sướng tràn ngập ngoài miệng, chột nói: “Cảm ơn người... Cảm ơn người. “Long Bách Linh lấy làm kinh hãi” kỳ quái! Nữ tử quý phương sẽ nói câu trung nguyên! Ta nghe lầm sao?” Lại nhìn hình dáng Ngọc Đình điêu khắc thành Kim Phượng ngẩng đầu, tuyệt không phải là cổ vật của Ân Thương, trang sức làm ra gần đây.

Bách Linh Việt càng nhìn càng kinh nghi, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, kêu lên: “Tướng công! Người mau tới nhận đi, mau tới đây! Việc này ta không nghĩ ra!”

Xa xa truyền đến tiếng kêu quái dị của Đào Yêu Yêu: “Ta cũng không nghĩ ra, a, người mau giúp ta thoát thân đi!” Người nói đến gần, phút chốc bay đến bên người.

Bách Linh quay đầu lại nói: “Làm sao vậy?” Về mặt đau khổ nói: “Lão gia hỏa chết đi vô lại, không biết nổi điên cái gì.” Đang nói, đại vu sư “ha ha ha ha” chạy tới, quay đầu bò sát, bò đến trước mặt đào yêu quái, nâng lên chân phải của nó lại liếm lại thân, bờ môi dính đầy bùn, khóe mắt treo nước mắt, vẫn vui mừng ca hát ca hát.

Long Bách Linh cười nói: “Người ta sùng bái người đây, hành đại lễ bái, tướng công nhận là được.” Rồi cười nói: “Đâu chỉ sùng bái, hấn... Hấn quả thực điên rồi.”

Lúc này bốn đồng nhi chạy tới, thần thái lo sợ lại rụt rè, tiếp cận bên người vu sư cạo tóc, thoáng như con mèo con hương chủ nhân mời sủng ái mèo nhỏ.

Đại vu sư không chút lưu tình, vung quyền đem bốn người đuổi ra, ôm đùi phải đào điên lên, gò má kề sát đầu gối hấn, nháy mắt liên tục đưa “Thu Ba”, quai hàm thè mà lại hiện lên một mảng đỏ hồng xấu hổ.

Long Bách Linh nói: “Ha, hấn yêu tướng công, dễ chơi thôi.” Nam nhân yêu nam nhân?” Bách Linh cười nói: “Năm xưa linh công phân chia đào tổ tình, ai cũng yêu thương Đồng hiền, đã từng lưu lại sử sách.

Đại vu sư tự thị pháp cao, trong mắt không người, nay bại dưới tay tướng công, tự nhiên khuynh đảo Mộ, cái này gọi là không đánh không thành, không phải oan gia không tụ tập...”

Đào Yêu Yêu buồn nôn nói: “Thật buồn nôn, bớt nói hai câu có được không?” Bách Linh nói: “Ha ha, tướng công cảm thấy phiền chán hấn, búng ngón tay cái là có thể đuổi đi được.” Bà đào chết tiết nói: “Đưa tay không đánh mặt cười, hướng hồ tay ta sợ hại người, hay là thừa dịp này sớm rời khỏi thế gian đi!” Bách Linh le lưỡi một cái, cười nói: “Thương Hương tiếc ngọc, tướng công động tình rồi.”

Ồn ào như vậy, Sứ Nữ kia đã đi xa rồi.

Trên cánh đồng đột nhiên vang lên tiếng sáo gỗ, theo gió uyển chuyển lay động.

Long Bách Linh giật mình nói: “Nàng đi rồi, ta muốn hỏi nàng ấy đây.” Đào Yêu Yêu hỏi: “Ai vậy? Hỏi cái gì vậy?” “Bách Linh lấy chỉ áp môi, ra hiệu an tĩnh, nín hơi nghe khúc sáo kia,

ban đầu cảm thấy khúc nhạc đơn giản, tựa như chim sẻ kêu tê, lúc lắng nghe cẩn thận thì dài dòng, khiến người ta phải hồi phục khí lực, mà ngẫu nhiên thanh âm mềm mại, lại lộ ra một sự phiền muộn nhàn nhạt.

Long Bách Linh thở ra một hơi, nhẹ giọng nói: “Nàng thổi sáo rất hay, mặt xấu mà đẹp, dáng người hèn mọn mà nhẹ nhàng, người lương thiện như vậy.” điều khiển sáo xoay chuyển hoạt bát, giống như đáp lại tri âm, biểu tượng vui vẻ đáp tạ, nhẹ nhàng khéo léo vòng quanh, giống như cô ảnh của nữ xấu xí biến mất ở sâu trong Thương Mãng.

Đào Yêu Yêu nói: “Vừa rồi ai thổi sáo? Rất dễ nghe sao? Âm nhạc ta chỉ hiểu chút nhạc luật, học được từ lão phu tử Sở tiên sinh, sáo Tử Tiêu quản ta là ngoại hành rồi.” Long Bách Linh nói: “Một vị nữ tử kỳ lạ thôi, ta thấy ngọc giác nàng đeo là cổ quái., Vốn định hỏi thăm lai lịch, nhưng lại ngắt lời nhau, nói: “Ngọc Đình cổ quái gì vậy?” Bách Linh nói: “Tướng công có nhớ rõ trang sức trên cổ Đường Liên Bích không? Khối ngọc của hần là Thanh Long Ngọc Tỳ Hưu, Quý Phương nữ mang Kim Phượng Ngọc Đình, giống như là một bộ phận tách ra của cùng một kiện ngọc khí.”

Đào Yêu Yêu nhíu chặt mày, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Long Bách Linh nhìn về phía xa, không chú ý tới ánh mắt của hần, tiếp tục nói: “Long Phượng, Tuyền Hoàn vốn cũng thường thấy, là hình dạng song ngọc viên hợp.

Trước đó ta buồn bực, Đường Liên Bích sao chỉ mang nửa đoạn Thanh Long...

Quý Phương nữ lại mang một nửa Kim Phượng, nếu không phải cùng chia cắt, vậy cũng quá trùng hợp rồi.

Hơn nữa, Quý Phương nữ sẽ kể lại những lời Hán Hán Trung Nguyên khi đó, người nói không có gì lạ à? Lại kết hợp với manh mối của ngọc Đình, hình như có liên quan tới Đường Liên Bích... Ta muốn đuổi theo hỏi cho rõ ràng.”

Đề cập đến cái tên Liên Bích của Đường Liên Bích, Đào Yêu Yêu rất khó chịu, cộng thêm lão vu sư hiển lộ, hần nghiêng răng nghiêng lợi, kêu lên: “La Đà! Người cũng đi rồi, còn hỏi cái gì?” Chân run lên, đem lão vu sư ném ra ngoài mây trượng,

một cánh tay nắm lấy eo của Long Bách Linh, nói: “Nam Hải cứu khó còn quan trọng hơn, theo ta rời khỏi thế giới này! Vũ trụ phong—— “Ánh sáng rút khỏi mặt đất lao vút lên trời, trong nháy mắt điện xẹt qua.

Hai người vô ảnh vô tung, vút bỏ lão vu sư nằm dưới đất dốc lòng yêu thương trao đổi dưới đất.

Chớp mắt đã xuyên qua cửa tiêu, bay khỏi tam giới.

Bách Linh Thể cảm thấy bức bối, quăng nghi ngờ của nữ tử quỷ Phương kia qua một bên, cánh tay ngọc quần lấy cổ hần, ngoan ngoãn dựa theo.

Đào Yêu suy nghĩ mãi, tính cách Linh Nhi đã thay đổi, thiện niệm vừa phát ra, nhất định phải toàn lực giúp đỡ kẻ yếu chịu khổ.

Nhưng niên đại càng đi về trước, nhân gian cực khổ càng nhiều, vô số bần dân ti nô, sao lại tha cho nàng đi cứu trợ? Chuyện hôm qua không thể lưu lại, gấp rút viện trợ Nam Hải mới là chính sự, cần phải nhanh chóng rời U Minh Giang!”

Nghĩ đến điểm này, hần hợp kế ra “Lục Trọng U Minh Giang, theo lời giải thích của Vũ Trụ Phong, sáu độ ra vào thế giới, mới có thể rời sông lên bờ.

Nam Tống, Tây Tấn, Tam Quốc, Xuân Thu và Ân Thương, tính ra ta đã trải qua năm đời, chẳng lẽ phải một lần nữa góp nhặt số lượng? Nếu lại gặp chuyện gì trì hoãn mấy chục năm, hy vọng bọn đại ca được cứu chữa sẽ rất xa vời.” Hoắc địa hùng tâm bạo khởi “Lục nhập phương xuất ra, ai định quy củ này? Lão tử không tin tưởng quy củ này, hiện tại trực tiếp đi ra ngoài, xem có ai ngăn cản!”

Trong lúc di chuyển lặng lẽ, tính nết của hần càng giống vũ trụ phong, khí phách mười phần ngạo mạn thiên đạo, luôn muốn đột phá định luật pháp tắc.

Lúc này hần vận đủ pháp lực, giơ cao đỉnh đầu vũ trụ, kiếm quang xuyên thẳng Tam Thập Tam Trọng Thiên, Thái Hư Ngoại ngoài ra, đánh xuyên qua một đầu thông đạo Huyền Vi, hai người thừa thế phi hành.

Sắc thái chung quanh thiên biến vạn hóa, không cách nào phân biệt vật tượng, một thoáng chuyển thành thuần bạch, giống

như tiến vào u huyền hư không.

Nhưng bạch quang lại biến mất, hư không biến mất, sóng ánh sáng xanh thẳm từ xa xa đến gần, bọt khí “Ừng ục” quay về bên tai, hiển lộ đã đặt mình dưới đáy sông lớn.

Đào Yêu Yêu ôm chặt trăm linh, đề khí đạp chân, từ trong nước nhảy ra...

Chú: Hạng Thương, hung thần dẫn phát hạng tai ương trong truyền thuyết cổ đại, Hoàng Đế chiến Xi còn không thắng, thì phái Hạng Khuyết tham chiến, các loại cổ tịch như 《Sơn Hải Kinh》 đều có ghi chép.

Lần thứ hai mươi, bầu không khí yêu dị Mạc dịch nữ nhi thơm ngọt.

Một cây cầu dài vượt ngang đại giang, bờ bên kia cao đàn còn hiện, chính là tòa “Nhân Kiệt đài” kia.

Hai cây ngọc trụ vẫn đứng ở bên bờ nước, “Vĩnh luân trầm” minh văn nói vậy hẳn vẫn còn, chỉ là đào cơ thể thoát khỏi trầm luân, linh nhục hoàn hảo tự hành ra nước, ngọc trụ ghi khắc đã thành hai hàng văn tự trống không.

Long Bách Linh đứng thẳng trên bờ sông, trên người càng không có một chút nước đọng, đưa mắt nhìn bốn phương tâm triều bốc lên “Đã trở về, rốt cuộc đã trở lại!”

Nàng mừng như điên, lay động cánh tay yêu kiều nói: “Chúng ta đã trở về rồi, đã trở lại thế giới ban đầu rồi!”

Đào Yêu Yêu nói: “Đơn giản, có ta ở đây, mũi kiếm chỉ, lên trời xuống đất là muốn thế nào... liền như vậy.”

Bách Linh nói: “Đúng vậy, tướng công pháp thuật cường đại vô cùng, không gì không làm được, ta ở bên cạnh an hưởng, từ sau này không cần động não nữa, quá tốt rồi.” Chợt thấy hắn nghiêng người tựa lại, tay sờ đầu vai mình, cho là hắn muốn thân mật một phen., Kích động hơn nữa cũng không để ý ngượng ngùng, thân thể giương cánh tay còn ôm, cười nói: “Trước kia ta đọc sử, trên sách buồn ghi chép đông đảo tinh thần quái, tỷ như Hạng Tu, Vũ Sư, Đế Giang các loại, vì sao hiện nay hầu như tuyệt tích? Đi cùng Tướng công đi một chuyến thương triều, mới biết rõ nguyên nhân.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ừm, nguyên nhân gì?”

Long Bách Linh hứng thú vô cùng, vẫn đang hồi vị kỳ ngộ: “Chính là thần thông của tướng công đấy.

Vũ trụ phong vùng lên, cổ ma quái thú tiêu diệt hơn phân nửa.

Vì vậy sau khi thương thế, nhân gian ít đi rất nhiều sự vật linh dị, dẫn tới Khổng phu tử nói “Quái lực loạn thần, quân tử không nói”, đây đều là do bá tướng công ban tặng.

Bọn ta là người đời sau, đã tham dự sự kiện kiếp trước, lịch sử lại như cũ không đổi.

Nhân quả thật là kỳ diệu, trong tối tăm hình như có thiên ý định.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đúng... rất kỳ diệu.”

Sau đại kiếp nạn vốn nên tâm tình dễ nói chuyện, hẳn lại có hứng thú, tâm sự đối đáp mấy chữ.

Long Bách Linh vẫn đang để ý, ân cần nói: “Rất mệt sao? Hay là chúng ta cứ đi ngang qua cầu, ra khỏi Trấn Yêu tháp rồi tính toán.”

Đào Yêu Yêu lắc đầu, cố gắng xoay chuyển cổ, phóng tầm mắt nhìn về nơi xa xăm mênh mông, nói: “Đi, đi Quỷ Hùng quan.”

Long Bách Linh nhìn ra tình hình không đúng, nói: “Quỷ... Quỷ Hùng quan? Sư tôn ở đỉnh núi Thiên Vương, ta đã đi qua quen biết, hay là tìm sư tôn trước đi.”

Đào Yêu Yêu chợt nói: “Không!” Đột nhiên hơi thở nghẹn ngào, xoay người đoạt gan châm phổi thở hỗn hển.

Long Bách Linh luống cuống, vội vã vỗ lưng ngoan ngoãn, vén vạt áo lên lau miệng cho hắn, liên tục nói: “Chân khí chuyển biến sao? Chỗ nào không thoải mái?” Đào đỡ dần thở dốc một lát, ngẩng đầu lên nói: “Không có chuyện gì, ta không biết vì sao lại cảm thấy muốn đi hướng kia, mới có đường sống.” Chợt nhìn Long Bách Linh bỗng nhiên khóc muốn nói, hỏi: “Sao vậy?”

Long Bách Linh mở vạt áo ra, lộ ra dấu vết Đào Yêu Yêu co quắp, chỉ thấy đỏ đậm ướt nhẹp, là một mảng lớn máu tươi.

Sau khi Thiên Vương thuần luyện thành thì thổ huyết, tên đầu lĩnh Kiếm Tiên khó bảo toàn tính mạng, đạo lý này không người của Ngao phái không hiểu.

Long Bách Linh tuyệt không ngờ tới, mới nhìn thấy tướng công đại triển thần uy, sao lại chuyển mệnh lơ lửng du ti? Đột nhiên hiện ra tình huống hung hiểm nhất trong truyền thuyết.

Thả cho nàng trí cơ bách biến, kinh ngạc hồi lâu mới hoàn hồn, dùng băng tẩm tơ quấn lấy hai nơi thiên đường.

Âm thi “Lấy thần ngự vật” thuật, giúp hấn điều tức điều tức, trừ tà quy chánh.

Nào ngờ tiên thuật sử dụng ra không có tác dụng, chân khí hấn vận hành tự thành lộ số, cũng không bị ngoại lực ảnh hưởng.

Long Bách Linh chỉ coi ý niệm chưa tinh khiết, lại tĩnh tâm thi pháp, phát hiện nội đan, kinh mạch, Thanh Phong kiểm đều bình thường, đan điền chân khí uyên thâm như biển.

Mà nội đan âm nhu của Cơ Không Hành, giờ phút này tà khí cũng tiêu tán toàn bộ, chuyển hóa thành chí bảo tiên gia không hơn không kém.

Chân nguyên của hấn quán thông ngũ tạng, bên trong hồn nhiên, đã là tiên thể thoát khỏi lông vũ hóa phàm, vả lại không có tổn hại gì, sao lại giống như tẩu hỏa nhập ma thổ huyết lớn? Long Bách Linh đau khổ suy nghĩ không giải, càng cảm thấy sợ hãi, cái bụng như khoan gân run run lên.

Đào Yêu đỡ vai phải của nàng, nói: “Đừng lung lay, ta không phải là không ngã ông, lắc lư ngã rồi... Ta đứng đây, liền không đứng lên được.” Môi mở ra, máu phun như suối, dính ướt nửa bên ngực của nàng.

Bách Linh khóc ròng nói: “Đi Nguyên Thủy phong, đi tìm Thần nông môn.” Dùng tay áo che miệng của hấn, nhưng máu chảy ồ ồ làm sao che lại được? Miệng che chặt, lại từ lỗ mũi sặc sụa ra.

Đào Yêu Yêu kiệt lực quay đầu né tránh, cười nói: “Mùi máu quá nồng, hun hồng người còn hơn cả người? Linh Nhi vốn dĩ của ta còn đáng yêu hơn cả Lan Hoa.”

Lòng gan của Long Bách Linh đứt thành từng khúc, chỉ nói: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa, sẽ có ý đồ cứu người đây.” Hấn nghiêng răng nhắc cánh tay lên, cất bước đi về phía đầu cầu.

Đào Yêu chết sống giãy dụa, đầu nghiêng về phía khác, nói: “Không, đi Quỷ Hùng quan...” Chợt tránh thoát, không biết từ đâu ra sức lực, nhanh chân chạy như điên.

Long Bách Linh kinh hãi đuổi theo, nhìn hấn càng chạy càng nhanh, mũi chân điểm nhẹ lên kiếm khí, một cái bay ra hai ba dặm, lại như điều đứt dây, lura gạt rơi xuống mặt đất.

Long Bách Linh chạy đến nâng nàng lên, hoảng hốt nói:
“Tướng công muốn đến đó thì chúng ta đến đó, Linh Nhi nghe
lời người, toàn bộ nghe lời người!”

Đào Yêu Yêu nói: “Thần nông môn có thể cứu bệnh, không
thể cứu mạng.

Mệnh của ta do ta không phải do trời.

Quý Hùng quan có tròng quyết định cuộc tranh đấu của Vận
Mệnh, đang chờ ta đi đoạn giữa.”

Long Bách Linh nói: “Ta hiểu rồi, người ít nói tỉnh khí lực đi.”
Chợt thấy khí tức của hắn tuy yếu, nhưng chữ viết đã rõ ràng,
giữa môi chỉ thắm ra một ít huyết châu, tâm niệm khê động
“Hắn là cách Quý Hùng quan gần một chút, triệu chứng hộc
máu sẽ giảm bớt?” Kinh ngạc, đầu óc nhạy bén hơn nhiều, nói:
“Vũ trụ sắc bén không thể dùng được? Tướng công còn có thể
ngự kiếm phi hành, xem như không đáng ngại, chỉ là uy lực
giống như nhỏ hơn một chút.” Để tránh hắn ta thất khí, lời nói
uyên chuyển, hơi rơi xuống đất không đề cập tới nữa.

Đào Yêu Yêu nói: “Tạm thời không dùng được phi phong vũ
trụ.

Nhưng nếu thuận lợi thắng được trận tranh đoạt kia, ta thần
thông vô lượng, vĩnh viễn bá chiếm ba ngàn đại thiên thế giới.

Nếu như thất bại ta sẽ chết, cốt nhục vỡ nát, hồn phách mai
một, cái chết hoàn toàn sạch sẽ hết sẽ.

Bất quá, lúc chết có người bầu bạn, ta cái gì cũng không để ý.”
Hắn nói nhẹ nhàng, chuyển hướng sang Long Bách Linh nói:
“Rất lâu trước kia ta đã nghĩ tới, loại chết nào thoải mái nhất,
không có tiếc nuối nhất.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là hai ta khoái hoạt cả đời, chờ lão giả
song song liệt kê nằm trên giường thọ chung chính ngủ, mới là
tử pháp hoàn mỹ nhất.

Ai, đáng tiếc, hình như ta không thể sống đến lúc biến thành
già...”

Một tia bi thương hiện lên trong đáy mắt hắn.

Hắn nháy mắt, tái hiện thần sắc hoạt bát hoạt bát, đặc ý nói:
“Người đoán, ta có ý tưởng này lúc nào? Mười hai tuổi đâu, kỳ

thật mười hai tuổi thích người, đủ sớm rồi chứ?”

Trăm linh lệ rơi như mưa, trên mặt lại mang theo ý cười hạnh phúc, nói: “Ta còn sớm hơn người.”

Cùng sống, cùng chết, vĩnh viễn bầu bạn với tướng công, ta sáu tuổi liền nghĩ như vậy.” Hai người im lặng nhìn nhau, bỗng ôm nhau, trong lòng đều muốn “Bất luận sinh tử, hóa thành tro bụi, cũng tuyệt không chia lìa!”

Thật lâu sau, thái dương hơi lạnh, ngửa đầu nhìn lên, nói: “Tuyệt rơi.” Long Bách Linh vê ngón tay chà lau, giữa ngón tay xanh biếc sáng ngời, kinh ngạc nói: “Tuyệt tuyệt màu xanh!”

Hai người bọn họ tình cảm quấn quanh, chỉ lo chú ý đôi phương, xem nhẹ hoàn cảnh chung quanh.

Lúc này ngẩng đầu quan sát, chỉ thấy ánh sáng âm u bao phủ khắp nơi, trên bầu trời đêm treo chín vàng trắng trên cao.

Trong ánh trăng sáng sữa, mà tuyết lớn bay lả tả.

Gió lạnh gào thét thổi, giống như trăm vạn bích long múa trảo, từng mảnh lân phiến xanh biếc xoay quanh.

Nhớ trước đây lúc nhập tháp Y Xuyên, đứng ở trên đài nhân kiệt nhìn xa U Minh Giang, bờ bên kia mây che sương, thấy không rõ cảnh quan sau mây mù.

Qua cầu đứng ở bên trong, mới biết có núi có rừng, sông ngòi mênh mông rậm rạp tung hoành, địa vực rộng lớn, không kém gì Cửu Châu tứ Hải bên ngoài tháp.

Yêu khí thứ hai mươi trở lại, không khí yêu không địch lại nữ nhi hương thứ hai.

Đào Yêu Yêu Yêu lại nói: “Tiểu trấn yêu tháp, bên trong ẩn giấu càn khôn.”

Long Bách Linh nói: “Lúc ta theo Phương sư huynh đi đến Thiên Vương Sơn, ven đường vẫn là cỏ dại tươi tốt, cảnh sắc khắp nơi là mùa xuân trong mắt.

Ai từng muốn hiện lên đêm đông giá rét, Đường Thi nói “Triều tóc xanh hoàng thành tuyết”, thời gian trôi qua vùn vụt.

Nếu không có Phương sư huynh “Trú Tuế Lệnh Đan”, tất cả mọi người đều sẽ biến thành lão bà lão.”

Linh niệm Đào Yêu Yêu chợt sinh, mạnh mẽ nói: “Ba mươi tư năm rồi, ta đi xuyên qua Đại Thiên thế giới, trong Trấn Yêu Tháp đã qua ba mươi bốn mùa xuân thu!”

Long Bách Linh nói: “Ta ở Việt Quốc cũng đợi mười sáu năm.

Phương sư huynh, Hoàng sư huynh và sư tôn hôm nay thế nào, thật khiến người ta nhớ mong.” Trong lòng suy nghĩ “Trấn Yêu Tháp nguy cơ bốn bề, đi nhầm đường lại chậm trễ mấy chục năm, vết thương quái dị của tướng công thế nào cũng chuyển biến tốt đẹp? Đã muốn đi Quỷ Hùng quan, cần phải tìm đúng đường, bình an đến đó.”

Đang suy nghĩ, nàng lấy cổ trướng lên khuỷu tay của Đào Yêu, nửa đỡ nửa chống, từng bước tiến lên phía trước.

Vượt qua sườn núi nhỏ, phía trước một con ngựa bằng phẳng.

Thiên Lý Thương Nguyên thu hết vào mắt, chỉ thấy nguyệt ba cuộn cuộn, vụ thăng tuyết phiêu, trong gió tuyết bóng ma ước mơ, vô số yêu loại ma thú hốt hoảng chạy vội.

Hai người thấy thế kinh ngạc, đứng ở chỗ cao không nhúc nhích, chỉ nghe tiếng gió “Vù vù”, xen lẫn thở dốc, bọn yêu quái liền từ phụ cận vọt nhanh qua, toàn bộ vô địch ý.

Chợt một lão phụ hình tôm đi ngang, ngậy người nói: “Làm phiền dừng bước...” Bà tôm cũng không quay đầu lại, nhảy nhót không còn bóng dáng.

Liên tiếp hỏi nhiều lần, đám yêu ma có người sẽ không nói tiếng người, có người phối hợp chạy, ai cũng không dừng bước quan tâm.

Sau đó có một con quái vật khác chạy tới, từ đầu đến chân mặc vàng đội bạc, “Điềm điềm đang đang” vang lên, miệng lẩm bầm: “Đi mau, đi mau!” Bốn cánh tay dài nắm lấy trang sức vàng bạc, cẩn thận từng li từng tí lại vội vàng, đáng vẻ hết sức buồn cười.

Đào Yêu Yêu muốn tiếp tục dò hỏi, quái vật kia đã vọt tới trước mặt, mắt thấy sắp đi xa, Long Bách Linh chợt kêu: “Vàng mất rồi! châu báu của ai rớt!”

Quái vật ứng thanh vòng qua vòng lại, tìm lung tung trên mặt đất, vội la lên: “Đâu đâu? Chỗ nào?” Phương kiến thấy rõ quái vật này cao chín thước, eo rộng mười vòng, từ phần bụng trở lên phân thành hai loại hình thái, bên trái là đầu trâu, bên phải là mặt ngựa, quái thai như trâu ngựa sinh sống.

Long Bách Linh cười nói: “Ở đây này.” Trong bóng tối cời xuống khuyên tai vàng, nâng ở lòng bàn tay đưa ra ngoài.

Mặt ngựa mặt ngựa mặt quái dị hơn hở, đưa tay liền cầm.

Ngưu Đầu quái dị quát: “Chậm đã, không thể lấy, không phải thứ của chúng ta!”

Mặt ngựa quái lạ nói: “Đợi ta kiểm tra xem sao, có thể là do chúng ta làm mất.”

Ngưu Đầu quái nói: “Hừ, ngươi còn chưa nếm đủ đau khổ vì tiêu tiện nghị?” Mặt ngựa nghiêm nghị, rút tay về.

Bách Linh vỗ tay nói: “Được, di kim không lấy, chính là bản sắc anh hùng! Vừa rồi tận mắt nhìn thấy hai vị hùng tư kỳ vĩ, tiểu nữ tử kinh ngạc nổi lên nghi ngờ, thử một lần, hai vị quả thật uy đức ngang nhau, thông minh tuyệt đỉnh, đây mới là chân kim không sợ liệt hỏa luyện, anh hùng không sợ nữ nhân lừa gạt, xin hỏi hai vị anh hùng xưng hô như thế nào?” Liên tiếp lời khen ngợi, văn nhã cùng gò má nở, cố ý lưu ra sơ hở,

dùng để thử ra các loại tính tình vụng về, thiện ác của đối phương.

Long Bách Linh mới đi tới Đại Giang Nam Bắc, giao tiếp với các loại người, dựa vào ngộ tính tuyệt hảo, công lực quan sát tướng mạo của Long Bách Linh đã lộ hỏa thuần thanh.

Quả nhiên mặc ngàn vạn mặc, không vô mộng ngựa được, đầu trâu thần sắc quái dị đáng hòa, đáp: “Ta là Nguru Vô Hậu, hắc tên là Mã Bất Phẩm.” Mã Bất Phẩm cười nói: “Nữ tử này rất chất phác, nhìn ra hai ta tuyệt đỉnh thông minh, ngay trước mặt nói ra.”

Đào Yêu Yêu thầm nói “Hai người các ngươi là tuyệt đỉnh ngu xuẩn, dựng lên giọng nói cho Linh Nhi, trong bụng chó vàng đều bị nàng lừa ra được.”

Long Bách Linh nói: “Hai vị anh hùng hành động vội vàng, chắc là đi tới Quỷ Hùng quan thống lĩnh quân ma.”

Vừa ra khỏi miệng, lại cho hai cái mũ cao cao.

Tuy là đi quá ngàn dặm, nhị quái cũng không thêm đề ý.

Nguru Vô Hậu nói: “Chúng ta đi Thiên Vương Sơn trốn... Làm việc, không đi Quỷ Hùng quan.”

Bách Linh nói: “Ồ, quân ma tụ tập quỷ hùng quan, ứng phó Đông Hải Yêu Hoàng tiến công Nga lang phái, đại sự như vậy có thể nào thiếu hai vị chủ tướng?”

Nguru Vô Hậu nói: “Ngươi mới tỉnh ngủ hả! Yêu Hoàng tiến công Ngao Bính, tin đồn mấy ngàn năm trước còn tin cái nào?”

Mã Bất Phẩm câu tiếp nói: “Người ta hỏi cho rõ ràng, ngươi cứ từ từ trả lời, tính tình hẹp thương mang bồng quá lớn.”

Nguru Vô Hậu nói: “Ta khi nào thì tính tình lớn?”

Mã Bất Phẩm nói: “Nhìn xem, trừng mắt nhe răng, tư thế ăn thịt người.”

Nguru Vô Hậu nói: “Phi, nói ta ăn thịt người, ngươi ăn ít người sao? Làm yêu quái cũng phải có chút cương tính! Âm dương quái khí tham lợi nhỏ, chỉ chút tiền đồ của ngươi, đã sớm mất hết mặt mũi “không kịp tam hữu” rồi!”

Mã Bất béo cười lạnh nói: “Thật cương tính, thật xuất phát, Ngưu Tam ca muốn sĩ diện, sao phải mất mạng chạy về Thiên Vương Sơn?”

Ngưu Vô Hậu cả giận nói: “Chân người ta chung có nhau, nhất gan chạy trốn, làm gì chỉ tính trên đầu ta?”

Mã Bất mập nói: “Như vậy đi, cầm đao tách ra, để cho tên nhất gan này một mình chạy trốn.”

Ngưu Vô Hậu nói: “Không bằng Tam hữu vốn xông lên trước. Nếu không phải lão Quy bà liên kết hai ta với nhau.

Lão tử sao có thể cùng Mã lão nhị thông đồng làm vậy.”

Mã Bất béo gắt nói: “Ta phi! Người cho rằng lão tử thích người sao? Cả ngày trâu chó má gì, so với con ruồi trong hàm tranh còn đáng ghét hơn.

Không bằng Tam hữu có thêm một con trâu thối, thành sự không đủ bại sự có thừa, mới bị Nga lang phái bắt vào Trấn Yêu tháp.”

Lời trước còn chưa nói rõ, hai người bọn họ trước tiên nói lời ác cảm tương giao.

Mã Bất béo chanh chua cay độc, cãi nhau bản lĩnh hơn xa đối thủ; Ngưu Vô Hậu tính tình dữ dằn, chọc cho nó vung quyền liên đánh.

Nhưng hai quái vật này liên kết với nhau, đánh đồng bạn đau đốn, bản thân cũng phải chịu đau đốn.

Vì vậy hai quái vật tạm dừng đấu võ, chỉ lấy văn công, vừa mắng vừa nhổ nước miếng.

Đào Yêu Yêu ý khuyên bảo, thứ nhất giọng yếu ớt, thứ hai vốn thích trêu chọc, khuyên hai câu phản ngược lại châm dầu vào lửa, mắt thấy sừng trâu không thể thu thập, Long Bách Linh chột hô: “Phong đại ca sắp tới rồi!”

Hai quái vật đồng thời ngậm miệng, Mã Bất Hoán nói: “Phong đại ca?”

Bách Linh nói: “Đúng vậy, Phong đại ca của các người đang tìm kiếm Ngưu Mã huynh đệ ở khắp nơi.”

Mã Bất mật nói: “Người biết Phong Mộ Vân? Kỳ quái!”

Bách Linh nói: “Đương nhiên là biết, ta và tướng công chờ ở đây, đúng là bị Phong Mộ Vân sai khiến, mời các người tới Quỷ Hùng quan trao đổi đại kế.”

Ngưu Vô Hậu nói: “Nói hươu nói vượn, Phong Mộ Vân xưa nay âm độc, tìm chúng ta thương nghị cái gì!”

Mã Bất Phẩm nói: “Tên tuổi Phong Mộ Vân cực ít, người làm sao biết được, còn biết hẳn là đại ca của chúng ta, kỳ lạ lạ lùng.”

Bách Linh nói: “Thế mới nói, ta là thủ hạ của Phong Mộ Vân.

Phong đại ca, Mã nhị ca, Ngưu Tam ca, không bằng tam hữu hợp lâu tất phân, lâu lâu tất hợp, phân chia liên tục tơ gãy hợp với ngó sen.

Nay gặp nguy cơ giáng lâm, các huynh đệ nên đem qua cửa ải khó khăn hơn.

Ra lệnh cho ta chuyển lời, mời Ngưu Mã nhị đệ đến Quỷ Hùng quan tụ hợp, thương lượng kế sách bảo toàn tính mạng trước.

Vừa rồi nhắc tới Yêu Hoàng, giả bộ như di kim, cũng là Phong đại ca lệnh ta làm, thâm ý với tiểu nữ tử thực khó đoán.” Tâm tư của nàng nhạy bén, cảm thấy hai việc không hòa thuận với Phong Mộ Vân, lập tức đẩy tất cả sơ hở trong lời nói của mình lên trên người Phong Mộ Vân.

Chiêu thức “Kim Thiên thoát xác” này vận dụng tinh thuần, bố trí khôn khéo, chỉ có thể thoải mái nói chuyện với nhau.

Yêu không khí thứ hai mươi trở lại, yêu không địch lại nữ nhi Mạc Hương Tam.

Mã Bất mật cười lạnh nói: “Phong đại ca sợ chúng ta lão hồ đồ, chuyện cũ nhắc lại, thăm dò tâm tính các huynh đệ, dụng ý rất sâu sắc.”

Ngưu Vô Hựu nói: “Bớt đi, nếu hấn thành tâm hòa hảo, sao không giao bảo bối kia ra?”

Bách Linh cười nói: “Ngưu Nhị ca nói lời ấy sai rồi, thường nói “Nhân nghĩa giá trị ngàn vàng”, bảo vật tính là gì? Sao so với huynh đệ Kim Lan Nghĩa Khí.” Thật ra nàng cũng không biết “Bảo bối” kia là vật gì, hàm hồ ngôn từ, nửa hàm kích tướng, dụ dỗ đối phương phản bác, sau đó từ trong đó nhìn thấu tường tận.

Hai quái vật quả nhiên bị lừa, Mã Bất mật nói: “Có tính là gì? Phù Tang Long của Phong Mộ Vân có thể nói là chí bảo trời đất, ngồi lên có thể tránh thiên tai địa họa, một ngày du ngoạn khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc! Trước mắt đại nạn lâm đầu, Phong lão đại ngồi Long Dư An Tự Tại, hai người huynh đệ ta chạy nát, hấn cũng không để ở trong lòng.”

Ngưu Vô Hựu nói: “Đi tới Thiên Vương Sơn tị nạn, chúng ta chạy hơn năm ngàn dặm.

Phong lão đại nếu niệm tình cũ, sớm nên lấy ra bảo vật cứu tế huynh đệ, phái một tiểu nha đầu đến om sòm, chuyện này có gì đáng nói? Hấn lừa gạt hai ta đi Quỷ Hùng quan, tuyệt đối có cạm bẫy!”

Long Bách Linh ngây người một lát, giả vờ giác tỉnh đại mộng, thở dài nói: “Ài, sai rồi, ta sai rồi, ta quá ngu, Phong lão đại nếu là Cố Niệm huynh đệ, vì sao nhà mình lại ngồi long dư chạy trốn, không chịu tự mình đến đón đón? Hấn dối trá giờ trò gian, xem ta như công cụ lừa người, chỉ coi ta là công cụ để lừa người.

Nhờ có hai vị anh hùng vạch trần, cảm ơn các người, cảm ơn!”

Ngưu Mã nhị quái nhìn nhau cười, đồng thời nói: “Biết sai nhận sai, tiểu nha đầu thành thật.”

Long Bách Linh oán hận nói: “Phong lão đại tốt xấu, ta coi hắn là yêu quái có nghĩa khí thâm trọng, vừa rồi nghe lệnh hắn, kết quả lại là như vậy!”

Ngưu Vô Hậu gật đầu nói: “Tên kia tự phụ phong lưu cao nhã, lợi dụng mỹ nữ làm hồng việc, chính là trò chơi sở trường của hắn.”

Mã Bất Béo nói: “Phong Mộ Vân nhìn vẻ đẹp của tiểu nha đầu người, tâm địa ngây ngô làm người yêu, cố ý bắt người làm mồi dẫn dụ chúng ta mắc câu.”

Long Bách Linh nói: “Không được, ta muốn vạch trần âm mưu của Phong Mộ Vân, để yêu quái trong Trấn Yêu tháp đều nhận rõ khuôn mặt quỷ quân tử của hắn...” Mắt thấy hai quái vật, thần sắc chân thành “còn mong hai vị anh hùng chủ trì chính nghĩa, cùng đi tới quỷ hùng quan đấu chắt với Phong Mộ Vân, giúp ta thoát khỏi ma trảo của hắn.

Hai người nhất định truyền danh yêu giới, được vạn chúng cảnh ngưỡng mộ.”

Hai quái vật lộ vẻ khó xử, Mã Bất Phẩm nói: “Chúng ta xông lên cùng Phong Mộ Vân phạm, gặp mặt liền khai chiến, việc này có chút khó giải quyết.” Ngưu Vô Song xoa tay nói: “Tiểu nha đầu rất đáng thương, giúp nàng một tay đi.” Mã Bất Béo gãi gãi lỗ tai, vỗ trán một cái, lấy ra ống trúc, lấy từ ống trúc ra ba sợi dây thừng, nói: “Ta không đi Quỷ Hùng Quan...”

Chắc, tiểu nha đầu người nhóm cái này, Phong Mộ Vân trong khoảnh khắc đã tới, người từ từ đối chắt với hắn là được rồi.”

Ngưu Vô Hậu nói: “Cho nàng chút “Tử La Tinh”! Phong Mộ Vân nổi giận, tiểu nha đầu chết chắc rồi!” Mã Bất mập nói: “Được rồi được rồi.”, Thật coi mình là đại anh hùng chủ trì chính nghĩa? Lão tử xưa nay luôn muốn hại người lợi dụng mình, những người giúp đỡ như vậy đã làm trái bản tính, nhân lúc này liền nhanh chóng mở sổ sách ra!” Nói xong nhanh chân bỏ chạy, miệng kêu to: “Tiểu nha đầu gặp lại, các lão tử đi Thiên Vương Sơn — “Nhất Ảnh Tuyệt Trần, cười quái dị vang vọng giữa không trung!”

Long Bách Linh tay cầm tuyến hương, lắc đầu nói: “Hai tên nhất gan! Vốn định để bọn họ dẫn đường đến Quỷ Hùng quan.

Ai ngờ ” Văn Phong bỏ chạy”, bỏ chúng ta xuống, cần suy nghĩ biện pháp khác.” Đầu nhúu mày suy nghĩ nửa khắc, tránh đi yêu quái xuyên qua, tìm khối cây cỏ bằng phẳng, cắm ba cây hương dài vào bùn tuyết.

Đào Yêu Yêu tựa lưng vào cây khô mà ngồi, hỏi: “Hai người bọn họ có Phong đại ca, ngươi làm sao đoán được?”

Long Bách Linh cười nói: “Cổ Ngữ Vân, Phong Mã Ngưu không tương xứng”

Bọn họ gọi nhau là Ngưu lão tam, Mã lão nhị, lại mấy lần nhắc tới “không bằng tam hữu”, đương nhiên bên trên có một Phong lão đại.

Nguyên nhân hai yêu quái ngốc trốn tới Thiên Vương Sơn, chưa kịp tra rõ, đành phải tùy cơ ứng biến, gặp quái vật biết nói người, lại hỏi thăm.”

Đào Yêu Yêu ngóng nhìn bóng lưng thon thả của nàng, thầm nghĩ “Nàng lừa gạt chính là yêu quái, vì sao trong lòng ta luôn cảm thấy phiền chán?”

Bách Linh lấy từ trong túi ra mồi lửa, đến gần bên cây đánh lửa, chợt thấy ánh mắt hẩn dị dạng, hỏi: “Hả?” Bản lĩnh nói dối của ngươi lại tiến bộ rồi.” Long Bách Linh đỏ mặt, cúi đầu nói: “Vì tìm kiếm tướng công, ta độc nhất vô nhị mới ra ngoài.”

Nếu như không nói dối, rất nhiều người xấu đều phải hại ta.” Đào Yêu Yêu sững sờ, đau lòng như bị kim đâm, hồi tưởng lại đám người Chu Thiên Thiên thấy sắc mặt ác nghiệp, may mà bách linh ứng biến khéo léo mới thoát hiểm.

Một thiếu nữ tuyệt mỹ, một mình hành tẩu giang hồ, đôi mắt bao nhiêu tính toán và xâm phạm, chịu đựng bao nhiêu khó khăn và ủy khuất bức nào, bắt đắ dĩ phải kẻ tự vệ, há có thể lấy “Giặc lừa” trách sâu?

Long Bách Linh dựa sát vào chân hẩn ta, nói: “Chuyện tình Yêu giới rất quý bí, nếu không lập mưu dụ dẫn dắt, yêu loại sẽ không nói cho chúng ta biết, hơn phân nửa còn phải hạ thủ gia hại.

Nhưng người không thích ta nói dối, vậy sau này ta đều thành thật, tuyệt đối không lừa gạt người nữa.

Ca ca, ta nghe lời người nói, người muốn ta thế nào, ta liền thế đó.” Nói xong mềm mại chập chờn bên cạnh.

Đào Yêu Yêu cay mũi một trận, mở cánh tay ôm chặt lấy nàng, thật lâu triền miên khó phân.

Bách Linh Tổ trong lòng hấn, tóc mai cọ sát, vô cùng thoải mái dễ chịu.

Bỗng nhiên tơ tóc chui vào mũi hấn, đào điên liên tục hắt xì bảy tám cái, thở không nổi, vẫn không chịu buông tay ra.

Bách Linh cười nói: “Tướng công tốt, phải ôm bao lâu đây? Ta sắp ngủ rồi, thả ta ra đi.” Đào chết yêu nói: “Đúng vậy, ta phun nước miếng bảy bảy, làm bẩn mặt của người.

Tuy nói là “Nước thối dưỡng hương hoa”, đến cùng là đại sát phong cảnh.” Vuốt tay áo xoa xoa khuôn mặt của nàng, lưng tựa vào cây khô.

Bách Linh nở nụ cười xinh đẹp, đứng dậy cầm cây đuốc nhóm lửa.

Chỉ thấy ba đạo khói trắng bay thẳng lên trời, ngàn trượng không tiêu tan, hương vị Liệt Hỏa thấm vào ruột gan.

Long Bách Linh nói: “Hương khí thật tao nhã! Ngưu Mã nhị quái thô lỗ xấu xí, lại ẩn giấu trân phẩm như vậy.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đây là hương thơm chiêu dụ Phong Mộ Vân.”

Ngưu Vô Hậu nói hấn âm tàn, sợ là vai diễn khó đối phó, người cẩn thận một chút.”

Bách Linh cười nói: “Tướng công yên tâm, ta không gạt người đâu.” Đào Yêu điên nói: “Ai, đừng cứng nhắc như vậy! Đối phó với bại hoại lừa gạt cũng không sao...”

Long Bách Linh bỗng im lặng ra hiệu thủ thế, hai con người nửa nhắm nửa mở, dốc lòng phân biệt mùi vị tuyến hương kia, cao giọng nói: “Quả nhiên hoa lệ hê mãn đường.”

Ừm, Sở Trinh là có, công hầu quý khí mặc dù hiển, nhưng mềm mại đáng yêu kéo dài, giống như con gái khuê các đỏ

bừng “không thể rút”; may mà lại gia nhập Lan Nhược, Trần Bá Ngọc Thi Vân “Lan Như Sinh Hạ”, ngắm cảnh thanh xuân, tuổi thọ biết bao., Phương ý hợp thành “không ngờ, tăng thêm cao thanh trường khí! Nhưng quá thanh cao không khỏi khiến người sợ hãi, bởi vậy Mai Nhị đi vào mùa đông, 《Bách Thảo kinh ký》 “Mai tính giải buồn tiêu hàn, dương khí tăng lên”, hòa quy tụ âm áp, hai sương phòng thích hợp, vừa hợp vừa hòa bình chính đạo...”

Nàng nhắc tới chính là nguyên liệu tuyển hương, mỗi một loại đều có chứng cứ điển cố để kiểm tra.

Đào Yêu Yêu cũng từng đọc thuộc lòng thi thư, cũng chỉ nghe cái hiểu cái không, thậm nghĩ “Tĩnh Linh Quỷ này, lắc đầu giật vẩy, lại muốn diễn trò gì vậy?”

Bỗng nhiên, Long Bách Linh hít thở sâu, đôi mi thanh tú nhíu chặt, tựa hồ gặp nan đề, cả kinh nói: “Ồ, thật kỳ quái! Nhưng có một loại kỳ hương, không phải xạ phi phi hoa, như trầm như hoa, giống như hồn phương rong chơi u cư, lưu luyến tình mộng cũ, đây là hương liệu gì? Lại có thể hóa sinh thành điệu cảnh như vậy! Người Chân giáo hoang mang.”

Trên bầu trời có người kêu lên: “Nếu đoán được nguồn gốc của hương này, ta sẽ thật sự phục ngươi!”

Bách Linh cười nói: “Lệnh Phong lão đại phục tùng, phải phí chút tâm tư.” Trong lòng Đào Yêu Phong chấn động “Phong Mộ Vân đến rồi!”

Ngày thứ hai mươi, bầu không khí yêu không địch lại nữ nhi thơm thoát tứ phía.

Một cỗ dư xe lẳng không bay đến, bên hông hai con kim long, bỗng dung ngẩng cao đầu ngâm nga, hai bên lục tuyết tách ra hai bên.

Yêu quái chạy vội phụ cận bị khí thể chấn nhiếp, nhao nhao chạy đường tránh đường tránh.

Xa trông kia cách mặt đất ba trượng lơ lửng, dưới lòng che hoa lệ sáng lạn, ngồi xuống một thanh niên công tử trẻ tuổi, người mặc áo lông cáo trắng như tuyết, mặt ngọc mày đỏ, tay trắng nắm dây cương, tóc dài màu bạc như sóng luyện lẫn tăn.

Đào Yêu Yêu âm thầm giật mình “Vốn tưởng rằng là một lão yêu ma hung tàn, ai ngờ ung vinh hoa phú quý như vậy.”

Phong Mộ Vân kia chú mục Long Bách Linh, cũng kinh dị vạn phần, bật thốt khen: “Thiên hạ lại có nữ nhi tuyệt sắc như vậy!”

Long Bách Linh nói: “Chào Phong lão đại, Phù Tang Long của người rất khí phái.”

Phong Mộ Vân liếc mạng nhìn chăm chăm vào cô, vẫn còn sợ hãi thán phục: “Thật sự quá đẹp, mới tin vào thiên địa tạo hóa kỳ diệu, lại sinh ra vu vật hoàn mỹ như vậy.” Người này thầm nghĩ: “Tên này là một tên quý, thấy mỹ nữ chảy nước miếng, định lực quá kém.” Phong Mộ Vân nói: “Cô nương là người áo trắng ư?”

Long Bách Linh nói: “Ta tên Long Bách Linh, sư phụ từ Nga Phản phái, tu đạo Nhiếp Hồn môn.”

Phong Mộ Vân nói: “À, đệ tử nhiếp hồn của Nga Khuyết phái, vừa rồi là người thưởng thức hương tưng tho?”

Long Bách Linh nói: “Đúng vậy, nếu không làm sao lấy được Ninh Dạ.”

Phong Mộ Vân nói: “Người có biết thuật tiên tri không? Sao biết hành động này khiến ta thoải mái?”

Long Bách Linh cười nói: “Thanh nhã kỳ trân, há lại là tất cả Ngưu Mã nhị quái? Người triệu hoán hương này nhất định là tao nhã đại khái, thích diễn hoặc thú vị.

Ta phân tích nguyên do hương liệu, cho rằng là tiêu tiêu dẫn phượng, điều khiển hạc ý.

Phong lão đại như có gì không hiểu, vậy ta thật sự gọi trâu đánh đàn, xem cá biết vui rồi!”

Phong Mộ Vân đột nhiên đứng thẳng, hai mắt rạng rỡ tỏa sáng, ngửa mặt lên trời cười nói: “Vân La sau khi chết rồi, cuối cùng cũng được thấy Vạn Phương Chi Quan.” Trong tiếng cười to, hai giọt nước mắt rơi xuống bên má, lập tức nâng cương cúi đầu, nghiêm mặt nói: “Long cô nương cao minh, hương này gọi là “Tử La Tinh”, hoàn toàn chính xác chế tạo cho ta.

Ngưu Mã Nhị trách là sư đệ ta, bởi vì trời sinh tính không hợp, mỗi lần gặp phải đấu, người đưa ngoại hiệu “không bằng tam hữu”, lấy tự “Phong Mã Ngưu” không tương xứng” tiếng nói.

Chỉ vì sư phụ phân phó chiếu cố đồng môn, ta giao “Tử La Tinh” và ngưu mã, như gặp cường địch điềm lên tín hiệu, ta sẽ đi trợ chiến, lấy toàn bộ di mệnh sư tiên sư.

Vừa rồi hương lên, lại không thấy bóng dáng Ngưu Mã, xin hỏi “Tử La Tinh” của cô nương từ đâu mà đến?”

Long Bách Linh nói: “Ta lừa được ngươi, thật ra lệnh đệ danh xứng với thực, trâu ngựa không chịu chữa.

Cho ta vài câu nói dối lừa gạt xoay vòng, tiện thể lừa được thứ tốt của các ngươi.”

Đào Yêu tìm kiếm: “Quá trắng trợn đi, lời nói thật lòng vậy cũng đừng nói như vậy, yêu quái sẽ rất phiền toái.”

Phong Mộ Vân cười nói: “Ngưu Mã nhị quái sao lại là đối thủ của cô nương, Long cô nương xinh đẹp thông minh, Phong mạo vô cùng bội phục.”

Bách Linh nói: “Từ từ đã, lời vừa rồi là...

Nếu nói ra lại lịch kỳ hương, ngươi mới phục ta, xin hỏi là phục như thế nào?”

Phong Mộ Vân nói: “Bái dưới váy cô nương, ngày đêm nhăm nháp hoa lệ, sao như vậy?” Giọng nói ngả ngón, liếm mép, một bộ phong lưu tửu đậm đặng đậm đặng.

Đào Yêu Yêu nổi giận, thầm mắng “Con mẹ nó sắc quỷ hiện hình, lại dám đùa giỡn Linh Nhi!” Muốn đợi nó phát tác, gân cốt mềm nhũn không thể động đậy.

Long Bách Linh nói: “Ta không có thói quen nuôi chó.

Thế này cũng được sao, ta đánh cược với ngươi, ta thắng, ngươi phiên chỉ rõ con đường thông đến Quỷ Hùng quan.

Nếu như ta nói sai, ta bái ngươi làm sư phụ, tùy ngươi xử lý thế nào.” Đào Yêu Yêu khẩn trương và không tệ, còn không phải do hấn quyết định, Linh Nhi sao? Trở nên ngu dốt như vậy?” Khí huyết trong ngực bụng sôi trào, ngay cả lời nhắc nhở cũng không nhắc nổi lên.

Phong Mộ Vân nói: “Tốt lắm, ngươi nói xem, chất liệu đặc biệt nhất trong Tử La Tinh ngươi luyện thành là gì?”

Long Bách Linh mỉm cười, ngâm nga nói: “Thanh Phong ngày nào cũng tự giễu, trên đời long tiên không dám thơm.” Phong Mộ Vân biến sắc, khóe tay áo run lẩy bẩy.

Hai câu kia là mô tả mùi hoa quế phiêu hương, long tiên hương tinh đã từng so sánh cao quý nhất.

Giọng điệu bình thản, nhưng truyền vào trong tai Phong Mộ Vân lại vang lên tiếng sấm.

Bách Linh nói tiếp: “Quy hoa quế có bản tính đặc biệt, thịnh không bằng Mẫu Đơn, U Lan không giống, khiết khiết không hiệu quả hạ hạ, diễm không từ hoa cúc thu.

Ngự Phong đưa hương vào ngàn hộ, đúng lúc hàng phúc lâm vạn gia, tựa như một vị tiên tử thân thiết hòa nhã với vải vóc xinh đẹp.

Nhưng Nguyệt Quế càng thêm vắng vẻ, hoa phi phàm có thể so sánh với nó.

Nguyên nhân là vì Hằng Nga độc thủ Quảng Hàn cung, sau khi tưởng nhớ phu quân, một giọng u sầu giao cho cành hoa, ngưng tụ thành hương tuyết trong nhụy, trắng tròn phát tán,

như tinh trần phân tán, duy nhất thể gian si tình nam nữ tu luyện thành đạo, mới có thể trưng lưới thu hoạch.

Chế thành hương đốt lên, kéo dài ngàn dặm có thể thông tin, ngâm hợp với “Ngàn dặm Cộng Hoả” gọi là “Xem ra, hương vị đặc sản sinh ra từ nguyệt trung tiên quế, đáng đáp như sương phấn, tên gọi là “Ô Sương”.

Lấy độ tuổi lịch duyệt của Long Bách Linh, đầu câu văn luận thơ là nói, nhưng hiểu biết về tình yêu nam nữ rất nông cạn, làm sao có thể phân tích tinh tế tỉ mỉ của hương diễm tình cảm? Mà bởi vì mẹ nàng là một người hành gia giỏi điều son phấn, lúc trước ở nhà, thường than thở nhân sinh sầu muộn, do hương liệu diễn thuyết bách hoa, mượn hoa cỏ giải thích thi từ.

Bách Linh nghe vào trong tai, ghi tạc trong lòng, lúc này ứng cảnh hiện bản, bất quá là làm theo cao luận của Bàn Long bà mà thôi.

Phong Mộ Vân mặt phấn hồng, nhìn trái nhìn phải về phía Bách Linh, kích động nói: “Vân La chuyển sinh? Không, là quỷ hồn của Vân La, mượn thiêu nữ này gặp gỡ với ta cách thế, trời đất, trời đất ơi...”

Bách Linh không kiên nhẫn nói: “Cái gì mà đất trời chứ, ta giảng đúng hay không, sáng khoái nói nhanh lên!”

Phong Mộ Vân cắn răng nói: “Không, không đúng! Không đúng!” Bách Linh nói: “Ồ, vậy thì thỉnh giáo chính giải.” Phong Mộ Vân nói: “Chính... Chính giải? Ta cần gì phải nói cho người biết? Dù sao người nói không đúng, hôm nay người thua chắc rồi!” Đào Yêu điên cuồng nói: “Vương bát đản tử gian xảo! Xem chúng ta là đồ ngốc!”

Đối phương ngang ngược phóng túng, Long Bách Linh lại bình tĩnh, nói: “Muốn ta nhận thua báỉ sư?” Ánh mắt Phong Mộ Vân lóe lên, đan xen ánh sáng đậm tà mê loạn, nói: “Đúng vậy, sau này bầu bạn với sư phó tiêu dao khoái hoạt, sư phụ sẽ thương yêu tiểu linh thật tốt.” Long Bách Linh nói: “Ta từng báỉ tiên nhân râu quai nón làm sư, trước mặt ta ba quỷ chín lay, đỉnh dâng trà cho đỉnh dâng.

Quý phái không biết báỉ sư lễ tiết như thế nào, cứ như vậy nhìn trời đập đầu sao?”

Phong Mộ Vân cười như điên nói: “Đúng vậy, sư phụ đoán chính, danh phận tài năng lập tức xuất hiện.

nhĩ, bàn tay nhỏ trắng trẻo non nớt của đồ nhi, vì sư cũng muốn sờ sờ đây.” Dây cương rời khỏi dây cương bay vút xuống đất, đứng ở phía trước Long Bách Linh, nói: “Người bái sư đi!” Linh Nhi mẹ nó trợn mắt há hốc mồm: “Linh Nhi lại đang dùng kế! Nàng ta... Nàng ta sẽ không thật chứ? Thật bái yêu quái làm sư phụ?”

Đang lúc nghi hoặc, đột nhiên rít gào điếc tai, hai con Kim Long giương nanh múa vuốt, tựa hồ kinh hãi phát sinh hung tính.

Phong Mộ Vân biến sắc, uống liên tục mấy lần không có kết quả, Long Bách Linh cười lạnh nói: “Phong lão đại thất tín, gặp phải chuyện lạ gì vậy?” Phong Mộ Vân nói: “Cái gì?” Bách Linh nói: “Cử đầu cao ba thước có thần minh, chúng ta thiếu cái chứng kiến, người luôn miệng gọi Vân La, cho nên Vân La...” Cố ý kéo dài giọng nói.

Phong Mộ Vân kinh hãi nói: “Vân La hiển linh làm chứng!” Bách Linh nói: “Đây là người nói đấy, ta không lừa người.” Dứt lời xoay người, vụng trộm nháy mắt với Đào Yêu.

Đào Yêu Yêu vui vẻ, thầm nghĩ “Tinh Linh Quỷ Quả có dự mưu! Cuối cùng lời nói kia thật kiêu ngạo, rõ ràng dám chống đối với ta.”

Kéo xe Kim Long là tường thú xu hươ phúc, trừ phi cảm giác ác linh hung khí, tuyệt sẽ không vô cớ phát cuồng.

Phong Mộ Vân suy nghĩ cách điều chế Tử La Tinh cực kỳ phức tạp, năm đó Vân La bí truyền cho ta, thông báo là trân phẩm nàng sáng tạo ra.

Thiếu nữ này mười sáu mười bảy tuổi, sao có thể chậm rãi giải thích ra sự huyền bí của tiên hương? Ngoại trừ Vân La hiển hồn, không có cách giải thích thứ hai.”

Lần thứ hai mươi, bầu không khí yêu gian Mạc địch năm nữ nhi háo thắng.

Một thoáng qua, Phong Mộ Vân mồ hôi lạnh đầm đìa, hoảng hốt ngẩng mặt lên, Kim Long đang nổi giận dữ về phía hắn.

Bách Linh nói: “Gia súc chủ, trời giận người oán!” Phong Mộ Vân buồn bã nói: “Vân La, là người sao? Ta đã làm chuyện đó cho người, người còn chưa hết giận?”

Long Bách Linh nói: “Đương nhiên là giận người rồi, người đã thua cuộc, thì nên nói rõ đường đi của Quỷ Hùng quan, nuốt lời vô lại, ai thấy cũng tức giận.”

Phong Mộ Vân nói: “Thật sao? Vân La, nếu ta chịu thua, người sẽ vui vẻ?” Kim Long gầm lên, thu lại cơn giận, như quỷ hồn đáp lại vậy.

Long Bách Linh nhân cơ hội dụ dỗ: “Nhìn thấy rồi đấy, quân tử giữ tin thấy người thích, quỷ hồn nhốt người đi đâu? Nói rõ là vui mừng vì mất hồn.” Phong Mộ Vân Tượng lắm bả: “Hạng cử nguyệt hoàn, đối diện với Thái Âm Tinh Tây Hành, trước khi tám vạn dặm đoạn đầu phong, tức là quỷ hùng quan.” Bách Linh nói: “Mặt trăng chính giữa là Thái Âm Tinh? Bên kia là phía tây?” Phong Mộ Vân nói: “Đúng.”

Long Bách Linh thở phào một hơi, nói: “Sớm nói rõ ràng có tốt không, tiết kiệm bao nhiêu miệng lưỡi đi.

Tổng tướng công, chúng ta lên đường thôi.” Tay phải vung nhẹ, “Băng Tầm Tiên Tác” quần lấy thân thể Đào Yêu Yêu kia.

Hai người đi thẳng lên cao, phiêu đăng phiêu đăng thẳng nhập vào long dư, ngồi song song ở trên ghế xe.

Phong Mộ Vân vẫn say mê, gọi: “Vân... Vân La, Vân La.”

Long Bách Linh nói: “Vân La là mẹ của người? Tỷ tỷ? Hay là thê tử? Người tình cảm thắm thiết như vậy, ừm, ta đoán là yêu vợ, tướng công người nói xem?” Quản lý là ai, hình như đã chết từ lâu.” Phong Mộ Vân giật mình nói: “Long cô nương, Vân La ở đâu?”

Long Bách Linh nói: “Người hỏi ta, ta hỏi ai? Dù sao cũng không ở đây.” Phong Mộ Vân tức giận nói: “Người gạt ta!” Long Bách Linh nói: “Diệt người! Thế thì lừa người à? Vân La hiện linh là tự người nói, liên quan gì đến ta? Phong lão đại thành tập, người gặp người ghét, vị Vân La kia chắc là tức chết người.” Tay cầm dây cương, mắt nhìn phía trước nói: “Vẫn phải cảm ơn xe của người đã đánh xe của người.

Phong lão đại, chúc người và Vân La sớm ngày gặp lại, sau này chúng ta không còn thời gian!” Kim Long kéo xe bay về phía không trung xa xôi!

Phong Mộ Vân quát liên tục, nhưng không gọi nổi Kim Long, điều khiển yêu phong mau chóng đuổi theo, làm sao đuổi kịp? Phù Tang Long Dư lao vùn vụt như điện, một làn khói ngàn dặm đã qua, dù là Đại Bằng điều cũng không theo kịp.

Bầu trời đêm thăm thẳm, xung quanh trống trải, chín vầng trăng được sắp xếp theo hàng ngũ, giống như một khay bạc lớn treo trên bầu trời.

Long dư treo cao trên không, đối diện chính là “Thái Âm Tinh”, nhẹ nhàng ổn định chạy đi.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Con gái tuyệt sắc làm phu xe, Phong Mộ Vân không muốn có phúc phận này.” Nhìn nàng cầm cương nhẹ nhõm, cũng không lôi kéo thế nào, nhưng Kim Long lại hết sức thuần phục.

Đào Yêu Yêu nói: “Thú vị, Long tiểu thư xinh xắn, bản lĩnh đánh xe thực sự cao minh.” Long Bách Linh nói: “Ta không muốn nuông chiều đâu.

Điều khiển loài rồng là pháp thuật cơ bản nhất của Tiên gia, có câu “Trời mọc về phía đông, chiếu theo Phù Tang ta, giá long thừa lời, soạn nên “Cao Tường”, Thần Tiên cổ đại tuần tra Thiên Đô, cười rồng.

Phù Tang Long Dư này là pháp bảo tiên gia, Phong Mộ Vân không biết trộm được từ đâu.”

Đào Yêu Yêu lúc này mới nhớ lại, lần trước thử luyện trường đấu pháp với tiểu Tuyết, nàng từng không chế hậu duệ của thần long Lao Sơn, gật đầu nói: “Ta hiểu rồi, lúc Phong Mộ

Vân mới xuất hiện, người đã muốn dùng Không Long thuật đoạt long khu của hắn.”

Long Bách Linh nói: “Đúng vậy, ta âm thầm thi pháp rất nhiều lần, dù sao cũng không có hiệu quả, mới biết dây cương kia là mấu chốt.

Nếu Phong Mộ Vân không buông tay, long dư tuyệt khó đổi chủ.

Không thể làm gì khác hơn là thuận theo câu nói của hắn, cái gì mà luận thi phẩm hương vị, đánh cuộc bái sư, làm ra một hồi cuối cùng cũng khiến hắn buông dây cương ra.” Đào điền nói: “Hai chân hắn vừa rơi xuống đất, hai con rồng lập tức nổi giận, cũng là người làm đây chứ?” Bách Linh nói: “Ừm, bất quá ta nghe tướng công từ đầu đến cuối không nói nửa câu nói dối nửa câu.

Phong Mộ Vân chịu thiệt, là đầu óc của hắn quá ngốc.”

Đào Yêu Yêu thở dài, thầm nghĩ ” Trí giả trên đời ngàn vạn, chỉ sợ trước mặt người đều biến thành đồ đàn.” Ngẫu đầu ngón tay chạm vào vật, trên xe có một bộ râu quai nón, lông xù hoa lệ dày đặc.

Đang lúc gió tuyết đan xen, hắn cầm lấy áo khoác, nửa mang trêu chọc nói: “Lần này Linh Nhi không nói dối, dựa vào học vấn và tiên thuật mưu lợi, trước tiên thuận nước đẩy thuyền, sau đó thuận tay dắt dê, thủ pháp lừa người khác càng thêm tuyệt diệu.

Ha ha, nhưng giải quyết nan đề dò đường đi đường lớn, chung quy vất vả cho người rồi! Đến, mặc vào cái ấm áp này đi.” Vừa nói, vừa đem Cừ Tiêu đắp lên người nàng.

Long Bách Linh nghiêng người tránh ra, Đào Yêu Thuần che trống, lông cừu trượt xuống dưới chân.

Long Bách Linh càng không cần tay chạm vào, nhắc chân một cái, đã luôn râu quai nón ra ngoài xe.

Đào Yêu Yêu ngạc nhiên nói: “Làm sao vậy?” Bách Linh nói: “Không có gì, phía trên có mùi thối của Phong Mộ Vân, bản cũng thối chết rồi.”

Đào Yêu cười thâm, suy nghĩ soạt soạt soạt soạt tuyết trắng phun hương, tuy rằng Phong Mộ Vân xuyên qua, nơi nào lại dơ bẩn thối rửa? Nữ hài tử thích thích sạch sẽ thành bệnh, thật sự là không thể lý lẽ nói ra.

Đã thấy giọt lệ long linh rơi xuống, tựa hồ chịu ủy khuất lớn lao, ngược lại tỉnh ngộ —— Phong Mộ Vân kia dâm ngữ khinh bỉ, tùy tiện khiêu khích, há có thể chịu đựng trong sạch nữ nhi? Long Bách Linh vì tướng công muốn đi Quỷ Hùng quan, cường nhân xoay quanh hắn, trong lòng tức giận có thể đoán được, nếu ngày thường tính tình vẫn nóng nảy, sau khi đắc thủ nhất định trừng trị đối phương một cách hung hăng.

Nhưng cuối cùng buông tha Phong Mộ Vân, rõ ràng tính cách Tây Thi nhu thiện hẳn đã nổi lên tác dụng.

Cảm nhận đến đây, đào yêu thương điên đảo, khẽ vuốt đầu vai của nàng, bách linh liền tiến tới gần.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ta càng bẩn hơn, toàn thân ta hôi hôi thối, đừng có mà ăn.” Long Bách Linh nói: “Không phải vậy, tướng công sạch sẽ hơn Phong Mộ Vân một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần, một vạn lần!” Đào Yêu Yêu nói: “Quá khen, miệng nhỏ của Linh Nhi ngon hơn đường ngọt một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần...” Trong lòng khẽ động, nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ hồng của nàng, tưởng tượng hôn lên một cái ngon đến cỡ nào.

Bách Linh cho hắn một cơ hội, cười tươi như hoa nở, ưu phiền cùng mệt nhọc quên hết tất cả.

Trong lúc nói cười mây bay khói, long dư như chạy trên đường lớn lục địa.

Xa Viên có chứa la bàn khắc tốc độ, có thể theo bánh xe chuyển đổi mấy lần, một lát đã vượt qua vạn dặm trời cao.

Tinh thần trở nên mạnh mẽ, đôi mắt tỏa sáng, hào quang rực rỡ.

Long Bách Linh hỏi: “Người khỏe chưa?” Đào Yêu nói: “Tốt hơn nhiều rồi, chỉ không nhắc nổi chân khí.” Bách Linh nói: “Lúc trước học máu khiến ta sợ chết, là nguyên nhân gì vậy?” Mẹ nó, nói: “Đừng sợ, tạm thời không chết được, trước tiên đến Quỷ Hùng Quan rồi nói sau.”

Long Bách Linh trầm tư một lát, chợt nói: “Là vũ trụ phong bảo ngươi đi Quỷ Hùng quan?” Đào Yêu ngậy người, cười nói: “Thiên hạ đệ nhất nữ nhi thông minh ở bên ngươi, bí mật gì cũng không giấu được.” Long Bách Linh nói: “Lúc trước nói “Vĩnh Bá Tam Thiên Đại Thiên thế giới.”, Giọng điệu của ngươi không phải là của ngươi, còn giống một vị vương giả đang cầm kiếm lời chí hướng.” Đào Yêu điên nói: “A, ngươi nói ta không có chí khí Vương Giả?” Bách Linh cười cười nói: “Đây là chỗ nào, tướng công nhà ta tiêu sái thoát tục, khinh thường theo đuổi sự bá nghiệp của Vương quyền kia.”

Chợt, nàng lại lo lắng nhíu mày, trầm ngâm nói: “Vũ trụ phong là Vương trong kiếm, được xưng bá Tam Giới, mẫu thân cũng là nói với ta như vậy.

Nhưng chính phái đạo gia gọi hắc là ma kiếm, chỉ sợ tránh không kịp.

Kiếm này có gì hại, thật sự dạy người khó hiểu.”

Yêu khí thứ hai mươi trở lại, không khí yêu không định lại nữ nhi Mạc Hương Lục Trùng.

Đào Yêu ngậm miệng không nói, trong lòng vang vọng âm thanh, tất cả đều là tiếng hò hét của vũ trụ kêu lên “Độc bá vạn thể tác bá chủ, mệnh của ta do ta không phải do trời...” Long Bách Linh ngẩng mặt lên nói: “Vũ trụ Phong muốn đi Quỷ Hùng Quan, tướng công sao phải theo nó?” Khí độc ác hiện lên, thô to quát: “Vũ Trụ Phong chính là ta, ta chính là vũ trụ phong, có gì khác nhau?” Một câu nói ra khỏi miệng?”, Kinh giác thất thố, tay sờ trán nói: “Không, không, ý của ta là nói, vũ trụ cùng hồn phách của ta kết hợp, thần lực vì ta sử dụng, một bộ phận thân thể, sao có thể trái với ý chí của ta? Người xem qua tay chân chỉ huy đầu sao? Thật là buồn cười...” Trong miệng lải nhải, hai tay ôm chặt lấy nhau run rẩy.

Long Bách Linh nổi lên nghi ngờ “Nếu như tay chân của bản thân bất cứ lúc nào cũng có thể dùng, vì sao hiện tại không thể xuất ra vũ trụ?” Sợ làm cho hắn thêm lo lắng, không dám nhắc lại việc này nữa, ân cần nói: “Chí lạnh sao?” Đào Yêu co lại bả vai run rẩy, nói: “Phi quá cao, tuyết quá lớn... Trong đầu Long Bách Linh đã lạnh như quả dưa hấu rồi...” Long Bách Linh vội vàng hạ xuống, xe kéo cách mặt đất ba, năm trượng, quả thật hàn khí giảm mạnh, thỉnh thoảng thổi qua mấy luồng gió nóng.

Thần chí Đào Yêu Yêu dần dần thư giãn, nhớ tới Bách Linh Y quần áo mỏng manh, sờ sờ chân nàng, oán hận nói: “Trước khi xuất phát phải mặc váy ngắn, hiện tại đầu gối đã lạnh như băng.

Người là một đời thông minh, hồ đồ nhất thời.”

Long Bách Linh im lặng không nói, nhìn chăm chăm vào mặt đất.

Đào Yêu Yêu hơi cảm thấy kinh ngạc, thăm dò một chút, trong lòng bỗng nhiên giật mình một cái.

Chỉ thấy ao đen phía dưới trần ngập, một mực kéo dài về phía chân trời, giữa vũng nước trải rộng, như là ức vạn quái nhân chớp động chớp động.

Càng có thi cốt chồng chất, trắng hếu sâm sâm thành linh dữ tợn dữ tợn.

Một số hài cốt năm tháng biến chất, cháy rùng rục như than cháy.

Nhiệt khí mà Đào Yêu Yêu cảm nhận được, chính là những đồng lửa quỷ dị kia phát ra,

Hai người vừa đi vừa nhìn, đông xác chết càng thêm dày đặc.

Hắc vụ âm trầm bỗng nhiên bốc lên, cuộn cuộn xông lên trước, hai con Kim Long đón thế gầm thét, hắc vụ bị quang mang của long địa xé nát.

Chỗ bánh xe nghiền nát quỷ khóc sói tru, thanh âm thâm lương đại tác.

Đào Yêu Yêu nói: “Trong sương mù ẩn giấu ác quỷ, đây là Tử Linh hoang trạch.” Long Bách Linh nói: “Ừm, long dư có thể loại bỏ hung khí, tử linh không thể gần chúng ta.” Đang bàn bạc, một khung xương cao bảy tám trượng đứng sừng sững ở gần, không biết là di hài cự tượng, hay là Tê Tê Lao Sơn trong truyền thuyết.

Lại chạy một lát, lại nhìn hơn trăm bộ xương điêu khắc chất thành đồi nhỏ, cánh thảo câu liên tục, còn duy trì tư thế đánh nhau trước khi chết.

Trong vũng bùn cách nhau hơn một dặm lại thấy năm con giao long quần quanh mà chết, lân giáp cơ thịt đã sớm hư thối, còn lại cốt Long hùng vĩ như cũ.

Long Bách Linh lắc đầu nói: “Không mấy người trưởng thành, tất cả đều là thi cốt yêu quái.” Đào Yêu điên tiết nói: “Ta thấy đây là chiến trường, nơi các yêu quái tự giết lẫn nhau.”

Long Bách Linh nói: “Có lẽ vậy.” Mắt thấy tạm thời không có nguy hiểm, lòng đề phòng hơi lơ lửng, ngáp một cái, ử rử nồng đậm nghiêng nghiêng dựa vào chỗ ngồi.

Đào Yêu Yêu nói: “Muyền rồi sao? Tuyệt trong thiên hạ, coi chừng bị lạnh sinh bệnh.” Bách Linh cười khỏ nói: “Tướng

công để ta ngủ gật một chút, ta mệt chết rồi, hạ đao còn có thể ngủ.” Phía trước có khách điểm, nơi đó lại nghỉ ngơi.” Bách Linh đồng ý: “Ừm... “Hàn Linh cả kinh, người sao biết phía trước có khách sạn... A, lại là vũ trụ chuyên nói cho ta biết!”

Về mặt Đào Yêu Yêu trở nên ngưng trọng, khuôn mặt vì suy yếu mà tái nhợt, lại lộ ra khí thế đại tướng lâm chiến.

Không bao lâu, mặt đất dần dần khô ráo, giống như đã tiếp cận biên giới Tử Linh Hoang Trạch.

Nhìn về phía núi cao trùng điệp xa xa, nhám thạch lởm chởm lồi lõm trên vách đá.

Lúc nhìn gần, ngọn núi đúng là do đầu lâu xây chồng lên nhau, người lớn như phòng ốc, nắm đấm voi nhỏ, các loại xương sọ chồng chất, hình thành kỳ cảnh hùng quan chống trời.

Long Bách Linh nói: “Đây là “Đoạn Đầu Phong” Phong Vân nói, cuối cùng chúng ta cũng đến Quỷ Hùng quan.”

Phía trước Đoạn Đầu phong, quả nhiên có nhà cửa hàng khách hàng lớn.

Hơn mười phòng ốc đỉnh bằng đá xanh, cao ngất như cung điện, rách nát lại giống như miếu hoang, đèn đuốc từ cửa sổ xuyên ra, toàn bộ nhìn như phòng gạch nung đỏ.

Trước cửa hàng treo một tấm vải quần dài tám trượng, bên trên viết tám chữ máu “Vạn Niên Lão Hào, Quảng nạp Hồng Tân”.

Long Dur chạy đến cửa, bảng hiệu khách sạn lọt vào trong mắt, chính là “Cửu Âm Đồ Trường khách quan”.

Long Bách Linh đỡ Đào Yêu xuống xe, từ xương trắng, kiếm gãy, rìu rách, bia mộ nát bước qua, vừa bước lên thềm đá cửa hàng, tiểu yêu bên trong đã kêu lên: “Có khách...!”

Long Bách Linh lo lắng quanh quẩn trong lòng, nhìn chăm chú vào khuôn mặt ngây ngô của mình, chỉ cảm thấy hẩn nghiễm tức lạ thường, hỏi: “Tướng công, ngài khó chịu chỗ nào? Ngài đang nghĩ gì vậy?”

Đào Yêu Yêu xoay mặt nói: “Ta đang nghĩ, tiền của chúng ta có đủ không.”

Long Bách Linh nói: “Tiền? Ở tiền cửa hàng?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đúng vậy, vừa gọi là Đại Tân quán ở Đồ Trường, rõ ràng là muốn làm thịt khách.

Hai ta đi vào không có tiền, còn không làm thịt thành hai cục thịt chó?”

Long Bách Linh không nhịn được cười, móng tay véo nhẹ lên cánh tay của hắn, nói: “Nước thịt dê, ta không muốn làm chó đâu.”

Lập tức đi ra một con lợn rừng tinh, tự xưng tổng quản bản điểm, lệnh cho tiểu yêu kéo Long dư âm đến chuồng ngựa, tự mình dẫn hai người đi vào trong tiệm.

Chỉ thấy tiền sảnh kiêm làm thực đường, bài trí năm sáu mươi cái bàn đá, ngồi ước chừng năm thành thực khách, đều là sơn yêu thủy quái, hồ báo hùng hổ...

Bên cửa sổ bên kia đốt lửa lớn, hai người Đào Long sắp đông cứng rồi, vội vàng ngồi xuống cạnh bàn gần cửa sổ nướng lửa.

Hơi chút tứ chi thư giãn, cảm giác ấm áp nhập tâm, đều cảm thấy hết sức hưởng thụ.

Tinh tinh lợn rừng ở gần sát bàn, hỏi: “Các người ăn chút gì?” Đào Yêu Yêu nói: “Thịt heo có hay không?” Long Bách Linh nhỏ giọng nói: “Đừng đùa nữa, thân ở hiểm địa, cẩn thận một chút thì tốt hơn.”

Bên cạnh bàn bốc hơi nhiệt hỏa, mùi thơm của Long Bách Linh thể nhẹ nhàng, bốn phía tràn ngập hương thơm như lan tựa quế.

Tinh tinh heo rừng rung động mũi dài, ngửi vài cái nói: “Ồ, thật thơm, mùi của tiên nữ.

Nơi này chưa từng có tiên nữ tới, tiên nữ ăn thịt người chết hay uống máu cương thi, có thể dạy ta khó xử.” Một mặt lầm bầm, một mặt quay người rời đi.

Đào Yêu Yêu nói: “Này, Đường Tú Nhi, tùy tiện bung một ít cơm cho nhân loại ăn, đợi lát nữa kết trưởng theo giá, thế nào?” Dã Trư tinh nói: “Chờ xem ta tìm chương quỹ nhìn xem, tiên nữ ăn thứ gì, chương quây biết rõ...” Một đường đi về phía sau.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Hư này là hành gia Phẩm Hương, so sánh với người chỉ có một.

Hắc, ta cũng ngửi được hương vị của tiên nữ.” Cái mũi tiến đến trên người Long Bách Linh, “Hừ vù” một trận, thở dài nói: “Lâu lắm mới thấy mùi thơm của phòng Lan, mũi của ta mất hết trách nhiệm người.” Long Bách Linh không lên tiếng, ánh mắt chuyên chú nhìn về phía đối diện.

Đào Yêu Yêu nói: “Lại phát hiện chuyện lạ gì vậy?” Quay đầu nhìn lại, dưới chân tường có hai quái vật làm việc lật vật, vóc người cao lớn hùng tráng, một người rộng lớn không đầu, một người lưng treo san hô, thật cẩn thận sắp xếp chần mềm, trước cầm côn bông đập rơi băng vụn, lại gần lò lửa nướng ẩm áp.

Long Bách Linh nói: “Là Quỷ Tướng và Hình Thiên!” Đào điên cuồng nói: “Quái, bọn họ không phải làm thủ vệ ở Thiên Vương Sơn sao? Lại chạy đến Quỷ Hùng quan đánh kẻ hèn.” Long Bách Linh nói: “Không phải, người nhìn xem, bọn họ đều mang xiềng xích và bị trói, voi là tù phạm chịu khổ dịch.”

Không thể nghi ngờ, kỳ biến phát sinh, lúc này chương quây khách điếm đi tới, Dã Trư tinh đến gần bàn nói: “Chương quây ở đây!” Khuôn mặt Đào Yêu xoay chuyển, chỉ kinh hãi đến mức miệng méo mắt, giống như bị đại thiết chùy đập trúng đỉnh môn.

Chương quỳ kia xinh đẹp như hoa, thân thể xinh đẹp, La sam nửa mang phong lưu lộ, môi đỏ chưa mở nụ cười trước, đuôi lông mày nhếch lên tràn đầy xuân ý nồng đậm.

Đào Yêu kết nghĩa: “Ô, Ô Trung Ngọc, nương tử tằm!”

Lần thứ hai mươi một lần, bảy quái tranh hư lợi một lần.

Tầm nương tử hình như cũng cảm thấy ngoài ý muốn, ngậy ngốc nửa khắc, thụy phong nhũ run rẩy, cười duyên nói: “Ai nha, khách quý lâm môn, trách sáng nay quạ đen nháo càn, hỉ sự nên ở chỗ này.

Từ sau khi từ biệt ở Tuyết Trần Hiên, mỗi ngày ta đều nhớ nhung Tiểu Tướng công, tương tư bệnh hại đã mấy chục năm.

Tiểu oan gia người hại Khô tử tử, sao bây giờ mới đến thăm người ta.” Thanh âm mềm mại, đưa tay bóp lấy da mặt điên cuồng, đầu ngón tay còn chưa chạm vào đã đột nhiên bay lên trời ngã chổng vó.

Nhất thời tà cương loạn, chạt vật không chịu nổi.

Heo rừng tinh khom lưng đỡ nàng, trên khuôn mặt béo sớm đã trúng mấy bàn tay nặng nề.

Đào Yêu định thần, cười nói: “Tầm nương tử vẫn giữ tính tình cũ.”

Bàn tay tầm nương tử giơ lên trước mặt, chỉ thấy mấy sợi tơ bạc ẩn hiện giữa ngón tay, vừa rồi ngã xuống là vì sợi tơ quấn quanh, làm loạn chân khí trong cơ thể gây nên.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía Long Bách Linh, khuôn mặt giận dữ dần dần chuyển thành kinh hãi, chợt khen: “Cô nương có tiêu chí tốt, sao người lại ám toán ta?”

Long Bách Linh không đáp, nói với Đào Yêu Yêu: “Vị đại nương này là yêu tinh gì vậy?”

Nương tử tầm nói: “Gọi ta là đại... đại nương?”

Đào Yêu Yêu nói: “Nàng là Tầm bảo bảo con mẹ nó, gọi ngắn gọn là tầm mẹ nó, chuyên thích câu dẫn nam nhân trong rừng sâu núi thẳm.

Sau đó bị Tiểu Tuyết đánh bại bắt lại Hồi Truy Sơn, khi nào đưa vào Trấn Yêu Tháp, ta cũng không có lưu ý.”

Long Bách Linh thở dài: “Thua trong tay Dĩ nha đầu kia, quá kém cỏi, không nên làm khó nàng.” Chỉ nghe “Vèo” một tiếng vang nhỏ, không thấy vận khí nàng tác động, sợi chỉ bạc đã đột nhiên thu hồi vào tay áo sợi tơ.

Tầm nương tử nói: “Tuổi còn nhỏ mà kiêu ngạo như vậy, dám đùa giỡn pháp nhi che mắt!”

Long Bách Linh nói: “Tầm đại mù bớt giận.”

Tiểu nữ tử Long Bách Linh chưa từng luyện qua Chưởng Nhân pháp, Tiên tác này là do tơ tầm băng tầm chế thành.

Nếu ngươi lấy được vật này, mười Đông Dĩ Tiểu Tuyết cũng không phải là đối thủ.”

Nương tử Tầm bò từ dưới đất lên, kinh ngạc chuyển thành cảnh giác, nói: “Băng Tầm Tiên Tác... Coi như ta nhìn nhầm, cô nương là Thiên Sơn Tiên Nữ, hôm nay Cửu Âm Đồ Trảng náo nhiệt rồi.”

Ngón tay Long Bách Linh ngoắc nhẹ, quần tới vòng lui tiên tác kia, thần nhiên nói: “U Dục Thủy Lục Lạc Tầm Lão, đường phía trước mưa không rét chút nào.

Tầm kia chỉ sống hai mùa xuân hạ, âm vũ đã khó hoạt động, sao còn nhả tơ trong băng tuyết? Hoặc là có cổ thư nói “Băng tầm hắc bảy tác, trường giác sinh lân, kén nước hỏa khó xâm”, nếu được trùng này thế gian, hà tất khổ luyện tiên pháp, có thể thấy được cũng là bịa đặt,

“Băng tầm” của tiên gia có chân nghĩa khác, nếu bác lớn cảm thấy hứng thú, ta có thể kể lại đầu đuôi gốc rễ của nó.”

Thục nương tử cười nói: “Tiểu cô nương, nghe ý tứ của ngươi, muốn lấy phương pháp luyện chế Tiên Tác mua chuộc ta?”

Đào Yêu Yêu âm thầm cân nhắc “Linh Nhi lại đang thăm dò nàng, nhưng con tầm con này âm hiểm ngoan độc, tuyệt đối không phải trâu ngựa nhị quái có thể so sánh.” Tới gần bên tai nàng, nói nhỏ: “Đôi phó yêu quái, cho phép ngươi nói láo.”

Long Bách Linh lắc đầu, nghiêm túc nói: “Ta đã đáp ứng với tướng công, tuyệt đối không nói nửa câu nói dối, Linh Nhi nói được là làm được.” Nói với mẫu tử tầm nói: “Nhớ cho kỹ, lấy mấy chục tước băng tuyết của cửu thiên, cộng thêm Khô Trúc bớt một chút ẩn giấu.”

Đợi lúc xuân nhật tầm trùng ấp trứng, luyện pháp giả cùng con tầm uống nước, sau đó lột kén rút tơ, đó chính là “Băng Tầm Tiên Tác” chân chính.

Nương tử tầm nói: “Đơn giản như vậy?”

Long Bách Linh nói: “Khó có hai, đầu tiên là băng thủy âm hàn, tầm ứng dương xuân sinh ra, hai cái âm dương tương khắc, tầm nhi tuyệt khó tự uống băng.

Luyện pháp giả phải tương thông với linh tính của tầm trùng, tự mình dẫn đạo khiến cho nó đi vào khuôn khổ, nhưng lại không thể chịu ảnh hưởng của tính tầm.

Nếu không Tầm nhi còn chưa uống nước lạnh, người luyện pháp lại đi gặm lá dâu, vậy thì hỏng bét.

Vậy mới nói, quan hệ chính xác là bước đầu tiên.

Lại tu luyện pháp quyết Tiên Tông theo thứ tự, vận dụng ý niệm ký hồn chuyển tính, một mực phải luyện đến trình độ “Nhân tính thông trùng tính”, vậy xem như khó xử thứ hai.”

Nếu bàn về trừu ti luyện pháp bảo, ai có thể so với tầm yêu? Tầm nương tử vừa nghe xong, chắc chắn lời nói không phải giả, chậm rãi gật đầu nói: “Thuần dụng ý niệm không cần chân khí, ” Ký Hồn” với sinh vật trùng điều, xác thực là pháp môn Thiên Sơn Tiên Tông, tiểu cô nương ngược lại rất sáng khoái.” Trước sau suy nghĩ cẩn thận, hỏi: “Khô Trúc khó tìm, huống hồ dịch hủ sinh độc, làm sao sử dụng?”

Long Bách Linh nói: “Chút điểm nhỏ mà thôi, sao phải cưỡng cầu? Tiên pháp tu luyện chú trọng căn bản, chú ý ứng biến tiêu sái, nếu tìm không thấy Khô Trúc, có thể dùng cỏ cây, giàn cỏ, quần áo... Thay thế, dù sao mùa đông Hàn Thảo Mộc Quả đều có thể gia nhập, gia nhập Băng Thủy làm tim, để bảo vệ âm hàn tối tăm. “Tầm nương tử liên tục gật đầu, tán đồng phương pháp này ôn hòa, càng không có chút giả bộ nào giả dối.

Một bên Đào Yêu Yêu trừng mắt, trong lòng tự nhủ: “Đề người thành thật một chút, người liền đến ống trúc đào hạt đậu, bản lĩnh xem nhà đều truyền cho yêu quái, còn tâm địa giận dữ với ta đấy!”

Tầm nương tử nói: “Bí pháp do Tiên Tác luyện chế, cô nương thân nhiên truyền thụ, muốn ta lấy gì ra trao đổi đây?”

Long Bách Linh cười nói: “Đông Dã Tiểu Tuyết kiêu ngạo ngang ngược, là sao chỗi mà người người chán ghét.

Ta và nàng đều là đệ tử Nga Mi, không tiện trực tiếp trở mặt với nhau.

Sau này nếu mẹ tằm gặp Đông Dã Tiểu Tuyết, có thể dùng tiên tác hung hăng giáo huấn nàng, vừa có thể báo thù rửa hận, vừa hợp thân phận của ngươi, mà ta tiện thể cũng xả ra ác khí —— đây là kết quả ta muốn.”

Tằm nương tử nói: “Hóa ra ngươi từng có khúc mắc với nha đầu thối kia.” Dừng một chút, cười lạnh nói: “Tiên Tác luyện pháp ta đã tới tay, dựa vào cái gì lại trút giận cho ngươi? Ngươi muốn ta đối phó với Đông Dã Tiểu Tuyết, lão nương thiên vị ngươi.

Làm việc của người khác trước tiên đừng đưa ra toàn bộ lợi ích, tiểu cô nương rất thông minh, chút chuyện lý đó cũng không hiểu sao?”

Long Bách Linh nói: “Ai, tùy ngươi thôi.

Chỉ là Tuyết Thiên đi đường vừa lạnh lại mệt mỏi, nhanh cho ta tìm một ít vật tránh lạnh.

Yêu tinh tằm được dệt, tơ gấm được dệt là cực phẩm, đắp chăn ngủ vừa vặn, lại phái hai tôi tớ nhanh nhẹn nghe lời sạch sẽ sạch sẽ hầu hạ tôi tớ thượng đẳng.

Một chút lao động nhỏ, quyền coi như báo đáp truyền pháp của ta.”

Nàng ta vừa nói, tằm nương tử vừa cười, ngửa mặt lên trời nói: “Ai da, hay cho tiểu thư yêu kiều quý tộc, để có thể gọi người, Cửu Âm Đồ Trường thành khuê phòng của ngươi rồi.” Trong lòng tính toán tỉ mỉ, niệm luyện pháp của Băng tằm Tiên Tác kia khó khăn bằng thông linh trùng, người thường theo trình tự khổ tu, phải đạt tới cảnh giới linh tính tương thông với trùng nhĩ, không biết tốn bao nhiêu công phu.

Mà bản thân mình đã là tằm trùng, nan đề này giải quyết dễ dàng: Cũng không cần pháp quyết tiên tông gì, lấy nước băng uống vào sợi tơ, pháp bảo tiên gia há không dễ như trở bàn tay? Huống hồ tuyết lớn ngoài cửa bay tán loạn, đúng là cơ hội trời ban.

Nàng càng nghĩ càng ngửa ngáy trong lòng, trầm giọng nói: “Biện pháp của ngươi có thành hay không, ta có thể thử ngay lập tức.

Nếu như có nửa điểm sai sót, hừ hừ...

Mặc kệ tiên đồ tiên nữ ngươi, mơ tưởng còn sống đi ra ngoài.”

Nói xong, lệnh cho lợn rừng tinh dẫn qua Hình Thiên và Quỷ Tướng.

Nương tử tầm cười nói: “Chí gấm không có, thảm lông thô còn nhiều hơn, Long tiểu thư sắp bổ sung đủ rồi.

Phái hai nô lệ ngốc khác tiếp khách, chỉ đông triều tây không nghe lời nhất, vừa vịn dùng để hầu hạ tiểu thư kiều quý hầu hạ tiểu thư kiều quý.

Thù lao như thế nào? Đừng nói ta trắng trợn chiếm tiện nghi của ngươi, a ha ha.” Trong tiếng cười quyến rũ đi vài bước, lại quay đầu nói: “Nhớ kỹ! Không được gọi ta là mẹ lớn! Người ta là Tô Trung Ngọc tiểu nương tử thiên kiều bá mị. “Bước chân xiêu vẹo, dương dương đắc ý đi vào hậu đường.

Lần thứ hai mươi một lần, bảy quái tranh hư lợi hai,

Heo rừng lấy đi chân của hai Ma Thần, xoay người đi ra cửa, vội vàng gọi khách nhân mới tới.

Hình Thiên Quỷ ôm lấy thăm lòng, si ngốc đi đến trước bàn, nhìn quanh ngây dại một lúc lâu, cùng cất tiếng nói, một người gọi: “Ông ngoại!” Đào Yêu Yêu vui mừng nói: “Các người còn nhớ ta không!” Long Bách Linh nói: “Tướng công nói chuyện với bọn họ đi, tình trạng kỳ quái một đường đi tới, hai người bọn họ có lẽ hiểu biết chút ít nguyên nhân,

Ô, ta muốn ngủ chột đó, không được rồi...” Hắc ngáp một cái, lười biếng duỗi tay ra.

Đào Yêu Yêu nhìn qua dáng vẻ xinh đẹp của nàng, tựa như Hải Đường Xuân ngủ chưa đủ, trong nháy mắt giật mình phát hiện “Tầm Nương tử” đã rơi vào bẫy của Linh Nhi! “Quái Mục nhìn về phía hai Ma Thần, thầm nghĩ” trực tiếp để hai người hắc tới đây ôn chuyện, không khỏi trêu chọc hoài nghi.

Cho nên Linh Nhi cố ý yêu cầu tôi tơ chần chẫn, tôi tớ thượng đẳng.

Tầm nương tử khắp nơi đều vi phạm ý nguyện của nàng, liền sai người hạ đẳng tạp dịch trước mắt thanh lý chần lòng, hai gia hỏa thô kệch nhất đến đây hầu hạ.

Dường như cao chiêu như muốn bắt cổ, Linh Nhi đã đoán được tính tình của nàng, thuận theo miệng gió dẫn quân của nàng, xác thực không có tác dụng cưỡng ép lừa gạt.” Nhưng vì sao truyền thụ yêu quái tiên pháp, trong đó giấu giếm cơ quan gì, hắc suy nghĩ mãi không giải được.

Long Bách Linh dịu dàng nói: “Khỏi phải nghĩ sâu xa, thân thể người mới tốt một chút, suy nghĩ lâu như vậy thần phạm không đáng.”

Đào Yêu Yêu vò đầu, thở dài: “Không đáng, ta chỉ nghĩ một trăm năm, cũng không đoán ra Quỷ Tâm Nhân của người.”

Bách Linh nói: “Ài, vừa rồi ta không lừa người, hoàn toàn ăn ngay nói thật.”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Vậy ngươi nói thử xem, dạy tiên thuật yêu tinh gì?”

Bách Linh nói: “Ta thật sự muốn để cho nàng học Tiên Tác, tương lai dạy dỗ Đông Dã Tiểu Tuyết một bài học.

Còn có, ta thật sự muốn vén chăn đệm, thật sự muốn người hầu trải giường chiếu xếp chăn, bung trà đưa nước...” sứt đầu ngón tay nói: “Tất cả đều là thật, trong lòng ta nghĩ sao, trong miệng nói thế nào, cửa thành cổng tò vò cây gậy trúc, tuyệt đối thẳng tắp.”

Đào Yêu Yêu tức đến mũi lệch, cong ngón tay búng nhẹ mi tâm nàng, nói: “Cho ngươi một thẳng hươu bào ăn!”

Long Bách Linh nở nụ cười, nói: “Được rồi, tóm lại ta nghe lời ngươi, đối xử thẳng thắn với người khác, an phận xử sự.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ngươi nói nửa đoạn, căn bản không thành thật!” Mặt trầm xuống, nghiêm nghị nói: “Mau nói toàn bộ mưu kế của ngươi cho ta!” Long Bách Linh thở dài: “Yêu quái mỗi người đều gốc phải chết, còn cần ta tốn tâm tư mưu kế?” Tới sát bên tai hắn, lặng lẽ nói: “Thời tiết Tiên Tác luyện thành, tu luyện giả “Nhân tính thông trùng tính”, thậm chí có thể xoay chuyển bản tính của con sâu tằm, điều khiển nó tự mình uống vào nước băng?

Chẳng lẽ ta không luyện thành Tiên Tác? Tằm nương tử không phải là tằm trùng? Tất cả các khớp nối lợi hại, ta kể rõ ràng rành mạch, còn kém nàng ta hô to “Tằm đại mù, Long Bách Linh có thể không chế ngươi!”, đáng tiếc nương tử tằm chỉ nghĩ cách hại mình, cũng không lo lắng người khác được mát, kết quả bị người ta khống chế trên người.

Ta nói thẳng, nàng tự tìm không may.”

Đào Yêu Yêu trợn mắt há hốc mồm, bỗng nhiên ngộ ra “Kẻ tham lam dễ dàng tự tổn hại nhất, nương tử tằm nhất định sẽ thua trên đầu.”

Long Bách Linh nói: “Ta ấy, không cần nói dối trá, cũng chiếm thượng phong giống vậy, ngươi cứ việc yên tâm đi.”

Đào Yêu Yêu thở dài, không biết nên nói cái gì cho phải.

Long Bách Linh cầm tấm thảm lông trong tay Quỳ Tướng Thủ, dặn dò: “To con, cố gắng cùng tướng công nói chuyện phiếm.” Đứng dậy phúi đi bụi đất trên bệ cửa sổ, trải chút cỏ khô làm đệm, lại buộc một sợi dây Tiên buộc chặt cổ tay Đào Yêu, cái đầu này buộc mạch môn của mình, cười nói: “Băng Tầm Tiên Tác.”, Hồng tuyến còn dài hơn cả nguyệt lão.” Chợt thấy ghen lời, gương mặt xinh đẹp bỗng nhiên sinh ra ráng mây, ngáp một cái nói: “Ngàn vạn lần đừng phá giải Tiên Tác, gặp phải nguy hiểm ta có thể phát giác, a, không chống đỡ nổi rồi.” Quát vọng quay lưng về đồng lửa, thảm lông quấn chặt lấy thân thể mềm mại, ngủ thiếp đi một lát.

Đào Yêu Yêu nhìn tấm thảm than kia, lông tơ thô kệch lung tung.

Suy nghĩ một chút, Linh Nhi sinh ra trong nhà hào phú, sao có thể chịu được khổ sở như bần nữ? Lại nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, tất cả đều là thỏa mãn, bản sắc mộc mạc của thiếu nữ Hoán sa lộ ra hết —— Tây Thi linh hồn dung nhập, đèn bù khuyết điểm của nàng.

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chú “không thấy ánh sáng”, ôn nhu trong lòng ngực quay lại, mạch đập thành linh thần say mê.

Qua hồi lâu, Quỳ Tướng chợt nói: “Ngoại... Ông ngoại, ông rất thích bà ngoại sao?”

Đào Yêu Yêu kinh ngạc nói: “Bà ngoại? Ai là bà ngoại người?” Quay đầu lại nhìn Long Bách Linh, cười ha ha nói: “Lão Quỳ người khai khiếu, không phải chỉ nhận bồi phận thanh minh, còn có thể phân biệt yêu thương trong mắt người khác, tiền bộ rất lớn, có tiền bộ lớn.”

Quỳ Tướng nói: “Bình thường nương tử câu dẫn nam yêu, không sai biệt lắm chính là loại ánh mắt đó của người.”

Đào Yêu Yêu dờ khóc dờ cười, nói: “Ta nhỏ vào, bộ hương diễm tình điệu của cô nương tằm, ngay cả lão già thô kệch như người cũng học được, các người và nàng có thời gian đủ dài.” Lúc nói chuyện, Hình Thiên thả xuống đồng than trong lòng, vật nặng hơn trăm cân rơi xuống đất, kích khởi tro bụi bay lên mù mịt.

Đào Yêu Yêu hỏi: “Các người ôm đồng than làm gì?”

Hình Thiên đáp: “Gia tử trải giường cho phòng khách, bởi vì thiên âm chịu triều cúng phát ra, chương quỹ muốn chúng ta mềm yếu hơn một chút.” Lời nói nặng nề như trước, về phía hùng phong lại phai mờ không còn sót lại chút gì.

Đào Yêu Yêu nói: “Đường đường Chiến Thần cổ đại, trở thành tạp dịch khô cần, nhất định có nguyên nhân đặc biệt.”

Hình Thiên Đạo nói: “Tránh tránh tai họa ngập đầu, bắt đắc dĩ phải làm vậy.”

Quỳ Tướng tiếp lời nói: “Chúng ta cũng không khuất phục Cửu Âm Đồ Trường, thần lực phong bế, nhưng mỗi ngày kiên trì quấy rối, bởi vậy mang xiềng xích làm việc.”

Đào Yêu Yêu nói: “Chậm một chút, hai người các người giảng nhanh quá, để ta hiểu rõ đầu mối.” Ninh Thần suy nghĩ một chút, đặt câu hỏi: “Diệt Đình đại tai là có ý gì?”

Quỳ tướng đề thấp giọng nói: “Vạn Tiên Trảm Yêu Phong muốn xuất thế rồi! Giết hết tất cả Tinh Linh Yêu Ma...”

Vừa nói tới đây, cửa tiệm vang lên tiếng “rầm” rồi bật ra, năm cương thi bị đánh cho lão đảo đi vào. Tất cả đều mặc giáp trụ, cự kiếm trong tay lôi kéo trên mặt đất, giống như mới thoát thân khỏi cuộc ác chiến trên sa trường.

Dã Trư tinh nghênh đón nói: “Ma Già Bát Hùng Quang lâm, chuẩn bị tám món ăn cù!” Đánh tiểu yêu vội vàng xử lý.

Cương thi cầm đầu nói: “Hạ ba bộ đồ ăn, từ nay về sau, liền ăn năm bộ.” Hàm Hàm khép mở một chút, tiếng nói khàn khàn như cạo sắt.

Dã Trư tinh nói: “Ma Già tám hùng còn năm hùng, thiếu mất ba vị nào?” Cương thi nói: “Hôm nay ở Tử Linh Hoang Trạch đánh cướp, gặp phải ý đồ thả lân hỏa, thật vất vả mới đắc thủ được.”

Lão Thất, lão Tứ, lão Ngũ chết trận, nội đan của bọn họ đều ở đây.” Bàn tay khô cằn mở ra, lộ ra mấy chục mảnh vỡ xanh mơn mớn.

Dã Trư Tinh nhìn nói: “Đủ hơn nửa năm ăn sấm.” Ma Già lão đại nói: “Không uống được, chúng ta nạp tràng kim đài đánh

lôi đài, có đủ không?” Dã Trư tinh cầm nội đan cân nhắc, nói: “Cũng đủ rồi, bọn tiểu yêu chiêu đãi!” Tiểu yêu cao giọng đáp, đón ngũ hùng Ma Già vào đại sảnh.

Sau đó tân khách nối đuôi nhau, lục tục tiến vào rất nhiều yêu tinh ma quái.

Thường khách quen thuộc, chọn lấy vị trí trung tâm ngồi xuống.

Lực lượng mới tới không đủ, trước đưa ra tiền cửa hàng rượu —— đều là nội đan vỡ vụn, sau khi được lợn rừng nhận thức, mới run rẩy tìm một vị trí hẻo lánh.

Tiền sảnh dần dần lấp đầy, tiểu yêu thiết kế ghé đầu, bàn dài, chuẩn bị cho việc đãi khách tạm thời.

Một lát sau quần ma tụ tập, cười quái dị la hét, nổi bật lên ánh lửa, tình cảnh vừa náo nhiệt vừa quỷ dị.

Ngày thứ hai mươi, lần thứ hai mươi, Biệt Hàn cùng lũ quái tranh hư lợi tam.

Bên cửa sổ, Quỷ Tướng tiếp nhận lời nói lúc trước, giảng thuật: “Vũ trụ phong tự rơi vào U Minh Giang, trên dưới Tam Giới thái bình rất nhiều năm.

Mọi người nhớ lại thần uy của ma kiếm, đều đỏ mắt thèm thuồng, trông mong có được bảo bối kia.

Gần đây vũ trụ phong lại xuất hiện, đám yêu ma lại sợ hãi.”

Hình Thiên Đạo nói: “Không trách mọi người nhát gan, chủ yếu là vũ trụ quá mạnh, ra tay đại khai sát giới, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, ai cũng ngăn cản không nổi.”

Quỷ Tướng nói: “Đúng vậy, nếu vũ trụ khôi phục, mọi người khẳng định hết thấy tử quang.

Trong Trấn Yêu Tháp chỉ có hai nơi có thể tị nạn, một là Thiên Vương Sơn...”

Đào Yêu Yêu Yêu lại nhớ tới tình cảnh yêu quái trốn về phía Thiên Vương Sơn, mới biết bọn họ là vì tránh né Ma Kiếm, hỏi: “Thiên Vương Sơn ngăn cản vũ trụ phong?”

Hình Thiên Đạo: “Thiên Vương Sơn là do tổ sư Ngao tạo ra, tiên thổ đúc thành Bất Hủ Thánh cảnh.

Trước kia yêu ma chém giết ở Thiên Vương Sơn, hai bên đều không thể thương tổn, ngàn vạn lần sét đánh thiêu đốt, trên núi một ngọn cây ngọn cỏ cũng chưa hư hao, có thể thấy được phòng hộ chắc chắn bao nhiêu, nếu như giấu ở Thiên Vương Sơn còn bị ma kiếm gây thương tích, vậy ở nơi khác cũng tuyệt đối sống không được.”

Đào Yêu Yêu hỏi: “Thiên Vương Sơn ngăn cách sát thương, nghĩ là bố trí bình chương pháp thuật gì đó?” Tâm niệm khẽ động, do “Thiên Vương Sơn” nghĩ đến “Thiên Vương Thuần”, hai người tránh hiểm bảo vệ thân, lại có mấy phần tương tự.

Hình Thiên Đạo nói: “Vậy cũng không rõ ràng lắm...”

Chỉ là quần ma hiếu chiến, Thiên Vương sơn lại là nơi ngưng chiến, đám yêu quái dần dần không còn tới đó, trở thành nơi sư tôn Ngao sư tôn tĩnh tu.”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Ừm, núi Thiên Vương bình ôn giết chóc, ở đó đánh nhau không có kết quả, đám yêu quái cũng không thích đi.

Hiện nay đại họa lâm đầu tìm tị địa, lại đi ngược lại như mắc mưu, cái này gọi là bình thường chê hằm hổ thối, phân không vội mới đào hố.”

Quỳ tướng dựng ngón tay cái lên nói: “Ông ngoại nói một câu tinh ngộ.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ha ha, điệu điệu hiền mị của ngươi, chắc chắn là học từ Tô Trung Ngọc.” Trong lòng thầm nghĩ: “Ta lại học theo Linh Nhi, đầu mỗi tổng hợp, cũng theo lý mà suy đoán.” Tiềm tư nửa khắc, nói: “Các ngươi nói hai nơi có thể tránh được vũ trụ phong, một là núi Thiên Vương.

Chỗ thứ hai sao, hẳn là Quỷ Hùng Quan này.” Hắn tận mắt nhìn thấy yêu ma tụ tập khách điểm, cho nên đưa ra phỏng đoán như vậy.

Quỳ Tướng vẫy hai ngón tay, khen: “Ông ngoại thông minh... “Được rồi, bàn chính sự quan trọng hơn nhiều.

Tại Quỷ Hùng quan sao lại tránh thoát được ma kiếm?”

Hình Thiên Đạo nói: “Quỷ Hùng quan vốn không có gì đặc biệt, chỉ vì bà chủ cửa hàng khách sạn thần thông quảng đại, được xưng là đệ nhị Ma Vương của Trấn Yêu Tháp, yêu ma trong tháp đều sợ hãi, một mực bái nài làm thủ lĩnh quần ma.”

Đào Yêu Yêu giật mình nói: “Đệ nhị Ma Vương! Tầm Nương tử lợi hại như vậy sao?”

Quỳ Tướng nói: “Lão bản nương không phải tầm nương tử, Thực nương tử là chương quĩ, lão bản nương là Đông gia, một lão thái bà mặt đầy nếp nhăn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ngươi câm miệng, vẫn là Hình Thiên giảng cho rõ ràng.

Bà chủ kia được xưng là đệ nhị Ma Vương, đệ nhất Ma Vương là ai?”

Hình Thiên Đạo nói: “Đệ nhất Ma Vương, chính là chủ nhân của Vũ Trụ Phong.

Ai làm chủ nhân mới của vũ trụ, tự nhiên sẽ không bị ma kiếm giết chết.”

Đào Yêu Yêu nói: “Hình như ta hơi hiểu rồi, người kể rõ một chút đi.”

Hình Thiên Đạo nói: “Chủ nhân cũ của vũ trụ này tên là Võ Tàng Trần hải.

Hắn từng rơi xuống U Minh Giang, nguyên thần theo phong tà vũ trụ chìm vào đáy sông, chỉ lấy thân thể bò lên bờ sông, quanh năm du đãng các nơi Trần Yêu Tháp, nếu gặp yêu quái lập tức giết chết, là một tên điên cuồng khát máu giết chóc thành cuồng.

Chúng yêu trong tháp đều không phải địch thủ của hắn, ngay cả bà chủ cửa hàng cũng nhìn gió tránh lui.

Nhưng hai năm trước, Võ Tàng hoàn lại thua cho lão bản nương, bị giam vào địa lao của Cửu Âm khách điểm.

Trong yêu giới sớm có nhận thức chung, Ma kiếm nếu lựa chọn chủ mới, pháp lực của chủ nhân cũ sẽ suy yếu.

Vũ Tàng hoàn kia xưa nay bách chiến bách thắng, một khi thất bại bị cầm tù, pháp lực hiển lộ suy yếu, báo hiệu vũ trụ phong xuất thế rõ ràng không thể nghi ngờ.”

Quỳ Tướng kìm nén nửa ngày, chờ Hình Thiên Ngữ hơi chậm lại, vội vàng xen vào miệng: “Trận trước, lão bản nương phát ra tiếng gió, nói đã triệt để chế ngự Võ Tàng Hoàn, cũng tra ra được tiêu chuẩn Ma Kiếm chọn chủ, đó chính là tuyển cường giả mà về, ai cường đại nhất yêu ma, vũ trụ phong liền quy phục bên nào.

Mạnh mẽ tồn tại yếu thua, vốn là tín điều của yêu ma, cho nên lời nói của lão bản nương rất hợp lý.”

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ: “Lão bản nương đang bịa đặt đặt.

Vũ Trụ Phong chọn ta làm chủ công, ta cũng không thấy hấn mạnh bao nhiêu.” Cười nói: “Nàng không phải đệ nhị Ma Vương sao? Thắng Võ Tàng Hoàn vinh thắng đệ nhất, Vũ Trụ Phong nên chọn nàng làm chủ nhân.”

Quỳ Tướng nói: “Đệ nhất đệ nhị, đều là đám yêu ma âm thầm truyền tin.

Lão bản nương nói lời thân thiết công bằng, không lấy danh tiếng làm chuẩn, phải đấu pháp quyết ra Ma Vương mạnh nhất.

Cửu Âm Đồ Trường mở ra lời đài, khí thế mỗi ngày đấu khí ngút trời.

Yêu ma đều muốn thử vận may, nếu vận may đứng đầu chọn lựa cái tên, trở thành tân chủ Ma kiếm, vậy thì thật là đại diệu đặc sắc rồi.

Vì vậy Quỷ Hùng quan là bảo địa tị họa cầu phúc, một bầy yêu quái chạy tới đây, có rất nhiều ong vò vẽ lật tung tổ.”

Đào Yêu Yêu chết yêu nói: “Chưa chắc chắn, ta thấy yêu quái trốn về phía Thiên Vương Sơn càng nhiều hơn.”

Hình Thiên Đạo nói: “Chạy nạn phần lớn là yêu quái cấp thấp, nhiều hơn còn không biết nói tiếng người.

Từ khi lời đài khai trương ở Cửu Âm Đồ Trường, yêu ma trong Trấn Yêu Tháp chia làm hai loại.

Một bộ phận tự biết mình yếu ớt, vô lực tranh đấu với người khác, chỉ cầu tìm một người an thân tránh né; một bộ phận khác tự cao mạnh mẽ, ý đồ tranh thủ vũ trụ quay về bên người.

Bởi vậy mỗi hành đạo, bộ phận trước trốn về phía Thiên Vương Sơn, phần sau chạy tới Quỷ Hùng quan đánh lời đài.”

Đào Yêu Yêu nói: “Hai người các ngươi đã ở Quỷ Hùng quan, cũng thuộc nhóm phía sau rồi.”

Hình Thiên Quỷ tướng đồng loạt xua tay, nói: “Không phải cũng không phải! Chúng ta tới đây tị tai, hoàn toàn khác với những yêu ma khác.”

Đang định truy hỏi, trong đại sảnh chợt vang lên tiếng ồn ào.

Mười mấy tiểu yêu nhóm lửa chậu than, mang ra hai tấm bảng nước to lớn.

Chúng yêu quái vỗ bàn la hét “Cá cược, đặt cược”, “Mua Xích Lô Thiên Tôn” “Mua Ma Già Ngũ Hùng!”... tràng diện nóng rực, tiếng động lớn như sấm, ngọn lửa trong chậu than lay động loạn xạ.

Hình Thiên nói: “Lôi đài đêm nay sắp mở màn, đây là cuộc đánh cược đặt cược.” Đào điên cuồng nhìn lại, nhìn xem tấm bảng hiệu treo ở dưới đáy sảnh đường, hai đầu vách đá bóng loáng rộng thùng thình, hai đầu tường đá rộng rãi bóng loáng.

Một mặt viết Xích Lô Thiên Tôn, một mặt viết “Ma Già Ngũ Hùng”, chắc là danh hào đôi trận với hai bên.

Bọn tiểu yêu tay nâng mực bàn bút son, từng cái bàn hỏi thăm chú ý nhìn qua, hỏi rõ ràng, vẽ vòng tròn trên thân khách nhân tiêu ký.

Lúc còn ít, tiểu yêu đến trước chỗ ngồi, giọng the thé nói: “Cá cược, mua ai thắng?” Đào Yêu điên cuồng nói: “Ta không có tiền, mua không nổi.” Tiểu yêu giương mắt cá vàng lên, quát: “Vậy ngươi vào đây làm gì? Không mua vé đuổi ra ngoài cho sói ăn!”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ta muốn mua Thiên Tôn gì đó, tiểu ca ngươi giúp ta đẽm, thắng gấp đôi phụng thì sao?” Tiểu yêu càng không nhiều lời, kêu lên: “Xích Lô Thiên Tôn... Hai chú!” Liếc thấy Long Bách Linh nằm sấp bên cạnh, đoán chừng là đồng bạn đào non, tiểu yêu bớt việc cũng lười hỏi.

khiêng bút son chấm mực, vẽ hai vòng đỏ lên góc áo hai người Đào Long.

Đào Yêu Yêu chú ý quan sát, mực bàn bút phân thành hai màu đỏ xanh, mua đỏ của Xích Lô Thiên Tôn, mua Ngũ Hùng Hoa Thiên Thanh của Ma Già.

Vừa đặt cược xong, phía sau có một con tiểu yêu cầm sổ sách ghi chép.

Bận rộn một phen hai yêu đi ra, cũng không quan tâm Quỷ Tướng cùng Hình Thiên, cũng không quan tâm.

Lần thứ hai mươi một lần, đám quái vật tranh hư lợi với nhau.

Đào Yêu Yêu ngạc nói: “Ồ, sao không gọi là đặt cược cho người?”

Quỳ Tướng nói: “Tiểu nhị trong tiệm làm việc, không có tư cách tham gia tỷ thí đánh cược.”

Đào Yêu Yêu nói: “A, ta biết rồi, các người không muốn tham dự vào cuộc tranh đấu của yêu ma, lúc này mới khuất thân làm nô bộc.”

Quỳ Tướng cười khỏ nói: “Ông ngoại thông minh, đoán một chút là trúng.”

Cuối cùng cũng mua xong, quần ma có người xem trọng ngũ hùng Ma Già, có người ủng hộ Xích Lôi Thiên Tôn, mỗi người cố chấp nghị luận cãi vã.

Tâm tình khẩn trương tản ra, nhiều khách nhân đã rút đao kiếm ra trợn mắt nhìn nhau.

Tổng quản Dã Trư vội vàng dẫn đội trông giữ cục diện, hét to khắp nơi: “Phá hoại lời dãi, nghiêm trị không tha; tuân thủ trật tự, tiến bảo chiêu tài.” Thật vất vả mới ngăn chặn được loạn tượng, nhưng đói khát lại nhóm lửa nóng của đám yêu quái, tiếng kêu đồ ăn vang lên bốn phía.

Lúc này đúng là tiểu nhị chạy đường có thân thủ đại hiển, chỉ thấy yêu ảnh qua lại, thân nhẹ như yến, chen chúc chật hẹp một góc cũng có thể ra vào tự nhiên như thường.

Vật phẩm bánh bao trên bộn họ cũng rất phong phú, có thịt có rượu, có dưa có thức ăn, bánh bao nhỏ có nhân thịt, đề tinh thần tỉnh não, lau khăn tay mồ hôi dùng, thậm chí kính vọng đơn đồng xem thi đấu... vụn vặt lẻ tẻ, khó có thể ở rề thuật lại.

Đám thực khách đều có nhu cầu, đều lấy nội đan nát vụn trả tiền: cá tươi tôm tươi sung túc mua tôm tươi cùng gà huyết tửu, ăn đầu khỉ nướng; thứ nhì mua thịt mỡ sườn chó uống canh máu chó, eo thắt lưng bẹp mua từng khối xương hủ, gặm cỏ dại quả cỏ dại gổ.

Thật sự đào không ra tiền com, đành phải gặm mè chết mang đến nhà mình thành chuột mục nát.

Quần quái kêu la âm ỉ, trong sảnh càng thêm âm ỉ.

Đột nhiên, tiếng kêu sắc nhọn quanh quần giữa không trung, đám tiểu yêu mở rộng giọng thông báo: “Đại Đông gia đến ——!” Xa gần các tòa bồng nhiên yên tĩnh, như gió lạnh thổi qua Thu Thiên câm lặng.

Yêu quái mũi dài che kín mặt mũi, sợ hô hấp nặng nề làm vang lên tiếng động.

Dần dần, vạn âm đều yên, quang ảnh mờ mịt, liền giống như Hỗn Độn sơ khai lúc mới ra.

Chỉ nghe “Đương” một tiếng, quần ma lên tiếng run rẩy, phảng phất trái tim bị roi sắt vô hình quất trúng.

Theo “Đương đương” vang lên, từ sau đường đi ra một lão phụ nhân, khom lưng lưng cầm quả trượng, run run tập tễnh đi lại.

Mỗi lần trượng đối đầu chạm vào mặt đất, đám yêu ma liền hãi hùng khiếp vía.

Quỳ Tướng hình thiên phương vừa rồi lời nói rất tự nhiên, giờ phút này cũng nín thở cúi đầu, rụt tay lấy quả cà tím tứ chi tượng sương đánh.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Lão thái bà rất tà môn, nàng chính là khách điểm Đại Đông gia, lão bản nương được xưng là đệ nhị Ma Vương kia.”

Lão thái bà đi tới trước thạch bích, bò lên trên bàn đứng thẳng, xoay cổ nhìn đại sảnh, mở miệng nói: “Quy bà Cửu Vĩ quy, hoan nghênh các lộ anh hào.”

Đào Yêu Yêu âm thầm kinh ngạc: “Nàng tên là “Cửu Vĩ Quy”, cùng loại với Cửu Vĩ Nghệ của Nam Hải sao?”

Trung tâm ngôi sao đáp lại, yêu quái to gan hô: “Chào Đại Đông gia.” Lão bản nương khí sắc hăng hái!” Chúc Đại Đông gia phúc như Đông Hải, thọ so với Nam Sơn.

Cửu Vĩ Quy xua tay dừng lại, chậm rãi nói: “Ngày Vạn Tiên Trảm Vũ Trụ Phong tái hiện, bên trong Trấn Yêu Tháp chắc

chấn máu chảy thành sông, thân quỳ ngàn tỉ, Duy Ngã Chi Chủ duy nhất tồn tại, cầm lấy Vô Thượng Thần lực mở Càn Khôn, tái tạo Vạn Vật Sinh Linh! Đây không phải Thiên Mệnh, mà là ý chí của cường giả! Cường giả chính là Thiên! Chí Tôn Thánh chủ của Ma Kiếm!” Nàng chậm chậm giơ hai tay lên, phảng phất như muốn cho vị “Thánh chủ” kia thấy vậy.

Bọn yêu quái như rối gỗ bị giật dây, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên, con ngươi đủ mọi màu sắc, lóng lánh thần sắc mê mang lại hưng phấn.

Đào Yêu Yêu cười thầm “Lão Quy bà nguy hiểm lắng nghe, đám yêu quái toàn bộ bị dọa choáng váng.”

Đạp bậc qua đi, cánh tay Cửu Vĩ Quy buông xuống, nghiêm nghị nói: “Cường tồn nhược vong, đấu pháp đoạt kiếm.

Vì để quyết ra chủ nhân mới của vũ trụ, lời đài bài trí đã hơn một năm, kết quả hai phương pháp lực càng cao, tốc độ quyết thắng cũng càng nhanh, vì vậy mỗi đêm thi đấu lời đài tăng đến mười hai trận, đấu quy cũ, chỉ có một cái, đấu, chết, phương, nghỉ.”

Bốn chữ cuối cùng ngữ khí lãnh đạm, lại kích khởi hung tính máu tanh, liên tiếp rít gào: “Đấu chết không ngừng, đấu chết không nghỉ...” Càng ngày càng vang dội, trong một mảnh quỷ ngâm ma khiêu, Cửu Vĩ Quy kêu lên: “Thi đấu lời đài, mở màn!” Một thoáng ồn ào náo nhiệt, quần ma nhảy múa loạn, ngọn lửa trong chậu than lay động một trận, da mặt đất hơi run run một chút, hơi run run lên.

Mặt vách đá kia “Xoẹt xoẹt” nứt ra, như là kịch trường kéo ra, cảnh tượng phía sau hiện ra.

Chỉ thấy một bình đài hắc thổ cao ba trượng rộng chừng năm trăm thước, bên trái Ma Già Ngũ Hùng đứng thẳng, bên phải Xích Lôi Thiên Tôn im lặng đứng đó, trên không trung tuyết xanh lả tả rơi xuống, sau lời đài cự ảnh cao ngất, đúng là đầu lâu bị gãy thành ngọn núi.

Đào Yêu Yêu nói: “Khách điểm mở tường thấy núi, cảnh trí tương đối độc đáo nha.”

Quỳ Tướng nói: “Vây núi kia là Đoạn Đầu phong, bảo địa phong thủy của bản khách sạn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Lời này nói thế nào?”

Hình Thiên giải thích: “Các yêu quái bản tính dễ giết, không có lời dài cũng sẽ đấu đến người chết ta sống.

Năm xưa vây quanh ác chiến ở Quan Quỷ Hùng, chết rồi thì bị chém xuống thủ cấp, ném lên cao lộ diện, ngày dài tháng dài đầu lâu đã chồng chất thành núi cao.”

Đào Yêu Yêu nói: “À, ta còn tưởng lão Quy bà làm chuyện tình tròng, cố ý chất đồng xương sọ thành ngọn núi.”

Hình Thiên Đạo nói: “Đoạn Đầu Phong đã tồn tại từ lâu, khách điểm xây dựng từ ba vạn năm trước; Tuổi thọ bên trong Trấn Yêu Tháp)

Lão bản nương nói nơi này nhân khí vượng, phong quang tốt, cửa khẩu cực giai, chính thích hợp mở cửa hàng buôn bán.”

Đào Yêu Yêu nói: “Hai người lão bản nương rất quen thuộc với người.”

Quỳ Tướng nói: “Đúng vậy, nàng thường xuyên họp bàn với tám nương tử, hai ta tổng tìm cơ hội nghe trộm.”

Trong lúc đàm luận, Cửu Vĩ Quy ngồi lên tòa cao tọa bên cạnh lời dài, nghiêm nhiên là trọng tài chủ trì cuộc thi đấu.

Tiểu yêu the thé giọng báo danh: “Đầu tiên, Ma Già Ngũ Hùng khiêu chiến, Xích Lôi Thiên Tôn thủ lô, mua bàn ba đấu bảy! Tràng kim đã nạp, lập tức mở màn!” Dứt lời, lộn rừng vung chùy gõ chiêng đồng, một trận kim minh giao nhau giòn tan.

Ma Già Ngũ Hùng giơ kiếm vọt tới trước, Xích Lôi Thiên Tôn nửa ngồi áp súc thế.

Cách xa hơn một trượng, ngũ hùng đứng thẳng, trường kiếm bỗng nhiên phách không, tuyết phiến màu xanh lục thuận thế ngưng tụ thành hàn băng lợi khí, như phi châu đâm về phía ngực bụng đối phương.

Tư thế Xích Lôi Thiên Tôn không thay đổi, áo bào phồng lên, thu băng thứ vào đáy áo.

Vừa công, vừa vững vàng, cách không lặp đi lặp lại, binh khí lại không tiếp xúc một chút nào, khó khăn lắm mới hình thành cục diện giằng co.

Chỉ là tuyết rơi càng lúc càng dày, gai băng càng lúc càng nhiều, áo bào Xích Lô Thiên Tôn bành trướng như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ bị băng tuyết xé rách.

Đào Yêu Yêu nói: “Năm cương thi đánh nhau rất có chương pháp, mượn thời gian hao tổn, công kích không tổn sức, chỉ chờ phòng tuyến của đối phương lộ ra sơ hở.” Hắn trải qua mấy lần đấu pháp cỡ lớn, đã có chút ánh mắt đối với đạo công phòng.

Trong sảnh quần ma không kiên nhẫn được nữa, nhao nhao kêu la “Chỉ khoa tay múa chân không giao thủ!” “Tịch đài diễn kịch sao? “Đánh a, đánh ra não tương tử!” “Lão tử muốn đồ máu! Muốn xem loạn đao phân thân...”, rất càn rỡ, quần thảo nôn nóng khó kìm nén.

Đã trư tinh đến gần lão bản nương, thấp giọng hỏi hai câu, hướng lên sân khấu quát: “Mau ra tay! Kéo dài thêm một chút liền phán thua!” Ma Ca Ngũ Hùng lần đầu tiên lên sân, thiếu kinh nghiệm tìm cơ hội lén lút, nghe vậy không khỏi hoảng sợ thần sắc.

Lão Bát, lão lục định lực kém nhất, nhảy ra hàng kiếm chém mạnh vào đỉnh đầu đối phương.

Ma Già lão đại vội vàng gọi: “Trở về!” Đã muộn, Xích Lô Thiên Tôn vung nắm tay phải ra, một đạo lôi quang hiện lên, đặng tướng hai ma thi thể nát vụn bay loạn.

Ngày thứ hai mươi, ngày thứ hai mươi, ngày sau, bảy quái tranh giành hư lợi năm...

Một lát sau, tiếng sấm nổi lên, đám yêu quái vỗ tay điên cuồng: “Phích lịch chùy! Phích Lịch Chùy!” Xích Lô Thiên Tôn nhân cơ hội tiến công, nắm tay phải “Phích lịch chùy” điên cuồng nện xuống, lại đánh ngã Ma Già lão tam.

Ma Già lão đại vội vàng kêu lên: “Ăn Thi!” Tam ma nhảy lên, tránh né thiết quyền của Xích Lô Thiên Tôn, nhanh chóng ăn phần còn lại của đồng bạn mình.

Lúc thiếu thời ma lực tăng mạnh, Ma Già lão đại lại kêu: “Hợp thể!” Thân thể Tam Ma Cương Khu vận vẹo kết hợp, tạo thành một cương thi khổng lồ, ba thanh kiếm sắc bén hợp thành trường nhận, gai vào bả vai đối phương.

Đây là pháp thuật đặc ý nhất của Ma Già Bát Hùng, gọi là “Liên Cốt Thi Hàng”, mỗi khi gặp nguy hiểm sử dụng ra, thường thường chuyển bại thành thắng.

Nhưng hôm nay chỉ còn sót lại Tam hùng tương liên, cự thi biến thành chỉ có một chân, cụt một tay, còn thiếu một nửa cái hông, uy thế giảm nhiều, đột nhiên kích tới nhưng không giết được đối thủ.

Xích Lô Thiên Tôn đau đớn rống to, một cánh tay phải đỏ bừng như rên sắt, nắm đám ngang trời “Vù vù” quét qua, chỗ lực lượng “Àm âm” lôi mình, uy lực “Phích lịch chùy” hoàn toàn thi triển, Ma Già tam hùng tan xương nát thịt ngay tại chỗ.

Thắng bại đã định, trong đại sảnh quần quái hoan hỉ.

Đào Yêu Yêu âm thầm suy nghĩ “Thắng là thắng, tiền đặt cược là vật gì?”

Cửu Vĩ Quy giờ cao quải trượng, nói: “Xích Lô Thiên Tôn chiến thắng, bên phía trước thua đã đứng dậy!”

Đã trư tinh dẫn đám tiêu yêu chạy trốn tứ phía, quơ roi da đuổi thua nhà ra khỏi bàn rượu.

Bởi vì bàn mua đã là ba so bảy, ước ba thành yêu quái thua chú, cũng không thấy kinh hoàng như thế nào, ngơ ngác đứng ở phía trước lôi đài.

Cửu Vĩ Quy Trọng nhẹ nhàng vẽ trên mặt đất, vẽ ra một hình vòng tròn, phân chia trong đường kính, nửa bên màu xanh là đỏ.

Đám Ma di kiễng chân, như đang chờ đợi một thời khắc trọng đại nào đó.

Sát khí đột nhiên dâng lên, đột nhiên, Cửu Vĩ Quy Quả hạ xuống, điềm vào trong vòng tròn màu xanh, liền nghe “Rầm rầm” như đập vỡ băng bông, những thua gia kia lúc này chia năm xẻ bảy, huyết nhục đoạn cốt khắp nơi tung hoành ngang dọc.

Đào Yêu Yêu hoảng sợ nói: “Đây là tà pháp gì vậy?” Hình Thiên nói: “Gia hỏa mang tiêu ký màu xanh bị tiêu ký tiêu diệt sạch, pháp quyết nắm đấm của lão bản nương thắng thua, phạm là thua tiền đặt cược, cho dù người trốn đến chân trời cũng không thoát được.”

Quả nhiên yêu ma có mang một ít ký hiệu màu xanh vẫn còn trong sảnh, chưa kịp đi đến tiền đài, đã bị pháp lực của lão bản nương chấn động, nát như.

Tiểu yêu cầm chổi quét, múc mёo, thu thập toàn bộ máu thịt, cất vào mấy chục cái chậu cơm lớn, bưng đến các tòa cho người thắng hưởng dụng.

Chúng thực khách chuyển rượu và thức ăn bình thường ra, không ngừng ăn uống ngầu ngiến.

Yêu ma đạo hạnh chết kia có thấp có cao, quái vật cấp thấp chỉ còn thịt nát, ma quái cao cấp luyện có nội đan, sàng lọc ra trộn vào huyết thực, càng tăng tiến ma lực món ngon “Món ngon”

Mà phẩm cấp tốt nhất, giữ lại nội đan hoàn chỉnh nhất, kể cả bảo bối của “Ma Già Ngũ Hùng”, đều đưa cho Xích Lôi Thiên Tôn làm phần thưởng.

Chỉ thấy Xích Lôi Thiên Tôn nuốt đan vào bụng, vết thương trên râu quai nón khép lại, tinh quang hai mắt bắn ra bốn phía, yêu lực so sánh trước thi đấu lại gia tăng rất nhiều.

Bí ẩn đến đây được công bố, cái gọi là “Tiền đặt cược”, tức là thân thể cùng nội đan đám yêu quái, chính là nội yêu đan.

Người bị cường hoành chém giết, kẻ đầu cơ tiến tới, kẻ yếu cố ăn mạnh tái diễn, mỗi đêm Cửu Âm Đồ Trường gió tanh mưa máu, kẻ thắng thua đều cảm thấy bình thường nhất.

Đào Yêu Yêu tìm kiếm: “Bọn yêu ma tụ tập trong cửa hàng này, thực sự không phải vì tranh đoạt vũ trụ phong, mà là vì tranh đoạt vũ trụ phong.

Nhiều là muốn kiếm lợi nhuận từ lợi lộc.

Cuộc tỷ thí đánh bạc này kịch liệt điên cuồng, trước đó một khắc ăn nhiều lời, ma lực tăng mạnh, sau một khắc lỗ vốn, thua mất tính mạng, tham dự vào đó vui đến quên ta, đừng nói yêu ma tinh quái, những người tham lam hơi nặng không thể nào chống lại loại mê hoặc này.”

Hắn nhìn chỗ Cửu Vĩ Quy, chỉ thấy Dã Trư tinh bụng khay đồng, mời chủ mẫu hai bên giao chiến cùng các khách cược giao nạp “Tràng Kim” —— cái này gọi là “tổ phần tử”, không khác với sông bạc thế gian một trời một vực.

Đào Yêu Yêu âm thầm cười lạnh “Bất luận trên đài thắng thua như thế nào, lão bản nương dù sao cũng lời không lỗ chút nào.

Nàng là đại trang gia, đầu đuôi kết thúc, lượng lớn mảnh vỡ nội đan vào tay, pháp lực tự nhiên càng ngày càng mạnh.”

Đang lúc cảm xúc, tiểu yêu bụng một chậu máu thịt tới gần, “Thùng” ngã xuống bàn, hét to: “Tiền đặt cược người thắng! Nhanh vươn tay ra, tiêu thụ đi.” Con bò kia thấy trong chậu đựng đầy thịt, mùi tanh hôi hun người muốn ngất, vừa định kêu đi, Long Bách Linh phía sau “Ôi chao” khẽ ngâm nga.

Tâm niệm hắn khẽ động “Kỳ quái, chung quanh náo loạn long trời lở đất, Linh Nhi còn có thể an giấc?” Nhìn hai má nàng đỏ bừng, sờ sờ trán nóng lên, biến sắc nói: “Nguy rồi, phát sốt rồi.” Vội vàng cuốn chặt thảm lông bên cạnh đồng lửa, đem mạch, lại dò xét mũi nàng, may mắn hô hấp đều thuận, tựa hồ cũng không có gì đáng ngại.”

Tiểu yêu thúc giục: “Này! Số hiệu tiêu, làm hỏng chuyện người đáng đời!” Quỳ Tương ở bên cạnh nhắc nhở: “Ông ngoại, tiêu trừ ký hiệu.” Đào chết yêu nói: “Tiêu hiệu gì?”

Hình Thiên giải thích: “Phía trước vẽ vòng đỏ là tiêu ký, cũng là lão bản nương ma pháp, mực tích xâm nhập mua kinh lạc tâm hồn người mua của nhà.

Lĩnh tiên đặt cược xong cần phải tiêu tan, nếu không kết cục thi đấu lôi đài sẽ ăn nhiều thiệt thòi.” Kéo tay áo lên, quả thấy kinh mạch cổ tay hiện ra màu đỏ thẫm.

Hình Thiên Đạo: “Dùng “Vong Tư Lệ” của lão bản nương lau đi, có thể hóa giải loại ma pháp này.” Chỉ chỉ vào bình sứ trong tay tiểu yêu, ra hiệu đào yêu mở bàn tay ra, để nó dùng “Vong Tư Lệ” trong bình tẩy sạch ký hiệu.

Đào Yêu Yêu không để ý tới, chỉ nhớ tới bệnh trạng của Long Bách Linh, suy nghĩ trong đại sảnh quá khó chịu, ra ngoài thấu phong cũng có chỗ tốt.

Ôm lấy Long Bách Linh đưa mắt nhìn, lại nhìn cửa ra vào chen chúc không nổi, yêu quái các vị phía ngoài cửa hàng liều mạng chui vào trong tiệm, lấp vào chỗ trống của thua gia trong sân.

Vẫn có rất nhiều ma quái không được đi vào, âm ỉ xô đẩy, hung hãn khó nhịn, rút ra binh khí “Đinh đinh đương đương đấu” đánh nhau.

Cửa vào khách điểm loạn tượng lan tràn, đám quái vật dây dưa thành đoàn.

Chân khí Đào Yêu Yêu chưa hồi phục như cũ, muốn ra ngoài khó hơn lên trời, trùng hợp tiểu yêu kia liên tục thúc giục mắng, kêu lên luôn “Nhanh chóng tiêu tan!” Họ kích động đến nổi lửa cháy lên, quát lên: “Tiêu con mẹ ngươi! Cút ra cho lão tử một chút!” Một cái tát đánh đổ chậu cơm, gần như yêu quái tranh đoạt huyết thực, bên trái tranh đoạt đoạt nhau.

Tiểu yêu kia lên ngọn lửa giận thu liễm, làm bầm rời đi.

Đào Yêu Yêu ôm chặt Bách Linh vào trong góc, cởi cổ áo nàng ra, cẩn thận sờ gò má nàng, hỏi: “Linh Nhi, còn khỏe không?”

Long Bách Linh nửa ngủ nửa tỉnh, hàm hồ nói: “Ta, ta khát...” Đào Yêu Yêu vội gọi lấy nước, Quỳ Tương y mình thể cường tráng chen vào phòng bếp, bung non nửa gáo nước sạch trở về.

Đào Yêu Yêu cẩn thận cho nàng uống, nhẹ giọng nói: “Được rồi, được rồi?” Long Bách Linh như uống mưa cam, sau khi uống xong đôi môi hơi trơn bóng đỏ hồng, vẫn chưa mở mắt, nói nhỏ: “Mùi máu thật nặng, đem tướng công hun hồng rồi.”

Đào Yêu Yêu thâm thở dài “Nha đầu ngọc bị bệnh còn thay ta suy nghĩ.” Cái mũi vùi vào bả vai trắng như tuyết của nàng, hít liên tục mấy hơi, cười nói: “Linh Nhi hương rất thoải mái, ta ngủi thấy người rất thoải mái, không hun được.” Bách Linh khiến cho ngửa mặt, nhắm mắt cười hì hì, lập tức nói: “Ta muốn ngủ, đừng có làm ta tỉnh lại... Ngàn vạn lần đừng có làm ta tỉnh lại.” Xoay người vào vách tường, trong phút chốc say sưa ngủ.

Đào Yêu Yêu hơi cảm thấy yên tâm, lại mơ hồ có chút nghi hoặc: “Làm việc mệt nhọc cho người phát bệnh, mặc dù không nghiêm trọng, nhưng dáng vẻ của nàng cũng quá nhẹ nhàng, cố ý làm ra vẻ để cho ta an tâm sao?”

Ngày thứ hai mươi, lần thứ hai mươi, đám quái tranh hư lợi sáu,

Trong lúc đương nhiên, trận đặt cược thứ hai kết thúc, Xích Lô Thiên Tôn khiêu chiến Mị Ân Tinh Quân, mua bàn hai đấu tám.

góc áo Đào Yêu Yêu áo đỏ chưa tan, tiểu yêu cũng không thay đổi, coi như hẳn mua Xích Lô Thiên Tôn thắng lợi.

Sau đó một trận chiêng vang lên, ác đấu lại nổi lên.

Thực lực hai bên cách xa, Mị Ân Tinh Quân cao hơn Xích Lô Thiên Tôn quá nhiều, Ma Pháp Sư Xuất Thần Xuất Quỷ Nhập Thần, bốn phương tám hướng tất cả đều là bóng dáng.

Xích Lô Thiên Tôn dùng nắm tay phải “Phích Lịch chùy” mặc dù mãnh liệt, nhưng vận chuyển lại rất công kênh, sấm sét đột nhiên múa lên như điện chớp, dừng hòng chạm vào nửa cái lông tơ của đối phương.

Chủy thủ trong tay Mị Ân Tinh Quân đâm nhanh, liên tục cắt ra cơ thịt Xích Lô Thiên Tôn, vụn vụn vụn như muốn róc xương hẳn ra.

Một lát sau, hành tung Tinh Quân phiêu hốt, lôi đài khắp nơi đều là trước sau phòng khách trên dưới, đâu đâu cũng có bóng dáng của hắn.

Xích Lô Thiên Tôn mình đầy thương tích, đột nhiên điên cuồng hét lên, nhảy xuống bình đài, xông vào đại sảnh.

Quy củ thi đấu lôi đài là “Đấu Tử Phương hưu”, đấu pháp song phương chỉ cần không chết, lôi đài thi đấu vĩnh viễn không ngừng ngừng nghỉ.

Xích Lô Thiên Tôn bại trận vài thành định cục, tuyệt vọng nổi giận, lao vào trong sảnh đường vùng quyền đánh loạn.

Quần ma theo thường lệ không được can thiệp vào tình hình chiến đấu, pháp lực cao cườngodon không né tránh, pháp lực thấp thì bị “Phích lịch Chùy” đánh cho nát bấy.

Bọn tiểu yêu tìm kiếm khe hở nhất tin tức, dùng chổi thu thập thịt vụn chân tàn, coi như phần thưởng cho người thắng thêm một chút “Hong Lợi”

Đám yêu ma thấy thế tham tính thiêu đốt, phản đẩy người nhỏ yếu vào nắm đấm của Thiên Tôn.

Thế là quyền phong lẫm liệt, máu bắn thịt bay, Xích Lô Thiên Tôn tung hoành chạy nhanh, ngẫu nhiên đánh trúng bệ cửa sổ, “Bồng” một cái xuyên thủng một cái động lớn, cách đầu của Long Bách Linh chỉ có vài tấc.

Đào Yêu Yêu hoảng sợ kêu lên: “Ai da!” Long Bách Linh vẫn ngủ say sưa, bất tri bất giác đã đi một chuyến quanh quỹ môn quan.

Khi đào yêu đứng lên xem, bước chân Xích Lô Thiên Tôn lao đảo, thế như say rượu làm cho người ta phát điên, nâng quyền lại đánh về phía Long Bách Linh.

Đào Yêu Yêu cắn răng nói: “Con bà nó!” Trong cơn tức giận khí lực tăng nhiều, cầm ghế đầu vung tay lên vẩy, nghênh đón đòn tấn công chính giữa cằm Thiên Tôn.

Trước đây Xích Lô Thiên Tôn bị Mị Ân Tinh Quân đánh trọng thương, giữa lông mày bị chọc thủng một vết rách sâu, đã là nỗ lực hết đà đứng không vững.

Lại chịu đòn mạnh mẽ của băng ghế, tựa như gió thổi qua bức tường, bị một cọng rom cuối cùng ép ngã.

Lập tức thổ khí tán kinh, ngạnh kháng ngửa mặt lên đất.

Đào Yêu Yêu sợ hãi phản công, tiến lên giơ ghế hung hăng nện xuống, liên tiếp đập trúng vết nứt trên trán.

Đầu Xích Lô Thiên Tôn máu thịt be bét, tứ chi co giật, trong miệng phun ra nội đan, đuôi chân kêu rên.

Không khí trong đại sảnh dị thường cổ quái, ngay cả Quỷ Tướng Hình Thiên cũng trợn tròn mắt.

Đến lúc này lôi đài kết thúc, kẻ bại lại chết trong tay người ngoài cuộc, sao có thể phán định thắng thua? Trong lôi đài còn sót lại Mị Ân Tinh Quân, rốt cuộc có tính là thắng không, quần ma ở đây ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, toàn mất đi chủ trương.

Đào Yêu ném ghế xuống, thở hổn hển nói: “Muốn chết!” Con mắt đỏ lên, quan sát động tĩnh bốn phía:

Dã Trư tình đang tức giận nhìn hấn, ánh mắt chạm nhau, cơ hồ đụng ra đóm lửa, cuồng hồng: “Kẻ nhiều loạn lòi đài đầu, giết không tha!” Cánh tay thô như bánh xe xoay chuyển, xoay quanh tại chỗ, thân thể béo bồng nhiên bỏ nhào tới.

Dã Trư tình thân là tổng quản khách điểm, yêu lực bản thân tương đối khả quan.

“Thôi Sơn Chùy” này là từ nhỏ hấn sử dụng ngành công, cánh tay sinh ra Phong Liệt Thạch Đoạn Kim, yêu quái hai bên nhao nhao né tránh.

Trong nháy mắt cự thế áp đỉnh, Đào Yêu chỉ cảm thấy ngực khó chịu, thoáng như bị đè xuống một cái cối xay lớn, dưới tình thế cấp bách, cánh tay thẳng tắp đâm thẳng vào giữa vòng tay Dã Trư, đúng lúc trước kích không có kết quả, hậu kinh không tiếp tục, quyền phải cách trán lợn rừng nửa thước, liền nghe tiếng nổ “Ầm ầm”, giữa không trung lòi điện nổ vang, toàn bộ đầu heo rừng nổ tung thành mảnh vụn, máu thịt lợn tung tóe như mưa, còn cách nửa thước, liền nghe tiếng nổ “Ầm ầm”, giữa không trung lòi điện bùng lên, toàn bộ đầu và lồng ngực lợn rừng nổ tung thành mảnh vụn, máu thịt be bét.

Đào Yêu Yêu vội vàng lùi lại, khen: “Thịt heo thật mới mẻ!”

Đám yêu ma đồng thanh kêu lên: “Phanh Lịch Chùy!” Nhưng quyền phải cương mãnh dị thường, so với Xích Lôi Thiên Tôn còn hơn mấy lần.

Tiếng la còn chưa dứt, lũ tiểu yêu rít lên, đồng loạt nhảy nhót mãnh liệt, huy động lợi trao muốn báo thù cho lợn rừng.

Đào Yêu Yêu điên cuồng vẽ tay trái ba vòng, yêu phong cấp tốc khuếch tán ra.

Đám tiểu yêu kia giống như trứng gà va vào tường, đón đầu sóng ngọn gió “Đùng đùng” vỡ nát giải thể.

Bầy Ma lại kêu lên sợ hãi: “Phác Sơn Trùy!” Đào Yêu lùi lại đến góc tường, bảo vệ Long Bách Linh, ánh mắt đảo qua hai bên, quát to: “Ai còn trả?”

Đám yêu quái lập tức bị chấn trụ, trong khách điểm an tĩnh lạ thường.

Liên tục thắng địch, chỉ nói bản thân chân khí từ từ khôi phục.

Đám yêu quái lại mỗi người hoa mắt thần mê, mắt thấy hắn vừa giết chết Xích Lô Thiên Tôn, lập tức sẽ sử dụng “Phích lịch Chùy”, mới xử lý tổng quản dã trư, phát tay liền dùng “Thôi sơn chùy”, mà tu vi hơn xa Nguyên chủ.

Hình dáng quỷ quyết, người kia đáng sợ, phảng phất có lực lượng cướp lấy thủ pháp thuật.

Quỳ Tướng bỗng dựng hoa chân múa tay, cười to nói: “Biết thế lợi hại rồi! Thiếu niên anh tuấn này, chính là đại anh hùng ngoại ông ta đào non đào!”

Trong nháy mắt cả sảnh đường xôn xao, bảy yêu nghiên răng nghiên lợi lùi lại, vừa hung ác vừa khiếp đảm, giống như đàn sói vây quanh mãnh hổ.

Ngay thời khắc giương cung bạt kiếm, Cửu Vĩ Quy ho khan hai tiếng, từ chỗ ngồi chậm rãi đứng lên.

Các yêu ma tự vận kinh súc thể, chỉ đợi lão bản nương phát ra tín hiệu vây công.

Đào Yêu Yêu toàn thân căng thẳng, sau khi suy nghĩ sẽ để cho Hình Thiên Bôi Linh Nhi chạy trốn, ta và Quỳ Yêu yểm hộ, bất luận thế nào cũng phải bảo vệ Linh Nhi bình an.”

Thần sắc Cửu Vĩ Quy lạnh nhạt, không ngạc nhiên cũng không tức giận, nửa mắt cũng không nhìn qua nàng, phảng phất sự tình gì cũng chưa phát sinh, môi khô mấp máy, nói: “Tiếp tục thi đấu lôi đài, trận thứ ba chuẩn bị đặt cược.” Vừa nói xong, toàn trường yêu quái đều mệt mỏi, cúi đầu ủ rũ lui về chỗ ngồi ban đầu.

Quỳ Tướng nhỏ giọng cười nói: “Lần này ông ngoại có thể uy phong đây, ngay cả ông chủ mẹ cũng sợ ngài!” Đào Yêu Yêu không dám khinh thường, kẻ sát Long Bách Linh ngồi xuống, thầm nghĩ “Lâm biến bất động thanh sắc, Cửu Vĩ Quy là nhân vật lợi hại.” Yêu ma bên cạnh cũng coi hắn là ” diên vật lợi hại”, biết không dễ chọc, dời bàn đi xa, nhất thời tránh ra một mảng lớn trống rỗng.

Lập tức tiểu yêu quét dọn sân bãi, quét sạch chữ viết trên lệnh bài nước.

Mị Ân Tinh Quân kia không mua nữa, đứng trên lôi đài hét to: “Khoản trước còn chưa thanh toán xong, sao lại còn kế tiếp? Trận thứ hai thắng bại sao tính? Mong rằng đại đông gia trình độ!”

Cửu Vĩ Quy đáp: “Trận thứ ba nếu ngươi thắng, tiền đặt cược gấp mười lần dâng tặng.”

Thanh âm này không cao, hiệu quả như sấm đánh.

Trong sảnh tĩnh lặng nửa chớp mắt, bỗng nhiên “Oa oa” lên, vừa vãn như bầy ếch sau mưa tranh minh —— người đánh lên lôi đài thu hoạch vốn đã phong phú, tiền đặt cược gấp mười quả thực không thể tưởng tượng, chính là đánh cược kinh thiên trước đây chưa từng nghe thấy, chúng yêu ma châu đầu ghé tai nghị luận.

Cửu Vĩ Quy nói: “Trên đồ trường thiết lập lôi kinh niên kỷ, Ma Kiếm xuất thế ngày càng gần, đã không còn thời gian tuyển chọn Chân Tiên Trục Cáp.

Ta muốn tăng cấp độ thi đấu lôi đài lên, nhiều điều khiển cao thủ quyết đấu, tiền đặt cược sẽ lên gấp bội.” Cúi đầu phân phó tiểu yêu, tiếp tục nói: “Người sắp xuất chiến là khách sạn của bản điểm, nợ nần đạt được hai năm lẻ ba tháng.

Bởi vậy, người này thắng tiền đặt cược đầy đủ để mua nợ.”

Không bao lâu, tiểu yêu dẫn người kia lên đài, trong sảnh mọi người nhìn xem.

Chỉ thấy vị “Cao thủ” kia mặt vàng áo xanh, vóc người cao gầy, cúi thấp đầu lắc lư, tựa hồ thân thể không chống đỡ nổi, eo vai quấn quanh dây xích bạc, chiếu ánh trăng lóe sáng.

Bỗng nhiên Đào Yêu Yêu nhảy dựng lên, bật thốt lên: “Là Hoàng U!”

Khắc: “Mua bàn” là thuật ngữ tài chính hiện đại, sòng bạc không có cái này thuyết phục.

Trong sách mượn là tình tiết cần thiết, có khác biệt rất lớn với nguyên ý.

Ngày thứ hai mươi hai, sát thân thất bảo, tội ác bất tòng tâm.

Trận thứ ba xếp hàng, Ngao Hoàng đối với Mị Ảnh Tinh Quân, lệnh bài treo cao, chậu lửa hừng hực, một đường quỷ khiêu sói tru.

Trong bình đài rồng tuếch, trận chiến này là một màn kịch trọng yếu, theo lệ lưu lại đủ thời gian chuẩn bị chiến đấu, để song phương mỗi bên thối lui về bên cạnh bệ đá nghỉ ngơi dưỡng sức.

Chỉ thấy Mị Ảnh Tinh Quân phát tay chân, tư thế như tát thẳng, tát thẳng.

Hoàng U thì đứng yên không nhúc nhích, con ngỗng ngu xuẩn bị hoạt động, đám tiểu yêu bắt đầu thông kê mua bàn quay.

Chúng yêu ma nhìn mặt vàng âm u, lại là bệnh tật mệt mỏi quý dị, chỉ lo bà chủ bắt con người làm dê béo, đưa cho Mị Ảnh Tinh Quân đền bù tổn thất trên chiến trường.

Lập tức mua vé nhao nhao, lại có chín thành mua chín mua Mị Tinh Quân thắng được.

Lúc này đột nhiên lại vang lên tiếng nhạc, xen vào tiết mục dư hứng.

Bọn tiểu yêu uốn lượn gõ trống da, ô ô ô khúc khúc hát, rất mà chơi lên núi đao, qua cầu lửa các loại tạp kỹ...

Đám yêu quái bị trêu chọc khiến cảm xúc tăng vọt, huyết sáo gõ bàn, lúc trước kinh nghi quét sạch sành sanh, móc móc mảnh vỡ nội đan trong túi đựng quần áo ra, như phát điên tìm chỗ đầu nhập vào.

Đào Yêu Yêu trở về chỗ cũ, cảm thấy nghi ngờ “Hoàng U sao lại tham gia đánh cược của yêu ma?” Quay đầu nhìn lại, Quỷ tướng đối với lời đài thẳng ngực đứng trang nghiêm, phảng phất binh sĩ hướng tướng quân chào hỏi.

Đào Yêu Yêu nói: “Người giả vờ quái gì vậy?” Quỷ Tướng nói: “Nguyên nhân chúng ta cam tâm làm nô bộc, chính là ở trên đài kia.” Đào Yêu không hiểu, nhìn về phía một bên khác.

Hình Thiên giải thích: “Hai ta đi vào Quỷ Hùng quan, khác với những yêu ma khác, đều là vì tin tưởng chính đạo có thể thắng được ma đạo, chỉ có tiên nhân Ngao có thể hàng phục vũ trụ phong, cho nên thường xuyên nán khách điểm.” Quỷ Tướng nói: “Nhờ có Loạn Trần đại sư khuyên, Cổ Thần hiểu được thiên mệnh đại đạo.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ dần dần sáng tỏ: “Bọn họ cam nguyện đi theo Nga Lang phái, vừa rồi đến đây mang xiềng xích làm nô.”

Hình Thiên thấp giọng nói: “Ngoại trừ độn giáp thủ đồ, nơi đây còn có đầu não Huyền Môn quan trọng hơn.” Đào Yêu Yêu kinh ngạc, hỏi: “Sư tôn cũng ở đây sao?” Quỷ Tướng nói: “Đúng vậy, trong phòng khách giam hơn hai năm, một chút tiền phòng cũng không trả.”

Lão bản nương chỉ nói chuyện với mẹ tằm, chắc là sợ việc này lan truyền ra, đưa tới rất nhiều yêu quái vô dụng ăn không ở.”

Đào Yêu Yêu âm thầm lo lắng “Cửu Vĩ Quy đã có thể vây khốn được Loạn Trần đại sư, tuyệt đối không phải là hạng người so đo Tiểu Lợi.

Pháp lực của nàng chưa hẳn vượt qua sư tôn, trí mưu trí là cực cao.

Ai, đại địch trước mắt, Thiên Sinh Linh Nhi lại bị bệnh.”

Một ý nghĩ không mấy, hai bên giao thủ đã vào vị trí, Đồng La vang lên, lôi đài lập tức mở màn.

Tục ngữ nói “Tiểu Vu kiến Đại Vu”, trong danh hào của Mị Ân Tinh Quân có một chữ “Ân”, pháp thuật lấy ẩn hình ám sát xưa nay thấy dài.

Gặp Hoàng U lại là “Tiểu Ân kiến đại ẩn”

Tiếng chiêng mở cửa chưa dứt, Mị Tinh Quân vừa mới giờ dao găm lên, chợt thấy bóng người phía đối diện biến mất, sống lưng đau nhức liên tục, đã sớm bị đâm vào mấy cây vũ khí sắc bén, lại nhìn Hoàng U vẫn ở tại chỗ, hình như căn bản không di động qua.

Chợt Hoàng U Thực Chỉ gảy nhẹ ngón tay, “Ba mươi sáu đoạn gai nhọn long trời cắt ngang.

Mị Ân Tinh Quân trèo lên thành gà sảng xương, huyết nhục rải rác, chỉ còn lại một bộ khung xương đứng sừng sững.

Kết quả này quá đột ngột, đám tiểu yêu ngây ra như tượng đá, quên cả lên đài thanh tẩy.

Bầy yêu ngoài cửa cũng kinh hãi, tạm dừng tranh chấp, vươn cổ nhìn vào trong.

Trong ngoài phòng khách vắng vẻ lạnh lẽo, lộ ra sát cơ làm người ta hít thở không thông.

Cửu Vĩ Quy nói: “Thắng bại đã phân, thua gia đặt cược!” Quái tượng đập tròn mạnh mẽ!

Trong một sát na, trong đại sảnh huyết quang nổ rộ ra bốn phía, tàn chi bay loạn, áp tải toàn bộ yêu ma Mị Ân Tinh Quân bị toái diệt.

Cảnh tượng này cực kỳ khốc liệt, đồ sộ chưa từng có, độ cao nhất trong Cửu Âm Đồ Trường cũng xuất hiện ở đây.

Mấy người thắng cuộc, đều là người mới tới sòng bạc, trong mơ hồ mua Hoàng U, giờ phút này bị hù dọa hồn vía lên mây, dán vào chân tường hướng cửa tiệm bên kia chuồn đi.

Ngoài trận yêu quái vì sát khí mà khiếp sợ, cũng không dám bước vào đại sảnh nửa bước.

Sau một lát, tiểu yêu quét sạch tàn tích, thu thập mảnh vỡ nội đan, báo cáo với lão bản nương: “Người thắng đều đã rời khỏi cửa hàng, tiền đặt cược không ai thu nhận.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Rất tốt, nếu người thắng đã từ bỏ, tiền đặt cược thuộc về bản điểm.”

Đào Yêu Yêu thầm nói: “Lão Quy bà rất giáo hoạt, vô duyên lại có rất nhiều lợi ích thực sự.”

Đội tiểu yêu quét dọn sạch sẽ...

Cửu Vĩ Quy nói: “Trận đấu đầu đầu lôi đài tiếp tục tiến hành! Trận đấu thứ tư bắt đầu đặt cược!” Nhưng mà Hoàng U đạn chỉ giết địch, mãnh liệt sắc bén cỡ nào, ai dám đối chiến với hắn? Lôi chủ nguyên định đã sớm chạy không thấy bóng dáng đâu.

Tiểu yêu tới gần nói rõ tình huống, Cửu Vĩ Quy đứng dậy giơ trượng, nói: “Ai muốn lên đài khiêu chiến người này!” Liên

tục hỏi mấy tiếng không trả lời, ánh mắt âm trầm đảo qua, yêu quái ngoài cửa cúi đầu, xám xịt lùi lại phía sau.

Đào Yêu Yêu quay lại nhìn Cổ Long Bách Linh, nhìn nàng say sưa say sưa, suy nghĩ “Độn Giáp thủ đồ bị coi là công cụ đánh cược, rõ ràng là đã bị Cửu Vĩ Quy cưỡng hiếp.

Nếu ta đến giúp hấn thoát khốn, ai sẽ tới bảo vệ Linh Nhi?”

Đang có chủ ý bất định, chợt thấy Hoàng U lay động hai vai, di chuyển chân, giống như mộng du đi về phía bên cạnh đài, tay phải chậm rãi nâng lên, chỉ thẳng vào chóp mũi Cửu Vĩ Quy.

Tư thế kia Nhạc Tịch Uyên dừng lại, khí phách hùng hổ dọa người.

Đào Yêu Yêu thầm khen “Hùng Phong gây yếu, không hổ là độn giáp thủ đồ.” Cửu Vĩ Quy nói: “Người đợi thế nào?”

Hoàng U không có lên tiếng, cánh tay ngưng kết lại như một ngọn tiêu ký.

Cửu Vĩ Quy cười lạnh nói: “Cùng ta độ sức?” Hoàng Ngao Hà gật đầu.

Cửu Vĩ Quy trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên vung tay áo, quay người mặt hướng đại sảnh, cao giọng nói: “Hạng lỗi đấu, Cửu Vĩ Quy đấu đệ tử Nga Phản Thiên! bàng quan vô lợi, thắng gấp bội!”

Tiếng kêu theo gió bay xa, một lát sau, liền nhìn “Phản phật” chạy loảng xoảng, yêu quái bên ngoài tất cả đều chen chúc vào trong sảnh, đoạt ghế đầu, tranh bàn, giống như ăn mỳ tranh đoạt bảo tàng đầy đất.

Cửu Vĩ Quy là đệ nhị Ma Vương của Trần Yêu Tháp, quyết đấu với nàng chẳng phải là chịu chết sao, thắng bại đã như đinh đóng cột, kết cục của cuộc tỷ thí đánh cược rất rõ ràng.

chùa nhật tiện nghi yêu thích nhất, Đẳng tướng sợ hãi vút ra sau đầu, người kêu ta tranh nhau đặt cược.

Đào Yêu Yêu ôm Bách Linh đến phía sau hỏa đường, tránh khỏi tầm mắt quần ma, dặn dò Quỷ Tướng Hình Thiên: “Các người chăm sóc Linh Nhi, chớ đi lại.” Hai Cổ Thần Nặc tuân mệnh.

Loạn loạn một trận, tiểu yêu đánh dấu lên bàn.

Thống kê kết quả ngoài ý muốn, cũng hợp tình hợp lý, yêu quái ở đây toàn bộ mua Cửu Vĩ Quy Thắng, lại không có một cược nào cho Hoàng U Quy Thu.

Cửu Vĩ Quy nói: “Mười thành mua bàn chơi, không có phân chia thắng thua, lời đài không cách nào mở màn.” Quay mặt nhìn trái nhìn phải, hỏi: “Ai mua đệ tử Nga Mi?” Quần ma cảm như hén, sợ để lộ âm thanh, đưa cho đệ tử Ngao Bính làm vật bồi táng cùng.

Cửu Vĩ Quy dựng thẳng đầu ngón tay lên, nói: “Ai mua đệ tử Ngao Bính thắng, cược một lần là được, ai mua?”

Chợt một người đáp: “Ta mua!” Thanh Ảnh nhảy ra, nghênh ngang đi về phía Cửu Vĩ Quy.

Quần ma liếc mắt nhìn, nhìn thiếu niên kia cợt nhả, trong trán đầy hào khí, chính là “Hậu Thiên Long Thần Tướng” đã đánh chết tổng quản heo rừng “Hậu Bồ Thiên Long Tướng”

Đào Yêu Yêu nhắc tay nói: “Ta mua đệ tử chót vót chiến thắng, sớm muốn đặt cược, tiểu nhị quý quán để lộ bàn của ta, “Nhờn mắt rùa Cửu Vĩ cũng không nhắc lên, nói: “A, thật xin lỗi, là sự sơ sẩy của chúng ta.” Ánh mắt lướt qua, sắc bén như tên bắn.

Tiểu yêu quan nghiêng răng run rẩy, suýt nữa bị hù chết.

Nghĩ đến chuyện “Phác Sơn Quy” đập nát đồng bạn, sao hắn dám tùy tiện tiếp cận? Nhưng lão bản nương dù sao cũng xong đời, hôm nay xui xẻo, hơi không để ý cái mạng nhỏ của mình chút nào.

Ngày thứ hai mươi hai, giết người mất bảo bối, tội xấu không Vị 2.

Tiểu yêu lập tức tăng thêm can đảm, run rẩy tiến đến gần, cầm bút mực lên muốn vẽ vòng tròn.

Đào Yêu Yêu khoát tay nói: “Chậm đã, ta muốn đổi cách đánh cược trên lô đài này.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Ồ? Người muốn đánh cược như thế nào?”
Cái cổ chết tiệt từ góc tây nhìn về phía đông, lại từ phía đông hướng ra ngoài cửa, cuối cùng ánh mắt cố định ở trên mặt Cửu Vĩ Quy, cười nói: “Một phòng cá chết tôm thối, trong bụng đồ chơi vừa dơ vừa thối, mẫu vương trong mương mới xem là bảo bối.” Cửu Vĩ Quy không sợ không giận, nói: “Nguyên thân bà nương chính là mẫu thân Bát Vương,

Nội đan yêu quái người vừa không xem thường, lại muốn tranh đoạt vật gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Độn Giáp thủ đồ tham gia tỷ thí đánh cược, tuyệt đối không phải xuất phát từ bản ý, chắc chắn là yêu pháp của người sử dụng.

Trong cửa hàng này còn giam giữ tiên nhân nguy nga, hơn phân nửa cũng bị người khống chế.

Ta thắng trận này, người phải giải trừ tà thuật, phóng thích toàn bộ bọn họ!” Hắn không biết bao nhiêu đồng môn bị chiếm đóng, dù sao sư tử mở miệng lớn, đối phương không đồng ý giảm giá tiếp.

Cửu Vĩ Quy nói: “Ừm, thật sự là một ván cược lớn, tiền đặt cược của ta rất nặng.

Nếu người thua, làm sao so sánh được?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta thua rồi, tặng người một món đồ.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Cái gì vậy?”

Đào Yêu Yêu nói: “Vũ trụ phong.”

Giống như tảng đá lớn rơi vào ao bùn, thoáng cái kích khởi ngàn tầng sóng đen, thoáng cái kích thích lên ngàn tầng sóng đen.

Lữ yêu quái giậm chân đấm ngực, cổ cuồng bạo cổ vũ, đều mắng tiểu tử vô nghĩa bốc phét, dám to gan xưng nắm giữ Chí Tôn Ma Kiếm.

Đào Yêu Yêu không nhận ra, đợi cho huyệt não một chút, nói với Cửu Vĩ Quy: “Các người mỗi đêm lại liều mạng đánh cược, không phải là vì vũ trụ sao? Hiện giờ vũ trụ phong gần trong gang tấc, vì sao ngờ vực cỡ này, phóng ra cơ hội đuổi theo hồi hận không kịp.”

Cửu Vĩ Quy vung tay lên, ngăn đám Ma tộc lại, gật đầu nói: “Tốt lắm, làm theo lời người.”

Nàng đáp ứng quá sáng khoái, đào yêu cũng có chút ngoài ý muốn, nói: “Lão bản nương... Người tin tưởng lời của ta?”

Cửu Vĩ Quy nói: “Mắt thấy đã là thật, giết chết tổng quản heo và Xích Lôi Tinh Quân, tôn giá đã biểu diễn thần uy đặc hữu của ma kiếm, lão bà tử vạn phần kính ngưỡng.” Giờ quái tượng lên ra hiệu, hô: “Tràng Kim Nạp Ba, lập tức mở màn!” Vài tiếng chiêng đồng vang lên, nhảy lên lôi đài.

Đào Yêu Yêu không kịp suy xét mùi vị sâu xa trong lời nói của nàng, một ý nghĩ tập trung, hợp kế thủ thắng như thế nào “Minh Thương Dịch tránh, ám tiễn khó phòng”. Chờ Hoàng sư huynh đấu với nàng đến lúc trời tối tăm mịt mù, kiệt sức trong miệng, ta lên đài dùng quyền phải đánh lên lão Quy bà, chắc chắn mười phần chắc chắn.

Lão Quy bà chỉ nói “Cửu Vĩ Quy đấu với đệ tử Nga Phản”, ta và Hoàng U đều là đệ tử Nga Du, lấy nhiều thắng ít hợp tình hợp lý, không tính phạm quy, hắc, khiếu của Linh Nhi từ keo kiệt, ta tìm chút việc sống để học.” Lo lắng Hoàng U thất thủ duy nhất., Bị lão Quy Bà giải quyết hai ba lượt, lại nghĩ tới “Hoàng sư huynh chính là cao thủ Huyền Môn thân kinh bách chiến, hẳn chủ động khiêu chiến lão Quy bà, nhất định có tính khắc địch chế thắng, nếu không té ác chiến mấy canh giờ, lão Quy Bà mệt mỏi choáng váng, cũng dễ dàng thu thập.”

Bên cạnh lôi đài, Hoàng U cúi đầu tiến lên, từng chút một đi về phía Cửu Vĩ Quy, bộ pháp trầm ổn như đánh cọc sắt.

Đào Yêu Yêu thầm nói: “Được! Hùng tư anh dũng cỡ nào! Hoàng sư huynh nhất định đại triển hùng uy!” Chợt thấy Cửu Vĩ Quy đưa tay vào ngực, lấy ra khối dược cao màu trắng, giơ lên lung lay hai cái, Hoàng U dừng bước.

Cửu Vĩ Quy lãnh đạm nói: “Thế nào?” Hai đầu gối Hoàng U bỗng nhiên mềm nhũn, bạch quỳ xuống, đầu cúi thấp hai tay giơ cao, từ xưa đến nay có tranh đấu tới nay, tư thế này đại biểu cho tư thế “Đầu hàng”.

Rõ ràng, một trận ” Ác chiến” như vậy kết thúc.

Trong nháy mắt cả sảnh đường âm âm, quần ma ôm bụng cuồng tiếu.

Tròng mắt Đào Yêu suýt chút nữa rớt ra, trong lòng tự nhủ “Hoàng đại ca, người quá anh dũng! Trước mắt sống chết người dám thả bò câu!”

Cửu Vĩ Quy ném thuốc mỡ kia lên góc bàn, giống như ném xương thịt cho chó ăn, Hoàng U không thể chờ đợi được, nhào tới nhặt, thả đến dưới mũi người thật dài, thần thái vừa sáng khoái vừa mê say.

Đào Yêu Yêu thấy thế thất kinh “Cửu Vĩ Quy không chế Hoàng sư huynh đánh lôi đài, chính là dựa vào loại thuốc mê này.”

Cửu Vĩ Quy nói: ” Ưu khuyết thấp đã phán, bất cứ lúc nào ta cũng có thể lấy mạng hắn.

Nhưng thi đấu đánh cược đến lúc chết mới thôi, nếu muốn làm người ta thua tâm phục, vốn nên dựa theo quy củ...” Lời nói ra ý nghĩa, nếu thua cuộc, lão thái bà chưa hẳn đuổi tận giết tuyệt.

Đào Yêu Yêu vội vàng kêu to: “Ta phục! Ta thua, ta nhận thua! Người tha mạng cho Hoàng U, đệ tử Ngao Bí cam bái hạ phong!”

Cửu Vĩ Quy cười nói: “Hay cho một Hậu Thiên Long Thân Tướng, lại thuyết phục yêu ma, thật sự là khác với tất cả mọi người.”

Ý niệm đào điền cuồng chuyển động “Vũ trụ phong nhận ta làm chủ công”, lúc trước chiêu thức sắp tới, xua đi ngay, sau khi rời khỏi U Minh Giang lại không nghe sai sử.

Lão Quy Bà có năng lực gì, bà ta có thể triệu hoán Ma Kiếm hiện hình? Ta ngược lại muốn nhìn một cái.” Đi về phía trước vài bước, ngông nghênh mở tay ra, nói: “Vũ trụ phong ngay trong vụn lông của ta, tinh thần trong khí mạch đã hợp lại làm một với ta, người có bản lĩnh thì cầm đi đi.”

Quần ma nổi giận mắng “Tiểu tử thú bại chơi xấu!” “Thi đấu lời đài lấy cái chết kết thúc, nhất định phải làm thịt hần!” Dem hần lột da khai huyết, pháp bảo nội đan đều lục soát sạch sẽ!” Cửu Vĩ Quy cúi người hướng tiểu yêu giải thích, lập tức quát: “Im miệng!” Tiếng la lớn dần dần thừa thốt, vẫn có yêu quái bất bình, oán giận trận đánh cược này không có thu hoạch gì.

Cửu Vĩ quy hướng về phía đào mà chết, lạnh nhạt nói: “Làm việc tôn giá làm theo suy nghĩ của bản thân, sẽ không chết giữ lời hứa hẹn.

Người không muốn giao ra ma kiếm, lão bà tử không thể làm gì.”

Nàng hơi dừng lại một khắc, đi theo nói: “Nhưng vũ trụ phong kia là thần vật cỡ nào? Lão bà tử sao dám cả gan dự kiến? Cái gọi là tỷ thí đánh cược thắng lợi, chỉ cầu Ma Kiếm lâm thế giết chóc, tôn quang ta thân giảng một chút hạ tình.”

Đào Yêu Yêu nói: “Lão bản nương rất ngoan ngoãn, người theo ta gặt một chút, sau này mọi chuyện chúng ta có thể thương lượng kỹ hơn.”

Đôi đáp, tiểu yêu mang theo hai cỗ kiệu hai đỉnh lên đài.

cỗ kiệu kia thấp bé tinh xảo, màn trúc cạm đáy, giống như đồ vật hải ngoại Đông Lâm.

Cửu Vĩ Quy nói: “Lão bà tử thẳng thắn mở cửa hàng, từ đó đến giao dịch công bằng.

Tôn giá đặt cược cho tiên khách Nga Phán, tỷ thí đánh cược của lão bà tử dù chưa thất bại, tiền đặt cược vẫn phải đưa ra, để tránh bao tay không hiềm khích.

Người hiện tại đã mang tới, liền mời kiểm tra lại bản thân.”
Tiếng la lớn: “Mở ra!” Tiểu yêu nhấc màn kiệu lên, ngây ngốc nhìn về phía đỉnh bên trái, trong lồng ngực chấn động, kêu lên: “Su tôn!”

Ngồi trong kiệu chính là Loạn Trần đại sư, chỉ thấy khuôn mặt lão già nua, dáng vẻ già nua, tựa hồ đã trải qua rất nhiều gian khổ và trắc trở.

Nhưng uy nghi tông sư một đời vẫn chưa thay đổi, khoan chân ngồi ngay ngắn như tùng xanh, nghe tiếng đào kêu gọi, vừa rồi mới khẽ động tư thế ngồi xuống.

Cửu Vĩ quy lấy ra thuốc trắng mỡ ném vào bên cạnh kiệu.

Thần sắc Loạn Trần đại sư đại biến, quanh co lưỡi cười ngây ngô, tay phải vừa mới nhặt lên thuốc mỡ, tay trái bỗng dưng vồ rút, lui vào trong kiệu ngồi xuống.

Bộ dáng kia có vẻ buồn cười cổ quái, hoàn toàn không có nửa phần trang trọng, giống như trẻ con xấu xí, đang cố gắng chống lại mê hoặc của củ kẹo trước mặt.

Đào Yêu Yêu Thương buồn bã đau thương, nghĩ thầm “Su tôn đáng thương, cũng bị mê hồn dược đầu độc, biến thành tiểu ngốc Đường Đa.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Hảo linh cao cỡ nào chứ, đan dược thủ đồ tỉ mỉ điều phối, cộng thêm ta “Loạn hồn đỉnh” trợ giúp cho “Ta”.

Linh hiệu của vật này phi thường, một khi hút đến nghiện, dù là tiên nhân chính phái cũng sẽ suy yếu sa sút, biến thành tiền đặt cược trên bàn.”

Ngày thứ hai mươi hai, sát thân thất bảo, tội ác tà tam!

Đào Yêu Yêu tức giận nói: “Không nói, lão yêu bà nhớ kỹ nhé.

Chờ chân khí của ta phục hồi như cũ, có một chuyện đầu tiên chính là chặt người thành thịt nát.” Hắc tung người nhảy lên lôi đài, coi như cường địch không là gì, muốn đi đỡ đại sư Loạn Trần.

Cửu Vĩ Quy nói: “Nhân vật trong kiệu kia, tôn giá sao có thể quên?”

Tâm niệm đào yêu vừa động, quay đầu nhìn kỹ, trong kiệu bên phải có một nam nhân trung niên, mặc quần áo lót, đầu búi tóc một mình, bộ dáng giống như người ngoài vực ngoại, sắc mặt trắng bệch hai mắt nhắm nghiền, âm lãnh hơn cả ngàn năm cương thi.

Đào Yêu Yêu chợt sinh ra cảm giác kỳ lạ, phảng phất như đối mặt với chính mình trong phản mộ, định thần phân biệt kỹ càng, khuôn mặt người kia lạ lẫm, lại chưa từng gặp qua ai như vậy.

Một trận khủng hoảng khó hiểu đột nhiên trùng kích tâm hồn.

Trở thành con người có tính tình khoáng đạt, cũng không khỏi lạnh cả người, nhìn chằm chằm người kia, hỏi: “Người là ai?”

Người trung niên kia mở mắt, đáp: “Chủ công của Vũ Trụ Phong, Võ Tàng Hoàn Trần Hải.”

Đào Yêu Yêu hét lớn một tiếng, kim quang toàn thân lưu động, quang đoàn nổ mạnh, vũ trụ phong ly thể bay ra, hóa thành hình tượng của tiểu cô nương Thiên Trúc, ngồi xếp bằng giữa lôi đài.

Cửu Vĩ Quy nói: “Tôn giá cho rằng, lão ẩu không có cách nào lấy ra vũ trụ phong; Bà lão cho rằng, tôn giá chưa hoàn toàn nắm giữ Vạn Tiên Trảm, kỳ thực hai loại phán đoán đều là chính xác.

Người ngoài mặc dù không cách nào điều động Ma kiếm, nhưng chủ nhân mới trước mặt đối lập, Ma kiếm nhất định sẽ hiển hình lựa chọn quy theo.

Đây là thịnh tình yêu ma giới vạn năm khó gặp, lão ầu may mắn nhìn thấy, chết cũng nhắm mắt.” Nói xong cuộn tay cong lưng, quỳ rạp xuống đất quỳ lạy, miệng hô: “Tham kiến Vạn Ma tông.”

Trong đại sảnh bày ma sợ hãi vạn trạng, theo Cửu Vĩ Quy quỳ gối, nguyên một đám giống như sơn dương đợi làm thịt.

Có một số người nhát gan đạo hạnh nông cạn, đã bị dọa đến cút đài ngang ngay tại chỗ.

Vũ trụ sắc bén rũ mi, mặt như đồng nữ Diệu Tuệ, thế so với Đại Giác Phật Đà, chậm rãi nói: “Ma kiếm chỉ có một chủ công, thật tồn vong giả.

Ta không thể lựa chọn, càng không có chuyện thay thế mới.”

Đào Yêu Yêu ngồi trên mặt đất, giật mình một hồi lâu sau mới tỉnh thần, đoán trước Võ Tàng Hoàn là chủ cũ của vũ trụ, tất nhiên phải sức tranh mất vật.

Hắn kinh sợ dần dần yên tâm, liên tiếp chọc tức hứng thú lại tới, cười nói: “Vũ trụ Phong tiểu muội muội miệng đỏ răng trắng, nói ta là thánh trưởng ngươi tìm kiếm khổ sở, hiện tại muốn biến thành quả sao?”

Vũ trụ phong nói: “Như đúng, ta tình nguyện trở thành chủ công đào chết yếu.

Nhưng một bộ phận thần lực của ta bị Võ Tàng hoàn chiếm, chủ công nhất định phải tự tay đoạt lại, ta mới có thể hoàn chinh thuộc về chủ công.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ngươi... cái gì mà bị hắn chiếm?”

Vũ trụ giảng giải: “Rất lâu trước kia, ta thuộc về bộ hài cốt Vũ Tàng Trần, thần lực giao hòa cùng linh hồn hắn, đã đạt tới bốn năm phần mười trình độ.

Nếu hoàn toàn dung hợp, Võ Tàng hoàn tức thu được toàn bộ năng lượng của vũ trụ, trở thành người thống trị Đại Thiên thế giới.

Nhưng hắn sau khi rơi vào U Minh Giang không thể hồn du thể gian, chỉ lấy thân thể trên bờ, đánh mất ta ở đáy sông, chỉ lưu lại một chút thần lực ở trong hình hài, nay ta tái xuất, phải thu hồi thần lực trở về chính thể.”

Đào Yêu Yêu nói: “Xử lý thế nào?”

Vũ trụ Phong nói: “Chủ công tự tay giết chết hắn.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ha, ta đoán chính là như vậy.

Năm đó người bị lão chủ trước vứt bỏ, lưu lạc trong U Minh Giang hơn vạn năm, tràn đầy oán hận với chủ nhân cũ, hiện nay muốn mượn tay ta báo thù, vì lẽ đó biên ra lời nói dối khiến ta bị xúi giục.

Pháp lực thần thông kia cũng không phải hàng bán, hắn hai lượng ta nửa cân, hắn mua chịu nợ ta thu nhận.

Ta giết hắn thì sao? Lại gõ xương hút tủy, thần lực bổ sung đầy đủ: Giết heo chia thịt sao? Hiên nhiên là quý.”

Cửu Vĩ Quy chen lời nói: “Giết chết đôi thủ đoạt pháp thuật của hắn, chính là chỗ kỳ diệu của Ma Kiếm.

Tôn giá thích hợp mới giết trư tinh, diệt xích lôi, trong nháy mắt lấy được pháp thuật mạnh nhất của bọn họ, trong đó có diệu vị nên có thể nghiệm.”

Một câu nói đánh vỡ khớp nối, Đào Yêu Phiên đột nhiên tỉnh ngộ, nhớ lại cảm giác thoải mái khi sử dụng “Phích Lịch Chùy”, lại chưa suy nghĩ sâu xa hai loại pháp thuật từ đâu mà đến.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ kinh dị, phảng phất xuyên thấu qua sương mù dày đặc, thấy được sự thật thê thảm.

Cửu Vĩ Quy âm u nói: “Vạn Tiên Trảm, chém vạn tiên, chém giết vạn tiên lấy vạn pháp, danh hiệu chuẩn đến mức nào...”

Đào Yêu không rét mà run, trong đầu hiện trường hiện tại ——— Võ Tàng Hoàn càn quét Tứ Phương Tiên gia, như điên như đảo tàn sát, giết một người, cướp đoạt đạo pháp của người kia, thần thông liên gia tăng một phần, Vạn Tiên Trảm Phong Ác danh chấn thế, yêu tà ma quái cầu còn không được, chính đạo tiên khách nghe mà sợ mất mật, nguyên lai xuất phát từ nơi này, nguyên lai xuất phát từ đây.

Hắn ta suy tư mơ hồ, lẩm bẩm nói: “Giết người này, đoạt pháp môn của hắn ta.

Đủ tà môn, chẳng trách gọi là ma kiếm.”

Vũ trụ phong nói: “Chỉ cần nắm giữ ta, chủ công giết địch càng nhiều, pháp lực càng mạnh, cho đến vô cực vô thượng, đây chính là quá trình chúng ta dung hợp lẫn nhau.”

Đào Yêu suy nghĩ một lát, vẻ lo lắng trên mặt biến mất, lại tái hiện nụ cười tiêu dao tiêu sái, nói: “Tiểu muội của Vũ Trụ nghe kỹ đây, trận pháp vừa rời khỏi U Minh Giang kia, người giết dây ta chạy tới Quỷ Hùng Quan, liên tục lải nhải “Độc bá vạn thể làm chúa tể, mệnh của ta do ta không phải do trời.”

Thật sự khiến cho ta hưng phấn rất lâu, hiện tại ngược lại thấy rõ ràng, nếu như bị người đầu độc khắp nơi lăm sát, ham pháp lực của người khác, cuối cùng xưng bá chính là vạn tiên trăm, mà không phải Đào Yêu chết non.

Người tham lam cuối cùng sẽ bị không chế, đạo lý này là bảo bối trong lòng ta dạy bảo bồi, quyết không sai được.” Đề cập đến Long Bách Linh, trong lòng âm áp một trận, quay đầu nhìn góc tường, dũng khí từ đáy lòng dâng lên, bỗng nhiên quán thừa phán đoán.

Vũ trụ nói: “Ta còn từng nói với chủ công, cuộc tranh đoạt này quyết định vận mệnh của người.

Mặc dù người không có ý xưng bá, nhưng liên quan đến sự tồn vong của bản thân, cũng không nên khinh công.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy sao?”

Vũ trụ phong nói: “Người không giết chết Võ Tàng hoàn, Võ Tàng hoàn sẽ phải giết người!”

Đào Yêu Yêu vội mở mắt nhìn lại, Võ Tàng hoàn cũng đang ngẩng mặt lên xem, cười lạnh âm trầm nói: “Người nôn ra máu sao? nhả nhiều quá rồi phải không? Hình như Phục Nhu Thiên Vương Thuần rời khỏi thân thể, hình như là khổ sở như vậy.

Hắc, mất đi chí bảo tư vị không dễ chịu sao?”

Đào Yêu Yêu hơi nhíu mày, mới biết sau khi ra nước sẽ phun máu tươi, đúng là người này âm thầm quấy phá.

Vũ trụ phong nói: “Thần lực và linh tính của ta đã dung nhập một ít vào hồn phách chủ công, ngài đánh bại Hạng Hưu lao ra khỏi U Minh Giang, thực tế là mượn nhờ lực lượng vốn có của ta, bản thể điều khiển ma kiếm chưa kịp thu phóng tự nhiên.

Vũ Tàng hoàn phát hiện chủ công xuất hiện, lợi dụng thần lực còn sót lại dẫn động chủ thể Ma Kiếm, cách xa nhau vạn dặm thi pháp, cướp đi pháp thuật mạnh nhất của người Thiên Vương Thuần.

Hắn vận dụng ma kiếm sớm đã thuần thực, người phải nhanh chóng xuống tay, nếu không sẽ rất bất lợi.”

Đào Yêu không nhúc nhích, ngồi ngay ngắn trên gối, bình tĩnh hờ hững giống như Nê Bồ Tát vậy.

Vũ Trụ Phong lại nói: “Hắn đã đoạt Thiên Vương Thuần, toàn thân kiên cố không thể phá vỡ.

Trừ phi dùng vũ trụ đánh chết, ngoài ra không có bất kỳ lực lượng nào có thể mượn dùng.”

Từng luồng từng luồng hàn phong gào thét, bông tuyết tung bay, trên dưới lời dài yên lặng lạnh lẽo, trên dưới lời dài.

Không biết qua bao lâu, Đào Yêu Yêu mở miệng, gằn từng chữ một: “Ta không giết hắn.”

Trong bốn phía vang lên tiếng “Ong ong”, quần ma bữu môi, miệng nói một từ, đều nói người này là một tên đầu đất chưa từng có từ trước đến nay.

Đào Yêu Yêu không để ý, hỏi: “Ta không giết Võ Tàng hoàn, hắn ngược lại giết ta, vũ trụ phong muốn nhận hắn làm chủ công sao?”

Ngày thứ hai mươi hai, sát thân thất bảo, tội ác bất tòng tâm.

Vũ trụ phong bế không đáp, hiển nhiên là ngầm thừa nhận ý tứ.

Cửu Vĩ Quy nói: “Thứ cho lão ầu mê muội, tôn giá đã được ma kiếm ứng đồng, thắng lợi ở trong tay, vì sao lại trắng trợn từ bỏ cơ hội? Thậm chí ngay cả sinh tử cũng không để ý, lại muốn toàn bộ Võ Tàng hoàn thu về chí bảo, Đông Sơn tái khởi?”

Trong lòng Đào Yêu Quy thầm nghĩ: “Thắng lợi đang nắm trong tay người, quái nhân này cách Vạn Lý làm ta mất thuần học máu, năng lực lớn không phổ biến không?

thà liều mạng với hãn không bằng Trí Thủ, hoặc có thể bảo toàn tính mạng hai phe.

Hắc, lúc trước Linh Nhi nói chuyện, sư tôn cùng người này từng ở một chỗ, nhất định là có ý đồ để hãn cải tà quy chánh.

Ta há có thể vi phạm ước nguyện ban đầu của sư tôn, nghe yêu ma quỷ quái giật dây!”

Nghĩ đến đây, hai tay hãn nhét vào tay áo, mỉm cười nói: “Ta muốn học theo đại ca ta Lý Phượng Kỳ.

Hãn đời này nhận hết sự bạc đãi của người khác, lừa gạt, gia hại, lại tuyệt không thể trả thù ác hành tiết hận cho người ta.

Ngược lại bốn phía giúp đỡ nguy cấp cho kẻ yếu, ngay cả kẻ địch ác độc cũng liều mình cứu giúp.

Cổ Ngữ Vân ngửa mặt lên cao. “

Cảnh giới cỡ đó của hãn ta là không đạt tới, học hai ba phần, ưu ưu phiền quên hết, thực có thể thoải mái lòng dạ.” Nói đến đây nhiệt huyết sôi trào, nhớ tới tâm tình Lý Phượng Kỳ như thiêu đốt.

Cửu Vĩ Quy nói: “A, hiểu rồi, hóa ra là con người của phụ nữ, con đường cổ hủ dối trá của đệ tử chính phái.”

Đào Yêu hừ một tiếng, khinh bỉ nói: “Người biết cái gì?” Hấn phản cảm nhất có người bôi nhọ Lý Phượng Kỳ, suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: “Cửu Vĩ Quy lão bản nương, đừng nhìn người lão gian xảo cáo già, kỳ thật giống như rất thấp hèn, chỉ sợ ngay cả trẻ con đọc “Tam Tự Kinh” cũng lĩnh hội không nổi.” vươn ngón tay viết một chữ “Người”, lại viết chữ “Nhân”, nói: “Người có thể lĩnh ngộ hai chữ này, lúc này không nên ở trong Trấn Yêu Tháp.”

Bỗng nhiên có người kêu lên: “Khá lắm, ha ha ha, không hổ là đệ tử Huyền môn! Lão tử nghe rất là khoan khoái a!” Nhưng lại là Loạn Trần đại sư vỗ gối hô to, râu mép thối cao, gương mặt già nua trắng bệch chột nở rộ hồng quang.

Cửu Vĩ Quy nói: “Lão đầu nhi, người cũng coi là giỏi thật. phục dụng ” hạc linh cao hơn hai năm, lại còn có thể thanh tỉnh nói chuyện.”

Loạn Trần đại sư cười nói: “Vốn là cho người choáng váng, nghe đồ nhi ta cao luận, giống như bọt nước tiêu đồng tử vào đầu, không cần tỉnh táo thêm, ha ha, hảo tiểu tử, đồ nhi ngoan.”

Đào Yêu Yêu nói: “Sư tôn quá khen, thật sự là lão yêu bà quá ngu xuẩn...”

Nàng chỉ biết cái gì công lợi, pháp lực, nội đan, nhược nhục cường thực, người chết ta sống, đều là dã thú chém giết Ngu Man pháp tắc.

Không cần thận ngẫm lại, bộ dáng này của nàng nếu như thông, thế giới bên ngoài sao lại là nhân loại chúng ta chiếm? Hồ Báo trốn vào thâm sơn, yêu ma nhốt vào Trấn Yêu tháp, đều đạo tiên gia pháp cao, thực là nhân nhất vô địch.”

Loạn trần lại là đại nhạc, liên tục nói: “Được rồi, sáng thành thuận miệng mà đi, có thằng nhóc nhà ngươi rồi, có đấy.

Đại đạo của Ngao Huyền Môn, so với sư gia gia của người đều giảng thấu triệt hơn!”

Cửu Vĩ Quy nói: “Một già một trẻ, hai tên lưu manh.

Công pháp của Nga Khuyết phái đùa nghịch miệng lưỡi ta đã lĩnh giáo rồi.

Bất quá Võ Tàng hoàn giết người tàn nhẫn nhất, lưỡi kiếm của hắn sẽ không bị các người nói mềm.”

Hai sư đồ cười lên thu, quay mặt nhìn về phía Võ Tàng hoàn.

Chỉ thấy người kia cúi đầu khom lưng, đứng dậy bước ra cửa kiệu, đi lại nặng nề mà kiên định, trực tiếp đi về phía con đào.

Loạn Trần đại sư nói: “Đồ nhi ngoan chớ sợ, ta và Ma Ngưu sư huynh của ngươi nhiều lần luyện hóa, đã khiến ma tính của hắn đại giảm, tám thành sẽ không lạm sát người tốt.”

Đào Yêu Yêu như có điều suy nghĩ, nhớ rõ Phương Linh Bảo từng nói “Sư tôn thường xuyên mang Ma Ngưu đại phu vào tháp luyện ma”, gật đầu nói: “Ừm, sư tôn nhiều lần vào tháp, vốn là cho người này tiêu trừ ma tính.” Hồi tưởng lại phán đoán vừa rồi, quả nhiên không tệ, sư tôn vẫn tính cứu người này.

Loạn Trần đại sư nói: “Đúng vậy, hắn khác với yêu quái, cũng là thân người do cha sinh mẹ nuôi, bởi vì sát dục quá nặng mới nhập ma.

Huyền môn chúng ta cứu người làm chủ, phạt ác làm phụ, Vũ Tàng hoàn cực sát cực kỳ muốn phát điên, tự cứu thì không có khả năng.

Ta để Ma Ngưu đại phu phối dược thì chậm giúp hắn tiêu trừ thô bạo, những năm gần đây có chút hiệu quả.”

Vũ tàng hoàn hô hấp, khớp xương run run “Bóp bóp”, liều mạng tập trung lực lượng cùng lệ khí.

Yêu quái khắp sảnh đều sợ hắn, mắt thấy không thể vớt được gì, tản ra tốp năm tốp, từ vách tường bên cửa vụng trộm chạy trốn.

Trong khoảnh khắc, trong ngoài Cửu Âm Đồ Tràng quanh quẽ, mà sát khí tiêu trầm càng thêm nồng đậm.

Trên đài, thầy trò không coi ai ra gì, tiếp tục đàm luận chuyện trước đó.

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Mang ma dụ đại phu lên, ta liền nhớ tới cuộc chiến ở Nam Hải, đám người Lan sư tử trúng huyết độc của Cửu Vĩ Cương...”

Loạn Trần đại sư ngắt lời nói: “Vây toàn bộ trách tiểu tử ngươi khinh cuồng! Cùng Tuyết nha đầu chạy tới Phổ Thiện đảo cây mạnh, Hoàng U toàn nói với ta! Cái gì nói cứu dân nữ, diệt tà giáo, thiếu chút nữa mất mạng, Ngự Thú môn đều bị kéo xuống nước.

Nga Khuyết phái thiên tân vạn khổ tích góp vốn, lần này lại phải đền tiền cho các ngươi!” Nói thầm mấy cái, da mặt đỏ lên tím, có xu thế thất khiếu sinh khói.

Đào Yêu Yêu nói: “Hoàng U đã báo tin, Ma Ngưu đại phu đi Nam Hải giải độc rồi?”

Loạn Trần đại sư cả giận nói: “Nơi nào! Các ngươi ở Nam Hải kích hoạt Cửu Vĩ Quy, Cửu Vĩ Quy của Trần Yêu Tháp lập tức sinh ra cảm ứng, ma lực tăng mạnh mấy chục lần, cứng rắn bắt lấy Ma Ngưu đại phu.

Lão yêu bà lại đánh bại Võ Tàng hoàn, lấy hắc làm môi như mai phục, đem chúng ta dụ vào hắc điểm một lưới bắt hết! Hai năm chinh trị thảm không thể tả, lão tử còn trông ngóng viện binh đến cứu mạng!

Đào Yêu Yêu sững sờ, thầm nghĩ “Cửu Vĩ Quy nhất sinh chuyển, Cửu Vĩ Quy lập tức trở nên mạnh mẽ hơn.

Quả nhiên Cửu Vĩ Quy có quan hệ với Cửu Vĩ Trinh!”

Lúc này, Võ Tàng hoàn đã đi tới trước mặt, thờ hồng hộc gió cánh tay phải lên, trong lòng bàn tay ánh sáng màu vàng óng dài ra, hóa thành kiếm sắc năm thước.

Đó chính là một bộ phận còn sót lại của vũ trụ ở trong cơ thể hắc, hóa thành binh khí vẫn có thể chém tiên sát thần, chém đứt đầu đào chết non càng không phải nói chơi.

Cửu Vĩ Quy lạnh lùng nói: “Ma kiếm nhắm vào đầu, còn có lòng dạ nói chuyện phiếm, thật sự là chán sống rồi.”

Đào Yêu Yêu không để ý chút nào, chỉ nói: “Ta nghe Lan sư tỷ nói, lần này sư tôn vào tháp, là vì tiêu trừ ma chương của Phục Lăng tự.”

Loạn Trần đại sư than thở: “Trong nửa việc này phạm sai lầm, người thực giáo đau đầu.” Dừng một chút, dừng lại một chút,

giảng thuật: “Phục Lãng đảo chính là Cửu Vĩ truy, trước kia ta cũng không biết rõ tình hình.”

Tất cả đều vì Kim Luân giáo nhập xuyên làm ác, hình như có ý khiêu chiến.

Ta liền dùng bói toán pháp thuật quan sát Nam Hải, tổng đàn tà giáo vận thế, phát hiện đảo nhỏ Phục Lãng ngưng tụ hung vận cực cường đại, tương thông cùng tà khí Cửu Vĩ Quy, đồng sinh đồng diệt.

Bởi vì ta dẫn Ma Ngưu đại phu vào tháp, chuẩn bị trước hóa diệt tà khí Cửu Vĩ Quy, sau đó mới giải trừ tai họa ngầm ở Phục Lãng đảo, rồi mới dẫn Huyền môn Cửu Dương tiến công tà giáo.

Nào biết các người sớm sống lại Cửu Vĩ Cương... Ai! phá hỏng kế hoạch của toàn bộ bàn chơi, thực mẹ kiếp không xong.” Nói đến đây hai mắt tròng lên, gân xanh lòi lên, huyết Thái Dương đột nhiên nhảy lên, không biết là vì tức giận bùng bùng, hay là khẩn trương Võ Tàng Hoàn tới gần, đào mấy ngày nguy mất mạng trong khoảnh khắc.

Một bên khác, Võ tàng hoàn giơ lên cao cao ma kiếm, chiếu định đào yêu quái đỉnh cửa, thở mạnh nói: “Người... Người không giết ta, vì, vì, vì sao?”

Ngày thứ hai mươi hai, sát thân thất bảo, tội ác tà bất tòng ngũ.

Đào Yêu Yêu chán ghét gương mặt chết tiệt kia của hắn, ánh mắt rũ thấp xuống, chợt cảm thấy bên hông nhoáng lên một cái màu bạc, hình như có một vật hiện lên, nếu không phải quen nhìn băng tằm Tiên Tác, nhãn lực cao đến đâu cũng khó phát hiện ra.

Hắn thấy vật biết ý, liền biết Long Bách Linh ra tay —— tiên tác quấn chặt phần eo, ma kiếm vung xuống lập tức cứu ứng.

Đào Yêu Yêu cười thầm “Linh Nhi giả ý ngủ, thời khắc mấu chốt lặng lẽ hỗ trợ.” Liếc đầu nhìn về phía góc tường, Long Bách Linh quấn thắm nằm ngang, Hình Thiên Quỷ ở bên cạnh thủ vệ, hết thấy đều không có gì khác thường.

Đào Yêu Yêu càng nhìn càng buồn bực, trong lòng suy nghĩ: “Nàng thật sự đã ngủ rồi, lúc người ngủ say mạch đập tĩnh lại, ta đã cẩn thận dò xét, nhất định không phải làm giả.

Đúng rồi, trong giấc mộng thi triển pháp thuật, hình như là sở trường của Nhiếp Hồn môn.”

Trước tiên bàn bạc an nguy đồng môn, sau đó suy nghĩ tình huống bách linh, hắn chỉ lo lắng về tình huống bằng hữu, hung ma gần ở bên cạnh, lại giống như là bày ra tượng đất mà thôi.

Vũ Tàng Hoàn mũi kiếm run rẩy, hung tợn nói: “Người, người dám coi rẻ ta! Người... người trả lời ta a!” Hướng về phía trước vọt mạnh hai thước, bỗng nhiên sát lại, đầu gối hầu như đâm đến vai người tài, ma kiếm giơ cao lung lay sắp rụng.

Loạn Trần đại sư nói: “Này, Trần Hải, giao tình nhiều năm của chúng ta, người đừng làm khó đồ nhi của ta, nghe ta nói một chút yếu chỉ tu luyện của Huyền môn cho người...”

Vũ Tàng hoàn nói: “Không nghe, ta không nghe! Nhiều năm... Là rất nhiều năm.

Ta ở trong Trần Yêu tháp chịu đựng mấy ngàn vạn năm! Tàng đá đều hóa thành bùn cát rồi, trần hải còn đang đau khổ dày vò.

Mãi đến tận khi dưới chân núi Thiên Vương gặp được đại sư Ngao Thiên.

Trần Yêu tháp là do Trầm Tri Huyền Môn kiến tạo, U Minh Giang là do Tổ sư Ngao Thiên đào, bọn họ nhất định có biện pháp tìm về phong trào vũ trụ.

Ta vừa dập đầu cầu xin với Loạn Trần đại sư, hẩn đồng ý cứu ta thoát nạn, mang ta đi khắp Thiên Vương Sơn, nói Huyền môn đạo pháp với ta, dạy ta luyện khí tu thân, bảo thầy thuốc đưa thuốc điều dưỡng cho ta.”

Miệng lưỡi của hẩn hàm hồ, ngôn ngữ điên đảo không ngừng, nói đến sự trợ giúp của phái vô vĩ, giọng điệu mới chuyên nhu hòa, ánh mắt cuồng loạn mơ hồ lộ ra ánh sáng nhân tính.

Vừa đảo mắt nhìn thấy vũ trụ phong, lệ khí một lần nữa che kín gương mặt, điên cuồng hét lên: “Mà bây giờ, vũ trụ xuất thế, đệ tử Nga Dặc lại tranh đoạt với ta, lại không chịu động thủ giết chết ta! Vì sao, vì sao, đây là vì sao!”

Đào Yêu Yêu nói: “Lão huynh, nhỏ nước bọt lên đỉnh đầu ta rồi, xin người hãy đứng xa một chút gọi to được không?”

Võ Tàng hoàn cả giận nói: “Tại sao người không giết ta!”

Đào Yêu Yêu nói: “Bởi vì người quá xấu.”

Vũ Tàng hoàn ngờ ngác nhìn, lặp lại: “Quá xấu, quá xấu?” Da mặt hẩn dán chặt vào xương gò má, tứ chi khô như củi, nói xấu xí, không bằng nói đáng sợ, nhưng cái này cùng tranh đoạt ma kiếm có quan hệ gì? Chẳng lẽ tướng mạo tuấn mỹ chút, liền có thể được vũ trụ ưu ái?

Đào Yêu Yêu nói: “Xu Hành xấu mặt, xấu hổ không tự chủ được.

Người này, người xấu ta cũng không muốn nghiêm mặt, làm sao giết người?”

Vũ Tàng Hoàn kiếm phong hạ thấp, sờ mặt nói: “Sửu, ta xấu?”

Loạn Trần đại sư than thở: “Trần Hải à, người lĩnh ngộ rồi chứ? Biết xấu mới biết đẹp, biết đẹp biết thiện, biết thiện tài tri nhân, đẹp xấu thiện ác độc ác chỉ có nhân loại nhận thức.

Người ngay cả xinh đẹp xấu xí cũng không thể phân biệt, làm sao trở về nhân loại? Đồ nhi ta lời nói hàm hồ cơ phong, khổ tâm điểm ngộ, là muốn cho người thay người từ ma thành!” Chuyển qua người đào, thờ dài nói: “Đồ nhi, người muốn để cho hắc tử ma biến người, dụng ý sâu sắc.”

Đào Yêu Yêu thành nói: “Ta muốn để hắc tử ma biến thành heo, dụng ý không cạn.

Đôi phó với người điên nổi bão, biện pháp tốt nhất là nói bảy một trận, để hắc đầu óc hỗn loạn quên đi địch ý.”

Cửu Vĩ Quy cười lạnh nói: “Nhất xương nhất hòa, phân tán tâm thần người khác, thủ đoạn chạy giang hồ biến ảo đều dùng tới.

Vũ Tàng hoàn am hiểu là sát sinh, cần gì phí miệng lưỡi nhiều, nên dùng phương thức sở trường nhất tranh đoạt Ma kiếm.”

Đào Yêu Yêu Thuần nhú mày thâm nghĩ: “Bên cạnh ta có một lão yêu bà, thật không ổn!” Quả nhiên Võ Tàng hoàn đã gạt hết đi, ánh mắt hung bạo, cười dữ tợn nói: “Người không giết ta, ta sẽ giết người! Người không sợ chết! Ta không tin!” Ma kiếm giảm xuống hai tắc, giống như lâm vào dịch chì, lơ lửng giữa không trung khó hạ xuống được nữa.

Rốt cuộc là Võ Tàng hoàn chần chờ, hay là lưỡi kiếm bị ngăn trở, trong cõi u minh khí số lặng yên tiêu tan thật dài.

Mọi người trong sảnh hết sức chú ý, tràng diện giống như đọng lại, mà thời khắc quyết thắng đang nhanh chóng tiến đến.

Bỗng nhiên, Đào Yêu ngẩng đầu, nhìn về phía trước, thần nhiên nói: “Nếu ta sợ chết, liền nhảy không ra khỏi U Minh Giang.”

Vũ Tàng hoàn sắc mặt đột biến, khàn giọng truy hỏi: “U Minh Giang, người có thể nào rời U Minh Giang, sao có thể là người!? Người làm sao mà làm được?” ngộ nhập U Minh Giang là đại hận cả đời của hắc, Nguyên Thần chí bảo thất lạc, càng là khắc cốt đau đớn tận cùng.

Nhưng thiếu niên này vẫn bình yên thoát ly, Hình Thần hoàn hảo không tổn hao gì, là vì sao hắc dùng diệu pháp bức nào? Nghi tư như giò bám vào xương, mấy lần làm hắc tan vỡ ngay tại chỗ.

Đào Yêu Yêu mỉm cười nói: “Ta đã chết rất nhiều lần rồi, mỗi lần chết rồi rời khỏi thế giới kia, tiến vào thế giới khác, lại gần bờ sông U Minh Giang một chút.

Người nghĩ xem, nếu như ta sợ chết, sao có thể đến bờ bên kia? Cho nên người không giết được ta, một kiếm chém xuống, nhiều nhất là tổn thương thân thể ta, nói không chừng còn đưa hồn phách đến thế giới cực lạc.

Phật kinh vân lập tức sinh tử, như sóng có sóng, ly cảnh vô sinh tử, tức tên là bỉ ngạn...” lắc đầu ra vẻ cao thâm, trông cậy vào đem đầu óc của Võ Tàng Hoàn quấy bất tỉnh.

Đang nói hứng khởi, chợt thấy mùi hôi xộc vào mũi, vừa xoay mặt, chỉ thấy Võ Tàng Hoàn ngẩn người đứng bên cạnh, đũng quần đã sớm ướt một mảng lớn.

Đào Yêu Yêu cả kinh nói: “Oa, tè ra quần, con mẹ nó, người tiểu vào ta!” Tay chân quần quai bò ra ngoài, tránh ra hơn trượng, quay đầu lại mờ mịt không hiểu gì.

Mọi người thấy thế sáng tỏ, đều biết Võ Tàng viên khí tán lực kiệt, ngay cả cút đái cũng đã thất cấm, hiển nhiên là đại nạn sắp tới —— khổ thủ ngàn vạn năm nhục thể, cuối cùng khó thoát khỏi vận mệnh tử vong.

Vũ Tàng hoàn buồn bã nói: “Giết không chết người, ta đi giết ai đây?” Cánh tay buông lỏng, cánh tay mềm mại buông xuống, phảng phất như khó chống đỡ hơn rất nhiều, sống lưng cong thành hình cung, gian nan đặt câu hỏi: “Càng tới gần người, pháp lực của ta càng yếu, vì sao lại như vậy?”

Đào Yêu Yêu bất ngờ tỉnh lại, nhớ tới lúc lên bờ, ho ra máu đến hôn mê, suy yếu mấy khó đứng vững, sau đó cách Quỷ Hùng quan càng gần, tinh lực càng thêm trọn vẹn, nghi ngờ nói: “Ta hoàn toàn ngược lại, gần với người một chút, tinh thần càng cảm thấy thịnh vượng, chuyện này kỳ quái rồi.”

Vũ trụ phong một mực nhắm mắt tĩnh tọa, lúc này mở miệng nói: “Tiêu cái kia dài, thần lực ma kiếm quy về tiêu chuẩn, như con sông cuối cùng quy về biển rộng.

Bổ Thiên giáo thật sự nguy trang đã phán, không cần quyết định nữa.”

Cửu Vĩ Quy quát: “Vũ Tàng Trần hài, ngươi thua! Sao không tự mình kết thúc!”

Vũ Tàng hoàn quỳ gối xuống, vẻ mặt quái dị giống như cười như khóc, thét dài nói: “Thua, ta thua sạch rồi, đã thua rồi!” Nhưng trong phút chốc, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, vàng trán đột nhiên hiện ra uy nghiêm của võ sĩ, Đông nóc thần tượng năm xưa hình như lại sống lại, ngay lúc muốn lưu lại, cuối cùng cũng tìm lại được chính mình.

Hắn giờ cao Ma kiếm, ngũ khí giảm sút, phát ra cảnh cáo nghiêm khắc: “Đông Phán thần đạo nhị thánh tượng đứng song song, Võ tàng trần hài, được sư hoàn vô tướng.

Hôm nay trần hài diệt vong, Vô Tướng đứng nhập thế, đại chiến coi đây là khởi nguồn, lấp xác Bình Hải sát phạt mới thôi.” Một kiếm chém xuống tay trái của mình, ném vào trong lòng đào chết non.

Ngày thứ hai mươi hai, sát thân thất bảo, tội nghiệp chưa đủ sáu tuổi.

Đào Yêu Yêu bất ngờ không kịp tránh, cuống quýt ném đoạn chưởng, kêu lên: “Người làm gì đó?” Võ Tàng hoàn lại chặt đứt cánh tay trước, dùng mũi kiếm đâm tới.

Đào Yêu Yêu kinh hãi rút lui, lần này không bị đoạn chi ném trúng, lại nhìn Võ Tàng Hoàn liên tiếp chặt đứt bàn chân, bắp chân, bắp đùi, chia tách thịt, liên tục vung ra, xuất kiếm nhanh lẹ vô cùng, tránh được chỗ hiểm trí mạng, lại khiến cho da tróc xương liệt nhân còn chưa chết.

Tình cảnh này thê lương vạn phần, hấn lại giống như muốn đem mình tách rời ra! Loạn Trần đại sư hét lớn ngăn cản hấn: “Hoàng U đại sư, ngăn cản hấn.” Hoàng U lên tiếng, Cửu Vĩ Quy ném ra một khối thuốc mỡ, Hoàng U ngây ngốc tiếp được, lại lùi vào trong góc chơi đã ghiền.

Thế là thảm biến từ đầu đến cuối đã hiện ra trên đài, ngây người ngơ ngác nhìn, cũng không phải là vì e ngại, trước kia trải qua Nam Tống chiến loạn, so với tình cảnh tanh máu hơn cũng từng thấy qua, nhưng chưa bao giờ dẫn phát khoái cảm kỳ dị như thế.

Tim hấn đập rộn lên, huyết mạch sôi sục, chỉ muốn tham dự trong đó trắng trợn đồ sát.

Võ Tàng hoàn chém đứt tay chân, mổ bụng chia rách bụng, một thân chia lìa tàn phá, cánh tay phải nối liền thân thể, máu me nhầy nhụa há miệng, hướng về Đào Yêu gào thét: “Kiếm là của ngươi, đều là của ngươi, đều cho ngươi hết!” Cố gắng ném kiếm vào không trung, lưỡi kiếm lượn vòng, chém đầu lâu xuống, thân thể tàn phế vỡ nát, một thể hệ sát ma cuối cùng cũng diệt tuyệt!

Loạn Trần đại sư cúi đầu không đành lòng chứng kiến, Tiêu Nhiên thở dài nói: “Đáng thương, Vạn Kiếp cây mạnh uy phong tận, một buổi đầy máu thịt vô tội.”

Trong giây lát, máu thịt khô cạn trên mặt đất biến thành từng khối than cốc, rất nhanh bị tuyết bay bao trùm.

Ma kiếm kia rơi xuống trong tuyết, hóa thành lưu quang màu vàng, nhẹ nhàng chảy vào lòng bàn chân vũ trụ, thật giống như dòng suối nhỏ tụ hợp vào sông lớn.

Vũ trụ bay đến trước người Đào Yêu, quỳ xuống đất dập đầu nói: “Vũ trụ Thần Phong quy về hoàn chỉnh, chủ công có thể tùy ý vận dụng, thúc giục cứng rắn phá địch, như cánh tay sai khiến.” Mặt ngẩng lên, tiếp tục nói: “Từ nay về sau, ta sẽ mất tự tính, không còn “ta” tồn tại nữa.

Vũ trụ phong dung nhập bản thể chủ công, như huyết dịch, bộ lông, tinh thần khí lực, từ mệnh tương hợp với linh hồn.

Hình dáng như Nữ Đồng, sau đó không còn xuất hiện nữa.” Nói xong, toàn thân kim quang chảy xuôi, tượng đồng như bị tan chảy, lại như tượng đất bị gió ăn mòn, hình thể vỡ vụn phiêu tán, ngưng tụ thành hai cỗ khói vàng cực nhạt, chui vào mi tâm và thất khiếu chui vào đào môn non mắt.

Cửu Vĩ Quy hô to: “Thật may mắn quá! Chúc mừng Đào Quân, cuối cùng cũng trở thành Chí Tôn Thánh chủ của Ma Kiếm!” Nó nằm rạp xuống đất, thành kính vui vẻ, giống như không có phục hồi lại.

Đào Yêu Yêu mím môi nghiêng răng, nắm đấm siết chặt rung động “Đôm đốp”, giống như đang cực lực chịu đựng đau khổ, gương mặt lại tinh thần phấn chấn, hiển lộ ra dấu hiệu trắng trợn phát tiết.

Loạn Trần đại sư nhìn ra có chỗ không đúng, giật mình nói: “Sát dục! Không tốt, Vũ Tàng Hoàn sát dục truyền cho hấn!” ngẩng đầu gào thét: “Đồ nhi, mau niệm Thanh Phong Kiếm Quyết, để cho lòng mình ổn định!”

Cửu Vĩ Quy nói: “Lão gia hỏa mặt dày Trương Cuồng, còn dám mở miệng xưng sư đồ? Người á, dựa vào cái gì làm sư trưởng của người ta?” Âm Tiếu xen lẫn châm chọc, đêm tuyết vang lên như kiêu Đế, chỉ nghe nàng cười nói: ” Đào Quân dựa vào sức một mình xông ra khỏi U Minh Giang, luận bản lĩnh,, Luận tư cách, hấn mới thật sự là chính thức Nga Kình sư tôn! Loạn Trần lão phế vật người tính là cái gì? Từ Tam Tổ

các người luyện thanh vi vi, hai đời “sư tôn” đầu cơ trục lợi, từ cầu thủy tinh đến Quỷ Hùng quan, đi tới đi lui liên đăng vị, thật không nhẹ nhàng tinh táo., Các người ai dám xuống U Minh Giang trải kiếp? Ai thật sự lao ra khỏi Trấn Yêu Tháp? Cái gọi là Ngao sư tôn, thật là lần thế trộm danh! Đào Quân chinh phục toàn bộ Ma Cảnh của Trấn Yêu Tháp, trước nay chưa từng có ai không đến, đừng nói là các đại sư giả mạo, cho dù là tổ sư Ngao Tử Nguyên tông, cũng khó so sánh với hắn!”

Tự ngữ cuồng cuộn cuộn, khen chết tất cả.

Đào Yêu Yêu mỉm cười gật đầu, rất có ý vị dương dương tự mãn.

Loạn Trần đại sư mặt đỏ mắt quắc, mạch máu trên trán lòi ra, một bộ dạng giận dữ không thể át.

Lúc trước nói chuyện Nam Hải nguy nan, hắn liền nổi giận, lần này đồ đệ thu nạp ma kiếm, nghe yêu quái mê hoặc, chắc là càng giận dữ đốt lửa giận.

Cửu Vĩ quy nói: “Loạn trần ơi loạn trần, nếu ngươi tức chết như vậy, còn có ba phần xấu hổ niệm tình.

Nhưng lão già này ngoan độc, then quá hóa giận nhất định phải diệt khẩu.

Thánh chủ Đào Quân minh giám, trò lừa đảo loạn trần bị chúng ta vạch trần, hắn vì bảo vệ danh hiệu sư tôn, tuyệt đối phải diệt trừ ngươi! Hiện tại tình thế không phải là hắn chết, chính là ngươi vong.

Đào Quân nhân từ, không đành lòng giết sư, cũng nên gặp mặt hỏi rõ ràng, làm sư tôn sao có thể ác ý sát hại đệ tử!”

Trong tiếng xui khiến dồn dập, Đào Yêu cất bước đi về phía loạn trần, lầm bầm nói: “Người nói linh tinh, sư tôn sao lại hại ta... Ừm, đợi ta hỏi một chút.” Đứng trước người loạn trần đại sư, trước mắt huyết quang chớp loạn, huyền tượng rậm rạp, tất cả đều là thảm trạng trước khi Vũ Tàng Hoàn chết.

Hắn không chút cảm giác tàn nhẫn, ngược lại có loại xúc động nóng lòng muốn thử.

Bên kia Cửu Vĩ Quy xiết chặt năm ngón tay, chờ đến mức không kiên nhẫn, quát: “Xuống tay đi, giết hắn đi! Giết chết loạn trần! Vạn Tiên trăm vạn tiên, pháp lực của Ngao Tông Sư, chính là tể phạm đầu tiên hiến cho Ma Kiếm!” Đào Yêu giơ tay lên, hét lớn một tiếng, nhảy ra phía sau mấy trượng, một chưởng đánh tan góc cạnh lôi đài bột phấn, quay đầu lại cười nói: “Lão yêu bà, người quá nóng nảy, ồn ào thêm một chút, không khéo ta liền loạn tính giết sư.”

Cửu Vĩ quy sắc mặt thu liễm, mỉm cười nói: “VẬY CHÚNG TA LẠI TỚI LẦN NỮA.”

Mặt ngoài Đào Quân Thánh Chủ hiện lạnh, kì thực lại ưa thích giết địch, cảm giác kỳ diệu đoạt pháp.

Trước mắt Ngao tiên sư khoanh tay đợi trăm, chính là cơ hội tăng lên pháp lực, hợp lúc trước thử Thần Phong, thành lập uy lực nhiếp thế.” Ngữ điệu chậm rãi đến mạnh, quả trượng trong tay va chạm mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Đào Yêu Yêu nói: “Ta lấy người thử kiếm, tăng cường pháp lực như nhau.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Điều cực diệu cực kỳ, lão bà tử cam tâm tình nguyện! Thịnh Thánh chủ mau động thủ giết ta đi! ” đầu trượng gõ gõ càng nhanh, thoáng như trống đột ngột rậm rạp, “Đát đát soạt soạt” người cấp tiến.

Đào Yêu Yêu đầy cuồng nhiệt, chỉ muốn đem Cửu Vĩ Quy toái thi vạn đoạn, nhưng một ý niệm còn thanh tỉnh, mơ hồ cảm thấy sát dục khó lấp, một khi tiền lệ mở ra, khát máu hiếu chiến không ngừng nghỉ, chính mình chung quy sẽ biến thành Võ Tàng hoàn thứ hai.

Lập tức cố gắng chịu đựng, dục niệm dần dần rùng rục nhập cốt.

Toàn thân hần khô ngứa, nằm trên mặt đất cọ xát sau lưng.

Qua một lát sau, trượng kích nhanh đến cực điểm, gõ khắp nơi hổ sâu như tổ ong, gõ khắp nơi.

Đào Yêu Yêu chỉ lẫn lộn, từ đầu đến cuối không có bạo khởi hành hung.

Cửu Vĩ Quy liệu biết dự ác tính thất bại, thu hồi quả trượng nói: “Định lực tốt, Hậu Bổ Thiên Long Thần Tượng, Ma Kiếm nhập thể còn có thể khắc chế sát dục, đại khái ẩn giấu pháp bảo thanh tâm định thần.”

Loạn Trần đại sư nói: “Đoán đúng rồi, pháp bảo kia tên là Thanh Phong kiếm, chuyên môn hóa giải sát tâm.”

Đuôi lông mày Cửu Vĩ Quy run nhẹ, dường như có kinh hãi, trong nháy mắt khôi phục thái độ bình thường, lạnh lùng nhìn về phía cổ kiệu.

Trong kiệu môn, đại sư loạn trần ngẩng cao đầu, con mắt trong tóc trắng lấp lòe, cười nói: “Lão yêu bà, đêm nay bà đưa ta ra đây, là muốn đồ đệ tự tay giết chết ta, thật lòng độc ác.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Người làm bộ mặt đỏ bừng tức giận, thật sự vận súc pháp lực.

giấu diễm được hai mắt lão bà tử, cũng coi như là tâm kế khéo léo.”

Lời nói rõ ràng, dao găm xuất hiện, chiến vân bỗng nhiên dày đặc.

Một yêu một tiên lẳng lẳng đối phó, chợt đồng thời hừ một tiếng.

Chính là biến động rất nhỏ này, hai bên đã liều chết đánh đấm.

Quý kế thứ hai mươi ba, quý kế xảo giải thắng Ô Tào Tào1

Nga lang phái pháp chia Cửu Dương, trong đó Nhiếp Hồn môn là đặc biệt nhất, luyện chân khí gọi là “Minh dương”, trong dương khí ẩn chứa âm lực điều khiển hồn linh, mơ hồ là môn đạo U Minh Quỷ giới, tựa hồ không quá phù hợp với đặc điểm Minh Hạo của chính phái.

Từ lão tương truyền, Nhiếp Hồn môn đồng Thiên Sơn Tiên Tông uyên nguyên sâu xa kéo dài, đây là chỉ “Phách Mộng cục, tạo ra mộng cảnh” chủ mạch tương thông.

Là một bàng chi khác, phương pháp ngự hồn trên thực tế bắt nguồn từ Côn Luân tiên tông, chính là đại đạo quy âm của dương cực sinh âm, so sánh với pháp chi Thiên Sơn đều tự tiện thắng trận, đều vì Ngao Bính nhiếp hồn môn kiêm dung cùng thu.

Lúc đó tình thế rõ ràng, Loạn Trần đại sư bị Hạc Linh cao độ hại đã lâu, nguyên khí hao tổn hơn phân nửa, rất khó dùng Phong Lô, Kiêm Tiên cương mãnh đạo pháp công địch, lâm thời mạo hiểm, chỉ có thể dùng Nhiếp Hồn Thuật cướp lấy hồn phách yêu quái.

Mà Cửu Vĩ Quy chuyên hỉ ám tập, tránh cho liều mạng cùng cao thủ, cũng sử dụng pháp câu hồn,

Không khỏi trùng hợp, hai bên đều là chiến thuật giống nhau, nguyên thần đồng loạt xuất khiếu, lén vào trong cơ thể đối phương, phát hiện hồn phách đều không có, thừa cơ chặt đứt kinh lạc, bản thân bị hao tổn kinh động thần hồn, lại tự mình trở về chỗ phòng thủ.

Cứ như vậy trời đưa đất đẩy, lão yêu cùng tiên sư đều đã bị trọng thương.

Nhưng Loạn Trần đại sư vốn ở thế yếu, liều mình kéo thành thế hòa, tính ra vẫn là Cửu Vĩ Quy chịu thiệt nhiều hơn.

Khóe miệng Cửu Vĩ Quy rướm máu, nói: “Cái này cũng kỳ quái, lão gia hỏa là đan dược môn, đã lâu không phục đan, còn có thể sử dụng pháp thuật ngoan độc như vậy.”

Loạn Trần đại sư nói: “Dạy ngươi cho biết, Đan Dược Môn có nhiều thánh phẩm, ăn một viên công pháp có thể bảo vệ ngàn năm không rút đi.

Ngươi lại đấu mấy ngàn năm, vẫn có bại không thắng như thường.”

Cửu Vĩ Quy cười lạnh nói: “Là ta thua? Thương thế ngươi bị hôn mê quá rồi phải không?”

Lời còn chưa dứt, Loạn Trần đại sư vùi đầu há miệng, “Phốc phốc” phun ra hai ngụm máu lớn.

Đào Yêu Yêu thấy thế vội vàng nói: “Sư tôn đừng hoảng sợ, ta...” Loạn Trần đầu không ngẩng lên, khoát tay dừng lại nói: “Ngươi! Nằm xuống cho ta, niệm Thanh Phong kiếm quyết khắc chế dục vọng, ta chết rồi ngươi cũng đừng động!” Đào Yêu Yêu tự biết sát dục cực nặng, vội nhắm mắt ngâm tụng chân ngôn.

Cửu Vĩ Quy giọng the thé nói: “Sư tôn bị thương nguy hiểm, đệ tử há có thể bỏ qua tay áo? Đào Yêu Yêu, mau giết ta lập công!” Loạn Trần đại sư nói: “Lão yêu bà bớt hù dọa, giáo huấn ngươi, lão tử còn có nhân mã khác... Hoàng U! Hoàng U! Tiểu tử ngươi mau lăn ra đây cho ta!”

Lôi đài vừa rồi sụp lún nửa bên, Hoàng U tùy thế ngã ngã, một mực ghé vào trong đồng đá vụn sọc run, ” hạc linh cao” trong tay dính đầy bùn cát, luôn không nở buông bỏ.

Nghe sư tôn rống to liên tục, hấn như người tỉnh mộng, lắc lư đi tới trước kiệu.

Loạn Trần đại sư nói: “Đồ đệ đầu độn giáp! Sao phải mê độc dược! Trở thành lời sư tôn nói, ném đi thứ hại người kia!” Lời nói như sấm rền, chấn điếc đầu óc, Loạn Trần đại sư tập trung pháp lực còn sót lại, dùng Nhiếp Hồn Chân Pháp giúp hấn hồi hồn.

Quả nhiên ánh mắt Hoàng U sáng ngời, phát tay quăng cao thuốc trắng đi xa.

Loạn Trần nói: “Đi qua, xử lý lão yêu bà!” Hoàng U nói: “Là... “Cố gắng định thần tư, vận tụ chân khí, từng bước một bức bách Cửu Vĩ Quy tới gần.

Loạn Trần đại sư nói: “Lão yêu bà, ngươi lại đào Hạc Linh Cao lên, xem đồ nhi ta còn bị lừa không?”

Cửu Vĩ Quy híp mắt ngửa mặt lên trời, tùy ý để gió tuyết đập vào mặt, tựa hồ lâm vào minh tư của mình vong ngã.

Trong giây lát tiếng rít sắc nhọn, miệng cực lớn, cầm rơi xuống trước ngực, một cái lưỡi dài mềm mại thuận thể rơi xuống, trải rộng ra hai thước.

Chỉ thấy bên trái là màu sắc rõ ràng, bên trái bên phải màu đỏ là Thanh.

Cửu Vĩ Quy vung quải trượng xuống, nặng nề đánh lên đầu lưỡi thịt màu đỏ.

Đào Yêu Yêu tê cả da đầu, rất muốn hỏi nàng có đau hay không, lại nhìn Hoàng U như lời oanh đỉnh, lập tức xui lơ té xỉu, sư tôn phun máu như trút, hai tên Ma Thần phía xa cũng quay cuồng gào thét, tình trạng vô cùng thống khổ.

Đào Yêu Yêu kinh hãi, hỏi: “Này này, Quỷ tướng các ngươi thế nào? Linh Nhi có khỏe không?”

Quỷ tướng buồn bã rên rỉ.

Hình Thiên thở hắt ra nói: “Nội tạng suýt nữa bị nổ nát, không còn sức lực động đây, Long cô nương hôn mê chưa tỉnh!” Trong tai nghe nói ” Nổ tung”, nhớ lại tử trạng sau khi yêu quái đánh cược thua, lão yêu bà dùng gậy đánh điểm điểm vòng tròn màu xanh, thân thể bầy yêu lúc này nổ tung, cùng tình hình trước mắt mơ hồ tương tự.

Hắn không kịp truy hỏi, chỉ muốn đứng dậy nhìn Hộ Long Bách Linh.

Loạn Trần đại sư quát: “Chết yếu, nằm đây được rồi!!” Đào Yêu sững sờ một lát, mới hiểu được cái gọi là yêu thương đối với hắn, mắt thấy mặt mũi sư tôn đầy máu, vẫn còn lo lắng uống mạng, vội nằm xuống nói: “Ta nghe sư tôn nói, ta nằm được rồi, thương thể của sư tôn như thế nào?” Loạn Trần đại sư nói: “Không chết được đâu.” Bàn tay run rẩy, lau lau vết máu bên miệng, ta quên mất, Âm Dương Liên và Loạn Hồn Đỉnh phối hợp tác dụng, khiến đối thủ khí loạn thể phá thể, lão yêu bà lại luyện thành loại ma pháp này.”

Cầm Cửu Vĩ quy chậm chậm khép lại, đầu lưỡi kia tựa như rắn nửa chết, mềm nhũn co vào trong miệng, hiển nhiên là sức cùng lực kiệt, hôn mê ngهن, khó có thể mở miệng ứng đối.

Đào Yêu Yêu nổi lên lòng hiếu kỳ, hỏi: “Cái gì “Âm Dương Liên”, “Loạn Hồn Đình”, đó là pháp bảo của nàng sao?”

Loạn Trần đại sư nói: “Là tên của hai cái đuôi của nàng.

Loạn hồn đình nghi hoặc thần chí của loạn sinh linh, nàng biến thành cây gậy mang theo quả trượng.

Âm Dương liên có thể nhiễu loạn thần thông và pháp lực của đối phương, chính là món đồ chơi dài lâu trong miệng nàng.”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Cái đuôi mọc ra trong miệng, không thành cái rắn... Nàng rốt cuộc là mấy cái đuôi?” Loạn Trần đại sư nói: “Cửu Vĩ Quy, Cửu Vĩ Quy, hai vợ chồng đều có bốn đuôi, hợp thể sinh thành “Diệt Thế Lân Thương” là đuôi mạnh nhất.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nói như vậy, Cửu Vĩ Quy là lão bà của Cửu Vĩ Nghệ! Bọn họ hợp thể... làm sao hợp?”

Trong khi nói chuyện, tuyết ngừng lại, gió nhẹ trắng thanh đạm.

Cửu Vĩ Quy trì hoãn lại, mặt mũi bi thảm, khàn giọng nói: “Lão già loạn trần, kinh mạch của ngươi đã đứt đoạn, lại trúng trọng kích của ta, còn có tinh thần nói nhảm cùng đệ tử, lão bà tử cực kỳ bội phục.

Ngươi đã có dư lực như vậy, sao không sớm lấy thủ cấp của ta đi?”

Loạn Trần đại sư nói: “Hắc, đừng dùng phép khích tướng.

Kinh mạch ta đứt gãy, nội đan ngươi cũng rách nát, chúng ta lưỡng bại câu thương đều không động đậy được, xem ai khôi phục nhanh hơn.” Song chương đề xuống đan điền, đỉnh đầu khói xanh lượn lờ, nhanh chóng luyện đan chữa thương, xem ai khôi phục nhanh hơn.”

Đan dược đạo pháp tu luyện chí cao, có thể làm cho cơ thể con người làm đan phòng, bụng là lò luyện đan, tinh khí thổ dịch làm nguyên liệu, vận hành chu thiên tự thành linh đan.

Gặp phải nguy nan, Loạn Trần đại sư kiệt lực giải toán, đại triển huyền pháp ảo diệu, nửa canh giờ là đan thành thương càng nặng.

Cửu Vĩ Quy nói: “Lão gia hỏa đừng vội vàng, bây giờ ngươi không có sức tấn công, vậy ngươi nhất định phải chết.

Nhìn xem nhân thủ kia của ngươi, vết thương, ngược lại, ai còn có thể dùng? Ta ngược lại lưu lại quân dự bị, chuyên chờ thu thập tàn cục, đám tiểu nhân hiện thân đi!” Ra lệnh một tiếng, tiểu yêu trong bốn phía hô ứng, từ trong góc tối bò ra mười mấy cái.

Cửu Vĩ Quy cười nói: “Tuy chiến lực Linh Lỵ Ma rất yếu, nhưng lúc này lại là kỳ binh trình thắng.”

Loạn Trần đại sư thâm giạt mình, giờ phút này tình thế đại hung, bản thân bị thương nặng, hoảng u hôn mê, hai Ma Thần cũng ngã xuống đất không dậy nổi, phe mình xác định không người nào chống lại địch.

Tiểu Tiểu Linhhy Ma không đáng nhắc đến, trước mắt lại có thể trắng trợn hung hăng, không tốn chút sức nào đem đám người Ngao Bí giết sạch sẽ.

Hai mươi ba hồi, quỷ cục xảo hợp giải thắng Ô Tào Tào nhị
 Trong nháy mắt sát khí nồng đậm, đại sảnh khách điểm trống
 rỗng vang lên thanh âm lạnh lẽo như băng: “Lão yêu bà, hình
 như ngươi để sót một người.”

Cửu Vĩ Quy cười nói: “A, Ma Kiếm Thánh chủ muốn phát uy
 rồi, được được, chúng ta cam nguyện chết dưới kiếm của
 ngươi.” Trong lòng loạn trần khấn trương, chân khí đột nhiên
 tan rã, liều mạng quát lên: “Ngươi... Ngươi đừng động đây,
 chết yếu, đừng động sát niệm!” Đào Yêu Yêu Yêu lớn tiếng
 nói: “Giết chết ác ma, thế tất phải làm!” Cửu Vĩ Quy cười to
 nói: “Đào Quân mau xuất kiếm, lão bà tử tính là không có di
 sách, nhất định phải để ngươi xung bá vạn thế!”

Chỗ góc tường đại sảnh, bỗng nhiên có người đáp: “Ngươi
 tính sai, yêu quái có kỳ binh, Ngao phái cũng có hậu ứng.”

Người này tùy ý mà hiện lên, chỉ thấy Long Bách Linh vịn
 tường mà lên, chậm rãi đi về phía trước đài, bộ dáng Liễu
 Nhược Phong yếu ớt, phảng phất một hơi cũng có thể thổi ngã.

Cửu Vĩ khoái huyết sáo, đám tiểu yêu chen chúc vây quanh.

Đào Yêu Yêu đang muốn cứu giúp, lại thấy nàng không liếc
 mắt nhìn thẳng rồi trực tiếp đi thẳng.

Đám tiểu yêu cách nhau ba, năm thước, chột hoa chân múa
 tay, đối xứng chấp tay tạo thành đạo vạn phúc, gương mặt xấu
 xí dữ tợn, động tác lại nho nhã lễ độ, phảng phất như khi con
 học người, giơ tay nhắc chân ngân quang hơi lung lay, chỗ các
 khớp xương buộc rất dài tơ mỏng manh.

Đào Yêu Yêu cười nói: “A, được lắm, Băng tằm Tiên Tác,
 Linh Nhi rất giỏi, dạy quái vật hiểu lễ, ta liền phục ngươi.”
 Tay trái Long Bách Linh áp nhẹ lên môi, tiếp theo lấy mu bàn
 tay áp nhẹ lên gò má, ám chỉ cho hắn “Tướng công Mạc Ngôn,
 nghỉ ngơi cho tốt, năm ngón tay phải gầy gầy tiên tác, đám
 tiểu yêu càng lúc càng nghiêng về phía trước, hành diễn lễ như
 điên cuồng.

Cửu Vĩ Quy nói: “Băng Tầm Tiên Tác, ha ha, tiên nữ tiên nữ của Tiên tông quang lâm bản điểm, lão bà tử quả thật là bỏ sót khách quý.”

Long Bách Linh không để ý tới nàng, lên đài đi tới trước mặt Loạn Trần đại sư, quỳ lạy nói: “Sư tôn chịu khổ rồi.”

Loạn Trần nói: “Linh nha đầu, ngươi, ngươi không trúng tà thuật của lão yêu bà? Tốt, đứa bé ngoan...” Muốn sờ tóc của nàng, đầu ngón tay run run không thẳng.

Long Bách Linh đỡ lấy sư tôn, giải hạ lưu thương, nói: “Đệ tử có được thiện tâm bồ, ăn xong giảm bớt đau đớn.” Vòng quanh cái nắp bao lại, cấp lấy một hơi loạn lạc, thể như cá voi hút nước, “Ừ ục ừ ục” trút xuống hơn phân nửa.

Bách Linh vỗ vào lưng hắn, nói: “Chậm một chút... Đừng sợ, ai, aii, cho ngài ái đồ đệ chết yếu lưu lại một chút.” Hồn Trần cười nói: “Quý nha đầu, thương nhớ tiểu phu quân kia của ngươi.

Khí huyết của hắn đang vượng, làm sao có thể ăn thuốc bổ? Bổ thêm thì bốc khói.” Ăn vào Viêm Lân Tủy, gương mặt huyết sắc dần thấm vào, tranh thủ thời gian đả tọa nghỉ ngơi dưỡng chân nguyên.

Long Bách Linh nở nụ cười, cho Hoàng U ăn một ít Viêm Lân Tiên Lộ, đỡ hắn dựa vào chân tường dưỡng thần, lại nhìn tình huống đào cơ thể non nớt.

Nàng đi qua đi lại, nhiều lần đi tới đi lui, Đào Yêu chỉ như trời tuyết đất chảy, đến gần mới thấy môi nàng thanh khí liên tục, tóc xanh tán loạn, có vẻ tiêu tụy, vội vàng nói: “Ngươi bệnh không tốt!” Long Bách Linh nói: “Có hơi lạnh, không có gì đáng ngại.” Đào Yêu Yêu nói: “Làm sao để làm? Thân thể ngươi vốn đã yếu!” khuỷu tay trái chống xuống đất, cánh tay phải ra vẻ muốn ôm lấy.

Long Bách Linh vội nói: “Mau nằm đi, ngươi vừa động sát khí ngập trời, mọi người đều gặp nguy hiểm! Trước khi tình thế ổn định, tốt nhất là nằm xuống tĩnh tức, cái gì cũng đừng nghĩ, cái gì cũng đừng nói.”

Đào Yêu Yêu đành phải nằm xuống, ngón tay nhẹ ấn huyết nội quan Bách Linh, ám tướng chân khí đưa đi, dự định xua tan

gió lạnh cho nàng.

Hắn nào ngờ chân khí thuần hậu vô cùng, đuổi sát theo năm đó Ngao Tổ Sư Tử Nguyên tông.

Chân khí hơi nặng nhập mạch, mặt mũi Long Bách Linh đỏ lên, tóc hơi dựng thẳng, giống như trúng phải sét đánh vạn quân, vung tay vỗ ngực ho to, chỉ nói: “Tướng công, ngài, ngài muốn nướng chín ta à.”

Đào Yêu Yêu kinh ngạc nói: “Ta muốn chữa bệnh cho ngươi, nhưng khí một chút lại xao động, chẳng khác nào... Quyết khẩu Hà Thủy.” Đột nhiên ngộ ra tình hình nguy hiểm trước mắt: Bản thân mang theo đại năng, sử dụng pháp lực tùy tâm sở dục, hậu quả tạo thành thường vi phạm nguyên vọng của mình.”

Giả như vừa rồi thua hơi nhanh, lúc đó Long Bách Linh sẽ là máu sôi lên mà chết, nếu chỉ bằng sát niệm động thủ, chung quanh đại khái sẽ không còn vật sống.

Hắn nghĩ lại mà sợ, mồ hôi lạnh đầm đìa, hoảng sợ không biết phải làm sao.

Long Bách Linh thấy đau lòng, bờ môi khẽ sát bên tai hắn, dịu dàng nói: “Tướng công yên lặng chờ đợi, việc này giao cho ta và sư tôn xử lý, chung quy sẽ có thể giúp ngươi tìm được phương pháp không chế thần lực.” Mũi Đào Yêu đầy hương vị ngọt ngào, tâm thần run lên, nhắm mắt lại trầm mặc niệm Thanh Phong kiếm quyết.

Một lát này đám tiểu yêu mệt mỏi sùi bọt mép, còn không ngừng xoay người cúi đầu.

Long Bách Linh chăm sóc mọi người an ổn, lúc này mới chuyển hướng qua yêu ma, hơi vận linh niệm thu hồi tiên tác.

Chúng tiểu yêu nhất thời uể oải, ngón ngang lộn xộn thành một đống.

Trong khoảnh khắc cục diện nghịch chuyển, chỉ có một mình Long Bách Linh có thể tùy ý hoạt động, thắng bại như trời chiều nghiêng về phía Nga lang phái.

Cửu Vĩ Quy liếc mắt lạnh lẽo, khuôn mặt âm trầm, thậm chí mang theo vài phần khinh miệt.

Mãi đến khi Long Bách Linh bận xong, đầu gối ngồi xuống đối diện, ngay cả mắt cũng không nhìn nàng, rất có ý tứ “Nữ tử kiêu quý nhược nữ, sợ gì chứ”

Long Bách Linh nhận một chút chân khí Thuần Dương, thể bệnh chưa rút lui, trên người trái lại cũng ấm áp hơn nhiều, ôm tuyết từ ngón giữa vẫy xuống, thản nhiên nói: “Tuyết màu xanh rất dọa người, tuyết ngừng lại ta mới dám mơ mộng mở mắt.”

Chỉ nói hai ba câu, thần sắc Cửu Vĩ Quy thay đổi, gương hai hàng lông mày dài lên, ánh mắt sắc bén bắn thẳng đến.

Long Bách Linh nói: “Cạm bẫy mà mẹ chủ bố trí trong tuyết, bông tuyết bay trên không trung mới có hiệu quả?”

Cửu Vĩ Quy chăm chú nhìn thật lâu, nói: “Một câu nói, bội phục bội phục, xin hỏi Phương danh của tiểu thư, vị truyền nhân tiên gia nào của Thiên Sơn?”

Long Bách Linh nói: “Ta tên Long Bách Linh, hiện là đệ tử Nhiếp Hồn môn của Ngao Bính phái.”

Cửu Vĩ Quy nói thêm: “Ngao đệ tử chỉ biết thiên sơn tiên thuật? Thiên Sơn tiên tông lánh đời ngàn năm, từ khi nào lại kết minh với Ngao Huyền môn? Lão bà tử cô lậu quả văn.” Nhưng nàng trời sinh tính tình hung ác, bất luận tiên tông hay Huyền môn, đều không để trong lòng, cười lạnh nói: “Long tiểu thư nhìn thấu tuyết thiên huyền bí, nhãn lực rất là tuyệt vời, có thể giải thích một câu tình trong hay không?”

Long Bách Linh trầm nghĩ “Lão yêu quái rất khôn khéo, không dễ dàng lừa gạt được, đối phó với nàng phải tập trung tinh thần mười hai phần.” Hơi không chần chờ, lập tức đáp: “Trong giấc mộng thủ định thần hồn, có thể ngăn cách tà ma xâm lấn, đây là đạo pháp cơ bản của Nhiếp Hồn môn đối với Nhiếp Hồn môn.

Ta mới học, phụ trợ Chân Pháp đề phòng nghiêm mật, yêu pháp trong tuyết mặc dù lợi hại, lại không vào được mộng cảnh của ta.”

Câu trả lời này cũng cực kỳ xảo diệu, Cửu Vĩ Quy hỏi là bí mật của Tuyết Lăng, nàng giải thích làm sao chống đỡ tà thuật xâm nhập.

Tuy rằng tránh nặng tìm nhẹ, nhưng cũng đã giải khai được nổi băn khoăn trong lòng đối phương.

Cửu Vĩ Quy gật đầu nói: “Chẳng trách ngươi có thể tránh thoát Loạn Hồn Đỉnh, thủ hồn ngự hồn của Nhiếp Hồn môn là bản sự giữ nhà, ta lại quên mất đoạn này.”

Tâm niệm Long Bách Linh thay đổi thật nhanh, nhanh chóng phỏng đoán ý của nàng, nói: “Thanh Tuyết bay lên không, đuôi thần đánh xuống, hai gian phòng phối hợp làm đối thủ phần thân toái hồn, lão bản nương thủ đoạn thật ác độc, đáng tiếc đối với đệ tử nhiếp hồn chúng ta vô dụng.” Nhớ kỹ sư tôn từng nói qua “Loạn hồn đỉnh” mê hoặc thần hồn, lại tụng niệm quả trượng đánh tan quần quái, chỉ có đồng môn bị thương, duy chỉ có mình ngủ không sao, liên tưởng tới nhân quả trước sau, ngộ ra phương thức yêu pháp đả thương địch thủ, thuận miệng hơi lộ ra, nghiêm nhiên thông hiểu tất cả bí mật, đã thông hiểu tất cả bí mật.

Cửu Vĩ Quy âm thầm lấy làm kỳ lạ, chỉ cảm thấy nữ tử này suy nghĩ nhạy bén, giỏi về tìm lỗ hổng đối đáp, lập tức ngậm chặt môi, nghiêm thủ giọng nói.

Quý kế thứ hai mươi ba, quý kế xảo giải thắng Ô Tào Tào tam

Kỳ thật Long Bách Linh lúc đầu không biết căn nguyên yêu pháp, nhập điểm lúc đầu buồn ngủ ngủ, lưu lại nhiều tâm nhãn, dùng tiên tác buộc cổ tay mẹ con đào, sau đó tiềm vận “Túc Thần trú mộng” của Nhiếp Hồn môn, tiến vào trạng thái ngủ, mượn dùng an thủ thần hồn, đồng thời lưu ý trong sảnh biến động.

Từ khi gia nhập tu đạo Nhiếp Hồn môn tới nay, nàng ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, tán mà đi, chỉ học được sơ cấp “Tú Mộng Thuật” sơ cấp này.

Nhưng mà vận dụng đúng lúc như kỳ, tùy cơ ứng biến kỳ diệu, phản sử thô thiển pháp thuật phát huy công hiệu lớn nhất.

Thi đấu lời đài cháy hừng hực, chúng yêu quái đánh cuộc bỏ mạng, chuyện trong tiệm biến long bách linh đều đã cảm giác được.

Trong mộng suy nghĩ sâu xa kiểm tra, cảm giác là lão bản nương không chế thể cục toàn cục, yêu ma thua tùy ý làm thịt, không hề phản kháng chạy trốn, tựa hồ trúng mê tâm ma pháp thuật phạm vi cực lớn nào đó.

Vì vậy nàng giữ vững thần ngủ, không dám dễ dàng thức tỉnh, mượn ngủ mơ dò đoán đào điền này “Ngàn vạn lần đừng đánh thức ta”

Đợi đến khi Xi phái lâm vào tuyệt cảnh, đào yêu sát tính đại phát, Long Bách Linh không cách nào lại không đếm xỉa đến, đành phải mạo hiểm tỉnh lại ứng chiến.

thích hợp dời bước lên đài, trêu đùa tiểu yêu, lão bản nương ở bên cạnh, thần trí pháp lực của mình không có chút dị thường nào.

Phương tri yêu thuật phạm vi lớn kia đã mất đi hiệu lực, lại nhìn tuyết bay trên bầu trời dừng lại, cuối cùng nàng cũng nghĩ thông suốt —— tuyết xanh đêm lơ lửng, chính là trình tự trọng yếu của Cửu Vĩ Quy thi pháp.

Trong bóng tối tổng hợp rất nhiều manh mối, khẩn trương chải chuốt lại đầu mối.

Mặt ngoài Long Bách Linh ra vẻ trấn tĩnh, mỉm cười nói: “Kỳ binh của quý điểm đã bị phá, lão bản nương lệnh trong tay ta, còn gì có thể nói?”

Cửu Vĩ Quy mỉm cười lắc đầu, ánh mắt an tường thâm thúy khó lường.

Lần này đến phiên Long Bách Linh lo lắng trong lòng, mắt thấy nói bóng nói gió không có hiệu quả, đành phải đổi chiến thuật, đi thẳng vào vấn đề nói: “Tuy Võ Tàng hoàn đã tự sát bỏ mạng, nhưng lại đem sát ý muốn truyền cho Đào công tử.

Lão bản nương giảng giải phương pháp tiêu giải như vậy, ta có thể cho người rời khỏi Trấn Yêu tháp, cùng trượng phu Cửu Vĩ Phong đoàn tụ, người thấy sao?” Từ ngữ hùng hổ, chỉ thẳng vào đối phương có “liệt giải sát dục chi pháp”, cũng mở ra điều kiện phu thê trọng hội, nhưng Cửu Vĩ Quy phản ứng càng nhạt nhẽo hơn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không nhúc nhích, chỉ so với cọc gỗ có hai lỗ tai hơn.

Lần này Long Bách Linh hoảng hốt, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh, suy nghĩ “Nàng giả câm giả điếc, như thế nào là tốt? Bất luận như thế nào nàng muốn xuất chiêu, mới có thể tìm cơ hội phá giải, giằng co như vậy rất bất lợi đối với chúng ta.” Trong lòng phanh phanh nháy, dời mắt nhìn chung quanh, lại nghĩ “Nơi này là sào huyệt của nàng, kéo dài quá lâu tất sinh bất trắc.” Mấy lần muốn chủ động công kích, nhưng đối thủ mưu trí pháp lực cường đại, liều mạng nắm chắc thắng cực nhỏ.

Dù sao Long Bách Linh cũng là thiếu nữ yếu ớt, lần đầu gặp phải cường thủ ngang ngược như trổng trận, ngoan tâm đập nôi chìm thuyền, sợ hãi run sợ, thậm chí thấy nguy hiểm đang nhanh chóng tới gần.

Trong lúc làm người ta hít thở không thông, bỗng nhiên cửa hàng “Bản” phá ra, mấy yêu quái sải bước xông vào đại sảnh.

Long Bách Linh rùng mình một cái, thầm nghĩ xong rồi, bà chủ sử dụng đòn sát thủ, lúc này yêu quái nào lại tới ở trọ? Chắc chắn là nanh vuốt của bà chủ.” Chợt nghe yêu quái kia

kêu to: “Tiểu nhị đâu? Sao không đón khách? Không làm ăn sao?” Tiếng nói trong trẻo, hương khí theo đó bay thoang thoảng, đúng là Phong Mộ Vân công tử lang bạt.

Tâm thần Long Bách Linh chấn động mạnh, vô cùng tức giận, cố gắng ngồi xuống ngay ngắn tại chỗ, nhìn xem ý đồ của hắn như thế nào.

Phong Mộ Vân kéo căn kim liên, buộc vào nhị quái Ngưu Mã, lôi kéo đi nhanh vài bước, hết nhìn đông tới nhìn tây nói: “Khách nhân đâu? Trư tổng quản đâu? Cửu Âm Đồ Trạch vắng vẻ, đúng là chuyện mới lạ.”

Cửu Vĩ Quy nhếch miệng, nhìn Long Bách Linh âm u cười nói: “Long tiểu thư, tính mạng của ta nằm trong tay ngươi sao? Đợi ngươi thắng Phong Mã Ngưu Tam Quái rồi nói sau, đừng để bị bọn chúng ăn sống nuốt tươi.” Ngụ ý, lúc trước không sợ hãi, chỉ vì biết trước Phong Mộ Vân muốn tới đây.

Nghe xong lời này, tâm trạng lo lắng của Long Bách Linh lại hạ xuống, âm thầm tính toán “Thì ra là thế, ta làm bà chủ có lá bài tẩy gì lợi hại chứ, nhưng lại tính được Phong Mộ Vân sẽ xuất hiện.

Phong Mộ Vân tự phụ phóng khoáng không quần, không giống dân cò bạc thường ở trọ, ông chủ nương sao biết hành tung của hắn? Không biết thần thuật tiên tri, xin lỗi nàng không biết.” Suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ra “Thanh Tuyết rải khắp bốn phương, ẩn giấu tà pháp, chắc chắn có thể cảm ứng di động yêu khí ở xa gần gần như

Pháp lực của Phong Mã Ngưu mạnh hơn ta, cũng là Thanh Tuyết dò xét ra hiệu cho hắn.

Bà chủ quả quyết rằng ta sẽ bại dưới tay tam quái, tự giác chiếm ưu thế, lúc này mới mở miệng thị uy với ta.” điều động tâm trí suy nghĩ nhanh chóng, liên tiếp phá giải mấy nỗi băn khoăn kia.

Đang lúc suy nghĩ, Cửu Vĩ Quy nói: “Không kịp tam hữu là khách quý, lão bà tử có chút thất lễ ngênh đón.”

Phong Mộ Vân cả kinh, nhìn qua đại sảnh âm u, thấy rõ bà chủ ngồi trên đài, khom người nói: “Không dám không dám, Đại Đông gia thần thông vô lượng, nhỏ sao dám quấy rầy.

Đêm nay chỉ vì truy tung đạo tặc, chờ một chút liền từ lại...”
Ánh mắt chạm đến Đào Yêu Yêu, nhất thời há mồm cứng lưỡi,
lại nhìn về phía Long Bách Linh, hô hấp đột nhiên thô trọng,
trong con ngươi kinh sợ bùng lên dục vọng.

Long Bách Linh không để hấn vào mắt, tiếp tục hỏi: “Đề nghị
vừa rồi của ta thế nào? Tiêu tan sát khí của tướng công, đổi lại
phu thê người đoàn viên, lão bản nương có nguyện ý làm
thành giao dịch này không?”

Cửu Vĩ Quy còn chưa trả lời.

Phong Mộ Vân đột nhiên điên cuồng hét lên: “Tiêu tặc dễ tìm!
Nghe ngóng tin tức về Quý Hùng quan, thật sự chạy tới đây
rồi.

Đáng hận ta đuổi theo qua hoang trạch vạn dặm, hiem hiem bị
tử linh làm hại!”

Cửu Vĩ Quy nói: “Vì sao Phong lão đại lại nổi giận?”

Ngón tay Phong Mộ Vân biến mất, viền mắt như muốn lòi ra:
“Dám ăn trộm long dư của Phù Tang ta, tên tiểu tặc chó chết
này, dám to gan công khai ngủ say trong giấc ngủ của hoàng
đế!” Sau khi lặn qua lộn lại chỉ mắng Đào Yêu Thiên, lại
không đề cập tới tội của Long Bách Linh nữa.

Nhưng ba chữ ” Cầu Nương nuôi” truyền vào trong tai, Đào
Yêu làm sao kiềm chế được? trợn mắt tức giận nói: “Người là
đồ dân trùng tên tặc hô bắt trộm, đùa giỡn phụ nữ có chồng,
sớm nên hỏi cái tội chết!”

Phong Mộ Vân nói: “Phụ nhân có chồng gì, nói hươu nói
vượn!”

Cửu Vĩ Quy cười nói: “Vừa nói trộm lấy tài vật, vừa nói đùa
bồn thê thất, án này sao lại phán định, còn xin loạn trần đại sư
chỉ thị.” Trong kiệu loạn trần nhắm mắt vận công, đang đến
thời khắc máu chốt của đan, bốn bề biến cố đều lộ ra bên
ngoài.

Cửu Vĩ Quy chuyển hướng sang Long Bách Linh, nói: “Long
tiểu thư nghĩ sao?” Long Bách Linh nói: “Ta chỉ muốn tiêu trừ
sát khí cho tướng công, những chuyện khác ta không muốn
xen vào, ông chủ mẹ, câu trả lời nhanh chút đi!”

Phong Mộ Vân ngạc nhiên nói: “Tướng công? Đúng rồi, cũng từng nghe người gọi như vậy, lẽ nào thằng nhãi này...”

Cửu Vĩ Quy nói: “Đúng vậy, người ta là vợ chồng nhỏ, nóng vô cùng như keo như sơn, thực giáo lòng người ngựa ngáy.

Ha ha, Long tiểu thư nói không sai chứ?” Long Bách Linh không nói gì, im lặng nửa khắc, mày ngài nhẹ nhàng đáp: “Không sai, Đào công tử là chồng ta, ta chính là thê tử của hắn.” Đối mặt với ma quái gây khó dễ, cộng thêm truy vấn không có kết quả, nàng dần dần cảm thấy lo lắng, từ đáy lòng chợt sinh ra một cố ý niệm bướng bỉnh, thầm nghĩ ta sinh ra là người tướng công, chết làm tướng công, ai có thể làm gì? Xuất ngôn kiên quyết, càng thêm “không có hôn” cũng đã ít đi.

Hai mươi ba câu chuyện quý dị, xảo hợp giải thắng Ô Tào Tào tứ.

Phong Mộ Vân ngạc nhiên, nhìn về phía Long Bách Linh trái ngó phải, như muốn nhìn nàng thông thấu, mũi ngửi hai cái, lập tức giận dữ biến mất, ôm bụng cười phá tan: “Ha ha, rõ ràng là một trinh nữ chưa xảy ra chuyện, làm thê tử cái gì? Ban đầu ngây thơ đáng yêu, tự xưng giả người, nhưng sẽ không phải là phu thê, dứt khoát bái ta làm thầy đi, sư phụ nhất định sẽ dạy ngươi biết thế nào mới tính là nữ nhân, ha ha.”

Cửu Vĩ Quy nói: “À, ta quên mất tuyệt kỹ của Phong lão đại rồi.

Ngàn dặm phân hương hoa, chỉ dựa vào mũi ngửi, đã ngửi ra người ta là khuê các.”

Phong Mộ Vân cười đậm đặng nói: “Đại Đông gia nếu không tin, ta lập tức cởi quần của nàng ra kiểm tra minh chính thân...” Mỗi khi đối với mỹ nữ động dục, hắn liền rút bỏ đầu lĩnh phong nhã phái, tùy tiện đậm đặng, nữ tử càng xấu hổ và đau khổ, hắn càng cảm thấy hưng phấn vui sướng.

Nhưng lần này còn chưa nói hết lời, một cỗ cự lực đánh tới, đùi phải cùng rễ rời thân, rễ trái rễ phải bay ra xa mấy trượng.

Cự lực kia hậu thế càng thêm mãnh liệt, đánh vỡ đỉnh đại sảnh ầm ầm, điện quang màu vàng bay lên trời, truyền âm thanh sấm rền ù ù.

Thần sắc Phong Mộ Vân đại ra, mắt thấy gãy chi vụn vụn, ngửa người ngã vào vũng máu, trong cổ họng phát ra tiếng tru lên thê lương.

Đào Yêu Yêu ngồi dậy nửa người trên, nắm tay phải lấp lóe kim mang, điềm nhiên nói: “Gian trùng cường ép chết đi, ta biết kết cục ngươi phát tác.” Lúc hắn phát công Cố Niệm Long Bách Linh và sư tôn dặn dò, trong lòng còn do dự, “Phích Lịch Chùy” muốn xuất hiện còn thu, chỉ dùng non nửa thực lực, nếu không thần thông sử dụng đủ, mười Phong Mộ Vân cũng coi như tiêu thụ.

Nhưng khi tận mắt thấy cảnh tượng đoạn bích đằng khói, chân tay cụt bay ngang, nhiệt huyết trong ngực hấn sôi trào mãnh liệt, chỉ muốn buông tay loạn sát một trận.

Bằng tầm tiên tác quán quanh mạch môn của hấn, sát khí đột nhiên mãnh liệt mãnh liệt.

Long Bách Linh nhận ra, sợ hãi quỳ xuống gần nói: “Đừng tức giận, lòng thả lỏng chút, niệm Thanh Phong kiếm quyết đi.”

Đào Yêu Yêu trừng mắt nói: “Tên kia vũ nhục ngươi!” Long Bách Linh nói: “Không sao, không sao đâu, kẻ nhục người tất phải tự nhục, chúng ta không chấp nhặt với yêu quái.” Dưới sự kinh hoàng, nói năng có chút lộn xộn, không để ý xấu hổ, nghiêng mặt dán chặt vào ngực hấn, bàn tay khẽ vuốt sau lưng, như ngày đó Thi Nhật lấy lòng lang, ôn tồn an ủi một phen, thật vất vả hấn một lần nữa nằm ngủ.

Cửu Vĩ Quy cười nói: “Nhìn tiểu cô nương của người ta sẵn sốc nhiều một chút, Phong lão đại không thể làm nghiêm chứng đường đường, không có bằng chứng, luôn đuối lý.”

Phong Mộ Vân rống thảm dần ngừng, run rẩy giơ tay chỉ lên đài, kêu lên: “Hấn, hai người bọn họ là lừa đảo, lừa đảo, chuyên môn giả bộ lừa gạt, ta có người chứng nhận thẳng.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Ồ, kêu ra nói một chút, nếu là thật, ta sẽ làm chủ cho ngươi.”

Phong Mộ Vân lật tay vào ngực, nắm lấy thuốc trị thương tự luyện, ném vào trong miệng nhai nát nuốt vào, cố nén đau ngồi dựa vào bàn, sau đó dùng sức kéo kim liên, con bò nhị quái kia lão đảo ngã nhào, nằm sấp trên mặt đất run lẩy bẩy không ngừng.

Phong Mộ Vân quát: “Nói đi, bọn họ làm sao châm ngòi ly gián, hai người các ngươi làm sao bị lừa gạt vậy, lặp lại lần nữa!” Nhị quái thực sự sợ hãi, trong miệng làm bầm lẫu bẫu như người say ngủ.

Long Bách Linh cũng không có ác cảm gì với Ngưu Mã, hỏi: “Chẳng phải hai vị tới Thiên Vương Sơn sao? Lại bị trói tới Đồ Tràng Cửu Âm?”

Chắc chắn Phong lão đại chỉ đích danh Tử La Tinh giả ý cầu viện, lừa các ngươi đến bắt sao?”

Mã Bất mật nói: “Vâng, vâng... tiên sư từng nói “Tin hương nhen nhóm, huynh đệ giúp đỡ” “Ồ, lúc này mới mắc mưu Phong lão đại.

Ta nhìn thấy khói của Tử La Tinh, ta cho rằng Phong lão đại bị cường địch vây khốn, tình cảnh nguy cấp, bèn... thăm nghĩ...”

Long Bách Linh nói: “Các người đã muốn chạy đến nhét xác cho hắn, thuận tiện vợ vết long dư, tài bảo, nội đan của hắn, đúng không?” Nàng sát sắc tri ý, từ trong đôi câu vài lời nói không mập mạp, dĩ nhiên đã đoán được tất cả sự việc phát sinh, ý đề “Thu thập thi” là cách nói uyển chuyển, kiếm tiện nghi mới là mục đích chân thật của nhị quái.

Mã Bất mật gật đầu “Úm”, mặt dài vùi xuống, trong câu nói của Long Bách Linh là câu nói của Long Bách Linh.

Ngưu Vô Hậu thở dài nói: “Tiểu nha đầu, người rất thông minh, làm sao lúc trước giả ngu lừa gạt chúng ta.”

Long Bách Linh áy náy nói: “Thật xin lỗi, tướng công muốn ta thành thật, ta nghe lời hắn nói, sau này sẽ không gạt người nữa.”

Phong Mộ Vân kêu to: “Ha ha, xem xong, tự nàng thừa nhận lừa gạt rồi!”

Cửu Vĩ Quy cười nói: “Hai tên ngu xuẩn này đã tham lam lại liều lĩnh, lúc trẻ bị bắt trộm trong cửa hàng, từng người cắt đứt tay trái chân, bị ta “Hóa Sinh ký hợp nhất thể”, nói chuyện trùng phạt rất nhẹ nhàng.

Hiện nay có gan làm chứng, bọn họ không dám nói dối.”

Long Bách Linh nói: “Là người để cho bọn họ hợp thể?” Cửu Vĩ Quy nói: “Hai ngày sau hắn tranh đấu tranh, lão bà tử sẽ để ngưu mã sớm chiều tương liên, đấu một cái chết đi sống lại cũng không được, đây là diệu dụng của Thần Vĩ “Hóa Sinh Ký”

Long tiểu thư và Đào Quân ân ái như vậy, càng ngày càng để cho ta vận dụng đuôi thần, tác thành cho các người “Liên Lý Vĩnh kết”, được không?” Bách Linh trong lòng phát lạnh, mới biết hóa Sinh là một cái đuôi của nàng, vội vàng lắc đầu không ngừng.

Phong Mộ Vân kêu lên: “Bọn họ làm trò lừa đảo, nhân chứng đã chính miệng chứng ngôn, Đại Đông gia còn không tin sao?”

Cửu Vĩ Quy nói: “Chắc là tin, nhưng việc đã đến nước này, người định làm thế nào?”

Phong Mộ Vân nói: “Nơi này là địa bàn của Đại Đông gia, chỉ cầu chủ nhân ra mặt, bắt tiểu tặc, trả lại công đạo cho ta.” Nhìn qua Đào Yêu, sợ hận đan xen, ánh mắt dời về phía Long Bách Linh, ngọn lửa tà ác đốt cháy con người của hắn.”

Rõ ràng, công bằng chỉ là lấy cớ, bắt trộm cũng không quan trọng, thứ hắn thật sự muốn lấy chỉ là “Vạn Phương Chi Quan” kia.

Cửu Vĩ Quy nói: “Ta có thể giúp người đối phó tiểu tử kia, về phần vẻ đẹp đoạt người, độ nhã nhặn của thê tử cướp người, phải dựa vào người tự hưởng.” Đào Yêu Yêu hét lớn: “Ai dám cướp người, đến thử một chút!” Long Bách Linh vội vàng khuyên bảo: “Tiêu Tiêu Hỏa, ai cũng không cướp được ta.”

Cửu Vĩ Quy hừ một tiếng, nhìn cái chân gãy kia, lại nhìn Phong Mộ Vân bĩu môi, giống như nói “Chỉ bằng cái bộ dạng suy yếu này của người, đâu phải là địch thủ của Long tiểu thư, cướp không được mạng người cũng mất.”

Phong Mộ Vân chỉ sợ đào chết non, nhưng nghe Cửu Vĩ Quy đồng ý giúp đỡ, lập tức không kiêng nể gì nữa, cười gằn nói: “Tiểu mỹ nữ có chút năng lực, chưa thể khinh thường, may mà quân lương của ta chuẩn bị đầy đủ, trước tiên bổ sung một chút pháp lực mới thỏa đáng.” Trong cổ họng ngân nga, con người tỏa ra ánh sáng xanh lục, vẻ mặt hung ác tràn đầy, khí độ của quý công tử thay thế cho lệ khí của dã thú.”

Ngưu Mã Nhị Quái bỗng nhiên hoảng sợ vạn trạng, nhảy vọt chạy ra ngoài cửa, chưa kịp chạy mười bước thê thảm kêu thảm, đầu kim liên kia kéo căng ra, kéo thẳng thân hai quái vật lướt ngang qua.

Ngưu Vô Hậu tình sinh dũng, nhảy lên hung hăng giẫm trên mặt đất, từng tiếng gầm rú theo yêu lực thi triển.

Trong chớp mắt, sóng khí cuộn cuộn, cái bàn vỡ vụn, giống như một loại yêu pháp nào đó đánh vào địch nhân.

Nhưng Phong Mộ Vân đã bay vọt lên giữa không trung, giờ móng vuốt hạ xuống, một luồng sáng trắng lướt ngang, cây quạt nhị quai lập tức phun đỏ thất khiếu, ngã xuống đất như sắp chết.

Cửu Vĩ Quy khen: “Khá lắm Mục Dã Tinh Lôi, Phong lão đại truyền tuyệt chiêu, kết hợp với tiên khí của Tử La Tinh, ngược lại cũng có thể chiêm ngưỡng.”

Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến người ta không hiểu vì sao.

Đào Yêu Yêu ngây ngốc nói: “Bọn họ không phải sư huynh đệ sao? Sao lại nội chiến như vậy.”

Quý kế thứ hai mươi ba, quý kế xảo giải thắng Ô Tào Ngũ
 Quỷ

Chỉ thấy Phong Mộ Vân đề xuống hai quái vật, ngựa mặt lên trời hét dài một tiếng, hiện ra bản tướng: Đó là một con sói lông trắng lớn như con nghé con.

Há mồm ra miệng “Răng rắc” một cái, cắn rụng nửa cái đầu ngựa không mập, máu tươi óc phun ra ngoài, thú kêu thảm liệt mặc dù chết vẫn truyền.

Long Bách Linh chỉ sợ hoa dung trắng bạch, lâm bẩm nói: “Hắn ăn nội đan huyết nhục của nhị quái, như vậy... để tăng cường pháp lực.” Cửu Vĩ Quy cười nói: “Ha ha, đoán đúng rồi, hình như Long tiểu thư chưa bao giờ đoán sai.”

Quả nhiên bạch lang đem nhị quái ăn nội đan trái tim, ăn nội đan.

Thịt sau ngực Ngưu Vô Kiệt bị giật sạch, xương sườn cong cong, còn chưa chết, ô ô ô a đau đớn bị thương.

đào hơn nửa ngày mới hiểu được, oán hận nói: “Đồng môn ăn thịt, thật sự mở mang tầm mắt, yêu quái hoàn toàn không có nhân tính, tất cả đều là những súc sinh chết tiệt táng tận thiên lương!” Một luồng sát ý trùng kích tâm hồn, hắn nắm chặt nắm đấm, kiệt lực bình ổn nhiệt huyết điên cuồng trong cơ thể, bỗng nhiên nảy sinh ý niệm nóng nảy như vậy trong đầu: “Sao ta lại biến thành dễ giận như vậy? Chẳng lẽ là bị ma kiếm ảnh hưởng?”

Cửu Vĩ quy nói: “Đồng môn tương mỗi sao lại cầu nhàu, Phong lão đại ngay cả sư phó cũng ăn, hôm nay là cổ kỹ tiểu lộ mà thôi.” Đào Yêu Yêu chưa hạ xuống, lại nghe chuyện thê thảm, kinh ngạc hỏi: “Sư phụ cái gì?” Cửu Vĩ Quy nói: “Sư phụ hắn gọi là Tử Vân La, vốn là tỳ nữ của tiên nhân Côn Luân.

Lúc trước trên đường gặp phong mã tam quái liều mạng liều mạng...

Vân La thì tiên pháp ngăn lại, thu tam quái làm đồ đệ, dạy nó ôn hòa hỗ trợ, pháp nghĩa dưỡng sinh tu tính dưỡng sinh.

Một ý tốt, cuối cùng bị đại đệ tử Phong Mộ Vân ăn tươi nuốt sống.”

Long Bách Linh lắng nghe, đến khi nghe câu cuối cùng, toàn thân run lên, phản bác: “Không đúng! Người đang nói bừa! Ta đã thấy bộ dáng xúc động của Phong Mộ Vân, lúc hắn kêu gọi Vân La thì chân tình biểu lộ, hắn... Hắn nhớ Vân La như vậy, sao có thể đem nàng...”

Cửu Vĩ Quy cười nói: “Hắc hắc, Phong Mộ Vân Nguyên tên là Phong Mục Dĩ, cũng bởi Tư Mộ sư phụ Tử Vân La mới đổi thành Phong Mộ Vân Vân.

Buồn cười là Tử Vân La kia bởi vì nguyên nhân này mà cũng động lòng phạm dạ, lại cùng lang quái làm lên tình nhân.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy thì tốt, chỉ cần thật tâm yêu nhau thương yêu, tình lữ là dị loại thì sao chứ!” Cửu Vĩ Quy nói: “Yêu thì yêu, thương chưa chắc, yêu tới cực điểm như lửa đốt thân thể!”

Hai thầy trò quán lấy nhau ngày đêm, một lát không phân biệt, chỉ hận không thể thu đối phương vào trong người mình, giống như ca hát gì đó trong tiểu khúc... Ồ, “n thịt cuộn thành phiến”

Khà khà khà...

Phong Mộ Vân kia chung quy là một loại súc vật, một ngày một đêm mây mưa rơi vào tình cảnh giao hoan, bị yêu thích thú tính đại phát, càng cắn chết Tử Vân La, bộ lông xương cốt gặm nhấm tinh quang.

Tiên khí, pháp lực, long địa của Vân La, đều thuộc về hắn thu lấy, đó cũng không phải là động cơ giết sư, chỉ xem như thu hoạch ngoài ý muốn mà thôi.”

Hai người Đào Long hoảng sợ, phảng phất như nghe thấy lời nói ly kỳ khủng bố nhất.

Đào Yêu Yêu vốn đã hoài nghi, nhìn thấy hung ác của Phong Mộ Vân gặm ăn sư đệ, suy nghĩ về thái độ cuồng ngạo của dân sư bạch lang năm đó, cảm thấy tin bảy tám phần, ghét

ghét phần nộ, càng cảm thấy không thể tưởng tượng, đột nhiên nói: “Tình yêu của người đến mức ăn thịt người, Đại Thiên thế giới không có gì lạ là không có.”

Long Bách Linh run giọng nói: “Ta không tin, hẳn khao khát Vân La phục sinh, nói nàng hiền lành đều choáng váng, nếu hiện tại tương tự, làm sao mà lúc đó không có sơ hở... Giết chết người luyện đời, chẳng lẽ là tự tìm đau khổ ăn?” Nói đến đây, nhớ lại tình trạng Phong Mộ Vân mừng rỡ si ngốc, lẩm bẩm với người “Vân La”, ta làm một chuyện kia với người., Vân La, người còn không bốt giận sao? “Sự kiện” đã nói, có phải ám chỉ ác hành giết sư ăn thịt người không? Vì sao hẳn nói tình cảm thâm thiết, lại như sau khi tiểu đả tiểu nháo, đối với ái lữ ôn ngôn bồi thường! Tâm tư Long Bách Linh lạnh lẽo, xương cốt run rẩy, chỉ nói: “Không, không có khả năng, không hợp tình lý, không hợp tình lý...”

Cửu Vĩ Quy lạnh lùng nói: “Hợp tình lý? Hợp tình lý gì? Tính tình yêu quái hợp với đạo lý nhân tình, vậy còn tính là yêu quái không?”

Chỉ nghe trong sảnh vang lên tiếng “Vù vù” mãnh liệt, bạch lang gặm xương xé thịt, sắp ăn xong thì cốt nhị quái.

Máu đen đầy đất chảy tràn, sương mù tanh tràn ngập chung quanh, một cảnh tượng máu tanh mãnh thú săn mồi.

Lúc trước quần ma toái thể, Võ Tàng hoàn tự tàn, Long Bách Linh trong mộng biết đại khái, chú ý không tận mắt nhìn thấy.

Giờ phút này cảnh tượng bi thảm lọt vào mắt, thiếu nữ mảnh mai làm sao có thể chịu đựng được? Phát ra tiếng Tuyền Cơ, từng đợt buồn nôn, đột nhiên xoay người nôn mửa.

Đào Yêu Yêu nói: “Làm sao vậy?” Long Bách Linh sợ hãi bối rối, vội xua tay tỏ vẻ không sao, nhưng không thẳng lưng lên được, lục lợi bụng chỉ nôn ra chút ít nước chua.

Phong Mộ Vân thu trả lại, đột nhiên biến về hình người, cười nói: “Tiểu Linh Nhi, đừng sợ, Phong đại ca sẽ cố gắng yêu thương ngươi thật tốt.

Tiểu bảo bối ngoan ngoãn, người đẹp hơn Vân La vạn lần, sao ta lại cam lòng ăn thịt người? Nhất định phải cắt người thành thịt, bỏ vào túi thơm, ngày đêm kề sát người, ai bảo ngươi

sống còn thơm hơn hoa tươi đây.” Mở miệng ngậm máu, một mặt bốn cột trắng trợn, một chân nhảy tới phía trước, vội vã hướng bình đài tới gần.

Lúc này thú triều của hắn muốn phát điên, gần như trở nên điên cuồng, núi đao biển lửa đều dám xông vào.

Trong nháy mắt, tình thế cấp bách, sắp có biến cố xảy ra.

Đào Yêu Yêu bỗng nhiên xoay người ngồi dậy, ôm quyền thi lễ với Phong Mộ Vân, thần sắc mười phần cung kính.

Cử động lần này nằm ngoài dự liệu của mọi người, so với “Phích lịch chùy” đều đột ngột hơn.

Phong Mộ Vân giật nảy mình, đứng vững quan sát, toàn bộ kinh lực tụ về giữa ngón tay và móng vuốt.

Chỉ thấy Đào Yêu ngậm ngực không chế lưng, hô to: “Vân La ơi là Vân La! Tử Vân La tốt bụng, ngay cả dã thú người cũng muốn dạy bạn bè yêu, người là một nữ nhân tốt thiện lương.

Đáng thương cho người si tình phó thác, lại đến bụng tang thân thú.

Hôm nay ta báo thù giúp người, khó tránh quấy rầy hồn nằm của người!”

Trong miệng cầu khẩn, con mắt nhìn chăm chăm phần bụng Phong Mộ Vân, lại thi lễ với bụng hắn! Ánh mắt chậm rãi dời lên, tiếp tục nói: “Tử Vân La tiến vào miếu ngũ tạng của người, người chết khó có thể sống lại.

Nhưng ta bảo đảm, chờ lát nữa ta sẽ chém người ngàn đao vạn quả, cũng tuyệt đối không làm hỏng bụng của người, bởi vì đó là phần mộ an nghỉ của Tử Vân La.”

Cửu Vĩ Quy cười to nói: “Dục ma gặp cuồng nhân, so xem ai ác hơn! Ha, Phong lão đại sắc mặt kỳ lạ, Đào công tử cũng cuồng tuyệt luân.”

Phong Mộ Vân biến sắc, giơ móng vuốt sang bên, ánh sáng trắng đột nhiên hạ xuống, “Oanh” trên mặt đất nổ tung hố to rộng hai trượng.

Sau khi hắn nuốt nhị quái, pháp lực tăng nhiều, thử một lần, “Mục Dã Tinh Lôi” quả đã vượt xa bình thường.

Đào Yêu Yêu thấy vậy cười lạnh, tay phải vung lên, làm ra tư thế hất mạnh đầu.

Phong Mộ Vân hoảng hốt, song trảo cùng thi triển “Mục Dã Tinh Lôi”, liều mạng toàn lực đỡ đỡ lên trên.

Chỉ thấy đá lạc bụi tung lên, đỉnh đại sảnh đổ sụp, bùn đất vấy lên mặt hắn, trên thân lại không tổn hao gì lớn.

Hóa ra đào yêu giáo hoạt, chẳng qua chỉ làm bộ hù dọa một chút mà thôi.

Cửu Vĩ Quy nói: “Được rồi, Đào Quân động chân cách, nợ máu phải trả bằng máu, chỉ đùa giỡn thôi, sao lại an ủi oan hồn của Tử Vân La?” Hắn lại xúi giục Phong Mộ Vân, cao giọng nói: “Phong lão đại chỉ cần buông tay làm chuyện lớn, lúc nguy cấp ta sẽ làm viện thủ!” Nhìn Phong Mộ Vân vẫn còn do dự, chậm rãi nói, dụ dỗ: “Mỹ nữ vạn thế hiếm gặp đang ở trước mắt, Phong lão đại lẽ nào không động tâm! Người xem người nghĩ thế nào!, Long tiểu thư như hoa như ngọc, thân thể mềm mại lại mềm mại, vu vật trời ban, người có thể nào dễ dàng buông tha! Người nhìn nàng bao nhiêu đáng yêu, Đa Thủy Linh, mau tới bắt nạt nàng, chà đạp nàng, chà đạp nàng! Cho dù sờ một cái, hôn nàng một cái, chết một vạn lần cũng đáng!”

Quý kế thứ hai mươi ba, quý kế xảo giải thắng Ô Tào Lục.

Cửu Vĩ Quy càng nói càng nhanh, phảng phất gõ gõ nhịp trống.

Trong tiếng giạt dây, Phong Mộ Vân tình cảm muốn sôi trào, lại nhảy về phía trước ba năm thước.

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Lão yêu bà gõ mạnh một cái trống, người rất hăng hái.” Cửu Vĩ Quy nói: “Lão bà tử không phần khởi nổi, không có gì trọng lượng.”

Thê tử bị sắc ma đùa bốn, làm trượng phu nắm tay làm khán giả, đó mới gọi là không hăng hái.”

Mặt Đào Yêu Yêu trầm xuống, sát khí ngưng kết lông mày, hung tợn nói: “Dám chọc ta tức giận phải không? Lão yêu bà tự tìm đường chết!” Từ từ nhấc cánh tay phải lên, năm ngón tay nắm lại, nói: “Kết quả của một quyền là đâm trúng, tiếp theo là kết thúc của người tử kỳ!” Lời còn chưa dứt, Long Bách Linh vừa vịn nhào tới, ôm chặt lấy nắm tay phải của hắn, nói: “Đừng, đừng động sát niệm... nôn mửa chưa yên tĩnh, không ngừng chút khí kiệt sức, thở hổ hển không ngừng đầu lên được!”

Đào Yêu Yêu vỗ nhẹ lên vai nàng, nói: “Còn nhịn không? Yêu quái quá kiêu ngạo, cười ở trên đầu chúng ta đi ỉa!” Long Bách Linh giãy dụa nói: “Không, không cần người xuất thủ, xuất thủ.

Ta, ta có thể đánh Phong Mộ Vân.” Đôi mắt đẹp khép hờ, điều tức tồn tư, tựa hồ muốn tập trung toàn bộ ý niệm.

Cửu Vĩ Quy nói: ” Đào Quân không ra tay, dựa vào trạng thái bệnh yếu của Long tiểu thư, sao lại dùng khí lực đầu pháp, chỉ coi như tặng đồ ăn vô ích cho Phong lão đại.” Một lời nói toạc ra, pháp lực Đào Yêu tuy cao, trong đó ẩn giấu rất nhiều tai họa ngầm; nếu không ra tay, Long Bách Linh căn bản không có sức chống lại bạo ngược.”

Tình thế rõ ràng, Phong Mộ Vân tự cảm thấy phần thắng trong tay, mỹ nữ lập tức bị bắt giữ, mừng như điên, chân đạp chân

nhảy lên lôi đài.

Long Bách Linh nói: “Muốn đuổi yêu quái thì phải tốn sức lực gì? Người nhìn đi, trong vòng ba bước, ta, ta sẽ để cho hắc tự động biến mất.”

Cửu Vĩ Quy cười ha ha, Phong Mộ Vân chu miệng lắc đầu, tưởng cô ta hôn mê nói linh tinh gì đó.

Đào Yêu Yêu tuy cũng lo lắng, nhưng Tổ biết nàng nói tất phải, lập tức nín thở chờ đợi, nhìn Phong Mộ Vân nhảy về phía trước, một bước, hai bước, bước thứ ba còn chưa nhảy ra, ngoài cửa khách điểm tiếng thét dài chấn không trung, truyền đến hai tiếng long ngâm cao vút.

Sắc mặt Phong Mộ Vân đại biến, nghiêng tai lắng nghe.

Long Bách Linh mở mắt ra nói: “Phù Tang Long Dur, người còn muốn hay không?” Nàng vừa rồi nhắm mắt vận niệm, chính là âm thầm thi triển Ngự Long tiên pháp, điều động long dư trong chuồng ngựa rời khỏi khách điểm.

Phong Mộ Vân cẩn thận phân biệt, quả nhiên là tiếng rống gầm quen thuộc, nhưng trong nháy mắt tiếng vang biến thành nhẹ nhàng, dường như đang cực tốc rời xa, không khỏi vội vàng nói: “Long Dur là long dư của ta.” Long Bách Linh nói: “Tự cửa hàng khách sạn hướng phía đông ba ngàn dặm, thẳng tiến về phía đông dừng cong cong, Long Dur ngay ở đó.”

Phong Mộ Vân nói: “Người, người đặt long tịch ở ngoài ba ngàn dặm!” Bách Linh nói: “Đi mau đi, muốn bị yêu quái khác nhặt được, người chớ có hối hận.”

Cửu Vĩ Quy quát lên: “Thúc người cũng phải đáng tin cậy! Nàng có nhiều hơn gấp mười lần pháp lực, cũng tuyệt đối không có khả năng ngự vật ngàn dặm!”

Long Bách Linh nói: “Ngự Long tiên pháp, động niệm không dùng sức, ta cùng dư kim long linh niệm trao đổi, ra lệnh cho bọn chúng đông đi ba ngàn dặm, thực tế liên hệ năm dặm bên ngoài liền bị chặt đứt.

Phong lão đại nếu gặp may mắn, chạy về phía đông vài bước có thể tìm được pháp bảo trở về.”

Năm xưa Phong Mộ Vân đi theo Tử Vân La tu tiên, thường hay nghe thấy pháp chỉ của tiên tông, vừa nghe Long Bách

Linh thuật lại, tức biết là thật sự không phải hư ảo.

Tiên thuật Thiên Sơn yêu cầu ký hồn thông linh, không tu luyện chân khí, chỉ dùng ý niệm điều khiển vật ấy, phạm vi khổng chế được quyết định bởi tu vi cao thấp.

Thiếu nữ hơn mười tuổi pháp thuật lại tinh, ba năm dặm địa vực ứng với cực hạn...

Nhưng Kim Long kia vốn thuần phục, chấp hành mệnh lệnh không đánh giảm, trong nháy mắt bay qua sơn hải, sợ là đã sớm qua ba ngàn dặm đường xá.

Phong Mộ Vân nhìn Long Dur làm phù hộ thân, đột nhiên đổi mặt với lấy hay bỏ, không khỏi bàng hoàng không biết phải làm gì.

Cửu Vĩ quy vẫn đang cổ vũ “Mỹ nữ ở trước mặt, mau tới hưởng dụng nàng.” Long Bách Linh nói không nhiều, cũng không có khí lực nhiều biện luận, mở miệng thẳng thắn: “Phong lão đại mất long dư, ngày đó liền gãy mất cái chân, người tự suy nghĩ đi.”

Lời nói lọt vào tai, Phong Mộ Vân như băng rơi đầu, dục điểm nhất thời đại giảm.

Hắn đã du đãng các nơi trong Trấn Yêu Tháp nhiều năm, làm nhiều việc ác không câu nệ vô thức, không phải vì đạo pháp cao cường, toàn bộ đều dựa vào tốc độ của dư long phi hành, cường địch không đuổi kịp, con mồi chạy không thoát.

Giờ phút này tình hình làm hắn gửi bảo vật, âm thầm muốn điều khiển long dư cướp đi Long Bách Linh, bay lên trời trốn chạy bừa bãi, đó mới là kỳ chiêu hái hoa vừa an toàn lại tiêu dao.

Hiện nay không để ý đến sống chết cứng ngắc, chân gãy đã là tiền lệ, nếu còn muốn dùng sức mạnh, đoán chừng vừa sò lên góc áo Long Bách Linh, đã làm quỷ quyền hạ sơn đảo điên, Cửu Vĩ Quy trợ chiến lời nói dù sao cũng không có, giữa yêu quái thường xuyên người lừa ta gạt, há có thể dễ tin?

Hắn cân nhắc liên tục, trong lòng nghĩ thầm trước tiên sẽ tìm về long dư, tiến có thể cướp bóc, lui có thể bảo mệnh, không sợ Long Bách Linh trốn đến chân trời góc bể.

Phong Mộ Vân hạ quyết tâm, cười nói: “Tiểu Linh ngoan ngoãn chờ xem, ta tìm thấy xa giá, rất nhanh sẽ tới đón ngươi.” Xoay người hiện ra nguyên hình, đại bạch lang nhảy ra ngoài, móng vuốt sử dụng “Mục Dã Tinh Lôi”, ba chân cũng chạy như bay.

Cửu Vĩ Quy liên thanh la hét, không làm nên chuyện gì, trông mong nhìn bóng trắng qua về đông, quay mặt nhìn lại, chỉ thấy Long Bách Linh Thần như ngừng thủy, bình tĩnh mà ôn hòa, tựa hồ đang nói: “Thế nào, ba bước để hấn biến mất, không sai sao?” Đào Yêu biết nàng có vẻ nhẹ nhõm, kì thực hao tổn rất nhiều tinh thần, trong lòng thương tiếc, bàn tay khẽ vuốt đầu vai của nàng.

Long Bách Linh vội vàng nói: “Tướng công, ta cũng không có..” Đào điên nói: “Được rồi, ngươi không nói dối, không giờ trò gian trá, dùng chiêu nào cũng thắng chắc.

Ngươi đặt tên đúng rồi, tiểu Tinh Linh Bách Linh, tiểu Tinh Linh bách chiến bách thắng.” Bách Linh nở nụ cười, nhẹ nhàng tựa sát vào người hấn.

Trong nháy mắt, Cửu Vĩ Quy ngậy người, hồi ức bình sinh gặp đông đảo đối thủ, cường giả pháp lực cao vô cùng, nhưng chưa bao giờ có người nào có cơ trí vạn biến như nữ tử này.

Chính mình trên dưới lo lắng, trăm phương ngàn kế thiết lập khôn cục, bị nàng nhẹ nhàng băng quơ mấy lần phá giải, lúc vung vẩy Du Nhận có thừa, tâm hải thâm sâu có thể có biên giới? Mượn nhờ trí tuệ bậc này, chạy ra Trấn Yêu Tháp cũng không phải nói suông.

Long Bách Linh nhìn thấu tâm tư của nàng, hỏi: “Ta nói rồi, có thể khiến ngươi nhìn thấy ánh mặt trời, phu thê trùng hợp, lão bản nương tin sao, giao dịch với ta, thế nào?”

Cửu Vĩ Quy chưa kịp trả lời, thân hình nghiêng một cái, một bàn tay đặt lên vai.

Lại là Loạn Trần đại sư vận công xong, thương thế chuyển biến tốt đẹp, lặng yên không một tiếng động áp sát bên cạnh, nắm bắt mệnh môn yêu quái, cười nói: “Linh nha đầu chín khiếu Linh Lung Tâm, ngươi đấu tâm nhãn với nàng, lão yêu bà mới là tặng thức ăn vô ích.”

Cửu Vĩ Quy im lặng, mạng treo trong tay địch thủ cũng không quan tâm, hai mắt nhìn chăm chăm Long Bách Linh, một lúc lâu sau mới nói: “Ta chỉ không hiểu, vì sao ngươi lại kết luận, ta có biện pháp hóa giải sát khí của Đào Yêu?”

Long Bách Linh nói: “Vũ Tàng hoàn bị ngươi cầm tù nhiều năm, lão bản nương nếu không có cách nào tiêu tan sát khí, sao có thể thuận lợi mở cửa hàng làm ăn? Mỗi khi Võ Tàng Hoàn phát tác sát tính, đều phải quyết chiến sinh tử với hắn, lão bản nương có mạnh hơn nữa sợ cũng không chịu nổi.” rải rác mấy câu, phân tích rõ ràng, người khác khó có thể suy đoán được đề tài này, trong mắt nàng giống vô cùng đơn giản.

Cửu Vĩ Quy lắc đầu cười cười, cũng không phản bác được loại linh trí này.

Lập tức, nàng thu liễm dung mạo nghiêm mặt nói: “Được, giao dịch với ngươi, ta sẽ mang các ngươi đi ngừng giết cảnh giới!”

Ngày thứ hai mươi bốn hồi thi đấu lạc đường giấu linh quang.

Ngón tay Loạn Trần đại sư vận kinh, kẹp chặt cái cổ Cửu Vĩ Quy, xách lên như xách con gà con, nghiêng đầu về phía hai tên đệ tử bữu môi, ra hiệu theo sát phía sau.

Hai người kia ngồi không nhúc nhích, Đào Yêu Yêu hỏi: “Đi đâu?”

Loạn Trần nói: “Lão yêu bà mới nói, dẫn chúng ta đi tiêu trừ sát khí.”

Đào Yêu Yêu nói: “Chín phần mười lời nói của yêu quái là giả, phải suy nghĩ kỹ rồi mới được.”

Loạn Trần đại sư nói: “Tiểu tử nguoi ngu dốt không hiểu, ở đây Linh nha đầu, luận về việc nguoi phải suy nghĩ mãi sao? Không suy nghĩ nhiều hơn nữa, trông mắt nàng xoay chuyển.

Cứ như vậy, nghi nan giao cho Linh nha đầu suy xét, hai người chúng ta không cần để trong lòng, chỉ cần động tay động chân là được.”

Bách Linh buồn cười, nói: “Sư phụ khen ta hay oan uổng đây?” Kéo đào bò dậy, vùi đầu lau vụn tuyết trên quần áo, thần thái ung dung, trong lòng phạm phải hợp kế xưng đệ nhị Ma Vương, sau trận chiến bị sư tôn bắt lại, giống như tin đồn chênh lệch rất xa vậy.

Nếu nói yếu thế dụ địch, ngay cả tính mạng cũng giao cho địch nhân, không khỏi quá mức khinh địch.

Tính ra nàng chiến thắng Võ Tàng hoàn, giam cầm sư đồ Huyền môn, tất cả đều là chuyện xảy ra hai năm trước, hẳn là gần đây bị bệnh nặng, để thực lực yếu bớt?”

Cửu Vĩ Quy buông thõng hai tay, mặc cho loạn trần lôi kéo, lạnh nhạt nói: “Loạn Trần đại sư có thể nằm đã không ngồi, có thể lẩn thì không đi, có thể không cần tâm thì tuyệt đối không dụng tâm, thuận thế là xin chỉ dẫn cho Huyền môn, cũng là bí quyết để làm sư tôn.”

Loạn Trần đại sư nói: “Lão yêu tốt, người khen ta đâu? Hay là hại ta?”

Long Bách Linh sửa sang lại một chút, tinh thần thoáng thấy chuyển biến tốt lên, nói: “Như vậy đi, sư tôn lưu lại chăm sóc Hoàng sư huynh, hai ta đi theo lão bản nương một chuyến.”

Loạn Trần nói: “Vậy không được, lão yêu bà bị bại quá dễ dàng, hơn phân nửa giữ lại hậu kinh.

Nếu đột nhiên làm khó dễ, Linh nha đầu sẽ không phải là đối thủ.” Đào diên tiết nói: “Có ta đây!” Loạn Trần đại sư nói: “Người đánh chết cũng không thể ra tay!”

Bách Linh nói: “Thần chí của Hoàng sư huynh không lay động được, nhất định phải để lại người bảo vệ.

Phụ cận yêu ma ẩn nấp, sư tôn lưu thủ nơi đây, có thể phòng bất trắc.” Loạn Trần đại sư giật giật râu, trầm ngâm nói: “Ừ, ta quản lý thương binh, lại không yên lòng các người... Có, đã có, chế ra mấy thể thân.” Tay lên xuống tiếp, gân cốt Cửu Vĩ Quy mềm nhũn, ôm quải trượng ngồi cuộn mình.

Phước yêu quái, loạn trần há mồm nín thở, tay phải kề bên miệng, lúc mở ra có thêm chín viên dược hoàn sắc sỡ năm màu.

Long Bách Linh nói: “Tiên đan sư tôn mới luyện chế ra sao?”

Loạn Trần nói: “Nhờ có Tử Viêm Kỳ Lân Tủy kia của con, vì sư hiện ra xào, dùng lân tủy luyện thành Cửu Dương Thông Thiên Đan, lại xem linh không linh nghiệm.” Chọn một viên đan dược màu vàng, bỏ vào trong miệng nhai nát nuốt, Tu Du nhắm mắt vận hoàng quang, ngòi xôm xuống đất đầy tuyết, đầy thành ba đồng tuyết lớn.

Ngón tay bấm đốt, trong miệng nói lầm bầm, bóp nát đồng tuyết thành hình ba người, tai mắt tứ chi đầy đủ, cơ bắp gồ lên, khí thế uy vũ ập tới.

Trong mắt Loạn Trần đại sư hoàng quang càng sáng, đỉnh đầu bốc lên từng tia hơi nước, kêu lên: “Sắc lệnh lừng lẫy!” Tuyết nhân ứng thanh hoạt chuyển động, vung chân sải bước thẳng đến tiểu ma sĩ lạnh lợi.

Chỉ thấy trong tiệm ma ảnh chạy tán loạn, dưới nền tường, giữa đồng đá, đều bị truy tìm bắt lấy.

Hoặc gặp tiểu yêu phản kháng, người tuyệt vung chưởng vô vô, mấy cơn gió băng khiến nó đông cứng lại.

Chỉ trong giây lát đã tóm lấy tiểu yêu, ném hết tất cả ra ngoài cửa.

Lại nâng Hoàng U đến bên cạnh hai vị Ma Thần, nhóm lên củi nhóm lửa sưởi ấm cho bọn họ.

Trong lò lửa cháy hùng hực, không hề ảnh hưởng tới người tuyết.

Sau đó chia ra theo ba phương vị, đi qua đi lại tuần tra, nghiêm nhiên là ba tôn Trấn Sơn Thái Tuế

Đào Yêu Yêu khen: “Được, diệu kế lấy tài liệu ngay tại chỗ.”

Bách Linh nói: “Tự Tuyệt thành binh, đây là kỳ xảo môn pháp thuật.”

Loạn Trần đại sư gật gật đầu, mồ hôi ướt cả chòm râu, vô lực duỗi ngón tay gầy dui dui.

Long Bách Linh gần đó đỡ lấy, sờ lên khăn tay lau mặt cho sư tôn.

Loạn trần nghỉ một lát, hoàng quang từ trong mắt tiêu tán, khí sắc dần khôi phục bình thường, nói: “Kỳ xảo môn “Ngũ hành ngự quân” pháp, có thể ngăn cản trăm ngàn yêu ma.

Tuy là Thông Thiên đan phụ thành, rốt cuộc tiêu hao chân khí.” Chỉ điểm còn lại tám viên Thông Thiên đan, nói: “Thông Thiên đan tổng cộng chín viên, phân biệt phụ thành chín loại công pháp Huyền môn.

Vật vôi vàng luyện thành, miễn cưỡng có thể đạt tới pháp lực trung đẳng, Linh nha đầu ăn hồng hoàn của Nhiếp Hồn môn, ta dạy người niệm nhiếp ngũ âm quyết, học được mấy loại pháp thuật phòng thân cho tốt.”

Long Bách Linh cố nhiên tôn kính sư tôn, cũng không muốn ăn đồ vật trong miệng hắt phun ra, vôi nói: “Miễn đi, tu vi đệ tử nông cạn, Huyền môn pháp thuật lại hao tổn chân khí, vẫn là tiên thuật thuận tiện hơn một chút.”

Loạn Trần đại sư nói: “Người thật sự là quá yếu, trên cơ bản tính không có, bình thường lười biếng có thể tưởng tượng được! Ài, không tới đó, chờ ta cho người chút chân khí, cũng

giúp người chữa khỏi chứng bệnh phong hàn.” Ngón tay phải ấn mạch môn của nàng.”

Long Bách Linh tránh ra nói: “Ta không sao, ủng hộ.” Loạn Trần nói: “Vậy sao được? Nhìn người nhỏ yếu như vậy, một cơn gió cũng thổi bay.” Bách Linh khuyên nhủ: “Sur tôn bảo trọng hơn, chân khí giữ lại tới thời khắc mấu chốt, đừng có tùy tiện hao tổn.”

Hai sư đồ tranh chấp không ngừng, Đào Yêu Yêu đến gần nói: “Chân khí của ta đang rất nhiều phát sầu, chia một chút cho nàng, bệnh gì đều tốt.”

Loạn Trần nói: “Phí lời, nếu chân khí của người bị tác động, chúng ta còn phải đi tới hiểm địa!”

Cửu Vĩ Quy ở một bên chen lời: “Lão đầu nhi nghe Long tiểu thư lời tốt, nghỉ ngơi dưỡng sức cho thỏa đáng.”

“Hiểm địa” ma chướng kia dày đặc, tha cho Ngao Đại Tông Sư người, sợ là cố tình mạo hiểm, vô lực thoát thân.” Ba người nghe vậy đổi mặt, không biết nàng là đe dọa, hay là thổ lộ tình hình thực tế.

Cửu Vĩ Quy đưa mắt nhìn trời, nói: “Không đi, các vị mau quyết định.

Chờ thời khắc trăng lặn mặt trời lên, tất cả đều đã muộn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nguyệt lạc nhật thăng?”

Cửu Vĩ Quy nói: “Mắt tuyết đêm lạnh giá, sát niệm của người giống như lửa đốt.

Đợi đến ngày trăng ngày tăng lên, đại địa Hồi Noãn, dương khí khiến huyết mạch chảy xiết, người càng khó kiềm chế sát dục.

Giết chết tiểu mỹ nữ lão yêu quái cũng không sao cả.

Nhưng sợ đi theo con đường già Võ Tàng Hoàn, phát điên đến mức ngay cả tự mình cũng chém, Ma Kiếm Thánh Chủ cứ như vậy chết yếu, điều đó thật khiến người ta tiếc hận.”

Tình thế thật như lời hần nói, thời khắc sinh tử quan, nàng chậm rãi nói như nước chảy.

Loạn Trần đại sư nắm tai vuốt râu, chỉ muốn mở một lỗ trong yết hầu lão yêu bà.

Long Bách Linh nói: “Nhờ lão bản nương chỉ dạy, chúng ta hành động sớm đi.” Kéo chặt cánh tay Đào Yêu, cười nói với loạn trần: “Trong đầu ta là phủ Nguyên Thần, đầu óc ta tỉnh táo là được, xin sư tôn ra sức bảo vệ.” Trong lòng thầm nghĩ “Sư tôn gặp chuyện nóng nảy, tâm tính không bằng lúc trước, mấy năm nay không biết bị tra tấn bao nhiêu lần.”

Loạn Trần đại sư nói: “Vốn nên như vậy.” Một tay nắm lấy Cữu Vĩ Quy, quát lên: “Dẫn đường!”

Cữu Vĩ Quy nói: “Phía trước không xa, các vị đi theo ta.” Quái tượng chống xuống đất, run run một bước ba lần lắc lư.

Ba người đi sát theo sau, xuyên qua cửa nhỏ ven lối dài, rẽ mấy vòng, đi vào trước thạch lâu mặt bên cạnh đại sảnh.

Đây là phòng khách của khách điểm, giờ phút này trông rộng yên tĩnh, nghĩ đến tối nay trong cửa hàng hung nguy, các khách ở cửa hàng đóng gói chạy hết sạch.

Đình viện dưới lầu chật hẹp, phủ kín gạch xanh lớn nhỏ.

Cữu Vĩ Quy tay cầm quái tượng, vươn vào trong viên gạch đậm, đào ra bùn đất một chút xíu.

Loạn Trần đại sư nói: “Lão yêu bà, người đang đào kiến?”

Cữu Vĩ quy nói: “Đường đi thông đến nơi ngăn chặn giết chóc, trốn ở phía dưới phòng khách.

Ngày xưa dùng pháp lực khởi động cơ quan, bây giờ trọng lực kiệt, đành phải chậm rãi đào ra.”

Đào Yêu Yêu vung tay trái lên, “Thôi Sơn Chùy” Ma phong cán quét, “Ầm ầm” một tiếng, cả tòa thạch lâu bay thẳng Cữu Tiêu, gạch xanh cũng bốc lên tinh quang, so với dùng xẻng xẻng xẻng còn bằng phẳng hơn.

Chân Long Bách Linh sợ hãi nhũn ra, nắm chặt góc áo hấn ta trốn về phía sau.

Đào Yêu Yêu nói: “Còn phải đào sâu bao nhiêu?”

Ngày thứ hai mươi bốn hồi thi đấu lạc đường giấu linh quang 2.

Dưới nền gạch đá là tấm bảng bằng phẳng, đen nặng như tinh cương đúc thành.

Cửu Vĩ Quy nhìn ra thiên ngoại, phương hướng thạch lâu biến mất, than thở: “Phòng khách của Cửu Âm Đồ Tràng bị hủy, Loạn Trần lão nhân có cảm khái gì? Đó là chỗ ở của người hai năm qua.” Loạn Trần đẩy cánh tay của nàng, thúc giục: “Thiếu La xui xẻo! Muốn giữ mạng thì đi mau!”

Cửu Vĩ Quy nói: “Lão bà tử đã sớm chán sống rồi.” Cây trượng coi như gõ một chút lên tấm thép kia, trong nháy mắt, phía dưới vang lên tiếng đáp lại, “rắc rắc” khép lại, cương bản vỡ ra, lộ ra một cái địa đạo.

Phía trước Cửu Vĩ Quy dẫn đường, ba người thuận theo cầu thang đá đi mấy trượng.

Vách đá bên trái lõm vào vài thước, hình thành một hang đá, hai Ma Thần cao lớn đứng ở trong đó, chuyển động một cái bàn quay lớn, hiển nhiên là dùng cơ quan mở ra cửa vào thông đạo.

Nhìn thấy Cửu Vĩ quy đi qua, Ma Thần cúi đầu chào, một người trong đó đầu mọc sừng vàng, nói: ” nghênh đón Đông gia đến trễ, vạn lần mong thứ tội.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Không trách các người, ta thụ thương sử dụng Thần Vĩ, chỉ có thể chờ bên trong mở cửa.”

Đám người Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Bình thường mở bí đạo ra, nàng nhất định phải lấy quả trượng làm phép, vừa rồi cũng là trượng kích làm hiệu.

Người ngoài không có cái đuôi kia của nàng, muôn vàn khó xâm nhập nơi đây.”

Một Ma Thần khác mắt đỏ mày tím hỏi: “Đại Đông gia bị thương?”

Cửu Vĩ Quy nói: “Trọng thương khó trị, người có thể xung tâm như nguyện?” Xích Mi Ma Thần cúi đầu nói: “Chúc Dung không dám.” Đào Yêu nghe nói “Chúc Dung”, âm thầm giật mình, nhìn con mắt hấn khác với tất cả mọi người, chính là hai ngọn lửa, thật có dị tượng của Viễn Cổ Hỏa Thần.

Kim Giác Ma Thần bên cạnh miệng khẽ nhếch, giống như có chuyện muốn bẩm, chần nhieh uy nghiêm của Đại Đông gia, chỉ đành muốn nói lại thôi.

Cửu Vĩ Quy nói: “Kháng Long muốn nói gì?” Kim Giác Ma Thần tiến lên một bước, khom người nói: “Khởi bẩm Đại Đông gia, Tô chương quỹ tiến vào Cửu Âm Tuyên động.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Ồ, nàng đi vào từ đỉnh núi?”

Kháng Long nói: “Đúng vậy, Tô chương quỹ nói muốn luyện chế pháp bảo Tiên gia, độc nhập Cửu Âm động bế quan, nghiêm cấm ngoại nhân quấy rầy.”

Đào Yêu Yêu siết chặt bàn tay nhỏ bé của Bách Linh, nghiêng miệng cười trộm với nàng, nghĩ thầm “Tô chương quỹ chính là mẹ tằm, lúc này đang vùi vàng luyện băng tằm Tiên Tác kia.”

Cửu Vĩ Quy cười lạnh nói: “Tô Trung Ngọc cần khổ luyện, chí của hấn đáng khen, vị trí của nhà Đại Đông ngoài nàng ra còn có.” Lúc nói chuyện thì cất bước đi về phía trước, ba người kia đi theo phía sau.

Chúc Dung và Kháng Long Lễ số không thay đổi, gặp người cúi người cúi đầu, tư thái khiêm tốn cùng ngoại hình thô hào hoàn toàn khác nhau.

Đào Yêu Yêu nhỏ giọng nói: “Chúc Dung là Hỏa Thần thôi sao? Trên sách viết uy vũ thần dũng, hiện giờ nhìn ngược lại như một người chần nưạ.” Long Bách Linh như có điều suy nghĩ, lên tiếng: “Ừm.”

Thềm đá không dài, lúc ít đến điểm cuối, bên trong không gian rộng lớn, đỉnh vàng ngọc trụ, sàn nhà trơn bóng như gương, khắp nơi tràn ngập ánh sáng màu u lam, rõ ràng là tòa cung điện lộng lẫy dưới lòng đất.

Ở giữa là hành lang trải bằng ngọc thạch, hai bên đục phòng ở sảnh đường, sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề, rất nhiều cổ thần qua lại giữa, đều là các nô bộc như Chúc Dung Kháng Long.

Đào Yêu Yêu nói: “Phòng trên cửa hàng ở trong lòng đất, lão bản nương, việc làm ăn của người làm thật cổ quái.” Trong lòng cảnh giác, suy nghĩ thể công của đối phương, hợp sức vây công thì làm sao? Đang định nhắc nhở sư tôn, lại nhìn sắc mặt của Loạn Trần đại sư đỏ chót, đầu cúi thấp lão đảo, như sau rượu không còn chút sức lực nào.

Đào Yêu Yêu thầm kêu “Không xong, quả nhiên trúng kế!” Ôm lấy cánh tay sư tôn, kêu lên: “Sư tôn! Cảm giác thế nào?” Trong cơ thể huyết hành tăng nhanh, dự vọng chém giết đột nhiên tăng vọt.

Long Bách Linh nói: “Đừng nóng vội, người nhìn xung quanh đi.” Đào điên đảo mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy những Ma Thần kia cúi đầu ủ rũ, kéo bước chân dịch chuyển, giống hệt với tình huống của Loạn Trần đại sư.

Cửu Vĩ Quy nói: “Bọn họ là dị thần viễn cổ, là cư dân ban đầu bên trong Trần Yêu tháp.”

Long Bách Linh nói: “Lệnh cho Cổ Thần suy sụp làm nô lệ, bố cục của lão bản nương thật xảo diệu, thuận theo địa lợi.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Người liệu sự như thần, ta cũng không cần giấu diếm.”

Không sai, nơi đây chính là chỗ nặng nhất của thiên hạ âm khí, bất luận là tiên khách Huyền Môn hay là dị thần viễn cổ, phạm là hạng người tính tình dương cương, đến nơi này đều dần dần mất đi thần lực, ý chí sa sút, cuối cùng biến thành kẻ yếu đuối ngoan ngoãn đáng thương.”

Long Bách Linh thầm nghĩ: “Giống hệt như suy đoán của ta.

Hai năm trước Cửu Vĩ Quy đầu bại Võ Tàng hoàn, bản thân nguyên khí tất gặp tổn hao nhiều.

Sư tôn dẫn ba tên đầu sỏ chạy tới khách điểm cứu viện, thực lực là chiếm thượng phong, bất lợi duy nhất là xâm nhập vào địch cảnh, dễ dàng bị ách ách thiên nhiên vây khốn.

Chủ quán chiếm ưu thế địa lợi, suy yếu pháp lực của bọn họ, mới có thể bắt được cao thủ Huyền Môn.”

Đào Yêu Yêu chưa hiểu chuyện gì, nói: “Thiên hạ âm khí nặng nhất? Vậy thì đã sao?”

Long Bách Linh giải thích cặn kẽ: “Cổ thần phần lớn thể tính dương liệt, như các loại Khoa Phụ, Hình Thiên, Chúc Dung...

Mà Huyền môn tu đạo lấy dương làm chính, âm là phụ, chân khí cũng thuộc dương tính.

Huyền môn Cửu Dương Kiếm Tiên mạnh nhất, không phải luyện thuần dương chân khí sao? Nơi đây âm khí thịnh nhất, âm thịnh thì dương suy, sư tôn cùng Cổ Thần bởi vậy mà sa sút suy sụp.

Lão bản nương là yêu loại, khí tính thuần âm, pháp lực không bị hại, chỉ cần ngồi đây chờ, đối thủ sẽ tự chịu chế.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy ta thì sao? Ta là đệ tử của Kiếm Tiên, cũng luyện thuần dương chân khí, vì sao ta không sao?”

Cửu Vĩ Quy nói: “Ma kiếm chi chủ, siêu ly âm dương lưỡng cực, không thuộc ngũ hành, loại lực lượng này trên đời này có thể khắc chế người?”

Loạn Trần đại sư nói thêm: “Ta nên nghĩ đến chuyện này mới đúng.”

Lần đó mang bọn Hoàng U xông vào hàng ma của khách điểm, đầu chân khí bị mất, hồ đồ bại dưới tay lão yêu bà.

Ở cửa phòng khách nhốt hai năm, mỗi ngày phát yếu, ta buồn bức già rồi... Hôm nay chui xuống dưới lầu, mới biết rõ chân tướng.”

Cửu Vĩ Quy cười nói: “Đây là lý lẽ tự nhiên khắc chế, không phải pháp lực lão bà tử có thể thành, chớ trách tội ta.”

Lúc nói chuyện, đi qua một gian thạch ốc, bên trong truyền đến âm thanh nguyền rủa “Khanh khách”.

Xuyên qua cửa sổ nhìn lại, trong phòng đặt một tảng đá lớn, hai Cổ Thần mài giữa vòng quay, Cổ Thần thứ ba cầm khay bạc, đổ vào mảnh vỡ sáng long lanh trong mắt quạt, hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc là hình dáng hạt châu.

Đào Yêu dừng bước phân biệt kỹ càng, chợt nói: “Là nội đan, nội đan của đám yêu quái kia!” Cửu Vĩ Quy nói: “Đồ chơi của tôm nát cá chết, phải dọn dẹp một phen, mới có thể hóa thành bảo vật.” Lúc trước đào cơ thể mĩa mai “Nội đan yêu quái vừa thổi lại hôi, trong rãnh Vương Bát mới làm bảo bối”, giờ phút

này lập tức nói trước, Phương tri lão bản nương chọn sàng lọc tinh tể, sớm có an bài, tuyệt không phải Vương Bát bình thường có thể so sánh.

Chỉ thấy ma sát rơi vãi bột phấn, thuận theo khe rãnh tụ tích ma bàn cối xay.

Đan phần tích đầy, Cổ Thần quét vào trong bàn, bùng ra phòng này đi vào phòng bên cạnh.

Mọi người theo đuôi quan sát, phòng bên kia ngồi năm tên nô bộc, tay cầm hoạn tử muôi nhỏ, phân loại nội đan bột phấn, hắc thanh bạch xích vàng, kim mộc thủy hỏa thổ, dựa theo màu sắc chứa vào bình nhỏ chì.

Cổ Thần đưa vật cầm lấy cái bình, lại chuyển vào gian luyện đan thứ ba, ở giữa đặt một lò luyện đan lớn, ngoài cửa lửa, bên cạnh lò có năm lỗ tròn, hợp thành Lục Túc âm biến số.

Nội đan bột phấn từ năm lỗ thùng rót vào trong lò, đáy lò lửa than “Đôm đốp” thiêu đốt, ngọn lửa màu lam liếm láp cửa lửa, lại không có chút cảm giác nhiệt tình nào, hiển nhiên nơi đây âm khí quá nặng, ngay cả lửa cũng là lạnh.

Loạn Trần đại sư mở to mắt, nhìn một lát, nói: “Nội đan ngoại luyện, công pháp luyện tà đan của Huyền môn, lão yêu học được từ đâu?”

Ngày thứ hai mươi bốn hồi thi đấu lạc đường tàng linh quang tam giác.

Cửu Vĩ Quy cười nói: “Ai dạy, sau đó sẽ hiểu.” Đại sư Loạn Trần đã không còn tâm lực truy cứu, cúi đầu kéo chân về phía trước.

Các Cổ Thần cũng mờ mịt, hành động chậm chạp, thẳng đến trước người hành kinh của Đại Đông gia, mới cố gắng đứng chào tạm biệt.

Đào Yêu Yêu nói: “Cổ Thần đã biến thành quỷ rồi, có thể có bao nhiêu tác dụng? Sao không dùng yêu quái thay thế bọn họ, không bị âm khí làm mệt, làm việc cũng làm ít hưởng nhiều.” Cửu Vĩ Quy nói: “Công việc nơi này, chỉ có thể do cổ thần làm.” Đào Yêu điên tiết lên: “Vì sao?”

Long Bách Linh thở dài: “Ai, thần thông của Cổ Thần là trời sinh, bọn họ không cần nội đan, tay chân sạch sẽ một chút.” Cửu Vĩ Quy nói: “Vẫn là Long tiểu thư kiến thức nhanh nhẹn.”

Đào Yêu Yêu sững người, sau đó bừng tỉnh ngộ ra.

Thần lực và sinh ra của Cổ Thần đã có, vừa không thể tăng lên, cũng không cần bổ sung thêm, đối với nội đan ít có tham lam đối với.

Nếu đổi thành yêu quái làm công, mặc dù tương hợp với âm khí, nhưng tham lam thành tính, vì tranh vẽ tăng lên ma lực, chắc chắn sẽ tìm cơ hội ăn trộm mảnh vỡ nội đan lớn.

Lão bản nương làm việc nhìn như điên cuồng, kì thực khắp nơi đều mưu tính chu đáo tỉ mỉ.

Hôm nay nếu không có Long Bách Linh, huyền môn cao thủ nhiều hơn cũng khó giải mê cục giống như Vạn Hoa đồng này.

Địa cung âm lãnh tĩnh mịch, Cổ Thần bận rộn ngày đêm, nghiên cứu tỉ mỉ một bản nội đan, chiết xuất, phân loại, trọng luyện, tinh luyện.

Mỗi đêm ở Cửu Âm Đồ Trường đều bày lôi đài, tiền thuê khách, tiền đặt cược cho khách đánh cược, đối chiến với tràng tiền của hai bên, lấy hình thức mảnh vỡ nội đan, cuộn cuộn không dứt chảy vào cung điện dưới lòng đất, cuối cùng biến thành nguyên liệu làm công trường luyện đan.

Mấy vòng liên tiếp hoàn toàn được Cửu Vĩ Quy một tay không chế, Yêu quái cổ thần, thậm chí cả sư đồ Huyền môn, tất cả đều bị mê ly điên đảo trong lòng bàn tay nàng, tùy ý chinh trị.

Đào Yêu suy nghĩ miên man kinh nghi, bỗng sinh ra kỳ niệm: “Lão yêu bà lợi hại như vậy, lúc đầu bị ai bắt nhốt vào Trấn Yêu Tháp?”

Lúc này hắn đã đi tới giữa cung điện dưới lòng đất, chợt ngửi thấy hương hoa nồng đậm, khiến cho tâm thần người ta chấn động.

Chỉ thấy bên đường hành lang đỏ rực, trồng trăm cây hoa tươi, giữa cành cây dây leo kéo dài, quán quanh từng tầng từng tầng nhà gỗ phía sau.

đệm xanh làm ngói, chồi non làm trang sức, phảng phất tiên tử chỗ ở sâu trong Lâm Trạch.

Long Bách Linh vốn đã mệt mỏi, đi đến trước phòng lập tức thần sáng, hít mắt ngửi mùi hoa cỏ kia.

Đào Yêu Yêu khen: “Cảnh trí tốt, xây một chỗ u cư trong bụi hoa thơm, nhất định là có một vị tiên nữ ở.” Lại nhìn vẻ mặt Long Bách Linh điềm đạm, thầm nghĩ “Tiên nữ tất nhiên là cực đẹp, nhưng không biết kém Linh Nhi bao nhiêu.”

Nhất niệm Phương Sinh, trong phòng có người kêu quái dị: “Tổ Dương Tinh đều luyện được rồi, các con Quy Tôn Tử còn đến quấy rối!” Ngôn ngữ thô lỗ, tỷ thí giọng giống như vịt đực đực.

Mọi người nhìn nhau kinh ngạc, thưởng thức cảnh đẹp tâm tình hoàn toàn không còn, thầm nghĩ: “Không phải tiên nữ, lại là vật sống!” Đào Yêu Yêu hô lên: “Phương Linh Bảo Phương sư huynh, người ở trong đó sao? “Ngẫm” một lát, cửa phòng kéo ra, Phương Linh Bảo chạy như bay, bị rễ hoa vấp ngã, hắn cũng bất chấp, tay chân song song bò đến ven đường, ngẩng

đầu nhìn đào chết non, bỗng nhiên nhảy lên vuốt cao tay áo, há miệng một cái, hung hăng cắn vào trên cổ tay mình.

Đào Yêu Yêu vui vẻ nói: “Phương sư huynh phong thái vẫn như cũ, xem ra cũng không đáng lo.”

Phương Linh Bảo buông miệng, máu răng cổ tay dính máu, lẩm bẩm nói: “Không phải là mộng! Đào sư đệ, người còn sống, người thật sự còn sống!” Trương tí ôm lấy Đào Yêu, kêu to: “Người muốn chết à!” Nhìn chân tình của hắn phóng khoáng, quả thực cảm động, vỗ bả vai hắn nói: “Sư tôn cũng đến rồi, mau tới tham kiến.” Phương Linh Bảo chuyển hướng đến Loạn Trần đại sư, mắt đầm lệ lưng tròn, khóc ròng nói: “Ông ta, hơn hai năm không gặp, làm sao gầy thành xương trắng rồi!” Lại không được lễ, ôm lấy sư tôn hoan hô đau xót.

Loạn Trần đại sư gặp lại ái đồ, tinh thần tốt hơn một chút, sờ trán hắn nói: “Ngu, Vấn An cũng không biết.” Chờ bình tĩnh một chút, Phương Linh Bảo quay đầu, nhìn thấy Long Bách Linh, cảm xúc lại dâng cao lần nữa: “A ha, Long Sư muội người cũng ở đây, sư huynh cũng muốn ôm người a!” Giang tay lại, Long Bách Linh vội vàng lui về phía sau, cười nói: “Đa tạ ghi nhớ.”

Đột nhiên Phương Linh Bảo dừng chân lại, hai mắt nhìn thẳng vào Cửu Vĩ Quy, trên mặt âm tình bất định, đại khái trong đầu nổi lên nghi ngờ, kinh ngạc lão yêu quái sao lại đi cùng với sư tôn? Trong nháy mắt mặt vui vẻ, cười nói: “Ta hiểu rồi, lão Quy bà mặt đầy xúi quẩy., Nhất định là bị thua cuộc, xui xẻo quá, bị sư tôn bắt sống rồi.” Cửu Vĩ Quy nói: “Đúng vậy, thua cho Loạn Trần đại sư, lão bà tử đã là cá trong chậu.” Phương Linh Bảo vỗ tay đậm chân, cười to: “Thi tuyệt, có thể biết trúng kế của ta, lão Quy bà mới có hôm nay đại nhục!”

Mọi người đều thu nhận ít, nghe khẩu khí của hắn, suy nghĩ về Cửu Vĩ Quy không hiểu sao lại trở nên yếu ớt, chẳng lẽ trúng phải ám toán gì? Phương Linh Bảo hào hứng bừng bừng đi vào nhà gỗ, vẫy tay nói: “Đến đây, yêu quái đã bắt được, ta biết rõ bí ẩn, dạy lão yêu tâm phục khẩu phục!” Mọi người đi theo, không gian trong phòng kia rất lớn, bài trí đơn giản, trên tường, chiếu chiếu chiếu chiếu, trung tâm một cái bàn gỗ tròn, tràn ngập các loại phù văn, đồ đầy binh khí, trên bàn có một cái chậu đồng lớn xoay tròn trên không trung.

Trong góc tường đứng đầy ba Cổ Thần, mỗi người nâng hộp gỗ màu đỏ thẫm.

Phương Linh Bảo quát lên: “Quy Tôn các ngươi mau rút đi!” Cổ Thần Bất ngờ ngác đứng nhìn.

Cửu Vĩ quy vẩy cây gậy, nói: “Đi đi.” Ba Cổ Thần đến gần bên bàn, đồ nội đan trong hộp gỗ vào trong chậu, lúc này mới chậm rãi đi ra cửa phòng.

Long Bách Linh thấy thế đã hiểu rõ trong lòng, nói: “Đây là cửa ải cuối cùng luyện đan, bọn họ luyện trọng luyện nội đan vỡ vụn thành hình, đưa đến phòng Phương sư huynh tập trung.”

Phương Linh Bảo cười nói: “Lão yêu bà thu thập yêu quái nội đan, để ta giúp nàng khu tà quy chánh.”

Mọi người gần như nhìn kỹ, nội đan trong chậu kia tròn trịa mượt mà, từng viên đan được bên mép chậu lăn qua lăn lại.

Trong giây lát, chậu đồng chuyển động chậm chạp, phù văn trên bàn lần lượt lóe sáng, nội đan thuận thế tụ hợp lại, hoà hợp với nhau, số lượng nhanh chóng giảm bớt, cuối cùng chỉ còn lại một viên bảo châu xích hồng ở trung tâm.

Toàn bộ nội đan dung nhập vào trong đó, hồng châu kia hình dạng không thay đổi, vẫn chỉ lớn chừng ngón cái, ở vị trí chính giữa chậu đồng.

Phù văn mặt bàn ảm đạm, lần này luyện đan kết thúc, chậu đồng bắt đầu xoay tròn đều đều.

Đào Yêu Yêu Yêu âm thầm tàn sát lẫn nhau, thủy hỏa bất dung.

Nội đan lại hợp làm một thể, kết cục như vậy quả thực đáng buồn cười.”

Phương Linh Bảo nói: “Viên hồng châu này gọi là “Tặng Dương Tinh”, tinh hoa của thuần túy của yêu linh, tiêu tan hết tà khí, chính là Thánh phẩm thai nghén dương của lão âm.”

Loạn Trần nói: “À, lão yêu biết phương pháp “Nội đan ngoại luyện” đúng là người dạy.

Phương Linh Bảo cười ha hả nói: “Hóa tà quy chính là Huyền môn chính đạo! Đệ tử làm việc cẩn thận, tuyệt đối không làm ác cho yêu quái.

Nghĩ kỹ việc kia làm được, chuyện đó không thể làm.”

Dựa theo pháp lý Huyền môn, nếu tiên khách tịch thu nội đan yêu ma, có thể diệt trừ tà khí thu về cho mình dùng.

Mà Đan Dược Môn am hiểu nhất về luyện đan chi đạo, dựa theo trình tự nghiên cứu tỉ mỉ, tuyển chọn tỉ mỉ, đi pha tạp, dùng Âm Dương Hỏa hong khô, có thể đem nhiều viên nội đan dung hợp làm một viên.

So sánh với tiên nhân cửa khác nuốt đan vào bụng, dựa vào chân khí khu tà ngạnh công, càng an ổn ổn vun công, nên nói “Nội đan ngoại luyện” chi pháp.

Lôi đài Cửu Âm Đồ Tràng mở hơn một năm, nội đan thu hoạch đâu chỉ ngàn vạn, hợp luyện thành một viên “Tặng Dương Tinh”, kỳ trân thần dị này tất nhiên không phải chuyện đùa.

Phương Linh Bảo cười nói: “Đan này đã bóc ra tà khí, vốn nên chuyển thành chính dương, lại luyện từ âm hỏa, khiến cho dương tính chưa đến nghèo nàn, vừa vặn như thiếu niên lang nhi mười ba mười bốn tuổi, hùng phong sơ hiển thị vô hạn tiềm lực.

Ài, đúng là đồ vật kỳ lạ có một không hai.

Nhưng nửa tháng trước Mẫn Dương Tinh đã mười thành hỏa hầu, thiên sinh quý tôn tử bọn họ trâu bò, còn không ngừng đưa nội đan đến luyện, thuần túy thoát quần đánh rắm —— nhiều nhất cử động này, ha ha, tán dương khen ngợi, giảng hai đoạn đạo pháp, kẹp hai câu thơ ngữ, lại đem Cổ Thần nói thành Quy Tôn Tôn Thần.

Đám người mắt thấy Cửu Vĩ Quy, thâm cảm thấy nói vậy cũng có lý.

Ngày thứ hai mươi bốn hồi thi đấu say mê, tàng linh quang hạng bốn.

Loạn Trần đại sư nói: “Giúp yêu quái luyện đan, người đúng là rất thích hợp, nài cho người chỗ tốt gì?” Phương Linh Bảo nói: “Ai, cho nên nói người cao to ta cơ linh đây, lão Quy bà muốn ta luyện đan, ta giả ý đưa ra điều kiện, ha ha, mình tu sạn nói bóng gió Trần Thương, dạy lão Quy Bà mắc mưu.” Loạn Trần nói: “Điều kiện gì?”

Phương Linh Bảo nói: “Nơi này âm khí rất nặng, đợi lâu khí tồn Thần suy.

Ta đã nói với lão Quy bà, muốn mời lão tử luyện đan, trước tiên nào tỉnh thảo mộc, nếu không Phương Đại Tiên hôm đó đầu óc choáng váng, luyện hồng nội đan coi như người đáng đời.” Vài bước bước đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ, hoa thơm đầy cỏ chiếu vào trong mắt, tiếp tục nói: “Lão Quy bà thật đúng là ra sức, theo ta phân phó tìm Tề Hoa Thảo, toàn bộ trồng ở đây, các người nhìn xem, có Hắc Mạn Đà Thảo, Hắc Sa Đà Thảo, Ngự Mễ Thánh Lan, Hùng Vương tham... Đặc biệt, dược tính mạnh hơn bình thường gấp trăm lần, khó tìm được cho nài.”

Mọi người âm thầm gật đầu, đều muốn nói: “Khó trách hẳn hoạt bát nhảy nhót, nguyên lai là dựa vào hoa cỏ đề thần, chưa bị âm khí tồn hại.”

Đào Yêu Yêu lại muốn “Hẳn nhìn thấu sự nguy hại của âm khí, còn nghĩ cách chống đỡ, tuy là ngốc đầu ngốc, mắt thấy đạo hạnh cũng không hàm hồ.” Ngón cái dựng thẳng lên, khen: “Phương sư huynh thật cao minh!”

Phương Linh Bảo nháy mắt nói: “Cao minh ở phía sau đây! Như Mạn Đà La, Ba mươi thảo các vật, tinh thần quả thật hữu hiệu, nhưng nếu tinh luyện thành dược viên thời gian dài phục dụng, ngược lại có thể làm người ta nghiện, ngược lại có thể dần dần tiêu hao không nguyên khí.” Một tay vén chiếu ra, phía dưới thuốc mỡ bày thành hàng, mấy chục khối trắng xóa, cười nói: “Đem hoa cỏ nghiền ép chất lỏng, thêm hương liệu Tam Huỳnh Tam Quan, lại ép thành bánh cao, sau khi hút vào

hưng phấn như điên, phiêu phiêu muốn bay, dục vọng không thể, giống như thanh xuân tỏa sáng, thực sự là tổn thương nguyên thần.

Ta đặt tên là ” hạc linh cao”, giả ý hiển cho lão Quy bà, lừa gạt nàng là Huyền Môn Kỳ Trân phản lão hoàn đồng.” Hắc giảng thuật khoa tay, chỉ điểm dụng cụ trên bàn, biểu thị quá trình chế thuốc.

Mọi người trợn mắt há mồm, chỉ muốn tát hắc mấy bạt tai.

Phương Linh Bảo nước miếng bay loạn, chỉ vào Cửu Vĩ Quy kêu lên: “Bày vị, lão Quy Bà về mặt bệnh tật, nửa chết nửa sống, khẳng định là trường kỳ hút Hạc Linh Cao! Đây là kết quả do đan dược thủ đồ của ta đại công cáo thành!” Hắc chính ý tăng cao, chợt thấy bốn phía lãnh đạm, không khỏi ngạc nhiên nói: “Ồ, lão Quy Bà ăn đại tổn thất của ta, mọi người hắc là hoan hỉ a.”

Loạn Trần đại sư chỉ tay vào mũi mình, nói: “Người nhìn ta, có phải là sống dở chết dở hay không?”

Phương Linh Bảo nói: “Sư tôn Long Tinh Hồ mãnh, chỗ nào luận sống chết, nói đùa... Ai da, sư tôn, con người tóc vàng, khóe miệng giật giật, đây là triệu chứng dùng thuốc mê dùng quá nhiều.

Ài, sư tôn tuổi còn trẻ lão đại một cái, làm sao có thể nhẹ tin phản lão hoàn đồng nguy hiểm, tham luyện mê dược thúc dục dục tình, vô ích chà đạp thân thể.”

Loạn Trần quát: “Đại ngô! Hạc Linh Cao toàn bộ ăn cùng Hoàng U!”

Phương Linh Bảo run lên, một lúc lâu mới nói: “Sao vậy, rõ ràng ta lừa lão Quy bà, vì sao...”

Đào Yêu Yêu thâm thở dài “Ngu ngốc thì ngu, cuối cùng vẫn là một mảnh trung thành.” Thu hồi ý niệm trách nhiệm, giải đáp hắc: “Phương sư huynh đã đánh giá thấp lão yêu quái, kế sách của người bị nàng di hoa tiếp mộc, dùng để độc hại sư tôn bọn họ.” Phương Linh Bảo nói: “Cái này, chuyện này, sư tôn anh minh thần võ, sao có thể không nhận ra mê hồn dược.”

Đại sư loạn trần thở dài: “Người cũng biết điều này đã xảy ra lâu rồi.

Ông lão này có anh minh tới đâu đi nữa thì trời mê man, không trúng chiêu cũng khó có thể phá giải.

Quên đi, chẳng trách người.”

Cửu Vĩ Quy đi đến trước bàn, móng tay dài nhỏ duỗi về phía chậu đồng, tay áo nhoáng lên một cái, đã thu Mẫn Dương Tinh vào trong tay áo, quay đầu nói: “Đan dược thủ đồ, làm phiền người rồi.” Ánh mắt chậm rãi chuyển động, chỉ thấy mọi người đều có hận ý, duy chỉ có Long Bách Linh lãnh đạm như trước, đôi mắt hơi nhắm lại giống như ngủ mà không ngủ.

Cửu Vĩ Quy nói: “Thành phủ tốt của Long tiểu thư, hàng đầu đan dược bị ta lợi dụng, có lẽ lại trong dự liệu của người.”

Long Bách Linh mệt mỏi đến cực điểm, nếu không có hương hoa đề phòng, đã sớm hôn mê mà ngã xuống.

Lập tức không muốn tốn nhiều miệng lưỡi, nói thẳng: “Tên đầu lĩnh Thần Long tinh thông dược lý, hắc...” Nhất thời khí ngắn, nửa câu sau yếu ớt đứt quãng.

Đào Yêu Yêu khẽ vuốt vai nàng, chỉ hận chân khí của bản thân dị thường, không thể giải trừ bệnh dịch cho nàng.

Cửu Vĩ Quy cười nói: “Long tiểu thư muốn hỏi, Ma Ngưu đại phu rơi vào tay ta, làm sao có thể dùng thuốc mê vây khốn vị đại sư y dược kia?” Long Bách Linh gật gật đầu, ánh mắt khẩn thiết, giống như nói “Mời chúng ta đi gặp hắc.” Cửu Vĩ Quy nói: “Đi theo ta.” Bách Linh muốn đi, tiếc rằng lòng bàn chân phù phiếm, vừa nhắc chân liền lắc lư.

Đào Yêu xoay người cong chân, công nàng ở sau lưng, theo sát Cửu Vĩ Quy đi ra khỏi nhà gỗ.

Phương Linh Bảo chống loạn xạ lên, đỡ sư tôn ra ngoài, trong miệng lầm bầm: “Nếu muốn phản lão hoàn đồng, Hoàng U sao lại ăn Hạc Linh cao, hắc thanh xuân chính trực, muốn phản thanh còn nhỏ sao...”

Đoàn người đi qua vườn hoa, chỉ hơn mười bước, bên đường lục ý lại hiện ra, trông bảy tám hành cây, rễ thô dài to, thua xa hoa cỏ trước phòng Phương Linh Bảo.

Đào Yêu suy nghĩ, dưới lòng đất thiếu hụt ánh mặt trời, nuôi hoa trồng rau cực kỳ mất công, cách làm này không phải là

tiêu khiển.” Bên cạnh vườn rau cũng có một gian nhà tranh, vôi vàng đơn sơ.

Cửu Vĩ Quy đẩy cánh tay ra, mọi người cùng nàng bước qua cánh cửa, vừa nhắc mắt đã thấy Ma Nguu đại phu ngồi ở phía sau bàn gỗ.

Trên bàn kia bày một mâm thức ăn, một bên đứng một Cô Thần hầu, Ma Nguu đại phu hai mắt ngơ ngác nhìn cái khay, ngay cả đám người đi vào cũng không cảm giác được.

Cách một lát, hắn tay vuốt đũa, như cầm chùy sắt ngàn cân, run run đưa về phía bàn duyên, đột nhiên cắn răng vung tay hất ra, trong nháy mắt lại hiện vẻ ngốc nghếch, hướng mâm ăn nhỏ dãi nhỏ xuống.

Cô Thần nhặt đũa lên, một lần nữa để lên bàn.

Đào Yêu Yêu nói: “Hắn làm gì vậy?” Phương Linh Bảo hít mạnh một hơi, nói: “Trên bàn có mùi của Hạc Linh cao.”

Đang nói lúc này, Ma Nguu đại phu nâng đũa lấy thức ăn, giống như lần trước, vừa duỗi gân lại vứt bỏ, tựa hồ trong lòng tràn ngập mâu thuẫn.

Loạn Trần đại sư cười lạnh nói: “Chỉ ném đũa thôi thì có ích gì? Thoát khỏi nghiện thuốc, phải nhẫn tâm như vậy!” vung trượng quét ngang, đánh bay cái khay, thức ăn bên trong rơi vãi khắp nơi trên mặt đất.

Ma Nguu đại phu quá sợ hãi thất thần, cổ kị hoàn toàn quên mất, lo lắng rơi xuống lục tìm, đem đĩa thức ăn dính vào trong miệng mãnh liệt nhét vào trong miệng.

Đào Yêu Yêu cúi người vươn tay trái ra, nắm chặt cổ tay Ma Nguu đại phu, bỗng dưng nhận rõ món ăn kia, kinh ngạc nói: “Ồ, là Ma dụ!”

Cửu Vĩ Quy nói: “Người này thèm ăn Ma dụ, đã đạt tới trình độ điên cuồng.” Đào Yêu Yêu chuyển ý nghĩ, lớn tiếng nói: “Người dùng Ma dụ làm thức ăn, lẫn vào mê dược cho hắn ăn!”

Cửu Vĩ Quy nói: “Bên ngoài trông con Thiên Nam Bạch Đầu Xà, là loại Ma dụ phẩm trân dị nhất.

Nơi này âm khí cực thịnh, địa hàn ngưng trọng, chế thành “Tuyệt Ma Ngu” ngon không gì sánh được.

Tuy đồ vật đầu rồng là tay Dược Đạo Thánh, lại coi Ma dụ như cầm lang, nấu nướng thức ăn ngon tuyệt không động nửa phần, chỉ cầu vị ngon món ngon, có mê được chiếu ăn không thèm để ý.

Nếu không phải như vậy, Thần Long Thủ Đồ “Năm đạo Ôn Quân Thuật” sử dụng ra, lão bà tử rất khó ngăn cản.”

Đào Yêu Phong bán tín bán nghi, chỉ biết câu chơi đùa có tang chí, vì một loại thức ăn nào đó điên cuồng liều mạng, đây là lần đầu tiên nghe thấy.

Nhớ lại lời tiểu Tuyết nói, từng nhắc tới Ma dụ đại phu thích ăn ma dụ, ai có sở thích gần như bệnh nhân, trong đó khẳng định ẩn giấu một đoạn nguyên nhân khúc chiết.

Ma Ngu đại phu thừa dịp hẩn xuất thân, tránh ra tay tiếp tục lấy thức ăn, miệng dính đầy bùn đất, trong miệng “Cừ” chút sức lực nhai nuốt.

Loạn Trần đại sư ném côn gổ ra, nhào tới gần gọi: “Phúc ca nhi, Phúc ca nhi, người tỉnh lại đi!” Lệ già tung hoành, ngữ khí ẩn chứa bi trầm, “Phúc ca nhi” kia là xưng hô lúc còn nhỏ của Ma Ngu đại phu làm thiếu gia.

Hẩn tướng mạo như ngoài bốn mươi tuổi, thật sự đã bảy tám mươi tuổi, nghe nói tiểu danh tác động tình cảm, chăm chú nhìn sư tôn, bờ môi khẽ nhếch muốn đáp ứng.

Loạn Trần đại sư nói: “Đúng rồi, đúng rồi, nhận ra ta rồi, ta là ai, gọi ta! Mau gọi ta đi!” Ma Ngu đại phu nói: ” nãi, vú con...” Mọi người áo lam, mới biết hẩn bị bệnh quá sâu, so với Hoàng U càng thêm nghiêm trọng hơn.

Ngày thứ hai mươi bốn hồi thi đấu lạc đường, linh quang ngũ quan che dấu trên đường.

Đào Yêu Yêu nói thầm: “Tất cả mọi người đều cho người không phải người, quý không quý không ra quý...”

Nga lang phái ngã nhào bại trận, thù này không báo không phải là quân tử!” Nhưng biết sát dục phải ẩn nhẫn, nhất thời cầm Cửu Vĩ Quy không thể làm gì được.

Long Bách Linh lặng lẽ nói: “Bình tĩnh lại, sắp thu phục lão yêu rồi.” Trong lòng Đào Yêu hơi bình tĩnh lại, hai tay ôm bấp chân nàng xiết chặt lại.

Sương Loạn Trần đại sư kia la lên không có kết quả, du chương vỡ vỡ mặt mũi đồ đệ.

Ma Ngưu đại phu không để ý, chỉ lo mò mẫm tìm kiếm khắp nơi.

Cửu Vĩ Quy chậm rãi nói: “Sinh linh Vạn Vật, Thần Tiên Ma Quái, pháp lực mạnh hơn nữa cũng có nhược điểm.

Ma Ngưu đại phu bỏ gia tu tiên, chỉ là vì chút ít chuyện này mà thôi.

Loạn Trần sợ tiết này bị người lợi dụng, mới mệnh hấn ở lại Ngao Nguyên Thủy Phong lâu năm.”

Long Bách Linh nói: “Lão bản nương cũng có nhược điểm sao?”

Cửu Vĩ Quy nói: “Có, muốn nhìn thử không?” Đào chết yêu nói: ” nhược điểm che giấu không thoải mái, nào có tự bạo trong người, người lại muốn lừa ai?” Cửu Vĩ Quy nói: “Tiểu cô nương của người ở đây, lại che giấu cũng vô dụng, ngược lại vợ con nhà mình bại lộ liền làm một chút.” Bà lão khoát cây gậy, bỗng bệnh đi ra khỏi phòng.

Long Bách Linh vỗ nhẹ lên đầu vai Đào Yêu, ra hiệu đuổi theo.

Ma dụ đại phu ăn hết ma dụ, tâm tình dần dần yên ổn, loạn trần đại sư nói: “Đi.” Phương Linh Bảo nâng Ma Ngưu đại phu dậy, cùng rời khỏi nhà cỏ, nói: “Đi.”

Cúi đầu quay đầu lại, nhìn căn nhà gỗ bụi hoa kia cách mấy trượng.

Loạn Trần hỏi: “Người ở hàng xóm sát bên Ma Ngưu đại phu, trong hai năm đều không phát hiện ra hấn?” Phương Linh Bảo nói: “Ừm, nếu không có hoa cỏ hộ thân, chắc chắn sẽ bị âm khí tổn thương, bởi vậy chưa từng ra khỏi cửa nửa bước... Đệ tử cơ hội cảnh giác chứ? Toàn bộ đều nhờ vào giáo dục trước kia của sư tôn.” Loạn Trần đại sư thở dài, không biết nên khích lệ hay là nên trách mắng.

Sao lại dự liệu được chân ngôn của người si, cách vườn hoa kia càng xa, Huyền môn sư đồ càng cảm thấy uể oải.

Ước chừng qua nửa chén trà công phu, trong toàn thân âm hàn quay quanh, một đoàn nhiệt khí trong đan điền dần dần héo rút.

Phương Linh Bảo lau nước mũi, nói: “Ai, âm khí quá nặng, lại đi chính xác là ngất xỉu, đợi ta về phòng lấy một ít gà huyết lan, hùng vương sâm... Để mọi người tỉnh lại sức lực, đề cao.” Lời tuy nói thế, thân nặng như núi, chuyển hướng đều rất gian nan.

Loạn Trần đại sư nói: “Chết yếu, ngươi, ngươi đi lấy thảo dược.” Đào Yêu Yêu hừ hừ một tiếng, nhưng cũng khí sắc mệt mỏi, lười biếng di chuyển về phía trước.

Loạn Trần đại sư thâm giật nảy mình, suy nghĩ ngay cả hấn cũng hiện ra dị trạng, thủ đoạn yêu quái lợi hại, phe mình nhập cục đã sâu, nghĩ quay đầu lại sợ là đã trễ rồi.

Đang lúc hoảng loạn, Long Bách Linh nói: “Không sao, chúng ta khó chịu, lão bản nương cũng vất vả như vậy.”

Cửu Vĩ Quy cố hết sức ngẩng mặt lên, tóc trắng bay bay lả tả, cười nói: “Chỗ yếu của ta, tiểu tức phụ sớm đã nhìn ra.” Quả thấy eo lưng nàng còng xuống, bước chân run run, toàn bộ nhờ vào quả trượng chèo chống thân thể.

Loạn Trần đại sư kinh ngạc nói: “Âm khí vô hại đối với nàng, sao cũng suy bại như vậy?”

Bách Linh nói: “Âm khí vô hại, sát khí có ngại gì đâu...”

Chúng ta đi “Chỉ Sát chi địa”, lão bản nương tràn đầy sát khí, đương nhiên sẽ suy yếu đi.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Không uổng là Tuyên sư tôn, thông minh không bằng đồ đệ nửa thành.”

Phía sau “Oc” một tiếng, Phương Linh Bảo và Ma Ngưu đại phu ngã sấp xuống đất, quay cuồng giãy dụa không đứng dậy nổi.

Cửu Vĩ Quy nói: “Nằm xuống tĩnh lực đi, đường đã đến cuối, không cần đi nữa.” Dứt lời khoanh chân ngồi xuống, dựa vào trụ an nghỉ.

Loạn Trần đại sư đặt mông ngồi xuống, vừa thở vừa quan sát địa hình.

Nơi này ở phía sau địa cung, phòng ốc không còn, bốn phương hoang vu, cỏ xanh thăm thẳm, xa xôi như thiên địa sơ khai.

Một dòng suối nhỏ óng ánh chậm rãi lưu chuyển, màu lam nhạt, mang đến quang minh kỳ dị ở đất hoang.

Long Bách Linh vỗ nhẹ lên vai Đào Yêu, dặn dò hẩn theo chúng nhân an tọa.

Đào Yêu Yêu làm theo lời hẩn, cũng không có vẻ gì là thống khổ, chẳng qua là mí mắt đánh nhau, buồn ngủ không nói nên lời.

Loạn Trần đưa mắt nhìn lại đường cũ, xa xa nằm sấp ba cái cổ thần, đó là tùy tùng Đông gia nghe sai lệch —— hư thoát ngã quỵ không đứng dậy được, đành phải từ từ bò trở về, có thể thấy được phía trước âm khí dày đặc, hướng cổ thần bình thường đều dừng lại ở đây một chút.

Loạn Trần đại sư lo lắng trong lòng: “Tình thế nguy hiểm của Nam Hải chưa được giải quyết, mấy tên thủ lĩnh lại bị vây khốn lần nữa.

Chẳng lẽ thiên mệnh không phù trợ, khí số của Nga Khuyết phải ngàn năm, tất cả đều mất hết trong Trấn Yêu tháp!” Nghĩ đến “Hậu Bổ Thiên Long Thần Tướng”, hỏi: “Tình hình đào yêu chết non như thế nào?”

Bách Linh nói: “Tướng công ử rữ vô cùng, khí huyết vẫn còn mạnh mẽ, xem ra tính mạng không có gì nguy hiểm.” Tiên Tác quần lấy mạch của hắn, hiểu rõ liền biến hóa, quan sát sắc mặt của Đào Yêu, ánh mắt quan tâm mà chuyên chú.

Gặp phải tuyệt đồ sinh tử, hình dung bệnh tình mềm mại kia của nàng lại lộ ra vẻ trầm tĩnh nắm giữ, một mặt thay Đào Yêu Yêu móc y phục che lạnh, một mặt nói: “Nghe nói chủ nhân Ma Kiếm thân có pháp môn thông thiên triệt địa, tứ hải mặc cho tung hoành ngang dọc., Đến địa cung này lại khốn cùng khó đi, thực sự dạy người khó giải thích.” Gã nghiêng người dựa vào Đào Yêu mà ngồi, mắt nhìn Cửu Vĩ Quy, hỏi: “Ma Kiếm Chi Chủ siêu Ly Âm Dương, không thuộc ngũ hành, lực lượng gì có thể hạn chế hắn đây?” Hai câu đầu tiên là Cửu Vĩ Quy vừa nói lúc nãy.

Cửu Vĩ Quy nói: “Ma kiếm chi chủ, bản thân không thể câu thúc.

Sát khí bị khắc chế, thật sự là sát khí của Võ Tàng hoàn.”

Bách Linh nói: “Ý của ngươi là, sát khí của Võ Tàng hoàn phụ thuộc vào ma kiếm, truyền vào trong cơ thể tướng công.”

Trước đây đoán như vậy, nhưng vẫn còn suy nghĩ.

Nghĩ tới “Sát khí” kia cũng không phải là pháp lực chân khí, mà là do tâm hồn người ta sinh ra, tính ra là một loại dục niệm, lại dùng phương thức nào truyền cho người khác?

Cửu Vĩ Quy nói: “Võ tàng hoàn mang theo một chút thần lực của ma kiếm, một bộ phận cùng hồn phách dung hợp chặt chẽ.

Hắn tự sát hình thần câu diệt, non nửa hồn phách kia vì tương dung cùng ma kiếm, may mắn thoát khỏi chết, theo ma kiếm lẫn vào hình hài chủ mới.”

Bách Linh nhíu chặt hai hàng lông mày, âm thầm suy tư.

Linh hồn dung hợp vốn không phải việc hiếm, chính nàng chính là ví dụ —— trước kia hồn lạc xuân thu thời đại, mượn hình thể trùng sinh, hai nàng phương hồn hợp hai làm một.

Hiện nay, là Long Bách Linh cũng là Tây Thi, tính tình thay đổi từ đó, thông tuệ càng tăng thêm nhu hòa.

Nhưng đào yêu và Võ Tàng hoàn cũng đem “Hợp hồn” sao? Tướng công nhiệm lên tính cuồng vọng của sát ma, vậy sẽ đáng sợ đến mức nào?

Cửu Vĩ Quy cười nói: “Tiểu Bán hồn phách may mắn còn sống sót của Võ Tàng hoàn, ngươi nghĩ là cái gì? Hắc hắc, là bộ phận tà ác nhất trong linh hồn hắn, tràn ngập sát ý phần hân.

Hiện tại cách “chỉ Sát Chi Cảnh” rất gần.

Chợt thấy đào mệt mỏi rũ rùi, thật là sát hồn của Võ Tàng hoàn bị ngăn chặn.”

Loạn Trần đại sư nói: “Lúc trước ngươi liều mạng làm hắn tức giận, muốn thức tỉnh sát hồn của Võ Tàng hoàn.

Hiện tại lại... lại dẫn hắn đến nơi ngăn chặn sát khí.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Bây giờ không giống lần trước, Long tiêu thư đạt thành hiệp nghị với ta.

Ta giúp đào yêu tiêu tán sát khí, nàng giúp ta nghĩ cách chạy ra khỏi tháp trấn yêu.”

Loạn Trần nói: “À, được rồi, yêu quái tốt, ngươi ngược lại có diệu pháp tiêu trừ sát dục.

Sớm biết như vậy, nên giao Võ Tàng Hoàn cho ngươi điều trị, thành tựu đại công đức.” Trong lời nói tràn đầy trào phúng, ám chỉ yêu tính nàng tà ác, sao có thể giúp người luyện ma quy chánh.

Cửu Vĩ Quy lắc đầu nói: “Lão gia hỏa bị mù, cái gì mà ác pháp! Năm đó ngươi điều trị Võ Tàng hoàn như thế nào, ta liền như thế nào giúp đỡ đào chết non.”

Loạn Trần quả thật đã mê muội, hoảng hốt nói: “Điều trị Võ Tàng hoàn, ta... Ta thường dẫn hắn đi Thiên Vương Sơn.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Đúng vậy, trên Thiên Vương Sơn có bảo vật gì, có thể tiêu tán sát khí của Võ Tàng hoàn?”

Long Bách Linh chợt chen vào nói: “Món pháp bảo tiêu tán sát khí kia đã được ngươi vận chuyển đến địa cung!”

Cửu Vĩ quy dựng thẳng ngón tay cái, ra hiệu “Hảo thông minh”, cười nói: “Đã có nàng ở đây, đoán mê ngữ là dư thừa.”

Tiếp đó thu liễm dung mạo ngồi ngay ngắn, nghiêm nghị nói:
“Thần mộc giáp trên Thiên Vương Sơn, tức là thánh bảo tiêu
diệt ích hại Tiên giới.”

Ngày thứ hai mươi lăm, nói toạc ra là thu nhận tám mẫu.

Loạn Trần đại sư giật mình nói: “Thần Mộc Giáp!” Nổi lòng bỗng nhiên yên lặng, thầm nghĩ: “Nàng nhiều lần đề cập đến “Chỉ Sát Chi Cảnh”, trừ chỗ có Thần Mộc Giáp, nơi nào còn có thể chỉ dừng lại giết chóc! Ngay cả điều này ta cũng không nghĩ ra, quả thật là già rồi hồ đồ.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Nguyên do của Thần Mộc giáp, cho đồ nhi của ngươi nói một chút.”

Loạn Trần lấy lại bình tĩnh, nhớ lại lời nói, chậm rãi nói: “Vây... Thần mộc giáp kia sao, xưa tên là Thái Bạch Tỏa Linh Sí, do Thái Bạch đồng tử Tỏa Linh của Bồng Lai tiên tông luyện chế, mặc trên người đoạn tuyệt thất tình lục dục, vốn là một kiện pháp khí phụ trợ khổ tu.

Tiên tông sơ niên của Đường triều đầu pháp, Bồng Lai tiên tông thua ở Thiên Sơn tiên tông.

Cung chủ Thiên Sơn Thần Mộc đại phát từ bi, thi triển thần thông điểm hóa chúng tiên Bồng Lai, cáo lỗi nhị thừa thủ thiện, khổ tu thiên không chân nghĩa.

Chờ điểm hóa Thái Bạch đồng tử, đem khóa linh trụ “Diệt dục” dùng ra, chỉ bảo lưu công hiệu “Tiêu chế sát dục”, để tiên tuyền ngâm trong thái dương tinh hoa, chuyển hóa thành cụ phòng ngự thuần dương chí cương.

Thái Bạch đồng tử cảm kích cung chủ dẫn đường, tặng bảo vật nói lời cảm ơn, liền đổi tên thành “Thần Mộc Giáp”.

Sau đó Thần Mộc cung chủ niết bàn nhập thánh, tiên tích biến mất, pháp bảo lưu thế chỉ có một kiện này.”

Tiên tông đồn đại, Long Bách Linh từng nghe mẫu thân nói qua, Như Thái Bạch đồng tử, Bồng Lai Tỏa Linh, Diệt Dục khổ tu các từ, trong trí nhớ đậm như khói nhẹ, nhưng đại danh Thần Mộc cung chủ như sấm bên tai, thầm nghĩ “Thường nghe mẫu thân bình luận, Thần Mộc cung chủ được xưng tám vạn bốn ngàn Tinh Vương, thủ lĩnh Thần Tiên Thiên Sơn, thần

thông của nó không thể suy nghĩ, nhưng chưa bao giờ nói nàng có pháp bảo lưu truyền lại.

Chắc là hậu nhân ngưỡng mộ thánh thượng, căn bản không dám tưởng tượng pháp bảo của nàng.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Đáng tiếc Thần Mộc giáp, chỉ bảo Tiên tông thật tốt, lại để cho Nga lang phái hủy diệt rồi.”

Bách Linh nhìn về phía sư tôn, trong mắt chứa nghi hoặc.

Loạn Trần đại sư nói: “Nói hủy thật, nhưng Thần Mộc Giáp... Đúng là bị tổ sư Nguyên tông bản phái chia làm mảnh vỡ.” Long Bách Linh mở đôi mắt đẹp trong suốt, mờ mịt khó hiểu cố chấp.

Loạn Trần giảng đạo: “Thần Mộc cung chủ và nguyên tông tổ sư giao tình thâm hậu, xem như là bán sư bán hữu.

Cung chủ trước khi đi đã tặng giáp lưu niệm, tổ sư liền đem Thần Mộc Giáp đưa vào Nghiêu Sơn cất giữ.

Bảo vật này chính là phòng khí của Phổ Thiên chí thánh, có thể phòng ngừa bất kỳ tai họa gì, tất cả tiên gia trên núi đều không khỏi hâm mộ.

Sau đó không lâu, Phù Thiên Vương của Côn Luân tiên tông bái sơn, thời khắc nói chuyện với tổ sư, lại chỉ ra Thần Mộc Giáp còn có một điểm chưa đủ.”

Long Bách Linh trầm nghĩ: “Nguyên tông tổ sư ngày ngày ngày thủ hộ pháp bảo, nếu như có thiếu sót sao có thể không xem xét? Còn muốn ngoại nhân đến chỉ điểm, kiến thức phù thiên vương kia so với tổ sư cao hơn sao?”

Loạn Trần đại sư nói: “Phù Thiên Vương là nhân tài mới xuất hiện sau Côn Luân, pháp lực đức hành đều thuộc tiên tông kiệt xuất của tiên tông.

Lúc ấy chỉ mình thần mộc giáp phòng hộ mặc dù nghiêm, nhưng cương tính thiên về cứng nhắc, người sử dụng mặc nó trên người mới có hiệu lực.

Mạc Nhược chuyên đặt một môn đạo pháp cho nó, khiến giáp phiên cương nhu tể, biến hóa linh hoạt như ý,

Cũng là trùng hợp, tổ sư đang nghiên cứu Huyền Môn Chân Võ đại trận, suy nghĩ thuật phòng ngự của Thiên Long Thần Tướng.

Phù Thiên Vương đề xuất, lấy nội đan âm tính hấp thu thương tổn, phối hợp nội đan dương tính xây dựng căn cơ, hóa ngoại xâm vi của mình, có thể khiến thuật phòng ngự càng đạt đến hoàn mỹ.

Hai vị đại cao thủ ngày đêm thảo luận, mấy tháng sau sáng chế ra một loại pháp thuật kỳ diệu, pháp thuật này chính là... “

Tâm niệm Bách Linh khê động, tiếp lời: “Phục Nhu Thiên Vương Thuần!”

Loạn Trần đại sư gật đầu nói: “Đúng rồi, Phục Nhu Thiên Vương Thuần.

Tập hợp thiên hạ phòng thuật đại thành, mà Thần Mộc Giáp là tối thượng phòng cụ.

Nếu tu luyện Thiên Vương Thuần lại mặc vào Thần Mộc Giáp, nội ngoại tương thông, Thần Mộc Giáp sẽ biến mất ngoại hình, dán vào da thịt người tu luyện.

Từ đó về sau sinh ra tùy niệm, sử dụng tự nhiên.

Phù Thiên Vương kia thấy chuyện đã xong, mời tổ sư luyện pháp giáp, thành tựu Tam Giới Thái Thượng Hồn Nguyên Thần Thể.

Tổ sư đáp tạ ý đẹp, đặt tên pháp thuật kia là “Phục Nhu Thiên Vương Thuần.”

Việc này không lâu sau, tiên gia các phái cùng tới Ngao Sơn chúc mừng, tổ sư nhân cơ hội cử hành “Thần Mộc Pháp Hội”.

Mọi người cho rằng Tổ sư mượn cơ hội hiển uy, muốn trên thịnh hội tự mình mặc Thần Mộc Giáp vào.

Sao có thể biết Tổ sư đang ở trước mặt chúng tiên, lấy tuyệt đại thần thông, từ trong ra ngoài đã đánh nát Thần Mộc Giáp.”

Long Bách Linh nhẹ giọng nói: “A!” Sau đó gật đầu, nói: “Kỳ thật như vậy mới tốt.” Loạn Trần hỏi: “Ồ, cũng may là ở đâu?” Bách Linh nói: “Thiếu hụt của Thần Mộc giáp đã được bù đắp,

trở thành phòng khí hoàn thiện nhất, vừa có thể bảo vệ tốt cho người tốt, cũng có thể che chở cho người xấu.”

Tổ sư gia khai tông lập phái, pháp bảo chung quy cũng phải truyền cho hậu đại.

Giả sử con cháu hậu bối có tâm thuật bất chính, được vật này hành ác, ngoại lực đều không thể tổn thương, vậy có thể sai khiến vô tận.”

Loạn Trần đại sư thở dài: “Nhờ người nghĩ đến tầng này —— Thần Mộc Giáp mặc dù triệt tiêu diệt dục vọng, nhưng dục vọng con người đa dạng, ngoại trừ sát dục, còn có sắc dục, tham dục, thậm chí dục...” Ngữ khí hơi đình trệ, hiển nhiên nhớ tới Ma Ngưu đại phu, tiếp tục nói: ” Thích độ hành dục, đó gọi là hưởng Nhạc Thiên Đạo, nhưng cho dù dục vọng quá độ thì dễ nhập ma.

Giả sử một đệ tử nhà Nga phóng túng sắc mặt, cũng không có ý giết người, mặc thần mộc giáp chung quanh đâm nhân thể nữ, ai có thể làm gì được hắn? Nhưng đông đảo tiên gia không đến mức này, mắt thấy bảo vật bị hủy, đều thất vọng từ biệt, ngay cả phù thiên vương kia cũng bỗng nhiên rời đi.

Tổ sư đợi chúng tiên tan hết, lại thu thập mảnh vỡ thần giáp, để hắn dùng thêm.”

Nói đến đây, loạn trần nhìn trăm linh, nói: “Khi đó, tổ sư mượn dùng Thiên Sơn Tiên Thổ, đang xây dựng pháp giới trong Trấn Yêu Tháp.

Hắn đem mảnh vỡ Thần Mộc Giáp chôn vào Thiên Vương Sơn, phân tán ở giữa khe rãnh phong.

Cử động lần này ẩn chứa thâm ý, người có thể lĩnh ngộ bao nhiêu?”

Bách Linh suy nghĩ một chút, nói: “Đã hiểu.” Loạn Trần đại sư nói: “Nói thử xem.”

Bách Linh nói: “Bốn đại cảnh giới Trấn Yêu tháp, U Minh giang, Quỷ Hùng quan, Tử Linh Hoang Trạch, Thiên Vương Sơn đều là dùng để răn ác đạo thiện trường.

Trong đó Tử Linh Hoang Trạch và Quỷ Hùng quan là ác cảnh, âm u hung hiểm, yêu ma nếu hung ác không thay đổi, chắc

chấn sẽ hãm sâu vào trong tự chịu diệt vong.

Mà Thiên Vương Sơn là thiện cảnh, quang minh hòa bình, Tổ sư chôn mảnh vỡ Thần Mộc Giáp ở nơi đó, là muốn cho đám yêu quái tiến đến dẹp loạn sát dục vọng.

Chờ đến khi cải tà quy chính, trừ hết tà khí, mình có thể vượt qua U Minh Giang, đường đường chính chính đi ra Trần Yêu Tháp.”

Mạnh mẽ chèo chống một phen, mấy lần khí yếu, nhưng trong lòng nàng kính ý càng sâu, nghĩ thầm tổ sư khuyết điểm của Thần Mộc Giáp đã sớm biết, sở dĩ chậm chạp không cải tiến, chỉ vì hậu thế họa phúc tính toán.

Phù Thiên Vương bái sơn là một cơ hội, mượn cái này tạo nên thanh thế, trước mặt mọi người hủy hoại bảo vật, một là đoạn tuyệt tham niệm của chúng tiên, hai là có thể dùng mảnh vỡ thần giáp độ hóa yêu ma, kế hoạch này đại nhân đại mưu, lại xảo diệu chu toàn, người đều khen ta thông minh, có thể so sánh với tổ sư Nguyên tông, vậy cách biệt như trời vực.” Hít sâu, nói: “Dùng lệnh yêu ma thiện ác tự chọn, tự làm tự chịu, tự thu được giải thoát, Tổ sư bố trí quá xảo diệu, Trần Yêu tháp có thể nói là đầu của Đào Ngột phái các loại đạo tràng!”

Loạn Trần đại sư vỗ đầu gồi khen lớn: “Nói rõ, giảng giải! Cô bé ngoan, ngộ tính chưa từng tuyệt hậu a, nếu ngươi sinh sớm ngàn năm, gặp được Nguyên tông tổ sư, chẳng phải là các đệ tử của Ngao phái, một thân thần thông đều truyền thụ cho ngươi, tổ sư gia chẳng phải sẽ không thoải mái sao!”

Ngày thứ hai mươi lăm, nói toạc ra là thu nạp hai con tầm mấu.

Long Bách Linh Thu Ba xoay chuyển, nhìn qua đào yêu đang bên cạnh, thầm nghĩ: “Đệ tử Ngao Đầu là tướng công của ta, ta làm quân sư cho hắn, tổ sư gia cũng vui vẻ như vậy.” Hồn Trần nói: “À, đúng rồi, người chỉ mong tiểu tử kia chiếm hết chỗ tốt mà...” Nhìn cái này, nhìn cái kia, nói thầm: “Tiểu tử thâm minh nhân nói, nha đầu kia thông minh lạnh lùng, thật sự là một đôi bảo bối sống sờ sờ sờ.

Thiên Thần mở mắt, hạ xuống hạt giống tuyệt hảo cho Nga hót pháỉ chúng ta.

Bọn họ lại là tiểu phu thê chưa kết hôn, ngày sau nở hoa kết trái, sinh ra càng nhiều nha đầu tốt, Ngao Khuyết pháỉ ta không phải môn đình thịnh vượng sao? “Xùy” cười, má tái nhợt khế đỏ, trong lòng ngọt ngào, tinh thần cũng tốt hơn một chút.

Đàm tiểu không được mấy, Loạn Trần đại sư thở dài nói: “Tương thân tương ái an hưởng thiên luân, là vì niềm vui nhân sinh, yêu ma lại không có giác ngộ, suốt ngày tranh cường đoạt lợi, chém giết không ngừng nghỉ.

Tổ sư Nguyên tông xây dựng ngăn giết Thiên Vương Sơn, yêu quái tuyệt không nguyện ý bước vào Thánh Cảnh Thiên Vương Sơn.

Thần Mộc Giáp rất hữu ích đối với tu hành, bọn họ ngược lại cự tuyệt ra xa.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Lão đầu nhi nói sai rồi, cũng có yêu quái tốn sức tìm kiếm Thần Mộc Giáp, người đã từng gặp qua chưa?”

Long Bách Linh cười nói: “Xa ra chân trời, gần ngay trước mắt.”

Loạn Trần mê man nói: “Người nói cái gì?”

Bách Linh nói: “vất vả tìm kiếm yêu quái Thần Mộc giáp, chính là vị lão bản nương này.

Nàng đã đào được Thần Mộc giáp, chuyển từ Thiên Vương Sơn đến gần cung điện dưới lòng đất.”

Loạn Trần đại sư nếu kinh nghi, nói: “Nàng... bị đào khi nào, vì sao phải đào Thần Mộc Giáp?”

Cửu Vĩ Quy nói: “Nếu Ngao sư tôn đổi thành Long tiểu thư tinh tế, vậy ta mơ tưởng đào được Thần Mộc Giáp rồi.” Trong lời nói có gai, mĩa mai loạn trần ngu ngơ, nói: “Lão đầu nhi điều trị Vũ Tàng Hoàn, nhiều năm qua đi khắp Thiên Vương Sơn, mỗi một chỗ đặt ghế giảng pháp, nói chuyện nước miếng cuồng phun, đặc ý quên mình, ngay cả lão bà tử theo dõi đến cũng không phát hiện.”

Loạn Trần quơ quơ đầu, kiệt lực nhớ lại, nói: “Người theo dõi chúng ta...”

Cửu Vĩ Quy nói: “Mang Vũ Tàng hoàn đi khắp Thiên Vương Sơn, người là muốn mượn mảnh vỡ Thần Mộc giáp để triệt tiêu sát dục của hân.

Các người dừng lại ở mỗi một địa phương, ta đều ghi chép lại, trong ngàn năm khắc họa đồ, chờ khi không còn ký hiệu mới xuất hiện, liền bắt đầu theo bản đồ đào bới khắp núi.

Pháp thuật này quả thật có hiệu quả, mảnh vỡ thần mộc mà tổ sư Côn Bằng chôn cất đã bị ta đào hết.”

Loạn Trần đại sư đầy mắt hoang mang, lúng túng nói: “Ồ, thứ khắc tà kia, yêu quái đào tới có tác dụng gì, người cố ý tòng Thiện?”

Cửu Vĩ Quy không đáp, quay về phía Bách Linh nói: “Đem Thần Mộc Giáp rải rác vận nhập vào Quỷ Hùng Quan, lão bà tử chịu hết đau khổ.” Bách Linh thầm nghĩ “Đây chính là nguyên nhân ma lực của nàng đại giảm.” Quả Thính Cửu Vĩ Quy giảng đạo: “Lão bà tử sinh ra dễ giết, nội đan toàn ý vào sát khí luyện, lại bị Thần Mộc Giáp hàng ngày làm hao mòn.”

Không biết làm sao, đành phải cưỡng ép luyện bỏ, một đi luyện nứt nội đan, hắc hắc, nội đan vỡ tan, vì vậy hôm nay thua, tuyệt không phải pháp lực lão đầu nhi hơn ta.”

Bách Linh thở dài: “Hà tất phải cưỡng ép? Tu hành pháp môn rất nhiều, tiêu trừ sát khí chưa chắc đã không tốt.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Vất từ pháp bảo chính phái, tu hành pháp môn chính đạo, ta quyết không bỏ qua.” Ngữ ý bình thản, hai đầu lông mày lộ ra ngạo khí “Đạo cao một thước, ma cao một trượng, lão bà tử pháp lực mặc dù giảm, ứng phó Thần Mộc Giáp cũng có chút thiên hướng. “Lấy ra “Tổ Dương Tinh” quăng ra, cười nói: “Đan này trừ hết tà khí, hoặc có thể tránh được chế ước của Thần Mộc Giáp.”

Bách Linh im lặng không nói gì, âm thầm suy nghĩ “Nàng muốn dùng Mẫn Dương Tinh thay thế nội đan của bản thân, vừa có thể khôi phục một bộ phận pháp lực, lại có thể che giấu tà khí tiếp cận Thần Mộc Giáp.

Nhưng nàng hành hung lạm sát, không ngừng sinh ra tà khí, Mẫn Dương Tinh bị nhiễm chuyển thành tà vật, sớm muộn gì cũng bị Thần Mộc Giáp hư hỏng, đây chỉ là kế tạm thời.” Chuyển niệm lại nghĩ đến “Nàng nghĩ cách che giấu tà khí, nói không chừng là muốn xuyên qua U Minh Giang... Vậy tại sao đào lấy Thần Mộc Giáp? Chẳng lẽ định hậu sự, chuyên môn đào cho tướng công dùng, nàng có lòng tốt như vậy sao?”

Cửu Vĩ Quy nói: “Nói rõ ràng rồi, Long tiêu thư mau lên đường đi.”

Loạn Trần đại sư nói: “Lên... lên đường?”

Cửu Vĩ quy nói: “Long tiêu thư nên lên đường, thần mộc giáp để ở bên trong Đoạn Đầu Phong, mang tới cho đào chết yếu mặc vào, vũ tàng hoàn sát hồn lập tức có thể tiêu trừ.”

Ánh mắt loạn lạc chột lóe, nói: “Đề đào yêu thú mặc vào Thần Mộc Giáp?” Trầm tư một lúc lâu, hắn như cười như thở dài nói: “Là nên mặc cho hắn, ý trời, ý trời, hắn đã luyện qua Thiên Vương Thuẫn, lại thân ản Thanh Phong kiếm.

Phù Thiên Vương nói “Hỗ Nguyên Thần Thể”, Tổ sư kiên cường từ chối, ngàn năm sau lại biến thành chân thật!”

Hắn ta thở hổn hển mấy lần, thấp giọng nói: “Năm đó Tổ sư vùi giáp vào núi, chưa từng chôn hết, còn lưu lại một mảnh vỡ.

Minh ngôn báo cho môn hạ, hậu đại nếu có thiên phú cực cao, sát khí thiên vị đệ tử, có thể đem mảnh vỡ đeo lên, dùng để

khắc phục sát niệm, thanh tâm định tính.

Nhị tổ Phù Sinh đại sư ghét mãnh võ dễ dàng mất đi, liền luyện hóa nó thành kiếm khí, lấy tên Thanh Phong kiếm, ví dụ như ý gió mát nhập thể, gột rửa trần căn.”

Bách Linh kinh ngạc nói: “Thanh Phong kiếm!”

Loạn Trần đại sư nói: “Thanh Phong kiếm, chính là một mảnh võ của Thần Mộc giáp.

Trước đó bởi vì Đông Dã Tiểu Tuyết hiếu cường, lại luyện Cúc Anh kiếm chủ giết chết.

Sợ Tiểu Tuyết sát tính quá nặng, vì sư đem Thanh Phong kiếm truyền cho nàng...” Bách Linh nhú mày, nghe thấy Tiểu Tuyết cảm thấy phiền lòng, thầm nghĩ “Tiểu nha đầu trời sinh hung hãn, lại cho thêm mười bảy mươi tám thanh Thanh Phong kiếm, cũng là uổng phí.” Hồn Trần nói: “Thật khéo, Minh Trung Thiên ý trời sử dụng, Tuyết nha đầu lại truyền Thanh Phong kiếm cho người đào non nớt.

Ha ha, Thanh Phong Kiếm dung nhập huyết mạch, giống như Thần Giáp che phủ thân thể, chỉ cần tiếp xúc Thần Mộc Giáp còn thừa một phần, pháp bảo kia sẽ dán da thịt, Hồn Nguyên Thần Thể liền luyện thành!”

Nói xong, hắn lại kích động, khàn giọng nói: “Thiên Vương thuận, Thanh Phong kiếm, Đào Yêu Phong đều có đủ rồi.

Năm đó Tổ sư nhắc nhở, thần thể không thể cưỡng cầu, hết thủy thuận theo tự nhiên, hết thủy thuận theo tự nhiên.

Bây giờ yêu quái đào núi lấy giáp, cần dùng bảo vật này trừ khử sát khí, hết thủy tất cả tình thế bắt buộc phải làm.

Đây là thiên mệnh, thiên mệnh muốn hắn thành tựu thần thể, sư tôn này của ta nên giúp hắn thành công!” Bàn tay chống đỡ trái giấy phải ấn, dùng hết khí lực cũng không đứng dậy nổi.

Cửu Vĩ Quy nói: “Lão đầu nhi an tọa chờ, giờ phút này, chỉ có Long tiểu thư có thể giúp Đào Quân.” Loạn Trần đại sư thở phào, chỉ một thoáng mềm nhũn, đầu cúi thẳng đến giữa đầu gối.

Cửu Vĩ quy nói: “Chân khí của Long tiểu thư cực kỳ nông cạn, không bị âm khí ăn mòn; hơn nữa tâm không sát dục, lại

không bị thần mộc giáp ước thúc.

Người hóa giải kiếp này, trừ nàng ra càng không có người thứ hai.”

Long Bách Linh nói: “Thôi được, tốt xấu gì cũng nên thử một lần.” Bàn tay chống đất chậm rãi bò lên, lưng eo thẳng tắp, một trận gió lạnh kéo tới, cảm thụ trời đất quay cuồng, bất giác lão đảo hai bước.

Cửu Vĩ Quy nói: “Cứ đi như vậy? Giao dịch của chúng ta đâu?” Long Bách Linh nhắm mắt lại, định thần ngưng tụ, lẳng lặng chống qua trận pháp này choáng váng.

Cửu Vĩ Quy nói: “Phương pháp tiêu giải sát khí ta đã nói rõ, kế sách rời khỏi Trấn Yêu Tháp ngươi còn chưa nói, cứ như vậy chia tay, dạy ta tìm ai đòi nợ?” Long Bách Linh cười nói: “Cờ cái gì, ta... ta đang muốn thực hiện.” xê dịch bước chân, đi đến bên cạnh Cửu Vĩ Quy, nói: “Phương pháp rời khỏi Trấn Yêu Tháp, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Ngày thứ hai mươi lăm, nói toạc ra là thu nạp tam mẫu,

Loạn Trần đại sư bỗng ngẩng đầu, kêu lên: “Đứa nhỏ ngốc! Không thể nói được!” Long Bách Linh nói: “Không nói dối, giữ lời hứa, sư tôn và tướng công đều dạy ta như vậy.”

Loạn Trần nói: “Không, không phải không giữ lời, giao dịch một tay giao tiền, một tay giao hàng, trước tiên nói cho nàng biết diệu kế thoát thân, đào cơ đến lúc đó vẫn chưa giải vây, đây không phải là chịu nhiều thiệt thòi sao? Chờ sau khi đào yêu tiêu hết sát khí, lại nói với nàng!” Bách Linh nói: “Không cần, kế sách này của ta, chỉ chờ lúc tướng công an ổn tự tại, mới có thể kiểm tra.” Bên cạnh gần chín mặt rùa, ngón tay chỉ đào chết non, thấp giọng nói mấy câu.

Cửu Vĩ Quy hai mắt càng mở lớn, ghen lời nói: “Đơn giản như vậy!” Nhìn đào yêu chết đi, vùi đầu trầm tư một lát, thần tình trên mặt từ kinh ngạc biến thành khâm phục, khen: “Biện pháp đơn giản nhất là có tác dụng nhất, nhưng lại là người thông minh nhất mới nghĩ đến.”

Long Bách Linh nói: “Có thể thả đi rồi sao?” Cửu Vĩ Quy ngưng mắt nhìn, nhìn gương mặt của nàng, ánh mắt lại hiện lên một tia nhu hòa, cảm khái nói: “Ông trời ơi, ông trời ơi, ông trời chết tiệt, có thể sinh ra con gái xinh đẹp như thế, cũng không tính là xấu.” Ngón tay duỗi ra, xúc xúc động mu bàn tay nhẹ. Ma qua gương mặt Long Bách Linh, mũi miệng, nói: “Nếu sớm hơn ngàn năm, lão thân thà vạn tử cũng phải bảo vệ xinh đẹp này.” Long Bách Linh sinh lòng khác thường, chợt cảm thấy lão yêu đáng thương, hình như có nỗi khổ khó tả lộ ra.

Cửu Vĩ Quy nói: “Nhưng sinh chí của ta đã tuyệt, hình như đã mất, hết thảy nguyện vọng đều là không ảo.” Cốt Dương Tinh rơi vào lòng bàn tay Long Bách Linh, nói: “Vật này đã là vô dụng đối với ta, đưa người lưu lại làm kỷ niệm thôi.” Long Bách Linh tuyệt đối không ngờ tới cảnh này, vội vàng nói: “Cái này, cái này quá quý giá, ta không thể thu...” Cửu Vĩ Quy chớp mắt, cười nói: “Thiên Vương Thuần của người còn

thiếu một viên Phục Đan, vừa vặn khám phá Dương Tinh bổ sung đầy đủ, nếu không phải?”

Ngón tay Long Bách Linh chậm rãi co lại, linh lực nội đan từ lòng bàn tay truyền vào, nhất thời khí sắc thần thanh, trong lòng lại một mảnh mê mang, thầm nghĩ: “Bảo vật nàng trăm phương ngàn kế luyện chế, vì sao tiện tay tặng người? Thần mộc giáp ngàn đắng ngàn cay đào bới, vậy mà chỉ điểm cho địch nhân thu lấy.

Tại sao nàng lại đào Thần mộc giáp? Làm nội đan đều vỡ tan, hành động của nàng, không có lợi ích gì với bản thân, rốt cuộc là vì mục đích gì?”

Cửu Vĩ Quy phát hiện trên mặt nàng lộ ra vẻ nghi hoặc, lạnh nhạt cười nói: “Phù vân tang thương, ân oán tình hận, tiểu nha đầu tuy rằng thần tuệ ngút trời, chưa chắc mọi chuyện đều có thể nhìn thấu.”

Vừa dứt lời, gương mặt nàng hiện lên vẻ nghiêm túc, kiêu ngạo, quát: “Thời gian không còn sớm nữa, người đi mau đi!” Chỉ về dòng suối nhỏ kia, nói: “Thuận dòng nước đi về phía trước, ra khỏi cung điện dưới lòng đất, Thần Mộc giáp ngay bên cạnh dòng suối Cửu Âm.”

Long Bách Linh ngơ ngác trong chốc lát, thu hồi Mẫn Dương Tinh, xoay người kéo khuỷu tay của đào yêu chết non lại.

Loạn Trần đại sư nói: “Người dẫn hẩn đi cùng?” Bách Linh gật đầu nói: “Ừm.” thầm đoán Cửu Vĩ Quy Hành mật mờ, chắc chắn ẩn giấu âm mưu lớn lao, hai người làm bạn với nhau có thể tránh khỏi lo lắng và lo lắng.

Loạn Trần nói: “Hảo nhi tử, còn bệnh, việc này làm khổ người rồi.” Long Bách Linh giải hạ lưu lang, đặt ở bên chân sư tôn.

Loạn Trần nói: “Người uống đi, bổ chút khí lực.” Lúc trước loạn trần Hoàng U đều hút qua miệng bình kia, Long Bách Linh nào chịu nể nữa, cười nói: “Sư tôn và sư huynh giữ lại để giải nạn đói.”

Đệ tử đi liền về, các người bảo vệ tốt lão bản nương là được.” Loạn Trần còn định dặn dò, há miệng lại không từ chối, duỗi bàn tay phách Ma Ngưu đại phu, oán giận nói: “Uông cho y thuật như thần, ngay cả tiểu sư muội cũng không thể chữa

khỏi, người giống như sư tôn là phế vật!” Ma Ngu đại phu tê liệt như bần nhão, chỉ lo cúi đầu hừ hừ.

Long Bách Linh đỡ lên Đào Yêu Yêu, quán lấy cánh tay của hắn lên vai mình, hít sâu một hơi nhấc hai chân lên, từng bước một đi về phía xa.

Chỉ thấy sương lạnh âm đạm, ánh sáng xanh lam dập dờn, bóng dáng thiếu nữ chui vào trong làn sương mù, dần dần đi xa, thoáng như cánh hoa bay vào lỗ mũi.

Không khí bốn phía âm trầm, giống như có mây đen đè xuống, nàng ra sức chống bả vai, thân thể làm quả tạ, chỉ nhìn quanh có cảm giác thoải mái hơn một chút.

Dọc theo hướng dòng suối, một đường đều là lên sườn núi, ngựa người cất bước hết sức gian khổ.

Không bao lâu, Đào Yêu Yêu trở nên mệt mỏi càng nhiều, hai chân hầu như kéo dài trên mặt đất.

Ngón chân hắn ta ngẫu nhiên đụng phải tảng đá, hắn ta giật mình một cái, bưng tỉnh nói: “Dừng, dừng lại...” Long Bách Linh đứng lại thở chậm, nói: “Mệt mỏi rồi sao?” Đào điên nói chuyện thập phần khó khăn, toàn bộ tinh lực tụ lại môi lưỡi, quát lên: “Giải trừ sát khí gì? Luồng trưởng, người trở về nghỉ ngơi cho ta... Nghỉ đi, đừng làm người mệt muốn chết!”

Lúc trước mọi người nói rõ tranh luận, hắn nhất nghe ở trong tai, khổ sở vô cùng mệt mỏi, nửa chữ cũng không nguyện ý nhiều lời.

Lúc bách linh ôm bệnh đau khổ bốn ba, hắn nhìn thấy trong mắt đau lòng, vội vàng lên tiếng quát bảo dừng lại, tinh thần vậy mà hơi chấn động.

Long Bách Linh nói: “Dừng khí mà kiệt, không thể buông lỏng, tiêu trừ sát khí cho người rồi dừng lại.” Đào Yêu Yêu đôi giọng, khuyên nhủ: “Hải khí sao phải tiêu tan không được? Nam nhân kia đằng đằng sát khí cũng rất uy phong.” Bách Linh nói: “Ừm, uy phong điên cuồng, trở nên điên cuồng, mới không muốn người biến thành Võ Tàng hoàn như vậy.” Nói xong, cố gắng trấn tĩnh lại, khởi Đào Yêu Yêu tiếp tục đi tới.

Đào Yêu Yêu nói: “Người không nghe lời của ta!” Bách Linh nói: “Chỉ một lần này, ta không nghe lời của tướng công.” Đào Yêu Yêu tức giận nói: “Bách Linh nói: “Có giận là sinh, đạo là gốc, người tu đạo phải tức giận nhiều hơn.” Đào Yêu Yêu Yêu kích động nói: “Ta muốn cái lông!” Bách Linh đáp: “Ngọc Chu Dịch Vân” Hồng dần lên lục địa, lông của hắn là nghi”

Tướng công là Hồng Nhạn, vốn nên lông xù.”

Đào Yêu Yêu dờ khóc dờ cười, thở dài nói: “Linh Nhi tốt, người thật lừa ta.” Câu nói này không tìm thấy văn điển xuất hiện biện pháp, Bách Linh Kỳ nói: “Lừa người?” Đào Yêu Yêu nói: “Người liều mạng đối tốt với ta, đối với ta tốt vô cùng, dạy ta trong lòng chung quy cảm thấy thiếu nợ.

Sau này chúng ta thành hôn sống qua ngày, không thể thấp người một nửa khắp nơi, chẳng phải là đào một cái hố to để cho ta nhảy xuống?” Long Bách Linh nói: “Hừ, muốn chọc ta chê cười? Cười mềm liên đi không được, kẻ sách tướng công thất bại, ta sẽ không cười.”

Ôn nhu vừa bướng bỉnh, chính là tính cách Di Quang.

Đào Yêu Yêu không có cách nào, vẻ mặt đau khổ nhếch miệng.

Long Bách Linh cười nói: “Được rồi, đừng lo lắng nữa, ta ý vào bảo bối của tướng công, liền đi đến Tây Thiên bái Phật cũng không sao.” Đưa tay vào ngực, lấy ra ngôi sao Bôi Dương Tinh nói: “Vật này thân mật, dưỡng nguyên vừa sống huyết, vượt qua phương thuốc của Thần nông môn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Tổ Dương Tinh, làm sao là bảo bối của ta?” Bách Linh nói: “Thiên Vương Thuần cần Phục Đan tác nghiệp, Mẫn Dương Tinh đương nhiên là của người, ta tạm thời mượn dùng.” Thần sắc xinh đẹp hiện lên, thần nhiên nói: “Không tính là cho mượn, thứ của tướng công chính là đồ của ta, phu thê không phân biệt lẫn nhau.”

Lời này là nàng sơ khai, kể lại lúc nàng tranh đấu với Tiểu Tuyết.

Đào Yêu nhớ lại tình cảnh khi đó, Long Bách Linh hào quang chiếu người, vạn quả kiêu nữ còn mang theo trẻ con non nớt,

trước mặt mọi người tuyên bố “Ta là thê tử của đào điền”,
chính như trẻ con qua nhà, kì thực đối với tình yêu biết rất ít.

Tới nay đã trải qua nhiều phong ba, tình cảm cởi mở, khoan
nhu quan tâm chịu khổ ngâm Tân, ngược lại thật có ý vị “Tiêu
tức phụ nhi Đào gia”,

Ngày thứ hai mươi lăm, nói toạc ra là thu nhận tâm mẫu.

Đào Yêu Yêu xiêu vẹo thân thể mềm mại, mũi ngửi hương trạch, dần dần thần say, thâm nghĩ “Phổ thiên hạ ức vạn nam tử, ông trời thiên đem Linh Nhi này cho ta,

Cứ sống mấy vạn đời, cũng không may mắn bằng cuộc đời này.” Trong lòng nóng lên, mở miệng hôn nàng, nào biết nghiêng về chính xác, hôn một cái vào tai tai nàng.

Quanh thân Bách Linh mềm nhũn, suýt nữa mất bước chân vấp ngã, đỏ mặt kêu oan: ” Xoa chỗ chết rồi! Đánh lén ta, ta không đến.” Đào Yêu nói: “Ta cố động cho ngươi mà.” Bách Linh nói: “Mắc tai người ta cố vũ? Chưa từng nghe nói.”

Hai người nói chuyện đùa giỡn, âm trầm lộ hiểm trở thành đường núi Xuân Nhật, cất bước đi lên rất là thỏa ý.

Đào Yêu Yêu kỳ quái nói: “Ta cũng giống như không bị vây khốn như vậy.” Long Bách Linh nói: “Cách Thần Mộc giáp hơi xa một chút, ảnh hưởng của pháp bảo giảm xuống.” Đào Yêu Yêu nói: “Chúng ta đang đi về phía thần mộc giáp, sao có thể càng chạy càng xa được?”

Long Bách Linh đưa tay phải ra, khoa tay phải nói: “Địa hình là như vậy ——” Ngón tay vạch ra hình chữ “Mấy” nói: “Địa cung và Thần Mộc giáp cùng ở trong lòng đất, vị trí đứng ngang nhau, chúng ta đi về phía chỗ cao, vì lẽ đó ngược lại cách rất xa.”

Quả như lời, đi một lát, trước mặt phong thế chợt run run, dãy núi hiển hiện phía trước.

Ngoài cửa ra ánh trăng chiếu núi, đá núi lởm chởm thành linh chói mắt, đều là xương sọ yêu quái xây thành.

Bên đường khô lâu tầng tầng, ngàn vạn lỗ mắt yên lặng nhìn chăm chú, phảng phất đưa mắt nhìn người chết đi vào phân mộ.

Long Bách Linh cười nói: “May mà có tướng công bầu bạn, nếu không đến lúc này ta sẽ quay đầu chạy trốn.” Trong lòng

bình yên, thầm nghĩ: “Chỉ cần tướng công giúp ta, cho dù là địa ngục a mỗ cũng không có gì phải sợ.”

Lối ra địa cung rộng rãi, hai người như hai con kiến nhỏ rời khỏi hang, từng chút từng chút đi vào hẻm núi to lớn.

Địa thế dưới chân thẳng tắp, bốn phương không có một ngọn cỏ, hài cốt mài phẳng như gạch vuông, hai bên rộng chừng trăm trượng, có thể dùng xe ngựa sánh vai sánh vai cùng đi.

Con đường bạch cốt này đi thông lên đỉnh núi, tĩnh mịch thâm nghiêm mà hùng vĩ.

Đi ước chừng nửa canh giờ, phía trước đột nhiên lõm xuống, đường đứt đoạn, vách núi cắt ngang, một cây cầu dài bay qua vực sâu, liên tiếp đường đi bên kia mặt đường.

Trước cầu có một căn nhà gỗ nhỏ, cô đơn lẻ loi mùi phân quỷ dị.

Hai người cẩn thận dựa sát vào, nhìn trong khe cửa kia đèn đuốc ẩn hiện, hiển nhiên có người ở lại.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Làm đạo dựng lều, thu hết tiền cầu đi, nơi quái quỷ chim không thềm ỉa này, cũng học cách cản đường làm thịt khách trên đỉnh Nghiêu Sơn.” Một lời chưa dứt, củi lỏm mở ra, đèn dầu chiếu sáng căn phòng, chỉ thấy nương tử tầm đang ngồi dựa vào bàn, khắc khắc nói: “Long tiểu thư, Đào công tử, chúng ta lại gặp nhau rồi.” khuỷu tay phải chống lên bàn, năm ngón tay duỗi ra, giữa ngón tay quấn đầy những sợi tơ màu trắng.

Long Bách Linh cười nói: “Băng Tầm Tiên Tác đã luyện xong, chúc mừng chúc mừng.” Tầm Nương tử nói: “Mùi vị âm hàn khí, thật khiến người ta đau đớn muốn chết.” Đào Yêu nói: “Ăn đau khổ trong đau, mới là... Yêu Thượng Yêu.” Tầm Nương tử nói: “Đúng vậy, may mà Long tiểu thư truyền pháp, bản chương quỹ học tơ sợi tóc, pháp bảo Tiên gia vào tay., Đang lúc nên đền đáp đại ân.” Ngón tay gầy khúc, tơ trắng bay ra cuốn lấy chân hai người, cười lạnh nói: “Yên tâm, nơi này là cảnh giới chỉ giết, các ngươi không chết được, chỉ có điều từ nay về sau mất đi tự do, cả đời phải làm nô tì sai vặt của ta!”

Lời còn chưa dứt, Long Bách Linh phát tay áo, túi tơ trong tay áo hơi mở ra, cũng thả ra băng tầm tiên tác.

Hai bên tơ bạc đan xen quần quanh, nhanh như chớp, gió núi thổi một cái, đều biến mất, giống như túi tơ bị thu vào long bách linh, lại như chui vào yêu quái thân thể.

Nương tử tầm cảm thấy dị thường, biến sắc nói: “Sao vậy!” Long Bách Linh nói: “Ta không cần nô tỳ, ngươi làm người dẫn đường cho chúng ta là được rồi.” Cô gái tầm muốn nhảy lên, tứ chi không nghe lệnh, khom lưng bò ra khỏi phòng, bái lạy trước mặt hai người.”

Nàng kinh hoàng mất hồn, chỉ kêu lên: “Ta đây, ta làm sao!” Long Bách Linh nói: “Băng Tầm Tiên Tác là ta luyện hai năm trước, trước khi luyện thành, từng điều khiển một con côn trùng uống băng phục hàn, tiểu trùng kia sống chung với ta là vì lệnh của ta.

Bây giờ ngươi cũng nghe theo chỉ thị của ta, tự phục dụng băng thủy, xem như là linh vật thứ hai thuần hóa.” Nương tử tầm vừa kinh vừa sợ, nói: “Ngươi, ngươi gạt ta!”

Long Bách Linh lắc đầu nói: “Ta tuyệt đối sẽ không gạt ngươi, lúc trước đã nói rõ, lúc Tiên Tác luyện thành “Nhân tính thông trùng tính”, người có thể khống chế trùng tính.

Lại không nói “Trùng tính thông nhân tính”, trùng có thể khống chế người khác.

Ngươi khăng khăng luyện Tiên Tác này, gặp nhân loại có pháp thuật tương tự, sợi tơ lập tức mở ra, chỉ đợi đối phương thuần phục xong.

Ài, mẹ tầm tham lợi xem thường, chỗ yếu hại rõ ràng nhất cũng sơ sẩy không nhìn thấy.”

Lúc phân trần, tay tầm nương tử liền nhấc lên, theo đó đứng dậy.

Long Bách Linh nói: “Tiên tác tương liên, đã điều chỉnh hồn phách của ngươi.

Nhưng có thể thoải mái, ta tuyệt sẽ không làm tổn thương ngươi mấy may.” Yên lặng vận linh niệm, xoa ngón tay như nhặt hoa, trong lòng thân tầm phản ứng mạnh mẽ.

Trong chốc lát, vẻ sợ hãi biến mất, khí sắc hòa hoãn.

diệu dụng Thông Linh Tiên thuật của Thiên Sơn, không những có thể khống chế đối tượng, còn có thể tiêu đi lệ khí trong tâm tính, khiến cho Ôn Lương hiền hòa thuận.

Nếu tu vi đối phương quá cao, người thi pháp sẽ bị hấn khống chế ngược lại.

Long Bách Linh nhìn ra yêu lực của tằm nương tử có hạn, thêm nữa trước kia đã từng khống chế tằm trùng, vận niệm nhập tâm, quả nhiên thử một lần đắc thủ.

Lúc đó tâm tính của tằm nương tử đại biến, nụ cười như hoa xuân lan xa, chấp đầu gối vạn phúc nói: “Tô Trung Ngọc may mắn được tiểu thư chiêu nạp, sau này thành tâm quy thuận, chỉ nghe một mình tiểu thư sai khiến, lên núi đao xuống biển lửa, muôn lần chết không từ.”

Long Bách Linh nói: “Không thể chỉ nghe theo một mình ta, càng phải nghe theo mệnh lệnh của tướng công.” Nương tử tằm quay sang Đào Yêu Yêu, giọng nói: “Đúng rồi, tham kiếm cô gia.”

Đào tướng công được nhận thư làm gương, chính là Lương duyên Thiên Tứ.

Cung chúc cô gia cô gia Vân Vũ Mâu Mâu, uyên ương giao ấn với hợp trăm tuổi.” Lấy bộ dáng điệu bộ, mẫu thân của tiểu thư, xin hai vợ con sớm vào phòng động phòng, trong lời nói lộ ra ẩn ý mập mờ.

Long Bách Linh quay sang, Đào Yêu Yêu Yêu cả người không được tự nhiên.

Bái xong, Thục nương tử nói: “Tiểu thư rất mệt mỏi, để ta dìu dắt cô gia đi.” Long Bách Linh vội nói: “Không cần không cần, chúng ta đi Cửu Âm Địa Tuyền, người dẫn đường là được.” chē nàng yêu mị phong phiêu, thân cận với tướng công vạn lần không ổn, chỉ căn phòng nhỏ kia nói: “Nhà này dựa sát vách núi, tu luyện có ích lợi gì?”

Tằm nương tử nói: “Trước kia là chỗ ở của Cổ Thần Hoa Dương, Hoa Dương phụng lệnh của Đại Đông gia trấn thủ hiểm ải, phòng ngừa yêu ma nhàn tạp lên vào Cửu Âm Tuyền động.”

Long Bách Linh nói: “Hoa Dương? Viêm Thần được ghi chép trong sách cổ, hiện nay ở đâu?”

Tầm nương tử đáp: “Chết sớm rồi, Hoa Dương cả người hỏa viêm, bị âm khí khắc chế dương tuyệt khí đoạn tuyệt.

Đại Đông gia an bài như vậy, cũng là để kiểm tra uy lực của âm khí.” Lời nói vừa chuyển, bỗng nhiên nói: “Đâu chỉ có cổ thần bị hại, nội đan của ta thuộc âm, uống nước suối cũng khó chống đỡ, có thể thấy được âm khí mãnh liệt cỡ nào.

Vừa rồi đi từ Địa Tuyền động đến Vĩnh Dạ Kiều, thiếu chút nữa đem ta đông cứng thành khối băng, thật vất vả mới tới phòng này nghỉ tạm, may mắn mừng tiểu thư đi ngang qua, tầm nương gặp được phong phù.” Trong khi nói chuyện đuôi lông mày chau lên, vui vẻ trở lại.

Long Bách Linh mạnh dạn nói: “Người uống nước suối luyện Tiên Tác, dòng suối nhỏ là nguồn gốc của âm khí!”

Ngày thứ hai mươi lăm, nói toạc ra là thu nhận tầm mẫu, năm mươi lăm

Luyện chế tiên tác khiến sâu tằm tự uống âm hàn, nương tử tằm bỏ qua băng tuyết, đổi uống nước dòng suối nhỏ, chắc là niệm thủy âm khí đến sâu đậm, sau khi uống tiên tác luyện chế nhất định phải là thượng giai giai giai.

Hai người Đào Long giương mắt nhìn về phía xa, dòng suối nhỏ kia dựa vào thế núi chảy xuống, ban đầu cũng không quá dễ ý đến.

Lúc này phát hiện mặt cầu ven đường đều đào rãnh, từ đỉnh núi dẫn dòng chảy xâm nhập địa cung, giống như là cung cấp nhu cầu cho luyện đan trường bắt đầu công việc, mà âm khí tràn ngập theo sóng, lặng yên không một tiếng động khiến Cổ Thần khuất phục.

Đây nhìn như là một phương tiện bình thường, lại càng dễ dàng che đậy tai mắt mọi người, Cổ Thần cùng Huyền môn sư đồ cũng không nhìn ra huyền cơ của Khê Lưu.

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Lão yêu bà cũng phí tâm kế sát phí.

Nàng nói trôi theo dòng suối nhỏ tiến lên, có thể tới được vị trí của Thần Mộc Giáp.” Long Bách Linh nói: “Ừm, nơi đó là ngọn nguồn của âm khí.” Nàng giơ ngón tay chỉ về phía đối diện cầu, ra hiệu cho nương tử tằm dẫn đường.

Đào Yêu suy nghĩ đường nhỏ xác định, không cần dẫn đường? Tô Trung Ngọc chuyên thích câu dẫn nam nhân, vừa âm độc lại dâm đẳng, Linh Nhi và nàng sống lâu có hại vô ích.”

Lập tức bước lên cầu dài, hai bên U hạp sâu xa, đỉnh đầu Huyền Nguyệt treo cao trên đỉnh đầu.

Sơn cốc này là mộ trường của yêu ma, khắp nơi cốt hài sâm la, thỉnh thoảng có thể thấy được kiếm gãy gãy gãy kích, hòa làm một thể với thi sơn, hình thành kỳ cảnh không còn sinh khí mà thiên biến vạn hóa,

Từ trên cầu nhìn xuống dưới, phạm vi mấy dặm bóng tối ước mơ, hình như có đại quân tiến vào khe rãnh.

Cự long xương sườn dựng thẳng đứng trên lưng núi, dáng dấp như cột nhà, toả ra lân hỏa trắng bệch.

Cảnh vật đứng im bất động, hình dáng vắn vẹo theo ánh trăng, giống như có đàn thú tùy cơ hành động, muốn đem con mồi tự tiện xông vào cắm địa vây tiêu diệt.

Long Bách Linh không dám nhìn nhiều, quay sang phía tầm nương tử nói: “Cây cầu này sao lại gọi là “Vĩnh Dạ Kiều”?” Cô nương nói: “Mỗi ngày mặt trời lên cao trên Thiên Vương Sơn, nửa canh giờ vội vã hạ xuống.

Đoạn Đầu Phong che khuất ánh mặt trời, thân cầu luôn bị bóng râm bao phủ, cho nên có được tên này.”

Bách Linh nói: “Nhật Chiếu chỉ nửa canh giờ? Ta nhớ Trần Yêu Tháp ngày đêm đầu một nửa, đều là sáu canh giờ.”

Tầm nương tử nói: “Mấy chục năm trước là quy luật cỡ đó.

Trong mấy năm gần đây, số lượng dòng suối địa âm tăng nhiều, âm khí càng thâm trầm, dương khí càng suy yếu, thời gian thái dương lên xuống rút ngắn từng ngày.” Chỉ vào bầu trời, theo thứ tự chỉ vào chín mặt trăng, nói ra tên: “Thiếu Âm, Kim Âm, Mộc Âm, Quyết Âm... Thái Âm, mặt trời yếu ớt, mặt trăng thể chúng, số lượng Cửu Âm đã đủ, lại qua mấy ngày, Trần Yêu Tháp chắc chắn sẽ lâm vào đêm đông vĩnh viễn.”

Đào Yêu Yêu nhỏ giọng nói: “Toàn miệng yêu ngôn, tất cả đều là quỷ quái.” Long Bách Linh nói: “Có hồn của Tiên Tác Hệ, nàng sẽ không nói dối.” Trước sau suy nghĩ mấy lần, lượng không giả dối, nói: “Nguyên nhân bí ẩn của Cửu Âm Địa Tuyền, nhật nguyệt dị biến là do bà chủ quán nói cho người biết sao?” Tầm Nương Tử nói: “Đúng.” Bách Linh lại hỏi: “Người là tâm phúc của nàng?” Cô nương tầm nói: “Đúng.”

Bách Linh cười nói: “Tầm đại mục tài hoa dị thường, có thể chiếm được ông chủ nương coi trọng.”

Nương tử tầm nói: “Ta bị con gái hoang Kiếm Tiên của Nga Khuyết bắt, chỉ vì cố chấp không muốn quy hàng, đại sư loạn

trần đã đưa ta vào Trấn Yêu Tháp.” Nàng gọi Tiểu Tuyết là “Kiếm Tiên dã nữ”, Bách Linh nghe xong rất là thoải mái, nói: “Sau đó thì sao?” Cô nương tầm nói: “Sau khi vào tháp, ta mang đến tin tức bên ngoài, đồn đại Đông Hải Yêu Hoàng liên hợp với Đông U Minh thần đạo, sắp quét sạch Bình Ngang phái, Trấn Yêu Tháp ít ngày có thể phá.” Bách Linh thầm nghĩ trước kia quần ma trong tháp xao động, nguyên lai là nàng bịa đặt châm chọc.”

Tầm nương tử nói: “Đám yêu ma nghe tin chạy tới Quỷ Hùng quan, thương nghị làm sao đáp ứng Yêu Hoàng.

Một đám ô hợp đông nghịt, ngày ngày đánh đấu làm thủ lĩnh.

Ta là âm thầm giết mình, cũng không ra mặt, chờ bọn họ tranh đấu đầu rơi máu chảy để dễ dàng lấy tiện nghi.

Đại Đông Gia nhìn ta tinh thông đầu cơ kiếm lợi, liền nhận ta làm chương quỹ của khách điểm.

Thời gian dài truyền ngôn thất bại, Yêu Hoàng tiến công xa xa không có hạn, sĩ khí các yêu quái dần thấp, bắt đầu có ý tán đảng.

Thiệt thòi cho ta liên tục xuất cao chiêu, làm cho nhân khí Quỷ Hùng quan bền bỉ, khách mời Cửu Âm khách sạn liên tục không ngừng.”

Long Bách Linh nói: “Những cao chiêu nào, nói ta nghe một chút.”

Nương tử tầm nói: “Đầu tiên là sắc đẹp mê hoặc.

Yêu quái đa phần là hóa thân của súc vật, phân chia công mẫu, mạnh mẽ như đực, yếu đuối của mẹ yếu.

Trải qua nhiều năm chém giết, nữ yêu gần như diệt sạch, nam yêu quái kìm nén dục hỏa như lửa đốt, bản chương quỹ vì thế dẫn dắt, chọn người cường hãn cầu kết, giao sơn phúc, lại thu làm hiệu lực của khách điểm.

Tổng quản heo rừng chính là trường hợp này, ta trước tiên cùng nó...”

Đào Yêu Yêu cắt ngang nói: “Dừng! Dừng! Nhảy qua đoạn này! “Long Bách Linh tuy biết từ “Giao cường”, khó hiểu kỹ càng trong đó, đoán là sự tình ô uế xấu hổ.

Đào Yêu Yêu nói: “Làm bậy với lợn rừng, ngay cả ta cũng muốn ói.

Người chỉ dẫn dò âm mưu mở cửa hàng, còn lại bỏ qua một chút, tránh được lại trách móc ra chuyện thối tha gì.”

Tầm nương tử nói tiếp: “Chiêu thứ hai là tọa ngư lợi —— chờ tinh binh cường tướng chiêu mộ đủ, ta đề nghị mở sòng bạc, để Dã Trư tinh dẫn đội quản lý, chúng ta thu phần tử ngồi thu bạo lợi.

Lão bản nương đem kế hoạch sửa đổi, bày ra lời đài mỗi đêm thi đấu đánh cược, quả thật tài nguyên cuồn cuộn, nội đan yêu quái tràn đầy kho hàng trong tiệm.

Đại Đông Gia phần lớn là thỏa mãn, thưởng thức tài năng của mình, các loại yêu cầu phải thương lượng với ta, còn sau khi chỉ định quy về trời, sẽ do ta toàn quyền tiếp quản việc làm ăn của khách điểm.”

Đào Yêu suy nghĩ: “Thật hợp với câu “Ngu thối tương ném”, lão yêu quái coi trọng anh tài, đối với người tốt lại là mầm tai họa.” khê kéo ống tay áo long bách linh, nhắc nhở: “Yêu tinh này gian dân bắt cướp, một bụng ý xấu, để cho nàng làm bạn hại nhiều, vẫn là bỏ qua cho...”

Đúng lúc này, gió tanh đột nhiên nóng lên, một bàn tay màu đen to lớn hung ác vồ tới trước mặt.

Long Bách Linh quay đầu lại, vội vàng không đề phòng.

Tầm nương tử kêu lên: “Cô gia lui về phía sau!” Một tay đẩy lên ngực Đào Yêu Yêu.

Chỉ thấy bóng người phiêu lãng, Đào Yêu té ra bốn năm trượng, vừa chạm vào ý chí chiến đấu liền điên cuồng cháy lên, chuẩn bị tiến lên nghênh địch.

Nhưng sát cơ có bao nhiêu, chế ước Thần Mộc Giáp mạnh bao nhiêu, hung tính vừa sinh ra, một mối dâng lên như nước thủy triều, chỉ khê nâng cánh tay lên, mí mắt sụp xuống lại ngất xỉu ngồi bệt xuống.

Long Bách Linh sợ hãi, chân run lên bần bật, lạnh buốt sống lưng.

Nàng ôm yếu thân thể, ngoài kinh hãi với mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngũ tạng đều như bị móc rỗng.

Tầm nương tử đỡ lấy an ủi: “Đừng sợ, chớ sợ, Tây Nha Bà chỉ bắt nam nhân, hoàn toàn không có uy hiếp đối với nữ nhân của chúng ta.” Nói tới cũng quái, móng vuốt màu đen trước mắt lắc lư hai lần, lập tức rút trở về, thật sự không thương tổn đến bách linh.

Theo thể nhìn lại, đầu cầu địa thể nghiêng nghiêng lồm vào trong, hình thành sơn động lớn đường kính mười trượng.

Dòng suối nhỏ chảy ra từ cửa hang, móng vuốt đen nhánh rút vào trong đó, hiển nhiên trong động ẩn chứa ma quái hung mãnh.

Bách Linh Tướng chống đỡ huyết Thiên Trung, nhẹ nhàng xoa hai cái, linh lực nội đan thấu vào huyết mạch, cảm thụ thần tĩnh, hơi trì hoãn một chút, đi tới nâng đào lên, nương tử nói: “Để ta cống cô gia đi!” Bách Linh nói: “Người đỡ eo của ta, giúp ta đứng vững là được rồi, đừng tiếp xúc với tướng công.” Cô nương tầm nói thầm: “Thật là phiền phức.” Ngược lại một lúc lâu, cuối cùng mỗi người đều đứng thẳng, tự mình đứng thẳng lên được rồi!”

Long Bách Linh quan nhìn sơn động, nói: “Nơi đó là Cửu Âm địa tuyến động?” Cô nương tầm nói: “Vâng.” Bách Linh lại hỏi: “Tây răng bà là quái vật gì?”

Ngày thứ hai mươi lăm, nói toạc ra là thu nhận mẹ tằm vào sáu.

Tằm nương tử nói: “Yêu quái đến từ Đông lách, Kim Luân Giáo triệu hoán nó phòng thủ Vô Gian đàn thành, sau đó bị đệ tử Ngao Thiên thu, đưa vào trấn yêu tháp giam giữ cùng lúc với ta.”

Long Bách Linh nhìn về phía cửa động đen kịt nặng nề, nói: “Nơi này là phạm vi hiệu lực của Thần Mộc Giáp, giới hạn giết chóc, vì sao nó có thể công kích chúng ta?”

Nương tử tằm cười nói: “Đó không phải là công kích, Tây Nha Bà là yêu quái, nàng đúng là, hi hi, ha ha...” che miệng cười quẩn rũ, cả người tràn đầy sóng nước.

Long Bách Linh thúc giục: “Nói đi!” Mẹ tằm nói: “Tây răng bản tính cực hung, đầu óc cực ngốc, không khác gì Mẫu Lang Mẫu Hùng.

Ta sẽ đem mảnh vỡ nội đan lẫn vào huyết thực, lại gia nhập “Xuân triều Hàng Long Tán” mỗi ngày cho nó ăn, kết quả thì sao, tính năng tây răng chuyển động, thấy con đực liền phát cuồng bắt nó.

Nó bắt cô gia không phải để sát hại, vì vậy không bị Thần Mộc giáp hạn chế.”

Long Bách Linh nói: “Xuân triều Hàng Long Tán là thứ gì?”

Nương tử tằm cười nói: “Là xuân dược, có thể làm cho trinh phụ biến thành dâm phụ, do ta tự tay chế tạo, rất Liệt tính.” Bách Linh nhú nhú đôi mi thanh tú, âm thầm liệu điều này không ổn.

Đào Yêu Yêu lại hữu khí vô lực nói: “Yêu tinh lại đang nói cái rắm chó gì.” Bách Linh nói: “Được rồi, những chuyện khác không cần nói nhiều nữa.”

Để Tây Nha Bà ở trong Cửu Âm động, là vì phòng ngừa Cổ Thần tiếp cận địa tuyến?”

Thục nương khen: “Đúng là như thế, tiểu thư tâm tư thật linh mẫn...”

Cửu Âm địa tuyền nghiêm cấm ngoại vật quấy nhiễu.

Dựa theo an bài của Đại Đông gia, Hoa Dương Viêm Khí trước cầu nóng rực, có thể bức lui âm tính yêu loại.

Cầu sau khi tắt rặng bà chuyên môn bắt giữ tinh linh được.

Bây giờ Hoa Dương đã chết, Tẩy Nha Bà tuân theo mệnh lệnh, quanh năm đóng ở trong động.”

Long Bách Linh nói: “Người có thể điều khiển nó sao?”

Tầm nương tử nói: “Không được, Tẩy Nha Bà không thích hợp xử lý nhân tình, chỉ tuân theo sự điều khiển của Đại Đông Gia.”

Bách Linh lại hỏi: “Dựa vào pháp lực của hai ta, có thể trực tiếp xông qua không?” Trong lòng suy nghĩ ” Ven đường thiết lập bẫy rập, lão bản nương không chỉ rõ, nàng cố ý gây khó khăn cho ta?

Thu Phục Tầm Nương làm người dẫn đường, ít nhất có thể dò hỏi tình hình đường đi.

Tướng công không thích nàng, giờ phút này lại thiếu nàng.”

Tầm nương tử đáp: “Hai ta thông qua không có gì nguy hiểm, mấu chốt là cô gia a.

Nam tử tẩy rặng phụ thuộc cướp công, hơn nữa nuốt mấy ngàn nội đan, ma lực mạnh hơn chúng ta gấp trăm lần, duỗi móng vuốt ra liền cướp đi cô gia.” Giơ tay chỉ lên trời, nói: “Như vậy tốt rồi —— lúc mặt trời mới lên, ma khí hơi giảm, Tẩy Nha Bà về tổ ăn thịt, chúng ta nhân cơ hội xông qua tổ của nó, nhưng ban ngày chỉ có nửa canh giờ, hành động nhanh hơn, bước chân phải nhẹ nhàng, để tránh dẫn dắt nó truy tung.”

Long Bách Linh trầm nghĩ: ” bí quá hóa liều, cuối cùng không phải là thiện sách.” Cô gái tầm nhìn nàng trầm ngâm bất quyết, chợt nói: “Ai nha, ta lại nghĩ ra một cách hay.” Bách Linh nói: “Biện pháp gì?”

Thục nương tử cười nói: “Tẩy rặng bà đang động tình, nếu tìm được nam nhân nào giao hoan cho bà, cho dù trời đất sụp đổ

cũng mặc kệ.

Không bằng, trước tiên để cô gia cởi bỏ làm mỗi như, dù dẫu nó rời xa sơn động.

Chúng ta lấy tiên tác buộc vào cô gia vòng quanh ngọn núi, đem nhà cửa rửa rãng tối tăm, không thể tìm thấy đường về động phủ.

điều hồ ly sơn như vậy, chúng ta trở về rồi... Ài, tiểu thư, ngươi đừng lắc đầu, ngươi sợ cô gia thất thân sao? Cứ việc đặt một trăm hai mươi cái lòng?

Tầm Nương sử dụng tất cả vốn liếng trên người, toàn lực quấy nhiễu, tuyệt đối không dạy bà tầy rãng đắc thủ, nhất định bảo vệ trinh tiết của cô gia!”

Đào Yêu Yêu lầm bầm nói: “Làm ơn ngươi im miệng, trinh tiết của ta bảo vệ được rồi.”

Bách Linh nói: “Được rồi được rồi, chờ đến hừng đông mạnh mẽ xông qua cửa ải.” Hầu hạ hần dựa lưng vào lan can cầu, tĩnh tọa nghỉ ngơi.

Tầm nương tử không cam lòng, vẫn cảm râm “Kể điều hồ ly sơn”

Long Bách Linh ngắt lời, hỏi: “Bí mật của Thần Mộc Giáp, lão bản nương kể cho ngươi bao nhiêu lần?”

Nương tử tầm nói: “Lai lịch có tác dụng, đều đã nói cho ta biết, tiểu thư cảm thấy hứng thú với bảo vật kia?”

Long Bách Linh gật gật đầu, nói: “Lần này đi tới địa tuyến chính là muốn lấy được thần mộc giáp, tinh lọc ma hồn của vũ trụ phong.”

Nương tử tầm hoảng hốt, biến sắc nói: “Vũ trụ phong! Ma Kiếm vũ phong xuất thế rồi!”

Long Bách Linh nói: “Vũ Tàng hoàn đã tự sát, vũ trụ phong hiện tại thuộc về tướng công.

Nhưng sát dục của Vũ Tàng hoàn cũng truyền cho tướng công.

Chúng ta phải lấy được Thần Mộc Giáp, thanh trừ âm hồn giết ma kia.”

Tầm Vân Nương kinh hãi, thấp giọng nói: “Vũ Tàng hoàn chết rồi, tân chủ Ma kiếm đã ra, ta còn sống tốt! Ha ha, ha ha...”
Chợt vui mừng cực kỳ vỗ tay, vỗ tay nói: “A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, nhờ phúc của cô gia đào đào chết non.

Lúc trước gặp mặt Tuyết Trần Hiên, ta đã nhìn ra trạch tâm hắc nhân từ, khí vũ thanh chính.

Đích xác là có tính chất siêu phàm này, mới khiến cho hắc có thể trở thành Ma Kiếm Thánh Chủ! Thật tốt quá, Ma Kiếm quy về nhân thiện chi chủ, thiên hạ từ nay về sau thái bình thanh tĩnh.” Vui mừng khó có thể ức chế, nói với Long Bách Linh: “Yêu giới sớm có tin đồn, Ma Kiếm vừa ra tay đã giết sạch sinh linh trong thiên hạ.

Đại Đông Gia thường xuyên nhắc tới, Ma Kiếm sắp tái hiện, đại sát đặc sát, trong Trần Yêu Tháp máu chảy thành sông... Ai, nếu không phải hôm nay nghe tin, gần đây ta đều muốn chui vào sơn động, mượn thần quang Thần Mộc Giáp tránh nạn.”

Long Bách Linh trầm nghĩ: “Đông đảo yêu quái chạy về phía Thiên Vương Sơn, cũng là vì tránh né ma kiếm, chỉ là không hiểu công dụng phòng hộ của thần mộc giáp.” Trong lòng chợt sinh kỳ niệm, nói: “Vũ trụ sắc bén không thể cản, thần mộc giáp là phòng khí chí thánh.

Giả như dùng vũ trụ đánh mạnh Thần Mộc Giáp, tự mâu thuẫn lẫn nhau, không biết kết quả như thế nào.”

Tầm nương tử đáp: “Ta biết bản án nghi ngờ này.

Trước kia Đại Đông gia nói qua, Thần Mộc Giáp tận lực khắc chế ngoại xâm, nếu như công kích đến từ bên ngoài, cho dù là vũ trụ phong cũng không thể công phá.

Nếu tấn công từ trong ra ngoài thì có khả năng tan rã, năm đó tổ sư Ngao Côn vận dụng đạo lý này, chia thần mộc giáp thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng như pháp bảo mặc vào, sao lại từ nội giáp? Trừ phi người nọ chán sống muốn tự sát.”

Bách Linh cười nói: “Nói như vậy, thần mộc giáp xác thực không thể phá vỡ, người nên sớm lấy tới tay mới đúng.

Muốn làm gì thì làm, ai cũng không đả thương được người, cũng sẽ không bị Tiên Tác của ta khống chế.”

Nương tử tầm nói: “Ta là khiếp sợ uy thế của Đại Đông gia, không dám nhúng chàm Thần Mộc giáp.

Giả như lớn mật trộm bảo vật, cô gia hôm nay đã phải làm hồng chuyện, có thể thấy được Thiên Hữu Thiện Nhân, trước sau sự tình sớm đã sắp xếp rồi.” Nói xong như trút được gánh nặng thở dài, nắm bàn tay nhỏ bé của Long Bách Linh, mỉm cười nói: “Theo tiểu thư là tạo hóa của ta, có tiểu thư cô gia che chở, hơn hẳn mười kiện Thần Mộc Giáp.”

Trải qua tiên tác hệ hồn, lây nhiễm thiện lương của bách linh, tình tính của Thục nương tử chuyển hóa, ác niệm hại người lặng yên biến mất, còn lại bản sắc sơn dã tinh hồn thật sự biến mất.

Nói chuyện với nàng từ từ cảm thấy thân thiết, Long Bách Linh thầm nghĩ “Yêu loại cũng có thể biến thành thiện chủng.” Vuốt ve mu bàn tay nàng cố gắng động viên, trêu ghẹo nói: “Tầm đại mục ngộ tính kỳ cao, sớm ngàn năm gặp được tổ sư Nguyên Tông, nói không chừng Thần Mộc Giáp liền truyền cho người.”

Bỗng nhiên bên ngoài cây cầu có người kêu lên: “Tiểu Linh bảo bối, Thần Mộc Giáp truyền cho ta có được không?”

Ảnh tùy theo tiếng động, một làn gió thơm cuốn qua, hai con Kim Long nhảy lên, Phù Tang Long lơ lửng trên không trung, Phong Mộ Vân ngồi trên xe nhe răng cười.

Lần thứ hai mươi sáu, sói con trực xuất thủy thương vạn phần.

Long Bách Linh mặt không đổi sắc, ánh mắt cũng không chớp lấy một cái, bình tĩnh nói: “Phong lão đại tìm về long dư rồi.”

Phong Mộ Vân nói: “Ba ngàn dặm về phía đông, long dư đoạn đứng đó.

Tiểu bảo bối không nói dối, thành thành thật thật ngoan ngoãn.

Đợi lát nữa phong lưu vui vẻ với ta, cũng phải ngoan ngoãn nghe lời một chút nha.”

Bách Linh nói: “Người có thể đuổi tới nơi này, bản lĩnh không nhỏ.” Tùy theo miệng ứng, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Phong Mộ Vân cười ha hả nói: “Ngàn dặm nghe mùi thơm vạn dặm hái hoa, bản lĩnh của Phong lão đại rất lớn đấy.” Nhẹ nhàng vung dây cương, long tịch từ từ tới gần bờ cầu.

Mắt thấy thiếu nữ xinh đẹp giai điệu, trong gang tấc có thể ôm được, tiếng nói của hắn đều đã phát run: “Ta sẽ thương ngươi, ta rất nhớ, rất muốn hung hăng giết ngươi...”

Nương tử tầm đột nhiên giang hai tay ra, ngăn trước người Bách Linh, quát lên: “Khí tử nơi nào tới vậy! Dám can đảm đùa giỡn tiểu thư nhà ta!”

Phong Mộ Vân quen biết Tô chương quĩ của quán trọ, thân sắc khê biến, giơ tay phát lực vung lên, mặt cầu “ầm ầm” nổ tung thành một cái hồ to hơn trượng.

Hắn nhiếp lấy nội đan của Ngưu Mã nhị quái, “Mục Dã Tinh Lô” khí thế mạnh mẽ, Vĩnh Dạ Kiều từ xương cốt trên đỉnh đầu Hải Tê trúc thành, cứng rắn có thể so với kim cương, dưới một kích lại gây tổn hại.

Thục nương thấy thế kinh hãi, biết ma lực đối phương hơn xa mình, không khỏi lui về sau nửa bước.

Phong Mộ Vân cười lạnh nói: “Tại hạ Phong Mộ Vân, không bằng tam hữu Phong lão đại.

Chính miệng đại chủ gia đồng ý, nàng này mặc cho ta hưởng dụng, Tô chương quỹ muốn vi phạm lời hứa của chủ nhân sao?”

Thục nương tử nói: “Hừ, chủ nhân mới của ta là Long Bách Linh tiểu thư, quản Phong lão đại người Lôi lão hoạn, dâm tiểu thư như dâm mẫu của ta! Người muốn dâm nàng, trước tiên phải dâm ta đã.” Xoa lưng ưỡn ngực, rất có tư thế lên giường quyết định thắng bại.

Long Bách Linh vừa tức vừa quẫn, sẵn giọng: “Cái gì mà lời kỳ quái!? dâm cái gì... Mẫu cái cái gì!”

Nương tử tằm nói: “Đúng rồi, tiểu thư tuổi thanh xuân tươi trẻ, sao có thể so sánh với mẹ đẻ.” Nàng nói bừa, khó nén nội tâm lo lắng, làm ra vẻ Mạnh Lãng, chỉ mong chuyển dời lực chú ý của Phong Mộ Vân.

Bách Linh nói: “Đừng giết, một quyền kia của hần chỉ là phô trương thanh thế, không thương tổn được chúng ta, người đừng hoảng hốt quấy rối lung tung.”

Tằm nương tử nói: “Ài, tiểu thư, người quá thuần khiết rồi.

Nam nhân xấu xa thương tổn nữ hài, cần gì vùng quyền thô to? Phương thức dâm loạn thiên kỳ quái, không bị thân thể người, vẫn làm người chịu không nổi như vậy, sau đó ngẫu nhiên nghĩ đến, hoặc là tình cảnh trong mộng tái hiện, người đều sẽ ủy khuất giận dữ, đau đến không muốn sống.”

Bàn về học vấn dâm đạo, nàng là thao thao bất tuyệt, tiếp tục nói: “Ác độc danh đường của dâm tặc, sao lại là chuyện mà cô nương có thể nghĩ tới? Ví dụ như Phong lão đại này, sắc đẹp thanh thuần thanh thuần của cô nương rủ xuống, đem nàng coi là một mảnh tuyết trắng trong suốt thanh tịnh, chỉ cần có thể làm bẩn một chút, liền dẫn đến sự thú vị cực lạc.

Giao Bằng, với loại tình thể hiện tại này, nó như cởi quần áo bại lộ thân thể, trước mắt người làm ra đủ loại dâm lệ, nhất định sẽ hưng phấn vạn phần.

Nhưng tiểu thư trong sạch bị xấu, cả đời đều sẽ lưu lại đau đớn.”

Chính là Ngôn Giả Vô Tâm, người nghe kích động.

Phong Mộ Vân đột nhiên tỉnh lại, muốn hỏa thiêu đốt, chỉ định dùng hết khả năng vũ nhục Long Bách Linh, một tay nắm chặt dây cương, một tay đuổi dây cương bên hông ra.

Tầm nương tử kinh hãi nói: “Ai da, ta cũng nhắc nhở hần rồi.” Đang định che mắt Long Bách Linh, chợt thấy Phong Mộ Vân ngậy ra như phỗng, trừng mắt nhìn chăm chăm, trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

Thuận theo tầm mắt của hần nhìn lại, bên cạnh lan can cầu bóng đen đứng lặng.

Không biết khi nào, Đào Yêu Yêu đã đứng lên, cúi đầu nắm chặt quyền, nín thở cắn răng, mặc cho sát ý trong lồng ngực bốc lên, phảng phất như tận lực tích súc thể đạo, muốn cho Nộ Diễm phá tan công cùm xiềng xích vô hình để bộc phát.

Trong phút chốc khí thế u ám, thoáng như lôi bạo sắp đến, Kim Long “Vù vù” thấp giọng gào thét, bất an tránh sang bên cạnh.

Phong Mộ Vân sắc mặt kích động, kiệt lực ghìm Kim Long lại, tuy sợ hãi nơm nớp lo sợ, còn muốn tiến lên liều mạng.

Lúc này, Long Bách Linh chợt nói: “Người có muốn Thần Mộc giáp không?”

Phong Mộ Vân ngạc nhiên nói: “Giáp gì?”

Bách Linh nói: “Vừa rồi người đã nói, “Thần Mộc Giáp cho ta” thế nào, ta còn tưởng người muốn món bảo vật đó.”

Đúng như một cơn gió mát thổi qua, Phong Mộ Vân trong lòng xao động, đầu óc linh hoạt hơn nhiều, hỏi: “Thần Mộc Giáp ở đâu?”

Nghe xong lời này, trong lòng Long Bách Linh có nắm chắc, nói: “Ta nói cho người biết Thần Mộc Giáp ở đó, người đừng có đến đây dựa nửa được không?” Trong lòng thầm nghĩ: “Ta và nương tử tầm nói chuyện, hần chỉ nghe được non nửa đoạn sau.”

Cảnh tượng sơn cốc u ám, da thịt Long Bách Linh trắng hơn tuyết, một bộ tổ trang Hàm gia, xa xa nhìn lại thập phần bất mắt.

Phong Mộ Vân là lang tinh biến thành, thật sự có bản lĩnh
“Thiên Lý Văn Hương”

Hắn tìm thấy Long Dur lập tức phản hồi Quỷ Hùng quan, ý vào
khứu giác linh mẫn tìm kiếm Long Bách Linh.

Một mực bay đến đỉnh Đoạn Đầu, ngóng nhìn bóng hình xinh
đẹp ngọc lập, nhất thời mừng rỡ như điên, lại phát hiện đào cơ
cùng tấm nương tử ở bên cạnh.

Tầm Yêu cũng thôi đi, Đào Yêu lại là đại địch, bởi vậy không
dám lơ mãng, khu động long dur âm thầm tiếp cận, nghe lên
bọn họ nói những gì.

Đợi vài chữ “Thần Mộc Giáp” truyền vào trong tai, tim không
khỏi đập thình thịch, tình xưa từ hiện lên trong đầu, ý niệm
đoạt bảo đột nhiên rùng rục lên.

Chợt nghe Long Bách Linh nói “Xuyên Thần Mộc Giáp, muốn
làm gì thì làm theo ý mình.” Nhìn bộ dáng đùa cợt đáng yêu
của nàng, rõ ràng là khiêu khích chính mình phát tiết, tình dục
dục dục vọng, nhất thời đầu óc nóng lên, hô to tên mỹ nữ bảo
vật kia.

Kỳ thật tên cùng công dụng của Thần Mộc Giáp, hắn đã sớm
biết được từ chỗ Tử Vân La.

Hai thầy trò năm xưa tình thâm ý sâu sắc, không lời nào không
nói, ba phái Tiên tông ẩn văn bí bảo, Tử Vân La biết gì nói
nấy.

Bởi vì Phong Mộ Vân tán thưởng long dur tránh tai nạn tránh
thương, đúng là pháp bảo đệ nhất phòng thân.

Tử Vân La liền cười hắn: “Ngươi nha, tầm mắt quá nông, Phù
Tang Long Dur chạy như bay kỳ tốc, rốt cuộc có dấu hiệu gì có
thể đuổi theo.

Sao có thể so sánh với phòng hộ của Thiên Sơn Thần Mộc
Giáp, thần diệu vô cùng.” Phong Mộ Vân vội vàng truy hỏi,
Tử Vân La biết điều cũng có hạn, chỉ giảng Thần Mộc Giáp có
thể ngăn cản tất cả thương tổn, được lợi là không bị ngăn cản.

Sao có thể ngờ rằng nghiệt căn vì vậy mà thần hướng tới
Phong Mộ Vân, thường ảo tưởng dựa vào pháp bảo che chở,
Hành Ác Vô Kỵ khoái ý cỡ nào?

Về sau giết sư cướp đoạt long trụ, lập tức đem tà nguyên đưa ra thực thi.

Bốn phía Phong Mộ Vân gian dâm dâm phụ, tung hoành khắp nơi chột như điện, nhiều năm không có người theo kịp quỹ đạo.

Mãi đến khi cao thủ Nga Khuyết Cửu U Tuyết rời núi, bày ra lôi trận chấn rơi long dư, mới đuổi Phong Mộ Vân đi, mang theo hai sư đệ hấn nhót vào Trấn Yêu Tháp.

Phong Mộ Vân vì vậy mà canh cánh trong lòng, luôn muốn tìm pháp bảo hộ thân cường đại hơn, lúc ôm khuyết điểm của long dư, ngẫu nhiên nhớ lại thần mộc giáp, khao khát càng như nhìn thấy mai một mỗi.

Lúc đó Long Bách Linh thăm dò, nhìn ra ý nguyện của đôi phương, nói thẳng về nơi hạ lạc của bảo vật.

Phong Mộ Vân nửa tin nửa ngờ, lặp lại: “Người biết Thần Mộc Giáp ở đâu?”

Long Bách Linh nói: “Ta đã lừa được ngươi sao?” Nói xong chỉ vào long dư, ý tứ ta như có lòng muốn lừa gạt, thứ này không còn là của ngươi nữa.

Phong Mộ Vân cười nói: “Một khi đã vậy, cô nương thẳng thắn nói cho ta biết, Phong mỡ rửa tai lắng nghe.”

Bách Linh nói: “Người nhớ kỹ, bảo trì độ cao của long địa, bắt đầu từ trung tâm Vĩnh Dạ Kiều này, thẳng tắp đi về phía nam năm trăm dặm, sau đó đi về phía đông ba trăm hai mươi dặm, dùng quỹ tích xe ngựa làm móng vuốt, quẹo trái đến cổ họng, đi thẳng ba mươi sáu trượng, lần nữa quẹo trái, đi một trăm sáu mươi lăm dặm...”

Lần thứ hai mươi sáu, sói con trực xuất thủy thương nhị nhân.

Nàng càng nói càng phiền phức, quẹo trái quẹo phải, đều xác thực phương vị và phương vị của Lý Trình.

Phong Mộ Vân miệng niệm tâm ghi nhớ, e sợ bỏ sót, lại kéo dây cương lên trên cánh tay, lấy từ trong túi Chiêu Văn ra tiểu tiên ống bút, mở đầu bút ra cẩn thận ghi chép lại.

Văn sĩ cổ đại thường chuẩn bị bộ văn cụ tùy thân, để cung tiền ngâm thơ ngâm phú hồi báo giai câu.

Phong Mộ Vân dâm ma một người, nhưng cũng áo quan học quân tử, làm phái văn nhã.

Long Bách Linh chỉ cảm thấy có chút chán ghét, liếc mắt nhìn nhiều thêm một phần buồn nôn, nhanh chóng nói: “Trở về phía nam bốn mươi lăm thước, vòng về phía tây, cuối cùng đi thẳng mười tám dặm, liền đến địa điểm cất giữ Thần Mộc Giáp.

Đại Đông gia giảng minh Thần Mộc Giáp giấu ở trong Đoạn Đầu Phong, ta đã lưu lại thêm, người tranh thủ thời gian đi lấy đi.”

Phong Mộ Vân nâng lá bùa trong tay, đọc chữ viết rậm rạp, cười ha ha nói: “Cũng rất tường tận, giống như bẻ cong luân hồi, đấu qua tám trận đồ của Gia Cát Lượng.”

Long Bách Linh nói: “Nếu có nửa điểm sai sót, theo quy củ cũ...”

Đến lúc đó ta mặc ngời xử trí, tướng công và tằm nương tử đều có thể làm chứng.” Mắt nhìn U Mang Thiên Khung, chậm rãi nói: “Trong khoảng thời gian trước khi mặt trời mọc, đối với tướng công quan trọng nhất.” Nắm chặt bàn tay mất tinh thần, thần sắc kiên quyết kiên quyết: “Vì hắn không bị quấy rầy, bất kỳ cái giá nào ta đều nguyện trả giá.” Ngón tay âm thầm vạch nhẹ, viết lên chữ “Chân thật” trong lòng bàn tay đào cổ thần bí.

Đào Yêu Yêu ngẫm hiểu ý, biết rõ lời nói của nàng từ tận đáy lòng, câu nói là thật, trong lòng cảm động sát khí giảm đi, khề

gật đầu một cái.

Phong Mộ Vân âm thầm nạp chọn “Chẳng lẽ lời nàng nói là thật?” “Đại Đông gia làm việc cao thâm, đường bảo tàng quý bí khúc chiết, cũng là thuận lý thành chương?”

Tiểu mỹ nữ giảo hoạt thì giảo hoạt, cũng không có nói dối, nàng dựa vào trí nhớ ghi lại lộ tuyến như mạng nhện, nói ra cố ý làm rối mắt người.”

Đột nhiên phúc chí linh, một ý nghĩ bỗng nhiên “Đúng rồi, sở dĩ nàng chỉ điểm kỹ càng, là muốn ta quay đầu hôn mê, sức cùng lực kiệt liền vô tâm cầu hoan hỉ.

Hắc, bảo bối nhỏ bé này có thể tính sai rồi, long dư này của ta là trang bị theo địa la bàn, viết theo phương hướng cụ thể, sẽ tốc hành đến, di chuyển ngàn dặm không tốn chút sức lực nào.

Huống hồ đã tìm được Thần Mộc Giáp, ta cũng không cần sợ tiểu tử họ Đào kia nữa.”

Nghĩ đến đây, tầm bảo càng thêm mãnh liệt, trong đầu tràn ngập ý nguyện tà dị đoạt được bảo giáp, đâm hết mỹ sắc”, cười nói: “Đệ tử chính đạo nói ra lời không hối hận, nhớ kỹ ước định của chúng ta, lần này đi như không có kết quả, trở về sao, hắc hắc, người sẽ phải do ta bày ra!” Trong khi nói chuyện, vận dụng bút như bay, viết lộ tuyến vào la bàn, chột rung tay run cương, Kim Long hí dài lên, Long Dư đã cách xa hơn trăm dặm.

Tầm nương tử lè lưỡi nói: “Không thấy bóng, nhanh quá, còn nhanh hơn tia chớp!” Trùng Long Bách Linh vội vàng giậm chân, liên tục nói: “Kế sách của tiểu thư quá ngốc! Ta biết ý của người, người muốn để hắc chạy đông chạy tây, chuyển sang choáng váng, không còn sức lực đến quấy rối!

Nhưng pháp bảo của người ta nhanh hơn lôi điện, nháy mắt một cái liền trở về, đến lúc đó ứng phó như thế nào? Ai, không thể nói, chúng ta lui về địa cung tạm lánh.”

Long Bách Linh không muốn nhắc lại Phong Mộ Vân, chăm chú nhìn Thiên Đỉnh cửu nguyệt, hỏi: “Còn cách Thiên Minh bao lâu?”

Tầm nương tử nói: “Thái Âm Tinh lên tới cao nhất, Thiên Vương Sơn vừa hiện sắc mặt, ước chừng còn cần hai canh

giờ... Ai nha, trước đừng quản trời tối như mực, nghĩ xem đối phó với sắc ma thể nào đi.”

Bách Linh nói: “Nhân lúc này, người kể cho ta nghe chuyện của lão bản nương.”

Nguy cơ như đỉnh đầu treo kiếm, nàng hoàn toàn không đề trong lòng.

nương tử tằm chẳng biết làm sao, đành phải tuân lệnh chờ hỏi.

Bách Linh nói: “Vì sao lão bản nương lại đào Thần Mộc Giáp?” Đây là vấn đề quan trọng nhất, cũng là nỗi băn khoăn khó hiểu nhất.

Nương tử tằm ngần người, đầu lắc trống trống lắc.

Long Bách Linh hơi cảm thấy thất vọng, thầm nghĩ một lát, lại nói: “Nàng ta giam cầm Võ Tàng hoàn, ý đồ ra sao?” Tằm Nương tử vẫn lắc đầu.

Bách Linh nói: “Ai, cái gì cũng không biết, tâm phúc của người làm sao?” Tằm Nương tử nói: “Đại Đông gia tâm thâm sâu hơn biển, thường xuyên thay đổi chủ ý, người nghe ngóng tâm tư của nàng, dạy ta trả lời như thế nào? Nếu bàn về cử chỉ lời nói, tình hình cụ thể của pháp bảo, ta có thể nói tám chín phần mười về pháp lực.” Bách Linh nói: “Ừm, là ta sốt ruột, tìm kiếm bí mật, đáng lẽ phải thanh lý liên quan.”

Đang định hỏi tiếp, bỗng nhiên phía chân trời xẹt qua một đoàn hoàng quang, nương tử tằm một mực chú ý động tĩnh bốn phía, thấy thế kinh hãi nói: “Phong Mộ Vân, hấn, hấn đã về rồi!” Ngón tay ra hiệu, quả thấy lân giáp Kim Long lóng lánh, nhanh như chớp lao thẳng đến đầu cầu đối diện.

Long Hành đến trên không sơn động, đột nhiên lơ lửng, Phong Mộ Vân cất tiếng cười điên cuồng: “Người lừa ta, lừa gạt ta rồi! Theo như người nói chạy đến đây, Thần Mộc Giáp đâu? Lời nói dối bại lộ muốn nhận trượng, Tiểu Linh người là của ta... A!” Trong tiếng kinh hô, hắc trảo Tây Nha Bà đột nhiên vươn ra, kéo cả xe lẫn người của hấn vào trong sơn động.

Đào Yêu Yêu tuy mệt mỏi nồng đậm, nhưng cũng nhin không được cười ha ha: “Linh Nhi cũng không lừa người, sơn động kia, không phải là nơi ẩn nấp của Thần Mộc Giáp sao?”

nương tử nói không nên lời, thần dao động hoa mắt, một lát sau lại có cảm ngộ vòng vèo nhiều vòng như vậy, điểm cuối cùng... Điểm cuối cùng lại là động Cửu Âm! Thần Mộc giáp ở trong động, Tây Nha Bà ôm cây đợi thỏ, trực tiếp dụ dỗ hấn tiến vào, có phải bớt việc hơn không?”

Nghĩ lại một chút, lộ trình nếu quá ngắn gọn, đôi phương nhất định sẽ nói: “Được rồi, ngươi mang bảo vật tới giúp ta.” Hoặc nói: “Ngươi theo ta cùng đi lấy bảo vật.” Chẳng phải là chuyện xấu? Khoảng cách thật lâu vòng quanh đi, Phong Mộ Vân không kị bị ám toán nửa đường, mới bằng lòng một mình đi hết hành trình một mình.

Tầm nương tử chăm chú nhìn trăm linh, kinh hãi nói: “Tiểu thư, tiểu thư tốt của ta ời, ngươi, trong đầu ngươi có một cây thước vòng quanh sao? Trăm ngàn dặm chuyên hướng, một tia không sai sót đến mục tiêu, quá chuẩn xác, ngươi, ngươi làm sao tính toán được?”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Linh Nhi biết rõ cách sử dụng long dư, bàn tính nhỏ đánh một trận, điều động loại mặt hàng như Phong Mộ Vân, giống như trên bàn cờ loay hoay với quân cờ vậy.” Phân giải vài câu, hơi đắc ý, lại ngáp một cái liền ngày bị vây khốn.

Long Bách Linh nói: ” trì hoãn đã đủ lâu, nhập động lấy giáp là nghiêm chỉnh.” Tinh thần phấn chấn, nghiêng người đứng dậy, đỡ đào chết non về phía trước.

Tầm nương tử vỗ tay nói: “Đúng! Diệu Cực! Lúc này tiến vào động là an toàn! Tây Nha Bà cần một nam nhân, Phong lão đại trùng hợp là công, hai người bọn họ hừng hực khí thế ngất trời, thế thì để ý tới chúng ta.

Ha ha, đuổi con quái vật cái, lại giải quyết Công dâm tặc, một mũi tên hai điều, thần cơ diệu toán!”

Mưu kế quả thật là suy nghĩ như vậy, nhưng nữ nhi mặt trắng trẻo, gút mắc “Nam nữ công mẫu” sao có thể nói nhiều như vậy.

Bách Linh cười nói: “Làm phiền, ngươi giúp ta vịn lưng.

Chúng ta còn nhiều chuyện, nói ít thôi, bớt cố gắng chút đi.”

Cánh tay trái của Thục nương tử duỗi ra, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng, tay phải thuận theo sợi tóc nàng tản ra.

Tâm địa phút chốc mềm nhũn, ánh mắt yêu thương tràn ngập, cảm thán nói: “Nhân loại ơi là nhân loại, có cô gái cực kỳ xinh đẹp này là con gái của cực thanh linh, khó trách nhân loại độc chủng thế giới, ở trên vạn vật chúng sinh.” Đầu ngón tay xẹt qua gò má mềm mại của nàng, nghiêm mặt với Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Có thể thân cận tiểu thư, đã là may mắn lớn lao rồi.”

Đào tướng công có cơ hội lấy nàng làm vợ, quả thực là phúc phận do vạn thể tu sĩ làm được, nhất định phải quý trọng.”

Long Bách Linh vỗ vỗ mu bàn tay nàng, ý bảo đừng quấy nhiễu đào yêu thanh tĩnh, miệng không nói, trong lòng lại nói: “Có thể bầu bạn tướng công, mới là phúc phận lớn lao của ta.”

Ngày thứ hai mươi sáu, sói con trực xuất thủy thương tam thương.

Đi vào trong động, bên trong rất rộng rãi.

Long Bách Linh hết sức chăm chú, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị rút lui.

Ước chừng đi được vài chục bước, mặt phải vách động lõm vào sâu hơn trượng, mơ hồ là căn phòng nhỏ, nhưng bốn vách tường xương cốt chồng chất, âm lãnh tựa như quỷ quật.

Tầm nương tử nói: “Đây là phòng giam Quan Vũ Tàng hoàn.” Nước suối ánh sáng âm u chiếu rọi, mặt đất phủ đầy rơm rạ, bày ra viên ngói bát đưng thức ăn.

Thương phẩm nhà tù rải rác, chỉ thiếu Thiết Lan cùng gông xiềng.

Xem ra Võ Tàng hoàn đã bị thần mộc giáp chế thành, mất đi ý chí chạy trốn, không cần phải nghiêm trọng giam cầm.

Long Bách Linh nói: “Vũ Tàng hoàn cũng là nam... Nam, sao không bắt được hấn?”

Tầm nương tử nói: “Võ Tàng hoàn cũng coi là nam nhân? Cả ngày hôn mê như cương thi, vậy lời nói như rắn chết, bắt được lại có thể làm được gì?” Bách Linh nghe không hiểu, lưỡng trước không phải lời tốt, cũng không đề cập tới nữa.

Lại đi thêm một dặm, truyền đến tiếng rên rĩ của Phong Mộ Vân, thê lương dài lâu.

Nương tử tầm nói: “Đúng vậy, nhìn Phong lão đại hừ hừ nhiều sức lực, tiểu tử khí huyết phương cương, mới là con môi Tảo Nha Bà yêu thích nhất.” Bên trái hiện ra một đường rẽ, đen kịt lại thâm thúy, tiếng kêu thảm từ chỗ sâu trong đường hầm phát ra.

Long Bách Linh nói: “Chỗ đó là sào huyết của bà lão tảo răng sao?” Quay đầu nhìn lại, cửa động đã biến thành điểm sáng, nói: “Cách bên ngoài gần hai dặm, móng vuốt của bà chủ tảo răng thật dài, bị bà ta bắt lấy tuyệt khó thoát khỏi.” Chỉ nghe

Phong Mộ Vân kêu chói tai, ngậm nga vẫn chưa dứt, tiếp theo còn la to: “Cứu mạng! Cứu mạng, a ô ô, A A, cứu mạng.”

Long Bách Linh nhú mày, dừng bước trầm ngâm nói: “Ta chỉ muốn vây khốn Phong Mộ Vân, nhưng không muốn hấn toi mạng, làm sao có thể...”

Thục nương tử cười nói: “Chẳng lẽ, tiểu thư muốn cứu hấn.”

Bách Linh nói: “Hấn kêu cứu mạng, kỳ quái quá, tình cảnh giới chỉ dùng sát thương, loại hành vi đó có thể gây nguy hại tính mạng?” Trong gian phòng vang lên âm âm, tựa hồ giường đổ xuống bàn lật, bát bát gáo chậu bay loạn khắp nơi, Phong Mộ Vân cười mắng: “Á, lão thái bà thôi, xấu quá, cái mông thôi a... Ha ha ha, con mẹ ngươi vất ra ngoài, con mẹ ngươi giỏi hơn hai phần.” Tám phần thống khổ, giống như ngựa điên ăn roi, nương theo Tây Nha bà bà vui sướng thờ dắc, âm thanh quái dị vang lên không dứt bên tai.

Bách Linh mở to mắt, ngẩn ngơ như sa sương mù, nói: “Rốt cuộc bọn họ đang làm gì?” Tầm Nương tử nói: “Tiểu thư không quản, bọn họ làm lật trời lật đất mới tốt.

Tây rằng bà ăn qua xuân được ta phối, đã thành mẫu dạ xoa vô địch trên giường, Phong Mộ Vân đời này không cần nghĩ cách thoát thân.

Đợi đến khi ba năm ba năm sinh ra Tiểu Phong Mộ Vân, Tiểu tây rằng bà, con cái thành đàn cũng sẽ không ngừng nghỉ.”

Long Bách Linh giật mình nói: “Sinh... Sinh Nhi con gái, làm vợ chồng mới có thể sinh con, chẳng lẽ bọn họ...”

Cô nương nói: “Đúng, bọn họ đang làm phu thê.”

Đào Yêu Yêu muốn cười, lại vô lực thở ra một hơi dài, trầm thấp lầm bầm: “Tên dân tộc bị lão thái bà cưỡng chế, báo ứng không tốt... Ha, làm vợ chồng, hấn đòi lấy được lão bà tốt, lần này... Ngày nào cũng phiên vân phúc vũ, ha ha, đẹp chết hấn.”

Bách linh mặt đỏ tới tai, nghi hoặc gian dân là ác thú, làm vợ chồng là người luân đại hỉ, cả hai sao có chỗ tương tự lẫn nhau? Trong lòng có nghi niệm, rất muốn biết rõ vợ chồng làm phép gì, nhưng tuyệt đối không dám đi quan sát.

Lập tức bước chân tăng tốc, cách lối rẽ kia càng lúc càng xa, tiếng quát thanh cuối cùng cũng tiêu tan không ít.

Trong động yên tĩnh như nắng sớm, sóng nước chiếu sáng lam quang, vách động xây từ xương sọ có dị sắc đan xen, sinh ra mỹ cảm như mộng ảo.

Long Bách Linh không rảnh quan sát, chỉ cảm thấy thân thể trì trệ, thân thể nặng nề, đánh giá cách Thần Mộc Giáp càng gần, hiệu lực của pháp bảo càng lúc càng rõ ràng.

Vung sức lên bước đi, nhưng đào yêu mà như ngủ không tỉnh, lâm vào trạng thái mê man, chân trái giẫm phải đậu lẩn trái chân phải.

Tầm nương tử đỡ hấn từ bên kia, ý tứ hỗ trợ chia sẻ gánh nặng.

Trăm linh trước đây chênàng phong tao, sợ nàng dụ dỗ đào chết non, giờ phút này đường đi gian khổ, kiêng kỵ không lo được.

Chỉ là đường động quá dốc, bước đi khó khăn, bệnh tình của nàng mệt mỏi vô cùng, hoàn toàn dựa vào tầm bổ khí bổ của sao trời, chống đỡ không đỡ.

Cũng may địa thế ở phía trước chuyển biến, sườn núi đã hết, chuyển mà chảy xuống phía dưới.

Thân hình Đào Yêu Yêu nghiêng về phía trước, nương tử tầm nghiêng vai nhận, nửa lưng đỡ hấn cất bước đi tới.

Long Bách Linh đang giác cảm thấy thoải mái hơn nhiều, Định Thần quan sát, phát hiện nước suối tràn ra khe rãnh, từ thấp hướng cao nghịch thế dâng trào.

Đi không bao xa, sát bên cạnh động có một cây ống ống lớn, to khoảng năm sáu thước, ngay gần miệng “Vù vù” phun nước ra ngoài, đem địa tuyến dưới đáy hồ rút từ phía dưới lên trên.

Chờ đến gần, Bách Linh nghiêng người thăm dò bên cạnh.

Chất liệu của ” Ống nước” kia không phải đá không phải vàng, mềm mại trơn trượt, mơ hồ còn mát mẻ...

Long Bách Linh nói: “Cái ống này thật đặc biệt, giống như vật còn sống.”

Tầm nương tử nói: “Đây gọi là “Tán châu căn”, cái đuôi thứ tư của Đại đông gia.”

Bách Linh nói: “Tên còn cổ quái hơn.”

Tầm nương tử giảng giải: “Tán Châu liền chỉ trứng, hoa tán chủng, thụ thai châu thai nghén tinh.

Đây là đồ vật của Đại Đông Gia gieo hạt con cháu, mỗi khi lâm trận đối địch rơi xuống hạ phong, nàng liền một hơi sinh ra trăm vạn quả trứng rùa, dùng rễ tán châu rải khắp nơi, chui ra tiểu quy dần làm viện binh, như... Như Tôn Hành giả kéo sợi lông biển thành khi con...

Từ trước đến nay sinh ra đạo lý, thai sinh ra âm giới nhập dương, tán châu căn cũng có công lý âm nhập dương, hiện nay bỏ vào địa tuyến, đem nước suối rút khỏi Cực Âm chi địa, từ phía cuối phun ra, dòng rãnh nhỏ chảy về phía chân núi.”

Hơi ngừng một lát, lại nói: “Phàm là sinh trứng ấp nở, thụ hùng tất giao phối trước, nữ hùng tất nhiên giao dịch trước.

Đại Đông Gia tự cùng chồng Cửu Vĩ ly biệt, không còn cơ hội giao kết lấy tinh, tán châu căn thành cái đuôi thần vô dụng nhất, ly thể đặt vào động, quyền lấy làm khí cụ rút nước.

Ai, khó vì vợ chồng nàng chia tay, một bó lớn tuổi chịu đựng cô đơn lạnh lẽo...”

Nói chuyện phiếm ba câu, lại nói đến loại đề tài kia.

Long Bách Linh vội vàng hỏi: “Đại Đông gia có mấy cái đuôi?”

Nương tử tầm nói: “Loạn Hồn Đình, Âm Dương Liên, hóa Sinh Ký, thêm vào rễ Tán Châu, tổng cộng bốn cái.”

Bách Linh nói: “Loạn Hồn Đình là quái trượng của nàng đi? Ta thấy nàng đánh xuống mặt đất, đám yêu quái lập tức tan xương nát thịt.”

Nương tử tầm nói: “Ừm, Loạn Hồn Đình đảo lộn thần chí của địch nhân, lệnh cho đồng bọn của hắn tự thảo phạt lẫn nhau, rất nghiêm trọng mà tổn hại bản thân.

Nếu như địch nhân pháp lực cao cường, lúc nào cũng cảnh giác, dùng bẻ hồn thuật có thể ngăn cản được.

Nhưng những năm gần đây cùng Âm Dương liên châm độc phối hợp hành động, ma lực loạn hồn đình mật thiết, đối thủ phát hiện sớm đã trúng chiêu.”

Bách Linh hỏi: “Âm Dương Liên độc địa? Sao lại nói vậy?”

Tầm nương tử nói: “Trước khi trận đấu đánh cược trên lôi đài bắt đầu, trên người khách đánh cược phân ra hai ký hiệu màu xanh đỏ.

Chất lỏng làm ký kia, chính là chất chứa độc từ Âm Dương liên tiết ra.”

Long Bách Linh thầm nói “Chia chảy nước miếng” là cái đuôi sao? Cái đuôi mọc trong miệng, lỗ mũi đó không thành cái rắm...” Trong lòng có cảm giác mông lung, đào yêu đã từng vì thế bật cười.

Quay đầu nhìn hắn, ghé vào sau lưng tầm nương tử, gương mặt hồng nhuận mũi hơi ngửi, đang ngửi nước miếng chảy ngang ra.

Tầm nương tử nói: “Âm Dương Liên chia làm hai màu xanh đỏ, chuyên môn nhiều loạn thần thông của đối phương.

Bởi vì pháp thuật do chân khí sinh hóa, đều chia thành hai loại âm dương.

Độc dược màu đỏ phỉ nhổ vào Dương Công, nước miếng màu xanh đối ứng với pháp lực âm tính.

Phun nước bọt lên người địch quân, vận chuyển Âm Dương liên kích phát độc chất, chân khí địch nhân coi như không khổng chế được.”

Ngày thứ hai mươi sáu, sói con trực xuất thủy thương tứ nhân.

Bách Linh Tầm Tư ” Cũng may chân khí của ta nông cạn gần như không có, nếu không ngủ rồi cũng khó thoát khỏi độc thủ.

Trước đó tránh thoát ma pháp của lão bản nương, thật là may mắn.” Chuyển niệm lại nghĩ đến “Tướng công nhiệm phải nước bọt màu đỏ, thủy chung lông tóc không tổn hao gì, nhất định là thần lực độc chất quấy nhiễu Bất Loạn Ma Kiếm.”

Tầm nương tử nói: “Mỗi khi một trận thi đấu lôi đài kết thúc, Đại Đông gia ở trên mặt đất vẽ một vòng tròn nửa màu đỏ xanh, Âm Dương liên liền ẩn giấu trong vòng tròn, sau đó loạn hồn đình hạ, hoặc trúng vòng xanh, hoặc đánh trúng vòng đỏ, yêu quái mang ký hiệu lập tức kích thích, thần trí hỗn loạn tự thương thân, cộng thêm pháp lực xung đột, chân khí từ bên trong mãnh liệt nổ tung ra, phù phù một chút, chắc chắn, tự nhiên nổ thành cạnh thịt vụn.

Hai chiếc đuôi thần dung hợp, uy lực chồng lên nhau, đây là tuyệt kỹ Đại đông gia tu luyện những năm gần đây.”

Long Bách Linh gật đầu, nói: “Mỗi khi lôi đài mở ra, trước tiên phải tẩy đi ký hiệu của người thắng trên sân, chất lỏng thanh tẩy kêu lên, tên là “Vong Tư Lệ”, hình như có tác dụng giải độc.”

Tầm nương tử nói: “Đúng vậy, Vong Tư Lệ, nước mắt của lão bản nương, dùng nước mắt của nàng rửa đi tiêu ký, là phương pháp duy nhất hóa giải độc phi.”

Bách Linh nói: “Cái khí phách đó của nàng mà còn biết chảy nước mắt?”

Thục nương tử than thở: “Yêu dục dục thân tình, ân cừ buồn vui, các loại thú cũng có.

Chỉ là thăng thần mà đi, muốn như thế nào thì như thế, không có đám lễ pháp đạo đức nhân loại kia hạn chế,

Đại đông gia trước kia tính tình hoạt bát, là đại mỹ nữ trong yêu giới.

Cùng phu quân Cửu Vĩ Thiên là thánh thú trời sinh, từ lúc hỗn độn mở ra, đã ở giữa sông núi sông biển rộng rãi hưởng thụ thiên phúc.

Sau một hồi biến cố ly biệt, nhưng Cửu Vĩ Tiêu kia vĩnh viễn không thể trở về.

Đại Đông Gia nản lòng thoái chí, dung mạo suy yếu héo tàn, không thay đổi chỉ có nước mắt, tuổi tác trẻ không ngừng nghỉ, trái tim của nàng mỗi ngày trở nên cứng rắn, xưng là nước mắt kia “Vong Tư”.

Vong Tư quên, quên mất tương tư, cũng không phải chuyện dễ dàng gì.” Nói đến đây, nàng ần ần có điều ngộ ra, lẩm bẩm nói: “Quý Hùng quan yêu ma thành đàn, chỉ có Tô Trung Ngọc Thiện Giải Nhi phong tình con gái ta.”

Đại Đông gia coi trọng ta, hóa ra là nguyên nhân này?”

Long Bách Linh mê mẩn, bỗng nhiên có chút đồng tình với Cửu Vĩ Quy, thầm nghĩ: “Ta đưa ra giao dịch với lão bản nương, bất quá dựa theo lẽ thường, suy đoán thê tử hi vọng được đoàn tụ với trượng phu, không ngờ nàng dụng tình thâm sâu như thế.” Ngay sát bên cạnh người Đào Yêu, trong lòng tràn ngập ảm áp, cảm khái nói: “Mỗi đêm sòng bạc tẩy trừ ký hiệu, nàng chảy bao nhiêu nước mắt mới đủ? Người thường nói “Nước mắt chảy thành sông”, thật sự có việc này.”

Nữ tử tầm nói: “Thật ra rửa sạch ký hiệu là giả dối, ở trong tiệm giải trừ ma pháp, ra khỏi cửa dính hoa tuyết, đám yêu quái vẫn không thoát khỏi nước bọt xâm hại.”

Bách Linh nói: “Ừm, giấu độc trong tuyết, ta cũng hoài nghi bố trí của lão bản nương, gây ảnh hưởng cho yêu quái trong tháp.” Đầu ngón tay khẽ gõ môi, trầm ngâm nói: “Pháp lực của nàng suy giảm, còn khiến vạn dặm tuyết rơi, nhất định lại mượn nhờ địa lợi thiên thời gì đó.”

Thục nương tử cười nói: “Tiểu thư tuệ nhãn như đuốc, không cần ta giải thích nhiều.” Cảnh quan trước mặt ngón tay, cao giọng nói: “Ngươi xem, Cửu Âm Địa Tuyền đi! Đúng là địa thế mà Đại Đông gia dựa vào.”

Vừa đi vừa nói, đã đi đến cuối sơn động, chỗ mở miệng rộng rãi, vách đá bốn phía cao ngất vạn nhận.

Hạp cốc hình khuyên tương tự, người du thể gian xung là ” Hồ trời”

Chỉ thấy U Nguyệt rũ xuống đỉnh hồ, phía dưới lam huy oánh nhuận, đáy cốc là một mảnh hồ nước yên tĩnh sâu sắc.

Tán châu kia chui vào hồ nước, chỉ giống như một sợi tóc bên hồ nước.

Long Bách Linh đi đến bên bờ, thần sắc phảng phất như mất đi, phóng tầm mắt nhìn mênh mông mờ mịt, nào có thể nhìn thấy giới hạn! Thái Hồ động đình tám trăm dặm yên sóng, trước kia nàng cũng đã từng kiến thức, hiện nay thân ở phương ngoại kỳ nguyên, tầm mắt ngoài tịnh không, thâm than cảnh này khí thể siêu phàm.

Càng kỳ quái hơn là mặt hồ bất động, tuy có gió lạnh thổi qua, hoàn toàn không có một tia gợn sóng, bình thường giống như một khối thủy tinh thạch màu lam nếm sáng.

Mênh mông lại lạnh lẽo, cảnh trí như sương khói trong cơn mộng.

Long Bách Linh vốn là người tâm tính sáng suốt, đặt mình trong U Cảnh tung tư tưởng, chỉ nguyện theo gió phiêu tán, dung nhập vào cảnh giới Thâm Lam xinh đẹp này.

Thục nương tử nói: “Tiểu thư coi chừng, Cửu Âm địa tuyến chuyên khắc chế bảo vật dương tính.

Giống như người mang theo dương đan, tới gần địa tuyến sẽ bị hư hỏng.”

Bách Linh lấy lại bình tĩnh, cúi đầu thấy túi quần lấp loé hồng quang, Mẫn Dương Tinh tại lạnh run, lấy ra chiếu vào ánh trắng chiếu một cái, mặt ngoài đã hiện ra vết rạn cực nhỏ.

Nàng nhớ lại phương pháp dưỡng đan Huyền Môn, vội lui về phía sau mấy bước, để nội đan vào trong ngực áo giấu đi.

Lúc ít, quang mang của Mẫn Dương Tinh nhạt đi, phảng phất như hẻm nhỏ neo đậu, lẳng lặng tồn tại trong lòng ngực mềm mại của nàng.

Thục nương tử nói: “Vậy là đúng rồi, nữ tử thể tính âm, dùng khí tính nhu hòa của người bảo dưỡng, có thể khiến dương đan

từng bước thích ứng ngoại trần, nếu không bị thủy âm khí trong hồ mãnh liệt xông lên, cực dễ tổn hại.

Tiểu thư biết sâu sắc Dưỡng Đan yếu quyết, không hổ là tiên đồ Huyền Môn.” Bách Linh cười nói: “Tiểu kỹ cấp thấp, nhập môn mới học.” Nhìn cảnh tượng non xanh, ngủ ngon hơn, liền thả lỏng tâm tình, nhìn về hồ nước, thủy quang lấp lóe sương mù, lượn lờ bay vào bầu trời đêm.”

Long Bách Linh nói: “Âm khí nơi địa tuyến thật sắc bén.”

Địa vị này là bên trong ngọn núi bị cắt, xương sọ chất thành một khối núi đá, đông một khối, tây một khối, tinh la kỳ cục.

Thục nương đem Đào Yêu đỡ đến bên cạnh cốt nham, để hần lưng còng mà ngủ, nói: “Cô gia ở đây rất an toàn, chúng ta đi lấy Thần Mộc Giáp.” Mang theo Bách Linh ven hồ tiến lên, đưa tay chỉ bầu trời xa xa, ý bảo nàng nhìn lên trên.

Long Bách Linh ngửa đầu nhìn lên, thừa dịp ánh trăng, chỉ thấy sương mù ngưng tụ, hóa thành mấy đám mây đen nhánh.

Tầm nương tử nói: “Nước ao bốc hơi ngưng tụ thành đám mây, tình hình ban ngày càng rõ ràng hơn...”

Đại Đông gia mỗi lần vận công, vận tiêu phiêu lãng tuyết phiến, bao trùm các nơi trong Trấn Yêu Tháp.”

Bách Linh nói: “Nước bọt của Đại Đông gia trộn lẫn vào địa tuyến?”

Nương tử tầm nói: “Đúng vậy, hai loại nước bọt độc của Âm Dương liên hỗn hợp, khuếch tán cực nhanh dưới địa tuyến, hơi nước bốc hơi thành mây, mây hóa thành tuyết, rải độc chất ra khắp nơi.

Bởi vì nước hồ âm khí rất nặng, cho nên hoa tuyết hiện ra màu xanh lục.” Long Bách Linh nói: “Pháp lực của nàng bị hao tổn, vẫn có thể tùy ý thay đổi thiên tượng!” Nương tử tầm nói: “Đó là dùng xảo chiêu nhẹ ngự trọng, dùng âm dương liên điều động độc chất trong mây, độc chất tụ lại thì tuyết rơi, xua tan chất độc tản ra tầng mây, tuyết liền ngừng lại, tuyết liền ngừng lại.

Cứ như vậy mượn thế khéo léo, Đại Đông gia là am hiểu nhất.” Theo bờ hồ phía trước lồm vào vài thước, hiện ra một

cái khe nhỏ, nương tử tầm dừng bước chỉ trở: “Mỗi lần trở lại ta giúp Đại Đông gia quăng độc bãi, từ nay về sau chỗ này đổ vào ba bát, độc tính của toàn bộ địa tuyến có thể duy trì hai tháng.”

Long Bách Linh mặt hướng mặt nước mênh mông, lại sinh ra cảm giác trống rỗng mờ mịt, bỗng nhiên nói: “Cự nước căn cứ vào mặt nước đánh giá so với nhân tính —— Tề Thủy hung bạo thì người Tề Quốc ngang ngược, nước đục ngầu thì càng người ngu muội, Tàn Thủy hỗn tạp thì Tàn Nhân tham lam.

Dòng suối này thăm thẳm mà âm độc, giống như lòng dạ của bà chủ vậy.

Hắc, tính tình tự nhiên, trên sách viết không sai.”

Nương tử tầm nói: “Nếu nghiên cứu ra, Cửu Âm Địa Tuyến cũng không phải tự nhiên sinh ra.”

Bách Linh nói: “Ồ?... Ông chủ đào sao?”

Tầm nương tử nói: “Nói như thế nào, có thể nói không phải, nguồn gốc thành tựu của dòng địa tuyến có liên quan đến Đoạn Đầu phong.” Vừa nhắc chân, đá văng “Tảng đá chắn đường”, tiếng ùng ục ùng ục vang lên, lại là vỏ đầu lâu không biết của quái vật nào đó.

Ánh mắt của Tầm Nương tử chuyển động theo, nói: “Khắp nơi đều là xương khô, ngọn núi gãy đầu do thi cốt chất thành, ngẫm lại xem, âm khí nơi này nặng bao nhiêu.”

Ngày thứ hai mươi sáu, sói con trực xuất thủy thương ngũ thương.

Long Bách Linh gật đầu nói: “Đúng vậy, cổ nhân nói “Tích âm chi khí là nước.”

Yêu cốt tích lũy thành núi, âm khí ngưng tụ nhất mạch, Cửu Âm địa tuyến cứ vậy mà sinh ra.”

nương tử tằm nói: “Cửu Âm Địa Tuyến vận hành dưới mặt đất, ức vạn năm không ai biết được.

Đại Đông gia là Thánh Giả Thủy tộc, dựa vào thiên phú cảm nhận vị trí địa tuyến, tái hiện bản tướng đào núi tụ lưu, tổn mất mười vạn năm, mới đào thành cái hố trời này.”

Bách Linh vui đầu bước đi, chăm chú suy nghĩ: “Khoảng nước thành mây, hàng tuyết thi độc, mục đích là yêu ma bên trong tháp độc, thu lấy nội đan của chúng nó luyện hóa vi dương tinh.

Nhưng khai núi đào hồ mười vạn năm, hao phí tâm huyết lớn, đơn giản luyện thành một viên sao bói Dương? Không khỏi đề nhỏ đại tác... quật ra con suối Cửu Âm Địa Tuyến, khẳng định còn có công dụng quan trọng hơn, rốt cuộc là cái gì? Vì sao?” Trí thức của nàng nhảy bén cỡ nào, vẫn đang khổ sở suy nghĩ không hiểu.

Cửu Vĩ Quy Đồ mưu đồ biến hóa thâm, tựa hồ bao hàm tà ác vượt quá lẽ thường.

Một lời cắt ngang sự nghi ngờ, tằm nương tử nói: “Sắp đến rồi! Thần mộc giáp ngay đó.” Bách Linh ngẩng đầu nhìn, sương mù che lấp vật ảnh cái lồng, mộng lung, bên hồ có đá núi vất ngang, dưới ánh trăng phẳng phất như cự tê phục bờ.

Thục nương tử cười nói: “Thường đến đây rồi ta không thể đi về phía trước, chỉ có Đại Đông gia mới có thể tiếp cận bảo địa.

Hôm nay nhờ phúc của tiểu thư, ta cũng chiêm ngưỡng hình dáng Thần Mộc Giáp.” Côn Bằng đi tới, ước chừng xa hơn nửa mũi tên, đi tới trước tảng đá lớn.

Chỉ thấy nham thể kết nối với sơn thể, phía trước lập tức bằng phẳng, tạo thành cánh cửa, bên trên chữ triện lớn “Tàng Giáp thất”, không có cánh cửa kết nối với cánh cửa.

Tầm nương tử siết nắm đầm gỗ, thanh âm “Phập” khàn khàn, thử ra vách đá dày mấy trượng, chất liệu giống như Vĩnh Dạ Kiêu, do Linh Cái Hải Tê Thiên xây dựng thành.

Nương tử tầm nói: “Ai da, cánh cửa này không gấp đúng chưa, làm sao mở ra đây?” duỗi bàn tay ra sức lay động, lại như con sâu cái kiến lay động Thái nhạc, chớ có động đây mảy may.

Lại nhìn sang Long Bách Linh, thần sắc vẫn trầm tĩnh như cũ, hỏi: “Tiểu thư không nóng vội, đã nghĩ ra biện pháp tốt chưa?” Bách Linh lắc đầu, ánh mắt chuyển từ cửa phòng sang mặt hồ cách đó ba thước, nói: “Khoảng cách gần như vậy, sao Thần Mộc Giáp lại gần như vậy...” Tầm Nương tử mờ mịt không biết cái gọi là gì.

Đôi mắt Long Bách Linh lóe sáng, chợt nói: “Ta hiểu rồi! Thì ra là thế! Nàng thiên tân vạn khổ đào ra địa tuyến, là vì tiêu hủy thần mộc giáp!” Nương tử tầm càng mơ hồ, thầm nói: “Hủy diệt, thần mộc giáp?” Bách Linh nói: “Đúng, hủy diệt thần mộc giáp, dùng Cửu Âm địa tuyến hủy diệt thần mộc giáp!”

Tâm niệm của Long Bách Linh như điện, suy nghĩ trước sau nhân quả, nhanh chóng kết luận “Đúng, dựa theo lời sư tôn kể lại, thần mộc giáp hấp thu thái dương tinh hoa, hóa thành thuộc tính chí dương chí cương chí dương.

Trừ nước Cửu Âm Tuyền cực kỳ nhu hòa, càng không có vật gì có thể phá được nó.” Tay vuốt ngực lăm dương tinh, niệm này vạn linh kết tinh, còn mạo hiểm bị tổn hại, địa tuyến âm khí quý quyết mạnh mẽ, có thể xung đột tuyệt thiên ngoại, dương cương xung nghịch với thần mộc giáp của thần mộc giáp.

Nhưng Địa Tuyền một ngày thiên địa mệnh mông, Thần Mộc Giáp sớm đã vỡ vụn, thực lực hai bên biến hóa dần cách xa, chí thánh phòng khí phá diệt giống như đã có thể trở thành khả năng thành công.

Nàng lại giải khai một điểm nghi vấn, tâm tình hơi cảm thấy thư thái.

Tầm nương tử còn đang hỏi: “Vật vả lấy được pháp bảo, phí sức hủy diệt sao, Đại Đông gia tự mình tiêu khiển tự sinh sao?”

Long Bách Linh nói: “Người suy nghĩ tỉ mỉ đi, nếu Thần Mộc Giáp bị hủy, thiên hạ còn có thánh khí chỉ có sát dục sao? Sát Ma lại xuất thế lần nữa, nhất định sẽ giết sạch không trở ngại.

Đại Đông gia cầm tù Võ tàng hoàn, đào lấy mảnh vỡ, đào hang, thậm chí hủy diệt Thần mộc giáp vân vân, đều là vì quét sạch trở ngại cho chủ nhân của vũ trụ.

Chờ đến khi chủ nhân của Ma Kiếm tái hiện, liền có thể buông tay chân trắng trợn tàn sát.” Tay đờ cửa phòng đây, nói: “Việc cấp bách trước mắt là lấy giáp kiểm tra thực hư, xem có bị tổn hại hay không... Ồ, cánh cửa này đã chết, làm sao mở ra?”

Vẻ mặt Tầm Nương tử đau khổ nói: “Ai, người mới phát hiện cửa ải đã chết, ta làm tiểu thư có cách đây.”

Long Bách Linh suy tư một lúc lâu, hỏi: “Nàng ta mở cửa như thế nào trước đây? Người đã gặp qua chưa?” Cô gái tầm nói: “Gặp ở xa, dùng quả trứng gõ cửa, cầm chìa khóa mở cửa.” Bàn tay phát bay bùn đất, lộ ra hai khối mặt phẳng, cô nương tầm kia thất vọng nói: “Không có khóa, ngay cả chìa khoá cũng không có chỗ cắm.”

Hai khối vuông mặt bóng loáng như gương, viền hơi lõm nửa tắc, giống như khắc chữ khắc Phương Đẩu, lại ngay cả đường biên giới cơ bản nhất cũng không khắc được.

Bách Linh nhìn rồi nói: “Trông không? Trên cửa mài phẳng hai bên, không có chút duyên cớ nào.” Ngón tay miêu tả, chậm rãi nói: “Nàng không phải mở khóa, mà là lấy quả trứng vẽ bùa hoặc viết chữ, mượn cơ khởi động cơ quan... Đồ họa, từ ngữ câu đều quá rườm rà, chuyện khẩn cấp liền bất tiện.

Ký hiệu lại quá thô thiển, Yêu quái tiên đạo có nhiều pháp khí vẽ bùa, chưa chắc không thể thử phá vỡ mật tiết.

Ừm, hẳn là viết hai chữ, hợp thành ám ngữ mở mật thất.”

Tầm nương tử nói: “Vậy thì khó, một chữ ngàn vạn, tạo thành từ nhiều không đếm xuể, làm sao đoán ra?” Long Bách Linh nói: “Đây chính là nơi bí mật của Đại Đông gia cao minh nhất.

Bình thường nàng nói chuyện với người, có nhắc tới Tàng Giáp thất không?”

Tầm nương tử nhớ lại hồi lâu, nói: “Chỉ đề cập qua một lần...

Ngày đó đúng lúc gặp được mảnh vỡ Thần Mộc giáp đã thu thập đủ, Đại Đông gia tâm tình đặc biệt tốt, cùng ta hàn huyên rất nhiều mật vấn.

Nói đến chuyện ngày sau nếu nàng qua đời, khách điếm giao cho ta quản lý, bố trí cơ mật hẳn là phải nói rõ ràng.

Ta đã dự trữ đầy bụng nghi vấn, nhân cơ hội dò hỏi tình do các nơi Địa Cung, Địa Tuyền, nàng đều nói kỹ càng cho biết.

Hỏi làm cách nào để thu thập Thần mộc giáp, Đại đông gia lại mỉm cười không nói.

Ta mềm nhũn cứng nhắc, tiếp nhận duyên thông gia phu thê của nàng một thời gian dài, nhất định có thể phá cảnh trùng viên các loại ngữ điệu.

Đại Đông gia sợ nhất là nghe những lời kia, lại cười to rơi lệ, cảm xúc kích động, khẩu khí có chút buông lỏng, rốt cuộc nói: “Khi người dựa vào đuôi thần mạnh nhất của ta, ngộ ra tâm nguyện lớn nhất của ta, tự nhiên có thể xuất nhập xử khác.

Không ngộ ra, mang người đi vào cũng là uổng công.

“...”

Bách Linh nói: “Ngộ ra tâm nguyện của nàng...” Vận chỉ nhanh chóng khoa tay múa chân, viết liền “Hủy giáp”, “Tầm phu”, “Xuất Thập” mấy từ ngữ, cửa phòng vẫn không hề động đậy chút nào.

Hàng mi của nàng càng nhắm lại càng chặt, âm thầm kêu khổ, bí ẩn khó đoán nhất chính là tâm nguyện cuối cùng của bà chủ nương.

Ta cũng đang tránh đi không nghĩ nữa, nào biết lại thành cửa ải tất phải qua.” Vận nhất bất đắc dĩ, đành phải suy nghĩ kiệt sức, hồi ức nhìn thấy trong truyền thuyết để lại dấu vết để lại.”

Nương tử tầm nhìn thấy nàng suy nghĩ vất vả như vậy, móc khăn tay lau mặt cho nàng, khuyên nhủ: “Theo ta thấy thôi, Đại đông gia giảng minh bạch, phải dựa vào thần vĩ của nàng mới có thể vào cửa phòng được.

Chúng ta đừng đào sâu góc ngách, trước tiên lấy được “Loạn Hồn Đình” của nàng ta, sau đó trở về thử nghiệm, tốt hơn cho người mù mò tượng.”

Chợt như ánh rạng đông trước mắt lóe lên, Long Bách Linh đột nhiên ngẩng mặt lên, nói: “Người nói cái gì?” Cô nương nói: “Ta nói này tiểu thư bảo trọng thân thể.” Bách Linh nói: “Không, lời lão bản nương nói với người, người thuật lại một lần nữa, đừng để sót một chữ nào.”

Cô gái nói: “Khi người dựa vào cái đuôi thần mạnh nhất của ta, ngộ ra tâm nguyện lớn nhất của ta, tất nhiên có thể xuất nhập cái kia...”

Long Bách Linh nói: “Dựa vào đuôi thần mạnh nhất, là đuôi thần mạnh nhất... Cửu Vĩ Quy và Cửu Vĩ Quy hợp thể, sử dụng đuôi thứ chín mạnh nhất, tên gọi của cái đuôi là gì?” Côn Bằng nương tử ngăn người, nói: “Hình như là “Diệt Thế Thánh Lân thương.”

Bách Linh nhặt lên một cây yêu cốt, chống mặt bằng phẳng trên cửa, cánh tay giơ lên, bên trái viết chữ “Diệt”, bên phải viết một chữ “Thế”, hợp lại chính là từ “Diệt Thế” nhất.

Trong giây lát, tiếng “Quạ quạ” vang lên liên tục, cửa mật thất mở rộng, lộ ra cánh cửa không gian sâu hun hút phía sau.

Lần thứ hai mươi bảy, ôn nhu suy nghĩ cấu thành trọng khí.

Nương tử dẹt hồn phi, trong nháy mắt vui mừng nói: “Thần, thật là thần quá! Tiểu thư, ngươi là Bồ Tát chuyển sinh xong rồi? Thiên Nhân thông tuệ thông, không cần quan tâm bí mật gì, đều có thể liếc mắt nhìn một cái thông thấu.” Nói xong hững hờ, sải bước xông vào trong.

Long Bách Linh lại sợ hãi kinh hãi, thầm nghĩ “Diệt thế! Diệt thế! Tâm nguyện lớn nhất của nàng là diệt thế! Chấp niệm kiên cố xâm nhập xương cốt, linh cảm ứng với vật chết.

Thuật pháp Tiên đạo luyện đến cao thâm, cũng có thể khiến thảo thạch cảm ứng vẫn tự.

Nhưng nàng là yêu quái, thề nguyện hóa thành mật chú mở cửa, toàn bộ là do một lời chấp nhất khắc Kim Cương Thạch.” Nhìn tầm nương tử nhanh chân đi vào trước, đành phải tạm thời thu cổ kị, đi vào phòng giấu giếm.

Bên trong không gian rộng lớn như cung điện, đỉnh chớp trang bị Lân Hỏa đại đăng, sinh nhân đi vào lập tức tự động nhen lửa.

Ánh sáng trắng bệch chiếu sáng bốn phía, nụ cười của Thục nương tử cứng đờ, nhìn trái ngó phải, hít vào một hơi khí lạnh.

Trong phòng không có vật gì khác, khắp nơi đều là mộc phiến, số lượng chừng hai ba vạn cái.

Tầm nương tử nói: “Thần, Thần Mộc Giáp... vỡ thành này, bộ dáng này!” khom lưng tìm tòi, chỉ thấy mỗi phiến lớn như lòng bàn tay, hoặc hình thoi, hoặc hình tam giác, hoặc lồi nhiều bên, màu sắc xám đen cổ xưa, liên tục dán vào nhau.

Long Bách Linh nói: “Bảo vật bị sư tổ Nguyên tông phá nát, không ngờ lại hỗn tạp như vậy.

Nếu muốn cho tướng công mặc vào, thần mộc giáp sẽ cần khôi phục nguyên trạng... “Tầm nương tử kêu lên: “Không bỏ qua! Máy vạn mảnh vỡ, liều mạng với Ngưu Niên Mã Nguyệt!

Huống chi loại khổ công hao tổn tâm thần này, có thể khiến người ta giày vò đến chết!”

Long Bách Tâm nói “Lại là nan đề do lão bản nương đưa ra.

Khó khăn gấp mười lần thì đã sao, vì tướng công đều phải gắng gượng qua.” Cầm lấy một miếng gỗ, vào tay nhẹ như lông chim, cứng rắn hơn sắt thép, mặt ngoài khắc đầy chữ, bút tích cổ xưa mà rõ ràng, có thể thấy thần mộc giáp chưa bị âm khí ăn mòn.

Đang xem thì giữa ngón tay khê buông lỏng, mảnh gỗ nghiêng bay xuống, liên tục cuộn lấy mảnh vỡ gần nhất.

Liên tục kéo ra, phóng ra, mảnh gỗ vẫn dính lại, phảng phất như có một lực hút vô hình dẫn dắt.

Long Bách Linh cười nói: “Vật hội tụ, đúng như vậy.” Tầm Nương tử nói: “Cách mấy trượng cũng có thể hút qua.” Bách Linh nói: “Ừm, tổ sư Nguyên tông sở dĩ đem mảnh giáp tách ra chôn sâu, khắp nơi trong Thiên Vương Sơn, để phòng ngừa mảnh vỡ giáp vụn nổi thành một đồng.”

Vừa nói đến khâu này, bỗng nhiên ngoài cửa tiếng thét dài quanh quẩn, như ca như khóc, đúng là tiếng la như mộng.

Long Bách Linh hoảng sợ nói: “Hồng rồi, không nên để Tướng công lại một mình.” Quay đầu đoạt cửa chạy vội, trong lúc vội vàng đạp không, một giao một cái ngã về phía trước.

Thục nương tử kịp thời đuổi kịp, giang tay ôm eo, mang theo nàng nhảy vọt lên trên đất.

Theo âm trở về tìm kiếm, chỉ thấy Đào Yêu Yêu nằm rạp bên hồ, lắc đầu kêu to liên tục.

Bách Linh tránh thoát nương tử tầm, nhào về phía trước nói: “Sao vậy?” Lấy bả vai hấn ra, lại nở nụ cười, hai mắt khép hờ, khóe môi dính đầy chất lỏng màu lam.

Long Bách Linh nói: “Uống nước trong hồ?” Đào Yêu Yêu hàm hồ nói: ” khát... ” Cúi người sát mặt nước, chèn “Ừng ục ục”, đuổi cổ kêu quái dị: “Thoải mái nha!” Tiếng cuối ngọ nguậy, như tiếng rỗng gầm hồ gầm xông thẳng lên trời cao.

Hắn hô hai tiếng, ợ một cái, giống như uống canh mai chua giữa mùa hè.

Lập tức tứ chi mở ra, nghiêng đầu ngủ say như chết.

Hai người kia nhìn ngây người, lòng cũng dần buông lỏng.

Nương tử tắm lại tức giận, vừa buồn cười, oán giận nói: “Thật sự, không có chuyện gì cảm râm, dọa tiểu thư cho chết khiếp.”

Bách Linh vẫn không yên lòng, cánh tay cong lên cổ Đào Yêu, nhìn thấy sắc mặt hắn hồng nhuận, kinh nghi vừa xác định.

Giơ tay lau miệng cho nó, đầu ngón tay chạm vào chất lỏng màu xanh kia, tựa như điện oanh kích, một cổ hàn ý lạnh thấu xương thấu kinh mạch, thất thanh hét lên: “A!” Trong mộng xanh nghe được, lẩm bẩm nói: “Linh Nhi... Đừng sợ, có ta.” Sau đầu gối lên đùi của nàng, cánh tay phải vòng quanh eo của nàng.

Răng quan Long Bách Linh lạnh lẽo giao chiến, chỉ muốn rời xa địa tuyến, nhưng bị hắn ta ôm lấy không thể động đậy.

Thế cấp bách không thể chậm lại, trong cổ tắm nương tử thấp giọng gào thét, nhún vai một cái, hiện ra bản tướng, đại bạch tằm dài năm thước, cúi đầu nhanh chóng phun ra tơ tằm.

Phục biến trở về hình người, gỡ xuống phác câu châm, hai tay hạ xuống tung bay, đem sợi tơ dệt thành chăn đệm.

Tằm yêu công là xuất thần nhập hóa, thoáng chốc chế ra hơn mười kiện, che ở sườn Long Bách Linh, trên đùi, liền nhìn đông gắm, tựa như mây tuyết làm nổi bật ra ngọc lan hoa lan.

Nương tử tắm còn sợ nàng thụ lạnh, giương cánh tay ôm vai nàng, hỏi: “Tốt hơn một chút rồi?”

Nào biết địa tuyến lạnh lẽo khác với tất cả mọi người.

Sự vật trong thiên hạ luận về tính lạnh, chớ có lấy “Minh Sương” càng thêm mãnh liệt, Đường Liên Bích thường dùng để giam cầm đối thủ.

Mà Minh Sương là hình thành tự nhiên, Cửu Âm Địa Tuyến lại do thi khí ngưng tụ thành, lệ giả ngưng tụ huyết thực dương, làm cho người “Tâm Lãnh” muốn vỡ vụn.

Là lấy Long Bách Linh mãnh liệt rùng mình, da thịt lại còn ấm áp, thật lâu tâm thần ổn định, mới cảm thấy huyết mạch thư giãn.

Tầm nương tử nói: “Nguy hiểm thật, loài người dính phải địa tuyền dương khí lập tức kiệt.

Nhờ người mang Dương Đan linh dị, bảo vệ tâm mạch.”

Long Bách Linh nghe vậy cúi đầu nhìn xuống, trước ngực Viêm Dương Tinh sáng ngời hồng quang, linh khí lặng yên tư tư, duy trì khí huyết lưu thông thuận lợi cho trái tim.

Tầm nương tử dùng tờ bị bao lấy bàn tay, lau đi nước bên mép Đào Yêu Yêu, nói: “Đến cùng cô gia cường hãn, trực tiếp lấy địa tuyền giải khát ngay lập tức.

Hắn là Ma Kiếm Thánh Chủ, vượt qua Âm Dương Ngũ Hành, Âm Độc Dương Độc gì đó đều có thể chứa trong bụng.”

Đạo lý này Cửu Vĩ Quy cũng đã nói qua, nhưng địa tuyền âm độc quá dữ, Bách Linh thậm chí e rằng đào tạo không khỏe, thấy hộ thân vi dương tinh hữu hiệu, muốn để nó an nhập vào cơ thể, lại sợ nương tử ngăn cản, lập tức phân phó: “Người mang thần mộc giáp chuyển đến đây.”

Tầm nương tử nói: “Vẫn đến đây?”

Bách Linh nói: “Mang hết tới đây, đừng để sót một miếng nào, ta sẽ khôi phục Thần Mộc giáp như cũ.”

Nương tử tầm cả kinh nói: ” phục hồi như cũ! Vậy phải hợp nhất mấy vạn mảnh a... Tiểu thư lại nghĩ tới diệu kế?”

Bách Linh nói: “Ừm, tám chín phần mười không rời, rất nắm chắc.

Cần đem mảnh vỡ lột bên bờ, mới có hiệu quả.”

Thục nương tử cũng rất có tâm cơ, sinh ra nghi vấn nói: “Đừng là kiếm cơ đẩy ta ra, lại đem dương đan kia nhường cho cô gia? Ai, tiểu thư như đóa hoa mềm mại, cũng nên cố niệm cho mình một chút, một môn tâm tư chỉ cầu tốt cho cô gia, bỏ ra nhiều như vậy, một khi tình biến thất ý, thương thế nặng nhất vẫn là người.”

Long Bách Linh nhìn về phía chân trời, nói: “Sắp đến ban ngày rồi, tướng công trong mộng khát nước uống địa tuyến, tình huống hết sức khác thường.

Ánh sáng mặt trời dẫn động sát khí của hắn, chỉ sợ còn có cử động quái dị không lường được.” Khuôn mặt xinh đẹp nghiêm mặt, nghiêm mặt nói: “Nhanh dời giáp phiến đi, lại xui xẻo, ta dùng tiên tác cường ép ngươi đi.”

Nương tử tấm bất đắc dĩ, khép lại thêm một chút, đứng dậy đi về phía Tàng Giáp thất.

Chờ bóng lưng nàng đi xa, Long Bách Linh lập tức lấy ra phún dương tinh, cẩn thận tiến đến trước miệng đào chết yếu, thâm vận linh niệm “Lấy thần ngự vật” chuyển vào cơ thể.

Thiên Vương thuần đang thiếu dương đan trúc cơ, nhận lấy, hóa thành hồng quang chui vào thất khiếu, quang đoàn từ cổ họng thuận theo bụng, hội hợp cùng nội đan âm nhu trước đó, hư hình hóa khí vĩnh viễn lưu lại đan điền.

Từ đó hai đan Phục Nhu cùng chuẩn bị, Thiên Vương Thuần công tiến viên mãn, tuy là vũ trụ phong âm thâm vận dụng, cũng là vì Bách Linh toàn lực phụ thành công.

Lần thứ hai mươi bảy, ôn nhu suy nghĩ cấu thành hai món trọng khí.

Ánh sáng dần dần mờ nhạt, đào lên ngủ say sưa.

Ngón tay Long Bách Linh ấn mạch hắc, phát hiện không có gì khác thường, biết truyền đan thành công, trong lòng trấn an rất nhiều điều.

dời mắt ngóng nhìn U Hồ, suy nghĩ lưu chuyển như nước, từ cửa ải khó khăn trước mắt nghĩ đến thề nguyện oán độc của Cửu Vĩ Quy, đáy lòng thâm cảm xúc “Tướng công” lâm vào U Minh Giang, ta cũng cảm thấy sinh ra không có tình cảm gì với thế giới này, đã không còn ý nghĩa gì với ta nữa.

Lão bản nương và trượng phu từ biệt vạn năm, thù hận trên đời tự nhiên sâu đậm hơn.

Ta nhảy sông đi theo tướng công, nhiều nhất hủy diệt chính mình; nàng lại muốn tiêu diệt vạn vật, để toàn bộ tình thương của nàng tu tắng.”

Đang lúc suy nghĩ, trong ngực đào nhúc nhích, khuôn mặt hướng vào ngực nàng ủi vào trong bụng, nghĩ đến chỗ đó xem như là gối đầu thơm ngọt.

Long Bách Linh nhìn thấy dáng ngủ của hắc ngốc nghếch, khoe miệng còn chảy nước miếng, phảng phất như trẻ sơ sinh trong nôi, không khỏi mỉm cười.

Chợt nghe hắc khế gọi: “Trùng Quang... Linh Nhi...” Hai mắt khép kín, hóa ra là nói lời mộng.

Bách Linh thầm nghĩ: “Mộng cảnh gọi tên ta là gì, là mơ thấy ta sao?”

Lại nghe hắc lẩm bẩm: “Linh Nhi đẹp quá, miệng nhỏ, lông mày... Thật đẹp, thật là đẹp mắt...” Long Bách Linh sờ sờ bờ môi, sờ sờ lại đuôi lông mày nhà mình, nhớ lúc trước trên thuyền đánh nhau ầm ĩ, Hắc chỉ thẳng vào mũi mà nói: “Linh Nhi người rất xấu! Ta rất ghét người!” Sớm biết hôm nay mình yêu thích, hà tất lúc trước đáng khen ngợi? Bách Linh càng

buồn cười, không nhịn được phụ họa: “Ta sao? Không phải rất xấu sao? “Đào chết yếu” hít một ngụm nước bọt, trong miệng hừ nhẹ: “... tướng mạo cùng du hoàng tuyên lộ... Đồng du Hoàng Tuyên lộ.” Long Bách Linh ngẩn ra, nhớ rõ từ của mình, giờ phút này tuyệt cảnh U Hồn ngâm, nghe được gấp bội tiêu thụ hồn phách.

Lại cảm thụ Cửu Vĩ Quy Ly Tình cô khổ, cùng phu đồng vong cũng không được, hiện nay hai tiểu “Đồng Du Hoàng Tuyên” cộng sinh, so sánh ra thật sự là phúc của thiên duyên.

Nghĩ tới đây, nàng nhìn chăm chú lang quân trong lòng rất lâu, cánh tay ngọc ôm chặt, thậm chí cảm thấy đã có được tất cả, thời điểm thần đã trôi qua, yêu hấn tới cực điểm, thật không biết phải làm sao cho tốt, phần cổ cúi xuống, má đào dán sát vào gò má hấn, nhẹ nhàng lễ mễ, nhẹ nhàng cọ xát.

Bên kia, Tầm nương tử vội vàng quay lại, thở hồng hộc nói: “Lai đến đây rồi, toàn bộ Thần Mộc Giáp đều ở đây... Ồ, tiểu thư đang làm gì vậy...”

Bách Linh ngẩng đầu nhìn lên, thấy nàng tóc dài rối tung, bao trùm phạm vi mấy chục trượng, mỗi sợi tóc buộc một khối giáp phiến, kéo dài Thần Mộc giáp đến tận đây.

Long Bách Linh cười nói: “Thủ đoạn hay lắm, dây chuyền rộng rãi, thừa thớt mà không lọt lưới.

Nhanh lấy một khối cho ta xem.”

Tầm nương tử thu hồi pháp thuật, giật xuống miếng giáp đưa cho nàng, ngồi xổm xuống bên cạnh, thấp giọng nói: “Tiểu thư, vừa rồi ngươi thông báo với cô gia là được rồi?” Long Bách Linh làm bộ không nghe thấy, tấm giáp giơ lên trước mặt, nói: “Khắc là chữ cát kim cổ, ta không nhận mấy cái.” Ngón tay buông ra, mảnh vỡ bay ngang, liên tiếp với đồng giáp vụn.

Bách Linh hỏi: “Có hình dạng đặc biệt lớn không?” Cô dâu nói: “Hình như có, tiểu thư sao lại biết?” Long Bách Linh nói: “Lão bản nương nhiều lần vận chuyển, ngàn vạn lần đụng phải khối đá nhiều lần, ngẫu nhiên dấu răng ăn khớp, nhất định liên tục thành mảng lớn, ngươi cẩn thận tìm xem.” Tầm Nương tử

theo lời lật xem, quả nhiên lấy ra hai mảnh lớn rộng hai ba thước, đưa vào tay nàng.

Long Bách Linh cầm ước lượng, hình như như cối xay nhẹ hơn cái xác, lật qua xem cũng khắc văn tự, màu sắc sâu cạn giống cái kia, mừng rỡ nói: “Thật tốt quá, Thần Mộc Giáp không phân chính phản diện, ta chính vì thế mà buồn rầu, may mà có vẻ tiện nghi như vậy.” Nhìn kỹ chữ viết thành hành hạnh., Nghiễm nhiên là một ít đoạn lạc, cười nói: “Ta nói này ông trời phù hộ đi, Kim Văn ta biết rất ít, nhưng hai cái quen biết mấu chốt nhất trên đó.” Chỉ vào hai vòng tròn, tạo thành hình đám mây vãn vẹo, nói: “Đây là thần tự.” Ngón tay dờ về phía dưới, hình dạng một cái xiên hình chữ, nói: “Đó là chữ “Mộc”.”

Tầm nương tử nói: “Đã là Thần Mộc Giáp, đương nhiên khắc họa danh hào “Thần Mộc”, có gì mà mấu chốt?”

Bách Linh nói: “Tên Thần Mộc giáp, lấy từ cung chủ Thần Mộc của Thiên Sơn Thần Sơn.

Tiên nhân kia hư Hoài thoát trần, lúc Niết Bàn không lưu lại chút dấu vết nào, đương nhiên sẽ không khắc xuống cái gì mà chỉ ký tụng truyền thế.

Nàng đưa Thần Mộc Giáp cho tổ sư Nguyên Tông, dùng chữ viết tường tận, vừa rồi mới phù hợp với lễ thường.”

Nương tử tầm nói: “Sao không phải là bản thân tổ sư khắc?”

Long Bách Linh nói: “Giáp giáp này cứng rắn đến cực điểm, phải khắc dấu vết lên trên, hao phí pháp lực trong thời gian dài khó có thể đánh giá được nó.

Tổ sư Nguyên Tông vốn có ý định phá giáp, sao có thể làm điều thừa? Lại nói làm cho bảy tám phần vỡ vụn, Minh Văn cũng đã mất đi ý nghĩa.

Trừ hai người bọn họ ra, người khác cũng không có thần thông và cơ hội khắc giáp—— cho nên theo hai chữ “Thần Mộc” phỏng đoán, nhất định là pháp quyết của Thần Mộc Giáp.” Nói xong, dùng mảnh gỗ nhẹ chạm vào Đào Yêu, thử nghiệm mấy lần không có hiệu quả, Bách Linh trầm ngâm nói: “Chiếu theo tình hình này, thế nào cũng phải hợp thành nguyên dạng, phỏng đoán Minh Văn Thông Thiên, hoặc có thể tìm ra biện

pháp mặc giáp thân.” Dứt tay, miếng giáp thu về giữa đồng giáp.

Nghe ngôn ngữ của nàng lấp lóe, Tầm nương tử than thở: “Ài, ta đương thời tiểu thư đã tính trước, nói cho cùng vẫn là không đúng.” Long Bách Linh chống cằm trầm tư, đáp lại: “Ừm...” “Tầm Nương tử nói: “Vì lang bạt không lục diệp phê, trực tiếp dạy dỗ đập gan liên tâm, tiểu thư dùng tình quá sâu, hoàn toàn không để ý bệnh đau yếu thể.

Nhưng bằng vào việc người có răng Trương Lương, khéo trí thông thiên, đem vật để làm vật phải động thủ sử dụng, bệnh ở tây thi là không thể làm được việc lâu dài.

Hắc, không biết làm sao, cái cọc này cối xay công phu đào thân, dứt khoát do ta làm thay thôi.”

Vừa làm bầm, vừa quét mắt nhìn khắp mặt đất giáp phiến, lại nhìn như Diệp Lạc trường bình, ngân hà sao đảo, hoa cả mắt, nổi hung nhất lên một khối, chấp vá trái phải so sánh, nửa ngày không chống lại được đầu bạc, ngẫu nhiên ngón tay duỗi ra, lẫn vào trong đồng giáp không thể tìm về được.

Lệ nương tử sốt ruột tê cả da đầu, dậm chân kêu khổ liên thiên: “Tiểu thư à, phiền phức rồi, cho dù ngàn tay Thiên Nhân Quan Âm cũng đừng mơ có thể thu thập chu toàn.”

Suy nghĩ của Long Bách Linh gián đoạn, ngẩng đầu nói: “Cái gì Thiên Thủ Quan Âm?”

Tầm nương tử nói: “Sống Quan Âm đều một thành Bồ Tát chết, lão nương gân cốt tráng kiện, không chịu nổi hao tổn như vậy, huống chi tiểu thư người...” Nhìn quanh ngàn vạn miếng lân phiến vẩy chồng lên, càng cảm thấy xương lộng rậm rạp, ngược lại quay về phía Long Bách Linh, trong mắt đều là vẻ thương hại, nhẹ nhàng khuyên bảo: “Tốt, nói là dốc sức mà đi.”, Dường như khổ công động thủ này, hao tổn tinh khí thần nhất, tiểu thư ba tác tinh khí quý báu, hao tổn một phần ngàn ngui, nhược bệnh biến thành nguy hiểm, cô gia ma khí còn chưa trừ, ngược lại tha cho người ba dài hai ngắn, chẳng phải là làm cho người ta đau thương.”

Bách Linh cười nói: “Ai nói lấy mất? Thu thập mấy mảnh vỡ giáp, cũng đáng lãi nhãi.”

Nương tử tằm nói: “Là mấy vụn mảnh nào, không dùng tay sao dám sống sót nổi tiếp?”

Lúc này gió đêm chuyển thế, từ đỉnh núi thổi thẳng lên bờ hồ.

Bách Linh sợ đào chết non, đứng dậy di chuyển hẳn tránh gió, bởi vì nương tử tằm đặt câu hỏi, đáp: “Bà chủ nương đào địa tuyên hủy bảo, ta cũng muốn mượn thiên thời khôi phục thân mộc giáp như cũ.” Quay đầu chỉ nguyệt ý bảo, không lâu sau xoay người mãnh liệt, cảm thấy trước mắt sao trời bắn tung, hai chân phảng phất như giang tâm đập thuyền, trên vách núi kéo dài, cao thấp truy bắt không chừng.

Lần thứ hai mươi bảy, ôn nhu suy nghĩ cấu thành trọng khí tam...

Tầm nương tử tiến lên trước mấy bước, đỡ lấy nói: “Thật là quật cường, đã như vậy rồi còn mạnh miệng!” Nâng đỡ Bách Linh ngồi xuống.

Hai người dựa vào đồng xương, dùng gấm che lại thân thể, thời gian ngắn cảm giác âm áp dần tăng lên.

Long Bách Linh lại cảm thấy thân thể bệnh càng ngày càng nặng nề, thực sự không chịu nổi, chỉ muốn nhắm mắt bất tỉnh, nhưng đã té xỉu, ai bố trí tai ương cho tướng công? Không thể thiếu được căn răng chịu khổ, mỉm cười nói: “Chờ xem đi, lúc trời sáng, Thần Mộc Giáp được bảo đảm phục hồi như cũ.”

Tình cảm cô nương biết khuyên không được, nói thầm: “Ta thấy khó xử, trừ phi ông trời hiển linh hạ xuống, tay cầm giúp chúng ta đấu giáp.” Long Bách Linh cười nói: “Đang muốn mượn tay ông trời.” Nhìn thần sắc nàng ôn nhu mang vẻ kiên định, không giống giờ trò, cô nương tầm tin mấy phần, nghi ngờ nói: “Lát nữa thật sự có trời giúp sao?” Bách Linh cười nói: “Đông Phong đáp ứng cùng Chu Lang tiện, Mạc Hứa mở miệng tiết lộ thiên cơ.

Gia Cát Lượng mượn gió đông, nói ra trước là không linh rồi.”

Nàng cố gắng tự nói cười, chỉ vì đề cao thần lực, kiên trì không để mình hôn mê.

Thục nương tử quan sát một lát, lấy làm lạ nói: “Bên trong vẻ ngoài mềm mại cứng cỏi, một nữ nhi xinh đẹp, quả nghị có thể so với dũng phu, ta là lần đầu nhìn thấy.” Long Bách Linh mỉm cười không nói, trong lòng nói “Ta chỉ cần công công làm bạn, trên đời này có chuyện gì mà sợ? Như một người gặp họa sao?, Đã sớm buông tay nhận mệnh rồi.” Cô gái tầm nói: “Tuy vậy, tuổi còn nhỏ mà đã gần như tối tăm, không ngờ lại có định lực tu thành mấy chục năm nay.” Căn đầu, vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu, hỏi: “Thường nói ” Trí giả ngàn lo, tất có một

sơ hở”, tiểu thư mưu trí là cực cao, nhưng chuyện sau này khó dò.

Nếu sát khí của cô gia không thể diệt trừ, hóa thân thành sát ma hủy thiên diệt địa, khi đó vạn vật đều diệt, tiểu thư sợ cũng... Người không nghĩ tới loại kết cục này sao? Lại không sợ chút nào?”

Bách Linh nói: “Không sợ, ta chết đi biến thành quỷ, tướng công chắc chắn sẽ đuổi theo vào lòng đất, nhiều nhất... hai người, cùng dạo chơi trên đường xuống Hoàng Tuyền.” Ngữ âm nhẹ nhàng, mắt sáng mạch, không tự chủ được mỉm cười với Đào Yêu Yêu.

Nó rất hạnh phúc với Tử Đồng huyết, có thể đọc hết trên mặt nàng ta.

Tầm nương tử vỗ đầu gồi một cái, nói: “Này, ta cho rằng tu vi của tiểu thư cao thâm, cho nên có dũng khí xem như chết về nhà.

Lại ý vào đứa nhỏ cậy khí mạnh, cái gì cũng không hiểu, nếu người từng thử qua chuyện vui giữa phu thê, sao chịu làm một đôi uyên ương tử vong.”

Tiểu vân trường thành thuật xảo hợp hội “Nam nữ tình sữa hợp lý, nhiều hơn là nói miệng muốn nói chuyện với nhau.

Tầm nương tử giỏi nhất là trêu chọc Phong Nguyệt, âm thầm dụ dỗ, tán dương cuộc đời tuyệt vời, chỉ mong khơi dậy ý chí cầu sinh của Long Bách Linh, miễn cho ý niệm trong đầu mê hoặc tâm tính.

trùng hợp Long Bách Linh cũng muốn tán gẫu tiêu tán, lúc này cười hỏi: “Vậy người nói một chút, nhạc sự của phu thê là thế nào?” Trong lòng ta nghĩ “Hôm nay ta cùng tướng công, đã cảm thấy mỹ mãn, lại có chuyện vui gì so với bây giờ càng vui vẻ hơn?”

Tầm nương tử nói: “Không cần giảng giải, nam hoan nữ yêu âm dương giao hòa, sàng thứ lo liệu vô cùng vui vẻ, người lớn rồi đều phải hiểu.”

Long Bách Linh biết là chuyện xấu hổ, cúi đầu im lặng, nghi vấn đã lâu tràn tới: “Loại chuyện này... Phong Mộ Vân và bà chủ tẩy rãng kia thật sự có gì thú vị?”

Thục nương tử cười nói: “Đúng là then thùng, cô gia đang ngủ, chỉ có hai cô nương chúng ta mặt đối mặt, tán gẫu chút ít khuê phòng tư mật, đang chờ đến hừng đông.” Long Bách Linh không nói gì ứng đối, đầu vùi càng thấp hơn.

Cô nương nói: “Chắc chắc, lúc này lại ngại ngủ, vừa rồi còn ôm cô gia tự miệng.” Bách Linh vội vàng nói: “Không... Ta không có thân...” Cô gái tầm trêu đùa cô: “Là hôn miệng, ta tận mắt thấy.” Long Bách Linh khẽ cau mày, giận dữ nói: “Được rồi, đừng nói chuyện buồn nôn như vậy.”

hàm nghĩa “đậm miệng”, Long Bách Linh có chút hiểu biết, được mẫu thân dạy dỗ, xưa nay cho là ô uế hành, không chịu nổi biểu lộ tình cảm chân tình.

Tầm nương tử nói: “Kinh tởm? Hôn môi là cử chỉ ân ái thân mật của phu thê, Đường Thi Tổng từ đa phần miêu tả, tiểu thư đọc nhiều sách vở, đọc tới đọc lui “Mang lang thích quạt lưỡi, mấy lần nuốt sâu vài lần “Xát nát xương đỏ”, cười hướng lang quân phỉ nhổ các câu hay, sao có thể cảm thấy dơ bẩn buồn nôn?”

Long Bách Linh nói: “Thi thư sở viết quân tử thực nữ, phát tình, chỉ là lễ nghĩa, không dâm dăng.

Chương trình lịch sự khác nhau, mẫu thân dạy ta đọc sách, cũng không dạy ta thi nghiên cứu những rong biển dâm tục kia.” Nương tử tầm nói: “Nữ nhi có thể luyện thi văn, làm thân nhân sĩ, lời dạy bảo của cha mẹ vô cùng chính xác.

Nhưng các tỷ muội ngày thường nhắc tới cũng là chán ghét phong lưu như vậy, đúng là cổ hủ rồi.” Bách Linh nói: “Ta không có tỷ muội.” Tầm Nương tử nói: “Bằng hữu đâu, bạn bè cùng nhau lớn lên trong khuê phòng, chung quy nên bàn chút chuyện riêng.” Bách Linh nói: “Ta cũng không có bằng hữu.”

Tầm nương ghen lời, suy nghĩ một hồi, chợt nói: “Tiểu thư, ngài đến Hồng Duyên từ khi nào vậy?”

Lúc xưa cái gọi là “Hồng Duyên”, tức chỉ chỉ thiếu nữ sơ triều kinh huyết, yêu ma đạo thường dùng để luyện chế đan dược.

Tất nhiên Long Bách Linh biết được, sắc mặt lập tức trầm xuống, lúng túng nói: “Càng nói càng bần! Quái đạo yêu tính hạ lưu, hai ba câu liền không chịu nổi lọt vào tai.”

Tầm nương tử nói: “Người chớ giận, việc này liên quan tới chuyện hôn nhân thành bại, tiểu thư và cô gia là người định thân khi còn nhỏ phải không? Bởi vậy tất có câu hỏi này.” Nghe nói quan hệ hôn sự, Long Bách Linh giật mình, như bị móc câu câu câu kéo hồn phách.

Tầm nương tử thúc giục: “Nói đi, kinh mấy tuổi đến?” Bách Linh nói: “Thập Tam, Thập Tam tuổi... Ai, ta không biết, đừng hỏi nữa!” Tầm Nương tử gật gật đầu, nói: “Thân thể không có bệnh, nên tránh việc người khác rồi.”

Huống hồ là con gái cầm trái đợi gả, cho dù mẫu thân cảm trọng, mẹ nuôi chung quy nên dạy chút ít tri thức trong phòng.”

Long Bách Linh vừa lúng túng vừa mê mang, mắt thấy toàn thân cứng đờ, loáng thoáng có cảm giác mất mát.

Tầm nương tử thở dài: “Nuôi hoa yêu trong khuê phòng, nuôi thành một thằng ngốc nhỏ, phong cách nhà người thật là cổ quái.” Lấy từ trong túi ngực ra sách nhỏ, đưa cho nàng ta nói: “Không có cách nào khác, đành phải bổ sung cho người bài học bổ sung.”

Quyển sách kia dày nửa tấc, bìa viết bốn chữ nhỏ “Xuân đạo thiên kim”

Bách Linh thầm nghĩ: “Tô Đông loa bài thơ viết: “Xuân Tiêu một khắc giá trị ngàn vàng, hoa có thanh hương nguyệt có âm.

“Chỉ dạy người quý trọng cảnh đẹp bóng đêm, tuy phù phiếm mà không sa sút, đại khái trong quyển sách này là một loại từ tình thơ diễm tình tương tự.

Ngày tháng ở nhà cũng đã xem qua mấy lần, nhưng mẫu thân không để cho đọc sâu.

Đã nói quan hệ hôn nhân đại kế, lại nhìn xem có sao.” Mở ra nhìn thoáng qua, cũng không có văn tự, một bức nào cũng là nhân vật họa ảnh.

Long Bách Linh bỗng nhiên đỏ mặt, vội vàng rút tay ném đi, mắng: “Quái vật này từ đâu tới vậy!”

Thục nương nhặt lên bức họa, trịnh trọng nói: ” tri thức, trong này tất cả đều là tri thức.” Bách Linh nói: “Người đem loại

tranh này... Mang theo bên người? Thật chán quá!” Thục nương tử nói: “Đây là công bút Xuân Cung do danh gia vẽ, tình thú vợ chồng như thế nào, trong đó miêu tả rất kỹ càng.

Tiểu thư à, gả người làm vợ không phải oa nhi lập gia đình. Nếu cô gia ngây thơ không hiểu, chắc chắn cô gia sẽ không thích, ngày lâu biến, sợ bị nữ nhân khác giơ đao đoạt ái.”

Lời này vừa đúng chỗ yếu hại, Long Bách Linh chợt nhớ tới Đông Dã Tiểu Tuyết, người ta mặc dù thô dã không học, nhưng thường xuyên ra vào thôn quê, tỷ muội đồng hành rất nhiều, phong tình miệng truyền tai, đạo phu thê nhất định là hiểu rõ trong lòng.

Không giống như mình ở trong khuê phòng, thế phong nhân tình hoàn toàn không biết gì cả, so sánh thế yếu quá rõ ràng.

Dù mình lớn lên đẹp, học thức tốt, cuối cùng cũng không phải là vốn liếng sống qua ngày.

Tướng công muốn cưới một thê tử dịu dàng dục nhi, tìm cái sợ làm gì? Để trong phòng làm vật trang trí sao? Càng nghĩ càng ngẩn ngơ, nhất thời suy nghĩ xuất thần xuất thần.

Lần thứ hai mươi bảy, nhu tư xảo cấu thành trọng khí⁴

Thục nương nhân cơ hội giơ sách lên trước mắt, mở ra từng trang một, xem kỹ một chút, sớm hiểu ra rồi.” Bách Linh nói: “Ta không nhìn.” Khóe mắt liếc qua sách, chỉ thấy phía trên có màu sắc tươi đẹp, nam nữ thành đôi, hoặc quần quanh hoặc trùng tọa, tư thế sinh động kỳ lạ, vừa đánh nhau vật lộn, vừa nóng bỏng đùa bỡn.

Ánh mắt Long Bách Linh giăng co, rốt cuộc không dời đi được, không biết bắt đầu từ khi nào, đã cầm bản sách trong tay.

Nương theo ánh sáng bạc trong chín tháng, nàng lật trang xem sách, đôi mắt càng lúc càng tròn, như giấc mộng mới tỉnh lại nói: “Cái này, cái này... Thì ra là, vậy à...” Xuân Cung dăm họa nàng trước kia từng nghe nói qua, nghĩ xấu xa ác độc, câu hồn lang phách như thế, trong ngực bụng giống như đoán mười bảy mười tám cái chùy nhỏ, gõ thẳng tim gan giòn tan, yêu kiều liên tục thở dốc.

Ánh mắt trong hoảng hốt mông lung, nhân vật trong tranh biến thành tướng công và Linh Nhi, tựa sát vào nhau vui vẻ vô hạn.

Nàng vừa mừng vừa sợ, đột nhiên lại cầm miệng, thầm kêu “Yêu vật làm người ta loạn tính!” Vứt bỏ sách Xuân Cung, lắc đầu nói: “Ta không nhìn nữa!” Ngữ khí kiên quyết, tâm địa sớm đã mềm nhũn, thu thủy mềm mại tung hoành lên không trung, nhưng cảm thấy mặt mũi nóng lên, nghĩ đến diễm lệ hơn xuân đào, thân thiết với tướng công sẽ sung sướng đến cỡ nào.

Vẻ mặt Thục nương tử nghiêm túc, nghiêm nhiên là lão sư truyền đạo giải thích nghi hoặc, thu hồi họa sách nói: “Sách lật rồi, cũng nên khai khiếu rồi, tiểu thư cảm thụ thế nào?”

Bách Linh lẩm bẩm: “Nơi đó của nam nhân... hóa ra không giống nhau.”

Nương tử tầm thiếu chút nữa té xui trên đất, nghiêng mặt dờ khóc dờ cười: “Lão tổ tông hoạt thiên của ta, nam nhân khác

với nữ nhân, hôm nay người mới hiểu!”

Long Bách Linh tỉnh hồn, hối hận lỗ lòi, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Nương tử tầm nói: “Ai da ai da, mở mang tầm mắt, Long tiểu thư thông minh lanh lợi, vậy mà ngay cả nam nữ cũng không phân biệt rõ.

Đến đến đến, sờ sờ đồ chơi trong đũng quần cô gia, người nói nam nhân cũng là sơn môn bình bình, ai ngờ có thêm một hòa thượng hoa trí Lỗ thâm, tới sờ sờ rõ ràng!”

Bách Linh thét chói tai: “Ta không sờ!” Tóc tai hầu như dựng thẳng lên, gương mặt đỏ bừng tím ngắt, Trương Hoàng ra sức bình ổn kinh sợ, năn nỉ nói: “Ta đều đã hiểu, đều rõ ràng, tốt cho nương tử, chúng ta đừng nói những chuyện này nữa, tìm ta quá nhanh khó chịu, nói chuyện khác giải buồn, được không?”

Thực nương tử thở dài, dựa vào nàng ngồi xuống, nói: “Ta cũng kỳ quái, nam nữ khác biệt là người thông thường, dưỡng mẫu dưỡng mẫu lại không dạy người, trừ phi các nàng là người câm!” Long Bách Linh sững sốt một lát, chậm rãi gạt đầu một cái.

Tầm nương tử nói: “Thật sự là người câm!” Bách Linh thấp giọng nói: “Nha nữ trong phòng ta đều là người câm, nha hoàn tỳ nữ.

Nô bộc phòng khác, mẫu thân cũng không cho phép bọn họ bắt chuyện với ta.” Mẹ tầm nói: “Từ nhỏ lớn lên mười mấy năm, đều là như vậy!” Bách Linh ôm hai chân, cằm gác lên trên đầu gối, nhẹ giọng nói: “Ừm.”

Cô nương kinh ngạc không khép miệng lại được, rất lâu sau mới cảm thán nói: “Trời ạ, dưỡng con nuôi con gái, nào có loại phương pháp dưỡng pháp này! Vì nương ngăn cách con gái nghiêm mật, quả thực như tù phạm.”

Bách Linh nói: “Mẫu thân là vì tốt cho con, kim chỉ thi thư độc tập rất nghiêm, sợ người khác quấy rầy con phân tâm, nàng... Nàng là vọng nữ nóng lòng...” Cô gái tầm lắc đầu nói: “Chỉ có lời nói của Vọng Tử thành long, nghiêm bức con gái thì có tác dụng gì? Từ xưa đến nay cũng không có Trọng

Nguyên, chẳng lẽ lại sợ con không gả ra được? Sao lại có lý ấy, mẹ này đáng ngạc nhiên., Long Quát là một quái nhân lớn.” Ngón tay vuốt ve tóc xanh của nàng, thở dài nói: “Sống vô ích mười mấy tuổi, không có bạn bè, không có tử muội, ngay cả người nói chuyện con người cũng không có, cô nương buồn ngủ, đáng thương đáng thương.”

Long Bách Linh buồn bã mất mát, hồi tưởng lại thời thơ ấu, thiếu niên, cho đến giờ phút này, người chân chính dốc hết quan hệ với nhau, ngoại trừ Đào Yêu chết yểu, chỉ còn lại con tâm yêu trước mắt này, phụ mẫu các huynh đệ đều tập trung, lại đều như người qua đường, lãnh đạm ít ỏi hoàn toàn không có tình thân.

Cô nương nói: “Rốt cuộc ta đã hiểu, vì sao ngươi si mê cô gia, còn yêu ai sâu như vậy... Thật ra, từ nhỏ đến lớn ngoại trừ yêu hấn, ngươi có thể yêu ai đây?”

Một cỗ bi ý đột nhiên từ đó đến, uất ức tích tụ cực điểm trút xuống, bách linh lệ như suối tuôn, nằm trong lòng Tầm Nương tử thất thanh khóc rống lên.

Tầm Nương tử vỗ nhẹ lên vai nàng, an ủi: “May mà cô gia cũng yêu ngươi, có tình lang ngàn vàng khó tìm, sau này hai người thân thiết nhiệt tình, cũng bù đắp sự cô đơn thê lương của mình.” Ánh mắt liếc nhìn Đào Yêu bên cạnh, chợt thấy bắp thịt trên mặt hấn run rẩy, nghiêng răng ken két, vội vàng nói: “Cô gia xảy ra chuyện rồi!”

Lúc này đang ngày đêm luân chuyển, chín cái mặt trăng hơn phân nửa chìm xuống, Thái Âm Tinh cực tốc thẳng tới vòm trời.

U hồ rộng lớn chợt tỏa ánh sáng kỳ lạ, Nghê Hồng vạn vẹo đan xen, thoáng như thả xà nhảy nhót.

Nương tử tầm nghiêm nghị nói: “Trời sắp sáng rồi!” duỗi tay lau mặt cho Bách Linh, vội nói: “Đừng khóc, canh giờ đã đến, mau động thủ đấu giáp đi, nói cho ta biết làm sao bây giờ!” Long Bách Linh vội vàng thu nước mắt, lấy lại bình tĩnh, nói: “Ngươi đặt toàn bộ mảnh giáp lên mặt nước.”

Tầm nương tử đáp ứng một tiếng, nhảy lên niệm chú làm phép, tóc kéo theo xương vỡ, ra sức nhấc lên giữa không

trung.

Ngay thời khắc mấu chốt nàng không rảnh suy nghĩ tỉ mỉ, động tác của nàng nhanh như thỏ, đợi khi dùi giáp rời bờ, lúc này nàng mới cảnh giác: “Địa Tuyền âm khí lợi hại, có thể hủy hoại Thần Mộc Giáp hay không?” Long Bách Linh nói: “Sẽ không, nếu như hư hao thì bảo vật gì của Đại Đông gia lưu lại hôm nay?”

Buông mái tóc ra, buông xuống đi.”

Vừa nói chuyện, mảnh vỡ giáp phiến rơi xuống, Mộc Khinh Thủy ngưng lại, từng mảnh từng mảnh trôi nổi trên mặt hồ.

Bách Linh giải thích: “Đại Đông Gia muốn dùng nước suối phá giáp, nhất định lấy một ít mảnh vỡ làm thử nghiệm trước.

Nhưng địa tuyền sức thể chưa đủ, âm khí không thể hư hao giáp phiến.

Nếu như đêm tối thay thế ban ngày, âm khí đạt tới cực hạn, địa tuyền mới có khả năng hỏng giáp.

Đại đông gia xây dựng mật thất bảo vật, hiện thân chờ thời cơ.”

Nương tử tầm không lên tiếng, trừng mắt nhìn chăm chăm trước người, phảng phất thấy được một màn ly kỳ nhất cuộc đời.

Long Bách Linh hỏi: “Ta giảng không đúng sao, Thần Mộc Giáp thế nào rồi?” Thần Tầm Nương tử nói: “Thần... Thần Mộc Giáp... đang tự động liều mạng...” Hai tay Bách Linh chống lên nửa người trên, vươn cổ quan sát, quả nhiên thấy khối gỗ lơ lửng, chạm phải kịch liệt, giống như ngàn vạn linh quy tranh phong du lịch.

Phiến giáp trước kia dinh dính hỗn độn, chỗ nối tiếp còn có khe hở, lúc này khe hở được địa tuyền bổ sung, âm khí nồng đậm tại không gian nhỏ hẹp, đột nhiên sinh ra hướng gió lực, tách giáp phiến ra; cách xa khe hở lại biến lớn, âm khí thừa thớt mà khuếch lực giảm bớt, giáp phiến một lần nữa hấp dẫn lên liên tiếp

Cứ như vậy tách ra nối tiếp, phảng phất vô số bàn tay đang gảy gảy tranh, mỗi khi hai khối gỗ gặp ghènh ăn khớp, mép gỗ

kín kẽ, lực phân liệt không có khe hở, liều mạng một chút liền từng bước hiện ra.

Nương tử chỉ thấy mắt hoa lười, lẩm bầm nói: “Nằm mơ đi, lão thiên tử quả thật hiển linh! Đây là chuyện gì?”

Long Bách Linh nói: “Hai loại vật chất âm dương tương đối công kích, âm khí của địa tuyền vừa vặn đối địch với dương tính của thần mộc giáp.

Vì vậy chia ra làm hai, ngăn cản mảnh giáp liên hợp, giống như hai quân đối đầu.

Thần mộc giáp hóa linh thành chính, địa tuyền không thể nào tách ra.”

Đệ Nhị Thập Thất hồi thứ hai mươi bảy, ôn nhu suy nghĩ cầu thành trọng khí ngũ...

Một lời nói như vậy, mấy vạn giáp phiến phảng phất binh sĩ kết trận, địa tuyến âm khí giống như khinh kỵ đột kích bốn phía.

Quân trận hoặc có sơ hở, tất bị khinh kỵ giải, mà “Binh sĩ” trời sinh tính tình ương ngạnh, địch thế hơi yếu lập tức trọng tụ.

Ngẫu nhiên hai bên liên kết chặt chẽ, tay xấn tay, vai sóng vai, thuần bài đồng thời, hoàn toàn đồng thể, mặc cho trùng kích tuyệt không buông lỏng.

Cứ thế suy ra, lập đi lập lại mài mòn, tổng hợp một bộ phận tăng lớn, “Quân trận” sừng sững thành hình, khinh kỵ mặc dù mãnh liệt, cuối cùng vẫn lang thang, không cách nào xâm nhập vào vách tường kiên cố dày đặc.

Thục nương tử thấy thế dần dần hiểu ra, hân hoan tán thưởng không dứt.

Chỉ thấy mảnh vỡ răng rắc như lá rụng, liên tục như bướm bay, trong nước quay tròn quanh quẩn.

Nếu có góc cạnh bị kẹt không động đậy được, cô nương tầm kia phản ứng cũng nhanh, lắc đầu giật tóc tắc nghẽn.

Vì vậy hình thể vật liệu mạng diễn biến theo, trong chốc lát công phu, bảy tám phần bảo vật liệu mạng với nhau.

Tầm nương tử nói: “Đề liệu mạng tự thân liệu mạng, khó khăn cho người nghĩ ra được như thế nào!” Chợt nhớ ra một chuyện, hỏi: “Điều pháp như vậy, vì sao chờ đến hừng đông mới thi hành?”

Long Bách Linh đáp: “Phàm là ngày đêm giao nhau, trước bình minh âm khí thịnh nhất, thư vân “Giờ Dần thượng cường cũng”, địa tuyến thủy âm lực tất là mạnh nhất.

Thần Mộc Giáp chính là thánh vật chí kiên, khu động nó phải dùng phản lực mạnh nhất, cho nên hiện tại mới là lớn nhất.”

Thục nương tử gạt đầu vỗ tay, than thở nói: “Thiên thời địa lợi hại đã tính hết, tiểu thư thần cơ vận trù, khó khăn hơn nữa cũng có thể giải quyết.”

Bách Linh nói: “Chỉ mong là vậy, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, chỉ có thể làm tới bước này.” Nghe giọng điệu của nàng bình thản, không có vui sướng gì.

Nương tử tấm âm thầm buồn bực, quay đầu lại nhìn.

Ngón tay Long Bách Linh đan chéo trước ngực, môi khẽ nhúc nhích, tựa hồ đang thành kính cầu nguyện.

Lúc này Đào Yêu Yêu đã đứng dậy, mí mắt còn chưa mở, dưới chân trực tiếp đi tới, từng bước một đi về phía bên hồ.

Long Bách Linh không ngăn cản, chỉ chú tâm nhắm mắt quỳ dài, lấy tâm làm hương, yên lặng cầu cầu kỳ đối với trời.

Tầm nương tử cảm thấy mọi việc đã xong! Tiểu thư tính toán làm người với trí lực đến cực điểm, nên làm gì cũng làm được! Công lao Đào công tử như thế, toàn bộ dựa vào thiên ý.” Sau đó cũng nín hơi tụ thần, âm thầm chúc ” cát nhân tự có thiên đạo trợ giúp, thương yêu hai người bọn họ, ông trời người phù hộ bọn họ đi!”

Đào Yêu Yêu đi đến bên hồ, mặt hướng mặt trời mọc đứng lại.

Giờ phút này quá trình ghép ghép Thần Mộc Giáp kết thúc, chính thể Thánh khí hiện ra, rút nhỏ hơn mấy trăm lần so với lúc trước, lơ lửng là một kiện áo choàng khe hở, chỉ có ngực trái có một lỗ hồng hình lá liễu hình dáng lá liễu.

Thụ Quang từ chân trời phóng tới, thần giáp kia huyền nhiên huy hoàng, phảng phất sinh ra linh tính muốn biến thành vật sống.

Trái lại mặt Đào Yêu Yêu xám như tro tàn, quanh thân cứng ngắt như tượng đá, chỉ có hàm răng cắn không, làm ra trăm ngàn loại hình thù dữ tợn quái dị.

Sát hồn của Võ Tàng hoàn đã được ánh mặt trời kích hoạt hoàn toàn, kết hợp thần lực tuyệt đại trong vũ trụ, mắt thấy thế hệ mới sát ma sắp xuất thế.

Đột nhiên trong lòng ngực Đào Yêu Yêu lấp lánh bạch quang, hiện ra một mảng lốm đốm dài hơn tấc, Thanh Phong kiếm

phát huy tác dụng, phát linh lực khắc chế sát dục trong cơ thể hắn.

Tiếp theo trong hồ ngơ ngác, Thần Mộc Giáp bay lên không trung mở ra, phủ lên người Đào Yêu Yêu, Thanh Phong Kiếm vừa vận bổ sung cho ngực trái lỗ hổng.

Thanh Phong kiếm vốn là mảnh vỡ Thần Mộc giáp luyện thành, chợt gặp sát khí điên cuồng lên, thế đơn giản khó có thể địch nổi, nhưng hiểm cảnh kích phát tiềm năng, loại kia “Vật tự” hấp lực vượt xa bình thường.

Những mảnh giáp còn lại phảng phất cảm giác được đồng bạn xin giúp đỡ, lập tức bay khỏi mặt nước trợ giúp, dựa theo vị trí Thanh Phong kiếm xây dựng phòng tuyến, vừa vận áp sát vào thân hình như con quỷ đào nào đó.

Là do người mưu thiên tác, nước chảy thành sông, Thần Mộc Giáp từ đây phụ thể, hòa hợp với Hư Thực Dung Thông với “Phục Thiên Vương Thuần”, “Thái Thượng Hồn Nguyên Thần Thể” nghe đồn cấp tốc diễn hóa “Thái Thượng Hồn Nguyên Thần Thể”

Chỉ thấy ngoại hình Thần Mộc giáp tiêu tan, tản ra thanh khí rót vào xương cốt Đào Yêu, Ma Hồn trong cơ thể bị đè ép, như Đản Khí trướng ra túi da rách nát, từ hai tai, lỗ mũi, huyết Bách Hội trên đỉnh đầu phun ra, trong giây lát năm đạo hồng quang xông lên, Đào Yêu Yêu trợn mắt điên cuồng gào thét: “A!”

Hồng quang cao như huyết kỳ, tràn ngập hung ác, mà tiếng gào kia thê lương, đúng là tiếng của Võ Tàng hoàn! Tựa hồ sát hồn ngoan cố, bị bức ra thân thể đào chết yếu, vẫn không chịu nhận thua, xông lên hơn trăm trượng, đầu chuyển ngoặt trở về, thế muốn lần nữa xâm nhập, nhưng đào cơ thể đã thành, mặc dù sơn áp hải nghiêng cũng khó công phá.

Ánh sáng đỏ xoay quanh hai lần không có kết quả, nặng lại bay về phía chín tầng trời, tiếng Võ Tàng hoàn thấp dần, theo ánh sáng đỏ chạy xa, Đào Yêu còn ở nơi đó cổ họng kêu loạn: “A a... Ta muốn biến thành Ma Vương rồi! Thấy thần giết thần, thấy Phật giết Phật a! Nhân lúc nhát gan sớm chạy đi!”

Nương tử tằm nghe vậy giật mình tỉnh lại, nhảy lên một cái, nhào tới ôm lấy Đào Yêu Yêu, kêu lên: “Tiểu thư! Tiểu thư người chạy mau! Thần mộc giáp vô dụng, cô gia nhập ma, ta cuốn lấy hắn, người mau chạy trốn quan trọng hơn...”

Long Bách Linh cười nói: “Được rồi, tướng công đừng đùa nữa.” Ông lão ngẩng đầu lên, trên mặt tràn đầy vui mừng.

Đào Yêu quay đầu lại nói: “Phối hợp một chút đi, thoáng cái liền rút ra, vậy mất hứng nhiều lắm.” Rời tay của nương tử tằm, cất bước đi về phía Long Bách Linh.

Tằm nương tử ngồi trên mặt đất choáng váng, thầm nói: “Đào công tử, hắn, hắn không nhập ma, nói như vậy, tiểu thư thành công rồi...”

Bách Linh cười nói: “Nhìn xem dọa người ta mất hồn, trong lòng sao nhìn được, tướng công thích nói đùa.” Thần thái Đào Yêu Phong sáng láng, khí tượng âm trầm quét sạch sành sanh, cười nói: “Hắc hắc, tuy là đùa, lại thử ra phẩm tính của nó.” Nhìn mẹ con tằm, hài lòng gật đầu “Rất tốt, Tô tiểu nương tử dâm đẳng dâm đẳng, dâm đẳng thì dâm đẳng., Trung thành với người không khác gì, để nàng chiếu cố người, ta cũng dễ buông tay cứu viện mấy người đại ca của sư tôn.” Chuyển hướng về phía Long Bách Linh, đưa tay vuốt ve khuôn mặt của nàng, thương tiếc nói: “Chỉ khổ cho Linh Nhi lo lắng, lập tức lại phải tiểu biệt.” Bách Linh nghiêng mặt kề sát vào bàn tay của hắn, trong lòng tràn đầy ý ngọt ngào, vẫn còn một tia nghi ngờ, nói: “Thần Mộc Giáp thích hợp sao? Mau cho ta nhìn một chút.”

Đào Yêu xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay phải trước người.

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu sáng, chỉ thấy hoa văn vàng trên cánh tay ẩn hiện.

Thần mộc giáp đã dung nhập vào kinh lạc, vạn ngôn pháp quyết trên giáp lưu lại ở bên ngoài, màu sắc đậm vàng, Tiểu Như Thảo Tử hỗn hợp da dẻ vài khó phát hiện, nhìn kỹ lại hình xăm giống như tay kim châm đâm.

Đào Yêu vén vạt áo lên, nói: “Gặp quỷ rồi, lão đại tuổi còn vô cùng trẻ, tóc tai khắp người đều có.” Long Bách Linh cười an ủi: “Mảnh kim bặt ngọc trụ, mỹ quan tinh xảo đẹp đẽ.

Nhã sĩ Đường triều thân đàm Nhạc Thiên Thi, tướng công nhà ta phong nhã hơn cổ nhân.” Đào Yêu Yêu đột nhiên vận khí thu lại, phù văn màu vàng bay khỏi cơ thể, chợt áp sát lại gần người, thân mộc giáp căng ra khép kín linh động, gật đầu nói: “Ngược lại cũng thuận tiện.”

Long Bách Linh vỗ tay uống thuốc, liệu liệu thân giáp hợp thể hoàn mỹ, nan đề đến đây giải quyết toàn bộ, tình cảm vui mừng như muốn phá tan lồng ngực, Ngọc Dung Sinh Xuân, vật mỹ lệ không gì sánh được, chính là người gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái, mỗi sợi tóc đều như đang tỏa sáng.

Đào Yêu Yêu vui vẻ nói: “A, xem ra thần khí xuất hiện, bệnh của ngươi tốt rồi?” Bách Linh nói: “Được rồi, được rồi, tốt rồi, không thể tốt hơn nữa!”

Đang lúc mừng rỡ, trên không trung ầm ầm vang vọng, ánh mặt trời theo đó đột nhiên tối sầm lại.

Tầm nương tử kêu to: “Không tốt! Mặt trời sắp rơi xuống đất!”

Lần thứ hai mươi bảy, ôn nhu suy nghĩ cấu thành trọng khí sáu.

Hóa ra Võ Tàng hoàn sát khí thoát ly Ma Kiếm, không chỗ nào có thể gửi phục, càng bay lên trên mặt trăng.

Thái âm tinh kia vốn là đêm tối Chúa Tể, nhiều năm mượn địa tuyến cường hoành bá đạo, đã làm ban ngày rút ngắn rất nhiều.

Hôm nay gặp ngày nguyệt giao thế quan khẩu, mặt trăng được sát khí trợ lực, chiếm cứ thiên đỉnh không cho phép đổi vị trí.

Đột nhiên chiến cuộc bị đẩy ra, thái dương bốc lên bị ngăn trở, phóng thích Viêm Liệt hôn hoàn, hiện ra đáng vẻ cao thấp quyết đoán.

Đáng tiếc địa tuyến gặp phải Dương Nhất khắc, tương ứng Ma Nguyệt Bá Thiên, tử thủy đầy hồ bỗng nhiên cuộn cuộn như sôi, âm khí như bão táp, Húc Dương mới sinh liền giống như điều đứt dây rơi xuống.

Đào Yêu Yêu nói: “Nước lạnh trút xuống hư hỏa, ta đang khô miệng đây!” Nhảy lên không trung, lòng bàn chân đập lên sương mù, mở miệng hút mạnh vào mặt hồ.

Nội đan của hắn đã đạt đến cấp thánh, pháp lực âm nhu vận chuyển, địa tuyến lập tức bị hút lên, liên tiếp che khuất thiên địa âm khí, vạn quân sóng nước ngưng tụ thành một đầu rất nhỏ thủy tuyến, thu nhập vào trong miệng Đào Yêu chết non.

Trong nháy mắt Cửu Âm địa tuyến đều bị hút cạn, hồ sâu ngàn dặm không còn sót lại chút gì, lộ ra đáy hồ trụi lủi.

Đào Yêu Yêu mừng rỡ, vỗ vào bụng cười nói: “Cơ quan lão yêu bà hành ác, giải khát cho ta cũng thuận tiện.” Nội đan âm nhu âm thầm chuyển hóa, thu nạp địa tuyến, trở thành một loại lực lượng cường đại khác của hắn.

Tầm nương tử ngửa mặt lên, run giọng nói: “Cái này... Quá mạnh mẽ rồi! Cô gia tử thí Thiên Thần!” Long Bách Linh mỉm cười như tuyết mai sơ phóng, vỗ tay quát: “Thu cự hại cho bản thân sử dụng, Thiên Vương thuần là cảnh giới tối cao!”

Dưới đất âm tuyến khô cạn, trên trời nhật nguyệt thể chuyển thể.

Đạo Âm Dương, lão âm tất bị Thiếu Dương thay thế.

Thái Âm Tinh mất đi cung điện dưới lòng đất duy trì, ngăn không được một vầng mặt trời mới nổi nhuệ khí, lập tức hướng phía sau ngọn núi bị đứt rơi nhanh xuống.

Bại lui trong tiếng kêu thảm không dứt, mặt trăng đương nhiên sẽ không phát ra tiếng, lại là sát hồn của Võ Tàng hoàn lại bị đại nhục, phát ra tiếng gào thét thê lương bi thương.

Đào Yêu Yêu quát: “Ma đầu kia âm hồn bất tán, đợi ta cho hấn được chết thống khoái!” Hấn quay đầu dặn dò: “Tô Trung Ngọc chiều cô Linh Nhi! Ta giải quyết yêu ma, lại đi Nam Hải cứu người.” Lúc nói chuyện, tung một áng mây, đã ngoài chín tầng trời.

Tầm nương tử quỳ gối, miệng nói “Tuân mệnh”, trong lòng suy nghĩ Cô gia thần thông vô địch, Yêu Hoàng sợ cũng không phải đối thủ, có cường nhân như vậy làm chỗ dựa, lại có thể đi theo Tiên Linh thiếu nữ, đời này ý chí thú vị bồi thường là đủ rồi.

Nghĩ đến chỗ tốt vui không thể chống đỡ, muốn hướng Bách Linh đạo hỉ, quay mặt, lại nhìn thấy nàng đứng thẳng tắp, mặt hướng phương vị con đào chết yếu đi xa, lưng lay hai cái, đột nhiên ngã ngửa.

Nương tử tầm kinh hãi, tiến tới ôm chặt lấy nàng, liên tục kêu gọi: “Tiểu thư, tiểu thư tỉnh lại!”

Long Bách Linh bên ba cả đêm, Phong hàn âm tà giao phong, yếu chất âm tà, đã sớm tràn đầy nguy cơ. Lúc trước ỷ vào Mẫn Dương Tinh Bồ Hư, lo lắng không sợ mệt nhọc.

Lúc này trọng trách hoàn tất, đưa mắt nhìn đào yêu bay đi xa, ba hồn bảy vía của nàng cũng giống như từ đỉnh đầu bay đi, khoe miệng ý cười vẫn còn, thân thể đã nhiên uể oải.

Tầm nương tử liên tục hò hét, chưa kịp tỉnh lại, liền thấy nàng môi đỏ lên gấp rút rút rút đi, một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, trong chớp mắt phủ kín màu xám chì lúc lâm chung kết.

Đào Yêu Yêu cười mây thuận gió, công pháp tùy ý sáng tạo, vừa dùng là linh, đã không giới hạn sở học Ngự Kiếm Thuật.

Bay đến phía trên Tử Linh Hoang Trạch, đầu ngón tay quần quanh kim mang, cánh tay phải hướng mặt trăng mãnh liệt vung lên, kêu lên: “Tặng ngươi một quyền, đầu thai đi!” Đây là “Phích Lịch Chùy” cùng “Phủy Sơn Chùy” hợp sử, sinh thành một loại pháp thuật mới, uy lực tăng lên kịch liệt trước đó.

Chỉ thấy quyền phong bay múa quang hoàn, mang theo Phích Lịch đánh thẳng vào trung tâm của Thái Âm Tinh.

Nhật nguyệt trong Trấn Yêu Tháp ngưng tụ từ Âm Dương nhị khí.

Ánh trăng đột nhiên bị trọng thương, một vầng sáng chia năm xẻ bảy, lại bị ánh nắng thiêu đốt, trong khoảnh khắc hóa thành khói mà mất đi.

Tiếng rít sắc nhọn cuốn vào phong yên, rơi xuống tịch mịch, một luồng ác hồn Sát Ma Vũ Tàng Hoàn rút cuộc tiêu vong.

Lúc này Thái Âm Tinh vỡ nát, còn lại tám tháng đều do nó diễn sinh, cũng theo chủ tinh biến mất theo.

Trong Trấn Yêu tháp không còn mặt trăng, mặt trời đã thành nhân vật chính duy nhất trên bầu trời.

Chỉ thấy ánh đỏ chiếu rọi quỳnh vũ, sóng lửa cuốn đại địa, trong thiên địa ánh vàng rực rỡ trong suốt, phía đông Thiên Vương sơn lại là vạn dải mây màu.

Bởi vì thân núi là tổng nguyên dương khí, dần dà sinh ra mặt trời.

Mặt trời hiện nay đặc thế, chỗ khởi nguyên kia cũng tương ứng với hào quang sinh ra.

Nhưng mà bên trong hào quang không khí hung ác có từng đợt thẩm hào, nương theo chiến vân lay động Tiêu Hán.

Đào Yêu Yêu kỳ quái, tìm kiếm thánh địa Huyền Môn ở đâu ra dấu hiệu sát phạt? Một ẩn trên đám mây, bay gần Thiên Vương Sơn, đã thấy yêu ma khắp núi loạn chiến, đã sớm chém giết máu chảy thành sông.

Trước kia nghe tin Ma Kiếm sẽ phục hồi ra, yêu quái nhỏ yếu đều vào núi tị nạn.

Kẻ cường hãn đánh lôi đài tại khách điểm, đêm qua thấy vũ trụ phong hiện hình, cũng sợ tới mức nhao nhao chạy trốn, ven đường truyền ra nguy hiểm, kinh sợ vô số người theo đuổi, đại quân đào vong càng ngày càng khổng lồ, trong đêm chạy như điên vào Thiên Vương Sơn.

Thế là Thánh Vực tu chân định tính, hóa thành vòng tay vật triều lang bạt đột ngột.

Yêu quái trong Trấn Yêu tháp lấy trăm vạn đề tính, cũng có chín thành chín phần tụ tập trong núi.

Những con súc vật này trời sinh hung ác, nhiều là thú tính, thiếu chính là nhân tính, tất cả đều giấu trong nhân tính: có tham lam, có khát máu, có thô bạo, có con gian xảo ngoan độc, bắt đầu kiêng kỵ lẫn nhau, còn chỉ nhỏ bé gây chuyện, sau đó hung tính phát tác, ta hại người, người thương hãn, chém giết lẫn nhau, vội vàng đổ mắt, chiến hỏa lan tràn bốn phương.

Ai cũng nói Thiên Vương Sơn tranh đấu yên tĩnh, ai ngờ Thần Mộc Giáp đã bị Cửu Vĩ Quy đánh cắp, mất đi lực lượng khổng lồ, tranh nhau biến thành giết chóc.

Ngoài thêm kiêu dương hỏa nhiệt trợ thế, quần yêu ác đấu càng ngày càng nghiêm trọng, cả tòa sơn tượng mở nội, bãi đất cần cỗi tàn cốt, khe rãnh tràn đầy dầu mỡ, khắp nơi cần răng xé, phi đao múa, Tu La tròng phảng phất như mưa máu gió tanh.

Đào Yêu Yêu trên không trung, gần như bị mùi máu tươi hun khói, chăm chú quan sát.

Chém giết đã có xu hướng gay gắt, yêu loại nhỏ yếu liên tục ngã xuống, hạng giáo hoạt giả chết, ăn vụng yêu thì tăng cường ma lực, sau đó công kích kẻ yếu hơn.

Mà ác ma yêu hung hãn tùy tiện cuồng sát, bất luận đồng loại thân bằng tử nữ, giết chết đối phương cũng gặm sạch xương thịt.

Đào Yêu Yêu thấy vậy bức bối, đột nhiên nhớ tới Phong Mộ Vân ăn hết sư phụ, tàn hại đồng môn, cảm giác ghét bỏ chuyển thành lửa giận hừng hực, thầm nghĩ “Yêu quái tất cả đều là súc

sinh! Không tim không phổi không thể cứu, một kiếm siêu độ tây thiên!” Giơ kích muốn phóng kiếm, liền muốn phóng kiếm.

Lại muốn chậm lại! Ta đại khai sát giới, có phải sẽ bị người ta muốn không chế, biến thành Sát Ma như Võ Tàng Hoàn hay không?” Một nháy mắt hào khí nảy sinh, cười nói: “Đại trượng phu thu phóng tự nhiên, há lại bị dục niệm không chế, ta không tin một kiếm liền thành Ma!” Bỗng dừng phát tay, kiếm quang bỏ thẳng vào núi Thiên Vương.

Một kiếm này không phải chính không tà, chính là chân lực của vũ trụ phong, kiếm quang màu vàng óng dài hơn vạn trượng, từ đỉnh núi bỏ xuống chân núi, lại cắt toàn bộ Thiên Vương Sơn thành hai nửa, vách đá dựng đứng chênh lệch vị trí mãi giữa.

Yêu ma khắp núi như tên giới tử giữa cõi xay, trứng chim dưới tổ, thối rữa, nát vụn, vùi vào bùn cát hình thần đều diệt, hoặc có dũng mãnh giả giả yêu phong muốn chạy, sao cấm vũ trụ phong vô thượng uy thế, cùng nhau bị nghiền thành bột mịn cuốn vào kiếm.

Đợi đến khi Ân Phong dừng lại, trăm vạn yêu linh không một ai may mắn thoát khỏi, toàn thể toàn bộ đều hồi phi yên diệt.

Đào Yêu Yêu cũng giật mình, lè lưỡi cả buổi cũng không về được, thầm nghĩ: ” Chiêu này quá mạnh, sau này cần phải cẩn thận sử dụng.”

Thân núi phân liệt thoáng hiện sáu mươi tư chùm sáng, như ám hợp với một loại quả tượng đặc dị nào đó, tiếp theo nhẹ nhàng di động trên không trung, thể đạo vững vàng nhẹ nhàng, trọng lượng tựa hồ nhẹ hơn rất nhiều.

Trong nháy mắt cự phong khí hóa, nham thạch sụp đổ, thân núi không thấy, dâng lên hai đám mây xanh che trời, một mực trôi về phía U Minh Giang.

Đào Yêu Yêu cảm thấy kinh ngạc, điều khiển vân vĩ theo sát, đám mây màu xanh được tạo thành từ những hạt cát cực nhỏ, bay đến trên U Minh Giang, tràn vào bên trong sóng cả cuộn cuộn.

Kỳ biến phát sinh theo đó —— sóng nước kia hoàn toàn
ngưng kết, giống như sông lớn đóng băng, đáy sông đều trở
nên kiên cố.

Lần thứ hai mươi tám, sắc bén vạn dặm mà than thở một mình.

Cát xanh như sương hạ, bay lả tả trong nước.

U Minh Giang vô nguyên vô tận, liên kết với thông đạo thần kỳ của dị thể, dần dần bị màn cát bụi lấp kín.

Gió nhẹ thổi qua, Chỉ Thủy ngưng tụ thành Hậu Thổ.

Trong đầu hiện lên linh quang, mạnh mẽ nói: “Ngao Nghiêu tổ sư thi pháp đào thành sông này, bùn đất đào ra được tích lũy thành Thiên Vương Sơn.

Bây giờ nền núi nứt toác, tiên thổ có linh, lại trở về chỗ cũ lấp lại.” Đang lúc suy nghĩ, gió ngừng thổi, bụi xanh ngừng lại, toàn bộ U Minh Giang đều biến thành sông phẳng, trên mặt đất không còn chút nước đọng nào.

Tiếp theo vài tiếng “Oanh oanh” vang lên, cây cầu thủy tinh bị gãy thành vài đoạn, có lẽ vật ấy cũng có linh tính, sông lớn đã không còn, cây cầu cũng không còn tồn tại.

Nhưng mà Thiên Vương Sơn là tổng mạch dương khí trong tháp, Thiên Vương Sơn đã hủy, mặt trời mất đi cột trụ, hào quang cũng âm đạm theo, chậm rãi rơi xuống, phẳng phất như một cái đèn lồng rách xuyên qua cung điện.

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ “Mặt trăng cũng hỏng rồi, pháp giới của Trần Yêu Tháp hơn phân nửa sẽ hỏng mất.” Một ý niệm vừa sinh ra, mặt đất kịch liệt lay động, bầu trời hôn ám bắn ra vết rạn sáng như tuyết, đan xen chói mắt.

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ “Quả nhiên không tốt, trời sụp đất lở, đại tai biến giáng xuống, sư tôn đối đầu với Cửu Vĩ Quy, cấp tốc cứu viện thoát thân!” Lúc này kích vân phi hành, một làn khói chuyển đến Quỷ Hùng quan, tay nâng kiếm bổ xuống mặt đất, còn sợ bùn đá đập vào người, cánh tay phải vung lên, lôi điện quét ngang, chấn loạn thạch thành bột phấn.

Một lát sau bụi bặm tán đi, Địa Cung mở rộng lỗ thủng to lớn, tình hình bên trong nhìn không sót gì.

Chỉ thấy phòng ốc sụp đổ hơn phân nửa, Cổ Thần trong bốn phía chạy trốn.

Đám người loạn trần đại sư vẫn ngồi tại chỗ, cách Cửu Vĩ Quy hơn một trượng, tự mình chông chường tọa, đỉnh đầu bốc lên sương trắng lượn lờ, hiển nhiên đang gấp rút phục hồi pháp lực như cũ.

Đào Yêu Yêu kêu lên: “Sư tôn đừng hoảng sợ! Ta tới đây!”
Thả người rơi xuống đất, đi vào chính giữa vòng tròn.

Giờ phút này Cửu Âm địa tuyến đã biến mất, đại họa của Ngao sư đồ đã được giải trừ, dương khí trong cơ thể ngày càng thuần khiết, tinh thần tốt hơn nhiều so với lúc trước.

Phương Linh Bảo dẫn đầu chào hỏi: “Sư đệ! Uy phong thật! Người tiêu tan sát dục rồi sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đại công cáo thành, Thần Mộc Giáp đã ở trên người.”

Loạn Trần đại sư trợn mắt nói: “Hỗn Nguyên Thần Thể được truyền lại từ xưa, sau ngàn năm luyện hóa thành sự thật, Ma Kiếm cũng tìm được túc chủ mới, rốt cuộc là phúc hay là họa?” Mí mắt lật lên, ngó nhìn vết nứt kéo dài trên bầu trời, nói: “Thái Âm Thái Dương vẫn lạc, chết non, người làm gì vậy?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đúng, Thiên Vương Sơn cũng làm sụp lên cho ta, trăm vạn yêu ma trong núi đồng loạt càn quét sạch sẽ.”

Loạn Trần than thở: “Chết yểu, diệt tuyệt trăm vạn tinh linh, sát phạt quá mức.”

Đào Yêu Yêu nói: “Cầu xin lão nhân gia người sửa lại lời nói, có thể đừng gọi ta chết non hay không...” Vung phát cánh tay, lấy lý trí bình thường nói: “Tuy thủ đoạn của đệ tử kịch liệt, nhưng vẫn chưa hóa thân giết ma, hành động tùy theo ý nguyện, không phải do sát dục dẫn phát, vì vậy không chịu hạn chế của thần mộc giáp, vì vậy không bị thần mộc giáp hạn chế.

Pháp nghĩa Huyền môn thâm minh tại tâm, đồ đệ ta sẽ không lâm vào ma đạo.” Xoay người hướng về Cửu Vĩ Quy, quát: “Quần yêu giết sạch Ma Vương còn, xin sư tôn đốc thị đệ tử trừ ác.

A, lão Quy bà, ngẩng đầu lĩnh cái chết!”

Cửu Vĩ quy ngẩng đầu lên trời, nhẹ giọng nói: “Thần Mộc Giáp thể mà lại hợp nhất, Long tiểu thư quả thực có tài năng thiên nhân.

Đào Quân, ngươi thật may mắn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Tối hôm qua ta từng nói rõ, chân khí khôi phục như cũ, chắc chắn sẽ giết ngươi trước tiên.

Bây giờ nói được thì làm được, chớ trách không nói trước!”
Đầu ngón tay khẽ run, gió mạnh quẩn cổ tay, thể công hung hăng mơ hồ sắp phát tài.

Cửu Vĩ Quy nói: “Chậm đã, ta cũng từng ngay trước mặt cầu khẩn kể lại, khắc Ma Kiếm Thánh Chủ lâm thể giết chóc, dung mạo lão bà tử trần thuật một chút.

Chính miệng Đào Quân đồng ý, hiện tại không tính nữa sao?”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Được thôi, thật sự sẽ bố trí mai phục, đợi ta ở đây, có chuyện gì thì mau nói, có rắc thì mau thả ra, chơi xấu đầu cũng vô dụng.”

Cửu Vĩ quy từ từ đứng dậy, vừa muốn mở miệng thì...

Xa xa có người kêu to: “Cứu mạng, cứu mạng! Tiểu thư không được rồi! Người tới cứu cô ấy!” Chỉ thấy cô nương tóc tai bù xù, từ bên Đoạn Đầu Phong chạy tới, trong lòng ôm một thiếu nữ, chính là Long Bách Linh.

Đột nhiên nghe trăm linh mệnh nguy hiểm, Đào Yêu Yêu ngây người, liền như con cua hoang đã kéo đứt tám cái chân, tròng mắt không thể giãy dụa, hào khí trừ ma ném vào chảo oa quốc, trong lòng kêu khổ còn đỡ, sao lại đảo mắt... tên khốn kiếp! Linh Nhi bệnh nặng nề, giả vờ bệnh càng làm ta vui vẻ, ta sao có thể dễ dàng rời nàng đi.”

Nương tử tầm vọt tới trước mặt, cấp tốc hơi chậm lại, liên tục nói: “Được rồi, cô gia thần thông quảng đại, mau mau cứu tiểu thư.” Đào chết yêu nói: “Tình hình thế nào?” Cô nương tầm nói: ” bắt mạch hô hấp đều ngừng lại, trong lòng có chút nóng lên.

Tiểu thư mang bệnh vất vả cho ngươi, tích khổ lao thành bệnh lớn... “

Đột nhiên bóng người lay động, mắt tầm nương tử hoa lên, lại nhìn vào trong ngực trống rỗng, ngoài hai trượng có một nam tử áo xanh đang ngồi, bàn tay nâng cổ Long Bách Linh, nhanh chóng đưa cho nàng nhìn mạch máu Vọng lồi.

Đào Yêu Yêu vui vẻ nói: “Ma Ngưu đại phu, đầu óc người thanh tỉnh rồi!”

Vừa mới nháy mắt, Ma Ngưu đại phu đã cướp Bách Linh tới tay.

Bởi vì nghe “trị bệnh” hai chữ, vừa vặn giải chỗ ngứa của hắn, Thần Long thủ đồ ra sức chữa trị, trên mặt còn mang theo suy sụp Đường, tư thế đã lộ ra uy nghiêm, khí phách đại tông sư lập tức trấn giữ tại chỗ.

Đào Yêu Yêu nói: “Không sao chứ?” Ma khoai đại phu không đáp, vẻ mặt hồ hững, nhìn không ra tốt xấu gì cả.

Phương Linh Bảo cười nói: “Người đến tay Ma Ngưu đại phu, bảo đảm khởi tử hồi sinh, trước Diêm Vương điện đều kéo về.” Loạn Trần cũng nói: “Nếu khó chữa trị, hắn đã sớm nhảy dựng lên, không thể bình tĩnh như vậy.”

Đào Yêu Yêu cảm thấy khoan tâm, đến gần thăm dò một chút.

Ma Ngưu đại phu quát lớn: “Người cách xa chút! Không nên kích động tình cảm của nàng!” Đào Yêu Thiên ngạc nhiên, tâm tình lại khẩn trương.

Phương Linh Bảo cướp lời: “Làm sao hô to gọi nhỏ, bệnh của Long sư muội rất nguy hiểm sao?” Ma Ngưu đại phu nói: “Phong hàn hư công, cảm giác bên ngoài yếu, chỉ là phạm nhân có gì nguy hiểm? Chỉ là nàng thận cung tàng nhiệt, U môn tiềm âm lưu, Mang Thiên phù kinh Vân...” Loạn Trần cắt ngang lời nói: “Thiếu La, nhanh nói có cứu hay không cứu.” Ma Ngưu đại phu nói: “Tính mệnh không lo, không cần phải cứu.”

Đào Yêu Thuần trầm nghĩ: “Ngày đó Yên Doanh Thù sư tỷ cũng nói, trong cơ thể Linh Nhi có cái gì đó kịch liệt âm lưu.

Có lẽ là đặc tính trời sinh của nàng, khác với người bình thường, cũng giống như người nào đó có ngón tay dài hơn, bọn họ học bộ dạng cùng quái, gặp phải nhất định phải nghiên cứu một chút.” Nói tóm lại, nói: “Tóm lại, bệnh này có trị

được không? “Ma Ngu đại phu nói dễ dàng.” Tay áo khẽ vuốt, diệu thủ ngấm, Long Bách Linh sắc mặt lập tức hồng nhuận phơn phớt, hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, lẩm bẩm: “Tướng công công...”

Ma Ngu đại phu nói: “Long sư muội thể chất yêu quý, lại thường hao phí tâm lực, bởi vậy bệnh mặc dù dễ trị, còn phải đợi Ninh Thần điều dưỡng.

Thế nhưng nhiệt lưu mà nàng ẩn giấu tác động đến tình đầu óc, luôn quyết tâm nghỉ ngơi.” tròng mắt nhìn Đào Yêu Yêu, nói: “H Đào sư đệ tức là bị dụ dỗ, dẫn phát tình yêu đột ngột, có người bên cạnh, nàng khó có được nửa khắc thanh nhàn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Được rồi, ta hiểu rồi, ta cách nàng ta xa một chút, đi Nam Hải cứu người có được không?” Ma Ngu đại phu liên tục phát tay, ý bảo muốn làm gì thì làm, dù sao cách xa hơn càng tốt, ánh mắt chỉ chuyển động trên người Long Bách Linh, nghi hoặc nói: “Quái thay! Chân tình dẫn dắt tâm tính, giống như một loại loạn thần nguyên rửa, lại không có nửa điểm dấu hiệu tà ác, thật là hiếm lạ...”

Lần thứ hai mươi tám, sắc bén vạm dậm mà than thở hai bên.

Chỉ cần Long Bách Linh bình an, Đào Yêu Yêu cũng đừng cố kỵ, lập tức ý khí trọng chấn, lớn tiếng nói: “Đại phu người từ từ nghiên cứu đi, tiểu đệ đi Nam Hải người... Đúng rồi, món nợ trước còn chưa tính rõ, lão Quy bà có chuyện muốn nói nhanh, muốn đầu hàng sớm cầu xin sư tôn tha thứ.” Nói xong xoay người, nhìn về phía thân núi xa lay động, đỉnh núi đứt đầu vỡ vụn như tuyết lở.

Cầu vòng dài vắt ngang, bắn về phía cự vật sau lưng Cửu Vĩ Quy,

Thừa dịp mọi người chiếu hộ long bách linh, Cửu Vĩ Quy dựng thẳng lên một cái đuôi, như cột cờ dán vào lưng tiêu chuẩn, ma lực xa xa đến phía sau, đỉnh đầu Đoạn Đầu nhanh chóng phân giải, ức vạn xương yêu cốt vỡ nát hóa cầu vòng, hết thảy tụ hợp vào trên phần đuôi của cái chân kia.

Đang lúc thiên địa kịch biến, nổ vang bốn phía, ai cũng không chú ý tới cử động của ma đầu.

Loạn Trần đại sư nói: “Khởi dụng lá sinh thứ ba đuôi hóa sinh, xem ra Cửu Vĩ Quy muốn liều mạng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Chỉ sợ ả ta mềm yếu giả bộ đáng thương, đến cứng là muốn chết.”

Sương khói mịt mờ đã thu lại, yêu thi đắp thành một ngọn núi cao, đã thu vào lỗ chân lông “Hóa Sinh ký”, gọi là ”Giới tử nạp tu di”, ác ma cự yêu cũng có thể tạo ra kỳ tích này.

Lúc này Thần mộc giáp thâm tàng đào chết non cơ lý, uy lực khắc tà ẩn mà không lộ ra.

Ma lực của Cửu Vĩ Quy có thể khôi phục, thu hồi cái đuôi dài, thở hắt hắt nói: “Lão bà tử thà chết không hàng, một cái xương già, nhất định phải so sánh với Đào Quân cao thấp không ngần.”

Lời còn chưa dứt, Đào Yêu Yêu áp sát người tới gần, một phát bắt được cái cổ Cửu Vĩ Quy, cười nói: “Cái cổ rùa đen thật ra

dài hơn của ta.” Cầm lên khê giật mình, chân giẫm lên xương tỳ bà, quát: “Thực lực cách nhau một trời một vực, người còn cứng đến mức nào!” Ngôn từ thủ pháp mặc dù nghiêm khắc, khắp nơi lưu lại đường lui, trông cậy vào yêu ma vách núi ghìem cương ngựa, chuyển tính quay về chính trực.

Cửu Vĩ Quy ngã thẳng xuống bọt máu, Hải Trãi cười lạnh nói: “Nếu luận đờn đả độc đấu, ai dám tranh hùng cùng Ma Kiếm Thánh Chủ? Nhưng nếu như gặp phải vụng về của ta, Cửu Vĩ Quy Cửu Vĩ hợp thể, trên trời dưới đất tuyệt không có địch thủ, sao có thể dung hậu sinh tiểu tử vượt râu hổ.”

Đào Yêu Yêu hai hàng lông mày dựng lên, nói: “Người muốn nói gì!”

Cửu Vĩ Quy nói: “Đừng bàn về chính đạo ma đạo, chớ nói tới tiên pháp thần kiếm, năm đó ngày phu thê ta tung hoành thiên hải, tổ tông của Đào Quân còn đang ở trong bụng mẹ đây này.

Chỉ vì tin nhầm lời nói dối của Yêu Hoàng, làm cho phu thê ta chia lìa, nếu không hai thân thánh thú tái hiện thế giới, chủ của Ma kiếm cũng phải thần phục. Về phần Xi phái nho nhỏ kia sao, chỉ có một phần “Chạy mất non” này. Ha ha, đây chính là hạ tình của ta, Đào Quân nghĩ thế nào, ha ha ha.” Máu phun ra một ngụm lớn, ngửa mặt lên trời cười dài, dáng vẻ cực kỳ kiêu ngạo, vô cùng điên cuồng.

Hành động này là do Long Bách Linh dạy cho.

Trước khi tìm được Thần Mộc Giáp, Cửu Vĩ Quy truy vẫn chạy ra khỏi Trấn Yêu Tháp, biện pháp trùng tụ với trượng phu.

Bách Linh lẩm nhẩm bên tai nàng bốn câu: “Người cuồng hơn hẳn, kích bắn ra lưới sáng?”

Sinh Thiên râu Đạp Lăng Vân Chí, trọng hợp Phá Kính khí giới lên trước.” Ý tứ bảo nàng dùng kích tướng pháp, chờ đào yêu linh thần công đại triển, thịnh khí lăng vân chi thời, ra về cuồng ngôn khiêu khích, tuyên bố vợ chồng hợp lực có thể chiến thắng ma kiếm.

Đào Yêu Yêu không phục, nhất định phải đưa nàng ra khỏi tháp, tìm Cửu Vĩ Nghệ hội hợp, sau đó lại phóng kiếm quyết đấu, như vậy mục đích ra khỏi tháp tìm phu là đạt được ——

Cửu Vĩ Quy cũng là tuệ minh cơ thâm, hơi thông báo trăm linh, lập tức lên lĩnh hội trung khiếu.

Đào Yêu Yêu có thể ăn mềm hay cứng, tính cách uy vũ không thể khuất phục. Từ trước mặt người vạm vỡ, Long Bách Linh đã nắm rõ trong lòng bàn tay từ lâu.

Mượn miệng Cửu Vĩ Quy không chế một chút, đã thúc đẩy Quy Cương đoàn tụ, lại thực tiễn lời hứa của mình, đối với đào nhân cũng không hư hao chút nào.

Quả nhiên Đào Yêu Nhân trúng kế, cười to nói: “Lão yêu quái lại sử dụng chiêu khích tướng này, muốn dụ ta mắc câu.

Ta lại thuận theo ý người, cũng muốn nhìn xem có cạm bẫy âm độc gì đó.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Như vậy, mạng nhỏ của Đào Quân khó bảo toàn, chớ nói là nói không chuẩn!” Lúc trước bọn họ lập ước: Ma kiếm đồ thể lúc, cho phép Cửu Vĩ Quy trình bày “Hạ tình”.

Nàng vốn định châm ngòi ly gián, dụ khiến Đào Yêu phải san hô gãy gốc.

Hiện tại Thần Mộc Giáp tinh lọc sát hồn, vũ trụ phong vận dụng tự nhiên, xúi giục hấn vô dụng, liền theo đề nghị của Long Bách Linh, hoàn thành kế hoạch thâm tàng của mình, đây cũng là chỗ Cửu Vĩ Quy ứng biến già cay.

Lập tức nàng bò dậy, gật đầu nói: “Cứ đi lên đường chết, lão tử tình nguyện tiễn đưa, lập tức dẫn người đi Nam Hải!”

Cuồng vọng trong mắt hơi thu lại, nhớ tới sư tôn ở bên cạnh, nói: “Đệ tử điều khiển lão yêu, khẩn cầu sư tôn cho phép.”

Loạn Trần đại sư chăm chú nhìn Long Bách Linh, trầm ngâm một thời gian dài không nói gì.

Nhớ trước đây lúc nàng cùng yêu quái “Giao dịch”, từng cảnh cáo “Không nên nói trước a, phải chờ đào mọc xuyên thần mộc giáp, hóa giải khốn Ách, mới có thể giảng rõ cho yêu quái kế sách ra tháp. “Long Bách Linh cười đáp” kế sách này của ta, tướng công an ổn tự tại mới linh nghiệm.” Đúng như lời hấn nói, mượn lực lượng của Đào Yêu Yêu, không được đợi công pháp của hấn đại thành sau này sao? Cửu Vĩ Quy nếu

muốn giải thoát, chỉ có thể hi vọng đào non bình an bình an, thuận lợi thành công.

Mà chủ nhân của Ma Kiếm tam giới vô địch, cho dù Quy Cương liên thủ quyết đấu, kết cục cũng chỉ có thể táng thân dưới kiếm.

Đào Yêu Yêu bị hao tổn rất nhỏ nguy hiểm, ngược lại có thể đạt được đại công đức tiêu diệt Ma Vương.

Liên tiếp các quan hệ lợi hại, cấu thành mưu kế tinh diệu của Long Bách Linh long bách linh.

Chỉ là hơi ghét tàn nhẫn, sinh cơ Cửu Vĩ Quy kết thúc, cuối cùng bị đẩy về phía vận kiếp bất phục tử lộ.

Loạn trần suy nghĩ “Tiểu Tiểu Tiểu Trí kỳ trí xảo hoạt, thực không phải là điềm lành, đứa nhỏ này vận mệnh nhiều tai nạn sau này.” Sắc mặt lo lắng tập trung lông mày, ánh mắt từ long bách linh dời về phía Cửu Vĩ Quy, nhìn nàng mặt đầy vẻ cương ngạo, ngón tay kết thành pháp ấn, phát công triệu hồi “Tán Châu Căn” kia.

Trí thức của nàng cũng thuộc loại siêu phàm, đã đoán được kết cục chắc chắn phải chết, vẫn ngoan cố chống cự đến cùng như cũ.

Nhân loại tán dương tinh thần “Bỏ sinh tử nghĩa”, cái loại khí khái “Bỏ mạng hành ác” kia của nàng, lại cũng làm cho người ta xúc động lòng giảm.

Loạn Trần đại sư nhìn trái ngó phải, âm thầm thôn thức cho trí đấu của song phương: Một thiếu nữ một lão yêu, tính toán giống nhau, mục đích khác nhau, kết quả cuối cùng là ai có thể thực hiện được, đại khái chỉ có ông trời mới có thể làm ra phán quyết.

Đào Yêu Yêu bên cạnh liên thanh xin chỉ thị, ngữ điệu gấp gáp như pháo nổ.

Loạn Trần đại sư thở dài: “Phúc họa cát hung, nhưng dựa vào thiên ý, việc chúng ta có thể làm chính là theo thiên đạo.”

Tiếng sấm cuồn cuộn cắt ngang lời nói, pháp giới trong tháp tan vỡ, bầu trời thủng trăm ngàn lỗ, che kín lỗ thủng to to nhỏ nhỏ, thiểm điện trùng trùng trùng giao kích.

Loạn trần nở lười hô to: “Trần Yêu tháp sắp sụp rồi, mọi người trước tiên rời khỏi nơi này!”

Phương Linh Bảo từ dưới đất nhảy lên, kêu lên: “Chúng ta phải đi ra?”

Loạn Trần đại sư nói: “Vây còn phải hỏi! Cẩn thận phòng thiên biến thương thân, mọi người vận khí bảo vệ chỗ hiểm.”

Bỗng nhiên ánh mặt trời tối sầm lại, bóng mặt trời biến mất, một tia ánh sáng cuối cùng cũng tan biến, ánh sáng mặt trời bên ngoài thật sự xuyên qua lỗ thủng vào trong.

Chỉ thấy cột sáng rủ xuống từng mảnh, phảng phất ngàn vạn cự xử đâm xuyên qua màn lớn.

Những Cổ Thần kia cách thế giới đã lâu, thể xác và tinh thần đều tập trung vào pháp giới, tung hoành ngang dọc, từng người từng người da thịt cháy khét lẹt, theo pháp giới phân giải giải mà bị diệt vong.

Loạn Trần vội vàng hô: “Mau cứu bọn chúng!” Đầu vai Đào Yêu hơi run, Thiên Vương Thuần hóa thành toán nhỏ, chia ra bao lại sinh linh phụ cận.

Nhưng hành động hơi chậm một bước, Cổ Thần diệt vong hầu như không còn, người sống sót ít hơn ba năm phần.

Cửu Vĩ quy đã thu hồi tán châu căn, vung gậy đánh tan điện quang trước mắt, thành linh bản thân được thần thuần bảo hộ, tà khí vận hành không trôi chảy, ngã nhào về phía trước.

Lần thứ hai mươi tám, sắc bén vạn dặm mà cảm khái ba trăm mối.

Đào Yêu yêu khoan dung buông tay, tiến lên bắt lấy cổ áo nàng, cười nói: “Trước khi nhìn thấy Cửu Vĩ Trinh, ta sẽ không để ngươi chết.”

Cửu Vĩ Quy nói: “Cám ơn, lão bà tử sinh tử đều là tà ma, không được phép chính pháp gia thân.” Vận khởi toàn bộ ma lực, khu trừ Thiên Vương Thuần khởi thân thể.

Cảnh tượng lúc đó càng ngày càng mãnh liệt, có đào non che chở, tình thế mặc dù vô kinh vô hiểm.

Phương Linh Bảo vẫn còn la hét lung tung: “Đi ra ngoài! Bọn họ thuộc giải trú niên đan không ăn, cứ như vậy xương cốt đi ra ngoài đều sẽ hóa thành cặn bã!” Ở trong túi vải móc đồng sờ tây, bỗng nhiên giơ tay lên, một viên châu trong suốt bay vào trong miệng đào non nót.

“Cách Không Xuyên Đan” chính là công phu cơ bản của Đan Dược Môn, tài nghệ mà Phương Linh Bảo luyện vô cùng thần kỳ.

Ngay cả Đào Yêu Yêu cũng vội vàng không kịp chuẩn bị, nuốt ực xuống bụng, hỏi: “Là thứ gì!”

Phương Linh Bảo trừng mắt nói: “Giải dược a! Giải dược trú niên Định nhan co rút lại! Mấy người các ngươi tiến vào tháp trước phục dụng loại đan hoàn này, không ăn giải dược làm sao biến trở về nguyên hình!” ngáp một cái, lại đem giải dược đưa vào trong miệng Long Bách Linh.

Ma Ngưu đại phu cả giận nói: “Định nhan rút hình đan! Dược tính mang độc, sao có thể tùy tiện phục dụng!”

Phương Linh Bảo giải thích: “Chúng ta tự mình xông vào mật giới, lại không có tiên dược của sư tôn dẫn đường, ăn Định Nhan Đan là hành động tất hành.”

Ma Ngưu đại phu nói: “Đan dược kia có chứa độc chất tổn hại thân, rất dễ tổn thương nguyên thân, khó trách Long sư muội

suy yếu như thế.”

Phương Linh Bảo nói: “Mang theo giải dược, sợ độc chết người, hơn nữa do lão huynh người ra ngựa, dùng Trát Sương làm cơm cũng không thành vấn đề.”

Ma Ngưu đại phu lắc đầu nói: “Luyện dược thuận lợi hại đồng môn, đệ tử đan dược làm việc rất nhẹ nhàng.” Trong lời nói có hàm ý, đầu tiên bởi vì uống nhầm “Hạc Linh Cao”, Ma Ngưu đại phu kìm nén đầy oán hận trong bụng.

Đường đường bị đại sư y đạo chế thành mê dược, vinh nhục cá nhân không nói, Thần Nông môn tựa hồ cũng bại bởi Đan Dược Môn.

Lúc này tìm người hỏi trách nhiệm, đầu trọc bày ra, đáng người hấn lại cao lớn, khí thế hiên ngang nguy hiểm như núi đá.

Long Bách Linh cuộn mình dưới chân hấn, như một con mèo nhỏ cựa đá ngủ say.

Cũng may Phương Linh Bảo là một cái chày gỗ thực tâm, không sinh ra khí tức, cười hì hì nói: “Thần nông cứu người, đan dược đả thương người, từ trước đến nay phân công rõ ràng mà! Dù sao ăn vào giải dược cũng là đại cát.

Cũng chỉ thiếu đi Hoàng U quý vị, hấn cũng từng ăn qua viên đan Súc Hình...” Nói xong lại gấp gáp, lấy ra Phi Đằng Hoàn nuốt vào, kêu lên: “Ta đi tìm Hoàng U!” Chân sinh gió, làm bộ muốn đi lại.

Đào Yêu Yêu nói: “Đừng chạy loạn, đợi ta làm phép kêu lên “Ngưng khí” một tiếng vang dội, thần công tiềm vận, sinh linh cách xa gần dặm bỗng nhiên tập hợp lại, giống như từ thạch hút vụn sắt phụ thể, tích góp ở phụ cận vây thành một vòng.

Đây là “Câu nhiếp pháp” cùng “Bàn vận thuật” tề thi, truyền vật di hình như cánh tay điều khiển.

Trong một thoáng trong ba trượng chật ních, mấy tên Cổ Thần mờ mịt, hơn mười con tiểu yêu bị dọa đến ngây người, Quỷ Tướng Thiên bao gồm trong đó, vai kề vai an tĩnh ngồi xuống đất.

Phương Linh Bảo vừa vịn bên cạnh Hoàng U, hoan hô một tiếng, đem thuốc giải cho hắn ăn vào, lấy ra “Điểm Tê Chung” quan vọng thiên biến.

Ánh sáng trên bầu trời thiêu đốt, chói mắt đau nhức.

Lỗ thủng liên miên không dứt, vân khí thanh tuyệt, vạn dặm trời cao chỉ còn lại vàng sáng trắng xóa.

Trong giây lát sấm sét rơi xuống, kích khởi Tiêu Yên Trụ, phòng ốc các loại vạn vật như cây cột quán quanh xoay tròn, lâm vào trạng thái hỗn độn sụp đổ.

Chúng linh được đào yêu bảo vệ, miễn cho thiên tai thêm thân thể, tránh cho thiên tai gia trì.

Một tầng cường quang xuyên thấu màn bụi, quang sáng lớn nhất kia hiện ra Thiên Đình, vòng vàng vờn quanh, chính là bản sắc của mặt trời bên ngoài.

Phương Linh Bảo hô to: “Thời gian đã đến, chúng ta về nhà đi!” Giơ tay lên giờ ngón cái, ra sức ấn xuống nút Điểm Tê Chung.

Cơ quan đình chỉ pháp thuật, hiệu quả của đan dược thu nhỏ hình người tiêu tan, thân hình đám người Hoàng U biến lớn lên cao.

Đám linh dược còn lại sau khi dùng qua tiên dược của Loạn Trần đại sư, cũng nhanh chóng trở về nguyên dạng.

Chỉ thấy cảnh vật bốn phía thu nhỏ cực độ, Cửu Âm khách điểm, Nhân Kiệt đài, các nơi phế tích nhỏ Nhược Nghĩ Khâu, lần lượt cuốn vào cột khói, lao nhanh về phía trước.

Chỉ nghe “Bang bành” một tiếng vang thật lớn, giống như phá nát đồ vật gì đó.

Tiếng vỡ vụn vẫn còn bên tai, chúng linh đã thân ở tinh xá đan dược, tập trung nhìn vào, phá hoại chính là thân thể Trần Yêu Tháp.

Tàn phiến rải đầy mặt đất, vách đá tinh xá chấn ngã, mật thất dưới lòng đất của Đan Dược Môn biến thành một cái hố to, thương khổ dược liệu nhảy múa nghiêng nghiêng, rơi xuống như mưa.

Yên trụ thể xông tới chưa ngừng, lại hất tung nhà cỏ phía trên lên, nóc nhà bị phá tan không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Phương Linh Bảo vò đầu bứt tai, kêu lên đau đớn: “Thảm quá, nhà kho của chúng ta! Nhà kho của ta phải đền bù tổn thất rồi!” Loạn Trần đại sư nói: “Đi ra ngoài!” Đào Yêu lại thi triển vận pháp, dẫn các linh hồn chuyển dời đi đất bằng.

Đặt chân tới gần cốc Tịch Dưỡng Nghi.

Chỉ thấy bên phải sườn dốc bị tuyết phủ, Bạch Chỉ rất vui mắt.

Bên trái Phi Sa Quyển thạch, cột khói ngưng mà không tiêu tan, trực tiếp hướng tây xa xôi.

Đào Yêu Yêu nói: “uồng khói kia bay đi đâu rồi?”

Loạn Trần đại sư nói: “Từ đâu tới, trở về chỗ đó đi.”

Kỳ lạ như hạt đào chết yếu chính là tiên thổ Thiên Sơn, cầu tạo Thiên Vương Sơn, Nhân Kiệt Đài, Tử Linh Hoang Trạch các loại vật liệu cảnh vật...

Pháp giới Trần Yêu Tháp trước mắt đã bị hủy hoại, tiên thổ tất nhiên là trở về Thiên Sơn Tiên Cảnh.”

Ngay lúc hấn đang ngây người, trong bốn phía tiếng kêu quái dị lần lượt vang lên.

Đám tiểu yêu mang ra ngoài trời trời sinh tính âm tà, chợt thấy mặt trời luống cuống, giống như chạy trời chết.

Đệ tử của Nga Bí cảm thấy động tĩnh, lại nhìn thấy yêu khí bao phủ đan dược môn, chỉ có Ma đạo đánh lén, nhao nhao từ các nơi chạy đến vây quét.

“Càn Khôn Thập Nhị Kiếm” chạy lên trước, kiếm quang tung hoành cuộn cuộn, khí thế hùng hổ áp sát.

Tầm nương tử giơ tay ra hiệu, hô to: “Ta là yêu tinh tốt, ta đã đầu nhập Thành Nga Côn phái! Ta là mẹ con bên người Long tiểu thư!” Hô vài tiếng không có ai để ý, mũi kiếm lấp lóe hàn quang, chỉ có quanh thân đâm xuyên!

Nữ tử tầm rất là sợ chính pháp, vội vàng co người biến thành tiểu tử, chui vào trong túi long bách linh bố trí ẩn nấp.

Loạn Trần đại sư hét lớn: “Bắt sống! Đừng đem yêu quái bỏ vào Huyền Chân giới!” Thủ lĩnh mười hai kiếm là Doãn Xích Điện tới đuổi bắt, chúng đệ tử vây đuổi chặn đường, chỉ trong chốc lát đã bắt được hơn mười con tiểu quái.

Trong tràng diện hỗn loạn, Đào Yêu Yêu sợ Cửu Vĩ Quy Sứ gian đào thoát, cánh tay phải nhanh chóng kẹp chặt eo gã.

Nhưng thần thái lão yêu kia vẫn bình tĩnh, ngưng mắt trông về phương hướng Nam Hải, căn bản không để đệ tử râu quai nón vào trong lòng.

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ, tên gia hỏa này thật kiêu ngạo, quyết tâm kháng cự đến cùng.” Yên Bính phía sau lưng lão đảo, thanh thúy dễ nghe: “Chủ nhân! Có thể coi là đã trở về rồi, đêm nay dạy người ta ôm bụng, giống như mấy đời nay vậy.” Quay đầu nhìn lại, bóng dáng vui vẻ nhảy nhót trước mắt.

Ông tay áo màu đỏ nắm lấy cánh tay, lắc lư như dây đu.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của nàng, quả thật là cảm xúc rục rịch, bên ngoài một đêm, đã trải qua hơn ba mươi năm ở trong tháp.” Khẽ vỗ mu bàn tay của nàng, hơi trấn an, hỏi: “Hiện tại là chuông gì?” Tay áo đỏ nói: “Mặt trời cách giữa trời hai ba thước, tính ra là Cửu Vĩ Tiêu sắp hiện thân, bên Nam Hải bên kia chờ chúng ta tới cứu viện.” Đào Yêu Yêu điên cuồng an ủi, nói: “Giờ chưa tới, còn kịp.”

Đột nhiên Hồng Tụ kéo người hấn sang bên, nhìn về phía ánh mặt trời đánh giá, sợ hãi than: “Ai da, chủ nhân, người thay đổi rồi!” Đào Yêu Yêu chết non nói: “Hả? Biến thành già rồi?” Hồng Tụ nói: “Tướng mạo không thay đổi chút nào, vẫn ngây ngốc như cũ.

Thư sinh ngược lại giảm đi nhiều, tăng thêm một loại khí sắc đặc biệt.” Đào Yêu Yêu đắc ý nói: “Khí chất nam tử hán! Không tệ đấy.” Hồng Tụ nói: “Cũng không phải, là khí lưu mạnh vô lại.

Tên vô lại dây dưa với nữ hài tử, da mặt dày cộng thêm xương rẻ, khoe mắt nơi trán lộ ra hương vị dâm loạn bỉ ổi!” Đào Yêu cười mỉa: “Miệng lưỡi sắc, người vẫn như cũ bộ dáng không thay đổi.”

Hồng Tụ nói: “Nói trúng rồi, hừ! Người ta suốt đêm trông coi lão hầu tử, hoa dung thảm đạm bị nước tiểu Tiểu Hầu hun chết.

Ngươi lại cam tâm đọa lạc, không biết chạy đến nơi nào lẩn lộn, biến thành một bộ phổ phường xấu xa, đúng với tính xấu xa của ta và thiếu nãi nãi của Linh Nhi hai vị giai nhân sao?” Trong miệng lải nhải oán giận, ánh mắt dờn về phía Long Bách Linh, thấy nàng cuộn mình ngủ mê man dưới đất?, Lập tức nhảy lên cao ba thước: “Thiếu nãi nãi... Linh Nhi thiếu nãi nãi, ta liền biết chủ nhân hồ nháo thành tính, nhất định mang theo thiếu nãi nãi, nhất định mang theo một mẻ xông lên xem, trong lúc lo lắng lại hỏi, Ma Ngưu đại phu bên cạnh tức giận trừng mắt nhìn chăm chăm.

Bọn họ từ biệt lẫn nhau, sương phòng kia tình hình dần dần lắng lại.

Chúng đệ tử hàng phục yêu quái, có môn đồ khác nghe tin chạy tới, nhất thời bước chân dồn dập, từ hội trường thí luyện đến cốc Lật Tịch dẫn đầu người di động.

Loạn Trần đại sư Hoàn Âm quanh quần sơn cốc, liên tiếp hạ lệnh: “Tạm đưa yêu loại đến cửa kỳ xảo giam giữ, chiếu cố Cổ Thần cho tốt, chớ để suy yếu chết non.

Doãn Xích Điện, lập tức phong bế đường đi tới Huyền Chân Giới, bất luận kẻ nào cũng không được đi qua cầu dẫn! Lan Thế Hải, bố trí bố cục báo cho Lăng Ba, đệ tử Vô Lượng Phong đều ở lại chỗ này, đừng động dấy.

A, Ma Ngưu đại phu, ngay tại bên trái thí luyện trường gần trị liệu thương thế.

Trần Yêu Thập đã bị hủy, chuyện này liên quan đến tồn vong của bản phái.

Lúc này vô cùng đặc biệt, mọi người cẩn thận một chút!”

Đào Yêu Yêu cao giọng nói: “Sư tôn, ngài từ từ sắp xếp ổn thỏa hậu quả, đệ tử chạy đến Nam Hải cứu cấp!”

Loạn Trần đại sư nói: “Chờ một chút, để Ma Ngưu đại phu cùng đi giải huyết độc.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ma Ngưu đại phu lưu lại chăm sóc Linh Nhi, đệ tử tự có phương pháp giải độc.”

Loạn Trần đại sư suy nghĩ nửa chớp mắt, gật đầu nói: “Vậy được, người đi trước một bước, sau đó chúng ta dùng Vạn vực đồ chạy tới đó.

Người pháp lực cường đại đến cực điểm, mọi chuyện lưu lại đường sống dừng tuyệt!” Đào Yêu Yêu nói: “Đệ tử hiểu được!” Thân ảnh như gió như điện, lướt qua một bên, cúi người sờ sờ má Long Bách Linh, cảm giác mịn màng, bệnh thể hiển nhiên đã lành, đang mượn giấc ngủ điều dưỡng nguyên thần, liền quát lớn: “Tiểu Hồng chăm sóc bệnh cho Linh Nhi, cẩn thận hầu hạ!” Kéo cổ con rùa chín đầu, lẳng không hư bộ, rời mi sơn mi nga nhảy lên.

Chuyển qua phi thăng vân, đào linh phát lực cánh tay, mây tia đầy trời tách ra như bức rèm, ngón tay nắm chặt, hỏi: “Lão yêu bà, chồng người ở đâu, nhận ra đường đi?” Cửu Vĩ Quy hai con người trợn lên, quay đầu về một phương hướng, âm u nói: “Đồng thể liên khí, đồng sinh cộng diệt, thiên nhai hải giác giống như cách xa gang tấc.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thành toàn hai vợ chồng người ngủ say cùng huyết, theo ta lên đường đi!” Phì một tiếng, thi triển Thuật Đăng Vân, thật sự là Truy Phong Trục Nguyệt, xoay lưng bay xa tám ngàn dặm, gật đầu đã vượt qua núi nặng vạn trọng, sớm trông thấy đại dương mênh mông cuộn cuộn của Nam Hải Đại Dương.

Điều khiển vân liên tuần tra mấy lần, hải vực màu đỏ chiếu vào trong tầm mắt, đội tàu vẫn như cũ dừng ở trong huyết hải.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Huyết độc vẫn còn, Ma Vương còn chưa phát động tổng tiến công.” Vượt qua cánh buồm xếp tầng, chợt thấy Cửu Vĩ Trinh nửa nổi nửa chìm trong nước, mảnh vỡ đuôi dài tróc ra từng mảnh, tứ chi co lại đầy vò, tựa như côn trùng bò sát ngày đông hôn mê.

Mà sau lưng che phủ sương trắng, mí mắt đóng chặt như đóng băng, quả nhiên bị hàn lực không chế.

Phía trước có một người ngư phong lượn lờ, lòng bàn tay “Sương Lôi Tiễn” bắn mạnh ra, không ngừng bóc ra lân tiễn.

Mảnh vụn nổi bật lên tư thế oai hùng, chính là thiếu niên phong lôi Đường Liên Bích.

Lần thứ hai mươi tám, sắc bén vạn dặm mà than thở nhỏ.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Tiểu bạch kiểm chế lại chín đuôi còn...”

Hắc, mắt mặt đâu, lại dùng thủ đoạn mềm mại mài chết quần.” Quay đầu nhìn về bên người, phát giác vẻ mặt Cửu Vĩ Quy lạnh lẽo, không có chút nào đáng vẻ của trượng phu gặp lại.

Đào Yêu Yêu run run cổ tay, đánh giá nàng đã tỉnh lại, lạnh lùng nói: “Nghe kỹ cho ta nghe đây! Hiện tại cho ngươi một cơ hội cuối cùng, thả Quy Bảo hai ông bà ngươi chạy thoát.

Về sau phân sống, tuân theo thiện đạo, tội trước đã bỏ qua, bỏ qua tội cũ.

Nếu còn dám làm ác nữa, nhất định sẽ bắt các ngươi thành con cái đực bát Thang!” Cửu Vĩ Quy ngửa đầu cười ha ha, trong tiếng cười tràn đầy sự phẫn nộ thê lương.

Đào Yêu Yêu nói: “Đi đi!” Vung tay vung ra, ném Cửu Vĩ Quy về phía Cửu Vĩ Quy.

Chỉ thấy thanh quang lướt nhanh trên biển, nửa đường truyền đến tiếng ngâm nga dài của Cửu Vĩ Quy: “Từ từ thiện hệ tạm nhận ác, từ là nhân đạo ban cho súc vật.

Nhân súc lạ thường quy thiện đạo, thiện hệ ác mai một.” Đào Yêu Yêu ôm mối quan hệ đồng môn, nào quản yêu quái kêu cái gì, quay đầu chuyển hướng, nhún vai lắc lư hai cái, tiếng kêu: “Phân!” Bỗng nhiên thân hình phân hoá, biến ra mấy ngàn con Đào Yêu Yêu, phân biệt chui vào buồng nhỏ trên các thuyền.

Vũ trụ phong mỗi lần giết chết kẻ địch, tất nhiên đoạt công pháp của hắn.

Đào Yêu Yêu ở Thiên Vương Sơn trừ yêu trăm vạn, tu luyện thành pháp ước chừng hai thành, hai ba mươi vạn yêu ma tinh quái, toàn bộ yêu lực ma pháp lực đều thuộc về hắn thu thu dùng.

“Phân thân pháp” thuộc về chương nhãn huyễn thuật, yêu loại cao đẳng khổ luyện thành, vốn chỉ có hư hình, hấn sử dụng lại có chân công.

“Phân thân” xuyên qua cửa phòng, tìm ra binh sĩ nóc trắng trúng độc, ngự thú đệ tử, triệu hoán Anh Tiểu Tuyết Lan Thế Phương, bao gồm thần thú đáy thuyền, hút huyết độc trong dân chúng vào trong cơ thể mình, lại vận chuyển Thiên Vương thuần chuyển thành cương khí phun ra, phát tay chuyển nguy thành an, khó giải trừ độc vây Nam Hải khó khăn như vậy hóa giải.

Nhưng mọi người bị mùi máu tươi hun khói quá lâu, khí tức nghẹn nghẹn, phần lớn hôn mê nằm xuống, nữ hài tử thân thể yếu bắt đầu nôn mửa.

“Phân thân” tùy cơ ứng biến, Cấp Thủy mở cửa sổ điểm hương tảo uest, vừa xử lý đám người, vừa tiếp tục tuần tra.

Chợt chui vào một gian phòng nhỏ, lại là chỗ Lý Phượng Kỳ chữa thương.

Đào Yêu Yêu giật mình một cái, nguyên thần đột nhiên tập trung, phân thân thu nạp một thể, kêu lên: “Đại ca ta đã trở về!”

Không khí trong phòng lạnh lẽo, Yên Doanh Thù nằm trên sàn nhà, Âu Dương Cô Bình dựa lưng vào khoang thuyền, lưng tựa vào khoang thuyền.

Tư thái hai người cứng ngắc, mi tâm u quang lúc sáng lúc tối, đây là khí tụ trên đan điền, kiệt sức hết sức đặc thù.

Trên giường nhỏ, Lý Phượng Kỳ mím chặt mắt, khí tức nhỏ bé như tơ nhện, bả vai dán sát phù bói toán, ngực cảm một hàng kim châm Hoàn Hồn, theo ánh sáng giữa lông mày Yên Doanh Thù run run.

Hiện thấy đại ca mất mạng, hai vị sư tỷ đang đau khổ vận công cứu giúp.

Tình huống vô cùng nguy cấp, Đào Yêu tay trái xé rách quần áo, tay phải quạt nhẹ, chân khí hùng hồn truyền qua.

Hai nữ tử giống như từ đáy nước chui ra, trong cổ “Ồ” hít vào, khuôn mặt lạnh lẽo Đăng Sinh ráng hồng, mặt nhọc toàn bộ

mà pháp lực dài hơn nhiều, đang kinh ngạc nhìn thần thánh phương nào hàng lâm.

Lúc chăm chú nhìn vào, đào chết yếu cong ngón tay búng hư đạn, lần lượt bắn trả lại hồn châm.

Yến Doanh Thù vội vàng nói: “Không, không thể rút châm, Lý sư huynh toàn bộ là nhờ cây châm này kéo dài tính mạng.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Chính miệng sư tỷ đã nói qua, luyện thành Thiên Vương thuần tăng thứ hai, thương thế tự lành, còn cần châm đá để làm gì?”

Yến Doanh Thù nói: “Thiên Vương thuần tăng thứ hai... ai luyện thành?”

Tâm tư Âu Dương Độc Bình tinh tế, lúc này nói: “Sư tôn đến rồi! Tiểu tử giỏi lắm, vậy mà tìm đến sư tôn truyền pháp quyết.”

Đào Yêu Yêu nói: “Giết gà sao lại dùng dao mổ trâu, tiểu đệ thô Thông Thiên Vương Thuần, chuyện nhỏ truyền pháp không cần lao động sư tôn!” Nói chuyện với nhau rút hết thần châm trong tay, cuối cùng một cây bay lên, trong nháy mắt Lý Phượng Kỳ đứt hơi thở.

Toàn thân Đào Yêu Yêu chớp động kim mang, vẫn tự trên da thịt là sống lại, bút vẽ nổi bật quang ảnh, nhẹ nhàng trôi qua, bao trùm ở trên thân thể Lý Phượng Kỳ.

Tình hình kia vừa bình hòa lại vừa kỳ dị, phẳng phất như đom đóm kết đội bay xuống.

Lý Phượng Kỳ hô hấp yếu ớt, mạch máu lại cong vút, từng sợi từng sợi căng lên.

Âm Phong Phần Thiên Tứ Luân chính là thương tổn do Minh Sương tạo thành, theo máu tươi rút ra khỏi cơ thịt cốt tủy, hiện lên màu sắc đen sì như sắt thép, dọc theo huyết mạch dâng trào lên phía trên.

Chỉ thấy lưới đen quấn quanh đầy người, dần dần co vào hướng yết hầu.

Yến Doanh Thù kinh hãi nói: “Ngươi, ngươi, ngươi đối với hắn làm gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Lấy thân truyền pháp, hơn ở miệng lưỡi, đại ca lập tức có thể luyện thành Thiên Vương Thuần.” Ngón tay điểm nhẹ, vận lực mở Thần Mộc Giáp ra, chữ Ảnh bay khỏi bản thân, cách không truyền về phía Lý Phượng Kỳ.

Chỉ thấy quang điểm lập loè, sắp xếp ngay ngắn trật tự, giống như một sợi dây liên kết vận chuyển sinh mệnh cho người khác.

Thần Mộc Giáp Minh Văn đặt tới vận lời, chính là pháp nghĩa của viên cổ Thiên Sơn Tiên Tông, không những bao hàm phương pháp sử dụng Thần Mộc Giáp, rất nhiều tiên gia ảo diệu cũng ẩn chứa bên trong.

Năm đó tổ sư Nga Mi cùng tiên khách Côn Luân cùng tham khảo, căn cứ tự nghĩa sáng chế ra Thuần Nhu Thiên Vương Thuần.

Đào Yêu không biết cát kim cổ văn, đặt ở trước mặt cũng là trợn mắt mù.

Nhưng “Đạo khả đạo, phi thường đạo”, văn tự ghi lại chỉ là tên giả, chân thực pháp nghĩa chỉ có thể ý hiểu.

Giờ phút này Thần Mộc Giáp dán cốt nhục, Chân Pháp tương ứng xúc động linh căn, Đào Yêu Tuệ Điện thấu triệt, phảng phát được ánh mặt trời chiếu mưa thoải mái, tự nhiên sinh ra đủ loại thần thông linh diệu.

Hắn ngộ ra Thiên Vương thuần độc tuyệt cổ kim, không phải bắt đầu từ câu chữ, công dụng phản công so với Tổ sư càng thêm sâu xa.

Động thủ không động miệng, công pháp đã truyền ra.

Chỉ thấy Lý Phượng Kỳ thông thả ngồi thẳng, chất đen trong máu ngưng tụ tại vị trí cổ họng, hai tay đối diện trước ngực, một tay đỏ lên làm dương, một tay phiem lam là âm, âm dương điều hòa khí huyết trôi chảy, thiên linh cái bay lên ba thước bạch Nghê ba thước.

Âu Dương Cô Bình trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: “Đúng là giá trị của Thuần Luyện Thiên Vương, hắn đang điều hòa hai nội đan dịu dàng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Sư tử đừng chỉ nhìn chăm chăm, cục diện tiếp theo thật xấu hổ, nữ tử nhìn phải lập gia đình!” Nàng giương tay lên, kinh phong vèo vèo, như lưỡi dao cắt qua, quần của Lý Phượng Kỳ từng mảnh vỡ bay tứ tung, tinh quang trần trụi đứng dậy.

Nguyên lai Huyền Môn đại pháp luyện thành khắc, chân khí cần lộ ra các huyết, quần áo che chắn có hại, tu luyện giả thường thường thân thể hờ hang thô nạp, để hành công ôn hòa.

Yến Doanh Thù là tâm thầy thuốc, trong mắt không phân biệt nam nữ, chỉ tập trung tinh thần quan sát.

Cô Bình nghe Đào chết non nói ra lời không tốt, nhú nhú đôi mi thanh tú, quay đầu nhìn ra ngoài cửa.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Người nhìn thấy hết rồi sao, muốn chơi xấu sao? Ngoan ngoãn gả cho đại ca đi.”

Yến Doanh Thù nói: “Thấy cái gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Yến sư tử là thầy thuốc, không cần lo lắng nhiều.

Nhưng ta nhớ rõ Âu Dương sư tử từng nói, đại cô nương quê hương nàng tắm rửa bị nam nhân nhìn thấy, nhất định không phải người này không gả.

Ta muốn nữ tử nhìn quang vĩ của nam nhân cũng không xa, hướng chỉ nhìn thấy như vậy, rõ ràng là có ý tứ đó. “

Cô Bình trừng mắt nhìn, ngữ khí lạnh thấu xương: “Đào chết yếu, nói chuyện với ai vậy? Có gan, nói lại trước mặt ta một lần nữa!”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Chị dâu tốt, người mặt hung hăng xông vào cửa, gan dạ tiểu đệ bội phục.”

Yến Doanh Thù nhìn thấy quang cảnh hai người, che miệng cười “Xùy”

Không ngờ người bình tĩnh cũng giải tỏa sự thối lui, bầu không khí nặng nề bất giác trở nên nhẹ nhõm hơn.

Bên này nói đùa giỡn giỡn, sương công hành hoàn mỹ kia.

Lý Phượng Kỳ một lần nữa ngồi xếp bằng, hô hấp thô trầm hùng tráng.

Mỗi lần hít khí, cầu vòng trên đỉnh đầu rút ngắn khoảng một tấc; Thổ tức hiện lên màu đen kịt, cương khí ngưng tụ thành thương tổn phun ra môi gian.

Âu Dương Cô Bình là Huyền môn cao đồ, tai nghe tiếng động, đã biết Lý Phượng Kỳ bị thương càng thành công, tâm lý vui mừng không thể hồi phục, thực sự không nổi giận, gất giọng một cái nói: “Người đều nói “Sĩ cách ba ngày, cạo mắt chờ đợi”, trở về một đêm như vậy, so với ngày thường càng thêm máu vô vị hơn, giống như là lão Bát da lăn lộn trên đường mấy chục năm.”

Đào Yêu Yêu thu lại nụ cười, thở dài nói: “Đi một đêm này, như cách ba đời, tiểu đệ ám lạnh thế gian nếm thử một lần, mới biết chân tình đáng quý.

Mặt ngoài đại ca ta chơi thế bất cung, bên trong chí tình nóng bỏng, cam tâm sở thích là máu chảy đom đóm tóc đỏ.

So với khuôn mặt trắng trẻo lạnh lùng kia, thì đây là bảo vật vô giá như trân châu vàng ròng.

Cô bé ngoan minh nên nhân lúc còn sớm xuống tay, bị người cướp đi cũng không hối hận thuốc ăn.”

Trong mũi Cô Bình “Hừ” một tiếng, con mắt nhìn mặt biển, đang đợi đối đáp, chợt mặt đất lộ vẻ kinh ngạc, nói: “Không tốt, dấu hiệu của hung tai!” Thân thuyền lắc lư, xa xa vang lên tiếng gào thét hùng hậu.

Âu Dương Cô Bình nói: “Cửu Vĩ Tranh sống chuyển!”

Yến Doanh Thù nói: “Không phải bị Đường Liên Bích trói sao? Sao có thể tránh thoát!”

Đào Yêu Yêu hỏi: “Vì sao Cửu Vĩ Côn lại bị trói, trúng quỷ kế của tiểu tử kia?”

Yến Doanh Thù kể: “Đêm qua Đường Liên Bích lục soát khắp Giang Dương, tìm được chỗ ẩn thân của Cửu Vĩ Trinh, muốn diệt trừ Ma Vương để giải huyết độc.

Ma Vương kia nguyên khí chưa khôi phục, đành phải bơi về Huyết Vực mượn gió tanh ngăn địch.

Nó là dựa vào ánh mặt trời để hoạt động, ban đêm ma lực yếu ớt, đầu không lại Đường Liên Bích.

Trong khoảng thời gian người rời khỏi đến bình minh, Cửu Vĩ Trinh bị Minh Sương quấn chặt lấy, dần dần lộ ra xu thế suy kiệt.” Dừng một chút, lại nói: “Sắp tới buổi trưa rồi, quá nắng nóng, Cửu Vĩ Tiêu là muốn giãy dựa sắp chết.”

Cô Bình tay chỉ ngoài trời, nói: “Không đúng, mây dữ dày đặc dị thường, ma lực Cửu Vĩ Côn Bằng gia tăng gấp bội, tựa hồ được đồng loại giúp đỡ.” Nhu Hi nâng cằm, trầm ngâm nói: “Pháp trận ta bố trí sắp mất đi hiệu lực, nhất định phải tăng thêm pháp lực hóa hung vi lành.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Cửu Vĩ Trinh gặp vợ, sao lại không phát ra hùng uy lớn như vậy? Để cho tiểu bạch kiểm kia đơn độc ứng phó cho tốt.

Hắn đối với sự tàn nhẫn của mẫu thân sử dụng ra ba phần, yêu ma có lợi hại mấy cũng phải đầu hàng.” Bên môi nổi lên ý miệt thị, nói với Cô Bình: “Sur tử chớ để ý tới việc của hắn, lưu ý đại ca ta là được.” Không nói nhiều, thân tàu lắc lư kịch liệt, sóng biển tung tóe lên làm cửa sổ ướt đầm.

Ba người cùng nhìn về phía đầu giường.

Chỉ thấy Lý Phượng Kỳ ngồi vững như chuông, dương chuông xếp trên âm chuông, bạch hồng còn sót lại hơn một tấc, thở ra hắc khí chuyển nhạt, hắc ấn nơi cổ họng co lại thành cỡ hạt đậu Hà lan.

Bên ngoài biến động hắn hoàn toàn không phát hiện, Thiên Vương Thuần đã luyện đến thời khắc sống còn.

Yến Doanh Thù sâu lo nói: “Trong lúc nội đan điều chuyển tránh quấy nhiễu, Lý sư huynh nguy hiểm a!” Cô Bình cũng nói: “Đường Liên Bích không phải đối thủ của Cửu Vĩ Trinh!”

Đào Yêu Yêu giậm chân một cái, nháy mắt gió êm sóng lặng, toàn bộ thuyền như cắm rễ không nhúc nhích tí nào.

Nhưng tiếng gầm càng thêm dữ dội, Cửu Vĩ Cương cuồng tính kích phát, mấy cái chân sau tấn công mãnh liệt, không biết Đường Liên Bích có đào thoát hay không.

Đào Yêu Yêu lắc đầu nói: “Ngay cả hai con súc sinh cũng không hàng được, thật sự đủ gói thêu hoa cỏ bọc ngọn cỏ lớn...”

Không biết làm sao, sư tử trông coi đại ca chữa thương, đợi ta đi cứu tiểu tử kia.”

Lúc nói chuyện, sớm nhảy lên trên tầng mây, nhìn xa xa không trung xa xăm, có bóng dáng Đường Liên Bích, chắc là ngự ngự “Bắc Thần Huyền Tinh” chạy xa rồi.

Lại nhìn thấy cự ảnh trùng điệp, đại quy công áo khoác, đuổi tới mép đội tàu, bởi vì mất đi tung tích địch nhân, đang đuổi cổ nhìn trời rồng giận.

Đào Yêu Yêu thấy thế cười to: “Mẫu thân uất ức, tư thế này quá lố rồi... Ma Vương hợp thể dễ trêu đùa, chỉ có trẻ con không thể xem nhiều.”

Phảng phất phát hiện cường địch tới gần, Quy Tiêu gảy nước bơi về, hướng Đào Yêu phát ra tiếng hét dài cuồng dã dã.

Mãnh liệt giơ chân trước lên, gần hai chiếc thuyền biển đập nát.

Ngày thứ hai mươi chín Trảm Diệt Ma Thần cũ nổi kinh hãi cổ xưa hơn một phần.

Đào Yêu Yêu bất ngờ biến sắc, trong lồng ngực giận dữ như sóng lớn cuồng trướng lên.

Hài cốt chìm thuyền trôi nổi, lại không buồn đau cầu cứu, người trên thuyền dĩ nhiên chết hết dưới ma trảo.

Cửu Vĩ Côn Bằng vung trảo còn muốn đánh tiếp, một bức tường ánh sáng chắn ngang, thật giống như chén thủy tinh cứng đối cứng va đá Hoa Cương, nửa bên chưởng trảo chấn vỡ, ngay cả xương ngón tay cũng tan rã.

Tường này là vòng bảo vệ của Thiên Vương thuần, bên trong ẩn giấu vũ trụ sắc bén, càng thêm tàn nhẫn và tàn nhẫn hơn Huyền môn chính pháp.

Cửu Vĩ Cương máu chảy ồ ạt, Cửu Vĩ Quy đau đón thê lương, nhưng đều không lùi bước.

Cánh tay Đào Yêu lay nhẹ đẩy, mặt biển không gió mà dậy sóng, đưa đội tàu ra tiền tuyến.

Vừa rồi hấn bần vẫn ung dung, tưởng rằng Quy Tiêu sau khi gặp lại đã nảy sinh chí hướng, đuổi Đường Liên Bích chạy trốn cho dù độn hải chạy trốn khỏi biển sâu.

Không ngờ yêu ma nhất định phải liều mạng cá chết lưới rách, sơ sẩy một chút mà tính sai, chi phí hai thuyền trăm người chết.

Đào Yêu tức đến nghiến răng nghiến lợi, lè lưỡi hô to: “Đã thả các người chạy thoát, tại sao còn giết người?”

Đáp lại hấn vẫn là tiếng thú rống, phản đuôi đứng thẳng bên cạnh xác, một tư thế điên cuồng phản công.

Đào Yêu Yêu Yêu lại kêu lên: “Lão yêu bà trả lời ta!” Lại nhìn Cửu Vĩ Quy Quái mắt đỏ ngầu, cái miệng khổng lồ nhe răng, hoàn toàn là đầu dã thú, nơi đó còn có nửa điểm lão Trí cơ quang.

Đào Yêu suy nghĩ như vậy là ta nghĩ sai, “Nhân từ” chỉ có thể thi hành cho nhân loại, đối với ác thú làm việc thiện, quả thật là ngu hành làm hại Dưỡng hoạn phụ họa.” Hối hận còn chưa kịp, phách đầu “Bá Vương Tiên” đập đến.

Đào Yêu Yêu lẩm bẩm: “Nhận sai rồi, ta nên đánh.” Không tránh không né, cố gắng chống đỡ.

“Bá Vương Tiên” kia trầm trọng cỡ nào? Thái Sơn cũng đập thành bã, nhưng có Thần Mộc Giáp hộ thân, trăm hại chớ xâm hại.

Mặc cho hình roi quất mạnh hơn ngàn lần, da đầu Đào Yêu cũng không mất đi nửa tinh,

Bông đập không có hiệu quả, đôi thành càn quét ngang dọc.

“Bá Vương Tiên” sát nhập Loạn Hồn Đình, Quy Bi hai đuôi cùng xuất hiện, thôi sơn đảo nhạc càng thêm loạn thần đoạt phách.

Lúc này Đào Yêu mới phát tác, lúng túng quát lớn: “Nghịch súc nhận lấy cái chết!” Phách thủ bắt lấy đuôi, cổ tay đảo một cái, giống như con kiến kéo ngược voi, lại đem bụng Song Ma ngã xuống biển rộng.

Nhất thời sóng nước dựng đứng ngàn trượng, như vách núi vực sâu, song ma thẳng hướng đáy biển trượt xuống.

Trận chiến ở Thiên Vương Sơn, trong yêu quái bị chém chết có nhiều Thủy tộc, đoạt kỹ năng thiên phú của nó, đối với thủy tính cũng đã tinh thông.

Trong lúc đuổi theo Song ma khẩu niệm Tị Thủy Chú, bức lại thể nước, ngọn Lăng Phong cao ngất lại cố định không hạ xuống.

Cửu Vĩ Quy Quy Vô Tòng độn hình, Đào Yêu chạy tới, một quyền đánh trúng bụng, quát: “Tặng ngươi cái ổ tim phôi nếm thử!” Quyền phong lôi điện mang theo, chấn vỡ bụng, máu tươi bắn tung tóe, ngay cả quả trứng rùa trong Cửu Vĩ Quy Đổ đều bị đánh vỡ, từ cuối chỗ tán châu nổ tung “Phốc phốc phốc” bay ra.

Đào Yêu Yêu thán than “Làm vậy, người ăn đùi giò nhiều nhất là lôi mông, người lại biến thành tiểu nguyệt sản xuất,

không làm nhân tử.”

Nhưng Quy Tiêu giống như cũng giảm bớt trọng lượng, phi đằng càng lộ ra linh hoạt.

“Tán châu căn”, lan ra trứng rùa, những con rùa nhỏ xác nát kia hoặc có con may mắn còn sống, đều nghênh đón địch thế bay nhào tới.

Chỉ thấy Quy tử quy nữ tử thành đàn, lâm phong thể hình lớn lên, giương nanh múa vuốt vây công đào yêu thuật.

Tiểu yêu như vậy tự nhiên không có uy hiếp, Đào Yêu một kiếm quét sạch, chỉ là lưỡi kiếm xẹt qua ấu súc rên rỉ, nương theo huyết nhục bay đầy trời.

Đào Yêu Yêu nghe vậy lo lắng “Bắt con cái làm vũ khí sử, lão yêu tâm địa độc ác.” Lập tức hiểu ra “Thú loại chỉ cầu chủng tộc kéo dài, lúc nguy nan bỏ đi bảo đảm mạnh, chỉ lưu lại các loại sinh vật có thể sinh sản, thân tử vứt bỏ như cỏ rác, nào quan tâm tình nghĩa luân lý gì.”

Nghĩ như vậy, truy kích hơi chậm lại, Cửu Vĩ Quy Cương vận chuyển ma lực, móng vuốt vênh váo, trong khoảnh khắc nhảy vọt lên trên biển lớn.

Đào Yêu Yêu chân đạp mây như bánh xe xoay tròn, theo thế chạy tới, bàn tay đè xuống, mặt biển nứt ra nhẹ nhàng khép lại, sóng nước toàn bộ không lan đến đội tàu phía xa.

Bên kia Cửu Vĩ Côn Bằng khuấy động máu đen trong biển, Vô Thường Tác cao cao giương vũ, lần nữa tản mát ra khói máu sương đỏ độc.

Nhưng lần này không thể so với lần trước, độc vật gặp phải khắc tinh —— Đào Yêu Phong phụ thân thần diệu phòng khí, mỗi một tác Thần Mộc Giáp đều có các loại kỳ dụng.

Như là Thanh Phong kiếm khắc chế tà hóa lệ, chỉ là một phần vạn trong đó, cùng loại với còn có kháng độc, chống lạnh, ngăn nhuệ, hộ hồn... Tất cả bộ phận phòng ngự thuật ứng cơ vạn biến.

Đào Yêu Yêu hơi tăng vận chân khí, hai ba cái bóng chữ tung bay khỏi da thịt, bay về phía đỉnh đầu hóa thành đám mây xanh trắng.

Trong phút chốc linh vũ phiêu tán, đem hồng yên tẩy rửa sạch sẽ, hải không trong trẻo sáng tỏ, lột lên song ma càng thêm xấu xí quái dị.

Đào Yêu Yêu nhân cơ hội dựng lên đám mây, đang muốn động thủ hàng ma, chợt cảm thấy lưng rét run, Đường Liên Bích lặng yên đứng ở phía sau không một tiếng động.

Từ xưa đến nay cao sĩ tiên đạo thường có dò xét kỳ thuật, “Thiên Lý Nhân, Thuận Phong Nhĩ” nhìn thấy một chút trong ngàn dặm.

Đào Yêu Yêu đã từng giết qua yêu quái, thuật dò xét đều là bằg môn mật lưu, tỷ như “Bát nhãn quan tứ lộ” của Tri Chu Tinh, “Phân kim châm” đáy biển của bạch tuộc quái, vân vân, còn xa mới sánh bằng chính pháp linh diệu.

Bởi vậy cường thủ cách thân cực gần, hấn mới lấy “Hậu giác pháp thuật” cảm giác, trong lòng thầm cảm tức “Tiểu bạch kiểm làm cái gì? Lại muốn tay áo xem cuộc chiến?

Con bà nó, ngươi cũng xứng thưởng thức thần công của lão tử.”

Lúc này xoay người quát lớn, miệng mới mở ra, đột nhiên Đường Liên Bích run tay áo chỉ, một đoàn Minh Sương bay vào trong miệng đào non nớt.

Dù hấn là Hồn Nguyên Thần Thể, vẫn hắt xì mấy cái, cả giận nói: “Làm gì vậy!”

Thừa dịp khoảng cách này, Cửu Vĩ Quy Tư bơi đến phụ cận, “Loạn Hồn Đình, Bá Vương Tiên, Phụ Cốt Tu, Vô Thường Tác cùng giơ bốn đuôi lên, trọng áp trên dưới trái phải như dòng nước thép trút xuống.

Năm ngón tay trái Đào Yêu xách lên năm cái chén, bỗng dựng nắm lên sóng biển trăm trượng, nắp quyền trục bao lấy Song Ma, một mực đẩy ra ngoài gần một dặm.

Kỳ thật lấy pháp lực của hấn lúc này, diệt trừ Song Ma dễ như trở bàn tay, sở dĩ không hạ độc thủ, một là sợ tôn dấn dò “Mọi việc lưu lại đường sống”, thứ hai là trong đầu có ý niệm, rất muốn kiến thức phần đuôi mạnh nhất của Ma Vương kia của Ma Vương.

Sao có thể ngờ rằng Đường Liên Bích bố cục, tình hình chiến đấu hoành tráng như vậy, Đào Yêu dần dần cảm thấy bức bối, đang cân nhắc làm sao làm mặt trắng, ót chần động, lại bị hơn mười cánh Sương Lôi tiễn bắn trúng.

Lần đầu tiên Minh Sương tập kích thân thể, còn có thể nói là thất thủ ngộ công. Lần này Sương Lôi cuồng oanh, thể đạo hung mãnh, rõ ràng là tàn nhẫn đoạt mệnh chiêu.

Đào Yêu Yêu cả kinh nói: “Người ăn nhiều rồi, liều mạng với ta sao!” Lại thấy quanh thân Đường Liên Bích lấp lóe hoàng quang, hình dáng giống như được khảm viền vàng, rõ ràng là điềm báo trước cho “Bát Hoang Lôi Lưu”

Đào Yêu Yêu kinh ngạc không hiểu, thậm chí nghĩ “Mẹ người cũng không phải ta giết, sao lại không đội trời chung như vậy!” Không đợi hắn lấy lại tinh thần, Đường Liên Bích hai cánh tay cùng duỗi ra, cùng làm “Bát Hoang Lôi Lưu”, hai cây cột sáng xông thẳng lên đào bỏ trốn mất dạng.

Trong một sát na ngày đó rung chuyển, sóng biển sôi trào, một cảnh tượng tận thế hàng lâm,

Đào Yêu Yêu hoảng hốt dựng lên Thiên Vương thuẫn, bảo vệ đội tàu miễn gặp tai ương.

Không nghĩ tới lôi viêm lưu mãnh liệt đến vậy, Thiên Vương thuẫn quang tường mặc dù có thể chống đỡ, hai mắt vẫn bị chấn phát hoa, khớp xương cốt run rẩy “Khanh khách” loạn cả lên.

Có thể làm cho “Hỗn Nguyên Thân Thể” gần như tan rã, có thể nói là hủy thiên diệt địa chi uy.

Liên xem thể công của lôi viêm lưu còn chưa tiêu, nhấc lên sóng biển tuôn về phía tây bắc.

Đào Yêu Yêu thầm kêu “Không xong, Hải triều đi thể quá hung, cư dân ven biển chắc chắn sẽ bị hại.” Phân thân sử dụng pháp thuật, lưu lại hình thể đối phó với Đường Liên Bích và Song Ma, chân thân nhanh như điện chớp, đuổi theo thể nước bay thẳng tới đại lục.

Biển gầm chuyển động ngàn dặm trong nháy mắt, phong bạo ngăn bờ, dân chúng bắt đầu bỏ nhà chạy trốn.

May mà Đào Yêu Yêu chạy ở phía trước, trong không trung vận khí làm phép, Thiên Vương Thuần mở ra bờ câu đảo, che đầy từng tòa phòng xá thôn trấn.

Dân chúng vội vàng không kịp trốn xa, đều nói là vận hết tính mệnh khắc, ngựa đầu nhìn sóng biếc bài không, mũi sóng treo cao, phảng phất bị cự lực vô hình cách trở, lão đảo lùi về trong biển sâu.

Sau đó vạn chúng chuyển buồn thành vui, nam nữ già trẻ quỳ xuống cúng bái, cảm tạ mẹ mẹ đẻ, cảm tạ Ngọc Hoàng Đại Đế, cảm tạ Thành Diêm Vương Như Lai Phật, cảm tạ chư thiên thần thánh hiền linh thi cứu Vân Vân Vân.

Đào Yêu Yêu vội vàng như không có đầu con ruồi, không có ý định dừng lại để ý tới, trần trọc phản hồi chỗ cũ.

Còn cách hai ba dặm, sớm nhìn thấy phân thân đỡ trái hờ phải, ở trên bầu trời lượn vòng loảng xoảng.

Phân thân pháp lực yếu hơn, bị Đường Liên Bích và Song Ma giáp công, lại phải bảo vệ toàn đội tàu, đã bị chinh đón đầu óc choáng váng, không tìm thấy phương Bắc.

Đào Yêu hỏa bốc lên ba trượng, co giò xông lên trước, khoe mắt đảo qua đáy bụng Cửu Vĩ Quy Quy, chợt thấy Ma Vương nằm úp sấp nước biển hiện lên hai màu xanh đỏ, đột nhiên cảnh giác Âm Dương Liên của “Cửu Vĩ Quy! Cái đuôi kia đảo loạn thần thông của địch quân địch, có thể khiến địch nhân tấn công giết đồng bạn., Mặt Tiểu Bạch bắn tên lạnh ta, hóa ra là trúng ám toán của lão yêu bà.” Lửa giận lập tức tắt, phản phát hết sức buồn cười “Tiểu Bạch giả vờ cao quý, lúc này lại làm chó sử cho yêu quái, triệu Anh Lan sư tử nếu có mặt ở đây, nhất định sẽ thương tâm muốn chết.”

Lại cẩn thận quan sát, phát hiện Đường Liên Bích Mực như sao sáng, thoải mái nhẹ nhàng, nào có dấu hiệu trúng tà bị không chế mấy may.

Đào Yêu Yêu thầm kêu “Khốn kiếp! Hắn thật sự muốn làm thịt ta!” Lúc này phân thân bại thế đã định, Cửu Vĩ Quy Dương Dương muốn quét đuôi nó diệt sạch!

Đột nhiên Đường Liên Bích phóng ra sóng lửa, đốt thẳng đến sau ót Song Ma, tốc độ lại cực nhanh, tránh né hơi chậm sẽ là

mầm tai hoạ lớn.

Cửu Vĩ Quy Phi lập tức bỏ phân thân, quay đầu về nước quay về phía Đường Liên Bích, dao động “Bắc Đế Thiên Câu” dùng răng hoàn răng, mang theo âm phong “Loạn Hồn Đình”, phản xạ sóng lửa so với nguyên hình càng thêm mãnh liệt, “Phân phật” lướt qua không trung bay thẳng tắp Đường Liên Bích, người sau cười Bắc Thần Huyền Tinh tránh xa, song ma phản kích cũng rơi vào khoảng không.

Nhưng như thế mấy hiệp, nghiễm nhiên là ý tứ “Vân Ngụy cứu Triệu”, phân thân bởi vậy mà thoát hiểm.

Đào Yêu Yêu cảm thấy hoang mang “Tiểu tử này bán thuốc gì vậy? Một hồi chinh ta, một hồi giúp ta, không hiểu được tâm tư của người này.” Nghi ngờ khi điều tức thu pháp, phân thân quy bản, nguyên thần hợp nhất.

Ma Vương kia không đuổi kịp Đường Liên Bích, quay người lại chiến đấu với Đào Yêu Yêu chết non.

Hung bạo khí diễm chưa giảm, lui về sau mấy chục trượng, động tác ngưng trọng, chính là tư thế quyết đấu với cường địch.

Đào Yêu Yêu Yêu chấn động tinh thần: “Được rồi, yêu ma liều mạng với lão già, chờ bọn chúng xuất hiện phân đuôi mạnh nhất của mình, thử xem pháp lực của mình cao tới mức nào.” Nghĩ tới đây, trong đầu vang lên một tiếng sét đánh”, ta muốn thử bản lĩnh của mình cao thấp, Đường Liên Bích sao không muốn dò xét thực lực của ta!”

Một ý niệm chưa dứt, Sương Vân giận dữ, Đường Liên Bích trở về chiến cuộc, lạnh như băng đứng lặng giữa không trung, rõ ràng cách bờ nhìn hồ đấu —— bên kia rơi xuống hạ phong, hấn liền ra tay tương trợ; ai chiếm ưu thế, hấn liền thi pháp suy yếu, tóm lại làm cho song phương mạnh yếu cân bằng, ác chiến đến khi dùng hết tất cả pháp thuật chiến kỹ.

Đào Yêu Yêu nở nụ cười thoải mái là đúng rồi, lúc này mới phù hợp tác phong hèn hạ của khuôn mặt trắng trẻo kia.

Nếu hấn thành tâm lấy lòng, ta còn không biết ứng đối thế nào đây!” Đầu lông mày nhíu lại, chân khí quán chú vào hai tay,

trong lòng thầm quát “Thành toàn tiểu tử ngươi mở mắt, lại xem thủ đoạn của lão gia!”

Phương Song Ma vũ trảo dẫn đầu, cũng đang tích súc ma lực.

Nhưng thế công còn chưa triển khai, một cỗ mùi hôi thối truyền ra trước, theo gió tán loạn, biến cả trở thành hồ phân, thật sự là mất hương sống uống phí bảo vật, tang hồn Tàn Hoàng ngọa cá xa, hôi thối kinh thế hãi tục, vang dội cổ kim.

Ngay sau đó, giữa chân sau Cửu Vĩ Quy gió cuốn, dựng thẳng lên một cái đuôi thô to xám trắng, giống như cột buồm thẳng tắp, thẳng tắp giống như cột buồm.

Cảm giác đào linh vận linh xa, phân biệt ra là “Hóa Sinh Ký” của Cửu Vĩ Quy.

Đột nhiên, cái đuôi kia lắc lư trái phải, yêu phong gào thét ma vân quay cuồng.

Nơi vân khai, vô số quái thi liên thể kết đội, trùng trùng điệp điệp trải rộng hải vực, thuận gió thổi tiến thẳng vào.

Ngày thứ hai mươi chín Trăm diệt cự tà, cũ nổi kinh hãi hai lần trước.

Lúc này hóa sinh ký mới biểu hiện ra công hiệu: Thi quái chính là một mối thành cốt hài của Đoạn Đầu Phong, trước bị hóa hồng giấu ở đuôi, lúc lâm trận phách ra tác chiến, chân tàn liên tiếp ma lực hội hợp, trăm vạn cái thân thể tạo thành một hình thái khổng lồ, mạnh hơn bất luận quái vật thiên nhiên nào.

Hóa Sinh ký chuyên môn chinh hợp tàn chi Trần Thi, tiền lệnh Ngưu Mã nhị quái cộng sinh, hiện làm Thi Sơn ngay cả xương sống lại, trong thi pháp sinh ra mùi hôi thối mãnh liệt, dễ dàng kinh chạy địch quân, cho nên bình thường cực ít khởi động.

Hôm nay song ma lấy mạng đánh cược, chiến thuật tất cả đều vứt bỏ, thiên địa vạn vật đều là kẻ địch có thể giết chết.

Chỉ thấy Thi quái bao vây đội thuyền tầng tầng, độc thủy, cương, yêu thương, ma tiễn cùng bắn, tựa như gió táp mưa sa.

Các thuyền được Thiên Vương Thuần của Đào Yêu Thuần che chở, mặc cho điên cuồng tấn công bình yên không tổn hao gì.

Rất nhiều Bách Hoa giáo giáo thức tỉnh thần chí, dựng lên đồng pháo nổ tung, thần thú dưới đáy thuyền thư giãn gân cốt, phóng ra băng sương lôi điện.

Nhưng ma quái kia do thi cốt nổi thành, vốn là chết, cũng không thể nào diệt trừ.

Vì vậy hai bên bắn tên vang lên không thể tách rời, lại như diễn trò hư cảnh, ai cũng không đả thương được ai.

Chẳng qua là mùi hôi thối ô nhiễm nước biển, tôm cá độc chết mảng lớn, tử thi trắng hoa phủ kín vùng biển.

Đào Yêu nhìn rõ cục diện, co người nhảy lên mái vòm, đầu hướng dưới chân lên “Hắc” một tiếng, lỗ mũi lỗ mũi phun ra bốn làn khói, cánh tay khuấy động như muối bỏ, khói xanh hóa thành đám sương, bánh xe hình tròn như một con voi khổng lồ xoay tròn.

Đây là thượng cổ kỳ thuật “Xi Vưu Vưu Kỳ”, sương mù triệu tập u linh, từng vây khốn thần binh của Hoàng Đế ba năm.

Hậu thế yêu loại từ mộ phần Xi Vưu thu lấy tinh phách, luyện thành “Vưu kỳ” đã xa xa không bằng cổ đại.

Mà hai tay Đào Yêu Linh rút đầy Thuần Dương chân khí, quấy cho Thiên Hải lật úp, uy thế “Xi Vưu kỳ” đại tăng, so với Xi Vưu phục sinh cũng không nhiều hơn bao nhiêu.

Ngay cả Cốt Thi bị lưỡi dao cắt chém, trong nháy mắt liền sụp đổ, cuốn vào trung tâm phong nhãn của đám mây, mang theo tử ngư cùng biển bay thẳng lên chín tầng mây, xa xăm mịt mờ tán thành hư ảo.

Biển cả bầu trời lại phục thanh minh, xanh lam chiếu rọi trên dưới, phẳng phất như nước được rửa qua vậy.

Cửu Vĩ Quy Thổ nằm sấp mặt biển, vì chống cự cường thế của Kỳ Xi Vưu, ma lực của chúng nó gần như hao kiệt, hấp hối gần như sắp ngất.

Ngay thời khắc cục diện bại định, song ma hoàn toàn không có ý khuất phục, một cái đuôi rung động thẳng tắp, miệng mũi há to phun ra khói xanh mấy đạo khói xanh.

Trong khoảnh khắc mây mù tụ lại thành đoàn, Xi Vưu Kỳ lại thành thế, lại là Song Ma phát ra.

Nguyên lai Cửu Vĩ Tuu gặp thuật này trọng thương, “Bắc Đê Thiên Câu” cũng bị kích hoạt, phản xạ thuật pháp đối phương, cũng phải để cho đào thể thể ngô ném “Xi Vưu kỳ” khốc liệt.

Đào Yêu suy nghĩ “Ta sử dụng một loại pháp thuật, song ma liền phục chế một loại, lặp đi lặp lại không tổn chút sức nào của chúng, không biết khi nào mới là kết cục.” Nghe thấy tiếng gió thổi gió, ầm ầm tiếng rít quái dị, Xi Vưu Kỳ vừa vỡ vụn thi quái, hiện tại phản diện sử dụng, triệu tập càng nhiều tử linh ác hồn hơn.

Đào Yêu cảm thấy khó giải quyết, phẳng phất như người mới diễn hồng chuyện, không biết tiếp theo sẽ kết thúc như thế nào đây.

Ánh mắt hắn không nhìn thấy, mơ hồ phát hiện Đường Liên Bích ở sau lưng cười lạnh, không khỏi nghĩ thầm “Ai, kinh

nghiệm hàng phục yêu ma của ta là kém hơn so với hấn...”

Đám mây trong lúc do dự tới gần, gió mạnh thổi qua lông tóc dựng thẳng.

Hấn đột nhiên phát lực, một ngọn Tâm hỏa thiêu đốt, động đến ý niệm hung ác, quát: “Người sẽ phục chế pháp thuật, phục chế cái này thử xem!” Song chuông giao nhau giờ cao, lưỡi kiếm màu vàng chỉ thẳng lên trời, bỗng dựng vung lên, chỉ thấy kim mang vạn trượng hiện lên, như mây nghìn nát vụn vật.

Đáy tay đào chết non lưu lại sức lực, kiếm và mặt biển đứng thẳng thu lại, vẫn chưa tạo thành phá hư lớn.

Lúc chăm chú nhìn lại, Xi Vưu Kỳ biến mất, tử linh mai yên không nói, Cửu Vĩ Quy Thổ cũng bị xé thành tám khối, thần thú tự nhiên đáng thương vạn năm, cũng ở vũ trụ phong vô thượng kiếm thế hạ hồn bỏ mình tuyệt hậu.

Đào Yêu Yêu có phần thỏa mãn, thầm nghĩ “Không đem đáy biển chém thành hai khúc, cân nhắc thỏa đáng, ta đã hoàn toàn nắm giữ thần lực của vũ trụ phong.”

Thịt cốt Quy triệu hóa thành bột phấn, gọn sóng đánh một cái, hình tích biến mất không thấy gì nữa.

Duy chỉ có tám cái đuôi kia nhẹ nhàng bay lên, cười gió bay lên không, hợp thành một vật hình dáng trường thương, cổ thương khảm một khối lam thủy tinh sáu cạnh, quay quanh hồng hà rực rỡ.

Đào Yêu Yêu hợp kế “Đây chính là cái đuôi thứ chín của Ma Vương rồi, Diệt Thế Thương gì chứ, đáng tiếc chưa từng hiện lộ ra uy lực.” Đang nghĩ, thương kia như điện xuyên mây, bay về phía đông.

Hào quang dần dần thu liễm, trôi lên hai hạt châu, một viên tuyết trắng, một viên đen nhánh, hắc châu là nội đan của Cửu Vĩ Hàn, đào yêu quái lúc trước đã gặp qua, bạch châu chắc là nội đan của Cửu Vĩ Quy.

Lúc này còn có gió biển thổi nhẹ, sóng biển lại yên tĩnh, biển cả mênh mông bằng phẳng lạ thường, phẳng phất nghênh đón thánh linh đến thế giới trải ra thăm.

Hai viên nội đan gần đó giao hòa, màu sắc Bạch Đan tróc ra từng mảng, hình dáng dung nhập vào trong hắc đan, mảnh vụn trắng phiêu lãng ẩn chứa tà khí, chắc là linh phách còn sót lại của Cửu Vĩ Quy.

Cuối cùng màu trắng tiêu tán toàn bộ, hắc đan biến lớn thành cảnh liểu, mơ hồ là kiếm phong kiêu dáng gì đó.

Trong lúc nhất thời sóng lớn khê vỗ, bọt nước cuộn cuộn, tựa như ngàn vạn bàn tay vui vẻ vỗ tay.

Đào Yêu thấy thế kinh nghi, phát hiện vật dạng lưỡi kiếm kia chất chứa vô tận thần di, trên thiện thiện nhu nhược có thể ngự vạn vật, uy lực của nó tuyệt đối không dưới mũi nhọn của vũ trụ!

Nghi niệm chưa dứt, chợt nhìn thấy Đường Liên Bích bay lên trước, trong áo lấy ra một cái Thất Bảo Lưu Ly Hạp, bờ môi khê nhúc nhích niệm vài câu chú ngữ, vật kia thu nhỏ hình dạng, tự bay vào bên trong hộp giấu kỹ càng.

Đào Yêu Yêu bừng tỉnh đại ngộ, thầm nghĩ “Đây là Huyền Thủy Thần Kiếm! Một trong Tứ Đại Thần Kiếm! Vật này chính là tổng nguồn của thiên hạ thủy chi, khó trách sau khi xuất hiện nước biển biến thành bình thuận an.” Đường Liên Bích lại nhìn hộp bảo vật thu vào trong túi, không khỏi tức cười “hắn và Cửu Vĩ Diệt Triền quán chặt lấy, vốn là muốn vơ vét Huyền Thủy Thần Kiếm, nào biết Song Ma Đồng Diệt Thần Kiếm mới hiển hình, rốt cuộc mượn danh tiếng của lão tử.

Hắc hắc, cái gì mà cao ngạo quý công tử, cuối cùng vẫn là tiểu nhân lấy rắm lấy tiện nghi.” Ánh mắt tràn đầy khinh bỉ, cười nghiêng nói: “Chúc mừng Đường công tử nhật được thần kiếm, nhớ lần sau lại theo sát chút ít.

Bản nhân sau này Phục Ma Diệt Yêu, chiến lợi phẩm còn nhiều, đều để lại cho ngươi lấy.”

Đường Liên Bích cũng không nhìn hắn, cất kỹ bảo vật xoay người phát tay áo, giá sương vân phiêu nhiên bay xa.

Đào Yêu Yêu Yêu vẫn chưa thỏa mãn, còn muốn đuổi theo mĩa mai hai câu, chợt nghe thấy tiếng người bên đội tàu sôi trào, hình như có chuyện lớn phát sinh.

Hắn ghi nhớ tình cảnh của mọi người, đánh mây bay thuyền đại phúc của trung quân.

Chân vừa bước lên đầu thuyền, chợt nghe có người gọi hắn: “Đào sư đệ, chúc mừng chúc mừng.”

Theo tiếng nhìn lại, hắn cũng nhận ra, chính là đệ nhất của Nhiếp Hồn môn, Anh em trai anh Lan Thế Phương Lan Thế Hải.

Phía sau có mấy tên Huyền môn đệ tử đứng, mặt mũi quen thuộc, chưa thể nhận biết hết, Đào Yêu ôm quyền nói: “Sư huynh vì sao lại ở chỗ này?” Không đợi Lan Thế Hải trả lời, bốn phía “Ồ La” chợt kêu lên, thủy thủ binh sĩ giơ cao cánh tay hướng mặt trời quỳ lạy, lúc ngã xuống yên lặng vô cùng.

Đào Yêu Yêu nói: “Đây là gì vậy?” Bên cạnh có người giải thích: “Mỗi khi đại chiến diễn ra đều chiến thắng, người cầm tù phải quỳ xuống Tạ Thương Thiên, tiễn biệt anh linh chết trận.”

Lan Thế Hải nói: “Ôn dịch này tĩnh quét sạch hang ổ Kim Luân giáo, đối đầu với Yêu Vương trước trận tiền Ma Vương, thành bại không thể coi thường.

Sư tôn lệnh chúng ta nhanh chóng tiếp viện trên Vạn Vực Đồ, ai ngờ sư đệ Đào đã một hơi tru diệt Ma Vương, đại công dẫn đầu, quả thật rất đáng mừng.” Mẹ đào chết yểu nói: “Ồ, sư tôn không tới sao? Các người ngồi trên Vạn Vực Đồ, Hoàng U sư huynh hắn là ở đây?” Chợt thấy sau lưng mọi người đứng một bóng người, rụt cổ ủ rũ, không phải Hoàng U là ai?

Độn giáp thủ đồ dung mạo tiều tụy, pháp lực mặc dù phục, ” hạc linh cao” châm biếm còn trĩu trên mặt.

Trận chiến này gian nan quanh co, cực kỳ trọng đại, công lao của hắn lại không đáng kể, ngược lại bị mê hoặc chế ngự, mặt mũi sớm đã ném đến nhà mồ.

Khi tai nghe đào chết non đề cập đến, đầu vùi càng thấp hơn, không dám thở mạnh nửa cái miêng.

Đào Yêu Yêu trở về như cũ, mỉm cười nói: “Thế Phương sư tỷ cũng ở trong thuyền gần đây, Lan sư huynh mau đi gặp nàng đi.”

Lan Thế Hải nói: “Không vội thấy, tiên thiên huyết khí nhạt, ban đêm lạnh lẽo, giải huyết độc trực khí khó chịu, đều phun ra rồi tỉnh rồi ngủ.”

Đã an bài các nàng ở trong hậu quân thuyền thay quần áo rửa mặt, nam tử tạm thời dừng quấy rầy.” Dừng một chút, bổ sung một câu: “H Đào sư đệ tốt nhất là đi cùng với chúng ta.” Nhớ lại lúc trước lên núi dò xét phẩm tính, Lan Thế Hải đo ra màu đào mà không đậm, đậm không đậm nói cái khác, chữ màu là ngồi vững, cách cô gái quần áo càng xa càng tốt.

Đào Yêu Yêu kêu “A” một tiếng, ngữ điệu mang theo vẻ thất vọng, nói đến nữ tử trên thuyền, bất giác đáy lòng nổi lên một cái tên, là hắn không thể quên, nhưng lại không giải được khúc mắc trong lòng.

Biết rõ nghĩ một lúc sẽ sinh phiền não, hắn cắn răng lắc đầu, hình như muốn vứt cái tên này ra khỏi đầu.

Người khác chỉ cho rằng tính tình hắn và Lan Thế Hải nóng nảy, vội vàng đưa quần áo sạch sẽ lên, giúp hắn mặc quần áo, tóc bạc trắng đội mũ, bảy miệng tám lưỡi dẫn hắn thoải mái.

Có đệ tử nói: “Chúng ta đều tận mắt nhìn thấy hàng ma đại chiến, quả thực vạn phần phấn khích.” Một người khác nói: “Hảo gia hỏa, Ma Vương dưới trướng Yêu Hoàng đều bị giết chết.” Lan Thế Hải nói: “Đúng vậy, đạo pháp của Đào sư đệ tinh kỳ, là mới nghe nói.”

Đệ tử bên cạnh vội vàng nhắc nhở Lan Thế Hải: “Chúng ta đừng gọi là Đào sư đệ, lập xuống đỉnh đại công đức, năm nay khôi thủ cạnh tranh đại hội đấu đức đã hiện ra, đại sư huynh tân nhiệm ở ngay trước mặt.” Lan Thế Hải là quân tử trung hậu, tuy mừng rỡ vì đào yêu non nớt lập công, nhưng xưa nay không dễ nịnh nọt, ” Đào sư huynh” luôn luôn không nói ra được mấy chữ.

Đào Yêu Yêu qua nhiều năm chìm nổi, danh vị vinh nhục xem vô cùng nhẹ, cười nói nói vẫn gọi là “Lan sư huynh”

Mọi người hô trước, một trận gió cuốn đến soái hạm trong khoang thuyền.

Cao sĩ cửa xảo Hầu Thiên Cơ ở bên trong, đang ngồi nói chuyện với Bách Hoa giáo chủ tịch, nghe bên ngoài ồn ào, lập

tức quát: “Các người làm gì vậy?” Chúng đệ tử biết hẳn nghiêm khắc, nhiều năm qua quản lý cửa kỳ xảo, trong bóng tối đều gọi là “Nhị đương gia”

Lập tức thu lại tiếng cười, hứa hẹn mà lui ra.

Đào Yêu Yêu tiến lên thi lễ: “Viện binh là Hậu sư huynh đội lĩnh sao? Tiểu đệ thất thố, xin thứ cho chậm trễ.”

Hầu Thiên Cơ nói: “Người tới đúng lúc, mau cùng ta về núi!” Một tay nắm chặt cổ tay Đào Yêu Yêu, phảng phất như bộ khoái bắt được đào phạm đào tẩu.

Quay mặt đi, vẫn đang nói chuyện với Bách Hoa giáo chủ, chỉ nói hai ba câu, đơn giản là cảm tạ quý giáo trợ giúp, ngày sau nhất định báo đáp, vân vân...

Triệu La Nham thoát kiếp nạn, lại giải quyết Hắc Miêu Thế Cừu, cao hứng hoa chân múa tay vui sướng, tụng Phật tụng tổ, cùng lời nói của Hầu Thiên Cơ đầu trâu không miệng ngựa.

Tiếp theo đám người Hoàng Mộng Long, Hứa Đại An vào trong khoang thuyền, Hầu Thiên Cơ dặn dò bọn họ điều dưỡng thần thú còn thừa, dẫn người cầm về nước, hộ tống nữ dân Bạch Lộ bình về quê.

Sau đó đuổi bắt dư nghiệt Kim Luân giáo, đặc biệt là tứ đại hộ pháp và thủ ác hơn cả Phật, đặc biệt là tứ đại hộ pháp.

Đây là khẩu dụ của Loạn Trần đại sư, chúng đồ Ngự Thú môn khom người lĩnh ngộ.

Đào Yêu Yêu gặp lại bạn cũ, chỉ muốn buông lỏng lời nói với Thiên Cơ, nhưng sinh Hầu Thiên Cơ lời nói rất gấp gáp, một lúc lâu sau không chen vào được, nhẫn nại đợi hẳn dặn dò xong, mới nói: “Hậu sư huynh, để ta thăm mấy người đại ca của ta trước, Lan sư tỷ, chút việc gì hãy nói sau, có được không?”

Hầu Thiên Cơ lắc đầu nói: “Chính miệng sư tôn chỉ thị, người phải lập tức cùng ta trở về Ngang Đình!” Mở rộng giọng, liên tục quát: “Độn giáp thủ đồ! Mở Vạn Vực Đồ ra! Triệu vương gia chúng ta cáo tử, giáo chúng như có bệnh khó chữa, ít nhất cũng có đệ tử Thần Nông chạy đến, xin đừng lo.” Trong miệng giống như có pháo nổ, trong giọng nói kịch liệt lộ ra uy nghiêm không thể kháng cự.

Hoàng U theo âm thanh mà đến, ngay tại cửa trái ra Vạn Vực Đồi.

Đào Yêu suy nghĩ “Mười vạn hỏa cấp tốc muốn ta về núi, sự tôn tất có đại sự giao cho.” Theo hai người Hoàng Hậu bước vào pháp bảo kia, ngay lập tức truyền hình dời vị trí, đã đến chân núi Ngao Sơn, lại tung mây xuyên qua cấm chế, qua Trường Xuân Lộ thẳng đến thí luyện tràng.

Đám đệ tử Huyền môn ven đường cúi đầu nhường nhịn, không ai chào hỏi ba người.

Đào Yêu Yêu buồn bực “Bọn họ lảng tránh là ta, nhất định cũng là phụng sự tôn nghiêm của sư tôn.

Quái nhân, mẹ nó tránh ta như tránh ôn thần sao?”

Qua khu vực thí luyện, Hoàng U rời đi, đệ tử Thần nông truyền đi Nam Hải.

Hầu Thiên Cơ thủy chung kéo chặt cành cây, đi tới tĩnh thất phía đông sân thí luyện, giờ phút này sắc trời đã tối, mở cửa đẩy hắc vào trong nói: “Người ở lại đây trước, nếu không có sư tôn triệu hoán, tuyệt không thể đi ra cửa phòng nửa bước.”

Đào Yêu Yêu thật kỳ lạ: “Đây không phải là sương phòng tiếp đãi khách ngoại khách sao, tại sao ta lại ở trong phòng này?”

Ngày thứ hai mươi chín Trảm Diệt Cự Tà Trảm 3 Bọn cũ kinh hãi diệt cự tà.

Hầu Thiên Cơ nói: “Phòng khách vốn yên tĩnh, lại hạn chế môn quy, đệ tử trẻ tuổi hiếu động cũng rất ít tới quấy rầy.” Bàn tay duỗi ra khoan hậu, vỗ vỗ bả vai đào cơ thể, mỉm cười nói: “Hảo huynh đệ, thành lập Kinh Thiên kỳ công, Nga hốt phái hoặc là vì người phục hưng.

Nhưng khí số chuyển thịnh thường tùy thiên tai biến hóa, người trước tĩnh tâm tĩnh dưỡng mấy ngày, pháp thuật gì cũng đừng sử dụng, chờ sự tôn tính toán cát hung, chúng ta lại chuẩn bị đại kế phục hưng!” Hắn là người cương nghị thâm thừa, bình thường tươi cười, nhẹ nhàng khuyên bảo, thật là vui vẻ từ đáy lòng không khỏi phát ra.

Đào Yêu Yêu là chịu thua nhất, bằng hữu chân thành đối đãi, hắn liền can đảm tương chiêu, lập tức gạt đầu nhẹ.

Đưa mắt nhìn Hầu Thiên Cơ đóng cửa rời đi, trong lòng lầm bầm: “Nghe ý của hắn, ta sẽ mang đến tai họa cho Ngao Bí Phái.

Khó nói, Trấn Yêu tháp hủy diệt rồi, Huyền môn chắc chắn sẽ xảy ra biến cố, ai biết được là biến cố tốt đến xấu.”

Tâm tư trôi xa, bỗng dung nhớ tới “Nếu như môn quan môn đại cát, Ngọc Nam Hương cô nương phải thương tâm, nàng còn ngóng trông gia nhập Thần Nông môn đây.

Ai, ta đồng ý làm người dẫn đường cho nàng, vừa rồi đi quá vội còn chưa kịp để ý tới việc này.” Trong đầu hiện lên thân ảnh mềm mại cao gầy của Ngọc Nam, dần dần rõ ràng đến gần, lại là dung mạo long linh ôn nhu dịu dàng, trong lòng hiện lên ý ngọt ngào “Linh Nhi ngủ tỉnh? Nàng cũng đang nghĩ về ta sao?”, Cũng là một thiếu nữ, mông mông lung lung như có sương mù che phủ... xuyên qua năm tháng ngàn năm, chịu đựng vô cùng trắc trở, thiếu nữ kia cũng làm hắn hồn kiêu mộ, nhưng bằng linh niệm nhạy bén dần dần biết trước,

trong mệnh lệnh của nàng giấu diếm hung hiểm, không cần phải bỏ xa mà đi.

Lúc này, thời khắc hoảng hốt, khuôn mặt thiếu nữ dần sáng tỏ, căn nguyên thống khổ cũng từng bước hiển lộ, đó là không cách nào phá giải lại quần quanh Vận Mệnh Chi Liên của Cốt Minh Tâm... Đào Yêu đột nhiên quay đầu, lớn tiếng nói: “Không! Ta không muốn biết!”

Trong tích tắc, thần thái của hắn toả sáng, quát lên: “Đông nghĩ tây, ăn nhiều không lâu, đa sầu đa cảm là tên ngu xuẩn.” Năm xưa đã trôi qua nhiều năm, gặp được an nguy, dưỡng thành thói quen không lo lắng, lúc này đuổi cái lưng mỗi mệt, tạp niệm vút sạch sành sanh, mò đến giường ngủ say.

Hắn đã là thần thông sáu đầu tám mạch, không biết mệt mỏi là vật gì, nhưng tâm an thần dật, tạp niệm sạch sẽ, ngủ một giấc đặc biệt ngọt ngào.

Sáng sớm ngày thứ hai, có người mang theo hộp cơm đến đưa cơm.

Đào Yêu Yêu nhận ra người này là Đinh Chí Huyền, lúc trước ” nan hữu” làm việc trong phòng bếp, ngượng ngùng nói: “Đinh huynh ít gặp, xin hỏi tình huống trên núi như thế nào?” Đinh Chí Huyền mỉm cười xoa tay, lại chỉ vào miệng mình, ý nghĩa nói là phụng mệnh giữ yên lặng, nói là phụng mệnh nói.

Ngày hôm sau cũng tiếp tục như vậy, giường chiếu đưa cơm thay cho thùng tịnh, Đinh Chí Huyền yên lặng sắp xếp lại làm việc.

Đến ngày thứ ba, Đào Yêu Yêu trở nên vô cùng tức giận, nói: “Sao dám lao động Đinh huynh hầu hạ, đổi lấy nha hoàn Hồng Tụ vụ của ta làm những việc vặt này đi.” Đinh Chí Huyền tươi cười càng thêm cung kính, tay đè lồng ngực, biểu thị chăm sóc Đào huynh sinh hoạt vô cùng vinh hạnh, quả thật Đinh mỗ ta vô cùng vinh hạnh lớn lao.

Đào Yêu nhìn thái độ của hắn cung kính, thử dò xét nói: “Long Bách Linh sư muội thế nào? Người đưa nàng tới gặp ta được không? Lần này Đinh Chí Huyền giả câm điếc, ba bước cùng lao ra khỏi cửa hai bước.

Đào Yêu Yêu vội nói: “Đình huynh chớ hoảng, nếu chê ta yêu cầu quá đáng, chúng ta còn có thể mặc cả mà, trước tiên để Hồng Tụ cùng ta đối mặt một phen a... “Bức cửa” đóng chặt, Đình Chí Huyền chạy như bay xa rồi.

Ngay một sát na đóng cửa, ánh mặt trời nghiêng về phía chiếu rọi, chợt thấy trên cửa sáng loáng, dán hơn mười lá bùa.

Linh lực của hắc ứng biến mà động, tra xét vách ngoài sương phòng dán toàn bộ phù chú khu ma, thâm nghĩ “Quái đạo hồng tụ tay áo không đến, lá bùa dán bên ngoài khắc chế yêu khí, đối với nàng rất là bất lợi.” Chuyển niệm cả kinh, tâm niệm dán phù, khu yêu trấn ma... Trấn Ma trấn ma, chẳng lẽ là trấn trụ được đại ma đầu này của ta!” bằng thần thông của hắc, động tĩnh bên ngoài làm sao có thể không phát giác, lá bùa hắc là dán trước cửa, ngày đó không có lưu ý mà thôi.

Nhưng hắc không nhập ma, trấn sở sở vật gì? Thật sự giáo nhân buồn bực?

Đào Yêu Yêu cố gắng nhin lại, muốn tra cho ra ngọn nguồn, chỉ vì đồng ý cho Nặc Hâu Thiên Cơ không sử dụng pháp lực, không thể ra khỏi phòng, đành phải nằm xuống ngủ, miễn cho suy nghĩ lung tung gọi lên phiền não.

Hôm sau trưa, người đưa cơm lại vào cửa, đào yêu không kiềm chế được nữa, mắt nhìn xà nhà lạnh lùng nói: “Người mau gọi Hậu sư huynh tới gặp ta., Nếu không từ nay về sau ta không ăn bất cứ thứ gì! “Hắc hắc” người đưa cơm cười nói: “Không ăn cơm làm hư Huyền môn sư tôn, Lục Tùng làm sao đảm đương được?” Đào điên cuồng nhìn thẳng vào, vui mừng nói: “Lục huynh là người!” Lục Tùng nói: “Suýt xoa, ta là trộm chạy tới đây đây., “Đừng có há lộ ra.” Nhìn chung quanh một phen, lặng lẽ nói: “Ta liêu chết rớt nửa cân lão Bạch của Đình huynh, liên tục lừa gạt đối cho hắc chức vụ đưa cơm, ngàn vạn lần đừng để người ta vạch trần.” Đào chết yểu nói: “Làm gì lén lén lút, đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại giam giữ ta?” Lục Tùng trừng mắt nói: “Xảy ra chuyện gì? Xảy ra đại sự rồi! Sự kiện lớn khiến Huyền Môn Cửu Dương khiếp sợ!”

Đào Yêu Yêu giật mình, hỏi: “Chuyện gì nghiêm trọng như vậy?”

Lục Tùng lại nhìn sang hai bên, hạ giọng nói: “Hôm trước canh ba, Thủy Tiên tỷ tỷ ngay trong đêm xuống núi, từ đó du đãng khắp thế giới, người nói nghiêm trọng không?”

Đào Yêu Yêu như quả bóng xì hơi, cười khỏ nói: “Huynh đài, làm phiền người rồi, đặc biệt chạy tới nói nhảm với ta.”

Lục Khoát nói: “Ồ, người không để ý sao? Biết vì sao Thủy Tiên tỷ tỷ lại xuống núi không? Theo cô mẫu của nàng, à, chính là hoa bà bà lời nói, Thủy Tiên tỷ tỷ là vì tình phu tiền nhiệm, à, chính là Đào huynh đệ người rồi, muốn thăng cao làm sư tôn Nga Phản phái.

Thủy Tiên tỷ tỷ phóng thích ngai báu “Huyền môn đại sư nương”, hối hận muốn chết, then thùng với Đào lang, lập tức chặt đứt tình cảm, sau này ký hoài hồng trần giang hồ...”

Lỗ tai Đào Yêu cơ hồ dựng thẳng lên, kêu lên: “Từ từ, chậm đã! Người nói cái gì, cái gì mà Ngao sư tôn, ai muốn làm sư tôn?”

Lục Tùng nói: “Chính là Đào huynh đệ người đó! Một ngày gần đây khắp núi truyền khắp, người xông ra Trấn Yêu tháp nhất định phải chường quản Ngao, cái tháp kia bị Đào huynh đệ vượt qua, ngai báu của sư tôn còn có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của người? Đầu tiên bởi vì Càn Khôn Thập Nhị Kiếm quản thúc, mọi người chỉ cõng sau lưng bàn tán.

Thủy Tiên tỷ tỷ vừa đi, liền giống như thùng thuốc nổ đốt kíp nổ, toàn bộ Nghiêu phái ồn ào nổ tung, ngay cả đôi đũa nhỏ của phòng bếp cũng biết được huynh đệ đào sắp vinh đăng vị!”

Đào Yêu Yêu trợn mắt há hốc mồm, lắp bắp nói: “Ta làm sư tôn Nga Nghiêu phái? Ta... Ha, ta hủy hoại Trấn Yêu Tháp, tội không phải là đơn giản, hiện giờ cấm cửa phòng khách, nghĩ sẽ bị phạt, làm sao sẽ trao cho bọn họ, vậy đại trách nhiệm cỡ đó.”

Lục Khoát ngắt lời nói: “Thiên chân vạn xác, huynh đệ đăng vị trong tầm tay!” Đôi lại là biểu tình thê lương, ai thán nói: “Lục mỗi cùng anh em đào nhập Nga lang, đáng hận mệnh không tốt, gặp chuyện mà cách biệt một trời một vực.

Chỉ mong ngày huynh đệ Thanh Vân giờ cao, niệm tình cũ, mang theo ngu huynh thoát ly Khổ Hải.

Ài, chúng ta chọn mình bạch đi, Phong Lô môn tu luyện quá khổ cực, ngu huynh thật sự không cách nào... không thể kiên trì a.” Nói tới chỗ tình cảm, bi nan khắc, nước nở nói: “Ngày bái sư ta nghe ngóng môn pháp thuật mạnh nhất kia, đều nói Phong Lô môn lợi hại, ta liền gia nhập Phong Lô môn tu luyện.”

Ái, mỗi ngày sáng sớm bắt băng tuyết ba ngàn lần, ban đêm ngồi xếp bằng, luyện cái gì Viêm Long Ngự Hàn Công, ngu huynh đều sắp đông lạnh thành lông tơ màu đỏ rồi.

Ô ô, nếu muốn đổi đạo môn, nhất định phải được sư tôn cho phép.

Đào huynh đệ à, ngày sau hấn lên làm sư tôn Huyền môn, vạn vọng điều đổi ngu huynh đến Nhiếp Hồn môn.

Tân đệ tử Nhiếp Hồn môn cả ngày ngủ tu hành, ngủ có ai không biết chứ, ngu huynh từ nhỏ đã giỏi nhất đạo này, cam đoan từ sớm đến tối ngoại trừ ăn cơm không rời giường...” Sau khi liên tục cầu xin, duỗi bàn tay ra để cho người đào trốn chạy xem xét băng hàn bị thương sưng tỳ vết.

Nhìn ngón tay đỏ như củ cải, Lục đại công tử thất lễ, “Bịch” một cái quỳ xuống nói: “Cầu xin sư tôn từ bi, điều ta ra khỏi Phong Lô môn đi!”

Đào Yêu Yêu vội vàng đưa tay đỡ, khuyên nhủ: “Quỳ xuống đất quỳ lạy cha mẹ, nam nhi dưới gối có vàng, Lục huynh đừng như vậy.” Lục Tùng khóc ròng nói: “Nếu được siêu bạt bề khổ, người chính là sinh phụ mẫu ta!” Đào Yêu dờ khóc dờ cười, Tầm Tư xuất thân thiếu gia nhà giàu “Lục huynh phú gia.”, Không chịu nổi khổ tu đạo gian khổ, khó cho hấn bồi dưỡng hơn hai tháng nay.” Hảo hảo khuyên: “Tốt tốt, ta đáp ứng, lên làm sư tôn lập tức điều động người, mau mau đứng lên nói chuyện.” Lục Tùng nói: “Không được, không có bằng miệng, dựng chữ là chứng!”

Đang dây dưa không rõ, cánh cửa gỗ “Cốc cốc”, Hầu Thiên Cơ đứng bên cạnh cửa ho nhẹ hai tiếng,

Con cóc lập tức như kim đâm, “Đằng” nhảy lên, cúi đầu khom lưng lui về một góc, mặt xấu hổ đỏ bừng, chỉ thiếu chút nữa là tìm khe tường rụt vào.

Hầu Thiên Cơ không để ý tới hắn, nghiêm mặt nói: “Đào sư đệ, theo ta đi gặp sư tôn.”

Đào Yêu Yêu nói: “À, cuối cùng sư tôn cũng truyền triệu, thật chờ mong a.” cất bước đi ra ngoài phòng, chưa bước qua cánh cửa, bốn đệ tử kỳ xảo tiến lên, đặt rương gỗ sơn đen ba thước vuông xuống.

Hầu Thiên Cơ nói: “Mời Đào sư đệ vào trong rương, chúng ta đưa người vào trước.” Đào Thiên Thiên ngạc nhiên nói: “Lại là vì sao?”

Hầu Thiên Cơ nói: “Mấy ngày nay kỳ xảo môn ngày đêm làm việc, chế thành “Tám hơi thở phong thu” này, sau khi vào trong khí tức thông thấu, tuyệt không có cảm giác nghẹn ngào.

Nhưng khí số vận đều bị phong tỏa, ngoại giới tuyệt khó dò xét.” Đào Yêu Yêu nghi ngờ nói: “Vận thế khí số mệnh? Ta...” Hầu Thiên Cơ tiếp tục giải thích: “Hiện nay sư đệ đào có khí vận cực vượng, lại liên quan đến tiền đồ hưng suy của phái Nga, nếu tiết ra ngoài, sợ là vì ma đạo dò xét.”

Đào Yêu Yêu nhìn về phía góc nhà, Lục Đại Nhân cúi đầu hé miệng, lén lút mỉm cười, ám chỉ ” Đào huynh đệ khí vận quan hệ hùng hồn chán nản, đây chính là ẩn ngữ của Thăng sư tôn, nghe lầm tính toán hai lỗ tai dài trắng của ta!” Đào Yêu nói: “Nói như vậy, phù chú dán trên tường cũng là để đề phòng ngoại ma?” Hầu Thiên Cơ nói: “Đúng vậy, đúng là ta nghe lầm!”, Đào sư đệ pháp lực tuy cao, nhưng thân phận cực kỳ trọng yếu, cần phải phòng hộ nghiêm ngặt mới thỏa đáng.” Đào Yêu Yêu cười ha ha một tiếng, vỗ tay nói: “Vậy thì làm phiền các vị hộ tống rồi.” Nâng chân lên, ngồi vào hòm gỗ, đệ tử kỳ xảo che lên đỉnh, trong bốn phía kín kẽ hở không kẽ hở.

Trong rương kín không một chút ánh sáng, nhưng cũng không nghẹn khí, vị trí môn hơi mắc lại.

Đào Yêu Yêu nói: “Gạch cái lối ra, nên đào bằng phẳng một chút.” Hầu Thiên Cơ nói: “Đó là cơ quan phong bế khí vận, đợi ta niệm chú mở ra, ngăn chặn lỗ thủng lỗ khiêu quanh

người Đào sư đệ., Khí vận sẽ không tiết ra.” Đào Yêu Yêu suất chút nữa rơi xuống cầm, nói: “Ngăn chặn lỗ thủng của ta? Chẳng lẽ tiến vào trong môn...” Hâu Thiên Cơ nói: “Cơ quan đều là đánh bóng loáng, tuyệt đối không có gì khó khăn, nghiêm cấm khí vận quan trọng hơn, sư đệ nhìn xuống đi.”

Hâu Thiên Cơ nói: “Hả, điều chế khí vận vốn không phải sở trường của bản môn, sư tôn phong vận pháp khí lại thúc giục, nguyên lý chế tác có chút chênh lệch.” Đào Yêu Yêu nói: “Tiểu thiên sai của các người, ta đau đớn vô cùng! Thôi đi, lười tranh luận với các người, ta tự phong bế khí mạch, ngăn cách bên ngoài, như vậy có thể được rồi sao?” Sau cùng hai câu thanh âm to lớn, nhưng hô hấp hoàn toàn không có, ngay cả nhịp tim đập cũng ngừng lại, điều khiển nguyên thần của mình nói chuyện.

Hâu Thiên Cơ cười nói: “Thần công của Đào sư đệ thật kinh người, đúng là khiến người ta bội phục.” Không khởi động cơ quan nữa, phát tay ra hiệu, bốn đệ tử nâng hòm lên đi.

Rời khỏi Đông sương phòng, trải qua thí luyện tràng, trên đường đi các loại tiếng vang ồn ào, bầu không khí lại khác thường trầm trọng.

Đào Yêu sáu gốc phong nghiêm, nhưng linh lực nhạy cảm, đối với tình hình chung quanh thấy rất rõ ràng.

Phát hiện khu vực rộng lớn nhân chúng dày đặc, dựng lên lầu vải dựng lên trải rộng trên mặt đất.

Mấy trăm đệ tử Huyền môn ngũ lại bên ngoài, lưỡng trước hư vô tam phong đã dọn sạch, nghiêm nhiên là nghênh đón trận thế đại biến cố.

Một lát sau xuyên qua cầu Tiếp Dẫn, leo lên Lao Phong, đi tới vách núi phía sau tự nhiên, bốn đệ tử buông rương xuống, Hâu Thiên Cơ nói: “Khởi bẩm sư tôn, Đào sư đệ đã được dẫn tới.”

Loạn Trần đại sư nói: “Thả hấn ra đi, Huyền Chân giới chuẩn bị trước linh phù cảnh báo, đủ để phòng bị tà ma.”

Mọi người nghe lệnh mở nắp hòm ra.

Đào Yêu Yêu đứng dậy bước ra, nói: “Có thể hô hấp đánh rầm sao?” Một bên ngắm nhìn loạn trần, thấy hấn chấp tay về hướng vách núi, một đầu tóc trắng bay phấp phới lung tung.

Hầu Thiên Cơ nói: “Sự đệ cứ tự nhiên, chúng ta cáo lui.” Bóng lưng của Loạn Trần khom người hành lễ, lập tức dẫn người lui khỏi Huyền Chân giới.

Loạn Trần nói: “Đào chết non, mấy ngày nay cũng rất tức giận.” Từ từ xoay người lại.

Đào Yêu Yêu nói: “Cực kỳ buồn bức thì không sao, chính là...” Đột nhiên giật nảy mình, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt loạn trần, miệng quát: “Sự, sự tôn, người, người sao lại biến thành già rồi!”

Chỉ thấy loạn trần mi méo miệng, nếp nhăn hăm sâu, da thịt sụp xuống đến má.

Một đời đại tông sư tiên phong thanh tịnh, đã biến thành một lão đầu tiêu tụy hình dung.

Lần thứ ba mươi, Thạch Tử Thạch Thanh Hồ ở Tiên Cương.

Loạn Trần đại sư vỗ ngực thở nhẹ, từng bước dừng lại, run rẩy đi đến trước rương, bấm tay gảy tấm ván gỗ “Thùng thùng”

Đào Yêu Yêu nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Loạn Trần không trả lời, hỏi ngược lại: “Pháp khí người giả vào phong bế khí vận, có biết là có dụng ý gì không?” Tên đệ tử không biết nói: “Định thần tư, mắt thấy sư tôn bị gió thổi lung lay, vội vàng tiến lên đỡ cánh tay của hắn, chân khí đưa vào huyết đạo của hắn.”

Tinh thần loạn trần lập tức chấn động, nhưng huyết mạch gân cốt vẫn như cũ suy yếu, xem ra là thái độ già nua hết cách trong cuộc đời, mặc dù Thông Thiên chi năng cũng vô pháp xoay chuyển.

Tùy ý đồ đệ thi hành, chân khí du tẩu thân thể mục nát, hoàn toàn không để ý tới loạn trần, tựa hồ hồn phách thoát ly thể xác, từ thiên ngoại truyền tin nói: “Mỗi khi gặp huyền môn sư tôn mới sinh ra, khí thể của người đó tất nhiên sẽ đại thịnh, thiên tượng Ngao thiên cũng vì vậy mà thay đổi, rất dễ chiêu dẫn tà ma xâm lấn.”

Trái tim Đào Yêu Yêu đập phanh phanh, nói: “Sư tôn mới... Đệ tử không hiểu.”

Loạn Trần đại sư nói: “Còn về phần bao nhiêu yêu ma xâm nhập, vậy thì không biết được.

Nhưng có một đối thủ đặc biệt khó chơi, đặc biệt đáng sợ, nhất định sẽ tìm tới cửa khiêu chiến.” Tự nói tiếp, phảng phất truyền vị đã sớm thành sự thật, đang cân nhắc hậu quả tương quan.

Đào Yêu Yêu tập trung nhìn chăm chăm vào hắn, kinh ngạc ngây ra như phỗng.

Loạn Trần nói: “Kẻ đối đầu kia am hiểu nhất là đạo pháp truy tung, nếu cảm thấy người vận khí vượng, phải làm sư tôn Huyền môn.

Hắn trong nháy mắt liền ẩn vào sơn giới, quấy rối tác quái, khuấy lên phong ba ngập trời, có thể lật tung cả Ngao phái lên núi cao hướng lên trời.

Có nguyên do này, ta mới để cho người ta lá bùa dán, chế thành Phong Vận pháp khí, cách trở khí vận của người lộ ra ngoài.

Cho đến khi người chính thức thống lĩnh Ngao Cửu Đại Huyền môn, dựa theo quy định tăng tọa, có lẽ có thể khiến người nọ lần nữa rút lui... “

Đào Yêu Yêu giơ tay lên, lớn tiếng nói: “Dừng lại! Tạm biệt! Ngài nói là, ta muốn làm sư tôn Nga Túc!?”

Loạn Trần nói: “Còn phải hỏi nhiều? xông qua Trấn Yêu Tháp, Tử Vi Tinh Chiếu Đỉnh, thân phận trời thành đất, cũng không phải vì sự tận lực trao tặng người.” Bàn tay vỗ nhẹ lên đầu vai hắn, thở dài: “Ngàn quân gánh nặng, người tự tiếp nhận, cái này gọi là thiên mệnh có về!” Đào Yêu Kinh hải dần dần bình tĩnh, âm thầm nói “Sao nghe rất khó nghe, nhưng lại làm cho ta oan ức.”

Cảm thán không nhiều, Loạn Trần đại sư gõ nhẹ thái dương, nói: “Vừa nãy ta nói đến chỗ nào rồi? Ai, lão nhân tính tình lớn, trải qua lừa gạt của người, ta tìm không ra manh mối rồi.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nói là có kẻ đổi đầu, có thể khiến phái Ngao Bí lật tung nền móng lên trời.”

Loạn Trần nói: “Ừm, người kia tên là Ngọc Ngân Đồng, ba trăm năm trước, hắn là sư thúc tổ của ta.”

Đào Yêu Yêu giật nảy mình, nghiêng tai lắng nghe.

Loạn Trần đại sư nói: “Theo tuổi tác thì Ngọc Ngân Đồng vốn nên là tiên khách có bối phận cao nhất - Ngao Du chi bối phận.

Nhưng người này đạo hạnh cực cao, đức hạnh cực kém, hai chữ “Đạo đức”, chỉ chiếm một loại, lại vừa tiện thể tranh đoạt thứ tự ghế ngồi.

Mỗi năm tham gia Đấu Đức Đạo Hội đều lực áp quần tiên, bởi vì phẩm hạnh ác liệt, bối phận càng ngày càng thấp, về sau càng hạ thấp là tiểu sư đệ ký danh đồ mới.

Ngọc Ngân Đồng xấu hổ và giận dữ rời khỏi cửa, trốn vào thế ngoại không biết tung tích.

Chỉ khi tuyên thủ đồ Huyền Môn mới, hắn mới hiện thân thuyết pháp, giảng giải cho thủ đồ Tiên Ma đạo lưu thông, tự nạp sư tôn qua nghiện rồi, tuy cả người tà khí, nhưng cũng không quá mức đại hại.”

Nghe đến đây, nhớ lại hồi ức cũ kỹ, nhớ lại lời Lý Phượng Kỳ lúc nguy cấp nói ra, vội nói cho ta biết, Thiên Long Thần Tướng kế nhiệm ngày đó, có vị tiền bối bản phái chỉ giáo, chẳng lẽ chính là Ngọc Ngân Đồng kia?” Loạn Trần gật đầu nói: “Lý Phượng Kỳ, phụ thân ngươi, lịch nhiệm Thiên Long Thần Tướng đều tiếp xúc với hắn, nói nhiều lần, ngược lại thu hoạch không ít, thật ra thu hoạch không nhỏ chút nào?

Nhưng lần này khác, Ngọc Ngân Đồng đỏ mắt chính là danh vị sư tôn, nếu biết đại vị thuộc về ngươi, nhất định liều mạng tranh đoạt.”

Loạn Trần dừng một chút, sắc mặt lo lắng ngưng trọng, nói: “Năm đó ta mới chương quản Huyền môn, tam tổ luyện Thanh Vi vẫn còn, tính ra nàng là sư tỷ của Ngọc Ngân Đồng.

Do hạn chế thứ tự lâu dài, Ngọc Ngân Đồng không dám lỗ mãng, sư tôn Hoa Long Tử của ta mới có thể thuận lợi truyền ngôi.

Đợi đến khi luyện thanh vi nhập thánh từ thế, Ngọc Ngân Đồng lập tức đại náo nhao nhao, tuyên bố Hoa Long Tử đều là sư diệt của hắn, loạn trần càng là bồi bồi bồi vi tôn tử, có đức hạnh gì có thể triệt tiêu ngôi vị? Chẳng lẽ sẽ tranh chấp cùng cửu môn tiên khách, lúc đó Thiên Long Thần Tướng bỏ trống, chiến lực Chân Võ Trận có hạn.

Bọn ta cũng chỉ tập hợp tất cả môn đồ xuất chiến, đấu pháp bảy bảy bốn chín ngày, cuối cùng đánh bại Ngọc Ngân Đồng.

Dưới mặt phát hạ lời thề, chỉ cần ta chấp chương Nga lang phái một ngày, hắn phải thoái ẩn một ngày, không được đến Nga lang phái khiêu khích nữa.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Tướng bại quân đâu phải lo lắng nhiều, tối đa chỉ có thể đánh bại hắn một lần nữa, ép hắn phải thề độc đoạn căn.”

Loạn Trần đại sư thở dài nói: “Ngọc Ngân Đồng bị ép lập ước, nhìn như rất chặt vật, nhưng thực tế bị hao tổn nghiêm trọng là chúng ta bị thương nặng.

Trận kịch đấu kia chỉ qua hai ngày, Hoa Long Tử đại sư bởi vì chân khí hao hết mà mất mạng.

Hắn là sư tôn đời thứ tư của Nga Khuyết phái, lúc chết hình thần đều hủy, không thể đạo hóa nhập thánh.

Huyền môn cao thủ cũng phần lớn hao tổn, sơn trường hầu như trống không bị phế bỏ.

May mắn về sau Đào Hành mạnh mẽ dẫn người luyện thành Chân Võ Trận pháp, Nga Khuyết phái mới không bị bại diệt.” Nói xong mắt nhìn mây trời, thâm trầm nói: “Tất cả đều là Ngọc Ngân Đồng tạo thành, bây giờ lại vừa vận ngòi ở ghế đầu, người này nhất định lại hất tung sóng dữ lên.

Ta thì sao, ta có thể quả quyết như tiên sư vậy, liệu mình bảo vệ người sao? Hắc hắc, sợ là lòng có thừa mà lực không đủ.”

Đào Yêu Yêu không cho là đúng, trong lòng thầm nói “Sợ cái kia, một trăm năm tuổi không lớn không nhỏ, chỉ sợ cái này...”

Ta cũng muốn biết Ngọc Ngân Đồng kia, dạy hắn thử sự lợi hại của Vũ Trụ Phong.”

Loạn Trần cười nói: “Ngao nha sư tôn mặt ngoài phong quang, kỳ thật chỉ là Thủ Hộ giả Ngao tiên cảnh, một khi lên đó, phiền phức quần thân, hoàn toàn là chuyện khổ sai khiến người ma sát.

Ngọc Ngân Đồng tranh tới tranh đi, không biết tranh cái gì đây.” Đào Yêu Yêu thầm nói “Biết rõ là khổ sai, còn đẩy lên người ta, sư tôn ngài thật là thú vị.”

Chợt “Phốc phốc” hai tiếng, vật cứng bên vách đá va chạm, một khối nham thạch lơ lửng xoay quanh trên không.

Loạn Trần đại sư nói: “Ặc, niệm chú hơn nửa ngày, Lăng Vân thạch mới bay đến, ta xác thực già nua không thể dùng được.”

Đào Yêu nhìn Lăng Vân thạch xoay quanh vách đá, luôn không ổn định, đoán là vì pháp lực sư tôn chưa tới, hơi ngưng khí, tiên thạch lập tức ngưng kết.

Loạn Trần cười nói: “Hảo tiểu tử, lấy khí ngự vật, khó lường.”
Đào Yêu Yêu nói: “Gọi Lăng Vân thạch làm gì?” Hồn Trần nói: “Đi với ta Nguyên Thủy phong, hoàn thành nghi thức truyền vị.” Vừa nói vừa cất bước.”

Đào Yêu Yêu đuổi theo, đỡ loạn trần đứng trên tảng đá, chân khí lưu chuyển dưới lòng bàn chân, thần phong đưa nhẹ, Lăng Vân Thạch đã bay vào Vân Hải mênh mông.

Tu lang, Vô Lượng phong hiển hiện phía trước, Lăng Vân thạch bay bình ổn lại nhẹ nhàng nhanh chóng.

Loạn Trần nói: “Chậm chút đi, lão nhân thận hư tuyến yếu, gió thổi hung ác nội cấp.” Đào Yêu ngăn cản phong thế, hạ thấp Tiên thạch độ cao.

Bay đến trên không Vô Lượng phong, bình thường quanh đây có kiếm khí đan xen, đệ tử Kiếm Tiên thành quần tu luyện.

Hôm nay lại trong trời tĩnh lặng, sương mù thu lại, không nhìn thấy nửa bóng người.

Đào Yêu Yêu hỏi: “Người của Kiếm Tiên môn đi rồi?”

Loạn Trần nói: “Cửu môn đệ tử đều đã rút khỏi Hư Vô tam phong, thủ nghiêm cửa vào sơn trường, sau khi sư tôn mới nhậm chức lại trở về nơi đóng quân.

Truyền vị như vậy là ổn thỏa rồi.

Mấy ngày nay ta bốn tẩu chuẩn bị, tất cả sự việc an bài chu đáo, chỉ thiếu một bước cuối cùng.”

Hai sư đồ đàm luận, Lăng Vân thạch phi thăng.

Bất giác cao cực bát thương, tầng mây miên man kéo dài, đều trải ra dưới chân, tựa như băng tuyết đại dương tinh khiết trắng xoá.

Đột nhiên ánh sáng lóe lên, Bắc Đẩu Thất Tinh xa xa hiện ra phía tây, đối diện với mặt trời, chính giữa lơ lửng một tòa tiên sơn.

Một lát sau đến sườn núi, chỉ thấy cảnh sắc kỳ mỹ, không thể tưởng tượng nổi.

Từ đỉnh cuối, thúy đại thụ quần Quỳnh ngọc, đột ngột ôm hờ hoàn ngọc —— hiểm phong hiểm thạch, u cốc khe sâu, khắp

nơi đều nở đầy hoa tươi: Phấn là Xuân Đào, bạch chính là Hạ Hà, vàng là quả thu cúc, đỏ chính là Tịch Mai, bốn mùa không gặp được cỏ cây, một chỗ tranh diễm lệ tranh đấu một chỗ.

Hồ điệp lượn quanh, ong mật bay quanh, trên đó là Hoàng Oanh nháo cành, hải hòa từ Huyền Hạc mọc lên, phía dưới cỏ cây Linh Miêu nhảy nhót, Bạch Lộc điểm móng nhẹ, phảng phất theo thiên âm nhảy múa, các loại sinh linh khác nhau ở đây tập tính hòa thuận sinh tồn hòa thuận an bình.

Trong mắt Đào Yêu Yêu sáng sủa, đầu óc trống rỗng, nhưng trong lòng lại cực kỳ sáng khoái, ngàn nỗi lo trong trăn thế, một thoáng đều tan thành mây khói.

Lăng Vân thạch chạm đến thực địa, đáp xuống trên bãi cỏ bằng phẳng.

Phía trước có một hồ nước nhỏ, gợn sóng xanh biếc, xanh tươi dễ chịu, đẹp mắt.

Kỳ lân bơi lội bên cạnh cây thấp, dáng diềm đậm nhàn nhã.

Một con Kim Phụng lướt qua mặt hồ, lông chim phướn lên gọn sóng, chọt vỗ cánh phi thẳng Cửu Tiêu.

Đào Yêu Yêu chợt thấy cảnh này, bừng tỉnh khỏi giấc mộng, bật thốt lên: “Ta đã tới nơi này!”

Loạn Trần đại sư đi xuống tiên thạch, cười nói: “Người đã tới Nguyên Thủy phong, là nằm mơ sao?” Lời này không biết vô tình hay cố ý, lại giống như ánh sáng phá hiệu, xua tan sương mù trong đầu.

Đào Yêu Yêu nhớ lại giấc mộng trước kia, mộng cảnh quả nhiên là Ngao Tiên Cảnh! Đồng dạng hồ nước, cỏ cây, đồng dạng ánh sao chiếu sáng, trần cầm dị thú, chỉ thiếu thiếu thiếu thiếu thiếu thiếu thiếu nữ vẩy tím nhảy múa... Nhớ tới Tiểu Tuyết, Đào Yêu trong lòng chùng xuống, ưu tư ùn ùn, tâm cảnh Ninh Hòa bị phá vỡ, sơn cảnh cũng không thuận mắt như vậy.

Loạn Trần nhìn hẩn một cái, nói: “Hỗn tiểu tử, nhớ nữ nhân đi, nhìn người ngậy ngốc kia người chắc là đúng.” Võ ngực liên tục ho khan, dạy dỗ: “Đại trượng phu họa gì không thê, chớ nói chi thủ lĩnh Huyền môn! Một tiểu huynh đệ tuổi trẻ, danh tiếng vang dội tám mặt.

Nữ đệ tử đầy núi ai không yêu, muốn cưới cái kia còn không phải do người chọn? Lúc này lo được lo mất, ném đại sự quan trọng lên sau đầu, mười phần ngu xuẩn không có tiền đồ!” Nói liên miên, phảng phất gia gia răn dạy cháu trai.

Đào Yêu Yêu thở dài, đỡ sư tôn đi về phía bên hồ.

Chỗ đó đứng hai đội đồng tử thanh tu, khoanh tay chờ đợi pháp chỉ.

Loạn Trần nói: “Đi đây tiểu tử ngươi khai khiếu, hao phí nước miếng mấy chục cân, trước uống một chén trà mát giọng cổ họng đã.” Nói xong, mang đào chết yêu đi vào bãi bờ biển.

Hai bên đồng tử tản ra, trung tâm quả nhiên có bày mấy chén trà, đồ uống trà, lò than nhỏ, lò than nhỏ.

Hai sư đồ gấp gáp khoanh chân, ngay tại ven hồ phẩm trà đàm luận.

Đào Yêu Yêu rất có tính khoáng đạt, nhưng lúc cần giảng lễ cũng phải giảng lễ, không dám ngồi đối diện với sư tôn, vừa đánh vừa bồi tiếp.

Loạn Trần đại sư cười nói: “Thú vị, có khi Trương Cuồng không cố kỵ, có khi lễ số đã chuẩn bị sẵn, tiểu tử ngươi thật đúng là cao thâm khó lường.” Đồng tử nhen lửa Tiểu Hỏa lô, quạt lửa nấu trà, một bên bày ra chén trà xanh ngọc.

Đào Yêu Yêu nói: “Các môn đồ chúng đều đã rút đi, vì sao các đồng tử lại ở lại Nguyên Thủy phong?”

Hư Vô Tam Phong có nhiều đồng tử thanh tu, những người này nhìn như đứa bé bảy tám tuổi, không bá sư, không ra núi, không tu luyện đạo pháp, mỗi ngày quét sạch song môn làm việc vặt.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy không có gì lạ, giờ phút này tiên cảnh chợt gặp, mơ hồ cảm thấy trong đó ẩn giấu huyền vị.

Lần thứ ba mươi, Thạch Tử Thạch Thanh Hồ ở Tiên Cương 2

Loạn Trần nói: “Thanh tu đồng tử thanh tâm quả dục, tuyệt không có khả năng nhập ma, chính hợp lúc này điều phái.”
Dừng lại nửa thuấn, ý vị thâm trường nói: “Người nghĩ duyên của bọn họ sao không thể thành ma? Bởi vì bọn họ vốn là tà ma.” Đào Yêu điên cuồng nói: “Ồ?” Loạn Trần đại sư giải thích: “Từ xưa đến nay thần tiên, tiên nhân, xưng là ba đạo thượng nhân; tà, ma, quỷ chính là hạ ba đạo.”

Lục đạo chuyển hóa lẫn nhau, tổng hợp thiện ác tam giới.

Nói chi tiết, nếu vứt bỏ thiện tông ác thì yêu thành tà, người thành ma, linh thành quỷ.

Thanh Tu đồng tử là nhân loại cổ đại thân mang thần lực, bởi vì trầm mê ở đạo cường bá, bản tâm ma hóa, từng tai họa thương sinh thiên hạ.

Trước kia bị Thiên Sơn, Côn Luân hai tiên tông thu phục, hậu kinh nha phái cải tạo, khiến ma tính tiêu trừ, thoát thai hoán cốt, trùng sinh hình dáng hài đồng.

Bọn họ bởi vì thần thông mà làm đường lạc lối, lập chí thanh tính nhật dục, tuyệt không tu luyện bất luận tiên đạo pháp thuật gì.”

Đào Yêu Yêu nói: “Sư tôn cao luận, chỉ có một phần đệ tử không hiểu một chuyện.

Sinh lão bệnh tử là lẽ thường nhân sinh, sau khi chết linh hồn biến quỷ, cũng là thuận lý thành chương.

Vậy vì sao “Linh biến quỷ” tính là ác đạo? Người lương thiện đã chết, tất nhiên là ác quỷ sao?”

Loạn Trần đại sư nói: “Ai, đồ đàn! Sinh ra là của ta, chết vì ta làm ác, Nho gia cổ huấn quả nhiên, ai không sợ chết? Ai không chán chết? Tử vong là đại ác của nhân sinh, sinh thiện tử ác, đây mới là lẽ thường lý của con người đây!”

Đào Yêu Yêu làm bầm: “Huyền môn đổi thành Nho gia? Khóe miệng sư tôn biến hóa thật nhanh.”

Loạn Trần tiếp tục giảng đạo: “Huống chi người quý đồ lạ, linh hồn trở thành quỷ, nhân tính cũng thất truyền, không thể thức tập nhân luân đạo nghĩa.

Quý tính quái dị, xoắn xuýt oán hận khi còn sống, làm nhiều hành động thô bạo, rất dễ dàng bị tà ma điều khiển.”

Đào Yêu Yêu nghe vậy rùng mình, nhớ lại tào ngộ Loan Nhu.

Nàng đã chết nhiều năm, bị Cơ Không Hành câu giữ hồn phách, dùng làm con rối hung ác hại người.

Chẳng lẽ Cơ Không Hành nhìn trúng quý tính hung ác, mới trăm phương ngàn kế để lợi dụng? Hay là Đường Liên Bích phóng hỏa hủy hồn là đúng, lệnh mẫu thân thoát khỏi ác đạo, chưa chắc không phải là thiện ý... Khóe miệng hơi nhếch, thầm nghĩ “Tiểu bạch kiểm kia lòng dạ độc ác, một mực cậy mạnh, hẳn biết thiện ác thủ xả gì?” Đầu lâu lắc mạnh không thông, không thông, quý ác nhân thiện, lý này thật sự không thông.”

Đang muốn từ chối cường biện, hai thanh tu đồng tử gần đó, nói: “Trà đã đun nóng, xin cho chiêm chước.” Ngôn từ rất khiêm tốn, giọng thô như sắt cạo.

Loạn Trần đại sư hơi ngửa ra sau, để hai đứa trẻ điều hòa trà pha nước sôi.

Đào Yêu Yêu quay đầu lại, ánh mắt dừng ở bộ mặt hai đứa trẻ, chỉ thấy một đứa trẻ mũi sập răng nanh, tóc đỏ nhạt; một đứa khác mặt vuông, má mọc góc cạnh, khuôn mặt lại là hình chữ nhật! Đào Yêu Yêu càng nhìn càng kinh dị, nói: “Hai người các ngươi, ai nha, ngươi là Quỷ tướng! Ngươi là Hình Thiên! Hình Thiên ngươi mọc đầu sao?”

Đồng tử mặt vuông nói: ” bị cốt tân sinh, cũ xấu xí chưa rút, cổ nhân nhìn thấu.” Đồng tử tóc đỏ cười cười, cúi đầu rửa chén, ẩm chén, thuyên chuyển, động tác cẩn thận tào nhã văn nhã.

Bề ngoài hai người này rõ ràng là Quỷ Tướng Hình Thiên, chỉ hình thể thu nhỏ lại mấy lần, Hình Thiên mọc ra thủ cấp, đều mặc bào phục búi tóc, đã có dáng vẻ là trẻ con nhân loại.

Loạn Trần cười nói: “Trà Đạo có thể tĩnh tâm dưỡng tính, hai người các ngươi tu luyện hơn tháng, có thể phục hồi hình

người như cũ.” Hai đồng đáp: “Đúng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Bọn họ sao vậy, sao lại thành đồng tử thanh tu?”

Loạn Trần đại sư nói: “Đâu chỉ hai người bọn họ, năm tên cổ thần từ Trấn Yêu tháp chạy ra, tất cả đều quy phục Côn Bằng phái, sau này ở trong núi tĩnh tâm tu trì.” Lúc nói chuyện, trà rót xong, hai đứa bé khom người lui ra sau, khiêm tốn ôn lương, liên tục lễ mễ kêu “Quỳ tướng”, giờ phút này đều trầm ổn quảng đại nói.

Đào Yêu nhìn theo đội ngũ, có người hai mắt lấp lóe ngọn lửa, mơ hồ là đặc thù của Chúc Dung kia, gật đầu nói: “Ừm, xem như là hảo thân, Cổ Thần thay hình đổi dạng làm đồng tử, dù sao cũng tốt hơn làm tù phạm ở trong Trấn Yêu Tháp nhiều.”

Loạn Trần nói: “Cổ Thần là người sống lâu nhất trong Trấn Yêu tháp, luận lý cũng không phải tù phạm.

Như là Quỳ Tướng, Hình Thiên lưu lạc núi rừng như vậy, dù sao chiếm số ít người như vậy.

Đem chúng nhốt vào Trấn Yêu tháp là để tránh tà ma chiêu dụ, lợi dụng chúng nó gây nguy hại cho nhân gian.” Cầm lấy chén trà, ý bảo mọi người uống cùng một chén.

Chén trà nhỏ như đồng tiền, đào cơ hội giơ ngón tay khế vể, sát vào bờ môi nông cạn nhấp một cái, lên giác răng hai gò má mát lạnh, hương vị phiêu phù vòng quanh, lỗ chân lông quanh thân đều lộ ra mùi thơm, khen: “Trà ngon!” Đưa chén xuống, tiếp theo lời hỏi trước: “Trấn Yêu Tháp là chỗ ở của Cổ Thần sao?”

Loạn Trần đại sư nói: “Pháp giới Trấn Yêu Tháp do tiên thổ Thiên Sơn tạo thành, mà tiên thổ Thiên Sơn Thổ thuộc về Thiên Sơn tiên tông Thiên Sơn.

Nguyên nhân từ năm ngàn năm trước, thế lực nhân loại dần dần cường thịnh, thượng cổ thần loại ngày dần suy yếu, các loại thần thú như Long Phượng Kỳ Lân, nhao nhao bị dẫn vào các nơi của Thiên Sơn Tiên giới.

Cổ Thần là dị chủng của nhân loại, thiên sinh quái hình thần lực, vì người thường bài xích, cũng trốn vào địa bàn Thiên Sơn Tiên Tông của mình.

Nguyên Tông đại sư mượn Tiên Thổ tạo pháp giới, không thể tả tinh linh trên Tiên Thổ về nhân thế, liền chuyển vào Trần Yêu Tháp.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thế nhân không có pháp lực, thần thú thần nhân đều có đại năng, sao có thể bị thế nhân trục xuất?”

Loạn Trần cười nói: “Hỏi nhảy bén lại ngu dốt! Nói người nhảy bén, hỏi này cắt thẳng chỉ của bản phái; nói người ngu dốt, đáp án chính người đã nói ra. Ngày đó bác bỏ Cửu Vĩ Quy, người từng nói nhân loại sở dĩ chiếm cứ thế giới, hoàn toàn dựa vào “Nhân đạo” vượt qua ngoại tộc.

Nhược Nhục Cường Thực đạt được, nhân loại đã sớm bị diệt vong.”

Đào Yêu Yêu cũng nở nụ cười, nói: “Vậy cũng phải, nhân giả vô địch, cảm tình “Nhân đạo” mới là pháp bảo mạnh nhất.”

Loạn Trần chỉ chỉ đỉnh đầu, nói: “Đây là Thiên Mệnh sử dụng, “Nhân” loại chơi trò này huyền diệu vô cùng.

Nhân giả thường lực lượng bạc nhược, tranh đấu với cường giả, có lẽ sẽ mất mạng.

Nhưng nhân thể từ Man Hoang xu hướng sáng tỏ, thậm chí kéo dài phồn thịnh, vẫn là công hiệu lớn lao của “Nhân””””” một bên giảng giải, một bên chỉ chấm nước trà, nhẹ nhàng vạch chữ “Nhân”.

Đào Yêu Yêu nói: “Không thể đối phó với loài thú, trốn vào Thiên Sơn che chở cho mình.

Cứ nói như vậy, Thiên Sơn Tiên Giới là chỗ bất nhân?”

Loạn Trần đại sư nhấp một ngụm trà, trầm tư thật lâu, chậm chậm mở miệng nói: “Ba phái Tiên tông, Thiên Sơn, Côn Luân, Bồng Lai, Thiên Sơn.

Thiên Sơn giỏi về thông linh, Côn Luân am hiểu Huyền Đạo, Bồng Lai chuyên có thể diệt dục, tôn chỉ tuy có khác biệt, nhưng mục đích cũng chỉ là vì có thể đạt tới cảnh giới chí thiện chí toàn, đại triệt đại ngộ.

Tiên tông tu là “Xuất thế vô vi pháp”, coi trọng “Nhập thế hữu vi pháp”, cách giải thoát đại đạo kém rất nhiều, vì vậy khinh thường làm nhân.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vậ đạo lý rất giống Phật gia, Tiên tông đều là hòa thượng ni cô?”

Loạn Trần nói: “Khác biệt rất lớn.”

Phật gia có nắm tay “Chính pháp bất ly thế gian”, hòa thượng ni cô vẫn luôn tu hành ở nhân gian.

Tiên tông lại tận lực tránh đi nhân thế, vứt bỏ hiền lành tuyệt thánh, chỉ hy vọng dung nhập Thiên Địa Hồ Hải, thành tựu “Thiên Nhân Hợp Nhất” pháp thân.

Trong ba phái đặc biệt lấy Thiên Sơn Tiên Tông làm cơ sở, tu luyện giả ký hồn vong ngã, hồn phách có thể tương thông với điều thú trùng xà... “

Đào Yêu Minh thâm nghĩ “Băng Tầm Tiên Tác, Ngự Long Thuật của Linh Nhi, đều là tiên pháp Thiên Sơn, dựa vào ý niệm điều khiển những sinh vật khác.” Chỉ nghe loạn trần giảng đạo: “Thủ lĩnh Thiên Sơn Tiên Tông Thần Mộc cung chủ, được xưng là “Tám vạn bốn ngàn Tinh Vương”, Linh Thông Vân chúng sinh, Ân Trạch Sơn Xuyên Giang Dương Dương”

Đám tiểu thảo con sâu cái kiến trong thiên địa, nàng đều yêu thích bảo vệ bản thân như con người của mình.

Thần Mộc cung chủ xem ra, nhân loại cũng là một loại sinh linh bé nhỏ trong vũ trụ, cần phải dịu dàng che chở.

Điểm ấy vừa vặn tương ứng với nhân đạo, có nguyên do này, tổ sư Nguyên tông cùng Thần Mộc cung chủ kết giao rất thân, Ngao Bí phái cùng Thiên Sơn Tiên Tông cũng sâu xa nhất.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “So sánh với Xi phái chúng ta, Thiên Sơn Tiên Tông càng giống Hoàng lão đạo gia.”

Loạn Trần đại sư nói: “Có lẽ vậy, nhưng so sánh với Đạo tông, chúng ta cách nhân thế lại xa hơn nhiều.”

Đào Yêu Yêu thâm nghĩ: “Đạo tông? Chính là bức tử Tiêu Tiêu, đám gia hỏa đại ca thân bại danh liệt kia.” Hỏi: “Đạo tông có địa vị gì?”

Loạn Trần nói: “Đại hán thay mặt Nam Vương Lưu An tín ngưỡng đạo học, triệu tập tám vị đạo sĩ luyện đan tu chân, hiệu là “Thọ Xuân bát công”.

Sau đó tám công đều có tên là Sơn, quảng khai môn đình, sáng lập Tề Vân, Cửu Hoa, Thanh Thành, Long Hồ, La Phù các loại “Bát tông đạo phái”

Đường triều La Phù phái thất bại, chỉ còn lại mỗi Đạo tông thất phái.

Pháp lý của bọn họ mặc dù bất đồng, nhưng đều xây đàn, đánh đàn, bắt quỷ có thể bắt dư, trấn trạch khu ma, ra vào thành quê nơi phố làm đạo tràng, mọi chuyện xong xuôi liền hướng người ta đòi tài vật, nghiêm nhiên thành một nghề làm việc thỏa đáng.

Đến đời gần đây mấy trăm năm, một số môn phái cho vay nặng lãi, mua ruộng sản buôn bán nô bộc, đó càng là tài nguyên cuộn cuộn, danh lợi Quảng thu.”

Đào Yêu Yêu mỉm cười nói: “Nghe giống giang hồ bang hội.”

Loạn Trần nói: “Gần như vậy.”

Đạo tông gần thế tục, lại tôn kính pháp lý huyền đạo, như là cầu nối với tiên phạm.

Bởi vậy tổ sư Nguyên tông truyền xuống di mệnh, Đạo tông phạm gặp nạn, đệ tử Nga Mi nhất định phải toàn lực viện trợ, để có thể thông qua Đạo tông duy trì nhân đạo của Phạm gian duy trì nhân gian.

Thất Đạo tông kính phục Xi phái cường đại, tôn làm lãnh tụ Tiên đạo, như gặp phải khúc mắc Cát đều tìm Trọng Tài Nga Phái Trọng Tài.

Ai, là vì những nguyên do này, sư tôn ta đây chịu khổ! Trần thế huyền nào không dứt bên tai, đều tranh mưu tính kế không được sao, hơn một trăm năm a, lão tử hiếm khi thanh tĩnh vài ngày.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Đến lượt ta làm sư tôn, cũng phải làm mấy con chó con Đạo tông kia sao? Thôi vậy, điều tra cái tên hãm hại đại ca của bọn họ trước, tra ra được cái quần của bọn họ đánh nặng ba trăm cái ván lớn!”

Loạn Trần đại sư nói: “Ngao nha phái so với Đạo tông Thanh Hư, lại so với Tiên tông chi tiết, giữa người và thần, thủ định chính trực trung đạo.

Chết yếu rồi, chết non, căn tiết và pháp nghĩa của bản phái đại khái như thế, ta đã tuyên giáo minh, lĩnh hội bao nhiêu thì xem ngộ tính của ngươi rồi.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đệ tử thụ giáo, xin sư tôn lần sau gọi đệ, phiền toái mang họ mình ra ngoài.”

Một bên bỗng nhiên có người chen ngang: “Sư tôn ngôn ngôn hóa, thực khiến đệ tử trật tự.” Giọng điệu mang vẻ trào phúng, đúng là lời nói của Lăng Ba! Chỉ thấy nàng khoác Thanh Phục, trang phục giống với Thanh Tu đồng tử, cho nên vừa rồi không phát hiện ra.

Loạn Trần đại sư ngẩng đầu nhìn nàng, mặt không biểu tình nói: “Các đệ tử rời khỏi Tam Phong, vì sao ngươi đến đây nghe trộm?”

Lăng Ba nói: “Đệ tử sợ tà ma lên vào, cố ý đến đây hộ pháp. Đúng lúc gặp sư tôn bàn luận xa hoa, không dám quấy rầy.”

Loạn Trần nói: “Thật sao? Phiền ngươi hao tâm tổn trí nhiều hơn.”

Lăng Ba nói: “Không dám.”

Hai người một hỏi một đôi, làm sư tôn lạnh lùng nói, làm đồ đệ cũng không cung kính, ần ần ý vị gương cung bạt kiếm.

Loạn Trần chợt nở mặt cười nói: “Nếu như vậy, ngươi dẫn người đi Thần Nông môn nhìn xem, người thu trị bệnh hành động không tiện, chỉ sợ có chút chưa triệt ly, ngươi đi chăm sóc một chút đi.” Lúc này, Lăng Ba mới khom lưng thi lễ, đáp: “Cẩn tuân sư mệnh!” Cử chỉ miệng cung kính, lại khôi phục thái độ ôn tĩnh bình thường.

Lập tức để cho đồng tử Thanh Tu dẫn đường, hẩn điều khiển kiếm quang bay lên đỉnh núi.

Ngày thứ ba mươi, Thạch Tử Thạch Thanh Hồ ở Tiên Cương số ba

Đào Yêu Yêu ngây người, âm thầm kinh ngạc: “Đại sư tử và sư tôn... hình như có gì đó không đúng lắm!” Cảm ơn phủ thành của đại sư tử, hỉ nộ không sắc, sao hôm nay lời nói lại khác thường, chẳng lẽ bất mãn khi đại vị sư tôn rơi xuống bên cạnh, chạy tới phát tiết sự đố kỵ sao? Hồn Trần lại như trút được gánh nặng, vỗ bả vai hắn, cười nói: “Đừng có suy nghĩ lung tung! Nên ăn nói đều phải khai ra, chỉ chờ thời điểm tiếp vị đã đến.

Hắc, trước kia Nguyên Thủy phong cũng là tiên cảnh Thiên Sơn, Tổ sư từ Thiên Sơn tiên cảnh dời vào Ngao Minh.

Cảnh trí sinh vật trong núi, đều duy trì thái độ hoang dã thượng cổ.

Đến đến đến, ta chỉ điểm cho ngươi một chút rõ ràng.”

Hắn kéo hắn đứng dậy, ngón tay chỉ vào hồ nước nhỏ trước mắt, nói: “Cái này gọi là “Hóa Thánh Trì”, Thiên Sơn tiên chúng, Huyền môn cao sĩ, bao gồm các đời sư tôn của Nga Du phái, sau khi ngộ đạo đều từ thể nhập thánh trong hồ.

Đối diện là Đông Chấn Đan bệ, phía trên mười tám huyết động thiên nhiên, Thần Nông môn dùng làm nơi ngủ trọ.

Ừm, Thần nông môn tiếp nhận rất nhiều bệnh, cần hái thảo chế dược, ngọn núi này đủ để cung cấp.” Mái núi thuận theo ngón tay hắn nhìn về phía xa, quả thấy mây bay lượn, uốn lượn liên tục, ngực ngực dâng cơ tức đại sướng.

Đột nhiên ngẩng ra, chỉ lên trời nói: “Kỳ quái, thượng cổ phi điều có đầu người sao?”

Lời còn chưa dứt, tiên phong từ từ hạ xuống, đi tới trước mặt hắn thấy rõ ràng: Thiếu nữ có khuôn mặt khoảng mười tám mười chín tuổi, hai sườn mọc ra hai cánh lớn đầy lông tơ trắng.

Loạn Trần cười nói: “Hôm nay náo nhiệt, bói toán chơi mạt chược cửa hàng, lão hủ may mắn như thế nào.”

Ma Cô mỉm cười nói: “Đã có trà ngon như vậy, các người vốn nên mời ta.”

Đào Yêu Yêu chấp tay nói: “Bái kiến tiên bói.”

Ba người hàn huyên ngồi xuống, châm trà nói chuyện nhẹ nhàng.

Loạn Trần đại sư vì hỏi “Có gì chỉ giáo?” Ma Cô đáp: “Bốn phái Đại Lý, Ma Vương tà giáo một trận chiến mà tiêu diệt, ta đặc biệt tới bái vọng diệt trừ tà trừ ma đại anh hùng.” Chuyển hướng về phía Đào Yêu, quan sát tỉ mỉ một phen, đánh giá tướng mạo của hắn: “Ngu luyện mắt U Phong Sương, tính tình con trai chưa thay đổi, đã có vận số của tông sư, đại khí của Huyền môn lại chấn động tứ hải.” “Đại chiến Nam Hải trải qua, có thể kể rõ ràng cho ta không?” Đào Yêu nhận lời, liền từ việc anh dũng cứu dân nữ, đấu với Cơ Không Hành kể lại, nói thẳng đến việc chém giết Cửu Vĩ Quy Kiệt, nửa đường xông vào Trấn Yêu Tháp dạo chơi dị thế, thức tỉnh Long Bách Linh, trở thành chủ nhân của Ma Kiếm, những chuyện lớn nhỏ đều không giữ lại gì.

Giảng xong đã qua hai canh giờ, mệ thơm nhỏ bé, thoải mái như tán gẫu nhà hàng ngày.

Ma Cô trầm ngâm nói: “Bốn hộ pháp Kim Luân giáo đào thoát, đúng là thông qua một tấm tranh vẽ, pháp thuật này rất giống bí giới thuật Huyền Môn Cổ đã thất truyền... Kẻ thủ ác hơn cả Phật hành giấu diếm quỷ bí, đáng tiếc không thể bắt được.

Nhưng những điều này chỉ coi là tiếc nuối nhỏ nhỏ, Cửu Vĩ Quy Xán muốn sống muốn chết, dụng ý mới cần đề phòng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Tiền bói suy nghĩ vô cùng đúng! Ta rõ ràng cho Cửu Vĩ Quy con đường sống, nàng thế nào cũng phải liều chết không toàn thân, bụng dạ khó lường, dám cất giấu hậu chiêu âm độc gì đó?”

Ma Cô nhàn nhạt cười cười, không có trực tiếp giải đáp, nói: ”Đào sư diệt Thần Mộc giáp phụ thân, có thể cho ta nhìn một chút hay không.”

Đào Yêu Yêu nghe vậy, đạo thanh “Thứ tội”, cởi xuống một nửa quần áo, lộ ra vai và ngực bụng dưới.

Ma Cô mắt đẹp sáng lên, nhìn kỹ chữ viết mờ nhạt như không trên da thịt, vui vẻ nói: “Rất tốt, Thần Mộc Giáp nhập thể, pháp quyết khắc sâu linh đài, ngươi đều lĩnh hội sao?” Đào Yêu Yêu điên nói: “Không quá rõ ràng, nhưng dùng được cũng không thành vấn đề.”

Ma Cô nói với Loạn Trần: “Căn cứ tiên pháp Thiên Sơn là Liên Sơn Thần Dịch, có ý nghĩa trọng đại với đạo pháp của bản phái.

Có thể vận dụng thì cuối cùng có thể giải ngộ, nhiệm vụ Huyền môn truyền pháp, hoàn toàn chính xác không phải hẳn có thể làm được.”

Loạn Trần đại sư nói: “Đúng vậy, Thần Mộc Giáp Quyết chất chứa thượng cổ Dịch Lý, Thiên Vương Thuần ở bên trong, tổng cương của Kiếm Tiên môn cũng có nhiều thứ liên quan, xem như là một trong những pháp thuật bản phái tổ nguyên.

Huyền môn Cửu Dương truyền đến hiện nay, rất nhiều thần công mất đi tác dụng, các môn pháp thuật cũng có nhiều chỗ không thông, lấy đến Chân Võ Trận chung quy chưa hoàn thiện.

chải vượt pháp nghĩa sai, còn phải xem Thiên Sơn Liên Sơn Dịch, Côn Luân Quy Tàng Dịch hai loại pháp nguyên vào tay.” Uống một ngụm trà, vê râu nói: “Ta thì không được, truyền đạo pháp của bản phái, sau này nhìn ngươi rồi.” Đào Yêu Yêu hạ thấp người lĩnh bảo.

Ma Cô tiếp tục nói: “Ngoài ra, Thần Mộc Giáp có chút ràng buộc đối với phi phong vũ trụ, mưu đồ của Cửu Vĩ Quy tạm thời không có cách nào thực hiện được.” Đào Yêu Yêu nói: “Mưu đồ của Cửu Vĩ Quy?” Ma Cô nói: “Một kiếm của ngươi chém giết Cửu Vĩ Ma Vương, tuyệt đối là cường giả số một trong Tam Giới, có đủ thần thông diệt thế, Cửu Vĩ Quy liền chứng minh điều này...”

Đào Yêu Yêu nói: “Đợi đã, ý ngươi nói, ta... ta sẽ diệt thế?”

Ma Cô nói: ” lợi dụng thế giới hủy diệt của ngươi, chính là mưu đồ của Cửu Vĩ Quy.”

Đào Yêu Yêu mặc quần áo tử tế, cười nói: “Cửu Vĩ Quy là đầu đất to lớn, chết cũng chết rồi, đừng hòng tác động đến nửa cái lông tơ của ta, làm sao có thể “Lợi dụng” ta?”

Ma Cô nhắc hai tay lên, thản nhiên nói: “Theo người nói, ma đầu kia ở trong Trấn Yêu Tháp thiết lập ván cược mở màn.

Nàng liều mạng với người đến cùng, kỳ thật cũng là một trận đánh cược lớn.” Mắt thấy núi non phù vân, chậm rãi nói: “Cửu Vĩ Côn của Nam Hải là do Yêu Hoàng khống chế, trở thành công cụ giết chóc không có chút tình cảm nào, cùng cái chết không có gì khác nhau.

Cửu Vĩ quy đau khổ xứng đôi tang thân, sớm đã đoạn tuyệt sinh chí, cùng thể đồng diệt trở thành tâm nguyện duy nhất của nàng.”

Loạn Trần khẽ thở dài: “Vô tình, chấp tình, tóm lại cũng dễ nhập ma.”

Ma Cô nói: “Cửu Vĩ Quy, nàng là đang đánh cược với ông trời, dùng tính mạng nhà mình đầu nhập vào gia tộc mình.

Nếu chiến thắng chủ nhân của Ma kiếm, nàng liền vô địch về phía mình, lập tức thi hành kế sách diệt thế; nếu chết dưới kiếm của người, chủ của Ma kiếm cường uy xác lập, không có lực lượng khắc chế nữa, thế giới trong tay người yếu ớt như đồ sứ.

Nếu người tình cờ phát ra, hoặc là vì tức giận thất thủ, phá hủy thế giới cũng là chuyện sớm hay muộn.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Tiền bối cứ yên tâm, cứ việc bỏ một trăm hai mươi cái lòng! Vãn bối trăm vẻ bất hảo, ưu điểm lớn nhất là tính tình tốt. “Ôn Lương cung kính nhường “Là miệng bên phải của bình sinh, sao có thể tùy hứng làm bậy?” Bỗng dung biến sắc, nhảy lên nói: “Gặp quỷ rồi! Tên khốn kia chạy tới đây làm gì?”

Ma Cô thở dài nói: “Ai, còn nói tính tình tốt đấy.”

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chăm về phía chân trời, lông mày nhíu thành một hạt đào.

Một mảnh sương vân xẹt qua bầu trời xanh, hàn ý cách xa ngàn dặm, hẳn đã nghiêm nghị cảm thấy, ý chí chiến đấu trong

ngực không hiểu sao bốc lên.

Trong khoảnh khắc mây bay đến, sương mù mờ mịt, Đường Liên Bích từ giữa không trung đi đến trước bàn.

Loạn Trần đại sư cười nói: “Ha ha, Đường Liên Bích Phản Sơn chắc chắn đã lấy được Huyền Thủy kiếm.” Đường Liên Bích nói: “Vâng.” Hồn Trần tươi cười hòa ái, ánh mắt tràn đầy vui mừng và tín nhiệm, nhẹ nhàng niệm: “Đường môn có sau, Đường môn có sau này...” Uống một ngụm trà, ánh mắt dời về phía Ma Cô, cười nói: “Kim Luân giáo dời tông đàn tới Nam Hải, gần đây thực lực tăng mạnh.

Ma Cô quan sát Phổ Thiện đảo thủy vận đại hưng, tính ra chắc chắn Huyền Thủy kiếm ẩn giấu ở đâu đó, bây giờ phá địch thủ đoạt bảo, quả nhiên bói toán thần chuẩn.”

Đường Liên Bích nói: “Ta muốn hỏi thăm tung tích ba thanh thần kiếm còn lại.” Ma Cô nói: “Vị này là...” Loạn Trần giới thiệu: “Đời sau Thực Trung Đường môn, Đường Liên Đường công tử, bá lạy Cửu U tuyết làm sư phụ, đã thâm sâu đến tinh túy pháp thuật Phong Lôi.”

Ma Cô nói: “Đó cũng là con cháu bản phái.” Đánh giá trên dưới một hồi, giọng nói kiêu ngạo, cười nói: “Đường công tử đang tìm kiếm Tứ Thần Kiếm sao? Tàng địa của thần kiếm chỉ có ta có thể bói toán, đại sư Loạn Trần cũng không giúp được người.” Hồn Trần vuốt râu gật đầu, tỏ vẻ lời ấy là thật.

Đường Liên Bích nói: “Ồ?” Khóe mắt quét về phía Ma Cô, thần sắc không hề thay đổi.

Ma Cô nói: “Ta có thể giúp người một việc, nhưng tin tức không thể cho không, cần phải lấy thứ gì ra trao đổi.” Đường Liên Bích nói: “Người muốn vật gì?”

Ma Cô nói: “Cô cô có hai bảo bối của Côn Luân tiên tông, tên là “Xích Bạch Hoàn Dương Sinh Linh Chi”, có thể làm cho xương khô sinh thịt, gỗ mục nảy mầm, cực kỳ có hiệu quả khởi tử hồi sinh.

Người đi Côn Luân sơn mang Bạch Linh Chi tới, ta nói cho người thần kiếm ở nơi đó.” Đường Liên Bích nói: “Một lời đã định.” Quay người cất bước đi lên, đi qua trước mặt đào, giống như hấn căn bản không tồn tại.

Đào Yêu Hỏa bùng lên, trừng mắt nói: “Ồ! Tên chuột nhắt đồ rẻ tiền nhà ngươi, thân khí cái gì!”

Ma Cô chợt nói: “Đường công tử dừng bước!” Đường Liên Bích đứng lại, nhưng không quay đầu lại.

Ma cô nhìn đào chết non, cười nói: “Đào sư diệt, học chiêu Cửu Vĩ Quy kia, ta cũng muốn đánh cược với ngươi một chút.” Đào điên cuồng nói: “Đánh cược?” Ma cô nói: “Đánh cược với Đường công tử, hôm nay ngươi không thắng được hẳn.”

Đường Liên Bích hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Cùng kẻ ngốc giao thủ, ta không có hứng thú.” Đạp lên sương mù đi ra ngoài ngọn núi.

Đào Yêu Yêu giận dữ, muốn phát tác, đáy lòng vẫn còn nghi ngờ, nói với Ma Cô: “Làm đánh cuộc sao? Ta thắng thế nào?” Ma Cô nói: “Ngươi thắng mà, ta tính toán cho ngươi quan hệ thông gia, trúng mấy vị hồng nhan tri kỷ, ai mới là lão bà chân chính của ngươi...”

Lời còn chưa dứt, voi đào điên cuồng húc vào con châu chấu, nhảy lên “Đằng” nói: “Được rồi! Tiền bồi chờ một lát!” Bay qua áng mây, đuổi theo quát: “Đường Liên Bích, có gan so cao thấp với ta!”

Đường Liên Bích không nhanh không chậm, chiếu thẳng về phía trước phi hành.

Đào Yêu Yêu nói: “Sợ à? Đi nữa là con rùa đen, rùa đen rụt đầu ngươi...” Đột nhiên Đường Liên Bích xoay người, vung cánh tay lên, hai tay đồng thời thả Lôi Viêm xuống.

Đào Yêu Yêu bất ngờ xuất hiện, không ngờ đối phương nói đánh là đánh, vừa ra tay đã là chiêu mạnh nhất, vội vàng mở Thiên Vương Thuần che chắn.

Vừa ngăn được công kích của tay phải Đường Liên Bích, chợt thấy tay trái hấn chéo, lôi viêm lưu phóng ra bắn nhanh về phía tây, rõ ràng là phương vị Nghiêu Phong!

Đào Yêu Yêu hoảng sợ: “Tiểu Bạch mặt đông kích tây, lại muốn hủy diệt đạo tràng Nga Mi!” Không cho phép suy nghĩ tí mảy, xoay người bay nhanh như điện, nhoáng một cái bay tới Nghiêu Phong Phong.

Chỉ thấy lôi viêm lưu xuyên qua không trung phá vân, mắt thấy đánh trúng tự nhiên cung, chột địa quang u vân hợp, lôi viêm lưu biến mất vô ảnh, phảng phất phi tiễn bắn ra bị bàn tay khổng lồ ngạnh sinh trả về, cả tòa Lao Phong không tổn hại một sợi cỏ.

Đào Yêu Yêu trợn mắt há mồm, một lúc lâu sau vẫn chưa tỉnh hồn.

Lôi Viêm lưu hiển nhiên là bị Đường Liên Bích thu hồi, nhưng như vậy thu phóng tùy tâm sở dục, pháp lực cao tới mức thiên nhân hóa cảnh đã đạt tới Thiên Nhân hóa cảnh.

Trong đầu Đào Yêu hiện lên từng tràng cảnh này, ban đầu Đường Liên Liên Huyết Anh dùng chính mình khảo nghiệm, phá hủy Phổ Thiện đảo, tàn nhẫn đấu Cửu Vĩ Quy, hành động nhìn như làm bừa, không để ý người khác sống chết, kì thực tiến thoái tự nhiên, ẩn hiện sớm có thể nắm chắc thời thế lâm nguy đình chỉ.

Theo suy luận này, tự mình nghĩ cách cứu bách tính vùng duyên hải cũng là nhiều nhất cử chỉ này?

Câu nói “Ngu xuẩn” kia vẫn còn bên tai, công pháp Đường Liên Bích biểu thị rõ ràng là châm biếm mắt hắc nông cạn, nhưng công pháp của hắc mới vào cảnh giới thượng thừa, có thể có bao nhiêu kiến thức thực chiến? tùy tiện mĩa mai không khỏi quá mức hà khắc.

Đào Yêu Yêu càng nghĩ càng căm tức, nhờ nước miếng nói: “Thu phóng tự nhiên, ta phi! Tên khốn kia nổi điên thiêu chết thân mẫu, sao không thu tay lại kịp?!” Tung Vân qua lại tìm kiếm, nào còn có bóng dáng Đường Liên Bích? Phần nộ phản hồi Nguyên Thủy Phong, Ma Cô đón đầu hỏi: “Kết quả đấu pháp như thế nào?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta không thua.”

Ma Cô cười nói: “Ngươi cũng không thắng, xem khí sắc vận của ngươi, ta đoán hôm nay ngươi không thắng được hắc.” Thu liễm mặt cười, nói: “Chúng ta đã nói xong, ngươi không thắng thì coi như thua, hiện tại mau bồi thường ta tiền đặt cược đi.”

Đào Yêu Yêu thầm kêu “Không xong”, cũng không hỏi thắng thua bồi thường cái gì, đành phải nói: “Tiền bồi yêu cầu vật gì?”

Ma Cô nói: “Không nhiều không ít, cần người một sợi tóc.”

Lần thứ ba mươi, Thạch Tử Thạch Thanh Hồ ở Tiên Cương số bốn.

Trong lòng Đào Yêu Yêu cảm thấy kỳ lạ, nhổ xuống một sợi tóc đưa lên.

Ma Cô nghiêm nghị nói: “Ta muốn ngươi thề, sợi tóc này sau này không phải tất cả của ngươi, tuyệt không liên quan tới họa phúc lành của ngươi!” Đào Yêu càng ngày càng kinh ngạc, xem Ma Cô thần sắc nghiêm túc, dự đoán cũng không có ác ý, liền nói: “Đầu tóc này thua tiền bồi Ma Cô, từ nay về sau nghe theo chủ nhân mới phát phái, gả cưới vợ, không còn liên quan gì tới bản nhân đào tài kiệt nữa.” Trong bụng âm thầm buồn cười.”

Ma Cô thần sắc phương hòa, lấy ra cái hộp gỗ đào nhỏ, cất kỹ sợi tóc trân quý mà giá trị, thấp giọng nói: “Người có thân đại năng, thề với bản thân lập lời thề sẽ thành pháp chú, vật này thoát ly sự diệt Đào, có lẽ là hy vọng cuối cùng...” ngẩng đầu nhìn về phía Loạn Trần đại sư, nói: “Đường Liên pháp thuật tuyệt cao, ước chừng có thể quần nhau với Ma Kiếm.

Người này xuất hiện, thật sự là phúc của Huyền môn.

Nhưng vì sao hắn lại khổ công tìm tứ thần kiếm, đại sư có biết không?”

Loạn Trần nói: “Đứa bé kia đặc biệt hành, cam khổ buồn vui đều giấu ở trong lòng, tuyệt không hướng người ta thổ lộ.

Ừm, đạo pháp của hắn xuất phát từ Lam, vượt xa Cửu U Tuyệt của bản sư, tâm kiếm không phải vì tăng cường pháp lực.” híp mắt suy nghĩ nửa khắc, nói: “Từ lão tương truyền, Phong Lô, Thủy, Hỏa, Tứ Thần Kiếm, người tìm đủ có thể điên đảo càn khôn, khiến cho thời gian đảo ngược.”

Ma cô nói: “Hắn có thù hận gì với ngày trước? Lại muốn đảo ngược thời gian?” Loạn Trần lắc đầu, biểu thị không thể nào biết được.

Đào Yêu Yêu lại sinh ra ý nghĩ tương đối, nói: “Tìm toàn bộ Tứ Thần Kiếm thì sao? So sánh với vũ trụ phong của ta, rất

cuộc ai mạnh ai yếu?”

Ma Cô cười hỏi ngược lại: “Tạo hóa cường, hay là dục vọng mạnh? Người nói ngược lại một chút.”

Đào Yêu Yêu không rõ ràng lắm, hấn ta thì thảo: “Tạo hóa... dục vọng?”

Ma Cô nói: “Phong Lôi Thủy Hỏa, chính là nguyên chất cấu tạo thiên địa vạn vật.

Phong Lôi Thủy Hỏa, Tứ Thần Kiếm, theo thứ tự là bốn loại tinh túy nguyên chất, uẩn tụ lực lượng Tạo Hóa tự nhiên.

Mà vũ trụ phong? Vũ trụ ban đầu từ lúc nhân loại khai trí, là do dục niệm hợp thành quái lực của nhân tâm.

Cho nên vũ trụ phong nhất định phải có chủ nhân, người muốn dục vọng rời khỏi thân người, vậy còn có tác dụng gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Lực lượng dục vọng, lực lượng tự nhiên hóa thành hai loại binh khí? Vẫn bối khó có thể tưởng tượng...”

Loạn Trần giờ chén trà lên nói: “Ta hỏi người, hương vị của loại trà này thế nào?”

Đào Yêu Yêu mờ mịt nói: “Trà? Ừm, uống rất ngon.”

Loạn Trần đại sư nói: “Loại trà này gọi là “Phật Ảnh Long Châu”, nguyên sản sinh phúc kiến Vũ Di sơn, trong hơn mười năm thoải mái tiêu thụ Giang Nam Nam sư, giá bán Trục Nguyệt trên tăng vọt.

Phúc Kiến trà nông đã phạt toàn bộ ngọn núi san bằng, tạo thành trà viên chuyên trồng loại trà này.

Hắc hắc, khai sơn di thổ, sáng tạo ra loại mới, như công lao tạo vật của thần linh, nhân loại sao lại có lực lượng lớn?”

Ma Cô nói tiếp: “Tiết đồng mưu lợi, trà khách thích thú, hợp làm sông núi biến dạng.

Thường Ngôn nói “Người định thắng thiên”, người có dục vọng làm động lực, đem Thái Sơn cũng dời vào Đông Hải.”

Đào Yêu Yêu thì thảo nói: “Người định thắng trời, dục vọng thắng tự nhiên, vũ trụ phong vượt qua Tứ Thần Kiếm...” Chợt

tâm niệm hơi đổi, nhớ tới một đoạn, cười nói: “Tập hợp đủ Tứ Thần Kiếm mới đảo ngược thời gian, ta mang theo mũi nhọn vũ trụ tùy ý xuyên qua triều cũ, Đường Liên Bích luôn kém nửa bậc.”

Ma Cô lắc đầu nói: “Bằng không, chỉ có ở trong thông đạo U Minh, người mới có thể mang kiếm xuyên Du.

Tứ Thần Kiếm vốn là sinh ra từ tạo hóa, được thuận lợi đi khắp thế gian, không cần mượn nhờ con đường khác.

Bởi vậy có thể biết, bất luận dục vọng nhân loại tạo thành bao nhiêu kỳ tích, lực lượng tự nhiên từ đầu đến cuối đều là lớn hơn lực lượng dục vọng.” Đào Yêu điên cuồng nói: “Ai, ta còn muốn trở về cứu Nhạc Phi đây.” Ma cô nói: “Rốt cuộc dục vọng không chế người, vẫn là dục vọng con người không chế, lợi hại của vũ trụ mới cần người hảo hảo suy nghĩ.”

Nói đến đây, bốn phía sáng tỏ thông suốt.

Mặt trời nghiêng nghiêng chiếu bãi cỏ, mặt hồ phát ra sóng âm huyền động.

Loạn Trần đại sư nói: “Đã đến giờ!” Bên bờ hồ hào quang trầm trầm, dần dần hiển lộ ra một tảng đá lớn cao hai trượng, phía trước bóng loáng vuông vức, vàng sáng tử oản lưu chuyển.

Loạn Trần nói: “Trời chiều chiếu sáng thánh trì, Thiên Mệnh Giám sẽ hiện hình, theo ta đi qua.” Đây bàn đứng lên, đi tới trước tảng đá lớn kia, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào: “Đây là “Thiên Mệnh Chân Giám” nhị tổ lưu lại, uẩn chứa cảm ứng linh lực thiên địa, mỗi khi sư tôn Huyền môn đổi vị, thần quang của Tử Vi Tinh tất sẽ thu hồi trong giám.”

Hắn ta xuất thần, nói: “Tử Vi Tinh Ly Đỉnh, ta cũng biến thành một lão sư quý rồi.” Ngữ điệu chậm rãi, lộ ra thương cảm nhàn nhạt.

Đào Yêu Yêu nhìn trộm, tảng đá kia mặt ngoài sáng tím oánh khiết, loạn trần đứng ở phía trước, không chiếu ra được nửa điểm bóng người.

Chợt thấy loạn trần vẫy tay nói: “Đào chết yếu, người qua đây.” Đứng sang một bên, tránh vị trí ra.

Đào Yêu Yêu đứng trước tảng đá, ánh sáng tím lập tức phân tán, giống như tấm gương vén tấm vải che, hiện ra thân ảnh đào yêu nhanh chóng hiện ra.

Loạn Trần đại sư nói: “Thiên mệnh Chiêu Nhiên, vì tin tưởng không thể nghi ngờ.” Ma Cô cúi đầu, sắc mặt bình tĩnh mà trang nghiêm.

Đào Yêu Yêu gãi gãi đầu, nghiêng miệng phun lưỡi làm mặt quỷ, bóng dáng Thạch Trung cũng quái dị điệp ra.

Loạn Trần vỗ lưng hần nói: “Người nhìn tự nhiên cung.” Đào điên theo lời nhìn ra xa, chỉ thấy đỉnh Nghiêu Phong mây sắc sỡ rực rỡ, bóng người lơ mờ treo một chùm sáng màu tím.

Loạn Trần nói: “Đó chính là Tử Vi Tinh, sư tôn mới nhậm chức, Tử Vi Tinh Chiếu Đỉnh, đồng thời tinh quang thăng lên Huyền Chân Giới, tuyên bố người và Nga Thiên Tiên Cảnh tương thông mệnh.”

Ma Cô nói: “Sau này người và Ngao Tiên cảnh đồng sinh cùng diệt, nếu như muốn bản thân chu toàn, người phải kiệt lực bảo vệ Nga Mi.”

Loạn Trần cười nói: “Đừng cứng nhắc như vậy, ngày đó người không muốn làm sư tôn, tìm đệ tử thích hợp tiếp nhận, bao nhiêu gánh nặng đều bỏ đi.” Chỉ vào Thiên Mệnh Chân Giám, giảng giải: “Sau khi người chọn trúng người kế thừa, tử vi tinh quang lại lần nữa bị bảo giám thu tụ, nếu người kế thừa ứng hợp thiên địa linh hồn, tử quang mới được mở ra, chiếu ra hình ảnh người kia.” đấm ngực ha ha ho nhẹ, nói: “Người đừng lười biếng giờ mách lới a, ba ngày hai đầu mang người đến chiếu rọi.”

Đào Yêu Yêu sưng sờ nói: “Ta là sư tôn Ngao Bính? Nghi thức tiếp nhận nhiệm vụ đâu?”

Loạn Trần nói: “Vừa rồi chính là nghi thức, đã xong, người còn chờ chào rượu tạ lễ sao? Đi thôi!” Phất phất tay, bỗng nhiên một mối lộ ra, khuôn mặt già nua bao phủ âm lệ, phảng phất đèn dầu sắp cạn khô.

Đào Yêu Yêu nói: “Ta đưa ngài nghỉ ngơi trước.” Loạn Trần nói: “Từ hôm nay trở đi, ta sẽ không rời khỏi Nguyên Thủy phong.”

Người đi tự nhiên cung sớm, triệu tập mọi người trọng chấn môn đình, nhất định phải lấy tiêu diệt Yêu Hoàng làm mục tiêu!” Đào Yêu Quy chấp tay nói: “Vâng.” Đi hai bước trở về, nói: “Sư tôn, nương tử tẩm kia có nguyện vọng hoàn thiện, có thể thu nhận nàng không?”

Loạn Trần nói: “Người hiện tại là sư tôn, người làm chủ.” Đào Yêu Yêu nói: “Đúng.” cất bước muốn đi, lại quay đầu nói: “Lý Phượng Kỳ Thiên Vương Thuần công mẫn, ta muốn để hắn đảm nhiệm đồ đệ đầu tiên trong Kiếm Tiên.” Loạn Trần nói: “Người là sư tôn, người làm chủ.

Khụ, sau này ta ẩn tích bế quan, ít đến quấy nhiễu sự thanh tĩnh của ta.” Đào Yêu Yêu đầy nghi vấn, không dám nhắc lại, biết rằng gặp lại đã khó, lập tức dập đầu loạn xạ, cười lên vãn quang bay xa.

Nhìn theo bóng lưng đào biến mất, loạn trần thở dài: “Đại nhiệm giao phó, lòng ta an rồi.”

Ma Cô nói: “Tuy ý trời sáng tỏ, nhưng Vận Mệnh càng nguy hiểm hơn.”

Loạn Trần nói: “Câu này giải thích thế nào?”

Ma cô nói: “Trước mặt hắn ta còn không tiện nói rõ, giờ phút này xin thứ cho ta nói thẳng, vận rủi điên cuồng quần thân, mệnh tương cực kỳ nguy hiểm.”

Loạn trần tay vuốt râu, nhìn chăm chú Thiên Mệnh Chân Giám, tảng đá lớn kia đang nhanh chóng tiêu tan mờ hồ.

Ma Cô nói: “Thần Mộc Giáp không thể phá vỡ, vũ trụ không gì không khắc, khả năng công kích của nó cường đại đến cực đoan, cái gọi là “Kháng Long hồi hận, cường giả tất gãy”, huống chi vạn vật sinh tương khắc lẫn nhau.

Hắn đều không có địch thủ khắc tinh rồi, ông trời há có thể cho hắn tồn tại tại trên đời?”

Loạn Trần nói: “À, chỉ dựa vào mệnh lý suy đoán thiên ý, không khỏi có chút sai lệch.”

Ma Cô im lặng một lát, hỏi: “Đại sư, Vô Tàng Hoàn tàn sát bừa bãi Tiên giới, cầm ma kiếm chém vạn tiên, việc này cách nay bao nhiêu năm tháng?”

Loạn Trần nói: “Gần một trăm năm.”

Ma Cô nói: “Khi nào thì thu được Vũ Trụ Phong?”

Loạn Trần đáp: “Theo lời hắc, là Nam Tống sơ niên.”

Ma Cô nói: “Tống triều cách nay đã mấy trăm năm, khi đó đào chết yếu lấy đi vũ trụ phong, Võ Tàng hoàn thu được kiếm thành Ma, vũ trụ phong của hắc từ đâu mà đến?”

Câu này hỏi ra, loạn trần hoảng sợ kinh hãi nói: “Người nói là... Vũ trụ phong sẽ mất mát, tái nhập dị thể truyền lưu... Sau đó bị Võ Tàng hoàn lấy được?” Ma Cô gật đầu nói: “Đào Yêu sắp mất kiếm, không phải chỉ dựa vào mệnh lý suy đoán, làm việc cũng có thể suy đoán được.

Vũ Tàng hoàn thất kiếm thì tan xương nát thịt, đào chết non chỉ sợ cũng...”

Loạn Trần đại sư ngây người một lúc lâu, kinh hãi dần dần tiêu nhạt, nhẹ giọng nói: “Thiên ý, ý là thế.” Ánh mắt khôi phục về ôn hòa, mỉm cười nói: “Ngao Nghiêu phái có rất nhiều bí mật đại sự, ta cũng không có nói rõ cho hắc.

Ví dụ như căn nguyên của Yêu Hoàng, Thường Sinh Tử đi về phía đó, Lăng Ba... Ai, sức người làm quá nhiều, cuối cùng làm trái Thiên Đạo tự nhiên, mỗi người đều có số mệnh riêng của mình.”

Ma Cô gật đầu nhẹ, nói: “Mệnh số khó lường, nhưng hắc nhận nhiệm vụ yếu vị Nga Mi, ngài mới đầu đã nhận định, ta nghĩ là Thường Sinh Tử nói cho...” Loạn Trần đại sư ra hiệu đừng có lên tiếng, cười nói: “Chớ có nói toạc ra, sau này tự hiểu ra.

Giống như Cửu Vĩ Quy đánh cược mạng với trời, ông trời cuối cùng sẽ vạch trần kết quả, chúng ta cứ chờ xem.” Hai vị cao sĩ liếc mắt nhìn nhau, tâm niệm ăn ý, trong chớp mắt thoải mái cười nói.

Đêm đó, Đào Yêu Yêu ngồi trên mái hiên tự nhiên, lòng bàn chân là vực sâu vạn trượng, đỉnh đầu trắng sáng treo cao.

Trong lòng hắc mơ màng màng, như mộng như thức dậy, suy nghĩ như ngựa hoang thoát cương lao nhanh không ngớt.

Hơn hai tháng, đều trải qua bao năm tang thương, tiêu tử vất vả chưa sạch biến thân thành tôn trưởng Tiên gia, Thần giáp

ma kiếm cùng tập hợp một thân, là may mắn hay là không may? Sau này đối mặt với người bên cạnh như thế nào? Kết hôn với Linh Nhi sao? Tiểu Tuyết làm sao bây giờ? Mẫu thân an nguy sao? Đón nàng thoát ly Long gia?, Gặp phải đại phu của Long gia, là giết nàng báo thù rửa hận, hay là đổi giọng xưng nàng “Nhạc mẫu”? Hay là trước tiên hoàn thành phó thác của sư tôn, chỉ riêng bức tường Lao môn đã tiêu diệt ma đạo? Nhưng mà Yêu Hoàng ở đâu? Cửu Vĩ Quy oán độc thù thế, ai đưa nó vào Trấn Yêu Tháp? Tiên tông? Đạo tông...

Ngàn đầu vạn đầu, xoắn đảo lật qua, hấn bỗng nhiên thẳng lưng, ánh mắt nhìn về phía cực xa.

Chỉ thấy bóng đêm mênh mông, như có mây đen cuộn cuộn kéo tới.

(Bộ thứ hai kết thúc)

Bộ thứ ba thật sự là thiên.

Lần đầu tiên đầu Hàn Đào Lý biết nhà ai đó một điểm.

Ly niên năm mới chỉ kém năm ngày, sơn cốc tuyết trắng tuyết phủ, hồng mai phiêu hương, cây cối rừng trúc lộ ra sơ xuân tươi mát.

Gia hộ Hắc Thủy thôn trương la niên sự, quét cửa liên, bái tổ tiên, tế lò thần, hoan thanh tiểu ngữ vang khắp nơi, chỉ có lão Đình gia ở cửa thôn nhàn rỗi như thường.

Ba gian thảo phòng đứng lặng bên cây cầu nhỏ, xa xa nhìn lại, tựa như ngư ông khoác áo yếm câu cá.

Chủ nhân phòng cỏ Đình Bá Dương ngồi dựa vào cửa, trước mặt bày ra một cái bàn gỗ nhỏ, tay trái cầm bình rượu, tay phải cầm chén rượu, một bát Bạch Thủy củ cải, ba củ khoai lang nướng đỏ, chỉ có nửa đĩa mì ớt, tập trung thành một mâm cơm trưa trung gian.

Đình bá dương uống hai ngậm rượu lâu năm, nhìn cây mai trước phòng, thần sắc vui vẻ tự đắc.

Đột nhiên tiếng chuông vang mãnh liệt, bờ sông bên kia lướt tới mười hai con tuần mã đỏ thẫm.

Người đi đầu bay lên không nhảy lên cầu nhỏ, “Rắc rắc” giẫm lên đại động, thân cầu bằng gỗ đứt thành mấy đoạn.

Bốn vó ngựa kia cắm vào trong nước đá, lại như cuồng long rì rào, nhảy xuống cửa gian nhà cỏ, sau đó nhảy ra ngoài.

Những người còn lại giống như gió lốc cùng tiến lên, bỗng nhiên cùng nhau đứng thẳng, da lông trên thân ngựa lại không có một chút nước ướt, trên cơ bắp giống như hỏa than bốc lên từng sợi hơi trắng.

Người kỵ binh lập tức cầm đao, mặc áo khoác ngắn màu đen, áo choàng đỏ của Tinh Tinh, Kim Ti hộ oản tú mẫu đàn, có vẻ trắng lệt lệt bụi hân.

Người dẫn đầu hơn bốn mươi tuổi, da mặt trắng nõn mắt đậu tương, vắn cổ nhìn quanh nói: “Tiểu đạo phía sau núi, hẳn là đi đúng rồi.” Vuơ Thị Đình Bá Dương, tùy tiện hỏi: “Này, đồ

quê, nơi này là chỗ nào? ” khẩu âm dị dạng, không phải Ba Thục Nhân thị.

Đinh bá dương mắt nhìn cây cầu gãy, lông mày dần dần nhăn lại.

Một gã kỵ sĩ mắng: “Đúng là dã nô tài! Hoàng tổng quản nhà ta tra hỏi, sao ngươi không đáp?” Đinh bá Dương ôm quyền nói: “Xếp vị trí từ xa tới là khách, sao lại là đường đột, người trong giáo hương khó mà tiếp đãi.” Toái Mộc lơ lửng trong dòng sông ngón tay nói: “Cây cầu này tập hợp lực lượng toàn thôn tạo thành, một triều làm hư tổn mấy ngày khó tu luyện.”

Thỉnh tôn khách bồi thường theo sự thật, sau này chỉ cần lưu lại.”

Người cười nói: “Ha, không đền thì sao? Ngươi còn dám giữ lão gia lại!”

Đinh Bá Dương hơi lung lay sau đầu, nói: “Con trai nói “Ngôn trung tín, hành chung kính, tuy là bang Man Mạch, đi là đủ; Ngôn bất trung, đi không kính, tuy châu ngọc, đi lại không thay đổi?” Đạo lý từ xưa, trung hậu đi khắp thiên hạ, điều luyện nửa bước khó đi.” Trong miệng tụng văn câu, thông thả thông thả chặn trước đầu ngựa, bước đi thông thả chặn trước đầu ngựa?”

Chúng kỵ giả xưa nay ngang ngược bá đạo, chưa từng bị người đụng vào, lúc đó liền muốn phát tác.

Hoàng tổng quản nhìn hai bên chớp mắt, ra hiệu chậm rãi động thủ, cười nói: “Nghe ngôn ngữ của ngươi hình như cũng có đọc sách.

Ha ha, hiềm thấy, ngược lại ở thâm sơn cùng cốc có một tú tài chanh chua.

Sau khi đáp xong lời của ta, ngươi sẽ có chỗ tốt của mình.” cạy ra một thỏi vàng nhỏ, đặt trong tay ném đi.

Đinh Bá Dương nhìn hấn chịu bỏ tiền, sắc mặt hơi hòa hoãn, nói: “Bản thôn gọi là Hắc Thủy thôn, ba mặt nước quanh ba mặt.

Một con sông đuôi trâu ngăn chặn giao thông, người nông dân ra ngoài đều dựa vào cây cầu này, mong khách... “

Hoàng tổng quản không để chiếc cầu gỗ vào trong lòng, hỏi: “Tục truyền Thục Sơn Huyền Môn ở gần đây, người có biết hay không?”

Đinh bá Dương sững sốt, lập tức liên tục lắc đầu.

Hoàng tổng quản xuất thần một lát, lại nói: “Ta hỏi người, mấy ngày nay có khách nhân vùng khác cổ quái xuất hiện không?”

Đinh bá Dương nói: “Có.” Hoàng tổng quản vội hỏi: “Ở nơi nào?” Đinh bá Dương nói: “Xa tại chân trời, gần ngay trước mắt.”

Các vị không phải quan lại như trộm, lại ngang ngược kiêu ngạo, đúng là quái khách không vội vàng tới.” Mọi người giận dữ, chỉ muốn phóng ngựa đập hấn thành thịt nát.

Hoàng tổng quản: “Chậm đã, đại sự quan trọng hơn.” khoát tay ngăn lại tùy tùng, tiếp tục nói: “Ta hỏi là một nữ nhân, ừm, một phụ nhân hành tẩu một mình, ước chừng ba bốn mươi tuổi, có thể mang theo mặt nạ bằng da.

Tính danh sao, nàng hoặc là họ Long, nếu không nói họ Đào, còn không nói tới họ Kỳ.”

Tận mắt nhìn thấy đối phương ngang ngược không có biểu hiện gì, Đinh bá Dương tức giận dần dần, cười lạnh nói: “Nghe ngóng nữ khách độc thân, ngay cả người ta họ gì cũng không rõ, có thể thấy dụng ý không tốt.” Hoàng tổng quản trầm ngâm nói: “Tìm thêm một ít người tra hỏi mới tốt.

A, người bảo toàn thôn lão ầu đến đây tập hợp, nếu hỏi được tung tích của phụ nhân kia, lão gia thật là có thưởng lớn.”

Đinh bá Dương nói: “Hàng năm sau mỗi nhà đoàn tụ, ai chịu đến bãi sông chịu rét? Tôn giá nhiều tiền, trước đền tu cầu đã!” Hoàng tổng quản: “Người khác sợ lạnh, vì sao người lại uống rượu ở bờ sông?”

Hai câu này lọt vào tai, vừa vặn hái được chỗ đắc ý của thư sinh.

Đinh bá dương lắc mình rung đùi, chỉ điểm Mai Thụ gần đó, miệng chiếm một tuyệt vãn: “Tuyệt Vực thất kiêu diễm, Hồng Mai khí sắc khác biệt.

Nàng tự yêu bản thân Thế Hàn, không cười muôn hoa muôn vẻ.

Mai Hoa này là một trong tam hữu của Tuế Hàn, băng thiên địa tuyết ngạo nghễ nở hoa, giống như quân tử cao khiết phong cốt.

Thế hệ học trò chúng ta cầm chén đánh giá một phen, mới không phụ độ văn học tốt... “

Kéo vẫn còn chưa kéo xong, Hoàng tổng quản đã vung roi ngựa, mãnh liệt đem vài cây mai quất cho nát bầy.

Đinh bá dương ngạc nhiên nói: “Sao vậy?” Roi kia xoay tròn, ngọn roi quất trúng bắp đùi của hắn, quần bông lập tức nứt ra, trên da thịt sưng lên hai vết máu.

Đinh bá Dương kêu đau tê liệt ngã xuống, nhất thời không đứng dậy nổi.

Hoàng tổng quản quát: “Gọi người trả lời cho tốt, lại dám kéo trái kéo phải với lão gia, thưởng cho người mấy roi cũng phải có quy củ một chút.”

Bên cạnh có người nói: “Một tên nghèo kiết xác, giẫm chết đi được rồi, Hà tổng quản giáo huấn.” Hoàng tổng quản nói: “Đang muốn gây ra động tĩnh lớn, dẫn người trong thôn tới dễ dàng hỏi, tránh cho chúng ta bị tra xét từng nhà từng nhà.” Hung khí chợt hiện, quát mạng nói: “Đánh cho ta a! Đánh cho hắn kêu cha gọi mẹ!” Đám tùy tùng theo thúc ngựa vây quanh Đinh bá Dương, roi da quất xuống như hạt mưa, quất hết vào xương sườn sau lưng.

Tuy rằng đau đớn tiến vào cốt tủy, lại tránh đi chỗ yếu hại trí mạng, hiển thị là lão thủ quanh năm đánh người.

Đinh bá Dương khàn giọng kêu thảm thiết, nhưng thế gió hơi yếu, tiếng hô không truyền đi được bao xa.

Ánh mắt Hoàng tổng quản dời về phía gian nhà cỏ phía sau, chỉ định chính giữa: “Đốt cái hang chó này, không tin không có ai tới.” Đinh bá Dương bỗng nhiên nhảy lên khỏi mặt đất, bất chấp đau đớn, kêu lên: “Không được, đừng đốt, không đốt được.” Tình thế hốt hoảng, duỗi ra hai tay ngăn cản cửa phòng, một hơi năn nỉ: “Nhà lớn dùng làm nhà để học trong thôn, đốt hỏng hài tử không có chỗ đọc sách.

Liệt vị lão gia xin bớt giận, tiểu nhân triệu tập thôn dân giúp các người.”

Mọi người cười to nói: “Ăn một bữa roi, quân tử biến thành người nhỏ, thật sự là trời sinh xương ti tiện.” Hoàng tổng quản nói: “Ngươi là tiên sinh dạy học ở thôn này?” Đinh Bá Dương đã mệt mỏi, liều mạng thở dài nói: “Chỉ mong Mạc hủy học đường, tiểu nhân tùy ý sai khiến, mặc cho sai khiến...”

Hoàng tổng quản cười hắc hắc, nháy mắt ra dấu.

Hai bên kỵ binh tung ngựa nhảy lên giữa không trung, trường tiên vung ra quán lấy xà nhà.

Móng ngựa giẫm trúng tường bùn, liên thể phát lực nhảy về phía sau, chỉ nghe “Phành phành” vang, tường đổ xà ngang, mảnh giấy học bỏ kia giống như xé rách, bùn đất đá cỏ lộn xộn rơi xuống đất.

Đinh bá dương kinh sợ giận dữ đan xen, trong bụng rượu cuộn cuộn, muốn xông lên lý luận.

Bỗng nhiên tiếng trẻ con “Oa”, truyền ra từ căn phòng rách nát, đúng là tiếng khóc của trẻ con.

Lần này mọi người đều sửng sốt, Hoàng tổng đạo: “Ồ, trong chuồng chó có chó con.” Một trận gió thổi tung cỏ tranh, giữa đồng gạch đá có một anh trai trai, quanh thân tinh quang xích, tứ chi màu hồng không ngừng vẫy vẫy giấy dựa.

Nói cũng kỳ quái, lúc phòng rách nát đất đá đập xuống, trẻ sơ sinh lại không tổn hao gì, ngay cả hạt bụi cỏ cũng không dính lên, trong minh minh minh hình như có quỷ thần phù hộ bảo vệ.

Hoàng tổng quản kinh ngạc nói: “Thường nói người nghèo mệnh tiện, quả nhiên không giả.

Thiên Hàn địa đông lạnh này thân không che đậy, tiểu quỷ rõ ràng tràn đầy sức sống.” Đối với Đinh bá Dương cười nói: “Tên chó nhà ngươi mới biết tính toán nha, đưa con trai mới sinh ra nắng đông mông sáng bóng, quần lót quần áo tiết kiệm một chút, để dành tiền mua rượu ăn.”

Hai mắt Đinh Bá Dương nhìn chằm chằm đứa trẻ sơ sinh kia, kinh ngạc nói: “Đây, đây không phải là con trai của ta, đây là con trai của nhà ai?” Tầm Tư Tư vừa rời ngồi một mình ở trước cửa, người nào đem một đứa bé bỏ vào trong nhà, bản thân sao lại không có chút cảm giác nào? Hoàng tổng quản híp

mắt nhìn, thường nói “Tam triều hài nhi xấu như con lừa”, da lông góc, giống như một khối thịt sinh dính đầy tơ máu.

Hoàng tổng quản càng nhìn càng phiền chán, nói: “Sinh ra tên khốn kiếp như vậy, thê tử ngươi so với heo còn xấu hơn.”

Đinh bá Dương nói: “Lão bà của ta? Ta kết vợ bệnh hơn mười năm, sao có thể sinh ra đứa nhỏ này!”

Hoàng tổng quản nói: “Ngay cả cha ruột cũng không nhận, sống sót là dư thừa.

Cũng dừng tay mềm nữa, đến đi, diễm hỏa thiêu phòng!” Hai kỵ binh lên tiếng tới gần, tay kéo bõm ngựa, một thoáng ánh sáng đỏ bay vút, từ trong miệng ngựa phun ra hai luồng lửa, đốt cháy nhà cỏ.

Mọi người vỗ tay khen ngợi: “Hô Diễm Báo đại hiển thần uy!” Đinh Bá dương hồn bay lên trời, tai nghe trẻ mới sinh khóc, một luồng dũng khí lao thẳng tới đỉnh đầu.

Lúc này eo mèo vọt vào hỏa trường, tay chân cũng dùng bóc ra đá vụn, ôm đứa bé kia chạy ra ngoài cửa trước.

May mà hỏa diễm bị tường đất ngăn trở thế công, chỉ nướng cháy râu tóc, không đốt da thịt cơ thể.

Hoàng tổng quản cười lạnh nói: “Nếu không phải con trai ruột, sao ngươi có thể cam lòng liều mình cứu giúp? Cẩu nô mới ngay trước mặt nói dối.”

Đinh bá Dương ôm đứa trẻ mới sinh, ngẩng đầu giận dữ mắng: “Tặc tử! Cầm thú! Tung hỏa đốt học đường ta, đứa nhỏ sơ sinh cũng không buông tha, táng tận người Luân Thiên Lương!”

Lúc này bước chân bốn phía dồn dập, rất nhiều thôn dân nhìn thấy ánh lửa, nâng thùng nước chạy đến cứu viện.

Chúng kỵ binh lập tức chia làm hai nhóm, năm người vây quanh Đinh Bá Dương, bảy kỵ binh tiến lên ngăn cản thôn dân, quát: “Thành thật đứng lên, nghe theo chỉ phái của tổng quản lão gia! Đồ chó điên rồi! Còn dám chạy loạn!” Trong đồng người “Vù vù” hung ác quát vào.

Các thôn dân đã quen tự do tự tại, đã bao giờ phải chịu nô dịch của người ngoài? Lập tức quần chúng phản nộ, phụ nữ giơ

chân chỉ mắng, hán tử cầm gậy đánh trả, tiếc rằng đối phương cười con ngựa cao lớn, roi vừa nhanh vừa nặng.

Các thôn dân ngăn cản không nổi, nhao nhao ôm đầu tránh lui.

Hoàng tổng quản thầm nghĩ “Trong núi bùn thối tử dã vô cùng, cần giết gà dọa khỉ, để bọn họ hiểu được kết cục làm trái mệnh lệnh.”

Ác Niệm Phủ Sinh, “Xoát” rút ra yêu đao, làm theo lời Đinh Bá Dương nói: “Lão gia, quay đầu về Xuyên Xuyên, lấy người ra một cái chợ lợi!” Bàn tay vận chuyển chém vào đầu, lực đao mạnh mẽ, thế mạnh mẽ bỏ Đinh Bá Dương và trẻ con hai nửa.

Đột nhiên trong mắt hoa lên, tiếng kêu thảm thiết nghe rợn cả tai.

Hoàng tổng quản định thần nhìn xem, Đinh bá dương cùng trẻ con đang yên đang lành đứng trước mặt.

Một gã thủ hạ người đầy máu, cánh tay trái đã bị chặt đứt ngang vai, ngã xuống yên ngựa như giết heo kêu to.

Hoàng tổng quản hoảng sợ, thầm nghĩ đao phong rõ ràng chém về phía Đinh Bá Dương, sao lại ngộ thương tùy tùng? Ngoài kinh nghi sát tâm càng tăng lên, nửa xoay người vung cổ tay ra sau, vận sức châm thêm một nhát, đao kia lại như khảm vào tường đồng vách sắt, đừng có mơ tưởng nhúc nhích được chút nào.

Hoàng tổng quản biết tình sau lưng khác thường, mãnh liệt quay đầu, chỉ thấy Thiển Ảnh Đình, một thiếu nữ áo tím mặt lạnh nhìn nhau, đứng thẳng tắp trên mũi đao.

Hoàng tổng quản Đại Kỳ, khuỷu tay dịch chuyển ra phía trước, nhưng lại có thể động đậy được.

Thiếu nữ kia cũng theo cương đao lướt ngang, mũi chân giẫm lên mũi đao, nhẹ nhàng hồn nhiên như không có gì.

Hoàng tổng quản hoa mắt đờ đẫn “Là yêu tinh! Là quỷ mị!?” Không đợi thiếu nữ lấy lại tinh thần, chợt thấy thiếu nữ từ phía sau nhảy lên không trung, đầu ngón tay hai đao hoàng quang bay xuống nhà cỏ, từng vòng từng vòng mở ra, giống như cúc vàng giận phóng ra, hỏa diễm trong nháy mắt dập tắt.

Mấy sợi khói dư phiêu tán, thiếu nữ chột đứng trên lưỡi đao, một đi một phản thổ lên xuống, thân hình nhẹ nhàng phiêu dật.

Tất cả mọi người ở đây nhìn choáng váng, nhón chân móc cái cổ giống như tượng gỗ điêu khắc.

Trong một mảnh yên lặng, xa xa thanh âm trẻ con vang lên:
“Dùng kiếm khí diệt hỏa, Tuyết tử tử giỏi lắm!”

Ven bờ sông chạy tới một tiểu nữ hài, đầu cột hai búi tóc, vai khiêng mấy con gà ăn chay thả rừng, thở hồng hộc nói: “Tiểu Tuyết sư tử, tử xuất hào quang rồi, con mời đều khiêng hết cho ta, làm xinh đẹp một mỗi bán chết.”

Lần đầu tiên đấu hàn đào Lý Tri nhà ai 2

Trong thôn dân có người quen biết nữ hài, vội vàng la lên cảnh báo:

“Trùng nhi, đi ra, bên này nguy hiểm!”

“Nghỉ ngựa chính là ác tặc, đừng tới gần!”

“Thuật Nhi chạy mau, chạy mau!”

Xảo Nhi chỉ định thiếu nữ áo tím nói: “Có tiểu Tuyết sư tỷ ở đây, bao nhiêu tên bại hoại cũng có thể thu thập được, mọi người không cần sợ hãi.” Trùng Đình Bá Dương vẫy tay, cười nói: “Tiên sinh sống qua năm tốt!” Đình Bá Dương chính đang quan sát thiếu nữ áo tím, đột nhiên nghe thấy nàng gọi là “Tiểu Tuyết sư tỷ”, trí nhớ trước kia hiện lên trong đầu, bật thốt lên: “A, người là Đông Dã Tiểu Tuyết, cao như vậy rồi!”

Đông Dã Tiểu Tuyết gật đầu thăm hỏi: “Chào Đình tiên sinh.” Hoàng tổng quản tai nghe được câu trả lời, đoán rằng thiếu nữ cũng không phải là quỷ thần, hình dạng đơn thể cô, sát tâm lại nổi lên, chấp tay chỉ vào môi huýt sáo một cái.

Một tên tùy tùng kéo con ngựa lông bờm, lửa trên miệng ngựa phun thẳng vào thiếu nữ.

Thoáng chốc khói lửa thừa thốt, lại không thấy bóng dáng thiếu nữ nào, người cưỡi ngựa gần đó lăn xuống yên ngựa, đầu vai bị đốt cháy thành than cốc.

Người phóng hỏa kia cảm thấy kinh ngạc, Tầm Hỏa Lưu rõ ràng bắn về phía thiếu nữ, sao lại đem đồng bọn thiêu chết? Vừa đảo mắt lông tóc dựng đứng, sợ tới mức thiếu chút nữa đá ra quần —— lại thấy thiếu nữ ngồi ngay ngắn đầu ngựa, mặt đối mặt trùng mắt, cách nhau chỉ hơn một xích.

Tiểu Tuyết khoanh chân ngồi xuống, nhẹ nhõm ngồi trên gáy ngựa.

Tư thái con ngựa kia an ổn, giống như chưa phát giác đầu người đã có thêm một người.

Tiểu Tuyết rũ mắt đánh giá: “Súc sinh có thể phun lửa, không giống ngựa bình thường.” Chuyển mắt nhìn thẳng người cười, hỏi: “Đây là quái vật gì?”

Người nọ như si như ngốc, lắp bắp trả lời: “Phù, hô, hô Diễm Báo.”

Tiểu Tuyết nói: “Báo, Báo? Thịt béo dày, ta nhìn giống heo.” Phiêu lên người rơi xuống đất, tiện tay vung vẩy Cúc Anh kiếm, chỉ thấy máu thịt “Tặc rặc” bay ra, vừa vặn bắt đầu công việc ở khu giết mổ, mười hai con quái mã toàn bộ bỏ từ đầu, ruột gan chảy khắp nơi.

Chúng kỵ binh nhuộm máu người, trong tay vẫn nắm dây cương, hoặc đứng hoặc run cầm cập.

Tiểu Tuyết nói: “Quê dân qua năm mới thiếu món ăn mặn, con quái vật này nuôi còn mập hơn heo, vừa vặn cho đám hương thân ăn ngon.” Quay đầu kêu thôn dân nâng thịt, nhưng tình cảnh máu tanh, đám người nào dám tới gần.

Hoàng tổng quản xưa nay làm mưa làm gió, hôm nay lại trước mặt thủ hạ ngã nhào, trong lòng mặc dù chột dạ, mặt mũi thật khó mà xóa đi, cắn răng một cái nhảy lên, vung Luân Viên Cương đao bổ về phía Tiểu Tuyết.

Bóng tím chọt nhẹ, thân thể Tiểu Tuyết theo lưỡi đao lay động, mấy cái như hồng vũ thuận gió.

Đao kia như ma, đều hướng cổ bụng bọn tùy tùng, lập tức quật ngã ba người, những người còn lại sợ hãi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Hoàng tổng quản đỏ mắt đâm chém lung tung.

Tiểu Tuyết mắng: “Đồ ngốc, các ngươi cũng có dao găm, chờ hấn đến chém à?” Mọi người như tỉnh mộng, cầm lấy đao lên đỡ đầu tiên.

Tiểu Tuyết nói: “Rất tốt, ai muốn sống, nhân lúc còn sống thì sớm chém tên này!” Đám tùy tùng mới đầu còn né tránh tổng quản, nhưng mà khoái đao vô tình, lại được Tiểu Tuyết cô động.

Một đám đầu tính phát triển, lưỡi đao sắc bén cùng hoa lửa bắn ra, thật sự là chém giết liên mạng.

Các thôn dân đã quen với cuộc sống thanh bình, đôi mắt với ngoan đầu có chút mờ mịt.

Xảo Nhi cười an ủi: “Mọi người thả lỏng, thả lỏng, xoay ghế dựa cắn hạt dưa, quyền xem cuộc vui hàng năm.” Nụ cười có chút miễn cưỡng.

Có thể kêu là thê lương quái dị, tay phải Hoàng tổng quản đã bị chặt đứt, lẫn lộn đau đớn mắng chửi người đã dả thương hắn.

Chúng tùy tùng kinh hãi, không dám xâm phạm nữa, liên tục quỳ xuống cầu xin Tiểu Tuyết tha mạng.

Lại thấy mặt Tiểu Tuyết như băng sương, cũng không có ý tương tha.

Thôn dân vây xem đa số hùng hậu, mắt thấy đôi phương thê thảm đáng thương, cũng liên tiếp cầu tình với Tiểu Tuyết.

Đám tùy tùng phát hiện một đường sinh cơ, ấn lại tay chân Hoàng tổng quản, cùng nhau đèn đáp xuống đất kêu rên.

Tiểu Tuyết nói: “Dùng con ngựa rách nát chạy loạn khắp nơi, còn phóng hỏa thiêu phòng vung đao giết người, các người ăn phải gan hùm gan gấu, dám giương oai dưới chân núi Nga Mi?” Chúng tùy tùng dập đầu hô loạn “Cô nương từ bi, tiên tử tha thứ.” Tiểu Tuyết nói: “Nếu không phải các hương thân lên tiếng, nhất định làm thịt các người, cút đi!” Mọi người đứng dậy muốn chạy trốn!”

Hai hàng mi trắng như tuyết của Tiểu Tuyết giãn ra, quát to: “Đứng lại! Cứ như vậy mà đi sao?” Tùy tùng kinh sợ hồn vía lên mây nhìn nàng không rõ ràng lắm.

Tiểu Tuyết nói: “Đốt phòng ốc của người ta, sao có thể có đạo lý không công đi? Trên người toàn bộ đồ vật đáng giá đều lưu lại cho ta!” Không chờ nàng nói xong, mọi người đã cởi bỏ hành lý, giật xuống bội phục quý trọng, xem Tiểu Tuyết chưa có ý kiến, lại cởi giày giầy quần áo ra, tẩm đại hán ôm ngực chiến đấu trong lòng.

Các thôn dân thấy thế cười đùa, trùng hợp vỗ tay nói: “Người mặc quần áo, da chó ghẻ, cầu tử mới không mặc, học được chó kêu thả các người đi.” Một thôn đồng cũng la hét theo: “Học con chó, học theo tiếng chó sủa.” Tám người thật sự là “Gâu

Đản” sửa loạn, người bị thương đỡ lấy đầu thi thể, chảy qua dòng sông lạnh như băng, lên bờ sông đoạt đường chạy như điên, cách thật xa còn truyền đến thanh âm “Vùn vút”

Chạy bộ làm ác nhân, lại được rất nhiều vật tư, các thôn dân sắc mặt vui mừng.

Tiểu Tuyết nói: “Từ Đông đến ngày xuân sang năm, bàn ăn của chúng ta rất phong phú.” Tay áo vén lên, muốn đem thịt tươi đầy đất chia cho các nhà.

Hai bên là thanh niên trai tráng ngăn cản, nói súc vật mới làm thịt mùi tanh rất nặng, hun phá hư tiểu Tuyết sư tỷ làm sao được? Tranh nhau nhắc lên phân chia thịt, quần áo và yên ngựa dờn đến từ đường, để lão giả trong thôn quyết định vứt bỏ ở đây.

Một lát dọn dẹp sạch sẽ, Tiểu Tuyết gọi qua khéo léo, đi về phía Đình Bá Dương nói: “Tiên sinh còn nhớ ta không? Ở đây Đông Dã Tiểu Tuyết đọc sách xong, ta vẫn luôn đọc sách.

Niên tiết tới gần, ta cố ý đưa cho ngài điểm tâm hoang dã.” Cầm lấy thỏ rừng trên vai nàng, hai tay nâng tới trước mặt.

Xảo Nhi nháy mắt ra hiệu, nói: “Lễ vật không thể tặng không, có việc xin nhờ tiên sinh.”

Trước đây đã có người ôm nam anh kia đi, tự đi tìm cha mẹ đẻ của hắn.

Đình tiên sinh tiếp nhận dã vật, mỉm cười nói: “Tiểu Tuyết cô nương nay không bằng xưa, xuất lạc thành dáng dấp đoá hoa.

Ha ha, người có chuyện gì nhờ ta làm?” Tiểu Tuyết hơi chần chờ, nói: “Trước tiên sửa lại học đường cái đã.” Sau đó đốn gỗ chẻ tre, động thủ tu bổ phòng phá đi.

Các thôn dân tranh nhau hỗ trợ, cùng bùn đất, bó cỏ trói cỏ, lũy đất, chính là nhà cỏ nhiều người lực lượng lớn, hoàng hôn giờ phút chót phân thành đơn giản như nhà lá.

Mọi người kết thúc công việc, mấy thôn phụ mời Tiểu Tuyết Nhi về nhà cùng ở.

Tiểu Tuyết nói: “Không cần, sau này ta ở nhà Đình tiên sinh.”

Đình Bá Dương nói: “Ngươi và thăm thăm trong thôn ngũ chung một đêm mới thích hợp, Đình mỡ tay chân thô lỗ, chăm sóc không tốt cho con gái ăn uống sinh hoạt hàng ngày.”

Tiểu Tuyết nói: “Nên là chúng ta chiếu cố ngài mới đúng, học sinh hầu hạ lão sư là thiên kinh địa nghĩa.” Không thể nói, cùng xảo nhi đi vào tảo trừ đất đá, đặt gia đình cái gì, từ từ hòm góc tường lấy ra mấy cái chăn đệm.

Tiểu Tuyết nói: “Thật nhiều chăn mềm, học sinh đắp lên?” Xảo Nhi đáp: “Đúng, thường học đồng ngũ ở sát vách, hiện tại thả năm không có người ở, hai ta vừa vắn thanh tĩnh đọc sách.”

Đình Bá Dương ngạc nhiên nói: “Học sách? Các ngươi... muốn nhập học đọc sách?” Trước khi ấu đồ của Côn Bằng phái sống nhờ nhờ thôn, đã từng sống nhờ ở nông gia thôn, theo tiên sinh dạy thư trên thôn học biết chữ.

Học đồng đều là đứa bé năm sáu tuổi, trùng nhi ngày xưa gửi thư ở đây, hiện giờ học còn ngại lớn hơn, hướng chỉ là thiếu nữ tuổi gần hai tám? Đình Bá Dương khó mà tin, vò đầu nói: “Đại cô nương tới trường, không phải nói đùa...”

Xảo Nhi cười nói: “Ta là bồi đọc cùng, tiểu Tuyết sư tỷ là sùng chính, ngài bỏ nhiều công phu dạy nàng.” Trong khi nói chuyện, sau phòng “Đôm đốp”, tiếng vang “Ào ào”, Tiểu Tuyết vung kiếm bổ củi, rửa sạch nồi sắt đun sôi nước.

Xảo Nhi nói: “Nhìn xem, nàng đang nghiêm túc đây, tiên sinh ngươi liền đồng ý.” Chỉ vào bên tường mùi dân dã, nói: “Tiên sinh thu thịt của học sinh đưa cho, hình như ta không thể từ chối dạy thư.”

Đình bá dương nói: “Ừm, con tử viết “Tự buộc tu thành, con chưa bao giờ không nói.”

Cầu học trước tiên tặng thịt cho lão sư, cũng là phù hợp với sách thường trong học.” Xảo Nhi nói: “Là Đình Chí Huyền nói cho chúng ta biết, làm việc theo học quy thì cha hấn mới thích.”

Đình bá dương là phụ thân của Đình Chí Huyền, nói đến con trai hai mắt tỏa sáng: “Chí Huyền còn được không? Lúc lên núi ta bảo hấn chăm chỉ tu hành.

Cuối năm không thấy phản hương, chắc hẳn sự vụ sư môn rất nhiều.” Ánh mắt theo đó ảm đạm, phụ tử tình thâm, khó tránh khỏi vương bận.

Xảo Nhi nói: “Tốt lắm, Đinh Chí Huyền gia nhập Phong Lô môn, tu luyện còn hiệu quả hơn bất kỳ ai khác tu luyện.

Gần nhất phòng bếp bận rộn, hẳn làm trợ thủ cho Hoa bà bà, không rảnh thăm người thân, Thác Tiểu Tuyết sư tỷ thay hẳn dập đầu vài cái với người.” Đinh Bá mặt giãn ra cười nói: “Tiểu tử kia mới nhập môn, Tiểu Tuyết cô nương sao chịu kết giao với hắn.” Xảo Nhi nói: “Còn không phải là muốn cho ngài đọc nhiều một chút sách...” đẽ giọng xuống, thần bí nói: “Việc này liên quan đến hôn nhân của Tiểu Tuyết, sau khi học thức trường tiến, nàng mới có thể gả cho...”

trùng hợp Tiểu Tuyết vào phòng, trong tay bụng một chậu nước nóng, trùng hợp liền ngâm miệng lại.

Tiểu Tuyết nói: “Tiên sinh đánh hỏng da thịt rồi, ta mang theo Ngọc Hoa tán, bôi lên một lát liền kết sẹo.” Bày ghế nước, mời tiên sinh ngồi xuống trị thương.

Đinh bá Dương theo lời cởi quần áo ngồi ngay ngắn, tay vân vê chòm râu suy tư, thầm cảm thấy tiên đồ học văn đã là kỳ lạ rồi, làm sao còn liên quan đến hôn phu của nàng? Kết hợp giọng điệu ám muội, Đinh tiên sinh chuyển ý niệm sai rồi, chẳng lẽ Tiểu Tuyết cô nương mắt xanh mắt sáng ngời, nhìn trúng Chí Huyền của nhà chúng ta!”

Lại nhìn Tiểu Tuyết nhúng khăn vắt, cẩn thận bôi thuốc trị thương, hoàn toàn là thần thái hầu hạ trường bối chí thân.

Đinh bá Dương càng nghĩ càng nghi ngờ, thử dò xét nói: “Này, nữ hài tử gả chồng, kỹ năng quan trọng nhất là kỹ năng làm kim chỉ nữ công

Về phần văn tài sao, cũng không phải kỹ năng tu hành phải xuất giá.”

Tiểu Tuyết ngẩn người, cái hiểu cái không, mơ hồ cảm thấy lời ấy nhằm vào mình.

Đinh bá Dương nói tiếp: “Bái ta vì sư học làm văn chương, học tốt gả cho tiểu thư sinh, dụng tâm lương khổ a!” Tiểu

Tuyết bỗng dựng mình bạch, khuôn mặt bay lên hai đóa hồng hà.

Đinh tiên sinh âm thầm vui vẻ “Đúng vậy, nàng thâm tình với Chí Huyền chúng ta, tự thẹn học thức nông cạn, khó đảm nhiệm vị thế thiếp của mình theo thế gia, vì vậy trước tiên hướng công công cầu học.” Bàn tay vỗ nhẹ đầu gối, giả vờ khó xử nói: “Tặng cho người đọc sách là không tệ, nhưng tiểu tử kia vốn là sư đệ của ngươi, cưới sư tỷ sợ dẫn người ngoài nghị luận.”

Tiểu Tuyết bĩu môi nói: “Sư đệ? Ta đều gọi hắn là sư ca...” Nàng tâm địa thành phác, lúc nào cũng trong lòng, hơi bị dẫn dắt liền lộ ra khẩu khí, lập tức trán đều đỏ bừng.

Đinh bá dương cười ha ha nói: “Bí mật gọi sư ca, bí mật dưới trướng a.” Lời nói đối đầu với ngà voi, Đinh tiên sinh không nóng phát tác, lập tức vững tin Tiểu Tuyết yêu Đinh Chí Huyền.

Nào ngờ “sư ca” này không phải “sư ca”, hai người chỉ sai lệch mười vạn tám ngàn dặm.

Tiểu Tuyết là người sáng khoái, không nhẫn nại giả bộ, chỉ nói: “Ta học thi văn chỉ muốn phá tục, tiên sinh đừng đoán mò.” Nhặt lên gà rừng bên tường, nói: “Ta đi phía sau nấu cơm tối, khéo léo đem dưới đất quét dọn sạch sẽ.” Quay người lại, hai bước trốn vào bếp phòng.

Xảo Nhi thu khăn tay bằng chậu nước, miệng không hề nhàn rồi nói: “Tiên sinh nhẫn lực thật lợi hại, sư tỷ có tâm sự nhìn thấu, ngay cả quỷ danh đường của “sư đệ sư ca” của nàng cũng có thể nhìn ra.”

Đinh bá Dương nói: “Tiên sinh là người từng trải, tiểu nhi nữ chuyện tình nói chuyện tình yêu, không giấu được phúc phận tu hành gia nhân.” Âm hỉ chí huyền con cháu tu luyện tới đời kia, lại chiếm được phúc phận Nga Phán tiên nữ rửa thanh, chợt đổi ý một chút, lo lắng nói: “Tiểu Tuyết chính là huyền môn cao đồ, hôn nhân đại sự cần được sư tôn phê chuẩn, không biết loạn trần đại sư là thái độ thế nào.”

Xảo Nhi nói: “Này, Huyền Môn sư tôn đã đổi người rồi, Loạn Trần đại sư lui Ân Nguyên Thủy Phong, mặc kệ Tiểu Tuyết gả

cho ai.”

Lần đầu tiên đầu Hàn Đào Lý biết nhà ai 3 nhà.

Đinh bá dương cả kinh nói: “Sư tôn truyền ngôi là sự kiện động trời, vì sao các thôn âm tức đều không có? Không biết tân sư tôn là vị tiên trưởng nào?”

Xảo Nhi nói: “Tiên trưởng cái gì, sư tôn mới là...” Lãng Ba che miệng ngượng ngùng nói: “Tăng Ba đại sư tử đã dặn dò, nghiêm cấm đàm luận tình huống của sư tôn mới, Đinh tiên sinh đừng làm cho người ta khó xử.” Hai bên nhìn quanh vài lần, thấp giọng nói: “Truyền ngôi là truyền, sư tôn còn chưa tổ chức đại điển phi tọa, chưa cử hành.”

Lãng sư tử nói, để tránh tin tức tiết lộ ra ngoài, dẫn tới yêu tà phá hư đại điển, hương thân lân cận của ba thôn tạm thời không thông báo.

chào, theo ta thấy phòng bị yêu ma là giả, phòng ngừa xấu hổ trong nhà dương lên là thật, vị sư tôn mới của chúng ta ời, hắc, hắc... ha ha, ha ha, không nói nữa, tiết lộ quá nhiều, ta sắp phiền toái rồi.”

Đinh bá dương nói: “Vậy ta không hỏi, mật của sư môn không thể nói cho người ngoài, cũng là hợp tình hợp lý.” Tính tình trẻ con tinh nghịch, trong lòng ẩn giấu bí mật, người khác không thể hỏi nằng nặc nên khó chịu, thấp giọng nói: “Mang theo sư tôn mới của chúng ta, thực khí phá bụng ta! Hắc à, hắc gần đây ngôn hành cử chỉ, quả thực quá hoang đường, quá vô liêm sỉ, quá tổn hại mặt mũi Nghiêu phái.” Đinh bá dương áp chặt môi, nói: “Hừ, đánh, mới không nói chuyện tân sư tôn.”

Xảo Nhi nói: “Ân, Lãng Ba sư tử cấm nói chuyện với hắc, kỳ thật chỉ muốn bảo toàn mặt mũi cho bản phái.

Ai, nói ra chọc tức chết người đi, là sư tôn ùn ùn bôi phẫn, Đinh tiên sinh người đã gặp qua chưa? Cả ngày đánh gậy trúc hát sơn ca, ở Vô Lượng phong nướng thịt chó săn mồi, còn phải đem tự nhiên cung đổi thành phòng cưới sống trong động phòng.

Mẹ của con ơi, thay đổi Phương Nhi hồ đồ, tân sư tôn của chúng ta là đại khốn nạn!” Đinh bá Dương cười nói: “Được rồi, được rồi, lắm mồm tiểu nha đầu, thật phải đem miệng con khâu chặt lại.”

Nụ cười dần dần thu lại, hắn xuyên thấu qua khe hở của nóc nhà, nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, chậm rãi nói: “Ngao sư tôn chắc chắn có một đức tài siêu phàm, chúng ta không nên cuồng vọng phê bình thêm.

Loạn Trần đại sư trí quang thâm cơ, sẽ không chọn sai người kế nhiệm.” Hơi dừng nửa khắc, thỗn thức nói: “Chỉ tiếc đại sư ảm lui, kiếp này sợ là khó gặp lại.”

Xảo Nhi nói: “Đúng vậy, từ khi Lăng Ba sư tỷ tuyên bố truyền ngôi xong, lão sư tôn không lộ diện nữa, ta rất nhớ lão nhân gia.” vò hai cái mũi, hỏi: “Tiên sinh có quen biết với sư tôn không?”

Đinh Bá Dương nói: “Mười bảy năm trước thê tử ta qua đời, lưu lại một đứa bé trai yếu ớt bẩm sinh, nuôi đến nửa tuổi bị lở thây chết yếu rồi.

Vừa vặn gặp phải Loạn Trần đại sư hành kinh Hắc Thủy thôn, nhìn nói triện khiêu của đứa bé không bị phong bế, đoạn khí ngày đó có thể chiêu hồn quy thể, sau đó thi pháp chiêu hồi vong linh, quả quyết cho hài tử tử chết đi rồi phục sinh.

Ta vừa cảm kích vừa bội, hương gian thịnh truyền Nga Phản Kính Tiên Thuật thần diệu, người được thấy lại là Phượng Mao Lân Giác.

Đinh gia nhiều thế hệ cày cấy làm gốc, tránh đàm phán “Đại đạo quái lực loạn thần”

Nhưng khi đó nhìn thấy kỳ hương, ta giống như từ trong mộng thức tỉnh, dưỡng gia dưỡng nhi tâm đã nhạt —— nếu tiên pháp chân thật tồn tại, phạm nhân chúng ta sao phải vất vả cầu sinh? Xin đại sư đại sư đại triển thần thông, để Diên Dã ngũ cốc thu hoạch, các nhà vàng bạc đầy kho, người trong thiên hạ vĩnh hưởng phúc của An Khang giàu có.”

Xảo Nhi nói: “Cái này không đúng, pháp thuật chỉ có thể giải trừ nguy nan, không thể thay thế sinh kế của phạm nhân.

Nếu mỗi người nằm ăn, đứng chơi, không làm việc không giữ bản phận, dục vọng sẽ chỉ càng biến càng lớn, bất luận pháp thuật gì đều không thể thỏa mãn.

Âu Dương sư tử thường xuyên giảng, muốn vận dụng pháp thuật, trước tiên học cách không chế ham muốn.”

Đinh bá dương cười nói: “Tiểu nữ đồ của Nga Lăng phái cũng biết căn bản pháp lý căn bản của Côn Bằng phái.

Không sai, loạn trần đại sư chính là giảng giải như vậy.

Ta cảm nhận sâu sắc pháp nghĩa của Huyền môn cao diệu, liền đặt tên cho con trai mình là “Chí Huyền”, muốn chờ hấn lớn lên rồi học tiên ở Lao Sơn.

Ai biết được con ta còn chưa tiến ra cửa, Loạn Trần đại sư lại giao cho hai mươi học sinh của ta, đều là tiểu đệ tử Nga Nga năm sáu tuổi.

Tu đạo còn ngại tuổi nhỏ, trước tiên học chút văn tự cơ bản nhất tính thuật, ta tự nhiên thừa mệnh nhận.

Vì vậy hàng năm Xuân Hạ giảng bài, một mực dạy đến tám tuổi xuất quán, Huyền Môn ấu đồ ta dạy rất nhiều, trong đó có Đông Dã Tiểu Tuyết.”

Xảo Nhi hiếu kỳ nói: “Tiểu Tuyết sư tử học thế nào, đọc sách học công sao?”

Đinh Bá Dương nói: “Cô ấy là nhóm nhập học thứ năm, dụng công là cố công, đáng tiếc tất cả đều là vô dụng.

Một quyển “Tam Tự Kinh” niệm nửa năm, ngay cả ” cầu thả, tính luân chuyển” cũng không nhớ kỹ, tổng du thành “Chó không tên, gặm xương” hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì, nàng đáp “Cầu không kêu”, khẳng định là đang gặm xương cốt a.

“Tiên sinh tức giận muốn gặm đầu ngón tay.”

Xảo Nhi cười nói: “Ha, nàng ngốc như vậy!”

Đinh Bá Dương thở dài: “Tiểu Tuyết tuyệt đối không phải người ngốc, ngược lại, ý nghĩ linh hoạt, ngộ tính cao, chính là tính tình quá phấn chấn, thiếu học phong văn nhã yên tĩnh, nâng bút như rút kiếm, tụng niệm chú, thú vị hoàn toàn không hiểu văn tự.

Ai, đọc sách đối với nàng thật là khó khăn.” Ngón tay khẽ vuốt chòm râu, trong bụng tính toán cũng chưa thỏa mãn. Bây giờ Tiểu Tuyết yêu Chí Huyền, Ôn Lương kính cẩn hơn xa lúc trước, trải qua ta dốc lòng dạy dỗ, sợ không dạy Thành tri thư thức thực sao? ” Nghĩ đến đây, càng cao hứng: “Nữ lớn mười tám biến, càng biến càng đẹp”, đáng vẻ Tiểu Tuyết là đẹp, tính tình cũng thay đổi.

Nếu bướng bỉnh như năm đó, ta thật không có cách nào dạy nàng.”

Xảo Nhi nói: “Năm đó nàng quật cường cố pháp như thế nào? Tiên sinh giới thước nặng, trẻ con ngoan cố cũng phải đánh phục chứ.” Trong lòng suy nghĩ thời điểm ta đọc sách, giới xích cũng không ít lần bị đánh.”

Đinh Bá Dương nói: “Mang thước lên, trong lòng ta còn sợ hãi.

Năm đó Tiểu Tuyết cùng đồng môn đùa giỡn, đánh năm nam đồng mặt mũi bầm dập, đánh cho mặt mũi bầm dập.

Sau đó ta phạt bọn họ chép tên mình ba trăm lần, các nam đồng đều chịu phạt, nhưng Tiểu Tuyết lại kêu không công bằng.

Nàng hỏi nàng có chỗ nào bất công, nàng nói người khác tên hai chữ, ba chữ, “Đông dã Tiểu Tuyết” lại là bốn chữ, nam sinh đánh nhau lấy nhiều ít, xử phạt vốn nên nặng hơn nàng, vì sao chữ chép ngược lại còn ít hơn nàng.” Xảo Nhi cười nói: “Phân biệt rất có lý, đầu óc quả thật rất linh hoạt.” Đinh Bá Dương nói: “Ta thấy nàng là đối đầu đường chính, tất nhiên là giận không kềm được, vùng Giới Xích hung hăng đánh nàng mười lần trái tim nặng tay.

Đêm đó nàng lặng lẽ rời khỏi học đường, ở trên tường dùng than để nói mấy câu: ” Đinh tiên sinh ta không đọc sách, về núi luyện kiếm, hôm nay tay ta bị người đánh sưng, sau này ta phải đánh mông người thành cửa lửa.

“Từ nay về sau không có tin tức gì.”

Xảo Nhi nói: “Đem cái mông người đánh hỏa môn? Có ý gì?” Đinh bá Dương thở dài nói: “Nàng vốn định viết “Đem người

đánh nát (Đậu thối), lại quên bút tích trong cánh cửa chữ “Đi thối”, cho nên ghi thành “Đánh hỏa môn”.

Khi Tiểu Tuyết rời đi bảy tuổi, những năm gần đây nhớ tới việc này, ta liền lo lắng có một ngày hỏa môn môn sẽ gặp tai ương.” Xảo Nhi cười đậm chân: “A nha, đánh hỏa môn kiếm pháp, không biết Tuyết tỷ tỷ luyện thành không.”

Tiểu Tuyết bùng chậu thức ăn đi vào, cười nói: “Luyện thành cái gì? Đúng lúc ta xấu hổ phải không?” Đem thức ăn thức ăn đặt lên bàn, bày ra bát đĩa, một mặt nói: ” nếm thử ta nấu Bạch Trảm Kê, hỏa hầu coi như thôi đi.” Trước khi xuống núi nàng cố ý đến phòng bếp thỉnh giáo, nghe được mãnh liệt nấu gà non, giờ phút này trong lòng âm thầm lo lắng, sợ lần đầu thực sự làm vỡ nồi nấu.

Xảo Nhi đang đói, nắm lấy một cái đùi gà nhét vào trong miệng, nhai hai cái “Oa oa” điên cuồng nôn thốc.

Tiểu Tuyết nói: “Không ăn ngon sao? Thịt luộc già rồi, lông tóc không cạo sạch sẽ?” Quay sang nhìn, Đinh tiên sinh động thịt gà, cũng đang phồng phồng mắt tròn trắng, một bộ chịu hình thảm tướng.

Tiểu Tuyết thất vọng rồi, nói: “Thật sự khó ăn như vậy sao?” Xảo Nhi nói: “Phi phi, chính người ăn, phi phi...” Tiểu Tuyết gấp một miếng da gà đưa vào giữa môi, đầu lưỡi nhẹ chạm vào, cảm thấy một cổ hơi khom lưng thẳng đến đỉnh cửa, cảm giác đắng chát tràn ngập khoang miệng, cuống quýt phun nước bọt: “Phi phi, mặn, thật là mặn!”

Diệu Nhi nuốt nước miếng gần như chảy sạch, đau khổ nói: “Bà nội Tuyết cô của ta, người thả bao nhiêu muối?”

Tiểu Tuyết nói: ” muối bên nồi, liền khoai lang lớn hơn một đồng, cũng không tính là nhiều đi.”

Đinh tiên sinh suýt nữa tắc thở, nhếch miệng nói: “Không, không tính là nhiều? gạch muối kia nặng hai cân, đủ cho ta làm đồ ăn nửa năm, người lại bỏ hết vào trong nồi, người...”

Tiểu Tuyết tự biết phạm sai lầm, yên lặng cúi đầu chờ bị mắng.

Đinh tiên sinh thầm nghĩ “Ngoại trừ văn thức sai, quản gia cũng không được.” Xảo Nhi ở bên khuyên nhủ: “Tiên sinh đừng nóng giận, đệ tử Nga Phấn luyện kiếm luyện đan, ai lại thích chịu học làm đồ ăn? Hoặc là ngài chờ một lát, để cho ta xảo nhi lộ hai tay.” Đinh tiên sinh thở dài nói: “Được rồi, các người đều nghỉ ngơi, ta đi nấu cơm, ta đi nấu cơm.

Mạnh Tử viết “Quân tử xa nhà bếp”, không nghĩ tới tiên sinh của ta còn phải kiêm làm đầu bếp.”

Ngoài cửa có người đáp: “Đi làm đầu bếp cho Đinh tiên sinh sao? Người nhà nhận sao có thể đi quanh cái nồi?” Đi vào một tên hậu sinh cường tráng, hai tay xách theo cái chân ngựa to béo, cười nói: “Tam Oa ta nấu cơm gian xảo, tiên sinh ngồi cùng khách nói chuyện phiếm, ta làm cho các người một bát thịt kho.” Người này là con trai nhỏ của trưởng thôn, đi qua hai ba lần huyện thành, cùng thiếu niên cùng thôn đếm hăn nhanh nhất.

Đinh Bá Dương nói: “Triệu Tam Oa, ngày thường chỉ tham chơi, khó vì sao năm sau còn nhớ tới thăm tiên sinh.”

Triệu Tam Oa nói: “Này, lột thịt ngựa cho người, lột da cha ta bảo cha ta đưa tới.” Đồ vật trong tay lay động, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Tuyết, chợt nhãn nhó nói: “Mặt khác muốn hỏi thăm một chuyện, ách, cái này, cái này,..., Nga Khuyết phái thu đồ đệ mới sao?” Đinh Bá Dương cười nói: “Người muốn đầu nhập vào môn phái Nga Mi tu đạo?” Triệu Tam Oa hưng phấn nói: “Sớm nghe nói Huyền môn đạo thuật thần kỳ, hôm nay tận mắt nhìn thấy, cần quét vài lần như vậy, gia súc của lão đại bỏ thành mấy nửa, quá thần, không muốn học nhất định là đại điên rồi.” Lời còn chưa dứt, bên cạnh cửa lại toát ra mấy gương mặt, tay lột khung cửa nhìn trộm trong phòng.

Triệu Tam Oa nói: “Bọn họ là huynh đệ chúng ta, đều mong thượng sơn học tiên.” Đinh bá dương nói: “Việc này nói với ta là uổng phí miệng lưỡi, đệ tử Huyền môn ở trước mặt, có thể hỏi các nàng.”

Tiểu Tuyết lắc đầu nói: “Từ nay về sau ta theo tiên sinh học tập thi văn, vô sự không trở về phái lang nha.

Các người nghĩ muốn nhập môn, tìm các đệ tử khác làm người tiếp dẫn sao.” Ngữ khí kiên quyết, tuyệt đối không có thương

lượng đường sống nào.

Ánh mắt mọi người chuyển qua hướng khéo léo.

Xảo Nhi hoảng hốt nói: “Ngàn vạn lần đừng trông cậy vào ta, ta là người hầu của Tuyết tử, nàng không trở về Tuyên Khuyết phái, ta có đánh chết cũng không chịu trở về.”

Triệu Tam Oa hơi lúng túng, suy nghĩ một chút, Tiểu Tuyết sư tử nhất định là ngại nhiều người, mang theo núi quá phiền toái, nghiêm mặt thét to: “Giải tán đi, không trông cậy vào rồi! Các huynh đệ giải tán vào phòng đi!, Đừng quấy rầy tiên sinh nghỉ ngơi.” xua tan thiếu niên, ngược lại suy nghĩ “Như ân cần hàng ngày làm việc, Tiểu Tuyết sư tử cảm thụ thành ý của ta, thành sự hơn phân nửa là có hy vọng.” Nghĩ đến nụ cười này rạng rỡ, bước nhanh về phía bếp lò., Đình tiên sinh, người có đồ ăn không? Ta làm khách quý kho thịt kho ăn.” Vừa mới bước qua cửa, quay đầu lại nói: “Suýt chút nữa, ban ngày bọn ác tặc kia có lai lịch thế nào? Cha ta ở từ đường thảo luận cả nửa ngày không tìm thấy đầu mối, gọi ta tới hỏi Đình tiên sinh, cường nhân bên ngoài có thù oán gì với người? Vì sao lại đốt nhà người? Người nhớ ngày mai đi theo cha ta nói cho rõ ràng.” Không đợi hắt trả lời, quay người đi vào sau phòng.

Lần đầu tiên đầu Hàn Đào Lý biết nhà ai là điểm thứ tư.

Đinh bá dương mờ mịt nói: “Oan thù? Nhà ta mấy đời an bản, bao giờ kết thù với người ngoài?” Hắc là Minh Bạc quân tử, rời xa giang hồ hiểm ác, giờ phút này mới cân nhắc ý đồ của kẻ xấu?

Tiểu Tuyết kinh sợ nói: “Ai nha ai da, quên tra xét nội tình những người kia, ngày sau định sinh hậu hoạn, ta lập tức đuổi theo!” Đinh bá dương nói: “Còn đuổi kịp người làm sao được.” Xảo Nhi nói: “Đuổi kịp người hỏa khí lại lớn, một trận chém giết lung tung, vẫn không tra ra được tình hình thực tế.”

Tiểu Tuyết ảo não không thôi.

Đinh Bá Dương nhìn nàng, thầm nghĩ cô nương này thật sự là thiếu tâm nhãn, muốn giáo huấn vài câu, lại nghe Tiểu Tuyết đặt câu hỏi: “Những người kia cùng ngài tìm hiểu qua phái nào đảo nào?”

Đinh bá Dương ngần ra, nói: “Người không nhắc tới ta thì ta quên mất, người dẫn đội kia gọi là Hoàng tổng quản, từng hỏi ta vị trí Thục Sơn Huyền môn.” Hơi suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Bản thân nghiêm cấm đề cập tới Huyền môn bên ngoài.”

Ta tuân tổ huấn hồi tuyệt Hoàng tổng quản, chưa từng nghĩ là tà ma phạm cảnh, sao người đoán trúng bọn họ dò xét phái Nga lang?”

Tiểu Tuyết nói: “Tại ba thôn phụ cận gây sự, tám chín phần mười là do Côn Bằng phái tới.”

Xảo Nhi nói: “Nói bọn họ là tà ma, cũng không thấy yêu tà khí a.”

Tiểu Tuyết nói: “Đối thủ của Huyền môn không nhất định là yêu ma.

Thế lực Tiên Đạo rắc rối phức tạp, không ít người đối nghịch với chúng ta.

Ví dụ như ảnh hưởng của năm đài phái ra sao, phụ tử Phạm gia Tề Vân phái, còn có chương môn Thanh Thành phái Chu

thượng nghĩa, ta chặt đứt cánh tay phải của con trai lớn của hần, sư tôn trực xuất con trai nhỏ của hần ra ngoài, đã kết thù rất sâu, sớm muộn gì cũng sẽ trả thù chúng ta.” Xảo Nhi nói: “A, Thanh Thành phái dám đấu với chúng ta? Chỉ bằng loại đạo thuật mèo cào như bọn họ?” Tiểu Tuyết nói: “Đạo thuật kém cỏi nhất là tìm chỗ dựa, Thanh Thành phái cầu kết Kim Luân giáo, vốn không phải chuyện hai ngày nay.”

Nói đến tranh chấp của môn phái, Tiểu Tuyết nói ra thao thao bất tuyệt.

Đinh bá dương âm thầm nạp ít, niệm tình nàng trăm thứ thô sơ, giảng võ luận chiến lại có trật tự, mơ hồ có thiên phú làm võ tướng.

Đinh tiên sinh thầm than “Tiểu Tuyết sao lại là tầm thường? Chẳng qua nàng mới có thể quá đặc biệt, hoàn toàn không đáng gì tới giáo tử của phu phu.” Trong lòng không thoải mái, mơ hồ còn có một điểm khả nghi.

Đúng lúc này Tiểu Tuyết hỏi: “Ngoại trừ hỏi thăm về phái Nga Lăng, Hoàng tổng quản còn nói gì không?” Đinh tiên sinh đột nhiên tỉnh táo, trả lời: “Đúng rồi, hần có hỏi qua một nữ nhân.”

Tiểu Tuyết Nhi xinh xắn cùng kêu lên: “Nữ nhân?”

Đinh bá Dương gõ nhẹ lên trán, khâu tròn lẳng quên dần dần rõ ràng, chậm rãi nói: “Thần sắc Hoàng tổng quản rất gấp, tựa hồ tung tích nữ nhân kia vạn phần khẩn yếu.

Lời nguyên lai là nói “Một nữ nhân hơn ba mươi tuổi, mang theo mặt nạ một mình du lịch, họ Long hoặc họ Đào, còn không phải tự xưng là họ Kỳ.

“...”

Tiểu Tuyết nói: “Ừm, chính là vì truy tìm nữ nhân kia, bọn họ mới xông vào sơn cảnh.” Xảo Nhi nói: “Quan tâm hần tìm ai, tóm lại không phải hướng Nga Nga phái thù hận.

Chúng ta đóng cửa quá nhiều năm, không cần để ý bên ngoài chuyện nhân hạ.” Tiểu Tuyết nói: “Vạn nhất nữ nhân kia có quan hệ với phái Nga Mi thì sao?”

Xảo Nhi nói: “Quan hệ gì? Chẳng lẽ nàng là đệ tử Nga Mi?”
Tiểu Tuyết nói: “Phái đệ tử nội phái ba bốn trăm người, cô nhi chiếm năm thành, mặt khác đều là người nhà cha mẹ.

Giả sử thân quyến trong nhà bị cừu gia đuổi giết, trốn vào núi Nga Mi tị nạn, chúng ta cũng không thể không đếm xỉa đến.”
Xảo Nhi nói: “Có nhà trừ tam thôn đệ ngoại, phần lớn xuất thân danh môn.

Tượng Phương Linh Bảo là con trai của Long Hồ chương môn, Sở Tình là cháu trai Kim Lăng vương, người nhà chắc chắn khí phái.

Một nữ nhân độc hành đeo mặt nạ, là thân thuộc của ai?”

Ba người bàn bạc nhiều lần, khó thành định luận.

Lúc này Triệu Tam Oa bung chậu gồm tới gần, vẻ mặt hoang mang: “Kỳ quái, thịt ngựa sôi sục, canh đã nát.” Đặt chậu rau lên bàn, mọi người xòe đĩa, quả nhiên là thịt xốp, lồi vào hóa căn bã.

Trùng nhi khen: “Ăn ngon lắm, đâu hết vó hàm!” Triệu Tam Oa nói: “Mới vừa rồi còn sống, vào nồi đã chín, dám thịt ngựa nấu chín.” Tiểu Tuyết nói: “Không phải thịt ngựa, loại quái vật kia tên là Báo Liệt Diễm.” Xảo Nhi cười nói: “Quái mã biết phun lửa đấy, đầy bụng khí nóng, trong thịt đã sớm chín rồi.”

Giảo ngôn chợt nghe hoang đường, đám người lại âm thầm lo lắng, đều cảm thấy kỳ vật báo trước một loại nguy cơ nào đó.

Khối thịt trong bồn lấy ăn gần phân nửa, mọi người buông đĩa xuống không ăn gì.

Xảo Nhi nói: “Bình thường ồn ào vì thiếu thịt ăn, thịt mỡ trên bàn khẩu vị lại kém.” Tiểu Tuyết trầm ngâm nói: “Nếu là thú cười tà môn, nhất định mang theo âm tà khí.

Quái mã kia lại phun chính là cương liệt dương hỏa, thần thú rất giống thần phù thúc luyện, đạo thuật của Đạo tông quyết định luyện không được.” Xảo Nhi nói: “Không phải yêu quái, không phải Đạo tông, chẳng lẽ Hoàng tông quản là thần tiên? Sao lại đánh giá cao tên bại hoại này quá vậy?”

Đỉnh tiên sinh cười nói: “Không thảo luận cũng vô dụng, Hoàng tông quản chạy trốn, chủ tử của hắn tất phải đến đây,

chúng ta chỉ cần ngồi đợi sự việc rõ ràng.” Tiểu Tuyết nói: “Mặc kệ đối phương có lai lịch gì, đệ tử Ngao Bí chắc chắn sẽ bảo vệ ba thôn.”

Ta thà liều chết đánh một trận, cũng không thể để cho đám hương thân bị tổn thương.” Niên Tiết nói chuyện “Chết không may, nàng lại thân thái tiêu sái, giữa hai đầu lông mày toát ra thương cảm nhân nhật.

Đỉnh bá dương thâm nghĩ “Thời phùng nha phái nhiều chuyện, tiểu Tuyết lòng phiền muộn phiền muộn.

Chuyện hôn sự của Chí Huyền với Chí Huyền đến ngày mới dài, Cảnh Tình yên ổn lại nhắc không muộn.” Vô bản, nói với Nhan: “Ăn cơm xong rồi nghỉ ngơi, mọi người đều mệt rồi.” Triệu Tam Oa Thịnh lên mây chén bánh bao, mọi người vội vàng dùng xong, thu thập bàn ghế chuẩn bị đi ngủ.

Phòng lớn sập xuống chỉ dựng cấu trúc lên, bốn phía hờ hang không thể qua đêm.

Hai bức tường khác vẫn còn nguyên vẹn trên đỉnh.

Đỉnh tiên sinh gọi Tiểu Tuyết ở phía sau, nghiêm nghị nói: “Trên vách tường đều là lỗ thủng, người đi đường ngày ngày lúc trước đi ngang qua, nhìn thấy nữ hài tử nằm ngủ còn thể thống gì? Các người ngủ sau đó gian phòng.” Tiểu Tuyết dẫn đường đi về phía sau, Triệu Tam Oa chạy lên phía trước muốn thay sư tử chèo chống giường chiếu.

Đỉnh tiên sinh vội vàng quát bảo: “Nam nữ khác nhau, ngươi có chạy về phòng cô nương không? Mau về nhà ngươi ngủ đi.” Triệu Tam Nhi quyết tâm muốn vào nhà, chỉ hy vọng đi theo hai bên Tiểu Tuyết, hết sức năn nỉ, chỉ nguyện ở lại chăm sóc tiên sinh Vân Vân Vân Vân Vân.

Tiểu Tuyết nói: “Triệu Tam ca là người quen trong thôn, để hấn qua đêm đi là được rồi.” Đỉnh tiên sinh rắn dạy: “Một cô bé con, huynh đệ ruột thịt cũng phải chia nhau mà ngồi đấy.

Cái gọi là thứ tự lễ giả, rõ ràng mà tri thư, ngươi muốn làm học sinh của ta, lễ trung không qua loa được.” Tiểu Tuyết cúi đầu nói: “Vâng.” Đỉnh tiên sinh nói: “Ngủ đi, cửa phòng đóng chặt lại từng chút một.”

Tam Oa Nhi muốn bồi tiếp tiên sinh, vậy hai ông cháu ta sẽ cùng nhau ngủ đêm nói chuyện.” Sau đó chấp tay sau lưng bước ra một bước, dẫn Triệu Tam Oa vào tiền ốc.

Sau đó ai nấy đều an giấc, trùng hợp cùng Tiểu Tuyết đi cửa hàng.

Trong lòng nàng ngẫm giấu diếm nhiệm vụ bí mật của tông môn, nằm đến nửa đêm cố gắng chống đỡ không chợp mắt.

Nghe thấy bốn bề yên tĩnh, Tiểu Tuyết và quần áo nằm nghiêng, hô hấp rất nhỏ, giống như đã ngủ say.

Xảo Nhi vụng trộm bò lên, châm lửa, tay trái cầm ngọn đèn, tay phải nhẹ nhàng bóc xuống chần, ngón trở ngón cái vê lên vạt áo bên eo Tiểu Tuyết, mềm mại cởi ra, đem quần áo xếp thành tầng tầng vén lên trên.

Trong ánh đèn mờ mờ, chỉ thấy vòng eo nhỏ nhắn của Tiểu Tuyết tựa như ngọc điêu, tuyệt không nửa điểm tì vết.

Xảo Nhi ngưng mắt nhìn kỹ, thầm nghĩ “Ma Cô tự mình dặn dò, tra ra ẩn ký tà ác trên người tiểu Tuyết sư tỷ, lại không biết vị trí thân thể nàng.” Nhìn qua bên hông, lại cởi dây lưng Tiểu Tuyết, mang theo quần chậm rãi kéo xuống, âm thầm nghĩ: “Nếu như vị trí ẩn ký rất rõ ràng, nàng đã sớm phát hiện ra, chắc là giấu sau lưng chỗ bí mật nào đó.

Ừm, tuy nói bản thân mình là người quen thuộc nhất, nhưng cực ít có người quan sát cái mông của mình.” Quần cởi đến mức chân nàng cong, da bờ mông vẫn trắng nõn không tì vết.

Xảo Nhi chau mày, suy nghĩ “Phiền toái”! Chẳng lẽ còn phải cạy cái rắm nhìn?”

Đang do dự, chợt nghe Tiểu Tuyết hỏi: “Người đang tìm cái gì?” Xảo Nhi thuận miệng đáp: “Tìm hỏa môn...” Đột nhiên giật mình, da đầu tê dại, giương mắt nhìn Tiểu Tuyết quay mặt, lạnh như băng nhìn chằm chằm vào mình chằm.

Xảo Nhi kết nghĩa nói: “Ta, ta... Trời lạnh, mặc quần áo ngủ dễ chịu lạnh, ta giúp người cởi...” Tiểu Tuyết nói: “Ta từ Nam Hải trở về người cả ngày đi theo, trước chân sau giống như con sâu cái rắm, trong bụng người tính toán cái gì?”

Xảo Nhi càng thêm lúng túng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Kỳ thật lấy tình nghĩa tử muội mà nói, ẩn ký chi mật vốn nên thản nhiên nói cho hẳn biết,

Nhưng trước giữ bí mật nghiêm mệnh, hôm nay gặp Tiểu Tuyết lệ sắc bức hỏi, khéo léo không nói nên lời, nhẩn nhẩn nửa ngày, người ta liền muốn đi với người sao!” Cái miệng nhỏ nhắn chếp chếp, nước mắt chảy ròng ròng.

Tiểu Tuyết lập tức mềm lòng, nói: “Được rồi, được rồi, yêu thích khóc như vậy, người bao tuổi rồi?” Lại buộc lại bộ quần áo.

Xảo Nhi vừa khóc vừa nói: “Đi theo người, phải đi theo người!” Tiểu Tuyết nói: “Ngoan ngoãn đi theo ta, hơn nửa đêm đừng ồn ào, người thích chơi đùa lung tung, chờ hừng đông rồi hãy nói.”

Xảo Nhi âm thầm hợp kế “ta cởi quần áo của nàng, nàng còn cho rằng là trò đùa của trẻ con.” Tâm treo lơ lửng xuống bụng, càng thêm xấu hổ, ngã xuống trên người nàng, làm nũng nịu như đường ngọt: “Không làm, hu hu, muốn người cởi quần áo ngủ, hu hu., Nhất định phải người cởi quần áo ngủ cho ta!” Tiểu Tuyết bất đắc dĩ nói: “Ta cởi ra, người là một tiểu ma nhân tinh.” cởi quần ngoài, kéo chặn quần thân thể hai người, tay phải khẽ vuốt sống lưng, dặn dò: “Nửa đêm canh ba an phận một chút, đánh thức tiên sinh chọc hấn tức, sáng mai phải đuổi chúng ta đi.” Xảo Nhi chui vào trong áo nàng, cuộn mình tứ chi nhắm mắt lại, tứ chi nhắm mắt lại nói: “Hơn nữa còn an toàn hơn, đánh thức tiên sinh đang nổi giận, sáng mai sẽ đánh thức hấn, chuẩn bị đuổi chúng ta đi.”, hưởng thụ phần ấm áp ấm áp này, thầm nói: “Tỷ, khi còn bé tỷ thường ôm ta trong đêm, vỗ vào lưng ta, lừa ta mau ngủ đi.” Tiểu Tuyết nói: “Hiện tại tỷ vẫn là tiểu oa nhi.” Xảo Nhi nói: “Hai ta đều không cha mẹ, tỷ lừa gạt ta, ta ôm tỷ, đều có thể ngủ ngon giấc.” Tiểu Tuyết sắc mặt khẽ biến, yết hầu nghẹn ngào không nói ra được lời.

Một lát sau, khéo léo hất mặt lên, lặng lẽ nói: “Tỷ, ta biết vì sao tỷ buồn rầu, cũng biết vì sao tỷ tìm Đình tiên sinh học văn.” Không đợi Tiểu Tuyết đáp, nàng chiếu xuống dưới:

“Long Bách Linh tử tử trí đấu Cửu Vĩ quy, đại danh truyền khắp Huyền môn Cửu Dương môn.”

Hơn nữa nàng văn tài mới là học thức cao, khắp núi nữ đệ tử hâm mộ chết đi được, mỗi người đều muốn kết giao bằng hữu với nàng.

Ngày đó ta nghe Nhiếp Hồn môn Hàn Mai tử nói, mùa xuân năm sau chuyên môn thiết lập một tòa đạo tràng, mời Long Bách Linh truyền thụ làm bài thơ viết học thức, tử muội bọn họ đều bồi dưỡng vài phần khí chất thực nhĩ.” Tiểu Tuyết cười lạnh nói: “Nàng dạy nàng, liên quan gì đến ta?”

Xảo Nhi nói: “Này, người người thích nàng, mở miệng ngậm miệng Long Bách Linh, mặt mũi của ngươi để ở đâu? Huống chi nàng là hôn thê của sư tôn chết yếu, danh phận sớm đã định, Trần Yêu Tháp một chuyến tình đầu ý hợp, gần đây kết hôn căn bản là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Ngươi không tận dụng ác bỏ thi văn, chênh lệch với người ta càng lúc càng lớn, tình lang trong lòng khẳng định bị Bách Linh tử cướp đi.” Tiểu Tuyết trầm mặt, quát: “Nói hươu nói vượn! Ngươi hôm nay điên rồi sao? Từ đâu ra những thứ giới bộ này!” Xảo Nhi mập mờ nói: “Người ta sốt ruột vì ngươi, ngươi còn mắng người ta...” ử rử dần dần, lời nói chuyển sang thấp, mí mắt chậm chậm khép lại.

Thật lâu sau, trùng nhi ngủ say.

Tiểu Tuyết buông nàng ra, xoay người qua, gương mặt kề sát bên gối, hai vai co rúm, cổ nén nước mắt rồi cuộc thoát ra.

Ngay tại cái miệng này, ngoài phòng vang lên tiếng khóc của trẻ sơ sinh, khàn khàn thê lương, thoáng như dã quỷ gầm nhẹ.

Lần thứ hai, Dạ Lan che giấu hết Phương Hoa cũ một lần.

Kèm theo tiếng khóc kỳ quái, có người gõ cửa gấp gáp: “Đinh tiên sinh, Đinh tiên sinh! Làm phiền người đại giá, chuyện này đành phải mời người chấm dứt!” Đinh Bá khoác áo chường đàng, mở miệng nói: “Có chuyện gì?” Mượn ánh đèn phân biệt “A, nhĩ thần bà, người là tai thần bà của Viên gia thôn? Khách hi sinh, ít bái.” Khách tới là thôn phụ hơn năm mươi tuổi, bởi vì tính cách ngang bướng nóng lòng, chuyên thích dây chân chạy vặt làm tai thần, người đưa ngoại hiệu ” Nhĩ Thần Bà” đã quên mất cái tên trước đó.

Đinh tiên sinh nhường nạng vào trong nhà, ánh mắt liếc xéo, phát hiện nạng ôm trong ngực một cái tã lót bằng vải thô.

Thần Bà tai hơi thở bình tĩnh, đưa tã lót về phía trước, nói: “Ừm, con gái người, hoàn bích quy Triệu!”

Đinh bá Dương nhận lấy xem kỹ, trong bao vải lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn nheo, chính là vị nam anh cứu ra khỏi hỏa trường ban ngày kia.

Thần Bà nghe vậy nói: “Tiểu Thạch trại ở Hắc Thủy thôn, trước sau có trăm tám mươi hộ, các tử muội già chúng ta hỏi thăm khắp nơi, không có nhà nào là của trẻ con.” Đinh Bá Dương nói: “Viên gia thôn kia...” Thần Bà tai nghe, nói: “Viên gia thôn ta ở hơn nửa đời người, cô dâu kia có thai, ngày ấy đến chầu cạn đều rõ ràng.

Ta và người đặt vé bảo vệ, năm nay thôn Viên gia mùa đông tuyệt không có trẻ con chào đời.” Đặt mông ngồi xuống ghế, xoa đùi nói: “Nhóc con này đến kỳ quặc, giống như dưới đất đột nhiên toát ra vậy.

Phải tìm được cha mẹ của hần ngàn khó vạn khó!”

Trong khi nói chuyện, nam anh càng khóc càng vang. Triệu Tam Oa nghe tiếng đi tới chiếu cổ.

Đinh bá dương sâu muộn nói: “Không tìm thấy cha mẹ cũng không thể giao cho ta a.” Đúng lúc Triệu Tam Oa tới gần, vội vàng đưa nam anh cho hần.

tai thần bà bà nói: “Đứa nhỏ nguoi nhất đương nhiên phải để ý đến nguoi.

Người đọc sách còn sợ không lấy ra được chủ ý chu toàn... “Chưa kịp nói xong, trẻ mới sinh khóc lóc che dấu lời nói, bén nhọn như kiêu minh, Triệu Tam Oa hoảng hốt nói: “Ta không ôm được trẻ con.” Nhìn Đinh Bá Dương co rụt lại phía sau, liền kín đáo đưa cho tai thần bà.

Quyển tã lót kia đã qua mấy lượt nhân thủ, nam anh lại không ngừng kêu khóc thất hồn, khóc thét chói tai.

Thần Bà tai khê xua cánh tay, miệng lẩm bẩm ca khúc: “Ồ, không khóc không khóc.

Cười nói ha ha, không cười, hai bọt nước tiểu, nước lớn xông vào miếu Long Vương... A, a, tiểu tử này chỉ thích khóc, khóc lòng gãi gan, hơn phân nửa là khóc chết quỷ đầu thai!” Đinh Bá Dương nói: “Có phải sinh bệnh hay không?” Thần bà bên tai nói: “Bệnh đau có thể khóc lớn như vậy!” Triệu Tam Oa nói: “Đói đói bụng muốn uống sữa?” Thần bà nói: “Nửa đêm khuya, đi đâu tìm sữa cho hấn đi!” Nam Anh kia giống như nghe hiểu được nói chuyện, khóc lóc càng thêm hăng say.

Ba người nhìn nhau, mở to mắt chờ dẫn luồng cuống.

Lúc này Tiểu Tuyết cũng mặc quần áo đứng lên, kéo cửa phòng nói: “Đưa cho ta xem.” Đinh Bá Dương nói: “Tai thần bà là lão mỗ đã quen mang tiểu hài tử, nàng còn không hàng phục được, cô nương nhà nguoi đừng sinh có thể...” Mắt thấy Tiểu Tuyết tay nới tã lót, tiếng khóc đột nhiên dừng lại, Đinh tiên sinh lập tức ghen lời.

Tiểu Tuyết cũng sẽ không ôm trẻ con, không ôm đầu không ôm chân, thả lỏng cánh tay cong như bao cát mang theo sức mạnh.

Thế nhưng đứa bé kia lại bình tĩnh lạ thường, khước mắt Tỳ Hưu mở ra nhìn chăm chú Tiểu Tuyết, cách một lúc lâu, thế mà cười khê “Hắc nhi hắc nhi” lên tiếng.

Đinh bá dương kinh ngạc nói: “Tiểu Tuyết cô nương, đứa nhỏ này rất có duyên với nguoi!”

tai thần bà như có điều suy nghĩ, nói: “Tìm cha mẹ hấn trận pháp liền lộ ra vẻ cổ quái —— phạm là nam tử ôm hấn, nhất

định sẽ khóc lớn lên, bà lão tuổi cao ôm lấy hấn, tiếng khóc nhẹ một chút, nếu là tiểu tức phụ đại khuê nữ tuổi thanh niên, tiểu tử này mới không rên một tiếng, nhưng chưa bao giờ cười với người khác như vậy.”

Triệu Tam Oa nói: “Tuổi còn nhỏ chỉ thích nữ nhân ôm, thật sự là trời sinh sắc quý.” Suy nghĩ một chút, điềm đàm ninh nọt nói: “Cũng không trách hấn cười hì hì, Tuyết sư tỷ xinh đẹp từng thi đấu tiên nữ, nằm ở trong lòng tiên tử ai cũng sẽ cười nghiêng miệng.” Đinh tiên sinh trách mắng: “Nói bậy bạ!”

Tiểu Tuyết cảm thấy hơi xấu hổ, hai tay duỗi về phía trước, nói: “Tay chân của ta đàn, các người bám vào thôi.” Đứa trẻ sơ sinh kia tựa hồ phát giác muốn rời khỏi vòng tay của Tiểu Tuyết, đột nhiên tiếng kêu đau đớn vang lên, giọng nói to khiến màng nhĩ người ta đau đớn.

Tiểu Tuyết vội vàng rút cánh tay về, sờ soạng phía sau lưng nó: “A, a, ta ôm người, vẫn là ta ôm người...” Khóe miệng trẻ sơ sinh cong lên, gương mặt khóc lóc trong nháy mắt biến thành tươi cười, đôi mắt nhỏ đảo loạn nhanh như chớp.

Mọi người nhìn thấy ngẩn người.

Triệu Tam Oa nói: “Tiểu tử là nhân tinh! trưởng thành không được rồi!” Thần bà tai đứng lên nói: “Được rồi, tính nết đúng đường, hợp với việc nhà người nuôi nó.

Ta giảm gánh nặng, trở về phòng nghỉ ngơi một chút là đứng đắn.”

Đinh bá dương vội la lên: “Làm sao để làm? Bỏ qua những thứ sơ sài, thật sự không phải chỗ nuôi nấng trẻ mới sinh!”

tai thần bà bà nói: “Tiên sinh chớ nóng nảy, người hướng về phía tử mĩ suy nghĩ.

Thằng bé trai này mới sinh ra mấy ngày, tại sao đột nhiên lại xuất hiện ở nhà người ta? Cũng không thể nào tự nó cất bước đi vào cửa được? Rõ ràng có người trộm đẻ trong phòng cơ mà?

Bất kể là người kia là thúc thẩm của cha mẹ hấn, nếu muốn tìm con hấn nhất định phải về chỗ cũ, cho nên ở lại nhà người là thích hợp nhất.

Nếu không có ai nhận lĩnh, tiên sinh của người nuôi hay không dưỡng, đợi qua năm xong lại tính toán sau.” Vừa nói vừa đi ra ngoài cửa, giơ tay lên nói: “Quyết định như vậy đi, ta đi, ngài đừng tiễn, đừng tiễn...” Một làn khói đi xa rồi.

Đinh Bá Dương nhú chặt mày, ánh mắt đảo qua hai người khác.

Triệu Tam Oa lập tức xua tay: “Ngàn vạn lần đừng để ta mang trẻ con, hấn chịu khóc ta sẽ khóc!” Nhìn Tiểu Tuyết không nói gì, thâm biết nàng cũng sợ phiền, cười nói: “Nam nữ chia ra ngôi mới hợp lẽ số, Tiểu Oa cũng là nam, đương nhiên không thể ngủ cùng tiểu Tuyết sư tỷ.” Đinh tiên sinh nói: “Thối lắm! Hấn bao nhiêu, liền có cái kiêng kỵ đó?” Dừng bước hướng Tiểu Tuyết, mở miệng cầu xin: “Người bên cạnh dẫn hấn cũng không ổn, độc nhất cùng Tiểu Tuyết đầu duyên, chỉ có thể làm phiền người bảo vệ hai ngày, sau này lại tính toán làm việc tương đối.

Ài, đứa con không cha không mẹ này, sau này quả thực đáng lo.”

Tiểu Tuyết vốn định từ chối, chợt nghe “Không cha không mẹ”, trong lòng đau xót, lập tức đáp ứng: “Giao cho ta là được.” Đinh tiên sinh nói: “Thừa dịp hấn an phận, mang theo tiểu hài tử là rườm rà nhất, dưỡng túc tinh thần mới được.” Sợ trẻ con lại náo loạn, thổi đèn tắt phòng, kéo Triệu Tam Oa trở về phòng ngủ đi.

Tiểu Tuyết ôm đứa bé đi vào trong, chỉ thấy bệ cửa sổ đèn dầu sáng tỏ, khéo léo co rút lại trong bị bên trong che miệng trộm nhạc.

Tiểu Tuyết cởi áo lên giường, đặt đứa bé bên cạnh, hỏi: “Người cười cái gì?” Xảo Nhi nói: “Ta nghe thấy hết câu chuyện của các người nói chuyện.

Tuyết tỷ thật sự có đứa bé, trước lừa gạt đứa bé kia của ta, lại mang theo đứa bé kia.” Tiểu Tuyết cong ngón tay búng ra, kinh khí vang lên vèo một tiếng, đèn dầu bên cửa sổ theo âm thanh tắt đi, xoay người nghiêng người nằm nói: “Ngủ đi, đừng có nói linh tinh.” Xảo Nhi đang hứng thú, yên lặng nói: “Tiểu oa nhi nếu không có cha mẹ, Tuyết tỷ làm người tiếp

dẫn nó, thu vào Huyền môn làm đồ đệ, đây là duyên phận ông trời sắp xếp.”

Tiểu Tuyết nói: “Sao ngươi biết ta muốn đón hấn nhập môn?”

Xảo Nhi nói: “Ta là con giun trong bụng tử, hì hì, tâm tư của ngươi có thể giấu được ta sao?” Chợt buồn bã thở dài: “Tương lai hấn nhất định là học Kiếm Tiên, tiểu oa nhi có phúc khí tốt, có thể mỗi ngày cùng Tuyết tử chơi đùa.

Nào giống như lúc ta xoay lưng lại, trưởng thành thảng dãi làm chỗ trú giận cho Âu Dương sư tỷ.

Ai, trước tiên gia nhập Kiếm Tiên môn là tốt rồi.” Lời nói vô cùng ngứa ngáy, tràn đầy hứng thú với pháp thuật Kiếm Tiên: “Tuyết tử tử, Kiếm Tiên và Bắc trù luyện đến cuối cùng là cái nào mạnh hơn? Nếu không tử dạy ta kiếm thuật, ta sẽ dạy tử bói toán đạo pháp, hai ta sẽ đổi qua luyện lại...”

Xảo Nhi nói: “Sao vậy, không vui à?” Tiểu Tuyết nói: “Trong ngực có chút là lạ, ngươi đi thuận sáng đi.” Xảo Nhi theo lời thấp đèn, đến gần nhìn một cái, hai người đều bị dọa giật nảy mình.

Lại nhìn nội y Tiểu Tuyết đã bị xé rách, chỉ còn cái yếm thiếp thân. Đứa bé kia nằm nhoài giữa ngực và ngực nàng, híp mắt mỉm cười, hai tay niết loạn thảo.

Xảo Nhi kinh hãi nói: “Oa! Quái thai! Tự thân đá văng vãi quần, trời sinh man ngư lực lượng!” Tiểu Tuyết đẩy dây lưng buộc trẻ con ra, trong lòng kinh nghi bất định.

Xảo Nhi vẫn còn líu lười: “Sức mạnh quá mạnh, đứa bé mới sinh tự mình làm ra cái bọc, quả thực là Ngư Ma Vương chuyển thế!” Nam Anh kia không có dị trạng gì, vẫn như cũ cào vào chần đệm.

Vỏ tả lột tụt thành một cục, tán loạn trong góc giường.

Tiểu Tuyết nói: “Bao tay buông lỏng, không trách được.”

Ngón tay khê sờ khuôn mặt xấu xí của trẻ sơ sinh, dịu dàng hấn lên, nhẹ giọng nói: “Tiểu hài tử trong đêm rất hiếu động, đại khái là như vậy nào loạn.” Đầu ngón tay tình cờ lướt qua khoe môi, trẻ sơ sinh chu miệng chép chép.

Âu nhi nói: “Hấn muốn ăn sữa thì thôi?” Hướng về phía trước ngực Tiểu Tuyết, lặng lẽ cười nói: “Vừa rồi hấn quái dị như

vậy, hóa ra là tìm sữa ăn... Tiểu oa nhi chân linh tính, tìm đúng chỗ.” Mặt Tiểu Tuyết đỏ đến mang tai, mắng: “Hạ lưu phôi tử không đứng đắn, quái gì mà học được, thật nên kêu Âu Dương sư tử vạch da người ra!” Lần nữa dập tắt đèn, lại không dám cởi áo, dùng mảnh vải che đậy bé, tự mình nằm nghiêng người dựa vào.

Nào ngờ tới mấy lần nằm lên, cơn buồn ngủ của khéo nhi hoàn toàn biến mất, tiếp theo kể khổ: “Người nhắc tới Âu Dương sư tử ta lại thấy đau đầu, đạo pháp bốn môn nàng dạy cực ít, mỗi lần oán ta lười biếng tiến bộ chậm rãi, kết quả tu đạo mấy năm nay cái gì cũng chưa học thành.

Pháp bảo của Ma Cô vốn đưa cho ta Dịch Phúc Huyền, lại quên mất ở trên núi.

Hai tay không có pháp lực chênh lệch, gặp bại hoại chỉ có thể gõ bên trống, uất ức hại chết ta rồi! Nếu có ba phần bản lĩnh của Tuyết tử, ta nói chuyện tuyệt đối sẽ nghiêm túc, cũng bày ra bài bản “cao thủ thượng lưu”. Tiểu Tuyết nhắm mắt không phản ứng.

Xảo Nhi thở dài vài lần, mặt đầy nụ cười nói: “Hảo tử tử, hay là tử cứ tùy tiện dạy ta hai chiêu, lần sau đánh nhau ta phải lộ mặt, chính là bá tử tử ban tặng... Ừm, ban ngày tử đứng trên mũi đao, ngồi trên đầu ngựa, đám bại hoại liền chém loạn trong ổ lều, pháp thuật kia rất thú vị, dạy ta đi?” Tiểu Tuyết vẫn không để ý, giả bộ như đang ngủ say.

Xảo Nhi nói: “Ít nhất cũng nói cho ta biết tên của pháp thuật đó, người không dạy ta cầu đại sư tử đại sư huynh dạy đi.

Hảo tử tử, tử nói với ta cái gì, nói một chút đi...” đầu vai của nàng lung lay, vươn tay đến dưới nách gãi gãi.

Tiểu Tuyết không chống đỡ được mở mắt ra nói: “Bữa nay người là muối tử, tính tám đời ta gặp xui xẻo.” Xảo Nhi nói: “Người đi, còn dám mạnh miệng!” Dùng sức nhéo cánh tay của nàng, Tiểu Tuyết rút người trốn tránh, cười nói: “Muối muối tốt, tha cho ta đi, đừng âm ỉ nữa, lại làm sập giường rồi... Người luyện chính là thùng rỗng kêu to, lại không có luyện thuần dương chân khí, sao có thể học được kiếm thuật của Kiếm Tiên.”

Xảo Nhi dừng tay nói: “Trước tiên nói tên đầy đủ của kiếm thuật kia, hôm khác ta hỏi thăm những đệ tử Kiếm Tiên khác một chút, chớ để người lẫn lộn qua ải.” Tiểu Tuyết vuốt tóc mai, giải thích: “Linh lực của Cúc Anh kiếm gặp sát khí mà động.

Hoàng tổng quản kia và quái mã phun lửa đều là sát khí ngập trời, kiếm khí của ta tương hợp với khí tính của bọn họ, điều động thần kiếm là có thể điều khiển chiêu thức của bọn họ.

Xem trên mũi đao đứng thẳng của ta, thực tế là giẫm lên Cúc Anh kiếm.” Thiếu nữ búng nhẹ mũi, mỉm cười nói: “Huyền môn tu đạo đánh căn cơ khó nhất, pháp nghĩa căn bản là đệ tử hoặc sư tôn truyền thụ, pháp môn vận dụng nhiều dựa vào mỗi người tự ngộ.”

Cúc Anh kiếm pháp là ta tự nghĩ ra, người tìm vị sư huynh sư tỷ kia dạy sao?”

Lần thứ hai, Dạ Lan che giấu hết Phương Hoa cũ.

Xảo Nhi cảm thấy thất vọng, ngây người một chút, sửa lời nói: “Cúc Anh Kiếm sát khí nặng, sư tôn truyền cho ngươi Thanh Phong Kiếm khắc chế nó.

Nhưng ngươi lại chuyển Thanh Phong kiếm cho đại ca đào tiên.

Ai, khó trách ngươi ra tay ác như vậy, mười mấy con đại gia súc phân thân loạn khẩu, kiếm pháp hung ác bậc này không học cũng được.” Tiểu Tuyết Yểm ngửi ba chữ “Đào đại ca”, trong mũi hừ một tiếng, cũng không nói tiếp.

Xảo Nhi than thở: “Học kiếm sư chỉ là chuyện nhỏ, ta chỉ lo lắng cho Tuyết tỷ đệ mà thôi.

Theo môn quy cấm đệ tử xem pháp thuật trước mặt người khác, đặc biệt là đấu pháp với ngoại ma, nghiêm cấm đem bách tính liên lụy ở bên trong.

Tuyết tỷ sử dụng kiếm đã chứng kiến cho chúng hương thân tận mắt thấy, âm thanh gió thổi truyền lên trên núi, sợ là muốn hỏi một câu không tuân theo môn quy.”

Tiểu Tuyết cười lạnh nói: “Môn quy? Thiên nga phái hiện nay loạn thất bát tao, ai đến để ý môn quy?”

Xảo Nhi nói: “Vậy cũng đúng, sư tôn đào đại ca mới của chúng ta, thật đúng là náo quá mức, Huyền Môn Cửu Dương lại biến thành chuông heo cho hắn! Hiện nay lòng người trên núi nổi động, cách bếp không có mấy ngày.

Ta buồn bực, Long Bách Linh tỷ tỷ sao có thể không khuyên bảo hắn... “Tiểu Tuyết nói: “Đừng nói nữa, ngủ đi!”

Ước chừng qua một trận thay đổi, khéo léo quay ngược lại, không bao lâu an bình, chợt cười nói: “Theo phán đoán của ta, nên Tuyết tỷ đi khuyên nhủ đại ca đào, lời nói của ngươi hắn từ trước đến nay đều làm thánh chỉ, nhất định sẽ tuân theo phụng hành.

Đều do người trốn ở khắp nơi trong núi, nói không chừng hẳn mới biến thành điên khùng, hì hì hì.” Cười nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Tình thế không hiểu được, Long Bách Linh không khuyên được hẳn, bởi vậy có thể thấy được, địa vị của nàng tại trong lòng Đào đại ca chưa hẳn đã cao đến đỉnh điểm.

Đuổi Minh Nhi Tuyết tỷ tỷ tới khuyên bảo đại ca đào, danh tiếng tuyệt đối vượt qua Long Bách Linh, giành lại phần thắng cho Tình lang.”

Tiểu Tuyết đột nhiên ngồi dậy, nhú mào thấp giọng quát: “Nha đầu điên, tối nay ngươi phạm bệnh sao! Chỉ để ý nhai nuốt, rốt cuộc có ngủ hay không?” Xảo Nhi nhìn nàng tức giận, vội nói: “Ta ngủ thiếp đi.”

Vừa nằm xuống, ván cửa “Phành phành phành” cuồn gõ, đỉnh phòng cũng rung động lắc lư theo.

Tiểu Tuyết cắn răng nói: “Đêm nay không ngủ được!” Xảo Nhi che miệng cười to.

Chỉ nghe Đinh tiên sinh sau khi đến gần cửa, vừa mở ra then cửa, từ bên ngoài “Phần phật” xông vào bốn năm bóng người, thiếu chút nữa đập vỡ cửa, mồm năm miệng mười hô: “Đứa trẻ kia đâu?” Mau ôm lấy, mau ôm đi!” “Đinh tiên sinh, xảy ra tai họa lớn rồi!” Tiếng la lớn nhất vẫn là tai thần bà giáng xuống.

Đinh bá Dương hỏi: “Chư vị có chuyện gì hoảng hốt?”

Chúng hương dân thở hồng hộc, tai thần bà miệng nhanh đáp trước: “Ra khỏi bát thiên đại họa, tiểu Thạch trại Viên gia thôn hải tử bị cướp, lập tức sẽ đến Hắc Thủy thôn.” Đinh Bá Dương nói: “Đoạt tiểu hải tử? Ai cướp trẻ con? Bên cạnh có người nói: “Yêu quái, là yêu quái tranh đoạt!” Thần Bà tai nói: “Chỉ nhìn một mảng lớn bạch khí phiêu bạt, xông loạn của Trục hộ bên cạnh.”

Các nhà từ trẻ con vừa cai sữa đến đứa bé tám tuổi, một khi quần vào bạch khí bay ra thật xa, không biết bị cuốn đến phương nào.” Có người bổ sung: “Bạch khí truyền ra tiếng quái dị “Oa oa oa”, giống như quạ đen kêu, chắc là lão Nha trong mộ địa thành tinh.”

Bên trong Tiểu Tuyết nghe nói có yêu quái, lập tức mặc quần áo đứng dậy, đẩy cửa phòng ra nói: “Bao nhiêu đứa trẻ mất

rồi?” Thần bà tai nói: “Tiểu Thạch trại hải tử toàn bộ đều bị cướp sạch, vừa rồi bạch khí chuyển vào thôn Viên gia tác quái, quấy khắp thôn gà bay chó chạy?”

Chờ cướp xong đứa nhỏ Viên gia thôn, liền đến Hắc Thủy thôn bên này gặp họa rồi!” Đinh bá Dương nói: “Các thôn sao không đi cứu viện?” Thần bà nói: “Này, cứu cái gì vậy, các đại nhân tới gần bạch khí là chân mềm, không xuất ra chút sức lực nào, chỉ có thể nhìn đứa nhỏ không có hình bóng.” Các hương dân gào lên: “Nhà này có đứa nhỏ phải không? Mau đưa đến từ đường, nhanh lên!”

Cảm giác khẩn cấp, khéo léo ôm nam anh kia rời giường, đi tới phía trước nói: “Đứa nhỏ ở đây!” Thần Bà tai nói: “Được rồi, mau ôm từ đường giấu đi! Nơi đó cung cấp thần vị của tổ sư gia, có thể tránh tà tiêu tai.”

Ba thôn từ xưa truyền thụ phong tục, nếu gặp các loại tai họa như hạn hán ôn dịch, các thôn dân tất đến từ đường bố tế, hướng thần tượng Nga tổ sư cầu xin phù hộ.

Mà thường thì nghi thức Thần Kỳ chưa xong, tiên khách ừn ừn đã tới giải cứu, phảng phất như Tổ sư hiển linh, từ đường cũng trở thành nơi tránh nạn trừ tai nạn tránh tà.

Lập tức chúng thôn dân tìm được nam anh, tai thần bà nói: “Nhà này đã thông báo được, thôn tây còn có bốn năm nhà có con cái, chúng ta nhân lúc còn sớm thông báo cho bọn họ.

Ài, Đinh tiên sinh nhanh lên, mau mang trẻ con chạy về từ đường!” Trước chen chúc nhau, đẩy cửa phòng bước ra ngoài!

Một đám người rời khỏi nhà lá.

Tiểu Tuyết đưa mắt nhìn, quả nhiên thấy phương hướng Viên gia thôn bạch quang chột hiện, ẩn hiện hung ác tà khí, lập tức nói: “Ta đi cứu những đứa nhỏ kia.” Hồi tưởng nó, nhìn đứa bé ôm đứa bé đi cùng Đinh bá Dương.

Tiểu Tuyết nói: “Viên gia thôn ở bên kia, ngươi đi đâu vậy?” Xảo Nhi nói: “Đi từ đường đi!” Tiểu Tuyết nói: “Ngươi đi từ đường có phải không?” Xảo Nhi đáp: “Ta cũng là hải tử, lúc này đang tránh họa.” Tiểu Tuyết nói: “Ngươi là đệ tử Nga Mi! Lúc này đang cần bảo vệ hương thân, mau đem tiểu hải tử giao cho Triệu Tam ca, đi cùng ta cứu người!”

Xảo Nhi bắt đặc dĩ, chỉ đành đem nam anh giao cho Triệu Tam Oa.

Tiểu Tuyết nắm chặt tay nàng, thúc giục kiếm quang bay lên, phía sau vang lên tiếng Đinh tiên sinh dặn dò “Các người ngàn vạn cẩn thận, biết khó thì lui, chớ sính cường...” Xảo Nhi bảo chúng ta biết khó mà lui.” Tiểu Tuyết nói: “Hàng ma là chuyện trong lòng chúng ta, hễ là có tiến không lùi.” Mị Nhi vẻ mặt đưa đám nói: “Vừa rồi người cái tên Phong tử tử như vậy, ta mới là chân chính tám đời vận rủi đây!” Tiểu Tuyết nói: “Người sợ cái gì, nếu gặp cường ma khó thủ thắng, liều mạng ta cũng bảo vệ người chạy thoát.”

Trong lúc nói chuyện, Phi Lâm Viên gia thôn, Tiểu Tuyết thu kiếm rơi xuống đất.

Chỉ thấy hai bên đường thôn, đầu người nhón nháo, tiếng la khóc nổi lên bốn phía, rất nhiều hán tử hôn mê ngã xuống, thê tử tự mình ở bên cạnh tranh đoạt kêu rên cứu.

Tiểu Tuyết nhìn kỹ, chúng hán bởi vì va chạm bạch khí kia trúng tà, thần chí tạm mê hoặc, sau khi trời sáng chiếu thái dương là có thể phục hồi như cũ.

Tiểu Tuyết và Trùng Nhi nói rõ đạo lý này, đám thôn dân kinh sợ nhìn phương bình, lửa giận lại bốc lên, thanh niên trai tráng kết đội cầm khí giới, muốn đuổi theo yêu quái cứu hài đồng trở về.

Xảo Nhi muốn hành động theo mọi người, Tiểu Tuyết kéo lại nói: “Chúng ta đi nơi ít người tìm kiếm.”

Xảo Nhi nói: “Nhiều người khí thể mạnh mẽ, không chừng có thể dọa chạy yêu quái, xâm nhập sâu hơn cô quân là được.”

Tiểu Tuyết nói: “Yêu quái kia chạy thực mạng trong phạm vi mấy chục dặm, cướp trẻ con nhất định phải chọn nơi hẻo lánh ẩn nấp.

Nếu không bị người phát hiện cứu đi, nó đoạt nhiều hơn nữa cũng là công việc vô ích.” Vừa phân tích, vừa khéo Nhi rời xa đám người, chuyên tìm kiếm hoang đường, dần dần tìm đến sườn núi phía Bắc thôn.

Lâm Thâm Thảo thừa thốt, vắng lặng như nghĩa địa, chỉ dựng một tòa nhà tranh.

Trước kia Kinh Kha tiên khách Ma Cô ẩn cư ở đây, bây giờ đã bất vô âm tín, chỉ còn lại phòng trống không.

Xảo Nhi mắt thấy cảnh vật âm trầm, hai chân lạnh run đánh nhau, thấp giọng nói: “Nhà đó là chỗ ở của cô ma, Cô Bình sư tử nói sau này nàng thường trú Nguyên Thủy Phong, dễ dàng không nhập thể nữa.

Phòng này không có ai ở nên tháo dỡ, miễn cho trời âm chiêu quỷ quái...”

Bỗng nhiên ngón tay Tiểu Tuyết áp út đôi môi, ra hiệu đừng lên tiếng, ẩn lên nàng nằm sấp ở phía sau bụi cây.

Xảo Nhi nín thở nghiêng tai, Quả nghe trong phòng đứa bé khóc ròng, trong lòng âm thầm bội phục “Tiểu Tuyết sư tử Văn không được, nếu bàn về năng lực truy đuổi địch nhân, đó là Vô Sư tự thông.” Chính giữa suy nghĩ, Tiểu Tuyết đứng lên hô: “Là con của ai?” Đối diện tĩnh lặng một cái chớp mắt, theo tiếng khóc đột nhiên vang lên, một tiếng cao hơn một tiếng.

Chúng hài tử cảm thấy người cứu mạng đến, ngược lại khóc càng lợi hại hơn.

Xảo Nhi kiểm tra tiếng khóc, kinh ngạc hỏi: “Nhị nha đầu, Vương cầu đàn, các người có ở bên trong!” Liên tục hỏi mấy lần, trong phòng nghẹn ngào nói: “Trùng nhi tử tử, Xảo Nhi tử tử...” Chính là âm thanh non nớt của Nhị nha đầu.

Đứa trẻ ở Viên gia thôn đều giao hảo với đứa nhỏ, ngày thường chơi đùa với nó làm chủ, bây giờ quần con thất thủ, hài tử Vương làm sao không vội? Trùng nhi vung tay hô to: “Mọi người đừng sợ, ta tới cứu các người!” Dứt chân xông về phía trước, ngay cả Tiểu Tuyết cũng không kéo lại.

Chạy đến trước chân trước cửa đá trơn, chợt cảm thấy bên tai ù ù đầu óc choáng váng.

Tiểu Tuyết kịp thời theo vào, kéo nàng nhảy ra sau hơn trượng, nhắc nhở: “Trên cửa có cơ quan!” Xảo Nhi cố nén mê muội ngẩng đầu nhìn lại, ở giữa cánh cửa có ánh sáng lạnh lẽo thê lương, treo một cái vòng bạc kết thành xiềng xích.

Tiểu Tuyết nói: “Là yêu khí mê hồn của Bách Tử Khiên, yêu quái này lớn mật, lại ở dưới Ngao Sơn hại người.”

Xảo Nhi mắng: “Chết yêu quái, thôi yêu quái! Dám đoạt lấy thủ hạ của ta, còn chiếm lấy phòng của Ma Cô, khinh người quá đáng, thật chộc ta quá rồi!” Rồi khỏi sự nâng đỡ của Tiểu Tuyết, vẩy tay một cái, nổi giận nói: “Tuyết tử, đây là sỉ nhục của chúng ta, để ta tự mình cắt đứt!” Tiểu Tuyết cười nói: “Lúc trước sợ muốn chết, bây giờ phát uy rồi.”

Xảo Nhi đưa tay vào ngực, lấy ba tấm “Vô Cữu Phù” dán lên ngực bụng, nhắc chân đá cửa nhảy vào.

Một sát na, trên cửa ngân liên lập loè, phóng thích tà khí.

Vô Cữu Phù trên người nàng cũng rạng rỡ tỏa sáng, nhưng pháp lực nông cạn khó mà chống đỡ tà lực, lá bùa “Vù” thiêu đốt.

Nhờ động tác của Xảo Nhi lưu loát, nhảy lên ba thước xa.

Tà lực hữu hiệu với bên ngoài, trong phòng rất yếu ớt.

Hai tay nàng dập tắt đốm lửa, kêu lên như pháo liên châu: “Được rồi, được rồi, ta vào cửa rồi.

A, nóng quá, nhị nha đầu, nhanh phủi tro cho ta, vì cứu các người làm cho ta đầu đầy tro bụi.

Cầu Đan ngồi yên không nhúc nhích, người càng giúp càng loạn...”

Tiểu Tuyết vừa buồn cười vừa lo lắng, đang muốn đi theo viện thủ, chợt cảm thấy lưng một trận rét run, biết yêu quái bức đến sau lưng, chưa quay đầu kiếm đã phát ra, đầu ngón tay màu vàng óng kiếm quang quét ngang phạm vi mười trượng.

Trong giây lát vang lên tiếng kêu bén nhọn, hết như xẻng sắt cạo rửa đáy nồi.

Tiểu Tuyết căn dặn khéo léo: “Ở lại trong phòng chăm sóc tiểu hài tử, đừng đi ra.” Lúc xoay người xem, một bóng trắng phiêu hiện, đang kiệt lực tránh né kiếm quang, bên trong có một hình người mờ lung.

Bóng người ở Hoắc Địa đứng múa tay, bạch khí nồng đậm từ hai bên tràn ra, cuộn cuộn hướng nhà cỏ tràn tới gần.

Tiểu Tuyết đón thế tiến lên, phát tay nói: “Cúc Anh xuất chiến!” Kiếm quang màu vàng tầng tầng lớp lớp bay lượn, khí

tượng tà dị là lửa trắng gặp lửa nóng, quay cuồng co rút lại sau khi phi tốc bay nhanh.

Nhưng tiết tấu này sớm đoán trước, kiếm quang phát ra trước cũng không thu về, phong mang ẩn giấu ở bên ngoài, bất chấp địch nhân chạy trốn chặn đường.

Chỉ thấy trước sau ánh vàng rực rỡ, đan xen vào nhau thành một mảnh lưới kiếm chặt chẽ.

Bóng trắng không thể chạy trốn, ngửa mặt lên trời rít lên quái dị, một thoáng biến mất không thấy gì nữa.

Tiểu Tuyết nhảy qua tìm kiếm, trên mặt tuyết không có dấu vết, cúi đầu suy nghĩ “Đạo hạnh quái dị này rất sâu, lại có thể vận dụng độn thiên chi thuật.” Nhìn lại sợi xích bạc kia, khẽ cười lạnh, “Người chạy trốn ta đuổi theo, xem là thủ đoạn của ai cao.” Giơ tay lên chém nhẹ một kiếm, sợi xích bạc bị kích bay ra khỏi khung cửa vào bầu trời đêm.

Vật này là do tinh phách yêu quái biến thành, đột nhiên gặp kiếm khí đâm tới, liền tự động bay đi hợp thể với Yêu chủ.

Tiểu Tuyết ngự kiếm đuổi sát, trong khoảnh khắc phản hồi Hắc Thủy thôn, ngóng nhìn chỗ Ngân Liên rơi xuống, quả nhiên thấy bóng trắng yêu quái nhảy vọt, bốn phía thôn dân xúm lại, múa đuốc hò hét xua đuổi côn bồng.

Lần thứ hai, Dạ Lan che giấu hết Phương Hoa Tam cũ.

Cách bóng trắng gần nhất là một thiếu niên nằm sấp, nhìn kỹ lại chính là Triệu Tam Oa, trong tay đang ôm nam anh tã lót kia.

Gặp phải yêu quái thu hồi ngân liên, khí thế điên cuồng tăng lên, hung tợn hướng Triệu Tam Oa mãnh liệt bổ nhào về phía Triệu Tam Oa.

Tiểu Tuyết từ trên trời giáng xuống, kêu lên: “Triệu Tam ca né tránh!” Phát kiếm đón đánh, tràn đầy hy vọng một kiếm diệt yêu, ai ngờ bóng trắng lùi lại mấy thước, tụ sức phản công.

Tiểu Tuyết kinh hãi “Yêu lực của nó tăng cường rồi!” Cúc Anh kiếm hóa thành bình phong, ngăn cản thế đánh lui địch nhân.

Khóe mắt liếc qua, phát hiện Triệu Tam Oa nằm sấp không dậy nổi, lệnh cho hắn đi mau!” Triệu Tam Oa thở hổn hển nói: “Đi không được, gân cốt bủn rủn không đứng dậy nổi...”

Tay phải Tiểu Tuyết ngưng kiếm thành hình, cắm vào mặt đất bên cạnh bóng trắng, tay trái liên tục búng tay, truyền Thuần Dương chân khí vào yếu huyệt của Triệu Tam Oa.

Triệu Tam Oa đang giác khí lực tăng gấp bội, giãy dụa mấy lần quỳ gối lên, nhưng hai con voi cánh tay đè dưới cối xay, nói cái gì cũng không thể động dậy.

Bóng trắng thừa cơ chớp về phía Triệu Tam Oa, Tiểu Tuyết lại đem kiếm khí ngưng tụ thành hai cây cột sáng, cắm vào trước mặt yêu quái, hỏi: “Tay của ngươi làm sao vậy?” Triệu Tam Oa nói: “Không biết a, giống như khiêng mấy ngàn cân thiết thạch, nặng muốn chết!” Tiểu Tuyết nói: “Mau ôm đứa bé ra!” Triệu Tam Oa nói: “Không được! Đứa nhỏ trong thôn đều vào từ đường rồi, ta cũng mang nó chạy theo, nửa đường té một cái, đứa nhỏ khóc, ta giống như chặt đứt gân, chết không nhắc nổi cánh tay.”

Tiểu Tuyết suy nghĩ “Yêu quái sợ tượng thần của tổ sư, không dám xâm nhập từ đường”

Toàn bộ thôn chỉ còn lại một đứa bé bên ngoài, mới hấp dẫn yêu quái đến đây.” Tay thi pháp nhanh hơn, kiếm trụ cắm thẳng vào bên trái bóng trắng, hỏi: “Người bị thương?” Triệu Tam Oa đáp: “Không bị thương, trán có chút rách da, cmn xúi quẩy, nào cách không thể động đây, gặp quỷ sao!” Hắc nói điệu bộ kích động, nhưng trung khí dồi dào, cánh tay lộ ra không phải do yêu lực trói buộc.

Tiểu Tuyết lại phát ba kiếm, phong bế bóng trắng phía bên phải, nói: “Có thể là kinh động quá độ, người thử thổ nạp điều tức.” Triệu Tam Oa không hiểu thuật ngữ tu luyện, hoang mang nói: “Khí... nhả cái gì? Tra đùa, đùa giỡn ai vậy?” Tiểu Tuyết nói: “Không rõ với người, chờ ta thu thập yêu quái xong lại nói.” Triệu Tam Oa sợ hãi nói: “Tiểu Tuyết sư tỷ đừng nóng giận, cho ta mượn ba lá gan, ta cũng không dám đùa giỡn người.”

Hai người một hỏi một đáp, kiếm quang lên xuống xuyên thẳng qua.

Thân hình Tiểu Tuyết bay múa, giọng nói bình ổn như thường, tư thế linh hoạt lại tiêu sái tiêu sái.

Đám thôn dân đứng ở bốn phía vỗ tay vỗ tay khen ngợi.

Trong nháy mắt kiếm trụ phong tỏa chư phương, chiếm cứ mười hai phương vị Tứ Tượng Bát Quái, Càn Khôn Hàng Ma Kiếm Trận bày thành.

Tiểu Tuyết chân đạp lấp chỗ âm, thét ra lệnh: “Cúc Anh phá tà!” Cột kiếm từ trên ép xuống, yêu quái bị vây ở giữa, phát ra tiếng gầm rú tuyệt vọng.

Đang há miệng, bỗng nhiên nam anh kia hét lên một tiếng chói tai, giống như vượn trong cốc kêu gào.

Kiếm quang nhất thời yếu đi, yêu khí đại thịnh, đánh bay toàn bộ mười hai cây kiếm trụ.

Tiểu Tuyết hoảng sợ thất sắc, yêu lực nghi hoặc sao bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ! Mắt thấy yêu khí tràn ngập, tính mạng của chúng thôn dân rất nguy nan.

Nam Anh kia chuyển buồn thành vui, “Hắc hắc cười khê” ba tiếng.

Kiểm quang tán loạn giống như bị bàn tay khổng lồ điều khiển, án chiếu một lần nữa sắp xếp, giữa không trung lại tụ thành mười hai hình kiếm trận.

Bóng trắng phi thăng vừa vắn cùng mũi kiếm chạm vào nhau, chỉ thấy kim mang “Vù vù” tung hoành, tà khí cực tốc tiêu giảm.

Yêu quái tản ra khí muốn hiện hình, gấp tìm phương hướng âm lãnh bỏ chạy.

Tiểu Tuyết giữ vững vị trí Khảm Âm, đón kiếm đâm thẳng tới.

Tượng yêu vật kia vẩy một cái túi da, “Phù phù” ngã xuống, rớt cuộc bỏ không dậy nổi.

Mấy phen kỳ biến nhanh như điện chớp, các thôn dân đều không hiểu, chỉ coi như tuyết nhỏ thi triển diệu pháp đánh bại ác ma, trong lúc nhất thời tiếng hoan hô vang trời.

Tiểu Tuyết thu hồi kiếm quang, trong lòng tràn đầy nghi vấn.

Mới vừa rồi Cúc Anh kiếm không nghe lệnh mình, thật là lần đầu tiên tu đạo phá Thiên Hoang tới nay.

Mà kiếm thể mạnh yếu chuyển đổi, đều trong lúc nam anh khóc lóc, ần ần có loại liên hệ... Tiểu Tuyết bỗng nhiên quay đầu nhìn, chỉ thấy khuôn mặt nam anh an tường, chu miệng ngủ gật, không khác gì trẻ sơ sinh bình thường.

Triệu Tam Oa ôm tã lót cũng đứng thẳng, cao hứng bưng bưng giảng giải cho người ngoài gặp nạn.

Tiểu Tuyết lắc đầu, suy nghĩ “Kiếm khí không không chế được, chỉ vì đạo hạnh không tinh, ta lại nghi ngờ một đứa trẻ con chưa đầy tháng, cũng quá buồn cười.”

Giờ phút này yêu khí màu trắng đã rút đi, nguyên hình yêu quái hiển lộ ra.

Đám thôn dân cả gan đến gần quan sát, nhất thời đều kêu lên “Nữ nhân, là một nữ nhân!” “Sống sót? “Là sống, chân còn động đấy!” “Nhất định là nữ yêu, nữ yêu yêu tinh.” “Diệt trừ tai họa này, bảo nàng cướp trẻ con!” “Đánh chết nàng, đánh chết nàng...”

Tiểu Tuyết giật mình nói: “Chậm đã động thủ!” Mọi người đối với nàng tôn kính như thần minh, nghe vậy đều tự thối lui.

Tiểu Tuyết nói: “Có lẽ tên cướp trẻ con còn có hung thủ khác, nàng cũng là người bị hại.” Tiển lên nhìn dưới đất, nữ nhân kia ngửa mặt nằm xuống, tóc dài rối tung, không phân biệt rõ tướng mạo tuổi tác.

Mà trên người mặc lông chồn màu xanh lam, eo buộc tơ vàng, nghiêm nhiên là trang phục của phú gia nữ quyền.

Tiểu Tuyết thầm nghĩ “Bóng người bên trong bạch khí, giống như là một vị tài chủ bà.” Phân phó mọi người nói: “Cẩn thận đem nàng lật người, có thể nhìn thấy yêu quái cướp tiểu hài tử.”

Các thôn dân nghe lệnh làm, đưa tay nhẹ nhàng lật lại, khiến mặt của nữ nhân hướng xuống phía dưới nằm dài, phía sau trái thật sự lộ ra một vật.

To như con khi, khắp người mọc đầy lông trắng, bốn cái móng vuốt gắt gao siết chặt phần eo của nữ nhân.

Tiểu Tuyết nói: “Con quái vật này tên là Bách Tử Động Côn Bằng, chuyên thích trộm cắp ấu đồng ấu nữ.

Tập hợp thành trăm quan ở trong sơn động thâm cốc nuôi dưỡng, dạy các kỹ năng chơi tạp ca vũ, chờ thời tiết ấm áp nó lại giả trang thành hình người, dẫn tiểu hài tử đi buôn bán, lấy được ngân lượng toàn bộ dùng để luyện chế yêu khí mê hồn.” Đồng thời giải thích, chỉ điểm yêu quái “Ngân liên” mấy năm trước bán cho tiểu hài tử, còn gọi là “Ngân mẫu”, Nếu bỏ vào lò lửa nung, có thể khiến than đá biến thành trắng.” Trên trán Bách Tử Khiên trúng một kiếm Tiểu Tuyết, khí tức vốn đã hấp hối, chợt cảm thấy có người nghị luận về bảo bối của nó, lập tức hung tính bộc phát, nghe răng trợn mắt thị uy, tà khí từ thất khiếu phun trào, hiện lên hình dáng sương mù phiêu lãng, lập tức phát ra hung tính.

Đám thôn dân tràn đầy lửa giận, gặp Bách Tử Khiên ngoan cố chống cự, người thô hào vùng lên đám gia hỏa đánh, quát mắng: “Làm chết súc sinh, bảo người bắt trẻ con, bảo người trộm trẻ con...” Tiểu Tuyết vội la lên: “Đừng đả thương nữ

nhân kia!” Trong đường chéo vung lên một cước, đập trúng đầu Bách Tử Khiên, yêu quái bay thẳng ra hai ba trượng xa.

Các thôn dân vây quanh loạn bỗng đồng loạt hạ, dừng tay lại nhìn, đã đánh thành một đoàn bánh thịt rồi.

Tiểu Tuyết ngồi xồm bên cạnh nữ nhân, sờ soạng không có chút thương tổn nào, nổi lo lắng trong lòng mới giảm xuống.

Mọi người oán hận nói: “Nữ nhân kia lưng mang yêu quái, đích thị là đồng bọn yêu quái, cùng nhau đánh chết việc!”

Tiểu Tuyết nói: “Không vội, có thể nàng là khở chủ của đứa nhỏ bị ném đi, bị yêu quái coi là công cụ thi hành tà thuật.” Cánh tay phải nâng cổ nữ nhân lên, ngón tay gầy nhẹ sợi tóc, gương mặt tái nhợt hiện ra, hai mắt nửa khép nửa mở.

Triệu Tam Oa nói: “Tiểu Tuyết sư tỷ có biết nàng ấy không?”

Tiểu Tuyết lắc đầu, giải thích: “Bách Tử động là yêu súc cấp thấp trong Thực Cảnh, hành tà pháp cần mượn dùng ngoại thể.

Cha mẹ mất đi thân thể mà nóng nảy công tâm, sẽ sinh ra một loại ưu oán chi khí, dễ hấp dẫn nó quán lấy.

Một khi phụ thể thành công, oán khí của Bách Tử Khiên có thể lợi dụng phụ mẫu tăng cường yêu lực của bản thân.

Yêu lực tăng mạnh, nó mới có thể xâm nhập vào thôn trang hành hung.” Các thôn dân tụ lại, nghe nói yêu quái có nguồn gốc từ đâu.

Triệu Tam Oa giật mình nói: “Nữ nhân này cũng mất hài nhi?”

Tiểu Tuyết nói: “Nhất định là như thế.”

Đúng lúc khoe miệng nữ nhân kia cau lại, như nói mê man: “Hài tử, hài tử thân sinh của ta đâu... Mẹ tìm người a, hài tử của ta, người ở đâu a...” Ánh mắt mê ly, ở trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Mọi người trầm trồ nói: “May mà kiến thức Tiểu Tuyết rộng rãi, suýt nữa làm người tốt bị thương.” Có người nói “Con mẹ nó mất đi hài tử thảm nhất, đừng nhìn mặc hoa lệ, ngược lại còn không bằng dân chúng đầy đủ cả con.” Còn có người nói: “Mất đi thân tử vốn là đủ thảm, còn bị lợi dụng đến cướp đứa nhỏ nhà khác, yêu quái kia quá đáng ghét.”

Tiểu Tuyết thâm nghĩ “Bách Tử Khiên tìm được phụ thân của khôỉ lỗi, yêu lực vẫn thuộc loại mặt lưu.

Nó dám coi rẻ Yêu Lệnh của Ngao Bính, nguyên nhân trong đó tuyệt đối không đơn giản.”

Triệu Tam Oa chợt nói: “Hài nhi của nàng không phải là đứa bé này chứ?” lung lay lòng mang nam anh trong lòng.

Tất cả thôn dân đều nói nhận sai chuyện lớn, khi Khổ chủ tỉnh táo mới có thể làm được, nếu không nhận thân dễ dàng đúc thành sai lầm lớn.

Bàn bạc một phen không có kết quả, Tiểu Tuyết mời mọi người về nhà trước, kêu Triệu Tam Oa ôm đứa trẻ mới sinh, tự mình đỡ nữ nhân kia, tiến về Đình Bá Dương tạm thời an bài.

Một đêm phong ba như vậy bình phục, Tuế Thiên Quang tỏa sáng.

Lời đồn cũng giống như có cấm cánh, bay khắp ba thôn mấy trăm hộ gia đình, thôn dân vây quanh ngoài cửa Đình gia xem náo nhiệt.

Tuyết nhỏ rửa mặt nghỉ ngơi và hồi phục đã xong, ngồi trước sảnh đường hòa hợp với đám người Đình tiên sinh, trưởng thôn thương lượng công việc khắc phục hậu quả.

Trong đó không ngừng có người truyền tin, nói theo chỉ thị của Tiểu Tuyết tìm khắp khu rừng hoang không phụ cận, đứa bé mất tích đêm qua lần lượt tìm được, xem ra yêu quái thật sự đã quét sạch.

Mọi người tâm trạng bình tĩnh, trong ngoài thảo xá bầu không khí dần ấm áp.

Đang lúc thả lỏng thời khắc, tai thần bà phía sau liên tục kinh hô.

Bọn Tiểu Tuyết vội vàng đi vào buồng trong, chỉ thấy nữ nhân kia nằm trên giường gỗ, bên giường đặt chậu nước nóng.

Tai thần bà tay cầm khăn rửa mặt: “Ai da, tiếng la loạn “Ai da”

Hỏi nàng tại sao lại kinh hoảng, tai thần bà chỉ về phía nữ nhân kia, líu lười nói: “Lão bà tử sống mấy chục tuổi, lần đầu

tiên gặp phải người có khuôn mặt như vậy!” Tiểu Tuyết vươn tay trái gần cạnh bàn tay trái, nhẹ nâng vai phụ nữ, ngón trỏ tay phải khẽ chạm vào khuôn mặt của nàng.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu sáng một khuôn mặt tiều tụy mệt mỏi.

Tai thần bà nói: “Đinh tiên sinh bảo ta chăm sóc nàng, ta múc nước cho nàng lau mặt, kết quả... gương mặt của nàng, đó là mặt người sống sao? Giống bùn nhão như nén, mặt mũi tai mắt còn có thể nhúc nhích, chợt sờ ta còn tưởng là tử thi hồi hồn đấy!”

Ngón tay Tiểu Tuyết duỗi ra, lướt qua gò má nữ nhân kia, cảm giác băng lãnh bóng loáng, không giống làn da người sống, xúc tu cảm giác khó có thể nói tên.

Lục lợi nhiều lần, Tiểu Tuyết nói: “Là mặt nạ, nàng đeo mặt nạ cực mỏng, một loại cách làm bằng da rất kỳ lạ.” Xảo Nhi nói: “Làm bằng da gì? dán rất chặt.” Tiểu Tuyết nói: “Giám phân kỳ vật muốn tìm đệ tử của Kỳ xảo môn, chỉ có điều...” từ từ mò ra sau đầu, vị trí sát bên tóc cũng có khe hở, hay là đeo vào đi? Miệng mở miệng khâu là ngay sau gáy, từ hai bên kéo dài ra liên tục.

Ừm, trước tiên nhìn chân diện mục của nàng ta một chút.”
Móng tay móc móc, sẽ bóc mặt nạ ra.

Bỗng nhiên nữ nhân run người thảm thiết, ngồi bật dậy, nắm chặt lấy cổ tay tiểu Tuyết nói: “Không, không, không cần, Giao nô sa để lại cho ta.

Văn tử tử, tốt tử tử, cầu xin tử thương tiếc tiểu muội, không đeo nó thì ta làm sao gặp người đây...” Giọng điệu thê lương, mặt giả truyền đạt vẻ mặt, không khác biệt mấy so với mặt thật.

Mọi người nghe nàng gọi Tiểu Tuyết là “Văn tử tử”, hiển nhiên nhận lầm người, “Giao nô sa” trong lời nói muốn tên là Mặt Nạ.

Tiểu Tuyết an ủi: “Tốt lắm, ta không lấy Giao nô sa, người đeo Giao nô sa thì tốt rồi.

Nếu không có người cho phép, bất luận kẻ nào cũng không thể đụng vào nó.” dìu nàng nằm xuống một lần nữa.

Lần thứ hai, Dạ Lan che giấu hết Phương Hoa cũ.

Nữ nhân kia dần dần bình tĩnh, nhìn chăm chăm Tiểu Tuyết hơn nửa ngày, ánh mắt lộ ra vẻ ôn nhu, mỉm cười nói: “Ta nhận ra ngươi, tiểu Tuyết cô nương, tối hôm qua ngươi đã cứu mạng ta.

Người ta muốn coi ta là yêu quái đánh chết, may mà ngươi ngăn cản.”

Lời vừa nói ra, đám người càng thêm mơ hồ, mới nhìn nàng phong thái điên cuồng mười phần, quản Tiểu Tuyết gọi tử tử, chợt nói ra tinh chuẩn, một câu nói toạc ra tên thật của nàng., Thần chí của người này rốt cuộc là u mê? Tiểu Tuyết nói: “Ngươi làm sao biết tên của ta?” Nữ nhân nói: “Người khác đều gọi ngươi như vậy, đương nhiên ta biết rồi.” Tiểu Tuyết rung mình, suy nghĩ “Nàng rất cơ trí, trận đánh giết yêu quái đêm qua, nàng không phân rõ chúng ta là người tốt hay là kẻ xấu, cho nên giả bộ hôn mê, âm thầm ghi nhớ tên họ đặc thù của chúng ta.”

Nữ nhân mỉm cười nói: “Tiểu Tuyết cô nương, mỹ mạo của cô lại lương thiện, một bé gái tốt biết bao nhiêu.

Nhìn ngươi ta đã nhớ tới hài tử của mình, hài tử... mệnh khổ của ta, ngươi ở nơi nào.” Hai mắt nhìn chăm chăm vào xà nhà, như lại choáng váng, khiến người ta nhìn thấy chua xót trong lòng.

Tiểu Tuyết trầm nghĩ: “Nàng bị Bách Tử phụ thê quá lâu, cho nên thần trí lúc tỉnh lúc mê.” Thương cảm tự nhiên sinh ra, nói: “Ta tên Đông Dã Tiểu Tuyết, ngươi tên gì có thể nói cho ta biết?”

Nữ nhân nói: “Ta tên Oánh... Ừm, không đúng, ta giống như họ Đào.

Không, phu nhân gả đi họ phu nhân, ta nên là họ Long.

Nhưng phu phụ của ta vốn là họ Đào a!”

Liên tiếp lời nói điên đảo, mọi người đều cảm thấy không hiểu, Đinh tiên sinh lại càng nghe càng kinh ngạc, lẩm bầm nói: “Họ Đào, họ Long, lại họ Oánh, nữ nhân mang mặt nạ...” phút chốc tập trung chú ý, lớn tiếng nói: “Nữ nhân Hoàng tổng quản truy xét chính là người!”

Nữ nhân lạnh lùng cười nói: “Tên nô tài ngu xuẩn Hoàng Phong kia cũng xứng với việc truy tung ta.” Đồng Nhân ẩn hiện vẻ khôn khéo.

Trong lòng Tiểu Tuyết không thoải mái, luôn cảm thấy ánh mắt đó giống như đã từng quen biết.

Ba mắt nữ nhân chuyển về phía Tiểu Tuyết, mỉm cười nói: “Tiểu Tuyết cô nương lớn lên quả nhiên tiêu chuẩn, đúng lúc làm con dâu của Đào gia.

Nếu như Tiểu Tuyết chịu gả, hôn ước Long gia tự nhiên xem như phế...” Trong miệng thì thảo, câu nào cũng không rời tiểu Tuyết.

Đinh tiên sinh trầm nghĩ “Tiểu Tuyết Chung tình nghĩa sâu xa với con trai ta, hôn nhân sao có thể tha cho người khác được.” Lão nhú mày nói: “Phụ nhân này điên điên khùng khùng, lai lịch không rõ, lưu lại trong thôn sợ gây tai họa.” Xảo Nhi nói: “Muốn đưa nàng đi sao?” Đinh tiên sinh nói: “Ngày hôm qua Hoàng tổng quản tìm chính là nàng, ở lại đây lâu ngày, đám ác đồ kia lại đến quấy rối, ba thôn phụ cận lại không có ngày yên ổn.”

Xảo Nhi nghĩ có lý, nói: “Nhưng nàng không thân không thân, đưa tới đâu?” Đinh tiên sinh nói: “Xem quần áo nàng ăn mặc đẹp để quý giá, tất nhiên sẽ khiến người ta chú ý tới nàng.

Ta đi hỏi thôn dân gần đây vào thành, có thấy khách nơi khác tìm khách thuê xe không, tới thăm người hầu của nàng là dễ làm rồi.” Vừa nói vừa đi ra ngoài cửa.

Xảo Nhi nói: “Thương lượng lại đi, Tuyết tỷ tỷ cảm thấy thế nào, tỷ nói một câu đi.”

Tiểu Tuyết dường như không nghe thấy, nhìn kỹ nữ nhân kia hàm hồ nói: “Đi khắp hành viện bắc bắc Đại Giang, nữ hài mỹ mạo bá kiến ngàn vạn, ai có thể bì được Tiểu Tuyết nửa thành? Với tài năng này của nàng, mới có tư cách đòi lấy mối

hôn nhân của đứa nhỏ kia... Ai, rốt cuộc không đúng sự thật, sao lại nghĩ ra biện pháp gạo nấu thành cơm, trực tiếp đem Tiểu Tuyết biến thành cô dâu nhà đào...”

khéo Nhi đối với việc gạo nấu thành cơm càng thêm miễn cưỡng, chạm vào cánh tay Tiểu Tuyết, cười nhẹ nói: “Tuyết tỷ tỷ, hình như tỷ ấy đang thay tỷ nấu cơm.”

Tiểu Tuyết lặp đi lặp lại mấy chữ ” Đào gia, Long gia, trẻ con thông gia”, chợt hỏi: “Đào bá mẫu, người đuổi người của người có phải đến từ Võ Lăng không?” Nữ nhân kia run lên, sợ hãi kêu to: “Ta không trở về Võ Lăng, Võ Lăng Long gia, giam ta mười mấy năm, thiên tân vạn khổ mới từ đó đào thoát, ta cũng không trở về.” Hai tay nắm không vững, phảng phất người chết đuối cầu cứu.

Xảo Nhi nói: “Không xong, Tuyết tỷ nói linh tinh một chút, chọc giận nàng phát bệnh điên phát tác.” Tiểu Tuyết bất động thanh sắc, nói tiếp: “Người là người chồng họ Đào, sau đó gả cho Long gia, người vốn là họ Oánh phải không?”

Nữ nhân hai mắt đăm đăm, ghé vào xà nhà hé miệng khoe khoang, dịu dàng nói: “Nô gia triện hoàn, hầu hạ quan nhân một đoạn “Xuân Tiêu Lê Hoa”, Dao Hoàn tiện danh, chính là lấy từ khúc này — Vũ Hà nhẹ, Nguyệt Chiếu châu rèm, xuân phong đưa cho Dao Đài trước đài.

Hương khuê phòng khó ngủ, sâu sát hồng nhan, Mai Viên khó khăn cỡ nào lang tình ba lòng, nhẫn lại ngọc hoàn ngọc triện Quảng Hàn.” hát lên điệu nhạc, cổ họng mềm mại đáng yêu khiến người ta say lòng.

tai thần bà không hiểu từ ý, nhưng giám sát người có kinh nghiệm phong phú, khinh bỉ nói: “Hình dáng hồ mị yêu mị của yêu trong yêu khí, chỉ như tiểu di nương có chút thể diện của kỹ tử, giống như nhà giàu chủ nuôi dưỡng.”

Triệu Tam Oa nói: “Ngài tích lũy khẩu đức, nữ nhân điên cũng bịa đặt.” Tiểu Tuyết thấp giọng lầm bầm: “Nghieu Hoàn, Tuyền Hoàn, nhân vật làm cho Huyền môn suy bại nhiều năm, dĩ nhiên lại là nữ tử đáng sợ như vậy...”

Xảo Nhi nói: “Người đoán được nội tình của nàng sao? Vừa rồi gọi nàng Đào bá mẫu, vậy Đào bá là ai?” Tiểu Tuyết nói:

“Còn phải hỏi, năm đó Nga lang phái viễn chinh Đông Hải Yêu Hoàng, chính vì lỗi của ” Đào bá bá” kia, mới khiến Huyền môn một trận chiến thảm bại.”

Xảo Nhi kinh ngạc nói: “A, nàng là Đào... Mẹ...” Tiểu Tuyết liên tiếp lắc đầu, ám chỉ không nên bàn nhiều ở bên ngoài.

Đang nói, Đinh tiên sinh dẫn hai tên thô hán vào phòng, nói là tiểu phu đồn củi nấu củi, vài ngày trước từng đi huyện thành bán hàng, trong thành tin tức nhiều biết nhiều.

Hai người kia mở to mắt phân biệt một hồi lâu, nhận ra vòng tròn chính là khách tỉnh gần đây mới vào thành.

Lúc ấy mặc vàng mang bạc ra khỏi chợ, một mình mở phòng ở trọ, dẫn tới bách tính phố phường tranh nhìn thấy.

Ở hai ngày, nàng liền khởi hành, muốn từ sau núi Ngao Miêu lên núi.

Nhưng đường núi tuyết đọng lại dị thường trơn trượt, bàn chân nhấc cẳng tre ai dám mạo hiểm? Nàng thấy không người nguyện đi, liền tăng tiền cước lực thêm năm mươi lượng, cũng có tên đại hán không sợ chết kia động tâm, xung phong nhận việc bảo vệ phu nhân.

Dân chúng đều nói nữ nhân này gấp đến điên rồi, một người phụ nữ nói trước mặt chúng ta lộ tài, còn tận lực chạy về phía sơn dã, sớm muộn gì cũng sẽ bị kẻ xấu làm hại.

Quả nhiên, mặc dù không gặp phải đạo tặc, lại rơi vào ma trảo yêu quái.

Nghe hai người bình luận, mới biết nàng là một thân một mình đi xa, Nặc Đại Thục giống như người không quen biết.

Hai tay Đinh tiên sinh chà xát, an bài cho Tuyên Cơ Hoàn tồn thất lớn đầu óc.

Tiểu Tuyết nói: “Tiên sinh không cần bận tâm, ta lập tức dẫn nàng về núi.” Đinh bá Dương ngăn người, nói: “Người đưa nàng đi Ngao Tiên giới?” Triệu Tam Oa vui vẻ nói: “Thật sao? Sư tử phải về nghiên mực?” Tiểu Tuyết nói: “Đúng, làm phiền đại thúc Trát một cái cẳng, chúng ta khiêng nàng lên núi.” Hai hán tử đồng ý ra ngoài, Triệu Tam Oa hứng thú bưng bưng đi theo giúp đỡ.

Tiểu Tuyết phân phó khéo léo: “Người thu dọn căn phòng đi, ta đem vạc nước đánh no nê, tiên sinh trên người mang thương tích, trước khi đi còn giúp hấn làm nhiều việc nhà.” Ngoài ra thân bà tai mang nam anh kia tới, đồng thời tiếp hấn đầu nhập Huyền môn.

Đinh bá dương lo lắng nói: “Các người đều đi rồi, Hoàng tổng quản lại đến tìm Oánh Oánh, phòng ngự trong thôn như thế nào?” Tiểu Tuyết nói: “Chúng ta chạy về báo tin, xin các môn đồ thương nghị đối sách, thời gian ngắn phải cao thủ xuống núi bảo vệ thôn làng?”

Võ Lăng Long gia không đến thì thôi, lúc đến đều do Nga Phản phái đối phó.” Đinh Bá Dương nói: “Người đến “Không có ý tốt”, hấn đang âm thầm ở ngoài sáng, Huyền Môn cao thủ tuy nhiều, chỉ sợ không thắng quấy nhiễu.”

Tiểu Tuyết cười nói: “Nhật Nghiêu phái sáng lập hơn ngàn năm, cũng không thấy ai sợ hãi ai.” Biết được đuôi bắt là “Vũ Lăng Long gia”, Tiểu Tuyết sớm đã liên tưởng đến Long Bách Linh, ám sinh khinh miệt ý trêu chọc ác độc, Hoàng tổng quản tương tự như Long Bách Linh, Võ Lăng Long gia quả nhiên không có thứ gì tốt.” Nếu Côn Bằng đã hãm hại Long gia, Tiểu Tuyết đồng tình càng lớn, quyết ý mang nàng trở về núi bảo vệ, việc học văn đàn phải tạm thời từ bỏ.

Kỳ thật trong lòng Tiểu Tuyết còn ẩn giấu một ý tưởng: Tiểu Hoàn luôn miệng nói muốn thoát lui hôn ước cũ, hi vọng mình làm con dâu của Đào gia, lại dẫn nàng đến trước mặt “ân sư tôn”, nhìn hấn có dám cãi lệnh mẹ hay không —— cử động này bắt hẹp lại rất thú vị, vừa hợp với tính tình trẻ con.

Nhưng giả người lại liên quan đến chuyện xấu hổ, nữ nhi sao có thể nghĩ nhiều như vậy? Ý niệm kia chôn sâu đáy lòng, ngay chính nàng cũng không thể nắm bắt được bản thân mình.

Sau một thời gian ngắn quét dọn, người trong thôn nâng cánh cửa lên làm sáng, để cho Mang Hoàn nằm ngửa ở phía trên, dùng vải quấn quanh cổ định.

Tiểu Tuyết nói lời từ biệt với Đinh tiên sinh, cầm sợi xích bạc của Bách Tử Khiên, nói rõ vật này giá trị liên thành, nhưng vì thứ hàng yêu cần, thỉnh các hương thân cho nàng về điều tra kỹ càng.

Dân chúng không lưu luyến Hoàn Tài, đều nói mặc cho Tiểu Tuyết cô nương xử trí.

Tiếp đó Tiểu Tuyết lấy từ trong tay thần bà tai ra nam anh, cẩn thận trói ở sau lưng, cùng Xảo Nhi giơ ván cửa xuất phát.

Mới vừa đi vài bước, chợt nghe ven đường chiêng trống vang trời.

Chỉ thấy hơn mười tên thiếu niên đi theo đến, Triệu Tam Oa dẫn đầu sắc mặt tràn đầy vui mừng.

Xảo Nhi cười nói: ”khua chiêng gõ trống hoan nghênh chúng ta, Triệu Tam ca quá khách khí rồi.” Triệu Tam Oa cười nói: “Cái này không phải tiền hai vị, thói quen ở nông thôn, gặp người rời nhà trước tiên gõ gõ đầu tiên.” Xảo Nhi nói: “Ai muốn rời nhà?” Triệu Tam Oa nói: “Chúng ta nào, huynh đệ chúng ta quyết định học tiên thuật.

Từ nay trở đi theo các sư tử lên núi, đợi đến khi tu luyện thành tiên rồi mới về nhà, phỏng chừng phải mấy năm nữa.”

Xảo Nhi trừng mắt nói: “Các người quyết định học tiên, các người quyết định sao?” Triệu Tam Oa nói: “Cho nên thỉnh cầu sư tử mang theo, nếu được đưa vào tiên môn Nga Du, các huynh đệ cam nguyện làm trâu làm ngựa cho sư tử.” Các thiếu niên ầm ầm hưởng ứng: “Học tiên thuật, làm thần tiên, sư tử thành toàn cho chúng ta.” Bảy chân tám chân cướp lấy cang cứu đỡ, trước gọi sau dâng lên ân cần, hận không thể mang hai nàng đi.

Đây là kẻ quần hùng vây khốn Triệu Tam Oa, thừa dịp Tiểu Tuyết nóng lòng lên đường, tụ tập đồng bạn liêu chết quân quýt, rất có khí thế không vào Huyền môn thề không bỏ qua.

Lúc này trưởng thôn mang người chạy tới, dặn dò chúng thiếu niên lên núi hăng hái tu hành, không được lười biếng chờ đợi.

Huyền môn cùng Tam thôn đồng khí liên chi, thân tộc như thế đời giao hậu.

Hôm qua các thôn dân tự mình thấy tiểu Tuyết kiếm thuật thần dị, con cháu trong nhà học được mấy thành, so với cả đời làm ruộng nuôi heo có tiền đồ hơn.

Bởi vậy cục diện bánh xe vô cùng nhiệt liệt, mọi người cười ha ha kéo tay bảo trọng lẫn nhau.

Xảo Nhi kêu lên: “Này, các người làm âm ỉ chưa? Khi hai ta là người chết a, ai cho phép bọn họ nhập môn? ồn ào như vậy là có thể thành công, người coi là thị trường bán thức ăn cò kè mặc cả sao?”

Đinh tiên sinh ở bên khuyên nhủ: “Đám hương thân vô cùng thành tâm, vốn nên thông cảm chứ.

Chí Huyền nhà ta cũng bị Nga lang phái học đạo, nhiều hậu sinh trong thôn vừa lúc có chiếu ứng.” Xảo Nhi vội la lên: “Không phải, tiên sinh người không biết, trước mắt trên núi loạn thành một nồi cháo, tân sư tôn đầu óc choáng váng, lại thu đệ tử không phải càng thêm loạn sao...” Nhìn về phía Tiểu Tuyết xin giúp đỡ: “Sư tỷ, người khuyên bọn họ mà.”

Tiểu Tuyết vẫn không tỏ thái độ, chợt nghe “Cho sư tôn thêm loạn”, trong mắt đột nhiên lóe sáng, sắc khoái nói: “Được, ba thôn thu đồ đệ là lệ cũ của bản phái, ta làm người tiếp dẫn cho các người, quản bảo mọi người như ý nguyện. ” Xảo Nhi cắn đầu ngón tay tìm nghĩ” xong, Tuyết tỷ tỷ cũng nổi điên rồi, tỷ ấy coi trọng nhất là môn quy phong, hôm nay vì sao lại tùy tiện thu người? Chẳng lẽ bởi vì “ân sư tôn” thích rỗng bách linh, năng tức giận quá, cố ý khuấy nước đục cho tân sư tôn.”

Lần thứ ba, Lam khó giấu nổi một điều mới mẻ.

Triệu Tam Oa cười nở hoa, sợ trì hoãn lâu hơn Tiểu Tuyết biến quẻ, lên tiếng: “Muốn làm thần tiên đi a!” Nhanh chân chạy vội.

Đám thiếu niên bỏ chiêng trống xuống, giơ vòng lên, như ong vỡ tổ tiến về phía trước.

Có một số thôn đồng chỉ muốn tham gia náo nhiệt, làm không rõ tu tiên là thế nào, cũng bị quán vào đội ngũ không thu được chân, có chạy mất giày, oa ô a a ven đường kêu loạn.

Xảo Nhi thầm than “Đây là Cầu Tiên hay là đi chợ phiên, lên núi có trò hay xem rồi.” Tiểu Tuyết phát phát tay với các thôn dân, kéo nàng theo mọi người, giảm đi không ít, thẳng đến chân núi, thẳng đến trước “Quỷ Kiến sâu” khi nguy hiểm.

Đá hiểm nham lồ ra tuyệt bích, Vân Nhai nâng đỡ, đây chính là hiểm ải quỷ kiến sâu của hậu sơn.

Con đường lên đỉnh đến đây mà đứt đoạn, trước là biển mây mênh mông, dưới là vực sâu vạn trượng, nghiêm nhiên là ranh giới giữa tiên giới và phàm trần.

Lúc đó Tiểu Tuyết thi triển Ngự Kiếm Thuật, mang đám thiếu niên theo thứ tự bay qua hiểm quan.

Bao gồm cả Tuyên Cơ Hoàn an ổn đáp xuống đất, nhìn lại đường xá xa xăm không có dấu vết, ba thôn xa xa như ở dị thế; lại nhìn Tuyết Ánh thâm cốc phía trước, ráng lành che khuất Thanh Phong, nhất phái tráng mỹ cảnh quan sát.

Đám thiếu niên hồn du ngoại, tám tắc lấy làm kỳ lạ.

Tiếp theo tiến lên phía trước, chúng thiếu niên vừa đi vừa bình phẩm cảnh vật “Cây tùng cao ngất”, chạc cây vươn vào đám mây, thôn ta liền không mọc ra được cây cối như vậy.” “Tiên cảnh mà, lớn lên là tiên thụ.” thang đá thật dài a, quỷ thấy u sầu không thông đường., Thạch tài làm sao được chuyển lên?” “Tiểu Tuyết sư tỷ sử dụng tiên thuật, đưa người sống sờ sờ lên trời, di dời tảng đá có gì khó? “Đúng rồi, chỉ cần biết tiên

thuật, muốn thế nào cũng được.” Ta muốn học sớm tiên thuật, mỗi ngày đều biến thành bánh nướng ăn.”

Xảo Nhi bực bội nói: “Các người lú lú làm gì, tiên cảnh là nơi tiên nhân thanh tu, nhất định phải im lặng, không được cao giọng nói chuyện!”

Mọi người nghiêm nghị, sau một lát Triệu Tam Oa nhắc tay nói: “Trùng hợp cô nương...” Xảo Nhi nói: “Sao vậy?” Triệu Tam Oa nói: “Ta hỏi một câu được không?” Xảo Nhi quát lớn: “Không được!” Lại có một người nhỏ tuổi hơn một chút nói: “Ta phải hắt xì.” Xảo Nhi nhin một chút!” Chúng thiếu niên thấy nàng la lối om sòm, trong lòng không phục lắm, có người nói: “Không được cao giọng nói: “Ta phải nói.”, Giọng nói của Xảo cô nương...” Xảo Nhi không kiên nhẫn nói: “Tiểu xảo cô nương vụng về gì đó, muốn nhập môn học môn quy trước, đều gọi ta là Xảo Nhi sư tỷ.” Tiểu Tuyết cười thầm “Tiểu quỷ đầu giả bộ phô trương, trước mặt người mới là sung đại.”

Triệu Tam Oa chậm rãi nói: “Bản lĩnh làm sư tỷ rất cao, lúc mới qua quỷ thấy ưu lại để cho tiểu Tuyết sư tỷ dắt tay qua, sư tỷ sư tỷ hẳn là tự mình bay đi chứ.”

Xảo Nhi nói: “Ít nói miệng lưỡi, đánh giá ta sẽ không bay? Bậc trừ phi hành thuật kinh sợ cảm người.” Từ trong áo lấy ra phù chỉ, tiếng la: “Xem kỹ!” Cánh tay giơ lên, mảnh giấy đón gió triển khai vài thước, giống như tấm thảm ma đang phiêu phù.

Chỉ thấy nàng thả người nhảy lên, ngồi trên lá bùa quán quanh nhánh cây, một đám sơn tước kinh bay lên.

Đám thiếu niên thần sắc đoạt theo, đồng loạt quát tháo vỗ vỗ bàn tay.

Xảo Nhi đắc ý còn không khỏi quên hình, lúc rơi xuống đất chân trái dẫm phải suýt nữa ngã sấp xuống.

May mắn Tiểu Tuyết âm thầm duỗi ngón tay ấn vào eo nàng, chân khí nhập vào cơ thể lập tức ổn định, thuận lợi thu hồi công pháp.

Mọi người không nhìn ra sơ hở, vây quanh hoan hô “Trùng nhi sư tỷ, Xảo Nhi sư tỷ”...

Xảo Nhi cười nói: “Mở mang tầm mắt rồi, tông bảo này gọi là “Hành Vân phù”, dùng chất lỏng của độn không thảo luyện thành.

Ngồi nó trong nháy mắt bay khắp tam sơn ngũ nhạc, tiểu quỷ thấy buồn gì tức tể.”

Triệu Tam Oa hâm mộ nói: “Bảo bối khéo léo do sư tỷ luyện, còn linh hoạt hơn cả Cân Đầu Vân của Tôn Hầu Tử.”

Hắn nói một câu vô mông ngựa —— Hành Vân Phù thực sự là bói toán thủ đồ luyện chế, khéo nhi đạo hạnh nông cạn, treo ngược ba ngày cũng không luyện ra được.

Nàng muốn nói bậy nói chuyện, bắt đắ dĩ nhìn Tiểu Tuyết ở đây, ở trước mặt hiểu được người khoác lác không thú vị.

Chỉ giả bộ không nghe thấy, niệm chú thu nhỏ lá bùa lại nhét vào túi quần áo.

Mọi người lại tán thưởng một phen, xảo hợp khiển trách: “Nói cho các người an phận một chút, chung quy ồn ào kinh hãi như vậy, ai lên tiếng đuổi ai về thôn!” Chúng thiếu niên cảm như hén, theo đuôi hai nàng nhặt cấp mà lên.

Đi nửa ngày, cảnh sắc càng thêm kỳ lệ: ven đường Bàn Sơn tu trúc xanh tươi, Ý Thiên Thạch lưu luyến hồng hào, trên dưới trái phải đều là khí tượng tiên gia, chỉ có mấy gian nhà ngói phía trước không bắt mắt, xây ở cuối thềm đá.

Tiểu Tuyết nói: “Con đường nhỏ phía sau núi phân biệt dẫn tới phòng bếp và phòng khách, phía trước là phòng bếp, chúng ta sắp đến rồi.” Ánh mắt thiếu niên chuyển hướng về phía đông, nơi đó mây trôi thật xa, một tòa tiên sơn lừng tiếu, vạn luồng thụy yên rũ bích chương.

Tiểu Tuyết nói: “Triều Phong của bản phái, tân đệ tử hành lễ bái sư ở Lao Phong.”

Mọi người muốn tán thưởng lại sợ khéo léo nổi giận, nháy mắt ra hiệu với nhau.

Bất giác đi tới cửa phòng bếp, chợt thấy một lão bà tử đứng ở trước mắt, mặt heo sồng sờ sờ, hai tay chống lấy tấm ván gỗ, trong cổ họng khò khè ngáy ngáy.

Tiểu Tuyết nói: “Nàng là hoa nở bà bà, đầu bếp chuyên nấu cơm.” Chúng thiếu niên khiếp đảm nhìn thấy Hoa bà bà, lại nhìn Hoa bà bà hung ác bỉ ổi, thở phì phò, sao có thể có dáng vẻ như là ngủ? Trong cửa đi ra một thiếu niên áo xanh, tay nhắc gạo bắn đà, nói: “Hoa bà bà thích đứng ngủ trưa, các vị yên tâm, sét đánh bà cũng sẽ không tỉnh.”

Triệu Tam Oa nói thầm: “Ngủ thẳng một mạch, con lừa biến thành sao... A, Đinh Chí Huyền, là người!” Xảo Nhi nhú mày, Triệu Tam Oa nhớ lại cảnh cáo không được lên tiếng, lập tức thu lại dung mạo trang nghiêm.

Đinh Chí Huyền nói: “Tam ca, các người cũng đến học tiên sao?” tiển chữ buồn bã ỉu xiu.

Đám thiếu niên này rất quen thuộc với hắn, trong mắt lóe lên vẻ nghi ngờ “Đinh Chí Huyền, người gầy đi, sao người lại gầy như cây củi vậy?”

Đinh Chí Huyền xóc lại tinh thần giải thích: “Các vị chó trách, là tiểu đệ tự nguyện chịu khổ —— theo lệ cũ của Đào Ngột phái, phạm là tiên giả đến phòng bếp làm việc trước, hai ba tháng sau tiểu đệ ma luyện thành như vậy.

Vốn ta đã rời khỏi phòng bếp gia nhập Phong Lôi môn, đúng thời tiết người bếp núc ít, Phong Lôi Thủ Đồ lệnh ta trở về đánh tay sai.” Ngón cái vung lên, nhỏ giọng nói “Sát uy bản của bà bà hoa nở” là một cao một thấp, đánh người đau đòn không thấy máu, tân đệ tử ai chưa từng chịu? Tiểu đệ tử mới làm việc thô kệch không sao cả, chỉ là khó chịu...” Đang nói, Hoa bà bà nghiêng răng nghiêng lợi, phảng phất ngủ gật đầu, phảng phất còn đang ngủ.

Đinh Chí Huyền mất lộ vẻ sợ hãi, cúi đầu đi kiểm gạo bên cạnh ao.

Một đám thiếu niên nghe được hung hiểm, hứng thú cầu tiên nhất thời giảm phân nửa, theo Tiểu Tuyết đi qua trước người Hoa bà bà, nhắc chân nhẹ đặt chân, sợ làm ra tiếng động.

Xảo Nhi gật đầu cổ vũ: “Tr im lặng là vàng, tiếp tục kiên trì.” Chúng thiếu niên không dám thở mạnh.

Kiệt cơ đi qua cửa trước của lò đường, Xảo Nhi thấp giọng dặn dò: “Lập tức đến phòng luyện, nơi tĩnh tu của tiên đồ Nga

Phản, tuyệt đối cấm ồn ào!”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên “Tranh tranh” một tiếng vang kinh thiên, thiếu chút nữa đem mọi người đánh ngã, tiếp theo “Tí tách rào rào” hàng rào cùng kêu, phảng phất như mười cái bàn diễn kịch đồng thời mở đầu.

Trong lòng thiếu niên thầm nói “Không phải là cấm cãi nhau sao? Sao còn náo nhiệt hơn so với cưới vợ?” Tiểu Tuyết bước nhanh ra khỏi phòng, đưa mắt nhìn lại, trăm thú ngồi tụ tập trên đập, đều là các loại tinh quái như hổ, gấu đen, mai hươu, mơ hồ tu thành hình người, mỗi người ôm nhạc khí thổi đàn tấu.

Trước đó đội ngũ đứng chính là lão hầu tử Thông Tí Tiên, hoa chân múa tay răn dạy: “Sắp tới đại điển thăng tọa, chư vị tập luyện gấp hơn!”

Tiểu Tuyết quát lên: “Này, các người làm trò quỷ gì vậy.”

Thông Tí Tiên nghe tiếng vỗ ngực nói: “Đông Dã sư tử dung nạp, Nga Du phái sắp sửa sửa đổi môn đình môn phái.

Tân sư tôn hạ lệnh mô phỏng thương tụng, Chu Khánh, sắp xếp nhạc khúc cỡ lớn “Đào Tụ”, để chuẩn bị một tòa đại điển biểu hiện sự hùng phong của Huyền môn ta.” Tiểu Tuyết cau mày nói: “Thương ca, Chu Tụ gì cơ?”

Thông Tí Tiên khoe học thức: “Cổ có thương, tang lễ ba ngàn năm, chính là bài thơ do thương triều thay thế Hạ triều, thương triều thay thế thời kỳ Chu triều chế thành, phối hợp với Hoành Nhạc tuyên dương thịnh liệt với triều đại mới này.

Nay gặp mặt nha mạn phái thay đổi triều đại, cũng làm tấu nhạc đại lễ.

Tân sư tôn họ Đào, đương nhiên Nhạc Khúc kêu “Đào tụng” rồi.” Mọi người trợn mắt há hốc mồm, khéo léo nói: “Hoàng Đế đăng cơ sao? Làm phô trương như vậy.”

Tiểu Tuyết quét mắt nhìn trong sân, nói: “Bọn chúng là linh thú của cốc Lật tính, theo quy củ không thể tự tiện gia nhập đạo tràng.” Ngày xưa Khúc Tư phái quy định, nếu có lòng thành của phàm gian thú đầu nhập vào đạo tràng Nga Du, cần trước tiên ở cốc dật tính khổ hạnh cải tạo, tiêu trừ yêu khí dã tính, tu toàn mắt mũi miệng lưỡi ý “Sáu loại căn khí nhân loại,

Phương chuẩn tiến vào Trường Xuân Lộc, thí luyện tràng chờ cấp thấp đạo tràng.

Về phần Đào Ngột, Vô Lượng, Nguyên Thủy Hư Vô Tam Giới, loài thú Phàm gian cả đời khổ tu, cũng khó có phúc phần đặt chân.

Thông Tí Tiên cười nói: “Tân sư tôn đặc biệt phái thú chủng chúng ta chơi nhạc khúc đàn đàn tấu:

Ánh sáng chiếu lên trường thí luyện thích hợp với diễn xuất đầy đủ.

Đây là do sư tôn mới chính miệng định ra, chúng ta tuân theo chấp hành.” Nó nâng lên chỗ dựa của sư tôn mới, Tiểu Tuyết cũng không hỏi nhiều, cười lạnh nói: “Làm âm ỉ tới long trời lở đất mới xứng lòng với hần.”

Ừm, ta thu rất nhiều đệ tử mới, vừa vận trợ hứng cho Khánh Điền của sư tôn mới.” Dẫn mọi người đi ngang qua luyện trường, đi về phía phòng ốc đối diện.

Những nơi đi qua hồ lang thành đàn, răng nanh sắc bén chi chít, đám thiếu niên bị dọa đến chân bụng đau nhức.

Triệu Tam Oa nhìn trộm một con gấu lớn cao hai trượng, nơm nớp lo sợ hỏi xảo nhi: “Con quái vật lông xù kia cũng là tiên đồ của Nghiêu phái Nga?” Xảo Nhi giận dữ nói: “Đúng vậy!” Một đứa bé thôn nhỏ nghẹn ngào: “Ta không học tiên, ta không muốn biến quái vật, ta muốn về nhà ăn Tết.”

Đi đến trước cửa bên kia, ba gian phòng lớn ngủ nhờ đệ tử sơ cấp.

Xảo Nhi trấn an chúng thiếu niên: “Đều đừng xui khiến, trong phòng hơn ba mươi huynh đệ đồng môn, tất cả đều là nhân loại chân chính.

Mọi người quen thuộc thì có thể ở lâu dài... ” cất bước đi vào, nháy mắt hai mắt nhìn thẳng tắp.

Làm sao có thể “Ba mươi vị đồng môn”, gian phòng trống rỗng còn sót lại bảy tấm giường gỗ, năm sáu người trẻ tuổi đóng gói hành lý, hiển nhiên đã rời đi khỏi rồi.

Xảo Nhi miễn cưỡng cười nói: “Năm nay người về thăm người thân thật nhiều.” Một người trả lời: “Về nhà thăm người thân?

Sợ là không tìm thấy về đâu.” Một đệ tử khác nói: “Loạn Trần đại sư ẩn lui, rất nhiều đệ tử nản lòng thoái lui, rời khỏi nhà Nga lang phái không trở về nữa.” Người nói chuyện tên là Ứng hiền tích kết giao bằng hữu, giọng lạ hoắc, phần lớn đều quen mặt với hắn.

Xảo Nhi nói: “Ứng sư huynh cũng đi sao?” Ứng hiền Tích cười khỏ nói: “Ta là cô nhi không có thân thích, ngoại trừ Khuyết Phái không có chỗ nào có thể đầu nhập sao?”

Ta không đi, giúp đỡ phá hủy giường, người đi phòng trống, bày quá nhiều giường là lãng phí...” Giọng nói khàn khàn, tay vỗ bờ giường kêu rên: “Các huynh đệ mất bốn năm thành, trên núi vắng lặng giáo nhân khó chịu.”

Có người xì mũi nói: “Lãnh Thanh chưa chắc, bên ngoài thời khí nóng vô cùng đấy.” Người bạn đồng hành bên cạnh tiếp lời: “Tân sư tôn trọng coi trọng súc sinh lông dài, đoàn Nga phái sớm muộn gì cũng đổi thành dã thú phái, chúng ta đi chính lúc đó.” Ứng hiền Tích buồn bã nói: “Toàn sơn chương khí mù mịt, quy củ tổ truyền cơ bản coi như là hỏng mất.

Tân sư tôn hắn...” Người nào đó ném mạnh cái nắp xuống đất, tức giận nói: “Tân sư tôn chó má, liên thẳng nhãi lông tơ bái sư mấy ngày đó, đảo mắt xưng sư xưng tôn, dạy ai có thể phục?” Lập tức chọn ra, những đệ tử khác cũng kêu la theo: “Không phục, không phục, tán đồng, tán môn.”

Lần thứ ba, Lam khó giấu nổi mới điều nhị giai.

Tiểu Tuyết khuyên nhủ: “Được rồi, đều bớt nói hai câu đi, muốn xuống núi ta không ép ở lại.

Mấy vị pháp thuật trên người các người, xuống núi tranh giành khẩu khí cho người bên Nga Mi phái...” Càng nói càng thấy không thú vị, ngược lại hỏi: “Ta tìm đệ tử Thần Nông môn, Thiết Đầu thường tới căn nhà này chơi đùa, ai từng gặp hần? Tìm Yên Doanh Thù cũng được.” Ứng hiền tích nói: “Sư tỷ tìm đệ tử Thần Nông làm gì?” Tiểu Tuyết nói: “Ta mang theo hai người lên núi chữa trị cho tốt.”, Một phụ nhân thần chí thất thường, một đứa bé mới sinh, tối hôm qua lăn qua lộn lại nửa đêm, lúc này lại yên tĩnh trở lại... “Trong lòng xiết chặt, suy nghĩ sau lưng thật lâu không có tiếng động, tiểu hài nhi chẳng lẽ đã sinh ra bất trắc?

Nàng xoay tay thăm dò, đứa bé kia nằm sấp trên vai ngủ say.

Mũi thở yếu ớt, huyết mạch bộ cổ lại cực kỳ hùng tráng, phảng phất như tu luyện tẩu hỏa nhập ma.

Tiểu Tuyết thầm giật mình, nhớ lại vừa rồi trèo đèo lội suối, bách thú tấu nhạc, đều không ảnh hưởng đến hần chút nào.

Loại ngủ sâu giống như côn trùng ngủ đông này, tuyệt không phải trẻ con bình thường có thể làm được.

Lại nhìn thần thái Tuyên Cơ Hoàn thông dong, vẻ mặt như quay trở lại trạng thái suy nghĩ xa xăm.

Các thiếu niên đưa nàng đổi tay mấy lần, cằng cứ thương trôi lơ lửng trên vách núi hiểm trở, nàng lại không hề sợ hãi.

Tình hình một phụ một anh quái dị, Tiểu Tuyết càng cảm thấy không thích hợp, hỏi: “Yên sư tỷ ở nơi nào?”

Ứng hiền tích nói: “Lăng Ba triệu tập đệ tử Thần nông thương nghị phái vụ, mấy ngày liền tại Trường xuân lộc thanh tú thiết trí tọa, nơi đó có thể tìm thấy Yên Doanh Thù.

Ta mang tiểu Tuyết sư tỷ đi trước, những bằng hữu này cùng đi sao?” Ngoài cửa lưu ý đứng đầy khách lạ, mặc quần áo thô

ở thôn quê, từng khuôn mặt từng người ngây ngô ngốc nghếch.

Tiểu Tuyết nói: “Bọn họ là đệ tam thôn, đặc biệt tới bái sư tu đạo.” Tên đệ tử kia hình như tin mà không tin, có lẽ cảm thấy hành động lần này không có nguyên do gì.

Trong lòng chúng thiếu niên không thoải mái, suy nghĩ các đệ tử nghiên mực đều đã mở cửa hàng ra, chúng ta lại chạy tới góp vui, chẳng phải là tự tìm đũa ngọc xui xẻo? Tiểu Tuyết khom lưng sờ cái, gọi khéo phụ giúp, dặn dò: “Làm phiền đưa bọn họ đi tự nhiên bái sư bái sư?”

Nếu hỏi, liền nói ta là người tiếp dẫn.

Thanh Tú đình cách nơi này không xa, Yên sư tử ta tự đi tìm nàng.” Tiểu Tuyết đối với “Tân sư tôn” trong lòng oán giận, lúc trước muốn dụ thôn đồng cho nó thêm phiền, sao có thể dụ liệu lên núi đến hoang sơ, trái tim của nàng đã nguội lạnh nửa phần, chỉ nguyện trước mắt hết thấy chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Xảo Nhi cũng chỉ kêu: “Đi mau, cách xa hẵn một chút, trong mắt sạch sẽ, thật hối hận về nhà một chuyến này.” Giơ vòng lên, cùng Tiểu Tuyết ra ngoài chạy Trường Xuân Lộc.

Ứng hiền Tích nhìn các thiếu niên, lười khơi tên tuổi, chấp tay nói: “Mời.” Đi ra ngoài lại đối mặt với đàn thú, các thiếu niên không có can đảm đó, ở lại trong phòng chỉ nói chờ tiên sư gọi đến.

Triệu Tam Oa học ý chí tiên kiên định, dẫn bốn tử đảng theo sát gót hiền tế, kiên trì xuyên qua phòng thí luyện, đi thẳng đến trước cuộc lũng loạn giữa Nghiêu Phong.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên không trung ở lòng bàn chân, Thạch Độc Nhập Vân, người cầu tiên hù ngất ba cái ngay tại chỗ, đánh chết cũng không nguyện ý tiến lên phía trước.

Tiểu tử ngu xuẩn tên “Thỏ thỏ ngây người” cùng Triệu Tam Oa, hai người đều ỷ vào si dũng, cùng nhau xông lên chặn đường, run run co rút về phía trước.

Hơn nửa ngày cộ qua cầu Tiếp Dẫn, chân đạp rộng rãi địa giới, trong lòng mới cảm thấy thư sướng.

Đưa mắt nhìn thấy điện thờ hùng vĩ, vàng son lộng lẫy, kỳ hoa dị thảo liên miên, nhất là bên cầu mấy lùm cây trúc xanh lá đáng yêu.

Triệu Tam Oa thầm nghĩ “Lúc này mới giống chỗ ở của thần tiên! Có lẽ học chân pháp đều phải chịu chút đau khổ, thật giống như Đường Tam Tạng thỉnh kinh, chịu bao nhiêu đau khổ mới nhìn thấy Như Lai Phật.

Lập tức ta cũng muốn bái kiến sư tôn, lão nhân gia người có hình tượng gì? Hắc hắc, nhất định như phật uy nghiêm gấp trăm lần!”

Đi đến cửa ra vào của tự nhiên cung, hai bên Ngọc giai đứng tám tên vệ sĩ, áo giáp tươi sáng khí vũ hiên ngang, trong tay cầm kim chùy ngân thương, Triệu Tam Oa không dám ngược nhìn lên.

Ứng hiền tích hơi giới thiệu: “Bọn họ là tinh nhuệ của Hồ Bí vệ, Ngự Thú môn huấn luyện.” leo lên ngọc giai, đứng lại nói: “Hai vị chờ một chút, cho ta thông bẩm.” Đi vào một lát, trở về, bên cạnh có thêm một thiếu nữ mặc váy đỏ.

Hai thiếu niên nhất thời há hốc mồm, chỉ thấy thiếu nữ kia dung mạo quyền rũ, dáng người thướt tha, váy đỏ mỏng như cánh ve, yếm thêu hoa dán eo nửa giấu, lộ ra một bộ ngực mềm mại trắng nõn như tuyết.

Người nông thôn chưa từng lĩnh hội qua phong tình như thế, ngay cả thổ ngốc cũng động tâm, cười ngây ngô nói: “Hắc hắc, hắc, muội muội, người mặc ít như vậy, không lạnh đấy chứ?”

Thiếu nữ cười nói: “Ai là muội muội của ngươi, không khỏi lời thôi làm quen, không thành thật.” Gương mặt xinh đẹp nghiêm túc, nói: “Ta tên là Hồng Tụ, người trong phòng sư tôn.

Các người nghĩ bái sư đối với ta cung kính một chút, bớt đánh chủ ý xấu.” Xoay người đi vào trong điện, quay đầu mỉm cười nói: “Hai vị tiểu ca, mau đi theo ta.” Hai thiếu niên xương cốt đều mềm nhũn, mê đắm nhìn trừng mắt đi theo.

Triệu Tam Oa nhỏ giọng hỏi: “Ứng sư huynh, cái gì là “Người trong nhà”?” Ứng hiền tích nói: “Chính là nha hoàn bên người, hầu hạ sư tôn ăn uống ngủ, xử lý các loại tư vụ.” Triệu Tam

Oa trong lòng ngửa ngáy, cắn ngón tay nói nhỏ: “Giam thân, còn ngủ... Khiến muội tử xinh đẹp như vậy hầu hạ, quả thực là hưởng thiên phúc!”

Mấy người đi trước dẫn sau đi, ít đi đến chính điện trung tâm.

Chỉ thấy phòng khách sáng sủa, dưới sàn sáng loáng, bảo tọa Bàn Long ở giữa bày biện, do cả khối phỉ thúy điêu khắc thành, tinh mỹ long lanh tràn đầy màu sắc.

Hồng Tụ nói: “Các người chờ ở đây, ta đi mời sư tôn.” Chuyển qua một tấm bình phong thủy tinh, ẩn vào sau kim môn điện.

Triệu Tam Oa tràn đầy lòng thành kính, buông tay cúi đầu lẳng lẳng đứng thẳng,

Sau một lát, trong kim môn bước chân hơi vang lên, bỗng dừng truyền đến một tiếng ngâm nga: “Ai, ta nói, sinh nhật ở thế nào ——!”

Lập tức gõ gõ tám trúc “Bốp bốp”, người nọ xúc động hát lên:

Nhân sinh tại đời do trời sinh.

Mạc Vận coi thần minh kia là lời nói giả tạo.

Không cần thắp hương bái Phật.

Cũng không cần danh sơn cầu đạo bái thần tiên...

Ở trong nhà, một đôi Bò Tát sống không động đỗi.

Ở trong nhà, hiếu kính cha mẹ người.

Cha mẹ An Nhạc là phúc lớn nhất.

Vượt qua phú quý vinh hoa vạn vạn năm.

phú quý vinh hoa vạn năm...

Tiếng hát có bài mất, từng câu từng câu truyền vào trong tai, Triệu Tam Oa và Thỏ Nhi ngẩng đầu, một trước một sau, không tự chủ được uốn éo theo nhịp.

Kinh ngạc nhìn lại, phía sau tấm bình phong bóng người lắc lư, lay động một thiếu niên lang trung, tướng mạo yếu ớt, trang phục quái đản, mặc một bộ váy vải hoa đủ mọi màu sắc khô vác, cắm mấy cây xé rách tán loạn màu vàng, bờ môi thoang thoảng hương phấn, tay đánh ba tám trúc, mặt hướng hai người Triệu Thố, nghiêm túc ca hát:

ân tình của ba mẹ nặng tới mức nào?
ân tình của cha mẹ nặng như núi biển.
Nếu đem ân tình của cha so với Đông Hải...
Vì mẹ, giống như Đông Hải, ngay cả Thái Sơn cũng như Đông Hải.
Vì sao ân tình của mẹ nhiều hơn cả cha...
Đơn giản là vì, ngày mẹ nuôi con đẻ cái...
Mẹ nuôi, giống như là đi một chuyến tới Quỷ Môn quan vậy.
Mẹ nuôi con, giống như sông lớn đào cát tích lũy gạch vàng.
Một tuổi hai tuổi ôm trong lòng.
Ba tuổi bốn tuổi dưới gối chui vào.
Trên năm sáu tuổi biết cách chơi đùa.
Bảy tuổi tám tuổi nghịch ngợm nghịch ngợm quấy phá thiên địa.
Thiên tân vạn khổ bàn đến lớn.
cưới vợ xong coi như kết thúc.
Từ nay về sau hai người nhỏ tự qua nhà mình.
Bỏ qua chuyện rơm rạ của lão nương giống như cọng rơm của lão nương.
Hàm Tân nuốt đau khổ hàm khô dầu mỡ.
Người chết đèn diệt nhi cũng mặc kệ.
Người nói vì nương oan không oan, oan không oan!
Theo kịch bản kết thúc, khúc nhạc kết thúc, thiếu niên lang ngồi chính giữa ngai báu.
Hong Tu tùy tùng đứng bên cạnh, hắng giọng một cái, trình trọng báo danh: “Vị tiểu sinh anh tuấn này, chính là tân sư tôn của Khuyết Phái, Đào Yêu đại sư là vậy!”
Hai thiếu niên như say như mê, mờ mịt không rõ lý do.
Đào Yêu Yêu hỏi: “Hai người các ngươi là đến đầu sư tu tiên?” Ứng hiền tích chấp tay, thay ta bẩm báo: “Vâng.” Ngón

tay đào chết non làm tấm bảng trúc, ý vị thâm trường nói: “Ta mới hát đoạn điệu nhỏ này, các người nghe xong có cảm nghĩ gì không?”

Thỏ nhỏ há hốc miệng, bật thốt lên: “Nghe được rồi, người muốn ăn cơm.”

Hóa ra lúc trước ăn mày đi qua đường phố, đi qua cửa hàng nhất định phải bàn ca khúc, nội dung thuyết phục người đời, hoặc là chúc phúc, hoặc là càn quấy quấy, ca khúc thường tràn ngập châm chọc mỉa mai, hát xong ngấn cửa hô to “Chường quỹ đại gia chiêu tài Tiến Bảo rồi!, Thương hai tiền nhỏ nha.” Thỏ Nhi nghĩ người trăm chuyện hỗn độn, ngược lại khắc sâu ấn tượng đối với nghề ăn mày. Mấy năm trước ở ngoài thôn từng nghe người ta hát, giờ phút này phúc chí tâm linh thuận miệng đáp lại, sớm dọ Triệu Tam Oa chân mềm nhũn, suy nghĩ ngay trước mặt vũ nhục sư tôn, tội này không biết nghiêm trọng đến mức nào.

Nào ngờ đào chết non mặt lộ vẻ vui mừng, liên tục gật đầu nói: “Đúng rồi, nhĩ lực tốt, rõ ràng nghe ra ta muốn cơm.”

Nghe xong lời này, Triệu Tam Oa thiếu chút nữa ngất xỉu.

Ứng hiện Tích chấp tay về sau không đứng thẳng, lưng còng hướng sàn nhà, chỉ trông ngóng tìm kẻ đất chui vào chui vào tránh xấu hổ.

Chỉ có con thỏ ngốc nghếch vui mừng không chịu nổi, chỉ vào Đào Yêu nói: “Trên mặt bôi phấn mặc hoa y, người giả gái là hoa sao? Nam nhân giả thành gọi là Hóa Bà đại khái có thể xin nhiều ít đồ vật.”

Đào Yêu Yêu thở dài, nói: “Trang phục này của ta dụng tâm lương khổ, tiên khách khắp núi đều không lĩnh ngộ, ngược lại bị huynh đệ mới tới nhìn thấu.” Xa xa nhìn ngoài cửa Thương Thiên, chậm rãi nói: “Nhớ năm đó ta lưu lạc Tống Kim chư quốc, nghèo rớt mùng tơi, không biết sống, đành phải ăn xin bên đường nhìn lại mạng sống.”

Nhưng hận Bạt Đô xấu xí, đi tới đó đều làm người chán ghét.

Hắc, lần lượt chịu đói, muốn nhiều xui xẻo hơn bao nhiêu xui xẻo có bấy nhiêu.

Ăn xin vốn là hành động đê tiện, bây giờ ta lại tiếp nhận làm sư tôn Ngao Kính, vận mệnh ngoan ngoãn, an bài của lão thiên gia thật sự là khó hiểu.”

Triệu Tam Oa trầm nghĩ: “Nghe ý tứ của hần, thật sự là xuất thân xin cơm.

Ta bái Hoa Tử làm sư phụ, có bản lĩnh đòi cơm với hần ta học đòi tiên không?”

Đào Yêu Yêu đắm chìm trong hồi ức, ung dung tự thuật: “Nhớ rõ một năm mùa đông kia, cũng là cuối năm cuối năm của mùa đông.

Ta ở thôn trấn lưu lạc ở Giang Hoài.

Nửa đêm gió lạnh thấu xương, ta thật sự chịu không nổi, liền vụng trộm lột xiêm y của Huyền Nữ nương nương trong miếu, mặc lên người tránh lạnh.

Thiên Minh bị người phát hiện, cho rằng sẽ bị hành hung một trận, ai ngờ thôn dân cảm thấy tên hoa tử mặc trang nữ rất mới mẻ, lại thấy ta am hiểu bất chước tình thái nữ tử, liền cho tô son phấn, nhuộm môi, dùng dây thừng dẫn du nhai trên chóc.

Dân chúng vây xem đùa giỡn đã đủ, trong nhà còn đồ thừa lại toàn bộ đồ ăn thưởng cho ta ăn.

Con bà nó, từ sáng tối đến tối hơn mười ngày, lão tử mỗi bữa ăn uống no đủ, hưởng đủ canh mỡ béo.”

Hần cười nói: “Ngày lễ ngày tết, đóng giả nữ gọi hoa ăn uống, đã là mỹ sai ta ước mơ tha thiết.

Nam tử hán đại trượng phu, loại chuyện xấu này dám bại lộ? Hắc hắc, mắt thấy lại là niên quan, Ngao sư tôn không quên gốc, không giấu xấu, đóng giả thành nữ gọi hóa mình vạch khuyết điểm.

Các đệ tử Nga Bí lại cảm thấy mất mặt, khó có thể tiếp nhận thân phận cũ của sư tôn.”

Triệu Tam Oa cúi đầu ủ rũ, trầm nghĩ “Ta cũng không thể nào tiếp nhận được, ở nhà lão nhân thường nói “Người nghèo mặt rệp”, làm ruộng đón củi nhật phân bò đều được, chính là không thể không mặt không ăn cơm đưa tay áo được.

Ta bái tên Hoa Tử làm tôn trưởng, người trong nhà biết rõ nhất định sẽ xấu hổ chết.”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Tân sư tôn vốn phải bảo tướng nghiêm, cử chỉ đoan trang, cho dù trước kia là chó, cũng phải che lại nét cũ, giả vờ giả vệt được người kính bái.

Hắc, các người bái tấm bảng hiệu “Sư tôn” này, hay là bản nhân chết yểu của ta?” Nhìn sang Ứng hiền tích, nhìn về phía thỏ con, ngơ ngác nói: “Ta mặc thành nữ tên là Hoa Tử, chúng đồ đệ của chín môn phái im miệng, không dám nói thật, không dám nói thật.

Chỉ có vị huynh đệ này vạch trần huyền cơ, ngươi là thần đồng phương nào, lại có đảm thức siêu quần như vậy!”

Lần thứ ba, Lam khó giấu nổi mới điều ba.

Chỉ thấy vị “Thần đồng” kia miệng đầy nước miếng, nhìn chăm chăm ống tay áo đỏ, lẩm bẩm: “Ta là thỏ, thỏ con ngây người.” Ánh mắt đào cố định trên hai cái răng lớn của hắn, khen: “Tên hay, tên cùng răng của hắn, huynh đệ ngươi lại xưng hô như thế nào?” Triệu Tam Oa nói: “Ta là Triệu Tam, con trai trưởng thôn Hắc Thủy.”

Cha ngươi vẫn khỏe mạnh chứ? Thân thể mẫu thân ngươi sao rồi?” Triệu Tam Oa nói: “Đều còn có thể.”

Đào móc lỗ tai ngón út, dạy dỗ: “Tỷ nương ân ta hát vừa rồi, nhân mạng gian khổ của mẫu thân nuôi nấng con.

Kỳ thật trăm thiện hiếu vi tiên, ngươi hầu hạ cha mẹ tốt hơn nhiều so với việc học được bất cứ đạo pháp nào.” Triệu Tam Oa lòng đầy mát mẻ, âm thầm sinh ý, vội vàng thuận nước đẩy thuyền: “Đúng đúng đúng đúng, trước tiên ở nhà hiếu kính cha mẹ, cha mẹ sau khi về tây không có vấn đề gì, lại đến học tiên cũng không muộn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thỏ con còn ngây người đấy, cha mẹ con cũng còn khỏe chứ?” Thỏ nhỏ không trả lời, hai mắt nhìn chăm chăm vào ống tay áo đỏ.

Đào Yêu Yêu nói: “Này, ta hỏi ngươi, Thường Ngôn “Phụ mẫu tại, không đi xa”, ngươi vì sao lại rời nhà chạy lên núi?” Thỏ con tuy đầu óc ngốc, thảo luận là tuổi tác tình dục phần chần, đúng lúc gặp được thiếu nữ xinh đẹp ở phía trước, lại ăn mặc đẹp mắt, nó đâu có ổn định, lắp bắp nói: “Vì, ta vì nàng, tiên nữ, ha ha ha...” “Xùy” cười, nghiêng người khom người đối với Đào Yêu Yêu, biểu thị thân thể của mình đã có thuộc về ai.

Thỏ nhỏ ngây ngốc hoàn toàn không để ý tới, ánh mắt chỉ đảo quanh móng Hồng Tụ Lưỡng Nghi.

Đào Yêu chỉ vào ống tay áo đỏ nói: “Ngươi tha hồ lên núi, chỉ vì cái móng của nàng sao?” Thỏ Nhị cắn ngón tay chảy dãi,

hướng ống tay áo đỏ mừng ngây ngô, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Đào Yêu Yêu nói: “Nếu vậy, ngươi vén váy nàng lên, xem kỹ một chút đi.”

Lời vừa nói ra, bầu không khí trong đại sảnh lập tức biến đổi.

Ứng hiền tích ô nhục, Triệu Tam Oa kinh ngạc, Thỏ Nhi mặt tím tái cả tím, lồm bồm nói: “Không, không...” Đào Yêu chết yêu nói: “Ba thôn thân thích không phải người ngoài, đến Huyền Chân giới một chuyến cũng không dễ dàng, theo lý nên để ngươi hài lòng nghe những lời này.” Thỏ Nhi ngơ ngác nghe không hiểu, nhưng nghe giọng nói ôn hòa, không khỏi tâm tình không khỏi hoạt động.

Đào Yêu Yêu nói: “Đừng sợ, không sao, Hồng Tụ là nha đầu của ta, tùy tiện sờ thử, nàng tuyệt đối không phản kháng, không tin ngươi vạch váy nàng thử xem.” Thỏ nhỏ ngây ngốc nhìn mông nhỏ của Hồng Tụ, một trận gió xuân thổi qua ngực, bịt kín tâm nhãn như thông rồi, lại ảo tưởng đầy váy nữ hài tử có ánh gió rạng rỡ.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Động thủ đi, lên a, hảo tiểu tử dám làm dám không nha!” Thỏ Nhi ngây người đại phát, hai bước bước lên trên, một tay kéo góc váy của ống tay áo đỏ lên.

Ứng Triệu hai người hoảng sợ kêu to “Dừng tay!” “Ai da da!” “Mẹ ơi!”, cuối cùng gọi mẹ là thỏ ngây người, lùi lại mấy bước, trên dưới hàm răng rắc vang lên, ác vật gì làm hẳn hoảng sợ? Triệu Tam Oa định thần quan sát, trong nháy mắt sắc mặt cũng vàng như đất.

Chỉ thấy váy xòe ra ở chỗ thô lông bóng loáng, buông xuống một cái đuôi dài đen sì.

Hồng Tụ cười lạnh nói: “Nhìn rõ chưa? Ta không phải người, ta là Hồ Ly Tinh chuyên mê người.” Tuyết Quang xuyên qua cửa sổ chiếu xạ, giữa lông mày nàng như sáng như tối, càng lộ ra yêu diễm câu hồn câu hồn.

Thỏ nhỏ và Triệu Tam Oa lập tức ngơ ngác, vừa vận lạnh buốt ôm băng trong lòng, từ trên xuống dưới không ngừng run rẩy run rẩy.

Đào Yêu Yêu nói: “Sợ rồi chứ? Đệ tử Ngao Bí không thể sợ yêu quái được.

A, hộ sĩ ngoài cửa đều là dã thú biến thành, các người cũng nên thân cận cận một chút.” Triệu Tam Oa tràn đầy trông cậy vào Du Tiên cảnh bá tiên sư, không ngờ tiên cảnh như tổ thú, tiên nữ là yêu hồ, trước mắt còn có một cái ghé nhi sĩ tên là Hoa Tử sư tôn.

Giấc mộng trước đó đã hoàn toàn tan biến, Triệu Tam Oa hô to: “Không học tiên nữa, ta không học tiên nữa, thà rằng ở nhà đánh cả đời cỏ dại, ta không đến địa phương quỷ quái này!” Túc thỏ Nhi ngậy người chạy ra ngoài.

Đào Yêu Yêu nhìn ra Ứng hiền tích, dặn dò: “Dẫn bọn họ từ cấm chế xuống núi, như có đồng bạn dẫn theo.

Đệ tử ly phái gần đây tương đối nhiều, chính là có thể thuận tiện hộ tống.” Ứng hiền tích nhận lệnh, vội đuổi theo.

Hai người kia vừa chạy vừa la hét, thỏ con ngốc trệ chân chậm lại, “Mẹ ơi mẹ ơi” gọi trực tiếp.

Triệu Tam Oa trách mắng: “Gọi mẹ cái rắm gì cũng được, nàng là hồ ly tinh, ngươi là thỏ con, hồ ly thích ăn thịt thỏ, ở lại đây ăn sống người...” Bóng lưng mấy người biến mất.

Tay áo đỏ rút cuộc không nhịn nổi, ôm bụng “Ha ha ha” ngửa về phía trước hợp sau, liền từ sau thắt lưng lấy ra một vật, ném trở về trong ngai báu nói: “Chủ nhân thật thông minh, biết ta thích trêu đùa đồ đàn, cố ý bảo hấn đến kéo váy của ta.

Hì hì, thuận tay nắm chặt cái đuôi giả, bốn nha đầu cũng đủ thông minh nha!”

” Đuôi cáo” kia lại là một cây phát trần, do ba cái đuôi chồn kết nối, nhìn qua khiến người ta sợ hãi.

Hồng Tụ cười một lúc lâu nói: “Vậy mà mỗi ngày ngươi đều mang theo chiếc nhẫn đá đỏ, ta phải nuôi Dương Tinh tâm bồ giúp tu luyện thành thân thể người thật sự, muốn biến trở về hình thú cũng không được.” Nụ cười dần dần biến mất, hạ giọng nói: “Tuy đã tu thành thân người, yêu khí vẫn chưa trừ hết.”

Tự nhiên cung là cấm khu yêu tộc, ta lại cười lại không sao chứ?”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Yên tâm, Trấn Yêu Phù chú đã được giải trừ, Tử Vi Tinh bị ta thay đổi tính chất, không bị yêu khí làm bẩn, Hư Vô Tam Phong mặc người chơi đùa.”

Hồng Tụ gảy ngón tay khen: “Lợi hại, pháp giới Huyền Môn nói sửa liền sửa, lịch đại sư tôn chủ nhân có khí phách nhất!” Sau đó hạ thấp thanh âm: “Chạy đi cầu tiên giả là người cố ý phải không?”

Đào Yêu Yêu nở nụ cười nhạt: “Ngao nha phái có đại sự phải làm, đệ tử sơ đẳng và người mới nhiều hơn, ngược lại vương chân.” Nói xong thần sắc ngưng trọng, nhìn về phía trước một khoảng thời gian dài.

Gần bên cạnh Hồng Tụ nửa ngồi nửa ngò, khẽ lay bắp đùi của hắn: “Chủ nhân có không vui sao, người liếc nhìn người ta một cái đi.” Chỉ nghe nói Đào Yêu Yêu lẩm bẩm: “Bọn họ về đến nhà liền đoàn cốt nhục tròn... Người một nhà ăn cơm năm đêm, mẫu thân ở bên cạnh con trai, ấm áp đến mức nào...” Ánh mắt hắn xa ngoài điện, phảng phất một mực kéo dài đến Hắc Thủy thôn, nhìn thấy cảnh tượng hai thiếu niên cùng mẫu thân đoàn tụ.

Hồng Tụ nói: “Ta nên làm thế nào đây, hóa ra là vì mẹ.

Lão đại không thể rời bỏ mẹ, chủ nhân trẻ con rất nhiều.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thiên tính của mẫu tử là tình nhân, có gì kỳ quái đâu.” Thần sắc càng trở nên âm trầm, chán nản nói: “Khí ân của Tích nương nương rõ ràng khuyên bảo người khác, kỳ thực là quạt tai của ta - con trai quyết ý cưới thân thể, thân mẫu lại ở bên cạnh hắn chịu khuất nhục... Con trai này của ta làm tốt lắm, mau đuổi theo đức của Đường Liên Bích đi.” Ý Hưng Tiêu Tác, ba tấm ván trúc trượt xuống dưới chân.

Hồng Tụ nói: “Này! Chủ nhân bao giờ biến thành bà bà mẫu...”

Long gia Võ Lăng kia ở chân trời góc biển, lấy thần thông của người trong nháy mắt cũng bay đến, xông vào cửa cứu Đào phu nhân ra, thiên hạ ai có thể ngăn cản, cần gì phải ngồi chơi ở đây cầu nhàu?” Đào chết yếu không nói tiếng nào.

Hồng Tụ nói: “Không phải chứ, Long gia là Âm Tào Địa Phủ? Lại để người sợ thành cái dạng ngốc này?” Chợt vỗ tay nói: “Ta hiểu rồi, người là sợ gặp Long bà, mẹ đẻ của Long Bách Linh...”

Khà khà, cười con gái người ta, tự xưng là trưởng bối của người ta, người lại chết không muốn nhận Trương mẫu thân.”

Đào Yêu Yêu hừ nhẹ một tiếng, bị nói là khó khăn ở đáy lòng.

Hồng Tụ vừa buồn cười vừa tức giận, lắc đầu nói: “Cái gì oán thù không hóa, cái gì mà kết thúc không được? Luận lý Long gia nuôi người mười sáu năm, cung phụng đồ ăn mặc có chút ân huệ, chịu chút ít khuất nhục cũng có thể triệt tiêu hai sương phòng.” Đào điên cuồng nói: “Long gia ăn một hơi, tất cả đều là mẹ ta chịu khổ thay cho người ta.”

So sánh với những tàn hại mà nàng bị đánh, thật sự là không đáng kể.”

Hồng Tụ trầm nghĩ ” Đào phu nhân không biết đã phải chịu loại ngược đãi nào, lẽ ra trong lòng chủ nhân rất khoan khoái, ngay cả hấn cũng hận nghiêng răng, chắc hẳn... Nữ nhân bị hành hạ đau đớn khó tả, hỏi thăm tỉ mỉ chỉ sợ không ổn.”

Đề cập đến thương tích của mẫu thân, đào mân mê lửa giận, trầm giọng nói: “Vi nhục của bản thân ta không tính là gì, tuổi tác đã phong vân nhật, không cần thiết so đo quá mức.

Huống hồ ” ruột gan” này đều dựa vào mẫu thân nuôi nấng, ân huệ của Long gia đã rất khó tính toán rõ ràng.

Chỉ có một mình mẹ ta nợ khoản nợ kia...” Nói xong siết chặt song quyền, nổi giận nói: ” “... Nhất định phải thanh toán với Long đại bà bà.

Ta từng thề, ngày khác nếu có cơ hội, chắc chắn dạy nữ nhân ác độc kia sống không bằng chết.

Hắc hắc, thiên ý trên người, bây giờ ta phải cưới con gái của nàng làm rể tốt của nàng.” Lời nói càng lúc càng nhỏ, vẻ mặt cười khô.

Hồng Tụ trầm cảm thấy lo lắng, suy nghĩ lại kéo hôn sự của thiếu nữ Linh Nhi xuống, vội vàng tranh cãi: “Người phát thề nhiều rồi, trên thuyền kia nói trước mặt ta “Ta đào cơ thể

không cười Long Bách Linh, người làm trái lời thề này, dạy ta Thiên Tru Địa Diệt! “Hiện tại còn không phải cùng Linh Nhi bàn hôn luận giá? Cho nên lời thề gì đây, tất cả đều là đùa giỡn với nhau đấy...” Hoắc Hoắc đánh lại câu chuyện, thâm kêu “Ai da ai da, chủ nhân từ đầu chí chết nhận lý chết, ta nói rõ ràng là đổ thêm dầu vào lửa.”

Quả nhiên Đào Yêu Yêu trở nên lúng túng, gân xanh trên thái dương đột nhiên nhảy dựng lên.

Hồng Tụ vội vàng sờ lên khăn tay, lau nhẹ cho hần, áy náy nói: “Người biết ta yêu quý, ngàn vạn lần đừng tưởng là thật, nhìn vào một đầu mồ hôi này mà lấy lại bình tĩnh.” Đào Yêu Yêu đã khôi phục tinh thần, bỗng dung Mâu Vân ủ rũ biến mất, cười nói: “Nha đầu tốt, tâm tính bản chủ nhân nhìn thông suốt trong lòng.

Không sai, lập lời thề vì ta như cởi giày đổi vớ, một ngày mấy chục lần cũng không sao, chưa từng làm thật.” Hào khí đột nhiên sinh ra, rời ngời ngạo ngễ nói: “Nam nhi đại trượng phu, há để mấy câu nói trời chết? Đào điên cuồng cười Long Bách Linh làm vợ, ngược lại xem ông trời làm sao đem ta tru diệt.”

Trong lòng Hồng Tụ bội phục “Bất luận loại khốn cục nào, hần luôn có thể cười một tiếng, phần trí tuệ này không ai có thể sánh bằng!” khăn tay áo cất vào, ôn tồn khuyên nhủ: “Mau đừng loạn tính, lỗi tai dài của lão Thiên đây, ứng nghiệm độc thề không phải là chỗ đùa giỡn!

Tục ngữ nói rất hay, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.” Đào Yêu Yêu cười nói: “Người có lúc sợ phiền phức?” Hồng Tụ nói: “Ta chỉ sợ người gặp chuyện không may, cái gì cũng không sợ.”

Đào Yêu quan sát nàng từ trên xuống dưới, tấm tắc khen kỳ: “Tiểu Hồng người biến hóa lớn, ôn nhu quan tâm, chân chính giống nữ hài nhân loại!” Ánh mắt dời về phía ngực nàng, sắc mặt híp mắt liếm chót lưỡi, nói: “Mặc vẫn giống hồ ly tinh, bắt quá ta thích.” Hồng Tụ cười nói: “Thích thì thôi, chung quy là người của người, có muốn học miệng con thỏ để ăn hay không?” Đào điên nói: “Chỉ là muốn nhìn thấu người nha, chủ

nhân đã bị nha hoàn nhìn thấu, nha hoàn cũng nên để chủ nhân nhìn quang vinh rồi.”

Đến đây, để ta kiểm tra cái đuôi của người bị rơi sạch chưa.”
Vòng ra sau kéo quần áo nàng ta.

Hồng Tụ thân ở Thần Tiên Cung, cuối cùng không dám làm xằng làm bậy, vừa cười đùa tránh né, vừa quở trách: “Đường đường là sư tôn Ngao sư tôn, ban ngày mặt trời chuyển quanh mông nữ nhân.

Truyền đi chọc giận tiên gia chính phái, sao người ta có thể chịu nổi?”

Lần thứ ba, Lam khó có thể mơ hồ nảy sinh điều độ mới.

Đào Yêu Yêu đuổi theo nàng, cười nói: “Ta cũng không phải Lý sư huynh, hỉ nộ của người ngoài đáng giá chim chóc.

Ngay cả chính phái đồng loạt nổi bão, cũng sẽ không muốn làm tổn thương nửa sợi tóc của ngươi.” Nụ cười chợt thu liễm, đứng vững tính toán nói: ” Nhắc tới đại ca ta liền buồn bực, một trận chiến ở Nam Hải thu hoạch toàn thắng, hắn lại liên tục chìm xuống, gặp ta xa xa tránh đi.

Nhất định có khổ sở không thể giải thích, ghen trong lòng, giờ mặt lên vẫy tay, phân phó: “Tiểu Hồng, ngươi giúp ta thăm dò rõ ràng rốt cuộc là cái gì.”

Lặng lẽ gần bên người đại ca, lưu ý hành động của hắn một ngày, nhìn ra manh mối lập tức báo cáo với ta.”

Hồng Tụ nói: “Lý Phục Kỳ pháp lực cực cao, bói toán thủ đồ lại thường ở cùng một chỗ với hắn, sao có thể để ta nhìn trộm?” Từ sau ngai báu đi ra, xử lý tóc mây, chỉ đợi sự nghị sự nghiêm túc đứng đắn đã.

Không ngờ Đào Yêu lại đuổi tay ra, ôm eo kéo nàng vào trong lòng, tay trái xoay người, tay phải xách cổ áo cởi xuống.

Hồng Tụ kêu lên: “Ai nha chủ nhân thật là xấu! Sử hạ lưu mấy chiêu lừa người nhà...” Chợt cảm thấy vai ngứa ngáy, hai ngón tay lúc nặng lúc nhẹ, vuốt ve trên da thịt bóng loáng mềm mại...

Tay áo hồng khanh khách cười nói: “Muốn sờ thì sờ phía trước, cũng không phải tắm rửa, muốn người chà lưng cho ta.”

Phật yêu tụng pháp chú, từ gáy sờ đến eo nàng, chợt thu công nói: “Thành công rồi, “Tị Dịch Phù” đã vẽ cho ngươi lý lẽ cơ bắp rồi.

Phù này là độc môn ẩn hình thuật ảo của Yêu Xà Vương, tới gần mục tiêu có thể khiến cho bản thân thấu quang, dung nhập vào cảnh sắc chung quanh, pháp lực đối phương cao hơn nữa cũng khó thấy được.” Cổ áo đỏ uồn ẻo về phía sau, nói:

“Người vẽ bùa trên lưng ta?” Đào Yêu Yêu Yêu cười nói:
“Không cần lo lắng, ba ngày sau phù văn tiêu tán, sau lưng
người vẫn trắng như mỡ dê như ngọc.”

Hồng Tụ sửa sang lại tay áo, nói: “Ta có gì phải lo chứ.”

Chẳng hiểu sao cởi quần áo người, cho rằng muốn thân mật
đây, cuối cùng lại là không có gì vui mừng một trận.” Đào chết
yêu nói: “Tiểu Hồng bảo bôi chó phiền não, tính nết của chủ
nhân sao người không biết? Thịt trong bát không chạy thoát,
nhai chậm mới đủ vị ngon.”

Cuộc sống thân thiết của chúng ta còn dài, lòng nóng như lửa
đốt ngược lại không thú vị.” Cốt thịt mảy liếm lưỡi, véo má
nàng hai cái.

Hồng Tụ cười nói: “Đừng lừa ta, tuần tự trước sau rõ ràng, ta
xếp sau ai thì sau này ta hiểu.

Người nha, trước đi thân thiết với Linh Nhi bảo bôi của người
mới quan trọng hơn.” Trong tiếng cười như chuông bạc, lệ ảnh
bồng bênh ra khỏi điện.

Nàng đã trở thành chân nhân thân thể, không cần hồn hệ nhẫn
đá đỏ, xa gần địa vực đều có thể thỏa thích đi tới.

Trong đại sảnh yên tĩnh trở lại, Đào Yêu ôm khuỷu tay đi qua
đi lại, đáy lòng tích tụ từng điểm, dần dần lại hóa thành nôn
nóng, giả vờ giận dữ quay ống tay áo đỏ: “Tiểu Hồng này bất
quỷ hẹp hòi! Đem tâm hỏa của ta chọc giận lên, nàng liền
xoay người bỏ chạy!” Đang nói chuyện tình tư bị tác động, lo
lắng hòa tan đi một chút.

Tư thái thiếu nữ tuyệt mỹ trong suy nghĩ, mỉm cười nói: “Thân
mật linh nhi quan trọng hơn, người biết ta Tiểu Hồng cũng
vậy.” Túc Vân cất bước đăng vân, trong nháy mắt bay khỏi
cung tự nhiên.”

Hắn cười gió bay nhanh, ngàn dặm hành không như đình viện,
khoảnh khắc đã đến Vô Lượng phong.

Chỉ thấy hoa tươi nở rộ khắp núi, ráng màu rực rỡ, các nơi yến
ca múa lượn.

Tu chân giới trước kia thanh tuyệt tuyệt tịnh, thông qua Đào
Yêu Thi thi hành đại pháp thay trời đổi đất, hô phong rơi mưa,

gieo cây cấm hoa, mấy ngày thời gian hoàn toàn biến dạng, khí phái hoa lệ lại vượt qua ngự uyển hoàng gia.

Gặp mặt cuối năm ít người, đệ tử Kiếm Tiên lưu thủ quanh ngày thưởng cảnh đẹp, tâm tư luyện kiếm đều lười biếng.

Đào Yêu Yêu cũng lười quản thúc, sử dụng độn địa không thể tránh khỏi tai mắt của mọi người, điềm đạm tới đáy núi, dừng trước một tòa thạch ốc màu trắng.

Thúy trúc nơi đây che mái hiên, tơ lụa quần cửa sổ, hoàn cảnh u tĩnh tao nhã trí.

Bốn vị cao thủ dưới tường nhà đá tọa vận công, bảo vệ cửa ra vào, cầm đầu là Ma Ngưu đại phu.

Đào Yêu Yêu chiếu thẳng về phía trước, tiện tay chỉ vào hai cái, Mê Thần pháp thuật sử dụng ra.

Đám người Ma Ngưu đại phu ngáp mấy ngày liền, lập tức nằm xuống ngáy o o.

Bước chân đào yêu thả nhẹ đến gần bên cửa, nhẹ đẩy quạt cửa, thò đầu nhìn vào bên trong.

Nhà đá này vốn là Tàng Kinh các của Kiếm Tiên môn, giá sách, kinh hạp, tủ sách chồng chất lên nhau, bảo điển Tiên gia có hơn một ngàn bản, chuyên để cho đệ tử đẳng cấp cao tìm đọc.

Lúc này dựa vào vị trí cửa sổ mở ra một góc, bày ra giường thấp bằng gỗ trầm hương, trên đó trải chăn Thanh La đệm Ngân Lăng Lan hoa văn bị bông vải, nhàn nhạt lại bảo vệ ấm áp.

Long Bách Linh chen chúc bị nửa nằm, tay cầm một quyển sách cổ, đang tập trung tinh thần đọc sách.

Trên ghế nhỏ mây gỗ bên giường đặt chén trúc nhỏ, hương trà thoang thoảng từ đó bay ra.

Ngón tay nàng duỗi ra, khi thì vê giấy lật trang, khi thì gấp lên chén trà nhạt một ngụm.

Đào Yêu Yêu dựa cửa lẳng lặng quan sát, phảng phất thưởng thức một bức tranh, bất giác say mê, thầm nghĩ: “Quái vật, xem nàng ngàn lần, luôn nhìn không chán, càng xem càng thấy

đẹp... Ai, đúng là Phong Mộ Vân giảng bài rất chuẩn xác, riêng thấy Linh Nhi, Phương Tín tạo vật có thần công.” Trường Sinh cảm thán một tiếng, Long Bách Linh ngẩng đầu nhìn, nụ cười rạng rỡ, cả bức “Bức tranh” như sống lại, trong phòng ý xuân ý đạt dào trong phòng.

Đào Yêu Yêu nói: “Vợ của ta, nên làm gì đây?”

Một chữ “Vợ”, nhuộm đỏ hai Bàng Hoa Nhan, Long Bách Linh cười nói: “Hoảng hộp, lật sách chơi.” nghiêng người nhảy ra chỗ trống để cho hấn ngồi.

Đào Yêu đi vào nhà đá, vặn cổ nhìn loạn, nói: “Người nhả nhặn sạch sẽ vô cùng, xông vào ta gọi là Hóa Bà, làm bản gánh vác không nổi.” Đặt mông ngồi ở bên giường nói.

Bách Linh cười nói: “Các hạ là sư tôn Huyền Môn, khó khăn lắm mới nhận lỗi, ánh mắt càng sáng rõ.” Kinh dựa vào bên người hấn, chăm chú nhìn một lần, sờ sờ cây râu quai nón trên đỉnh đầu hấn, nói: “Giảng mạo đủ xấu, tên ăn mày hoạt bát, đệ tử chín môn tất nhiên sẽ nghị luận lớn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta giả trang xấu mặt phát điên còn không phải do người dạy, nói cái gì mà đại trí Nhược Ngu là cao chiêu?

Ta cảm thấy mình mới mẻ, nhất định phải giả thành ngọc mới có thể làm sư tôn?”

Long Bách Linh nói: “Đó là đương nhiên, “Giả si phù thói” chính là một trong ba mươi sáu kế, phân biệt rõ trung gian là linh nghiệm nhất.” Đào Yêu nói: “Người giảng giải cho ta, sao lại nói trung gian pháp?”

Bách Linh cười nói: “Này, tướng công giả ngu quá đầu tư a, điển cố của Sở Trang Vương quên rồi sao? Lúc xuân thu Sở Vương Hùng lữ đăng vị ban đầu, ăn uống chơi đùa không để ý tới triều chính, truyền lệnh viết “Ai dám khuyên ta giết không tha”, thực giống như một vị hôn quân.

Đại thần ngũ muốn tiến cử ngăn lại, lại niệm quân lệnh uy nghiêm, đành phải vòng quanh con thoi nói: “Sở quốc chúng ta có một loại chim lớn, cư ngụ trong triều đình ba năm không kêu, đại vương đoán là vì sao?” Trang vương cười đáp thì con chim này không kêu đã kêu, một tiếng vang kinh người.

“Trả lời rất hay, nhưng sau đó vẫn chơi đùa như thường.

Đại phu Tô nhìn thấy lời châm chọc của mình vô dụng, dứt khoát ở trước mặt khuyên chủ sửa lại.

Trang vương giận dữ rút kiếm ra nói: “Ta đã sớm có mệnh nghiêm, ai khuyên ta giết người đó, người biết rõ có phạm muốn tìm chết mà?” Tô Tật đáp: “Giết chết ta, nếu có thể khiến vương thượng hiền minh, thần cầu còn không được!” Trang Vương rất là cảm động, từ nay chấm dứt việc hưởng lạc chính nghiệp, trọng dụng ngũ hành, Tô Xuyên trị quốc toàn quân.

Thực lực Sở quốc tăng nhiều, diệt trừ Tống Dung, cuối cùng thành quân hùng bá đạo.”

Đã giảng giải qua đoạn này, nàng thân nhiên phân phó nói: “Nếu như Sở Trang Vương không giả bộ hôn mê, Tô Tông, các trung thần lương của ngũ cử sẽ xuất hiện thế nào? Người đứng trên cao mơ hồ hồ, người nào dưới trướng sáng suốt, người nào trung thành thẳng thắn, vì trợ giúp chủ thượng trừ hại đồ mạnh mẽ, tự sẽ ra lệnh, đây gọi là trung lương tự phân định.”

Đào Yêu Yêu thâm nghĩ: “Trong phòng này quá tịch mịch, một mình nằm lâu sẽ dễ dàng uể oải, ta tạm dẫn nàng tán gẫu, đi qua khôn kinh tinh thần sẽ tốt hơn một chút.” gật đầu tỏ vẻ đồng ý, lại hỏi: “Phân biệt trung giảng thông, phân biệt gian lại nói như thế nào?”

Long Bách Linh nói: “Cũng có điển cố, Bắc Tề Văn Tuyên Đế cao dương đa mưu từ nhỏ, trước khi phụ vương giá lâm, khoái đao trăm loạn “, làm việc sáng khoái vừa thỏa đáng.

Ở trong huynh đệ lại ngây ngốc, mặc áo hoa nước mũi chảy, thường bị tam đệ Cao Tự của hắn trước mặt mọi người châm chọc “Người hầu” sao không lau mũi cho nhị ca.

“Ngôn ý nhắc nhở mọi người, Cao Dương là đồ đàn ngay cả năng lực lau nước mũi cũng không có.

Sau đó Cao Dương Kiến Quốc xưng Đế, Cao Túc được đảm nhiệm Thứ Sử Thanh Châu, đời hạ nhân lại đặc biệt rộng rãi, nội quân dân quản lý đều thành phục.

Một người đối với thân huynh trưởng còn cay nghiệt, sao có thể đối xử tốt với người ngoài họ Vạn chúng? Cao Dương nghi ngờ hấn giấu gian, vì thế rời cung mở tiệc rượu điên cuồng uống, uống say giết quần áo làm quần áo điên cuồng.

Cao Túc nghe vậy triệu tập bộ hạ thương nghị “Nhị ca ta uống rượu bại đức, tất gây họa mất nước.

Ta muốn vào kinh khuyên can, không biết hấn có thể tiếp thu không.

“...”

Đào Yêu Yêu nói: “Cao Điệp chủ có lòng cải sai, xem như là một trung thần.”

Bách Linh xua tay nói: “Không phải không phải, hấn làm sao có hảo tâm chứ.

gián ngôn thu nạp hay không, hoàn toàn dựa vào ý nguyện cá nhân của Hoàng đế, tìm một đám bộ hạ thương lượng có tác dụng gì? Có câu “Người thẳng tính”, dựa vào vạch trần khuyết điểm của người khác, biểu hiện mình chính trực, loại người này rất đáng ghét.

Thần tử vạch trần hoàng đế khuyết điểm, tôn lên hiên lương của bản thân, vậy liền có hiềm nghi gian thần.”

Dùng một chút, nàng tiếp tục giảng đạo: “Càng là trung hiền chi thần, càng nên bảo vệ danh dự và uy tín của Hoàng đế, vừa phải châm đoan sai sót, vừa phải che xấu cho hấn.

Cao Túc tự chúng trắng trợn bình luận về bê bối của Hoàng đế, giống như trước kia cao giọng hô to “Giúp nhị ca lau nước mũi” không khác gì nhau.

Cao Dương đã sớm cảm thán tử trong phủ hấn, nghe báo giận dữ nói “Tiểu nhân vốn khó chịu!” Dứt rượu trở về cung.

Cao mạp còn giở thủ đoạn, sau lưng liên tiếp tạo dư luận triều thần, ý đồ làm thanh danh của Hoàng đế càng thối hơn.

Cao Dương chân hỏa lần này, đem Cao Túc bắt đến nhốt vào tử tù lồng giam.

Trước hành hình Cao Lộc khóc rống ca, hát cao dương sinh lòng thương hại, vừa định phóng thích tam đệ ra.

Ở bên, Trường Quảng Vương cao xa xúi giục nói: “Mãnh hổ há có thể thả ra hang động?” Đầu Cao Dương nóng lên, tự tay cầm trâm cài tóc đâm chết Cao Tự.

Đáng tiếc a...” Lông mày nhúu thôn thức, tiếc nuôi tràn ra ngoài lời nói.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Cao ốc hại Linh Nhi của ta thờ dài, xác thực tội đáng chết vạn lần, không có gì đáng tiếc.” Tay vuốt vai của nàng, nhẹ nhàng ôm vào khuỷu tay cong lên.

Long Bách Linh nói: “Ta còn đang tiếc hận thay Hoàng đế.

Mưu kế của hắn thập phần xảo diệu, vốn đã dẫn ra kẻ gian ác, nhưng phỏng chừng uống rượu quá nhiều thật sự mất lý trí — xử quyết Cao Tự quá tàn khốc, phóng thoát lại quá sơ sài.

Trường Quảng Vương kia là hoàng thất đệ cửu tử, các ca ca tàn nhẫn không khuyên ngăn, ngược lại thổi gió châm lửa vào lời tuyên bố, bản tính gian ác đã hiện đầu mối.

Đợi đến sau khi Cao Trạm cầm quyền, hành động như một con dã thú sống động.

Thuộc hạ của Cao Dương bị hết sức độc ác, có thể coi là mất đi ác quả của gian tặc.”

Một phen bình luận cổ, thần sắc nàng ôn hòa, nói: “Huyền Môn cũng như một quốc gia, bên trong ngư long tiềm ẩn...”

Tướng công làm bộ ngớ ngẩn vô năng, ác đồ tiềm tàng chắc chắn nhân cơ hội làm loạn.

Đến lúc đó ta giúp Chân biệt ai là ác nhân, ai là hiền tài trung thành.” dí dỏm vỗ vỗ ngực, cổ vũ nói: “Có ta ở đây, chúng ta sẽ không phạm lỗi lầm như cao dương.” Đào điên khê sờ mũi của nàng, nửa mang chế nhạo nói: “Nữ nhi gia xinh đẹp dễ thương.”, Ai ngờ bụng đầy mưu lược, Tào Tháo và Lưu Bị cũng coi như cam bái hạ phong.” Bách Linh cười nói: “Tiểu nữ tử sao dám so với kiêu hùng, lấy sử làm gương có thể biết hưng thịnh thế, lúc ở nhà mẹ thường kể cho ta sách sử, ta chỉ chiếu theo lời miêu tả của nàng...”

Tiếng nói im bật mà đứt đoạn, Đào Yêu Yêu và mẫu thân nàng căm ghét biết bao, Long Bách Linh bỗng dưng nhớ ra, nhỏ

giọng nói: “Tướng công, ta...”

Hắn chú ý: “Nhất Minh kinh người” cùng với các loại chuyện liên quan như “Thi đao trăm loạn ma”, đều chỉ ra người thượng vị giả bộ ngốc nghếch, thăm dò thủ hạ trung gian, đây là chung thức của sử gia.

Đơn giản Bắc Tề Văn Tuyên Đế cao ngạo uống rượu phóng khoáng, cũng là thử thách phẩm tính của đệ đệ, điểm này cũng là kiến giải của Long Bách Linh, sử học cũng không phân tích rõ ràng phân tích.

Lần thứ tư trở về, hấn vuốt vuốt sợi tơ tình như ma.

Vừa nghe nhắc tới Long đại nương, trong mắt đào trụi lủi căm hận, miễn cưỡng cười nói: “Ngươi a, thư trùng một cái, đọc sách không đủ, muốn thi Trạng nguyên làm Hàn Lâm sao? Trong lúc dưỡng bệnh còn không ngừng, cái này lại đọc sách gì vậy?” Cầm quyển sách trong tay nàng, xem kỹ, trên bìa viết bốn chữ “Bát Tông Hâm Chí”

Long Bách Linh nói: “Là chí truyền cổ xưa của Đạo Tông bát phái, câu chữ rất tối nghĩa, nhận thức rất nhiều sự tình mâu thuẫn.” Đào Yêu Thiên nói: “Ừm, Đạo Tông bát phái, đám hồ đồ kia ép chết Tiêu Tiêu, lịch duyệt cũ kỹ tất nhiên đều loạn.” Long Bách Linh nói: “Đạo Tông và Huyền Môn Nguyên nguyên thâm, cũng không thể xem nhẹ.” Nàng ta nghĩ chuyển đề tài “Mẹ thân”, lập tức kể rõ nguồn gốc của bát tông môn, nói: “... Đường đời La Phù diệt vong còn sót lại bảy phái, Đạo Tôn Suy, dựa vào Phù Khuyết phái đến nay vẫn duy trì cho đến nay.

Liên quan tới chuyện sử sách tông phái nhiều năm, mấy ngày nay cơ bản ta đã lật qua.”

Đào Yêu Yêu nhìn qua, trên giá sách sắp xếp giản lược xuống giếng, hiếm có dấu vết co rút qua,

Nghĩ đến là nữ hài tử thích chinh đồn sạch sẽ, ở chỗ động thủ thường không quên thanh lý, nhưng hơn một ngàn quyển sách bày ra để đi không khỏi rườm rà.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Trong phòng này cất giấu bí tịch đều thuộc về Huyền môn.

Đi đâu người nhất định phải ở lại phòng này, ta tưởng ngươi muốn học pháp thuật thượng thừa, kết quả tìm hết sách cổ đọc sách cổ, tính chơi đùa quá nặng.” Long Bách Linh nói: “Ta học pháp thuật có tác dụng gì? Trên kinh đạo giảng “Chấp Cổ đạo ngự kim có”, xem sử giả cũ giúp tướng công minh phân lợi hại, đây mới là việc cấp bách.”

Nụ cười ngây ngô cứng ngắc, chột nghĩ: “Tất cả những gì nàng làm đều là vì ta, tuyệt không có nửa phần tư tâm.

Cổ Kim si tình nữ tử vô số, ai có thể đạt tới tình cảnh “Vong ngã” của mình? Đạo thư vân qua thì sinh tai “

Linh Nhi quá mức cực đoan đối với ta, chỉ sợ gieo mầm mầm mầm tai họa gì.”

Bách Linh còn đang phân tích tình thế cho hẳn: “So với Nga Phản phái, Đạo tông càng gần thế tục hơn, không thiếu kẻ gian ác tham lam.

Tướng công thăng nhiệm sư tôn chưa lâu, trong ngoài Huyền môn chắc chắn sẽ sinh ra nghịch lưu, phòng bị mấu chốt là làm rõ nguồn gốc cùng mạch lạc các loại thế lực trước.” Cầm lấy quyển sách Ấn Chí của tám tông kia nói: “Đa số sử liệu ta đã đọc hiểu, bản chí truyền này khó giải.

Trong sách ghi lại kiếp nạn Đạo Tông chịu đựng lúc đầu, lấy trận chiến Tây Vực Sơ Đường thảm liệt nhất kể lại trận chiến ở Tây Vực.

Nói là một loại ác ma tên là “Vô Luân Thú” truy sát Đạo trường môn, Ngao Tổ Sư Tử Nguyên tông đại chiến với nó, sa mạc bị chém giết biến thành huyết hải.

Xem một chút đoạn dân ca Bắc triều này, chuyên nói Vô Luân Thú hung tàn.” Mở ra một trang, chỉ vào văn tự đọc:

Thất tinh cao treo cao Thiên Tây.

Cổ hồn tản mạn khắp nơi.

Máu người khó chỉ có thể khát nước.

Thịt người khó lấp bụng đói.

Vô luân thú hề không chỗ dựa.

Ai ngày nào sẽ tìm lại được thân thể cũ.

Ai ngủ được lâu, vĩnh viễn yên tĩnh.

Đọc xong, nàng đánh cuốn nói: “Dự đoán ý nghĩa của bài ca này, Vô Luân Thú kia hình như đã khởi nguyên từ thượng cổ, mất đi thể xác hồn không có về, du đãng sát sinh ở phía tây.

Đạo Tông gọi nó là yêu ma chi thủ, theo ta đoán chính là Yêu Hoàng.” Đào Yêu Yêu điên cuồng nói: “Yêu Hoàng?”

Long Bách Linh nói: “Ngoại trừ Yêu Hoàng, Ma đạo ai có thể xưng là thủ lĩnh? Nhìn chung chiến sử ngàn năm của Đạo tông, Yêu Hoàng vẫn luôn là cường địch số một.

Mà Vô Luân Thú cũng bị Đạo Tông coi là kẻ cầm đầu, hai người xưng hô là cùng một tà ma.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Đúng thì sao, không phải thì sao? Yêu Hoàng là cái gì liên quan gì đến ta, Tiên Ma tranh đấu căn bản rắc rối, ta không muốn trôi xuống dòng nước đục kia.

Người ngoan ngoãn tỉnh dưỡng đi, chớ để nhọc lòng...” Long Bách Linh nhẹ nắm bàn tay đào điên khùng, dịu dàng nói: “Tiêu diệt Yêu Hoàng là đầu lĩnh Huyền môn đại sự, vì thế tướng công mới đáp ứng đại sự loạn trần, tiếp nhận trọng trách sư tôn Huyền môn gánh vác.

Sớm một ngày hoàn thành nhiệm vụ, sớm một ngày là nhàn rồi, ta cũng không cần nhọc lòng.”

Một trận trăm mặc, đào chết non suy nghĩ “Linh Nhi tuệ nhãn như đuốc, đã sớm đem tâm tư của ta nhìn thấu.

Trước mặt nàng làm giả, như thể dư thừa hơn Long Vương gia hầu hạ: “Bách Linh nói: “Tướng công công làm sư tôn cũng không phải người nắm giữ phong quang quyền.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đã nói đến mức này, ta cũng không lừa gạt gì.

Lão sư tôn tự mình dặn dò, mỗi giờ mỗi khắc ta đều không dám quên.

Kỳ thật bắt đầu từ ngày thứ hai tiếp vị, ta liền tìm kiếm bốn phía Yêu Hoàng.

Đông Hải Bắc Hải Nam Hải đều đã tìm hết, đặc biệt là Đông Hải Thánh Thủy Cung trong truyền thuyết, càng là dán vào đáy biển tra xét từng tấc một.

Nơi này xác thực tán bố phòng ốc, từng tòa hoang phế rách nát, không thấy một chút yêu ma khí nào.

Có lẽ Yêu Hoàng giỏi che giấu, nhưng tuyệt đối không thể giấu ở Đông Hải.”

Long Bách Linh nói: “Tên là Đông Hải Yêu Hoàng, sào huyệt thật sự ở phía tây.” Đào Yêu điên nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, Kim Luân giáo là nanh vuốt của Yêu Hoàng.

Trước khi Ngự Thú môn đuổi giết dư nghiệt của Tây Vực, chờ bắt được dư nghiệt của Kim Luân giáo, có thể tìm ra hành tung của Yêu Hoàng.” Bách Linh nói: “Như vậy là tốt nhất, ta chỉ lo...” Đầu ngón tay xẹt qua trang bìa Ấn Chí Lục của tám tông, chậm rãi nói: “Một ít manh mối khiến ta rất hoang mang, so với tàn bạo ghi rõ về Yêu Hoàng như vậy thì tàn bạo hơn nhiều.

Một số Đoạn Lạc lại rất cung kính đối với hắn, điều này không phải rất mâu thuẫn sao? Quá trình đấu pháp càng hoang đường hơn.

Xung đột khắp nơi thường xuyên có địch ta lẫn lộn.

Thời khắc chiến đấu kịch liệt nhất, Đạo tông đi theo tổ sư Nguyên tông, lại bái Vô Luân Thú làm thống soái, Tổ sư thế mà lạc quan được như vậy, đây là vì sao? Căn bản không hợp lẽ thường.”

Nàng buông sách xuống, ôm chặt chần nói: “ Binh pháp viết “Không biết mình không biết kia, mỗi lần chiến tất bại.

“Kẻ địch chúng ta không biết, mới là kẻ địch cường đại nhất.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Chỉ sợ hắn không mạnh, không thử ra sự sắc bén của vũ trụ.” Hắn ưỡn ngực lên, khí phách ẩn hiện trán: “Một kiếm trăm trừ Yêu Hoàng, tất cả mọi vấn đề đều giải quyết xong.

Ma đạo tan vỡ, Ngao Bí phục hưng, sư tôn nguyên được đền, thù cũ của đại ca cũng có thể kết thúc.

Về phần ta...” Trong mắt hiện lên một tia lo lắng, cười lạnh nói: “Tính ra Yêu Hoàng cũng là đại cừu gia của ta, nếu không phải hắn nguy hại nhân gian, Huyền môn sao có thể viễn chinh Đông Hải? Nếu không phải Huyền môn chinh chiến, sao phụ thân ta lại thân bại danh mà chết? Nếu cha ta không chết, sao mẹ ta có thể đổi thành thiếp, bị ác nương của Long gia tra tấn mười sáu năm!”

Hắn ta càng nói càng tức giận, phảng phất long lão nương gần trong gang tấc, giương tay lên muốn lấy mạng nàng ta.

Hoắc Địa bưng tỉnh quay đầu, chỉ thấy Long Bách Linh mặt đầy sầu khổ cùng bất đắc dĩ, Đào Yêu Yêu thất khiếu, ngượng ngùng cười nói: “Ha ha, không nên đề cập đến mẹ con ngươi, thù hận đời trước của các nàng, chúng ta là con cái...” Nháy mắt, không cách nào chối từ, cầm chén trà trên ghế lên nói: “Ài, không nói nữa, miệng lưỡi khô khốc, ngươi cũng khát hả? Đến đây, ta cho ngươi uống.” Cánh tay phải ôm lấy nàng, bưng chén tới bên miệng.

Long Bách Linh tựa vào ngực, nhấp một ngụm trà.

Đào Yêu Yêu chỉ xoay chén, tìm chuẩn đầu môi miệng của nàng, ngửa cổ lên, ừn ừn uống đến đáy, ngạc nhiên tán thưởng: “Quá sáng khoái, Linh Nhi đã uống qua trà thơm ngọt, chẳng lẽ miệng nhỏ cất giấu mật ngọt?” Lại gần quan sát.

Bách Linh Ứng Cảnh, miễn cưỡng cười một tiếng.

Đào Yêu Yêu giờ cái chén lên, hướng về ánh mặt trời thưởng thức, ra vẻ giật mình nói: “Đồ chơi này thật tinh xảo! Toàn bộ chế tác từ Trúc Tương Phi Hồng Vãn, ta nhớ rõ lúc Quan phủ phủ Kinh Châu mở tiệc đãi khách, trước bàn bày biện đồ uống trà Hồng Trúc.

Quả nhiên là “Mỹ khí mỹ thực”, nhưng phú quý khí xa xỉ, làm cho người ta sinh công niệm từ tục.

Huyền môn tôn trọng thanh đạm, không ngờ lại có đồ vật quý giá như vậy.” Long Bách Linh nói: “Không phải của Hằng phái.” Đào chết yêu nói: “Ồ, từ đâu mà đến?”

Giả bộ nhìn trái nhìn phải mà nói, hắn chính là biện pháp cũ thoát khỏi phiền nhiễu.

Long Bách Linh biết rõ lý lẽ này, lập tức lên tinh thần, thuận theo hắn đáp: “Đây gọi là “Yên Lăng Mạnh”, luôn luôn quý trọng cho Cát Tiên sơn Hoàng Long quan, nương tử tầm mới ăn trộm mấy ngày trước.” Hai chương quỹ của Cửu Âm Đồ Trường, cải tiến thành trộm cắp.” Bách Linh nói: “Yên Lăng mộ nhiệt nóng rực Tử Minh, trà ngâm có hiệu quả bổ dưỡng cực kỳ.

Mấy ngày gần đây Tầm Nương chạy khắp nơi, chuyên tìm trân phẩm bảo vật bổ nguyên khí cho ta.” Mái tóc nhìn ra cửa sổ, nói: “Cái này không, lại đi Xuyên Đông đào Lục Diệp Ô Kim Hồng gì đó, nói buổi tối cùng táo đỏ nấu canh gà.” Đào Yêu Yêu nói: “Người ta khẳng khẳng một mực với người.”

Nhưng cao thủ Thục Tiên Đạo rất nhiều, yêu quái chạy lung tung sợ gặp nguy hiểm.” Long Bách Linh nói: “Ngăn không được, nằng chỉ nghe Hồng Tụ trộm Lưu Thương.

Vì bày tỏ lòng trung thành với ta, cũng đến Hoàng Long quan hiến chủ trộm bảo vật.”

Đào Yêu Yêu mỉm cười nói: “Tầm nương tử trung dũng khả giám, Linh Nhi thu người hầu tốt.” Nàng ném Yên Lãng đi, tin khẩu nói nhảm: “Tính ra Hoàng Long quan có chút gia sản, Lưu Thương lui tới lần trước đã không tệ rồi.”

Kỳ Lân Tủy nấu chín cực dễ hư thối, chứa vào lại ba ngày...” chột yên lặng, thầm nghĩ Tử Viêm Kỳ Lân Tủy là kỳ trân độc môn của Long gia, nói về cái kia, lại muốn dẫn ra Long lão bà...

Hắn xoay mặt nhìn sang bên cạnh, Long Bách Linh không nói gì đối mặt với hắn.

Đào Yêu Yêu đặt chén trà xuống, tìm người khác nói: “Người, thân thể của người lớn hơn chưa?” Bách Linh nói: “Hừ, nữ hài tử thân thể hư nhược bình thường, Ma Ngưu đại phu thiên vị cho người đóng cửa dưỡng bệnh, ngay cả ta đến xem cũng không biết.” Ngón tay cái nháy lên ngoài cửa, cười nói: “Thần nông tiên khách trúng mê thần thuật của ta, lúc này đang nằm mơ giữa ban ngày.

Ma Ngưu đại phu phòng bị nghiêm mật, phòng bị người khác sao có thể chống đỡ được bản sư tôn.”

Long Bách Linh nói: “Đệ tử Thần nông trông coi phòng này, cũng không phải để phòng người khác.”

Đào Yêu Yêu cười khan hai tiếng nói: “Thật sao? Đơn giản phòng ta? Ta thành Ôn Thần rồi.”

Bách Linh nói: “Ma Ngưu đại phu nói trong cơ thể ta có một loại chú kết, âm thầm liên lụy với người, cần phải cách mấy ngày tra rõ căn nguyên.” Trong mũi Đào Yêu Yêu khế hừ một

tiếng: “Có ý gì?” Long Bách Linh nói: “Hắn nói, chú kết kia ẩn giấu tiên pháp cao thâm, người vừa xuất hiện sẽ phát động., Làm ta tình thâm như bệnh cấp, chỉ mong suốt đời cùng người canh giữ.” Đào Yêu Yêu cười lạnh nói: “Đúng là đủ cao thâm, hai ta đại sự chung thân là ai định ra? Nếu bàn về ẩn giấu cơ quan, cũng là...” Trong lòng trầm xuống, nhẫn nại không đề cập tới.

Bách Linh tiếp tục nói: “Cũng là âm mưu của mẹ ta, đúng không?”

Hai người bốn mắt gặp nhau, không nhúc nhích ngồi yên tĩnh.

Đến lúc này tình thế đã trắng bạch, oán cũ của mẫu thân bày ra trước mặt, giống như hào quang vắt ngang, hai người bọn họ ở chung một ngày, phải đối mặt một ngày.

Nếu không cách nào tránh né, không bằng nói trắng ra thân nhiên vô cùng.

Long Bách Linh nói: “Mẫu thân sinh ra ta nuôi ta, hết thảy của ta đều là do nàng dạy cho.

Nếu tình cảm đối với tướng công cũng là do nàng làm ra, vậy ta thật sự là con gái may mắn nhất trên đời này, thật không biết nên báo đáp mẫu thân như thế nào.”

Nghe nàng nói uyển chuyển, Đào Yêu Yêu hơi động lòng, khẽ vuốt mái tóc của nàng, khuyên nhủ: “Người đều nói “Nữ tử vô tài chính là Đức”, người từ nhỏ đã bị ép học tập văn điển, ngoài ra còn phải khổ luyện nữ công, hơi chút trì hoãn không phải đánh liền mắng, hơn nữa mấy cái giống như Bá Vương huynh, bị ức hiếp còn ít sao? Long gia đối đãi nữ nhi hà khắc, chưa nói đến báo đáp gì.”

Lần thứ tư trở về, đồ nhí vuốt ve sợi tơ tình như ma nhĩ.

Long Bách Linh ngơ ngác nói: “Mẫu thân của ta hiền lành nhất, bà không đánh chửi người cũng không biết chữ, bà là một nông phụ nông thôn bình thường.” Đào Yêu sững sờ, nói: “Linh Nhi, con không sao chứ?”

Bách Linh thần sắc hoảng hốt, phảng phất như ly hồn xuất khiếu, trôi về thời đại xa xưa kia, trong miệng lầm bầm: “Nhà ta ở thôn La, cha mẹ tử muội tổng cộng tám cái.

Thời tiết này giống như mỗi năm thời điểm này, nhà khác đều ăn bánh tròn, uống đồ Tô tửu, ban đêm phóng pháo nổ.

Nhà chúng ta nghèo không có gì ăn, buổi tối chỉ có thể uống chút cơm canh nằm xuống ngủ.

Cho đến hôm nay, mẫu thân lấy ra một ít lương thực bình thường, công phụ thân đôi khối bánh ngọt, nửa đêm lén rời giường, lần lượt hướng về phía tử muội chúng ta nhét một khối nhỏ vào miệng. Đại tử, Nhị tử, Tam tử... Cuối cùng đến phiên ta.

Ngày hôm sau tỉnh lại đầu lưỡi ngọt ngào, ta mới biết là năm tháng.”

Đào Yêu Yêu Yêu dần dần tỉnh lại, thiếu nữ trước mắt kiêm linh hồn Tây Thi, khó có thể dứt bỏ thân tình xa xôi của Cổ Việt.

Hắn muốn an ủi lại không thể nào nói ra được, nói: “Tái Quang...” Bách Linh quay sang, lệ quang trong mắt trở nên nghiêm nghị, nói: “Ta có hai mẫu thân, một người nuôi nấng Long Bách Linh, một người dưỡng dục Kiến Quang.

Xuân Thu Việt quốc là không trở về được, Di Quang nhớ mẹ, nếu có thể đồng tâm báo đáp ân mẹ với Long Bách Linh, nhất định sẽ rất vui vẻ.” Đào Yêu không nói gì, âm thầm hồi hận “Sớm biết như vậy, nên đưa mẹ Di Quang cùng đến kiếp này.”

Hắn vẽ mặt đau khổ không nói, Bách Linh mềm lòng, dịu dàng nói: “Người làm khó ta càng không vui.

Thôi quên đi, tương lai thân thiết với Long gia xa gần, ta chỉ nghe lời nói của tướng công.” Đào Yêu Yêu vừa cảm động vừa áy náy, giương cánh tay khẽ ôm.

Long Bách Linh không thể kìm nén được nước mắt, nằm ở trước ngực khóc thút thít.

Đào Yêu Yêu cường tiểu nói: “Được rồi được rồi, xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng thắn.

Nếu mẹ ta không tính hiềm khích trước, khoan dung Long lão bà, tất cả thù hận tự nhiên sẽ tan thành mây khói.

Chúng ta là con cái thuận theo nguyện vọng của trưởng bối, khiến trong lòng bọn họ thống khoái, đó mới là hiếu hành lớn nhất.”

Tâm tình lo lắng của Bách Linh hơi giải, ngẩng mặt ghen ngào nói: “Ta lại không biết mẹ ta đã làm gì, lấy việc này để Dao Khuyển a đi chôn xuống thâm cừ đại hận.”

Nhắc tới ác tích của Long đại nương, Đào Yêu Yêu lửa giận lên, hít sâu một hơi cưỡng ép đè xuống, cao giọng nói: “Đại niên tiết khóc suốt mướt tim xui xẻo sao? Lập tức cho ta mưa qua Thiên Tinh!” Xoa tay áo cho nàng lau lệ, Bách Linh theo lời giãn mày, nhưng nước mắt vẫn còn mang theo, càng phát ra vẻ đầm đìa đáng yêu.

Đào Yêu Yêu thâm nghĩ: “Vốn đã yêu kiều, sao lại chịu nổi đau lòng rớt nước mắt? Không phải làm cho nàng vui cười không chịu được.” Bà lão ngẩng đầu trái lo phải mở ra, vẻ mặt cố chấp nói: “Gia tằm nương tử chỉ lo chạy loạn, lại không có một người hầu hạ tiểu thư!” Tay duỗi ra gối đầu giường, sờ soạng một hồi: “Đừng có gì, bảo thằng nhãi ngốc này hầu hạ Long tiểu thư đi, trước tiên tìm khăn lụa thơm thoang thoang lau mặt cái đã.” Lật đầu gối, phía dưới không có khăn tay bên dưới., Có một cây cắt nhỏ, hai cái chân đẹp đẽ, đào non rực rỡ: “Quả nhiên là tiểu thư khuê các, ta đoán trên giường có giấu kim khâu, đây là làm cho ta cái đế?” Cầm lấy nhìn kỹ, bên cạnh vẽ cây cỏ, chính giữa là một đóa sen tịnh tiến, tay chân gọn gàng.

Đào Yêu Yêu quát lớn, cười nói: “Làm cho xong đi, ngày bái thiên địa ta mặc không tệ.”

Long Bách Linh vẫn không cười, cúi đầu nhìn xuống, lông mi dài khẽ run, yên tĩnh như hoa chiếu nước.

Đào Yêu Yêu lặng lẽ thì thầm: “Chẳng lẽ không phải làm chủ rể cho ta mặc?” Nhìn dung nhan yêu kiều của nàng ửng đỏ, nước mắt thấm ướt, mấy phần buồn bã càng thêm xinh đẹp quyến rũ.

Đào Yêu Yêu trong lòng rung động, nói: “Không cho tân lang quan, vậy cho tân nương tử mặc? Ta trước tiên thay người thử bó chân thử một chút không.” Giơ tay kéo xuống giường bị kéo ra.

Dưới thân Bách Linh chỉ mặc quần lót, chân trần đột nhiên lộ ra, hoảng hốt co rụt về sau.

Đào Yêu Yêu giành trước ôm vào trong lòng, phảng phất như giám thưởng trân ngoạn danh khí, vuốt ve khen ngợi: “Đẹp, một đôi chân đẹp, như tuyết như ngọc, như mài giũa, tu sửa móng tay bôi hoa phượng tiên càng xinh đẹp hơn.

Tiểu thư trang điểm là chức vụ của tằm nương tử, nàng không còn là do ta làm thay nữa.” Nói xong tìm cái kéo nhỏ kia, vừa khoác lác: “Cổ nhân làm vợ vẽ lông mày, bản thân làm vợ tu chân, trong khuê phòng nhạc đệ khúc đồng công.”

Kể cả hiền lành thực nữ cũng không chịu nổi như vậy, Bách Linh Song chân bị hấn vuốt ve một phen, ngứa đến trong lòng, không nhịn được ngâm khẽ: “Ủm, đừng, đừng đùa giỡn...” Không thể giả vờ, nghiêng người nhích lại gần.

Đào Yêu suy nghĩ ” thuở nhỏ mỗi lần khóc mũi, gãi lòng bàn chân luôn có thể chọc cười khanh khách của nàng, hôm nay phản ứng có chút kỳ lạ.” Chợt cảm thấy nhuyển ngọc nhẹ tựa vào người, thiếu nữ liên tục hít thở nhẹ phả vào mặt ấm áp, một sát tình nóng như sôi, thư thái ôm cả người nàng vào giữa gối.

Khi còn bé trai đùa giỡn, hai người thường xuyên ôm ấp ngứa ngáy, chưa từng có ý niệm nam nữ tị hiềm.

Nhưng Long Bách Linh đã từng tiếp nhận “Khởi Mông” của cô nương tằm, hiểu biết ngấm ngấm đối với phu thê của mình trong đó.

Đã hiểu chuyện người không còn là tâm tính của tiểu nha đầu.

Chợt gặp tình lang ôm chặt, liên thanh kinh hô: “Không, không cần...” Thân thể lại mềm mại như nước, chỉ nguyện cứ vậy tan chảy trong lòng ngực hắn.

Đào Yêu Yêu cũng choáng váng, lục lọi cởi dây lưng của nàng ra.

Đang lúc triền miên khó phân, cửa phòng “Đông” một tiếng vang lên, một bóng người xông vào.

Hai người trên giường như bị kim đâm, “Đằng” xoay người tách ra.

Long Bách Linh xấu hổ ngẩng đầu lên không nổi, đang định quát lớn, chợt nhận rõ khuôn mặt người tới, vừa vặn xương khớp tách ra thối xuống một cỗ băng phong, hỏa khí tiêu tán toàn bộ, rụt cổ hỏi: “Tiểu, Tiểu Tuyết, ngươi đến khi nào?”

Tiểu Tuyết đã đứng ngoài cửa một lát.

Các pháp thuật Đào Yêu đều rất mạnh, dò xét sơ hở, thêm chút tình cảm lúc này làm cho Cố Khanh ta lo lắng, động tĩnh bên ngoài phòng mà không có kiểm tra kĩ càng.

Lại có thể hận cửa sổ thấu phong, từng câu tình ngôn tượng sinh cánh, bay ra ngoài chui thẳng vào lỗ tai Tiểu Tuyết.

Đem bàn tay then của nàng luống cuống lên, muốn hoảng loạn trốn ra, chợt nghe trong phòng “Ừm, không cần” thanh âm liên tục vang lên, 《Thuật ngọt ngào dẫn động lòng người》.

Tiểu Tuyết Đẳng cảm thấy đầu tóc nóng lên, một cây Vô Minh Nghiệp bị lửa đốt cháy ba phần, đau đầu liền đung cửa mà vào.

Vào phòng thủy cảm thấy hồi hận, vị hôn phu của người ta tán tỉnh Đông Dã Tiểu Tuyết ta có làm gì? Một cô gái trong sạch, vì chuyện này mà tức giận là có ý gì? Tiểu Tuyết càng nghĩ càng xấu hổ, nhớ lại, vén váy quỳ một gối, miệng nói: “Đông Dã Tiểu Tuyết tham kiến sư tôn!”

Đào Yêu Yêu vội tiến lên đỡ, nói: “Sao phải làm cái lễ này, hai chúng ta là quan hệ gì chứ...” Lời đến đây đột nhiên câm miệng, trộm nhìn lại vị trên giường kia.

Hàng mi thanh tú của Long Bách Linh sớm đã dựng thẳng, hiển nhiên “Quan hệ giữa hai chúng ta” đã thành mối lửa, một

trận đấu khí khó tránh khỏi.

Quả nghe bách linh cười lạnh nói: “Quan hệ là quái, đây không phải thân chẳng quen, không gõ cửa có thể xông vào phòng ngủ.”

Tiểu Tuyết chỉ nói chuyện với Đào Yêu: “Khởi bẩm sư tôn, Lăng Ba đầu hàng Kiếm Tiên mời người thương nghị chuyện quan trọng trong phái, hiện đang chờ đợi trong đình thanh tú.

Bởi vì sư tôn đối xử với ta không giống người thường, Lăng sư tỷ mới sai ta đến đây truyền tin.” Nàng thẳng thắn nói, trước đó Lăng Ba xác thực có đánh giá ” Đào sư tôn đối đãi Tiểu Tuyết khác với người thường”, nay gặp trăm linh hồi lộ, dưới sự nóng vội dẫn chứng, lại quên mất trong giọng nói ẩn chứa ý vị thâm trường.

Bách Linh tiếp lời nói: “À, báo cáo, hóa ra là nô tỳ truyền tin.” Bụng chén trà lên thổi bong bóng trà, tiếp tục nói: “Nhưng nô bộc dù sao cũng hiểu chút quy củ.

Ngày trước Lục Cơ Sứ Hoàng Nhĩ Cầu truyền gia thư, ở ngoài cửa nhà “Lấy thanh báo hiệu”, miễn cho chủ nhân bị quấy nhiễu trong phòng.

Một con chó còn biết lễ phép, hiện xuống nô tài ngu xuẩn lại chỉ biết va chạm lung tung, kêu hai tiếng cũng sẽ không biết.”

Con chó tai vàng truyền tin là điển cố của Tây Tấn, Tiểu Tuyết mặc dù không thông văn sử, cũng nghe ra Long Bách Linh đem bản thân mình so với súc vật gia đình hơn.

Tức giận đứng thẳng người lên, đi đến bên giường chỉ vào nói: “Người bót đào móc trong giọng quái dị kia! Tân sư tôn không để ý tới nguyên nhân chính sự, hôm nay ta xem như thấy rõ! Hừ, giữa ban ngày dây dưa hán không tha, thần hồn hán điên đảo, phái Nga hào sớm muộn gì cũng bị người hại chết!” Nàng nghĩ đến câu nói kia, cứng rắn như ném bánh sắt.

Mà “Đại Thiên Nhật dây dưa” ngữ như nặng ngàn cân, mỗi chữ đều trúng chỗ yếu hại.

Thân thể mềm mại của Long Bách Linh run rẩy, xấu hổ gần muốn ngất xỉu.

Đào Yêu Yêu vội hoà giải: “Bình tĩnh, Nữ Nhi gia diệu dàng hiền hòa, hai người các người càng là tuyệt đại kiêu nhi tử, nữ nhi trong nữ nhi, sao so với ăn thuốc pháo còn nóng hơn? Xem trên mặt ta chớ ồn ào.” Nào khuyên được? Mắt thấy gương cung bạt kiếm, tranh cãi biến thành tranh đấu.

Long Bách Linh nâng cổ tay muốn thả băng tằm Tiên Tác, nhưng bị chọc giận nên không cách nào ngưng tụ ý niệm. Tiên thuật không sử dụng ngược lại còn thất thủ nghiêng chén trà, quần áo trước ngực ướt nhẹp cả mảng lớn.

Đào Yêu Yêu thuận tay lau chùi, mấy lần chạm vào, Bách Linh rụt ngực tránh né.

Tiểu Tuyết thấy hàm răng cắn xuống môi, trực tiếp cắn ra huyết ấn, quay người lại nói: “Trước mặt người cũng dám làm chuyện xấu, còn muốn không biết xấu hổ? Mắng người ta là chó, ra vẻ chó cũng không bằng!” Long Bách Linh tức đến mức tê dại, dù có trí cơ ngàn loại, giờ phút này đầu óc trống rỗng, ngón tay run rẩy run rẩy Tiểu Tuyết nói: “Tiểu Tuyết, ta... Người, người, người.”

Cục diện dần dần không thể văn hồi, tách hai bên ra chính là thượng sách.

Đào Yêu Yêu ngộ ra tranh chấp giữa các nàng, nguyên nhân dẫn dụ các nàng chính là mình, xoay người bước ra ngoài phòng, liên tục kêu la: “Tiểu Tuyết, chúng ta đi mau, người dẫn ta đi cùng Lăng Ba thương lượng đại kế của Huyền môn với Lăng Ba.

Linh Nhi tĩnh tâm điều dưỡng, rảnh ta sẽ trở lại với người.” Tiểu Tuyết hận không thể sớm rời đi một chút, lên tiếng bước nhanh ra ngoài.

Hai người đi nhanh như gió, vượt qua mọi người nằm ngoài cửa, đào tiên điên cuồng hét lớn: “Ma Ngưu đại phu, chăm sóc tốt Long sư muội!”

Sau một tiếng hô pháp thuật được giải, chúng đồ Thần nông mơ màng tỉnh lại, nhảy lên trao lung tung “Làm sao vậy, làm sao vậy?” “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Ma Ngưu đại phu chột nói: “Không ổn rồi! Long sư muội động tình, tình chú của nàng tác động, nhanh bố trí Thanh

Tâm An Tiên pháp trận, thiêu đốt hương khí trấn thần lý!” Bốn tên cao thủ đốt hương ngồi xuống, niệm quyết xếp ra thế trận.

Thần Nông Môn trị liệu tiên khách mê loạn, thường dùng An Tiên Trận trước tiên áp chế cơn cuồng bạo của hắn.

Trong trà Long Bách Linh uống cũng chứa trấn tĩnh dược vật, thích hợp với huyền hương vờn mũi, Nộ Diễm trong lồng ngực tắt, ngay cả ý nghĩ sử dụng tiên thuật cũng bỏ đi.

Ma Ngưu đại phu nói thầm: “Tên sư tôn khốn nạn kia lại chạy tới trêu chọc Long sư muội, dẫn đến nàng động tình hoài xuân, nguyên rửa theo huyết hành chui loạn, không đến mười ngày nửa tháng đừng mơ tìm được! Mẹ nó, thiên tân vạn khổ đem nguyên rửa ổn định tại Nhâm mạch, lần này bệnh hoạn mất tích, tất cả vất vả của lão tử đều uổng phí...”

Bách Linh ghé vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, bầu trời xanh mênh mông như đại dương, nhìn không thấy bóng dáng con đào nào biến mất.

Tĩnh tư một lát, nghe tiếng lá trúc vang lên, đáy lòng dần sinh ra cảm giác lạnh lẽo, rút vào trong chăn ngủ.

Lần thứ tư trở về, đồ nhi vuốt ve Tình Ti Như Ma Tam.

Tiểu Tuyết rời khỏi thạch ốc ngự kiếm phi hành, chân khí trong ngực bụng tuôn trào, trong nháy mắt vọt tới phía trước hơn mười dặm.

Đào Yêu Yêu đuổi theo sau, đè lại cổ tay giúp nàng điều hòa nội tức, dặn: “Phi chậm một chút đi, vận khí quá mạnh tổn hao chân nguyên.” Tiểu Tuyết vung vẩy ra nói: “Người sờ nàng thì tốt rồi, đừng đụng ta!” Tự giác lời này có vị quái dị, rớt xuống đầu, không dạy nó nhìn thấy bên má đỏ ửng lên.

Không biết nên trấn an người như thế nào mới tốt, sững sờ nói: “Tiểu Tuyết, cuối cùng ta cũng trông mong người trở về rồi, ai ——”

Tiếng thở dài này phát ra từ phế phủ, tràn đầy áy náy cùng vui mừng.

Mấy ngày trước Tiểu Tuyết rời núi rời đi, chúng đồ Ngao nghị luận riêng, có nói nàng si tình sư tôn đào, bởi vì ý kiến người trong lòng có sở thích khác, thương tâm quá độ mới không từ mà chia tay.

Có người tiếc hận thay cho Tiểu Tuyết, nói không phải trước kia có kết hôn, chắc chắn sư tôn sẽ chuyên tâm yêu nàng.

Cũng có người khen Tiểu Tuyết biết đại thể, nếu ở lại trên núi tranh chấp, Tân sư tôn cùng hai nữ đệ tử xen lẫn không rõ, danh dự của Nga Mi phái còn bao nhiêu? Nói tóm lại, Tiểu Tuyết tạm thời rời khỏi Huyền môn là thỏa đáng nhất, chờ sau khi sư tôn kết hôn lại tìm nàng về núi mà thôi.

Nhất thời lời đồn lan truyền, Đào Yêu giả bộ ung dung, tuyệt khẩu không đề cập tới Tiểu Tuyết, kì thực là lo lắng trong lòng, buổi tối thường một mình ngồi trời sáng.

Nhưng lại sợ sẽ gây phong ba, ảnh hưởng đến trừ ma đại sự và Bách Linh khôi phục, chưa từng truy tìm tung tích của Tiểu Tuyết.

Hiện nay người Y đang ở bên cạnh, điên cuồng mừng rỡ trong lòng, sớm vứt bỏ những cố niệm kia, kéo tay nói: “Ta xin lỗi ngươi.” Nhìn nàng nhỏ nhắn yếu đuối, tôn lên bốn phía mê mông, giống như một cánh thu cúc trong cánh đồng hoang vu, nói: “Ta xin lỗi ngươi.”

Đào Yêu Yêu áy náy vô cùng, nói rất sâu: “Tiểu Tuyết, mấy ngày nay ta rất vương bận ngươi.” Lần này Tiểu Tuyết không tránh khỏi, để nó kéo tay, chỉ quay mặt sang một bên.

Đào Yêu Yêu nói: “Ngươi sinh ra ta tức là nên giận, lúc ban đầu những lời ngon tiếng ngọt kia của ta, không hoàn toàn là sự thật, kỳ thực... Rất nhiều là vì mượn nhờ ngươi là tốt rồi, đẩy lùi được đứa bé Long gia kia thông gia kia.

Bất quá, về sau ta...” Vô cùng xấu hổ, ẩn giấu sâu trong lòng đều run rẩy, muốn thổ lộ chân tình để an ủi, nhưng lại ngượng ngùng không nói nên lời.

Đứng lặng một lát, tuyết nhỏ cuối cùng cũng không phải nữ tử có lượng nhỏ khí, thở dài một tiếng, bao nhiêu u oán cũng tán đi, quay đầu nhìn lại, sắc mặt trắng như ngọc lan, vành mắt lại đỏ hồng.

Đào Yêu Yêu nói: “Gần đây nước mắt của ngươi không ít nhỉ? “Tiểu Tuyết” “Ừm” một tiếng, không nói gì mà ghen ngào, nhớ lại chia lìa mấy ngày, thật giống như chia tay mấy đời, rốt cuộc lại có thể ở bên cạnh hắn, cực kỳ ủy khuất giấu trong lòng, nhưng đều hóa thành khoái ý ngọt ngào.

Đào Yêu Yêu nói: “Sai ngàn sai vạn lần của ta, hại ngươi đau lòng, ta...” Tiểu Tuyết dụi dụi khóe mắt nói: “Quen rồi, từ khi quen biết ngươi, ta luôn luôn gốc ghếch rơi nước mắt.

Sư ca...” Đào Yêu Yêu nói: “Ồ?” Tiểu Tuyết nói: “Ta còn gọi ngươi là sư ca được không? Gọi là sư tôn quá già, ta không thích.” lúm đồng tiền hơi hiện lên hai má, uyển chuyển nói: “Ta là trời sinh thô lỗ, trong lòng muốn nói cái gì thì nói cái đó, ngươi đừng trách.”

Tâm địa thuần phác thẳng thắn, đúng là ngã về phía nàng, vui vẻ nói: “Gặp cái gì kỳ vậy? Ta cao hứng còn không kịp đấy! Cứ theo ước định cũ, lúc hai người ở chung gọi nhau là huynh

muội.” Tiểu Tuyết nói: “Ta không làm thân muội của ngươi.”
Mãnh liệt thất ngôn, che miệng cười trước tiên.

Đào Yêu Yêu vuốt đầu không ngậm được miệng, thoáng như Tam Phục Thiên uống xong canh Băng Mai, hậm hực mấy ngày liền tiêu tan mất.

Trong lúc nói chuyện, mang theo tay bay vào đám mây, gió lớn thổi lên ống tay áo như người chết đào, bày tới lắc lui rất là buồn cười.

Tiểu Tuyết nói: “Sao lại mặc quần áo nữ nhân? Đầu voi màu sắc rực rỡ.” Chân thành khuyên nhủ, ta biết sư ca không câu nệ tiểu tiết.

Nhưng ngươi chương quản Huyền môn, một mực tùy hứng sao có thể phục chúng? Đệ tử các môn chỉ vì ngươi không trang trọng như vậy, gần đây có một nửa số người của môn phái.”
Đào Yêu Yêu cười nói: “Ha ha, vậy bọn họ đã trúng kế rồi, bản sư tôn giả vờ ngây ngốc, thật là diệu kế khảo sát môn đồ!”
“Thừa dịp cao hứng, đem đạo lý “Kẻ si mê giám sát trung gian” nói một lần.

Tiểu Tuyết nghe vậy đôi mắt đẹp tròn tròn, hoảng sợ nói: “Sư ca, tâm cơ của huynh thật thâm sâu a!”

Đào Yêu Yêu đắc ý nói: “Muốn đi thì để hắc đi đi, lưu lại đều là những nhân tài hoàn mỹ, quân chủ lực cần quét Yêu Hoàng.”

Tiểu Tuyết nói: “Có đầu óc khôn khéo như vậy, sư tôn Ngao cũng có thể đảm nhiệm.

Ta còn tưởng ngươi vẫn luôn gian manh chứ gì.” Đào Yêu Yêu nói: “Ta chỉ là việc nhỏ khôn khéo hồ đồ, ngay cả Tiểu Tuyết về núi cũng không tính được kế gì.”

Uổng phí ngày đêm lo lắng, nghĩ đến ngươi cũng sắp muốn điên rồi, ngươi nói ta không phải là hồ đồ?” Trong lòng Tiểu Tuyết ngọt ngào, nghe nói: “Ba thôn phụ cận xảy ra chuyện, ta mới trở về truyền tin tức, ngươi tự nhiên không tính được.”
Mái đảo nói: “Ồ, ngươi chạy đến ba thôn làm gì?” Tiểu Tuyết nói: “Tìm phụ thân của Đinh Chí học văn, hắc là tiên sinh trường giáo thôn quanh năm.” Hắc càng kỳ lạ hơn: “Ngươi vào thực học văn? Ha ha, chứ không muốn thi làm tú tài chứ?”

Tiểu Tuyết đang do dự, Tụ Châu Hoàn hiện thân quỷ dị, quan hệ với hắn lại đặc thù, nên làm sao để giảng rõ chân tướng? Chợt thấy Đào Yêu truy hỏi, không chút nghĩ ngợi trả lời: “Ngươi là người đọc sách nha, thích nữ hài tử văn học tốt nhất...” Đột nhiên nghẹn lời, không có cách nào nói tiếp.

Đào Yêu Yêu nói: “Ngươi vốn không thích đọc sách, chỉ thích nói chuyện phiếm với ta như vậy thôi.

Tiểu Tuyết sư muội, người khác đều nói ngươi thô thiển, kỳ thật nội tâm ôn nhu mềm mại vô cùng.” Trong lúc động tình vong mình, đưa tay nắm lấy eo nhỏ của nàng, biến cố của ba thôn cũng không kịp hỏi kỹ.

Tiểu Tuyết đẩy hắn ra nói: “Lăng Ba sư tỷ chờ ở đây, chuyện tương lai hẵng nói.” Ân giác lại lỡ miệng, tránh khỏi phủ thành trì quá ít, nếu liên lụy đến “Tiểu Tuyết làm vợ lẽ đào, Tiểu Tuyết phát điên, vậy cũng không có mặt mũi gặp người.

Lập tức không để ý tới đào Yêu Yêu, kéo hắn bay về phía trước.

Bay thẳng qua Nghiêu Phong, tới gần chân xuân, tiểu Tuyết mới mở miệng nói: “Giả điên vừa là kẻ sách, làm sao âm ỉ đều do ngươi định đoạt.

Nhưng gần đây dưới núi phát sinh rất nhiều chuyện lạ, giống như cùng Nga Mi phái có liên quan rất lớn.

Lăng sư tỷ kiến thức cực cao, lúc nàng phân trần phải lưu ý nhiều chút.” Đào Yêu Yêu mỉm cười, nói: “Tuyết muội khuyên bảo, dám không tuân theo!” giậm chân đạp mây, mang theo nàng hạ xuống giữa rừng.

Trường Xuân Lộc bốn mùa thường thanh, tây thông chỉ đi quá giới hạn, Bắc Liên Thiên Nhai, phía đông là thí luyện tràng.

Một thác nước từ đỉnh Ma Thiên Nhai rủ xuống, quán cây rụng đá chảy vào rừng, hình thành kỳ cảnh chín khúc quay về.

Dựa vào nước xây có tám chín gian phòng trúc, một tòa biệt thự nhỏ.

lóa mắt nhất chính là dòng suối vắt ngang, bên trong bố trí khung hoa, đá hồ chồng chất, thủy quang cùng màu sắc hoà lẫn, vì vậy đặt tên là “Túc Tú đình”.

Bên cạnh đình là một khối đập phẳng, làm việc nhàn nhã, tính cả kiến trúc chung quanh, là địa phương Nghiêu phái Nga Lưu tiếp đãi khách quý.

Lúc này bên trong đập bằng ngói đầy đệ tử Huyền môn, không khí phân ra nghiêm túc.

Đào Yêu Yêu cất bước đi tới, cách thật xa đã nghe Lục Hân vui vẻ kêu “Ai u sư tôn đến rồi, Đông Dã sư tử mặt mũi đủ lớn, chỉ có nàng mời được sư tôn.”

Đến gần bên ngoài đám người, Lục Tùng bước lên nghênh đón nói: “Cung nghênh anh minh thân võ, đệ nhất tiên sư của Ngao Huyền môn, Đào Quân hựu thiên long giá lâm.” Khoáng cung kính đến gần, uốn thẳng eo nhảy múa.

Hắn là đồng bạn cùng thời nhập môn với Đào sư tôn, mỗi lần tự cho mình là “Hảo huynh đệ tốt của sư tôn mới, Ngao Cửu môn ai không chú ý? Trong lòng mọi người không vui, đành phải cúi đầu theo hắn nói: “Tham kiến sư tôn.”

Bàn tay Đào Yêu nhẹ giơ lên, ra hiệu chư khanh bình thân, đùa giỡn đủ đầu phái Hoàng Đế lâm triều.

Lục Tùng lại hướng tiểu Tuyết dập đầu: “Cung nghênh kiếm tiên tử thanh tú hiền thực xinh đẹp, sư tử Đông Dã Phượng giá đến cửa, xưng hô “Phượng giá”, đối ứng với “Long giá” phía trước, vỗ mông ngựa này đang ở trên tâm khảm đào điên đảo, cười ha ha liên thanh nói.

Tiểu Tuyết cũng có chút ngộ ra, tránh ra không chịu quy lễ.

Sau khi bái xong đứng dậy, Lục Tùng chỉ về phía sau nói: “Sư tôn long giá quý, tất cả mọi người đều nói mời không được xin.

Lăng sư tử đề nghị Đông Dã sư tử đi Vô Lượng phong, vừa rồi ta còn nghi ngờ, nhìn thấy sư tôn cùng sư tử giá lâm, Phương Tín biết người thiện Nhân bốn chữ đúng là Lăng sư tử viết vời!” Trước tiên hắn khen Tiểu Tuyết, sau đó tiếp nhận đại sư tử, mặt mũi hoàn toàn không đắc tội với ai.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Lịnh hót” Lục huynh nghe thoải mái, không quá chính sự hoàn toàn không có tác dụng.” Vỗ vỗ bả vai của hắn, cười nói: “Long giá, Phượng giá, khẩu vị tốt a.

Trước chữ Long thêm một chữ “Xi” càng chuẩn xác hơn, ha ha ha.” Tay kéo váy hoa, lắc hông nói: “Hai chữ thôi Long thôi làm mẫu cho ta được không? Ha ha ha.”

Lục Tùng trong lòng thầm nói “Vừa đúng như kỳ phân.” Nhìn gã cười vui sướng, cũng phụ họa theo hỉ hi ha ha.

Đột nhiên một đại hán xuất hiện, quát: “Đừng cười, để cho ta tôn trọng một chút!” Theo tiếng nhìn tướng mạo, chính là Hầu Thiên Cơ, đào ngũ ám đạo “Được! Trung dũng chi thần xuất hiện, hán có chỉ trích sai lầm của ta hay không?”

Khóe trán Hầu Thiên Cơ nổi gân xanh, lộ vẻ căm hận đã cực kỳ, chột nhốt tới uy tín của sư tôn mới xây dựng, không được để cho chúng đệ tử ngay trước mặt sai sót, sửa lời nói: “Ách, sư tôn, mời ngồi xuống, phái đại sự trong phái chờ người quyết định.” Thái độ chuyển biến trước sau, hoàn toàn phù hợp với suy đoán của Long Bách Linh, tán thán “Linh Nhi thần cơ diệu toán”

Vị Hầu huynh này cố gắng ức chế nghĩa khí, chỉ để che giấu sự xấu xí của ta, đúng là một vị tu sĩ trung hiền.” Bước vào trong vòng ngồi xuống, Tiểu Tuyết đứng hầu bên cạnh.

Các môn thủ lĩnh đều dẫn người về chỗ cũ.

Từ bên phải đến ngồi xếp hàng, theo thứ tự là Kiếm Tiên Thủ Lăng Ba, Càn Khôn mười hai kiếm, Phong Lôi Thủ Đồ Hà Cửu Cung, Nhiếp Hồn Thủ Đồ Lan Thế Hải, Độn Giáp Thủ Đồ Hoàng U cùng đám người Thần Nông Môn Yến Doanh Thù, bồi phận những người còn lại thấp không có chỗ ngồi, vai kề vai đứng đầy bốn phía vây quanh.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Thật là một trường hợp long trọng, xem ra mọi người không thể nhịn được nữa rồi, dự định thăm vấn sư tôn ngốc này của ta rồi.”

Hầu Thiên Cơ nói: “Chuyện quan trọng của Huyền môn chưa quyết, mong sư tôn đối đãi cẩn thận.”

Đào Yêu Yêu nói: “Làm gì có đại sự đòi mạng? Đơn giản là thăng tọa đại điện, tranh đức đạo hội, Kinh chúc mở cửa chơi đùa, các người làm theo lệ cũ là được, nhìn ta làm sao?”

Hoàng U cười lạnh nói: “Sư tôn mặt ngốc không phải là ngốc, ba việc trọng đầu đùa giỡn rất rõ ràng.” Đào điên cuồng nói:

“Ăn nhiều một chút Hạc Linh Cao sẽ rõ ràng.” Hoàng U sờ bụi mũi, chu miệng cúi đầu xuống.

Lan Thế Hải không biết hai người đang ở khóe miệng, kiên trì giải thích cho Đào Yêu Yêu: “Bồn phái phương kinh cải cách, cạnh tranh đạo hội, kinh khủng đâm rách râu tóc trong đình chế định ra quy tắc mới, nếu là sư tôn chê phiền phức, các đệ tử phái cũng có thể chuẩn bị được.

Chỉ phi tọa đại điển nghênh đón ngoại khách, Thất Đạo tông đều lên núi, sư tôn phải chuẩn bị.”

Đào Yêu Yêu nói: “Mặc kệ Đạo tông tiên tông, hấn luôn là danh môn chính phái, giống như Ngao Đình chọc giận hấn.

Bọn họ lên núi chúc mừng, nhiều nhất là chuẩn bị mấy bàn tiệc rượu chiêu đãi.

Việc này về phòng bếp nở hoa bà bà quản, không cần bản sư tôn lao tâm thần.”

Lan Thế Hải là quân tử phúc hậu, cho rằng mình không hiểu, phân tích thêm cho hấn: “Quyền thế danh vị là nơi người muốn, chính phái vì vậy đã âm thầm tranh chấp đã lâu.

Tượng Ngũ Đài, Thanh Thành những năm gần đây tích góp lực lượng, rất có ý thay thế Nga Côn phái.

Kiếp Kiếp sư tôn lần đầu chủ trì thịnh hội, hơi sơ xuất bọn họ sẽ lấy cớ, tụ tập các phái hướng chúng ta làm khó dễ.” Hưu Thiên Cơ nói: “Đồ đệ tiên nhiệm Lý Phượng Kỳ bị phế, chính là đạo tông khó xử gây nên.”

Lần thứ tư sau lần thứ tư, đồ nhi vuốt ve tơ tình như ma tán tữ.

Đào Yêu Yêu lạnh lùng nói: “Chút thực lực Đạo tông kia để ý tới bọn họ làm gì? Nói dễ nghe “Các nhà tự quét tuyết trước cửa”, không khéo chọc ta trở mặt ác độc, liền đem thất phái nhắc lên nền tảng, còn không phải là tiện tay.”

Trong số chúng đệ tử ở đây, Hà Cửu Cung nhập phái sớm nhất, lắc đầu nói: “Không phải nói như vậy, liên hợp Đạo Tông là quy củ tổ sư gia đặt ra.

Lại thêm Thiên Đạo tự nhiên, chỉ dựa vào sức mạnh áp đảo di kỷ, Ngao Bí còn tính là chính phái gì chứ? Đã sớm cùng Ma đạo đồng lưu hợp tác rồi.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy cũng không tệ, làm chính phái có gì tốt? Ta ngược lại không nhìn ra, suốt ngày môn quy củ này, cái môn đạo nghĩa kia, làm việc bó tay bó chân trả lại “Tự nhiên cái rắm”

Theo ta thấy đã hợp nhất với Ma đạo rồi, dứt khoát để Đông Hải Yêu Hoàng gia nhập bản phái, thành lập “Yêu Hoàng môn”, quảng chiêu tứ phương yêu tinh, Ngao Môn đình đại thịnh, mạnh hơn nhiều so với đám phế vật kết giao với Đạo tông kia.”

Một buổi nói chuyện điên cuồng, toàn trường biến sắc.

Hà Cửu Cung râu tóc dựng kích, hai con mắt vàng ắt ắt chớp động sao trời giận dữ.

Đào Yêu Yêu như cười như không nói: “Ta là sư tôn, miệng vàng vừa mở ra đã là pháp chỉ, chẳng lẽ còn có sai sao? Cửu Cung huynh ta nói có đúng hay không?” Hà Cửu Cung thổ nạp thật sâu, đè ép nhiệt huyết sôi trào trong lồng ngực, nói: “Pháp chỉ của sư tôn quá ly kỳ, thứ cho đệ tử ngu dốt, khó khăn, khó có thể lĩnh giáo.”

Chợt có một người cất cao giọng nói: “Lời sư tôn nói đều là đạo lý tối cao của Huyền môn, như đèn sáng Thương Hải! Chúng ta một thể tuân theo phụng hành, tuyệt đối không sai!” Lời này chỉ thuần túy là vuốt mông ngựa, gian thần hiện hình.”

Định Tình nhìn về phía bên kia, người phát biểu là Sở Tình Tình của Độn Giáp môn.

Đào Yêu yêu ám kỳ “Người này phẩm đức có danh tiếng a, không nghĩ tới trước mặt mọi người a dua, tâm thuật bất chính.”

Sở Tình nói: “Tà chung không thắng chính, đây là điều kiện Huyền môn ngàn năm tuân thủ.

Nếu chính tà sát nhập, tà đạo chắc chắn quy hàng chính đạo, chính đạo sao bị tà đạo làm bẩn? Sư tôn vừa rồi phát ra chân ngôn, chính là muốn nói cho chúng ta biết yếu lĩnh hàng ma... Phải dùng phương thức “Hợp” tiêu diệt tà ma!”

Lời nói còn chưa dứt, đám người truyền ra tiếng vang ong ong.

Sở Tình nói tiếp: “Khuyên yêu lệnh của bản phái truyền ra vài vốc Thục, chính là vì lấy chính hóa tà.

Yêu loại tuân thủ lệnh này ẩn tích ba mươi năm, không quấy nhiễu nhân gian, có thể tiến vào Nga Dật Cốc tu hành.

Lại trải qua ba mươi năm không sai sót gì, có thể nhận được truyền pháp của tiên khách Ngao, diệt trừ yêu khí dung nhập vào chính phái, đây chẳng phải là xác thực “Hợp” có thể diệt yêu ma sao? ” Chúng đệ tử âm thầm gật đầu, đều có cảm giác hồ quán đỉnh, từng ánh mắt khâm phục nhìn về phía con đường đào chết non.

Đều nghĩ đến Tân sư tôn thuận miệng nói vài câu quái dị, lại hàm chứa pháp nghĩa tinh thâm như Hứa tinh.

Trừ phi tuấn kiệt có ngộ tính tuyệt cao như Sở Tình, người bình thường cào thủng da đầu, sợ là cũng không lĩnh ngộ được Tam Muội.

Chờ chúng thảo luận qua một chút, Sở Tình nói: “Đáng tiếc yêu tính khôn ngoan, quang minh đại đạo không đi, làm tà làm ác, thường xuyên nhập thế họa hại bách tính.” Nói xong, từ bên hông cỡi xuống sợi dây xích màu bạc, giơ cao đỉnh đầu nói: “Gần đây Ba Thục nhiều lần vi phạm cấm lệnh Ngao Bính cấm, yêu quái thấp đẳng Bách Tử Động Tử Nhai cũng dám làm dữ.

Đêm qua yêu quái kia cướp ấu đồng ở ba thôn, bị tiểu sư muội Đông Dã tiêu diệt, yêu khí thu nhận có thể làm mạnh mỗi trọng yếu.” Diêu Tí hướng dẫn chúng đồ, nhìn về phía chỗ tiểu Tuyết đứng “Đấu pháp lúc bách tử bại hình chạy trốn, tốc độ nhanh siêu thường, Đông Dã sư muội giao yêu khí của nó cho ta tra xét.

Phát hiện yêu lực bên trong tảng vọt, xác thực có ngoại lực trợ giúp.”

Gặp hấn lấy mắt ra hiệu, Tiểu Tuyết chứng thực nói: “Vây yêu quái rất là khác thường.” Vốn định bổ sung vòng vàng tìm con cái, dẫn tới các chi tiết Bách Tử Khiên phụ thể.

Nhưng nghị luận của Niệm sư huynh còn chưa dứt, mình lẩm miệng có gió vi phạm môn phái, nhin xuống yên lặng lắng nghe.

Sở Tình thu hồi yêu khí, mặt hướng về phía Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Yêu quái cấp thấp trái với lệnh cấm, sau lưng nếu không có thể lực cường đại chống đỡ, sao dám coi Nga Phản phái như không? Tăng thêm Đạo Tông mơ ước bên cạnh, thế cục hiện nay có thể nói là mưa gió nổi lên đầy lâu.

Chúng ta nên nói năng thận trọng, chỉnh đốn kỷ nguyên trong phái, khiến nội bộ bên trong kiên cố như sắt thép, tập hợp chín môn lực chống cự ngoại bộ xâm nhập.

Tiến tới Quảng Truyền Sư Tôn uy đức, thành lập nên đạo thống mới của Huyền môn.”

Trong lúc điện quang hỏa thạch, hấn đột nhiên hiểu ra: “Hấn đâu phải là gian thần, rõ ràng là một kẻ gian thần kiêm tâm trí! Hảo gia hỏa, đi vòng quanh một vòng, thay ta nói tròn mặt mũi, phân tích các loại tai họa, tiện thể nhắc nhở sư tôn ngôn hành nghiêm cẩn, rất cao minh! Thiên Cơ huynh và Cửu Cung huynh ngay thẳng, nhưng không bằng tâm kế, Sở Tình xảo trí biện minh, đồng dạng trung với Huyền môn, người sau thích hợp đảm đương trọng trách.”

Sở Tình đề nghị xong, Doãn Xích đứng vị trí mười hai kiếm thủ bước ra khỏi hàng nói: “Sở sư huynh nói rất đúng, nhưng bên ngoài núi phòng thủ cũng không thể qua loa được.

Đệ tử ngu kiến, mời sư tôn tọa trấn tam phong,

Mười hai người ta xuống núi tuần tra, quét sạch yêu loại trong phạm vi trăm dặm.

Trong ngoài hiệp phòng vệ, trước cam đoan mấy trận đại hội thuận lợi kết thúc.”

Đào Yêu Yêu không lên tiếng, nhìn thấy chúng đồ thâm nghĩ “Bất luận ta làm xằng làm bậy thế nào, bọn họ đều không công khai thảo luận, cắt lưỡi khản tổ cáo toàn bộ đều vì Huyền môn suy nghĩ.

Biểu hiện như vậy đều được xưng là trung thành.

Linh Nhi mưu kế có hiệu lực, một hơi tìm ra rất nhiều trung thần lương tướng đáng tin, tiêu diệt Yêu Hoàng không cần quá nhiều ngày...” Ánh mắt từ Sở Tình, Doãn Xích, Hà Cửu Cung theo thứ tự nhìn lại, đậu trên mặt Lăng Ba, trong lòng đột nhiên “Nàng là trung hay gian?” Gương mặt tươi cười chất vấn: “Lăng tử tử, ý kiến của tử thế nào?”

Lăng Ba mí mắt hơi khép, thân che ánh mặt trời, tản ra âm áp dung hợp hồn người.

Ý nghĩ trong đầu Đào Yêu Linh Nhi xoay chuyển không người nào có thể sánh bằng, nhưng mưu lược chưa chắc có thể cao hơn Lăng Ba, ta tùy tiện hồ đồ, nàng lại không giải thích, nếu như Linh Nhi nên bình phẩm thế nào?... Chậm đã! Tiểu Tuyết mời ta đến tham dự, là do nàng sai khiến, nàng làm sao biết được ta ở Vô Lượng phong? Ta đến Vô Lượng phong thuận túy là tâm huyết dâng trào, không có người đi theo.

Nàng là người mù, sao có thể nhìn thấy hành tung của ta ở ngoài ngàn dặm?” Một luồng hàn ý bốc lên từ sống lưng?

Lúc này Lăng Ba mở miệng, giọng nói bình thản như cũ: “Mông sư tôn rủ xuống hỏi, đệ tử lo lắng bố trí phòng đã là phí công vô ích.

Không đợi Đạo Tông và yêu quái tiến vào, cường địch trước mắt đã đến trên núi.”

Đào Yêu Yêu cười khan nói: “Thật sự lơ ngơ, đừng có hù dọa ta đấy chứ?”

Lăng Ba nói: “Đông đã sư mọi ban đêm cứu hai người, sáng nay đưa về núi bảo đệ tử Thần nông chữa bệnh cho họ.

Một người trong đó là một đứa bé, bệnh tình của hắn rất là hiểm thấy, sư tôn có muốn đích thân xem xét hay không?” Không đợi Đào Yêu trả lời, vỗ tay kêu lên: “Nó ra đây đi!” Lời nói theo gió truyền nhẹ, ngoài sân phòng trúc mở cửa “A”

Một nữ đệ tử ôm tã lót, cẩn thận từng li từng tí đi vào trong sân.

Lăng Ba nói: “Ông hài tử đưa đến Trường Xuân Lộc, ta lập tức hạ lệnh đem nó ôm vào phòng trông coi, người rảnh không được kinh động.” Hối nữ đệ tử kia nói: “Hàn Mai, trạng thái của nhi tử kia ổn định sao?” Hàn Mai là nữ đồ Nhiếp Hồn môn, phương viên mười tám dung mạo tú lệ, nghe vậy đáp: “Ngoan ngoan đấy, không khóc không nháo, chính là hai bàn tay nhỏ bé thích nắm loạn.” Mở rộng miếng vải tã lót, để cho mọi người thấy rõ dáng vẻ của trẻ sơ sinh.

Chúng đồ Nga Thiên tròn tròn hai mắt, nhìn hài nhi kia da đỏ nhú lại, khí sắc biếng nhác, bất quá chỉ là phàm thai mới sinh ra.

Hà Cửu Cung nói: “Hắn có bệnh lạ gì? Đệ tử Thần Nông tra xét sao?” Yên Doanh Thù bên cạnh nói: “Ta đã kiểm tra kỹ càng, khí huyết gân cốt là hoàn toàn bình thường.”

Lăng Ba nói: “Loại bệnh thần nông môn này không thể chẩn trị, quái trạng phát bệnh ngược lại rất rõ ràng, Tiểu Tuyết người nói đi.” Tiểu Tuyết hơi khom người nói: “Đúng vậy.” Đi về phía trước ba bước, mặt hướng về phía trẻ con nói: “Lúc hắn khóc đặc biệt cổ quái, nam nhân ôm hắn khóc lớn không ngừng, nữ nhân ôm tiếng khóc hơi nhẹ một chút, chỉ đợi đứa bé gái trẻ ôm mới chịu yên tĩnh.” Mọi người nhìn nhau nở nụ cười, đều muốn “Thân cận nữ nhân ghét nam nhân, trời sinh sắc quý, quả là hi hữu.”

Lan Thế Hải cười nói: “Trời sinh vạn vật, bản tính khác nhau, có mấy người trời sinh thích hương phấn son, chiều chuộng nữ hài, tới gần nam nhân liền phiền chán, bắt Chu chuyên chọn trang sức khuê phòng để trang sức.

Loại ấu nhi này rất đặc biệt, nhưng cũng không đáng lo.” Từ bên hông lấy ra lục liên bàn, mở ra hai bên biểu diễn: “Ta đo qua thể tính của nó, đánh giá ra chữ Phán Ngôn “Đồng”.

Có biết hần cũng không có yêu ma nhập vào thân, thật sự là hài đồng thật sự.”

Nhiếp Hồn môn tinh thông khảo độ sinh linh bản tướng, một dùng pháp bảo, đối tượng thật giả thiện ác lập tức phán định.

Mọi người nghe xong kết luận của Lan Thế Hải, hoặc nhiều hoặc ít buông lỏng cảnh giác.

Lăng Ba nói: “Không đơn giản như vậy, bệnh trạng còn có chỗ quái dị, Tiểu Tuyết nói tiếp đi.”

Tiểu Tuyết nói: “Tiếng khóc của hần lúc cao lúc thấp, lúc lên tiếng, phụ cận sẽ xuất hiện tình huống kỳ quái.” Hần Thiên Cơ nói: “Tình huống kỳ quái gì vậy?” Tiểu Tuyết nói: “Ta tận mắt nhìn thấy, hần khóc lớn một tiếng, người ôm hần không nhấc nổi cánh tay, bị ép nằm dưới đất không thể động đậy.” Hần Thiên Cơ không tin, vò đầu nói: “Đại nhân bị đùa trẻ con hề bịp, đó là cái gì vậy...”

Một lời chưa dứt, trẻ sơ sinh kêu “Oa” một tiếng kêu khóc.

Hàn Mai “bịch bịch” quỳ xuống, khom lưng cong, hai tay kê sát mặt đất.

Tiểu Tuyết cả kinh nói: “Chính là như vậy!” Chúng đồ Ngao Thiên âm vang mà lên, một mảnh ánh sáng lóng lánh, pháp bảo binh khí dồn dập tuôn ra.

Lăng Ba quát: “Tất cả thủ nguyên vị, chớ kinh hoảng!” Hướng vào giữa đại sảnh hô to: “Hàn Mai, nghe thấy thanh âm của ta không?”

Hàn Mai nói: “Nghe, có thể nghe thấy, ta rất khỏe, liền cảm thấy cánh tay trầm xuống.” uốn vai ra sức giãy dụa, gương mặt ửng đỏ thở hổn hển, hai tay giống như bị nước thép đúc thành, cứng rắn giáp lên trên mặt đất.

Tiểu Tuyết vội la lên: “Trung tà thuật! Mau cứu nàng!” Chúng đệ tử phần lớn là hạng người nhiệt huyết, không đợi đại sư tử phát lệnh, chỉ đợi xông lên giải cứu đồng môn.

Chợt nghe Hàn Mai thở nhẹ “A” một tiếng, lão đạo đứng lên, nói: “Không trúng trung tà, ta không sao, không liên quan gì đến hài nhi.

Là lỗi lầm của mình.” Cánh tay khôi phục như lúc ban đầu, lại có thể hoạt động.

Đứa bé kia nằm trong khuỷu tay, lười biếng ngáp một cái.

Mọi người vây thành một vòng lớn, Hà Cửu Cung hỏi: “Người xảy ra chuyện gì?” Hàn Mai xấu hổ hổ hổ nói: “Ta, ta tu luyện Loạn Tính quyết tầng thứ tư, có chút sai lệch.” Lan Thế Hải nói: “Ồ, Loạn Tính quyết người chỉ luyện đến tầng thứ ba, tầng thứ tư luyện pháp ta chỉ truyền cho sáu cái.” Hàn Mai nói: “Đầu Đức đạo hội sẽ nhanh đến đây, ta muốn thay Nhiếp Hồn môn tranh thắng trận, liền dựa vào khẩu quyết do Lan sư huynh truyền thụ suy đoán, tự chủ trương nhập luyện...”

Loạn Tính quyết là pháp thuật Nhiếp Hồn môn, sau khi luyện thành nhiều loạn tính cách đối phương, khiến cho hành động của hắn điên cuồng.

Nhưng nếu tu luyện giả công không vừa lòng, trung nửa trúng xảy ra rủi ro, chân khí nghịch trùng kinh lạc, tứ chi thường không tự giác rút gân.

Hàn Mai tự nhận tham công liều lĩnh, cho nên hôm nay ần tật đột kích.

Các đệ tử Nga Bí quen thuộc đạo pháp bản phái, chỉ cần tăng thêm một chút điểm đều đã sáng tỏ, lại nhìn chung quanh mây mù thanh tịnh, không có dấu vết yêu tà, lập tức đều tin lời giải thích của nàng, thu thế lui về.

Lăng Ba nói: “Luyện pháp sai lệch, ừm, nguyên nhân là nàng ngã xuống đất.” ngửa đầu lên trời, giống như đang chờ có người dị nghị.

Nhưng nghe dòng nước leng keng, cây lay sa mạc, lại không có động tĩnh gì khác.

Lăng Ba bỗng quay sang hỏi: “Sư tôn nghĩ sao?”

Đào Yêu Yêu một mực vui đầu suy nghĩ, đối với sự kinh biến trong trận lại hoàn toàn không có cảm giác, gặp phải Lăng Ba hỏi, mới cười nói: “Ta nghĩ thông suốt rồi, người phái Tiểu Tuyết mời ta đến đây, chính là phá giải bí ẩn của đứa nhỏ này.”

Lăng Ba nói: “Ngoại trừ sư tôn, không ai có thần thông vạch trần bí ẩn.”

Đào Yêu Yêu nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI, TRẺ CON MẮC BỆNH SAO? TA TRỊ CHO NÓ.” Rồi vẫy tay ôm tới.

Hàn Mai hơi chân chờ, cuối cùng vẫn theo mệnh chạy đến trước mặt hấn.

Đào Yêu Yêu tiếp nhận đứa trẻ đứng dậy, xuyên qua hơi nước mỏng manh, đi về phía đồng đá bên cạnh đình, lầm bầm: “Ừm, quái bệnh này ở đâu? Nam nhân ôm thì khóc, nữ hài ôm không khóc, có phải như vậy không?” Nhìn lại Tiểu Tuyết, bước chân vẫn không ngừng lại chút nào.

Tiểu Tuyết nói: “Đúng vậy, nhưng hấn không khóc trong ngực người...” Đang nghi hoặc không hiểu, chợt thấy Đào Yêu kéo ra tã lót, đứng trước một khối nham thạch, sờ sờ góc cạnh bên nhọn, cười nói: “Mọi người đừng nháy mắt, nhìn ta diệu thủ hồi xuân.” Nắm lấy đùi phải đứa trẻ, bỗng nhiên ném về phía dưới!

Trong nháy mắt kinh hô bốn phía, ngực tiểu Tuyết cứng đờ, mắt Hàn Mai biến thành màu đen, cơ hồ bị hồn phách ly khiếu hù dọa.

Thật vất vả ổn định lại thần nhìn, không có huyết nhục mơ hồ thăm tượng, sương mù tản ra, hiện ra tình cảnh lại càng làm cho người rung động!

Chỉ thấy đứa bé kia một chân chống đỡ, mũi tiêu đứng thẳng trên đầu ngọn đá, thân hình vững vàng như thiết côn,

Đào Yêu Yêu nói: “Định Dương châm chính tông, người ngoài sao có thể dùng chiêu này? Lãng đại sư tử, hấn là thần thánh phương nào.”

Lãng Ba trả lời: “Tiền bối bản phái tên là Ngọc Ngân Đồng.”

Lần thứ năm, hắc giả điên cuồng hỗn độn già một tuổi.

Theo tiếng trả lời, thân thể quái anh kia đột nhiên sinh ra kỳ biến, bộ râu dài ra sau kéo dài, dữ tợn cười nói: “Hay lắm, mù mắt trưởng thành mỹ ái nương, khôn khéo hơn năm đó.”

Trong chốc lát biến thân kết thúc, liền nhìn thân thể hắc cao chưa đầy ba thước, làn da trắng như ngọc bạc, bộ mặt bảo lưu đặc thù, chỉ có thêm ba sợi râu dài quá ngực, lão Bất Lão Bất Tiểu quái đáng không ngoại lệ.

Đào Yêu Yêu nói: “Lão Lai Tử giỏi lắm, cải trang nghịch ngợm trên đùa ai đây?”

Lão Lai Tử là hiệu tử cổ đại, vui vẻ cho cha mẹ, bảy mươi hai tuổi còn giả trẻ con làm nũng.

Đào Yêu Yêu Cử lần này là một ví dụ trên tức, mơ hồ là muốn chiếm tiện nghi của hắc.

Ngọc Ngân Đồng dựng thẳng lông mày nói: “Tiểu tử thói dám làm trưởng bối!” Đào Yêu nói: “Người đã là môn đồ của Ngao Môn, ta là sư tôn của Ngao Bính, ta coi như trưởng bối của người danh chính ngôn thuận.” Ngọc Ngân Đồng cười lạnh nói: “Hôm nay lão tử về núi, sư tôn người coi như là đáng tin đến tận đầu rồi!” nhún mũi hất xì một cái, ánh mặt trời tối tăm, mây đen che khuất đỉnh đầu, bốn mặt âm phong gào rú thảm thiết “Ô ô”

Chúng đồ của Côn Bằng cảnh giác, biết người này địch không phải bạn.

Doãn Xích cao giọng hô lên: “Tà khí thật nặng! Mau xuất kiếm!” Mười hai kiếm Càn Khôn cùng bay lên không trung, kiếm quang đan xen thành lưới, bảo vệ thanh tú đình cùng mấy gian phòng xá, lấp lánh tựa như một vòng bảo hộ đúc bằng bạc.

Mà bên ngoài vòng kiếm âm phong tàn sát bừa bãi, cây cối đổ xuống, cây khô, chim chóc rên rỉ rơi xuống, chân trời mùa xuân trở nên rét lạnh như đông giá rét.

Hầu Thiên Cơ đọc pháp chú, lấy từ trong ống tay áo ra lệnh bài có khắc chữ “Xuân”, ném vào không trung, xoay tròn trên không trung.

Trong nháy mắt gió cùng nắng ấm, cây khô vụt qua, khí tức dương xuân áp chế khí âm tà.

Sở Tình, Hoàng U dẫn đệ tử Độn Giáp kết trận, phong bế lộ tuyến chạy trốn của địch nhân.

Mười hai kiếm lượn vòng dần dần tiến lên, đâm về phía trung tâm tà khí.

Ngọc Ngân Đồng nói: “Bốn mùa lệnh cửa trùng hợp, lão tử cũng luyện có!” Bụng trống há miệng, phun ra một mảnh gỗ nhỏ khắc chữ “Thu”, phi không đánh trúng Xuân Tụ Lệnh kia.

Chỉ thấy huyễn quang lóe lên lệnh bài rơi xuống đất, gió thu đột nhiên thổi mạnh, lá cây vàng héo rũ, cảnh vật bốn phía lại biến thành điêu hiu, hiển nhiên là pháp bảo của Hầu Thiên Cơ đã thua.

Ngọc Ngân Đồng ha ha cuồng tiếu, râu ria múa loạn xạ.

Vào thời khắc này mười hai kiếm đều đến, lặng yên không một tiếng động đâm vào trong cơ thể hắn.

Mười hai kiếm môn của Càn Khôn Kiếm Tiên môn đầu kiếm đạo, chỉ rải rác phát ra uy lực có hạn, tập hợp đủ thì không gì không phá, xưa nay là chủ lực trung kiên của trừ ma hộ phái.

Ngọc Ngân Đồng lợi kiếm xuyên thân, như con cóc đâm trên tảng đá, thở hổn hển nói: “Loạn trần không ngờ lưu lại tay này, lão chắt tôn có tiền đồ rồi!” Chúng đệ tử thấy cường địch bị không chế, không khỏi cùng kêu lên vui mừng.

Bỗng nhiên, trước ngực Hàn Mai vang lên tiếng cười: “Tiểu mỹ nữ ôm ta rất lâu, cảm giác thật là thơm sướng.” Chưa tỉnh lại, Hàn Mai chỉ cảm thấy ngực bụng hơi lạnh, cái yếm bó sát người đã bị Ngọc Ngân Đồng cướp được trong tay, vừa chạy vừa ngửi: “Thơm quá, ta đến chơi dưới nước vớt trắng!” Chạy thành thạch như quỷ mị, thủ pháp vô hình vô ảnh, đông một cái, tây một cái, năm nữ đồ liên thanh kinh hô, trên người bị liên tục bóp mấy cái lên người.

Mới nhìn thấy hấn bị vây trên đá, sao bỗng nhiên lại tán loạn khắp nơi? Trong nháy mắt điện thiểm lôi oanh, bóng người Ngọc Ngân Đồng đột ngột lao tới, đã tới gần bên người Lăng Ba.

Lăng Ba không tránh không né, ngồi vững như chuông, mi mắt hơi mở ra, hình như có bạch quang lóe lên.

Ngọc Ngân Đồng kêu lên quái dị: “Chỉ nhìn kiếm khí, người mù lợi hại!” Bạch quang lượn vòng, sau ót đã sớm trúng hai kiếm, xương sọ xuyên thủng không ngừng chạy thoát, nhưng tiếng la kia lại truyền ra ngoài mười trượng.

Lúc này mọi người thấy rõ, hình thể trúng kiếm vỡ nát hóa giải, “Ngọc Ngân Đồng mới lại sinh ra ở nơi khác!

Hoàng U Sở Tình la lên thất thanh: “Là Ảnh Độn!” Dưới tình thế cấp bách, nó mở ra liên giáp quần thân, chia rừng cây thành tám khối khu vực.

Cái gọi là “Ảnh độn”, vốn là một loại kỳ thuật bảo mệnh của độn giáp môn.

Linh nhục người thi pháp bán hư bán hư.

Nếu gặp bên ngoài tập kích trọng thương, thân thể linh hồn lập tức hư hóa, cùng với thương tích tiêu tán, chân thân thì tìm địa điểm an toàn khác chậm rãi tái tạo lại.

Tiên khách tiền bối độn giáp hoặc có người tinh thông thuật này, mỗi lần sử dụng pháp lực cực tổn, mấy tháng không thể phục hồi như cũ, quá trình tổ thể cũng dài đến mấy ngày.

Thân hình giống như vậy tùy tán tụ lại, xuất quỷ nhập thần, pháp thuật chi cao đã gần như hoang đường.

Đệ tử độn giáp biết hung hiểm, vội vàng dùng xiềng xích biến rừng cây thành “Đừng nghỉ, sống, thương, Đổ, chết, kinh, mở “Bát Môn, vận chuyển chúng đồ trốn vào Đồ Môn Chấn vị.

Nơi đây ngăn trở thế công địch quân, có lợi cho phe mình nghỉ ngơi và hồi phục phản kích.

Ngọc Ngân Đồng căn bản không để mọi người trong mắt, mặc cho bọn họ vội vàng bài trận, xoay vòng đạp không vòng, hướng về Lăng Ba chép miệng nói: “Đứa bé này không có tâm can! Người mù mặc quần áo khó chu chính, ta muốn giúp

người sửa sang lại áo nhỏ dán lên thịt, người liền phóng kiếm đả thương người.”

Đào Yêu Yêu ngửa đầu thở dài: “Luận về cảnh giới hạ lưu, lão gia hỏa là siêu phàm nhập thánh rồi.” Chỉ cảm thấy kỳ thuật Ngọc Ngân Đồng tầng lớp lớp, kiếm pháp Lăng Ba thần diệu vô cùng, ý đồ hai bên đều khó đoán, lập tức tay áo đứng ra, yên lặng quan sát chiến cuộc biến hóa.

Nghe Hà Cửu Cung gào to: “Bồ Hạo Thiên Lôi Vĩng hàng ma!” Phong Lôi đệ tử tụ khí xong, đồng loạt giơ tay phát công, khoảnh khắc gió nổi mây phun, trăm ngàn tia chớp từ vòm trời rú xuống, bao trùm không gian, tổn thương, chết ba bên.

Bên kia Lan Thế Hải dẫn người đả tọa niệm chú, âm thầm sử sưu hồn không tâm đại pháp, thừa dịp Ngọc Ngân Đồng phiêu hốt biến mất, dự nó phiêu hành đến lưới điện dày đặc bộ lạc.

Huyền Môn thủ đồ liên thủ hành động, bằng vào hấn “Ảnh động” hư thực biến hóa, trong lúc bất ngờ lôi kích khó thoát khỏi phạm vi lớn.

Nào ngờ được lôi quang đánh xuống, khói bụi bốc lên, lúc tản ra lại vang lên tiếng âm nhạc bằng trúc!

Chúng đồ Nga Thiên kinh hải nhìn chung quanh, chỉ thấy bầu trời đêm xẹt qua sao băng, dưới thân đập dòn sóng xanh, đang ngồi ở trong một tòa cung điện trong suốt trên biển.

gảy đàn gảy đàn chính là mấy con cua bà công quỹ, tiểu đồng cánh dài nhanh nhẹn xuyên qua, chén truyền tống bàn bày ra thịnh yến.

Càng có hơn trăm vị nữ lang che mặt vắn vẹo eo, giẫm lên điểm khiêu vũ đang đường vào bàn.

Mọi người đều tròn tròn mắt, vừa rồi còn đấu pháp ở trên Nghiêu Sơn, sao trong nháy mắt lại thân mình ở U mỹ kỳ cung? Những nữ lang kia đáng người tuyệt hảo, chỉ mặc váy ngắn váy ngắn, lóe lên cái bụng gầy bên cạnh cọt cọt.

Chủ nhân trên chiếu tuyên bố: “Mỹ nữ món ngon, cho chư vị tận tình hưởng thụ!” Các nam đệ tử không tự kìm hãm được, vươn tay vạch khăn che mặt của các nàng ra, vừa nhìn đã biết đủ mọi chủng loại: đầu heo, mũi trâu, miệng chó răng thỏ, má ngựa, một đám xấu kinh thể hải tục.

Chúng đệ tử vội vàng từ chối, tiếc rằng đạo pháp không sử dụng ra, khó chống đỡ “Mỹ nữ” lực lớn vô cùng, bị đè lại cho đứt thức ăn rót rượu, nhưng rượu và thức ăn cũng là làm từ nước tiểu thôi hoắc.

Mùi hôi thối xông vào hòng, mọi người nhin không được “Ô ô” nôn mửa.

Chủ nhân kia cười quái dị nói: “Nhìn thấy mỹ nữ hưởng không được, các vị đã biết nỗi đau của ta rồi sao? Ha ha ha ha.”

Tiếng cười vang vọng lâu ngày, giống như con trai khóc đêm.

Lan Thế Hải rung mình, nghe ra là tiếng cười của Ngọc Ngân Đồng, kêu lên: “Mộng cực! Đây là giấc mộng hắc thiết lập!”

Đệ tử nhiếp hồn sờ cả tóc gáy, đều biết mộng cảnh là tuyệt học của bản môn, sau khi thiết lập có thể đoán được tiền đồ của người nào đó, thăm dò cảnh tượng tương lai.

Nhưng cưỡng ép kéo người ta vào trong mộng, vui khổ mặc cho chúa tể, dùng pháp như vậy trước nay chưa từng nghe thấy, cũng điên cuồng khủng bố tới cực điểm.

Lan Thế Hải hét lớn: “Mắc lừa, phá mộng cảnh, cắn chót lừa phá mộng cảnh!” Mọi người theo lời cắn mạnh, chỉ mong đau đớn xua tan ảo giác, cho dù cắn đầy miệng chảy máu, vẫn không thoát khỏi được ác vật quần thân.

Đang lúc nguy cấp, đỉnh núi đột nhiên phân liệt, hai cột sáng càn quét bốn phía.

Ngọc Ngân Đồng mắng: “Đáng ghét! Lại là đàn bà mù nhìn thần kiếm, chán ghét!” giậm chân nhảy khỏi mộng cảnh, cung điện nước biển dần dần biến mất.

Lăng Ba Toàn Toàn vung tay áo, thoáng cái đem mộng cảnh trống rỗng, kiếm quang thu hồi đồng tử.

Chúng đệ tử nhiều năm rồi chưa từng thấy đại sư tử dùng kiếm, mặc dù từ trong mộng cảnh trở về, vẫn ghen hòng nhìn mình, sau nửa ngày mới nhìn quanh bốn phía.

Trường Xuân Lộc đã bị Mộc Tiêu Thạch lôi điện đánh nát, phòng ốc bao phủ cho Thập Nhị Kiếm Vong, may mắn được hoàn hảo không tổn hao gì.

Ở đây gần trăm người, trừ đệ tử Kiếm Tiên có Thuần Dương chân khí hộ thể, chưa bị kéo vào mộng cảnh.

Những người còn lại đều bị cục diện mộng kia tra tấn sức cùng lực kiệt của mình.

Ngọc Âm đồng đứng thẳng ở phía trước cảnh khô, cái yếm trong tay mặc vào, thầm nói: “Cô nương mù kiếm thuật quá độc ác, lão tử không chơi với ngươi.

Vẫn là Hàn muội muội biết đau người, ừm, cái yếm này mang theo mùi thơm cơ thể nàng, ta mặc rất là hưởng thụ.” nghiêng mắt nhìn Hàn Mai, cười dâm đãng nói: “Về sau ta là sư tôn Huyền môn, Hàn muội muội ngoan ngoãn nghe lời ta, bao ngươi đạo hạnh tinh tiến một ngày ngàn dặm, có muốn hay không?”

Hàn Mai thét chói tai: “Không được!” Khủng hoảng giận dữ đan xen, ôm tay run lẩy bẩy.

Ngọc Ngân Đồng nói: “Sao lại không muốn chứ? Không phải ngươi muốn học loạn tính quyết sao? Tầng thứ tư tính là gì, ta biểu diễn cho ngươi xem tầng thứ chín!” duỗi cổ ra, the thé giọng thét dài.

Chúng đồ nhao nhao lên ngã xuống đất run rẩy, tứ chi nặng nề như núi ép, tương tự tình trạng Hàn Mai lúc trước ngã nhào.

Trong lúc nhất thời toàn trường xôn xao, Hoàng U, Lan Thế Hải các cao thủ đã tọa thủ nguyên, còn có thể miễn cưỡng tự vệ, đệ tử đạo hạnh thấp khóc lóc giãy dụa, nào kiếm được nửa tấc? Ngược lại Hàn Mai cùng một đám nữ đệ tử không ngại, giống như hạc giữa bầy gà đột nhiên hiện ra trong đám người.

Loạn Tính quyết kia coi trọng loạn dịch có chừng mực, công lực càng sâu, công hiệu càng tỷ mỉ tỉ mỉ.

Như vậy thi pháp đối với mục tiêu của mọi người, bài trừ mấy người không bị thương, không phải Thông Thiên chi năng không muốn đạt thành.

Hàn Mai chợt thấy kỳ biến, biết pháp thuật bốn môn lại có thể vi diệu đến vậy, hoảng hốt sinh ra mong đợi, liền hướng về phía đại thụ Ngọc Ngân Đồng đứng mà chậm rãi cất bước.

Đệ tử thần nông Yến Doanh Thù nhen nhóm an hồn được hương, liên tục niệm tụng Thanh Tâm An Thần Quyết.

Chúng đồ loạn thái độ như cũ, tứ chi cứng ngắc không nghe điều khiển.

Yến Doanh Thù bắt đắc dĩ, phi hành ngân châm đâm vào huyết ma, khiến bọn họ tạm thời hôn mê, ngăn cách ra bên ngoài quấy nhiễu.

Loạn tượng dần dần ổn định, Sở Tình ngưng tụ toàn bộ tinh lực, bỗng nhiên la lên: “Sur tôn, vì sao không sử dụng Thiên Vương Thuần!”

Đào Yêu giam tay vào, chống chân, đứng cạnh Tiểu Tuyết nhân rồi, cười nói: “Các người chơi náo nhiệt lắm, ta đứng chân quanh sân là được rồi.”

Huyền môn quần công, Kiếm Tiên chủ phòng, Thiên Long Thần Tướng chính là trung tâm công thủ của công kích.

Giả như có được Thiên Vương Thuần hộ vệ của Thiên Long Thần Tướng, đám đồ đệ Ngao Huyền sao có thể một thân bị pháp thuật xâm hại? Hôm nay chịu thiệt cũng bởi vì thiếu cái hoàn này, lại nghe tiếng đào non nói ra tán loạn, trong mắt mọi người cơ hồ thoát ra ngọn lửa, tích lũy phần uất bỗng nhiên bộc phát, các phát âm thanh bất mãn nhao nhao nhao phát ra.

Đào Yêu Yêu âm thầm chú ý, sớm nhìn ra Ngọc Ngân Đồng có lòng quấy rối, vô tình quấy phá người, lập tức làm ra vẻ không để ý tới đám nô tài Nga, mắt thấy Lăng Ba thầm nghĩ: “Kiếm pháp của nàng chưa chắc đã bại bởi Ngọc Ngân Đồng, vì sao không xuất toàn lực? Chờ xem ta sáng tỏ chi tiết sao? Hừ, Huyền Môn loạn thành một nồi cháo, Lăng đại sư tử vững như Thái Sơn, giống như chuyện đã sớm có dự liệu, ta ngược lại muốn xem nàng làm sao hóa giải kiếp nạn này.” Hắn mỉm cười ôm chặt tay áo, một bộ tư thái ngồi xem hồ đấu như thế nào.

Hoàng U thấy thế giận dữ, chửi ầm lên: “Một tên phế vật, khôn kiếp cộng thêm đầu đất, mặc quần áo nữ nhân đùa giỡn, từ bao giờ mà ở Nga Khuyết phái có sư tôn bậc này! Đại sư Hạc Linh ăn nhiều rồi, ngất đi mới truyền lại đại vị cho hắn!”

Lần thứ năm, hắc giả điên cuồng hỗn độn lão ấu nhị viên.

Ngọc Ngân Đồng đang trêu chọc Hàn Mai, híp mắt nhìn dáng người của nàng, chợt nghe Hoàng U quát mắng, giật mình nói: “Đúng rồi, ta là đến tranh đoạt bảo tọa sư tôn nha.

Chơi nữ nhân trước tiên không vội, làm sư tôn càng quan trọng hơn.” Mặt lộ hung khí, chuyển hướng sang Tiểu Tuyết bên cạnh hắc, nhìn thấy Tiểu Tuyết bên cạnh hắc, hung tướng lập tức đổi sắc mặt, liếm môi nói: “Lão già hồ đồ, lão hồ đồ, lần lộn đến hừng đông, cô nương đẹp nhất thế mà lại bỏ qua không chơi, quả thực là phung phí của trời mà!” Hai tay giang ra, phi thân tung tăng, kêu to: “Tiểu Tuyết cô nương, ôm ta một cái!”

Chỉ nghe tiếng gầm vang lên, nhanh chóng qua lại, lời nói vẫn còn phiêu đảng trên cảnh, Ngọc Ngân Đồng đã nhào tới trước người Tiểu Tuyết.

Lại nghe tiếng “Bành” trầm đục, phảng phất như trứng sắt đập trúng tường đồng.

Ngọc Ngân Đồng bắn ra sau bảy tám trượng, trán sung lên, nhếch miệng hít một hơi nói: “Hắc, hắc, con mẹ nó cái thứ đồ chơi gì!”

Một tấm chắn hàn băng rộng năm thước vuông dựng thẳng đứng trên mặt đất, vừa vặn che khuất thân thể Tiểu Tuyết.

Đào Yêu Yêu đỡ băng bình nói: “Vỏ đầu của lão gia hỏa này cứng quá, không ngờ lại không có đựng ra quả trứng, quả thật có chút danh đường!” Băng Bình là dùng Cửu Âm địa tuyến hóa thành, khiến cho nó trở nên cực kỳ lạnh lẽo, cứng rắn vô cùng.

Ngọc Ngân Đồng lấy đầu đụng vào lại có thể sống sót, thật có thể xưng kỳ quan.

Lời khen của Đào Yêu Yêu cũng không hoàn toàn là châm chọc.

Vết máu xanh trên trán Ngọc Ngân Đồng nhanh chóng khuếch tán, một cổ âm hàn lạnh lẽo xuyên thấu xương đầu, thuận theo huyết hành xông thẳng tới phủ tạng.

Hắn thầm kêu không ổn, vội vàng chống đỡ Nguyên Dương dưới bụng, quát lên quát dí: “Âm lãnh tàn nhẫn, đây là Huyền Môn Chính Pháp sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đừng quản chính pháp lệch lạc, chuyên trị yêu côn bốc phét.” Ngọc Ngân Đồng vận công từ từ phản kích, ánh mắt mơ hồ, thở hồng hộc, nhìn tiểu Tuyết thở hổn hển nói: “Mỹ nữ, mỹ nữ... “Ngày thường tiểu Tuyết xuất chiến nhất định phải tranh giành trước, bây giờ tận mắt thấy quái lão đầu sắc sỡ uy, hồi tưởng lại đứa bé bất lực trước kia, hai người tương phản thực sự chấn động tâm linh kinh hãi.

Chỉ cảm thấy giống như ác mộng, như sợ hãi, chân nhũn ra vô lực tham chiến.

Thích hợp cho Ngọc Ngân Đồng lộ ra khuôn mặt hèn mọn, trong lòng nằng sợ hãi, bất giác tựa vào người đào yêu kiều.

Đào Yêu Yêu rất ít khi thấy nàng khiếp sợ nhìn địch nhân, nghi ngờ hỏi: “Sao vậy? Ngươi đã từng chịu thiệt về hắn sao?” Tiểu Tuyết nói: “Ừm, cũng không tính là chịu thiệt.”

Ngọc Ngân Đồng ngửa mặt lên trời cười nói: “Không phải chịu thiệt, là ăn đậu hũ lười biếng.

Bang, tối hôm qua cùng giường cùng gối, tiểu Tuyết ôm lão tử thật sáng khoái.” Khí tức phun về phía bầu trời, hàn thương theo đó hóa lạnh, chợt nhảy lên ngọn cây, lắc lư khiêu khích nói: “Đào chết non, đến đến đến, quyết phân thắng bại với lão tử! Ai thắng ai thắng ai làm sư tôn!” Tầm Tư chọc giận đối thủ có thể nhận được cơ hội chiến đấu, hai mắt nhìn chăm chăm Đào Yêu Yêu, lời nói xấu xa hất xuống: “Lão tử làm sư tôn, nhất định mỗi ngày phải lột sạch quần áo Tiểu Tuyết, để nàng nhảy xuống cho ta xem một chút, nhảy cùng ta tắm rửa...”

Đang nói vui vẻ, cổ căng ra, Ngọc Ngân Đồng thầm kêu nguy rồi, không biết tại sao lại bị Đào Yêu Yêu nắm cổ, cái gì Ảnh Độn Mộng cục hoàn toàn không dễ sử dụng.

Đào Yêu Yêu như bắt thỏ, xách xuống hai bên, vung tay trái phải, “Lốp bóp” ba năm mươi cái bạt tai liên tục.

Ngọc Ngân Đồng đập một cái thớt điên bát đảo, nghiêng miệng kêu lên: “Mẹ ơi, tay đập ruồi nhanh quá? Tay con ruồi đánh chết chó, sao trời rơi khắp nơi...” Đánh xong kiếm lông mày dựng thẳng của Đào Yêu, quát hỏi: “Lão dâm côn, Tiểu Tuyết ngươi dám bắt nạt, chán sống rồi sao?”

Ngọc Ngân Đồng lắc lư cái ót, bỗng nhiên thần định, “Phập” sét đánh bạo liệt, thân hình đã bay ra hơn mười trượng.

Đệ tử Phong Lôi kinh hãi kêu lên: “Ngự Lôi Xuất Trần!” Ngự Lôi là đặc hiệu của Ngũ Lôi Chân Pháp, chia ra năm cấp, “Xuất Trần” là cao nhất.

Hà Cửu Cung luyện thành cũng mới nửa năm, lúc phóng ra bạch quang bắn ra, kém xa Ngọc Ngân Đồng pháp lực hùng hậu.

Lần này rung chuyển trời đất, Đào Yêu Yêu bất ngờ không kịp đề phòng, năm ngón tay bị hấn xiết chặt mở ra.

Ngọc Ngân Đồng ngồi trên chạc cây, liếc nhìn đồ dân phía dưới, lớn tiếng nói: “Chính là ngự lôi xuất trần! Lại thêm biểu diễn phía trước, các ngươi đã kiểm tra hết chưa? Ta sẽ Nga Thiên phái mấy môn đạo pháp?”

Đào Yêu Yêu nói: “Lão dâm côn tạp nham, trái lại không ít.”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Huyền Môn sư tôn sử dụng chân công Huyền Môn, một thân tà thuật ngoại đạo của họ Đào, làm sao thống lĩnh Cửu Dương, chỉ mỗi cái Đại Nga chính là chính tông?” Tiểu Tuyết sợ lòng người bị nghi hoặc, nguy hiểm đến địa vị đào yêu, tiến lên hai bước hỏi ngược lại: “Thiên Vương Thuần của hần là thân truyền của loạn trần đại sư, pháp thuật Ngang Chính Minh chính đại, ngươi sẽ để cho nó sao?” Đào Yêu xiêu theo sát bên cạnh, nghiêng nhiên là sứ giả hộ hoa của nàng.

Ngọc Ngân Đồng biết rõ hôm nay không chiếm được tiện nghi, cười nói: “Tất cả mọi người ở Thiên Vương Thuần có thể luyện sao? Mở ra hàng rào cửa lớn sinh anh tài, cần phải tinh thông chín môn phái, loạn lạc là đệ tử Đan Dược môn, dựa vào uống thuốc kiêm chiếu cố các môn phái, còn miễn cưỡng ứng phó được.

Tiểu tử họ Đào hỗn tạp không thuần, liền mấy tay kiếm thuật Kiếm Tiên, chẳng lẽ tám môn khác đều cùng hấn học kiếm? Hắc hắc, nên ủng hộ ai làm sư tôn, các vị tự cân nhắc!”

Tâm niệm mọi người khê động: “Đừng nhìn hấn cuồng hành đáng ghét, nói về đạo pháp phong phạm của Đại Tông Sư.”

Ngọc Ngân Đồng múa cờ kéo căng, thấy tốt liền thu: “Ta lưu lại mấy ngày, các nơi Ngao Sơn đùa giỡn, chờ các người suy nghĩ kỹ nghe tin đồn!” Giá Phong đằng vân, thân ảnh bay xa, tại chỗ vẫn còn dư âm quần quanh: “Tiểu tử họ Đào, đa tạ người chuyển biến thành Tử Vi Tinh! Ngao Chủ từ nay về sau không kiêng kị yêu tà khí, lão tử muốn du lịch Huyền Chân giới, không cần phải lo lắng phá hư đạo tràng, ha ha ha...”

Hộ vệ sơn trường là nhiệm vụ mười hai kiếm Càn Khôn, bỏ vào tà đồ đã quá phận, giờ phút này lại nghe tiếng cuồng ngôn kiêu ngạo, sao không kích động nhảy lên như sấm.

Doãn Xích quát lớn: “Đuổi theo!” Mười hai kiếm Đằng vọt lên không trung.

Đào Yêu Yêu nói: “Từ từ đã, giặc cùng đường chóe đuổi.” Song chưởng Bình Bình đè xuống, mười hai người kia như điều kéo dây, cứng rắn kéo về mặt đất.

Trong đám người còn có người kích động muốn đuổi theo, cũng âm thầm bị pháp thuật đào điền áp chế, thân như rơi xuống chì chân như gốc rễ, chỉ có thể đưa mắt nhìn địch nhân nghênh ngang rời đi.

Mười hai kiếm ngậy người trong chốc lát, bỗng nhiên quỳ xuống đất nói: “Tà ma lên vào, chúng ta thất phòng, xin sư tôn xử phạt!” Một tuồng kịch đặc sắc, các người có gì mà phạt? Mau đứng lên đi.” Doãn Xích nói: “Bất Ngọc Ngân đồng còn phải theo kịp tốc độ, các đệ tử lập tức tìm kiếm.” Đào Yêu Yêu cười nói: “Không cần bắt đi, lão quái vật Diêu Thú hoành hành, ở lại trên núi vui vẻ là được.”

Lời nói vừa dứt, đám đệ tử Ngao Ngoan sắc mặt phát xanh.

Đào Yêu Yêu vui tươi hơn hờ nói: “Tử Vi Tinh chuyển đổi tính chất cho ta, không phải chính phi tà ngoại trần không nhiễm, phù hợp pháp lý thiên đạo tự nhiên.

Thành quy hẹp hòi sẽ không chết đói thủ, tiên gia san hô khí độ khoan hồng, vốn là mở rộng cửa nghênh đón các loại tinh linh, tùy tiện bọn họ phóng túng thiên tính phóng túng cũng được.

Thư Vân gọi là “Thiên mệnh”, gọi là đạo, gọi là tu đạo”, tinh linh khác tùy tình huống bình, cuối cùng cũng quy phục giáo hóa.

Đến lúc đó trong núi hòa hợp với ánh sáng, phái Nga Du hưng thịnh mới thực hiện được.” Một con đường mệt mỏi kéo trái kéo phải, một mặt thông thả đến bên dòng suối nhỏ, chấm chút giọt nước búng ngón tay bắn ra.

Chỉ một thoáng trong không trung mưa nhỏ tí tách, bay xuống thanh tẩy mặt đất khô cằn Trường Xuân Lộc.

Doãn Xích không thể giải thích lý với hắn, xoay người thỉnh giáo Lăng Ba: “Tà khí của ma đầu kia vô cùng nồng đậm, lúc đầu dùng phương pháp nào ẩn giấu? Không người nào trong đám đệ tử trên núi phát hiện ra, Lăng sư tỷ lại như biết trước.” Lăng Ba nói: “Không biết hắn học từ nơi đó thành kỳ thuật biến anh, lúc còn là trẻ con, tà khí gần như không có, sau khi biến hình lớn lên tà khí mới chuyển thành nồng đậm.”

Dùng phương pháp này lên vào Nghiêu Sơn, rất ít có người có thể phát hiện.”

Đào Yêu Yêu chen vào nói: “Lăng tỷ tỷ rất quen thuộc với Ngọc Ngân Đồng sao?” Lăng Ba nói: “Mỗi lần gặp phải thủ lĩnh Huyền môn thay thế, người này nhất định phải đến đây làm tác phong, cây già lên mặt làm trưởng bối.

Mười năm trước ta đảm nhiệm đồ đệ Kiếm Tiên, Ngọc Ngân Đồng cũng từng hóa thành một đứa bé bỏ Anh, mê người ôm vào cốc Lật Tính, gặp gỡ chân tướng Phương Hiển.

Tình cảnh trước mắt tương tự, cho nên ta có thể nhận ra hắn.” Ngồi ngay ngắn kể lại, dáng vẻ thông dong, váy dài uốn lượn đều không có nếp nhăn.

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ: “Người ngược lại rất trấn định.

Nếu là có phần thắng trong tay, sao không nói cho ta biết rõ ràng? So với Ngọc Ngân Đồng thâm tướng lộ ra bên ngoài, vị Lăng đại sư tỷ này cơ phong ẩn bên trong càng làm cho trong

lòng người ta không an tâm.” Hắc nghiêng miệng xấu xa cười, cố ý khích tướng nàng: “Chiếu Lăng tử tử suy đoán, trước kia nhất định cũng từng làm chuyện ác, đem Ngọc Ngân Nhi ngộ bỏ anh ôm vào lòng, để cho hắc trên dưới tay mảnh liệt ăn đậu hũ.

Lăng tử tử một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, lại đụng phải Ngọc Ngân Đồng nhắm mắt lại cũng có thể nhận ra.” Mọi người nghe hắc càng nói càng không giống lời nói, vẻ giận dữ càng dần tăng thêm.

Lăng Ba nói: “Trước kia Ngọc Ngân đồng ăn trộm vào ngao lang, chỉ vì muốn khoe khoang thân phận trưởng bối, không đủ thành đại họa.

Lần này lại vì cướp đoạt danh vị sư tôn mà đến, không đạt mục đích thì không bỏ qua.

Sư tôn thứ ba trăm năm đổi vị trí, nan đề thứ nhất liền dĩ thường khó giải quyết.

Đệ tử không dám tự tiện, đặc biệt mời sư tôn đến đây thân quyết, thất thố tại chỗ, mong sư tôn nói rõ ràng.” cúi đầu tạ lỗi, lời nói lễ nghi nhỏ giọt nước không lọt, dáng vẻ tươi cười ngây dại, không chọn ra được tật xấu của nàng.

Lăng Ba nói tiếp: “Ngọc Ngân đồng tự nhận là nguyên lão Ngao Bính, đối với pháp giới môn quy của Ngao Côn Bằng không phải là một mực phá hư nguyên.

Hắc cố kỵ tà khí bản thân bị nhiễm vết bản Tử Vi Tinh, mỗi lần lên núi đều rời xa Hư Vô Tam Phong.

Hiện tại Tử Vi Tinh không bị tà khí ảnh hưởng, Ngọc Ngân Đồng nhất định xâm nhập vào Tam Phong làm loạn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ồ, ngươi là chỉ vào hòa thượng mắng ngốc tử! Phá hư môn quy là ta, thay đổi Tử Vi Tinh vẫn là ta.

Ngọc Ngân Đồng xấu là xấu, còn nhớ lại an nguy Huyền Môn, ta ngay cả dâm côn cũng không bằng đúng sao?” Lăng Ba nói: “Xin mời sư tôn lấy an nguy của Huyền Môn làm trọng, sửa lại đặc tính của Tử Vi Tinh Tà, trước lệnh cho Ngọc Ngân Đồng rời khỏi ba ngọn núi.”

Lúc này gió ngừng mưa ngừng, ngân châm Yến Doanh Thù thu hồi bế huyết.

Tinh lực mọi người nhanh chóng khôi phục, mà Nộ Diễm trong ngực cũng bốc lên hừng hực.

Vừa đúng lúc Đào Yêu Yêu ném ra một câu cứng rắn, Hoàng U lập tức nhảy lên nói: “Hạ xuống phế thượng, Huyền môn không có tiền lệ này.

Nhưng nếu người chịu thôi vị nhường hiền, ta là người đầu tiên tán thành!” Đào Yêu nói: “Để hiền tài? Để cho Hoàng huynh người sao?” Hoàng U nói: “Ta nào đủ tư cách.” Đào Yêu Lãng Ba, cười nói: “Lãng sư tử hy vọng của chúng ta trở về, chúng ta lập nàng làm sư tôn.” Hoàng U nói: “Được, ta khen...”

Lãng Ba quát: “Hoàng U im lặng! Sư tôn chọn người được Loạn Trần đại sư chỉ định, tự mình Hiểu dụ Cửu môn, lúc đó người cũng lập lời thề nguyện trung thành với sư tôn mới.

Hôm nay trái lời thề khi sư diệt tổ, tội không thể tha thứ!” Thanh sắc câu lệ, chữ nặng như kim thạch.

Hốc hàm vàng hơi phồng lên, liễu mạng cắn răng nhin xuống.

Lãng Ba nói: “Không được bàn tán lung tung, ủng hộ sư tôn tận trung sư môn, là trách nhiệm của chúng ta vạn chết không từ.”

Lần thứ năm, giả mạo lão ấu chân cuồng hỗn độn ba lần.

Đào Yêu Yêu nói: “Các người nào, vừa nói muốn ủng hộ ta, lại không phục tùng mệnh lệnh của ta, hay là đổi người đi.”

Một đệ tử Phong Lôi nói: “Mệnh lệnh của người đều là làm bừa, gọi người phục tùng như thế nào?” Lan Thế Hải khuyên: “Có câu là “Thân bất chính”, tuy lệnh không nghe lệnh.”

Theo cái nhìn của đệ tử, tạm không luận mệnh lệnh đúng hay sai, sư tôn trước tiên đoan chính nghi thái, nói ra lời nói mới có thể khiến người ta coi trọng.” Đào chết yếu nói: “T đoan chính thái độ? Sao hả?” Lan Thế Hải nói: “Đừng có nói linh tinh, đó là điều kiện tiên quyết.” Bản sư tôn sinh ra đã tươi cười, ngủ rồi cũng sẽ cười tỉnh lại.

Khả khả, thiên vị cười, người có thể làm gì ta?”

Sở Tình tiếp tục hàm súc, đến đây cũng là kích phần khó nén, lớn tiếng nói: “Người nói không giảng đạo lý!” Đào Yêu Yêu nói: “Ta là sư tôn không nói đạo lý, hặc hặc, ai làm khó ta?”

Ánh mắt nhìn trộm Lăng Ba, thầm nghĩ “Kỳ quái vô cùng, ta giả bộ khốn kiếp cũng cảm thấy buồn nôn, người còn làm như vậy tứ bình bát ổn., Trong hồ lô đến cùng là bán thuốc gì?”

Càng cảm thấy Lăng Ba giấu giếm cơ mưu to lớn, lập tức vò đầu bứt tai, trút giận gấp bội: “Ai nha, nói ra là đến, ta cười bệnh rồi, ha ha ha, Yển cô nương nhanh chữa cho ta!” Hì hì hì, đầy đất vò nhau.

Yển Doanh Thù nhú mày lúi lại: “Ta không trị được.” Đào Yêu chống nạnh, đứng trước mặt một đám đệ tử Nga Phán phần nô, lắc mình cuồng tiếu: “Bản sư tôn muốn thế nào thì thế đó đi! Trên Ngao Sơn, ai quản được ta!”

Lăng Ba nói: “Ta lại có một phương thuốc chuyên trị bệnh Tiếu, hiện đang ở trên núi.” Đào điên cuồng cợt nhả nói: “Trị cho ta?” Lăng Ba nói: “Không dám chắc chắn, nhưng vì sư tôn còn có gương mặt vốn có, đáng để thử một lần.” Trong lòng đào điên đột nhiên nhảy dựng lên, vốn là diện mạo... nàng đã biết rõ ta nguy trang!” Niệm tình nàng khó lường., Giải nghi ý nghĩa càng rõ ràng, mặt mày hớn hờ nói: “Vay thử xem, hay

cho tỷ tỷ chăm sóc ta nha, nếu không ta nhất định sẽ truyền bảo tọa của sư tôn cho ngươi!”

Lăng Ba xoay người đứng lên, nói: “Cần tuân mệnh lệnh sư phụ.” Tay áo vung lên, dẫn dò toàn trường: “Mười hai kiếm thủ vững Trường Xuân Lộc, bói toán dân khắp núi rộng.”
Trình Minh cảm thấy hung phù, kiểm tra tung tích Ngọc Ngân Đồng, đánh giá tung tích của Ngọc Ngân Đồng.

Dư lại bọn họ bố trí phòng ngự hồi phục, không có lệnh không được tự ý ly khai.

Sư tôn, Tiểu Tuyết, Yến sư muội, ba vị xin theo ta đi.” Chúng đệ tử khom người lĩnh mệnh, từ chối, không một ai làm trái.

Đào Yêu Yêu thâm nghĩ: “Ta nếu truyền ngôi cho Lăng Ba, Tông phái Ngao lập tức toàn thể vui mừng, uy vọng của nàng hơn ta gấp trăm lần.” Giả bộ thần thái si ngốc, một bước ba uồn theo nàng tiến lên, Tiểu Tuyết và Yến Doanh Thù đi theo phía sau.

Đi qua khoảng cách nửa mũi tên, đến tòa biệt thự nhỏ cách xa nhất của đập bình.

Gian phòng này rường cột chạm trổ, trên đỉnh của lầu các, cửa sổ buông xuống rèm châu, dưới mái hiên treo tấm biển vàng viết “Tê Thần các”, lấy từ Tông Từ ra “Hà giống như cửa sổ bắc, tịch tịch có thể đậu thần”

Nga cư vô số khách quý hoa mỹ nhất, chuyên môn dùng để lưu tục thế đến thăm hỏi.

Lăng Ba vén rèm lên, đi vào chính đường.

Mấy tấm bàn gỗ Kim Ti Nam xếp chỉnh tề, dưới chân tường ngồi một nam tử áo xanh, mặt nà nà sắt, nửa bên mặt khác Tinh Mục Ngọc Di, anh tuần phi phạm, anh tuần phi phạm.

Lăng Ba hỏi: “Thiết Đầu, tình hình trong phòng ra sao?”

Nam tử kia nói: “Tất cả đều tốt, nhưng bên ngoài tà khí mãnh liệt, ta rất lo lắng.” đứng dậy ôm quyền, thi lễ với Lăng sư tỷ và Đào Yêu.

Lăng Ba nói: “Cần Khôn mười hai kiếm bày trận ở bên ngoài, “Năm đạo Ôn Quân Thuật” của ngươi bố trí ở bên trong, có thể bảo vệ phòng này vạn toàn.” Nói cho người ta giải thích:

“Ngọc Ngân Đồng tinh thông bảy môn pháp thuật, chỉ bói toán, Thần nông chưa luyện xong.

Cho nên dùng công đạo của Thần Nông quần nhau, chưa chắc hẳn có phương pháp phá giải.”

Ngao Cửu môn chia làm hai đạo “Công thủ”, Như Kiếm Tiên môn có định kiếm đạo, đấu kiếm đạo; Bặc trù môn am hiểu cải biến số mệnh, một chi khác là chế luyện tiên phù; Độn giáp tinh về chuyển vị trí, cũng có môn đạo ẩn hình ám sát; Thần Nông môn xưa nay lấy chữa bệnh chữa thương nổi danh, nhưng cũng có đủ lực sát thương.

Công pháp thông tương quan gọi là “Ôn Quân thuật”, phát tán ôn dịch, ngâm giở trò, hiệu quả hơi chậm mà đoạt mệnh ở vô hình, mỗi lần lệnh dịch nhân khó lòng phòng bị.

Thiết Đầu chuyên tu đạo này, tuy cùng là Thần Nông môn, nhưng rất khác với y thuật Yến Doanh Thủ cứu chết đỡ bị thương.

Lúc đối mặt kỳ sĩ Thần nông, cười ngậy ngô càng ngốc, vỗ vai hẳn nói: “Thiết Đầu ca ca, vất vả cho người rồi!”

Thiết Đầu lui về phía sau nói: “Sư tôn cẩn thận, quanh thân đệ tử dính đầy chướng độc gây bệnh, nhất định không chạm đến.” Yến Doanh Thủ nói: “Thi hành Ôn Quân thuật phải tự nhiễm bách bệnh, tọa công mở rộng phạm vi bệnh.

Nếu kẻ thù bên ngoài bước vào trong giới, có thể đặt ác tật vào người kẻ kia. “Lục Lý Trù suy nghĩ, nhân vật thủ hộ lợi hại như vậy, trong phòng này thả bảo bối gì vậy?” vờ như sợ hãi co rút lại, vỗ ngực nói: “Sợ rồi, Thiết ca vừa rồi ngồi vận công, là chuyên môn chinh trị bản sư tôn sao?”

Lăng Ba nói: “Là ta an bài Thiết Đầu ở đây, phát công ngăn cản Ngọc Ngân Đồng tiếp cận, để bảo vệ một nhân vật trọng yếu trong phòng.” Đào Yêu nhân vật trọng yếu?” Lăng Ba mỉm cười nói: “Tiểu Tuyết từ ba thôn mang về hai người, một người là Ngọc Ngân Đồng, một người khác, có thể trị liệu bệnh của sư tôn, chẳng phải là cực kỳ trọng yếu sao?”

Đuôi lông mày đào hơi nhú lại, lập tức muốn thi triển thần thông, âm thầm lục soát cả tòa nhà, ngược lại suy nghĩ ”Đả thảo kinh xà là hạ sách, chúng ta chờ nàng tự vạch màn che,

toàn bộ tiết tấu âm mưu mới có thể hoàn chỉnh hiện ra.” Đảm quyết tâm, trợn mắt thè lưỡi, giả bộ ngu ngốc, nhanh trí ta đi! Người gọi người trị ta đi!”

Lăng Ba nói: “Để ta dẫn đường.” bỗng bênh đi về phía góc phòng, nơi đó đặt một cầu thang gỗ chạm khắc hoa văn.

Đào Yêu Yêu, Tiểu Tuyết, Yến Doanh Thù đuôi theo Lăng Ba, thuận thang gỗ leo lên lầu hai.

Nhìn về phía trước, cửa sổ lầu nửa mở, ánh mặt trời cách gian phòng thành hai bộ phận sáng tối, phẳng phất như một tấm bình phong thiên nhiên.

Trong bóng tối phía sau đặt một gian giường lớn, trường sa rủ xuống, lờ mờ có bóng người ngồi dựa vào.

Trong miệng Đào Yêu không yên tĩnh chút nào, hừ hừ hừ cười lại hát.

Lăng Ba nói: “Sư tôn xin nhỏ giọng một chút, khách nhân quý thể thiếu an, đang cần tĩnh dưỡng.”

Đào Yêu Yêu mở rộng cổ họng rống to: “Ban ngày ban mặt nằm liệt giường không dậy nổi, từ nhỏ đã mắc nợ người khác, Lăng Ba ngươi trêu chọc ta phải không?” Chợt thấy Tiểu Tuyết giật giật khuỷu tay, hình như có ý cảnh báo, thầm nghĩ “Tuyết muội cũng biết Lăng Ba có bẫy, thời khắc vạch trần máu chó, nàng âm thầm động viên ta!”

Lăng Ba nói: “Đệ tử không dám, nhưng vị khách này mặc dù nằm không nhúc nhích, cũng có thể khiến sư tôn thu lại nụ cười, nghiêm nghị kính trọng.” Khúc chương ra hiệu, để cho Yến Doanh Thù rời khỏi trường.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Kính hấn cái đầu quý! Đạo môn Tiên gia lão đứng đầu, Phổ thiên hạ ai dám bảo ta không cười, ai đủ tư cách để ta tôn kính...” Nhưng vào lúc này, trong giường nhẹ giọng ho khan.

Đào Yêu Yêu run rẩy, tiếng cười như bị kéo gãy.

Nghe vị khách nhân kia nói: “Khụ khụ, ai vào đây, làm ta đau đầu.” Tiếng nói không lớn, lại như tiếng sấm, làm cho đào yêu choáng váng đầu óc.

Chiếc giường đã treo lên, Yến Doanh Thù mở nửa bên cửa sổ.

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ, chiếu sáng từng góc ngách trong phòng.

Vị khách kia ngồi bên mép giường, ngẩng khuôn mặt tiêu tụy lạnh lùng lên, ngẩng đầu lên.

voi đào điên cuồng biến thành tảng đá, hơn nửa ngày sau mí mắt không nháy, cho dù bị Ngọc Ngân Đồng tát liên tục mấy trăm chưởng, cũng không kinh ngạc bằng như vậy.

“Khách nhân” thích ứng ánh sáng, dờn mắt nhìn bình thường, phát hiện trong phòng có thêm một người lạ, nghi ngờ nói: “Ngài là...” Nhìn quần áo hắn không ra cái gì cả, vẻ mặt quái dị quái dị, sợ tới mức lùi thẳng vào trong góc giường, rụt rè nói: “Đại gia là ai?”

Đào Yêu Yêu cất tiếng hô to: “Mẹ ời!” ngã nhào trước chân, ôm chặt hai đầu gối người nọ: “Con là con trai ruột của người đó!” Sương mù rớt cuộc cũng công bố, người nằm trên giường chính là nhị phòng Tuyên Cơ của Long gia.

Dựa vào thanh âm cùng mặt nạ đặc biệt, đào ngũ sắc nhận ra nàng.

Một đôi mẹ con xa cách lâu ngày gặp lại, cảnh tượng nghĩ hẩn là cảm động.

Lệ hoa của tiểu Tuyết lóe lên, Lăng Ba hợp lòng bàn tay cầu nguyện, ngay cả Yến Doanh Thủ vốn đăm mạt thành tập, cũng cúi đầu khẽ thở dài.

Mang Hoàn bùng cầm lên, tròng lớn hai mắt nhìn kỹ, lẩm bầm nói: “Là ngươi, đào chết yêu, là ngươi à.” Đào chết yêu nói: “Là ta, là nhi tử của mẹ, con trai mẹ đến rồi!” Nước mắt Tiểu Tuyết ướt đầm gò má, trong lòng rất cảm thấy mừng rỡ, đang chờ lời an ủi hai mẹ con, một màn kế tiếp lại làm cho người không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy Mang Hoàn bĩu môi, nhổ một bãi nước bọt nói: “Tiểu súc sinh! Hại ta thật khổ!” Bỗng nhiên nắm chặt nắm đấm, hướng về phía Đào Yêu mạnh mẽ gõ đầu một cái.

Tiểu Tuyết lấy làm kinh hãi, trước kia nghe mẫu thân mắng non nói chuyện, luôn nói từ ái nhu hòa cỡ nào, sao lại gặp nhi tử nghiêm khắc như vậy? Lúc đầu còn làm nàng vui mừng cực kỳ thất thố, càng nhìn càng không thích hợp, quyền đánh còn

chưa giải hận, vòng ngọc lại vịn khung giường đá loạn, phẳng phát quỳ trước mặt chính là oan gia mệt mỏi thế gia.

Đào Yêu Yêu nằm mơ cũng mong được viên mãn với mẫu thân, nguyện vọng trở thành một lòng đầy vui mừng, nằm trên sàn nhà vui sướng bị đánh, còn sợ mẫu thân đánh đau tay chân, cúi đầu khom lưng, mang vị trí thịt dầy về phía trước.

Ba người khác kinh nghi khó hiểu, quên mất tiến lên khuyên giải.

Vòng Hoàn quyền cước sử lực, trong miệng mắng cũng hung ác: “Tiểu quỷ chết tiệt, đáng đời thiên đao vạn quả, tiểu tạp chủng thiên lôi vạn quả, khốn kiếp ngũ mã phân thân không chỗ chôn...” Nếu mẹ ruột răn dạy con trai..., Há có thể miệng đầy “Vương bát tạp chủng” bay loạn, dùng lời nói khinh tiện như vậy? Tiểu Tuyết triệt để choáng váng, tìm cách nghĩ: “Nếu không phải nàng tình thâm, mất đi oán khí mãnh liệt của hài tử, Bách Tử Khiên nào tìm nàng phụ thể? Nếu đã yêu con trai là thật, vì sao gặp mặt lại mắng chửi đau đớn? Loại phương thức thân mật này quá đặc biệt đi.”

Đang lúc suy nghĩ, vòng tròn đánh mệt, giờ tay nhắc chân chậm rãi.

Đào Yêu Yêu nói: “Mẹ, mẹ nghỉ một lát đi.” Tuyên Cơ tức giận, không đánh nổi liền dùng móng tay véo, nước mắt lăn xuống như mưa, khóc lóc nói: “Tên khốn kiếp hại con gái ta mười sáu năm, hại con không đủ lại hại con gái con, đứa nhỏ đáng thương a... Con gái, trả con gái của con gái của ta! Tên khốn kiếp, chê con gái ta quá thảm, giả làm nữ nhân kêu ta muốn chết!”

Tự ngữ đứt quãng, mấy lần đọc đến “Nữ nhi”, đào cơ hồ tỉnh lại như trong mộng nói: “Ta biết rồi, lập tức đổi xiêm y nữ nhi cho mẫu thân dập đầu!” Một nháy vọt ra cửa sổ, kêu lên: “Mẹ ta thần trí có chút thác loạn, Yên cô nương hỗ trợ chiếu cố, Lăng Ba đại tỷ đa tạ người an bài xảo diệu.” Vừa rơi xuống trước phòng la loạn, như con ruồi không đầu xoay quanh loạn quanh.

Tiểu Tuyết nháy ra nói: “Người làm gì đó...” Đào Yêu nói: “Quần áo, ta muốn đổi quần áo của nữ nhân! Tuyết muội người mau cởi cho ta!” Tiểu Tuyết giận dữ nói: “Thực sự đánh

cho choáng váng rồi sao? Người định thần chậm rãi nói.” Đào Yêu Yêu vội vàng nói: “Chậm, mẹ ta mắc bệnh cũ, xem ta giả dạng thành nữ nhi mới thư thái tâm tình.

Ai, quần áo nữ hài nào nhiều vậy?” Tiểu Tuyết nói: “Gian miếu bên trái phòng thứ hai, hình như chuyên để nữ khách ngủ trọ, bên trong...”

Lời còn chưa dứt, Đào Yêu Yêu kéo nhẹ khuỷu tay nàng, rung mình dời hình đổi vị trí, một thoáng trốn vào phòng nữ tử kia.

Đi vào trong phòng “Hũ” một tiếng, tủ gỗ tự động mở ra, vật lưu lại trên không trung, quả nhiên có rất nhiều vật phẩm nữ dùng như váy đỏ, hộp bột phấn, hộp lụa dày.

Đào Yêu Yêu vận “Dùng khí ngự vật”, điều khiển chậu rửa mặt bay đi mức nước, vải tơ lau bảng trang điểm, ngọc Tỳ Hưu điều hòa sơn tủy.

Đồng thời cởi váy bản rách vớ, từng kiện áo gấm thêu nhanh chóng mặc vào, còn la hét “Nhanh, nhanh!” Tiểu Tuyết cầm lấy lược dày, chải tóc cho nó, chải tóc, trong lòng bận rộn nghi ngờ, nhìn không được nói: “Mẹ người, Đào phu nhân... Ta thấy tựa hồ là hại bệnh điên.”

Cái chậu bay xuống giá gỗ, đào chết yểu rửa sạch mặt, lấy khăn lông lau khô, ngồi đến trước bàn trang điểm vò bột, nói: “Ừm, nàng là bệnh điên đã tích lũy lâu năm, trước kia thường phát tác.”

Tiểu Tuyết nói: “Phát bệnh liền cho người mặc thành nữ hài?”

Lần thứ sáu mỗi lần gặp oan diễm phi lộ hẹp một điểm.

Đào Yêu Yêu nhắc bút lông, vẽ hai cây bút, ngấm hình ảnh trong tròng mắt, nói: “Từ khi ta nhớ đến chuyện này, cách mỗi mười mấy ngày mẹ ta sẽ mắc bệnh điên, một phạm bệnh liên hung hăng với ta, Trà Bất Tư không nghĩ đến, ngày đêm nói thầm “Con gái của ta nha, ta nhớ là một cô gái mà, ta nhớ con gái nha...”

Tiểu Tuyết càng nghe càng lấy làm lạ, nói: “Con gái của nàng, người còn có tử tử muội muội sao?”

Đào Yêu Yêu lông mày cong lên, tiếp đó dán môi hồng, vừa nói: “Không có, lời nói bấy bọ sao có thể coi là thật? Nhưng nghe nhiều ta cũng suy nghĩ ra cách ứng đối, bình thường dưới người chồng chất, học đóng vai tướng với đứa con trai nuôi ca hát của Long gia, thân thể, niệm trắng, thứ nhất đi học cực tượng nữ hài.

Gặp lại mẹ mình phát bệnh, ta liền giả vờ con gái mình gọi “Mẫu thân, ta chính là con gái của người! Cố đau lòng người ta đi!

“Tùy theo tâm ý của nàng diễn kịch.

Lại nói, nhiều lần thử chiêu này, mỗi lần nàng đều khóc thành tiếng cười, không làm cũng không hung, yêu thương ta gấp bội.”

Trong lúc nói chuyện, trang điểm xong rồi, Đào Yêu đang quần băng váy, nói: ” nhận tới mẫu thân vạn sự đại cát, ta không cần giao thiệp với Long gia nữa, nói cách khác là không giao thiệp với nhau với nhau.

Hắc hắc, Lăng Ba giấu diếm được ta gạt bỏ nan đề, chính là Huyền Môn số một cao nhân!” Tiểu Tuyết muốn nói Đào phu nhân là bị mình cứu về, nhưng lại không chen miệng vào được.

Đào Yêu Yêu hưng phấn tới mức đầu óc nóng lên, phối hợp giải thích: “Mẹ thấy con vui quá mức, bệnh cũ tái phát cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Theo biện pháp làm qua loa, sau đó để cho Ma Ngưu đại phu y trừ căn bệnh, thân ở Huyền Môn trị bệnh gì không tốt?” Xoay người vòng vòng, tất cả trang điểm đều đầy đủ, hành lễ với Tiểu Tuyết, dịu dàng nói: “Muội muội xem có được không?”

Kiều thanh tịnh, phối hợp hoa phục nhu tư, thiếu nữ hình tượng tươi sáng xinh đẹp.

Tiểu Tuyết kinh ngạc nói: “Quá giống! Trời ạ, còn hơn cả tượng nữ của ta!” Đôi mắt chớp liên tục mấy cái, gương quang chiếu rọi dung nhan xinh đẹp, thái độ hồn nhiên khiến người ta say lòng!

Đào Yêu Yêu kích động một hồi, duỗi tay ôm lấy nàng, cười nói: “Nữ bảo của chúng ta, không tính là quá lễ.” Bốn phía không người, Tiểu Tuyết cũng không cự tuyệt, hơi giãy dụa nói: “cải trang giả vệt, người học cái Ngọc Ngân Đồng kia à?” Nó tính là cây cỏ kia, ta là tỷ tỷ tốt của Tiểu Tuyết, há có thể so sánh với lão thâm côn.” Sau khi hai câu bóp chặt cổ họng, hết sức non nớt mềm mại của nữ đồng.

Tiểu Tuyết thán phục nói: “Làm khó người, luyện bao lâu mới luyện đến mức này.”

Thời cổ nam giả trang nữ là vô cùng nhục nhã, trừ hí kịch hạ lưu hoặc gian ác vô lại, ai nguyện khoe sắc mặt tuyền người trên đài? Tiểu Tuyết xa xa nhớ lại năm xưa, đào cơ theo mệnh lệnh nhỏ treo miệng, nhăn nhó học bộ, chịu mọi giễu cợt của người xem?

Nhưng để cho mẫu thân thoải mái, thà rằng tự làm tự ti tiện, nghĩ tới liền chua xót, nỉ non nói: “Sư ca thật sự rất hiếu kính mẫu thân, nếu ta có mẫu thân, ta cũng sẽ...” Nghĩ tới khổ sở của bản thân, không cha không mẹ có thể hiếu kính, nước mắt chảy ròng ròng.

Đào Yêu Yêu nói: “Tại sao lại đau lòng?” Tiểu Tuyết lau nước mắt nói: “Muội cứ đùa cho ta khóc, lại khóc chết cầu như vậy.” Đào Yêu đột nhiên nói: “Tâm tư của Tuyết muội ta hiểu toàn bộ, mẹ của sư ca cũng là mẹ Tuyết muội, chúng ta cùng hầu hạ mẫu thân được không?” Tiểu Tuyết cười đẩy nó: “Đi nhanh đi, mẹ... mẹ con chờ gặp con gái đây!”

Đào Yêu Yêu cười dài một tiếng, kéo nàng lắc mình bay đi, chớp mắt đã trở về lầu các, buông tay ra để Tiểu Tuyết đứng dựa vào tường, bản thân đi về phía trước dịu dàng bái phục nói: “Mẹ ở trên, con gái ở trong sương Vãn An rồi.”

Trong phòng yên tĩnh như hoàng hôn, hai người Lăng Yên chia ra ngồi hai bên hành lang lầu các.

Vòng Côn Bằng rối loạn đã yên, rúc vào gối nửa nằm trên giường, khuôn mặt đỏ dần như bị một tầng sương lạnh bao phủ.

Đào Yêu Yêu nằm sấp một chút không có động tĩnh, dịu dàng kêu lên: “Mẹ, cách mấy tháng, con gái rất nhớ mẹ nha.” Lao Hoàn lạnh lùng nói: “Được rồi, vở kịch này diễn gần mười năm, ta đã sớm nhìn chán rồi.” Đào Yêu tâm thần thất kinh, thần sắc trên mặt không đổi, cười nói: “Nữ nhi cho mẹ...” Mang Hoàn xua tay nói: “Con không cần giả làm con gái, ta cũng không có bệnh điên, ta cũng không có điên điên lên.”

Vị tiểu muội này là vu y của Thần Nông môn, vừa rồi giúp ta khám bệnh tình trạng thân thể, không tin người hỏi nàng.” hướng Yên Doanh Thù chỉ một cái.

Yên Doanh Thù nói: “Đào phu nhân thân thể yếu thần suy, tuy ngẫu nhiên có dị tượng xao động.

Nhưng sáu thần thủ táng, hồn phách đều đủ, cũng không có bệnh lớn phát điên.” Đào Yêu Yêu há miệng như rơi sương mù, lúng túng nói: “Mẹ ta... Không bệnh điên...” Mơ hồ cảm thấy bất an, nhìn về phía Tiểu Tuyết, vẻ mặt nàng cũng mê man.

Mang Hoàn nói: “Bớt nói nhảm đi, ta hỏi người, người có gặp đại tiểu thư không?” Đại tiểu thư chính là chủ tử của Long Bách Linh, “Trường phòng đích xuất”, còn Côn Bằng Hoàn là thiếp của Long gia, đối với nàng khiêm cung đã thành thói quen rồi.

Đào Yêu Yêu nghe vậy gật gật đầu, đang định nói nhỏ.

Vòng cây đột nhiên ngồi dậy nói: “Thế nào, người gặp phải đại tiểu thư rồi, người làm sao vậy?” Đào Yêu nói: “Nàng đến Nghiêu Sơn tìm hài nhi, đúng lúc Huyền môn chinh phạt Kim Luân tà giáo, ta cùng nàng đi Nam Hải một chuyến.” Vòng

hoàn khẩn trương nói: “Nàng không gặp chuyện gì chứ?” Đào Yêu Yêu nói: “Nàng đại chiến vài lần khúc chiết, hai ta sinh tử gắn bó, cuối cùng đều bình an trở về Ngao Mi.” Kỳ Hoàn nói: “Sinh tử tương dựa vào... Những chữ rất thâm tình, chẳng lẽ các ngươi lại sinh ra tình ý nam nữ sao?”

Mặc dù trước mặt tiểu Tuyết, đào chết yêu cũng không muốn lừa gạt mẫu thân, theo sự thật nói: “Trải qua vô số kiếp nạn, hai chúng ta đã là tâm tương ứng với lòng dạ của nhau.

Đại tiểu thư chết vì ta, hài nhi cũng có thể vì nàng xả sinh, sau khi trở về núi nàng lấy thân báo đáp, nhưng cũng không phải là làm ra hôn ước nhỏ tuổi.

Hài nhi hiện đã cưới nàng, cũng không cần sửa họ ở rể.”

Hắn nói “Lấy thân tương đồng” là chỉ Long Bách Linh rời khỏi Long gia, thay đổi thân phận làm vợ dâu của Đào gia.

Bốn chữ này vốn mang kỳ nghĩa, Tuyên Cơ Hoàn lại cảnh giác trước, nhất thời chuyển sai ý niệm trong đầu, lớn tiếng nói: “Cái gì? Nàng đem thân thể cho người!” Da mặt giả lộ ra màu đỏ tím, hai mắt giống như muốn phun ra đốm lửa.

Đào Yêu Yêu chưa bao giờ thấy nàng tức giận như vậy, sợ hãi thất thần nói: “À, à, à, à, à...” Côn Bằng Hoàn chỉ nói hắn thừa nhận rồi, đập giường khóc lớn nói: “Ta sớm đoán được sẽ như vậy, ta liền biết sẽ là như vậy! Súc sinh, chuyện làm tốt của người đó, xong rồi, hết thấy đều xong, nàng xem như bị hủy trong tay người rồi!” Đào Yêu Yêu Kim Cương sờ không đầu rồi!”

Vòng Côn Bằng lại “Đồ khốn tạp chủng” chửi lung tung, cầm lên gối ném mạnh về phía hắn, chột đầu váng mắt tối, “Thịch” một cái ngã người ngất xỉu.

Đào Yêu Yêu cả kinh nói: “Mẹ!” Lên trước gấp muốn cứu hộ.

Lăng Ba nói: “Không sao, ta vừa dùng nhìn thấy tâm thuật dò xét, Đào phu nhân quá suy yếu, chỉ hơi bị cách nào liên hôn mê.” Đào Yêu chết yêu nói: “Người dùng tâm pháp với mẹ ta?”

Lăng Ba nói: “Tình hình cụ thể tiền nhiệm đi ra, Đào phu nhân tồn tại trong trí nhớ, dị trạng hiện tại lại liên quan với sự tôn, bởi vậy không thể không truy hỏi sâu.

Nàng chân khí nhập tâm mà hôn mê, thân thể cũng không tổn thương gì.” Đào Yêu hơi cảm thấy an tâm, nói: “Niệm tâm thuật ta cũng biết chút, chỉ là kỹ năng lấy từ yêu tộc, không dám làm loạn.” Lãng Ba nói: “Đọc tâm là tài mọn, xâm nhập chân khí vào tâm mạch bên kia, ít nhiều có chút quấy nhiễu.

Đào phu nhân cực kỳ mệt mỏi, đợi nàng điều trị xong rồi lại tra.”

Yến Doanh Thù chợt nói: “Theo phán đoán của ta, Đào phu nhân hôn mê có nguyên nhân khác thường.” đứng dậy đi về phía trước giường, nói: “Mặt nạ bên ngoài của nàng phi thường kỳ dị, bên trong ẩn chứa ma lực lây nhiễm huyết mạch cùng tâm thần, thân tâm bị tương đương bệnh, Thần Nông Môn có nghiên cứu lực phân đối loại thương tổn này đã lâu.” Phù Lục Hoàn nằm ngang, ngón tay duỗi ra sau mặt: “Chân khí của Lãng sư tỷ rót vào trong đầu nàng, mặt nạ lập tức có hiệu quả, ngăn cản dòng máu làm cho nàng hôn mê, từ đó tránh ra ngoại lực dò xét.”

Khi ta cho nàng khám bệnh, đã phát hiện cơ quan đặc biệt này...” Khi sờ đến sợi tóc sau đầu nàng, cong ngón tay móc nổi những kẽ tóc che mặt kia...

Đào Yêu Yêu quát: “Dừng tay!” Hấn vung cánh tay lên, Yến Doanh Thù vừa vặn giống như lục bình trôi dạt sóng, mũi chân Ngã xuống đất, lưng dán thẳng vào ván lâu.

Ông tay áo Lãng Ba phồng lên, hai luồng chân lực quét ngang, triệt tiêu uy lực của cú vung vừa rồi.

Nhưng dư thế bất ngờ khó tiêu tán, cả tòa phòng ốc chấn động “Khanh khách” rung động lắc lư.

Lãng Ba nói: “Sur tôn bớt giận!” Đào Yêu Thuần ngăn trước giường nói: “Không được bóc ra Giao Nô sa, ai cũng không được... Ách, Yến cô nương, người chớ để ý, ta không phải nhằm vào người.” Yến Doanh Thù nói: “Bên dưới mặt nạ có ẩn giấu ma pháp, vạch trần mới có thể tra xét tai họa ngầm.” Đào Yêu Yêu chém đinh chặt sắt nói: “Không được! Không có sự cho phép của mẹ ta, tuyệt đối không thể bại lộ hình dáng của nàng!”

Yến Doanh Thù thầm nghĩ “Có gì không thể nhìn thấy? Cho dù nàng bị hủy dung, ta dù sao cũng là thầy thuốc, còn phải ngại bệnh nhân xấu xí sao? “Ý dục lại biện, mắt thấy thần sắc Lăng Ba trấn tĩnh, nhất thời tỉnh ngộ “Đại sư tử gặp chuyện rất nhạy cảm, ta cũng nhìn ra bảo hộ có vấn đề, nàng tất nhiên biết rõ càng chi tiết hơn?

Bỏ qua vật ấy hậu quả đã có dự tính, ta sẽ không gây thêm phiền phức gì nữa.” dời đi vài bước, khoanh tay nói: “Đệ tử tuân theo sư mệnh.” Thần sắc Đào Yêu hơi hòa hoãn, bị cầm chân che lại vòng, gối đầu đặt dưới cổ, nói: “Đệ tử tuân theo mệnh lệnh sư phụ.”

Lăng Ba nói: “Để Đào phu nhân an giấc, chúng ta dưới lầu nói chuyện.” Đào Yêu Yêu gật đầu đồng ý, ánh mắt nhìn về phía Yến Doanh Thù.

Tiểu Tuyết nói: “Các người đều đi cả rồi, ta trông chừng người hầu hạ Đào phu nhân, ta tuyệt đối sẽ không chọc nàng khóc rống.” Ngữ khí có chút sinh ra lạnh lùng.

Đào Yêu Yêu hiểu rõ, trước tiên đề cập đến tình yêu với Long Bách Linh, Tiểu Tuyết nghe xong kìm nén, một mực không tức giận, cuối cùng lạnh lùng nói hai câu xếp đặt sai bảo.

Đào Yêu Yêu biết không có cách nào khuyên, khẽ cười khổ, theo Lăng Ba đi vào cầu thang lầu.

Dưới lầu, Thiết Đầu vẫn đang đả tọa, Lăng Ba phân phó: “Không cần làm phép, người đi tìm chút quần áo cho sư tôn.” Thiết Đầu theo lời ra khỏi phòng.

Lăng Ba kéo dài tính mạng Yến Doanh Thù lưu thủ Tê Thần các, nói: “Ban đêm sợ Đào phu nhân bệnh tình lặp đi lặp lại, Yến sư muội ở lại trong phòng liền xử lý, sư tôn nhìn được không?” Nhân viên nói: “Làm phiền Yến cô nương rồi, vừa rồi mạo phạm, xin đa tạ.” Yến Doanh Thù cười một tiếng, lui vào góc tường hầu hạ đứng thẳng.”

Giờ phút này tà dương nghiêng về phía tây, bên ngoài phòng bóng vật ảnh mơ hồ mơ hồ.

Đào Yêu Yêu kéo ghế ngồi xuống, mời Lăng Ba ngồi xuống nghị sự: “Rất nhiều nghi vấn chưa hiểu, phải thỉnh giáo Lăng sư tử.” Lăng Ba sờ tới dưới đất ngồi xuống, nói: “Không dám

nhận, sư tôn trịnh trọng lý sự, đệ tử đương nhiên phải toàn lực phụ tá.”

Đào Yêu Yêu nói: “Liên quan tới mẹ ta, không thể không trịnh trọng.” Nhìn nàng vài lần, cười nói: “Nhờ người xếp xuống trò hay gặp lại mẹ con lần này, trị ta thành thật.” Lãng Ba rời ghế xin lỗi, thỉnh sư tôn trừng phạt giấu diếm quá mức không cung kính.

Đào Yêu Yêu nói liên tục không sao, trong lòng lại nói “Tuy rằng xuất phát từ hảo ý, nhưng đem ta đùa nghịch trong mây mù, thật sự là không nể mặt mũi.”

Lần thứ sáu, mỗi lần gặp oan diễn phi lộ hẹp hai lần.

Sau đó, Lãng Ba tường thuật lại hành trình lên núi của Tuyền Cơ, khen ngợi cử chỉ nghĩa như Tiểu Tuyết trừ yêu cứu yếu cứu yếu.

Nói đến Côn Bằng Hoàn tình cảm nóng lòng, dẫn tới các loại tình do phụ thể như Bách Tử Khiên.

Hốc mắt đào ướm át, thở dài nói: “Ai nói chỉ một tác tâm, báo được ba xuân, mẫu thân đối với nhi tử tình cảm như mặt trời ban trưa, đó là quyết không kém, vừa rồi đánh chửi tuyết không phải xuất phát từ nguyện vọng của nàng.” Sờ cảm trầm ngâm “Yến cô nương” đã xưng tuyết không bệnh điên, mẫu thân ta vì sao thất thường? Việc này thật là quý bí, Lãng sư tỷ có thể nghĩ ra chút manh mối không?”

Lãng Ba nói: ” địa điểm phát hiện phu nhân là Hắc Thủy thôn, có lẽ còn lưu lại dấu vết, ngày mai ta phái người đi thăm dò.

Theo báo cáo của Tiểu Tuyết, một đội ngoại hương khách xông vào trong thôn, cười quái mã xông vào nông hộ, tìm hiểu Đào phu nhân và Khuyết Tuyên phái...” Hơi dừng một chút, hỏi: “Sur tôn có quen biết một người tên là Hoàng Phong không?”

Đào Yêu Yêu nói: “Cái gì mà ong vàng, tên rắc rối vậy.”

Lãng Ba nói: “Đuổi theo Đào phu nhân lấy cái tên Hoàng Phong này cầm đầu, kẻ khác gọi hắn là “Hoàng tổng quản”, ta đoán có thể là đầu mục của Võ Lãng Long gia.” Đào Yêu Thiên nói: “Võ Lãng Long gia! Người nói Võ Lãng Long gia đuổi theo mẹ ta!” Im lặng một chút, ngón tay gõ nhẹ lên trán: “Đồ đàn độn, mẹ ta mười sáu năm thân hãm trong lồng giam, nếu không phải Long gia cố ý thả ra, sao bà có thể một mình chạy trốn đến Tứ Xuyên!”

Lãng Ba nói: “Chính là dục tốc bất cập, Long gia thả phu nhân đi trước, phái người đuổi theo phía sau, mục đích thật sự là muốn mượn cơ hội này đánh vào bên trong Nga Nga.” Đào điên cuồng nói: “Người không phải là muốn nói, mẹ ta là gian

tế của Long gia chứ!” Lãng Ba nói: “Phu nhân tất nhiên không phải gian tà, nhưng thế lực sau lưng chưa chắc là người lương thiện.”

Bách Tử Khiên lợi dụng tình yêu của nàng hành sự ác, Long gia sao lại không thể? Tâm tình phu nhân đột nhiên nóng nảy, kiềm chế bố cục do Long gia bố trí.” Đào chết lặng, chống quai hàm rơi vào trầm tư.

Lãng Ba nói: “Võ Lãng Long gia thanh danh tịch tịch, hai đạo chính tà rất ít nghe nói, sư tôn hiểu rõ căn nguyên của bọn họ sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Tục ngữ nói “Hầu Môn thâm sâu như biển”, quy mô Long gia so với Hầu Môn lớn hơn rất nhiều.

Ta là gã sai vặt ăn nhờ ở đậu, biết rất có hạn.” Lãng Ba nói: “Nghe như là quan lại mọi người.” Đào Yêu Thiên nói: “Bốn mươi năm mươi cái nông trang, phủ trạch, vườn cây hai ba mươi chỗ, xe thuyền song song đều đếm không hết.

Cho dù không phải quan lại, cũng được coi là phú hào hai đầu hồ.” Lãng Ba cười nói: “Đại Tài Chủ khiêu chiến Huyền môn, nghe có chút ly kỳ.

Nếu không có cao nhân thông hiểu pháp thuật, thế lực hạ giới sao có thể tranh cãi cùng Tiên gia ta?” Đào Yêu Yêu nói: “Cao nhân thông pháp thuật là có...” Muốn nói lại thôi, ánh mắt do dự.

Lãng Ba tiếp lời: “Cao nhân kia là đại bà của Long gia, mẹ của Long Bách Linh cũng là sư phụ truyền thụ tiên pháp cho nàng.” Lãng sư tử cũng đoán được: “Lãng sư tử, ài...” Tâm tình nặng nề, cân nhắc xem Long bà bà nếu là địch với Nga Thố, Linh Nhi biết đi đâu?

Trầm mặc một lát, Lãng Ba cảm nhận sự khiếp sợ của hắn, hỏi: “Pháp lực của Long bà cao tới mức nào?” Mẹ đào điên cuồng nói: “Không rõ lắm, trong phủ người người đều kính sợ bà, các nô tỳ lên truyền nghị, hầu như kể bà ấy về Như Lai Phật pháp lực vô biên.” Lãng Ba nói: “Tin đồn không khỏi khoa trương.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nhưng bốn mùa Long gia gió hòa mưa thuận, Điện Trang năm nào cũng thu hoạch thật sự.

Người nông dân đều biết, là long đại phu nắm giữ vật lý thiên thời của Võ Lăng. “Lăng Ba nhẹ nhàng “A” một tiếng.

Đào Yêu Yêu nói: “Ta chính mắt nhìn thấy một chuyện: Năm đó lúc lễ mừng Nguyên Tiêu, vườn hoa Long Phủ cảnh lá xanh mơn mớn, Long lão gia chán ghét xuân quang điều, muốn nhìn cảnh trí che trắng tuyết.

Long Quá nâng bút viết một đạo “Điều sách mời hoa cương” điều Tuyết Yêu, đảo mắt tuyết lớn bay tán loạn, kết sương kết thành đất bằng.

Hoa sen mùa hè, hoa đào mùa xuân đều đặc biệt tươi đẹp trong tuyết, ngay cả nụ hoa cũng nở rộ, đúng là hình thái âm áp.”

Hắn chỉ về phía cây cối ngoài cửa nói: “Ngọc Ngân Đồng chuyển Trường Xuân Lộc thành mùa thu, Hào Thiên Cơ sử dụng pháp bảo khôi phục sắc xuân, bao gồm cả ta gọi đến nước mưa, đều là khí hậu biến hóa đơn nhất.

Đại bà bà lại có thể khiến bốn mùa hỗn hợp, cảnh vật xuân hạ tan vào trời tuyết mùa đông, nghịch thiên địa phản ngược quy củ thiên địa tự nhiên.

Ta từ Thần Mộc Giáp nhập người lĩnh ngộ huyền lý của tiên gia, pháp thuật của Phương Hiểu cần tu vi cực sâu.” Lăng Ba trầm ngâm nói: “Tay viết Tự Văn phân phối Quý Hậu, hình như là pháp môn của Côn Luân tiên tông.”

Yến Doanh Thù chen vào nói: “Sư tôn kiếm thuật tuyệt cao, tỷ lệ đấu pháp với Long bà bà là như thế nào?”

Đào Yêu Yêu nói: “Luận về lực chiến đấu công thủ chém giết, trong tam giới không ai là đối thủ của ta.

Nhưng long đại thuật đủ mọi loại, cộng thêm quỷ kế vô cùng vô tận, cuối cùng thắng bại khó có thể dự đoán.” Ám tư kỳ kế Long Bách Linh Điệp ra, rất có phong cách mẹ, may mà tâm địa không bằng bà long ngoan độc như vậy.

Lăng Ba cười nói: “Huyền môn đạo tông tự nhiên, theo hần loạn trần ác, ta tự tọa kinh Dao kinh.

Chỉ cần tôn nghiêm của sư tôn đối với bản thân, chúng đồ cửu môn đồng tâm hiệp lực, ngoại đạo bất động căn cơ Nga hốt.”

Đào Yêu Yêu chợt nghe thấy một từ “loạn trần ác” chợt nhớ tới thái độ Lăng Ba trên Nguyên Thủy Phong đối với Loạn Trần đại sư, trong lòng nghi vân lại sinh ra.

Lăng Ba nói: “Long gia, Đạo tông, Yêu Hoàng, khắp nơi cường thế vào sơn cảnh của ta, tránh không được có cuộc tranh chấp lớn.

Kết cục khó đoán, nhưng có một chuyện chúng ta đã nắm giữ.” Đào Yêu nói: “Chuyện gì?” Lăng Ba nói: “Huyền Môn Cửu Dương hộ vệ phu nhân, cho dù Phổ Thiên Thần Ma cùng tấn công, cũng chớ có làm tổn thương nàng mảy may.” Đào Yêu Yêu máu nóng dâng lên, thầm nghĩ “Lăng Ba là người tốt, là ta quá nghi ngờ rồi.” Túc bàn đứng lên nói: “Không tệ! Ngao Bí không ngã, Huyền Môn bất bại, mẹ ta bình an như bàn thạch, bảo vệ Ngao Thiên chính là bảo vệ mẫu thân!”

Lúc này Thiết Đầu trở về phòng, vừa vào cửa đã bồi thường: “Sư tôn sư tỷ đợi lâu rồi, ta đi phòng khách lấy quần áo.

Gặp phải Lục sư đệ của Phong Lôi môn, nói sư tôn mặc quần áo trên người hẳn là tốt nhất, quần quít đệ tử tìm kiếm khắp nơi.” Lục Tùng đi vào theo, tay ôm một chồng quần áo lớn, gió xuân đầy mặt nói: “Thu phục của sư tôn sao có thể qua loa? Còn chưa kịp làm xong chế độ trang phục mới., Đem xiêm y của mấy tên đầu lĩnh miễn cưỡng gom lại, chia ra thì diễn, mặc quần áo, chiến bào... ngài chọn cái phù hợp kia?” Đào Yêu Yêu cười nói: “Lục huynh còn linh tính hơn nha hoàn của ta.” Lục Tùng đắc ý nói: “Ai bảo ta là huynh đệ của sư tôn đây, hắc hắc, ta đi rửa mặt ngài đây.” Cả phòng hưng phấn tìm chậu rửa mặt, rửa mặt.

Chỗ hắc chạy loạn, Lăng Ba lên tiếng: “Đệ tử chín môn đều thủ các nơi, không có lệnh không được phép tự tiện động, người đang làm cái gì vậy?” Lục Tùng ý vào có Đào Yêu làm hậu trường, lên tiếng: “Mệnh lệnh của sư tỷ không nặng hơn ý chỉ của sư tôn.

Sư tôn chí cao thượng, nhu cầu và ý nguyện của hắc nguyện chúng ta cố hết sức suy đoán...” Một trận vũ mông ngựa bay ngang, bị đào hôn mê cắt ngang: “Lục huynh người sai rồi, Ngao Sơn Cửu Môn Tam Phong, mệnh lệnh của Lăng sư tỷ là

có trọng lượng nhất, về sau chúng ta đều nghe nàng phái đi.”
Lục khoan dung khàn khàn hai tai phát sốt.

Lăng Ba còn đang hỏi: “Vì sao lại tự chạy tới Trường Xuân Lộc?”

Lục Tùng mặt như đưa đám nói: “Đồng môn huynh đệ đàm luận tình hình chiến đấu vào ngày mai, đều nói Ngọc Ngân Đồng đã luyện xong đạo pháp Ngao, thần thông quảng đại thiên hạ vô địch... Nga Lang phái dữ nhiều lành ít dữ nhiều.

Tiểu đệ nhất gan, bản lĩnh thấp, chỉ nhìn thấy sư tôn an toàn hơn một chút.” Đào Yêu Yêu nói: “Lục huynh rộng lượng, nhưng khí tức của bản nhân còn chưa tắt, Thiên Vương lão tử cũng không đả thương được các người.

Người đi gọi phòng bếp đưa ít đồ ăn, ta ăn no rồi buổi tối phải làm việc.” vỗ vai hắn nói.

Lục Tùng hồ thẹn vừa cảm kích, bước nhanh ra cửa, Đào Yêu Yêu lấy khăn lông lau mặt từ chậu nước.

Lăng Ba lại hỏi Thiết Đầu: “Các môn phòng ngự ra sao?”

Thiết Đầu nói: “Doãn Xích Điện dẫn đội đi tuần tra quanh Xuân Lộc, bói quẻ môn đồ dán hung phù trên Nghiêu Phong, vì phòng ngừa đại phù chỉ ít, đang chuẩn bị trong đêm chạy đi gấp.

Các đệ tử còn lại tập hợp ở gian nhà rộng rãi, nghiêm phòng Ngọc Ngân Đồng tập kích đêm.” Lăng Ba nói: “Phù chỉ sao lại không đủ? Bậc trù thủ đồ ở đâu?” Thiết Đầu nói: “Âu Dương sư tỷ và Lý sư huynh tán tâm, mấy ngày nay chỉ nhàn nhã du ngoạn ở Thái Ất phong thôi.

Trước khi đi nàng đã dặn dò, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy, có việc chờ nàng trở về rồi nói.” Lăng Ba nói: “Tà ma qua lại, nhanh chóng tìm về bọn họ.”

Đào Yêu lau sạch son phấn trên mặt, cười nói: “Để hai người hắn an hưởng thời gian thân mật đi, Ngọc Ngân Đồng ta tay bắt được, không cần phải nhọc lòng động chúng.” Trong miệng phân trần, nhanh chóng cởi quần áo thay quần áo, nghĩ đến Lăng Ba mắt mù, Yên Doanh Thù theo y, hai nàng không kiêng nam thân trần trụi, mặc không muốn che giấu.”

Ngược lại Thiết Đầu lúng túng, mai phục lui đến cạnh cửa.

Đào Yêu Yêu nói: “Thiết huynh, phiền ngươi chạy chạy chạy, báo cho các môn đệ tử giải trừ phòng bị, tối nay an tâm ngủ say.”

Đạo lệnh này của hắn đột ngột hạ xuống, Thiết Đầu chân chờ không động.

Lăng Ba nói: “Giải trừ phòng bị là ý gì? Xin sư tôn chỉ rõ.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ha ha, ngươi cho rằng ta thật sự là thằng ngốc, kẻ địch hiện thân liền không công tha sao? Lúc Ngọc Ngân Đồng bỏ chạy, ta đã dùng “Phân thân pháp” âm thầm theo dõi.

Cử động của hắn ta nhất cử nhất động là rõ như lòng bàn tay, làm sao để các ngươi thức dậy phòng thủ.”

Thiết Đầu kinh ngạc nói: “Phân thân pháp!” Lăng Ba cười nói: “Chắc là thủ thuật che mắt của hải quái, như con giặc phun ra sương mù đen, hóa thành phân thân mê hoặc địch nhân.” Yên Doanh Thù nói: “Như vậy là bóng dáng hư ảo? Phóng ra ảo ảnh truy địch, chỉ có hiệu quả trinh sát, không cách nào ngăn cản địch nhân đột kích bất ngờ.” Đào Yêu cười nói: “Phân thân này của ta tuy là hư ảo, công địch lại có chân công.

Ngọc Ngân Đồng đang bị nó làm cho trốn đông trốn tây, nào còn dư lực tập kích quấy nhiễu nơi khác.”

Lăng Ba giải thích: “Phân thân pháp thuật vốn là yêu thuật, hình ảnh cấp độ càng cao hình ảnh càng gần thực thể.

Huyền ảnh như có thể đấu pháp tác chiến, còn mang theo bộ phận nguyên thần bản thể, có thể tùy cơ ứng biến.

Cho dù cách xa ngàn dặm, cũng tùy thời có thể chinh hợp cùng bản thể.” Thiết Đầu Thương Thù tổ tính trầm ổn, nghe được đều tròng mắt, giống như đang hỏi yêu thuật huyền diệu như thế, chúng ta không luyện sao, tu trì chính đạo còn có ý nghĩa gì?

Lăng Ba cảm thấy bầu không khí nghi vấn, giải thích: “Chính pháp thâm ảo vô cực, thiên môn cuối cùng cũng có hạn, hướng chỉ yêu thuật là kỹ năng trời sinh của yêu tu luyện mà thành.” Dừng một chút, mỉm cười nói: “Phân thân pháp có hiệu quả

công địch, đó đã là cực hạn của yêu thuật, ngoài sư tôn ra, trong thiên địa không có người thứ hai có thể làm được, chúng ta cũng không cần hao tâm tổn trí nghiên cứu.” Đào Yêu cười nói: “Quá khen, phân thân cuối cùng không thể bằng bản thân, cực hạn si mê miệng lưỡi rất nhiều.”

Đúng là Lăng sư tử uyên bác, làm ta thuyết phục.”

Lúc nói chuyện hoàng hôn dần dần chìm xuống, Lục Đại Tùng dẫn Đinh Chí Huyền tới đưa cơm, mỗi người mang hai hộp cơm, mở ra lấy ra canh thịt gà, đầy ắp bày một bàn.

Đào Yêu Yêu nói: “Thật thịnh soạn, các người đem phòng bếp dọn sạch?” Đinh Chí Huyền cười nói: “Năm nào cũng trữ vật đầy đủ, dọn không hết.” Liều bàn gỗ đặt ghế, Yến Doanh Thù kêu Tiểu Tuyết đi xuống dưới lầu.

Lục Tùng bảo mọi người ngồi xuống, bày ra cho mỗi người một cái bát đĩa.

Lần thứ sáu mỗi lần gặp oan diễm phi lộ thứ ba.

Lăng Ba ngồi tại chỗ nói: “Ta Tích Cốc nhiều năm, sớm đã chặt đứt yên hỏa thực, các người không cần để ý ta.” Đễ Lục Tùng thu hồi một bộ dụng cụ ăn uống.

Một bên đào quẻ ăn thịt uống rượu, nâng chén gặp đĩa ăn từng miếng thịt lớn.

Yến Doanh Thù nói: “Chính pháp luyện sâu muốn tích cốc, sư tôn không kiêng mỡ, nghĩ là nguyên do tu luyện ngoại đạo.” Đào chết yếu cười nói: “Thực sắc dã tính, nhân tính bất diệt tức là chính đạo.

Mỹ nữ ăn ngon ta thích nhất, đổi xương cốt thoát thai cũng khó dứt.” nghiêng mặt nhìn về phía Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết nhìn hấn đôi quan nam nhi, cũng đang âm thầm quan sát, mắt nhìn nhau tim đập nhanh hơn, vội nói: “Ta đưa đồ ăn cho Đào phu nhân.” múc bát cơm canh đĩa thức ăn nhỏ, dùng khay bưng lên lầu, Yến Doanh Thù đi dò xét bệnh tình.

Trong chốc lát Yến Doanh Thù quay lại, nói Đào phu nhân uống nửa bát canh gà, tình huống đã gần an ổn, đợi lát nữa uống thuốc là ngủ, sáng mai đều có thể tiêu trừ mệt nhọc.

Đào Yêu Yêu thả lỏng trong lòng, vén tay áo lên: “Sau đó Cố Vô Ưu rồi, ăn cơm xong thì phải thu thập Ngọc Ngân Đồng.” Lăng Ba nói: “Phái mấy người đi theo?” Một mình ta đủ rồi, thủ vệ Nga Nga bảo vệ mẫu thân, giải quyết tai họa Ngọc Ngân Đồng này từ lúc bắt đầu.” Tiểu Tuyết dặn dò: “Cẩn thận một chút, đừng khinh địch.” Đào Yêu Yêu vừa cười vừa nói: “Ngọc Ngân Đồng luyện thông suốt bảy môn huyền pháp, ta rất khâm phục, sao có thể coi thường hấn.”

Đúng lúc Thiết Đầu truyền lệnh vào cửa nhà, nghe vậy hỏi: “Ngọc Ngân Đồng đang ẩn giấu, sư tôn thật sự biết được sao?” Hấn chung quy hoài nghi niệm, khó có thể lý giải hiệu dụng “Phân Thân pháp” của nó.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy cảnh bóng đêm ngoài cửa, khóe miệng nở nụ cười khinh miệt: “Theo phân thân ta truy đuổi, lão gia

hỏa này đang nằm ở đầu phố Thị Giang cách đây trăm dặm, kỹ thuật tái diễn quấy rối nữ hài tử đây.”

Hắn nói ra lời này, đồng thời thành Thị Giang huyện tuyết rơi thừa thớt, vào ban đêm gió lạnh thổi qua đường phố, cửa hàng từa cửa hàng đa số đã đóng cửa đóng cửa không đóng cửa.

ven đường lớn có hai thiếu nữ bán hoa, trong tay cầm giỏ trúc đều để vài cành Hồng Mai Bạch Mai,

Lúc này trời tối, Cổ thiếu chủ, hai người nàng thu mua buôn bán đang chạy về nhà, vừa mới quẹo qua một góc đường, chợt người thấy chân tường hẻm nhỏ “Khíu khóc” nha...

Đi qua nhìn một chút, ánh tuyết nhàn nhạt nổi bật, sau đồng đất nằm một đứa bé con, thân trần lay động, hai chân đạp loạn xạ.

Thiếu nữ Đề Hồng Mai kinh hãi: “Ai nha, tiểu hài nhi nhà ai mất rồi!” cúi người ôm lấy nàng.

Thiếu nữ đề cập tới Bạch Mai ngăn lại nói: “Đừng có mù quáng, đi đường ban đêm sẽ nhìn thấy nhiều người.” Nàng tuổi hơi lớn, tâm tư càng thêm tỉ mỉ, chỉ vào ngõ nhỏ nhắc nhở đồng bọn: “Bên kia có rất nhiều hộ hộ, sao bọn họ không cứu đứa trẻ này?” Thiếu nữ Hồng Mai mờ mịt không hiểu: “Người có ý gì?” Thiếu nữ xinh đẹp nói: ” lảng giềng nghe thấy tiếng khóc sớm đã mở cửa rồi sao?, Đám người trên đường phát hiện hắn? Sớm không khóc muộn không khóc, ngược lại hai ta đi đến đây hắn mới khóc, việc này lộ ra vẻ cổ quái.” Hồng Mai thiếu nữ nhìn hai bên, hạ giọng nói: “Cha ta nói thời niên đại Thái Tuế Tinh trùng thiên, các nơi nháo quỷ nháo yêu quái.

Tứ hương công chuẩn bị đủ mọi thứ, chỉ đợi năm qua trừ tà.

Chúng ta ra ngoài nên đề phòng chút... “

Vừa nói đến đoạn này, tiếng khóc trẻ con chợt khàn khàn, run rẩy như gió quất.

Hồng Mai thiếu nữ vội vàng ôm lên nói: “Tiểu hài nhi đông lạnh rồi, khóc lên thì đứt đoạn thời gian rồi.

Gần nhà không có phát hiện, trùng hợp lúc chúng ta đi ngang qua hắn đã khóc vang.” Thả hoa lam vỗ nhẹ sau lưng trẻ mới

sinh, đáy mắt nhu quang chớp động: “Tạo nghiệt, thật đáng thương, tượng tuyết đông lạnh, còn bị người ta lừa thành yêu quái.

Hừ, lão cha bán quẻ Thành Dương kia người thổi phồng trong ngày, hừ người cũng răng thổi cả miệng.” tròng mắt đồng bạn vài lần, đem trẻ mới sinh nhét vào trong ngực nàng, nói: “Này, yêu quái đến rồi, người ôm!” Thiếu nữ Bạch Mai xuất kỳ bất ý, sợ thất thủ té rơi tiểu hài tử, ném ra hoa lam ôm lấy: “Đây là sao, ta chỉ nói đề phòng chứ không nói gì khác, người đang phát tác cái gì?” Đột nhiên thấy Hồng Mai thiếu nữ buông lỏng áo khoác, giải khai từng tầng áo bông, nghi ngờ hỏi: “Người làm cái gì?”

Thiếu nữ Hồng Mai nói: “Cứu người thì sao! Trơ mắt nhìn tiểu oa nhi bị đông chết nha?” rộng ngực rộng ra, cho đến tầng áo lót kia, hiển nhiên là muốn dùng ngực ôm đứa bé ấm áp lên ngực mình.

Thiếu nữ Bạch Mai vừa dứt khoát, đứa nhỏ kia đã xoay cổ lại, cười đùa vươn tay ra, phảng phất đã sớm chờ tiến vào bộ ngực mềm mại kia.

Thiếu nữ Bạch Mai cười nói: “Ha ha, hắc cũng là một cái tinh linh quý...” Hồng Mai thiếu nữ sốt ruột, dậm chân kêu lên: “Người nhanh lên nha! Thực cỡn ngực thổi gió có dễ chịu không? Mau nhét hắc vào, người muốn lạnh chết ta à!” Lại thấy thiếu nữ Bạch Mai đứng thẳng tắp, ngơ ngác nhìn chăm chú sau lưng.

Hồng Mai thiếu nữ biết có điểm lạ, quay đầu lại, phía sau đứng đấy một bóng người, tóc tai bù xù, thân mặc váy rách, xem ra giống như là người đưa tay xin cơm tên là Hóa Bà.

Quả nhìn “Nàng” tay phải chậm rãi nâng lên, đưa về phía bạch mai thiếu nữ.

Khoảng cách một thước, móng vuốt co rút lại, giống như linh xà nhào bắt ếch, đoạt lấy đứa trẻ sơ sinh kia rồi quay người chạy, trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích.

Hai thiếu nữ bị dọa hồn phi phách tán, mềm nhũn co quắp trên mặt đất, run giọng nói: “Yêu, yêu, yêu quái nha!”

“Hóa Bà” kia đảo ngược đuôi phải của trẻ mới sinh, xuyên qua ngoại thành như gió như điện, thẳng đến bên trong Tuyết Sơn lớn ở phía tây Tứ Xuyên.

Tìm khối nham thạch cứng rắn đứng lại, vung cánh tay ném mạnh lên trên đá.

Đứa trẻ sơ sinh chạm vào vách đá cứng rắn, lại như châu lặn mỡ, lướt qua lưng thẳng tắp, như thiết côn vênh lên góc đá, cười lạnh nói: “Họ Đào, đây là lần thứ mấy ngã gia gia ngươi?” Thân hình biến đổi trong nháy mắt, lộ ra nguyên hình của tiểu lão đầu quái dị.

Bóng người đối diện không nhúc nhích tí nào, hồn nhiên không giống thân thể còn sống.

Quái lão đầu nói: “Tự Nga Mi sơn đuổi theo, đuổi theo khắp bốn châu huyện hương trấn, con mẹ nó ngươi vẫn luôn ngậm miệng không nói, bắt được liền ngã lưng tung đập loạn lên.

Ngọc Ngân Đồng ta là nhân vật cỡ nào, sao có thể bị hậu bối vũ nhục như thế!” Bóng người vẫn im lặng không nói gì như cũ.

Ngọc Ngân Đồng gào thét: “Thằng nhãi con lảm mồm! Lão tử không chạy, lại dạy cho ngươi ăn một bữa lão quyền!” Cánh tay duỗi thẳng, chân đạp xuống, hai luồng lôi điện hình tròn phá không bắn nhanh, đánh trúng bóng người đang âm âm nổ tung.

Đây là thần công Phong Lôi môn “Toái Ảnh Lôi”, chuyên phá tướng mạo giả có hình vô hồn.

Mấy lần quần đấu trước đây đều không lên tiếng, Ngọc Ngân Đồng nghi ngờ đối phương không phải là chân nhân.

Nhưng lôi quang hiện lên bóng người vẫn còn, phút chốc đã tới gần trung tâm, không biết dùng thủ pháp gì, lại một mực bắt lấy mắt cá chân Ngọc Ngân Đồng.

Toái Ảnh Lôi uy lực cực mạnh, dãy núi bị chấn dẫn phát tuyết lở, cây cối gãy núi đá thuận núi lăn xuống từng mảng lăn xuống.

May mà khắp nơi hoang vu, cũng không thương tổn nhiều sinh linh.

Bóng người tóm lấy Ngọc Ngân Đồng nghịch tuyết lãng mà lên, thoáng cái đã lên đến đỉnh núi, tìm chuẩn đá nhọn ngã mạnh xuống.

Ngọc Ngân Đồng theo thường lệ đứng vững, cười khỏ nói: “Bà nội nó, trò chơi này muốn chơi mấy lần?”

Nơi này cách xa Bình Xuyên, xuất vân nhập tiêu, một vầng trăng lạnh lẻo tựa hồ giờ tay nhắc chân cũng có thể thăm dò.

Bóng người kia lưng mang ánh trăng, đứng thẳng như cây tiêu, khuôn mặt vô cùng ngốc trệ.

Ngọc Ngân Đồng càng lúc càng nghi ngờ, quát lên: “Đào Yêu Yêu! Người muốn chết hay là sống?”

Bỗng nhiên “Hắc hắc” vài tiếng, mặt mày bóng người tai mắt mũi vận động.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Mỗi khi người nổi lên tà niệm làm chuyện xấu, phân thân của ta sẽ hoạt động, giáo huấn tâm hồn không chán nản.

Ngọc tiên bôi thân là thân đồng già nua của Ngao Bính, có thể thấy được ảo diệu trong đó.” Khi nói chuyện, nghiêng người chuyển hướng ánh trăng, quần áo “Hoá bà” biến mất, cầm bảo kim quan hiển hiện, hình tượng thiếu niên rực rỡ như mới.

Ngọc Ngân đồng hoa mắt chóng mặt, trong miệng kinh ngạc: “Đây mới là chân thân, vừa rồi là phân thân.

Phái phân thân ra chiến đấu, là yêu thuật! Yêu thuật thần diệu như vậy!”

Đào Yêu Yêu nói: “Người cũng là cao thủ một đời, muốn nữ nhân thoải mái theo đuổi thật kỹ, hà tất phải làm cái hoạt động xấu xa đó.”

Ngọc Ngân Đồng mắt diếc tai ngơ, cổ họng hét lớn: “Long hình Hằng Sa công, độc môn mật kỹ của Thổ Long lão tổ, người học cái gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Lão tổ Sa Thổ gì?” Ngọc Ngân Đồng định thần nói: “Phân thân thuật phân chia hai loại yêu giới, một loại huyền ảnh đơn thuần chỉ là thiết lập, như con bạch ngư Ô tặc phun mực tự nghĩ ra; một loại khác là phân liệt thực thể, kỹ thuật bảo mệnh như giun dế cắt đứt thân thể con đĩa giữ mạng.

Thổ Long lão tổ là lão yêu tinh giun biển, phân hình pháp số hần tinh nhất, được xưng phân hình ngàn vạn, số lượng có thể so với hạt cát Hằng Hà, cho nên xưng “Long Hình Hằng Sa công”.

Đào Yêu Yêu thâm nghĩ: “Lão già này uyên bác kiến thức rộng rãi, hình như còn hơn Lăng Ba một bậc, rất nhiều nghi vấn có thể giải thích cho hần.” Ngọc Ngân Đồng giơ tay lên gãi đầu, vẻ mặt mê hoặc: “Nhưng mà kỳ quái a, hình rồng phân thân nhỏ bé yếu ớt, sao có thể bằng với nguyên thân? Cao thấp mập ốm không thay đổi?, Ngay cả xiêm y đều không có biểu hiện gì! Kỳ lạ thay, lại giống như huyễn ảnh mau lẹ, cách Bách Lý Nguyên Thân nháy mắt trùng hợp, hình như tập trung các ưu điểm của các loại phân thân thuật!” Tay vỗ trán vất óc suy nghĩ, ngửa mặt lên nói: “Ta hiểu rồi, giun đen tặc, đều dạy cho ngươi yêu pháp!”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Dưới kiếm ta từng chém giết yêu ma trăm vạn, giết thân hần, đoạt pháp môn của hần.

Trong đó có lẽ là thổ long lão tổ, con tặc tu luyện thành tinh gì đó.

Nhiều loại yêu thuật hỗn tạp thành công, ta cũng không phân rõ ai là chủ nhân ban đầu.”

Ngọc Ngân Đồng sửng sốt một lúc lâu, kinh hô: “Chém giết yêu ma, cướp đoạt pháp thuật! Kiếm của ngươi, kiếm của ngươi là...” Hai mắt tỏa sáng, trên mặt hiện ra rất nhiều tướng mạo quái dị.

Đào Yêu điên nói: “Những yêu có pháp lực cao cường kia, yêu hồn và yêu thuật tương giao, bị kiếm của ta đoạt mất hồn pháp, linh hồn cảm ứng cố biết tên của pháp thuật.

Như giun Ô tặc bọn yêu quái cấp thấp, chết rồi linh nhục câu diệt, ta lấy phương pháp của nó cũng không biết tên gọi của nó.” Ngón cái dựng lên khen: “Đúng là lão tiên bồi uyên bác, kiến thức rộng rãi, ta muốn thỉnh giáo một phen.”

Trong nháy mắt, Ngọc Ngân Đồng từ Tỳ Hưu chuyển thành hoảng sợ, hét lớn: “Kiếm của ngươi là Vạn Tiên Trảm Vũ Trụ Phong!” Xoay người nhìn bốn phía, kinh hoàng nói: “Vũ trụ phong xuất thế rồi, Cửu Vĩ Quy đâu? Nàng cứu ra Võ Tàng

hoàn rồi?” Tâm niệm đào quay cuồng trong đầu nhanh như chớp, hấn lại không biết! Viễn chinh Nam Hải ngoại sao?, Trấn Yêu Tháp sụp đổ suy nghĩ cũng không nghe thấy, nhưng hấn làm sao biết Ngao sư tôn đòi người? Cố ý chạy tới cướp đoạt vị trí lớn.” Lật thân áp sát, giang hai vai lay động: “Tiền bối lại hoang mang, ta có vài phần nghi ngờ thỉnh người chỉ giáo! “Ngọc Ngân Đồng giống như bị kinh hãi quá độ thất thần, chỉ cố vung đầu la loạn, khoe miệng trực tiếp phun ra nước bọt tinh tử.

Đào Yêu Yêu giơ tay tát hấn mấy bạt tai, “Ba ba ba”, Đản Ba” tóc tai ngơ ngác, lập tức hỏi: “Thanh tỉnh chút chưa?”

Ngọc Ngân Đồng điên cuồng ngừng lại, ngạc nhiên nói: “Làm sao vậy?” Mẹ hỏi người, làm sao biết được tin tức Nga Khuyết phái thay sư tôn?” Ngọc Ngân Đồng nói: “Tử Vi Tinh biến sắc nhiều ngày, nếu nhìn không ra tông môn biến cố, uổng công ta luyện thành Thuần Dương tiên thể.” Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Nguyên lai tiên khách luyện thành Thuần Dương tiên thể, mới có thể nhìn thấy biến hóa của Tử Vi Tinh từ xa.

Đi, năm đó đại ca mang Tiêu Tiêu tiến vào Huyền Chân giới, khiến Tử Vi Tinh bị bản, Kim Luân Giáo làm sao biết được? Kim Luân Pháp Sư có thể luyện thành Thuần Dương Tiên Thể sao?” Một ý nghĩ mới tức, một ý nghĩ lại sinh ra, tổng cảm thấy bí ẩn của Huyền môn xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

Lúc này Ngọc Ngân Đồng đã tỉnh hồn, ôm tay lú lười nói: “Ngao sư tôn thân mang ma kiếm, lão tử tu đạo ngàn năm, lần đầu nghe được chuyện kỳ lạ bức này.” Đào Yêu nói: “Thuần Dương tiên thể luyện từ Thuần Dương chân khí, tiền bối nhất định là xuất thân Kiếm Tiên môn, làm sao kiêm tu sáu môn công pháp khác?”

Ngọc Ngân Đồng cười hắc hắc: “Ta còn chưa truy cứu ra lý do của Ma Kiếm, người ngược lại châm ngòi công pháp của ta lên!”

Lần thứ sáu mỗi lần gặp oan diễm phi lộ hẹp tứ điểm

Đào Yêu Quy bấm ngón tay tính toán: “Huyền Môn Cửu Dương tu luyện đều có con đường, phân luyện chín loại dương khí làm cơ sở.

Kiểm Tiên Luyện Thuần Dương, bói toán luyện mạnh mẽ, Thần Nông luyện trọng dương, nhiếp hồn luyện minh dương, đan dược luyện hồn, ngự thú luyện chính dương, độn giáp luyện Tử Dương, phong lôi luyện thiếu dương, kỳ xảo luyện kim dương.

Hai bên không thể thông đồng, tiền bối đã luyện thuần dương chân khí, lại tu thành bảy môn pháp thuật, thành tựu vang dội cổ kim, đuổi sát theo khai sơn tổ sư Tử Nguyên tông của bản phái.”

Vô số lời lọt vào tai, Ngọc Ngân Đồng thần sắc lập tức biến đổi, ngưng ngưng nói: “Ít nói lời châm chọc, ta bói phận cao hơn ngươi mấy đời, sao có thể tùy ý châm chọc.” Đào Yêu Yêu Yêu non là mỹ đức, vẫn bói rất tán thành.” Gương mặt nghiêm nghị nói: “Cho nên bậc thang để chính ngươi tự giải thích, ngươi vừa khuyên ta lần, vậy ta vạch trần —— tu thành Thất Môn Huyền Công, có phải đi sai đường tà đạo hay không?”

Ngọc Ngân Đồng mặt căng ra cục gan voi, kêu lên quái dị: “Gia gia đi đường nào muốn ngươi quản? Chủ nhân Ma Kiếm Thiên Tru Địa Diệt, sớm về nhà chờ chết đi, lão tử không muốn lãng phí nước miếng với ngươi, thiếu bồi tiếp!” Một tiếng cười dài, thân thể tan vỡ hóa bụi, chợt bị gió thổi tan tác.

Hắn trong lúc trả lời tiềm vận thần thông, lòng bàn chân hấp thụ cát bụi, khí huyết truyền khắp toàn thân, lặng yên ngưng tụ thành pho tượng cũ.

Đây là thuật Ngũ Hành Tự tượng của kỳ xảo môn, nói chuyện với Đào Yêu thật sự là một con rối người, chân thân đã sử dụng “Phong độn” đào tẩu, cách xa ngàn dặm liên thông tin

tức, cử động của Đào Yêu toàn bộ nằm trong sự giám sát của hắn.

Mặc dù khoảng cách siêu xa, tượng người tự hủy, nhưng đối phương muốn đuổi theo đã trễ rồi.

Ngọc Ngân Đồng còn sợ chạy chậm, trên người ngay cả vẩy phù văn độn giáp, láis Bắc Thần Huyền Tinh cực tốc nam phi.

Mấy môn huyền pháp dùng chung, chạy trốn bí ẩn mà thần tốc, Ngọc Ngân Đồng cười nói: “Tiểu tử thói kinh nghiệm khiêm khuyết, để cho ta đùa con voi ngốc điệu.

Ha ha, dù sao Khương lão là cay độc...” Đang đắc ý, đón đầu chợt thấy Đào Yêu Yêu lơ lửng ở phía trước, đuổi chân phải, đoạn chính chính chính giẫm lên trung đỉnh môn.

Hắn nhanh chóng đổi hướng, từ trên cao một mực giẫm lên mặt đất, từ trên cao xuống dưới.

Ngọc Ngân Đồng xông xuống lún vào đồng bùn, trực tiếp ngã lăn đầy mặt nở hoa.

Địa điểm rơi xuống gió chiều âm áp, rừng Gia Lâm liền kề bên ruộng lúa, một phái phong cảnh hương thôn Nam Dương.

Đào Yêu Yêu nói: “Lão tiên bối cước bộ lưu loát, chớp mắt một cái đã đến nước ngoài.” Ngọc Ngân Đồng bị hắn đập lên vai, giống như Tôn Hầu Tử bị dè vào Ngũ Hành Sơn, dùng hông giầy giữa chút nào, khàn giọng nói: “Rõ ràng thấy ngươi không di chuyển, bắt người sao lại chuẩn xác như vậy.” Đào Yêu Yêu nói: “Tiền bối có từng nghe nói qua Âm Dương Liên chưa?” Ngọc Ngân Đồng nói: “Âm... Âm Dương Liên?”

Đào Yêu Yêu nói: “Cửu Vĩ Quy dùng Âm Dương liên điều chế độc địa, lẫn vào hoa tuyết xâm nhiễm quần ma, lại vận pháp lực khổng chế, trăm vạn yêu ma thẳng như quân cờ trong tay nàng.

Ta vẽ theo hình hồ lô, trong lúc đánh mắt, âm thầm thi triển phương pháp này, phóng độc trời lại nguyên thần của ngươi, tiền bối không chú ý bàn tay của ta có lấm tấm hai màu xanh hồng?”

Ngọc Ngân Đồng hoảng sợ nói: “Ngươi biết pháp thuật của Cửu Vĩ Quy? Cửu Vĩ Quy cũng chết dưới kiếm của ngươi

rồi!” Đào Yêu Yêu cười nói: “Ta thiếu cái đuôi trong miệng nàng, lực không chế rất là kém, không quấy nhiễu bảy môn thần công của ngươi.

Chỉ là sau này độc đi theo nguyên thần, tiền bối đi hướng nào, ta đều có thể lập tức được biết.” Ngọc Ngân Đồng sững sờ nghe xong, bỗng nhiên cất tiếng khóc: “Thật thẹn chết đi tiên nhân! Huyền môn chính pháp bại cho yêu thuật rồi! Thả yêu độc vẫn là sư tôn mới của Huyền môn, Ngao phái mười tám đời tổ tông trên trời, Ngao Thanh danh chấn quét sạch., Mặt mũi các ngươi mất hết rồi!” Đào Yêu Yêu nói: “Này, đừng có chơi xấu! Thành thật trả lời vấn đề của ta, ta có thể thanh trừ độc chất trong nguyên thần của ngươi.” Ngọc Ngân Đồng không để ý, chỉ hét lên điên cuồng, vô cùng bi thiết, nghiêm nhiên đặt danh dự của Tuyên Khuyết phái lên lợi hại bản thân.

Đào Yêu Yêu dần dần cảm thấy bức bối, ngó nghiêng hai bên, xách lên gáy Ngọc Ngân Đồng, vài bước nhảy đến trước một cái hồ to bên ruộng lúa, giơ tay làm bộ nói: “Tiền bối không nên giả vờ quái, đành phải ném ngươi vào hồ phân!” Trong ruộng lúa thường đào hố tích lũy, bên trong đầy phân và nước tiểu người liền tràn đầy phân người liền nói: “Tiền bối không thể làm gì khác hơn, đành phải ném ngươi vào hố phân!”

Ngọc Ngân Đồng ngửi được mùi hôi thối nồng đậm, biết tình hình hậu quả nghiêm trọng, vội vàng ngừng khóc, lau nước mắt.

Đào Yêu Yêu chậm rãi nói: “Lực lượng một cú ngã của ta đủ để chân nguyên tán loạn, trừ Định Dương Châm ra không cách nào giải được.

Vừa tiếp xúc ngươi đã cảm thấy khí mạch hỗn loạn, rõ ràng thể tích Định Dương Châm, ném mấy lần kiểm tra, kiểm tra rõ ràng là chân pháp.

Nhưng lúc trước ngã chỉ giới hạn nham thạch cứng rắn, tiền bối nếu còn không thành thật, thì thử xem hiệu quả ngươi định ở trong phân lớn này!” Ngọc Ngân Đồng hãi hùng khiếp vía, liên tục nói: “Ta trung thực, ta thành thật! Ngươi muốn làm gì cũng được, bản tiền bối trung thực nghe theo.”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Trộm? Định Dương Châm chính là thứ ta sáng tạo ra, kết hợp với tinh nghĩa của hai nhà Đan Dược

Kiểm Tiên, dung hợp sâu tu luyện mà thành! Hai trăm năm trước truyền cho loạn trần, bởi vì hắn không có Thuần Dương Chân Khí làm nội tình, chỉ học thành nửa bình nước.

Sau đó hắn cảm thấy phương pháp này có lợi cho việc gia cố Chân Võ Trận, truyền cho Thiên Long Thần Tướng, chính mình lại mất đi pháp thuật.

Sau đó Lý Phượng Kỳ thân bại danh liệt, loạn trần thu hồi Định Dương châm, Lý Phượng Kỳ lại không dùng nữa.

Hừ, truyền pháp thất pháp di chuyển vật phẩm, chỉ có thể để cho một người sử dụng, cách tinh túy diệu pháp của ta đi quá xa rồi!”

Đào Yêu tìm hiểu: “Chẳng trách sư tôn truyền kiếm nhập khiếu, ta lập tức có thể vận dụng, khác rất lớn với pháp lý huyền môn khổ tu dần dần tiến vào.

Định Dương Châm truyền tên đã hơn hai trăm năm, đã là tiêu chí của Thiên Long Thần Tướng, không ngờ lại do quái thai này sáng chế ra.” Trong lòng khâm phục, mặt ngoài xem thường nói: “Đại sư Loạn Trần Công vô tư, đâu có giống lòng dạ hẹp hòi của người, tu thành diệu pháp lại không chịu truyền đệ tử rộng rãi.”

Nói đến truyền đạo thụ đồ, Ngọc Ngân Đồng hứng thú, bày ra vẻ trưởng bối nói: “Nói tiểu tử ngươi tà môn, mở miệng chính là luận ngoại đạo.

Luyện Định Dương Châm kia đem hồn dương, Thuần Dương hai loại chân khí giao hòa nhau.

Đan dược, cao thủ hai môn Kiếm Tiên đều giỏi về nó, hoặc có thể luyện thành năm phần hỏa hầu.

Đệ tử bình thường luyện đến già chết, cũng là mài gạch xin gương uống phí sức lực.

Nếu cường hóa chân khí dị chủng, chắc chắn hắn sẽ tẩu hỏa nhập ma, khi đó mạng nhỏ của hắn không mất là may mắn lắm rồi.”

Đào Yêu cười nói: “Đây chính là nghi vấn thứ hai mà ta muốn chỉ giáo, tiền bối dung hợp chân khí dị chủng, một thân tu bảy môn còn có thể giữ được tính mạng, rốt cuộc có bí

quyết những người khác không tưởng tượng được? Sư tôn Huyền môn tân nhiệm của Đào mỗ, gấp gáp giải thích rõ ràng tinh nghĩa pháp học của bản phái, kính xin tiền bối giảng giải kỹ càng.”

Đề tài đi vòng qua vòng lại, lại bắt đầu câu chuyện, Ngọc Ngân Đồng liếc mắt giả bộ không nghe thấy gì cả.

Cánh tay Đào Yêu duỗi thẳng ra ngoài, nói: “Nếu như không nói, mời ngài vào hố.” Ngọc Ngân Đồng mặt ửng mầu chau, nhìn cái hố phân dưới thân, đen nặng mùi hôi thối, lắc đầu nói: “Cho dù ta nuốt sống nuốt sống ta.”, Hóa thành con cút kéo vào đáy hố này, cũng tuyệt đối không thể nói ra được.” Đào Yêu Thiên nhìn hẩn một lúc lâu, thở dài: “Tin người rồi, có ý nghĩ buồn nôn như vậy, cút đái hải đều không làm gì được người.” Ngọc Ngân Đồng kể khổ nói: “Thật sự không có cách nào giảng giải rõ ràng, vấn đề của người quá khó, đổi cái khác đơn giản được không?”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ một chút, sáng khoái nói: “Được, ta hỏi một câu dễ dàng thú vị.

Tiền bối pháp lực cao cường, tâm khí cao ngạo, nhưng vì sao lại thích giả làm trẻ con hèn mọn đùa giỡn nữ hài?” Ngọc Ngân Đồng mặt tím tái, môi mím chặt, sợ để lộ phong ba trong miêng?

Đào Yêu Yêu cười nói: “Cho dù là dâm tính háo sắc, bằng thủ đoạn của người hái hoa, tụ mỹ cơ, trong thiên hạ ai có thể quản được? An hưởng diễm phúc không tốt sao? Lại còn muốn giả bộ như trẻ con lén lút lút, tự hạ giá trị của mình.” Ngọc Ngân Đồng đập vào da đầu, há miệng điên cuồng kêu lên: “Đừng nói! Con mẹ nó, cái gì đơn giản, so với cái trước còn khó trả lời hơn!”

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy chúng ta hợp hai làm một, nguyên do tiền bối bị ỏi thiếu nữ, có phải có quan hệ với việc kiêm tu Thất Môn hay không?”

Thông qua mấy lần chất vấn, Ngọc Ngân Đồng phản ứng tương tự, hẩn đã mơ hồ phát giác ra hai việc nhân quả liên kết với nhau.

Ngọc Ngân Đồng cắn răng nói: “Hay cho một thằng điên, mọi người đều nói người ngậy dại, há lại biết giả heo ăn thịt hổ, vạch trần âm mưu xảo trá như vậy.” Hấn nổi nóng kích phát linh cảm, lên kế hoạch, Ngọc Ngân Đồng đồng mặt tươi cười nói: “Năng lực của người ta đã kiến thức, bản lĩnh của ta lại chưa phát huy.

Nếu như để cho ta biểu diễn tuyệt kỹ, kiêm tu bí quyết của bảy môn phái có thể nói thẳng thắn.” Đào Yêu Yêu nói: “Người nói điều kiện với ta?”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Không phải cũng không được, nói điều kiện làm giao dịch, đó là do tiểu nữ tử làm ra.

Anh hùng hiếu thắng, quân tử thủ tín, hai ta vừa là anh hùng vừa là quân tử, Mạc Nhược tử thí đánh cược một trận.

Ta thua nói cho Thất Môn Hợp Luyện bí mật, nếu người thua, liền nói cho ta biết việc người lấy được phi phong vũ trụ đi, ý định của người thế nào?” Cánh tay phải của Đào Yêu co lại, cười nói: “Có chút ý tứ, người muốn đánh cược như thế nào?” Ngọc Ngân Đồng nói: “Đánh cược ai chạy nhanh! Đi theo hướng chính bắc hai ngàn dặm có một ngọn Ngọc Long sơn, ngọn chủ phong dựng cột sắt trăm thước, chính là tiêu ký tổ sư Phục Diên Giang Thần Nông.

Thụy khí ngày đêm bốc hơi, rất dễ nhận ra.

Hai ta lấy Thiết Trụ làm điểm cuối, ai chạy trước tính ai thắng trước.” Đào Yêu Yêu nói: “Người cảm thấy thắng ta?”

Ngọc Ngân Đồng cười nói: “Độc chất thẩm thấu vào thân thể của ta, người đã chiếm ưu thế, tự mình nên nhượng bộ chút ít.

Nếu như thi đấu công bằng, là thua hay là thắng ta đều tâm phục.” Đào Yêu đồng nói: “Như thế nào là cách lui?” Ngọc Ngân đồng nói: “Ta đi trước một bước, qua Vân Nam Lan Thương Giang người lại xuất phát.” Đào Yêu điên tiết nói: “Như vậy nhượng bộ cũng không phải là “có chút”.” Ngọc Ngân Đồng cười nói, trước đánh trống rút lui, tôn danh bỏ trốn mất dạng, lấy thật sự chuẩn xác.” Đào Yêu Quy cũng cười nói: “Người sử dụng phép khích tướng là đúng rồi, ta thật đúng là ăn một trò này, liền cược một trận Lão ưng đuổi theo với người!”

Tiếng nói chợt dừng lại, cánh tay Đào Yêu vung vẩy, quát lên: “Đi đi!” Ngọc Ngân đồng thét dài vang vọng bầu trời, chợt nhanh chóng hạ xuống, cách mặt đất khoảng mười trượng quanh quần.

Thân hình bay vùn vụt về phía trước tiếng rít, thật sự nhanh như sấm chớp, xoay eo đường kính qua Sùng Sơn trùng điệp, nháy mắt bay ra xa ngàn dặm.

Đào Yêu Yêu âm thầm hợp kếp “Lão gia hỏa giả bộ, chỉ vì tranh mặt mũi mà thôi.

Nguyên thần mang theo độc tích có thể xem xét, sao hắn có thể nhảy ra khỏi bàn tay của ta? Cách Ngọc Long sơn ba năm dặm ta lại ra tay, vẫn như cũ bắt rùa, quán giáo bí pháp luyện pháp thẳng thắn của hắn.”

Thắng lợi tuy có nắm chắc, nhưng hồi tưởng ánh mắt giáo hoạt của Ngọc Ngân Đồng, lại cảm thấy có chỗ nào tính sai, trở thành người đào ngũ tự nói: “Nhìn thần khí hiện lên mặt mũi, chẳng lẽ có gian kếp gì?”

Vừa nghĩ tới chuyện này, Ngọc Ngân Đồng hành động sáng lên linh đài, Đào Yêu kinh hãi nói: “Tên kia sử dụng độc chiêu!”

Bài: Danh từ lược giải (chỉ vì sách vở chuyên dụng)

Linh đài —— chỉ tâm, có người chuyên tu đạo tiềm chất, bản tâm có thể xưng “Linh Đài”.

Nguyên thần —— một loại hình thái linh hồn, vốn là Tiên Thiên trẻ con sở hữu, không minh khiết sạch sẽ nhất, Đạo gia tu luyện thường lấy cố dưỡng chân khí, khôi phục nguyên thần như cũ làm chủ.

Hồn phách - một loại hình thái khác của linh hồn, trẻ con bị bên ngoài ảnh hưởng mà sinh ra, có thể nói là nguyên thần bị ngoại trần ô nhiễm.

Lần thứ bảy, Phục Lăng Phá Băng Tỏa Ngọc Long

Vân Nam Lan Thương Giang chảy xiết, trên băng nguyên hạ xuống Thông Nam quốc, từ trong núi non trùng điệp lao vút ra, chảy qua bãi bùn phẳng nước dần dần chậm lại, trơn bóng hai bờ trà viên đồng ruộng của hai bờ sông.

Bởi vậy mọi người Canh làm nơi an cư, ven sông dựng lên các thành trấn như Lan bình, Lâm Thương, Phượng Khánh...

Từ xưa “không cùng Tần Cức Thông Nhân Yên”, bốn mùa trong trời, vào đông càng yên tĩnh.

Nhưng tối nay u tĩnh đột nhiên bị đánh vỡ, mặt trăng vừa bò lên ngọn cây, bỗng nhiên mây đen dày đặc, chân trời vang lên tiếng rít chói tai của Ngọc Ngân Đồng.

Ngọc Ngân Đồng bay vào trong huyện Lâm Thương, lập tức làm phép điều động nước sông: Thuật tụ thủy của Kiếm Tiên Hoành Đoạn Hà, Phong Lôi môn ” Sóng lửa” bắn vào sông băng thượng du xa xôi.

Cự băng hòa tan thành sóng lớn, thuận theo khe núi cuộn cuộn chạy tới, thế như ngân hà từ trên chín tầng trời lặn xuống.

Trước khi pháp lực của Kiếm Tiên dâng lên bị ngăn cản, nước sông ngay trong con sông nhanh chóng tăng vọt lên.

Ngọc Ngân Đồng nhanh chóng di chuyển, chỉ thấy một điểm bóng trắng xoay quanh, vạn trọng sóng đục chông chát, khoảnh khắc hình thành một tòa “Thủy Sơn” của Ma Thiên Thừa Vũ, khó khăn lắm mới cao hơn huyện thành hơn trăm trượng! Ngọc Ngân Đồng đoán chừng lượng nước dự trữ, đã cố gắng hết sức, cuồn tiếu một tiếng đằng thân bay xa, triệt hồi lực đạo “Tụ Thủy”

Thủy sơn kia lập tức băng ngã, từ trên không hướng huyện Lâm Thương nghiêng úp xuống.

Một cảnh tượng thảm kịch ngập nước sắp xảy ra, ngoài ngàn dặm đào chết yếu linh niệm cảm giác, thả đầu mây bay nhanh cứu ứng.

Thế nước bay chống sông đã rơi xuống, cách nóc thành gần mười mấy trượng, cách nóc thành.

Hắn lập tức sử dụng bức thủy pháp của Thủy tộc ngăn cản, làm cho Vạn Quân Lăng Phong đột nhiên treo lơ lửng, lắc lư ngăn lại xu thế ép xuống.

Nhưng mà lượng nước tăng vọt vượt qua bình thường mấy lần, đưa về trong sông hình thành Hồng Phong, hạ du vẫn có nguy hiểm chịu tai hoạ.

Đào Yêu Yêu được dùng “Đông Trùng Ngưng Băng Thuật” phóng hàn khí xuyên thấu tường nước, khiến sóng nước treo trên bầu trời đông lại, đồng thời mở ra Thiên Vương Thuần bảo vệ toàn thành.

Băng tuyết gặp gió gãy vỡ, liên tục đánh về phía thuần thể, thể đạo mãnh liệt đủ để xuyên thạch liệt kim phá kim.

Mà Thiên Vương thuần chuyên có thể hấp thu vật có hại, thu băng Lăng vào làm đường trắng dài nhỏ, truyền tống ngang trời, tất cả đều truyền vào lòng bàn tay mát non.

Hóa cự lợi cao nhất của Thiên Vương thuần lợi hại nhất cho bản thân, trong Trấn Yêu tháp hút khô Cửu Âm Địa Tuyền, đào yêu cơ đã thử nghiệm kỳ diệu của nó.

Lúc này lại dùng xe nhẹ là quen, Xi Nhĩ thu hết toàn bộ băng phong, vụn băng bỏ sót tán loạn thành hạt mưa, theo gió nhẹ rơi xuống.

Lâm Thương thành tránh được tai hoạ ngập đầu, đa số cư dân lại say sưa mộng đẹp, vô tri vô giác, hoặc nghe “Ừ ừ” nổ vang, chỉ cho là thời tiết dị thường như thiên lôi đánh đông.

Ngẫu nhiên mở cửa sổ ngưỡng mộ, cũng không cách nào từ trong tầng mây dày nặng nhìn ra rốt cuộc là ai.

Nhân lúc đào yêu đang chuyên chú cứu nguy, Ngọc Ngân Đồng nhanh như chớp, vượt lên trước đến đỉnh núi Ngọc Long trước tiên.

Vuốt vuốt cây thiết trụ kia, ngẩng đầu ưỡn ngực, dương dương đắc ý chờ đợi thua cuộc.

Một lát sau đào bay trên mây, chạy tới.

Ngọc Ngân Đồng mỉm cười nói: “Là ta thắng...” Chợt thấy kinh phong áp bức ngực, há miệng khó ngậm lại được.

Đào Yêu Yêu không nói một lời, cách bàn tay trái đánh nửa dặm, lấy lực lượng dồi non lấp biển ép về phía cổ họng Ngọc Ngân Đồng, trước tiên dạy cho nó miệng há to.

Lúc bay đến gần lại vung tay phải lên, thả ra hàn băng vừa thu lấy.

Chỉ thấy một cổ ngân luyện bắn vào trong miệng, dần dần rút ngắn lại.

Khối băng Giang Nguyên đâu chỉ trăm triệu cân, toàn bộ đều chứa vào miếu ngũ tạng Ngọc Ngân Đồng, tất cả đều chứa trong lòng bàn tay của Ngọc Ngân Đồng.

Tên của Côn Bằng vô lực phản kháng, bụng không phá vỡ, huyền băng nhập bụng vận công tiêu hóa, vết thương chuyển thành ô khí, từ trong tai mũi bài xuất ra ngoài cơ thể lượn lờ.

Hạo nguyệt giữa trời, gió tuyết lạnh thấu xương, Đào Yêu đi đến trước Thiết Trụ, thế đóng băng trong lòng bàn tay, càng lúc càng trầm xuống mãnh liệt.

Ngọc Ngân Đồng mở ra tứ chi, tròng mắt bị rút trắng dã, trong cổ vẫn cười quái dị, thật vất vả nuốt hết băng lưu, ho khan nói: “Ta, ta thắng, đánh cược thắng.” Đào Yêu Yêu nói: “Thắng cái đầu ngươi! Còn dám hại người, nhét đầy phân trâu vào bụng ngươi!” Nộ khí giải bót, tay phải lau lau trên góc áo!

Ngọc Ngân Đồng cười nói: “Dù sao cũng là ta thắng, nhanh đền ta tiền đặt cược, Ma kiếm từ trước đến nay nhanh chóng kể lại từ đầu!” Con chim ngốc đầu trọc này cười lạnh nói: “Chim ngốc, ai dám đánh cược với ngươi?” Ngọc Ngân Đồng nói: “Thế nào? Ngươi không nói lời hứa, ngươi muốn giữ nợ!”

Đào Yêu Yêu nhắc chân đạp lên thiên linh cái của hắn, ngang nhiên nói: “Lão tử là vô trướng, ngươi đợi thế nào?” Ngọc Ngân Đồng ngăn người, bỗng nhiên cười đến mức toàn thân run rẩy: “Ha ha, ta hoàn toàn hiểu rồi, hoàn toàn minh bạch rồi, ngươi cái tên này hồi sữa chưa khô, không giữ lời hứa, bất tuân môn quy, thân mang yêu thuật còn mang Ma Kiếm, loạn trần lại đem đại vị của sư tôn truyền cho ngươi, ta rốt cuộc biết nguyên nhân trong đó rồi!”

Đào Yêu Yêu nói: “Người biết cái rắc, vừa nổi điên đã tai họa hai người vô tội, ngu xuẩn giống như con súc sinh Cừu Vĩ Quy kia.”

Ngọc Ngân Đồng giương mắt nhìn hấn, nghiêm túc nói: “Chính vì người có một tấm lòng nhân ái, loạn trần mới truyền tôn vị Huyền Môn cho người! Con người này siêu nhiên độc lập, không bị sự ràng buộc của lễ pháp thế tục trói buộc, ngay cả Ma Kiếm cũng khó có thể dao động.

Loạn Trần nhìn ra điểm này, cho rằng người có thể nhận nhiệm vụ lớn tiếp nhận thiên mệnh, suất lĩnh Nga Cửu Dương chiến thắng Yêu Hoàng.” Dưới chân Đào Yêu Yêu hơi tăng sức một chút, cười nói: “Giảng phụng cũng vô dụng, ta đập đầu người, lại nói lòng người bất nhân!” Ngọc Ngân Đồng chịu đau, thở hổn hển nói: “Sai lầm, vì cứu dân chúng thà rằng thua còn hơn, tiết tấu này mặc dù ta có dự tính, nhưng ta cũng có tính đến chuyện này.

Nhưng sau khi người đại phát lời đình, tín niệm thủ nhân không cho phép mấy may xúc phạm, ngược lại là đại đại ngoài dự liệu của ta.”

Đào Yêu Yêu nói: “Theo người nói như vậy, phát động hồng thủy nguy hiểm bách tính, là đề bài người thiết lập, dùng để khảo nghiệm tâm tính của ta có lương thiện hay không?” Khẩu khí buông lỏng, dịch chân ngồi xổm gần sát bên người.

Ngọc Ngân Đồng ngồi dậy nói: “Đúng vậy... “Vừa phun ra hai chữ, gò má trái phải vang lên thanh thúy “Bốp bốp”, trúng hai cái bạt tai trùng trùng điệp điệp.

Đào Yêu Yêu tức giận nói: “Lừa gạt di thiên của cha người!” Ngọc Ngân Đồng cả kinh kêu lên: “Tại sao lại đánh ta!” Đào điên cuồng nói: “Giả như ta không có nhân tâm, chỉ lo thi đấu đánh cược mặc kệ hồng thủy, dân chúng toàn thành há là vật hi sinh “Thí đề”? Hậu quả kia lão tiên bồi dự tính được sao?”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Này, chỉ vì sự nổi giận này mà làm thô bạo? Có thể thấy được loạn trần phò thác không phải người, người sinh ra một trái tim người, trên cổ lại là đầu heo, vậy mà không lo được đến đây!” Lời này nói ra: “Lời này là sao?”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Nếu như người có ý đồ bất nhân, lại được ma kiếm phụ giúp, trong mấy ngày phải hóa thân thành

sát ma, đến lúc đó đại sát bát phương hủy diệt thế giới, sinh linh diệt thảm không thể tả.

Chỉ là dân chúng một thành, cùng chết dưới sự dâm dục uy ma diễm của người, Mạc hôm nay ngủ say dưới đáy sông đêm, chết sớm siêu thăng.”

Nhắc tới “Diệt thế” vừa nói, Đào Yêu Yêu đột nhiên nhớ tới lời nhắc nhở của Ma Cô, lâu bầu nói: “Ta còn chưa biết tại sao diệt thế? Các người buồn lo vô cớ.” Ngọc Ngân Đồng nói: “Ý trời khó dò.

Cửu Vĩ Quy bị người giết chết, tám chín phần mười là nàng cố ý cầu, là vì hoàn thành chấp nguyện diệt thế.” Tay vuốt râu dài, cảm khái nói: “Là nhân tâm khắc chế ma kiếm, hay là ma kiếm hủy diệt lòng người.

Cửu Vĩ Quy Xán làm thành cục diện này, đúng là muốn đánh cược với ông trời một phen.”

Đào Yêu Yêu nghi ngờ nói: “Tiền bối sao biết nguyện vọng của Cửu Vĩ Quy?” Ngọc Ngân Đồng nói: “Hừ, thời gian ta biết được, tám đời tổ tông người còn chưa sinh ra đâu!” Ngồi thẳng lưng, lại nạp thêm lão tiền bối tới.

Đào Yêu Yêu nói: “Vãn bối nông cạn quả vãn, mong lão tiền bối vui lòng chỉ giáo.” Ngọc Ngân Đồng nở mặt, lúc này mới giảng giải: “Hai vợ chồng Cửu Vĩ Quy Cửu Vĩ, vốn là Bất Tử Thần Thú trời sinh sinh sinh trường, trong mấy vạn năm chỉ ẩn cư ở Giang Hải.”

Yêu Hoàng sau kinh qua mê hoặc, thần uy của Cửu Vĩ Kiệt si mê Huyền Thủy Kiếm từng bước một đánh mất bản thân, biến thành thủ hạ của Yêu Hoàng - Ma Vương.

Cửu Vĩ Quy dùng hết tâm lực pháp thuật, cuối cùng không thể để cho chồng mình sống lại, trong cơn giận dữ xông về phía Trấn Yêu Tháp Ngao Sơn.

Đi ngang qua cốc Lật Tính bị ta bắt gặp, song phương đấu rắn chắc năm ngày năm đêm.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nàng xông vào Trấn Yêu tháp sao? Hại Cửu Vĩ Trinh là Yêu Hoàng, nàng nên đi tìm Yêu Hoàng tính sổ a.”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Yêu Hoàng còn xưng là tâm ma, đến Vô Tung đi vô ảnh, chỉ mượn tay tứ đại Ma Vương hành hung, tìm bản thân hắc cũng đừng nghĩ, hoặc là nguyên thân của Yêu Hoàng căn bản không tồn tại.” Đào Yêu nói: “Không đúng không, trước kia Nga Khuyết phái tiên công Đông Hải Thánh Thủy cung, từng ác chiến với Yêu Hoàng, sao có thể chưa từng thấy qua nguyên thân của hắc?”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Đông Hải đúng là có tên gọi của vị đệ nhị Ma Vương là Ngự Thiên Long, Yêu Hoàng kia, ngự binh mấy vạn cực có uy thế, rất sớm đã nhận thành “Đông Hải Thần Đạo Chi Vương”

Đạo Tông nghe nhầm đồn bậy nói thành “Yêu Hoàng Đông Hải”, cộng thêm loạn lạc mơ hồ, liền đem Ngự Thiên Long và Yêu Hoàng lừa dối lẫn nhau.

Cửu Vĩ Quy giáp mặt nói rõ cho ta một chuyện, kiến thức của nàng vượt xa Đạo Tông cùng loạn trần, lời nói thật sự rất chi là xác thực.”

Đào Yêu suy nghĩ “Đừng quản nữa, trước tiên giải trừ Tứ đại Ma Vương đi, số người cô đơn của Yêu Hoàng còn lại sẽ dễ dàng lòng bắt.” Trong bụng tính toán, trong miệng tiếp tục đặt câu hỏi: “Cửu Vĩ Quy là bị tiên bối bắt vào Trấn Yêu Tháp sao?”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Ta bắt nàng làm gì? Nàng là tự mình đi vào?”

Ta bắt quá cho nàng một hạt “Ẩn tà đan”, chỉ rõ con đường vào Trấn Yêu Tháp mà thôi.” Đào Yêu Tháp hơi sững sờ, nói: “Nàng tự mình vào tháp... Nàng là đi tìm vũ trụ phong!” Ngọc Ngân Đồng khen: “Không tệ không tệ, một tội lật ba, tiểu tử ngươi rất là thông minh!”

Đào Yêu Yêu nói: “Ngươi muốn làm sư tôn như vậy, có làm không cần ẩn tà đan vào tháp, xông ra liền có tư cách tiếp vị.”

Ngọc Ngân Đồng cười hì hì nói: “Đại trượng phu đầu trí không đầu lực, há có thể tự tìm đường chết như lão yêu bà.”

Đào chết yếu nói: “Sao nàng lại tự tìm đường chết?”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Cửu Vĩ Quy không có hy vọng cứu phu, trái tim lạnh như tro tàn, duy chỉ có cừu hận với Yêu

Hoàng đang chèo chống nòng.

Đi khắp Bát Hoang Lục Hợp, vượt qua sơn hà vạn nước, không thể tìm kẻ thù, rốt cuộc định ra kế quyết tuyệt —— dứt khoát đem thế giới triệt để phá hủy, Yêu Hoàng ẩn giấu có xảo diệu đến đâu, bản lĩnh lớn hơn nữa, thế giới đều diệt hẳn đi chỗ nào trốn?”

Đào Yêu Thuần trầm ngâm nói: “Vũ trụ phong có uy lực diệt thế, cho nên Cửu Vĩ Quy muốn lấy được...” Ngọc Ngân Quy nói: “Cửu Vĩ Quy có bao nhiêu cân lượng, sao dám ngông cuồng lấy Ma Kiếm? Năm xưa Võ Tàng Hoàn cầm kiếm cuồng đồ Tiên giới, người giết Ma nghe tiếng biến sắc, người diệt thế trừ hẳn không còn lựa chọn nào khác, Cửu Vĩ Quy tiến vào tháp là đi tìm cứu Võ Tàng hoàn.”

Đào Yêu Yêu khàn giọng không nói, điểm nghi vấn kéo dài ra: Cửu Vĩ Quy tự nguyện vào tháp, tìm Võ Tàng hoàn phát hiện hẳn đã mất kiếm, liền đào ra địa tuyến, đào bởi Thiên Vương Sơn, sưu tập Thần Mộc Giáp muốn tiêu hủy, Đông Sơn vì giết Ma lại bắt đầu dọn dẹp chướng ngại.

Sau đó Võ Tàng hoàn phát cuồng, vũ trụ phong dịch chủ, nòng ngô ra pháp tắc nghịch thiên của cường giả, ngược lại công khai Tàng Dương Tinh của Thần Mộc Giáp, giao ra Khoa Dương Tinh, khiêu chiến “Ma Kiếm Thánh Chủ”, thậm chí là đã chết dưới đáy kiếm, từng bước một đánh cược với trời, chỉ ước có một người mạnh nhất có thể hủy thiên lực có thể hủy thiên.

Lần thứ bảy, Phục Lăng Phá Băng Tỏa Ngọc Long Nhị.

Sự tình phát triển đến nay, vẫn chưa chệch khỏi kế hoạch của Cửu Vĩ Quy, “Chủ công” của vũ trụ sau này thật sự sẽ diệt thế? Hắn vốn không tin, nhưng suy nghĩ kỹ phần kiên nhẫn và quyết tâm của Cửu Vĩ Quy, cũng không khỏi thấp thỏm theo.

“Nhân súc muôn đường quy thiên đạo, thiện hê ác hê đồng mai một.” Câu chữ Cửu Vĩ Quy trước khi chết ngâm a, giờ phút này vẫn còn bên tai.

Đạo quy “không mai danh lợi” là tín niệm của nàng, thâm ý của nàng giống như đã vượt qua phạm trù báo thù.

Đào Yêu Yêu sờ sờ trán, chợt nghĩ vạn vật nhất định phải diệt vong, giả mạo tay ta có gì không được! Trong nháy mắt, hắn vứt bỏ tà niệm, sau lưng đã đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Lời nói khịt mũi quái dị ban đầu, giống như biến thành một tiên đoán đáng sợ.

Ngọc Ngân Đồng cười nói: “Cửu Vĩ Quy là thần thể thiên nhiên, người có thể giết chết nàng ta có thể xưng là cao thủ tuyệt đỉnh Tiên giới.

Nếu lại giết chết Cửu Vĩ Thuần Huyền, vậy mới xem như là đệ nhất thần thông Tam Giới...” Đào Yêu khàn giọng nói: “Cửu Vĩ Thiên cũng bị ta giết.” Ngọc Ngân Đồng trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày sau mới nói: “Nếu thật giết... Cửu Vĩ Song Ma chết trong tay một người, dĩ nhiên là trái với quy luật của Thiên Đạo! Xong đời, người quá mạnh! Vạn vật vạn vật tương sinh tương khắc, không có khắc thì không có sinh, cường đại đến mức vô địch ắt sẽ bị trời tru, người không diệt thiên, thiên tất diệt người!”

Đào Yêu Yêu quát khế: “Câm miệng!” Nổi lòng rồi như ma, thầm nghĩ “Xem ra mạng ta mang theo hung nguy, Bạc trù môn sợ cũng không giải được.

Nhưng dù sao cũng phải nghĩ cách dự bị, một khi ta có bất trắc, mẫu thân Linh Nhi Tiểu Tuyết và huynh đệ tỷ muội Nga Phán phái... đều phải bảo toàn tính mạng.”

Ngọc Ngân Đồng giao trá, thay đổi khuôn mặt tươi cười nói: “Quá trình thu hoạch Ma Kiếm, bọn tiền bối không truy hỏi nữa.

Nhưng vì Huyền Môn hưng suy cùng chúng sinh vong suy nghĩ, ta chỉ điểm cho người con đường sáng cứu thế cứu mình.” Tinh thần Đào Yêu rung lên, chấp tay, tỏ vẻ dốc lòng nghe chỉ giáo của hắn.

Ngọc Ngân Đồng ho khan hai tiếng nói: “Kế sách duy nhất trước mắt là người nhường vị trí sư tôn cho ta.

Dựa vào thanh danh cùng sự quyết đoán của tiền bối, nhất định có thể ngăn cơn sóng dữ đổ xuống, giúp đỡ nguy hiểm nghiêng về phía tướng, trọng chấn thần uy cái thế của thiên nga, khiến cho chính tà tiên ma hai đạo không ai dám ngược nhìn ta ta ta ta ta ta Tam Phong Thần Quang!” Đứng lên đi qua hai vòng, nhíu mày xoa vai, giống như gánh vác trọng trách bất đắc dĩ, tiếp tục nói: “Về phần hậu sự của người sao, chờ sau khi Lăng Ba Đại Thiên thế giới luyện cho tốt, đưa người đi di thể an thân là được.”

Đào Yêu Yêu nhớ tới những kiến thức trong “Chỉ quán pháp giới”, hỏi: “Lăng Ba Đại Thiên thế giới? Chẳng lẽ là nàng về bức tranh trống kia?”

Ngọc Ngân Đồng cười nói: “Đúng vậy, bức bản đồ kia như luyện chế hoàn mỹ, hiệu dụng có thể so với U Minh Giang trong Trấn Yêu Tháp, cũng chính là một thông đạo nối liền di thể.

Cô bé Lăng Ba có chí cao xa, bình sinh đuổi theo công lao của Mộ sư gia, hơn phân nửa là muốn cải tạo pháp giới cho tòa Trấn Yêu Tháp thứ hai.

Hắc hắc, đừng nhìn bề ngoài nàng nhạt nhẽo, dã tâm ẩn giấu không thoát Hỏa Nhãn Kim Tinh của ta.” Cười khan vài tiếng, nghiêm mặt nói: “Cứ quyết định vậy đi, tùy người ở thế giới khác quấy phá lật trời, thế gian này còn phải thanh bình.

Bất quá luyện Đại Thiên thế giới kia tương đối tốn thời gian, trước khi Lăng Ba thành công, phải chọn cho người một mật thất tĩnh tu, để tránh ngoại vật nhiễu loạn tâm cảnh, khiến cho người sớm hóa ma.”

Đào Yêu Yêu nói: ” mặt thất tiên bói chọn ở đâu?”

Ngọc Ngân Đồng giẫm lên mặt đất nói: “Ngay trong núi này, dùng vũ trụ phong của người bỏ ra dãy núi, nhảy vào lòng núi an tâm bế quan, Đại Thiên thế giới luyện tốt rồi lập tức đưa đến.

Ta lại giúp người khép lại ngọn núi, ngăn cách với ngoại trần nhiệm phải, như thế nào lại không phải là thiên ý?” Đào điên cuồng suy nghĩ, giống như bị người ta thuyết phục.

Ngọc Ngân Đồng nói: “Chuyện Ngao Bí phục hưng đại nghiệp cứ việc giao cho ta! Việc kế vị ta cũng tự có tính toán, các đệ tử Quản Bảo tâm phục khẩu phục.” Về mặt hết sức chân thành, tay đề lên ngực nói: “Phụng cử Ngọc Ngân Đồng ta tuyệt đối là tỷ lệ biểu diễn, điểm này người tuyệt đối không nên lo lắng.”

Tiên gia thủ giới quấy nhiễu tục thế, những năm này ta ẩn cư hoang dã, đối với nhân thế thu không hề phạm một chút nào.

Vừa rồi làm nước lũ là chuyện hợp lý, ta cam đoan không xảy ra lần sau!”

Đào Yêu Yêu gật đầu, ngẩng mặt lên nói: “Nói có lý, chủ ý này cực kỳ hay.” Ngọc Ngân Đồng cố gắng kiềm chế kích động, run giọng nói: “Người đồng ý không?” Đào Yêu Yêu mỉm cười nói: “Tuyệt Sơn không người cư trú, tiên bói suy tính chu đáo, ta có thể buông tay sử dụng kiếm rồi!” Giơ tay dựng thẳng, kêu: “Vũ trụ phong!”

“Khanh” lóe lên, hào quang màu vàng từ đầu ngón tay dâng lên, phong nhận năm thước nhẹ nhàng lưu động hàn phách, nhìn cũng không có khí phách diệt thế, nhìn không có khí phách diệt thế.

Đào Yêu Yêu đảo ngược mũi kiếm đâm vào ngọn núi, băng tuyết tiêu tán ra, tảng đất nứt ra từng lần, kiếm quang nhẹ nhàng kéo dài xuống dưới.

Ngọc Ngân Đồng tám tắc xung kỳ: “Đây chính là vũ trụ phong, danh bất hư truyền, danh bất hư truyền!”

Vết nứt biến sâu trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng còn chưa dừng lại, mặt đất lại vên vên run rẩy rất nhỏ, lắc lư nhẹ.

Từ trước đến nay Tiên gia phá đất mở núi, nhưng đều là không khỏi hăng hái tận lực, thanh thế chấn động bốn phương xa.

Giống như việc chém ngọn núi khổng lồ như chém quả dưa, thành thạo nhẹ nhàng có thừa, thần lực của vũ trụ hiển nhiên chỉ thi triển non nửa số thần lực.

Ngọc Ngân đồng than thở: “Điều thay, vĩ tai! Tiên thuật ma pháp khó so sánh.

Dục vọng nhân loại ngưng tụ thành kết tinh, quả có uy lực dời núi lấp biển.” Than thở không được mấy, gáy chợt bị yêu thú nắm lấy, nhấc thân thể lên, dời về phía trên vực sâu.

Tuyết Sơn đã từ đỉnh chớp nút xuống đáy, mở miệng mấy chục thước, sâu tới vạn nhận, cửa đen ngòm giống như địa ngục vậy.

Ngọc Ngân Đồng treo hai chân giữa không trung, sợ hãi nói: “Người làm gì đó.” Đào Yêu Yêu nói: “Thực hiện đề nghị của tiền bối, dùng ngọn núi này cấm tà ma.” Ngọc Ngân Đồng hoảng sợ nói: “Đừng nói đùa!”

Ngữ khí của Đào Yêu trở nên trầm trọng: “Đạo hạnh cực cao, đức hạnh cực thấp, lời bình của Loạn Trần đại sư không kém chút nào so với người.

Ta cũng không hỏi người bí quyết tu luyện bảy môn, nhưng nghĩ cho sự trong sạch của thiếu nữ trên đời, đưa người vào núi bế quan vài năm...

Chờ Lăng Ba luyện xong pháp bảo, lại phát trả tiền cho người đi dị thể an thân!” Phát tay quăng hắc xuống, tay cầm vũ trụ nhẹ áp, kiếm quang thẳng đến ót Ngọc Ngân Đồng.

Ngọc Ngân Đồng không dám dùng Định Dương Châm chống đỡ, thân thể theo kiếm thế nhanh chóng rơi xuống, vừa nổi giận mắng loạn: “Tiểu tặc gian trá ngoan độc, ta mẹ nó tám đời tổ tông của người, ta... cứu mạng, cứu mạng!” Tức giận biến thành gào thét, biến mất sâu trong khe nứt.

Kiếm quang nhanh chóng kéo dài ra, rất nhanh chiếu sáng dung nham, Ngọc Ngân Đồng cũng sắp rơi xuống đáy núi rồi.

Đào Yêu thu kiếm hợp chương, nói: “Phong!” Pháp môn phong thổ của Kim Giáp Trùng yêu sử dụng, trong nháy mắt

vết nứt đóng lại, đất đá đông cứng, Ngọc Long Sơn khôi phục nguyên trạng.

Nguyên thần của Ngọc Ngân Đồng nhiễm yêu độc, đào móc lên yêu pháp “Âm Dương Liên” dò xét sinh mệnh của hắn, phát hiện sâu trong lòng núi vang lên tiếng âm âm, Ngọc Ngân Đồng đang huy động kiếm khí đục đường, một cái bỗng đào ra không gian dài rộng trăm thước.

Đào Yêu vôi vàng cắm Thiết Trụ kia vào chính giữa đỉnh núi, lấy ngón trở làm đao bút, khắc chú văn Sơn Yêu Tỏa Sơn Yêu lên cây cột.

Tu cương khắc xong, cả ngọn núi mọc rễ vừa khớp, còn chắc chắn kiên cố hơn so với đồng đúc sắt gấp trăm lần.

Động tĩnh đục núi dần ngừng lại, đào điên lần nữa ngưng thân đo lường, trong đầu hiện ra hình ảnh Ngọc Ngân Đồng nổi giận cuồng hồng.

Dưới chân Ngọc Long sơn dung nham thiêu đốt, nóng nực lại bết tắc, khó khăn cho nó nhảy nhót, tinh lực không giảm chút nào.

Chỉ là rời núi không cửa, lửa giận ngập trời cũng chỉ có thể phát tiết trong hang đá nhỏ hẹp này.

Tu vi của mấy lão già đào yêu quái này quả thực rất cao, thân thể gần như bất tử, liên quan trăm tám mươi năm không tổn hao gì lớn.

Chuyện này cũng rất thích hợp với hắn, còn ta, tương lai ta thuộc về phương nào? Đáng tiếc không có gia hỏa nào lợi hại hơn an bài cho ta.”

Chân giẫm lên tuyết sơn đỉnh cao nhất, mắt nhìn phù vân xa xăm, hắn chợt sinh cảm giác bất lực, thầm nghĩ “Trời cùng đất chính tượng là đại lao lồng giam, chúng sinh ở bên trong đang hưng phấn điên đảo, lại là ai đang trêu đùa? Vũ trụ phong đánh đâu thắng đó, lại không ngăn nổi vận mệnh bàn tay lớn của mình.” Mang Lập đã lâu, dần dần nghĩ đến Lý Phượng Kỳ trên người, thầm nghĩ ” cư gia dựa vào cha mẹ, xuất ngoại dựa vào bằng hữu, có khó xử chỉ có thể cầu đại ca giúp đỡ.

Hắn là nhân vật đệ nhất lưu đương thời, ngày sau nếu có sơ xuất, trọng trách chiếu hộ thân hữu hắn có thể gánh vác.”

Trong một thoáng tâm ý đã quyết, Đằng Vân bay trở về Nghiêu Sơn.

Giờ phút này sắc trời sáng ngời, sơn cảnh mông lung như phủ lấy một tầng sa mỏng.

Đào Yêu Yêu không vào Huyền Chân Giới, ngự phong độn ảnh, bay tới sườn núi phía trước Thái Ất Phong.

Phía Bắc Trường Xuân Lộc có hai nơi cảnh trí, một chỗ là Ma Thiên Nhai cao lớn, một chỗ khác là Thái Ất phong hoang vắng, không phải đạo tràng chính thức của Nghiêu phái Nga.

Trừ cao thủ cửa xảo thường tới thử nghiệm khí cụ mới, đệ tử Phong Lô bài trận thỉnh thoảng đi ngang qua, những môn đồ khác không có quang hoa chiếu cố.

Đào Yêu Yêu xoay chuyển hai vòng trên không trung, nhìn thấy tất cả đều là cỏ dại đá loạn, suy nghĩ cảnh sắc Thái Ất phong Tiêu Tác, Lý Phượng Kỳ và Âu Dương Độc Bình sao lại chọn nơi này du ngoạn? Đang lúc cảm thấy buồn bực, trong khe núi vang lên tiếng người: “Đại sư huynh, cầu xin người mau tiếp quản Huyền môn đi!” Có người giật mình trước mặt ta, khuyên đại ca chuyển quản môn phái!” Hạ xuống xa, ẩn thân tới gần, cách hai ba trượng dừng chân quan sát.

Xuyên thấu qua sương sớm phân biệt ra hai bóng người, nghiêng người mà đứng là Lý Phượng Kỳ, tay vuốt một khối bìa đá.

Một người khác quỳ gối phía sau hắn, trang phục màu xanh của đệ tử siêu quây, dập đầu nói: “Tân sư tôn chết yểu, hắn hoàn toàn không giống sư tôn, hoàn toàn là một tên đại nghịch.

Đệ tử các môn liên tiếp rời khỏi Nga Phong.

Đại sư huynh, người nếu không ra thu thập tàn cuộc, phái Nga Hoảng sẽ hủy trong tay kẻ điên mất.”

Lý Phượng Kỳ vẻ mặt dờ dẩn, bàn tay qua lại vuốt ve thân thể tấm bìa.

Đệ tử kia nói tiếp: “Mọi người mong người như sao trời ngóng trăng sáng.

Doãn Xích sư huynh, Dương tiểu Xuyên, Dương sư huynh, còn nữa... đều mong người làm sư tôn Ngao Phán, bọn họ

mặc dù không nói rõ, nhưng trong lòng ta tận mắt nhìn thấy! Đại sư huynh, vì Ngao Trãi là mọi người, mọi người đảm nhiệm chức sư tôn nhiều lần!” Hắn lặp đi lặp lại năn nỉ, lớn tiếng nóng nảy nói: “Người không đồng ý, ta vĩnh viễn quỳ xuống, không ăn không uống quỳ xuống chết!” Quay đầu phục địa, đáng vẻ liêu minh xin nguyện vọng.

Yên lặng một hồi lâu, Lý Phượng Kỳ chợt nói: ” Ngao Nghiêu sơn tiếp tục xanh tươi, là người sao?” Đệ tử kia không hiểu ý nghĩa của nó.

Lý Phượng Kỳ lại hỏi một lần, đệ tử kia ngẩng đầu lên nói: “A, ta là Sơn Kế Thanh, đại sư huynh người làm sao vậy?” Lý Phượng Kỳ nói: “Vừa rồi một câu kia, lúc trước là ai hỏi người?”

Sơn Kế Thanh giật mình, cảnh tượng năm đó đột nhiên hiện lên trước mắt —— Tiêu Tiêu hăm sâu trong vòng vây, bóng người đỏ thê lương, nhưng lại mang theo ý cười âm áp hỏi hắn: “Sơn Kế Thanh, Ngao Sơn tiếp tục Thanh Thúy, chính là người sao?” Trong nháy mắt âm thanh biến mất, hóa thành vết thương vĩnh viễn lưu lại đáy lòng.

Lý Phượng Kỳ lúc nàng hỏi người nở nụ cười, đó là nụ cười vui vẻ cuối cùng của nàng, nhớ không?” Sơn Kế Thanh không ngừng run rẩy: “Ta, ta nhớ, hỏi ta là... là Tiêu Tiêu đại sư tẩu.” Lý Phượng Kỳ nói: “Nàng nếu còn sống, nghe thấy người hôm nay nói lời ngu xuẩn, chắc chắn lại cười đến đau bụng.” Nhìn gò đất phía sau tấm bia đá, nói: “Lời nói ngốc của sư đệ có thể xưng là kinh doanh nhất tuyệt, há mồm một chuỗi lớn.

Như vậy không phải, lại thêm cái phong hào “Đại sư tẩu” của nàng ta, nàng ta nghe xong cũng phải phun cơm vào mộ phần nghe xong.

Ha ha, Sơn sư đệ, người trêu chọc đại cao thủ của người ta, ha ha ha.” Càng cười càng vang, lưng từ từ cong thành hình cung.

Đào Yêu Yêu buồn bã “Vách đất kia là mộ phần tiêu tiêu.” Hắn dịch chân về phía trước mặt, nhìn tấm bia đá kia quả nhiên có khắc “Mộ tiên tiêu tương hoa chi mộ”

Lần thứ bảy, Phục Lăng Phá Băng Tỏa Ngọc Long Tam.

Sơn Kế tiếp nước mắt thanh tuôn như suối, trán đập ầm ầm nói: “Là ta hại chết đại sư tử Tiêu Tiêu, Chúc Hồn Câu của ta không những hại tính mạng nàng, ngay cả hồn phách của nàng cũng bị thiêu hủy, tạo thành ác quả không thể cứu vãn... Ta tội ác tày trời, đại sư huynh người giết ta trút giận đi!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Chỉ là tên ngốc này, còn nói người khác là đồ ngốc? Mau đứng thẳng cho ta!” Sơn Kế Thanh then muốn chết, vùi mặt khóc nức nở.

Lý Phượng Kỳ lắc đầu cười khổ, một cước đá hấn lặn, nói: “Ta đã trút giận rồi, hài lòng chưa? Đại nam nhân bị thương bị thương thành cái dạng gì? Cho dù đem mộ phần khóc súp, người chết cũng sẽ không bị người khóc lóc mà chuyển qua.” Nhìn lại phần mộ Tiêu Tiêu, nhẹ giọng nói: “Nhờ có người tu sửa gò mộ, không để cho nước mưa chảy đầm đĩa, còn lập nên một tấm bia mộ.

Có phần tâm ý này đã đủ, sai sót lớn hơn nữa nàng đều sẽ tha thứ.”

Kế tiếp Thanh bò dậy lau mặt, nức nở nói: “Phần mộ không phải do ta tu.

Ta tay chân vụng về, sợ làm hỏng âm trạch của sư tâu, một cây cỏ cũng chưa từng động dậy.” Lý Phượng Kỳ nói: “Cái này cũng thật kỳ lạ, trừ người ra, Ngao phái còn có người hoài niệm hồ điệp tinh sao?” Sơn Kế Thanh nói: “Là mộ của đầu bếp đồ tu.” Lý Phượng Kỳ kinh ngạc nói: “Âu Dương Cô Bình, nàng lại giở cái gì!”

Sơn Kế Thanh nói: “Hàng năm Thanh Minh Tịch, Âu Dương sư tử nhất định đến quét mộ, bình thường cũng luôn luôn cẩn thận dò xét tới xem.

Đại sư huynh quanh năm phiêu bạt bất quy, mộ này đều dựa vào nàng bảo vệ.

Ngày lễ hội ta đốt một chút tiền giấy, mỗi lần gặp Âu Dương sư tử, nàng đều lệnh ta không muốn giảng cho người tu mộ.

Trước mặt đại sư huynh, ta tuyệt đối không giấu diếm.

Tám bia đá là do nàng mùa xuân dựng lên năm trước.” Lý Phượng Kỳ nói: “Ừm, lăng mộ của Tiêu Tương Hoa Vũ sẽ không xuất phát từ tay người.” Sơn Kế Thanh nói: “Âu Dương sư tỷ làm việc rất cố quai, ta chung quy cảm thấy có liên quan tới chuyện trước kia.”

Ví dụ như tên thật của cô là “Âu Dương Bình”, tháng này tiêu dao qua đời đổi thành “Âu Dương Cô Bình”, lại thêm chữ “Cô Bình” nữa, nuốt một ngụm nước miếng, nói tiếp: “Nàng và Tiêu Tiêu có tình bằng hữu rất tốt, bạn tốt qua đời nhiều lần cảm giác cô độc, thay đổi tên tuổi biểu đạt tâm tình.

Ừm, chắc chắn là như vậy, đầu óc ta tuy ngốc, nhưng lại rất nhẫn nại, suy nghĩ sự tình khắc sâu hơn người khác.”

Lý Phượng Kỳ còn khắc sâu, nói nhảm đến nhà mồ mồ rồi! Người ngu không chặt, tự cho là mình mù quáng suy nghĩ, sớm muộn gì cũng rước họa vào thân.” vỗ nhẹ vào đầu vai hắn, nói: “Đồng đạo đệ tử đều đã xuống núi, người khổ gì chạy tới đây âm ỉ cùng ta?” Sơn Kế Thanh nói: “Ta...” Lý Phượng Kỳ nói: “Nhà sư đệ ở trong Hán phải không, qua năm cũng trở về thăm người thân.” Sơn Kế Thanh nói: “Cái này... Muốn quay lại hiện trạng nghiêm khắc.”

Lý Phượng Kỳ cướp lời: “Hiện tại rời núi mới là cốt toàn cục, các sư đệ sư muội tạm thời tránh xa, ta và mấy vị thủ đồ thiếu bản khoán, mới có thể buông tay chân làm đại sư.” Sơn Kế Thanh nói cho hắn choáng váng, vừa nghe lời này liền bùng tỉnh đại ngộ, nói: “A a.”, Ta hiểu rồi, đại sư huynh liên hợp mấy môn đồ, muốn lật đổ cái Đào Yêu...” co đầu che miệng, nhìn bốn phía, khóe mắt đã nở nụ cười, nói: “Loại chuyện này là nên bí mật tiến hành, đệ tử cấp thấp chúng ta tốt nhất nên đi xa.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Người đã nghĩ thông rồi thì về nhà đi.”

Quy củ Nga phái khoan dung, đệ tử chỉ cần không thừa nhận phản bội sư môn, cả đời rời núi cũng không tính là phản đồ.

Người trong nhà đợi trước, qua ba năm năm ta tìm người về núi, đi thôi.” bấy giờ hắn mới xoay người, đẩy phía sau lưng liên tục thúc giục.

Sơn Kế Thanh chỉ coi như đại sư huynh lòng mang hùng chí, vui vẻ nói: “Đệ tử cần tuân sư lệnh, hắc hắc, lần sau gặp lại đại sư huynh đã thăng thành sư tôn rồi... Ài, nhìn ta hở miệng, vẫn là sớm xuống núi thì hơn.” hoan hô chạy xa rồi.”

Lý Phượng Kỳ nhìn theo bóng lưng hắt đi xa, ngón tay khẽ sờ cằm, thấp giọng lầm bầm: “Âu Dương Bình đổi thành Âu Dương Bình, hắc, tâm ý của nàng cũng uyển chuyển.” Chợt có người tiếp lời: “Chúc mừng đại ca, chúc mừng đại ca, tình trường lại tấu khúc khai ca.” Đào Yêu Yêu thu công pháp ẩn thân, cười hì hì thở dài trước mặt: “Âu Dương cô nương tâm ám ý, nguyên lai sớm có báo hiệu trước, thì ra là sớm có báo hiệu trước.”

Nàng tu mộ rõ ràng là hướng người bày ra yêu thương, đại ca chỉ cần hơi sủng ái, vị đại mỹ nữ này đừng mong thoát khỏi lưới tình.”

Lý Phượng Kỳ trừng mắt hắt, không nói một tiếng, nghiêm mặt quay đầu tránh ra.

Đào Yêu Yêu hơi lúng túng, không dám nói lung tung nữa, cẩn thận đi theo phía sau.

Đi ra khe núi đi vòng qua mặt đất, phía trước có một gian nhà gỗ nhỏ phía trước.

Đồ đệ đầu hàng kỳ xảo lên Thái Ất phong thí nghiệm pháp khí, nhất định sai đệ tử bản môn tới đây chờ đợi.

Thủ hạ cuối năm thừa thốt, nhà gỗ bỏ trống, thành nơi ở lâm thời của Lý Phượng Kỳ.

Lập tức đẩy cánh cửa ra, trước mặt có một cỗ mùi rượu xông vào mũi, chỉ thấy cái vò bát đĩa bừa bộn, đầu giường bên cạnh bàn tùy ý tản ra khắp nơi.

Lý Phượng Kỳ đi tới bên giường ngồi xuống, chậm rãi nói: “Chỉ một chỗ này đặt mông xuống, thứ cho ta không cung kính, đi quá giới hạn trước.” Ánh mắt dời về hai bên, lầm bầm nói “Đệ sư tôn đứng ở bên cạnh rất thất lễ, nhưng Oa Cư chật hẹp, vốn không phải là nơi sư tôn nên đến.”

Đào Yêu Yêu đỏ mặt, đột nhiên phát tác nói: “Đại ca, huynh không trượng nghĩa!”

Lý Phượng Kỳ nhìn hấn: “Ta không trọng nghĩa chút nào?”

Đào Yêu Yêu nói: “Mọi người đều nói huynh đệ là “có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu”, từ Nam Hải trở về cửa ải khó khăn trùng trùng, tất cả đều là do ta tự mình tiếp nhận, người không giúp đỡ nắm tay cũng thôi, lạnh nhạt đối đãi tiểu đệ là vì như vậy?”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Ha ha, cũng nói một chút người gặp phải cửa ải khó khăn nào?” Sờ lên một cái chén rượu, trống không, tùy tay ném vào góc nhà.

Đào Yêu Yêu nói: “Miễn biện thôi, quản lý Huyền môn ta cố hết sức, trông mong đại ca giúp đỡ.” Đem bàn đá dịch đến gần giường, chuyển một cái bàn dài làm ghế, ngồi đối diện với Lý Phượng Kỳ, tiếp tục nói: “Lúc trước kết bái đại ca nói rõ, muốn ta tiếp nhận trọng trách của Thiên Long Thần Tướng.

Ai ngờ Loạn Trần đại sư cả trọng trách giao cho ta toàn bộ đều giao cho ta.

Ài, quản lý cửu môn đồ chúng, ứng phó Đạo Tông thất phái, tiêu diệt Ma Thủ Yêu Hoàng, có chuyện gì mà hao tổn tinh lực? Ta vốn tưởng rằng có huynh trưởng ủng hộ, hai huynh trưởng cùng gánh trách nhiệm, không mất là một cuộc đời vui vẻ.

Sớm biết cục diện làm người quên trà lạnh, đánh chết ta cũng không muốn đồng ý với Loạn Trần đại sư.”

Lý Phượng Kỳ cười lạnh nói: “Người cho ta là hạng người phụ nghĩa lương bạc, sợ gánh vác trách nhiệm mới cách xa người.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đại ca không phải là loại người đó, liền mời ra mặt làm đầu lĩnh Kiếm Tiên, bắt tay cùng tiểu đệ cùng tiến cùng lui.” Lý Phượng Kỳ nói: “Thứ nhất Kiếm Tiên không phải là Lăng Ba sao?” Đào Yêu Yêu nói: “Không đối gạt đại ca nói, ta luôn cảm thấy nàng có tính toán sâu xa.”

Không thể so với huynh đệ chúng ta suy tâm để bụng, có thể phò thác thân gia.”

Lý Phượng Kỳ im lặng, tựa hồ tán đồng phán xét của hấn, cách một lát nói: “Đồ đệ Kiếm Tiên ta quyết không làm, cũng sẽ không nhìn người phát sầu.” Đào Yêu Yêu tê dại, vui vẻ nói: “Đại ca sớm có diệu sách!” Lý Phượng Kỳ xếp hai cái đầu

ngón tay: “Chỉ cần tìm được người kia, gánh nặng của người lập tức có thể giao ra.” Lý Phượng Kỳ vội vàng hỏi: “Ai?”

Đào Yêu Yêu khẽ niệm: “Bách Lý Văn Hổ, Bách Lý Văn Hổ...” Lý Phượng Kỳ nói: “Người này có khí khái, có đảm đương, một thân Hổ Đầu Long Thần Công uy chấn tứ hải, nếu tìm hắn về núi chủ sự, so với hai người chúng ta mạnh hơn nhiều.” Đào Yêu vỗ đầu nói: “Ta nhớ ra rồi! Đại ca từng nhắc tới người này, còn muốn ta đi Chú Đầu Phong giải cứu tù phạm gì đó, tự tay giao cho hắn.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Trong Chú Đầu phong Quan là vợ của hắn, hương danh “Phật mặt bóc Kim Mộ Lan Nhược”, tục truyền tinh thông pháp thuật kỳ xảo môn.

Trước đó có một vị tiên bối thiết lập hạ mộng đại pháp, dẫn ta đi tới Chú Lô phong bái kiến nàng.” Tâm niệm Đào Yêu Phong khẽ động, hỏi: “Tiền bối thiết lập mộng cục, đó là ai vậy?”

Lý Phượng Kỳ đáp: “Tiền bối đó tên là Ngọc Ngân Đồng, đệ đệ của Nhị tổ truyền của Nga Tự phái.

Phái thủ lĩnh nội bộ biến động, hắn tất nhiên sẽ đề lộ bối phận.

Lần trước hắn tới gặp ta, Ngao phái vừa trải qua thảm biến Kim Luân giáo công sơn.

Hắn vốn là hướng về phía tân Thiên Long Thần tương lai, đến đây nhìn sơn trường điều linh, tức giận mắng to sư tôn vô năng, lại bị Kim Luân giáo bắt nạt tới cửa.

Khi đó ta cũng muốn, nếu có “Ma Đồ” Bách Lý Văn Hổ hộ sơn, nhất định không gặp phải đại kiếp nạn này, vì vậy hỏi hắn làm sao tìm về Bách Lý Văn Hổ.

Ngọc Ngân Đồng dẫn ta Thần Du Chú Lô Phong, nói có thể cứu Bách Lý phu nhân thoát khỏi, Văn Hổ sẽ hiện thân báo đáp.

Ngọc Ngân Đồng phẩm hạnh thấp kém, tiên gia bí văn ngược lại nói ra tất trúng.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Phí hành thấp kém đánh giá bốn chữ, không oan cho hắn.” Lý Phượng Kỳ nói: “Ngọc Ngân Đồng thích tranh giành danh vị, đại vị sư tôn truyền vào tay người,

hắn chắc chắn sẽ tìm người gây phiền phức.” Đào Yêu Yêu cười nói: “Phiền toái đã giải quyết xong, Ngọc lão tiên bối đang ngồi trên vách tường quan khẩu!” Lập tức kể lại việc truy bắt Ngọc Ngân Đồng trước sau bắt được nó.

Lý Phượng Kỳ nghe xong khẽ gật đầu: “Ngày hôm qua Trường Xuân Lộc tà khí bốc lên, hình như có tà ma xâm nhập.

Vũ trụ phong của người hướng về vô địch, ta đoán người xuất kiếm tất thắng, cho nên không tham dự, không nghĩ tới là Ngọc Ngân Đồng sinh sự.” nhíu mày suy nghĩ, trầm ngâm nói “Ngọc Ngân Đồng lần này ngã đầu ngã xuống, người này giáo hoạt ngoan cố, sao còn sống từ trong miệng hắn tìm ra con đường Chú Lô Phong, phải nghĩ ra một biện pháp xảo diệu.”

Đào Yêu Yêu nói: “Trầm tra Tổ Đầu phong là vì cứu Mộ Lan Nhược kia?” Lý Phượng Kỳ nói: “Cái này còn phải hỏi? Cứu thể tử dẫn trọng phụ, để Bách Lý Văn Hổ vào đầu, chúng ta vui vẻ ném ra tay thanh nhàn qua ngày.” Đào Yêu Yêu cười nói: “Huynh trưởng là đủ nghĩa khí, đánh giá trọng trách gánh vác quá mệt, dứt khoát kéo tiểu đệ cùng làm đào binh.”

Trong lúc nói đùa, Lý Phượng Kỳ đang vuốt một bình rượu nhỏ, há mồm hướng miệng bình, lắc vài cái vẫn trống không, sắc mặt giận dữ chợt hiện, vung tay “Loảng xoảng” ném vỡ trên vách tường.

Vẻ mặt Đào Yêu Yêu lúng túng, ngượng ngùng nói: “Tiểu đệ nói một câu đùa, huynh trưởng chớ có tức giận.”

Lý Phượng Kỳ nhìn hắn chằm chằm, thật lâu không động thanh sắc, đột nhiên mở miệng: “Ta hẹp hòi như vậy sao? Mấy ngày liền tránh người vì chuyện gì? Đừng nói thoái thác trách nhiệm, đã bái một cái lược, thay người chặt đầu cũng không sao, mở hai câu đùa càng không sao, làm ca ca thanh danh thối đến nhà, còn sợ người giễu cợt, còn sợ người giễu cợt.

Cho dù là danh vọng danh tiếng của Nga Khuyết, trong mắt ta cũng không chống nổi một vò rượu nóng, tùy người chà đạp, không đáng để động khí.”

Đào Yêu Yêu càng nghe càng sợ hãi, vội vàng đứng dậy đứng thẳng, nói: “Tiểu đệ làm sai chuyện nhiều vô số kể, không biết cái chuyện trùng kích huynh trưởng kia đã phạm vào.

Xin hãy nói rõ ra, sau đó đánh nhận phạt, mãi đến khi huynh trưởng hết giận mới thôi.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Được, hôm nay cửa sổ bị đâm rách, ta cũng không sợ người lúng túng —— ánh trăng chúng ta chơi ngân thương, sáng suốt (Toa) nói đi, Tiểu Tuyết Bách Linh người cười cái nào?”

Đào Yêu Yêu cứng họng, nhất thời không hề có ý xấu.

Ngón tay Lý Phượng Kỳ khẽ gõ góc bàn, nói: “Ta vì hôn sự của người mà lo lắng đây! Đông Dã Tiểu Tuyết, Long Bách Linh, hai vị cô nương thâm tình với người, dù sao cũng nên có một kết quả.”

Lần thứ tám, hận thù yêu thích vẫn còn không có tí vết gì.

Đào Yêu Yêu vui vẻ, thở phào nói: “Này, chuyện này à, đa tạ đại ca ghi nhớ, tiểu đệ đã quyết định cùng Long cô nương...” Nghĩ tới chuyện Tiểu Tuyết hôm nay đã về núi, nửa câu sau nghẹn trong cổ họng.

Lý Phượng Kỳ hừ nói: “Một người khác người thả được? Ta không tin.” Đào chết yếu cười nói: “Vây cũng không cần nóng nảy lên lửa sao?”

Nhân duyên xác định, lâu ngày rõ ràng, có rất nhiều thời gian cân nhắc.

Huống chi trước mắt có bao nhiêu đại sự phải làm, tiểu đệ vì cưới vợ da đầu, vây cũng quá không có tiền đồ rồi.”

Lý Phượng Kỳ lạnh lùng nói: “Ma kiếm gia thân, ngươi còn có bao nhiêu thời gian?” Trái tim Đào Yêu trở nên nặng nề, nụ cười cứng ngắc trên mặt.

Lý Phượng Kỳ nói: “Tiên giới tự lão tương truyền, ma kiếm vũ trụ phong sinh ở lúc nhân trí mở ra, thường vì vương giả bá chủ thu hoạch được...”

Nhưng chủ nhân của Ma kiếm đều không có thiện quả, không chết là mất tích.

Vũ Tàng hoàn kia ngày xưa chém giết vạn tiên, khí thế hung ác vô cùng, một triều tuyệt tích hải cẩu không còn, nghe nói người ở trong Trấn Yêu tháp gặp phải hắn.

Kết cục người kia thế nào, người nên rõ ràng hơn ta.” Hai tay Đào Yêu run lên, Võ Tàng Hoàn tách rời tình huống bi thảm của bản thân ra, giống như đèn kéo quân hiện lên trong đầu hắn.

Lý Phượng Kỳ nói: “Lão đệ, ngươi nếu có chuyện gì không hay, dạy hai vị cô nương thương tâm đến già, trong lòng không đành lòng!” ngửa đầu than nhẹ một tiếng, sâu xa nói: “Trần thế ô uế, thế nhân đáng ghét, chỉ có chữ “Tình” là trân quý.

Vốn là người chết xong chuyện, không có gì phải lưu luyến.

Thế nhưng cái loại khổ sở phụ tình tiếc hận này, làm ca ca là đã nếm đủ rồi, thật không đành lòng nhìn các người lại đi đường cũ của ta!”

Trước trán Đào Yêu đã ướt sũng, hồn vía không vững ngồi trở lại bên bàn, thấp giọng lầm bầm: “Đại ca giáo huấn là... Ta, ta nên sớm kết hôn sớm một chút...” Lý Phượng Kỳ nói: “Đâu chỉ lập gia đình, còn phải tranh thủ thời gian hưởng thụ một phen! Mang theo tân nương tử du sơn ngoạn thủy, ăn uống chơi bời, con mẹ nó cái gì chơi đùa dễ dàng, lễ pháp xấu hổ vứt bỏ hết, làm sao đã ghiền chơi đùa như vậy!

Tận lực lưu lại ký ức tuyệt vời cho nàng, nửa đời sau còn có thể giải được tịch mịch.

A, đúng rồi.” Bàn tay vỗ nhẹ lên mặt bàn, nghiêm mặt nói: “Tốt nhất là người cố thêm chút sức vào làm lớn bụng nàng, nếu sinh ra một trai một gái rưỡi, cũng có thể miễn cho tương lai lẻ loi khổ sở của nàng.”

Đào Yêu Yêu chỉ nghe được lè lưỡi: “Đại ca, luận lợi cao của người... luôn kinh người như vậy.” Lý Phượng Kỳ nói: “Nói năng thô lỗ không sao, người cẩn thận nghe một chút!” Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Đúng, đúng.” Lý Phượng Kỳ nói: “Bạch Đầu lão tất nhiên xinh đẹp, nhưng thiên đạo tổn hại người, an tâm hưởng thụ tình yêu lâu dài? Thừa dịp trẻ tuổi hưởng thụ tình yêu, quý trọng thời gian trước mắt, ai biết ngày mai nằm ở đó liên nhắm mắt đây? Nếu được uyên ương cùng ngủ, nhân duyên thành sự thật, cũng coi như có một câu trả lời hợp tình cảm với người ta.

Huynh đệ, như theo lời ấy, trời sập ca đỉnh cùng người, tan xương nát thịt đều không tiếc nuối.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nhưng, có thể, vấn đề là... trước mắt có ba con uyên ương, hai con cái...”

Ta, là công, ta với ai ” Sứ Chân” mới là tốt nhất?” Tình gấp gấp nói, không biết ví dụ thỏa đáng như thế nào?

Lý Phượng Kỳ nói: “Tỷ nhu nhược quả quyết không phải tác phong của lão đệ.

Nửa tháng qua ta nén lửa, liền vì người hướng ba Mộ tư này, lãng phí thời gian vô ích!” Đào điên đảo lòng nóng như dầu

sôi, muốn nghiêng răng quyết đoán, nhưng cảm thấy Linh Nhi xinh đẹp dễ gần, lại lưu luyến Tiểu Tuyết Thuần đáng yêu, thật khó từ bỏ, chán nản nói: “Theo huynh trưởng cao kiến, ta nên lấy ai?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Hai đều cưới! Một chồng hai vợ không phân lớn nhỏ, ta nghĩ cách giúp người điều hòa bọn họ, quản bảo đều đại hoan hỉ.”

Đào Yêu Yêu bỗng biến sắc: “Không được! Ta hận nhất là tam thê tứ thiếp, ham vui bản thân, nào nói tình ý gì.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Nghĩ quá nhiều, lại không cho người học Tam Cung Lục Viện của hoàng đế.

Chỉ có ba người các người phối hợp, hai nữ thị phu chí thú vui hợp, ai có thể hại ai đây...” Long lão gia của Võ Lăng Long gia chỉ một vợ một thiếp, cũng không tính là nhiều nhỉ? Làm thiếp là mẹ của ta, bị hãm hại ba ngày ba đêm không kể hết được.

Tính tình Long lão thái bà ngoan ngoãn, tục truyền cũng là sau khi Long Phủ nạp thiếp biến thành như vậy.

Tiểu đệ có thể cùng cưới hai nàng làm hại tiểu đệ hiểu rất rõ, thà chết không tạo ra ác nghiệp kia!”

Lý Phượng Kỳ cười thở dài: “Người à, tâm kết quá nặng, thủ chí quá kiên, lại không hiểu thỏa hiệp quyền biến, tình ý hai vị cô nương sợ phải phó cho chư vị đông lưu rồi!” Thuận tay bưng lên bát, đưa đến bên miệng ngửa ra, như một bát rượu mạnh đưa vào yết hầu.

Đào Yêu Yêu bị lời nói của hắn chọc giận, lớn tiếng nói: “Đại ca đừng chỉ quả trách ta, nói là phụ tình ý cô phụ.

Âu Dương cô nương người ta suốt ngày tiêu khiển cùng người giải buồn, đối đãi người đa tình cỡ nào? Sao người không thành thân với nàng?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Âu Dương Cô Bình cũng xứng gọi là “Cô nương? Hừ, voi con dữ tợn!”

Nàng muốn có thêm chút dịu dàng, cũng không đến mức hoa nở không người hái, lòng nóng như lửa đốt tìm tửu quỷ này của ta...” Chợt giết chết hắn, hai mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa.

Đào Yêu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Âu Dương Độc Bình đang đứng ở cửa, một tay mang theo thùng rượu lớn cao hai thước.

Không khí trong phòng nháy mắt trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

Đào Yêu Yêu cũng cảm thấy lạnh sống lưng, vội vàng thối lui cười bồi: “Hắc, bịa mấy câu Âu Dương cô nương nghe được? Hắc hắc, là đại ca nói, không liên quan gì đến ta...” Âu Dương Độc Bình bỗng nhiên bước vào cửa, như một trận gió vọt tới trước bàn đá.

Lý Phượng Kỳ sợ hết hồn, nói: “Người làm gì vậy?” Cô Bình cả giận nói: “Đưa cho người ôn nhu tới!” Giơ tay dừng tay, thùng rượu “Thùng” đặt lên bàn.

Chén rượu, nắp thùng chấn động, hương rượu nồng đậm toả ra bốn phía.

Lý Phượng Kỳ ngửa ngáy trong lòng, sợ thùng gỗ vỡ nát, liên tục kêu lên: “Khinh nhẹ chút, nhẹ chút, ta tiếp nhận sự dịu dàng của người, tiếp nhận được rồi.

Ai da, “Ôn ôn nhu” Lãng đâu đâu cũng có, thật đáng tiếc nha!” vui đùa bỡn môi, “Lưu manh hút rượu ở trên bàn, nhắm mắt trả lời: “Ừm, quá trắng đậm hương lộ.”

Trần gia độc nhất vô nhị ở Cao Dương phường Vụ Châu.

Sặc, bớt được chút nhảm nhí tinh tế.” Chỉ lo tìm chén rượu mục ăn, Cô Bình ở bên cạnh, sững sờ không nhìn nàng nửa mắt.

Cô Bình xấu hổ và giận dữ muốn điên, quay người chạy vội ra khỏi phòng, trong mắt trắng xóa, một cước sâu một cước nông cạn lão đảo, uổng cho đạo pháp cao cường, lại như nữ tử thế gian trong đêm tối bị lạc đường.

Đột nhiên dừng bước thở dốc, giơ tay lau khô con mắt, nhìn bia đá trước mặt, trên đó khắc “Tiêu Tương Hoa Vũ”, hóa ra bất tri bất giác chuyển sang trước mộ phần Tiêu Tiêu.

Nàng ta thường tới đây chăm sóc nơi này, từng cọng cây ngọn cỏ đều xuất ra đá trong ngón tay.

Hai năm trước nàng từng bói toán một quẻ, tính ra Lý Phượng Kỳ chắc chắn sẽ về núi, lại tự tay lập một tấm bia mộ, khắc lên

toàn danh tiêu sái, chỉ mong chờ dựa vào điều này an ủi, hoặc khiến tâm thái hẩn chuyển biến cuồng dâng.

Hiện tại, Lăng Tử này vẫn giữ thái độ điên cuồng như cũ, chính mình phiền muộn như trước, thay đổi chỉ là vết tích rêu đá trên tấm bia dần dần xanh kia.

Cô Bình đến gần vuốt nhẹ lên bia đá, lấy đi rêu xanh cỏ cây, sờ thấy cái tên Tiêu Tiêu, nổi u sầu dần dần hóa thành mềm mại, thấp giọng oán giận: “Hẩn biến thành như vậy, tất cả đều là ta một tay hại, không., Người cũng làm hại hẩn đau khổ... Hai ta đều thiếu nợ hẩn, người ngủ ở bên trong nhẹ nhàng bao nhiêu, một mình ta trả nợ còn dễ chịu, thật vất vả cho hẩn...” Trán cong cúi xuống, nhẹ nhàng ngâm nga: “Phiêu Hồng Đăng yên nhẹ, trối rượu chơi đàn nhàn thiếu tri âm... Hẩn uống rượu hát bài hát cũ, ca hát khiến lòng ta rối loạn, như bị chủ nợ khắp thế giới đuổi theo đòi nợ vậy.

Ài, người lâm chung nhất định có người lưu lại di ngôn “Nhất định có, thay ta báo tin Phượng ca”, thật sự là có thể bồi thường người chết mãi chết chú ngữ.” Lời tiếc hận không được mấy, tâm địa chuyển cứng, tái hiện khí sắc âm trầm ngày thường, lạnh lùng nói: “Hừ, mặc kệ người thề non hẹn hay nguyện vọng, nhìn ta còn phản ứng hẩn không!”

Bỗng nhiên, phía sau vang lên một tiếng than nhẹ, nghiêm nhiên là điệu điệu u oán của thiếu nữ.

Âu Dương Cô Bình không quay đầu lại, cao giọng nói: “Tiểu hồ ly, người theo dõi ta từ trưa hôm qua, giờ phút này mới lộ chân tướng, kiên nhẫn đủ.”

Trong đám sương mù đi ra một bóng người, chính là Hồ nữ Hồng Tụ.

Nàng phụng mệnh nhìn trộm hành vi thường ngày của Lý Phượng Kỳ, tuy thân mang phù ấn ẩn hình, chung quy vì yêu khí chưa hết, còn có kiêng kỵ đối với cao thủ kiếm tiên Lý Phượng Kỳ.

Bởi vậy âm thầm cùng Định Âu Dương Cô Bình, trông cậy vào việc tìm kiếm đầu mối từ trên người nàng, để trở về cùng mộng non nớt quen biết.

Bạc trù đồ cũng không phải kẻ bình thường, sớm phát hiện có người theo sát, giả bộ không biết, chờ đợi đối phương tự bạo ý đồ phá rối.

Mãi đến khi Hồng Tụ thất thanh thở dài, không cần thiết giả bộ, vừa rồi mở miệng vạch trần.

“Tị Dịch Phù” kia một khi hét vỡ tự hành tiêu giải, chân thân người thi pháp này đứng thẳng hiển hiện ra.

Hồng Tụ cũng không e ngại Cô Bình, pháp thuật bị phá không để ý lắm, thêm nữa lòng căm phẫn, tiến lên tiếng nói thẳng:

“Lý Phượng Kỳ có gì tốt, thương tình Bình tử tử một mối, nhân lúc nào cũng tách ra tính toán!” Cô Bình nói: “Ai là tử tử của ngươi?” Hồng Tụ nghen nghen lâu rồi, mở cái hộp lời ra chỉ nói: “Vốn là vậy! Ngươi chạy khắp nơi tìm rượu cho hắn uống, khổ trạng chịu một mối nhận mùi giận ta nhìn thấy toàn bộ rồi.”

Dung mạo như thiên tiên, pháp lực giống như thiên thần, nam tử nào xứng người mắt xanh thoáng nhìn? Lại đùng phải Lý Phượng Kỳ làm ra vẻ, mặt dày mày dạn khoe khoang! Hắn tính là già mấy, dám khinh thị ý đẹp của tử tử, nói ra khí phách ta cũng vậy!”

Âu Dương Cô Bình nhận được sự lãnh ngộ, trong lòng tràn đầy ủy khuất, không thể nào tả nổi.

Hồng Tụ quát mắng cũng có hiệu quả thay nói, nghe xong cảm thấy vui sướng, cũng không hỏi nàng mục đích theo dõi là gì.

Hàn Nghệ lạnh nhạt nói: “Ngươi biết cái gì?” Hồng Tụ phui ngực, một loạt tiếng “Tức chết ta rồi, tức chết ta rồi!” Đọc xong mấy lần, mới tiếp theo lời trước đáp: “Ta biết, Lý Phượng Kỳ phóng đảng vô hành, chút thanh danh thời kia của hắn đã sớm nát đi đường cái rồi!” Cô Bình hờ hững nói: “Có đúng không?”

Hồng Tụ nói: “Kỹ viện Vân Quý Xuyên, quán trà, đoàn kịch ban, mọi người đều biết tên tuổi của “Tần Ngũ”

Ta cũng nghe tên của hắn đã lâu, vừa thấy Phượng Hoàng dài lại là một tên cuồng đồ vô phẩm, không có phẩm tính.

Tuy nói hắn mất đi tình thương cũ rất sâu, nhưng cũng không đáng trêu chọc người khác! Tác phong ” Lãng Tử” bức này ta

ghét nhất là bị thương.

A, đúng rồi, Tàn Ngũ là tên giả của Lý Phượng Kỳ.

Sự tình khô xấu dùng chữ giả, mười phần nát vụn hành vi Bát bì hành vi.

Tỷ tỷ là nhân vật cỡ nào, cho hấn giày vò cũng quá oan uổng.”

Đôi môi Cô Bình mấp máy, nhỏ giọng nói: “Tàn Ngũ, Tàn Ngũ, hấn dùng tên giả là “Tàn Ngũ”, ngược lại là “Vô tình”, đã sớm đoán được người sẽ “Vô tình”, cho nên trong danh nghĩa ta có thêm chữ “Cô”, điều này không phải rất ăn ý sao? Ha ha... “Ngược mặt lên trời mà cười, khóe mắt cũng đã ướt đầm lệ.

Hồng Tụ nhìn ra nỗi đau của nàng, biết một phen khuyên bảo thất bại, ngây người một lúc lâu tự nói: “Nhân loại tình cảm rất phức tạp, đã chán ghét hấn, lại yêu thương hấn, biết rõ sẽ thụ thương muốn tới gần, như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Ai, không thể nói lý, không nghĩ ra, đời này ta đừng nghĩ biến thành chân nhân.” Cảm xúc dâng lên, chợt thấy Đào Yêu Yêu cúi đầu đi tới, giữa lông mày ẩn chứa ưu sắc, thở dài: “Nhìn xem, tình cảnh bị vây khốn, lại tới một vị.”

Lần thứ tám, hận thù yêu thích vẫn còn vương vàng hai cái.

Đào Yêu Yêu mới từ phòng nhỏ của Lý Phượng Kỳ ra, đi tới gần nhìn thấy hồng tụ, kéo tay áo nói: “Ta đang tìm người đó! Mau theo ta đi Trường xuân lộc!

Di, Âu Dương cô nương ở đây?” Cô Bình nhìn Hồng Tụ là tiểu thú ngoại tộc, trước mặt nàng rơi lệ không sao cả, bị đào yêu nhìn thấy mắt mặt, vội vàng quay lưng đi.

Nhưng người này là sư tôn Huyền Môn, quay lưng lại không để ý tới có vi lễ pháp.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Đại ca từ trước đến nay đều thích nói phản, Âu Dương cô nương hà tất phải chọc tức tên kia? Mau trở về uống rượu cùng hắn đi.” Cô Bình càng thêm quần bách, suy nghĩ gấp gáp, từ chối lời nói, chợt nghe hai tiếng nổ “Bành bành” trong mây, thoáng như sét đánh, âm thanh chấn động vài dặm.

Cô Bình trong lúc cấp bách, khôn ngoan, cúi đầu nói: “Đó là Ban Lương công đang thử bắn Thần Võ Ly Hận tiễn, đợi đệ tử đến xem xét.” Đào Yêu nhanh chóng nói: “Ban Lương công? Tên đầu lĩnh của Kỳ xảo môn phải không.

Hắn bế quan lâu dài không ra, trốn ở Thái Ất phong làm cái danh đường gì?” Theo thanh âm nhìn về phía xa, chỉ thấy trên không trung khói sương mù đan xen, thùy quang bắn ra bốn phía, phảng phất đại lễ nở rộ tiết kiệm.

Cô Bình vội nói: “Ban Lương đóng cửa nghiên cứu phá Ma khí giới.

Ừm, thí nghiệm xảy ra rủi ro thường xuyên, cần trợ giúp hắn bảo vệ khu vực này.

Sư tôn tự nhiên, thứ cho đệ tử thiếu bồi tiếp.” Đẳng thân cất bước, một làn khói chạy về phía đỉnh Thái Ất phong.

Hồng Tụ cất bước muốn đuổi theo, đào chết yêu nói: “Đừng chạy, người đi theo ta.”

Hồng Tụ nói: “Huyền án của Lý Phượng Kỳ còn chưa làm rõ, theo sát Âu Dương cô nương để tìm ra đầu mối.”

Đào Yêu Yêu nói: “Chuyện này ta đã điều tra ra, có việc khác giao cho người làm.” Hồng Tụ nói: “Việc gì vậy.” Mẹ ta lên núi nói: “Mẹ ta lên núi đây.” Giải thuật lý do 《Hoàn Tâm Tử vào núi.

Hồng Tụ vỗ tay vui mừng nói: “Vậy thì tốt rồi! Mẫu tử đoàn tụ, tâm sự của chủ nhân cuối cùng cũng chấm dứt!”

Đào Yêu Yêu nói: “Mẫu thân của ta nhiều lần chịu đau khổ, tâm thần trong thân thể có chút khác thường, người phải hầu hạ nó cẩn thận.” Tay áo đỏ nói: “Hầu hạ chủ mẫu là bổn phận của ta, Hà Khứ dặn dò.” Người đào ướm át nói: “Đ bụng trà rót nước không cần nói, chủ yếu là... “Ai da, muốn ta ăn cái gì cho hả! Ai da, phải ăn chục thật đáng ghét!” Ngoài ra người phải chú ý tới mẹ ta, là nàng thích linh nhi nhiều hơn một chút, hay là đồng ý tiếp nhận Tiểu Tuyết.

Trong lời nói người có thể dò xét thêm một chút, chỉ là đừng chọc mẹ ta phiền lòng.”

Vừa nghe lời này, Hồng Tụ trong lòng sáng như tuyết, cười nói: “Chủ nhân thật quý, cưới Linh Nhi cưới Tiểu Tuyết người không nắm chắc, muốn dựa vào thái độ của mẫu thân quyết định dựa vào thái độ của mình.

Ai, ý nghĩ là tốt, chỉ sợ sự tình không như ý nguyện.” Đào điên nói: “Thế nào?” Hồng Tụ nói: “Vạn nhất mẹ người thích nhất thì ta làm sao?” Đào Yêu Thiên quát: “Bớt nói nhảm đi!” Thái độ khác thường nghiêm túc nói: “Nói nhảm!”

Hồng Tụ chu môi nói: “Tiểu quý nhất gan, tự mình không dám đi hỏi, coi ta như hòn đá ném vào hồ thử nước.” Lời nói của đại ca cực kỳ chân thành.

Vận mệnh ta sau này nhiều thăng trầm, lý lẽ phải nhanh chóng kết hôn, kéo dài lâu chỉ có thể làm cho các nàng bị thương càng sâu.

Hai nữ hài tử ta không có lựa chọn nào, ý kiến của mẫu thân có lẽ là tốt nhất tham khảo.” Lý do tuy đầy đủ, nhưng nghĩ đến hai nàng cuối cùng vẫn có một người thất lạc, hẳn chột cảm thấy trong lòng đau xót, thở dài một tiếng: “Ài, lúc trước bị

Chu Thiên hai quyền đánh chết là được rồi, ta cũng đỡ phải thương tổn cho bản thân lúc này.”

Hồng Tú vội vàng che miệng hắt lại, sắc giọng nói: “Sống lâu quá rồi, ngươi lại phát si à! Ta sẽ giúp ngươi hỏi thăm chuyện chọn vợ con, đừng làm nũng nữa.” Đào điên cuồng cười một tiếng, kéo cánh tay của nàng, đập gió mát bay về phía chân trời xuân.

Giờ phút này thân bài sắp nửa, mặt trời đỏ lên cao, mây thơm hấp thân, giữa Lâm Tuyền Trúc Thạch ẩn chứa xanh biếc mơn mớn.

Đào Yêu Yêu mang theo ống tay áo hạ xuống bên ngoài Tê Thần các, giương mắt liền nhìn thấy đám người vây quanh ngay cửa ra vào, chính giữa là Ma Ngưu đại phu ngồi xếp bằng.

Cách đó không xa đặt một cỗ kiệu mềm năm màu, bốn tên đệ tử xảo hợp nắm cán kiệu.

Đào Yêu Yêu đi tới gần, kinh ngạc nói: “Ma Ngưu đại phu, ngươi không ở Vô Lượng phong chăm sóc Long sư muội sao?”

Ma Ngưu đại phu tức giận thở phì phò nói: “Long sư muội? Long sư muội ở trên lầu các đâu! Những người này kéo sống lại mang nàng tới đây, ta làm sao ngăn được cũng không ngăn được!” Một đệ tử kỳ xảo ở bên vội vàng phân phó: “Ai dám kéo Long sư muội, nàng là chúng ta nâng tới, ca mấy người mệt mỗi phát hôn.” Một người nói: “Khải bẩm sư tôn, tiếp nhận Long sư muội là lệnh của đại sư tỷ.

Thời gian buổi trưa trước khi nhận được Tê Thần các, không cho phép chậm trễ.” Một người khác chỉ vào kiệu mềm kia: “Xương Nghê Nghê là bảo vật của cửa kỳ xảo, vận chuyển khách quý vừa nhanh vừa ổn, Long sư muội ngồi ở trên đầu thoải mái lắm!”

Mọi người mồm năm miệng mười khó nói rõ, đào chết non đang đợi hỏi kỹ càng.

Lăng Ba từ trong đường nghênh đón dưới giai, trước bái lạy: “Tham kiến sư tôn.” Đám người Yến Doanh Thù Lục rộng rãi đi theo hai bên, cùng chào mừng Đào Yêu.

Tiểu Tuyết núp sau một người, thần sắc có chút cô đơn lạnh nhạt.

Lăng Ba nói: “Tinh thần của Đào phu nhân rất là tốt, vừa tỉnh lại vội vã muốn gặp Long Bách Linh.” Đào Yêu Yêu đột nhiên nói: “Mẫu thân muốn gặp Linh Nhi?” Lăng Ba nói: “Đúng vậy, sáng sớm nay gọi nàng gặp mặt, khẩu khí vạn phần cấp bách.

Đệ tử sợ phu nhân tôn thương tinh thần, đệ tử đặc thù nhanh chóng đi Vô Lượng phong tiếp nhận người.” Đào Yêu Thiên nói: “Ừm, người làm tốt lắm, thuận theo tâm nguyện của mẹ ta là được.” Tâm cảm thấy nghi hoặc “Linh Nhi là Long gia đại tiểu thư, mẫu thân xưa nay kính trọng mà xa, hôm nay triệu gấp tới vì sao?”

Ánh mắt dời lên trên, nhìn thấy tám tên nữ đồ đứng trên nóc phòng cao, cổng giỏ trúc lớn, vòng quanh lầu các dán lá bùa, hướng các nàng kêu gào: “Không cần dán Hung Phù, Ngọc Ngân Đồng bị ta nhốt vào núi Đại Tuyết, dán phù đánh giá không nổi bóng dáng của hấn.” Chúng nữ ngừng tay nhìn xuống dưới.”

Lăng Ba nói: “Đây không phải là Cẩm Hung Phù, là bói toán “Kim Chung Cẩm Túc Ký” của bốn môn, Đào phu nhân yêu cầu dán đầy bên ngoài lầu các.” Phát tay lệnh cho các nữ đồ đệ khăn trương thêm.

Tờ giấy màu vàng sáng từ trong giỏ trúc lấy ra, lần lượt kín kẽ, cửa sổ, ngói sáng.

Chỉ thấy giấy vàng lóe sáng, chiếu lên mặt trời huy hoàng, bao phủ lầu các nhỏ tựa như bảo tháp hoàng kim.

Lăng Ba nói: “Cẩm Túc dùng thẻ rườm rà, nếu luận về hiệu lực ngăn cách âm tức, lại là nghiên cứu Chư Phù chi nhất.” Hồng Tụ chen miệng nói: “Gian lấp âm tức? Trong phòng kia xảy ra chuyện gì, chúng ta đều không thể biết được?” Lăng Ba nói: “Đúng vậy, phù này thường dùng trong mật thất tĩnh tu, phòng ngừa người ngoài dò xét huyền bí chân pháp.” Thiết Đào phu nhân bên cạnh nói rất quen thuộc đối với phù chú Huyền môn.”

Lăng Ba nói: “Càn Khôn Kính có thể nhìn thấu tình hình trong phòng, nhưng hai loại pháp khí tương khắc, cảm tức ký sẽ bị thiêu hủy.” Đào Tức vội nói: “Không được dùng Càn Khôn Kính, mẹ ta phong bế gian phòng có đạo lý, chớ làm trái ý nguyện của người ta.” Hồng Tụ nhìn cửa sổ lầu đóng chặt, nhỏ giọng nói: “Long cô nương và Đào phu nhân, tương lai bà dâu gặp nhau, tình cảnh đặc sắc đáng tiếc không nhìn thấy rồi.” Tiểu Tuyết hừ một tiếng, quay người đi về phía thanh tú đình.

Đào Yêu Yêu nhú chặt hai hàng lông mày, thầm nghĩ mẫu thân và Long đại bà oán sâu như biển, có giận lây sang con gái nàng hay không? Khi Lộc Hoàn tức giận mắng chửi tàn nhẫn, hình như lại thêm Long Bách Linh, đóng chặt gian phòng chẳng lẽ là để phòng người khác khuyên can? Nghĩ đến đây không kiềm chế được, kéo ống tay áo màu đỏ lên nói: “Chậm đã!” Đào Yêu Yêu nói: “Chậm đã!” Ta dẫn nha hoàn bái chủ mẫu.” Yên Doanh Thù nói: “Trước tiên Đào phu nhân có lời, bất luận kẻ nào cũng không được lên lầu trên lầu trên.

Thuận theo ý nguyện của nàng, chớ vi phạm —— đây chính là pháp chỉ sư tôn truyền thụ.” Lăng Ba gật đầu.

Đào Yêu Yêu lúng túng, xoay mặt nhìn sang bên cạnh.

Hai tay áo đỏ giang ra, ý nói là “Mệnh mẹ khó làm trái, lần này không có cách nào.” Lục Tùng kéo kéo góc tay áo của Đinh Chí Huyền, lặng lẽ rỉ tai: “Chúng ta hình như có thêm một vị Thái hậu.” Nhìn về phía lầu các, đáy mắt hiện tơ máu, vì biểu hiện lòng trung thành của sư mẫu, hấn lôi kéo Đinh Chí Huyền ở Tê Thần Các hít sâu một hơi.

Một lát sau, mấy môn đồ nghe tin, cũng chạy tới bái phỏng mẫu thân của sư tôn, bên ngoài phòng dần dần hiện ra ồn ào.

Đào Yêu Yêu nhìn phương hướng tiểu Tuyết đi mất, cắn răng một cái nói: “Đi, thương nghị Huyền môn việc quan trọng, mọi người tập hợp trong đình thanh tú!” Vứt bỏ bước chân đi tới.

Chúng đồ nhìn y quan Tê Sở, không có thái độ si mê ngày thường, lập tức cũng cảm thấy phấn chấn, không kìm được từ bên cạnh đi theo.

Đào Yêu Yêu không nhìn về phía lầu các, trong lòng lại âm thầm dặn dò “Linh Nhi à Linh Nhi, mẹ ta nếu như đánh người mắng người, ngàn vạn phải nhẫn nại!”

Cùng lúc đó, Long Bách Linh ở trong lầu các cũng mang theo lo lắng như vậy.

Buổi sáng kinh văn Côn Bằng hoàn đã đến, mười vạn hỏa cấp gặp mình, đăng tri ẩn tình trọng đại trong đó.

Tuyền Cơ Hoàn sao có thể vượt xa so với Thực, còn chưa kịp suy nghĩ kỹ, đầu tiên nhớ tới chính là chuyện Long bà bà hằng ngày nhục nhã đối với nàng, cái gì “Kỹ nữ, dâm phụ, đồ tể”, vân vân, câu chữ hèn mọn khắc nghiệt...

Tuyền Cơ Hoàn ở nhà chịu sự khinh thường của long đại, ở bên ngoài một mình gặp nữ nhân này, có muốn trả thù gấp bội không? Long Bách Linh thậm chí hoảng loạn, đợi thấy dị động dân phù phong ốc, càng bị dọa hai chân giao chiến.

Trong phòng đột tám ngọn nến, sáng loè chói mắt người ta hoa cả mắt.

Vòng hoàn lưng dựa vào khung giường, tay chống má, nhìn chăm chú vào lư hương nhỏ bốc khói trước giường.

Long Bách Linh Không có vạn đầu xảo trí, phía Bất Động Phương thì không thể nào ứng biến theo.

Trong lòng bàn tay lặng lẽ đổ mồ hôi, sờ về phía bao vải phía sau thắt lưng.

Lúc này nương tử tằm kia đang ẩn thân trong bao, chạm đến nàng có thể an tâm hơn một chút.

Vòng Hoàn chợt hỏi: “Trong túi đựng cái gì?” Long Bách Linh nói: “Tay, khăn tay.” Cù Hoàn nói: “Ừm, ra ngoài vẫn thích gói quần áo, bên trong cái khăn tay ở đâu, ăn ở đâu, quần áo trang sức phẩm gì, đồ nhỏ của nữ hài tử, chuẩn bị đồ vật bất ngờ, lúc trẻ ta cũng có thói quen này.”

Nghe giọng nói và uyển chuyển của nàng, hình như không phải ác ý, nhưng tiếng nói hơi run lên, lại giống như đang cố nén bi thương.

Hô hấp của Long Bách Linh dần dần cứng lại, phảng phất như rơi vào hồ sâu mê ly.

Bỗng nhiên một tiếng “Bành” vang lên, cắt ngang suy nghĩ xa vời của nàng.

Cửa vào thang lầu khép lại, một nữ đệ tử hô lên: “Tắm bồn đã xong rồi, chúng ta đi thôi!” Bước chân đi xa, bốn phía yên tĩnh.

Cả tòa lầu các đã cách ly với ngoại giới, chỉ còn hai người Long Tiêu ở chung.

Mang Hoàn nói: “Kim chung cấm túc ký cách trở ngoại bộ dò xét, chuyện phát sinh trong phòng này trừ ta ra không ai biết được.

Đội lát nữa ngơ ngác mà thẹn thùng, cũng không sợ bị người ta nhìn lại.” Long Bách Linh lòng lạnh lẽo, thầm nghĩ: “Nàng muốn ta hỗ trợ với người!” Chỉ thấy vòng eo Côn Bằng ngời lên, khom lưng, khoanh tay, mở ra đỉnh lư hương, xách lư đi vào góc giường, động tác mềm mại lộ ra quý quyết.

Long Bách Linh không đoán ra nàng sẽ nhục nhã mình như thế nào, cực kỳ hoảng sợ, lên tiếng cầu xin: “Dao Khê Nhi...” Trên mặt nạ triện hoàn hiện lên vẻ giận dữ: “Mau xóa bỏ chữ Khanh đi! Long Đỉnh Càn kêu mười sáu năm, ta đã nghe đủ từ lâu rồi.” Long Đỉnh Càn là đại lão gia Long gia, luôn xưng hô nô tỳ là “Ta khanh, mỗ khanh”, các huynh trưởng đồng tộc cũng học được khẩu khí đó, Long Bách Linh cũng thuận miệng, không ngờ việc này làm cho Ngọc Hoàn cảm thấy phản cảm đã lâu.

Lần thứ tám, thù hận yêu thích vẫn là thương bích không tì vết – tam

Vẻ giận dữ của Tuyên Cơ Hoàn vừa hiện ra, nhẹ giọng thở dài: “Yên tâm đi, hài tử, a di tuyệt sẽ không hại ngươi.” Lộn mở ra một tờ giấy đỏ rộng hai thước vuông, đồ tàn hương trong lò lên giấy, lại lấy ra một cây lá trúc lau phẳng phẳng.

Long Bách Linh ngây người, chỉ cảm thấy nàng đã chuẩn bị đủ mọi thứ, cử động có trật tự, tuyệt đối không phải hồ đồ khi tên điên phát bệnh.

Lớp tàn hương trắng nõn nà kia dần dần biến thành mặt phẳng, Vòng Côn Bằng lại vơ vét hồi lâu, cho đến khi tàn hương không còn nữa tia phù văn, mới xoay người lại nói: “Đều chuẩn bị xong quần áo rồi chứ.”

Long Bách Linh run lên, nghĩ thầm: “Bắt đầu rồi, nàng muốn vũ nhục ta.” Lệ Châu Nhi bỗng nhiên muốn rơi xuống.

Mang Hoàn lẩm bẩm: “Thiếu niên chết yếu thích chém gió, nói ra thì khó mà chính xác, dù sao cũng phải tự mình nghiệm chứng mới đáng tin.” Nghe thấy nàng nhắc Đào Yêu, dừng khí của Long Bách Linh lên đời, suy nghĩ kỹ khả năng “từ di nãi đã chịu nổi nhục của mẹ ta, còn báo lại sự hợp lý của ta cũng là hợp lý.

Nàng nếu có thể mượn chuyện này trút giận, khiến oán giận song phương tiêu giảm, tướng công tất nhiên vui mừng... Ài, vì tướng công vui mừng, ta có khuất nhục gì mà không chịu đựng được?” bảo định tín niệm chuộc tội thế mẫu, gỡ xuống túi tiền thả xuống, lần lượt giải khai nút thắt cổ áo điều khiển cổ áo.

Vòng Hoàn thấy thế ngăn lại: “Không cần cởi quần áo trên người.” ghé lên trước nhỏ giọng nói: “Cởi quần áo hạ thân, ngươi động thủ.” Long Bách Linh nghe xong dừng khí mới suýt chút nữa ngắt đi, dừng khí mới sinh ra lập tức tiêu tán toàn bộ, ẩn chứa đau thương xin tha: “Dao di, xin hãy tha cho ta.” Ngọc Hoàn mỉm cười nói: “Chỉ cởi quần áo tầng lớp váy

bên ngoài, bảo đảm sẽ không để lộ xuân quang bên ngoài.” Long Bách Linh bất đắc dĩ, run run cởi đai lưng xuống, cởi bỏ trung y trong áo ra.

Vòng ngọc nói: “Ngồi ở bên trên giấy đỏ kia, tư thế như nhỏ bé, nhớ lấy! Chớ đụng vào tro hương, một chút cũng không đụng vào.” Long Bách Linh theo lời nói làm, khẽ nhấc góc váy chạm rãi ngồi xồm xuống, rụt rè chờ chỉ đường tiếp theo.

Mang Hoàn đưa tay sờ nhẹ khuôn mặt của nàng, dịu dàng nói: “Đứa bé ngoan, nếu thông qua kiểm nghiệm, a di sẽ đưa ngươi lên Vô Ưu diệu cảnh.” Giữa ngón tay giấu một cây gậy giấy nhỏ, thừa cơ sờ mặt, bỗng nhiên đưa vào trong mũi của nàng gãi nhẹ.

Long Bách Linh xuất kỳ bất ý, hắt xì vài cái, nước mắt tràn qua hốc mắt.

Mang Hoàn nói: “Được rồi, xong rồi, đi mặc quần áo tử tế, cẩn thận một chút đừng cọ vào giấy xám.” Long Bách Linh cầm quần áo trốn sau giường nhảy lên, nghiêng mắt quan sát vòng tròn.

Chỉ thấy tay nàng cầm nến, hướng về tàn hương kia nhìn trái nhìn phải...

Giấy đỏ xám trắng giống như trước, bình thường hoàn toàn không có vết tích, hoàn toàn vẫn nằm sấp híp mắt, nhắm mắt ngoài hương hôi kia.

Nửa ngày sau mới ngẩng đầu, niềm vui trong mắt tràn ngập, cười to nói: “Tất cả đều là nói dối, ha ha, nói gì mà lấy thân báo đáp, cái tên tiểu tử hư hỏng kia, dọa ta sợ quá, ha ha.”

Long Bách Linh hiểu kỳ nói: “Ai sợ ngài chứ?” Vòng Côn Bằng buông nến xuống, quần áo không ngừng run rẩy, thông thả đến gần: “Mẹ đào nói lấy thân báo tin, thiếu chút nữa dọa bay hồn của ta.

Hiện tại đã hoàn toàn giải khai, cháu ngoan, cháu vẫn là hoàn bích không tì vết, chỉ cần là kết quả này, chuyện gì cũng không dọa được ta.” Giơ gương mặt lên, trong mắt bi thương tan biến, còn lại là hào quang chói chang và ấm áp như mặt trời ban trưa.

Từ khi vào cửa tới nay, nàng là người đầu tiên đối mặt với trăm linh, không nghĩ tới lại nhiệt liệt như thế.

Long Bách Linh nghi ngờ nói: “Mẫu thân của ngài...” Cù Hoàn hét lớn một tiếng: “Con của ta!” Một tay ôm lấy nàng, nức nở nói: “Linh Nhi của ta, Linh Nhi tốt, ngoan ngoãn Linh Nhi, thật tâm can của ta...” Nâng gương mặt Bách Linh lên, vừa vuốt ve vừa hôn.

Long Bách Linh mờ mịt như mộng, tai nghe nàng không gọi là “Đại tiểu thư”, thanh âm ân cần chỉ gọi là “Linh Nhi”, giống như giọng nói của Đào Yêu, Chuyển Niệm muốn nhận ta làm con dâu! Vì vậy đổi cách xưng hô, vuốt ve mọi cách đau đớn.” Trong khoảnh khắc bản khoán băng tan, chu môi lên nói: “Cô nương cũng làm cho người ta kinh hãi.”, Cầm lên tay áo lau nước mắt cho nàng, tay kinh nhẹ nhàng, phảng phất như hơi trọng điểm sẽ làm đau nàng, nhẹ giọng nói: “Linh Nhi ngoan ngoãn, ta là vì tốt cho ngươi đấy.” Long Bách Linh chưa bao giờ hưởng thụ tình yêu nhẹ nhàng như vậy, toàn thân ấm áp thư thái, nhắm mắt nằm ở trong áo nàng, chỉ mong giờ phút này vĩnh viễn vô tận.

Qua một hồi lâu, Tuyên Cơ Hoàn buông nàng ra, nói: “Nghe nói đào yêu quái làm sư tôn Ngao Bính, cưỡng ép hắn sợ không được, cần phải thông minh dứt khoát.” Lại hôn lên trán của Bách Linh, nói: “Linh Nhi ngoan, ở trong phòng chờ, ta chuyển tới còn có lời nói.” Đi qua vạch ra bức lều, vịn thang xuống lều, tiếng bước chân biến mất ở bên ngoài phòng.

Long Bách Linh hoảng hốt, lời nói của hoàn hoàn làm tai điếc tai ngơ, đắm chìm trong ôn tình kéo dài miên man.

Bồng dung bạch quang chợt lóe, tầm nương tử từ trong túi vải nhảy ra nói: “Tiểu thư, thân phận bà bà này của ngươi khả nghi nha!”

Long Bách Linh nói: “Bà bà?” Bồng dung tỉnh táo lại, hai gò má nhuộm hồng hà nhẹ nhàng.

Nương tử tầm chỉ vào quây Bạch Hôi kia nói: “Loại biện pháp kiểm nghiệm xử nữ này, trong Phong Nguyệt Trường ta đã thấy nhiều rồi.” dán vào góc tường cúi người, cẩn thận nói: “Trước tiên đặt một cái chậu hoặc là một tờ giấy, lại trải ra một tầng tro mịn, để cho nữ tử cởi xuống quần áo, ngồi xổm trên

tro, dùng cây trúc cào lỗ mũi của nàng, muốn nàng hắt hơi một cái.

Nếu là phụ nhân phá thân, trên dưới khí mạch liên thông, phía trên khí phun, phía dưới khí tiết, bụi mịn tất nhiên thổi văng ra.

Nếu là nữ hài bảo vệ thân như ngọc, thì mặt xám liền hoàn chỉnh như lúc ban đầu.” Long Bách Linh nói không ra lời, vừa thẹn thùng lại chần động, không dám làm theo lời giải thích của nàng nghĩ sâu xa hơn.”

Nương thân tằm nói tiếp: “Pháp này được truyền từ cung đình tuyển phi, bởi vì thái giám gian lận mà vứt bỏ đi.

Bản triều chỉ lưu hành trong kỹ viện của kỹ viện, tú bà mua hoa viên, khách chơi gái mở hoa khôi kỹ nữ, đều làm điệu đà kiểm tra mặt hàng.” Long Bách Linh nhăn mày nói: “Trong miệng người sạch sẽ hơn một chút.” Tằm Nương tử nói: “Chỉ sợ Đào phu nhân không sạch sẽ, ta nhìn khí chất toàn thân của nàng, rõ ràng là người mở kỹ viện.

Nàng kiểm nghiệm tiểu thư có phải là tiểu thư hay không, tám phần cũng không có ý tốt.” Vừa nói tới đây, bỗng nhiên quay đầu nhìn cửa sổ, hoảng sợ nói: “Ai nha, nha đầu phóng Cúc Anh kiểm tới rồi, ta tìm đất trốn tránh.” Rút người chui vào túi vải, vẫn như cũ hóa thành tiểu tằm trùng.

Chỉ nghe bộ pháp bên ngoài lộn xộn, hình như có nhiều người đi qua bên này.

Long Bách Linh định thần, đá tro giấy vào đáy giường, vùi đầu vào sửa sang lại quần áo.

Đầu cầu thang lóe lên một cái, vòng Côn Bằng hoàn bước lên trên lầu.

Sau đó người lên lầu chính là Tiểu Tuyết và Đào Yêu, Lăng Ba đi cuối cùng.

Mấy người đứng dựa vào tường, trong lầu các đăng biểu hiện cục diện khẩn trương.

Vòng Côn Bằng cao hứng bưng bưng, hỉ khí lộ ra khỏi Giao nô sa, cười nói: “Người đến đông đủ, ta cũng đi thẳng vào vấn đề rồi.

Các vị cô nương chó trách, tìm các người đến, nguyên là vì xác định hôn nhân của tiểu nhi yêu nào đó.” Lời nói rất nhanh, tim đào điên cuồng đập nhanh hơn, đôi mắt long bách linh lóe sáng.

Tiểu Tuyết vào nhà liền cảm thấy khác thường: Thần thái vui vẻ của Long Bách Linh và Toàn Hoàn, gặp mặt các nàng tất hài lòng.

Tiểu Tuyết linh cảm không ổn, trong lòng nóng vội cần đôi môi đỏ mọng đến trắng bệch.

Mang Hoàn nói: “Lăng cô nương là đồ đệ của Kiếm Tiên, người lớn gặp mặt, mời người làm chứng, có được không?” Lăng Ba khẽ vuốt cằm.

Vòng vàng đứng ở chính giữa phòng, một tay nắm cổ tay Tiểu Tuyết, một tay nắm chặt bàn tay Đào Yêu, trịnh trọng nói: “Tiểu nhi đào chết yểu đã đến tuổi phu nhân, tiểu Tuyết cô nương đang ở thế gia đình, bọn họ đã hai tình tương duyệt, ta làm mẹ lẽ ra nên thành toàn mối quan hệ thông gia này.” Lời còn chưa dứt, mặt Bách Linh không có màu máu, Tiểu Tuyết như si như say, đào chết non nói không rõ là cao hứng hay là thất vọng.”

Mang Hoàn nói: “Trường bồi đính hôn, nhân chứng ở đây, chuyện Tiểu Tuyết và con trai ta cứ quyết định như vậy đi.

Cần mừng năm mới, không cần chọn ngày lành khác, hai ngày nữa mời mọi người uống rượu mừng của mình.”

Đào Yêu Yêu đột nhiên kêu lên: “Mẹ! Đừng nói nữa!” Bước tới gần trăm linh hồn, ôm lấy nàng lung lay sắp ngã, vội la lên: “Linh Nhi bệnh nặng mới khỏi, sao lại bị đả kích như vậy? Nàng... Nàng ta còn cách ta nào sống được nữa?” Vòng Côn Bằng thấy Long Bách Linh khó chịu, hiện lên vẻ không đành lòng, nghe lại câu nói mông ngửa thâm tình, lại dậm chân nói: “Tiêu tử tham lam, người làm sao tìm được Thục mẫu tốt cho ta! Đã tìm xong cho người rồi, còn quần lấy linh nhi không buông tay!”

Đào Yêu Yêu run lên, thầm nghĩ “Mẫu thân tuyển trúng Tiểu Tuyết, chỉ vì ngăn cản ta thành thân với Linh Nhi!” Côn Bằng

hoàn quát: “Thả nàng ra!” Ý muốn nhào tới lôi kéo, nhưng sợ hãi trăm linh sợ hãi.

Tiểu Tuyết nói: “Để ta đỡ Long cô nương.” Nàng tâm sự đã đền, phản giác bách linh đáng thương, lại không quen ôm cô bé, vừa muốn duỗi tay đỡ lấy nàng.

Long Bách Linh vung tay lên, chậm rãi đứng vững, thâm nghĩ “Da di không phải chán ghét ta, cố ý cản trở ta và tướng công thành hôn, chắc chắn ẩn chứa bí ẩn lớn lao, Dĩ nha đầu chẳng qua là công cụ nàng dùng để ngăn hôn.” Tâm trí nàng linh hoạt, hơi vận ý, lập tức đoán trúng ý đồ của Côn Bằng Hoàn.

Tiểu Tuyết vẫn không hiểu, dịu dàng nói: “Ta đỡ người được không?” Bách Linh nói: “Tránh ra, người thì biết gì chứ.”

Tiểu Tuyết cũng sốt ruột, dựng mày nói: “Làm cái quái gì vậy!” Nhìn quanh phòng, nói: “Các người ai cưới ai, ai cưới ai, có liên quan gì đến ta? Cha mẹ ta sớm không còn, gả cho ai có thể thay ta làm chủ!” Trong lòng thê lương, tiếng nói khê nghẹn ngào.

Mang Hoàn trong lòng hoảng hốt, biết Tiểu Tuyết tính tình nóng nảy khó khuyên, ngược lại thúc giục Lăng Ba: “Nhân chứng nói một câu đi!” Lăng Ba nói: “Sư tôn tư vụ, đệ tử thực khó can thiệp.” Không ngờ nàng thay đổi quẻ, Mị Hoàn kêu khổ không ngừng, ngăn chặn Tiểu Tuyết đang muốn cất bước đi.

Đào Yêu Yêu ở bên cạnh trừng mắt, âm thầm kêu khổ “Cho dù có một ngàn vũ trụ phong, cũng không chém ra được đám ma loạn này!”

Chính đang không thể khai mở, thang lầu “Vù vù” vang lên, một đệ tử từ miệng lầu Đạo nhảy vào, hô to: “Không tốt, Đạo tông xâm lấn quy mô lớn, xảy ra chuyện rồi!” Hắn là Lục Anh Hào trong mười hai kiếm càn khôn., Hỏi: “Chuyện gì kinh hoàng?” Lục Anh Hào bắt chập người bên ngoài, mặt hướng về phía Đào Yêu Yêu nói: “Bẩm báo sư tôn, bảy Đạo tông tổng hợp vạn người vào Xuyên, hiện đã đến để du tây, Vĩnh Xuyên một vùng.” Lăng Ba nói: “Hơn vạn chúng? Đạo tông sợ không có thiện ý.” Lục Anh Hào nói: “Xem loa bốc quẻ, liên tục bói mấy quẻ đại hung tượng tượng.”

Các môn thủ lĩnh ở đình thanh tú thương thảo đối sách, mời sư tôn nhanh chóng đi đoạt lấy.”

Đào Yêu Yêu còn chưa muốn rời đi, vội nói: “Trước công sau tư, trong phái đại sự quan trọng hơn, Lăng Ba mau đi theo ta!” Tiểu Tuyết nói: “Ta cũng đi!” Sư môn lâm nguy, nàng tự cảm thấy gánh nặng, tình yêu con gái chỉ có sau này lại bàn bạc tiếp.

Bốn người đang muốn rời khỏi phòng, Tuyên Cơ Hoàn ngăn lại nói: “Đừng vội!” Về mặt Đào Yêu Phong khổ sở, trong lòng tự nhủ “Lệnh đường đại nhân của ta ời, người ồn ào đến bao giờ mới bỏ qua đây?” Tuyên Cơ Hoàn trấn tĩnh lạ thường, hỏi Lục Anh Hài: “Đầu não của Huyền Môn đều tụ tập cùng một chỗ?”

Lục Anh Hài gật đầu nhẹ, nói: “Thanh Tú đình ngồi ở sư huynh các môn, các đệ tử còn lại đều ngồi vây quanh ngoài đình, để bất cứ lúc nào cũng có thể xuất động!”

Lần thứ tám, hận thù yêu thích vẫn còn không có tỳ vết.

Mang Hoàn nói: “Ta cũng muốn tham gia hội nghị Huyền môn, có thể sao?” Tiếng nói kéo dài, đúng là cầu xin với mẹ con đào.

Đào Yêu Yêu hơi cảm thấy ngoài ý muốn, nói: “Mẹ đã muốn, hài nhi cung kính chưa từng làm trái.” Côn Bằng Hoàn kéo hơn trăm linh hồn, nói: “Đứa nhỏ này ta không thể rời đi, cùng đi xem náo nhiệt một chút.” Nâng tay ôm eo, tuy rằng cố gắng nghiêm mặt, nhưng thỉnh thoảng lại nhìn về phía Bách Linh, trong mắt lại tràn ngập vẻ hiền từ ôn nhu.

Mọi người âm thầm lấy làm lạ: Nếu như vậy thích Long Bách Linh, vì sao không cần nàng làm con dâu? Phỏng chừng đầu óc của Mị Hoàn mơ hồ, nhất thời xúc động muốn chọn Tiểu Tuyết làm con dâu, sau này tất phải thay đổi chủ ý.

Long Bách Linh lại đoán được nàng dự mưu “Lăng sư tử không muốn làm chứng hủy hôn, Dao di muốn tìm cách khác, thừa dịp Huyền Môn tụ hội xảy ra sóng gió, để toàn bộ Nga Khuyết phái đều phản đối hôn ước của ta và tướng công... Dao di ở nhà yếu ớt câu nệ., Ra cửa sao có thể giống thay đổi người? Chúng đồ nhao quan tâm chính là ngoại địch xâm lấn, chuyện cưới vợ này sao lại để ý tới? Lại xem Dao di dùng kế gì.” Nghi tư tan rã thương cảm, trong lòng bình tĩnh hơn chút, do Côn Bằng Hoàn diu dắt mà đi.

Sau đó mọi người dời bước đi vào đình thanh tú, chỉ nghe tiếng cửa ồn ào.

Các tinh anh các môn đang thảo luận sách lược nghênh đón Đạo Tông, Hạo Thiên Cơ chủ trương bố phòng, Hà Cửu cung chủ trương tiến công, Lan Thế Hải đề nghị hòa giải, Hoàng U nhấn mạnh dò địch chi tất yếu, Sở Tình thân trọng đoàn kết chi khẩn cấp, những người còn lại phát biểu cho mình biết.

Trong đình tụ tập sáu vị đầu lĩnh Huyền Môn, chỉ có Ma Ngưu đại phu nghiêng đầu nhắm mắt, dựa vào lưng ghế ngủ gà ngủ gật.

Hai người Long Nghiêu vừa bước qua cánh cửa, hần bỗng nhiên nhảy dựng lên, thét to: “A! Kỳ quái quá! Xuất hiện hai đạo chú kết rồi!” trừng mắt nhìn về phía Long Bách Linh, lại nhìn chăm chăm vòng Côn Bằng Hoàn.

Đám người bị hần dọa sợ, tranh luận im bật dừng lại.

Lăng Ba nói: “Sư tôn giá lâm, chư vị an tĩnh.” Ma Ngưu đại phu ngồi trở lại ghế, ánh mắt chỉ chuyển động quanh khuôn mặt Kỳ Hoàn.

Lục Anh Hầu cáo từ ra ngoài, cùng đệ tử chín môn đồng thủ bên ngoài đình.

Sở Tình mang cho mọi người một cái ghế ngồi xuống, Tiểu Tuyết vẫn dựa vào bên người hầu đứng thẳng như thường lệ.

Đào Yêu Yêu hỏi: “Tình huống ra sao? Thiên Cơ huynh nói một chút.”

Hầu Thiên Cơ tuân lệnh lên tiếng, nói là đạo tông thất phái kết minh với Tổ Giang mà đến, môn đồ tinh nghịch ước hai ba ngàn người.

Xuyên Tương bang phái vọng phong hưởng ứng, Phi Sa bang, Long Du hội, Cái Bang, bài giáo đám người ủng hộ, thanh thế cuộn cuộn, đối với địch ý Nga hào phái thập phần rõ ràng.

Đào Yêu Yêu nói: “Đối phương phái biệt điều tra rất kỹ càng, Thiên Cơ huynh phái thám tử đi sao?” Hà Cửu Cung đáp: “Đệ tử Phong Lôi tuần tra giao lộ Thục, đã thăm dò được vị trí các phái.” Hoi hạ thấp người, nói: “Có sư tôn chủ trì đại cục, tuy bói toán hung hăng, Huyền môn chắc cũng gặp dữ hóa lành.” Mắt thấy bàn luận kín đáo, thay đổi lời nói hoang đường ngày xưa, đáy lòng hần cảm thấy vui mừng.

Đào Yêu Yêu nói: “Người ta điều động thiên quân vạn mã, khẳng định không phải đến bãi sơn làm lễ.

Sư tôn tăng tọa đại diện cùng Đẩu Đức Đạo Hội, theo ta nói chậm trễ tổ chức đi.” Hầu Thiên Cơ nói: “Sư tôn anh minh, thời buổi rối ren tránh tốt một chút, lẽ ra nên giảm bớt chi tiết.” Hà Cửu Cung nói: “Nhưng mà bang phái thế tục cuộn vào tranh chấp, đã thành tư thế loạn lưu vào nơi hoang dã.

Chiến, phá hỏng tổ quy liên hợp Đạo tông; thủ, đối phương đa phần là hào kiệt kiêu hãn, công mãi không thắng được Hoàn Thục, tình thế tất nguy hại bách tính, cục diện trước mắt đúng là chiến thủ lưỡng nan.”

Lan Thế Hải nói: “Đạo tông có giao tình thâm hậu với chúng ta, chưa chắc đã trở mặt ngay lúc này, ta thấy còn lấy hòa đàm làm thượng.” Hà Cửu Cung nhíu mày nói: “Bọn họ vạn chúng cùng tiến, là tới hòa đàm với người?”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Mọi người đừng cãi nhau nữa, hiện đang có trí nang ngồi đây, các vị suy nghĩ nhiều hơn nữa cũng là uổng phí.” Chuyển mắt nhìn xung quanh, bữu môi nói: “Linh Nhi, có một diệu kế cho bọn họ nghe.” Long Bách Linh cười nhạt một tiếng, thuận miệng nói: “Chúng nhân tuy nhiều, chớ có quy phục.”

Hai câu này xuất từ chí của ba nước, Ngụy Thư, ngày xưa Mã Siêu giao binh với Tào Tháo, mỗi lần gặp các quân Tây Lương tiếp viện Mã Siêu, Tào Tháo tất lộ vẻ vui mừng.

Tướng lĩnh Tào doanh đặt câu hỏi, kẻ địch tăng binh có gì đáng mừng? Tào Tháo trả lời “Chúng tuy nhiều, chớ dung phục, quân không thích hợp, một đòn là diệt.” Ý tứ nói quân địch nhiều ngược lại là nhược điểm, bởi vì các bộ tộc không cùng cấp với nhau. Người không phục ta, ta không phục người, tìm khe dũ dễ mâu thuẫn của bọn họ, trong chiến đấu cùng phe mình tất thắng, tất thắng đối phương.

Đám người Lan Thế Hải, Sở Tình cũng thường đọc sách sử, tăng thêm chút ít đại ngộ lúc này.

Lan Thế Hải nói: “Tuyệt diệu tinh Ích! Địa vị của bảy tông môn bình đẳng, giữa lẫn nhau không phải là quan hệ chủ nhân.

Phi Sa bang, bài giáo các loại cũng tự có chủ sử.

Cho dù Thanh Thành, năm thế lực dẫn đầu, cũng rất khó hiệu lệnh quần hùng.”

Hầu Thiên Cơ gật đầu nói: “Thiếu tâm chí chính, càng nhiều người càng dễ sinh loạn.”

Sở Tình nói: “Thất Đạo tông và chúng ta thân sơ khác nhau, Cửu Hoa, Tam Thanh thế hệ trước ủng hộ Nga Hoàng, Long Hồ chương môn còn là phụ thân của đan dược thủ đồ, ba phái

chịu mê hoặc của năm đài phái mới khó đối phó với bọn Nga Khuyết.

Chỉ cần hướng ba phái hơi tỏ ra thân mật, đám người Thanh Thành, Ngũ Đài chê ngại nghi kỵ, đồng minh từ bên trong vỡ tan, một cuộc tranh chấp lớn có thể tiêu tán vô hình.”

Trải qua lời giải thích này của hắn, mọi người như thể hồ tan, suy nghĩ nhanh chóng suy nghĩ.

Hoàng U hưng phấn nói: “Đúng rồi, chúng ta chơi kế ly gián, Phương Linh Bảo tìm cha hắn mật đàm, giáo căn bọn họ đoán đủ rồi!” Sở Tình nói: “Ly gián kế mà, không bằng học Tào Mạnh Đức “Xương thư” Hàn Toại” —— lấy danh nghĩa sư tôn cho Cửu Hoa, Tam Thanh, chương môn ba phái Long Hồ viết thư, chỉ nói giao tình ngày trước, bất luận hôm nay là thị phi —— lấy danh nghĩa sư tôn cho Cửu Hoa, Tam Thanh, Long Hồ ba phái viết thư, chỉ bàn giao tình hôm nay, bất luận hôm nay là thị phi.

Phái Phương sư huynh đưa vật chứng xác nhận “Tư thông với Thiên Thiên” như vậy, Đạo tông không muốn phân liệt cũng khó khăn rồi.” Hầu Thiên Cơ do dự nói: “Phương sư huynh gần đây bế quan luyện đan, không tiện quấy rầy.”

Long Bách Linh xen vào nói: “Tin là phải viết, đừng để Phương Linh Bảo đưa.”

Hầu Thiên Cơ nói: “Đúng đúng đúng, Phương sư huynh điên đảo liên tục, đi chỉ làm chuyện xấu.” Đào Yêu điên cuồng nói: “Như vậy phiền Sở huynh đi một chuyến.” Sở Tình xoa tay nói: “Thư do đệ tử thay bút vẽ.”

Sau đó lên vào nơi trú đóng năm đài phái, giả bộ đầu tin rơi xuống, năm đài đệ tử nhất được đưa cho Triệu Cơ, kế này lập tức cáo thành công.” Hắn suy nghĩ chu đáo, lo lắng Phương Hành quá trung hậu, từ chối không riêng tiếp thư hàm lược Nga phái, không bằng trực tiếp để cho năm đài phái thấy tin tức nghi ngờ.

Long Bách Linh lại nói: “Thư giao cho Ngũ Đài phái thì không có, lạc mất cho Mang Sơn phái càng thỏa đáng.” Sở Tình sững sờ, lập tức vỗ tay nói: “Hay lắm, Long sư muội thông minh tuyệt luân!” Nghĩ đến năm ca môn kia căn cơ âm

hiểm ngoan độc, vì Bảo Minh ước không phá, được tín nhiệm nhất định sẽ lập tức xé rách hủy hoại.

Mà Mang Sơn phái là “Tiên sinh tốt đẹp” trong Đạo tông, từ xưa luôn thủ trung lập, uỷ khúc cầu toàn cho ai cũng không đắc tội với ai.

Giả như thư tín quan trọng đến tay, sao dám tự ỷ nặc? Nhất định sẽ truyền tin tức cho khắp nơi, kế ly gián do Nghiêu Sơn phái hoàn thành, tự nhiên so với đầu tín long hổ, năm dài vũng vàng làm gấp trăm lần.

Mưu đồ đã xong, Sở Tình tự đi viết thư viết thư, độn giáp cao thủ hành động thần tốc, trong vòng nửa ngày có thể xử lý thỏa đáng.

Chúng đồ nhao nhao đều biết đặc điểm các phái, suy nghĩ một chút đều minh bạch.

Nhưng cảm thấy tai họa đến tấp, hóa giải cho Long Bách Linh hai ba câu, nhẹ nhàng băng quơ không coi ra gì.

Thần trí như vậy khiến người kính phục, vì Huyền môn sử dụng lại càng là may mắn cực lớn.

Hoàng U quát sướng đầu tiên, Lăng Ba vỗ tay khen ngợi, chúng đồ lộ ra nụ cười tươi vui vẻ.

Kỳ thật đại quân Đạo Tông áp cảnh, Long Bách Linh xem như một đàn kiến quấy rối, chỉ tốn chút ít tâm lực nghĩ đối sách, hơn phân nửa tâm tư còn đang phỏng đoán vòng Côn Bằng.

Có lẽ nàng tới đây có mưu đồ khác, đối phó với Đạo Tông không phải quan tâm, vì phá hủy hôn ước, nàng nhất định sẽ dùng kế điều khiển đề bàn tán trong hội nghị luận.

Quả nhiên mọi người vừa tán dương vừa dừng, Hoàn Hoàn đẩy ghế đi vào trong đình, thở dài nói: “Ngao Nga đệ tử nay không bằng xưa a, chậm chạp chậm chạp đến mức này.”

Trong lòng Long Bách Linh căng thẳng, thầm nghĩ: “Nàng định dùng kế gì!” Chúng đồ hai mặt nhìn nhau.

Đào Yêu Yêu gượng cười nói: “Ặc, ha ha, quên giới thiệu với mọi người, vị này là gia mẫu,

Nàng, ha ha, mẫu thân của ta có chút quý bệnh, thần chí không rõ...” Ma Ngưu đại phu nói: “Nàng rất tinh táo!” Hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm vòng tròn.

Đào Yêu ghen lời, trong nháy mắt bầu không khí lập tức cứng đờ.

Lăng Ba nói: “Đệ tử Ngao Bính nơi nào ngu xuẩn, hy vọng phu nhân nói rõ.”

Mang Hoàn chậm rãi nói: “Nhận làm tiểu tặc là đại địch, cường địch chân chính lại quan sát không kỹ, các vị thật sự hồ thẹn với uy danh của nhà hoàn tiên đồ.”

Đôi mắt vàng của Hà Cửu Cung lóe lên, trầm giọng nói: “Xin lắng tai nghe!”

Mị Hoàn nói: “Chỉ là Đạo tông sao có đủ luận tai? Nhớ năm đó chín môn tiên đồ anh khí bay lên, bày Chân Võ Trận ngạo cường tiên ma hào cường đại?”

Ai ngờ hậu bối bất tài, một đám “tinh anh” moi ruột lột bụng, chỉ vì ứng phó những lính tôm tướng của trên giang hồ kia.”

Hà Cửu Cung bị nàng khích, muốn phản bác, định phản bác.

Lăng Ba chợt nói: “Đào phu nhân bái kiến Chân Võ Trận?” Cù Hoàn nói: “Thôi mưa trong mắt, từng nhiễm phải tai, Lăng cô nương nếu muốn khảo học, ta sẽ bán cho nàng học vấn.” Nhân viên đào kia nhìn nàng chậm rãi nói, quét qua những ngày trước sợ hãi yếu ớt, kinh dị thầm nghĩ “Mẹ cũng hiểu đạo pháp Nga Phán! Là cha ta nói cho nàng sao? Tại sao chưa từng nghe nàng nhắc tới!”

Lăng Ba thăm dò khom người, tỏ vẻ kính hậu ban giáo.

Mang Hoàn giảng đạo: ” Ngao Bí đạo chia làm chín môn, do tổ sư Nguyên tông sáng tạo, ngọn nguồn lại là ba nhà tiên tông - Thiên Sơn, Bồng Lai, Côn Luân, Côn Luân.

Thần nông trong Huyền môn, nhiếp hồn nguyên bản từ Thiên Sơn, độn giáp bắt nguồn từ Bồng Lai, còn lại Phong Lô, Bắc Thiên, ngự thú, kỳ xảo các loại đều là từ Côn Luân tiên thuật diễn biến mà đến.

Từ Nguyên tông tổ sư tranh thủ sở trường của chúng gia, lấy chín loại chân khí quán thông chư pháp, hoàn toàn thành nhất

thống, sáng tạo thành Huyền Môn chí cao Chân Võ đại trận!” Một phen giảng luận, tràn đầy vẻ kinh ngạc, từ ngoại nhân diễn thuyết đạo pháp khởi nguyên, quả thật chính là Thiên Cổ kỳ tích Ngao Thiên Cổ.

Mang Hoàn nói: “Huyền Môn Cửu Dương, ngược lại có sáu môn xuất thân từ Côn Luân, Phá Chân Võ Trận không phải Côn Luân thì là gì?

Ngoài ngăn cản Côn Luân tiên tông đột kích, trời đất sụp đổ cũng không đáng để các người khấn trương.”

Lăng Ba nói: “Nghe ngữ của Đào phu nhân, chúng ta ” Cường địch chân chính” là Côn Luân tiên tông?”

Mang Hoàn cười nói: “Lăng cô nương là người thông minh, một chút cũng hiểu.” Hà Cửu Cung hoàn toàn không tin, nói: “Tiên tông lấy tông chỉ tị thế ẩn tu vi, từ năm đời sau đã bật vô âm sắc, sao đột nhiên lại toát ra tập kích chúng ta?” Cù Hoàn chấp tay sau lưng nhìn tường, giống như không nghe thấy những lời này, lại coi thường trả lời.

Lan Thế Hải là tinh mắt, thâm nghĩ mẹ của sư tôn sao có thể đánh rằng, nói: “Chắc chắn là phu nhân đã nắm chứng cứ, vừa rồi mới nói ra sự thật, chúng ta không nên chất vấn.”

Cù Hoàn liếc hắt một cái, nói: “Không tệ, ta có chứng cứ.” Giơ tay chỉ về phía mình, nói: “Chứng cứ đang ngay trên mặt ta.”

Không chờ mọi người kịp phản ứng, lời nói của nàng càng thêm kinh tâm: “Bẩm Giao nô sa, liền có thể nhìn thấy Côn Luân phái xuống chiến thư của Khuyết phái!”

Đào Yêu Yêu kêu to: “Không được! Không thể vạch trần!” Tượng kim đâm vào mộng, nhảy ra khỏi ghế ngồi.

Mang Hoàn nói: “Con trai của ta, mẹ còn không sợ bị lộ xấu, người cần gì phải thẹn thùng?”

Lần thứ chín, mười năm một kiếp, cầu gì một điểm.

Đào Yêu Yêu gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng, muốn khuyên can dừng lại, sự thật xấu hổ khó thoát ra; muốn ngăn cản, cử chỉ của mẫu thân dám mạnh mẽ ngăn cản? Hai tay chỉ bơi lung tung trên đui?

Hầu Thiên Cơ âm thầm đoán chuyện này có liên quan đến việc riêng tư của mẹ con hắn, công bằng sợ mọi người không dễ nhìn, nói: “Chúng ta tránh đi trước đã.” Tuyên Cơ cười lạnh nói: “Cường địch lâm xâm phạm, các người nghe danh mà tránh sao? Xem một chút đảm lượng cũng không có?” Ma Cẩm đại phu nói: “Nguy chú kết vào da mặt của nàng, thật là pháp môn của Côn Luân tiên tông.

Hắc hắc, nhìn qua hỏi han, ta tính toán ra được một chút mầm mống.” Hắn một mực nhìn chằm chằm khuôn mặt của Côn Bằng Hoàn, giờ phút này đột nhiên xảy ra dị luận, mọi người nghe được sách khiêu chiến của Côn Luân tiên tông, thật sự trên mặt nàng?” Huyền nghi đột nhiên sinh ra, ngồi yên trong ghế chờ đợi.

Còn Côn Bằng hoàn thì trở tay sờ đến cổ, sau đó chậm rãi nói: “Hai mươi sáu năm trước Huyền môn chinh phạt Yêu Hoàng, trong Chân Võ Trận có vị đại phu Ma củ khoai lang này.

Ánh mắt của người lão đến, nhất định có thể nhìn thấu thủ đoạn âm độc của Côn Luân phái.” keo kiệt mở kẽ hở của Giao nô sa, kêu lên: “Nhìn kỹ đi!” Hai bên tách ra, kéo mặt nạ ra.

Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người hội tụ, chột hoa cả mắt, một đám nghẹn họng nhìn trân trối, không biết cao thấp thế nào.

Chỉ thấy khuôn mặt nàng mũi thẳng, màu da trắng bệch, trên hai gò má thành linh đậm ba chữ đen, bên trái đậm là chữ “du”, bên phải gai là chữ “Tiện”, gai trên trán là chữ “Ta”

Bút pháp duyên dáng, lớn như trứng ngỗng.

Một ánh mắt trời chiếu xuống, ba chữ như biến thành vật sống, quay quanh trán bò lung tung, đồng thời phát ra ” Ngã Tiện”,

tiếng rên rỉ dâm – tiện” của ta, từ ngữ khinh miệt, âm điệu lại uyển chuyển nhu hòa kiều mị.

Cũng giống như nữ tử xuân tình bồng bồng phát, không để ý tiếng gầm xầu hổ câu dẫn nam nhân.

Chúng đồ Sơn Ngoan nhìn thấy sự vật kỳ dị xưa nay, tình cảnh này lại chưa từng nghe qua.

Nhìn chữ viết đầy mặt bò tới bò lui, giống như ba con nhện lớn co duỗi chân chân, chấn động mà không nói ra được buồn nôn.

Tiểu Tuyết vỗ ngực nôn khan một trận, thầm nghĩ “Khó trách lúc trước nàng không muốn tháo mặt nạ ra, loại dáng của nữ nhân này bị người ta nhìn thấy, so với thiên đao vạn quả còn tàn nhẫn hơn.” Đào Yêu nhìn chăm chăm vào sàn nhà, hơi thở phì phò vang lên, xầu hổ đến phát điên tại chỗ.

Trong chốc lát, quái âm “ta dâm tiện” bay ra cửa sổ đình, đệ tử phía ngoài ngẩng đầu nhìn quanh đình.

Đào Yêu Yêu muốn che đậy sỉ nhục của mẫu thân, vận khí run tay, thi triển một loại yêu thuật có tên là “Lục căn chương”, phong bế quan sát của chúng đệ tử.

Nhưng trong đình quần anh chân khí hộ thân, kháng trụ ngoại lực quá nhiều, vẫn có thể nghe thấy được bên trong.

Nếu tăng cường yêu thuật, chắc chắn chân nguyên của mọi người sẽ bị hao tổn, sao có thể hạ độc thủ như vậy?

Đang lúc vội vàng luống cuống, chợt thấy bốn mặt Ma Ngưu đại phu nhảy lên, duỗi ngón tay như cây trúc, đông đảo một cái, tây một chút, phảng phất như thủy cầm vỗ bắt phi châu.

Tiếng la bay về ngoài cửa sổ bị hấn cưỡng ép trả về, lật tay thu vào túi da bên hông.

Lúc thiếu thời quái âm bắt hết, Ma Ngưu đại phu thu lại pháp thuật nói: “Thứ phát âm gọi là “Tam Thi hình trùng” so với kim khâu nhỏ hơn vạn lần, gặp ánh sáng tung bay truyền âm, cùng loại chương khí truyền nhiễm ôn dịch, bởi vậy có thể bị “Tĩnh chương cao” của ta dính lấy.” Năm ngón tay phải xò ra, quả nhìn lòng bàn tay bôi đầy thuốc mỡ màu trắng, tiếp tục nói: “Tầm nhỏ nhốt vào túi trữ vật, đợi ngày sau ta chậm rãi

ngiên cứu.” Dùng kim tuyến buộc chặt miệng trùng, tam thi hình tế trùng nhỏ bé không lên tiếng, còn đem túi da gõ nhẹ, còn hơi phồng lên,

Đào Yêu Yêu thấy công pháp của hắc linh nghiệm, trong lòng hơi thả lỏng, thu lại pháp thuật nói: “Đại phu có thể chữa khỏi cho mặt mẹ ta không?”

Ma Ngưu đại phu nói: “Trên mặt chữ đen kia bao gồm ba loại thuật nguyên rửa, Trùng Âm, Đồ Hồn, Yểm Văn, có cát tiếng, phòng dò, phụ hình, Thiên Lý đưa tin các loại hiệu lực.

Ta đã giải trừ trùng âm chú, lại để Bặc trừ đồ trừ đi hai chú kia, hai ba ngày sau có thể khôi phục diện mạo ban đầu.” Đào Yêu Yêu nói: “Được, ta đi tìm Âu Dương Cô Bình.” Cù Hoàn quát lên: “Ở lại! Người đừng đi đâu cả!” Hướng về Ma Ngưu đại phu nói: ” Chú này là pháp môn độc hữu của Côn Luân phái, đúng hay không?”

Ma Ngưu đại phu chần chờ một lúc lâu, nói: “Đúng vậy không sai, Trùng Âm Chú, Đồ Hồn Chú, Yểm Văn Chú đều là độc nhất của Côn Luân tiên tông, Bặc trừ môn cũng không có những Trớ Chú Thuật này.

Ta đã đọc trên điển tịch của bản môn, hôm nay tận mắt nhìn thấy, đích xác rất kỳ diệu.”

Thời khắc hai người trả lời, Tuyên Cơ Hoàn từ đầu đến cuối đứng thẳng trước mặt ánh mặt trời.

Quái âm đã ngừng lại, mặt mũi chữ đen vẫn bò sát như cũ, người bàng quan không cách nào phân biệt rõ ngũ khiếu ngũ quan thất khiếu của nàng.

Nữ tử hủy dung thảm, không ai qua được bề ngoài thị chúng, huống hồ còn là từ ngữ vô liêm sỉ kia.

Mọi người chỉ cảm thấy lo lắng, ánh mắt rủ xuống không đành lòng nhìn lâu.

Lăng Ba mắt mù nhìn không thấy, nhưng thảm vận của đôi phương tinh tế hơn xa so với người khác, trầm tĩnh nói: “Vị Côn Luân tiên bối đã hạ chú cho Đào phu nhân kia, sao có thể đối địch với Nga Mi ta? Ăn xin chỉ bảo thẳng.”

Mang Hoàn cười nói: “Lăng cô nương vòng vèo với ta, trước sau khớp nổi người đã nghĩ thấu, nhất định phải chính miệng ta thuật lại một lần.

Tên nghề đó, các vị dựng thẳng tai nghe cho kỹ!” Dứt chậm ngữ ngữ, chữ Tự oán độc thâm trầm: “Người ở trên mặt ta giờ chữ hạ chú, tên là Tự Văn phi, bà lớn của Võ Lăng Long gia, cũng là thủ tọa thiên văn của Côn Luân tiên tông.

Tiên phu hình thể hình làm đồ đệ đầu của Xi phái, Tự Văn Phi hạ độc thủ hại ta, chẳng phải là Côn Luân hướng Nga Bính tuyên chiến!”

Hầu Thiên Cơ nói: “Ác tác nham hiểm như vậy tuyệt đối không phải do chính đạo gây nên.

Vô luận người hạ chú là ai, Ngao Bí phái quyết không thể thả nàng.” Chúng đồ kích động nghĩa khí, đồng loạt gật gật đầu.

Mang Hoàn nói: “Ta từ Long gia tự chạy trốn, Tự Văn Phi phái người dọc đường đuổi theo đuổi.

Một khi nàng đuổi theo Ngao Sơn.

Cao thủ của Nga Khuyết phái, có dám cùng Côn Luân tiên tông tranh giành thua kém?”

Đào Yêu Yêu nói: “Mặc kệ cái gì tiên tông thần tông, thân mẫu của sư tôn gặp phải đại nhục này, đệ tử Ngao Khuyết há có thể ngồi nhìn! Nữ nhân ác độc kia không đến thì thôi, lúc đến Nga Khuyết phái nhất định đem nàng giết không còn manh giáp!”

Mang Hoàn lạnh lùng nói: “Người không tiếc giết mẹ già trượng sao?” Đào Yêu ngây người, không còn gì để nói.

Mang Hoàn nói: “Con trai của ta, nỗi lo lớn nhất chính là người.

Nếu người và Linh Nhi kết thành phu thê, Tự Văn Phi sẽ trở thành trưởng bối chí thân của người, Nga Du phái còn có thể tranh đấu với nàng? Ngoan ngoãn chờ Côn Luân phái thu xếp là được rồi.” Tới gần trước người hắn nói: “Tự Văn Phi định kết hôn với em bé, con gái ruột có lẽ cho người rồi.”, Nàng có lòng tốt sao?” Trán đào ướm đậm mồ hôi, thầm nghĩ “Mẫu thân ra sức ngăn cản ta và Linh Nhi làm phu thê, mới gặp mặt còn

giận dữ như vậy, hóa ra ở giữa bao hàm nhiều nội tình như vậy.” Long bà mời người ở rể, hình như cuối cùng cũng có đáp án.

Nể tình nàng mưu đồ sâu xa, vừa sợ vừa giận, hận ý đối với Long bà nương cơ hồ khắc vào trong xương cốt.

Mang Hoàn nói: “Ngươi là con trai của Đào Hành kiện, sớm muộn gì cũng kế thừa vị trí thủ lĩnh Ngao Bính.

Tự Văn Phi tính toán chuẩn việc này, thà dùng con gái làm quân cờ chiêu ngươi, thề phải chiếm tiên cơ tranh của hai phái.

Hừ, hiện nay ngươi đã lên làm sư tôn Huyền môn, chỉ có Tự Văn phi mà nói, thật sự là kết quả vượt quá tưởng tượng của ta.” Đào Yêu Yêu lớn tiếng nói: “Mẫu thân yên tâm, hài nhi tuyệt đối không đạt được mục đích, tuyệt đối không làm con rể của Tự Văn phi kia!”

Chúng đồ Ngao Bí im miệng suy nghĩ, mặc dù cảm thấy sự gượng ép của Côn Bằng Hoàn...

Nhưng sư tôn cưới vợ xác thực thận trọng, vạn nhất bởi vậy dẫn cường địch vào nội bộ, cuộc sống sau này của phái Nga lang sẽ hung hiểm.

Mọi người trao đổi ánh mắt, đều rất tán thành.

Mang Hoàn than nhẹ một tiếng nói: “Chỉ đáng thương Long Bách Linh cô nương vô cớ cuốn vào âm mưu, bị mẫu thân thân thân mình lợi dụng, sau đó chắc chắn sẽ vứt bỏ như rom rác.” Đi tới bên vai phải của Long Bách Linh, khẽ vuốt vai phải của nàng, rung rung nói: “Long gia trọng nam khinh nữ, đứa nhỏ này chịu đủ khổ, ta biết.”

Hà Cửu Cung nói: “Vậy Long đại bà bắt lợi cho Nga Nga Thiên, Long sư muội lại là con gái của bà ta, có thích hợp làm đệ tử Ngao Thiên không?” Cù Hoàn giành nói: “Đương nhiên không thích hợp, vì lẽ đó ta khẩn cầu các vị cao hiền, phát thiện tâm để cho Long Bách Linh rời khỏi nhà họ Nga.

Ta dẫn nàng rời xa phân tranh, tìm mảnh Tịnh Thổ thế ngoại, hoàn toàn rửa sạch nỗi đau trần thế cho nàng.” Sờ lên mái tóc mềm mại của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Đứa bé ngoan, ngươi nói được không?”

Long Bách Linh không nhúc nhích, toàn thân phảng phất như rơi vào hầm băng.

Ngày xưa nàng và Côn Bằng Hoàn gặp nhau rất ít, các việc riêng tư như hoa văn khắc chữ cũng không biết gì cả.

Đào Yêu Yêu bất chấp tất cả “rhục mẩu chi thù” thâm sâu, nghĩ đến việc này chủ yếu là chỉ việc này.

Vốn đã dự liệu sẽ là chương ngại của hôn sự, không ngờ tới Côn Bằng Hoàn liên tiếp xúi giục, dẫn dắt Côn Luân và Nga Lãng Đình gút mắc, chương ngại ngăn hôn cho nàng biến thành một tấm màn sắt che trời.

Sau này nếu như muốn thân cận với tướng công, trước tiên phải vượt qua cửa ải Nga lang phái này, gian nan khác xa ngày trước có thể so sánh.

Bách Linh luôn luôn cơ biến thành thân, giờ phút này tứ chi cứng đờ, tâm niệm ngưng trệ, phảng phất bị man lực vô hình gắt gao chế trụ.

Trong tuyệt vọng cảm thấy sâu sắc ” Dao di kế sách này thật ác, thật tuyệt, không tiếc xấu hổ bản thân làm văn chương, chế ngự ta cùng Tướng công không thể phản kháng chút nào.

Nàng thực sự là cao nhân túc trí đa mưu, những năm gần đây che giấu thật tốt.” Lại cảm thấy đầu ngón tay của hoàn hoàn khê đụng vào da cổ, ấm áp tình tình cảm chảy vào trong lòng, phần yêu thương chân thành thân thiết này, nửa phần giả bộ không tới.

Trong một sát na, Long Bách Linh nước mắt lưng tròng, oán hận đối với Hoàn Hoàn đã không còn, chỉ muốn nhào vào trong ngực nàng thống khoái khóc một hồi, để ôn tình này vĩnh viễn bao quanh mình.

Tâm cảnh quyền rũ lưu luyến của nàng, Lăng Ba dĩ nhiên đã nhận ra, nói: “Ừm, Long cô nương cũng nguyện đi theo Đào phu nhân.

Nhưng thoát ly môn phái cần sư tôn cho phép, ý của sư tôn sao lại như vậy?” Mạo, được... Được rồi.” Trong lòng thầm nghĩ không có kế nào tốt, Linh Nhi bầu bạn với mẫu thân, ngày khác còn có cơ hội gặp lại nhau.

Nhưng mà giờ phút này xấu hổ gần chết, lại không có sức liếc nhìn nàng một cái.

Tiểu Tuyết cùng hắc linh tê tương thông, mắt thấy Bách Linh thất thế lại không có vui sướng, ngược lại bỗng nhiên như có gì mất mát.

Kỳ kế của Côn Bằng hoàn cáo thành, một lần nữa mang tốt Giao nô sa, nói: “Chiến thư ta đưa đến, mọi người chuẩn bị nghênh chiến phái Côn Lôn đi.

Ngày mai ta mang Long cô nương rời núi, Tụ Văn Phi cũng không chiếm được tiện nghi nữa, Xi phái lớn có thể buông tay đánh cược với nàng ta.” Đào Yêu nói: “Đi lại cũng theo ý của mẫu thân, tự có người bảo vệ, con ở trên núi thay ngài báo thù tuyết hận.” Lãng Ba nói: “Đào phu nhân ngồi đợi một chút, đợi còn có việc thỉnh giáo.” Trong lúc đàm luận gần giữa trưa, đệ tử ở bên ngoài đợi lệnh thay phiên đi ăn cơm.

Trong đình quần anh luyện khí dưỡng thân, bụng đói khó xâm, Lãng Ba càng tu luyện đạo tích cốc, chỉ bảo người đưa tới mấy chén trà xanh.

Cối Hoàn ăn uống với mọi người, nhiều kêu hai khối bánh hạt vừng nhỏ hơn.

Đào Yêu Yêu khuyên: “Mẫu thân xa xa đến mệt nhọc, nên ăn chút bổ dưỡng bổ dưỡng.”

Mang Hoàn cười nói: “Hương vị núi Long gia đủ tốt chưa, vì nướng mỗi ngày như nuốt đất, ngược lại không sáng khoái bằng bánh nướng nhỏ này.”

Lãng Ba nói: “Đào phu nhân chịu khổ ở Long gia là bởi vì nguyên nhân của chồng mình sao?”

Mang Hoàn nói: “Lời này là có ý gì?”

Lãng Ba nói: “Theo Đào phu nhân nói, Tụ Văn Phi kia đâm Tụ Tôn mặt, là vì hướng Nga Mi phái tuyên bố địch ý.

Giả như Đào phu nhân không phải thê tử của chị em đầu trâu, nhất định sẽ không gặp nạn này?” Lời này cực kỳ sắc bén, ngầm chỉ vào Côn Bằng Hoàn đối chồng với Long gia, đã sớm không còn là thê tử của hành anh hùng nữa rồi.

Trong hào môn tranh giành ghen tuông, hại lẫn nhau, lại có liên quan gì đến Ngao Bí phái? Châm ngôn oanh oanh oanh oanh đại chiến Côn Luân, rất có tính công tư báo tư.

Mọi người nghĩ đến điểm ấy, đồng loạt biến sắc.

Lần thứ chín, mười năm một kiếm, cầu gì hai đây.

Mang Hoàn buồng bánh, bung chén trà lên, chậm rãi nói:
“Lăng cô nương lời nói sắc như kiếm, đây là thái độ đối đãi
với phụ nữ Chử Bằng sao? “Cố ý tăng thêm sức nặng” bốn
chữ “Thi phụ nguy nga”

Mọi người đều nghĩ không tệ, dù sao trước đó nàng gả cho thủ
đồ đầu sỏ, còn sinh ra một đứa con trai, bây giờ bị người hãm
hại, phái lang thang sao lại có đạo lý không xuất đầu? Đào
Yêu quát lên: “Lăng Ba ngươi nói linh tinh cái gì vậy!” Lăng
Ba không đề phòng đối phương phản bác, nhất thời trầm ngâm
không nói.

Cù Hoàn nhân cơ hội nói: “Ta di phúc sâu trạch, nuôi nấng cô
tử mười sáu năm, vất vả nhọc nhãi, ai đến tiết lộ điều này?
Hiện nay trở lại chỗ ở của tiên phu, gánh vác một chút hiềm
nghĩ.

Sớm biết như vậy, không bằng đi theo khoả mạnh trong lòng
đất, cũng miễn phụ danh tiết của “người chưa chết” bi thiết,
mọi người lòng trắc ẩn, cái mũi đào cay cay.

Ngay tại lúc này, bên ngoài chợt có người tiếp lời: “Hảo cho
người không chết, Hành Khoái sư huynh làm sao qua đời
được? Ta đang muốn mời người nói rõ ràng!” Mọi người nghe
vậy nhìn về phía cửa ra vào.

Chỉ thấy Hứa Thanh Kiệt sải bước tiến đến, hai má cơ bắp
không ngừng run rẩy, cử chỉ thần sắc có vẻ kích động dị
thường.

Mấy tháng trước Hứa Thanh Thiển kịch chiến với Kim Luân
pháp sư, bị trọng thương chặt đứt cánh tay phải.

Sau khi quay về núi, Kinh Ma Ngưu đại phu thi triển diệu thủ,
từ miệng vết thương mọc ra tứ chi mới,

Bởi vì cánh tay mới cần bảo dưỡng, thường tìm Ma dụ đại phu
thay thuốc chữa bệnh,

Ngày đó tìm đến ngoài đình thanh tú, chợt nghe thấy thân mẫu của sư tôn đang ở bên trong, nhất thời cảm xúc như sôi trào, rón rén đi đến cạnh cửa nhìn trộm.

Chúng đồ chuyên tâm nghe Côn Bằng hoàn giảng thuật, không lưu ý động tĩnh bên ngoài.

Đợi đến lúc Lăng Ba nghi ngờ, hoàn toàn cãi lại, khắp nơi nâng lên danh phận “Quả phụ đào hành tráng lệ”, Hứa Thanh Triều trong lòng bị phần giao tiếp, quý sứ thần xui khiến vọt vào cửa.

Chân khí của hắn hồi phục đến trạng thái trước kia, tướng mạo cũng giống như tráng hán ba mươi tuổi, đứng ở trước mặt hắn nói: “A Dao, người đeo mặt nạ giả, giáo nhân nhận không ra.

Bộ dáng của ta không hề thay đổi, còn có thể nhận ra Hứa Thanh Phục là đệ tử Ngự Thú sao!”

“Loảng xoảng” hai tiếng, chén trà trong tay Mị Hoàn rơi xuống vỡ nát, hai tay ôm chặt đầu, nhìn thẳng vào Hứa Thanh Chỉ.

Đột nhiên từ trong kinh hãi tỉnh lại, cuộn mình trượt xuống chỗ ngồi, gào thét nói: “Không, không, không cần, không được!” Đào Yêu nhanh chóng đỡ lấy nàng.

Tiểu Tuyết, Long Bách Linh cũng không tự chủ được mà xông tới nâng đỡ.

Ba người đụng ngón tay một cái liền rút lại, giống như bị bàn tay nóng bỏng, đáy lòng nói không ra là mùi vị gì.

Đào Yêu Yêu thầm thở dài, cúi người định đỡ mẫu thân dậy lần nữa.

Tiếc rằng vòng tròn kia lắc đầu đập chân, kêu to lên, thậm chí lăn lộn trên mặt đất, không muốn đối mặt với Hứa Thanh Chỉ.

Chúng đồ Ngao Chử Bằng nào từng thấy tư thế bại hoại bực này, nhất thời dờ khóc dờ cười.

Đang lúc vô kế khuyên giải, ống tay áo của Ma Ngưu đại phu khẽ giờ lên, cắm ba cây hương thần lý trấn thần vào lò hạc, nói: “Đừng hoảng sợ, nàng thích làm gì thì làm, cũng không có tổn hại đến thần khí hại người.” Ngón tay đạn chỉ nhen lửa trấn thần hương, Hiên Đình tràn đầy khí tức thanh liệt.

Tuyền Cơ hoàn liều mạng làm ra thái độ điên cuồng, ánh mắt cùng hô hấp ngược lại từ từ bình tĩnh lại.

Tựa như nói năng điên cuồng giọng sớm đã kêu lên, nhưng vì linh hương thoải mái, thanh âm so với thường xuyên cao vút hơn.

Mạch đập dào yêu di lướt qua cổ tay phải của nàng, biết mẫu thân đang tràn đầy khí thế, tâm trạng lo lắng thoáng buông lỏng, nắm tay hảo ngôn an ủi, an ủi mẫu thân.

Tuyền Cơ cũng ý thức được tình cảnh trước mắt —— chỉ cần Thần Nông thủ đồ ở bên cạnh, như giả bộ bệnh, đùa bỡn, tìm đường sống tất cả các chiêu số đều vô dụng, cho dù thật sự tự tàn tìm đường chết, luôn có thể được hắc chữa khỏi cứu sống lại.

Chuyện hôm nay tránh cũng không thể tránh, đành phải im lặng ngồi dậy, ôm đầu gối vùi đầu vào giữa gối.

Đào Yêu Yêu biết nàng không muốn gặp Hứa Thanh Chi, lệnh cho nàng tạm thời lui ra.

Hứa Thanh bỗng nhiên bất động, nói: “Xin sư tôn thứ tội, trừ phi hỏi rõ chân tướng lệnh tôn qua đời, đệ tử tuyệt không ra khỏi phòng này.” Đào Yêu nghe vậy chấn động, nghi vấn dừng lại, không tự chủ được lui về phía sau hai bước.

Nguyên nhân cái chết của thủ đồ tiên nhiệm treo lơ lửng mà chưa dứt, lịch sử cũ suy bại của Ngao Phản phái, Ngao Quân Anh cũng trông ngóng rõ ràng, mấy ánh mắt tề tụ trên người Tụ Côn Hoàn.

Hứa Thanh Kiệt nói: “Tin tức về cái chết của Đào Hành Già sư huynh, ta là mấy tháng trước mới biết được.

Mấy ngày nay trầm tư suy nghĩ, sư huynh hán tử Thiết Tiêu, kiếm thuật siêu tuyệt tiên giới, sao vội vàng qua đời được? A Dao, năm đó hắc vì nàng mà gian nan chạy khắp thiên nhai, có phải bởi vì vậy mà chết hay không? Tình hình trước sau người hắc là rõ ràng nhất.” Đào Yêu càng nghe càng kinh hãi, trầm nghĩ “Như lời hắc nói, giống như mẹ ta hại chết cha ta!”

Tóc của Vòng Hoàn che khuất khuôn mặt, thấy không rõ thần sắc, lời nói lại tràn ra vẻ đau khổ: “Nghieu ca, sớm biết người ở trên núi, lột da rút gân ta cũng không dám tới.” Trái tim của

Đào Yêu lại đập mạnh, thầm nghĩ “Gọi hử là Phong ca, sao lại thân mật như vậy?” Vòng hoàn lăm bầm nói: “Lần này xong rồi hết rồi hết rồi.”, Tâm cơ uổng phí, dạy ta quay đi mới tốt... Kỳ ca, ngươi không phải bị trục xuất khỏi Huyền môn rồi sao?” Hứa Thanh lúng túng nói: “Năm nay mùa đông mới trở về, Loạn Trần đại sư đặc biệt cho phép ta quay về sư môn.” Cù Hoàn khóc lóc nói: “Thuật pháp như vậy, trời ơi, ông trời ơi, ngươi là thay đổi phương trêu chọc ta đó.”

Lăng Ba chen vào nói: “Mười năm trước Lương thúc bị trục xuất môn phái, xin hỏi chuyện Đào phu nhân thăm từ đâu tới?” Hoàn Hoàn lau nước mắt, nức nở nói: “Là Tụ Văn Phi kể cho ta nghe?”

Nga Du bị Kim Luân giáo xâm chiếm, Hứa Thanh Phục bởi vì sai bị đuổi ra khỏi Huyền môn, những chuyện này lan truyền khắp nơi cho đệ tử Đạo Tông, tai mắt Tụ Văn Phi ngầm dò xét bốn phương, đã sớm tìm hiểu rõ ràng rành mạch.” Hàm Quan cắn chặt, oán hận nói: “Nàng nói cho ta, nàng nói là Kỳ ca không có ở đây, là muốn đánh tan lòng tốt của ta, nào có ý tốt! Hừ, nếu ta không phải lòng có vương bận, Phương Thốn đại loạn, sao có thể dễ dàng tin nàng?” Nói “Lúc vương bận” ngữ khí chuyển nhu, vụng trộm liếc nhìn Bách Linh hai mắt.

Nàng lo lắng là ai, người khác đều coi là Đào Yêu Yêu, riêng Long Bách Linh lòng biết có khác thường.

Hầu Thiên Cơ nói: “Nữ nhân họ Phong kia thu thập tin tức bản phái, thật đúng là muốn cùng chúng ta đối địch.” Hoàng U cầm tức đứa bé của Long gia, ngay cả long bà cũng ghét, bĩu môi nói: “Con mụ của nhà tài chủ, không biết lượng sức.”

Lăng Ba nói: “Côn Luân tiên tông chưa thể khinh thường.”

Hứa Thanh Phục nói: “Tuýng Văn phi là tiên khách của Côn Luân, a Dao cũng không phải người thường.”

Nếu bàn về địa vị tông phái của bản thân, còn trên cả Côn Luân tiên tông.”

Mọi người cảm thấy kinh ngạc, tìm kiếm thế lực phương nào địa vị cao hơn tiên tông? Mang Hoàn nói: “Nên tới trốn không thoát, không thể giấu diếm được, từ ngày bước vào phạm trần, ta đã nghĩ ra bí mật thân phận cuối cùng sẽ được công bố ra

thế gian.” Ngữ âm thấp dần, đôi môi phí công, chán nản vùi đầu nói: “Ta tâm lý rối loạn, nói không nên lời, nói ra được.”

Ly mất tiền căn hậu quả Vô Ưu giới, Kỳ ca người kể cho bọn họ đi.” Đào Yêu Yêu nói: “Mẹ, mẹ ngồi lên ghế uống chút trà, đợi một lát rồi hẵng nói.” Vòng eo ngồi dưới đất, vùi đầu vào gối, lắc đầu nói: “Không, ta không xứng, không xứng ngồi lên chính tọa... Ta xứng sao, các mẹ đều là người nghiêm túc.”

Mọi người nhìn về phía Hứa Thanh Chi, chờ hần giải khai nỗi nghi vấn.

Hứa Thanh Kiệt nói: “Vô Ưu giới vừa rồi nhắc tới, vốn là địa danh của Thiên Sơn Tiên Cảnh, Thiên Sơn Tiên Tông ta biết rất ít, còn xin Lan sư huynh nói rõ.” Hoàng U nói: “Người nói cao hơn tông phái của Côn Luân Tiên Tông, chỉ Thiên Sơn Tiên Tông?” Hứa Thanh Kiệt nói: “Đúng vậy, Lan sư huynh nói đi.”

Lan Thế Hải thích đọc điển tịch tiên phạm, Quảng tri chủng loại Thần Ma, lập tức nói: “Tiên tông chia ra ba phái, Côn Luân, Thiên Sơn, Bồng Lai.

Các loại kinh nghiệm của ba phái, Bồng Lai tiên tông diệt dục, Côn Luân tiên tông luyện khí, Thiên Sơn tiên tông thông linh.

Xét về pháp nghĩa, càng lấy Thiên Sơn Tiên Tông cao cao diệu nhất.

Trong môn phái này, ngoài hai cảnh, ngoại cảnh tiên gia lấy Thần Mộc cung chủ đứng đầu, được xưng tám vạn bốn ngàn Tinh Vương, tiên thiên tiên khách không xuất thủ qua phải.

Năm đầu triều Thần Mộc cung chủ từ thế gian Niết Bàn, có một loại ghi chép nói tiên thể của nàng diệt hóa, nguyên thần trở về Thiên Sơn nội cảnh.”

Hà Cửu Cung hỏi: ” Nội cảnh Thiên Sơn là thế nào?” Lan Thế Hải vuốt cằm nói: “Cái này có chút khó lường rồi.

Thiên Sơn Tiên Tông cổ đại mười hai cung, thủ lĩnh Thần Mộc Cung Chủ, Ngọc Thiềm Cung Chủ, Băng Lam Cung Chủ, Chư Khuyết Cung Chủ... Cùng với ngàn vạn thần thú thuộc tính, đều là tiên linh ngoại cảnh, bởi vì Tiên Ma chiến tranh mới tạm tiếp xúc nhân thế, cho đến nay đã là tiên tung mờ ảo tuyệt đỉnh.

Ngoại Vực ẩn sâu như vậy, nội cảnh càng không hiện ra thế gian, từ thiên cổ đến nay hư không ẩn tích, chỉ từ trong lời nói tiên khách Thiên Sơn lưu truyền ra một chút miêu tả.” Ngưng niệm hồi ức thư văn, nói theo: “Căn cứ cổ thư ghi lại, trong Thiên Sơn nội cảnh cũng có rất nhiều tiên nhân ở.

Bọn họ bị vứt bỏ nhân luân đạo đức, vong hình pháp tự, đồng sinh vô cực với vũ trụ.”

Hoàng U nói: “Cái gì gọi là “Vong Hình Pháp Tự”?”

Lan Thế Hải nói: “Trên kinh thư có bốn câu chân ngôn “Nhân pháp địa, Địa Pháp Thiên, Thiên Pháp Đạo, Đạo pháp tự nhiên.”

Người, địa, thiên vì tam tài, theo thứ tự ước định, duy có “Thiên đạo” cao cấp nhất vô câu vô thúc, diễn biến vạn vật đều theo ý chí bản thân.

Thiên Sơn Tiên Tông cao nhất pháp nghĩa “Thiên Nhân Hợp Nhất”, đạt tới cảnh giới kia có thể đạt được tự do tuyệt đối.

Các lý niệm như nhân luân, đạo đức, thiện ác, đều nhận là gông xiềng trói buộc tự do, nội cảnh tiên nhân hoàn toàn vứt bỏ nhân luân, mà ngay cả hình hài bản thân cũng quên, cả ngày trần trụi ở hoang dã, hoàn toàn hòa hợp thành một thể, cái này gọi là “Vong Hình pháp tự”.

Tiểu Tuyết không nhịn được nói: “Vậy còn gọi người sao? Không giống dã thú sao?” Lan Thế Hải nói: “Thú vật có dục thú, một ít linh tính cảm thú đều muốn tu thành thân người; mà Thiên Sơn tiên tông quả quyết tâm, rời bỏ nhân đạo, duy muốn dung nhập tự nhiên, đại khái là hai cái khác biệt.

Kỳ thật mấy cái tên Như Tiên tông, Cung chủ, Tiên khách này đều là người khác bịa đặt cho bọn họ, không chỉ tông phái không tồn tại, sư thừa môn quy cũng đều không có.

Ngoại cảnh tiên khách vứt thế Yểm tục như vậy, tiên nhân nội cảnh càng không có khả năng nhập thế.

Lại thêm hư không mở ra không có cửa, cho nên không ai có thể nhìn thấy chân diện của tiên nhân nội cảnh.” Hứa Thanh Tuyền chột nói: “Kiếm nào được sư huynh Hành tráng luyện?” Ma Ngưu đại phu quen thuộc với pháp thuật của người cũ, đáp: “Gọi là Phá Không Kiếm.” Hứa Thanh Tuyền nói: “Phá

không, phá không, phá vỡ hư không, tên này không phải lấy không.”

Lan Thế Hải kinh hãi nói: “Có người phá vỡ hư không trước đây?” Hứa Thanh Chỉ không trực tiếp trả lời, chỉ nói: “Lan sư huynh bác nhớ rõ, Thiên Sơn Tiên Tông miêu tả tỉ mỉ, tiết lộ chi tiết một chuyện.

Nội cảnh tiên nhân cũng không phải là không thể nhập thể, hiện tại trong đình này liền có một vị.” Nhìn chăm chú vào vòng tròn, nói: “Đào phu nhân vòng, chính là tiên nữ trong Thiên Sơn nội cảnh.”

Một đường phân thuyết chuyển tới, đám người phát ngôn tư nghĩa, ấn cảm thấy Thiên Sơn Tiên Tông và Côn Bằng Hoàn có nguồn gốc rất sâu xa.

Gặp phải Hứa Thanh Diêm điểm minh, lại cảm thấy không thể tưởng tượng, nhìn Ngọc Hoàn ngôn tục tục, nửa điểm pháp lực cũng không có, nào cùng “Tiên nữ” bên nào?

Đào Yêu Yêu suy nghĩ lung tung, thầm nghĩ: “Mẹ ta là tiên nữ của Thiên Sơn, cha ta là đồ đệ đầu gấu, Long Quát là tiên khách của Côn Luân, Long lão gia hơn phân nửa cũng là thần thánh phương kia.

Một đồng thân tiên phối hợp kết hôn, sinh hạ ta cùng Linh Nhi... Quả thực so với thuyết thư còn lơ lửng hơn!” Long Bách Linh lại muốn nói: “Cửu Âm Đồ Trường Dã Trư tổng quản xưng ta có mùi tiên nữ, nếu Dao a di cũng là Thiên Sơn tiên nữ, vậy nàng tính là thân thể của ta... Là lợn rừng tinh nói láo, là Hứa Thanh Phục nói dối, hay là ta nghĩ quá lệch?”

Mang Hoàn nói: “Thiên Sơn nội cảnh chia vô hiên, vô trí, vô vi, vô dục, vô ưu tiên giới tầng năm.

Ta ở Linh Hư cốc ở Vô Ưu giới, ngàn tỉ năm Hỗn Độn vô tri.

Kỳ ca, là các ngươi dẫn ta tới thế giới hồng trần rườm rà không sạch này.”

Hứa Thanh Chỉ cúi đầu xấu hổ, trong chớp mắt lại ngẩng đầu nói: “Sai lầm lớn là ta phạm vào, ngươi sao phải hành hạ sư huynh can đảm!” Cù Hoàn nói: “Chúng ta đều đã thua thiệt Kiến ca, ngươi kể rõ cho ta nghe đi!”

Ngồi ở đây chính là tinh anh của phái Ngao Công, nói xong thì để bọn họ đánh chửi hỏi tội, trong lòng ta ngược lại dễ chịu hơn một chút.”

Lần thứ chín, mười năm một kiếm sao có thể sở cầu ba kiếm...

Lập tức Tiểu Tuyết bung ghế tới, mời Kỳ thúc ngồi xuống nói chuyện chậm rãi.

Hứa Thanh Cương im lặng không hỏi, thể xác và tinh thần phảng phất như trôi qua vô số năm tháng.

Đột nhiên, hắn như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, chậm rãi nói: “Đó là chuyện của ba mươi sáu năm về trước.

Từ khi Loạn Trần đại sư chấp chương Huyền môn, bồi dưỡng tân đồ thay thế lão già Quy Ấn, đến năm đó mới luyện thành Chân Võ trận pháp.

Lúc trước tiên ma sợ hãi bản phái, chớ có dám làm trái, tất cả đều bởi vì có một mình Bách Lý Văn Hồ trấn thủ sơn trường.” Mọi người đều biết văn hồ thần uy, mong sớm ngày về núi, nghe vậy đều ngồi yên lắng nghe.

Chỉ nghe Hứa Thanh Phục nói: “Huyền môn luyện pháp là “sư phó dẫn nhập môn, tu hành dựa vào mỗi người”

Sư tôn hoặc là đầu hoặc là mở đạo tràng để giảng dạy đại chỉ, các môn kiến tạo có Tàng Kinh thất, cung cấp cho đệ tử nghiên cứu giải đáp nghi vấn.

Luyện pháp thuật gì đa số đều là tự chọn tự tu, cho nên tu vi đồng môn cao thấp không đồng đều.

Bách Lý Văn Hồ trở hết tài năng Ngự Thú Môn, tự nghĩ ra Hồ Bác Long tung hoành ngang dọc thiên ngoại, Pháp lực mạnh đến mức ngay cả sư tôn cũng tự thán không bằng.

Ngự thú tên Túc Hoàng Mộng Long khen hắn có quan tuyệt ngàn năm, Cửu U Tuyết xưng hắn là trụ lớn kinh thiên của bản phái.

Uy danh như mặt trời ban trưa, khiến cho sư đệ này của ta rất hâm mộ.

Loạn Trần đại sư thường nói căn khí ta dốt, chủ yếu chỉ ta tu đạo quá chấp bần, khuyết thiếu đạo tâm điền đạm.

Hôm nay ngẫm lại thật sự là sâu sắc, nhưng ngày đó ta không hề cảm ngộ, suy nghĩ một chút, đó là làm sao vượt qua cấp độ của Bách Lý sư huynh.”

“Ngự Thú môn lấy ngự thú làm gốc, thuần dưỡng thần thú càng cao cấp, tu thành đạo pháp càng thượng thừa.

Mà phẩm chủng của vô số thần thú trên Thiên Hạo Thiên Sơn là tốt nhất, như Thánh Kỳ Lân, Hỏa Phượng Hoàng, Bạch Ngọc Thiềm, từ viên cổ trốn vào Thiên Sơn Tiên Cảnh, di chủng trên thế gian cực kỳ thừa thớt.

Ta nghĩ trừ phi bắt được Thiên Sơn thần thú làm bản mệnh thần thú, bằng chính mình khổ tu tuyệt không có khả năng đuổi kịp Văn Hồ.

Thế là hắn đi Thiên Sơn tìm kiếm hai năm, vợ vết mỗi một phiến cỏ cây đất đá, bóng dáng thần thú cũng không thấy.

Ta nản lòng quay về Nga Phán Sơn, tính từ nay về sau tuyệt tiến thủ chí chí.

Ai ngờ Đào Hành sư huynh tìm đến, nói cho ta biết thời cơ thu hoạch thần thú Thiên Sơn thành thực rồi.”

“Hành tráng sư huynh là bạn tốt của ta, tìm kiếm nguyện vọng của Thiên Sơn thần thú ta chưa bao giờ nói với người ta qua.

Nhưng hắn đã sớm biết rõ, trải qua mười năm khổ luyện Phá Không Kiếm, chỉ vì giúp bạn mình nguyện vọng trọng tâm.

Lúc đó hắn nói “Phá Không Kiếm” đã luyện thành, có thể phá vỡ Hư Không Tiên Giới của Thiên Sơn Tiên Tông, tìm ra thần thú cao cấp nhất cho ta dùng.”

Đào Yêu Yêu đầu tiên nghe tới sự tích của vong phụ, trong lòng bỗng nhiên hướng về phía “Cha ta nóng lòng, mười năm luyện một kiếm vì bạn đền đáp nguyện vọng, thật sự là hảo nam tử nghĩa khí can vân!”

Hứa Thanh lúng túng nói: “Ta vừa cảm kích vừa xấu hổ, ta còn không tìm được cửa Tiên giới, Phá Không kiếm đi chỗ nào? Chẳng phải là không phụ lòng sự hậu ý của bằng hữu sao?

Sư huynh lại sớm có kế hoạch, nói là Côn Luân tiên tông có kiện pháp bảo gọi là “Hoàng Hạc Lệnh”, là tín vật cầu trợ giúp

cho tiên tông cổ đại.

Thả vào trong mây để tụng niệm pháp chú Côn Luân, pháp bảo kia từ khi bay tới trước tiên khách Thiên Sơn.”

Lan Thế Hải chen lời nói: “Trong đạo thư Hoàng Hạc lệnh cũng có ghi chép, Côn Luân thường dùng vật này liên hệ với Thiên Sơn, nhưng tựa hồ chỉ có thể tìm được tiên khách của Thiên Sơn ngoại cảnh.”

Hứa Thanh Khoát nói: “Thiên Sơn mười hai cung ẩn tích đã lâu, tục truyền tiên khách ngoại cảnh ẩn vào nội cảnh, Hoàng Hạc lệnh có thể xác định bọn họ tiến vào cửa vào nội cảnh.

Cho dù truyền thuyết là giả, dùng Hoàng Hạc lệnh tìm được tiên khách ngoại cảnh tại thế, chúng ta cũng có thể cầu hỏi phương vị nội cảnh tiên giới.”

Lan Thế Hải nói: “Ừm, trừ chuyện này ra đúng là không có thiện sách, nhưng sao Côn Luân tiên tông chịu cho người ngoài mượn pháp bảo?”

Hứa Thanh Kiệt nói: “Đây coi như là cơ duyên xảo hợp.

Hành tráng sư huynh cùng Côn Luân trên trời biển quen nhau, vốn định hướng bọn họ đau khổ cầu xin, nào có thể liệu thủ tọa Tụ Văn Phi trên thiên văn tức đang muốn thoát tiên nhập phàm, gả vào hào môn làm chủ phụ nữ.

Pháp bảo vốn có bị hủy, ném đi, coi như đồng nát sắt vụn.

Sư huynh dẫn ta tới cửa bái phỏng, nói chuyện với nhau khen Hoàng Hạc lệnh hai câu, nàng lập tức hai tay dâng tặng, cũng cẩn thận giảng dạy pháp bảo chú ngữ cùng cách dùng.

Sư huynh và ta vui mừng quá đổi, cảm ơn Tụ Văn Phi lập tức lên đường, đến Thiên Sơn tế lên pháp bảo, lệnh bài kia quả nhiên tự động phi hành, hai ta từ sau theo sát phía sau.

Lệnh bài bay qua khe sâu núi thẳm, khúc chiết có tuyến đường, kỳ quái là bay khỏi phạm vi Thiên Sơn, ngược lại bay vào Âm Sơn giới.

Chẳng lẽ Thiên Sơn Tiên Cảnh lại không có ở Thiên Sơn? Chúng ta cảm thấy nghi hoặc, nhưng Hoàng Hạc Lệnh càng bay càng nhanh, bỗng nhiên đụng vào trên một vách đá to lớn, đụng thành mảnh vỡ nhỏ.”

“Ta hối hận một chút, nghĩ thâm là chú ngữ niệm sai rồi, khiến cho pháp bảo mất linh phá hủy.

Hành tráng sư huynh lại vui vẻ trên mặt, chỉ ra tiên khách Thiên Sơn chắc chắn sẽ trải qua bởi vậy tiến vào nội cảnh. Huyền Hạc lệnh bay tới theo vết tích cũ của tiên nhân, địa điểm rơi xuống là cửa vào tiên cảnh.

Thiên Sơn Tiên Cảnh không ở Thiên Sơn, cũng phù hợp với tình hình thực tế khi ta không tìm thấy thần thú.

Nói xong, sư huynh sử Phá Không kiếm bỏ về phía thạch bích, khí thế một kiếm kia đương nhiên không kịp nói gì.

Chỉ nhìn thất sắc phía trước mũi kiếm biến ảo, mặt đá rộng năm trượng vuông sáng ánh sáng lặn tăn, giống như một hồ nước bị thạch tử đục lỗ.

Ta lập tức biết đắc thủ, Hư Không Tiên Giới mở ra, dưới sự cuồng hỉ cất bước xông vào trong.

Hành tráng sư huynh kéo ta lại, nói Thiên Sơn Tiên Cảnh hung hiểm vạn phần.

Hắn đi vào dò xét hư thực trước, nếu an toàn thì gọi ta vào.”

Đào Yêu Yêu âm thầm tán thưởng “Tranh đấu trước khi lâm hiểm, cha ta có phẩm đức can đảm ít có người sánh kịp, chọn hắn làm đồ đệ đứng đầu là thỏa đáng.”

Tiểu Tuyết chợt hỏi: “Thiên Sơn tiên cảnh có gì nguy hiểm? Hư Vô Tam Phong chúng ta cũng là tiên cảnh, đệ tử chính phái đều có thể tùy ý ra vào.”

Hứa Thanh lúng túng nói: “Thiên Sơn Tiên Cảnh là khác biệt, cao thâm hơn so với Ngao Bí Tiên Cảnh nhiều...” Hắn đọc điển tịch rất ít, khó có thể nói rõ ràng.

Lan Thế Hải tiếp lời giải thích: “Hư Vô Tam Phong của Nga hốt do tổ sư kiến tạo, thuộc về tiên giới người tạo ra.

Thiên Sơn Tiên Cảnh là tự nhiên sinh thành, hai người cao thấp hữu biệt.

Cảnh giới cấp cao ẩn giấu nguy hiểm cực lớn, đồ đệ đào lo lắng chính là hợp pháp.” Tiểu Tuyết khơi dậy lòng hiếu kỳ, nói: “Loại nguy hiểm nào cực lớn?” Lan Thế Hải nói: “Thiên

Sơn Tiên cảnh qua một ngày, trên đời đã trải qua ngàn vạn năm.” Tiểu Tuyết giật nảy mình, nói: “Cái gì?”

Lan Thế Hải nói: “Trong thiên địa tự nhiên sinh ra ba loại cảnh vực: Tiên giới, Nhân giới, Ma giới.

Tiên giới cao hơn Nhân giới, Nhân giới cao hơn Ma giới.

Thời gian ở cảnh vực cao đẳng so với chậm hơn nhiều so với cảnh vực cấp thấp, chuyện xưa vương chất thời Kha Cổ đã có, tục ngữ vẫn “Trên trời một ngày, trên đời ngàn năm”, đáng chú ý này.”

Vương chất kia là người Tấn triều, vì đôn củi ngộ nhập Tiên giới, nhìn thấy hai vị tiên nhân đánh cờ, một ván cuối cùng hần trở về nhà, nhân thế đã là xuân thu trăm độ, cán gổ rìu già đều hư thối thành bã.

Đào Yêu Tháp suy nghĩ điên cuồng, qua một trăm năm, nhân gian chỉ qua một ngày, tất nhiên là yêu ma trong tháp nảy sinh, hóa thành ma giới cấp thấp hơn nhân gian.” Lại nghĩ: “Bọn cha ta nhất định không xông vào Tiên giới, nếu không đi qua đi lại một lần ngàn năm, sao có chuyện phát sinh sau đó?”

Tiểu Tuyết không biết Vương Chi Diễn Cố, đôi môi đang muốn hỏi tỉ mỉ.

Long Bách Linh nói: “Đừng ngắt đường có được không!” Tiểu Tuyết lúng túng, nhin xuống không đề cập đến nữa.

Hứa Thanh Kiệt gật đầu nói: “Lan sư huynh giảng giải rất thú vị, nhưng chúng ta không có kiến thức như vậy, chỉ biết tiên cảnh ám phục cực lớn nguy hiểm, hai huynh đệ tranh nhau đi vào trước.

Ta cảm thấy sâu sắc ân nghĩa của sư huynh, sao có thể để cho hần ta hy sinh tiếp được, tranh giành đặc biệt kịch liệt.

Sau đó sư huynh nói: “Thôi thì hai ta cũng đừng đi vào nữa, ngươi chỉ ngồi ở bên ngoài thôi sáo chiêu dụ thần thú.

Bảy phần người mưu thiên ba phần, việc này có được hay không dựa vào thiên ý rồi.

“Ta nghĩ không tệ, lấy ra sáo sắt thổi sáo dẫn thú, vận chân khí truyền âm sáo vào trong vách đá.

Ngự Thú môn chúng ta thường dùng âm nhạc thuần phục dã thú, sáo sắt ta là thổi chín, chim quý thú lạ nghe nói liền lập tức đến.

Nhưng lần đó ta thổi một ngày, một tháng, một mùa hè, ngoài trừ ăn cơm, ngoài ngủ không ngừng thổi sáo, trong vách đá lại không có bất kỳ sinh vật nào đi ra.”

Tiểu Tuyết nghĩ ra mấu chốt trong này một ngàn năm, chỉ so với một ngày ở Tiên giới...

Người cứ khoác lác mười cái đình, tiếng sáo truyền đến bên kia cũng cực kỳ ngắn ngủi, cho dù có thần thú, sao có thể nghe thấy?” Muốn tăng cường nhắc nhở, lại sợ lại đụng phải cái đình, chỉ có thể nhẫn nại nghe tiếp.

Hứa Thanh lúng túng nói: ” hao tổn hơn nửa năm, Hành kiện sư huynh niệm kỹ sự vụ trong phái, bản thân trở về Ngao Sơn.

Ta quyết tâm muốn tuyển thần thú, vẫn ở nguyên chỗ này mỗi ngày truyền âm thổi khúc.

Lại qua hơn một năm, sáng sớm một cơn mưa to dữ dội, vách đá nơi đó truyền đến tiếng vang kinh thiên động địa, ta vội bò lên quan sát.

Mưa bụi tản ra thạch bích hiện ra, gợn sóng phía trên hồ nước đã biến mất, khôi phục nguyên dạng bình thường.

Hiển nhiên cửa vào Tiên giới đã đóng, ta đang cảm thấy uể oải, thoáng nhìn một cái thân ảnh nằm dưới vách đá kia, một thiếu nữ nhỏ bé trần truồng, đôi mắt khép hờ, ngủ mê ở nơi đó...”

Nghe ngữ điệu hẳn thay đổi, phảng phất trở lại thời khắc thần bí kia.

Trong lòng mọi người có cảm ứng, không khỏi nhắm mắt nín thở.

Long Bách Linh lại sóng mắt xoay chuyển, dần dần nhìn về phía Tuyền Cơ Hoàn, nghĩ thầm “Dao di hiện thân.”

Hứa Thanh Phục thở hổn hển mấy hơi, thở dài: “Chính là lúc này nhớ lại, tình cảnh kia cũng làm cho ta thất hồn... Ta đứng ở bên người thiếu nữ kia, một mực đứng ở bên người thiếu nữ kia, đứng ở mặt trời lặn, quên mất vạn sự vạn vật, ý niệm

trong đầu bốc lên không ngừng, chỉ là nên dùng từ ngữ kia hình dung về mỹ lệ của nàng.

Hắc hắc, ta tu đạo coi như có chút căn cơ, lại cũng si mê như vậy, nếu nam nhân bình thường nhìn thấy nàng, hơn phân nửa sẽ mê muội đến phát điên.” Đám người lè lưỡi khó hiểu, tưởng tượng thiếu nữ làm sao đẹp như vậy.

Hoàng U càng há to miệng, rung mình một cái về phía Long Bách Linh.

Hứa Thanh lúng túng nói: “Lúc hoàng hôn thì thiếu nữ kia tỉnh lại, râm rì rì rì rì rì run rẩy.

Ta cũng tỉnh thần, lấy tấm da thú quấn lấy thân thể của nàng.

Phát hiện gần đó nàng thực ra rất nhỏ, chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, cũng không có yêu khí và trọc khí phạm nhân, chỉ có một hương thơm thấm vào ruột gan.

Trong lòng ta bất ổn vô cùng, cuối cùng cảm thấy có một đại họa, lại không biết giải quyết hậu quả như thế nào.

Suy nghĩ liên tục, quyết định trước mang nàng về Tuyên Thương phái.

Từ Âm Sơn đến Ba Thục ngàn dặm, dọc theo đường đi thiếu nữ kia không nói tiếng người, không biết lễ người, cho nàng mặc quần áo luôn giặt đi, người thấy thức ăn quen liền nôn mửa, ba bữa chỉ ăn sương châu trên cánh hoa, trong vài ngày đã bệnh tình hấp hối tuyệt vọng.

Ta cảm thấy kinh hoàng, vừa đến lúc lao nhao đi tìm Hành tráng sư huynh, hắc kinh ngạc nói: “Nữ nhân này là nhân vật phi phàm, hẳn là tiên tử của Thiên Sơn Nội Cảnh!” Xem sự lợi hại của nàng, vốn định đưa thần nông môn điều trị, nhưng tiên nữ tuyên cổ hiếm gặp, phỏng chừng bọn họ chưa từng tiếp nhận loại ca bệnh này.”

Ma Ngưu đại phu nói: “Ba mươi năm trước, Thần Nông Môn vừa mới trùng kiến, trị liệu cho tiên nữ xác thực không nắm chắc.”

Hứa Thanh Kiệt nói: “Cho nên Hành Thố sư huynh mang nàng rời núi, đi tìm Tụ Văn Phi của Côn Lôn phái hỗ trợ.

Côn Luân tiên tông tề danh cùng Thiên Sơn tiên tông, nàng cứu chữa tiên nữ vẫn tốt hơn so với chúng ta có chủ ý.

Đảo mắt ba năm trước, ta ngày đêm ghi nhớ thiếu nữ kia.

Không biết có phải ý trời hay không, ba năm sau ngẫu nhiên đi qua Kim Lăng, ta lại gặp nàng! Nhưng tiên nữ hoàn toàn biến dạng, biến thành làm ta thần tình điên cuồng, khi thì lại đau lòng như dao cắt.” Dừng một chút, cao giọng nói: “A Dao, sao ngươi lại biến thành bộ dáng như vậy? Vài chục năm qua ta đều không thể hiểu được.”

Vòng Hoàn nghiêm nghị cười khở, nói: “Ta ngược lại nghĩ thông rồi, có thể trách ai đây? Ngươi, Tráng ca, Kỳ Văn phi? Ai cũng không trách được, chỉ oán ông trời trêu ngươi.” Lăng Ba nói: “Hóa ra Đào phu nhân xuất thân Thiên Sơn tiên tông, vẫn bối thất kính.” Vòng Hoàn ôm gối ăn ngon, kinh ngạc trừng mắt nhìn chân trước chân.”

Lăng Ba lại nói: “Vừa rồi Lương thúc hỏi, liên lụy tới đồ đệ bản phái đi xa, những chuyện trọng đại chinh ma thất lợi, kính xin phu nhân nói rõ.”

Lần thứ mười, chỉ vì Y Nhân vong thiên nhai thứ mười.

Yên lặng một hồi lâu, nhưng nghe ngoài đình gió thổi lá lay, dòng suối róc rách, dòng suối róc rách...

Mọi người chỉ lo lắng trong lòng Mang Hoàn, không muốn nói tới chuyện cũ.

Trong chốc lát nàng lại mở miệng, ngữ điệu rất bình thản: “Ta vốn không biết Thiên Sơn Tiên Tông gì, cũng không biết phụ mẫu huynh đệ, trưởng bối văn bối gì đó.

Từ thời khắc ta có ký ức bắt đầu, ta đã sinh sống trong một sơn cốc kỳ dị.

Ăn sáng tiết lộ, ngủ đêm ở U Lâm, Thanh Điều Ngọc Long làm bạn, vô ưu vô lo cũng vĩnh viễn không có tai họa.

Đồng loại phụ cận rất nhiều, chúng ta không có ngôn ngữ, tuyệt không kết giao, nhưng hai bên có thể truyền đạt tình cảm; chúng ta không có dục niệm, ngược lại có thể khiến vạn vật tùy tâm động; chúng ta không có tri thức trí tuệ, nhưng đối với tất cả mọi thứ trong Tiên giới đều rõ như lòng bàn tay.”

“Bên ngoài sơn cốc có từng mảnh hồ lớn, một ngày sáng sớm có đồng loại từ ngoại giới nhập cốc, phát hạ một chú nguyện: Khi hồ nước biến hóa ra thất sắc huyền quang, tất có một vị tiên linh rơi vào phạm trần.

Nguyện vọng này truyền khắp Tiên giới trong nháy mắt, mỗi tiên linh đều không nghe mà biết.

Mặt trời lên cao, ta mạn du đến bên hồ, chợt phát kỳ tượng —— Tiên Linh Hội rơi vào thế gian sẽ là ta sao? Ý niệm cùng một chỗ, toàn thân ta rung bần bật, thể nghiệm được hưng phấn chưa từng có từ trước đến nay chưa từng có.

Lại nhìn mặt hồ, quả thật bảy màu đan xen, màu sắc lóng lánh giống như cầu vồng.”

Nàng nói đến đây, mấy tên đầu lĩnh đều có lĩnh ngộ.

Tiểu Tuyết cũng ngộ ra ẩn ý trong lời nói “Tiên giới” từ sáng sớm đến sáng sớm một lát, nhân gian đã từ Đường triều đến nay.

Thiên Sơn Tiên Tông từ Đường đời nào cũng biến mất, sáng sớm vào cốc là “Đồng loại”, hẳn là Thần Mộc Cung Chủ các loại ngoại cảnh tiên nhân.

Bọn họ xuyên qua tiên phạm, tính ra nguyên nhân hậu sự, cho nên thiết hạ chú nguyện thuận nhân quả.” Suy nghĩ sâu xa, thậm nghi ngờ “Nhân quả là do tiên nhân an bài, hay là thiên ý đã định trước? Ông trời thật có nguyện vọng sao?”

Vòng Côn Bằng vẫn đang kể lại: “Ánh sáng bảy màu rất đẹp mắt, tạp niệm của ta nổi lên, máu trong cơ thịt bôn tẩu, hình như va chạm tạo ra tiếng vang hung phấn —— lần đầu tiên ta phát hiện mình có máu có thịt, cảm giác kia cực kỳ kỳ kỳ diệu, lập tức chạy về phía lòng hồ.

Bình thường tiến vào hồ đập sóng bay đi, lúc này lại giẫm lên bọt nước văng khắp nơi, tại sao thân thể lại trở nên nặng hơn? Ta không biết, cũng không có thời gian suy nghĩ, một cổ dục niệm bốc lên, dẫn dắt thân thể đánh về phía trước.

Đột nhiên rơi vào nước sâu, mắt ta tối sầm, cứ như vậy hôn mê bất tỉnh.” Giọng nói biến thấp, quả thật thất thần mà hôn mê.

Mọi người ngẫm cảm thán “Tiên nữ suy nghĩ phạm trần, lại là tình cảm như thế.”

Hà Cửu Cung nói: “Chắc chắn hồ lớn là bí kính liên thông tiên giới và hạ giới, ánh sáng bảy màu chói lóa ra, là hiệu ứng vung kiếm chém đá vì đầu Đào.

Đáng tiếc, sau khi phu nhân vào hồ một lát, Kỳ thúc đã khô phòng bên vách đá hai năm rồi.” Lan Thế Hải nói: “Tiên giới một khắc, thế gian đã trải qua mấy năm.” Hà Cửu Cung lên tiếng, không nói gì thêm.

Mang Hoàn nói: “Lúc ta tỉnh dậy đã nằm ở dưới vách đá, ô khí trần thế làm ta yếu đi, chỉ hơn nửa ngày khí mạch đã suy kiệt rồi.

Hứa Thanh Tích mang ta rời khỏi Âm Sơn địa giới, kinh Ngao Sơn một đoạn đường, không cách nào cứu chữa tốt cho ta.

Sau đó Đào hành cường tìm phương cứu giúp khác, lại đưa ta đến tay Tụ Văn Phi.

Khi đó Tụ Văn Phi đang ở Vũ Lăng sơn trang tránh chế tạo đan dược, chuyên vì tiên khách nhập thế hành tẩu.

Nghe lai lịch của ta, liền cho ta ăn Nhập Thế Đan,

Mấy ngày sau, khí sắc của ta tốt dần, từng bước thích ứng hoàn cảnh trần thế.

Đào hành bách sự quán thân, không đợi ta khỏi bệnh liền cáo từ.

Trước khi đi còn nhờ Tụ Văn Phi an trí tiên linh, nếu muốn đưa về Thiên Sơn nội cảnh, trước tiên phải đi Ngao Lộc truyền cho hắn một lời.

Ài, Tụ Văn Phi nghĩ một chút sai sót, lại đem ta dẫn về Giang Nam.”

Cô ngẩng mặt lên cười khỏ, nói: “Tụ Văn Phi và ta đều không nghĩ tới, trắc trở cả đời từ Giang Nam bắt đầu từ... Mới đầu Văn Phi tỷ tỷ đối đãi ta rất hiền lành, lấy cho ta mỹ danh “Nghieu Hoàn” cho ta.

“Kỳ Đại Huyền Mi, da dày như nước, ngọc hoàn lộ ra lục châu nồng đậm rơi xuống...”

“Văn tài của nàng tuyệt thế, ngộ tính của ta cực cao, không mấy ngày ta đã học được ngôn ngữ ngôn ngữ nhân loại.

Hai người trước đàm luận về tin đồn Tiên tông, ta thử miêu tả cảnh tượng nội cảnh, cùng với tình hình đồng loại của chúng ta truyền thông linh niệm,

Nàng lật sách ra tiến hành xác minh, khảo thí huyền bí của tiên pháp Thiên Sơn, chỉnh lý ra mấy chục loại yếu quyết tu luyện Thiên Sơn pháp thuật, cũng cho Vô Ưu giới, Vô Trí giới, Linh Hư cốc các loại từ ngữ thượng cổ thêm vào châm thêm một chút.

Ta cũng bởi vậy biết được pháp quy phân chia của tiên tông.”

“Khi ta đang muốn hỏi thăm quy củ nhân gian, vị hôn phu của Tụ Văn Phi phái người đưa tin, mời nàng đến thành Kim Lăng kết hôn, hai ta liền cùng đi Kim Lăng.

Xa giá ven đường giăng rèm che kín, thẳng đến một tòa đạo quán nhỏ ở ngoại thành, thẳng đến một tòa đạo quán nhỏ.

Tự Văn Phi bảo ta tiến vào trong quan tĩnh tu, đợi pháp lực khôi phục rồi mới tính toán.”

“Ta nghe theo nàng an bài ở lại, một đạo cô điếc điếc hầu hạ ăn ngủ, voi tảng gỗ ngốc nghếch hầu hạ nổi lên.

Tiểu Đình viện trồng cây trúc, chuối tây, đủ loại hoa cỏ, mặc dù rất vui mắt, nhưng sao có thể so sánh với cảnh vật tiên cảnh? Ta rất nhanh đã mệt mỏi, cả ngày khó chịu, nhìn trái nhìn phải, tóm lại không thấy Văn tử tử đến thăm ta.

Hắc, nàng tân hôn yên Nhĩ, giống như phu quân liệt hỏa tưới dầu, đâu nghĩ tới đạo quan quanh quẽ? Nhưng ta đối với nhân thế quá hiếu kỳ, rốt cuộc có trời mở cửa quan tự chạy ra ngoài chơi đùa?

Ha ha, lần này đi khó quay đầu a, hồng trần thế giới thịt muốn hoành lưu, nhân gian tượng tọa đại nhạc viên, ta rất nhanh sa vào sắc đẹp muốn hưởng lạc trong nhạc.

Ừm, nam nhân đầu tiên ngủ qua đêm với ta là ai? Nhớ không rõ tên, hình như là một tên béo mập...

Nữ hài phá trái cây ăn phải quả đắng, mập mập kia là đầu mắt gà, đẹp xấu cũng không phân biệt được rõ ràng, nhưng công phu trên giường rất cao, làm cho ta lần đầu tiên muốn sống muốn chết, cách thật lâu còn dư vị vô tận!”

Lời còn chưa dứt, Tiểu Tuyết và Bách Linh khuôn mặt non nớt bay hồng lên.

Mái tóc gáy như sắp rụng xuống ngực, buồn bã nói: “Mẹ! Mẹ, mẹ đừng...”

Vòng Côn Bằng cười khổ nói: “Các ngươi nhất định phải hỏi, sao ta lại không biết xấu hổ như vậy? A, ai lại nói cho ta biết cái gì gọi là xấu hổ? Kim Lăng Nguyệt di Tàn Hoài Hà, hẻm Yên Hoa phong lưu lục triều, nơi kia của Kim Lăng Tàn Hoài sản xuất nhiều dâm diễm ca, dâm phụ đồ đệ.

Ta là một thể ngoại nữ tử hồn nhiên ngây thơ, lẻ loi một mình du đãng trong đó, như là giấy trắng rơi vào vại nhuộm máu.

Nữ hài tử không thể yêu kiều phóng đãng, không thể tùy tiện cùng nam nhân lên giường, những thường thức này ai nói với ta? Không có, lẽ nghĩa liêm sỉ ai dạy ta? Không có ai! Ta hoàn toàn không hiểu Trình Quán là vật gì, chỉ cảm thấy loại thú vị nam nữ chơi trò chơi này trăm biến, vĩnh viễn không chán nản, vĩnh viễn chơi đùa không chán.

Bên trong Phong nguyệt trường có chính là dâm chiêu.

Ta mỗi loại đều muốn thử nghiệm, dứt khoát dán thân vào kỹ viện, treo bài tiếp khách.

Không cần quan tâm đến người nghèo nghèo ít, người đến từ các loại nam nhân cũng không cự tuyệt.

Trong lúc nhất thời Kim Lăng thành oanh động, đều biết bên bờ Tân Hoài có một vị danh kỹ.

Năm đó bị hải tặc Đông Lăng Hải cướp sạch, Thủy Tây Môn đến Mạc Sầu Tây Môn cùng với một cánh cửa hoa phường điêu linh.

Ta một mảng lớn màu đỏ tím, thế mà mang theo các tòa viện tử các nhà sinh ý hưng vượng lên.

Tú bà khách nữ cười không ngậm miệng lại được, bịa hai câu khẩu hiệu là “Hoa liễu thịnh thế, Tiểu Hoàn Trung Hưng”.

Nàng ưỡn ngực, phun từ ngữ vừa nhanh vừa giòn, có ý khoe khoang, đồng thời từng giọt nước mắt lăn dài ra má, khiến người ta nhìn thấy sự thê lương đặc biệt.

Đào Yêu Yêu rút mặt xuống nước mắt, Tiểu Tuyết và Bách Linh Mãng Nhiên uống nước.

Chúng đồ san sát bó tay thở dài, nhưng trong tiếc hận bao hàm sự khinh bỉ ít ỏi.

Mang Hoàn nói: “Kỹ viện kiếp sống qua lại ba năm, danh kỹ xưa tới đây nhiều nhất cũng chỉ hai ba xuân, đến lúc đó tuổi dài mệt mỏi, nếu không có quan thân danh sĩ nâng đỡ, nên sớm suy nghĩ kế lui thân.

Nhưng bản thân ta có tiên chất, dâm hành lâu dài không lưu lại một chút vết rách nào, ngược lại xuất hiện càng thêm điểm quang bản ra bốn phía.

Mất thấy đồng bạn lập gia đình hoàn lương, ta chỉ cảm thấy buồn cười: tân lang tân nương đêm trao đổi, mới lạ chơi vui cỡ nào, nhân loại thiên hướng dùng hôn nhân hạn chế sung sướng, thật sự là ngốc nghếch không trị được.

Người khác làm kỹ nữ hư tạ, miễn cưỡng vui cười, ta lại nghiên cứu kỹ năng của mình, làm ra hứng trí dạt dào, trực tiếp khiến các lão khách trong hoan tràng cũng kinh ngạc không thôi.

Nghe nói càng truyền càng thịnh, thành Kim Lăng sắp điên rồi, nam nhân tới chơi ta phá vỡ ngưỡng cửa, trong đó còn có trượng phu của Tự Văn Phi Long Đình Càn, ha ha... Khi đó ta gặp phải Hứa Thanh Chi.

Nghiêu ca, phản ứng người nhìn thấy bộ dáng của ta phản ứng của ta, thiếu chút nữa đã đem bụng ta cười phá rồi.”

Hứa Thanh Dung xấu hổ nói: “Uổng công ta tu đạo nhiều năm, nhất động sắc mặt xấu xí trăm lần, lại có cái gì tốt mà nói.”

Trầm mặc một hồi lâu, vẫn nói: “Ngày đó, ta phụng mệnh sư môn tiến về Kim Lăng vương phủ, tiếp nhận Vương Tôn Cảnh Tình đi Nga Phấn Sơn bái sư.

Qua đường Ngọc Hoa Lâu trên đường, chợt nghe kỹ nữ trên lầu hô to “Nghê Tông Phái Hứa Thanh Thiên ca ca”.

Ta hoài nghi lỗ tai hỏng rồi, tại sao trong kỹ viện có người gọi ta là môn phái tính danh? Nhảy lên lầu tìm tới nữ tử đang gọi kia, ta đấng bị ánh sáng mặt mũi của nàng làm cho ngây người, chỉ nhìn khắp người la la la, kim nao rực rỡ, hình như là trang phục tiểu thư quý tộc, dung mạo lại như đã từng quen biết.

Nữ tử nói “Ta là Tuyên Cơ Hoàn, người thật là bạc bẽo, chia tay vài năm đã quên mất người ta rồi.

“Trước mắt ta như vén rèm che, mặt mày Thiên Sơn Tiên Linh dần dần rõ ràng.

Cô gái than thở “Chẳng trách người không nhận ra, nhớ lại lúc trước hai ta ở trong núi gặp nhau, ta trần truồng không mặc quần áo đâu.

“Hai ba phát tinh quang, dịu dàng nói: “Thân cận ca, có nhận ra không? Chúng ta là người quen cũ rồi.

Ta còn chưa thu bạc của người, cho người nhìn không đủ, chơi đùa được không?” Ta đột nhiên nhớ ra nàng là người phương nào, trong lúc kinh ngạc muốn quát bảo ngưng lại, có thể nhìn nàng duỗi tay chân ra, từng bước đến gần, tiểu phúc của ta như vô số con kiến đang bò, trong lòng phát sốt, chỉ muốn ôm chặt lấy nàng.

Hai chân hoảng loạn bủn rủn, ta vừa lặn vừa bò ra khỏi tiểu lâu, tiếng cười ngả ngớn quanh quần sau lưng, một mực chạy ra rất xa còn chưa tiêu tan.”

“Ta vội vàng chạy về Nga Mi, gặp phải Hành tráng sư huynh mới an tâm, nói cho hấn biết tiên linh Thiên Sơn bị bán vào kỹ viện, nhất định là việc khuyết đức của Tụ Văn Phi.

Ta đã nói tức giận bốc lên, Yêu sư huynh đi tìm phái Côn Luân lý luận.

Hành can sư huynh ngăn lại nói: “Huyền môn sắp thảo phạt Yêu Hoàng, chớ cùng phái khác gây chuyện, việc cấp bách trước mắt là cứu cô gái kia ra.

“Ta biết mặt ngoài hấn trầm ổn, nhưng thực tế nội tâm đang rất lo lắng.

Bao nhiêu chiến sự chờ vận chuyển, hấn lưu lại phong thư cho sư tôn, cả đêm xuống núi chạy tới Kim Lăng cứu người.

A Dao, sau khi các người gặp nhau như thế nào, trước kia ta xấu hổ nghe ngóng, hôm nay nhất định phải hỏi cho rõ ràng.”

Mang Hoàn nói: “Nhục nghe ngóng? Người làm nghề kiện cũng bị ta mê hoặc? Người quá coi thường hấn rồi.” Ánh mắt lộ ra ngạo sắc, phảng phất vì người qua đời tự hào, nhưng ánh mắt lóe lên mà u ám, chậm rãi nói: “Hành tuần là đem ta từ Ngọc Hoa Lâu đoạt ra.

Đêm hôm đó, lúc ta và khách chơi gái ngủ say, hấn như một cơn gió lớn vọt tới giường trước, cầm một tay cuốn ta nhảy ra ngoài cửa sổ, giá kiếm bay ra khỏi thành Kim Lăng, một mực bay vào sơn động trên hải đảo.

Ta mê muội trong sương mù nửa ngày, sau khi rơi xuống đất mới biết bị người cướp đi mất.

Vừa mới bắt đầu ta rất tức giận, sau đó nhận ra người này nhanh chóng khỏe mạnh, lập tức chuyển giận thành vui.

Hóa ra đồ đệ của Kiếm Tiên là một tên quý nôn nóng, ỷ kiếm thuật đoạt mỹ nữ hưởng một mình, ngay cả tư chất chơi gái cũng bớt đi.”

Lần thứ mười, chỉ vì người Y mất đi chân trời thứ hai.

“Ta hứng thú nổi lên, muốn nhìn thử năng lực trên giường của cao thủ Kiếm Tiên, lập tức cởi quần áo khiêu khích hắn.

Nhưng mặc cho chiêu số sử dụng hết, Đào Hành Hoán lại thờ ơ, ôm cánh tay lẳng lẳng nhìn xem.

Ta càng lúc càng kinh ngạc, hoài nghi nam nhân này chẳng lẽ là tâm địa sắt đá, hắn bất thành linh hỏi: “Người là Thiên Sơn Tiên Linh, pháp lực sao lại đánh mất?” Ta cười nói chuyện “Pháp lực sao? Toàn bộ biến thành mị lực của nữ nhân nha, Đào đại ca không cảm giác được sao?” Hắn trầm tư hồi lâu, còn phải tìm Tụ Văn Phi điều tra rõ ràng, người trước tiên an ổn ở Bàn Đà động này, ngoài động có tòa phạn âm tinh xá, tiếng tụng kinh có thể giúp người thanh tịnh tâm tính?

“Nói xong khóa cửa động lại, đi thẳng ra ngoài.”

“Khí tức kia của ta, lớn tiếng mắng chửi Thiên Minh.

Buổi trưa có một lão hòa thượng tới đưa cơm, hỏi rõ nơi này là Phổ Đà sơn Bàn Đà động, bốn gặp mặt biển rồi xa bụi lớn, mỗi ngày trong sáng chuông mõ cổ, chỉ nghe tiếng tụng kinh bá phạt của các tăng lữ trong tinh xá.

Ta giận quá hóa cười, tìm cách dùng chiêu này để chế trụ quân bài của Tần Hoài, không khỏi quá ngây thơ rồi, quá ngây thơ.

Lập tức triển khai mị thuật, lập tức thu phục lão tăng đưa cơm kia, sau một phen vân vũ, ngoan ngoãn mở cửa dẫn ta các nơi du ngoạn.

Đợi đến ngày đào về đảo, mấy lão hòa thượng trong tinh xá đều không niệm kinh rồi, toàn bộ trở thành ác quỷ dưới váy ta đói, suốt ngày “Tiểu nương tử, tiểu hoàn tử” kêu loạn cầu hoan.

Sắc mặt Hành Phôi cực kỳ khó coi, giống như khiêu chiến trừng mắt nhìn hắn, trong lòng nói “Pháp lực” của ta đã thấy hay chưa, có nam nhân nào ngăn cản? Hắn không nổi giận trách mắng, mở miệng hỏi “Phụ phu của Tụ Văn Phi cũng có

dính cùng người?” Ta trả lời “Đúng vậy, ta tính là người yêu thủ tịch của hân a.

Vị Long Đình Càn công tử tự phụ phóng khoáng kia, được xưng là Thiên Phủ Long Chung, lên giường bắt quả chỉ là một mũi thương hình sáp màu bạc.

“Hành tráng nói...” Chẳng trách Tự Văn Phi mang theo gia đình trở về Võ Lăng, nàng sợ trượng phu bị người dụ hoặc, lại không có biện pháp đưa người về Tiên giới, đành phải tránh xa hân rồi.

“...”

Hoàng U chợt chen lời: “Vị Long bà kia rất có thể nhìn được sao, trượng phu vụng trộm tìm tình yêu, sao không giết hai người tiết hận? Côn Luân tiên khách chút thủ đoạn này cũng không có?”

Lan Thế Hải nói: “Tiên tông Côn Luân chia làm hai chi nhánh trên trời, Thiên Võ Túc.

Thiên Võ Túc Thượng Võ hiệu chiến, thiên văn sùng bái túc sát văn.

Tự Văn Phi thân là thủ tọa thiên văn, sát nhân thương là tội kỵ trong tông môn.” Chuyển hướng Ngọc Hoàn hỏi: “Hành Thố sư huynh có Phá Không kiếm, sao không dùng kiếm này phá vỡ hư không một lần nữa, đưa người trở về Vô Ưu tiên giới.” Bởi vì hành động cũ của nàng quá mức dâm ô, có danh hiệu “Đào phu nhân”, bất giác sửa lại xưng hô,

Mang Hoàn thấp giọng nói: “Cho dù phá vỡ hư không, ta cũng không về được.” Lan Thế Hải nói: “Lại là sao?” Tuyên Cơ Hoàn do dự một chút, đáp: “Thiên Sơn Tiên Linh muốn về Thiên Sơn Tiên giới, phải là xử nữ đồng thân.

Người thanh tỉnh thì tâm tĩnh, bất luận nhập thế bao lâu, đều có thể xóa đi ô nhiễm của trần hoàn.

Mà ta, ta là người phá thân, sắc mặt muốn ném thử, cát căn cốt, bởi vậy pháp lực của tiên linh mất đi.

Trong Vô Ưu giới lúc loanh quanh trăm ngàn năm, trên người ta dính đầy bụi bặm, chỉ có tuổi thọ thể gian, vừa đi vào đã mục nát thành tro bụi.”

Một lời nói, nghe được Long Bách Linh trong lòng giật mình, thầm nghĩ “Dao di kiếm nghiệm thân thể ta, còn nói xong liền đưa ta thẳng cấp vào Vô Ưu diệu cảnh.”

Nhưng ta là con gái của Long gia, sao lại là tiên linh Thiên Sơn gì đó?” Liên hệ mấy cái điểm đáng ngờ, trong lòng kinh hãi “Dao di cực lực ngăn cản hôn sự của ta, chỉ vì bảo trì đồng thân! Kỳ thật không chỉ nhằm vào tướng công, ta gả cho bất luận kẻ nào cũng sẽ ngăn cản.

Vì sao phải đưa ta tới Thiên Sơn Tiên giới, rốt cuộc ta là ai?”

Mang Hoàn nói: “Tiên Linh mất đi thân thể ngang ngửa với phạm thai, hành trạng hơi biết thiên luật này, nhưng vì một đường hy vọng hướng về Tự Văn Phi thỉnh giáo, qua đó thất vọng là có thể tưởng tượng được rồi.

Hắn ta xác nhận ta không cách nào trở lại Tiên giới, đã muốn trị hết tâm trên đời của mình trên đời.

Đề lão hòa thượng rời đi, lại mời một nhóm ni cô lên đảo niệm kinh, trông cậy vào lần này ta có nên không tuyển không? Ha, Trát ca quả thật là chính trực quân tử, ai biết giữa nữ nhân cũng có cách chơi.

Đám ni cô vốn nén tâm hỏa, bị tính tình phong ngôn lẫm tai của ta phác họa, ba năm ngày liền bỏ qua kinh quyển, giả Phụng Hư Hoàng đùa nghịch vô cùng vui vẻ, trực tiếp biến Phạm âm tinh xá kia thành vòng vây thư tình.”

tội phạm quá mức tâm ô, mọi người thần sắc lúng túng, thầm nghĩ “Tự Văn Phi cho nàng chữ ” tâm tiện”, cũng không hoàn toàn là vu oan.” Vài tên thiếu niên càng xấu hổ xấu hổ.

Lăng Ba kêu lên: “Đào phu nhân!” Vừa rồi Tuyên Cơ mới thu liễm lại, ngừng một lát nói: “Kế hoạch lại lần nữa thất bại, tiến bộ đành phải tiễn ni cô đi, từ nay về sau không tiếp nhận người lên đảo nữa.

Hắn cả ngày trầm mặc ít nói, hiển nhiên đầy trong bụng buồn bực, nhưng ta so với hắn còn tức giận hơn.

Thế nhân không phân biệt nam nữ, ai không bị ta mê hoặc? Nhưng vô luận ta trêu chọc như thế nào, hắn chính là không động lòng, vậy cướp ta đến đây làm gì? Năm giữ mấy tháng, một ngày ta rốt cuộc nhin không được, thu hồi mị sắc lớn tiếng

chất vấn, hỏi hấn có quan hệ gì đến ta, nếu là căm ghét dâm loạn, không bằng một kiếm giết ta bớt việc!”

“Hành kiện yên lặng chờ ta phát tác xong, bỗng nhiên nói ra: “Bởi vì ta thích ngươi...”

“Ta không hiểu nổi, đứng ở đằng kia sững sờ, chỉ nghe hấn nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã yêu ngươi rồi.

Trong lòng ta còn ý nghĩ riêng, không kịp đưa ngươi trở về Tiên giới, để đến lúc ử thành sai lầm lớn.

“Ta tò mò hỏi: “Ý riêng của ngươi là gì?” Hấn nói như đinh đóng cột: “Kết làm phu thê với ngươi, ta gặp được ngươi thì ý nghĩ này của ngươi sao?

Thiên Sơn Tiên Nữ thuần mỹ tuyệt thế, là nam nhân nào cũng muốn có được.

“...”

Đào Yêu Yêu âm thầm khen lớn: “Thật sáng khoái! Vô trang vô ảnh, lòng dạ thẳng thắn, nam tử hán đương nhiên phải như thế!” Theo tin cũ bóc ra, hình dáng của phụ thân dần dần hiển hiện ra, lại là sự lỗi lạc kiên nghị như vậy, hơn xa sự nhu nhược trước kia tưởng tượng.

Vòng Hoàn hơi hé môi, giống như đang hồi tưởng lại hạnh phúc ngắn ngủi kia, tiếp tục nói: “Nghe thổ lộ của hấn, mặt mày ta hớn hở nói: “Làm vợ chồng còn không dễ, hiện đã là nhất định mà.

“Vội vàng không ngừng cởi áo cởi đai lưng ra.

Hấn lại lắc đầu, xoay người đi ra cửa phòng, làm ta mờ mịt đầy đầu.

Ngày thứ hai hỏi, hấn phun ra hai câu: “Ta muốn Minh Môi chính cưới, chính thức bái đường thành thân với ngươi.

“Ta nói hay, chúng ta viên mãn phòng lại bái đường, rơi xuống trước phải khoái hoạt trước.

Hấn lại lắc đầu rời đi, năm lần bảy lượt ta mới hiểu được, hấn muốn kết hôn trước rồi mới có thân da thịt, thế nào cũng phải tuân theo bộ lễ pháp này.

Ta tức giận đến mức hàm răng ngứa, nghĩ thầm giữa nam và nữ là chuyện như vậy, sau khi kết hôn có gì khác biệt? Khuyết đạo bậc để cho bản thân nhảy qua, thuần túy là đàn độn ngốc nghếch to lớn.

Tính cách quật cường của ta cũng lên rồi, nhưng lại phải đồng phòng với hắn trước, sau đó cử hành hôn lễ. Hai người cứ như vậy giăng co hơn nửa năm.

Ta hận sâu sắc đi câu nệ không tan, càng nhìn càng thấy hắn tử thật thà vui vẻ đậm tướng đậm đấng này.

Ài, ta chỉ là tướng hắn kiềm nén tình dục, ra vẻ chính phái, nhiều năm sau mới dần dần tỉnh ngộ: Nam nhân yêu thương nữ nhân, khó khăn nhất chính là hai chữ “Tôn trọng”. Nàng xuất thần một lát, ung dung nói: “Nam nhân yêu ta không ít, tôn trọng ta lại không nhiều.”

Hứa đại ca, ngươi là anh hùng hảo hán, ngươi cũng yêu thương ta, nhưng nếu muốn ngươi cưới kỹ nữ làm thê tử, công khai sính lễ đón dâu, ngươi có làm được không?”

Hứa Thanh Kiệt á khẩu không trả lời, nhớ lại mấy năm cổ kị chuyện cũ, chỉ vì thanh danh của Cố Toàn Nga Nga Hoàng, so với yêu thích chân chất, bản thân mình thật sự nhỏ bé đáng khinh bỉ.

Nhất thời trong lòng cảm thấy uể oải, gan bóc ra bí mật hoàn toàn không còn nữa...

Lăng Ba không muốn nghe bọn họ tranh giành món nợ tình, chỉ muốn điều tra rõ yêu điểm Huyền môn ở điểm cuối cùng, bẻ ngón tay nói: “Theo lời Đào phu nhân kể lại, ngày viễn chinh Yêu Hoàng sắp tới gần, đồ đầu tiên đào còn ở lại trên đảo sao?”

Mang Hoàn nói: ” chinh phạt Yêu Hoàng là cơ mật của Huyền môn, hành kiện kiện chưa bao giờ tiết lộ với ta.

Nhưng mùa xuân năm đó hắn thường rời đảo, ít thì ba năm ngày, nhiều thì một tháng, lần cuối cùng ra khỏi đảo dặn dò “Nguyệt Thiên phái có đại sự phải làm, ta muốn ra ngoài vài ngày, ngươi ở lại đây an tâm.

“Lưu lại chín cánh cửa kỳ xảo tự động rơi gỗ, làm nô bộc nấu cơm giặt quần áo...”

rối gỗ không bị nữ sắc dụ dỗ, lần an bài này có thể nói tử mỉ.

Ta cười thầm làm việc linh tinh, hơn phân nửa là muốn làm cái trò trừ dân tâm gì đó, lập tức dễ dàng tiến đưa hắn đi.

Nào biết rằng một đi hai tháng, ba tháng, nửa năm cũng không thấy quay lại.

Ta sốt ruột rồi, ban ngày ăn không hết đêm tối không ngủ được, có như là có móng mèo cào xé ruột gan.

Trước nay ta chưa từng đeo một người như vậy, cũng không biết vì cái gì, sau khi vào đông ta không thể nhìn được, lệnh cho con rồi đón gỗ con thuyền, ta liều mạng cũng muốn đi tìm con thuyền rèn luyện lạnh lạnh.

Đúng lúc này trên đảo có một nam nhân tới, tự xưng là con trai của tiên tông Côn Luân Hư tiên sinh.”

Lăng Ba nói: “Tử Hư tiên sinh!” Nàng vẫn luôn khí định thần nhàn, nghe vậy lại đổi sắc, không ngừng lẩm bẩm: “Tử Hư tiên sinh, Tử Hư tiên sinh... Côn Luân có vị tiên khách này?” Lan Thế Hải và những người khác đều nói không biết.

Đào Yêu Yêu thất kinh: “Lăng Ba thất kinh, không tầm thường.” Long Bách Linh suy nghĩ một chút rồi nói “Lý Thanh Chiêu có Thi Vân” Ô Hư tiên sinh Hư Tử, người nọ hiển thị là tri thư thức văn.” Lăng Ba nói: “Ừm, Đào phu nhân nói tiếp đi.”

Mang Hoàn nói: “Nam nhân kia vải xanh che mặt, nhìn không rõ tướng mạo, pháp lực cao không thể tưởng tượng nổi.

Hắn thân cứng rắn xông vào Bàn Đà động, rồi gỗ đón thế vây công, đảo mắt đã chấn hắn thành cặn gỗ nhỏ.

Hành kiện nói cho ta biết, chín con rồi có thể xếp được trận pháp Chân Võ, Tượng Thiên Vương Thuần, Sư Tử Hồng, Trích Thiên Thứ các loại pháp thuật đều đã thông suốt, kết thành trận pháp kiên cố vạn ma khó xâm nhập.

Quái khách kia lại một lần nữa bị phá, thật khiến ta sợ hãi.

Đi gần với u hồn của hắn, đè lên đầu vai ta nói: “Dựa vào bản lĩnh của ta, có thể giết người hay không?” Ta đáp tiếng “Có thể”

“Quái khách cười hỏi: “Có thể giết mà không giết, là bạn hay là địch?” Người lẻ lười căn chữ, tiên sinh dạy học sinh làm học sinh.

Hắn biểu diễn thần thông vừa thân thiện, xem ra là muốn thu được tín nhiệm của ta.

Ta sợ ý giảm đi, hỏi ngược lại “Ta có bằng hữu lợi hại như ngươi sao? Sao ta không nhớ rõ?” Quái khách cười nói: “Dù sao cũng nên nhớ kỹ Hoa Văn Phi chứ? Trước kia trong khuê phòng của ngươi có bạn bè thân mật.

Ta là Hư tiên sinh con trai của Côn Luân Thiên Võ Túc, Tự Văn Phi mời ta ra núi giết ngươi.

Có người nói là bằng hữu dễ kết giao, Oan gia khó hiểu.

Kẻ hèn thích làm hòa lão, muốn lấp đầy mối thù truyền kiếp tỷ muội các ngươi.

“Ta nửa tin nửa ngờ nói: “Giết ta? Cũng chỉ vì chuyện Long Đỉnh Càn trộm tinh? Côn Luân trên trời không phải là cảnh sát sao, Văn tỷ tỷ chỉ cầu tránh né ta, vừa rồi dọn đến Võ Lăng.

“Tử Hư tiên sinh nói” dọn nhà, không dời được lòng, trái tim của Long Đỉnh Càn đã sớm bị ngươi cướp mất.

“...”

“Sau đó hắn kể lại hiện trạng của vợ chồng Long thị: Sau khi Long Đỉnh Càn trở lại phòng tổ tiên Võ Lăng, ba hai ngày đã hại bệnh tương tư, Trà Bất Tư không muốn ngày đêm điên điên khùng.

Một hồi lặn qua lộn lại gọi là “Tiểu Hoàn, Dao Khanh”, một hồi thất cổ nháo nháo cười hai phòng.

Tự Văn Phi biết rõ nguyên nhân, ngại vì môn quy không tiện ra tay, liền mời con trai Hư tiên sinh của Thiên Võ Tú diệt trừ gian phụ, lấy ý niệm của tuyệt tượng phu không phân biệt.

Tử Hư tiên sinh tra ra được Hành Khoái Chung yêu ta, nếu giết ta đi chọc giận cường tráng, sợ tổn thương đến sự hòa khí của hai phái Côn Luân Nga.

Huống hồ Thiên Võ Túc cũng có đức hiếu sinh, sao chịu vì con cái tự oán tạo sát nghiệp?”

Lần thứ mười, chỉ vì người Y mất đi Thiên Nhai Tam...

“Nghe Tử Hư tiên sinh nói có trật tự, ta tin bảy tám phần.

Tự Văn Phi từng nói với ta Côn Luân pháp nghĩa, ta hỏi vài câu, Tử Hư tiên sinh đối đáp như dòng, quả thật là một vị tiên khách Côn Luân.

Cuối cùng ta hỏi: “Ngươi đã không muốn giết ta, tìm được nơi này làm gì?” Tử Hư tiên sinh đáp: “Hiện nay Côn Luân, hai phái Nga Lăng nguy cấp, giải cứu đều ở chỗ ngươi, vì vậy tới đây đưa tin cho ngươi, vì vậy đặc biệt đưa tin.

“Đưa hai ngón tay ra, nói ra hai nguy cơ cấp bách.”

Lăng Ba nói: “Hai chuyện gì nguy hiểm?”

Mang Hoàn nói: “Thứ nhất, hắc nói Huyền Môn đang đại hành tiêu diệt Yêu Hoàng, một đường liên tục chiến đấu, khơi dậy sự giận dữ của Ma đạo chúng.

Yêu ma tà giáo trong thiên hạ kết thành huyết minh, dục ý cùng chính đạo cá chết lưới rách.

Nga Khuyết phái cũng là nỗ lực hết đà, ngừng ở quần đảo Đông Hải Lưu lâu nghỉ ngơi và hồi phục, ý cầu cứu giúp một chiến dịch.

Trận chiến này tất nhiên thương vong cực lớn, Đào Hành làm chủ tướng Chân Võ Trận, khả năng may mắn còn sót lại cực kỳ nhỏ bé.

Hành cường nhược bỏ mình, Ngao Bính tất diệt, mà ta cũng sẽ mất đi người có thể tin cậy nhất bảo hộ.

Nguy cơ thứ hai liên quan đến Côn Luân tiên tông, nói Long Đỉnh Càn Thừa Vận là Chân Long Thiên Tử được phái trên thiên văn tuyển chọn.

Tự Văn Phi nhập thế gả cho hắc, chính là vì kế nội trợ, hiện tại Long Đỉnh Càn Tình Nghiệt dây dưa, tâm thần điên cuồng tính mạng có thể nguy nan.

Người này vừa chết, thiên văn tức kể thất bại, phái Côn Luân khó thoát khỏi vận rủi suy vong.

Trong minh minh trời xui đất khiến, hai nam nhân tình hệ một nữ, vận mệnh hai phái cũng nắm trong tay ta.”

Đào Yêu Yêu đột nhiên kêu lên: “Tử Hư tiên sinh âm hiểm xảo trá!” Trong lòng mọi người tràn đầy đồng cảm, bình tĩnh nhìn hắn giải thích tiếp văn.

Nhưng Đào Yêu chỉ dựa vào trực giác suy đoán, trong lòng mơ hồ có ấn tượng, Chân giáo phân tích chỗ âm hiểm của Hư tiên sinh, lại không thể nào nói ra, ngơ ngác nói: “Ặc, ta suy đoán lung tung, không chuẩn, còn nghe mẩu thân.”

Long Bách Linh đã suy đoán thấu triệt âm mưu của “Tử Hư tiên sinh” không khó đoán: phá hư viễn chinh của Ngao hào phái, khống chế thủ tọa thiên văn của Côn Luân.

Mấu chốt của hai việc này là Đào hành kiện cùng cha ta, hai nam tử lại cùng nhau yêu một nữ tử.

Cho nên Dao di là mấu chốt mấu chốt, lợi dụng nàng cạm bẫy, Ngang Côn Luân đều nhập cốc.

Chỉ là Tử Hư tiên sinh bịa chuyện quá nguy hiểm, thuận tình hợp lý không sơ hở chút nào, phần gian ác này mới kinh người.

Hắn không cần tận lực kích động, Dao di cũng sẽ kinh hãi thất thố, làm ra hành động theo dự đoán của hắn.”

Quả Thính Hoàn nói: “Đi hòn đảo này một đi không trở về, ta sớm liệu rằng hắn thân khôn hiểm địa, nghe tin càng nóng lòng, năn nỉ Hư tiên sinh dẫn ta đi gặp hắn.

Tử Hư tiên sinh hỏi: “Người thấy hắn làm gì?” Ta vội vàng đáp: “Ta muốn dẫn hắn rời xa chiến trường! Hành Hoán Lai đến tác chiến dũng mãnh, xung phong hãm trận nào sống chết của mình? Ta muốn cứu hắn thoát hiểm, tiên sinh người thần thông quảng đại, nhất định có thể giúp chúng ta! “Tử Hư tiên sinh nói “Người nghĩ như vậy là đúng rồi, Ma đạo nghịch thiên, cuối cùng sẽ tự diệt, cần gì phải liều mạng đồng quy vu tận với hắn.

Tông mạch của Nga Khuyết phái tồn tại, đều là vì chút ý niệm Tích Sinh này của ngươi.

Ngươi lập công lớn cho Ngao Thiên, có thể cống hiến sức lực vì Côn Luân không?” Ta vội nói “Như dẫn ta đi gặp người khỏe mạnh, muốn ta làm gì cũng được.

“Tử Hư tiên sinh nói” Tương lai ngươi và hành trướng kết thành quyền thuộc, hoặc có thể bớt chút thời gian đi nhìn Long Đỉnh Càn một cái.

Hắn nghĩ ngươi cũng sắp điên rồi, tuy là thành thân vô vọng, còn xin ngươi chính miệng từ chối, hảo ngôn khuyên nhủ, khiến hắn thuận lợi đứt đoạn vọng tâm.

Nếu thiên văn đại kế có thể thành, Tự Văn Phi cũng có thể trùng tu tình hữu nghị với ngươi tu luyện.

Hôm nay ta làm việc chuyên mời vì chuyện này, không biết tôn ý đồng ý hay không?”

Long Bách Linh thầm nghĩ “Tử Hư tiên sinh quá giáo hoạt, điều kiện này nhìn như ép người làm khó dễ, kì thực không có gì quan trọng, mục đích là làm rối loạn suy nghĩ của Dao di, tránh cho hậu quả thâm tư lang phái mất đi chủ tướng của nàng.”

Mang Hoàn nói: “Ta không có khẩu hiệu đáp ứng, nhưng trong lòng lại rất sâu lo.

Nghĩ tới tính nết của Long Văn Càn kia là của quý công tử, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, sao lại ủy khuất mình một chút? Huống chi ta chỉ biết dẫn người động tình, chưa từng cự tuyệt tình yêu của nam nhân? Chuyện này coi như khó khăn, nhưng vì cứu giúp cường trướng đáp ứng trước, đi một bước tính một bước thôi.

Đang lúc ta tính toán, Tử Hư tiên sinh đã tung mây mù lên, mang theo ta bay đến xung quanh Nghiêu Lâu quần đảo.

Chỗ đó rải rác mấy chục hòn đảo lớn nhỏ, trên nước biển tung bay đầy thi thể trôi nổi.

Tử Hư tiên sinh chiếu sáng mặt biển.

Chỉ thấy trong tử thi có thần thú, yêu tinh, cùng với nhân loại hai phe chính tà hơn ngàn người.

Tử Hư tiên sinh chỉ điểm, gần đây yêu ma ngoan cố chống lại, tiên gia trên hải ngoại ba mươi sáu đảo đều tan tác, chỉ còn một mình Xi phái Nga độc sức chiến đấu.

Ta đã dự liệu tình hình chiến đấu kịch liệt như thế nào, tuyệt đối không dám nghĩ đến trình độ này! Lúc sợ hãi hi vọng duy trì bình an tốt, ý niệm muốn để cho hãn thoát ly chiến cuộc càng thêm gấp gáp.”

“Tử Hư tiên sinh đáp xuống Tu Ma đảo lớn nhất, Côn Bằng phái đóng quân ở trung tâm đảo, hãn chỉ rõ đường nhỏ liền rời đi.

Ta một mình đi đến doanh địa của Nga Thanh phái, thăm nghĩ doanh bàn phòng bị nghiêm mật, như thế nào có thể tiềm nhập thấy hành trình kiện? Nói đến cũng là trùng hợp, người giữ cửa doanh là người quen cũ, rất nhiều khó khăn giải quyết dễ dàng.” ghé mắt nhìn Hứa Thanh Phục, hỏi: “Kỳ ca, còn muốn ta nói tiếp không?”

Thần sắc Hứa Thanh Cương bình tĩnh, chậm rãi nói: “Từ trước tới nay, mỗi lần kể lại sự kiện đêm đó cho người khác, ta đều sẽ ẩn đi tiết tấu dâm tà kia.

Sư tôn và đồng môn chỉ nói ta là bằng hữu vì thiên vị, trộm thả tình nhân khoẻ mạnh gặp gỡ hãn ta.

Nào biết ta là sắc lệnh mơ hồ, vô sỉ xấu xí làm việc.

Hôm nay làm tráng anh linh tại thượng, ở trước mặt nữ nhân hãn yêu thương, ta lại giấu diếm thiên lý bất dung! Ngươi đã không nói, ta cũng muốn nói!” Bước lên nửa bước, nhìn lên phía trên nói: “Đêm đó, Hứa Thanh Phục ta trộm tình thông gian với Côn Bằng, sau đó rồi loạn Phương Thốn, đem tất cả chú phù nhập doanh giao cho nàng.”

Mang Hoàn nói: “Đúng là như thế, hôm nay ta không thể nói dối lương tâm trước mặt huynh đệ của hãn.” Hãn cũng ngửa mắt nhìn lên, giống như quỷ hồn đào mạnh mẽ đang đứng đó, nghiêm nghị nói: “Là Tuyên Cơ Hoàn ta chủ động câu dẫn Hứa Thanh Phục, lừa hãn giao ra pháp môn vào doanh trại.

Mọi ca, bình sinh ta làm vô số việc xấu, nhưng tự cho mình là không bao giờ chịu thiệt ai.

Chỉ có điều lần đó dẫn huynh đệ người trượt chân, dẫn đến về sau lưng mang tiếng xấu, nợ người ta nợ người có thể vĩnh viễn cũng không biết được.

Hôm nay hai sương đối chứng, nếu người hơi được tẩy tuyết, ta nguyện rơi vào mười tám tầng địa ngục vĩnh viễn không siêu thoát.”

Mọi người không biết nói cái gì cho phải, khinh bỉ gian tình xấu xí, lại kính nể dũng khí tự lo sợ của hai người bọn họ.

Đào Yêu Yêu vốn đã xấu hổ không có đất, hận không thể giấu đầu vào kẽ đất, tiếp theo nghe thấy hai người nói thẳng tội ác, phảng phất như có lực lượng gì đó bức bách bọn họ khai báo.

Nghĩ kỹ lại, “Lực lượng” kia chính là thiện căn sâu giấu trong lòng người.

Nhất thời ghét ác ý tiêu tan, thương hại mẫu thân, thương yêu phụ thân, đáy lòng chỉ còn lại một vùng thê thương.

Cù Hoàn nói: “Căn cứ vào doanh bản của Nga Đào phái xếp theo Chân Võ trận, doanh môn do thần thú Ngự Thú môn thủ vệ.

Xa xa ta nhìn thấy Kỳ ca gác giao lộ lại, suy nghĩ người quen dễ nói chuyện, gan càng thêm to mà đi.

Đi đến trước người không nói gì, trước tiên lộ nụ cười, hấn nhìn ta liền không bước chân ra được.

Lần trước Ngọc Hoa Lâu thất thổ, ta đã nhìn ra hấn khổ sở ký tự.

Trước mắt thế không cấp tốc trì hoãn, lập tức triển khai toàn bộ mị công, trêu chọc khiến hấn tình nhiệt, dặt tay trốn vào trong bụi cỏ cầu thả.

Đợi khi mặt trăng lên tới đỉnh đầu, Kỳ ca đã làm tôi tớ dưới váy của ta, mơ mơ màng màng giao ra tiên phù nhập doanh.

Ta giả vờ tìm nước rửa mông lung, dọc theo đường mòn tiến vào doanh bản.

Tiên phù kia đeo bên người, tức là có “Đan Dương Cử Chuyển” công, bên trong Chân Võ trận thoải mái không ngại, thần thú thủ doanh cũng chớ ngăn cản nữa.

Về phần bố trí các môn kiêu của Chân Võ Trận, trước kia ta và Tụ Văn Phi nghiên cứu rất kỹ, biết trận pháp vạn biến, vị trí Thiên Long Thần Tướng là cố định không thay đổi.

Lập tức rẽ qua ba lần, thần không biết quỷ không hay chui vào lều trại rèn luyện.”

“Hành kiện đại kinh, hỏi ta sao lại tới đây? Một thiên lừa dối lớn ta đã sớm biên soạn xong, nói hử cố ý đến đây cáo biệt, ngày mai ta sẽ gả cho Long Đình Càn làm tiểu thiếp, kiếp này sợ rằng khó gặp lại người đã khó.

Hử càng thêm kinh ngạc, nói Tụ Văn Phi sao lại cho trượng phu cưới nữa, thiên văn tức tuy ngạo sát, nhưng văn phi tâm cao khí ngạo, ép không phải giết ta không được.

Ta giả vờ khóc đạo: “Chính vì văn phi muốn giết ta, cho nên ta đã đính hôn với Đào Hành, không thể gả cho Long Đình Càn.

Tụ Văn Phi lấy thiên minh làm hạn định, lệnh cho ta cùng vị hôn phu đến chỗ nàng chứng thực, nếu không đem ta bầm thây vạn đoạn.

“Hành tráng an ủi nói.” Đi vào trong doanh trại Nga Nghiêu phái, không cần để ý tới từ ngữ dọa dẫm bức kia, không cần để ý đến lời nói đe dọa đó.

“Ta gấp gáp nói: “Tính cách của Văn Phi ngươi còn không biết sao? Từ trước đến nay nói ra như núi lở, tuyệt không có đường quay về.

Cho dù Ngao phái bảo vệ ta thì sao! Văn phi vì bàn đạp tiên ngôn, triệu tập cao thủ Côn Luân mãnh công Nga triện công.

Cho dù các ngươi thủ thắng, Hư Vô Tam Phong cũng sẽ bị máu tươi nhuộm đỏ!”

“Lời giải thích lần này là thuận theo lời bịa đặt của Hư tiên sinh.

Hành kiện quả nhiên làm thật, chấp tay sau lưng chậm chậm bước đi trầm tư.

Ta thừa cơ nói “Long gia là thế tộc trâm cài tóc, chú ý lễ giáo luân thường.

Nếu hôn sự của bọn ta làm chuẩn, Long công tử kiêu ngạo hơn nữa cũng không thể cưới vợ chồng.

Chính vì có đạo lý này, Văn Phi mới làm phép đưa ta ra hải ngoại, nếu không có Côn Luân tiên phù hộ thân, ta sao có thể xâm nhập cơ quan tầng tầng Huyền Môn yếu địa!” Huyền Môn phù chú cuộn cuộn lên Côn Luân, ta xông pha thành công, nghiễm nhiên là chứng cứ hữu lực nhất.

Hành Lương không khỏi không tin, chẳng lẽ Huyền Môn gặp phải quyết chiến, chủ tướng sao có thể tự ý rời đi?” Ta khuyên “Dùng kiếm quang này đi tới Vũ Lăng, bằng pháp lực của người chỉ cần non nửa canh giờ, cùng ta gặp văn phi, lập tức trở về đảo này, chỉ sợ trời còn chưa sáng? Không làm hỏng đại sự của Huyền môn?

Chẳng lẽ Thiên Lượng yêu ma đã công tới? Trên đời tuyệt không trùng hợp bực này!”

Mọi người tim đập thình thịch, thầm nghĩ “Nhưng lại trùng hợp bực này! Yêu Hoàng ngay từ lúc bình minh bắt đầu tổng tiến công... Đây không phải trùng hợp, mà là đại kế trước sau quán lược!”

Long Bách Linh suy nghĩ sâu xa hơn “Lại là Hư tiên sinh kia âm thầm giở trò quỷ.

Tình huống doanh địa của Nga lang phái, Hứa Thanh Phục mê luyện Dao di, hẳn tất cả đều biết tường tận chuẩn bị.

lợi dụng Dao di dẫn dắt Thiên Long Thần Tướng, phối hợp với Yêu Hoàng phát động thế công, xem ra người này hơn phân nửa là thủ hạ của Yêu Hoàng.”

Lần thứ mười, chỉ vì Y Nhân vong thiên nhai thứ tư.

Mang Hoàn nói: “Thời gian khắc từng khắc trôi qua, hành kiện trầm ngâm chưa quyết định.

Như đợi đến khi có gió mạnh truyền ra, muốn đi tuyệt đối không thành công.

Ta ai oán nói: “Nữ nhân dù sao cũng cần nam nhân bảo vệ, nếu người không bảo vệ ta, người nếu không bảo vệ ta...

Ta không thể làm gì hơn là mạo hiểm gả cho Long Đình Càn, cầu ở trong vòng tay hấn an ổn.

“Tình thế cấp tốc quỳ xuống dưới chân, ôm lấy chân hấn nói: “Hai ta đi tới trước mặt Văn Phi thành thân, mời nàng làm người lập gia đình.

Đại ca, người không phải luôn kết hôn thành lễ với ta sao?”
Lời nói kia khẩn thiết, cũng không phải tất cả đều là lừa gạt sao?

Người khỏe mạnh bị đánh động, đỡ dậy ta nói: “Được, chúng ta đi gặp Tự Văn Phi, nhưng mặt trời mọc trước đó nhất định phải chạy về.

“Hấn là anh hùng quyết đoán, tình biết kinh động sư môn khó thoát thân, chỉ lưu lại một lối đi, viết “Bởi vì tư hành viễn, cam chịu nhận tội”

Lập tức lặng lẽ ra khỏi doanh trướng, ngự kiếm quang mang ta bay đến đại lục.

Muốn nói kiếm thuật kiện tráng quả thực cao siêu, nửa chén trà công phu đã chống đỡ được hồ nam.

Ta nhìn thấy dạ vụ núi non cao ngất, thử hỏi “Đây là đâu?”
Hấn trả lời “Hồ Nam Hành Sơn “

Trong lòng ta bị dọa nhảy dựng, nhanh như vậy, từ Long gia phản hồi Đông Hải thật có thể trước khi trời sáng, nhưng ta sao có thể tha cho hấn trở về tử địa! Vì vậy đổi lại là Tự Văn

Phi không có ở chỗ của Long gia, lệnh cho chúng ta đi tránh Tần Sơn Trang gặp mặt.”

“Tị Tần sơn trang ở vào đáy núi Vũ Lăng Thái Lăng, là chỗ tĩnh tu bí mật mà Long gia cho Tụ Văn phi tu luyện cho.

Bên trong trữ vật phong phú, lại không có một tên tôi tớ nào, voi tòà lăng viên yên tĩnh trống rỗng.

Trước khi xuất giá Tụ Văn Phi đã hóa giải tiên khí, thử nghiệm khói lửa nhân gian, làm cuộc sống sau khi kết hôn dễ chuẩn bị.

Lần trước ta ăn vào thế đan chữa bệnh, đã từng để nàng mang vào trong nhà, sớm biết đình đài lầu các ẩn trên cổ quy thần dễ bố trí, âm thầm thiết lập trận pháp Vong Thần của Côn Luân tiên tông.

Đi vào cửa chính liền cảm thấy không đúng, kiến trúc bốn phía đều được chỉnh sửa, đường mòn bằng phẳng, thế nhưng làm sao cũng không tìm thấy lối ra.

Ta cảm thấy tâm lòng, trong sơn trang ăn mặc không thiếu, ở đến chết cũng không có vấn đề gì.

Lòng Hành Khoái Tâm biết mắc mưu, vẫn như cũ bất động thanh sắc, trầm ổn khổ nghiên cứu phá trận chi lộ.

Dù hấn đạo cao pháp cường, sau ba tháng mới phá giải pháp trận Côn Luân, tìm được đường ra.

Lúc đó đại chiến đã ngừng lại, Nga Khuyết phái thảm bại, “Ngao Pháp Quan vũ trụ, Thiên Long Thần Tướng bỏ trốn mất dạng”, tiếng nói cũng truyền khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc.”

Mọi người lắc đầu thàn than “Một vị nam nhi đỉnh thiên lập địa, cứ như vậy cống trên lưng cái tên bản cả đời.” Tâm huyết đào cơ hồ kích động, thàn kêu “Cha ta không phải người nhát gan, không phải tham luyến nữ sắc, ông thoát ly chiến trận chỉ muốn cứu mẹ ta! Ông ấy quá oan rồi!”

Mang Hoàn nói: “Ta luôn hầu hạ vai sát cánh, mỗi khi gặp phải người trong giang hồ đều có câu nói kia, phản ứng của hấn đều rất bình thản.

Chỉ khi có một lần gặp vài tên đệ tử Thanh Thành trên đường đánh nhau trên cửa hàng trà, trong lời nói đến việc hao binh

tồn tướng của Ngao Bí phái, gần như bị huỷ diệt, hắn mới lộ ra vẻ giận dữ hung ác, trừng mắt nhìn ta nắm chặt nắm đấm.

Ta không sợ chút nào, tự khen mình lỗ vốn xảo kế, cứu hắn rời khỏi Vạn hiểm địa, nếu không trời sáng sẽ chết trên hòn đảo đó.

Hắn nhìn ta rất lâu, ánh mắt thâm trầm không nói nên lời, thờ dài quay mặt đi.”

“Từ đó về sau, hắn mang ta đi khắp chân trời góc biển, vừa muốn né tránh tà ma truy sát, chính đạo tra tìm, còn phải cẩn thận đề phòng thế tục phồn hoa câu dẫn tính dâm tính của ta lên.

Thành thị núi rừng cũng khó dung thân, không còn một lát an bình.

Ta nói với hắn: “Người mau cưới ta đi, chỉ cần làm thê tử người, lễ pháp phụ đạo ta đều tuân thủ, chúng ta tùy tiện tìm một cái thôn trấn hạ hộ sống qua ngày.

“Hắn không chịu, nói trước phải nhận tội của sư môn, được sư tôn khoan dung mới luận tư tình.

Vài năm sau Hứa Thanh Phục tìm được chúng ta, hắn lại cự tuyệt quy phái, nói cái gì tự nguyện ẩn cư sám hối, từ nay về sau không lộ diện nữa.

Ta vừa tức chết ngất đi, sau đó hắn nổi giận nói: “Người muốn đi Ngao Bí lĩnh tội cùng người! Muốn đi cũng không dám đi, trốn tránh là vì sao?” Hắn không trả lời, trong mắt lại lóe ra ánh sáng thê lương.”

Lăng Ba nói: “Đồ đệ đào không về Nga Mi khổ tâm, ta rất khâm phục.” Mọi người kinh ngạc, lập tức hiểu ý.

Hoàng U vỗ đầu gối nói: “Hắn là kẻ chủ mưu muốn bắt sau màn!”

Lan Thế Hải nói: “Đồ đệ đào cũng không phải là kẻ ngu, thần tướng Thiên Long nửa đêm rời khỏi trận chiến, ngày hôm sau đại chiến sáng sớm đã bộc phát, hắn đã cảm thấy sau lưng tất có đại gian tặc quấy phá, hơn nữa mục tiêu chính là nhắm vào bản thân hắn.

Cách Tuyên Nga phái càng xa, càng có thể người ngoài quan tâm, cho dù bắt gian trá thất bại, cũng không đáng liên lụy đến Nga lang.” Long Bách Linh thầm nghĩ: “Hắn bảo vệ Dao di, còn trông ngóng Hư tiên sinh lại xuất hiện.”

Mang Hoàn thở dài: “Ta cực ít khi nghĩ đến những chiến sự Tiên Ma này, tự nhiên không thể thông cảm cho khổ tâm của hắn.

Điền đảo lưu ly bảy tám năm, oán khí của ta dần tăng, nghĩ thầm cho dù chịu tội cũng đủ rồi, trốn đông trốn tây như vậy là cái đầu của ngày nào.

Chính cảm thấy mất mát, điềm đạm lại dừng lại ở hồ Động Đình, tạo thành chỗ ở của căn nhà gỗ nhỏ.

Ta tưởng rằng hắn chim khôn kiếp, cuối cùng cũng muốn trở thành gia đình.

Không ngờ hắn lại ngồi một mình tĩnh tọa suy nghĩ, giống như đang nghiên cứu pháp thuật thâm thúy gì đó.

Bên bờ hồ động đình nhân văn cường thịnh, cách đó không xa là thư viện Nhạc Lộc nổi danh thiên hạ.

Đám học sinh đạp lên cao, tụng văn thơ, trong gió cũng ẩn chứa mùi nho nhã.

Mỗi ngày ta nghe thấy tiếng đọc sách, trong lòng bừng tỉnh đại ngộ —— Hành kiện lại muốn ta trừ bỏ dâm hành, trước kia Phật gia niệm kinh vô dụng, đổi thành Nho gia đạo đức hun đúc.

Ta cảm thấy tức giận, âm thầm nói ta đã hứa hôn rồi sau đó thủ quy, người cứ như vậy không tin ta sao? Muốn chơi một ván, ta sẽ cùng người chơi đùa, dưới một cơn tức giận, chạy đến trước mặt học viện phụ cận chiêu dẫn.”

“Trong học đường có nhiều thiếu niên anh tuấn, ta một hơi tìm hơn mười người tình phụ, vui vẻ như cá gặp nước, ngẫu nhiên về nhà nhìn sự kiện kiện kiện, cố ý đem cảnh sắc diễm tình miêu tả sinh hương bừng bừng.

Hắn phảng phất như không nghe thấy, vẻ mặt kiên nghị cực kỳ, chỉ là bộ dáng biến càng ngày càng gầy gò, đến sau đó thấy khô bộ quần áo như sống sờ sờ.

Có một đoạn thời gian ta không ra ngoài, nằm ở trên giường nhìn hấn, vụng trộm lau nước mắt.

Người khoẻ mạnh thì rất an tường, người bung canh nước chăm sóc dễ dàng.

Một ngày, ta cười lạnh nói với hấn: “Đừng tưởng rằng hiền ân cần có thể giữ ta lại, đợi sang năm thân thể sẽ dưỡng thương xong, ta sẽ đến Dương Châu Tô Hàng tìm hoan tác lạc.

“Hành Khoái hỏi” Thân thể của ngươi làm sao vậy, phải nuôi đến tận năm sau sao?” Ta ngồi dậy nhìn chằm chằm vào hấn, nói từng chữ một: “Ta mang thai!”

Trong nháy mắt, mọi người yên tĩnh như tượng đất, mơ hồ cảm thấy không ổn.

Mang Hoàn nói: “Hành Phôi sắc mặt thay đổi, ha, hấn là yêu ta, nếu không sao có bộ dáng đó? ngay người một lát, hấn hỏi “Hải tử phụ thân là ai?” Ta nói “Quý mới biết là ai! Nam nhân ngủ cùng ta nhiều hơn! Dù sao đều là anh tuấn tiểu sinh anh tuấn, loại còn lưu lại cũng không xa.

“Thay cái giọng điệu chế nhạo hấn: “Bách chọn lấy cái cha nào, ngươi không vui sao?” Hấn trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên cười to nói “Ta xứng sao? Pháp trụ Ngao Đạo pháp môn, Thiên Long Thần tướng bỏ trốn mất dạng! Ta là một con gấu bỏ trốn mất dạng, nào xứng làm phụ thân!” Ta vỗ tay nói: “Được! Tiểu hải sinh ra liền gọi là Đào Yêu chết non, để cho người trong thiên hạ đều biết là nhi tử của ngươi!”

“Hấn cười càng dữ hơn, gân xanh trên tay lòi ra từng sợi, chợt nhìn lên trời thở dài nói: “Ta là thân sắp chết, sau khi có con nói dối sao không tốt?” Cúi đầu nhìn ta, ánh mắt ôn hòa lạ thường, nói ra: “Tính tên thành đào chết non, hải tử phải trả sai làm cho ta mới được?

Tiểu hoàn, ta rất thừa nhận ân tình của ngươi.

Nhưng suy nghĩ sinh kế vì mẹ con ngươi, có thể nghe ta vài câu khuyên bảo ngươi một chút không.

“Ta hỏi” khuyên nhủ gì?”

“Hấn nói: “Nếu ta chết, ngươi đến Võ Lăng đầu nhập vào Long Đình Càn đi.

Ta đã từng điều tra tính cách người này, tuy là thiếu gia ăn chơi, nhưng bình sinh tư cầu tuyệt sắc mỹ cơ, lương trước sẽ không bạc đãi người.

Tự Văn Phi nhất định sẽ ghen tỵ, nhưng một là Côn Luân trên trời cảnh sát, hai là thê tử chung quy phải nghe trượng phu.

Ký thân Vô Lăng Long gia, so với hẻm Yên Hoa người lưu lạc còn mạnh hơn nhiều so với hẻm Yên Hoa.

“Ta coi như hẩn chế giễu, cả giận nói: “Người chết đi! Mau chết đi, Đào Hành Lão, có loại người hôm nay đã chết, ngày mai ta sẽ đi làm tiểu lão bà cho người khác!” Nhảy xuống giường lao ra khỏi cửa phòng, chạy tới trời tối trong rừng hoang, lửa giận giảm xuống mới chuyển về.

Đẩy cửa ra, liền nhìn thấy thân thể lạnh như băng cứng nằm trên mặt đất... Hẩn chết rồi, quả thật đã chết, nhất định là đối với ta thất vọng tới cùng cực, ý chí đã sớm chết, nâng xong chuyện sau đó liền tự sát...”

Tiếng nói dần nhỏ xuống, đau như cắt, nước mắt rơi xuống gò má lạnh như băng của nàng, tràn đầy hối hận.

Ánh mắt thê lương kia rõ ràng là nói, nhưng vì vẫn hồi một màn kia, rơi vào địa ngục cũng không tiếc.

Đột nhiên, Lăng Ba Ly tọa đứng lên nói: “Chậm đã! Như theo lời ấy nói, đồ tể đào không có sinh cơ?” Mọi người từ trong bi tình kinh giác, quay cổ lại nhìn về phía Đào Yêu rồi chết non.

Mang Hoàn nói: “Không sai, nghề lành cả đời, cũng chưa từng chạm đến thân thể của ta.”

Đình thanh tú yên tĩnh dị thường, lại như có mười vạn cái sấm sét nổ vang, chấn cho mọi người thần si tai nhức óc, đình tai nhức óc.

Hoàng U đột nhiên kinh sợ, chỉ vào Đào Yêu Yêu nói: “Hẩn không phải con trai của kẻ đầu tiên, hẩn, hẩn, hẩn, hẩn là...” “Hào nuốt nước miếng, mạnh mẽ nuốt” Dã Chung” vào trong bụng.

Đào Yêu Yêu như biến thành người cách làm người hai đời, đồ dẫn nhìn về phía Ma khoai lang đại phu, người sau nhú

mày gật gật đầu, ra hiệu mẹ ngươi tâm sáng suốt, cũng không phải là người điên nói chuyện linh tinh gì.

Lăng Ba nói: “Mạch trạch di phúc của Đào phu nhân không giả, danh phận góa phụ của Ngao Di Mẫu lại không thật.

Sự tình liên quan đến tông thừa bản phái, may mà sớm sáng tỏ. “Vẫn gọi là “Đào phu nhân”, không biết là nói sai, hay là nói móc.

Mang Hoàn nói: “Hứa Thanh Chỉ đang ở trước mặt, ta lại không làm sáng tỏ chuyện cũ, xin lỗi cái chết oan làm lành.”

Lăng Ba ngồi trở về chỗ cũ, nói: “Như vậy mời Đào phu nhân nói tiếp tình sau đó, đồ đệ đào đầu bằng sau khi chết, ngươi tuân theo nguyện vọng của hã tìm đến Long gia?” Cù Hoàn nói: “Vâng.” Lăng Ba nói: “Tiếp theo sinh ra một quân cờ, vì kỷ niệm người chết mà bỏ trốn mất dạng.”

Tự Văn Phi theo chữ suy luận, nhận lầm là con trai của đồ đệ đầu Đào, cho nên mới quyết định ở rể, có phải như vậy không?”

Vòng ngọc cầm nín, ánh mắt phiêu hốt bất định, sau một lúc lâu mới nói: “Ta... Ta giảng giải nguyên nhân cái chết của thanh hành kiện cường tráng, coi như là đúng ý hã.

Sinh hài tử là chuyện của ta, không quan hệ gì với Phái Côn Bằng, các ngươi không quản được, không quản được...” Câu cuối nhỏ như muỗi kêu, thân trên lắc lư, có thái độ chống đỡ không nổi.

Trong lòng Long Bách Linh chưa xót, dần dần hiểu ra bên ngoài, sự thật đáng sợ kia là tầng tầng lớp lớp lộ ra.

Mọi người không thông minh bằng nàng, cũng nhìn ra được vòng tròn còn lâu mới hết tình hình thực tế, nhao nhao đứng dậy vây quanh.

Đào Yêu Yêu chợt giật mình, nhào tới kêu lên: “Mẹ!” đỡ bả vai nàng nghiêng nghiêng.

Mang Hoàn từ trưa đến giờ còn chưa nói đến khắc, mặc dù dựa vào Trần Hồn Hương bảo dưỡng nguyên khí, lúc này cũng mệt mỏi mỏi đến muốn ngất đi.

Đào Yêu Yêu tức giận nhìn mọi người nói: “Muốn bức cung sao? Đều thôi lui cho ta!”

Hoàng U nói: “Ngươi cũng không phải con trai của đồ đệ, dựa vào đâu mà ra lệnh?”

Tiểu Tuyết nói: “Dựa vào hắc là sư tôn Huyền môn! Vị trí đại sư loạn trần thân truyền, các ngươi dám không thừa nhận!”
Nàng kinh ngạc khi nghe huyết thống bất chính, lại thấy chúng đồ khí thế hùng hổ, một lời anh dũng bảo vệ tình lang, cái gì Trường Âu môn phong toàn bộ bỏ qua.

Lan Thế Hải lui ra phía sau đầu tiên nói: “Truyền ngôi hoàn toàn phù hợp với tổ chế, sao có thể sau này ngơ ngác, chúng ta đều từng thế trung thành với sư tôn!” Hắc hành lễ với Đào Yêu Yêu: “Đệ tử phụng lệnh sư phụ.” Hà Cửu cung nói: “Troạ Trần đại sư sở dĩ truyền ngôi, có ý tứ kế thừa cha con hay không? Giả như không phải con trai cường tráng, lý do truyền ngôi không tồn tại, cái này...” Hắc Thiên Cơ nói: “Đầu tiên phải làm rõ phụ thân của sư tôn là ai?”

Trái tim Đào Yêu Yêu muốn nát tan, kêu to: “Làm cho thanh cái rắm, ta từ trong tảng đá nhảy ra rồi a, ai mà thèm làm sư tôn này! Chọc giận ta thả Ngọc Ngân Đồng ra, các ngươi có sống cùng hắc không?”

Huyền Cảnh lần thứ mười một lời giải thích sự nghi hoặc.

Mọi người sợ hãi thất thố, không hện mà cùng nhìn về phía Lăng Ba.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, mặt Lăng Ba như nước phẳng lặng, chỉ thấy đôi môi khẽ nhếch: “Việc này rất lớn, nên mời đại sư Loạn Trần Tài xử.”

Một bên Ma Ngưu đại phu vỗ tay thi pháp, tăng cường hiệu lực Trấn Hồn Hương, khí huyết xao động trong cơ thể đám người Ninh Túc tăng lên.

Thần chí của Vòng Hoàn dần dần tỉnh lại, liên tục nói: “Đúng rồi, đi gặp Loạn Trần đại sư! Ta tìm Loạn Trần đại sư làm chủ, chỉ có Loạn Trần đại sư có thể làm chủ cho ta!” Tay trái thò ra, nắm chặt cổ tay Đào Yêu, phảng phất người chết đuối nắm lấy cọng rơm cứu mạng, vội la lên: “Hài nhi, Đào Hành không phải cha con, nhưng ta vẫn là mẹ của con, con trai ta, con trai ta!”

Đào Yêu cố gắng trấn tĩnh, nói: “Ta đương nhiên là con trai của mẹ, đốt thành tro đều!” Toàn Hoàn thở phào một hơi, tay phải duỗi về phía Long Bách Linh, nói: “Linh Nhi con ngoan, con đi, con đi cùng ta được không? “Long Bách Linh rung rung tới gần, để nàng ôm vai con trai của mình, nghĩ thầm “Tướng công là con trai của nàng, vậy ta thì sao? Ta có phải là con gái của nàng hay không? Ta nên gọi là a di, hay là đôi giọng nói...” Tâm lo lắng, lại không từ từ nào trả lời.

Lăng Ba nói: “Mấy người các ngươi cùng đi Nguyên Thủy phong báo hỏi, truyền ngôi hợp lý hay không, có thể tuân theo ý của Loạn Trần đại sư.” duỗi tay sờ về phía ngoài đình, nói: “Tiểu Tuyết đi theo ta.”

Hắc Thủy thôn gặp ngoại nhân quấy nhiễu, ta muốn người dẫn đội điều tra tình huống.” Tiểu Tuyết kêu lên: “Sư tỷ!” cũng không di chuyển.

Lăng Ba cười nói: “Bên ngoài có hơn trăm người chờ phân phó, rất nhiều chuyện phải xử lý, một người mù như ta làm sao

làm? Người giúp một tay được không? Tiểu Tuyết không muốn cùng đào non tách ra, nhưng nghe đại sư tỷ ý tứ kiên nhẫn, chỉ đành đi qua đỡ nàng ra ngoài.

Mọi người đều cảm thấy đại sư tỷ suy nghĩ chu đáo, thiếu đi Tiểu Tuyết ở đây, cũng miễn cho nàng câu tình với trời đất, nhờ loạn trần đại sư ra vẻ công bằng đánh giá.

Lập tức Hoàng U sử dụng xuất phong độn, mang mọi người rời khỏi đình bay thẳng lên Nguyên Thủy Phong.

Thiên Lý vân trình khoảnh khắc bay qua, chỗ đặt chân xanh đậm êm ái mềm mại.

Bốn thanh tu đồng tử nhìn thấy phong vân vọt tới, vội vàng tiến lên nghênh đón, Lan Thế Hải thuật lại ý đồ trong đó.

Đệ đồng tử dẫn đường, đi quanh hóa thánh trì mấy chục bước, chuyển vào một con đường đá.

Thiên tượng của Nguyên Thủy phong rất kỳ lạ, nhật nguyệt đặt song song thiên khung đồ vật.

Mọi người đi về phía tây, thảo mộc sơn thạch ẩn hiện trong ánh trăng u lam.

Đi đến cuối đường hầm u ám, chỉ thấy tiền bối Bắc Thiên Ma Cô xếp bằng ở trên mặt đất, hai cánh lấp lánh hào quang, sau lưng có một khối đá tròn hình tấm gương, sau lưng có một khối đá tròn.

Nơi này bóng cây âm u, bông bành từng bách thanh hương, đỉnh lá đá khắp nơi kỳ quang lấp lánh, tản ra sắc thái như mộng ảo.

Mọi người trong lòng nghiêm túc, nín thở không dám lộ ra.

Thanh tu đồng tử đi tới gần, thấp giọng báo rõ tình do đó.

Một lát sau, Ma Cô mở mắt ra nói: “Đại sư sắp nhập thánh, sao có thể lại phái người làm việc này.” Lan Thế Hải thi lễ cầu xin: “Đại kế không phải truyền tông của bản phái, tuyệt đối không dám quấy rầy đại sư.”

Ma Cô dời mắt từ trên mặt mọi người nhìn qua, chỉ vào viên đá sau lưng nói: “Ta bày xuống Hư Thần Phù Trận, cung cấp cho Loạn Trần đại sư cầm thánh đạo tu hành.

Hiện tại nhục thể của hắn đã ẩn, duy trì tiên hồn trú trong Hư Thần Thạch Kính.” Chỉ vào một khối ngọc bản trắng trước thạch kính, nói: “Nếu có lời cầu của mình, các người theo thứ tự, chớ có lớn tiếng ồn ào.” Kỳ Hoàn nói: “Đề ta bái trước, ta xin thỉnh tội với đại sư!” Tìm ra con đường mộng ngựa và Bách Linh, nhào xuống ngọc bản, khóc lóc nói: “Đại sư nặng nề trừng phạt ta đi, là ta hại chết người tốt! Năm đó nữ nhân xấu xa của ta, lừa gạt kẻ gây họa, hôm nay nhận tội rồi!”

Ma Cô nhen lửa mấy tấm lá bùa, tơ lụa niệm tụng thỉnh Thần chú ngữ.

Không bao lâu, hình ảnh thạch kính dần hiện ra, đại sư Loạn Trần vẻ mặt thương nhiên, lời nói Phiêu Miểu từ thế truyền đến: “Chớ khóc chớ khóc, người không có hại chết sống khỏe mạnh, hại chết kẻ khác làm lành.” Hai câu này hình như có thần lực to lớn, Tuyền Cơ Hoàn đình chỉ khóc, ngẩng đầu lên nhìn xem.

Loạn Trần đại sư cũng đang quan sát gương mặt của nàng, tán thưởng nói: “Thiên Sơn Tiên Linh đẹp để bẩm sinh, nếu ta đã sớm nhìn thấy người, sẽ không cho rằng làm việc kiện kiện loạn tính tang chí rồi.” Vòng tròn vẫn mang theo Giao nô sa, đại sư Loạn Trần lại như có thể nhìn xuyên qua xương cốt linh hồn của nàng, hoàn toàn không có một chút che chắn.

Mang Hoàn nói: “Đồ đệ yêu của ngài vì ta mà chết, trừng phạt nặng hơn nữa cũng là điều nên làm.

Nhưng thỉnh cầu niệm trên nguồn gốc sâu xa của Thiên Sơn Tiên Tông và Huyền Môn, tha cho ta...” Nhìn lại Long Bách Linh, ngập ngừng muốn nói chuyện,

Loạn Trần đại sư nói: “Người không cần nói nhiều, bí mật trong lòng người ta đều thấy được.”

Hơi dừng lại, Loạn Trần đại sư nói: “Đào Hành kiện luyện thành Thiên Vương Thuần tăng thứ ba, Thuần Dương tiên thể tu đến viên mãn, cho dù nhục thân vỡ nát, hồn phách vẫn có thể trường tồn lâu dài.

Nhiều năm qua ta mấy lần làm phép triệu hoán vong hồn của hắn, không một lần nào có thể chiêu mộ được, bởi vậy rất tin tưởng đi kiện tráng còn sống.

Cho đến khi Đào Yêu mang đến tin tức chết, ta mới biết hắc đã chết mười sáu năm, trong lúc đó không tuyên được vong hồn, hiển nhiên hồn thể đã diệt vong rồi.

Người giết hắc là cường địch ít có, lão hủ không thể chống lại, cố tình truyền vị trí sư tôn lớn cho người... Hắc, tiêu diệt tam hồn thất phách cường hành, người có loại pháp lực này, trong tam giới duy nhất có quý bá.”

Lần kể chuyện này có chút tội nghĩa, mọi người không thể hiểu hết, nhưng mấy câu sau nghe được lại kinh sợ.

Mang Hoàn thất thanh nói: “Hành tráng không phải là tự sát?”
Loạn Trần đại sư nói: “Bất luận tự sát hắc giết, trước khi chết Thuần Dương tiên thể chưa phá, hồn phách điềm đạm sẽ không biến mất.

Trong Ma đạo có vị gọi là “Quý bá” Ma vương, chuyên về tà pháp chuyên Ngự Quý Diệt Tiên.

Phá diệt thân thể kiện tiên chỉ có thể là hắc, nghe hiểu rồi sao? Đào hành kiện sẽ không vì nữ nhân mà phụ khí tự sát, hắc không phải là người hại chết.”

Mang Hoàn ngơ ngác rơi lệ, bị thương thương thương, hành động thâm hiểm, nhưng mà nhiều năm cảm giác tội lỗi giảm đi hơn phân nửa, quanh thân nhanh chóng thoải mái nói không nên lời.

Hai gã đồng tử thanh tu dịu dàng đến bên cạnh yên tĩnh.

Sắc mặt Loạn Trần đại sư hiền lành, nhìn mọi người nói: “Tìm Quý bá báo thù rửa nhục, lão đầu lòng có thừa nhưng lực không đủ.

Chỉ mong sư tôn mới dốc lòng lục lục, sớm ngày kết thúc trách nhiệm trừ ma.”

Lời còn chưa dứt, Đào Yêu Yêu quỳ xuống váng, buồn bã nói: “Đệ tử thân thể bất ổn, có hy vọng rất cao, không thể làm sư tôn Nga Du rồi!” Loạn Trần đại sư nói: “Không phải con trai đào đi kiện kiện, vẫn có thể làm sư tôn.” Mặt Đào Yêu kinh ngạc ngẩng lên: “Ta còn chưa nói rõ lời này, sao ngài biết ta không phải con trai của đồ đệ đầu tiên?” Loạn Trần đại sư mỉm cười nói: “Từ khi nhìn thấy ngươi lần đầu tiên, ta đã biết ngay rồi.

Ài, tính tình điềm đạm thật sự rất kiên cường, ngươi lại có thể thẳng thắn khinh cuồng như vậy.

Nếu bàn về tính tình phụ tử, thật sự cũng kém quá xa.”

Đào Yêu Yêu ngạc nhiên nói: “Vậy ngươi dựa vào cái gì mà truyền cho ta Định Dương Châm?” Loạn Trần đại sư nói: “Dựa vào trực giác và thiên ý, rất nhiều chuyện dựa vào trí mưu không thể dò xét, tùy tâm thể ngộ lại có thể hiểu rõ thiên cơ.

Ngươi không phải là con cháu cường tráng, nhưng với trách nhiệm diệt ma của mình, ngươi không có người nào có thể đảm đương nổi.

Đây là bố trí của cục diện mộng, cũng là Thiên Mệnh sử dụng, thuận theo ứng hành.” Chuyên hướng mấy tên môn đồ hàng đầu, dặn dò: “Phụng hộ sư tôn mới, các ngươi không thể đổ cho người khác.” Lan Thế Hải, Hà Cửu Cung đồng thanh nói: “Vãn bối thụ giáo!”

Tâm tình trở nên rất thả lỏng, nhưng nghĩ đến mẫu thân làm ô uế như trước, lại cúi đầu xấu hổ không chịu nổi.

Loạn Trần đại sư nói: “Tiểu tử Tiêu Dao thiên cổ tốt, sinh tử công tội cười như nhàn rỗi, lúc này có làm hay không?” Lời nói như suối nước chảy qua tâm cảnh, thiên tính của người siêu Dĩnh chúng sinh, kiên trì tín niệm không ràng buộc gì, tuyệt không vì vinh nhục lòng người.

Vũ trụ phong nghe đây nhận ngươi làm chủ công, ta nghĩ sẽ không nhận sai đâu.” Tinh thần Đào Yêu rung lên, nói: “Đa tạ đại sư đã giảng đạo, trong lòng ta được mở rộng hơn nhiều.” Loạn Trần cảnh báo: “Nhớ kỹ, chỉ cần không thẹn với lương tâm của trời đất, những người khác không còn gì đáng ngại nữa.” Đào Yêu vốn khoáng đạt, nghe vậy rất sáng khoái, chấp tay đứng sang một bên.

Lúc này bầu không khí hòa hoãn lại, mọi người bắt đầu nhíu mày, chỉ có Long Bách Linh vẫn u sầu như trước.

Loạn Trần đại sư nói: “Các ngươi ai còn buồn rầu, lên đây kể lể.” Long Bách Linh hiểu ý, quỳ lên ngọc bản nói: “Đại sư...” Nhìn lại câu chuyện, thầm nghĩ “Ta không nói, xem hắn có thể hiểu thấu nguyên nhân sự tình không.” Loạn Trần đại sư nói:

“Người không cần nhiều lời, nghiệp chương đời trước truy cứu càng sâu càng thống khổ.

Vừa hay người quá thông minh, ẩn tình khúc chiết cũng có thể đoán được sâu bên trong. “Long Bách Linh Tầm Tư” hẳn quả nhiên có thể nhìn thấu nội tâm của ta, diệu pháp thượng thừa nhất của Tiên gia là “Không có gì không làm, không biết gì không biết”, tri thức học vấn đều không có gì không biết, linh niệm vận, triệt để ngộ ra nhân quả vạn vật.

Loạn Trần đại sư sẽ thăng cấp lên Thánh đạo, pháp lực cũng gần như là Thần Phật.”

Loạn Trần đại sư than thở: “Lại tính kế ra rồi, thông minh ngược lại bị thông minh hại, hồ đồ tự có phúc hồ đồ a.

Người bỏ hết mọi tội lỗi, tính toán thấu đáo, tất cả đau khổ đều phải ném thử.” Long Bách Linh rơi lệ nói: “Khổ gì cũng không muốn ném, tiểu nữ đặc biệt tới bái biệt, ngày mai đi xuống núi.”

Chỉ mong rời xa hỗn loạn, một người ở trên đời yên tĩnh sống qua ngày.” Lời này nửa thật nửa giả, mơ hồ mang theo ý dò xét.

Loạn Trần đại sư cười nói: “Cái gì mà tiểu nữ tử, đại cô nương, đệ tử Nga Khuyết nào có loại xưng hô này? Người đi không gấp, chẳng lẽ tôn sư tôn của chúng ta đánh cả đời quang côn?” Long Bách Linh tim đập thành thịch, thầm nghĩ: “Nghe khẩu khí của hắn, ta và tướng công làm thành phu thê! Nếu như ta và tướng công là thân huynh muội, đại sư sẽ không nói như vậy!”

Loạn Trần đại sư nói: “Đừng có đoán bừa, thiên trường thiện quả lâu ngày tự thành, muốn quá nhiều lại nhiều loạn.

Thiên Cơ không thể dễ dàng tiết lộ, thuận tiện biến hóa thì có thể như ý, nhớ lấy những lời này của ta, đối với người cả đời đều có ích.” Long Bách Linh biết thần minh của hắn chiếu rọi, nói ra là trong lòng nhất định phải an ủi, nói: “Đệ tử ghi nhớ sư huấn.” Lui ra mấy bước, cùng với Đào Yêu đứng chung một chỗ.

Vòng Tuyên Cơ muốn can thiệp, lại sợ mạo phạm đại sư, há miệng không dám lên tiếng.

Loạn Trần đại sư tiếp tục dặn dò: “Thần Nông thủ đồ ở lại trên Nguyên Thủy phong, thay Côn Bằng hoàn loại bỏ vết thương trên khuôn mặt.” Ma Ngưu đại phu nói: “Loại trừ vết xước rất dễ, nhờ trừ chú kết của phái Côn Luân, còn phải tính toán động thủ.” Loạn Trần đại sư nói: “Tiền bối bói quẻ đang ở trước mắt, cần gì dùng Âu Dương Cô Bình.” Ma Hòa đại phu sững sốt, hất tay áo lên, hướng về phía Ma Cô chấp tay nói: “Là do văn bối coi thường, xin Ma Cô thi pháp trừ chú.”

Ma Cô không đáp, chuyên chú quan sát Long Bách Linh, ngạc nhiên nói: “Nữ hài nhi này thật đẹp, trong lúc nhất động ngàn loại yên tĩnh, tư thế mỹ lệ thuần biến, nhìn ngang đều không giống nhau, phẳng phát như là trăm ngàn mỹ nhân tụ tập trên một thân quần thể.

Ha ha, trên thế gian này cũng không có loại sắc đẹp này.” Lan Thế Hải nói: “Nàng là Nhiếp Hồn môn mới thu đệ tử, tên là Long Bách Linh.” Long Bách Linh tiến lên thi lễ: “Tham kiến Ma Cô tiền bối.” Ma Cô nói: “Ừm, xinh đẹp dễ chiêu thiên phạt, từ nhỏ đã bị người thi pháp, mê hoặc tính, có thể thấy đạo lý họa phúc tương ỷ không tệ.” Ma Cầu đại phu nói: “Pháp chú trong Long sư muội, hoa văn khắc trên mặt Đào phu nhân đều là xuất từ Côn Luân tiên tông, bói toán hai môn hợp lực là có thể thanh trừ.”

Huyền Cảnh lẩm bẩm giải đáp nghi vấn hai lần.

Ma Cô nói: “Theo ý ta, pháp chú đối với Long cô nương không quá lớn hại, mang theo trên người tỳ vết, hoặc là có thể triệt tiêu tai hoạ trong mệnh của mình.

Người quá hoàn mỹ, phúc thọ tất ngắn, chú này ngược lại không trừ tốt hơn.”

Long Bách Linh không biết làm sao, nhắc tới mang chú của bản thân, nàng không cách nào suy nghĩ kỹ. Nhưng tâm hồn nàng bị một vật nào đó ngăn chặn.

Mang Hoàn nói: “Đứa nhỏ Linh Nhi này bị khi dễ từ nhỏ, tai hoạ có thể chưa từng ít bị.

Họa phúc gắn bó, hiện tại đến lượt nàng gặp may mắn rồi.

Ngài đại từ đại bi, giúp nàng diệt trừ nguyên rủa đi!” Đào Yêu Yêu cũng nói: “Mong tiền bối ra tay trị liệu.” Lúc trước hẳn không quá coi trọng việc này, đoán chừng Ma Ngưu đại phu thích nghiên cứu kỳ chinh thân thể người, bắt Long Bách Linh một chút bệnh cũng thôi phòng lên.

Bây giờ nghe Ma Cô nói “Cũng không có đại hại”, càng yên tâm xuống bụng.

Vòng Côn Bằng năn nỉ rất gấp, hẳn thuận miệng phụ họa mà thôi.

Ma cô nói: “Đã là Huyền môn sư tôn lên tiếng, lão bà tử liền thử một chút.

Trong mười ngày Long cô nương không thể rời khỏi Nguyên Thủy phong, ta bố trí phù trận lau sạch nguyên thân cho nàng.” Đào điên nói: “Mười ngày? Lâu như vậy?” Ma cô nói: “Chú này mặc dù không thương tổn thân thể, nhưng lưu lạc huyền biến, so với chú kết trên mặt cao diệu hơn gấp trăm lần, thanh trừ rất tốn thời gian.”

Loạn Trần đại sư nói: “Linh nha đầu ở lại ngọn núi này trừ chú, vừa vặn cho Tuyền Cơ Hoàn làm bạn, an bài thỏa đáng

như vậy sao?” Tuyên Cơ vui vẻ nói: “Đại sư ân đức trời cao đất rộng.” Cầm chặt tay Long Bách Linh.

Loạn Trần đại sư nói: “Không nói tới ân đức, cam khổ tự lấy, ta chỉ có thể giúp các người tạm thời giải sầu.” Từ mục quang hé mở, chậm rãi nói: “Thanh Phục, Khổ Ách của người lại kết thúc.”

Hứa Thanh Hậu cúi đầu đứng ở phía sau, thần sắc một mực đăm đăm, môn phái biến cố nhân tình thị phi, tựa hồ không còn gì liên quan với hắn nữa.

Gặp phải đại sư kêu gọi, tiến lên quỳ xuống nói: “Đệ tử rời khỏi bể khổ, rốt cuộc phản bội bản quy chân.” Loạn Trần đại sư nói: “Nói như thế nào?” Hứa Thanh Tuyên nói: “Ta vốn không phải người tu đạo, vọng nhập huyền môn bản tính, cả đời làm hại người hại mình.

Đệ tử hối hận trước sai lầm, nguyện vứt bỏ đạo hạnh, từ đây làm nông phu nhỏ cỏ cuộc đất.”

Loạn Trần đại sư cười nói: “Ha ha, người sớm ngộ ra việc này, làm sao đến mức chịu khổ hơn phân nửa đời? Năm đó ta đuổi người rời phái, liền muốn để người nhận thức bản phận của mình a!” Dừng lại một lát, lời nói thâm thúy: “Trời sinh vạn vật đặc biệt dài, mỗi thứ đều thiếu khuyết, mỗi thứ đều có công dụng riêng của mình!”

Ngoan thạch có thể lấp hang, gỗ mục có thể lấp cống, dùng để chèo chống khách sạn thì không được, vì vậy tự biết mình chỉ là khởi điểm thuận theo thiên ý.

Chất liệu Hứa Thanh Cương bản tàng, tính tình lại nóng bỏng, thân ở trong thôn có thể làm trang đầu phụ huynh.

Đáng tiếc hắn không biết bản chất, cố chấp tu huyền pháp, ở trong thế giới Tiên Ma kỳ ảo sinh ra vô cùng chật vật chạy tới chạy lui.

Phạm phải sai lầm lớn cũng phải chịu nhiều đau khổ, đây không phải là hắn bản chất ác liệt, chỉ vì đi nhầm con đường nhân sinh.

Các người...” Chợt thấy môi anh đào hơi mấp máy, hỏi: “Ta nói không đúng sao? Người có dị nghị gì sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đại sư nói từng câu từng câu Kim Ngọc Lương Ngôn, chính là quá dài, mọi người không nhớ rõ lắm.” Trong lòng thầm nói “Nữ sợ gả sai lang, nam sợ chọn sai đường, đạo lý đơn giản như vậy cũng phải lải nhải, Nghiêu thúc vốn là thẹn trong lòng, nghe xong sẽ khó chịu cỡ nào?” Loạn Trần đại sư cười nói: “Người bản tính lương thiện, bỏ qua quyền uy, đúng là kỳ tài tu tiên diệt tà, đúng là tu tiên diệt tà.

Các vị thiên phú khác nhau, lão đầu nhi nói tỉ mỉ không được.

Gặp nhau không ngày nào, mọi người tự giải quyết cho tốt đi.” Mọi người khom người nói: “Đại sư dạy bảo, có rất nhiều lợi ích.” Loạn Trần đại sư nói: “Thanh Phục tạm thời lưu lại mấy ngày, chờ sơn cảnh thanh tĩnh, có thể đến ba thôn lân cận an thân.” Hứa Thanh Phục bái lạy nhận lệnh.”

Kỳ thỉnh xong, cũng không ai quỳ lên phiến đá nữa.

Ma Cô đẩy lên “Tặng thần phù”, người trong kính đá như mơ hồ, phai nhạt, dần dần đến không trung không có.

Loạn Trần đại sư nói: “Đi dừng đi, hội ngày hôm nay, tổn hại rất nhiều công lao của ta.” Một câu lượn lờ, ẩn vào Hư Thần Thạch Kính.

Ma Cô nói: “Hóa nhập thánh đạo, linh nhục sẽ đi khắp thế gian, tiên thể thăng hoa thành nguyên thần thể của đạo.

Đây là thành tựu tối cao của bản phái, cũng là quy tụ của các đời cao hiền cuối cùng. Nếu hành trình không thể hoàn thành, phải khiến linh nhục mai một, vĩnh viễn không có cơ hội thứ hai.

Bởi vậy các vị không nên tới quấy rầy đại sư nữa, sự vụ của Nga Khuyết phái, sau này xin tự mình quyết định.”

Đào Yêu Yêu nói: “Hiểu rồi, hiện tại vẫn bồi làm chủ, là nên do ta quyết định.” Quay người đi về phía ngoài rừng, nói: “Hầu huynh, Lan huynh, hai vị người giúp đỡ Lăng Ba bảo vệ sơn trường.

Hà huynh, người triệu hồi đệ tử Phong Lôi về nghe ngóng.

Hoàng huynh, người đi cốc Dũng Tâm thả ra lão hầu tử thông tay tiên, kêu nó mang quần thú nghênh đón Đạo Tông Tề Vân

phái.

Tề Vân chường môn kia là một lão hồ trùng, ta đã sớm chuẩn bị cho hấn hậu lễ thật lớn.” Liên tiếp phát lệnh, chúng đồ tiếp nhận, một mặt theo hấn mà đi.

Long Bách Linh nói: “Ta tiễn các ngươi.” Nhẹ nhàng tránh khỏi vòng Côn Bằng, bước nhanh ra ngoài.

Ma Cô nói: “Đi sớm về sớm, đừng đi xa, Lung Hoàn ngươi trước tiên vào vòng phù lục thanh thần đi.” Phất tay tung một vòng lá bùa lên.

Tuyền Cơ Hoàn không dám vi phạm, đành phải để mặc Bách Linh rời đi.

Đến bên cạnh Thánh trì hóa thánh, chúng đồ đệ lường trước hai người Đào Long có chuyện riêng nói, cáo lui các việc khác.

Hoàng U còn muốn ở lại, bị Hà Cửu Cung kéo một đạo Phong Phi đi xa.

Dưới ánh trăng dung hòa, chỉ còn hai bóng người làm bạn.

Đào Yêu Yêu bỗng nhiên nhảy ra mây trượng, đầu tiên xoay chuyển, như cối xay gió nổi lên gân cốt đầu như cối xay gió.

Một hơi phát tiết, liên tục lật bốn năm trăm cân đầu mới đứng lại, giương tay dài khoác lác: “A, thoải mái, suýt chút nữa khiến ta nghẹn chết!” Long Bách Linh lẳng lặng nhìn, chờ hấn thẳng lưng, đến gần móc khăn tay lau mồ hôi cho hấn.

Lại gặp mặt không đỏ miệng không bẹp, thần hoàn khí túc, trong tóc chỉ dính chút cỏ vụn.

Bách Linh duỗi ngón tay như củ cải xanh ra, về bùn cây vụn ra.

Trái tim Đào Yêu Yêu mềm nhũn, nói: “Linh Nhi...” Bách Linh nói: “Đừng cử động.” Đôi mắt đẹp trong vắt, dịu dàng thon thả, cẩn thận dọn dẹp cho hấn.

Đào Yêu Yêu nắm lấy tay nàng, nói: “Linh Nhi, ta có lỗi với ngươi.

Khoảnh khắc đó bảo ngươi xuống núi rời phái, tất cả đều là váng đầu mồm mép, trong lòng ta kỳ thật đau muốn chết.

Ta, ta cũng không thể không có người.” Đầu ngón tay Long Bách Linh hơi duỗi ra, đè xuống môi của hắn, ngưng mắt nhìn nhau thật lâu, nhẹ giọng nói: “Ôm ta một cái.” Đào Yêu không nhúc nhích, phút chốc ôm chặt nàng, trong lòng ngọt ngào dâng trào, trong lỗ mũi lại cay cay.

Bách Linh Nhĩ dán sát vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập thình thịch thịch thịch của nam nhi, khí tức nam nhi xông vào chóp mũi, nhất thời thần lay hồn say, thân thể mềm nhũn đứng không vững.

Đào Yêu Yêu ôm ngang nàng vào trong lòng, khom người ngồi xuống bãi cỏ.

Long Bách Linh đắm chìm trong men say, trầm nghĩ: “Không phải huynh muội! Bất luận Dao di là người như thế nào, tướng công cũng sẽ không là thân huynh trưởng của ta... Hắn ôm ta cảm giác rõ ràng là phu quân ái lang, ta không cảm thấy thân tình chút nào, hoàn toàn không giống tình thân cảm của Dao di lúc ôm.

Ngàn vạn sự thật, hắn tuyệt không phải là ca ca ruột của ta.” Chuyển niệm lại cảm động “Nếu ta là con gái của Dao di, tướng công và ta cũng không phải thân huynh muội, như vậy... Tướng công lại là con trai của ai?!”

Đào Yêu Yêu nào biết tâm kế tinh xảo của nàng, mắt thấy Ngọc Dung Kiều Nghiên, xấu hổ rụt rè, hiện lên vô tận thương tiếc.

Hắn ngẩng đầu, quay mặt về phía một vầng trăng sáng nói: “Mặt trăng thật đẹp!”

Long Bách Linh nghe tiếng mở mắt, quay sang nhìn lên bầu trời, vừa vặn có mấy sợi mây khói bay qua, như lụa mỏng che khuất Nguyệt Luân.

Đào Yêu Yêu nói: “Ai nha nha, mặt trăng đã được giấu đi rồi! Vị Thiên Tiên kia ở đây! Lại có công lao bế nguyệt thẹn hoa!” Khẽ vuốt mặt Bách Linh, trêu ghẹo nói: “Nguyệt Nhi có đẹp hơn nữa, cũng biết không sánh bằng Linh Nhi của ta. “Long Bách Linh nở nụ cười xinh đẹp, hai chữ “Thiên Tiên” câu dẫn tâm sự, nghiêng đầu như có điều suy nghĩ, như đang suy nghĩ gì đó.

Đào Yêu Yêu phát hiện ra lo lắng trong lòng nàng, than thở: “Chuyện hôm nay thực sự là nằm mơ, sáng sớm ta vẫn là con trai của Ngao chạy trốn, sau đó nghe chuyện cũ, mới biết phụ thân là nam tử hán, cao hứng không được nửa ngày, lại thành dã chủng không cha không mẹ.”

Hắc, một ngày vận mệnh bắt đầu suy sụp mấy lần, có thể khiến người ta điên lên.” Than thở, đưa nàng ôm chặt một chút, mỉm cười nói: “May là đại sự loạn lạc đã mở đạo, ta thoáng cái nghĩ thông suốt, cũng ngộ ra chút đạo lý, người phải không nghe.” Bách Linh nói: “Nghe đây.” Ông trời đào chết yêu nói: “Ông trời ơi, ông ấy thích nhất là chinh người, quấy vận mệnh thất điên bát đảo, chúng ta không cần để ý tới ông ấy, chúng ta không cần để ý tới ông ấy.”

Chỉ cần Linh Nhi yêu ta, ta yêu Linh Nhi, trên đời này còn có chuyện gì đáng buồn phiền?”

Trong lòng Long Bách Linh chấn động, thầm nghĩ: “Đúng vậy! Chỉ cần thân thể này có thể giúp tướng công có được, thân thể của chúng ta có gì quan trọng hơn? Đào móc căn nguyên tự tìm phiền phức, rốt cuộc ta đang suy nghĩ cái gì?” Dứt bỏ suy nghĩ phức tạp, nhất thời cảm thấy hồi phục tinh thần, tâm tình vô cùng thoải mái.

Vui mừng cực muốn đợi cười, lại không hiểu sao đem khuôn mặt vui vào trong lòng hắc, ghen ngào khóc lên.

Đào Yêu Yêu vỗ nhẹ lên vai nàng, tình trạng giống như con nít, Long Bách Linh khóc một lát ngẩng mặt lên, chỉ thấy sợi tóc xanh vờn quanh da thịt tuyết, giữa lông mày như khói nhẹ, xuyên thấu qua lệ vụ mịn màng, sóng mắt triền miên kia hình như có thể khắc yêu thương vào cốt tủy.

Đào Yêu Yêu ngậy người, trái tim gần như ngừng đập, thầm nghĩ: “Ta chết ở đây đi, sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ một màn này.” Linh Nhi hoảng hốt kêu lên: “Hửm?” Bách Linh lại kêu lên: “Linh Nhi.” Long Bách Linh trừng mắt nhìn, nói thầm làm sao vậy? Đào Yêu Nhi ăn ngon nói: “Linh Nhi.”, Người có biết người đẹp đến mức nào không?” lòng trước không có câu hỏi lạ này, Long Bách Linh hơi ngẩn người, nói rất sâu sắc: “Chỉ có nói ra từ miệng tướng công, ta mới cảm thấy mình đẹp.”

Nói thầm rằng vẻ đẹp của ta là quân mà sinh, vì quân độc hưởng, người bên cạnh thưởng thức đều không có ý nghĩa gì.

Đào Yêu Yêu như nghe thấy thiên âm, phiêu phiêu bay vào thiên đường.

Bách Linh duỗi ngón tay sờ qua trán, mắt mắt, mũi, bờ môi, quả nhiên cảm thấy mình mỹ mạo vô song, kiêu ngạo lạng yên sinh ra, mỗi sợi tóc đều giống như đang phát ra thần thái.

Ánh sáng xanh dịu dàng buông xuống, bao phủ lấy tình lữ thiếu niên.

Trong mỹ cảnh không linh u huyền, thật sự ngóng nhìn trời đất mãi mãi không có điểm cuối.

Đào Yêu Yêu thông thả thở dài: “Kim Phong Ngọc Lộ gặp nhau, hơn nữa còn thắng ở nhân gian vô số cảnh.” Long Bách Linh mỉm cười uyển chuyển, nói: “Hạng ven sông thanh lại nông cạn, mạch máu nhìn nhau không nói được.”

Hai câu nói đào cời dẫn dắt từ Tống Từ, chỉ Ngưu lang Chức Nữ Niên hẹn hò, hơn xa tình yêu nam nữ nhân gian ngắn ngủi.

Hắn cảm thấy không ổn, ý cảnh không thích hợp lắm.

Long Bách Linh sửa lại bài thơ đáp lại, xem như Ngưu Lang Chức Nữ cách xa Ngân Hà, ngày thường muốn nói một câu cũng là hy vọng xa vời, càng không thể giống như chúng ta ngâm xướng hòa nhã với nhau như vậy được.

Song tình tình ý mặc dù kéo dài vạn cổ, lại như nước sông thanh đạm đạm bình đạm như nước sông.

Cảm hoài lưỡng tình đồng thời, lại âm thầm cầu hai tình trường thủ của ta và người, cũng đừng giống như hai ngôi sao này ly hợp bất định.

Nàng giải đáp ẩn chứa vị thâm diệu, tức tình lại ứng cảnh, tất nhiên là vượt qua “Kim Phong Cú” rất nhiều.

Đào Yêu Yêu khẽ búng mũi nàng, cười nói: “Tài nữ, nói không lại người.” Long Bách Linh “A” một tiếng, xoay người nói: “Nơi này cách trời quá gần, vừa vịn chiêm ngưỡng hai vị trên trời kia.” Xa chỉ ngân hà, chỉ thấy mây ảnh mịt mờ, ánh sao sáng chói, tựa như tơ lụa tô điểm đầy minh châu to nhỏ.

Huyền Cảnh lặp lại lần thứ mười một nhỏ, giải thích nghi si tam.

Chính giữa lúc xem, một cổ trọc khí xông thẳng lên đỉnh, che khuất trung viên tử phủ quần tinh.

Đào Yêu Yêu được thần mộc giáp dôi mắt nhìn tiên cơ, những đạo thư trước kia xem đều hiểu rõ, cảm giác rất nhạy bén đối với dị biến của tinh tượng, lập tức biến sắc nói: “Tử Phủ chủ là Đạo gia trong thiên hạ, phương thuốc độc kia hội tụ, phương hoàng phái sẽ sinh họa.” Long Bách Linh nói: “Mộ trách nhiệm của Nga Lăng phái, tướng công thật sự muốn chọn xuống sao?” “Vậy thì, đương nhiên, đại ca của ta, Âu Dương cô nương, anh em họ Lan, các huynh đệ đều là đệ tử Ngao Vân.

Tổ chim bị lật không hoàn trứng, đám người Ngao Suy vong cũng gặp nạn, ta há có thể ngồi nhìn không quản.” Nâng nàng sóng vai đứng thẳng, nhìn ra xa không trung nói: “Huống hồ năm đó mẫu thân lưu ly sở thất lạc, đều là do Yêu Hoàng đánh lén Huyền môn gây nên, có thể nói đại thù không đội trời chung, không đội trời chung.

Loạn Trần đại sư lại bảo ta diệt ma, nói cái gì cũng sẽ không buông tha tử địch kia!”

Long Bách Linh nói: “Nhưng Yêu Hoàng còn chưa lộ ra hình dáng, hiện tại phạm tội là bảy phái Đạo tông.” Đào Yêu Thiên nói: “Thanh Thành phái ngầm thông với Kim Luân giáo, Kim Luân giáo lại nghe lệnh Yêu Hoàng, mấy thế lực đầu đuôi câu liên, đây gọi là thế lực rắn độc thổ tín —— Xà Phụng ở trong cỏ không nhìn thấy, cắn người phun tin tức trước, trước tiên cắn người phun tin tức cái đã.

Chúng ta đánh tan bộ phận phía trước, còn sợ không dọa được Yêu Hoàng này đại xà?” Mắt nhìn chăm chăm phương vị tự nhiên của cung điện, chỉ thấy mây đen xâm nhập biên giới thanh khí, cười nói: “Trứng gà đựng đá, bảy phái Đạo Tông thật sự dám tấn công.” Long Bách Linh nói: “Ngàn vạn lần đừng coi thường Đạo tông.” Một đám kiến hôi chết yểu nói:

“Chỉ là một bầy kiến hôi, không đủ cho vũ trụ ta vung lên, người đừng suy nghĩ việc này.”

Bách Linh cười nói: “Nếu tiếp tục săn sóc như vậy, có thể sẽ phá hủy sự sung ái của ta.” Đạo tông nghiêm nghị nói: “Đạo tông không sợ, vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Bọn họ có gì phải sợ?”

Long Bách Linh nói: “Luận đạo pháp cao thấp, Đạo tông đương nhiên không sánh bằng Huyền môn, nhưng Đạo tông thường làm ăn trong giang hồ, tục vật phàm nhân không kiêng kỵ tránh né, điểm này chính là ưu thế của bọn họ.” Đào Yêu sờ lên cằm, suy nghĩ sâu sắc trong lời nói của mình.

Long Bách Linh nói: “Thường nói: “Thần tiên đánh trận, phàm nhân gặp nạn.”

Chính đạo tu tiên không tranh với đời, chỉ sợ pháp thuật ảnh hưởng Phàm gian, cho dù khai chiến cùng Ma đạo cũng phải tận lực tránh khỏi liên lụy đến phàm nhân.

Đạo tông hoàn toàn không có loại cấm kỵ này, lần này mời các bang phái giang hồ, ý đồ cuốn theo bách tính trong sông.

Một khi tranh đấu ảnh hưởng tới người vô tội, chúng ta chắc chắn sẽ thu tay lại.

Khi đó Đạo tông lại đề cập điều kiện ngưng chiến, Nga lang phải rửa tai lắng nghe.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đám thùng cơm kia, cũng có thể chơi loại âm chiêu này.” Long Bách Linh nói: “Đây là mưu kế duy nhất Đạo tông có thể sử dụng, chỉ có như vậy mới dám khiêu chiến Nga Mi.” Đào Yêu suy nghĩ một lát, cảm thấy nòng phân tích hợp lý, cau mày nói: “Lấy dân chúng làm lá chắn, chiêu này quả nhiên ác độc.

Diệt Ma Diệt Ma, ta thấy phải tiêu diệt Đạo tông trước mới đúng.”

Long Bách Linh lắc đầu nói: “Không thể diệt Đạo tông.” Đào Yêu điên lên: “Tại sao?” Bách Linh nói: “Chỉ lấy thực lực so sánh, Ngao Bính vượt xa Đạo tông, muốn tiêu diệt bọn họ đã sớm diệt, các đời sư tôn đều kết minh với bọn họ, trong đó chắc chắn có đạo lý.

Lại thêm lúc trước chinh phạt Ma đạo, Nga Phong cũng mời Đạo Tông tham gia.

Ta nghĩ mấy phái kia có thể có bí kỹ hàng ma, tương lai có thể cùng Yêu Hoàng quyết thắng bại, có lẽ rất có ích.”

Đào Yêu Yêu nói: “Không thể diệt không thể hàng, Đạo tông lại là một củ khoai lang nóng bỏng tay.” Túc đầu suy nghĩ, liếc mắt nhìn, nhìn Long Bách Linh đưa tay vào túi vải, lấy từ trong túi ra một quyển sách lụa vàng.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Diệu kế của túi gấm, Linh Nhi đã sớm chuẩn bị!” Long Bách Linh nói: “Cũng không sao, bên trên viết mấy địa danh, tất cả đều là chỗ yếu hại của Đạo Tông, ta lật sách tra được.

Nếu Đạo Tông bức bách quá mức, có thể đem vải bố phân cho chưởng môn các phái, bọn họ nhìn xem nhất định sẽ có chỗ thu liễm.” Đào Yêu Yêu quý mà thu vào trong lòng, thở dài: “Linh Nhi thật sự là tính toán không bỏ sót gì.” Sờ nhẹ dung nhan mềm mại của nàng, ôn nhu nói: “Nguyên Thủy Phong là cấm khu của Ma đạo, ngoan ngoãn ở đây bồi tiếp mẫu thân.

Bình định ngoại hoạn, ta đến đón người, chúng ta không tách ra nữa.”

Long Bách Linh dẫn thân vào ngực, yên lặng ôm chặt lấy nhau.

Sau đó Đào Yêu Yêu cất bước đạp không, cười gió bay khỏi Nguyên Thủy Phong, bay ra rất xa nhìn lại, còn thấy bóng dáng Bách Linh lặng lẽ đứng giữa tinh vân.

Lúc bay lên Phi Lâm Tri phong, mảng hắc khí kia đã lan đến sơn thí luyện.

Đông đảo đệ tử lui thủ tự nhiên cung, sóng vai ngồi vây quanh thêm đá phía trước.

Đào Yêu Yêu vừa rơi xuống đất, liền nghe Lục Thương vui vẻ kêu lên: “Sur tôn giá đến, chúng ta có thể cứu được!” Đào Yêu Yêu điên nói: “Thế công của Đạo Tông rất hung dữ sao?” Đưa mắt phân biệt mây đen, không thấy yêu ma tà khí, lông lá bay đàn chim bay, lại không nghe chim hót chim hót.

Đào Yêu Yêu nói: “Quái tai, quạ đen của Kim Luân giáo sống lại rồi?” Lãng Ba lại gần nói: “Bẩm báo sư tôn, mây đen kia do mấy vạn con điều hâu kết thành, đang phun nọc độc vào sơn trường.”

Đào Yêu Thuật âm thầm thi triển hộ tinh, năm ngón tay phải duỗi ra, chộp qua ngọn gió bên kia, đưa tới dưới mũi người người, chỉ cảm thấy phong khí hàm hương, Thần Mộc Giáp trong cơ thể không chống đỡ được, nói: “Loại độc này đối với người không hại.” Nhìn ống tay áo màu đỏ núp dưới cây, vẫy tay nói: “Tiểu Hồng Mạc sợ, tới đây ta bảo vệ ngươi.” Tay áo đỏ quả thực là kiêng kị chúng đồ Kính Nga, hơn trăm tên đệ tử chính đạo tụ ngôi, trường khí nghiêm ngặt, khí tràng nghiêm ngặt.

Mặc dù nàng có được thân người, vẫn không dám dựa quá gần...

Nghe chủ nhân gọi, co rút tay chân trốn đến bên cạnh, sợ hãi nói: “Sơn trường đã bao lâu không quét dọn, đưa tới khắp trời chim muông.

Chủ nhân nhanh chóng diệt trừ đi, mọi người tán gẫu một chút.” Đào Yêu Yêu cười nói: “Đơn giản, một kiếm bỏ tới, ngươi liền nhét đầy thịt chim đi.” Lục Tùng nói: “Lãng sư tỷ bảo mọi người đừng động thủ.”

Lãng Ba nói: “Những con điều hâu ưng này không giống yêu vật, chất lỏng phun có thể độc hại âm hồn, ta đã lệnh cho mười hai kiếm tạm lui, do Nhiếp Hồn môn giám thị kỹ lưỡng.” Một đệ tử nhiếp hồn nói: “Lan sư huynh dẫn người tuần phòng bốn phía của luyện trường, trông cậy vào bắt hai con ưng nhỏ.” Đào Yêu nhớ lại lời nhắc nhở của Long Bách Linh.”, Vội vàng nói: “Lãng Ba suy nghĩ rất chuẩn! Bầy chim này tám phần mười là do đạo tông thả, giết loạn sợ thương người vô tội, cần phải cẩn thận ứng phó!” Truyền lệnh Lan Thế Hải bắt sống điều hâu, không dễ dàng bị thương, các đệ tử khác an tọa tại chỗ, đốt đuốc chờ lệnh.

Gần giữa đêm, người trước phục mệnh là Phong Lôi môn quân anh.

Hà Cửu Cung triệu hồi các lộ tiểu đội, quay núi bẩm báo tình thế của Thục Thục.

Dương Tiểu Xuyên dẫn đội nói: “Các phái Đạo tông tiến vào trú ở An Nhạc, tuyền ùn ùn nhất, các bang phái đang bàn luận với Xuyên Tương.

Mặt khác, Trương Thiếu Dương môn đồ Cửu Hoa cầu kiến sư tôn, nói có chuyện quan trọng muốn nói.”

Đào Yêu Yêu nói: “Cửu Hoa môn đồ cầu kiến? Đầu hàng thành hay làm gian tế? Mang theo để hỏi cho rõ ràng.” Bên cạnh có người rỉ tai, nói Thiếu Dương này là nhân vật mặt đầu của Cửu Hoa phái, được xưng là “Cửu Hoa tứ hiệp” cùng đồng môn, anh danh trong giang hồ sớm nổi danh.

Đang nói, đệ tử Phong Lôi đi trước dẫn đường, ba người áo đỏ đi qua cầu Tiếp Dẫn, đại hán ở giữa đi ra phía trước ôm quyền nói: “Trương Thiếu Dương của Cửu Hoa phái, bái sư tôn Hám Thiên sư tôn.

Tại hạ thượng mệnh lệnh tiến đến góp lời, xin chớ để bầy chim ưng sát thương vào núi!” Thần thái khấn trương, không chuyển khí nói ra thân phận của mình.

Đào Yêu Yêu nói: “Lão ung là người Đạo Tông thả sao? Có giấu cơ quan gì?”

Trương Thiếu Dương không biết người nói chuyện là ai, thẳng lưng nhìn chung quanh, người hai bên đều xem qua, mới chú ý tới thiếu niên đội kim quan đứng trên đài cao.

Lăng Ba nói: “Vị này là sư tôn mới của bản phái, Trương đạo huynh có chuyện muốn nói.” Trước đây thịnh truyền kinh nha tân sư tôn trẻ tuổi, Trương Thiếu Dương mặc dù có nghe thấy, nhưng khi nhìn thấy người này vẫn không khỏi kinh ngạc.

Đào Yêu Yêu hỏi: “Thả ung phun độc là tà thuật của môn phái kia?”

Trương Thiếu Dương định thần nói: “Pháp này gọi là “Bạch Cốt Xà Trận” là pháp thuật bí luyện của năm đài phái.

Bọn họ phái người giả dạng phương sĩ bói toán tướng mạo, thu thập sinh nhật của bách tính tứ phương, móng tay người sống, đốt thành nước phù nuôi điều hâu ấu, dưỡng thành điều hâu cùng người sống sinh tử đồng mệnh với người sống.

Một con điều hâu bị giết, trên đời liền có một người chết bất đắc kỳ tử, phái Nga Du nếu đại khai sát giới, ngàn vạn Lê Thứ chết, thế đạo nhất định đại loạn!”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Lấy dân chúng làm con tin, Linh Nhi tính là chính xác.” Trương Thiếu Dương nói: “Con trăm hôm qua mới biết xà ung trận tường tận, cảm ơn thương sinh lâm nạn, đặc phái chúng ta đưa tin cho các người.

Mong quý phương thu hồi mệnh lệnh phản kích, tạm thời nhượng bộ.” Đào Yêu Yêu nói: “Quý phái quá lo lắng, thủ đoạn của năm đại phái đề tiện, sớm đã bị chúng ta tính toán ra căn bản rồi.”

Dân chúng không bị thương được, nhất định phải phản kích.” Trương Thiếu Dương nói: “Nhờ cố cố toàn!” Nhìn thần khí đầy không quan tâm của hắn, Trương Thiếu Dương thầm nghĩ: “Thiếu niên này thật sự là sư tôn Ngao Bí?” Đứng bên cạnh hàng mi thấp, thần sắc cung kính hơn nhiều.

Thiếu thời Lan Thế Hải Phong, đem một con chim ưng sống trình lên trước, nói: “Lãng sư tử đoán không sai, miệng ưng phun chất độc chuyên hại âm linh.

Không đả thương vật sống của súc vật, cho nên hung khí không lộ ra yêu tà.” Hắn gọi người bùng chậu sứ tới, nâng thân thủ ưng sờ cổ ưng, khẽ xoa vài cái, từ giữa mỏ ưng rút ra một con rắn trắng nhỏ bé to bằng ngón cái, “Xoạch” rơi vào trong chậu.

Cổ họng điều hâu kia thông ra, khàn giọng kêu lên.

Mọi người suy nghĩ “Quái vật không nghe thấy tiếng kêu”, nguyên lai yết hầu bị ngăn chặn.” Lan Thế Hải nói: “Khí độc là do bạch xà này, trong sách ghi lại “Bạch Cốt Chỉ Trát”, là dị vật mà Bách Hoa Giáo Bách Hoa Giáo thuần dưỡng.”

Đào Yêu Yêu ngạc nhiên nói: “Bách Hoa giáo cùng chúng ta là minh hữu, tại sao lại kết hợp với Đạo tông?” Lan Thế Hải nói: “Sai không được, con rắn này ăn Mạn Đà La Hoa, nuôi ở đồng xương cốt trong nghĩa địa, nước bọt hương độc ác mê hoặc Âm quỷ hồn trong âm quỷ, thường được Bách Hoa giáo sử dụng để điều khiển âm hồn.” Mọi người chụm lại nhìn kỹ, trái cây ngửi mùi hoa nồng nặc xông vào mũi.

Đào Yêu Nguyên biết pháp môn Bách Hoa giáo, lần trước thi chúc “Nghệ Huyết gọi Linh pháp”, cũng là Ngự Linh Thuật dùng rắn tu luyện, thầm nghĩ “May mắn Linh Nhi không có ở đây, bằng không khắp núi là rắn, nàng lại bị dọa cho chết khiếp.” Có người hỏi: “Bọn họ đầu độc âm linh làm cái gì?” Trương Thiếu Dương đáp: “Theo lời ta nói, rắn độc lần này rất mãnh liệt., Âm linh trúng độc trong nửa ngày chuyển hóa thành lệ quỷ, gặp phải vật sống phát động tấn công mãnh liệt, không đến mức hồn diệt tuyệt không dừng lại.” Lan Thế Hải nói: “Bắt đầu không lộ tà khí, triệu tập ngưng tụ âm linh biến thành quỷ quân, sau đó tấn công chúng ta không kịp trở tay.” Đúng lúc nói, tiếng điều hâu kêu dần thấp, cánh cuộn lại run rẩy không ngừng.

Trương Thiếu Dương nói: “Phong Ứng lấy ra rắn sẽ hư thoát, một con Ứng Quan liên tục giết người, cần gia tăng nuôi dưỡng.”

Đào Yêu Yêu gật đầu đồng ý, mệnh đệ tử ôm lấy người điều trị.

Đến đây, Đạo tông chiến thuật sáng suốt —— tương thông sinh mệnh điều hâu và bách tính, đặt ở phía trước xung phong, Nga lang phải ném chuột sợ khí, không thể phản công chỉ có thể lui phòng, cuối cùng đành phải ký kết minh ước dưới thành.

Lăng Ba nói: “Năm đài phái bồi dưỡng bầy ưng, Bách Hoa giáo phối hợp với độc rắn, bọn họ luyện trận pháp này tốn không ít công sức.” Đào Yêu Yêu nói: “Vị chương môn kia rất cuộc muốn cái gì? Làm lãnh tụ chính đạo? Đáng để tốn nhiều công sức như vậy.” Lăng Ba nói: “Còn nên giải quyết vấn đề nhanh một chút mới quan trọng hơn.”

Trương Thiếu Dương nói: “Bằng thực lực Huyền môn, đánh tan trận này thì dễ, không tổn hại gì Điều Ứng liên khó khăn.

Năm đài phái luyện hóa mấy năm, điều hâu hầu như đã thành hóa thân của thể nhân, thương thể có thể truyền tới cự ly xa.

Ví dụ như con chim ưng vừa rời thân thể suy yếu, thể nhân liên quan liền kia cũng sẽ bệnh ngã xuống.” Nói đến đây, tiếng gió trong cuộc thử luyện vang lên mãnh liệt, xen lẫn tiếng kêu âm u u.

Nhiếp hồn đệ tử đến báo, nói cô hồn đã quở trong Tây Lâm Trách chạy loạn, đang nhanh chóng tụ tập về hướng Nga Mi sơn.

Trương Thiếu Dương nói: “T khốn cực khó có thể giải quyết, chúng tiên sư xin mời cường công, thích hợp phái sứ giả giao thiệp cùng năm đài phái.”

Di tích Ma Tung thứ mười hai, huyền bí tra rõ một điểm.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Đừng vội, lão huynh từ xa tới là khách, đạo đãi khách là không thể tránh khỏi.” Mệnh hồng tay áo từ trong điện mang đến ghế ngồi, pha hai chén trà thơm đưa lên.

Đào Yêu Yêu vững vàng nâng chén trà, xin hỏi tôn hủ Cửu Hoa chương môn, trong nhà Cao Đường An, mấy vị lang quân lệnh ái, câu được câu không hàn huyên.

Trương Thiếu Dương lòng nóng như lửa đốt, lại không thể thất lễ, ráng chống đỡ qua loa, nước trà kia uống vào bụng như đổ dầu vào lửa.

Đang lúc lo lắng vô cùng, chợt nghe đồng bạn hô to “Nhìn đi, xà ung trận giải tán!” Mặt quay lại, theo tiếng nhìn lại, Trương Thiếu Dương lộ vẻ kinh dị, miệng mở ra không khép lại được nữa.

Giờ phút này tiếng kêu thảm đã không nghe được nữa, tiếng kêu của phi cầm vang vọng mây xanh.

Chỉ thấy trên không trung thí luyện tràng có ngàn vạn bóng người xuyên thẳng qua, phẳng phát thiên binh hiển uy.

Bóng người bay qua nơi nào, những điều hâu điều hâu kia như điều đứt dây bay xuống, trong khoảnh khắc bầy chim thưa thớt xuống, tinh không xán lạn ngời ngời lại hiện ra.

Trương Thiếu Dương chỉ nhìn hoa cả mắt, chợt thấy một bóng người nhảy xuống phía trước, một tay nắm lấy con điều hâu, quần áo tướng mạo không khác gì sư tôn mới! Bóng người kia dừng bước cách đó hơn một trượng, buông năm ngón tay ra, điều hâu rơi xuống đất kêu to “Quạ quạ”

Thần khí tươi sống lại vô lực giãy dụa, phẳng phát bị dây thừng vô hình trói lại.

Đào Yêu Yêu nói: “Con rắn quái dị trong cổ họng của Lão Ung đã lấy ra, rơi xuống các nơi trên Trường Xuân Lộc của Trường Xuân Luyện Tràng.

Hầu huynh dẫn ba mươi huynh đệ đi thu thập, rấn độc liên che lấp, chim muông tạm thời đưa vào trong cốc nuôi dưỡng, lưu ý tránh làm bị thương cánh chim.” Hầu Thiên Cơ dẫn người hạ phong.

Đào Yêu Yêu truyền lệnh cho đám người Lan Thế Hải: “Trước tiên đừng đuổi Âm linh lên núi, nhốt vào trong rừng chờ đợi dùng sau này.” Đệ tử Nhiếp Hồn tiếp lệnh rời đi.

Lúc này Đào Yêu Yêu mới quay sang, cười hỏi: “Mắc cục hóa giải như thế, Trương đạo huynh xem mà sử dụng sao?”

Trương Thiếu Dương trợn mắt há mồm, nhìn qua Đào Yêu Yêu chết non, lại nhìn về bóng người bên kia, thực sự không hiểu sao lại xuất hiện hai “ân sư tôn” này.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Vừa rồi Trương đạo huynh nói đến hóa thân, vừa hay nhắc nhở ta.

Bản nhân thu tập học bên cạnh, pháp môn phân thân hóa hình cũng to lớn một hai.” Dứt lời đứng lên, cất bước đi về phía trước, bóng người kia cũng nghênh đầu đi tới, mặt đối mặt giao dung hợp cùng nhau, nặng lại hợp thành một “Đào Yêu Yêu”.

Lập tức duỗi tay ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng như rồng ngâm hồ gầm.

Bóng người trên bầu trời ứng thanh quay về bản thể, ngàn vạn hàng vạn xếp thành một đội hình, từ trên cao “Phân phật” bay xuống người Đào Yêu Yêu.

Lông tóc Trương Thiếu Dương hoảng sợ dựng thẳng, cả kinh nói: “Đây, đây là tiên thuật gì!” Hồng Tụ ngạo nghễ nói: “Phân thân đại pháp của chủ nhân ta! Phàm phu tầm đời nay chưa chắc muốn gặp!”

Hóa ra thừa dịp uống trà, Đào Yêu Yêu đã âm thầm làm phép, sai phân thân bay vào bầy chim, từng con bắt lấy cổ họng rấn, thủ pháp nhẹ nhàng không tổn thương mảnh lông vũ, đồng thời thi triển pháp lực của Phượng Yêu Phục Bách Điều, duy trì sinh cơ của điều hâu, lại khiến cho nó không thể trốn thoát, thế nhân tương quan có thể bởi vậy có thể bảo toàn tính mạng.

Trương Thiếu Dương không rõ tình hình cụ thể trong đó, nhưng cảm giác kỳ quan như điện chớp, trong mắt nhìn thấy

vượt qua suy nghĩ trong đầu, co quắp trên ghế hơn nửa ngày không thể động đậy.

Đào Yêu thu phân thân lại, phân phó hai bên: “Ta dùng yêu pháp trói buộc thân chim ưng, có lẽ sẽ để người thế gian cảm ứng trúng tà.

Yến Doanh Thù dẫn mấy người đi tuần tra các nơi thôn trấn, trị liệu bệnh cấp thương trong dân gian.

Dương Tiểu Xuyên các người bảo vệ đệ tử Thần nông, gặp phải Đạo Tông thì đuổi đi, đừng có muốn giết bị thương.” Phái xong mấy đội này, tản bộ về chỗ ngồi nói: “Trương đạo huynh, chúng ta thường trà nói chuyện phiếm.”

Trương Thiệu Dương lấy lại tinh thần, vội vàng rời ghế đứng thẳng, rất cung kính nói: “Su tôn thần thông vô lượng, tranh chấp tất phải giải thiện.

Tiểu nhân vội bẩm báo về trên tể, không tiện quấy rầy nhiều.” Bái một cái đến đất, quay đầu muốn đi.

Đào Yêu Yêu tóm cổ tay hắn, sao có thể bỏ đi được? Cữu Hoa và Nga Mi là lão bằng hữu, năm lớn hơn đang phải thông môn ôn chuyện.” Trong lòng thầm nghĩ ” buổi chiều Sở Tĩnh đưa tin, trời tối còn chưa về, nếu hắn bị Đạo Tông sử quỷ kế hãm hại, tên Trương này ngược lại có thể dùng đề trao đổi.

Huống chi Cữu Hoa phái lên núi báo tin, đã là chứng cứ thông đồng với địch, nhược điểm phân liệt Đạo tông há có thể phóng thoát vô ích?” Nghĩ đến đây, truyền lệnh: “Cửu Cung huynh làm phiền người xuất mã, dẫn mười hai kiếm về tìm tín sứ của chúng ta.”

Hà Cửu Cung ngậm hiệu, cùng với Càn Khôn mười hai kiếm hạ phong, chạy tới trụ sở Đạo Tông tiếp ứng Sở Tĩnh.

Đào Yêu kéo ống tay áo của Trương Thiệu Dương, cười nói: “Nào, phẩm trật nói chuyện, tiểu đệ nhậm chức, phải mời Trương đạo huynh chỉ giáo nhiều hơn.” Trương Thiệu Dương nói: “Tuyệt không dám nhận.” Lúc này hắn thành tâm kính phục, coi đào như Thiên Thần, kêu chuyện cũ liền ngồi xuống ôn chuyện, hoàn toàn không có nửa điểm dị ngôn.

Một mực nói đến Đông Phương Bạch tóc trắng, đào non đào bới hỏi ngọn nguồn, Trương Thiệu Dương biết gì nói nấy,

chính là ân oán cũ ngày trước của Đạo Tông và Huyền môn, trong đó khúc nhạc không thiên vị cũng không thiên vị.

Đào Yêu Yêu sinh hảo cảm, nghĩ thầm người này ngược lại là một hán tử thành thật, cười nói: “Một dằng Trương huynh nửa đêm, thật là không chu toàn.” Mệnh Hồng Tụ truyền đi sớm một chút, thầm nghĩ “Sở Tình sao còn không thấy quay về?” Tay áo đỏ đi hai bước chợt dừng lại, chỉ vào cầu Tiếp Dẫn cười nói: “Nói sớm một chút.”, Đến sớm một chút, đại nương phòng bếp là ghé tai Thuận Phong.” Nhìn Hoa bà bà vung hai tay lên, từ trên cầu chạy tới gần, trong miệng kêu loạn lên: “Chẳng hay rồi, không xong rồi!” Chạy đến trước thềm đá vượn cổ ra thở dốc, hai tay trống trơn không có lấy đồ ăn ra.

Đào Yêu Yêu bị nàng đánh cho sợ, mông co rút lại sau đó, cười hỏi: “Đại nương có chuyện gì hoang mang?” Hoa bà bà kêu lên: “Nhà bếp thất bại rồi, lương thảo kiếp quang rồi!” Lãng Ba nói: “Có kẻ địch tấn công?” Hoa bà bà khoa tay nói: “Hắn chui vào trong phòng lật thùng đồ quây, ta vung lên đánh hắn! Hô hô, toàn bộ rơi rụng hết cả rồi!”

Hắn ta phản đòn, binh pháp bang, ngã ngựa ngựa ra sau, hắn cầm lên bát cơm trong tủ kệ nhai thật to, kêu vù vù, nuốt vào nhanh quá, còn thông thuận hơn cả tán loạn.”

Chợt Đinh Chí Huyền chạy tới, vẻ mặt cũng kinh sợ tương tự, bẩm nói: “Đồ ăn và thức ăn của phòng bếp đã bị ăn sạch rồi!”

Đào Yêu Yêu nói: “Không phải nói trữ vật sung túc sao? Sao có thể...” Lãng Ba hơi nghiêng về phía trước, thấp giọng nói: “Nhà bếp bên kia tà khí rất nặng.” Đường đào nhìn về phía xa, xuyên thấu qua sương sớm nồng đậm, xa xa nhìn thấy phụ cận nhà bếp có ma quang tuôn ra, ẩn giấu không buông, khí thế hùng hậu vượt xa yêu ma bình thường có thể đạt tới.

Đinh Chí Huyền thở hắt ra nói: “Là lão quái vật kia ngày trước xông vào phòng bếp lật thùng lật tủ, rau quả thịt lợn, chắc gì cũng không quen thuộc, nhìn cái gì ăn cái đó, giống như quỷ đói mới từ mười tám tầng địa ngục thả ra!”

Đào Yêu Yêu biết tình hình nghiêm trọng, quát mắng: “Đệ tử trên núi cùng Hồ Bí vệ thủ vệ tự cung, tay áo hồng thay ta trông nom khách nhân, không có lệnh không được đi lại!” Mọi người cùng cất giọng lĩnh lời khen ngợi.

Đào Yêu Yêu ôm quyền với Trương Thiếu Dương, nói: “Thiếu bồi!” Đẳng thân bay vọt, một cái nhảy ra trước cửa phòng bếp, đá văng ván cửa khép hờ, giương mắt liền thấy Ngọc Ngân Đồng nằm ở trên bàn cơm, tay trái cầm nửa con gà chín, tay phải cầm mấy cái bánh mì, bụng căng tròn tròn vo.

Mộc vậy chó lập tức kêu “Bát tạ” như điên, xoay quanh cái chân bàn.

Đào Yêu Yêu sững sờ, gật đầu nói: “Lão quái vật giỏi lắm, thực sự có tài, lại có thể phá vỡ Tỏa Sơn Chú của ta.” Ngày hôm đó nhiều lần khó khăn trắc trở, hấn tinh thần suy sụp, quên kiểm tra động tĩnh dưới đáy Ngọc Long sơn.

Không ngờ Ngọc Ngân Đồng có thuật thoát thân, trong vòng mấy canh giờ có thể rời khỏi chốn cảnh.

Trong phòng bếp, bát cơm lật chén, như gặp phải cướp sạch.

Ngọc Ngân Đồng hai tay trái giơ lên phải, hướng trong miệng mãnh liệt nhét đồ ăn, lầm bầm nói: ” thoát thai hoán thân cực kỳ hao tổn tinh thần, lão tử sắp chết đói, ăn no rồi mới tính sổ với ngươi.” Đào Yêu kinh ngạc nói: “Ngươi thoát thai hoán thân...”

Thoát thai hoán thân còn được gọi là “Vũ hóa”, tu hành đến giai đoạn nhất định, đột phá cực kỳ rậm rạp phong cấm, nguyên thần ly thể mà không thất tán, lúc quay về nguyên thân hợp lại, thân thể lại có thể chuyển biến thành tiên thể.

Nhưng phong cấm có thể ngộ nhưng không thể cầu, người tu hành tự cấm túc bản thân sẽ có thất bại nghiêm mật, vừa thân hãm mình hấn lại quá mạo hiểm, cho nên “Vũ Hóa” vừa cần khổ tu vừa có thiên trợ, là cửa ải khổ sở nhất của người tu tiên.

Trong hàng đệ tử đầu của phái Nga Lăng gia hiện tại, chỉ có ba người Lăng Ba, Ban Lương Công, Ma Ngưu đại phu luyện thành tiên thể.

Đào Yêu Yêu dựa vào Ma kiếm phụ trợ, nhảy khỏi U Minh Giang mới thành công vũ hóa, U Minh Giang chính là cấm chế mà hấn tu thành Tiên thể.

Về phần thành tựu “Hỗn Nguyên Thần Thể”, đều bởi vì cơ duyên xảo hợp, Thần Mộc Giáp cùng Thiên Vương Thuần ứng biến, cũng không phải là giai đoạn tu đạo thông thường.

Mà Ngọc Ngân Đồng bị vây khốn ở đáy Ngọc Long sơn, lại coi sơn thể là phong cấm đột phá —— trước tiên phế bỏ pháp lực lui hóa thành phàm thai, lại từ Huyền môn cơ bản công luyện lên: Đả tọa dưỡng khí, thông đại chu thiên, tẩy tủy dịch kinh, bồi dưỡng nội đan, ngàn năm đạo hạnh tu luyện đầy đủ, cuối cùng nguyên thần ly khiếu, phá tan phong cấm giam cầm của Tỏa Sơn Chú, tiên thể một lần nữa hợp nhất ở ngoài núi.

Lần này làm việc ly kỳ, đã không thể dùng lễ thường giải thích, phế bỏ pháp lực một ngày sống lại, dù là tổ sư Ngao Thiên cũng không làm nổi.

Đào Yêu Yêu biết rõ việc tu đạo gian nan, đoán chừng Ngọc Ngân Đồng nhất định mang theo pháp bảo gì đó, nhanh chóng thành tiên thể và kỳ tích kiêm tu bảy môn, đều xuất phát từ bảo bối kia giúp đỡ, gật đầu nói: “Bản lĩnh chạy trốn của ngươi rất cao,, Lá gan cũng đủ lớn, vậy mà còn dám lên núi chịu chết.” Ngọc Ngân Đồng lau nước mắt khòe miệng, phồng mắt lên nói: “Làm sao không đến, đại hội cạnh tranh đức tối nay bản tiền bối muốn đại triển hùng uy đây!” mào đào điên cuồng tỉnh ngộ, nói: “A a a a: “A a a..., Đêm nay là trừ tối! Thiếu chút nữa quên mất.” Ngọc Ngân Đồng nói: “Đúng vậy, trừ bữa tối cử hành đấu giá đạo hội, gần mười năm đều là quy củ này.” Đào Yêu hạ tay xuống nói: “Năm nay thay đổi rồi.” Ngọc Ngân Đồng kinh ngạc hỏi: “Cái gì?” Côn Thiên con nói: “Năm nay đấu đức đạo hội sẽ sáng lập, không còn ở buổi chiều nữa.” Ngọc Ngân Đồng mặt đỏ lên nói: “Ai nói sửa đây!” Đào Yêu nói: “Ta đổi ý, ta là sư tôn Ngao sư tôn, chút chuyện này còn không làm chủ được sao?”

Ngọc Ngân Đồng suýt nữa tức nổ bụng, run giọng nói: “Con mẹ nó, lão tử thiên tân vạn khổ chui ra địa lao kia, chỉ vì chạy tới tham gia đấu đức đạo hội, nào ngờ tiểu tặc nói đổi là sửa...” Đào Yêu Thiên nói: “Ngươi tranh đức cái rắm, càng cạnh tranh bối phận càng thấp, chỉ có làm đức hạnh cho cháu trai ta xám., Ta khuyên ngươi tốt hơn đừng tham gia.” Ngọc Ngân Đồng nói: “Tặc Ngân tiểu tử chó ba hoa, lão tử đã đến tham dự, tự có bảo bối thần diệu trên người, định giáo các ngươi chịu thua.” Đào Yêu cười nói: “Hắc hắc, ta đang niệm bảo bối của ngươi đây, trung thực giao ra đây!” Tay lên tiếng, đột nhiên chụp vào đỉnh đầu Ngọc Ngân Đồng.

Một trảo này của hắn như thiên la địa võng, mười Ngọc Ngân Đồng cũng bị bắt giữ, nhưng hết lần này tới lần khác lại vô huyệt, sau tai vang lên tiếng cười: “Tặc tiểu tử đến bắt ta, bảo bối thần diệu ở trên người, bắt được ta là cháu ngươi!” Đào Yêu Yêu không chớp mắt, thân không chuyển, trong mũi hừ một tiếng.

Bên cạnh Ngọc Ngân Đồng lãnh quang bỗng nhiên sáng lên, sáu mươi tư cổ hồng khí dâng lên, hiện lên răng nhọn đan xen co rút lại.

Đây là yêu pháp “Mạc Yêu Lung” của Huyết Bức Yêu Vương, không cần con mắt truy tìm, theo tiếng vang xác định thân vị địch nhân, răng dài hợp thành lồng giam, là kỹ năng bắt địch đầu linh dị các loại.

Nhưng hồng khí co rút lại vẫn không có thu hoạch gì, Ngọc Ngân Đồng thân như quỷ ảnh, bỗng nhiên hiện ra ở góc tây của thí luyện trường.

Sáu mươi bốn cổ hồng khí xếp thành sáu mươi bốn vị trí, bên kia đề phòng đều có linh tính ứng với nhau.

Đào Yêu cảm giác hắn đột phá vòng vây từ phía tây, thuận di tới đó ôm cây đợi thỏ, Dịch Ảnh hiện lập tức xuất thủ, ngầm giấu năm loại pháp thuật bắt địch, bàn tay như sơn phi trảo, ai ngờ lại bắt hụt!

Di tích Ma Tung thứ mười hai, huyền bí tra rõ nhị giai.

Đào Yêu Yêu giật mình, thâm hiểu đạo pháp của đối phương đã có cải tiến mới.

Ngọc Ngân Đồng lơ lửng trên nóc nhà, tay vỗ vào bụng cười to nói: “Sư tôn Nga Du phái, tiểu tử ngươi kém xa!” Trương Cuồng đáng vẻ xấu xí như con cóc lớn.

Đào Yêu Yêu kích động một hồi, muốn dùng vũ trụ hung hăng bổ xuống, trực tiếp đưa lão quái vật lên tây thiên.

Chợt nghe tiếng nói Ngọc Ngân Đồng thê lương, kêu lên: “Cô nương mù đánh lén...” kinh quang sau đầu lóe lên, hai đạo thần kiếm cắm vào chỗ yếu hại.

Theo tử ảnh bay tới, lại là Lăng Ba đuổi tới trợ chiến.

Lần trước khi Ngọc Ngân Đồng tiếp cận nàng đã dùng toàn bộ tinh thần đề phòng, lấy Ảnh Độn Thuật tránh né kiếm khí đang quan sát, bởi vậy không bị thương, hôm nay thiên hạ đắc ý sơ, không kịp phòng bị song kiếm đâm mạnh một cái.

Ngọc Ngân Đồng trong tiếng kêu thảm thiết lập tức ẩn hình, gấp thi triển độn giáp thuật xê dịch nhanh chóng.

Lăng Ba từng bước đi vào trong sân, chợt nghe tiếng kêu thảm thiết xa xa vờn quanh, trăm ngàn tiếng liên tiếp vang lên.

Hiển nhiên Ngọc Ngân đồng di chuyển trăm ngàn vị trí, nhưng bất luận dời đến nơi nào, đều sẽ bị kiếm khí đâm trúng, theo một tiếng ở cuối chân trời vang lên, thí luyện trường dần dần yên tĩnh lại.

Lăng Ba nói: “Ma đầu kia chạy ra khỏi Nga Hầu rồi.”

Đào Yêu Yêu rất kỳ, thâm nghĩ hai mắt Lăng Ba mù mờ, làm sao có thể truy tìm tung tích địch chính xác như vậy? Đang đợi hỏi kỹ, Lăng Ba chớp mắt, ngay trong nháy mắt mở ra, kim quang lạnh lạnh lưu chuyển.

Linh niệm Đào Yêu Yêu chợt sinh, phát giác khắp núi đồi đều là kiếm ảnh, từng đạo kiếm ảnh trôi nổi giữa không trung, mái

hiên, ngọn cây ngọn cỏ, không chỗ không có, Ngao Tiên cảnh phảng phất ngâm vào kiếm “Hải dương”.

Nhưng chỉ trong một cái chớp mắt ngẩn ngui, ánh mắt Lăng Ba khép lại, thần quang thu liễm, kiếm hải cũng biến mất không thấy.

Đào Yêu Yêu thâm nghĩ: “Khắp nơi đều là kiếm, khó trách Ngọc Ngân Đồng không tránh được.” Mười năm trước đã đánh lui hộ pháp Kim Luân giáo, Lăng Ba từng sử dụng kỳ thuật biến kiếm này, trải qua thời gian dài tinh nghiên thâm luyện, hiệu dụng càng thêm thần dị.

Đào Yêu Yêu giơ ngón tay cái, tán thán nói: “Kiếm thuật của Lăng sư tỷ thật cao!”

Lăng Ba nói: “Kim Ô kiếm hải mượn ánh mặt trời làm thành, quá trưa ánh sáng yếu bớt, sơ hở sẽ tăng nhiều, hoàng hôn sau đó tự hành giải trừ.” Đào điên cuồng nói: “Có phòng bị, người không phòng bị tốt, mọi người đều canh giữ ở trong phạm vi kiếm hải, không thể tùy ý đi ra.” Lăng Ba khom người nói: “Là.”

Vừa rồi thấy ma khí ngập trời, đệ tử vọng động xuất chiến, không tuân theo hiệu lệnh của sư tôn không được phép tự tiện động, kính xin sư tôn trách phạt.” Đào Yêu Tâm nói “Người tuân thủ hiệu lệnh của ta khi nào vậy?” Ha ha ha nói: “Không sao, không sao!” Lăng Ba nói: “Tiểu Tuyết mang theo đệ tử Kiếm Tiên điều tra ba thôn, ở ngoài kiếm hải, có triệu hồi bọn họ hay không?”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ một chút, khoát tay nói: “Tiểu Tuyết bên ngoài an toàn hơn một chút.

Ngọc Ngân Đồng còn có thể lên núi gây sự, lão quái vật kia rất thích quấy rối nữ hài tử.” Đưa mắt nhìn về phía xa xa, nhú mày nói: “Lúc nào hấn luyện thành một loại độn thuật mới, độn hình nhanh quá, sao lại không bắt được.” Tâm niệm vừa động, hỏi: “Hoàng U ở đâu?” Lăng Ba nói: “Kẻ đầu lĩnh độn giáp đêm qua chạy tới Võ Lăng, hiện tại còn chưa có tin tức.” Đào Yêu Yêu biến sắc, nói: “Đi Vũ Lăng làm gì?” Lăng Ba nói: “Ta phải hấn đi dò xét Long gia.”

Đào Yêu Yêu giậm chân nói: “Liều lĩnh lỗ mãng, các người thật liều lĩnh! Long bà lão gian hoạt nhanh nhẹn, trước khi hành động chẳng phải không nghĩ cách nghiêm phòng mật sao? Hoàng U lần này là tự chui đầu vào lưới.

Nói không được, người bảo vệ sơn trường cho tốt, ta đi cứu hần.” Đội muốn tung mây mù lên, chợt nhìn thấy từ Trường Xuân Lộc có mười mấy người đi tới, dẫn đường chính là Sở Tình.

Bóng người lóe lên đứng trước mặt hần nói: “Khởi bẩm sư tôn, Cửu Hoa, Long Hồ, Tam Thanh, chương môn bốn phái Lao Sơn bái sơn.” Dứt lời, trở về dẫn khách mời trở về.

Lăng Ba nói: “Hoàng U mang theo Vạn Vực Đồ thông bé, gặp nạn có thể tự bảo vệ mình.

Bốn phái Đạo Tông lần này đến đây nhất định phải thỏa hiệp, sư tôn đi trước giải thích mới được.”

Đào Yêu Yêu còn đang trầm ngâm, vị khách kia đã dẫn tới trước mặt, Sở Tình giới thiệu từng người một: “Vị này là Trần chương môn Cửu Hoa phái, vị này là Phương chương môn của Long Hồ phái, hai vị kia là Tôn chân nhân của Tam Thanh phái và Sở chương môn của Lao Sơn phái.

Vị này chính là tân nhậm Đào sư tôn của Huyền môn.” Theo thứ tự đánh vào mặt đối phương.

Trần Nguyên Đỉnh sâu thi lễ: “Hạ nghị không hiến, bái yết lại trễ, thứ cho chúng ta thô chậm.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Khách sáo, các vị dẫn nhân mã biết sẵn ba Thục, địa chủ Ngang Khuyết phái chưa tận hết, còn mong được bao nhiêu hải Hàm!” Mắt thấy chòm râu của Trần Nguyên Đỉnh buông xuống, mặt trắng mắt to, một thân khí độ của nho giả, suy nghĩ “Cửu Hoa chương môn” cũng không tệ, hần phái Trương Thiếu Dương báo tin cho ta, giải cứu tính mạng bách tính, đây là nghĩa hành của quân tử nhân người.” Tiểu tử ôm quyền hoàn lễ nói: “Tiểu tử đức bạc, sao dám làm phiền Trần chương môn chúc mừng.

Nhưng phải ngăn chương môn nể mặt, lại không thể.” Trong lời nói ẩn giấu thứ gì, âm thầm châm chọc ba chương môn còn lại không hiểu lễ nghi.

Ba người kia sững sốt, vốn cho rằng tân sư tôn tuổi còn nhỏ miệng yếu, nào ngờ câu nói xảo trá lão luyện, vội vàng sửa mặt làm lễ nói: “Chúc Hạ Đào sư tôn kế vị.” Hai người nhận thức thân phận lẫn nhau, do Sở Tình dẫn đường, tìm một gian phòng trống trong thí luyện coi như là phòng tiếp khách.

Đám người tùy tùng dọn bàn lau, tứ phương môn hướng Lăng Ba trò chuyện ân cần thăm hỏi, mượn cơ hội thăm hỏi nguyên nhân kế vị của tân sư tôn, nhất thời trong phòng ồn ào.

Đào Yêu Yêu kéo Sở Tình qua bên cạnh nói: “Ta tên Hà Cửu Cung tiếp ứng người, sao không thấy hấn cùng về núi?”

Sở Tình nói: “Hà sư huynh? Chúng ta không có chạm mặt nhau sao!” Suy nghĩ một chút, nói: “Bên ngoài núi nguy cơ bốn bề, hấn là ngăn trở ở đó, ta sẽ đi tìm Hà sư huynh.” Đào Yêu Yêu nói: “Đệ tử đột ngột chạy nhanh, việc do thám phong liên lạc giao cho người, phải cẩn thận hơn.” Sở Tình đồng ý rồi đi tới.

Lúc nói chuyện xếp tốt ghế, mọi người phân ra chủ khách ngồi xuống.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Bằng cao ngồi kín chỗ a, dường như còn thiếu một góc chính nào đó.” Sắc mặt trầm xuống, nhìn lướt qua hai bên nói: “Năm đại phái Hà Chương môn là Minh chủ của Đạo Tông, vì sao không đến nói chuyện với ta? Chỉ phái chư vị nói hòa, chỉ sợ khó mà bày tỏ thành ý.” Phương cân đối của Long Hồ chương môn nói: “Khi nào thì triệu cơ hội đó đã thành Minh chủ Đạo tông?” Sở Nguyên Quân của Tam Thanh chương môn vội vàng nói: “Chúng ta và Hà Triệu Cơ đã quyết liệt, không phải là để hấn tới làm khách nói chuyện.”

Đào Yêu Yêu nói: “Chỉ giáo cho?”

Phương Hành nói: “Đạo tông thất phái tự đến cùng vinh nhục, cùng tiến thoái, thế nhưng giữa lẫn nhau lại không có ước định chủ thuộc.

Hà triệu cơ chuyên ngang ngược, sớm mất lòng người, hôm qua lại vô cớ nghi kỵ đồng đạo, chúng ta không thể trợ giúp hấn tăng thêm khí焰.” Mang Sơn chân nhân Tôn Ngưng Tổ nói: “Ngày hôm qua quý phái Sở đạo huynh đều nhập vào chỗ

của ta, cho thấy ý nguyện của tân sư tôn giao hảo với Đạo tông.

tệ phái không dám tự tiện trả lời, cầm thư mời các phái đồng thương, Hà chương môn vậy mà đại phát lời đình, nói chúng ta lâm trận thông địch, phản bội Minh ước Đạo tông.

Hắn muốn lập tức công lên Ngao Sơn, kẻ nguyện theo là bạn, kẻ nào không phân biệt, mỗi người một ngã.” Sở Nguyên Quân tiếp lời: “Chúng ta lên núi chuyên hóa giải can qua, không phải chịu điều khiển bởi điều gì.”

Đào Yêu Yêu cười thâm “Đạo tông phân hóa”, kẻ ly gián thành công, tên tiểu quỷ Linh Nhi này thật lợi hại.” Lúc này Trương Thiếu Dương truyền đến, chuẩn bị kể lại Xà Ưng Bạch Cốt Trận đã bị phá, sư tôn mới thân thông quảng đại mây trôi, đám người Đạo tông càng thêm khâm phục.

Đào Yêu Yêu nói: “Mấy người các ngươi trước ngơ sau cung kính, nhưng lại làm ta hồ đồ mất rồi.

Chỉ dựa vào một phong thư liền hóa địch thành bạn, chuyển biến này quá nhanh đi.” Tứ chương môn liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nói: “Chúng ta sao có thể đối địch với Ngao? Từ trước tới nay không có ý này!” Đào Yêu nói: “Ồ, các ngươi dẫn mấy ngàn đệ tử vào trong, đơn giản là vì chúc mừng ta sao?”

Phương Hành nói: “Chúng ta là đệ tử của Tử Vi Tinh mới nhập xuyên, Tử Vi Tinh sinh biến, Huyền Môn tất gặp họa kiếp, đây là quy luật nghìn năm nhiều lần chứng thực.” Sở Nguyên Quân nói: “Năm đài phái tuyên bố tính chất tinh vi đã thay đổi, Yêu Hoàng nhúng chàm Huyền Môn, chúng ta tuyệt đối không thể ngồi nhìn, vì vậy môn nhân đại tập chạy đến cứu viện.”

Đào Yêu Yêu ý nghĩ xoay chuyển sự tình biến hóa “Tử Vi Tinh, sáu phái Đạo tông biết được từ năm đài phái, năm đài phái lại biết từ nơi đó? Từ Kim Luân giáo sao? Ừm, năm đài phái đã sớm cấu kết với Kim Luân giáo, mà Kim Luân Giáo lại có thể quan trắc Tử Vi Tinh, bởi vậy tin tức truyền ra, bởi vậy tin tức này truyền ra.

Theo tính toán, Kim Luân Giáo Chủ kia đặc biệt hơn hẳn Phật tám phần giấu ở bên cạnh dự triệu cơ gì.”

Trần Nguyên Đình nói: “Mười năm trước, Tử Vi Tinh bị yêu khí ô nhiễm, Kim Luân tà giáo tập kích Toan Nghê, cũng là tin tức có dấu hiệu gì truyền ra đầu tiên.

Hiện tại hẳn lại đồn rằng Huyền Môn sinh biến, sắp quay lưng khỏi chính đạo, chúng ta không thể không lo lắng.” Dừng một chút, thấp giọng nói: “Xin hỏi sư phụ, Tử Vi Tinh thật sự đã thay đổi sao?” Đào Yêu bất mãn nói: “Là thay đổi, là ta làm.” Tứ Chương môn lập tức thất sắc.

Đào Yêu Yêu nói: “Không phải ta cố ý thay đổi Tử Vi Tinh.

Một ngày kia ngẫu nhiên đi qua Kỳ Phong, nhìn một đoàn tử khí lơ lửng trên không.

Ta muốn thấy rõ hình dáng Tử Vi Tinh, cười mây bay về phía đó, nào biết bay càng gần Tử Vi Tinh thì màu sắc càng nhạt, đến trước mặt lại biến thành màu trắng, làm sao ta biết?”

Bốn chương môn lộ vẻ nghi hoặc, Tôn Ngưng Tổ nói: “Tử Vi Tinh gặp tà khí ô hóa, tinh thể có thể hiện ra màu đen, sao băng màu trắng này...” Lăng Ba nói: “Ngao Nga tiên cảnh đồng thể với sư tôn, màu sắc Tử Vi Tinh là hiển trưng cho rõ.

Màu trắng tỏ vẻ không chính không tà, cũng là bản tính của sư tôn mới.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ngươi khuyên ta sửa lại Tử Vi Tinh, ta còn đang không biết nên thay đổi pháp thuật như thế nào đây, lẽ nào dạy ta một cách tự biến đổi tính tình? Giang Sơn dễ sửa, bản tính khó dời, nói ra dễ dàng làm khó.”

Sở Nguyên Quân nói: “Tranh đổi tính, hèn mọn.” Đào Yêu điên tiết nói: “Ồ, tiên bối dạy ta.” Sở Nguyên Quân nói: “Pháp lực của sư tôn đã cao, có thể lập thủ đoạn trừ bỏ hết các loại yêu trong Ba Thục cảnh.”

Nếu yêu khí suy giảm, hiển nhiên chính khí sẽ hoành thịnh.

Sau đó sư tôn thân khiết tự nhiên, tuyệt giao yêu tà, tính tình quy thuận từ chính phái, Tử Vi Tinh kia tự nhiên nổi lại màu tím bình thường rồi.” Đào Yêu cười lạnh nói: “Bộ đạo lý tà

đạo thù thị yêu này, mười năm trước bức tử tiêu tiêu tiêu, hôm nay thêm lên đầu ta rồi.

Ha ha, ánh mắt chư vị kém cỏi, còn chưa nhìn ra ta họ Đào là người thế nào.” Lăng Ba nói: “Sở chương môn nói lời thành khẩn, hi vọng sư tôn nghĩ lại.”

Vừa vắn tay áo hồng bung trà vào phòng, đào điên cuồng kêu lên: “Tiểu Hồng, tới bên cạnh ta.” Ông tay áo màu đỏ tuy tu thành chân thân nhân loại, còn mang theo không ít yêu khí, đi qua một gian quần áo sinh gió, phiêu tán ra mùi thơm nồng đậm của nam tử mị hoặc.

Mọi người Đạo Tông bỗng nhiên cảnh giác, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ông tay áo đỏ, sờ về phía pháp khí binh khí mang theo bên hông.

Phương Hành thấp giọng nói: “Yêu tinh lớn mật!” Đang muốn quát tháo bắt giữ, chợt thấy cánh tay yêu kiều nhẹ nhàng thư giãn, một tay ôm bả vai hồng tay áo, trước mặt mọi người ôm vào trong ngực.

Lúc này chẳng những mọi người kinh ngạc đến ngây người, mà ông tay áo đỏ cũng ghen hống nhìn trần trời, không biết phải làm sao.

Đào Yêu Yêu chậm rãi nói: “Tiểu Hồng đúng là do hồ ly biến thành, bây giờ làm nha hoàn thiếp thân của ta, mỹ mạo ngoan ngoãn khiến người ta rất thích.

Ngày đó tâm huyết dâng trào cùng nàng kết thông gia, lại phiên đến chư vị lên trên núi chúc mừng.” Mọi người Đạo Tông sững sốt lắng nghe, không thể tin được con mắt cùng lỗ tai của mình lại trở thành quan hệ tốt nhất.

Hồng Tụ tâm hoa nở rộ, ngồi trên gối, gương mặt dán lên lồng ngực hân, chợt cảm động một trận, ghen ngào nói: “Chủ nhân, người giảng giải rõ là ngày đó mà, người ta rất chờ mong...” Lăng Ba mặt không biểu cảm, đối với việc này đã sớm tập mãi thành thói quen rồi.

Tứ chương môn sống hơn nửa đời người, chưa bao giờ thấy qua sư tôn Ngao sư tôn cùng yêu tinh ôm ấp trước mặt mọi người, nhất thời há mồm cứng lưỡi, đều đứng trờng mắt nhỏ nhìn nhau.

Di tích Ma Tung thứ mười hai, huyền bí tra rõ tam

Đang lúc xấu hổ, ngoài cửa có người hô to: ” Ngao Bí phải tâng tận lương! Ác tặc Ngao Sơn tụ tập, Nghiêu phải là tặc lừa gạt nữ tử!” Tiếng bước chân dồn dập, vây quanh tám đại hán, dẫn đầu là Hà Cửu Cung và Dương Tiểu Xuyên, vào cửa liên tục bấm báo, phát hiện chương môn Đạo Tông đang ngồi, không khỏi có chút kinh ngạc.

Trong đám người còn mang một nam tử mặc áo khoác trắng, quần khăn đầu màu trắng, hơn ba mươi tuổi, râu tóc giương cung, giận dữ uy vũ, lắc đầu la loạn “Ngao Nga phải lừa gạt nữ tử!”

Đào Yêu Yêu đẩy nhẹ ống tay áo nói: “Người ra bên ngoài Trương La, xem có rau quả nào chiêu đãi khách nhân không.” Hồng Tự hôn tay của hắn, cúi đầu vội vàng đi ra khỏi phòng.

Bốn chương môn dần ổn định tâm tình, trước ngồi về chỗ cũ, lại nhìn vị sư tôn mới này rốt cuộc là chủ trương thế nào.

Đào Yêu Yêu nói: “Hà huynh, ta phải người tiếp Sở Tình, như thế nào...” Một nửa câu sau không nói hết, bị tiếng nam tử kia quát lên vượt qua.

Đào Yêu Yêu quan sát từ trên xuống dưới, hỏi: ” Hán tử này là ai?” Ngữ âm không lớn, chấn động làm lỗ tai mọi người vang lên “Ong ong” rung động.

Người nọ nhất thời nghẹn thở, không la lên được nữa, trợn mắt nghiêng răng nghiêng lợi.

Hà Cửu Cung nói: “Hồi bẩm sư tôn, chúng ta vốn định đến trụ sở Đạo Tông làm việc.

Vừa mới xuống núi gặp phải một đám người áo trắng tầu người, nghị luận chuyện thả rắn tung ung, triệu quỷ hồn huyết tẩy Nga Phán Uyển các loại âm mưu muốn giết quỷ hồn.

Đệ tử cảm thấy kỳ quái, lặng lẽ theo dõi bọn họ đến Nam Khê.

Quả nhiên thấy rất nhiều người hầm mỏ tụ tập, kêu gào muốn cùng Nga Phán phái quyết một trận tử chiến một trận.

Ta bảo các huynh đệ giơ lên phong vụ, thừa lúc loạn bắt được thủ lĩnh của bọn họ.” Chỉ chỉ nam tử áo trắng kia.

Dương Tiểu Xuyên nói: “Độn Giáp môn am hiểu phương pháp tránh hại, Sở sư huynh không có gì đáng ngại.

Trát nhân này muốn bố trí “Xà Ưng Trận” gì đó công kích, giống như có liên quan đến năm đài phái, đợi thẩm vấn rõ ràng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Xà Ưng Trận ta đã phá giải... Bạch y cầm nhân, ồ, Bách Hoa Giáo thật sự muốn đối nghịch với chúng ta?” Nam tử kia kêu lên: “Bách Hoa giáo là oan gia các người đối đầu với nhau!” Đào Yêu trợn to mắt nhìn kỹ, nói: “Đúng là phục sức Bạch Y Triêm tộc, người là tín đồ của Bách Hoa giáo sao? Không biết Triệu Anh quận chúa?”

Người nọ cười ha ha, thần thái có chút ngạo mạn.

Phương Hành chen ngang nói: “Người này ta thấy quen mắt, nhiều lần gặp hần dự triệu gì, tự xưng là nhi tử của Bách Hoa giáo chủ Vân Nam.” Con trai Bách Hoa giáo chủ chết yếu nói: “Vậy nên gọi họ Cơ? Anh quận chủ là ca ca?” Người kia thờ phỉ phò nói: “Lão gia gọi là Triệu Mãnh, triệu anh là tiểu muội ruột thịt của ta, người còn muốn hỏi cái gì?” Lăng Ba ghé vào tai hần nói nhỏ: “Trường tử của Bách Hoa giáo chủ gọi là triệu mạnh, trước kia từng theo phụ thân bái phỏng Nga Nguyệt.”

Lần thứ ba đào yêu nhìn người nọ, thấy mặt mũi hần mũi rộng, râu quai nón ngắn mà đen kịt, hình thân phóng khoáng rất giống triệu La Nham, hỏi: “Bách Hoa giáo tiến công Ngao Bính? Đây là ý triệu Vương gia sao?” Triệu Mãnh liệt nói: “Các người cũng xứng hỏi ta? Gọi tên Đào Yêu kia ra đây trả lời!” Hai bên đề lên tay đệ tử Phong Lôi của hần, mạnh mẽ đè ép hần quỳ xuống, quát mắng: “Tên tặc tử làm càn!” Đào Yêu dừng tay lại: “Ta chính là Đào Yêu chết non rồi!

Huyền môn đột trước thảo phạt Nam Hải tà ma, Bách Hoa giáo toàn lực hiệp trợ, vì sao bây giờ lại trùng mắt? Nếu chúng ta thất thủ đắc tội, tự nhiên hướng về lệnh tôn tạ lỗi.”

Triệu Mãnh liệt nói: “Người bót giả bộ người tốt ở đây đi.

Ta thường khuyên phụ vương cách nghiên mực một chút, miễn cho bị gian tặc Trung Nguyên hãm hại, phụ vương luôn nghe không lọt tai! Nếu không phải Ngọc Nam Hương bị các người cướp đi, Bách Hoa giáo còn không biết bị lừa đến khi nào!”

Đào Yêu Yêu nói: “Người nói Ngọc Nam Hương nào?” Triệu mạnh mẽ nói: “Công chúa Khổng Tước Ngọc Nam Hương! Người lừa nàng lên Nga bái sư nhập môn, trước mắt không nhận trưởng sao?” Đào Yêu không nói, ánh mắt ngưng trọng, phảng phất lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Triệu Triệu mạnh mẽ phân biệt quần áo mọi người, mặt hướng chuông môn Đạo Tông nói: “Xếp vị tiên sinh, các người không phải là gian đồ của Xi phái, dựa vào lương tâm mà so sánh về lý này cho tại hạ!” Cố gắng tránh né Phong Lôi đệ tử, nhìn khắp bốn phía, lập tức lớn tiếng nói: “Ngọc Nam Hương là con gái của tộc trưởng Khổng Tước bộ, từ nhỏ đã vào Vương cung cùng thị quận chúa, thanh danh trong Vương tộc cực cao, thanh danh cực cao.

Tổ tông Khánh Nhân ta đòi đòi đều Sùng Tín Phật giáo, họ Đào này lại hoa ngôn xảo ngữ, lừa gạt Ngọc Nam Hương thay đổi nhà cúi đầu phái lang nha.

Cha mẹ nàng kiên quyết phản đối, rất nghiêm túc khóc lóc khuyên bảo, nhưng hồn của Nam Hương sớm đã bị câu đi rồi, luôn miệng nói Đào Thiên Yêu hứa hẹn tiếp dẫn, tình nguyện bị trục xuất khỏi bộ tộc cũng phải tiến lên Ngao Mi tu luyện!”

sửa tông đổi môn là tối kỵ của chính đạo, tự tiện gọi là “Cuông tổ biến tiết”, khinh thường về phía tu sĩ chính phái.

Mà dù người khác phản bội tông môn, càng không thể tha thứ hành vi phạm tội.

Tứ chương môn nghe thấy triệu tới đột nhiên không chế lời kể, mắt thấy Đào Yêu Yêu cam chịu, trên mặt đều lộ ra vẻ không vui.

Triệu mạnh mẽ nói: “Năm xưa Ngọc Nam Hương theo phụ vương ta lên núi, cũng từng biểu đạt nguyện vọng bái sư của phụ thân ta,

Loạn Trần đại sư niệm nàng tuổi còn nhỏ không biết gì, cũng không trách nặng, chỉ nói nếu không có cha mẹ tộc trưởng cho

phép, tuyệt đối không thể cưỡng ép cải biến tín ngưỡng tổ truyền yết hầu nhân nhân tổ truyền.

Giao ước này rất nhiều người của Côn Bằng phái đều biết, hiện tại còn thừa nhận hay không?”

Hà Cửu Cung không muốn nói dối lương tâm vô tình, gật đầu nói: “Không tệ, ngày xưa có nhiều Bách Hoa giáo đồ muốn đầu nhập vào Huyền môn, đều bị Loạn Trần đại sư cự tuyệt.” Ngày đó Yến Doanh Thù nghe nói Ngọc Nam Hương muốn vào Huyền môn học đạo, cũng khuyên nhủ đào yêu cầu không được nhẹ nhàng đồng ý, nếu không hậu hoạn sẽ không ngừng.

Những người cầm kỳ này đều nhận biết, hết lần này tới lần khác sư tôn mới không hiểu, trong lòng đệ tử Nga Mi hổ thẹn, từng người từng người nghiêng mặt nhìn về phía nơi khác.

Triệu Mãnh liệt tiếp tục kể ra, tiếng nói có chút chát chát: “Cho dù như vậy, chúng ta còn cố niệm giao tình, Ngao Bí Phái nếu như khăng khăng đòi Nam Hương, cũng không muốn vì thế làm cho hai nhà thất hòa.

Vì vậy thời phòng đưa nàng vào Thục, các người... Các người nếu có nửa phần thiện ý, sao ban ngày có thể cướp người, còn làm ra cái việc ác vô sỉ đó!” Hà Cửu Cung nói: “Người nói chúng ta cướp đi Ngọc Nam Hương?” Triệu Mãnh liệt nói: “Oan uổng cho các người sao? Đội ngũ tiên đưa mới vào Thục địa, có một lão quái vật giống như già xông vào trong đội, cuốn lấy quái phong cướp đoạt Ngọc Nam Hương, pháp sư đi theo hộ giá không ngăn cản được.

Sau đó chứng thực đó là đạo pháp phong lôi của Nga Mi phái, chắc chắn sẽ không sai!” Đào Yêu Yêu nói: “Tiểu lão đầu, hắc có lưu danh sao?” Triệu Mãnh liệt nói: “Hắc nói hắc gọi Ngọc Ngân Đồng, là trưởng bối của Nga Lăng sư tôn!”

Chúng đột ngột Nga giật mình, nghĩ thầm khó trách triệu binh nổi giận dữ, Ngọc Ngân Đồng bắt được nữ hài tử có hành vi gì, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

Đào Yêu Yêu thầm nói: “Đại Tuyết Sơn ở giao giới Điền Thục, Ngọc Ngân Đồng chạy ra sau tình cờ gặp được Bách Hoa Giáo, trên thời gian giảng thông, tên Ngọc Ngân Đồng cũng không phải tự xưng bịa ra.” Triệu Mãnh liệt quát: “Ngọc

Ngân Đồng có phải là người của Nga Phán phái hay không?” Hà Cửu Cung nói: “Hắn là người của Ngao Hầu đời trước, bắt quá...”

Triệu Mãnh liệt nói: “Vậy còn gì để giảng? Lúc Ngọc Ngân Đồng bắt Nam Hương, đã lột sạch quần áo tất cả các cô gái hiện trường.

Nam Hương toàn thân trần trụi, bị hắn gánh trên vai, hắn... tuyên bố muốn lấy Nam Hương làm khí cụ dâm công! Muốn trách thì trách chương phái mới của sư tôn mới của Ngao Thiên không biết thế nào, bắt đoạt điệu xử hoàn toàn không có gì che giấu, Nga Phán phái các người quả thực còn hung ác hơn Hắc Miêu ma quỷ!” Tức giận chỉ mông ngựa chết đi, “Khanh khách” nghiêng răng, vung quyền hô to: “Thương Phong phái tội ác ngập trời!” Lần này không có ai quát, từ tình trạng phẫn nộ của hắn suy nghĩ, hơn phân nửa còn yêu thương Ngọc Nam Hương kia.

Mọi người ngậm sinh lòng trắc ẩn, hoặc có hiểu lầm, cũng không muốn mở miệng biện hộ.

Đào Yêu Yêu trợn hai mắt, lầm bầm: “Song tu dâm luyện công, chân khí âm dương kiêm thông, cổ đại có loại con đường tu hành này, Ngọc Nam Hương cô nương kia nguy hiểm... Hừ, Ngọc Ngân Đồng ơ Ngọc Ngân Đồng, người chung quy để cho vị trí của ta ngồi không yên...” Cúi đầu cắn môi suy nghĩ sâu xa, hai đầu lông mày tụ lên vẻ lo lắng.

Triệu binh đột nhiên cuồng hống một tiếng: “Trả Nam Hương lại cho ta!”

Đào Yêu Yêu lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào hắn nói: ”Hắn tử người nói rất lưu loát, mạnh hơn Triệu vương gia và Triệu quận chúa nhiều, người thường xuyên qua lại ở Trung Nguyên phải không?” Triệu Triệu không đáp, cánh tay giơ cao dần dần hạ thấp xuống.

Đào Yêu Yêu nói: “Theo ý của người, chỉ vì Ngọc Nam Hương bị nha phái cướp đi, người mới bày “Xà Ưng Trận công sơn, phải không?” Triệu Mãnh liệt nói: “Đúng vậy!” Tuy giọng nói cao, ngữ khí đã mềm nhũn, hiển nhiên trong lòng thấy sợ hãi.

Đào Yêu Yêu nhìn lại Lăng Ba nói: “Đại sư tử nghĩ sao?” Lăng Ba cười nhạt, nói: “Ngọc Ngân đồng liên tiếp gây họa, nên bắt dễ như trở bàn tay.” Ngụ ý, căn bản không coi việc triệu tập là chuyện to tát.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Hai anh hùng chúng ta nhìn thấy hơi giống nhau, đều biết tên gian đồ nguy trang.” Hai ngón tay phải chỉ vào hư đạn, kinh khí “Bá” lướt ngang qua.

Hai chân Triệu mãnh liệt như bị thiết bổng quét mạnh, “Răng rắc” xương cốt bị gãy xương, kêu thảm quỳ rạp xuống phía trước.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, mọi người sợ hãi đứng đó.

Đào Yêu Yêu nói: “Cái quỳ này là tạ tội với ngàn vạn dân chúng, tội nghiệp do Bách Hoa Giáo Trung Nguyên gây ra, đánh giá một chút ta cũng không biết sao?”

Triệu Triệu mạnh miệng nói: “Là các người cướp Nam Hương trước, ta mới thả rắn...”

Đào Yêu Yêu nói: “Thối lắm! Ngọc Nam Hương hôm qua gặp kiếp, Xà Ưng trận cũng đã luyện mấy năm, hai việc này sao có thể nói chuyện với nhau? Người và năm đài phái đã sớm cấu kết với nhau, thương lượng tốt gần đây tiến công Nga Nga, hộ tống Ngọc Nam Hương chỉ sợ đều là nguy trang.” Triệu Mãnh Cung cúi đầu, không biết là đau đớn hay là hoảng sợ, mồ hôi to bằng hạt đậu từ thái dương lăn đến tận má, từng giọt từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Đào Yêu Yêu nhẹ nhàng ấn tay lên ghế, đứng lên đi lại hai bước: “Ngọc Nam Hương muốn học y thuật Thần Nông, sau khi học thành công đi chữa bệnh cứu người, đây vốn là chuyện tốt.

sửa lại Tông Như có gì không tiện nói.

Ta có thể cho Ma Ngưu đại phu ngoài cửa thụ nghiệp, không cần thu nòng làm đồ đệ, không cần thu nòng làm đồ đệ.

Điểm lớn cỡ nào, việc tranh cãi đáng giá lớn? Thi tà pháp tai họa vạn dân đại tội, muốn mượn ồn ào để che giấu, người đây gọi là lần át huy hoàng.” Trở lại ghế ngồi, nói: “Chương lý tà phái mấy ngày nay, ta thường xuyên du lịch các nơi, âm thầm

điều tra tình thế phong dân, nghe nhiều tội ác của Bách Hoa giáo ở Trung Nguyên hại dân.”

Nghĩ Bách Hoa giáo chủ kia hào dũng chính trực, dưới trướng há có thể dung nạp đông đảo ác đồ? Nhất định là một phân nhánh giáo phái ở Hán địa, triệu Vương gia tiên đoán vượt qua được, giao cho nhi tử quản lý, không nghĩ tới biến thành ô phi.”

Triệu mạnh mẽ biết rõ không thể chống lại, cười gằn nói: “Trải qua nhiều năm xây dựng, Trung Thổ Bách Hoa Giáo tự lập môn hộ, so với lão giáo hưng vượng gấp trăm lần!”

Đào Yêu Yêu nói: “Phụ hiền tử bất hiếu, đã rơi vào trong tay ta, ngươi có lời gì nói?” Triệu mạnh mẽ lớn tiếng nói: “Muốn chém giết muốn róc thịt tùy ngươi là được!” Đào Yêu nói: “Hắc, coi như là con rắn rỏi, hiện tại không lý luận!”

Chờ ta đuổi đám hồ bằng cẩu hữu của ngươi đi, lại đưa đến dưới trướng Vương gia trị tội.” Hướng Dương Tiểu Xuyên phát phát tay, nói: “Mang xuống ống y chân cho hắn, tìm gian tĩnh thất giam giữ cho người ta.”

Người này rất gian xảo, không được tùy tiện nói chuyện với hắn.” Dương Tiểu Xuyên đáp ứng, mang người triệu gọi mãnh liệt ra ngoài.

Một phen phong ba lắng lại, mọi người Đạo Tông giống như đang xem trò án tình xảo đoán kỳ án vậy.

Cảm giác sâu sắc anh minh quả quyết, tuyệt không phải đồ tiểu tử hồ đồ lừa đảo, lúc có hành vi phóng túng điên cuồng, tất cũng bao hàm trí mưu trí cực cao thâm.

Tứ chương môn rất thần phục, ý niệm kính nể tự nhiên sinh ra.

Hiện lên trà điểm thích hợp, Hồng Tụ lại vào phòng, mọi người Đạo Tông làm bộ không nhìn thấy, không tiếp tục làm khó vị “Tiểu yêu tinh” được sư tôn che chở này nữa.

Di tích Ma Tung thứ mười hai, huyền bí tra rõ bốn.

Một lát, đĩa nhỏ đặt lên bàn trà mấy cái, đựng một ít đậu phộng, tù tử, hạch đào linh thực các loại linh thực...

Đào Yêu Yêu cười nói: “Nhà bếp bị Ngọc Ngân Đồng xét xét căn bản cũ, không lấy ra được đồ vật tiếp khách, xin Tứ Chưởng môn tha thứ cho đơn sơ.” Tứ Chưởng môn vội nói: “Làm phiền toái nhiều quá.” Mái tóc quay về phía Lăng Ba, thấp giọng nói: “Ngọc Ngân Đồng còn có thể đến quấy rối, chúng ta bố trí mai phục bắt hắn đi.” Lăng Ba nói: “Bố trí mai phục cuối cùng cũng bị động, Ngọc Nam Hương ở trong tay ma đầu kia, mỗi giờ mỗi khắc đều có nguy hiểm, chúng ta phải nhanh chóng cứu người.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vấn đề là đi đâu cứu? Tên kia hiện tại xuất quỷ nhập thần, ngay cả “Âm Dương Liên” cũng không cách nào khóa chặt.

Ta muốn cử hành Đấu Đức Đạo Hội dẫn dụ hắn mắc câu, nhưng mọi việc lại hỗn tạp, trước tiên phải giải quyết kế này của Đạo Tông mới có thể thi hành.” Thương nghị chưa có kết quả, Sở Tình ngoài cửa cao giọng thông báo.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Đang nhớ Sở Tình huynh đây, Phong Lôi môn đi tới phía nam, nơi ở của Đạo tông không tìm thấy.

May là người đi rất nhanh, không đến mức đi lung tung bên ngoài.”

Sở Tình bước vài bước đến trước chỗ ngồi, nghiêm nghị nói: “Thế cục có biến, hai phái Thanh Thành dẫn đầu năm đài, các bang hội chia ra nhiều đường cùng tiến đến, trên vạn người đã tới gần chân núi Ngao Sơn.” Đào Yêu nói: “Chó chết vội nhảy tường, không có điểm báo gì phải liệu mạng.” Sở Tình nói: “Xà Ưng Trận của năm đài phái thất bại, không có xu hướng nào chịu nổi, âm thanh nói muốn cùng với Phái Ngao Thiên liều mạng đánh nhau ngọc đá cùng chết, phát lệnh vạn người kết đội phát động.

Bọn họ dọc đường cuốn theo bách tính gia nhập, huyện phủ địa phương xiết chặt không thôi, đã khoái mã báo dân biến, cách ngày sẽ phái binh trấn áp.” Tứ chương môn kinh sợ nói: “Tranh đấu lan đến dân gian, há là chính đạo làm!”

Hà Cửu Cung nói: “Xà không đầu không được, diệt trừ cơ hội gì, đám ô hợp không chiến tự loạn.” Sở Tình nói: “Không được, dân chúng trà trộn vào đội ngũ của bọn họ, một loạn tất có thương vong.

Lại thêm Tiên gia tránh thế tranh, cho dù quan dân tranh đấu, chúng ta cũng không thể tham dự vào, phá hỏng pháp tắc tiên đạo không liên quan thế sự.”

Đào Yêu Yêu nói: “Mọi người đừng hoảng hốt, đối phó với tên ác ôn đang giở trò, bản sư tôn từ trước đến nay đều đã tính trước rồi.” Tay vươn vào trong ngực, lấy ra mấy quyển sách lụa vàng, thầm nghĩ: “Lúc này Đạo tông bức bách đã khẩn trương, diệu kế của Linh Nhi có thể sử dụng được.

Lòng dạ nữ nhi nhỏ bé như tóc, mọi chuyện đều vì ta mà suy nghĩ rất chu đáo.” Đáy lòng dâng lên một cỗ nhu tình, đem tơ lụa tiến đến dưới mũi, nghe trên đó có mùi long bách linh, ánh mắt bỗng dưng hơi nghiêng, nhìn thấy đầu cuốn ghi tên “Tam Thanh, Lao Sơn các loại thất phái khác nhau.

Đào Yêu Yêu hiểu ý, lấy ra năm cuộn tơ lụa có viết “Năm đài, Thanh Thành, Tề Vân giao cho Sở Tình nói: “Cầm đưa cho báo cơ, Chu thượng nghĩa thân lẫm, thuận tiện thăm hỏi Phạm lão gia tử của Tề Vân phái, nếu không tức chết liền đem tám vải này giao cho hắn.”

Sở Tình nói: “Mấy tấm vải này có thể đánh lui địch?” Đào Yêu Yêu điên nói: “Người không cần lo lắng, hàng đưa đến tay, có điềm báo nào sẽ trung thực.” Sở Tình lĩnh mệnh mà đi.”

Mất mọi người đều tò mò, chờ sư tôn giải thích cặn kẽ.

Đào Yêu Yêu lại bung chén trà trong tay, khép hờ hai mắt, bộ dáng nhàn nhã dưỡng thần.

Mọi người không tùy tiện hỏi thăm, chỉ yên lặng ngồi ăn trà cùng.

Nhưng ngay thời khắc này rảnh rồi, nguyên thần Đào Yêu đã lặng yên rời khỏi bản thể, bay đến các địa khu bắc như Xuyên

Nam Điền, lục soát khắp mỗi khe núi, thị trấn hương xá, tìm hồi lâu, không thấy tung tích Ngọc Ngân Đồng,

Có lẽ Ngọc Ngân Đồng đã thiết lập pháp giới ẩn thân, trong thời gian ngắn khó tìm kẻ hở, chỉ có thể chờ hần xuất hiện lần nữa mới có thể tìm hiểu đường sống để cứu viện Ngọc Nam Hương.

Lập tức âm thầm bố trí mấy trăm đạo phù văn bảo động, vòng trở về trong phòng, nguyên thần trở về vị trí cũ.

Ước chừng qua một canh giờ, Sở Tình trở về phòng phục mệnh, hưng phấn nói: “Tín vật của sư tôn quả thật là linh nghiệm, có tín vật gì không nói hai lời, lập tức hạ lệnh rút lui sau.” Mọi người nửa tin nửa ngờ, ngay cả Lăng Ba cũng cảm thấy ngoài ý muốn, nói: “Cẩn thận có lừa gạt.” Sở Tình nói: “Thật sự rút lui toàn tuyến, Đạo tông sợ dân chúng chạy tán, còn đưa bọn họ phản hương.”

Năm đoàn phái có người liên thông quan phủ, đã hoả tốc chạy tới Thanh phủ, thỉnh cầu thu hồi trấn áp lệnh.

Trước sau các khớp đều tìm hiểu rõ ràng, không sai đâu!”

Mọi người sâu sắc thừa thốt, thầm nghĩ quyền sách lựa kia sao lại có uy lực lớn như vậy, không hẹn mà cùng nhìn lên trên ngòai xuống.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Không chơi trò đồ mọo nữa, ta đang muốn mời các vị chương môn tham khảo.” Lấy ra bốn cuốn tờ lựa còn lại, để Hà Cửu Cung dựa theo tiêu ký đưa cho Tứ Chương môn.

Bốn người nhận được xem kỹ trong tay, đột nhiên tựa như ngũ lôi oanh đỉnh: Trần Nguyên đỉnh mặt xanh, Sở Nguyên Quân mắt lồi, Tôn Ngưng môi trắng, Phương Hành hai cánh tay run run, thất thủ đem miếng vải rơi xuống đất, miệng ăn nói: ” Ngao Bí phái, Ngao Khuyết phái phải đi một bước này?” Hà Cửu Cung nhặt tám vải tờ lựa lên trước mặt, đọc chữ trên kia: “Phi Phong Nghiêu cốc, Vân Ân cốc, Thiên Vụ động, Tuyết Ảnh Nhai...”

Sở Tình nói: “Những chữ này là kiêng kỵ của Đạo Tông sao? Minh cơ vừa thấy cũng thay đổi mặt, giống như nhận được mệnh phù vậy.

Đệ tử không rõ huyền ảo trong đó, mong rằng sư tôn ra lệnh.” Hà Cửu Cung đem vài vóc đưa lên, nhìn con mẹ nó vài lần, cười nói: “Khoản nợ của nhà mình vốn là của nhà mình, người ngoài không dễ vạch trần, Trần chương môn nói một chút đi.” Hắn giả bộ nắm giữ nội tình, khiến cho đôi phương không dám nói linh tinh.

Trần Nguyên Đĩnh lau mồ hôi nói: “Địa điểm trên vải viết, là từ đường của tổ miếu Đạo Tông.”

Dừng một lát, hắn nói tiếp: “Tiên Ma tranh đấu gần ngàn năm, mỗi lần thảo phạt Yêu Hoàng trước, Đạo Tông đều sẽ giấu thân bằng hữu thân thích của mình vào Tổ Từ, ẩn cư mấy năm mới có thể trở về thế gian.” Hà Cửu Cung hỏi: “Lại là có gì?” Trần Nguyên Đĩnh nói: “Tiên Ma tranh đấu đều có thắng bại, Ma Đạo nếu chiến bại, nhất định sẽ giết người trả thù, đâu không lại cao thủ chính đạo, liên truy sát thân đồng đảng chính đạo, đuổi giết chết bọn họ?”

Dẫu sao cũng phải chờ mấy năm sau thù hận giảm đi, Ma đạo thể suy, người nhà chính đạo mới được an ổn sống qua.”

Tôn Ngưng Tổ nói: “Đường triều mới đầu còn chưa có kinh nghiệm này.

Đạo tông và Huyền môn lần đầu đặt kết minh, Tây chinh sa mạc đánh tan Ma đạo.

Yêu Hoàng lại lặn về trung thổ, giết sạch hơn ba ngàn gia quyến và hương nhân La Phù phái, dẫn đến La Phù phái suy vong, tám phái Đạo tông thành Đạo tông thất phái... Phương huynh, người đưa lệnh lang đầu sư Huyền môn, cũng là muốn giúp Phương gia bảo toàn hương hỏa?” Phương Hành thở dài nói: “Thực lực Đạo tông có hạn, nếu Vô Nga Du phái che chở, sao có thể may mắn thoát khỏi tiên ma triền đấu?”

Sở Tinh nói: “Đạo tông đem thân nhân giấu vào từ đường tránh họa, nói như vậy, Đạo tông tổ từ bố trí pháp bảo khu ma.” Trần Nguyên Đĩnh đáp: “Từ đường treo pháp tượng của tổ sư Ngao Nguyên Tông, chính là do đích thân tổ sư vẽ lại, gọi là “Tâm Vương Đốn.”

Ma thủ Yêu Hoàng không sợ trời không sợ, không sợ đất, chỉ sợ bảy bức họa kia, cách rất xa cũng sẽ tránh lui.” Sở Nguyên

Quân nói: “Tổ sư Nguyên tông chia bảy bức họa cho bảy phái đạo tông, nói rõ bức họa này hư hỏng vĩnh viễn không thể chữa trị được.

Bởi vậy Đạo tông lựa chọn bí chỉ xây dựng nhiều từ đường, cách mấy năm di dời bức họa, để tránh để lâu để một chỗ bị trộm.”

Hà Cửu Cung nói: “Bí mật chỉ công khai viết lên trên sợi vải, trước kia không có loại tiền lệ này a?” Trần Nguyên Đĩnh nói: “Tuyệt đối không có trường hợp này, lai lịch bí mật từ đường truyền miệng, Đạo Tông thất phái chỉ có chương môn biết được.

Bảo vật thủ hộ tổ truyền, trước khi chiến tranh đã dời người nhà đi, bảy phái chúng ta mới có thể tồn tại đến hôm nay.” Đào Yêu Yêu chết yểu nói: “Lần này kết bạn đến Thục, chư vị cũng dời người nhà đến từ đường tổ tiên sao?”

Tứ chương môn mặt đầy xấu hổ, Sở Nguyên Quân nói: “Đây là bịa đặt có triệu chứng gì, chúng ta cho rằng Yêu Hoàng xâm chiếm Ngao lang, lên trên núi sẽ có một trận ác chiến, mới có thể dàn xếp ổn thỏa gia quyền trước đã.

Cử động này tuyệt đối không phải nhằm vào quý phương, mong sư tôn minh giám.” Phương Hành sốt ruột nói: “Sư tôn chỉ dẫn bí chỉ của Tổ Từ, hình như có ý thu hồi bức họa lại.

Nếu như vậy phòng hộ của Đạo tông mất hết, ngày hủy diệt có thể ở trên đầu ngón tay!” Đào Yêu Yêu không đáp lời, khẽ mỉm cười, trong lòng đã minh bạch mưu kế của Long Bách Linh.

《Huyền môn》 Cương từ giải thích cặn kẽ, thuận tiện người đọc đọc (khán giả) chỉ để chuyên dụng với sách vở)

Yêu —— tu sĩ tu đạo loại thú, có thể tu luyện chân khí, nội đan, đả thông Chu Thiên đồng thời có pháp thuật, nhưng là chỉ có sau khi có được người hoàn chỉnh, mới có thể tu luyện thân thể Tiên Nhân.

Pháp thuật có uy lực gọi là “Yêu thuật”, kỳ thật là đem kỹ năng trời sinh phóng đại hiệu quả, như phân thân “Long hình Hằng Sa”, chính là bản năng của con giun đoạn thể phân thân.

Giống như “Lăng Lung mù” Thuật bắt địch, chính là kỹ năng đi săn của dơi.

Yêu nếu như không hoàn toàn biến thành thân người, luyện ra chân khí liền gọi là “Yêu khí”

Thần thú —— Dị chủng trong thú, thần lực và sinh ra đã có, không thể tự mình tu hành gia tăng (Kinh ngự thú tiên nhân luyện hóa có thể gia tăng thần lực).

Thần thú không giống với yêu quái, không tu thành người là mục đích, cực ít tiến vào nhân thể, bởi vậy khả năng “Thành Ma” ít hơn so với những người khác.

Như Ngọc Thiềm thiềm thừ, Cẩm Vũ đan phượng, một số loại phẩm loại vân vân trong tám bộ Thần Vương...

Cổ Thần —— dị chủng trong nhân loại, thần lực và sinh ra đã có, không thể dựa vào tu hành gia tăng, như Hình Thiên, Quỷ Tướng, Bát Bộ Thần Vương có một số loại chủng loại nào đó trong tám bộ Thần Vương.

Ma... nguy hại tới sinh linh của thế giới loài người, có thể là yêu, có thể là cổ thần, có thể là thần thú, cũng có thể là nhân loại.

“Tà ma” là sự phân biệt của lòng người, nếu không tồn tại nhân thể, thì không tồn tại tà ma.

Nếu sinh linh có hành vi nguy hại thế gian, khí tính bản thân sẽ phát sinh chuyển biến, hiện ra đặc thù không hợp với nhân thể, càng cường đại càng rõ ràng, đây chính là “Ma khí, tà khí”

Yêu loại muốn tu thành thân người, thường du lịch qua nhân thể, nhưng thú tính cùng nhân tính không hợp, thường thường sẽ có hành động nhiễu loạn tai họa thế gian, bởi vậy “Yêu khí” cơ hồ là từ đồng nghĩa, tà khí, yêu loại rất dễ dàng biến thành tà ma.

(Đây là nguyên nhân chính đạo căm thù yêu loại)

Tu tiên giả —— đã thông đại chu thiên, có pháp lực mạnh hơn, mới có thể tính là tu tiên giả chính thức (Thiên Sơn Tiên Tông ngoại trừ)

Yêu tu đạo cao nhất chỉ có thể đạt tới giai đoạn này, muốn tu thành tiên thể (Vũ Hóa Thành Tiên), trước tiên phải thu được nhân thân.

Tiên thể —— thành tựu cao cấp của tu tiên giả, tục xưng “Thành tiên”, hồn phách đã mất đi trần thế nhiễm, trở lại trạng thái tinh khiết như lúc còn nhỏ, tức “Nguyên thân “

Khác với trẻ con, tu tiên giả có thể tự chủ điều động nguyên thân, sử dụng pháp thuật phát huy hiệu lực cường đại.

Các phái điều động nguyên thân “Động lực” khác nhau, ví dụ như Ngao Bính, Côn Luân đều dùng chân khí của bản thân, Bồng Lai là dùng thiên địa ngũ hành chân khí, Thiên Sơn Tiên Tông dụng ý niệm niệm.

Bởi vậy tiên thể luyện thành có nhiều chủng loại, ví dụ như dùng Thuần Dương chân khí luyện thành tiên thể, gọi là “Thuần Dương tiên thể”, dùng chính dương chân khí luyện thành, xưng là “Chính dương tiên thể”

Thần thể —— trạng thái so với tiên thể cao cấp nhất, có được pháp lực càng cường đại hơn, ở trên cơ sở tiên thể luyện thành, quá trình tiên thể chuyển hóa thành thần thể, môn phái tiên đạo thường thường xưng là “Nhập thánh đạo”, hoàn thành có thể đạt được vĩnh sinh mặc dù thọ mệnh dài vô hạn, nhưng vẫn có khả năng bị tiêu diệt 】

Bởi vì phương thức tu hành của các phái bất đồng, Thần Thể cũng chia làm các loại hình loại, Đạo Nguyên Thân Thể, Bí Nguyên Thân Thể, Thái Nguyên Thân Thể... Chờ, Thần Thể là trụ cột tu thành pháp thể.

Nhân vật chính của quyển sách “Tam giới Thái Thượng Hồn Nguyên Thân Thể” là loại hình đặc thù, ngoại lực không cách nào tổn thương, có thể trộn lẫn thành Cửu Dương Chân Khí, bởi vì phải dựa vào Thần Mộc Giáp mới có thể luyện thành, cho nên không ở trong hàng ngũ phẩm cấp tu tiên thông thường.

Pháp thể —— còn được gọi là “Tiên Linh Pháp Thể”, giai đoạn cao nhất của tu tiên, không những vĩnh sinh, hơn nữa Bất Diệt trong đó vẫn có phân chia cao thấp, theo không lo, vô

trí... Cho đến khi vô vi, đến cấp thấp nhất là Vô Ưu Pháp Thể, vẫn có thể bị sa đọa làm ví dụ —— Côn Bằng Hoàn】

Tu tiên giả dung hợp cùng vũ trụ, đạt tới cấp độ hoàn mỹ “Thiên Nhân Hợp Nhất”, trong đó pháp thể vô vi cao cấp nhất trong đó không có bất kỳ pháp tắc nào có thể ước thúc, ý chí bản thân tức là vũ trụ ý chí, là người nắm giữ vận mệnh và tự nhiên chân chính tự nhiên.

Thiên Sơn Tiên Tông có thể đạt tới loại cảnh giới này, những môn phái Tiên Đạo khác chỉ có thể tu thành Thần Thể, nếu muốn thăng cấp Thần Thể thành Pháp Thể, vẫn phải tuân theo pháp lý Thiên Sơn Tiên Tông.

Nhưng mà rất nhiều tiên phái cũng không tán đồng pháp lý Thiên Sơn, cho rằng “Thần thể” đã là đạo quả cao nhất tu đạo, tiên linh pháp thể quá mức huyền hư vô, chỉ là Thiên Sơn Tiên Tông cực đoan truy cầu mà thôi.

Kỳ được thứ mười ba đan được có thể đúc tương tư sai sót một điểm.

Long Bách Linh đọc sách trong Kiếm Tiên Tàng Kinh các, nghiên cứu sử sách bí pháp tiên đạo.

Đã mấy lần đọc được những ghi chép về các thân quyền trước khi đại chiến chính tà diễn ra, Đạo tông chắc chắn đã dời đi tất cả những thân quyền của mình trước.

Nàng căn cứ vào chữ viết phỏng đoán, nghĩ đây là hành động của Đạo Tông vì bảo toàn cánh chim, phòng ngừa sau khi chiến đấu bị Ma đạo nhỏ cở tận gốc.

Tiến vào tìm tòi, khảo nghiệm ra mười mấy địa điểm, đều là khách ở nơi tị ma của Đạo Tông.

Nàng cũng không biết những địa phương kia làm sao có thể tránh Ma, ẩn giấu cơ quan thần kỳ gì, dù sao cũng phải mở tất cả địa điểm ra thành mục tiêu, chọn ngày đưa cho Đạo Tông để bọn họ đi phỏng đoán.

Thủ pháp này che nửa hở, giấu kim trong miệng, tựa hồ ẩn chứa cảnh cáo cực kỳ nghiêm khắc.

Hà triệu cơ vừa thấy quả nhiên dọa mất hồn, hấn coi trọng nhất là cơ nghiệp tông phái, bây giờ gia sản bị vạch trần có thể không hoảng hốt? Vội vã lá cờ thu binh, chạy về phía tổ từ đường thủ hộ tông tộc.

Bốn chương môn Đạo Tông nhận được mảnh vải cũng sợ đến choáng váng, chỉ nói sư tôn mới muốn thu hồi bức họa của Tổ sư, thi hành tuyệt chiêu của mình.

Đào Yêu Yêu híp mắt suy nghĩ, lý lẽ khớp xương nhân quả trước sau, khoe miệng dần dần cong lên trên.

Mọi người nín hơi yên lặng, càng cảm thấy sư tôn mới cao thâm khó lường, bỗng nhiên mở mắt nói: “Ta có một chuyện không rõ, phải mời Trần chương môn chỉ điểm.” Lời nói khách khí, nụ cười lại có vẻ nhẹ nhàng, giống như biết rõ đáp án, cố ý khảo thí vậy.

Trần Nguyên Đĩnh nói: “Mời sư tôn nói.” Yêu Hoàng chết yếu nói: “Sợ hãi bảy bức họa kia, chính mình tránh xa, sao không ra lệnh cho yêu ma thủ hạ thay hẳn hủy diệt? Hoặc là bố trí một cái bẫy dụ dỗ chương môn Đạo Tông mắc mưu, tự hủy đi pháp bảo của mình.

Ta đã lĩnh giáo qua quỷ kế của Yêu Hoàng, hắc, trêu đùa Đạo Tông hẳn là mười phần chắc chín.”

Tứ chương môn nhất thời yên lặng, người nhìn ta, ta nhìn người, hình như có ẩn tình khó có thể diễn tả bằng lời.

Trần Nguyên Đĩnh làm người đôn hậu, thêm nữa tin tưởng sư tôn mới đã điều tra ra căn nguyên, lúc này phát vấn chỉ là thăm dò, mở miệng đáp: “Nếu đã hỏi, sao dám giấu diếm.

Nhưng bí mật “Tâm Vương đan khoán” cực kỳ trọng yếu, quyết định trận chiến cuối cùng giữa tiên ma thành bại.

Y sững sốt theo tại hạ, còn phải đề phòng tiết lộ.” khoát tay đề người rời khỏi phòng.

Đào Yêu Yêu Thu thầm nghĩ: “Quả như Linh Nhi đoán! Tiêu diệt Yêu Hoàng không thể thiếu Đạo Tông, phản thắng quyết chiến nằm trong tay bọn họ.” Cũng ra lệnh cho đám người Lăng Ba và Hà Cửu Cung rời khỏi phòng, giả bộ như không chút đề ý nói: “Mọi người đã đi sạch, Trần chương môn có thể kể xong, rốt cuộc là bí mật trọng yếu gì?”

Chỉ nghe “Kẽo kẹt, loảng xoảng” mấy tiếng, cửa sổ phòng cửa sổ đóng chặt.

Trần Nguyên Đĩnh nhìn trái nhìn phải, dè dặt giọng nói: “Bảy bức họa cùng tồn vong với Yêu Hoàng!”

Một câu lọt vào tai, đào xanh cố gắng khắc chế kinh sắc, gật đầu nói: “Ừm, Yêu Hoàng cùng tồn tại với tranh, là lấy Yêu Hoàng không muốn hư hao chân dung.”

Trần Nguyên Đĩnh nói: “Bảy bức vẽ Đạo tông cất giấu đều do Tổ sư Nguyên tông đậm huyết thư chú mà thành, linh khí trong bức liên kết với ma khí.

Nếu hư hao ảnh chân dung, Yêu Hoàng cũng sẽ bị trọng thương.

Nếu như tập trung cùng một chỗ thiêu đốt, có thể làm cho Yêu Hoàng vĩnh viễn chôn vùi từ cõi đời này.” Trong bụng Đào Yêu nói thầm “Diệt Ma đơn giản như vậy! Vì sao không sớm đốt cháy?” Tình lắm miệng muốn lộ nhân số, nhin xuống không đề cập tới, ra vẻ cao thâm hừ hừ hai tiếng.

Phương Hành nói tiếp: “Bầu vẽ trừ ma là chính miệng tổ sư Nguyên Tông truyền thụ, nhưng lúc đó chương môn Đạo Tông cũng không tin tưởng lắm.

Nghĩ thầm nếu phương pháp này có thể thực hiện, vì sao Tổ sư không tự mình thực hiện, lại không truyền cho hậu bối Ngao Bính, ngược lại giao Trừ Ma cùng Pháp bảo cho Đạo tông thực lực yếu kém? Trong đó giấu thâm ý cỡ nào? Có loại bản khoán này, tổ tiên Đạo Tông không đốt tranh vẽ, trong mấy năm chỉ tranh luận không ngớt.”

Đào Yêu Yêu mỉm cười, nghi vân biến mất hơn phân nửa, thầm nghĩ “Cái này thật sự gọi là “Lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử” rồi...”

Yêu Hoàng kia e sợ bức họa bị người làm hư, ai cầm được bức họa hẳn liền tránh đi, bấy bức họa chẳng khác gì bảy tám phù lục hộ thân.

Tổ sư vẽ ra ngụ ý cực sâu cho Đạo Tông.

Một là nhìn đúng tư tâm hẹp hòi của bọn họ, phát hiện bảo vật khu ma linh nghiệm, chắc chắn sẽ nuốt riêng, không chịu giao ra thiêu hủy đi.

Nhưng như vậy cũng có thể bảo toàn tông mạch thất phái, không mất đi một loại thiện quả nào.

Hai là Yêu Hoàng cuối cùng phải tiêu trừ, có lẽ ngày nào đó Đạo Tông giác ngộ, buông bỏ tư niệm đồng tâm hiệp lực, đồng loạt đốt tranh cũng chưa thể biết được.

Thất bức họa phân truyền thất phái, vốn có thuyết pháp thúc đẩy liên thủ, bảy phái không hiểu dụng tâm tổ sư, lại nghi thần nghi quỷ đoán đoán mò.”

Hắn truy cầu trí tuệ nhân đức của sư tổ, tràn ngập ấn tượng với tình cảm, cười nói: “Ánh mắt của liệt vị tổ thượng quá thiên cận, nghĩ đến việc gặp pháp bảo khu ma có hiệu quả, đều được coi là tư có của mình, quên đại sự chinh phạt Ma đạo.”

Hai câu nói này vừa nói ra, tình hình thực tế lại càng khiến Tứ Chương môn cảm thấy xấu hổ.

Trần Nguyên Đĩnh nói: “Sư tôn nói chí phải.

Ngày tháng trước, tổ sư truyền họa của Nguyên Tông đã từ thế, sau đó hai bên chính tà độ sức mấy lần, Yêu Hoàng thủy chung không dám xâm phạm bức họa giấu giếm.

Đạo tông mới biết bức họa như chí bảo hộ, càng không có ai nguyện ý lấy ra thiêu hủy.” Dừng lại nửa khắc, nói tiếp: “Còn có hào sĩ có ý đồ làm đại xưng tôn, hiệu lệnh lục phái giao tranh còn lại, lấy bảo vệ phương triệt tiêu, nhiều năm không ai có thể làm được.

Năm vị Chương môn muốn thay thế cho Nga Sơn, nói xuyên là vì Lăng giá biệt phái, lấy tranh tự vệ, tuy là chơi cờ hiểm, nhưng cũng chưa phát ra người trước, thành bại khó có thể đoán trước.”

Đào Yêu Yêu Yêu thầm nghĩ: “Thất phái tranh đấu gay gắt từ xưa đến nay, bây giờ ngọn lửa đốt đến tận Nga lang chúng ta.”

Sở Nguyên Quân nhìn Đào Yêu Yêu vẹo vẹo khóe miệng, thần sắc rất xem thường, nói tiếp: “Trong Đạo Tông chương môn không thiếu người có kiến thức, cũng ngóng mong sớm ngày hoàn thành đại kế diệt ma.

Thế nhưng bức họa thiêu đốt bản phái cũng không có tác dụng lớn, Thất họa đồng thiêu mới có thể thành công.

Vì vậy thuyết phục nhiều mặt, hy vọng bảy phái lập ước định cùng hành động.” Đào Yêu Yêu nói: “Bốn vị là người có kiến thức.”

Trần Nguyên Đĩnh nói: “Cửu Hoa, hai phái Long Hồ suốt đời đi theo Huyền môn, chí hướng trừ ma là kiên quyết nhất.

Sở huynh, Tôn chân nhân hai vị chớ đa tâm, sư tôn đào đã tường tận tình hình, tại hạ dựa vào thuật lại mà nói: Cửu Hoa mặc dù nhiều phương liên tiếp dựng cầu, nhưng tư tâm mấy phái còn lại rất nặng, không chịu bỏ qua, lại muốn Cửu Hoa phái trước giao hình vẽ ra công bằng, lấy thành ý ký kết thỏa thuận.

Tiền bối tề phái nghiêm từ cự tuyệt, lập đi lập lại đàm phán mấy chục năm, cuối cùng vẫn là định ra mấy mối ước định: Đầu tiên bức họa đều do bảy phái bảo quản, đợi đến thời khắc cuối cùng của chinh ma quyết chiến, Yêu Hoàng lâm vào cảnh không thể chạy trốn, mọi người đồng loạt động thủ hủy bức họa.”

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ “Đây cũng là nguyên nhân Huyền môn mỗi lần chiêu ma đều mời Đạo Tông tham chiến, bất quá các đời sư tôn Huyền môn nhất định không biết bí mật bức họa tượng.

Nếu không dựa vào thực lực Nga Phán phái, một mạch đoạt lấy bảy bức họa đốt sạch, Đạo Tông còn có thể nào giấu bảo vật hơn ngàn năm?” Hắc ung dung nhấc tay lên, hỏi: “Như vậy làm sao phán định Yêu Hoàng chạy không thể trốn? Thất phái cũng có nhận thức chung sao?”

Trần Nguyên Đỉnh đáp: “Điểm này tổ sư Nguyên Tông lưu lại tiên đoán, nói Yêu Hoàng cuối cùng sẽ diệt vong tại cấm địa của Côn Bằng phái.

Chúng ta đợi tình hình chiến đấu giống như tiên đoán, Yêu Hoàng lâm vào cấm địa rồi mới làm.” Đào Yêu chết yểu nói: “Cấm địa của Xi phái ở nơi nào?” Trần Nguyên Đỉnh nói: “Mặc dù là Bích Huyền Hải Phương Thốn cung của Xuyên Đông, Loạn Trần đại sư truyền ngôi đã báo cho sư tôn biết rồi.” Trong lòng Đào Yêu Nhân nói “Loạn đại sư truyền vị vội vàng vàng vàng vàng, bản sư tôn tiếp nhận Mã Hồ Hồ, chuyện không giao phó thật là nhiều.” Tâm Tư hỏi lại không ổn, lại hừ hai tiếng, sâu lắng nói.

Sở Nguyên Quân tiếp lời: “Cửa vào Bích Huyền Hải ngậm bố trí Cửu Diệu Lôi Trận, Phương Thốn cung quan hệ Yêu Hoàng kết cục, sinh nhân tùy tiện xông pha họa loạn.

Cho nên Huyền môn và Đạo tông đều kiêng kỵ cấm địa, chỉ có chưởng môn, sư tôn là thủ lĩnh biết được vị trí cấm địa.” Phương Hành nói: “Nhưng Tâm Vương đan khoản lại khác, ngàn năm qua chỉ lưu truyền trong Đạo tông.

Nguyên tông tổ sư toàn bộ chúng ta, ngay cả Ngao Nhị Tổ cũng không nói cho hắc biết, xin hỏi sư tôn đào từ đâu tra được?”

Đào Yêu Tâm nói: “Linh Nhi lật sách viết mấy bút, ta lại lừa gạt một chút, càng làm cho các người mỗi người không đánh tự chiêu, gia sản của mấy chục đời đều lật ra hết.

Lúc này còn hỏi ta tra được từ đâu, thật sự ngốc nghếch.”

Kỳ thật chương môn Đạo tông ở giang hồ lâu năm, đều không phải hạng người thô thiển.

Thật ra bởi vì bảy bức họa sống còn, địa điểm tàng họa đột nhiên bại lộ toàn bộ, có thể nói là từ xưa đến nay không có duy nhất kinh biến.

Huống chi người vạch trần bí mật này chính là sư tôn Ngao Kính, hậu quả nghiêm trọng đã có thể suy đoán.

Bốn chương môn vương vực đại loạn, đâu còn có thể bảo trì khí độ, đâu còn có thể bảo trì khí độ.

Mất thấy đào chết non bữu môi, một bộ tư thế sau này tính sổ.

Tứ chương môn càng luống cuống, dồn dập nói: “Sư tôn muốn thu hồi bức họa sao?” “Xin sư tôn nghĩ lại một chút!” Nghĩ tới tình nghĩa hai bên... “

Trần Nguyên Đình song chương đề xuống, ngăn lại nghị luận của mọi người, trầm giọng nói: “Nếu như sắp đến thời khắc cuối cùng diệt ma, không cần đợi sư tôn đòi lại, chúng ta đã dâng ra bảo vật rồi.

Nhưng bây giờ Yêu Hoàng không rõ hướng đi, lòng người Đạo Tông không đồng đều, bảy bức họa rất khó cùng hủy.

Thiếu pháp bảo hàng rào thất bại, tông tộc chúng ta tất gặp Yêu Hoàng diệt trừ, cho dù đoàn Nga Du thành tựu diệt ma đại công, sợ cũng vi phạm ước nguyện ban đầu của tổ sư truyền họa Thất phái!”

Đào Yêu Yêu cười dài một tiếng, đứng dậy, đi đến bên tường đẩy cửa sổ ra, đón gió tuyết thấu hơi.

Rốt cuộc Diệt Yêu Hoàng cũng có mặt mũi, lợi hại của các nơi cũng đã rõ ràng, trong lòng của hắn sáng tỏ một mảnh, thầm nghĩ “Điều phòng đệ tử Ngao Thiên lo lắng quá mức, tùy tiện đi đốt bảy tấm họa kia, tổ sư Nguyên Tông mới không có đem bí mật truyền cho bản phái.

Lịch nhiệm sư tôn phụng tập giao hảo với Đạo tông tổ huấn, lại không nghe thấy nguyên nhân bên trong.

Nhưng đến đời này ta biết rõ toàn bộ, đây thật sự là ý trời a, Yêu Hoàng nhất định phải diệt trong tay Đào sư tôn ta!” Xoay người tươi cười đáng yêu, đi qua trước bốn chương môn, cầm lấy mấy tờ vải kia, nói: “Giúp đỡ Đạo tông là quy củ tổ truyền của bản phái, nếu ta vi phạm tổ quy, lãnh tội Huyền Môn Cửu Dương như thế nào.”

Đứng ở trong phòng, cổ tay run lên, miếng vải vỡ nát tung bay.

Đào Yêu Yêu nói: “Hoàng Thiên tại thượng, ta họ Đào nếu không để ý đến an nguy đồng đạo chính phái, mưu toan lấy Tâm Vương đan khoán, liền giống như vật này hóa thành bụi trần!” Nhìn bốn chương môn, nói: “Thứ nhìn thấy trong phòng này, ta sẽ gọi Hà Cửu Cung bọn họ giữ bí mật, tổ từ đường các phái chớ xâm phạm mấy may.”

Cho dù năm đài mấy phái Thanh Thành cũng phải chăm sóc tốt, làm như vậy mấy vị người cảm thấy thế nào?”

Tứ chương môn luôn miệng khen ngợi, con voi trong lòng gõ xuống một tảng đá lớn.

Sở Nguyên Quân kích động nói: “Chính miệng sư tôn lập thề, ai có thể không tin phục!” Trong bụng Đào Yêu Yêu cười thầm, ta thề chỉ cầu miệng nhanh, chính mình sẽ không tin.” Theo thứ tự bắt tay với Tứ Chương môn, vẻ mặt ôn hoà khuyên bảo.

Trần Nguyên Đình nói: “Mọi người đều nói tân sư tôn Ngao hốt tuổi trẻ vô hành, ai ngờ nhân nghĩa trí tin đầy đủ, lãnh tụ thiên hạ quả thật là phúc của chúng sinh.

Bốn phái chúng ta tuy là vô dụng, nhưng từ nay về sau nguyện dựa vào sư tôn truy đuổi, xông pha khói lửa, tuyệt không có hai ý chí!” Ba người còn lại cũng biểu lộ sự trung thành của mình.

Nhưng tân sư tôn dù sao cũng là thiếu niên yếu ớt, sao lại xử sự già đến như vậy? Trong ánh mắt cảm kích của Tứ chương môn, bao nhiêu người trộn lẫn vài phần hi hữu.

Kỳ được thứ mười ba đan được có thể đúc ra sai hai mươi hai.

Đào Yêu Yêu làm ra vẻ nghi ngờ, cười nói: “Bảo vệ thân nhân là thiên tính của con người, ta có thể hiểu được tâm tình của các vị...”

Nhưng con cháu Đạo Tông cũng có báii nhập Huyền môn, hai nhà huyết mạch tương liên, sao có thể tự tôn thương lẫn nhau? Công tử của Phương chương môn thân là đan được thủ đồ, đúng không? Các phụ tử lớn hơn tuổi này cũng nên gặp mặt mặt, ôn tồn thiên luân.” Tầm Tư Tư Linh Bảo hàm hồ nhanh, nhất định sẽ trần thuật tự mình xông ra Trấn Yêu Tháp, tru diệt Võ Tàng hoàn, chém giết Cửu Vĩ Song Ma đại công tích, từ đó kiên định quy phục tâm niệm của bốn phái.

Phương Hành nghe vậy tác động tới thân tình, nói: “Đúng vậy, hơn hai năm không gặp,

Trong tháng hần nhờ người mang tin, nói cuối năm bận bế quan luyện đan, không rảnh tiếp đãi người nhà.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Phụ thân đi rồi còn bế quan gì? Đi nào, theo ta nhìn lại lệnh lang!” Kéo cánh tay Phương Hành, mở cửa gọi đệ tử đan được dẫn đường tới.

Ba vị chương môn kia hứng thú rất cao, cùng chương môn dò xét ái tử bên cạnh, thăm dò ái tử.

Một đám người rời khỏi phòng tiếp khách, đi tới vách núi bên cạnh cốc Lật Tính.

Lúc trước Trấn Yêu Tháp văng tung tóe, nơi ở của đan được thủ đồ bị hủy diệt.

Bây giờ cao thủ xảo diệu xây dựng lại chỗ cũ, tu sửa kỳ lạ hơn so với chỗ ở cũ.

Đi đến trước vách đá chỉ thấy cây trúc ngang dọc, trời cao mây thấp, lại không thấy bóng dáng phòng ốc nào.

Tứ chương môn đang buồn bực, chợt nghe đệ tử đan được bên cạnh vỗ tay lên vỗ, xướng nói: “Nhật Chiếu Thần Phủ, người quỷ mới hát xong nửa đoạn đầu, rừng trúc, nam thạch các

cảnh vật ứng thanh hoạt động, cong queo cuộn lên, giống như vén lên màn cửa rộng mười trượng, lộ ra một con đường đá xanh nhỏ dài nhỏ dài nhỏ.

Đệ tử đan dược nói: “Kỳ xảo môn phụ trách tu hành con đường xây nhà, ở trên vách bố trí pháp chương tương tự “Chỉ đi quá giới hạn”, tụng ra chú ngữ là có thể mở ra.

Sư tôn chậm rãi, đệ tử dẫn đường phía trước.” Ca từ vừa hát lại là pháp chú mở cửa, Tứ Chương môn thâm than kỳ diệu, cẩn thận đi theo sau Đào Yêu Phong.

Nhìn như khoảng cách trăm bước ngắn ngủi, khúc chiết đi mất nửa canh giờ.

Hai sườn vẫn là phong cảnh vách núi, chỉ là mặt trời càng ngày càng u ám, quang điểm ven đường lượn quanh, giống như đom đóm ngàn vạn vạn.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Diệu trạng của cửa xảo thật thú vị.” Lại đi một lát, dần dần lên đến đỉnh núi, một đám sương mù dày đặc bao phủ phía trước, ánh huỳnh quang đều tụ hợp vào trong sương mù.

Đệ tử kia dừng bước nói: “Trước khi Phương sư huynh bế quan ta đã tới nơi này, vốn có ba gian phòng ốc, chắc là bị sương mù che khuất.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nơi bế quan có bố trí pháp trận, sương mù này là được rồi, thủ đoạn của Linh Bảo huynh không thể khinh thường.” Tay áo hất lên, một luồng kinh phong thổi bay sương trắng, nhà trúc xanh mượt hiển hiện, bên ngoài là một hàng rào tường rào.

Mọi người đến gần hàng rào, trước tiên không vào được, đứng ở bên ngoài xem tám bảng gỗ treo dưới mái hiên, xiêu vẹo viết ba chữ “Quỷ gia, chính phù hợp với chú ngữ hát.

Nhưng chữ bài “Quỷ” treo trên cao có chút không may mắn, cộng thêm bốn phía âm khí âm u, khác rất lớn phong cách thanh nghiêm dương minh của Huyền môn.

Trần Nguyên Đình nói: “Nghe nói đạo pháp nhiếp hồn tựa tà mà không phải tà, hiện nay nhìn thấy quả nhiên bất phàm.” Đệ tử đan dược kia đáp: “Gian phòng này không phải do Nhiếp Hồn môn xây dựng, vẫn là kỳ xảo môn tu kiến.”

Bởi vì Phương sư huynh muốn dùng Âm Hỏa Luyện Tiên Đan.

Thiên Cơ sư huynh của cửa xảo diệu đặc tạo chỗ ở này, tránh khỏi nhật nguyệt chiếu sáng, đặt tên “Quỷ gia” Kỳ dẫn thiên địa âm hoa, sinh thành âm hỏa để hỏa thiêu đốt lò đan.” Đệ tử này tu hành nhiều năm, giảng giải đầu các môn pháp thuật là đạo.

Phương Hành khó hiểu nói: “Sinh âm hỏa luyện đan gì?” Đào Yêu chen vào nói: “Linh Bảo huynh từng ở Cửu Âm địa cung, dùng âm hỏa luyện được một viên Mẫn Dương tinh.

Trước mắt bộ cục này trọng bố, đại khái muốn nghiệm chứng pháp lý đan dược môn.”

Đang nói, hàng rào cửa “Nha”, một bóng người thấp bé nhảy ra nói: “Là ai, ai phá Tiệt Tu Vụ Trận! Ta đánh hấn răng rơi đầy đất!” giọng trẻ con dễ nghe, đúng là tiểu ngoan đồng Đường rất nhiều.

Chỉ nhìn hai tay hấn giờ cao cây chổi, bày ra tư thế quét ngang thiên quân.

Đào Yêu Yêu nói: “Ồ, người ở đây làm gì?” Đường Đam nói: “Người ở đây làm gì?” Đào Yêu Thiên nói: “Ta tìm Phương sư huynh có việc, người ở trước phòng hấn làm gì?” Đường Đa nói: “Phương sư huynh tìm ta trông cửa, người ở trước phòng hấn làm gì?” Một hỏi một câu, hỏi không rõ manh mối, hỏi ra manh mối gì.

Đệ tử đan dược kia trầm mặt: “Cái gì mà người a! Tiểu quỷ không hiểu quy củ, mau dập đầu cho sư tôn!” Một khi quát tháo, Đường gia nhận ra Đào Yêu đã chết yếu, ném cái chổi xuống đất, cao giọng hô: “Hoa Tâm Đại củ cải sư tôn, ta dập đầu người một cái rồi!” Cái mũi Đào Yêu suýt chút nữa tức điên lên: “Hoa Tâm đại củ cải, tiểu tử, miệng của người thật ngọt, ai dạy người kêu như vậy?” Tầm Tư hài tử bướng bỉnh, cũng không bịa ra được cái tên hiệu hiệu này.

Đường Tăng nói: “Phương sư huynh đang luyện đan trong phòng, ta đưa hấn trông coi cửa ra vào.

Mỗi ngày hấn đều lầm bầm “Sư tôn ơi là sư tôn, hoa tâm trông củ cải sư tôn, người bảo ta cào nát da đầu à!” Ta mỗi ngày

nghe vậy liền học được.”

Phương Hành kéo đứa nhỏ, đập bụi đất trên quần của hắn, nói: “Tiểu huynh đệ, dẫn chúng ta đi gặp Phương sư huynh được không?” Đường Đa nói, người là ai?” Phương Hành nói: “Ta là cha của Phương sư huynh, hắn bế quan luyện đan, sao lại tìm tiểu oa nhi người giam giữ đan phòng?” Đường Lưu quay người lại đi vào trong viện, nói: “Phương sư huynh lần này luyện đan tên là “Lão hoàn thiên hoang địa” của người, huynh ấy nói trưởng thành nam nữ tới gần đan phòng sẽ gặp chuyện xấu, mới muốn tiểu oa nhi làm người phụ trách?”

A, Tiết Tu Vụ Trận bên ngoài phòng không có ánh sáng, đại nhân dính vào sẽ ngắt xiu, nhưng vừa bị một cơn gió thổi tan, là các người phá vỡ vụ trận phải không?”

Chân hắn bước ngắn, nói cả buổi cũng không đi qua đình viện.

Mọi người bước lên thêm đá trước, đẩy cánh cửa ra nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy đèn dầu nhà chính treo cao, Phương Linh Bảo ngồi trên ghế đầu, tay bưng vạc cơm to như chậu rửa mặt, vừa bới cơm, vừa nhìn chăm chăm góc tường.

Phương Hành thấy nhi tử cảm xúc phập phồng, đi lên phía trước gọi linh bảo nhẹ.

Phương Linh Bảo chỉ á hai tiếng, mí mắt cũng không chớp một cái...

Đường Đa đi vào hô to: “Phương Hoạt Bảo người tới rồi!” Hắn mới bất ngờ bừng tỉnh, buông đĩa xuống đứng thẳng lên, trừng mắt kêu lên: “A, cha, là cha...” Vừa mở miệng, cát miệng phun lung tung.

Phương Hành đang tiến đến phụ cận, xông lên bị phun đầy mặt ngôi sao, cuống quýt vê tay áo lau chùi.

Phương Linh Bảo kêu to oa oa, hai tay chỉ đảo loạn trên đỉnh đầu lão tử hắn.

Mọi người nhin cười kéo hai cha con ra.

Trần Nguyên Đình nói: “Thế huynh không cần kinh hoảng, lệnh tôn ở đây, mau đừng la nữa.”

Phương Linh Bảo lấy lại bình tĩnh, hưng phấn nói: “Ai nha, Trần lão bá, nhiều năm không gặp ngài đâu.

À, vị này là... Sở Nguyên Quân Sở đại thúc, khuê nữ nhà người có gả không? gả hết rồi? Chúc mừng chúc mừng... Ài, cha ơi, cha ơi nha..., Người từ xa chạy đến làm gì!” Mỗi người hành lễ với mọi người, gấp gáp tới trước mặt cha hẳn, vô đầu bút tai nói: “Phụ thân của ta đại nhân không đến sớm không đến để vào lúc này làm gì? Còn mang theo một đám con cháu thúc thúc bá.” Trần Nguyên Đình nói: “Thế huynh không muốn gặp lệnh tôn sao?” Phương Linh Bảo nói: “Cũng bởi vì không thể không nhìn thấy mới đau đầu a, tân sư tôn đang gấp gáp cần được hoàn giải khó cho người.

Ta vội vàng luyện chế cho hẳn, thời gian gần đây chính là thời khắc mấu chốt, làm gì có thời gian gặp thân bằng.”

Đào Yêu Yêu ngạc nhiên nói: “Ta bao giờ để người luyện được hoàn rồi?” Phương cân nhắc, nói: “Người luyện đan được gì, sư tôn có chỗ nào khó muốn người giải?” Phương Linh Bảo chưa kịp trả lời, Đường Lưu cướp lời trước: “Luyện chính là “yêu người Thiên Hoang Địa Lão Hoàn”, chuyên cho sư tôn Hoa Tâm củ cải thiện phụ nhân!”

Đệ tử đan dược tức giận hẳn vô tình, sau ót cho một cái tát.

Đường Đa không chịu thiệt, cất tiếng hét chói tai, giờ hai bàn chân nhỏ lên đá lung tung.

Đào Yêu Yêu nói: “Ồn chết rồi, còn ngại không đủ loạn sao? Mau mang đứa bé ra ngoài chơi đùa, không được đem hẳn khóc!” Đệ tử đan dược vội ôm lấy Đường Đa, kêu lên: “Ngoan ngoan đấy, bên ngoài chúng ta tìm đường ăn.” Bước nhanh ra cửa phòng.

Mang theo đứa bé ngoan, đào chết yếu nói: “Mạc Lý tiểu hài nhi nói bậy bạ.

Linh Bảo huynh không rảnh bồi tiếp, ngày khác chúng ta sẽ gặp lại.” Phương Linh Bảo lại nói: “Tiểu oa nhi không nói bậy, luyện cái “yêu người Thiên Hoang Địa lão hoàn”, không biết tiêu phí bao nhiêu khí lực của ta...

Nhưng vì tiền đồ hưng suy của Ngao phái, vất vả hơn nữa cũng là nên chịu.” Tứ chương môn nghe nói “Ngao nha phái

hưng suy” vài chữ, thần sắc lập tức ngưng trọng, ân cần hỏi: “Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?”

Phương Linh Bảo nuốt một ngụm nước miếng, ngón tay đào điền cuồng nói: “Ai, đều do sư tôn mới của chúng ta hại bệnh Hoa Tâm.

Đông Dã Tiểu Tuyết, Long Bách Linh, hai cô bé xinh đẹp yêu chết hấn, trừng mắt lạnh lùng ghen tuông.

Sư tôn chân đạp hai chiếc thuyền, lại gần như không xuống dốc - yêu Tiểu Tuyết, sợ Long sư muội tức giận; yêu Linh Nhi, sợ Tiểu Tuyết thương tâm.

Làm chuyện ngu si ngốc, suốt ngày làm mù cả mắt.”

Đào Yêu Yêu âm thầm hỏi hận “Ta nhất định là uống nhầm thuốc, tìm vật sống này làm mất mặt xấu hổ.” Vốn trông cậy vào Phương Linh Bảo thay mình nói rõ công đức, nào ngờ tên ngốc miệng không ngăn cản, trước mặt người ngoài đem tình cảm con gái của sư tôn run run đi ra.

Ở đây đều là lão thể cổ, mắt thấy Đào Yêu Yêu biến sắc, biết hấn không nhịn được mặt mũi, Sở Nguyên Quân cười nói: “Việc riêng của Sư Tôn, làm đệ tử sao có thể bàn luận, thể huynh không mở miệng.” Phương Linh Bảo nghiêm túc nói: “Làm sao là chuyện riêng đây! Ngao sư tôn vì tình yêu mà gút mắc, trường kỳ không để ý chính sự, Ngao phái sớm muộn gì cũng đóng cửa đại cát!” Tứ Chương môn trong lòng khê động, thầm nghĩ: “Lời này cũng có lý.”

Phương Linh Bảo nói: “Chỉ vì giải quyết vấn đề khó khăn này, ta mới bế quan luyện chế “yêu Thiên Hoang Địa lão hoàn người.”

Sáu tòa nhà kho đan dược môn, tinh tuyển hoa cương, hoa mai, song tâm can, thông khí, bảy loại dược liệu trân quý, điều tiêu bớt đồ tán làm dược căn, lại thêm hợp thảo làm phụ trợ, lấy nội đan ngoại luyện, lấy âm hỏa sấy suốt chín ngày chín đêm, cuối cùng làm cho linh đan tính phân chia âm dương, công dụng ban đầu.”

“Úm” trong lời hấn nói khi chỉ vào hai vị hiền thê của Túc Tổ, Nghiêu Mẫu, Hoàng Đế; “Nô Anh” Chỉ Nga Hoàng, Nữ Anh,

Thuần Đế hai vị ái phi, từ xưa đều là “Hai nữ thị nhất phu” lệ phạm.

Dược liệu lấy tên này, dược hiệu tự nhiên không cần nói cũng biết, về phần chữ “Tiêu Đổng Hợp Hoan, Thông Khí Liên Tâm” càng ý chỉ rõ ràng.

Mọi người đoán được hắc luyện vật gì, trong lòng thầm sinh kinh nghi “Tình ý nam nữ lại có thể bị dược vật khống chế?”

Phương Linh Bảo cười nói: “Đợi đến lúc nào.” Anh yêu lão hoàn thiên Hoang Địa này luyện chế đầy đủ, sư tôn ngươi đã phục dương hoàn, để Long Bách Linh, Đông Dã Tiểu Tuyết ăn vào âm hoàn.

Hai người liền vứt bỏ hiềm khích trước đó, kết thành ái phu đồng minh quân, toàn tâm toàn ý cầu phu quân vui vẻ, cam đoan không tiếp tục đấu võ mồm cãi vã nữa.

Thường Ngôn nói “Nhà mình hòa thuận vạn sự hưng”, mật thất sư tôn mỹ mãn hài hòa, tất nhiên trấn tĩnh tinh thần, lãnh đạo Huyền môn đi về phía cường thịnh...” Trong miệng thổi phồng, khóe mắt liếc về phía cửa nhỏ bên tường.

Đào Yêu Yêu trầm mặt nói: “Từ khi ra khỏi Trấn Yêu tháp đến bây giờ, ngươi cả ngày đóng cửa quấy phá những thứ này!”

Phương Linh Bảo nói: “Xì xì, đừng ồn ào, đến rồi, bọn chúng đi ra rồi.” Mặt hướng đến góc phòng, lúc đi vào hắc liên nhìn chăm chăm vào nơi đó, giờ phút này lại thấy khản trương, mọi người suy nghĩ khác thường, thuận theo ánh mắt của hắc liên nhìn lại cái kia.

Cửa nhỏ góc tường thông hướng đan phòng, khung cửa nghiêng nghiêng, giống như một cái động chó hơi lớn một chút.

Mọi người vừa nảy sinh ý nghĩ này, bên trong lại thật sự chui ra ba con chó đất.

Một đen một trắng một hoa, hai con chó hai màu đen trắng kề sát nhau, uốn éo thập phần thân mật.

Chó hoa lại có vẻ rất phiền chán, nhe răng gầm gừ, hướng về hai con kia phát hung.

Phương Linh Bảo giải thích: “Hắc cầu và bạch cầu là mẹ, ăn âm tính” Anh yêu Thiên Hoang Địa lão hoàn”

Chó hoa là công, ăn được Dương tính hoàn được.

Dưới tác dụng của dược lực, hai con chó đái yêu thật sâu một con chó đực, đồng tâm đồng ý làm bạn với chồng, tuyệt sẽ không vì tranh phu làm loạn.” Mọi người đều biết hẳn dùng ba con chó làm thí nghiệm.

Kỳ được thứ mười ba đúc tương tư sai ba.

Phương Linh Bảo tiếp tục nói: “Ta muốn kiểm nghiệm được tính mạnh nhất của “Thiên Hoang Địa Lão” đã đem con chó cái thiện, hai con chó con nuôi cũng như vậy một tác cũng không rời, yêu thích chết đi sống lại.

Mọi người nhìn đi, trượng phu cắt trứng cũng có thể yêu thành như vậy, “Thích người Thiên Hoang Địa Lão” có thể thấy được hiệu lực của người cường đại cỡ nào!”

Trái lại, thất khiếu bốc khói, lấy thú vật so với Tiểu Tuyết, Linh Nhi, đúng là cực kỳ đáng ghét, nếu không nhớ tới hần mà đầu óc có bệnh, thì phải trở mặt ngay tại chỗ.

Phương Linh Bảo hoàn toàn không thức thời, cắn ngón tay trầm tư nói: “Kỳ quái chính là, chó Công chán ghét nuôi chó, viên thuốc dương tính tựa hồ tồn tại sơ suất bị bỏ sót.

Ông anh ăn thuốc không thân thiết với lão bà, kỳ lạ quá, đây là chuyện gì vậy?” Đào Yêu Yêu tức giận nói: “Ta cắt trứng người, người còn có thể thân thiết với lão bà!”

Một câu nói đánh thức người trong mộng, Phương Linh Bảo vỗ đùi nói: “Ai nha! Hoàn thuốc dương tính chỉ có tác dụng với con trai, con chó hoa đã bị thiện không phải là cái thân thể cái gì, viên thuốc không có tác dụng là tình lý!” Hần giải khai nghi nan mấy ngày liền, vui vẻ ra mặt, giữ chặt con người nói: “Vẫn là sư tôn kiến thức cao nha! Theo cái này xem ra, ta đây “yêu tình thiên hoang địa lão” của người là luyện thành, qua một lát đưa sư tôn mấy viên thử xem.”

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ “Phương Linh Bảo tuy ngốc, nhưng đan dược luyện được là hàng thật giá thật.

Vật kia xoay chuyển tâm tính người, cưỡng ép nam nữ sinh ra yêu thương, so sánh với xuân dược mà Ma Diễm Hoa dùng càng đáng sợ hơn so với xuân dược mà Ma Diễm Hoa dùng.

Nếu truyền ra ngoài xác suất vô cùng, cần phải tiêu hủy sạch sẽ.” Nghĩ đến đây ngăn chặn lửa giận, cười nói: “Làm phiền Linh Bảo huynh phí thần, người luyện bao nhiêu lão hoàn

Thiên Hoang Địa, bản sư tôn toàn bộ vui vẻ nhận hết rồi.” Võ nhẹ bờ vai của hắn, khen: “Một lòng xếp lo lắng giải nạn cho sư tôn, Linh Bảo huynh trung trí đáng khen ngợi, đệ tử đứng đầu chín môn là người tốt nhất!”

Phương Linh Bảo vật vả nhiều ngày, giờ phút này bắt đầu nhận được khích lệ, chỉ mừng nước mũi nước mắt nước mũi chảy ròng ròng: “Người sinh ta là cha mẹ, biết ta là sư tôn.

Bọn họ đều gọi ta là hoạt bảo, sao biết Phương Linh Bảo ta thô kệch chi tiết như vậy.

Sớm nhìn ra hai nàng bởi vì yêu kết oán, sư tôn nghèo rớt mừng tới, chỉ sợ đại nghiệp phục hưng của bản phái bởi vậy mà liên lụy, mới mất ăn mất ngủ suy nghĩ bài giải.

Một phen khổ tâm không người hiểu, hôm nay mới được sư tôn thưởng thức.

Ai, ai cha, tân thế tôn là tri kỷ bình đẳng của ta, bán mạng vì hắn quá đáng giá.”

Đào Yêu Yêu sợ hắn cảm tình lan tràn, phát biểu chưa hết, vội vàng tiếp lời: “Rất tốt, Linh Bảo huynh mau lấy hết toàn bộ lão hoàn Thiên Hoang Địa ra, để cho chúng ta mở mắt.”

Phương Linh Bảo lau nước mũi, nói: “Đều để trong đan phòng, sư tôn đi theo ta.” Đi sát mấy bước, tiến vào cổng tò vò thấp bé.

Đào Yêu xòe bàn tay ra, làm động tác mời với đám Phương Hành.

Tứ chương môn biết đan phòng luyện đan là huyền môn bí địa, may mắn tham quan thật là may mắn, lập tức hưng phấn trùng trùng theo vào trong môn phái.

Đạo trường sau cửa ước chừng ba trượng, nội đường rất rộng rãi, bên trái là bếp lò bát, bên phải tường có một cái ổ chó, chính giữa đứng vững lô lô cao năm thước, khói xanh lượn lờ như ẩn như hiện.

mật thất luyện đan được đặt trong bếp lò, mọi người đều cảm thấy mới lạ.

Sở Nguyên Quân hỏi: “Phương thế huynh thân là đan dược thủ đồ, còn chưa tu luyện tới cảnh giới Ích Cốc sao? Ở trong đan

phòng đốt lửa nấu cơm.”

Phương Linh Bảo nói: “Cổ Ngữ Vân, nam nữ ăn uống, con người muốn sống, đan dược luyện lần này có quan hệ với tình yêu nam nữ, ta không thể chặt đứt đồ ăn, luyện cái gì mà đan, có tập hành gì., Là pháp quyết yếu quyết của Đan Dược Môn.” Phương Hành nhìn vào trong nồi, nhúu mày nói: “Một nồi rau xanh đậu hủ, sao ngươi không ăn nổi thịt?” Phương Linh Bảo cười nói: “Phụ thân thương con trai không nói, Huyền Môn luyện đan chú ý người liên ngoại hành.” Phương Hành thích nhất nấu đan luyện thủy thuật, nhưng chỉ giới hạn trong thường pháp của Đạo Tông, hướng tới Huyền Môn diệu thuật từ trước đến nay đều đã lâu, vội hỏi: “Cái gì gọi là chú trọng?”

Phương Linh Bảo nói: ” Dục vọng ăn thịt làm trường nhân, ăn chay có thể đảm bảo tâm thần thanh tịnh.

Trong lò luyện chính là đan dược tình dục, nếu không cẩn thận đan khí tiết ra ngoài, ta lại ăn mặn, người được xong lập tức sắc mặt muốn tăng vọt, vừa phát tác Hồ Thiên Hồ Đế, nữ đồ trong núi sẽ nguy hiểm.

Có đại kỵ này ta mới thiết lập Vụ Trận Tiệt Tu, cấm nam nữ trưởng thành tới đây, một ngày ba bữa ăn chay mà ăn chay.” Phương Hành nói: “Để cho trẻ con thủ vệ cũng là nguyên nhân này?” Phương Linh Bảo cười nói: “Đúng rồi, trẻ con tâm tính thuần khiết, không sắc dục, thủ đan phòng là thích hợp nhất.

Tiên gia luyện đan thường dùng đồng tử nung lò, nguyên nhân chính là ở đây.”

Trong lúc nói chuyện, phương linh bảo tiềm vận hồn dương chân khí, điều động lô thanh yên thu vào đỉnh lò, nói: “Đan dược cuối cùng thanh cương quy lô, công hành lập tức viên mãn, không cần lo lắng bị người ta ngửi thấy mùi đan khí.” Mọi người chăm chú nhìn, chỉ thấy vân yên tản ra, hiện ra thân thể lơ đồng xanh, hình dáng cổ xưa, khắc đầy chú văn, lỗ chân trần toả ra lam quang, chiếu sáng hình bát quái đồ án dưới chân lò.

Tôn Ngưng Tĩnh nghiên cứu dịch lý, kinh ngạc nói: “Xích Tượng âm dương tương phản, là chu thiên phản bát quái sao? Bát Quái đồ dài ngắn gọi là “Xi Tượng”, trường giả là “Dương

tịch”, kẻ ngăn là “Âm Quá”, xếp hàng theo thứ tự vòng quanh trung tâm.

Mà đồ hình càn khôn trước mắt cũng được thiết kế ngược lại, nhìn như có chút nhầm lẫn, lại âm thầm hợp ý nghĩa kỳ diệu của đạo gia khúc nhạc uông công ôm một. Lão Quân đi từ phía tây ra khỏi Hàm Cốc quan, thế gian tu sĩ trên thế gian đã không có người nào có thể vận dụng phương pháp này.

Phương Linh Bảo đáp: “Là phản bát quái, khung cửa giao cấu thành phản tứ tượng, phản tứ tượng phản bát quái, tính cả âm hỏa dùng để nung lò, thống nhất là âm hỏa phản chuyển âm dương.

Lão hoàn thiên hoang nghịch tính trời sinh, phương thức luyện chế khác hẳn bình thường.” Nói xong chỉ tay xuống, hỏa quang dưới đáy lò lập lò, hỏa diễm lộ ra nhẹ nhàng ý.

Những đốm sáng phiêu du bên đường lúc trước, tức là “Thiên địa âm hoa” đều tụ hợp vào đáy lò hình thành “Âm hỏa”, thiêu đốt ngày đêm không nghỉ.

Theo Phương Linh Bảo lắc nhẹ ngón tay, thế lửa dần dần yếu đi, cuối cùng đến khi tắt.

Phương Linh Bảo vỗ tay một cái nói: “Đại công cáo thành! Đan dược cất trong bình Âm Dương Đan, đợi ta lấy ra hiến cho sư tôn!” Tay phải mò vào lỗ lò, sờ một hồi lâu không thấy quay về, nụ cười trên mặt càng ngày càng cứng ngắt.

Đột nhiên trong mắt cảnh giới đại thịnh, kêu lên: “Chí hoàn của ngươi bị trộm mất rồi!”

Một tiếng cười lạnh truyền đến từ phía trên, có người âm dương quái khí nói: “Ha ha, yêu lão đan Thiên Hoang Địa của ngươi, tên hay, tên hay!”

Đào Yêu Yêu đột nhiên ngửa đầu, chỉ thấy Ngọc Ngân đồng ngồi trên xà nhà, hai tay phân biệt nắm lấy hai bình sứ, bập chân ngắn gọn lắc lư nhẹ nhàng.

Mọi người đi vào trong phòng nhìn quanh, ánh mắt bị kỳ vật bên cạnh hấp dẫn, không lưu ý tà khí trên xà nhà tối tăm, cũng không nghĩ tới tà ma có thể chui vào mật thất tầng tầng phòng thủ.

Ngọc Ngân Đồng lay động bình nhỏ, nói: “Tay trái là dương đan, tay phải là âm đan.

Dương Đan vốn tiền bối độc hưởng, Âm Đan cho nữ hài nhi nào ăn đây?”

Đào Yêu Yêu nghe xong lời này, hít sâu một hơi, đầu ngón tay không nhịn được run lên.

Phương Linh Bảo nói: “Ồ, người làm sao biết bình kia là Dương Đan, vậy, Âm Đan kia?” Hắc thiết lập trong lò đan Cẩm Ma Pháp Trận, Đan Bình lại sẽ mất trộm, đạo tặc này có pháp lực cao, Phương Linh Bảo tâm tư nguội lạnh, nói đến câu chuyện cũng lớn hơn mấy tấc.

Ngọc Ngân Đồng nói: “Linh đan dược tính rất mạnh, cách bình nhỏ cũng có thể phân biệt được.

Ừm, lệnh cho chúng nữ cùng yêu một nam, đan dược thủ đồ diệu tướng thiên khai, thật sự là hậu sinh khả ứ.” Phương Linh Bảo nói: “Người là ai!”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Ta? Lão tiền bối Nga phái, Ngọc Công kiêng Ngân Đồng!” Đào Yêu Yêu cắn răng nói: “Ngu côn Ngọc Ngân Đồng, Ngọc Ngân Công cái rắm chó gì.” Ngọc Ngân Đồng thu bình sứ vào trong ngực, hai mắt mở ra nói: “Ừm, Ngao Sơn mỹ nữ thành đồng, nghe nói mới tới một nữ đệ tử tên là Long Bách Linh, lớn hơn Tiểu Tuyết của Đông Dã còn đẹp hơn.

Ta vừa nghe người ta nói, cũng không biết là thật hay giả.” Răng đào cơ hồ cắn nát, trầm thấp nói: “Trên núi che kín kiếm hải, người làm sao vào được?” Ngọc Ngân Đồng nói: “Tiểu sư tôn của ta, mặt trời đã sớm phá thành cái sàng, Kim Ô Kiếm Hải còn có thể phòng ngự ai? Nói trở lại, uống cho các người vạch ra pháp chương trên vách núi, nếu không thật đúng là khó phát hiện chỗ tốt dùng để luyện chế linh đan này.” Đào Yêu Yêu Yêu gắt gao nói: “Người đợi như thế nào!”

Ngọc Ngân Đồng cúi người xuống dò xét, lưng đồng thanh quang phản xạ, chiếu thấy đầu vai tay chân hắc trắng bệch một khối, một khối đen một khối, vết máu bầm chồu chồu, chính là vết tích do Lăng Ba Thần Kiếm lưu lại.

Ngọc Ngân Đồng đưa tay xoa chỗ đau, âm trầm nói: “Làm lão tiên bối bị thương, lẽ ra phải có chút bồi thường.

Long Bách Linh là nữ nhân cực phẩm của Côn Bằng phái, lão tiên bối ta chơi rất vui.” Cười đậm đặng vài tiếng, vỗ trán nói: “Thật không có tiền đồ, một mỹ nữ nào đủ vui đùa đâu.”

Tiểu Tuyết, Hàn Mai, Lăng Ba chơi đùa hết mới sáng khoái.

Ta ăn được hoàn dương tính, cho các nàng ăn được hoàn âm tính, từ nay về sau từ nay khẳng khẳng yêu ta, hôn ta, hầu hạ ta, còn sẽ không ghen tuông tranh sủng.

Soạt, quá sung sướng, chúng mỹ đồng tâm, nhất định phải mở giường quần anh hội... “

Đào Yêu Yêu không thể chịu đựng nổi nữa, rống giận rung tay, vũ trụ phong từ đầu ngón tay nhanh chóng xông lên.

Vài tiếng nổ long trời lở đất vang lên, đỉnh phòng trong nháy mắt không còn sót lại chút gì, bầu trời bị lưỡi kiếm tấn công, tầng mây xám xịt tách ra máu tươi tựa như mây đỏ.

Đào Yêu Yêu vừa phóng kiếm ra liền hồi hận, lưỡng trước Ngọc Ngân Đồng bỏ chạy cực nhanh, kích này nhất định sẽ thất bại.

Quả nhiên bụi bay mất không còn tà khí, Ngọc Ngân Đồng lại ý vào pháp thuật thần bí kia đào thoát, trong chớp mắt tránh né được mũi nhọn của ma kiếm.

Nhưng kiếm thể như bão táp, sóng xung kích quá kịch liệt, ngực bốn chương môn nóng rực, máu nóng trong bụng xông thẳng lên cổ họng.

Đào Yêu Yêu nhanh chóng mang Thiên Vương Thuần bảm vào thân thể mọi người, chương môn Đạo tông không luyện Đan Dương Cửu Chuyển, chân khí bản thân xung đột với chân khí Thuần Dương, lập tức tê liệt mà ngã xuống.

Phương Linh Bảo mặt vàng như giấy, ngồi xếp bằng hương trong miệng mãnh liệt nhét viên thuốc vào trong miệng.

Đào Yêu Yêu chỉ đã có thể không chế trọng lượng của vũ trụ, há có thể đoán được cơn tức giận đã thất thủ, uy lực một kiếm mạnh mẽ như vậy, ngay cả Thiên Vương Thuần cũng khó mà chống đỡ, trong lòng không khỏi âm thầm lo lắng.

Trên trời mây bay như bay, dãy núi “Ầm ầm” lay động, kinh động chúng đồ Nga hốt nhất tề đến trợ giúp.

Đào Yêu Yêu lệnh đệ tử Thần nông trị thương, bản thân đứng thẳng bên vách núi, há miệng hướng không trung thổ nạp, một hơi hít thở kéo dài kéo dài, lấy khí tức bản thân điều hoà thiên địa dị tượng.

Phương pháp này lấy từ ” Hải Thị Thận Lâu” của Thận Yêu, có công lao an thiên tịnh địa.

Lúc còn ít chân động đã dừng lại, Nghiêu Sơn quay về yên tĩnh.

Đệ tử Thần nông bên kia chợt kinh hô, tinh thần trở nên căng thẳng, hỏi: “Kiếm bị thương rất nghiêm trọng sao?” Đệ tử Thần nông nói: “Cũng không phải là kiếm khí gây thương tích, bốn vị chương môn bị chính là... Sư tôn mời ngài xem.” Mọi người nâng trái phải vén áo, cởi bỏ vạt áo trước ngực Tứ Chương môn ra.

Nghe nói không phải vết kiếm thương, Đào Yêu Thuần nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ “Thiên Vương Thuần Sứ chậm một chút, dù sao cũng không bị mũi nhọn vũ trụ đánh tan.” Vừa nhìn lại sắc mặt lại thay đổi.

Chỉ thấy bốn chương môn da ngực đen nhánh như than cốc, ở giữa chảy ra từng mảnh bạch ngân, thành linh cầu thành hình chữ.

Ngực Trần Nguyên Đình là “Ta ở Cửu”, ngực Phương Hành là “Dương cốc quên”, ngực Sở Nguyên Quân là “Thần Quật các loại”, Tôn Ngưng Tổ trên người có hai chữ “Ngươi tới đi”. Theo thứ tự chính là “Ta ở Cửu Dương cốc Vọng Thần Quật chờ ngươi đến”, hiển thị thư khiêu chiến do Ngọc Ngân Đồng lưu lại.

Đệ tử bên cạnh cao giọng đọc lên câu chữ, Lăng Ba tiếp lời: “Cửu Dương cốc ở trên Ngạc Tây Thần Nông, Ngọc Ngân đồng ẩn thân ngay tại đó.” Đào Yêu Yêu kêu lên: “Nơi ẩn thân của Ngọc Ngân đồng? Ngươi biết vì sao không nói sớm!” Lăng Ba nói: “Phía kia hiểm ác, không dám nói bậy.”

Đào Yêu Yêu trừng mắt nhìn nàng, vẻ nghi ngờ giữa lông mày càng ngày càng đậm.

Lần thứ mười bốn, Yêu Quân một mình xông vào Thiên Ngoại hạp.

Bên kia, đệ tử Thần nông động thủ thi trị, dùng kim châm đâm vào huyết đạo bốn chương môn, trong khoảnh khắc da khô cháy chuyển trắng từ đen sang trắng, vết bỏng theo đó khỏi hẳn.

Sở Nguyên Quân thở ra một hơi nói: “Là pháp thuật Phong Lôi, Ngũ Lôi Chân Pháp của Phong Lôi môn.” Đệ tử Thần Nông nói: “Bọn họ bị Ngũ Lôi Chân Pháp đánh trúng, da bên ngoài bị đốt cháy mà thịt không tổn hao gì.

Phần lớn chúng đệ tử Ngũ Lôi Pháp Độn của Ngọc Ngân Đồng đã được chứng kiến tận mắt, công pháp đã cao tới cực điểm.”

Nhưng đào yêu lại ngay hiện trường, sao lại để tà ma phóng bạo thoát đi, đi lại như không người? Chẳng lẽ lại là sư tôn có ý thả ra? Chợt nghe Phương Linh Bảo rên rỉ nói: “Lôi hỏa của Ngọc Ngân Đồng thật là đáng sợ, sư tôn cũng không thể ngăn cản.” Mọi người cùng nhìn lại cây Đào này, mong hắc giống như bình thường cuồng ngạo cười to, chỉ trích thẳng nhóc Ngọc Ngân Đồng nhảy nhót, hoàn toàn không đáng sợ sợ.

Thế nhưng lần này không cười, nhìn Lăng Ba nói: “Nơi ẩn thân của Ngọc Ngân Đồng có gì nguy hiểm, có gì hiểm, thế cho nên đại sư tử của Kiếm Tiên không dám nhắc tới?” Ngọc Ngân đồng liên tục gây họa, bắt lại liên tục thất bại, cộng thêm Ngọc Nam Hương không biết sinh tử, dục hoàn quái dị không rõ tung tích, Đào Yêu đã sớm nôn nóng muốn điên cuồng.

Lăng Ba biết rõ hắc ẩn thân nơi nào, thế nhưng ẩn kín không báo, lập tức bốc lên hỏa khí.

Lăng Ba nói: “Đệ tử không rõ, chỉ biết Cửu Dương cốc ẩn giấu nguy hiểm cực lớn, tiên ma lưỡng đạo phạm nhân có linh tính, sẽ không bao giờ vượt giới vào cốc.” Đào Yêu nói:

“Ngọc Ngân đồng có thể tùy tiện ra vào, hẳn không nằm trong hàng ngũ tiên ma?”

Lăng Ba nói: “Trong vòng ba trăm năm Huyền môn đuổi bắt Ngọc Ngân Đồng, trước sau ước chừng hơn mười lần.

Mỗi lần đuổi tới Cửu Dương cốc lập tức rút lui, nguy hiểm trong cốc có thể nghĩ.

Về phần Ngọc Ngân Đồng vì sao cư trú tự do, nếu có thể tra ra ngọn nguồn, hẳn đã sớm bị bắt rồi.” Hoi dừng lại một chút, nói tiếp: “Chân Võ đại trận của bản phái chuyên vì diệt ma mà tạo ra, Yêu Hoàng bắt diệt, không thể hao phí ở nơi khác.

Cửu Dương cốc đối với nhân thế cũng không có uy hiếp, Ngao Bí phái tránh lui vì bảo tồn thực lực, cũng bởi vì không muốn gây ra chiến tranh ảnh hưởng đến nhân thế.

Lúc ở vị trí Loạn Trần đại sư lo lắng như vậy, tuyệt đối không đề cập đến chuyện Cửu Dương cốc.

Hôm nay Ngọc Ngân Đồng trơ mắt nhìn Chuẩn Tân sư tôn kinh nghiệm thấp đủ, ra vẻ thả ra lời nói để kích thích, chúng ta tuyệt đối không được mắc mưu của hắn.”

Nàng chậm rãi nói, câu nào cũng đồng ý, mọi người nghe xong đều phục tùng.

Đào Yêu Yêu nói: “Ừm, sư tôn mới là kẻ ngốc, bản lĩnh lại kém, tiến vào Cửu Dương cốc chết không toàn thây.

Ngọc Ngân Đồng nhìn ra điểm này mới sử dụng phép khích tướng, may mắn bị Kiếm Tiên Thủ Đồ nhìn thấu.” Lý do báo lại Lăng Ba, khẩu khí lại tràn đầy châm chọc.

Lăng Ba nói: “Hoàn toàn ngược lại, sư tôn không phải bản lĩnh quá kém, mà là bản lĩnh quá mạnh, bởi vậy Ngọc Ngân Đồng mới muốn dẫn người vào trong cốc.

Trong sơn cốc kia ẩn giấu hung thần, bầy rập cơ quan gì đó, trước tiên không thể dò xét, nhưng đi vào tất có một hồi kịch đấu.

Kiếm khí của sư tôn đủ để hủy thiên diệt địa, sử dụng có thể ảnh hưởng tới chúng sinh thế gian.

Nếu bó tay bó chân, lại không thể tránh khỏi bị đối địch, vũ trụ Phong Nguyên không phải sức người có thể cười, Ngọc Ngân Đồng đúng là nhìn trúng điểm này.”

Đào Yêu Yêu bỗng hét dài một tiếng, nhảy khỏi vách núi, bay nhanh trăm trượng, cánh tay rung lên, thân không ngừng đầu không quay kiểm đã ra tay.

Chỉ thấy vân khí tuôn trào, kiếm thế như cầu vòng xuyên qua mặt trời, mũi nhọn đâm thẳng vào mặt nước gợn sóng, cách nhau hơn một tấc kiếm quang phút chốc biến mất, phẳng phát trống rỗng lóe lên một cái.

Chúng đệ tử ngậy ra như tượng đất, cảm giác thiên địa vạn vật đều ngưng kết, chỉ có hai sợi tóc xanh bên tóc mai Lăng Ba từ từ bay xuống.

Lăng Ba thần sắc như thường, liềm giọng nói: “Đa tạ sư tôn lưu tình.” Đào Yêu Yêu quay về chỗ cũ nói: “Thế nào? Ta có thể cười phi phong vũ trụ không?” Lăng Ba nói: “Tội khinh thường tôn trưởng, gọt tóc tán gẫu coi nhẹ trùng phạt, đệ tử thành tâm lĩnh thụ.”, Còn đi Cửu Dương cốc?” Lăng Ba mỉm cười nói: “Mong sư tôn lúc nào cũng tâm bình khí hòa, có thể bình yên trở về.” Chúng đệ tử Phương tỉnh ngộ, một kiếm vừa rồi chân thiên lay vũ, lại chỉ chặt đứt mấy sợi tóc của Lăng Ba, thu dọn rất thần kỳ.

Mà Lăng Ba không trốn không đỡ, ứng đáp tự nhiên, phân định lực này cũng có thể nói là đẳng phong tạo cực.

Mọi người vừa kinh vừa bội, trong một bầu không khí kính nể, chợt nghe Phương Linh Bảo khóc lóc: “Nhất định phải bắt lấy Ngọc Ngân Đồng, tên khốn kiếp khốn kiếp kia, sư tôn nhất định phải báo thù cho ta Tuyệt Hận!”

Tinh thần hần dần dần khôi phục lại, nhào vào trên lò luyện đan khóc oa oa nói: “Hóa lô Thái Ất hủy rồi, lão quái vật trước khi đi phóng lôi hỏa, đánh bị thương phụ tử ta không tính, còn đánh tan lò cơ, dạy ta luyện thuốc giải Thiên Hoang Địa lão hoàn!” Đào Yêu Yêu nói: “Giải dược chết yêu!” Phương Linh Bảo nói: “Là Ngọc Ngân Đồng làm, ta đã tận mắt nhìn thấy lòng bàn tay của hắn lấp loé lôi quang., Ngay lúc sư tôn phát kiếm...” Đào Yêu đột nhiên nắm cổ tay của hắn: “Người nói cái gì, viên thuốc quý kia có thuốc giải?” Phương Linh Bảo

bữu môi nói: “Luyện không thành thuốc giải, Ngọc Ngân Đồng là người trong nghề luyện đan đại hành, biết chỗ yếu hại của đan dược, tòa lò Thái Ất bị nghiền nát linh mạch đoạn tuyệt, đan dược gì cũng không luyện được, chữa trị ít nhất phải tốn năm trăm năm.

Nếu Ngọc Ngân Đồng dùng loạn Thiên Hoang Địa Lão Hoàn, trong Tam Giới tuyệt không có cách giải.

Ài, không biết nữ hài tử mỹ mạo kia sẽ trúng chiêu, chịu đủ nỗi khổ trăm năm ái mộ.”

Đào Yêu Yêu chỉ nghe thấy tiếng động kinh tâm động phách, nhìn mây khói hòa ái xa xa, giống như nhìn thấy Linh Nhi Tiểu Tuyết mặt mỉm cười quyến rũ, si ngốc ngơ ngác mặc cho Ngọc Ngân Đồng đùa bỡn, bật thốt lên: “Khắc không thể chậm rãi.”, Đêm nay ta sẽ bắt được Ngọc Ngân Đồng!” Nhìn lại Lăng Ba nói: “Đi con đường đi Cửu Dương cốc gần đây nhất!” Lăng Ba biết hẳn lo lắng chuyện gì, nói: “Long sư muội an ổn ở Nguyên Thủy phong, trên đỉnh núi có cấm ma pháp thiếp của tổ sư, không cần quá mức lo lắng.” Phương Linh Bảo tranh đoạt nói: “Sư tôn nên mau chóng bắt Ngọc Ngân Đồng, một là lấy thù hủi, hai là đoạt lại lão hoàn thiên hoang địa cần phải đoạt lại.”

Linh đan kia chuyên cung cấp cho sư tôn hưởng dụng, cho Ngọc Ngân Đồng ăn rất đáng tiếc.”

Đào Yêu Yêu tức giận nói: “Thả cái rắm chó của ngươi ra! Nam nữ yêu nhau phát khởi từ bản tâm, tranh giành tình cảm cũng là chuyện thường tình của con người.

Dùng thuốc mê người tính là gì? Chiêu số dân tộc hạ Tam Lạn! Hôm nay tất cả đều là do ngươi gây họa, bắt Ngọc Ngân Đồng sẽ tìm ngươi tính sổ!” Phương Linh Bảo rụt cổ lại, ngậm miệng như hến.

Chúng đệ tử thấy sư tôn thật sự nổi giận, định khuyên không được, nhưng sự vụ trong núi trở nên phức tạp, thiếu chủ thủ làm sao để làm được? Trần Nguyên Đỉnh tuổi cao từng trải, tự cảm thấy có trách nhiệm nhắc nhở tân sư tôn, nhỏ giọng nói: “Giao thừa hành lễ tế tổ theo lệ, do sư tôn chủ trì, chúng đồ đệ của chín môn phái tề tụ, là nghi thức trang nghiêm nhất của Ngao Bí phái.

Nếu người chủ tế vắng mặt... không phù hợp lắm đúng không?”

Đào Yêu Yêu nói: “Xin Lãng Ba thay ta chủ trì tế tổ, bốn vị lão tiên bồi giúp đỡ chăm sóc, làm phiên!” Ngũ khí chém đinh chặt sắt.

Mọi người đành phải nói: “Dẫn pháp chỉ.” Sở Nguyên Quân nói: “Thời buổi loạn lạc, chúng ta nên toàn lực hiệp trợ từ Huyền môn, môn đồ ngoài núi đều gọi tới thủ hộ sơn trường.” Lập tức Tứ chương môn mỗi người hô môn nhân, truyền lệnh bốn phái lập tức lên núi, nghe theo sự điều khiển của Nga Lãng phái đến bảo vệ sơn trường.”

Đào Yêu Yêu gật đầu, đi lên chỗ cao nhất trên vách núi nói: “Cửu Dương Cốc Vong Thần Nhai, vị kia dẫn đường cho ta?”

Hầu Thiên Cơ nói: “Cửa kỳ xảo luyện có Bắc Đẩu Linh Nha, biết khắp Cửu Châu Sơn Xuyên địa lý.” Lấy ra một con quạ đen chế từ cây gỗ đen, nhắc cái nút trước bụng, gật đầu ba cái, liên tục hô ba tiếng “Cửu Dương cốc Vong Thần Nhai.”

Con quạ Mộc Nha lóe lên bạch quang, giương cánh bay vào đám mây.

Hầu Thiên Cơ nói: “Vật này có thể làm người dẫn đường, đến đích đến bạch quang tắt, sau đó đường cũ quay lại, sư tôn không cần chiếu cố nó.” Đào Yêu Yêu cười nói: “Nếu như ngày mai không trở về, các ngươi chọn người khác làm sư tôn đi.” Đệ tử Ngao Đồng nói: “Mong sư tôn tất cả đều thuận lợi, tiên giá sớm trở về.” đại lung đào chết yếu, cất bước bay lên trời, đuổi theo Mộc Nha bay về phía Đông.

Thần nông kia khung cổ xưng Hùng Sơn, bởi vì Thần Nông thị làm khung hái thuốc, trường cư đỉnh núi mà đắc danh mà

Bốn phía Lâm Mộc Phong dãy núi liên miên, tiếp theo Ba Sơn, theo Tàn Lĩnh, ngậm lấy Trường Giang Hán Thủy, ngang dọc trăm ngàn dặm, người khói cực kỳ thưa thớt.

Bắc Đẩu Linh Nha hướng phía kia bay gần nửa canh giờ, chợt nghiêng cánh hạ thấp, cuối cùng ở trên một chỗ sườn núi xoay quanh không tiến không lùi.

Đào Yêu Yêu tâm nói “Đến rồi.” Đâu mây nhảy xuống mặt đất, ngưng mắt quan sát tình cảnh phía trước.”

Lúc này bóng đêm đã đậm, núi trắng treo lơ lửng, sương mù lượn lơ, lơ mờ có hai ngọn núi cao sừng sững, ở giữa hiện ra khe nhỏ hiểm trở.

Đào Yêu Yêu đi về phía đó hai bước, nhìn lại Bắc Đẩu Linh Nha còn đang đánh nhau, thầm nghĩ “Thứ đồ chơi này hư mất rồi? Hắc Thiên Cơ nói nó tự trở về, sao lại không dừng lại tại chỗ?” duỗi bàn tay ấn xuống Mộc Nha, chợt thấy Mộc Nha vỗ cánh đập chân, lực đạo trái ngược với Sơn Hình, tựa hồ gấp rút muốn thoát khỏi khu vực đó?

Đào Yêu Yêu cười nói: “Cửu Dương cốc đáng sợ như vậy sao? Ngay cả chim chóc bằng gỗ cũng muốn làm đào binh.

Hắc hắc, Xi phái lâm nguy tiến vào, theo ta tìm U thám hiểm đi!” Cường ép Mộc Nha nhét vào trong ngực, qua sẽ không có động tĩnh gì, mắt quạ vẫn sáng lên, cách quần áo lộ ra ánh sáng leng keng.

Cát kỹ Bắc Đẩu Nha, tiếp tục đi về phía trước, đến gần sơn ải, chỉ thấy dưới nham thạch đứng thẳng hai gian nhà tranh, đèn đuốc đen sì chiếu cây chổi, cửa ra vào đặt mấy khối đôn gỗ, nghiêm nhiên là một tiệm nhà quê nghỉ chân.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Hoang Sơn dã lĩnh, chiêu đãi sài lang hồ báo sao?” Đi lên phía trước hô: “Chủ quán, cửa hàng.” Trong cửa có một lão đầu nhi đi ra, cầm đèn đuốc đánh giá: “Vị đại ca trên thôn kia, sắc trời như vậy để uống trà sao? “Ta là khách từ nơi khác đến đây, hỏi người một chút.” Lão đầu nhìn áo quan đào trụi lủi, lấp bắp kinh hãi, vội vàng bảo: “Mời khách quan ngồi bên trong.”

Đào Yêu Yêu vận thần một chút, âm thầm dò xét trong ngoài nhà cỏ, tà khí tiên khí đều không có, đúng là hộ gia đình thế gian, ngồi trên ghế nói: “Nghe lão trượng nói, phụ cận nơi này có thôn trang tập trung?” Lão đầu nhi nói: “Phía tây bốn mươi dặm có một thôn Long Tu..., Hai ba mươi hộ dân cư, nửa số đồn củi săn thú mà sống, thường ngày đến quán trà của ta nghỉ ngơi.” Nói xong dùng tay áo lau sạch bàn gỗ, rót chén trà nóng đặt bên cạnh bàn, bàn tay vuốt ve trên đùi, một bộ dạng quần sơi dân thành thật gặp quý nhân.

Đào Yêu Yêu nói: “Lão nhân gia người tuổi thọ cao sao? Đêm giao thừa còn mở cửa buôn bán? Rất chịu khó.” Lão đầu nhi

nói: “Năm tháng nào mà nhà nghèo nghèo trôi qua vậy?

Tiểu lão nhân sáu mươi lăm tuổi, con trai lão bạn lâu năm đều không còn.

Thừa dịp còn có thể động đây, đòi mấy cỗ quan tài chờ chết mà thôi.” Lời nói càng lúc càng thấp, ánh đèn chiếu vào trán, trong nếp nhăn thật sâu đều là tro bụi.

Đào Yêu Yêu thàn than “Muội dân sinh gian nan, trường tức lấy nước mắt.” Suy nghĩ một chút, hỏi: “Nơi đây chính là bên trong Thần Nông gây dựng thế giới, Cửu Dương cốc phía trước rất nguy hiểm, tiểu phu có thể tùy tiện đi vào đồn củi sao?” Lão đầu nhí nói: “Cái giá trồng thần nam ngược lại, Cửu Dương cốc chưa từng nghe nói qua.

Con này của chúng ta có Tam Sinh cốc.” Hướng sơn ải chỉ ra ngoài cửa, nói: “Bởi vì quan phủ không thu quyền phú, người trong thôn cách mấy ngày liền muốn đi Tam Sinh cốc săn bắn bắt cá, săn cá.

Mọi người dựa núi ăn núi, đời đời tổ tiên chịu đựng sống hơn mười đời.” Đào Yêu Yêu nhú chặt mày, nói: “Là Tam Sinh cốc, không phải Cửu Dương cốc, chẳng lẽ ta đi nhầm đường?” Trong lòng buồn bực, thuận miệng nói: “Quan phủ thuế má rất nặng sao? Sao không chuyển vào trong cốc ở, mừng rỡ tiêu dao tự tại.” Lời nói liên tục, nghĩ tới Tam thôn rời xa thế nhiễu loạn kể bên.

Hồi thứ mười bốn, Yêu quân một mình xông vào Thiên Ngoại hạp số hai.

Lão đầu xua tay nói: “Vậy không được, trong cốc nếu ở lâu, đụng phải Mao Thần, ai còn mạng?” Đào chết yêu nói: “Mao Thần?” Lão đầu nói: “Đúng vậy, Mao Thần là Thần Linh trong cái cốc này.

Không thường gặp, nhìn thấy người liền cướp, một trận gió chạy vô tung vô ảnh, bị cướp mất thi thể cũng mơ tưởng tìm về được.

Quan phủ lớn tuổi triệu tập thợ săn lùng bắt, ở bên trong nhiều ngày, kết quả người mất tích tám chín phần mười, hài cốt đều không thể trở về.

Người nói không trách không trách, vào cốc tìm ăn hai ba ngày, đi tới đi lui đều bình an vô sự, nếu sống lâu vào cái mạng nhỏ khó bảo toàn.

Quan sai nói Tam Sinh cốc là địa bàn của quỷ thần, không thuộc quản hạt của dương gian, bởi vậy không thể đòi tiền.

Ừm, may mà quan phủ sợ, dân chúng nghèo chúng ta mới có đường sống.” Trong lúc nói chuyện, tiến vào phòng bên trong mở ra rơm rạ.

Người trong núi nhiệt tình tha thiết, không cần nói cũng biết, đã bắt đầu an bài chỗ ngủ cho khách nhân.

Nhất thời tiếng nổ lớn “Đùng đoàng”, lão nhân dùng cây cỏ xua đuổi côn trùng liễn, báo oán nói: “Kiến bò đầy cả bức tường, đụng quỷ sao! Ai, tuổi tác không tốt, trùng nhĩ kết bè kết đảng tạo phản...”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Sơn cốc này thật sự có gì đó cổ quái, phải điều tra cho rõ ràng.” Đang muốn cáo từ, chợt nghe cánh cửa gỗ bộp bộp, có người nói: “Mang lão ca ở nhà không? Tôn nhi nhỏ của ta nhớ tới ngựa gỗ của người đấy.”

Người tới gần tùy ngữ, một bà lão bước qua cánh cửa.

Khúc đùi khom lưng, tay chống côn trúc đụng vào bốn phía.

Lão đầu nghe vậy ra nghênh đón, cười nói: “Khách quý hiếm khách, Hoa Tứ bà bà, hai ba tháng không gặp, Phong nhi gì thối ngài tới đây.” Bà lão ho khan hai tiếng, nói: “Vẫn là tiểu nghiệt chương bướng bỉnh của ta đánh bóng người kia, lần trước đùa giỡn với người, từ nay về sau hai ngày hai đêm ồn ào đòi món đồ chơi.

Ài, đêm lớn ồn ào ta phiền, đặc biệt tới năn nỉ lão ca cho thêm hai cái.” Lão hán Đới cười nói: “Dễ nói, dễ nói lắm, mấy thứ đồ chơi đó ta còn nhiều hơn.

Lúc thiên âm nhàn rồi, ta còn nghĩ tới hải nhi đã chết, trên tay không tự giác làm chút gì... “Trong lòng đau xót, cổ họng nhất thời khàn cả lên.

Hoa Tứ bà bà nói: “Lão ca không cần bi thương, Thường Ngôn nói “Phú Quý tại thiên, sinh tử có mệnh”, lệnh lang đoàn thọ cũng là mệnh số... Ồ, trong nhà ngươi có khách sao?” Thị lực của nàng tựa hồ không tốt, đến lúc này mới chú ý tới đào chết yếu, mí mắt mở ra, bỗng nhìn về phía đào chết non.

Trong lòng Đào Yêu Yêu hơi hồi hộp một chút, liền cảm thấy thần anh trong mắt lão thái bà nội liếm, phảng phất như có từng đốm lửa hiện lên trong bóng tối.

Nó sắc bén không thua gì Lăng Ba, mà thuần khiết còn hơn, lóe lên ngấn ngủ rồi biến mất, lại khôi phục vẻ già nua mông lung.

Ông lão đội trưởng nói: “Là khách quan nơi khác, hình như nhận sai đường.” Bỏ giỏ trúc bên tường xuống, một mặt giới thiệu cho Đào Yêu Yêu: “Vị Hoa Tứ bà bà này ở dưới sông, đối xử với mọi người vô cùng hiền từ.

Thảo dược của nàng trị bệnh rất linh hoạt, trong phạm vi trăm dặm người được ưu đãi vô số kể.” Từ trong sọt lấy ra ngựa gỗ, heo gỗ.

Hoa Tứ bà bà nói: “Tôn khách đến từ phương nào?” Đào Yêu điên nói: “Tứ Xuyên Ngang Phấn Sơn, người trong Huyền môn, Hoa Tứ bà bà, chào.” Ôm quyền nói.

Hoa Tứ bà bà cũng không đáp lễ, lại hỏi: “Muốn đi nơi nào?” Đào Yêu Yêu thầm nói: “Người hỏi dứt khoát, ta cũng thẳng

thần.” Đáp nói: “Ta đến Cửu Dương cốc tìm Ngọc Ngân Đồng, bà bà có nhận ra đường đi?”

Hoa Tứ bà bà che một tấm da mặt tiêu tụy, lạnh lùng nói: “Đúng lúc, Ngọc Ngân Đồng vừa vắng ở nhà ta ăn cơm nhiều năm, lão bà tử ta dẫn ngươi đi gặp hần.” Đào Yêu cười gật đầu, thầm nghĩ rốt cuộc tìm được manh mối, lão thái bà cổ cổ quái này nhất định không phải hạng người bình thường.

Lão hán Đới không hiểu ngôn ngữ của hai người, chỉ vì sắc mặt Đào Yêu Yêu lộ vẻ vui mừng, cũng vui vẻ nói: “Khách nhân đến nhà bà bà là tốt nhất, nhà bà bà bày ra cơm năm nào, nhà ta chỉ còn lại nửa túi run thô, ba mươi năm thật sự không bày nổi bàn.” Đưa món đồ chơi bằng gỗ cho Hoa Tứ bà bà., Ban đêm đường núi vừa tối vừa trơn, khách nhân ôm bà bà một chút.” Đào Yêu cởi áo ngoài ra, lặng lẽ đặt lên ghế gỗ, thầm nghĩ “Đủ cho lão nhân gia sống sót ăn uống.” Hoa Tứ bà giấu kỹ món đồ chơi, nói: “Đi thôi.” run rẩy bước ra cửa, bỏ dây chấp tay chào lão hán, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Đi cách nhà lá đi về phía Sơn ải, Hoa Tứ bà bà bước chân loạng choạng, tốc độ lại nhanh thần kỳ lạ.

Lúc nhỏ xuyên qua khe hở hai núi, tai nghe nước chảy rào rào, một dòng sông nhỏ từ trong hẻm núi chảy ra.

Đào Yêu Yêu và Hoa Tứ bà bà sóng vai đi, biết nàng không phải phạm nhân, cười hỏi: “Bà bà thân nhẹ như yến, không cần người bên cạnh dìu đỡ?” Ngón tay chỉ vào dòng sông nhỏ ven đường, nói: “Ánh mắt liền không dễ dùng, mang cha nói ngài ở dưới sông một chút?, Chúng ta đang đi lên cao a, đi nhầm chứ?” Hoa Tứ bà bà nói: “Không sai, phòng thuốc ta chế thuốc thiết lập ở hạ du, tu hành cư trú phía trên sông này, thế gian phạm phu là không đến được chỗ đó.” Đào Yêu Yêu cười hì hì nói: “Nói như vậy, ta không phải phạm phu à? Bà bà làm sao biết được?”

Hoa Tứ bà bà không trả lời, hỏi ngược lại: “Ngươi thả khối vàng vào trong nhà lão hán, là dụng ý gì?” Thi Tài tiếp tế người nghèo.” Hoa Tứ bà bà nói: “Thế nhân mặt trời mọc mà làm, mặt trời chiều mà nghỉ, nghèo mạt rệp đều có thiên định, Hoành Tài bay tới chưa hần là phúc phận.

Tiên gia thủ giới can thiệp phạm thế, cách làm của người không quá giống đồ đệ chính phái.” Giọng nói già nua, tựa như trưởng bối giáo huấn hậu bối.

Đào Yêu Yêu nói: “Bà bà chính khí lắm liệt, ngài là tiên thánh phái nào?” Một lời không ngớt, Hoa Tứ bà bà duỗi năm ngón tay, như thể trời lạnh tay cứng lại, lơ đãng thư giãn gân cốt.

Đám mây trên bầu trời lập tức xoay tròn, hóa thành bàn tay khổng lồ.

Đào Yêu Yêu chỉ cảm thấy cái sừng trên đầu vai hơi nhú lại, một bàn tay vô hình lúc lên xuống, vuốt nhẹ lên xương tỳ bà cùng huyết Thái Dương của hắn.

Hai nắm tay này ẩn chứa tiên pháp cực cao, từ trong vạn dặm vân không bao trùm giang hà sơn xuyên, mục tiêu vạn khó thoát khỏi đào thoát.

Mà xương Tỳ Bà là trung tâm tụ khí của yêu loại, huyết Thái Dương là linh khiêu xuất hồn của tiên gia, đều không cho người khác xúc động.

Hoa Tứ bà bà chỉ cần hơi thi pháp lực, có thể khiến đối phương khí hồn lập tức đứng vững, nhưng hai nắm nắm nắm đầm lại không phản ứng chút nào, không khỏi ngạc nhiên nói: “Người chưa tu đạo qua à?” Côn bằng chết yêu nói: “Tại hạ tu đạo Nga Phái, tiền đề báo trước.

Người trong chính đạo không mê bản sắc, bà bà cũng nên báo cho tông phái của ta biết.”

Hoa Tứ bà bà suy tư nói: “Không phải ma mà không phải tiên, đại minh như tối, nghe đồn trong Thái Thượng Hồn Nguyên Thần Thể, vậy mà thật sự có người luyện thành.

Lão bà tử Côn Luân di phái, hạnh ngộ Ngao Cao Hiền, xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ?” Đào Yêu thâm nghĩ: “Nàng là tiên khách của Côn Luân tiên tông, nhất định có chút quan hệ với Ngao Khuyết phái.” Nụ cười khiêm tốn, nói: “Không dám, tiểu tử họ Đào tên Thành Phong chết non.” Hoa bà bà nói: “Ừm, Ngao đạo pháp quan vũ trụ, Thiên Long Thần sẽ bỏ trốn mất.”

Hai người vừa nói vừa đi, bước chân nhẹ nhàng như Lãng Vân, đã đi ra bảy tám mươi dặm.

Lúc này Hoa Tứ bà bà đọc ra mai rùa kia, rõ ràng là châm biếm Hằng phái, hoàn toàn không có thiện cảm với chính đạo đồng nhân.

Đào Yêu Yêu cảm thấy khác thường, càng cảm thấy giọng nói của nàng trong trẻo hơn một chút, lại nhìn qua eo cũng thẳng tắp, tóc cũng đen kịt.

Bà lão trên tám mươi tuổi, lại trẻ hơn ba bốn mươi tuổi, trở thành tiểu phụ nhân phong tư yếu điệu.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Bà bà biến thành nương tử, người muốn thắng thế hệ ta, không cần giảm tuổi tác của mình.” Bởi vì thái độ nàng bất thiện, mở miệng cũng không hề khách khí nữa.

Hoa Tứ bà bà nói: “Người tùy cảnh cải biến, kính giá coi chừng, Mạc Quang ngoài miệng đòi tiện nghi.” Đào Yêu Yêu quay đầu lại nhìn, hoàn cảnh quả đã đổi thành... trắng tàn trong mây đã hóa thành trắng tròn, quang hoa từ trên trời rơi xuống, chiếu khắp nơi sáng như ban ngày.

Đường núi phủ kín màu xanh, cây cỏ sum suê tươi tốt, không giống một chút cảnh vật nào của mùa đông bất hủ.

Quái dị nhất chính là con sông kia, mặt sông rộng lớn mấy lần, nước sông cuộn cuộn cuộn cuộn, là do chiều thấp hướng lên đỉnh núi đảo ngược! Đào chết yếu nhìn: “Sông sông chảy ngược, nhân thế nào có cảnh này? Nơi này là Ma Cảnh hay Tiên giới?”

Hoa Tứ bà bà nói: “Là tiên giới, là ma cảnh, ai cũng không nói rõ được.

Từ khi Ngọc Ngân Đồng của Nga Khuyết phái xâm nhập, cảnh trí nơi này càng trở nên hỗn loạn.” Đào Yêu điên tiết nói: “Ta là sư tôn tân nhiệm của Nga Khuyết phái, tới đây chuyên môn truy bắt Ngọc Ngân Đồng.

Bà bà tự xưng tiền bối Tiên tông, giúp ta bắt ma làm thuộc nghĩa không thể chối từ.

Nếu người là Ma đạo... Ồ, bà bà, người sao lại...”

Trong lúc nói chuyện, phát hiện nàng lại trẻ lại, Phá Y hóa thành Nghê Thường, côn trúc biến thành bút ngọc, phối hợp

với thân thể da trắng mềm mại cùng dáng vẻ xinh đẹp, tựa như là một vị nữ lang dung nhan thanh tú xinh đẹp.

Nàng đem bút ngọc đeo ở sau vai, nói: “Lão ầu tên là Diệu Đàm, trước khi Ngao sư tôn giá lâm, không làm nổi xưng hô trưởng bối.” Đào Yêu ghen lời, trừng mắt nhìn loạn trên người nàng.

Diệu Đàm nói: ” cải biến mặt đất, các hạ còn bình thản, chỉ là lão ầu dịch dung, cần gì ngạc nhiên như vậy?” Đào Yêu Yêu điên nói: “Không, không phải, là cái này, cái này...” Hai tay khoa tay múa chân, chặc chặc tán dương: “Thân thể người, so với thay trời đổi đất còn kinh người hơn! Khoảng trước lời sau vênh lên quá mê người đi.

Ta có một nha hoàn tên là Hồng Tụ, cũng được thiên kiều bá mị, nhưng so với người phong tao có dư điểm lệ không đủ, khí chất còn kém xa.”

Diệu Đàm quay đầu, mặt đối mặt nhìn chăm chú.

Đào Yêu Yêu tươi cười đặng thu, nhún cổ cầm miệng.

Giờ phút này đôi mắt nàng hoàn toàn trong suốt, con ngươi xán lạn như sao đêm, lại là trọng điệp sinh trưởng ở trong vầng mặt, hai con ngươi có bốn con ngươi! Vốn là điểm lệ điểm lệ, một chút dị tượng càng thêm vẻ đẹp kỳ huyền.

Nhưng ánh mắt nàng thật sự quá lạnh lùng nghiêm lệ, khiến cho người ta đột nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi thấu xương.

Đối mặt một lúc lâu, Diệu Đàm nói: “Hảo sư tôn hảo sắc nhàm chán, ngược lại là lần đầu nhìn thấy.”

Đào Yêu Yêu lấp bắp: “Ặc, nặng, Trùng Đồng, Diệu cô nương tướng mạo tốt, Thương Lương Đế đều là Trùng Đồng, quý nhân cổ đại mới phải sinh ra như vậy...” Diệu Đàm nói: “Lão bà tử biến thành tướng mạo quái dị như vậy, cũng là do việc bá Phái Nga ban tặng!” Hai câu nói oán độc đến sâu sắc, phảng phất từ trong kẽ răng nghiền chặt chen ra.

Trong nháy mắt, vẻ hận thù của nàng rút đi, vẻ mặt lại trở nên lạnh lùng, thần nhiên nói: “Trùng Đồng là đặc thù của cổ tiên.

Chúng ta hiện đã xâm nhập vào bên trong ranh giới Mộng Quốc, nơi đây đã thiết lập pháp chú, người vừa tiến vào đã

hoang hóa phản cổ, cho nên ta mới có thay đổi như vậy, mà các hạ giống như lúc trước, chắc là có duyên có tu thành Hồn Nguyên Thân Thể.”

Đào Yêu Yêu nói: “Tích Mộng quốc!” Tầm Tư Ngọc Ngân Đồng bề ngoài nửa già nửa trẻ, phải chăng bởi vì chỗ này mà sinh sống lâu? Móc ra Bắc Đầu Linh Nha, mắt quạ bạch quang đã diệt, biểu hiện đang ở trong Cửu Dương cốc.

Đào Yêu Yêu nói: “Ngọc Ngân Đồng trốn ở chỗ chín... Tích Mộng quốc sao? Vong Thần Nhai ở nơi nào?” Diệu Đàm nói: “Các hạ ít được nóng vội, trước sắp xếp cho cháu trai của ta, cùng người tìm Ngọc Ngân Đồng cũng không muộn.” dờn bước nhẹ nhàng, cách bờ sông đi về phía đồi cao.

Đào Yêu Yêu cố gắng nhẫn nại đi theo, leo lên vách đá hiểm trở cho đến đỉnh núi bằng phẳng cao vạn trượng.

Trên đỉnh núi, muôn hoa như gấm, đỏ mai vàng cúc hỗn tạp, khí hậu nóng lạnh không đều.

Một bước trước là sóng nhiệt phát thể, như thân ở giữa hè; bước tiếp theo là gió lạnh thấu xương, như bước vào mùa đông giá rét.

Cách xa hơn một thước, hoa cỏ các loại lại sinh cơ bùng bùng.

Đào Yêu Yêu nói: “Hỗn hợp cảnh vật bốn mùa, quả nhiên là tiên pháp của Côn Luân phái.” Hồi tưởng Tự Văn Phi cũng biết loại pháp thuật này, sắc mặt bất giác âm trầm xuống.

Diệu Đàm nói: “Lão ầu vì nuôi dưỡng tiểu tôn nhi, cố gắng bày ra pháp giới viêm lương này, giữa một bước nóng lạnh kịch biến, có thể ngăn cản phi cầm tẩu thú.” Đào điên nói: “Thật là cách tốt để nuôi dưỡng hài nhi.” Giống như khen như giễu, ba chữ “Dưỡng hài nhi” càng lộ ra trêu chọc.

Diệu Đàm nói: “Chỉ là mạt kỹ chỉ vì ngăn cản cầm thú, so sánh với pháp chú hại người của Ngao phái, vậy không theo kịp a.” Nghe ý của nàng, tựa hồ trong cốc ” Dã Hóa” pháp chú là Nga Phản phái bố trí.

Đào Yêu Yêu hừ một tiếng, “Trừ yêu ma quỷ quái, ai có thể nuôi dưỡng trong loại pháp giới này? Tôn nhi của nàng không biết là quái vật gì.”

Lần thứ mười bốn, Yêu quân độc hành xông vào Thiên Ngoại hạp tam

Đang nghĩ ngợi, xuyên qua một hàng tường cây, đi vào một tòa hoa viên.

Trong đóa hoa lộ ra ba tòa mộc ốc, do hành lang bị phong bế kết nối, hình thể cổ kính đẹp đẽ.

Đến gần phòng chính phía trước, bên tai truyền đến tiếng ngâm nga: “Hương Xuân Bạch Tuyết cư, cô đơn không có cuối kỳ.” Phảng phất như có một người hầu ẩn thân tự báo gia môn.”

Xem chỗ tiếng vang, tám biển gỗ dưới mái hiên lóe sáng màu vàng, viết bốn chữ “Dương Xuân Bạch Tuyết”

Chuyển thuận ngâm ngữ trôi đi xa, chữ viết biến mất, xa gần quay về tịch mịch.

Đào Yêu Yêu Thuần thâm nghĩ “Đây là Trùng âm chú của Côn Luân tiên tông, người ngoài đi tới đây tự động lên tiếng, trong phòng có thể nhận được tin tức.”

Diệu Đàm đẩy cửa phòng ra, kêu: “Khách quý, mau đến phía trước nghênh đón.” Một lúc lâu sau không có ai đi ra, Diệu Đàm nói: “Thật có lỗi, hai trăm năm không gặp khách lạ, trẻ con sợ bị sinh. Trong lòng đào đất ngủ lại có trẻ con hai trăm năm tuổi? Nàng chỉ Ngọc Ngân Đồng ở trong phòng nhìn xem?” Bước vào trong phòng, khung bàn hoa óng ánh long lanh, đều là thủy tinh điêu khắc, bố trí cảnh tượng, bày bình ngọc, nhiều nhất là San Hô chế tác phẩm ngọc thạch?

Trân Châu lớn như cái đầu treo trên đỉnh tường, phảng phất đèn hoa vĩnh viễn không tắt.

Quang mang chiếu xạ đến trần du mỹ khí, xoay tròn thành từng cái vàng sáng kỳ mỹ.

Diệu Đàm nói: “Khách quý lâm môn, đợi ta tìm chút trái cây tươi mới làm cơm tối.” Xoay người phiêu nhiên rời đi, một trận gió nhẹ lướt, đóng cửa phòng lại.

Đào Yêu Yêu bất động đứng đó, chậm chậm điều hòa nhịp thở.

Kỳ quang làm người hoa mắt, nếu không phải Thiên Vương Thuần phòng thân, hẳn đã bị trăn bảo mê thần, nhất định tại chỗ đứng vĩnh viễn ở đó.

Đào Yêu Yêu nheo mắt, âm thầm cười lạnh nói: “Toàn bộ châu báu của phòng, Ngọc Ngân Đồng sắc mặt tham tài cực nặng, còn có thể luyện thành đạo pháp Huyền môn thanh chính thoát phàm nhân, thật là quái lạ đến nhà mỗ mỗ.” Phát hiện hành lang có người ẩn nấp, quát lớn: “Lão quái thai! Ngọc Ngân đồng! Đi ra cho ta!”

Tiếng vọng im bật, bốn phía tĩnh lặng.

Một lát sau, cửa nhỏ trong phòng “Nha” mở ra, đi ra một tiểu nam hài gầy yếu.

Thân hình chỉ có năm sáu tuổi, dung nhan gầy gò tiều tụy, lại giống như một thiếu niên lang lang đã bị bệnh lâu năm.

Hắn mặc quần áo vải thô, khóe môi treo ý cười, hình tượng thể lương ôn hòa đảo ngược, giống như ánh mặt trời cuối cùng trước đêm đông, khiến lòng người ấm áp mà thần thương.

Đào Yêu Yêu sững sờ, nói: “Không phải Ngọc Ngân Đồng... Người là ai?” Thiếu niên kia nói: “Ta là Dạ Thiên Ảnh, xin chào quý khách thúc thúc.” Vẻ sợ hãi dần dần biến mất, trong mắt toát ra vẻ vui mừng.

Đào Yêu Yêu nói: “Dạ Thiên Ảnh? Người là tiểu tôn tử Diệu Đàm nói? Nàng thật sự có cháu trai! Ô, người cao hứng cái gì vậy?”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Trong phòng này không có nhân loại nào tới, quý khách tiểu thúc thúc, người là tiên nhân bà bà mời tới sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Coi như thôi đi, Biệt thúc đại thúc kêu loạn rồi.

Ta họ Đào chết non, người gọi ta Đào đại ca, ta gọi người là tiểu huynh đệ, mọi người không chịu thiệt.” Mắt nhìn tiểu hài tử sững sờ, cười nói: “Chẳng lẽ chê là bị thua trước, muốn ta trả người vài tiếng tiểu thúc thúc?”

Dạ Thiên Ảnh cười “hà” một tiếng, kêu lên: “Đào đại ca!”
Đào yêu quái nói: “Ai, tiểu huynh đệ!” Dạ Thiên Ảnh cao giọng đáp ứng, tiến lên nắm lấy tay Đào Yêu Yêu, vui mừng không còn gì thêm, bỗng nói: “Chờ một chút!” Chạy vào hành lang, như bay vào trong lòng đất, quay trở về, trong ngực ôm một cái đàn sứ xanh, cô hết sức đặt lên bàn, bày ra hai cái chén ngọc bích, hai cái ghế san hô, hai cái ghế san hô.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Người mời ta uống rượu?” Dạ Thiên Ảnh nói: “Ừm!” Nghiêm túc gạt đầu, leo lên ghế muốn rót rượu, bất đắc dĩ cánh tay ngắn không nhấc cao lên được.

Đào Yêu Yêu nắm chặt lấy bên vò giơ tay lên, chỉ cảm thấy nhẹ nhàng khác thường, không khỏi kinh ngạc nói: “Trống không?”

Dạ Thiên Ảnh áy náy nói: “Hương Xuân Bạch Tuyết chưa từng có đồ ăn cho con người ăn, đây... là một cái đàn trống.”
Đào Yêu Thiên càng kỳ lạ hơn, nói: “Vậy người mời ta uống cái gì?” Dạ Thiên Ảnh nói: “Mời hảo hữu uống rượu là chuyện nên làm, mẫu thân nói cho ta biết, cha ta là đại anh hùng đệ nhất thiên hạ.

Nếu hấn kết giao với bằng hữu tốt, nhất định phải mời bằng hữu uống ba chén lớn trước.

Ta là con trai của hấn, phải học hết dáng vẻ của hấn!”

Trái tim Đào Yêu nóng lên, không nói nhiều nữa, nhấc lên không đàn nghiêng ngả về phía bát ăn cơm, làm bộ rót đầy.

Hai người bung lên bát, sát có giới sự uống một hơi cạn sạch, còn liên tục hét to “Mời, mời, mời a!”

Ba bát ” niệm” uống xong, trong ngực đều âm áp, phẳng phất thật có rượu ngon chứa vào bụng.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Tiểu huynh đệ yếu mặc dù, trời sinh đã có một cỗ hào khí trời sinh.

Ai, đại ca ở đây thì tốt rồi, hấn nhất định thích uống rượu ngon của Không Đàn này.” Tâm niệm khẽ động, nói: “Diệu bà bà xuất thân Côn Luân phái, sao lại nuôi cháu trai người?
Nghe nói Tiên tông rời xa thế tục nhân tình, dưỡng dục con cháu có chút kỳ lạ.”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Diệu bà bà không phải là bà bà ruột ta, bà ấy là một trong Tứ Tiên của Côn Luân.” Đào Yêu nhìn hẩn, trong mắt tràn đầy nghi vấn.

Dạ Thiên Ảnh giải thích: “Cầm Kỳ thư họa, Côn Luân phái tứ đại tiên nhân, Diệu bà bà là “Họa Tiên” xếp hàng thứ tư.

Trên đời này nàng hành tẩu ần tên thật, thường tự xưng “Họa Tứ Nương hoặc họa tứ bà.” Lúc này mới hiểu được, Hoa Tứ bà bà bị “Họa Tứ Bà” lừa gạt, lằm bằm nói: “Quý danh đường rất nhiều, vậy tôn lệnh Dạ Anh Hùng tục danh là gì, phụ tử các người tại sao lại thất lạc?”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Phụ thân ta không họ Dạ, ta không biết tên họ của ông ấy... Ta sinh ra chưa từng thấy ông ấy.” Ảnh mắt nhìn lên mái nhà, khóe mắt nổi lên lệ ảnh.

Đào Yêu Yêu trong lòng cảm thấy chua xót, thầm nghĩ “Ta cũng không biết phụ thân là ai.” Cúi đầu cảm thương, càng đồng tình với Thiên Ảnh Dạ.

Trầm mặc không bao lâu, Dạ Thiên Ảnh trở lại thần sắc sung sướng, kiêu ngạo nói: “Nhưng kiêu gì ta cũng sẽ tìm ra cha mình, cha ta ơi, ông ấy là đại anh hùng của Tuyên Nga phái., Từng làm rất nhiều hành động vĩ đại kinh thiên động địa!”

Đào Yêu ngẩng mặt lên nói: “Ngao nha phái! Ta chính là Nga lang...” Lời nói còn chưa dứt, ngoài cửa chợt hát lên cao “Dương xuân bạch tuyết cư, tịch mịch vô tận! Dương Xuân Bạch Tuyết cư, tịch mịch...” Dạ Thiên Ảnh dựng thẳng ngón tay áp bờ môi, nghiêng tai lắng nghe, bỗng nhiên đứng dậy nói: “Có người đến! Không phải Diệu bà bà!”

Mặt hẩn mang theo hoảng sợ, kéo đào chết yếu chạy thẳng đến hành lang, lật tay đóng chặt cửa, thấp giọng nói: “Mau giấu đi!” Đào chết yếu đầy nghi ngờ, học dạng của hẩn cuộn mình cúi thấp, trốn sau cửa che miệng mũi lại.

Chỉ nghe bước chân dần tới gần, có người kêu lên: “Dạ tiểu ca có nhà không? Ta là người khô ruột đợi thúc thúc, có chuyện tốt tìm người đó.” Giọng nói quái dị, lộ ra vẻ thô lương khó tả.

Dạ Thiên Ảnh ra hiệu liên tục, ý bảo đào cơ sở ngàn vạn lần đừng lên tiếng.

Đợi một lát, Khô Tràng Hậu kia phát cười “Hách hách”, đem tới nghe đến giống như quỷ khóc, theo nói: “Không mở cửa sao? Diệu bà bà nhờ ta mang thứ tốt đến cho ngươi, một con ngựa gỗ nhỏ thôi, bỏ lỡ rồi chớ hối hận nha.”

Dạ Thiên Ảnh run lên, thân thể nghiêng về phía trước, như bị lời này làm cho chân động.

Khô Tràng Hậu nhẹ nhàng nói: “Thì ngựa gỗ khắc nhiều tươi sống, phụ thân chuyên làm cho nhi tử.

Thúc thúc ruột khô thật đỏ mắt, ngươi nếu không muốn thì cho ta —— rốt cuộc không khai ra được?” Giọng điệu chột biến nhỏ hơn, cực kỳ âm trầm thâm lương.

Dạ Thiên Ảnh nói: “Ta, ta mở... ta tới mở cửa...” Hắn ra sức nhún mui chèo, giờ chuông lên liên tục lay động, ý tứ muốn hắn ở lại nguyên tại chỗ.

Lập tức đi ra ngoài hành lang, lại kéo chặt ván cửa, tựa hồ không muốn đào điên nhìn thấy một màn sắp phát sinh.

Sao biết Đào Yêu Pháp cao Thông Thiên, chỉ hơi vận thần, tuy cách vách cửa, động tĩnh trong tiền đường thấy rõ không sót gì.

Dạ Thiên Ảnh run rẩy tác dụng đến gần bên cửa, đầu ngón tay vừa chạm vào lan cửa, bỗng nhiên như bị thiêu đốt rút về, lập đi lập lại hai ba lần.

Khô Tràng chờ bên ngoài, cười nói: “Đứa bé ngoan, trì hoãn đã lâu, ngựa con ta mang đi rồi.” Dạ Thiên Ảnh lấy hết dũng khí, bàn tay nhỏ bé dùng sức kéo một cái, cánh cửa mở ra, khoảnh khắc ánh sáng tỏa sáng, gió ấm áp thổi vào phòng, khí tức mùa xuân tràn ngập khắp mọi góc ngách.

Tâm thần Đào Yêu buông lỏng, gân cốt thư thái, giống như nằm mềm trên bãi cỏ.

Ở đằng kia có một bóng dáng ánh sáng nhu hòa đang đứng, khí vũ hiên ngang hoa trọng, quả nhiên giống như là một vị lão gia Hầu tước hầu tước.

Trong tay cầm con ngựa nhỏ làm bằng gỗ, nhẹ giọng nói: “Hài tử, cho cháu, mau cầm lấy, Diệu bà bà nhờ ta giao cho cháu.”

Hai con người chăm chú vào con ngựa gỗ, vui sướng triệt tiêu ý sợ hãi, nhận lấy nó, nói: “Cảm ơn khô ruột thúc thúc.”

Đột nhiên, gió lạnh nổi lên, xuân quang hóa thành quỷ hỏa.

Khô Tràng Hậu duỗi ra móng vuốt dài đê lên hai vai Dạ Thiên Ảnh.

Một tia sáng màu lam vờn quanh thân thể hắc bay múa, hào quang quý tộc rút hết, chiếu ra hình dáng chân chính: Con người bạo liệt ra, răng nanh chảy xuôi máu đen, bụng ngực bụng nở thịt bong ra, ruột gan rũ đến đầu gối, thêm vào tấm vải cứng gổ sét đầy người, trên chiến trường hoạt bát bị mổ bụng xé bụng cương thi.

thảm trạng này bỗng nhiên hiện ra, dù pháp lực cao thâm, trong một sát na cũng kinh bay hồn phách lạc.

Khô Tràng Hậu cười quái dị nói: “Đứa bé ngoan, thúc thúc rất nhớ cháu đấy.” Dạ Thiên kêu lên thảm thiết, ngã xuống đất co lại thành một đồng.

Đào Yêu Yêu tỉnh táo, giậm chân xuyên qua tường, cúi người ôm lấy bóng đêm.

Đồng thời phóng ra “Mù nha Lung” bắt khô tràng hầu, sáu mươi tư đạo hồng khí giao nhau trước phòng ốc.

Quái vật kia đã sớm dự mưu, tiểu hài tử ngã xuống mặc dù phi độ, qua một cái liên tiêu tan không dấu vết.

Đào Yêu Yêu không kịp đuổi theo, cúi đầu nhìn bóng đêm trong lòng, đôi môi phát xanh trợn trắng, sợ tới mức sắp tắt thở.

Đào Yêu Yêu lập tức thi cứu, xoa nắn yếu huyết quanh người hắc, lấy Thuần Dương chân khí kích hoạt kinh mạch trên người hắc.

Đội chân khí truyền vào trong cơ thể, mới cảm thấy thể chất của Dạ Thiên Ảnh suy yếu tới cực điểm, vận khí hơi nhanh sẽ trùng kích đứt kinh lạc.

Lại càng có một cỗ khí tức mềm mại hùng hực chống đỡ, phát ra từ đan điền và lòng mày của Dạ Thiên Ảnh, tu vi mặc dù còn thấp, nhưng tinh khiết huyền ảo không kém chính pháp Ngao Chính Thiên.

Đào Yêu Yêu kinh nghi, suy nghĩ đứa nhỏ này thật kỳ lạ, thủ hạ vận công chậm lại, chân khí chỉ chạy quanh da thịt hần tầng lớp lớp.

Vượt qua ba vòng quanh thân, Dạ Thiên Ảnh từ từ tỉnh lại, nói: “Ngọc Anh mang theo cái hộp màu xanh lục, đại ca đào... phiên người cầm cho ta.” Đào điên cuồng quay đầu nhìn chung quanh, nhìn mấy lần chén trà kia thả vào một cái hộp nhỏ phi thúy, năm ngón tay mở ra một khúc, cách không bắt vào lòng bàn tay.

Dạ Thiên Ảnh nói: “Đánh, mở ra...” Mẹ đào theo lời mà làm, nhìn trong hộp đựng đầy bột phấn màu tím, một cái muôi nhỏ cắm ở giữa.

Dạ Thiên Ảnh ra sức di động tay phải, chạm vào muôi nhỏ, múc hai muôi bột tím nuốt vào, gò má hơi hiện lên màu máu, ánh mắt dờn ra ngoài cửa, lại lộ ra thần sắc sợ hãi.

Đào Yêu Yêu biết trong lòng hắn còn sợ hãi, vỗ tay “Bành” đóng cửa lại, an ủi: “Quý vật kia đuổi đi cho ta, ngươi không cần sợ hãi.” Dạ Thiên Ảnh miễn cưỡng cười cười, một tay bung hộp xanh, một tay ôm lấy ngựa gỗ, giãy dụa ngồi trên ghế, thở dài nói: “Bình thường phải hôn mê ba ngày mới tỉnh, hôm nay nhờ có Đào đại ca, tỉnh lại nhanh như vậy, Đào đại ca ngươi bản lĩnh thật lớn.” Đào yêu kiều nói: “Thường xuyên? Cổ khô đợi chờ chết tiết thường xuyên hù dọa ngươi sao?”

Dạ Thiên Ảnh vội vàng phục dụng phấn tím, đáp: “Ừm.” Sau khi nuốt mấy ngụm, mạch đập hô hấp dần khôi phục bình thường.

Đào Yêu Yêu âm thầm lấy làm lạ, nói: “Thứ này là bột thuốc sao? Nhìn ngươi ăn ngon lắm, ta cũng nếm thử một chút mùi vị.” Rồi nắm lấy nhét vào trong miệng.

Dạ Thiên Ảnh kinh hô “A” một tiếng, muốn ngăn cản đã muộn.

Đào Yêu Yêu cắn môi, nhúu mày nói: “Mùi vị giống nến, thứ đệ nhất thiên hạ khó ăn.” Dạ Thiên Ảnh thấy hắn bình an vô sự, thở dài cười nói: “Tử Đình Ngọc Anh an hôn sung đôi, là lương thực của ta đây.”

Hai trăm năm qua ta mỗi ngày ăn nó, không cảm thấy có gì khó ăn.” Đào Yêu Yêu đang chờ hồi kỹ, chợt cảm thấy đan điền nóng lên, như là ấm nước đun sôi, lục phủ ngũ tạng như muốn sôi trào lên.

Chú ý: Phạm vi giá nông nghiệp ở gần đây mới mở rộng tới ngàn dặm, cổ đại chỉ vào Thần Long đỉnh đầu.

Ngày thứ mười lăm thăm dò trùng trận của họa quan.

Ngọc Anh là được dẫn Đạo gia thành tiên, Sở Từ ghi lại “Đăng Côn Luân hề Thực Ngọc Anh, cùng thiên địa hề đồng thọ, cùng nhật nguyệt hề tề quang.” Cổ kim tu sĩ đều biết, Côn Luân sơn sản xuất Ngọc Anh hiệu dụng tốt nhất.

Đào Yêu Yêu nhớ lời từ sách cổ, há miệng phun hai ngụm khí dài, dị trạng trong bụng nhanh chóng bình phục, hỏi: “Ngọc Anh này là Diệu Đàm để cho ngươi ăn sao?”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Đúng vậy, Diệu bà bà giảng qua, Tử Đình Ngọc Anh sinh ra từ Lăng Hư điện Diệu Nguyên các của phái Côn Lôn, được tính là “Không bỏ khuyết, tổn hại có thừa”

Người yếu ăn bổ khí tráng nguyên, cường giả ăn huyết dịch đoạn mạch.

Pháp lực của Đào đại ca rất mạnh phải không, ăn vào Ngọc Anh lại rất tốt, ngươi thật lợi hại, ngươi có phải là Tây Thiên Như Lai Phật không?” Trong mắt tràn đầy ngạc nhiên, thái độ ngây thơ cực kỳ tự nhiên.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ta không phải Như Lai Phật, ta là Tề Thiên Đại Thánh làm náo Thiên Cung.” Nhìn hắc ôm con ngựa gỗ mà ông lão làm, vô luận đau đớn ra sao, vẫn chưa từng buông tay, thở dài: “Biết rõ sẽ bị dọa cho chết khiếp, còn đợi cái bụng khô kia mở cửa.

Ngươi ham món đồ chơi cũng quá mức.” Dạ Thiên Ảnh yên lặng cúi đầu, ngón tay vuốt ve ngựa gỗ, trên mặt có vẻ lưu luyến không hết.

Đào Yêu Yêu nói: “Người ta là “Chơi với vật tang”, ngươi đây gọi là “Chơi vật chết”, tùy hứng của trẻ con cũng có giới hạn.” Hắt ngẩng đầu lên, quát khê: “Có tình huống!” Lời còn chưa dứt, một mùi thơm thoang thoang vào cánh cửa, phiêu đảng thấm vào đáy lòng người ta, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu, thoải mái vô cùng.

Trùng âm chú lại vang lên, lặp đi lặp lại hát “Dương xuân bạch tuyết cư, tịch mịch vô tận cuối kỳ.

Dương Xuân...” Dạ Thiên Ảnh nói: “Là Bích Lạc Cô tới! Đào đại ca, chúng ta tránh trước.” Cố gắng giữ bình tĩnh, dắt đào chết non vào hành lang, giống như lần trước đóng chặt cửa hành lang.

Đào Yêu Yêu nói: “Lại có quái vật khác dọa người sao?” Dạ Thiên Ảnh xua tay, ghé vào bên tai nhỏ giọng nói: “Đừng lên tiếng, nàng cho rằng ta không ở nhà, rất nhanh sẽ đi thôi.”

Ngoài phòng có người cười nói: “Thiên Ảnh ngoan ngoãn, ta nghe thấy tiếng của người.

Giả bộ không ở nhà sao, đưa trẻ lừa cô cô rất không ngoan ngoãn.” Lời nói đầy mùi thơm, Dạ Thiên Ảnh ngửi thấy được thì sợ hãi giảm đi, say khướt neho mắt lại.

Đào Yêu Yêu nào còn nhẫn nại nhìn được, ẩn thân xuyên qua tường mật đi ra ngoài dò xét rốt cuộc là ai.

Chỉ thấy ngay cửa ra vào có một vị phu nhân dáng người cao gầy, đầu đội mũ che kín mít, quần áo kim tuyến cuộn cuộn, khe hở tay áo khảm bảo châu, bóng đêm nồng đậm khó che giấu hoa lệ.

Đào Yêu Yêu thẳm vận thần thông dò xét, không tìm thấy nửa điểm yêu ma khí, người tới tư thái ung dung, ngược lại có loại hào nhiên khí khái, trong lòng chán nản “Minh minh là nhân vật chính đạo”, tạm xem ý định của nàng làm gì.”

Nữ nhân kia nói: “Diệu bà bà có kiện lễ vật đưa người, ra ngoài đi vội quên mất.

Cố ý nhờ Bích Lạc cô cô mang về cho Ảnh Nhi.

Ừm, một tiểu Trư Tử rất tinh xảo, mở cửa nhanh đi.” Ngửi khí ôn nhu thân thiết, ngay cả Đào Yêu Yêu cũng sinh lòng cảm động, hoài nghi thật sự là mẫu thân đang triệu hoán ái tử.

Dạ Thiên Ảnh trong phòng càng thêm nóng lòng, biết rõ đi đến sau cửa, sợ hãi nói: “Tiểu Trư Tử sao?” Cô Bích Lạc nói: “Đúng rồi, phụ thân tự tay điêu khắc cho hài nhi, phụ thân yêu thương bảo bối, hao phí rất nhiều tâm tư làm được nha.

Cái này, đưa tới cái môn hoàn này, người nhìn xem.”

“Phần cửa” phần cửa rộng mở, Dạ Thiên Ảnh nhanh chóng lấy tay ra, muốn cướp được món đồ chơi lập tức đóng cửa.

Nhưng trong nháy mắt khi xúc vật đầu ngón tay chạm vào, áo choàng Bích Lạc Cô bỗng nhiên tuột xuống, cột sáng màu lam lượn quanh thân bay lượn, một đôi mắt màu xanh ngọc bích từ hốc mắt lặn xuống, ngay cả gân thịt buông xuống đến trước ngực, đầu lưỡi cũng duỗi ra đến cổ, bảo quang quý khí tiêu tan, hung tướng nhìn chằm chằm Lệ Quý hiển nhiên lộ ra, bắt lấy Dạ Thiên Ảnh nói: “Nhìn kỹ đi!” Dạ Thiên Ảnh tay chân mềm nhũn, còn chưa kịp kêu đã sợ hãi ngã xuống đất.

Đào Yêu Yêu cắn răng mắng: “Con mẹ nó!” Một kiếm chém vào đầu, lúc chém xuống thì ánh sáng màu lam bùng lên, lưỡi kiếm dường như gặp phải trở ngại rất nhỏ, nhưng chỉ trì trệ một kiếm thế không đổi, “Bá” chém nón che thành hai nửa.

Bích Lạc cô mị ảnh mơ hồ, từ trong khe hở kiếm quang hóa phong phi độn, một đôi lợi trao vẫn hướng đào yêu vô nhanh.

Công kích và lui lại song tiến tới, mũi móng vượt đâm vào ngực địch, hình hài đã cách xa Cửu Tiêu, thật sự là Hồng Phi Minh thần diệu vô đoan.

Mà Đào Yêu Yêu cũng đã tới cảnh giới “thần gặp không bằng mắt”

Móng vượt kia đánh ra đủ để phá núi đoạn sông, chộp ở trên người hãn chỉ như gãi ngứa.

Tư thế đứng không động, kiếm khí trong tay đã bay ra, như bóng với hình đuổi sát phía sau địch, đồng thời tách ra hình thần, lưu lại phân thân trông coi bóng đêm, chủ thể thuận di ngoài vạn dặm.

Đợi khi Bích Lạc cô vào trong đám mây, lập tức huy kiếm ngăn cản.

Trong chốc lát, liệt phong nóng vội, thế công Đào Yêu Yêu lan tràn đến Trường Không.

Kiểm quang chính diện như cầu vòng, là vũ trụ trăm tiên diệt thần; phía sau kiếm khí như hồng thủy, chính là Thanh Phong kiếm hàng ma phục yêu; bốn bên hồng khí xen kẽ, tổng hợp bắt giữ lồng răng địch.

Bích Lạc Cô thân hãm trong đó, mặc dù có năng lực Di Tinh Hoán Đẩu nhưng không thể ngăn cản, chỉ thấy một đạo lam quang lượn quanh, vũ trụ phong từ đầu đánh xuống, tiếng kêu

thê lương chấn động Tiêu Hán, mặt trắng giống như cũng run rẩy.

Lập tức vân đạm phong thanh, một tấm vải rách sự tình nhẹ nhàng rớt xuống.

Khi Đào Yêu bắt được tay xem, đầu tóc đầy đủ tứ chi, con người treo đầu lưỡi kéo dài, phẳng phất như thể xác cô Bích Lạc bóc ra, chỉ là cảm giác chất xúc như tờ giấy, còn tản ra mùi màu sắc mới mẻ.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Nữ nhân này dám tình cảm là yêu tình giấy biến? Sao ta lại giết nó, không có lấy được pháp thuật của nó?” Ký Tư ting lên thiên ảnh an nguy, bay trở về dương xuân trắng tuyết cư, nguyên thân cùng phân thân trùng hợp?

Lần này Dạ Thiên Ảnh cũng bị dọa không nhẹ. Bởi vì lúc trước hắn bị đánh một chút Thuần Dương Chân Khí, tâm mạch có chút bình bảo hộ, cũng không ngắt ngay tại chỗ.

Phân thân xoa bóp tay chân cho hắn, từ từ khôi phục thần trí.

Đào Yêu Yêu đợi cơ thể hắn căng cứng, ném vỏ giấy đến trước chân, cười nói: “Cái gì mà Bích Lạc cô cô, một người giấy giả mà thôi, người không cần sợ nàng đâu.” Dạ Thiên Ảnh trừng mắt nhìn chằm chằm vào vỏ giấy kia, ngây người một lúc lâu, chợt hô: “B hoại giấy của Diệu bà bà! Ích Địa Diễn Không quyền!”

Nghe xong lời này, Đào Yêu Quy có sở ngộ, nhìn lòng bàn tay Dạ Thiên Ảnh chảy ra một chút tử khí, nhàn nhạt lơ lửng ở mặt ngoài vỏ giấy, suy nghĩ “Trong cơ thể hắn tồn tại chân khí đặc biệt, coi như là ăn tươi tẩm của Ngọc Anh trường kỳ ngưng tụ thành.” Khí tím râu quai nón tiêu tán, tai mắt vỏ giấy đã không thấy, đã trở thành hình chữ nhật rộng ba, năm thước hẹp, phía trên mặt phủ đầy màu thanh hồng, thật là vẽ tranh vẽ, tranh vẽ tranh.

Dạ Thiên Ảnh khẽ sờ ngón tay, lẩm bẩm: “Ta luyện Tử Minh rất nông cạn, bất quá chân khí Côn Luân đi ẩn hiện chính thức, còn có thể phân biệt được pháp bảo của Diệu bà bà...” Phát ra vết nứt trên tranh, toàn thân run lên, cả kinh nói: “Diễn Không

quyển này vỡ tan! Đào đại ca, tranh này là người làm hỏng sao?”

Đào Yêu Yêu chỉ tay vào hư không, ý chỉ dùng kiếm bổ vỡ vật ấy, ý niệm trong đầu xoay chuyển, âm thầm thúc đẩy nhiều đầu mối.

Dạ Thiên Ảnh kinh hãi nói: “Người thật lợi hại, pháp bảo của Họa Tiên còn có thể phá hủy, truyền ra ngoài chắc chắn sẽ oanh động toàn bộ Đoạn Mộng quốc!”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ xong rồi, gật đầu nói: “Trò xiếc của Diệu Đàm ta đều nhìn thấu, cái gì mà ruột khô, cô cô Bích Lạc, đều là nàng làm phép trang phục.

Đạo lam quang kia...

Khi đó là bút vẽ sau lưng nàng.” Dạ Thiên Ảnh nói: “Cây bút kia tên là “Khai Thiên Hóa Chân Bút”, một món pháp bảo khác của Họa Tiên.

Hóa chân bút, diễn không cuốn, nàng chưa bao giờ rời khỏi thân thể...” Ngồi ngẩn ngơ xuất thần, đôi môi mấp máy như nói mê.

Thật lâu sau, tỉnh lại tinh thần, gầy giấy viết tay nói: “Ngoại trừ Bích Lạc Cô, ruột khô, còn có Liệt Đầu Công, Câu Tâm Nương Nương... Mấy chục quái nhân thường đưa đồ chơi, nguyên lai đều là Diệu bà bà giả bộ.

Bức vẽ bị phá, nàng giả bộ không được.”

Hai trăm năm qua Bà Tôn Tướng thủ, tất nhiên là tình cảm thâm hậu. Biết được Diệu bà bà là thủ phạm tra tấn bản thân, nội tâm Dạ Thiên Ảnh bị khổ không cần nói cũng biết.

Đào Yêu Yêu đang muốn an ủi hấn một phen.

Dạ Thiên Ảnh lại nở nụ cười tươi, thu hồi con heo gỗ, kéo con lợn rừng lên, nói: “Ta còn có một người bạn tốt nữa đây! Đào đại ca, ta dẫn người đi xem một chút!” Đạp bước chân nhỏ về phía hành lang, dáng người hoạt bát, phảng phất như một con bướm bướm nhỏ âm vân tráo không đến!”

Đi xong hành lang, đầu kia là gian phòng bằng gỗ.

Không bàn không ghế, vật phẩm xếp dựa vào tường, trông ra đại bộ phận sàn nhà, phong cách phong cách cổ xưa mộc mạc, khác biệt hoàn toàn với ngoại phòng tráng lệ.

Dạ Thiên Ảnh vào phòng hô to: “Rầm, ừng ực!” kêu mấy lần, thùng nước dưới chân tường dôi sang, nước trong thùng rào rào nhẹ nhàng lay động.

Di chuyển đến phía trước thấy rõ, thùng thể do sắt thô chế tạo, đáy hòm đựng một vòng quay, hai cánh tay làm thành hình cánh tay, thoát nhìn giống như một người mập lùn thấp bé da đen.

Dạ Thiên Ảnh nói: “Hắn tên là ừng ực, trước khi gặp được Đào đại ca, hắn là bạn của ta.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ừ, tùy theo tiếng người mà tự di động, khí cụ cùng loại với kỳ xảo môn chế tạo ra.

Pháp thuật Huyền môn bắt nguồn từ Côn Luân, lời này không sai.” Dạ Thiên Ảnh nói: “Bình thường nói chuyện phiếm với ta giải buồn, linh tính rất cao!” Mẹ đào nói với người: “Nói chuyện với người, nó biết nói chuyện sao?” Dạ Thiên Ảnh nói: “Ta tán gẫu cho người xem!” Vỗ ba cái cằm, lấy từ trong giỏ trúc ra một tảng đá tròn.

Cánh tay như thùng sắt xoay ngược, tự động mở nắp, Dạ Thiên Ảnh nói: “Ừc, đêm nay khô ruột khô đợi lại tới đưa đồ chơi, lúc hù dọa ta bị đuổi đi rồi.

Hắn và Bích Lạc cô cô, còn có những quái nhân khác, kết quả đều là Diệu bà bà giả trang.

Ai, ta nằm mơ cũng không nghĩ tới.” Dứt lời, ném tảng đá vào trong thùng, “Ọc” một tiếng, phảng phất tại ứng cùng hắn cảm thán.

Dạ Thiên Ảnh nói tiếp: “Người đuổi khô ruột chạy trốn là Đào đại ca, bản lĩnh của hắn rất mạnh, lòng dạ rất tốt, ta chưa bao giờ thấy qua người tốt lành nào cưỡng ép nhiệt tình như vậy.” Lại ném hòn đá ra ngoài.

Hắn kể một đoạn, liền ném một cục đá vào trong thùng, “Rầm” thanh âm nặng nề đơn điệu, ngữ khí giảng thuật lại dần dần biến thành vui vẻ.

Hai trăm năm u cư thế ngoại, cứ như vậy Dạ Thiên Ảnh ngày đêm cùng ” thoaiu sắt” nói chuyện phiếm “

Đào Yêu Yêu thăm than “Dương Xuân Bạch Tuyết cư, tịch mịch không có cuối kỳ.

Đứa bé đáng thương, may mà nó có thể ở lại trong mộ người sống sờ sờ này.” Tảng đá ném nhiều quá, nước tràn ngập mép thùng, duỗi dây sắt ” Tí đá” trở về chỗ cũ.

Nguyệt sắc xuyên cửa sổ chiếu vào, hòn đá kia chiếu ra ô quang tối như mực.

Lòng Đào Yêu Yêu vừa động, nâng ước lượng trong tay, trầm như Huyền Thiết lớn như trứng gà, dưới đáy mài thành mặt phẳng, sờ trong cái sọt kia chứa trăm miếng.

Mở giỏ trúc lân cận ra, chứa đầy hòn đá hình dạng tương tự, chỉ là màu trắng hoa râm tương phản.

Đào Yêu điên nói: “Ha, sắc mặt phân hắc bạch, quả nhiên là quân cờ.” Hắn phát tay áo một cái, vận dụng “Nhật sinh quang thuật” của Thâm Hải yêu, nhất thời giữa không trung như bó đuốc, chiếu sáng sáu bức tường tứ giác.

Ngày thứ mười lăm thăm dò trùng trận thứ hai của Họa Quan.

Chỉ thấy sàn nhà khắc đầy đường cong, mười chín đường ngang dọc tương giao, nghiêng nhiên cấu thành bàn cờ hình dáng.

Đào Yêu Yêu nói: “Đây là chỗ đánh cờ?” Dạ Thiên Ảnh nói: “Đúng vậy, cầm kỳ thư họa tứ tiên, căn phòng này gọi là Chiếu Thần đường, chuyên cung cấp ảnh hưởng cho kỳ tiên đánh cờ.

Gian phòng phía trước gọi là Lang Lang Nhiên sảnh, Cầm Tiên từng chơi đàn khúc đó.

Một gian khác gọi là Vạn Tượng các, là chỗ ở của Họa Tiên Diệu bà bà, Dương Xuân Bạch Tuyết cư chính là do bọn họ kiến tạo.” Chỉ vào một khối đất nhỏ góc phòng, nói: “Diệu bà bà lệnh cho ta tu tập đạo pháp của kỳ tiên, mỗi ngày đả tọa ở Chiếu Thần đường, thể ngộ khí khái của cờ tiên vận tử ngày trước.”

Đào Yêu Yêu nói: “Sao lại nói ngày xưa? Kỳ Tiên không ở đây nữa?”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Kỳ Tiên bị vây khốn ở Phù Đồ sơn đã lâu, thư tiên cao hơn mấy thế hệ khác, hình như đã nhập thể từ lâu, nơi này chỉ có đàn, kỳ nhị tiên truyền đạo.

Diệu bà bà nói ta tư chất tuyệt hảo, là tài liệu tu luyện kỳ tiên pháp thuật tốt. Mang ta tới đây bồi dưỡng tiên khí Côn Luân, chờ kỳ tiên thoát khốn xong mới chính thức thu ta làm đồ đệ.” Nói xong, đi đến bên cạnh cửa hàng ngủ, cẩn thận nhét đồ chơi vào phía sau chần mền.

Đào Yêu Yêu giật giật đầu nói: “Phù Đồ sơn, Phù Đồ sơn, ta đã nghe qua địa danh này ở đâu... Nói như vậy, ngươi là đệ tử hậu bối của phái Côn Luân.

Pháp thuật của kỳ tiên kia có gì đặc biệt hơn người? Đáng giá ngươi khổ sở chờ mấy trăm năm.”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Ta không biết.

Nửa đêm trên bàn cờ sẽ phát ra các loại tiếng vang, tiếng đao chém, vó ngựa, người bị thương kêu cứu, giống như ngàn vạn nhân mã chém giết ở chiến trường, thường thường đem ta thức tỉnh.

Ta đoán pháp thuật của Kỳ Tiên chắc chắn vô cùng hung mãnh.” Trong mắt lộ ra sợ hãi, hiển nhiên chí học đạo cũng không kiên quyết.

Đào Yêu Yêu nói: “Quái, ngươi không muốn học thì đi đi.

Diệu Đàm nếu uy hiếp trẻ con, uổng cho xưng là cao sĩ chính phái... Ồ, thủ đoạn âm hiểm của lão thái bà kia, vốn không giống chính đạo.” Chợt thấy Thiên Ảnh ngồi nghiêng, hình như không chống đỡ nổi, cánh tay phải duỗi vào trong vách đá, nhưng không trở tay chèo chống.”

Đào Yêu Yêu đến gần nhìn kỹ, bị phát hiện sau vách tường rỗng tuếch, dùng cái tủ gỗ làm vật trữ vật để làm đồ vật.

Trên không trung vài thước chát đầy các loại bunn mộc đồ chơi nhỏ.

Ngày xưa Diệu Đàm đưa tặng lễ vật, tượng trưng cho “Phụ thân thương yêu thân nhi”, đều bị trân trọng thu thập ở nơi này.

Trải qua một đêm kinh hãi này, Dạ Thiên Ảnh khí huyết nghèo kiệt, đến lúc này không duy trì được nữa, vội vàng sờ về phía cái hộp nhỏ bên gối.

Một tay mở nắp hộp ra, bên trong chứa Tử Đình Ngọc Anh.

Hắn nuốt mấy tấc, hai gò má huyết sắc mới hiện ra, chậm rãi cười nói: “Diệu bà bà không ép buộc ta lưu lại, chúng ta trước kia giảng xong rồi.

Diệu bà bà giúp ta tìm phụ thân, ta ở lại Sát Mộng quốc chờ đợi.

Dù sao chờ không có việc gì làm, học chút đạo pháp cũng rất tốt a.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nàng giả làm quái vật dọa người, tuyệt đối không phải xuất phát từ ý tốt.” Nhìn hộp nhỏ, chậm rãi nói: “Ta hiểu rồi, sở dĩ Diệu Đàm giả quái dọa nạt, là vì muốn làm cho người thời gian dài rơi vào trạng thái suy yếu.

Dùng Tử Đình Ngọc Anh mới có thể lấy lại tinh thần.

Dần dà hình thành sự ỷ lại, người làm sao còn có thể rời khỏi nàg?” Nghĩ đến quái vật xuất hiện lúc đầu, trước tiên đưa món đồ chơi chế tạo ảm áp không khí, làm cho tiểu hài tử tâm tình thả lỏng, “Hiệu quả kinh hãi” mới tăng gấp bội.

Diệu Đàm dụng kế tàn nhẫn, cùng Tự Văn Phi kia khó phân cao thấp.

Đào Yêu Yêu càng nghĩ càng bốc hỏa, lớn tiếng nói: “Côn Luân phái nữ nhân độc giống như xà bọ cạp!”

Nụ cười của Dạ Thiên Ảnh vẫn tươi như trước, ngón tay vuốt ve món đồ chơi.

Người khác tăng thêm đau hại hấn quên, cũng không nhớ kỹ, càng không nói đến chuyện ôm hận trả thù.

Tâm linh nho nhỏ kia trong treo như bình ngọc, chỉ giả vờ tưởng niệm và ngưỡng mộ đối với phụ thân mình.

Đào Yêu Yêu Thiên thở dài: “Tình cảm của nhi tử, cũng được Diệu Đàm xem như công cụ để trị bệnh người.” duỗi tay vỗ nhẹ má của hấn, nói: “Tiểu huynh đệ, mau dẫn ta đến phòng vẽ của Diệu Đàm xem, nội tình nữ nhân này cần tra xét một chút đá dưới nước.” Dạ Thiên Ảnh nói: “A, Đào đại ca là khách, ta nên dẫn người đi tham quan.”

Ài, chỉ lo nghĩ cho cha mình thôi.” Cầm lấy một con chó nhỏ bằng bùn, đi tới bên cạnh cửa nhỏ góc tường, đẩy cửa bước vào hành lang.

Thùng sắt trượt xuống “Rầm”, yên lặng đi theo phía sau.

Trên hành lang kia, ngũ quang thập sắc, hai bên đồ trang sức tinh mỹ, có Loan Phượng, có giao long, có cự quy thần điêu, từng con tư thế hùng vĩ, nhảy vọt muốn phá tường mà ra.

Dạ Thiên Ảnh lại coi như không thấy, tay nắm chặt con chó bùn trong túi, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn, phảng phất chỉ có vật này mới có thể hấp dẫn sự chú ý của hấn.

Đào Yêu Yêu không nhịn được nói: “Tất cả món đồ chơi đều là phụ thân chế tạo sao? Diệu Đàm tùy tiện tìm chút hàng giả dụ người, cũng chưa biết được.”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Chiêu trò tuyệt đối là do phụ thân làm! Ta biết! Cho dù không phải cha ta, cũng là phụ thân của ta làm cho con trai của khác, ta chỉ cần sờ lên một cái là có thể cảm giác được...”

Đào Yêu Yêu hồi tưởng lại thần thái mang gậy gỗ của lão hán, ghé con thâm tình viết đầy gương mặt già nua.

Phụ thân yêu thương con trai mình tới mức nào, thật sự có thể thông qua hai tay truyền tiễn vật? Còn có thể bị cô nhi của một người khác của Tư phụ tìm được? Tình cảm tạo nên kỳ tích, chỉ sợ pháp thuật cường đại nhất cũng khó có thể làm được a.

Đào Yêu Yêu cảm thấy vô cùng thâm sâu, thở ra một hơi dài, vừa vặn đi tới cuối hành lang, bàn tay duỗi ra trước, tự nhiên đẩy cửa phòng ra ngoài.

Dạ Thiên Ảnh kêu lên “Ai da” sợ hãi, chưa kịp nói rõ, đã túm lấy đai lưng đào điên cuồng, vội vàng lui về phía sau.

Mãnh liệt cảm thấy thủy khí lạnh lẽo đập vào mặt, bốn phương sóng âm như sấm, sau cửa đâu có cái phòng họa gì, màu xanh tươi mệnh mộc pháp phòng, đúng là biển cả mệnh mộc bát ngát! Đầu sóng vỗ đến đỉnh đầu hai người, Đào Yêu không chút hoang mang đứng vững, ưỡn ngực hóp bụng thở dài, nước biển lập tức rút lui, hỗn đồng hải phong phù vân, phi ngư bọt trắng, cùng với mấy chục con hải âu thiếu một ít cánh, một loạt cảnh vật cực tốc hóa nhạt.

Đào Yêu Yêu liên tục hít thở mấy lần, cuối cùng “Ô ô” hai lần rống to, biển cả không còn nữa, thực cảnh hiện ra, ánh trắng từ ngoài cửa sổ bay vào, bàn ghế trong phòng không hề động đậy, yên tĩnh như mộ phần.

Dạ Thiên Ảnh vừa kinh vừa bội, líu lười nói: “Phá giải Thương Hải Hoàn Ba Đồ rồi! Phù phù thổi vài hơi, liền thanh trừ hết!”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ngươi chớ kéo dây lưng của ta, suýt nữa hại mệnh ta tỏa sáng.”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Đào đại ca, huynh thật thần! Thương Hải Hoàn Ba là pháp chương họa tiên phong cửa, ta đang muốn niệm chú mở phong ấn, huynh vài hơi thở là thôi không còn!”

Đi vào trong phòng, ngón tay trái một bức tranh, trên bàn chính là bức tranh cảnh tượng sóng biển dâng.

Hải âu trên không trung chưa vẽ xong, hoặc cụt đầu, hoặc thiếu cánh, kỳ cảnh cùng vào cửa đang ăn khớp với kỳ cảnh.

Đào Yêu Yêu nói: “Họa hải thành biển, pháp thuật Diệu Đàm huyền diệu như vậy.” Thu hồi vài phần ý niệm khinh thường, trầm ngâm nói: “Ta sử dụng Thận Yêu pháp thuật bình ổn thiên địa dị biến, chuyên phá ảo giác, cảnh biển vừa rồi lại chưa phá hết sạch sẽ.

Sau cùng hét lớn có thể nghiền nát vật thật, mới làm cho nước biển toàn bộ biến mất, hẳn là huyền cảnh biển cả kia cũng không phải là giả tạo?”

Dạ Thiên Ảnh ngạc nhiên nói: “Thôn Vân Tịnh Thiên Đại Pháp của Thận Yêu, Đào đại ca người biết loại yêu thuật này sao?” Đào Yêu điên tiết nói: “Đúng là Thận Yêu Thôn Vân Pháp, người cũng uyên bác hiểu biết.” Dạ Thiên Ảnh nói: “Diệu Yêu trong sa mạc giỏi về bố trí Thận Lâu, trước đó phun ra mây khí thanh tịnh thiên địa, lệnh vật phản phản còn thực hình, để tránh những con yêu quái khác dùng Chương Nhân pháp quấy nhiễu ảo thuật của nó.”

Đào Yêu Yêu nói: “Loại tiên ma pháp lý này, Diệu Đàm Thường kể cho người nghe đi?” Dạ Thiên Ảnh nói: “Ừm, Đào đại ca không giống yêu quái, ta còn tưởng rằng Diệu bà bà giảng sai rồi.” Nói nhiều rồi “Diệu bà bà” chưa xót, ánh mắt bất giác ảm đạm đi.

Đào Yêu Yêu không nhìn sắc mặt của hắn, chỉ lo tìm kiếm Thương Hải Đồ, nói: “Diệu bà bà có năng lực lớn đấy, tranh của nàng hình như có thể sáng tạo ra thực cảnh, dùng bút mực tạo ra thế giới chân thật? Khó trách tên Khai Thiên Bút, Ích Địa Quyền, a, so với Bàn Cổ khai thiên tích địa.”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Pháp thuật Họa Tiên vốn là hư thật tương dung, thực cảnh hỗn hợp với họa cảnh, được xưng là phương pháp “Đoạt Thiên Loạn Chân”. Mẹ kiếp” nói: “Ta nhớ có một loại tà thuật tên là “Vô Gian đàn thành”, giả tạo thiên biến vạn hóa, cũng không chệ vào đâu được.”

Dạ Thiên Ảnh lắc đầu nói: “Thành Vô Gian đàn của Kim Luân Giáo kém xa, giả dối xen lẫn trong chân cảnh, biến hóa tuy nhiều, hoàn toàn không liên quan tới thế giới chân thật.

Họa Tiên có thể làm cho chân cảnh biến thành tranh, vẽ thành chân cảnh, chân giả chuyển hoán chỉ bơi lên bút năng, huyền thuật của biệt phái không đạt tới hiệu quả kỳ diệu bậc này.” Đào diên nghe vậy thất kinh, ánh mắt chuyển qua bức họa trên bàn, dời về phía lư hương bên cạnh bàn.

Liếc thấy Thanh Hoa đại sứ bên dưới cửa sổ, vội vạch trần kiểm tra thăm dò, lại là đồ vật cất giữ Tử Đình Ngọc Anh.

Mắt thấy đào yêu đông lục tây, Dạ Thiên Ảnh biết hẩn lo nghĩ quá nhiều, giảng giải kỹ càng: “Chân cảnh và họa cảnh rất khó phân biệt, ở lâu đã quen rồi.

Ví dụ như Đoạn Mộng quốc là tên của Huyền Cảnh, Tiên giới lưu truyền Cửu Dương cốc, Tam Sinh cốc mà thế nhân xưng là, kỳ thật đều chỉ một mảnh địa vực này.

Bởi vì sinh linh có kiến thức khác biệt, mới lấy tên không giống nhau.

Cái này, nhãn thức sai biệt dẫn đến tâm cảnh phân biệt, như nhân loại nhìn thấy màu đỏ, trong mắt bướm chưa chắc là màu đỏ; nghĩ loa nhìn thấy núi cao, trong mắt người có thể là gò đất nhỏ.

Cảnh vực thật giả không được phân cao thấp, Diệu bà bà... Diệu bà bà giảng đạo, thiên địa nguyên sắc là hỗn độn, người tu đạo thường thủ hôn mê... “

Đào Yêu Yêu ngắt lời: “Đợi một chút! Ngươi nói Vĩnh Mộng quốc chính là Cửu Dương cốc?” Dạ Thiên Ảnh nghe hẩn nói vậy vội vàng, chân chờ gật đầu.

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy ngươi có nhận ra Ngọc Ngân Đồng không? Một ông lão có chòm râu trắng quái dị.”

Dạ Thiên Ảnh lại lắc đầu nói: “Mộ Mộng quốc sinh linh dùng hàng tỷ để tính, ta chưa từng đi ra phòng này, chỉ quen biết Diệu bà bà và... ực ừng ực.” Mắt thấy bóng cây lộ ra vẻ thất vọng, bồi thêm một câu: “Ta nghe Diệu bà bà giảng, trong chớp mắt đều do vương tử chương quản, vương tử kia thường

xuyên đi dạo núi sông trong nước, Đào đại ca muốn tìm người để tới thăm hân.

Người là tiên nhân tới từ thế giới bên ngoài, chắc chắn vương tử sẽ lấy lễ đối đãi.” Đào Yêu Thiên im lặng một lát, hỏi: “Sao người biết ta từ ngoại giới tới?”

Dạ Thiên Ảnh cười nói: “Bản lĩnh như Đào đại ca, Tuyệt Đối không thể không có danh hiệu của người, Diệu bà bà càng không nói với ta.” Ảnh mắt trừng mắt, vỗ tay nói: “A, bà ấy cũng không nhắc tới Ngọc Ngân Đồng, chắc Ngọc Ngân Đồng cũng là nhân vật bên ngoài.”

Đào Yêu Yêu nói: “Tiểu oa nhi rất thông minh, rất nhiều nghi vấn cùng chúng ta cùng tham tường, Ngọc Ngân Đồng vốn là...” Đang muốn kể lại từ đầu, sâu bọ bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng tuyệt cư dương xuân trắng, tịch mịch vô tận! Dương Xuân...

Đào Yêu Yêu nhú mày nói: “Diệu Đàm thật sự là âm hồn bất tán!”

Dạ Thiên Ảnh nghe xong, ấn tay lên người Đào Yêu nói: “Không phải Diệu bà bà, bên ngoài là muốn lấy Ngọc Anh Nhân tộc, Đào đại ca đừng dùng pháp thuật thương tổn bọn họ.” Mẹ nó nói: “Ngoại trừ Diệu Đàm? Còn có người khác thường tới đây sao?”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Không phải người, là người lông.

Trước tiên là nhân loại, bởi vì vào trong Cửu Dương cốc quá lâu, bị dã hóa pháp chú trong cốc thay đổi diện mạo, trở thành quái vật lông dài nửa người nửa thú.” Đào Yêu ngây người, đột nhiên nhớ lại lời nói của lão hán, thế truyền ra “Mao Thần” không có sơn cốc, đoán rằng chỉ loại tinh quái này thôi., Nhưng tại sao bọn họ gặp phải người sống lại liền muốn cướp đi? Đang lúc suy nghĩ, Dạ Thiên Ảnh cầm một cái bình gốm, lấy muối ngọc đưa vào vò gốm, một muối đem Ngọc Anh múc vào trong bình, nói: “Người mao chỉ muốn xin Ngọc Anh, lấy được thì đi, không có gì phải sợ.”

Ngày thứ mười lăm thăm dò trùng trận thứ ba của họa quan.

Đào Yêu Yêu nói: “Làm gì cần Ngọc Anh làm gì?”

Dạ Thiên Ảnh đáp: “Bảo vệ hình người mà.

Pháp chú đã hóa đối với phái Côn Luân hiệu lực yếu nhất.

Côn Luân phái chân khí luyện càng sâu dày, càng có thể bảo trì hình dáng nhân loại chân thật.

Mao Nhân tộc còn có mấy phần tâm trí, e ngại triệt để biến thành thú loại, bởi vậy muốn ăn Ngọc Anh nuôi dưỡng thành Côn Luân chân khí, lưu lại nhân loại thể chinh còn sót lại.

Mỗi khi Diệu bà bà rời nhà đi xa, bọn họ sẽ vụng trộm mò đến cửa cầu xin.” Nói xong, nguyên một bình ngọc anh thịnh vượng, đi về phía cửa phòng hai bước, quay đầu lại hô: “Ưc giúp ta nha! Đừng sợ, không phải là khô ruột đợi đám quái khách kia đâu.

Mao Nhân tộc xin thuốc tới rồi, chúng ta còn phối hợp như trước.” thùng sắt theo tiếng gọi trượt đi, đi theo hấn ra phòng ngoài.

Đào Yêu Yêu đầy bụng nghi ngờ, luôn cảm thấy toàn thân thẳng bé này là bí ẩn, ngôn ngữ cử động hết sức kỳ dị, lập tức quyết định yên lặng theo dõi kỳ biến, nếu gặp nguy hiểm lại tiếp tục đề ý tới.

Đi một mạch đến phía trước sảnh Lang Long, cửa phòng nửa khép nửa khép, gió thổi cỏ lay đều không có gió thổi.

Nhưng Đào Yêu đã nghe ra được tiếng tim đập ở bốn phía ngoài phòng, nằm sấp vài thân thể cường tráng đang nằm sấp.

Dạ Thiên Ảnh bảo hấn lưu lại hành lang, mình và thùng sắt vào nhà, cách cửa ba bốn thước, cố gắng đẩy bàn gỗ đàn hương vào chính giữa.

Thùng sắt dí vào sau bàn, hấn dùng một sợi dây buộc chặt phần eo, di chuyển về phía cửa ra vào từng tắc từng tắc một.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy vậy há hốc mồm, không biết hắn đang làm gì.

Dạ Thiên Ảnh ném dây thừng cho thừng sắt, dặn dò: “Phối hợp tốt, ta gọi một cái là người kéo về phía sau!” Tay bưng bình gồm xuống, quay mặt về phía cửa, lẩm bẩm nói: “Các người đừng nghĩ cướp người nha, cầm Ngọc Anh thì rời đi nha, ta làm tốt đề phòng, các người không thể bắt được ta...” Người đào ào ào thích cướp người, hắn dùng dây thừng buộc eo là phòng bị cướp đoạt.”

Cách cửa vài tấc, Dạ Thiên Ảnh đứng lại, cầm bình đẩy cửa ra, cầm dây bình nghiêng nghiêng ra ngoài.

Đứng đó một lát, một đôi bàn tay lông lá lớn xuất hiện, chậm rãi duỗi dài vào trong phòng.

Đào Yêu Yêu không nhìn thấy thần sắc của Dạ Thiên, nhưng biết hắn thở hổn hển đến tai, tâm trạng khẩn trương nhanh chóng nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bàn tay lông vuốt ve cái bình, không hề rút lại rút đi, ngừng lại nửa khắc, móng vuốt bỗng nhiên chộp mạnh xuống dưới.

Dạ Thiên Ảnh mở bình gồm ra, cất tiếng kêu to: “Kéo ta!”

Thừng sắt lui về phía sau, sợi dây buộc chặt, thân thể Dạ Thiên Ảnh đứng thẳng co rút lại hơn một xích.

Nhưng bàn tay lông kia tựa như bùn cứng làm thành vật mềm, lẳng không vượn dài theo, ngay lúc sắp bắt lấy cổ Dạ Thiên Ảnh há miệng ra.

Cửa phòng “Bành” khép kín, thế đạo cương mãnh như rãnh sắt rãnh, ngoài cửa “Oa oa” điên cuồng gào thét, hai tay người lông nọ bị ngạnh sinh kẹp gãy.

Tiếp theo gió mát nổi lên, quần lấy Dạ Thiên Ảnh bay trở về hành lang dài, Đào Yêu nhẹ nhàng ấn vai hắn, trách mắng: “Người hát cái gì vậy? dề vào miệng cộp? Phi nga nhào đèn? Biết rõ nguy hiểm còn tặng thuốc, thiếu chút nữa kéo đi!”

Dạ Thiên Ảnh vừa ổn định, vừa biết là Đào Yêu Yêu đã ra tay cứu giúp, run giọng nói: “Rất ít... Rất ít như vậy, bọn họ rất ít khi ra tay thô bạo, cho dù muốn cướp ta, cũng chưa bao giờ vận dụng qua khung cửa.” Quay đầu lại nhìn đôi tay cụt máu

me nhầy nhụa kia, đột nhiên lạnh lẽo mắng một cái, sợ hãi nói: ” Đào đại ca đừng làm bọn họ bị thương, Mao Nhân là người biến đổi.

Mất đi mẫu người đến rất thảm, lại làm bị thương bọn họ quá tàn nhẫn.” Đào diên mất rồi trong lòng hơi chấn động, Tầm Tư: “Ta chém giết yêu ma vượt qua trăm vạn, còn chưa từng giết qua một người nào.

Đồng loại tương tàn vi phạm nhân đạo, nếu ta phá giới này, chỉ sợ đi đường cũ giết Ma Vũ Tàng Hoàn!” Trong lòng sinh ra một tia hàn ý, giải thích: “Này, người lông lá không phải là nhân loại chứ, theo ta thấy là yêu quái., Cánh tay không cánh tay không thẳng biến dài, người thường sao có thể làm được? Rõ ràng là yêu pháp.” Dạ Thiên Ảnh nói: “Dùng Ngọc Anh sinh thành Tử Hồng, bọn họ cũng sẽ luyện thành một ít tiểu pháp thuật, kỹ năng của nó khác với yêu quái là rất lớn.” Cố gắng vịn vào tường đứng đó, bước ra cửa hai bước, nói: “Còn phải đưa Ngọc Anh cho bọn chúng.” Đào Yêu nói: “Người ngốc à! Không để ý tính mạng như vậy, Mao nhân lại không phải thân nhân của ngươi!”

Không đợi bóng đêm đáp lời, liên tiếp âm thanh chói tai, côn trùng ngoài phòng ngâm xướng: “Chí xuân tuyết cư, tịch mạch không có kết thúc, dương xuân... dương xuân, tịch mạch...” “Tiếng ca dồn dập, một thoáng đứt quãng, phảng phất bị bóp chặt cổ họng.

Lập tức tám biển “Bình bình” vỡ ra, Trùng âm chú im bất động lại.

Đào Yêu Yêu cười lạnh nói: “Hắc hắc, danh hào của phái Côn Lôn cũng dám đập, hung ác xuất hiện, ngươi mau trốn sau lưng ta.” Dạ Thiên Ảnh nói: “Đúng là đầu lĩnh mao nhân chạy đến báo thù, Mao Nhân tộc rất đoàn kết.

Đồng bọn bị bắt nạt chịu thiệt, cường giả trong tộc nhất định sẽ dốc sức giúp đỡ.”

Không nói nhiều, ngoài cửa sổ khắp nơi vang lên tiếng gầm, cả tòa phòng ốc bị người lông bao phủ trùng trùng điệp điệp vây quanh.

Dạ Thiên Ảnh kinh ngạc nói: “Vân công chỗ ở của Họa Tiên, đây mới là lần đầu tiên, Mao Nhân trả thù quá mạnh.” Đào Yêu Yêu nói: “Không phải trả thù, bọn họ đã sớm mai phục bên ngoài, bất luận đồng bọn có bị thương hay không, đều sẽ tìm cơ hội đánh vào cửa lớn.”

Dạ Thiên Ảnh “ừ” một tiếng, như có điều suy nghĩ, cắn móng tay, bước chân dịch chuyển về phía cửa ra vào.

Đào Yêu Yêu nói: “Này này, người đừng đi lung tung.” Dạ Thiên nói: “Đưa bọn họ Tử Đình Ngọc Anh.”

Nếu bọn họ đã không báo thù, vậy nhất định là vội vã muốn đi vào bắt Ngọc Anh.” Đào Yêu Thiên nói: “Có ta ở đây, bọn họ có vào được không?” Dạ Thiên Ảnh nói: “Bọn họ không vào được, cho nên ta mới đưa binh ra.”

Đào Yêu Yêu bất đắc dĩ cười nói: “Ta thật sự phục người, không ngại phiền tự tìm tội, tiểu huynh đệ người rốt cuộc là vì cái gì?” Dạ Thiên Ảnh cứng đờ, nói: “Người lòng tơ muốn biến trở thành nhân loại, ta phải giúp bọn họ.” Trả lời tựa hồ rất khiên cưỡng, lại ẩn ý nghĩa giúp “Người thất lạc trở lại làm người” một lần nữa.

Đào Yêu Yêu chăm chú nhìn kỹ, chỉ cảm thấy thân hình nhỏ gầy kia giống như cao lớn hơn không ít.

Dạ Thiên Ảnh dịch chuyển tới gần bình gốm, cúi người muốn nhặt lên, bỗng nhiên phòng ốc “Thùng thùng” chấn động, ván cửa vỡ thành mảnh vụn, hai cái móng vuốt đen kịt chộp tới trước mặt.

Đào Yêu Yêu sớm thiết lập Thiên Vương Thuần trước người Dạ Thiên Ảnh, một trảo này đâm trúng thuần, như mâu thép đâm vào tường đồng, tia lửa bắn tung tóe.

Dạ Thiên Ảnh ôm đầu cuộn mình xuống, bên hông quần lầy, đã bị Đào Yêu cách không kéo về bên cạnh.

Ngay sau đó, một cự nhân rồng to liên tục, nhảy vào một cự nhân toàn thân mọc đầy lông đen, giống như vượn mà không phải vượn hai trượng, đỉnh đầu cơ hồ chạm vào vách tường.

Vào phòng, cánh tay trái che mặt, vuốt phải chộp lung tung.

Bắt hụt mấy cái không có kết quả, năm người lông tóc phía sau đi theo giúp đỡ, màu lông hoặc vàng hoặc xám, so sánh với người lông đen thấp hơn nửa đoạn.

Trong phòng kêu la tán loạn, chợt tiếng kêu dừng lại, tư thế cứng ngắc, thân thể từ đầu vỡ vụn, phảng phất tượng đá kinh nghiệm ăn mòn, một cơn gió thổi qua liền tan rã.

Dạ Thiên Ảnh vội vàng la lên: “Bọn họ trúng bảo quang chú, mau cứu người!” Tiếng la chưa dứt, lại có sáu mao nhân chui vào Lang Gia sảnh, nhìn thấy trong phòng đầy kim ngọc huy hoàng, trân bảo lập lờ, trong mắt đột nhiên hiện lên hào quang vừa tham lam vừa mê say, Tỳ Hưu hóa đá trong mắt, tứ chi phân tán thành bụi đất.

Nhưng mà người trước nhào về phía trước, người sau lần lượt, người lông lá bên ngoài còn chen chúc trong phòng.

Dạ Thiên Ảnh kêu to: “Cứu người nào, mau ngăn bọn họ lại!” Trong tình thế cấp bách chỉ muốn nhào tới, muốn dùng thân thể nhỏ bé yếu ớt của mình ngăn cản đám người không ngừng chen vào.

Đào Yêu Yêu trông thấy kỳ biến, trong lòng có sở ngộ, thở dài nói: “Người chết vì tiền, há lại là người có thể ngăn cản?” Vòng tay ôm eo, ôm hắt lui tới Chiếu Thần đường, trở tay phong bế cửa phòng lại.

Dạ Thiên Ảnh lòng đầy lo lắng, thở hắt hắt nói: “Người tự tiện xông vào Lang Lang sảnh sẽ vỡ thành bụi phấn!” Đào Yêu Thiên nói: “Ồ, Lang Gia bố trí pháp chú sao? Là ai bố trí?” Dạ Thiên Ảnh nói: “Là Cầm Tiên!” Định ra tâm thần, nghe tiếng gào bên ngoài xa dần, người lông lá như đã đào tẩu, Phương Minh nói: “Xây dựng Dương Xuân Tuyết cư này, vốn tiên nhân sẽ dùng khách.

Nếu có khách lạ đến thăm, Cầm Tiên trước tiên đàn khúc đón tiếp, khách nhân nghe nhạc thì hết nhìn đông tới nhìn tây, Cầm Tiên sẽ dẫn tới sự vũ nhục lớn nhất.

Bởi vậy tài bảo chất chồng pháp chú trong Lang Lang Nhiên đại sảnh, chuyên có thể làm cho người chú ý.

Nếu như thăm khách tâm vô trần tục, ngũ sắc không thể mê hoặc mắt tâm tính của hắn, mới có tư cách nghe tiên nhạc luận

tình hữu nghị.

Nếu không Bảo Quang Chú có hiệu lực, máu thịt sẽ hóa đá vỡ nát.”

Đào Yêu Yêu nói: “Tử sắc tài khí nhân tính chính là người, người nhìn thấy tài bảo ai mà không động tâm?” Một ý nghĩ chợt lóe lên, bỗng dừng nghĩ đến “Người lông thấy tài động tâm, thật sự có tính con người!”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Thế mới gọi là “Dương Xuân Bạch Tuyết cư, tịch mệnh vô tận kỳ”

Không gặp được tri âm tài thoát tục, Cầm Tiên mới cảm thấy tịch mệnh vô tận.

Nhưng cho dù không làm được bằng hữu, cũng không cần đem người ta biến thành cặn bã.” Đào Yêu Yêu nói: “Ta vừa vào cửa cũng thấy tài hoa nóng mắt, sao không trúng chiêu?” Dạ Thiên Ảnh nói: “Muốn là pháp lực của Đào đại ca cao hơn Cầm Tiên.” Nhìn về phía Lang Nhiên sảnh, nói: “Người lông đen là chủ Lang Nha trại, đứng sĩ trong Nhân tộc lông xanh, hấn chết trong chớp mắt sẽ bùng nổ huyết chiến.” Muốn ra ngoài nhìn tình thế.”, Đào Yêu Yêu kéo thuyền lại nói: “Người yên tâm đi, tên đen kia rất ngoan ngoãn, đi vào cửa che mắt lại, chỉ sờ cái bình chứa Ngọc Anh kia, lúc này nhặt lên chạy mất.” Hấn thăm vận linh niệm dò xét, tình hình phòng trước đều đã biết hết.

Dạ Thiên Ảnh lắng nghe cửa một lát, thở phào một tiếng: “Toàn bộ đi rồi.

Lần này mao nhân thực sự là bị bức bách, kết nhóm tới cướp Tử Đình Ngọc Anh.” Đào Yêu cười nói: “Còn muốn cướp đứa nhỏ này của người.” Dạ Thiên Ảnh nói: “Người lông lá cướp người cũng là bất đắc dĩ, nhiều năm giao chiến với Sí Lân tộc, bọn họ phải bổ sung binh sĩ.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ní Lân tộc là thứ gì vậy?” Đang nói, cánh cửa vang lên tiếng gõ “Phành phành”

Đào Yêu Yêu giải trừ phong môn pháp, thùng sắt đẩy cửa vào, trên đỉnh vỏ ngoài phủ đầy dấu móng vuốt của người lông lá.

Dạ Thiên Ảnh từ dưới cửa hàng lấy ra chùy nhỏ, gõ bùm bùm vào vết lõm phẳng, siết chặt nắp thùng, vừa đáp: “Vũ Lân tộc

là tinh linh của Tích Mộng quốc vốn có, thường phát binh tấn công Dã Long Nghiêu người lông tụ cư.

Vương tử Câu Mông là thủ lĩnh Sí Lân tộc, Diệu bà bà nói hẳn thích đọc Tôn Ngô Binh Thư, thống quân tác chiến cực độ pháp luật.

Nhân tộc lông lá luôn bị hấn lần lượt đánh bại, thiếu hụt binh sĩ liền bắt người ngoài gom góp đủ số.

Người bị bắt ở sơn dã lâu ngày, sẽ lột xác thành người lông, đưa vào tộc quần tham gia chiến tranh.”

Mấy từ ngữ êm tai mà nói, bí mật người lông lá cướp người từ đầu đến cuối vạch trần, tâm tư điên cuồng suy tư nguyên do tình trước sau.

Dạ Thiên Ảnh sửa sang thùng sắt, ném trả công cụ, cười nói: “Nhưng cướp ta thì có tác dụng gì? Đừng nói đánh trận, ta ngay cả gánh nước cũng không có sức, chộp đi chỉ có thể ăn không công.” Trong phòng trở về yên tĩnh, hẳn cũng khôi phục tâm tình, lè lưỡi liếm môi, nóng bỏng nói: “Nếu thật sự có thể ăn đồ ăn của nhân gian, bắt ta đến đó cũng nguyện ý! Ai, khi còn bé mẹ ta nói cho ta biết, thức ăn của nhân loại rất đa dạng, bên trong một cái mâm có thể bao hàm tư vị của sông núi sông!”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Đúng là lời của trẻ nhỏ, giống như chưa từng ăn qua khói lửa của nhân gian, thổi tới mức thiên hoa rơi xuống.” Dạ Thiên Ảnh cúi đầu nói: “Ta chưa từng ăn thức ăn của nhân gian, từ khi sinh ra đến bây giờ, còn chưa có...” Đào Yêu nói: “Người sinh ra ở đâu?”

Dạ Thiên Ảnh nhìn mũi chân, lặng lẽ hồi lâu, nhẹ giọng nói: “Ta sinh ra ở Chú Đầu phong Phù Đồ Sơn, lớn lên, nơi đó chỉ có mẫu thân làm bạn.

Cây đình tai ngắn đôi ăn bên ngoài rừng kiếm, củ cải tám chân, khát liền uống nước sương trắng ngưng kết giữa Quỷ Tâm liên.

Chú Lô Phong là cấm khu của các sinh linh Nhân Tiên, khắp nơi đều có ma quỷ nguyên rủa.

Tất cả chúng ta đều dựa vào linh phù hộ thân của sư tổ Ngao Thiên, ở trong huyết động giữa sườn núi.

Trong đêm trăng lên cao, ma đao “Thi Linh Lung” đỉnh treo cao, ánh trăng xuyên thấu lưỡi đao, chiếu lên trên người có thể chiếu ra trăm ngàn cái bóng.

Mẫu thân rất vui, giống như có trăm ngàn người hầu vây quanh chúng ta, sẽ không còn vắng vẻ, vì thế đặt tên cho ta “Thiên Ảnh...”

Ngày thứ mười lăm, thăm dò trùng trận thứ mười bốn của họa quan.

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chăm vào hấn, đôi mắt càng trợn to, chột nói: “Ồ trên Tổ Đầu Phong, mẹ ngươi, có phải gọi là “Phật Diện Lộ Kim Mộ Lan” hay không!” Dạ Thiên Ảnh ngẩn người, nói: “A, đúng, đó là ngoại hiệu của mẫu thân lúc trước, Đào đại ca ngươi sao biết...”

Đào Yêu Yêu Yêu lớn tiếng nói: “Phong Đồ Sơn Chú Đầu Phong, Mộ Lan nếu là thê tử của Bách Lý Văn Hồ, ngươi là con trai của Bách Lý Văn Hồ!”

Hai người đều là mặt đầy kinh dị, hình ảnh hiện lên trước mắt đào yêu, trong tai tiếng nói chuyện vang lên liên tục, bật thốt lên: “Diệu Đàm bắt ngươi làm con tin, là muốn mang theo Bách Lý Văn Hồ!” Tâm niệm xoay chuyển nhanh chóng, ngộ ra mưu kế của Diệu Đàm - đêm nay thiên ảnh dẫn thân vào Côn Luân, cha Bách Lý Văn Hồ tâm tình kiềm chế, bởi vậy bị chế, Kinh Thiên Thần công tất nhiên là vì phái Côn Lôn sử dụng.

Cho dù khó có thể khu sử hồ văn, cũng dạy hấn không ai dám đối nghịch với Côn Lôn.

Cơ Không Hành mượn hồn phách ly nhu bức bách Đường Liên Bích, nghiêm nhiên kể sách tương tự Diệu Đàm, nhưng dụng kế lãnh khốc như thế, chính tà tiên ma lại có gì khác nhau?

Dạ Thiên Ảnh kinh hỉ nói: “Phụ thân ta tên là Bách Lý Văn Hồ! Mẹ không dạy ta nhắc tên cha, Đào đại ca ngươi lại nhận ra, ngươi đã từng gặp cha ta!” Hấn nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của cha ta, thực không đành lòng nói thẳng: “Chưa từng thấy, cho cái tâm linh chịu đủ đau khổ này thêm một gáo nước lạnh, quanh co ta nói: “À, cha ngươi, Bách Lý Văn Hồ sao...” Dạ Thiên Ảnh nói: “Ngươi nói xem! Người có vẻ rất giống ta không? Hấn có phải rất cao lớn, rất uy vũ?”

Đào Yêu Yêu đang định qua loa, xa xa trên không chợt nổi lên vài tiếng sấm, nhưng lại là trên đỉnh đầu nổ tung, vội nói: “Lôi đánh bất ngờ, trước tiên đi ra ngoài nhìn sóng gió.” Lúc nói chuyện, tiếng sấm càng dày, đánh bạo liệt liên châu, Dạ Thiên Ảnh biến sắc nói: “Khai chiến rồi! Tán hồn đại pháo của Sí Lân quân!” Đào Yêu muốn tránh xa tình cảm của Tư phụ phụ hấn!, Hấn cười nói: “Khai trận náo nhiệt, ta thích xem náo nhiệt, đi cùng ta bên ngoài một chút, thế nào?” Dạ Thiên Ảnh nói: “Trên ngọn núi nhỏ ở hậu viện, ta thấy rất rõ, đi theo ta!” Kéo la lên chạy về phía Vạn Tượng các, trong miệng lầm bầm: “Chẳng trách không được có người lông lá cướp Ngọc Anh, bọn họ vội vã tăng thêm pháp lực, muốn tranh đấu lớn với vương tử Câu Mông...”

Nhanh chóng chạy vào Vạn Tượng các, thẳng đến vách tường đối diện cửa phòng.

Trên tường kia treo bức tranh Lâm Sơn Thủy, đề tên “Xi Thanh Trinh”, cửa trong bức tranh đóng chặt, hòn non bộ, tảng đá từ mép tường bốc lên mây khói.

Dạ Thiên Ảnh đọc nhẹ chú ngữ, đẩy cánh cửa kia lên, “Két két” lại đẩy ra! Lại là cơ quan của Họa Tiên, khởi đầu lại không phát hiện.” Dạ Thiên Ảnh nói: ” họa cảnh giao hòa với thực tế, quen rồi sẽ dễ phân biệt thôi.”

Họa thông dương xuân tuyết trắng này ở hậu viện, chúng ta đi mau!” Hai người dắt tay đi vào bức tranh, xuyên qua cửa hiên đi qua đình cỏ, đứng trên một tảng đá lớn, ngẩng đầu ngắm nhìn bên ngoài bức tường, đằng nhãn giới mở ra xa, phán đoán trông trái, Đãng rồng càn khôn dường như đã phủ kín trước mắt.

Dương Xuân Bạch tuyết xây dựng trên đỉnh núi, một bên là lòng chảo sông, một bên là bình nguyên, đứng ở triền núi xa xa nhìn đại lục, mẫn mẫn thương không biết mấy vạn dặm.

Giờ phút này Nguyên Dã lên hỏa lực liên thiên, tinh kỳ pháp phối, hai mũi đại quân đã xếp thành thế trận.

Mặt trời mọc lên từ phía đông, ánh sáng đỏ chiếu rọi mũi thương, như dòng nước thép nổi lên sóng máu.

Binh sĩ chưa giao sát khí, một trận chiến này nhất định dĩ thường thê thảm.

Dạ Thiên Ảnh nói: “Hoang nguyên phía dưới tên là Tu La Xuyên, Sí Lân tộc và Mao Nhân tộc đang khai chiến, hàng năm đều có vài lần trở về.” Mẹ đào nói: “Mỗi lần đều leo lên tảng đá xem cuộc chiến?” Dạ Thiên Ảnh nói: “Ta vốn không muốn xem, Diệu bà bà cứng rắn muốn ta quan sát chiến cuộc, nhớ kỹ công thủ biến thành thủ thế., Đối với tương lai học đánh cờ luyện pháp có lợi.” Mi quan nhú chặt, sầu lo nói: “Nhưng lần này trận thế thật lớn, binh lực vượt qua trước kia mười lần! Thường ngày bọn họ đánh một trận mấy tháng, tử thương lấy vạn đề tính, trước mắt quy mô quân trận chưa từng có, không biết phải giết tới năm tháng đó mới bỏ qua.”

Đào Yêu Yêu giơ tay hóng mát, nhìn mặt trời từ từ lên cao, cười khỏ nói: “Ha ha, lúc sắp đi ta đáp ứng các huynh đệ Nga Nghiêu phái, sau khi trời sáng trở về Nghiêu Sơn.

Hiện tại thời hạn đã đến, còn chưa tìm được Ngọc Ngân Đồng,

Nếu chờ hai bên đánh thêm vài năm, huynh đệ trong nhà đã sớm giải tán rồi!” Cảm thấy bức bối, vén tay áo lên nói: “Lập tức để bọn họ ngưng chiến, cái vương tử lừa bịp kia phải không? Ta tìm hẩn tìm kiếm tung tích Ngọc Ngân Đồng.” Dạ Thiên Ảnh vui mừng nói: “Bản lĩnh của Đào đại ca cao cường, nhất định có thể dẹp yên chiến tranh!” Nhìn thấy hẩn trùng mắt nhìn ra ác độc., Hẩn hỏi: “Đại ca, sau khi nguời vào Sát Mộng quốc có ra ngoài không?” Nhìn Đào Yêu Yêu lắc đầu, cười nói: “Vây cũng không cần sốt ruột, cho dù nguời ở lại đây mấy vạn năm, vẫn có thể kịp thời trở về nhà.” Đào Yêu nói: “Lời này nói thế nào?” Dạ Thiên Ảnh nói: “Thời gian của Sát Mộng quốc khác với nhân gian, ở đây qua ngàn vạn năm, trên thế gian này rất có khả năng chỉ qua một sát na.”

Đào Yêu Yêu ngậy nguời trong chốc lát, nhớ tới những gì đã trải qua trong Trấn Yêu tháp, nói: “Ta hiểu rồi! Sát Mộng quốc là Ma giới! Năm tháng so với nhân gian chậm hơn nhiều.”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Không phải Ma giới, tiên nhân Côn Luân sao có thể vào Ma giới? Sát Mộng quốc là họa cảnh, mộng cảnh, thực cảnh tam cảnh hỗn hợp hóa sinh.

Trong mộng qua mấy đời, tỉnh lại chỉ trong chốc lát, tình hình này rất bình thường phải không?” Đào Yêu điên nói: “Người nói là, giờ phút này ta đang nằm mộng sao?”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Tất cả sinh linh nơi này đều đang nằm mơ, nhưng nếu chết trong Mộng Kỳ vực, thân thể thật sự cũng sẽ chết, đây là một trong những đặc hiệu của Kỳ Vực.

Loại hiệu ứng thứ hai là thời gian vặn vẹo, chỉ là bên trong kỳ vực không thể nghiệm được.

Diệu bà bà nói qua, nếu sinh linh ra vào kỳ vực, kéo theo hai bên thời gian co rút xoay chuyển, trải qua năm tháng sẽ sinh ra liên hệ với ngoại giới.”

Bàn tay nhỏ bé của hắn liên tục gõ đầu, huyền bí của Kỳ Vực tựa hồ rất khó miêu tả, suy nghĩ một lát nói: “Ví dụ như tiên nhân Côn Luân, Mao nhân, đều đã từng ra vào Kỳ Vực, bọn họ ở Kỳ Vực qua một ngày, so sánh với ngoại giới hoặc dài đến trăm ngàn năm, hoặc ngắn đến mấy ngày, dài ngắn do sự khác biệt giữa các địa điểm xuyên qua khác biệt.

Chỉ có Họa Tiên mới có thể tự nghĩ ra đường ra, cố định thời gian.

Giống như chúng ta cứ như vậy tiến vào không đi ra, mộng tỉnh lại nhân gian, mới có thể là ngắn ngủi một sát na.”

Đào Yêu Yêu phóng tầm mắt phương xa, cản cờ Thương Nguyên pháp phối, mây chiến dần dần ép thấp xuống, hỏi: “Cảnh vực huyền bí như vậy, lúc trước là ai sáng tạo ra?” Dạ Thiên Ảnh gãi gãi cái ót, nói: “Vậy ta không biết., Câu dẫn vương tử chứng quân quốc gia thật lâu, hắn là biết được nguồn gốc của Tuyệt Mộng quốc.” Đào Yêu Yêu nói: “Được, ta sẽ đi hỏi vương tử lừa dối kia, người về phòng nghỉ ngơi.” Dạ Thiên Ảnh đang đợi đáp lời, chợt cảm thấy có người khẽ vuốt vai, quay đầu lại nhìn, sau lưng lại có một người chết non! Không khỏi ghen hòng nhìn trần trời.

Đào Yêu Yêu nói: “Đừng sợ, ta sử dụng phân thân bảo vệ ngươi, bất kỳ Thần ma quỷ quái nào cũng đều không đến gần được.”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Phân thân pháp? Lại là yêu pháp! Đào đại ca biết bao nhiêu yêu pháp?” Lôi kéo góc áo phân thân, muốn

hắn đi là đi, muốn dừng thì dừng, chỉ là khuôn mặt cứng đờ
ngây ngốc.

Đào Yêu Yêu nói: “Dừng có nói chuyện với phân thân của ta,
thần hồn của hắn không hoàn toàn không nói chuyện với nhau.

Hơn nữa nguyên thân và nguyên thân liên thông, nếu người
quấy nhiễu hắn, ta ở phía xa cũng phải phân tâm.” Dạ Thiên
Ảnh nói: “Biết rồi, ta coi như hắn không tồn tại.

Đào đại ca, huynh mau trở về đi, ta muốn nghe huynh giảng
phụ thân...” Trong lòng hắn nghĩ cực kỳ đúng với phụ thân,
lại sợ trì hoãn sự vụ như vậy, một mực không dám hỏi han gì
cả.

Lúc chia tay mới đề cập, chưa kịp nhận được câu trả lời thuyết
phục, chợt nghe tiếng kèn liên thiên.

Hai nhánh đại quân kia đã xếp thành trận hình, bắt đầu mặt đối
mặt xuất phát.

Đào Yêu Yêu nói: “Cha người Bách Lý Văn Hồ Nguyên là thủ
đề của Ngao Bí phái, ta là sư tôn mới của Ngao Nghệ phái.

Thiên lý nhận tình người chính là đầu, ta chắc chắn đưa người
trở về bên cạnh phụ thân! Nhưng hiện tại tra bắt Ngọc Ngân
Đồng quan trọng hơn.

Nếu người ngại trở về phòng bức bối, ở đây quan sát trận pháp
cũng được.”

Dạ Thiên Ảnh không muốn nhìn đao binh tranh chấp, vội vàng
nói: “Ta chờ người ở phòng kỳ, buồn bức tìm linh tinh nói
chuyện.” bò xuống hòn non bộ, bước nhanh ra ngoài bức
tranh, phân thân đi theo hộ tống.

Đào Yêu Yêu đưa mắt nhìn hắn đi ra khỏi đình viện, bóng
lưng biến mất ngoài cửa viện, lập tức buộc chặt dây lưng, nhảy
khỏi lưng núi, cúi người ẩn đầu mây, từ trong khe hở mây mù
quan sát thế cục trên mặt đất.

Lúc này Tu La Xuyên Trần cát bụi bay lên, chiến vân bao phủ
xuống, quang ảnh vạn vạo lục Ly, hết thấy tựa như trống rỗng
bốc hơi, ẩn vào trong hỗn độn ngưng trọng.

Chẳng biết lúc nào tiếng kèn ngừng lại, gió rít thê lương, lại
giống như ngâm xướng khúc ca.

Hai nhánh đại quân kia vẫn đang chậm rãi tiếp cận, bóng người mờ mờ, chỉ nghe thấy tiếng ồn ào: Chiến xa liền, chiến mã tiêu tiêu, binh khí giáp chạm sát, hội tụ thành lời cuộn cuộn đầy trời.

Bỗng nhiên, sâu trong khói bụi lóe lên ánh sáng, rốt cuộc có thứ gì đó hiện ra hình dáng, từ nhỏ biến lớn, dần dần rõ ràng.

Tầng mây hé ra khe hở, ánh mặt trời chiếu xuống, vật kia bỗng dừng thoáng hiện ra.

Chỉ thấy dải lụa này được trang trí bằng gấm lụa gấm, chính là một khối kim bài lớn ba trượng vuông, chính giữa khảm nạm hai chữ đỏ chấn động tâm hồn, đạo là “Thiên Địa”.

Trong chốc lát khói bụi biến mất, song phương lần nữa tụ lại trận cước, phảng phất như sóng lớn cấp tốc lui lại, đá ngầm hiện ra hết không sót gì.

Kim bài vị “Thiên Địa” kia cao nhất, cột gỗ chống đỡ bên trong một chiến xa cỡ lớn.

Chiến kỳ bên cạnh đón gió phấp phất, phân biệt viết “Ngân Sí Kinh Thiên”, hai loại cờ hiệu “Kim Lân Lập Địa”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Ngân Sí, Kim Lân, Kim Lân, chắc là quân đội của “Mí Lân tộc”.” Lại xem quân chủng bên dưới cờ, đều là khôi giáp sáng rỡ, cầm trong tay đao kiếm trường thương, nhưng ngoại hình lại thiên kỳ bách quái: Hoặc đầu mọc xúc giác, hoặc miệng mang vũ khí, hoặc mắt mọc mắt kép, đại bộ phận mọc ra sáu tay chân, cực giống như ngư chu phong mã tử kim quy tử các loại.

Đội kỵ binh phía trước cổ dài nhỏ cự thú, trước ngực hai thanh đao giơ lên, tựa như là con bộ ngựa phóng đại vạn lần! Đào điên ám đạo “Ní Lân tộc” là loại trùng biến thành!” Một ý nghĩ vừa mới sinh, bên kia Mao nhân quân đánh binh khí, đám ngực hô to, chấn động đến mức da đất run rẩy run rẩy.

Tiếng cổ vũ kinh thiên động địa, phân biệt cẩn thận là “Người a! Người!” khẩu hiệu!”

Nhưng hung bạo có thể so với dã thú rít gào, nào có nửa điểm thanh âm nhân loại ngữ gì.

Đám mao nhân cười chiến mã, tay cầm mâu đá, chỉ thẳng
“Thiên địa” của Vũ Lâm tộc, “Người, người!” gầm thét từng
con sóng cao hơn một con sóng.

Đào Yêu Yêu mơ hồ hiểu ra một phương là trời đất, một bên
là người, thiên địa người cùng chuẩn bị! Chẳng phải là cầu
thành một thế giới hoàn chỉnh sao! Thiên địa đánh nhau với
người khác, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.” Chính cảm
thấy mới lạ, Mao Nhân quân đã vạn vó hăm hở, dẫn đầu trùng
kích vào Vũ Lâm tộc.

Sí Lâm quân ổn định bất động, đợi địch kỵ vọt tới trước trận
năm trăm bước, hàng sau bài xuất mấy ngàn môn đại pháo,
“Bộp bộp bộp” oanh oanh, đạn pháo nghênh đón địch thế bay
vụt.

Ngày thứ mười lăm thăm dò trùng trận vào hoả quan là năm.

Người lông tóc tiến về phía trước ước chừng năm sáu vạn, tất cả đều là kỵ đội, mỗi một kỵ binh cách xa nhau mười trượng cự ly.

Ở giữa là bộ binh dị chủng, từng cái từng cái xương khớp tấp nập, áo rách giáp nát, vung vẩy binh khí âm lãnh, như khói nhẹ nhanh chóng xông tới đâm.

đạn pháo đánh cho nổ tung, bộ binh thịt nát xương tan thành từng đám, ngay cả binh khí cũng hóa thành gió âm, u minh nghẹn ngào ô ô nghẹn.

Đào Yêu Minh tỉnh ngộ: “Những bộ binh này là âm hồn! Hồn phách của người chết tạo thành, bị Tán Hồn đại pháo của Sí Lân tộc đánh tan!”

Lúc này kỵ binh lông người chạy như bay đến tiền trận, ỷ vào thể phách hùng tráng, hỏa lực khó làm thương tổn đến da cốt nó, nâng trường mâu lên chỉ cố mãnh liệt hơn.

Kỵ sĩ Sí Lân làm từng bước, trước sau dựng thẳng lên tầng tầng khiên cứng hình vuông, hình dáng kiên cố, ở giữa thủng ra lỗ thủng rộng trăm thước, dùng tiểu đội binh mã xuất trận nghênh chiến.

Chính như binh pháp của cháu trai Côn Bằng ghi lại hình dáng “Bình”, tránh chỗ hư nhược; người đảm nhiệm thế, như chuyển Mộc thạch”

Tư thế đội kỵ binh người lông lao tới như nước lũ điên cuồng trút xuống, tự nhiên khảm vào bộ vị yếu nhất của đối phương.

Sí Lân quân trận thuận thế dời vị trí, chuyển động thật sự lên, lỗ thủng nhanh chóng di động về phía sau, mang theo Mao Nhân quân chuyển động, giống như mắc bẫy lên cự mãng cuồng dã.

Kỵ sĩ Sí Lân ở bên ngoài quân trận, xếp thành vòng tròn to lớn, nhanh chóng quay ngược lại, lá cờ tách ra, hiện ra trận địa bộ binh chính tề ở bên trong.

Đào Yêu Yêu nhìn đến nhập thần, cảm giác hiếu kỳ càng ngày càng mãnh liệt.

Chỉ thấy bộ binh tổng cộng sáu mươi bốn trận, mỗi trận ba vạn binh tốt, đội ngũ chiều dài chênh lệch, nghiêm nhiên xếp thành hình vẽ dịch kinh sáu mươi bốn quẻ! Tầng ngoài chuyển đến phương vị Cấn Quái, chợt hướng vào phía trong lõm xuống, kỵ sĩ Sí Lân nghênh địch lui về phía sau, đuôi người lông lá theo đuôi đánh, đồng loạt xông vào bộ binh Cấn Quái trận trận.

Đào Yêu Yêu thấy thế thâm kinh hãi nói: “Từ Cấn vị biến thành, đây không phải Chu Dịch, mà là Liên Sơn Dịch cổ đại!”

Thượng cô “Liên Sơn Dịch” thịnh hành, cùng Chu Dịch, Quy Tàng được xưng là Tam Dịch, đều là bói toán số trời, hóa hung chuyển cát kỳ thuật.

Từ sau chu đại liên sơn dễ thất truyền, thế gian chỉ còn sót lại bản vẽ Chu Dịch Lưu lại.

Đào Yêu Yêu ngộ sâu sắc huyền môn ảo quyết, vừa thấy liền biết ngay đấy, suy nghĩ “Trên đời” Dịch Lý đều được Cấn Quái thôi diễn, Liên Sơn Dịch lại bắt đầu từ Cấn Thuật, Cấn Giả Sơn, theo cái tên này, không biết tiếp theo diễn như thế nào.”

Chỉ thấy kỵ binh người lông lá mạnh mẽ đâm tới, thương kiếm hai bên đâm chọc, tình thế hiểm trở, giống như đường núi kẹp giữa nguy nan vậy.

Mà phía trước lực cản khá nhỏ, kỵ binh người lông ngựa giục ngựa phi như bay, phảng phất như thiếu tráng giả hiệu thắng, Thuận Sơn đạo một hơi xông thẳng lên đỉnh núi.

Đỉnh Cấn Quái là trọng binh năm ngàn trường thuận, sóng vai sát cánh ôn thủ, tượng trưng địa thế hùng hậu thạch nặng nề trên đỉnh núi.

Người lông lá xông về phía trước, tiền ngăn càng dày, lực xông càng mạnh, hai thế tấn công lẫn nhau vẫn là làm cho người lông chiếm thượng phong, trong nháy mắt đem thuận binh xông ra ngoài.

Đào Yêu Yêu thâm nghĩ “Mao nhân sắp xui xẻo rồi! Cấn Quái chủ dừng lại, đến đỉnh núi phải dừng bước lại nghỉ ngơi, để ổn định căn cơ.

Nếu không thu bước trực tiếp xuống núi, té vào vực sâu là xong đời!”

Quả nhiên người lông tóc phóng ngựa bạt cương, chạy rất nhanh vào quẻ thứ hai.

Chỉ nghe trống trận ngân vang, Sí Lân Bình phát ra tiếng kêu, trường thương đồng loạt xuất ra, chiếu sáng ánh sáng mặt trời, phảng phất trong tiếng sấm sáng lên vạn đầu thiểm điện.

Đào Yêu Yêu nói thầm “Liên Sơn đệ nhị là Chấn quẻ! quẻ thứ hai công kích mãnh liệt, thế như lôi bạo!”

Đúng lúc đội kỵ binh lông lá thế tiến giảm, hậu lực chưa sinh, đột nhiên gặp bộ binh Sí Lân cầm thương vây quanh, giống như người chạy xuống núi trượt chân rơi vào vực sâu, vừa mất địa lợi, lại gặp thiên thời đột biến, gặp phải khốn Ách đầu óc choáng váng, Mạc biết đường ra ở đâu rồi.

Nhưng người lông lá ý chí chiến đấu cực kỳ dồi dào, mặc dù đã xuống ngựa hơn phân nửa, những người còn lại đều thúc ngựa xoay quanh, vung vũ khí hung ác chém đập.

Lưỡi búa mũi mâu kia toát ra ngọn lửa, hiển nhiên là thêm vào pháp thuật.

kỵ sĩ Sí Lân quân kỵ sĩ kỵ binh khó chống địch, bị thiêu chém giết mấy đội nhân mã.

Đội kỵ binh Sí Lân lập tức rút lui, thương binh lại dậm dậm dậm dậm.

Trong nháy mắt ngựa hí người rống, thi hài bay ngang, chiến trường hóa thành vòng xoáy thiết huyết sôi trào.

Đào Yêu Yêu nấp trong mây thẳng thoát vì phạm, suy nghĩ đáp ứng Dạ Thiên Ảnh dẹp yên chiến đấu, nhưng chiến trận biến hóa thành diệu chỉ của Huyền môn, lại không nỡ mất đi cơ hội quan sát lần này.

Chính đang ủy thác quyết định, đột tấn công thứ hai của mao nhân triển khai, mười vạn kỵ binh vươn cánh tay, hai tay cùng vung rìu ngắn, chỉ dùng hàm răng cắn vào bờm ngựa.

Chạy đến tiền tuyến bỗng nhiên ngừng đầu, bờm ngựa kéo chặt, trong miệng ngựa phun ra lửa nóng hừng hực.

Đào Yêu Yêu tập trung thị lực quan sát từ xa, lòng dạ người lông tím nhạt, như con Tử Minh trong lòng bàn tay Dạ Thiên Ảnh, âm thầm suy nghĩ “Mỏ ngựa phun lửa là tiên pháp của Côn Luân phái, Mao Nhân tấn công tới ăn qua Tử Đình Ngọc Anh.”

Sí Lân tộc dựa theo biện pháp ứng đối, tường Thuần lọt lỗ thủng, đội ngũ vòng tròn, dẫn quân địch từ Cấn Vũ quân vào trận.

Mao nhân thật đúng là đi vào vết xe đổ, tiến vào vòng tròn Cấn Quái, chỉ vì tiếp ứng đồng bạn bị nhốt lúc trước, hồn nhiên không để ý tới đối phương dùng chiến pháp cỡ nào.

Bọn họ thân thể khỏe mạnh hung hăng, tay múa binh khí Liệt Hỏa, mỗi người có chiến lực siêu địch thủ mấy lần, trước đó gót sắt ngăn cản người ngăn cản là vô địch, kỵ sĩ bộ ngựa của Sí Lân quân xếp thành hàng bị tiêu diệt, lá chắn binh liên tục đổ, Cấn Quái thất linh bát lạc.

Ngay cả Chấn Quái phương trận cũng khó chống đỡ, Trường thương binh cả người khói lửa, trong hoảng sợ thúc đẩy mọi người chà đạp lẫn nhau.

Kỵ binh Long nhân như gió lốc, như Sát Thần, quét tháo lược sát, lưỡi dao sắc bén hướng lệ khí lan tràn, tạo thành một mảnh tử vong và khủng bố.

Bỗng nhiên cánh Lân quân cờ xí tung bay, phía dưới lá bài “Thiên địa” có thanh âm hô to: “Đoái trận tiền nghênh đón, hóa hại thành lợi!” Trận hình ứng thanh âm mà biến, Cấn Chấn nhị trận chuyển dời, ba vạn binh sĩ vẩy sừng lá tay cầm khiên tròn cương đao, nghênh đón người lông chim thẳng tiến lên!

Phía trước xếp hàng nhượng bộ làm âm Quát, xếp sau chặt chẽ thành dương cương, vừa vặn sắp xếp thành hình thức Đoái quẻ.

Đoái Quái chủ điều chỉnh, kiêm cả hiệu ứng thu nạp hợp thông, âm lãnh hư ảo ở phía trước, dương cương thực mà sau, so sánh trên hồ nước cứng rắn mà thôi.

Lân binh cánh của Âm Quát xếp thành đơn tuyến, quân địch xông tới gần thuận thế uốn lượn, uốn éo, phảng phất sóng gợn

do tảng đá lớn nhảy xuống hồ, sau đó nhanh chóng xếp thành nguyên trạng, tụ tập tiến vào khe hở lui, không biết trải qua bao nhiêu khổ luyện mới ăn ý này.

Người lông lá phảng phất lâm vào vũng bùn, muốn tìm cường địch quyết chiến, nhưng chung quanh chỗ đều mạnh, khắp nơi lại không mạnh; muốn tìm đường phá vòng vây, bốn phía tất cả đều là khe hở, lại không thể nào tìm chuân cửa vào.

Tuần tra qua lại, tức giận nhét đầy lồng ngực, kỵ binh người lông lá nhìn muốn phát điên lên rồi.

Dây dưa giữa chiến đoàn di chuyển về phía sau, nơi đó sáu tầng trọng binh liệt kê thành Dương cương, trung bộ ngăn cách không gian, vây quanh người lông lá xông trận đợt thứ nhất.

Mấy vạn kỵ binh này cũng bị đội hình Sí Lân quân “Lân Thủy” quấy nhiễu, muốn tử chiến mà không được, lửa giận cùng chiến lực đồng thời tăng vọt.

Thời gian dần trôi qua, người lông lá hai bên đều hướng Dương Cương tới gần, đợi đến khi mũi mâu chạm đến khiên cứng, rốt cuộc gặp phải cứng rắn bộ hạ có thể phát lực trùng kích giết chết.

Người lông lá tinh thần đại chấn, rống lên điên cuồng đánh đập.

Cánh Lân Viên Thuần binh bỗng nhiên phân tán, đập lớn dùi trống mở ra, bỏ mặc hai nhóm quân địch đón đầu va chạm vào nhau.

Lông nhân đều đỏ mắt, đâu phân biệt được đối diện là địch hay là bạn, chiến lực tích lũy lâu dài tận tình phát tiết, chỉ mong lúc sắp chết lại xông về phía trước thêm nửa thước.

Trong chốc lát hỏa đăng phủ rơi xuống, Mao Nhân tự giết lẫn nhau, huyết nhục tung tóe, hoặc người có tri giác muốn kéo ngựa rút lui, đều bị cánh lân binh trường thương bức lui, phảng phất như đá bờ sông cuốn sóng nước lao nhanh về rãnh mương cản lại.

Đào Yêu Yêu chỉ thấy mà hoa mắt chóng mặt, liên tục khen: “Hay cho trận pháp! Hay cho trận pháp, hay lắm!” Linh cảm trong lòng dâng trào, ngộ được tinh nghĩa của pháp quyết Thần Mộc Giáp.

Sau khi Trần Yêu Tháp trải qua nguy hiểm, hấn lấy được Thần Mộc Giáp nhập thể, vận dụng tùy tâm sở dục, nhưng đồ văn cổ đại trên giáp hoàn toàn không nhận ra, nguyên lý càng không hiểu rõ lắm.

Thần Mộc Giáp lấy Thiên Vương Thuần công pháp phụ trợ, như thế nào kháng ngự địch tập kích, như thế nào hấp thu thương tổn, như thế nào chuyển hóa thành pháp lực của mình, đào linh chính là có thể sử dụng không thể nói lời.

Kim Quan kỳ trận biến hóa ám hợp hóa hại thành lợi, mới biết Thần Mộc Giáp là do Viễn Cổ Dịch lý lý sáng chế tạo.

Trận đội ngũ mỗi lần chuyển đổi khép mở, đều kích khởi văn tự sâu tàng cốt văn tự, như nước suối nhẹ nhàng chảy qua tâm cảnh.

Tình trạng này, vừa vặn là mãnh tướng có thể chinh chiến theo quán tính, ngẫu nhiên nghe được người bên ngoài đọc lên binh thư, bình sinh chiến lệ nhận được xác minh.

Lại giống như những lão thợ thủ công mù mắt không biết gì, kinh nghiệm phong phú cuối cùng cũng nhận được bút kí lục, dùng phương thức bất khả thi của bản thân biểu đạt tường tận.

Thế ngoại tu đạo giảng đạo: “Tín tình giải hành chứng thứ năm: Tín đại đạo, phát hoành nguyện, giải pháp lý, hành thực công, chứng toàn bộ thực hư.

Hai bước sau cực kỳ đáng quý, thực công và Pháp Nghĩa Tướng Ấn, huyền cơ chứng minh thông, loại vui sướng đó thật sự không cách nào dùng từ ngữ để hình dung.

Người lông lá xung phong liều chết đã lâu, hung tính như vĩnh viễn không ngừng, cho đến khi số lượng giảm đi bảy tám phần, mới biết người đầu là người nhà mình, vội vàng ghìm cương đội ngũ, kéo tàn binh bị thương tìm đường chạy ra ngoài.

Vào thời khắc này, Sí Lân quân nhân cơ hội phát động tổng công.

Lấy vây, tan, tan, tan bốn trận cùng nhau áp, bao phủ người lông vào trong.

Bốn loại trận pháp này đều lấy Khảm Quái làm cơ sở, khả năng chủ thủy lợi, thủy có thể khắc hỏa khắc hỏa.

Mao nhân lực suy khí giảm, liệt hỏa binh khí uy lực giảm nhanh, càng khó chống đỡ trận thế lớn của địch.

Chỉ thấy cánh lân binh tiến nhanh như nước chảy bình Dương, người lông chim xuống ngựa như sóng đánh bờ.

Đào Yêu Yêu ở trên trời vò đầu bứt tai, trong lòng do dự “Cứu trợ người lông? Hay là lại nhìn trận pháp một lát?” Mắt thấy binh trận vây kín, người lông lá sẽ bị tiêu diệt hết, thầm nghĩ “Để hai bên đình chiến, ta đã đáp ứng Dạ huynh đệ!” một ý nghĩ chuyển qua, lúc này vận khí phát công, Phục Nhu Thiên Vương Thuần chia làm ngàn vạn, vô thanh vô tức truyền vào trong cơ thể binh sĩ hai tộc.

Lần này tình hình chiến đấu đã thay đổi hoàn toàn, Thiên Vương Thuần trong người, thương đâm đao chém đều vô dụng, chiến đấu giữa song phương trở nên như trò chơi.

Càng có đông đảo người lông lá từng dùng qua Ngọc Anh, bên trong ẩn chứa chân khí Côn Luân, sau khi lẫn vào Thuần Dương chân khí dẫn đến khí huyết hỗn loạn, nhao nhao thoát lực mà ngã xuống.

Sí Lân quân ứng biến nhanh chóng, cờ hiệu chủ tướng lay động, dưới lệnh bài thiên địa hô to: “Trời buộc tay động thủ!” Lập tức hơn vạn binh sĩ tay cầm dây thừng chạy ra, sáu chân nhấc lên hạ xuống, nhanh chóng trời chật địch thủ ngã xuống đất.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Gặp chuyện nên quả quyết, trí mưu vượt xa người lông!” Bay xuống sân, tay áo hất lên, gió lớn thổi bay cánh tay trời buộc, lại nhảy lên đỉnh Thiên Địa bài, kêu to: “Ai là lừa dối vương tử!”

Bên cạnh cột gỗ chống lên Thiên Địa lệnh, đứng đầy một vị tướng lĩnh nón vàng giáp vàng, bên má mọc ra bốn cái râu lớn, diện mạo có vẻ dữ dội mãnh, eo bụng mảnh mai lại lộ ra ý vị nữ thể.

Sí Lân quân hành động chống lại biến trận địch, toàn bộ do viên đại tướng này phát cờ chỉ huy, lúc này chợt gặp biến cố kỳ dị không sợ, lệnh kỳ chỉ hướng Đào Yêu điên cuồng nói:

“Bắn tên!” Dưới xe truyền lệnh binh thối kèn lệnh, khoảnh khắc dây cung rung minh, vạn tiễn đồng loạt bắn ra.

Đào Yêu Yêu nói: “Oa, xông về ta!” Lăng Không cười mây, bay lên giữa trời, hai cánh tay giơ lên cao.

Một cỗ quái lực không thể kháng cự cuốn sạch đại địa, tiễn chi bắn ra đều bị dẫn về đám mây, tiếp theo ném thương, Toa Tiêu, trường kích đoản kiếm cũng bay mất.

Sí Lân binh không bắt được, thiết chế binh khí đều rời tay, thậm chí ngay cả vỏ đao hộp kiếm đều rời thân bay lên bầu trời.

Đào Yêu Yêu thi triển “Tụ Thiết Thuật” của Thiết Thú Vương, vung tay đã đem Bách Vạn Sí Lân quân cướp đi giới hạn.

Thực Thiết Thú Vương kia tên là ” Thao Mạch”, trời sinh tính thích ăn sắt thép, luyện yêu pháp chỉ có thể thu thiết khí, đào yêu chết non sử dụng uy thế tăng gấp bội.

Chỉ thấy đao thương kiếm kích liên tục phiêu phù, giống như tạo thành một tầng Thiết Đỉnh cho thương khung.

Sau đó, Đào Yêu Yêu gia tăng pháp lực “Tụ Thiết Thuật”, hai tay ôm vào bên trong, thiết khí đầy trời kịch liệt co lại, phảng phất như bị cái lồng khổng lồ ép xuống, một mực co lại thành quả cầu sắt.

Đào Yêu Yêu hét lớn một tiếng: “Xem ta đây!” Vạn tí kinh lực đẩy mạnh, quả cầu sắt từ trên cao bay xuống, mang theo xu thế vạn quân đập về phía Vũ Lân quân trận!

Lần thứ mười sáu, phá thiên quân hởi căn mầm một cái.

Trăm vạn kiện thiết khí ngưng tụ thành quả cầu, xu thế hạ xuống đủ có thể phá núi đảo hải.

Các binh sĩ Sí Lân nhìn mà ngây người, cự vật bay xuống đầu, lại như tượng đá không tránh không né.

Vẫn là chủ tướng dưới kim bài thấy thời cơ nhanh nhất, vung cờ hò hét: “Tránh ra!” Nhưng thế tới của thiết cầu cực mạnh, trong lúc bất ngờ sao có thể trốn được? Bóng đen bao phủ trong sóng khí cuộn cuộn, chủ tướng thét lên chói tai, lăn vào trong xe.

Mắt thấy tại kiếp nạn khó thoát, trên trời loé lên bóng người, Đào Yêu bay đến nâng đáy cầu lên, thiết cầu nhất thời lơ lửng giữa không trung.

Sí Lân binh toàn bộ ngừng thở, đã thấy Đào Yêu thu tay trái lại, tay phải nặng nề, giống như kỹ thuật bán nghệ nhân chơi đùa.

Ánh mắt đám binh tướng như bị dây nhỏ buộc lại, theo cánh tay hần duỗi thẳng, dời lên trên từng chút một.

Bỗng nhiên Đào Yêu Yêu kêu lên: “Nhìn ta biến ảo thuật!” Cánh tay trái sử dụng “Thôi sơn trùy” đẩy ra lân binh, thanh xuất một mảng lớn đất trống, tay phải vung mạnh ném mạnh, thiết cầu “Ầm ầm” đập xuống đất, bụi đất bay lên chấn động mạnh, ném ra một cái hố sâu rộng chừng nửa dặm.

Đào Yêu Yêu quát lên: “Còn đánh với ta nữa không?” Hần đứng thẳng trên Thiên Địa bài, xoay quanh vạn người phía dưới.

Binh sĩ cánh vẫy sớm đã chấn ngã cả mảng lớn, ôm đầu không thể đứng dậy.

Kim giáp tướng kia kinh ngạc hỏi: “Ngươi là người phương nào?” Đào Yêu cười nói: “Nghìn sư tôn đào thoát, đừng nói với ta ngưỡng mộ đã lâu, ngươi chưa từng nghe qua tên tuổi Nga lang phái.” Kim giáp tướng như sấm sét điếc tai, ngây

ngốc nửa thuần nhảy lên., Hô to: “Tiên sư Ngao nha! Tiên sư Ngao hàng lâm Sát Mộng quốc! Chúng ta được cứu rồi!” Hô mấy cái bìa đá liền bái, miệng hô: “Tứ Mã Lưu Ly quân thống lĩnh Thu Điền thành, tham bái tiên sư Nga Phản!” Binh sĩ phụ cận theo chủ tướng quỳ lạy, đông nghịt như gió táp cỏ lay.

Bọn họ biết Thiên Nga Xi phái.” hỏi: “Người không phải là câu dẫn vương tử?” Lưu Ly Nghiêu nói: “Câu dẫn vương tử chương quốc nhiếp chính, sống ở kinh đô Thái Bạch thành.” Đào Yêu Thiên dẫn ta đi gặp hấn thử xem?” Bốn chân trên Lưu Ly Đình đan chéo nhau, làm lễ nói: “Mệnh lệnh của tiên sư, mặt tướng cần tuân!” Đang lúc trò chuyện, tiếng gào thét phương xa như sôi trào, Nhân tộc lông vàng phát động đợt công kích thứ ba.

Vừa rồi mây sắt che trời, vật nặng rơi xuống đất, thiên địa kịch biến khắp nơi truyền khắp Tu La Xuyên.

Nhân tộc lông lá lại bắt vì sở động, đại bộ đội vững vàng tiến về phía trận địa địch.

Đầu lĩnh vùng cờ huýt, chiêu mộ bại binh trọng chinh quân thế, một lát sau chống đỡ đến tầng ngoài của Lân tộc, bùng yết hầu phát ra tín hiệu tiến công —— “Người da, tiếng la hét của người ta đình tai nhức óc, hai mươi vạn binh mã dừng mãnh tiến lên, âm hồn bộ binh sau đó yểm giết, như nước lũ xông phá bờ đê tràn về phía Điền Dã Đào.

Đào Yêu Yêu âm thầm nhíu mày, thầm nghĩ “Người lông lá liều mạng chém giết, quả thực còn hung ác hơn cả dã thú.” Bởi vì rất nhiều người lông có chân khí Côn Luân, xung đột với chân khí Thuần Dương, thêm vào Thiên Vương Thuần sẽ làm hấn bị thương, cho nên trước đó đã thu hồi Thiên Vương Thuần.

Giờ phút này hai quân cận thân vật lộn, chiến cuộc lại thay đổi phức tạp kịch liệt.

Binh sĩ Sí Lân không có quân giới, liền dùng răng dài sắc bén nghênh địch.

Kẻ dũng mãnh điều khiển Đường Lang bay lên, từ trên cao hướng về phía người lông lá khởi xướng phản công.

Đào Yêu Yêu quay lại nói với Cố Lưu Ly: “Đánh kỳ hiệu bảo người của người dừng tay!” Lưu Ly lúng túng nói: “Ta...”

Không chờ nàng đáp ứng thành thật, Đào Yêu Yêu nhảy đến đám mây, thả ra Thiên Vương Thuần đứng ngang giữa hai quân, phảng phất dựng lên một bức tường thành dài vô hình.

Trường mâu lợi phủ mượn khoái mã xông tới, mạnh mẽ đâm vào trên thân thuần, lực đạo đều bị phân tán thu nạp.

Nhưng mà Thiên Vương Thuần ở trên người lúc không thể phá vỡ, cách người thiết lập hơi thiếu nghiêm mật, mặc dù có thể triệt tiêu lợi khí tấn công mãnh liệt, lại khó phòng bị quỷ chiêu tiềm ẩn kích.

Một đám âm binh theo gió nhẹ nhàng, che giấu sát khí xuyên qua thân thuần, gần sát địch nhân mới bạo khởi lên, hoặc giết hoặc bắt, tiêu diệt vảy binh bay trên không hầu như không còn.

Một phương khác, bên trong Sí Lân quân lệnh kỳ liên tục truyền, kỵ sĩ chia ra hai phần, sáu mươi bốn quỷ phương trận cùng tiến lên, bày ra tư thế cùng địch quyết chiến.

Đào Yêu Yêu bay trở lại chiến xa quát: “Gọi các người dừng đánh! Lỗ tai bị điếc sao?” Lưu Ly Tuyên lúng túng nói: “Đúng... đúng! Nhưng đại ca ta bị người lông lá bắt đi rồi!” Anh trai ngươi à?” Lưu Ly lúng túng nói: “Đại ca của ta Mang Vũ thống lĩnh phi nhận cười quân, sinh ra linh căn cực phẩm thượng đẳng trong nước.

Hắn nếu như thất thủ trong tay địch thủ, thân tộc quốc gia bị hỏng... Ta làm sao có thể gặp Vương gia! Ta, ta nhất định phải cướp về đại ca!” Trong tình thế cấp bách nghẹn họng tiếng kêu tê, hai mắt to bao bọc nước mắt long lanh trong suốt.

Đào Yêu Yêu động lòng lang dạ thú, thân tình trung nghĩa dũng mãnh đủ cả, Sí Lân tộc loài trùng nào, rõ ràng là phẩm tính của nhân loại!” Ngược lại người lông lá hung tàn thô bạo, không thua kém dã thú bao nhiêu, thật đáng hận đáng hận.

Đào Yêu Yêu nói: “Người truyền lệnh thu binh, ta đi cứu đại ca ngươi!” Lưu Ly Kiệt khóc lóc nói: “Đa tạ tiên sư.” Cờ lay lệnh ngừng binh trận, nhưng nhân lúc này, người lông đã xông vào đội Sí Lân kỵ.

Âm binh trắng trợn tàn sát, thi thể Sí Lân quân phơi thây khắp nơi.

Đào Yêu Yêu cấp truyền Thiên Vương Thuần lên người Sí Lân tộc, tiếc rằng âm binh cực kỳ gian xảo, đã sớm chuẩn bị có dây thừng, chuyên chờ đến lúc tay không sử dụng.

Trong chốc lát mạng lưới ảnh liên thiên, từng đàn lân binh bị bắt giữ và lôi đi.

Sức chiến đấu của Đào Yêu Yêu mạnh tới cực điểm, điều giải kinh nghiệm phân tranh còn kém xa, cộng thêm tình hình trận chiến thay đổi trong nháy mắt, cừu hận hai tộc xâm nhập xương cốt, xung đột giống như lửa hoang cháy trên đồng cỏ, nơi này vừa dừng lại phía khác lại nổi lên, cho dù có thiên nhân vạn tay cũng khó bình ổn lại.

Trong lòng hấn phiến muộn, đằng vân bay lên mây xanh, ra khỏi vũ trụ vạch xuống một cái, vẽ ra một cái rãnh dài nối liền Bình Xuyên.

Mao nhân kỵ binh tính tình hăng hái, xếp thành hàng ngũ vào trong rãnh, cả người lẫn thi cốt đều không còn, cả người lẫn thi thể đều không còn.

Người phía sau không hề sợ hãi, vẫn như thường vọt thẳng không lui, rất có ích cho sự tàn nhẫn của việc trải bằng con đường phía trước, nhưng rãnh sâu không thấy đáy, Thái Sơn dồi đến cũng khó lấp bằng.

Đào Yêu Yêu giang rộng tay, thần lực phát ra như cuồng phong quét lá rụng, đẩy người lông ra khỏi rãnh, tung người bay đến trước quân đội, phẫn nộ quát: “Thật dũng mãnh đấu tàn nhẫn phải không? Giao lại dây đầu với ta!”

Người lông lại không còn tiến lên nữa, đồn dập ghìm cương ngựa quay về, trong trận truyền ra tiếng gõ gõ “Bang bang”, hình như là phương thức truyền đạt quân lệnh của bọn họ.

Tâm niệm Đào Yêu Yêu khẽ động, thâm vận thần thông dò xét, phân biệt rõ ràng thuộc hạ của Mao Nhân Quân: Cũng chia cấp độ trước sau, nhưng các bộ lạc phân tán liên tục, âm binh du đãng khắp nơi, xa xa không bằng Sí Lân Quân chinh đồn trang nghiêm.

Chỉ có phương vị trung quân đề phòng nghiêm ngặt, năm ngàn tinh kỵ binh bày vòng cảnh giới, là chỗ yếu hại cho toàn quân.

Đào Yêu Minh thầm nghĩ: “Bắt giặc trước bắt vua, chủ soái nhất định phải ở trung quân, hàng phục thủ lĩnh của bọn họ là dễ dàng rồi.” Thừa phong giá vũ khí, bay vào trung tâm kỵ trận, đã thấy bên trong dựng lên mấy trăm cái nồi đất thố, vô số người lông lá quần nổi chạy đi, tay cầm bồn thổ bát...

Trong nồi đầy nước lạnh, bên nồi tràn ra tử khí nhàn nhạt.

Có chút lông lá tay cầm ống trúc, đang cầm bột phấn màu tím đây vào trong nước.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ một chút, giật mình hiểu được “Trong nước trộn Tử Đình Ngọc Anh!” Quả thấy binh sĩ mặc Đẳng Giáp đứng bên cạnh nồi, dùng gáo gỗ múc nước lần lượt phân phát, dẫn đến Ngọc Anh Tiên Thủy, Mao Nhân uống một ngụm lớn, rất nhanh đầu chí kích động, thể phách rõ ràng tăng cường.

Hoặc là có người nhỏ bé yếu ớt, thương binh từ tiền tuyến chạy về, uống nước cũng biến thành hùng dũng oai vệ hiên ngang, vỗ ngực gấp muốn ra trận.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Người lông lá bị được lực tiêu diệt bản tính, không nói đến việc biến thân thành chiến thú, ngay cả đám trẻ con như Thiên Ảnh, tiểu hài đồng đêm đó cũng không buông tha, thật có thể nói là phát rồ đến cùng rồi.”

Trong lòng thầm nghĩ, đẩy mây mù ra nhảy vào trong quân, hai chân như đạp lên bánh xe gió lửa, vòng quanh đá bay vòng, chớp mắt đã đá nát hơn trăm cái nồi lớn, tiên thủy rơi xuống đất không còn sót lại chút gì.

Vệ binh thủ nô nồi kinh sợ hét lên, đang đợi phía trước vây công, chợt nghe sau lưng chùy gõ gõ mạnh một cái.

Vệ đội nhanh chóng co rút vào chỗ thích hợp, giờ mâu làm tư thế ngăn địch.

Ở trung tâm vòng tròn, ba bốn mươi người tóc dài gõ gõ chùy gõ, từng người bộ ngực nhô lên, eo mông béo tròn, nghiêm nhiên là “Nữ” trong đám người mao nhân tộc.

Sau đó một con tuần mã sừng sững, một cây bạch cương bông bênh, khí phái của chủ soái đại quân thập phần bắt mắt.

Đào Yêu xa xa nhìn thấy, hướng về phía kỵ binh kia hô: “Người là đầu lĩnh lớn của Mao tộc sao? Vì sao lại đánh trận với Sí Lân tộc?” Nhìn kỹ vào, trên lưng ngựa cuỡi một lão mao nhân, lông trắng đỉnh đầu đã trụi lủi, lưng còng uốn lượn, một bộ da giòn già giống như da thông cốt đứng thẳng.

Cái này đại xuất đào cờ ngoài dự kiến, hẳn vốn cho là người lông lá tôn sùng bạo lực, thủ lĩnh tất nhiên uy mãnh hùng tráng, nào ngờ là một lão gia hỏa gầy yếu như vậy.

Đang cảm thấy nghi hoặc, lão mao nhân “Ha ha” thét dài, quyền trượng trong tay giơ lên, đầu trượng khảm chặt một cái đầu côn trùng, con mắt đen sì càng hiện ra dữ tợn.

Kỵ binh hai bên theo âm thanh vang lên tập trung, nhân thủ lão mao trượng vung xuống, chợt rống lên: “Hùng Trảo trại chủ, lên đây!” Đào Yêu Yêu vui mừng nói: “A, người biết nói chuyện, cuối cùng cũng có người nói chuyện được tiếng người khác!” Hướng về phía lão mao nhân bay đi, trường mâu đâm thẳng đến, nổ đá bắn loạn, lại có người lông đỏ cao lớn khắp người bỏ nhào tới, hai bàn tay to lớn rộng như tay gấu, trảo nhọn quay quanh lõi quang, chính là cái gọi là “Hùng Trảo trại chủ” điên cuồng đánh vào mặt Đào Yêu Linh.

Đào Yêu chỉ gảy nhẹ ngón út, kinh khí hơi phát, nhất thời thạch phi mâu đứt đoạn, Hùng Trảo trại chủ ngã vào đống mâu gãy, không còn sức nhúc nhích nữa.

Đào Yêu Yêu chậm rãi bay tới gần, còn muốn nhìn thấy người lông có chiêu số rất hung ác.

Lão mao nhân cảm thấy kẻ địch đến mạnh mẽ dị thường, quyền trượng giơ cao nói: “Tản ra!” Chợt mặt lộ vẻ nóng nảy, hô to: “Lang Nha, người đừng đến!”

Một người cuỡi lao vùn vụt tới, lông lá lập tức vừa người nhảy lên, giương tay nhào lên giữa không trung, ôm lấy hai chân Đào Yêu Yêu cản, giữa răng có điện quang quán quanh, giống như móng vuốt lôi điện của Hùng Trảo trại chủ.

Người lông lá chung quanh noi theo, kẻ như ma thân bay nhào tới,

Đào Yêu Yêu lên cao, tiếp tục tới gần người lông tơ. Thế nhưng bóng người càng nhào tới trước càng nhiều, binh sĩ Lông Nhân tranh nhau chen lấn, giống như muốn dùng thân thể như lão mao nhân dựng lên một bức tường cứng rắn chắn trước người.

Đào Yêu Yêu buồn bực “Lão mao nhân này có tác dụng gì, đáng giá bọn họ liều mình bảo vệ như vậy?” Dưới thân vang lên lách cách, người lông kia ôm chân hắn, răng gặm loạn trên khiên Thiên Vương.

Đào Yêu Yêu run đầu gối, cả người người mao nhân run rẩy, răng nhọn đầy miệng đều bị chấn bay, máu tươi từ cằm chảy ròng ròng đến ngực.

Lão mao nhân gấp gáp kêu lên: “Lang Nha trại chủ mau lui lại! Các người mau lui lại!”

Hai lần nghe hắn gọi “La Nha trại chủ”, Đào Yêu nhớ lại một chuyện, cúi đầu nhìn người lông lá toàn thân đen bóng, chính là kẻ đầu sỏ xâm nhập vào Dương Xuân Bạch Tuyết cư đoạt thuốc, sau vai còn đeo bình gốm giả Ngọc Anh.

Nghĩ đến thảm trạng bị ức hiếp của Dạ Thiên Ảnh, Đào Yêu tức giận bưng bưng, nhắc cổ của Lang Nha trại chủ nhảy lên không trung, hướng về phía lão mao nhân hô: “Nếu muốn mạng của hắn, nhân lúc còn muốn sống, sớm thả tù binh của Vũ Lâm tộc ra, hai tộc các người ngừng chiến giảng hòa!” Hung tính của Lang Nha trại chủ chưa giảm, miệng lớn dính máu me mở ra, kiệt lực xoay cổ, còn muốn hung hăng cắn đào chết non một cái.

Lần thứ mười sáu, phá thiên quân hởi căn mầm nhị giai.

Lão mao nhân thần sắc thê lương, Bạch Hồn giơ cao quá đỉnh, đột nhiên cánh tay run lên, không biết đã khởi động cơ quan gì, râu dài biến thành màu đỏ thẫm, đón gió phiêu phiêu như huyết vân.

Đào Yêu Yêu cho rằng đây là ý tứ “Quân ta buông vũ khí”, nào biết sát khí đột nhiên thịnh, tiếng hét điên cuồng, tiếng kêu thảm thiết, bỗng nhiên nổ vang như sấm truyền đến Hoang Nguyên.

Đào Yêu Yêu cảm thấy vô cùng may mắn, cho nên biết đây là đám người lông chim đang tàn sát những con thú có cánh bắt được.

Sân đồ sát ở bên dòng suối xa xa, hơn ba vạn tù binh song song quỳ, đao phủ sau lưng vung rìu đánh xuống, thủ pháp thuần thực vừa tàn nhẫn, thậm chí không kịp gia nhập Thiên Vương Thuần, hơn phân nửa cánh lân binh đã đầu một nơi thân một nẻo- giờ Xích Phẫn lên chính là mệnh lệnh giết tù! Ky binh rống to từng trận, sát lệnh truyền ra.

Đám mao nhân vì thế mà điên cuồng, vung vẩy binh khí nhuộm máu.

Lửa giận trong lòng ngực Đào Yêu không thể kìm nén được nữa, lớn tiếng hét lớn, một chương vung xuống đánh nát đầu lâu của Lang Nha trại chủ.

Lại thi triển phân thân nhanh chóng đến Đồ Tể, giải cứu tù binh lân binh, hộ tống bọn họ xuyên qua quân địch, trở về tộc đàn.

Lúc này kèn lệnh đồng loạt tuyên truyền cho Lang Nha trại chủ chết trận, tin tức chủ soái gặp địch gấp gấp báo tin.

Đám mao nhân hô hào, bắt chấp tù binh chạy trốn, như thủy triều chạy tới cứu giúp trung quân, một loạt ky binh sánh vai cùng nhau, trùng trùng điệp điệp nghiền áp địch nhân.

Đào Yêu Yêu đã động sát niệm, nhắm vào cổ đám mao nhân, bùng vũ trụ lên, chặt chém ngang trời, vừa vạn như lưỡi hái thu gặt lúa mạch, hơn vạn tên mao nhân bị chém đầu, lập tức cổ huyết trùng thiên, hơi nóng bốc hơi tràn ngập, so với vạn dòng suối địa đồng loạt phun trào còn đồ sộ hơn cả vạn con suối đồng loạt phun trào.

Đào Yêu Yêu hưng phấn không hiểu sao, trong lòng không ngừng lải nhải nhân tính của ” Mao Nhân mẫn diệt, giết bọn họ như giết súc sinh, không tính là hành hung giết người.

Thần Mộc giáp ở trên người, ta sẽ không biến thành sát ma!” Sát dục lại như thủy triều vọt tới, lòng bàn tay ngứa ngáy, hận không thể đem người lông lá giết sạch toàn bộ!

Lão mao nhân mắt thấy tử thương thảm trọng, vội vàng hiệu lệnh rút quân, nhưng Mao Nhân liều chết cũng phải yểm hộ chủ soái, tiền ngã xuống tuyệt không lùi bước.

Lão mao nhân mắt đầy bi thương, ngửa mặt lên trời hỏi: “Người, phải, là ai, tại sao, giết chúng ta?” Miệng lưỡi khô khốc, giống như mất khả năng nói chuyện.

Lỗ tai Đào Yêu cực tốt, nghe vậy cao giọng đáp lại: “Các người không giết người lung tung, ta sao có thể xuống tay nặng?”

Lúc đáp ứng hần tạm thu kiếm quang, hơi dịch vị trí về sau.

Lão mao nhân hò hét, thế của kỵ binh cũng có thu liễm, hai bên giằng co kéo ra một chút khe hở.

Lão mao nhân cơ hội kêu lên: “Chúng ta không giết, người dừng lại! Chúng ta đi!” Đào Yêu Yêu nói: “Đừng nói nhảm nữa! Phải rút mau!” Tay cầm kiếm run run, bất cứ lúc nào cũng có thể lại vung ra ngoài, hô to: “Mau rút cho ta một đoạn xa!” Cuồng tính của Mao Nhân quân hơi giảm xuống, nhận rõ hiệu lệnh của chủ soái.

Lão mao nhân chỉ huy đội ngũ chuyển hướng, một mặt ngẩng đầu hỏi: “Người, là từ đâu tới, quỷ thần...?” Mẹ kiếp nói: “Ngũ Nga phái đào chết yếu, Mao nhân đánh trận cứ việc tìm ta, sau này đừng cùng Vũ Lâm tộc trở mặt!”

Lão mao nhân không nói gì, quay đầu ngựa quay đầu ngựa chạy băng băng.

Đám người lông tóc vây quanh chủ soái, binh lính mất đi tọa kỵ đỡ người bị thương, âm binh phiêu hành trong điện, thiên quân vạn mã nhanh chóng rút đi, tiến lên như nước thủy triều, lùi như thủy triều, một lát toàn bộ rút khỏi chiến trường.

Phía tây Tu La Xuyên là núi rừng rậm rạp, hang ổ đầy cỏ, lập tức đội quân người lông lá đi về hướng đó.

Đào Yêu Yêu và đám người biến mất khỏi tầm mắt, vươn vai thở phào nhẹ nhõm, giang tay ra nhìn, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi hột.

Có thần mộc giáp hạn chế sát dục, dùng phi phong vũ trụ chống đỡ yếu bớt trừ ác, cho dù sát sinh cũng hợp với thiên đạo chính nghĩa.

Trước kia mỗi lần đào cơ thể nghĩ đến đạo lý này, đều cảm thấy mình và Sát Ma Vũ Tàng hoàn toàn không giống nhau, nhưng giết người lông lá thì trong lòng sinh ra dị cảm, máu tanh gay mũi, thi hài lọt vào mắt, lại kích thích dục vọng ẩn sâu nào đó, một lòng không kiên nhẫn gì giết cho thống khoái.

Thần Mộc Giáp sao không thể khắc chế sát dục rồi? Trầm hoặc lông người thật sự không phải là nhân loại, có thể như gà chó bò tùy ý đồ sát? Đào điên cuồng suy nghĩ, trong lòng không rõ là nhẹ nhàng hay mất mát, chờ đợi nhìn lại rãnh dài bên kia, Sí Lân quân đã là vạn chúng hoan hỉ.

Vừa rồi phân thân hộ tống tù binh trở về, khoanh tay vượt qua rãnh sâu, an an ổn ổn hạ xuống đất bằng phẳng.

Binh tốt Sí Lân nhảy nhót hoan hô, trạng thái mừng như điên tột đỉnh.

Sau đó đào yêu bay đến, thu công cùng phân thân hợp thể.

Sí Lân tộc thấy vậy càng thêm kinh hãi, từ Lưu Ly Kiệt trở xuống quỳ gối, hô to: “Tiên sư pháp lực chí cường, tiên sư che chở chúng ta!” Đào Yêu đỡ Lưu Ly Tuyên lên, hỏi: “Đại ca người đã cứu về chưa?” Lưu Ly Đoàn chỉ về phía sau nói: “Lưu Vũ bị thương, đã được Thái Linh vệ tiếp nhận.”

Đào Yêu Yêu nói: “Diệp Linh vệ?” Chắc là binh chủng chuyên quản lý y hộ, dõi mắt nhìn chung quanh, từng đội từng đội binh sĩ áo đen đi lại trong quân, vai thêu màu trắng ” Thái Linh” dạng chữ “

Mỗi sáu người thả linh vệ quản lý một thương binh, tay xách chân thả vào cáng, cho dù da thịt có bị thương nhẹ cũng không nhẹ, nghiêm chỉnh áp giải tù phạm tới mấy cận giám sát để giam giữ.

Đào Yêu Yêu hơi an ủi đồng bạn, Sí Lân tộc quả nhiên là người lương thiện, ta giúp bọn họ đánh giặc không sai.” Đang lúc suy nghĩ, mấy tên Thải Linh vệ nâng cáng đến gần trước mặt, đầu lĩnh bẩm báo: “Đà đô đốc mang vũ của kỵ quân, đã kiểm tra vết thương thu thập.” Trên cáng là một tướng quân mặc ngân giáp, sườn mọc ra hai cái chân, hàm răng to lớn, ngoại quan tương tự Lưu Ly Tuyền, chỉ là hình thể so với nàng càng khôi phục to lớn hơn.

Lúc này nó lắc đầu kêu lên “Xèo xèo”, giống như thần trí không quá tỉnh táo.

Thải Linh Vệ dùng dây thừng trói chặt các khớp, phòng ngừa nó giãy giụa quá mức, ngã xuống.

Lưu Ly Thu cúi đầu xem thương thế của đại ca, ân cần hỏi: “Có thể giữ được mạng không? Có bị hư hao linh căn hay không?” Thải Linh vệ đáp: “Đầu lâu của Mang Vũ bị hao tổn, tính mạng không sao, linh căn bảo tồn hoàn hảo.” Lưu Ly Dung Hi vui mừng hiện rõ trên mặt, mệnh lệnh mang xuống đưa tới thành Thái Bạch ở thủ đô.

Đào Yêu Yêu nói: “Người lông xanh binh bại, lệnh huynh đã cứu về, chuyện của người đều dừng lại rồi chứ? Mau dẫn ta đi gặp vương tử lừa dối.” Lưu Ly lúng túng nói: “Tự nhiên là tiên sư bẩm báo, nhưng lừa bịp vương tử sống sâu trong Dưỡng Sinh Cung, chớ nói tiếp khách, trong triều quan tướng đều cực ít gặp mặt.

Vì vậy mời tiên sư dời đi Thu Điền thành trước, mặt tướng trước tiên bày chiến báo, lại lấy ý chỉ báỉ thiện thánh nhan.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Phí Văn Lễ phức tạp của Nhân loại, Sí Lân tộc cũng học được rồi.” Hắn khoát tay áo, nói: “Không cần phiền phức như vậy, người nói cho ta biết vị trí của Dưỡng Sinh cung ở Thái Bạch thành, cầu kết với vương tử trông như thế nào, ta tự mình đi tìm hắn., Hỏi rõ mấy chuyện là được rồi.” Lưu Ly lúng túng nói: “Xin hỏi tiên sư có chuyện gì gấp cần hỏi sao?” Đào Yêu nói: “Ta muốn hỏi thăm một lão ma

đầu tên là Ngọc Ngân Đồng, còn nữa, Vong Thần Quật ở đâu, tiên nhân Côn Luân vì sao lại ở nơi này, còn có... Còn có nguyên nhân đến từ Tiêm Mộng quốc, Vương tử mờ mịt chính là người đứng đầu một nước, nhân vật địa lý trong nước chắc hẳn biết được.”

Lưu Ly nghe rồi cười nói: “Vậy thì bỏ gần tìm xa rồi, nếu bàn về thông hiểu vạn sự vạn vật, trong Thu Điền thành có một vị thánh hiền tiên gia ở.

Thượng cổ từng hầu hạ cung chủ Thiên Sơn Thần Mộc, trải qua sinh tử trăm kiếp, nhìn khắp chúng sinh Tam Giới, ai có thể biết nhiều hơn hẳn chứ? “Thần Mộc chết yếu” hai chữ, vội hỏi: “Tùy tùng của Thần Mộc cung chủ, tên là gì? Hẳn có biết Thần Mộc Giáp không?”

Lưu Ly lúng túng nói: “Thu Điền thánh hiền tên là “Độc Hư Tiên Trọng”, tiên sư có thể tự mình đến thăm vấn.” Phất tay đưa tới thân binh, phân phó thấp thấp vài câu, xoay người nói: “Mặt tướng vì tiên sư dẫn đường, sau đó đi Thái Bạch thành giao chỉ.

Ngao tiên sư là đại cứu tinh của tộc ta, Vương điện tử chắc chắn phái sứ giả triệu kiến, trong ba năm ngày hẳn là có hồi âm.”

Đào Yêu Yêu thâm vận linh niệm, cảm giác phương xa dương xuân bạch tuyết cư ở phương xa.

Giờ phút này Dạ Thiên Ảnh đã ngủ, tất cả đều bình an hòa.

Phân thân tĩnh thủ ở bên cạnh, nếu như gặp nguy hiểm sẽ kịp thời đưa tin.

Đào Yêu Yêu thu tâm, gật đầu nói: “Được, ta đi Thu Điền thành xử lý mấy ngày.” Lưu Ly Hân Hân Nhiên cảm ơn, lập tức lên trưởng báo cáo quân vụ, tiên mệnh tướng tướng quân mã bản bộ mỗi người một đội phản phòng khu.

Liên mệnh thân binh chuẩn bị tốt ly long khoái xa, mời tiên sư Nga Phán ngồi.

Lưu Ly Kiệt chọn lựa năm trăm tinh binh hộ vệ, tự mình tiễn tiên sư trở về thành.

Sau khi xử lý xong chuyện, mặt trời đã nghiêng về phía tây, trở nên mất kiên nhẫn, lên xe hỏi lộ trình, cuời cuồng phong cuốn lên xa giá, mang theo vệ binh đồng loạt độn không bay nhanh, chỉ một lát đã đến nơi, khiến Lưu Ly Thiên tán thưởng không thôi.

Thu Điền thành nằm ở phương đông Tịch Mộng quốc, cách Tu La Xuyên sáu ngàn dặm, ruộng tốt trước thành vạn dặm, muối mạch rắn chắc một mối.

Sau thành, dựa vào biển lớn màu xanh lá, Sí Lân tộc được xưng là “Phệ Hồn Đại Dương”, tục truyền là nơi ở cuối cùng của du hồn dã quỷ.

Tốc độ xe ngựa chậm lại, Lưu Ly Kiệt chỉ chỉ trỏ, giới thiệu cho người dân bản địa Cảnh Quan.

Đến trước cổng thành, đào chết yểu chỉ vào tám biển đá có khắc “Thu Lệ”, nói: “Thành danh cũng rất văn nhã, lấy từ điển cổ gì?”

Lưu Ly Kiệt giải thích: “Năm thành thị của Vũ Lân tộc phân biệt là Thu Điền, Hạ Uy, Thái Bạch, Đông Diễm, Xuân Viên.

Xuân Hạ Thu Đông chủ tứ tượng, thủy mộc kim hỏa thổ làm ngũ hành.

Thành này quanh năm thanh nghiêm, lại độc chiếm thủy đức, cho nên lấy tên gọi Thu Đình.”

Đào Yêu Yêu nói: “Lúc Tứ Tượng chủ, Ngũ Hành Đức Vận, đây đều là pháp nghĩa huyền đạo, Sí Lân tộc cũng tu luyện đạo thuật sao?” Lưu Ly Tuyên nói: “Chúng ta không hiểu đạo thuật, bởi vì thánh hiền Hành Hư Tiên trượng hàng năm mở đàn cầu thiên, giảng về lịch sử cũ của Sát Mộng quốc, tên của chư thành cũng làm một chút trình bày.

Hắn thường dẫn Huyền Lý làm chứng, lời nói thâm ảo khó hiểu, chúng ta chỉ học theo câu chữ đại khái mà thôi.” Đào Yêu Thiên nghe xong càng cảm thấy nóng lòng, chỉ mong sớm nhìn thấy vị thánh hiền kia.

Xe Ly Long xuyên qua cửa thành, chạy vào đường phố.

Hai bên phòng ốc san sát nối tiếp nhau, vách tường bôi thành thủy lam, trang sức điêu khắc thành hình gợn nước, trong xe đi

như xuyên qua đáy biển, mà hành khách bên đường thừa thớt, phong khinh ảnh nhàn nhạt, lộ ra vẻ thanh lãnh của mùa thu.

Lưu Ly nghe rồi cười nói: “Chúng ta đã trở về sớm, dân cư nếu nghe thấy quân đội chiến thắng, nhất định sẽ ra ngoài giáp đạo hoan nghênh.” Hơi dừng một chút, lại nói tiếp: “Nhưng bản thành nổi tiếng thanh tĩnh, dân phong yên tĩnh, cho dù chúc mừng cũng sẽ không quá náo nhiệt.”

Phảng phất như để chứng thực bình luận của nàng, năm trăm vệ binh kia rón ra rón rén, cúi đầu nín thở, sợ trong hành tẩu làm ra tiếng vang lớn.

Đến bên ngoài phủ đệ Thái Thủ Tâm, vệ binh lặng yên rút đi, đổi thành người làm mặc đồ mềm đi phục vụ người hầu hầu hầu.

Hai tên thị giả dâng lên nước trà, đào yêu thú tiếp chén uống hai ngụm, cảm thấy vị ngọt nồng đậm trong miệng.

lưng người hầu có cánh ngắn trong suốt, con mắt to như cái khay đồng, có vẻ như là ong mật các loại phi trùng...

Mấy tên mã phu khác mang khăn che miệng cho Cầu Long, cẩn thận từng li từng tí phong bế miệng rồng.

Lưu Ly loảng xoảng: “Phong Ảnh Ly Long là đặc sản của Tu La Xuyên, trong quân doanh có nhiều thuần dưỡng, thuần dưỡng.

Chạy cực nhanh, tiếng kêu cũng rất lớn.

Đến lúc này quấy nhiễu thái thú liền hồng mắt, cho nên muốn bịt miệng bọn họ lại.”

Lần thứ mười sáu, phá thiên quân hỏi căn mầm tam.

Đào Yêu Yêu nhìn qua phủ đệ kia, Đại Xích Đăng treo giữa trụ treo cao, tấm biển chiếu sáng “Thủy Lân Thánh Mẫu Thái Thủ Phủ”, nghĩ thầm “Thái Thủ này được xưng là Thánh Mẫu, chắc là vị phu nhân quý tộc thủ lễ trọng đức kia.

Gặp mặt nàng sẽ không bớt lễ nghi phiền phức.” Nghĩ tới đây, nói với Lưu Ly Kiệt: “Thái Thủ không muốn quấy rầy, ta cũng không cần cầu kiến, người dẫn ta đến chỗ ở của vị Thánh hiền kia là được rồi.”

Lưu Ly lúng túng nói: “Mời tiên sư nghỉ ngơi ít lâu, đi chỗ ở của thánh hiền cần trải qua “nuru Anh cung”, theo thường lệ xa giá phải thanh trừ trừ bụi.” Hợp chương tỏ vẻ áy náy, lại cười nói: “Lúc này làm việc vội vàng để trứng, tiên sư muốn thấy còn không được nhận rồi, cho nên không dám hứa hẹn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Sinh trứng? Thái thủ sẽ đẻ trứng?” Lưu Ly nghe rồi cười nói: “Đúng vậy, giống như loài người mang thai sinh con vậy.” Đoan Dung nghiêm mặt, tường tận nói: “Vũ Lân tộc là loài sinh sống quần cư, toàn bộ đều dựa vào sinh trứng truyền đời tiếp theo của tông môn.

Bản tộc thành trùng năm ngàn vạn, duy “Tam Thánh Mẫu” có năng lực sinh sản, Mộc Lân Thánh Mẫu ở Hạ Uy thành, Thổ Lân Thánh Mẫu ở Xuân Viên thành, hơn nữa Thủy Lân Thánh Mẫu của bản thành, Tam Thánh Mẫu đều được dạy cho chức vụ chủ yếu của thành.

Địa vị tôn vinh, tuổi tác hưởng thụ cung phụng tộc nhân.” Mặt hướng tường phủ cao ngất, trong mắt tràn ngập hâm mộ, tiếp tục nói: “Trong ba vị thành chủ, đặc biệt lấy Thủy Lân Thánh Mẫu cư tôn, số lượng đẻ trứng của nàng nhiều nhất, dưỡng dục con cái tinh tráng nhất, chính là đại công thần sinh tồn phồn hoa của tộc ta.”

Đào Yêu Yêu càng nghe càng kỳ, nhìn trên dưới nàng đánh giá, nói: “Nhìn dáng vẻ này của ngươi, giọng nói nhỏ bé... Mới đầu ta còn tưởng ngươi là mẹ... Là con gái đây! Sao lại

không biết mất.” Lưu Ly cười gằn nói: “Ta là con gái, hoặc gọi là Sí Lân Thư Trùng mới thỏa đáng.” Đào Yêu nói: “Vậy thì trách, thứ cho ta đường đột, vì sao chỉ có Tam thánh mẫu mới có thể sinh sôi nảy nở đời sau? Người cũng thân là con cái, chẳng lẽ... cũng không sinh trứng sao?”

Lưu Ly loảng xoảng: “Con cái phải hút vào lượng lớn đồ ăn ngon lành, thúc đẩy thể khí sinh trưởng trưởng thành, mới có thể có năng lực nuôi dưỡng.

Sí Lân tộc hàng năm tinh luyện ba thành lương thực trử, trải qua năm trăm năm tỉ mỉ nuôi nấng, mới nuôi ra được một vị Thủy Lân Thánh Mẫu.

Nếu mỗi con cái trùng đều phải đẻ trứng, nháy mắt lương thực của Mộng quốc tiêu hao còn xa xa không đủ.” Đào Yêu Yêu chỉ nghe thấy lắc đầu thề lưỡi, liên tục xưng: “Kỳ tính dị tập, chưa từng nghe thấy.” Lưu Ly nhe răng cười nói: “Ta là đại tư mã thống quân, mỹ thực được hưởng vượt xa quan dân bình thường, thể khí đã gần đạt tới trạng thái thành thực.

Nếu như Thủy Lân Thánh Mẫu già yếu lui, ta chính là người dự tuyển thánh mẫu đời tiếp theo, đến lúc đó sẽ tiếp nhận vạn dân cung dưỡng.”

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ: “Dưỡng người thành công cụ chuyên môn đẻ trứng, có gì đáng cao hứng?” Nhưng niệm tình bọn họ thể hệ trước như vậy, người ngoài hà tất phải để ý, cười nói: “Rất đáng mừng, Lưu Ly cô nương tiền đồ rộng lớn.”

Trong lúc nói chuyện, Mã phu quản lý xong Ly Long, lại rửa sạch cang xe, thay màn xe sạch sẽ, bánh xe đều bọc vải bông thật dày, mới xin chỉ thị của Tướng quân đại nhân.

Lưu Ly Kiệt phát tay, hai tên mã phu leo lên ghế phía trước, run dây cương lú lười nói: “Đô Nhi....”

Long xa rời khỏi phủ thái thú, ven đường nhanh chóng chạy vào, phát ra tiếng vang nhẹ như lá rụng.

Phía sau thành thị nửa bộ kiến trúc thấp bé, cửa sổ hướng dương mật, bên đường đặt rất nhiều đại đỉnh đun nước, gió ấm áp thổi lên ướt át gió ấm.

Lưu Ly loảng xoảng nhỏ giọng nói: “Tiễn Anh cung đã đến.” Một nhóm thị nữ áo trắng đi qua phía trước, trong ngực ôm tã

lót, nhìn thấy tướng quân xa giá tới hành lễ.

Lưu Ly Kính Mệnh kéo Ly Long, Mã phu khom lưng che miệng, để tránh gia súc lao động thô khí hun khói trẻ con.

Sau đó xuống xe kiểm tra, các thị nữ vạch miếng vải ra, chỉ thấy những đứa trẻ mới sinh có đầu mắt nhọn, có cái mũi dài, có vỏ màu đỏ lấm tấm, nói là trẻ mới sinh, quả thực là ấu trùng có hình dáng khác nhau.

Đào Yêu Linh trầm nghĩ “Cùng là Thủy Lân Thánh Mẫu sinh ra, hình thái vạn trạng khác nhau, sao lại giống chủng loại khác?”

tả lót dùng vải gấm dệt thành, cực kỳ ôn hòa dày cộp.

Lưu Ly Tư vẫn sợ trẻ con bị lạnh, vội vàng liếc qua thì thôi, dẫn dò bọn thị nữ dốc lòng chăm sóc, đừng để đứa nhỏ dính vào đồ bẩn, ăn uống cân đều, chạm đến bọn họ đầu tiên phải dịu dàng tinh tế vân vân thủ.

Chúng thị nữ quý gôi lĩnh mệnh, ngẫu nhiên nhìn xuống trong ngực, trong mắt đều là vẻ từ ái.

Đào Yêu Yêu sinh lòng cảm động “Không phải cốt nhục ruột các nàng, vẫn phát ra yêu thương từ nội tâm, người lương thiện của Sí Lân tộc khó có thể làm được.” Đợi Dục Anh thị nữ đi xa, thở dài nói: “Ái tử bảo vệ trẻ, toàn dân cùng nhau nuôi nấng.

Lễ ký ghi cho “không con duy nhất” là đồng thế giới, hôm nay cuối cùng ta cũng gặp được.” Lưu Ly Kính nói: “Nuôi hài tử ngoan là đại kế sinh tồn của bộ tộc ta, trên dưới cả nước đều dốc hết toàn lực.

Chỉ riêng bữa ăn ngon mà nói, lương thực cho mẫu thân chiếm tổng cộng hai ba thành, cung cấp cho trẻ con có thể chiếm đến bốn năm thành, lương thực thô hạ mới đến phiên tộc nhân trưởng thành ăn.”

Đào Yêu Yêu ngửa đầu lên trời suy tư, chợt sinh ra ý nghĩ, hỏi: “Nhân loại thường có hiện tượng bỏ anh, phụ mẫu vứt bỏ con cháu ruột thịt, các ngươi có không?” Lưu Ly Tuyên mắt to long lanh, hình như không hiểu hắn đang nói cái gì, bốn con Toan Nghệ muốn trượng còn hợp, lại như không biết nên trả lời như thế nào.

Đào Yêu Yêu thở dài: “Không cần trả lời.” Chân cây bên tại phát sốt, thăm nghĩ “Vũ Lâm tộc thiên tính yêu mến, hơn hẳn nhân loại rồi.”

Sắc trời chuyển tối, trăng sáng mới mọc, thấp thoáng hơi nước, Thu Lam thành phẳng phát che phủ khăn lụa mỏng manh.

Long xa từ trừ anh cung xuyên ra, dần dần tiến lên một ngọn đồi nhỏ phía sau thành.

Nơi này phòng ốc rải rác, ánh trăng chiếu sáng bên đường, cư dân đi lại càng có thể thấy rõ cử động.

Ở giữa gánh thùng, người nâng vại, người bung chậu, từng người đi đến trước giếng nước, đem chất lỏng đậm đặc đổ vào, đổ vào phòng lại vận chuyển, lặp đi lặp lại bận rộn nhiều lần.

Lưu Ly Xuyên giảng giải: “Động huyết dưới mặt đất là khẩu khí Thủy Lâm Thánh Mẫu lấy thức ăn, các cư dân đều đem mỹ thực đã luyện xong trút vào trong đó, Thái Thủ ở trong phủ có thể ăn được.” Mái núi sừng sững, ngửi được mùi thơm ngọt ngào, chính là mật mật lỏng luyện sữa phát ra, cười nói: “Thái Thủ đại nhân ăn ngon.” Lại nghe trong lòng đất vang lên “Ừ ục”, thoáng như cục bùn trượt vào trường quản.

Đào Yêu Yêu nói: “Dùng ống đưa thức ăn, ai nghĩ ra điểm mấu chốt, ngược lại rất thuận tiện.” Lưu Ly lúng túng nói: “Cái ống mà tiên sư nói, thật ra là đạo ăn của thái thủ, thật ra là thức ăn của thái thủ.

Dưới mặt đất thông suốt bốn phía, vươn về phía mỗi nhà trong thành.”

Đào Yêu Yêu kinh ngạc nói: “Thực Đạo ẩn dưới mặt đất!” Lưu Ly Tuyên nói: “Dưới đáy thành thị đã đào xong rất nhiều rãnh ngầm, ngày đảm nhiệm Thái Thủ, đường hầm sắp mở ra, cuối cùng như ăn cơm nói.

Cư dân tự biết mình đã tặng đồ ăn kia, không cần phái quan lại chinh phạt.” Đào Yêu Yêu nói: “Vô số Thực Đạo trưởng ở bên ngoài cơ thể, Thái Thủ đại nhân sao lại có dáng vẻ tôn kính như thế...” Nhớ tới vấn đề mấu chốt, nói: “Thân thể vì khe ngầm, Thái Thủ đoán không được, vậy nàng làm sao đi phòng ốc...” Vi Giác cảm thấy lời ấy không ổn, sửa lời nói: “Ta hỏi,

trượng phu của Thái Thủ có chỗ gì đặc biệt.” Lưu Ly nghe rồi cười không đáp.

Đào Yêu Yêu nói: “A, thái thủ cũng nên có trượng phu đi, nếu không nài nỉ để trứng thì sao có thể ấp ra?”

Lưu Ly lúng túng nói: “Việc này là cơ mật của bản quốc, mặt tướng không dám nói bừa.

Khi các tiên sư vào kinh diện thánh, có thể hỏi thăm vương tử một cách rõ ràng.” Đào Yêu Yêu không nói gì, trong lòng nói “Cơ mật cái gì chương khẩu khó nói? Nếu ta đoán Câu Mông vương tử chính là trượng phu của thái thú.

Lão bà bà hình thù kỳ quái, phu quân định cũng cổ quái kỳ lạ, hình dáng hành phòng càng kỳ quái hơn, người nước xấu hổ truyền ra bên ngoài mà thôi.”

Đang lúc suy nghĩ lung tung, xe rồng bỗng im bất động lại.

xuống xe cảm thấy gió lạnh thổi qua mặt, đứng trên đỉnh gò núi, cây cỏ bốn phía hiu quạnh, không có ốc xá, chỉ có đài đất cao nhất chông chênh bên trong ngoài tròn tròn.

Lưu Ly Tuyên nói: ” Đài này tên là “Kỳ Thiên Tiên Đàn”, Sĩ Lân tộc coi là cấm địa.

Tiên sư đi thăm dò, thứ lỗi cho mặt tướng không thể bồi tiếp.” Đào Yêu Yêu nói: “Độc Hư Tiên ở bên trên?” Lưu Ly lúng túng nói: “Đúng vậy.” Dứt lời khom người cáo lui, cười Long xa đi xa nửa dặm, mệnh lệnh Mã phu ghìm cương ở đây, tránh không cẩn thận phạm cấm chế.

Đào Yêu Yêu một mình nhảy lên đàn cao, giương mắt nhìn đông, đại dương mặt trời, thế nước hùng hậu nối liền với bóng tối vô biên, giống như có thể cắn nuốt tâm linh người ta.

Hắn vốn có chút phập phồng, lúc này tâm tình lại nghiêm trọng, thả nhẹ bước chân leo lên tầng thứ hai, một gian nhà đá đứng lặng ở đỉnh vò vuông, cửa sổ cửa đều mở ra.

Bắt đầu từ bên cạnh đàn, mỗi bước hướng cửa phòng bước ra một bước, trong phòng liền thấp sáng lên một hải đăng quang.

Đào Yêu Yêu yên lặng đếm, đi chín bước, sáng lên chín ngọn đèn, ngưỡng cửa gần ngay trước chân, hắn lại không hiểu vì sao do dự.

Nghiêng tai lắng nghe một lát, nghe thấy tiếng sáo ngân như đứt quãng, khúc điệu du dương tuyệt vời, lại không phải truyền vào lỗ tai, đột nhiên giật mình, phát hiện tiếng sáo đang chảy xuôi ở đáy lòng mình!

Trong phòng có người nói: “Đi tới phía trước một chút, ta rất thích gặp truyền nhân của Tử Nguyên tông.” Trong nhà lao nhanh như gió, có một thân ảnh cao gầy đang ngồi nhìn sau lưng, từ đầu đến chân đều bọc lấy áo choàng màu xám, mặt hướng vách tường cúi đầu phía trước, như đang bận rộn trong Phục án thư viết.

Nhìn chung quanh gian phòng bài trí, một cái giường đá, một cái bàn đá, một cái vại nước, tủ đá dựa vào tường khép hờ, bên trong có mấy cái chén đá.

Chín ngọn đèn đặt ở trên đài đèn đá, sát cạnh cửa sổ đứng xếp hàng, trụ đài dài nhỏ bị bóng râm che khuất hơn phân nửa đoạn.

Người nọ thông thả đứng lên, đưa lưng về phía đài đèn đá, nói: “Tử Nguyên tông sáng lập nhà môn, là vì tiêu diệt Ma thủ Yêu Hoàng.

Tiên Tông nhìn thế nào ngược lại, cho rằng thiên ý khiến người hóa ma, nhân lực không cách nào thắng được, nhân loại không thể thay đổi vận mệnh thành ma được, kế hoạch của Nguyên tông cuối cùng sẽ thất bại, Nga Du phái cũng sẽ tiêu vong trong ác chiến diệt ma.” Hắn vừa nói, vừa tới gần, âm thanh từ từ trầm thấp: “Ngao nha sư tổ và tiên nhân của Tiên tông mỗi người nắm giữ kiến thức của mình, tranh luận không có kết quả, bởi vậy quyết định lợi dụng kỳ vực của Tiêm Mộng quốc, kiểm tra rõ ràng cuộc chiến “Thiên Nhân” kia mới thắng được.”

Tiếp tục thiết lập hạ chú thề, hậu thế nếu có đệ tử Nga Mi tiến vào kỳ vực, kết quả thắng bại sẽ rõ ràng.”

Hắn dừng lại dưới ánh đèn, chậm rãi bóc áo choàng ra, nói: “Ngươi xem, hiện tại ngươi đã đến, là bị thiên ý thúc đẩy, là hiệu quả của chú ngữ người làm? Ngươi có thể phân phán sao?”

Đào Yêu Yêu không nói một lời, ngo ngoe nhìn, tròn mắt gần như lồi ra khỏi hốc mắt, chột cả kinh nói: “Cây! Cây! Cây! Cây đang nói chuyện với ta!” Chỉ thấy làn da người nọ ngăm đen, quanh thân che kín vết rạn và những cục u to nhỏ, bộ phận thân thể duỗi nghiêng vài cái cành, treo ba năm chiếc lá khô.

Cổ vai trên đầu hợp thành hình trụ tròn, miệng mũi tai mắt đều là lỗ thủng đen, nếu không lên tiếng, hoàn toàn là một cây già khô héo.

Lần thứ mười sáu, Phá Thiên quân vẫn căn mằm bốn ngàn quân.

Phổ Thiên Tuyên cổ đại quy luật, phàm là ” Hữu Tình Chúng Sinh” mới có thể tu luyện tiên đạo, như chim bay cá chạy, sâu lông bơi cá, hoặc nhiều hoặc ít đều có linh tính, trước khi thành tiên dựa vào linh tính tu thành sáu cây, như con người cùi tai mất mũi miệng lưỡi sáu loại thân khí, có thể lý giải ngôn ngữ, chỉ là phân lợi hại, mới có thể tiến thêm một bước tu thành thân thể Tiên.

Là lấy thân người trần quý, bao nhiêu yêu quái cầu cầu tác thành.

Mà hoa cỏ cây cối thuộc về “Chúng sinh vô tình”, giống như nước bùn núi, trời sinh không có linh tính, bất luận thế nào cũng không thể giải ngữ tri ý, chớ nói chi là thành người tu tiên.

Đào Yêu Yêu thắp từng xông vào, giết chết trăm vạn yêu ma, chưa bao giờ gặp phải ví dụ cây cối thành tinh.

Thụ Tinh Hoa yêu thể tục nghe nhầm, chỉ vì ngu phu ngu phụ ngốc tin tưởng, nhưng bây giờ mắt thấy là thật, thiên lý lại bị lật đổ, đào chết non khó tránh khỏi trọn mắt há mồm ăn.

Thụ nhân kia miệng hơi bẹp, cười cười nói: “Ta thật sự là cây, trên đỉnh núi có một cây tùng, về sau làm quả trượng của Thần Mộc cung chủ,

Mỗi năm đều dâng đàn giảng pháp ở đây, Sí Lân tộc tôn ta là cân hư tiên trượng.” Đào Yêu điên nói: “Cách Hư tiên trượng, thông hiểu vạn sự thánh hiền! Chính là ngươi sao?”

Hành Hư tiên trượng nói: “Thánh hiền? Sao dám nhận, ngày xưa Thần Mộc cung chủ gọi ta là “A Hành”, ta rất thích cái tên kia.” Di chuyển bước đi về phía bàn đá, cành cây dài mở rộng, phảng phất giơ tay kéo dài, nói: “Mời ngồi, đệ tử Nga Mi ngồi,

Vì chờ ngươi quang lâm, ta đã sống qua năm tháng dài đằng đẳng.”

Đào Yêu Yêu trong lòng cũng không có chút đề phòng nào, cảm thấy cây già này gầy gò, đúng lúc giống như một vị lão tiên bối trải qua phong sương.

Lúc này ngồi vào bên cạnh bàn đá, trong bụng nghi vân lật lên, mở miệng nói: “Tiên trọng khách khí, văn bối Ngao Tí phái đào cơ thể, chuyên môn đến Sát Mộng quốc bắt Ma Đầu Ngọc Ngân Đồng, sao ngài lại chờ ta ở đây...”

Hành Hư Tiên không trả lời, cúi đầu khom lưng, giống như lâm vào minh tư, bỗng dung tảng đá mở ra, chén đá trôi nổi trên bàn đá, hình như có một đôi tay ẩn hình đang nắm lấy, lại thấy bãi đá bay lên, mức nước trong vại lên, chuẩn xác rót đầy hai cái chén.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Cách Không Di Vật”, nếu dùng ý niệm thao túng, sẽ là “Lấy Thần ngự vật” chỉ thuật của Tiên Tông; Như vận chân khí phát công, lại là Huyền môn “Dùng khí ngự vật”

Lão tiên trọng sử pháp thuật ứng với cái trước.”

Kỳ tích vẫn đang phát sinh, chờ vòm đá rơi trở về chỗ cũ, thân thể cân Hư Tiên lún xuống thấp hơn, bên cạnh thân thể vươn ra cành dài, sờ về phía vại phải của Đào Yêu.

Vừa rồi bên ngoài gió lớn thổi bụi, trên người Đào Yêu Yêu bị dính không ít mảnh vụn cây cỏ.

Hành Hư Tiên Trọng từ dưới cổ áo hắt vê ra một hạt cỏ, lật tay nhẹ ném xuống mặt đất.

Một lát sau, trong khe đá bỗng nhiên nổi lên từng điểm màu xanh lục, trong nháy mắt cao lên, dài thành một gốc đằng thảo.

Lập tức vụt ra hoa, kết quả tan rã, hạt giống bị rắc lên lại sinh trưởng sinh sôi nảy nở.

Màu xanh lục trên mặt đất cấp tốc lan tràn, từ đất bằng chui đến vách tường, quán quanh đài đèn, tiến đến bao trùm toàn bộ nóc nhà.

Các loại hoa tử chủng chôn trong bùn đất lúc trước phảng phất như tuân theo mệnh lệnh, đều đồng loạt nảy mầm dài mạnh mẽ.

Sinh cơ dồi dào truyền bá ra, ngay cả ván cửa bằng gỗ cũng mọc ra cành lá.

Trong chốc lát, tơ lụa uốn lượn, đất bò rũ xuống; cỏ lau rậm rạp, mái cỏ lay động; lan lan nhả, mẫu đơn đầu diễm; ốc đá biến thành tiên uyển.

Ánh đèn vừa chiếu, đẹp âm u thiên nhiên, không nhìn thấy chút nào dấu vết chỗ ở của nhân loại.

Hương hoa thấm vào ruột, Diệu Cảnh Diệc Mục, Hành Hư Tiên thẳng tắp thân thể, nói: “Khách xa đến thăm, lấy tướng mạo tự nhiên của Thiên Sơn Tông ta, vừa hợp với Thiên Sơn Tông ta.” Đào Yêu tỉnh ngộ “Đây là Ký Hồn Thông Linh chi pháp của Thiên Sơn Tiên Tông! Vừa động ý niệm, linh hồn thông truyền ức sinh, Thiên Sơn Tiên Pháp huyền diệu như vậy! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật khó tin kỳ thuật này thật sự tồn tại!” Nghĩ đến đây chân thành kính ngưỡng, ôm quyền thi lễ, hỏi: “Tiên trượng tiên pháp thần diệu, khiến cho văn bối mở rộng tầm mắt, mở rộng tầm mắt ra.

Dám hỏi tiên trượng đi theo Thần Mộc cung chủ bao lâu rồi? Ngài đã gặp qua Thần Mộc giáp chưa?”

Ngón tay dài của Hành Hư Tiên lắc lư khô héo, từ từ nói: “Từ từ đến chậm, ta cũng có việc thỉnh giáo, trước tiên phải lập quy củ, miễn cho rối loạn trật tự.” Đào chết yểu nói: “Lập quy củ gì?” Hành Hư tiên trượng nói: “Hai người chúng ta thay phiên đặt câu hỏi.”, Vấn đề phía trước có đáp án, phía sau mới hỏi tiếp.” Đào điên cướp lời: “Vậy thì tốt! Thứ cho văn bối đi quá giới hạn trước!” Há miệng lại khàn đi, hắt từ Cửu Dương cốc vào Tiểu Mộng quốc, vốn là vì đuổi bắt Ngọc Ngân Đồng, nhưng chuyện gì đi qua không thể nghi ngờ, mỗi một việc đều làm hấn cảm thấy hoang mang.

Bây giờ cuối cùng cũng có được cơ hội điều tra, trong lòng cân nhắc vụ án nghi vấn kia nên phá giải đầu tiên? Một thời gian suy nghĩ đan xen, không thể nào lựa chọn, trong lòng lại trống rỗng.

Khóe miệng Hành Hư Tiên hơi cong, mỉm cười lẳng lặng chờ đợi.

Đào Yêu suy nghĩ một lúc lâu, nói: “Tiên trọng sao biết ta là đệ tử Nga hốt?”

Hai mắt Hành Hư Tiên nhìn xuống dưới cửa sổ, nói: “Chín ngọn đèn kia gọi là Cửu Nguyên cảm chân nghi, do Tổ sư Ngao Thiên Tử Nguyên tông thiết kế, định ra thể hệ Huyền môn Cửu Dương môn.

Cửu môn đệ tử mỗi người mang chín loại chân khí, nếu lên đàn tới gần thạch thất, đối ứng cảm chân nghi tự nhiên sáng lên, ta liền biết khách đến là đệ tử Nga Phán.” Nói hơi dừng lại, tiếp tục nói: ” Đào Quân đến đây, Cửu Đẳng cùng sáng, hiển thị đã luyện thông Cửu môn chân pháp, đạo hạnh bậc này đủ để so sánh với tổ tiên Tử Nguyên tông.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta chưa từng luyện thông Cửu Môn? Ngọc Ngân Đồng cũng luyện đạo pháp Nga Khuyết phái, hắc tới thập mấy ngọn đèn? A, hắc luyện bảy cửa tự nhiên sáng bảy bình, hai vấn đề này không tính, là ta tự hỏi tự đáp.

Nhưng mà, Tiên Trọng nói chờ đệ tử Nga Thiên vào Tiểu Mộng quốc sẽ như thế nào, Ngọc Ngân Đồng tính là đệ tử Nga Thiên chứ? Hắc thường xuyên ra vào Vĩnh Mộng quốc, vậy tại sao ngươi phải chờ ta?.. ” nghi ngờ dâng lên, giống như mở công phóng nước, run rẩy ra bên ngoài.

Hành Hư Tiên cười nói: “Dừng, dừng, ngươi thật phạm quy.” Đào diên chỉ nhận được miệng, vò đầu nghĩ: “Cùng lão nhân gia luận cân, thật có thể khiến người ta ghen khuất mà chết.” Cố gắng kiềm chế tính gấp gáp, cười lớn nói: “Được, làm theo quy củ, ngươi hỏi đi, hỏi đi!”

Khuôn mặt của Hành Hư Tiên đoan chính chính, tảng đá trên gương mặt rạn nứt nghiêm nghị nói: “Ngươi nghe cho kỹ, vấn đề của ta là: người là gì?”

Đào Yêu Yêu chớp chớp mi mắt, thuận miệng nói “A” một tiếng, nhất thời không hiểu ra sao.

Hành Hư tiên trọng lặp lại: “Trong lòng ngươi, tiêu chuẩn phù hợp như thế nào, mới có thể gọi là nhân loại?” Đào Yêu Yêu trầm mặc, vạn lần không ngờ lại có câu hỏi này, ngưng tư thật lâu há mồm nói: “Hắc là...” Như Cốt ghen ở cổ họng, không biết sau này nói thế nào.

Hắn đứng dậy chấp tay sau lưng đi qua đi lại, vắt gan moi ruột gan đau khổ.

Vấn đề này nhìn như đơn giản, kì thực lại thâm sâu khó trả lời.

Nếu nói tính ăn uống, có thể ăn uống chà đạp cho dù là người, con heo chó kia cũng như vậy, người và heo chó có gì khác biệt? Nếu nói sẽ vất vả làm công cụ biết chế tác là người, vậy con ong mật kia cần cù không ngừng, nhện bện lưới bắt trùng, nước lũy thạch lũy thạch san đập., Phi điều ngậm cỏ bện, phạm là loại người có bản chất khác biệt gì với con người? Nếu nói mặc quần áo có thể nói, xảo trí thiện mưu là đặc tính của con người, như vậy Mộc Hầu còn có thể mặc quần áo, Vẹt cũng biết hát, lẽ nào chúng là nhân loại? So sánh nhân thể ngu giả, có nhiều hạng người ngu xuẩn ngu dốt, bọn họ chẳng lẽ không phải là nhân loại?

Đào Yêu suy nghĩ cả nửa ngày không có đầu mối, đành phải ra về cao thâm hơn túi thư, lẩm bẩm: “Không tử viết, nhân giả, nhân cũng, nhân loại là người có nhân tâm, là nhân loại nhân tâm.

Ừm, chuyện này rất công bằng.”

Hành Hư Tiên không tỏ ý kiến, hình như ngại trả lời quá hàm hồ, còn chờ hắn giải thích tiếp.

Đào Yêu Yêu lại như hiểu ra, lưng đọc hai câu sách, câu dẫn lên mấy chuyện cũ, suy nghĩ càng lúc càng rõ ràng, ngồi trở lại trước bàn nói: “Ví dụ như đại ca ta Lý Phượng Kỳ, ái nữ trước kia của hắn tên là Tiêu Tiêu, vốn là tinh linh hóa thân của hồ điệp.

Bởi vì từ nhỏ đã được ông nội tinh hoa hoẵng tinh hoa thu dưỡng, theo hắn du tẩu bốn phương, tình như con cháu ruột của mình.

Không ngờ Hoa gia lại có mưu đồ khác, lợi dụng Tiêu Tiêu trả thù Đào Ngột phái, khiến Tiêu Tiêu bị ác nhân sát hại.

Nhưng trước khi ngộ hại Tiêu Tiêu cũng không oán hận Hoa gia, còn liêu mình thả hắn đi.

Ta nghĩ sẽ có chuyện nhân tâm thiện hạnh như vậy, bất luận Tiêu Tiêu có tiêu diệt hết yêu khí hay không, có lẽ coi nàng là nhân loại rồi!”

Lời đến đây, giọng nói của hắn càng thêm kiên định: “Nhân giả, nhân cách vừa đề cập đến” Phía sau, câu nói kia là “Chuyện thân cận đại”! Sinh ra tình yêu, đây chính là căn bản để làm người.

Tiêu Tiêu phóng thích Hoa gia gia là vì coi hắn là trưởng bối thân thiết, lòng mang tình thân mà báo ân.

Lại ví dụ Sí Lân tộc kính dưỡng mẫu trùng, quyến hộ ấu tử, đồng dạng bắt nguồn từ tình cảm giữa thân tộc.” Ngữ khí bay nhanh, suy nghĩ cấp tốc, nhớ tới hiểu tử Quách Cự giả “Táng nhi phụng mẫu” kia, quả quyết nói: “Trên đời người mặt người mặt người lòng thú rất nhiều, bộ dáng không có ai, hoặc là không có thân giết con, hoặc là vong ân phụ nghĩa, quay lưng với nhân tính trời, cổ nhân xưng là cầm thú, cổ nhân xưng là cầm thú.

Theo ta thấy cầm thú không bằng, so sánh với ác đồ kia, Sí Lân tộc càng nên coi là nhân loại.”

Hành Hư Tiên Cương nói: “Gốc rễ thân nhân làm người, theo đó chia cho người khác làm thú.

A, khi còn bé người đọc sách rất tốt, giáo thư tiên sinh tất nhiên là một vị thông học nho sĩ nào đó.

Đáng tiếc đạo lý tuy thông, nhãn lượng lại hẹp hòi...

Ác đồ chưa hẳn không yêu thương cha mẹ con cái mình, “Cầm thú” làm chuyện xấu, cũng chưa chắc không có tình thân yêu.

Đào Yêu Yêu lập tức ngây người, đột nhiên nhớ lại Hoa gia gia làm nhiều việc ác, động cơ lại là báo thù cho thân mình; năm vị chương môn âm tàn xảo trá, nghe nói thân quyến bị uy hiếp, lập tức chạy tới viện trợ; phụ tử Chu gia họa hại đồng hương hồ báo, hành tẩu với sài lang, hồ báo, giữa hai bên cực kỳ có khả năng thân thích lẫn nhau càng thêm.

Nhược Y “Thân tình” phân biệt là người, không phải người, bọn họ đều là người có tính cách rõ ràng? Nhược Y thân tình phân biệt là người, không phải người, trước kia mình đối với phụ thân tình cảm bạc nhược, chẳng lẽ mình cũng không phải là người? Người lập thân, làm người nói, nhưng khởi điểm của nhân đạo nếu không phải là thân nhân, vậy nên là gì? Là người thế nào, là người thế...

Đào Yêu Yêu càng nghĩ càng hỗn loạn, chán nản ngồi xuống nói: “Dù sao ta cũng đã nói đáp án, ngươi cũng không yêu cầu có đúng hay không.

Quy củ cứ theo cũ, đến phiên ta hỏi!”

Lời này mang theo ba phần chơi xấu, Hành Hư trượng cũng không tức giận, lạnh nhạt nói: “Được, xin hỏi.”

Đào Yêu Yêu trở nên ngây ngốc, nói: “Minh Mộng quốc kết hợp với thực cảnh, mộng cảnh, họa cảnh, vượt qua Nhân Tiên, Tiên, Tam Giới, rốt cuộc là hình thành như thế nào?” Qua câu chuyện thâm trầm lúc trước, tra hỏi Ngọc Ngân Đồng và những chuyện khác đều hiện ra nông cạn, hắn cũng tìm ra một đề bài thâm sâu làm khó dễ đối phương.

Nào ngờ, Hành Hư tiên trượng ứng thanh đáp: “Một vạn năm trước, do Thần Mộc cung chủ tự tay sáng chế thành.”

Đào Yêu Yêu suyết chút nữa kêu lên thành tiếng “Chỉ đơn giản như vậy?” Thật vất vả nhận được, suy nghĩ lung tung lại muốn phạm quy, lão tiên trượng không phải là khéo léo, hơn phân nửa còn phải thâm nhập giảng giải.

Lần thứ mười sáu, Phá Thiên quân hỏi rề mằm ngũ thiên.

Tĩnh lặng một lát, Quả nghe Trương Hành Hư Tiên giảng đạo: “Ước chừng một vạn năm trước, nhân loại đi ra núi rừng hoang vu, thoát ly tự nhiên, vận dụng trí tuệ hợp sức hợp tác, ngày mới nguyệt thay đổi thế giới bên người cải tạo.

xu thế này bắt đầu phát ra từ nhân tính, thụ dục vọng khu động, như hồng thủy tràn quét đại địa Man Hoang giống như hồng thủy tràn quét đại địa hoang.

Phàm là nơi nhân loại tụ cư, rừng rậm thu nhỏ lại, sông ngòi đổi hướng, sườn núi xây dựng ruộng đồng, con đường lấp đầy khe rãnh, thành thị xây dựng như măng mọc sau mưa.

Phi cầm bay lượn chín ngày, trở thành món ăn của nhân loại; cự thú sinh trưởng mạnh mẽ, dưới đao phủ da tiên của nhân loại bị thuần phục, đồ sát, bao gồm cổ thần có được thần lực tự nhiên, cũng khó chống đỡ lực lượng của nhân loại càng ngày càng lớn mạnh.

Vạn vật trời sinh đều tuân theo pháp tắc tự nhiên, riêng nhân loại tự trọng tự đại, tùy hứng muốn lãng trì tự nhiên.

Thế là vạn vật tự nhiên dần dần biến thành kẻ thù của nhân loại.”

“Mục đích ban đầu thành lập Sát Mộng Kỳ vực, chính là dự đoán kết cục của nhân loại cùng vạn vật tranh đấu với nhau.

Thần Mộc cung chủ lòng mang từ bi, tuy biết nhân loại quay lưng về tự nhiên, vẫn hy vọng hai phương sau khi xung đột sẽ từng bước giao hòa, cuối cùng có thể đạt tới trạng thái viên mãn “Thiên Nhân Hợp Nhất”

Có kỳ vọng tốt đẹp này, Phương nàng thi triển tuyệt đại thần thông, rút khỏi nhân loại, thú loại, mộng tưởng của cổ thần, kết hợp với thực vật tự nhiên, tạo ra mộng cảnh khổng lồ ở trên Tam Sinh cốc.”

“Cơ sở mộng cảnh này, là hư không chỗ sâu đại dương Phệ hồn kết hợp —— U Huyền Hư Không biến động không

ngừng, thiết lập pháp môn kết lệnh cố định, Mộng Tư có thể trường tồn không mất mát.

Sau đó Thần Mộc cung chủ lại thi triển linh lực, khiến mộng cảnh giao thoa với thực cảnh, ẩn giấu giữa cỏ cây đất đá Tam Sinh cốc, phàm nhân không cách nào phân biệt thân xác nhập vào.

Toàn bộ hệ thống dựa vào linh lực cung chủ chống đỡ, được gọi là “Sát Mộng Kỳ Vực”.

“Ở trong kỳ vực này, vạn vật do giấc mộng mà sinh.

Nhân loại từ hình thái nguyên thủy trăm vạn năm trước bắt đầu tiến bộ, như thế nào phân chia tộc đàn, làm sao bắt đầu sinh ra trí lực, như thế nào cùng vạn vật tự nhiên chiến đấu, nhất hoàn diễn biến liên tục triển khai.

Diễn biến dựa vào thực cảnh, kết quả chân thực có thể tin tưởng.

Mà ảnh hưởng do hoạt động của nhân loại tạo thành, chỉ có thể chịu được ảnh hưởng từ mộng cảnh hư ảo.

Bởi vậy, bên trong Kỳ vực tuy long trời lở đất, thế giới chân thật lại không thay đổi nguyên dạng, từ mặt ngoài nhìn vào vẫn là sơn cốc yên tĩnh.”

“Thuận theo thiên đạo, không nhúng tay vào trần thế, đây là giới chỉ của Thiên Sơn tiên tông,

Kỳ vực tập hợp mộng mà tạo, không phải cùng thế giới chân chính, cho nên thi triển ngoại lực cũng không tính vi phạm giới.

Thần Mộc cung chủ dựa theo pháp lý “Mộng Sinh Sát” kia, nghĩ cách đẩy nhanh tiến trình diễn biến của nhân loại.

Chân thực thế gian chỉ qua một vạn năm, nhân loại trong kỳ vực đã vượt qua viễn cổ, tụ thành bộ lạc, sắp sửa hoang khai hoang khai thổ đại quy mô.

Nếu như suy diễn theo dự đoán, diễn biến của Kỳ vực nhanh hơn thế giới hiện thực, kết quả cuối cùng của “Cuộc tranh đấu giữa các thiên nhân” sẽ thể hiện ra sớm.

Loại tình hình này, giống như là nhìn thấy được tình cảnh tương lai.

Người thi pháp hậu thế điều vận linh khí tự nhiên, kết hợp thể tính người thụ pháp, sinh ra mộng cảnh có thể quan sát chuyện người này tương lai.

Nguyên lý của loại đạo thuật này tương tự, ước chừng cùng với phương pháp “Mộng Diễn” của Thiên Sơn Tiên Tông.”

Nghe vậy đến đây, đào điền thâm nghĩ “Pháp thuật của Nhiếp Hồn môn xuất phát từ Thiên Sơn Tiên Tông, “Học Mộng Chân Pháp” cũng có thể đoán được tương lai, lại là thông qua hư thực kết hợp, phương thức suy diễn đạt được.”

Hành Hư tiên trưởng nói: “Lúc nhân loại trong Kỳ vực hừng khởi, thật sự là nhân gian trị giá cuối đường sơ Đường.

Một thế hệ đại sư Tử Nguyên tông uy chấn tiên phạm, thiếu niên hấn từng được Thần Mộc cung chủ dạy, xưa nay có tình sư hữu, biết được nguyên nhân khởi nguồn của Đoạn Mộng quốc, hấn chỉ ra người chân thật trên thế gian đã xảy ra biến hóa trọng đại —— nội bộ nhân loại đã phân hóa, một số cường giả nắm giữ đại thần thông, thế lực lớn, đại trí mưu đồ, quần thể tàn hại yếu kém.

Bọn họ không những lấn ép đồng loại, còn phải độc bá thiên địa, vì thỏa mãn tư dục mà dẹp biển.

Những cường giả này xuất từ nhân loại, lại không giống với súc vật yêu quái, cùng cổ đại tà thần đồng danh “Ma đạo”

Mà Vạn Ma Chi Thủ tức là “Tâm Ma”, thế gian Đạo gia đặt cho hấn một cái biệt danh khác, gọi là Yêu Hoàng.”

Đào Yêu Yêu nghe nhập thần, bàn tay chống cằm, khuỷu tay chống đỡ án đá, phảng phất như hải tử nông thôn mới vào hoàng cung, bị cảnh tượng vĩ đại mới mẻ hấp dẫn thật sâu.

Hành Hư tiên trưởng có vẻ hơi mệt, bưng cái chén lên uống chút nước, nói tiếp: “Nếu kỳ vực tiếp tục diễn biến, cũng giống như thế giới chân thật, ở giữa nhân loại sinh ra “Ma đạo”

Tử Nguyên tông rất lo lắng, chỉ sợ “Thiên Nhân Chi Tranh” còn chưa kết thúc, “Chiến Nhân Ma” đã hủy diệt Sát Mộng Kỳ

vực, kế hoạch của Thần Mộc cung chủ cũng sẽ trôi theo dòng nước.

Vì vậy Tử Nguyên tông đại triển huyền công, Yêu Tiên phái đồng đạo cải tiến kết cấu của kỳ vực.”

“Hắn ở Phệ hồn đại dương và Đông Diễm sơn phân biệt cất giữ hai khối pháp ấn, bởi vậy bày ra hai đạo pháp chú, đạo “Thú năng” thứ nhất nhằm vào sinh linh tự nhiên, khiến chúng nó thông dụng ngôn ngữ người, mặc đồ người, học nhân lễ, thân có năng lực nhân loại; một đạo “Dã hóa pháp chú” khác khiến nhân loại quay về trạng thái hoang dã, hạn chế lớn nhất bảo lưu tính nết tập tính dã sinh.

Kể từ đó, người cùng thú vật kiêm đặc điểm đối phương, cùng nhau có chung chỗ, công càng nhiều tiếp xúc mật thiết, một ngày có thể dày đặc hợp thành chỉnh thể, hoàn thành mục tiêu “Thiên nhân hợp nhất” hợp nhất.

Mà nhân loại bị giới hạn trong dã man, trí tuệ tiềm năng chưa thể triển khai hết, bởi vậy tiêu trừ tai họa ngầm “Thành Ma”.”

Đào Yêu Yêu trong lòng nói thầm như vậy chẳng phải là đem người cùng thú đổi sao? Hai phương sau khi tiến lên, người biến thú, thú biến người, kết quả có ý nghĩa gì.” Miệng hắn tuy không nói, vẻ nghi hoặc đã từ trong mắt lộ ra.

Hành Hư Tiên cười nói: ” Ngao Bính tổ sư căn nhắc kín đáo, sẽ không khiến song phương đổi nhân vật để đổi.

Pháp chú của hắn lưu lại có dư, để cho nhân loại cùng thú loại bảo tồn thuộc tính bản chất nhất của mình, mặc dù trải qua đại cải biến nhưng tuyệt không tổn hại gì.

Về phần bản chất của người là gì, bản chất của thú là gì, liên lụy quá mức hỗn tạp, ta sẽ không nói nhảm.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Ngài già chê phiền phức, ta cũng lười hỏi.”

Lại chơi trò “Người là vật gì” thứ này, não hải của ta phải biến chất thành bột mịn.”

Hành Hư tiên trọng nói: “Kỳ vực sau khi cải tiến lại một lần nữa sử dụng, nhân loại giữ thái độ hoang dã, xác thực không có khả năng “Thành ma”, ma đạo cũng sẽ không xuất hiện.

Nhưng vấn đề mới xuất hiện liên tiếp, đầu tiên là đám kiến trong sinh linh tự nhiên, ong mật, các loại trùng loại, trước kia quần cư phân công tập tính liên rất giống nhân loại, thu hoạch được năng lực nhân loại nhanh chóng lớn mạnh, chủng loại cường thịnh chưa từng có, trở thành chủ lực thiên nhân tranh đấu quân đội chủ lực.

Những thứ phi cầm tẩu thú khác hình thức dần dần giảm đi, chỉ có thể làm vật dụng Canh Điền vận chuyển.

Cũng không lâu lắm, con lai loài trùng sinh thành chủng loại mới, phân công càng thêm tinh vi, mẫu trùng sinh ra các loại ấu trùng hình thái khác nhau, sau khi lớn lên căn cứ vào thể hình phân chia làm nông phu, thợ thủ công, binh đinh các loại chức năng có thể làm nông phu.

Quần lạc càng ngày càng khổng lồ, năm tòa thành thị lần lượt kiến tạo thành.

Rốt cuộc, Sát Mộng Kỳ vực chuyển biến thành Đoạn Mộng quốc, loại trùng nắm giữ quốc gia, tuyên dương đạo của thiên địa, tự cho mình là tộc cánh chống trời lập địa.”

Đào Yêu Yêu âm thầm gật đầu “Mí Lân kỳ hào “Ngân Sí Kinh Kinh Thiên, Kim Lân Phúc Địa”, hóa ra là như vậy.”

Hành Hư Tiên cao giọng nói: “Dẫn Lân tộc dị quân nổi lên, không phải nguyên ý của Thần Mộc cung chủ.

Nhưng vấn đề thứ hai càng nghiêm trọng hơn, pháp chú của Côn Bằng tổ sư bố trí ở Tam Sinh cốc, hiệu lực lại xâm nhập vào thực cảnh sơn cốc.

Nhân loại vào cốc mọc ra lông dài, thể trạng hoang dã phản tổ, tụ hợp nhân tộc lông người, còn có thể xuyên hành trong mộng ảo, mà tranh đấu giữa hai tộc cũng dần dần tạo thành phá hư đối với thực cảnh.

Ngao Bí tổ sư vội vàng bổ cứu, triệu gọi “Cầm kỳ thư họa” của Côn Luân tiên tông nhập trú, do họa tiên thi triển tiên pháp “Đoạt Thiên Loạn Chân”, bồi bổ chỗ sơ hở của kỳ vực, ngăn cản lực phá hoại truyền về phía thực cảnh.

Lại bảo Cầm Tiên trang bị “Lưu Âm Bộc”, hai tiên khác phụ trợ, hợp lực hạ thấp pháp chú sơn cốc hiệu quả.

Để cho nhân tính tiến vào cốc tạm thời ổn định, ở lâu mới có thể chậm rãi bị dã hóa.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Tổ sư gia chúng ta thích xen vào việc người khác, nếu không phải hấn nhúng tay vào chuyện của người khác, Sát Mộng Kỳ Vực cũng không đến mức hỗn loạn.” Chuyển suy nghĩ một chút liền hiểu rõ “Phái Nga Triền Công lấy trừ ma làm thiên chức, chỉ cần có mầm mống Ma đạo hưng thịnh, không cần quản là phạm thế hay là kỳ vực, tất nhiên sẽ toàn lực diệt trừ, hành động của Tổ sư gia phù hợp chỉ của Nga Mi.”

Nghe Hành Hư Tiên không ngừng giảng đạo: “Côn Luân Tứ Tiên kia ra sức làm, chân nguyên tiêu hao rất nhiều, ngược lại bị pháp chú dã hóa ăn mòn ngược lại.

May mà chân khí của Côn Luân tương đương với Côn Luân, càng ngày càng vững chắc thì bản thân càng có thể tự bảo vệ mình.

Tứ tiên ăn Côn Luân Ngọc Anh tăng thêm chân khí bản phái, miễn cưỡng duy trì nguyên trạng chân khí, duy trì nguyên trạng.

Đoạn này truyền ra ở Kỳ vực, dẫn tới người lông lá thường xuyên xin Ngọc Anh, trông cậy vào việc trả lại hình người.

Bởi vì chân khí của Nga Khuyết phái chia làm Cửu Dương, luyện đủ, thì có thể lông tóc không thay đổi, Kỳ vực liền lại có một tên gọi mới - Cửu Dương cốc.”

“Mộng cảnh, thực cảnh, họa cảnh từ đây dung hợp bù đắp cho nhau, kỳ vực khôi phục bình thường.

Nhưng giới điều của Thiên Sơn Tiên Tông cũng phá vỡ, pháp chú liên lụy đến người ngoài chân thật, thực thể chiến tranh tồn vong, những điều này đều vi phạm nguyên tắc của “Không liên quan tới trần thế”

Thiên Sơn Tiên Nhân nhận định, biến ma nhân loại đã là thế tự phát, không thể cưỡng ép xoay chuyển, yêu cầu Tử Nguyên tông thu công lùi pháp, không còn liên quan đến lĩnh vực Tiên tông nữa.

Nhưng Bát Thủy khó thu hồi, Tam Cảnh tồn tại đã hỗn loạn, mặc cho cải biến đều sẽ dẫn đến tai họa không thể nào đoán

trước.”

“Huống chi, mặc dù Ngao phái cũng chủ trương “Đạo pháp tự nhiên”, lại có khác với Thiên Tiên tông “ly thể vô vi”

Tiêu diệt ma đạo không thể đổ tội cho người khác, đây là tiêu chuẩn của Ngao Khuyết phái các ngươi.

Chỉ vì Cố Niệm cùng Tiên Tông sâu xa, Tử Nguyên Tông mới nhượng bộ một chút, khuyên bảo con cháu bốn phái chớ vào trong cốc, mặc cho hậu sự tự nhiên phát triển.

Nhiều năm, giáo huấn biến thành luật điều, thế gian này không còn ai đàm luận Cửu Dương cốc, cũng không có ai tới Cửu Dương cốc.

A, cho dù đến thì đã sao, đợi lâu biến thành người lông, làm sao trở về truyền tin? Bí mật của Cửu Dương cốc từ nay về sau Phong Tuyệt.

Thiên Sơn tiên nhân còn không ngừng lại, tìm Tử Nguyên tông luận lý, may mà Thần Mộc cung chủ kịp thời ngăn lại...”

Nói xong, giọng nói nhỏ dần của Hành Hư tiên trưởng, trung khí của lão nhân suy kiệt, vội vàng giải chuyện quan trọng hơn cho người già.

Đào Yêu Yêu muốn mời hấn nghỉ ngơi một chút rồi nói tiếp, nhưng hấn lại cố gắng ngẩng đầu lên, răng miệng chợt trở nên trong sáng: “Khi đó, Thần Mộc cung chủ sắp tu thành Thiên Sơn Pháp Thể, đạo của Thiên Nhân tìm hiểu thâm sâu.”

Chỉ vào việc vận hành hoành vĩ của ngày mai, ở khắp mọi nơi, Tử Nguyên tông nhập cốc thiết lập chú chưa chắc đã không phải thiên ý.

Sát Mộng Kỳ Vực chệch hướng dự đoán, lại ứng với “thuận thiên chi lý”, có thể hiện ra kết cục chân chính của “Cuộc chiến Thiên Nhân”

Giải Linh còn phải xem người hệ chuông, Ngao Tổ Sư tạo ra kỳ cục Tam Cảnh, người phá Tam Cảnh cũng là truyền nhân của Nga Khuyết phái.

Nghe Thần Mộc cung chủ nói vậy, chúng tiên ăn mặc mà nghi hoặc, cung chủ liền để lại quả trượng để chứng kiến —— ha ha, quả trượng kia, chính là cây già này rồi.

Ngao tổ sư cảm ơn ân đức của Thần Mộc cung chủ, liền hóa tiên đoán của cung chủ thành chú ngữ, tuyên bố đời sau có đệ tử Nga Phấn nhập vực, nhất định tới nhà đá này gặp quái trượng, vị đệ tử Nga Phấn này, chính là Đào Quân dưới chân.”

Lần thứ mười sáu, Phá Thiên quân hỏi rề mằm sáu lần.

Trong lòng Đào Yêu Yêu nặng trĩu, cảm thấy lúc trước nơi đó đã thất thủ, đại tai biến thành không thể cứu vãn đã ứ thành không thể cứu vãn.

Hành Hư Tiên yếu như đứng không vững, thân cây run lẩy bẩy, thở hắt hắt nói: “Hôm qua, Diễn Không của Họa Tiên đã bị phá, cân bằng ba cảnh giới hoàn toàn là nhờ pháp bảo duy trì, phá tắc thì họa cảnh sụp đổ, ta cảm ứng được... Thần Mộc cung chủ đặt tên là “Độc Hư”, ban thưởng cho ta cảm nhận linh lực cân đối của kỳ vực, chỗ Tam Cảnh mất đi cân bằng, ta có thể cảm ứng được... Diễn Không quyền phá hủy, họa cảnh sắp biến mất, sứ mạng của ta đã kết thúc...”

Đào Yêu Yêu há hốc mồm một lúc lâu không khép lại được, đột nhiên kêu lên: “Bức họa Diệu Đàm, là ta làm nứt!” Hành Hư Tiên cười nói: “Không sai, ngươi là người kết thúc Mộng Kỳ vực.” Đào Yêu Yêu không yên, nhìn bộ dáng mệt mỏi lung lay sắp ngã của hắn, vội nói: “Đa tạ tiên trượng mở đường, người đừng chỉ cố nói chuyện, nghỉ ngơi dưỡng thần đi.” Cầm lấy chén nước muốn đưa cho hắn, nào biết tiếng vang nhẹ của “bá tánh”, chén đá vỡ thành bột phấn, từ lòng bàn tay bỗng nhiên chảy xuống.

Hành Hư trượng nói: “Nên nghỉ ngơi, tử vong sẽ đến, ta muốn vĩnh viễn ngủ say.” Đào Yêu Thiên nói: “Cái gì!” Hành Hư tiên trượng nói: “Linh lực của ta, cùng Mộng Kỳ vực cùng tồn tại, Tam Cảnh phá kỳ vực sụp đổ, ta cũng sẽ chết.” Đào Yêu Yêu không biết nói gì cho phải, nghĩ tới nghĩ lui, quay người lại nói: “Lão tiên trượng người chờ đi, ta đi tìm Diệu Đàm sửa lại bức họa cho tốt!”

Hành Hư trượng nói: “Chậm mà rời... rời đi, vấn đề của ngươi, ta đã giải đáp xong, ngươi có hài lòng không?” Đào Yêu Thiên nói: “hài lòng, phi thường hài lòng, lão trung thành thực, vẫn bồi vô cùng khâm phục.” Hành Hư Tiên cười nói: “À, ha ha, vậy được, theo quy củ, hiện tại nên để ta hỏi.” Đào Yêu Thiên nói: “A! Còn hỏi...”

Hành Hư Tiên run rẩy vươn cành dài ra, thở hắt hắt nói: “Ta muốn hỏi quá trình Đào Quân tu tiên đắc đạo, bất quá, Đào Quân không cần phí miệng lưỡi, người... người bắt được ngón tay của ta là được.” Đào Yêu vội vàng nắm chặt cành cây kia, cánh tay trái vòng quanh, ôm lấy thân thể khô gầy của hắn.

Ngay khi chạm đến vỏ cây, đáy lòng lại vang lên tiếng sáo ngân nga thanh mỹ.

Mắt của Hành Hư Tiên khẽ khép hờ, ngủ thiếp đi, lại còn hơi ngáy một chút.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Hắn đây là đang thiết lập mộng pháp, lấy linh lực tự nhiên phụ hợp thân thể của ta, thông qua mộng cảnh quan sát chuyện cũ trong quá khứ của ta.

Thiên Sơn “Mộng Diễn Pháp” dự đoán tương lai, cũng có thể biết được quá khứ, nhưng giống như là đạo pháp Nhiếp Hồn Môn cao thâm hơn nhiều.” Vừa nghĩ tới đây, Hành Hư Tiên bừng tỉnh, kinh ngạc than thở: “Vũ trụ phong, Thần Mộc Giáp! Hai loại chí bảo lại có thể giúp người kiêm thu! Lúc trước ta còn tưởng người luyện toàn bộ Cửu Dương Chân Khí, ai biết là Hồn Nguyên Thần Thể càng thêm huyền bí... Hồn Nguyên có thể nạp vạn pháp Tiên gia, Cửu Dương chỉ là muốn phân nhánh, khó trách Cửu Đẳng cùng sáng...”

Hắn ta thở dài vài tiếng, lắc đầu nói: “Pháp lực của người quá mạnh, đầu không lại Yêu Hoàng.

May mắn ta đã sớm đoán trước, xóa đi tên thật của Yêu Hoàng.” Đào Yêu điên nghe vậy, biến sắc nói: “Tên thật của Yêu Hoàng? Ngài biết tên của Yêu Hoàng!” Hành Hư Tiên trợn nói: “Vào vách tường bên trái, đó... là do Tử Nguyên tông tự tay khắc.

Yêu Hoàng luyện thành tròn chân thuật, Tử Nguyên tông cũng không địch lại, pháp lực càng mạnh, càng không địch lại... Lúc này nếu biết tên, người đi khiêu chiến, tất bại không thể nghi ngờ.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Vì sao pháp lực lại mạnh hơn hẳn Yêu Hoàng?” Ôn Ngôn nói: “Ngài có thể yên tâm, ta cam đoan sẽ không gây sự với Yêu Hoàng, chỉ muốn vạch trần điều

bí ẩn, nói cho ta... Đúng rồi! Theo quy củ thì ta phải hỏi, Yêu Hoàng tên gì, mau trả lời vấn đề của ta đi!”

Nhưng Hành Hư Tiên dường như đã ngắt đi, toàn bộ mặc kệ ước định lúc trước, nắm chặt cánh tay điên đảo nói: “Giả như vạn vật cùng con người thật sự đến thủy hỏa khó dung, người ta chết trận, người, người đứng ở bên kia?” Thần thái vội vàng, khiến người ta muốn cự tuyệt mà không thể.

Đào Yêu Yêu nói: “Đương nhiên đứng về phía nhân loại rồi, ta vốn là nhân loại.” Hành Hư Tiên nói: “Nhưng mà, theo như ta vừa rồi suy đoán, người giúp Sí Lân tộc đánh bại người lông.” Đào Yêu trả lời lưu loát dứt khoát: “Vũ Lân tộc so với người lông còn giống nhân loại hơn!”

Hành Hư Tiên thở dài, giống như buông xuống tất cả túi quần áo, nói: “Vậy sao?” Đào Yêu điên nói: “Đúng vậy, người hỏi ta đều trả lời, phải nói cho ta biết Yêu Hoàng là ai chứ?” Ngọc Hành Hư Trường phảng phất như không nghe thấy, mắt nhìn lên trên, chợt nói: “Nơi đó... quốc gia tử vong, người..., Người có biết, nơi đó có cái gì không?” Không chờ đào điên lên đáp lời, hần ung dung nói: “Một thế giới hoàn toàn mới, nơi suy nghĩ không có điểm cuối, cảnh tượng kỳ diệu chưa từng thấy... Vạn vật cùng nhân loại hòa bình, hoặc là nói, không phân biệt nhân loại và vạn vật, cũng không chia cho các người và chúng ta.

Ài, rồi xa ưu sầu, hoa nở chung cực, ta về, trở về... “

Đào Yêu Yêu dần dần cảm thấy cánh tay thả lỏng, cánh dài nhẹ nhàng thoát ra, thân thể lão thụ mục nát hóa giải.

Gió thổi một cái, hóa thành bụi bặm, tản vào đại địa không còn bóng dáng ngân ngân nữa.

Theo thần hình tượng của Hành Hư Tiên tiêu tán, chín chiếc đèn cũng tắt, hoa cỏ khắp phòng khô héo, héo tàn, khắp nơi xoay tròn phiêu linh.

Trong lòng ngực Đào Yêu Yêu trở nên lạnh buốt, tràn ngập bi thương trước giờ chưa từng có, rất lâu sau mới nói: “Người trả lời đi, Yêu Hoàng tên gì, Ngọc Ngân đồng ở đâu, còn có minh tinh của Vong Thần Quật, ta đuổi theo cứu người, cần gấp gấp chỉ điểm của người...”

Đào Yêu Yêu quay người lại, thầm nghĩ “Tra xét yêu hoàng là quan trọng nhất!” Hắn tung người nhào tới góc tường bên trái, đào bới đất bụi cỏ, mở to hai mắt phân biệt, chỉ thấy trên vách đá vết cào đanh xen, phủ lại hình chữ vốn có.

Mới vừa vào cửa nhìn về phía Hư Tiên Trọng cúi đầu xuống mặt bích, giống như múa bút thành văn, thì ra là đang hủy hoại dấu vết của Nguyên Tông tổ sư.

Đào Yêu trầm ngâm một lát, hai ngón tay điểm vào trán, trong mũi hừ nhẹ một tiếng, bạch quang trên trán hiện lên, giống như mở ra một cửa sổ nhỏ.

Đây là “Địa Tạng thuật” của Minh thú Hằng La, có thể nhìn thấu quan tài mộ, Hồn phiên tế khí, ghi nhớ các vật cũ như di tự, mượn để tìm hiểu câu chuyện về vong linh.

Phương pháp này chuyên tìm hiểu di tích cổ, vật mục nát cũng có thể phân biệt ra chi tiết ban đầu.

Nhưng đào yêu thuật vận công đã lâu, chỉ đơn độc nhận ra trong vách có một chữ “Không”, những chữ còn lại đều thoang thoang tàn phá loạn xạ.

Hành Hư Tiên Trọng hiển nhiên tập trung toàn bộ linh lực, vẽ phác thảo cẩn thận, phương văn minh văn của tổ sư Nguyên tông không cách nào khôi phục đọc lại.

Đào Yêu Yêu thấp giọng nói: “Có một chữ không, rất tốt, ít nhất phù hợp với suy đoán của Linh Nhi, nàng từng nói Yêu Hoàng lại xưng là thú không gì...” Trong lòng hiểu rõ, chút manh mối này không có giá trị gì.

Hắn mê man đứng lên, ngực nghẹn khó chịu, chỉ cảm thấy từ khi xuống núi đến nay bị cản trở tay chân, mỗi lần gặp áp chế đều cảm thấy khó chịu.

Vũ trụ nơi tay, pháp thuật thông thiên triệt địa, giống như đều khó đền đáp nguyện vọng của mình.

Rốt cuộc cái gì đang thực hiện ước định, không ai như Cửu Vĩ Quy đã nói, buông tay ra giết hắn điên đảo càn khôn, Ngọc Ngân Đồng, Yêu Hoàng... tà ma các loại còn có thể trốn đi đâu? Nghĩ đến điều này hắn vội vàng hít một hơi thật sâu, ngăn chặn nhiệt huyết xao động, tự nhủ: “Bình tĩnh lại đi?, Bình tĩnh! Bản sư tôn là hóa thân chính nghĩa, sao có thể dựa

vào kiếm chém giết lung tung, chớ trúng Đạo Nhi của lão Quy Bà.” Đầu óc tỉnh táo một chút, bên tai truyền đến tiếng la hét: “Thiên Nga tiên sư, che chở tộc ta, Nga hốt tiên sư, che chở tộc ta...” Tượng là trong chùa tụng kinh niệm kinh...

Đào Yêu Yêu bước nhanh ra ngoài, đi đến bên cạnh vò xem, phía dưới lít nha lít nhít quỳ đầy cánh, trước sau ngửa mặt lên cao cùng cất tiếng cầu bái, nào còn có phong khí yên tĩnh? Đào Yêu Yêu xoa hốc mắt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đã là một vầng mặt trời đỏ treo cao.

Từ trên núi đến dưới núi, người quỳ lạy dựa theo phẩm cấp sắp hàng, người cao nhất chính là Lưu Ly Kính, mắt thấy đào chết yếu hiện thân, kích thích hô to: “Tiên sư hiển thân: “Tiên sư hiển thân.”, Tộc ta cứu được rồi!” Đào Yêu nhảy xuống đài đất nói: “Các người làm gì vậy?” Lưu Ly Xuyên nghênh đón nói: “Một từ biệt nửa năm, không dám quấy nhiễu, chỉ vì tộc ta lâm nạn, cố ý dẫn theo binh dân toàn thành cầu khẩn tiên sư...” Đào Yêu Yêu bị ngắt lời nói: “Người nói ta đi nửa năm rồi?” Lưu Ly Tuyên nói: “Đêm đó tiên sư đi vào tiên đàn, đến nay đã qua sáu tháng mười tám ngày khác.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Vận Hành Hư Tiên Trọng tác pháp biến ra hoa phòng, khả năng có chứa một số đặc tính nào đó của Thiên Sơn Tiên Cảnh.

Thời gian tiên cảnh trôi qua chậm chạp, ta ở trong phòng mấy canh giờ, bên ngoài đã qua mấy tháng.” Nhìn về phía đài đất, quay đầu hỏi: “Các người có nguy hiểm gì?” Lưu Ly Ly bắn khoả nói: “Lưu nhân xâm phạm quy mô lớn, Xuân Bích thành sắp tới, sụp đổ.” Đào Yêu Tùng thở phào nhẹ nhõm là tốt rồi.” Lưu Ly buồn bã nói: “Không gặp thiên tai là tốt rồi.” Tiên sư minh giám, chiến họa vừa vận là thiên tai dự đổ! Xuân Dung thành tiên bị đại hạn, tiếp theo dây leo khổng lồ từ trên trời đổ xuống, toàn thành mới bị người lông xanh vây khốn.

Thiên địa như muốn nổ tung, tộc ta gấp đợi tiên sư Ngao Thiên cứu vớt!”

Đào Yêu Yêu dưới tâm sáng tỏ ” họa cảnh đã bị ta phá hỏng, tai biến xuất hiện!” Thần sắc ngưng trọng, nói: ” Tai họa từ Xuân Viên thành xảy ra sao?” Lưu Ly lom khom nói: “Đúng như lời tiên sư nói, phương tai tình kia nguy nan nhất, mặt

tướng bồi tiên sư đi tới xem xét.” Giơ tay ra lệnh cho bách tính tản ra, xe ngựa đã chuẩn bị xong, thỉnh tiên sư lập tức khởi hành.

Đào Yêu Yêu nói: “Đợi một chút, ta xuất thần một lát.” Hợp nhãn vận khởi linh niệm, xa xa thông dương xuân tuyết cư, phát hiện Dạ Thiên Ảnh lại đang ngủ, trong ngực ôm đồ chơi, phân thân làm theo lệ bảo vệ bên cạnh, thầm nghĩ “Đứa bé kia quá tịch mịch, ngoại trừ nói chuyện phiếm với thùng gỗ, đại khái chỉ có tìm được lạc thú trong mộng cảnh.” Thu hồi tâm tình vương bận, mang theo Lưu Ly Bí nhảy lên xe, cưỡi gió bay đi.

Hồi thứ mười sáu, Thiên quân hỏi rề mằm mằm.

Xuân dung thành vị trí trung bộ Tuyệt Mộng quốc, bốn phía địa hình bằng phẳng, kiến trúc dân cư dùng đất vàng nền vững chắc, so sánh Thu Lam thành càng có hùng hồn khí tượng.

Đào Yêu Yêu chạy tới thì tai biến thành kịch liệt, cả tòa thành thị đều thay đổi hình dạng, phóng mắt nhìn khắp thành nhà tan cửa nát tường sập, khắp nơi rải đầy dịch nhờn màu xanh lục khét lẹt.

Chuyển mắt hướng về phía trước, Cửu Tiêu Vân vươn xuống dưới rễ cây, mỗi cây to mấy chục trượng, giống như tám trảo ngư bao lại trong ngoài thành trì.

Đào Yêu Yêu Yêu tự xưng kỳ lạ, vận linh niệm cảm giác phía trên, phát hiện tầng mây nứt ra khe hở, cuồng phong gào thét thổi xuống, phảng phất lâu năm không tu sửa đại điện rộng lớn.

Lưu Ly lúng túng nói: “Tục thủ quân báo cáo, tháng trước xuân sang thành thiên đỉnh rách nát, dây leo khổng lồ từ lỗ thủng vươn xuống đất.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thiên Đạo? Chuyện này nghe mới mẻ.”
Lưu Ly lúng túng nói: “Kết cấu ba cảnh của Ảo Mộng quốc hình như đã bị phá hỏng, thiên địa tổn hại mỗi ngày lại tăng lên nhiều, dây leo khổng lồ từ bên ngoài vươn vào Ảo Mộng quốc.” Trong lúc nói chuyện, Đào Oa dừng lại ở thế gió, xe ngựa cuời bay xuống tầng mây, hạ xuống trường diễn quân phía sau cửa thành Tây.

Chỉ thấy bốn thân ảnh xuyên thẳng qua, Xuân Viên thành thủ binh chạy tới chạy lui, người lĩnh binh khí, tìm trưởng quan, người chống lại gò đất, như dòng nước loạn lưu cuốn qua sân bãi.

Lưu Ly Kính xuống xe muốn phát lệnh, vừa há miệng đầu vầng mắt hoa, suýt chút nữa bị khí tức nồng đậm hun ngất.

Tả cận quan quân đưa khăn vải đã ướt, bẩm: “Tướng quân nhanh che miệng mũi, dây leo chảy ra nước xanh có chứa kịch

độc, mùi vị người trong đó đều dựng ngược!” Chuyển tay chỉ về phía chung quanh, chúng binh đều dùng khăn che mặt bằng vải.

Chất lỏng màu xanh lá từ củ cà dài kia chảy ra, nhao nhao bay lả tả rơi xuống.

Đào Yêu Yêu nhảy vào không trung, tìm thấy nhánh dây leo nhỏ bé cuối cùng, véo hai cái đặt dưới mũi người người, kinh ngạc nói: “Đằng dây này là Đào Bò, thảo dược dùng cho tét Ngọ, ta còn tưởng là độc vật gì.” Nhảy trở về chỗ cũ nói: “Đừng sợ, Nghiêu Bò có thể đuổi côn trùng, loại trùng người thấy không thoải mái, cũng không có độc tính trí mạng.” Tâm có chỗ cảm giác, phỏng đoán đã thảo phá không mà vào, có lẽ là vì họa cảnh bị hủy hoại, thực vật trong sơn cốc trộn lẫn vào mộng cảnh.

Nhưng mấy cái rễ cỏ cũng như trụ trời chống trời, vật của Đoạn Mộng quốc cũng quá nhỏ đi chút ít.

Bên cạnh Lưu Ly Xuyên truyền pháp dụ cho tiên sư, chúng binh biết được chất lỏng không độc, sĩ khí hơi được đề chấn, tập hợp cả đội hướng tường thành mở ra.

Lưu Ly Kính lệnh các quân từ bỏ phòng thủ, toàn bộ rút lui đến quan kho vận chuyển lương thảo,

Lúc này tình thế trong thành nguy cấp, tổng binh Xuân Viên thành, thủ bị, đừng điều khiển các quan viên hoặc làm bị thương hoặc mất mạng.

Quan tước Lưu Ly Kính là cao nhất, đương nhiên phải tuân hiệu lệnh của nàng.

Vài tên tham tướng lại tiến tới khuyên can nói: “Tường thành bắc sụp đổ mấy đoạn, nếu không tranh thủ tu vi, quân địch tấn công đến căn bản không cách nào phòng ngự!” Một tên tiểu hiệu khác chen miệng: “Người lông lá cũng sợ hãi loại nước xanh kia.”

Ngày hôm qua vạn thạch công thành cùng phát, đánh nứt da dây leo, chảy ra nước xanh bọn họ thu binh, nếu công kích lại, bọn họ tất có biện pháp phòng bị độc dịch.” Chúng tướng bất chấp thứ tự tôn ti, phụ họa: “Lời này là cực hạn! Đến lúc đó thành thủ không được nữa!”

Lưu Ly Xuyên giận dữ, rút ra bội đao, nhìn chuẩn cái tên nhỏ bé nhất trong chúng tướng, vung đao chặt đầu xuống, quát: “Thiên địa sụp đổ, thủ thành thì ích lợi gì, cướp đoạt cứu tộc đàn dự trữ lương truy di tồn diệt, dám nhiều lời nhất định chém không tha.” Chúng quân sợ hãi, đang chạy về phía nội thành vận lương, ngoài thành hò hét rung trời, khẩu hiệu “Người Nhân” từ xa đến gần, người lòng quân sĩ nói đến chính là đến, giống như ác quỷ ma chủ đưa tới.

Bên này tường thành chưa tu sửa, cánh cửa mở rộng, binh sĩ cánh vẫy lại hoảng loạn lên.

Đào Yêu Yêu nói: “Các người nghe theo Lưu Ly Kiệt điều khiển, cứ tự làm là được, nhiệm vụ thủ thành giao cho ta.” Dứt lời nhảy đến cửa bắc, tay vịn đồng đồ nát nhìn ra bên ngoài.

Chiến thuật của Mao Nhân quân tương tự với lần đầu, năm vạn kỵ binh xung phong, âm binh xen kẽ gấp mấy lần, đầu đều mang theo xương thối của dã thú, mượn mùi hôi thối triệt tiêu hương vị của Bồ.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Bọn họ không phải là loại trùng, vì sao cũng sợ chất lỏng của Na Tra.” Quan sát trán người lòng lá bốc lên tử khí, ảm đạm tà quang xám trắng, không thuần khiết như lần trước, nghĩ thầm “Nghieu Bồ ngoại trừ có thể khu trừ côn trùng, còn có thể tị tà, quái đạo bọn họ chán ghét, nhưng khi nào thì người lòng lá nhiễm phải tà khí?” Chỉ nghe vạn mã huyên náo, kỵ binh xông tới gần dưới thành, giờ lên che Thiên Trần Sa, phảng phất trăm con Thổ Long quay cuồng, phảng phất như trăm con rồng nhảy múa.

Dưới bức tường rách lưu lại hơn ngàn cánh lân binh, còn đang khích lệ lẫn nhau thủ thành: “Tu bức tường à, Bàn Nê khối a!” liều mạng xây dựng công sự xây dựng đất liền.

Mắt thấy đại chiến sắp phát ra, Đào Yêu chợt cảm thấy nhiệt huyết trong ngực sôi trào, cao giọng nói: “Chơi bòn là sở trường của ta!” Bay xuống đất bằng, hai chưởng kề sát mặt đất, kêu lên: “Lên!”

Một tiếng hô qua, tầng đất nhô ra, vách tường dày cao trăm thước dựng thẳng lên, trùng hợp phong bế vết đứt gãy của tường thành.

Mao nhân kỵ binh đang vọt mạnh, đầu ngựa va vào vách tường, lập tức máu óc văng tung tóe, người ngã ngựa lộn nhào.

Đám người hàng trước nhào về phía sau lại chen lên, tự chà đạp lên người chết thảm trọng thương.

Mà âm binh tác chiến biến hóa tàn nhẫn, giẫm lên thi thể bò lên trên tường.

Đào Yêu Yêu bất động trên mặt đất, bàn tay phát kinh, lực đạo dọc theo địa mạch xuyên thẳng ra ngoài, tường thành nhất thời kịch liệt lay động, phảng phất cái sàng run, đem khớp xương âm binh vung vẩy bay ra, quanh co tán loạn bốn phía.

Đào Yêu Yêu cách tường nghe tiếng ngựa hí, nhất thời phát lực, từng quyền từng quyền đâm mạnh xuống mặt đất.

Phụ cận tường thành liên tục đại động, đất đá thừa thốt nhấp nhô chập chùng.

Chúng binh ngã ngựa xuống ngựa, giẫm đạp chồng chất, tử thi chồng chất ở phía trên, người bị thương không trốn thoát được, trực tiếp ép thành bánh thịt.

Tiền quân gặp trọng thương, người lông lá vẫn không lùi bước, bộ binh công thành chạy theo, trường mâu mở ra con đường phía trước, gánh cầu thang bằng gỗ quăng ra dây thừng, bộ bắn trúng mục tiêu đầu tường tên trúng, sau đó dựng lên thang gỗ nhảy lên.

Mao nhân binh hung ác mà cứng cỏi, chịu đựng điên cuồng anh dũng leo lên, mượn dây thừng quần quanh, cầu thang gỗ buộc chặt, thế mà bò đầy mặt ngoài tường thành.

Đào Yêu Yêu ở sau tường cảm nhận tình hình chiến đấu, lửa nóng trong lòng bốc lên thẳng tắp, chợt thấy mấy tên mao nhân leo lên đỉnh tường thành, hướng vẩy tàn binh dưới thành bắn tên, bên tai loáng thoáng vang lên tiếng nói của Hành Hư Tiên trượng, nếu nhân loại cùng vạn vật quyết chiến, đến lúc đó người đứng ở bên kia?" Trong lòng chợt nghĩ "Người lông lá tính là nhân loại gì? Đám quái vật này hung hãn vô tri, không giết không đủ để khiển trách!" Dưới lòng bàn tay sử lực hơi biến hóa, một cổ âm kinh xuyên thấu tầng đất, bỗng nhiên truyền vào trong tường thành, bỗng nhiên truyền vào bên trong tường thành?

Pháp thuật bổ tường của hắn lúc trước, bắt nguồn từ kỹ thuật lũy đất khuyến ô—— đẩy lên Thổ Bình bảo hộ sào huyết, tầng ngoài kèm theo lõi nhỏ, luyện vi yêu thuật tên là “Khu Thổ Kiếm Bích Thuật”

Mà dùng vũ trụ phong sát yêu thuật đoạt được yêu pháp, hiệu dụng đều sẽ đạt tới đỉnh cấp, tiểu đạo đả thương địch thủ sẽ biến thành thần công đòi mạng.

Lập tức kinh lực truyền tới bức tường, gió cát mãnh liệt thổi, mặt tường vươn ra ngàn vạn gai đất, phảng phất như đóng đinh khởi động.

Cái sừng nhọn trên tấm bình phong đất khuyến, lúc này trở nên dài hơn so với kiếm, cứng hơn so với sắt, Đẳng tướng binh người lông gai thấu ngực, một chuỗi treo đầy tường đều là.

Mãnh thú hung hãn đến mấy cũng có khắc khiếp sợ.

Dưới thành, người lông lá nhìn đồng bạn mình huyết tương bay tung tóe, tứ chi vặn vẹo uốn lượn, giống như con ếch bị đóng đinh, chỉ sợ gan mật muốn vỡ vụn.

Sợ hãi giống như dòng nước lạnh chảy qua toàn quân, không biết ai mở đầu trước, đám người lông lá bỗng nhiên bỏ lại vũ khí, kêu thảm quay đầu chạy tán loạn.

Đào Yêu Yêu ở sau tường kêu to: “Còn dám xâm phạm, đây chính là kết cục!”

Chợt có người tiếp lời: “Cách tường cao giết người, Đào chết mất, ngươi là tặc tiểu tử không có tiền đồ, cha ngươi đặt cho ngươi một cái tên hay đó, ha ha ha, hắc hắc hắc.” Cười quái dị âm quyết, truyền vào tai đào đào như sét cháy, bật thốt lên: “Ngọc Ngân Đồng!” Ngoài thành giọng the thé đáp: “Là Ngọc gia gia ngươi, mau ra đây dập đầu đi!”

Đào Yêu Yêu đâu còn kiềm chế được, phóng vân vượt tường bay lên trời, giương mắt nhìn Ngọc Ngân Đồng đứng ở trong mây, toàn thân gầy như trần trụi, đầu buộc quần da thú, móng uốn éo trái phải, tựa hồ đang học hành dã nhân nhảy múa.

Đào Yêu Yêu trừng mắt nói: “Ngươi làm cái quái gì vậy!” Ngọc Ngân Đồng nói: “Pháp y người lông lá thần linh mặc, đủ uy nghiêm chứ?” Đào Yêu giận quá hóa cười, nói: “Uy cái đầu

ngươi!” Ngọc Ngân Đồng lạnh lùng nói: “Nhờ ngươi cười ra, nhìn dưới chân một cái.

Sư tôn Ngao Bính giết người như ngóe, thật uy phong hiếu sát a, đệ tử Ngao Chính phái, đều phải lấy ngươi làm gương!”

Đào Yêu Yêu thu hồi ý cười, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy huyết hồng sôi lên mây liên miên, Thi Sơn chồng chất kéo dài, giống như triển khai một bức họa địa ngục.

Hắn cách bức tường tránh lui địch tanh máu, giờ phút này trực diện nhìn cảnh tượng khốc liệt, khiếp sợ khó chịu, lại có loại dục vọng rục rịch động dậy.

Ngọc Ngân Đồng vẫn đang quở trách: “Xuân viên thành thổ, dùng đất sét ám sát người thích hợp hơn.

Hắc hắc, chỉ là loạn lạc mù mắt chó, chọn một cái giết ma tiếp quản Huyền môn, thật là buồn cười.”

Đào Yêu Yêu khàn giọng nói: “Không, ta không phải giết người, bọn họ là ma quỷ, là tà ma, thân mang tà khí!” Trong đầu hiện lên linh quang, ngẩng mặt nhìn chằm chằm Ngọc Ngân Đồng nói: “Tà pháp người lông triệu âm binh, là ngươi dạy!”

Chú 1: Sách viết ” Hữu tình chúng sinh, chia cách giữa chúng sinh vô tình, lấy lý luận của Phật giáo.”

Phật giáo cho rằng Lục Đạo Luân Hồi là Thiên Nhân, Tu La, người, súc vật, quỷ, Địa Ngục, sinh linh Lục Đạo này có thể có thất tình lục dục, có thể tu đạo chứng quả.

Thực vật không có thất tình lục dục, không có ở tu đạo chứng đạo các loại.

Mà độ khó khi chứng đạo, cũng căn cứ vào Lục Đạo cao thấp sắp hàng, thân người dễ dàng đắc đạo, bởi vậy so với súc thân, quỷ thân, địa ngục đều đáng quý hơn nhiều.

Đánh 2: “Thân thân”, trước đó một chữ hôn tác kính dưỡng giảng, sau một chữ cha mẹ là trường bối (Mở rộng hôn phụ mẫu), thân thân là tư tưởng của Nho gia.

Chú 3: Minh Thú Hằng La, lấy từ ác mục Quỷ Vương trong kinh Phật, lập tức trừng mắt đồng tử, nghe nói tính tình cương đoan giận dữ, mắt phóng ra ác sắc có thể lấy mạng người.

Lần thứ mười bảy, Thiên Vô Ngã muốn điên cuồng đạo hạnh một lần.

Ngọc Ngân Đồng nói: “Ồ! Tiểu sư tôn đào có nhãn lực thật cao, thế mà nhìn ra ta đã dạy cho người lông.” Trong lỗ mũi hừ hừ, khinh bỉ nói: “Đáng tiếc miệng toàn nói nhảm, đem âm binh thuật của Nhiếp Hồn môn nói thành tà pháp, ngoại đạo lộ bàng môn bàng môn ra cước bộ.”

Còn làm sư tôn Ngao sư tôn sao? phúng túng lão tổ tông Ngao môn!” Đào Yêu nói: “Pháp thuật của Nhiếp Hồn môn sẽ mang theo tà khí?” Ngọc Ngân Đồng nói: “Trước kia ta miệng truyền pháp quyết, truyền cho bọn họ chiêu hồn thành binh của Huyền môn chính tông, nào từng mang cái gì tà tà thất tà bát? Gần đây trời hiện dị tượng, lão nhân gia ta tự mình gia nhập chiến trận, các huynh đệ mới nhiễm chút... Hắc, bản tiền bối, hắc, anh hùng khí kia.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đừng nói nhảm nữa! Người sao lại quần lấy người lông?” Ngọc Ngân Đồng cười nói: “Ta không cùng bọn hán quấy cùng một chỗ, sao có thể đánh với Sí Lân tộc khí thể ngát trời?” Đào Yêu nghe vậy, mặc dù hai tộc quanh năm đối địch, chưa chắc sẽ dốc sức liều chết chiến đấu với nhau.

Mao nhân liều mạng tấn công liên tục, hóa ra là lão quái thai này giờ trở quỷ sau lưng.” Ngọc Ngân Đồng tựa hồ nhớ ra cái gì đó: “A, đúng rồi, “Đúng rồi, gãi gãi đầu trọc, ra vẻ nghiêm trọng nói: “Sát Mộng quốc sắp xong đời, lỗi ra cũng bị ngăn chặn.

Ta phải nhanh chóng lấy Ngọc Nam Hương gia tăng một chút pháp lực, lại đi tìm Bách Linh Bảo cung của ta, Tiểu Tuyệt muội muội tốt, Lăng Ba... Thời gian cấp bách, ta còn phải vội vàng lên sân khấu đây!” Tiếng nghiền răng ken két vang lên, quát lớn: “Đi đầu thai đi!” Hai tay nắm chặt mũi nhọn của Vũ Trụ, chiếu chuẩn đầu trọc Ngọc Ngân Đồng bổ xuống.

Trong lúc trả lời, Đào Yêu Yêu tiềm vận chân lực, ngậm đầy sáu mươi bốn cây trụ khí trụ “Nấu Nha Lung” ra xa, chia ra rìa bình nguyên, co rút có thể bao phủ toàn bộ khu vực, chính là

thuật chạy trốn thần kỳ phòng bị Ngọc Ngân Đồng đến vô tung, đi vô ảnh.

Nào ngờ Ma Kiếm bổ tới Ngọc Ngân Đồng lại không chạy xa, thân hình ẩn hiện, chui vào trong biển người lông tóc bỏ chạy.

Đào Yêu ngưng tụ cánh tay, vũ trụ kim mang đột nhiên dừng lại, cách đỉnh đầu đám người lông lá gần vài thước.

Mặt đất lập tức như mở nôi, mao nhân người đẩy ta chen, ngã nhào tránh né, trong tiếng kêu to kinh hãi xen lẫn tiếng cười quái dị của Ngọc Âm đồng: “Ha ha, tiểu tử, ngươi giết đi, cầm vũ trụ phong tới giết ta đi!” Hắn ngồi xồm trên vai một người lông lá, nói được nửa đoạn, đã nằm sấp ở sau lưng một người khác, trong đó đổi trăm ngàn lần, âm ảnh lập tức qua đi, phân bổ như điện.

Mắt Đào Yêu Sắt nhướng lên, hét dài một tiếng, sử dụng pháp môn phân thân Khai Thân.

Nhất thời bóng người ropy trời ropy đất, ngàn vạn người điên cuồng cầm lấy ngàn vạn vũ trụ phong, cũng chui ra hướng đám người lông tơ kia.

Thế nhưng thuật chạy trốn của Ngọc Ngân Đồng quá nhanh, phân thân lại có vẻ chậm chạp, vài lần nhìn trúng, đều bị hắn trong lúc ngàn cân treo sợi tóc tránh khỏi.

Dù như vậy, xương cốt quanh người Ngọc Ngân Đồng run lên bần bật, mấy kiếm khí chấn động khung xương tán loạn.

Hắn kiêng kỵ lợi ích của Ma kiếm, không dám lên tiếng khiêu khích, hết sức chăm chú vận công né tránh.

Trong nháy mắt kiếm quang lượn lờ, thân ảnh đan xen, đám mao nhân nhìn hoa mắt, giống như con ruồi không đầu đâm lung tung.

Ngẫu nhiên phân thân sai lệch kiếm, mũi kiếm vạch rách bụng người lông, người lông kia nhất thời ngũ tạng nổ rộ, thân phi thân liệt như nổ tung thùng dầu tương.

Ngọc Ngân Đồng thấy thế cười to nói: “Tiểu tử thói thật ác, có một loại ngươi đem người lông giết hết đi!” Tâm thần Đào Yêu Yêu hơi loạn, răng tù mù hơi có chút sợ hãi, người lông

bên ngoài đã chạy tới khe hở, tiếng cười của Ngọc Ngân Đồng cũng đột nhiên chuyển đến bên kia.

Mắt thấy tà ma lại chạy thoát, Ngọc Nam Hương tính mạng có thể nguy hiểm, Linh Nhi, Tiểu Tuyết khó thoát khỏi ma trảo... Đào Yêu Yêu quý vừa cuống lên, nổi hung tính thúc giục pháp lực, phân thân huy kiếm chặn lại, đánh ngã từng đám ma nhân ở biên giới bình nguyên, chỉ giết chết một đám xác chết như tro, máu chảy thành sông đỏ.

Sát giới vừa mở, máu đào chảy lênh láng, nội tâm ngược lại bình tĩnh lạ thường.

Thu gom thân thủ cầm ma kiếm, đẩy ra vạn trượng kim mang, từ trái sang phải, lại từ bên phải sang trái, ngang dọc qua đám người.

Nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết đã yếu bớt, rất nhiều người lông lá nháy mắt chết đi, trước một khắc còn kinh hãi nháy nhót, sau một khắc đã xương thịt tan thành bột, ngay cả cơ hội thở ra hơi cũng không có.

Cột khí của bánh răng mù ở trong lòng đất chặt chẽ, đỉnh chớp nghiêm mật phong hợp, từ ngoài áp súc vào phía trong.

Đám ma nhân còn lại không có đường trốn, không gian ẩn thân càng ngày càng hẹp, tiếng khóc thét gào thê lương vạn trạng, mà đào yêu quái lại giống như máy móc chuyên gia giết chóc, nhiều lần dờ tay, thoáng một chút lại... tiếng khóc lóc thưa thớt, Ngọc Ngân Đồng gào thét càng thêm bén nhọn: “Đào sư gia, Đào gia gia, đáng thương lão hủ ta hồ đồ, ngắt đi tranh vị trí với lão nhân gia ngài.

Đào đại sư xin thương xót, giữ lại một con chó nhỏ vì ngài mà cống hiến sức lực.” Tuy hẳn có Thất Môn Huyền Công, Thần Dị Thuật, nhưng sao có thể chống đỡ được Vũ Trụ Phong? Giờ phút này đường ra ngoài phong kín, Ma Kiếm Đồ tắm rửa, Ngọc Ngân Đồng cũng chỉ còn nước cầu xin.

Vũ trụ phong vẫn duy trì tiết tấu cố định, hoàn toàn thanh trừ những sinh vật sống sót.

Sắp đến lần cuối cùng vun kiếm, mũi kiếm sắp chạm vào cột khí, trong khe hở còn thừa hơn ba trăm ma nhân, đều ôm thành đoàn tiếng kêu gào, Ngọc Ngân Đồng càng khóc ồ lên:

“Cứu mạng, tha mạng a, ông trời mở mắt a, ta còn không đủ sống a, ta là đồng tử...” Một lúc lâu không có động tĩnh, mở mắt ra nhìn, vũ trụ phong, người lông xanh mù, đám người hoảng sợ, bao gồm cả đào yêu ở gần đó, tất cả đều ngưng kết như tượng đá bất động!

Một mảnh tĩnh mịch, ánh mắt đào chết yếu dời xuống, chỗ tâm mắt hấn ngưng tụ, đông xác nhẹ nhàng nghiêng ra, đứng lên một người lông nhỏ thân cao ngang hông, đầu to tay chân nhỏ, khuôn mặt ngây thơ còn chưa thoát, chính là tiểu hải tử của Mao Nhân tộc! Hai tay hấn nắm nửa đoạn tàn thi, không biết là mẫu thân hấn hay là tỷ tỷ, thân thể còn sót lại hiện ra thân thể nữ nhân đặc thù.

Trong miệng người lông nhỏ kia kêu “Ai da”, kêu to “Ai da”, kiệt lực kéo tàn thi ra khỏi vũng máu, kéo về phía hấn cho rằng nơi an toàn.

Phía sau Mao Nhân quân là doanh lao dịch, có nhiều già trẻ phụ nữ trẻ em, mới bắt đầu tan tác, chúng quân liền đem bọn họ bảo hộ chạy trốn đầu tiên, lúc bị tàn sát càng là tầng tầng bao vây, bởi vậy người sống sót đại đa số là nữ và trẻ con sống sót.

Đào Yêu Yêu mặt không biểu tình, chỉ lạnh lùng nhìn tiểu mao nhân kéo, bò lên, té, lại bò dậy... Người lông xanh may mắn còn sống sót kịp phản ứng, không để ý bản thân nguy hiểm, xông lên trước ôm lấy tiểu mao nhân, muốn đem nó về trong đám người đó.

Tên mao nhân liều mạng giãy dụa, hấn còn muốn kéo thi thể kia đi, vươn tay ra xin người giúp đỡ, thậm chí hướng về phía đào điên cuồng gào khóc, hiển nhiên tuổi còn quá nhỏ, còn chưa hiểu cảnh giác và cừ hận.

Đám mao nhân kêu la “Oa oa”, thỉnh thoảng nhìn về phía Đào Yêu chết yếu, giống như muốn nói cho người thân của hấn nguyên nhân chết thảm.

Dần dần tiểu mao nhân không lộn xộn, nhìn chăm chăm vào đào yêu thú ngẩn người, lập tức quay đầu đi, vẫn để tộc nhân ôm hấn chạy xa.

Nhưng ngay tại cái nhìn thoáng qua đó, đồng tử trong suốt lộ ra cực độ căm hận, phảng phất Huyền Băng bắn ra Nộ Diễm, mãnh liệt đánh thức Đào Yêu Yêu dậy.

Từng có lúc, trong lòng Đào Yêu Yêu có bi oán, ánh mắt chứa tức giận, căm thù ngược ngược đãi mẫu thân của Võ Lăng Long gia.

Nhìn thấy người lông nhỏ như nhìn thấy mình, trong lòng hắn cảm thụ khó có thể miêu tả, mà sát niệm sớm đã tan rã, tay buông lỏng, rũ xuống bên chân, bánh răng biến mất.

Đám mao nhân gấp gáp như cá lọt lưới, diu già cùng trẻ con chạy trốn về nơi xa.

Ngọc Ngân Đồng lẫn trong đám người trốn chạy, vẫn còn lo lắng kêu lên: “Họ Đào, người thật tàn nhẫn, ta không trêu chọc người nữa, người cũng đừng tới tìm ta!”

Đào Yêu Yêu im lặng đứng đó, giống như đứng đó chìm vào giấc ngủ vậy.

Bỗng nhiên bừng tỉnh lại, quay đầu nhìn chung quanh, cảnh thê lương trước mắt tiêu sặc.

Bốn phía tĩnh lặng khiến người ta run sợ, tất cả đều hóa thành tử vật như đất đá, chỉ có mây đen chậm rãi đè thấp, âm trầm độc ác rõ ràng hung ác.

Hắn dùng sức vung đầu cởi trần, thu hồi vũ trụ, hai tay lau trên vạt áo, thầm nghĩ: “Chỉ có một lần này, lần sau không được phép dùng vũ trụ phong loạn hành sát phạt.” Nghĩ như vậy, trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút, cưỡng ép đề cao tinh thần bay trở về Xuân Viên thành.

Sí Lân Thủ Quân đang vận chuyển đồ quân nhu, điềm điềm hơn một ngàn chiếc xe Ly Long tạo thành đội vận lương đội.

Đào Yêu Yêu rơi xuống đường lớn, vừa đi vừa quan sát tình thế trong thành.

Sí Lân binh biết hắn là tiên sư ngoại giới, bởi vì quân vụ khẩn cấp không rảnh tiền, chỉ vội vàng đặt túi lương thực lên xe ngựa, trong đó có vại gạo của dân gian, cũng ba ba lượng hai chõng đặt trên xe.

Trong đường phố binh đình bên tàu, bách tính ở nhà nhìn quanh cửa, trông mong nhìn những binh góm kia, một bộ thần thái không nở rời bỏ.

Nhưng ai dám bước ra cửa nhà muốn lấy về nhà, làm lính liền bị một trận côn bổng đánh lui.

Đào Yêu Yêu buồn bực “Làm sao cướp lương thực của dân chúng?” Đúng lúc Lưu Ly Kính đội vệ nghênh đón, miệng hô: “Đại ân tiên sư, tộc ta đời đời cảm kích!” Tiếp đến phủ thái thú thiết kế bữa tiệc cảm ơn.

Đào Yêu kéo nàng lại nói: “Các người mang lương thực gì vậy? Ta không thấy tất cả đều là quan lương.”

Lưu Ly Xương đang chờ đáp lời, một phó phụ cận gần như xin cứu mạng: ” lương thực trong thành đã hoang vu lâu, binh lương trữ của cư dân cũng chỉ còn non nửa, còn rất nhiều trống không, có nên phái người đi tuyển chọn hay không.” Lưu Ly Dung nói: “Không kịp rồi, mang xe pháo bay lên không trung đựng lương thực, hũ hũ bình đều mang đi, toàn bộ tiễn đến Thu Lam thành! Nhớ kỹ, một hạt gạo cũng không cho phép còn lại!” phó tướng tiếp lệnh tiếp ứng mà đi!”

Đào Yêu Yêu nói: “Các người đem hết lương thực đi, người dân Xuân Viên thành ăn cái gì?”

Lưu Ly sững sờ, nháy mắt nhìn hần, tựa hồ thường thức đơn giản như vậy, cố gắng giải thích ngược lại còn không biết từ ngữ, một lát sau mới nói: “Dân chúng, bọn họ còn cần ăn gì?” Đào Yêu chết yếu nói: “A?” Dung mạo tiên sư bầm báo, Xuân Dung Thành Đại Hoang tuổi này thiếu nợ.”, Đại đa số cư dân đều rất yếu ớt, đã không còn sức lực tiếp tục làm việc, để lại cho bọn họ ăn lương thực là lãng phí vô ích.” Hai mắt Đào Yêu trợn lên, lớn tiếng nói: “Không có sức làm việc, nên chết đói!” Lưu Ly Tuyên nói: “Chết đói? Vậy càng lãng phí hơn, tiên sư chó lo, chúng ta có thể xử trí thỏa đáng.”

Lúc này Đô đốc đội pháo đến xin chỉ thị, hỏi hỏa pháo bỏ xuống đặt ở nơi nào? Lưu Ly lúng túng nói: “Nô đến trên tường thành đặt, phòng ngừa người lông âm binh đánh lên.” Nhìn cây ngựa đào tràn đầy nghi ngờ, vội giải thích: “Tán Hồn pháo dùng xác côn trùng làm đạn pháo, nổ tung phun ra khói đen, chẳng những có thể đánh tan âm binh, cũng có lực chấn

nhiep đối với Hô Diễm Báo.” Đào Yêu Báo nói: “Hô Diễm Báo là chiến mã phun Hỏa ky của người lông.”

Hành Hư tiên trượng nói luyện ra tiên thuật Côn Luân, mao nhân dùng Tử Đình Ngọc Anh luyện thành.” Đào Yêu điên tiết nói: “Ồ, các ngươi để cho mao nhân không chiếm được Ngọc Anh, luyện không được pháp thuật, chẳng phải chiếm ưu thế lớn sao?”

Lưu Ly nghe răng cười nói: “Ngọc Anh ở chỗ tiên nhân, bên ngoài thiết lập Viêm Lương pháp giới.

Chúng ta loại trùng không chịu nổi loại nghịch biến lạnh lẽo kia, không có cách nào ngăn cản người lông lá lấy được tiên dược.” Quay đầu, tiếp theo dặn dò bộ hạ chết trận: “Trong thành thi thể chết trận rất nhiều, nguyên liệu đạn dược sung túc.

Người phái hai đội người nhật xác, lại đốc xúc thợ thủ công chế tạo đạn pháo, nhớ chặt vụn thi thể, bỏ vào vỏ sắt áp chặt.” Cái tên Đề đốc kia lĩnh mệnh lệnh rời đi.

Đào Yêu Linh nói nhỏ: “Nguyên liệu sung túc, bằm nát vụn.” Lưu Ly lắc nhai: “Đúng vậy, xác trùng mài nát, làm thành đạn pháo uy lực mới mạnh.” Đào Yêu Yêu cười lạnh nói: “Ha, cướp đoạt khẩu phần lương thực, bằm thây vụn đoạn, liền đối xử với đồng loại của mình như vậy.” Trên mặt không có nửa điểm ý cười, mí mắt khép hờ, lạnh lùng chán ghét nói không nên lời.

Lần thứ mười bảy, Thiên Vô Ngã muốn điên cuồng đạo hạnh hai lần.

Lưu Ly Kiệt vừa sợ hãi nghi hoặc vừa sốt ruột, không hiểu tiên sư vì sao khí sắc bất thiện như vậy.

Người hầu gần người nói nhỏ, nói là trong phủ tiệc rượu chuẩn bị xong, chuyên đợi tướng quân và chư vị đại nhân vào tiệc.

Lưu Ly kính khom lưng thi lễ nói: “Tiên sư xa xa tới vất vả, xin mời...” thềm nhìn sắc mặt non xanh điên cuồng của mình, dự đoán chắc chắn sẽ gặp cái đình, đổi giọng nói: “Xin tiên sư trước tiên đi dịch quán nghỉ ngơi đi.

Tửu yển vội vàng chế biến quá đơn giản, không dám lỗ mãng...” Đào Yêu Yêu nói: “Ta nghỉ ngơi, người làm gì vậy, lại phái binh đi cướp lương thực?” Lưu Ly lúng túng nói: “Đoạt vận lương thảo đã có quan quân phụ trách, mặt tướng hiện xuống dưới thăm dò Thái Thủ Thổ Thánh Mẫu.”

Đào Yêu Yêu nói: “Rất tốt, ta cũng đi xem chế độ quan dân thái thủ, Sĩ Lân tộc chế độ, ta đang muốn làm rõ ràng.” Lưu Ly Tuyên không dám làm trái, lập tức đi tới phía trước, hai đội vệ binh đi theo, dẫn đào bò vào phủ đệ Thái Thủ.

Vào cửa đưa mắt nhìn qua, quán các đã không còn, đại viện Nặc không sửa lại tu sửa, sinh đầy hoa cỏ cây cối, mặc dù qua khô hạn nhiều đã điêu tàn, khí tức bóng loáng ngày xưa vẫn có thể tưởng tượng được.

Thảo mộc mở ra mấy con đường mòn, từng đội thị nữ áo trắng hành tẩu, tình hình tương tự Thu Điền thành, trong ngực đều ôm tã lót gấm vóc.

Lưu Ly loảng xoảng nói: “Các nàng là Tịnh Trần thị giả, Thái Thủ phủ ngay sát Trữ Anh cung, sản xuất trứng do Tịnh Trần thị giả nuôi dưỡng.”

Đi đến giữa đình viện, trên mặt đất có mở miệng mười trượng vuông, vệ sĩ đến đây lui ra ngoài.

Người hầu đưa tới nước sạch, Lưu Ly Kính rửa sạch chân tay, mới dẫn đào yêu yêu đi xuống động dưới đất.

Cầu thang trung tâm kia tầng thứ, cách mười mấy bước bố trí cái trạm gác, vệ binh do Tịnh Trần thị giả đảm nhiệm, người mặc giáp nhỏ bảo kiếm, trang phục sáng rõ, khác với hình tượng binh sĩ trong thành.

Tiến đến cuối cầu thang, vệ binh đẩy cửa đồng ra, bên trong là cung điện dưới lòng đất cực kỳ rộng rãi.

Mỗi căn điện trụ rộng chừng trăm vòng, không có đồ vật trang trí nào khác.

Đào Yêu qua đại sảnh rộng lớn, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vách tường che kín lỗ tròn, vô số ô vuông da, phía trước nối với lỗ tròn.

Lưu Ly lúng túng nói: “Quản trưởng là binh khí lấy thức ăn của Thổ Lân Thánh Mẫu, cư dân trong thành cung cấp đồ ăn cho khách, Thái Thủ ở trong phủ hưởng thụ sự lợi ích của người dân.

Sí Lân tộc Thuần, Hạ Uy, Xuân Viên, Thánh Mẫu ba thành đều là chế độ như vậy.”

Đi thêm hai ba dặm nữa, đến gần đáy địa cung, ống tay dài từ trên đỉnh đầu rủ xuống, cuối cùng quán thành một bó, kết nối với thân thể to béo.

Đến đây mới thấy hình dáng của thái thú: Chính là một con sâu thịt khổng lồ, thân trước như con kiến, đầu giống con nhện, hai chân trước treo cao, phần bụng có hình tròn, từng đốt một, giống như là một cái thùng rượu lớn dày đặc tạo thành mấy trăm cái thùng rượu lớn.

Mỗi khi cái ống “khò khè” đưa vào đoàn thức ăn, cái bụng hình tròn theo đó nhúc nhích, phía dưới tầng da hơi mờ mờ hồ hồ có thể thấy được trứng trùng hình bầu dục chìm nổi, quay cuồng, dờn về phía phần đuôi sinh ra.

Lưu Ly Xuyên giải thích: “Chỉ có sau khi ăn uống, mẫu thân mới có thể đẻ trứng, bởi vậy số lượng thức ăn nhiều hay ít quyết định sản xuất số lượng.” Nói đi đến gần, chỉ thấy mấy ngàn người Tịnh Trần thị xếp thành hàng hóa, ôm đứa nhỏ từ trước mặt thánh mẫu đi qua.

Thánh mẫu kia chột trái chột phải lay động chân trước, đám người thì giả tương ứng chia làm hai bên, đi vào sau điện hai cánh cửa cao môn Hồng Lam.

Đào Yêu Yêu hỏi: “Đây là ý gì?” Lưu Ly lúng túng nói: “Đồ ăn Hoang lâu năm không đủ, rất nhiều trẻ mới sinh thể chất yếu ớt, nhất định phải đưa ra lựa chọn.”

Đào Yêu Yêu quay mặt nhìn chăm chăm vào nàng, nói: “Xin bỏ?... Sao lại lấy Xá pháp?” Lưu Ly Tuyên nói: “Trẻ nhỏ cường tráng lưu lại, ốm yếu hủy bỏ tư cách được nuôi dưỡng, đưa vào lại luyện phòng xử lý.” Chỉ vào cửa lớn màu đỏ, nói: “Khí này chính là về luyện phòng, bên phải là cửa Lam Môn Thông Trữ Anh Cung Thông Trữ Anh kia.”

Ấu nhi nên lưu lại vẫn là nên bỏ đi, duy mẫu mẫu thân có quyền lựa chọn, đây cũng là công vụ chủ yếu của thái thủ hằng ngày.”

Đào Yêu Yêu mím chặt môi, phảng phất như bị vật gì cứng nghẹn, cách rất lâu mới nói: “Ta lúc trước hỏi ngươi, Sí Lân tộc có hiện tượng vứt bỏ trẻ con hay không, ngươi nói không...” Lưu Ly Xuyên kinh ngạc nói: “Không có! Sao có thể vô duyên vô cớ vứt bỏ?” Bỏ qua “Không giống nhau”, trẻ con thân thể yếu ớt đưa đến khi về luyện phòng, Còn có tác dụng khác.” Đào Yêu Yêu sững sờ, nói: “Ta muốn đi về luyện phòng xem, thế nào?” Mặt Lưu Ly lộ vẻ chần chờ, chấp tay nói: “Pháp chỉ tiên sư không phải dám phất ngược, nhưng trữ anh, trở về luyện các nơi nghiêm cấm ngoại tộc tiến vào.

Tiên sư thông cảm, mặt tướng xin chỉ thị của Thái Thủ.” Xoay người ngẩng mặt, ma sát Đại Cương kêu “Chi chi”, Thánh Mẫu kia cũng “Vù vù” khẽ, giống như dùng lời nói trao đổi.

Gọi Lưu Ly Kiệt quay người lại, tiến lên bái: “Thánh Mẫu giáo chỉ mặt mặt tướng, bản tộc xưa nay lấy cường giả làm đầu! Tiên sư cường đại tới cực điểm, phát chỉ lệnh tự nhiên tuân theo, mặt tướng dẫn đường cho ngài!” Dứt lời khom lưng duỗi tay, đi trước hai bước, bước tới trước hai bước.

Đào Yêu Yêu đuôi theo đuôi mà đi, đến gần vách tường điện nhìn về phía bên phải.

Phần đuôi Thổ Lân Thánh Mẫu đặt ngang ở nơi đó, phía sau khiêu bài ra trúng côn trùng, người hầu dùng găm bị bao phủ, thật cẩn thận ôm vào cửa lam.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy bọn họ thương yêu, không khỏi thả chậm bước chân.

Kỳ thật hẳn chỉ cần gia tăng vận pháp, lập tức có thể tra xét toàn bộ bí ẩn của Minh Địa Cung.

Nhưng hình ảnh Ôn tình còn lưu lại trong mắt, thật không muốn bị suy đoán tàn khốc của hắc pháp vỡ.

Đang do dự, Lưu Ly Kính ở ngoài cửa kêu lên: “Tiên sư, mời!” Đào Yêu Yêu cắn răng, tâm địa cố gắng vượt qua cửa đỏ tiến vào cửa đỏ.

Hậu điện đường vừa cao vừa sâu, Thổ Lân thánh mẫu chân sau rất dài, xuyên tường xuyên vào nơi đây, biên giới sắc bén như đao bầu.

Vừa qua cửa lớn liền nhìn thấy cự ảnh vũ động, hai thi thể dạng đao đang vũ động “Vù vù” trên dưới.

Hỏa đăng chiếu xuống, trong phòng dựng lên trang bị cỡ lớn, rãnh nghiêng, cái hòm rộng thùng thình, giống như đá Hộc dùng để đánh cốc.

Tịnh Trần thị giả xếp hàng leo lên cầu thang gỗ, cởi tã lót ra, buông ngón tay ra, mặc cho yếu nhân thuận theo rãnh nghiêng trượt xuống dưới.

Đào Yêu Yêu đi gấp mấy bước, cúi đầu nhìn kỹ, trẻ con trượt vào đáy hố, đao chân của Thánh Mẫu lập tức chém xuống, từ đó chém làm hai đoạn, một bên đao chi mãnh liệt chặt, bầm thi thể thành thịt vụn, đồng thời xoay tròn, không ngừng chen lấn thịt vụn về phía sau.

Lưu Ly Tuyên nói: “Khí đao của mẫu thân gọi là “Cừ Tiêu”, chuyên môn dùng để giết trẻ con yếu ớt làm thịt, để tiện đưa tới phường làm xương thu về tinh luyện.

Sát nhi là đặc quyền của thánh mẫu, người ngoài tuyệt đối không thể làm thay.” Tuy ngựa đao ẩn hiện đoán trước, nhưng thấy tình hình thực tế vẫn cảm thấy sồn tóc gáy, lâm lâm nói: “Cừ Cô? Thu về? Nghe giống hoa màu... giết chết đứa con do

mình sinh ra, bất luận là người hay là thú, đều nên gọi mẫu thân là giết đứa con trai của mình đi.” Nhìn thẳng Lưu Ly Tuyền, trầm giọng nói: “Ta còn tưởng các người thiên tính nhân thiện, không phân biệt thân yêu bảo vệ non.”

Lưu Ly Kính không biết bị lỗi chỗ nào, lại chọc tiên sư tức giận, vội nói: “Chúng ta là con ngoan họ trẻ con, hải tử cường tráng là gốc rễ của chủng tộc kéo dài, cả nước không phân biệt Vương hầu đi tốt, đều là bọn họ tận tâm tận ý dưỡng dục.”

Đào Yêu non nói: “Con nhỏ yếu như vậy đâu?”

Lưu Ly ngờ ngác, tựa hồ không biết nói gì.

Đào Yêu Yêu nói: “Kẻ yếu thì không cần dưỡng dục, có thể như heo chó giết mổ!” Lưu Ly Xuyên vỗ đầu, bưng tỉnh nói: “Ta có chút hiểu được ý tứ của tiên sư, ngài là nói, không phân mạnh yếu, chỉ cần là ấu đồng đều nuôi nấng?” Đào Yêu nói: “Không nên làm như vậy sao?”

Lưu Ly lúng túng nói: “Làm như vậy có ý nghĩa gì? Giả như lương thực bình quân phân chia, kẻ yếu nhất định chiếm phần của cường giả, kết quả kẻ yếu chưa chắc đã mạnh lên, cường giả cũng lớn lên không tốt.

Sí Lân tộc vốn sinh ra kẻ gian nan, lại thêm thiên tai lương thực hoang, nếu không chọn cường đi yếu, sợ có nguy cơ diệt quốc diệt tộc.” Cúi đầu bái thật sâu, thành kính nói: “Hoặc tiên sư nói ẩn chứa tiên cơ, có thể vì mặt tướng Khai Ngu... ái hộ nhỏ yếu, đối với cường thịnh chủng tộc có ý nghĩa gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Có...” Bỗng nhiên ghen lời, vấn đề xoay chuyển trong đầu, không ngờ lại không tìm thấy từ thích hợp để đáp lời.

Ngây người một lúc lâu, cường biện nói: “Ý nghĩa, các người cũng xứng đề xuất chữ ” Nghĩa” này? Các người mặc đồ người, hành nhân lễ, nói tiếng người, sao không nói đạo nghĩa của nhân loại!”

Lưu Ly lúng túng nói: “Tiên sư minh giám, chúng ta không phải nhân loại, hiểu biết về nhân thể rất nông cạn.

Đặc biệt mời tiên sư dạy bảo, đạo nghĩa là vật gì? Có thể thay thế đồ ăn sao? Làm sao dùng cường quân Đạo Nghĩa Phú quốc?” Đào Yêu Yêu há hốc mồm, trong chốc lát nhụt chí, đối

mặt với chất vấn của dị loại, những đạo lý thiên kinh địa nghĩa kia, quay đầu cảm thấy không có chứng cứ gì, không thể chối cãi.

Trong lòng hẩn phiền muộn, nhìn mâm tròn kéo đoàn thịt, khàn giọng nói: “Thịt của người nhỏ yếu, đều đưa đi nơi nào?”

Lưu Ly loảng xoảng: “Đưa đến phòng luyện chế trật tự, tiên sư thỉnh theo ta quan sát.” Ven rãnh đi về phía trước, quẹo vào trong gian phòng.

Cuối rãnh dài mở ra, phía dưới đặt vạc sứ vào trong.

Khối thịt ầu trùng từ trong lỗ thủng rơi ra, đựng đầy vạc sứ liền đóng kín.

Tịnh Trần thị đem vại sứ kéo đến bên cạnh cái cối đá, đem thịt vào động cơ quan, cái sọt đất lớn bên tường rơi xuống, kéo bánh xe cùng đòn bẩy, thạch xử thô to thò vào cối đá cối, liên tục đẩy từ trước ra sau, khối thịt dần dần bị ép thành thịt khô, nước tương từ lỗ nhỏ gập ghềnh chảy ra ồ ạt.

Lưu Ly lúng túng nói: “Xuân viên thành phụ thổ đức, là lấy máy móc mượn thổ lực, ở Thuần thành, chính là sự tiết kiệm của thủy lực khu động.” Vài tên Tịnh Trần thị giả tay cầm bình sứ, ngồi xổm bên cạnh hấp thu dịch thể, chỉ thấy dịch dinh dính vàng vọt, tỏa ra mùi vị ngọt ngào của mật ong.”

Đào Yêu Yêu nói: “Cấu lấy thi dịch có tác dụng gì?” Lưu Ly lúng búng nói: “Đó chính là mật, nuôi thức ăn chính cho trẻ con ăn.

Từ trong thịt yếu ớt vắt ra ngoài, còn có thể cho trẻ mới sinh cường tráng ăn.”

Đào Yêu Yêu hít một hơi khí lạnh, thấp giọng nói: “Đồng bào sinh ra một mẹ, xem như là huynh đệ! Mẹ đã giết con trai chúng kiến, thật không ngờ, còn có chuyện huynh đệ tương ăn.” Ngón tay run rẩy, cố nén xúc động muốn thả ra vũ trụ phong, đột nhiên quát hỏi: “Bệnh yếu nên bị giết chết, cung cấp thức ăn cho người cường tráng! Ai đặt quy củ này?”

Lưu Ly oán thán nói: “Tình thế bức bách, nếu không phải là năm đói khổ, ai nguyện giết chết rất nhiều con nhỏ?” Mắt nhìn thổ Lân Thánh Mẫu, lại chỉ vào chúng thị giả nói: “Trong lòng

mọi người chảy nước mắt, hy vọng tất cả con cháu đều có thể bình an lớn lên, toàn bộ tộc đàn phồn vinh thịnh vượng.

Nhưng sự thật khó mà hoàn thành được tâm nguyện, thiên địa bất nhân, chúng ta chỉ có thể bỏ nhỏ lợi ích mà bảo vệ đại cục.”

Đào Yêu Yêu nghe vậy hơi kinh hãi, nhìn khuôn mặt đám người thị giả kia trầm trọng, quả thật mang theo thần sắc u buồn, nhưng cẩn thận phân biệt, nói bọn họ ” sâu”, không ai dám nói là “iếc thương”, vì tộc đàn bị hao tổn lợi ích mà lo lắng, về phần thảm trạng của đứa yếu không để ở trong lòng.

Đào Yêu học hiểu tầng này, một tia đồng tình lập tức tiêu tán, lạnh lùng nói: “Thuộc chế độ của Đoạn Mộng quốc ta hiểu rồi, cá lớn nuốt cá bé dẫn đường là chí lý.

Quái chính là các ngươi không giống đàn thú, lại Trúc Thành khai quốc như người, trên dưới còn có thể giữ vững trật tự.”

Lần thứ mười bảy, Thiên Vô Ngã muốn đạo hạnh của ta điên cuồng ba lần.

Lưu Ly lúng túng nói: “Kế sách an ổn định quốc gia, đều dựa cả vào điện hạ Anh Minh Thánh Tài của điện hạ.

Tộc ta tồn tại ngàn vạn năm, lừa bịp sự vĩ đại của vương tử, địa vị Quốc chủ của hần chưa bao giờ dao động qua.” Lão già sống ngàn vạn năm còn gọi là vương tử gì? Hừ, ta rất muốn bá kiến vị Quốc chủ anh minh này, người theo ta đi thành Thái Bạch đi!” Không thể nói một lời, một tay bắt lấy cổ Lưu Ly Kính sau lưng.

Trải qua mấy ngày ở chung, Lưu Ly Kiệt đối với tính tình của hần hơi hiểu rõ, cười nói: “Tiên sư sự tình cấp bách, may mà ta đã an bài tốt quân vụ trong thành...” Còn chưa dứt lời bàn chân đằng không, không biết bị trúng pháp thuật gì, thân thể như huyền ảnh, xuyên qua địa cung bay thẳng lên trời xanh.

Đào Yêu Yêu lên đến trời cao, hỏi đường đi của thành Thái Bạch, phóng đầu mây vượt sông, một lúc lâu bay đến nửa phía tây của Mộng quốc.

Cách đó ba trăm dặm, liền cảm giác duệ quang chói mắt, sáng như ban ngày, xa xa nhìn xuyên rộng, một tòa thành trì hùng vĩ bỗng nhiên sừng sững.

Dựa theo Sí Lân tộc xây thành đạo, Ngũ Hành Kim thuộc tính của Thái Bạch thành, Thông thành dùng sắt thép rèn đúc, tường cao cheo leo phản xạ ánh sáng, cho dù ở buổi tối cũng thập phần chói mắt.

Đào Yêu Yêu kéo Lưu Ly Tuyên nhảy xuống thành, đang lúc trống reo hò vang trời, tinh kỳ cuộn cuộn, đội trưởng di chuyển trên đường cái, tựa hồ muốn cử hành khánh điển long trọng nhất.

Đội tuần phòng trên thành nhìn thấy bóng người bay xuống, nhao nhao đi lên xem xét.

Chân Lưu Ly Kính vừa đứng vững, lập tức hô to tiên sư Nga Phản giá lâm, nhanh tiến cung bẩm báo với Hoàng tử điện hạ.

Quan quân nhận ra nàng là Đại Tư Mã của Thu Điền thành, không dám lãnh đạm, phải nhanh chóng đi vào trong thành báo tin, kéo theo hai con tọa kỵ bộ ngựa tới.

Trong chốc lát, thành chủ Thái Bạch thành dẫn đội thân binh chạy tới, nhìn ngoại hình là một con bộ cánh cứng to béo, thờ hồng hộc chào Lưu Ly, lại cúi đầu thỉnh an tiên sư.

Đào Yêu Yêu không chút động lòng, chỉ quan tâm tới đội ngũ đang di chuyển trên đường phố.

Chỉ thấy vạn con phố dài nhón nháo, khua chiêng ở bên ngoài, đao búa thủ ở bên trong, tầng sâu nhất là dân chúng gầy yếu quần áo lam lũ, đều dùng xích sắt xiềng xích buộc lấy chân chân.

Đào Yêu Yêu chỉ vào mặt hỏi: “Bọn họ là tội phạm ở đâu? Sao nhiều như vậy?” Vận Mục lực nhìn quanh bốn phía, bỗng sinh ra nghi ngờ: “Toàn thành đều là quân binh, vì sao không thấy một binh dân nào đó.” Thành chủ Thái Bạch nói: “Bẩm tiên sư, binh dân bản thành đã ăn sạch, gần đây áp giải đến rất nhiều là hộ tịch Xuân Phúc thành.” Đào chết non nói: “Ăn sạch rồi?”

Lưu Ly lúng túng nói: “Thành Thái Bạch vốn nhiều dân ít, năm nay thiên tai đột kích, liên tiếp chiến sự vẫn thế, các nhánh quân ngựa tiến vào kinh doanh cần gia, quân đội càng ngày càng căng thẳng, vốn có cư dân đã có tiền đồ quân nhu.” Dương Mã Tiên chỉ về phía đường cái, nói: “Hiện nay dân đói Xuân Thương thành rất nhiều, đang có thể cung cấp cho quân đội ăn, áp tải vận hành hai tháng trước đã bắt đầu.” Đào Yêu nhìn chăm chăm vào mặt của nàng, chợt nói: “Cá đào, dân đói sung quân lương? Ngược lại rất thảo nhiên.” Lưu Ly đăng lên tiếng, trong mắt lộ ra sợ hãi.

Thành chủ Thái Bạch thành còn chưa hiểu ý, cung thỉnh tiên sư cười vào thành.

Đào Yêu Yêu không nhiều lời, nhảy lên yên cương kéo cương tiến lên, lạnh nhạt nhìn ngắm đường phố, chỉ thấy mái hiên cao chót vót, cửa treo đầy thiết khí, gió thổi qua tiếng va chạm “Đinh đinh đang đang đang đang” vang lên.

Thành chủ tùy viên có người hiểu biết, mượn cơ hội bắt chuyện với tiên sư: “Phòng xá trong thành tám chín phần mười là cửa hàng thợ rèn, phường binh khí.

Tầm Lâu Quán cùng tiên sư xuống giường, quả thực thất lễ vô cùng.” Thành chủ Thái Bạch nói: “Bất quá lần này Thái Linh Hội thịnh không hơn trước, quan viên năm thành đồng loạt bái kiến tiên sư, hoặc có thể đền bù chỗ không chu toàn.” Đào Yêu nói: “Cái gì gọi là ” Thái Linh Hội”?” Thành chủ Thái Bạch nói: “Mộc Linh vệ tách linh căn, cung cấp cho tinh binh cường tướng khỏe mạnh, đại chiến thịnh hội bực này trước sau đều sẽ được tổ chức.”

Trong lúc nói chuyện, đi thẳng đến phía bên phải hoàng cung nội thành, quốc chủ ngày xưa từng duyệt binh trường.

Lúc này trên quảng trường rộng lớn cao đài đứng sừng sững, áo giáp sinh gió, Sí Lân quân tinh nhuệ tụ tập, còn có đội ngũ áp giải dân đói đi tới, như dòng suối tụ hợp vào trong sân.

Nhóm thành chủ Thái Bạch giăng cờ ra, các đạo binh trước mặt nhao nhao nhường đường.

Đi vào vòng xem, trong thao trường đặt hai cái thiết luân lớn, đường kính hơn trăm trượng, nội duyên đúc đầy răng cưa, hình dạng giống như cối xay.

Vệ binh bên cạnh mặc giáp đen, trên vai thêu hai chữ màu trắng “Dịnh Linh”

Đào Yêu Yêu giật mình nhớ lại “Những binh sĩ này tên là Thái Linh Vệ, trên chiến trường trông coi quân chủng hộ thương.” Quả thấy tay của Thái Linh Vệ đỡ tay, hoặc dùng cánh gỗ, hoặc dùng lông gỗ, giám thị phần đông thương binh cụt tay đứt chân cụt tay.

Giống như lần trước, dây thừng trên thân thương binh buộc chặt, đầu tiên cho là bảo an, hiện tại xem ra là dê béo trói chặt đợi làm thịt.

Đào Yêu Yêu gật đầu cười nói: “Thật là chăm sóc, ta cứu ra thương binh tù binh, kết cục thật là tốt!”

Lưu Ly Kính thấy hấn mỉm cười, tâm treo lên bình tĩnh, cười nói: “Tuy tứ chi thương binh tàn phế, linh căn đa số vẫn còn tốt.

Thải linh vệ lột da bọn họ ra, vạch trần khớp xương thịt, tiên sư có thể nhìn thấy hình thái linh căn.” Đào Yêu Yêu chết yêu nói: “Ha ha, lột da lột xương, thương binh như thế ” thương sách”, ai nguyện ý làm binh đánh trận? Các người cường chinh tráng sao?”

Lưu Ly Ngao nói: “Lên trận báo quốc lập công, linh căn là một trong những phần thưởng, ăn linh căn càng nhiều cường tráng, địa vị trong nước càng cao.

Đây là tình ngộ cả đời, đương nhiên người người tranh nhau đầu quân nhập ngũ.” Đào Yêu Yêu nói: “Khó trách, lúc ta cứu tù binh trở về, toàn quân phát cuồng, nguyên lai là phần thưởng vui vẻ đoạt lại cho ta.” Cảm thấy thê thảm, người lông lá quả quyết xử quyết tù binh, cũng không mất đi nhân cử động.”

Lưu Ly nhẹ răng cười nói: “Thương binh cũng không phải đều phải xử tử, chữa khỏi bệnh thương thăng quan truyền thụ, được ban thưởng hậu hĩnh nhất, cho nên các binh sĩ anh dũng tranh đấu trước, cũng không vì có thể đánh mất linh căn mà nhát gan.” Diêu Tiên chỉ tay, nói: “Những người bị tước đoạt linh căn, đầu tiên đã tàn phế, tác chiến làm việc cũng không có năng lực, sống chỉ có thể tiêu hao lương thực một cách vô ích mà thôi.”

Mạnh mẽ tồn tại nhược vong, Thiên Công đạo, đây chính là lý do bộ tộc ta khai quốc lập nghiệp.” Đào điên cuồng nhú mày, cúi đầu lầm bầm: “Cường tồn yếu vong, thiên công địa đạo...” Trong lòng có cảm giác, lâm vào trầm tư.

Đột nhiên Kim Cổ cùng kêu lên, Thiết Luân “Quạ quạ” xoay chuyển, đao búa thủ đẩy đám binh dân vào giữa bánh xe.

Nhất thời tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, nhưng rất nhanh bị đám binh sĩ kích động gào thét che giấu đi.

Lưu Ly Tuyên nói: “Cho dù người chết là thân hữu của gia quyến, các binh sĩ cũng bình thản ngồi đó.

Người yếu lẽ phải bị loại, bách tính vương hầu đều tuân theo phương pháp này, quốc gia tự nhiên công bằng.” Người chết cũng cảm thấy công bằng sao? Vậy sao bọn họ còn kêu rên?”

Lưu Ly lúng túng nói: “Tiên sư hẳn cũng biết đạo lý này a

—— sinh vật trước khi chết gào thét vài tiếng, bất quá là phản ứng trời sinh, bất quá là phản ứng trời sinh.

Nếu như đổi lại là bọn họ, bọn họ vẫn có thể giết chết người bệnh yếu ớt này.”

Đào Yêu không còn gì để nói, nhìn thấy tình hình tàn sát của đồng loại, lửa giận lúc thì bốc lên, khi thì hạ xuống, mơ hồ cảm thấy được Sí Lân tộc cũng không phải tội không thể tru, Lưu Ly Tuyên cũng không phải cưỡng từ đoạt lý, thế nhưng máu chảy càng lúc càng nhanh, gò má nóng lên, mũi nhọn sắc bén của vũ trụ giống như muốn xuyên thủng da thịt, bay ra ngoài diệt trừ bất nghĩa.

Bên kia bình dân dần dần bị ép thành thịt nát, đao búa tay cầm dụng cụ thu thập, phân công cho chư quân chế tác lương khô.

Người hầu xếp cái ghế, mời Lưu Ly Kính, các vị khách quý như Đào Yêu, Đào Yêu Yêu ngồi xuống.

Quan quân dâng thức ăn đến, bẩm báo: “Đây là thịt xay tỉ mỉ mài, rất là sạch sẽ, liệt kê quyền hạn đại nhân dùng một chút, chờ chút nữa lại lấy linh căn kính phụng.”

Lời còn chưa dứt, khẩu pháo liên tục, Thái Linh vệ kéo thương binh kéo lên đài cao, giật quần áo ra khai đao phân giải.

Lưỡi kiếm sắc bén lạnh lẽo từ đầu đến chân, gân cốt tầng tầng bong ra, rút ra vật lóe sáng dài nhỏ, Thái Linh vệ giờ cao hô to: “Linh căn thiên thụ! Thân thể về đất!” Giờ chân đá thì thể ngã xuống đất!

Vạn quân dưới đài vỗ tay dậm chân, đồng thanh kêu lên: “Thiên địa! Trời đất!” Hoi không tham bạo, ngược lại có một loại khí khái trang nghiêm.

Đào Yêu Yêu sững sờ, trong đầu vang lên câu nói “Thiên địa bất nhân, coi vạn vật như cỏ rác”

Thành chủ Thái Bạch nói: “Ăn vào linh căn trí tuệ có thể tăng cường, càng phải trung thành cống hiến cho nước, nếu không sao lại xứng đáng với tộc nhân quyên góp thân thể?” Quan viên bên cạnh nói: “Vũ Lân tộc ta mỗi khi gặp kiếp ác, đều có thể dùng cái này kích lệ cường giả, xoay chuyển thế giới!” Thiếu chút linh căn dâng lên, hầu hạ từ đỉnh đầu, các quan

viên tướng quân chép miệng xé, cúi đầu ăn, hận không thể ngay cả cái đĩa đều nuốt mất!”

Trong chốc lát, xác trùng chồng chất trên đài cao, thương binh còn thừa ít, biệt biệt giai cấp quân càng cao.

Đột nhiên nhiều tên Thái Linh Vệ đỡ giá gỗ lên, hô: “Linh căn thượng phẩm nhất! Linh căn thượng phẩm nhất!” Trên giá treo một vị đại tướng mặc ngân giáp, vắn cổ kêu “Xèo xèo” thảm thiết.

Đào Yêu Yêu đưa mắt phân biệt, kinh ngạc nói: “Si quân đồ độc mang vũ! Đó không phải là huynh trưởng ngươi sao?”

Lưu Ly lúng túng nói: “Tiên sư còn biết hắc? Ta và Mang Vũ đều là thánh mẫu Thủy Lân mà sinh ra, cùng trưởng thành trong trử anh cung, đích thật là huynh muội ruột thịt.

Qua hơn nửa năm trị liệu, thương thể của xương sọ Mang Vũ vẫn chưa lành, thể lực có trí năng ngày càng suy yếu, nếu như không làm thịt, nhất định sẽ tổn hại đến phẩm chất linh căn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Làm thịt huynh trưởng ruột thịt, ngươi cũng ăn như thường sao?” Lưu Ly Tuyên nói: “Mang Vũ có thể tính tương tự với ta, chức vị tương xứng, linh căn đương về ta hưởng một mình... Ừm, nếu tiên sư cảm thấy hứng thú, mặt tướng tình nguyện chia ăn với ngài.” Mái đào đột nhiên đứng lên., Một ngọn lửa giận xông thẳng vào ngực, cổ nén móng tay bóp vào lòng bàn tay, nhắm mắt chắc chắn sẽ thần, thấp giọng nói: “Ta muốn gặp các ngươi dụ dỗ vương tử, lập tức!” Thành chủ Thái Bạch nói: “Tiên sư cần gì nóng lòng trong nhất thời, chờ Thái Linh hội kết thúc, quan lại dẫn chúng tiên sư ân đức giúp đỡ.

Vương điện tử tự mình ra nghênh đón, lễ điển hiên long trọng...” Đào chết yếu cắt ngang nói: “Ta có chuyện muốn hỏi hắc, hỏi xong liền đi, mọi người mắt không thấy! “

Lưu Ly Kính biết tính tình hắc, nếu dây dưa không rõ, chọc cho tiên sư nổi giận lôi đình, toàn tộc Sí Lân đều lo lắng tính mạng hắc.

Lập tức lệnh cho thân binh đội dẫn tiên sư ra quảng trường đi thẳng đến bên trái Hoàng cung Dịch Môn.

Đào Yêu Yêu rời đi, sau đó quay đầu nhìn về quảng trường một chút.

Đi qua Dịch Môn là tòa thành lâu, trên viết chữ “Dưỡng Sinh Cung”, đi vào bên trong là đại nội Hoàng Thành.

Ngự Lâm quân dưới cửa thành mặc áo giáp màu vàng, ngăn lại đội thân binh không cho vào, nói trước phải truyền chỉ thỉnh cầu, hoàng tử ân ái có thể triệu kiến hoàng tử.

Đào Yêu Yêu nói: “Ta giúp người bẩm báo!” Vung nắm tay phải, “Phích lịch chùy” phách không kích, thành lâu “Ầm ầm” sụp nửa bên cạnh.

ngói vỡ đứt gãy bay loạn, chúng binh sợ hãi ngăn người, vụn trần rơi xuống lúc nhìn lại, nào còn có bóng dáng tiên sư nữa, nào còn có bóng dáng của tiên sư.

Đào Yêu Yêu xông qua cửa cung, trực tiếp đi về phía trước, hai bên cây cầu vàng treo nghiêng, đài cao san sát, hấn hoàn toàn không để vào mắt.

Chợt thấy một tòa đại điện ngăn đường, tám biển điện tên là “Ân Trạch Thương Sinh”, Đào Yêu Yêu cười lạnh một tiếng, phát tay sử dụng “Thôi Sơn Trùy”, đằng tướng điện này liên tục quét bay.

Cung nữ nội thị hét hoảng chạy trốn, phía đông chen chúc như đàn kiến tan vỡ.

Đào Yêu Yêu chạy lên bắt lấy một cái cửa vàng nhỏ, quát hỏi: “Câu cung vương tử giấu ở nơi nào?” Hoàng Môn hồn bất phụ thể, chộp vào trong tay đã là nửa mê nửa tỉnh.

Đào Yêu Yêu quăng đi, lại kéo qua một tên thị vệ đeo đao, quát: “Câu tướng vương tử ở đâu!?” Thị vệ đảm lượng hơi lớn, dập đầu nói: “Ở phía trước, Thiên Nhiên Điện...” Đào Yêu Yêu mang theo hấn sải bước, chạy như sao băng, chạy tới trước tám biển “Thiên Nhiên”, nói: “Là nơi này!” cất bước xông vào trong điện!”

Bình thường thị vệ đảm nhiệm chức vụ rất nghiêm, tăng thêm lá gan nói: “Triều kiến quốc chủ, theo lệ phải vang lên ba tiếng tịnh tiên...” “

Lần thứ mười bảy, Thiên Vô Ngã muốn điên cuồng đạo hạnh của ta tới bốn phần.

Đào Yêu Yêu nói: “Được! Cứ làm theo lời người nói đi!”
 Lòng bàn tay khí lưu chuyển duỗi thẳng, ngưng tụ thành hình roi dài, đột nhiên quất về phía mặt đất đại điện, hô: “Câu Mông vương tử! Ngao Bí phái đào yêu ai muốn gặp người!”
 Rút ba cái, đại điện lắc lư ba cái, cương chế đấu củng vang loạn “Khanh khách”

Thị vệ kia bị dọa rớt nửa cái mạng, trợn mắt xụi lơ ngã xuống.

Đào Yêu Yêu còn muốn gọi tiếp, khóe mắt liếc qua vách điện, trong nháy mắt ngừng thở, ánh mắt giống như bị nam châm gút gao hút vào.

Vách tường cao kia toàn thân dùng thanh đồng đúc, bên trong khảm tơ mỏng vàng, tạo thành đồ án quỷ, tổng hợp là năm mươi năm bức Tiên Thiên số lượng.

Đào Yêu Yêu đến gần quan sát, mỗi con voi uốn lượn tung hoành thành một hàng, ngang dọc mười sáu cung, đều bắt đầu từ con voi mặt trời “Sùng Sơn Quân” lên đỉnh núi, đến “Phục Sơn thần” mặt trời lặn dưới đáy núi thu kết lại, bên trong sắp xếp các thứ tự đều có khác biệt.

Trái tim Đào Yêu Quy đập thành thịch “Đây là cả núi lẫn quê tượng, lại có rất nhiều diễn biến!” Hắn lúc nhỏ đã học qua dịch lý, nhưng đều vì lẽ tẻ gian khổ mà trí nhớ mơ hồ.

Giờ phút này nhìn thấy đồ hình hoàn chỉnh, cộng thêm cảm ứng phù văn Thần Mộc giáp, một thoáng như đi quan sát toàn bộ báo, đoạn đường tán loạn bỗng nhiên quán thông suốt.

Ngưng thần nhìn từ đầu, đỉnh đầu xếp ngang “Âm Dương nhật nguyệt vân vũ” chư tượng, cung thứ hai ngậm “Xuân Thu Đông Thủy Hỏa Phong Lôi” chư tượng, cung thứ ba ngậm “Quy Long Cầm Lân Giới trứng”, cung thứ tư ngậm “Thần Quỷ Yêu Thủy Mộc Kim Hỏa Thổ”... xếp ngang, xếp ngang, các cung quỷ tượng theo thứ tự cải biến, các loại nguyên tố

giao thoa, hoặc sinh tàn tồn, hung lệ chi tượng, lại luôn thu phục “Phụng Sơn thần” Phục Sơn Thần.”

Đào Yêu Yêu biết “Sùng Sơn Quân” đại biểu cho trời, “Phục Sơn thần” đại biểu cho đất, bản đồ này hàm nghĩa là chỉ vạn vật tự sinh ra, trải qua tồn tại lẫn nhau, thuận theo nghịch chuyển các loại, cuối cùng trở về dưới mặt đất, đạt được bình an vĩnh viễn.

Tiếp theo xem bức thứ hai, bài danh thứ nhất bao gồm “Giang Trạch Sơn Hải Lâm Nguyên” các loại tượng, thứ hai cung ngâm “hỉ nộ nộ cương dục động tĩnh”... Tương tự, nghiêng nghiêng các cụ biến đổi, bên trong cát dữ xoay chuyển, nghịch hướng, lâm chung vẫn còn ở “Phục Sơn thần” giao hòa hợp hợp hợp.

dời mắt về phía sau xem, bức thứ ba, bức thứ tư không ai không như thế, tất cả đều sinh trên trời đất, ở giữa thiên biến vạn hóa, dọc ngang dọc thẳng tất đều có thể thành tượng, nói rõ các loại sự vật xen ngang hỗn tạp, vĩnh viễn vô tận...

Đào Yêu Yêu lùi về sau hai bước, phiên nhiên lĩnh ngộ được “Năm mươi bức vân đồ này, không ngờ bao hàm tất cả biến hóa của vạn sự vạn vật! Trong đó hoặc có tai họa hung ác, cuối cùng có thể theo trình tự giảng thông, đây chẳng phải là nguyên lý “Hóa hại” của thần mộc giáp sao!”

Vừa nghĩ tới Phương Sinh, Thần Mộc Giáp Quyết lưu chuyển đáy lòng, ký hiệu hình thù kỳ quái trên mảnh mai đối ứng quẻ nghiên, dần dần hóa thành có thể đọc được văn tự này.

Ban đầu đạo là tổng cương pháp thuật của Kiếm Tiên môn, thực tế Thần Mộc Giáp Quyết thâm sâu vô cùng —— vừa bao dung thuật pháp Tiên gia, cũng bao hàm vạn vật diễn xuất, vũ trụ thu hết vào trong, tuy nhân vì phức tạp khó tìm nhân quả, nhưng không thể dung nạp giữa “Thiên địa”

Đào Yêu Yêu quan sát cảm ngộ, giống như con cá bơi vào biển rộng, thoải mái sung sướng hơn, dần dần bị khí tượng mệnh mông kỳ diệu chấn nhiếp.

Đang lúc hẩn tìm hiểu huyền cơ, bên ngoài cung đã là vạn chúng rối loạn, nghe tin Hoàng cung gặp nạn, chúng quân cánh Lân nhao nhao chạy đến cứu viện.

Lại có ngự tiền trung lang xuất cung ngăn trở, truyền dụ các quân hơi an tâm, lui ra bên ngoài tiếp tục tiến hành Thái Linh đại hội.

Tổng quân binh đi ổn định trạng thái loạn tức, ngự tiền trung tướng hướng tiên sư lễ bái, tạ lỗi nói: “Tiên giá quang hàng, không có nghênh đón từ xa, ăn xin thứ lỗi tội nhẹ nhàng.

Vương tử Câu Mông ở hậu thánh tượng hậu, mời tiên sư theo chúng ta đi gặp mặt.”

Đào Yêu Linh quan hứng thú, vừa nghe thấy danh hiệu “Câu Tương vương tử”, nhất thời trầm mặt xuống nói: “Không giấu được sao? Ta coi hắn có định lực như Phật Lai đây!” vỗ trán mở ra “Địa Tạng Nhân”, thần quang đảo qua vách đồng, đem đồ án ghi lại trong đầu, sau đó vung tay ý bảo dẫn đường.

Trung Lang tướng mệnh giáp sĩ gạt bỏ nghi thức, xếp hàng dẫn đường, xuyên qua điện phủ rộng lớn, vòng qua Bạch Ngân Bình Phong, từ cửa sau tiến vào hành lang khoanh tay, đi đến đại sảnh sáng ngời ở đầu hàng.

Không có đề bài biển số nào, bốn vách tường treo đầy Cẩm Lan, tranh chữ, đều chỉ viết hai chữ “Thiên địa”.

Bên trên có một vị Vương Giả hùng vĩ đang ngồi, người mặc áo bào màu vàng, đầu đội ngọc quan, sáu chân tay, bốn cây râu dài, gân trắng kiện vượt qua bình thường.

Giáp sĩ ngự tiền quỳ xuống phía trước tấu: “Nha Thiên tiên sư phụng chiếu kiến giá.” Vương giả kia rời khỏi tọa bước đi, bốn tay ôm quyền nói: “Tiểu Vương lễ bái chậm đã lâu, mong tiên sư thứ tội.” Khuất thân khom người đáp xuống đất.

Bên cạnh, người hầu nhỏ giọng nhắc nhở: “Quốc chủ Sí Lân che mắt vương tử, đang hành lễ với tiên sư Ngao Phán.”

Đào Yêu Yêu mắt diếc tai ngơ, cũng không dè dặt khách sáo, nhìn chằm chằm vương tử kia, nói: “Thế trạng của ngươi thi đấu với bò sừng sừng, lớn hơn Lưu Ly Đoàn mấy lần, quả nhiên là cường tráng giả xưng vương.” Vương tử Câu Mông nói: “Tiên tử trêu ghẹo, Trí thức Lưu Ly Kiệt siêu quần, như sơn thuận trận pháp, tiểu Vương đã từng truyền thụ cho các thống lĩnh các quân, chỉ có năng là biết dùng rất thuần thực,

mang binh đánh giặc là được rồi, dưới tiểu Vương có thể tính là cường giả thứ hai của Vũ Lâm tộc.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thật sao? Ngược lại người có năng lực thức thời, vì sao tránh không gặp ta?” Vương tử mơ hồ nói: “Không phải dám tránh né tiên sư, thực sự là vì việc quan trọng quần thân, lúc nào cũng không được rời đi?”

Tiên sư mời xem.” Chân phải duỗi ra, chỉ về phía góc phòng, trên khung hoa nâng khay vàng, bên trong trải cỏ thành tổ, một hai con điều hâu một lớn hai nhỏ cuộn mình trong ổ.

Cung thất nuôi ung là chuyện thường thấy, nhưng lông chim đại ung kia bông lỏng, xương cốt gầy trơ cả ra, hình như đã lâu không cho ăn.

Vương tử Câu Mông nói: “Tổ ung này là Xuân Viên thành tìm được, bởi vì tai nạn hoang con mồi thừa thớt, đã đói bụng hơn mười ngày rồi.

Trước đó gặp đúng thời hạn đẻ trứng của ung mẹ, hết lần này tới lần khác ấp ra hai quả non, thiếu hụt thức ăn làm sao thai nghén con? Chuyện liên quan đến chân lý Thiên Đạo, tiểu Vương thủ ở đây đợi kết quả, một mực đợi đến tối nay, ung mẹ rốt cục mổ chết con ung nhỏ yếu ớt, lấy máu thịt nuôi nấng con kia tương đối cường tráng.”

Đào Yêu Yêu yên lặng lắng nghe, mặt hướng về phía tổ chim ung, nhìn thăm kịch của thân mẫu sát tử này: Lão ung đang mổ lấy thi thể của con ung non yếu ớt, xé miếng thịt xuống cho bàn tay trần của nó ăn.

Con ung nhỏ còn sống dốc sức liều mạng nuốt vào, con ung mẹ vừa cho vừa ăn vừa kêu, âm điệu rất là đau đớn.

Vương tử mơ hồ nói: “Loại nuôi thú cũng có thân tình, nhưng chỉ xuất phát từ thiên tính nuôi dưỡng đời sau.

Chỉ vì kéo dài huyết mạch, trăm phương ngàn kế không từ thủ đoạn, thân tình lúc nguy khốn muốn để cho hấn ở lợi ích.

Thiên địa sinh vạn vật, vốn lấy “Lợi” làm căn bản, mà nhân loại lại đem “Nhân nghĩa” gọi là trọng yếu nhất, nói cái gì “Lập nhân chi đạo”, gọi là “Nhân nghĩa”, trông thôi không tính lợi hại, tử thủ gọi là “đạo nghĩa”, quả thực chính là học theo thiên lý!”

Vương tử Câu Mông đi qua đi lại, nói tiếp: “Thế nhưng phồn thịnh của nhân loại lại vượt xa loài súc vật, chúng ta mặc dù học được chế lễ, nông công, trị quốc, dùng binh các kỹ năng, đối với người lông vẫn không chiếm được thượng phong.

Chẳng lẽ “Nhân” của nhân loại là thuật Thiên thụ chí cường? Tiểu Vương thân là cánh lân thủ não, từng nghiên cứu rất nhiều học vấn của nhân loại, Thường Tư “Nhân giả vô địch” là thật hay giả?

Hôm nay thiên tai giáng xuống, Sí Lân tộc sao có thể sinh tồn, có phải cải biến thiên tính cũng là “Nhân đạo” hay không? Tiểu Vương gần đây vì thế mà tốn công suy nghĩ.”

Đi qua bên cạnh tổ chim ưng, hấn dừng bước nói: “Nhìn thấy hành động của chim ưng mẹ giết con, cuối cùng ta cũng từ bỏ nghi thức, chân lý của thiên đạo vô cùng rõ ràng: Vạn vật trời sinh vốn không người (Nhân)! Tất cả lợi ích đi đâu, nhân ái đạo nghĩa thực là giả.

Người là quái vật thiên địa dị biến sinh ra, lợi hại điên đảo vi phạm tự nhiên, tuy tạm thời có thể vọng hành nghịch thiên, cuối cùng sẽ bại cho vạn vật tự nhiên! Nhân đạo tức tà đạo, nhân loại tất diệt không thể nghi ngờ.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ha ha, nói rất hay, nhưng người đã quên ta cũng là nhân loại, trước tiên tiêu diệt ta đi, thế nào?” Nữ vương tử chấp tay nói: “Người không phải phạm nhân, chính là Tiên Thánh có được pháp lực cường đại.

Cường giả đạo thiên địa vi tôn, Sí Lân tộc ứng đối người kính cẩn nghe theo.

Hơn nữa, tiên sư Côn Bằng truyền cổ nếu như giáng lâm trong Sát Mộng quốc, cuộc chiến của Thiên Nhân sẽ phân định thắng bại.

Tiên sư hoàn toàn tỉnh ngộ, chắc chắn sẽ vứt bỏ đạo nghĩa giả dối, tán thành việc tộc tôn ta mạnh đi yếu...” Quát rồi, ta lười xui xẻo với người, làm rõ hai việc này lập tức rời đi, ai quan tâm người thắng sống chết!” Vương tử Câu Mông nói: “Tiền bối hỏi, tiểu Vương biết gì nói vậy.”

Đào Yêu Yêu nói: “Chuyện đầu tiên, năm mươi năm bức Sơn Dịch Tượng đồ của tiên điện, là ai lưu lại?” Về mặt vương tử

mờ mịt khó xử, nói: “Cái này... Tiểu Vương... Không rõ lắm.” Đào Yêu Yêu hừ hừ nói: “Người không hiểu, nhưng lại dạy cho Lưu Ly Tật Liên Sơn Dịch Trận Pháp.” Vừa nghe lời này, câu dẫn đầu vương tử cúi thấp, thần thái khẩn trương muốn che chắn càng thêm.

Đào Yêu Yêu nói: “Người dám lừa ta? Tuân theo cường giả không phải pháp tắc của các người sao?” Vương tử trào phúng nói: “Tuyệt không dám lừa gạt tiên sư?”

Tiểu Vương thích đọc binh thư nhân loại, Chu Dịch Bát Quái đều từng thuộc lòng, quan sát Sơn Quái đồ, ngẫu nhiên lĩnh ngộ, kết hợp phương pháp Chu Dịch Biến và Liên Sơn Dịch Tượng, dùng chiến trận diễn luyện, nghiên cứu sáng tạo ra Liên Sơn Dịch Binh Trận, trận pháp này chỉ có thể dùng cho chiến trường chém giết chém giết.

Về phần đại chỉ vi diệu của Sơn Quái đồ, từ đầu đến cuối, thật sự là không rõ cho lắm.”

Đào Yêu Yêu dò dẫn trầm mặc, trong sảnh đường nổi lên cảm giác lạnh lẽo âm trầm.

Vương tử Câu Mông cảm như hén, nội thần thị vệ ngậy ra như phồng, chỉ biết tiên sư muốn nổi giận lôi đình, nào ngờ Đào Yêu Yêu chỉ bĩu môi, nói: “Được, lại đến vấn đề thứ hai, Vong Thần quật mà Ngọc Ngân Đồng ẩn thân ở đâu? Người nói xem.” Vương tử Câu Mông há to miệng, một lúc lâu yên lặng không có chút sinh cơ, nói: “Được, Ngọc Ngân Đồng đang ẩn thân ở đâu? Người nói xem.”

Đào Yêu Yêu nói: “Quốc chủ của Đoạn Mộng quốc, địa lý bản quốc cũng không rõ ràng cho lắm?” Nữ vương mờ mịt nói: “Đúng, tiểu Vương... Tiểu Vương hẳn là sáng suốt rồi... Tiểu Vương ngẫm lại, suy nghĩ cẩn thận một chút...” Đào Yêu Yêu điên quất lớn: “Nhớ người như chim! Ta đem thứ ngu xuẩn này của người, còn giả đồ với ta? Người nếu là lừa dối vương tử, ta chính là nhệ thức công của Ngọc Hoàng Đại Đế!”

Trong tiếng quát mắng, vương tử kia “Bịch” quỳ xuống, chân kinh hết mức, không chút rối loạn, giơ tay ra lệnh thị vệ trong sảnh vội vàng lui ra.

Đào Yêu Yêu chậm rãi nói: “Ta đã từng gặp qua Xuân Phúc Thành Thổ Lân Thánh Mẫu, cảm nhận được con trùng kia thể còn sót lại khí thể suy yếu, như bà lão bốn năm mươi tuổi, liền biết Sí Lân tộc cũng là sẽ biến thành lão phụ.

Người chính là ” Phiêu Tướng vương tử” này đã “Chương quốc” ngàn vạn năm, khí huyết thể phách mạnh mẽ hơn so với Lưu Ly Tuyên, chẳng phải là chuyện quái dị hùng hồn! Sư tôn ta loạn trần đại sư tu tiên ba trăm năm, còn chưa thể ngăn cản xu thế già yếu, người có bao nhiêu năng lực, có thể chống lại quy luật của lão già thịnh suy mới!”, Lão nói: “Nhìn cái tính tình này của ngươi, trong nội cung mọi chuyện ngây thơ, dày vò mấy con ưng già liền dám nói mình khám phá thiên đạo, hắc! Thường Ngôn nói “Bốn mươi mà không Hoắc”, lão trùng vạn tuổi sao có thể ngu xuẩn như vậy? Ta Luân Chuyển tất cả các thành trong Mộng quốc, cũng không phải vì gặp đồ giả như ngươi!”

Lần thứ mười bảy Thiên Vô Ngã muốn điên cuồng đạo hạnh của ta tới cực điểm.

Một phen phân trần tuyên tuyên tuyên tuyên tuyên tuyên, vị vương tử kia run rẩy, liên tục nói: “Tiên sư thần linh chiếu sáng, thần minh chiếu sáng...” Một hơi dập đầu bảy tám cái, cố gắng bình tĩnh kinh tâm, ngẩng mặt lên nói: “Tiên sư dung mạo, tiểu Vương thật gọi là Nghệ Vũ, là trử quân của vương tử dày đặc cố định.

Chỉ vì uy tín chưa Thụ Thụ Lập, cố ý mượn danh nghĩa vương tử quản lý quốc gia.” Nói đến đây, thở dài nói: “Gần đây thiên biến liên tiếp sinh ra, vương tử truyền chỉ khuyên bảo ta, Ngao tiên sư nếu như giáng lâm bản quốc, tất nhiên nhìn thấu thật giả của quốc chủ, bảo ta trước tiên thể hiện thân phận.

Ai, đều do tiểu Vương tuổi trẻ cuồng vọng, không có kịp thời hướng tiên sư nói rõ ngọn nguồn.” Đào Yêu Yêu nói: “Đừng nói nhảm, dẫn ta nhìn thấy vương tử thật sự lừa bịp!”

Nghệ Vũ tuân lệnh đứng lên, đi ra đại sảnh bước nhanh về phía đông, một đường quanh co uốn lượn, dẫn đường đi vào ngự hoa viên u ám yên tĩnh.

Sau đó người hầu trong vườn lui ra, tự mình mở ra một khối nắp giếng hình vuông, phía dưới hiện ra thêm đá cao lớn.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ, tục ngữ nói “Thổ thâm tàng trùng”, đích thật không giả, thủ lĩnh Sí Lân tộc đều ở dưới đất.” Đi theo Nghệ Vũ xong lại nói, phía trước là một cung điện hình tròn, không có đèn không có lửa, vách tường khảm đầy dạ minh châu, thoáng như ánh sao phồn thịnh.

Trong u quang mờ lung, chợt đi tới tám võ sĩ giáp vàng cao lớn, quát: “Dừng lại!” Đi ngang qua mâu thép ngăn cản, khí phách uy nghiêm hùng bá đạo.

Đào Yêu Yêu vốn đang ghen thờ, giờ phút này thần căn giết thần, Phật căn diệt Phật, hai quyền đồng loạt phát Phích Lịch Chùy.

Chỉ nghe giá cả nổ vang ầm ầm, mâu bay giập nát, nửa số võ sĩ chia năm xẻ bảy.

Nghệ Vũ vội la lên: “Xin tiên sư đừng tức giận, bọn chúng là Mộc Linh tiên vệ thủ hộ vương tử, đợi tiểu vương nói rõ ý đồ đến đây.” Hường Tiên xoa tay thi lễ, báo cáo: “Tào Nga tiên sư đã hiện thân, điện hạ bệ hạ sớm gặp mặt, phiền toái tiên vệ dẫn nhập Thiên Thọ Hiên.” Mộc Linh Vệ im lặng nửa khắc, nói: “Đi theo!” Tiếng nói quái dị như gỗ ma sát, quay người bước đi, hờ hững không đếm xỉa đến đồng bạn đã chết của mình.

Đào Yêu Yêu cúi đầu nhìn xuống, trên đồng gỗ mảnh khảnh phẳng phát như cọc gỗ gãy, nói: “Vệ binh làm từ gỗ, quái đạo không có cảm tình, Sí Lân tộc lại biết đạo pháp luyện mộc thành binh?” Nghệ Vũ nói: “Mộc Linh Tiên Vệ không phải tộc chế tạo, ngôn ngữ hành động đã sớm dự liệu xong rồi?”

Ngày xưa truyền chỉ đưa bữa, liên hệ giữa vương tử Câu Môn cùng tiểu Vương, đều do bọn họ làm thay.”

Đi dần đến phía sau cung điện dưới lòng đất, cách lối ra ba trượng, Lam Võ nói: “Tiên sư theo Mộc Linh vệ đi, thứ cho tiểu Vương không thể đi theo.” Đào Yêu Yêu nói: “Muốn trốn sao?” Nghệ Vũ nói: “Bên ngoài Thiên Thọ Hiên sắp xếp pháp giới Viêm Lương, tiểu Vương không dám bước vào nửa bước.” Cổ Lương pháp giới là đạo pháp phái của Côn Luân, Vũ tộc học được từ khi nào?” Vũ Dư Vũ nói: “Pháp giới kia chuyên khắc Sí Lân tộc, tộc nhân.”, Là do tổng quản Túc Hiên tổng quản Kính Tiết Thần Vu thiết lập, trong đám Tiểu Vương chi tiết không biết.” Lui tới bên cửa, khoanh tay cung kính, nói: “Tiểu Vương chờ tiên sư ở đây.” Đào điên cuồng gật đầu đồng ý, cùng Mộc Linh Vệ đi qua cửa cung, thuận theo cầu thang hướng lên trên, mở nắp lại lần nữa leo lên mặt đất.

Trên mặt đất lại là phong cảnh khác, đệp xanh như dệt, kỳ hoa nhả nhụy, cất bước xuống bàn chân nhiệt độ khác lạ, đào linh tư thâm nghĩ quả nhiên là Viêm Lương pháp giới. “Chung quanh bãi cỏ, từng hàng Mộc Linh vệ đứng thẳng, như bức tượng không hề sinh khí.

Lại nhìn cảnh quan phía trước, trong Hồng Hoa Thúy Diệp một tòa nhà gỗ nhỏ màu ngà sữa, cầu thang bảy cấp nổi thẳng

cửa phòng.

Đi lên ôn hòa cố định, hiển nhiên pháp giới nóng lạnh cũng không phủ kín bốn phía nhà gỗ.

Khó khăn lắm mới tới gần cửa phòng, đang xem đề tài “Thiên Thọ Tiểu Hiền” kia, bỗng nhiên bên cạnh hiện lên một tượng người làm bằng trúc, mặc áo lông vu sư, lặng yên không lên tiếng chắn trước mặt.

Đào Yêu Yêu hỏi: “Ngươi là Thần Vu kinh tiết? Ngươi biết pháp thuật của phái Côn Luân sao?” Người ngẫu nhiên không đáp, hỏi ngược lại: “Người phương nào?” Mộc Linh Vệ nói: “Truyền nhân Nga Phấn.” Người ngẫu nói: “Tiến!” “Tránh ra một bên, đồng thời lắc ngón tay, Mộc Linh Vệ như giật đứt sợi kéo, cúi đầu buông lỏng vai, còn trở thành đồ vật không hề có sinh khí như cũ.

Chợt nhân ngẫu vận cánh tay đẩy ra, mấy đạo kinh phong lay động, đem Mộc Linh Vệ cuốn đến bên bãi cỏ đặt xuống.

Đào Yêu Yêu thấy thế thâm nghĩ sẽ dùng pháp thuật trúc khí, chắc chắn là Côn Luân phái tạo ra.

Kỳ xảo môn chúng ta cũng có công pháp tương tự, cả hai dĩ nhiên sâu xa kéo dài.” Đẩy cửa vào phòng, liếc mắt một cái đã thấy giường lớn nằm ngang, găm thật dài bị kéo thẳng đến trên sàn nhà.

Tiếp đó vang lên giọng nói già nua: “Khách đến là người, là truyền nhân của Ngao Tí phái sao?” Bản thân như chết yểu, sư tôn mới của Ngao Thụ phái, ngươi...” Chuyển mắt nhìn lên trên giường, một con côn trùng mập mạp nghiêng người, bốn con chân dài ngăm đen tỏa sáng, nhưng từ ngực trở lên lại giống nhân loại, cánh tay trắng nõn, râu bạc hoa râm nhú chặt, giống như một lão giả trải qua sự tang thương.

Đào Yêu Yêu giật mình nói: “Ngươi là, vương tử mờ mịt! Bộ dạng này của ngươi... là trùng hay là người?”

Lão giả nói: “Sĩ Lâm già giáo quyết, tham bá Nga Nghiêu tiên sư...” Một trận ho khan, động dậy lại ngã xuống, thở dài nói: “Thứ cho ta không thể hành đại lễ, khụ khụ khụ...” Đào Thiên nhìn trái nhìn phải, đánh giá khuôn mặt nhăn nheo kia, lại hỏi: “Ngươi thật sự là loại trùng?”

Vương tử nói: “Manh Mộng quốc người đầu tiên sinh ra là loại trùng sinh ra thành linh căn, tức là lão hủ.” Đào Yêu Yêu nói: “Ồ, linh căn từ đâu mà đến?” Vương tử lừa bịp nói: “Tính ra căn nguyên của nó, là từ chỗ Thần Mộc Cung chủ lấy được.” Đào Yêu vươn ra ba ngón tay, vuốt ve hư vô, nửa không khí trống phiêu hốt ngưng, phát qua đầu chân chân sau của câu nệ, phảng phất như lang trung cho một loại quý mạch nào đó của Thần Mộc Cung.”

Hắn lập tức ôm khuỷu tay trầm ngâm nói: “Vô Yêu khí, không có chân khí, chỉ có một loại linh chất tự nhiên.

Các người có thể giải ngữ đạt ý, chính là dựa vào cái gọi là “linh căn” này trợ giúp.”

Vương tử mơ hồ nói: “Thiên Sơn Tiên Tông linh thông vạn vật, trong nháy mắt Mộng Kỳ vực thành lập Y Thủy, mộng cảnh dựa vào linh lực Thần Mộc cung chủ chèo chống.

Linh lực loại này được đặt trong thiên địa, thông với vạn vật, còn có thể dùng cho tạo hóa, hơn xa chân khí và pháp lực nhân loại tu luyện.

Thiên Sơn Tiên Tông đứng đầu tiên giới, chính là vì thiên dụng lực lượng thiên địa vạn vật.” Đào Yêu Yêu mỉm cười nói: “Dừng lại đi, thiên tất thắng người bộ kia luận, tai ta sắp nghe ra cái kén rồi.”

Vương tử Câu Mông thở hắt hên hai lần, nói: “Lão hủ tuổi còn tàn, ngày sau không có nhiều, chỉ mong tiên sư nghe xong lời ta cầu.” Đào Yêu hơi thương hại, nghiêng đầu, ý bảo hắn nói tiếp.

Vương tử nói: “Ngao Đất tổ sư Tử Nguyên tông cải tạo Sát Mộng Kỳ vực, đem linh lực biến thành linh căn hữu hình, lấy ta lừa dối làm đầu, truyền khắp Sí Lân Trùng tộc, sau này Sí Lân tộc đạt được nhân loại có tính năng và kỹ xảo, chia làm các chức vụ như binh, nông, quan, trong đó đặc biệt là linh căn tốt nhất của quan quân, trí lực mạnh nhất, trí lực mạnh nhất.

Năm đó mở mang bờ cõi, chinh phạt Nhân tộc lông lá, trăm vạn tướng sĩ mặc ta ra roi, đều bởi vì linh căn của lão phu có một không hai Lân tộc...”

Nhắc lại công nghiệp, hẳn có vẻ hơi hưng phấn, nhưng âm u rất nhanh bao phủ khuôn mặt, thở dài nói: “Nhưng linh căn càng ưu chất, năng lực càng cao cấp, ngoại hình lại chậm rãi hướng về nhân loại.

Linh căn của lão hủ hơn xa tộc nhân ưu mỹ, gần ngàn năm qua, nửa đời trên đã cõi bỏ xác trùng, ngược lại mọc ra xương cốt con người.

Lão hủ thực sự không rõ, vì sao lại phát sinh chuyển biến bức này.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta nhắc cho ngươi một chút, linh hồn vạn vật lập tức làm người, còn hiểu không gì sánh được, biến thành nhân loại thì ngươi nên cảm thấy may mắn mới phải!”

Vương tử Câu Mông cười khổ nói: “Đồng loại của bản tộc chưa chắc đã nhìn như vậy, aizz!, Ta độc cư Thiên Thọ Hiên, vì tránh cho Sỉ Lân tộc nhìn thấy biến hóa của thân thể ta.” Đào Yêu Yêu nói: “Đây là duyên cớ gì? Bọn họ ghét nhân loại, nhưng ngươi dù sao cũng là lãnh tụ toàn tộc.” Nghĩ lại, nhìn qua tóc bạc thưa thớt của hắn, nói: “Ngươi là sợ đồng loại phát hiện ngươi biến thành già!”

Tướng vương tử nói: “Quả như lời tôn ngôn, so sánh biến hóa làm người, suy lão yếu càng làm Sỉ Lân tộc chán ghét.”

giường chống đỡ gãy dựa hai cái, miễn cưỡng ngồi dậy, thở hổn hển nói: “Ta già, thể lực suy yếu, đầu óc cũng không tốt lắm, nhưng linh căn coi như hoàn hảo.

Sỉ Lân tộc nếu thấy tình huống của ta như vậy, nhất định phải xẻ xác ta, đào linh căn, dùng để bồi dưỡng tân Quốc chủ trẻ tuổi cường tráng.”

Đào Yêu Yêu sững sờ nửa chớp mắt, thầm nghĩ: “Hắn không xưng vương tử mà gọi là vương tử, phải là vương tử so với vương quốc nghe còn trẻ hơn một chút, ai có thể nghĩ đến vương tử đã già đến rụng răng.” Nghĩ đến đây, không nhịn được cười nói: “Ha ha, hóa ra ngươi cũng sợ chết! Để thân bí trốn ở chỗ này, muốn bảo trụ linh căn của mình.

Ta cho rằng tất cả các ngươi đều đại công vô tư, thà rằng bỏ qua tư lợi cho tộc đàn còn hơn!” Vương tử Câu Mông giật mình nói: “Sâu kiến vẫn biết bắt nạt, hướng chi ta gần như là

nhân loại.” Đào Yêu cười to không thôi, chỉ nói: “Thú vị, thú vị.”

Đội tiếng cười của hắn dần dừng lại, vương tử lừa dối mạnh mẽ chống đỡ thân thể suy yếu, ngửa mặt nói: “Hiện nay đại hạn buông xuống, ta cũng không cần sống tạm bợ nữa.

Nhưng cầu tiên sư chiêu cổ con cháu của ta, để tránh Sỉ Lân tộc tuyệt diệt.

Ta đau khổ chèo chống đến hôm nay, chỉ trông cậy vào lời tiên sư đồng ý.” Đào Yêu Yêu lạnh lùng nói: “Tin tưởng vững chắc thiên địa tất thắng nhân loại, nên đi cầu thiên cầu địa, cầu ta làm gì? Ta cũng là nhân loại.” Vương tử vòng vèo thở dài: “Thiên địa vô nhân, cầu mà không đáp ứng, hưởng hờ Sỉ Lân tộc diệt vong do ta mà ra, nếu nghe tiên sư đồng ý thì viện, lão hủ chết cũng nhắm mắt.”

Vương tử lơ mờ nuốt hai ngụm nước bọt, cố gắng giảng giải: “Phương thức sinh sản của Sỉ Lân tộc, là từ thư trùng sinh ra trứng trùng, hùng trùng truyền tinh thành thai thai.

Thư trùng là Thu Trinh, Hạ Uy, Xuân Viên Tam Thành Thánh Mẫu, hùng trùng thì lão hủ.

Linh căn của ta là tốt nhất, từ xưa đến nay hưởng thụ phong phú nhất, thể khí sinh trưởng thành thực nhất.

Các loại ưu thế song song, khiến ta trở thành hùng trùng duy nhất có thể truyền đạo cho Vũ Lân tộc.”

Đào Yêu Yêu càng nghe càng kinh ngạc, trầm tư “Nếu lời ấy là thật, tất cả tộc cánh Lân đều là con cháu của hắn!”

Vương tử lừa dối nói: “Hùng trùng truyền tinh mỗi năm trăm năm tiến hành một lần, có thể khiến trăm ức trứng trùng ấp ra ấu trùng.

Nhưng từ lần truyền tinh trước bắt đầu, ta ẩn cư đã ngàn năm, mẫu trùng chỉ dựa vào dương tinh lưu trữ hàng năm trước nuôi trồng, tiếp tục như vậy, Sỉ Lân tộc tất có tuyệt chủng diệt tộc nguy hiểm.

Năm xưa ta ban bố nghiêm chỉ, cấm trong nước đàm luận chuyện hùng trùng sinh trưởng, nhằm phòng ngừa tộc nhân đoán được hiện trạng của con họ ngựa này.” Đào Yêu gật gật

đầu, thầm nghĩ: “Khó trách Lưu Ly Tỳ Hưu nói chuyện thánh mẫu như vậy.”

Vương tử Câu Mông chán nản cúi đầu, thấp giọng nói: “Nếu ta không phải tham sống sợ chết, sớm đem linh căn nhượng ra, quốc chủ mới nhất định đảm đương chức trách đời sau sinh trưởng phồn thịnh.”

Lần thứ mười bảy, Thiên Vô Ngã muốn điên cuồng đạo hạnh của mình.

Đào Yêu Yêu nói: “Tân Quốc chủ là Nghệ Vũ sao?” Vương tử mờ mịt nói: “Nghệ Vũ là người mạnh nhất toàn tộc, hưởng thụ cực phong phú, nên được gọi là tân Quốc chủ.

Khổ nỗi sinh không đúng lúc, tổ sư chưa từng đổi linh chất cho Ngao Chử Bằng.

Trừ phi đạt được linh căn của ta, Nghệ Vũ Tướng không cách nào sinh trưởng thành hùng trùng đời tiếp theo.” Nói đến đây, ngẩng đầu nói: “Nghệ Vũ là người kế tục ngôi sao, vì tộc đàn tiếp tục kéo dài, ta cầu tiên sư...” Trở về nhà cũ, ta có hai việc muốn người làm sáng tỏ, mọi người có qua có lại, cũng không lỗ vốn.” Vương tử nói: “Xin mời Vương tử nói.”

Tướng vương tử nói: “Năm mươi lăm thiên Tiên Thiên Liên Sơn Đồ, cung chủ Thiên Sơn Thần Mộc chế thành, ban đầu khắc ở bên bờ Phệ Hồn Đại Dương, lão hủ dựa vào hình dạng khảm vào tường cung, kỳ vọng con cháu chiêm ngưỡng di tích thần quang, từ đó ngộ ra chút chân tri.”

Đào Yêu Yêu vuốt cằm nói: “Trên sách nói ngay cả Sơn Dịch sáng tạo ra Phục Hy thị, theo cái suy này, Thần Mộc cung chủ là đệ tử của Phục Hy?” Vương tử Câu Mông lắc đầu nói: “Liên Sơn Dịch Lý bắt nguồn từ Thiên Đạo?”

“Viễn cổ” tương đương với “Càn”, đối ứng với trời cao, núi là bộ phận tiếp cận thiên địa nhất.

Tiên hiện lên đỉnh núi cảm thông thiên ý, mà được vạn vật biến đổi đạo lý, cho nên mới nói “Liên Sơn Dịch Lý”

Tiên giới truyền nhiều tên của “Thiên Sơn Tiên Tông”, Đô Thiên Sơn Tiên Tông chắc chắn phải ở dãy núi Thiên Sơn, nhưng thực tế lại không phải như vậy.

“Thiên Sơn” tức là “Liên Sơn”, tiên pháp thông linh vạn vật của Thiên Sơn Tiên Tông, xuất từ Liên Sơn Dịch.”

Đào Yêu Yêu nghe vậy thăm suy nghĩ “Hứa Thanh Phục tìm khắp Thiên Sơn sơn mạch, lại tìm không thấy Thiên Sơn Tiên Cảnh, hẳn là đạo lý này.” Hắn gật gật đầu nói: “Thiên Sơn Tiên Tông môn, người rất quen thuộc.” Vương tử Câu Mông nói: “Chỉ giới hạn mấy cái lý tên, năm đó Thần Mộc Cung Chủ mở đàn giảng đạo, bách thú phục lắng nghe, lão hủ ngẫu nhiên nghe được cảnh cây thừa thốt.

Nếu tiên sư hỏi ảo diệu sơn thuận lý, lão hủ lại đốt đặc cán mai.” Đào diên tiết nói: ” liệu liệu ngươi cũng không biết, ta tự đi tham khảo rất rõ ràng.

Chuyện thứ hai khó khăn gì, người có biết Vong Thần Nhai ở nơi nào không?” Da mặt vương tử mờ mịt chợt run rẩy, cách một lát mới nói: “Muốn hỏi Vong Thần Quật, muốn thắng Thiên Võ Thần.”

Đào Yêu Yêu nhú mày nói: “Đừng niệm trắng có được không? Thiên Võ Thần là sao, trực tiếp nói rõ ràng.”

Vương tử Câu Mông nói: “Thiên Vũ Thần là đại đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ, thủ tọa của Côn Luân phái Thiên Vũ Túc, khi Kỳ Vực sáng tạo đã ở Phệ Hồn Đại dương.

Bên cạnh hẳn có một vị vân kíp đạo trưởng, từng tu tạo người lông lá ra vào thông đạo của Tuyết Mộng quốc, đặt tên là “Ba ngàn vong thần quật”, đường rẽ nhiều mà khúc chiết, duy vân kíp đạo trưởng biết được lộ tuyến toàn bản.” “Hừ, xem ra Vong Thần Quật là mê cung, khó trách mang Ngọc Nam hương tàng bên trong, ta đi đâu tìm vân sách đạo trưởng?”

Tướng tử nói: “Thật lâu trước kia, Vân Bính đạo trưởng bởi vì bị Ngọc Ngân Đồng kia lừa gạt, phạm phải lỗi lầm can thiệp vào “Cuộc chiến Thiên Nhân”, đã đi tới Phệ hồn đại dương quy ẩn.

Đi trước tìm lão phu kể lại một chút tình do, lưu lại “Muốn hỏi Vong Thần Quật, muốn thắng Thiên Võ Thần” hai câu nói.

Khi đó Ngọc Ngân Đồng tìm kiếm Vân Bính đạo trưởng, ý đồ nghiên cứu huyền bí của Vong Thần Quật.

Đạo trưởng dặn dò lão hủ, nếu Ngọc Ngân Đồng tìm đến chỗ ta, chỉ dùng hai câu trả lời, khiến hắn biết khó mà lui.” Dùng một chút, lại nói tiếp: ” Dụng ý của đạo trưởng Vân Táo thập

phần rõ ràng, chính là để Thiên Vũ Thần gác quan, ngăn trở tất cả người dò hỏi.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta muốn gặp vị Vân Bính đạo trưởng kia, cũng phải đánh bại Thiên Vũ Thần kia?”

Vương tử Câu Mông gật đầu, thở dài nói: “Chỉ bằng vào kết quả hòa hợp tranh đấu, tiên sư chính là hi vọng tồn tại của tộc ta, phái Côn Lôn là chính nguyên Tiên giới, tổn hại bên kia cũng không tốt.

Nghĩ Vân Bính đạo tính tình hiền lành, xem ta già rồi cố ý lưu lại Mộc Linh Vệ thủ hộ, đại ân còn chưa kịp báo đáp, ta sao có thể dẫn dụ hấn ra ngoài quấy rối? Ai, nếu không có Ngọc Ngân Đồng dụ dỗ, đạo trưởng sao có thể ra kế sách quyết tuyệt này.” Đào Yêu Yêu nói: “Người thật tốt xấu gì cũng được, ta hỏi xong rồi, người có chuyện gì quan trọng cần nhờ ta làm?”

Nghe hấn nói mang ý đồng ý, thần sắc của vương tử lập tức trịnh trọng, rũ trán điểm ba cái, như đập đầu ba lần, nói: “Vũ Lân tộc sinh ra diễn biến, đều là vì Ngao tổ sư thi pháp tạo thành.

Ngài truyền nhân của tổ sư Nguyên tông, tất có thể lấy tiên pháp Ngao ban cho tộc ta tân sinh!” Đào Yêu Yêu nói: “Muốn ta nâng đỡ Nghệ Vũ ngồi vững vàng vương vị?”

Vương tử nói: “Tiên sư trí tuệ cao thâm, một lời nói ra ý nguyện bí ối, nhưng lão hủ còn mong... vọng tiên sư truyền cho Vũ Trường Sinh thuật kéo dài tuổi thọ, khiến tân vương miễn bị suy yếu khổ sở, không cần phải như ta tránh né đồng loại như vậy.

Hùng trùng an toàn cường tráng, tộc ta chắc chắn sẽ hưng thịnh, con cháu tôn đều sẽ ca tụng ân đức của tiên sư ngài.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Muốn ta thu đồ đệ của Võ Đang? Nghệ Khuyết phái cầm giữ thiên mệnh nhân đạo, Vũ Du toàn mồm diệt nhân đạo lý, hấn học đạo pháp Ngao không thích hợp.” Vương tử Mộng Mông thở hắt ra, buồn bã nói: “Tiên sư từ bi, tiên sư thương hại...” Đào Yêu Yêu nói: “Được! Ta dẫn hấn đến, để hấn nói rõ tâm chí trước mặt, nếu như hợp với đạo chỉ Huyền Môn ta, lại bàn về truyền đạo pháp cũng không muộn.”

Dứt lời, một trận gió thổi ra khỏi nhà gỗ, chân đạp trên thảm cỏ chợt nhớ tới “Viêm Lương pháp giới có chỗ hại đối với Nghê Vũ, loại bỏ đi!” Mở miệng vận kinh phun một cái, yêu pháp Thôn Vân Tĩnh Thiên sử dụng, bên trong ẩn chứa Thuần Dương chân khí, lập tức bài trừ Viêm Lương pháp giới.

Chỉ thấy cỏ xanh hoa tươi đều không còn, cảnh vật u lãnh tiêu điều, Thiên Thọ Hiên thế mà lại xây trong ngự hoa viên.

Đào Yêu Yêu thân pháp như gió, lướt vào cung điện dưới lòng đất bắt lấy Nghê Vũ, nói: “Đi theo ta!” Vừa quay người trở lại trước căn nhà gỗ.

Mộc Linh Vệ hai bên là hộ vệ của pháp giới, pháp giới bị phá lập tức khởi động ngăn địch.

Lập tức đám người nhào tới, vũ khí trong lòng bàn tay vù vù đâm tới.

Thứ kinh tiết thân vu ở phía sau hô quát: “Kẻ phá Viêm Lương pháp giới, lập tức giết!”

Đào Yêu Yêu hoàn toàn không để ý, bước nhanh vào phòng, tay trái đẩy Nghê Vũ về phía mép giường, quát: “Phụ thân ngươi lừa dối vương tử, mở to mắt nhìn kỹ!” Cánh tay phải sử dụng Phích Lịch Chùy vung ra phía sau, ngoài cửa tiếng vang ầm ầm, Mộc Linh vệ đã bị Phích Lịch Chùy đập thành vụn gỗ vụn.

Vương tử Câu Mông giật mình tỉnh lại từ trong hôn mê, ngưng tụ ánh mắt phân biệt, rên rỉ nói: “Là ngươi sao? Là ngươi, Nghê Vũ, Ngô Nhi, năm đó ta tự tay tặng quan cho ngươi, hiện tại lớn như vậy.”

Nhiều năm qua hai cha con cách biệt không thấy, chỉ thông qua Mộc Linh Vệ truyền tin tức.

Nghê Vũ đã sớm quên hình dạng của phụ vương, cộng thêm nhiều lần di vị, lúc này đang vầng đầu hoa mắt, đợi đến mức tiếng kêu “Ngô nhi” kêu gọi truyền vào trong tai, hình ảnh trong trí nhớ mới đột nhiên hiện lên, cả kinh nói: “Câu Mông vương tử, Thái tử điện tử! Như thế nào... Lão...”

Đào Yêu Yêu nói: “Quân vương có cường đại hơn nữa cũng sẽ biến thành già, ngươi có biết không? Người già yếu bệnh tật tất nhiên, các ngươi vứt bỏ người yếu, kẻ tàn hại bị thương,

chính mình cũng sẽ có ngày bị thương tàn suy yếu! Ai muốn để đồng loại trở nên...” Vừa mới nói đến đây, một cơn đau đốn thấu tim, nháy mắt đánh khắp toàn thân.

Từ khi Thần Mộc giáp phụ thể, bách hại vô xâm, đào yêu thuật chưa từng cảm thụ qua vết thương đau đốn.

Nhưng giờ phút này đau đốn lại khiến xương cốt của giáo bị cạo xương còn mảnh liệt, các khớp xương như muốn gãy thành từng khúc.

Hắn cố gắng trấn tĩnh, nâng chân khí vận lên Thiên Vương Thuẫn, đang muốn trừ thương thể, đột nhiên đau đốn biến mất, nhất là lúc đến nhanh chóng, không có dấu hiệu gì, từ bên ngoài truyền đến tiếng gào thét của Thần Vu của kinh tiết pháp giới, lập tức giết!” Hai hàng lông mày đào cong lên, nói: “Còn có chiêu này!” Phi thân ra khỏi cửa, chỉ thấy hai chân Thần Vu kinh tiết xoay lẫn nhau, bầm niệm pháp quyết phát công phát ra: “Kẻ phá pháp giới, lập tức giết!”

Gặp phải khi đào non xuất hiện, lập tức cánh tay vỗ mạnh, quát lớn: “Giết!”

Một tiếng Phương Khởi, loại cảm giác đau đốn kia lại lần nữa đâm vào trong cơ thể, như ong vò vẽ, âm lãnh đột ngột, tóc gáy đau buốt dựng thẳng, thất thanh kêu lên: “Ai nha!” Mới mở miệng cảm giác đau đốn lập tức tiêu tan, chân khí vận hành kinh lạc, quanh thân không tổn hao gì cả.

Đào Yêu tinh ngộ đạo chỉ là đau, quái chiêu này chỉ có thể gây ra đau đốn, không tạo thành bất kỳ tổn thương nào, bởi vậy thần mộc giáp cũng không có tác dụng phòng ngự.”

Bên kia kinh tiết Thần Vu giơ tay ba lần, quát lệnh: “Giết!” Đào Yêu nổi lên ba trượng, mắng: “Giết bà nội ngươi!” Bàn tay vỗ vỗ, vận khởi Di Tai Thuật của Sát Quỷ, Uẩn Sa xạ Ảnh Thuật của Ngu Nhung Yêu, hai loại yêu pháp đồng sứ, đẳng tướng tai ương truyền vào đất, tiếp theo bắn về phía đối thủ.

Chỉ xem kinh phong bão táp truyền, cát sỏi như đinh, khảm rập rập vào thân thể kinh tiết Thần Vu thân thể.

Đào Yêu Yêu quát: “Dạy ngươi cũng ném thử mùi vị này đi!” Hạt cát vận lực bay tung tóe, kinh tiết Thần Vu như bị vụn lười

dao phân cách, thân trúc vỡ vụn sụp đổ, nhanh như chớp lặn ra một viên bảo châu đỏ thắm.

Đào Yêu Yêu đạo “Đúng vậy! Trúc nhân sẽ dùng pháp thuật, toàn bộ dựa vào hạt châu này ở bên trong.”

Hạt châu màu đỏ kia chợt phát âm: “Là ai? Ai trộm khóa linh bảo trụ của ta.” Tâm niệm Đào Yêu nhanh chóng chuyển động “Đây là một viên nội đan, ẩn chứa nguyên thần của nguyên chủ, vì vậy có thể phát hiện xung quanh biến động, truyền âm nói chuyện.” Giơ tay ra cầm lấy, hồng châu tự mình lặn ra xa, vẫn hỏi: “Quét linh trụ của ta, ngươi là ai?” Ông nội ngươi.” Rút bước nhanh, đột nhiên mí mắt giật giật, hàm răng tê dại, đau đớn quý dị kia lại đột nhập vào tạng phủ tạng.

Lần này vội vàng không kịp chuẩn bị, đau nhức kịch liệt kinh hồn, so với hai lần trước càng thêm mãnh liệt, đào điền không cầm được hai tay mãnh liệt chộp vào đầu.

Mắt thấy một đạo hồng quang hiện lên, chờ cơn đau tiêu tan lại nhìn, nào còn có bóng dáng hồng châu?

Hắn kinh sợ, đang định bay lên đuổi theo, chợt nghe Thiên Thọ Hiên kêu rên thảm thiết, lại nghĩ tới không ổn, lắc mình vừa bước qua cửa phòng, mùi tanh hôi xộc thẳng lên mũi.

Chỉ thấy cả giường máu thịt lẫn lộn, vương tử da Khai Cốt đứt, Nghê Vũ ghé vào cắn cắn trên người hắn, đã cắn hai đùi hắn chỉ còn một nửa.

Đào Yêu Yêu phản nộ quát: “Làm gì vậy!”

Vương tử vốn đã khí tức hấp hối, nhìn thấy Đào Yêu Yêu lại có tinh thần, đoạn đứt quãng nói: “Tiên sư chớ trách, con trùng mới trưởng thành, cần hút vào linh căn của ta... Tiện lão quý tráng kiện, nhược nhục cường thực, Sí Lân tộc thiên tính như vậy...” Vũ tắc hoàn toàn không có khí độ như trước đó., Vừa cắn xé ăn hàm hồ, vừa ô ô rống quái dị: “Linh căn, linh căn.” Đào điền nhìn thấy thảm trạng của cha đẻ đẻ, chỉ cảm thấy da thịt ngứa ngáy, lo lắng đau đớn vẫn còn, nghiến răng nói: “Thật tốt, hắn là phụ thân của ngươi, ngươi cũng ăn!”

Vương tử lơ mơ buồn bã nói: “Người đi đường người, súc vật hành đạo, trời sinh vạn vật, vốn nên đi theo con đường khác.” Tập trung toàn bộ khí lực, cao giọng la lên: “Tiên sư, tiên sư!

Thỉnh thương ta già cả nửa đời, lo toàn bộ hài nhi cùng đồng tộc của ta, câu nệ cửu tuyền đại ân vĩnh viên!” Đào Yêu Yêu nói: “Người nói rất đúng, là người nên hành nhân đạo!” Năm ngón tay duỗi ra, như kim sắt kẹp lấy cổ Nghê Vũ, nhắc lên rồi khỏi giường.

Ngày thứ mười bảy, Thiên Vô Ngã muốn điên cuồng đạo hạnh của mình.

Cảm giác mơ hồ không rõ, run giọng nói: “Nhân giả hộ sinh, nhân giả bất sát sinh, tiên sư tha cho con của ta...”

Đào Yêu Yêu nói: “Người thủ nhân, gặp kẻ thù bất nhân phải quét sạch, đây chính là bổn phận của ta làm người!” Giơ tay lên kiếm khí lướt ngang, một kiếm cắt đứt thủ cấp của Nghê Vũ, cao giọng nói: “Ta nghe nói giết một nghịch tử, không nghe thấy giết người, ha ha!” quăng xác côn trùng ra trước mặt, xoay người cười to ra cửa, sau lưng quanh quẩn tiếng kêu tuyệt vọng: “Diệt tộc, tuyệt chủng, Sí Lân tộc diệt vong, kết cục của cuộc chiến Thiên Nhân...”

Đào Yêu Yêu cười càng điên cuồng, lửa giận trong lồng ngực bốc lên theo, đúng lúc gặp tường cao hoa viên chặn đường, một quyền đánh qua hóa thành cặn bã.

Ở trên vòng vây của thị vệ Tả cận, binh khí sáng loáng đâm vào mắt người ta.

Đào Yêu Yêu càng không hòa theo, vùng quyền hất cánh tay, mấy trăm binh sĩ này cũng đều tính tiền hết rồi.

Côn bằng như vậy đột nhiên tiến lên, hoàng thành chấn động, đám cung nữ tùy tùng bị dọa chạy tứ tán.

Đào Yêu Yêu nhìn cảnh tượng rối loạn, trong lòng cảm thấy phiền chán “Bọn trùng này vô tri vô thức, ta và chúng nó so đo gì thật.” Tung Vân bay ra khỏi hoàng cung, chợt nghe bên dưới nhạc cổ đại tác, tiếng hoan hô như sấm động.

Lúc này trên thao trường khí thế ngất trời, đại hội Thái Linh kết thúc.

Mang Vũ đã lấy linh căn ra, Thái Linh vệ giơ cao tứ phương thị chúng.

Bởi vì Mang Vũ là tướng lĩnh hàng đầu trong quân, để bảo đảm linh căn bong tróc toàn bộ, vụn vặt bị mấy trăm đao cắt chém.

Lúc này thi thể nát bét cột vào trên giá sắt, chúng quân cánh Lân lại đều vui vẻ hò hét, lướt qua cát bụi, hướng Lưu Ly Đại Tư Mã quỳ lạy, cầu chúc nàng hưởng thụ thượng phẩm linh căn, trí mưu võ công càng vượt qua ngày xưa.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy rõ ràng trong mây, thầm nghĩ: “Tử Sát phụ, muội Thực huynh, lại còn mặc đồ người giáng lễ cho người khác.

Nếu như đám quái vật này đại biểu cho thiên địa, thiên địa đều phải giết.” Không nhìn được, ẩn đầu mây nhảy xuống đài cao, một cước đá văng linh vệ, kêu to: “Ta dạy các ngươi học hình người!” Thi Thi Viêm Long yêu thuật, lòng bàn tay phun ra lửa, đốt căn linh căn đầy đàn trùng thành tro tàn, hô: “Sinh phải nuôi, chết muốn chôn, miễn cho thân tộc lộ xác, đây mới là người làm...” Lời còn chưa dứt, bốn phía tên bay như mưa, bắn hết lên người hắn.

Nghệ Linh đại hội quan hệ linh căn truyền tiếp, xưa nay Vũ Lân tộc coi trọng, cấm quân giám sát hội trường, gặp người làm loạn giết chết không hỏi tội gì.

Trước có nghiêm luật như núi, hơn nữa không biết đào nào chết yếu, ngoại trừ Lưu Ly Lưu Ly Tuyên cực ít khi biết được sự lợi hại của hắn.

Trong chốc lát cung nổ của cấm quân cùng phát, phóng thương xuyên không, thể công phô thiên cái địa, thiết nhân cũng bị đâm thành con nhím.

Đào Yêu Yêu nói: “Ngược lại để cho các ngươi động thủ trước!” Điều chỉ vẽ ra hồ quang dài hẹp, binh khí gần người phút chốc xoay chuyển, nghịch lại thể phản xạ người phóng ra, lập tức giết chết hơn một ngàn cấm quân.

Nhưng Sí Lân quân đang ở trong trạng thái cuồng nhiệt, đột nhiên kinh biến nổi lên chiến ý, hò hét chen chúc xông lên, phóng tên ném thương, cơ hồ mỗi binh sĩ đều bắt đầu công kích.

Mắt thấy quần thể địch thể lớn, Đào Yêu quát một tiếng: “Muốn chết!” Toàn bộ cánh tay vung lên, quanh thân phát ra cương phong, tiễn chi đao phủ đột nhiên bắn ra, vừa vạn như

đất bằng cuốn qua gió bão thép, cánh lân binh như cắt cỏ tầng tầng đồ rập xuống.

Đào Yêu đá bay dài cao, tay trái rung trường diễm Viêm Long, hóa thành hỏa diễm đao dài trăm trượng; tay phải ý lạnh tràn ngập, thả ra băng sương Cửu Âm địa tuyến ngưng tụ thành, tay trái mở cung điên cuồng múa loạn, rất nhanh trên quảng trường không còn sinh vật nào còn sống.

Hỏa diễm phong nhận xẹt qua quảng trường, kiến trúc kim loại thành Thái Bạch nung chảy, hội tụ thành dòng lửa tràn đầy chung quanh, bên trong thành binh đinh cuồng loạn chạy loạn, chỉ hướng đường phố không có lửa chạy loạn.

Đáng tiếc địa tuyến kỳ hàn, mặt đất đông lạnh phân tách ra, hình thành rãnh sâu thẳm.

Chạy trốn không phải là chặn tiến tử lộ đốt thành than đen, mà là rơi vào vực sâu đông cứng chết đi, từng đám từng đám tan xương nát thịt tan của đám người ngã xuống vực sâu đông lạnh.

Băng biển lửa trong thành giống như mười tám tầng địa ngục.

Trên tường thành còn thừa lại rất nhiều thủ quân, nghe tin kinh biến khẩn cấp ngăn địch, thối kèn giác mở ra phòng thành khí giới.

Đột nhiên mấy điểm sáng trắng bay lên không trung, máy ném đá bắn lên quả cầu sắt cực lớn, cuốn gió mang đám mây ném về phía quảng trường.

Thích Đào Yêu Yêu Yêu mới đầu nổi giận hô hoán phát uy, Lưu Ly đã biết đại họa sắp đến, đã dẫn đội kỵ đội tìm đường chạy ra khỏi thành thị.

Quan giai thành chủ Thái Bạch là cao nhất, thân thể khỏe mạnh, chỉ huy quân đội lại là người ngoài hành động.

Đầu óc choáng váng chuyển hướng nhìn không rõ tình hình, bị thân binh bao phủ lên đầu tường, cấp lệnh ném đá vào trong quảng trường.

Thành Thái Bạch chuyên dùng chiến khí kim loại, ném đạn pháo ra làm tinh cương đúc thành, trăm ngàn quả đồng thời

bắn tới thể hung mãnh, có một số xuyên thấu qua băng vụ rơi vào sân đấu.

Đào Yêu Sát đang lên, chợt thấy Sí Lân Quân phản kháng, cuồng khí tràn ngập không thể đè nén, nhảy lên không trung hét lớn: “Vũ Trụ Phong!” Cự Kiếm hai tay giơ cao, từ trong ra ngoài càn quét.

Mũi kiếm đi qua chỗ phòng ốc thành phế tích, tường thành giống như cốc gỗ sụp đổ sụp xuống.

Đột nhiên lưỡi kiếm chỉ chéo lên trên, Đào Yêu Yêu kêu lên: “Thông khoái lên!” Vung phát ma kiếm uy lực, từ trên xuống dưới bổ mạnh xuống, nhưng nghe tiếng nổ rung động tinh vũ, giống như mười vạn cái sét đánh cùng nổ, toàn bộ Thái Bạch thành nát bấy, ngay cả dãy núi phụ cận đồng loạt phân giải thể, dòng lửa, khí lãng, cột khói, bụi cuồn cuộn hợp nhất cuồng lan ngút trời.

Đột nhiên sét nổ mạnh, bầu trời cũng vỡ tan, đám mây phản hướng mặt đất bay xuống, bùn đất như trút xuống, dây leo rễ cây ngoại giới vuron vào trong mộng quốc, phảng phất quái mãnh quay cuồng giống như quái xà quần quanh.

Đào Yêu Yêu tụ thần niệm quyết, vận dụng thần thông Pháp Thiên Tượng Địa của Đại Lực Ma Vương, eo duỗi ra vạn nhận, tay duỗi ra ngàn thước, đỉnh thiên lập địa thân như dãy núi hiểm trở, chuỗi Ma Kiếm kia trên cùng ba mươi ba trọng Thanh Tiêu, dưới đến chín mươi chín đạo hoàng tuyền, buông ra kim mang tẩy rửa càn khôn.

Lúc này cự linh đào cơ như Hồng Mông sơ khai, tay cầm thần khí chân đạp lên Hậu Thổ, giống như muốn đem tất cả sự vật trong thiên địa đều san bằng.

Trong kịch biến sơn nghiêng hải đảo, loại trùng sinh tồn càng tỏ ra ương ngạnh.

Trên bình nguyên điểm đen nhanh chóng di động, đó là mấy trăm binh tướng chạy ra khỏi thành Thái Bạch, đang cưỡi Phong Ảnh Ly Long chạy như điên.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy, liền điều phân thân ra đuổi theo sát phía sau.

Giờ phút này hẳn vì giết chóc mê say, đối phó tàn binh còn lại, một lần hành động tiêu diệt không đã nghiền, nhất định phải dùng ma kiếm chém tận giết tuyệt bọn họ.

Tức khắc phân thân bay lên trên không, mấy kiếm giết chết tọa kỵ, chúng binh rơi xuống đất bò loạn, cuồng hô: “Hộ Lưu Ly, hộ tống Lưu Ly tướng quân.” Phân thân nhảy xuống đất vùng kiếm chém, xác côn trùng bay múa tán loạn, binh sĩ kêu la thảm thiết: “Cứu Lưu Ly Tuyên, cứu Lưu Ly Tuyên, bảo vệ hài nhi trong thành!”

Trong một sát na phân thân kia dừng tay, hai chữ “Hài nhi” lọt vào tai, cảnh tượng cũ trong đầu đảo cơ hồ chợt lóe, ánh mắt tràn ngập hận ý của trẻ con mao nhân lại xuất hiện.

Vừa giống như dội một gáo nước lạnh vào đầu, Đãng Diệt Luồng sát ý điên cuồng thiêu đốt.

Hắn chán nản thả lỏng, vũ trụ phong thu vào lòng bàn tay, mặt đất lung lay dần dần bình ổn lại.

Sí Lân binh chợt gặp sinh cơ, đứng lên phát động lực lượng chạy về phía xa.

Đào Yêu Yêu đứng lặng hồi lâu, như một bức tượng đá.

Một khối bùn đất từ bầu trời phá lỗ hạ xuống, ” bá” đập vào đỉnh môn, bỗng rung kinh giác: “Ta đã nói không dùng vũ trụ phong giết loạn, sao lại tự mình phá giới?” Quay đầu nhìn bốn phía, đại địa tàn phá bốc khói, vòm trời thùng trăm ngàn lỗ, bùn đất rơi xuống, lửa chảy băng, một cảnh tượng tận thế, một phái tận thế cảnh tượng?

Đào Yêu Yêu đột nhiên suy nghĩ “Ní Lân tộc” ngàn vạn năm đều như vậy, nhân đức cùng bất nhân, có liên quan gì đến ta?” Thu lại pháp thiên tượng địa công, triệu hồi phân thân hợp thể, tiếp theo nghĩ đến “Sát Nhân, Sát Vũ Lân tộc, ta đáp ứng Dạ huynh đệ điều hòa hai tộc, nhưng hai tộc đều sắp giết sạch cho ta, rốt cuộc ta đã làm gì?” Nghĩ đến Dạ Thiên Ảnh, tâm tình hơi bình tĩnh một chút, tâm tình hơi cảm thấy bình tĩnh.

Ám vận linh niệm dò xét, đứa bé kia vẫn nằm trên giường, phân thân phụ trách trông coi ngồi xổm bên cạnh, tư thái ổn định, so sánh hai lần trước đều không thay đổi.

Đào Yêu Yêu chợt cảm thấy không thích hợp, mỗi lần thấy Dạ Thiên Ảnh đều đang ngủ, lại giống như một giấc ngủ không tỉnh.

Nếu gặp tình huống dị thường, phân thân sẽ có phản ứng, sao cứ ngồi không nhúc nhích? Đào điên cuồng suy nghĩ, thầm kêu “Không tốt, xảy ra chuyện!” Lúc này cười mây ngũ gió, bay về dương xuân tuyết cư, đến trước cửa triệu thu phân thân trong phòng, nào ngờ liên tục thu công mấy lần, chính là không có cách nào thu hồi phân thân về bản thể.

Đào Yêu Yêu kinh chảy mồ hôi lạnh, phân thân không thể thu lại, có thể nói là quái sự trước nay chưa từng gặp phải.

Hắn bước nhanh xông vào phòng cờ, nhìn phân thân và Dạ Thiên Ảnh kia bình yên ngồi đó, không khí hung ác yêu khí đều không có, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên đưa tay bắt lấy, “Tê lạp” hai tiếng vang lên, voi cào rách tờ giấy.

Lại nhìn thấy, nào có phân thân và dạ thiên ảnh, lại là một bức tranh vẽ ngang dọc trong phòng! Cảnh vật trên tranh nhân vật ánh sáng đều đủ, miêu tả Dạ Thiên Ảnh an giấc, phân thân tĩnh thủ trường đầu, vật ảnh rõ ràng, cự tế yên tĩnh, thần khí hình dung không gì không giống nhau.

Đào Yêu hai người xé nát bức vẽ, giận dữ cười nói: “Diệu Đàm! Họa Tiên! Ha ha, ta thật sự là đánh giá thấp ngươi!” Hơi yên lòng, lục soát khắp phòng trước sau, đều trống rỗng như vậy, Dạ Thiên Ảnh hiển thị bị Diệu Đàm bắt đi rồi.

Quái chính là việc phân thân đồng thời mất tích.

Nếu như chỉ dựa vào tranh vẽ chế tạo giả dối, tuyệt đối khó ngăn cản phân thân và bản thể linh niệm truyền qua nhau.

Diệu Đàm không biết dùng kỳ thuật gì, khiến phân thân hoàn toàn thoát khỏi khống chế của bản thể.

Đào Yêu đi ra khỏi Dương Xuân Tuyết cư, ngửa đầu hợp mắt, ngưng trọng suy nghĩ một lát, lẩm bầm nói: “Khinh địch a khinh địch, phái Côn Lôn đấu với Tiên giới, vài người cùng Thiên Sơn Tiên Tông sánh vai, sao ta có thể xem thường...” Mở mắt ra, cười lạnh nói: “Nhưng bằng vào thủ đoạn này đã muốn chạy thoát, không khỏi cũng xem thường Nga Khuyết phái nhỏ hơn!” Chân ngồi chồm hồm trên mặt đất, tay phải

điểm hai chỉ vào trán, quát: “Mở ra con mắt ẩn nấp của Minh Thú, lòng bàn tay trái xoay tròn, địa khí tùy thế vờn quanh, đăng tướng phân thân đến phương vị phân thân!

Minh Thú Hằng La chuyên truy tìm vong linh, giấu mắt bắt hồn tích, chỉ chưởng tiếp đất xưng “Đích Khôn Luân”, điều động địa khí tập trung vị trí hồn phách, hai loại pháp thuật cùng là Minh thú đặc hữu có.

Ngày đó trăm vạn yêu linh trong Trấn Yêu Tháp bị tàn sát, Minh Thú cũng ở trong đó.

Đào Yêu giết Yêu này đoạt lấy pháp thuật, giờ phút này sử dụng hiệu dụng tăng gấp bội.

Phân thân của hắn mang theo một chút nguyên thần, có thể quy về một loại du hồn, dùng phương pháp này tìm tòi thì thích hợp nhất.

Tu hành công đã xong, tung tích phân thân đã hiểu rõ trong lòng, Đào Yêu Yêu nói: “Buồn cười, bất cóc Dạ huynh đệ, câu dẫn phân thân của ta, cao thủ Côn Luân bản lãnh cao minh, lại vứt bỏ tổ chim già.” Tung lên giữa không trung, một chưởng đảo ngược tuyết cư dương xuân, xoay người cười mây, lướt qua sườn núi lao thẳng tới hạp cốc sâu.

Địa hình đúng lúc này, Dương Xuân Bạch Tuyết ở trên lưng núi tu kiến, vừa hướng về phía hoang nguyên Tu La Xuyên, một bên tiếp giáp với hà cốc.

Dòng nước kia nghịch địa địa thể đảo lưu, hiển thị là kỳ cảnh thi pháp thuật.

Đào Yêu phi hành ít khắc, chợt thấy dãy núi cao phía trước đột ngột giăng co, dòng sông chảy về phía trước, chia làm năm thác nước, chiếu sáng treo ngay chính giữa vách núi, giống như năm sợi ngân luyện hệ thiên.

Trung tâm đỉnh núi ốc đảo, giữa đất bằng rộng gần dặm mọc đầy cây rừng.

Đào Yêu Yêu hạ xuống, chân vừa chạm đất lập tức lè lưỡi hô to: “Bà nương Tứ Nhãn của Côn Luân phái, mau giao Dạ Thiên Ảnh ra đây!”

Trong rừng “Đình đông” hai tiếng đàn, có người đáp: “Khách nhả vênh vào tự đắc, sao không trước nghe tấu.”

Chú ý: “Tam Dịch” cổ đại Trung Quốc, theo thứ tự là Liên Sơn, Quy Tàng và Dịch Kinh (Dịch Kinh), là nhận thức và tổng kết quy luật diễn biến thiên địa vạn vật của quốc cổ nhân ta.

Trong đó Liên Sơn truyền cho đời Hạ, quy giấu trong thương thế, hai loại dịch lý đều đã thất truyền.

Hậu thế đối liên sơn, ẩn giấu đủ loại suy đoán, các nhà thuyết pháp không đồng nhất.

Sách nhiều lấy 《 Chu Lễ, Xuân Quan Tông Bá 》 Tam Dịch Kinh quẻ”, khác biệt đều có sáu mươi bốn chữ “Giám dịch”.

Quan điểm phổ biến cho rằng, Liên sơn, quy ẩn từ xã hội hình thành sơ kỳ, lực lượng nhân loại rất nhỏ yếu, bởi vậy đều nhấn mạnh tác dụng của “Thiên địa”, chủ trương thuận theo thiên địa tự nhiên.

Đến xã hội phát triển của Chu Chu Dịch Chử, nhân loại lực lớn mạnh, đem người và thiên địa đánh đồng, bắt đầu nhấn mạnh “Nhân” nhân đạo, đây cũng là nguyên nhân Khổng Tử soạn chú Dịch Kinh.

Tiên Khúc mười tám lần Triều Phách Quỷ vực thứ mười một.

Lời nói vừa dứt, tiếng đàn lại vang lên, sương mù mỏng manh tản ra, chỉ thấy trong rừng có một người áo trắng đang ngồi.

Đào Yêu Yêu nói: “Miễn miệng xưng thanh nhã, làm việc hèn hạ, Côn Luân phái còn muốn lừa người sao?” Người nọ nói: “Sao lại tôn giá nói lời ấy.” Dung mạo tùy ý hiện ra, rõ ràng là một nam tử không có con mắt.

Tóc dài rủ xuống gối, ăn mặc rộng rãi, phong độ siêu nhiên phiêu dật, lại phối hợp với hai hốc mắt đen ngòm, chỉ khiến người ta cảm thấy thê lương khó nói nên lời.

Mắt đào đào qua, nhìn ngón tay hắc chậm rãi gảy, rõ ràng không có nhạc khí, tiếng đàn uyển chuyển lại từ đầu ngón tay chảy ra, hỏi: “Người là cao thủ Diệu Đàm mời tới?”

Nam tử kia nói: “Không dám nhận, Diệu Đàm là tệt sư muội.

Lão phu Côn Luân sư thông, hân hạnh gặp mặt cao hiền.” Nhạc công cổ đại thường lấy “Sư” làm họ, đa số là người mù có nhĩ lực cực giai.

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Người là Cầm Tiên trong cầm kỳ thư họa, không thông? Hừ, theo ta thấy nên là mù mới đúng!”

Sư thông tay áo vào ngực, tiếng đàn đơn giản mà trôi qua, tự nói: “Hồn Nguyên Thần Thể, Thái Thượng Vô Cực, cần dùng Thần Mộc Giáp phụ thuộc Ngao Thiên Vương Thuần, hai người cùng chuẩn bị mới có thể luyện thành.” Mặt hướng về Đào Yêu Yêu chết yểu, nói: “Vừa mới gảy khúc tiểu thí, tôn giá quả nhiên như vậy.

Truyền nhân chính tông của Côn Bằng đến, kết cục của Sát Mộng Kỳ vực cũng sắp lộ ra rồi.” Đào Yêu yêu nói: “Người vừa đánh vài trận đàn loạn, là muốn thăm dò nội tình của ta?”

Sư thông nói: “Lão phu tên là “Súc sinh”, khúc nhạc nhẹ nhàng diễm đạm, có thể làm cho người nghe tâm cảnh minh thanh tĩnh.

Tôn giá thịnh khí hiếp người, sát cơ đầy bụng, hoàn toàn không bị khúc nhạc cảm ứng, ha ha.” Giảo tiểu vung năm ngón tay, ”Đỉnh Linh Minh vang dễ nghe, thần nhiên nói: “Trừ Thái Thượng Hồn Nguyên Thần Thể, còn có vật gì chống lại tiên cầm của ta? Nhưng ngoài Lăng Hư điện ra không có thượng tiên, trong Tề Thiên cung vừa xưng tôn, cho dù tổ sư Nguyên tông thân thành đạo này, ta cũng có cách nào phá được.”

Lăng Hư điện là địa danh của Côn Lôn phái, đào yêu từng nghe Dạ Thiên Ảnh nhắc tới, Tề Thiên Cung chắc hẳn cũng vậy, lúc này nói: “Khẩu khí thật lớn, xem ra không đánh không được, ta chẳng muốn cãi nhau với ngươi, về xuống đạo nhi đi!” Sư Thông cười nói: “Tôn giá tại sao lại như vậy, thất lạc phái hàng yêu phục ma, sao có thể khiêu chiến với đồng đạo chính phái?”

Đào Yêu Yêu nói: “Nếu niệm đồng đạo giao tình, mau giao Dạ Thiên Ảnh cho ta!” Sư Thông lắc đầu nói: “Cũng không thể.” Đào chết yêu không nhiều lời, kiếm quang “Xoát” chột hiện, tự lòng bàn tay dâng lên ba thước.

Sư thông cảm nói: “Côn Luân, Ngao Bí, hai phái cuộn cuộn có thể hiểu rõ, không ngờ hôm nay lại rút kiếm chỉ về phía nhau.

Cũng được, lão phu mới thu một cầm bộc, sẽ chỉ dùng hai chiêu kiếm thuật, chính có thể cùng tôn quý đùa nghịch.” Đào ngón tay khẽ búng “Tỳ Hưu” hai tiếng, trong rừng có người đi ra, mặc cẩm bào đội kim quan, tướng mạo trang phục giống như đào non nớt sờ một cái, chính là phân thân mất tích kia, lòng bàn tay lóng lánh kim mang, cũng nắm một thanh trường kiếm, cũng nắm lấy trong tay một thanh trường kiếm.

Cao thủ câu dẫn phân thân đi, chính là vị sư phụ này thông minh rồi.

Đào Yêu Yêu trong lòng nghiêm nghị, yêu pháp biết phân thân nhiều, pháp lực cường đại, mấy cái ngang với bản thể, vũ trụ kia càng là hàng thật đánh thật, khiến cho hai thanh Ma Kiếm tương giao... Hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Huống hồ phân thân có chứa nguyên thần của bản thân, đấu kiếm bất luận bên nào thắng được, cuối cùng đều là bản thân thụ thương.

Chiến đấu chưa khởi bại đã định, mới biết tiên khách của Côn Luân diệu thuật huyền vi, dùng kế kỳ diệu, thật sự có quý thần khó lường cơ hội.

Ác Thần Hung Ma trước kia gặp được, so sánh với nó quả thực là trò con nít.

Đào Yêu Yêu càng nghĩ càng khẩn trương, giữa ngón tay ướt nhẹp tất cả đều là mồ hôi ướt đầm.

Đang lúc khổ tư luống cuống, phân thân kia đã đi tới gần, ngừng bước lui, trong lúc lơ đãng, trên mặt làm ra vẻ suy tư.

Tâm niệm Đào Yêu Yêu vừa động, hắc khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, mắt nhìn phía đối diện.

Phân thân kia quả nhiên học theo hình dáng của hắc, chân cong, ngồi không phải ngồi cũng ngồi xuống, nhưng luôn ngồi không được, hình như có một cỗ lực đạo liên lụy, khiến hành vi của hắc không cách nào hoàn toàn giống với bản thể.

Đào Yêu Yêu âm thầm hợp kế “Phân thân cách ta càng gần, động tác càng lúc càng giống ta, chắc phân thân và nguyên thần của ta đồng nguyên thần, đến gần như xu hướng chủ yếu, nhưng sao hắc lại biểu hiện ra dị trạng?” Trong lúc suy nghĩ, Mãnh liệt bốt nói: “Đúng rồi! Cầm Tiên thi triển tiên pháp, cũng đem nguyên thần của mình mạnh mẽ thêm cho hắc! Nguyên thần hỗn hợp, cho nên Cầm Tiên có thể thao túng phân thân của ta!”

Trong khoảnh khắc mây mù tan đi, trong bụng đào mắt hút cười to “Cầm Tiên ơi là Cầm Tiên, ngươi dám phân ra nguyên thần, đây gọi là đầu sỏ hiến bảo vật, tự tìm chịu thiệt.” Trát Lỗ bóp một cái pháp quyết, quát lên: “Ngồi!” Thúc giục chân khí nghịch vận phân thân pháp, cưỡng triệu phân thân hợp hồn, tiến tới phong bế đại huyệt quanh thân, tiến hành thủ hồn thuật cơ bản nhất của Côn Bằng phái tu đạo, hành động Thủ Hồn thuật cơ bản nhất của Côn Bằng phái tu đạo.

Phân thân kia “bịch bịch” ngồi xuống đất, bóp quyết vận khí, cũng thi hành công pháp giống như vậy, từ đó phong tỏa nguyên thần của Cầm Tiên, khiến cho nó không thể chạy ra ngoài cơ thể được.

Sư Thông cười nói: “Huyền Môn tân tú, quả nhiên phi phạm.”
Dương tay tung niệm: “Sắc lệnh!” Muốn điều khiển phân thân tiến công, tay phải cầm kiếm, phút chốc chém tới đầu.

Đào Yêu không tránh không né, quát: “Khải đây!” Phân thân lên tiếng, ba ngón tay uốn lượn trên tay trái làm ra thủ thế điều hòa dây đàn.

Hai bên lợi dụng sở trường đặc biệt của đối phương, điều khiển nửa bên chi của phân thân.

Mà so sánh với pháp thuật Đào Yêu Quy bá đạo, dĩ nhiên giành trước tiên cơ hội.

Nguyên thần của Cầm Tiên ẩn chứa pháp lực, lúc giao thoa truyền ra một phần với phân thân.

Sau khi đào yêu thu được vũ trụ phong, am hiểu nhất là hóa hồn đoạt pháp chi đạo, mượn phân thân kịp thời phong bế Cầm Tiên Nguyên Thần, âm thầm lục soát, đã đem đạo pháp Côn Luân ẩn chứa trong nguyên thần tập lấy.

Cầm Tiên lại không cách nào lấy được pháp thuật của hắn, sẽ không sử dụng vũ trụ, thẳng tắp như bỏ củi gỗ, lưỡi kiếm đánh trúng Thần Mộc Giáp, chỉ dao động lên vàng sáng nhàn nhạt.

Đào Yêu Linh thẩm vận linh niệm, đem đạo pháp của Cầm Tiên dụng tâm thể ngộ, lập tức bày ra trạng thái lâm cung muốn phủ nhận, ngón tay phải ngưng định, tay trái chéch lên trên, miệng lầm bầm: “Thu Tiêu Lăng Phong, khí tượng hiên ngang, một ưng bay cao, hình thể xa vời.” Cầm âm tùy tay mà sinh, khúc ý xa xăm bao la, mơ hồ truyền ra tiếng kêu trong trẻo, phảng phất trong trời xanh mùa thu cao thâm, một con Thương Ưng ngạo nghễ vỗ cánh.

Côn Luân Cầm Tiên Đạn Khúc đấu pháp, thường dùng “Thương Ưng Ký Chỉ quyết” mở đầu, phát ra khí phách khuất phục đối thủ, thể hiện thái độ cao ngạo thanh tuyệt.

Đào Yêu Yêu học mới học mới dùng, hiện tại rao bán, lại giống như công lao khổ cực hơn trăm ngàn năm.

Cầm Tiên lập tức ứng đối, ngón trỏ tay phải duỗi thẳng, ngâm nga: “Hạng Hạc Minh Cửu Cao, Thanh Âm Thiệu Nhã, Vu Dã ai ngử, ý đồ cao thượng hòa hoãn.” Đây là “Bạch Hạc Khai Chỉ Quyết”, lấy ngón tay chỉ thẳng đối chưởng, lấy Bạch Hạc

đối chưởng với Thương Ưng, dáng vẻ thanh ngạo hơn nhiều, tiếng đàn vang dội, khí thế lừng liệt chuyển qua lại ép về phía Đào Yêu yêu chết non.

Cùng lúc đó, tay trái cầm Tiên kết kiếm quyết chỉ phía trước ngón tay, mệnh thân kiếm đâm thẳng mi tâm Đào Yêu kia.

Vốn vũ trụ phong là “Đi theo dục mà động”, kiếm chủ sinh ra dục niệm, ma kiếm mới có thể linh ứng.

Cầm Tiên không cách nào điều động phân thân sinh ra dục niệm, bởi vậy không thể kích phát uy lực chân chính của vũ trụ phong.

Nhưng phối hợp với Côn Luân kiếm quyết, kiếm thể cũng rất sắc bén, mi tâm gọi là “Trên đan điền”, Tiên gia tàng thân chi phủ, nơi này trung kiếm, tiên thể cực dễ phá hủy.

Thần Mộc Giáp mặc dù có thể chống cự tập kích, Ma Kiếm chú ý là vật bên trong.

Năm đó tổ sư Nguyên Tông phá giáp, tức là xuất kiếm từ trong ra ngoài.

Cầm Tiên tuyên bố có thể đánh tan thân thể, chính là vì có tiền lệ có thể dò theo.

Đào Yêu Yêu nhẹ nhàng nghiêng đầu, tránh mũi kiếm, trên tay cầm vận không ngừng, niệm khẩu quyết: “Khách Nhạn Thương đến, ngậm hồ lô Nam Hương, độ quan lao, thanh minh đau thương!” Một quyết vừa mới kết thúc, lại nói: “Oan niệm quần thể cô, có thể tương liên hình ảnh, oán hận Hà Mộ, quanh quần bên dưới.” Hai tay nhanh chóng gảy gảy, ai oán điều khiển người rơi lệ.

Trong chốc lát, khí phách Cầm Tiên Lăng Uyên lập tức lui lại, khí tức âm u lạnh lẽo áp sát, bốn phía vây quanh thân hình của hắn.

Đào Yêu Yêu vẫn còn đang niệm quyết: “Có chim buồn dề, một chân giẫm lên; Thiên Vũ Tuyên, cánh mỏng đau đớn.” Bốn câu khẩu quyết này truyền cho phân thân, điều khiển tay trái phân thân nhanh chóng gảy đàn tấu.

Trong chốc lát, mưa lạnh đen kịt từ đám mây rơi nhanh xuống, giống như vạn điểm hàn tinh, cuốn theo kinh lực bắn thẳng lên

đỉnh đầu Cầm Tiên.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Lão tử ngay cả đàn tân nhận, cô vụ, một chân chim thương dương, ba loại đau khổ khi rời đàn phi điều, so với đã hạc của người còn thê thảm hơn nhiều! Ngoài ra còn có gió lạnh thổi qua!

Chỉ cần người muốn đi theo đàn, nước mắt vừa rơi xuống, lập tức phải thất thần phát điên!”

Cảm giác tình thế chuyển nguy, Cầm Tiên ngưng thần nghiêm sắc, niệm quyết nói: “Phượng hề Phượng hề hề, đến lúc đó Gia Thụy, giá lạnh vạn cầm, uy lâm phạm loại!” Tay trái quay về liên tục búng, lại ngâm nga: “Thần Hoàng Du Thiên, Táng Phúc Sơn, Bách Điều triều bái, nghiêm túc không ồn.” Cầm Khúc Ung dung uy nghiêm, ngầm hàm chứa Phượng Triệu Hoàng chỉ lược.

Phượng hoàng vừa ra, trăm con chim sợ hãi, chim nhận kêu lên, theo đuổi, chim một chân kêu thảm, đủ loại tiếng chim muông, nhất thời khàn khàn mất hết khí vận.

Chợt vân khai vũ tiêu tán, thần quang phượng hoàng chiếu cho mắt người hoa cả mắt.

Nhưng cứ như vậy, Cầm Tiên hai tay tê tái, đã không rảnh sai sử phân thân sử kiếm.

Đào Yêu Yêu đảo biến chiêu, thầm kêu “Súc sinh lông bẹp” chơi đùa, chúng ta lại đấu tẩu thú!” Tinh thần phấn chấn, kêu lên: “Thương Long ra biển, không thấy ở đồng ruộng, nay dương cử thiên!” Ngón tay vô danh vẫy vẫy, phát ra tiếng rỗng ngâm, tiếp đó lại nói: “Bạch Hồ Khiếu Lâm, chấn nhiếp núi sông, ôm vật mà ăn, hùng phách bốc lên!”

Chỉ thấy ngón tay phân thân ngưng tụ nặng nề, âm thanh hùng hồn, quả nhiên có hùng phong của núi rừng Hồ Khiếu.

Long Hồ phân biệt xưng bá thủy lục, đều là Vương giả trong loài thú.

Đào Yêu cùng phân thân bốn tay liên thủ, vừa lên tiếng liên tẩu ra thanh âm thú vương mạnh nhất, Cầm Tiên lại gáy lang trùng gấu báo đều khó chống lại.

Chỉ thấy gió thổi mây tụ tập, theo tiếng đàn biến thành hình Bạch Hổ Thanh Long, gầm thét xé rách thần quang.

Phượng Hoàng không địch lại, đột nhiên lùi lại, long hổ thừa cơ đuổi theo, thoáng cái đã nhào đến trước trán Cầm Tiên.

Cầm Tiên cuộn bốn ngón tay, ngón giữa thẳng lên, quát lớn: “Thần Quy xuất thủy, Phụ Thư trình đồ, thúc một năm chín, Vạn Pháp Chi Tổ!” Thủ hình chậm chạp như rùa bò, tiếng đàn hùng hồn phong cách cổ xưa, trong giây lát, hình ảnh Thái Cực xuất hiện sau lưng, Bạch Hổ Thanh Long co quắp đầu, lộ ra tư thái quy phục chính chủ.

Thần quy xuất thủy phụ hà đồ, chính là gốc rễ của Phục Hy, cũng là pháp nguyên của Côn Luân tiên tông.

Đào Yêu sử dụng tiên thuật Côn Luân, đều từ trong nguyên thần Cầm Tiên chia lìa mang tới, thuộc về dòng chảy cuối cành cây.

Bản nguyên đại đạo chân chính vẫn còn tồn tại chủ thể của Cầm Tiên Nguyên Thần.

Là lấy Cầm Tiên hậu phát chế người, mấy hiệp đều chiếm thượng phong, giờ phút này bắn ra Đạo Tổ bản phái, Thương Long Bạch Hổ tự nhiên quy thuận, chỉ là tấu “Thần Quy Phụ Đồ khúc” hết sức chăm chú, không còn dư lực điều khiển phân thân kia nữa.

Đào Yêu Yêu vận nghịch thân pháp bao quanh, hiệu lực đã đạt tới cực hạn, kêu lên: “Hợp thể!” Tung nhảy về phía trước, phân thân dựa thế mà lên, hai người ở giữa không trung hợp lại.

Cuối cùng cũng thu hồi phân thân, rút vũ trụ ra, chỉ thẳng vào ngực Cầm Tiên, cười nói: “Chúng ta không đánh đàn nữa, vẫn là sáng khoái hơn so với kiếm!”

Tiên khúc thứ mười tám, Tiên Khúc động phách phiếm quỹ vực 2

Sư thông minh như không nghe thấy, bắn ra hết “Thần Quy Phụ Đồ khúc”, thu chỉ thở dài nói: “Như vậy tuyệt diệu, thật lâu chưa bắn qua, chim chóc trong tổ cũng bị kinh động rồi chứ?” Trong khi nói chuyện, lông mày dưới đáy lông mi chiêm chiêm khẽ khẽ, trong hốc mắt thật sự chui ra một con chim nhỏ —— hốc mắt hãm sâu của hắn lại là tổ chim.

Con chim nhỏ ở bên trong đã lâu, nghe tiếng đàn nhàn nhã, hôm nay chợt nghe tiếng nhạc kịch liệt, không khỏi sợ hãi nửa chừng, khúc nhạc dừng nhìn quanh, mạnh mẽ thấy vũ trụ lóe ra hàn quang, chim nhỏ sợ tới mức “xì” một tiếng, rụt về trong hốc mắt run rẩy.

Cầm Tiên thở dài: “Tôn giá pháp lực, mạnh tới cực điểm, thực sự là đại hại của thương sinh.”

Đào Yêu Yêu nói: “Bớt nói nhảm đi! Người phân hóa nguyên thần của ta, tai họa người khác có thể nói thế nào đây!” Dem vũ trụ rút về hơn một thước, nghiêm nghị nói: “Niệm tình người là tiên bối chính phái, Côn Luân Nga Côn Hữu Nguyên có nguồn gốc, chuyện câu đi phân thân của ta thì không đề cập tới nữa.

Chỉ đem Dạ Thiên Ảnh trả lại, sau này còn có ngày gặp nhau.” Sư thừa nói: “Nếu như không trả, thì phải làm sao?” Mẹ đào chết yếu nói: “Ồ, kỳ quái, Côn Luân phái không giảng đạo lý sao? Dạ Thiên Ảnh thân là con trai Bách Lý Văn Hổ, rõ ràng là người của Ngao Khuyết phái ta, các người cố giữ hắn làm gì?”

Sư thừa nói: “Để lại người này làm chất, để ngựa người tà quân vượt qua quỹ đạo.” Đào Yêu Thiên cười nói: “Người cũng thật thẳng thắn! Lấy con trai người ta làm con tin.

Hành động bất nhân bất nghĩa, là tiên gia chính phái làm sao?” Sư thừa thông minh nói: “Nhân nghĩa hành tại nhân thế, sao phải luận ngoại.”

Đào Yêu Yêu chết lặng: “Được! Được! Ngoài nhân thể không cần giảng nhân nghĩa.” Vũ trụ phong giương lên, kê lên cổ hần, nói: “Nếu đã như vậy, chớ trách ta bất nhân với ngươi!” Sư thừa tướng mỉm cười nói: “Đầu của ta có thể lấy, tôn giá chưa hẳn như nguyện.

Trước tiên nghe mấy bài hát nhỏ, khúc nhạc lịch sự vẫn chưa lộ ra.

Kỹ nghệ sở trường nhất của lão phu, còn phải xin ngự lĩnh khen ngợi.” Huyền Chỉ Chỉ Tiêu lại gảy đàn khúc.

Đào Yêu Yêu cười lạnh nói: “Còn hơn cả đàn...” Chợt sắc mặt đại biến, nhún người chấn động.

Lúc này tiếng đàn cao vang, Bạc Hạo Thương ắn hàm khí khái khoan dung.

Thần sắc sư thông minh điềm nhiên, tuy là lợi kiếm gia trì, lại như thiên đạo vạn quả đều không oán hận.

Đào Yêu Yêu bị cuốn vào, ý niệm khoan dung tràn ngập trong lòng, chậm rãi dịch chuyển vũ trụ phong.

Ngay sau đó sư thừa đứng thẳng người, kinh ngạc đi vòng.

Cây đàn thay đổi mà nhàn nhã, tản mạn, cung âm cơ bốn dây, sừng vũ chia ra một phần tư, liên tục vỗ rong chơi, tựa như người xuất gia đi bộ thiên nhai.

Đào Yêu Yêu không chịu được học hần, cũng phiêu hốt lui ra phía ngoài, đột nhiên cảm ngộ được ám chiêu, trong lòng liên tục kêu “Phiền phức! Nguyên thần của hần ở trong cơ thể ta!”

Cầm Tiên phân ra một ít nguyên thần, lẫn vào phân thân hồn phách, bởi vậy khiến cho hần bị khống chế nghe lệnh.

Sau khi phân thân và Đào Yêu Yêu kết hợp, nguyên thần của Cầm Tiên cũng tiến vào thân thể điên cuồng của mình, trở thành sợi dây liên kết “Tâm khúc tương thông”.

Đào Yêu Yêu trước kia giết chết yêu quái, không tốn chút sức nào từ trong yêu hồn hấp thu các loại pháp thuật.

Nào biết tiên hồn sư thông minh có tính chất kỳ lạ, mặc dù bị hút vào thể nội đối phương, vẫn có thể tâm ý liên thông cùng nguyên chủ, rất khó biết điều khiển thân thể mới tiến vào.

Từ khi sự thông tuệ của vị sư phụ này suy sụp, hành động ngừng biến hóa, thông qua tiếng đàn truyền cho nguyên thần, đào điền đều sẽ sinh ra cảm ứng, rập khuôn từng bước, khó có thể tự chủ được.

Đào Yêu sát tri trung vi diệu trong đó, trong lòng âm thầm kêu khổ, muốn đợi rút kiếm tiến công, lười biếng không nhắc nổi đầu chí; muốn dùng Thiên Vương Thuần phòng ngự, đối phương cũng không tấn công; nếu như dùng cầm thuật đánh cược, liệu có khó hơn pháp luật chính của Côn Luân.

Dưới sự bất đắc dĩ, Đào Yêu ngồi sụp xuống, vận khởi “Thủy tính phân hồn thuật” của tứ yêu, thử bức nguyên thần của Cầm Tiên ra ngoài cơ thể.

Nguyên nhân chính là “hoa tú” là chim yêu tính tình đa biến, trước đó nhất thời ôn lương, sau đó nhất thời tham lam, trước mặt kiên trinh, học thuộc lòng liền biến tiết, nhưng như có rất nhiều linh hồn cùng tập hợp trên người, có thể chọn cái này xả bên kia, xưa nay là kẻ thấp kém nhất trong loài chim.

Nếu không phải tình thế cấp bách, đào yêu pháp này tuyệt không muốn sử dụng loại yêu pháp này.

Lập tức khí phân thân, trong cổ họng “Khanh khách” gian tiểu, vừa rồi tiếng đàn dẫn phát các loại thần sắc khoan hậu, nhân nhã, bị vẽ gian xảo đẩy ra khỏi khuôn mặt, nguyên thần của Cầm Tiên có cùng nhau ép ra hay không? Trong lòng đào cơ không vững, nhưng tử mã làm sinh mã y, tốt xấu gì cũng phải thử một lần.

Lúc này, nhạc đàn sư thông minh lại thay đổi, cung âm cư ngũ huyền, vũ cư bốn dây cung, chỉ pháp dồn dập mạnh mẽ, biểu hiện ra tình cảm sục sôi mãnh liệt, giống như nhân sĩ cao thượng hận đời, đứng ở trên đỉnh núi ném lệ cuồng ca,

Đào Yêu Yêu nửa mặt buồn bực, nửa bên mặt khác bảo trì nụ cười gian, một ý niệm chấp nhất, cố gắng dùng khuôn mặt tươi cười gạt bỏ nỗi đau của mình ra.

Quái vật kia vạn dạng buồn cười, giống như ngũ quan ở trên mặt đánh ra quần ẩu.

Đang lúc không thể khuyên giải, khúc nhạc lại biến đổi, thu vũ khởi giác, bày ra bi phong, một ý thức tâm đoạn ruột gan.

Đột nhiên Cầm Tiên mở miệng, “A, tiếng khóc “A” bắt đầu khóc.

Hắn vừa khóc, lòng đào sinh cảm động, nước mắt cũng từ khóe mắt chảy xuống.

Cầm Khúc thê hàn càng ngày càng nghiêm trọng, lại mơ hồ truyền ra lực lượng xé vải của ngói hung ác.

Cầm Đạo vốn chú ý chính bình, vui mà không dâm, buồn mà không thương, nhưng “Thanh Giác” tuyệt diệu nhất lại có thể cảm khóc quỷ thần.

Lúc này sư thông thoát đi cực xa, chính là Thanh Giác Thần khúc Thượng Cổ Thanh Giác.

Đào Yêu thuật trên mặt đầy nước mắt, hoa tú yêu thuật yêu dần, sâu trong nội tâm ngược lại bình tĩnh, thầm nghĩ “Người khóc ta cũng khóc, chuyện này có gì đáng ngại, dù sao tạo không thành tổn thương, quyền hành chỉ là một trò đùa nhỏ nhỏ mà thôi.

Chờ người mệt mỏi rãi rời, lão tử lại nghĩ cách đuổi nguyên thần của người ra!” Nghĩ đến chuyện này, tâm thần đại định, nhìn sư thừa trước ngã sau ngã điên cuồng, không tự chủ được nghe theo, trong bụng cười thầm “Làm loạn như vậy có tác dụng gì, có thể làm tổn thương nửa sợi lông tơ của ta sao?”

Đột nhiên giật mình một cái, nghĩ đến “hắn làm gì, ta làm gì, hắn nếu tự sát, chẳng lẽ ta cũng tự sát!”

Một ý nghĩ chưa dứt, ba ngón tay trong sự thông tuệ của sư phụ vung lên, trong cầm khúc truyền ra tiếng kim duệ phách phong, tựa như một lưỡi dao sắc bén bay nhanh về phía sau, “Soạt” một cái, chặt đứt cánh tay phải của hắn!

Đào Yêu Yêu hoảng hốt, liền nhìn tay trái giơ lên vũ trụ phong, cũng muốn bỏ xuống cánh tay phải nhà mình, trong lúc cấp bách, chân phải cắm xuống chân trái nghiêng người, tại chỗ phi tốc xoay tròn, tránh khỏi xu thế vung tay trái đánh xuống.

Một thoáng chốc vũ trụ chém hụt, mũi kiếm quấy thiên hôn địa dao động.

Một bên chém vòng như vậy, chuyển thẳng đến ba năm ngàn vòng vuông dần dần yên tĩnh lại, kinh lực cánh tay trái mềm nhũn, run rẩy muốn giơ lên lại phóng ra.

Bên kia Cầm Tiên một tay gãy đàn, bị thương không giảm, không biết là phối hợp với nhạc ý, hay là do đoạn tay đau đớn, hấn vượn cổ rộng ra cổ họng, chỉ để ý đến đau đớn tột cùng, tiếng khóc như con hạc, như con vượn, hồi lâu quanh quẩn giữa thương sơn tiêu hán.

Đào Yêu Yêu dần dần khựng lại, cúi đầu xuống, thoáng nhìn cánh tay đứt rời của Cầm Tiên trên mặt đất đã biến thành màu đen như than cốc, đoán chừng là đang gieo một loại nguyên rủa nào đó, chân tay cụt không cách nào nối lại, chân tay cụt cũng không thể tiếp tục sống lại được nữa.

Nghĩ đến đào yêu này mất hồn mất vía, thảm kêu “Hấn điên rồi! Tự tàn tự thương, hấn muốn cùng ta đồng quy vu tận!” Nghe tiếng đàn ngân nga, trường khiêu phóng khoáng, tràn đầy cảm tình tự hận tự phế, trong lòng không khỏi âm thầm áy náy, nhớ tới mẫu thân trước kia bị liên lụy, tình thương tâm linh nhi, vứt bỏ Tiểu Tuyết... Đồ sát người lông lá, phá hủy thành thị... Chờ đợi chuyện cũ quay đầu lại, nghiệp chướng tội lỗi của mình bùng nổ! Đoạt đứt cánh tay thì sao, tứ chi đứt cũng chưa chắc có thể chuộc tội!

Đột nhiên linh niệm lóe lên, cảnh tỉnh nói: “Đừng bị nguyên thần của hấn đánh bại!” Tâm cảnh hơi sáng tỏ, Hợp rằng cắn đầu lưỡi đau đớn, âm thầm khuyên nhủ ta “Ta không có tội, ta không bị thương, ta chỗ tốt rất nhiều, ta không thể tự chém mình.” Niệm mấy lần nhẹ nhàng hơn chút, suy nghĩ như cầm tiên đùa bỡn, có lẽ có thể phá giải bí ý của cầm khúc.

Lại nhìn sự phụ không điên cuồng, tư thế ngưng ổn, trên mặt tràn đầy thần sắc lên hình trường, giờ cánh tay trái về phía trước, giống như chuẩn bị đền tội cho người khác.

Đào Yêu Kiếm giao nhau với tay phải, cũng nghiêng nửa người trái, làm theo dáng vẻ của hấn, may mà có kinh nghiệm lần trước, tiếng kêu không tốt, vặn eo kéo dài, lại bắt đầu liều mạng xoay quanh.

Nhưng lúc này tiếng đàn trở nên chậm lại, hạm hực đau buồn, tựa như nước chì tràn đầy, đem tất cả sự vật chung quanh đều

dính liền ngưng kết lại.

Đào Yêu pháp trở nên nặng nề, tay phải vận kiếm bỏ vào cánh tay trái, theo Cầm Khúc tăng cường lực đạo, ngẫu nhiên điều động tăng lên, mũi kiếm đánh xuống chột nhanh, nhiều lần suýt nữa bỏ trúng đầu vai.

Đào Yêu Yêu khẩn trương, trong lòng điên cuồng hô to “Nhất định phải bức nguyên thần của hắc ra! Nhất định phải thoát khỏi sự kiềm chế của hắc!” Ý chí chống cự, ý chí tự tàn, ngàn đầu vạn nỗi suy nghĩ hỗn loạn, nội tâm giao chiến hừng hực như lửa.

Lại có cảm giác nguyên thần của Cầm Tiên âm thầm truyền đến, dẫn dắt hắc nghiêng tai lắng nghe tiếng nhạc.

Chỉ nghe tiếng đàn dần thấp, cho đến khi như có như không...

Đột nhiên tiếng vang lớn “Thùng thùng”, tiếng đàn kích động, bi trầm chuyển thành bi tráng, trong không trung mây gió cuộn lại, sau đó ngưng tụ thành hình trường kiếm.

Đào Yêu Yêu biết đàn cầm đã đến hồi kết, tuyệt thanh tinh diệu nhất sắp diễn ra, tuyệt sát lợi hại nhất cũng dần dần tới gần.

Sư Thông giờ chân ngửa mặt, lộ ra quyết tuyệt của tráng sĩ.

Theo tay trái của hắc nhanh chóng gãy, mây khói hình kiếm kia bay tới trước mặt, hướng lên trên cao, phảng phất lực lượng tích góp chuẩn bị một kích cuối cùng! Đào Yêu Yêu xuất thần nhìn, vũ trụ bên tay phải cũng giờ lên cao, biết rõ bất lợi với mình, vẫn như cũ làm theo, chỉ còn sót lại đáy lòng lo lắng la lên: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Suy nghĩ như sôi trào, bỗng nhiên hiện lên trong tay hắc không có đàn, làm sao để đàn vang?”

Một ý niệm vừa sinh ra, giống như trong nhà tối đèn đuốc sáng lên, sau đó chur niệm lịch ở trong lòng: “Ta trước tiên dùng cầm thuật tương đấu, đồng dạng tay không đàn âm, cảm giác mượn nhờ thế lực nào đó.

Chẳng lẽ là chân khí của hắc? Nhưng ta không cảm thấy chân khí lưu chuyển... Hắc đem nguyên thần mạnh mẽ thêm cho phân thân của ta, sau đó nhập vào bản thể của ta, nhất định cũng dùng chân khí truyền tống. Côn Luân Tiên Tông không

phải Thiên Sơn Tiên Tông, thì pháp sao có thể không dùng chân khí? Cắt đứt chân khí có thể phá giải thuật này, vấn đề là chân khí của hắn ẩn giấu ở đâu?” Chuyển niệm như điện, tai nghe tiếng đàn hùng vĩ, bốn phương tám hướng truyền tới tiếng vọng lại, giống như giang cốc sơn lĩnh đều biến thành cự cầm.

Linh quang hiện ra, thềm kêu: “Chân khí dung nhập đại địa! Chân khí của hắn tan vào cảnh vật trên mặt đất! Năm dòng thác nước là năm sợi dây đàn!”

Đúng lúc này tiếng đàn chợt dừng, vân kiếm súc lực đã đủ, chuyển thế từ điểm cao nhất hạ xuống.

Đào Yêu Yêu không kịp suy nghĩ rõ ràng, chạy trên đầu thì chân quay cuồng, thuận thế đi tới vũ trụ phong bão mạnh xuống mặt đất.

Trong nháy mắt, Cầm Khúc kết thúc dây cung, vân kiếm gào thét hạ xuống, chém đứt cánh tay trái của cầm tiên.

Đồng thời vách núi bị mũi nhọn vũ trụ bổ ra, năm thác nước tan thành bọt nước, tảng đá đất lớn lấp lại thế nước nghịch lưu.

Vốn dư âm ngân nga, bỗng nhiên cũng im bật dừng lại, “Cung thương giác trung triệu năm cây dây đàn, như bị một cây kéo đồng loạt cắt đứt,

Chấn động trong khoảnh khắc liền dừng lại, qua đó là yên tĩnh giống như chết đi.

Đào Yêu Yêu cúi đầu xuống, không nhúc nhích, âm thầm quan sát nguyên thần từ bên ngoài chảy ra ngoài, chậm rãi rời khỏi thân thể bay đi.

Hồn phách bản thân trọng tổ, chuyển thuần, cuối cùng vẫn như lúc ban đầu.

Một sát na nhảy lên thanh khiêu, chỉ cảm thấy bách hài không dễ dàng, giống như lại đi lần nữa thu được sinh mệnh.

Đội rơi xuống đất tiếng kêu dừng lại, bên tai truyền đến tiếng Cầm Tiên khàn khàn: “Hai cánh tay của lão phu đã đứt, khó mà đả thương tôn giá nhất phát.

Anh hùng Tiên đạo xuất hiện lớp lớp, đúng là hậu sinh khả úy.”

Khúc Tiên thứ mười tám, Tiên Khúc Động Phách Quỷ Cương Tam Thiên.

Đào Yêu Yêu quay đầu lại, nhìn sư duệ lưng tựa vào cọc gỗ nửa nằm, áo trắng bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ, bờ môi khô héo đang khẽ mở ra.

Đào Yêu Yêu vội lùi lại mấy bước, chợt cảm thấy lưng phát lạnh, mới biết xiêm y đều đã ướt đầm mồ hôi.

Trận chiến này gian nan quanh co, đương nhiên không thể nói gì, hẳn càng cảm nhận được sợ hãi trước nay chưa từng có, thẳng đến lúc này giải trừ khốn Ách, vẫn như cũ không dám tới gần đối thủ.

Sư Thông cười nói: “Không cần sợ, ta đã thua triệt để rồi.

Nga lang phái có anh kiệt tôn giá như vậy, đủ để ngạo nghễ chư phái Tiên đạo.”

Đào Yêu Yêu cảm bội “hăng bại thông dong nói, khí lượng khí độ của đại tông sư có thể giả không ra ngoài.

Hắn dùng cầm âm giá không chế thần hồn, thật sự đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa.” Ôm quyền chấp tay, thành khẩn nói: “Tiền bối huyền công trác tuyệt, tại hạ vô cùng bội phục tại hạ.

Nhưng ta cũng không phải là thâm cừ đại hận, đấu pháp chỉ phán cao thấp, tội gì tự đả thương tôn thể? Thà rằng đạo hạnh hủy hoại trong một ngày cũng phải tổn thương tính mạng ta, ra tay không khỏi quá ác.”

Phía chân trời chợt truyền đến tiếng quát: “Sư huynh của ta ra tay độc ác, tiểu tử nguoi sao có thể sống được!” Ngay sau đó tiếng gió vang lên gấp gáp, có con quái vật khổng lồ đập vào sau ót.

Đào Yêu Yêu thầm nói “Họa Tiên Diệt Đàm!” Đầu không quay lại, lật tay một kiếm hồi đàm, chợt nghe một tiếng nổ vang kinh thần liệt hồn, vật lớn bị bỏ thành hai nửa, theo kiếm thể phản kích tới địch nhân.

Đòn đánh này chấn động cực mạnh, màng nhĩ trở nên ngứa ngáy, hô hấp hơi chậm lại, quay đầu nhìn tinh quang loá mắt, người bị đánh lui lại chính là tòa Kim Cương sơn phong.

Họa Tiên Diêu Đàm đứng ở trên đám mây, quần áo tay chân phiêu phiêu, cầm bút Hóa Chân Tiên lẳng không bơi lên không.

Mắt thấy Kim Cương sơn phong đập đến, sử dụng tiên bút phác họa, một đạo lam quang đón thế xoay quanh, phảng phất sửa đổi bản vẽ, Kim Cương sơn phong biến hình, lại bị vẽ thành hai thanh Kim Cương kiếm, ngăn trở tập kích kiếm khí, chia ra hai bên đâm về phía đào non chết non.

Kim Cương thạch chính là vật chí kiên, phụ gia phù văn tô tặc vẽ tiên, thế của nó có thể xuyên thủng vạn trọng sơn.

Đào Yêu Yêu rút vũ trụ ra nghênh chiến, vung lên đánh nát Kim Cương kiếm, tay phải phóng Viêm Long Hỏa Lưu lên, hàng tỉ mảnh vụn bay lên bị nung đỏ, sóng nhiệt cuộn cuộn bay vụt về phía địch quân.

Diêu Đàm từ công chuyển thủ, mấy bút vẽ ra một con sông băng, tuyết nước từ trên trời trút xuống, che mất nhiều đốm lửa, nhiệt độ giao nhau âm âm bạo liệt, vụn băng hỏa thạch đều theo gió tiêu tán.

Diêu Đàm phòng thủ lần này, nhưng cử động vội vàng, hiển nhiên đã rơi xuống hạ phong.

Lúc hai người giao thủ, Cầm Tiên cố nén đau, vận công đả thông kinh mạch ứ máu, tập trung khí lực cao giọng hô: “Sự muội dừng tay! Người đâu không lại hấn!” Tiếng hô thẳng tắp như cửu thiên lôi chấn, mây chiến lập tức nhạt dần.

Hai bên tạm dừng đấu pháp, cách xa mấy trượng cách không tĩnh trì.

Diêu Đàm chợt nói: “Đào chết yếu, nếu như Cầm Tiên lên đây liền đàn Ngũ Huyền Thanh Giác khúc, trực tiếp giết hại bản thân mình.

Kỹ năng xoay chuyển vòng tròn kia của ngươi có thể thoát được tính mạng sao?”

Đào Yêu Yêu cả kinh, hồi tưởng lại tình trạng trước đó, Cầm Tiên chỉ chém hai tay không tấn công chỗ yếu hại trí mạng, dường như thật sự có ý hạ thủ lưu tình.

Diệu Đàm nói: “Mất đi hai tay đánh đàn, đối với Cầm Tiên mà nói so với tử vong thảm trọng gấp trăm lần! Hẳn vì ý niệm sinh con, chỉ muốn xóa đi chân trên của người, khiến người không thể tái dùng vũ trụ Phong Ma Kiếm.

Nếu là ta, thà rằng cùng địch đồng diệt, cũng không thể tự phế đạo hạnh!” Cầm Tiên thở dài nói: “Vũ trụ phong tùy đục sinh ra, không nhất định từ từ chi thi triển ra.

Lần này ta thử đạt thành hay không, đều là uống phí tâm tư rồi.”

Đào Yêu Yêu sắc mặt âm trầm bất định, hừ nói: “Đoạn cánh tay của ta vẫn là lòng tốt? Các người tâm địa tốt như vậy, vì sao lại ở Dương Xuân Bạch Tuyết cư nghĩ cách nguyên rửa, không nghe khách đến từ Cầm Khúc liền biến thành tảng đá?” Diệu Đàm nói: “Bảo Quang Pháp Chú là ta bố trí, kỳ trân dị bảo chỉ là tranh vẽ.

Cầm Tiên dùng âm vận làm phép, sao có thể dùng vật tượng mê người? Những lời này chỉ lừa gạt được thằng bé Thiên Ảnh?

Sư huynh ta ở đây thủ hộ Lưu Âm Bộc, đã nhiều năm chưa về Dương Xuân Bạch Tuyết cư.”

Cầm Tiên nói: “Kinh văn Diễn Không Quyển bị hủy, lão phu mới vừa về thăm dò cổ nhân.

Vừa thấy phân thân đứng thẳng biết tôn quý pháp lực cực cao, lão phu vạn lần không phải địch thủ, bởi vậy tấu khúc câu hồn chiếm ưu thế trước, đặc tội còn xin thông cảm.”

Diệu Đàm chỉ vào vách núi tàn phá, nói: “Điều không duy trì cân bằng ba cảnh giới, thác nước chảy ngược lại là bình chướng ngoài pháp chú che chắn, hiện hai bảo vật vì các hạ phá hư, trong ba năm ngày, pháp chú đã hóa của Kỳ Vực đem truyền về thế gian, thế nhân biến thành người lông, đều bái các hạ ban cho.” Cầm Tiên Nhân nói: “Kỳ Vực vốn nên là do hấn phá vỡ, việc này không có đủ trách nhiệm.”

Đào Yêu suy nghĩ “Cầm Tiên rộng rãi”, họa tiên gian xảo, phẩm tính của Côn Luân tiên khách, không thể vơ đũa cả nắm.” Thần sắc dần dần hòa hoãn, nói: “Ta có thể phá hư nước kia trong nháy mắt, cũng có thể bảo toàn nhân thế, điểm này không cần ngươi phải lo lắng.” Diệu Đàm nói: “Nguyện nghe diệu sách của các hạ.”

Đào Yêu Yêu nói: “Phàm là ở một nơi nào đó bố trí pháp chú, người thi pháp nghĩ cách xa nhau, tất nhiên sẽ lưu lại pháp ấn duy trì hiệu quả dài.

Nguyên tông tổ sư từ thế ngàn năm, há có thể không lưu thủ? Chỉ cần tìm được pháp ấn Tổ sư lưu lại, trừ đi hiệu quả thì đại cát đại ân.

Đệ tử thường thức thường như vậy nhập môn tức là biết, Côn Luân tiên khách ngược lại không hiểu sao?”

Sư Thông nói: “Tuy nói vậy, nhưng pháp ấn của tổ sư Ngao giấu sâu trong Phệ Hồn đại dương, Thiên Vũ Thần trấn thủ Võ Vận Đường...” Diệu Đàm tiếp lời: “Vừa rồi ta mới đưa Dạ Thiên Ảnh vào đáy biển, sư huynh nộp vãn kíp chiếu quản, nơi đó cách Vũ Vận Đường không xa...”

Đào Quân đã muốn lấy ấn, có thể tiện thể thăm đưa cháu trai của ta.”

Đào Yêu Yêu trầm giọng nói: “Võ Vận Đường ở đâu?”

Diệu Đàm nói: “Phệ hồn đại dương bên bờ có khắc Thiên Sơn quả tượng, từ đó vào biển đông ba vạn dặm tức là đúng.

Các hạ lực có thể lục soát trời, hà tất phải đi thủy vực một chút.

Thủ ấn tìm người nhất cử lưỡng tiện, Côn Luân hai tiên dự chúc các hạ thành công.”

Đào Yêu Yêu quay mặt về phía Cầm Tiên nói: “Tiền bối, lệnh muội làm khó một đứa trẻ, ngươi nói như thế nào?”

Cầm Tiên nói: “Không phải là khó xử, thế ép tai bọn họ.

Nga lang phái tự cho mình là “Trừ ma hành nhân”, trăm ngàn năm du tẩu phạm trần, mạo hiểm thế gian đã quá sâu.

Các người ỷ vào thần thông hành nhân đạo, chắc chắn sẽ tạo thành đại họa cho nhân gian.

Côn Luân phái con trai của Bách Lý Văn Hồ đi, là con trai của Văn Hồ thần công mạnh mẽ cái thế.

Thu lấy đứa con này vào phái, hoặc có thể hạn chế hành động, cũng có thể khiến Văn Hồ trở thành lực lượng ngăn cách nội bộ của phái Nga lang.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nói toạc ra là vì sợ Xi phái quá mạnh mẽ.

Người làm việc thiện, tự nhiên càng mạnh càng tốt, cái gọi là luận về người mạnh nhất hại thế, không biết là ai choáng váng đầu tiên ra.”

Cầm Tiên phân tích hồi lâu, khí lực dần dần gần như hư thoát, phân chân nói: “Tổ sư quý phái pháp lực cường tuyệt, vừa vào Ảo Mộng Vực, liền phải ngăn cản nhân loại biến ma, đến sau này biến thành cục diện quái dị hỗn loạn.

Có thiện nguyện lại thành ác quả, cường giả can thiệp vào tai họa nhân thế, bởi vậy có thể gặp được.”

Đào Yêu Yêu dẫn dắt thiên ảnh, sợ sa vào dữ nhiều lành ít, nói: “Tiền bối giữ Cao Luân ở lại dạy dỗ con cháu quý phái đi! Sự tình không vội không phụng bồi, cáo từ!” Năm ngón tay chột duỗi ra, quán lấy bả vai Diệu Đàm, làm phiền sư muội thay ta dẫn đường.” Diệu Đàm bất ngờ không kịp đề phòng, bị Đào Yêu Yêu Lực thẩm thấu kinh mạch, nhất thời tránh không được, hận không thể thoát, nói: “Sư huynh cắt đứt hai lòng bàn tay bao kinh, nếu không dùng chân khí Côn Luân đả thông chu thiên, nửa canh giờ hóa tro bụi, nửa canh thần hóa thành người dẫn đường.”

Đại nhân Nga Kỳ phái, nhẫn tâm để huynh muội ta sinh ly tử biệt!”

Đào Yêu Yêu đã sớm biết sư thông tuệ tình cảm nghiêm trọng, suy nghĩ lời ấy thuận theo hợp lý.

Lại thêm Họa Tiên hành xử gian trá, mang bên người lợi hại hơn so với bên cạnh.

Bàn tính đã định, Hướng Sư thông minh chấp tay nói: “Văn bối phong cốt kính tiền bối, đấu pháp gây thương tích quả thực

bất ngờ.

Tạm giữ lại lệnh sư muội bảo vệ, nguyện Tiên Thử sớm ngày khôi phục.” Cẩm Tiên nói: “Để bàn, Phệ Hồn Đại Dương thu nạp âm hồn, hóa sinh Địa Phủ.”

Tôn giá dương khí cường thịnh, tốt nhất là sau khi mặt trời lặn rồi lại xâm nhập.”

Đào Yêu đạo thanh “Thừa chỉ giáo.” buông Diệu Đàm, xoay cổ tay một cái, đoạt lấy bút Hóa Chân tiên của nàng, nói: “Để tránh người lại lừa gạt trẻ con, cây bút này tạm để ta bảo quản.”

Diệu Đàm nói: “Phá hủy Diễn Không quyền, khiến Cẩm Tiên bị thương tàn, cướp đoạt pháp bảo của ta.

Các hạ đối với việc phái Côn Lôn làm việc rất nhiều, lão bà tử sớm muộn gì cũng phải báo đáp.” Đào Yêu Yêu cười nói: “Ta chờ người!” Đưa Hóa Chân Bút vào bên hông, Đằng Vân Phi Ly Hà Cốc, vận linh niệm chọn chuẩn vị trí, bay thẳng về phía đông nam sáu ngàn dặm, sớm nhìn thấy Ô Trầm Trầm Tiếp Thiên Liên Vân nước biển.

Theo đám mây nhảy xuống bờ biển, người đào chết non nhàu mảy nhìn về phía xa.

Chỉ thấy gió lớn rú xuống, giống như đang triển khai cờ xí ngàn mặt, từ trên chín tầng mây nổi liền với mặt biển, từng điểm huỳnh quang thuận gió truyền vào sóng cả, từ trên xuống dưới, ầm ầm truyền ra tiếng kêu của âm hồn.

Đào Yêu Yêu nói: “Phệ Hồn Đại Hải này cực kỳ cổ quái.” Ngưng tư so đo tên tuổi của “Thiên Sơn Liên Sơn Đồ, hẳn không phải Diệu Đàm bịa đặt, dù đồ cũng nói bên bờ có minh khắc của Thần Mộc Cung Chủ.

Lúc này trời không tối, tìm được sao không quan sát một phen.” Ý định dùng phân thân pháp tìm tòi, nhớ tới Cẩm Tiên Không Hồn Thần Kỹ, không khỏi đánh hàn chiến, thầm nghĩ: “Phân thân tận lực ít dùng.” Chỉ khiến Huyền Môn Hành Pháp, vắt chân chạy băng băng qua bãi nước bùn, ít nhất ngàn dặm lướt qua, chợt nhìn bên cạnh bóng chữ lóe lên, một hàng chữ khắc ở trên vách đá dựng đứng Lâm Hải.

Đến gần quan sát, chữ viết kia là “Côn Luân Vũ Huyền Anh ước chiến lệ mị, triển đấu đầy biến ba ngàn tuổi, cuối cùng phán định chính đạo thuộc Côn Luân.

Vạn linh quy ẩn, là vì chân thực, không phải Thiên Sơn Bồng Lai cũng có thể bì được.

Hiện tại Đồ Quảng Pháp, Lưu Minh làm kỷ lục, bao phủ trên di đồ Thần Mộc cung chủ, dùng minh chỉ của Côn Luân ta là tiên đạo độc tú. “Bút vẽ phóng ra ánh sáng, chiếu sáng hắc hải, nghiêm nhiên có uy thế âm dương dương.

Đào Yêu lè lưỡi nói: “Hảo gia hỏa, tên Vũ Huyền Anh này kiêu ngạo không biết trời trăng.

Nói bọn họ phái Côn Luân cao hơn Thiên Sơn và Bồng Lai, còn vẽ lung tung phủ lên di tích Thần Mộc cung chủ.” Ánh mắt dời về phía trước, phía trên khắc chữ quả thật có đồ án Liên Sơn Dịch quẻ, lại có thêm nhiều dấu vết lộn xộn.

Đào Yêu Yêu vung quyền đánh ra Phích Lịch Chùy, lôi quang đánh trúng đồ án, tia lửa bắn ra bốn phía, khói tan cũng không tổn hại bao nhiêu, cười thầm nói “Liên Mộc Đồ do Thần Mộc Cung Chủ tự tay khắc thành, bên trong ẩn chứa linh pháp Thiên Sơn.

Vũ Huyền Anh lao lực không cạo sạch sẽ, ngu hành thích hợp làm phản, đồ đệ hậu nhân chê cười mà thôi.”

Lại xem tiếp, ý khinh miệt đẳng thu, phía dưới Minh Văn là đồ án Vũ Huyền Anh khắc, đường cong dài ngắn chằng chịt, xếp thành sáu mươi bốn bức quẻ tượng.

Dẫn đầu là “Thời tiết quy hình lục lăng”, tương đương với Khôn quẻ trong kinh mạch dịch kinh.

Ý nghĩa càng sâu sắc, công bố tình hình ngày chiều tối, thiên hạ nguyên khí trở về Địa Khiếu.

quẻ tượng “Quy Định” tiếp theo dày nặng kiên cố, đường nét lại lộ ra linh động, cho thấy địa khí tích súc đến một trình độ nào đó, là có thể thai nghén các loại linh diệu biến dị.

Đào Yêu Yêu âm thầm cảm ngộ “Huyền Môn tu đạo, trước tiên phải tích lũy chân khí, sau đó mới có thể luyện thành các loại pháp thuật, cùng quẻ tượng này cùng ra một lý.”

Tiên khúc thứ mười tám, Tiên Khúc động phách phiếm quỹ vực tứ tư.

Đưa mắt nhìn bức thứ ba, quả nhiên là “Quẻ tượng Quy Sinh Hồn”, tỏ vẻ địa khí quy tụ, đầu tiên là phải hóa thành hồn khí, làm trụ cột tích lũy địa khí, tiếp theo là “Quy Dục Vật, Quy cư” đều là tụ tập khí cố cơ, tĩnh đợi thời cơ biến đổi.

Từ bức thứ chín “Địa khí tàng” tiếp tục ẩn quy giao, tàng sinh trướng, tàng động chuột”, địa khí vững vàng đem đến cực điểm, trong tĩnh trung sinh biến, bên trong có chút rục rịch, đến bức thứ mười sáu “Tàng Sát đạo tặc” chột lộ, khí tượng hùng bá, đã không dung tha ngoại lực trộm cắp.

Bức họa đồ thứ mười bảy ý tượng thay đổi, địa khí tích tụ rồi cuộc phun ra phân hóa, trước chia làm “Mộc khí sinh, sinh về mang thai, sinh Nguyên Thai, sinh khắc sát” các loại tượng, tiến lên chia làm “Phong khí động, động Thừa Hiên, động sát thương ngừng lại, chuyển động cực nhanh, lần nữa đến “Hỏa khí trường” “Thủy khí dục” “Sơn tượng” chờ quẻ tượng, nội biến đa đoan hơn nhiều., Hoặc mềm hoặc cương, thành ngàn tỉ loại, sinh khắc lẫn nhau vô cùng vô tận, “Kim khí sát sát, giết về thi, giết chết Tàng Cơ” các loại như vậy càng thêm kịch liệt, chuyển động điên cuồng, đối ứng pháp thuật xem như cực kỳ cường mãnh, đến cuối cùng hai bức “Giết không tổn thương”, sát động ngừng lại mà nghỉ, quẻ tượng và Trường Ninh đã lâu, đại biểu địa khí thu liễm, chờ đợi lần sau tích lũy lại sinh động tái sinh biến hóa.

Từ đầu đến cuối, quẻ tượng đều quay chung quanh ” keo kiệt” để thôi diễn.

Thiên địa khí ở đuôi, chính giữa chia ra “Thủy khí, Mộc khí, Kim khí, Hỏa khí, Sơn khí, Phong khí sáu loại, vạn pháp tương ứng mà sinh.

Như tương ứng với tu tiên quẻ, loại lực lượng đặng đặng sinh sát này, thực tế chính là chỉ phương pháp lấy vận khí Tiên gia thi triển các loại pháp thuật.

Năng lực của đạo cụ tích khí tu vạn biến, sau đó lục hợp quy Ninh, tàng khí vĩnh viễn dày đặc, cuối cùng đạt tới đạo cảnh hài hòa hoàn toàn.

Đào Yêu Yêu lẩm bẩm: “Đây chính là quy tàng dịch lý, nguyên lý tu luyện tiên đạo thật sự là từ đây mà ra.”

Thượng cổ “Quy Tàng Dịch”, bắt đầu từ Hà đồ, sớm hơn Dịch kinh, ghi chép chân lý không chế vạn vật sinh diệt di.

Sau này Thương Chu thất truyền, các phái Tiên Đạo mặc dù lấy Quy Tàng làm pháp nguyên, nhưng truyền đến phá toái của hậu thế, cực ít tiên phái có thể tái hiện hoàn chỉnh Quy Tàng Dịch trở lại.

Hiện tại xem đồ văn đồng thể đồng truyền Tán Khuyết Ca quyết tương tự, chứng minh là che giấu toàn diện mạo.

Nhìn kỹ lại, phát hiện loại đồ hình quả này phát ra nguồn gốc của “khí”, vận hành, cách dùng, đều có mô phỏng vô cùng thâm sâu.

Hồi tư Tiên Đạo Nguyên Lưu, Ngao Cửu Dương Lục xuất ra Côn Luân, hai phái đều lấy luyện khí làm chủ, trên pháp lý tồn tại rất lớn chung chỗ.

Chỉ là Ngao phái hấp thụ một bộ phận tiên pháp Thiên Sơn, pháp nghĩa hùng vĩ mà thiên tạp, vận dụng quy ẩn cũng không tinh thuần bằng Côn Lôn phái.

Có duyên cớ này, cho dù lúc này cao thủ Ngao Bính ở đây, cũng khó có thể giải hết sự huyền bí của đồ án quả,

Đào Yêu Thể Tàng Ma Kiếm, một thân yêu pháp, nhìn quả đồ kia càng là trong mây mù,

Tuy biết đại khái Tiên gia chính pháp đại khái, nhưng cụ thể tu luyện như thế nào, chân khí thu thả như thế nào, hoàn toàn không rõ rốt cuộc không rõ.

Tình cảnh này, như thể tiểu hài tử ngửi được mùi vị kẹo, nhưng lại không tìm thấy công cụ mở ra chai đường vậy.

Hắn gãi gãi cái ót, trầm nghĩ “Ta không biết chính pháp tiên đạo, vẫn đánh cho tiên nhân hoa rơi nước chảy, bởi vậy có thể thấy được, không luyện chính pháp cũng không sao.” Ngẫm nghĩ lý do này lý do không hợp, mình thân là sư tôn Huyền

môn., Không hiểu chính pháp sao khiến được? Chẳng lẽ ngày sau các đệ tử của giáo phái luyện yêu thuật? Kiếm thuật của Kiếm Tiên môn có thể căn cứ vào Thần Mộc pháp quyết suy đoán, tám môn còn lại đều là ngoại hán, chẳng lẽ như lời Ngọc Ngân Đồng, chiếu cố các môn phái có thể dạy đồ, ngôi vị lớn của sư tôn không thể cho hần, mời hần tới Huyền môn làm giáo sư là có thể thực hiện...

Mới vừa toát ra ý nghĩ kỳ quái này, đào chết non bữu môi cười khỏ.

Hần gõ trán một cái, vứt bỏ tạp niệm, tập trung tinh thần tiếp tục tham tường.

Trong mắt là Quy Tàng quẻ thất thường, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh Sơn Dịch quẻ, uốn lượn uốn lượn dây dưa, phân chia cũng không rõ, trong lòng bực bội như lửa đốt, chợt nhớ tới “Đạo pháp tự nhiên! Đạo pháp tự nhiên! Đương nhiên là huyền môn treo bên ngoài cung, sao ta lại quên mất?”

Lúc này, hần thả lỏng tâm tình, thuận theo tự nhiên, mặc kệ hần là Liên Sơn Dịch hay là Quy Tàng Dịch, trong mắt nhìn thấy suy nghĩ trong lòng, Thiên Mã Hành Không không còn câu thúc nữa.

Nhân quả đạo lý đã không còn quan trọng, tâm tư hỗn độn một mảnh mơ hồ hỗn độn.

Ai ngờ có lòng trồng hoa không sống, không có lòng cảm liễu liễu thành âm, trạng thái này chính là phù hợp ” hôn mê khó chịu, trẻ con chưa sinh; hoảng hốt hề hề, thuận đạo là từ Huyền Môn yếu quyết”

Thời gian dần trôi qua, Sơn Quy Tàng Khuyết tượng biến hóa sống lại, trong tư duy co rút nhảy nhót, như ẩn như hiện.

Đột nhiên Đào Yêu Yêu run lên, linh cảm tuôn trào như suối, ngộ được ý chỉ.

Nhớ lại những lời giảng giải của vương tử lúc trước, Liên Sơn Dịch là do viễn cổ thánh nhân “Trích Sơn Thừa Thiên” lấy được.

quẻ tượng mở đầu, mặt trời đỏ từ đỉnh núi bay lên; quẻ tượng kết thúc, mặt trời rơi xuống chân núi, thủy chung lấy mặt trời làm trục tâm.

Nếu như mặt trời này đi trên trời, ánh sáng sinh vạn vật, vạn vật sinh linh tính tình...

Cho nên Thiên Sơn Tiên Tông tôn sùng “Thiên Đạo” (Càn đạo), luyện tính không luyện khí, pháp thành có thể thông linh vạn vật.

Về phần vạn vật sau khi mặt trời xuống núi sao lại vận hành? Liên Sơn Dịch tỏ vẻ đơn giản, Quy Tàng Dịch lại chuyên công về phía hắc, chỉ ra mặc dù mặt trời không còn, nhưng dương khí (Trời xanh) quy nhập địa tàng, chính là động lực chuyển biến sinh diệt nguyên thủy chân chính.

Dương khí ẩn nấp trong thổ địa, vạn vật lập địa sinh ra, phục địa mà chết, bởi vậy phái Côn Luân tôn sùng ” Khôn đạo), tu đạo lấy luyện khí làm gốc, đạo thành có thể sử dụng vạn pháp.

Thiên Sơn thông linh vạn vật, Côn Luân khí vận vạn pháp, tôn chỉ của hai phái khác nhau, đều bởi vì Liên Sơn và Quy Tàng mỗi bên đều có trọng điểm riêng.

Đào Yêu Yêu lĩnh ngộ đến tầng này, nhin không được nói: “Côn Luân tiên pháp bác đại tinh thâm, Vũ Huyền Anh cũng không phải khoác lác.”

Thủ phủ quy tàng quẻ đồ, lại có cảm tưởng mới: Trong bản vẽ ghi lại nhiều phương pháp điều khiển vạn vật, như vậy những phương pháp này ai vận dụng? Liên hệ “Dục động ngư, Dục sát súc” các loại tượng, ” ngư súc” là nhân loại hoạt động, nghĩ cách ngư vật chẳng phải chính là nhân loại sao? Chư đồ khắp nơi đều không có ý này, chỉ là ẩn không nói, ám thuyết “Ba người thiên địa” hòa thuận cộng sinh cộng sinh với nhau, ám thuyết “Thiên địa nhân” hòa thuận với nhau.

Loại Liên Sơn Dịch chỉ có thể so sánh với thiên địa, không hề hiện ra nhân loại, chính là phần tử con người coi là vạn vật, cũng không có bất cứ địa vị đặc thù gì.

Liên Sơn Dịch không lập nhân đạo, cố gọi “Thiên địa không người” kỳ thật là đưa nhân loại vào thiên địa vạn vật, bình đẳng không khác gì yêu thương.

Sí Lân tộc cố chấp với thú tính, chỉ cho rằng “Thiên địa không người” là chỉ tiêu diệt nhân loại, thực sự tương đương với pháp nghĩa của Thiên Sơn Tiên Tông rất xa xôi.

Lại nghĩ đến phân chia trên thời đại: Liên Sơn dễ được từ viễn cổ, nhân loại còn sống dã sinh, hết thấy thuận theo tự nhiên, thông linh cảm là năng lực chủ yếu nhất; Quy Tàng Dịch hình thành hơi muộn, khi đó nhân loại đã phát minh ngư ông nuôi, mới hiện giá khổng vạn vật đặc thù, quẻ đồ liền trọng miêu tả có thể thúc giục vạn vật “Khí” sử dụng.

Thời gian lại trôi qua, năng lực của nhân loại càng lúc càng lớn, “nhân đạo” càng lúc càng rõ ràng.

Đến Chu Dịch, “Nhân đạo” đã cùng với “Thiên Đạo, địa đạo” đồng loạt luận, địa vị của con người vượt xa vạn vật, “Thiên địa giữa, lý tưởng của người vi quý cũng từng bước xâm nhập Đạo gia, luyện khí luyện đan để bảo vệ thân người trường tồn, trở thành gia chủ đạo lưu, thậm chí yêu loại đều lấy tu thành người thân vinh.

Cũng tương tự như vậy, Thiên Sơn Tiên Tông đàm xuất thế gian, danh tích Côn Luân Tiên Tông dần dần ẩn đi, trên đời còn lại phái Nga Lăng phái khai sơn truyền pháp, bảy tông môn đình hưng thịnh của bảy tông môn.

Theo xu thế tùy hứng khởi của người đạo, cũng phù hợp với biến thiên Dịch lý.

Liên sơn, quy tàng, dịch kinh, ai là chân lý chí cao? Mỗi phái Tiên đạo ai vô dụng, pháp lý chính thống của ai không cần phân phán, chẳng qua là sự thể hiện của các giai đoạn vật lý trong thiên địa mà thôi.

Đào Yêu Yêu Truy Cổ Kim, suy nghĩ thật lâu đã rong chơi, thăm nghĩ “Sur tôn nói tiên tông tu là xuất thế pháp môn, hiện nay xem ra giữa hai bên còn có khác biệt, Thiên Sơn Tiên Tông cách nhân thế xa nhất, Côn Luân thứ chi, phái Bồng Lai còn chưa kiến thức qua, nói vậy hẳn cũng có học vấn độc đáo xuất thế.

Ngược lại là Nga Lang phái chúng ta kiêm thu các nhà, tuân thủ nhân đạo, diệt trừ tà ma giữa thế tục và Tiên giới.” Tâm đắc ý, bật cười nói: “Xem mấy lần làm rõ nhiều đạo lý như vậy, đồ này thật kỳ diệu! Mang về cùng Linh Nhi tinh tế nghiên cứu, nhất định có thể tăng bỏ đạo pháp Huyền môn.

Ha, Côn Luân tiên khách Vũ Huyền Anh khắc Thạch Kỷ công, chưa từng nghĩ tiện nghi cho tiểu tử hậu sinh của Nghiêu phái kia...” Chợt ánh sáng của quả đồ chuyển động mạnh mẽ, như lời ra khỏi mặt tường, hồi tưởng lại Vân ái hắc trầm, lại là thiên tướng nhập sơn, đồ tự phụ thêm vào mỗi bên sáng ngời.

Đào Yêu Yêu nói: “Thời gian không còn sớm, cứu Dạ huynh đệ ra quan trọng hơn.” Mở ra mắt Địa Tạng, khắc sáu mươi bốn bức đồ hình vào đầu, sau đó tay bóp Tị Thủy Chú, tách ra sóng nước nhảy vào trong biển.

Tị Thủy Chú kia là yêu thuật Thủy tộc, nước ngăn cách bị nước làm giảm áp lực, yêu lực càng mạnh càng sâu.

Pháp lực đào yêu khiến đủ, truy tinh Trục Nguyệt lặn xuống trăm vạn trượng, phản giác áp lực giảm dần, cách đáy biển mười dặm không có nước.

Bích U Thanh Khí bốc hơi, làm tầng mây nâng nước biển lên, nghiễm nhiên tạo thành một vùng đất trời bao la dưới biển lớn.

Nhìn lên Lam Quang mật mờ, biển rộng treo cao trên đỉnh đầu, cảnh quan kỳ dị thần bí bao phủ Ngân Khoa làm người ta sợ hãi.

Đào Yêu Yêu thu cước, chỉ thấy mặt đất rạn nứt, nham thạch nóng chảy màu đỏ phun trào ở dưới khe hở, ánh lửa phát ra chiếu sáng bốn phương, thanh khí nổi lên cũng do địa hỏa nung ra, đến gần chiếu sáng liền không dễ thấy.

Đưa mắt nhìn ra xa, vết rạn màu đỏ đen rậm như mạng nhện, một mực phủ kín tầm mắt, phảng phất núi lửa trong truyền thuyết thiêu đốt hết thủy địa ngục chung cổ.

Chính giữa ly mã đại đạo, thẳng tắp hướng cực xa xa.

Đào Yêu Yêu biến thành linh tính, phán định con đường này đi thông hướng đông, nói: “Vừa đúng lúc!” Sứ ra cước pháp, chạy vội dọc theo con đường lớn.

Mới vừa chạy ra hơn ngàn dặm, chợt nghe bên đường có người rên rỉ: “Ai u, ai u, hại ta, đau chết ta cũng...” Đào chết yêu cảm giác ra đó là quỷ hồn, không chú ý chiếu lệ đường thẳng.

Lúc còn nhỏ, lại nghe quỷ ở ven đường kêu lên: “Ai u, cô lão thiếu nhân không có ai thương xót, đánh xe bị thương nửa ngày, đi ngang không có người qua mắt nhìn lại một cái.

Nhân tâm không cổ, không có đạo nghĩa, không có lương tâm.” Nghe mấy câu này có chút chói tai, Đào Yêu điên cuồng dừng bước.

Con quỷ kia lại kêu: “Hận già hiếp yếu, thấy chết không cứu, người cũng đức hạnh như súc sinh.”

Đào Yêu Yêu nhướn mày, quay đầu nhảy qua vài bước, theo tiếng quát mà vọt tới trước mặt, quát: “Người mắng ai là súc sinh?” Chỉ thấy trên mặt đất có một lão thái bà mờ mịt ngồi, quần áo gầy gò như củi, vuốt đùi khóc lóc nói: “Lão thân dám mắng ai? Chỉ mắng con trai ruột của ta ngỗ ngược bất hiếu!” Lời này lại đánh trúng con đào điên đảo, hỏi: “Con trai người làm sao vậy?”

Bà lão lau lau nước mắt, nức nở nói: “Lão thân là Mạnh thị, trưng phu sớm mất đi một đứa con trai duy nhất, trăm cay nghìn đắng nuôi con lớn lên, lại cho nó cưới vợ thành gia đình, nào biết tiêu súc sinh cưới vợ quên mất mẹ.

Lại tàn nhẫn vứt lão thân vứt ở trên con đường Dương quan này, lão thân hoa mắt không tìm được đường về, nhưng lại làm cho xe ngựa đụng gãy chân chân.

Nằm ở đây nửa ngày, không một ai để ý tới, thật sự đau chết ta rảnh rồi!”

Khúc Tiên Khúc thứ mười tám rung động phách quỷ vực năm năm.

Đào Yêu Yêu tức giận nói: “Câu chuyện hay, ngươi là quỷ hồn mất thân thể, con trai ông ta ở đâu ra trượng phu?” Lão thái bà nói: “Chẳng phải không nghe tiếng người ở dương thế, quỷ cư âm tà, nhà ở nhật âm dương đều nhiên là lệ thuộc.

Hộ ở Địa Phủ hơn ức, như lão thân bất quá chỉ là bách tính bình thường.” Đào Yêu Yêu nói: “Ồ, nơi này là Âm Tào Địa Phủ?” Lão thái bà nói: “Đúng vậy, khách quan mới đến chưa lâu, chưa từng nhiễm khí tức ác tặc của bản địa.

Nửa ngày qua có vô số khách qua lại, ai hỏi Cô lão thân như ngài vậy?” Nói xong, tay khô vươn về phía đào mất dạng, cầu khẩn nói: “Nếu có thể đưa lão thân đi Vân Quỹ trang liền chữa, đó là ơn tái tạo của cha mẹ.”

Đào Yêu Yêu đoán nàng nói dối, nhưng ba chữ “Vân Ương Trang” đáng để quan tâm, hỏi: “Vân Sách trang là nơi nào?” Lão thái bà nói: “Nơi ở của Quỷ Y Vân Quỹ đạo trưởng, mau đưa lão thân đi, thêm chút nữa thương thối chân tàn phế.” Cánh tay trơn bóng đưa về phía trước, cầu cứu tràn đầy vào lời nói.

Đào Yêu Yêu nghe được biệt danh “Vân kíp đạo trưởng”, trong lòng không chút do dự, đỡ lấy cánh tay của nàng nói: “Được, ngươi chỉ rõ cho ta...”

Bỗng nhiên “Ào ào” thiết khí va chạm, hai sợi xích nặng nề trong cổ, trong âm vụ lóe ra một tên sai dịch, cười nói: “Tạo Hóa Tạo Hóa, hôm nay Nghệ Tinh giáng phúc, lại bắt được sinh hồn!” Một thanh âm khác nói: “Sớm nói Mạnh Bà Tử đi.” Lão thái bà mở miệng la to: “Bắt trộm! Bắt ác tặc! Bắt ác tặc, cưỡng ép phụ nữ, mau bắt hắn!” Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Ngươi gọi là bắt ai?” Lão thái bà trừng mắt nói: “Bắt người làm gì?” Bắt ta?”

Sai dịch kia run run xiềng xích, quát: “Trùng phụ giữa đường lớn, trọng tội khó thoát, không bắt ngươi đi bắt ai!” Đào Yêu

Yêu nói: “A, ta cưỡng ép... Nàng ta? Người cũng nhìn nàng ta bao nhiêu tuổi một chút.” Sai dịch nổi giận nói: “Xử dịch lừa lồ lộ nhục thể, tội trạng trước mặt, sao dám chống lại!” Đào Yêu Yêu cúi đầu nhìn, quả thật nắm cánh tay của lão phụ phụ, nói: “Cái này cũng coi như là cưỡng bức?” Mặt khác thanh âm nói: ” cái Điền Điền Lý hạ, vẫn còn ngại tránh né.”

Huống chi da thịt nam nữ tiếp giáp, hành vi dâm tặc như đinh sắt đóng đinh!” Vừa thấy rõ, phát ra tiếng này là một bóng người trên đất, cũng mặc mũ quan sai, chỉ là không có thực thể!

Sai dịch xiềng xích vừa vặn tương phản, thực thể không có bóng, hung tợn nói: “Đừng ồn ào, nhanh đưa người xâm phạm đến nha sai giam giam, nhanh lên.

Thiên Vũ Thần đi tuần tra Diệt Tinh Ngục nha môn, vừa vặn hiển lên sinh hồn này thỉnh công!”

Đào Yêu Yêu vốn định vùng thoát khỏi xích sắt, nghe vậy kinh ngạc nói: “Thiên Vũ Thần? Là Thiên Vũ Thần của phái Côn Lôn?” Nhân viên cầm xích nói: “Còn có Thiên Vũ Thần thứ hai không?” Đào Yêu thâm nghĩ “Quá tuyệt, liền đi theo bọn họ đi gặp Thiên Vũ Thần, đánh mà thắng, bí mật của Vong Thần Quật có hy vọng vạch trần được.

Nếu không Vân Bính đạo trưởng kia đẩy ba chặn bốn, lấy “Muốn hỏi Vong Thần Quật, trước thắng Thiên Vũ Thần cái cách ta, gặp mặt cũng vô dụng.

Rất tốt, để mấy quỷ hồn này dẫn đường, tránh cho chúng ta tìm kiếm khắp thế giới.”

Bàn tính đã định, lập tức giả bộ như khuất phục, mặc cho dây xích kéo đi.

Xi Mạnh thị lặn lông lóc đứng lên, xoa xoa tay chân nói: “Nhận hai vị đại ca chiếu cố, qua đường thì truy cứu trách nhiệm đi đường đâm đường, dạy hấn bồi thường lão thân mấy trăm hai chén thuốc phí.” Sai dịch cười nói: “Người một nhà dễ nói.”

Đào Yêu Yêu nói: “Lão thái bà người quá xấu xa rồi, nhìn người bị thương ngồi xuống đất, ta có ý tốt nâng lên, trước khi đến nơi vậy mà cản ngược ta một cái.” Ảnh sai dịch nói: “Ai

bảo người này ra lòng tốt? Tên thế đạo gốc này mới là người tốt.

Lão bà tử ngã khỏi khu vực bị thương, bao nhiêu hành khách cũng không dám để ý, chỉ bằng người vui vẻ với tình nghĩa cô đạo nhiệt tình? Ta nhờ vào, muốn làm người tốt đến cùng đi, đáng đời chịu thua thiệt người cầm.” Sai dịch cầm xích cười nói: “Hai huynh đệ ta bắt được tội phạm, cũng có thể trở về nhà môn phục mệnh rồi., Cảm ơn Mạnh Bà hỗ trợ!” Lão thái bà dương dương đắc ý nói: “Sao cảm tạ lẫn nhau, lần sau làm việc thì cứ tìm ta, chỉ cần lão bà tử ra tay, không có tội gì đều phải gây ra cho hắn.” Đào Yêu chết yếu nói: “Ha ha, các người ngoắc tay lừa người.” Người sai vật cười lạnh nói: “Mới hiểu được? Đã muộn rồi.” Người sai vật ngẩng đầu lên nhìn trước, nói: “Thuận đường năm ngàn dặm đến sông xá sinh này, có thể đi nhanh chút.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Thiết lập cục diện dẫn người phạm pháp, giống như mỗi câu câu cá, giống như mỗi câu.

Hai vị trưởng quan thật thà làm việc, xin hỏi xưng hô như thế nào?” Ảnh Tử sai người nói: “Một cái miệng thật ngọt, nhớ kỹ, ta tên là Hữu Ảnh Vô Hình, hắn tên hữu hình vô ảnh.

Lúc qua đường hỏi ai bắt người, phải báo ra tước danh của các lão gia.” Vô Ảnh kéo xiềng xích, thúc giục nói: “Đi nhanh lên, bỏ qua chuyện Thiên Võ Thần tuần nha, công lao của chúng ta giảm đi nhiều.”

Trong khi nói chuyện, đào yêu thuật âm thầm thi triển “Sáu chướng” yêu thuật, nhắm chặt tai mắt Tam Quỷ, phá lên hình ảnh cực tốc phi hành.

Trong chốc lát đường lớn đã hết, dòng sông cuộn cuộn vắt ngang phía trước.

Tam quỷ không biết đào non pháp thuật thần kỳ, cười đùa nói: “Hay vô cùng, một trận gió cuốn đi nhanh như vậy, nghĩ là ông trời hiển linh chiếu cố.” Tỳ Hưu quát, túm lấy Đào Yêu đi về phía bên đò.

Lúc này bờ sông huyền ảo ồn ào, nhiều con đường lớn thẳng đến mép nước, phía trên đi đều là quan sai cùng tù phạm.

Hoặc trăm tên khóa liên tục, hoặc ba năm làm đội, tù nhân trọng yếu áp giải, chuyên dùng bến đò thông hành, đao thương hai bên lóe sáng, bố trí trọng binh gác gác.

Tam quý mang đao yêu đến gần, chỉ thấy bên thông đạo dựng thẳng bia đá, trên tuyên huyết hồng đại tự là “Hồn mê tỉnh”.

Binh sĩ thủ Tân kiểm tra yêu bài quan sai, chỉ vào lão bà tử nói: “Quý dân không được từ nay về sau qua sông.” Vô hình vô ảnh nói: “Thẩm án phải dùng nhân chứng, quân gia thông dung thì sẽ có.” Thủ binh bên cạnh quen biết lão thái bà, nói: “Quý hồn của Mạnh Quang phải không? Các người lại để cho nàng bố trí bầy lớn trên đường đi.”, Dụ dẫn du hồn phạm pháp.” Hữu Ảnh vô hình nói: “Du hồn vội vàng bắt, Quý Vương thúc giục, không thể bớt chút xảo chiêu.” Thủ binh nói: “Cẩn thận đừng để nàng đụng tới hồn của Kỳ Hồng, phu thê gặp lại nhân tính phục sinh, đó mới là tội lớn của Địa phủ.” Có hình vô ảnh cười nói: “Tiểu nhân bớt được.”

Đào Yêu Yêu giật nảy mình, Mạnh Quang Lương Hồng là một đôi vợ chồng của Tân triều, tự lập hôn tình yêu cả đời.

Mỗi lần ăn cơm, Mạnh Quang chắc chắn giơ án thực vật lên đến cùng lông mày, để tỏ vẻ kính yêu với phu quân.

“Triển cổ cử án Tề Mi” bởi vậy mà đến, Mạnh Quang cũng trở thành danh từ thay cho hiện thế.

Hiện nay con hồn này gặp phải âm thế, sao có thể dự liệu biến thành đề tiện như vậy. Đào điên nhìn kỹ, thủ binh lúc đề cập đến tên họ của “Lương Hồng”, Mạnh Quang tựa hồ nhớ tới cái gì, miệng đẹp muốn khóc, chỉ làm ra tướng khóc mà không nước mắt, lập tức khòe miệng vênh lên, lại lộ ra quý khí điều ngoa hung hãn kia.

Đào Yêu Yêu thầm nói “Nữ nhân vốn là nhàn thực, làm quý lại biến thành ác bà...”

Sư tôn nói “Quý tính quái dị, dễ bị lợi dụng”, lời ấy quả thật như vậy.”

Thủ tục Thông Tân làm xong, leo lên độ thuyền còn phải xếp hàng.

Hai quý sai nóng lòng tranh công, năn nỉ nói: “Thiên Vũ Thần tuần tra Diệt Tình Ngục, nha môn công vụ đang xiết chặt.

Quân gia giờ cao đánh khế, trước tiên để chúng ta lên thuyền.”
Thủ binh tay hiên ngang, nói: “Không được! Gần đây người
lông xanh chết trận rất nhiều, Võ Vận đường nóng lòng thu
nhận tinh binh, làm trể nải đại sự chinh binh người gánh vác
sao?” Hai quý sai lập tức im lặng, thành thành thật thật theo
đội ngũ tiến lên.

Đào Yêu Thiên lo trước lo sau, chỉ thấy đám xui xẻo hai người
hợp tác, tù phạm bắt giữ thân hình khôi ngô, tướng mạo mông
lung nhìn không rõ, nhưng hình dáng giống như đều sinh đầy
lông dài.

Bên trong có quý hồn đặc biệt cao lớn, nửa bên đầu lâu bị
đánh nát, huyết nhục ngưng tụ rủ xuống xương bả vai.

Đào Yêu Yêu thất kinh: “Là tên Lang Nha trại chủ kia, ta giết
tướng lĩnh người lông lá! Không nghĩ tới trong âm thế còn
chính phạt bọn họ làm binh lính.”

Ước chừng hai nén hương công phu, xếp ở phía trước bến đò.

Một chiếc thuyền gỗ tiến tới gần, người chèo thuyền hát trong
thuyền:

sông xá sinh, xá sinh sông.

Sinh thời thường qua nhiều khúc chiết.

Không bằng từ đầu nhập Hoàng Tuyền tiến vào Hoàng Tuyền.

Dù sao cũng là thiếu thủy ma sát ở vị trí đầu tiên.

Quý sai xua tù phạm lên thuyền, nhưng boong tàu kia dài tám
trượng, không gian nhỏ hẹp làm sao có thể đi qua trăm ngàn
người? Rất nhiều quý hồn ngại chen lấn không chịu lên.

Người chèo thuyền ở đuôi thuyền xướng:

Đừng chê nhỏ, chớ ngại nhỏ...

Khi còn sống chiếm hết địa bàn Cửu Châu.

Sau khi chết bộ xương khô hóa thành tro bụi.

Quan tài gỗ vuông vức chứa được người.

Trong Hoàng Thổ lũng chiếm tranh giành bao nhiêu?

Binh Đinh quan sai quát nạt roi, mệnh lệnh chúng quý cất
bước về phía trước.

Đội quỷ tù toàn bộ nhảy vào trong thuyền, không chen không vào, vừa mới đứng đầy.

Người chèo thuyền vung mái chèo quay đầu thuyền, chớp mắt đã chui vào màn sương sông dày đặc.

Một nhóm người giả đi, lại có thuyền gỗ nhỏ bay tới, vừa vắn đến phiên bọn Đào Yêu lên thuyền.

Người chèo thuyền cầm sào trúc, nhìn cây đào biến mất, sau đó hát bài lái xe:

Lục Trần trong lòng chú trọng như núi.

Không sóng không gió không yên không yên.

Thuyền này chỉ độ Vô Tâm quỷ.

Sinh hồn đi lên a, lọt vào đáy vực nha...

Thính ca ý nghĩa trong đó, người chèo thuyền nhìn ra là không chết, không muốn chở hấn qua đó.

Hai quỷ sai cầu xin: “Đại ca của thuyền giúp đỡ, quyền biến đổi liên tục.” Người chèo thuyền lắc đầu, chỉ nói: “Nặng vô cùng, nặng không lên được, không lên được, không lên được.” Người đào mất kiên nhẫn, một bước nhảy lên thuyền, cười nói: “Ta nặng bao nhiêu?” Người chèo thuyền kêu: “Phải lật thuyền!” Lại thấy vạch nước lan tới đáy thuyền, không thăng lên ngược lại, thuyền nhỏ ngược lại càng vững vàng hơn so với lúc trước.

Đào Yêu Yêu nói: “Bản thân ta nhẹ như yến, chỉ tính là non nửa hành khách, tiền qua sông người nên thu ta nửa giá.”

Sắc mặt người chèo thuyền dần dần ổn định, quan sát đào từ trên xuống dưới, giơ ngón cái khen: “Thần thông tốt!” Miệng nứt ra, cười ha ha hát:

Nói mãi mà trong mắt còn có thể nhìn thấu được.

Nhưng sợ trong lòng không thể nhìn được.

Hồn Nguyên Thần thể du lịch âm minh.

Tiểu Tiên liêu mình tránh gặp họa.

Đào Yêu Yêu giậm chân nói: “Sợ gặp họa cũng sắp mở thuyền! Lại xui xẻo thực giẫm cho người một cái hở lật đổ.”

Ba quý sau đó tiến lên, người chèo thuyền càng không cho phép quý hồn khác sánh vai.

Một sào kéo ra, thuyền gỗ rời bờ, râu tóc tung bay đến giữa sông.

Nhìn sóng cuộn khói đăng, thể nước cuộn cuộn, trên mặt sông rộng bảy tám mươi dặm, đen sì trôi tới mấy ngàn bộ thi thể.

Lúc trôi đến gần mạn thuyền xem, phần lớn là thi thể tù phạm chở trong thuyền trước, thi thể Lang Nha trại chủ cũng ở trong đó.

Đào Yêu Yêu thâm nghĩ “Quý hồn qua sông, thi thể trôi theo dòng nước, phong cảnh này ngược lại rất đặc biệt.

Chỉ là thi cốt người lông đã sớm tán loạn trên chiến trường, sao lại trôi vào trong sông? Hẳn là một loại thuật pháp nào đó dùng linh nhục hấp thụ lẫn nhau, lấy hồn phách người ta làm tiêu, hấp dẫn xương thịt tái tạo thành thi thể.” Người chèo thuyền kia một bên đẩy sào huyệt thi thể ra, một bên xướng:

Phàm thai nặng, phàm thai nặng.

Sinh như rơi vào Thạch lão khó động.

Mới có Thanh Vân đặt chân.

Cuối cùng vẫn chỉ là một giấc mộng.

Mạnh Quang trông thấy thi thể chủ nhân Lang Nha trại, vỗ tay cười ngây ngô nói: “Là hấn! Là hấn, là tên to con lên thuyền trước kia.” Người chèo thuyền lại nói:

Là hấn, là hấn!

Năm đó rong ruổi du dương phong sa.

Phiêu thi trước mắt chọc người cười.

Lúc người tung bay ta ha ha...

Đào Yêu Yêu cười lạnh nói: “Này, ngươi là lái dò hay là bán xướng? Quý quyết, còn khó nghe hơn khóc tang.” Người chèo thuyền không dám hát nữa, tăng lực chèo chống đến bờ bên kia, nói: “Miễn phí tiền trả.” Hoảng hoảng hốt lái thuyền chống đỡ.

Tiên khúc thứ mười tám, Tiên Khúc động phách phiếm quỹ cương lục lạc.

Quỷ sai vừa mới lấy ra ba khối đỉnh bạc hình dạng không bóng, vội nhét lại vào trong ngực, cười nói: “Chuyện hôm nay thuận tiện kéo dây xích lên, kéo đào yêu đi qua bãi sông.

Phía trước là hạp cốc sâu hun hút, đá xanh đen lót đường, phiến đá xây thành quảng trường rộng lớn.

Quỷ hồn xuống thuyền lấy trăm vạn đề tính, chia ra tám đội từ trong sân đi qua, tiến vào tám cánh cửa đá cao lớn đối diện.

Binh sĩ hai bên tay cầm đồng côn, roi sắt, nếu có kẻ chạy trốn ngăn lại hung hăng quật xuống.

Liền nghe quỷ khóc ven đường nổi lên, đau đớn xé lòng, giống như rất nhiều súc vật chạy đến phòng tàn sát.

Hai quỷ sai kéo người yêu đi về phía cửa đá thứ ba, một tên quỷ binh cầm mâu ngăn cản, quát lên: “Vạn Tội cốc chỉ cho quỷ tù, người vô tội không được đi vào!”

Có bóng dáng vô hình vội vàng nói: “Tội có tội! Hiện hành bắt lại đây! Tên khốn này tội nghiệt to lớn!” Quỷ binh nhìn chăm chăm vào Đào Yêu nói: “Hắn phạm tội gì?” hữu hình vô ảnh nói: “Ngăn cản đường đả thương người hành gian.” Một chỉ Mạnh Quang, nói: “Đây là nhân chứng.”

Đào Yêu Yêu âm thầm cân nhắc: “Nơi đây gọi là Vạn Tội cốc, quỷ hồn có tội mới có thể vào cốc.”

Hai tên quỷ sai nếu không vu cáo hãm hại ta, thì không thể bắt ta vào.”

Quỷ binh nghi vấn xong, rống lên: “Thả đi!” Tam quỷ cùng Đào Yêu đăng giai nhập môn, đối diện là tám biển đá, bên trên viết “Diệt Tình U Ngục “

Đi theo một hành lang dài, lại có bốn cánh cửa, phân biệt dâng thư “Báo sát ti, diễn luật ti, hậu phán ti, Hình Tội ti bốn loại quan nha danh.

Hai tên quỷ sai trước kéo lại, trực tiếp đưa con bò cạp vào Hình Tội Ti.

Bên trong âm khí lạnh lẽo, máu tanh gay mũi, trên vách tường treo đỉnh chùy, hươu bào, côn kệp vân vân hình cụ, trong sân lửa cháy chính là đồ bưng bàn ủi.

Nha dịch hung hãn đứng hai hàng, sau bàn án là giám quan, cùng là các loại mặt xanh nanh vàng, hỏi: “Có bóng vô hình, hữu hình vô ảnh, hai người các ngươi làm xong việc sao?”

Có bóng dáng vô hình nói: “Quý Vương khai báo bắt phạm nhân, hai huynh đệ chúng ta chưa bao giờ thất bại.” Hữu hình vô ảnh cười hì hì nói: “Chính bài của Lê Minh Nhi đổi lại chữ “Có bắt Vô Không” được rồi.” Quan thẩm nói: “Bớt nói nhảm, tạm lui về sau mệnh lệnh.

Hai bên —— “Cắt thẻ căn lệnh, ném xuống dưới đất: “Dùng ngược hình.” Vài tên nha dịch lên tiếng, bắt lấy hai tay đào chết non.

Đào Yêu Yêu nói: “Này, không hỏi cung tên thì dùng hình đi?” Quan viên nói: “Hình Tội Ty cứ việc hình phạt, mặc kệ thẩm vấn.

Trái phải, ấn ngược lại cho ta, đánh xong Thấp thẩm cung đưa tiền.” Nha dịch “Ai ui” kéo, dùng sức bú mẹ, lại giống như Côn Bằng lay ngọc trụ, chớ có muốn phạm nhân di chuyển mấy may.

Đào Yêu Yêu nói: “Nghe nói chấp pháp Âm Ti chấp pháp công chính, bắt người sao có thể trước tra tấn sau?” Quan viên nói: “Trước tiên thẩm có hiệu suất thẩm vấn cao nhất, đầu năm nay chính là quy củ này, ai lại nóng lòng ngâm nếm với người chứ.” Ở án tịch bên ngoài phán quan thúc giục: “Mau mau hành hình đi, qua đường rồi phán tội sung quân đây.”

Thiên Võ Thần thảo phạt Yêu Hoàng rất chặt, chuyện mở rộng quân đội tuyệt đối không thể chậm trễ.”

Vô số lời lọt vào tai, đào điên như nghe thấy tiếng sấm “Thiên Vũ Thần cũng phải chinh phạt Yêu Hoàng? Côn Luân tự xưng là chính phái Tiên gia, chinh phạt Ma đạo cũng là hợp lý.

Âm Ti Địa Phủ bắt quỷ hồn, chẳng lẽ là dùng để xây dựng đại quân diệt ma? Địa phủ này cũng giống như là Côn Luân phái

đi.” Nghi Vân trùng trùng điệp điệp, muốn tìm hiểu bí ẩn nơi này, thu hồi công pháp do sai dịch ấn xuống trời chặt.

Thoáng chốc tù phạm đã vào đúng chỗ, Thiết Thủy Hỏa Côn lấy đủ, ban cầm hình côn hỏi: “Đánh bao nhiêu?” Quan viên nói: “Trọng phán nói: “Trọng đồng tám mươi trượng, trước tiên đánh cho bóng lưng một trận.”

Nha dịch cao giọng đáp ứng, giơ côn sắt chiếu chuẩn bờ móng chết yếu, trừng mắt nhìn nghiêng răng hung tợn một cái.

Ban chương hình kêu to: “Ai ui!” Sờ cái móng nhảy lên cao ba thước.

Đến phiên nha dịch bên kia đánh nhau, một gậy vừa rơi, phán quan kêu “Oa oa oa” chói tai, đau đến mức cảm thiếu chút nữa bị trật khớp.

Đào Yêu Yêu vận lên “Di Tai Thuật”, nhìn như côn bông gia thân, trong bóng tối đem cảm giác đau đón chuyển cho đám quỷ lại.

Nhất thời kinh hãi kêu lên mấy ngày, bảy ngã tám lần, Hình Tội Ty bùng nổ rồi.

Nha dịch hết lần này tới lần khác đảm nhiệm chức vị tay chân không có việc gì, vung mạnh cánh tay, tình cảm mạnh mẽ đánh đập.

Quan tài phát hiện có điểm gì đó không đúng, quát to: “Dừng lại! Dừng đánh nữa, các người làm quái gì vậy!”

Phán quan liên tục hô: “Là lạ, là quái, đánh là phạm nhân, sao trên người chúng ta lại đau đớn?”

Quan tài nói: “Làm sao có thể như vậy! Ta thấy các người cố ý phá phách.” Bầy quỷ lại nói: “Ngàn thật vạn xác, đau quá.”

Quan tài kỳ lạ nói: “Ồ, phạm nhân này bình yên vô sự...” Mặt đầy hồ nghi nhìn xuống phía dưới.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Quan viên không biết thần thông của ta, so với chèo thuyền phu nhân còn kém xa.”

Vô hình vô ảnh bẩm báo: “Đại nhân, lần này không phải là sinh hồn bình thường, mà là sinh hồn ngàn năm khó gặp.”

Quan viên cả kinh, lấy ra lão Hoa Kính đeo lên, trợn tròn hai mắt nói: “Sinh hồn? Phía trên Minh giới là Phệ Hồn Đại

Dương! Sinh hồn nếu có thể đến nơi này, nhất định sẽ sử dụng tiên pháp.” Phán quan xoa đùi đau, nhếch miệng nói: “Đại nhân... Minh Quý Thu Hào, ty chức bồi phục, Phệ Hồn đại dương còn sống, không phải thần tử.”

Có bóng người vô hình cười nói: “Đại nhân quá lo lắng, nếu hần là thần tiên, sao có thể để bọn tiểu quỷ chúng ta bắt giữ?” Hai đả thủ không đủ tưới máu, chỉ nói: “Phạm nhân không có gì đặc biệt, hơn phân nửa thiết côn bị triều, pháp hiệu trên côn sai lệch.” Đúng rồi, Hình cụ Âm Ti kinh qua địa hỏa luyện chế, mang theo pháp lực tổn hại hồn phách.

Hiệu lực Triêm Thủy lệch đi, Khổ Đầu liền để các trưởng quan thừa nhận.” Hữu Ảnh Vô Hình nói: “Tà nói tà môn, đúng là tặc xấu côn côn.” Chúng quỷ lại mồm bầy miệng tám lưỡi.”

Quan tài vỗ bàn một cái nói: “Đừng ồn ào nữa! Có vấn đề gì không, thử một chút là biết sao!” Ngón tay Mạnh Quang nói: “Cô ta là ma chết bầm, dùng cô ta thử côn.”

Tiếng nói vừa dứt, đám nha dịch lập tức động thủ, hát lên Mạnh Quang đè xuống tứ chi, côn sắt vù vù sinh gió, mãnh kích xuống đầu nàng.

Mạnh Quang vừa vào cửa đã mồm cứng đờ, bị bầu không khí nghiêm khắc của Hình Tội Ty chặn trụ, lúc này chợt bị quật ngã, lập tức hoảng sợ mà tỉnh lại, trong cổ họng phát ra tiếng kêu rên đáng sợ.

Thấy thiết côn đập tới giữa lông mày, một bàn tay duỗi ra, thiết bổng bỗng nhiên lơ lửng, bốn phía lặng yên không tiếng động.

Mạnh Quang xoay cổ nhìn về phía sau, chỉ thấy Đào Yêu Yêu đứng thẳng ở trung đường, hai ngón tay phải nhẹ nhàng kẹp lấy cây côn.

Đào Yêu Yêu nói: “Loạn thương vô tội, Âm Ti quả thật vô lại!” Ngón tay gầy, thiết côn bỗng nhiên quét ngang, nha dịch lập tức da gãy xương.

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Quý huyết cũng có thể đánh gãy, cây gậy đại tang này xác thực đã luyện qua.” Trong nháy mắt toàn bộ sảnh đường xôn xao, quỷ ảnh tán loạn, phán quan quát lên: “Mau cầm!” Quỷ binh thủ nha nghe tin vọt vào Hình Tội Ti,

giăng lưới chống đỡ vây bắt, bị quyền phải đào nhân nhát
vung nhẹ, sét đánh vang lên toàn bộ đánh bay ngược lại.

phán quan còn muốn kêu loạn, đào chết non chiếu lên mặt một
cái, nhất thời khàn giọng nghẹn ngào nghẹn ngào.

Trở tay lại bắt giám quan kia, sớm rút vào dưới bàn ngồi
xuống.

Đào Yêu đá văng bàn trà, nhắc lên quát hỏi: “Thiên Vũ Thần ở
đâu? Địa Phủ có phải do Côn Lôn phái bày ra hay không?”
Liên tục hỏi mấy lần.

Quan tài Lật nói: “Thiên, Thiên Võ Thần sao? Nhanh...
Nhanh tới đây, qua một canh giờ nữa, Thiên Võ Thần sẽ đi
tuần tra Diệt Tình U Ngục.”

Đào Yêu Yêu nói: “Còn nữa, các người thẩm vấn án của ta
đi.” Quan viên nói: “Không dám, không dám thẩm vấn thần
tiên.” Đào Yêu Yêu nói: “Người không dám, ta muốn tra rõ
tác dụng chế tác hình người của Âm Ti, vì sao lại bắt quỷ nạp
quân.”

Thân thể kiểm tra tỉ mỉ nhất, cho nên muốn các người theo ta
diễn xong vở diễn này.” Cổ tay run lên, hỏi: “Tâm Tội Ti qua
đường xong lại đi đâu?” Quan viên nói: “Hậu Phán Ti định
tội.” Đào chết yếu nói: “Vậy được, liền đi Hậu Phán Ti.”

Dưới sự cưỡng ép bức bách của hắn, bày quỷ lại kinh sợ, đành
phải theo mệnh làm theo.

Sợi xích sắt một lần nữa quấn lên cổ đào lại.

Có bóng vô hình, có hình không ảnh, có hình hai quỷ sai hồn
vía lên mây, run run nhấp nhô không bước đi được.

Quan tòa bắt đắc dĩ, phái bốn nha dịch khác áp giải quản lý.

Mạnh Quang kia ngược lại bình tĩnh lại, yên lặng đi theo,
thỉnh thoảng dòm ngó đào chết yếu, trong con mắt nghi ngờ
mơ hồ nổi lên nước mắt.

Một nhóm rời khỏi Hình Tội Ti, ra ngoài chuyển qua vách
tường, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu viết “Hậu Phán Ti”

Nha dịch đứng ở cửa báo danh: “Chấp hình đã cho đến bây
giờ, định tội án!” Đào điên đảo lĩnh hình phạt, sau đó định tội,

một vụ án đảo điên.”

Bên trong gọi: “Dẫn án phạm!” Nha dịch kéo đào chết yếu đi vào, nghênh đón ánh lửa sáng rực rỡ, bên tường có mấy ngọn đèn lớn, trên đỉnh treo hải đăng, so với Hình Tư Minh sáng hơn nhiều.

Trần nha vệ sĩ mặc giáp chấp cầm, uy phong lẫm liệt.

Sau bàn trà ngồi ngay ngắn đường quan, cũng là khí vũ hiên ngang, bên cạnh bàn dựng thẳng danh bài viết “Diệt Tình Quỷ Vương”, trợn trắng mắt nói: “Hình Tội Ty cãi nhau âm ỉ, xảy ra chuyện gì vậy?” Nha dịch nói: “Khởi bẩm Diệt Tình Quỷ Vương, án tình kỳ quặc, Hình Tội Ty khó có thể hành hình.” Diệt Tình Quỷ Vương nói: “Có gì kỳ quái?”

Đào Yêu Yêu Yêu lớn tiếng nói: “Không hỏi tội sai, trước phải chịu hình phạt, còn chưa đủ kỳ quặc sao?” Quỷ Vương ngạc nhiên nói: “Ồ, phạm nhân lại dám hùa theo!” Hai mắt lật lại, quan thể hơi cúi xuống, cúi đầu nhìn bộ dáng phạm nhân.

Đào Yêu Yêu nói: “Ta phạm tội gì? Dựa vào cái gì bắt ta?” Quỷ Vương trừng mắt to, kinh ngạc nói: “Ai nha, là sinh hồn người sống! Sinh hồn đến đây không phải chuyện đùa.

Xuyên qua đại dương Phệ Hồn, người là tiên khách tu đạo của dương gian!” Đào Yêu điên tiết nói: “Sư tôn của Ngao Bí phái đào chết non, thế nào?”

Quỷ Vương thần sắc phục hồi nghiêm, hừ lạnh nói: “Đừng quản người là tiên hay yêu, nếu Âm Ti đến cũng không phải muốn chạy thoát.” Thân thể to lớn ngồi vững trên cao, nói: “Vừa khéo đại quân Thiên Vũ Thần cần binh sĩ tinh tráng, sinh hồn đang sung quân.”, Là thể lực dựa vào Thiên Võ Thần?” Bỏ qua nha dịch cầm xích, gần nửa bước lại nói: “Thỉnh giáo Quỷ Vương, dây thừng trói buộc như vậy, rốt cuộc ta phạm vào hình luật kia? Người phái quan sai bắt du hồn, bắt tất cả đều phán tội lung tung sao?”

Quỷ Vương nói: “Trùng tội sao có thể làm lung tung? Nơi đây tên Vạn Tội cốc, định ra hình luật ngàn vạn, chung quy sẽ tìm lấy tội danh thích hợp cho người.” Khí tức Đào Yêu trở nên cực kỳ điên cuồng, cười nói: “Đơn giản là ăn quá nhiều chống đỡ, muốn đánh muốn giết trực tiếp, hà tất phải ký kết hình luật

gì., Đi qua cái gì!” Quỷ Vương nghiêm nghị nói: “Tiểu tử nào dám nói xằng bậy, án phạt trừ tình độc, linh hồn mới có thể tạo thành diệt Ma Thần quân, đánh bại Yêu Hoàng của tổ tiên vạn ác!” Lại nghe nói đến chuyện này, ý cười đào cơ hồ thu liễm, tinh tâm cẩn thận chú ý trong lời nói có manh mối.

Quỷ Vương nói: ” nể tình ngươi là sinh hồn, cũng được, đi điều tra Tư Quyết nghe quan tài, nhất định dạy ngươi tâm phục khẩu phục.” Viết văn phát cam, vệ sĩ lĩnh mệnh ra ngoài.

Lúc Đế Thính nghe dẫn đến, lại là quái vật hình chó bốn mắt sáu tai, là quái vật hình chó bảy tai.

Quỷ Vương nói: “Nghe thính lực cực kỳ minh mẫn, nằm sấp nghe vật, có thể biết linh hồn phạm tội gì.”

Tiên khúc thứ mười tám, Tiên khúc động phách phiếm quỹ cương bảy.

Đế nghe là linh thú thông minh nhận ra các đầu địa ngục, thiện nghe minh giám, trong kinh thư có nhiều ghi chép.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng hiểu được chuyện thị phi, lập tức đứng trước mặt mọi người.

Đế Thính tai sát mặt đất nghiêng tai, nghe một lát ngẩng đầu lên, nói: “Có tội!”

Hai hàng lông mày Đào Yêu Yêu nhú lại, hỏi: “Ta có tội?” Đế Thính nghe nói: “Tội chết yếu từ đâu đến?” Đế nghe nói: “Tội từ tình xưa đến nay.” Đào Yêu lại hỏi: “Tình hình từ đâu đến?” Đế nghe trả lời: “Tình cảm từ đâu đến?”

Tâm diệt tình diệt, tình diệt tội diệt, tội diệt ma diệt, tâm ma tùy nhân tình, tội nghiệt từ nay về sau sinh.”

Đào Yêu Yêu suýt nữa bật thốt lên: “Đánh rắm!” Cường quát nuốt lại cổ họng, hỏi: “Chiếu theo lời người, chỉ cần là người, chỉ cần có tình, đều có tội?” Đế nghe vậy, nhân tình bất diệt, tội lỗi nảy sinh.”

Đào Yêu Yêu nói: “Giả như có một mẫu thân, thà chịu đói chịu lạnh, chỉ cầu nhi tử ăn no mặc ấm, loại thiện hành này phát ra từ mẫu tử tình thân, cũng có tội sao?”

Đế nghe nói: “Có tội, si yêu tam độc là nguồn gốc của tội, nhân gian có đại thiện, Phương Thủy có đại ác.”

Đào Yêu Yêu nhìn bốn phía, gật đầu nói: “Ta hiểu rồi, cho rằng diệt tình có thể tiêu trừ tội ác, cho nên mỗi người các người đều độc ác vô tình.” Quỷ Vương chỉ định Mạnh Quang nói: “Bắt nữ quỷ này làm gì.” nha dịch đáp: “Chỉ chứng chứng tội phạm.” Quỷ Vương cười nói: “Ha ha, nhân chứng trình đường còn có gì để nói? Phạm vi mất tích lúc nào? Người mau kể lại cho ta nghe!” Vô đầu đường mộc, đường trung vệ sĩ đồng thanh quát: “Nói!” Như sấm sét phá không, ánh nến lay động không ngừng.

Mạnh Quang co người run rẩy, gần như bị dọa cho tê liệt, lúng túng nói: “Hắn...” Trong ánh mắt nhìn về phía Đào Yêu điên, hiện lên một tia ám áp, ngậm miệng lại, ra sức lắc lắc trán.

Quý Vương ra vẻ nói: “Nói đi, nói chuyện xấu hắn làm!”
Mạnh Quang chỉ lắc đầu: “Không, không, hắn không có...”

Đào Yêu Yêu thàn than “Trời cao đáng thương, Mạnh Quang cảm kích ân cứu giúp của ta, không muốn lại vu khống ta! Nhân tính khó quên, cho dù quỷ đạo uống phí khúc nhạc, thiện căn còn tồn tại sâu trong tâm linh.” Đế nghe vậy chợt nói: “Nữ nhân này có tội.” Đào Yêu Dương trừng mắt nói: “Nàng bị tội gì?” Đế nghe nói: “Đa tạ hoài đức, nhân tình động lòng người.”, Là vì Địa Phủ không cho.” Đào Yêu Thiên nói: “Mạnh Quang và trượng phu ân tình sâu đậm, cũng phạm vào luật điều của các ngươi?” Đế Thính nghe nói, cố lệnh vợ chồng vĩnh ly, mỗi người một vẻ vong tình.” Đào Yêu Yêu nói: “Làm cho nhân tính mất đi, thị phi ác không phân, cho dù chuộc lại tội lỗi?” Đế nghe nói: “Đương nhiên cũng vậy.”

Đào Yêu Yêu gào to: “Đúng cái đầu của mẹ ngươi!” Một bàn tay tát vào tai, đánh đến mức nghe thấy Lục Nhĩ phun máu, ô ô kêu gào, kẹp đuôi chạy ra ngoài cửa như gió.

Vệ sĩ thấy phạm nhân làm việc hung thủ, lên tiếng hô, cùng giờ đao thương bốn phía vây quanh gai nhọn.

Đào Yêu Thủ tay phải bảo vệ Mạnh Quang, tay trái vẽ một vòng, chưởng phong lướt qua đao thương gãy, mười mấy tên vệ binh toàn bộ hóa thành tro bụi.

Diệt Tình Quý Vương thấy tình thế không ổn, hô to: “A Môn ở đâu!”

A bâng tức thân trâu dạ xoa, là ác sát thủ vệ Địa Ngục.

Tiếng la của Quý Vương còn chưa ngừng, đột nhiên “Thùng thùng” chấn động, nóc phòng bị phá vỡ tiến vào hai móng bò.

Thân thể hùng vĩ mười trượng từ trên trời giáng xuống, một thanh Huyền Thiết Đoạt Hồn Xoa giết tới, mũi xoa lôi điện quán quanh, “Lốp bóp” nổ lòn dọa người.

Mạnh Quang sớm biết thần lực A bên cạnh cường đại, chợt thấy thiết xoa đâm vào trán, lúc ấy kinh hãi muốn ngã.

Đào Yêu Yêu đỡ lấy nói: “Đứng vững!” Nắm lấy mũi xoa hát lên, A cạnh như giẫm phải dây ngựa, bốn vó hướng lên trời ngã xuống đại đường.

Đào Yêu Yêu chạy tới bắt lấy sừng trâu, xoay cổ tay phát lực, kéo cả da thịt xuống.

A Thiên đau đớn điên cuồng giãy dụa, bị một cước của Đào Yêu đá trúng hông, đằng thân bay lên, con điều bay lên không thấy bóng dáng.

Biến cố xảy ra vài lần nhanh hơn đèn kéo quân, tinh binh Địa Phủ luân phiên đường, trong nháy mắt đều chật vật suy tàn.

Đào Yêu Yêu nhảy lên bàn, lấy sừng trâu chỉ vào Quỷ Vương nói: “Đừng có giả trò lừa bịp, tiểu nhân vật không thích sử dụng, mau gọi Thiên Võ Thần cùng ta giao thủ.” Quỷ Vương run mình hóa thành gió đen, chỉ muốn tìm khe hở chạy trốn, đáng tiếc đào yêu ám bố trí “Núi mù” ra, hậu Phán Ti đại đường cũng bao phủ cực kỳ chặt chẽ.

Hắc Phong “Phốc” đụng vào vách ngăn, Quỷ Vương hiện ra nguyên hình, trên trán phồng lên một cục u lớn.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Bảo ngươi đừng ra vẻ, đáng đời đụng vào xui xẻo.” Bước chân nhấc lên, bàn chân giẫm lên ngực Quỷ Vương.

Diệt Tình Quỷ Vương ngạo nghễ không sợ, cười lạnh nói: “Thiên Đình có đường thì không đi, địa ngục không cửa đi vào, không may chân chính chính chính là người tên hồn phách này.

Hừ, hồi hận muộn rồi!” Minh Mục tụ khí, trên trán nở rộ dị quang u lam, đột nhiên chấn cổ cuồng hô: ” SÍ LỆ MỊ! ” Giọng hấn bản thô trầm, lúc này lại đặc biệt nhọn hoắt.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Người có giọng này, theo ta học hát Tiểu Đổ cũng không tệ...” Khí tức chợt cứng lại, một cổ đau nhức âm lệ đâm vào trái tim.

Quỷ Vương liên tục kêu lên: “Ác Lệ Mị, lệ lệ mị, cuối cùng mệnh thần hiển linh uy, giết tên cuồng đồ này chết yểu rồi.

Âm Ti gặp nạn, không phải bản thân ta triệu hoán thần giá... A nha.” Một mặt hô, một mặt cốt nhục nhao nhao, đợi lời nói hết sức “Vù vù” đau, thân thể Phương Tri Hồn đã vỡ nát —— hấn lại bị một loại quái lực trong nháy mắt rách rách, tốc độ cực nhanh, thế mà vượt qua tốc độ ý thức, thế mà vượt qua được tốc độ của ý thức.

Tình hình Đào Yêu Yêu cũng tương tự, vừa ý thức được đau đớn kịch liệt tập kích thân thể, cảm giác đau đớn lập tức biến mất, loạng choạng đi không có dấu hiệu báo trước.

Hấn biết cường địch tới gần, hét lớn một tiếng vận nhanh Thiên Vương Thuần, Thần Mộc Giáp Pháp Quyết tung bay, phù văn màu vàng bảo hộ quanh thân, ngăn cách các loại tổn thương như gai, độc xâm, pháp chú, lúc này mới xoay người nhìn địch nhân.

Trong đại sảnh âm phong vù vù, nằm sấp một võ sĩ khỏe mạnh, gối trái chống xuống đất, chân phải duỗi thẳng, khom lưng cúi ngực, ngẩng cổ vênh lên trán, tư thế kỳ lạ giống báo săn mỗi con mỗi.

Hai tay của hấn chia ra hai thanh binh khí ngắn cổ quái, giống như đao mà không phải đao, giống đâm mà không đâm, hai đoạn lấp vào phong nhận hình cung, hình cung.

Toàn thân hắc y quấn chặt, gương mặt đeo mặt nạ, chỉ còn lại tinh quang trong đôi mắt bắn ra bốn phía.

Càng đáng sợ chính là, người này sống chết khó phân biệt, bắp thịt nhỏ nhắn quần lấy cổ áo lồi lên, sức sống sôi trào, mà thần thái cứng rắn, lại giống cương thi chôn dưới đáy băng đã lâu.

Đào Yêu Yêu âm thầm đẩy chiếc bánh bao răng ngọc đến gần, từ bốn phía tụ lại vây quanh nó.

Quái nhân kia chợt kêu lên: “Người là ai, người là ai!” Ngữ điệu giống như nữ nhân, cẩn thận nghe lại cũng không phải là...

Đào Yêu Yêu ngậm miệng không đáp, cột khí màu đỏ lồng rặng mù dần dần hiện ra.

Quái nhân như không phát hiện, nửa nằm nửa hằm đi, vòng quanh cây đào quay lại, giọng the thé nói: “Người là ai, trộm bảo tàng Tỏa Linh của ta!”

Đào Yêu Yêu đột nhiên nhớ ra, giọng nói này ở bên ngoài Thiên Thọ Hiên từng nghe thấy, sau đó đau đón đột phát, từ Thần Vu tiết kinh kích khó tính lên, cũng khổ sở như vậy đã bốn lần, nguyên hung chân chính ngay trước mắt.

Thù mới hận cũ giao nhau, Đào Yêu gào lên giận dữ: “Là Đào gia gia người!” Lồng răng gà đột nhiên co rút lại.

Quái nhân “hắc hắc” lướt đi, Đào Yêu Yêu liền cảm thấy mắt nóng lên, đau đón kia chợt lại nhập vào cơ thể, ba hồn bảy vía giống như đều bị giật mình, muốn từ lỗ chân lông chui ra khỏi thân xác, trong lúc kinh loạn răng nanh không công tự giải.

Nháy mắt đau nhức, bùn đất vẩy ra, mặt đất lưu lại hai cái rãnh thật sâu.

Quái nhân ngồi xổm cách đó ba trượng, vũ khí trong tay bốc khói, hiển hiện đã hoàn thành một lần tập kích, lạnh như băng nói: “Người là Đào Yêu Yêu chết yếu, thân thể của người rất đặc biệt, Thần Tru không thể đâm vào.”

Đào Yêu Yêu hoàn toàn ngờ ngác, lần này dự phòng đầy đủ, Thiên Vương thuần di thiên tai thuật cùng sử dụng, cộng thêm Thần Mộc Giáp hộ thể, vậy mà vẫn không ngăn được loại kỳ đau này, trên đời này pháp thuật gì có thể đạt đến hiệu quả kỳ diệu như vậy? Ngoài kinh hoảng không khỏi nghi ngờ, tìm kiếm sự tình cũng không phải là sự thật, chẳng qua là do địch nhân dẫn phát ảo giác mà thôi.

Quái nhân kia ngửi ngửi binh khí, nói: “Dương giới có bọc này cường thủ, Sí Lệ Mị nên xuất thế.” Ngược đầu hướng lên, thiên linh cái tách ra, từ trong bốc lên một viên bảo châu đỏ đậm.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Khí tiết Thần Vu thể tàng chi bảo, nguyên lai là nội đan của hắn!” Chỉ thấy hạt châu sáng bóng biến thành thâm, dầu đỏ phải nhỏ ra máu tươi, gân cốt quái nhân run rẩy “rắc rắc”, cơ nhục vận vẹo di hình, áo giáp biến thành lửa đỏ rực, thân thể phảng phát tràn đầy cơ quan, theo tình hình chiến đấu thay đổi từng bộ phận.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Hắn muốn toàn lực tiến công rồi!” Chủ tâm tiếp tục thăm dò, xoay người trùng điệp, vận khởi thuật ẩn núp của Yêu, da thịt kết thành tầng vỏ cứng màu

trắng, ngay lúc đối phương thu đan muốn công, trong chốc lát rơi vào ngủ sâu.

nha trùng ngủ đông giả chết, kích thích không cảm ứng đối với bên ngoài, bởi vậy diễn biến ra “Thập Trập thuật”

Đào Yêu Yêu phỏng chừng cảm giác đau nhức từ ảo giác dần tới, cho nên mới thi triển phương pháp này, tránh cho cảm giác bị đối phương tác động.

Hắn tính toán là địch tập kích cực nhanh, một công liền thu, mà chính mình trong nháy mắt thức tỉnh, chính có thể thừa cơ phát động phản kích.

Nào ngờ quái nhân “hắc hắc” phát lực, cảm giác đau vẫn truyền khắp cơ thể, so với mấy lần trước liên tục kịch liệt hơn, càng thêm kịch liệt.

Hơn nữa còn ần hãm thiêu đốt, giống như vạn mũi châm đều cháy đỏ, ở trong nội tạng cốt tủy đâm ngang đâm lung tung.

Đào Yêu Yêu Yêu “A a” thảm thiết kêu lên, tay kéo tóc gần như điên cuồng, khóe mắt liếc qua ánh mắt.

Quái nhân kia vọt tới trước người, múa binh khí như bánh xe bỏ nhào, trong miệng tặc lưỡi than thở: “Thật mạnh yêu thuật, thân thể kỳ diệu, có thể đỡ được thần tru.” Đào Yêu Yêu đau đớn hô to: “Đi chết đi! Vũ trụ phong!” Vung Nhiên vung cánh tay, vũ trụ trong tay bỏ thẳng vào mặt, quái nhân giơ dao găm lên chém mạnh.

Sóng khí “Bành” nổ tung, từng vòng từng vòng vàng sáng dao động, quái nhân kia kêu rên trong cổ, giống như đã bị mũi nhọn vũ trụ kích thương.

Lúc quang yên tán lại nhìn, bóng người tiêu tán, trong đồng cát đá chỉ còn lại cây binh khí ngắn toả sáng lấp lánh kia của hắn.

Đào Yêu Yêu đầu đầy mồ hôi, mắt đỏ lên tìm địch đánh tiếp, nhìn thấy con dao găm kia, thở dốc nói: “Coi như ngươi, xem như ngươi chạy nhanh.” Quái nhân kia hiển thị là chống đỡ không nổi vũ trụ phong, vũ khí một cửa tuột tay đánh rơi xuống, nhưng đau đớn kia vẫn chưa phá giải, xuyên thấu thân mộc giáp càng là không thể tưởng tượng nổi.

Đào Yêu Yêu không cam lòng, nhặt dao găm lên nhét vào túi quần áo, suy nghĩ “Người ăn cơm mất đi, hắn sẽ còn tới tìm ta.” Nhìn lại Mạnh Quang cuộn mình ở góc tường, vẻ mặt chán nản, đi lên đỡ hắn, nói: “Đừng sợ, ác quỷ bị ta đuổi đi, không ai dám ức hiếp ngươi nữa.” Mạnh Quang chỉ về phía xa nói: “Hồn tán, hồn tán rồi.”

Đào Yêu Yêu thuận ngón tay nhìn ra xa, trên vòm trời mây đạo gió mạnh phiêu lãng, giống như tơ lụa nứt ra.

Nguyên lai một kiếm kia kích giận trong chém ra, không những xuyên thủng Hậu Phán Ti, Diệt Tình Ngục, hơn nữa liên tiếp Vạn Tội cốc bổ ra, vũ trụ phong mang xuyên thấu vạn dặm, đại dương ngoài thông đến Địa Phủ đây gió cũng bị cắt đứt, rải rác tinh ban thoang thoang, hóa thành ức vạn du hồn dã quỷ.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Đau đớn thì đau, pháp lực của ta không hề yếu bớt, sao lại không bị tổn hại?” Giơ tay hướng về Mạnh Quang lắc lư, dẫn nàng quay mặt lại, hỏi: “Những dây gió trên trời kia, chính là đem âm hồn hút vào thông đạo Địa Phủ chứ?” Mạnh Quang dờ dẫm nhìn, lặp lại: “À, hồn tán, hồn tán rồi, mất rồi, không tìm được, hồn của hắn cũng tìm không ra.” Tâm niệm Đào Yêu hơi động, nói: “Người muốn tìm về hồn phách của trượng phu Lương Hồng? Có di vật nào của hắn không?”

Mạnh Quang Vạn Sự đều mông lung, vừa nghe “Lương Hồng” liền tỉnh táo, đưa tay vào lòng lấy ra một cái đai lưng, nói: “Hắn, di vật của hắn.” Người đàn ông kia nhìn một chút, đúng là vật phẩm nam tử đeo, gật đầu nói: “Rất tốt, lập tức cho phu thê ngươi đoàn tụ!” Mở ra giấu mắt đất, đem hình dạng đai lưng ấn vào trong đầu, một tay ấn xuống đất xoay chuyển, “Thịch Khôn Ma Luân” điều chỉnh địa khí, nhanh chóng tìm tòi vong hồn của Lương Hồng.

Minh thú yêu pháp quả thật linh nghiệm, chỉ mất một tác hương công phu, chân trời phiêu đảng bay tới quỷ hồn.

Người mặc quan phục tay cầm đao bút, chính là trang phục phán quan Địa Phủ.

Từ đầu đến chân tràn ngập âm lệ khí, chỉ có bên hông hào quang sáng sủa, duy nhất bên hông.

Sưu hồn thuật của Minh thú nếu khóa chặt đối tượng, đồ vật tương ứng với di vật sẽ lập tức hồi âm tín hiệu.

Lần này di vật là một cái đai lưng, người đến phần eo phát sáng, có thể xác định là hồn thể của Lương Hồng rồi, nói thềm “Hắn làm phán quan Địa Phủ, có thể vô tình giống như những quỷ quan kia hay không?”

Một ý nghĩ chưa dứt, Mạnh Quang đã xông lên trên cao, nhìn lên trời kêu gọi: “Phu quân! Phu quân!”

Hồi thứ mười chín, Chiến Thần Anh của Đột Minh phủ Triều Minh Anh thứ mười một.

Tiếng hô giống như ánh mặt trời phá sáng, âm u rút đi, hình tượng Ô Hồng chuyển sang sáng tỏ, nhìn xuống phía dưới: “Là nương tử ta sao? Là nương tử ta mạnh mẽ sao?” Cúi người giương tay, thần sắc thê lương lại bức thiết.

Mạnh Quang cũng duỗi dài hai tay ra.

Nhưng hai cái hồn một ở trên trời, một ở trên đất, cách xa nhau thường khó chạm đến, mơ hồ có loại lực lượng ngăn trở.

Đào Yêu Yêu thấy thế, lập tức thi triển Minh Thú Tỏa Hồn Thuật ổn định Dĩ Hồng, nâng Mạnh Quang phi thăng đến phụ cận.

Hai vợ chồng cuối cùng cũng gặp nhau, gọi nương tử là phu quân, chấp tay đôi mắt, vui buồn đan xen.

Lúc này bề ngoài hai người cũng thay đổi, Mạnh Quang dung mạo khô héo trong nháy mắt biến mất, hồng nhan tái hiện, tóc trắng đổi thành tóc xanh.

Kỳ Hồng âm lãnh ác tướng biến mất, khôi phục phong thái của thiếu niên danh sĩ.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy thích Cổ Ngũ Vân tướng thì sinh lòng, hồn phách rõ ràng hơn rất nhiều.

Mạnh Quang tướng mạo rất là già xấu, nhưng hiện giờ nhân tính phục sinh, tâm trí trở về, dung mạo cũng trở nên tốt đẹp theo.” Hắn ôm tay mỉm cười nói: “Chúc mừng hiền phụ phá cảnh viên mãn.”

Kỳ Hồng quay mặt nhìn lại một lúc lâu, kinh ngạc nói: “Sinh hồn có được địa phủ, tất nhiên là thần tiên, phu thê ta gặp gỡ, vốn là trượng tiên sư thành toàn!” Sau khi khom gối, Mạnh Quang theo phu vén áo cảm tạ.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Khách sáo, người nhãn lực quả thật, nhận ra ta là người sống.” Kỳ Hồng nói: “Tiểu sinh nhậm chức Diệt Sinh Ngục Lục sự đã nhiều năm, đạo của Âm Dương

Thần Quỷ rất hay.” Đào Yêu điên nói: “Người từng làm phán quan, tình huống địa phủ...”

Lời nói còn chưa dứt, bốn tám “Ô ô” trường minh, tựa như cơn lốc nhập vào địa huyết.

Ánh mắt Ô Hồng lộ vẻ sợ hãi, thấp giọng nói: “Bát Bộ Thần Vương hào!” Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Cái quái gì vậy?” Mang Hồng nói: “Triệu tập danh tiếng của Bát Bộ Thần tộc.

Địa Phủ nếu gặp ngoại ma tập kích quấy rối, Thiên Vũ Thần sẽ để cho Long Quỷ thổi kèn hiệu, triệu tập tám bộ Thần Vương xuất chiến.” Đào Yêu Yêu nói: “Âm Ti bị ta gây rối đến tột cùng, ngoại ma bọn họ muốn đối phó là ta.

Ha ha, các người chớ sợ, Thần Quỷ mặc hấn đến, chỉ sợ không có người nào có thể gánh vác được Vũ Trụ Phong.”

Kỳ Hồng nói: “Phu thê sinh ly tử tế, tâm nguyện đã được đền bù, còn có tiên sư khác che chở, chúng ta không có gì phải sợ.” Lúc nói chuyện âm thanh số hiệu thấp dần, tiếng đau buồn lại vang lên, theo gió quanh quẩn trên không trung đất trống.

Tự Hồng nói: “Âm thanh của Long Quỷ vang lên không ngừng, Bát Bộ Thần Vương mới có thể tập hợp đủ.” Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Cái tiếng khóc lóc kia là quỷ hồn sao?” Ô Hồng gật đầu nói: “Tội quỷ trong Địa Phủ vượt qua hàng vạn ức, phân vào các ngục giam, tiêu trừ căn nguyên mới được giải trừ, hồn thể cường tráng quỷ hồn thể liên biên vào Diệt Ma Thần Quân.” Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Hiện tại ta đang khó hiểu, người đã biết tình hình cụ thể, có thể theo ta xuống dò xét không.” Đợi Hồng Dẫn đồng ý, mang theo hai vợ chồng, khóc lóc một tiếng rồi bay về phía hạp cốc.

Sau Diệt Tình U Ngục, vết nứt giữa hai ngọn núi cực hẹp, quỷ hồn phạm tội bị đẩy vào trong khe hở dè dặt.

Khi đào yêu bay tới gần nhìn, sơn thể ngăm đen do thô sắt thô đúc thành, mọc đầy gai nhọn mọc ngược mọc câu, nghiền đám quỷ hồn thành từng sợi máu thịt.

Tự Hồng nói: “Nơi này là nơi luyện hồn Thiết Sơn, phạm là người tham tài ái trân, vui vẻ thu kim bảo, sau khi chết liền chịu thống khổ Thiết Sơn nghiền ép.” Đào Quy nói: “Ác tài tụ tài là thường tình của con người, vì sao phải chịu hình phạt?”

Lệ Hồng nói: “Theo luật của Âm Ti, yêu thích tài bảo, là nguyên nhân chủ yếu dẫn đến cướp đoạt, tham khích tội lỗi, nếu muốn chặt đứt nguồn gốc tội lỗi, cần phải dùng trọng phạt trừ bỏ căn nguyên.” Đào điên cuồng lắc đầu nói: “Loạn lý, ngụy lý!”

Phi Việt Thiết Sơn, tiếng khóc quỷ hồn càng ngày càng thê thiết.

Mang Hồng nói: “Sắp đến nơi luyện hồn ao bùn, nơi này là phía sau Diệt Dục U Ngục.

Âm Ti tổng cộng tám nhà tù, diệt tình, diệt dục, diệt luân, diệt sinh, diệt huyết, diệt yêu, diệt hoan, diệt hi, diệt thống.

Trong tám nhà tù này phân ra bốn phần luyện hồn, luyện hồn ao bùn quy diệt địa của U Ngục.” Phi Lâm quan sát, trong ao đen kịt tĩnh la kỳ bố, đông đảo âm hồn ghé vào bên cạnh ao, bị quỷ binh ép uống nước bẩn kia, uống xong lại phun, phun lại uống, dơ bẩn thối rửa không thể nói nổi.

Đào Yêu Thuần che mũi nói: “Đây là cơ gì?” Xi Hồng nói: “Người ta có sở thích miệng lưỡi, thích món ngon sơn hào hải vị, thường xuyên dẫn đến tội miệng tham ô phí vật, sau khi chết ăn uống vạn lần ô uế, cảnh cáo ác tập.” Đào Yêu nói: “Ai không thích ăn thức ăn mỹ thực ngon? Đây đều xem như tội phạm? Trên đời này không ai là tội phạm, ta nếu không phải luyện thành tiên pháp, chết rồi cũng phải chịu tội ở nơi này.” Án nén tính tình không can thiệp, ý định đợi xem xét xét xét mật phủ địa bên dưới.

Lúc ít bay qua Diệt Dục Ngục, tiếng khóc đổi thành kèn hiệu.

Mặt đất hắt ra mấy dải băng dài, dần dần kéo dài về hướng dãy núi, rải đỉnh thủy tinh, các quỷ hồn gánh túi cát, chân treo quả cầu đen, hô hào phóng tới điểm cuối của băng tuyết.

chươngngại vật bén nhọn đâm rách bàn chân, máu tươi đầm đìa.

Điểm cuối tựa hồ là đường bằng ánh sáng, các quỷ hồn tràn đầy mong chờ, tranh nhau chen lấn nhin đau chạy vội.

Mang Hồng nói: “Đây là nơi để Diệt Huyết U Ngục Chi Thứ đặt chân tới luyện hồn, vì thế người đời tranh cường hạo thắng, lấy sự nghiệp làm niềm vui, không để ý đau khổ tranh

chấp, sau khi chết chịu phạt này, tiêu giảm ý chí điên cuồng.” Đào Yêu Yêu nói: “Tranh cường hạo thắng cũng là chuyện bình thường! Nhân loại chịu đau khổ tiến lên, chẳng lẽ mình cam tâm lạc hậu mới đúng?” Vừa nói xong bay đến trên dãy núi, chỉ thấy cuối đường băng hồ sâu là hồ sâu.

Đao dưới đáy hồ san sát, so với trong đường cang là hung hiểm hơn.

Đám quỷ hồn đang gấp gáp bỏ chạy, mắt nhìn thấy điểm cuối tầng lực lao tới, không đề phòng đều ngã vào trong hồ, bị lưỡi dao sắc bén cắt khắp người đầy thương tích.

Mang Hồng nói: “Người đi lên chỗ cao, sao biết chỗ cao không thắng lạnh.

Lúc tiến thủ cảm thấy gian khổ, sau khi thành công không ngờ còn có khổ sở khác.

Nếu không tiếp tục tranh đấu, té xuống càng thảm hại hơn so với đất bằng; nếu muốn tiếp tục chạy lên trên, lại đem kinh lịch gian khổ càng lớn hơn, thống khổ lại càng không thể biết trước, đều là vì nhân loại sinh ra trời sinh có thiên tính tranh cao đoạt thắng lợi.” Đào Yêu Yêu lắc đầu hẳn, nói: “Con quỷ quái! Âm Ti cố ý làm trò quỷ! Nếu lấp kín lỗ đao, rút đi gai nhọn, người chạy trên đường còn có thể thống khổ sao?”

Sau đó bay đến một phương, Mạnh Quang bỗng nhiên run lên, dựa vào trượng phu có chút sợ hãi.

Hạo Hồng thở dài: “Nơi luyện hồn hàn băng đến rồi, nơi này thuộc về diệt yêu U ngục, phu thê ta đã từng chịu hình phạt, mãi tới khi tình yêu lạnh lẽo mới được giải phóng.” Quả nhìn sông băng vắt, vô số cổ tay nam nữ buộc liên tục, chính giữa đặt cột băng thật dày.

Nam nữ cách ly nhìn nhau, sinh ra yêu thương lúc muốn ôm, lại ôm cột băng vào trong lòng, tình yêu càng ôm càng chặt, hàn khổ càng thêm sâu nặng, quanh năm suốt tháng nhiệt tình giảm bớt, cuối cùng chí tình ý tiêu tan, chia tay vĩnh viễn biệt.

Tự Hồng nói: “Theo Âm Ti thấy, tuyên tội dâm thông gian, đều xuất phát từ tình yêu nam nữ, bởi vậy...”

Đào Yêu Yêu khoát tay, ngắt lời: “Không muốn nghe, một bộ Dã Hồ thiên, nói ra bản lĩnh tai ta.” Cảm giác phiền chán, mang

theo hai hồn bay khỏi ngục giam này, tiếp theo nhanh chóng xem qua các loại như diệt huyết, diệt luân, diệt sinh đều coi nhân tính là tội ô, cực tận khổ hình phạt mà trừ đi.

Lâm Truy Diệt Hoan U Ngục, chột nhìn rất nhiều quý lại, phán quan, Quý Vương mặc quan phục, án cao thấp quan giai xếp thành hàng, võ sĩ cầm hình cụ đang tra tấn bọn họ, hoặc quát roi cắt, hoặc xay dây thừng, đủ loại thảm trạng càng hơn lúc trước.

Các quan lại lại không lộ vẻ bi thương, trong tiếng hừ dài vui sướng xen lẫn vui vẻ, chỉ là tiếng cười càng ngày càng nhỏ, về sau tùy tiện giày vò thế nào cũng không lên tiếng.

Đào Yêu Yêu ngạc nói: “Quý Quan cũng chịu hình phạt? Vì sao cười hi hi ha ha cười ngây ngô?”

Lư Hồng giải thích: “Quan lại của Âm Ti là từ trong tội quý chọn lựa ra, tiên kinh luyện hồn bị diệt trừ nhân tính, chỉ còn lại có sự sung sướng làm quan quyền cao quý.

Nhâm kỳ được giao cho chức vụ, đã bị đưa vào Diệt Hoan Ngục, tiêu diệt hết niềm vui còn lại, lại đến Diệt Khổ Ngục gia nhập quân đội Thiên Vũ Thần.” Cúi đầu cảm thán: “Nếu không có tiên sư điểm hóa, tháng này ta cũng đảm nhiệm viên mãn nhập ngũ.” Nói xong lại bay về phía trước, đến Diêu U Ngục.

Nơi này thiết giáp lấp lánh, các quý hồn thể hình hùng tráng, mặt như sắt đá, võ trang hạng nặng “Khắc khắc” cùng đi, đã biến thành binh sĩ Tử Linh không hề có tình cảm.

Phương xa đứng vững kiến trúc cao lớn, quân binh đều hướng nơi đó tiến vào, sương mù xám che lấp tình cảnh thê lương.

Thắc mắc không thôi dâng lên trong lòng, hỏi: “Tính thành quý quân là muốn thảo phạt Yêu Hoàng?”

Mang Hồng nói: “Đúng vậy, lý do giữa hai trung nguyên rất là thâm sâu.

Tiểu sinh đảm nhiệm chức vụ ghi chép sự việc đã nhiều năm, lật xem sách vở từng xem qua một chút.

Theo ghi lại ý chí “Minh phủ”, Thiên Vũ Thần cũ và Yêu Hoàng giao chiến mấy lần, đều là kết cục thảm bại, ẩn thân ở

đại dương Phệ hồn thành lập địa phủ, chính là vì chuẩn bị chiến diệt ma.”

Đào Yêu Yêu tiếp lời nói: “Thiên Vũ Thần nghĩ ra cách tiêu diệt nhân tính, cho rằng có thể chuyển bại thành thắng.” Lệ Hồng nói: “Đúng là như vậy, Yêu Hoàng lại có danh tâm ma, ma pháp mạnh nhất của nó được gọi là “Viên Tâm Thuật”, chuyên môn có thể công phá nhược điểm nhân tính, nếu không diệt trừ nhân tính không thể chống cự được nhân tính thì không cách nào chống cự.

Nhưng Thiên Vũ Thần là tiên linh chính phái của Côn Luân, sẽ không đến nhân gian diệt tình diệt tính, dùng người sống, chế tạo Quỷ quân chính là phương án duy nhất có thể khả thi.”

Đào Yêu Hoàng nghe vậy dần dần tỉnh ngộ, lầm bầm nói: “Thuật chân tình của Tâm Ma Hoàng, Hành Hư Tiên Trọng nói pháp lực càng mạnh, vượt qua được Yêu Hoàng, đại khái có quan hệ với thuật trái tim kia... Ừm, người rất quen thuộc với chương của Tiên Ma.” Nhớ lại một đoạn, từ trong túi lấy ra đoạn binh khí ngắn kia, nói: “Người đã bác đại học, giúp ta xem cái này, có nhận ra là chuyện gì không?”

Ánh mắt Mang Hồng ngưng trệ, như bị vật kia bám vào, bỗng nhiên nói: “Át Lệ Mị!” Mạnh Quang run giọng hô, trốn đến sau lưng trượng phu, vội vàng trốn vào sau lưng.

Đào Yêu Yêu nói: “Chí Lệ Mị là ai, khiến các người sợ như vậy.” Hồng Hồng nói: “Vật này tên Thần Tru, sát khí đệ nhất thiên hạ, pháp bảo chuyên dụng của tử sắc lệ mị.” Đào Yêu chết yếu nói: “Chậm một chút, con heo thần Ngưu gì đó, sát khí đệ nhất thiên hạ.

Cái đồ chơi này tính là đệ nhất, vũ trụ chia ra thứ mấy.”

Trên mặt Kỳ Hồng phủ một tầng màu xám chì, nói: “Tiên sư đánh vỡ Địa Phủ, ta cho rằng có thể được tự do, mới biết cuối cùng chỉ là mộng ảo.” Lắc đầu, Tiêu Nhiên thở dài nói: “Phu thê chợt gặp tương ly, còn không bằng không gặp mặt.” Mạnh Quang mang theo nỗi đau lòng, trong mắt nổi lên dòng lệ nóng.

Đào Yêu Yêu nhíu mày nói: “Đám người Chân giáo sắp chết, rốt cuộc các người sợ cái gì?” Kỳ Hồng nói: “Tiên sư có biết

ai triệu hoán Lệ Lệ Mị không?” Đường Đào chết yếu nói: “Là Diệt Tình Quỷ Vương kia, ta nghe hắc la lên cái tên Sí Lệ Mị.” Kỳ Hồng lại nói: “Quỷ Vương còn có gì nói?” Đào Yêu Phong trầm ngâm nói: “Hắc chỉ kêu ‘Xin Sí Lệ Mị giết chết Đào Yêu, Địa Phủ gặp nạn, không phải ta triệu hoán thần giá?’”

“Mang Hồng nói: ‘Sau đó thì sao?’” Đào Yêu điên cuồng nói: “Sau đó... hắc chia năm xẻ bảy.”

Lệ Lệ Mị là tử vong của Địa Phủ, khế ước với người triệu hoán lấy cái chết đặt ra để đổi cái chết.

Hắc phá hủy hồn thể Quỷ Vương, coi như thu được “Định Kim”, từ nay về sau coi tiên sư là mục tiêu tiễn biệt, mặc dù trời đất xa xôi cũng bị đuổi giết mà tới.”

Hồi thứ mười chín, Chiến Thần Anh của Đột Minh phủ xếp thứ hai.

Đào Yêu Yêu cười lạnh nói: ” Sỉ Lệ Mị đuổi giết ta? Hắn đã giết rồi sao?” Mị Hồng nói: “Quý Vương hơn phân nửa bị ép tới nóng nảy, lòng mang hy vọng mới có thể may mắn được với phương pháp này.

Sỉ Lệ Mị không bị bất luận kẻ nào sử dụng, ai bảo hắn sát hại nhân mạng, bản thân sẽ mất đi linh hồn trước tiên.” Nó hành lễ với Đào Yêu Nhân nói: “Tiên sư đi qua Âm Minh, pháp lực tất nhiên là cao cường.

Tiểu sinh vốn định cầu bảo vệ cánh chim, được Mộc Thiên Nhật.

Nhưng tiên sư gặp nguy hiểm, Địa Phủ âm thầm xuất hiện, vợ chồng ngu xuẩn tự biết kết thúc, xin tiên sư mau mau chạy trốn khỏi chỗ của hắn đi.”

Đào Yêu Yêu nói: “Chạy? Quái nhân kia đấu pháp với ta mấy hiệp, ngay cả binh khí trốn cũng ném đi, ta đang muốn chờ hắn tìm tới cửa chịu chết.” Đem thần tru ném đi hai cái.”

Mang Hồng nói: “Đấu Pháp tiên sư chiếm thượng phong, có cảm giác khó lòng phòng bị không?” Vừa nghe lời này, Đào Yêu Yêu đột nhiên đánh nhau, nhớ tới cơn đau đớn đáng sợ, sâu trong đáy lòng chỉ muốn tránh xa ra một chút.

Lệ Lệ Mị là người am hiểu nhất tìm kiếm diêm yêu của mục tiêu, phục nhẫn, tiềm hành, tìm khe hở tập kích tầng tầng lớp lớp, kỳ thuật chân nhiếp Tiên Ma các giới, bị hắn nhìn chăm chăm vào mục tiêu không quá mười ngày.” Giơ tay chỉ về phía trong sương mù, quý binh đi vào cung điện cao to, nói: “Cung điện kia tức là Võ Vận đường, quả thật nói với tiên sư, không có chủ nhân, Thiên Võ Thần đã sớm chết rồi.”

Đào Yêu Yêu nghi ngờ nói: “Nói thế nào? Thiên Võ Thần chết rồi sao?” Suy nghĩ xoay chuyển, động dung nói: “Là Sỉ Lệ Mị giết!”

Mang Hồng nói: “Rất lâu trước kia từng có tiên khách dùng tính mạng bản thân ra giá, muốn mua Thiên Vũ Thần.

Sí Lệ Lệ Mị tiếp nhận giá tiền, chỉ tám ngày đã có thể giết chết Thiên Vũ Thần.

Thần thông của tiên sư sánh ngang cùng Thiên Vũ Thần, ước chừng chỉ trì hoãn được một chút thời gian.” Đào Yêu kinh ngạc nói: “Không phải nói Thiên Vũ Thần tuần tra Âm Ti sao? Chết như thế nào tuần tra?”

Mang Hồng nói: “Thiên Vũ Thần bị giết là thân thể, nguyên thần do tiên nhân Côn Luân lấy đi, cho tới nay chưa bị lệ lệ mị tìm được.

Theo đó có thể biết, giấu hồn phách đi xa, may mắn còn có cơ hội hơi mờ.” Đúng lúc này, Võ Vận đường hiệu âm mãnh liệt, âm vụ phân tán ra.

Quân đội mới tiến vào không thấy, thoáng như phong bạo sắp tới, địa vực trống trải áp đảo đột ngột tăng lên.

Mạnh Quang run giọng thở nhẹ: “8 lần rồi, thôi tám lần rồi...” Ô Hồng ôm bả vai thê tử, nói: “Lần thôi kèn thứ tám xong, tám bộ Thần Vương sắp thanh diệt kẻ địch từ bên ngoài đến.

Thống quân chính là Côn Luân Vũ Huyền Anh, nhiều năm qua nàng quản lý địa phủ, dùng danh nghĩa Thiên Vũ Thần tuyên bố mệnh lệnh.

Cái gọi là Thiên Vũ Thần tuần tra diệt tình ngục, chính là vị thần tiên kia.” Đà đỡ Mạnh Quang bay đi, hô lên với Đào Yêu Yêu: “Bí văn Địa Phủ ta đã thổ lộ, phải chịu hình phạt diệt hồn.”

Nhưng phu thê đồng mệnh không còn oán hận gì nữa.

Tiên sư, tiên sư, chính ngươi trân trọng.”

Đào Yêu Yêu đứng trong mây mù, trong đầu suy nghĩ giống như ngựa hoang chạy chồm, mấy cái tên Thiên Vũ Thần, Vũ Huyền Anh liên tiếp hiện lên, dần dần hóa thành lồi bạo đè ép chúng sinh.

Hắn sững sốt một lúc lâu, chợt nở nụ cười tự nói: “Côn Luân phải phải phải Âm Ti diệt nhân tính, làm việc bá đạo, ta thật muốn đấu với bọn họ một trận.”

Tiếng nói vừa dứt, trên trời vang lên tiếng quát: “Nhu ý người mong muốn!” Một đạo tử quang bổ tới đỉnh đầu.

Đào Yêu Yêu cũng không ngẩng đầu lên, giơ cánh tay phải lên đỡ, Thiên Vương Thuần ngăn cản thế tới của nó.

Nhưng cảm thấy trời đất rung chuyển, mắt thấy ngửa ngáy, trùng kích dị thường mãnh liệt, càng có vô số yêu lực tràn ra thân hình, phảng phất trăm vạn yêu hồn vây công, tuy là Thần Mộc Giáp cách trở, nhưng đào cơ thành cảm thấy kinh hãi, chỉ cảm thấy trong công kích kia bao hàm Phích Lịch Chùy, thác sơn chùy, xạ ảnh, cát bắn ảnh... Phàm là yêu thuật hấn sát yêu thu hoạch được, bỗng nhiên xuất phản phệ, như là mãnh thú nuôi nấng cắn xé chủ nhân, hiệu suất đều đạt tới đỉnh cấp.

Đào Yêu Yêu kêu “A” một tiếng, nhẹ nhàng dời đi mấy trượng, ngưng mắt nhìn về phía nơi tập kích.

Chỉ thấy Hà Nghê giao huy, trong đám mây có một vị nữ thần đứng thẳng, đầu đội kim quan mặc cương giáp, dung nhan kiều mị, tay cầm Tử Điện Phương Thiên Kích, phía sau lưng tản mát ra vòng sáng mờ lung.

Hộ pháp Tiên giáp bạc nón ngọc bên trái, ôm tám cạnh Hàng Ma Xử, nói: “Là Hồn Nguyên Thần Thê.” Nữ thần nhắc nhở: “Bên phải là nữ hộ pháp, tay cầm Thanh Lan kiếm, mặc chiến bào bảy màu, hướng về Đào Yêu Yêu hò hét: “Tiểu tử là người phương nào, dám xông vào Địa Phủ!”

Đào Yêu Yêu đợi đáp lời, chợt nghe thấy tiếng khóc thê lương của Mạnh Quang, đưa mắt nhìn lên, đám mây đen đầy trời cuộn cuộn, giữa khe hở trăm dặm, ló ra trước sau đều đã phong kín.

Trong mây ẩn truyền thanh âm lưỡi mác sắt, nghiêm nhiên là đại quân trùng trùng điệp điệp vây quanh mà đến.

Vợ chồng Mang Hồng bi hoảng muốn chết, ôm thành một cục, giống như lục bình bay tới trôi lui.

Nữ hộ pháp kia hét lên: “Tiểu tử cuồng vọng, Thiên Võ Thần trước mặt, sao dám không để ý tới!”

Đào Yêu đảo mắt nhìn nàng, nói: “Ai là Thiên Võ Thần? Là người, hay là nàng?” Chiếc cầm vênh hướng nữ thần nói.

Ngân giáp hộ pháp nói: “Ta đem người cái tên khốn kiếp vô tri...” Nữ thần xua tay dừng lại, nói: “Ta là Vũ Huyền Anh, Côn Luân Thiên Võ Tú thủ tọa.” Đào Yêu điên tiết nói: “Ồ, thủ tọa của Thiên Võ Túc không phải là Thiên Vũ Thần sao? Không nghĩ tới là một đại nương tử kiêu diễm.” Vũ Huyền Anh nói: “Tiền bối Thiên Vũ Thần đã rời khỏi Địa Phủ.”, Ta ở tạm vị trí đó.” Đào Yêu gật đầu, nói: “Nơi này đã là người định đoạt, vậy mau mau hạ lệnh thả bọn họ.” Ngón cái nháy về sau, chỉ dẫn vợ chồng Lương Mạnh đến chỗ phu thê.

Vũ Huyền Anh không đồng ý, hỏi: “Bên ngoài địa phủ là Tích Mộng Kỳ Vực, đường ra vào có hai, xuyên qua Vong Thần Quật do vân kíp tạo ra, hoặc kinh qua họa tiên hóa bút tiếp dẫn, hai con đường đều do phái Côn Luân khống chế, người từ đâu tiến đến đây?” Nữ hộ pháp tiếp lời: “Nhất định là đồng bọn của Ngọc Ngân Đồng, đi Vong Thần Quật trộm cắp càng nhập cảnh!”

Đào Yêu Yêu không đáp, lấy ra Hóa Chân Bút quơ quơ, lại cầm trở lại bên hông.

Nữ hộ pháp kinh ngạc nói: “Pháp bảo Họa Tiên! Quả nhiên Họa Tiên dẫn vào.” Ngân giáp hộ pháp nói: “Bút vẽ tiên này chưa bao giờ rời khỏi thân, sao trong tay hắn lại có bút pháp.

Muốn lừa bịp đánh bại Họa Tiên, đoạt pháp bảo của nàng, cưỡng ép nàng dẫn đường.” Đào Yêu nói: “Luận sử lừa gạt ta còn không sánh bằng Họa Tiên, luận Pháp lực Họa Tiên kém xa ta, luận kiêu ngạo ai cũng không sánh được hai người các ngươi, nếu bàn về mạnh mẽ...” Ôm hai khuỷu tay, mặt hướng Vũ Huyền Anh nói: “Nghe người ta nói: “Muốn hỏi Vong Thần Quật, trước tiên thắng Thiên Võ Thần “, ta đang truy xét huyền bí của Vong Thần Quật.

Người đã lấy danh nghĩa Thiên Võ Thần, tốt nhất là ngoan ngoãn chịu thua, miễn cho gặp tai bay vạ gió.”

Nữ hộ pháp giận dữ, trách mắng: “Làm càn!” Hộ pháp giáp bạc nghiêng răng nói: “Mạnh chưa chắc đã mạnh, hoành là đủ ngang.”

Vũ Huyền Anh khoát tay, dừng hai bộ hạ, nói: “Họa Tiên bại dưới tay ngươi, rất tốt, từ nay về sau, hai phái Côn Luân hùng hổ bỏ qua và chiến đấu, là do người động võ trước.” Phương

Thiên Kích trong lòng bàn tay chậm rãi nâng lên, trầm giọng nói: “Thiên Võ Túc chỉ xét võ lực, muốn ta phục tùng người, cần phải thắng được mũi Long Hồn Tử Thần Kích này.” Toàn thân bày ra tư thế, Hồng Hà quán cánh tay, anh vũ khí ngút trời.

Hai hộ pháp tách ra đứng trang nghiêm, mây đen cũng dừng lại, ngay khoảnh khắc vạn tượng ngưng tụ kia, Võ Huyền Anh phóng vân bay thân, điện quang màu tím kéo lê cung, trường kích sắc bén chỉ thẳng ngực Đào Yêu Yêu.

Đào Yêu yên lặng thủ tại chỗ, tiềm vận “Quan Tượng Bộ Ảnh Thuật”, ý đồ phân tích dị trạng gặp phải khi bị tập kích.

Vì ếch bắt côn trùng hoàn toàn dựa vào thị lực, bất luận côn trùng bay nhanh bao nhiêu, trong mắt ếch nhìn đều chậm chạp mấy lần.

Luyện thành yêu thuật quan sát đánh giá địch thế, có thể phân giải chiến pháp địch nhân đến mức nhỏ bé nhất.

Thời gian mũi kích dần dần đâm tới gần, cũng không mạnh mẽ bao nhiêu, đợi đến cách thân ba thước, lưỡi kích đột nhiên giương lên, chiếu lên thiên quang lóe sáng, tình cảnh kỳ dị phát sinh.

Bỗng nhiên bốn phía xa xa sáng lên quang đoàn, phảng phất dựng thẳng lên mấy vạn mặt gương, mỗi một mặt gương “Tâm” bên trong đều có thân ảnh đào thoát chết yếu.

Theo mũi kích bay lên cao, bóng người vận công tác động.

Trường kích kia như quân kỳ phát lệnh, đột nhiên đổi hướng bộc phát, đông đảo bóng người cùng phát công, đoàn sáng lập tức tiêu tán, vạn loại yêu thuật xung quanh tấn công mãnh liệt, giống như lúc trước bị tập kích.

Đào Yêu Yêu Yêu “Nàng có thể điều ra pháp thuật của ta, ngược lại dùng để công kích ta!” Lời nói không nhiều, Tử Thần Kích đã đâm trúng huyết Thiên Trung trước ngực hắn.

Dựa vào phòng ngự của Thần Mộc giáp, ngàn vạn yêu thuật không thể thương tổn đến thân thể, đương nhiên Côn Luân thần kích cũng không phá được.

Nhưng tuyệt đối không ngờ, phía sau trung kích của mình lại không nhúc nhích tí nào, cho dù côn gỗ đâm tới cũng không nhẹ như vậy, không khỏi cười nói: “Người nên ăn nhiều cơm vào sức lực...” Nụ cười cứng đờ, chỉ cảm thấy từ ngực ngưng tụ thành khối cứng, tay chân không nhúc nhích được.

Hắn kinh đến đổ mồ hôi lạnh, vận chuyển lực lượng di sơn điều hải, vẫn không cách nào di chuyển mũi chân chút nào.

Trước ngực rung động “Xì xì”, Tử Thần Kích lấp lóe bạch mang, tương ứng Thiên Trung huyết cũng có dị vật phát sáng, ánh sáng xuyên thấu vật áo, dị vật kia đến từ đan điền, cũng không phải ngoại lực mạnh mẽ, đào tinh mãnh tinh nói: “Định Dương Châm!”

Dùng Định Dương Châm ổn định thân hình, đối với thân thể không tổn hao lông tóc, Thần Mộc Giáp cũng không phòng bị.

Nhưng Huyền môn đạo pháp sao có thể dùng nghịch chuyển, phản tướng nắm giữ người có được một mực trời buộc? Tứ chi tứ chi như thiên quân gông xiềng, chấn kinh muốn sử phân thân pháp, kim thiên thoát xác, hóa ảnh thành các loại yêu thuật thoát khổ, chột cảnh giới đạo “không được! Những pháp thuật này phân liệt nguyên thân, Côn Luân phái cực giới điều khiển thân hồn, không cẩn thận lại tái hiện tình huống đấu pháp với Cầm Tiên.”

Vũ Huyền Anh nói: “Đích thật là Định Dương châm, Ngân Đồng Ngao Ngọc trộm pháp Côn Luân luyện thành, hôm nay gặp phải thánh thượng.” Buông tay ra sau rút lui, Tử Thần Kích kia treo ngang trước người đối thủ.

Đào Yêu Minh thầm nghĩ: “Nghe ý tứ của nàng ta, Định Dương Châm là học trộm Ngọc Ngao Đồng từ Côn Luân phái.” Chỉ thấy Vũ Huyền Anh xoay chuyển cánh tay, quát lên: “Lên!” Từng khối gạch vàng bay tới đập lên, dựng lên hình dạng lò luyện đan, đặt Đào Yêu ở bên trong.

Nữ hộ pháp cười nói: “Diêm Dương luyện thân lô! Tốt, dùng Tự Dương Lư Lãng võ hỏa luyện hóa hắn!” Thanh Lan kiếm bay múa, thanh khí tụ hợp về phía đáy lò.

Ngân giáp hộ pháp nói: “Chỉ tiếc là Tử Thần Thần Kích của Võ Thần, Lư Dương thúc tiên diệt thân, Tử Thần Kích cũng bị

hủy.” Nữ Hộ pháp nói: “Thần kích dẫn dắt Định Dương châm, lấy đi không được nó.” Vũ Huyền Anh nói: “Đánh bại Hồn Nguyên Thần thể, tiếc gì một vật như vậy, điểm văn võ hỏa!” Hộ pháp giáp bạc lĩnh mệnh mà đi, tay giơ Hàng Ma Xử hư phách, khói khí màu trắng dâng trào, tiếp xúc với khí xanh dâng lên ngọn lửa, bao quanh lò đan Dương đốt cháy mãnh liệt.

Nữ hộ pháp cười nói: “Dựa vào Hồn Nguyên Thần Thể của hần thì kiên cố thể nào, luyện hơn ngàn vạn năm mà vẫn không phá được!”

Đào Yêu Hùng sinh lòng đột ngột, thầm nghĩ “Bằng mấy tên ma thần như ngươi mà muốn luyện lão tử, cho ngươi xem chút gì đó!” Đang muốn phân chấn thần uy, mơ hồ nghe thấy tiếng Xi Hồng hô: “Nương tử, ta và ngươi đồng thời diệt hóa trần, quả là may mắn vô cùng.” Mạnh Quang thê lương cười nói: “Hai con đường Âm Dương khổ sở như vậy.”, Mạc Như tiêu hồn thành bùn đất.” Đào Yêu Yêu kinh hãi: “Bọn hần muốn diệt hồn tự tuyệt!” Bất chấp nguy hiểm, muốn dùng phân thân pháp tương cứu, đột nhiên “Ai nha” thất thanh, âm tàn đau nhói đột nhập trong phủ, khắp người run rẩy, cảm thấy hãi hô ” Sỉ Lệ Mị” đến rồi!”

Chỉ nghe nữ hộ pháp nói: “Chí Lệ Mị! Thiên Vũ Thần bắt địch, ngươi sao dám nhúng tay!”

Ngày thứ mười chín, Chiến Thần Anh Tam của Đột Minh phủ đã xuất hiện ở vị trí thứ mười chín.

Trong sương mù hiện ra bóng dáng lẹ lẹ, nửa nằm nửa ngồi nửa ngồi như linh miêu, lạnh lùng nói: “Đang muốn hỏi các người, Côn Luân phái có gì cướp sinh ý của ta?” Ngân giáp hộ pháp nói: “Khẩu khí thật lớn, người được xưng là chung mệnh thần tử, không thắng với nữ Võ Thần chúng ta ba ngàn năm, có tư cách gì lại đến hỏi?”

Vũ Lệ Mị nói: “Đấu pháp không phải là khế ước tử vong, ta không ra sát thủ, nếu không Vũ Huyền Anh đã chết từ lâu rồi.” Hai hộ pháp quát lớn: “Lớn mật!” Vũ Huyền Anh gọi đạo hiệu của hai người bọn họ: “Tổng ngạc châu, Ngọc Tiêu Tử, chờ vọng động!”

Đào Yêu yêu nghe bọn họ nói tới nói lui, trong cơ thể như vạn lưỡi dao cạo, từng đợt đau đớn nối tiếp nhau, giống như muốn nổ tung thân thể.

Cánh tay Côn Bằng đuổi chân lăn lộn trên mặt đất, hận không thể cứ như vậy chết đi, muốn vận khí tự tuyệt kinh mạch, thật là khí tản vào huyết mạch loạn toàn, càng ngưng tụ không được.

Sí Lệ Mị nói: “Người này là Đào Yêu của Nga Khuyết phái, đã chú ý tử danh ở chỗ ta, ta muốn tự tay giết hắn.” Vũ Huyền Anh nói: “Người có thể công phá Hỗn Nguyên Thần Thể sao?” Sí Lệ Mị nói: “Ta tự có cách, không cần người quản.”

Đào Yêu Yêu cố nén đau đớn, kêu to: “Thiên Vũ Thần, Sí Lệ Mị, muốn chém giết muốn róc thịt các người sao cũng được.

Chỉ cầu xin tha thứ cho vợ chồng Mang Hồng.

Ta cởi bỏ Thần Mộc giáp, mau giết ta, lấy mạng của ta... đòi lấy mạng của bọn họ...” kiệt lực chống đỡ Thần Mộc giáp, ký tự màu vàng bông bênh bay ra ngoài, đoán chừng đối phương có thể tìm ra sơ hở đánh vào.

Nhưng trình độ Thần Mộc giáp hạ thấp, cảm giác đau đớn lại tương ứng hơi giảm.

Có chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ đau đớn có liên quan tới Thần Mộc Giáp?” Ác cảm hơi có chút trì hoãn, vận linh niệm dò xét động tĩnh của vợ chồng Kỳ Hồng dò xét.

Vũ Huyền Anh nói: “Không nhìn ra, người này lại có vũ dũng liều mạng cứu sống kẻ yếu.” Nữ hộ pháp ngạc nhiên nói: “Đáng tiếc đối tượng cứu sai, quỷ tính biến thái, sao phải trì hoãn.” Ngân giáp hộ pháp Ngọc Tiêu Tử nói: “Để bọn họ tự sinh tự diệt đi.”

Phán quan của Kỳ Hồng thật là một thanh Đoạt Hồn Tiêm Dao, bình thường khắc tự tranh, ghi chép quỷ tích, kiêm công hiệu của Toái Hồn Diệt Quỷ.

Lúc đó cắt đứt linh phách thể tử, cắt nát hồn thể mình, một đao thể lương mà tuyệt, hình ảnh hai phu thể bay lả tả, như bông tuyết bay vào bùn đất.

Đào Yêu Yêu hô to: “Bọn họ muốn diệt hồn, mau cứu bọn họ!” Vũ Huyền Anh nói: “Nhân tính ác nhiều như vậy, quỷ tính càng cực đoan, đả thương người hại mình không tính ác quả, đây là tình độc nhập tâm gây nên.” Đào Yêu Yêu Thiên thầm mắng “Thảm họa thôi tha cho mỗi mỗi thôi tha!” Tam Thi tức giận, trong thất khiếu như muốn bốc khói, kêu to: “Vũ Trụ Phong!”

Một câu hô xong, âm vang vọng đất, Lô Dương phun ra, gạch vàng tứ tán bay tán.

Vũ trụ phong phóng ra vạn trượng ánh vàng rực, cách đỉnh đầu đào điền cuồng xoay tròn ba trượng.

Vũ Huyền Anh quát: “Mau lui về phía sau!” Giơ tay triệu hồi Tử Thần kích.

Mũi nhọn của vũ trụ kia vẽ ra vòng tròn, trong vòng cát bay đá chạy, văn võ hỏa đặng tất, bên ngoài vòng lệ lệ mị cấp tốc chạy trốn, mây đen lui lại, kiếm thế hùng bá không gì có thể ngăn cản.

Thượng ngạc châu kinh hô: “Là ma kiếm!” Ngọc Tiêu Tử vội vàng dán lá bùa lên đầu xử, triệu hồi: “Ch Già Lâu La xuất trận! Sắc lệnh!” Từ trong mây đen bay ra một trái tim lưu ly xanh biếc, đón ánh sáng của vũ trụ, trong nháy mắt cánh lớn

buông xuống, Thần điều Già La trong Bát Bộ Thần Vương nói ra tiếng chiến đấu.

Con chim này là người đứng đầu Tây Thiên chúng linh, mỗi lần lấy Thần Long làm thức ăn, luyện thành bất tử thân thể, pháp lực to lớn thậm chí có thể so sánh với Phạm Thiên.

Lúc đó đám mây rơi xuống, thu nhỏ thể hình biến thành đoạt lực thần câu, muốn câu linh lực của vũ trụ phong.

Đúng lúc gặp Lệ Mị lui lại, thân thể Đào Yêu đau đớn giảm nhiều, một tiếng quát lớn cầm kiếm mãnh liệt chém, chỉ thấy chim muông mưa máu, Già Lâu La hét thảm, lại bị vũ trụ phong chặt đứt cổ chim, đầu chim cực lớn rơi xuống bùn đất, chỉ còn lại trái tim lưu ly kia bay về trong mây.

Nếu lúc này thừa cơ truy kích, có thể tiêu diệt bất tử thân của Già Lâu La.

Nhưng vợ chồng Lương Mạnh lại dây dưa trong lòng, giương mắt nhìn quanh bốn phía.

Bốn phương tiêu sái, gió lạnh nuốt xuống, quỷ hồn vợ chồng Lương Mạnh đã diệt hết, lời nói thâm tình thê khổ vẫn còn vang vọng bên tai.

Đào Yêu Yêu mắt đầy tơ máu, một ngọn lửa vô minh càng lúc càng cháy.

Vũ Huyền Anh cảm nhận được sự bi phẫn của hắn, nói: “Quý tính bắt nguồn từ nhân tính, vạn vạn càng nhiều hơn gấp trăm lần, giống như nguyên nhân tình cảm đau khổ, chính là tự chịu.” Hai hộ pháp là Thần Điều đoạn đầu khiếp sợ, nghe vậy không ngừng hoàn hồn, đồng loạt vỗ tay xưng thiện cảnh.

Ngọc Tiêu Tử than thở: “Thâm Nghĩa Diệu Thông, duy ngã Côn Luân.” Đang ngạc nhiên nói: “Võ thần vi ngôn ngữ ngữ, hà tất nói người cùng ngu xuẩn?” Vũ Huyền Anh nói: “Người này đặc biệt dị thường, ta sẽ cố gắng khuyên nhủ hắn quy chính.”

Đào Yêu Yêu trong mũi hừ hừ, trong con ngươi như muốn toát ra đốm lửa, nhìn chằm chằm Vũ Huyền Anh nói: “Rõ ràng là bị các ngươi ức hiếp, hai vợ chồng mới tuyệt vọng tự sát, trước mắt các ngươi lại còn nói lời châm chọc!” Vũ Huyền Anh nói:

“Thiếu niên, nhìn khí khái của ngươi vừa mạnh mẽ, pháp lực tới không dễ, tổn thất như vậy đáng tiếc...”

Mạc Nhược gia nhập Côn Luân tiên tông ta, tu tập chính pháp lấy thành chính quả, như thế nào?” Rất có ý yêu tài, phong cách lấy võ thần đấu pháp tất thắng, khiêm tốn như vậy, thật sự là một lần phá Thiên Hoang đầu.

Hai hộ pháp tán thưởng: “Thần ân vạn năm khó gặp, còn không mau mau quỳ tạ!”

Đào Yêu Yêu đỏ mắt như máu, hét lớn: “Quý cái ngươi, cảm ơn!” Cao Cử vũ trụ phong đón đầu phách kích, Võ Huyền Anh trường kích điểm nhanh, mũi kích chính là đối với huyết Thiên Trung của Đào Yêu, Định Dương Châm lập sinh hiệu ứng, lại định trụ khớp nối quanh thân, cứng ngắc gỗ mỗ như sắt đúc.

Đào Yêu Yêu phản chấn giãy dụa, sau gáy mọc ra hai cái đầu, dưới xương sườn vươn ra bốn cánh tay, đây là yêu thú Cùng Kỳ “Hợp Trần Hóa Thể Thuật”, có thể tụ tập bụi trần hóa thành ba đầu sáu tay.

Khác với phân thân pháp, cánh tay này đều là vật thật, cùng chủ thể không thông khí huyết, bởi vậy không bị Định Dương Châm chế ước.

Đào Yêu Yêu tranh đoạt ở định thân tiến về phía Tất Yêu Pháp, hai đầu rời khỏi, bốn tay rời khỏi thân thể, cầm vũ trụ phong tiếp tục tấn công địch.

Vũ Huyền Anh lật cổ tay một cái, Tử Thần kích lóe sáng, các nơi gần đó cũng đều sáng lên chùm sáng.

Một màn trước đó lại xuất hiện lần nữa: Mỗi chùm sáng đều có hình ảnh đào thoát chết non, đồng dạng sử xuất ra ” Hợp Trần Thoát Thể thuật”, cánh tay bị tuột ra hợp lại vây công.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Nàng quả nhiên có thể điều động pháp thuật của ta.” Phân thân giữa, vũ trụ ngừng xoay quanh, chém nát cánh tay quái dị đang tấn công tới, chùm sáng biến mất, khói bụi bay khắp nơi.

Ngọc Tiêu Tử cười nói: “Tiểu tử ngu dốt, Võ Thần “Vạn Tượng phản chiếu”, trong lòng ngươi thả yêu thuật sẽ chỉ đánh tới mình.” Trong lòng lại cảm thấy phản chấn, phát hiện những hình ảnh kia tuy thi thuật giống mình, lại không phóng ra kiếm

quang, âm thầm kêu “Nàng có thể điều động yêu thuật, không điều động được vũ trụ phong! Vừa rồi chiếu tới, nàng nhất định phải chết!” Tim được cơ hội, đang muốn khu kiếm tái công, gai nhọn lạnh lẽo đánh tới, cắn răng nói: “Đừng Mị!”

Sí lệ mị phía sau lặng yên tiến tới gần, cảm giác đau đớn như giòi vào xương.

Đào Yêu Yêu nhớ lại tình hình đau đớn lần trước, vận lực đẩy Thần Mộc Giáp ra, phù văn màu vàng bay ra ngoài thân.

Sí Lệ Lệ Mị thấy may vá, lấy từ trong túi quần áo hắt ra Thần Tru, ngược cổ tay vung lên, lưỡi đao lướt qua đầu, chặt đứt một sợi tóc đào chết non.

Một sợi tóc đứt đoạn, kinh khủng có thể so với đầu ưng.

Thần mộc giáp hộ thể vạn hại bất xâm, nếu có tổn hại một sợi tóc, lực phòng ngự đồng dạng mất đi hoàn toàn.

Nhưng phòng thân thánh khí nếu có thể từ bên ngoài bị xuyên thủng, pháp lực mãnh liệt của Lệ Mị liền mạnh không có đạo lý.

Đào Yêu Yêu vừa nghĩ sáng tỏ, vội vàng nắm chặt Thần Mộc Giáp, phù văn màu vàng dán sát vào da thịt.

Kích thứ hai của Sí Lệ Mị, đòn thứ ba... Thần Tru Xuyên Không như điện, lần lượt đâm vào huyết Thái Dương, âm thanh sắc nhọn chỉ đâm vào, mảnh vụn trên da đầu cũng không mất đi nửa tinh, Thần Mộc Giáp Quả lại có hiệu lực.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Thần Mộc Giáp không bị công phá, là tự ta buông phòng tuyến, hấn mới có thể lợi dụng.” Nhưng Thần Mộc Giáp vừa mới kề sát người, đau đớn lập tức biến đổi kịch liệt.

Giống như mặc vào một kiện nội y khảm đầy cương châm, thu lại càng nhanh càng đau, gân cốt mạch máu đều như bị xé rách, thân thể trở nên cong cong thành hình cung, giọt mồ hôi to bằng hạt đậu từ trên trán chảy xuống.

Sí Lệ Mị nằm sấp bên cạnh, chờ đợi hấn nhin không được, lần nữa buông lỏng phòng hộ Thần Mộc Giáp lần nữa.

Vũ Huyền Anh thở dài: “Bồng Lai phái là “Đoán Hồn” cực kỳ khốc liệt, thực không phải sinh linh có thể chịu được.” Vận

Pháp trùng trúc Lưu Dương Luyện Thần Lô, cao giọng nói: “Tạm để Côn Luân chính pháp luyện hóa hần!” Kim chuyên bay thành vòng tròn, cũng vây quanh Sí Lệ Mị ở bên trong.

Tiêu Ngạc Châu nói: “Này, Sí Lệ Mị, ngươi muốn chôn cùng hần sao?” Mũi kiếm phóng ra Thanh Khí, Hàng Ma Xử của Ngọc Tiêu Tử phun lên khói trắng, hơi khói hỗn hợp với gió nóng giao kích, văn võ hỏa trùng trùng, quay chung quanh lò cháy rực hùng hực.

Lệ Lệ Mị rút lui khỏi vòng tròn, lạnh lùng nói: “Người này nhất định phải chết trong tay của ta.” Ngọc Tiêu Tử nói: “Vậy phải xem bản lĩnh của mỗi người.”

Đào Yêu Yêu cắn răng “rắc” một tiếng, hừ nói: “Uổng cho tiên gia chính đạo các ngươi, sáng suốt không, không được, liền phóng ám tiễn., Lấy nhiều đầu ít... Thật không biết xấu hổ!” Ngọc Tiêu Tử nói: “Cái gì lấy nhiều đầu quả, nói hươu nói vượn!” Kỳ châu nói: “Ngươi là bại dưới tay Võ Thần Côn Luân, trước khi chết phải nhớ cho kỹ.” Đào Yêu nghiêng rằng: “Vây... Sùng Lệ Mị... hùng hực đây... “Các ngươi liên thủ với nhau... “Liên thủ gì? Hần giết người của ta, ta đấu pháp của ta, không liên quan với nhau.” Đào Yêu khàn giọng cười to, phảng phất như bị dây thừng đâm vào giận dữ.

Ngọc Tiêu Tử nói: “Chết đến nơi còn cười, đơn giản là ngoan thạch...” Lời nói còn chưa dứt, lệ lệ lệ một tiếng rít, giống như lá thua bay vào mây mù.

Lưu Dương Côn vắng tung tóe, sóng khí cuồng bạo gào thét xông về bốn phía.

Mắt Đào Yêu Yêu như muốn nứt ra, điên cuồng gào lên: “Vũ Trụ Phong!” Kiếm quang vàng óng bay lên trời cuốn tới.

Vũ Huyền Anh vội vàng kêu: “Mau lui lại!” Đã muộn, vũ trụ phong cắt ngang Tử Thần kích, dư thế vượt qua ngàn dặm, bỏ Ngọc Tiêu Tử thành hai nửa, một viên nội đan vỡ thành tinh phần.

Thượng Ngạc châu kinh hô: “Ngọc Tiêu Tử!” Kiếm quang quét tới, tử hà quần quanh bên hông, kéo nàng rút khỏi nơi nguy hiểm, lại là Vũ Huyền Anh nghĩ cách cứu giúp.

Đào Yêu Yêu nói: “Chạy đi đâu!” Hai tay không đánh, tư thế như Ngọc Tiêu Tử vung Hàng Ma xử, trong tay mặc dù không có cách nào khí, vẫn có khói trắng phun ra - Ma kiếm giết chết Ngọc Tiêu Tử, Đào Yêu đã đoạt được đạo pháp của hắn.

Bạch Yên tên gọi “Phản Tâm Chân Muội”, cùng Huyền Vũ thiêu đốt Huyền Lục hình cung hợp thành văn võ hỏa có thể thiêu đốt các linh hồn Thần Ma Yêu Tiên.

Lúc này có thể đạt tới đỉnh cấp, sử dụng một mình cũng bốc lên bạch điểm, chỉ nhìn một con đất khô cằn kéo dài, hướng về phía hai vị tiên của Côn Luân vươn thẳng tới.

Vũ Huyền Anh cất cánh tay, tay dâng lên tử điện quán quanh, Tử Thần kích lại ngưng tụ từ lòng bàn tay, quát lên: “Tật!” Trường kích xoay chuyển ra khỏi quang bình, đem bạch điểm đẩy ngược về phía sau, cuốn đá bọc cát lao thẳng tới Đào Yêu.

Thượng Ngạc châu vận dụng “Phản hình Huyền Miếu”, văn võ hỏa điên cuồng cháy như trước, trong Diễm Vân một điểm sáng chớp nhoáng, Tử Thần kích chiếu vào trái tim.

Đào Yêu Yêu cảm giác Định Dương Châm theo mũi kích hoạt động, lập tức kêu gọi: “Vũ Trụ Phong!” Kim Mang phá không bay về, Tử Thần Kích khó có thể ngăn cản lợi hại, Võ Huyền Anh thu binh khí Phi Thăng Vân, dẫn đầu tám bộ Thần Vương che lại.

Chỉ nghe Phong hào Lôi Thần rung lên như điều gặp gió, Sa Tiêu thạch đi như rung chuyển địa trục, Minh giới vạn dặm đồng loạt phun ra Diệt Thần Chi Nộ.

Hồi thứ mười chín, Chiến Thần Anh của Đột Minh phủ Triều Minh Anh đứng thứ tư.

Đột nhiên, Đào Yêu Yêu run lên bần bật, cơn đau đón kia lại lần nữa kịch liệt, một cổ ám kinh xông vào, thần tru mãnh liệt đâm thẳng vào sườn sườn.

Đào Yêu Yêu đã sớm có chuẩn bị, cố gắng mở rộng Thần Mộc Giáp, để lưỡi dao sắc bén đâm vào thân thể của mình.

Sí Lệ Mị tuyệt đối không ngờ một kích có thể trúng, mũi dao cũng không đâm vào yếu huyệt trí mạng, đang kinh ngạc với đối phương sao không bố trí phòng bị?

Đào Yêu Yêu hít sâu một hơi, khiến Thiên Vương Thuần lập tức hóa giải thương thế, nhắc tay phải vỗ mạnh xuống dưới, một cái tát đập nát ót Lệ Mị, mặt nạ vỡ tan rải ra, lộ ra vết sẹo đầy mặt, chong chóng như bờ ruộng dọc ngang.

Đầu lâu hùng hực lệ ác liệt mặc dù bị phá, nội đan còn tốt, lăn một vòng ngòi xỏ xuống vận công, Thiên Linh cái mở ra, hạt châu đỏ dâng lên, bấp thịch quanh thân “Khanh khách” dời vị trí, máu thịt trên móng dời đến khoang cổ, từng bước trọng tổ ra hình dạng đầu lâu.

Đào Yêu Yêu đang muốn đánh nát viên nội đan kia, Tử Thần Kích bay tới gần lóe sáng, bốn phía chòm sáng vụn tằm, chiếu ra bóng người như con mẹ nó, lần trước tương tự, bóng người đồng loạt phát công huy chưởng, vừa đánh lui chưởng lực mạnh mẽ mãnh liệt của Sí Lệ Mị, chợt hướng bản thân Đào Yêu Yêu điên cuồng đánh tới.

Vết thương trước khi chết đào vừa khỏi, lại bị trọng kích, vì dự phòng Sí Lệ Mị đau nhói, vốn đã chống đỡ Thần Mộc Giáp đến cực hạn, lần này mấy lần đều là vứt bỏ bức tường này, bị chưởng phong chấn cho tới tận trời đất.

Trong cổ họng ngọt ngào muốn nôn máu, cấp tốc vận Thiên Vương thuần hóa giải nội thương, hai chân lại không nhắc lên nổi nữa.

Tử Thần kích đâm vào giữa ngực, Định Dương Châm thuận thế ứng phó, Đào Yêu Yêu phần nộ, lè lưỡi cao giọng: “Vũ Trụ Phong!” Kiếm quang xuyên qua không trung mà đến, từ trong đó chém Tử Thần Kích thành mấy đoạn.

Trước kia mỗi lần phóng kiếm, đào chết non đều phải tụ thần vận khí, tuy là xúc động trước, vẫn bày ra các loại chiêu thức, giống như tiên môn sử dụng kiếm khí sử dụng kiếm khí sử dụng phong vũ trụ như vậy.

Trận chiến này vận chân khí đã bị hạn chế ước định, thần thông của địch quân vô cùng cao, phạm là yêu lực, kiếm thuật, đạo pháp, đều khó cùng vật lộn.

Định Dương châm phản kích, thân hãm Lô Dương, mấy lần gần như tuyệt cảnh, cuối cùng đều là triệu hoán vũ trụ phong giải nguy.

Thế là một ý nghĩ kỳ lạ xuất hiện, toàn bộ đều dựa vào một giọng sát ý muốn sử dụng Vũ Trụ Phong.

Trong chốc lát sắc bén càn quét càn khôn, người ngăn cản tung hoành không gì cản nổi.

Thượng Ngạc Châu đang chỉ dẫn Già Lâu La trùng sinh, ma kiếm lay động lông chim bay, lại cho chém giết thất linh bát toái.

Thượng Ngạc châu nói: “Người này muốn giết chết, đã có dấu hiệu nhập ma!” Vũ Huyền Anh trầm ngâm: “Sát khí của hắn ngưng kết ngực trái, không biết là nguyên nhân gì.” Hai hàng lông mày bỗng dựng hơi nhú lại, kiên quyết nói: “Sát khí dẫn sinh ma khí, lần này chúng ta nhất định thắng.

Tu La là tử địch của Thiên Ma, tạm để bọn họ đi trước.” Thần kích trong lòng bàn tay tái hiện, vung lên trời, ra lệnh cho A Tu La Thần Vương tiến công.

Vân ảnh triển khai hàng hỏa vũ trước, bát hoang hợp khói lửa bùng bùng.

A Tu La Vương dẫn binh sĩ tộc nhanh chóng hạ xuống, đao kiếm rải lưới lửa, che kín mặt nạ trên mặt đất.

Đào Yêu Yêu đột ngột từ mặt đất mọc lên, cầm vũ trụ múa lượn điên cuồng, mưa lửa lưới lửa nhất thời phản kích.

Ngay lập tức lẳng không phi bộ, một hạc ngút trời, nhìn phù văn màu vàng của hắc phiêu thân như bay, khuôn mặt che kín sát khí thô bạo, lúc đuổi giết người lông lá khoái cảm lại tràn đầy phán đoán ngược.

Lúc này Thần Mộc Giáp đã rời khỏi da thịt, chân khí ẩn sâu trong đan điền, pháp bảo đạo thuật cũng không cần, chỉ còn mỗi Ma Kiếm trong lòng bàn tay tả hữu quét ngang một cái.

Làm cho người ta không phân biệt được là người sử dụng kiếm, không biết là người nào, hay là Phong Thủy vũ trụ mang theo đại hành chém giết điên cuồng.

A Tu La vốn là Cổ tộc phương Tây, vì nhân đạo cường thịnh, Cổ Thần suy sụp, theo địa khí trốn vào hư không đáy biển, cuối cùng cũng thu làm thuộc hạ của Côn Luân Tiên Tông.

Qua ngàn vạn năm nghỉ ngơi dưỡng sức, chiến lực còn hơn cả ngày trước.

Năm xưa Thiên Trúc Thần Ma đại chiến, có Thiên Ma cầm vũ trụ xông trận, chém giết tám vạn bốn ngàn a tu la.

Giờ phút này nhìn lại sát khí, thù cũ lại cháy, A Tu La các loại lôi điện thần nhận, người trước ngã xuống người sau liên tục xung phong về phía kiếm quang.

Đào Yêu Yêu bốn phía bốn phía bốn phía bốn phía bốn phía, huyết quang xông thẳng lên đầu mây, Phệ Hồn Đại Dương phía trên cũng sôi trào, chợt chém rụng thủ cấp Tu La Vương, ngửa mặt lên trời cười ha ha ba tiếng to, trong tiếng cười tràn ngập ý tứ hung hãn tà ác.

Thượng Ngạc châu thấy thế hoảng sợ nói: “Tu La sợ không phải địch thủ!” Vũ Huyền Anh nói: “Công lại!” Dương kích điều khiển chúng thần.

Đào Yêu Yêu sao có thể để cho nàng bình an bên ngoài cục diện, một đoàn kiếm quang lướt qua, khôi giáp Vũ Huyền Anh vỡ vụn, mảnh vỡ giống như những bông tuyết không ngừng rơi xuống.

Kiện cương giáp kia là chí bảo Côn Luân, lại gánh vác một kích lôi đình của vũ trụ, giáp thể mặc dù bị phá hủy, vẫn có thể bảo vệ bản chủ không bị thương.

Võ Huyền Anh dáng người cao ngạo hiển lộ ra, chỉ thấy giáp mềm áp sát thân thể mềm mại, kiều dáng lung linh mỹ quan, cổ, bả vai, eo, gót chân, khắp nơi treo đầy chủy thủ, đoản câu, phi tiêu, bộ tác dụng các loại binh khí tinh xảo, toàn bộ thân thể điêu khắc tinh tế kho vũ khí, giờ tay nhắc chân là có thể dùng tác chiến đấu.

Gặp phải ma kiếm lao đến, Vũ Huyền Anh nhắc chân lên, tiên tác bên cạnh đầu gối bay lên một vòng kéo, lại đem vũ trụ kéo lệch đi một chút.

Đồng thời xoay người một vòng, phát ra Bắc Đẩu Thần Châm sau lưng, ức điểm hàn quang cùng bắn, giống như ngân hà tuôn trào, mỗi cây thần châm đều mang pháp lực linh tồn thần linh.

Đào Yêu Yêu rung kiếm cắt đứt Tiên Tác, mở rộng cánh cửa, mặc cho thần châm đâm trúng chính diện, lập tức rút Thần Mộc Giáp về phòng ngự, thuận Thiên Vương hóa hại để dùng, thần châm thì thu về, đang muốn cùng với Cửu Âm địa tuyến phản xạ đối thủ.

Đột nhiên đau buốt thấu tâm can, lại là lệ lệ mị chữa thương dừng lại, từ phía sau tấn công tới.

Thần Mộc Giáp bó sát người, thứ đau đớn kia càng thêm kinh hồn động phách, đào điên cuồng gào thét xoay người, mang theo vũ trụ phóng tới Lệ Lệ Mị.

Giờ phút này tâm cảnh của hắn đều bị nộ ý chiếm cứ, chỉ biết một khi dùng đạo pháp sẽ rơi xuống hạ phong, chỉ có thể dựa vào vũ trụ để chém giết địch, lập tức từ bỏ chiến thuật khác, chỉ chú ý ý kiếm quét ngang sát đất,

Lệ Lệ Mị bị trọng thương mới khỏi, không dám thoáng lướt qua, nhoáng người một cái độn về phía xa.

Thuật Độn Hình này của hắn có một bộ thần dị khác, không thua gì pháp thuật Độn Giáp môn của Ngao Công, sử dụng Hồng Phi Minh Minh, Thần Long thấy đầu không thấy đuôi,

Đào Yêu Yêu cũng không đuổi theo, vung tay lên thấy vật liền hủy, gặp thần tức giết, vọt nhanh qua lại tựa như sóng dữ cuộn cuộn.

Giết thẳng đến A Tu La tộc binh thất linh bát lạc, binh sĩ La Già tộc tiếp ứng tiêu tán loạn.

Trong tiếng kêu sợ hãi của Ngạc Châu, Vũ Huyền Anh quát ra lệnh: “Dẫn hần đến Phong Ma điện! Kiền Bà, sắc bà, khăn trương kia, xuất trận dụ địch!” Cử trường kích vung lên, lập tức độn thân bay về phía Vũ Vận đường.

Bầu trời u ám chợt truyền tiên nhạc, kỳ hương, giao thoa triển miên khiến người ta say lòng, Càn Huyền Bà trong bát bộ Thần Vương, ép sát La từ bên cạnh che lại gần.

Hai tộc này hình dạng cùng khối nhẹ, dung mạo đáng người nổi bật mê người, Nhạc Âm Hương Khí kia càng có hiệu quả mê hoặc tâm thần, Thường Sứ thấy người nghe thần hồn điên đảo.

Đào Yêu Yêu có thần mộc giáp che thân, mị hoặc dẫn dụ hoàn toàn không có cảm ứng, thôi động ma kiếm trái phải xung phong liều chết, hai tộc lại bị đuổi giết tán loạn.

Hình thể dạng sương mù di động cực nhanh, phút chốc tiến vào trong Võ Vận đường, Đào Yêu Yêu cầm kiếm đuổi sát, trong lúc vô tình tụ tập thành cục diện Võ Huyền Anh dự mưu.

Vừa bước vào nội bộ Võ Vận Đường, Dạ Xoa Thần Vương đón đầu tấn công tới.

Thượng cổ Dạ Xoa tộc từng bị La Sát tộc xâm hại, chỉ còn Bát đại chủ Thần Tích Thế, một là bảo hiền, Nhị Tiêm Già, Tam Tán Chi, tứ đại sa đà, ngũ ba ma, lục tiếp đón Già.

Thất A Kiệt, tám tên Già La, hợp xưng “Bát đại tướng dạ xoa”

Lúc đó ai cũng giơ pháp khí lên, Tề hô Thần chú, sóng lửa lôi ba đồ ập xuống đầu.

Đào Yêu Yêu không quan tâm đối thủ là ai, kiếm quang chớp chòn chỉ lo giết, trước chém cát nhiều, Ba Ma Nhị Thần, cầm kiếm đâm thủng thần thể Già La.

Dưới da thịt che chở ngàn vạn đóa bé, sau khi trúng kiếm, thần thể tan vỡ, đóa bé kêu khóc thảm thiết, âm thanh “Oa oa” truyền vào trong tai, đào điên đột nhiên rung mình một cái.

Nguyên lai Dạ Xoa tộc tính ưa thích hộ sinh, Thiên Trúc cổ nhân gọi hần là “Thiện hộ thành sĩ”

Đặc biệt là tiểu quỷ che La thu lưu sớm mất non, giấu vào trong cơ thể cung cấp huyết thực cho nó, mỹ danh Thiện Hành lưu truyền lâu dài, nay bị tru sát là oan uổng.

Hai thần linh bị diệt vong khác cũng chưa từng làm ác, thần thể phân giải bay lên tường vân, đủ thấy tính cách làm việc trắng xanh.

Đào Yêu Yêu tâm cảm thấy mơ hồ “Ta sát khí lớn như vậy, khác biệt nhiều với Sát Ma Vũ Tàng Hoàn?” Dạ Xoa còn lại đem đồng bạn thương tiếc thăm vong, lời hỏa phóng ra càng thêm mãnh liệt.

Đào Yêu Yêu xuất thần, vẫn để cho kẻ địch tấn công, có Thần Mộc Giáp phòng hộ, nửa sợi lông tơ cũng không đốt cháy.

Ở chỗ sâu trong điện đường chợt truyền đến tiếng đối thoại, còn ngạc nhiên nói: “Bát tướng Dạ Xoa không làm hấn bị thương được, Thần Mộc Giáp thật kiên cố.” Vũ Huyền Anh nói: “Nếu có thể phế bỏ hiệu quả của giáp này, Côn Luân sẽ hơn Thiên Sơn.” Thượng Lăng Châu nói: “Người này sát dục như sôi, lại nhập ma không sâu, chắc chắn là tác dụng của Thần Mộc Giáp.”

Thần Mộc cung chủ thân truyền chi bảo, muốn phế bỏ sợ là không dễ.” Vũ Huyền Anh nói: “Vậy để hấn nhập ma sâu hơn một chút!” Tử Thần kích duỗi dài, trong lưỡi kích long ngâm trong treo, hai cái Long hồn bay nhào tới trước.

Đào Yêu hỏa khí đột ngột rừng rực, các người là muốn dẫn ta nhập ma! Cửu Vĩ Quy Dẫn xúi giục ta biến thành sát ma, nàng là yêu quái không nói, Côn Luân tiên tông cũng dùng cái hại chiêu này, tính là chính phái cái gì!” Thuận Dương chân khí quán chú hai tay, cầm kiếm vẽ ra một vòng cung, ý đồ ngăn cản thể đánh địch.

Hấn ngộ ra chỉ bằng vào dục vọng sử kiếm tồn tại họa lớn, bởi vậy vẫn giống như trước kia vận chân khí trước kia.

Sao đoán được, pháp lực của Vũ Huyền Anh cực mạnh, Long Hồn Tử Thần Kích tên là Vô Hư.

Kiểm hồ chỉ ngăn cản chư tướng dạ xoa, long hồn xuyên qua hồ tâm, huy thảo tấn công, chỉ kích khí huyết quay cuồng

muốn ói, uy lực không thua gì lôi viêm lưu của Đường Liên Bích.

Đào Yêu Yêu kinh hãi rút kiếm lên, vũ trụ thẳng tắp chém đầu rồng, hai đạo hồn khí thối lui, tiếng kêu thê lương dần thấp xuống, nghiễm nhiên là người vô tội sắp chết gào thét.

Trường kích Vũ Huyền Anh vỡ vụn từng khúc, theo Long hồn của hắn ta phiêu tán hết.

Trong kích ẩn giấu long hồn tính bản lương thiện, sinh thời tích lũy nhiều công đức, sau khi chết trải qua tiên pháp Côn Luân tinh luyện, đã gần như không minh khiết, vừa rồi bỏ nhào về phía ma khí phát ra, không phải là muốn giết người.

Dưới thanh Đào Yêu kiếm liên tục giết thiện chủng, có khác với Thiên Vương Sơn tiêu diệt tà ma, sát hành như thể tự ô nhiễm tâm tính, kiếm khí bắt đầu biến thành đục ngầu, mũi kiếm vàng óng dập dờn ra từng tia lo lắng, giống như lúc trước khí sắc của Võ Tàng Hoàn.

Thượng Ngạc châu nói: “Ma khí càng thêm sâu, đáng tiếc Long Hồn bị hủy, thần kích khó sửa chữa hơn nữa.” Vũ Huyền Anh nói: “Nếu có thể đắc thắng, tại không tiếc.” Thần kích kia theo long hồn luyện thành, hồn phá tắc kích hủy, không cách nào đi lại phục hồi như cũ.

Vũ Huyền Anh rút đoản đao bên hông ra, lướt qua khí lạnh, nói: “Ma khí chuyên nồng đậm, cho thấy thể của Thần Mộc Giáp yếu ớt.

Thiên Sơn Bồng Lai hợp luyện Cẩm Ma Pháp Bảo, rất khó tìm ra ý người.”

Mũi đao vừa chuyển, thủy quang lộ ra lãnh thế, Vũ Huyền Anh quát: “Tiêu diệt ma túy, còn phải nhìn Côn Luân ta!” Đao thể như cầu vòng, đâm vào mi tâm đào điên đảo.

Đào Yêu Yêu phỏng chừng nếu dùng kiếm đón đỡ, không biết sẽ chém giết hiền thần gì, nhưng trong lòng không nhin được phần nộ, chợt ý thức được “Chỉ cần xử lý Vũ Huyền Anh, khôn cục giải quyết dễ dàng!” Dứt khoát không để ý tới ánh đao, giờ Ma Kiếm lên bổ về phía Vũ Huyền Anh.

Côn Luân Lương Tiên Đằng thân tránh né, giống như hư yên nhẹ nhàng tiến vào thiên điện bên phải.

Nhưng mà dị linh của Ma kiếm thực sự là không thể tưởng tượng nổi, như bóng với hình đuổi tới.

Vũ Huyền Anh ẩn vào trong điện một thạch bình hoành phóng, vũ trụ phong thuận thế phách đá thành phần.

Vũ Huyền Anh hiện ra nguyên thân, lão đảo lui về phía sau, nghiêng đầu “Oa” phun ra máu tươi.

Thượng Ngạc châu kêu lên sợ hãi: “Võ Thần!” Vũ Huyền Anh nói: “Không có gì đáng ngại, thông đạo U Minh đã bị tách ra, tạm nhìn xem Ma Đầu bị trục xuất như thế nào!”

Đào Yêu Yêu âm thầm nghi ngờ “Nàng cố ý dẫn ta bỏ phíén đá kia!” Chợt cảm thân pháp ngưng trệ, xiêu xiêu vẹo đi vào trong điện, hai cái chân không nghe theo sai sử.

Hồi thứ mười chín, Chiến Thần Anh của Đột Minh phủ Triều Minh Anh năm...

Thượng Ngạc châu nâng Võ Huyền Anh, oán hận nói: “Thông đạo U Minh của Trục Ma điện nhiều năm chưa luyện thành, hôm nay lại vì ma đầu mở ra, thật sự là tự gây nghiệt không thể sống.” Phía dưới thạch bình bị nghiền nát sóng ánh sáng lay động, tiếng sóng dữ dội “Hách hách” khuấy động, hiện lộ nước sông từ lòng đất chảy xiết xuống.

Mặt nước tản ra sương mù xanh âm u, chạm đến Đào Yêu Yêu liền cuốn lên, kéo nó đi về phía kia, phảng phất từ thiết từ mạnh mẽ hấp thu Thiết Sa bên người.

Đào Yêu Yêu vặn người đạp chân, vung kiếm phiến chưởng, giải quyết mọi cách, vậy mà không chống nổi loại lực hút kia, nội tâm lo sợ như lửa đốt, bỗng nhiên giật mình, “Đó là U Minh Giang”! Một kiếm của ta bổ vỡ thạch bình, vậy mà bổ ra U Minh Giang!”

Vũ Huyền Anh nói: “Tổ sư Ngao Ngoan vì hàng phục yêu ma, từng mở ra một thông đạo U Minh.

Pháp lực của họ Đào này không thua gì tổ tiên của hắn, đã tích thành U Minh đạo, đương nhiên phải do hắn hoàn thành.”

Thượng Ngạc châu khen: “Vừa chiến thắng cường địch, lại có thể tích thành cơ quan trục ma, vài công lớn một lần là đoạt được, chiến lược của Võ Thần rất chu đáo.” Vũ Huyền Anh nói: “Lâm chiến vạn biến, đây là công lao mà Thiên Võ Túc ắt phải tu.”

Đào Yêu Yêu mới biết đại nạn lâm đầu, vũ trụ uy chấn bát phương, lực lượng sát hại không thể địch nổi, nhiễm phải tà ma khí nhưng không chống nổi sự hấp dẫn của U Minh Giang.

Vũ Tàng hoàn năm đó cầm kiếm hoành hành không trở ngại, rơi vào trong sông cũng không cách nào tự kèm chế được, hiện nay chuyện cũ tái diễn, đào yêu chỉ kinh động tim tim như điên, tình thế cấp bách nảy sinh trí dũng, cố ổn định tâm thần mặc niệm Thanh Phong kiếm quyết, thần mộc giáp phù văn

lưu chuyển tâm điện, dần dần sát cơ tiêu tán, hoảng hốt quy Ninh, vịn hai đầu gối ngồi xuống vận công ngồi xuống.

Huyền môn lúc đầu đả tọa luyện khí pháp đã có hiệu quả, trong khoảnh khắc mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, hồn nhiên quên mất biến cố ngoài thân.

Vũ Huyền Anh gật đầu nói: “Thiếu niên này quả thật bất phàm.” Thượng ngạc châu nói: “Dùng biện pháp này đã nghĩ ra cách thoát khỏi đại kiếp nạn, không khỏi quá ngây thơ.” Sặc tay giương cánh tay, “Ào ào” xiềng xích vang lên, hỏi: “Chúng ta lấy ma chế ma?” Nhìn Vũ Huyền Anh gật đầu, yết châu tụng niệm pháp chú, nhắc cánh tay phải lên, hai sợi dây bạc dài nhỏ thu vào ống tay áo.

La Sát trong Bát Bộ Thần Vương, Ma La Ca bay vào điện.

Hai tộc này đều là ác ma viễn cổ, vì truy kích A Tu La mà chui vào Địa Phủ, bị tiên nhân Côn Luân “Ngự Ma Tiên Liên” ước thúc, muốn đi về hướng đông, muốn đi hướng tây thì đi hướng tây.

Giờ phút này tiên liên nói lỏng, hai Ma tộc đột nhiên được tự do, tà ma khí khuếch tán ra, lại bị U Minh Giang hút lại, ma thể lật đổ, như thổi cát lăn về phía kia.

Trong một sát na ma ảnh giãy dụa, tiếng rú thét chói tai, Ma La Già tộc là thân thể nửa người nửa rắn, ngàn vạn vạn lần quần quanh La Sát, đồng loạt lăn vào U Minh Giang, ai cũng dừng hòng dừng lại thể đi của mình.

Quần ma kinh hãi vạn trạng, trường thảo cuồng thảo, chỉ mong cầm lấy một cây cỏ cứu mạng.

Dọc đường đi qua bên người đào chết yếu kéo hẳn lại, chống chết không chịu buông thả.

Đào Yêu Yêu bất ngờ không kịp tránh, Ngưng Khí dừng chân lại, lại giống như một dòng nước xiết lời lên trong đá ngầm, phản chiêu càng lúc càng nhiều leo đỡ.

Vô số Ma tộc trước kéo sau chen, đào yêu yêu sắp không chịu nổi, vừa sử Định Dương Châm đâm cộc, tiếc rằng pháp thuật này bị khống chế bởi Côn Luân tiên tông.

Vũ Huyền Anh một đao chém hư, Định Dương chậm dịch đi, Đào Yêu Yêu hét lớn một tiếng, lão đảo tiến vào đàn ma.

Sương mù U Minh Giang bốc hơi, chiều dài từ ba năm thước biến thành ba năm trượng, từ từ phát triển quy mô “Vô Nguyên Vô Kiệt”

Đào Yêu Yêu biết lần này không thể so với lần trước, lần trước trên người mang tà đàn rơi xuống sông, gặp phải mũi nhọn vũ trụ còn có thể ra nước.

Lúc này bản thể phi phong mang theo ma khí, người cầm kiếm rơi vào sông hình thần vĩnh ly, tuyệt đối không có cơ hội đi ra.

Một thước tiếp cận bờ nước, Ma tộc kêu thảm dần dần thừa thốt, hấp lực kia lại càng lúc càng lớn.

Đào Yêu Yêu bất đắc dĩ, chọn dùng uống rượu, ngừng khát, rút vũ trụ cắm xuống đất, liên tục cắm đến tâm địa.

Chỉ dừng lại một chút, kiếm khí cường bá sẽ bị nước sông hút vào, xu thế di chuyển tăng nhanh.

Hắn cảm thấy sâu thẳm, nhìn không trung âm thầm xin lỗi “Linh Nhi, thật xin lỗi, cuối cùng không thể cưới ngươi.”

Đang lúc đau đớn tuyệt đỉnh, trong sương mù có người tra hỏi: “Bức người rơi vào ma đạo, há lại do Côn Luân tiên tông gây nên?” Tiếng nói trầm thấp mà thanh trảng, giống như là nam tử trung niên phát ra.

Chân Đào Yêu Yêu đột nhiên trầm ổn, Định Dương Châm phát hiệu, xu thế nhập hà chậm lại, tốc độ trượt đi chậm đi mấy lần.

Cực Mục nhìn quanh, sương mù mờ lung, một bóng người từng ngang hạc đứng thẳng, sương mù dày đặc.

Vũ Huyền Anh nói: “Cách không kích thích Định Dương chậm, ngươi cũng luyện thành diệu pháp bức này.” Người nọ nói: “Dám mạo phạm Võ sư thúc, mong thứ tội.”

Đào Yêu Yêu trong lòng mát lạnh, thầm nghĩ “Người đến là văn bối của phái Côn Lôn.” Lại nghe ngạc nhiên nói: “Su diệt cản trở sư thúc, Côn Lôn phái không có quy củ này.” Người nọ nói: “Tiên khách nói chuyện, từ từ xen vào nói, Côn Luân tiên tông có quy củ này không?”

Vũ Huyền Anh nói: “Vân kíp, ngươi đến đây có lời gì để nói?”

Chợt nghe hai chữ “Vân kíp”, đào điên như người điếc mở đường, thầm kêu “Hắn là Vân kíp đạo trưởng!”

Chỉ nghe Vân kíp đạo trưởng nói: “Đừng không có hấn nói, chỉ mời sư thúc thả thiếu niên này.” Vũ Huyền Anh nói: “Không phải ta cố gắng giam cầm, hấn mang ma kiếm, hóa ma chịu cấm chế là tự tìm chết.” Vân kíp đạo trưởng nói: “Vũ trụ phong không chính không tà, vốn là trung tính, vốn là trung tâm.”

Ma quái sử dụng ma kiếm, tiên giả sử dụng là tiên kiếm, cưỡng ép mang kiếm giả nhập ma, thật sự làm trái với tôn chỉ phái Côn Luân ta.” Mắt thấy sông đào sắp trôi qua, hấn phân trần vội vàng, không lo được sư trưởng tôn thứ thứ.

Thượng Ngạc châu khí xông lên, cướp lời: “Các người thiên văn tức ban đầu tông chỉ khác biệt với thiên võ tức chúng ta...” Vũ Huyền Anh xua tay ngăn lại, tiếp tục nói: “Nếu ta không thả, ngươi định làm gì?” Vân kíp đạo trưởng nói: “Cứu hấn thoát nạn.” Vũ Huyền Anh lạnh lùng nói: “Chỉ sợ năng lực của ngươi không đủ.” Vân Bính đạo trưởng đáp: “Tri tính trung thông minh, khiến hấn tự giải thoát.” Vũ Huyền Anh nói: “Ồ, xem ngươi dẫn dắt hấn thế nào.”

Vân kíp đạo trưởng chuyển hướng vào trong điện, tay áo lớn quạt ra sương mù, cao giọng nói: “Thiếu niên kia, ngươi là đệ tử của Côn Luân phái, phải biết Côn Luân, Nga Tú pháp xuất đồng nguyên, mỗi chữ ta đọc phía dưới đều phải nghe thật sự, dụng tâm thể ngộ hội, có thể vận dụng hay không muốn xem vận dụng tạo hóa của ngươi.” Đào Yêu nói: “Đạo nhật, đa tạ đạo trưởng.”

Vân kíp đạo trưởng khép mắt khoanh chân, tay trái nâng lên trời, tay phải chỉ đất, trang dung nói: “Trước tiên bày chung tông quyết, đi theo con đường cơ bản!” Đào điên vừa thấy pháp tướng kỳ lạ, lập biết không phải tầm thường, lúc này làm ra thủ thế tương tự, hết sức chăm chú lắng nghe cẩn thận lắng nghe.

Vân kíp đạo trưởng điều tức đều đều đặn, mở môi tụng niệm: Thời địa quy về tổ khiêu An An.

Ngày sau, Đông Nguyệt Đông Quan Diệu
Bản nguyên nuôi dưỡng thành tựu tại Phương Thốn.
Tay chân liên hoàn hợp huyết đạo.
Dương cốc quá trắng treo ôn nhiệt.
Cái lưỡi cong lên cầu khách, ngọc bàn thông.
Cùng lắm là Thái Cực lưỡng nghi phân.
Viên Dung vi trần vạn vật tạo...
Ý thủ hồn thể thừa nhận Cam Lộ thân.
Tiên Tân nổi rằng thuyền pháp chu đến...

Câu đầu tiên “Thời địa quy an tổ khiếu”, đào điền lặng như thể hồ quán đỉnh, tiên pháp nghi hoặc bỗng nhiên sáng tỏ, đáy lòng kinh hô “Đây là Quy Tàng Dịch Luyện Khí ca quyết!” Trước đó nhìn thấy Quy Tàng Dịch chỉ có quẻ đồ, tuy biết là tiên gia tu luyện chính đạo, khổ không khẩu quyết dẫn đạo, làm cho không rõ cụ thể từ đâu ra.

Nay nghe vậy chỉ ra xác thực, lưỡi, đỉnh, tay chân, huyết đạo các phương tuyến rõ ràng, chân khí tu luyện có phương pháp có thể tìm ra.

Lại suy nghĩ thủ thế kế thiên chỉ địa, đại biểu tổng cương Quy Tàng Dịch “Chủ tu Khôn đạo”, lại muốn “Thời tiết quy”, chính hợp “Quẻ tượng thời tiết”, “Nhật Nguyệt đông” chỉ mặt trời hạ xuống đỉnh núi, vạn vật ỷ vào địa khí sinh sinh diễn biến thiên địa.

“An Tổ khiếu, tại Phương Thốn” trả lời chân khí ở nơi nào, “Đỉnh thiên cực, dung hợp tạo vật” chính ứng “Quy định, quy dục quẻ tượng, phía sau “ý thủ hồn thể, tân nhật pháp chu” nói rõ phương pháp quy sinh hồn, quy động thuyền.”

Trước sau phối hợp, nhất mạch tương thừa, tựa như nương thành dòng, lại như gặp giữa ngày, đào quỹ nhập môn từ khi gia nhập Huyền môn tới nay, đến lúc này ném thử sự ảo diệu của tu đạo ngộ chân, sao lại không thích nghiêng về một bên, tâm hoa nở phóng.

sương của hân vui mừng khuynh đảo, Vân Bính đạo trưởng bên này niệm quyết không ngừng.

Thượng ngục châu nổi giận mấy lần, mắng hấn tự tiện tiết lộ tiên quyết bản phái, đều bị Vũ Huyền Anh ngừng lại.

Trong chốc lát đọc ra bốn năm mươi câu, Vũ Huyền Anh khẽ gật đầu nói: “Muốn truyền cho hấn Côn Luân Cốc Thần Chính Khí Pháp, thu hóa chân khí dị chủng, mượn điều này để thoát khỏi ma chướng.” Thượng ngục châu cười lạnh nói: “Tạm thời ôm chân Phật, chân pháp bản phái vô cùng gian khổ, một lát sau hấn có học được không?” Lời vừa ra khỏi miệng, tròng mắt lên, lại nhìn Đào Yêu kéo tay áo lên, nhìn cô bé ngây ngất đứng lên nói: “Chân pháp của bản phái vô cùng thâm thúy sao?, cởi giày, hai tay đan chéo, chân trái phải lật lên, huyết Dương Cốc phân biệt dán lại huyết Thái Bạch, chấn rãng ngâm nước bọt, không khỏi vạn phần kinh ngạc nói: “Linh Nguyên Ngọc Đỉnh thức, Cốc Thần Chính Khí Pháp đệ nhị thức, hấn sao có thể bỏ qua?” Vũ Huyền Anh nói: “Sớm nói người này bất phàm.” Trong lúc đào điên cuồng học pháp., Thân thể còn từ từ dịch chuyển về phía mép nước, tương đi bảy thước, năm thước, ba thước... Bày thành “Linh Nguyên Ngọc Đỉnh thức”, một lát, chân khí từ đỉnh môn quán xuống, Định Dương Châm dần dần theo ý nguyện của mình, một thoáng ngưng định, thân hình liền bất động.

Kỳ thật đào yêu nguyên có đạo hạnh cực kỳ nông cạn, thần mộc giáp là do tiên nhân Tiên Tông luyện chế, yêu pháp, kiếm thuật là vũ trụ phong phụ thành, nội đan Âm Dương lấy từ yêu ma, Định Dương châm truyền tự loạn trần đại sư, ngay cả Thuần Dương chân khí cũng là tiểu tuyệt nhỏ phân cho hấn.

Một thân thần thông đều từ bên ngoài tới, lúc dùng mặc dù lòng thuận buồm xuôi gió, dù sao căn nguyên không thuộc về bản thân.

Vũ Huyền Anh chính là bắt lấy điểm này nhiều lần chiếm thượng phong, đào bò phóng yêu pháp, sử dụng thuật, tất cả đều không thể tuân theo ý nguyện của mình, chỉ có thể dựa vào vũ trụ phong ” Tùy dục mà động” phản kháng, mất khống chế nhập ma là không thể tránh khỏi rồi.

Hiện tại chính miệng tiên khách Côn Luân truyền đạo, theo chính pháp dẫn khí trở về khiếu, pháp lực chân chính của bản thân tăng mạnh tiến, vậy mà đứng dậy tránh ra vài bước, cách U Minh Giang càng xa, tiếp theo lại đã tọa hóa khí, Định

Dương châm chợt ngưng chợt lui, đã thu phóng tự nhiên tiến cảnh.

Vân kíp đạo dài truyền thụ pháp quyết tương trợ, vốn thứ mong muốn không nhiều, trông cậy vào pháp lý Côn Luân Nga Tự tương tự, pháp quyết thâm tư có thể khiến hấn quên mất sát ý, giảm bớt một chút ma khí.

Không hề nghĩ tới sẽ truyền pháp ngay tại hiện trường, tu luyện tại hiện trường, một thoáng đã thông hiểu đạo lý.

Vân kíp đạo trưởng vừa mừng vừa sợ, tiếng nói thoải mái như châu trầm rơi bàn:

Khí này chưa từng có định hình.

Bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi bởi tâm ý.

Khí tại thể cảm tức là mồ hôi.

Tức giận trong mắt tức là nước mắt.

Khí ở thận cảm tức là tinh.

Cảm giác tức giận lan tràn khắp mũi, nước mắt giàn giụa.

Tay vuốt vuốt thái dương trơn bóng một thân.

Khí cảm từ chân nhập đỉnh...

Đào Yêu Yêu giơ tay lên, chân giẫm lên, trong lòng cảm nhận, chân khí vờn quanh đỉnh đầu, ma khí âm u nhanh chóng phai nhạt đi.

Thượng ngạc châu chỉ nhìn thôi cũng khó nói, lắm bầm nói: “Người này là kỳ tài tu tiên!” Vũ Huyền Anh nói: “Chỉ vài câu ca quyết sao có thể tu thành tiên pháp Côn Luân, hấn lĩnh ngộ rất sâu đối với đại chỉ của bản phái, tất có cao thủ truyền thụ lý lẽ qua.

Hừ, nhưng chỉ có một chuyện này, còn chưa đủ quyết định thắng bại!” Sau thất lưng lấy ra một cái lệnh bài nhỏ, giơ lên gió thét gào: “Thiên thúc thần phạt!” Liệt hỏa hàn băng chợt chạy nhanh, xuyên qua đại sảnh xoắn quanh, ở giữa bay lên vô số thần ảnh, dày đặc như tổ ong xuất tổ.

Đương tiên Thần Vương khôi vĩ như núi, sáu cánh tay dài chia ra nắm pháp loa, pháp kỳ, pháp cầm, pháp cầm, pháp cầm,

pháp phủ, pháp phủ, khí phách hùng tráng, thần quang mờ mịt,
chính là Đế Thích Thiên xung hùng phương thần giới!

Hồi thứ mười chín, Chiến Thần Anh Lục của Đột Minh phủ thất bại.

Bát Bộ Thần Vương lấy Đế Thích Thiên vi tôn, thời cổ thống trị thiên nhân chư giới, sau đó bởi vì nhân đạo hưng khởi mà chuyển về trong lòng đất.

Tộc này luôn nhiếp thần thông của bảy tộc khác, nhiều năm giao chiến với yêu ma, có thể xưng là tử địch của ma đạo.

Ma khí điên đảo còn chưa tan hết, tự nhiên trở thành mục tiêu công kích.

Một thoáng, Đế Thích Thiên Vương thổi cờ càn rỡ, vung rìu, bốn loại thần thông cùng phát, mang theo chúng thần điên cuồng tấn công đến.

Đào Yêu Yêu đang lúc hành công khẩn yếu, gặp phải bên ngoài tập kích nhắm mắt bất động, băng hỏa sắc bén xông lên, công không phá được phòng ngự của thần mộc giáp.

Đế Thích Thiên Vương lệnh chúng thần tạm lui, ngược lại đốt lư hương, gảy vang tiếng đàn dựng thẳng, vận dụng Kiền Bà, thần kỹ của La kia, ẩn đi lực sát thương loạn hồn đoạt phách, tình cảm hiu quạnh, ung dung quanh quẩn, nương theo kỳ vận chui vào tai, hương thơm ngát xuyên qua mũi, tâm kiếm đào điên đảo, thở phào một hơi mở mắt ra.

Tu luyện Tiên đạo kiêng kỵ nhất quấy rầy, mặc dù lão pháp sư có định lực tuyệt cao, chỗ ngồi cũng phải bảo trì thanh tịnh.

Ma khí trên người Đào Yêu Quy cũng dần giảm đi, đạo khí mới sinh ra, định lực yếu ớt gần như không có, chợt cảm thấy mùi vị của cơ thể rất là tuyệt diệu, giống như bệnh tình vừa thưởng thức thuốc ngon vậy, sao có thể từ chối kẹo ngọt được? Lúc này hắn đang mỉm cười, dùng công pháp hít hà nghe khúc nhạc.

Kỹ nghệ của Thiên Thần thật sự huyền bí, âm nhạc thơm kia thiên biến vạn hóa, không phải nhân gian có khả năng lĩnh ngộ sơ lược.

Hai loại ảo cảm này đối với thân thể cũng không hại, thần mộc giáp không chống đỡ nổi, ma khí cũng không khôi phục, chỉ là bất tri bất giác thân hình trước sau lung lay.

Vân kíp đạo trưởng thấy tình thế nguy cấp, cất tiếng la lớn: “Ngồi vững nghe pháp quyết, thu lấy chân khí!” Đào Yêu Thiên cả kinh, mới biết dự trữ chân khí lại chạy, chảy vào trong kỳ kinh bát mạch, trong lúc bất ngờ như thế nào thu lại? Vũ Huyền Anh quát một tiếng, một đao bổ hư không, Định Dương Châm mất đi hiệu lực, Đào Giang điên cuồng trượt về phía U Minh Giang.

Đế Thích Thiên Vương lập tức xua quân tiến bức, Thần tộc hóa thành cuồng phong, muốn đem vật phía trước toàn bộ vào trong sông.

Đào Yêu Yêu muốn tỉnh tọa mà không thể, rút vũ trụ ra chém vào, Thần tộc dồn dập giải thể.

Nhưng lưỡi kiếm vừa mới bắt đầu giết địch, ma khí lại trở nên nồng đậm, hấp lực của U Minh Giang lại mạnh mẽ hơn một lần nữa.

Đào Yêu Yêu đoán lần này chắc chắn không có may mắn, ngửa đầu cười điên cuồng, hô to: “Vân kíp đạo trưởng, Vân kíp đạo trưởng, đại ân khó báo, sau này nếu gặp vợ ta là long bách linh, mời ngài đừng nói cái chết của ta...” Vân Sách đạo trưởng nói: “Người chớ lộn xộn, mau ngồi xuống!” Đào Yêu Yêu vừa cuồng sát, vừa cười nói: “Ta..., Ta, ta có thể ngồi xuống thì tốt rồi, ha ha, ta sử kiếm, không ngừng được.” Vân Bính đạo trưởng nói: “Được, người muốn sử dụng kiếm đúng không, chúng ta lập tức luyện kiếm pháp, người có thể nghe thật!” Cố gắng ổn định thần tư, cao giọng đọc ra Côn Luân kiếm quyết:

Kiếm không phải kiếm.

Trong mắt nhìn xem...

Kiến thức nhập tâm chân nguyên hiện lên...

Hắn vận kiếm trong lòng nhảy lên.

Nội quan bản tâm trần uẩn dưỡng đoạn tuyệt.

Chân Nguyên tụ thành đỉnh giữa lông mày

Lục Hợp Khí Mạch Hàng Thần Kiếm

Nắm trong tay trùng huyết xông tới.

Thông tâm khiêu khí chớ tiêu tán.

Mắt thấy tinh hải lẫn người ta...

Tam dương chia ra tùy ý đổi.

Hai hợp ở trán mở ra thần mục.

Thiên linh cái hạ kiếm khí xuống chuyển động.

Thế ngoại tu đạo đa số lấy “kiếm thuật” làm thượng, là vì trong tiên đạo “Kiếm, kiến “Đồng nghĩa”

Nhìn phá hư tượng vật, hiển lộ căn nguyên chân diệu, thành tiên đắc đạo dễ như trở bàn tay, đây gọi là “Thấy” pháp lý huyền đạo.

Trên lý lẽ “Thấy” mà ứng thực chiến, thì đặc chỉ phá tà hiển chân, diệt địch tồn tại “Tiên kiếm” của ta, cho nên kiếm quyết dẫn đầu là “Kiếm không phải kiếm, trong mắt nhìn...”

Vân kíp đạo trưởng đọc đi lặp lại “Tâm, mắt, mắt, tay, khí”, nhấn mạnh căn khí hợp nhất, lấy khí vận kiếm các yếu chỉ, thực tế cùng kiếm thuật của Ngang phái đại khái giống nhau như đúc.

Chỉ là Côn Luân kiếm pháp thuần túy dựa vào ngũ lý mà thành, quy khí nhập tạng, thu tà vi chính công không ngoài phải.

Đào Yêu Yêu nghe vậy thảm sinh cảm ứng, trong đầu đồ ảnh liên tục, từng bức đều là quy tạng quỷ tượng, không cần suy nghĩ kỹ càng, phù hợp hướng đi của khí mạch, từng chút một rõ ràng chính xác.

Giả như đổi sang sử dụng kiếm thuật khác, cho dù tay chỉ dẫn, trong ngắn hạn không có bao nhiêu tiến bộ.

Nhưng đồ văn trên Đào Yêu Linh cũng thu lại, hình dáng cả ý đều vẽ theo hình hồ lô, luyện kiếm vô cùng nhẹ nhàng.

Chỉ thấy ánh mắt hấn nội liễm, lòng bàn tay tương ứng, vũ trụ phong vận chuyển nước chảy mây trôi, cũng không mang theo chút tà khí hung ác nào.

Đế Thích Thần tộc chống đỡ không nổi, như thủy triều bại đi, Thần Vương không cam lòng thất thế lại vô kế khả thi, phát ra tiếng gầm rú nổi giận.

Trong nháy mắt, Đào Yêu ngộ ra huyền đạo lấy tĩnh khắc chính lý, không muốn truy sát nữa, chân khí hóa thành một thể, mũi nhọn vũ trụ chuyển thành vòng tròn, kiếm ý Hạo Chính nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Lúc này ngay cả Võ Huyền Anh cũng sửng sốt, trợn mắt nhìn hồi lâu, nghi hoặc nói: “Ta khắc vào đồ án Quy Tàng quẻ ở bờ biển, nhất định là bị hấn nhớ kỹ... Cho nên học nhanh như vậy, chẳng lẽ thật sự là cơ duyên của trời ban!”

Vân kíp lộ mừng rỡ quá đổi, vốn là ngựa chết làm ngựa sống, đọc lên kiếm quyết “vàng Sát Thâu” của Côn Luân, có thể cứu người bằng thiên ý hay không?

Nào ngờ đào yêu như có thần trợ giúp, kiếm thuật thâm sâu thâm ảo nối liền một mạch, trực tiếp đuổi theo cao thủ Côn Luân tu đạo nhiều năm.

Vân kíp đạo dài hứng thú ngồi xuống, giống như nước chảy ngâm nga, Tàng Sát Thâu Kiếm Quyết tụng xong, theo đó là “Phong khí động, Động Trường Sát, các loại kiếm thuật, dần dần đến “Động Chỉ Giới” các loại thượng thừa kiếm pháp:

Khí ngự kiếm hệ Thần Quy tĩnh.

Thần không ngoài rút kiếm tự vận.

Khí vào thận cung ngưng tụ Thanh Phong.

Tụ Dương đang gan làm bản cán.

Khí Hải Vận Đan chìm nổi theo.

Hỗn hợp bén nhọn hồi phục quên mất một.

Ngoài thân phong ba mặc hấn ác.

Kiếm xuất nguyên khiêu, tinh thần vô ảnh.

Thấu Kim Quán Ngọc không khó.

Ngồi không chết vẫn còn hơi thở.

...

Đến lúc này, đào yêu đã tiến vào trạng thái phế chi thông, ly hình đi biệt, mắt không nhìn địch thủ không nhấc, kiếm khí từ sau não, ngực, thiên linh cái, thậm chí trong lỗ chân lông thi triển, tâm động khí sinh, khí vận kiếm xuất, khí thu kiếm về, vũ trụ phong vẫn tùy dục vận hành, nhưng ” dục vọng” đã do “chân khí” khống chế, thu liễm linh hoạt như thế, phô trương có độ mạnh, phát huy hết mức tận cùng kiếm đạo Tiên tông.

Thần tộc vọt tới phụ cận chết người, vết thương, tiến công chớ ngăn cản, lui thua có thể bảo toàn, thế là quăng mũ cỡi giáp đoạt đường ra khỏi điện, ngay cả Đế Thích Thiên Thần Vương cũng chạy trốn chết.

Đào Yêu Yêu đuổi theo mấy bước, cũng không phải vì đuổi giết tuyệt, chỉ là thuận thế mà đi, giống như ngăn sông đổ nát, dòng nước cuộn cuộn từ trên cao hướng xuống chỗ thấp kéo dài ra.

Nước, là vật tôn sùng huyền pháp Tiên đạo, thủy tính tức là đạo tính.

Văn tự “Thượng Thiện Như Thủy” Thùy Trinh nghe được, đào yêu rành mạch hiểu rõ kỳ nghĩa, đến lúc này mới bỗng nhiên ngộ giải chân lý trong đó, trên vũ trụ phong sát khí sạch sẽ, tinh thuần lại linh hoạt, khiến cho tâm thần diệu xử thoải mái, dẫn dắt cổ thanh khiêu, thẳng như Phượng Minh Hạc Không Gian ——

Vân kíp đạo trưởng đầy mặt mừng rỡ, đứng dậy vỗ tay nói: “Được!”

Tiếng uống say chưa dứt, một bóng người mơ mơ màng màng, Vũ Huyền Anh tự mình xuất thủ.

Đại điện chấn động âm vang, gió lốc từ bốn phương tám hướng đột nhiên nổi lên, cuốn quanh Đào Yêu Yêu thành một vòng bao quanh.

Trong đó hỏa long lượn quanh, ổn định lại thành hình dáng Võ Huyền Anh, ngồi trên không trung, mông lưng lại hóa thành kiếm ảnh, gió lốc xen lẫn lôi điện mãnh liệt tấn công đào non.

Vân kíp đạo trưởng kinh hãi biến sắc, bật thốt lên: “Hạo Thiên Long Đình kiếm!” Tức thân chờ cứu viện, Thiên châu hoành kiếm ngăn trở: “Muốn động thủ với tôn trưởng bản môn, đạo

trưởng phải dừng bước trước ta!” Vân Sách đạo trưởng đành phải dừng bước, xoa tay lo lắng nói: “Kiếm pháp của Võ Thần, hấn sao có thể địch nổi!”

Thanh kiếm Hạo Thiên Đình là kiếm pháp chí cao của Côn Luân, hóa thành “Động Sát ngược, Kim Khí Sát” các loại ẩn giấu Dịch Tượng, lại bởi vì gan làm gỗ, tạo nên Thanh Long Đình Thương, Thanh Long động thì vượng kim hỏa, Thận Thủy hỗ trợ khơi dậy long bạo, tên là “Hạo Thiên Long Đình kiếm”

Toàn bộ kiếm pháp này đều dựa vào một lời vận may gan, mặt ngoài nóng nảy điên cuồng, lại âm thầm hòa hợp cực sinh động, ngự tà bảo vệ tiên cơ thượng thừa, Côn Luân hiện có kiếm thuật làm như vậy, vừa mới nhìn thấy con đường tiên đạo, sao có thể sánh bằng? Kiếm thế tròn trịa hùng hậu hỗn loạn, Nhân Đình thư bộ biến thành người say rượu nhảy múa.

Phong lôi kia ẩn chứa áp bách giống như dùi non lấp bễ, đè ép hấn không ngừng tiếp cận U Minh Giang.

Đào Yêu Yêu toàn lực chống cự, vận dụng Tiên quyết vừa học được khắc chế ham muốn giết địch cầu thắng, đơn độc dùng chân khí điều động kiếm khí, như vậy uy lực của vũ trụ giảm nhiều, “Oành oành oành” va chạm với Long Đình kiếm, chỉ đầu trông tương đương.

Kiểm khí kích động, đỉnh Trục Ma điện phá tường sập, đá vụn xà ngang bị vòi rồng cuốn vào U Minh Giang.

Kiểm thuật như vậy dương cương uy mãnh, chính là tiền thân của đạo pháp Ngao Bí Phong Lôi.

Đào Yêu Yêu càng muốn đứng vững, bước chân càng lúc càng nghiêng về phía mép nước, vừa vận giống như cây gỗ dẫn sét đánh, cở kình gặp gió khơi, bất kỳ kháng ngự nào đều phí công vô ích.

Tình cảnh này, thực sự là vì kiếm thuật của Vũ Huyền Anh quá cao, sớm đã vượt qua cấp độ lấy nhu khắc cương.

Bất luận chân khí xanh xao là chính hay tà, kiếm thuật là cao hay thấp, tất cả đều không có cách nào thoát khỏi trói buộc của hấn, đến lúc này đại cục đã định, chân và nước sông chỉ dừng lại chừng nửa thước.

Vân kíp đạo trưởng biết cứu người không có hi vọng, cũng chỉ có thể yên lặng nhìn, mấy mảnh bụi đất rơi vãi trán, linh cơ khẽ động, kêu lên: ” lấp bằng U Minh Giang, nghe ta đọc pháp quyết!”

Theo truyền thuyết ở Tiên giới, tổ sư Côn Bằng Tử Nguyên tông mở ra U Minh Giang quyền cấm yêu ma, sử dụng kiếm thuật sáng tạo ra tiên pháp Côn Luân.

Nhưng Vũ Huyền Anh nhiều năm tích sông không thành, Vân kíp đạo trưởng đánh giá số phái cũng không có năng lực sử dụng pháp thuật, vì vậy niệm lên pháp quyết cao nhất: “Đạo quy nhất khí thủy hình, khí hình ẩn giấu địa thủy tương tế...”

Nhâm Thủy ngậm sinh ra ở thân vị, Thân Kim Đôn chia ra Cấn Trung Minh, truyền hạp chư giới từ đây về sau mở ra.

Ngũ hành tứ tượng đều là đất, thổ băng khí tán hình thần ly...”

Mấy câu nói này “Phó hợp” thôi động “Quẻ quẻ”, chính là tượng vật kết thúc của Quy Tàng Dịch.

Địa khí thu liễm mà không tiêu, vẫn chứa tể vạn vật sinh diệt, đã vượt qua pháp lý phổ biến tiên đạo,

Côn Lôn phái chỉ tồn tại “Giết động” pháp quyết lưu truyền, cũng không có đạo pháp tương quan, giả như Tử Nguyên tông Tích Giang thuật bắt nguồn từ Côn Luân, như vậy trừ “Giết” ngừng động” ra không thể tuyển khác.

Vân kíp đạo tràng niệm quyết như dòng nước, trong lòng bồn chồn, suy nghĩ lần này còn có thể thoát khỏi, đào cơ thật xem như người trên trời giáng đại mệnh.

Nhưng mà vừa nghe thấy một câu ” điền bình U Minh Giang”, phảng phất hành vi đêm tối đột nhiên thấy đèn sáng, nỗi lòng hoảng loạn lập tức bình tĩnh lại, nửa người đặt kiếm, gót ngang đồng loạn thạch bên cạnh nước.

Một kiếm gót đá vụn phản tung lên, giương tay quạt gió đem bột đá đưa về trong sông.

Lúc trước bên trong Trấn Yêu Tháp kiếm phá Thiên Vương Sơn, thân núi lấp lại sông dài, đủ loại tình cảm từ ký ức Đào Yêu Tháp trở nên mới lạ.

U Minh Giang trước mắt đã mở ra thạch bình sinh ra, bình thường như lúc ban đầu còn bắt tay vào đá bình.

Vân kíp đạo trưởng la lên, thấp sáng chí hướng cầu sinh của hấn, thế nhưng không như ý nguyện. Vạn vật U Minh Giang kia đều có thể nuốt hết, không dung nạp bột phần thạch bình, giống như tồn tại lực bài xích thiên nhiên nào đó.

Đào Yêu Yêu đảo trái một chút, trái một cái, vỗ vỗ mấy chục lần, chỉ kích lên bụi bay loạn trên không trung.

Hồi thứ mười chín, Chiến Thần Anh Vũ của Đột Minh phủ đã trở thành người đứng đầu Chiến Thần Anh Thất.

Vân kíp đạo trưởng nhìn rõ ý đồ cùng khôn ngoan của hắn, lòng nóng như lửa đốt, linh quang đột nhiên hiện ra, lớn tiếng nói: “Nhận chuẩn hình quẻ phương vị rồi lấp lại, cẩn thận nghe ta đọc... Đạo quy về một khí thủy khởi hình, khí hình tàng địa thủy tương tế...”

Nhâm Thủy ngầm sinh ra ở thân vị, Thân Kim Đôn chia ra Cấn Trung Minh... ” Tướng Sát Chỉ Động pháp quyết bắt đầu đọc từ đầu, cố ý đọc lại từ “Nhâm Thủy, Thân Kim”

Đào Yêu Yêu giật mình tỉnh lại, nhìn theo phương vị xuất kiếm, một kiếm chuẩn xác không sai, bột đá nhất thời xoay tròn kết thành khối, ngay ngắn trật tự trôi về mặt sông.

Phương pháp Tử Nguyên tông mở U Minh Giang, đích xác là lấy từ pháp môn của tiên tông —— khai quật tiên thổ chôn cất thành Thiên Vương Sơn, ám bố pháp chú mây đạo, phương thức sắp xếp theo phương thức “Tiên pháp” từ Côn Luân ” giết động”

Đợi khi núi Thiên Vương vỡ nát, pháp chú khiến tiên thổ trở về chỗ cũ lấp đầy, đây là hậu chiêu mỗi ngày đóng cửa thông đạo U Minh lưu lại.

Tình hình lúc này tương tự, Thạch Bình chính là đệ tử của Thiên Ngoại, trước tiên dùng thần lực vô thượng đào phá, thông đạo đệ tử đã mở ra rồi.

Sau kinh kiếm thứ quẻ vị, kích khởi quy tàng pháp hiệu, Thạch Bình phục hồi thái độ ban đầu.

Biến hóa liên tiếp phù hợp với đại đạo Côn Luân, Vũ Huyền Anh cho dù có năng lực đổi sao đổi trăng, cũng không có cách nào nhúng tay ngăn cản.

Mặt sông càng ngày càng hẹp, trong lòng biết rõ cơ hội thắng đang nắm giữ, tùy ý để Vũ Huyền Anh Phong Long Đình Kiếm điên cuồng oanh kích, bờ môi biến hóa đã nổi lên nụ cười.

Bỗng nhiên nụ cười cứng ngắc, một cổ đau nhức kịch liệt xuyên thấu trái tim, Đào Yêu Yêu nhúu chặt mày, thầm nghĩ ” Sỉ Lệ Mị lại tới.” Kiếm thế hơi lệch, không thể đâm chuẩn vị trí quả, hòn đá vừa vào nước lập tức phiêu tán ra.

Vân kíp đạo trưởng lạnh lùng nói: ” Sỉ Lệ Mị! Ngươi thật là hèn hạ!”

Lệ Lệ Mị nói: “Mạng của người này ta nhất định phải cứu!” Lúc trước vì tránh né vũ trụ phong, hấn lên vào chỗ bí mật tĩnh tức, tích tụ đủ pháp lực quay lại tái chiến, vừa vặn gặp phải Đào Yêu thu chặt Thần Mộc Giáp, đang phòng thủ thế công của Vũ Huyền Anh.

Sỉ Lệ Lệ Mị nhân cơ hội thi pháp, lại làm cho Đào Yêu Nhân ném thử hương vị đau đớn không muốn sống.

Vân kíp đạo trưởng mạnh mẽ miễn cưỡng nghĩa phần nộ, khuyên bảo: ” Sỉ đạo hữu ngày xưa viện thủ, bản đạo cảm thấy cao nghĩa, hiện tại vì sao không có tai hại người? Huống hồ ngươi là tiên khách của Bồng Lai Tỏa Linh bộ, chuyên thừa dịp nguy hiểm, đừng nói tới chính đạo Tiên gia.” Sỉ Lệ Mị không để ý đến hấn, chỉ chăm chú nhìn vào Đào Yêu chết non.

Vân kíp đạo trưởng rút bảo kiếm ra, muốn tiến lên đặt đôi xứng.

Thượng Ngạc châu chợt nói: “Chậm đã, ngươi đâu được Sỉ Lệ Mị sao?”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Đầu không lại sao?” Kỳ Ngạc châu nói: “Đầu không lại mất mặt phái Côn Lôn! Thiên Võ Túc cho dù chỉ còn một người, cũng không được thiên văn tự chuốc lấy nhục.” Thanh Lan kiếm trong lòng bàn tay vung nghiêng, một đạo kinh quang hiện lên, Vân kíp đạo trưởng cảm giác lòng bàn tay nóng lên tim, bảo kiếm thiếu chút nữa rời tay, âm thầm đánh lui Thượng Ngạc châu đã là không dễ, đầu bại Lệ Mị càng trống rỗng, cứu được đào chết non còn phải tìm đường khác.

Nhưng pháp quyết cao nhất cũng đã truyền, có gì không cứu được, nhất thời tâm niệm hoảng hốt, đứng tại chỗ.

Vũ Huyền Anh kiếm thế phong lôi giao phong bạo công kích, thần mộc giáp nếu buông lỏng một chút, thân thể ắt gặp đại

hại.

Đào Yêu Yêu hiểu được tình cảnh, nhìn đau tập trung toàn bộ tinh lực, tiến cử đâm về phía quả vị, nhưng thống khổ quá mãnh liệt, sao băng trước mắt đau đớn, thử mấy lần đều làm phí tổn, trước kiếm khí lệch ra vị trí quả rất xa.

Hắn dần dần cảm thấy nản lòng thoái chí, cười thầm: “Mạng này của ta rất đáng giá? Dẫn tới các thần tiên tốn nhiều công sức, muốn mạng của ta cầm đi là được...” Một ý nghĩ không có mây, “Keng” vang lên, bảo kiếm Vân kíp rơi xuống đất, trên mặt cười khổ bi thương, hiển nhiên cũng từ bỏ hy vọng.

Đúng lúc vạn niệm như tro tàn, ngoài điện có một thanh âm nói: “Phòng thật lớn, các vị chủ nhân nhà, xin lỗi quấy rầy.” Ngữ khí thoáng như lũ khách cầu xin buổi tối.”

Nhưng lời nói vừa dứt, cảm giác đau đớn lập tức biến mất.

Lệ Lệ Mị kinh hãi nói: “Dược sư hoàn!” Nàng ta co người nhảy ngược lên, một làn khói rút vào góc điện, tứ chi chạm vào nhau bày ra tư thế phòng bị.

Từ khi gặp nhau đến nay, lần đầu tiên thấy hắn khẩn trương như vậy, không kịp suy nghĩ kỹ, nắm lấy thời cơ kiếm đâm trúng vị trí quả, một kiếm đâm chuẩn, bột đá lại bay xuống sông.

Thượng Ngạc Châu quát: “Người nào!” rút kiếm xông ra ngoài điện, cách cửa còn khoảng mười bước, chân Bích Tường Châu cứng ngắc, phảng phất hóa thành tượng đá, bỗng nhiên đưa tay sờ gò má, phát ra tiếng thét chói tai thê lương: “Ta, mũi, mũi của ta đâu?”

Ánh mặt trời lạnh lẽo, chiếu sáng nửa bên mặt mũi của nàng, nhưng chỉ còn lại một khối trống rỗng quái dị.

Trích Châu sợ hãi vạn phần, hoảng hốt không chọn đường đi về phía trước, mi mắt bên trái tai mắt lại không có, giống như trên bức họa lau bột đường vân.

Trong chốc lát bầu không khí biến hóa kỳ lạ, vân kíp hét lớn: “Dừng đến gần cửa!” Vũ Huyền Anh thu hồi Long Đình Kiếm, cách không bắt về Bích Châu, quay ra ngoài cửa nói: “Dược sư hoàn vô tướng, người dám đả thương nữ hầu của

ta!” Người bên ngoài cười “Ha ha” hai tiếng, cũng không đáp lại.

Vân kíp đạo trưởng tỉnh hồn, vội vàng nói: “Đừng vội tái sinh, Võ sư thúc, là Kỳ Ngạc châu mang theo kiếm xung phạm Vô Tướng Tôn giả, vội vàng nói: “Đừng vội, Võ sư thúc, là Kỳ Ngạc châu mang theo kiếm xung vì Vô Tướng tôn giả.

Hiện tại chúng ta đã đại thương nguyên khí, không thể kết thù kết oán với Bồng Lai tiên tông.”

Vừa nói đến đây, “Ầm ầm” tiếng trầm đục, bột đá rơi xuống phục hồi hoàn chỉnh, U Minh Giang rút cuộc lấp vào, đào chết yếu trải qua thiên tân vạn khổ, cuối cùng đại công cáo thành, đặt mộng ngồi xuống đất lau mồ hôi thở.

Vũ Huyền Anh cau mày, biết trận chiến này thất bại thảm hại, Ngọc Tiêu Tử bỏ mình, Thượng Ngạc châu và mình đều mang thương tích, mạnh mẽ chống đỡ hậu quả khó dò, lúc này nói: “Vân kíp sư diệt nói không sai, thừa dịp nguy hiểm, quả thật là quán kỹ của Bồng Lai phái!”

Người ngoài cửa nói: “Ta đi ngang qua nơi đây, phát hiện có đệ tử Ngao Đình đang ở đây, chạy tới xem mà thôi, cũng không muốn đánh nhau với Côn Luân phái.” Vũ Huyền Anh nói: “Côn Luân phái ngược lại muốn tranh tài với ngươi, Địa Phủ luyện thành trăm ức diệt ma quân, vốn là chuẩn bị tiêu diệt Yêu Hoàng.

Nếu ngươi có lá gan, ở đây chờ ta triệu tập quân đội, chúng ta đấu với nhau thật cao thấp mạnh yếu.” Dứt lời, kéo theo ngạc châu bay xéo qua lỗ thủng trên vách tường đỏ, bay khỏi đại điện.

Người kia nói: “Ai, nói cho ta biết đệ tử Ngao Đạo Trưởng đang ở đâu...” Vân Sách Đạo Trưởng nói: “Tôn giáo Vô Tướng Tôn giả biết được, đệ tử Nga Huyền Anh ở ngay trong điện.” Vũ Huyền Anh ở xa xa quát lên: “Vân Sách, còn không theo tới, ngươi muốn phản bội Côn Luân phái sao?” Vân kíp Đạo Trưởng thấy đào non thoát hiểm, đã khôi phục bình yên, không tiếp tục phản kháng trưởng bối bản phái nữa, đột ngột rời thân, cũng từ trong vách đá bay đi.

Đại diện yên lặng, gió thổi bụi bay, bầu không khí sau khi kịch chiến tiêu điều mà Ninh Huyền.

Đào Yêu Yêu lau mồ hôi trán, nghiêng mặt nhìn quanh, chỉ thấy cửa ra vào có bóng người đi vào, mặc áo tơ trối chân, một cái mũ trúc che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, trong tay cầm cây gậy trúc dò đường dùng, nhìn không ra là kẻ thiện lương.

Đào Yêu Yêu thở hắt hắt nói: “Ta là đệ tử Ngao Bính, người tìm ta có chuyện gì?” Người kia không nói lời nào, ngồi xếp bằng cách đó ba thước.

Đào Yêu Yêu nói: “Người là thần tiên bên kia, cũng muốn mạng của ta?” Hắc hắc cười khỏ, lắc đầu nói: “Mệnh của ta có giá trị gì, muốn cứ việc tới lấy đi!”

Người kia nói: “Làm sao, rất nhiều người muốn mạng của người sao?” Đào Yêu co rút miệng, nói: “Ừm, dưới chân tường có một vị.” Người kia mũ trúc hơi nghiêng, giống như khóe mắt liếc xéo qua.

Trong một vùng hắc ám, lẹ lẹ mị rình coi, hai con mắt tựa như hai hỏa than nung đỏ.

Người nọ hỏi: “Này, người muốn mạng của hắc?” Sí Lệ Mị hung hăng nói: “Muốn hắc chết, muốn hắc chết, Hách, ta muốn hắc chết...” Bóng ma chui ra, bò sát trên mặt đất, khắp người bóng loáng sáng bóng, mỗi khối cơ thịt như đều chất chứa vô tận tinh lực.

Người nọ gật đầu, nói: “Ừm, bắt đầu từ bây giờ, phạm vi ngàn dặm quanh đây bất luận ai đã chết, nhất định có thi thể của người đi tiếp.”

Lời này nói rất bình thường, tựa như đối diện ngồi nói chuyện phiếm gia đình, nhưng khí phách cường hoành bá đạo không có tác dụng khôi phục.

Sí Lệ Lệ Mị như nghe thánh chỉ, hiện ra thần thái sợ hãi khó đối kháng, leo ba tấc, lui lại hai thước, cuối cùng không dám làm trái, quát to một tiếng chạy ra ngoài, thân pháp nhanh như mộng như ảo.

Đào Yêu Yêu thấy vậy hoảng sợ, có thể khiến Lệ Mị nghe tiếng chạy trốn, là nhân vật lợi hại cỡ nào! hỏi: “Rốt cuộc

ngươi là ai?”

Người nọ thuận miệng nói: “Dược sư hoàn vô tướng, bọn họ liền gọi ta như vậy.” Đứng dậy đi đến bên cạnh Thạch Bình, dùng gậy trúc đâm hai cái, lẩm bẩm: “Linh lực phong ấn Hư Thạch đã mất, không có cách nào mở thành thông đạo U Minh rồi.”

Đào Yêu Yêu nhai nuốt tên của hắn nhiều lần, cảm thấy giống như nghe thấy ở đâu đó, nhất thời lại không nhớ ra, hỏi tiếp: “Sao Sí Lệ Mị lại sợ ngươi?” Người nọ cười nói: “Bản lãnh của hắn đều là do ta dạy, nếu hắn còn sợ hãi một người nào đó, vậy chỉ có thể là ta.” Đào Yêu Yêu càng thêm kinh nghi, thấp giọng nói: “Ngươi là sư phụ của Sùng Lệ Mị...” Nghĩ đến một chuyện, ngẩng mặt lên nói: “Các ngươi là Bồng Lai tiên tông? Vũ Huyền Anh bọn họ từng nhắc tới mấy lần.”

Người kia nói: “Bồng Lai tiên tông là một trong các tổ mạch của chúng ta.

Lúc Tần Hoàng từ phúc đông độ, đưa vào Bồng Lai tiên tông pháp nghĩa, kết hợp với thần đạo trước kia của tộc ta, diễn biến thành Đông Phản bí nhãn tông hiện nay.” Trong lúc giải thích, đứng về phía trước, nói: “Bồng Lai tiên pháp tàn lụi tiêu tán ở Trung Nguyên, nhưng ở Đông Lăng Phương Hưng lại chưa từng tha hương.

Bây giờ gọi chúng ta là Bồng Lai tiên tông, vậy cũng đúng lúc.”

Đào Yêu Yêu nhíu mày nhìn thẳng hắn, ký ức rải rác lần lượt chấp vá, lời nói của Vũ Tàng Hoàn trước khi chết vang lên trong đầu hắn: “Hai thánh tướng Đông Quyển Thần Đạo cùng tồn tại, Võ Tàng Trần Hải, Dược Sư Hoàn Vô Tướng.

Hôm nay trần hải diệt vong, Vô Tướng đứng nhập thế, đại chiến coi đây là khởi nguồn...”

Nghĩ đến đây, ánh mắt đào đất chuyển lệ, nói: “Dược sư hoàn vô tướng, ta nhớ ra rồi, Võ Tàng hoàn liền đưa ngươi! Nói cái gì mà không tương nhập thế, đại chiến liền mở ra, lấp xác Bình Hải mới bỏ qua.” Về đề phòng tăng lên, nói: “Ngươi muốn khai chiến với ai?”

Vô Tướng cười nói: “Đương nhiên là cùng địch nhân, nhưng nếu có thể không đánh, tốt nhất là không đánh.” Đầu gối mát xa nói: “Cả ngày đi đường mệt lắm, ta thấy ngươi cũng đủ no, còn ngại đánh chưa đủ sao?” Đào Yêu ngậy người nửa khắc, cũng cười nói: “Không tệ, ta thấy ngươi không tệ., Nếu nói cái gì cũng chọn rõ ràng, phân biệt rõ địch ta không thể không đánh, đó là tự rước lấy phiền toái.” Hít một hơi thật sâu, từ dưới đất bò dậy, nghiêm mặt nói: “Nhưng có chút phiền phức không thể không dây vào —— nói đi, ngươi tìm đệ tử Nga Mi làm gì?” Vô Tướng nói: “Chỉ muốn hỏi một chuyện.”

Đào Yêu Yêu nói: “Hương người hỏi, cần thẳng thắn thẳng thắn hỏi chuyện trực diện.

Ngươi che giấu che giấu không lộ mặt, sao lại bảo ta nói thật?” Vô Tướng nói: “A, là ta thất lễ, mua cái mũ trúc này lớn hơn một chút.” Ngón tay duỗi ra dưới hàm, cởi bỏ sợi dây nhỏ buộc nón.

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy mới đúng, khuôn mặt của sư phụ Sí Lệ Mị, ta đang muốn chiêm ngưỡng...” Lời nói chợt dừng lại, phảng phất bị kéo kéo đứt, hai mắt hầu như trợn ra hốc mắt.

Mặc dù Yêu Hoàng đột nhiên hiện hình, cũng không bằng người này bộc lộ tướng mạo kinh tâm, mắt hồn mắt tiếng kêu lên: “Loạn Trần đại sư!”

Chú 1: Thu thập linh hồn người chết tạo thành đại quân diệt ma, lấy tài liệu thần thoại Bắc Âu.

Truyện thuyết kể rằng huyền thoại Thần Vương sống ở Thái Hà thần điện, lệnh cho nữ Võ Thần thu thập linh hồn người chết chiến, chuẩn bị cho đại chiến cuối cùng “Chư Thần Hoàng hôn”

Chú 2: Tám bộ Thần Vương tức Thiên Long Bát bộ, lấy truyền thuyết trong Tài Phật kinh.

Hồi thứ hai mươi, Tổ Nguyên Hư Không đèn trao trao một cái.

Vô Tướng vội vàng nói: “Không phải, ta không phải đại sư loạn trần, năm đó từng có duyên gặp mặt vài lần, ta biến thành dáng vẻ của hắn mà thôi.” Đào Yêu ngưng thần đánh giá, nhìn mặt mày mũi mũi hắn lượng lớn đều giống như loạn trần, chỉ là hạc phát đồng nhan, giống như muốn trẻ mấy tuổi hơn.

Vô Tướng nói: “Mười lăm năm trước từng gặp Loạn Trần đại sư, hiện tại có vẻ không giống.

Bởi vì muốn hỏi đệ tử Ngao Bính, ta chỉ coi là sư tôn của Ngao Bính dễ dàng hơn một chút.

Sớm biết sẽ sợ người, không bằng chiếu theo người hiện tại đến biến sắc.” Phất tay áo nhẹ phất đầu, đổi thành khuôn mặt ngạc châu, ngực nhô lên, phần eo thu hẹp, dáng người màu da không hề kém! Lại nói: “Biến thành chủ nhân chính đi, uy nghiêm một chút.” Chợt thay hình đổi dạng, hóa thành dáng vẻ Võ Huyền Anh, thân thể mềm mại mặc quần áo nam tử, đường cong ôn nhu đẹp đẽ, nào có chút uy nghi của nữ thần?

Đào Yêu Yêu hoa mắt, tập trung linh niệm dò xét, phát hiện cốt nhục đối phương đều là chân thực, tuyệt đối không phải chướng nhãn pháp hư ảo, chất liệu của chân khí tương tự nhau, pháp lực không có gì khác biệt, giống như là một Võ Huyền Anh khác sống sót thoát ra! Đang lúc hành tẩu tiên phong nhẹ U, ngay cả mùi trên người cũng độc nhất vô nhị.

Vô Tướng vẫn không hài lòng, thở dài: “Thôi bỏ đi, biến thân trong xem.” xoay người một cái, biến thành hình tượng đào thoát.

Đào Yêu Yêu kêu to “Oa” một tiếng, lùi lại bảy tám bước che miệng lại, trong đầu vô cùng nghĩ cách “May là hắn chưa từng nhìn thấy Linh Nhi, đem động phòng hoa chúc biến thành Linh Nhi, ta thế mà phải chịu thiệt thòi lớn.

Nếu biến thành tân lang giả ta...” Da lưng tê dại, rung mình một cái, kêu lên: “Người đừng thay đổi ta! Ngàn vạn lần đừng thay ta!” Vô Tướng vẫn biến thành bụi bặm, nói: “Ta thấy nên

không lộ diện thì hơn.” Đeo nón trúc, hạ duyên rũ mũi xuống: “Ta thấy vẫn nên không lộ diện thì hơn.”

Đào Yêu Yêu từ từ ổn định lại tinh thần, hỏi: “Sao ngươi lại biến thành người khác, diện mạo vốn có của ngươi đâu?” Vô Tướng nói: “Vừa tên Vô Tướng, lời nói bản tướng.” Bọn họ vì sao sợ ngươi, cuối cùng ta cũng hiểu được... loại pháp thuật này của ngươi, thật đúng là... rất lợi hại.”

Vô Tướng cười nói: “Yêu cầu của ngươi đã làm theo, nên trả lời câu hỏi của ta chứ?” Vô Tướng Thiên hỏi: “Mười lăm năm trước ta tìm được đại sư loạn trần, nhờ ngài ấy thu dưỡng một cô gái kia, muốn hỏi một chút xem tình hình của cô gái kia ra sao?” Đào Yêu hỏi: “Cô gái nào? Tên là gì?” Vô Tướng trầm ngâm nói: “Ngày đó chưa bằng mãn nguyệt.”, Nữ Anh chưa từng đặt tên, nếu theo lệ thường của gia tộc nàng, nữ hài tử tất phải mang theo chữ “Tình”” “Đào điên cuồng gãi đầu nói: “Nữ hài mười lăm tuổi mang tên “Tình”, ta chưa từng nghe qua, không biết.”

Vô Tướng “Ồ” một tiếng, hơi xuất thần, nói: “Như vậy xem ra, Loạn Trần đại sư muốn lau sạch thân thể của nàng...”

Giọng nói quay lại nhẹ nhàng, quay đầu nói: “Được rồi, ta muốn hỏi xong, tạm biệt.” Đào Yêu Yêu Yêu vội vàng nói: “Chờ một chút!” Vô Tướng dừng bước, ngưng thân bất động.

Đào Yêu Yêu tìm được đường sống trong chỗ chết, tất cả đều bởi vì sự xuất hiện của Vô Tướng, mặc dù khó nói rõ bạn bè, nhưng lại không muốn lập tức chia lìa với hắn, nói: “Ặc... ta là muốn thỉnh giáo... À đúng rồi, ngươi là sư phụ Lê Mị...”

Hắn có một loại pháp thuật chuyên có thể đâm đau người, Thần Mộc Giáp cũng không ngăn được, ngươi phải biết rõ chứ?” Bước lên hai bước, vội vàng nói: “Có thể nói cho ta biết lần sau gặp phải làm sao để hóa giải được không?”

Vô Tướng nói: “Không cần hóa giải, loại đau đớn này có ích không hại đối với tu tiên giả, là ma luyện mà Bồng Lai phải đi qua.” Cây gậy trúc phát phới, điểm lên vai hắn, Đào Yêu như lời điện xuyên qua người, đau đớn đột nhiên sinh ra, đột nhiên biến mất, nó nhanh chóng suy nghĩ, rất không kịp kêu la gì cả.

Vô Tướng thu gậy trúc lại, chậm rãi giảng giải: “Thần Mộc Giáp, nguyên tên là “Thái Bạch Tỏa Linh Căn”, Bồng Lai tiên nhân là thái bạch đồng tử tự tay chế thành, khoác lên người gai đau nhập hồn, tu luyện giả sẽ thể nghiệm đau đón thâm trầm nhất.

Nhưng lấy loại đau khổ này đi trừ đã tâm phàm trần, đối với tôi luyện tâm tính cực kỳ có lợi với việc rèn luyện tâm tính.

Giáp này trải qua Thần Mộc cung chủ cải tạo, lúc trước công hiệu còn tồn tại chút ít, lệ lệ mị bất quá chỉ thêm một chút khởi động mà thôi.”

Đào Yêu Yêu nói: “Có thể xóa sạch hiệu quả đau đón sao?”

Vô Tướng cười nói: “Ta cũng không có năng lực của Thần Mộc Cung Chủ, hơn nữa nhịn đau lâu ngày tâm tính càng kiên định, có thể làm cho tu vi của ngươi đạt tới cảnh giới mới.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta không muốn tự tìm đau khổ mà ăn.” Vô Tướng nói: “Vậy thì tự cầu phúc đi, trải qua kỳ ngộ này, Lệ Lệ Mị hôm nay không dám dây dưa với ngươi.” Dứt lời muốn đi lại.”

Đào Yêu Yêu vội nói: “Chậm đã, ta hỏi chuyện cuối cùng, quan hệ trọng đại!” Vô Tướng nói: “Chuyện gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Sau này ta có thể tìm được người ở đâu? Nếu Lệ Lệ Mị quân quá hung, ta sẽ tìm một nơi tránh họa.” Vô Tướng im lặng, hình như không hiểu gì cả.

Đào Yêu Yêu đổi cách nói: “Ặc, cái này, ít nhất nói cho ta biết... người muốn đi đâu?” Lại im lặng một lúc lâu, Vô Tướng mới trả lời: “Không biết.” Mẹ đào, vậy người từ đâu tới đây?” Vô Tướng vẫn đáp: “Không biết.” Đào Yêu Yêu chớp chớp mắt, nói: “Người đùa với ta sao?”

Vô Tướng Viễn nhìn về bầu trời phía xa, bóng dáng cứng cáp như đao khắc, chậm rãi nói: “Ta là người đi du lịch dị thể, đến như nước, chết như gió, không biết đi nơi nào đến cuối cùng.”

Đào Yêu thầm nghĩ ” Xuyên Hành Dị Thể, hẳn lấy phương thức này tu đạo sao?” Chợt thấy buồn bã như mất đi, gơ tay lên, gió nhẹ xuyên qua ngón tay, cảm giác lạnh lẽo mãnh liệt, nhưng lại không có nắm chắc, nói nhỏ: “Đến đâu thì cuối cùng, nếu mạng ta cuối cùng cũng ở nơi nào hôm nay, cũng không biết nên đi nơi nào.”

Vô Tướng nói: ” Trung Quốc có một câu nói gọi là ” cát nhân tự có thiên tướng”, U Minh Giang đều bị người lấp mất, mạng của người lớn vô cùng đầy, ha ha, hà tất phải suy nghĩ mãi mà đi ngày?” “Ừm, ta muốn làm rõ nguyên nhân của U Minh Giang này.” Vô Tướng nói: “Vậy phải hỏi tiên nhân của Côn Lôn phái.” Chỉ về phía sau Vũ Vận Đường, nói: “Dùng Bạch Cốt Tùng sau điện làm tiêu ký, đi ba ngàn dặm đến Vân Nghìn phòng trang.”

Cô đi nói chuyện với Triệu Vân Bình đi, ta đuổi đi đấy.” Bỏ qua bước lớn đi vào bóng tối, bóng người biến mất, ca khúc của lũ khách dần dần xa: “Đường xá phía trước vừa dài, ta đã mệt mỏi rồi vẫn đang vội vàng...”

Đào Yêu Yêu đứng lặng thật lâu, mấy chiếc lá khô lướt qua khuôn mặt, mơ màng dụi dụi hốc mắt, thở dài nói: “Ta phải bận nhiều chuyện hơn.” Tinh thần lên, chuyển tới phía sau đại điện, chỉ thấy gió thổi lá rụng, một cây đại thụ che trời kiên cố, cành cây khô héo toàn bộ hướng về một phương, giống như người chết đuối khát nước, vươn cánh tay về phía ốc đảo không sờ được.

Đào Yêu Yêu đi đến dưới tán cây, ngọn cây trở nên trắng bệch, đúng là từng cái từng cái khô lâu.

Đào Yêu Yêu nói: “Bạch Cốt Tùng, danh xứng với thực.” Bại lá cát rơi xuống, lúc nhanh lúc chậm, giống như đang hô ứng tiết tấu nào đó.

Lúc này Âm Ti rách nát, Địa Phủ đại loạn, mất đi quản thúc quỷ hồn chạy loạn khắp nơi, có khi thành đám kinh hãi chạy trốn đánh nhau, bạch cốt tùng lá như mưa rào; có khi khắp nơi an bình, lá cây Bạch Cốt Tùng rụng chậm chạp.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Lá cây quái thụ này khi rơi xuống lúc tĩnh, chính xác chứng minh động thái quần quỷ.” Đi theo chạc cây chỉ về phía trước, ít nhất đi hết ba ngàn dặm lộ trình, nhìn thấy phòng ốc phía trước vãi vóc, cây liễu xếp hàng, một tòa trang viên cổ kính chiếu vào mi tâm.

Đi tới trước cửa vào nhà, rất nhiều quỷ hồn ngã xuống bên cạnh đường, thiếu tay đứt chân “Ai u” kêu rên “Ai ui”

lang trung mặc áo tơ bên tàu ở giữa, vôi vàng băng bó thuốc cho quỷ thương băng bó.

Đào Yêu Yêu nhìn dọc đường, chợt có người áp sát nói: “Hỗn Nguyên thượng tiên giá lâm, Tống Lục Tổ cúi đầu bái kiến sương phòng này.” Hắn khom người quỳ xuống đất, ngẩng đầu lên tươi cười chân thành, lại là người chèo thuyền trên sông xá sinh kia.

Đào Yêu Yêu nói: “Ồ, người gọi là Tống Lục Tổ, người là người cầm lái, sao lại chạy tới đây làm thầy thuốc vậy?” Tống Lục Tổ tay vỗ vỗ, giọng điệu hát vang: “Việc này giảng giải nguồn gốc của Lưu Trường, tiểu Tiên...” Đào Yêu Thiên nói: “Xin đừng hát tiểu khúc, nói trắng ra không được hay sao.” Tống Lục Tổ đành phải nói: “Ta là đệ tử Quỷ Y, bình thường luôn làm người chèo thuyền.”

Hai bên lại đến gần năm nam tử mặc áo choàng, chấp tay nói: “Chúng ta đều là đồ đệ của đạo trưởng Quỷ Y Vân Bí Bí, bái kiến thượng tiên.” Đoàn xe đào xoay chuyển trả lễ, nói: “Vân kíp đạo trưởng đối với ta có đại ân, ta muốn khấu giai cảm ơn, còn phiền các vị chỉ điểm môn lộ.” Tống Lục Tổ nói: “Nguyên ý vì công hiệu.” Tự dẫn bò vào nhà, các đệ tử khác làm việc riêng cho mỗi người.

Đi tới cửa trang, ven đường Liễu Lâm ánh sáng xán lạn, từng đám từng bầy cò trắng lúc lượn lờ, ngậm Địa Hà Trân Châu khảm vào cành liễu, lấp ta lấp tấp ánh sáng tinh khiết tịnh tịnh.

Hoặc là có hạt châu cũ kỹ ảm đạm, cò trắng liền dùng mỏ dài đôi mới xuống.

Tống Lục Tổ nói: “Cây liễu tỏa ra ánh sáng, có thể chiếu sáng Quỷ Nhân, làm cho bọn họ ở rất xa có thể nhìn thấy.” Vừa nhìn, dưới tán cây bên cạnh tàn thi ngang dọc, các quỷ hồn ốm yếu thụ thương nằm ở chỗ khác, đi vào cửa trang viện càng thấy nhiều, trở về đình viện không có mấy chỗ chen chân vào.”

Tống Lục Tổ lệnh trang đình dịch chuyển thương thế, đi đường mòn, một mặt nói: “Các ngục Địa Phủ đã phá, quỷ hồn làm loạn chung quanh, bị thương nhiều hơn ngày trước gấp mấy lần.”

Đào Yêu Yêu nói: “Trang dân này chuyên thu lưu thương quý sao?” Tống Lục Tổ nói: “Vâng, du hồn thu trị vị trí mất mát.

Sau khi ngục quỷ tù bị hình tiêu tội, quỷ hồn cường tráng chinh nhập tiêu diệt ma quân, người bị thương nếu có cảm giác hấp hối, có thể lần theo Liễu Minh đến trang trên trị liệu, Vân kíp đạo trưởng chưa bao giờ cự tuyệt.”

Đào Yêu Yêu thở dài: “Vân kíp đạo trưởng quả nhiên nhân hậu, ngay cả quỷ hồn cũng trị liệu hết cho nhau.

Cùng thuộc Côn Luân tiên tông, Võ Huyền Anh bọn họ gạt bỏ nhân tính, tương tự đi tiêu vục.” Tống Lục Tổ giải thích: “Quý tính không giống nhân tính, trừ đi phù hợp chính đạo, chút Vân Căn đạo trưởng này là đồng ý.

Sở dĩ hấn trị liệu quỷ hồn, chỉ muốn từ đó tuyển chọn môn đồ tu tiên.

Bởi vì tiếc mạng thường là ước nguyện ban đầu của tu tiên, khát vọng trường sinh bất lão, tu hành mới có thể vĩnh viễn.”

Đào Yêu Yêu chợt nổi lên nghi ngờ, hỏi: “Ngươi là người hay quỷ?” Tống Lục Tổ không đáp, vén vạt áo lên, lấy ra cái móng chó đầm máu, “Răng rắc” cắn một miếng, nói: “Trước kia là quỷ tốt, tu đạo hơn hai trăm năm, quỷ khí luyện thành tiên khí, bình thường nhìn không ra nguyên hình.” Đào Yêu chỉ vào máu thịt nói: “Ngươi làm gì vậy?”

Tống Lục Tổ nói: “Lúc trước tiểu nhân thích ăn mặn, thế gian thường có bảy loại mặn, tay chó, da ngựa, gan người, mật trâu... Tiểu nhân ăn thành tập, tu tiên giới trừ lục mặn, chỉ có món mặn của móng chó này là khó che, vì vậy gọi là Tống Lục Tổ.” Ăn xong vết máu, cười nói: “Ngày thường ca tụng niệm quyết, đã lâu không được nhàn rồi tán gẫu, rất lâu rồi không được nói chuyện phiếm.

Hôm nay nói tới nói lui tính cũ tái phát, dạy thượng tiên chê cười rồi.” Đào Yêu Phong trầm nghĩ “Quý tính quái dị, thật sự là thế sao?” nhú mày, không tiếp tục cùng hắn nói chuyện nữa.

Hồi thứ hai mươi, Tổ Nguyên Hư Không đèn trao trao hai cái...

dọc theo viên đá đi qua cửa nhỏ, thẳng đến hậu viện sau nhà nhỏ.

Ngoài tường viện sóng biển ồ ồ, trong sân trồng cây đào, thủy tạ màu vàng tím sương mù bốc hơi, dưới mái hiên treo tấm biển gọi “Đào Hoa ồ”, đề bài thích hợp, tiên khí thanh dật, quý hồn không có hình thù kỳ quái chướng mắt.

Đào Yêu Yêu lên tiếng: “Cảnh trí tốt đấy.” Một người hầu gỗ bước ra khỏi cửa phòng, nói: “Chỗ ở của tiên sư, không được ồn ào.” Tổng Lục Tổ nói: “Có Hồn Nguyên thượng tiên cầu kiến đạo trưởng.”

Người hầu gỗ nói: “Vân kíp tiên sư Tham Quý Vô Thần chưa về, tôn khách tiến vào chờ.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Tên gia hỏa này giống với Mộc Linh Vệ, đều là khí giới do đạo trưởng Vân Bí đạo chế tạo.” Tổng Lục Tổ cáo lui: “Mẹ đào kiêng quý, thứ hai khó mà bồi tiếp lâu.” Bái một cái rồi tạm biệt.

Đào Yêu cùng người hầu gỗ bước vào thủy tạ, chỉ thấy sàn nhà vàng sáng, bàn ghế chỉnh tề, bày biện cổ kính cổ kính, hương vị cổ xưa.

Bên trái vách tường là giá sách Lâm Lang, bày đầy các loại điển tịch tiên gia, vách tường bên phải treo nhiều tranh vẽ, mỗi bức đều có một người cao đến.

Lúc đang xem, hai gã mộc bộc dâng trà thơm, đào non chết non ngồi xuống, tư tưởng vân kíp đạo trưởng bị Vũ Huyền Anh gọi đi, nhất thời nửa khắc sao có thể về nhà? Nếu tìm đến chỗ Vũ Huyền Anh, sợ là lại tranh chấp, lại đấu một trận thật sự không nhắc lên nổi, không làm gì được, đành phải dựa theo nhẫn nại trung thực chờ đợi.

Một chén tiên lục uống hết, trong lòng càng thêm nóng rực, ngẫu nhiên dõi mắt nhìn chung quanh, chợt cảm thấy bức họa treo trên tường bất tri bất giác đã thay đổi.

Đào Yêu Yêu biết có điểm lạ, đẩy cửa sổ ra, phóng ánh mắt trời chiếu vào mặt tường, đập vào mắt là thấy hai hàng tiền hồi lộ “Côn Luân quần tiên kỳ thi cũ, đệ tử Diệu Đàm cung lục.”

Mới bu lại nhìn kỹ, mới biết trong bức tranh thi triển tiên pháp, nhân vật đều là hoạt động, tình tiết vẽ quanh đi lặp lại, tựa như trên đài diễn sóng mắt kịch liên tục diễn trên đài diễn.

Tình cảnh này mười phần kỳ quyết, chỉ vì bóng ma che lấp, vào cửa cũng không lưu ý.

Đào Yêu hỏi người hầu gỗ kia: “Những bức tranh này là Diệu Đàm vẽ?” Người hầu gỗ há mồm cứng lưỡi, cả buổi không trả lời.

Ánh mắt Đào Yêu Yêu chuyển qua bức họa, thấy bức ý cảnh xa xăm kia, một vầng trăng sáng treo cao, con đường nhỏ uốn lượn dẫn tới sơn trang.

Một con tuần mã lao qua, trên yên thuyền mũi tên tay áo tụ vân ngọa của người cưỡi, áo bào pháp phối theo gió, tuy là bóng lưng ra sân, anh hùng khí khái hiển lộ không sót thứ gì, phía dưới mấy chữ nhỏ thoáng hiện “Lý Vệ Công Dạ đến Huyền Ba phủ”

Đào Yêu Yêu nói: “À, là chuyện của Đường triều.”

Lý Vệ công tức là Lý Tịnh, đại tướng khai quốc Đường triều, khai quốc đại diện tướng.

Truyền thuyết kể rằng ấu niên đại của hần đầu sư tiên gia, học được các loại dị thuật như rải đậu thành binh, độn thiên thu địa, sau đó tiến đến địch chế thắng, thành lập công huân, đều là từ đây mà đến.

Thế Ngoại Tiên Cư treo đồ ảnh Lý Tịnh ra, nhất định có quan hệ với thuyết giảng học tiên của y.

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chú, theo hình ảnh tiến tới, Lý Tịnh đến trước sơn trang, xuống ngựa kéo cương, đập động cánh cửa.

Thiếu thời trang đình dẫn vào, đi đến nhà chính đường.

Chỉ thấy đèn đuốc sáng trưng, vầng son lộng lẫy, cảm phục phó từ giao tiếp truyền xuống bẩm báo.

Một vị lão phu nhân tóc bạc chậm rãi hạ giai, đưa Lý Tịnh vào trong đường.

Bức tranh thứ hai tiếp giáp tình trước, tên là “Động Đình Tương Quân dẫn đồ đệ tới tiếp khách”

Trong sảnh đường tay áo mây bay, hoàn toàn tinh diệu, đứng hàng hai đội nữ lang dung mạo mỹ lệ.

Lý Tịnh Xoa tay không chế lưng, rất có thái độ câu nệ.

Lão phu nhân vẽ mặt ôn hòa, đầu vuốt ve tay để an ủi, bên cạnh xuất hiện chữ nhỏ ghi rõ thân phận của nàng: “Côn Luân thiên văn túc tôn, Động Đình Hồ Thần Tương Quân.” Ngón tay bà lão mập mạp kia chỉ vào lão phu nhân kia, hỏi: “Động Đình Tương Quân là thần tiên của phái Côn Luân sao?” Người hầu gỗ vẫn không thể đáp, hai môi như bị keo thủy dính dính chặt.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Đúng là chất phác, đúng là như vậy.

Câu chuyện Côn Luân phái vẽ thành tranh cao vợi cho người ta, tất nhiên không phải bí mật không thể cao nhân, có gì không dễ nói?” Máy câu nói rất hay.

Mộc Thị lại như hiểu ra, nói: “Chương quỹ Côn Luân phái... Tiểu sư huynh biết nhiều, đi mời hấn tới bồi tiếp khách.” Không đợi đào yêu cầu, cánh tay “Kẹt xẹt” truyền lệnh, hai gã Mộc phó từ cửa sau đi ra ngoài.

Đào Yêu Yêu nói: “Tiểu sư huynh của các người cũng là quỷ hồn tu tiên sao?” Người hầu gỗ lại câm điếc.

Đào Yêu Yêu không hỏi hấn thêm nữa, tiếp tục thưởng thức tranh vẽ.

Bức họa đề thứ ba tên ” tuyển nạp Văn Song Thù”, hai đội mỹ nữ Bà Tú Liên, ở trong đường vờn quanh mà đi.

Ngón tay Thủy Thần Tương Quân lắc qua lắc lại, trong lúc hoặc đầu ngón tay dừng lại, liền có một vị nữ lang rời khỏi hàng ngũ.

Lý Tịnh nhắm hai mắt, cúi đầu, nữ lang kia trở về đội ngũ, lập đi lập lại, giống như cung đình tuyển tú nữ vậy.

Đào Yêu Yêu gõ nhẹ lên trán, giật mình nói: “Lý được sư đêm du long cung, diễm chính là vở kịch này!”

Một loại tin đồn lưu truyền rộng rãi ở trong dân gian, nói Lý Tịnh từng tá túc ở long cung, được long vương tặng hậu lễ —— mặc cho hắn ở trong văn võ nhị cơ chọn một người làm thê tử.

Lý Tịnh thiếu niên anh hùng, trọng võ khinh văn, chọn Võ Cơ làm bạn lữ, bởi vậy binh sinh võ công trác tuyệt.

Kỳ đàm này tuy có khác biệt với Lý Tịnh học đạo, nhưng đều nói binh pháp của hắn đến từ Tiên giới.

Hôm nay nhìn tiên đồ chỉ ra, mới biết lời nói có căn cứ, vị tiên sư truyền pháp Lý Tịnh kia hoặc là Long Vương, trên thực tế chính là chỉ Côn Luân tiên tông.

Đào Yêu Yêu nghĩ đến đây, càng thêm hiếu kỳ với Côn Luân tiên tông.

Chợt hình ảnh lại sinh ra kỳ tình, một vị nữ tử Thục nhã đứng gần trước mặt, Lý Tịnh chăm chú nhìn lâu ngày, hình như có ý ái mộ.

Nữ tử kia tướng mạo xinh đẹp không thềm nói, mà khéo môi như cười như không, ản hàm khí chất cao ngạo thanh cao.

Đào Yêu Yêu giật nảy mình, biểu cảm này quá quen thuộc, đại bà Long gia, Kỳ Văn Phi bình thường đối đãi với người khác tiếp vật, mi mắt cũng mang theo ngạo khí tương tự, thầm nghĩ “Tự Văn Phi là cao thủ trên thiên văn túc, nữ lang trong tranh cũng thuộc về thiên văn túc, hai người thần khí mới có tướng tượng như vậy.”

Lý Tịnh bước lên phía trước nửa bước, ngón tay khẽ vuốt ống tay áo, vốn định chọn lấy nàng này, mãnh thấy trong mắt nàng ngượng ngùng chứa khinh thường, trong ánh mắt có một loại khắc nhọn đặc hữu của văn nhân, không phát giác chần chờ tri trệ.

Đúng lúc này, bóng lệ đâm chéo vào, một nữ lang không chờ Tương Quân triệu kiến, chính mình đứng ở trước mắt Lý Tịnh, xem tướng mạo như tiên hoa, eo lưng giống như liễu, tinh thuần áo giáp bao vây lấy tứ chi mềm mại, chỉ gần sườn hông,

bộ ngực trắng nõn óng ánh cao ngất, anh vũ không thiếu vũ mị, tư thế khác làm người ta say hồn.

Lý Tịnh đại hỉ, lập tức từ bỏ nữ tử văn nhã, cầm cổ tay ngọc trang vũ nữ lang cầm.

Tương Quân thuận lợi gả nữ tử vũ trang cho hắn, đương đường bái nhập thành thân.

Nữ lang còn lại kéo tay áo rời đi, tiên nữ văn nhã kia đi ở cuối cùng, quay đầu lại, trong mắt tràn đầy thần sắc thương tâm u oán, bên chân lóe ra tên của nàng “Thiên Túc Túc lục đại tiên sứ Văn Thu Vân”

Cảnh tình tiết thứ ba kết thúc, hình ảnh thay đổi, lại bắt đầu từ chúng nữ lang bắt đầu diễn dịch.

Tiếp theo xem bức họa quyền thứ tư, là bức sinh hoạt sau hôn phu phu thê Lý Tịnh.

Nữ tử vũ trang kia phong vận đã thay đổi, trán cắt đủ, mày ngài điểm môi, nghiêm nhiên là cải trang gả cho tân phụ, trong tay cầm bản 《Hư Thần Vũ Kinh》, dạy Lý Tịnh tu tập tạo giáp chế xe, hành binh bài trận tinh nghĩa.

Học xong bồi phu quân cưỡi ngựa bay lượn, bắn chim trời hổ, giải trí tiêu thụ nhàn rồi cũng hiển thị hết phong thái thượng võ, một hàng chữ nhỏ lóe sáng, hiện ra danh hiệu “Thiên Võ Túc đời thứ sáu tiên sứ vũ thành linh”

Đào Yêu Yêu thâm nghĩ: “Lý Tịnh phúc khí tốt, võ tướng cưới Võ Tiên làm vợ, cả đời phu nhân làm gì cầu gì.

Ài, mỹ mạo của thê tử so ra kém Linh Nhi của ta, nhưng ta bao lâu mới có thể thành hôn với Linh Nhi?” Tương Tư đưa tới phiên muộn, vội vàng vút ý nghĩ trong đầu ra ngoài xem: Bức tranh tùy theo tình tiết đổi, Lý Tịnh ra ngoài mưu quan, gia đình Linh Cư tế nhật Võ Thành, cưỡi ngựa du lãm sơn cảnh một mình.

Bỗng nhiên mây khói hòa âm trầm, rừng cây phía sau lộ ra sát cơ lạnh lẽo.

Sương mù che đậy Thương Thúy, gió thổi lá cây, đột nhiên hiện ra một nửa khuôn mặt nữ nhân, thanh lệ tuyệt tục lại tràn đầy oán độc, chính là Văn Thu Vân ngủ trên thiên văn.

Hận ý trong mắt tựa như mũi tên nhọn, lặng yên không một tiếng động bắn về phía sau lưng Võ Thành Linh.

Đào Yêu Yêu nhìn đến ngây người, lúc Tự Văn Phi ghen ghét mẫu thân, hoàn toàn là loại sắc mặt này, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng này hãi hùng khiếp vía, nghẹn ngào kêu lên: “Coi chừng ám toán!”

Bỗng nhiên có người tiếp lời: “Đào đại ca, coi chừng ai đó ám toán a?” Đồng âm thanh thúy, tràn đầy vẻ vui sướng và kích động.

Đào Yêu Yêu quay phắt đầu lại, nhận ra người nói chuyện, mừng rỡ nói: “A, tiểu huynh đệ Thiên Ảnh, ta tìm ngươi thật khó!” Ôm lấy Dạ Thiên Ảnh quanh người, buông xuống nói: “Sao ngươi lại ở Vân Lí trang?” Người hầu gõ nói: “Tiểu sư huynh hầu khách, chương cổ Côn Luân phái, khách nhân có thể hỏi hẩn.” Đào Yêu Yêu nói: “Tiểu sư huynh? Tiểu sư huynh chính là Dạ huynh đệ.

Ừm, các ngươi coi hẩn là đệ tử Côn Luân...” Chuyển ý tỉnh ngộ nói: “Diệu Đàm đưa ngươi tới đây.”

Dạ Thiên Ảnh cao hứng bùng bùng, khuôn mặt tái nhợt hiện lên tơ máu, nói: “Lúc Diệu bà bà mang ta đi, ta còn tưởng rằng không gặp được Đào đại ca.” Đào Yêu Đạo Trương thầm nghĩ phải hỏi Vong Thần Quật, trước thắng Thiên Võ Thần, Diệu Đàm đưa đứa bé đến đây, muốn mượn Thiên Võ Thần ngăn cản ta, kết quả thế nào? Võ Huyền Anh giương nanh múa vuốt, còn không phải là chạy trốn chết sao.” Nghĩ đến đây hơi lộ ra vẻ miệt thị.”

Dạ Thiên Ảnh cười hỏi: “Vũ Lâm tộc và người lông ngừng chiến rồi, Đào đại ca thần thông quảng đại, điều giải bọn họ có lẽ không tốn sức chút nào.”

Đào Yêu Yêu trong lòng trầm xuống, trên mặt không có chút ánh sáng nào, làm bộ không nghe thấy, mở miệng nói: “Ta thấy tranh vẽ của phái Côn Lôn chính là nghi vấn, ngươi mau giảng giải giúp ta.” Chỉ điểm chữ viết trong tranh, nói: “Ngươi nhìn trên bức tranh này ghi, tại sao gọi là thiên văn túc, thiên võ túc?”

Dạ Thiên Ảnh tính bản rộng tùy, người ta không nhắc tới hẳn cũng không truy cứu, mắt nhìn bức họa nói: “A, khảo nghiệm của quần tiên sao, Họa tiên nói với ta, bức họa này là ghi lại lịch sử hưng suy của bản phái.

Nàng nói Côn Luân phái từ thịnh chuyển suy, liền bắt đầu từ hai vị tiên sứ Văn Thu Vân, Võ Thành Linh.” Đi tới trước bức họa, chỉ vào giải thích: “Cái gọi là thiên văn túc, thiên võ túc, phân biệt chỉ vào hai phái của Côn Luân tiên tông, Côn Luân tiên nhân tự so sánh tinh tú trên trời, chương quản hai loại khí vận thiên hạ văn võ, chương văn vận là thiên văn túc thiên văn, chương vũ vận được gọi là thiên võ túc danh xưng Thiên Võ Túc.

Cách mấy năm giảm một tiên sứ, phụ trợ nhân gian điều chỉnh khí vận.”

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Hóa ra là thế, Tương Quân để tiên nữ làm thê tử của Lý Tĩnh, chắc là muốn giúp hắn một tay, đẩy thế vận của thiên hạ.” Dạ Thiên Ảnh nói: “Đúng, Họa Tiên nói như vậy —— Tùy triều năm cuối bốn phương tranh đấu không ngừng, khí vận thiên địa hỗn loạn, cản trở pháp môn tụ khí quy ẩn của Côn Luân tiên tông, phải tiến hành thuận lợi.

Nhưng Tiên tông không thể trực tiếp can thiệp nhân thế, chỉ có thể phụ tá văn võ tuần kiệt đương thời, giúp hắn kiến công lập nghiệp, khiến cho khí vận thiên hạ quy hòa.”

Đào Yêu Yêu trầm ngâm nói: “Bình định loạn thế cần dùng vũ lực, Thiên Võ Tú Tiên làm nội trợ cho Lý Tĩnh, đó là chiều hướng đại thế, vì sao còn để cho thiên văn Tú Tú khép lại, làm cái gì huyền hư tuyển xinh đẹp tuyển chọn tú tài?”

Hồi thứ hai mươi, Tổ Nguyên Hư Không Phục Trảm Trảo Trảo Trảm.

Dạ Thiên Ảnh nói: “Vì phục chúng, chỉ để Thiên Vũ Túc Tiên Sứ hạ phàm, tiên nhân trên thiên vẫn không phục.

Tương Quân là thủy tổ trên trời, hai bên đều phải chú ý, cho nên đành phải mời Lý Tịnh tự mình chọn vợ.” Nói xong, đi qua bức tường võ thành Linh Du sơn, Văn Thu Vân thầm nhìn thấy.

Đào Yêu muốn biết chuyện sau này ra sao, nhìn bức tranh vẽ thứ năm bên cạnh.

Trên tờ giấy sương mù cuộn cuộn, ánh chớp lóe liên tục, tình cảnh rất kịch liệt nhưng lại không thể phân biệt được tình hình của những nhân vật.

Đào Yêu Yêu nói: “Bức tranh loạn xạ, quỷ họa phù sao?” Dạ Thiên Ảnh nói: “Văn võ lưỡng tiên đấu pháp, tổn hại thanh danh Côn Luân, Họa Tiên không vẽ ra thực tế.” Đào Yêu điên nói: “Nàng ta còn để ý đến thanh danh?”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Danh dự của tông phái là Họa Tiên rất coi trọng, thường nói Côn Luân thế bại danh sa sút, toàn bộ đều vì văn võ nhị tiên nội chiến, gọi thẳng tên các tông phái khác.

Nhưng luận về lớp, Văn Thu Vân xem như là thế hệ sư tổ của Họa tiên, đời thứ sáu thiên văn tiên sứ tên chữ “Văn” đứng đầu, ta vừa nghe là có thể đoán được.”

Đào Yêu Yêu nói: “Như vậy đồ đệ của Văn Thu Vân, chữ “Văn” nên nằm trong tên của hắn?” Dạ Thiên Ảnh nói: “Đúng vậy, chỉ chờ tuyển chọn tiên sứ phàm tục, những môn đồ khác không cần đặt tên như vậy.”

Một ý nghĩ hiện lên, đào chết non nói: “Tên Tự Văn Phi người đã nghe qua chưa? Côn Luân phái nàng có địa vị gì?” Dạ Thiên Ảnh vỗ tay cười nói: “Tự Văn Phi, đời thứ bảy tiên sứ trên trời, bên trong có bức họa của nàng!” Lôi kéo con bò, vòng qua sau đình đài thủy tạ, hình tròn đi vòng quanh vẽ đầy họa.

Đào Yêu Yêu không rảnh quan tâm ân oán tình cừu của Văn Vũ nhị tiên, trong lòng đột nhiên nảy loạn, chỉ muốn tìm tòi nghiên cứu quá khứ của Tụ Văn Phi, mơ hồ có loại sợ hãi, dự cảm một chuyện kinh thiên động địa nào đó đang ép gần mình.

Đi vào một bên đình đài, Dạ Thiên Ảnh dừng bước nói: “Ừm, từ bộ này là vẽ Tụ Văn Phi.”

Đào Yêu Yêu giương mắt lên nhìn, quyền dài rủ xuống đất, nhân vật trong bức tranh mỉm cười xinh đẹp, chính là Đại Thổ Văn Phi của Long gia.

Sơ hai búi tóc áo xanh, một thân trang phục nữ hài thanh tú xinh đẹp.

Đào Yêu suy nghĩ “Nàng cũng từng có dung mạo trẻ trung đẹp đẽ, sao lại đáng ghét như gả cho người khác như vậy.” Trong bức tranh còn có một nam nhân quay lưng lại, tay cầm mai rùa, xem bói cho Tụ Văn Phi.

Trên bản đề chữ ” đời thứ bảy thiên văn sứ nhận lệnh giám phạm trần”

Chữ nhỏ ghi rõ tên hai người, danh xưng của nam nhân kia là “Thiên Hạ Túc Tử Hư Thiên Sư”

Trên mặt Đào Yêu Yêu biến sắc, trong đầu xoay chuyển “Tử Hư”, Tử Hư Thiên Sư, Tử Hư tiên sinh...” Hô hấp bị siết chặt, giống như bị móng vuốt sắc bén kẹp cổ hòng lại.

Dạ Thiên Ảnh nói: “Tử Hư Thiên Sư chính là thư tiên, cầm kỳ thi họa đứng đầu tứ tiên, am hiểu suy tính biến hóa của vận mệnh thiên địa, trong Côn Luân phái có uy vọng cực cao.”

Đào Yêu Yêu nhớ lại thảm ngộ mà Mang Hoàn nói, sau màn nguyên hung tác chiến, con Tử Hư tiên sinh là đáng nghi lớn nhất, Hư Thiên Sư này có phải là Hư tiên sinh không? Lúc trước nghe hắn tự báo xuất thân Côn Luân Thiên Võ Tú, sao lại là tiên khách thiên văn túc? Chẳng lẽ Hư Thiên Sư và Hư Thiên Sư là hai người?

Đào Yêu Yêu đầy bụng khả nghi, bóc giấy vẽ ra xem qua hai mặt chính phản, Tử Hư Thiên Sư cũng không thấy quay người lại, hỏi: “Không có tranh của Hư Thiên Sư sao?”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Họa Tiên chưa từng thấy hình dáng của hân, không cách nào vẽ được.” Đào Yêu điên nói: “Vậy thì kỳ lạ, bọn họ cùng phái, sao lại chưa từng gặp mặt?” Dạ Thiên Ảnh nói: “Tuy là cùng một môn phái, trước sau kém mấy đời, cầm kỳ thư họa tứ tiên gọi thuận miệng, bồi phận thực tế rất lớn, rất lớn.

Tử Hư Thiên Sư và Tương Quân cùng thế hệ, quy ẩn dị giới không dễ dàng xuất hiện, nếu như rời núi nói chuyện, tiên khách Côn Lôn không dám không tôn trọng.”

Giờ phút này họa ý sắp kết thúc, Tử Hư Thiên Sư xem bói xong, liên tục nói với Tụ Văn Phi về khoa tay múa chân.

Nàng vui vẻ đi về phía đèn đuốc phồn hoa.

Dạ Thiên Ảnh nói: “Tử Hư Thiên Sư dự đoán hậu thế văn vận đại thịnh, chính đạo đại hưng.

Chỉ vì người cầm quyền kém cỏi, nhân thế tối tăm, cản trở sự phát triển của vận mệnh, cần gấp một vị tiên sứ hạ phàm xoay chuyển cục diện.

Hân đem tin tức này tố cáo Thủy Thần Tương Quân, Thủy Thần lập tức lệnh cho nữ đồ đệ Tụ Văn Phi làm tiên sứ, kiêm nhiệm thiên văn túc thủ tọa, đi đạo theo khí vận của Thuận Trần thế.” Tụ Văn Phi trong tranh dần dần đi xa, Tử Hư Thiên Sư cũng ẩn vào chỗ tối.

Dạ Thiên Ảnh nói: “Trước khi đi Tụ Văn Phi đã hỏi thăm Hư Thiên Sư, cô ta muốn phụ tá Chân Mệnh Thiên Tử ở nơi nào? Tử Hư Thiên Sư làm phép bói toán, tính ra được người kia tên là Long Đỉnh Càn, hậu duệ của hoàng gia tiền triều, sinh sống ở Tương Tây Vũ Lăng Nguyên.”

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ: “Long Đỉnh Càn là Long gia đại lão gia, khi nào thành hậu duệ của Hoàng gia rồi? Long gia Võ Lăng có địa vị không nhỏ.”

bức tranh thứ nhất xem xong, tiếp theo xem bức đồ tượng thứ hai.

Giữa một cánh rừng hoang vu, đại đội cường đạo đang đi cướp bóc.

Một vị thiếu niên uốn người mắng, tấm thân đơn bạc phảng phất khí thế hùng hổ, phảng phất như dê con bám vào hòn phách mãnh hổ.

Nhân thủ của hắn không trói gà không chặt, nhưng muốn làm anh hùng xuất danh tiếng, bên cạnh đánh dấu là “Người có thiên mệnh Long Đỉnh Càn”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Họa Tiên cũng chưa từng thấy Long Đỉnh Càn, chỉ dựa vào miêu tả của tì nữ Lao Văn Phi, thô lược tái hiện tình trạng bọn họ gặp lần đầu.” Đào Yêu Yêu gật đầu, nghĩ thầm “Long lão gia tuổi còn trẻ tính tình hiếu thắng.”

Chỉ thấy cuồng đạo nổi giận, muốn hành hung Long Đỉnh, bạch quang giữa không trung bay qua, Tụ Văn Phi bỗng bèn hạ xuống.

Chúng cuồng đạo nào phải đối thủ của chủ tọa thiên văn? Lập tức gãy tay gãy chân, hồn phi phách tán, một tiếng kêu làm điều thú tán.

Khách thương được cứu thiên ân vạn tạ.

Long Đỉnh Càn chỉ chấp tay với ân nhân, cuồng ngạo chi khí ngút trời nhìn vào mắt người.

Thiên văn Túc Tiên Nữ vốn kiêu ngạo, chợt thấy cuồng thiếu rất là hiếm có, ngược lại chuyển qua đời lại.

Tụ Văn Phi bay lên ôn nhu, Long Đỉnh Càn khua môi múa mép suy nghĩ, lúc đầu hòa hợp, hai người đều có hảo cảm với nhau.

Đưa mắt nhìn quanh, liên tiếp mấy bức “Kinh đô thương đèn, Cẩm Thành Quan Hoa, đại náo Thương Sơn Vu Cổ Giáo” vân vân, miêu tả hai người mang theo tay phiêu bạt giang hồ, du lịch Tam Sơn Ngũ Nhạc thưởng tâm nhạc sự vui vẻ.

Thiếu niên nam nữ chơi đùa tiêu dao, nhu tình mật ý ngày càng tăng.

Đào Yêu Yêu xì mũi nói: “Một tên háo sắc không đày, một phụ nữ lòng dạ độc ác, còn có một chút điệu bộ yêu kiều như vậy.” Nhìn thấy bức thứ tư, bức thứ năm, hai người trở về Võ Lăng Long gia.

Lão ầu trong tộc thấy dung quang hi thế của Tụ Văn Phi, chỉ kinh động người trời đầu sinh, tất cả đều bái phục cung kính.

Tụ Văn Phi liền đính hôn với Long Đỉnh Càn, lấy danh phận vợ cả của vợ lớn chính đồn gia đạo. Thời gian ngắn ngủi, thế lực của Dư Long gia đại chấn, địa vị giàu có không gì có thể thắng, xe thuyền Tam Giang Lục tỉnh lưu như dòng nước.

Cái tên hào phú nhanh chóng đi, thân sĩ nịnh bợ, quan địa phương giao tình, ngay cả Tri phủ Vũ Văn Hàn cũng chạy tới âm thầm phát ra tiếng động.

Ngày tiền ngày càng nhiều, nếu là khách lạ đến bái phỏng, Long gia do trưởng phòng long đỉnh Càn ra mặt, Tụ Văn Phi âm thầm giúp vị hôn phu tiếp đãi, xử lý mọi việc gọn gàng ngăn nắp.

Nhưng Long Đỉnh Càn càng ngày càng cảm thấy phiền chán, chỉ muốn ra ngoài du ngoạn, vài lần tự ý rời nhà, đều là Tụ Văn Phi kiên nhẫn khuyên nhủ.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ: “Long lão công tử ca nhi được nuông chiều từ nhỏ, không thích làm việc chính, chỉ là đang chơi đùa.” Ánh vẽ của ngón tay Long Đỉnh Càn, hỏi: “Người này có tài đức gì, dựa vào cái gì phụ tá hần có thể xoay chuyển vận thế của thiên hạ?”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Dựa theo cách nói của Họa Tiên, Long Đỉnh Càn là di phủ của Thiên Tử, tổ tiên tôn sùng văn chương tập trung võ, nếu muốn khôi phục văn vận, nhất định phải giúp hần leo lên bảo tọa của Hoàng đế.” Đào chết yếu nói: “Mạch bần không thể đỡ tường, người này đơn thuần là công tử bột.

Cho dù hần có thể trở thành Hoàng đế, cũng là hôn quân ham chơi.” Dạ Thiên Ảnh cắn răng nói: “Ta không thể nói rõ nguyên do... Lúc trước Lý Tĩnh cũng là danh môn công tử phải không? Thiên Võ Túc giúp hần thành công, khiến cho võ vận Đường triều cường thịnh, có thể thấy được Côn Luân tiên tông nhận người là rất chuẩn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nói cũng đúng, bất quá người phụ tá sẽ tặng tiên nữ làm vợ, cách làm của phái Côn Lôn quá kỳ quái.” Ánh mắt chuyển động, nhìn đến bức tranh vẽ thứ sáu, bên trên

mấy câu chữ lóe sáng, vừa vặn trả lời bình luận của hắn ——
“Ta chưa từng thấy ân đức như người tốt.”

Câu nói này xuất từ 《Luận Ngữ》, Khổng Tử du lịch ở Vệ Quốc, quốc quân linh công ôm mỹ nữ trong lòng, lái xe ở phía trước, quăng Thánh hiền đến ngôi vị hèn mọn phía sau.

Khổng Tử bởi vậy mà cảm thán “Ta chưa từng thấy qua người ưa thích đức hành tượng thích mỹ sắc như vậy.” Nơi này trào phúng sắc đẹp của phạm phu, ẩn ẩn còn lộ ra một loại bất đắc dĩ.

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Thì ra là thế, người trên đời đều yêu mỹ nữ, Côn Luân phái muốn mượn thể nhân để phổ biến đạo chỉ, vậy thì không thể không dùng mỹ nhân kế.” Nhưng bức thứ sáu chỉ có đề ký, cũng không có bức tranh vẽ hình chạm trổ.

Dạ Thiên Ảnh nói: “Đây là dấu tay của thư tiên, năm đó ghi ở Thủy Thần Huyền Ba phủ, chú ý của tiên sứ gả cho phạm nhân cũng là đề xuất đầu tiên.”

Đào Yêu Yêu trong lòng lo sợ, suy nghĩ một chút liền nhìn thấy Tụ Văn Phi nhân tình sinh hận, hãm hại mẫu thân mình, há có dự liệu bức thứ bảy, bức thứ tám đều là giấy rỗng, không có chút dấu vết nào, hàm chứa nghi vấn nhìn sang bên cạnh, Dạ Thiên Ảnh giải thích: “Thư sau khi Tụ Văn Phi xuất giá liền gián đoạn, họa tiên cực ít rời khỏi mộng quốc, sau đó tình hình chưa rõ, cho nên trước ra giấy, chờ người truyền tin đến rồi vẽ lại.”

Đào Yêu Yêu nói: “Người truyền tin là ai?”

Dạ Thiên Ảnh gãi gãi đầu, nói: “Là tỳ nữ của Tụ Văn phi, phụ trách liên lạc quần tiên Côn Luân, điều tra tình hình các phái Tiên đạo.

Ừm, có nghe Họa Tiên nói, hình như tỳ nữ tên là Vân La.”

Đào Yêu Yêu ngậy người trong chốc lát, thấp giọng nói: “Tụ Vân La, sư phụ của Phong Mộ Vân, nàng không thể tới đây được nữa.” Lòng như trời cao phát phơ, nhẹ nhàng không có cách nào đi xuống, nhưng cảm thấy chuyện trước kia quần chặt lấy nhau, hình như bản thân đã sớm bị cuốn vào vòng xoáy đen kịt rồi.

Dạ Thiên Ảnh vỗ tay nói: “Là tên Tử Vân La! Đào đại ca biết rất nhiều chuyện! Người... Người biết chuyện của cha ta không? Ông ấy ở đâu, người có thể dẫn ta đi tìm ông ấy...”

Bước chân trước phòng vôi vàng, âm thanh đột nhiên lại gần: “Thiên Ảnh, không nên dây dưa khách nhân!” Tiên ảnh tùy ý xuất hiện, đạo trưởng vân kíp đi vào đình đài.

Dạ Thiên Ảnh lập tức thôi lui, vùi đầu đứng ở một bên.

Đào Yêu Yêu vội tiến lên bái lễ: “Tiểu tử hậu bối đào chết non, khấu tạ ơn cứu mạng của đạo trưởng.” Vân Bính đạo trưởng đỡ nói: “Nói quá lời, người vi phạm, khéo quá hóa vụng, tăng thêm cước pháp vậy khốn.” Giữa lông mày ẩn chứa âu lo, phân phó: “Thiên Ảnh, người và sư huynh đệ rảnh rồi ở bên ngoài, để bọn họ chuẩn bị tốt con thuyền sinh, đợi lát nữa ta qua sông.” Dạ Thiên Ảnh đồng ý, theo Mộc Thị đi về phía hành lang tranh.

Đào Yêu Yêu nhìn bóng lưng hẩn nói: “Sao đạo trưởng biết ta bị vây khốn ở Võ Vận Đường?”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Họa Tiên đưa Thiên Ảnh đến chỗ ta, chỉ nói Ngao Bính cường đoạt đệ tử Côn Luân.

Sau đó Thiên Ảnh nói về hành động của mình, mới biết là vị thiếu niên tiên hiệp này.

Bần đạo phỏng đoán, nếu dưới bàn chân tìm đến đại dương Phệ Hồn, nhất định sẽ bị Võ sư thúc vây khốn, vì vậy chạy tới cứu viện, trong ba ngàn năm ta đây là lần đầu tiên đi ra hủ cư.” Đào Yêu lại thi lễ nói: “Quấy nhiễu đạo Trường Thanh tu, tiểu tử thật là có lỗi.” Đứng lên eo thở dài nói: “Nhờ có Thiên Ảnh nói thật, tính tình đứa nhỏ này trung hậu, không hổ là con cháu Nga Lãng phái chúng ta.” Trong lời nói lưu lại một chút dư vị, ám chỉ Thiên Ảnh thuộc về người của Thiên Thanh giáo.”

Ngày thứ hai mươi, Tổ Nguyên Hư Không Phục Trảo Trảo Ti.

Vân kíp đạo trưởng nhìn hấn một cái, nói: “Nghe ý tứ dưới chân, nhất định phải mang Dạ Thiên Ảnh đi?” Đào Yêu Thiên nói: “Đương nhiên, Bách Lý Văn Hồ là anh hào Nga Phán, con trai của hấn sao có thể ủy thác phái khác.” Vân Sách Đạo Trưởng thấp giọng nói: “Con trai Bách Lý Văn Hồ... Sao không thấy Bách Lý Văn Hồ đến tìm.” Đào Yêu Yêu nhú mày lại: “Đạo trưởng nói vậy là không đúng rồi.”, Họa Tiên các người lừa gạt, lừa gạt Dạ Thiên Ảnh tiến vào Kỳ Vực ẩn nấp, còn giả làm quái vật hù dọa hấn, ra vẻ quý kẻ cường ép, lấy cơ phụ thân người khác không tìm tới? Lại thêm Bách Lý Văn Hồ không rõ tung tích bao nhiêu năm, hấn...”

Trong lúc nói chuyện, “Phành phạch” bay tới ba con cò trắng, cuộn chân như bị thương, miễn cưỡng dừng ở trên vai đạo trưởng vân kíp.

Vân kíp đạo trưởng nói: “Địa Phủ rách nát, các quỷ hồn biến thành hung bạo.” Nắm lấy chân dài bạch lộ, vặn vẹo một cái, lấy chân chim xuống, tay trái từ trong túi da cá chấm chút dầu đồng, bôi hai bôi, một lần nữa nói về thân chim, dặn dò: “Cách chân quỷ hồn phục hồi như cũ, thương tích chân vũ, bay về phía sông ngắt châu —— cảm điều này lại là chế phẩm gỗ đào, mặt khác dùng hai biện pháp tương tự trị liệu (DG: tu sửa) không bằng nói là sửa)

Đào Yêu Yêu nói: “Đạo thuật thật kỳ diệu, con chim gỗ làm cực giống vật còn sống, lúc trước ta không phát hiện...”

Vân kíp đạo trưởng duỗi tay khẽ chiêu, pháp lực lạng yên truyền đến gần.

Đào Yêu Linh vén vạt áo lên, Bắc Đẩu Linh Nha trong ngực cảm ứng được, chui ra khỏi cổ, vỗ cánh muốn bay lên, chợt “lạch cạch” rơi xuống đất rơi thành mấy khối gỗ vụn.

Vân kíp đạo trưởng nói: “Khí giới của Ngao Kỳ xảo môn, đừng sáng lập ý mới, đạo pháp Côn Luân đã rất khó vận dụng rồi.” Đào Yêu nhặt lên Mộc Nha cất vào trong ngực, nói: “Đạo

thuật kỳ xảo của Nga Quỳ bắt nguồn từ Côn Luân, đạo trưởng thần kỹ tự nhiên mạnh hơn chúng ta nhiều.”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Bằng không, mặc dù pháp nguyên giống nhau, lưu phái khác nhau, thật sự khó phân mạnh yếu, pháp môn hóa vật của Côn Luân sử dụng đồ vật bất động hành lang phái.” Dừng một chút, lại dừng một chút, tiếp tục nói: “Thế nhưng đạo pháp hai phái luyện đến cực sâu, đều có thể chế thành khí giới gần như chân nhân... Thiên văn tiên tỷ Tử Vân La kiến thức tương đối khá, mấy năm trước Kỳ Vực truyền tin tức tới., Từng nói tới một cô gái thiên tài kỳ tài xuất hiện ở Tiên giới, ăn trộm sơn ỏ kỳ xảo môn, tu thành đạo pháp kỳ xảo hạng nhất, được người ta gọi là Phật Diện Ngột Kim Mộ Lan Thụy.” Đào Yêu tê đại, lập tức lưu ý, nghe Vân kíp đạo trưởng chậm rãi nói: “Mộ Lan Nhược, thê tử Bách Lý Văn Hồ, nàng có thể chế tác nhân ngẫu sống.”

Đào Yêu Yêu trợn tròn mắt, nói: “Người nói là, Thiên Ảnh là người giả!”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Có lẽ không phát hiện Họa Tiên, bản đạo chuyên tấn công Côn Luân hóa vật pháp, đối với đồ vật hình người phân biệt chuẩn xác cực điểm đối với đồ vật hình người.

Quan sát mấy ngày liền cho ra kết luận, đứa bé kia xác thực là thân thể máu thịt, trong ngoài không khác gì người, chỉ có tâm tính đơn thuần, thiếu hụt năng lực biến tâm của nhân loại tùy cảnh biến tâm.

Chỉ một chút tì vết nhỏ bé này, kỹ thuật của Mộ Lan Nhược có thể xưng là vô cùng kỳ diệu.” Đào điên cuồng suy nghĩ trong chốc lát, đầu lắc lư trống lắc, chín thành chín không tin, chỉ nói: “Bất luận nói thế nào, ta cũng phải đem Thiên Ảnh mang đi, tự tay giao cho Bách Lý Văn Hồ.

Có phải con hăn hay không, Bách Lý Văn Hồ sẽ tự phán minh.”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Chân dưới nghĩa đạo không thể ngăn cản bản đạo, mở ra chuyện này, chỉ xin dưới chân che giấu thêm, nếu có cao thủ khác nhận ra, cũng xin khuyên bảo không nên tiết lộ.” Dứt chương do dự nửa khắc, bổ sung: “Cho

dù Bách Lý Văn Hổ không nhận hấn, cũng không cần nói trước mặt hấn.

Đứa nhỏ kia cô nhược đáng thương, nếu biết mình không phải phụ mẫu sinh dưỡng...” Chợt im miệng...

Trong hành lang họa vang lên đồng âm của Dạ Thiên Ảnh, bầm: “Vân kíp sư thúc, đội thuyền đã chuẩn bị xong rồi.”
thùng sắt khoan khoan khoan trượt đi, theo tiểu hài tử trở về trên đình đài.

Vân kíp đạo trưởng khép tay nói: “Vạn vọng thành tề nguyện.”
Một câu song quan, đã phó thác tiền nhiệm, lại mời Đào Yêu chết non nghe theo an bài kế tiếp.”

Đào Yêu Yêu chết yếu nói: “Mệnh lệnh của Đạo trưởng, không có gì không tuân theo.” Vân Bí Cử Đạo nhú mày lại, giương tay áo tung bay phong vũ, mang theo mọi người bay ra khỏi đình đài, rơi xuống trên bờ sông, nói: “An nguy nhân thế ở đây là một lần hành động, theo ta đi tới cửa vào Vong Thần Quật.” Hồng hoa đào dựa lưng vào sông, tám ván gỗ dựng lên bốn tàu neo thuyền.

Sớm đã có thuyền phu đốt lên tiên hương, chờ lệnh xuất phát.

Đào Yêu Yêu nói: “Đang muốn thỉnh giáo huyền bí của Vong Thần Quật.” Vân Bí đạo trưởng nói: “Lên thuyền giảng dạy, pháp chú Kỳ Vực sắp tiết ra ngoài, nhân thế nguy cấp muôn phần, hi vọng chân dưới lực ngăn cơn sóng dữ.” Người chèo thuyền cỡi dây thuyền, lướt qua dưới một chiếc thuyền con.

Vân kíp đạo trưởng lên thuyền, đào điền không muốn bóng đêm rời xa, dắt theo hấn cũng nhảy lên.

Người chèo thuyền kia dùng sào trúc điểm nhẹ thuyền, tay vung cây hương dài lên khẩu quyết: “Phương tử phương sinh, phương sinh phương tử, vãng sinh vãng sinh, vãng sinh vãng sinh...” Thuyền nhỏ nghịch thủy trôi đi...”

Trong lòng Đào Yêu nghe niệm quyết cảm thấy không thoải mái, suy nghĩ “Thật giống như kẻ chịu chết đuối.” Hấn chỉ vào người chèo thuyền nói: “Làm thuyền sao không lên được?”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Hấn ở trên bờ thấp hương niệm chú, Vãng Sinh Chu sẽ chạy tới hư không kết nối.

Nơi đó đối với tử hồn bất lợi, đệ tử của bản đạo không cách nào đi theo.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đúng rồi, đệ tử đạo trưởng là quỷ hồn biến thành.

Nhưng việc gấp gì phải ngồi thuyền, lái gió đuổi đi càng mau mau mau hơn.” Vân Bính đạo trưởng nói: “Không thể không, hư không kết đặt pháp ấn tổ sư quý phái, gặp ngoại pháp lập tức bị phá toái.

lái thuyền Vãng Sinh do Nguyên Tông tổ sư chế tạo, thừa dịp từ từ tiếp cận, Phương Bảo Pháp Ấn chu toàn.” Đào Yêu Thiên hỏi: “Pháp Ấn của Tổ Sư là để duy trì pháp chú lưu lại?” Vân Sách đạo trưởng nói: “Đúng vậy, tiêu diệt phù văn pháp ấn, giải trừ pháp chú Kỳ Vực, tai họa nguy hiểm của nhân thể liền hóa giải.” Đào Yêu Yêu chết non nói: “Hay lắm, ta lên vào đại dương tìm pháp ấn kia, chính là không thể nào bắt đầu, may mắn Thiên Đạo Trưởng biết rõ.”

Trong lúc nói chuyện, thể nước trở nên gấp gáp, lòng sông rộng hẹp chưa từng thay đổi, hiện ra tạp vật ngăn trở dòng nước chảy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Dạ Thiên Ảnh vui trong gỏi, run lẩy bẩy không ngừng.

Đào Yêu cười trường bào cho hắn, nói: “Cứ thoải mái một chút, ta sẽ tìm giúp người tìm phụ thân.” Dạ Thiên Ảnh nở nụ cười, con người nghiêng về phía ngoài thuyền, lại run rẩy nói: “Chết người, chết người thật nhiều a...” Mái núi đào cúi người thăm dò, vô số miếng thịt vụn trong nước sông, từng miếng từng miếng thịt dung hợp với nhau, hợp thành từng bộ tử thi, thuận dòng nước ngầm nhanh chóng trôi xuống hạ du phía dưới.

Nhớ lại tình hình Thi Phiêu Ba Đào của Lang Nha trại chủ, Đào Yêu Ngộ đạo: “Đây là ngọn nguồn của sông Xá Sinh.”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Cử Sinh Hà, Xá Sinh Hà, Sinh Mệnh thường xuyên qua lại nhiều lần.

Mỗi khi tử linh điều động đến bờ sông bên kia, khởi nguồn liền hợp nhất nhục thể của hắn.” Đào điên nói: “Là chiêu hồn tụ thi thuật sao? bâng môn tiểu thuật dùng để đánh thi, tại sao

lại tụ thành nguyên thân của ức tử hồn? Xin đạo trưởng khai chỉ.”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Không phải Tụ Thi Thuật, sử linh nhục dẫn dắt lẫn nhau, vốn là đặc hiệu của u huyền hư không.

Vượt qua sông Xá Sinh nhập cảnh, hiệu lực hư không liền kích động.” Tay vờ râu dài, đứng mũi tàu nhìn về phía xa xa.

Đào Yêu Yêu không tiện tùy tiện hỏi, trong lòng nhớ lại “Ta rơi vào U Minh Giang Linh Nhục chia lìa, đúng là tìm về nguyên thân ở U Huyền Hư Không, Linh Nhi cũng như vậy, đạo trưởng nói không sai.” Tâm ý có cảm, nhìn xa tương lai, chợt nhớ tới ngữ điệu Vô Tướng ” Lai Nhược Phong, không biết nơi nào đến cuối...”

Lúc này, thuyền đã rời xa tổ Đào Hoa, thâm nhập khu vực trung tâm Địa Phủ.

Chỉ thấy hoang dã mênh mông không có sinh cơ, không có mặt trời không trăng, không có cây cối, chim muông, tầng sương như hắc ám.

Ánh mắt thu đến gần, bãi sông bằng phẳng, bờ sông đơn điệu, gợn sóng xám xịt, các loại cảnh vật không phải người tạo ra, cũng không phải thiên địa sinh thành, tạo thành không gian tịch mịch đến cực điểm.

Vân kíp đạo trưởng giảng đạo: “Miễn Mộng Kỳ Vực do ba loại cảnh giới trà trộn thành, một là thực cảnh, hai là họa cảnh, ba là mộng cảnh.

Thần Mộc cung chủ lúc đầu rời khỏi chúng sinh Mộng Tư, thành lập mộng cảnh hùng vĩ, cơ sở chính là U Huyền Hư Không này.”

Đào Yêu Minh thầm nghĩ “Phệ Hồn Đại Dương là hư không hóa liên...” Suy nghĩ sâu xa, hỏi: “U Huyền hư không là ai làm?” Đạo trưởng vân kíp không nói, im lặng đứng một lát, hỏi: “Nghe nói vũ trụ phong rơi vào U Minh Giang, cần xuyên qua Đại Thiên thể giới mới được trọng thu, ma kiếm dưới chân có được như vậy không?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ừm, vẫn bồi xuyên qua nhiều thế giới.” Dứt khoát nói rõ việc thu kiếm đi qua.

Vân kíp đạo trưởng ngửa mặt nhìn u khung, nói: “Trong càn khôn minh mông, đại thiên thế giới song hành, giữa lẫn nhau có kẽ hở, loại khe hở này gọi là U Minh hư không, linh hồn người chết nhập thì khó mà ra, người sống nằm mơ cũng có thể nhìn thấu tướng mạo.” Đào Yêu kỳ lạ nói: “Nằm mơ?”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Đúng vậy, nằm mơ.

Phàm nhân nằm mơ có lúc xuyên qua dị thể, có khi lại gặp người chết, có lúc hoàn toàn trống rỗng, không lưu lại trí nhớ. Đây là vì hồn thể xuyên thấu hư không không đồng loại khác.

Tốc độ nhanh đến không thể nào cảm giác được, linh hồn trong nháy mắt trở về thân thể, người liền từ trong giấc ngủ tỉnh lại.” Đào Yêu Yêu nói: “Nếu không mặc ra thì sao?” Vân kíp đạo trưởng nói: “Vậy liền một giấc mộng không tỉnh, ví dụ thất hồn tử vong trong mộng rất thường thấy.”

Đề phòng ngừa hại Luyện Khí Cổ Nguyên Tiên gia, là lấy đệ tử Tiên đạo đa số không nằm mơ.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ sâu xa trong đó, nói: “Vừa nãy đạo trưởng nói hư không “không đồng loại” ý tứ gì?” Vân kíp đạo trưởng nói: “Thế ngoại có Thần linh có đủ đại năng, thường sửa hư không để bản thân sử dụng.

Thiên Trúc, Tây Dương, Trung Quốc, đều biết Địa Ngục tồn tại, miêu tả lại không giống nhau tất cả, đều bởi vì các Thần Linh khác nhau thi pháp, ở ngoài thế giới cải tạo thành nhiều tòa Địa Ngục, Tử linh nếu thụ dẫn, thì theo tập tục trước khi còn sống đều vào trong đó.” Đào Yêu trầm ngâm nói: “Ta thân nhập hư không cái gì cũng không có, nghĩ là còn chưa trải qua cải tạo.”

Nói chuyện thời gian thuyền tốc tăng tốc, đáy thuyền “Ào ào” kích thích bọt trắng.

Dạ Thiên Ảnh chợt nói: “Nổi lôi!” Chỉ về phía trước, quả nhiên thấy lôi quang quét ngang qua hai bờ sông, Trường Minh không tắt, ló lên sương mù xám xịt, như là sau màn che mở ra tấm lưới lớn cương ti lớn.

Vân kíp đạo trưởng thần sắc nghiêm trang, nói: “Lôi môn sắp đến, đó là lá chắn hư không kết thành, phải đi qua dùng đại thần lực xuyên thủng.” Đào Quy nói: “Xuyên pháp xuyên phá

thế nào?” Vân Xuy đạo trưởng nói: “Thời khắc xúc tu lôi quang, dùng pháp lực mạnh nhất của ngươi chống đỡ, nhanh chóng thu lại, không thể chậm trễ, sớm pháp ấn tổn hại, muộn thì cốt chúng ta không còn.” Đào Yêu nói: “Vãn bối đã hiểu!” cất bước đạp lên người cầm đầu thuyền!

Thuyền đi như thoi đưa, tia chớp đan xen, đợi khi chạm đến tấm lưới ánh sáng kia, trong nháy mắt, đào yêu phóng ra vũ trụ phong, mạnh mẽ đỡ lên trên một cái.

Chung quanh sấm sét dữ dằn, kim xà loạn vũ, Dạ Thiên Ảnh sợ hãi ôm đầu nằm sấp, Vân kíp đạo trưởng cũng không khỏi run rẩy ồng tay áo.

Thuyền nhỏ như cá lọt lưới, xuyên qua khe hở bỗng nhiên vọt tới trước, trượt ra rất xa mới gần như ổn định.

Ngày thứ hai mươi, Tổ Nguyên Hư Không Phục Trảo Trảo 5.

Phá hoại xong mới ngừng, kiếm đã được thu hồi, Đào Yêu hai tai phát bức, cánh tay run lên nhè nhẹ, nhìn lại tấm lưới ánh sáng dày đặc, kinh ngạc nói: “Lôi điện thật mạnh mẽ.”, Gần như có thể chống lại vũ trụ.” Vân Bính đạo trưởng nói: “Đó là vài luồng sáng còn sót lại của Thiên Lôi kiếm, tổ sư Ngao năm xưa bày ra.” Phong Lôi Thủy Hỏa bốn thần kiếm?” Vân Táo nói: “Thiên Lôi kiếm, Tào Hóa chi kiếm sắc bén nhất, quỷ hồn yêu gần đây lập tức bị tiêu diệt, vì vậy không để đám quỷ đồ đi theo.” Dạ Thiên Ảnh run run nói: “Thuyền đã bị đốt...” Thuận theo ngón tay hắt thấy, một làn khói bay lên, gỗ dài hai tấc ở đuôi thuyền cháy đen.

Đào Yêu Yêu xuất ra kiếm lực mười phần, thời cơ hơi thiếu chính xác, dẫn đến lôi quang cách thuyền quá gần, tạo thành tổn hại rất nhỏ cho thân tàu.

Vân kíp đạo trưởng đuổi người xem một phen, ngồi về chỗ cũ nói: “Dưới chân hình như chưa hoàn toàn nắm giữ cách dùng của vũ trụ.” Đào Yêu Phong đột nhiên nói: “Vãn bối kiếm thuật thấp kém, có pháp bảo cũng sẽ không sử dụng.” Vân kíp đạo trưởng khẽ thở dài: “Người sẽ không biết sử dụng kiếm là may mắn, nếu không phải vậy, đại họa đã sớm đúc thành.” Trong lòng Đào Yêu Phong căng thẳng, thầm biết chi tiết này quan hệ sinh tử, vội vàng nói: “Xin lắng tai nghe.”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Thần lực của vũ trụ phong chỉ có thể thông qua nhân loại phát huy, là lấy chủ nhân của ma kiếm không phải “Chân nhân” mà thường gọi là “Chân nhân”, huyền học điển tịch thường gọi là “Chân nhân”, nhưng lại là chân nhân? Gặp chuyện suất tính mà làm, Trương Dương độc lập, không chịu cảnh ngộ cùng ngoại lực vận vẹo, giống như không bằng những loại vật khác, đó chính là nhân loại thuần khiết thuần khiết hơn.

Tiên ma lưỡng đạo đặc lập độc hành giả quá nhiều người, hoặc là tu tính thanh đạm, hoặc là khúc nhạc ngoan ngoãn, bọn họ

tuy rằng không câu nệ vô thức, nhưng tính cách đều khác biệt với nhân loại, không thể tính là chân nhân.

Phàm nhân khuất phục sinh kế áp bách, nhân tính kiềm chế tự nhiên không cần luận.

Có cuồng phu mạnh mẽ bại đức, ác đồ không kiêng nể gì, lại mất đi nhân tính thiện, hành tẩu cùng cầm thú, không phải chân nhân.

Trung thần nghĩa sĩ tuyên bố đạo đức, cố bộ tự phong, cũng không phải ma kiếm đạo đức.”

Phân tích lẫn lộn vào vi phạm, Vân Bính đạo trưởng khẽ vuốt râu nói: “Đã phải có người có tính tình chân thật nhất, lại có thể thành thói hành tẩu, phá tan sở hạn chế của thường pháp, vượt qua các loại “Trung trung, hiền ngu, Thiện ác”, loại “Chân nhân” này đặc dị mà thừa thốt, dục vọng sinh ra mới là “Nhân dục” thuần khiết nhất, có thể đem thần lực của vũ trụ phong phát huy đến mức tận cùng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đúng vậy, Vũ Trụ Phong cũng nói ta độc đáo.” Vân Bính đạo trưởng nói: “Dựa theo truyền thuyết cũ của Tiên giới, Kiếm chủ đời trước Võ Tàng hoàn cũng rất độc dị.

Bồng Lai tiên tông tu đạo diệt dục chủ.

Hắn tu thành Bồng Lai thần công, dục vọng lại không giảm bớt, nhân tính kiên cố cực kỳ hiếm thấy.

Sau khi lấy được vũ trụ phong, Võ Tàng Hoàn si mê trăm địch đoạt pháp, rất nhanh biến thành cuồng ma giết người.

Dưới bàn chân hắn còn chưa kịp đi qua, ngoại trừ Thần Mộc Giáp ở bên ngoài thân, còn bởi vì trước kia bất thiện vận dụng đạo pháp, hiện nay cùng vũ trụ phong hợp hồn bất thâm.”

Đào Yêu Yêu nghi ngờ nói: “Vũ trụ Phong và hợp hồn với ta nông sâu, đạo trưởng làm sao phân biện được?”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Vạn Tiên trăm, trăm vạn tiên, người cầm kiếm giết địch đoạt pháp, thực tế là thu hóa địch hồn, kiểm tra kỹ năng cùng pháp học ký ức trong cơ thể Thi Hồn.

Thần lực trên vũ trụ tùy theo đó mà thay đổi, sinh ra các loại hiệu quả, xem ra giống như cướp đoạt pháp thuật của địch

quân.” Đào Yêu Yêu nghe xong, bí phương của Ma Kiếm bắt đầu được biết, chợt nghĩ đến “Côn Luân phái tinh thông luyện hồn chi đạo, cho nên đạo trưởng biết được điểm mấu chốt trong đó.”

Vân kíp đạo trưởng nói tiếp: “Vũ Tàng Hoàn Sứ Kiếm có thể thu phát không điểm báo, nhân kiếm hỗn hợp, uy chấn tam giới lục đạo.

Người dùng kiếm còn phải làm ra vẻ vận kinh, mũi kiếm hơi sót một chút, có thể thấy được hợp hồn còn chưa kịp đạt quá nửa.

Sử dụng vũ trụ phong càng lâu, linh hồn và nó dung hợp càng sâu, dưới chân phân ra Võ Tàng Hoàn cách nhau rất xa.” Đào Yêu Thiên nói: “Nếu ngày sau hợp hồn thâm hóa, ta cũng sẽ biến thành Sát Ma như Võ Tàng Hoàn?”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Chưa tất nhiên, sự tình không tuyệt đối, ta luôn cảm thấy người có một loại mệnh số khác.” Khẽ thở dài một tiếng, cúi đầu nói: “Võ sư thúc lại không nhìn như vậy, nhất định phải diệt trừ người làm ác ma.” Nói xong, song chưởng Côn Bằng hợp lại, trong tay áo rơi ra ba mảnh mai rùa linh quy, “Rắc” vài cái, dựng thành hình “Tán hình Côn Bằng” ở Bắc”.

Phất phất bói một quẻ, theo lý mà nói Côn Luân lại là điềm đại hung.

Đào Yêu Yêu nói: “Ngài yên tâm, lần sau gặp lại Vũ Huyền Anh làm khó dễ, ta dùng kiếm thuật Côn Luân ứng phó, sẽ không bị nàng dẫn ra ma khí.”

Vân kíp đạo trưởng mắt nhìn mai rùa, than thở: “Ta vốn định tiêu trừ pháp chú sau đó nói cho người biết, nhưng chuyển đi này hung hiểm, e là không còn cơ hội...” Ngắc đầu nhìn thẳng Đào Yêu, lo lắng nói: “Võ Thần đã truyền tin tức về phía ngoại giới —— Ngao Bí phái làm Ma đạo nắm giữ, liên hợp Bồng Lai phái tiến công Côn Luân.

Tiên nhân tán Cưu các nơi cần phải đến đây tương trợ, cùng lên Ngao Sơn quyết một trận tử chiến.”

Đào Yêu Yêu nói: ” Ngao Bính liên hợp Bồng Lai? Chuyện này từ đâu nói ra đây...” Một chuyện ý nghĩ nghĩ nghĩ đến

“Vũ Huyền Anh giết không được ta, đầu không lại được sư hoàn vô tướng, liền lấy có Ngang Đình Lai liên thủ, để tiên nhân Côn Luân trợ giúp đánh hội đồng đánh nhau.” Vân kíp đạo trưởng không để ý đến hấn chất vấn, vội vàng dặn dò: “Đợi đến lúc pháp chú tiêu diệt xong, chân không được trở về Ngao Sơn, trước tìm chỗ mật tránh né một chút thời gian, Võ Thần tìm không thấy đối thủ sẽ thu binh.”

Đào Yêu Yêu cười khỏ nói: “Người suy nghĩ đơn giản quá rồi, vị Võ Thần kia điều động hết tất cả, làm gì có đạo lý không đánh mà thu binh.”

Thuyền nhỏ “Phành phành” cập bờ, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

Dạ Thiên Ảnh kêu lên: “Đến rồi...” Tiếng nói hàm hồ lạnh lạnh, như khi con nước nở nghẹn ngào.

Đào Yêu Yêu cả kinh, nhìn Dạ Thiên Ảnh che ngực cong lưng, tay chân còng xuống, lỗ mũi thở hổn hển, ngoại hình cử động dị thường.

Trước đây hấn buồn bực ngồi im, chỉ nói là sợ hãi, trước mắt xem ra năng lực đã dần mất đi nói chuyện đã mất đi.

Đào Yêu Yêu vội vàng kiểm tra, lòng bàn tay có chút ngứa ngáy, cầm lên nhìn một chút, móng tay Dạ Thiên Ảnh cũng biến thành mũi nhọn vừa cứng vừa cứng.

Vân kíp đạo trưởng nói: “Vách ngăn âm bộc phát biến mất, hiệu lực của pháp chú đã hóa tăng mạnh, vượt xa dự tính của ta!” Đào Yêu nói: “Thân thể không bị thương tổn.” Sờ mạch của Dạ Thiên Ảnh, phản phát giác so với trước tráng kiện mạnh mẽ hơn nhiều.

Vân kíp đạo trưởng nói: “Côn Luân đứa nhỏ này chân khí bạc nhược, không chịu nổi ảnh hưởng của pháp chú đã hóa.” Đào Quy cau mày nói: “Hắn sẽ hóa thành người lông nhò?” Vân kíp đạo trưởng nói: “Thừa dịp quá trình đã hóa còn chưa xong, nhanh tiêu mất phù văn trên pháp ấn, thiên ảnh còn có thể biến trở về nguyên cảnh.” Một kéo ống tay áo đào chết non, nhảy lên bờ mau chóng đi lên bờ.

Đào Yêu Yêu ôm lấy Thiên Ảnh, ba bước đồng thời đi hai bước theo sát phía sau.

Vân kíp đạo trưởng dặn dò: “Nơi này không thể sử dụng pháp lực, nếu không sẽ hủy hoại pháp ấn.” Đào điền nói: ” hủy không tốt sao?” Vân kíp đạo trưởng nói: “Pháp ấn cho dù bị hủy thành tro bụi, phù văn phía trên nếu không diệt, pháp hiệu sẽ vĩnh viễn không dừng lại.

Nguyên Tông tổ sư vì phòng bị pháp ấn bị ngoại nhân phá hư, dùng chú thuật Nga Tri Bặc gom môn thượng thừa nhất.”

Tiếng nói cũng nhanh chóng chuyển hướng, hai người một đường chạy chậm, địa hình trơn nhẵn như bàn tay, giẫm lên không có sức lăm.

Đào Yêu Yêu nói: “Họa Tiên và đạo trưởng chạm mặt, có nói tới thương thế của Cầm Tiên Sư thông minh không?” Vân kíp đạo trưởng nói: “Tạm thời không lo lắng tính mạng, âm thanh của Cầm Tiên thác nước đã dứt, pháp chú như khuếch tán ra ngoại giới, mấy ngày nay khắp thế gian khắp nơi đều là người lông lá.” Đào Yêu yêu âm thầm nghĩ: “Sai phạm của ta thì ta sẽ đền bù.” Dem Dạ Thiên Ảnh vác trên vai, vén tóc dài lên, chạy vội vã lên đạo trường tóc dài.

Thiếu niên tuổi trẻ khí thịnh, không cần đạo pháp đơn thuần chỉ dựa vào cước lực, trong chốc lát chạy ra ngoài ba dặm.

Lúc này sương mù tản đi, cảnh vật thừa thót, mặt đất như giấy trắng vô biên, đặc thù u ảo hư không dần dần rõ ràng.

Phía trước chợt có bóng người đứng sừng sững, pho tượng nhân vật lơ mờ có thể thấy được, giống như tiêu chí to lớn của pho tượng.

Vân kíp đạo trưởng nói: “Nơi đó... Tượng đá của tổ sư Nguyên tông, đi nơi đó...”

Đào Yêu Yêu theo mệnh mà đi, cách tượng đá hai mươi trượng sát chân mà chết.

Trên mặt đất hồ to hình dạng hoa sen, tượng người đứng ở trung tâm, bốn cánh hoa lưu động hào quang rực rỡ bốn phía.

Vân kíp đạo trưởng thở dốc nói: “Cái bầy này là hư không kết thúc... U Huyền hư không mỗi lần gặp giữa trưa mới ổn định hình thái, cách nửa canh giờ không gian phải di chuyển đổi... Thần Mộc cung chủ thiết lập xuống hư không kết hợp, khiến

U Huyền hư không ổn định, mộng cảnh của Kỳ Vực liền thành lập... “

Đào Yêu Yêu nghe hấn thổ từ thâm thúy, biết tình huống có biến, nhìn chăm chú vào khuôn mặt hấn, hai má và trán điểm đen như ma, tóc thô dài mấy lần, kinh sợ nói: “Đạo trưởng, người cũng phải biến thành người lông!” Vân kíp đạo trưởng lão nói: “Độc hóa pháp chú của Dã hóa ra cường độ vượt xa ta dự đoán... Người là hồn nguyên thần thể, không bị hại, nhanh... Mau đến trước người tổ sư.” Đào Quy chạy tới đây hổ, để đêm thiên ảnh, Phù Vân Bính ngồi vững vàng, chột đi tới trước pho tượng của Tử Nguyên tông.

Ngày bái sư hành lễ, Đào Yêu Yêu từng thấy chân dung của Tổ sư trong tự nhiên, hôm nay nhìn tượng mạo của bức tượng đá, thần sắc chỉ có thêm vài phần thương xót.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Tổ sư gia lòng mang đại từ bi, bức họa tượng khí vũ hiên ngang trên núi, luận từ thiện thì không theo kịp tượng đá này.” Hai mắt Tổ sư cúi thấp, nhìn miếng ngọc màu xanh biếc trước chân.

Đào Yêu Yêu đứng trên ván, bốn vây “Vù vù” sinh phong, trong lòng đất toát ra chín thạch đôn, chạm khắc hình dáng là “Kiếm Tiên, Phong Lô, Độn Giáp, Thần Nông...”, chính là tên của Ngao Cửu Dương.

Vân kíp đạo trưởng chỉ điểm nói: “Đi theo Nguyên Cương Ngũ Lô bộ, xuyên qua thạch trận, nghĩa Đan Dương Cửu Chuyển trong trận hài hòa, pháp ấn sẽ tự hiện ra.”

Nguyên Cương Ngũ Lô Bộ là công pháp cơ bản của Huyền Môn, Đào Yêu nhập môn tức thì học được, lập tức tà tam chuyển, hữu cửu quĩ, dần dần tới gần vị trí mũi chân tượng đá.

Chín thạch đôn tương ứng chuyển động, bên trái “Nhiếp hồn, phong lô, bói toán, kỳ xảo”, bên phải “Đan dược, thần nông, ngự thú, độn giáp”, Kiếm Tiên thạch đôn cư trung, trong đó ẩn ẩn có chân khí lưu thông.

Đào Yêu Minh thầm nghĩ “Bên trong tảng đá có thể ẩn giấu chân khí, Tổ sư pháp thuật quý thần khó lường.” Phương thức truyền khí tương đồng với Đan Dương Cửu chuyển, đệ tử

Ngao xếp Chân Võ đại trận, nhất định phải dùng Đan Dương Cửu Chuyển liên thông khí mạch, chinh hợp chiến lực.

Một bộ Nguyên Cương đi xong, thạch đôn khắc tên “Kiếm Tiên” toả sáng hào quang, phía trên nổi lên đồ vật hình tròn, Vân kíp đạo trưởng nói: “Pháp ấn ra rồi.”, Nhanh niệm khẩu quyết Ngao Thiên!” Đào Yêu hỏi: “Niệm Kiếm Tiên Môn pháp quyết được không?” Vân Bính đạo trưởng nói: “Cánh cửa kia đều được!” mở miệng nói đơn giản: “Ôm Nguyên Hư Thần Long Hổ hội, thủ tĩnh ý chuyển Thái Huyền Không...” Ngày xưa quen tai, lấy sơ cấp kiếm quyết là quan trọng nhất, giờ phút này tình thế khẩn cấp, hắn cũng không muốn há miệng niệm lòng, hắn nghĩ sao.

Vừa mới nói mấy câu, mặt ngoài mâm tròn hiện ra rất nhiều đường vân đen nhánh, uốn lượn như con giun, màu sắc giảm bớt, hình dáng san bằng, biến hóa từ Bàn Tâm thông thả hướng ra ngoài mở rộng.

Rõ ràng, pháp quyết Ngao Bí tức là tiêu trừ tín hiệu phù văn, tính cả Nguyên Cương Ngũ Lô bộ, đạo hạnh thấp nhất cũng có thể làm được, hai loại thiết kế chỉ để xác định người tiêu chú là truyền nhân của Nga Phản phái.

Hồi thứ hai mươi, Tổ Nguyên Hư Không Phục Trảo Trảo Lục.

Vân kíp đạo trưởng nói: “Được rồi, trong sáu canh giờ phù văn toàn bộ đều ổn định, pháp chú đã hóa lập tức được giải trừ.

Tổ sư Nguyên Tông cảm niệm pháp chú chi nguy, chỉ hy vọng đệ tử đời sau giải quyết thích thỏa đáng, cho nên mới bố trí bức này.” Trên mặt thô lông rút ngắn, hiệu lực pháp chú đã suy yếu.

Đào Yêu Yêu như trút được gánh nặng, nói: “Phải đợi sáu canh giờ?” Vân Bính đạo trưởng mỉm cười nói: “Vì con người thế tồn tại, sao phải đợi thêm nửa ngày?”

Nguy cơ giảm bớt, tâm tình Vân Bính đạo trưởng rất tốt.

Đào Yêu Yêu muốn hỏi nguyên nhân hắc ẩn cư dưới lòng đất, lời vừa đến bên miệng, một luồng khí lưu bay tới bên cạnh miệng hổ, giữa không trung mở ra một cái động lớn, ánh sáng âm u xoay quanh bên trong.

Vân kíp đạo trưởng nói: “Chớ kinh hoảng, đạo tiếp tiên môn này ta là dự đoán trước bố trí xuống.

Chỉ tại pháp ấn trừ hiệu quả linh nghiệm, truyền tông đệ tử Nga Thiên rời khỏi hư không.” Đào Yêu điên nói: “Cánh cửa này thông đến nơi nào?” Vân kíp đạo trưởng đáp: “Vong Thần Quật ra khỏi cửa, phụ cận Hạ Uy thành, hướng về đoạn chính của Sát Mộng Kỳ Vực.”

Trong lòng Đào Yêu Yêu hơi động, nói ra câu hỏi vừa nghĩ tới: “Vong Thần Quật đã là do đạo trưởng tạo ra, hiện lại bị Ngọc Ngân Đồng chiếm cứ, sao đạo trưởng không nghĩ cách đoạt lại? Ngược lại ẩn giấu trong lòng đất lâu ngày đóng cửa không ra.” Vân Sách đạo trưởng thờ dài một tiếng không trả lời.

Đào Yêu Yêu nói: “Ngọc Ngân đồng coi Vong Thần Quật như hang giặc, cưỡng đoạt thiếu nữ làm bản, đạo trưởng há có thể bỏ qua? Ngàn vạn đi cứu viện giúp ta.”

Vân kíp đạo trưởng còn đang do dự, trong tiếp tiên môn truyền ra tiếng cười quái dị: “Ha ha, hắc không biết xấu hổ gặp ta? Hắc bị ta đùa như đại ngọc, thấy ta xấu hổ cũng chết! Ha ha ha...” Đào Yêu không cần nhìn, nghe tiếng cười liền biết ai là người đó, gầm nhẹ: “Ngọc Ngân Đồng!” Vân Phổ quát dài: “Đừng dùng pháp lực!” Cự lực của Đào đánh vào lưng giữa, như túi cát đào bay ra thật xa.

Vân kíp đạo trưởng cảnh cáo trước, hắc không dùng Thiên Vương Thuần chống cự, thua lỗ Thần Mộc Giáp mới miễn bị tổn thương, nằm rạp trên mặt đất trách mắng: “Tên phản đồ Ngọc Ngân Đồng ngươi, tổ sư không cho phép người ở đây sử dụng pháp thuật, ngươi dám vi phạm tổ huấn bản phái!”

Ngọc Ngân Đồng cả giận nói: “Ngươi mới là phản đồ đấy! Mở ra con mắt chó của ngươi xem! Ta làm sao sử dụng pháp thuật?”

Đào Yêu Yêu quay đầu lại nhìn, trợn mắt há mồm: “Cái này, cái này...” Chỉ thấy bên rìa hồ lớn cự ảnh lắc lư, một con trùng hình thù kỳ quái múa vuốt, tư thế giống như con bọ ngựa, sau lưng giống như con trâu trời, cánh như châu chấu, phía trước tóc dài rối tung, phảng phất như đầu nữ nhân, bốn cái bóng to lớn sáng ngời, giống như là khí cụ sắc bén được làm từ thủy tinh mài giữa.

Đào Yêu Yêu thấy vậy giật mình, bật thốt lên: “Lưu Ly Tuyền!”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Hắc thu Sí Lân Trùng thành bản mạng thần thú.”

Miệng côn trùng khép lại, phát ra tiếng nói Ngọc Ngân Đồng: “Hắc hắc, tuyệt học Ngự Thú Môn, mở rộng tầm mắt đi! Tiểu tử thú dám vu hãm ta vi phạm tổ sư!” Khung tủng thân thể côn trùng vội vã lao xuống, trường trảo đánh bay Đào Yêu Yêu.

Hóa Chân bút từ bên hông hắc rơi xuống, lăn sang bên cạnh mặt Dạ Thiên Ảnh.

Bảo vật kia có linh lực biến thành theo cảnh giới, tiếp cận tiêu hải tử liền tự động thu nhỏ lại thành cái ống lồ lớn nhỏ.

Dạ Thiên Ảnh thần chí mê man, nhặt lên hoảng hốt nhét vào trong lòng.

Tâm thần Đào Yêu Yêu lay động, vận kíp đạo trường sợ hãi giao tiếp, cũng chưa chú ý tới chi tiết nhỏ này.

Ngọc Ngân Đồng quay đầu đánh bay Đào Yêu, hưng phấn cười to: “Tiểu tử thôi chỉ biết bàng môn tà đạo, Ngự Thú thần công không lãng phí pháp lực, hôm nay dạy cho ngươi kiến thức tuyệt kỹ chính tông của bản phái!”

Nếu Ngự Thú môn tu đạo có tiểu thành, tu luyện giả nhất định sẽ thuần dưỡng bản mạng thần thú.

Ngày thường vận pháp thuần hóa, Linh Tê tương thông, lúc chiến đấu hoặc cùng thần thú đồng lực phát công, hoặc là chỉ mượn kỹ năng trời sinh của thần thú, hai loại chiến pháp cấp độ khác nhau.

Ngọc Ngân Đồng luyện hóa Lưu Ly Tuyền không lâu, chỉ áp dụng loại chiến thuật thứ hai, toàn bộ chiến lực đến từ trùng thể, cho nên không vi phạm tổ quy không dùng pháp thuật.

Vận kíp đạo trường thấy hấn kiêu ngạo Trương Vong Hình, nhớ lại các khớp quan trọng nhất, nhón chân chạy về phía Kiếm Tiên thạch, ý đồ thừa dịp hấn chưa chuẩn bị lấy pháp ấn kia.

Sao lại dự đoán tà thứ trùng trào lướt tới, trong nháy mắt cướp đi pháp ấn, Ngọc Ngân Đồng nói: “Hắc! Đấu tay nhanh sao?” Một cái trường trào khác cản ngang quét ngang, đánh đạo trường vận kíp phun máu mà ngã xuống.

Thân thể côn trùng bò vào hư không kết ra, giờ cao pháp ấn lên giữa móng vuốt, Ngọc Ngân Đồng nói: “Di vật của tổ sư Ngao Hà, há có thể để người khác nhúng tay vào.” Đào Yêu lão đảo ngã nhào, liều mạng chạy về bên hồ, kêu lên: “Đừng có hành động lỗ mãng, chúng ta mọi chuyện đều thương lượng!” Ngọc Ngân Đồng cười nói: “Bây giờ thả lỏng rồi? Tiểu Đào, lên làm gì trước!” Cầm pháp ấn xoa má lưu ly, đắc ý nói: “Tính đến việc các ngươi muốn tiêu trừ pháp chú, lão tử đã sớm canh giữ ở Vong Thần quật ra khỏi miệng rồi.”

Hắc, tên ngốc Triệu Vân Quý này, tiếp nhận hai đầu thông đạo tiên môn, ngày ngốc mở ra đường tắt cho ta, ha ha, làm sư tôn

phải thần cơ diệu toán, Tiểu Đào người học chút đi!”

Đào Yêu Yêu tức giận chạy đến trước mặt hắn.

Ngọc Ngân Đồng bị chấn nhiếp mấy lần trước đó, dằng dằng lùi lại mấy bước, lay pháp ấn nói: “Đem đại vị sư tôn nhường cho ta, nếu không lập tức đập nát nó!” Ai ngờ đào tạo không cần nghĩ ngợi, “Bịch” quỳ xuống cao hai tay, hô to: “Ngọc sư tôn anh minh thần võ công.”, Tính toán không bỏ sót, Huyền Môn sư tôn không phải người là ai!” Ngọc Ngân Đồng suyết chút nữa ngất xỉu, thề lười nói: “Con mẹ nó, chuyển phong sử đà, tiểu tử người vô sỉ như trong tưởng tượng.” Ngữ khí thay đổi, nghiêm nghị quát: “Đường đường đệ tử Ngao Thiên sao có thể đơn giản chịu thua, lập tức đứng thẳng cho ta!”

Đào Yêu Yêu nói: “Không đứng thẳng nổi à, trước khi thần uy của Ngọc sư tôn tới, đệ tử chân rồi tay chân mềm nhũn, chỉ còn lại khí lực để liếm giày cho ngài thôi!” Hắn cuộn mình bò lên mấy thước, quả thật đi ôm chân côn trùng.

Ngọc Ngân Đồng cho vài tiếng gọi “Ngọc sư tôn” sung sướng muốn say, cười nói: “Hiện tại thừa nhận ta là sư tôn? Đã quá muộn, lão tử muốn giá cao rồi!” Niết cổ cười đậm đắng, giọng điệu quái dị nói: “Nghe kỹ, ta ngoại trừ muốn làm sư tôn Ngao sư tôn, còn phải cưới mỹ nữ Long Bách Linh làm đại lão bà, Đông Dã Tiểu Tuyết làm tiểu lão bà, Lăng Ba Hàn Mai bọn họ làm hộ phòng.”, Hắc hắc, người đồng ý hay không!” Đào Yêu Thiên nói: “Loại chuyện này không cần phải hỏi ta, người muốn cưới Vương mẫu mẫu nương cũng được!” Ngọc Ngân Đồng nói: “Không được, phải chính miệng người nói ra! Nói!” Đào Yêu chết yếu nói: “Được, cưới Long Bách Linh làm đại thê, Đông Dã Tiểu Tuyết làm tiểu lão bà, Ngang phái mỹ nữ tất cả đều cho người làm lão bà, đệ tử Đào Yêu Yêu Yêu hai tay tán thành!”

Ngọc Ngân Đồng ngửa mặt lên trời cười dài, giơ pháp ấn mặt về phía tượng đá, thở dài nói: “Tổ sư gia gia, người của người đi uy phong ở đây, để lại một cái khay rách cũng có thể gọi người, làm sư tôn mẹ nó cũng là sáng khoái!” Vân kíp đạo trưởng lau khô bọt máu bên môi, ra sức nói: “Ngao Nghiêu tổ sư truyền xuống nguyện vọng còn sót lại, không thể để pháp chú gây nguy hại cho người thế gian.

Người là đệ tử Ngao Thiên, ta không tin... Không tin người lại biết làm hồng pháp ấn, ức hiệp sư tổ.” Ngọc Ngân Đồng phỏng đoán Ngọc Ngân Đồng mặc dù ác độc, đạo thống Nga Phán còn rất xem trọng, kích cỡ như vậy có thể làm cho nó có điều kiêng kỵ.

Ngọc Ngân Đồng nói: “Triệu Vân Quỳ, người đừng chèn ép ta, chọc ta thật rồi đấy, ta thật sự đập nát nó!” Quỳ kể thành công, Phụng Thừa Quát Nhĩ, hắn đã hoàn toàn quên mất, trưởng ấu bối phân phận sớm đã ném đến thảo oa quốc, miệng đầy vẻ trào phúng nói: “Tổ sư gia của chúng ta ơi, hắn là phiền toái sở thích gây chuyện sinh sự.

Thần Mộc cung chủ người ta khảo thí tranh đấu giữa Thiên Nhân, thật vất vả bày thành Sát Mộng Kỳ Vực, hắn lại muốn cầm một cước, nói cái gì mà nghĩ cách có thể phòng Ma đạo sinh thành, hử? Biến nhân loại thành dã nhân, che giấu tâm trí có thể phòng ngự thành Ma? Ý kiến thật thông minh, dứt khoát để pháp chú rải ra bên ngoài, khắp thế giới biến thành người lông, căn bản trừ ma đạo chẳng phải là không bớt lo sao!”

Hắn lại nhai chế nhạo, pháp ấn lơ lửng lên cao, vận thế ngã xuống.

Vân kíp đạo càng già nua, hô: “Hộ toàn nhân loại là mệnh Huyền môn tổ truyền!” Ngọc Ngân Đồng nói: “La Xích!” Đột nhiên trùng khiêu thê lương, trường thảo phách không vung lên, vân liêm đạo đạo trường tướng đùi phải lập tức bị chặt đứt.

Ngọc Ngân Đồng giả vờ kinh ngạc nói: “A nha, ra tay quá nặng, nhất định sẽ chọc cho Tiểu Đào nổi giận.”

Đào Yêu Yêu cúi người quỳ rạp xuống, thờ ơ, phảng phất như thật sự đã bị Ngọc Ngân Đồng khuất phục rồi.

Vân kíp đạo trường máu chảy đầy đất, lại không thể khiến hắn cải biến chút tư thế quỳ xuống.

Ngọc Ngân Đồng nói: “Tiểu Đào đang kìm nén, nhưng đừng có kìm nén hồng huyết, người nghe ta nói, ta đây là thanh lý môn hộ cho tiên tông Côn Luân.” Đầu ngón tay chọc chọc điểm điểm, trong miệng trùng phát ra tiếng người.

Vân kíp đạo trưởng tay cầm máu theo huyết đạo, dứt quăng nói: “Trước khi phù văn tiêu tán, ngươi không nên hủy diệt pháp ấn... Ta nguyện ý lấy mạng đổi...”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Hủy pháp ấn? Thế mà ngươi nghĩ ra được, ta tiếp nhận sư tôn hoàn toàn dựa vào bảo bối này! Để cho Tiểu Đào ngoan ngoãn nghe lời, Tổ sư pháp ấn là bảo kiếm thượng phương của lão tử.

Ta nhờ vào, sao lại bị ngươi cắt ngang lời, khôn kiếp bãi tha tội của ngươi!” Trường thảo vung lên, lại chém rụng chân trái Triệu Vân Sách, máu tươi bắn trúng mặt dạ thiên ảnh, trẻ con nửa mê nửa tỉnh khóc lên.

Ngọc Ngân Đồng cười lạnh nói: “Ít cho mẹ nó giả bộ đáng thương, ngươi là chuột nhất phái Côn Lôn, hại ta lại cầu sự hỗ trợ của Sí Lệ Mị, ở trong Thần Vu Trúc tiết của ngươi bỏ vào nội đan của hắn, muốn dụ lão tử liều mạng với Sí Lệ Mị.

Tiên nhân Côn Luân cầu kết Bồng Lai Tử Thần, đồ đệ bất hiếu, cực kỳ đáng chết!” Càng nói càng tức giận, giơ thảo như lang tiêu, đầu móng vuốt đâm thủng bụng đạo trưởng vân kíp, đóng đinh hắn trên mặt đất.

Ngọc Ngân Đồng oán hận nói: “Còn để Thiên Võ Thần làm lá chắn, kêu gào “Nếu hỏi Vong Thần Quật, trước thắng Thiên Võ Thần”, cắt chó Thiên Võ Thần, không cho Tiểu Đào chúng ta tè ra quần.”

Trùng chân vuốt về phía Đào Yêu, Ngọc Ngân Đồng thay đổi giọng điệu, chậm rãi nói: “Tiểu Đào lòng dạ phải rộng rãi, trên Ngao Sơn lưu lại chữ “Cửu Dương Cốc Thần Quật chờ ngươi”, ta liền muốn lợi dụng ác thần của Côn Luân phái ngươi.” Lúc này chiếm hết thượng phong, hắn trắng trợn làm nhục, thù hận bị nhục lần trước giảm bớt được một chút, tiếp tục nói: “Ai, bản sư tôn hơi lợi dụng, là phúc phận của ngươi làm đệ tử, là phúc phận của ngươi.”

Sau này tận trung công hiến, dạy bản sư tôn thoải mái, lợi ích ngọt không thiếu ngươi.”

Đào Yêu Yêu đáp: “Rất tốt, sẽ dạy ngươi thoải mái, dạy ngươi thoải mái tới thăng thiên!” Sau đó đánh cho nó ngã sấp xuống, bước nhanh vào trong thạch trận, hét lớn: “Càn Khôn mười hai

kiếm!” Kiếm Tiên Thạch Hồng lúc lượn vòng, bay vút mười hai luồng kiếm khí.

Ngọc Ngân Đồng sợ hết hồn, nói: “Người dám dùng pháp thuật!” Móng vuốt đến trước mắt, pháp ấn hoàn hảo không tổn hao gì, phù văn chính đang nhanh chóng rút đi,

Đang xem lúc, kiếm khí đâm trúng mai Lưu Ly Kính, vảy bay lên mấy điểm, cũng không thương tổn tới cơ thịt, lực đạo kiếm pháp còn rất yếu ớt yếu ớt.

Đào Yêu Yêu trái chọc phải, bước chân chập chờn, lại kêu lên: “Phong Lôi!” Lửa lạnh ầm mang theo tiếng sấm, từ Phong Lôi thạch tảng vọt lên, chính là Sương Lôi tiền của Phong Lôi môn.

bụng trùng chịu đòn điện quang bắn ra, trùng thể “Khanh khách” run rẩy, giống như cây gỗ muốn ngã rồi.

Ngọc Ngân Đồng quơ pháp ấn lên lại quơ quơ, liên tục kêu: “Tổ sư gia, hắn đang dùng pháp thuật nào, hắn phạm quy a, pháp ấn sao không hư mất, không công bằng không có thiên lý a!”

Hồi thứ hai mươi, Tổ Nguyên Hư Không phủ đầy nanh vuốt.

Mười hai đạo kiếm khí quanh quẩn quanh quẩn, lại lần nữa đâm về phía trùng thể.

Ngọc Ngân Đồng la hét loạn xạ, ứng biến cũng rất là mau lẹ.

Khu động trùng thể rút lui ngoài vòng, hai trường thảo cùng giờ lên ngăn cản.

Đột nhiên kiếm khí bắn ra, đâm ra mười hai vết lõm trắng hếu, uy lực kiếm khí rõ ràng gia tăng hơn so với lần trước.

Ngọc Ngân Đồng kinh nghi, nhìn Đào Yêu cước xiêu vẹo, nhắc chân bước về phía sau, giống như đi ngược Nguyên Cương Ngũ Lôi Bộ, chột nhảy lên tại chỗ, giẫm mấy cái; chột nghiêng người vài vòng, vòng quanh, bộ lạc rắc rối mà không phải là lý do.

Chín thạch đôn tùy thế vận chuyển, liên tiếp phát động các môn pháp thuật.

Ngọc Ngân Đồng biết rõ đạo pháp Nga Phản Khoát, thấy thế lại lọt vào trong sương mù, không rõ nguyên do, đao thảo múa thành gió xoáy, phần nộ quát: “Người đi lung tung, tất cả đều đi nhầm chỗ rồi!” Bỗng dung Đào Yêu đứng vững bên cạnh Kiếm Tiên Thạch, tám môn Tiên Thạch dựng lên khí đoàn, xếp theo thứ tự xếp hàng trước vị trí Ngự Thú Phong Lôi, bói toán trái phải, sau Thần Nông Đan Dược điện, Nhiếp Hồn Bạc gom cộng hưởng theo Kiếm Tiên, độn giáp du chuyển bốn phía, thành linh xếp thành trận hình, thành linh xếp thành trận hình.

Trong đầu Ngọc Ngân Đồng hiện lên một tia chớp, hoảng sợ kêu lên: “Chân Võ Trận!” Lời còn chưa dứt, Ngự Thú Khí đoàn hóa thành hình mãnh hổ, bay nhào đến gần bên người, “Răng rắc” cắn đứt thảo nhọn.

Đoàn Phong Lôi khí bay ra khỏi băng sương trường thứ, đâm xuyên qua các khớp nối của trùng thể.

Ngọc Ngân Đồng đỡ trái hở phải, cố gắng ngăn cản thế công, trong lòng kinh hãi không biết tên trạng.

Vân kíp đạo trưởng đã thành huyết nhân, con người nửa mở dần dần u ám, giờ phút này thần thái chớp động, kích thích mà hô: “Chân Võ đại trận! Bát khí quy ẩn... Diễn hóa chân vũ, lấy Kiếm Tiên điều khiển Cửu Dương!”

Nguyên lai chín tòa cột đá ám uẩn quy tàng Dịch Lý...

Ngao Thiên Cửu Dương xuất ra Côn Luân, nguyên lý luyện khí cùng quy giấu đại khái giống nhau.

Chân Võ đại trận kia hỗn hợp cùng tám khí sớm nhất, quy về Thiên Long Thần Tượng của Kiếm Tiên môn điều vận, bởi vậy Kiếm Tiên độc cường Huyền môn.

Sau này vì sự cân bằng tác dụng của các môn phái, gia nhập vào Đan Dương Cửu Chuyển cân đối, khiến cho chân khí của các môn phái đều có thể tương thông, trận pháp từ từ “Trở về, sơ hóa diễn biến của Tàng” đến nay đã rất khó phân biệt rõ ràng căn bản.

Chín thạch đôn tạo thành trận pháp sơ hình, bảo lưu lại rất nhiều pháp nghĩa nguyên thủy.

Đào Yêu Yêu vừa mới bước lên miếng ngọc, liền cảm giác ụ đá truyền khí đặc biệt, tuy ứng với Đan Dương Cửu Chuyển, nhưng Kiếm Tiên mơ hồ xuất hiện xu thế thu nạp các môn phái.

Nguyên Đà Ngũ Lô bộ khởi động thạch trận, đi chéo qua, bộ lạc rõ ràng, ăn khớp với “Hỏa khí trường “Tịch” hình dáng trong đồ án Tàng Quái.

Hắn âm thầm dự đoán pháp lý thâm ảo này, vốn đợi một ngày sau từ từ tham khảo, Ngọc Ngân Đồng tập kích như đốt thùng thuốc nổ, cưỡng ép bức, thân hãm khôn cực, đột nhiên kích phát tiềm lực cùng ngộ tính của hắn ra.

Quy Tàng Quái hình chảy qua tim, Nguyên Cương Ngũ Lô bộ theo dạng mở rộng, phong khí động, mộc khí sinh, thủy khí Dục... Thậm chí khí về, địa khí ẩn giấu, chân khí vận hành theo chủ sử Kiếm Tiên.

Đường cong hóa thành bộ pháp, giống như cơ quan điều động chiến xa, lực lượng thạch trận giống như có thể dùng phương pháp này điều khiển.

Đào Yêu Yêu tập trung tinh lực suy nghĩ, sợ linh cảm thoáng qua liền biến mất, giả ra đủ loại tư thế khuất phục Ngọc Ngân Đồng, chỉ vì trì hoãn binh kế kéo dài thời gian, mai phục bất động cũng là muốn làm cho suy nghĩ của mình sắp xếp lại tỉ mỉ một chút.

Nhưng vẫn kịp đạo trưởng liên tục bị tàn hại, Dạ Thiên Ảnh khóc lóc ở bên cạnh, nào có thời gian dài kiểm tra? Đào Yêu Yêu tuyệt nhiên vọt vào thạch trận, chiếu theo tuyến đường vừa nghĩ ra, chân khí quả từ Kiếm Tiên thạch truyền vận, tùy theo nguyện ý của mình phóng thích các môn đạo pháp.

Nhưng ý nghĩ còn chưa hoàn thiện, lúc vấp ngã dưới chân có, thạch trận thả ra pháp thuật cũng không tính là quá mạnh.

Ngọc Ngân Đồng kinh sợ dần dần, mới biết phát công là mấy khối đá kia, đào cơ sở không dùng pháp lực của mình, cho nên pháp ấn không bị phá hư.

Lại nhìn bộ pháp kia khí tượng chính đại, điều động chín mặt như cánh tay điều khiển, hơn phân nửa là Huyền môn “Tuyệt học chính tông”, chính mình vậy mà chưa từng nghe thấy, chưa từng thấy, Huyền môn sư tôn coi là mở mắt mù, lan truyền ra ngoài còn không dạy người ta cười rụng răng to.

Ngọc Ngân Đồng then quá hóa giận, thét to: “Được, tổ sư gia còn lưu lại thủ đoạn này!” Thúc giục trùng thể mãnh liệt, móng vuốt dài bay thẳng tới đôn đá.

Lưu Ly Kiệt vốn là võ tướng trong quân, kinh qua Ngự Thú pháp thúc dục luyện thể hình, giống như thượng cổ cự thú, lực lượng móng vuốt công kích thật là kinh người.

Đào Yêu Yêu không quan tâm đối phương nổi hung, một lòng độc dụng, đắm chìm trong cảm giác ngộ pháp kỳ diệu.

Quy Tàng quỷ tượng điều hình lực dục phức tạp, lấy bước chân quán thông nói nghe thì dễ dàng gì.

Ở giữa có nhiều đường cong đứt quãng không tiếp nối, mắt cá chân Đào Yêu xiêu vẹo vẹo, cộng thêm ý mới tự sáng tạo, khiến bộ điều không ngừng đình trệ, nếu quá khó khăn tiếp

tục, liền đến các bộ pháp tiêu dao, Nguyên Đà Ngũ Lôi của phái Nga Dao, các loại bộ pháp cơ bản gom góp cơ bản như bộ pháp.

Côn Luân pháp đồng nguyên của Ngao Thiên lớn mật thử nghiệm lại có hiệu quả kỳ diệu, dưới chân bề ngoặt tám ngoặt không thành tắc nghẽn.

Khó khăn lắm mới qua được “Kim Khí Sát” hình dáng Tỳ Hưu, sắp sửa qua tới “Địa Khí Tàng” quỷ tượng, hấn chột cảm thấy vẫn còn chưa hết, bộ pháp phía trước như rất đơn giản, điên chuyển tới quay lui, số bước lại nhiều hơn mấy lần, càng đi càng sâu, một phần nhỏ bộ phận uốn lượn có thể dẫn dắt thiên biến hóa, ảo diệu vô tận, tựa hồ mấy đời mấy kiếp cũng không thể đi hết toàn bộ.

Cùng lúc đó, thạch trận phát ra pháp thuật cũng càng thêm cao cường.

Đào Yêu Phiến tỉnh ngộ đạo: “Đây không phải là bộ pháp, đây là tuyến đường khí mạch vận hành, chiếu theo con đường này trùng nhập kinh mạch người ta, vận khí phát công uy lực sâu không lường được!” Nhưng khí mạch thay đổi không phải là chuyện đùa, so với dùng chân đi quỷ hình thức khó hơn nhiều, chỉ có thể vào núi sau này nghiên cứu sâu hơn, tiến tới lại nghĩ “Tổ sư tác thành cục này, cấm người đến sử dụng pháp thuật của bản thân, chính là hy vọng đệ tử đời sau lĩnh ngộ diệu chỉ Chân Võ Trận.”

Chân khí không ở trên người mình, vẫn có thể điều khiển Cửu Dương, đây là năng lực mà lãnh tụ Chân Võ Trận chắc chắn phải có.

Lịch nhiệm Thiên Long Thần Tướng có tu vi sâu có cạn, uy lực Chân Võ Trận cũng lúc cao lúc thấp.

Giờ phút này Đào Yêu tìm Pháp Tiên tông, phản bản Tổ Nguyên, diệu quyết mới nhìn thấy quy khí nhập ngự vạn vật, Chân Võ Trận liền hiện ra trạng thái mạnh mẽ chất phác nhất lúc trước.

Có lẽ Tổ sư Ngao Cầu Người đến sau chỉ cầu mong một chút tâm đắc, chuyển cáo Thiên Long Thần Tướng cải tiến trận pháp.

Nhưng bản thân Đào Yêu Yêu có pháp lực tuyệt đỉnh, kiêm cả sáu mươi bốn bức quẻ đồ hoàn chỉnh Quy Tàng Dịch, hiệu quả điều khiển trận pháp mãnh liệt, chỉ sợ vượt xa dự đoán của Tổ sư.

Ngọc Ngân Đồng vậy vậy dần dần cảm thấy cô hết sức, trùng trảo mấy lần xé rách đoàn khí, đều được pháp thuật Thần Nông bù đắp lại.

Đặc điểm công thủ của Chân Võ Trận dần dần hiện ra, phòng thủ như phong bế, công kích chồng chất lên nhau.

Đặc biệt phong lôi khí lưu “soạt soạt” giao nhau, hơi lộ ra điểm báo trước của phong văn nguyệt bại phá phong văn.

Ngọc Ngân Đồng thấy muôn hồng bút, nhảy ra vòng tròn cử pháp ầm kêu la: “Dừng lại cho ta! Dừng lại! Nếu không ta đập vỡ thứ đồ chơi này!”

Đào Yêu Yêu nói: “Người té ngã xem.” Một mũi tên bước qua Nhiếp Hồn Thạch, trong chân khí Dương Liệt chột truyền âm phong, móng vuốt côn trùng giờ pháp ấn vung lên không nổi nữa.

Ngọc Ngân Đồng hoảng hốt, biết đây là Câu Tâm Thuật của Nhiếp Hồn Môn, đang cách không cướp đoạt tâm hồn Lưu Ly Kính, nếu phối hợp với ngự thú pháp thuật phản khổng bản mạng thần thú, chắc chắn sẽ trọng thương thần hồn của bản chủ.

Lúc này tả hữu giãy dụa liều mạng chống cự, xu thế chân tay của trùng múa ra gió lớn, bỗng nhiên thổi lên thân thể Dạ Thiên Ảnh, giống như hồ lô lăn vào trận trận thạch.

Đứa bé kia kêu lên the thé, đầu lâu đụng vào trên ụ đá, lập tức hôn mê đi.

Đào Yêu Yêu nghe tiếng nhìn quanh, phân thân linh cảm giác yếu ớt, không thể truy cứu huyền lý nữa, bỗng nhiên thăm trạng của Vân kíp đạo trưởng đụng vào tầm mắt, tâm thần không khỏi kịch liệt chấn động.

Ngọc Ngân Đồng đánh giá hôm nay không chiếm được gì, nhân lúc thế công của đối phương hơi chậm lại, kêu lên: “Lần sau phân giải!” Xòe chân côn trùng ra, mang theo pháp ấn chui vào tiếp tiên môn, một làn khói không còn hình bóng.

Pho tượng lập tức sụp đổ, chín thạch đôn phá toái hóa thành bụi đất.

Pháp ấn ly trường hiển thị nguyên nhân, dẫn động pháp hiệu dự bị, xóa sạch di tích tổ sư.

Đào Yêu Yêu bắt chấp kiểm tra biến cố phụ cận, cướp lên tay Phù Vân Bính đạo trưởng, đã ngừng thở, vội vàng nâng hẳn lên, vận Thuần Dương Chân Khí mạnh thông kinh lạc, lại dùng Minh Thú Tỏa Hồn Thuật khóa lại hồn phách của hắn.

Bận rộn một trận, Vân kíp đạo trưởng chậm rãi mở mắt, bờ môi không tiếng động khép lại.

Đào Yêu Yêu nói: “Pháp ấn cầm đi, dùng pháp thuật không có gì đáng ngại, vẫn bồi nhất định sẽ cứu đạo trưởng thoát hiểm.”

Vân kíp đạo trưởng kiệt lực thu lại thần tư, nói: “Dưới chân...” Đào Yêu Yêu cướp nói: “Đừng khách khí, gọi ta là cháu trai là được.” Vân kíp đạo trưởng gian nan cười cười, hỏi: “Hiện chất hỏi vì sao ta trốn vào lòng đất, ta còn chưa trả lời.” Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Ngày sau Phương Trường Sinh sẽ tới.”, Thương thế tốt rồi mới kể.” Vân Bính đạo trưởng nói: “Trong hư không nút thắt trí mạng, pháp lực hiện chất tuy cao, ta cũng không giữ lại được bao nhiêu thời gian.” Trái tim của Đào Yêu trầm xuống, bàn tay thấu khí nhập thể, gia tăng đánh thông huyết mạch bị hắn ứ đọng.

Tinh thần vân kíp đạo trưởng lập tức chấn động, từ từ nói: “Người nghe ta nói, Ngọc Ngân Đồng vừa tới Tích Mộng Kỳ Vực năm đó, ta đang từ Diệu Nguyên các vận chuyển Tử Đình Ngọc Anh từ Côn Luân, cung cấp tiên nhân Côn Luân dưỡng khí dưỡng bản, triệt khắc pháp chú đã hóa.

Nghe nói có môn đồ Nga Phản nhập cảnh, ta cực kỳ khiếp sợ, nghĩ thầm kết thúc kỳ vực chẳng lẽ xuất hiện? Vội vàng tìm tòi bốn phía tung tích của hắn.”

“Lúc tìm được Ngọc Ngân Đồng, hắn lại là Thần Cương của người lông lá.

Nói đến thật sự là rất quái lạ, nhân loại cho dù đã hóa đến mức nào, cũng sẽ không quên quên tập tục cúng bái thần linh.

Ngọc Ngân Đồng sử dụng vài đạo thuật, hù dọa đám người lông chim đầu rạp xuống đất.

Nhưng ta cảm thấy mình không thể mang theo tà khí, tuyệt đối không phải nhân sĩ chính đạo, cảm thấy càng thêm kinh hãi.

Trước kia từng có tà ma lén vào kỳ vực, đều bị pháp chú hoang hóa cải biến ngoại hình.

Hắn có thể bảo trì nguyên mạo, pháp thuật thật sự vượt quá mức suy nghĩ.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Ngọc Ngân Đồng pháp thuật chi mê, ta cũng sớm trông thấy vạch trần.” Truyền khí hoạt huyết rời gân, khiến cho người bị thương tinh lực chuyển vượng, nghiêng tai nghe hắn kể rõ.”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Không chờ ta tra rõ nguyên do, Ngọc Ngân Đồng đã phát hiện ta, trao đổi tính danh xong hỏi tới vì sao.

Hắn ngược lại rất thẳng thắn thẳng thắn, nói thẳng bị đồng môn Ngao Thiên trục xuất, trốn vào sơn động Cửu Dương cốc tị nạn.

Không biết vì sao đầu óc choáng váng, tỉnh lại liền tiến vào thế giới kỳ quái này.

Khu khu, sơn động kia chính là cửa vào Vong Thần Quật, khục khục, Mao nhân nếu bắt được người ngoài, ở lại trong sơn động mấy chục ngày, để pháp chú chuyển thành người lông, là có thể xuyên vào bên trong Tịch Mộng Kỳ Vực.

Ngọc Ngân Đồng nhập vực là do bị pháp chú ảnh hưởng, vì sao hắn không thay đổi... ” phút chốc ho khan kịch liệt, nguyên khí bổ sung quá nhiều nguyên khí.

Đào Yêu Yêu vội vàng chậm rãi thở ra, tay phải xoa bóp huyết vị nơi ngực và yết hầu của hắn.

Vân kíp đạo trưởng hòa hoãn, thở dốc nói: “Tình thế khi đó rất khó giải quyết, Cầm Tiên trông coi âm thác, họa tiên tu bổ biên cảnh, cũng không thể thoát thân mạo hiểm.

Bên ngoài bỗng nhiên xâm nhập vào đại cao thủ tà đạo, chỉ có bản đạo quần nhau mà thôi.

Ta đang cân nhắc đôi sách, Ngọc Ngân Đồng khóc lóc kể lể trước, nói hắn luyện công xảy ra chênh lệch, vô cùng nhập tà đạo, mới bị đồng môn xua đuổi, nghe nói pháp thuật Côn Luân

giỏi về quy nạp các loại đạo khí, cầu xin truyền thụ một hai, khiến cho chân khí hần quay về chính đồ.

Ta nghe tính toán lại, lập tức đáp ứng, truyền cho hần pháp môn Tiên Thiên Hoàn Anh của Côn Luân.”

Đào Yêu Yêu nói: “Hoàn Anh Pháp?”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Đạo môn có nói là bác khí chí nhu, hằng đức vô ly, còn quy về đứa trẻ con, tiên thiên thai tức nhu thuận nhất, không hàm nửa phần tà chất.

Người tu tiên Côn Lôn phái nếu nhập tà, thường lấy phương pháp hoàn anh sửa đúng.

Đem nội tức phục hồi thai khí, nghiêm kỵ phục dụng đan dược bổ trợ.

Nếu như uống thuốc vào trong lúc tu luyện, chắc chắn sẽ dẫn đến Thai khí chảy ra bên ngoài, cả người sẽ trở lại như cũ thành đứa trẻ sơ sinh.” Đào Yêu giật mình nói: “Ngọc Ngân Đồng biến thành trẻ mới sinh, quái chiêu ẩn giấu tà khí, lại là truyền tự đạo trưởng!... Ngài cho hần phục dụng đan dược rồi?”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Ta dụ dỗ hần trong lúc tu pháp dùng Tử Đình Ngọc Anh, muốn hần tu luyện ra chênh lệch, vĩnh viễn biến thành hình thái trẻ con, nguy cơ tà ma nhập cảnh có thể hóa giải, nào ngờ... Ài, bản đạo bình sinh chưa từng đánh lẹ, lần đầu lừa người, đã ử thành ác quả hại người hại mình.” Mặt xấu hổ, thở dài thật dài.

Đào Yêu Yêu nói: “Ngọc Ngân đồng tính là cái gì, bị đạo trưởng lừa gạt, là phần mộ tổ tiên của hần thấp hương cao.”

Vân Bính đạo trưởng nói: “Trong mạnh còn có thủ đoạn mạnh hơn, luận tâm kế ta không bằng Ngọc Ngân Đồng.” Đào Yêu Yêu nói: “Hần không mắc mưu? Biết được cải biến của Hoàn Anh pháp?”

Vân kíp đạo trưởng lắc đầu nói: “Ngọc Ngân Đồng quả thực ăn vào Ngọc Anh, luyện tiên thiên hoàn anh pháp xảy ra sự cố, kết quả biến thành trẻ con.

Nhưng hần lại có thể từ trạng thái trẻ con khôi phục hình thần, mặc dù bên ngoài tướng mạo già trẻ đan xen, pháp lực không giảm chút nào, Hóa Anh Tàng Tà tùy ý làm theo.

Tạo thành hậu quả này, là vì nội đan của hắn đặc dị ——
Nguyên Dương chưa tiêu hóa đã thâm đồng đan, cũng chính là
dựa vào đan này, hắn luyện thành bảy môn huyền công của Xi
phái.” Đào Yêu kinh ngạc nói: “Nguyên Dương chưa tiết ra?”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Nguyên Dương chưa tiết lộ, lại sắc
dục lan trong lòng, tức là bí quyết tu thành bảy môn huyền
pháp của hắn.”

Chú: Lý Tịnh Dạ Túc Long Cung, chọn Văn Võ Nhị Cơ làm
vợ, lấy từ các tiểu thuyết như Đường Diễn Nghĩa Đường.

Ân oán văn võ lưỡng tiên, trước quyển sách có truyền đi kỹ
càng ghi lại.

Lần thứ hai mươi, tiền lục huyền diệt Như Sát Mộng.

Đào Yêu trầm tư nói: “Trên Đạo thư nói, thuật trong phòng song tu của tiên nhân cổ đại, chân nguyên có thể âm dương trao đổi với nhau.

Ta thấy Ngọc Ngân Đồng tu thành bảy môn, chỉ nói hẩn tu luyện song tu pháp, dương khí mới thay đổi nhiều loại thuộc tính.”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Gian lưu nam nữ song tu, sao có thể luyện thành pháp môn thượng thừa thượng thừa?

Cổ Tiên song tu là tâm pháp, gần đây lừa gạt làm nam nữ giao hòa, bất quá là Duyên Mộc cầu cá mà thôi.

Ngọc Ngân Đồng biết rõ thực thể song tu, tinh nghiên học thức Cổ Nguyên Hỗn Dương, lại ném đạo chỉ Thanh Tâm Dật đến sau đầu.

Hẩn muốn tu Cửu Dương làm sư tôn, tham niệm trợ giúp dục vọng, chỉ lấy khí vận tụ khí, bản thân dương tinh lại không mất đi, độc đáo kết thành một viên Tiên Thiên Đồng Tử Đan, Cửu Môn Huyền Thuật luyện thành bảy môn cho hẩn.

Nếu như tổ sư Nguyên tông tu luyện đến cửu dương, ra vào kỳ vực là có thể bình an.

Ngọc Ngân Đồng bị pháp chú ảnh hưởng rất nhỏ, chính là vì Tiên Thiên Đồng Tử Đan dung thông Thất Dương.”

“Chờ ta từ từ tra xét gốc rễ của Thanh Nguyên, Ngọc Ngân đồng luyện pháp Hoàn Anh đã thâm, cái đầu ngày càng thu nhỏ lại, bộ dáng càng biến hóa giống trẻ con.

Hẩn tựa hồ rất hoang mang đối với chuyện này, thường chỉ điểm cho chúng ta phương pháp của Côn Luân, có tu luyện Hoàn Anh pháp hay không gặp rủi ro.

Ta vốn tâm cảm thua lỗ, vì thế truyền cho Côn Luân sơ cấp pháp nghĩa sơ cấp.

Cũng không lâu lắm, người lông từ chỗ Ngọc Ngân Đồng học được đạo thuật Côn Luân, đem “Hô Diễm Báo, Lôi Điện trảo” dùng cho đại chiến với Sỉ Lân tộc.

Ta nghe tin xong vô cùng tức giận, chất vấn Ngọc Ngân Đồng vì sao can thiệp vào tranh đấu giữa Thiên Nhân.

Ngọc Ngân Đồng bỗng nhiên trở mặt, mắng ta âm hiểm ác độc, truyền dạy dỗ Anh pháp còn giả làm người tốt...

Côn Luân cấm chỉ đạo pháp truyền thế, hiện tại hấn lại muốn truyền cho người lông, khiến môn quy Côn Luân trở thành trò cười cho người khác.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ngọc Ngân Đồng đang kiêu cố, cho dù Đạo trưởng truyền thụ chính pháp, hấn vẫn sẽ quấy rối như thường.” Vân Bí Đạo trưởng lắc đầu, thở dài: “Là lỗi của ta, ta đánh giá thấp Ngọc Ngân Đồng, sử dụng xảo trá biến thành vụng, bại Tang Lôn Thanh quy, tất cả đều là vì lỗi của ta...” Đào Yêu Yêu Công thầm nghĩ “Đạo trưởng thật thà quá đáng, có chút quanh co.”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Lúc mới tu luyện Hoàn Anh pháp, Ngọc Ngân Đồng còn hướng ta hỏi thăm bí mật của Vong Thần Quật, động quật kia được xây dựng riêng cho người lông, vốn không nên nói cho người ngoài.” Vong Thần Quật hỏi: “Vong Thần Quật là mê cung sao?” Vân Sách đạo trưởng mỉm cười, nói: “Núi chỉ giấu Huyền Uyên, phong khí động thuộc về Thừa Hiên, Vong Thần Quật dựa vào “Cửu Sơn ngừng, bên trong phong khí động “Chỉ Uyên Uyên”, động Thừa Hiên dịch lý xây dựng thành, nội phân ba ngàn hang động, lúc di chuyển cải biến, cũng không cố định đường nối.”

Sơn khí ngừng, phong khí động các ngón tay quy tàng quẻ tượng, đào con bò thâm tư suy nghĩ, âm thầm liên kết tuyến ranh liên quan, trái cây tung hoành biến thiên vô cùng, lâm bầm nói: “Núi khí ngừng, phong khí động... Khí tượng động quật dựa vào núi mà biến đổi.” Vân Cân đạo trưởng vọng hấn một cái”, Sắc mặt kinh hãi khó nén: “Giải Ngộ Dịch Lý không có người sánh bằng người.” Hơi ngừng nửa khắc, tiếp tục giảng giải: “Ngộ tính của Ngọc Ngân Đồng kém xa người, được ta cáo tri một bộ phận bí quyết, hấn nắm giữ mười tám pháp môn biến hóa của mười tám huyết động... Ài, cảm giác

của ta phụ thuộc hắn, Kỳ Vực muốn bí mật cũng thổ lộ, lại nói tiếp vẫn là lừa gạt nguyên nhân ban đầu.”

“Từ nay về sau, Ngọc Ngân Đồng coi Vong Thần Quật là tổ bí bảo mệnh, nhân thể kỳ vực chạy, ai cũng không bắt được hắn.

Ăn trộm Võ Thần Định Dương Châm chân pháp, đem âm binh dẫn ra Phệ Hồn Đại Dương, giao cho người lông áo giáp làm bộ binh, gây ra tai hoạ không thể thắng nhiều.

Còn thường xuyên bắt đi thiếu nam thiếu nữ thế gian, ẩn vào Vong Thần Quật thâm đẳng, Tiên gia bên ngoài cũng không thể đuổi theo.”

Đào Yêu Yêu nhú chặt lông mày, nói: “Nguyên Dương hắc chưa tiết, làm thế nào làm âm?”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Chỉ cần âm dục tăng vọt, tà đan liền được tăng ích, không giống hành phòng nam nữ, phương pháp cụ thể bản đạo không rõ lắm.” Đào Yêu nhớ lại tình trước, mới biết Ngọc Ngân Đồng không ngừng bỉ ổi thiếu nữ hèn mọn.”, Lại vì đề trợ âm tâm luyện tà đan, nói: “Tà môn, tên kia tà ác không gì sánh được.” Trong lòng thầm kêu “Tuyệt đối không thể để Ngọc Ngân Đồng tiếp cận Linh Nhi, Tiểu Tuyết...” Vân Sách đạo trưởng nói: “Ngọc Ngân Đồng càng nháo càng hoang đường, chiến tranh ở kỳ vực trộn lẫn vào đạo thuật âm binh, Họa Tiên khổ sở bù đắp mới không đáng để bị bại lộ.

Nghiên cứu mầm tai hoạ, thay đổi kỳ vực chính là Tổ sư Ngao Bính, Ngọc Ngân Đồng nhiều loạn Kỳ Vực xuất từ phái Nga Phản Côn.

Tiên nhân Côn Luân bảo vệ nhân thể không ngại, nhiều năm duy trì kỳ vực ổn định, lại mỗi lần gặp Xi phái quấy nhiễu, khó tránh khỏi hiềm khích sinh hận.

Họa Tiên mang Dạ Thiên Ảnh đi làm con tin, ngược lại tình khả tư nghị.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ thâm nghĩ “Gia Nga Côn Bằng phái đem trừ ma cứu yếu coi là tác công đức, ở thế gian dùng đạo pháp là tập mãi thành thói quen rồi.

Côn Luân tiên tông mặc dù liên lụy nhân gian, cũng chỉ để nữ tiên giả phạm nhân, trăm phương ngàn kế tránh cho trực tiếp dùng pháp thuật.

Hai bên làm việc khác lạ, xung đột căn nguyên sớm đã chôn xuống.”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Bần đạo gấp gáp muốn thu thập loạn cục, Trương Hoàng dưới sự sai sót, cũng thiết lập cạm bẫy ở Sát Mộng quốc.

Lúc đó Ngọc Ngân Đồng tìm ta truy hỏi ảo diệu của Vong Thần Quật.

Ta để vương tử Sí Lân tộc lừa bịp tiến vào Viêm Lương pháp giới, nếu gặp Ngọc Ngân Đồng tìm đến, truyền lời cho hắn: “Muốn hỏi Vong Thần Quật, tiên thắng Thiên Võ Thần”

Cầm lấy “Dương Phù Tù Long Kinh” trao đổi, mời Sí Lệ Mị đặt nội đan vào kinh tiết Thần Vu, để trợ giúp Viêm Lương pháp giới phòng địch.

Sí Lệ Mị năm xưa thua ở Huyền Anh sư thúc, chính bởi vì trúng Tù Long Dương Phù, chân kinh đưa lên tự nhiên không cự cự lý.

Nhưng ta tính toán trước rồi, chỉ được đọc kinh văn không tập quy tàng dịch, sí lệ lệ phù vẫn không phá được Tù Long phù.

Ai... “

Một tiếng than thở cay đắng, hắn nói tiếp: “Cơ quan tính toán rõ ràng còn thua người, tâm cơ của ta không bằng Ngọc Ngân Đồng —— không biết sao, hắn nhìn thấu cơ quan Thần Vu kinh tiết, sau đó dồn đại Cầm Tiên Họa Tiên đồng đạo với Côn Luân, cười nhạo Côn Luân phái cầu xin Bồng Lai Tử Thần giúp đỡ.

Ba phái Tiên tông đều thụ kỳ tài, đều không phục kiến giải pháp học của đối phương. Côn Luân nếu cầu Bồng Lai, thế hệ trước đồng môn đều không có mặt mũi gì.

Ta xấu hổ khó giữ, lúc này mới sâu kín Vân Phùng Trang trong lòng đất, trước sau vì đại khái như thế...

hiền chất, ta vội vã nói cho người biết những chuyện này, người có biết mục đích không?”

Đào Yêu Yêu nói: “Văn bối hiểu rõ, giết Ngọc Ngân Đồng báo thù rửa nhục, văn bối nhất định làm được vì đạo trưởng!”

Vân kíp đạo trưởng nói: “Tuyệt đối không thể, ta nói ra những ân oán cũ này, chính vì mời người không nên giết chết Ngọc Ngân Đồng.” Liên tục thở hổn hển mấy lần, tiếp tục nói: “Hết thấy tai hoạ khỏi tư tưởng tự sát, nhìn thấy một khắc này, bản đạo đã muốn giết hẳn, ngại thiên văn tức cấm sát, lừa hẳn phục Ngọc Anh, dẫn lệ mị làm địch, các loại quỷ bói sát sinh hại mệnh, không phải tự mình ra tay không tính phạm pháp, suy nghĩ này của ta quả thật dối trá.”

Đào Yêu Tâm nói: “Lừa gạt ác ôn, giết một tên dân trùng, hà tất tự trách ruộng đất này, đạo trưởng quá cổ hủ.” Vân kíp đạo trưởng nói: “Ta tự bái sư tu đạo ngày, thể không được làm chuyện ác, chớ hại một người, nếu vi phạm lời thể sẽ bị thiên địa vứt bỏ, hiện tại bị giết là kết cục mà ta nên có.

hiền chất người ngộ tính siêu tuyệt, pháp lực cực mạnh, bắt được Ngọc Ngân Đồng chỉ là sớm muộn, nhưng niệm vết xe đổ của ta, không được vọng động sát cơ!” Đào Yêu Yêu âm tính toán: “Nếu không ồn ào đạo trưởng, giả ý đồng ý với hẳn.”

Vân kíp đạo trưởng lộ vẻ gấp gáp: “Hiền chất, ta sắp chết rồi, người đáp ứng không giết Ngọc Ngân Đồng, cũng dạy ta đi an tâm.” Đạo trưởng chết yểu nói: “Đạo trưởng chớ nói lời thất vọng, về Vân kíp trang dưỡng thương trước, Thần Nông môn có diệu thuật nối chi bị, ta gọi bọn họ...” Tên thám tử muốn ôm lấy người bị thương, sắc mặt bỗng dưng cứng đờ, chỉ cảm thấy thân thể tàn phế còn lưu lại ấm áp, sức sống không còn bao nhiêu, giống như người có huyết nhục không đồ.

Vân kíp đạo trưởng nói: “Liều mạng hư không kết, âm hồn lạc dị thể, Thần Phật không thể làm gì.” Ngữ âm Phiêu Miêu, hồn phách chậm rãi rơi vào tầng đất.

Đào Yêu Yêu lập tức buông xuống, khiến bộ cánh cứng vàng phong thổ yêu pháp, cổ hóa tầng địa ba ngàn trượng, tăng cường Minh Thú Tỏa Hồn Thuật, các loại thủ đoạn dùng hết, cảm thấy hồn phách đạo trưởng vẫn hướng về lòng đất bay xa, nôn nóng nói: “Chuyện này là sao?” Vân kíp đạo trưởng giọng điệu cũng chuyển khẩn trương: “Người đáp ứng sao? Đáp ứng chưa?” Đào Yêu Phong kêu to: “Ta đáp ứng không giết Ngọc Ngân Đồng, đạo trưởng mau nói cho ta biết, làm sao để người hồi hồn!”

Vân kíp đạo trưởng đăng lên lập tức bình tĩnh, êm tai giải thích: “U Huyền hư không di chuyển vong hồn, đưa vào dị thể, đây là quy luật không thể nghịch chuyển.

Thần Mộc cung chủ bố trí sáu mươi bốn khối Phong Hư Thạch, thu Di Hồn lực hư không vào ở đây, gọi là “Hư Không kết”, những nơi khác lập tức an ổn lại.

Từ hồn bị Địa Phong chiêu nhập Phệ hồn đại dương, sẽ không dễ dàng bị xói mòn, từ đó Địa phủ được dựng lên.

Nhưng nếu trong hư không bị giết chết, hồn phách vẫn sẽ truyền đến dị thể chuyển sinh.” Hồng đào lỗ tai kề sát mặt đất, vận chân khí mới nghe được lời nói của Thanh Vân trá đạo trưởng: “Lấy vô thượng thần lực bỏ ra phong ấn hư thạch, U Minh thông đạo liền hình thành.

Người sử dụng vũ trụ xẻ đá thành U Minh Giang, là vì lý do này... Tiếp theo bên cạnh Hạ Uy thành, mong người đối xử tử tế với đám người Nhân tộc...”

Đào Yêu Yêu thất thần, thảm kinh hãi “hồn phách” chuyển nhập dị thể, ký ức kiếp trước chắc chắn bị mất sạch, đạo trưởng phải mất đi thần thức rồi!” “Xông vào trong lòng đất kêu gào! Đạo trưởng!” Tiếng nói truyền tới từ phía trước, đã cực kỳ nhỏ: “Ai dạy người dịch lý? Cho dù người nhìn qua quẻ tượng, lĩnh ngộ cũng không nhanh như vậy... Nhất định có cao nhân truyền thụ...” Đào Yêu Yêu Yêu thần hoảng loạn, lời nói vô tâm nhớ, tiếng nói hậm hực gián đoạn, bốn phía yên tĩnh, thoáng như mặt trời ban trưa.

Lúc này hần nhảy lên, muốn bỏ đôi Phong Hư Thạch tạo U Minh Giang, tiến đến dị thể tìm hồn cứu người.

Vũ trụ phong nắm trong tay, mắt nhìn phiến đá hình hoa sen, chợt lại muốn “Người chết vong hồn, thiên lý sử dụng, ta cứu một lần, còn có thể cứu lần thứ hai, lần thứ ba? Huống hồ... lại tiến vào U Minh Giang., Bản thân ta cũng khó bảo toàn.” Chuyển mắt nhìn về phía thi thể máu thịt Đạo trưởng mơ hồ, chỉ cảm thấy mọi chuyện tiêu nhiên vô vị: “Vân Sách đạo trưởng thật sự là? Là linh hồn chuyển sinh từ dị thể, hay là thi thể không trọn vẹn này?” Vốn muốn quỳ lạy thương tiếc, cũng cảm thấy buồn cười, cúi người ôm lấy thiên ảnh đêm, kinh ngạc ngưng tụ, nhất thời không biết nên đi nơi nào?

Ánh sáng tiếp nhận tiên môn tối dần, chợt “Xát băng” vi âm, vân kíp đạo trưởng tử vong, pháp chú pháp giới hấn thiết lập đều sẽ biến mất.

Đào Yêu Yêu thu lại suy nghĩ, hai mắt yên lặng chúc cáo “Người chết trưởng đã, nợ cũ chưa tính, bất luận thế nào cũng phải bắt được Ngọc Ngân Đồng, làm một câu trả lời cho đạo trưởng.” Chúc Tất, mang theo bóng đêm nhảy vào tiếp đón tiên môn.

Giờ phút này công tò vò đã thu rất hẹp, co vai cuộn chân chui vào, lập tức xuyên qua đầu kia, u quang biến mất sau lưng, tiếp Tiên Môn cứ vậy đóng cửa lại.

Lần thứ hai mươi một lần, tiền trần huyễn diệt Như Sát Mộng
2

Lại nhìn xanh biếc trước mắt, là một mảng lớn rừng cây rậm rạp.

Tường thành phía xa lơ mờ, lại có một tòa thành trì.

Đào Yêu Quy suy nghĩ “VẬY HẮN LÀ HẠ UY THÀNH, CỬA RA VONG THẦN QUẬT Ở GẦN ĐÂY.” Trong rừng gió mát thổi nhẹ, bóng đêm chiếu sáng vài luồng trường khí, đôi môi xanh đen hơi hiện lên hồng nhuận phơn phớt.

Đào Yêu Yêu nắm lòng bàn tay hắc, vận Thuần Dương chân khí thúc máu quá cung, Dạ Thiên Ảnh tỉnh lại, hai mắt ngơ ngác hỏi: “Vân kíp sư thúc ở đâu?”

Đào Yêu Yêu không còn gì để nói, đỡ hắc đứng thẳng lên, hoạt động tay chân bủn rủn của hắc.

Trong rừng khí tức thanh tân đề thần, Dạ Thiên Ảnh đi tới đi lui vài bước, một mỗi quét sạch sành sanh, thốt tha nói: “Vừa rồi ta gặp một con ác mộng, mơ thấy biến thành người lông nhỏ.

Sau đó đến phía trước tượng thần cao, có một con quái trùng thật lớn canh gác, sau đó cạo gió đem ta... vân kíp sư thúc đâu?” Quay đầu nhìn chung quanh, ý cười biến thành háo sắc, nơi này là Dã Long Nghiêu! Chúng ta sao lại đến loại địa phương này? Vân kíp sư thúc sao lại không ở cùng một chỗ?”

Đào Yêu Yêu không đành lòng kể sự thật, qua loa nói: “Vân kíp đạo trưởng sao... ách, hắc đi xa rồi, pháp chú đã hóa tiêu trừ thuận lợi, mọi việc ở đây kết thúc thuận lợi.

Hắc trở về dãy núi Diệu Diệu cái gì, đem Ngọc Anh giao dư thừa không cần thiết trả lại.” Cố ý nói một địa điểm rất xa, tăng thêm độ khó xác nhận, đồng thời cẩn thận quan sát diện mạo của Dạ Thiên Ảnh, lông tơ thô đen đều biến nhỏ lại, quá trình đã hóa đã đình chỉ, âm thầm suy nghĩ hiệu lực pháp chú đang giảm dần, pháp ấn chưa bị Ngọc Ngân Đồng hủy diệt.”

Dạ Thiên Ảnh chỉ coi là lời nói thật, cười nói: “Vây quá tốt rồi, Vân Phùng sư thúc cuối cùng cũng chịu rời khỏi Vân Sách trang, ta nghe các sư huynh nói hắn đã từng phát lời thề nặng, tâm kết vẫn chưa bước vào nhân thế, lần này trái tim hắn đã được cởi bỏ rồi.” Mái mông ngựa nói: “Không còn đạo trang sẽ loạn sao? Ách, ta nói là hắn hốt hoảng đi, quên nói hậu sự với các sư huynh của ngươi.”

Dạ Thiên Ảnh nói: “Không sao, Vân Phùng sư thúc đã sớm có lệnh truyền xuống, nói giả sử ngày đó hắn không từ biệt, các đồ đệ vẫn phải chăm sóc quý hồn, bảo vệ an bình cho Địa Phủ.

Cho dù bên ngoài Sát Mộng quốc bị hủy diệt toàn bộ, Phệ hồn đại dương cũng không có việc gì, quý hồn ở bên trong rất thỏa đáng.” hời hợt giải đáp, nhưng trong lời nói không có mùi vị gì cả, chỉ có oanh ý.

Đào Yêu Yêu nhìn gương mặt thật của ngày đó, trong lòng hơi thoải mái, vỗ đầu hắn nói: “Chúng ta về Ngao Sơn, đại ca của đồng môn đại tỷ sẽ giúp ngươi tìm được phụ thân.” Dạ Thiên Ảnh mừng rỡ, đang muốn vỗ tay nhảy nhót, chợt lộ ra vẻ khiếp sợ, nhìn về phía sau nói: “Bọn họ, bọn họ tới rồi.” Đào Yêu Yêu nghiêng người nửa chuyển, vung tay lên, kinh phong cuốn ra dây leo dây leo lá cây Trường Thảo.

Sâu trong rừng “sàn sạt” bóng người chuyển động, trong khe hở lá cây lộ ra mấy chục đôi mắt, sáng lấp lư run rẩy, trong mắt sợ hãi vượt xa dạ thiên ảnh.

Đào Yêu Yêu nói: “Là Mao Nhân tộc, đừng sợ, bọn họ không dám ngang ngược.” Mãnh liệt nghe “A a” tiếng quái kêu thê thảm, đám người lông lá tứ tán chạy trốn, xa gần cây rừng lay động một trận.

Dạ Thiên Ảnh nói: “Bọn họ rất sợ hãi, Dã Long Nghiêu là địa bàn của người lông, chúng ta tới đây làm gì?” Một tay Đào Yêu kéo hắn lên, đáp: “Tìm cửa vào Vong Thần Quật.” Tay gảy dây leo theo dấu vết, đi vào một mảnh đất trống, chỉ thấy một lão mao nhân nằm trên mặt đất, khí suy thể yếu, co quắp run rẩy, chính là thống soái ngày trước chỉ huy đại quân kia.

Mao nhân chạy trốn lại vòng trở về, rón ra rón rén tiến tới phía trước, tuy là sợ cực kỳ Đào Yêu chết yếu, vẫn muốn bảo vệ đồng bạn già yếu.

Dạ Thiên Ảnh chỉ vào lão mao nhân nói: “Hắn là tộc trưởng Thương Tô tộc đúng không? Tổng thủ lĩnh Ngũ trại, Diệu bà bà nói chỉ có lông của hắn là màu trắng.”

Lão mao nhân nhìn chằm chằm đào yêu đến gần, hai chân co rút lại phía sau, thái độ sợ hãi kích thích đồng tộc phần hận, đám người lông lá điên cuồng hét lên “Ô ô”, liều mạng quên mình nhào tới liều mạng.

Tay trái của Đào Yêu nhẹ nhàng đẩy ra, tay phải phóng ra chân khí nhẹ, lão mao nhân lập tức thân quang sáng ngời, hô: “Không được giết, không giết chúng ta!” Giữa lúc sơn yêu phát một cái, đã biết lão mao nhân ăn thịt rất nhiều Ngọc Anh, tính cách nhân loại giữ lại tương đối nhiều, bởi vậy có thể nói chuyện đồng ý, ngòi xồm xuống nói: “Ta không giết các ngươi, chỉ hỏi lối ra Vong Thần Quật là ở đâu?” Lão mao nhân nghẹn họng nhìn trân trối, còn chưa kịp tỉnh thần lại từ trong cơn hoảng sợ.

Đào Yêu Yêu nhìn bốn phía xung quanh nói: “Các ngươi dẫn đường cho ta! Đi xuyên qua thông đạo của Kỳ Vực.” Dạ Thiên Ảnh nói: “Đại ca đừng ép bọn họ, nơi đó là cấm địa thần thánh của Mao Nhân, tuyệt đối sẽ không bại lộ cho ngoại tộc.” Đào Yêu Yêu nói: “Ta tự tìm được là dễ như trở bàn tay, muốn bọn họ dẫn đường có dụng ý khác.”

Nói xong giơ cổ tay lên, chiếu định đỉnh đầu lão mao nhân, quát: “Muốn giữ được tính mạng lão tộc trưởng, phải trung thực nghe ta sai khiến! Các ngươi từ đâu ra khỏi Đoạn Mộng quốc? Mau dẫn ta đến đó!” Cúi đầu nhìn lão mao nhân nói: “chống lại ta là hậu quả gì, ngươi hẳn là rất rõ ràng.” Lão mao nhân sợ hãi dần dần rút đi, dùng ánh mắt mới lạ dò xét đào non, tựa hồ đoán được dụng tâm của hắn, “Bòm ồm” truyền lệnh, đám mao nhân thu hồi tướng hung ác, cúi hất đứng dậy hành tẩu.

Lão mao nhân nói: “Dẫn ngươi đi Thần Quật, ngươi bảo chúng ta không chết.” Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Rất tốt, tộc trưởng quả thật có đầu óc.”

Lập tức tìm đường mòn, đi về phía tây chừng nửa dặm, trong rừng xuất hiện một gò đất nhỏ, phía trước đập phẳng có rất

nhieu tượng đá, chế tác quái trạng thô ráp trăm ra, lò mò là Ngọc Ngân Đồng uốn éo eo uốn éo đáng điệu xấu xí.

Đào Yêu Yêu nói: “Những tảng đá này giống như dáng vẻ Thần Linh của các người?” Lão mao nhân Thương Tô nói: “Đúng, đúng... Tổ tiên rất ít khi nhìn thấy Thiên Thần, Thiên Thần truyền cho chúng ta pháp thuật, phía sau mây mù, chiếu ra Thiên Thần đang nhảy múa, chúng ta đập đá, đập thành tượng Thần bái tế.” Đám mao nhân vừa mới vào thần địa sợ hãi, không dám thở mạnh, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Vòng đến mặt sau gò đất, vách đất lõm vào bảy tám trượng, có thể chứa ba mươi năm mươi người ngồi xếp bằng xuống.

Đào Yêu Yêu nói: “Cửa ra khỏi Vong Thần Quật là cái này.” gõ lên vách động, mấy mặt là đất cứng rắn, đừng nói là từ trong đi qua, nước hắt cũng khó thấm vào.

Thương Tô liên tục nói so sánh, giải thích phương pháp Mao Nhân tộc xuyên qua Kỳ Vực: “Lang Nha, Hùng Trảo, Ứng Dục, Báo Văn, Ngũ trại trại trại chủ và dũng sĩ được Thần chúc, chỉ cho phép bọn họ tiến vào Thần Quật, đi vào ngủ ba ngày, có thể xuyên ra bên ngoài sơn cốc, người ngoài gọi là địa phương Tam Sinh cốc.”

Dạ Thiên Ảnh bổ sung: “Họa Tiên từng nói với ta, trong động có pháp môn trú mộng truyền hình của Nhiếp Hồn môn, Ngao Thiên tổ sư bố trí Vân Quỹ sư thúc bố trí thành.

Mao Nhân tộc thông qua nằm mơ đi tới Kỳ vực, ảnh hưởng đối với thực tế có thể giảm đến mức thấp nhất.”

Đào Yêu Yêu nói: “Bọn họ ở trong sơn cốc cướp người ngoài, cũng mang theo vào trong động nằm mơ, lọt vào Kỳ Vực.” Dạ Thiên Ảnh nói: “Đúng vậy, nhưng tốn thời gian hơn năm lần, người ngoài ở tại lối vào Vong Thần Quật nửa tháng, chịu pháp chú chuyển hóa thành người lông, lúc mờ lúc tối liền xuyên vào trong mộng quốc.” Đào Yêu Yêu nói: “Vào miệng ba ngàn hang động, người ngoài ở lại hơn nửa tháng., Cửa ra chỉ vền vền mấy chục người, người lông đi vào nhiều, ra ngoài ít, đều phải mang ra khỏi Mộng quốc, cần phải mở rộng động phủ.” Tay đề vách động vận khí thổ nạp, đại địa rung động ù ù, cái bánh bao hấp trong nồi đất nhanh chóng bành trướng lên., Trong khoảnh khắc cây đỗ đá cuộn cuộn, mở rộng đến hơn

phân nửa đã long liễn, người lông lá trốn tránh đều bị đuổi ra, dần dần đều tụ đến trong bình nguyên đập, ngửa mặt nhìn lên gò đất biến thành thổ sơn, cự động có thể dung nạp ngàn người, trong nháy mắt kinh hãi sợ phục, nhao nhao quỳ lạy thần tích, nhao quỳ lạy thần tích.

Vong Thần Quật dựa vào “túi khí ngừng lại, phong khí động” dễ dàng xây dựng, đào non bộ lĩnh ngộ chủ chỉ, tăng thêm liên tục đấu mấy trận với chư tiên Côn Luân, rất có tâm đắc đối với tiên pháp Côn Luân, âm thầm thay đổi kinh mạch huyết mạch trong lòng bàn tay, phù hợp quy tàng quỷ tượng, hô hấp ẩn xuống, động cái muốn lĩnh một nông một sâu, chỉ cần ít động hơn chút, không có động tĩnh gì.

Ngọn núi đất kia quả nhiên ứng thế mà thay đổi, khuếch trương nhiều lần rút về ít, như lá phổi không ngừng căng phồng không ngừng.

Thiên Sơn Tiên Tông theo đuổi thiên nhân hợp nhất, tu chính là Càn Đạo; Côn Luân Tiên Tông quy địa khí nhập địa tàng, coi trọng ” Khôn đạo”, chân khí tan vào cảnh vật đại địa, co lại địa hình chỉ vì kỹ xảo cuối cùng.

Nhưng tiên thuật dù sao cũng thần kỳ, đủ khiến người xem hoa mắt, Thiên Ảnh kêu lên: “Đào đại ca, huynh sẽ kiến tạo pháp thuật Vong Thần Quật!”

Đào Yêu Yêu nói: “Chỉ biết chút ít da lông thôi.

Động quật tăng lớn mộng pháp cũng tăng cường, bọn họ vào động ngủ nửa ngày là có thể xuyên vào thực cảnh.” Dạ Thiên Ảnh nói: “Nghe nói Vong Thần Quật là nơi ma thần, tộc nhân bình thường không dám tiến vào.” Quay đầu quan sát chung quanh, không thấy đám người lông lá lùi bước.

Ngày xưa Ngọc Ngân Đồng tản ra cấm kỵ ở Thần Địa, tuyên bố tự tiện nhập giả cốt nhục thịt nát, trước mắt đi vào cấm địa cũng không có gì khác thường, cảm giác người lông đối với cấm địa thần bí đã phai nhạt đi.

Dạ Thiên Ảnh cười nói: “Ta đã hiểu, Đào đại ca ép bọn họ dẫn đường đến đây, vốn là vì bỏ đi cố kỵ của bọn họ.” Đào Yêu làm mấy cái thủ thế, tộc trưởng Thương Tô tộc hiểu ý, dẫn bộ

tộc vào động phủ ôm nhau ngồi, hơn ngàn người kề vai sát cánh, trong chốc lát chìm vào mộng đẹp, chìm vào mộng đẹp.

Phương xa sấm rền mơ hồ, vân quang chói mắt, tai biến của Mộng quốc trong nháy mắt càng ngày càng nghiêm trọng.

Dạ Thiên Ảnh chần chờ nói: “Ta cũng vào động với bọn họ sao? Sau khi tỉnh mộng trở lại thế gian, vị trí của ta là địa điểm lúc ban đầu chìm vào giấc ngủ, hai trăm năm trước ta (thuần thảng ở Đoạn Mộng quốc) do Họa Tiên dẫn vào, đã sớm quên sẽ tỉnh ở nơi nào.” Đào điên cuồng nói: “Không sao, lát nữa người đi theo ta, dự đoán không được thất lạc.” Vận Chỉ vạch một vòng trên mặt đất, Mệnh lệnh Dạ Thiên Ảnh đứng ở giữa, dặn dò: “Chớ đi ra ngoài vòng, ta đi tìm một đám ma nhân tán cư khác, cứu toàn bộ bọn họ trở về nhân thế.” Hai bên Dạ Thiên Ảnh nhìn qua, sợ hãi nói: “Ta ở đây một mình sao?” Thiên Cương kiếm khí của ta rất có tác dụng, chỉ cần ở giữa không ra, Thần Ma quỷ quái đừng hòng dả thương người may.”

Huyền môn Cửu Dương đều luyện thiên cương khí quyền, đại năng hộ đạo tràng, như Lăng Ba Kim Ô kiếm hải; nhỏ thì phòng ngự tự thân, đệ tử bình thường tọa quan đều sẽ thiết trí.

Thiên Cương vòng trên trời ẩn giấu phong kiếm khí vũ trụ, phổ thiên nhị thế ai có thể xâm chiếm? Thứ này đi không được bao lâu, mang theo tiểu hài tử chỉ sợ sẽ mọc thêm cành cây khác.

Lập tức dàn xếp ngàn bóng đêm tốt, dựng lên đám mây nhảy lên vượt qua ngàn dặm.

Lúc trước Diễn Không quyền bị hủy, họa cảnh hủy hoại, Đoạn Mộng Kỳ vực hư hại, đến giờ phút này đã thủng trăm ngàn lỗ.

Chỉ thấy trên bầu trời cuồng lôi loạn bắn, mây gió cuộn cuộn như vạn mã bồn tẩu, từ bên ngoài vươn vào ngàn vạn cây rể cây, đá lớn rơi vào sông núi bình nguyên, đập thành vô số rãnh sâu, kịch biến khắp nơi trở thành như đất cát, như đỉnh dầu sôi, chỉ có Dã Long Nghiêu tương đối bình tĩnh —— Tiếp giáp giáp thế giới bên ngoài Vong Thần Quật, được coi là chỗ vững chắc nhất của Tuyệt Mộng quốc.

Đào Yêu Yêu cười mây đi tuần, quan sát rừng cỏ rậm rạp dưới chân núi, tổng cộng có năm chỗ, nói vậy là rừng sỏi, vuốt gấu, vênh vượn... Cái gọi là ngũ trại của Nhân tộc lông lá, bộ lạc tụ tập từ trước đến nay rỗng tuếch.

Trải qua Tu La Xuyên, Xuân Tượng thành hai lần đại chiến, mấy người lông tơ bị đào yêu diệt chủng, những người già yếu may mắn còn sống sót có vô số đứa con bất mãn, đều cùng Thương Tô tộc trưởng tiến vào Vong Thần Quật.

Đào Yêu Yêu tìm mấy lần không thấy nửa bóng người, cảm thấy Tiêu Nhiên, đang định bay trở về cửa hang, chợt thấy ánh sáng sắc nhọn lóng lánh, phát ra từ phía Hạ Uy thành.

Đào Yêu Yêu đang lúc chán nản, tuy gặp chuyện gì đó miễn cưỡng dò xét, vừa định xoay người bay đi, đột nhiên hào quang xông thẳng lên chín tầng mây, mang theo vài tiếng thét chói tai như xuyên kim liệt thạch: “Đường Liên Bích! Đường Liên Bích! Đường Liên Bích! ——” Chân khí lăng lệ ác liệt theo âm thanh kích động, trực tiếp chấn động Vân Toái Phong Đoạn Bích.

Lần thứ hai mươi, tiền trần huyễn diệt Như Sát Mộng Tam

Đào Yêu Yêu lập tức thay đổi sắc mặt, sử dụng thân pháp che giấu hình dáng, lặng yên ẩn vào trong Hạ Uy thành, hành kinh thi hài chồng chết, có binh sĩ Sĩ Lâm tộc, càng nhiều là Ngu Dươg Hồ Báo, gia súc dã thú, phóng túng xem bên trong ngoài thành thị, rất muốn trải qua tàn sát, các loại sinh vật không có người sống sót.

Trên mái cong của tường thành có hai người đang ngồi, đầu bên trái là đại hán mặc áo đen, lau chùi một thanh huyết trường đao.

Người bên phải che mặt lụa xanh, nhìn dáng người là một nữ tử, dáng người thon thả cao gầy, mặc áo lông sắc sỡ, duỗi ra hai cái chân tinh quang trắng muốt, giơ tay lên nhìn trời diên cuồng gào: “Đường Liên Bích, Đường Liên Bích...” Một tiếng nói cao hơn một tiếng, trong sắc nhọn lại ẩn chứa ý mỉa mai.

Người đàn ông cầm đao nói: “Tiểu Tuyết, ngươi hô to gọi nhỏ làm gì vậy? “Nữ nhân này cũng gọi là Tiểu Tuyết à!” Nữ nhân mặc áo lông vũ than thở: “Ài, người ta hưng phấn mà, cách thời gian lâu như vậy, rốt cuộc cũng phải nhìn thấy Đường Liên Bích, mỹ nam tử của Tuyên phái, trên đời này không có đối thủ.” Lan Hoa Chỉ má, bày ra thái độ thẹn thùng của nữ nhi.

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ: “Lẽ nào nữ nhân này là tình nhân của Đường Liên Bích? Tiểu bạch kiểm làm bộ làm tịch, không ngờ thương thức kém cỏi như vậy.”

Cầm đao hán tử cười lạnh nói: “Còn ngại bị đánh ít sao? Năm đó Tề Thiên Cung cướp đoạt Minh Sương, đánh cho Đường Liên Bích một trận hôn thối.

Lần này hẳn đến lấy Bạch Linh Chi, lại đem người đánh đến tè ra quần,

Lúc này nhớ mãi không quên, chắc là ngứa da ngứa ngứa.” Nữ nhân áo lông vũ nói: “Đánh thì tự mình mắng là yêu, Tàn Vân ca, ngươi không hiểu.” Trường Chỉ khẽ quăn, gió êm dịu

ngưng tụ thành lợi kiếm, vén lên một góc lụa xanh, lè lưỡi liếm láp mũi kiếm, liếm thẳng ra từng dòng máu tươi, xúc miệng nói: “Ta thích chết Đường Liên Bích, rất muốn chính miệng uống khô mỗi giọt chất lỏng trong thân thể hần, ừm, thể dịch của mỹ nam tử, nhớ tới thân thể nóng lên.”

Tàn Vân kia nói: “Người cẩn thận một chút, đừng khinh địch làm hỏng đại sự.” Nữ nhân vũ y nói: “Sát Mộng Kỳ Vực sắp xong đời rồi, quê mùa không cần trông coi pháp ấn của thú, Côn Luân Thất Tinh sứ chúng ta tập hợp đủ, Bắc Đẩu trận bày ra, trong Tam Giới ai là địch thủ?” Tàn Vân nói: “Thất Tinh Sứ của Côn Luân nếu như bại lạc, nhất định là người đoạn tuyệt xảy ra rủi ro.” Đoạn Tuyệt nũng nịu nói: “Ừm, Tàn Vân ca đáng ghét, tổng bài trí người ta không phải.”

Đào Yêu Yêu nằm sấp bên cạnh chân lâu vọng lâu, thầm nghĩ “Bọn họ tên là Thất Tinh Sứ gì đó của Côn Luân, lẽ ra còn có năm đồng bọn rồi.

Âm Dương quái khí tượng yêu quái, không phải là tu sĩ chính phái của Tiên Tông.” Cuộc nói chuyện phía dưới truyền vào trong tai, thật lớn ngoài ý muốn.

Tàn Vân nói: “Lần này tiên tông Côn Luân tái xuất Tiên giới, bảy người chúng ta nếu có thể tiêu diệt được Xi phái, nhất định sẽ là công thần lớn nhất của chân hưng tông môn.” Đoạn Tuyệt nói: “Diệt Bất Diệt Nga cũng không sao, việc giết Đường Liên Bích là việc quan trọng nhất.

Ồ, các người không được phép đả thương hần, nhất là không được đụng vào khuôn mặt kia của hần.”

Tàn Vân hừ lạnh nói: “Ai bảo người thích giết chóc thành tính như vậy.” Đoạn Tuyệt cười duyên nói: “Ai u, Thu Dục Xuân Viên một đường giết tới đây, mấy vật sống trong thành bị người làm thịt sạch, không biết xấu hổ nói: “Ta không giết người.” Đoạn Vân cười nói: “Tốt lắm, không giết người cũng không tính là sát sinh, người là giúp Sùng Khuyết phái thu thập mớ hỗn độn rồi rắm.” Ngón tay khẽ búng, kiếm khí nhỏ bé lặng yên không còn, ngóng nhìn về phía xa xa nói: “Kỳ Vực sắp hủy diệt, Thiên Vũ Thần Mệnh chúng ta thanh trừ Thú tộc trong vực, chúng ta thanh trừ Thú tộc.

Đông Diễm thành là hang ổ cuối cùng của Sí Lân tộc, sớm đi làm việc đi.”

Tàn Vân nói: “Không nên tự chủ trương! Trong Đông Diễm thành cất giấu thú ẩn của tổ sư Ngao có năng lực pháp ẩn, ở thành sát trùng đó chỉ sợ có liên quan đến pháp ẩn.

Thiên sư đã sớm truyền nghiêm lệnh, không cho phép tự tiện động đến pháp khí còn sót lại của tổ sư Ngao Kim.” Đoạn Tuyết cười nói: “Mệnh lệnh của thiên sư còn quan trọng hơn cả pháp chỉ của Thiên Võ Thần?” Tàn Vân lạnh lùng nói: “Đương nhiên, Thiên Võ Thần ngại chúng ta xuất thân bất chính, Võ Vận Đường cũng không cho vào.

chưa chấp bảy người chúng ta là Tử Hư Thiên Sư, đoạn này, đến lúc chết đều phải nhớ kỹ!” Đoạn Tuyết nói: “Được rồi được rồi, lão thích nghiêm túc giáo huấn người, Trù Thổ sư huynh hiền hòa hơn người nhiều.

Ài, ta thăm huynh trưởng đồng phái một chút, không để ý tới sâu bọ trong thành cũng thành rồi!” Không cho phép cãi, nhảy ra khỏi tường thành, cười gió bay thẳng tới Đông Diễm thành, mây tàn đành phải đi theo.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Bọn họ là thủ hạ của Tử Hư Thiên Sư, Côn Luân Tiên Tông phân ra hai phe văn võ, thủ lĩnh bên trong tựa hồ đều đứng trên đỉnh núi.” Theo tính tình ngày xưa, nhất định phải đuổi theo truy tìm gốc gác, nhưng nhiều lần kinh sự tâm sinh mệt mỏi, nghĩ tới một chuyện không bằng bớt một chuyện.” Xoay người bay về Vong Thần Quật, xa xa nhìn thấy Dạ Thiên Ảnh, trong lòng tính toán muốn nhắc lên sóng gió ngập trời, trước tiên phái tiểu đệ tử yếu ớt ra lệnh phân tán an trí, mới có thể nghênh chiến cường thủ của Côn Luân tiên tông.” Thu vân lạc chân, cách Dạ Thiên Ảnh hai ba trượng.

Đột nhiên cảm thấy không ổn, Dạ Thiên Ảnh đứng tư thế nhàn nhã, Phong Nhi mềm mại, lá cỏ lay động, không khí căng thẳng trước khi đi biến mất, hiện ra cảnh sắc Ninh Hòa.

Tứ phương trời nghiêng đất lở, lôi điện đan xen, một nơi nào đó vẫn có thể bảo trì thanh hòa Ninh Huyền, chỉ sợ chỉ có thể là hình ảnh miêu tả trong tranh vẽ.

Ngón tay Đào Yêu tê dại, thấp giọng nói: “Họa Tiên Diệu Đàm!” Phát hiện bức họa cuộn tròn lớn trước mắt, đêm đó Thiên Ảnh chỉ là hư ảnh trong tranh, chân nhân đã sớm bị Họa Tiên bắt đi.

Nhưng Thiên Cương Kiếm Khí Quyển sao có thể thất thủ? Pháp lực Diệu Đàm tăng thêm gấp mười lần, cũng không cách nào đánh vào phạm vi nửa tấc?

Đang lúc nghi hoặc, sau cây lóe ra hai cái bóng, đôn trại thấp chính là thùng sắt kia xì xào, Diệu Đàm đứng ở bên cạnh, vẩy tay với Dạ Thiên Ảnh.

Đứa bé kia lập tức vui vẻ chạy tới, ôm Trái cây cười vui vẻ nhảy nhót.

Từng cảnh tượng đều phát sinh trong bức họa, hiển lộ là cơ quan dự bị, chờ đào cơ trở về tái diễn tình cảnh lúc ấy.

Chỉ thấy Dạ Thiên Ảnh và rầm rầm thân thiết một phen, sau đó lấy ra bút chân tiên hóa kia, ngoan ngoãn trả lại trong tay Diệu Đàm.

Đào Yêu Yêu đột nhiên “Diệu Đàm” chạy theo linh lực bút tiên tìm đến! Ta mất đi bút vẽ, sao lại bị Thiên Ảnh nhặt được? Ai, tiểu hài tử này quá đơn thuần, gặp được người quen tự mình đi ra khỏi Thiên Cương quyển, bảo vật hai tay dâng lên, hoàn toàn không có nửa điểm ý niệm phòng bị.”

Diệu Đàm pháp bảo vào tay, sờ sờ trán Dạ Thiên Ảnh, tiểu hài tử lập tức nằm ngủ, hô hấp đều đều đặn, xem tình hình không bị thương tổn gì.

Diệu Đàm đi lên phía trước nói: “Đào chết yếu, đệ tử Côn Luân và pháp bảo Côn Luân ta nhận, vẽ tranh này hiểu rõ, còn có mấy câu thật tình tặng cho người.” Phối hợp môi mở ra, giọng nói phiêu lãng giữa không trung, trong tranh khắc ẩn giấu trùng âm chú của phái Côn Luân.”

Diệu Đàm nói: “Nhờ người ban cho, Sát Mộng Kỳ Vực kết thúc, chúng tiên ở Côn Luân cuối cùng cũng có thể gỡ bỏ gánh nặng.

Năm đó Động Đình Tương Quân ủy thác chúng ta hiệp trợ Tử Nguyên tông, phòng ngừa Kỳ Vực nguy hại thế gian người ta.

Vì chấp hành mệnh lệnh của tổ tiên bản phái, chúng ta bị giam ở đây nhiều năm không thoát được, ngược lại để cho người của Nga lang phái xưng hùng tiên đạo.

Đêm đó gặp được truyền nhân Nga Mi, ta nhớ lại tiên đoán của Thần Mộc cung chủ, cuộc chiến Thiên Nhân chắc chắn do đệ tử Nga Phán kết thúc, lúc này mới tiếp dẫn người tiến vào kỳ vực.” Ngụ ý đã sớm dự mưu, muốn mượn tay đào cơ trở về giải thoát trách nhiệm nặng nề.

Đào Yêu Yêu vừa nghe, vừa liếc mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy cỏ đá lộn xộn, không phân biệt được đường đi của Diệu Đàm.

Trong bức họa, Diệu Đàm tiếp tục kể: “Nhưng ta không biết người mang theo vũ trụ phong, vừa giao thủ lại khiến Diễm Không quyền bị hủy, tâm huyết ngàn năm bán không bán phé bỏ.

Ma kiếm lợi hại như ta đã lĩnh giáo, Côn Luân tiên tông lại không cho phép ngoại nhân xâm lấn.

Cầm Tiên cụt tay, Ngọc Tiêu Tử bị hại, Địa Phủ lui bại, Võ Vận Đường bị tổn hại, mấy khoản nợ này dù sao cũng phải thanh toán với người.

Sư thúc Vũ Huyền Anh đã truyền pháp chỉ rộng rãi, lệnh cho tiên khách Thiên Võ Túc rời núi hội tụ, cùng nghiên mực trên đó diệt trừ chủ nhân của Ma Kiếm.

Thiên văn hiện lên do Hư Thiên Sư chấp chương, đặc biệt phái Thất Tinh Sứ của Côn Luân tới đây liên lạc.

Thiên văn túc, Thiên Võ Túc cuối cùng sẽ liên hợp, uy danh phái Côn Luân trọng chấn, cái này đều là nhờ có người ngược ý trời.”

Mặt nàng như băng sương, ngữ điệu lãnh đạm bình thản: “Không sai, nghịch thiên phản đạo, cuồng vọng hoành hành, chính là phong cách quen thuộc của Nga Phán phái các người.” Ngón tay chỉ về phía đông nam, nói: “Cách đây năm ngàn dặm là thành Đông Diễm, thú ấn của Ngao tổ sư đặt ở trong thành.

Kiện pháp bảo chơi trí lực loại trùng kia, hiện tại đã bị Ngọc Ngân Đồng cướp lấy, hấn muốn dùng pháp ấn biến Sí Lân tộc

thành ma thú, chờ khoảnh khắc tiêu diệt xong lại đi nhân gian làm loạn.

Ngao Ngoan ác phong cuộn cuộn chảy dài, từ Tổ sư đến phản đồ đến đời sau mới đẹp, tất cả đều là cuồng nhân làm xằng làm bậy.”

Nói đến đây, Diệu Đàm nhắc lên bóng đêm: “Nhanh đi Đông Diễm thành thu phục Ngọc Ngân Đồng đi, hoặc là bị Ngọc Ngân Đồng thu thập.

Bất luận núi đồi ai người xưng tôn, trong ba ngày Côn Luân huy sư nhận tội, hư vô tam phong định sẽ hóa thành hư ảo.” Âm thanh lượn lờ rồi biến mất, từng bước một đi về phía chỗ sâu trong bức tranh.

Đào Yêu Yêu quát lớn: “Nói khoác mà không biết ngượng!” Tay chộp về phía bóng lưng Diệu Đàm, “Xoẹt” xuyên qua giấy vẽ, mấy cái xé rách vỡ, trong lòng nghĩ đến “Bất nạt kẻ yếu, dụ dỗ ta biến ma, Tự Văn phi hại mẹ đẻ của ta, ta còn nghĩ các ngươi tính sổ đây!” Nghĩ tới đoạn lửa giận này khó nén, xung quanh nói: “Các ngươi tự đưa lên cửa, Ngao Dục phải cầu còn không được.” Đột nhiên nổ vang rung trời, qua đất nứt núi lở, phương vị Đông Nam dâng lên mây đen trụ đen.

Đào Yêu Yêu nhìn kỹ, vân trụ tràn ngập tà khí, xen lẫn tiếng thú vật hung mãnh gào thét, Tầm Tiên nói “Đuổi bắt Ngọc Ngân Đồng còn chưa phải trước, mấy thành khác đã bị hai quái nhân kia làm sạch sẽ rồi.

Ngọc Ngân Đồng không chế Lưu Ly Tuyền, chỉ có thể ẩn thân ở Đông Diễm thành.” Đi vào Vong Thần Quật xem xét, đám người lông tơ đều đã ngủ say.

Suy nghĩ một chút, vung chưởng vỗ nhẹ vào sau lưng tộc trưởng Thương Tô tộc, thả ra yêu độc Âm Dương liên trói chặt nguyên thần của gã, mặc dù có chút tổn hại, nhưng dùng phương pháp này có thể xác định vị trí thức tỉnh của gã.

Đào Yêu Yêu phỏng đoán nơi đó chắc chắn là cửa vào Vong Thần Quật, Ngọc Ngân Đồng cũng sẽ trốn về nhân thế từ đó, phán định đường lui của hắn, bắt giữ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Mưu đồ ngừng lại, việc cấp bách trước mắt là Ngọc Ngân Đồng phải rời khỏi sào huyệt.

Đào Yêu Yêu nhảy ra khỏi cửa hang, hét dài một tiếng lôi ra vũ trụ phong, cất bước chạy về phía Đông Diễm Thành.

Dạ Thiên Ảnh không ở bên cạnh, hấn chột cảm thấy trên người nhẹ nhõm, thiên địa mệnh mông vẫn phải độc hành.

Nếu thiên địa bị diệt, phương nào suất ý cuồng dâng, dứt khoát không sử dụng Phi Đăng thuật, hai chân dọc theo mặt đất lao nhanh, mũi nhọn vũ trụ kéo theo trái quét phải, đất đá cây cỏ bị kiếm quang phá nát hóa yên, phiêu tán tiêu tán.

Giống như sân khấu kết thúc, không gian sau lưng lâm vào bóng tối, phía trước ánh sáng rút ngắn, chột có núi lớn cao ngất chói mắt, đá núi màu đỏ thẫm hiện lên hình dáng hỏa diễm bay lượn.

Đông Diễm thành dựa vào thể núi mà xây dựng, bởi vì khí hậu khô lạnh có tên.

Sí Lân tộc ở đây sinh tồn không dễ, phần lớn binh tướng đóng giữ đều cường tráng cứng cỏi, chức trách chủ yếu là bảo điện Tiên ấn thủ vệ trong thành.

Ngọc Ngân Đồng thao túng Lưu Ly Côn Bằng rời hư không kết thúc, lập tức chạy tới Đông Diễm Thành, lấy đi pháp ấn trong bảo điện, dùng Ngự Thú Thuật cải biến hiệu năng, khiến thể hình Sí Lân tộc tăng lớn mấy lần, trí lực toàn bộ chuyển thành thể lực.

Chờ đào điên đuổi tới ngoại thành, trong ngoài Đông Diễm thành cự trùng như mây, sẽ cùng loại trùng trốn từ các nơi chạy ra, tổng số lượng vượt qua trăm vạn, đen nghìn nghịt tiếp núi, vung vẩy móng vuốt dài độc thứ, phun ra chương khí dịch axit, đại quân ác ma tận thế lâm thế,

Lần thứ hai mươi, tiền bối Huyền Diệt Như Sát Mộng.

Đào Yêu Yêu nghênh ngang tiến lên, cách bày trùng ba năm dặm, vung ngang cổ tay một cái, vũ trụ phong nhận phát ra tiếng vang “Ồ ô”, tựa như long ngâm trên trời cao, trăm vạn trùng tộc nhất thời gân mềm chân nhũn, từng đoàn từng đoàn bùn nhão ngã rạp xuống giống như bùn nhão.

Trên tường thành chột truyền tiếng cười cho Ngọc Ngân Đồng: “Huyền môn có đức hiếu sinh, sư tôn mới có bệnh thích hiếu sát.

Tổ sư gia để lại Nhân tộc và Sí Lân tộc truyền chủng, hiện tại lại phải diệt chủng cho tân sư tôn, ha ha ha.”

Trong trào phúng đề cập ý nguyện của tổ sư, quả thật đào yêu thú bay lên, tránh đàn trùng trước mặt, lướt về phía tường thành tìm kiếm.

Phát hiện Lưu Ly Kính nằm nhòai trên cửa thành, thân thể to béo có màu ngà sữa, bốn con chim to giống như lưỡi rìu mở núi, thân thể to béo có màu trắng ngà.

Trước đó Sí Lân Tam Thánh Mẫu đã bị Lưu Ly Đoàn ăn sạch, thu nuôi dưỡng phân hóa bộ khí, đến lúc này sinh trưởng thành trạng thái thư trùng thành thực, sức chiến đấu cũng đạt tới mức nhất toàn tộc, Ngọc Ngân Đồng truyền âm qua miệng Lưu Ly Kính truyền ra: “Tiểu sư tôn thật sự tôn trọng trưởng bối đây! Vật phẩm tổ sư gia để lại, pháp ấn, sao có thể tiện tay hủy đi, đúng không?”

Cuối cùng ba chữ ra khỏi miệng, đột nhiên vung trào đánh về phía Đào Yêu, giữa trào lưu chuyển ngân quang, nắm chặt đạo pháp ấn dã hóa kia, hiển thị là sợ ném chuột sợ khí ý tứ.

Đào Yêu Yêu nghiêng người tránh khỏi móng vuốt, vũ trụ trong tay giương lên, lưỡi kiếm còn chưa rơi xuống, Ngọc Ngân Đồng lắc đầu kêu to: “Giết đi, giết chết con mẫu trùng này, ngay cả pháp ấn của tổ sư cũng đánh nát!” Theo tiếng kêu, Lưu Ly Côn Bằng chân tay hướng hai bên giãn ra!, Cánh cửa phía trước mở rộng ra, chỉ thấy giữa ngực giáp khảm một

mâm tròn đỏ thắm, tương tự hình dạng pháp chú đã hóa kia, Ngọc Ngân Đồng nói: “Đây chính là pháp ấn thú có thể khảm vào thân thể mẫu trùng, người giết đi! Pháp ấn giết mẫu trùng liền hủy, pháp hiệu chảy ra ngoài, người trên đời đều sẽ biến thành côn trùng!”

Đào Yêu Yêu im lặng, đứng lơ lửng giữa trời, tựa hồ không đoán được lời nói của đối phương là thật hay giả.

Lưu Ly Kiệt tấn công hấn mãnh liệt không ngừng, trên tay trùng trào chỉ đánh Thân Mộc Giáp vang lên tiếng “Bịch” loạn hưởng.

Ngọc Ngân Đồng tự cảm thấy đại chiếm thượng phong, thối phòng nói: “Thú có thể dùng pháp ấn! Đạo ấn này, Tổ sư gia trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày tinh luyện mà thành, có thể truyền trí tuệ của nhân loại cho Vũ Lân Trùng tộc, thật sự là huyền diệu vô cùng! Ngọc Ngân Đồng đệ tử hậu thế anh minh, ngộ ra diệu pháp của Tổ sư tự ngự thú môn, ha ha, dùng bảo bối này biến toàn bộ trùng binh thành quái thú, bỏ vào nhân gian rất là thú vị, ha ha, con mẹ nó thật sự là một thần đồng!”

Trong lúc kiêu ngạo cười điên cuồng, hai bên dãy núi vỡ vụn, ánh mặt trời dần dần co hẹp lại.

Kỳ Vực sắp hoàn toàn tan rã, trong Sát Mộng quốc chín vạn dặm núi sông, chỉ còn Đông Diễm sơn và địa vực hẹp dài đến Phệ Hồn đại dương.

Đào Yêu chờ chính là giờ phút này, hét lớn: “Đi ra cho ta!” Phát tay hạ xuống một vệt kim quang, đặt phong ngang vũ trụ giữa tầng đất, dọc theo lòng đất san bằng đi.

Ngọc Ngân Đồng ở trong kỳ vực điều khiển bản mệnh thần thú, bản thân nhất định ẩn núp trong đó, thừa dịp không gian thu nhỏ lại, chính có thể phóng kiếm ép hấn hiện hình.

Lập tức kiếm quang gọt đến bên bờ đại dương Phệ Hồn, trên bờ biển sinh ra một cái địa huyết “Vù vù”, Ngọc Ngân Đồng từ bên trong nhảy ra, kinh hô: “Đào đất ba thước a, bà nội người thật ác!” Nguy hiểm bị kiếm quang gọt thành hai nửa, dựa vào chân nhanh may mắn đào thoát, dưới xương sườn đã là mồ hôi như sương.

Lời còn chưa dứt, kiếm quang chéch đi đâm về phía sau ót, Ngọc Ngân Đồng vội thi pháp chạy trốn, thuận di đến trên không Đông Diễm Thành, đoạt lấy pháp ấn đã hóa trong vuốt Lưu Ly hóa.

Đào Yêu Yêu đã chuẩn bị từ trước, mở cặp răng mù phong tỏa bốn phía, nâng đầu nhọn bỏ xuống.

Nhưng thuật chạy trốn của Ngọc Ngân Đồng thật sự quá thần diệu, có chạy dài, ngắn có tránh ngắn, thời gian chiến đấu đổi hướng chạy, ngay trong phạm vi bánh răng bị lừa gạt bắt đầu chơi trốn tìm.

Kiểm quang sắc bén của vũ trụ mặc dù lợi hại, nhưng đâm mấy lần cũng đều thất bại.

Đào Yêu Yêu âm thầm gấp gấp ” dứt khoát buông tay giết ma đầu này! Pháp ấn hủy thì hủy đi, Sí Lân tộc nhập thế tạo thành đại họa, di nguyện của đạo trưởng vân kíp không quan tâm nữa!”

Chợt nghe phía sau có người cười nói: “A a, Nga lang phải người mình đánh người mình, mau nhìn xem, thật thú vị!” Tiếng nói lạnh lạnh âm lệ, chính là Đoạn Tuyệt trong thất tinh sứ Côn Luân.

Đào Yêu Yêu kinh hãi, xuất kiếm hơi chậm nửa nhịp, Ngọc Ngân Đồng chui ra khỏi vòng tròn, độn lên cao không, gào lên: “Tiểu tử thú điên rồi sao? Ta ôm pháp ấn tổ sư người cũng dám đâm! Ai da... Thú có thể dùng pháp ấn, bắt lấy cho hấn rồi!” Dưới ngón tay, Lưu Ly Dung Ngô ngửa người nằm ngang, một tên lùn mặc áo vàng ngồi ở bên cạnh, giữa gối treo khối thú có thể sử dụng pháp ấn kia.

Vừa rồi chạy trốn quá nhanh, Ngọc Ngân Đồng không rảnh không chế Lưu Ly Lưu Ly Lưu Ly Lưu Ly.

Bốn mạng thần thú làm mất mệnh lệnh chủ nhân, cho dù tự chủ hành động, ý vào thú tính cắn xé lung tung, cự trùng gần đó bị xé thành nhiều mảnh nhỏ.

Lưu Ly Kiệt hung mãnh như vậy, lại bị phá vỡ giáp ngực lấy đi bảo vật, pháp lực người lấy bảo vật có lẽ cũng không kém.

Ngọc Ngân Đồng trợn mắt lên, cả giận nói: “Người là yêu nghiệt phương nào, dám can đảm trộm pháp ấn của Xi phái!”

Đoạn Tuyệt cười ha ha nói: “Đây mới gọi là tặc kê bắt trộm, người ta là Học Thổ sư huynh trông coi pháp ấn, cũng vu oan cho kẻ trộm thành tên trộm, Tàn Vân ca, người nói xem ra không buồn cười.” Tàn Vân hô: “Côn Luân Thất Tinh sứ Tàn Vân, Đoạn Tuyệt, tham kiến Mang Thổ sư huynh!” Khẩu đao hướng lên trên nhẹ một chút, làm một cái tiền lễ, lại nói tiếp: “Sư huynh thủ hộ thú có thể tranh đoạt pháp ấn, há có thể để người khác tùy ý tranh đoạt?”

Trong tay Nghiêu Thổ cầm một tấm vải lau đầu lau pháp ấn, thầm nói: “Pháp ấn này, vốn là bọn quỳnh phái bọn họ.

Ta nhận cái mệnh lệnh của tòa Tương Quân trên thiên văn, làm người thủ ấn ngàn vạn năm.

Bây giờ bọn họ thu hồi không đúng sao? Ta cũng có thể giảm gánh nặng xuống, chỉ là pháp ấn phụ gia nhiều hiệu quả hơn, làm thành nguyên dạng mới có thể báo cáo kết quả.” Tấm khăn lau một chút, tứ phương thân thể trùng liên thu nhỏ lại một phần, nghiễm nhiên là đi trừ ngự thú thuật của Ngọc Ngân Đồng, hồi phục nguyên hiệu pháp ấn, khôi phục nguyên trạng của pháp ấn.

Nhưng mà duy trì pháp ấn không tổn hại, độ khó trừ pháp cao hơn nhiều so với thi pháp.

Hắn chỉ lấy khăn lau làm công cụ, điều khiển pháp bảo giống như phát trần, đạo hạnh chi lý thật đáng sợ.

Ngọc Ngân Đồng nhìn ra Ô Thổ Pháp lực cực cao, con người chuyển hai vòng, mặt hướng về Đào Yêu hạ bái nói: “Bẩm báo sư tôn, suy yếu mưu kế của Côn Luân đến nay đã đại thu hoạch thành công! Cầm Tiên, Họa Tiên, Tri Thổ... Côn Luân tiên khách, bị lừa ở trong Kỳ Vực bao vây.

Không công cho phái Nga lang chúng ta mở rộng thế lực bên ngoài, a ha ha, hiện tại cường nhược phân định, đại thế định, Ngao Bí rất nhanh có thể tiêu diệt Côn Luân!”

Đào Yêu Yêu im lặng không lên tiếng, ngưng thần điều động lồng răng mù co rút lại, sợ Ngọc Ngân Đồng để lộ ra khe hở lại để cho chạy trốn.

Về phần Ngọc Ngân Đồng khua môi múa mép, hẳn tự nhiên nghe ra, nhưng tự cho mình lực lượng mạnh, phản ứng của

tiên nhân Côn Luân cũng không để trong lòng.

Thỏ Côn Bằng dừng lau, nhìn Ngọc Ngân Đồng nói: “Tôn giá là ai? Ngao Diệt Côn Luân từ đâu mà nói?” Hắn thời gian dài ở Tiên Ân điện bế quan, tướng mạo Ngọc Ngân Đồng lại vô tri biết được.

Đoạn Tuyệt cười nói: “Tộc Thỏ sư huynh, mau đừng hỏi, chọc người ta cười người cô lậu quả văn.” Tàn Vân nói: “Hắn là Ngọc Ngân Đồng của Xi Phái Nga, đầu sỏ gây rối ở Mộng Kỳ Vực.”

Ngọc Ngân Đồng nghiêm mặt nói: “Đây là hành động của người tặc, chính là pháp dụ phụng sự sư tôn bản phái, hai chữ đầu hại thứ cho không dám nhận, không tin xin hỏi sư tôn mới của Khuyết Phái chúng ta.” Chuyển hướng về phía sư tôn nói: “Sao không nói chuyện? Sư tôn lại ngầm thừa nhận sao? Người phái đệ tử làm đảo loạn kỳ vực, khiến tiên nhân Côn Luân nghèo khổ bỏ cứu, Ngao phái liền có thể độc nhất xưng bá tiên giới.

Sư tôn, kế hoạch của chúng ta là như vậy chứ?”

Lông mày rậm của toan thổ dần dần nhú chặt, nhìn Đào Yêu Yêu nói: “Người là sư tôn mới của Ngao Bính? Tử Nguyên tông không chương quản môn phái sao?” Đoạn Tuyệt ngồi không có giáp, tâm hoang không biết tuổi tác. Ngải tọa quan mấy ngàn vạn năm, người thế gian sớm đã người mất.” Ngọc Ngân Đồng tiếp lời nói: “Tổ sư của Nguyên tông là già đời rồi, hiện nay đã nắm quyền của sư tôn Đào Yêu., Một lòng một dạ xưng bá tam giới, diệt diệt diệt Côn Luân tiên tông mưu đồ đã lâu... Ai da, ngại ta lỗ miệng, sư tôn muốn giết ta diệt khẩu!” Mắt thấy cột khí màu đỏ tới gần, sợ hãi cũng không phải là giả bộ, kinh hô: “Côn Luân phái cứu mạng!”

Tiếng la chưa dứt, lồng răng mù cực tốc co lại.

Lần này thi thuật nặng nề mà tinh tế, phong tỏa sáu hướng, Ngọc Ngân Đồng tuyệt đối không thể đào tẩu, Ngọc Ngân Đồng tuyệt đối không thể nào chạy trốn.

Ánh mắt Đào Yêu Yêu sáng ngời, quát lên: “Ám trùng rơi lưới!” Ngay khi lồng giam đóng kín, bỗng nhiên nhịp tim đột nhiên dừng lại, cột khí bùng lỏng tiêu tán đi.

Ngọc Ngân Đồng thừa cơ bay ra ngoài ngàn dặm, dư âm quanh quẩn không trung: “Đi thôi! Bên ngoài tìm Ngọc Nam Hương đi! Ha ha, tiểu sư tôn chết yểu, người cùng Côn Luân tiên nhân chơi đùa đi!” Tiếng vang theo tiếng người xa, mơ hồ là phương hướng đi ra của Vong Thần Quật.

Đào Yêu Yêu đột nhiên xoay người, nhìn chăm chăm vào Thổ Thổ nói: “Là người giờ trò quỷ?” Trong bóng tối kinh ngạc không hiểu, vừa rồi tâm mạch bị ngoại lực nhiễu loạn, phòng ngự của Thần Mộc Giáp đều mất đi tác dụng.

Người này nếu có thủ đoạn như thế, quả thực là kinh địch trước nay chưa từng gặp qua.

Thổ Thổ nói: “Dưới chân còn chưa trả lời ta, vì sao phải diệt phái Côn Luân.” Đào Yêu vừa tức giận vừa buồn cười, quát lớn: “Ngọc Ngân đồng nói cũng tin, quả thực ngu không thể cứu được thuốc.”

Trùng hợp Nghiêu Thổ tính tình ngu ngơ, lớn tuổi ẩn cư, không hiểu chuyện cơ mật xảo trá, mắt thấy hai tiên đồng môn nói dối?” Đoạn Tuyết nói: “Chưa chắc, Xi phái hoành hành bá đạo, không phải một ngày hai ngày.” Tàn Vân nói: “Thiên Vũ Thần triệu tập Thiên Vũ Túc, muốn tranh đấu với Ngao Bính thắng lợi trong chiến tranh.”

Hai ta cũng là phụng mệnh Hư Thiên Sư, đến mời sư huynh xuất sơn, tan rã Côn Bằng phái xưng bá tiên giới mưu đồ.” Hai người hấn vốn căm thù Nga hốt, vừa lúc Ngọc Ngân Đồng xúi giục, vừa lúc lại tới đổ thêm dầu vào lửa.

Thổ Côn Bằng gật gật đầu, nhìn về phía Đào Yêu nói: “Người có ý gì nói?”

Đào Yêu Yêu lười nhác biện bạch, chỉ nói: “Đừng nói nhảm, dưới trướng người chắc chắn là thật!” Vận khí phóng kiếm, nào ngờ tay hơi giơ lên, tim đập như chảo dầu, binh binh bang bang nhảy mấy chục cái, chân khí loạn như ma, kiếm khí khó mà phát ra, bởi vậy chứng minh âm thầm tập kích tâm mạch đích thật là Nghiêu Thổ.

Đào Yêu tứ chi thoát lực, trong mắt tối tăm, sát khí trong lòng ngực lại điên cuồng sôi trào, hét lớn: “Vũ trụ phong!” Kiếm quang như cầu vồng, thẳng đến cấp đầu của Mang Thổ.

Rõ ràng toàn thân bị chế trụ, pháp thuật chân khí không thể dùng, nhưng vẫn có thể ngự kiếm tấn công mãnh liệt.

Thỏ Thỏ thấy thế cảm thấy kinh hãi, vội thi công pháp di vị né tránh, lại cảm giác mũi kiếm đến lắng lẹ, cuống quýt giờ lên pháp ấn trong tay lên chống đỡ.

Đoạn Tuyệt bên ngoài vội vàng thi viện, hô quát: ” nhiều chỉ kiếm!” Khí lưu trong ngón tay ngưng tụ thành trường kiếm, hai loại pháp bảo cùng chống đỡ mũi nhọn vũ trụ, chỉ thấy huyễn quang bùng lên, sóng khí mãnh liệt quay cuồng toả ra bốn phía.

Đoạn Tuyệt thu kiếm vào chỉ, thú có thể pháp ấn cùng cánh tay trái của toan thỏ đã bị chấn vỡ, máu tươi phun ra như mưa, Nghiêu Thỏ sững sờ nói: “Kiếm thế thật cường đại!”

Lần thứ hai mươi, tiền trần huyễn diệt Như Sát Mộng Ngũ.

Mùi máu tươi bay vào mũi, đào điên cuồng lập tức cảnh giác “Không thể dùng sát ý khu động vũ trụ phong!” Thu hồi vũ trụ, giữa không trung xếp bằng điều tức, vận khởi tâm pháp Vân kíp đạo trưởng thụ, dần dần đem tâm tư nóng nảy san bằng.

Bên kia, tàn vân đỡ lấy máu cầm, đoạn tuyết quán quanh kiếm phá không bay vút, đâm nhanh vào mi tâm của Đào Yêu, đánh trúng thần mộc giáp, vang lên vài tiếng “Xì xì” trầm đục.

Sùng Thổ nói: “Hắn là Hồn Nguyên Thần Thể, chính diện tấn công không tan được.” Nữ nhân này âm thầm kinh dị kiếm mạnh mẽ ngăn cản vũ trụ không ngừng, rất thích hợp!” Vận Linh Niệm âm thầm nhìn chằm chằm khối pháp ấn kia, đã hóa thành mảnh vụn, thú có thể giải trừ pháp chú, “Mí Lân tộc” vẫn là sâu bọ như cũ, thân thể trăm vạn trùng nhanh chóng nhỏ đi, đang dần dần xám xịt bò bò trong không gian.

Chợt nghe Hồn Nguyên Thần Thể nói: “Hồn Nguyên Thần Thể, không dễ làm a, chờ Thất Tinh Sứ tập hợp lại cùng đấu với hắn.” Đoạn Tuyết cười lạnh nói: “Người khiếp đảm? Món nợ cũ chưa tiêu lại thêm thù mới, Trù Thổ sư huynh thay bọn họ thủ ấn Nga Phản phái hơn nửa đời người, kết quả rơi vào tàn tật, thù này không báo, thẹn quá nhắc đến Thất Tinh Sứ Côn Luân!” Thập Chỉ Kiếm Khí cùng lượn quanh, chỉ đợi đồng loạt phóng ra mười đạo Kiếm Chỉ Kiếm.

Thổ Côn Bằng vội ngừng lại: “Chậm đã!” Tay phải lấy thuốc mỡ ra, bôi nát huyết vị nơi cánh tay, miệng vết thương lập tức khép lại: “Không cần quá e ngại, Hồn Nguyên Thần thể của hắn có kẽ hở có thể chui qua.” Tay áo run lên, rơi ra tượng người đất thó, tay phải quạt nhẹ đưa gió cho tay phải., Tượng đất đứng trước mặt, chậm rãi nói: “Người này đấu pháp với Ngọc Ngân Đồng, ta dựa theo khí hành phỏng đoán gân cốt nội tạng của hắn, giống như bóp thành trình tự máu chốt của Thổ Khâu Tâm Thuật.” Tàn Vân cười nói: “Vù Thổ huynh khô Thổ khô tâm thuật sử dụng ra, tâm mạch địch nhân đang nắm

giữ, Hồn Nguyên Thần Thể không công tự phá.” Đoạn Tuyệt mừng rỡ nói: “Người chế trụ tâm mạch hần!”

Mộc Thổ nói: “Khô Tâm Thuật chỉ có thể xuyên thấu tâm mạch tà ma, rất kỳ quái, vị sư tôn mới này và Ngọc Ngân Đồng thuộc Côn Bằng phái, vì sao đều thân nhiễm tà ma khí?” Đoạn Tuyệt Thiền khịt mũi: “Nghieu Khê phái vốn là ma tộc thành đàn.” Nghieu Thổ lắc đầu, tựa hồ cảm thấy sâu sắc, hai ngón tay nhẹ nhàng ấn ngực trái của tượng đất.

Trong giây lát, lông tóc dựng thẳng, cảm thấy có một bàn tay lớn xuyên thấu lồng ngực, nhẹ nhàng nắm lấy trái tim, dưới sự hoảng loạn, huyết mạch của Ninh Thuận lại trở nên hỗn tạp, vội vàng ngồi thổ nạp một lần nữa điều chỉnh điều chỉnh lại.

Thổ Côn Bằng thu chỉ nói: “Hồn Nguyên Thần thể không chênh lệch không thể kích, nhưng ma khí trên ngực trái hần ngưng tụ thành vết bần.

Ta thuận theo ma khí hạ khô tâm khô thổ, từ đó có thể đạt tới tâm khiêu.” Về mặt Đoạn Tuyệt tràn đầy hưng phấn: “Được lắm, chúng ta chui vào trong lòng hần làm nát bét!” Tàn Vân nói: “Chậm đã! Kiểm khí của hần lợi hại, bảy người cùng lên mới có thể nắm chắc.”

Kỳ Thổ gật đầu nói: “Tàn Vân cố niệm chính là, phương pháp người này sử kiếm rất quái lạ, thuần túy dùng dục niệm thúc đẩy, cho dù tâm mạch bị không chế, muốn giết chúng ta vẫn là dễ như trở bàn tay.

Nhưng hần lại kiệt lực khắc chế, giống như không muốn làm hại tính mạng chúng ta.” Hướng anh đào điên cuồng nhìn trái ngó phải, nghi đoán khó quyết, thở dài nói: “Ta trước tiên đem đất khô cần phong ấn, vẫn là đi thỉnh giáo Hư Thiên Sư làm thỏa đáng.

Nhiệm vụ của Sát Mộng Kỳ Vực đã kết thúc, Tương Quân lại không có tin tức gì, đành phải mời thiên sư chỉ dẫn trước.”

Tàn Vân nói: “Thiên Tinh Túc do Hư Thiên Sư con mình chủ trì, chúng ta đang nên đi tham bái trước,

Người này đã bị gieo xuống Khô Tâm Tiêu Thổ, sớm muộn gì cũng không thoát khỏi bàn tay Thất Tinh sứ.” Trong ngón tay Đoạn Tuyệt gió lốc quần quanh thân thể ba người, cuốn quanh

ba người, nói: “Họa Tiên thiết lập ra bí đạo ly kỳ vực, Thiên Võ Túc Tiên đã từ đó nhập thế, chúng ta cũng nhanh chóng xuất phát...” Chỗ gió nổi tiếng nói tiêu tán, ba bóng người ẩn vào hư không.

Nghe nói Nghiêu Thổ nghị luận, trong lòng đào yêu non giao kích, thật lâu không thể bình tĩnh, thật lâu không thể bình tĩnh.

Suy nghĩ một chút Thần Mộc Giáp sẽ không cùng Ma khí kết hợp, trên thân nhất định tồn tại khe hở, mới có thể bị toan thổ thi thuật đánh vào.

Bản thân phóng kiếm lăm sát đã mấy lần, khí tính gần giống với giết ma, Vũ Vận Đường lại càng thêm rõ ràng, vốn tưởng rằng Côn Luân Cốc thần chính khí pháp có thể làm ma khí hóa hết, nào ngờ lại chuyển tới ngực trái ngưng tụ thành khối ban đầu? Khô Tâm thuật của Ngụy Thổ chuyên công điểm này?, Sau này chẳng phải là không thể tránh né hấn sao? Thất tinh sứ của Côn Luân mới hiện ra tam, đã uy danh khiếp người, nếu tập hợp lại thì mạnh mẽ cỡ nào! Thiên văn Côn Luân, Thiên Võ độc toàn bộ lực lượng, phái Nga Du làm sao ngăn cản được? Đào Yêu càng nghĩ càng sợ, bật thốt lên: “Muốn xảy ra đại loạn!”

Tiếng nổ vang điếc tai đè ép kinh hô, kỳ vực triệt để sụp đổ rồi.

Trước mắt trời long đất lở, hắc ám tràn đầy phía sau, Đông Diễm thành đã sớm không còn thấy bóng dáng, núi cao hóa thành sương mù, từng đàn trùng triều xao động bò lên.

Một đạo bạch quang bay về hướng bờ biển, lần lượt chiếu sáng vật thể tan vỡ, trong chớp mắt cảnh vật còn sót lại của Mộng quốc đang nhanh chóng tiêu tán.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ hồng bút, chạy về Vong Thần Nhai không kịp rồi, ta làm sao có thể rời khỏi nơi này?” Tâm niệm nhanh quay ngược trở lại, đuổi theo tia sáng kia, một lát sau đã bay tới đại dương Phệ Hồn, một tia ánh sáng cuối cùng chìm vào sóng cả, hết thấy đều trống rỗng, đại dương chỉ còn lại đen kịt phập phồng trong hư không.

Trong lòng hấn khẩn trương “Kỳ Vực theo hư không dựng lên, nếu đường ra đoạn tuyệt, ta sẽ bị vây ở trong u huyền hư

không sao? “Trong kinh hoảng đạp chân thẳng, “Vù” một cái đứng thẳng, phảng phất ác mộng chợt tỉnh lại, thần hồn du ly bỗng nhiên trở lại thể xác và thần hồn trở lại.

Cảnh tượng chung quanh xám xịt, bàn ghế nhỏ, đèn cô đơn lung lay, vẫn là gian nhà cỏ lúc trước.

Đối lão hán sửa sang lại phòng ngủ trong nhà, phất cây xua đuổi trùng kiến, còn chưa dứt “Đêm nay thực gặp quỷ sao? Hoang Sơn đã địa không sạch sẽ, sâu bọ đầy phòng chui lung tung...”

Đào Yêu Yêu nghe vậy giật mình, cầm lấy ngọn đèn dầu, bước nhanh vào buồng trong, chiếu vào vách tường, bày trùng bồng bênh rậm rạp mở ra, đó là binh đoàn của Sí Lân tộc sao? Đại tướng quân Lưu Ly Lưu Thương ở trong quân không có ở đây? Có còn xếp hàng binh bố trận hay không, theo thành kiến quốc? Tất cả bí mật không thể nào biết được?

Hắn thông thả dời ánh mắt, lẩm bẩm nói: “Cuộc khảo thí của Thiên Nhân chấm dứt, Sí Lân tộc cũng trở về nguyên hình rồi...” Nhưng nhân loại cùng sinh linh tự nhiên tranh đấu giống như chưa kết thúc, mắt thấy lão hán tay giơ chổi, tai nghe thấy ngoài phòng gió núi gào thét, một loại xúc cảm xa xăm tự nhiên sinh ra.

Đối lão hán thấy thần sắc hắn khác thường, hơi cảm thấy sợ hãi, nhỏ giọng hỏi: “Khách quan, ngươi không thoải mái sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “À, không có gì, vừa rồi ta ngủ gật.” Trong lòng lẩm bẩm “Minh Mộng quốc, Sát Mộng quốc, một sát na trường mộng mấy thu, tỉnh lại là Hoàng Đình vẫn chưa quen, trên đời thật sự có chuyện kỳ diệu như vậy.” Niệm ý nghĩ này, chân thành kính phục Thần Mộng cung chủ.

Hư thực mộng cảnh thành lập tiếp xúc, tiên pháp Thiên Sơn bác tuyệt diệu, khiến hắn như lâm vào vũ trụ mênh mông, Phương Tri Huyền Đạo vĩnh viễn không có điểm dừng, cuồng khí bình thường được tiến vào, không khỏi âm thầm sinh ra cảm giác nhỏ bé.

Lời nói của lão cao to cắt đứt đoạn suy nghĩ mơ hồ: “Trong núi buổi tối gió lớn, khách quan nếu buồn ngủ, vào trong phòng ngủ đi.” Đào Yêu Yêu chết yếu nói: “Không được, đa tạ

phụ thân, ta vội vàng muốn làm xong chuyện này.” Chợt nhớ lại một chuyện, hỏi: “Bản địa có Hoa Tứ bà bà?”

Đới lão hán kinh ngạc nói: “Người biết Hoa Tứ bà bà! Nàng đã mấy ngày rồi không lộ diện.” Trong lòng Đào Yêu Thiên sinh ra nghi ngờ “Đêm nay nàng chưa từng tới, vậy ai sẽ tiếp dẫn ta Mộng Du Kỳ Cảnh?” Một ý nghĩ không mấy, tiếng ca phiêu truyền trong gió núi thường xuyên qua tiên ảnh, hư hư thực thực từng, mê mang mộng lung phàm phu, hoảng hốt quên mất.” Lời nói quái dị, nhỏ như ong kêu, rõ ràng truyền vào trong tai, tựa hồ đang từ ngoài phòng không xa đi qua.

Bên cạnh vang lên tiếng cười của Dạ Thiên Ảnh: “Bà bà, ca nhi người hát thật dễ nghe, chúng ta đi đâu vậy?” Diêu Đàm đáp: “Đi Nghiêu Sơn đòi lại công bằng.”

Lão Hán sửng sốt một lúc lâu, mới cười nói: “Thật trùng hợp, đang nói Hoa Tứ bà bà đến ngay đây.

Hai bà cháu lớn tuổi này còn đi đường suốt đêm, ta đi mời bọn họ đến gặp mặt.” Đào Yêu Yêu nói: “Không cần, bọn họ đi rất nhanh, người không đuổi kịp đâu.” Phát giác phát âm chính là Trùng Âm Chú, chân nhân chắc chắn đã đi xa rồi.

Diêu Đàm thiết lập chú lưu lại tin tức, chỉ vì chứng minh trải qua của Mộng Quốc, đánh tan ý niệm mộng ảo của Đào Yêu, cho thấy Côn Luân đối với Nga Khuyết khiêu chiến chân thật không hư.

Đào Yêu suy nghĩ “Nghe cô ta hát có ý nghĩa gì, đêm nay Đới lão hán gặp mặt cô ta, chỉ là sau đó quên mất.

Hoặc là tiên phạm cách biệt, gặp nhau là huyền tượng hư vô mờ mịt, thực tế hẳn đang ở trong phòng cửa hàng thảo khu trùng.

Ài, ta nghĩ nhiều quá rồi, Hỗn Độn khó phân giữa hư thực, tinh túy của tiên đạo vốn nằm ở một chữ “Huyền” này.

Tiếng nói chuyện chỉ trong thoáng chốc đã trôi qua, giống như hai trái cây đã đi xa.

Đới lão hán xoa tay nói: “Hoa Tứ bà bà nhờ ta làm món đồ chơi cho cháu trai của nàng, nhân lúc mở miệng vừa vặn giao vào trong tay, vừa vặn bọn họ đi nhanh như vậy.” Mẹ nó nói: “Đưa cho ta đi, ta lập tức giao cho cháu trai.”

Đôi lão hán lục lợi sọt trúc bên tường, qua một lát, run run xuất ra mấy cây gậy trúc, vẻ mặt mê mang nói: “Quái, ta mới điêu khắc Trư Tử đầu gỗ tốt, ngựa gỗ nhỏ, chuyên môn cho đứa cháu trai nhỏ của Hoa Tứ bà bà làm, sao lại không có bóng dáng.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Gặp phải tình cảnh Diệu Đàm tặng món đồ chơi, hẳn quả nhiên quên không còn gì.” Tiếp nhận Trúc Cơ nhét vào trong tay áo: “Những món đồ chơi này làm vô cùng lợi hại, cháu trai ngươi thích đấy, ta thay hẳn nói lời cảm ơn với cha.” giáp mặt vái sâu một cái, cáo từ: “Chuyện quan trọng trong người không dám ở lâu.” Ông vua tốt trân trọng hơn.” Hai bước đi đến phòng ngoài, góc áo sượt qua bên cạnh bàn, chợt thấy “Phàm nhân phúc họa tự rước lấy” của ông ta, tiên gia không được can thiệp trở lại bên tai cảnh cáo, vang vọng bên tai ông ta.

Hắn do dự nửa khắc, dưới mũi hừ lạnh hai tiếng, lại giật xuống hai cái móc câu ngọc, lúc này mới sải bước đi ra cửa phòng.

Lúc này sắc trời còn tối, khí đêm mông lung ẩm ướt.

Từ khe núi đi thẳng vào trong cốc gần dậm, bốn phía cỏ hoang ngang dọc, loạn thạch xuê, hoàn toàn tìm không thấy đường thông hành.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Hổ thẹn, chân dung Cửu Dương cốc, lúc này ta mới thấy rõ.” Tay thò vào trong ngực, lấy ra Bắc Đẩu Mộc Nha tàn phá, bỗng nhiên thổ thức: “Một đêm như hai thế, rốt cuộc trong mộng tỉnh là thật, hay là trong mộng?” Vứt bỏ tàn phiến Mộc Nha, trong chốc lát ném ra những mảnh vụn, hào khí tràn đầy ý nghĩ, quát lên: “Ngọc Ngân Đồng, lần này xem ngươi trốn vào đâu!”

Lúc trước hẳn thi triển Âm Dương liên yêu độc, khóa chặt hồn thể tộc trưởng Thương Tô tộc, bởi vậy có thể đoán được nơi Mao Nhân thức tỉnh.

Chỗ đó chắc chắn là cửa vào Vong Thần Quật, đều là Ngọc Ngân Đồng để che thân sào huyệt của mình.

Đào Yêu Yêu cảm nhận tín hiệu phản hồi của yêu độc, như lưu tinh cảnh nguyệt bay càng sâu cốc sâu.

Lúc ít tới gần vách núi, mắt nhìn vách đá phía trước đứng yên, huyết động rậm rạp như tổ ong, dựa theo đầu Lạc Vân quan sát, chợt nghe “A a a a” tiếng gầm rú liên tiếp vang lên.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Ba ngàn vong Thần Quật, đúng như hắc, đám người lông tơ từ nay về sau trở lại nhân gian.”

Lần thứ hai mươi, tiền trần huyền diệt Như Sát Mộng Lục.

Tiếng kêu kia hoàn toàn chính xác phát ra từ người lông.

Trong lúc Âm Mộng quốc bị phá diệt, bọn họ cuộn mình trong Vong Thần Quạt ngủ say, bình yên xuyên qua đến trước cửa vào, sau khi tỉnh mộng hô hào bằng hữu gọi thân, ba lượng leo ra cửa hang.

Sinh vật này ở bên trong Kỳ Vực lấy hàng vạn để tính, bị đào yêu điên cuồng giết chóc hơn phân nửa, còn sót lại hơn ngàn người ở lại trên giá Thần Nông.

Số lượng cận đại rất thưa thớt, nghe nói còn có tập tính cướp bắt người ngoài trốn vào động quạt.

Lúc ấy đột nhiên thoát khỏi đại kiếp nạn, đám mao nhân vây quanh tộc trưởng Thương Tô tộc rú lên.

Đào Yêu Yêu Yêu thu hồi yêu độc, trống phiên gió lớn thổi cát bay đá chạy.

Mao nhân kinh hoàng thêm kịch, tộc trưởng tóc dài kêu lên, dẫn toàn tộc phi nhanh vào rừng rậm, chạy trốn.

Chờ bốn phía Yên Tĩnh, lại không có âm tích người lông, đào ngây người rơi xuống đất quan sát tình hình động quạt, xoay tay vỡ tan tầng mây, ánh trắng trong treo chiếu xuống, sơn thạch thảo diệt lại lịch có thể nhìn thấy được.

Chỉ qua một nén hương, nham thạch lặng yên chếch, cấu tạo các động đã phát sinh biến hóa.

Đào Yêu Yêu vận linh niệm, trong động trăm ngàn lần xoay chuyển, đường rẽ biến hóa không ngừng, pháp thuật ẩn chứa trong Vong Thần Quạt lúc này đang có hiệu lực.

Nếu thăm dò từ bên ngoài, nhất định sẽ bị Vạn Hoa Đồng lừa đường.

Ngoại trừ mơ màng đi vào Kỳ Vực, không còn đường ra nào khác để trốn.

Ngọc Ngân Đồng biết quy luật biến đi mười tám huyết động là có thể tự nhiên đi tới đi lui khắp nơi.

Đào Yêu Yêu đã nghĩ xong đối sách, thăm dò dọc theo thể núi, leo lên bình cương rộng rãi, hai tay điều chỉnh hô hấp, tiết tấu dần dần hòa bình với gió núi.

Vong Thần Quạt dựa theo “túi khí dừng lại, phong khí động” Quy Tàng Dịch Lý, người đào bới cải biến cấu trúc ngọn núi, thuận theo động tĩnh “Leng keng” mà thành.

《 Nam Hoa Chân Kinh ký lục khí lớn, kỳ danh là phong, chỉ không tác dụng, làm thì vạn khiêu nộ hào... Lệ Phong Tế thì chúng khiêu vi hư, địa khiêu thì chúng khiêu là điều cũng được.》 Lại Vân “Thiên địa cùng sinh cùng ta, vạn vật vi một “Côn Luân Tiên Tông” tu ta quản lý Kiền đạo, khí mạch ứng hợp sự vật trên mặt đất, điều khí nhập địa chính là pháp nghĩa chủ cương.

Đào Yêu Yêu vừa nhìn thấy đường đi, khí tức trên bàn tay theo gió, khê hô hấp như đứt đoạn, máu chảy theo khe núi chậm rãi rơi xuống, thân thể nghiêm nhiên dung nhập vào thân núi, ngay khoảnh khắc phong lặng nước tắc nghẽn, âm thầm niệm hợp! “Khí huyết tạm dừng, thể khiêu phong bế, rất nhiều huyết động lập tức co rút lại phong nghiêm, biến trở về nguyên trạng, biến thành nguyên trạng.

Chuyển biến này trôi chảy tự nhiên, cũng không dẫn phát chấn động, trong bóng đêm vật ảnh ngưng tụ, Sơn Loan tượng bình thường như vậy yên tĩnh.

Hang động trống rỗng dung hợp sơn khí, lúc gió dừng có thể khép kín, động quạt không thay đổi có dị vật bên trong, ngăn trở phong khí trôi chảy, tất nhiên là địa điểm Ngọc Ngân Đồng ẩn núp.

Đào Yêu Yêu cười mây bay quanh núi tìm tòi, nhìn thấy triền núi sâu xuống, mơ hồ là hình dáng bên ngoài sơn động.

Geo đầu mây xuống lặng lẽ tiếp cận, cách xa hơn nửa mũi tên, chợt nghe trong động truyền ra tiếng Ngọc Ngân Đồng gầm rú: “Ngoan ngoan quy thuận ta, tương lai chỗ tốt nhiều hơn, người đầu óc cứng đầu đến đâu!”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Hắn muốn đâm tà thuật, bức bách Ngọc Nam Hương đi vào khuôn khổ.” Sao có thể ngờ được câu trả lời lại lớn ngoài ý muốn, một nam tử đáp lại bằng giọng nói: “Đệ tử Nga Bí sao có thể phản bội sư môn! Muốn giết cứ giết, ta thà chết cũng không làm việc!”, Lăng Ba nói hắn đi Võ Lăng rình mò Long gia, sao lại rơi vào đây? Ừm, nhất định là Ngọc Ngân Đồng chặn đường, dùng âm chiêu bắt cóc hắn.” Ân thân nấp ngoài vách sơn động, đợi hai người nói chuyện gì?”

Chỉ nghe Ngọc Ngân Đồng nói: “Đừng giả chính nhân quân tử nữa, theo loạn trần không học thành cái gì, lời nói dối trá chuyển biến có đủ cân lượng theo.

Hừ, thành thật nói, ngươi thật sự trung với sư tôn mới kia đào lên sao?” Hoàng hài hước nhiên không nói gì.

Ngọc Ngân Đồng cười âm hiểm nói: “Hắc hắc, ngươi không giấu được ta, Long Bách Linh giả cho người điên, hoa tươi cắm trên phân trâu, ai u, ta thật sự ghen tị, ta rất không cam lòng.”

Hoàng U kinh hãi nói: “Ngươi nói cái gì... Ngươi, sao ngươi biết...”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Làm sao biết được tâm sự của ngươi, đúng không? Ngươi ở bên ngoài đỉnh núi Ngao Sơn trúng Vãn Thần Quyết của ta, một mực lâm vào trạng thái mê man, trong mộng lầm bầm liên tục, đối với tình yêu của Long Bách Linh, ghen tị ý ghen tị, một lòng thâm tình chảy nước chảy, bất đắc dĩ, ha ha, trong lòng ngay cả nằm mơ cũng mang ra ngoài.

Nếu ngươi cam tâm đào chết non, lão tử lập tức cắt trứng làm thái giám.”

Một trận trầm mặc, không khí trong động lưu động, giống như tiến hành xung đột kịch liệt, Hoàng U chợt lớn tiếng nói:

“Vâng, ta là ái Long sư muội, ta ghét đào chết non.

Nhưng ta thà đánh cả đời Quang côn, cũng tuyệt đối không coi là loại hèn nhát khi sư phản môn! Đào Yêu chỉ cần là sư phụ của Ngao phái, chém đầu tung tóe máu cho hắn, một trăm ta cam tâm tình nguyện! Ngươi muốn ta ăn núp trong phái ám toán hắn, thiên đao vạn quả ta cũng không làm!”

Đào Yêu Yêu âm thầm giơ ngón cái, trong lòng thầm nghĩ: “Hoàng huynh không hồ là độn giáp thủ đồ, thời khắc mấu chốt thật sự không hàm hồ.” Suy nghĩ xa xăm, nhớ lại lời nói của Loạn Trần đại sư, đáng vẻ bề ngoài thô kệch thì tinh minh, chọn tài liệu Nhậm Hiền có thể phi thường người có thể so sánh.

Lệ ngôn phản biện qua đi, Hoàng U giảm chậm ngữ khí, khuyên nhủ: “Ngọc Ngân Đồng tiền bối, văn bối ngưỡng mộ đại danh của ngài đã lâu, nói về chuyện gọi là danh nhân Huyền môn.

Nếu ngài lập mưu hãm tôn trưởng bản phái, há không tự ô danh, lan truyền ra ngoài giáo ngoại nhân chê cười.” Ngọc Ngân Đồng cười lạnh nói: “Danh tiếng? Không trọng thực lực chỉ yêu hư danh đạo nghĩa giả.

Từ Hoa Long Tử đến loạn trần, Nga Lang phái làm ra gió giả thịnh hành.

Ngay cả ta đều bị lây dính, nói đến chuyện cũ liền tránh đi, e sợ làm cho người ta chê cười.” Ngữ điệu hơi ngừng lại, giống như hạ quyết tâm, nói: “Người ngưỡng mộ đại danh của ta đã lâu, có biết ta tên gọi gì không? Viết ra được đề bài người sinh phẩm chất tốt không? Ha...”

Đào Yêu Yêu chỉ nhẹ ngón tay, lực đạo vừa đúng, vô thanh vô tức chọc ra hai cái lỗ nhỏ, ghé sát vào trong động nhìn xem.

Chỉ thấy hai tay Ngọc Ngân Đồng nhấp nhô, vạch ra chữ viết ở vách động, một bên là chữ “Yêu”, một bên viết chữ “dâm”, viết xong cười to tự bình luận: “Muốn dâm mà không thể, dục sắc đồng thân, chính là nguyên do nguyên danh của ta, ha ha ha. “Mở mở cùng đào con đường cũng sướng sướng, thầm nghĩ “Ngọc Ngân Đồng nguyên lai gọi là “Muốn dâm đồng”!”

Tiếng cười chợt ngừng, Ngọc Ngân Đồng âm trầm kể lại: “Lão tử từ nhỏ đã muốn chơi hết mỹ nữ trong thiên hạ, lại khát vọng luyện tập đạo pháp Cửu Dương của Huyền Môn, hai cộc Túc Nguyên khắc cốt minh tâm.

Hết lần này tới lần khác Kiếm Tiên môn phải luyện từ thân đồng tử, nếu tìm nữ nhân ngủ một giấc trước, không thể tu luyện kiếm thuật được rồi.

Con bà nó hai con quái vật làm khó dễ, việc này truyền ra ngoài người ta cười nói “Dã dục dâm mà không thể”, tiếng xấu muốn dâm đồng đã truyền ra.

Lão tử biết xấu hổ mà dừng mãi, ngày đêm dốc sức nghiên cứu, vậy mà ngộ ra bí quyết dùng lòng dâm tà để vận Nguyên Dương, chơi với nữ nhân luyện đạo thuật lưỡng tiện, Cửu Dương luyện thành Thất Môn, người nếu sau khi nghe lời ta liền truyền bí quyết này cho người.” Hoàng U kêu to: “Ta không học!”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Ngày đó bê bối “dâm dâm đồng” lưu truyền khắp thế giới, Hoa Long Tử là sư diệt của ta, trưởng bối xấu xí tự nhiên phải trang sức, đối nội liền dùng “Ngọc Ngân Đồng” thay thế.

Nhiều năm qua, người ta che giấu hành động của mình, cho dù nữ tử có liên quan đến mình, thế gian Tiên giới cũng không có ai biết.

Thứ nhất ta cũng cảm thấy mất mặt, mỗi khi người khác nghe ngóng nguyên nhân của Thất Môn, ta luôn liều mạng giấu diếm.” Đào Yêu Yêu gật đầu nghĩ: “Khó trách ta hỏi công pháp bí mật, hắn liền giả ngây giả dại.” Ngọc Ngân Đồng thở dài: “Lừa gạt, dối trá! Mặt mũi đáng giá mấy đồng tiền? Tên tiểu tử hỗn đản kia biến thành trò đùa, hoàn toàn không biết xấu hổ vì sao lại ngồi vững vàng? Ta xem như ngộ ra, càng làm càng không biết xấu hổ, danh tiếng tất cả đều là rắm thôi!”

Song chương vỡ “Bốp” một cái, Ngọc Ngân Đồng kêu lên quái dị: “Không cần che giấu, hôm nay đều rõ ràng rồi, “Vách đá tùy chương phân liệt, hiện ra lỗ trống rộng hơn trượng, cách màn lụa, trong động mơ hồ có bóng dáng một thiếu nữ, chấp tay sau lưng ngồi xuống, trong miệng “Ào ào” như bị bịt kín.

Đào Yêu Yêu trong lòng nhảy “Bên trong Ngọc Nam Hương!” sau khi nhìn lại rèm lụa là da trắng như tuyết, đường cong lả lướt, trên người thiếu nữ lại không có một chút tơ lụa nào.

Ngọc Ngân Đồng cười dâm đãng nói: “Mất bản mạng thân thú, lão tử nguyên khí tổn hao nhiều, cô bé này là Không Tước công chúa Ngọc Nam Hương Bách Hoa giáo gì đó, giữ lại một mực không chơi, hiện vừa vận lấy ra tu bổ chân nguyên.”

Hoàng U gầm lên: “Ngươi là tiền bối cao nhân, gian dân nhợc nữ thì có bản lĩnh gì!”

Ngọc Ngân Đồng bữu môi nói: ” dựa vào? Ngươi coi ta là phàm phu tục tử sao? Bản tiền bối đồng tử thân chưa phá, mới có thể kiêm tu bảy môn thần thông.

Da thịt phàm nhân giao thoa ngu xuẩn, há lại là do cao sĩ làm.

dâm mà không gian chính là thượng thừa, hiện tại sẽ dạy ngươi tự thể nghiệm một lần.” Điều chỉ điểm điểm dâm, quanh thân Hoàng U đốm sáng du di.

Sau khi Vãn Thần Quyết trong tay hắn còn chưa giải trừ, vốn thoát lực nằm ngang, lúc này lão đảo đứng dậy hành tẩu, tay chân lại không nghe sứ quán nhà mình sai khiến.

Hoàng U vội vàng nói: “Ngươi mau giết ta! Không được để cho ta xâm hại vị cô nương kia!” Trong đầu hiện lên ý nghĩ, chỉ nghĩ Ngọc Ngân Đồng muốn ép buộc mình xâm phạm thiếu nữ!

Ngọc Ngân Đồng nói: “Yên tâm, ngươi cũng sẽ không tiếp xúc thân thể của nàng.

Hắc hắc, hai ông cháu ta hưởng chung, trước tiên đem cảm giác sáu loại căn khí kết nối.” Bên ngoài cơ thể cũng hiện lên đốm sáng, đi qua đi lại vài bước, động tác hai người khá hài hoà.

Ngọc Ngân Đồng tìm chuẩn mũi đá, xòe năm ngón tay vỗ nhẹ.

Hoàng U “A” một tiếng, lòng bàn tay chột nhói nhói, Ngọc Ngân Đồng cười nói: “Có tác dụng rồi, tay ta đau ngươi cũng sẽ cảm giác được, ngược lại cũng vậy.

Hắc hắc, sáu cây thông tiên pháp này luyện từ Nhiếp Hồn môn, cảm giác trao đổi cực kỳ linh diệu, cảm thụ tai mắt mũi miệng lưỡi đều có thể truyền tống, hắc hắc.”

Đào Yêu Kỳ “hắn làm cái quỷ gì vậy?” Hắn cố tình dò xét đến cùng, âm thầm nắm chắc chủ ý “Nếu gây nguy hiểm trong sạch Ngọc Nam Hương, lập tức xuất thủ cứu ứng, ngoài ra yên lặng nhìn kỳ biến.” Ánh sáng bên ngoài thân hai người dần dần tối đi, sáu căn thông pháp thuật sắp hoàn tất hành động.

Ngọc Ngân Đồng dương tự đắc: “Trước kia lão tử lấy người luyện pháp tu bổ nguyên khí, tìm được đều là những nam nữ nông thôn, heo ngốc không hiểu phong tình.

Từ sau này, không sợ các phái ở Tiên giới biết được, ta chuyên tìm loại đệ tử tiên gia như các người đệ tu luyện, linh tính mười phần, làm ít công to!”

Sắc mặt Hoàng U như đất, run giọng hỏi: “Người, người muốn giết ta sao?”

Ngọc Ngân Đồng nháy mắt làm mặt quỷ, cười nói: “Đừng sợ, bố trí một cái cục mộng đẹp, để cho người và Ngọc Nam Hương trong mộng quay mây che mưa, bản tiền bối thưởng thức cảnh đẹp yêu thích của các người.

điều điều này thú vị chứ? Bảo đảm tiểu tử người vui sướng lật trời!”

Đào Yêu Yêu vừa nghe vậy, thiếu chút nữa nôn ra khỏi com tời, thảm than “Lão gia hỏa này có các chiêu trò, không phải con người có thể tưởng tượng được.”

Hoàng U còn chưa suy nghĩ rõ ràng, như kinh nghi lắm lắm: “Người quan sát bọn ta... Vậy luyện là pháp gì?”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Này, uống cho người là độn giáp thủ đồ, rõ ràng không nhìn thấu chút nào.

Hai ta sáu căn cảm giác đã liên thông, người cùng nữ hài tử trong mộng giao hoan, bản tiền bối quan sát hiện trường, cảm động đồng thân chịu, huyết khí du hành kinh lạc, chu lưu mấy độ hoàn chỉnh não, có thể dùng Nguyên Dương bồi dưỡng nội đan.

Đây là “ý tâm chân pháp” do bản tiền bối sáng tạo ra, huyền vi cực kỳ huyền diệu.

Tên loạn trần ngu xuẩn tám đời kia chắc gì cũng muốn học được.

Nhìn tiểu tử người có chút may mắn, đây là ý tâm đại pháp sao, bản tiền bối sau này có thể chỉ điểm thêm.”

Ngày thứ hai mươi một lần, tiền trần huyễn diệt Như Sát
Mộng Thất

Lần này Hoàng U cũng duỗi cổ lè lưỡi, buồn nôn nói: “Đánh chết ta cũng không học... Ở bên cạnh nhìn người khác làm chuyện này, quá xấu xa hạ lưu rồi.

Người đã biết thiết lập mộng cảnh mê hồn, làm sao mà không cùng nữ hài tử... giấc mộng kia.” Ngọc Ngân Đồng nói: “Không ổn thỏa sao, tự mình ra trận phân tặc khó nắm chắc, vạn nhất quá hưng phấn mộng di làm sao? Tất cả đạo hạnh của bản tiền bối đều ở trong điểm nguyên dương này, nếu không cẩn thận bỏ sót một chút nào, một đời thần công liền phó thác cho Đông Lưu.

Hắc hắc, công pháp yếu hại đều thẳng thắn nói rõ, ta đối với khí trọng của ngươi còn có thể nói gì.”

Tiếng nói chuyện với nhau vang vọng trong động, khuôn mặt thom phức của Ngọc Nam sốt ruột, “Oa hu hu” chảy nước mắt kêu rên.

Ngọc Ngân Đồng nói: “Được rồi, được lực phát tác, lấy ra bỏ đoàn trong miệng nàng, tên là Xuân Nhất định sẽ vang trời.” Hoàng U kinh ngạc hỏi: “Được lực, ngươi cho nàng thuốc gì?”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Đương nhiên là xuân dược rồi, ăn xuân dược mới là xuân mộng.

Loại tiểu thư khuê các này phiền toái nhất, làm mùa xuân mà không tổn hại gì đến tấm thân xử nữ của nàng, Trinh Quán trong lòng vẫn là căn thâm căn cố đế.

Nếu không dùng dược thúc dục tình, kéo vào mộng cảnh không phóng ra, nói không chừng sẽ vướng chân vướng tay.”

Hoàng U nói: “Ngươi nghĩ ta chỉ nghe lệnh bài trí?”

Ngọc Ngân Đồng cười nói: “Độn giáp thủ đồ chân khí thuần hậu, tiến vào mộng cảnh cũng có thể tự khống chế mình, bản tiền bối đã sớm nghĩ đến điểm này, cố ý hạ tán tỉnh các ngươi.” Đưa tay vào ngực, lấy ra bình sứ nhỏ, trân trọng mà

nhẹ run, run run ra một viên thuốc màu đỏ: “Yêu cầu lão hoàn linh thiên hoang địa bất linh, vừa vận bắt các người làm kiểm nghiệm.

Phương Linh Bảo đầu óc không linh quang, chế thuốc luyện đan có thể rất được sự tinh diệu của đan dược môn.” Hắc lấy lại bình sứ, hồng đan nâng lên trong lòng bàn tay: “Đạo Thiên Hoang Địa lão hoàn của người có tác dụng gì? Có thể thay đổi tình cảm yêu thích của hai bên nam nữ! Người ăn viên thuốc dương tính này, cô nàng kia ăn viên thuốc âm tính này, trong lòng các người sẽ sinh ra tình yêu thương lẫn nhau, yêu thương chết đi, không thể mở giao nộ lại, không thể mở ra.

Mộng cảnh vui vẻ tự nhiên không cần nói, mộng tình vĩnh kết đồng hảo, cũng đừng quên cảm tạ đại tế của ta.”

Da mặt Hoàng U đỏ lên, gắt gao nhìn chăm chăm viên hoàn dược kia, trong con người dường như muốn thoát ra ngọn lửa.

Ngọc Ngân Đồng giả vờ thờ dài: “Ai, đã yêu thương Bách Linh sư muội, sao có thể dòi tình yêu chứ? Hoàng đại thủ đồ dùng tình riêng một, phải kế thừa hoa tâm tác phong của Đào sư tôn rồi.” Toàn thân Hoàng U run rẩy, kêu to: “Không được!”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Vốn là vậy, ta không muốn làm khó người khác, chỉ hy vọng người lấy tông môn Phục Hưng làm trọng, vây quanh Kỳ lão bản phái tiếp chương đại vị.

Nhưng người lại cố chấp bướng bỉnh trâu bò, luôn miệng nói trung thành với sư tôn mới, không có cách nào nghĩ ra, đành phải dùng một chút thủ đoạn phi thường.” ghé mắt nhìn Hoàng U, ngữ khí gia tăng uy áp “Người như thành thật quy hàng, tự nguyện giúp ta tu luyện, viên thuốc này không phục cũng không sao.

Nếu người không chết đến cùng,

Hắc hắc, chẳng những đem người cùng Ngọc Nam Hương xứng đôi, ta cũng đi theo Long Bách Linh đồng phục yêu người hoàn hoàn.

Nghe nói cô gái kia xinh đẹp vang dội cổ kim, kết thành thông gia với nàng, trả giá nguyên dương ước chừng cũng đáng.”

Trong lúc nhất thời tiếng “Hỗn hển” gấp rút, cánh mũi Hoàng U khí vỗ mãnh liệt.

Ngọc Ngân Đồng lạnh lùng nói: “Lão tử kiên nhẫn có hạn, ngươi còn bướng bỉnh, ta có thể dùng mạnh được!” Năm ngón tay uốn lượn thành trảo, kinh khí quán quanh như dây thừng, Đẳng tướng Hoàng U kéo lên, tay trái đè lên vai, khiến cho hấn ngựa mặt ra sau, tay phải nắm viên thuốc cười nói: “Cháu ngoan, mau há mồm, gia gia cho ngươi ăn đường.” Trong bụng Hoàng U Đan chân khí xông lên, hai môi khó mà ngậm chặt, bỗng nhiên mở miệng hét lớn:

Nhân chi mới bắt đầu sinh tồn đạo khí.

Hàm hòa cùng âm dương trăm trăm không cố kỵ.

Cảm giác say mê rồi loạn chính bản.

vong linh hãm tù ngục.

Cần biết sinh môn theo người mở ra.

Tam nguyên độn giáp nhập huyền bí...

Vào đất, ngự phong hỏa diễm.

Hãm địch tị nạn không có dấu vết...

Ngọc Ngân Đồng ngây ra nói: “Ồn ào cái gì?” Cẩn thận lắng nghe, chẳng biết hấn đang đọc pháp quyết tổng nghĩa của độn giáp môn.

Ngọc Ngân Đồng mặc dù luyện thành độn giáp đạo pháp, khẩu quyết tu hành cũng không phải chữ khắc, nghe nói các từ “Trời đất, đất, hãm địch tị nạn”, trong lòng không khỏi hơi động một chút.

Hoàng U cũng vài đoạn nói: “Bức ta quy hàng là giả, kiếm được pháp quyết làm thật, ý đồ của ngươi ta đã nhìn thấu từ lâu rồi!”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Độn giáp thủ đồ đích xác không đơn giản, ngươi nói xem, ta có ý đồ gì.”

Hoàng U nói: “Ngươi thiêu đốt Vạn Vực Đồ thông vi, ỷ vào chân khí mạnh mẽ bám vào da thịt người, muốn luyện thành Huyền Phong Thông Vi Thuật cao thâm nhất của Độn Giáp môn, kết quả lại kém hơn nhiều.”

Đào Yêu Yêu nghe vậy động tâm: “Lão gia hỏa chạy trốn thần diệu vô tình, lại là pháp thuật dùng Vạn Vực đồ luyện thành!”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Điểm này mạnh yếu?” Hoàng U nói: “Hiện tại người chạy trốn rất nhanh, không ai có thể bắt được người, nhưng trước đó như gan hùm gan cứng, cho dù chỉ là quyền của trẻ con, Huyền Phong Thông Vi Thuật cũng không sử dụng ra được, ít nhất tĩnh dưỡng hai canh giờ mới có thể thi pháp.”

Ngọc Ngân Đồng thần sắc không thay đổi, trong lòng phanh phanh nhảy loạn, chậm rãi nói: “Người đoán sai rồi, bốn tiền bồi nhập môn liền luyện độn giáp, tinh thông trong này...”

Hoàng U không phân biệt nữa, tiếp đó lại học: “Kẻ gan thì chấn động khí thủy chi tinh, Thanh Hoàng Ngọc Tương sinh ra Huyền Anh.

Gió gan thổi qua xương cốt, Mộc Tinh Thừa Vương dừng lại nghỉ ngơi.”

Đây là pháp quyết “Mộc Phong độn” của Độn Giáp môn.

Bởi vì Huyền môn tu thiên địa nhân tam nguyên độn giáp, thân thể ngũ tạng âm hợp thiên địa ngũ hành.

Chân khí từ ngũ tạng sinh ra, người thi pháp có thể độn tẩu phương vị ngũ hành.

Huyền Phong Thông Vi Thuật bắt đầu từ Đông Phương Ất Mộc tọa, phải điều tức tinh gan hành động, động gan khí lại là tối kỵ tu đạo, cho nên tu luyện độ khó thật lớn.

Ngọc Ngân Đồng thiêu đốt Vạn vực phụ thân, lấy Nguyên Dương mạnh mẽ dẫn gan khí thông thuận, miễn cưỡng luyện thành Huyền Phong Thông Vi Thuật.

So sánh xuống, mặc dù Hoàng U biết rõ chân khí của gã thiếu thốn, thiếu điều kiện tu luyện thuật này.

Đây như thư sinh biết rõ pháp môn rèn, không còn sức vung chùy rèn sắt.

Nhưng độn giáp thủ đồ thông hiểu độn giáp pháp lý, chân khí thâm hậu có lẽ kém xa cao thủ bản môn, năng lực tưng điện giải kinh ít có người chạm tới.

Ngọc Ngân Đồng nghe hần học ra “Mộc phong độn”, nghi nan dâng lên miệng, nhìn không được nói: “Mộc Tinh Thừa Vương đừng lại nghỉ ngơi... Đừng đừng lại, đúng vậy, gan tức không làm được pháp luật, đây là một vấn đề lớn.”

Hoàng U nói: “Nếu tiên bối đồng ý thỉnh cầu của ta, chúng ta có thể cùng tham khảo, sáng tạo ra pháp môn mới thiếu sót bổ sung.”

Ngọc Ngân Đồng nghiêm mặt: “Người dám nói điều kiện với ta?”

Hoàng U không đáp, chỉ lẳng lặng đọc thuộc lòng: “Đầu voi trời tròn, chân vuông tượng địa, mắt trái là mặt trời, mắt phải là mặt trăng, tóc chủ tóc Tinh Thần Xỉ Chủ năm vàng, ruột lớn hẹp là Giang Mãnh, gò má gồi là núi cao... Toàn thân làm thế giới, Đơn phong quán thông không ngừng, loại thủy hỏa hữu kỳ, địa hình không ra gì.”

Hần gánh đoạn này là đoạn kết của pháp quyết, vừa vắn nói rõ chỗ dài của phong độn, không vấn đề gì, không như thủy độn hỏa độn thổ các loại bị hạn chế rất nhiều.

Ngọc Ngân Đồng nghi ngờ trong lòng tác động, đầu gật như gà con mổ thóc: “Đúng đúng, theo đạo lý, phong độn thủ cuối viên thông, có thể nào bị ngoại lực gián đoạn? Huyền Phong Thông chỉ tổ sư gia luyện qua, nhị tổ chế “Thông vi vạn vực đồ” thay thế nó hiệu quả, truyền xuống pháp quyết liền hàm hồ.

“Không ngừng ngừng.” Nói đến cảnh giới viên mãn Tổ Sư gia tu thành. “Nghỉ không ngừng nghỉ” là cấp độ ngộ ra được của nhị tổ.

Khi đó cao thủ độn giáp thi triển thuật này, phải phòng ngừa gan bộ bị chấn động.”

Hoàng U trầm giọng nói: “Chúng ta hợp lực nghiên cứu sâu, chưa hẳn có thể phục hồi toàn bộ thần công của tổ sư.” Hần ta chặt đầu, ánh mắt sáng ngời kiên định.

Ngọc Ngân Đồng luyện huyền phong vi thuật chỉ muốn từ dưới đào điên kiếm trốn thoát, nếu chữa trị tổ pháp dương danh cửu dương, vậy là thu hoạch ngoài ý muốn rồi, mừng khắp khởi nói: “Được rồi, người đem độn giáp pháp quyết ra

khỏi lưng từ đầu, chúng ta dụng tâm suy nghĩ thấu đáo, bổ sung pháp thuật khiêu toàn diện, manh mối nhất định phải tìm ở trong pháp quyết.” Hoàng U không lên tiếng.

Ngọc Ngân Đồng vỗ đầu tỉnh ngộ: “A, ngươi không muốn cho không, muốn ta dùng cái gì để trao đổi, mau mau nói ra.”

Hoàng U nói: “Đừng có hy vọng, chỉ cầu lão tiên bồi thả Ngọc Nam Hương cô nương ra.”

Ngọc Ngân Đồng kéo dài mặt nói: “Ta là vật khó có được gì, chỉ là cô bé không bỏ xuống được, lại đánh đồng với chân pháp của tổ tông, quá không có tiền đồ mà!” cửa ải luyện pháp có hi vọng đả thông, hấn vô cùng đắc ý, lão tiên bồi tự cao tự đại càng hăng hái hơn.

Hoàng U dứt khoát nói: “Đệ tử Huyền môn cứu yếu tế, muôn lần chết không tiếc! Chỉ cần Ngọc Nam Hương cô nương có thể thoát thân, nói đến pháp quyết Độn Giáp môn, chính là lấy mạng của ta đổi lấy, Hoàng U ta tuyệt không nhú mày!”

Ngọc Ngân Đồng cười híp mắt nói: “Mở miệng là một Ngọc Nam Hương cô nương, thật thâm tình nha.

Không được, quá muốn nhìn các ngươi động phòng, sửa chữa pháp nghĩa, chờ bổ sung toàn bộ nguyên khí rồi mới làm cũng không muộn!” Không thể nói, lập tức Ngưng Khí phát công, thu đi thần hồn hai người, lập tức trong tiếng kinh hô của Hoàng U và Ngọc Nam Hương, một cái mộng cảnh đã hoàn thành.

thiên Vạn Vực Đồ nhập thể, là tiền đề tu luyện Huyền Phong Thông Vi Thuật.

Ngọc Ngân Đồng đã sớm biết chuyện này, ở bên ngoài Ngao Sơn thiết lập mai phục, cướp đoạt Tiên Đồ Luyện Tiên Pháp, sau đó giam cầm Hoàng U ở Vong Thần Quật, để lợi dụng đầu mối cương mục độn giáp đạo pháp hấn lý luận rõ ràng.

Hôm nay nghe thấy bí quyết như dòng nước, càng cảm thấy kỳ lạ có thể dùng được, dù hấn làm chuyện dâm tà xấu, liền có thể bắt được nhược điểm ép hấn quy thuận.

Vì vậy thay đổi kế hoạch, bố cục lập ra gấp bội so với dự đoán ban đầu.

Ngọc Ngân Đồng quyết định thu phục độn giáp thủ đồ, tăng thêm mây phần tình cảm, để trấn an lòng người này.

Chỉ thấy đại quân mộng cảnh đèn lồng đèn lồng cao gầy, tường sơn treo màu, hào tiêu quanh tai, trước đường ngời kiêu hoa, trong đường đầy khách quý, trong mộng cảnh lại là tình cảnh cưới thân kết hôn.

mạ tướng đón vào hồi môn, Tư Nghi tuyên bố “Giờ lành đã đến, người mới bái lễ.”

Mẹ đỡ tân nương ra khỏi kiệu môn, đội mũ trùm đầu, chính là công chúa Khổng Tước Ngọc Nam Hương.

Nàng phục Xuân Dục thần hôn mơ hồ, tọa lập hành mặc cho người khác liên lụy.

Đi vào chính đường, bốn tráng hán chen chúc chú rử Hoàng U, cùng tân nương tử sóng vai quỳ xuống.

Hôn phách Hoàng U mặc dù bị không chế, lúc đầu còn có thể bảo trì cảnh giác.

Vốn tưởng rằng cục diện này vừa mở ra đã đầy dâm ô, nào biết phô trương long trọng như vậy, không khí vui mừng như vậy.

Thường Ngôn nói “Đêm nay hoa chúc nhân sinh đại hỉ”, Hoàng U là người tu tiên sống lâu đời, khi nào hưởng thụ qua phàm thế xa xỉ, trong mắt hoa đoàn gấm vóc, trong tai tán thưởng xen lẫn, đám người vờn quanh giống như sao quanh trăng, Đặng Sinh cảm giác mê say, mơ mơ màng màng trừng mắt phiêu nhiên hưng khởi, nhất thời quên mình ở phương nào, nhất thời quên mất mình ở phương nào.

Tư Nghi hát vang: “Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê bái lạy, đưa vào động phòng.” Bái xong lễ thành, nha hoàn mới đi về phòng mới, hỉ nương rải đậu hạt dẻ đỏ táo, ý tứ “Hái sinh sớm quý tử”.

Tiểu hài tử bò loạn trên mặt đất, các tân khách đùa giỡn muốn đi vào theo, đều bị người hầu mẹ trẻ ngăn cản ở phòng ngoài.

Chỉ có Ngọc Ngân Đồng đục nước béo cò, lẫn vào trong đám trẻ con nhét vào trong sảnh hoa, như cá chạch qua phòng hoa,

xuyên qua hành lang, trốn ở dưới eo váy của nha hoàn, sờ đông một cái, tây một chút, dọc đường ăn đậu hũ của nữ nhân.

Kỳ thật cục diện Mộng do hấn xây dựng, nhân vật cảnh vật tùy hấn đùa nghịch, bất luận hành vi gì đều không trở ngại, nhưng Ngọc Ngân Đồng hết lần này tới lần khác phải giả bộ sợ người phát hiện, chơi trò mèo rừng trộm mùi này.

Hoành Hành không cố kỵ đối với hấn mà nói không có gì thú vị, lén lút giở trò xấu, ngược lại càng có thể thỏa mãn thích quái dị bỉ ổi.

Phía sau hoa viên là phòng ngủ của người mới, thô sử phó tỳ dừng lại, bọn nhỏ cũng bị đuổi đi, chỉ do nha hoàn ngủ say dắt vào.

Ngọc Ngân Đồng trốn trong bóng tối rón rén tiềm hành, mặt mũi xán lạn hồng quang, đầy lòng tham trộm bí mật động phòng, kích động vừa muốn từ lỗ chó bên tường chui vào phòng bên cạnh.

Bỗng nhiên bầu trời sáng lên một đạo hồ quang, phảng phất sao băng xẹt qua trời cao, tình huống này cũng không phải là thiết kế trong mộng cảnh.

Nhưng Ngọc Ngân Đồng hứng thú nồng đậm, không để trong lòng, suy nghĩ “Mộng cảnh có chút thất thường, chiếu ra ánh sáng cũng rất phù hợp.”

Hấn nghĩ như vậy, dưỡng mẫu ngoài cửa quả nhiên nói: “Trời giáng kỳ quang ứng lương thần, diên đảo phượng thai nhi, dự triệu tốt biết bao.” Trong phòng đáp: “Hợp lý lễ tiết, người mới cùng tết.” Ngọc Ngân Đồng giảm đi nghi ngờ, thâm hồi hận vì bỏ qua chén rượu, mất đi bao nhiêu tình thú! Tổn hại to lớn rồi.” Súc thân chui qua lỗ chó, toàn bộ tâm tư chỉ đặt ở phòng mới sẵn sẵn bắt ngờ.

Giờ phút này nha hoàn lui qua bậc cửa, mang theo cửa phòng, gian phòng lặng lẽ hương khói sậm lưu động, ánh nến nhu hòa ám muội, bên ngoài trống trải đặt hai đôi giày nam nữ.

Ngọc Ngân Đồng ngửa ngáy trong lòng, hừ hừ hát tiểu khúc: “Song hồ điệp giữa hoa, hai lạng uyên ương du ngoạn... Hi hi, hai người các người cứ việc dựa sát thân thể vật lộn, Ngọc lão tiên bối ta ngồi hàng trước, nhất định phải thỏa mắt nhìn thấy.”

Đưa tay vạch trưởng tử, cười nói: “Tiểu tử ngốc áo vàng không thoát, còn đang chờ cái gì?”

Trên giường có người đáp: “Chờ người xem trò hay.” Một tay chế trụ Ngọc Ngân Đồng Mạch môn, thản nhiên nói: “Lăng Ba dùng kiếm khí xuyên vào mộng cảnh, chiêu này thật sự có tác dụng.”

Ngọc Ngân đồng mặt vàng lên, kinh hô: “Đào chết non!”

Chú ý: Trong lý luận truyền thống đạo gia, quả thật có “Còn tinh bổ não” vừa nói, tức dương tinh hóa khí, khí thật đúng là tinh túy (Chân tinh phi đồng vật chất), chân tinh hóa thần, đại khái là một loại phương thức chuyển hóa vật chất thành năng lượng.

Cụ thể là tu luyện thể nào, tác giả biết rất ít, trong sách miêu tả liên quan, hoàn toàn là bịa đặt sự tưởng tượng.

Ngày thứ hai mươi hai, Nham Cao Vân dày đặc có khe hở một điểm.

Trong một thoáng, tường vỡ nhà tan, tân khách nô tỳ ngõ hẻm không thấy, mộng cảnh hư không tiêu thất, bốn hồn phách trở lại sơn động thực cảnh.

Ngọc Ngân Đồng còn chưa tỉnh lại từ trong sợ hãi, bụng bên phải đã sớm bị trọng quyền, lực thấu gan gan gan đan điền, chân hấn suýt chút nữa tè ra quần.

Chỉ nghe đào yêu thuật nói: “Người chạy đi, mau dùng Huyền Phong Thông Vi Thuật, gan bị chấn cho chạy không nổi sao? Giống như người rút cuộc nói thật một chút.” Bụng bên phải Ngọc Ngân Đồng trầm như chì, nhấc lên cánh chân mỗi nhừ, đừng nói Huyền Phong Thông Vi Thuật, ngay cả đi đường cũng không nhấc nổi chân, hô to một tiếng co rút thân hoạt động, lăn lông lốc hướng vào trong động.

Bởi vì lúc trước sáu căn giao nhau, Ngọc Ngân Đồng bị đánh, Hoàng U cũng cảm thấy bụng đau đớn, nhưng viện binh đến tinh thần đại chấn, hô gấp: “Phòng hấn chạy ra ngoài!” Đào Yêu đã sớm có phòng bị, cửa hang bố trí rừng tù mù, Sơn Nham dùng Phong Thổ pháp phong lao, cả tòa núi thành kiên cố như thành đồng kim trì.

Ngọc Ngân Đồng cũng thực sự cao minh, dưới trọng áp còn có thể chọn đúng đường chạy, khiến Ân Thân Pháp che mắt địch, ôm đầu lăn vào trong động.

Bên trong Vong Thần Quật có rất nhiều ngã rẽ, cho dù mất đi hiệu quả biến ảo, không gian sâu tới hơn mười dặm cũng đủ để ẩn thân.

Đào Yêu Yêu nói: “Ta đuổi theo hấn, Hoàng huynh người cứu Ngọc Nam Hương.” Diêu chương nhẹ quật, chân khí thuần dương truyền vào trong cơ thể hấn, đẳng tướng Vãn Thần Quyết hóa giải, chột thi triển phân thân pháp, chui vào các ngã rẽ lũng bắt.

Vẫn Thần Quyết kia vốn là pháp thuật nhiếp hồn, lấy Minh Dương chân khí quấy nhiễu hồn thể, khiến cho pháp lực địch nhân tạm thời mất đi; Thuần Dương chân khí là nền tảng của hộ thân pháp, đang có an hồn chi công, hai sương phòng hoàn toàn tiêu tán, Hoàng U nhảy lên: “Cô nương đừng lo, ta tới cứu cô nương!” Cước bước xông vào hang đá nhỏ kia, bởi vì quá lâu rồi tổn thất nguyên khí, lòng bàn chân hư phù bất ổn giẫm lên, không lưu ý bổ nhào vào trên người Ngọc Nam Hương ngã xuống.

Nhuyễn Ngọc Ôn Hương vào ngực, Hoàng U đầu vầng mắt hoa, hai tên thủ hạ chống đỡ muốn bò dậy, bàn tay mềm nhũn không biết đã chạm đến nơi đó.

Ngọc Nam Hương nóng nảy “Ừm” kêu to, giống như khóc lại như rên rỉ, bảy phần kiêu my ba phần, thêm nữa ngọc thể tựa sát vào nhau cọ xát, nam tử tầm thường gặp phải tất nhiên cảm không được.

Cũng may độn giáp thủ đồ định lực phi phạm, thâm vận chân khí giải khai sáu căn thông, cố gắng đè nén tâm thần, đằng thân đứng thẳng nói: “Ngọc Nam Hương cô nương, cô nương, cô đừng sợ, ta là người tốt cứu cô nương.” Tiểu chỉ ngoắc một cái, kinh lực co rút, cách xa mấy thước kéo rách bố đoàn trong miệng cô ta ra.

Ngọc Nam Hương khóc “Oa” ra, nước nở nói: “Ta, ta nóng quá... Ô, người đừng nhìn, đừng nhìn...”

Hoàng U mới nhớ lại nàng không có mặc quần áo, vội vàng kéo rèm lụa xuống, bao lấy thân thể trần trụi của nàng.

Liên tiếp cử động cách không truyền lực, không chạm đến da thịt của nàng chút nào.

Nhưng ngẫu nhiên ánh mắt đụng nhau, đôi mắt nước lưng tròng của thiếu nữ xuân ý nhộn nhạo, lại có thể xúc động dục vọng sâu nhất của nam nhân.

Hoàng U phanh phanh động niệm: “Thuốc xuân nàng ăn qua còn chưa giải!” lui mấy bước ôm ngực, trịnh trọng nói: “Cô nương, cô bị kẻ xấu bắt cóc, ép phải ăn vào, ăn vào cái kia... được vật không tốt, dễ dàng làm sai chuyện tiếng xấu tiết giảm bớt.

Tại hạ là người đầu tiên độn giáp của Xi phái Hoàng U, người đã tin ta, ta trước tiên để cho người tạm thời mất đi tri giác, đưa đi Nga Phấn Thần nông môn chữa trị, như thế nào?”

Hắn kể lại việc cắn nuốt phun ra nuốt vào, Ngọc Nam Hương chỉ là lắc đầu uống nước, khuôn mặt kiều diễm vừa vụn lộ ra cánh hoa, chờ đợi yêu hoa thân mà hái.

Hoàng U âm thầm nhắc nhở mình “Gia Nga đệ tử đi ngoan ngoãn, đi chính, khảo nghiệm thời khắc của ta đến rồi!” Nghĩ đến trang dung nghiêm nghị này, tay đề lên ngực nói: “Cô nương không tin ta sao? Vậy được, trước mặt Tổ sư gia ta thề với người, Hoàng U nếu có ác ý khi dễ cô nương, sau này nhận người chán ghét không ai yêu, mười tám kiếp tử đều một mũi trần!”

Nghे lời thề của hắn lời nói cổ quái, Ngọc Nam Hương chảy nước mắt “Phụt phụt” cười, thấp giọng nói: “Ngao Nghiêu tiên sư không tin được, thì không có ai có thể tin được...” Hoàng U vui mừng nói: “Ta cứu cô nương trở về núi, nhưng nguyên do tình cảm như thế thật sự khó có thể chịu được, sau đó lời đồn đại lan xa.

Còn mong cô nương chớ trách.” Ngọc Nam Hương nói: “Không, không đi Ngao Khuyết, ở đây, có thể trị thương, trị ta.” Hoàng U nói: “Làm sao trị pháp?” Ngọc Nam Hương nói: “Bỏ đầu của ta xuống, đâm vào Dũng Tuyền huyết dưới lòng bàn chân, đâm ra máu là được rồi.” Hoàng U nghi ngờ nói: “Như vậy có thể giải xuân... Loại độc được này?”

Vật bịt miệng lấy ra, Ngọc Nam Hương khí tức thông suốt, nổi lòng tương đối ổn định hơn một chút, giải thích: “Loại được vật quân thần này khó hiểu, từ vị trí khí huyết tụ tập xem, hắn là dùng thuốc thang loại củ cà nui, dê đốm lá làm thuốc sử dụng., Dẫn động độc huyết rót vào thận cung, kích khởi tình tình của ta... Dũng Tuyền huyết là câu đầu của Thận kinh, trong Hoàng Đế nói ” Thận tương xuất phát từ Dũng Tuyền”, đâm thủng là có thể phóng ra độc huyết. “Như “Quân thần tá sử” các thuật ngữ y gia, Ngọc Nam Hương kể đầu nguồn là đạo, nhưng thuốc vật dụ dỗ phát ra “Triệu bệnh” thực khó nói nên lời, hơi có chút hở miệng, mặt đỏ tai đỏ, mặt đã ngượng ngùng, mặt đỏ tai đỏ.

Hoàng U còn làm được lực tăng thêm, suy nghĩ một chút “Tốt xấu gì cũng thử một lần.” Không dám nhờ Ngân Khoa của nàng, trước ngực đột nhiên loé lên duệ quang, như điện mang xuyên không, trong thời gian ngắn đâm vào đáy chân Ngọc Nam Hương.

Thuật ám sát độn giáp khác với thuật công kích của Phong Lô môn, tu đến thượng thừa không cầu thúc giục lực lượng cứng rắn phá cương, mà là chú ý cân nhắc chừng mực, Trương Phi nhẹ nhàng cực kỳ chuẩn xác, mạnh mẽ có thể cắt đứt cự phong, rất nhỏ như gậy cánh co giãn.

Lúc này lực đạo vừa nhẹ vừa nhanh, đau đớn chưa kịp sinh ra, kinh quang bỗng nhiên thu nhập vào trong cơ thể.

Ngọc Nam Hương bàn chân mảnh khảnh, lòng bàn chân hơi hiện lên điểm đỏ, Trích Thiên Thứ vừa mới thu hồi, lập tức phun ra sợi máu nhỏ dài.

Hoàng U sợ hãi kêu lên: “Ai da!” Ngọc Nam Hương nói: “Không có gì đáng ngại, chảy máu mới tốt.” Hai sợi máu lập tức phun đứt, rải trên mặt đất rải rác mấy điểm, trong nháy mắt bốc lên mấy sợi hơi nước, nhiệt lực theo được huyết phát tán ra, đục hỏa tăng vọt cũng dần dần tiêu tán.

Một lát sau, Ngọc Nam Hương mềm mại thở dốc, sắc mặt bình thường trở lại, khẽ thở dài: “Thành công rồi.” Hoàng U vui vẻ nói: “Hóa ra cô nương tinh thông y thuật được lý, giáp mặt không biết cao nhân, tại hạ rất thất kính.” Ngọc Nam Hương không trả lời, nghiêng hai vai run rẩy, khóc rống lên.

Hoàng U nói: “Cô nương không thoải mái chỗ nào?” Ngọc Nam Hương không đáp lời.

Hoàng U lòng có điều quan sát, dịu dàng an ủi: “Người đừng phát sầu, chuyện ngày hôm nay ta không nói cho ai biết cả.

Ngọc Ngân Đồng và Đào Yêu Yêu thường xuyên nói hươu nói vượn, bọn họ như nói với cô nương ba câu bốn, tuyệt đối không có ai tin tưởng.

Chờ chút nữa ta phái phong độn mang người đi, cửa hàng ở chợ thay quần áo, thần không biết quỷ không hay người không nhìn thấy được, danh dự của người còn trong sạch như trước kia!” khuyên bảo thế nào cũng vô dụng, Ngọc Nam Hương

Tượng trưng ma pháp khóc mũi, bông hoa lê mang hạt mưa
đứt quãng, chính là không chịu thu lại nước mắt!

Hoàng U thầm kêu “Xong rồi, mặc dù tiếng gió không truyền
ra ngoài, nhưng bản thân người ta lại để ý! Một nữ hài tử chưa
ra khỏi các, trong mộng bái đường thành thân với nam nhân,
tĩnh lại để cho nam nhân sờ soạng, sau này nên làm thế nào?
Khó trách nàng khóc đau lòng.” Hai tay xoa xoa đùi, hoảng
hốt không có chủ ý, chỉ nói: “Người không nên khóc, người
muốn mở một chút, mọi chuyện ta gánh chịu...”

sa nửa ngày, Ngọc Nam Hương rút cuộc thu lệ quay đầu, trên
mặt thế mà ngậm lấy mỉm cười: “Ta không nghĩ không ra,
trong lòng ta cảm động mới khóc.”

Ngày thứ hai mươi hai, Nham Cao Vân dày đặc có khe hở hai điểm.

Hoàng U nói: “Người cảm động?” Ngọc Nam Hương nói: “Vì ngăn cản ác nhân làm hại, độn giáp thủ đồ cam nguyện lấy tính mạng đổi lấy tự do của ta, ta... tất cả tiên sư của Nga Mi phái đều là anh dũng hào hiệp như vậy sao? Người Chân giáo kính nể các người.” Bạch y ngâm máu người thuần phác, gặp chuyện cứ ca múa, trong lòng càng thêm mừng rỡ mặt đối mặt thẳng thắn.

Hoàng U không ngờ nàng nói vậy, trong nháy mắt tâm nhãn đều thông, vui vẻ không khép miệng lại được.

Ngọc Nam Hương nói tiếp: “Tên ác nhân kia buộc người phản bội sư tôn, ta lo lắng muốn chết, sợ người đi hại Đào đại ca.

Sau đó người đầu tiên độn giáp từ chối nghiêm khắc, ta biết mình đánh giá thấp bao nhiêu, người trung thành với Đào đại ca cỡ nào.

Ai, cũng là hợp tình hợp lý, Đào đại ca là anh hùng cái thế, tận trung vì hấn là phúc phận mình có được từ kiếp trước.” Cảm khái thở dài từ phế phủ, tràn ngập ý ngưỡng mộ.

Nghe đại ca đào của nàng trưởng, Đào đại ca ngắn, ngữ khí thâm tình thiết ý.

Hoàng U tràn đầy vui vẻ lập tức hóa thành lửa giận, nghiêng răng nghĩ thầm “Cô gái họ Đào kia chuyên biết câu hồn nữ nhân sao? Mỗi một nữ hài tử đều bị hấn câu thần hồn điên đảo, không hiểu sao nhớ hấn, yêu mến hấn! Thằng nhóc con nhà quê hoạt bát, so với độn giáp thủ đồ trung hậu luyện còn khen ngợi hơn, thiên lý sao!”

Ngọc Nam Hương cảm khái không thôi, tiếp theo lộ ra vẻ sầu não: “Đào đại ca đáp ứng ta nhập môn tu đạo, nhưng mà hình xấu xí của ta đều bị độn giáp thủ đồ thấy được, truyền ra thanh danh không tốt, hấn chắc chắn sẽ không đòi ta.” Kinh lịch hôm nay rất khó khăn, lại là bái đường, lại là lộ ra ngoài, nữ hài tử dù sao cũng sợ người ta xấu hổ, càng lo lắng cửa nhà bị đập

nát, thân nhân bởi vậy hồ thẹn, nghĩ đến khó xử mũi đỏ mũi chua, vùi xuống mặt buồn bã mà bi ai.

Nhìn bộ dáng nàng diễm đam đáng yêu, Hoàng U nhiệt huyết xông thẳng lên não, ngang nhiên vỗ ngực nói: “Hắn không cần ngươi, hắn không cần ngươi! Hoàng U làm việc có trách nhiệm, cô nương theo ta, cam đoan tương lai không ai dám bắt nạt ngươi!” Ngọc Nam Hương Tiêu nhìn hắn, “Không cần ta” chỉ bái sư nhập môn, lại bị hiểu lầm thành phó chung thân., Mê mang nói: “Ngươi nói cái gì?” Hoàng U còn ý chí chiến đấu sục sôi, còn đắm chìm trong ảo tưởng, phảng phất Đào Yêu đứng ở trước mặt, đang tranh đoạt tình yêu với nữ hài tử, lập tức đáp: “Ngọc Nam Hương cô nương, ngươi gả cho ta đi! Hoàng U ta nguyện ý toàn tâm toàn ý chiều cố ngươi cả đời!”

Mấy câu nói như sấm sét, sau đó trong động yên tĩnh lạ thường.

Đột nhiên Ngọc Nam Hương mở miệng, ung dung nói: “Chính miệng ngươi nói, thứ ngươi yêu chính là Long Bách Linh tiểu thư.”

Hoàng U tỉnh lại, hít một hơi khí lạnh, âm thầm kêu khổ xong đời, chỉ lo chèo chống mặt mũi hảo hán, nói đến phần này, con mẹ nó ta chẳng khác nào lấy thân báo đáp! Ta còn có mặt mũi nào mà theo đuổi Long sư muội chứ. “Hôm thẹn cúi đầu, thanh âm trong cổ họng nhỏ như muỗi kêu: “Ta, cái kia của ta đối với Long sư muội, chẳng qua chỉ là một mình tương tư...”

Ngọc Nam Hương xuất thần nhìn đỉnh động, tự nói: “Kỳ thật, lúc đầu ta cũng rất thích Đào đại ca, nhưng hắn là sư tôn của Huyền Môn, là đại anh hùng được vạn chúng ngưỡng mộ, ta làm sao xứng được? Tự cho mình si tâm vọng tưởng, bắt quá là tự tìm phiền não.” Những lời này nàng giấu trong lòng, không biết tại sao trước mặt Hoàng U khuyh hà: “Long cô nương ta đã từng thấy trên thuyền, vẻ đẹp của nàng không gì sánh được, nàng và Đào đại ca mới là một đôi.

Bọn họ giống như Không Tước bay cao trên trời, chúng ta giống như chim nhỏ con chim nhỏ, ngẩng đầu thường thức Không Tước thì cũng thôi đi, không nhất định phải chen vào bên cạnh bọn họ, uống phí sức lực không nói, kết quả chỉ có thể đem mình ngã mà thôi.”

Hoàng U nghe đến ngậy người, trong mấy năm qua mắt cao khí ngạo, một lòng chỉ muốn tìm tuyệt đại giai nhân làm bạn lũ, uổng phí rất nhiều duyên phận, kết quả cao không thấp không thôi. Mang Niên Nguyệt đơn độc đến nay, trong lòng cảm giác cô độc tích lũy tháng ngày, cơ hồ đã đến tình trạng tích lũy muốn điên cuồng.

Hiện tại nghe Nhu Ngũ giải thích, phảng phất như gian phòng đen mở ra một cửa sổ trời, lẩm bẩm nói: “Ngọc Nam Hương cô nương, người nói đến tâm khảm của ta.”

Ngọc Nam Hương nói: “Hoàng đại ca, chúng ta giống nhau, chỉ là chim nhỏ bay thấp trong rừng.”

Trong ngực Hoàng U tràn ngập nhu tình, cúi người ghé đến trước mặt nàng, nắm chặt tay của nàng nói: “Chim nhỏ thôi, sau này chúng ta không tách ra, đồng loạt bay có được không?” Mặt phấn hoa Ngọc Nam buông xuống: “Ta có thể ở lại Nga Phấn sơn không?” Hoàng U nói: “Không thành vấn đề, người muốn gia nhập Huyền môn học đạo thuật, ta xem người là người tiếp dẫn của người.”

Người đã học qua y tiên Thần Nông Môn là tốt nhất, có căn cơ tu hành thì nhẹ nhõm hơn nhiều.” Không đề cập tới việc thân cận với Độn Giáp Môn, mấy câu tùy tiện nói ra, vậy mà tất cả đều suy nghĩ vì nàng.

Ngọc Nam Hương trong lòng ấm áp, then thùng nói: “Ừm, sau này bí mật... Người gọi ta là Hương muội, ta gọi người là đại ca.”

Từ “Độn giáp thủ đồ” đến “Hoàng đại ca” lại đến “Đại ca”, xưng hô biến thành đoạn ý sâu đậm, đầu gối nhân cũng sẽ vì thế động tâm.

Hoàng U quyến luyến mỹ mạo long bách linh, bàn về tình cảm chí thú vị trong lòng, thực như cách sơn dương trọng điểm.

Giờ phút này hắn vừa ném thử tư vị hai tình tương duyệt, vui vẻ thậm chí là quên chuyện cũ, bóng dáng Long Bách Linh dần dần từ trong đầu phai nhạt đi.

Trong hang nhỏ tình cảm ấm áp hòa thuận, sâu trong Vong Thần Quật lại sát khí lẫm liệt.

Đào Yêu vũ vũ trụ phong trụ từ các con đường truy phong, kiếm quang dán sát vách động cuộn cuộn, phẳng phất như gió thu quét sạch da thịt.

Ngọc Ngân Đồng ẩn núp phi độn, ẩn thân pháp, tụ tượng thuật, ngũ lôi xuất trần, các loại giải sử đều không thể phá vòng vây, ngược lại bị vũ trụ phong bức về phía góc chết dưới đáy động.

Cuối đường hầm là huyết đá u ám, vền vền chỉ bốn năm thước rộng rãi.

Đào Yêu Yêu phóng ra Nhật Sinh Quang Thuật chiếu sáng bốn phương, mở hai tay ra chộp lấy, giống như câu ba, đã sớm đem Ngọc Ngân Đồng nắm trong tay từ lâu.

Chợt nghe “Oa oa” tiếng khóc thê lương, Ngọc Ngân Đồng lại hóa thành hình thái trẻ con.

Lúc này không phải là lừa gạt thiếu nữ ôm ấp, đơn thuần giả bộ yếu ớt đáng thương, cầu xin đối phương chớ hạ sát thủ.

Đào Yêu Yêu bất động thanh sắc, nhắc lên chính là một kiếm, cách da đầu nửa tấc trượt qua, “Oanh” một mảng lớn nham thạch bị gọt xuống.

Ngọc Ngân Đồng biến trở về nguyên trạng, the thé kêu loạn: “Đào sư tôn! Đào đại hiệp! Đào gia gia! Đào đại thiện nhân, tha cho tiểu cầu mệnh chó...”

Đào Yêu Yêu không nhiều lời với hắn, quát hỏi: “Biến thành trẻ con là pháp thuật của môn phái nào?”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Côn Luân phái Hoàn Anh pháp!”

Đào Yêu Yêu nói: “Sao bọn Ngọc Nam Hương không tiến vào Đoạn Mộng quốc?”

Ngọc Ngân Đồng đáp: “Nôn ở trong Vong Thần Quật, mỗi ngày ngủ mê man thời gian dài thêm, nửa tháng sau mới có thể tiến vào kỳ vực.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ngươi cũng ra vào như vậy?”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Ta phải truyền thụ một chút bí quyết của Vong Thần Quật, có thể đi qua mười tám động quật bất cứ lúc nào.”

Một câu tiếp một câu hỏi đều trùng khớp với tình hình thực tế.

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Rất tốt, cuối cùng ngươi cũng thành thật rồi.”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Sư tôn uy chấn tam giới, chói lọi vạn thế, chúng sinh đức Chiêu Nhật Nguyệt kính ngưỡng, câu nói của tiểu nhân là lời thật!”

Đào Yêu Yêu nhìn hắn ta lạnh lùng, không có chút ý tứ tha thứ nào.

Ngọc Ngân Đồng phỏng chừng lão mệnh mất chín thành, dứt khoát nói rõ ràng: “Đào sư tôn trách ta làm Triệu Vân Sách bị thương nặng, bắt ta báo thù cho hắn phải không? Lão Túc Nộ, Dung Tiểu bầm bầm.”

Côn Lôn phái kia tuyệt đối không phải là người lương thiện, ghét Huyền môn từ xưa đến nay, trong chớp mắt đã xong, bọn họ rảnh tay triệu tập nhân mã, sắp tới chắc chắn sẽ gây khó dễ cho chúng ta.

Xử lý Triệu Vân Phùng đối với chúng ta phần lớn là có lợi.

Vì bảo vệ Nga an bình, sư tôn nên thả ta đi đánh lén địch doanh, lại tiêu diệt mấy cái nanh vuốt của hắn... Ai nha!”

Đào Yêu Yêu nghe hắn nhắc tới Vân Bính đạo trưởng, một ngọn lửa không sáng xông thẳng lên, đầu gối đè Ngọc Ngân Đồng, vùng quyền đánh một trận đòn đau, Ngọc Ngân Đồng bị đánh ngất trời, liều mạng vận vẹo giấy dựa.

Sau lưng lóe lên ánh sáng lặn tắt, trong động áo rách chảy ra thứ gì đó có hình dáng mâm tròn.

Ngày thứ hai mươi hai, Nham Thâm Vân hậu hữu khe hở, Thích Tam.

Đào Yêu Yêu nhặt lên nhìn, mâm tròn kia đúng là pháp ấn đã hóa mà Ngọc Ngân Đồng trộm đi.

Bề ngoài bóng loáng như gương, lõi vân san bằng không ngân, hiệu lực của pháp chú hoàn toàn tiêu trừ, đào địa ám đạo làm việc cần đứt rễ.” Một chương đập nát pháp ấn, rải rác khắp nơi, để tránh di vật của tổ sư bị lợi dụng lần nữa.

Lúc xoay người nhìn Ngọc Ngân Đồng, sức lực đã được chậm lại, nằm ngửa kêu thảm thiết: “Ai u, đánh chết ta rồi, đánh chết lão nhân gia rồi...”

Đào Yêu Yêu quát: “Đừng giả chết chó, ngàn năm rùa ngàn năm, mạng của ngươi rất dài!” Đến gần, thấy mũi miệng hắc khói đen lượn lờ, thương tổn bản thân bị chuyển hóa thành cương khí, từ thất khiếu bài trừ thân thể, nghiêm nhiên là tư thể Phục Nhu Thiên Vương Thuần.

Nhớ lại lúc trước Ngọc Long Sơn rót băng vào bụng, hắc cũng dùng chiêu này hóa giải thương thế, lúc trước đào cơ không chú ý, lúc này nghi niệm, hỏi: “Thiên Vương Thuần là chuyên dụng của Kiếm Tiên Đồ, ngươi học trộm từ đâu vậy?”

Ngọc Ngân Đồng hừ nói: “Ta chính là đồ đệ Kiếm Tiên của Thượng thế hệ trước, lão tư cách Thiên Long Thần Tướng, tinh thông Thiên Vương Thuần, đương nhiên...” Liếc thấy Đào Yêu giơ nắm đấm, ôm lấy mặt đầu khóc lóc: “Đừng đánh nữa! Cầu xin ngươi đừng đánh nữa, Thiên Vương Thuần ta chỉ luyện đến tầng thứ nhất, không phải đạo pháp bổn môn.” Trở mình cổ thụ sáng lên, hoa râm mười phần chói mắt.

Đào Yêu Yêu đưa tay sờ soạng, chỉ cảm thấy đầu ngón tay ướt đầm dính dính, kinh ngạc nói: “Đậu tương? Không, là máu trắng, máu trắng!” Nhớ kỹ kịch văn diễn dịch Thần Quỷ truyền kỳ, thường có tình tiết của Nguyên Dương Hóa Bạch Huyết “Đạo gia”, gia nhập Huyền môn lại không nghe thấy, lập tức cười hỏi: “Máu huyết đều đã luyện thành màu trắng,

quả thực đem nguyên dương làm vốn liếng tu luyện, cái này có liên quan gì với Thuần Thiên Vương sao?”

Ngọc Ngân Đồng có khí vô lực thì thầm: “Tinh không nhiễm âm chất là dương, hóa khí thành thần kiên cường nhất, hai vật đền bù không dùng hết, đơn vận Thuần Nguyên Chú Thiên Vương.

Đây là bốn câu đầu tiên của pháp quyết Thiên Vương thuần phái Côn Luân, chính miệng Pháp Thánh năm đó truyền thụ cho ta.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thiên Vương Thuần do Côn Luân phái ra? Người còn dám lừa ta?” Ngọc Ngân Đồng nói: “Người sắp chết, lời nói cũng lương thiện, mệnh già của ta xuất thoát hơn phân nửa, trong mười câu thì chín câu là thật.” Đào Yêu Yêu cười: “Còn nửa câu nữa là đánh rắm.”

Ừm, như vậy cũng có vài phần đáng tin, vậy người nói xem, Côn Luân sao lại biết luyện Thiên Vương thuần?”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Thiên Vương Thuần do Côn Luân phái Phù Thiên Vương sáng tạo ra, trải qua sự cải tiến của tổ sư gia chúng ta hoàn thành.

Côn Luân phái tự nhiên biết luyện Thiên Vương Thuần.

Pháp Thánh kia ẩn thiên ngoại mật cảnh, trong tiên đạo cực ít người biết được, bồi phạt xem như là sự thúc tổ của phù thiên vương.

Hắn thích nhất là thu thập các loại huyền công dị thuật, pháp thuật tiểu bối sáng chế cũng không sai.” Thở hỏn hển hai hơi, tiếp tục nói: “Bất quá, Côn Luân Thiên Vương Thuần khác với chúng ta, không cần Phục Nhu Âm Dương nhị đan Trúc Cơ.” Đào Yêu nói: “Thiên Vương Thuần nhất định phải có căn cơ tụ khí hóa thương, không cần Phục Nhu Đan Trúc Cơ dùng cái gì? Dùng nguyên dương?”

Ngọc Ngân Đồng gật gật đầu nói: “Là dùng Nguyên Dương, năm đó Pháp Thánh nói cho ta như vậy, còn nói Nguyên Dương là tinh túy của dương khí, nâng vận thuận tiện có thể thông suốt Cửu Dương.

Ta lúc ấy nghe xong liền sinh nghi —— Huyền Môn tu đạo cũng có từ đồng tử thân bắt đầu, cần tuân theo tiêu chuẩn “Cổ

tinh thủ nguyên”

Nguyên Dương không thể đề cử, động Nguyên Dương sẽ sinh dục, cực dễ tẩu hỏa nhập ma, Đề Nguyên Dương tu luyện không phải là tự tìm đường chết? Ta nói ra nghi vấn của mình.

Hắc hắc, giỏi lắm Côn Luân Pháp Thánh, ý vào Huyền Học Uyên Bác, lại biên ra một bộ nội vận Nguyên Dương, còn tinh bổ pháp nghĩa hoàn chỉnh trong đầu.

Ta suy nghĩ sâu xa mấy năm, không phát hiện chút sơ hở nào, vừa rồi thử luyện lên.”

Tiếng nói của hắn lúc đầu sắc nhọn, đột nhiên chậm rãi thâm trầm, thần sắc biến thành nghiêm trọng, trầm thấp.

Khí khái anh kiệt Huyền Môn ngày xưa, tựa hồ lại hiện ra ở hình dáng, nhưng mà tàn tích mờ mờ, chỉ như ánh chiều tà thể lương trong sương mù.

Đào Yêu Yêu âm thầm cảm thán, nói: “Người luyện tà thuật hối hận rồi? Vì sao không sớm quay đầu lại.”

Ngọc Ngân Đồng cười khỏ nói: “Có thể quay lại là tốt rồi.

Ta vốn là đệ tử Độn Giáp môn, dựa theo biện pháp của Pháp Thánh giáo luyện bốn năm ngày, lại luyện thành Kiếm Tiên Thần Kỹ Thiên Vương Thuần, trong đó vận chuyển tinh trùng mạch máu độ không mệt, đơn giản so với hậu cung Hoàng Đế lão tử chơi còn khoái hoạt hơn.

Luyện đi luyện lại chỉ luyện đến tầng thứ nhất Thiên Vương thuần, hơn mười năm không tiến triển.

Ta tìm được Pháp Thánh hỏi thăm, Thiên Vương thuần luyện không chu toàn, có phải bởi vì thiếu Phục Nhu Đan hay không?

Hắn nói Thiên Vương Thuần của phái Côn Lôn không cần Phục Nhu đan Trúc Cơ, luyện không được tầng thứ hai là hỏa hầu ta chưa tới, còn phải quanh năm đề vận Nguyên Dương mới được.

Liên tục nói Côn Luân Ngao luyện pháp khác biệt cực lớn, không biết phương nào chính xác, phương pháp kia sai lầm, đề cho ta xuất ra pháp quyết Ngao Thiên Vương thuần đối nghịch với hắn.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Rõ ràng là bố trí dụ dỗ, nếu lời ấy là thật, vậy Côn Luân Pháp Thánh kia cũng là một nhân vật âm hiểm.”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Pháp Thánh thiết lập bầy, có ý đồ, sao ta có thể không xem xét? Việc này liên quan đến yếu hại của Huyền Môn, lúc này từ chối hẳn.

Luyện không toàn bộ Thiên Vương thuần cũng được, ta liền vận chuyển Nguyên Dương luyện những huyền thuật khác, trong ba ngày tiếp theo sẽ gặp được Bắc Thần Huyền Tinh của Phong Lô môn.”

Đào Yêu Yêu chợt nói: “Dừng lại! Tạm tha!” Hai mắt nhắm nghiền suy tư.

Ngọc Ngân Đồng không hiểu, há miệng sững sờ.

Đào Yêu Yêu nghe hẳn nói đến việc tu đạo cực nhanh, chợt nhớ tới ngày đó Ngọc Long Tuyết Sơn phong Ma, Ngọc Ngân Đồng dựa vào “Hoán hình hoán thần” giải vây, trùng tu thân thể hao tổn thời gian cực ngắn.

Lúc trước hoài nghi hẳn mượn nhờ một loại pháp bảo nào đó, hiện tại mới biết “Pháp bảo” tức là Nguyên Dương, lấy âm tính vận chuyển có thể làm cho đạo pháp tốc thành công.

Nhưng duy trì âm tính không rút đi, lại cần quấy rầy thế gian nữ tử, Ngọc Ngân Đồng nảy sinh tà khí cũng bởi vậy mà sinh sôi ra.

Giải khai điểm đáng ngờ còn sót lại, mặt Đào Yêu Yêu mỉm cười, trợn mắt nói: “Được, người không nói dối, nói tiếp đi.”

Ngọc Ngân Đồng thấy sắc mặt hẳn chuyển đổi, trong lòng thoáng buông lỏng, nói tiếp: “Phong Lô kỳ thuật ba ngày đại thành, sự cao hứng kia của ta đừng có nhắc tới, nhưng cao hứng không đến hai ngày lại tái phạm sâu lo.

Thường lý Bắc Thần Huyền Tinh trước khó gặp sau, công pháp tiếp cận cấp độ cao nhất, thông hiểu càng mau lẹ.

Ta lại lại không phá được cửa ải cuối cùng, công pháp khó mà đạt tới hoàn mỹ.

Tìm Pháp Thánh cầu giáo, hẳn vẫn nói Nguyên Dương ta không vận đến hỏa hầu, hỏi rõ trình tự luyện pháp của ta,

truyền cho vài loại khiêu môn, làm cho nguyên dương lưu truyền sung sướng gấp bội, Bắc Thần Huyền Tinh hai canh giờ luyện xong toàn bộ.

Cứ như vậy, ta mỗi lần luyện một loại pháp thuật huyền môn, đều phải mời hắc đả thông cửa ải khó khăn, hắc cũng luôn theo ta nghiên cứu pháp lý, dạy dỗ pháp môn điều vận Nguyên Dương.

Bởi vì tính mạng nhà mình, câu khẩu quyết ta giảng là thật, không dám có chút sai sót.”

Đào Yêu Yêu giật mình nói: “Pháp Thánh muốn lừa lấy pháp quyết Huyền môn!”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Ai nói không phải, hắc trăm phương ngàn kế dụ ta vào tròng, chính là muốn moi hết vốn liếng của Nga lang phái.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ một chút rồi nói: “Đạo pháp Ngao Lục xuất ra Côn Luân, tương tự như vậy rất nhiều chỗ tương thông.

Không phải là bí mật thâm sâu, hắc cố sức lừa gạt để có tác dụng gì lớn.”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Sư tôn chỉ biết một trong hai, không biết hai.

Đạo pháp hai phái chúng ta mặc dù đồng nguyên, nhưng Ngao Pháp Kinh tăng thêm bổ sung cho Tổ sư gia, so với Côn Luân Nguyên Pháp còn có ý mới hơn nhiều.

Pháp Thánh là một gia hỏa sẵn trân như cuồng, các phái pháp học bí kíp không sai biệt lắm sưu tập hết cho hắc, thứ đẳng lại chường mắt, chỉ còn Huyền Môn thượng thừa pháp quyết chưa tới tay, sao không lớn tiếng đùa giỡn lừa bịp!” Thật dài thở dài, đau thương nói: “Kỳ thật, vận nguyên dương tu luyện lúc, ta đã đoán được âm mưu của Pháp Thánh.

Nhưng vận chuyển trong nguyên dương quá thoải mái, lúc dương tinh hóa khí xung lưu kinh lạc, trong đầu chỉ phán đoán tạo ra các loại mỹ nữ, muốn chơi thế nào thì chơi thế đó.

Hơn nữa lại lấy loại chân khí này luyện các môn đạo pháp, luyện cái gì thành cái đó, thống khoái cực kỳ.

mãn nguyện lại kiêm tu Cửu Dương, hai tâm nguyện đều trở thành sự thật, dạy ta sao có thể cự tuyệt.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vì vậy ngươi liền cam tâm làm nội gian, đem chân pháp bản phái bán cho người ngoài.”

Ngày thứ hai mươi hai, Nham Cao Vân dày đặc có khe hở, ly ti.

Ngọc Ngân Đồng nước mắt nước mũi giàn giụa, lau hai cái nói: “May mà sư tử ta luyện thanh vì cảnh giác, Huyền môn mới không gặp tổn thất lớn hơn nữa.

Nàng thấy ta thường xuyên đến các môn đạo tràng cao cấp nghe pháp, lại nhìn những thủ đồ khác cầu kiến gian thâm pháp nghĩa, thái độ cao ngạo làm trái với ngày thường.

Từ khi bên trong Huyền môn giảng pháp luận đạo, chỉ phân loại người có cấp bậc đạo hạnh, không khỏi tìm hiểu cao thủ trong môn phái của hắn, cho nên mọi người đều nói hết mọi chuyện với ta.

Nhưng ta học pháp quá cần thiết, rốt cuộc khiến cho Thanh Vi sư tử nghi ngờ, đại hội cạnh tranh muốn đích thân khảo sát công pháp tiến cảnh của ta.

Nàng là vị sư tôn đời thứ ba của Côn Bằng, nhất ngôn ngôn phong truyền tứ phương.

Pháp Thánh nghe tin lập tức chạy trốn.

Khi đó Côn Luân thế suy, Ngao Bí cường thịnh, hấn sợ chuyện ăn trộm sẽ bại lộ, lại không dám đối đầu với Ngao Bí phái, chỉ đành chuồn đi.

Đáng thương ta mất đi tu luyện phụ trợ, chẳng những không thể luyện toàn bộ chín môn, vận hành nguyên dương độ khó cũng dần dần gia tăng.”

Đào Yêu Yêu ngẫm đồng tình với “Nhận sự hấp dẫn của người ta mà làm đường lạc lối, Ngọc Ngân Đồng cũng không phải là loại trời sinh xấu xa.”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Từ sau khi Pháp Thánh Côn Luân mất tích, ta đề vận Nguyên Dương càng ngày càng khó khăn, muốn từ bỏ không luyện, trong mấy tháng huyết dịch lại biến thành sền sệt, đành chỉ luyện công pháp đem Huyết Ngưng mà chết.

Không biết làm sao, đành phải tự sáng tạo ra các loại quái chiêu vận chuyển Nguyên Dương, như cận thân đùa giỡn nữ tử, bố trí bố cục quan sát người xem vui chơi vận, có thể kích phát tâm hưng điều động Nguyên Dương, lại có thể bảo trì thân đồng tử, tiến tới bồi dưỡng nội đan gia tăng pháp lực.

Ài, đó đều là khổ phương uống rượu giải khát, bất đắc dĩ mà thôi.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta từng nghe người ta nói, phạm là ý lại vào thân đồng tử tu hành công pháp, phá vỡ đồng thân là có thể phế bỏ, ngươi như cảm thấy tu luyện thống khổ, sao không sớm phá thân giải thoát đi?”

Ánh mắt Ngọc Ngân Đồng phiêu hốt, chân chờ một lúc lâu không lên tiếng.

Đào Yêu Yêu nói: “Chẳng lẽ công pháp của ngươi đặc biệt, thân đồng tử không thể phá?” Ngọc Ngân Đồng lấp bắp nói: “Có thể, có thể phá, ai, nhưng mà, phá vỡ pháp lực của đồng thân đều phế bỏ hết.

Tâm huyết cả đời sôi sục, ta, sao có thể cam lòng...” Bất giác nước mắt tuôn rơi, ôm chân đào chết yếu khóc lóc kể lể: “Đều là pháp thánh Côn Lôn kia hại người, sư tôn, ngươi làm chủ cho ta đi!”

Đào Yêu Yêu nói: “Lời kể này của ngươi rất khúc chiết, đáng tiếc phía trước xảy ra một lỗ hổng lớn.” Ngọc Ngân Đồng ngửa mặt hỏi: “Khe hở ở đâu?” Lúc luyện Thiên Vương Thuần, ngươi đã cảm thấy pháp luật Thánh Sứ giáo, sao không đi tìm Phù Thiên Vương kia ấn chứng chân pháp? Phù Thiên Vương và tổ sư gia cùng sáng tạo Thiên Vương Thuần, Côn Luân phái tu luyện phương pháp này như thế nào, hắc hắc là biết rõ hơn Pháp Thánh biết.”

Ngọc Ngân Đồng trừng mắt nói: “Phù Thiên Vương chết sớm rồi, ta tìm ai xác minh được? Nghe nói năm đó tổ sư gia phá được Thần Mộc Giáp, Phù Thiên Vương liền tức giận đến chết mất.

Trước khi chết không ngừng oán giận, nói vì trợ giúp tổ sư gia luyện thành Hồn Nguyên Thần Thể, hắc hao hết tinh thần sáng tạo ra Thiên Vương Thuần, nào biết tổ sư gia ở “Thần Mộc

Pháp Hội” ở trước mặt mọi người đem Thần Mộc giáp phá thành mảnh vỡ, vùi vào rừng núi trần yêu tháp, còn đặt cho ngọn núi kia tên là “Thiên Vương Sơn”, rõ ràng là phung phí của trời đồng đạo, sỉ nhục đồng đạo bằng vật phung phí.

Nga Khuyết phái âm hiểm ngoan lệ, ngày lạ nhất định sẽ bị trời phạt —— Phù Thiên Vương chính là như vậy nguyên rủa chúng ta!”

Nói đến đây, Ngọc Ngân Đồng mặt đầy oán độc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sư tôn ngươi hiểu rồi chứ, phái Côn Luân khác với chúng ta, chí bất hợp, thiên đại cừ tử đã sớm kết xuống.

Tổ sư gia tức chết phù thiên vương, Pháp Thánh lừa lấy huyền môn chân pháp, Triệu Vân Sách thiết kế lừa gạt ta, Côn Luân quần tiên vây công sư tôn, ta lên vào Võ Vận đường lấy đi Định Dương châm, từng mối thù hận chỉ có thể lấy máu rửa sạch.

Hiện nay Ngao Bí đổi mới thay thực lực yếu bớt, bọn Pháp Thánh, Diệu Đàm, Võ Huyền Anh nhất định đem đảng vũ các nơi tụ hợp, tiến công ba ngọn núi Nga Khuyết.

đả thương Triệu Vân Xử tính là gì, sư tôn ngươi thả ta ra ngựa, đi đầu trận tuyến phái Côn Luân...”

Đào Yêu Yêu ngắt lời: “Ngươi có thể sống đến lúc này, toàn bộ là nhờ di chúc của Vân Bí Đạo trưởng.” Cầm lấy mắt cá chân hắn, run lên hai cái, trong ngực rơi ra bình sứ nhỏ, tay phải tiếp được, bắn nắp bình ra, tay trái chọt đập lưng Ngọc Ngân Đồng.

Một chuông đạo trầm mãnh, ám ngâm yêu độc Âm Dương liên.

Ngọc Ngân Đồng vội vàng vận công hóa thương, tự nhiên há miệng ra.

Đào Yêu Yêu thuận cơ hội đưa viên thuốc màu đỏ vào trong miệng hắn, nói: “Uy niệm kỳ hiệu của ngươi Thiên Hoang Địa Lão Hoàn, không cần ta giảng giải chứ? Ngươi ăn đan hoàn dương tính, lại để cho ả đàn bà xấu xí uống viên thuốc âm tính, thử nghĩ kết quả thế nào?”

Ngọc Ngân Đồng hồn vía lên mây, gấp gáp muốn nôn ra khỏi được hoàn, nhưng kinh mạch quanh thân bị anh đào chế tạo, không thể động đậy mảy may.

Đào Yêu Yêu và các loại được hoàn hóa hết, buông tay thả hẳn ra, đưa bình sứ đến trước mũi ném đi, trong bình vẫn còn đan được âm tính, ý tứ không nói cũng biết —— được hoàn âm tính bất luận cho nữ nhân nào ăn, Ngọc Ngân Đồng đều đem tình căn định, yêu thương nữ nhân kia một lòng một dạ.

Chợt nghe tiếng kêu kỳ quái như sói tru, Ngọc Ngân Đồng thả người hướng bình sứ bay nhào tới, bị Đào Yêu Yêu Yêu nhẹ nhàng điểm một cái, “Phù phù” một tiếng, mặt hướng dưới ngã xuống, chó đói tranh phân.

Đào Yêu Yêu nói: “Khi sư bán tổ, dân ác đa đoan, vốn là đem người bầm thây vạn đoạn, niệm ở phân thượng Vân Bính đạo trưởng cầu tình, lưu người ở đây suy nghĩ hối lỗi, ba mươi năm sau giam cầm tự giải, ta đến đón người quy về tông môn.

Nếu như người còn dám tự mình thoát đi, hừ hừ!” Bình sứ lắc nhẹ vài cái, viên thuốc rung động “Luu”, cười nói: “Ta đem viên thuốc cho mẹ dạ xoa xấu nhất thiên hạ ăn, các người kết thành nhân duyên tốt, xem người có nguyện ý phá đồng tử.”

Tiếng nói vừa xong, nụ cười chợt tắt, tay đề lên vách động lui ra phía ngoài, hô hấp theo gió núi dừng lại, quát khê một tiếng: “Hợp!” Đường rẽ Vong Thần Quạt lập tức co rút lại phong kín, chỉ lưu lại ở cuối huyệt đá nhỏ hẹp kia.

Ngọc Ngân Đồng ở bên trong hét lên: “Không thể thâm luyện pháp, trong ba tháng ta đan phá khí tuyết, nào phải chờ ba mươi năm, Vạn Vọng sư tôn khai ân...”

Đào Yêu thuật vừa lui vừa thi triển phong thổ, tảng đất kiên cố hơn xa lần trước, khiến Ngọc Ngân Đồng thoát thai hoán thân cũng không thể chạy ra khỏi.

Trong chốc lát lui đến cửa động, tất cả lối rẽ đã phong kín, lại khắc họa chú văn Tỏa Sơn trên vách đá, định xong kỳ hạn ba mươi năm, âm thầm cảm thán “Ba mươi năm sao, chỉ mong lão thiên phù hộ, để cho ta có thể sống được đến ngày Ngọc Ngân Đồng rời núi.”

Lập tức vận thần cảm trắc, phát hiện Ngọc Ngân Đồng khoanh chân bế tức, phảng phất lão tăng nhập định, giảm bớt huyết hành, khắc chế sắc dục, mượn trải qua kiếp sống tù cư dài đằng đẳng.

Trải qua trăm cay nghìn đắng, cuối cùng cũng coi như làm cho mầm tai họa này đền tội, chuyện này có thể nói là có tận cùng.

Nhưng Đào Yêu Yêu hoàn toàn không có cảm giác nhẹ nhõm, vội vàng xoay người bước vào động quật nhỏ kia, kêu lên: “Hoàng huynh, đồ đệ đầu vàng, mau theo ta về núi!” Nghĩ tới đại địch sắp đến, trong lòng ngực cháy khét như lửa đốt.

Hoàng U đang cùng Ngọc Nam Hương xì xào bàn tán, tâm tình giao nhau, chợt thấy Đào Yêu đứng trước mặt, chuyện lo lắng nhất bỗng nhiên nảy sinh trong lòng, cả kinh nói: “Người, người, người làm gì vậy, lại cướp hương muối của ta!” Đào Yêu Yêu nói: “Hương muối?” Liếc qua bên cạnh nói.

Khuôn mặt xinh xắn xấu hổ của Ngọc Nam Hương cúi người, nhỏ giọng oán giận nói: “Đại ca không nhớ gì cả, đã nói là lên gọi thơm...” Lời còn chưa nói hết lại càng thẹn thùng.

Đào Yêu Yêu tỉnh ngộ nói: “Đại ca, Hương muối, à, không biết nhiều thời gian như vậy, Thành Tình ca ca muối rồi, chúc mừng chúc mừng.” Ngọc Nam Hương nói: “Không, không, Đào đại ca người... Đừng nói vậy.” Rất vui vẻ, nhìn trên người chỉ bọc lụa mỏng manh.

Đứng bên cạnh hai nam tử, xấu hổ không chịu nổi, trong mắt không khỏi ngấn lệ châu lục.

Hoàng U cho rằng nàng đổi ý, quay mặt về phía Đào Yêu khóc nức nở: “Ta đã nói mà, mỗi lần người đều tranh giành nữ tử với ta, Long sư muối không nói, Hương muối người cũng phải tranh với ta...”

Lần thứ hai mươi hai, Nham Cao Vân dày đặc có khe hở năm điểm.

Đào Yêu Yêu nói: “Này, Hoàng đại ca, đừng coi ta là heo được không? Người và Ngọc cô nương tình đầu ý hợp, ta cao hứng còn không kịp đây, sau này phải hảo hảo tiếp đãi người ta.” Sắc mặt nghiêm túc, đề lên vai Hoàng U nói: “Hiện tại luận không đến chuyện này, Nga Lang phải gặp phải nguy cơ lớn, chúng ta mau trở về chuẩn bị đi.” Hoàng U Ám nói “Từ khi người lên làm sư tôn,, Nguy cơ của Nga Phán phái đã không ít.” Mắt thấy thần sắc hấn trầm trọng, sư tôn uy nghiêm đã cứng, nhin xuống không nói ra khỏi miệng, chỉ nói: “Ngọc Ngân Đồng đuổi tới sao? Hấn cướp đi bản đồ thông vi vạn vực của ta, đốt thành tro bụi phụ nhập gân cốt, độn hành vô ảnh vô tung, nếu không bắt được đại họa định sinh!” Nghĩ đến độn giáp chí bảo bị hủy, buồn bực như lửa đốt, tình cảm bi phần như lửa cháy.

Đào Yêu Yêu nói: “Lão dân côn kia bị trói vào trong núi, tuyệt không dám chạy trốn.

Dưới nguy cơ quan hệ Ngao Tôn vong, trọng yếu hơn nhiều so với Vạn Vực Đồ!” Mắt nhìn sắc trời bên ngoài động, dặn dò: “Mau về núi quan trọng hơn, ta triệu Vân Vụ lên, người chiếu cố tốt Ngọc Nam Hương.” Hoàng U nghe hấn nói lời nghiêm ngữ, cảm thấy rất gấp gáp., Vội vàng nói: ” giá vân đi chậm, ta sử dụng độn giáp thuật đảo mắt trở về núi Nga Mi.” Đào Yêu Yêu tán thán: “Này, độn giáp thuật thuần di đến vị trí cũ, có thể đem Nam Hương cô nương như vậy dịch chuyển đến trước mặt người khác? Nhanh thì nhanh, cũng phải suy nghĩ cho nữ hài tử, cho nên nói Hoàng huynh người không được ưa thích nữ hài tử.” Hoàng U không hiểu, ngây ngốc tại chỗ.

Đào Yêu Yêu kéo cánh tay hấn lại, nói: “Đi theo ta!” Lúc mới cất bước, phong vân bỗng nhiên nhập động, nâng ba người lên không trung bay xa.

Mây mù nồng đậm bao lấy Ngọc Nam Hương, khiến cho nàng không kịp đề hơn trần trụi ở bên ngoài.

Chợt đào cơ thể sử dụng thân pháp hạ xuống đám mây, chui vào thị trấn ven đường, tìm được mấy món trang phục nữ tử, hồi hợp bản thể, đưa quần áo vào đám mây nói: “Y phục Hán gia có lẽ không vừa người, quyền cô nương mặc vào, trở về núi chọn đồ thích hợp hơn.” Ngọc Nam Hương liền thanh nói lời cảm ơn, ngay sau mây mù mặc quần áo buộc vào trong đó.

Hoàng U Phương từ đầu đã quen thuộc, một trận lo lắng không hiểu, thở dài nói: “Chăm sóc nữ hài tử, người còn cẩn thận hơn ta.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đừng nói bé gái, Huyền môn đại chiến sắp tới, người có ý kiến gì không?” Đơn giản kể lại nguyên nhân trước sau.

Hoàng U nghe vậy biến sắc: “Côn Luân tiên tông muốn công sơn! Chúng ta nhất định phải bày Chân Võ Trận nghênh chiến.” Đào Yêu Yêu nói: “Ừm, Huyền môn Cửu Dương bày ra Chân Võ trận, dùng để đối phó Cửu Vĩ Thiên chiến thuật?”

Hoàng U nói: “Lúc ở Nam Hải chỉ là làm bầy, Chân Võ Trận chỉ bày ra cái giá rỗng, chín môn bài trận lấy “Đan Dương Cửu Chuyển” làm trụ cột, lấy Thiên Long Thần Tướng làm chủ, điều phối chín loại chân khí, diễn luyện công thủ phối hợp, mấy chục năm chưa chắc luyện thỏa đáng.” Tầm Tư vịn vịn dựa vào nhân thủ hiện tại, lại thêm một sư tôn hoang đường điên đảo, luyện lên sợ rằng mấy trăm năm cũng chưa từng trông cậy vào.

Hơn nữa thiếu đi Thiên Long Thần Tướng quan trọng nhất, nói muốn bày Chân Võ Trận chẳng qua là một câu nói suông mà thôi.

Lập tức ưu sầu oán khí cùng sinh, đang đợi chỉ trích đào chết non, chợt nhìn hắt ngưng mắt nhìn xa, thần sắc cảnh giác, hỏi: “Lại làm sao vậy?”

Đào Yêu chỉ về phía xa nói: “Người nhìn đám mây kia đi.” Ánh mắt Hoàng U không sâu bằng hắt, mở to hai mắt phân biệt.

Phi hành về phía trước hơn trăm dặm, đến bên cạnh Ngao Sơn, mới thấy được mây trắng sừng sững, như màn trời rủ xuống, ngăn trở đường vào núi.

Đang lúc bình minh, chân trời sáng ngời, người hương thôn dưới đất tụ tập lại.

Hôm nay là ngày đầu tiên của đại niên, thôn trong thôn vốn nên tụ họp ăn mừng, nhưng mọi người đều đến trên một gò đất cao, chỉ trở đám mây quái dị kia, kinh nghi dị thường, đàm luận đến đây là điềm báo gì?

Hoàng U dần dần phân ra manh mối, nghiêm nghị nói: “Đó là pháp giới! Có người ở bên ngoài Ngao Sơn làm phép bày trò!” Trong khi nói chuyện bay tới gần mây, chỉ thấy trắng xóa tựa như tường cao vạm vỡ.

Ông tay áo pháp phối cuốn qua mấy đám sương mù dày đặc, tiếp xúc với tường mây lập tức vỡ vụn, phát ra tiếng lôi điện phá hủy, tiếp theo vài tia điện quang phiêu tán, đốt chim bay phụ cận thành than cốc.

Vân vụ đều là vật cực nhẹ cực kỳ nhu hòa, hơi chút va chạm lại có kích biến cỡ này, thân thể đụng vào thì sao? Hoàng U lú lười nói: ”chương ngại thật mạnh.” Trong vân tường truyền đến mấy câu cười nói: “Tử Hư Thiên Sư liệu sự như thần, hạ lệnh ngăn chặn viện binh của Tôn phái san hô, hắc hắc, quả nhiên có mai phục trong tay mạnh.”

Một người nhảy ra khỏi mây, mình trần, người đầy tia chớp nhỏ bé quần quanh người.

Tay cầm binh khí cổ quái, miệng đao tròn vo, tay trong cầm, bên trong nhô ra sáu mũi nhọn, tựa như lưỡi búa xếp vào trên bánh xe.

Đào Yêu Yêu nói: “Người là người phương nào?” Người áo đỏ nói: “Côn Luân phái Thất Tinh Sư Di Lôi, san bằng đỉnh Nghiêu sơn đi tới!”

Đào Yêu Yêu giật mình trong lòng, nhớ tới ba tên quái khách trong Kỳ Vực kia, giao thủ một lần liền chịu chế độ nặng nề, người trước mắt này tề danh cùng bọn họ, chắc cũng là nhân vật khó đấu, hỏi: “Tử Hư Thiên Sư phái người tới? Vì sao phải gây khó dễ với Nga Mi?” Người áo đỏ phất tay đánh hư không?”, “Oành oành” Lôi Minh điếc tai, cười gằn nói: “Chờ ta chặt thủ cấp của ngươi, dâng lên dưới trướng Thiên Sư, ngươi tới hỏi hán trước mặt đi.” Cũng mặc kệ đối thủ là ai, vũ

động binh khí hình bánh xe, gào thét sinh điện, chém về phía cổ đào chết non.

Đào Yêu Yêu đã chứng kiến qua thủ đoạn của Thất Tinh sứ, lập tức không dám khinh thường, tám thuần phóng Thiên Vương che chắn ba người phe mình.

Điện quang viên luân đánh trúng vào thân thuần trước, mở ra mấy vòng sáng, tiếp theo mũi nhọn gấp cản xoay quanh, như quạt gió chuyển động nhanh chóng.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Công kích tuy mạnh nhưng không lợi, kém xa Tam Sứ kia.”

Tâm niệm chưa dứt, lôi ba sau đầu điên cuồng oanh kích, “Ba ba bang bang liên tiếp, phảng phất bánh răng chuyển động liên tục đập vào đá cứng.

Kim tinh trong mắt đào điên cuồng nhảy múa, chỉ cảm thấy tai vang đầu văng mắt hoa.

Chợt nghe Ngọc Nam Hương kêu lên sợ hãi, đột nhiên gián đoạn, hiển nhiên gặp Lôi Thân, vội vàng té xỉu trong đám mây.

Hoàng U Lâm trận kinh nghiệm phong phú, tình biết cường địch ở phía trước, nếu như nhìn lại phía sau, tất nhiên sẽ gặp phải đả kích mãnh liệt hơn, lập tức không nhìn Ngọc Nam Hương, cố nén mê muội thi triển độn giáp thuật, thuấn di đến phía sau địch nhân, tay cầm long trời thứ tấn công lưng hắn.

Đào Yêu Yêu hô to: “Chậm đã muộn, vạch áo đỏ ra ngoài, thế đánh vào da thịt, nhưng trên thân người nọ có tia chớp nhỏ bé quần quanh, lập tức thuận lợi trèo lên cánh tay trước Hoàng U, nổ lốp bốp như pháo, chấn cho gân cốt Hoàng U tê dại.

Nhờ có đào yêu nhập vào thân thể hắn trước tiên, bạo kích mới không tạo thành thương tổn nghiêm trọng, dù như vậy đầu văng mắt hoa, đã không phân biệt được động tĩnh của địch nhân.

Cánh tay đào uốn cong cuốn lên gió lốc, kéo Hoàng U kéo về bên người.

Người áo đỏ theo tiến nhanh, lưỡi dao sắc bén hình tròn gọt ngang đầu lâu mất non.

Lần này trực tiếp gọt trúng Thần Mộc Giáp, lưỡi búa hình thù bén nhọn lại lần nữa xoay tròn.

Trong một sát na, bốn phương tám hướng lôi sóng cuồng kích, hầu như che mất thân ảnh Đào Yêu Phong kia.

Chiến pháp của người áo đỏ sáng bừng lên, binh khí mãnh liệt công kích chỉ vì tiên đạo, mũi nhọn chuyển động dẫn phát tập kích bất ngờ, lôi sóng vô triêu kia mới khiến đối phương khó mà chống đỡ được.

Đào Yêu Yêu muốn lắng lại chân động, cánh tay biến khúc thành thẳng, cuồng phong quét ra phía ngoài, ngăn người kia cách xa mấy trượng.

Vận chân khí thôi động Thần Mộc giáp, hai ba chữ vàng tung bay, trong chốc lát gọi đến mưa nhỏ tí tách.

Phù văn trên thân mộc giáp ẩn chứa tiên pháp, hiệu quả thanh độc bình yên của linh vũ triêu tới, trong khoảnh khắc mưa thu gió nhẹ, tiếng nổ khí lắng đã ngừng, mà dư thế lôi ba còn chưa hết.

Trong tai Đào Yêu Yêu nổ vang không dứt, đầu óc nặng nề, tiếng điện truyền khắp toàn thân, trong lòng thầm kinh hãi: “Người này lôi điện thật lợi hại, uy lực tuy kém hơn Lôi Viêm Lưu của Đường Liên Bích, nhưng hiệu lực duy trì liên tục, Phổ Thiên Hạ đại khái độc nhất vô nhị!”

Người áo đỏ tựa lưng vào tường mây đứng đó, tay vỗ vết rách sau lưng, thật lâu trầm mặc bất động, tựa hồ đối với thực lực hai người Đào Hoàng cũng cảm thấy kinh dị.

Trong gió bỗng vang lên tiếng cười lạnh âm trầm, lời nói lạnh lẽo như băng đâm khiến người ta không rét mà run: ” san Lôi, gió xoáy lôi điện của ngươi quả thật không được.

Côn Luân Thất Tinh xếp vị trí chót, mắt mắt mỗi lần tranh trước.” Hoàng U kêu to: “Bên kia còn có một người!” Ngón tay chỉ phương vị mặt trời, bóng người trong Bích Vân Tiêu dần hiện ra, chỉ thấy bóng người cao gầy như tiên hạc, eo mềm mại như thủy xà, mặc một bộ trường bào màu xanh thuần khiết, da thịt gầy như trong suốt, khiến cho thân ảnh vừa rồi dung nhập vào Bích Không.

Di Lôi nghe vậy then quá hóa giận, quát: “Phi Thương ngươi tính là già sao? Chỉ cao hơn ta một người, tại sao phải giáo huấn lão tử một chút.” Phi Lâu kia từ từ bay tới gần, nói: “Bằng Quỷ Lân Sí của ta mạnh hơn Hoàn Ảnh Lôi của ngươi.” Lúc nói chuyện ánh sáng lạnh đột nhiên lóe lên, sau lưng mọc ra bốn cánh, cánh chim óng ánh long lanh, không ngờ lại là trăm ngàn lưỡi dao không có chuôi tạo thành.

Lần thứ hai mươi hai, Nham Cao Vân dày đặc có khe hở sáu điểm.

Địch quân lại có cao nhân hiện thân, đào cơ sở lâu ngày chắc chắn sinh không lường được, nghĩ thầm “Không ra trọng thủ, đợi đến khi nào!” Kinh ra vũ trụ chém gió, mũi kiếm dựng lên trường mang vung lên.

Phi Thương nói: “Nguy hiểm đây!” Kiếm thế của vũ trụ cường đại biết đường nào, khí tràng bao trùm tứ phương, chớp mắt phong bế phương vị của hai người kia bỏ chạy.

Di Lôi trốn tránh không thoát, vung vẩy Toàn Ảnh Lôi muốn liều mạng, Phi Thương lạnh lùng nói: “Đồ đàn!” Tay áo phát ngang, tường mây bỗng nhiên lòi ra một mảnh, vừa vặn ngăn phía trước hai người.

Mắt thấy kiếm quang sắp đâm trúng tầng mây, trong đầu đào điên hiện lên một ý niệm, thầm kêu “Không tốt!” Vội vàng thu vũ trụ về phía sau, kiếm thế đã từ trên mây phát qua, kích khởi ngàn vạn điện quang, như tơ nhện kéo dài ra bốn phía.

Tường mây là pháp giới, dưới đáy sát núi rừng nông dã, một phần tiếp cận mặt đất đều trong suốt, mắt thường không cách nào phân biệt được.

Dưới điện quang duỗi ra ngoại hình, tựa như một tấm lưới lớn từ vách tường treo thẳng xuống.

Đám người trên mặt đất nhất thời xôn xao, ngửa mặt nhìn kỳ quang lấp lóe như hoa lễ, trút xuống như thác nước, có kêu la, có vỗ tay, có cười đùa, hoàn toàn không biết đại họa lâm đầu.

Điện quang ẩn chứa lực sát thương cực lớn, như rơi vào chỗ dày đặc thân thể, không thể nghi ngờ là hậu quả xác chết cháy đầy đất thảm liệt.

Đào Yêu Yêu Yêu nhanh chóng hàng Thiên Vương thuận xuống cứu viện, triển khai Thuần Bài, từ phía dưới đón lấy điện quang.

Lúc này Hoàng U long trời dầm đến, Phi Lâu vẫn như cũ vén lên một mảnh tầng mây, nghênh đón gai nhọn ngăn cản.

Phương thức tiến công của Lung Thiên Thứ là tìm đúng khe hở, xuyên qua chướng ngại cũng không khó, thế nhưng Lôi Thần lúc trước Hoàng U nhận được chưa tiêu tán, trong lúc đầu choáng váng, cánh tay thẳng tắp dầm vào mặt ngoài của vân phiến, điện quang cuồng thiểm tán loạn.

Đào Yêu Yêu cũng không kịp quát ngăn lại, dùng Thiên Vương thuận hấp thu thương tổn, kéo về Hoàng U rồi lại thả vũ trụ phong ra.

Phi Thương phát hiện kiếm thế cực mạnh, tầng mây mỏng manh tuyệt không thể chống đỡ, dứt khoát mang theo Di Lôi trốn vào trong bức tường mây.

Đào Yêu Yêu thu thế, lưới gió vũ trụ xẹt qua mép tường mây, lôi điện ù ù vang vọng chín tầng trời.

Mấy lần công thủ vây quanh quái vân, Phi Thương thuận thế xuất lực, dẫn đối thủ kích phát pháp hiệu trong mây, uy hiếp tính mạng bách tính mặt đất, từ đó trói buộc đối phương tay chân.

Hoàng U lui về phía sau mấy trượng, Lôi Thần giảm bớt một chút, bỗng nhiên ngộ ra quỷ kế của địch nhân, oán hận nói: “Thật đê tiện!” Di Lôi ồn ào trong đám mây: “Người kéo ta ra làm gì!” Phi Thương nói: “Vũ trụ ma kiếm phong người ngăn cản? Ta không kéo một cái, người đã sớm hóa thành tro tàn rồi.”

Hoàng U phản nộ quát: “Các ngươi đã là tiên khách của Côn Luân phái, vì sao lại nguy hại thế gian? Lấy phạm nhân làm tám khiên, vô sỉ vô sỉ, uổng danh chính đạo tiên tông!” Phi Phong nói: “Tiểu tử, người tỉnh đi, Lôi Ân Bích cũng không có lực công sát, hai người các ngươi dầm lung tung dẫn xuất lôi điện, mới là hung thủ hại nhân gian.

Nếu có phạm nhân bị lôi điện đánh chết, món nợ này sẽ tính ở trên đầu Nga Phán phái.” Hoàng U giận dữ, muốn đợi công lên, lại sợ tổn thương tới người vô tội, ngược lại nhìn về phía Đào Yêu.

Đào Yêu Yêu đang nhìn xuống Thiên Vương Thuần, điều khiển thuần xuyên qua vân tường, rất nhanh bay lên trên, xem điện quang phát động có thể bị thuần thể hấp thu, trong lòng đã tính toán tốt chiến thuật phá địch.

Hai người trong mây còn đang đấu võ mồm, Di Lô nói: “Tên kia sử dụng chính là ma kiếm vũ trụ phong? Người khoác lác đi, gặp phải ma kiếm ngươi còn không trốn đi!” Phi Thương nói: “Trùng Lão Thất định sẽ chạy trốn, Phi Cương ta lại có diệu chiêu thủ thắng.” Di Lô Nộ nói: “Ta trốn được bao lâu rồi! Vừa rồi ngươi chạy trốn nhanh, chỉ dựa vào trốn tránh có thể thắng được ma kiếm sao?” Phi Thương nói: “Không phải, lúc hấn tấn công lần nữa, ta biểu diễn cho ngươi xem.”

Lời còn chưa dứt, Thiên Vương Thuần bay lên không trung, hai tay Đào Yêu Sát mãnh liệt bổ kiếm, quát lên: “Đến rồi!” Mũi kiếm đến gần tường mây, Thiên Vương Thuần bỗng nhiên cong cong thành hình cầu, bao vây vị trí mấy người bọn họ, nếu có lôi điện sinh ra, đều bị ngăn ở trong quả cầu, tai họa không lớn truyền ra ngoài nhân gian.

Đồng thời bánh răng mù che kín chung quanh, phong tỏa địch nhân bỏ chạy, đào yêu thuật lại vận chuyển di di chuyển tại nạn, chờ lúc nguy cấp sẽ chuyển tai họa cho hai địch thủ.

Mấy đạo biện pháp bố trí chu mật, ma kiếm vạch ra hồ quang điện huyền hoặc.

Di Lô hô to: “Chết rồi!” Phi Thương không lùi mà tiến tới, lao ra khỏi tường mây, nghênh đón kiếm thế, bốn cánh quỷ lân phe phẩy, từng thanh phi đao đâm thẳng vào lồng ngực Đào Yêu.

Trong chốc lát, Thiên Vương Thuần, mông mông mông lung, vũ trụ phong toàn bộ biến mất, Đào Yêu Yêu chỉ cảm thấy ngực mở ra một cái động, thần hồn thu nhỏ rơi vào, phảng phất rơi vào vực sâu không đáy.

Chung quanh tối như mực không thấy mặt trời, chân khí pháp lực cách thân phiêu du, kịch đấu yên lặng dừng lại, chỉ nghe thanh âm đàm luận của Di Lô và Phi Thương bên ngoài.

“Hắn không động đây, xảy ra chuyện gì?”

“Người này ngu ngợ ma khí ngưng kết, Mang Thổ lão huynh từ nơi đó gieo xuống khô tâm cháy đất.

Quý Lâm Nhận của ta nhẹ nhàng linh hoạt, có thể vạch trần phong ấn đất khô cần.”

“Nói như vậy, chúng ta muốn tiến vào trong tâm cảnh của hắc đầu pháp?”

“Hừ, uống cho người là một thành viên của Thất Tinh sứ, đối diện không nhận ra phong ấn đất khô, dụng pháp khô tâm tiêu thổ thuật đều đã quên? Tiến vào tà ma tâm cảnh Tu Di Thổ làm phép, người ta sao có thể vượt qua bấp lăm thay.”

“Vậy người vạch trần phong ấn làm gì?”

“Để hắc biến thành sát ma a, tràn đầy sát ý vung ra vũ trụ phong, không biến thành sát ma há không đáng tiếc? Hắc hắc, linh hồn tiểu tử này rơi vào Tiêu Thổ khô tâm cảnh, hết thấy pháp thuật đều không thể dùng, chỉ có thể bằng dục niệm điều khiển ma kiếm, xông ra liền biến thành cuồng ma giết người.”

“Người điên rồi à Phi Thương! Nếu hắc biến thành sát ma, người đầu tiên giết chết chính là chúng ta!”

“Sinh cũng có gì vui, chết cũng có gì phải khổ.

Ngao Bính tự xưng là tiêu diệt ma đầu, kết quả làm ra một tên diệt thế ma đầu.

Ha ha, có thể nhìn thấy nụ cười lớn này, ta chết mà không hối tiếc, ha ha ha...”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Hoàng U chạy đến cứu viện, phóng ngựa tới gần, mũi nhọn lấp lánh ra vạn điểm tinh mang, bổ nhào về phía hai địch nhân.

Phi Ngọc vừa cười đáp, vừa giơ cánh Quý lân ứng chiến, đoạn nhận ngăn cản gai nhọn sáng long trời, tìm khe hở liên tục đâm ngược Hoàng U.

Độn Giáp thủ đồ cũng không phải bình thường, độn giáp thuật sử dụng cải biến ảo ảnh, trong phạm vi lớn chợt ngừng di động, phảng phất trăm ngàn thân binh du động xuất kích.

Tiếng cười Phi Thương đột nhiên cao lên, cánh phải bay ra khỏi cơ thể, mỗi con chuỷ thủ đều vỡ vụn ra, hóa thành giọt

nước vẩy khắp trời xanh.

Lúc này bản lĩnh thật sự của hắc mới xuất ra, “Phi Đình” chỉ hào lấy tự công địch kỳ thuật —— lưỡi đao bay tán loạn hóa mưa, một giọt máu dính thân Đoạn Cân Phá Cốt, tương đương sắc bén xuyên qua.

Độn Giáp Thuật của Hoàng U né tránh thần tốc, nhưng thủy châu dày đặc bao trùm ngàn dặm trời cao, mặc cho di chuyển thế nào, cũng khó toàn bộ tránh né.

Hoàng U liên tiếp trúng mấy lần, bắp chân bên vai chảy máu như rót, vẫn như cũ ra sức xông về phía địch nhân.

Đào Yêu Yêu nghe được nhị tinh sứ đàm luận, tốc độ rơi xuống dần nhanh hơn.

Nguyên thân của hắc không tổn thương chút nào, chân khí vẫn lưu thông như bình thường, chỉ là tượng gỗ như đang đứng yên trong đám mây.

Mà hồn phách đã bị tách ra khỏi thân thể, hắc ám từ ngực trái rơi vào trong ngực trái không biết bao nhiêu.

Bốn phía trống rỗng không có bằng chứng, cốt nhục hư hóa vô, phía sau lưng nóng cháy hong lên, cảm giác thiêu đốt càng ngày càng mãnh liệt, tựa hồ dưới đáy Hắc Uyên mang lưu lửa to lớn... Thời khắc nguy cấp khí lực hoàn toàn biến mất, kiếm pháp yêu thuật cũng không sử dụng ra được, duy chỉ có thân uy của vũ trụ phong còn tồn tại trong ý thức.

Đào Yêu Yêu rất rõ ràng, chỉ cần phóng túng sát dục là có thể khiến cho vũ trụ phong cùng hồn thể tương hợp, phá tan hắc cảnh quay về thế gian.

Khi đó hắc sẽ lấy mặt mũi của sát ma xuất hiện, giết chết hai kẻ địch như giết chết hai con sâu nhỏ, nghĩ tới đây liền muốn động thủ sử dụng kiếm, chợt suy nghĩ “Sau khi ta hóa thân giết ma, chỉ giết chết hai người kia sao? Như Vũ Tàng hoàn tàn sát điên cuồng, giết hết thương sinh, Linh Nhi còn sót lại, tuyệt nhỏ biết bao, bọn đại ca làm sao may mắn còn sống?... thà rằng hồn phách vĩnh viễn bị vây ở trong Hắc Uyên này, ta cũng tuyệt đối không biến thành sát ma!”

Suy nghĩ chuyển qua nơi này, chợt thấy phía sau có ánh sáng chợt hiện ra.

Quay đầu nhìn lại, một đạo liễu diệp quang vân bay lên, nhẹ nhàng nâng lên hồn thể của mình, xúc cảm thanh sáng mà nhu hòa, lại giống như Tiểu Tuyết kề sát bên cạnh.

Linh quang đột nhiên lóe lên, thậm ngộ nói: “Ánh sáng này là Thanh Phong kiếm! Bảo vật Tiểu Tuyết luyện hóa bên người, sau đó đưa cho ta.

Khi Thần Mộc giáp phụ thân, Thanh Phong kiếm vừa vận ở vào vị trí ngực trái!” Trong lòng lập tức an tâm hơn nhiều, phẳng phất như Tiểu Tuyết sóng vai nương nhờ vào nó, khích lệ nó chiến thắng khốn Ách, thậm nghĩ “Vận dụng vũ trụ phong, không nhất định phải dựa vào sát dục!”

Một ý niệm lướt qua, kiếm quyết Côn Luân chảy qua tim không phải kiếm, trong mắt thấy được nhập tâm chân nguyên hiện lên, vận kiếm phải từ tâm nhãn, nội quan tâm trần tục đoạn... Khí Ngự Kiếm hệ Thần Quy Tĩnh, Thần Bất Ngoại Lật kiếm tự vận.” Dựa theo tác pháp của Võ Vận đường, bản tâm ngăn cách ngoại trần, không chịu tà niệm của ma khí, chân khí tự quán chú, lực lượng thân thể dần sinh ra, cảm giác vận kiếm lại trở về.

Lần thứ hai mươi hai, Nham Cao Vân dày đặc có khe hở, nhún nhún vai.

Tiếng cười của Phi Thương im bật, kinh ngạc vạn phần nói: “Người này... người này...” Chỉ thấy đào điên cuồng cúi đầu cúi đầu, thần khí nội liễm, uốn lượn xua cánh tay như tiên hạc nhảy múa, kiếm khí hùng hồn hóa thành vòng tròn, từng tầng từng tầng khuếch trương ra ngoài.

Di Lôi Kỳ nói: “Hắn có thể chuyển động, còn nữa, còn dùng kiếm pháp Côn Luân!” Tính cách hắn ngang ngược thô bạo, ý chí chiến đấu khiếp sợ càng tăng cao, binh khí trong tay bùng lên bạch quang, nhanh chóng hấp thu lôi điện trong bức tường mây.

Phi Thương thu hồi pháp thuật hóa đao thành nước, cánh Quỷ Lân vung nhanh lên mấy cái, bức lui Hoàng U mình đây thương tích, ngưng mắt cẩn thận quan sát kiếm quang phát ra từ cây côi đao.

Giờ phút này, Di Lôi đã hút sạch lôi điện, nhảy thẳng tới đào yêu, xoáy ảnh lôi âm âm nổ vang, cách kiếm khí tầng ngoài còn hai ba trượng, Phi Thương kêu lớn: “Tránh ra là vũ trụ phong!” Cánh tay đột nhiên dài ra, bắt lấy gáy Di Lôi, nhanh như linh xà co rút lại, trong nháy mắt kéo hắn về chỗ cũ.

Dù vậy, dư uy kiếm thế còn lại ảnh lôi lan đến, điện quang phản ngược lại, Di Lôi chỉ chần cho ngũ tạng muốn nứt ra, miệng hở miệng chậ máu chảy dài, run giọng nói: “Tốt, kiếm thật lợi hại...” Phi Thương cũng cảm thấy tay cay cay mắt ngứa, thổ nộ hai lần nói: “Hắn sử dụng chính là vũ trụ phong.” Di Lôi kinh ngạc nói: “Dùng Côn Luân kiếm pháp sử dụng ma kiếm, điều này sao có thể xảy ra!”

Thế núi non kiếm thế xoay chuyển, dần dần tới gần tường vân đường biên giới.

Côn Luân Kiếm Quyết tâm tụng thể ngộ, không còn ý niệm giết chết đối thủ nữa.

Uy lực của vũ trụ phong không giảm chút nào, lại giống như nước hồ chậm rãi chảy xuống, nhu hòa dày đặc, không thể ngăn cản.

“Phong ba ngoài thân mặc hấn ác, kiếm xuất nguyên khiếu thần không ảnh, xuyên kim quán ngọc không khó, tọa thoát chết vẫn còn tồn hơi thở.” Kiếm quyết huyền diệu hóa thành hiện thực, hấn tinh thần thủ định trung đình, hồn phách phản quy nguyên thân, trong mắt lại khôi phục quang thái.

Lúc này kiếm thể thu thả chỉ theo ý chí quân địch, nếu địch nhân khuất phục đầu hàng, kiếm thể lập tức thu; nếu như cậy hung ác chống lại, lưỡi kiếm phá hồn tán khắp nơi, đó là địch nhân tự chịu diệt vong, kẻ cầm kiếm tuyệt không sát sinh nhập ma tai họa ngầm sinh nhập ma.

Kiểm pháp của Côn Luân phá địch chi đạo, hai tinh sứ vừa nhìn liền biết, sách lược dụ địch nhập ma khó có hiệu quả.

Đầu óc Di Lô nóng lên, chỉ kêu: “Khôn Tâm Tiêu Thổ không vây được hấn, liều thôi!” Phi Thương nói: “Muốn liều cũng chờ Thất Tinh Sứ tề tựu đông đủ.

Pháp thuật của người này hết sức kỳ lạ, chúng ta không phải đối thủ của hấn.” Còn chưa dứt lời, kiếm thể lại gần hơn, cách tường mây chỉ mấy trượng.

Năm ngón tay trái chết non chột giương ra, làm cái thế thủ, Phục Nhu Thiên Vương Thuần tùy thế trải ra, chuẩn bị phòng ngừa kiếm thể phá tường tai biến, vận dụng pháp thuật thoả đáng, hiện ra thần hồn của hấn đã trọng quy bình thường.

Di Lô càng điên cuồng, kêu lên: “Thiên sư lệnh chúng ta canh gác Lô Ân Bích, chẳng lẽ có thể buông tha? Liều chết muốn đấu đến cùng với hấn!” Phi Thương lạnh lùng nói: “Thiên sư cũng không để cho chúng ta đi chịu chết.” Nghĩ tới lệnh của Thiên sư cực kỳ nghiêm khắc, trong lòng không khỏi lo lắng, không dám nói thẳng chống lại.

Đang lúc tiến thoái lưỡng nan, phương hướng Nga Phấn Sơn vang lên tiếng kêu gào bén nhọn, một đạo khói vàng xuyên mây mà tới, tiếng kêu kia mới nghe rõ: “Du Tinh đấu đến đây! Ha ha, Nga Phấn Diệt môn tuyệt hộ, Côn Luân võ vận trọng hưng, Du Tinh đấu đến!” Đào Yêu Yêu nghe vậy dừng kiếm

thế, ngửa đầu ngắm người tới, tiếng kêu kia lại vang lên dưới chân: “Du Tinh đấu đến đây! Ha ha, Ngao tổ đình gặp nạn...”

Phi Thương hô: “Du Tinh Đấu, đừng la hét! Người độc nhất vô nhị đem phái Nga lang chọn đi?” Khói vàng bỗng nhiên xoay vòng, lời nói chột xa chột gần: “Ha ha, các người quá chậm, Thất Tinh Sứ của Hư Thiên Sư, Tượng Quy chậm rãi cắn nuốt.” Di Lôi giận dữ: “Dám bất kính với thiên sư, lão tử bỏ sống người!” phách tự mới ra khỏi miệng, bỗng nhiên khói vàng bay tới gần, trên mặt “Bốp bốp bốp” chột ăn mấy bạt tai.

Di Lôi người đầy điện, mấy luồng điện quang lập tức phản xạ truy tung, nhưng khói vàng kia so với điện quang còn nhanh hơn, từ ngoài vài dặm truyền đến: “Nhìn xem là ai bỏ ai? Ta chỉ nói Thất Tinh Sứ Tượng Tượng Ô Quy, không đối nghịch với Tử Hư Thiên Sư.” Cuối cùng mấy chữ vang lên, lại trở về phụ cận.

Đúng lúc gặp Hoàng U vết thương hơi giảm, run rẩy muốn cưỡng ép tấn công tiếp.

Gặp phải khói vàng lướt qua vai, đột nhiên ngực bụng nổ kim quang, giống như pháo bắn sát người mà nổ.

Đào Yêu Yêu sớm phụ thuộc vào Thiên Vương thuần, gặp phải hiệu quả đột kích, chuyển hóa thương tổn thành pháp lực, phản kích khiến cho tinh lực của Hoàng U sinh ra gấp bội.

Khói vàng bay đến trên không, “Ồ, ồ” ba tiếng, mỗi thứ đều truyền ra ba vị trí, thanh âm cao dần, tựa hồ có chút ngạc nhiên.

Phi Thương cười lạnh nói: “Tinh Vân Niệm Châu của người cũng không được, đánh trúng thân người chỉ coi như gãy ngựa.

Du Tinh đấu, nếu người có thể một mình chọn phái Nga Mi, ta thà rằng đào ra con mắt nhà mình.”

Yên vàng nói: “Thiếu niên đội kim quan sẽ mang Thiên Vương Thuần, cách thật xa truyền cho nam tử kia, pháp lực có thể cao vô cùng a.

Tinh Vân Niệm Châu của ta há có thể đối địch? Hắc hắc, đừng cãi nhau nữa, ba người chúng ta liên thủ cũng không đấu lại người ta.” Một câu Bất Đông, một câu Bất Tây, vị trí du tẩu, người nói chuyện giống như đang không ngừng chạy như điên.

Di Lôi nói: “Không đấu lại cũng phải đấu, thiên sư lệnh cho ta bảo vệ Lôi Ân Bích.” Hoàng Yên nói: “Bản sư Pháp Thánh đang cùng Hư Thiên Sư gặp gỡ, phải ta đi trinh sát ba ngọn núi oanh oanh Thiên.”

Thiên sư đặc biệt dặn dò, nếu ta gặp được Thất Tinh sứ, lập tức mang về trước người.”

Đào Yêu Yêu mở to hai mắt nhìn, giấu mắt truy tìm vong linh cũng mở ra, chỉ thấy khói vàng phiêu hốt vô định, phảng phất như mộng ảo cảnh.

Theo năng lực phân biệt đào chết non lúc này, như quỷ hồn vỡ nát, yêu ma huyền hóa ra đều có thể phân biệt ra nguyên hình.

Nhưng mà quan sát khói vàng một hồi lâu, lại không thấy rõ là người là quỷ, chỉ thấy nhẹ nhàng mờ ảo, huyết nhục hồn thể không thể nắm bắt.

Trong lòng Đào Yêu Yêu dần dần hiểu rõ, người nọ cũng không phải là hư hóa thực thể, mà là tốc độ chạy trốn quá nhanh, lấy hình bóng gần như biến mất, chỉ còn một luồng màu vàng nhạt theo sát, gần như tiến thối vượt qua tầm nhìn của hắn.

Độn Giáp môn di chuyển cũng rất thần tốc, nhưng mỗi lần hành công phải vận khí trước tiên.

Hắn một mực duy trì trạng thái bồn tẩu, chân khí càng thêm bền vững, thi triển pháp thuật cũng càng thêm thông dong.

Tuy chưa chắc đã mạnh hơn Độn Giáp môn, nhưng cũng có một loại huyền diệu khác của Tiên gia.

Phi Lâu không muốn rời đi sớm một chút, nghe thấy tiếng khói vàng truyền lời, hai hàng lông mày nhíu chặt giãn ra, nhìn trời hỏi: “Thiên sư nói vậy thật sao?” Bình Lôi nói: “Vứt bỏ Lôi Ân Bích? Chính miệng Thiên sư giảng sao?” Xa xa truyền đến tiếng đáp lại: “Ta sao dám giả truyền pháp chỉ Thiên Sư, pháp chưởng nơi này có thể thôi, công lên Nga Mi cần trừ tính, hai vị mau mau theo ta đi!” Lời còn chưa truyền vào trong tai, khói vàng đã xoay quanh người, mang hai người bay về phía tây.

Đào Yêu Yêu há có thể để đối phương chạy thoát dễ dàng, hắn giơ tay lên một kiếm truy kích, kiếm thế chấn động vòm trời.

Vũ trụ phong thế mà đâm vào không khí.

Phía đông chân trời quanh quẩn tiếng la: “Du Tinh đâu đi!
—— a, Ngao Ma Kiếm khí hung hăng, đâm tây tới không đâm
được hướng đông, Du Tinh đâu đi!”

Ba người vừa đi, tường vân lập tức tan rã.

Dân chúng trên mặt đất cực mắt nhìn lên, nhìn thấy khói khói
tung hoành, vân bốn vụ quyền, đều do ông trời tác quái, nào
biết là tiên nhân đang đấu pháp.

Đội thiên tượng phục hồi lại bình thường không có gì khác
thường, đám dân chúng hứng thú giảm nhiều, tập năm tùm ba
về nhà ăn Tết.

Đào Yêu Yêu thu hồi vũ trụ phong, thầm nghĩ “Côn Luân phải
tất cả đều là kẻ hung ác, đừng nói Tử Hư Thiên Sư và Côn
Lôn Pháp Thánh, mấy thủ hạ này rất khó đấu đá với nhau.

So sánh với bọn họ, Cửu Vĩ Song Ma đơn giản giống như con
cừ non nhu nhược.” Nhưng cảm giác thể xác và tinh thần đều
mệt mỏi, Hồn Nguyên Thần Thể giống như muốn tan rã, hít
sâu một hơi mạnh mẽ phấn chấn, bay lên Hoàng U, vận Thiên
Vương Thuần bài trừ thương thế của hắn.

Một lát sau khí huyết đã thông suốt, vết thương lại không thấy
khép lại, lại nhìn Ngọc Nam Hương hôn mê bất tỉnh, bọn họ
đều suy nghĩ phải tìm Thần Nông môn trị liệu.

Lập tức gió thổi bay vào Kính Tiên cảnh, cách Kỳ Phong ba
mươi năm mươi dặm, xa xa nhìn thấy bóng người nhẹ nhàng
bay đi, là mười hai kiếm Càn Khôn hộ pháp tuần sơn hộ phái.

Mười hai kiếm nhìn thấy Đào Yêu Yêu, Doãn Xích dẫn đầu
đón đầu, vui vẻ nói: “Sư tôn trở về núi, đêm nay chờ thật lâu!”

Lần thứ hai mươi hai, Nham Cao Vân dày đặc có khe hở.

Đào Yêu Yêu khiến người ta nhớ tới an nguy trong phái, hỏi: “Mọi người có khỏe không? Có tai họa gì không?” Doãn Xích nói: “Triều thám tử Côn Lôn tuyên bố địch ý với chúng ta, hiện đã rời khỏi đỉnh núi., Cửu môn đệ tử không có người thương vong.” Đào Yêu Thiên nói: “Bên ngoài núi có bố trí pháp chương, các người có phát hiện không?” Doãn Xích đáp: “Đại sư tỷ cảm thấy bên ngoài núi phong vân có biến hóa dị thường, phái chúng ta tuần sơn bố trí phòng, ra bên ngoài phát hiện tầng mây đã trở về bình thường.” Hoàng U thở dài nói: “Đó là chúng ta đuổi địch nhân đi.” Đào Yêu Yêu nói: “Xem ra tường mây được bố trí không bao lâu.”

Đang nói, chợt thấy Lục Anh Hài đưa tay đỡ Hoàng U, Đào Yêu yêu vội la lên: “Đừng sờ!” Lục Anh Hài mới chạm vào góc áo Hoàng U, mấy tia chớp nhỏ leo lên đầu ngón tay, chạy lên thân thể, lập tức khiến lông tóc hấn dựng thẳng, tứ chi run rẩy thẳng tắp.

Đào Yêu Yêu vội vàng dùng Thiên Vương thuận bài trừ tổn hại, cảm giác đau đớn khi bị điện giật tiêu trừ, nhưng tia chớp vẫn không ngừng nổ tung, vết thương mới tiếp tục sinh ra.

Mười hai kiếm nhìn mà trợn mắt, cả kinh nói: “Đây là vì sao?” Đào diên nói: “Là thương tổn do Côn Luân Lôi Thuật gây ra, loại điện thương này xâm nhập vào cơ thể gân cốt hồn phách, như rễ cây kết thành tầng đất, chỉ có Ma Ngưu đại phu có thể loại bỏ sạch sẽ.” Trong bóng xoáy buồn bã thở dài, hận thù đã thương địch thủ đến như vậy.” Vãn Minh Lăng Ba và thủ lĩnh đang ở tự nhiên cung, phát tay ra lệnh: “Không cần tuần phòng, theo ta trở về thương nghị việc quan trọng.” cuốn lên phong vân, mang theo mọi người giáng xuống Nghiêu Phong Phong Phong.

Lúc này tự nhiên ngoại nhân cung vây tụ tập, bốn môn đồ bốn phái Cửu Hoa, Long Hồ, Tam Thanh, Lao Sơn đạo tông đều đến, phân ra bốn khối trận địa trang nghiêm, trên mặt mỗi người lộ ra mấy phần dè chừng sợ hãi.

Đào Yêu Yêu nhú chặt lông mày, thầm nghĩ “Nhiều người như vậy chạy tới đây làm gì?” Phương Hành, Trần Nguyên Đĩnh cùng bốn chưởng môn bước nhanh ra nghênh đón: “Su tôn đi này thế nào?” Đào Yêu không đáp, hỏi ngược lại: “Tể Tổ Lễ thế nào? Có người ngoài quấy rối hay không, Trần Nguyên Đĩnh thần sắc khó xử, nói: “Tể Tổ Lễ chưa hoàn thành...” Đúng lúc gặp Doãn Xích đi trước dẫn dắt, trong điện chỉ nói: “Su tôn, mau lên bậc thang.”, Mái tóc, môn liên, bao gồm khối bằng hiệu “Đạo pháp tự nhiên” kia, hoặc ngang hoặc dựng thẳng đều khắc lên hai hàng chữ —— “Ngh Nga Diệt môn tuyệt hộ, Côn Luân võ vận trọng hưng. “Bút bút mạnh mẽ, tuyên chiến chí ý hiển thị hết, chính là câu chữ kêu la trong khói vàng.

Hắn cất bước đi vào trong điện, đệ tử chín môn chia làm hai bên, khom lưng thi lễ với sư tôn.

Lan Thê Hải, Hà Cửu Cung và các thủ lĩnh khác rời khỏi hàng hồi An, lần lượt chào hỏi, ngẩng đầu nhìn lên, bọn đồ đệ Ngao Thiên đều mắt chứa vẻ xấu hổ và giận dữ.

Tầm mắt Đào Yêu Yêu Yêu di chuyển, chỉ thấy trên nóc nhà đỉnh tường dầu mỡ bóc ra, khắp nơi khắc hai hàng chữ kia.

Quay mặt nhìn về phía chính điện, sau bàn thờ là bức họa tổ sư treo cao, cũng viết đầy “Ngh Nga Diệt môn tuyệt hộ...” chữ viết, giữa chữ viết chỉnh tề, phảng phất thông dong viết sách vỡ rõ ràng, phảng phất thông dong viết lên.

Đào Yêu Yêu gật đầu: “Ai làm?”

Doãn Xích Điện nói: “Tối hôm qua vội vàng chế tạo tể phẩm, canh năm mới dừng, mọi người xếp hàng vừa định khai tế.

Đột nhiên trong ngoài điện phủ xuất hiện những chữ kia, cũng không nhìn thấy người khắc chữ viết là ai, chỉ nghe thanh âm kỳ quái “Du Tinh Đẩu, Du Tinh Đẩu”, một đạo khói vàng bay qua bay lại, nhanh vô cùng, các đệ tử vây đuổi ngăn chặn lại nhưng không bắt được.”

Đào Yêu Yêu nói: “Du Tinh đẩu bản lĩnh thật tốt, lui tới xuất quỷ nhập thần a.

Mẹ ta nói không sai, phái Côn Luân đích thật là hạ chiến thư...” dời mắt nhìn về phía bàn, Lăng Ba ngồi ở góc không

bắt mắt, khoan chân bấm niêm pháp quyết lặng lẽ vận khí, sư tôn ngồi không đứng dậy.

Đào Yêu Yêu âm thầm kỳ quái, đang định mở miệng hỏi nàng, ngoài cửa truyền đến tiếng la hét của Hoàng U: “Ta tự đi tìm Ma Nguu đại phu, cứu mạng như cứu hỏa, không thể trì hoãn một khắc!” Một đệ tử Thần Nông khuyên nhủ: “Vị cô nương này không nguy hiểm đến tính mạng, lại không phải đệ tử bản phái, Hoàng sư huynh ôm nàng lên Nguyên Thủy Phong, sợ là không quá thích hợp.”

Hoàng U nói: “Không thích hợp chỗ nào? Thần Nông môn cứu chết Phù Thương làm nhiệm vụ của mình, há có thể bỏ qua người bị thương mặc kệ! Ma Nguu đại phu dạy người như thế nào?”

Ba người Hoàng U, Lục Anh Hài, Ngọc Nam Hương đều bị lôi điện đánh bị thương, trong đó Ngọc Nam Hương đạo hạnh nông cạn nhất, một mực hôn mê chưa tỉnh.

Sau khi rơi xuống đất, thần chí Hoàng U dần sáng tỏ, thấy tình thế nóng lòng, ôm nàng đi tìm Ma Nguu đại phu cứu giúp, lại quên thân ở chỗ trang nghiêm trang nghiêm.

Đào Yêu đi ra cửa điện phân phó: “Hoàng huynh đi nhanh, làm phiền người đem Ma Nguu đại phu nhận được tự nhiên cung, Ngọc cô nương tạm thời ở lại chỗ này.” Mặt Hoàng U lộ vẻ do dự, trừng mắt nhìn Đào Yêu Yêu, ngược lại ôm chặt Ngọc Nam Hương càng chặt hơn.

Đào Yêu Yêu gãi đầu, thở dài: “Còn lo ta cướp của người sao... Mấy trăm con mắt đang nhìn người, người một lần này ôm như định hôn ước rồi, ta còn không biết xấu hổ tranh với người!” Hoàng U mới thấy rõ tình thế chung quanh, trước mặt bao người không tiện cãi, mời mấy nữ đệ tử chăm sóc Ngọc Nam Hương, khiến cho phong độ đi tới chỗ ở của đầu đồ đệ Thần nông.

Đào Yêu Yêu đi vào trong điện, đã có đệ tử dọn xong chỗ ngồi, vừa ngồi xuống, Lăng Ba đứng dậy, đi tới trước khom người, hỏi: “Sư tôn đi Cửu Dương cốc, có từng bắt được Ngọc Ngân đồng không?” Đào Yêu nở nụ cười chua chát: “Bắt thì đúng là nằm ngoài ý muốn, chuyện gì cũng có thể xảy ra ngoài ý muốn, ta chỉ chọc thủng một tổ ong vò vẽ lớn hơn trong

Mộng Quốc một chút, cuối cùng sầu não nói: “Ta phá hư kỳ vực Côn Luân khổ thủ, hủy diệt pháp bảo Côn Luân của Côn Tiên, đánh bại Vũ Huyền Anh của Tàn Cầm Tiên, giết chết một gã Côn Luân tiên nhân.

Lương này kết không nhỏ, chắc chắn dẫn tới một trận tranh chấp lớn.”

Lăng Ba nói: “Du Tinh Đấu phá hoại Tế Tổ của chúng ta, chưa chắc đã hành động sớm trước sư tôn.” Đào Yêu Thiên nói: “Người nói là...” Lăng Ba nói: “Tình thế rất rõ ràng, một phần trong phái Côn Luân làm mấy thế lực, trong Đoạn Mộng quốc là một chi, Võ Lăng Long gia tính là một chi, Du Tinh Đấu kia thuộc về chi khác.

Cho dù sư tôn không đi qua Đoạn Mộng quốc, thế lực thứ ba cũng sẽ công lên Ngao Vân.

Phá hoại chữ tế lễ lưu lại khiêu khích, chính là chiến lược bọn họ sớm đã định sẵn.”

Đào Yêu Yêu cười khan hai tiếng nói: “Hiện nay tình thế càng thêm hiểm ác, Du Tinh đấu là thế lực tương ứng, Long gia Võ Lăng thiên văn, vốn là muốn tiến công Ngao Bính.

Ta qua Sát Mộng quốc một chuyến, dẫn bọn Họa Tiên Vũ Huyền Anh ra, tựa như trên đầu lửa thêm củi khô.” Nghi niệm chợt sinh, nói: “Võ Lăng Long gia đối với Nga Mi sớm có địch ý, Du Tinh Đấu vì sao không phải Long gia phái tới?”

Lăng Ba nói: “Long đại bà chính là thủ tọa thiên văn, câu nói “Côn Luân võ vận trọng hưng” được khắc xuống, quay lưng với chủ chỉ thiên văn tức chủ, chắc hẳn không phải Long gia phái tới.

Huống chi thân pháp của hắn chuyển động không ngừng, pháp thuật động chữ trong thiên vũ tức.” Đào diên cuồng nói: “Động tự môn?”

Lan Thế Hải gần đó giải thích: “Côn Luân tiên thuật khác loại là nhất động nhất tĩnh, xưng là “Võ động, văn tĩnh” hai loại môn đạo “

Thiên văn tức đại tu “Tĩnh” môn, phương pháp tu hành đều có vẻ trầm ổn tĩnh dưỡng.

Pháp thuật của Thiên Võ Tú đa phần thuộc về động chữ, chủ yếu tu luyện lại vũ lực chiến kỹ.

Đại sư tử chỉ điểm ta cũng nghĩ ra rồi.

Người nọ di chuyển vô định, tu là “Cuồng động” chỉ thuật, pháp lực tu thành cực nhanh cực mạnh, nhưng trước khi hoàn thành công phải chạy vội, vừa dừng lại sẽ tán công mất mạng.

Thiên Võ Tú tu đạo coi đây là nguy hiểm, tổ sư Côn Luân từng nghiêm lệnh dừng lại, trong các thư điển tương quan có nhiều minh ký, hôm nay Thiên Võ Tú dám bội phục Tổ Lệnh, phục hồi ác pháp cổ đại như cũ.” Hắn xem qua điển pháp rất phong phú, tông pháp Tiên gia trân như mấy nhà, thấy đào tiên trở về bình an, dưới sự vui vẻ càn thao thao bất tuyệt không dứt.

Đào Yêu Yêu khen: “Vẫn là Lan sư huynh uyên bác, người có biết tổ sư Côn Luân là ai không? Thu nhận bao nhiêu đệ tử?”

Lần thứ hai mươi hai, Nham Cao Vân hậu hữu khe hở chín điểm.

Lan Thế Hải nói: “Người khai sáng Côn Luân sinh ra đã sinh ra trong thiên địa sơ khai, Tiên hiệu Hồng Quân Đạo Tổ.

Thư nuôi hấn chỉ truyền văn võ hai đồ, văn giả Động Đình Tương Quân, võ giả Thiên Võ Thần Tôn, chương quản số lượng văn võ vận trong thiên hạ.

Thương thế cuối cùng, Đông Hải Khương Thượng Sư từ Tương Quân và Thiên Vũ Thần kiêm tu văn võ lưỡng đạo, trước tiên giúp Chu Văn Vương làm lễ dịch chế, Xương Hoảng văn minh chính đại.

Lại trợ giúp Chu Võ Vương lật đổ Thương Trụ, dương võ công Lệ lên.

Văn võ chi đạo đều có thể vận dụng, lại có thể tránh cho tiên pháp đảo loạn thế đạo, Côn Luân tiên khách duy nhất là Khương Thái Công...”

Đào Yêu Yêu đột nhiên hỏi: “Tử Hư Thiên Sư, Pháp Thánh, bọn họ là môn đồ của vị tiên bối Côn Luân kia?”

Lan Thế Hải ngẩn ra, đọc mấy lần: “Tử Hư Thiên Sư, Pháp Thánh... chưa từng thấy thư văn ghi chép.” Trong lòng Đào Yêu Yêu nói thầm “Chẳng lẽ là hàng giả mạo danh tiếng? Mượn Côn Luân danh hiệu để tăng thanh thế.”

Đang lúc tìm tòi, chợt nghe bên ngoài điện cao giọng ồn ào, mấy người kêu to “Nhìn đi, đó là quái vật gì vậy!” “Yêu ma sao? Trận chiến thật lớn!” Kẻ địch tấn công Nga Nga rồi! Mau xếp phòng tuyến!”

Chúng đồ trong điện rung động, chỉ đợi đi ra ngoài nghênh địch.

Đào Yêu Yêu quát bảo: “Mọi người im lặng thủ vững vị, Sở huynh, Thiên Cơ huynh, môn đồ đệ tử các môn đi theo ta.” Bước nhanh ra khỏi điện, bên ngoài đã loạn như thủy triều.

Hà Cửu Cung liú lưỡi quát: “Đứng thẳng cho ta!” Tiếng nói âm hàm phong lôi, mọi người lập tức đứng yên tại chỗ.

Đào Yêu Yêu chau mày nhìn về phía bầu trời phía xa, chỉ thấy mây mù tụ lại trên không mái hiên, vạn đạo bạch Nghê vờn quanh, hình thành chùm sáng hình tròn to lớn, trung tâm chùm sáng chính đối diện cung chủ tự nhiên cung điện chủ.

Đào Yêu Yêu giơ hai ngón tay phải ra, muốn thả mũi nhọn vũ trụ ra thử dò xét rốt cuộc là cái gì.

Lăng Ba nói: “Xin sư tôn đừng nhẹ nhàng, phương hướng kia cũng không có tà ma khí.” Đào Yêu Yêu nhìn chăm chú, Nghê Hà sáng loáng như dệt, không phân biệt được là tà, thâm nghĩ trước khi địch ta không làm rõ, vũ trụ ít dùng là tốt nhất.” Nói xong quay đầu lại kêu lên: “Sở huynh!” Vừa mới mở miệng, Sở Tình đã sớm nhảy vào đỉnh đầu, độn giáp thuật của hắn giỏi về tránh tai ương, dò xét đối thủ nhanh chóng ổn thỏa nhất là cách ổn thỏa nhất.

Thiếu khoảnh khắc lắc mình quay về, nói: “Mỏ sáng cũng không hại, đệ tử tùy ý đi xuyên qua, không thấy có cơ quan ẩn giấu.” Lan Thế Hải nói: “Thời tiết chợt sinh dị thường, không đủ gây họa.” Mọi người nổi lòng dần dần bình tĩnh, trên Nghiêu Phong quay về yên lặng lắng nghe.

Sở Tình gằn như chết yểu, quay lưng về phía đám người dưới, thấp giọng nói: “Mỏ sáng kia rất kỳ quặc, bất luận là ai bố trí, nhất định không có ý tốt, đệ tử...” Trước mặt mọi người che giấu tình hình thực tế, chính là chỗ khôn khéo của Sở Tình.

Giờ phút này tránh đi tầm mắt mọi người, nhìn không được lộ ra vẻ đau khổ: “Đệ tử sử dụng phong độn chuyển đi, còn chưa chạm đến chỗ sâu trong quang đoàn, trong lòng... Trong lòng dâng lên mấy sự tình tiếc nuối, thân thể giống như bị cự trào xé rách, suýt nữa, suýt nữa không về được...” Thân trên hơi chớp lên, khóe mắt lại ngấm ra nước mắt.

Đào Yêu Yêu kinh hãi, phải biết rằng Sở Tình hiền hòa hòa hòa giải, định lực phi phạm, trong Hằng Khuyết phái ít có người so sánh, ngay cả hắn cũng tâm tính rối loạn, những đệ tử khác làm sao ngăn cản được? Giả bộ thân thiết, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nhỏ giọng nói: “Bình định, có ta ở đây, phiền toái lớn hơn nữa đều có thể hóa giải.” Thuần Dương chân khí truyền

vào huyết vị vai, thần hồn Sở Tình dần ổn định, nói: “Quang đoàn xoay tròn co rút lại phía trong, hiệu lực hiển nhiên chưa phóng thích ra.

Đợi đến lúc địch nhân phát động tổng tiến công, loại pháp hiệu loạn tâm này chắc chắn sẽ tăng cường gấp ngàn vạn lần.” Đào Yêu nhìn lên bầu trời, xuất thần một lúc lâu, lẩm bẩm nói: “Kế hoạch Côn Luân phải chu đáo chặt chẽ, chưa mở được đại võng trước, xem ra lần này chúng ta đỡ nhiều lành ít.”

Đột nhiên nghe thấy có người hô to: “Chấp niệm kết! Chấp niệm của Yêu Hoàng chiếu xuống đỉnh, mọi người mau chạy đi! Ma dụ của ta đâu, mau giấu kỹ Ma Ngưu của ta!” Không nhìn thấy mặt, đã biết người này, đích thị là Hoàng U đã mang Ma Ngưu đại phu tới.

Quay đầu nhìn lại, mặt Ma Ngưu đại phu hướng về phía quang đoàn kia nhảy loạn, thần thái vừa say mê vừa sợ hãi.

Hoàng U ở bên cạnh ngăn người, nữ tử sau lưng dung mạo tuyệt mỹ, cũng không phải Ngọc Nam Hương, từng bước một đi tới bên này, thoáng như tiên tử trên trời giáng phàm trần tới.

Đào Yêu Yêu nhíu mày, bước nhanh nghênh đón: “Linh Nhi! Sao con lại tới đây?” Long Bách Linh nói: “Tướng công gặp khó khăn, ta luôn sẽ qua bên con.” Một lời tràn đầy thâm tình, phảng phất cách xa ngàn núi vạn thủy, nàng đều có thể cảm động cùng lo lắng, đều phải chạy đến bên cạnh tình lang trò chuyện với con.”

Đào Yêu Yêu lại nhíu mày: “Sao ngươi lại tới đây?” Giọng điệu đổi thành chất vấn, ý tứ bảo Nguyên Thủy Phong người an ổn, nên thành thành thật thật chờ ta đón, tự tiện rời khỏi nơi nguy hiểm này, vô duyên vô cớ gây ra bao nhiêu phiền toái.

Bên kia, Ma Ngưu đại phu còn đang nhảy nhót loạn xạ, đạo tông sư đồ vì dung quang của Long Bách Linh hấp dẫn, nghe được tiếng kêu cũng không thềm để ý.

Sở Tình lướt tới sau lưng nhắc nhở: “Sư tôn ở đây, đồ đệ Thần nông không được ồn ào.” Hắn kéo ống tay áo của Ma Ngưu đại phu, kéo đến trước mặt đào tiên.

Sắc mặt Ma Ngưu đại phu trắng bệch, thở hắt ra nói: “Sư... Sư tôn, chúng ta xong đời rồi, chấp niệm Yêu Hoàng chiếu

vào đầu chúng ta.” Đào Yêu chết yếu nói: “Có chuyện gì trước tiên không đề ý Bách Linh, kéo Ma Ngưu đại phu đứng ở bên cạnh cánh cửa, cách đám đạo tông khá xa, mới hỏi: “Quang đoàn trên trời là ma pháp của Yêu Hoàng?” Ma Ngưu đại phu kết luận: “Hai mươi sáu năm rồi.”, Ta... Ta cứ lần trả lời lại ác mộng, nhất định sẽ mơ thấy chấp niệm kết liễu đáng sợ... Ngày thứ hai sau khi đi đào đào, Yêu Hoàng phát động tổng tiến công, người đứng đầu các môn đồ dẫn đầu đón đánh, đỉnh đầu liền sáng lên chấp niệm kết. Ừm, chính là bộ dáng đó.” Phản thủ chỉ về phía quang đoàn, ống tay áo run nhè nhẹ, không dám nhìn sau lưng.

Đào Yêu Yêu nói: “Chấp niệm kết thúc có gì đáng sợ? Người kể tử tử xem.”

Ma Ngưu đại phu nói: “Trong lòng con người nếu có ý niệm chấp nhất, chấp niệm sẽ sinh ra xúc tu cuốn lấy thân người, phóng đại chấp niệm trong lòng, trực tiếp làm người nọ nổi điên lên, pháp lực cao hơn nữa cũng không cách nào thoát khỏi.” Một mặt nói, một mặt sờ sờ túi thuốc, lấy trăn hồn được hoàn nuốt vào, tiếp tục nói: “Trận chiến ở Đông Hải năm đó, chúng ta mặc dù thiếu chủ bại trận, cũng không đến mức toàn quân bị diệt.”

Chính bởi vì chấp niệm kết thúc chợt hiện trên đỉnh đầu, cao thủ chín môn điên cuồng phòng ngự, đệ tử Ngao Bí mới chết hơn phân nửa.

Ta là Bách Lý Văn Hồ đoạt được từ trong đồng xác chết, sau đó sư tôn khen hấn nhanh nhạy.

Nói giữ được Thần nông môn bất diệt, Ngao Bí phục hưng có hy vọng.

Nhưng sau này nhiều năm ta sa sút chí tang, si mê chấp nhất nguyện được an ủi, ngày sau tìm ma dụ ăn...”

Tay phải hấn nắm chặt ngực, thống khổ không thể nói ra, ản giấu bí ản không thể nói ra hết: “Ta vốn tên là Trần Tiên Phúc, sinh ra trong gia đình giàu có, từ nhỏ không có gì tùy tính không bỏ xuống được.

Bởi vì có lần ăn Ma dụ kéo bụng, đại nhân cấm ăn miếng ăn tối kỵ, ngược lại làm cho ta càng hướng đến loại tư vị này.

Nhiều lần ăn vụng, nhiều lần chịu phạt, ngược lại đem nguyên vọng nhập vào đáy lòng, sau khi trưởng thành mỗi bữa ăn tham ăn mấy miếng.

Ài, chỉ có chút ham mê nhỏ như vậy, đã thành nhược điểm đòi mạng... Lúc bị chấp niệm kết tơ quẩn lấy, ta giống như về tới thời còn nhỏ, vừa ăn mỹ thực lại bị cướp đi, sau đó có được càng nhiều Ma Nguu ngon hơn, trong chớp mắt lại không có gì nữa, quay ngược lại có được, mất đi, lại có được, chấp niệm càng ngày càng sâu, biến thành điên cuồng, đến bây giờ còn chưa triệt để chữa khỏi bệnh này.” Nước mắt lã lộn, lưng cong thành gao, Long Bách Linh tiến lên đỡ cánh tay của hắn.

Ma Nguu đại phu thích ăn mê hương ma dụ, đến đây mới bóc ra, nguyên lai là bị chấp niệm kết kết ma lực làm hại.

Đào Yêu Yêu nói: “Tà thuật cường đại như vậy, sao lại không có chút tà khí nào.”

Ma Nguu đại phu nói: “Vậy phải hỏi Yêu Hoàng rồi.

Ài, lão sư tôn từng nói, nếu như Đào Hành vẫn còn, hội tụ Cửu Dương bày ra Chân Võ Trận, lúc đó có thể phá vỡ ngoại hình chấp niệm kết thúc, vạch trần nội tình tà ác của hắn, những pháp thuật khác đều không được.

Việc này làm cho hắn thương tâm, cũng không nói tới chuyện thu nhận đệ tử mới.”

Lần thứ hai mươi hai, Nham Cao Vân dày đặc có khe hở mười chín.

Đào Yêu Yêu nói: “Dùng phi phong không phá được chấp niệm?” Nhưng hắn nhiều lần kinh nghiệm biến cố, tâm trí nhiều thêm chút trầm ổn, hơn nữa gần đây ngộ ra diệu chỉ khắc địch viên hậu của Côn Luân, biết một mực dùng mạnh chưa chắc có thể thực hiện được.

Hắn lập tức nhịn xuống xúc động, ôm hai khuỷu tay đi lại, ngửa mặt nhìn trời sáng lên, chấp niệm hòa cùng vầng mặt trời, dần dần biến mất không thấy, sột tơ tự nói: “Yêu Hoàng cũng kéo vào, Tiên tông ma đạo hai đường hợp lại, cái này nên làm gì bây giờ...” Chợt nhớ lại kế sách phân hoá đạo tông Long Bách Linh, trong mắt vui mừng nhảy lên: “Chúng nhân tuy nhiều, Mạc Tướng phục, Tiên tông ma đạo là tử địch, có thể ý nghĩ ly gián, để cho phái Côn Luân cùng Yêu Hạc trai tráng tranh chấp.”

Lăng Ba từ bên cạnh góp lời: “Lần này quân địch thế không tiền đại, đẩy mạnh phân rõ ràng, nhất định có chủ soái nắm giữ toàn cục, khiến cho kế hoạch ly gián sợ rằng rất khó có hiệu quả.” Nghe nói, chủ soái là Ma đạo, hay là Tiên tông?” Lăng Ba nói: “Có lẽ là Tiên Ma đồng thể, một tay điều khiển hai phe lực lượng.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ sâu xa: “Vậy thì khó rồi.” Quay đầu lại thấy Long Bách Linh mỉm cười, không biết tại sao, chỉ cảm thấy nụ cười của nàng đẹp như vậy, đáng yêu như vậy, giống như một luồng nắng ấm áp của mùa đông, phấn chấn nói: “Được, Linh Nhi chúng ta có diệu kế, mau nói cho tướng công nghe.”

Long Bách Linh cười nói: “Đại sư tỷ tính toán trước trong lòng, sư tôn không cần quá lo lắng.” “Trời ạ” một tiếng, đảo mắt nhìn chăm chú Lăng Ba, khuôn mặt xinh đẹp kia tĩnh lặng như nước, đừng mơ tưởng phân biệt được chút ít gợn sóng nhỏ bé.

Đào Yêu Yêu sinh ra kỳ niệm “Linh Nhi thông minh lộ ra ngoài, Lăng Ba Cơ mưu túc thu liễm, hai nàng đấu trí không biết ai cao hơn một bậc.” Đang lúc nghĩ, thần sắc Lăng Ba chợt trở nên thê lương, “Phốc phốc” hai đầu gối quỳ trên mặt đất., Xin sư tôn thứ tội cho đệ tử trước tiên!” Đồ đệ Kiếm Tiên luôn giữ trọng trách, sao có thể trực tiếp làm chuyện này? Đào Yêu luống cuống tay chân: “Có chuyện gì cứ nói rõ ràng, người làm làm gì vậy?” Long Bách Linh nhỏ giọng rĩ tai: “Đại sư tỷ muốn nói thoái địch kế lược lược, cứ trực tiếp đồng ý với nàng trước.” Đào Yêu nói: “Được rồi, người có tội ta đều khoan dung, rốt cuộc người định làm gì?”

Lăng Ba ngẩng đầu nói: “Tiên Ma cường địch xâm lấn, Ngao Bính đại kiếp khó thoát, nên lấy pháp bảo của bí giới “Đại Thiên thể giới” giải nguy.

Trước đó đệ tử đã tọa điều tức, phóng thích du tinh đầu, đều là vì tích góp pháp lực luyện bảo tồn lại luyện bảo.

Hiện tại tụ lực đã đủ, có thể vào Chỉ Quan pháp giới bế quan, gia tăng luyện chế pháp bảo kia.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đại Thiên thể giới? Người vẽ bức tranh trông kia.” Lăng Ba nói: “Đúng vậy, Đại Thiên thể giới liên thông với thể giới khác.

Nếu luyện thành, có thể thu toàn bộ địch nhân lên núi vào trong bức họa, đưa đến dị thể vĩnh viễn không thể tái xuất ra ngoài.

Kế này tuyệt đối không gây ngại gì đối với nhân thể, so với vũ trụ phong sát địch ôn hòa hơn nhiều.” Đào Yêu trầm nói: “Biện pháp này rất ngoan độc, không phải lui địch mà là diệt địch.

Trong phái Côn Lôn không phải tất cả đều là đại ác, Tượng Cầm Tiên, Vân Bí Đạo Trưởng loại tiên nhân kia, nếu lên núi, diệt trừ cả hai cùng chẳng phải là oan uổng sao?”

Lăng Ba nói: “Nếu thật sự là tiên ma liên thủ đối địch, chiến sự đã định trước là thê thảm, huynh đệ tỷ muội không biết mấy người gặp khó khăn, mấy người giữ mạng.

Nếu đệ tử ở đây, có thể cứu nhiều đồng môn hơn một chút, khăn yếu phải độn thân bên phía hấn, trong lòng thật không

đành lòng.” Nói đến đây về bi thương này, tái hiện khí chất trầm tĩnh: “Nhưng vì Nga Mi phái tồn tại đại kế, xin sư tôn cho phép ta tạm ly chiến cuộc, ngày sau lại truy cứu tội thoát chiến thất trách.” Đào Yêu Yêu nói: “Tội gì có? Tội gì có? Người nói nhập tình nhập lý, người không tồn tâm hồ tâm, hồ có ác ý hại người, lúc nên hung thủ hạ độc thủ.

Người luyện thật nhanh thiên thể giới mau chóng trở về, chỗ chúng ta tận lực kéo dài thời gian khai chiến.” Lăng Ba lĩnh mệnh khởi hành, kiếm quang bay thẳng tới Vô Lượng phong.

Long Bách Linh nhìn nàng bay xa, nói: ” Kế lui địch đã thành lui quân, đại sư tử chạy thật nhanh.” Đào Yêu Thiên nói: “Người nói là, nàng muốn đào binh?” Long Bách Linh nói: “Ta cũng không nói như vậy, có lẽ người ta thật sự là “Đại dũng nhược nhược sợ”

Bất quá Lăng sư tử trí trí cao thâm mật trắc, nàng ta ở chỗ ta không dùng võ, nên tránh ra thật xa mới tốt.”

Lời này mang theo vài phần châm chọc. Bách Linh đã sớm ngầm mang theo kiêng kỵ đối với vị đại sư tử lòng dạ thâm sâu này.

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Bản sư tôn đồng cảm sâu sắc, nhìn thấy nàng tổng cảm thấy không thoải mái, giống như sau lưng lúc nào cũng có thể đâm tới một kiếm.” Bách Linh cười nói: “Bảo vệ trọng trách của Nghiêu phái, chúng ta chọn đi, cũng chưa chắc đã đuổi tận giết tuyệt đối đối với đối phương.” Tay Phù Ma Ngưu đại phu, làm bộ tiến vào điện, chợt rút chân lại, nghiêm mặt cười nói: “Thứ cho đệ tử đi qua phạm lễ trước, thỉnh sư tôn dời đi thẳng tọa.”

Đào Yêu Yêu liếc trái nhìn phải: “Người cao hứng quá nha, một đêm không thấy khí sắc đại biến, lời nói dí dỏm đầy miệng chạy, gặp được chuyện vui gì vậy?” Khuôn mặt Bách Linh đỏ lên, nói: “Nào có.” Vòng mắt hơi u ám, hiển nhiên ngủ không ngon giấc.

Đào Yêu Yêu càng cảm thấy kỳ quái, vậy tay để Sở Tình chăm sóc Ma Ngưu đại phu, kéo Bách Linh đến phía sau cột cung điện, nói: “Ta đang muốn hỏi người, Ma Cô đã trừ bỏ cái kết thúc nguyên rủa gì đó cho người, muốn người ở Nguyên Thủy phong mười ngày, sao lại lén lút chạy tới Nghiêu Phong?”

Long Bách Linh nói: “Ta không có trộm mà, chính miệng Ma Cô thừa đi.” Đào Yêu Yêu nói: “Không loại bỏ pháp chú kia sao?” Bách Linh nói: “Ma Cô cân nhắc liên tục, cho rằng pháp chú của ta vẫn nên không trừ mới thỏa đáng.

Ai, ta cũng không hiểu nguyên do trong đó, hôm nay Thần Hoàng sư huynh đưa Ngọc cô nương lên núi cầu y, vừa bảo Ma khoai lang đại phu trị thương, vừa kể chuyện người và Côn Luân tiên khách kịch chiến.

Ta nghe dọa mất hồn nhĩ, thỉnh cầu Ma Cô tha cho ta nhìn chăm chăm, đến đây xem tướng công vẫn bình yên vô sự, ta tự nhiên chuyển lo lắng thành niềm vui.” Lúc nói chuyện ánh mắt linh chuyển, phảng phất trên châu toả ra màu sắc khác thường.

Đào Yêu Yêu quen thuộc với ánh mắt này, nhìn ra nàng đang động trí suy nghĩ, muốn giấu giếm cái gì.

Nếu đợi nàng mưu tính thỏa đáng, sử xuất ra chẳng những giấu giếm trời qua biển, còn có thể khiến người ta thư giãn thoải mái chịu tín nhiệm không nghi ngờ gì.

Đào Yêu Yêu biết khẩn cấp, vội vàng tranh nói: “Dừng! Dừng nghĩ xấu xa! tối qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người lập tức khai ra cho ta.”

Bách Linh cúi đầu cười, má chữ điền lộ ra vẻ ngượng ngùng.

Đào Yêu Yêu nói: “Linh Nhi, giữa chúng ta cần gì phải giấu diếm, con đã đồng ý sẽ không nói dối.” Nắm tay nàng vuốt ve.

Long Bách Linh nhỏ giọng nói: “Cũng không có gì, chỉ là Ma Cô đáp ứng ta ba quẻ bói...”

Ma Cô thần quẻ tên dương danh cổ kim, là pháp môn chiêm khảo nghiệm linh nghiệm nhất của tiên đạo.

Nhưng nàng chiêm đoạt quẻ cực kỳ hao tổn pháp lực, mấy trăm năm có người cầu được, hết lần này tới lần khác bói ba quẻ cho ta.” Long Bách Linh nói: “Ba quẻ này ta muốn thử linh không linh, xin chiêm cứ tướng công...” Hai bên nhìn một chút, hạ thấp giọng nói: “Tình hình thông gia của Tương Công hiện nay, Ma Cô Tuyên thảo một lát, ngơ ngác ” Trạch Hỏa Cách”.”

Xi chiêm mệnh là đạo bói toán cổ truyền, lấy năm mươi cây cỏ đại làm dùng, diễn biến ra dấu hiệu Vạn Vật Sinh diễn hóa, đặt nó vào ống trúc, đại biểu cho thái cực sơ khai, còn lại bốn mươi chín cây cỏ đại tùy ý nắm hai tay, tay trái là trời, tay phải là đất, trong số ngón tay cỏ đại bao nhiêu, ba biến thành quẻ, Lục Chi Thành quẻ tượng có linh nghiệm hay không, quyết định bởi người chiêm quẻ cảm ứng thiên mệnh có độ linh mẫn của mình.

Mà Trạch Hỏa Cách ở Chu Dịch bốn mươi chín, quẻ giải “Thủy hỏa tương tức, hai nữ ở chung, ý chí không tương xứng gọi là cách biệt”

Chỉ hai nữ đồng ái một người chồng, cùng ở dưới mái hiên, lại ghét cay ghét đắng với nhau âm thầm khắc chế, tuy là thủy hỏa khó dung, nhưng sẽ không làm lớn chuyện.

Đây giống như quan hệ giữa Tiểu Tuyết và Long Bách Linh, cùng một chỗ là tường vây, yêu một thiếu niên, chán ghét đối phương, lại còn có thể an thủ hòa bình.

Đào Yêu Yêu nói: “Ta đã sớm muốn mời Ma Cô đoán mệnh, chỉ sợ không mời nổi đại giá, không ngờ người lại may mắn như vậy, quẻ thứ hai cầu bói chuyện gì?” Long Bách Linh mỉm cười không nói, trong mắt ẩn chứa Thu Ba dịu dàng, mặt như chiếu sáng đoá hoa mềm mại.

Đào Yêu Yêu vỗ trán nói: “Ai da, ta hiểu rồi, Bặc là hôn sự của hai chúng ta.”

Lần thứ hai mươi ba chính tà không phân biệt kiều ngạo đã lâu.

Long Bách Linh cười nói: ” quẻ thứ hai “soạt so thủy địa”, Ma Cô Giải quẻ viết “Núi rơi mưa lâu, vĩnh viễn không rời”.”

Đất nước so sánh với Kinh Dung tầng thứ tám của Cô Dịch Kinh, trên mặt nước của Tượng Tỳ Hưu, nước vẫy vùng đại địa, mang theo dòng nước ấm áp.

Hai người bám chặt lấy nhau, đối ứng với hôn nhân nam nữ tự là điềm lành.

Hơn nữa so với quẻ còn có ý tương đối lựa chọn, chính hợp với tình trạng Tiểu Tuyết, Bách Linh Song Thù cạnh tranh, đào tặc khổ suy nghĩ lấy lòng hiện tại.

Người xem bói là Long Bách Linh, người cuối cùng thắng đương nhiên là nàng.

Lời nói của Linh Nhi trong lòng thầm nghĩ, ta nhớ từ ngữ cuối cùng có câu “Kẻ đến cuối”, ai là kẻ đến sau? Ta và Linh Nhi kết hôn trước, Tiểu Tuyết yêu ta ở phía sau, nói nàng là người sau, theo quẻ từ “Kẻ hung”, tương lai Tiểu Tuyết sẽ gặp phải tai ương rất lớn...” Cảm thấy trong lòng căng thẳng, không muốn nghĩ sâu xa hơn, nói: “Quy thứ ba cầu bốc chuyện gì?” Bách Linh cười nói: “Người đoán xem.”

Đào Yêu Yêu nhìn thần thái đặc ý của nàng, nói: “Nhất định là xem bói cho ta tiền đồ.” Bách Linh nói: “Đoán đúng rồi, quẻ thứ ba Cát Quái được “Thiên địa thái”, chủ thắng mà khách tới thất bại, tiến lên chinh.

Hiện nay đại địch trước mắt, thắng lợi tất phải là Nga Phản phái.

Ở giữa hoặc sinh khúc, tương công nhất định gặp hung hóa lành, an như thái sơn.”

Đào Yêu Yêu buồn bã mất mát, nếu bàn về diễn kinh nghĩa, hẳn còn thua xa so với Bách Linh thân thiết.

Nhưng từ lần đầu tiên nhìn thấy Liên Mộng quốc về núi, hiểu biết đối với vạn vật biến đổi càng thêm sâu thêm một tầng, mờ hồ cảm thấy quỷ lý sâu thẳm, cát hung giấu nhau, không thể hoàn toàn suy đoán trên mặt chữ, tiếp theo nghĩ đến tình hình mẫu thân ngăn cản hôn ước, tâm niệm vừa động, nói: “Hiện tại mẫu thân ta thế nào? Nàng đồng ý chuyện thông gia của hai chúng ta!”

Bách Linh kinh ngạc nói: “Sao lại đoán?”

Đào Yêu Yêu nói: “Chuyện này có gì khó, Linh Nhi có tâm sự gì ta không biết? Người, sống chết của ta, thái độ của mẫu thân ta, mấy chuyện phiền lòng này tất cả đều có, người mới hài lòng tự tại như vậy.” Bách Linh vỗ tay nói: “Tướng công thật thông minh! Chỉ là, Dao... Dao di chưa từng nói với ta, nàng ở trong vòng phù lục thanh thần tĩnh tức, không bị ngoại giới quấy nhiễu.”

Tin tức thân sự là Ma Cô nói cho ta biết, trước khi cầu Bặc Tam quỷ, Ma Cô đã tính toán qua tình hình của chúng ta, nói Dao di gần đây sẽ tán thành chúng ta... thành thân...

Ma Cô dự đoán cực chuẩn, vừa chỉ rõ “Gần đây”, ta nghĩ rất nhanh sẽ đáp ứng bằng chứng.”

Đề cập đến hai chữ “Dao di”, trong mắt Bách Linh hơi lộ ra thê uẩn, nói đến câu “Thành thân”, lại hiện ra vẻ thẹn thùng vui sướng, một cái nhăn mày một nụ cười xinh đẹp khó tả, mỗi loại tình cảm đều làm cho người say mà vong sầu.

Đào Yêu Yêu dần dần cảm thấy bình yên, lưng eo nhẹ dán vào mặt nàng, nói: “Ma Cô tiêu hao pháp lực rất nhiều, cần phải tĩnh dưỡng ở Nguyên Thủy phong, sự vụ nơi đây nàng không có cách nào tham dự.” Long Bách Linh nói: “Ừm, Cô Huyền chi pháp gọi là “Huyền Thiên Đại Diễn Hành”, bói toán thuật mạnh nhất của môn phái.

Bởi vì hao tâm nhiều lắm không dùng, đem qua lại cho ta liên tục ba lần.

Ài, tình cảm thương cảm của Ma Cô tiền bối thật thâm hậu.” Trong miệng cảm kích Ma cô, trong lòng quanh quẩn nói mấy câu kia: “Chỉ cần Linh Nhi yêu ta, ta yêu Linh Nhi, trên đời này lại có chuyện gì đáng phiền não?”

Nghĩ đến đây, càng thêm đắc ý, Bách Linh đảo mắt hai vòng, cười nói: “Vẫn là tướng công thông minh, hôm nay nói ra nhất định phải trúng, bằng trạng thái kỳ diệu như vậy, có nhiều cường địch hơn nữa cũng không sợ.” Đào Yêu Yêu cũng cười nói: “Có người bên cạnh, ta không biết chữ “Sợ” viết thế nào.” Đi tới đại điện, vừa bước ra phía sau cột trụ, dưới bậc thang vang lên từng trận thổn thức.

Hóa ra chúng khí trong mắt Đạo tông yếu ớt, thấy Long Bách Linh kinh động như thiên nhân, ánh mắt tượng bị sợi dây dài cuốn lấy, một mực di động theo thân ảnh của nàng.

Bách Linh đứng ở sau cây cột nói chuyện, đám người lập tức nhón chân nhìn quanh, lỗ tai dựng thẳng lắng nghe, sợ Tuyệt Thế Thiên Tiên cứ vậy biến mất, đến khi Long Bách Linh lại hiện thân, vừa rồi thư thái thoải mái, choáng váng ngơ ngác nhìn nàng cười ngây ngô.

Lão đại đào điền không thoải mái, nhìn chấp niệm, chùm sáng kia đã tan vào ráng mây, thầm nghĩ: “Đám người này bản lĩnh thấp kém, chạy lên núi chỉ là chịu chết.” Giơ tay gọi qua Hà Cửu Cung, Hầu Thiên Cơ, Lan Thế Hải ba vị, trước tiên không nói chuyện với bọn họ, nhìn lại Bách Linh Đạo: “Năm trước ta lời nói cuồng phóng, vi phạm môn quy tổ pháp, rất nhiều đệ tử vì thế thất vọng, đồn dập rời khỏi đỉnh núi... Ta làm như thế là có dụng ý gì?”

Bách Linh nói: “Đây là kế si mê xúi quẩy của sư tôn, thứ nhất có thể thử xuất môn đồ trung gian, thứ hai đệ tử Cửu môn đa số đều ít tuổi, pháp lực lại yếu, ở lại trên núi đối mặt cường địch, không ai nghĩ cách đề bọn họ về nhà an toàn.

Sư tôn làm bộ si cuồng, tự hủy uy nghi, chỉ vì muốn tiêu đệ yếu đi phải kiên quyết đi tới.

Một mảng bỏ mình sinh lòng, đại từ đại trí chi sách, đến hôm nay mới Chiêu hiện thiên nhật. “Vị từ giòn tan không ngừng một chút dừng lại, hình như vừa rồi sư tôn cùng nàng kể chuyện này, đã giúp đào thiên nói tròn, lại đem hiềm nghi trước khi chiến đấu dò xét nhi nữ nhẹ nhàng che dấu đi quá khứ.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Linh Nhi ứng biến như thần, đúng là thiên hạ vô song, sao nàng có thể đáp lời lời lưu loát như

vậy? Chẳng qua chỉ là quá khoa trương một chút mà thôi.” Ho khan hai tiếng, quay mặt về phía ba người nói: “Cục diện vất vả của ta, cho các người làm hồng bát.”

Ba người kia đã sớm trợn mắt há hốc mồm, cảm bội sư tôn dùng kế tuyệt diệu, trạch tâm nhân từ, nghe hẳn mở miệng trách cứ, đồng thời nói: “Thỉnh sư tôn minh huấn.” Tiểu đệ tử yếu ớt nói: “Ta đuổi đi rồi, các người lại mang mấy trăm tông môn môn đồ lên Nghiêu phong, bọn họ làm gì? Lại thêm mấy trăm vương vếu, một khi mở trận, còn phải chia người bảo vệ bọn họ.”

Hà Cửu Cung nói: “Tứ chương môn thể sánh vai kháng địch với Huyền môn, nếu ta từ chối, sợ sẽ tổn thương nghĩa khí đồng đạo chính phái.” Đào Yêu điên cuồng gãi gãi gáy, thầm nghĩ “Đó cũng là một vấn đề khó khăn, Đạo tông cất giấu khoản thu nhập Tâm Vương đan khoán tiêu diệt Yêu Hoàng, còn phải lôi kéo bọn họ nhiều hơn.” Nhất thời không biết được chủ ý gì.

Long Bách Linh nói: “Ý của sư tôn không phải đuổi bốn phái xuống núi, mà là bảo bọn họ phòng thủ bên ngoài.

Phái Côn Lôn chính là thể ngoại tiên tông, phương vị chủ công tất nhiên là thể ngoại Hư Vô tam phong, cho nên Tam Phong do Huyền môn chủ phòng.

Như là thí luyện tràng, Trường Xuân Lộc các nơi, cho dù có địch nhân lui tới, hơn phân nửa cũng là năm đại phái, tán binh của Thanh Thành phái du dũng, bốn phái Đạo Tông đang hợp lại thu hàng thể hệ này.

Vừa rồi sư tôn nói cho ta biết trận chiến này Phương lược, lúc này đang suy nghĩ bố phòng như thế nào đây.”

Mấy lời đầy sương mù ra, đào điên tìm hiểu “Tự nhiên cung khắc đầy phù văn hộ pháp, ba mươi ba gian phòng có cơ quan trùng trùng điệp điệp, chính là đối kháng với thành lũy cực tốt nhất.

Người của chúng ta thu nạp để chiếu ứng, Đạo Tông bốn phái tới lui tuần tra bên ngoài, ăn phải trận thua chạy trốn cũng thuận tiện.” Bàn tính đã định, liên tục hạ lệnh: “Đệ tử Huyền

môn đến Kỳ Phong tập hợp, bốn phái rời đi ở quanh khu thí luyện tràng.

Lan Thế Hải và Tứ Chương môn thương lượng, thuận tiện thu nạp âm hồn trong rừng cây, cho các người sử dụng Nhiếp Hồn môn.

Hầu Thiên Cơ kiểm tra đương nhiên là tường cung lấp kín, nên tu sửa thì nên sửa bổ, pháp khí hư hỏng thì kịp lúc hoán đổi mất.

Hà Cửu Cung dẫn người đi các nơi triệu tập nhân thủ, Kiếm Tiên môn Lý sư huynh, bói toán thủ đồ, đan dược thủ đồ, đệ tử Kiếm Tiên tuần tra ba thôn, bao gồm thị nữ Hồng Tụ của ta, hầu hết thân chi Chu Nha Phái đều phải đến đây tập kết.

Mệnh Hồ Bí Vệ gác cầu dẫn, Đường Đa, trùng hợp các loại tiểu hài tử, đưa đến Vô Lượng phong, đi an trí đi!” Nhìn ba người nhận lệnh đi xa, quay mặt lại nhìn, Long Bách Linh tay phải rút ở trước ngực, giờ ngón tay cái lên, âm thầm khen hấn ý nghĩ nhanh nhẹn, bài binh liệt trận đầy đủ chu đáo chu đáo.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Có quân sư xinh đẹp đáng yêu như người làm bạn, bản sư tôn tất nhiên là bày mưu lập kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm.” Từ khi Bách Linh xuất hiện, trong lòng cảm thấy buồn lòng, đưa tay ôm eo nàng.

Long Bách Linh nghiêng người tránh ra, nhỏ giọng dặn dò: “Lưu Thần lại, sư tôn phải có nghi thức của sư tôn, nếu không ngôi không vững, không thể phục.” Trong tai nghe nói “Ngôi vững vị trí sư tôn”, chợt nhớ tới Ngọc Ngân Đồng, lấy từ trong lòng ra bình sứ” Thị Hoàn của người”, đưa cho Bách Linh nói: “Thay ta cất giấu cái này giúp ta.”

Long Bách Linh lắc hai cái, nói: “Giả bộ đan dược gì vậy?” Đào diên nói: “Bắt lấy vũ khí của Ngọc Ngân Đồng.” Từ đầu đến cuối bắt Ngọc Ngân Đồng, sau đó nói: “Dược hoàn trong bình nếu cho nữ nhân ăn, Ngọc Ngân Đồng sẽ cùng cô gái kia yêu nhau đến chết.

Lão quái vật kia sợ nhất chiêu này, giả như ngày nào đó dám tới quấy rầy người, dùng viên thuốc này hoặc là hù dọa lui, hoặc là chinh trị, tông giáo Ngọc Ngân Đồng không được lợi.”

Bách Linh không hiểu lắm, xem sắc mặt hẳn trịnh trọng, đáp ứng nhận lấy.

Lần thứ hai mươi ba chính tà không phân biệt kiêu ngạo đã hơn hai phần.

Lúc này Lan Thế Hải đã thương lượng với Tứ Chương môn xong xuôi, quần chúng Đạo tông bắt đầu di chuyển ra bên ngoài ngọn núi.

Chân đi chân mặc dù chuyển động, tâm vẫn còn lưu lại chỗ cũ, các thanh niên nam đệ tử liên tiếp quay về trên Cổ Giai, chỉ mong có thể vĩnh viễn khắc sâu mỹ thái của Long Bách Linh vào trong đầu.

Khóe miệng Đào Yêu nhếch lên, gọi Hoàng U: “Đồ đệ đầu bảng Độn Giáp, đi theo ta!” Quay người đi vào đại điện.

Long Bách Linh đi theo vào, bóng lưng biến mất sau cửa lớn, đám người Đạo Tông lúc này mới dừng lại Xi Tư.

Trong điện chín cửa đứng trang nghiêm, đệ tử kỳ xảo lau đi chữ viết Du Tinh Đấu khắc, nâng ra tấm long y phi thúy, chiếu sáng tại đại điện chủ vị.

Đào Yêu Yêu hạ ra lệnh: “Độn Giáp Thủ Đồ đặt Càn Khôn Kính, giám thị động tĩnh nơi thí luyện.” Trong khi nói chuyện âm thầm đưa thuần dương chân khí, giống như dòng nước ấm rót vào da thịt Long Bách Linh.

Bách Linh tốn cả đêm mệt nhọc, cả người tỏa sáng, như một đóa hoa tươi của Mộc Dương sau mưa rơi.

Hoàng U nhìn thương tâm, nghĩ đến danh hoa hữu chủ cùng ta vô duyên, thù hận xưa kia mơ hồ đau đớn, nếu không phải Ngọc Nam Hương bổ sung, chỉ sợ sẽ đau đến mức rơi lệ.

Suy nghĩ bất đắc dĩ, theo lệnh đặt Càn Khôn Kính cho tốt, đứng ở hàng trước cửa độn giáp môn.

Đào Yêu Yêu nói tiếp: “Thần nông đầu đồ đã tỉnh chưa? Ta nhiệm kỳ chứng cần hấn trị liệu.” Ma Ngưu đại phu trước tiên được dìu vào điện nghỉ ngơi, rời xa kỳ quang chấp niệm kết thúc, cảm xúc rất nhanh chuyển biến tốt lên, đốt lên mùi thuốc đang vận công dưỡng khí.

Đệ tử trong môn tiến vào truyền đạt pháp dụ sư tôn, Ma Ngưu đại phu đi tới phía trước, nhìn trái nhìn phải nói: “Kỳ chứng? Ai bị bệnh kỳ chứng.” Đào chết yếu nói: “Là ta nha!” Ma Ngưu đại phu nói: “Tân sư tôn Hồn Nguyên Thần Thể, sẽ bị bệnh gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta biết mình bị bệnh gì, còn cần tìm người hỏi sao?” Lời nói còn chưa dứt, hai cây trường chỉ của Ma Ngưu đại phu chỉ huy ra, chuồn chuồn lướt nước cho hắc mao hoạt, lại như bị bụi gai đâm vào tay, toàn thân run lên một cái., Thần sắc đột biến, nghiêm nghị nói: “Đưa lưỡi nhìn xem.” Long Bách Linh thầm cảm thấy khác thường, thử thăm dò: “Nếu không phải chứng bệnh tầm thường, vì sao lại nhìn đầu lưỡi?” Ma Ngưu đại phu nói: “Tiểu nữ tử biết cái gì, người làm bị thương ho khan mới xem lưỡi? Lưỡi chính là mạch mỏng của trái tim, nhìn xem chứng bệnh tâm mạch ẩn bệnh.” Đào Yêu nghe vậy há miệng trợn lưỡi.

Ma Ngưu đại phu vịn kính mắt phía trước lại gần, đột nhiên “Đằng đằng” lùi lại mấy bước, thấp giọng hô: “Khôi Tâm Tiêu Thổ Thuật! Thật sự có loại kỳ thuật này... Ta còn nói là trong sách bịa đặt, quả thật kỳ lạ.” Suy tư một lát, lại tiếp tục tới gần, sờ lên bên hông đào phá ống quần của hắn.

Sở Tinh kéo hắn về phía sau, nói: “Đồ đệ Thần Nông, người làm gì vậy?” Ma Ngưu đại phu nói: “Mảnh khô trông nhập tâm mạch, bên ngoài thân thể nhất định lưu lại vết tích của yêu ma.” Đào Yêu điên nói: “Muốn cởi sạch quần áo kiểm tra?” Ma Ngưu đại phu gật đầu đáp lại.

Sở Tinh cân nhắc sư tôn sao có thể làm người trần trụi, nói: “Thỉnh sư tôn, sư huynh dời bước, đến hậu điện tĩnh xá nói chuyện.” Long Bách Linh Tĩnh quan tâm, nói: “Đệ tử cũng đi.” Ma Ngưu đại phu nói: “Người đi làm gì? Khiến cho tình chú lộn xộn, mau về Nguyên Thủy Phong tìm Ma Cô trừ chú.” Bách Linh nói: “Ma Cô nói không thể tẩy trừ chú cho ta.” Sở Tinh không muốn gây chuyện, nói: “Long sư muội trí thức cực cao, có thể cùng tra cứu.”

Đào Yêu phất tay áo, ngừng tranh luận, rồi ghé phen phó chín môn an thủ tự cung, Hoàng U chờ tinh anh xem Càn Khôn Kính biến động.

Ngay sau đó ra lệnh cho ba người đồng hành, vòng qua tấm bình phong rời khỏi chánh điện, đi về phía gian phòng phía sau.

Ba người kia bước nhanh theo, từ hành lang đến cửa phòng, trên vách tường điêu khắc đầy pháp chú và phù văn.

Trước đây Long Bách Linh chưa từng thâm nhập vào bên trong tự nhiên, nhân cơ hội này xem xét, chỉ thấy trên cửa treo bảng hiệu chạm khắc chữ “Thái Hoàng”.

Vượt qua cánh cửa, phòng ốc rộng rãi giản dị, một chiếc ghế dựa đàn hương ở giữa, hai bên đặt chín cái bồ đoàn.

Tường chính của triều đình treo cao bức họa, bức tranh thủy quang rực rỡ, tường vân rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ thánh đường, nhưng không có họa cảnh nhân vật nào, trái phải chữ viết là “Hoàng Tăng chớ có, đệ nhất xá của Tiên Cung”

Cái gọi là “Thái Hoàng Hoàng Tăng” là thần thoại Đạo gia, chỉ thứ nhất ba mươi ba trọng thiên giới, trấn thủ ở chỗ Hoàng Tăng Thiên Đế.

Long Bách Linh Kinh đọc kinh điển, vọng văn tri ý, đoán được cung phòng tổng cộng có ba mươi ba gian, trong lòng thầm nghĩ “Hoàng Tiểu Bất Tu Hữu”, đó là không thừa nhận có Hoàng Tăng Thiên Đế, pháp lý của Nga Huyền môn không giống với Đạo gia thế tục.”

Đào Yêu Yêu ngồi trên ghế gỗ, chưa kịp cởi áo, trước tiên hỏi Ma Nguu đại phu: “Khô Tâm Tiêu Thổ là cái gì?” Ma Nguu đại phu đáp: “Nguyên lai là vu thuật Tây Bắc Thất Tinh giáo, chuyên môn độc hại Tiên đạo chính phái.” Sở Tinh nói: “Thất Tinh giáo là tà giáo cổ đại?”

Nghe xong mấy câu này, trong đầu Long Bách Linh hiện lên câu chữ “Thất Tinh Cao Huyền Tây”, cổ hồn tứ dã ly, máu người không thể khát nước, thịt người khó lấp bụng đói...” Đạo tông cổ tịch ghi lại bài dân ca Bắc triều, miêu tả Yêu Hoàng tàn bạo như thế nào.

Bách Linh Tâm nghĩ: “Tây Thiên Thất Tinh nếu chỉ Thất Tinh giáo, tám chín phần mười là có liên quan tới Yêu Hoàng.”

Ma Nguu đại phu nói: “Thất Tinh giáo đích thật là tà giáo cổ đại, hơn nữa thuần khiết hoàn toàn, tuyệt không cho phép giáo

đồ tồn tại một tia chính khí.

Người trong giáo bất luận thân phận tôn ti, Thường Sứ Khô Tâm Tiêu Thổ Thuật kiểm tra thân mình, nếu hơi chút tồn tại trở về hướng thiện chi khí, độc thuật lập tức đánh vào tâm mạch, kéo hồn thể người bị hại vào tiêu diệt hết.

Ít chính khí còn như vậy, chính đạo người đầy chính khí, càng khó ngăn cản Tiêu Thổ Khô Tâm thuật độc hại.”

Đào Yêu Yêu nói: “Người thi thuật với ta chính là Thất Tinh Sứ của Côn Luân, sao có thể là giáo đồ tà giáo? Ta thấy bọn họ cũng không có tà khí.”

Hai người lập tức yên lặng, không biết “Côn Luân Thất Tinh Sứ” là người phương nào.

Đầu óc Sở Tình nhanh chóng xoay chuyển, suy nghĩ một lát nói: “Nghe đồn Thất Tinh giáo bị chính phái tiêu diệt, đến nay đã một ngàn năm qua rồi.

Nếu người diệt giáo là Côn Luân tiên tông, hoặc có tín đồ Thất Tinh quy hàng, đem Khô Tâm thuật đồng loạt đưa vào Côn Luân.” Đào điên cuồng nói: “Người nói là, Côn Luân phái đem tà thuật đổi thành tiên thuật?” Sở Tình khẽ sờ cằm, khó có thể nói chắc được.

Long Bách Linh nói: “Lúc ta ở Long gia tu luyện tiên pháp, từng nghe nói Côn Luân tiên tông có một loại kỳ công, có thể làm cho tính chất pháp thuật phát sinh nghịch biến.” Ma Ngu đại phu nói: “Đúng rồi, Côn Luân “Thai Thiên Di Nhật” nghịch chuyển pháp, chuyên môn có thể tẩy tủy hoán thể, ta sao có thể quên được.” Đào Yêu nói: “Người nói rõ hơn một chút.”

Ma Ngu đại phu nói: “Trong tiên tông Côn Luân phân văn võ hai phái, chân khí tính chất khác biệt cực lớn, luyện thành tiên thể cũng không giống nhau.

Tiên Nhân nếu muốn thay đổi hệ phái, vốn có pháp thuật không thể trọng luyện, phải dùng “Nguyệt Thiên Di Nhật” chuyển biến thuộc tính Tiên thể.

Thiên văn túc quán Thiên Võ Tú, Thiên Võ Tú chuyển qua thiên văn túc địa, đều cần như thế này.

Cảnh ăn Ngọc Anh Tịnh Khí tẩy tủy, ăn ba loại tiên dược Hoán Thể khác, ta nhớ kỹ cách điều chế tiên dược trong dược điển là...” Sở Tình chặn lại câu chuyện: “Theo lời của Thần nông thủ đồ phỏng đoán, tín đồ Thất Tinh bị Côn Lôn phái thu phục, sau đó dùng nghịch chuyển pháp thuật cải tạo, biến tà thuật thành tiên thuật, Khô Tâm Tiêu Thổ thuật của Côn Lôn phái bởi vậy mà ra.”

Đào Yêu Yêu nhìn lên nóc nhà, nhỏ giọng nói: “Thì ra là thế, bọn Học Thổ xuất thân tà giáo, khó trách làm việc quái dị như vậy...” Ánh mắt dời xuống, nói: “Khô Tâm Thuật biến thành tiên thuật thì sao?”

Ma Ngưu đại phu nói: “Hiệu quả của biến thành tiên thuật hoàn toàn ngược lại, ban đầu là tiêu thổ theo chính khí nhập tâm, chuyên giết người trong chính đạo, sau khi chuyển biến sẽ theo ma khí tấn công vào tâm mạch, chuyên môn phu phung phí diệt tà ma.”

Long Bách Linh nói: “Người nói sư tôn mang theo ma khí?”

Ma Ngưu đại phu nói: “Trong y thư ghi chép bệnh trạng khô tim khô căn của đất, mạch phách tử tượng của sư tôn hoàn toàn phù hợp, bị trồng xuống đất khô căn là không sai được.

Thuật này ngàn năm chỉ nhằm vào tà ma, quanh thân như không ma khí, khô tâm tiêu thổ lại tiến vào tâm mạch như thế nào?” Quan sát đào chết yếu nói: “Trên người có xuất hiện vết bầm hay không?”

Đào Yêu Yêu nói: “Bên trái ngực dường như có vấn đề.” Giải khai áo ngực, ngực trái lộ ra một khối đen hình lá liễu.

Ma Ngưu đại phu tay che mắt, gộp nhặt kỹ càng, trong miệng thốt ra: “Thật như sở liệu, ma khí rất đậm, người nhất định đã giết rất nhiều người rồi?” Sắc mặt Đào Yêu Phong cứng đờ, phảng phất biến thành tượng gỗ, bờ môi mở ra, nói: “Vâng.”

Ma Ngưu đại phu tiếp tục phân biệt ma khí, vuốt vuốt trán, nói: “Hảo gia hỏa, khí sắc hung ác đến cực điểm, không khác mấy với sát ma vũ tàng hoàn kia.

Chỉ có giết hơn ngàn vạn lão ấu phụ và trẻ em mới có thể sinh ra ma khí như vậy.” Giơ mắt lên nghi vấn nói.

Sau một khoảng yên tĩnh ngắn ngủi, Đào Yêu Yêu lại lên tiếng: “Vâng.”

Long Bách Linh, Sở Tình biến sắc, sư tôn Huyền Môn lạm sát người vô tội, vô luận như thế nào cũng đều là ác hành nghịch thiên phản tổ.

Lần thứ hai mươi ba chính tà không phân biệt kiêu ngạo đã hơn ba phần.

Ma Ngu đại phu hỏi: “Tại sao lại giết người?” Đào Quy nói: “Làm sai lớn tạo thành, không phải là ta mong muốn.” Giảng khái hai tộc Mộng quốc tranh đấu, ngộ sát nhân sĩ, sau đó nói: “Sự tình chính là như vậy, hai vị nghĩ như thế nào?” Ma Ngu đại phu và Sở Tình bốn mắt tiếp xúc, thật lâu trầm mặc không nói gì, sau đó lâu im lặng không nói: “Chuyện này, hai vị thấy thế nào?”

Long Bách Linh chợt niệm tụng: “Cấm hiếp sư phỉ báng tổ, cấm xích hại đồng môn, cấm mạnh hiếp yếu, cấm kết giao yêu nghiệt, giam cầm thiện hành ác.” Đây là giới điều lớn của Ngũ Đại Tuyên phái, nàng đọc theo, hai người kia nhìn nàng ngây ngẩn ngẩn người nhìn.

Đọc xong, Long Bách Linh nói: “Trong ngũ đại cấm giới, có quy định gì không thể giết người? Sư tôn không phạm vào một môn quy, hấn giết người chỉ bằng một lời nghĩa khí.

Tuy kết quả là ngoài ý muốn, nhưng ban đầu không trái với lương đạo, so với cái gọi là ” cạy mạnh hiếp yếu, ức chế thiện hành ác” càng không dính đến.

Huống chi người lông lá quanh năm chém giết, xác ngã ức vạn, nói đến chuyện đến cùng là ai tạo thành, chẳng lẽ trách tội Nguyên tông tổ sư? Theo tiểu muội ngu kiến, chúng ta làm đệ tử nên cẩn thận suy nghĩ, nếu nói xằng bậy về tội lỗi sư tôn, chỉ sợ sẽ phạm vào đại tội phỉ báng tổ sư!”

Một lời nói, xua tan không khí nghi ngờ, hai người kia lại hiện lên vẻ cung kính.

Sở Tình nói: “Long sư muội nói quá lời, chúng ta nào dám chỉ trích sư tôn? Nhưng ma khí trong người chúng quy là đại họa, truyền ra ngoài trừu chọc không nói, trước mắt Côn Luân có lấy việc này làm cớ, tụ tập thanh âm chính đạo thiên hạ đòi hỏi chúng ta? đui lý thì mất trợ giúp, Ngao phái sợ là cô quân phải chiến đấu một mình.

Càng phiền toái hơn chính là chính đạo nhiều thể hệ trừ ma, có nhiều diệu pháp chế ma, đến lúc đó chỉ sợ đối với sư tôn bất lợi.” Nói xong nhúu mày cúi đầu, rất nghĩ là ưu phiền.

Long Bách Linh cũng đang rầu rĩ vì chuyện này, nghe vậy cúi đầu trầm tư suy nghĩ.

Đào Yêu Yêu không ngờ sự tình lại khó giải quyết như vậy, nôn nóng nói: “Ta ngược lại buồn bực, giết người sẽ sinh ra ma khí sao? Tiên nhân chính phái chưa từng giết người sao?” Ma Nguru đại phu nói: “Chính đạo đương nhiên cũng giết người, nhưng đều là tru sát gian đồ, mục đích là trừng ác dương thiện, tuyệt không phải vì thỏa mãn giết chóc, tham lam, dục vọng chờ đợi.

Dục vọng giết người mới có thể ma hóa, lúc sư tôn giết người cảm thấy sống rất nhanh phải không?” Đào Thiên ngậy người, hồi tưởng lại lúc huy kiếm chém điên cuồng, máu thịt bay tứ tung, trong lòng quả thật tràn ngập khoái ý không hiểu, nhìn Long Bách Linh mở môi muốn nói, khoát tay áo, ý bảo nàng đừng tranh luận nữa.

Tiên gia tu đạo, thường có nguy cơ nhập ma, hình tính thân thể sinh ra các loại kỳ biến, Ma Nguru đại phu thông hiểu nguyên lý trong đó, giảng giải: “Từ trong rộng rãi giảng giải, chỉ cần dục niệm rối loạn tâm trí, chân khí tạp mà không thuần, đều có khả năng tẩu hỏa thành ma, không nhất định phải làm ra hành động thực tế.

Đương nhiên, nếu như có tà hành chân thật, trình độ nhập ma và tốc độ sẽ gia tăng rất lớn.” Long Bách Linh nghi ngờ: “Sư phụ là thân thể Hồn Nguyên, đạo hạnh cao tới đỉnh, làm sao có thể tẩu hỏa nhập ma?”

Ma Nguru đại phu nói: ” nhập hay không cùng đạo hạnh cao thấp không quan hệ, tất cả những gì sinh linh nghĩ tới, đều sẽ khiến khí tính bản thân phát sinh thay đổi tương ứng.

Ví dụ như đồ tể thường hay cầm đao, lòng mang dục vọng giết gia súc lấy lợi, dần dà sinh ra một cỗ hung khí, người bên ngoài có lẽ cảm thấy không sâu, nhưng khi hấn đi vào chuồng dê của chuồng heo, Trư Dương thường bị hù run, đặc biệt miễn cảm với hung ác khí.

Loại hung khí kia đối với chúng nó mà nói chính là ma khí, đồ tể chính là Đại Ma Đầu trong mắt heo Dương.” Bách Linh nói: “Nói như vậy, Ma đạo là tùy theo vật mà khác biệt.

Nhưng từ xưa đến nay, Ma đạo thiên giận người oán, cuối cùng khó được, đồ tể sống thọ lại có rất nhiều...

Theo cách nói của sư huynh, nhập ma đối với bản nhân cũng không có nguy hiểm?”

Ma Ngưu đại phu nói: “Ta chỉ là ví dụ, nói rõ quy luật hành vi thay đổi khí tính.

Đồ tể giết heo tuy dữ, đối xử với người chưa hẳn hung ác, ở nhân thế có thể bình an an vô sự trên thế gian.

Nhưng người dễ hấn sinh hoạt trong bầy dê của heo, như thế nào? Trư Dương gặp phải “Sát Ma” của bạn thân làm thịt, sao có thể không địch lại, không hợp nhau mà công kích? Chúng nhân tức giận do “Ma” dẫn tới, hẳn là loại vật kia đến từ tàn hại hẳn. “Long Bách Linh không biết nói, lặp đi lặp lại thâm vi sâu trong lời nói.

Ma Ngưu đại phu nói tiếp: “Dùng loại phương pháp này, ác ma giết người sao không bị người căm ghét? Huống hồ đồng loại tương tàn tà ác, xa xa lớn hơn ngoại tộc tương thương, hơn nữa còn bị dị tộc đả thương.

Như hổ ăn thịt người, sói ăn dê, người và dê xem hổ báo là ác ma. Phải biết hổ lang không vi phạm bản tính của chúng, hổ lang cũng sẽ không sinh tồn trong nhân thế.

Nếu như người vì tư dục mình giết chết đồng loại, thì vi phạm nhân sinh có thiện tính, sinh ở nhân thế mà ác tại thế nhân, thế sẽ vận vẹo tình tính mà tự tổn hại, y gia gọi là “Bạo vi phạm thiên hòa”, thế gian ác nhân tà đồ có nhiều bệnh này.

Tu luyện Tiên đạo lấy bồi dưỡng chính khí làm gốc, luyện sạch nguyên thần phản lại sơ thái của trẻ con, giả như nguyên thần bị ác niệm tà hành ô hóa, sao lại phản phác quy chân? Chân khí cuồng bạo dẫn đến không khống chế được, tiên đồ nhập ma còn hung hiểm hơn phạm nhân nhập tà vận lần.”

Sở Tình nói: “Trước kia Loạn Trần đại sư mở Đạo Tràng, đã nói qua pháp nghĩa tương tự.

Hắn còn truyền thụ yếu quyết đi tà, nói đầu là hành thiện tích công đức, dần dần giảm bớt tà niệm, sau đó dưỡng thành Hạo Nhiên Chính Khí, sư tôn có thể làm việc theo lẽ thường của Huyền môn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Quan khẩu đốt lông mày, sao lại theo khuôn phép cũ, đại phu có lương phương khu trừ ma khí nhanh chóng không?”

Ma Ngưu đại phu không đáp, ánh mắt ngưng định ở trên ngọn lửa đen kia, lấy làm kỳ quái nói: “Quái vật, ma khí thu vào trong Phương Thốn tiết lý, lại không có xu thế khuếch tán ra bên ngoài, giống như bị một loại lực lượng nào đó hút lấy.” Hắc gỡ xuống một ống trúc nhỏ treo bên hông, nhỏ nút gỗ mềm, nói ra: “Thuốc này mô phỏng tâm cảnh, có thể hiện ra tình huống lúc phát bệnh.”

Sau khi xác định thuốc mới có thể mở phương thuốc, quy củ của y gia không thể loạn lên được.” Bình trái chuông, chậm rãi nghiêng miệng ống, run run rất nhỏ, bột phấn màu vàng dần dần rơi vào lòng bàn tay.

Long Bách Linh nhìn ống trúc dán nhãn nhỏ, trên đó viết ” Tê Nguyệt Thủy Kính Tán”, trong lòng suy nghĩ ” Tê Ngưu Giác Tê Linh Tê, có thể dẫn ánh trắng chiếu sáng tâm cảnh, khiến cho Tê Ngưu ngửa cổ lên trời, cố ý nói về ” Tê Ngưu Vọng Nguyệt”, bột thuốc này là do Linh Tê tạo ra.

Cổ nhân gọi Thủy nguyệt là “Thủy kính”, ví dụ như hiện tượng hư ảo, được tên ” Tê Nguyệt Thủy Kính”, công dụng chỉ thông linh tâm mạch, hư tạo thành.”

Ước chừng giữ ra ba bốn ly thuốc bột, Ma dục đại phu thu hồi ống trúc, nói: ” Tê Nguyệt phần mười phần trân quý, điểm này ta muốn luyện nửa năm.” Mặt khác lấy kim châm kia, đâm ra hai ba giọt huyết châu.

Long Bách Linh thấy vậy kinh ngạc: “Sư tôn là Hồn Nguyên Thần Thể, làm sao có thể dùng kim châm phá?” Ma Ngưu đại phu nói: “Hắc hắc, ma khí tụ tập ở đây, cho thấy Hồn Nguyên Thần Thể đã có khe hở.” Tay phải nhẹ đè lên đầu vai đào yêu, muốn hắn cúi thấp người, huyết châu thuận thế trượt xuống, rơi vào lòng bàn tay trái đang mở ra.

Sau đó lui về phía sau mấy bước rung nhẹ khuỷu tay, khiến cho huyết châu và bột thuốc tương hòa, chỉ nghe “Xì xì” vang lên, bột thuốc hóa thành cột khói màu đen, xoay quanh lên trên hai trượng.

Ước chừng thời gian một tắc hương, bên trong cột khói hiện ra một bóng người dài hơn tắc, từ trên hạ xuống, thân thể vận vẹo co duỗi, giống như đang hoảng sợ giãy dụa.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Đây là tình cảnh ta rơi xuống Hắc Uyên.” Chỉ thấy bóng người giẫm lên không lay, giống như lá khô bay xuống.

Dưới chân Yên trụ, sóng nhiệt bốc hơi, bùn nhão cuộn cuộn như nước sôi sôi nổi, tựa hồ sức tích lực phá hoại cực lớn.

Ma Ngưu đại phu nói: “Phía dưới kia là khô tâm tiêu thổ, hồn phách dính vào sẽ bị đốt thành tro tàn.” Bóng người rơi xuống không thay đổi, rất nhanh sẽ chạm đến khối bùn nóng rực, bỗng nhiên nửa đường ánh sáng bay tới, nâng bóng người nhẹ nhàng lên cao.

Đào Yêu Yêu ngậy người, lưng từ nhiệt chuyển lạnh, nhớ lại thời khắc khởi tử hồi sinh kia, đang đợi đến gần quan sát, khói bay ra, cảnh tượng hư ảo đột nhiên biến mất.

Ma Ngưu đại phu vỗ vỗ bàn tay nói: “Tình hình bệnh tình đã tra rõ, khô tâm sa thổ chứng cực sâu, hồn phách trúng độc hạ xuống, là Thanh Phong kiếm cứu người thoát hiểm.” Nhìn chằm chằm đào điền nói: “Mặc dù đất khô cần có công triền hồn, về căn nguyên vẫn là sát dục quá lớn của bản thân, dẫn đến hồn phách bị chìm xuống khó mà cứu người.”

Nếu ỷ vào sát dục cưỡng ép giải vây, sư tôn lại sẽ biến thành Võ Tàng hoàn thứ hai.” Đào Quy ngồi trở lại ghế, thần sắc buồn bã: “Không sai, giao thủ với phi cương di lôi, ta xuất kiếm kia thuần cảm giác rất kỳ diệu, chỉ là muốn đem bọn họ chặt thành tám khối, nên thống khoái cỡ nào.”

Long Bách Linh tinh tế như tóc, chú ý tới biến hóa trong hư cảnh, hỏi: “Bay ra ngoài tia sáng kia là Thanh Phong kiếm?”

Lần thứ hai mươi ba chính tà không phân biệt kiêu ngạo đã là rất lớn rồi.

Ma Ngưu đại phu nói: “Đúng vậy, Thanh Phong kiếm chuyên khắc chế sát dục.

Nhờ vật này đánh thức tâm trí sư tôn, khiến hồn phách ở trong tâm cảnh có chỗ dựa.” Dừng lại nửa thuần, tiếp tục nói: “Cũng chính bởi vì Thanh Phong kiếm tính chất đặc biệt, từ trên Thần Mộc Giáp trở hết tài năng, mới có thể làm cho đôi thủ có kẽ hở, làm khô tâm tiêu thổ chủng thâm sâu như vậy.” Đào chết yếu tay vuốt ve rìa màu đen, hồi ức lại cảnh tượng Thần Mộc Giáp trong Trấn Yêu Tháp phụ thân, ngực trái lấp lóe, Thanh Phong kiếm chiêu dẫn phiến giáp dán sát người hợp lại, đúng là lực lượng trọng yếu luyện thành Hồn Nguyên Thần Thể.”

Sở Tình nói: “Thanh Phong kiếm là vũ khí của Đông Dã sư muội, sao lại xuất hiện trong tâm cảnh của sư tôn?” Long Bách Linh từng nghe qua những chuyện liên quan đến Trấn Yêu tháp, lập tức đáp lại: “Thanh Phong kiếm sao có thể là tài năng tầm thường, nhị tổ lấy Thần Mộc Giáp phiến, tỉ mỉ luyện thành thanh kiếm này, chuyên môn thanh định tâm tính cho cao thủ Huyền môn.”

Ma Ngưu đại phu nói: “Không tệ, Thanh Phong kiếm dùng Thần Mộc Giáp phiến chế thành, chính là do Nhị tổ cải tạo, khiến cho vật ấy khác với những giáp phiến khác rất lớn.

Lúc sư tôn giết muốn bùng nổ, Thanh Phong kiếm cảm ứng nhạy bén nhất, vượt lên trước bình ỗn sát dục, hoạt tượng một mình xung phong, liên tiếp mất liên lạc với đồng bạn, liền bóc ra khỏi thần mộc giáp.” Đầu ngón tay xẹt qua ngọn lửa đen, nhẹ giọng nói: “Thu toàn bộ ma khí vào người, Thanh Phong kiếm làm việc không nhường, thật sự có khí phách của Huyền Môn Anh Hào của ta.”

Đào Yêu Yêu cúi đầu nhìn xuống ngực, nói: “Ta nhớ lúc trước từng khôi giáp phiến ghép nối, Thanh Phong kiếm ở vị trí này.”

Long Bách Linh nói: “Giáp phiên đã bóc ra, Hồn Nguyên Thần thể cũng bị phá sao?”

Ma Ngưu đại phu nói: “Thần thể sao có thể dễ dàng phá hủy? Chỉ là một khe hở nhỏ nứt ra mà thôi, ta dùng dược vật trừ đi độc chất đất khô cằn, lại để cho Ban Lương Công đầu tiên khám lại Thanh Phong kiểm, bổ sung cho thần mộc giáp sơ hở, Hồn Nguyên Thần Thể liền khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng rút độc bỏ giáp là sau đó, sư tôn trước tiên phải tiêu diệt hết sát dục, nếu không tất cả bổ cứu đều là vô ích.” Đào Yêu Yêu nói: “Nghe mà đau đầu, lại bổ sung phải mất bao nhiêu thời gian?” Ma Ngưu đại phu nói: “Ít thì ba tháng, nhiều thì ba năm.” Mẹ đào chết yếu nói: “Quá lâu, đại địch trước khi lâm, người muốn biện pháp trước tiên diệt trừ ma khí, khiến cho thất tinh sứ của Côn Luân không có cơ hội thừa dịp.”

Ma Ngưu đại phu làm khó dễ: “Sát utor không hết, ma khí làm sao trừ hết được? Cái này có thể khảo thí được ta... Yêu Lan Thế Hải đồng thương, trước tiên rửa sạch hồn phách... Có thể trừ giết dục yêu tổng phải sư tôn đích thân làm, người bên cạnh không có cách nào làm thay, ai da da!” Hai tay nóng nảy cào, tóc cào thành tổ gà loạn.

Long Bách Linh chợt nói: “Đan dược môn có loại dược vật gọi là “Ẩn tà đan”, ăn hình như có thể che giấu ma khí.” Ma Ngưu đại phu sững sốt, lập tức nói: “Ẩn tà đan là cho yêu ma ăn, sư tôn Huyền môn thân phận cỡ nào, há có thể...” Đào Yêu Yêu nói: “Đừng nói cái gì sư tôn yêu ma, Ẩn Tà Đan có thể che giấu ma khí của ta sao?” Ma Ngưu đại phu trầm tư một lúc lâu, gật đầu nói: “Tạm thời có thể.” Đào Yêu Phong quay sang một bên, gọi: “Sở huynh!”

Sở Tinh hiểu ý, lắc lư đầu vai nhanh chóng trốn ra ngoài điện, trong khoảnh khắc đưa đan dược thủ đồ đến bên ngoài.

Đào Yêu Yêu đi đến Cửu Dương cốc trước, từng trách mắng Phương Linh Bảo luyện đan lung tung, nói: “Trở về sẽ tìm người tính sổ.”

Lúc này Phương Linh Bảo ứng triệu đến đây, vẫn thấp thỏm bất an: “Sư tôn đã trở về, tìm về yêu người hoàn không? Bất được Ngọc Ngân Đồng chưa?”

Đào Yêu Yêu không kể gì, chỉ nói: “Mau đem Ân Tà đan cho ta ăn hai viên!” Phương Linh Bảo mờ mịt không rõ ràng cho lắm.

Long Bách Linh biết đầu óc hấn không linh quang, dồn hấn càng gấp càng không có manh mối, lập tức giải thích sơ qua, chọn mấy cái quan trọng nói ra.

Ỗ vào mồm mép lạnh lợi, nói đại khái hai ba câu, cuối cùng nói: “Người còn có Ân Tà đan sao? Sư tôn chờ dùng gấp.” Phương Linh Bảo kêu to: “Sư tôn muốn dùng Ân Tà đan, nhưng ta không biết luyện chế! Phải cần bí phương độc nhất của lão sư tôn mới được.” Đào Yêu Yêu nói: “Được, ta đi Nguyên Thủy phong tìm Loạn Trần đại sư.”

Long Bách Linh nói: “Chậm đã, người có bí phương này bao lâu mới luyện thành?” Phương Linh Bảo nắm ngón tay toàn bộ mở ra, nói: “Năm mươi năm.” Mọi người ngậy ra như phỗng.

Phương Linh Bảo vò đầu lăm bầm: “Cũng có thể là năm năm, năm tháng, thậm chí trong vòng năm canh giờ... Ân Tà đan thuộc loại mật bảo có tính hung ác, cần dùng đan dược môn thượng thừa pháp lực, lập ngũ tạng làm lò đan, hơi chút sai sót hội trước công cốc phí sức.

Loạn Trần đại sư năm mươi năm thành đan, hấn là căn cứ vào thận trọng, nếu để cho ta lật sách tra diễn, cẩn thận nghiên cứu nghiên cứu nghiên cứu, chưa chắc không thể nghĩ ra một con đường tắt.”

Vừa nghe lời ấy, trước mắt mọi người phảng phất như sáng lên.

Đào Yêu Yêu nói: “Người xem một lát là có thể học được sao?” Phương Linh Bảo nói: “Đúng vậy, chân khí của ta kém hơn một bậc so với đại sư Loạn Trần, nhưng luyện Ân Tà Đan đủ dùng rồi sao?”

Thứ đó không có bổ ích gì cho việc tu đạo, ta lười tốn tâm tư suy nghĩ, nếu như tài liệu thư tịch đầy đủ, nhiều nhất là một canh giờ...” Không đợi hấn nói xong, Đào Yêu Thuấn kêu lên: “Người luyện ở chỗ này, Sở Tình huynh mau đi tìm sách!”

Sở Tình còn chưa động thân, Thanh Ảnh nơi cửa nhoáng lên một cái, Hoàng U từ bên ngoài lóe lên nói: “Đại sư không ổn!”

Có bảy tám trăm người kết đội lên núi, hiện tại đã xuyên qua không gian giới hạn, đang tiến lên khu vực thí luyện.” Trên mặt mọi người biến sắc, thầm nghĩ “Địch nhân đến rồi!” Mẹ nó nói: “Là Côn Luân phái sao? Dẫn đầu là ai?”

Hoàng U nói: “Là Đạo tông làm chủ, có dấu hiệu gì đi ở phía trước đội ngũ, bên trong đa số là Tề Vân, Thanh Thành, Ngũ Đường tam phái môn đồ, còn có hơn hai trăm tăng đạo dị khách, không giống trung thổ nhân thị.” Về mặt nghi ngờ: “Đạo tông tam phái đi mà quay về, có dấu hiệu nào không để ý đến từ đường tổ sao?” Hôm qua truyền lệnh cho Đạo Tông bí chỉ, dọa gì có dấu hiệu nào lặng lẽ thu binh?”

Giờ phút này lại lên núi, hiển nhiên đã tìm được phương pháp ứng đối.

Sở Tình nói: “Theo đệ tử thấy, ba phái tìm được cường viện, ý vào Tổ Từ an ổn, mới dám chính diện xâm nhập cửa chính của Nga Khuyết.”

Đào Yêu Yêu nói: “Cường viện của Đạo Tông tam phái khẳng định là Côn Luân tiên tông, bản sư tôn đã lĩnh giáo qua thủ đoạn của bọn họ, cũng không thấy mạnh đến đâu cả.” Hắn đây ghé đứng đây, có ý muốn đích thân ra nghênh địch.

Ma Ngưu đại phu vội vàng ngăn lại: “Huyền Môn sư tôn mang theo ma khí chạy khắp thế giới, vậy tương đương với đập vào chiêu bài nhà mình!” Sở Tình cũng khuyên: “Sư tôn đi ra ngoài, đừng nói là bị thất tinh sứ, chính đạo trong thiên hạ đều sẽ cùng nhau tấn công, Ngao Khuyết phái sau này không còn cảnh giới đặt chân nữa rồi.” Phương Linh Bảo cũng hô theo: “Sư tôn là tà ma, Nga Du phái đổi tên thành ác ma phái đi.” Mọi người nhao nhao khuyên can, thái hoàng tinh xá tiếng nói ầm ĩ.

Đào Yêu do dự không quyết, quay đầu nhìn Long Bách Linh nói: “Linh Nhi, nếu ngươi là ta, nên làm gì bây giờ?”

Long Bách Linh nói: “Tình quan là thượng.

Ba phái Đạo Tông chúng ta hiểu rõ, đối phó với kẻ địch càng dễ đối phó hơn so với kẻ thù không biết kia.

Bọn họ làm tiên phong cho Côn Luân, đối với chúng ta thì không thể tốt hơn.

Chỉ cần yên lặng chờ kỳ biến, có lẽ chủ sứ sau lưng sẽ lộ ra chân tướng.” Đên gần bên người, nâng đào lên ngồi xuống.

Ma Ngu đại phu nói: “Tiểu sư muội hai chữ “Tĩnh” nói hay lắm, quan trọng nhất chính là sư tôn bình tâm tĩnh khí, động lòng lửa giận hung đầu dữ dội, chỉ có thể làm cho đất khô cằn độc ác thêm sâu.” Lấy thuốc mỡ đắp lên bề mặt ngọn lửa đen, đào tìm ra cảm giác toàn thân mát lạnh, nhắm mắt lại thổ nạp thật sâu.

Ma Ngu đại phu nói: ” duy trì tâm tình thanh tĩnh, có thể giảm xuống độc hiệu khô tâm cháy đất, tiết này nhất định phải nhớ kỹ.” Đào Yêu Yêu gật gật đầu, nói: ” nhờ trừ độc căn còn phải tranh thủ thời gian.

Nếu như Côn Luân mạnh tay xuất trận, ta không phải tự mình nghênh chiến.” Đưa mắt nhìn chung quanh, liên tục phân phó: “Độn giáp thủ đồ, mang Càn Khôn Kính chuyển đến nơi này, Sở Tình nhanh chóng đi đến Đan Dược Môn lấy sách, toàn bộ tài liệu luyện đan vận chuyển đến nơi này.

Phương Linh Bảo yên lặng chờ đợi, nếu như ồn ào phá hỏng việc, đưa người đến địa động làm bạn với Ngọc Ngân Đồng!”
Mấy người đồng ý ra ngoài.

Phương Linh Bảo vốn định nhắc nhở “Luyện Ẩn Tà Đan không cần tài liệu”. Mắt thấy sắc mặt Đào Yêu Yêu bất thiện, ngâm miệng không dám lên tiếng.

Lúc nhỏ Càn Khôn Kính mang đến, bày đồ hình thụ quang kia lên, cảnh vật trong gương sáng loè ngung tụt, ba phái Đạo tông còn chưa đi tới sân thí luyện.

Đào Yêu Yêu nói: “Lý sư huynh của Kiếm Tiên môn và Bạch trù thủ đồ vẫn còn ở Thái Ất phong sao? Hoàng huynh, người tới tìm bọn họ một chuyến đi.”

Hoàng U vừa muốn cất bước, ngoài cửa có người kêu la: “Lý Phương Kỳ không ở trên núi, đồ đệ đầu bảng Bạch trù cũng không tìm được!”

Cũng là Hà Cửu Cung dẫn người nhanh chóng tiến vào, lo lắng nói: “Không phải hai người bọn hắn không gặp, hôm qua đệ tử Kiếm Tiên phái xuống núi tuần tra, bao gồm cả thôn dân

ba thôn phụ cận, tất cả đều không thấy bóng dáng, tựa như trong một đêm bị bắt đi.”

Lần thứ hai mươi ba chính tà không phân biệt kiêu ngạo đã hơn năm phần.

Đào Yêu Yêu nói: “Cái gì! Tiểu Tuyết bị...” Nàng gấp gấp muốn lên tiếng.

Ma Ngưu đại phu đề xuống nói: “Nói không được lộn xộn a! Tâm tĩnh khí cùng quan trọng nhất là không được lộn xộn!

Ta lập tức phải thi pháp giảm độc cho ngươi, làm nôi đập thì đừng trách y thuật của ta không tinh.” Nói xong lấy ra mấy sợi kim tuyến, nhẹ vòng quanh cổ tứ chi đào.

Long Bách Linh nói: “Sư tôn chó nóng vội, bắt cóc thôn dân làng tuyết đối không phải do tiên tông gây nên.

Họa hại người thế dễ nhập ma, phái Côn Lôn đã chiếm ưu thế, không cần mạo hiểm nữa.” Đào Yêu nói: “Vậy vì sao đệ tử Kiếm Tiên lại mất tích?”

Long Bách Linh nói: “Lý sư huynh và bói toán đứng đầu là đám người đứng đầu Huyền môn, trong phái nổi sóng gió, chắc chắn sẽ không ngồi yên không quan tâm.

Thôn dân tâm thường, đệ tử Tam Lưu giữ lại vương mắc, chắc là bị bọn họ dời đi nơi khác, để cho chúng ta tiết kiệm tinh lực phòng thủ chủ phong.” Đào Yêu Thiên đoán rằng nàng là từ ngữ an ủi, khó có thể nói hết toàn bộ, suy nghĩ “Nếu là hành động của an dân, đại ca sao không thông báo cho ta một tiếng? Nhưng Côn Luân tiên tông không liên quan nhân thế là thật, Linh Nhi phân tích vài phần đạo lý.”

Đang chân chờ không ngừng, trong Càn Khôn Kính vang lên tiếng chiêng, từng mảng cát bụi bay lên, hình như có đại đội ngũ đi qua.

Một chút bụi bặm rơi xuống đất, gần ngàn hào sĩ sóng vai sát cánh, khí thế hiên ngang đứng trong sân.

Đi đầu là hai bóng người gầy nhảnh nhót trên mặt đất, một cái đúng là lão hầu tử thông thủ tiên, tay múa hắc kỳ, bên trên viết bạch tự “Khà Tú sư tôn Lộ Dương Quân”

Bên cạnh nhảy lên chính là bộ hạ của lão hầu, giờ lá cờ trắng nền đen, viết “Lãnh đạo chính đạo đào chết non”

Phía sau còn có năm sáu mươi Viên Hầu Nghê, Dã Trư Cầu Hùng, giờ lá cờ xí đỏ lục xanh đỏ, giả bộ như người thổi kèn đánh đập, tấu nhạc khúc trước kia luyện tập “Đào Tụ Tụ”

Các loại tình trạng trên sân thí luyện đều thông qua Càn Khôn Kính truyền vào tinh xá, Đào Yêu Yêu cười nói: “Được rồi, Thông Tí Tiên không làm nhục sứ mệnh, tiếp đãi Tề Vân Chương môn xếp hạng là ở nhà rồi.” Hoàng U điều chỉnh phạm vi Càn Khôn Kính ra lệnh, mặt kính hiện ra một lão giả, râu quai nón tím, đúng là Tề Vân Chương môn Phạm chân thái của Tề Vân.

Hầu yêu hùng quái nhảy nhót trước mặt, Phạm chương môn đã tức giận đến mức râu tóc dựng lên.

Đào Yêu Yêu nói: “Lão gia hỏa này gây người ra, năm đó nhắc quan tài lên làm náo động cả Nghiêu Sơn, yêu lữ của đại ca Tiêu Tiêu bức chết, hôm nay diễn trò này là chuyên môn cho hẩn tỉnh não Khai Khiếu.” Hà Cửu Cung nói: “Loại thú trong cốc tính dật tính nghênh tiếp, là sư tôn an bài sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đúng vậy, người trong chính phái cứng nhắc ngây ngốc, coi yêu loại là tử địch, hoàn toàn không hiểu khoan dung biến thông đạo.

Loạn Trần đại sư vì bảo vệ minh ước hai bên, trước kia khắp nơi nhường nhịn.

Hiện tại bản sư tôn làm chủ, không cần phải luận giao tình với những tên ngu xuẩn kia.” Nhìn lại Long Bách Linh: “Hầu tử đón khách vui vẻ chứ?” Nhìn bên môi hẩn mỉm cười, vẻ âu sầu tận diệt hết, Long Bách Linh đang cầu còn không được, hoang đường gấp mười lần lại có sao, vỗ tay cười nói: “Rất vui, phạm phụ tục tử của Đạo tông, phái Tiên Viên Tiên Trư nghênh đón đã là đề mắt bọn họ rồi!” Hà Cửu Cung thầm than “Hồ đồ”, Hoàng U, Ma Ngưu đại phu cũng nhú mày.

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Diệt trừ Yêu Hoàng là cần Đạo Tông trợ giúp, nhưng năm dài, Thanh Thành bọn người phái đã có di chí lâu năm, nhiều lần gây khó dễ với chúng ta, một mực đề giúp đỡ khí điểm, còn là Nga Khuyết chúng ta dễ bắt nạt đây!”

Long Bách Linh theo lời hắn nói: “Diệt Ma cố nhiên trọng yếu, chủ thứ vẫn phải phân rõ, đồng minh không phục quyền uy chủ soái, tương lai đừng mơ đánh bại Yêu Hoàng.” Hắn cười khen: “Vẫn là sư tôn thiết kế xảo diệu, giáp mặt trêu đùa hắn kiêu ngạo tập khí, lời nói khuyên tác hơn xa so với lời lẽ khuyên bảo có tác dụng.” Trong lòng lại cảm thấy kinh dị “Thông Tí tiên âm ỉ cả buổi, ba phái lại thản nhiên đối mặt, hiển nhiên có nắm chắc tất thắng.”

Thú vật nhảy nhót náo nhiệt, đám người đi lại lạnh lạnh, nổi bật lên Bạch Vân Thanh Sơn nơi xa, cấu thành một hình ảnh vừa quỷ dị vừa buồn cười.

Lan Thế Hải dẫn người sưu tầm âm hồn trong La Lâm, nghe nói Cổ Nhạc kinh đã lâu không dừng lại, trong lòng nghi ngờ, dẫn đệ tử nhiếp hồn chạy tới thăm dò luyện trường.

Vừa nhìn thấy quần hùng tụ tập, cờ xí pháp phối, lúc này quát lên: ” Ngao Ngoan tiên cảnh, người nào dám to gan làm càn?”

Lan Thế Hải thành danh đã lâu, đi khắp năm hồ bốn biển trước kia, gặp nhiều đầu não các phái Tiên Đạo.

Đám người thấy vậy động dung, gặp hắn chất vấn không thể khinh thường, bốn phía áo bào rung động “Trần Huyền”, người thi lễ cũng không ít người đáp lễ.

Hoắc địa có người cao giọng đáp lại: “Không tệ, Ngao Tiên cảnh, người nào dám quấy nhiễu!” Trong đội ngũ đi ra sáu người, năm tên đạo sĩ, một vị Hoàng Tu lão giả ở giữa.

Lan Thế Hải nhận ra người này là chương môn năm tầng, chấp tay nói: “Tại hạ Nhiếp Hồn Thủ Đồ Lan Thế Hải, xin hỏi Hà chương môn có gì chỉ bảo.” Hắn là quân tử thành hậu, tuy tràn đầy tức giận, nhưng vẫn không thất lễ mấy lần.

Hà Triệu Cơ nói: “Không dám, vừa rồi Lan huynh hỏi, đúng là chuyện đồng đạo chính phái còn nghi vấn.

Mọi người kết bạn đến đây, chỉ muốn đòi một câu trả lời cho sư tôn mới của quý phái.” Giơ tay chỉ về phía Thông Tí Tiên, con khỉ già kia vẫn đang ra sức phe phẩy cờ.

Hà Triệu Cơ cười lạnh nói: “Thiếp phái Thanh Tĩnh tiên cảnh, sao lại gọi khỉ nhảy lộn, trắng trợn làm loạn? Chẳng lẽ Nga Báo muốn quay lưng vào chính đạo, làm bạn với súc sinh yêu

sao? Để sư tôn các người đi ra giảng giải cho rõ ràng!” Câu cuối cùng vẽ mặt nghiêm nghị, đã xé rách da mặt.

Lúc này Lan Thế Phương mới nhìn rõ tình thế, quát lớn Thông Tí Tiên: “Linh thú Cốc tính dật tính các người sao có thể tự tiện vào Thí Luyện Tràng, mau về chỗ cũ an thủ phần nào!”

Thông Tí tiên khí bức xúc nói: “Tân sư tôn đề cho chúng ta đón khách như vậy, pháp chỉ của sư tôn ai dám chống lại chứ?” hướng về phía hai bên liên tục thủ thế “Các huynh đệ ra sức chút, theo trước đó diễn luyện đi!” Trư Hạo hoẵng mạnh mẽ khen ngợi, hô lên khẩu hiệu: “Ngũ Tôn Lộ Dương Quân, thủ lĩnh chính phái đào Yêu này chết non.” Mấy con dã thú nhân không học hết lời, sóng mũi khò khè líu ríp theo.

Mọi người Tiên đạo có lo lắng, có bi phẫn, có xấu hổ, có ôm hai khuỷu tay bĩu môi, cố tình nhìn xem sự cười của Tôn phái.

Hà Cửu cung trường thở dài: “Uy danh ngàn năm của Nga Lăng phái, từ nay về sau không còn nữa...”

Đào Yêu Thuần lạnh lùng nói: “Cái gì uy danh thanh danh, ở trong mắt ta cái rắm cũng không đáng! Nhớ năm đó nếu không phải vì những thứ hư đầu tám chín tuổi này, Tiêu Tiêu chết thảm đến mức nào, đại ca sao đến nỗi thương tình xuất hiện.” Hà Cửu Cung mới biết hấn vì Lý Phượng Kỳ ôm bất bình, cô ý phá hư nghi quy phong khí của chính đạo, nói: “VẬY... đó cũng không đáng tự tổn danh tiếng đâu.” Long Bách Linh giải thích: “Hư danh tốt hơn bọt khí, sinh không mang theo cái chết, phạm nhân mới vì thế mà bỏn ba mang theo.

Người tu tiên yêu mạng tiếc sinh, sao lại yêu thương thanh danh giả tạo? Hành động này của sư tôn hàm ý cực sâu, Hà sư huynh người nên thể ngộ cho tốt mới phải.”

Đào Yêu Yêu vui vẻ nói: “Thiện giải nhân ý, biết ta là Linh Nhi!” Tình cảm động chạm vào bàn tay nhỏ bé của nàng, trăm linh chớp mắt, ám chỉ là lời nói như vậy, trước mắt môn đồ nhà mình, còn phải chú ý tới hình tượng của sư tôn.” Đào Yêu thu tay về ngồi ngay ngắn lại, thầm nghĩ: “Kỵ bạo bá chính phái.”, Chỉ có Linh Nhi đi cùng ta thương thức, đáng tiếc đại ca không ở đây, hấn nhìn thấy có bao nhiêu hả giận, ai, nha đầu Hồng Tụ kia cũng không biết chạy đi đâu rồi...” Đám

người Hà Cửu Cung nghe Bách Linh giải thích, đều cảm thấy như có tông chỉ tu tiên, nhũm mày mới buông ra.

Đào Yêu Yêu cười chỉ vào trong gương: “Nhìn Lan Thế Hải người ta ổn định hơn nhiều, thời điểm máu chót thấy được nguồn gốc của công lao, định lực của mấy người các người phải yếu một chút.”

Trong sân, hai con người Lan Thế Hải híp lại, tay đặt lên lục liên bàn bên hông, thâm vận đạo pháp nhiếp hồn, trong chốc lát đã đem tính tình thiện ác của sinh linh ở đây nhìn rõ ràng.

Triều tri Thông Tí Tiên bọn thú loại chân chất vô tà, nói ra không sai, thật là bị Đào Yêu điều khiển, thu lại pháp thuật nói: “Linh thú hơi an tâm không được nóng nảy, mau mau lui lại đi.” Tiếng nói chậm chậm như gió nhẹ, hàm hàm ẩn pháp lực an nhiếp tâm hồn người.

Mấy chục con linh thú lập tức dừng lại, ngoan ngoãn lùi lại, trong chốc lát đều chui vào rừng cây Trường Xuân Lộc.

Lan Thế Hải nói: “Tân sư tôn thường hay đùa giỡn, có lẽ có thất bại nặng nề, nhưng không ảnh hưởng tới chính đạo đại nghĩa.

Tại nơi thất lễ đều bởi vì đệ tử chúng ta khuyên can, sai ở chúng ta, không quan hệ gì với Ngao Nghiêu sư tôn, xin chư vị đồng đạo rộng lòng tha thứ.” Đoàn đoàn kết bái lạy bốn phía, Nhiếp Hồn Thủ Đồ thân phận thế nào, trước mặt mọi người tạ lỗi không phải chuyện đùa.

Rất nhiều người vội vàng hoàn lễ, mắt thấy hấn không kiêu ngạo không siểm nịnh, khí vũ phía trên, trong bóng tối đều chớp mắt khen ngợi.

Lan Thế Hải thẳng lưng lên, nghiêm mặt nói: “Nhưng chỉ là chút xiu, các phái sao có thể kết bè kết đảng phạm tội? Tất nhiên là bị gian đồ dụ dỗ, vô duyên vô cớ kết thù với Nga Mi phái.” Vừa nói, vừa đi đến bên cạnh Tề Vân chương môn, nghiêm nhiên là mở miệng nhắc nhở hấn tỉnh lại.

Phạm Chân Thái tức giận nói: “Cái này, cái này sao...”

Lần thứ hai mươi ba chính tà không phân biệt kiêu ngạo đã quá sáu tuổi.

Hà Triệu Cơ nói: “Lan huynh xảo ngôn thiện lương, không hổ là quân tử trung hậu.

Tiểu sai che giấu quá khứ cho người, tội lớn che trời thì có nói gì?” Mấy câu này vừa ra khỏi miệng, dù Lan Thế Hải lão luyện thành, cũng không khỏi tức giận xông lên, lạnh lùng nói: “Cái gì tội lớn như di thiên?” Dự triệu mình gì nghiêng đầu, sau lưng đi ra hai người đi ra.

Người đi đầu khuôn mặt trắng nõn, lông mày ngắn, mặc áo bào màu lam bảo bảo, mặt mũi tràn đầy khí sắc xa xỉ, giống như tài chủ Thổ Tài hoành hành giữa thôn.

Người nọ phía sau tuổi còn nhỏ, trên mặt thần khí quái đản, vừa chán nản vừa phẫn hận, hung tợn trừng mắt nhìn đệ tử Nga Phản Thiên, ống tay áo bên phải buông xuống đến đầu gối, trống rỗng, cánh tay phải đã đứt ngang vai.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy mặt người, nói: “Ồ, quen biết từ già đến Chu Thiên tuổi! Ngày đó ở trong thành Kính huyện làm xằng làm bậy, cắt mất nửa bên móng chó cho tiểu Tuyết sư muội.” Hà Cửu Cung nói: “Lão già kia tên Chu Thượng Nghĩa, chương môn đời thứ mười chín của Thanh Thành.” Đào Yêu Phong nói: “Lão Chu Thiên cũng tới, nằm trong cạm bẫy cứu thương kia đâu rồi.”

Phụ tử Chu gia tất cả lên đài, một trò hay mở màn.” Vài tiếng cười cười, hoàn toàn không để trong lòng.

Chu Thượng Nghĩa ưỡn ngực ngẩng đầu, lấy từ trong tay áo ra một tấm lụa vàng, triển khai đọc: “Đại đức sinh ra thiên địa của phu quân, đánh vào bình đạo trong hỗn độn chi đạo.

Hung vinh đều là tự nhiên, phồn tiếp theo tạo hóa xuất hiện.

Hàm linh thụ phú, vạn vật đồng tâm...

Kinh vân dài lâu trên trời, vô thân vô tư “

Nhưng tính chất vật liệu có uổng công, lòng người không tốt xui xẻo, thiên vị trừ hại, tà đạo đã sinh ra ở đây...”

Đào Yêu Yêu ngạc nhiên nói: “Hắn uống nhầm thuốc sao? Chạy lên núi đọc văn chương.” Long Bách Linh cười nói: “Nhất định là Tự Văn của Côn Bằng phái, nói rõ tội, thay trời hành đạo, trước nay đều là nguy quân tử tự xưng là chính nghĩa, đều phải đi qua loại này.” Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Ta từng thấy qua Văn Mặc chu thương nghĩa.”, Loại cửt chó “Quỳ nhường Phù Nhật Nguyệt, xúc xác chuyển thể Càn Khôn” này hắn có thể viết được, đồ chơi của Tứ Kỳ Lục Tự Văn Tư này, treo ngược ba ngày hắn cũng viết không được, tám chín phần là tìm thương thủ thay bút.”

Bách Linh nói: “Bài văn này cũng không gặp tốt, đứng đầu là hai câu làm bộ làm tịch, hai câu sau liền đứt đoạn ý vị, vật gì thịnh vượng phồn thịnh? Đến câu thứ sáu minh vạn vật, ý tứ trước lời là cao cao.

Người viết văn có tài văn, nhưng lại không hiểu đạo pháp xếp thứ tự của trời.” Đào điên nói: “Thật đúng là nên để cho linh nhi bút kỳ diệu vung lên.” Bách Linh nói: “Ta viết, ta chanh chua, viết ra chỉ sợ là đại sư tôn khí xấu Nga Phán.” Nói xong cười cười, đào yêu giả hướng nàng làm mặt quỷ.

Hai người biết rõ trận chiến này gian nan, cười đùa trêu ghẹo hòa hoãn không khí.

Hà Cửu Cung khó hiểu, trong lòng lại than “Tiểu nhi nữ không hiểu tốt xấu, còn tưởng là đùa giỡn.”

Đúng lúc này Sở Tình chuyển sách tới, sáu bảy trăm bản điển tịch đan dược, bao gồm hơn một ngàn bình đan dược, bình thuốc, túi cỏ, đều dùng độn giáp thuật vận chuyển đến đây.

Đan Dược Môn năm trước sụp phòng ốc, đồ vật cất giấu không nhiều, vẫn chất đầy hơn phân nửa không gian tinh xá.

Phương Linh Bảo vội vàng kêu lên: “Oa! Chuyển hết đến đây rồi! Dược liệu trộn lẫn chống đỡ, con mẹ nó, tất cả muốn hủy rồi, Sở sư đệ người làm tốt lắm!” Vội vàng bò lên đóng thuốc dọn dẹp.

Sở Tình không để ý tới hắn, tiến lên bẩm báo: “Kỳ xảo môn hầu Thiên Cơ ngoài cửa chờ lệnh, nói có lương sách vì sư tôn

trị độc.” Đào Yêu Nhân vội vàng truyền vào: “Hầu huynh có thể thanh trừ đất khô tâm không?”

Hầu Thiên Cơ nói: “Dung đệ tử xem xét kỹ.” ngưng mắt nhìn Đào Yêu chết non, vòng quanh chỗ ngồi ba vòng.

Lúc này Ma Ngưu đại phu đã đem năm sợi dây vàng buộc lại, một đầu cuốn lấy ngực tứ chi đào, một đầu phiêu nhiên dựng thẳng lên, giống như đứng lơ lửng trong nước rom rạ.

Theo Đào Yêu hít thở, kim tuyến rung động “Vù vù”

Hầu Thiên Cơ chỉ vào: “Đây là Thông Thiên Tịnh Thần Huyền của Thần Nông Môn?” Ma Ngưu đại phu kinh ngạc: “Người nhận ra hàng.” Hầu Thiên Cơ nói: “Vốn nghe nói Thông Thiên Tịnh Thần Huyền tán bệnh trên trời, mưa to gió lớn không giảm, hiện tại sao lại run rẩy như vậy?”

Ma Ngưu đại phu nói: “Tiền bối bị sét đánh vô cùng bá đạo, dựa vào thần mộc giáp phòng ngừa bị thương tổn.

Nhưng bởi vì ngực trái chảy ra một lỗ thủng, còn sót lại một chút ác cảm.

Thanh trừ đám khô tâm sa thổ, trước tiên phải thanh quang toàn bộ ác cảm trong cơ thể.” Chuyển hướng về Đào Yêu nói: “Cảm giác thế nào, đầu vẫn còn hôn mê không?” Từ khi bị gió lốc đánh trúng, đầu óc trở nên khó chịu, đến giờ phút này mới thanh minh, đáp: “Tốt hơn rồi.” Pháp thuật âm thầm kinh hãi “Trùng lôi” có thể duy trì lâu như vậy!”

Ma Ngưu đại phu nói: “Loại lôi kích kia quấn quanh hồn phách, cho dù có thể thi pháp chống cự, người bị hại cũng sẽ chịu khổ cả đời.

Ngọc Nam Hương và lôi thương Hoàng U dùng Hoàn Hồn Châm giải đáp.

Sư tôn là Hồn Nguyên Thần Thể, châm không đâm vào huyệt vị, chỉ có thể lấy Tịnh Thần Huyền đem Khổ Sở dời đi.” Đào Yêu Yêu nói: “Những dây nhỏ này có thể chuyển dời thương thế?” Ma Ngưu đại phu gật gật đầu: “Rút trừ đất khô tâm khô căn cũng dùng biện pháp này.”

Hầu Thiên Cơ nói: “Thỉnh giáo sư huynh, Thông Thiên Tịnh Thần Huyền là dịch chuyển thương độc lên bầu trời đúng

không?”

Ma Ngưu đại phu nói: “Đúng, cái gọi là “hí nhẹ thanh thành thiên, khí trọc tái thành địa”, sinh linh trong thiên hạ phần lớn dựa vào thời tiết mà sống lại.

Hấp nhập thiên khí hô ra thể khí, trong lúc hít thở, thực tế chính là ở ngoài bài trừ ô uế.

Tịnh Thần Huyền kết nối vom trời, đem hiệu quả này mở rộng mấy lần, thương độc trong cơ thể liền hướng lên trời thông ra.” Mọi người ngửa đầu quan sát, cuối kim tuyến trọc khí nhẹ lượn lờ, thâm thấu vào đỉnh phòng, mơ hồ hướng lên trời bay lên.

Ban đầu thô như chiếc đũa, bốc lên hai ba thước uốn cong phân nhánh, đoạn kia lại nhỏ như sợi tóc hướng xuống phía dưới.

Đào Yêu Yêu nói: “Bệnh đi như tơ rút, đại khái là như vậy.” Long Bách Linh nói: “Sao phần trên lại rơi xuống dưới thế, hình như không có xếp trên không trung hoàn toàn.”

Ma Ngưu đại phu nói: “Đó đương nhiên, khí tức bản thân sư tôn khó mà đồng bộ với khí tượng trên trời, thương thể giảm đi bảy phần, trở về ba phần, chỉ có thể từ từ điều trị.” Hầu Thiên Cơ nói: “Ta có thể làm thành tượng người của sư tôn, truyền toàn bộ chất độc thể thân cho người thế thân.” Đào Yêu sững sờ, nói: “Người nói cái gì?”

Hầu Thiên Cơ nói: “Đệ tử vừa hỏi thăm Sở sư đệ tình huống, nghe nói thân thể sư tôn trúng độc, suy đoán Ma Ngưu đại phu muốn dùng Thông Thiên Tịnh Thần Huyền.

Phương pháp này có hiệu quả quá chậm, Mạc Như tượng người cùng thể hệ chế thành sư tôn, hô hấp huyết mạch tương đồng, truyền tống thương độc nhanh hơn, đại phu ngài xem có được không?” Ma Hòa đại phu suy nghĩ một chút, nói: “Khả thi! Nếu có thể cùng linh nhục của sư tôn ăn khớp, truyền thương độc cho thân thể kia, so với Thiên Phương tiện gấp mười lần.

Ta sẽ cải biến Tịnh Thần Huyền một chút, bức ra khỏi độc trị quyết thì không có gì đáng ngại.”

Trái tim Đào Yêu Quy đập thành thịch “Kỳ xảo môn thật sự có phương pháp tạo ra con người! Như vậy Dạ Thiên Ảnh, chẳng lẽ thật sự là do kỳ xảo thuật chế tạo...”

Hầu Thiên Cơ nói: “Còn phải dựa vào sư tôn phân ra nguyên thần, khiến tượng người đồng loại với ngài, đồng hồn cùng ngài...”

Thương thể khôi phục nhân ngẫu phân giải, nguyên thần có thể trở về nguyên thân của sư tôn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Cửa kỳ xảo của các ngươi thật sự có thể chế tạo người sống?”

Hầu Thiên Cơ thoáng kinh ngạc, lập tức hiểu được ý tứ của hắn, nói: “Mẫu tượng người không có linh hồn, không phải con người, tổn hại cũng vô tội.

Sư tôn không nghi ngờ, đệ tử Huyền môn không trái với nhân đạo, mặc dù thuật kỳ xảo có thể tạo ra thân thể, chúng ta cũng tuyệt không làm ra chuyện thương thiên hại lý.” Đào Yêu không tạm thời thu lại suy nghĩ, tiếp tục hỏi: “Cần phải mất bao lâu.” Hầu Thiên Cơ nói: “Tài liệu tự nhiên đầy đủ, tượng người trong khoảnh khắc có thể thành, lại lấy Tinh Thần Huyền...” Ma Hương đại phu tiếp tục cuống cuồng: “Ba ngày là được.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vẫn hơi chậm một chút, không thể thiếu Ấn Tà Đan cứu giúp.” Mệnh Hầu Thiên Cơ tìm đủ tài liệu nhanh chóng tạo nhân ngẫu, lại kêu lên: “Đan dược thủ đồ nghe lệnh!” Phương Linh Bảo đang sửa sang lại dược liệu cho đồng môn.

Trong chốc lát, hắn bốn tẩu ngoài kia ba bốn chuyển, tìm năm sáu đệ tử đan dược đến thống kê phân loại.

Nghe sư tôn gọi, vội nói: “Được rồi, được rồi, trong hai canh giờ Ấn Tà đan hai tay dâng lên...” Đào điên cuồng nói: “Để bọn họ xử lý vật phẩm, ngươi lập tức đọc sách cho ta!” Ngữ khí rất là nghiêm khắc, nói rất là nghiêm khắc!”

Phương Linh Bảo không dám cãi, ngồi ở đồng sách tìm lung tung, khổ nghĩ cách luyện pháp “Ấn tà đan” thành công

Tiếc rằng dược liệu chủng loại phức tạp, đệ tử đan dược có nhiều người không biết, thường xuyên đi tới hỏi thăm, lại lần lượt cắt đứt mạch suy nghĩ của Phương Linh Bảo.

Lần thứ hai mươi ba, chính tà không phân biệt kiêu ngạo đã là thứ bảy.

Đào Yêu Yêu thầm cảm thấy lo lắng, “âm Tư” thật sự đến lúc khẩn cấp, mạng chúng ta đang trong khoảnh khắc, ma khí trên người cũng phải ra tay!” Long Bách Linh ở bên cạnh nhẹ giọng nói: “Từ nay về sau tướng mạo thủ, cùng du lịch trên đường xuống hoàng tuyền.” Đúng là câu nói cũ trải qua đau khổ, ý nói là hai chúng ta đồng sinh cộng tử cùng nhau., Thiên hạ có chuyện gì mà lo lắng? Đào Yêu nhìn khuôn mặt điềm tĩnh kia, nổi lòng dâng lên cảm giác khoan khoái, sờ sờ mu bàn tay của nàng, cười nói: “Có người ở đây là tốt rồi.” Bách Linh nở nụ cười, chỉ vào Càn Khôn Kính nói: “Bọn họ qua loa xong rồi, tạm xem bước tiếp theo thế nào.” Đào Yêu Yêu thu lại dung mạo ngưng trọng, nhìn về phía mặt gương,

Bản Tự văn kia vừa dài vừa cổ ảo, Chu Thượng Nghĩa trầm dương suy sụp, lại tụng mười phần ý vị: “Thiên Cương ngang ngược, không gì sánh bằng phản đạo.

Vạn ác liệt liệt trần, số đầu ly kinh

Có loại cuối đại càn phách, loạn thương hại chi chính sắc

Hy vọng soán Nga Nga, ngoại tiên nội ma; trộm thần đường, giả nghĩa thực tư.

Toan Nghê Tứ Hải Lang ồn ào, bát hoang cô khóc, đào mạng như gặp nước sôi lửa bỏng.

Đây không phải là ma nghiệt ngoan cường, thực sự là hung ác tày trời của Kiêu Bí tàng...” Chúng đạo sĩ chính đạo triệu tập điềm báo gì, đã sớm xem qua câu văn này, lúc này nghe đến vẫn âm thầm gật đầu, đều muốn “Yêu ma công khai phòng bị, sợ nhất nội bộ chính đạo xuất phản đồ.

Nếu như Nga Khuyết phái bị gian nhân chiếm cứ, chắc chắn sẽ tạo thành nguy hại cực lớn cho thiên hạ thương sinh.”

Tính nhẫn nại của Lan Thế Hải rất tốt, sự nhục mạ “Xương Phách, Kiêu” của đối phương, hẳn đều nghiêng tai yên lặng

lắng nghe, hy vọng từ trong văn tự nghe ra được ai là chủ sử sau lưng.

Dần dần đọc tới cuối cùng, Chu Thượng Nghĩa giọng nói cao vút.

Phía dưới là tội trạng của Nga lang phái, do hấn đích thân bút đoán ra, quen thuộc hơn văn tự người khác viết, cất cao giọng nói: “Tội thứ mười của Nga lang phái, tội thứ nhất, Khi Thiên Lãng người, Vong Điền Bối Tổ...”

Ý niệm trong đầu Lan Thế Hải xoay chuyển: “Nếu ta phản bác chuyện này, hẳn chắc chắn sẽ yêu cầu sư tôn ra mặt diễn pháp.

Sư tôn một thân yêu thuật, đạo pháp Ngao Cơ biết rất ít, ngược lại đáp ứng tội danh “Vong Điền Bối Tổ”.” lập tức ngậm miệng không nói.

Chu Thượng Nghĩa lại niệm: “Điều thứ hai, tàn hại đồng đạo, chúng phản thân ly...” Lan Thế Hải không nhịn được nữa, quát lớn: “Ở lại! Lúc nào Ngao Khuyết phái tàn hại đồng đạo, đừng có ăn nói bậy bạ!”

Hà Triệu Cơ cười lạnh nói: “Nhiếp hồn thủ đồ muốn trốn nợ sao?” Chỉ về phía Chu Thiên Tuế, nói: “Thương tử trưởng môn Thanh Thành phái bị chặt đứt, người nào hạ độc thủ?” Chu Thiên Tuế giận dữ nói: “Là tiểu đệ tử của Kiếm Tiên môn... Nữ đệ tử, tên là Đông Dã Tiểu Tuyết!” Vốn định chửi ầm lên “Tiểu tiện nhân” nhưng lại cảm thấy tình huống nghiêm túc, nuốt lời vào trong bụng.

Cánh tay Hà Triệu cơ nhẹ nhàng chỉ về phía sau cánh, lạnh lùng hỏi: “Nhị công tử của Thanh Thành chương môn, vì sao hai chân lại tàn phế?” Chu thượng nghĩa âm trầm nói: “Khuyển tử năm trước bái nhập quý phái, nguyên lai trông cậy vào được phúc, không ngờ lại có kết cục như vậy.”

Lan Thế Hải ngược lại bình tĩnh, chậm rãi ứng đối: “Nếu gia nhập sư môn, làm thủ môn quy, Chu Thế huynh có gì không ổn, trước mặt mọi người nói ra sợ tổn thương mặt mũi Thanh Thành phái trước mặt mọi người.

Nhưng hỏi danh vị một lời, sư phụ trách phạt đệ tử tử tử thương tổn không cần bàn, trên đời này không phải đều là quy

củ như vậy sao? “Thường ngôn” một ngày vì sư, cả đời vì phụ”, lại có “Phụ tử tử vong, con không thể không chết”

Cổ đại cực trọng luân thường, chính phái sư đạo nghiêm khắc, làm đồ đệ phạm cấm giới, đừng nói bị sư phó đánh tàn phế, đánh chết cũng không quá đáng.

Bởi vậy Lan Thế Hải nói năng đường đường, dám người Tiên đạo đều cảm thấy có lý.

Hà Triệu Cơ hừ lạnh nói: “Trên đời này các ngươi có trách phạt như vậy sao?” Hai bước đi tới bên cang, lớn tiếng nói: “Mọi người xem cẩn thận, bọn họ hành hạ người thành cái dạng gì!” Một tay kéo tấm thảm trên người Chu Thiên sứ, lộ ra hai cái chân chó lông xù.

Mọi người đều là buồn cười, vừa giật mình, vốn là con cháu nhà giàu tướng mạo sáng sủa, nửa người trên nhìn vô cùng chú ý, phía dưới có đoạn quái dị chói mắt, khép lại càng thêm ghê tởm.

Chu thiên sứ cất tiếng khóc lớn: “Cha à, cha của ta ơi, bọn họ đem ta làm người không giống người, chó không giống chó, cha người phải làm chủ cho ta!” Mọi người Tiên đạo cảm thấy trặc trở, đều cảm thấy hình phạt như thế quả thật quá mức tàn nhẫn.

Tự nhiên đào trong cung chết non cảm thấy buồn cười, nhú mày thở dài: “Ma Cẩm đại phu à, người lúc đó phối hợp độc dược độc chết tiểu tử kia là được rồi., Sao người lại đưa cho hắn hai cái đùi chó? rước lấy rất nhiều tai họa.” Ma Ngưu đại phu trừng mắt nói: “Y gia thì dược chữa bệnh, chưa từng nghe nói phối dược độc nhân.” Bách Linh sắp lại gần bên tai cười nói: “Sư tôn cũng sợ gây họa sao?” Sư tôn tán thán: “Sư tôn già rồi, sợ cái này sợ là không có đảm lượng, toàn bộ trông cậy vào bọn nhóc các ngươi có tiền đồ.”

Hà Cửu Cung nói: “Đừng nói giỡn, Lan Thế Hải độc ngăn mọi người oán, đợi đệ tử tới giúp đi.” Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Đừng vội, đối phương ra tay không lộ mặt, chúng ta cũng không nên động trước đã.”

Bản lãnh của Lan huynh ta biết, những người kia không phải là đối thủ của hắn.” Long Bách Linh nói: “Sư tôn vô cùng suy

nghĩ, nhưng để cho ổn thỏa, để Hồ Bí vệ tiến về phía trước, mười hai kiếm chuẩn bị phía sau, đôi phương đã xếp quân cò xuống, chúng ta cũng nên bố trí khai cục cho tốt.” Đào Yêu Yêu đầu cho phép, mệnh lệnh Hoàng U đi đôi hướng.

khिएng cắng chớnh là hai đệ tử năm tầg, ở trong đắm người đi tới lui mấy cái, hướng tới Chu thiên sứ các phái bày ra “Thảm trạng” của mình.

Hà Triệu Cơ nói: “Chớnh phái nói theo công nghĩa, tuân theo pháp luật, trừ gian trừng ác chớnh là hành đạo thay trời, nào có hành vi nham hiểm như vậy? Trước thu nhi tử làm đồ đệ, biến thành hình thú trả lại cho phụ thân, không nói tới Thanh Thành phái không sơ hở chịu nhục, dù là nhân luân thường lý cũng bị vấy bẩn.

Hiện tại lại sai bày thú chấm biểm đờng đạo, Nga lang phái bỏ chớnh là từ tà phái tất nhiên như vạch trần, không trách được chúng phản thân ly!” Môn nhân các phái âm thầm gậ đầu.

Lan Thế Hải vốn không muốn biện pháp, gặ phải vu cáo lại càng không muốn phí nhiều lời, chỉ nói: “Công đạo tự tại trong lòng người, bằng mấy phái các ngươi không thể đổi trắng thay đen.”

Hà Triệu cơ nói: “Không tậ, thị phi tự có thảo luận, ba mươi sáu đắo tiên gia đắo Đờng Hải tụ tậ ở đây, nghe xem bọn họ có cách nhìn gì.” Tay áo phắ lên, môn nhân ba phái Đạo tông tản ra, hiện ra trăm tên hải ngoại giả mặc kỳ phục dị phục, phắ trần, các loại pháp khí lay đờng Phi Xoa phắ trần, trêu chọc âm ỉ đến gắ.

Nhất thời Di ngữ hỗn loạn, đệ tử Ngao Bính hơn phân nửa nghe không hiểu, nhưng tậ mắt nhìn thấy tình trạng mọi người hỗn hể, cũng có thể nhìn ra ý không phải thiện ý.

Đào Yêu Yêu quay đầu lại hỏi: “Ba mươi sáu đắo tiên gia ở Đờng Hải có lai lịch ra sao? Ta làm chớnh phái chỉ có Đạo tông, Tiên tông, Ngao Ngoan ba phương mà.”

Hà Cửu Cung đắp: “Chớnh phái chủ yếu cấu thành Tam Phương, ba mươi sáu nhà sớng trên đắo hải ngoại, xem như là cành lá của Tiên tông chi nhánh.” Tiên cung chết yếu nói: “Tiên tông?” Hà Cửu Cung nói: “Trước kia hai phái Bờng Lai,

Côn Luân chiêu nạp môn đồ khắp nơi, sau đó thủ lĩnh phái ẩn tu tránh thế gian lánh đời.

Đệ tử cấp thấp không tìm thấy sư môn, mặc dù tự lập môn hộ, từng bước hình thành tiên gia ba mươi sáu đảo.” Hơi ngừng lại, tiếp tục giảng giải: “Thế lực của bọn họ từng hưng thịnh ngàn năm, mấy lần hiệp trợ thảo phạt Yêu Hoàng.

Cho đến trận chiến Đông Hải lần trước, Tam Thập Lục Đảo tổn thất hầu như không còn, đến bây giờ chỉ còn lại chút nhân thủ như vậy.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy mới đúng chứ, ta lục soát khắp Đông Hải, cũng không thấy mấy đảo có người ở.”

Náo động một lúc lâu, Hà Triệu cơ song chương đề xuống, ý bảo chúng tiên khách tạm dừng thảo luận, quay mặt nhìn Lan Thế Hải nói: “Ba mươi sáu đảo đạo hữu vì sao tức giận, Lan huynh hẳn là biết rõ? Ma đạo hại người vô số, chí sĩ tiên đạo khổ sở suy nghĩ báo thù, bởi vậy đi theo dưới trướng Nga Du phái, bởi vậy đi theo dưới trướng.

Hiện tại Toan Nghê thay đổi cách nghĩ, chúng tiên gia tự nhiên bỏ đi xa!” Trong đám người đi ra một văn sĩ cao gầy, chấp tay hướng Lan Thế Hải: “Từ Đông Hải đại chiến đến nay, ba mươi sáu đảo điêu linh đọa diệt, chúng ta di lão vốn không đủ cùng luận.

Những năm này Mông Loạn Trần đại sư triệu kiến nhiều nơi, mới một lần nữa tụ tập tàn quân lại.

Nếu như tân sư tôn đối xử thân thiết với người khác, hành tà làm ác, vậy cũng thật là dạy thiên hạ chính đạo hàn tâm thất vọng.” Khẩu âm quái dị, nhưng lời nói lưu loát, nghiêm chỉnh mà không mất đi khí độ.

Hà Cửu Cung nhỏ giọng giải thích: “Mấy năm trước loạn trần đại sư tuyên bố với bên ngoài bế quan, kì thực âm thầm liên lạc các nơi Tiên gia, chuẩn bị hợp lực thảo phạt Yêu Hoàng.” Đào Yêu chỉ vào trong gương nói: “Kẻ gầy kia là ai?” Hà Cửu Cung nói: “Hắn tên là Đoan Mộc Thần Công, nhân vật mặt mũi của ba mươi sáu đảo,, Luyện một thân thiên nhãn phong thần thông, pháp lực tương đối khả quan.” Đào điên khùng định thần quan sát, nhìn thấy vòng tay nhắc tay của hắn bảo

quang trên ngực ẩn hiện, hình như có trăm ngàn đôi mắt chớp động, gật gật đầu tán thưởng: “Quả nhiên bất phàm.”

Lan Thế Hải đáp lễ lại, nói: “Còn xin Đao Mộc tiên bối chỉ thị, sư tôn mới của Ngao Mi tà khi nào, khi nào làm ác? Chỉ bằng từ từ một trong mấy phái của Đạo Tông sao? Tiên bối chớ có nhẹ tin người bên ngoài...” Còn chưa nói xong, có người kêu lên: “Sư tôn mới của Ngao Trãi làm nhiều việc ác! Ta có thể chứng minh!” Đao sĩ mập lùn bước ra, hai mắt trừng tròn, râu dựng đứng giận dữ.

Lan Thế Hải nói: “Vị này là...”

Đao sĩ mập lùn kêu to: “Giang Tiên sơn Hoàng Long quan Trương Hạc Niên!”

Lần thứ hai mươi ba chính tà không phân biệt thì kiêu ngạo đã quá tám chín phần.

Vừa nghe hấn báo danh, Long Bách Linh nhẹ nhàng “A” một tiếng.

Đào Yêu Yêu nói: “Sao vậy?” Bách Linh cười nói: “Không tốt rồi, Hồng Tụ tử và nương tử tầm trộm đồ, người ta mất chủ tìm tới cửa hỏi tội rồi!” Mặc dù Cát Tiên sơn cách Ngao Sơn không xa, nhưng Hoàng Long quan danh khí quá nhỏ, chỉ vì muốn Hồng Tụ và mấy loại yêu thú Thực biết nhau mà thôi!”

Lan Thế Hải không biết thân phận Trương Hạc năm nào, mắt thấy tiểu phái này cũng dám quất thẳng vào phái Côn Bằng, trong lòng không khỏi kinh ngạc, chấp tay chào: “Cao sang bái ít, có gì chỉ giáo?” Trương Hạc Niên nói: “Đừng nói nhảm, còn nữa!” Tay duỗi về phía trước một cái,

Lan Thế Hải ngạc nhiên: “Còn gì mà trả lại?”

Trương Hạc Niên nói: “Lưu Lân, Yên Lãng à, bảo bồi cát giữ kim đan tinh dịch, đời đời tương truyền chưa ly môn nửa bước, không muốn bị hai con yêu tinh Ngao Khuyết phái các người đánh cắp rồi!” Lan Thế Hải nói: “Ở đâu ra yêu tinh?” Trương Hạc Niên rống giận: “Còn muốn chống chế không? Một tên hồ ly tinh mặc hồng tay áo, một tên yêu quái Tô Trung Ngọc, một tên yêu quái Tô Trung Ngọc!”

Mấy tháng trước, ông tay áo đỏ kia trộm đi Lưu Thương, lưu lại mấy hàng chữ nói “Nữ sứ dưới trướng cao thủ Đào Yêu, mượn bảo vật quý quan dùng một lát, ngày nào đó dùng xấu rồi trả lại”, khắc vào môn chủ bốn quan, còn khảm yêu khí của hồ ly, đến bây giờ cũng không thể thanh trừ sạch sẽ!”

Long Bách Linh nhẹ giọng nói: “Tiểu Hồng tử cũng không nói với ta chuyện này.” Đào Yêu Thiên thàn than “Tiểu Hồng nghịch ngợm a, làm tặc lưu tên thật, quá mức ngông cuồng.” Suy nghĩ một hồi, khi đó nàng cùng chủ tứ hợp ý, lại dựa vào cây đại thụ Nga Phán phái này, hai việc xung tâm như ý, hận

không thể đem tin tức truyền đi khắp thiên hạ ai cũng biết hết thầy mọi người ở đây.

Trương Hạc Niên khàn giọng kể lại: “Trộm không tính, mấy ngày trước lại chạy tới con tầm yêu, trộm lấy thuốc khói sau đó khắc xuống nhắn lại “Sur tôn mới của sư tôn Tô Trung Ngọc, mượn bảo vật quý phái dùng một lát, bản quản gia xưa nay có mượn hay không, các ngươi không cần phải nhớ thương thêm.

“Chỉ khắc bên cạnh chữ viết của hồ yêu.” Đào Yêu lại thở dài “Tầng nương tử cũng không phải đèn cạn dầu, năng so tài kiêu ngạo với Hồng Tụ.”

Trương Hạc Niên bị phần đến cực điểm, vê bên tay áo lau nước mắt nói: “Tiểu Hoàng Long quan nhỏ tên yếu ớt, sao dám hoài nghi phái nao cao cao tại thượng, chỉ coi là yêu tinh mượn danh tác quái mà thôi.

Nhưng gần đây nghe đồn thủ lĩnh của Côn Bằng đổi vị, tân sư tôn gọi là Đào Yêu Khiếu, dung túng yêu nghiệt nhiều việc bất nghĩa.

Được chính miệng Ngũ Đài phái Hà Chương môn chứng minh, chúng ta mới dám lên núi đòi công đạo.

Trước mắt tiên gia các phái đều đang ở đây, mọi người bình phẩm cái lý lẽ này, môn phái thế lực nhỏ cũng dễ bắt nạt sao?” Hai ba mươi hán tử phụ họa âm ỉ, đều là môn nhân đệ tử của Hoàng Long quan.

Lan Thế Hải thâm nghĩ: “Nếu không phải có điềm báo che chở, xin lỗi các ngươi cũng không dám lên núi là không khó.” Lại nhớ tới tỷ lệ lên núi làm bậy, vài chuyện chưa chắc đã là không có lửa, lập tức cúi đầu trầm ngâm.

Hà triệu cơ cười lạnh nói: “Bao giầu yêu tà, ác trầm ôn, khiến chúng bạn xa lánh, chẳng lẽ lại là giả?”

Chu Thượng Nghĩa cũng nói theo: “Thất đạo quả phụ, tình thế trước mắt rất rõ ràng, Nga Du phái đã là người cô độc, tiên đạo trong thiên hạ cũng không nguyện hợp tác với bọn họ!” Ý muốn tạo thành thanh thế, hai bên trái phải giương mắt nhìn, cao giọng hô: “Ai nguyện ý tương trợ Nga Phán phái, ai?” Bỗng nhiên bốn phía hô lên rung trời: “Chúng ta nguyện ý!”

Có chúng ta!” Có mấy trăm người bước ra nhanh, đứng ở hai bên đệ tử Nhiếp Hồn, người cầm đầu là Phương Hành, Trần Nguyên Đình, bốn chương môn, bốn chương môn khác.

Bốn phái Đạo tông di dời phòng thử luyện tràng, Trần Nguyên đình lại kêu chúng đồ đệ trốn vào phòng ốc bên cạnh sân.

Giờ phút này đệ tử Nga Phong tập kết Lam Phong, phòng xá trống đi ra, bốn phái ngăm ầm núp bên trong, đợi địch thể rõ ràng lại xuất động, một là bảo tàng thực lực, hai là xuất kỳ bất ý, đây chính là kế sách ôn hòa ứng biến của lâm nguy.

Long Bách Linh thấy thế tán thưởng: “Đạo tông chương môn tuyệt đối không phải hạng người hời hợt.”

Các phái mắt thấy quân nhu chột tiếp viện, lại thêm bản thân kiêng kị, không tìm được cơ hội rút vào bên trong.

Hà Triệu Cơ trầm mặt nói: “Được, bốn vị chương môn không từ biệt, lại chạy tới trợ Trụ vi ngược.” Phương Hành phần nộ quát: “Năm đại phái người bố trí xà ung trận nguy hại bách bách tính, thiên đại tội nghiệt còn chưa thanh toán xong, còn dám chạy đến Nga Phấn sơn gây sự.” Hấn tính tình nóng nảy, vừa lúc tình thế nguy cấp, xé rách gương mặt người thân của Đạo Tông ngay tại chỗ.

Hà Triệu Cơ nói: “Năm đại phái khi nào từng sử dụng xà trùng? Lúc gần xuống núi, ta lại dụng phải mấy vị bằng hữu thả rắn, lúc này vừa vặn mời ra làm chứng.” Nhẹ nhàng che lấp trách nhiệm xà ung trận, bàn tay vỗ hai cái, phía sau đi ra bảy tám người áo trắng ân cần, đầu lĩnh mặt gầy râu ngắn, đầu lĩnh râu ngắn., Một đôi mắt chuột đảo loạn, hét lớn: ” ngang nhiên phái, cưỡng ép Khổng Tước công chúa nhập phái, bắt cóc chúng ta triệu tập thiếu chủ, Bách Hoa giáo và bọn họ không đội trời chung!” Dư dân mồm năm miệng mười, đem Ngọc Nam hương gặp nạn, triệu mệnh mẽ bị bắt đi các chuyện khác nói ra.

Lan Thế Hải suy nghĩ “Những gút mắc này có liên quan rất lớn, chúng đồ đệ thú lại đuổi bắt dư nghiệt Kim Luân giáo, không ai biết nội tình của Bách Hoa giáo, làm không biết xấu hổ sẽ triệu thị vương tộc phương nam một mẻ.

Nếu để cho Triệu mạnh mẽ hoặc Ngọc Nam Hương đối chất, chỉ sợ dễ dàng sinh sự.” Trong lòng do dự, mặt lộ vẻ khó xử.

Tiên gia đảo ba mươi sáu kia ở ngoài hải ngoại, không biết Bách Hoa giáo phân hai chi Nam Cương Hán.

Nhưng Văn Nga Khuyết phái cường bức nữ phản tổ phản tổ cải tông, lại nhìn Lan Thế Hải ngậm miệng không được, chỉ coi là hấn đuổi lý thừa nhận, càng cảm thấy hành vi ác của Nga Khuyết phái là thật.

Đám đạo phái không đủ nhập lưu còn lại của Hoàng Long quan, cũng thuận thể thêm mắm thêm muối, chỉ mong lật đổ đoàn nha phái tranh tài thỉnh thưởng.

Hà Triệu Cơ phát tay ra lệnh mọi người bàn tán dần dần, nói: “Bách Hoa giáo cùng Nghiêu phái giao tình cực sâu, lại liên tục gặp nạn, người gần người ngược lại bị hại, mấy vị Trần huynh người phải cẩn thận.”

Chu Thượng Nghĩa triển khai Tự Văn nói: “Bao giầu yêu tà, hại đồng minh, là tội trạng thứ ba.

Nhân chứng ngay trước mặt, Nga Mi phái đừng hòng từ chối được.” Phương Hành nén một bụng lửa giận, liên tục kêu: “Tặc hô bắt trộm, thật dê tiện!”

Trần Nguyên Đình kéo chuyện trước kia không thả ra, chỉ truy hỏi có gì diễm báo: “Đêm qua bố trí xà ung trận công sơn, Hà huynh người nói có phải không? Người dám chỉ Thiên thề sao?” Một người bên cạnh Trần chương môn tiếp nhận câu chuyện: “Trần chương môn không nên ăn nói lung tung, sáng nay năm đài phái mới đến núi, sao đến nửa đêm công sơn.” Đôi đáp chính là năm đài Túc Vũ Sơn, thuận dưỡng điều hâu là một tay hấn làm, vạch trần khó thoát tội, bởi vậy dốc hết sức giáo biện.

Nhất thời hai bên nói tới nói lui, dần dần thành thế giương cung bạt kiếm.

Tam Thanh chương môn Sở Nguyên Quân bỗng nhiên bước ra khỏi hàng, há mồm hô: “Tiên đạo tranh chấp lưỡi chém gió gì, còn tiếp tục lên đạo pháp gặp cao thấp!” Hai tiếng hô vận đủ khí lực, đằng tướng lớn tiếng rầm rĩ đè xuống.

Chu thượng Nghĩa nói: “Chính phái trung nhân chỉ luận thiên lý công nghĩa, đạo pháp cao cường thì sao? Chẳng lẽ học ma đạo lấy cường áp yếu!” Sở Nguyên Quân nói: “Mỗi bên đều một từ đều không có phân biệt, đời ta tôn sùng Nga Côn Bằng cầm đầu, là vì Huyền môn hô hai chữ “Đạo”, đức”

Nếu phương diện đức hạnh tranh luận khó phán, vậy thì lấy đạo thuật quyết định khúc trực, điều này cũng phù hợp với lý lẽ công bằng của Tiên đạo.”

Sở Nguyên Quân tính toán tỉ mỉ, đánh giá phe mình ít lực mạnh, nói lý do chịu thiệt mà đấu pháp chiếm ưu thế, hướng hồ thần thông đạo thiên vô địch, có hấn làm hậu thuẫn hà tất phải dây dưa không rõ với đối phương.

Hà triệu cơ dẫn theo chúng tuần rã, đích thị là cuồng vọng thất sắc, coi thường năng lực của sư tôn mới Ngao Thiên.

Nghĩ đến đây, hai tay Sở Nguyên Quân tách ra, nói: “Cứ để Tam Thanh phái xung phong, người thua lập tức xuống núi, vậy đạo hữu phái trước tiên tiếp chiến?” Vi Giác cảm thấy lời này là tân đoạt chủ, quay lại nhìn Lan Thế Hải nói: “Không biết ý của Huyền môn thế nào?” Lan Thế Hải còn chưa trả lời lời lời., Đệ tử nhiếp hồn “Phân phạt” lui ra sau tránh mắng lớn, nhao nhao đồng ý: “Đấu pháp quyết thắng! Một trận thắng bại phán thị phi, nên sớm như vậy rồi!” Đệ tử Nga Phán ghen ngào đã lâu, sớm trông mong đuổi khách không mời, càng có người muốn “Vù vù” bọn họ liều mạng, chúng ta chỉ việc ngồi yên thu lợi ngư ông.”

Lần thứ hai mươi ba chính tà không phân biệt kiêu ngạo đã quá mức chín phần.

Lan Thế Hải suy nghĩ một chút, lập tức gật đầu nói: “Hôm nay là tuổi thọ mới, trước kia đều gặp bản phái tổ chức đấu đức đạo hội.

Đạo cao giả tất có đức hậu, Huyền môn tin tưởng đạo lý này.

So pháp ấn chứng thực giả, cũng là truyền thống từ chính đạo cổ đại.

Nhưng vì đồng đạo nghĩa khí tính kế, chớ có đấu đá lung tung lẫn nhau.

Chư vị nếu muốn chỉ giáo một chút, đều do tại hạ phụng bồi.” Sở Nguyên Quân nói: “Ai, kẻ cầm đầu Nhiếp Hồn sao có thể dễ dàng kết cục như vậy, Lan huynh trước tiên xin mời đi ra phía trước Tề Vân phái, cất cao giọng nói: “Vị đạo hữu kia đến tỷ thí!” Hẳn rõ ràng khiêu chiến các phái, thực tế là khiêu chiến với Phạm Chân Thái, chợt có một người cướp ra từ trong gai, đáp: “Ta đến đây!” Tiếng nói sắc bén, là một mỹ phụ dị tộc, khắp người lấp loáng ánh bạc, sáng chói mắt khiến người ta chói mắt.

Đào Yêu Yêu nhìn Càn Khôn Kính nói: “Người này là ai?” Hà Cửu Cung, Sở Tình lắc đầu không biết, Ma Ngưu đại phu lại nhận ra, nói: “Nàng tên Thiên Diệp Phong, là Thúy Hư phái thuộc về ba mươi sáu đảo bên dưới.

Năm đó chiến Yêu Hoàng cả nhà nàng đều ra trận, chồng, cha, cha, thúc bá huynh đệ đều đã chết trận, bên người còn sót lại đứa con gái duy nhất chưa tròn tháng trước.

Mẹ con nàng vẫn là ta chữa khỏi, từ đó lui về phía sau nhàn nhã, không nghĩ tới lúc này lại đi đối nghịch với Nga lang phái.”

Sở Nguyên Quân tính toán ưu khuyết hai bên, trên tới đạo phái bàn, ước chừng thực lực Tề Vân phái kém nhất, vốn định bắt đầu từ chỗ yếu của đối phương, không ngờ bỗng nhiên lao ra một nữ tướng cổ quái, lúc này quát lên: “Đạo gia Trung

Nguyên phân tranh, tiên khách hải ngoại chớ nhúng tay.”

Thiên Diệp Phong nói: “Đấu pháp thì đấu pháp, La Chi cái gì!” Hán tử của nàng không quá linh quang, hai câu lập tức xoay người vặn eo, Ngân Lân trên người lập tức bay lên, hóa thành ngàn vạn đạo gió mạnh giăng khắp nơi.

Sở Nguyên Quân nhướng mày nói: “Được!” Hắn uốn người nghênh đón.

Mọi người đều vội vàng lui về phía sau, tránh ra một khoảng đất trống to lớn.

Chỉ thấy Thiên Diệp Phong trần truồng, như thiểm điện xuyên thẳng qua bốn tấu, thân pháp dần dần tương ứng với kinh phong, phút chốc ngừng chân ngưng thân, kinh phong lại biến trở về vẩy bạc, từng mảnh từng mảnh áp sát thân thể, âm thanh sắc nhọn giữa động tĩnh bỗng nhiên, phảng phất bài danh lợi tiền xuyên không cùng bắn ra.

Thủy Hư phái vốn là chi nhánh của Bồng Lai tiên tông, tu luyện chiến giáp xưa nay đều sở trường.

Nhiều năm trước xuất hiện một vị tuyệt đỉnh thông minh cao sĩ, từ trong phong quyền diệp lĩnh ngộ ra động tĩnh diệu ý kết hợp cùng động tĩnh, sáng chế ra thuật tấn công “Phi Hoa Trí Diệp” này, cải biến tai hại của giáp trụ công kênh khó vận. Nữ tử tu luyện càng thêm tương ứng.

Chỉ thấy Thiên Diệp Phong chạy như thỏ chạy, đứng như huyền hạc, vẩy bạc tản ra tựa như mở ra tấm lưới lớn, lúc thu về thì dễ dàng phá vỡ, vừa thu lại bóng hình thì khó kiếm, có vài phần tương tự với ám sát của độn giáp môn.

Sở Nguyên Quân chân đạp Bát Quái Bệ, trước người dần dần khói xanh bốc hơi, mơ hồ liên tục thành hình dạng vòng tròn.

Tam Thanh đạo thuật sinh trưởng vững vàng, Thanh Khí xoáy gọi là “Tam Hoàn Bộ Nguyệt”, có thể hóa lực lượng hung bạo của đối phương vào trong vòng tròn.

Thiên Diệp Phong chạy mấy vòng, dần dần thu nhỏ lại, kinh phong quay chung quanh thân hình Sở Nguyên Quân, phảng phất trăm ngàn sợi tơ tằm cuộn thành kén dày, trong lúc bất ngờ dừng lại quát to, vận kinh hướng về chỗ yếu hại của địch quân phát động công kích mạnh nhất.

Ngay lúc này vòng tròn do Thanh Khí hợp thành bành trướng lên, thu nạp kinh phong vào.

Tam Thanh đạo thuật ngoài rộng trong chặt, hậu thế cực kỳ trầm mẫn, Thiên Diệp Phong vậy mà không đứng vững, cũng bị Tam Hoàn Bộ Nguyệt kéo về phía tầng bên trong, nhanh chóng thi triển pháp thuật “Thủ cung thoát giáp”, để thời gian thoát ra ngoài đòn thân đào thoát.

Thủ cung tức là Bích Bích Hồ, lâm vào địch thủ thường xuyên đoạn chi bảo mệnh, bởi vì mặt ngoài thân thể người có tầng da cực mỏng, thuật này tu thành có thể xá da bảo vệ thân, nhìn như kỹ năng Bích Hồ, kỳ thật cùng “Ảnh đòn thuật” của đòn giáp môn đồng nguyên, chỉ là cao thấp sa mạc, cảnh giới có khác biệt mà thôi.

Tiếp đó Thiên Diệp Phong luân phiên vận công, từ sau gáy nứt ra một đường vân nhỏ, vốn định bỏ chạy khỏi nơi đó, chợt cảm thấy các huyết yếu trên thân thể bị khóa chặt, làn da như bị đóng đinh trên thân thể.

Sở Nguyên Quân dưới chân đạp lên trận đấu, một mặt kích phát kinh phong thanh khí hóa giải, một mặt ngậm thi triển đạo thuật ”Tùng Lý Châm”, tập trung thân thể địch nhân khiến hắn không cách nào bỏ chạy, tiếp theo chậm rãi tiến lên, tăng cường hiệu lực châm trong bông bông.

Thiên Diệp Phong đau tận xương tủy, không kìm được lớn tiếng kêu lên sợ hãi.

Đào Yêu Yêu mắt thấy song phương đấu pháp, lắc đầu than nhẹ: “Nguyên lý đạo thuật của hai phái là cực cao thâm, đáng tiếc lưu lạc ở thế tục võ nghệ, chỉ có thể luyện thành chút da lông thô thiển.”

Thiên Diệp Phong kêu lên vài tiếng, trên người chợt hiện ra mấy điểm sáng bạc, nhanh như bão táp bắn về phía địch quân địch.

Trong ngân giáp của nàng khảm bảy mươi hai cái răng rồng Bắc Hải, vốn là cố định giáp phiến, giờ phút này bắn ra đúng là ép buộc được ăn cả ngã về không.

Nhưng lúc trước Ngân Lân còn chưa thu hồi, giáp trụ lại thoát ly, trong nháy mắt áo giáp buông ra, thân thể trắng bệch hiện

ra không sót lại chút gì.

Sở Nguyên Quân là thân sĩ Thượng Đức, chột gập ngực nữ nhân đung vào mi mắt, theo bản năng nghiêng đầu tránh né, vừa đi thần pháp lực yếu bớt.

Thiên Diệp Phong nhân cơ hội nhảy ra khỏi vòng tròn, long nha vạch mặt mà qua, cạo ra mấy vết máu trên thái dương Sở Nguyên Quân.

Đệ tử Tam Thanh giận dữ, quát lên: “Man Bà, hạ lưu, vô sỉ!” Ba nữ đồ nhún bước rút kiếm, lao vào trong sân vây công Thiên Diệp Phong.

Ba người này dung mạo tú mỹ tuyệt, bộ dạng giống nhau như đúc, là tỷ muội song sinh một mẹ, phân biệt gọi là Ngu Tư Thu, Ngu Tư Hạ, Ngu Tư Đông, Ngu Tư Đông.

Tuổi còn trẻ đã đạt tới chân truyền của sư môn.

Lúc này sư phụ bị thua thiệt, tình thế ba tỷ muội cấp bách viện thủ, trường kiếm huy động lại không có nửa điểm hàn quang, nguyên lai lưỡi kiếm kia lại là dùng giấy dày chế thành.

Thiên Diệp Phong thầm cảm thấy thừa thớt, ngược lại còn muốn nhìn xem kiếm giấy làm cách nào đã thương người.

Nào biết đây là Tam Thanh Tuyệt Kỹ “Ngọc Phù Liên Hoàn Kiếm”, lá bùa chế kiếm ở Ngọc Kinh phong Tam Thanh sơn, Ngọc Hoa phong, Ngọc Hư phong luyện tàng hơn trăm năm, hút đủ linh khí trong núi, làm như bát mặc huy bút, toàn bộ triển khai sơn cảnh phong cảnh, một cảnh liên tục một cảnh, kỳ lực thiên nhiên quỷ phủ thần công cũng ẩn chứa trong đó.

Chỉ vì thuật tu pháp rườm rà, một người khó luyện ba kiếm, Sở Nguyên Quân tìm khắp nam bắc Đại Giang, tốn nhiều năm mới tìm được ba tỷ muội tâm tính liên thông này.

Từ nhỏ đã gia tăng ý dạy bồi luyện, hiện tại kiếm thuật đã đạt tới cảnh giới Lam xuất phát từ nhỏ.

Thiên Diệp Phong nhìn lưỡi kiếm của Ngu Tư Hạ chém tới gần, kiếm khí nặng như núi cao áp đỉnh, nhận ra thanh kiếm giấy này không phải chuyện đùa, thân hình lách mình phản kích, cảm thấy thất lưng cứng ngắc, giống như dòng băng giá lạnh lẽo.

Ngu Tư Thu cầm Ngọc Hoa kiếm đâm tới, chiêu này gọi là “Gái thai băng bộ” lấy từ Ngọc Hoa phong cảnh trí, từ chủ phong đi xuống liền có thể nhìn thấy thác nước buông xuống, dòng nước chảy xiết ở dưới phù băng, đã thú đất đá rơi vào liền bị đông lạnh.

Trong kiếm phù Ngu Tư Thu ẩn chứa lực lượng Sơn Cảnh, vừa lúc liên kết chặt chẽ cùng kiếm pháp của Ngu Tư Hạ.

Thiên Diệp Phong thất kinh trong lòng, khiến thủ cung thoát giáp thuật tránh ra mấy bước, lưu lại tại chỗ một cái túi da mỏng như cánh ve.

Ngu Tư Hạ kêu lên: “Man Bà này!” Ngu Tư Thu nói: “Đúng vậy!” Ngu Tư Đông là lão Tam, tiếp tục nói: “Độc xà thoát da!” Ngọc Hư Kiếm trong lòng bàn tay lướt ngang, một chiêu “Long Đàm Tùng Ảnh” phong bế địch nhân rút lui.

Theo thứ tự xếp hàng của Tam Thanh Sơn Cảnh Quan, thác băng trên bàn lướt qua chính là Long Đàm, bên bờ kinh từng chiếu bóng mặt trời, trong tĩnh cảnh ẩn chứa khí thế hùng hồn dày nặng.

Kiểm pháp của Ngu Tư Đông hiện ra hoàn cảnh đặc sắc này, thật như cành cây khô trên hồ sâu, bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành mảnh long lăng không tấn công.

Thiên Diệp Phong Mẫn nhảy lên đều cảm thấy cổ hết sức, dứt khoát tay chân chạm đất, giống như linh miêu thoát ra khỏi vòng kiếm.

Tỷ muội Ngu thị vận kiếm trước đuổi chặn phía sau, kiếm pháp tương ứng với cảnh núi, trong miệng cũng không có nhân rồi, Ngu Tư Hạ nói: “Man Bà tốt.” Ngu Tư Thu tiếp lời: “Lại học được.” Ngu Tư Đông thu lời: “Con chó da đào tẩu!”

Long Bách Linh vỗ tay cười nói: “Ba vị cô nương này thật thú vị, dung mạo xinh đẹp, kiếm pháp mỹ lệ, nói chuyện cũng vui vẻ.”

Sau mấy hiệp, Thiên Diệp Phong Chi Phong gian nan co rút lại.

Hà Triệu Cơ nói: “Tam Thanh phái người trước tiên đã bại trận, nên sớm nhận thua rồi mới xuống núi, vì sao cứ liều chết quần lấy hấn?” Ngu Tư Hạ nói: “Nữ nhân kia cố ý cời trăn.”

Ngu Tư Thu nói: “Dùng hạ lưu chiêu số hại sự phò của ta.”
Ngu Tư Đông nói: “Làm sao có thể tính là Tam Thanh phái chúng ta thất bại?” Ba tử muội từ nhỏ tiếp lời thành tập, một câu mỗi khi chia làm ba đoạn lời nói ra đều không có trở ngại chút nào.

Tuy là trời sinh nhanh mồm nhanh miệng, nhưng hơn phân nửa còn vì huyết mạch tương thông, trong bóng tối ý hợp lại với nhau.

Lần thứ hai mươi ba chính tà không phân biệt kiêu ngạo đã hơn mười phần.

Hà Triệu Cơ không muốn cùng tỷ muội ba người khoan thai, quay sang Sở Nguyên Quân nói: “Da mặt Sở huynh đã hư hại, thắng bại như thế nào phân định?” Một câu hai quan, chỉ rõ trên mặt hắn có màu mè, lại châm chọc hắn thua không đi không phải là không biết xấu hổ.

Sở Nguyên Quân không tiện giao thủ với nữ nhân trần thân, nhìn ba tên cao đồ chiếm thượng phong, trong lòng rất là hài lòng, cười nói: “Cho dù tại hạ thất thủ, Tam Thanh phái cũng không bại trận, bản ý tại hạ vốn là các môn luận đạo.

Hà huynh hỏi rất hợp ý ta, Tam Thanh phái nên toàn lực ứng phó, sớm phân thắng bại.” Hắn cố ý nhấn mạnh quy củ môn phái tranh chấp, rõ ràng là bắt nạt Thúc Hư phái ít người, sau đó hướng trong sân hô quát: “Vì tiền bối sửa sang lại dung nhan.” Ngu Tư Hạ đáp: “Vâng!” Kiếm khí vươn ra ngoài vòng tròn, cắt hai lá cờ bên cạnh, vung lên quần lấy hông bụng Thiên Diệp Phong.

Lúc này Sở Nguyên Quân mới trở về chiến cuộc, ba vòng thanh khí thả ra trong lòng bàn tay.

Pháp lực Thiên Diệp Phong gần như đã cạn kiệt, chỉ là không chịu nhận thua, cắn răng liều mạng chống đỡ.

Kể từ đó, ba mươi sáu tiên khách trên đảo đều tức giận, quả nhiên Đoan Mộc thần công bằng: “Đã nói là môn phái tranh thắng, các phái Đông Hải chúng ta cũng nên tham dự trận này.” Sở Nguyên Quân nói: “Chính đạo chưa từng có Đông Hải phái, danh bất chính thì không thông, lão tiên sinh muốn thay tông đồ tổ sao?” Đoan Mộc Thần Công nghẹn lời, đang suy nghĩ, bên cạnh đột nhiên gào to như sấm: “Kim Lôi môn, đồng tổ của Kim Hư phái!” Một đại hán thân hình vạm vỡ nhảy ra, toàn thân kim lân lóng lánh.

Người này là chủ tọa Kim Lôi môn Tát Chấn Nguyên, Tổ Truyền Đạo môn cũng thuộc chi thứ của Bồng Lai tiên tông,

mắt thấy Thúy Hư phái hồ thẹn bị lừa, cảm giác Đặng Sinh Thổ Tử Hồ bi, ghen chân muốn giúp đỡ đồng đạo một tay.

Hắn bị “Phá Vân giáp” ẩn chứa vạn tầng lôi ba, tĩnh có thể tụ thể vững vàng, động thì dễ như trở bàn tay, vừa vận bổ sung cho ngân lân giáp của Thiên Diệp Phong.

Thoáng cái kim giáp giữa sân phân tán vòng tròn, lôi quang chớp vang không dứt.

Đúng là Phong Lôi tương sinh, Thiên Diệp Phong tinh lực đột nhiên dồi dào, Ngân Lân rải rác lại thừa cơ bay lên, hóa thành kinh phong hô ứng lôi điện.

Kim Lôi môn còn có bảy tám vị cường thủ, nhìn thủ tọa động thủ cũng gia nhập chiến đoàn, mấy món lôi điện giáp gào thét bay lên, càng tăng thêm uy thế của phe mình.

Sư đồ Sở Nguyên Quân dần dần khó chống đỡ, Ngu Tư Hạ hô to: “Bọn họ cậy nhiều hiệp ít!” Ngu Tư Thu nhìn trận doanh bản phái: “Các người còn chờ gì nữa?” Ngu Tư Đông hô: “Mau tới đây hỗ trợ!” Đệ tử Tam Thanh âm âm động dậy, rút trường kiếm ra trợ chiến.

Trong chốc lát kiếm khí phong lôi khuấy động, vòng càng kéo ra càng rộng.

Ngẫu nhiên có người vận kiếm mất đi chính xác, cắt đứt cánh tay một đệ tử Long Hồ. Tên đệ tử kia như kinh phong kêu đau.

Long Hồ chương môn Phương Hành lập tức hô: “Đây đâu phải là đấu võ đạo pháp, rõ ràng sinh tử tranh đấu, Long Hồ phái tuyệt không thể khoan tay đứng nhìn!” Cũng mặc kệ đệ tử bị thương là bên kia, vung tay lên đánh về phía các phái Đông Hải.

So với tam thanh đạo pháp cầm trọng hàm súc, long hồ đạo thuật thẳng ở hạo tráng nhiều biến, luyện có Hồn Vũ, Dịch Hành, Nhất, Tiên Thiên, Thái Ất, Huyền Âm, Hồi Chân, Khảm Lục, ly chân tám loại pháp bảo, dựa vào quẻ bài trận ngăn địch, phân do Đỗ Minh, thành ám áp, tám môn đồ Bạch Vân Tử nắm giữ tám vị môn đồ.

Lập tức tất cả lấy từ trong ngực ra một cái mộc khí nhỏ, nghiêm nhiên là hình dạng lò luyện đan, ném lên không trung

đả tọa niệm chú, tám lò nhanh chóng tăng lớn, dần dần sinh ra khói lửa.

Kim Lô Thụy thuộc tính Phong Lô, chấn động hai loại vật tính, không ra hình bát quái phạm trù, thế tới mặc dù mãnh liệt, lại chỉ dẫn tới khảm lang, cách hai lò lửa bay lên vùn vụt.

Hai lò chợt cũng phóng ra lôi điện liệt phong phản công, uy lực đạt tới chỉ có hơn chứ không kém.

Chân Lô một bên quay về Chân Lô sáng lên, hồi phục chân lực hao tổn của mọi người.

Môn đồ Tam Thanh Hồ Hồ cùng cất tiếng hoan hô, múa binh khí phóng tới đối phương.

Sáu lô khác lơ lửng trên không tụ thể, phía dưới Bạch Vân Tử lắc đầu chỉ, Huyền Âm lô xoay chuyển, từng đạo băng lăng phá không bắn nhanh đi.

Hai phái kia từ từ rơi xuống hạ phong, chỉ lo đỡ trái hở phải, làm sao ngăn cản không trung tập kích? Bất giác gió lạnh quần quanh thân thể, đã thành bó tay chịu trời.

Trong nháy mắt phân định thắng bại, trong nháy mắt vươn qua hai bàn tay to quạt hương bồ, đem băng lăng toàn hành phóng tới bóp nát.

Lập tức tiếng thét chói tai: “Trung Nguyên Đạo gia đấu pháp nhiều hơn người sao?” Bước ra một vị lão giả gầy gò, chính là chương môn tiên chi của Đông Hải Tu Ma đảo, Công Dương Hộc.

Hai bàn tay kia thô to trước sau, dài đến hơn mười trượng, phía cuối đúng là mọc trong hốc mắt của hắn! Hai tay lúc trước chỉ lớn bằng cành cỏ, rút trong mắt không người biết, bỗng nhiên duỗi ra thật có hiệu quả kinh hồn động phách.

Sau đó lại nhảy ra bốn năm tên già trẻ, hoặc từ lỗ tai vươn ra chân, hoặc từ miệng vươn ra móng vuốt dài, kích thích tám tòa tiên lô trong không trung kia.

Những “tùy thuật” trong mắt này liên thông với dị thuật, tương tự như pháp lý “Sáu căn thông” của Nhiếp Hồn môn, do hồn thể luyện thành, cho nên không bị ngoại lực hư hao, chỉ làm

tám cái lò tiên kia tán loạn khắp trời, đệ tử Long Hồ hoa mắt, tiên phái Đông Hải thừa cơ chinh đồn cục diện.

Cửu Hoa chương môn Trần Nguyên đỉnh cạnh Cổ Lan Thế Hải, cười nói: “Xem ra tề phái cũng phải bêu xấu.

Hải ngoại khách nhân ban chiêu, Đạo tông may mắn như thế nào, đành phải mời Lan huynh làm trọng tài trước.” Ý tứ để cho phái Nga lang nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi thế lực sau lưng năm dài xuất hiện.

Lan Thế Hải cũng là người tinh tế, gật gật đầu rồi lại thối lui mấy bước, phân phó đệ tử Nga Thiên muốn tiến lên.

Lúc này Hồ Bí vệ nghiệp đã chạy tới, theo lệnh đứng ở phía sau.

Cửu Hoa chương môn vung tay lên, dẫn đầu tinh cường môn đồ vào viện thủ.

Bên kia, Mộc Thần Công cao giọng nói: “Trung Nguyên Đạo tông là một phái, ba mươi sáu đảo Đông Hải là một phái, rất tốt!” Trường bào phát lên bay vào, bên sườn đột nhiên lóe lên kim quang.

Thủ hạ đồ chúng thuận theo vào, dưới eo đều là quang mang bắn ra bốn phía.

Đạo pháp này gọi là “Thiên Nhãn Phong”, dùng tinh hồn ngũ công luyện thành, vài tên đệ tử Tam Thanh vội vàng không kịp chuẩn bị, trước mặt bị kim quang chiếu trúng mắt, bùm mặt ngã xuống đất lăn lộn.

Long Hồ phái Đỗ Minh vội điều động Thái Ất lô, phóng ra tiên vụ hòa tan kim quang nhàn nhạt.

Phương Hành hô: “Bọn họ dùng chiêu độc ác, chúng ta không cần dung tình!”

Chém giết dần dần hung ác, chỉ mất thời gian một chén trà nhỏ, ba mươi sáu đảo tiên khách xuất động sáu bảy thành.

Hoàng Long quan chờ tiểu đạo phái tránh ra ngoài sân, mà bốn phái đạo tông chỉ còn lại Nghiêu Sơn không động.

Chương môn Tôn Ngưng Bình Bình sinh cẩn thận chặt chẽ, gặp phải tranh chấp chỉ cầu Túc Sự Ninh Nhân, một hồi đi đến

trước mặt Hà Triệu, một hồi quay về bên cạnh Lan Thế Hải, không ngừng khuyên giải ngừng lại, nhưng hai phe đều có tính toán, sao có thể dễ dàng từ bỏ ý đồ.

Thế cục thí luyện tràng từ từ trở nên hỗn loạn, trong cung trở nên lo lắng khó nhin, nói: “Loạn đấu thì cuối cùng cũng bắt đầu, cứ tiếp tục như vậy tử thương ắt phải nặng, Hà huynh xuất mã ngăn bọn họ lại đi.” Long Bách Linh ngăn cản nói: “Chậm, Lan sư huynh xưa nay nhân thiện, hấn còn chưa ra tay, nghĩ chắc cuộc tỷ thí này không có gì tổn hại lớn đâu.” Đào Yêu Yêu nói: “Ta biết vì sao hấn bất động, cũng biết có dự triệu cơ đang chờ đợi gì.” Cười khở hai tiếng, miệng thì lẩm bầm: “Năm cái đài phái liên hợp với Đông Hải mười sáu đảo, nghĩ thắng Huyền Trãi vẫn còn xa xa không đủ, bên trong trận pháp ngầm tất có cao thủ siêu cường, Thế Hải huynh còn đang quan sát sâu cạn!” Từ phía sau lưng Hà Triệu Cơ đài, năm môn đồ không khí phách, rõ ràng không khác gì gào thét, đặc biệt kiêu ngạo, rõ ràng cũng không khác biệt.

Tầm mắt hấn dời về phía trước, trên mặt Phạm Chân Thái mang theo vẻ hoảng sợ, Chu Thượng Nghĩa mục quang ảm chứa Âm Quát, chư tiên Đông Hải nóng lòng muốn thử, riêng điềm báo cơ ngưng như tượng đá, trên mặt không nhìn ra hỉ nộ thương xót.

Đào Yêu Yêu nói: “Năm đợt chương môn tọa sơn quan hổ đấu, cũng đang chờ ta lộ diện xuất chiêu.”

Long Bách Linh nói: “Biết người biết ta trăm trận trăm trận không ít, trước mắt tình thế giống như nhàn nhĩ định, đều chờ người đối diện lộ tẩy, nhìn đúng chủ ý lần nữa quyết định phối hợp tiêu diệt.” Bài cửu chết yêu nói: “Bài cửu chết tiết người cũng hiểu sao?” Bách Linh cười nói: ” bác đánh cờ hí thư tải họa, có gì khó hiểu chứ.” Nàng mượn chuyện cười nói phân tích tình thế, chỉ đang hòa hoãn bầu không khí, để tránh đào điên đảo lộn mất một tác vuông bắc.

Đào Yêu Yêu hiểu dụng ý của nàng, thầm than “Ta nếu như có chút sơ xuất, Ngao Bí gặp nạn cũng không nói, Linh Nhi khổ tâm cũng đều phụ lòng, cái mạng này của ta không đơn thuần là sống sót của mình.” Dẫn Thần ngồi ổn định trên ghế, dặn dò: “Để cho Yên Doanh Thù của Thần nông môn đi khu thí

luyện, người cứu chữa hai bên bị thương, miễn cho các phái kết thâm cừu.”

Ma Nguru đại phu nói: “Yến sư muội có thể trị thương, chỉ là không cần giải trừ chướng khí trong người đối phương.”

Lần thứ hai mươi ba, chính tà không phân biệt kiêu ngạo đã hơn hẳn một trăm mười.

Đào Yêu Yêu tức giận nói: “Thượng khí? Ai trúng chướng khí?” Ma Ngưu đại phu nói: “Trước khi xảy ra chuyện chưa từng nói rõ, Lăng sư tử đã mệnh mệnh Thiết Đầu chui vào lòng núi, âm thầm phóng ra năm đạo Ôn Quân thuật, âm thầm phát tán bí chướng trong sơn trường, kẻ địch bên ngoài vào núi liền trúng chiêu.

Kẻ này nhất định phải thần không biết quỷ không hay, khiến đối phương hoàn toàn không có phòng bị, chỉ có Lăng sư tử, Thiết Đầu cùng ba người bọn ta biết được.

Nếu không trước tiên cùng Yên sư muội chào hỏi, nàng thuận tay diệt trừ mầm bệnh, một phen vất vả sẽ uống phí.”

Chỉ vài lời ít ỏi, nghe thấy Đào Yêu ghen hờn nhìn trần trời.

Đám người Sở Tình cũng cảm thấy kinh dị, liên tục hỏi: “Dự triệu quân đã nhiễm bệnh sao? Người của chúng ta không sao cả?” Ma Ngưu đại phu nói: “Yên tâm đi, trong ba năm sau có thể phát hiện, chúng ta bên này bình yên vô sự.” Nói xong giãn ra, vui vẻ nói: “Vô sắc không hôi, địch ta rõ ràng, đây là thuật Ôn Quân đến cấp độ sâu nhất, Thần Nông Môn liền luyện thành Thiết Đầu, có thể nói là trụ cột công đạo của bốn môn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Kể hay.” Chẳng biết tại sao, trong lòng luôn cảm thấy không vui.

Long Bách Linh chậm rãi nói: “Huyền Môn khoan dung giết ít người, ba năm sau môn nhân các phái phát bệnh phát tác, sai khiến dẫn được giải bệnh này đương nhiên là do đại sư tử đi làm rồi.” Sắc mặt Đào Yêu hơi thay đổi, nghĩ thầm “Linh Nhi chỉ ra quan khiếu, hóa ra ta là cố kỵ Lăng Ba cấu kết với biệt phái, mời chào lòng người.” Ma Ngưu đại phu đánh giá trên dưới Bách Linh Linh đại phu đánh giá trên dưới., Hắn giơ ngón tay khen ngợi: “Quả nhiên là thần cơ diệu toán, kế hoạch mà chúng ta thương lượng của chúng ta người làm sao đoán

được?” Long Bách Linh không đồng ý, nói tiếp: “Thần Nông thủ đồ cùng Thiết Đầu sư huynh tính tình trung thực, bất thiện xã giao, nếu như các người đi tặng thuốc, các phái đều nhận được nguyên nhân bệnh, có lẽ lại sinh ra oán hận mới.

Bài xích phân giải là trò hay của đại sư tỷ, hai vị liên ủy thác cho nàng.” Ma Nguu đại phu mở to miệng, nếu kinh nghi nói: “Lúc chúng ta thương nghị người có ở đây không? Sao nói ra phân chia không sai chút nào.”

Sở Tình phẩm xuất ra ý vị trong đó, trách: “Các người nghị luận mặc dù thiện, nhưng không nên gạt sư tôn.” Ma Nguu đại phu trợn mắt biện bạch: “Đêm qua Lăng Ba tìm tới Nguyên Thủy Phong, sư tôn còn chưa về núi, ta đi bẩm báo trước...” Đào Yêu tay phải vẫy xuống: “Được rồi, việc này cũng đừng nhắc lại nữa.

Nói cho Yên Doanh Thù trị thương không chữa bệnh, dẫn người đi thí luyện viện chiếu ứng.” Ma Cẩm đại phu đi đến cửa, gọi đệ tử Thần Nông giải thích công việc cho hắn.

Đào Yêu Yêu nói: “Đại phu đừng đi lung tung, hiệu lực lôi kích tiêu trừ chưa? Người vào đây chiếu cố.” Ma Nguu đại phu nghe vậy trước khi quay lại, định mắt kiểm tra thực hư một phen, thấy mấy sợi kim tuyến dựng thẳng đứng lên, đã không có dấu hiệu rung động, cuối cùng cũng không có trọc khí tràn ra, nói: “Được rồi.” Mang kim tuyến thu hồi túi xanh lại.

Đào Yêu Yêu mặc xong quần áo, nói: “Chờ Thiên Cơ huynh ngẫu nhiên chế xong Ân tà đan của Linh Bảo huynh luyện thỏa đáng, ta có thể ra ngoài...”

Lời còn chưa nói hết, Phương Linh Bảo bên kia bỗng nhiên gào lên: “Các người lưu lại một chút thần linh đi! Ân tà đan đến không dễ, làm mất đi cái bồi thường kia của các người!” Lại là đệ tử đan dược sửa sang lại dược vật vô ý, đem vài loại bình đựng đan đi lẫn lộn.

Phương Linh Bảo nhìn thấy mà sốt ruột, bỏ qua quyền sách, tiến lên giáo huấn một chút.

Chỉ thấy tay phải hắn nắm một cái bình sứ, đứng ở giữa các vật phẩm quyền sách cao ngang hông, nước bọt Tinh Tử bay

tứ tung: “Ẩn Tà Đan thống tổng cộng có hơn mười viên, sư tôn tiên nhiệm thiên tân vạn khổ luyện chế thành, đan dược môn chúng ta vốn liếng chỉ còn lại như vậy, các người phải cẩn thận một chút!” Mấy tên đệ tử kia duy nhất nhận lời, xin Phương Thủ đồ tức giận chớ trách móc.

Người trong phòng đã sớm nghe thấy nên ngậy người ra.

Long Bách Linh chợt nói: “Phương sư huynh, người lại đây.”
Gọi hẳn đến trước mặt.

Đào Yêu Yêu hỏi: “Trong tay người lấy cái gì?” Phương Linh Bảo lắc lắc bình sứ, trả lời: “Ẩn Tà Đan.” Đào Yêu Yêu nhú mày lại, nói: “Người không phải nói không có ẩn tà đan sao? “Phương Linh Bảo nói ta có bao giờ nói không? Ta chỉ nói là ta không biết luyện, trong bình này chứa mười ba viên Ẩn Tà Đan, tất cả đều là loạn trần đại sư lưu lại.” Mọi người căng mặt, trong con người như muốn bắn ra hỏa tinh.

Phương Linh Bảo luống cuống tinh thần, lắp bắp phân bua: “Ta sai chỗ nào? Là Long sư muội hỏi “Người có Ẩn Tà đan sao? “, ta đương nhiên không có rồi, những Ẩn Tà đan này là do Loạn Trần đại sư luyện, tất cả đan dược môn, há có thể quy về tên cá nhân ta?

Long sư muội lại hỏi: “Người bao lâu có thể luyện thành...”
Ta tinh tế nghiên cứu sách vở, thiết lập lò luyện đan, nhanh nhất cũng phải mấy canh giờ, tất cả đều là trả lời thật, ta đã sai chỗ nào?”

Hà Cửu Cung cắn răng nói: “Người không sai, là bọn ta sai.”

Sở Tình nói: “Chúng ta đánh giá sai đầu óc của người.”

Phương Linh Bảo bừng tỉnh đại ngộ: “Các người muốn chỉ là ẩn tà đan, không phân biệt là ta luyện, vẫn là Loạn Trần đại sư luyện đấy.” Mọi người trong lòng giận dữ, hận không thể vung quyền đánh đau, ngay cả Bách Linh cũng muốn bóp đầu hẳn vài cái, sờ trán nói: “Đầu trọc đan dược mấy năm liền đổi sao?” Đào Yêu cướp lấy bình thuốc, hét lớn: “Ta đem Phương Bảo của người thông thấu đỉnh, suýt chút nữa làm hỏng đại sự!”

Đúng vào lúc này, Sở Tình chỉ về phía Càn Khôn Kính nói: “Mau nhìn, năm đài phái ra động!”

Năm đài phái danh chấn giang hồ hơn ngàn năm, trong Đạo tông thường chấp Ngưu Nhĩ, ngoại trừ bức tranh các đời chương môn mạnh hơn, còn có nguyên nhân đạo pháp đặc biệt siêu quần.

Từ khi Tây Hán khai tông đến nay, năm đài phụng tập luyện đan hồng học, đến Đông Tấn chuyển tu âm dương ngũ hành, phái trung cao sĩ truyền xuống một loại thần đả thuật, dẫn Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm loại thần lực nhập thể, nghiêm nhiên tương tự với Bồng Lai tiên pháp, năm đài phái cũng cũng chỉ bao phủ một tầng sắc thái tiên thánh.

Trong tay Báo Cơ phát dương quang đại, cải ngũ hành thuật làm ngũ hành trận pháp, phân thành “Chương kỳ sử” điều động, khí thế và uy lực lại vượt xa trước đây.

Trong lúc đó kiếm ảnh bay trên sân thí luyện nhanh, Đông Hải Tiên gia và ba phái Đạo Tông triển đấu càng chặt chẽ, nhiều người hai bên đã bị thương.

Bởi vì đệ tử Đạo Tông thường xuyên diễn luyện phối hợp, công thủ chương pháp hơn xa Đông Hải Tán Tiên, quần đấu rất nhanh chiếm ưu thế.

Mắt thấy sẽ phân ra thắng bại, không có dấu hiệu gì vung chương quát lệnh: “Chính phái tiên đạo đồng lực trừ gian!” Năm bình luận đệ tử ứng thanh nhảy ra, chương kỳ sử Hàn Minh lâu, Lục Bách Dương, Kính Chu, ứng trọng viêm, Hà Vũ Sơn múa lệnh kỳ, hơn trăm người xếp hàng xuyên qua, trong sát na liệt diễm, kim phong, độc thứ, hàn sương, sa bạo năm tầng thế công cùng phát.

Trần Nguyên Đỉnh nhận biết lợi hại, vội vàng kêu: “Mau lui lại!” Ba phái thu hồi pháp bảo lui về phía sau, nhiều người bị thương tránh không kịp, hoặc bị đốt thành than, hoặc bị đông lạnh thành khối băng, bảy linh tám lạc phơi thây mấy bộ.

Cục diện lập sinh kỳ biến, trận hình năm đài phái còn chưa triển khai, ba phái Đạo Tông lui lại cấp tốc, lại đem Nghiêu Sơn phái sáng ở chính giữa.

Chương môn Lao Sơn Tôn Ngưng Chính đang không biết nên trốn đi đâu, thành linh bại lộ phía trước, còn lại run rẩy vội vàng nói: “Mọi người xin dừng tay, chúng ta chính đạo đồng

cảm, sao có thể tự tướng...” Lời còn chưa dứt, cát bụi trước mặt ập tới, từ lòng bàn chân dâng lên từng khúc, đọc hai chữ cuối cùng: “Tàn sát.” Đầu cùng vỡ nát, hình thần hóa thành bùn cát bay tán loạn.

Đạo pháp Tôn Ngưng Tổ lúc đầu có chút khả quan, tiếc rằng năm dài phái công vừa tàn nhẫn vừa nhanh, không lưu ý lại gây họa sát thân.

Cửu Hoa phái Trương Thiệu Dương liều mạng, lại bị thủy hành trận của Đồ Cương chu vây quanh, sương lạnh xuyên qua cơ thể, lập tức cứng đờ mà chết ngay tại chỗ.

Trong lúc nhất thời toàn trường ngơ ngác, ngay cả đám người Thiên Diệp Phong cũng ngây ngẩn cả người.

Trước đây tranh đấu mặc dù diễn ra kịch liệt, nhưng nhớ tới tình nghĩa ngày xưa của chính đạo, khắp nơi hoặc nhiều hoặc ít đều lưu lại đường sống.

Giống như gặp người liền giết, tàn nhẫn quyết đoán, rõ ràng là ý muốn tiêu diệt tử địch, bộ đạo lý công vấn kia lại hoàn toàn không để ý tới.

Hà Triệu Cơ lạnh lùng nói: “Xử trừ phản nghịch, không cần lưu tình!” Ngũ Hành trận pháp bày ra, dị quang màu xanh lam đỏ trắng hồng đồng loạt lóe lên, năm đệ tử cầm bảo kiếm năm màu, vai kề vai tiến lên đánh vào vai.

Chu Thượng Nghĩa cổ vũ: “Người trong chính đạo trừ ác làm nhiệm vụ, cần tuân hiệu lệnh của Hà Chương môn!” Tụ Văn tiến vào tay áo, sai khiến môn đồ buộc chặt trận cước!

Đầu óc Phạm Chân Thái nóng lên, mặc kệ ba bảy hai một, dẫn đầu vọt tới phía trước Ngũ Hành Trận.

Bên kia Cửu Hoa phái chịu tổn thất, chết vẫn là Trương Thiệu Dương trong “Cửu Hoa tứ hiệp”, Tam hiệp còn lại khéo mắt như muốn nứt ra, không đợi chương môn nhân hạ lệnh, giận dữ lao về phía địch trận, chém mấy tên đệ tử Tề Vân đương đầu thành mấy khúc.

Đệ nhị thập tứ hồi chương trừ Hồng Phi Anh hiệp.

Lần chém giết này biến đổi đột ngột, người người trong tinh xá Thái Hoàng đều khiếp sợ.

Sau khi suy nghĩ một chút, Đào Yêu vội kêu lên: “Bọn họ thật sự hành động rồi! Cửu Cung huynh mau đi hỗ trợ!” Hà Cửu Cung đáp ứng một tiếng điều khiển phong vụ, ra cửa cung bay thẳng đến khu vực thí luyện.

Sở Tình nói: “Đệ tử cũng đi!” Đào Yêu nói: “Được!” Mắt thấy bóng lưng hắt biến mất, chợt cảm thấy tay cầm chặt bình thuốc, quay đầu nhìn Bách Linh Tuyền lắc đầu, thần sắc nghiêm trọng nói: “Ngũ Đài phái bài phái trận này kỳ quặc.” Ý tứ bên ngoài lời nói vẫn phải yên lặng canh giữ nhìn xem.”

Đào Yêu thu hồi ẩn tà đan nói: “Ta sẽ không dễ dàng ăn vào đan dược xuất chiến, nhưng năm đài phái đại khai sát giới, thực giáo người ngoài ý muốn, chẳng lẽ bọn họ cho rằng chim trận là có thể ỏn thảng Nga Nga?” Bách Linh nói: “Chính là điểm này kỳ lạ đấy, tạm xem trong trận của hắc có huyền cơ gì.”

Trong lúc nói chuyện Tề Vân phái tán loạn lui bốn phía, Cửu Hoa tam hiệp giết tới trước trận, chân khí trong lòng bàn tay chỉ tay dâng trào.

Đạo thuật Cửu Hoa phái “Chương tâm lôi” không bắn, “Hành vân lưu thủy” đồng loạt phóng ra.

Những đạo thuật này có thể làm chí bảo Đạo Tông, Ngao tổ sư Tử Nguyên tông cũng đã từng thâm nhập nghiên cứu, nhất là dung hợp chư pháp diễn hóa thành “Tứ Nghi Vạn Cực Trận”, bốn người liên thủ có thể lùi vạn địch, vốn là bản lĩnh nhìn gia tộc đối địch chế thắng,

Nhưng giờ phút này thiếu mất Trương Thiếu Dương, tứ nghi chỉ còn lại tam nghi, trận hình không có pháp lực kịch liệt giảm đi, phóng Lôi Quang Khí Tiễn bị Thổ Hành Trận hấp thu, năm đài phái hai trận Kim Mộc công gần, phong nhận độc đâm thủng không trung, Chu Chính Dương và Lý Thượng

Dương trong tam hiệp da tróc thịt bong, máu tươi phun trào như tiển.

Huyết Cương vừa phun ra, Côn Bằng lại lui về miệng vết thương, lại là Yến Doanh Thù mang đệ tử Thần nông chạy tới, ngồi dưới đất thi hành Thiên Lý Bồ Thiên thuật, khiến cho người bị thương ở đây đều phục hồi như cũ, Hà Cửu Cung theo sát tới, lấy Ngũ Lôi Chân Pháp chống lại Ngũ Hành Trận, cuốn theo gió lốc kéo về Cửu Hoa tam hiệp.

Lan Thế Hải nói: “Kẻ thù bên ngoài hành hung, phái Nga Lăng tự xử lý, các vị đạo hữu tạm thời lui về sau!”

Đầu pháp biến đổi huyết chiến, cục diện vô cùng thâm hiểm, các phái đồ đệ đang cảm thấy ngột ngạt, vừa nghe cao thủ Ngao Bính tự mình ra nghênh địch, vội vàng lui về phía sau, ngay cả tiên khách trên đảo ba mươi sáu cũng lui đến phụ cận lưng loạn đá.

Tiếng nói của Lan Thế Hải ẩn chứa hai loại công pháp “An Hồn, Suru Hồn”, khiến thần hồn bên mình ổn định, quân địch nghe xong thì mất hồn mất ý chí mất vía.

Một trăm năm mươi đệ tử bài trận, gặp hấn mở miệng phát ra tiếng, lập tức chín thành thần trí thác loạn, ôm đầu kèn khóc chạy lung tung.

Lan Thế Hải nhìn thấy thần thái cơ sở gì đó chắc chắn, không khỏi âm thầm lấy làm kỳ lạ: “Năm bàn chương môn này rất hay, hình như có thể ngăn cản truyền âm sư hồn đại pháp của ta.” cất bước đi về phía hấn, một mặt tăng cường pháp lực, quát mắng: “Hà chương môn tàn hại đồng đạo chính phái, rốt cuộc là dựa vào thế lực nào?” Lời nói truyền qua, ngũ hành trận lại có mười người chạy ra, xé tóc điên cuồng gào thét, phảng phất vô số linh hồn đuổi theo đốt cháy.

Những người này bị Nhiếp Hồn pháp thuật uống phá hồn thể, cả đời si ngốc, dù là Yến Doanh Thù cũng cứu chữa không nổi.

Lan Thế Hải trong lòng không đành lòng, dừng lại nói: “Các ngươi hà tất tự làm xương làm gãy.”

Hà triệu cơ nói: “Tàn hại đồng đạo chính phái? Thật bất nghĩa chính từ nghiêm khắc.

hại hơn trăm tên con cháu chính đạo ta biến thành người chết sống, lại là thuyết pháp gì.” Tay trái chỉ về phía môn nhân điên khùng.

Lan Thế Hải chỉ coi đệ tử năm tầng tu thành thuật pháp cao tuyệt, mới dám ngang nhiên bạo hành như vậy ở Ngao Bính, há có thể không chịu nổi một kích, chuyên ý nghĩ có cảm giác, ngộ ra điểm nào là cố ý để đệ tử bình thường đi chịu chết, chỉ vì tội danh tọa trấn Nga công phái tàn bạo đồng đạo, dụng ý ác độc như vậy, so với yêu ma kia cũng không kém bao nhiêu.

Lan Thế Hải Nghĩa tức giận khó nén, những suy nghĩ giao tình lúc trước, một thoáng ném ra sau đầu.

Hà Triệu âm trầm nói: “Tàn bạo ác hành từ trước tới nay, còn muốn lừa gạt thiên hạ sao? Tống Khuyết phái hợp ngày đó tru địa diệt, từ kẻ nghịch giả giết không tha!” Theo tiếng nói lên cao, cánh tay phải từ từ nâng lên, năm luồng kinh khí xoay quanh cổ tay, đột nhiên bắn về phía Lan Thế Hải, nổ tung giữa không trung, lại bị Hà Cửu Cung dùng Sương Lôi tiễn chặn lại.

Hai cổ thế đạo chính diện va chạm, ngực Hà Cửu Cung bốc lên một trận khí huyết, thất kinh: “Năm đoàn đạo thuật bá đạo như vậy!” Nhưng nghe tiếng nổ vang kinh thiên, mặt đất lung lay, mái ngói phòng ốc phía xa ầm ầm bật lên.

Năm vị “Chưởng kỳ sứ” kia bị Nhiếp Hồn thuật chế ước, Mộc Ngốc ngắc đứng thẳng tại chỗ.

Giờ phút này như bưng tỉnh trong giấc mộng, vũ động hàng ngũ binh khí công tới.

Trường kiếm trong tay bọn họ chia ra là bạch kim, hắc mộc, hoàng thổ, huyền băng, xích than luyện chế, màu sắc càng thêm công lực, bày trận thì thuận theo chuôi kiếm truyền xuống, quần áo da dê đều phân thành ngũ sắc.

Ngay sau đó năm loại thế công hỗn loạn phát ra, quần Hà Cửu Cung tăng vào bên trong vòng tròn.

Phong Lôi Thủ Đồ triển khai Phi Đằng Thuật, Tam Muội Hàn Tinh và Sương Lôi Tiễn liên tiếp phóng ra, khó khăn lắm mới đầu được cờ trống tương đương, trong lòng không khỏi kinh

hải: hỗn hợp vật tính của tiên đạo là huyền công cực kỳ thâm ảo, các loại thuật pháp như Phong Lôi môn ta, Hàn Tinh có hiệu quả hỗn hợp Liệt Hỏa Hàn Băng, bất quá hai ba loại, năm loại phải lại dung hợp nhiều loại vật tính vô gian, chẳng lẽ đạo pháp của bọn họ so với Ngao phái còn cao thâm hơn?”

Đào Yêu Yêu cũng nghi hoặc không hiểu: “Năm đài phái có bao lâu thay đổi lợi hại như vậy?” Long Bách Linh ý vị thâm trường nói: “Tối qua đến sáng sớm.” Đào Yêu Yêu sững sờ: “Sao vậy?” Bách Linh nói: “Nghe các sư huynh nói, tối hôm qua năm đài phái thu binh bỏ chạy, hôm nay lại lên núi làm khó dễ. Mấy canh giờ sau, đã xảy ra chuyện gì? Lệnh cho bọn họ cường đại đến mức đủ để tuyên chiến với Nga Mi.” Đào diên non nớt trán trầm ngâm: “Năm đài bỗng nhiên trở nên mạnh hơn, có phải sau lưng Côn Luân phái giờ trò quỷ không? Nhưng trong một đêm biến thứ mục nát thành thần kỳ, Võ Huyền Anh cũng không có bản lĩnh này.” Bách Linh chỉ vào Càn Khôn Kính nói: “Trong đầu pháp dễ bại lộ nội tình, ta thấy chân tướng sẽ công bố.”

Hai người bạn họ đang nghị luận, trong sân phong hỏa giao kích.

Hà Cửu Cung đòi liên tục sáu bảy loại pháp thuật, từ đầu đến cuối không chiếm được thượng phong.

Đệ tử Huyền môn quan chiến ý đồ giúp đỡ, Lan Thế Hải xua tay dừng lại, trầm nghĩ: “Chiến đấu biến đổi liên tục này, ta mới cần giữ lại thực lực.

Lấy hai ba người thử ra địch nhân hư thật, sư tôn cũng có thể nghĩ ra kế sách chế thắng.” Bàn tính đã định, lấy ra cái túi sau lưng, nói: “Nếu năm cái đài phái cố ý đối địch, vậy chớ trách chúng ta vô tình.” Nhiếp hồn đệ tử biết thủ đồ muốn điều ra âm binh giết địch, vội vàng nhượng lại đất trống, mấy chục người đồng loạt lui về phía sau, đầu hàng đá tràn đầy tai họa nhân.

Trong tiếng ồn ào chỉ thấy thanh ảnh bay lên cao, Lan Thế Hải bay lên không khoanh chân ngồi, mở ra miệng túi tụng niệm pháp quyết, tay trái vung lên một lá cờ nhỏ màu đen, lúc trước như bầy âm hồn phong thu nạp bay ra khỏi miệng túi.

Tạo Kỳ Âm Binh Thuật là bí kỹ của Nhiếp Hồn môn, do Minh Dương Chân Khí khu vận âm hồn, pháp hiệu vượt qua âm vụ tràn ngập, thường bị ngoại nhân ngộ nhận thành tà pháp, bởi vậy rất ít lộ ra trước mặt mọi người.

Tiên khách đảo ba mươi sáu cự ngụ lâu năm, mơ hồ thấy ít thức, Kim Lôi thủ tọa Tát Chấn Quốc trước tiên kêu lên: “Hắn khu động quỹ hồn tác chiến, đây không phải tà môn nguy đạo sao!” Thiên Diệp Phong tiếp lời: “Ngao nha phái lẫn vào tà ma, cho nên chúng ta mới lên núi vấn tội.” Ba tử muội Ngu thị tức giận nhục sự, nghe vậy lập tức phản bác: “Nữ nhân cởi sạch quần áo đánh nhau.” Đó mới là tà ma yêu tinh, “Còn có mặt mũi ở đây nói dài luận khuyết.” Đồng thanh nói: “Không biết xấu hổ!”

Hán tử Thiên Diệp Phong lời nói không quá lưu loát, lại biết ba nha đầu nói ra liên hoàn, tựa như một cái miệng mọc ra ba cái lưỡi, lập tức không đấu võ mồm với các nàng, trong ngón tay sương mù mờ mịt, nói: “Tà khí rõ ràng như vậy, không phải tà thuật là cái gì?” Ba tử muội không hiểu âm binh thuật huyền diệu, ý vào miệng nhanh chóng chỉ biết cướp đoạt không công.

Một gã Nhiếp Hồn đệ tử lạnh lùng nói: “Cái kia gọi là Minh Dương chân khí, Huyền Môn chính tông tiên pháp.” Ba tử muội Ngu thị có cứ để lại, càng khởi xướng nói gian khổ: “Ha, Huyền Môn chân khí đều dám nhận loạn, “Thiếu kiến nhiều quái lạ mở mắt mù, “Không hổ là dã nhân trên hải đảo.” Dã nhân hải đảo xông loạn Trung Nguyên, “Châu diêm người hiện mắt, “Thừa dịp sớm về nhà ôm con bé đi.”

Vừa rồi sự tình đột ngột xuất hiện, nhanh chóng lui lại, mọi người đều chen chúc tiến đến bình định chiếm đoạt hai bên bờ đá.

Đợi đến lúc kinh hồn hơi yên lòng, mãnh liệt thấy đối thủ gần trong gang tấc, ý cảnh giác mà chuyển thành sâu hơn, cộng thêm tử muội Ngu thị thương lưỡi kiếm, trong lửa hất dầu, không khí càng dần khẩn trương.

Đoan Mộc Thần Công ra hiệu tiên hữu tạm dừng công kích, đặt câu hỏi với đệ tử Nhiếp Hồn: “Minh dương chân khí là dạng gì, ngoại nhân chúng ta không thể nào phán đoán được.

Nhưng phạm nhân sau khi chết hóa thành quỷ hồn, hoặc được con cháu tế tự, hoặc về Minh phủ thu nhận, tuyệt đối không thể tái hiện lại đạo lý dương gian.

Thu thập quỷ hồn tu luyện đạo thuật, là vi phạm hành vi tà ác của Nhân Luân.

Phổ thiên hạ đạo phái đều biết cấm giới này, Nga Du phái các người nhất định phải ly kinh phản đạo sao?” Nhiếp hồn đệ tử hỏi ngược lại: “Ai nói chúng ta thu thập quỷ hồn?” Chương môn tiên chi Công Dương Học cười lạnh nói: “Không phải các người cường chinh bắt răn, những quỷ hồn kia sẽ tự mình chạy lên núi?”

Lần thứ hai mươi bốn, chương bích trừ Hồng Phi Anh hiệp thứ hai.

Một gã đệ tử lão thành đáp: “Nhiếp hồn âm binh thuật sử dụng quỷ hồn, là tự nguyện nhập sơn quy phụ.

Nga lang phái không ở nhân thế thu hồn luyện pháp, tiết tấu này rộng là do Trung Nguyên đạo gia biết.” Chương môn ba phái Đạo tông mở miệng làm chứng.

Công Dương thung lũng liên tục dậm chân chửi rủa: “Tự nguyện quy phụ? Đánh rắm! Còn có cách nói này! Còn có thể nói như vậy! Quỷ hồn hắt thả ra ngàn vạn, đều là tự mình lên núi? Đạo Nga phái người là thế giới Tây Phương Cực Lạc sao? Lôi con bà nội người di thiên lừa gạt.” Đệ tử kia cố nén tức giận, từ từ thuật nói: “Ban đêm năm đài chiêu dẫn âm hồn, dùng làm tiên phong tiến đánh Nga Hoàng.”

Lan sư huynh thi diệu pháp thiện chiêu phủ, các quỷ hồn mới tự nguyện lưu lại sự vụ, trong đó tuyệt không có hành động cưỡng ép dụ dỗ.

Nếu không phải như vậy, Lan sư huynh cần gì phải phí sức, giống như tà đạo trên đời cưỡng ép câu giữ âm hồn, theo lý thuyết còn muốn bớt việc nhiều hơn.” Công Dương Quỹ hoàn toàn không để ý tới, chỉ là “Lừa gạt, đánh rắm” loạn mắng.

Phương Hành cả giận nói: “Năm đài phái bố trí xà ung trận độc hại âm linh, liên lụy phạm nhân, sao các người không nói hắt là tà ma? Bây giờ lại ở chỗ này tặc hô bắt trộm!” Không đợi người kia đáp lời, Ngu Tư Hạ cướp lời: “Bọn họ vốn là tà phái hải ngoại., “Ngu Tư Thu nói: “Cùng năm đài phái chặt vật làm gian.” Ngu Tư Đông nói: “Đương nhiên phải vu khống chính đạo Tiên gia.” Đồng loạt tổng kết: “Tà phái nên tru địa diệt vào ngày đó.” Tiên khách trên đảo ba mươi sáu không biết hành vi ban đêm của năm đài phái, nghe mọi người giải thích, càng cảm thấy là chế nhạo ngược lại.

Thiên Diệp Phong quát: “Muốn diệt ba con quỷ nha đầu lắm miệng người trước đây!” Lui hai bước bộ kéo giãn tư thế, tùy

thân Long Nha leng keng va chạm.

Tỷ muội Ngu thị nói: “Ai da, “Ai sợ người, “Trung Nguyên đạo gia ứng chiến là được!” Thương vong của ba phái Đạo Tông rất nặng, một đám đồ đệ ghen hòng muốn trả thù, vừa thấy thế lập tức rút kiếm hướng về phía đối phương.

Xưa nay Trần Nguyên đình luôn ôn trọng, vì ái đồ chết thảm, bị phần khó cảm, cũng sai đệ tử lấy binh khí ra.

Trong chốc lát nhân số chia làm hai bên, thạch lũng hai bên kiếm giương cung bạt kiếm.

Đoan Mộc Thần Công còn tranh luận với Nhiếp Hồn đệ tử: “Mấy câu lí do thuyết phục người khác, phải chứng minh trong sách của các người, trừ phi họ Lan tự mình biểu diễn quá trình thu quỹ.”

Nhưng mà giờ phút này kịch đấu say sưa, Lan Thế Hải sao có thể phân thân diễn pháp? Vận dụng âm binh thuật thâm sâu, ngàn vạn quỹ hồn hình ảnh trùng điệp, tay giơ đao thương quỹ khí ngưng hóa, từ bốn phương tám hướng tấn công mãnh liệt, nhưng thủy chung không công phá được trận hình chương kỳ của năm đài chương sử.

Lan Thế Hải càng đấu càng kinh hãi, chỉ cảm thấy thế phản kích trên thân kiếm của đối phương tăng mạnh từng bước, pháp lực tựa hồ cuộn cuộn không dứt.

Vốn dĩ quỹ hồn như khói nhẹ, pháp khí binh khí bình thường đều không thể tổn thương, nhưng gặp mũi chương kỳ sử, không phải đốt thành tro bụi, thì là tán thành tro bụi, tổn hại thành trăm phần ngàn.

Quỷ binh ngược lại phí công vô ích: Thân thể Hà Vũ Sơn trúng kiếm, kích thích từng mảnh đất cát, Ứng Trọng Viêm lập tức áp sát bên người hắn, thương tích lấp đầy; phần bụng Lục Bách Dương trúng đao, chém ra điểm điểm vụn gỗ, trái qua trát chu sát vai, khuyết điểm bổ sung thật tốt trong chớp mắt.

Ứng Trọng Viêm ăn một khúc côn nặng nề vào đầu, Lục Minh chạm nhẹ vào, trên đầu không bị thương tổn gì, chỉ bắn ra mấy chục đốm lửa... Năm người thay phiên nhau di chuyển, phảng phất người mặc áo giáp mềm mại, lấy chất liệu Kim Mộc

Thủy Hỏa Thổ làm chất liệu, đều có thể ngăn cản các loại trọng kích.

Hà Cửu Cung phóng hoành phong mãnh lôi, ý muốn làm loạn bộ điệu của bọn họ, làm sao biết nếu năm người dây dưa, giữa bọn họ hình như có dính keo bần vô hình, mặc dù va chạm không ngừng, trường kiếm trong tay vung tới lui, ngược lại đánh cho băng hỏa sa thổ thành mảnh.

Lan Thế Hải thầm than “Năm đài phái pháp thuật tinh vi như vậy, thực giáo nhân tâm không thể tưởng tượng nổi.

Năm người này mượn Ngũ Hành ngăn địch, đứng vị trí di động hợp với Ngũ Hành sinh khắc chính nghĩa, hẳn là thượng thừa đạo pháp của chính phái.

Âm binh ta mới thu chưa được điều khiển, muốn thắng bọn họ cần phí chút công phu.

Chỉ sợ một thời gian sau, năm cỗ chuông môn lại có hung thủ sát chiêu khác, tới đánh lên làm sao phòng được?” Trong lòng lo lắng, nhìn chăm chú về phía đó, lại thấy có điềm triệu cơ vung cánh tay hò hét, đang cùng Sở Tinh Đấu khó phân thắng bại.

Sở Tinh vừa đến thí luyện tràng đã sử dụng Ân Thân pháp, tiềm hành bốn phía dò xét tình hình địch nhân.

Nếu bàn về khả năng ứng biến, hẳn cao hơn Lan Hà hai người rất nhiều, tình biết tình thế địch ta mình ám ẩn, có thể quyết định ưu khuyết chủ yếu trên chiến trường.

Vừa gặp ác chiến đột ngột phát động, lập tức chạy về phía năm đài chuông môn, muốn bắt giặc bắt vua trước kẻ sách.

Hà triệu cơ cảm thấy một cỗ hàn ý quét tới, ý niệm trong đầu chưa chuyển qua, hai cánh tay thẳng tắp ngăn trước, cánh tay trái thủy mộc hỏa thổ kim, cánh tay phải Thổ Kim Mộc Mộc Hỏa, phát ra kinh lực ẩn chứa vài loại vật tính, theo ngũ hành sinh khắc chế chi nghĩa, lại là bên phải khắc chế bên trái.

Sở Tinh âm thầm thu hút, cân nhắc bản thân lấy hữu khắc trái phải, chẳng phải là tự tìm phiền toái, phòng ngự quý giá nghiêm mật, giống như điềm báo nào đó tự mâu thuẫn, giống như trên tường thành cung mệnh nhắm chuẩn trong thành, lưu lại cho địch nhân sơ hở thật lớn.

Đoản đao của Sở Tình có thể tìm nhược điểm của địch, trong chốc lát từ đường bên trái đâm vào.

Hà triệu cơ hai tay vạch vòng, cánh tay trái Thổ Kim Thủy Mộc, cánh tay phải lửa đất Kim Thủy Mộc, vật tính trong nháy mắt thay đổi, đường bên phải trở dài đường trái, chỗ yếu nhất đột nhiên biến thành mạnh nhất, va chạm với lưỡi đao, vang lên vài tiếng kinh thiên động địa, Sở Tình bay về phía sau, gương mặt khế quát, tay nắm đoản đao lại trùng sát lần nữa.

Bình khí Độn Giáp môn phân lớn nhỏ bé mà linh hoạt, trừ ba mươi sáu đoạn “Ba mươi sáu đoạn thác Thiên Thứ” của Hoàng U, liền có bảy mươi hai đường Lưu Ba đao sắc bén nhất.

Khoảnh khắc đưa ra bốn năm ngàn đao, đâu chỉ bảy mươi mỗi, đâu chỉ có con số bảy mươi.

Hàn quang lượn vòng trên dưới, giống như lá rụng hình thành vòng xoáy, đem điếm báo cơ tráo kín không kẽ hở, nhưng mũi đao đều bị Ngũ Hành Thần lực ngăn lại, “Đình đình đang đang” vang lên như liên châu.

Bỗng dưng Sở Tình bay ngược xuống, chỉ thấy giữa ngàn vạn đao, một đạo bạch khí đánh thẳng lên đỉnh chóp thể nào báo hiệu cơ.

Đao pháp này tên là “Giang Thiên Đồng Sắc”, chính là Lưu Ba Đao chế thẳng tuyệt chiêu.

Ngày trước gặp mặt trên Trường Giang mưa to, lấy mũi đao chọc mưa, ngàn vạn lần tuyệt không sai sót, tiến ngược đâm thẳng mặt sông, có thể khiến sóng cả trong chớp mắt phân ra, đạo thuật mới tính là tu luyện thành công tu luyện.

Thi triển đao phong bốn phía, đơn độc từ phía trên đón đánh địch thủ, trong vòng địch thể khó trốn tránh địch thủ.

Thể nhưng điếm báo gì không trốn cũng không tránh, voi hai tay có mắt, nhắm ngay mũi đao chống đỡ, ngăn cản toàn bộ lực lượng chia ba đoạn lưu lại.

Ngón tay Sở Tình run rẩy kịch liệt, giống như bị lửa thiêu đóng băng, lại giống như bị đất đốt châm, càng có cỏ cây độc khí thuận thể chạy lên, Ngũ Hành Thần Công dẫn phát cảm ứng mãnh liệt, trộn lẫn cùng một chỗ tuôn tới.

Sở Tình đột nhiên xoay người bay ngược lại hơn mười dặm, lướt về chỗ cũ, ỷ vào đòn giáp pháp thuật tránh né như điện, thoát khỏi năm loại ác cảm dây dưa, trong lòng âm thầm kinh hô “Ngũ Đài Chương môn Quỷ Thần phụ thể sao? Pháp thuật này của hắc cao không thể tưởng tượng nổi, bằng vào học thức của Đạo Tông, không cách nào luyện thành công được!” Nghĩ tới đây linh cơ chợt động, đoản đao thể công không giảm, ánh mắt dò qua hai bên, từ trong đám người bên ngoài địa ngoại nhìn qua từng lần.

Lúc nhìn về phía Ngũ Hành trận pháp, chỉ thấy bóng người chia ra hợp lại, Hà Cửu Cung cùng chương kỳ sứ tranh đấu kịch liệt.

Bốn bề sương mù tiêu tán, âm binh thối lui hết, Lan Thế Hải ngồi trên đám mây cao, đã đem âm hồn một lần nữa thu vào túi vải.

Âm Binh Thuật của hắc cao không những lực sát thương mạnh, lại thêm pháp hiệu dụ địch nhập cuồng, quỷ tính vốn điên cuồng, địch nhân cùng cận thân đấu, bất tri bất giác sẽ lây nhiễm tính cuồng tính.

Dù là cao sĩ tu vi cực cao, chỉ cần tính cách tồn tại cực ít xung kích, đều sẽ bị dẫn đến cuồng niệm, lúc nghiêm trọng có thể dẫn đến loạn tính thất thường.

Chương kỳ sứ mấy lần đánh lui âm binh, trường kiếm vũ động đạo tăng vọt, năm người chỉ biết tấn công mãnh liệt mà không tiếc sức, ần ần đã bị âm binh thuật chế tạo san hô.

Lan Thế Hải nhìn ra mấy phần mảnh khé, rút lui âm binh vây công, năm người kia vẫn tăng lực múa kiếm, trận hình bộ pháp không loạn, ngũ quan khuôn mặt lại vận vẹo dữ tợn, phẳng phát như người điên phát bệnh vậy.

Trận pháp áp đảo tất cả đều cấp cho Hà Cửu Cung, Phong Lôi môn không giỏi phòng thủ, trên người liên tục bị thương, hỏa thương, đất đá bị thương, Mộc Thứ tổn thương... Cũng may Yên Doanh Thủ đứng ở cự ly xa thi triển, các loại thương thể thuận tay giải thích.

Lan Thế Hải thấy Hà Cửu Cung tạm thời không có nguy hiểm, lúc này mới thu hồi âm hồn, nhìn tình hình biến hóa của trận

chiến tử tử.

Quan sát một lúc lâu, pháp lực năm người kia càng mạnh, vẻ mặt càng điên cuồng, cho đến khi khóe miệng chảy ra bọt trắng.

Lan Thế Hải âm thầm so đo, âm binh thuật ảnh hưởng theo quỷ hồn rút đi mà yếu bớt, năm người này vẫn điên cuồng như cũ, hiển nhiên thần hồn đã sớm không còn tồn tại.

Lại muốn người tu đạo nhất định phải học phương pháp dưỡng khí an hồn, nếu không phải ngoại nhân nghĩ cách xâm nhập, sao có thể như tiểu nhi thế gian tự hành mất hồn như vậy? Nghĩ đến đây, Lan Thế Hải đột nhiên buông lỏng nói: “Năm đại thầy trò bị người không chế!”

Trong sương phòng Sở Tình kia cao giọng hô: “Lan sư huynh cũng nhìn ra sao? Năm người này là rồi rồi liên lụy đó!”

Đệ nhị thập tứ hồi chương, trừ Hồng Phi biết Anh hiệp tam lạc.

Dứt lời, Sở Tình thấp người phi độn, phóng tới đám người thuần di chuyển tới, một mặt tiếp tục cùng đi vòng quanh với báo hiệu nào, một mặt vỗ tay thẳng đao, bên ngoài Hư Thứ Trường mọi người nhú mày, lần lượt tiến hành thăm dò.

Dựa theo suy đoán của hắn, người điều khiển năm đài sư đồ hắn là tuyệt đỉnh cao thủ Tiên đạo, giữa lông mày “Lên đan điền” bị uy hiếp, tất nhiên toàn lực yểm hộ, vừa ra tay liền có thể bại lộ đạo hạnh cao thấp.

Tiếp theo thân như du long, đao như điện chớp, trong nháy mắt lui tới nhanh hơn.

Phía sau năm đài phái đứng hơn ba trăm người, như chương môn Tề Vân phái Phạm Chân Thái, quan chủ Hoàng Long quan Trương Hạc tuổi thọ vân vân, đều là hạng người thấp kém tầm thường, chột cảm kinh phong tập kích, lại không nhìn thấy địch nhân ở đó, chỉ sợ luống cuống tay chân vô cùng.

Sở Tình ẩn thân che giấu hành tích, đảo mắt đâm hơn hai trăm lần.

Mũi đao đâm về phía trán một hòa thượng, người nọ rõ ràng không chút sứt mẻ, cho dù tân đồ mới vào Đạo môn, cũng không phản ứng chậm chạp như hắn.

Sở Tình thầm nghĩ: “Người này chưa từng học qua đạo thuật.” Vừa toát ra ý nghĩ này, bỗng nhiên cảnh giác “không đúng! Thiên hạ đạo phái tranh đấu ở đây, há có người không biết đạo thuật!”

Suy nghĩ nhanh chóng, lưỡi đao co rút lại, ngay lúc chạm đến da đầu hòa thượng, cánh tay Sở Tình bỗng nhiên cứng đờ, mơ tưởng tiến lên một chút.

Hòa thượng kia nói: “A di đà phật, tội quá, tội quá.” Tay phải tìm tòi, mò đến đầu vai Sở Tình, thuật ẩn thân lập tức bị phá, thân thể lại bị kéo ra khỏi độn giáp “Sinh môn”

Tay chân Sở Tình khó động, giống như bị xích sắt to lớn trói lại.

Hòa thượng kia vươn tay trái ra khỏi ống tay áo, chỉ cổ tay đến trước cánh tay quần chặt phật châu, kiều dáng quần quanh tựa như thân thể trói buộc, chợt rung cổ tay tụng niệm: “Bởi vì trong đao sinh, quả tại dưới đao vong.

Nhân quả chạy không thoát, báo ứng thực khó chịu.” Phật châu quần quanh ngón cái, ngón trỏ, ngón út, ngón áp vô danh xoay tròn.

Hai vai Sở Tình quần quanh bạch quang, giống như bị một vòng chuyển thủ đâm xuyên qua.

Hòa thượng đẩy tay phải, quát: “Đi đi!” Lập tức ánh sáng màu đỏ lóe lên, tứ chi bốc lên mấy cột máu, thân thể bay lên lại rơi xuống, đợi sau lưng chạm đất thì...

Yên Doanh Thù vội vàng thi triển cứu, sau đầu thoáng hiện vòng sáng xanh trắng, mười ngón đan xen nắm vào nhau thành một vòng, hiệu lực của Thiên Lý Bỏ Thiên thuật tương truyền xa xa, phun ra nhiệt huyết quay về chảy vào cơ thể.

Miệng vết thương Sở Tình bình phục, rơi trên mặt đất vù vù thổi dốc.

Sau mấy phen tranh đấu thỏ quật mau lẹ, hấn siết chặt năm đấm, nói: “Đầu đường xuất hiện rồi!”

Long Bách Linh nói: “Đừng vội ra ngoài, phía sau hòa thượng kia còn có rất nhiều người.” Ý nói là chủ soái của phe địch chưa chắc là hấn ta.

Ma Ngưu đại phu cười hì hì khen ngợi: “Tiểu Thù rất tốt, thi thuật rất chuẩn, cứu Sở Tình chiêu này thật xinh đẹp! Cái này có thể làm cho Thần Nông môn mặt dài, có nàng trị thương nhất định bảo vệ mọi người không có việc gì.” Đào điền công tay sờ vào Ấn Tà Đan trong tay áo, đang trầm ngâm chưa quyết định.

Trong Càn Khôn Kính chợt truyền công gào, thê lương bi thiết, đúng là năm đài chương môn phát ra triệu chứng gì đó.

Thời điểm hòa thượng kia bắt giữ Sở Tình, pháp lực chỉ tập trung ở phạm vi một trượng phía trước người.

Hà triệu cơ cùng chương kỳ sứ đăng tượng mắt chống đỡ, tay chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Lan Thế Hải nháy mắt với Hà Cửu Cung sứ, đồng thời nhảy ra khỏi vòng ngoài.

Đám người Ngao Thiên đều đã nhìn ra, sở dĩ đạo pháp của năm cổ sư đồ rất cao, vốn là hòa thượng kia âm thầm trợ giúp, tìm đúng vị trí thủ lĩnh, cũng không cần lại liều mạng với năm đại phái khác.

Hà Triệu Cơ chợt rời kịch đấu, thần chí dần dần khôi phục thanh minh, mắt thấy thủ hạ đệ tử hoặc điên hoặc chết, nhiều năm tổn thất hơn phân nửa, bị thương khó kiểm chế, vươn tay hướng hòa thượng kia đau khổ kêu lên: “Thắng nhất đại sư! Thắng Bồ Tát! Người nói nghĩ cách tăng cường đạo thuật của chúng ta, bảo ta leo lên bảo tọa Tiên đạo, như thế nào... Sao kết quả thế?”

Hòa thượng lạnh nhạt nói: “Thành bại chưa định, người sợ cái gì?” Động thủ mới đầu không đem Sở Tình đánh gục, lúc này không để ý tới hấn nữa, cất bước chân trực tiếp đi về phía Yên Doanh Thù.

Hà Cửu Cung thầm kêu “Không tốt!” Song chương cùng thả tam vị hàn tinh, hoành không ngăn chặn con đường phía trước!

Tay áo hòa thượng kia giương lên, thần lực ngũ hành xông pha, mang theo cùng hàn tinh bắn ngược lại, nhiều loại đạo pháp hỗn tạp thành bão táp kinh thiên.

Hà Cửu Cung tự nghĩ khó đỡ, Thi Phi Thuật nhảy nhanh mây trắng, mặc dù tránh né chính diện trùng kích, ngực bụng vẫn bị chấn động, một ngụm máu tươi xông thẳng lên cổ họng.

Cự lực kia hướng về phía bay vào bầu trời, lại chấn cho phòng bếp hai gian phòng lớn nát bấy.

Hòa thượng kia còn chưa thu thế, tay phải theo ống tay áo chộp vào, vừa vặn Lan Thế Hải vươn cánh tay muốn thi triển “Loạn tính quyết”, một trào hạ xuống khiến tứ chi hấn cứng ngắc, cùng tình trạng Sở Tình lúc bị tập kích giống nhau.

Ba ngón tay tay trái hòa thượng khép lại, ngón cái nhỏ duỗi ra cạnh bàn tay út, vẽ ra dáng người Lan Thế Hải, Phật châu vòng quanh hai ngón tay xoay tròn.

Lan Thế Hải hai tay phun máu, như bị cương cưa hình tròn cắn xé.

Hai môn phòng ngự không được của Nhiếp Hồn Phong Lôi, vừa gặp phải cường thủ tập kích, thủ đồ hai môn đều bị trọng thương.

Yến Doanh Thủ toàn lực ra tay cứu, quang sáng xanh trắng kia sáng chói mắt, Thiên Lý Bồ Thiên thuật thi triển đã gần tới cực hạn, xem ra kịp thời chữa trị thương tích của hai người, nhưng chân khí hao tổn quá độ, thân hình trước sau lung lay, có thái độ chống đỡ không nổi.

Lúc này thầy trò năm đại phái mới hồi phục lại, mắt thấy hòa thượng đại triển thần uy, thoáng thấy được hy vọng xung bá.

Hà triệu cơ trước tiên quát lên: “Mạnh nhất đại sư tiên pháp tuyệt, khiến người ta mở rộng tầm mắt.” Thổ Hành trận chương kỳ sử Hà Vũ Sơn tính tình nịnh nọt, tăng bốc há hốc mồm: “Thắng nhất đại sư thần thông vô lượng, thắng nhất là pháp lực Phật gia vô biên, quét Bình Nga hào phái không thành vấn đề.” Đám người Thanh Thành Chu thượng nghĩa cũng đi theo Vi Thắng Phật nhất, quét sạch Bình Nga hào la loạn...”

Hòa thượng kia dừng chân không tiến, hai tay nhét vào tay áo, thò đầu nhìn trận doanh Ngao Khuyết phái, ngữ điệu giống như hỏi thăm lại giống như cảm thán: “Nghe người ta nói, sư tôn mới Ngao Trãi là một thiếu niên mười mấy tuổi? Không nghĩ tới thật sự trầm tĩnh lại.”

Long Bách Linh nói: “Không ngoài dự đoán, hấn đã sớm chờ sư tôn hiện thân.

Tụ tập các phái hưng sư vấn tội, bất quá là phương pháp dụ người ra trận.” Hòa thượng kia ngây ngô dò xét, chỉ thấy mũi cao mắt sâu, hai tai treo vòng vàng, cũng không phải là đáng đáp người Trung Nguyên.

Vừa rồi trà trộn vào trong đám người, giống như tiên khách đảo ba mươi sáu của Đông Hải, cho nên không có lưu ý.

Đào Yêu Yêu nói: “Người này pháp lực rất cao, bất kể có phải chủ tướng của địch nhân hay không, đám người Thế Hải huynh cũng không cách nào ngăn cản.” Hấn quay sang dặn dò:

“Ma Ngưu đại phu, người đầu tiên đan dược, phiên hai vị người trợ giúp chống lại địch.”

Hiện tại Thiên Nga phái đang gặp đại kiếp nạn, may mắn ta mang theo tai hoạ ngầm, chỉ có thể chịu đựng đến thời khắc tối hậu mới ra tay.”

Ma Ngưu đại phu cân nhắc chưa trừ ma khí, còn muốn lưu lại chăm sóc.

Phương Linh Bảo đã hào khí bừng bừng, giống như đại tướng nhận mệnh, vỗ ngực hô to: “Sur tôn cứ việc yên tâm!” Đại phu kéo Ma củ khoai lang chạy vội ra cửa.

Bách Linh và Đào Yêu liếc nhìn nhau, trên mặt hai người mang theo vẻ âu lo, nói cười cũng không nói ra được, trong lòng chỉ nghĩ: “Chỉ một người như hòa thượng này, liền có thể đánh bại nhiều cao thủ Huyền Môn, nói chuyện không chừng còn có thể đấu bại nhiều vị cao thủ hơn Huyền Môn.

Nếu như quân địch dốc hết sức tổng công, thì uy thế cỡ nào!”

Hòa thượng kia nhìn quanh một phen, tinh quang trong mắt thu liễm, gật đầu nói: “Ng ngộ sự giới khẩn cấp cầu ổn thỏa, Ngao sư tôn tuy là thiếu niên, cũng có vài phần khí khái của đại tông sư.” Trong bình luận xen lẫn tiếng hô “Thắng lớn nhất” bên cạnh, nghe vào trong tai lại giống như cổ ý trào phúng.

Chúng đột ngột Nga đứng dậy, chỉnh y phục, yên lặng thối lui đến một chỗ.

Chủ soái phe địch nếu như hiện thân, đệ tử Ngao Bính nên tỏ vẻ nghiêm chính trực.

Lan Thế Hải mở miệng nói: “Pháp danh của đại sư có thể gọi là mạnh nhất không? Vì sao lại dẫn người xâm chiếm Ngao Bính?” Hòa thượng nói: “Bần tăng là người thắng nhất, người xuất gia không tranh với đời, có gì xâm chiếm hai chữ? Nhưng năm đài phái là chi nhánh của Bồng Lai tiên tông ta, bị khi dễ không chỗ vượn tiếng giải oan., bần tăng đương nhiên phải ra mặt cho bọn họ.” Hà Vũ Sơn Thừa Phong múa cờ, vội vàng kêu: “Đúng đúng! Năm đài phái là thân chi cận của Bồng Lai tiên tông, Ngao Tích ức hiếp chúng ta, căn bản không để Bồng

Lai tiên tông trong mắt!” Vài tên chưởng kỳ khác lớn tiếng phụ họa.

Đệ Nhị Thập Tứ Hồi, chương ngai trừ Hồng Phi Anh hiệp bốn lần.

Kỳ thật năm đài phái là đề xuất của Bồng Lai chi nhánh, đây là lần đầu tiên sư đồ Triệu Cơ nghe nói tới.

Đêm qua cả kinh thấy địa chỉ Tổ Từ, không có dự triệu nào cho rằng Nga lang phái muốn diệt cả nhà hấn, vội vàng thủ hạ chạy tới cứu viện.

Giữa đường chợt gặp môn nhân đưa tin, nói lão ấu trong nhà đều bình an, có điềm báo kinh tâm mới tiêu tán.

Chợt gặp đội ngũ ba mươi sáu đảo Đông Hải, thanh âm nói đi truy cứu Nga lang phái sai lầm.

Sau đó Hoàng Long quan, Bách Hoa giáo các loại đan xen lẫn nhau, đều là ứng ngũ đài phái mời, chuẩn bị lên Nga Nghiêu sơn trợ uy.

Hà triệu cơ tự cảm thấy phương thế chúng của mình, đang tự ngẫm lại phương hướng công kích đình công triện.

Trong quân bồng nhiên có một vị hòa thượng hóa ngoại đi ra, tự xưng pháp danh sáng suốt nhất, mời năm thủ lĩnh đứng đầu ở nơi yên tĩnh biểu thị công pháp.

Chương kỳ sử dụng bày ra Ngũ Hành trận, tăng nhân không nhắc chân bất động, âm thầm thi triển pháp lực, lập gia tăng uy lực trận pháp lên gấp trăm lần.

Hà triệu cơ đại hỉ như điên, chỉ có Thần Nhân từ trên trời giáng xuống giúp đỡ, tất cả chiến thuật đều nghe theo sự sắp xếp của tăng nhân.

Giờ phút này nghe hấn tự báo xuất thân, cơ sở càng cảm thấy tựa như một cây đại thụ, cao giọng nói: “Tổ tiên bản phái truyền xuống kỳ thuật ngũ hành, vốn là tiên pháp chính tông Bồng Lai tiên tông truyền xuống.

Bồng Lai năm đài đồng căn đồng mạch, vinh nhục hòa chung, tuyệt đối không sai được.”

Đào Yêu Yêu nói: “Bồng Lai tiên tông gì gì đó, tám chín phần là khoe khoang đại khí, ta thấy lai lịch hòa thượng này kỳ quặc.” Bách Linh nói: “Nhưng Bồng Lai tiên tông giỏi dùng ngũ hành tu chân, cũng là lẽ thường lý Tiên đạo lưu truyền từ xưa.”

Đào Yêu Yêu duỗi tay phải ra bóp một cái, mô phỏng theo thủ thế của phiên tăng, lắc đầu nói: “Một tay kia của hấn, nhìn như ngăn chặn kinh mạch Sở Tình, lệnh chi thể mất máu tê liệt, trên thực tế là khóa lại hồn phách, cho nên nhục thân cứng đờ hóa.

Bồng Lai tiên pháp này ta biết rất ít, hòa thượng này ngự hồn thuật tinh xảo, ngược lại giống với thủ đoạn của Cầm Tiên.”

Sư đồ năm đài khoác lác hòa theo, hòa thượng thẳng nhất thân sắc thân nhiên, tựa hồ lời nhỉnh hót khoa trương như thế nào, hấn đều không sai lẫn thu hết tất cả các chiêu đơn.

Lan Thế Hải thầm nghi ngờ, hỏi: “Đại sư thật sự là tiền bối của Bồng Lai tiên tông? Tiên tông tĩnh tu lánh đời, sao lại tham dự ân oán thị phi của đạo phái Trung Nguyên?”

Hòa thượng mạnh nhất nói: “Cây muốn yên tĩnh mà gió không ngừng, Nga Dân phái nông cuồng cư trú Chí Tôn, làm nhiều việc bất nghĩa, các tiên nhân của Tiên tông đã sớm ngồi không yên.” Ngụ ý, còn có càng nhiều cao thủ Tiên Tông đến đây sinh sự.

Hà Cửu Cung trầm giọng nói: “Rốt cuộc các ngươi muốn như thế nào?”

Hòa thượng Thắng nhất nói: “Không thể hiểu rõ hơn, trừ tà phù chính, bảo vệ trật tự an lành của tiên đạo và an lành.

Nhiều năm qua, Thiên Nga phái cuồng vọng xưng bá khiến Tứ Hải đạo phái nội đấu không ngừng, phạm phải tội ác đã do Thanh Thành chứng môn tuyên đọc sách.

Có thể nói nghiệp chương do tự làm, ác quả tự thụ...” Đúng lúc này, bên kia tranh chấp ầm ĩ vang lên, Đạo tông tam phái và ba mươi sáu đạo tranh chấp không có kết quả, rốt cuộc đại động can qua.

Nhiếp hồn đệ tử vội vàng phát công an hồn mọi người, nghĩ cách ổn định dị tượng phía sau.

Bọn người Lan Thế Hải nhìn không chớp mắt, chỉ nhìn chăm chăm vào người thắng lợi nhất, e sợ địch nhân thừa cơ công phá phòng tuyến.

Giọng điệu hòa thượng thắng nhất không nhanh không chậm, tiếng nói áp đảo qua âm ĩ: “Các ngươi tội nghiệp thâm sâu, Bồng Lai tiên tông ta lại có đức hiếu sinh, đuổi tận giết tuyệt tạm không cần thiết, chỉ cần giao Hư Vô Tam Phong cho năm đài quản lý là được rồi.

Các ngươi lập tức rời khỏi Thục cảnh, pháp thư tiên kíp của Huyền môn, một quyển không cho phép mang đi, từ nay về sau không cho phép xưng Ngao đệ tử nữa.”

Chúng đồ Nga Khuyết càng nghe càng giận dữ.

Hà Cửu Cung gào to: “Nói bậy nói bạ!” Lan Thế Hải nói: “Đuổi theo chúng ta xuống núi cũng là vì sao, đại sư muốn học trộm pháp thuật của bản phái sao?” Hòa thượng mạnh nhất cười nói: “Để lại thư kíp truy cứu kỹ càng, xóa bỏ tà lý của các ngươi, Hà chương môn theo đó xây dựng lại Tuyên phái, đi hiền chính, tân Nga hào phái chắc chắn sẽ dẫn đầu tiên đạo, Quang tông diệu tổ.” Một bên nói Hà Triệu Cơ mặt mày hớn hờ, không nói một lời cảm ơn.

Đây là thế cục phía sau miệng ăn căng, các phái xuống tay tàn nhẫn, càng lấy đệ tử Lao Sơn làm cái gì.

Lúc trước chương môn Tôn Ngưng Tổ chết thảm, chúng đệ tử kinh hãi như si, đến lúc này bị đao quang kiếm ảnh quấy lên đầu đón, thay đổi từ xưa đến nay thanh bình hòa vi phong, phóng phù niệm chú đánh mãnh liệt, giống như một đàn hồ diên lao ra khỏi lồng giam.

Đệ tử nhiếp hồn sứ An Hồn pháp không làm nên chuyện gì, ba mươi sáu tiên khách trên đảo phần khởi đánh trả, chiến đoàn di chuyển về hướng Nghiêu phong.

Trung tâm thạch lũng vốn do Hồ Bí vệ trấn giữ, bất ngờ các phái cuốn thành đoàn xông tới, đệ tử Huyền môn cũng hỗn tạp trong đó, nhất thời không phân biệt được địch hữu.

Hoàng U chạy trước chạy sau, chỉ huy Lưu Vệ chặn đường, gặp có người rơi xuống lôi đài, lại sử dụng độn giáp thuật cứu viện.

Chỉ thấy người đi đường bị đẩy ra, kinh phong kiếm khí giữa không trung tăng vọt, vô hình trung lập tạo thành một tấm bình chướng, Ma Ngưu đại phu ngăn chặn ở đầu kia, đành phải gần trị liệu người bị thương.

Phương Linh Bảo Đạo pháp mặc dù cao tay trị hoãn, không kịp phục dụng đan dược làm phép giải vây, oa oa giậm chân mắng chửi, nhưng lại thêm rất nhiều rối loạn.

Trái ngược với lũng loạn cục diện, không khí trong thí luyện rất nặng nề, một trận cuồng phong lôi vũ giống như sắp bộc phát.

Hà Cửu Cung kêu trận nói: “Hay cho tặc ngốc, một người đã nghĩ chọn Ngao Lang phái, người có bản lĩnh gì đều sử dụng ra đi!” Tầm Tư các môn đồng tâm hiệp lực, chưa chắc sẽ bại bởi một địch nhân.

Tiếng gió “keng keng keng” vừa ra khỏi miệng, một mũi tên lửa từ bên kia bãi đá bay tới, hỗn chiến phía sau hiển thị đã không thể thu thập được.

Sở Tình quay đầu nhìn quanh, Hà Cửu Cung hét lớn: “Kết trận ngăn địch, không được phân tâm!”

Hòa thượng mạnh nhất cười lạnh nói: “Hậu viện đều nổi lửa, còn làm dáng vẻ Đường Tí chắn xe, các ngươi thật sự là không biết sống chết.” Tay trái bóp phạt châu vượn ông tay áo, phút chốc hóa thành mấy chục bóng tay, giống như Thiên Thủ Quan Âm vậy.

Thân thể đám người Hà Cửu Cung cứng đờ, chân khí pháp thuật không cách nào vận dụng được.

Lan Thế Hải tỉnh ngộ nói: “Hắn có thể cách không bắt lấy hồn phách.” Hòa thượng mạnh nhất nói: “Nghê Nga Chân Võ Trận danh chấn thiên hạ, thử xem bàn tăng dùng tay trần phá đi.” Cánh tay hắn đẩy qua, Hà Cửu Cung bọn họ lập tức ngã ra phía ngoài.

Sở Tình thể mặc giáp xích, muốn sử dụng pháp bảo độn hình bỏ chạy, sao có thể đoán được cánh tay bóng người như điện, phong kín toàn bộ đường thoát ra bốn phương tám hướng.

Hòa thượng thắng nhất giang tay phải ra, lớn tiếng quát: “Mệnh môn ngay ở đây!” Bàn tay lớn đè xuống Yên Doanh

Thù, thế như Thái Sơn áp đỉnh.

Đệ tử Thần nông bỏ mình, Chân Võ trận hồng bát, đối phương hiển nhiên quen thuộc pháp lý Nga Mi.

Đào Yêu Yêu kêu to: “Mặt!” nhảy lên rời khỏi chỗ ngồi, nhưng công kích thắng bại của hòa thượng thật nhanh, bước chân cách Yên Doanh Thù bảy tám trượng, chuông phong đã đem toàn thân nàng bao kín, từ đó lóe ra một đạo ánh sáng hình trăng lưỡi liềm, chiếu vào cánh cửa đột nhiên bỏ xuống.

Yên Doanh Thù không hề tránh né lực phản kháng, phát hiện Nguyệt Nha kia bao gồm năm loại công pháp Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, nếu chính diện thừa nhận, đệ tử Thần Nông tuyệt khó sống sót.

Cho dù may mắn không chết, tổn thương cũng phải mấy ngày mới trị tốt, lại như thế nào tránh được sát chiêu hung ác tiếp theo của địch nhân... Tâm niệm nhanh chóng chuyển không có, nháy mắt điện quang hỏa thạch đánh vào đỉnh đầu, sương mù đỏ tươi đột nhiên phun ra trên đỉnh đầu.

Chúng đồ Ngao Thiên kinh hãi, chỉ cảm thấy tay chân đều lạnh lẽo.

Chợt thấy sương đỏ phun ra lại khói vàng, theo kim bạch lam huy lấp lóe, sắc thái tương ứng với ngũ hành, phảng phất như lửa khói bắn trúng vách tường cứng bắn ngược ra.

Một người cười hắc hắc nói: “Hòa thượng đầu năm lớn nhất đến cửa, đụng phải xui xẻo thật lớn.”

Đào Yêu Yêu khẽ giật mình, lập tức vui mừng nói: “Đại ca!” Làn sương khói tản ra, Yên Doanh Thù An Nhiên không tổn hại gì.

Lý Phượng Kỳ đứng ở bên cạnh, Thiên Vương Thuần đặt trước, đem Ngũ Hành Kỳ Công kia công tận triệt tiêu, trói buộc của bọn Lan Thế Hải cũng hóa giải.

Hòa thượng đứng đầu run run động dung, lùi lại hai bước nói: “Các hạ là người phương nào?” Lý Phượng Kỳ nói: “Chỉ là kẻ bất tài, môn đồ của tửu quỷ xui xẻo cũng là...”

Giống như có người nói muốn phá trận pháp Ngao Phán, là người sao?” Cục thắng hòa thượng nhú mày, đang tìm kiếm

ngiên mục từ khi nào lại có thêm một ” tửu quỷ môn”, Lý Phượng Kỳ nghiêm mặt, quát lên: “Trước tiên phá tửu quỷ kiếm pháp này của ta rồi nói sau!” Thân như kinh hồng truy phong, bỗng nhiên bay tới đỉnh đầu, kiếm quang trong tay duỗi thẳng ra, nhắm thẳng đến thủ cấp hòa thượng thẳng nhất.

Kì binh chợt đến, mọi người hoa mắt thần tốc, hồn nhiên không biết Lý Phượng Kỳ từ đâu mà đến.

Sở Tình tình hồn đầu tiên, kêu lên: ” ổn định phía sau quan trọng hơn!” Vừa quay người muốn cất bước, chợt thấy tờ giấy trên bầu trời bay tán loạn, rơi xuống đỉnh đầu, bả vai, lưng sau lưng mọi người.

Các phái tranh đấu chậm lại, đao kiếm pháp khí nhao nhao hạ thấp xuống.

Lan Thế Hải lộ vẻ vui mừng, ngửa đầu nói: “Trên đầu còn thiếu chỗ dựa, Bạc trù thủ đồ đã đến!”

Âu Dương Cô Bình từ trên trời hạ xuống, ngồi dưới tay cười Hành Vân Phù, tay cầm từng bó lớn lá bùa rải xuống, kêu lên: “Tiên khách trên Tam Thập Lục Đảo và các đạo hữu, nghe ta nói một lời!”

Lần thứ hai mươi bốn, chương bích trừ Hồng Phi Anh hiệp năm trăm phần trăm anh hiệp.

Trên “Kiền Thủ” là tiên phù do Ma Cô tự tay luyện chế, có thể tính là oán trách công phu.

Mọi người dân vào lửa giận đi qua, ý chiến đấu giảm đi bảy tám phần, số ít đồ đệ kiêu hãnh mạnh mẽ tự quần lấy, tiếng binh khí giao chiến biến thành thừa thốt.

Âu Dương Cương Bình nói: “Các vị đạo hữu chính phái dừng tay, gia quyến của các người hiện đã cứu lên trên núi!” Lời nói ra không ngừng, bên cạnh đài bỗng nhiên truyền đến tiếng la, âm thanh trẻ con non nớt, phát ra từ miệng của tiểu nữ hài.

Thần sắc Thiên Diệp Phong đột biến, hai vai nhịn không được run rẩy.

Âu Dương Cô Bình nói: “Chương môn của Thúy Hư phái, con gái người mất tích đã tìm về rồi.

Tất đảo chủ Kim Lôi môn, nhạc phụ người gần đây bị gian nhân bắt cóc, chịu đủ đau khổ, may mà còn có thể đi lại...” Sau phòng ốc phía đông chạy ra gần ngàn người già trẻ nam nữ, Hô Nhi gọi mẹ lão đảo, đều là thân nhân thủ lĩnh của các phái.

Một bé gái mười hai mười ba tuổi chạy ở phía trước, chính là nữ nhi của Thiên Diệp Phong.

Mẫu nữ nhìn nhau chăm chú ôm lấy, trong miệng lải nhải hải ngoại Man ngữ, vừa rơi lệ vừa thuật lại tình cảm khác.

Phụ tử còn lại trùng phùng, tổ tôn đoàn tụ, nào có tâm tư chém giết, ôm đầu vỗ vai khóc lóc kêu la.

Xa xa năm đoàn bạn đồng đảng nghe tiếng cũng động lòng, vòng qua sân đấu hướng bên này tới gần.

Âu Dương Cô Bình nhẹ nhàng rơi xuống đất, thu hồi Hành vân phù và thiếp khuyết, đợi mọi người huyền não một chút, lớn tiếng nói: “Các vị, bằng hữu của các vị tiên đạo, các người có biết vì sao người thân vì sao mất tích, vì sao có thể ở đây

trọng hội? Nghe ta kể từ nay!” Giơ tay chỉ vào trong sân, nói: “Tên hòa thượng thắng nhất kia, thực sự là sư huynh đồng môn của Kim Luân giáo chủ hơn xa Phật! Kim Luân giáo ngầm thông với Thanh Thành Thượng Nghĩa, năm đài dự triệu cơ gì, ý đồ lật đổ Ngao Bí, thống lĩnh chính phái làm hại thể nhân thế.

Bọn họ sợ nhất là hiệu lệnh không được, một mặt sau lưng bắt cóc người thân của các phái, một mặt vu cáo hãm hại triệu hạ cầu kết với ma đạo.

Đạo hữu của Tam Thập Lục Đảo, các người nghe tin đồn, mới lên núi hỏi tội đúng không?”

Tam Thập Lục Đảo tiên khách người nhìn ta, ta nhìn người, trong mắt hồ nghi kinh ngạc.

Sart Tra Nguyên nói: “Không tệ, gia đình chúng ta gần đây đã thất lạc, vô duyên vô cớ không còn bóng dáng.

Loại tình hình này chỉ phát sinh trước đại chiến Tiên Ma, trước kia do đệ tử Ngao Bính đưa tin bảo hộ, dù có tổn thất cũng không lớn.” Công Dương Nghiêu tiếp lời: “Lần này nhân khẩu mất tích đông đảo, trước đó lại không cảnh báo, cộng thêm tin tức thịnh truyền Nga Phản Phản khắp nơi, chúng ta tự nhiên sẽ đến hỏi cho rõ ràng.”

Chúng tiên khách sôi nổi, kể ra những chuyện đã trải qua.

Đoan Mộc Thần Công giơ chuông lên, để cho đám người yên tĩnh, liền nói: “Yêu Hoàng Đông Hải sắp xâm chiếm Trung Nguyên quy mô lớn, việc này truyền ra sùng sục sôi, đoán chừng tuyệt đối không phải là tin đồn về huyết Không.

Gia quyến của chúng ta là bị Ma đạo cưỡng bắt, hay là vì phản đồ chính đạo làm hại, chân tướng gấp gấp đợi điều tra rõ ràng chân tướng.

Nhưng nếu tra xét quá nhanh, lại sợ nguy hiểm đến tính mạng người nhà, bởi vậy chúng ta không có trực tiếp vạch trần sự tình với Nga lang phái.”

Âu Dương Cô Bình nói: “Chân tướng bày ra trước mặt, các người hiện tại còn nhìn không rõ? Dự triệu cơ cạy vào tà đạo tai họa chính đạo, ngay cả minh hữu Tề Vân phái cũng không buông tha.

Các người mở mắt nhìn xem, đó không phải là hai huynh đệ Phạm gia!” Ngón tay chỉ về phía, phụ tử Phạm gia đang chấp tay kinh ngạc.

Phạm Chân Thái hỏi con trai: “Cho các người đi ân thân ở Tổ Từ, sao lại chạy đến đây?”

Phạm lão đại năm đó thụ thương chưa chết, ở trong nhà nuôi chiều từ nhỏ, hơn ba mươi tuổi ngược lại yếu như trẻ con, kích động đỏ mặt ho lớn.

Phạm lão nhị đỡ huynh trưởng, đáp: “Cả nhà vốn là đi từ đường, vừa ra khỏi huyện Hưu đã gặp phải người của năm bậc, nói tà ma ở phía trước bố trí mai phục, bọn họ muốn hộ tống chúng ta đi nơi khác tránh họa.” Phạm Chân Thái trầm ngâm nói: “Con đường đi về Tổ Từ, ta chỉ nói với năm vị Chương môn.”

Phạm lão đại thở hổn hển, hai mắt đầm lệ, buồn bã nói: “Năm đài phái không phải là hộ tống a, ven đường phải trông giữ nghiêm ngặt, rõ ràng là áp giải tù phạm! Cả nhà lão ầu bện thành đội đi đường, một người không được đi, ta nghĩ đến trấn thị trấn mua chút thuốc bổ cũng không được.

Quản gia lão phó trộm vật ra ngoài mua, một đi không trở về.” Bên cạnh có một lão già gầy còm, là nhạc phụ của Tát Chân Nguyên, hừ hừ xen vào: “Người tự mình chạy trốn đều bị năm cái đài phái giết chết! Lão phu nghe lén bọn họ nói chuyện, biết được năm cái đài phái dụ dỗ gia quyến các phái, chia ra đội áp giải đến năm ngọn núi, coi như ngày sau áp chế con tin của các phái.

Còn nói kế này nhất định phải tiến hành bí mật, tiết lộ kẻ tiết lộ giết không tha.” khoa tay sờ sờ lưng, mặt lộ vẻ đau khổ, “Chỉ vì lần đó nghe lén dẫn ra hiềm nghi, bọn họ trách ta không thành thật, hung hăng đánh tám mươi roi da của ta, một cái xương già suýt chút nữa chôn vùi dị hương.”

Thiên Diệp Phong buông con gái xuống, chỉ vào những đệ tử Ngũ Thai đã thất hồn ngã xuống đất: “Con gái ta nói rồi, đám bại hoại trói bà ta đi, chỉ mặc bộ quần áo kiêu dáng này.”

Phạm Chân Thái mặc dù đã ngu xuẩn gấp mười lần, nhưng lúc này cũng hiểu ra, cắn răng hung ác nói: “Dự triệu cái gì! Tàn

nhấn như sài lang độc giống như xà hạt! Tề Vân phái ta cùng người thể bất lưỡng lập!... Nhưng các người làm sao thoát hiểm?” Hai nhi kéo lấy cổ tay của mình, trên mặt lại hiện lên vẻ nghi hoặc.

Những người khác đồng thời hỏi vấn đề này, nhưng người được cứu nhiều nhất là người già yếu phụ nữ và trẻ em, nỗi lòng kích động đến nỗi đầu óc choáng váng, làm bầm không rõ đầu mối.

Sở Nguyên Quân cất cao giọng nói: “Nhất định là vị Âu Dương cô nương trước mắt này, đường đường đứng đầu bốc đồng trượng nghĩa giải cứu, các vị vừa được cốt nhục đoàn viên, lại nói chuyện Thiên Luân.” Mọi người ở đây im lặng, đồng loạt nhìn về phía Âu Dương Bình.

Âu Dương Cương Bình nói: “Hừ, ta nào có tâm địa tốt như vậy? Là Lý sư huynh yêu quý sự tình, y vào Hồng Minh kiếm của hãn phi hành nhanh chóng...” Chợt bị tiếng quát của Lý Phượng Kỳ cắt đứt: “Bình muội, Bình muội, muội mau nhìn nào, con lừa trọc này rất là hạ lưu!” Mọi người nghe vậy nhìn về phía giữa sân.

Chỉ thấy bên kia kiếm mang kinh khí tung hoành, đang tranh đấu kịch liệt.

Lý Phượng Kỳ bay như điều hâu, hòa thượng thắng nhất đứng giống như Thanh Tùng Ngạo Tuyết, nhất tĩnh nhất động đối chiếu sáng rõ ràng.

Hồng Minh Kiếm từ nửa ngày sau đã buông xuống, trăm ngàn đạo kiếm quang tập hợp tại một địa giới rộng hơn trượng.

Hòa thượng thắng nhất đứng ở trung tâm vòng tròn, mười ngón tay niết thành thủ ấn, tăng y phồng lên ngoài, chân khí phân ra mấy đạo, đón kiếm quang bay vút ngang qua.

Trong đó một đạo hóa thành hình bàn tay, từ hạ xuống hướng Lý Phượng Kỳ vuốt ve.

Thắng nhất hòa thượng pháp học uyên thâm, ánh mắt cực kỳ nhạy cảm, nhìn thấu kiếm pháp yếu của Lý Phượng Kỳ, toàn ở khi thân thể chạm đất phát huy uy lực lớn nhất.

Vì vậy Ngưng Khí thành chương liên tục tấn công, nói chung hai chân hãn không thể chạm đất.

Lý Phượng Kỳ lượn vòng, né tránh công kích phân ra cùng thi, kiếm là kiếm, người là người, thân pháp sát là kỳ diệu, trong miệng lại không ngừng hô lung tung: “Con lừa trọc tốt, thật không biết xấu hổ, lão dùng chiêu trộm đào của hầu tử, Bình mọi người thấy không, hấn bắt về chỗ ta!”

Âu Dương Cô Bình gắt một tiếng: “Lại say khướt.” Tiếp tục giải thích với mọi người: “Vị Lý Phượng Kỳ sư huynh này ngự kiếm cực nhanh, là hấn từ sau buổi trưa hôm qua chạy khắp nơi, tra xét tình huống trong nhà mấy phái chính đạo.

Phát hiện phần lớn gia quyến mất tích, đoán rằng là do năm đại phái quấy phá,

Cầm đệ tử năm đại lên hỏi tình hình cụ thể, sau đó chạy tới các con đường lớn cứu viện.

May mắn năm đại phái mang nhân chúng hợp thành bốn đại đội, nhất tề hướng ngũ đoàn sơn tiến lên.

Lý sư huynh lập tức xuất kiếm cứu người, trong đội ngũ năm đại phái có nhiều tà đồ Kim Luân, có thể thấy được diễm báo tà giáo ủng hộ thế nào, mới có thể làm thành chuyện ác kinh thiên động địa này.

Nhưng hai tên vô lại này liên thủ cũng không đánh lại Lý sư huynh.

Kiểm pháp thần dị của hấn, trong vòng một đêm cứu người nhà đưa đến Tuyên, cũng không có một người bị thương vong.” Một phen phân trần, chỉ nói hành động trí mưu anh của Lý Phượng Kỳ.

Kỳ thật nàng cũng theo sát trái phải, công lao phụ trợ của mình lại không đề cập tới nửa chữ.

Mọi người dần dần tin phục, trong lòng tràn ngập cảm kích khâm phục, nháy mắt tán dương: “Đại nhân đại nghĩa, trí dũng song toàn, Lý sư huynh thật là anh hiệp tiên đạo.” Nhìn hấn kịch đấu không có kết quả, muốn tiến lên hỗ trợ, lại thấy hòa thượng thắng nhất pháp lực cao cường, thường nhân đi lên chẳng phải là chịu chết? Mất đi mạng nhỏ, nếu làm loạn chiến thuật của Lý sư huynh, vậy có thể trăm chết muôn lần chuộc tội.

Trong lúc nhất thời quần chúng đều không quan tâm, mọi người đều miệng xì xào.

Đột nhiên Thiên Diệp Phong nói: “Hòa thượng kia tuyệt đối không phải người Bồng Lai phái!” Tát Chấn Nguyên nói tiếp: “Đúng rồi, Bồng Lai Nhược Hành Đầu Sát chỉ thuật, dùng chiến giáp chiến khí làm phụ, thân pháp di chuyển linh hoạt.

Giống như cọc gỗ đứng bất động, thuần túy dùng chân khí thay thế đao binh, cách thức của Bồng Lai tiên tông chênh lệch một trời một vực.” Môn phái hai người bọn họ vốn là Bồng Lai chi xa, nghe người bên ngoài nói tới thân phận thắng nhất, nhìn kỹ phương thức người thi pháp, lúc này nói ra dị nghị.

Lan Thế Hải nói: “Nhưng người này thật sự có thể không chế Ngũ Hành, lấy hồn thuật cũng hàng thật giá thật, biết được pháp thuật phức tạp tinh thuần, đúng là dạy người ta khó hiểu.” Sở Tình nói: “Hắn và Đại sư huynh công thủ kình cấp bách, chắc chắn là bản lĩnh giữ nhà.” Hà Cửu Cung nói:

“Người này chân khí hùng vĩ chính., Thuật pháp tinh cường, giống như cùng Lý sư huynh khó phân cao thấp.” Âu Dương Độc Bình nói: “Mọi người yên tâm, hòa thượng không thắng được, Lý sư huynh chỉ muốn thử sức lực căn bản của hắn một chút.” Ngắc đầu nhìn Lý Phụng Kỳ quát: “Này, người có làm được hay không, có muốn ta giúp đỡ một tay hay không?”

Lần thứ hai mươi bốn, chương ngại trừ Hồng Phi Anh hiệp sáu lần.

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Đánh nhau phải nhờ nhà cô nương hỗ trợ, ta cũng không mất nổi người kia.” Nhất thời hạ thấp người nọ, hai chân đạp hướng mặt đất.

Hắn và người chiến thắng nhất đánh mấy hiệp, chính là vì tìm hiểu căn nguyên pháp thuật đối phương, giờ phút này phân ra bảy tám phần mềm mỏng, cho dù cưỡng ép hạ xuống.

Hòa thượng thắng nhất “Ồ” một tiếng, kinh phong cự lực bay đồng loạt, bao gồm chân khí hình móng vuốt kia, toàn bộ đánh trúng chỗ yếu hại ngực bụng Lý Phượng Kỳ.

Trong sân ngoài lập tức kinh hô một mảnh, cách đó không xa ngũ đài môn đồ cũng nghen ngào kêu to.

Lý Phượng Kỳ ngửa cổ phun ra một ngụm khí đen, thương thể tiêu tán vô hình, thân thể như điều giấy bay ra sau.

Hòa thượng thắng nhất nhớ lại hình dáng Ngũ Hành Thần Công bị ngăn trở, hoảng sợ nói: “Phục Nhu Thiên Vương Thuần!” Kiếm Khí trước mặt bỗng tới, vội vàng ngưng thần vận công, dựng lên một bức tường khí trước người.

Lý Phượng Kỳ chân vừa chạm đất, Hồng Minh Kiếm uy lực vừa rồi mới bày ra.

Chỉ thấy nhân kiếm phân ra, kiếm khí lưu lại chỗ cũ công địch, thân ảnh cũng đã chạy về phương xa, thoáng cái bay ra trăm dặm, thét dài quay lại, thật đi như Hồng Phi Minh, lúc đến gió cuốn sấm cuốn cuộn.

Trong một thoáng thân hình cùng kiếm khí tương hợp, phảng phất thiết chùy treo trên cao điểm cao nhất, đột nhiên hạ xuống đánh lui, thế cự cự cự không được phục hồi thêm.

Chỉ nghe một tiếng vang ầm ầm giá trời, trong kiếm khí tường khí, tường khí băng liệt, thắng nhất là hòa thượng “Vù vù” rút lui, nhưng phía sau lại nổi lên tiếng rít, Lý Phượng Kỳ lại từ

phía trước vọt tới, kiếm khí mãnh liệt lao về phía trước, thế như sông lớn giận dữ lao nhanh xuống.

Đào Yêu Yêu từ trong ghế nhảy lên, vung quyền hô to: “Hay quá!” Ban đầu lo lắng cho an nguy của Lý Phượng Kỳ, nghe Âu Dương Cô Bình kể lại, mới biết vị nghĩa huynh này mặt ngoài say rượu mờ mịt, âm thầm không chế đại cục, bài giải bao nhiêu phân thân hỗn loạn trôi buộc.

Lúc này nhìn hấn đại triển hùng phong, hung thủ hung hãn chặt vật không chịu nổi, trái tim đều muốn vui mừng bay đi.

Long Bách Linh cũng tươi cười rạng rỡ, nói: “Ta đã nói Lý sư huynh rất giỏi mà, không hiển sơn bắt lộ thủy, khắp nơi chiếu cố cho thỏa đáng, đây mới là người đầu tiên làm.” Dáng tươi cười trên mặt Đào Yêu dần dần thu lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào Càn Khôn Kính ngăn người.

Trừ Lý Phượng Kỳ ra, hấn nhớ thương nhất chính là Tiểu Tuyết, ngưng mắt nhìn đám người mới tới, lại không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Tuyết.

Đào Yêu yêu thương quanh quẩn trong lòng, thở dài nói: “Ài, Tiểu Hồng không biết đi đâu rồi.” Bách Linh thông minh cỡ nào, quan sát sắc mặt, đoán được hấn chân chính lo lắng là ai, lập tức cười nói: “Khởi bẩm sư tôn, đệ tử có kế sách nào, có lẽ sẽ khiến Lý sư huynh gánh vác chức vị Kiếm Tiên đầu đồ đệ, ngài có bằng lòng nghe một chút.” Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Hả, thật sao? Có diệu kế gì?” Hấn sớm trông ngóng Lý Phượng Kỳ khôi phục danh vị, chợt nghe thấy kế hoạch có thể thành công, nhớ tới suy nghĩ của Tiểu Tuyết liền thay đổi.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Hạo Thiên Cơ đi vào bẩm báo: “Người đồng thể đã chuẩn bị xong, xin sư tôn xem qua.” Hai đệ tử đi vào, mang theo một vật quần quanh vài gai.

Long Bách Linh nói: “Kế sách của ta có được hay không phải xem Hạo sư huynh sáng tác như thế nào.

Kỳ xảo môn chế khí tinh công, phỏng theo dáng vẻ giống như đúc, truyền thần kỹ dài lâu của tiên giới tất nhiên không kém.” Kỳ xảo đệ tử bóc ra vài gai, lộ ra bức tượng gỗ hình người đen sì.

Chỉ thấy tứ chi cổ to, thất khiếu ngũ quan đều không có, mặt ngoài khắc rõ ràng, tay nghề còn vụng về hơn so với thợ thủ công thể tục, nếu bàn về độ tương tự với Đào Yêu, vậy còn kém mười vạn tám ngàn dặm.

Hầu Thiên Cơ giải thích: “Thế gian này phỏng theo hình thái trọng hình, ngẫu nhiên chế tác chú ý rất giống, tượng người đồng thể có thể hoàn thành hay không, đều là do nguyên thần bản chủ điểm hóa.

Sư tôn không chế pháp thuật nguyên thần, ta đã chứng kiến, chính là công việc then chốt của chế trụ con rối, đổi lại người khác khó mà làm được.” Bách Linh thở dài nói: “Ta nói không giống, thấy chưa xong rồi, “Hầu Thiên Cơ nói: “Thỉnh sư tôn phân ra thiếu nguyên thần, truyền vào vị trí ngực con rối.”

Đào Yêu Yêu chột hỏi: “Nếu không phụ thêm nguyên thần, cửa kỳ xảo có thể chế thành người sống được không?” Hầu Thiên Cơ sừng sốt, nói: “Có thể, nhưng đó là bí pháp trung tâm của “Đoạt Thiên Thần Thông”, bản môn đức cao vọng trọng tu luyện trong một buổi tối.

Huống hồ việc tạo ra người sống là trái nhân luân, cho dù luyện thành công pháp này, đệ tử Huyền môn cũng không dám tùy tiện sử dụng.”

Đào Yêu Yêu gật gật đầu, không tiếp tục truy vấn, ngón trở nhẹ đụng trán, dẫn một chút linh quang truyền vào ngực con rối.

Trước kia khiến phân thân pháp cần phân hoá nguyên thần, hẩn hiểu sâu lý lẽ của nó, cải tiến một chút sáng tạo ra pháp thuật mới, đăng tương nguyên thần một mực buộc vào bên trong chất gỗ.

Hầu Thiên Cơ nói: ” Trái tim là nơi tàng hồn, nguyên thần đi vào khởi động pháp hiệu, tượng người sống rồi.

Dùng xong có thể đốt sạch tượng người, nguyên thần có thể trở về bản thể.” Long Bách Linh nói: “Dùng xong là đốt, xem ra tượng người cũng không trân quý.” Hầu Thiên Cơ nói: “Đầu gỗ chế tượng người lấy từ Hắc Thiết Tiêu, đương nhiên trong cung có rất nhiều tài liệu.

Chế thành phôi thô thì dễ, khó là gia nhập nguyên thần.”

Lúc nói dung mạo tượng người nhanh chóng biến đổi, tóc dài duỗi ra biến thành màu đen, da thịt đổi thành màu thường, thân thể chinh, miệng mũi mắt mũi, đều giống như con ngựa già, ngay cả thần thái áo quan cũng không khác nhiều.

Đào Yêu vuốt tay cười nói: “Hầu huynh thần kỹ kinh người.” Người nọ ngẫu nhiên cũng nói: “Hầu huynh thần kỹ kinh người.” vỗ vỗ bàn tay.

Bách Linh vui vẻ nói: “Động tác nói cho cùng, ai có thể phân biệt thật giả? Diệu cực, tuyệt diệu!” Hầu Thiên Cơ nói: “Cốt nhục huyết mạch cũng đồng tính, để thủ đồ Thần Nông sử dụng Tịnh Thần Huyền, trong hai ba ngày có thể đem ma khí chuyển dời cho người ta ngẫu nhiên.” Đang muốn ra ngoài tìm Ma củ cải đại phu.”

Bách Linh ngăn lại nói: “Nếu tượng người dễ chế tác, trừ ma khí thì không cần bận tâm, trước tiên lấy nó làm “Thế thân” của sư tôn, ra ngoài giúp Lý sư huynh ổn định cục diện.” Hai ba câu, nói ra suy nghĩ đại khái.

Nghe thấy đào yêu như tỉnh lại từ trong mộng, suy nghĩ dồn dập, gật đầu liên tục lấy lòng.

Giờ phút này tình hình chiến đấu trong tràng say sưa, Lý Phượng Kỳ đi tới đi lui, dừng chân chuyển hướng so với gần, vừa vận giống chuồn chuồn lướt nước.

Mà kiếm thế hùng hồn như mưa gió, theo mỗi lần vòng lại chông chát, dần dần hóa thành gió lốc quán lấy địch thân.

Ban đầu hòa thượng thắng nhất còn kiệt lực phản công, chân khí thiên biến vạn hóa, khi thì biến thành đoạt hồn lợi châm, khi thì biến thành Khai Thiên cự phủ, truy tìm tung tích địch khắp ngàn dặm sơn cảnh.

Tiếc rằng Lý Phượng Kỳ chỉ tiến công không phòng thủ, cánh cửa mở rộng ra, đối phương mãnh kích bản thân, thương tổn vì Thiên Vương Thuần hấp thu, thương thế càng nặng pháp lực càng mạnh, chiếm mười phần tiện nghi, nghiêm nhiên ở vào hoàn cảnh vững vàng bất bại.

Môn đồ các phái nhìn mà ngây người, đời này ác đấu vô số, chưa từng thấy chiến pháp kỳ quái như vậy.

Hòa thượng thắng nhất âm thầm kêu khổ, muốn thi pháp bỏ chạy, đã bị kiếm thế vây kín; muốn giả dối hạ xuống, lại niệm sứ mệnh trọng đại, uy danh sư môn sao có thể khinh bại, bất đắc dĩ đành phải cắn răng che chắn phía sau.

Thủ đoạn của hắc quả thật cũng phức tạp, sử dụng một loại pháp môn di tai thuật, đem thương thế truyền vào trong lòng đất, mặc dù bị kiếm khí đâm trúng mấy lần, vết vền chỉ lưu lại một ít vết thương nhỏ rách da hồng.

Âu Dương Cô Bình nhìn trộm nổi danh đường, búng tay truyền tống, ở đỉnh đầu hòa thượng đốt một cái “Dẫn xúi đèn”, khiến thương thế của hắc nghiêm trọng gấp bội, trong nháy mắt máu tươi tuôn ra như suối, nửa bên tăng y đều nhuộm đỏ.

Đột nhiên mạnh nhất là ngửa đầu rống to, giống như nửa ngày trong mây bị sét đánh một cái, chột mí mắt bịt lại, lỗ mũi khép kín, hai tai kéo dài ra, bao lấy toàn bộ nửa người trên gắt gao bao lấy.

Kiếm khí đâm tới không ngăn cản, khoanh chân ngồi xuống, một bộ dạng vứt bỏ chiến trường nhận lấy cái chết.

Lý Phượng Kỳ dừng bước thu kiếm, cười nói: “Tử tử quý kiếm pháp như thế nào? Lần sau đến Nghiêu Sơn gây sự, trước tiên phải ước lượng phân lượng nhà mình.”

Đám người chung quanh hoan hô tiếng sấm động, đều biết Lý Phượng Kỳ giành được toàn thắng, bầu không khí vui sướng truyền ra, ngay cả đám người Hoàng Long quan chủ cũng giơ tay hoan hô.

Khuôn mặt thầy trò Hà Triệu cơ xám như tro tàn, cuộn mình bò vào trong góc vắng vẻ.

Lý Phượng Kỳ như chưa chú ý, ánh mắt nhắm ở trên thân hòa thượng thắng nhất, chỉ thấy tai to bao trùm vai, trên thân bọc thành một quả cầu thịt, vỏ ngoài mơ hồ có bảo quang lưu động.

Âu Dương Cô Bình hô: “Một kiếm đã giải quyết xong, tránh cho hắc giả bộ trượt chân bỏ chạy.” Lấy lá bùa ra, từng tờ từng tờ xếp thành hình tròn, vừa vận vận quanh hòa thượng thắng nhất.

Phù này ẩn giấu “Cấm hành chú”, Phong Thần Trấn Ma hiệu lực cực lớn, nếu như rơi vào trong người, dù là cao thủ độn giáp cũng rất khó chạy thoát.

Lý Phượng Kỳ đáp: “Không chạy được, hấn cái dáng người quái dị kia gọi là “Vút Hải Tồn Thần Thức”, lấy thân thể phong tồn nguyên thần.

Nếu đối thủ cường lực hủy thân thể, tính mạng của hấn là không còn, nguyên thần có thể mượn ngoại lực chạy mất.” Vừa nói vừa đi về, bước chân lôi thôi, lại biến trở về trạng thái sóng sánh, cười nói: “Đây là nỗi khổ sơn cùng thủy tận, hấn không sử dụng được nửa điểm pháp lực, ngồi ở chỗ đó tương đương ngồi tù.”

Lan Thế Hải nói: “Su huynh biết lai lịch người này?”

Lần thứ hai mươi bốn, chương chương giải trừ Hồng Phi Anh hiệp bảy lần.

Lý Phượng Kỳ nói: “Thắng nhất hòa thượng là sư huynh mạnh mẽ hơn Phật, chi tiết này ta từ trong miệng giáo đồ Kim Luân thăm dò được.

Hai huynh đệ hấn trăm phương ngàn kế, nén lòng muốn tiêu diệt triện phái Nga.” Hà Cửu Cung nói: “Chẳng phải Ngự Thú môn đuổi bắt đánh cực kỳ thắng Phật sao?” Lý Phượng Kỳ nói: “Đúng vậy, cái kia thắng ngã Phật tàng hết sức bí ẩn, Kim Luân giáo đồ không ai biết nó hạ lạc, Ngự Thú môn phái người đến Trung Nguyên tra xét, uống phí sống lấy trắng non.

Hoàng Mộng Long Hoàng Công đã nhìn thấy, gọi bọn họ vẫn đi hang ổ của Kim Luân Giáo phía tây tìm kiếm.”

Sở Tình nói: “Hận sao Phật cũng không dám đến Trung Nguyên, đại khái là sợ chính phái hợp lực tấn công lẫn nhau.

Cho nên bảo sư huynh hấn ra mặt, giả mạo danh Bồng Lai tiên tông, khống chế các lộ đại quân xâm chiếm Ngao Bính.” Lý Phượng Kỳ cười hồ lô bên hông, uống một ngụm rượu nói: “Là như vậy đi.”

Lan Thế Hải nghi ngờ suy nghĩ sâu xa, lại hỏi: “Bọn họ đã là sư huynh đệ, tất có sư thừa tông phái, Lý sư huynh có từng nhìn rõ không?” Lý Phượng Kỳ nói: “Lúc trước không rõ ràng lắm, vừa rồi đánh một cái mặt mày có chút rạng rỡ.

Thắng nhất hòa thượng phóng chân khí, công pháp lấy hồn phách biến hóa đa đoan, tám chín phần mười xuất từ phái Côn Luân Tây Vực.”

Mấy người bên cạnh kinh ngạc nói: “Côn Luân phái ở Tây Vực?” Lý Phượng Kỳ nói: “Côn Luân tiên pháp khí độ nghiêm chỉnh, đồng lý với đạo pháp Ngao Bính, thử một lần là biết đất lành.” Lan Thế Hải nói: “Trong Côn Luân tiên tông chia hai chi, Côn Luân ở Tây Vực là lai lịch ra sao? Sao ta chưa từng nghe nói qua.” Lý Phượng Kỳ nói: “Người làm Côn Luân phái chỉ phân chia thiên văn túc, thiên vũ túc? Trên sách là viết như

vậy?”, Nhưng trên thực tế còn có một nhánh ẩn nấp ở Tây Vực, quanh năm không lộ ra dấu vết hành tung mà thôi.” ngửa cổ ùn ùn trút xuống nửa cân, tiếp tục nói: “Muốn nói nhánh phái độc lập thì miễn cưỡng hơn một chút, pháp thuật Côn Luân của Tây Vực không có gì đặc biệt, vẫn là bộ luyện khí dưỡng đan kia.

Tục truyền môn phái này tên là Pháp Thánh, luyện pháp thuật vô cùng phức tạp.” Mọi người nghi vấn dần giải thích, khen Lý sư huynh hiểu biết rộng rãi.

Lý Phượng Kỳ cười hì hì nói: “Đi khắp chân trời góc biển, biết còn có thể ít?”

Chúng đồ san sát xúm lại đàm luận, người của biệt phái không chen miệng vào được.

Mấy vị trưởng môn của Đạo tông nhận ra Lý Phượng Kỳ, nhớ tới tình cảnh mười năm trước đã ép hấn thân bại danh liệt, trong lòng áy náy, vô nham ôn chuyện cũ với hấn.

Vì vậy bàn luận sôi nổi, suy đoán đủ loại.

Có người nói Lý Phượng Kỳ là tiền bối ẩn sĩ, chính phái gặp khó khó xuất sơn cứu nguy; có người nói hấn là nhân tài mới nổi, rút kiếm trừ ác một trận chiến thành danh.

Thiên Diệp Phong ôm chặt con gái, lòng đầy cảm kích nói: “Bất luận Lý sư huynh xuất thân như thế nào, dù sao cũng là đại ân nhân của chúng ta.

Ân tình của hấn trời cao đất rộng, Thụy Hư phái chắc chắn dốc sức báo đáp!” Ngu thị tam tử muội Yên Ngữ Oanh hót, giòn tan mà sinh ra đặc biệt dễ nghe: “Kiếm pháp thần kỳ anh dũng hào hiệp.” “Mỹ danh đã sớm truyền khắp Trung Nguyên, “Hải ngoại môn phái các người hiếm thấy biết bao nhiêu.”... Ba tử muội tận mắt thấy Lý Phượng Kỳ phi kiếm bay lượn tung hoành., Đàm tiểu giải vây lui địch, khí độ suy giảm, nam tử phổ thiên hạ ai có thể so sánh? Tam nữ bất giác khuynh đảo, người một lời ta một câu, lời tán tụng khoa trương gấp mười lần so với người bên ngoài.

Trong một tiếng hoan hô, hai đồng tử nâng một vị lão phụ đến gần, run rẩy hướng Lý Phượng Kỳ hành lễ, cao giọng nói: “Lão thân tu ma Xích Lưu thị, Mông ân công cứu vớt con

cháu hai mươi ba người, đại ân đại đức sao có thể báo? Xích Lưu thị tuổi Cao Đức, mặc dù không có pháp lực gì, bồi phận danh vọng lại không người có thể sánh bằng.

Ba mươi sáu đảo Đông Hải coi trọng nhất là tông môn, mắt thấy lão ầu bái lạy, trong nháy mắt nghiêm nghị nổi lên kính, bốn phía yên tĩnh, ba tỷ muội Ngu thị cũng đều ngậm miệng lại.

Xích Lưu thị ngẩng đầu lên nói: “Chỉ xin ân công ban tặng húi, thân thuộc môn phái nào?”

Lão thân về nhà bảo đám cháu trai xây dựng từ đường, ngày đêm cung phụng bài vị Trường Sinh ân công.” Người già nua của nàng không bắt tỉnh, phát hiện thần sắc thủ lĩnh Đạo tông môn khác thường, đệ tử Huyền môn xưng hô hàm hồ, âm liệu thân phận Lý Phượng Kỳ có vấn đề, cố ý mở miệng thăm dò.

Lý Phượng Kỳ mở hai mắt say lời dõ, trừng mắt nhìn chằm chằm Xích Lưu thị, chợt nói: “Ta nói lão thái bà ngu xuẩn như trâu này của ngươi, thật sự già hồ đồ? Vừa rồi lão tử rõ ràng tự ghi danh hiệu, đại đệ tử của tửu quỷ môn Ngao Khuyết cũng là...”

Ngươi là thùng cơm làm từ gỗ thô, cũng nên dài hai cái lỗ tai.”
Mấy câu cuồng vọng đến cực điểm, mọi người ở đây đều thất sắc.

Chưởng môn tiên chi Công Dương Nghiêu là cháu ngoại Xích Lưu thị, xưa nay kính trọng cô cháu gái như thần linh, lập tức cả giận nói: “Ngươi... Ngươi sao dám...” Chợt nhớ người này ân trọng, không dễ dàng trở mặt, lửa giận đầy trời khó mà phát ra, râu ria run rẩy không thôi.

Lý Phượng Kỳ nếu không nhìn thấy, chỉ định Âu Dương Cô Bình nói: “Hơn nữa, người cứu người chính là vị đầu đồ Bạc trù này, các ngươi để chiêu thức nhận định một chút.

Âu Dương Bình cô nương chính là nữ hiệp số một của Xi Phái, mỹ mạo và trí tuệ sánh vai, dũng khí và hóa thân chính nghĩa... ách, hôm qua tra ra âm mưu là nàng, người cứu nguy giải nạn là nàng, người đánh bại kẻ vô lại cũng là nàng, các ngươi phải cảm ơn nàng, đừng quẩn quýt với đại tửu quỷ của ta.”

Âu Dương Cô Bình nghiêm mặt nói: “Rượu nói liên miên, đức tính gì!”

Chúng đồ Nga Phản âm thầm thở dài, đều biết Lý Phượng Kỳ lảng tránh vinh danh, ý tứ đang từ chối chức trách đại sư huynh, trông mong nguyện vọng của hắc chân hưng Huyền môn cuối cùng cũng là không ảo ảnh.

Chúng tiên khách càng thêm nghi hoặc, xì xào bàn tán: “Lý sư huynh cứu cả nhà chúng ta lão ấu, sao hắc không thừa nhận?” Chẳng lẽ Ngao Bí Chân có tử môn?” “Lẽ nào có lý đó! Ngao Cửu Dương nào có tử quý? “Nhìn dáng vẻ say rượu của hắc, xác thực không có phong phạm của tiên đồ Ngao.”... bàn luận dần dần thành bình luận, càng ngày càng lớn tiếng, trong lòng mọi người toát ra nghi vấn giống nhau: “Lý sư huynh này rốt cuộc là ai?”

Trên trời chợt truyền đến tiếng đáp: “Hắc là đại anh hùng của Ngao phái, đường đường chính chính kiếm tiên thủ đồ!” Một bóng người nhanh nhẹn bay xuống, giống như chim lớn rơi vào trong đám người.

Chúng đồ san hô tránh ra chấp tay: “Tham kiến sư tôn!” Người tới là tượng người cùng thể, tiên pháp kỳ xảo thần kỳ, tượng người cùng thân, một đám cao thủ trong chốc lát khó phân thật giả.

Tiên khách đảo ba mươi sáu đảo ngạc nhiên chú ý, nhiều nghe Ngao Nghiêu sư tôn tuổi còn nhỏ hoang đường, nay thấy kim quan người này mặc cẩm bào, khí vũ hiên ngang, một thân tướng mạo thiếu niên anh chủ, khác biệt một trời một vực với nghe đồn, lập tức chỉnh đốn dung mạo, đồng loạt thi lễ nói: “Bái kiến Nga Nghiêu sư tôn.”

Chiếc cằm tượng người khẽ nhếch lên, hơi đáp lại, động tác đại ra càng tăng thêm vài phần uy nghiêm, giơ ngón tay lên nói: “Đồ đệ Kiếm Tiên Lý Phượng Kỳ, không phải là Huyền môn ta hùng vĩ, hơn nữa anh danh lâu thế, trong chư vị có người đã sớm nhận ân huệ của hắc!” Nhìn chung quanh, cất tiếng hô lớn: “Các người coi hắc là ai? Hắc chính là phổ tế thương sinh, thi thiện hành nhân, danh truyền đại giang nam bắc tiêu tương hoa vũ!”

Trong cung tự nhiên Đào Yêu Dương dương tay lên, điều khiển tượng người điều khiển cử động của tượng người.

Long Bách Linh ở một bên cười nói: “Nhân giả nghĩa sĩ đảm nhiệm trọng trách, lần này Lý sư huynh không chạy thoát được, kiếp này lặn tử cuối cùng cũng phải ngã đầu rồi!” Hầu Thiên Cơ cảm thấy giật mình, nói: “Lý sư huynh là Tiêu Tương Hoa Vũ đại nghĩa sĩ? Sư muội người nghe được từ đâu vậy?”

Bách Linh chỉ vào Đào Yêu Yêu: “Là huynh đệ bọn họ đề bụng, giao lưu với nhau, ta nào biết được vụ án này? Ta chỉ muốn bảo sư tôn ổn định chư phái Tiên đạo, khôi phục danh dự cho Lý sư huynh, từ đó trả lại chức vị cho đại sư huynh.

Nếu Tiêu Tương Hoa Vũ thanh danh tốt như vậy, Lý sư huynh muốn từ chối sẽ gặp muôn vàn khó khăn.

Hì hì, sư tôn thêm cành thêm lá, khiến kẻ sách của ta diều dụng tăng gấp bội, thật không hổ là tướng công đỉnh cao của nhà chúng ta.” Ngoài đặc ý còn có mặt mày hớn hờ, nhìn như cao hứng thay Lý Phượng Kỳ, kì thực là có tính toán khác.

Theo dự đoán trước của nàng, nếu là giao trọng trách, thì nên Lý Phượng Kỳ chủ trì đại cục, đào ngũ chết yếu liền có thể ổn định tự nhiên cung, không cần mạo hiểm ngăn địch nữa.

Hơn nữa Huyền Môn Cửu Dương dưới sự thống lĩnh của Lý Phượng Kỳ, Chân Vũ trận pháp biểu dương hoành thế, so với vũ trụ phong sát địch quang minh chính đại hơn nhiều, các lộ tiên đạo cũng sẽ thành phục Nga Phán Mi.

Phương diện khéo léo như vậy đều có đủ, ngoại trừ Bách Linh không ai nghĩ ra, có một số mục đích hơi có chút thiên vị, phát ra tính toán nhỏ bé của nữ hài nhi, nhưng cũng không có gì đáng trách.

Tiêu Tương Hoa đại danh đỉnh đỉnh, trong biển không người nào không hiểu, chân thân thực danh là một vụ án lớn trên giang hồ.

Trong mười năm tìm manh mối, báo đáp ân tình, bao nhiêu nhà treo giải thưởng cầu tác, rất gián tiếp tra xét các nơi, nhưng đều mò mẫm mò kim không có thu hoạch gì trên biển.

“Tiêu Tương Hoa Vũ” là ai? Sớm đã trở thành mê hoặc dày vò lòng người khó hiểu.

Lúc này chợt nghe câu đổ lộ ra, Tiêu Tương Hoa Vũ là đồ đệ kiếm tiên đầu tiên Lý Phượng Kỳ.

Chúng đồ Tiên Đạo há mồm cứng lưỡi, trong đám người ngừng mười lần cũng có đến bảy tám phần không tin.

Đào Yêu Yêu mượn nhân ngẫu truyền ý, liên tục khoa tay múa chân, nói ra chuyện cũ Lý Phượng Kỳ bị thương nặng nề với Lý Phượng Kỳ.

Mỗi khi gặp phải liên quan tới Đạo Tông, liền có chương môn Đạo Tông cao giọng chứng thực.

Mọi người cảm thấy thua thiệt, đều muốn giúp Lý Phượng Kỳ rửa sạch tội danh quá khứ.

Lần thứ hai mươi bốn, chương bích trừ Hồng Phi Anh hiệp tám chín phần.

Sau đó, người ngẫu nhiên nói đến chữ đề của huyện Bình, Tiêu Tương Hoa từ sau đó lập tức lập nghiệp, nhân ngẫu nói: “Từ xưa đến nay, nhân giả thiện sĩ nhiều không đếm xuể, ai có thể làm được ân oán danh lợi không kể? Thiện cử như vậy đủ để triệt tiêu đại tội của di thiên, huống chi Lý sư huynh vốn không sai sót, đều là âm mưu vu hãm tổ chức cùng Kim Luân tà giáo.

Tiền nhiệm sư tôn Loạn Trần đại sư Cố Toàn Chính phái minh ước, mới khiến Lý sư huynh nhẫn nhục chịu nhục.

Hôm nay thời cơ chín muồi, bản sư tôn ở trước mặt thiên hạ tiên đạo nổi danh phục vị cho hấn, hợp với thiên lý nhân tình, Loạn Trần đại sư tất cũng mừng rỡ.”

Lý Phượng Kỳ nhú mày, tay cầm hồ lô rượu không hé răng.

Trong lòng hấn biết rõ ý tốt của đào yêu, nhưng phiền toái sau này cũng nhìn thấu triệt —— Bất luận cứu giúp thương sinh là ước nguyện gì, được người ta cảm ơn không dễ chịu cỡ nào.

Chỉ trải qua một lần biến đổi này, hình tượng của tửu quỷ và Tiêu Tương hoa vũ liên hệ với nhau nhanh chóng lan truyền khắp Thiên Nam hải bắc, tương lai đi tới nơi đó đều sẽ bị người ta nhận ra, những nhân vật báo ân, ngưỡng mộ, đầu nhập vào, hiếu kỳ các loại nhân vật, chen chúc nhau mà tới, tán dương như nước sông cuộn cuộn, còn không khiến người ta phiền chí chết đi.

Lý Phượng Kỳ càng nghĩ càng khó chịu, nhanh chóng xoay chuyển ý niệm nói dối, muốn phủ nhận những thiện hành kia là chính mình làm, cười nói: “Ta nói này sư tôn à...”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên Tề Vân chương môn Phạm Chân Thái vọt tới trước chân, quỳ rạp xuống “Bịch bịch bịch bịch” đập đầu xuống đất.

Người hai bên hù dọa giật mình, Lý Phượng Kỳ nói: “Phạm chương môn sao lại như vậy, lớn tuổi hơn đòi tiền sao...”

Phạm Chân Thái thẳng lưng lên, da mặt già nua dính đầy nước mắt, kinh ngạc nói: “Năm nay tám mươi ba tuổi của họ Phạm, đúng như Âu Dương cô nương năm đó nói, một khi tuổi đã sống trên người chó! Thiên ác không phân, ân oán không rõ, đại ân nhân mở to mắt không biết, tội nghiệt tạo ra đến hôm nay mới bớt được tỉnh ngộ.” Phạm lão đại đưa tới, bả vai quỳ xuống, khóc thảm thiết: “Con trai hai lần được Ân công cứu giúp, đúng là hung thủ gây họa cho ân công.”

Lão hủ đau khổ hối hận không chịu nổi, thật sự là không đất dung thân.”

Người ta thường nói “Thiên Lương phát hiện”, chỉ vào sai lầm trước khi khiến người ta hối ngộ, vừa vắn chiếu sáng lương tâm ẩn giấu thâm sâu của mình.

Phạm Chân Thái thấy tiểu nhân nhà mình cứu Lý Phượng Kỳ, vốn đã là kinh bội giao tiếp, lại nghe mọi người kể lại tiền tình trước đó, cũng như trời quang chiếu linh đài, mê chương tiêu tán, cả đời chưa từng thanh tỉnh như vậy.

Kỳ thật thân là thủ lĩnh một phái, Phạm Chân Thái nguyên không phải vạn sự mờ mịt, trường tử năm đó bị trọng thương mà chết đi sống lại, hắn liền suy đoán là bị Kiếm Tiên thủ đồ làm bị thương.

Ngày thường lẫn nhai có một đại thù chưa báo, một kiện đại ân chưa đền, tiến vào quan tài cũng khó nhắm mắt lại.

Thù kia tất nhiên là Lý Phượng Kỳ kiếm thương yêu tử, ân kia là Tiêu Tương Hoa Vũ thi cứu viện cứu thương.

Lần này theo năm đài phái người xâm chiếm Nga Nguyệt, nguyên lai là vì báo thù rửa hận, chưa từng nghĩ chuyện lại quật khởi lạ thường, mê hoặc của Tiêu Tương Hoa Vũ đã phá giải được mê hoặc của Tiêu Tương Hoa Vũ.

Đặc biệt là khi sư tôn Ngao Huyền nhắc tới đêm hôm nhập phủ, các chi tiết như phân bích đề, Phạm gia chưa bao giờ tiết lộ ra ngoài, ngôn ngữ của nàng cùng thực tế tơ tằm ăn khớp, chính là bằng chứng kiên định không thể nghi ngờ.

Chân tướng đến đây đại bạch, cừu nhân cùng ân nhân rõ ràng là cùng một người! Phạm chân thái không khỏi kinh hãi, chỉ cảm thấy thiên ý trong minh minh do dự.

Tiến tới tính cách của Cố Bình Sinh, cố thủ thành kiến không phân biệt tốt xấu, uống phí chuyện Khúc Hoang phản đã làm vô số lần, anh hào Tề Vân phái nào từng như vậy? Tương lai có khuôn mặt gì gặp tổ tông dưới đất? Thay vì ân cứu biển thiên, chẳng phải ông trời tự an bài cho mình? Suy nghĩ kỹ càng, mồ hôi lạnh đầm đìa., Tề Vân chương môn trong lòng phát lạnh, đột nhiên nhớ tới mình sợ mất con trai, người khác mất đi người thân yêu lại phải làm sao? Thiện giả đau khổ chỉ có người thiện có thể hiểu, trong chốc lát đặt mình ở đất, hẳn thể nghiệm được tâm cảnh đau khổ của Lý Phượng Kỳ Vĩnh Quyết yêu lữ, cảm thấy ruột gan đứt từng khúc., Thần hồn muốn chết, để lại con trai khóc lóc đau khổ: “Lý sư huynh đại ân nhân Tiêu Tương Vũ, giết chết hôn thê của ngươi... Tự tay giết vị Tiêu Tiêu cô nương kia, chính là nghiệt chủng không nên thân này của ta, phụ tử Phạm gia thiên lý khó dung, ngươi mau mau động thủ trừng tội đi!” Tề Vân đệ tử thấy chương môn quỳ xuống xin lỗi, cũng tranh thủ thời gian quỳ lạy Lý Phượng Kỳ.

Hai chữ “Tiêu Tiêu” truyền vào trong tai, ngực Lý Phượng Kỳ như trúng hai chùy sắt, ngũ diệu trêu tức khó nói ra miệng.

Gió hô lô ngựa cổ uống rượu, rượu sớm đã uống sạch, nuốt xuống cổ họng tất cả đều là những thứ cay đắng.

Âu Dương Cô Bình nói: “Biết sai có thể sửa sai, không thể tốt hơn.

Tề Vân chương môn không cần tự trách quá mức.

Huống chi các ngươi đã phạm vào tội nghiệt mà bị trừng phạt, hôm nay nên xóa bỏ nợ cũ rồi.” Mọi người ngơ ngác kinh ngạc.

Âu Dương Cương Bình cười lạnh nói: “Ngươi nghĩ pháp thuật bói toán là ăn chay sao? Ngày đó dùng “Thất Loạn quyết” chinh trị hai vị thiếu gia Phạm gia, ta liền âm thầm hạ lời nguyên, trong mười năm các ngươi gặp không ít vận rủi phải không?” Phạm Chân Thái há hốc mồm, nhớ lại mấy năm nay con trai gầy yếu, môn phái suy yếu, đích xác sự tình không thuận lợi, làm sao lại là hiệu ứng Bực trừ chú thuật?

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, cảm thấy thuật này vô sắc vô tướng, hại người qua năm này tháng nọ, so với bị thương ở

ngoài sáng càng khó phòng trị hơn.

Âu Dương Cô Bình nhìn Lý Phượng Kỳ một cái, chẳng biết tại sao trong mắt mờ hồ lộ ra đau thương, nói: “Nếu muốn giải trừ nguyên rủa, chỉ cần Lý sư huynh tự tay trách phạt các ngươi.”

Phạm Chân Thái biết được mình trúng nguyên rủa, ngược lại có loại cảm giác thoải mái chuộc tội, vui vẻ nói: “Trùng phạt tốt, phạt tốt, rất là thỏa đáng, cảm ơn bói toán thủ đồ!” Ẩn đảo nhi tử lại muốn đập đầu bái lạy, ba người tạ tội khẩn thiết, lúc trước đập đầu đến da đầu nứt ra, lần này phải máu chảy đầy trán rồi.

Nhưng mà đối với Lý Phượng Kỳ mà nói, khiến kẻ thù chịu đủ ân oán điên đảo, mùi vị đau khổ trút xuống, nên thống khoái giải hận cỡ nào, lúc trước hành thiện chẳng phải là vì loại kết quả này? Lúc này hẳn chỉ cần không để ý tới, hoặc là mình bạch viễn viễn không tha thứ, phụ tử Phạm gia nhất định sẽ tội nhập cốt, cả đời không thể giải thoát.

Lý Phượng Kỳ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, giả như Tiêu Tiêu đứng ở nơi đó, nên phán định thế nào?

Đột nhiên hắn xòe bàn tay ra, “Bộp bộp bộp...” sáu cái bạt tai vang lên.

Cha con Phạm gia mặt hiện hồng ửng, thân trên chịu lực cản, đầu này liền không đập xuống được.

Âu Dương Cương nói: “Được rồi, nguyên rủa đã được giải trừ, mọi người lúc trước vẫn là bạn tốt trong chính đạo.” Các phái tận mắt thấy sự kiện liên tiếp xảy ra, nào còn có nửa phần nghi ngờ, liên tục xưng: “Lý Phượng Kỳ sư huynh, Tiêu Tương Hoa Vũ, anh hùng hào kiệt ngã ngựa trên Phổ Thiên!” Người ngẫu nhiên nhân lúc còn nóng rên sắt: “Tiêu Tương Hoa Vũ xuất nhiệm đệ tử của Huyền môn, mọi người không thể đảm đương được!” Mọi người đều nói: “Đáng là không được, phải nhận lấy, tất cả mọi người mong đợi đều phải về, không phải hắn!”

Lý Phượng Kỳ cười khò nhàn nhạt, ném hồ lô rượu rồng tuếch đi, gạt đầu với tượng người: “Được, sư tôn huynh đệ, ngươi thủ đoạn này hại ta không ít.” Hắn nói như vậy không khác gì

tự nhận Tiêu Tương Hoa Vũ, tiếp nhận đệ tử đầu tiên bổ nhiệm.

Tiếng hoan hô của mọi người càng vang dội.

Thiên Diệp Phong khom người về phía trước, nghiêm mặt nói: “Thúy Hư phái cần tuân mệnh lệnh của thủ đồ Ngao Thủ!” Tát Chấn Nguyên cũng tỏ thái độ: “Kim Lôi môn phụng chủ Ngao Phản cầm đầu, nhưng có điều sai sử vạn chết không từ!” Sư tôn Ngao Hầu, đồ đệ đầu bảng ở trên, Tu Tiên Chi Phái chúng ta tình nguyện phụng dưỡng Ngao Thiên!” Tề Vân phái làm liều chết!”... Các gia tộc Tiên đạo nhao nhao thề đi theo, rất nhiều tiểu phái cũng tùy thế phụ thuộc vào.

Hoàng Long quán chủ kia vỗ ngực giậm chân, nói bảo tổ truyền bảo bối thích hợp dùng, sớm nên giao cho sư tôn Huyền môn.

Đạo Tông chương môn vừa ca tụng chúc mừng, vừa chỉnh đốn nhân chúng xếp vào hai cánh.

Thứ tự chủ yếu rõ ràng, địa vị quyền uy của Ngao phái một lần nữa được dựng đứng lên, địa vị quyền thế của Ngao phái một lần nữa.

Đệ tử Nga Bí nhiều năm chăm chỉ khổ luyện, vận trù bốn ba, một lòng trung chân môn đình, ngóng nhìn chính là tràng cảnh đám người này quy phục trước mắt.

Một thoáng mộng tưởng đã trở thành sự thật, rất nhiều người nhiệt huyết sôi trào, lão bối môn đồ càng là lệ nóng doanh trường.

Tin tức truyền vào tự nhiên cung, Huyền Môn Cửu Dương người người nhường mây thở khí.

Hầu Thiên Cơ vui vẻ mỉm cười, Bách Linh Học Đào Yêu vung nắm tay, đạo thanh: “Hay quá!” Trong lòng nghĩ thầm quả nhiên là cực kỳ tuyệt vời! Khởi trụ kinh thiên của Lý sư huynh, sóng to gió lớn có hấn chia sẻ, tương công không cần lao lực như vậy.”

Đội mọi người đồng tình hơi yên ổn, Lý Phượng Kỳ nói: “Trận hỗn chiến lúc trước, mọi người có thương vong lẫn nhau, theo ta xem hai bên đi.” Đoan Mộc Thần Công ở bên hô to: “Đệ tử đầu bảng của Huyền môn có lệnh, sau này các phái

đồng tâm hiệp lực, không được gây thù hận chém giết lẫn nhau.” Các phái âm âm hô ứng, đều nói: “Đồng tâm đồng đức, chấn hưng chính đạo tiến trừ tà ma!”

Đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh như băng: “Như vậy điềm báo trước xử trí thế nào?”

Lần thứ hai mươi bốn, chương bích trừ Hồng Phi Anh hiệp Cửu Thức.

Trước đây các phái tụ tập tại vùng đất trống trước kia lũng đá, hình ảnh hai phái Thanh Thành treo lên, xu thế suy yếu, lặng yên không một tiếng động rút đi đường cũ.

Chúng đồ Huyền môn không để bọn họ vào mắt, dù sao kẻ cầm đầu đã bị bắt giữ, còn lại bọn đạo chích tùy ý bỏ đi.

Chỉ là mối hận tang đồ của Cửu Hoa Chương Môn Trần Nguyên Đỉnh chưa tiêu, phân phó thủ hạ đuổi theo vây giết.

Đám người Hà Báo Cơ tự biết mình bại trận, cũng không phản kháng, vai kề vai im lặng ngồi xuống.

Giờ phút này bỗng nhiên có người nhắc tới, mọi người mới chuyển hướng ánh mắt về phía đài thí luyện kia.

Đào Yêu Yêu thông qua tượng người hỏi: “Vị đạo hữu kia nói chuyện?” Liên tục hỏi mấy lần vô đáp.

Lý Phượng Kỳ ôm tay ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Còn có thể xử trí thế nào? Quan ở trên núi quản ăn uống? Ngao Nghiêu phái không làm ăn lỗ vốn, vẫn là sớm thả cho về nhà bớt việc.”

Giọng nói kia nói: “Hừ, lòng dạ đàn bà, không đáng mỉm cười.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Theo ý người thế nào?”

Giọng nói kia nói: “Được làm vua thua làm giặc, kẻ bại nếu không tự tuyệt, nên chịu sự áp bức nhục của người thắng.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Nếu chúng ta thua người, cũng phải chịu sự ức hiếp nhục nhã của người?”

Giọng nói kia nói: “Đệ tử đứng đầu Huyền môn không tính là quá ngu xuẩn, chỉ là người còn chưa xứng tranh thắng bại với bọn tọa.”

Đám người nghe đến ngây người, lời nói kia rõ ràng bình thuận, người nói chuyện gần trong gang tấc, Lý Phượng Kỳ lại

giương mắt lên trời, phảng phất như cùng ngôi sao trên trời đối đáp với nhau.

Đang lúc nghi hoặc, hòa thượng thẳng nhất tách hai tai ra, cửa đình phun lên một đạo quang mang.

Trường hồng giống như bay thẳng lên mây xanh.

Mọi người biến sắc, đợi mọi người cùng tấn công, Lý Phượng Kỳ khoát tay chặn lại nói: “Không vội, đó là ánh sáng nội đan của hắc, gọi đồng bọn hỗ trợ.” Sở Tình nói: “Vây mau mau ngăn cản hắc!” Hà Cửu Cung cũng nói: “Giết con lừa trọc kia trước đã.” Lý Phượng Kỳ lắc đầu nói: “Để hắc dẫn đồng bọn ra đi, tránh cho chúng ta tự đi tìm.”, Tiếp đó la hét: “Côn Luân pháp pháp thánh Tây Vực, mang theo đồ tử đồ tôn của người mau ra đây!” Ngày đó đào điền phụ trợ hắc luyện thành Thiên Vương thuần tầng thứ hai, truyền thụ không ít Thần Mộc Giáp Tiên Quyết vào người, Lý Phượng Kỳ thể ngộ thâm sâu, ngăn ngừa nửa tháng đột nhiên tăng mạnh, pháp lực vượt xa xưa có thể so sánh.

Một tiếng kêu này phối hợp với chân khí Thuần Dương, như Thương Long gào thét giận dữ, chấn động khiến mây mù đầy trời cuộn trào.

Chúng phàm nhân toàn trường đều là người có pháp lực, nghe tiếng tinh lực đại chấn, tựa hồ ăn vào tiên dược linh đan tăng trưởng tu vi, thậm chí đoán đây là huyền môn thủ đồ vận công gây ra, phần chấn vui vẻ ngoài, đối với thần công của Lý Phượng Kỳ càng cảm thấy kính nể.

Giọng nói kia vẫn không nhanh không chậm: “Tiểu bối cuồng vọng vô tri, người cũng xứng gọi Pháp thánh.” Âm thanh lạnh lẽo thấu xương lòng người, tràn đầy ý cao ngạo khinh miệt.

Lập tức ánh mặt trời sáng ngời, từ trên đám mây đi xuống hai hàng đạo đồng, nâng lên một cái hòm trắng ngần, dọc theo đỉnh đầu hòa thượng thẳng cấp nhất đạo quang mang kia từ từ hạ xuống.

Tu vi hạ xuống thấp, hòa thượng mạnh nhất nằm úp sấp đầu xuống, trán chạm đất, Đạo đồng đi đầu giơ chân giẫm lên gáy hắc, dùng phát trần quét qua bùn đất trên mặt đất.

Tràng thí luyện kia xây dựng đã trải qua ngàn năm, mỗi ngày đệ tử Huyền môn chạy chồm giẫm đạp, mặt ngoài lớp bùn cứng như sắt thép.

Bị phát trần của đạo đồng quét qua, đất cứng hóa thành hư ảo, miếng đá rơi xuống dưới, thật sự sáng như gương, trơn bóng như ngọc, không nhiễm hạt bụi.

Đồng tử lúc này mới dõng bước vênh váo, đứng ở trên khối “Tĩnh địa” này, cầm phát trần dọn dẹp một khối khu vực tiếp theo.

Đưa bé phía sau lần lượt đi tới, theo thứ tự giẫm qua cái ót mạnh nhất, đúng là đem đầu của nó trở thành ghế lót chân!

Tình cảnh này có biến hóa kỳ lạ khó tả, ánh mắt mọi người đều nhìn thấy rõ.

Trong dư son chột truyền nhân âm thanh: “Lão nhị Du Tinh Đẩu còn chưa tới sao?” Giọng điệu lạnh lùng kiêu ngạo, chính là người nói chuyện với Lý Phượng Kỳ.

Nhưng trước đây thân ở ngoài vạn dặm, lời nói sao lại vang lên bên cạnh? Pháp thuật bậc này trên từ chín tầng trời, dưới đất cát, hiệu quả thông thiên triệt địa, thật là đáng sợ đáng sợ.

Một đồng tử tay cầm lư hương nói: “Hồi bẩm sư phụ, tín hương đã đốt nhiều, Du sư thúc hẳn là sắp đến rồi.” Lời còn chưa dứt, chột xa xa hô trận vang dội “Du Tinh Đẩu đến, Du Tinh Đẩu đến.”

Tiếng la này đến nhanh vô cùng, trước một khắc còn ở phía chân trời, sau một khắc đã đến trước người hắn ta.

Chỉ thấy khói vàng hiện lên, đột nhiên nổ vang “Đôm đốp”, trên người đệ tử Ngao Bính kim quang nở rộ, sóng khí khuấy động bốn phía, môn đồ khác tai nhức óc, suýt nữa bị thương hộc máu.

Tất cả mọi người đồng thời nghĩ đến: “Kẻ địch tập kích!” Một ý nghĩ chưa hạ xuống, tượng người nổ tung, tứ chi thân thể nổ tung thành từng mảnh gỗ vụn.

Hoàng yên vờn quanh trường đấu, tiếng nói lại từ bên trên truyền đến: “A ha, vị sư tôn Ngao sư tôn này là hàng giả!”

Nguyên lai lúc Lý Phượng Kỳ hướng trời gào thét, đã dùng thuần dương chân khí âm thầm truyền bố Thiên Vương Thuần —— Huyền môn đệ tử cùng phụ nữ và người già trẻ em không tu đạo, có thể trực tiếp đem thuần thể nhập vào trong cơ thể.

Đồ chúng của các đạo phái khác luyện có chân khí của bản phái, chống lại chân khí Thuần Dương, chỉ có thể thiết lập thuần thể ở gần thân thể bọn họ.

Vách ngăn chí kiên lặng yên thiết trí, chỉ phòng ngừa kẻ địch đột kích bất ngờ.

Sao ngờ tượng người lại không phải là thân thể thật sự, phòng hộ của Thiên Vương thuần không có tác dụng, gặp trọng kích lập tức bị phá nát, nguyên thần còn sót lại tự động bay trở về tự nhiên trong cung.

Mọi người thấy vụn gỗ bay tán loạn, trong lòng đột nhiên nhảy loạn, đều muốn “Ngao nhao sư tôn sao lại là một người gỗ!” Sở Tình giật mình: “Đồng thể tượng của Kỳ Xảo Môn!” Hà Cửu Cung nhìn chằm chằm đạo khôi vàng kia: “Du Tinh Đấu, tên ác đồ phá hư Tế Tổ kia, vừa rồi là hắn đánh lén.” Lý Phượng Kỳ bất động thanh sắc, chỉ liếc qua mảnh vụn của tượng người, dặn dò: “Đệ tử Huyền Môn lưu lại, những người còn lại đều lên Nghiêu Phong.”

Phụ tử Phạm gia tâm chí quá kiên, lập tức biểu thị: “Nguyên là đồ tốt đi đầu, tuyệt không tham sống sợ chết.” Sở Nguyên Quân hiểu ý tứ của Lý Phượng Kỳ cố ý dàn xếp toàn bộ, nói: “Đối phương xuất quỷ nhập thần, phạm vi công kích rất lớn, Nghiêu Phong chỉ sợ cũng khó tránh tai họa.” Lý Phượng Kỳ nói: “Sư tôn lúc này ngồi ổn tự nhiên cung, các người chịu hấn an toàn một chút.”, Hắn đã giải minh rõ tình thế trước mắt: Đào Yêu Yêu dùng tượng người trấn trường, Long Bách Linh thi diệu kế giao nhiệm, Du Tinh Đấu âm thầm kiêng kị, không dám cưỡng ép chỗ yếu của Huyền môn, đủ loại tình cảm rất rõ ràng, đây chính là chỗ khôn khéo hơn người của Lý Phượng Kỳ, chợt cười nói: “Để ta ở phía trước chọn Lương lớn, nhất định là chủ ý của Long sư muội, nhất định là Long sư muội.

Hắc hắc, sư tôn đào cũng đừng nghĩ thanh nhàn, trọng trách bảo vệ lão ấu nên để lão gánh vác.

Hai huynh đệ trước sau làm việc, như vậy mới có thể làm ít công nhiều.”

Nhưng đào yêu nằm trong tự nhiên cung cũng không dễ dàng, gặp phải khắc tượng tượng tượng tượng tượng người nổi tung, hấn liền đánh nhau lạnh lùng, trong miệng liên tục xưng: “Thật là nhanh nhẹn mạnh mẽ!” Nguyên thần được phân ra tuy ít, nhưng bị chấn động rất nặng, dẫn phát phản ứng mãnh liệt của bản thân.

Hầu Thiên Cơ cũng cảm thấy ngạc nhiên: “Mẫu thân mang theo một bộ phận pháp lực của sư tôn, lại không ngăn được một kích của địch nhân!” Long Bách Linh nói: “Không sao chứ?” Không có gì đáng ngại, muốn làm ta bị thương không dễ dàng như vậy, nhưng Du Tinh Đấu này đúng là không phải chuyện đùa.” Nguyên thần trở về bản thể, run rẩy rồi biến mất, đưa tay sờ lên Ấn Tà Đan trong tay áo.

Long Bách Linh vội vàng nói: “Địch nhân tuy mạnh, nhưng chưa chắc đã mạnh hơn Chân Võ Trận của Huyền Môn, nhìn xem Lý sư huynh bày trận đánh lui địch như thế nào.” Ừm, ta sẽ không khinh thường vọng động, đại ca dặn dò bảo hộ trẻ con các phái, sự vụ này cũng gian khổ như nhau...” Nói xong nhìn lên nóc nhà, mặt lộ vẻ ưu phiền.

Long Bách Linh đoán hấn đang suy nghĩ gì, bật thốt lên: “Phái Côn Luân và chấp niệm kết thúc.” Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Không sai, trên trời ẩn chứa ma pháp của Yêu Hoàng, đám tiên nhân Côn Luân này cũng đến từ không trung, xu thế hai phe liên hợp càng ngày càng rõ ràng.” Nói xong lời này, ngưng mắt quan sát động tĩnh của hòm quan sát.

Đạo đồng cầm phát trần kia đã quét sạch cả mảng lớn đất trắng, ba đồng tử khác vẩy nước, Lư Hương, Tán Hoa, mân mê không ngừng.

Mặt đất ba trượng vuông trơn bóng như gương sáng, khí lạnh bảo quang lượn lờ, lại hiện lộ ra khí tượng Thánh cảnh thần đàn.

Dư nội bay ra lời nói: “Du lão nhị, Tu luyện tự môn nhiều năm như vậy, hình như ngươi không có tiến bộ gì, Nghiêu phong của Ngao phái đều không công lên được sao?” Hoàng yên vờn

quanh trời cao, Du Tinh Đầu ứng nói: “Ha ha, tiểu đệ sao dám đoạt danh tiếng của sư huynh?”

Ân Sư Pháp Thánh đích thân hạ chỉ, phải nhờ sư huynh đảm đương chủ soái tiêu diệt Ngao Thiên, công lao công kích Nghiêu Phong này, hẳn là vật trong túi của sư huynh.”

Lý Phượng Kỳ gật đầu nói: “Bọn họ quả nhiên là Côn Luân Pháp Thánh nhất mạch, lúc này muốn đánh trận cứng rắn.” Phụ tử Phạm gia vẫn đang ăn nói hăng hái, chỉ muốn vì Lý Phượng Kỳ đi trước mở đường, tiên khách trên ba mươi sáu đảo cũng nóng lòng muốn thử, ba phái Đạo Tông sao cam lòng rút lại phía sau.”

Mọi người đều có cảm giác Nga Nghiêu phái cao ngĩa, tự cảm thấy nợ nần quá nhiều, đều giữ lại ý nghĩ liệu mình báo ân tử.

Lý Phượng Kỳ không khuyên nhiều nữa, líu lưỡi hét lớn: “Độn giáp thủ đồ, vận vận pháp!” Hoàng U lúc này buông xích giáp, thi triển vận vận thuật đem mấy ngàn người chuyển dời đến trước tự nhiên, Cửu Hoa đệ tử ngay cả giám thủ tù binh xa xa cũng không hạ xuống.

Hồ Bí Vệ đón thế tiến lên, ngăn chặn cửa vào của Thạch Hạo, mọi người không thể tới đây được.

Đầu trận địa thí luyện này chỉ còn đệ tử Nga Côn Bằng bày trận, nhất thời rộng rãi hơn rất nhiều.

Hồi thứ hai mươi bốn, chương bích trừ Hồng Phi Anh hiệp mười bốn...

Cái này làm mặt đất tịnh hóa dừng lại, bốn tên đạo đồng nhẹ nhàng đặt phong quan ở giữa, mà rèm phía trước vẫn chưa vén lên.

Phảng phất như Tôn Giả trong Dư Trung Thanh Tuyết chỉ thánh, cảnh vật phía ngoài không đáng để hấn nhìn thoáng qua,

Du Tinh Đầu nói: “Người ta yêu thương lính tôm tướng cua, thu vào hang ổ chiếu hộ có thừa, chúng ta nên làm gì đây? Sao lại sinh ra đám người điếm báo năm đài kia?” Dư Trung Tôn Giả lên tiếng: “Không có chuột nhất, không có kết quả tốt, thả bọn họ tự sinh tự diệt đi.” Có chút cơ hội và Chu Thượng Nghĩa xấu hổ không thể tả nổi.”, táng khí đến cực điểm, sợ hãi rút rờ lui ra ngoài sân, lại không chịu rời núi, đứng ở sườn Trường Xuân bên cạnh hướng tới sân thí luyện, giống như một đám chó hoang đầu bại, còn chờ cơ hội phân một ít canh cặn ăn lạnh lẽo.

Du Tinh Đầu lại hỏi: “Thắng nhất nên làm gì bây giờ? Hấn bị kiếm khí Nga Lưu làm bị thương không nhẹ.”

Hòa thượng thắng nhất gục mặt xuống đất run rẩy: “Đệ tử xuất sư bất lợi, làm nhục sư môn, xin sư tổ trách phạt nặng nề.”

Dư Trung Tôn Giả nói: “Bào Tế Tử, đồ đệ ngu xuẩn người thu, tự nhiên nên quán giáo người.”

Đạo đồng lấy phát trần dạ: “Cẩn tuân lệnh thầy.” cất bước đi tới trước mặt.

Đầu hòa thượng thắng nhất đụng vào mặt đất, hướng về hấn kêu rên: “Đệ tử trời sinh ngốc nghếch, đệ tử ngu xuẩn như heo chó, đệ tử đáng chết vạn lần, là đệ tử tự mình dùng sai pháp thuật, làm mất uy phong của sư môn, sư phụ không được hạ thủ lưu tình.”

Chúng đồ san hô cảm thấy kinh ngạc, thắng nhất là vì Kim Luân giáo chủ đặc biệt hơn hấn sư huynh của Phật, thân phận

bản lĩnh cao tới mức nào, sư phụ hẳn sao lại là một đồng tử quét sạch trần? Mắt thấy đại pháp sư vừa rồi hào hùng bá đạo bỏ lỏm ngổm trên mặt đất, một hải đồng gây yếu đứng hiên ngang trước mặt, hai sương đối diện lộ ra hết sức buồn cười.

Lại nghe trong miệng hòa thượng thảng nhất tự hạ nhục thân, tuy là sư trưởng chất vấn, nhưng trận chiến này bởi vì Lý Phượng Kỳ đột nhiên hiện mà nghịch chuyển, vốn không phải thảng nhất mới sơ suất, như vậy không phải là khuất phục sao? Thật tình không biết môn phái này của bọn họ phong cao ngạo, không ai bì nổi, người thất bại chỉ có tự ti yếu ớt, thanh ngôn bại tích không quan hệ với sư môn, mới có thể đổi lại sư môn khoan dung khoan dung hồi sư trưởng.

Quái linh tử chậm rãi nâng cánh tay trái lên, nói: “Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, đi hạt châu vương váu của ngươi.” Cổ tay run lên, phát châu quần lên cánh tay trước người.

Thảng nhất hòa thượng lập tức cuộn thành một đoàn, xương cốt quanh thân rung động “Khanh khách”, công pháp bị phê đi kinh hồn lang phách, ngay cả há miệng kêu thảm ý chí cũng đã đánh mất.

Quái linh nói: “Phi châu lo lắng phải dùng như vậy mới đúng!” Năm ngón tay mở ra co rút lại, lòng bàn tay có thêm một bóng người, đối diện Hoàng U chột lên tiếng điên cuồng gào thét.

Bóng người kia đúng là hồn phách Hoàng U, bị Quái linh tử dùng pháp thuật biến hóa kỳ lạ bắt ra, nhục thân Hoàng U theo sát đằng không, nhanh như điện bay tới dung hợp cùng hồn phách.

Tiên giới có nhiều đạo pháp chinh hợp linh nhục, bình thường đều dùng nhục thân chiêu dẫn hồn thể, như Chiêu Hồn Thuật Hồi Hồn Thuật vân vân.

Nguyên nhân chính là thân thể so với linh hồn nặng nề vạn lần, lấy trọng ngự nhẹ hợp lý lẽ thường.

Quái linh tử sử dụng ngược lại, dùng hồn phách đưa tới nhục thân, dùng hồn lực luyện đến cảnh giới không thể tưởng tượng nổi.

Huống hồ Hoàng U thân là độn giáp thủ đồ, độn tẩu né tránh công lực hiểm có trên đời, một trảo liền thụ cầm, thủ pháp đối phương hẳn là chính xác cỡ nào! Mọi người suy nghĩ hoảng hốt, mắt thấy Hoàng u tẩu không tổn hao gì, dưới lòng bàn tay không thể động đậy, đều biết cử động của con quái ngu này là hướng về phía Nga Khu thị uy —— độn giáp thủ đồ đều khó thoát khỏi lòng bàn tay, người bên cạnh càng không cần phải nói, người khác càng thêm không cần nói đến.

Lý Phượng Kỳ nhanh chóng thi triển Thiên Vương Thuần bảo hộ, cuối cùng chậm một bước, bị khí tràng to lớn cường đại ngăn trở ở bên ngoài.

Trong một sát na, không khí ngưng trọng, trái tim mọi người nhảy lên cổ họng.

Bàn tay khổng lồ cách đỉnh đầu Hoàng U Tử nửa thước, lơ lửng mà chưa rơi, lạnh lùng nói: “Vô danh tiểu tốt, giết người vô danh, thủ đoạn bản thủ.” Khuất chỉ búng một cái, hoàng u quay về chỗ cũ, nhảy dựng lên, tức giận kêu lên: “Người là chim đồng nhũ hôi chưa khô, thừa dịp nguy hiểm người ta tính là cái bản sự cái rắm gì. Con bà người, có ngon thì bắt ta nhìn lại một lần xem.” Hắn nhận lệnh vận chuyển mọi người, chân khí tiêu hao hơn phân nửa, địch nhân đến không có sức tránh né, để dọa cho mọi người mất mặt, làm mất mặt xấu hổ trước mặt.

Người cầm này thiết thời nhịn khí, sau đó sao không nổi trận lôi đình như vậy.

Lý Phượng Kỳ nói: “Đứng yên vị trí chớ lộn xộn!” Dem Thiên Vương Thuần truyền vào thân thể mọi người, thời khắc kẻ sát không buông.

Phượng Linh Bảo lấy đan dược cho Hoàng U ăn vào, chân khí hao tổn hồi phục như thường.

Lúc này hòa thượng thẳng nhất đau khổ dần dần Ninh Tức, vận khí tự sát, vẹn vẹn công pháp “Mắc ngại” bị phế, trong lòng hơi an ủi, đứng lên đứng sau mấy đồng tử kia.

Lăng Linh Tử xoay người bẩm báo: “Hạc đồ đã đền tội lĩnh phạt, thỉnh sư phụ chỉ thị.” Dư Trung Tôn Giả nói: “Rất tốt, tiêu diệt sai khiến của Ngao phái, người làm luôn đi.”

Đối phó với sự động chúng của Ngao Lao, Pháp Thánh không khỏi chuyện bé xé ra to.”

Quái linh tử cúi đầu, cắm phát trần vào sau lưng, xoay người lại nói: “Này, các người thức thời đứng cạnh cho ta, gọi là loạn trần, Bách Lý Văn Hổ lăn ra ngoài lĩnh tội.”

Vừa nghe lời này, đám đồ đệ Ngao Ngoan tức giận xông lên.

Hoàng U còn mắng: “Điều đạo đồng mồm miệng đầy lông chim cái rắm! Nhanh bảo sư phụ người leo ra khỏi cái hộp rùa đen kia.” Lý Phượng Kỳ tình cảm biết thế chặt, nên tránh cho gút mắc tiết kiệm tinh lực, vung chưởng mệnh hoàng u tạm lui, nghiêm mặt nói: “Côn Luân Ngang hai phái không oán không thù, sư đồ người bởi vì Hà Thượng Sơn sinh nhiều loạn? Có ý đồ gì đều chọn rõ ràng thôi.”

Quái linh tử đánh giá hấn vài lần, nói: “Huyền môn đồ miễn cưỡng tính là nhân vật, tiếp nhận pháp dụ cũng đủ tư cách.

Vậy người nghe cho kỹ đây, Tổ sư tôn của bản phái tên là Pháp Thánh, chính là đệ tử thân truyền của Tiên Thiên Hồng Quân Đạo Tổ trước của Côn Luân, bởi vì điều tra pháp học của Ngao Tri phái nông cạn, oán thâm chính, đặc ủy thác sư tôn ta thanh lý sơn trường.

Các người như nghe được dụ này, cần lập tức giao ra tất cả đạo pháp sách, phóng ra Hư Vô Tam Phong, rời khỏi Thục cảnh, lại không thể dùng danh nghĩa Nga hào phái giả danh lừa bịp.”

Hắn nói một câu, chúng đồ Ngao liền tăng thêm một phần giận dữ, chỉ đợi đồ đệ cầm đầu hạ lệnh xua địch ngự nhục.

Lý Phượng Kỳ chống má trầm ngâm: “Quả thật như vậy, Pháp Thánh tham đồ pháp nghĩa bí kíp Huyền môn, trước kia Ngọc Ngân Đồng đã từng nói với ta... Pháp thánh can chẳng lẽ không tự mình lên vào trong núi lấy trộm? Hừ, nhất định là tự ý vào thân phận đại tông sư, thà mạnh mẽ lấy, không chịu trộm.” Quái mi đau khổ suy nghĩ, lưng la lung lay tựa như mê muội.

Thường ngày mỗi khi gặp cảm xúc, hắn đều muốn uống hai ngụm, lúc này sờ vào trong eo mấy lần, lại lần lượt sờ không trung, nội tâm mê loạn đi tới đi lui nhiều hơn.

Âu Dương Cô Bình biết hẳn uống rượu, nhỏ giọng nói: “Chúng ta lui vào Huyền Chân giới được không, nơi đó có phù...” Lý Phượng Kỳ ngẩng đầu lên, hỏi: “Sur tổ người là Pháp Thánh, vậy sư phụ người là ai? Sư phụ người tên gì?”

Quái linh nói: “Người cũng xứng đi hỏi danh hào sư phụ ta.”

Lý Phượng Kỳ trừng mắt nói: “Có, có cái gì không hỏi được!” Con mắt đỏ lên, hai chân quơ quơ, tửu quỷ thích uống rượu suy nghĩ đáng thương lại đáng khinh bỉ.

Lan Thế Hải không đành lòng nhìn tiếp, kêu lên: “Đại sư huynh!”

Quái linh tử nói: “Hỏi được, nhưng cần một vật sự trao đổi.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Quái sư gì?” Quái linh tử bàn tay trái trợn trừng, quát: “Tính mạng của người!” Hạt châu chuyển động, hồn phách Lý Phượng Kỳ thuận tay bắt được.

Ngay lúc mọi người nghen ngào kinh hô, thân thể Lý Phượng Kỳ bay tới gần, kiếm khí trong lòng bàn tay như cầu vòng, đón đầu đâm thẳng vào địch thủ, chỉ nghe một tiếng vỡ vụn kim loại vang lên, gò má rút lui hai bước, con mắt rỗng to, trong tiếng kêu bén nhọn tràn đầy ý kinh nộ, đồng thời tay trái mở ra, bụi phấn châu nóng rực phiêu lãng tứ tán,

Mức ngại kia là pháp bảo sưu hồn đoạt mệnh, phối hợp với pháp thuật đồng danh thi triển. Nếu đạt tới cấp bậc thắng nhất của hòa thượng là có thể khóa lại địch hồn, giam cầm nhục thân, cao cấp nhất như con sên lộ ra, có thể cách xa hơn trực tiếp bắt lấy hồn phách đối thủ.

Thuật này đặt tên là “Trọng trở ngại”, là vì nhân tâm thường xuyên sinh ra tạp niệm, lo lắng danh lợi, yêu, quyền vị, mỹ thực trần bảo vân vân, tựa như hành tẩu tại Cức lâm tứ phía ngang chân, nổi lòng phân tán hồn thể du ly, nghiêm trọng chính là thường nói “Hồn Bất Thủ xá”

Lo ngại trước châu chuyên nhằm vào loại trạng thái này, trong lòng đối thủ dù không buông xuống được một chút nào, liền thụ pháp thuật miễn cưỡng, càng đừng nói đến tửu quỷ thất tâm phát si, hồn thể hình hỗn loạn kia giống như tảng không vậy.

Chủ tướng địch quân chợt sinh ra chứng bệnh này, Đào Cơ Tử đang cầu còn không được, lập tức đem Lý Phượng Kỳ định ra mục tiêu hàng đầu bắt giữ Lý Phượng Kỳ.

Nào biết Lý Phượng Kỳ phóng khoáng lâu ngày, lại là người đứng đầu không lo lắng, giả bộ mê hoặc địch thủ, chỉ vì mượn cơ hội tiếp cận địch thân phóng kiếm.

Hắn tự nghĩ ra “Phân Nguyên Phá Hồn Trảm” có thể chia nguyên thân thành trăm ngàn mảnh, chủ thể vẫn thủ vững trong cơ thể.

Quái linh tử chớp tới một bộ phận hồn phách, nguyên thân Lý Phượng Kỳ theo sát tới, thoải mái xuyên qua tường khí tầng ngoài, vẫn có thể tự chủ thi triển kiếm khí.

Phát công chỉ cách nhau vài tấc, Hồng Minh kiếm trúng hạt châu cản trở, Đãng tướng pháp bảo chấn vỡ, cánh tay trái của quái quỷ đau đớn, chân khí quay cuồng, lòng bàn tay nóng như lửa đốt, công pháp vương vếu của hạt châu cứ vậy bị phá mất.

Tu vi hắn cao thâm, gặp thất bại không hiển lộ, tay trái liên tục vẽ vòng tròn, từng vòng khí hình thái cực đẩy về phía trước, kiếm khí khó mà đâm vào được chỉ một chút.

Lý Phượng Kỳ một đòn không thu được toàn công, nhanh chóng hướng chân trời, trong miệng hô to: “Bày Chân Võ Trận!”

Ngày thứ hai mươi lăm, Thông Nguyên Truyền Linh Kết Kiên Trận nhất,

Du Tinh Đầu cười nói: “Hay cho một tên đầu lĩnh Huyền Môn, trí dũng song toàn, sư diệt khổng lồ chỉ sợ không thành.” Du Trung Tôn Giả lạnh lùng nói: “Không thành công, bốn tọa dẫn theo tám đồng nhi, đạo hạnh của hần chỉ tính là mạt lưu.” Hai bên bầu không khí trầm lắng, bốn tên tùy thị, bảy đồng tử ngồi xếp bằng, thần sắc hờ hững, tựa hồ không chút dao động đối với nội cục.

Kỳ thật Quái linh tử thất thủ không liên quan tới đạo hạnh cao thấp, chỉ vì tinh mạch ngoại tu trì, không am hiểu đạo cơ biến thể gian, luận thủ đoạn lừa gạt xảo trá, càng không bằng Lý Phượng Kỳ xa xôi.

Nhưng nghe sư phó nói ra lời khắc lạnh, Quái linh tử lửa giận điên cuồng đốt, bước lên hai bước nói: “Tặc tử xảo trá, dám đo sức thật sự bản lãnh sao!” Cánh tay thẳng tắp vung lên vòng khí, nghênh đón Hồng Minh kiếm đang bay tới.

Lý Phượng Kỳ kiếm thứ hai kiệt thần phần uy, sử dụng ra tầng thứ chín mạnh nhất của kiếm pháp, âm thầm lại giở trò lừa bịp, chỉ dùng một ít lượng nguyên thần chính diện tiến đánh.

Kiểm thể nhìn như mãnh liệt như thủy triều, dẫn tới đối phương toàn lực phản kháng, vừa gặp trở ngại nguyên thần trở về vị trí cũ, kiếm khí bay ra, dẫn theo vòng khí mờ mịt bay ra ngoài xa.

Chân thân lại từ phía sau giết tới, vẫn dùng Hồng Minh Kiếm công kích tầng thứ chín sau lưng địch thủ.

Kiểm thuật này tên là “Tinh Phi Vân Phái”, trước kia từng truyền thụ giáo đồ Kim Luân trở về quê, cứu trở về thân quyến các phái Tiên đạo.

Lý Phượng Kỳ mặc dù còn chưa luyện đến hóa cảnh, ngự kiếm chi nhanh cũng khó khăn thần diệu, phong mang lướt qua như điện xuyên mây, thường thường có thể khiến cao thủ pháp lực càng mạnh hơn bị thua.

Nhưng mà tu vi Ách Vận Tử tu vi sâu, đã đạt khí tùy tâm sinh, không thể tùy khí linh, tay không vươn đầu không lệch, vòng khí dày đặc lặng yên sinh ra, bỗng dung bay lên sau khi di chuyển.

Không những ngăn cản Hồng Minh kiếm khí, khí thể hùng hồn hướng ra phía ngoài khuếch trương, lại đem Lý Phượng Kỳ bọc vào trong.

Trong vòng khí kia che kín thân lực ngũ hành, cực kỳ miễn cảm với biến hóa vật tính của vật tính.

Lý Phượng Kỳ dùng Hồng Minh Kiếm râu phải đập trên mặt đất, chạy băng băng qua lại tăng thêm kiếm thế.

Trong nháy mắt khi hấn đứng lên trên mặt đất, chân khí xuyên thấu qua mũi chân nhẹ chạm bùn đất, vòng khí cảm ứng ” Thổ tính” hơi biến, lập tức dời qua vây quanh.

Vòng chân quán thân, giống như địa ngục quái phong từ lòng bàn chân đột nhiên dâng lên.

Theo sát đóng băng, hỏa thiêu, Thổ Áp, Kim Thử, Mộc Độc, năm loại thể công giao thoa cuồng oanh, dày đặc ở bên trong vòng khí, so với hoà thượng tối nhất phát ra mãnh liệt gấp trăm ngàn lần.

Trong thân Lý Phượng Kỳ bị thương nặng hơn vạn lần, tuy có Thiên Vương Thuần chuyển hóa thương tổn, thương càng nặng pháp lực càng mạnh, có thể đau đón chồng chất dù sao cũng khó nhịn, một khi bị thân vận chuyển sai đường chân khí, cực dễ ử thành tai hoạ máu chảy đoạn mạch.

Đào Yêu Yêu chỉ nhìn thấy trong lòng hải hùng khiếp vía, đột nhiên đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi.

Đột nhiên, Lý Phượng Kỳ rít lên một tiếng, nhảy ra vòng khí vùng kiếm đâm về phía trước, bức lui Quái linh tử ba bước, tư thế hạ lưu nhẹ nhàng, quanh thân không có nửa điểm tổn hại.

Ma Ngưu đại phu từ phía sau tựa lên trên, đỉnh đầu sáng lên loá mắt, đúng là vàng sáng thi triển “Thiên Lý Bỏ Thiên thuật” hình thành.

Không cần mệnh lệnh, các đệ tử ùn ùn đều biết mình nên chọn loại chiến thuật này, dưới sự dẫn dắt của Sở Tình lui về phía

sau.

Chỉ còn lại mấy tên thủ đồ Hoàng U, Phương Linh Bảo, Hà Cửu Cung, Âu Dương Cô Bình tiến về phía trước.

Chỉ thấy mấy người đi lại trầm ổn, im lặng đi đến bên cạnh Lý Phượng Kỳ, đứng thành một đội hình tròn mà không tròn.

Hai mắt Đào Yêu Yêu sáng ngời, kêu lên: “Trận pháp Chân Võ!”

Hình thức mấy môn đồ đứng đấy, tương hợp với hư không kết đá trận.

Đào Yêu Yêu thấy thế tâm lay động, hình ảnh trong đầu hồi hiện, đều là tình cảnh đi lại truyền khí, lại nhìn vòng khí của Đào Linh Tử đánh úp về phía Ma Ngưu đại phu, không chút nghĩ ngợi nói: “Thuần Dương xuất chiến!”

Quái linh tử đã từng tham tường qua pháp lý Ngao Bính, biết rõ trận hình hình của Chân Võ trận chế tạo linh hoạt, nhưng nhất định phải xây dựng trên cơ sở các môn hiệp lực.

Một trận hình cơ bản nhất, tất do công, thủ, điều ba loại lực lượng tạo thành.

Nếu muốn phá trận, đương nhiên phải bắt tay từ chỗ yếu nhất của tam phương.

Mà người phòng thủ có thuật kháng kích, người công kích có chiến kỹ cao siêu, cường công hai người đều khó khăn, riêng Thần nông môn chuyên xử lý việc chữa thương, năng lực công thủ cực kỳ bé nhỏ, xác định điểm hung ác này đột ngột, cho dù không thể tốc thắng, cũng sẽ làm cho đối phương trận tuyến đại loạn.

Nhưng kỳ quái là trong trận yếu hại bị uy hiếp, chúng đồ đệ Ngao Thiên lại không thi cứu, Ma Ngưu đại phu cũng đứng bất động, phảng phất nhất thời choáng váng đầu, mở rộng cánh cửa chờ bị địch nhân trọng kích.

Quái linh tử tâm niệm thay đổi thật nhanh, tính ra Lý Phượng Kỳ truyền Thiên Vương Thuần cho đồng bạn, cho nên mới không kiêng nể gì, vì thế gia tăng thúc giục pháp lực, vòng khí thiết hạ “Tử Mẫu Tác”, chỉ đợi Ma Ngưu đại phu lúc chịu đòn có hiệu lực, lần theo ngọn nguồn Thiên Vương Thuần trong cơ

thể hấn, đem Lý Phượng Kỳ thi triển phép thuật này cùng kéo vào vòng khí.

Lần trước Lý Phượng Kỳ như Lý Phượng Kỳ không có Ma Ngưu đại phu “Bổ thiên lý thuật” cứu chữa, dù có Thiên Vương Thuần cũng khó thoát khỏi trời buộc, nếu hai người cùng bị quản chế, lại như thế nào cứu giúp lẫn nhau? Long Bách Linh không hiểu “Tử Mẫu Tác” ảo diệu, bằng cơ linh nhạy nhìn thấu sách lược đào linh tử, vội vàng kêu: “Ma Cầm đại phu, Lý sư...”

Nói thì chậm, xảy ra rất nhanh, vòng khí kéo tới chính giữa mục tiêu, lại như quạt bồ hương đập nhẹ lên người Liễu Tự.

Thân ảnh Ma Ngưu đại phu thuận thế trôi đi xa, chợt bay nhào về chỗ cũ, cùng một chỗ rơi xuống như đại nhận lướt cát, kiếm khí trong lòng bàn tay xông lên, “Oành” đem vòng khí chấn vỡ toàn bộ.

Bách Linh hầu như không dám tin vào mắt mình, lẩm bẩm nói: “Đại phu chỉ có thể dạy kiếm, Ma Ngưu đại phu, hấn đang sử dụng kiếm thuật của Lý sư huynh...”

Thần nông thủ đồ sử dụng Hồng Minh kiếm của Lý Phượng Kỳ! Trừ mấy vị thủ đồ bày trận, người xem không ai không cảm thấy kinh ngạc.

Hầu Thiên Cơ nghe Huyền môn chương cổ đã lâu, như có điều hiểu ra nói: “Thuần dương chân khí thông truyền chín môn, đây hấn là thần hiệu cấp thứ hai của Chân Võ Trận, năm đó Đào Hành khoẻ mạnh dẫn dắt chín cao thủ đã luyện đến cấp độ này. “Đào Yêu quay đầu lại” một tiếng, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên, hai mắt lại sáng ngời thần quang.

Bách Linh Tâm lo lắng, nhẹ nhàng nắm chặt tay của hấn, há có thể đoán được phương pháp tu luyện hấn đang suy nghĩ, quanh thân tràn đầy Thuần Dương chân khí, một cỗ nhiệt lưu thuận tay truyền đến, toàn thân Bách Linh vừa vụn như ngâm vào suối nước nóng, ấm áp vô cùng hưởng thụ.

Đào Yêu Yêu giật mình biến sắc, cũng không phải vì Ma Ngưu đại phu chợt sử dụng kiếm thuật, mà là tự chính miệng mình hô ra bốn chữ “Thuần Dương xuất chiến”

Lúc đó trận pháp sơ cụ, hần liền phát giác chân khí của Lý Phương Kỳ cách không lưu động, dựa theo đường số của Đan Dương Cửu Chuyển truyền cho thành viên trong trận.

Gặp phải Ma Ngưu đại phu bị tập kích, hần bỗng dưng chớp mắt “Phòng thủ hay là trốn tránh?”, trong đầu còn chưa nghĩ rõ ràng, trong miệng đã nói ra kết quả, phản phát như Ma Ngưu đại phu dùng Thuần Dương chân khí thi triển kiếm thuật, đúng là Tư Không nhìn quen, thuận lý thành chương sự tình.

Trong lúc kinh hãi mơ hồ có cảm giác — Huyền Môn pháp nghĩa, Thần Mộc pháp quyết, Quy Tàng Liên Sơn Dịch Lý, ngàn vạn huyền cơ có thể ngẫm hiểu, lại vượt qua phạm trù tư duy.

Như có thể nhìn thấy vật, miệng ăn thịt, sinh ra đã biết đạo lý, lúc nào cũng thể nghiệm vận dụng, thật sự muốn truy đến cùng, phản giác không thể nào nắm bắt được.

Long Bách Linh âm thầm quan sát tình trạng thân thể của hần, phát hiện khí huyết thông suốt, trong lòng cảm thấy an ủi, nhẹ giọng hỏi: “Tướng công, ngài nghĩ gì vậy?” Đào Yêu Yêu lắc đầu, nhũn mày suy nghĩ sâu xa, căn cứ vào quá khứ nghe được, cân nhắc huyền bí của Thiên Vương thuần và Chân Vũ trận một chút.

Tổ truyền Thiên Vương thuần chia ra ba tầng, khí định, khí hợp, định như ý.

Đồ đệ Kiếm Tiên được truyền khẩu quyết muốn lĩnh, tự tìm hiểu tu tập, công lực sâu cạn tương ứng với uy lực Chân Võ Trận.

Theo hiệu quả có thể xếp làm: Khí định kháng hại, khí hợp hóa thương, định như ý, cấp ba tu thành liền có thể truyền thuần ra bên ngoài.

Nhưng công pháp truyền thụ thuần cho đồng bọn, lịch nhiệm Kiếm Tiên Đồ nhiều lần đã luyện xong, uy lực Chân Võ Trận lại xa xa không đạt tới cực hạn.

Nếu “Định Như Ý” có thể tính là công pháp đỉnh phong, vậy tu luyện Chân Võ Trận thật sự quá đơn giản.

Sau khi đào yêu thu hồi vũ trụ phong, tất cả pháp thuật đều đạt tới hoàn thiện, Thiên Vương Thuần cường đại cũng là cổ nhân trước nay chưa từng có.

Giờ phút này thấy diệu dụng phụ thuần truyền công của Lý Phượng Kỳ, liên tưởng tuyến đường truyền khí của thạch đôn, mới biết phẩm cấp chân chính của Thiên Vương thuần là thể hiện ở trong Chân Võ trận.

Trái lại quá khứ lúc trước, tiến tới tri thức cao tầng Chân Võ Trận lần sau.

Lúc trước đệ tử Huyền môn bày trận ác chiến Cửu Vĩ truy sát, công thủ ba công hiệu đủ chuẩn bị, Thiên Vương Thuần che khuất biến cả, lại không thể kèm theo trên người đồng bạn, trận pháp kia chỉ coi là hình dáng không tốt mà thôi.

Đợi đến khi hư không kết thúc đánh bại Ngọc Ngân Đồng chi dịch, Kiếm Tiên độc chiếm chủ vị, thông qua Đan Dương Cửu chuyển động các môn đạo pháp, nghĩ đến là hiệu quả Chân Võ Trận sơ cấp.

Như trước mắt Lý Phượng Kỳ phụ thuần truyền công, đồng bạn có thể khiến kiếm tiên kiếm thuật, công phòng điều động trên thân, tự nhiên là hiệu lực trận pháp cao cấp hơn.

Nhưng Thiên Vương Thuần của Lý Phượng Kỳ luyện thành tầng thứ hai chưa bao lâu, truyền thuần phụ thể thuộc vào tầng thứ ba, nói vậy hẳn mới nhập môn, có thể nào đem Chân Võ Trận đẩy lên tiến cảnh thần diệu như thế?

Ngày thứ hai mươi lăm, Thông Nguyên Truyền Linh Kết Kiên Trộn hai mươi hai,

Thiên Vương thuần bắt đầu sáng tạo ra phù thiên vương Côn Luân, lúc đầu chủ yếu là để phối hợp với Thần Mộc Giáp, tăng cường phòng ngự cho bản thân người thi pháp, cái gọi là ” Khí định, khí hợp...”, cũng là nhằm vào cá nhân thi pháp mà nói.

Sau đó, Ngao phái Tử Nguyên tông cải tiến, định vận dụng Thiên Vương thuần trên trận pháp, hai bên hỗ trợ lẫn nhau, tiềm lực sâu xa vượt xa “Côn Luân phái Thiên Vương Thuần” có thể so sánh.

Thậm chí mấy đời tu luyện của đệ tử Lăng Huyền Huyền Môn, cũng không có thần hiệu nghèo nhất trong trận pháp, đành phải dùng cách nói của người sáng lập ra trận pháp phân chia thô sơ.

Cho nên Ngao Thiên Côn Luân đồng nguyên tương ứng, Thanh xuất từ Lam, mới khiến Côn Luân Pháp Thánh ngáp nghe.

Nghĩ đến đây lông mày xanh dần dần giãn ra, nắm tay Long Bách Linh nói: “Ta nghĩ thông suốt một số vấn đề trọng đại.

Huyền Môn pháp nghĩa xác thực bác đại tinh thâm.”

Bách Linh không dám ngắt lời hắn, mỉm cười không nói.

Một lát sau, thần sắc Đào Yêu Yêu biến thành ngưng trọng, nhớ lại phán xét của Hào Thiên Cơ, nói đi đào an toàn tương đương với Lý Phượng Kỳ, chủ trì trận pháp đều đạt tới tầng thứ hai.

Giả như Thiên Vương Thuần luyện sâu hơn một chút, Chân Võ Trận sẽ thế nào? Cấp độ chủ yếu là truyền tống chân khí, Thần Nông Môn có thể thi triển Kiếm Tiên Kiếm Thuật, trận pháp nếu như tăng lên đến tầng thứ ba, tầng thứ tư... Sẽ phát sinh kỳ hướng như thế nào? Đào Yêu càng nghĩ càng cảm thấy hiếu kỳ, hận không thể trở về cổ đại thỉnh giáo Tổ sư Tử Nguyên tông ngay trước mặt.

Bị nghi ngờ trong bụng, Tầm Tư Sư biết tình hình trận pháp cao cấp, vì sao trong đệ tử đời sau lại không có tin đồn? Mấy tháng trước đại sư loạn trần truyền thụ cho hắc Thiên Vương Thuần nhập môn luyện pháp, thường nói Chân Võ Trận thần uy vô tận, tình hình cụ thể lại không quá nhiều.

Pháp quyết Thiên Vương thuần và Chân Võ trận pháp đều do loạn vũ trận pháp nắm giữ. Hắc không giảng giải nổi danh đường, có phải vì cao cấp trận pháp ám tồn một loại cấm kỵ nào đó, tổ sư cũng không ở trong pháp nghĩa tuyên minh minh trong đó.

Đang lúc hắc thôi diễn nhập vi, đấu trường đã là phong vân biến số.

Một kiếm kia của Ma Ngưu đại phu như mãnh long nhảy lên không, chợt lập đi lập lại phóng nhanh hơn mười lần, mỗi khi đến chỗ mới đầu giậm chân phát công, kiếm khí theo đó chồng chất tiến tới.

Mười mấy kiếm xen lẫn thành một kiếm, muốn phát huy Hồng Minh kiếm tinh tới mức tận cùng.

Quái linh tử liên tục đẩy vòng khí ra, khó mà ngăn cản kiếm thể như sóng dữ.

“Ầm ầm” bảy tám tiếng vang lên, một tiếng gần như vang lên, khí quyền tầng tầng bị phá, kiếm khí thẳng tới gần trước ngực hơn một xích.

Hai ngón tay tay trái của Quái Linh Tử duỗi về phía bên hông, nắm lấy một khối Tiểu Kim ấn, từ đầu đến chân cứ đồ xoay tròn, con rối gỗ quái dị kia hình như ngay cả trục trục xoay chuyển.

Mà chân khí thật dày đặc từ hai bên sườn dâng lên, bao lấy kiếm khí bay chéo về phía tây bắc.

Kì công ” Phiên Thiên ấn” này của hắc có thể chuyên dụng di chuyển thể công địch nhân, so sánh thuật di thương của hòa thượng thắng nhất phán hai Phán Vân Nê.

Đứng phía tây bắc chính là Phong Lôi Thủ Đồ Hà Cửu Cung, mắt thấy xu thế hung ác, nghênh đón hai bước bấm niệm pháp quyết giơ tay, một đám sương trắng bay ra, cũng không thấy dày bao nhiêu, nhẹ nhàng bắn ra kiếm khí, dư thế trước sau

chậm lại, bay thẳng đến trước ngực, mơ hồ lộ ra thanh âm sấm rền nhấp nhô.

Hòa thượng mạnh nhất giật nảy cả mình, phát hiện lôi điện ẩn chứa trong đám sương mù kia mạnh mẽ đến mức chưa từng nghe thấy, lúc trước Hà Cửu Cung ngay cả hạt châu vương váu cũng không địch nổi, sao lúc này pháp lực đột nhiên tăng gấp trăm lần! Đang lúc nghi ngờ chưa định, chỉ thấy đám sương mù chạm vào tường khí của Kính Linh Tử, phát ra vài tiếng trầm đục trầm thấp, lập tức phiêu tán không dấu vết.

Da mặt quái di trắng bệch, lui về phía sau sáu bước mới đứng vững.

Người xem cuộc chiến ở đây đều là người tu tiên đại hành, đều biết tiếng hi vọng lớn, voi vô hình là tiêu chí để tu đạo pháp đạt tới cực cảnh.

Lôi điện bạo phát kịch liệt cỡ nào, bởi vì lực phá hoại toàn bộ rót vào địch thân, không tiết lộ ra ngoài chút nào, cho nên mới có vẻ mịt mờ bình thản như vậy.

Vòng khí của Quái linh tử được xưng là “Thái Cực Long Tượng Hoàn”, tập hợp Thái Cực Huyền vi, hợp ngũ hành vật lực, cụ Long Tượng cụ thể, cách thân càng gần càng hùng hậu, lại bị một đám sương mù của Hà Cửu Cung đánh tan.

Trong lúc vội vàng vội vàng thì pháp bảo mệnh Đại Trảm Xác, nguyên thần xuất khiếu điều khiển tinh linh thiên địa, thay thế bản thân chống cự địch tập kích, sáu bước lui Tất Vận Pháp sáu lần, Phương Thủy hóa giải lôi điện trùng kích.

Đại Bác Xác pháp này hẳn cũng đã luyện đến cực điểm, sử xuất ra đồng dạng bình thường không có gì lạ, dẫn đến tinh linh mật ẩn giấu ở phía trước, vừa lúc triệt tiêu cùng đoàn sương mù.

Chỉ là sử dụng phương pháp này để điều khiển nguyên thần, phá hủy diệt vong ngay khi đối phương tấn công mạnh mẽ.

Quái linh tử hành hiểm thành công, huyết sắc trên mặt đã kinh hãi mất hết.

Hà Cửu Cung thu thế dừng lại, cúi đầu xem xét hai tay, sờ sờ đan điền, giữa hai đầu lông mày tràn đầy vẻ hoang mang.

Đoàn sương mù vừa rồi là gần đây hẳn mới tu luyện “Thần Lôi đạn”, lúc tấn công địch đáng lẽ phải phát ra tiếng chấn động ánh sáng, như đạn pháo pháo oanh tạc.

Nào ngờ, sau khi phát ra thì nó lại nhẹ nhàng mỏng manh, phạm vi phá hoại của lôi điện cực hạn, mà đó chính là hình thái mạnh nhất của Thần Lôi đạn - Phản Thực Chuyên Hư, tàng phong ẩn nhuệ, đem Phiên Thiên ấn và Thái Cực Hoàn luân phiến đánh tan.

Từ khi nào mình có thần thông tuyệt cao như vậy? Hà Cửu Cung mở to mắt mờ mịt.

Ma Ngưu đại phu cao giọng nói: “Chân Võ Trận đã đến tầng thứ hai, Đan Dương Cửu Chuyên có thể làm Cửu Dương Dung Thông, chuyển hóa thuần dương chân khí của Lý sư huynh, tăng cường chân khí của các môn công kích các người, công kích thuật phát ra đều có hiệu lực đạt được.”

Vài tên đồ đệ từng học qua Chân Võ Trận Pháp, mười năm trước theo Lý Phượng Kỳ luyện qua mấy lần, dù mặt trời còn nóng cạn không được tinh thuần, nhưng vì liên quan đến Nga Hầu trọng hưng, vụng trộm suy đoán trí nhớ, đem pháp quy cùng phải khắc thật sâu nhập tâm khắc sâu nhập tâm.

Bởi vậy Thần nông lúc tập kích không vội vàng cứu viện, mỗi người vững vàng thủ vị, dựa theo kế hoạch chủ tướng, thâm ý trong đó lại biết rất ít.

Đại phu Ma Ngưu tư cách là thủ đồ già nhất, tham gia đại chiến Đông Hải đại chiến cường tráng chủ trì hành đào, rất có thể nghiệm đối với diệu xử của trận pháp tầng thứ hai, lúc này hướng đồng môn tuyên truyền: “Mọi người vận khí theo đường đan dương cửu chuyên, nhớ kỹ nhiệm vụ của mỗi người là được.

Chân Võ Trận của chúng ta vô địch thiên hạ, trận đấu pháp này nắm chắc thắng lợi.

Mấu chốt là đầu các người muốn cho tỉnh táo một chút, ngàn vạn lần đừng đắc ý quên hình, sơ suất mất Kinh Châu.” Thân lịch hiện ngang hùng uy tái hiện, sự đắc ý đó của hắn không thể diễn tả, đỡ đôi mắt nhìn, lại nhìn Bắc Tụ trừ, đan dược hai vị thủ đồ hô to: “Mấy môn công thủ của chúng ta yếu kém.”,

Giả như đột nhiên gặp phải địch nhân tập kích, có thể tồn tại tinh thần, buông lỏng bách hại, đem pháp lực thu liễm vào nội đan, để Thuần Dương chân khí của Lý sư huynh du tẩu huyết mạch, có thể thi triển kiếm thuật Kiếm Tiên như ta, nghênh địch phản công!”

Lý Phượng Kỳ chờ đợi đồng bạn lĩnh hội trận pháp, cũng không nóng nảy tiến công.

Pháp quyết Thần Mộc Giáp Quyết nhập thân nhiều ngày, hẳn dựa vào đó thâm phân Thiên Vương Thuần, kết hợp sở học huyền nghĩa trước kia, suy diễn ra pháp môn truyền khí tầng thứ hai của trận pháp.

Hôm nay thử một lần là linh nghiệm, trong lòng âm thầm xưng kỳ “Ta chỉ hơi hiểu chút da lông, liền có thể khu động Cửu Dương đánh lui Côn Luân tiên tông.

Trận pháp này huyền diệu tuyệt luân, không hổ là đạo pháp cao nhất của Ngao Bính.” Khóe môi hơi cong, cười nói với Miêu Linh Tử: “Này, tiểu đạo đồng, đừng nói chúng ta lấy nhiều đầu quả khinh người, người cứ việc gọi các sư huynh sư đệ của người giúp đỡ.

À, dứt khoát gọi sư phó sư thúc người đều vào.

Tên tử quý của Nga phái dẫn đội, mấy người này chơi đùa với các người đã đủ rồi.”

Quái linh tử gặp thất bại, một mực thôi lui đến biên giới tịnh địa kia, nhắm hai mắt điều tức súc thế, nhắm lại.

Du Tinh Đầu nói: “Ngh Nga Chân Võ Trận quả nhiên lợi hại, sư diệt tám phần sẽ thua.” Pháp Thánh Tôn ra lệnh thu nhận đạo pháp Nga Phản Mi, Chân Võ Trận này cũng không có sách, nên để bọn họ biểu diễn cho rõ ràng.” Du Tinh cười nói: “Ha, sư huynh cao minh, xem trận pháp có thể biết, chỉ sợ người ta còn chưa diễn xong trận pháp, cao đồ của ngài đã không chống đỡ nổi nữa.” Du Trung Tôn Giả nói: “Ồ?”

Quái Linh Tử nghe ra ngữ khí sư phụ lãnh đạm, rất có ý thất vọng đối với mình, lập tức cưỡng ép đề xuất nội đan lệnh chân khí đầy đủ, nâng lên tay phải trước đây chưa từng vận dụng, rút ra cây phát trần sau lưng kia.

Du Tinh Đầu cười nói: “Cuối cùng cũng đã dùng ra Nguyên Trần chương, Ách Vận sư diệt lúc này phải liều mạng máu vốn.” Lời còn chưa dứt, ánh mặt trời đột nhiên ảm đạm, cuồng phong gào thét bốn phương tám hướng.

Trong khoảnh khắc trời đất tối tăm, mây đậm mặt trời mỏng.

Cánh tay phải quái di giờ lên cao, trong miệng niệm tụng tiên quyết, tử yên từ chớp phát trần bốc lên, bay vào Cửu Tiêu Khung, màu sắc tầng mây càng thêm đen, phẳng phát như một dòng mực khuếch tán trong bích đàm.

Trong nháy mắt sương mù màu đen từ đám mây đổ xuống, bao vây lấy đám người Lý Phượng Kỳ.

Sương mù kia thực sự là do từng hạt tro bụi tạo thành, ức vạn tư số, rất khó phân biệt được.

Bình thường dịch tử cầm phát trần quét sạch Tịnh xá, tuyệt không để cho nửa điểm bụi trần sót lại, đều thu nhập vào trong râu mỏng phát trần, vận văn võ hỏa rèn luyện ngày đêm, cuối cùng hóa thành Thông Thiên Nguyên Trần ẩn chứa linh uy.

Ngày thứ hai mươi lăm, Thông Nguyên Truyền Linh kết khăn thiết trận ba

Nguyên nhân chính là vì Bàn Cổ lúc mới bắt đầu khai thiên tích địa, từng dùng thần lực phá nát hỗn độn, những mảnh vụn còn sót lại trên thanh vi thiên, dưới trọc vi địa, tức là thần vật Tiên gia xưng là “Nguyên Trần”

Hậu Phong Thực Vũ ngâm trong gió, từng bước biến thành cát bụi phát tay có thể nhặt được.

Quái linh tử thu thập rèn luyện, khiến cát bụi tái hiện nguyên thủy sơ thái của Nguyên Trần, mỗi một hạt đều hàm chứa uy lực bằng núi lấp biển.

Chỉ thấy trong khói bụi đột nhiên lóe lên kiếm quang, sát mặt đất đâm về phía trước, Lý Phượng Kỳ bay lên không, như hạc xanh lay động bầu trời.

Người cùng kiếm hai xuống cấp tốc tách ra, một thoáng cách xa nhau mấy trăm dặm.

Đột nhiên bóng người từ trên trời xoay chuyển, bay xuống cùng kiếm ảnh hội tụ, giống như thiết chùy mãnh kích đục thép, mũi kiếm hướng phía trước đột tiến, kiếm thế cuồng mãnh gia tăng.

Đây là Hồng Minh Kiếm tàng thứ chín chân công, dựa vào Thuần Dương chân khí siêu phàm, tàng mười “Thái Cực Tượng Hoàn” cũng xuyên thủng.

Quái linh tử bị kiếm khí đâm trúng, thân hình “Bành” bay tán loạn, lẫn vào trong cát bụi vô tung vô ảnh.

Tại chỗ chỉ còn phát trần phiêu lãng, pháp khí kia tên là “Ngọc Nhất Khuê”, làm lò đan luyện chế Nguyên Trần, mặc dù có linh hiệu nhưng không hiếm, hình linh đan chỉ liên có thể chế thành trăm cái.

Lý Phượng Kỳ nhận biết hư thật, không từ chính diện cường công Ngọc Nhất hào, thần kiếm thu hồi Cách Không truyền khí, gia cố Thiên Vương Thuần trong cơ thể đồng bạn.

Lần này đề phòng đúng lúc, không lơ trồn vào trong bụi mù phát công, trong một chốc tung lên ức vạn hạt bụi, tập kích điên cuồng khắp nơi.

Tuy mọi người có Thiên Vương Thuần phòng thân, nhưng mặt ngoài thân người ngàn lỗ vạn khiếu, lời lổm không đều, thuần thể bao trùm khó tránh khỏi tồn tại phân chia dày mỏng.

Nguyên Trần kia cực kỳ bé nhỏ, tìm chỗ đơn bạc chui vào da thịt, lập tức bộc phát ra lực phá hủy núi lở sông.

Thiên Vương thuần hóa thương khó có thể thu được toàn công, lúc này đã cần Thần Nông môn cấp cứu rồi.

Chỉ thấy Ma Ngưu đại phu phe phẩy ống tay áo, Thiên Lý Bồ Thiên thuật chữa thương cực nhanh, đồng thời để tịnh thần cung vào trán mọi người, đem cảm giác đau đớn ác cảm dờn hướng thiên ngoại hóa tán loạn.

Quái linh tử lập tức thay đổi sách lược, cổ động Nguyên Trần chuyên tấn công Ma dục đại phu, phát hiện hắn đang ngưng khí tụ thần trị liệu, không rảnh sử dụng kiếm thuật nữa.

Người bên ngoài muốn đợi viện chiến, lại không nhìn thấy tung tích của Quái linh tử.

Lan Thế Hải hô: “Mọi người lưu ý, nguyên thần của hắn ở bên trái đại phu, đầu vai cao hai thước! Độn Giáp đồ nhanh chóng điều vị!”

Quái linh tử hành tích biến mất, thực tế là giấu nguyên thần vào cát, bay lượn di chuyển thiên biến vạn hóa, là hiệu quả tinh vi nhất của “Nguyên Trần Chương” tiên pháp.

Nhưng mà Lan Thế Hải lúc nói chuyện đã dùng tới tâm pháp nhiếp hồn, bằng vào pháp lực tăng lên gấp bội, truyền âm sư hồn thuật theo tiếng nói phát tán, trong nháy mắt xác định phương vị Miếu Linh Tử.

Hoàng U đi theo thi triển Bàn Vận Pháp, đem Ma Hòa đại phu dờn ra vòng vây, lại đem Lý Phượng Kỳ dờn vào đám bụi, điều binh đối trận một mạch mà thành.

Lý Phượng Kỳ kiếm khí xung phong, “Oành” đánh tan mảng cát bụi kia, một điểm bạch quang lấp lóe xám xịt, đó là nguyên thần của quái nhân đang vận công đón đỡ kiếm khí.

Phương Linh Bảo lập tức đuổi theo, kêu lên: “Đại sư huynh uống thuốc rồi!” Một đạo thanh quang từ đầu ngón tay bắn lên, bay vào huyệt sau gáy Lý Phượng Kỳ nói: “Đại sư huynh uống thuốc rồi!”

Bởi vì được Thuần Dương chân khí phụ trợ, đạo pháp của hắn cũng vượt xa bình thường, truyền đan không cần đưa vào miệng môi, từ huyệt vị liền có thể trực tiếp nhập thể.

Mà thanh quang kia chính là “Định nhan rút hình đan”, Lý Phượng Kỳ sau khi hút vào cấp tốc thu nhỏ, cho đến khi nhỏ như hạt bụi, cuối Hồng Minh kiếm đuổi sát phía sau địch.

Quái linh tử cùng kích thước của hắn giống nhau, khó mà ẩn hình ẩn nấp, vội vàng thi triển pháp thuật lột xác hóa giải kiếm thể, một mặt thuận thần phong nhanh chóng phiêu thiểm.

Hắn nhận định là đan dược thủ đồ từ bên trong làm, Lý Phượng Kỳ mới có thể rút mình đuổi theo, liền hướng Phương Linh Bảo phát động tập kích mạnh mẽ.

Chỗ cầm tay cát bụi tách ra, Ngũ Hành vật lực đồng loạt phát ra, chính là “Nguyên Trần Phục Ma Quyền” tu luyện ngàn năm, bên trong có pháp chú Hàm Tử Mẫu Tác, độn giáp thủ đồ nếu sử dụng vận pháp tắc điều độ đan dược thủ đồ, tất bị Tử Mẫu Tác Pháp Chú liên quan đến.

Mắt thấy Phương Linh Bảo không thể chạy thoát, bỗng nhiên Âu Dương Cô Bình kêu lên: “Dịch Mậu Thần Như sắc lệnh!” Ngụy Hòa kỳ thuật “Hóa Thái Chuyển Huyền Phù” hiển linh, Thái Cực Quang Hoàn vừa hiện ra đã nổ tung về phía Nguyên Trần Phục Ma Quyền.

Tiên gia thi pháp vốn không phải trăm phát trăm trúng, hoặc là vì thiên thời, địa lợi, vận số ảnh hưởng, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện tình huống thất bại.

Nguyên Trần Phục Ma Quyền của Quái linh tử luyện đến mức tinh thuần nhất, sử dụng trăm vạn lần nhiều nhất một lần, dưới tác dụng của bói toán pháp thuật, hết lần này tới lần khác ngửa đầu vận chuyển, quý xui quý khiến thần xui khiến đánh lâm vào thân mình.

Trong đại chiến Nam Hải thi triển ra “Bất Thái Dịch Chuyển Huyền Phù”, Âu Dương Độc Bình chỉ tập trung toàn lực,

khoanh chân vận thần thật lâu, nhưng giờ phút này như có thần trợ, thượng thừa đạo pháp sử dụng, kinh linh như nước chảy mây trôi.

Chuyên Huyền Phù kia phóng đại mức độ của đôi thủ mất, Phục Ma Quyền cuồng bạo chấn, khổng lồ suýt nữa mất hết can đảm, may mà kịp thời thu công không tổn hao nhiều, trong lòng đã là kinh sợ như điên, không để ý Lý Phượng Kỳ phía sau bức bách, chỉ để ý thả thần phong hướng Cô Bình phóng đi, phải xem nữ tử trẻ tuổi này làm sao có thể nghịch ngược thần công của mình.

Lòng bàn tay của hắn âm thầm bóp Tịch Tà Pháp Lô, trong miệng tụng Côn Luân Chính Khí quyết, tự cảm thấy vận khí mình sẽ không bị thay đổi, liều mạng pháp lực với đầu đồ Bạc trù kia cùng phân cao thấp.

Tiên khách Côn Luân đều ăn Tử Đình Ngọc Anh, chân khí hô ứng từ xa, có thể cảm ngộ tình hình cụ thể của pháp thuật tiên nhân đồng môn.

Du Tinh Đầu thở dài: “Càng ngày càng làm loạn, cũng không phải yêu tà thiết lập ma chú, người ta là huyền môn bói toán chính pháp, Ích Tà Pháp Lô có tác dụng rất lớn? Quái linh tử thiếu cân nhắc a!”

Nhưng trong lúc kịch đấu há có thể thi triển trường kỳ? Bên kia Âu Dương Độc Bình cảm thấy vận khí của mình có biến, bấm ngón tay tính toán, biết địch nhân tiềm kích đến trước mặt, vội vàng Thừa Hành Vân Phù bay lên không, tại chỗ chỉ để lại một chiếc đèn xui xẻo xanh biếc.

Kỳ thật dựa vào phòng hộ Thiên Vương thuẫn cùng Thần Nông môn trị thương, Cô Bình hoàn toàn có thể thừa nhận chính diện cường kích.

Nhưng nàng trong lúc trốn tránh đã bố trí pháp khí, âm thầm kế dụ địch nhập cốc, chính là hành vi bói toán nên có trong Chân Vũ Trận.

Mà bấm toán, ấn phù, thiết lập đèn nhanh như phi toa, lại bởi vì Thuần Dương chân khí phụ thành, bói toán đạo pháp tăng lên tuyệt cao nguyên nhân cũ

Quái linh tử không ngờ đối thủ nhanh nhẹn như vậy, tiến về phía trước chắc chắn sẽ vồ hụt, phút chốc quay đầu lại, muốn bay lên đuổi theo Hành Vân Phù, chợt cảm thấy thân thể trầm muộn, phẳng phất như khớp xương treo đầy khối chì.

Thể hình hần nhỏ hơn bụi bặm, sao lại nặng nề như biến thành tảng đá vậy? Quay đầu nhìn sang phía Hà Cửu Cung, không khỏi hoảng sợ thầm hô “Hồng rồi!”

Lúc này màn trời tối mịt, thác nước sương mù rủ xuống, hơn phân nửa sân thí luyện bị cát bụi bao phủ.

Từ bên ngoài truyền đến tiếng rít “Ô ô”, giống như dạ quỷ khóc rống, như tử quy kêu rên, xuyên vào trong tai người ta khiến người ta sởn tóc gáy, tóc gáy dựng đứng.

Phong Lô thủ đồ chuyên chiêu phong dẫn lôi chi kỹ, nghe ra cơn gió này bao hàm vạn linh thần thông, chính là động lực nguyên lai giương lên nguyên trần, vì vậy thi triển bản môn “đạo trực địa thuật”, phóng phong đoàn xoay tròn theo hướng ngược lại.

“Liệt Địa Quyền” này vốn chỉ là đạo nhỏ nhập môn phong lôi, thanh thế tráng kiện mà pháp lực tán, xưa nay chỉ làm chấn nhiếp yêu ma, xưa nay chỉ làm ra tác dụng chấn nhiếp yêu ma.

Hà Cửu Cung lấy chân khí hùng hậu vận ra, khiến cho thể ngoài ngưng tụ nội thu, lực đạo hùng kinh siêu nhiên, triệt để triệt khắc với thể gió bão Nguyên Trần, làm tốc độ gió bụi phiêu vũ giảm bớt.

Quái linh tử lao vào tấn công cũng toàn bộ nhờ “Vạn linh thần phong” này truyền tống, chợt thấy Hà Cửu Cung rút củi dưới đáy nồi, muốn chặt đứt tiên pháp chi căn của mình, sao không kinh hãi hồn phi phách tán.

Trong chớp mắt điện quang hỏa thạch, Lý Phượng Kỳ giờ kiếm đâm tới.

Quái linh tử không chút nghĩ ngợi vươn tay hướng ra phía ngoài, trong lòng bàn tay cứng rắn chạm vào kiếm khí, “Ầm ầm” đau nhức tai trống, giống như lục phủ ngũ tạng tất cả đều dờn đi chỗ cũ.

Pháp lôi phái Côn Lôn chuyên đánh yêu tà, sao có thể chống lại Hồng Minh kiếm khí? Sau khi lui lại vài thước, vừa vận rơi

vào vòng tà đặng chiếu sáng, thương hại lập tức tăng gấp bội.

Quái linh tử quát to một tiếng hiện ra nguyên hình, kéo gân đầu quay trở về biên giới tịnh địa, lấy kỳ hạn thoát khỏi Chân Võ Trận vây khốn.

Nhưng trận pháp huyền diệu kỳ thực là vượt quá mức suy nghĩ, Hồng Minh Kiếm kinh thể lưu lại ở trước địch, đan dược cùng kiếm tiên truyền khí thông ý, Lý Phượng Kỳ rút đi đan dược áp súc hình, khôi phục thân thể cao nguyên trăm ngàn trượng, đột nhiên gấp bội tăng kiếm thể, làm cho kẻ địch không có chút tỳ vết nào thoát thân.

Quái linh kia cũng coi là cao minh, liều mạng chống lại Hồng Minh kiếm, một kiếm qua huyết Thái Dương điên cuồng nhảy lên, thế mà đứng thẳng không ngã.

Hắn nắm tay phải sát bụng, hình dáng nổi lên một tầng bình chướng vô hình, ngạnh sinh ngăn cản kiếm khí đâm vào.

Công pháp này gọi là “Linh châu đang nắm”, Côn Luân tiên khách từ thể nhập thánh mới dùng, phát ra tiên lực nội đan che chắn quấy nhiễu bên ngoài, để nhục thân thanh tịnh hóa diệt, lúc đấu pháp dùng chiêu này không khác gì tự sát.

Đừng nói Lý Phượng Kỳ năm sáu kiếm là có thể xuyên thủng, chỉ đợi thời điểm hơi dài, bản thân Ách Quái cũng sẽ thịt nát xương tan.

Ngày thứ hai mươi lăm, Thông Nguyên Truyền Linh Kết Kiên Trận tầng bốn.

Đúng lúc này, trong không trung vang lên tiếng du tinh đầu: “Mạch linh tử là không được, Ngao Chân Vũ trận xác thực rất mạnh.” Trước khi chiến đấu hẳn chỉ rõ tích dịch khó thắng, còn mang theo ba phần trào phúng, hiện nay lĩnh ngộ uy lực trận pháp Huyền môn, cảm giác chấn động, ngũ khí đã biến nghiêm túc hơn rất nhiều.

Dư Trung Tôn Giả thở dài: “Khó cho Tử Nguyên tông, cấu kết Cửu Dương sáng tạo trận pháp này, lại không biết hao phí bao nhiêu tâm huyết.” Sau đó phân phó: “Thương Ngọc Tử, đi giúp sư đệ ngươi.”

Đạo đồng tư chức vẫy nước kia ứng thanh đứng dậy, đi đến bên cạnh Quái linh tử, tay trái khẽ vuốt vai nó,

Phái bọn họ này am hiểu pháp môn cách thể vận công, phảng phát như hòa thượng thắng nhất không chế diêm báo cơ, đăng tướng “Linh châu” đang nắm chặt trong tay.

Theo chân khí đưa vào kinh mạch, tinh thần Đào Linh Tử đột nhiên phấn chấn, pháp lực hao tổn đã có thể khôi phục hoàn toàn, kêu lên: “Làm phiền Thương Minh sư huynh!” Đang gấp kiếm khí của Lý Phượng Kỳ đâm tới, Mị Linh Tử đẩy ra vòng khí tay trái, như gò núi lướt ngang, chống Hồng Minh kiếm ra vài thước.

“Thái Cực Long Tượng Quyển” ẩn hiện màu lam nhạt thủy sắc, truyền ra quái âm giống như Hải Long ngâm sâu quái dị.

Du Tinh Đầu cười nói: “Vạn Kiếp Lăng của Thương Ngọc sư diệt rất tinh diệu, mạnh hơn Nguyên Trần chương của Ngạc Linh Tử nhiều.” Thương Ngọc Tử nói: “Du sư thúc quá khen.” Lúc đối thoại Hoàng U vọt tới ngang trời, uốn thẳng binh khí đâm cả hai đồng tử.

Chân Võ Trận thể công tầng tầng đưa vào, thể công Kiếm Tiên môn gặp trở ngại, đồng bạn phụ trách công kích lập tức bù đắp.

Độn Giáp môn hành động nhanh nhất, nhất là vừa mới thành trận pháp tầng thứ hai, Hoàng U cảm thấy hưng phấn, thân pháp chạy như điện chớp, ba mươi sáu đoạn long trời đâm đầy trời, hình cung hàn mang từ mũi nhọn bắn ra, cao vọt ngàn trượng, chợt bắn ngược trở về lưới, hình dạng giống như lưới la bàn to lớn.

Hai đồng hợp lực đồng kháng kháng Sái Thiên Thứ, vạn kiếp lăng gia tăng vòng Long Tượng, phía trước phòng ngự cực nghiêm, sau lưng tương đối yếu ớt, Trích Thiên Thứ nhất có thể tìm kiếm khe hở không gian, hồ quang hồi xạ vào chính giữa lưng nhị đồng.

Hoàng U là đánh tới chỗ kia vọt tới, thân thể đâm theo, chợt lóe đến bên cạnh hai đứa bé, cách mảnh đất trắng kia chỉ ba thước, muốn thừa thế tiến đánh quái khách trong đám đông.

Một là nhìn đối phương không sợ hãi, hai là phe chủ tướng của mình còn không có lệnh, đành phải nhịn xuống hứng thú chuyển về bên cạnh Lý Phượng Kỳ, nơi hành kinh thuận tay lại cho hai đứa trẻ vài cái.

Quái linh tử còn duy trì pháp hiệu Nguyên Trần chướng, vị trí bị đâm tán loạn thành cát bụi, mượn chuyện này hóa giải thương tích, lại bị Ngũ Lôi pháp của Hà Cửu Cung bức một đòn, đau khổ hơn phân nửa trả lại nội đan cho hắn, đau đớn lên tiếng kêu thảm thiết.

tao ngộ trọng kích tương đương, Thương Ngọc Tử lại không nói tiếng nào, nửa người trái dưới gai thâu trời vỡ vụn vấy ra, giống như thiết bổng mãnh lực đánh tan sóng nước.

Nửa người phải như lá nhẹ, Phong Lôi Thuật của Hà Cửu Cung lắc lư, vô hình trung đánh cho thể địch tiêu tán hầu như không còn.

Luận đạo hạnh Thương Minh Tử cao hơn Quái linh tử mấy bậc, nhìn ra các môn phái Chân Võ Trận đều tồn tại chỗ ngắn, do Thiên Long Thần Tướng chủ đạo hợp tác, sơ hở mới được bù đắp hoàn chỉnh.

Trận này trừ phi bắt Lý Phượng Kỳ, không còn pháp lực để hắn có thể thắng, liền không cùng đám người Hoàng U, Hà

Cửu Cung dây dưa, phiêu hốt bề ngễ đến trước người Lý Phượng Kỳ, nửa người trái phải bỗng nhiên trùng hợp.

Tay phải nắm cái bình sạch dùng vãi nước, vừa rồi giọt nước tung bay ngưng tụ thành bàn tay trái, như bùn cuộn tròn co rút lại, một tay bắt lấy Lý Phượng Kỳ, đem hấn thu nhỏ lại như viên đạn, “Vù vù” nhét vào tịnh bình.

Liên tục biến đổi nhanh chóng không gì sánh nổi, cho dù Hồng Minh kiếm lao nhanh, Độn Giáp thuật vận chuyển, Phong Lôi thuật cuốn lấy, cũng không kịp cứu giúp.

Thương Minh Tử pháp lực đã cao, trí thức cũng phong phú, bắt được và thủ pháp thu nhỏ của Lý Phượng Kỳ không mang theo chút lực công sát nào, cho nên Thiên Vương Thuần chưa thể phòng bị.

Giả sử Lý Phượng Kỳ trên người mang Định Dương châm, đứng vững như cột chống, vậy sẽ không gặp tai họa bất ngờ này.

Đào Yêu Yêu đầu tiên nghĩ đến chuyện này, đứng dậy nói: “Ai da!” Muốn chạy đến cứu viện.

Hầu Thiên Cơ nói: “Đừng hoảng hốt, Chân Võ trận không dễ dàng phá như vậy!” Nhìn lại thành viên trong trận mặc dù kinh hãi nhưng không loạn, nhớ kỹ yếu quyết trận pháp, dựa theo thứ tự Cửu Dương bắt đầu luân chuyển vị trí.

Thành viên Chân Võ Trận dựa vào Cửu Chuyển Đan Dương duy trì liên hệ, chỉ cần lưu thông chân khí lẫn nhau, một thành viên nào đó thất lễ thậm chí bị bắt giữ, không có gì đáng ngại đối với trận pháp.

Chúng đồ Nga Phản cảm nhận Thuần Dương chân khí tràn đầy như trước, biết Lý Phượng Kỳ ở trong tịnh bình không việc gì, liền ấn “Chủ tướng mất” đường thông dong biến trận.

Đào Yêu Yêu Kinh Ninh, ngạc nhiên nói: “Chủ tướng mất tích cũng không sao? Vậy Định Dương Châm có tác dụng gì?”

Hầu Thiên Cơ liên tưởng đến chuyện năm xưa, trầm ngâm nói: “Chân Võ Trận của Loạn Trần đại sư lúc trước, Thiên Long Thần Tướng không có Định Dương Châm.

Chắc là sau này tăng thêm trận pháp hoàn thiện, chỉ là đồ hình đào tiên nhiệm đột nhiên xuất hiện, không biết khi nào đưa Định Dương châm trả lại Huyền môn.” Long Bách Linh tiếp lời: “Chuyện này không khó đoán, lúc đồ đệ tiên nhiệm luyện thành tầng thứ hai trận pháp, đã lặng lẽ trả lại Định Dương châm, chuẩn bị cho người kế nhiệm sử dụng.

Đối với việc che giấu việc này, chính là địch nhân không rõ tiến triển của trận pháp.” Tình hình thực tế đúng như nàng suy đoán, Định Dương Châm là do Loạn Trần đại sư dẫn vào, sơ kỳ có trợ giúp khá lớn đối với trận pháp, nhưng Thiên Long Thần Tướng hậu kỳ trọng tại liên khí Cửu Dương, ổn định thân vị liền có vẻ không quan trọng nữa.

Trong lúc nói chuyện, mọi người dời vị trí xong, đối diện với Quái linh tử lại là Phương Linh Bảo, “Oa oa” kêu to vài tiếng, lấy ra viên thuốc nhét vào trong miệng, hoa chân múa tay kiếm khí tung hoành, tranh công lại không rơi xuống hạ phong.

Chuyển biến này quá mức ly kỳ, để Phương Linh Bảo thay thế chức vụ chủ tướng của Lý Phượng Kỳ, chúng đồ của Ngao phái ai cũng cảm một nắm mồ hôi lạnh.

Nhưng dựa vào pháp tắc Chân Võ Trận, nếu như trong trận “Công thủ điều một trong ba cái, sẽ có đan dược môn bổ sung chỗ trống.

Chỉ thấy Phương Linh Bảo nhảy lên hạ xuống, kiếm thuật của Kiếm Tiên thi triển ra đóng mở, khiến cho nó vô cùng linh động.

Hắn chưa từng luyện đan dược tương ứng với Thiên Vương thuần, mà trong hiệu ứng của tầng thứ hai trận pháp, chân khí Thiên Long Thần Tướng truyền đến, đan dược thủ hạ dùng Thiên Vương thuần cũng phải tâm ứng thủ.

Các thủ đồ còn lại phòng ngự chu nghiêm, tình huống cùng Lý Phượng Kỳ lúc không có gì khác biệt.

Các môn Linh Bảo theo sát phía sau, liên tục áp bách địch quân địch.

Quái linh tử đẩy lui Nguyên Trần chương, Phiên Thiên ấn, lột xác, chuồng Thái Cực Long Tượng... Dùng hết sức xoay

quanh, miễn cưỡng duy trì cục diện không tiến không lùi không lùi.

Cùng lúc đó, Thương Nhiễm Tử chống song chưởng xuống, chống hông sát đất, ngồi xếp bằng trên không trung, Tĩnh Bình kia lập tức lơ lửng cách mặt bảy tấc.

Long Bách Linh nói: “Hình dáng của hắc rất kỳ quái, giống như là hình thức mà Đạo gia thả văn võ hỏa luyện đan cho đạo gia vậy.

Hóa ra muốn lấy bình làm đỉnh lô, luyện hóa Lý sư huynh bên trong?”

Hầu Thiên Cơ giỏi về giám định vật phẩm, xuyên thấu qua Càn Khôn Kính, nhìn chăm chú vào bình ngọc xanh biếc kia, lắc đầu nói: “Nếu là pháp bảo, nhất định có bảo quang phát ra.

Vật kia tỏa hào quang mờ nhạt, chính là một thứ chứa nước sạch.” Đào Yêu Yêu nói: “Nước trong chứa hắc không thể luyện hóa cơ thể con người.” Hầu Thiên Cơ nói: “Một bình nước trong xanh nho nhỏ, làm sao luyện hóa được Thần Tướng Thiên Long?” Đào không đáp, hai mắt nhìn chăm chăm vào bức tượng bên trong Càn Khôn Kính.

Bình nhỏ kia cao không đầy thước, không quá lòng bàn tay mềm mại, từ hình dáng bên ngoài nhìn chứa nước nhiều nhất nửa vòng xoáy, nhưng cảnh tượng bên trong lại là rộng lớn vượt quá tưởng tượng.

Lý Phượng Kỳ vừa bị bắt vào trong bình, sóng to gió lớn từ bốn phía lao nhanh đến.

Trong đó băng long vũ trảo, hàn vũ mang theo sương mù bay vút, vạn quân thủy thể hàm chứa uy lực diệt hồn toái hình.

giãn mắt nhìn ra xa, đại dương mênh mông tuyệt không đường ra.

Lý Phượng Kỳ không sợ không sợ, như cũ làm cho Hồng Minh kiếm cùng sóng lớn băng long vật nhau.

Đan Dương Cửu Chuyển không bị ngăn chặn, chân khí các môn liên thông, các đồng bọn bên cạnh gần như đang tác chiến, Phong Lô, Độn Giáp, Nhiếp Hồn đều thi pháp ngay ngắn, Kiếm Tiên Cư tiến lên, lần lượt đánh lui thế địch.

Tứ phương bát cực thiên nghiêng biển lật úp, tóm lại cũng không áp chế được bóng dáng Lý Phượng Kỳ hung hăng như Thanh Hạc kia.

Đến lúc này Chân Võ Trận chia làm hai bộ phận, Phương Linh Bảo dẫn người đối chiến, Lý Phượng Kỳ ngự trận độc đấu Thương Minh Tử, chân khí hai bên ngâm thông, ý thức thần tri, công thủ phối hợp càng thêm tròn trịa thuần thực.

Chân Võ Trận gặp mạnh thì mạnh, người nhà mình diễn luyện tiến triển cực chậm, thậm chí đến một giai đoạn nào đó liền dừng lại, không thể không thông qua ác chiến sinh tử với cường địch để tăng tiến.

Côn Luân nhị đồng tiên pháp trác tuyệt, chính là cường thủ trăm năm khó gặp.

Đấu pháp của chúng đồ Huyền Môn càng gian nan, thể ngộ trận pháp càng thấu triệt, huyền cơ nhập tâm thi hành, vạn xử lý đan xen vào.

Nhất thời thể công Huyền Môn đại thịnh, quái di tử chỉ dám che cản chiêu thức.

Thương Nhiễm Tử ở bên cạnh liên tục thay đổi tư thế ngồi, thần sắc chuyên chú, tập trung toàn lực thôi luyện Lý Phượng Kỳ.

Ngày thứ hai mươi lăm trở lại Thông Nguyên truyền linh kết trận kết cứng năm.

Mắt Đào Yêu Yêu sáng ngời, thấp giọng hô: “Linh Nguyên Ngọc Đỉnh thức, Cốc Thần Chính Khí pháp!” Chỉ thấy Thương Minh Tử hai tay trái phải đan chéo nhau, vuốt trái phải bàn chân, đúng như tư thế võ vận đường thu khí quy chính của hắn.

Chỉ có điều động tác của Thương Minh Tử cực nhanh, tay chân nối liền ly, tiếp theo lại bày bảy tám tư thế, hiển nhiên là một bộ Cốc thần chính khí pháp hoàn chỉnh.

Ngón tay đào yêu khẽ búng cằm, trầm tư nói: “Dùng biện pháp này thu hóa chân khí dị chủng, quả thật là rất là linh diệu.

Nhưng hắn luyện là tiên pháp Côn Luân, lấy đâu ra chân khí dị chủng?... Ừm, chân khí của Lý sư huynh...” Chợt tỉnh ngộ, Thương Phong Tử sử dụng thần pháp trong cốc hóa khí, lại là muốn đem kiếm khí Lý Phượng Kỳ phát ra thu hóa, trợ lực công kích trong bình dài., Hắn hạ giọng nói: “Không nghĩ tới còn có kỳ chiêu chế địch bậc này, bất quá Cốc Thần pháp là vận hành trong cơ thể, chân khí phải quy nhập nội đan, chẳng lẽ...” Hoắc Uyên quay mặt lại nói: “Hầu huynh không nhìn lầm, cái bình kia không phải là pháp khí, mà là nội đan của Thương Ngọc Tử!”

Hầu Thiên Cơ kinh nghi nói: “Nội đan? Cái bình kia là nội đan? Làm sao làm thành khí cụ thịnh thủy?” Đầu óc suy nghĩ lại trôi đi xa, thay Lý Phượng Kỳ suy nghĩ kế sách thoát thân, pháp quyết Côn Luân chảy qua não hải, suy nghĩ: “Thời tiết quy an tổ khiêu, ngày tây nguyệt đông huyền quan diệu... Ý thủ hồn thể thừa lộ, tiên tân truyền rằng thuyền đến, ừm, pháp chu đến, pháp chu đến.”

Vừa mới ném thử một chút tư vị, bỗng nhiên cái kia oanh giá trên trời vang lên, Tịnh Bình chia năm xẻ bảy bay ra.

Lý Phượng Kỳ phá tan phong bế, bay về luyện trường, kiếm khí dưới thân lượn lờ bảo vệ, nhẹ nhàng dập dờn, tựa như

thuyền nhỏ gọn sóng nhẹ nhàng.

Thương Thương Minh Tử hóa nội đan làm hình bình, chính là tiên pháp tuyệt diệu khắc chế địch thắng: Địch thủ nếu bị bắt vào trong đó, tất phát chân khí xông tới, vậy tương đương với khí hành trong cơ thể mình, dùng cốc thần pháp đạo tán loạn quy chính, có thể thu nạp pháp lực địch nhân, cất vào nội đan chuyển cho mình dùng.

Giả như địch nhân ngoan ngoãn đứng đó không nhúc nhích, ở trong nội đan mặc cho sóng đánh mưa xối xả, ngàn vạn năm sau đó hình thần câu ăn, cho dù có Thiên Vương thuận hộ thân cũng không chống nổi.

Tiên thuật này bề ngoài rộng trong nghiêm, hóa trái khắc kiên cố, cùng loại với Võ Huyền Anh giam cầm lò luyện thần chết non, phù hợp với mục đích quy ẩn của phái Côn Lô.

Đào Yêu Yêu niệm đến “Tiên Tân nhiệm đầy răng thuyền đến” lúc, mơ hồ nghĩ ra nguyên lý Thương Minh Tử pháp thuật: Trong miệng sinh ra rót vào nội đan, rộng rãi nhu hòa như biển rộng, dựa vào đầu lưỡi gõ răng dẫn phát chấn động, trong nội đan liên sinh ra kỳ cảnh sóng lớn ngập trời.

Phương pháp phá giải tiếp tục suy tư —— Quy Tàng Dịch tự nhiên là không thể lơ lửng, muốn thoát khốn còn phải theo bản nghĩa dịch lý suy luận.

Thương Thương Minh Tử pháp hiệu khoan nhu, hình thành hải dương, hẳn là bắt nguồn từ “Tiên Quy Lưu, Dục Tàng Hải” dễ dàng, nếu lấy trường khí thuận tính, quy động Thừa thuyền hình lục bản là lam, hóa sinh ra một bộ kiếm thuật nhu thuận nhẹ nhàng, nâng thân ra chướng chén một bộ kỳ công, giống như thuyền nhẹ trôi nổi trên biển, theo sóng trôi qua có thể phiêu du, ngược lại dễ dàng hơn so với chân lục thủy đánh tới bờ bãi.

Các câu “Pháp Chu” tổng pháp quyết” của Côn Luân cốc ý chỉ rõ ràng, kết hợp chi tiết hình Côn Bằng, cung cấp thỏa đáng cho kiếm thuật sáng chế.

Quả nhiên Lý Phượng Kỳ phá bình mà ra, kiếm khí liên hiện lên hình dáng thuyền thuyền.

Hắn chưa bao giờ xem xét Quy Tàng Dịch và quẻ tượng đồ, dựa vào trận pháp Huyền Môn sử kiếm, từng bước cảm ngộ huyền ý mềm mại thuận lợi, không còn chính diện giao kích với thế nước, ngự kiếm dẫn trận thuận theo sóng gợn pháp phòng, chỉ một lát công phu đã nhẹ nhõm rời khỏi miệng bình.

Một kiếm cuối cùng đánh nát vách bình, lực đạo chí cương chí mãnh, đã vượt xa kiếm pháp “Phục Lăng” kia có thể so sánh.

Đào Yêu Yêu chỉ khen: “Điều thay! Đại ca ngộ tính thiên hạ vô song!” Sáng tạo ra kiếm thuật mới gian nan cỡ nào, luyện đến viên mãn lại phải mất bao nhiêu thời gian. Lý Phượng Kỳ trong khoảnh khắc làm được, phần thông minh này có thể nói là kinh thế hãi tục.

Nghĩ đi nghĩ lại, việc này lại không quan hệ gì với ngộ tính của Lý Phượng Kỳ, thật ra là vì Chân Võ Trận âm thầm hợp quy ẩn dịch lý, “Phục Lăng Kiếm Pháp” kia sớm đã giấu sâu trong trận pháp, theo Lý Phượng Kỳ diễn trận từng bước xâm nhập, thế ngoại đồng pháp tương ứng, tự nhiên mà vậy sử dụng kiếm pháp kia.

Nhưng trước khi đọc trận pháp phong cảnh thâm hậu, trước mắt chỉ có thể coi là tiểu thành, về sau còn có bao nhiêu kỳ thuật thần công, chờ đợi Thiên Long Thần Tướng thăm dò khai phá.

Đào Yêu Yêu phụ trách cảm thán: “Môn đạo của Nghiêu phái chúng ta, kiếm cả núi liên quy chu thuận diệu, bao la vạn tượng, thật sự là sâu không lường được.” Tâm trí hưng thịnh, giảng giải đại khái về hai bên đại khái.

Người bên cạnh nghe xong cảm thấy vui mừng, đều biết kinh này biến đổi, Chân Võ Trận Lý Phượng Kỳ thống lĩnh lại có tiến bộ.

Hầu Thiên Cơ nói: “Cứ nhìn như vậy, cao thủ Côn Luân vào núi tiến bức, ngược lại là ma luyện Chân Võ trận cơ duyên.” Long Bách Linh cười nói: “Để Lý sư huynh chọn Lương lớn, an bài không tệ.” Trên mặt tuy cười, nhưng trong lòng vẫn thầm nói “Côn Luân Pháp Thánh muốn cướp đoạt pháp thuật Ngao Thiên học, phái cao thủ lên núi đấu pháp, có phải muốn mượn cái này để nhìn trộm huyền bí của Chân Võ Trận hay

không?” Đào Yêu Yêu cũng nghĩ tới điều này, nghi ngờ, lại đảo mắt nhìn chiến cuộc trong Càn Khôn Kính.

Thương Minh Tử Tịnh Bình đã bị phá, lập tức tay áo gió cao, bên người dâng lên năm con thần long hộ thể, miệng phun huyền băng nhào về phía Lý Phượng Kỳ.

Mười ngón tay bấm đốt thành ấn, pháp lực khắp nơi phá bình phục như lúc ban đầu.

Đạo pháp của hắn đều từ trong nước tu đến, thủy tính mềm mại chí dẻo, trải qua ngàn cân chùy vạn nện vẫn không thể hủy, là nội đan đã có chất liệu bất diệt, chỉ là giữa tán hợp nguyên khí hao tổn, đạo pháp “Vạn Kiếp Lãng” đã bị phá mất.

Thương Thương Minh Tử thành đạo xong ở bên ngoài, chỉ coi như ngoài sư huynh sư phụ ra, đạo pháp của mình xưng hùng tam giới, thiên địa vạn linh không còn ai có thể làm đối thủ.

Hôm nay chịu thiệt gặp khó, quả thực là sĩ nhục nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Cương Nộ lúc tức giận uy chấn tận thân, bình tịnh nhập vào đan điền, Thiên Linh cái bảo lên cầu vòng màu trắng, Ngũ Long Hợp Thể cùng đó hỗn hợp, hóa thành Hàn Băng Đại Băng điều sáng long lanh, gào thét vỗ cánh, thần lực lan tràn lạnh lùng đục ngầu, trong trận phảng phất lâm vào biển băng vạn trượng.

Đây là thương Thương Minh Tử lấy nguyên thần làm gốc, nội đan làm cơ sở, khổ tu nhiều năm mà thành tiên pháp “Minh Hải Thần Băng”, xua đuổi chân khí đông lạnh trói buộc cửu thiên, chuyên khắc chế dương khí cương liệt địch thủ.

Nhưng giờ phút này hắn hồn hên, sử dụng tiếng rít của gió lạnh, Thần Băng nhảy nhót như một con gà điên, đâu còn có nửa phần khí độ hùng vĩ của tiên tông?

Lý Phượng Kỳ cười tủm tỉm nói: “Tiếp nhận hai vị ra sức như vậy, cùng mấy huynh đệ chúng ta luyện tay thử chiêu, Chân Võ Trận này có thể càng ngày càng chơi càng thuần thực.” Trong khi nói chuyện vung vẩy buông xuống, kiếm khí mở ra băng vụ, lúc mới vừa nhu huyền quang vạn biến, cùng Băng Băng đầu thật đẹp mắt.

Các tượng đồ vật còn lại phối hợp, chủ yếu là tự mình đảm nhiệm, nhiều loại đạo pháp hợp thành chiến lược cường đại mà kỳ dị.

Quái linh tử kháng địch đã lâu, mặc dù được sư huynh viện chiến, áp lực trên thân chưa bao giờ giảm bớt, Nguyên Trần chướng di chuyển chậm dần, đã hiện ra dấu hiệu khí yếu không chống đỡ nổi.

Du Tinh Đầu thở dài: “Lãnh sư huynh, vẫn là hai lão ca chúng ta lên đi.

Để cho bọn tiểu bối ra trận mất mặt không tính là gì, tiếp tục như vậy, thật sự thành trợ lực cho bọn họ diễn trận luyện pháp, Ngao Bính Chân Võ Trận luyện toàn không phải giỡn chơi.”

Dư Trung Tôn Giả cười lạnh một tiếng, nói: “Pháp Thánh dặn dò, làm việc này cho người của Nga lang phái thi triển hết công việc học tập của hần.”

Chỉ phái hai đứa bé kết cục, bọn họ liền bày ra bản lĩnh giữ nhà, cái này không phải rất có lợi sao? Ta và người xuất thủ thắng quá nhanh, ngược lại có ý nguyên phạm pháp, ngược lại còn có hai đứa đồng tử hầu hạ còn lại: “Lăng Viêm, Diêu Hương, đi lên hỗ trợ, nếu còn giống hai đứa sư đệ không thành khí kia, các người cũng đừng ở lại môn hạ của ta, tự phê đạo hạnh cắt khỏi Trường Sinh Thiên đi!” Hai câu cuối cùng ngữ khí cực kỳ nghiêm khắc!

Hai đồng lĩnh mệnh đi ra khỏi đất trắng, một trái một phải, lần theo thứ tự lâu dài, Lăng Viêm Tử bên phải là sư huynh, cầm lư hương trong tay ngưng nhiên không động.

Diêu Hương Tử đứng ở bên trái, hai ngón tay trái bóp thành một cái vòng tròn.

Long Bách Linh nhìn thấy tay phải hần cầm theo giỏ hoa, Nạp Kỳ nói: “Oan Tế Tử trừ trần đã thả Nguyên Trần chướng, Thương Nhiêm Tử vẩy nước phóng vạn kiếp sóng, chức vụ Diêu Hương Tử chuyên rải hoa, hần đấu pháp liên giương cánh hoa với người ta sao? Vậy ngược lại Phong Nhã khân trương.” Nhìn Hầu Thiên Cơ nói: “Hầu sư huynh, cái giỏ hoa kia có gì cổ quái?”

Hầu Thiên Cơ nói: “Dễ dàng linh hoạt, do Nam Hải Ngọc Ban Trúc chế thành, hào quang không cách nào bảo vật, chẳng lẽ lại là nội đan biến thành?”

Long Bách Linh chăm chú nhìn, thấy thủ thể Diệu Hương Tử biến hóa, ngón cái trở và ngón út mọc lên đầu ngón út, ngón trở nhỏ cong lên nửa cong, giống như hình đầu trẻ con tóc búi hai búi.

Ngày thứ hai mươi lăm, Thông Nguyên Truyền Linh Kết Kiên Trần sáu lần.

Bách Linh Đa nghe đồn đại Tiên Tông, vừa thấy trạng thái này khê kinh nói: “Hắn bóp chính là Tam thái tử Xung Sát Ấn, Côn Luân triệu hoán thần thông của tiên thánh, Tam thái tử ấn... Có thể triệu kiến Na Tra Tam thái tử.” Hưu Thiên Cơ nói: “Na Tra, châm văn đánh giá Na Tra trong sách, trong Tam Giới thật sự có Thần Tiên này sao?” Bách Linh gật gật đầu nói: “Thời cổ đại có, Thần Tướng của Tây Chu phạt đại quân, theo Côn Luân Càn Nguyên Thái Ất chân nhân học đạo

Y theo quy củ của Côn Luân tiên tông, tiên thánh nội đan muốn nhập vào quy tiên tịch, để chuẩn bị hậu thế ứng nghiệm phù kê triệu thần, ấn chiêu tam thái tử là hạt châu trong 《 nội đan linh tử》 Lúc phân tích, nhớ lại cổ điển tiên gia đọc qua, nhớ kỹ trong 《 Động Thanh Chỉ Huyền Lục Lục Chỉ ghi lại, trong Côn Luân Diệu Nguyên Các giấu danh sách tiên thánh, trên tiêu tiên danh tương ứng thần tiên nội đan, giả như thế gian có người đốt hương, thỉnh thần, cầu nguyện cho cử chỉ phù phiếm, tiên đan trong sách lập tức ứng tương linh tương ứng.

Mà Tam thái tử ấn trực tiếp triệu nội đan đến thế gian, công dụng thần diệu vượt xa thể nhân có thể làm được.

Khi tay bắt quyết, Diệu Hương Tử Chương đuổi thẳng ra, pháp lực đưa ra hương phong, một viên minh châu lóe sáng từ phía chân trời bay tới.

Theo gió bay lên trên đỉnh, cánh tay phải Diệu Hương Tử nâng lên, cầm giỏ hoa nhìn lên không trung, cánh hoa trong giỏ vờn quanh minh châu bay múa, kết thành chân, cánh tay, cánh tay, hình dạng thân thể.

Minh Châu kia là nội đan của Na Tra, mà Na Tra từng lấy hoa sen làm cốt nhục, thoát thai chuyển sinh, thơ cổ nói hắn “Một hạt tiên đan quả thật là bảo vật, mấy đóa hoa tươi kéo dài

mạng Thang, siêu phàm không cần dùng xương dơ bẩn, nhập thánh tu tìm phản hồn hương”

Kim Linh Đan gọi đến, còn thiếu thân thể, cánh hoa Diệu Hương Tử vừa vụn là tài liệu tuyệt hảo để Thần hóa hình.

Lúc này hấn hét lên một tiếng, thần tướng linh hình xen kẽ, dáng người oai hùng tái hiện trước mặt người khác.

Chỉ thấy cổ tay Na Tra quấn tơ vàng, cổ mang chuỗi ngọc, người mặc chiến y lụa xanh, cánh tay quấn quanh lụa đỏ, tinh quang hai chân giẫm lên phong hỏa luân, mũi thương nhọn trong lòng bàn tay như giao long, chiếu định Lý Phượng Kỳ đón đầu mãnh liệt đâm tới trước mặt.

Lúc này dịch, Thương Minh nhị đồng liên tục bại lui, chúng đồ Huyền môn tới gần mép đất trước mặt đất trắng, vừa muốn tấn công về phía vị tôn khách trong Dư Trung kia, bỗng nhiên nửa đạo thần thương trong tay đâm tới, chính giữa ngực bụng Lý Phượng Kỳ mệnh môn.

Hương Nhật Na Tra chiến bại Tứ Hải Thần Long, Hỏa Tiêm Thương chia biển phá dương lực cường liệt cỡ nào, nhưng nghe tiếng nổ vang kinh sát quỷ thần, rung động bầu trời, mặc dù có Thiên Vương Thuần và Thần Nông Môn hai tầng phòng hộ, Lý Phượng Kỳ vẫn không khỏi bị trọng thương, lui lại cười nói: “Tam thái tử Na Tra đều ra rồi, đây không phải là diễn kịch trên đài... Diễn...” Chợt mà khí cảm âm nghẹn, cúi đầu ho khan, Nguyên Trần của Mẫu Linh Tử chui vào yết hầu, càng làm cho tình hấn bị thương nặng thêm.

Na Tra thần lực vĩnh cửu, từ mũi thương không ngừng liên tục phát ra từ mũi nhọn.

Nhờ có Phương Linh Bảo uống mãnh liệt đan dược, chủ tướng thay thế chống địch, nỗ lực cản lại nửa khắc.

Chính là trong khoảng khắc ngắn ngủi này, Lý Phượng Kỳ đã khôi phục lại, há mồm phun ra cương khí, tổn hại đều tiêu tán, cười nói: “Diễn kịch sao?” Trọng chấp chủ tướng chỉ vụ, tung người chạy ngang thêm kiếm thế.

Hỗn Thiên tư của Na Tra lượn quanh luyện trường, phong tỏa tuyến đường ra vào, hạn chế chiến pháp Huyền Môn chúng đồ quanh co vòng quanh tiến vào.

Nhưng Hồng Minh kiếm dài có chiều dài, ngắn có đoản tẩu, chỉ khúc mắc trong phạm vi mười trượng, nhanh như bướm vờn hoa.

Kiểm thế điên cuồng trút xuống như đập hồ lớn, bức Hỏa Tiêm Thương lui hơn một xích.

Hoàng Uế Thiên Thứ từ phía sau đâm nhanh, Hà Cửu Cung khua lên sương phong mãnh liệt, tăng thêm đan dược thủ đồ thi thuật bách biến, Nhiếp Hồn, bói toán tiêm công ám tập, mấy đường vây kín như phong bế, nhanh chóng co lại phía trong.

Bỗng nhiên Na Tra rung cổ tay vẩy thương, giữa không trung vẽ ra vòng cung, hồng quang bao lại bản thể, ngăn cách toàn bộ kiếm thế sương phong đao kinh ở bên ngoài.

Đây là Cửu Long Thần Hỏa Tráo của Côn Luân, xưa nay luôn ngăn cách tám bình cứng bên ngoài.

Nhưng mọi người phấn đấu tận thân uy, pháp thuật triển khai chí cường chí mãnh, vừa gặp bình chướng chắc chắn, sinh ra sóng chấn động giống như nộ triều vỗ đá, vọt tới trước sau, từng vòng mở rộng ra phía ngoài.

Phòng xá chung quanh Thí luyện trường đều bị chấn nát, dư thế ảnh hưởng đến phía sau, đi thông Lương Phong lưng đá lung lay sắp đổ.

Sở Tình mang chúng đệ tử lui thủ tại đây, bày ra sân bãi bày trận cho các môn đồ.

Chợt gặp trời đất rung chuyển, vội vàng lại lui lên trên núi, sóng xung kích cuốn theo nguyên trần khổng lồ, gió băng Thương Minh Tử, đá vụn kim đoạn cực kỳ sắc bén, một đám đệ tử bình thường khó thoát khỏi.

Đào Yêu Yêu thấp giọng hô: “Không tốt!” Ngưng thần vận khí, ở trong tinh xá Thái Hoàng thi triển Thiên Vương Thuẫn, nhẹ nhàng đặt ở bên đệ tử Nga Mi gặp người.

Thiên Vương Thuẫn của hắn mạnh hơn Lý Phượng Kỳ rất nhiều, khoảng cách xa truyền đến hiệu lực không giảm, không có âm tức triệt hóa cự thế.

Sở Tình chậm rãi xuất thủ, vận chuyển đám người lên Lao Phong.

Đào Yêu Yêu lập tức thu công, trước sau nhanh chóng biến thành như điện, rất nhiều đệ tử không biết vì sao lại được cứu trợ.

Lăng Viêm Tử của địch quân vẫn một mực không có động tĩnh, lúc này mới mỉm cười, thấp giọng nói: “Sur tôn Ngao Bính, cuối cùng cũng bại lộ chỗ ẩn thân.” Lấy ra mấy miếng gỗ nhỏ, thêm vào lư hương.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo của Na Tra tuy kiên cố, lại không chịu nổi Huyền môn thủ đồ liên thủ cùng tấn công.

Các loại đạo pháp từ trước đến sau tiếp tục, một lớp mạnh như một lớp, Cửu Long Tráo dần dần thu nhỏ lại hơn trước.

Một tay Na Tra cầm thương chống đỡ, dưới chân Phong Hoả Luân chuyển động liên tục, tay phải lấy mấy món pháp bảo đưa vào trong lửa nung, thoáng qua hồng trong suốt trắng sáng, thoáng cái thiêu đốt.

“Ầm ầm” Cửu Long Tráo phá vỡ, Huyền Môn Thủ Đồ đánh vào nội quyền.

Lúc này, Na Tra mới hiện ra chân công thân, pháp bảo nung đỏ tung lên phân kích các môn —— Âm Dương Kiếm Tiên nghênh chiến Kiếm Tiên, Vòng Càn Khôn tiêu diệt phong lôi, viên gạch tử kim địch lại độn giáp, Hàng Ma Xử và Thất Bảo Ấn phân biệt đối phó Nhiếp Hồn, bốc quỷ, phóng hỏa Tiêm Thương đuổi giết đan dược và Thần Nông

Các loại pháp bảo đều mang Tam Muội Chân Hỏa, âm thầm truyền liên, hỗ trợ lẫn nhau, đấu với Chân Võ Trận một trận khó phân thắng bại.

Lúc này đã gần chập chiet khắc, mặt trời xuống núi, hoàng hôn vừa hạ, trong ngoài thí luyện trảng ánh sáng màu đỏ lấp lánh không dứt, cuồng phong sấm rền không ngừng, kích thích mây mù vờn quanh đỉnh núi tuyết xa xa.

Trong cảnh sắc mênh mông cuộn cuộn, Lý Phượng Kỳ chợt cất tiếng hát vang: “Thấy thịt cầu này của ngươi, vừa khiến ta kinh ngạc một lúc lâu, không may Lý môn ta giáng tai hoạ xuống, nổi giận dùng dùng rút bảo kiếm ra ánh sáng lạnh lẽo,

khí đằng đằng định giảo nghiệt nhi đem mạng mất.” Đây là ca từ trong Triều Khúc Đường Quan, Na Tra sinh ra là một quả cầu thịt, phụ thân hấn tức giận hận gia môn bất hạnh, sinh nghiệt chủng này, giờ tay lên bảo kiếm muốn băm hấn thành thịt vụn.”

Cuộc chiến sinh thời bình thường của Lý Phượng Kỳ, chỉ nói trước mắt là mạo hiểm mới lạ nhất, đấu đến hứng thú phát triển, nghĩ đến bài ca kia, không ngờ lại đóng giả phụ thân của Na Tra tới.

Trùng hợp cha Na Tra gọi là Lý Thiên Vương, đã từng kiếm chém trẻ con, đối chiếu tình cảnh lúc này, chẳng phải là tiện nghi trời đất tạo ra? Lý Phượng Kỳ cười mãi không dứt, vẫn chưa hết hứng, đáng tiếc thiếu mất hai cân rượu lâu năm xuống cổ họng.

Âu Dương Cô Bình quát: “Này, ngươi thủ vững chút đi, lại cười rồi lại phát điên gì vậy!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Bản nhân đang dùng kích tướng pháp, nhiều loạn tâm chí kẻ địch.” Nhưng Diệu Hương Tử triệu tới là nội đan, hóa thành hình thể là cánh hoa, thần tướng trước mắt chỉ có pháp lực bề ngoài của Na Tra, hoàn toàn không có tình cảm, kích từ nhập tai không chút động lòng, uy lực của các loại pháp bảo không thấy buông lỏng chút nào.

Quái linh tử và Thương Minh Tử phát công không ngừng, không có quan hệ gì với nhau.

Âu Dương Cô Bình nói: “Tiểu hài tử quái vật rất hung hãn, ngươi có biện pháp thủ thắng sao?” Lý Phượng Kỳ nói: “Tiểu hài nhi phát tài, luôn dựa vào đại nhân kiêu ngạo tung hoành.

Ta và cây nấm này đã nửa ngày, các ngươi không tìm đại nhân tính sổ sao?” Hướng Diệu Hương Tử trợn hai mắt, cười nói: “Tiểu hài tử sứ vẫn là tiểu hài tử, nuôi ra ác tử thành đàn, đại nhân nhà hấn cũng không dễ chọc.” ám chỉ hấn đơn đả đấu Na Tra, những người khác hàng phục Diệu Hương Tử, Tôn Giả trong Dur Trung giấu sâu chưa lộ, tạm thời không nên xúc phạm, tạm thời không nên xúc phạm xâm phạm.”

Cô Bình khê ngạc nhiên, suy nghĩ việc bất giác bắt giữ, trước yếu sau mạnh, quả thật là phá địch lương sách, dậm chân một

cái nói: “Sao ngươi không nói sớm!” Dương thủ niệm chú, hướng Diệu Hương Tử ném ra cấm hành phù.

Hoàng U tỉnh có chiến cơ đã hiện lên, liều mạng bị viên gạch tử kim hung hăng nện, Tam Muội Hỏa thiêu thân, cố nén kinh mạch thiêu đốt đau đớn, chỉ chú tâm vận khởi gai nhọn thấu trời tấn công Diệu Hương Tử.

Ma Ngưu đại phu cao giọng hét to, thi pháp tiêu tan đồng bạn sáng tạo ra đau khổ.

Mọi người không để ý đến pháp bảo địch, lách qua tiền tuyến, nhao nhao tấn công mạnh vào Diệu Hương Tử.

Ngày thứ hai mươi lăm trở lại Thông Nguyên Truyền Linh Kết Kiên Trận Thất Quan.

Lý Phượng Kỳ sử dụng kiếm thuật đơn đầu Na Tra, kiếm quang đan vào như một tấm lưới lớn, quần quanh với rất nhiều pháp bảo, dầy hẵn không rảnh gấp rút viện trợ phía sau.

Diệu Hương Tử kia quả nhiên trên mặt biển sắc, vút bỏ giỏ hoa, hai tay cùng bóp Thái tử ấn.

Hắn trăm ngàn năm chăm chỉ khổ luyện, chuyên tu Thần khiên tướng thuật, Thần Tướng nhất lai thắng không thôi, từ trước đến nay không nghĩ tới bản thân sẽ gặp nguy hiểm gì.

Chợt gặp quân địch vây quanh, dưới tình thế cấp bách vận toàn lực hành động.

Thần thông của Na Tra bị kích phát đến mức tận cùng, cuồng vũ thần thương ngăn cách kiếm khí, quay đầu về trước người Diệu Hương Tử, quát một tiếng biến thành bộ dáng ba đầu sáu tay, Diệu Thần Thương như vân phong xa đảo quanh, những viên gạch tử kim, Vòng Càn Khôn, Hàng Ma Xử các loại thần binh pháp khí, bỗng dung biến thành mười, mười biến trăm ngàn vạn, trăm ngàn vạn biến, phô thiên cái địa bức về phía trước.

Trong nháy mắt, cây cối nghiêng qua núi non uốn lượn, phảng phất như thổi qua một cổ Kim Cương Phong Bạo, trong tiếng va chạm vỡ vụn một mảnh, “Ầm ầm” đổ nát thành hai đoạn.

Hổ Bí vệ bay lên không, lui đến trước cầu Tiếp Dẫn.

Thạch Hạo đứt đoạn, trên Nghiêu Phong quần hùng nghị luận.

Đạo Tông cùng tiên khách trên đảo ba mươi sáu đều nóng nảy, giận dữ lao nhao, đều muốn xuất chiến tương trợ Nga lang phái, trong đó đặc biệt là đám người Phạm gia phụ tử trào dâng nhất.

Nhưng các phái già trẻ từ xa nhìn thấy kịch biến của hội trường thí luyện, sớm đã bị dọa mất hết không còn chút máu, tiếng khóc vang vọng khắp phòng ốc trên ngọn núi.

Đào Yêu Yêu nói: “Mang Phong cũng không an toàn, đem bọn họ chuyển đến Vô Lượng phong đi.” Đúng lúc gặp Sở Tình trốn về Thái Hoàng tinh xá, nghe vậy nói: “Rất nhiều nhân sĩ ngoại phái tiến vào Vô Lượng phong, Ngao Tí phái không có tiền lệ này.” Đào Yêu Phong cũng cảm thấy Vô Lượng sơn chính là trọng địa Huyền môn, pháp kíp kiểm phổ ẩn giấu bên trong, người ngoài vào thập phần bất tiện, cúi đầu trầm tư chưa quyết.

Hầu Thiên Cơ nhắc nhở: “Đương nhiên ba mươi ba gian tịnh xá trong cung, mười sáu gian đầu gọi là ngoại tiên đan thất, mười sáu gian sau gọi là nội thần tinh xá, trung tâm là Bách Xuyên các cung cấp sư tôn tĩnh tu.”

Đào Yêu Yêu vỗ trán một cái, nói: “Đúng là hồ đồ, sao ta lại quên Bách Xuyên các thế!” Ban đầu tiếp nhận chức sư tôn, Lăng Ba đã giới thiệu cho hắn các cảnh trí của Nga Mi, nói Tử Vi các tên là Bách Xuyên các.

Năm xưa Ma đạo từng tấn công núi lớn, Tam Tổ luyện Thanh Vi Đạo Thất Phái tiến vào, cùng chống đỡ xâm lăng, từ đó đổi tên Bách Xuyên, lấy hải nạp bách xuyên hữu dung chính là đại ý tứ.

Đào Yêu Quy nói: “Bách Xuyên các viết đầy tam tổ pháp chú, có thể dung nạp thiên quân vạn mã, còn có thể phóng đại pháp thuật của người tu đạo hiệu lực, là như vậy sao?” Hầu Thiên Cơ nói: “Không tệ, nhưng tự nhiên cung thuộc huyền môn cấm địa, người ngoài vào Bách Xuyên các không phải chuyện đùa, nhất định phải tế ra tổ tông, sư tôn tự mình mở miệng dẫn dắt.” Đào Yêu Yêu nói: “Chuyện gì cũng phải từ bỏ, cáo tổ cái gì đó đi, nhanh chóng đem tất cả mọi người đưa vào Bách Xuyên các.” Nói xong xắn tay áo lên.

Long Bách Linh giữ chặt khuỷu tay hắn ta, khuyên nhủ: “Tướng công, ngài đừng tự mình ra tay, ta cứ cảm thấy đôi phương muốn ngài bại lộ hành tung.

Năm đoàn phái tranh vị trước, Côn Luân yêu cầu tiên kíp ở phía sau, bọn họ đều có mục đích riêng, lại dựa theo thực lực mạnh yếu từ lần thứ khiêu chiến, phía sau rõ ràng có chủ mưu vận hoạch toàn bàn, muốn dùng cái giá tương đối nhỏ dụ người ra mặt.

Ngũ Đài phái thất bại, thay vào đó là hòa thượng thắng nhất, hòa thượng thắng nhất bại trận, thay vào đó là môn đồ của Pháp Thánh, ta đoán chừng phía sau còn có thể lực cường đại hơn xuất hiện.

Người là người chủ tâm của mọi người, có sơ xuất gì thì phải làm sao? Bên ngoài Lý sư huynh đủ ngăn địch, người liền muốn ra ngoài, ít nhất cũng phải chờ chủ mưu địch quân đích thân tới chiến trận thôi.”

Sở Tình nghiêm nghị động sắc, lớn tiếng nói: “Long sư muội phân tích cực kỳ chuẩn xác, sư tôn không thể rời khỏi phòng này, để cho đệ tử ra ngoài dẫn các phái.” Hưu Thiên Cơ cũng nói: “Ta đi mở cửa Bách Xuyên các, ngoại điện có mười hai kiếm cùng chín môn đệ tử canh gác, trên đỉnh núi còn có hồ già trẻ như sơn, sư tôn không cần nhọc lòng.” Đào Yêu gật đầu, nhìn hai người ra khỏi phòng, ngồi vào trong ghế ngồi, ngồi xuống ghế ngồi.

Bách Linh còn đang nắm cổ tay hắn, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Ta đùa với tiêu thông minh đoán đông đoán tây, hơn phân nửa đoán không chính xác, nói không chừng địch nhân mạnh nhất đã đến đông đủ, Lý sư huynh một trận chiến thắng, tướng công người căn bản không cần phải ra tay.”

Đào Yêu Yêu sờ sờ bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, lập tức nhẹ nhàng tách ra, nghĩ thầm “Ta nào dám nguyện ý mạo hiểm? Thân mang ma khí đấu pháp với Tiên Tông, Thiết định phải ăn thiệt thòi lớn.

Nhưng tai họa sắp tới muốn tránh cũng trốn không thoát, đến lúc nên ra tay, chỉ sợ không phải do mình quyết định.” Nhìn Bách Linh mỉm cười hơi tái nhợt, lại muốn “Người tính không bằng trời tính, mưu tính tính nan trắc thiên ý, Linh Nhi hiểu rõ lý lẽ này, nàng thật sự lo lắng cho vận mệnh của ta.”

Trong thí luyện tràng, Na Tra thần lực tăng vọt, cấp độ Chân Võ Trận đề cao, hai bên giao chiến càng lúc càng kịch động.

Nhưng Tây Chu Thần Tướng cuối cùng cũng là bách chiến thành đạo, đấu càng hung, uy linh càng thịnh, ngàn vạn kiện pháp bảo kết thành Bì Sa Thiên Võng, thời cổ từng thu phục ngư, sư, voi, phiên thiên, đa lợi, quỷ mầu cùng với rất nhiều tiên ma ở Cửu Châu.

Thân thể lay động càn khôn, Lý Phượng Kỳ một mình khó chống đỡ, thân vị không ngừng lui về phía sau di dời.

Chúng đồ Ngao Thiên bỏ qua Diệu Hương Tử, trở về chỗ cũ chống trận hình, thi triển đạo thuật mau chóng công kích thân địch, lấy kỳ hạn giảm bớt áp lực của chủ tướng phe mình.

Nào biết thân uy của Na Tra đã bị kích phát hoàn toàn, trừ công kích bằng phong lôi, độn giáp thực chất công pháp, còn lại như nguyên rửa, phù dán, sưu hồn, dẫn hỏa đẳng công kích cũng không bỏ qua.

Âu Dương Cô Bình kêu lên: “Lý đại sư huynh, biện pháp của ngươi không linh, hình như không thắng được hắn!”

Lý Phượng Kỳ nói: “Thân thể Na Tra là hoa mộc biến, sạch sẽ tinh khiết, không ăn bói toán, nhiếp hồn hai loại pháp thuật.”

Âu Dương Độc Bình nói: “Vậy nên làm gì? Cứng đối cứng liệu chết?” Lý Phượng Kỳ nói: “Thân thể thuần khiết, phải dùng âm quỷ chi đạo đối phó!” Quay đầu hô quát: “Thế Hải huynh, âm binh thuật!” Lan Thế Hải theo tiếng lấy ra túi vải, niệm quyết rung lá cờ, sương mù mịt mờ tràn đầy miệng mình.”

Thuật Âm Binh lần này được Chân Võ trận bày ra, hiệu lực tăng lên tới đỉnh cấp.

Quỷ hồn bay lên không xếp thành quân trận, bốn đại quỷ suất lĩnh bộ hạ, xưng là tứ đại tướng “Ngu Mị Quỷ Vong”, đều cầm binh khí Âm Minh xung phong ở phía trước.

Người áo Mộng Quốc công phạt Lân tộc cánh, đã từng sử dụng âm binh tác chiến, khi thì hung ác, khi thì âm tàn, giống như đàn sói săn mồi ăn thịt.

Mà đạo pháp nhiếp hồn chu nghiêm, âm binh thuật luyện đến cực điểm khí tượng trùng trùng điệp điệp, tứ đại tướng lĩnh thống binh có trật tự, nghiêm nhiên là sự phụ uy vũ ý thiên phạt nghịch thiên.

Pháp bảo của Na Tra có thể tiêu diệt tà ma, có thể hủy thương Chân Tiên, chính tà hai đạo thông sát, vừa vận âm binh thuật tồn tại giữa chính tà, nói là chính đạo, lại điều khiển quỷ hồn hành sát phạt; nói là tà thuật, tất cả đều là quỷ hồn tự nguyện tham chiến, chưa từng cưỡng ép câu độc dụ tà môn cải tạo,

giống Phật gia siêu độ Âm Linh Tây Lạc thế giới, thuận theo ý nguyện quỷ hồn, không vi phạm thiên địa nhân luân đạo nghĩa luân phiên.

Phật gia độ quỷ quy tây chưa hẳn đáng tin, Nhiếp Hồn đạo thuật lại là chân pháp Huyền Môn, mượn Minh Dương chân khí dẫn quỷ nhập huyền cảnh, thiên hạ không có tiên pháp thứ hai có thể làm được.

Lúc đó pháp bảo của Na Tra thất bại, ngược lại bị quỷ quân áp chế hướng đám mây, chỉ còn ba cây Hỏa Tiêm Thương nắm trong tay, đông chặn tây va tây, thế như cuồng long, lại đừng mơ tưởng cợ qua Lý Phượng Kỳ nửa mảnh góc áo.

Thời điểm chiến đấu đến nước này, Chân Võ Trận lại tái sinh diệu dụng, mắt thấy triệu thần thuật của Diệu Hương Tử sắp sửa thua cuộc.

Lăng Viêm Tử vẫn bình tĩnh đứng bên cạnh mở miệng: “Nguyệt Bính Chân Võ Trận chỉ thường thôi, đệ tử giờ tay nhắc chân là có thể phá, xin pháp nhãn của sư tôn chú giám.”

Dư Trung Tôn Giả thần nhiên nói: “Đúng không? Cũng đừng lè mề quá lâu.” Du Tinh Đẩu nói: “Ba sư đệ đều rơi vào thế hạ phong, Lăng Viêm ngươi có thể lưu ý nhiều hơn.” Lăng Viêm Tử nói: “Đệ tử bớt được.” Dứt lời tiến lên hai bước, buông lư hương xuống che lại đỉnh đầu, vân vê khối hỏa than nửa đỏ nửa đen, hai ngón tay duỗi ra, bỗng nhiên bắn về phía không trung.

Ngày thứ hai mươi lăm, Thông Nguyên Truyền Linh Kết Kiên Trận tám chín phần.

Chỉ trong nháy mắt công phu, đỉnh Nghiêu Sơn đã biến thành biển lửa hừng hực.

Tảng đá thiêu đốt nhô ra khỏi mặt đất, trên trời ánh lửa bay ngang qua, sóng nhiệt gào thét thổi qua, Băng Băng của Thương Ngọc Tử hóa thành hỏa điều, thế áp đảo nguyên trần kịch liệt tăng lên, từng hạt nhanh như sao băng.

Chúng đệ tử Huyền môn vội vàng phóng phù, bay lên không phi thăng, tránh khỏi ngọn lửa trên mặt đất đang bốc cháy.

Nguyên lai trong lư hương Lăng Viêm Tử có luyện bao nhiêu ngọn núi lửa, được xung tám ngàn ngọn núi Tu Di Cẩm Linh, ném vào trong đất có thể cùng một thể với sơn mạch chung quanh, mặt khác phối hợp lấy linh mộc làm củi, thiêu đốt vào bên trong hóa thành “Sơn hồn”, khiến cho thân núi bốc lên liệt diễm thuộc tính khác nhau.

Vừa rồi mảnh gỗ hắc thêm vào lấy từ dị chủng Tây Vực, tên là “Trục Nhật Cự Mộc”, chỉ có thể sống sáng như ban ngày, vào đêm tức chết, thời khắc sinh trưởng không thể rời khỏi ánh mặt trời.

Sau khi trưởng thành sẽ dùng làm củi đốt, có thể trực xuất tinh linh qua lại trong đêm tối.

Ngày xưa Cổ Thần Khoa Phụ đuổi nhau vạn dặm, vì mang theo thụ chủng bồi dưỡng thành thần mộc, đem đêm tối ác linh vĩnh viễn đuổi ly khỏi nhân gian.

Hiện nay Lăng Viêm Tử đốt Mộc đốt núi, lửa cháy ngút trời xua tan bóng tối, vừa vặn là khắc tinh của chân khí Minh Dương ở Lan Thế Hải.

Pháp lực Lăng Viêm Tử thâm hậu, bù đắp cho tổng hòa của ba vị sư đệ, ánh mắt tinh nhuệ cũng thuộc siêu quần siêu nhiên.

Trước đây biến hóa thâm sát chiến cuộc, phát hiện bản thân Chân Võ Trận tuyệt không có nhược điểm, sơ suất thực sự là

xuất hiện trên thân người bài trận.

Trong bảy huyền môn thủ đồ ở đây, độn giáp vàng u, phong lôi Hà Cửu Cung, đan dược phương linh bảo, bói toán Âu Dương Cô Bình, Thần Nông Ma Ngưu đại phu, trước kia được truyền thụ chân vũ trận pháp, cùng Lý Phượng Kỳ thí nghiệm qua con đường truyền khí tẩu vị trí của Lý Phượng Kỳ.

Mà gần đây Lan Thế Hải tiếp chương nhiếp hồn môn, Loạn Trần đại sư chỉ truyền cho hắn trận nghĩa, chưa từng nghiên cứu kỹ càng.

Hôm nay ra trận theo khuôn phép mà làm, lúc đầu vận chuyển tự nhiên, theo Chân Võ Trận cấp độ tăng lên, chợt thấy học tập pháp nghĩa thâm thúy vô cùng, thủ đoạn tiếp theo bất ngờ khó độ, vận khí dần dần theo không kịp tiết tấu đồng bạn phát công.

Lý Phượng Kỳ phát hiện tiết tấu này, cố ý lệnh cho hắn dùng âm binh thuật đảm đương công kích, đây là mưu kế lấy cường trang yếu, không thể giả bộ giờ trò: Mấy tên đạo đồng tránh chỗ hư nhược, chuyên tìm chỗ yếu hạ thủ, dứt khoát để Lan Thế Hải một mình đảm đương một mặt, biểu hiện cường đại mà không thể khinh xâm, địch nhân chiếu lệ nhất định sẽ tránh được hắn.

Sao đoán được Lăng Viêm Tử khôn khéo cay độc, pháp thuật biến đổi nhiều, hỏa khí đốt ra chuyên khắc chế Minh Dương chân khí, pháp lực của Lan Thế Hải nhất thời suy giảm dữ dội.

Ma Ngưu đại phu có thể chữa thương chữa bệnh, lại không cách nào tăng bổ pháp lực.

Thiên Vương Thuần của Lý Phượng Kỳ chống cự thương tổn ngoại bộ, nhưng pháp lực tiêu dài bắt nguồn từ nhân tố bản thân, nhất thời lại không có sự phòng bị.

Giả như bản môn đạo hạnh của Lan Thế Hải thâm sâu hơn một chút, hoặc là dung nhập Chân Võ Trận lâu hơn một chút, Nhiếp Hồn Đạo Pháp thuần khiết hoàn toàn, có thể chống cự ảnh hưởng của Trục Nhật Mộc.

Nhưng mà các môn chân khí trong trận thông qua, hắn vận dụng phương pháp này còn chưa thuần thục, dẫn đến Minh

Dương chân khí tạp mà không ổn, như tình trạng hiện trường, chỉ có thể đi theo đồng bạn.

Vừa gặp phải linh lực của “Trục Nhật Mộc” xông lên khiến trách, Minh Dương chân khí nhanh chóng rút đi, một thân công pháp lại như muốn rời khỏi thân thể! Kế hoạch duy nhất chỉ có gián đoạn Cửu Chuyển Đan Dương công pháp, khiến Minh Dương chân khí quy về sự tinh thuần kiên cố.

Nhưng Cửu Chuyển Đan Dương là trụ cột Chân Võ Trận, chặt đứt trận pháp từ bên trong nhất định hỏng mất, các sư huynh đệ hung hiểm vạn phần.

Lan Thế Hải thà chết không chịu đoạn công, cắn răng đánh về phía Hỏa Tiêm Thương của Na Tra.

Lý Phượng Kỳ nhanh chóng vung kiếm trong đầu, ngăn cản thân thương, một kiếm này hấn đốc hết toàn bộ lực lượng, kiếm thế từ dưới lên, lại từ trên xuống dưới hạ xuống, vừa vận giống như Hồng Nhạn vỗ cánh, kiếm thế hùng hồn bổ thẳng lưu hương Lăng Viêm Tử.

Hắn suy nghĩ rắc rối có nguyên nhân, lưu hương kia nhất định là căn cơ phương pháp địch thuật, kích phá giải mầm tai họa.

Chỉ thấy kiếm quang cuồn cuộn như sóng dữ, cách lưu hương chỉ nửa thước, Ngao Sơn bỗng nhiên kịch liệt lay động.

Núi lửa của Lăng Viêm Tử lấy tên là “Cảm linh”, quả nhiên có hiệu quả cảm thụ toàn thân.

Đặt trong lò nhỏ như than, lúc làm phép thì âm thầm tương thông với thân núi xung quanh, đất đá đồng thiêu đốt, tổn hại đều hại, nếu kiếm quang của Lý Phượng Kỳ đánh trúng, lưu hương vỡ tan, lửa than vỡ vụn, mà cả tòa Ngao sơn bao gồm thôn xóm thế tục ngoài chướng, cũng sẽ đồng loạt hóa thành bột mịn.

Ngay lúc điện quang hỏa thạch, Lý Phượng Kỳ cảm giác xuất hiện nguy cơ, nghịch vận chân lực, cứng rắn đem kiếm thế thu hồi lại.

Chỉ nghe ngực “Phanh” kịch chấn, thu công quá cường ngạnh, kiếm thế Phá Thiên Đoạn Phong kia đều bổ trúng thân mình.

Như vậy tương đương với tự mình đánh mình, không phải là ngoại nhân bổ thí, Thiên Vương Thuần không thể phòng trụ, Lý Phượng Kỳ chỉ cảm thấy mắt đầy sao vàng, yết hầu ngọt, một ngụm máu tươi trào lên thẳng tới.

Ma Ngưu đại phu quát to một tiếng, xông lên liên tục búng năm ngón tay, Hoàn Hồn Châm bắn vào yếu huyệt trên ngực hần, phong bế khí huyết nghịch chuyển.

Một tay khác nắm túi xanh bên hông lên, quăng mạnh về phía Na Tra.

Đây cũng là tình thế cấp bách phát điên, không hiểu chi cử chỉ này khó hiểu.

Trong túi xanh kia chứa “Tam thi hình tế trùng” là lấy từ khuôn mặt của Mị Hoàn.

Túi trữ vật bị mũi thương chọc thủng, trùng nhỏ phát ra trùng âm chú, một trận quái âm bay lên “Ta dâm tiện, ta dâm tiện...” Đem Tam thái tử Na Tra hù dọa ngăn người, đám người Hoàng U Cửu Cung thừa cơ điên cuồng tấn công, đem Lý Phượng Kỳ cướp về không trung.

Phượng Linh Bảo Vũ Kiếm Thi Thuần, tạm thời chậm lại tình thế tan tác.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy cảnh này tim đập như điên, ngón tay bấm vào cái ghế, thầm nghĩ đạo pháp của Lăng Viêm Tử chắc chắn là từ “Núi khí dừng, hỏa khí dài” các loại Quy Tàng Dịch Hóa ra, nhìn như huyền thâm khó phá, nếu như phe mình hô hấp ứng hợp địa khí, vừa động vừa tĩnh điều vận, sự liên quan của Ngao Sơn cùng núi lửa chưa hẳn không thể giải khai được liên quan đến nhau.

Chính mình ra sân coi như không nắm chắc mười phần, cũng tốt cho chúng đồ Ngao Thiên va chạm loạn, nguy hiểm cực kỳ.

Long Bách Linh yên lặng nhìn chăm chú vào gân xanh trên mu bàn tay của hần, biết khuyên can đã vô dụng, âm thầm tồn tại ý niệm cùng chịu họa, nghĩ đến vô luận phái Nga Mi là tồn tại hay diệt, tương công thành ma thành thần, mọi người cuối cùng là chết hay sống, bản thân luôn ở cùng với hần, trong lòng nhất thời tràn ngập hỉ nhạc.

Hai người đang vui mừng, tình thế trong trận đã nhanh chóng hạ xuống.

Tứ đồng cùng tay làm phép, Na Tra thần ảnh xông tới phía trước, khí thế như muốn lật tung cả ngọn núi lên.

Âm Bình Thuật đã sớm tan rã, quỷ hồn tan rã, chúng đồ Ngao Thiên liêu mạng cấu tạo phòng tuyến.

Nhưng Lý Phượng Kỳ trọng thương mới lành, pháp lực tổn nhiều, Lan Thế Hải không có cách nào vận khí, Phương Linh Bảo luống cuống tay chân, Ma Ngưu đại phu chỉ lo cứu, bản thân hoàn toàn không ngăn cản, trong lúc nhất thời lỗ thủng Chân Võ Trận trăm ra, xu thế sụp đổ đã hết sức rõ ràng.

Du Tinh Đầu nói: “Chúc mừng chúc mừng, lệnh cho cao đồ sắp đặt được thắng lợi toàn thịnh, đại công tẩy rửa Nga triện, quả nhiên là vật trong lòng bàn tay Lãnh sư huynh.”

Dur Trung Tôn Giả nói: “Có gì đáng mừng? Lúc này mới thắng lợi, đúng là một đám phế vật.”

Du Tinh Đầu cười nói: “Sư huynh quá nghiêm khắc, Thường Ngôn mạnh mẽ đem thủ hạ không có yếu binh...” Tiếng cười dữ tợn thu lại, ngữ khí nghiêm trọng nói: “Bên ngoài núi có động tĩnh, đại khái là nhân mã trên thiên văn túc, ta nhìn qua một chút.” Khói vàng lóe lên, đã sớm bay ra khỏi cảnh giới Lao Sơn Ngao Sơn.

Các Tôn Giả trong Dur Trung tự nói: “Tới là Hư Thiên Sư trên thiên văn, hay là thủ tọa trên thiên văn, lâu la liệt chủ tọa.

Đầu xong bọn họ mới chạy tới, thật sự biết chọn thời điểm.”

Lời còn chưa dứt, song phương thắng bại đã quyết.

Na Tra phân thân hình ngàn vạn, cầm thần binh nhảy lên trời cao, nương theo Nguyên Trần chướng, Đại Bằng điều, ánh lửa núi lửa Tương Tương chi thế, đen kịt mênh mông, Chử Bằng vây quanh chúng đồ Ngao Mi.

Nó giống như dầu cháy hắt về phía tàn tuyết, thân ảnh bảy người liền sắp bị mây đen nuốt hết.

Đào Yêu Yêu vận gãy tay cái ghế, lấy Ân Tà Đan ra nhét vào trong miệng, đang đợi bay ra ứng cứu, chợt nghe được tiếng

cười dài trong mây quanh quần, có người cao giọng hô: “Ngao
Nghieu Sơn đã lâu không náo nhiệt như vậy rồi!”

Ngày thứ hai mươi lăm sau khi Thông Nguyên Truyền Linh kết trận kết trận kiên định chín tầng.

Mây đen lập tức co rút lại, giống như một tảng lớn vải tơ bị lò lửa thiêu đốt, trong đó xen lẫn vô số đốm sáng màu xanh, nhỏ như cát đá, phân biệt cũng không phải là nguyên trần, trùng trùng điệp điệp ép xuống thân vật Na Tra, bỗng nhiên đón gió lớn lên, lại là từng tên từng tên binh sĩ thanh đồng mặc áo giáp kiên cường kiên cường.

trùng hợp Hầu Thiên Cơ trở lại tinh xá của Thái Hoàng, từ Càn Khôn Kính nhìn thấy cảnh này, mừng cực mà hô: ”Giới tử đồng nhân!” Trên trời tiếng kêu vang vọng khu thí luyện cùng Huyền Chân giới: “Phượng Kỳ lão đệ, mười năm không gặp mặt, có thể nhớ chết lão ca ca rồi!” Lý Phượng Kỳ lơ lửng trên không trung, vừa điều tức súc lực, vừa ứng nói: “Đại ca lương công khổ tu mười năm, rốt cuộc thành công thành công, thật đáng mừng.”

Theo hai câu đối đáp, trong đám mây nhảy xuống cự ảnh, rơi vào sân bãi đỏ thẫm nóng hổi.

tro tàn hiện ra hình dạng, lại là một người máy thép cao bảy tám trượng! Khắp người bóng loáng, bánh răng tinh xảo, trên vai phải trang bị Huyền thiết đại pháo, vừa rơi xuống đất liền tức là hỏa diễm.

“Phành phành phành” liên tiếp bốn phát, bọn ba người “keng keng keng” lui vào trong Bạch Địa giới, Nguyên Trần chướng, Thần Bằng điều các công pháp đều bị đánh xơ xác.

Lăng Viêm Tử dù chưa dời bước tán công, chân khí trong cơ thể lại nhẹ chột khó bắt, giống như bông vải bị pháo nổ bay, trong lòng kinh hãi “Đây là tà thuật gì, lại có thể đảo loạn khí mạch vận hành.”

Trong lòng ngực người máy kia truyền ra tiếng mắng: “Con thỏ con thân cứng quá, ăn của lão tử Tử Ngộ Phong Thần đạn còn không chạy, nhất định là Tu Di lô kia tác quái!” Khẩu

pháo dịch chuyển, muốn hướng trên mặt đất lưu hương bắn ra Phong Thần đạn.

Pháp bảo Lăng Viêm Tử sau khi luyện thành cực ít khi sử dụng, hơn nữa thủ vững miệng, trong sư môn đều không biết danh hào “Tu di lô”, sao đối phương một câu đạo phá? Đã biết tên, tất có phương pháp phá hủy, Lăng Viêm Tử âm thầm sợ hãi, vội vàng thu hồi lưu hương điều tức Ngưng khí.

Hỏa thể trên đỉnh núi Ngao hùng hực đập tắt, bốn phía bốc lên dư yên lượn lờ.

Trong ngực người máy lại nói: “Thằng ranh con coi như thức thời, lần này tha cho ngươi.”

Lúc này trên bầu trời đêm lóe lên ánh sáng sắc bén, binh sĩ đồng thau cười gió đập mây, chen vai tấn công Na Tra.

Chỉ thấy phương trận phiêu phù khắp bầu trời, mỗi trận binh tướng năm vạn, hợp lại sợ không nhiều đến mấy trăm vạn.

Trong trận doanh hỏa pháo được phóng ra, trường tiễn lôi lôi thạch bay vút như mưa, các loại binh chủng hiệp đồng tác, nghiêm nhiên là tổ chức quân đoàn cỡ lớn nghiêm minh.

Pháp bảo của Na Tra giết Ma diệt thần, thôi hồn đoạt mệnh.

Nhưng mà binh sĩ thanh đồng lại không phải ma mà không phải thần, không hồn không mạng, nội đan trong chân khí hoàn toàn không có, chỉ như tượng Thiên Binh sống chuyển tới, tất cả mũi tên đều mang theo tiên pháp cao cường.

Na Tra đã thương dịch lực giảm nhiều, thể công giảm xuống, chỉ có thể múa thương chống đỡ, thêm nữa chân khí Diệu Hương Tử nhiễu loạn, tinh thần pháp cấp tốc mất đi hiệu lực, linh lực nội đan của thần tướng dần dần phản hồi Côn Luân tiên sách.

Chỉ thấy màu đỏ tàn bay lả tả, dư hương biến mất, hình thể Na Tra phân tán, từng cánh hoa tróc ra từng mảng phiêu đảng.

Các đồ đệ Nga Phản Thừa Hành Vân Phù hạ xuống thấp nhất, Lý Phượng Kỳ uốn người đứng lên, kêu lên: “Lương công đại ca hiện thân đi, thần kỹ của ngươi còn hơn ngày xưa, lệnh tiêu đệ mở rộng tầm mắt.”

Long Bách Linh nghe vậy nói: “Thủ lĩnh Kỳ Xảo môn ban Lương Công?” Hầu Thiên Cơ nói: “Đúng vậy, lần trước Huyền môn gặp nạn, hắc ẩn thân Thái Ất phong cải tiến Giới Tử Đồng Nhân, bế quan khổ luyện chịu hết gian khổ, đến nay đã mười năm rồi.” Long Bách Linh nói: “À, khó trách nhận ra pháp bảo đối phương.” Hầu Thiên Cơ cười nói: “Thần binh pháp khí trong thiên hạ”, Có mấy món pháp nhãn che mắt được kỳ xảo thủ đồ.” Đào điền cuồng trợn mắt há hốc mồm, một lúc lâu sau mới lộ ra nụ cười, liên tục tán thán nói: “Pháp lực nhãn thức đều rất tốt, nằm gai nếm mật, một tiếng hét kinh người, vị đại ca tốt này quả thực khiến người ta kính nể.”

Ngực người máy “Rắc rắc” tách ra, từ đó chui ra một hán tử thấp gầy, trang bị trên đỉnh đầu giống như chuồn chuồn chuồn trúc.

Mấy chiếc lá mái chèo xoay một vòng, bay đến giữa các đồ đệ Nga Mi, nắm chặt hai tay Lý Phượng Kỳ nhìn lên một phen, than thở: “Phượng Kỳ huynh đệ, người bộ dáng này... “Không nói được nữa, hai bên nhìn qua, Hà Cửu Cung, Lan Thế Hải, Ma Ngưu đại phu, từng khuôn mặt thân thiết như cũ, chỉ thêm mấy phần tang thương, nhẹ giọng nói: “Bộ dáng đều không thay đổi.” Ngữ khí hơi chát, hầu kết rung động trên dưới.

Lý Phượng Kỳ cũng đang ngưng mắt nhìn nhau, nhìn thân hắc buộc váy, eo treo đao đục, đây tay kén già thô ráp, mặt đầy nếp nhăn uốn khúc, bên tóc mai vài sợi tóc trắng, cột sống khể hướng phía sau, thoát ra một lão tượng thủ công lao lực quá độ.

Nhớ lại năm đó đệ tử dẫn đầu kỳ xảo oai hùng, uy phong bức nào, trác trở như thế nào, mới xuất hiện tiêu tụy như vậy, đã không hỏi cũng biết được.

Phượng Linh Bảo ghen ngào nói: “Lương Công đại ca, trước kia huynh là tên béo a, đóng cửa lại tự biến mình thành con khỉ gầy làm gì.”

Ban Lương Công vẫn còn cùng Lý Phượng Kỳ trò chuyện: “Năm đó Kim Luân giáo công sơn ta bị trọng thương, vốn định dưỡng tốt thương bảo thù rửa nhục, sau đó lại nghe tin tức người rời núi.

Người đứng đầu Huyền môn đổi thành Lãng Ba.

Ánh mắt tiểu cô nương kia bất tiện, làm sao đảm đương làm Thiên Long Thần Tướng, thống lĩnh Huyền Môn Cửu Dương? Hơn nữa Văn Hồ không biết tung tích, Xi phái có thể xem như mưa gió phiêu diêu.

Ta chỉ có thể liều mạng nghiên cứu đạo pháp, muốn sáng tạo ra mây tuyết kỹ chống đỡ cánh cửa này.

Vừa rồi nhìn huynh đệ người dẫn người kháng địch, ha ha, châm ngòi Chân Vũ Trận có hình dạng, cao hứng chết lão ca ca rồi.” Cười rất là vui sướng, không khỏi khòe mắt nhú lại, nước mắt cố nén cuối cùng cũng theo gương mặt chảy xuống.

Âu Dương Cô Bình chen vào: “Cái gì mà huynh đệ, tân sư tôn bảo hấn nhậm chức đệ nhất Huyền môn, Ban sư huynh người phải thay đổi cách xưng hô.” Ban Lương vừa mừng vừa sợ, nói: “Thật!” Đám người Hà Cửu Cung gật đầu, Ban Lương Công khom lưng ôm quyền nói: “Thật!”, Ở giữa không trung hướng Lý Phượng Kỳ thi lễ: “Hạng đồ đệ kỳ xảo tham kiến đại sư huynh.” Lý Phượng Kỳ đỡ nói: “Các huynh đệ nhà mình, cần gì nói hư lễ này.” Đưa tay chỉ một cái, tiếp tục nói: “Quang cố chào hỏi với chúng ta, thiết nhân kia một mình ngăn cản tứ đồng, không sao chứ?” Mọi người thuận ngón tay hấn nhìn lại, trong thí luyện tràng nhiệt hỏa hương thiên địa đầu trong thiên địa diễn ra.

Chúng đồ Nga Phản ôn lại chuyện cũ, do người máy kia một mình ngăn cản thế thù địch.

Tứ đồng điều tức vẫn như cũ, tụ lực đã đủ, các loại pháp thuật lại khởi động trận chiến.

Thế nhưng pháp thuật phóng ra luôn bị người máy nửa đường chặn lại —— Nguyên Trần vừa mới giờ cao hơn một trượng, người máy mọc từ phía sau lưng rút ra thiết phiến, qua đi lại vài cái liền đem Trần Vụ Phiến đi; Hàn Băng Thần Bằng vỗ cánh muốn khởi động, người máy tung ra một tấm lưới tơ vàng, quay đầu quần chặt lấy băng bàng, một phát lực siết nát bấy.

Sau lưng nó chất đầy các loại công cụ, tiện tay lấy ra ứng dụng tự nhiên, tổng cộng đối phương công kích vào khoảng không.

Mà bản thân người máy lại không có chân khí, nguyên thần nội đan đều không có, muốn làm nó bị thương, tìm không thấy chỗ thủ tay.

Thêm vào đó chất liệu đặc thù, đồ đệ kỳ xảo nhất chuyê bách luyện, đã hóa thành không tan, đốt không nát, ăn không tan, độc không chết địa vị.

Rõ ràng là vật chết bằng sắt thép, nhưng lại có thể phân biệt rất nhỏ, cử động tự chủ, giống như tượng thần phục sinh, thật sự là tinh phẩm pháp sáng chế của kỳ xảo môn thượng thừa đạo pháp.

Tứ đồng tiên thuật của Côn Luân trác tuyệt, gặp kẻ lập địa này ngăn đường, lại không thể quấy nhiễu chúng đồ Ngao Bí tập kích.

Lúc đó Diệu Hương Tử mời Thần Pháp đã mất hiệu lực, Na Tra thần ảnh tiêu tán, nội đan bay trở về Côn Luân Diệu Nguyên Các, chỉ còn ngàn cánh hoa rơi xuống bụi đất.

Giới tử đồng nhân xếp trong đám mây, tùy thời chuẩn bị phát động tổng công kích phía dưới.

Ban Lương cười nói: “Trong mười năm vất hết óc, luyện thành nhiều đồ chơi lợi hại, nguyên tưởng năm nay đấu đức đạo sẽ lộ một tay, nào ngờ ngoại địch nhanh như vậy đã công lên núi.

nãi nãi của hắc kinh thiên động địa, làm ầm ĩ ta ngồi không yên.” Hoành Tí hướng Lý Phượng Kỳ đẩy một cái, nói: “Chân Võ Trận còn chưa luyện chu toàn, các ngươi hao tổn quá nhiều, chỉ việc tĩnh dưỡng điều tức, xem ta thu thập lũ mao tặc.” Nhảy xuống bước nhanh tới trước, quát lên: “Đều xông về phía ta đi!” Đào Yêu Yêu thấy hắc nói là làm, khí phách hào sảng, nhất thời tâm phục tùng.

Ban Lương Thủ hạ thấp người ngắn, váy dài chấm mỡ, đồ chơi kỳ quái trên đầu, thoát nhìn vô cùng hèn mọn bỉ ổi buồn cười bỉ ổi.

Cứ như vậy đứng về phía trước, một vai nhấc lên trọng trách hộ sơn, lại có vẻ vĩ ngạn như vậy.

Ngày thứ hai mươi lăm trở lại Thông Nguyên truyền linh kết trận kiên định mười điểm.

Tứ đồng ngâm vận huyền công, bả vai dán lên bả vai, cánh tay phải Lăng Viêm Tử thẳng tắp, đỉnh đầu bốc lên cầu vòng màu trắng ba thước, lòng bàn tay phóng ra trường mang màu tím, đó chính là Tử Đình chân nguyên đặc biệt của tiên khách Côn Luân.

Ban Lương hừ một tiếng: “Khôn tiên tác!” Người máy ném hai sợi xích sắt lên cao cao, giống như dây leo, uốn lượn như linh xà, cuốn lấy Tử Đình, đoạt lấy.

Tử Nghiên bay nhẹ như có như không, ai ngờ sẽ bị thiết khí tho to quấn chặt, toàn bộ như muốn kéo vào tay người máy.

Tứ đồng quát liên tục, Tử Đình bành trướng gấp mấy lần, bỗng nhiên thu nhỏ lại, một phình ra rồi co rút lại, hóa thành quả cầu ánh sáng hình cầu tròn trịa, bay đến gần trước ngực Ban Lương Công.

Mấy lần trước Tứ đồng trói tay buộc chân, thậm cảm thấy máy móc cực kỳ khó đấu, lập tức cải biến chiến lược, tập trung lực lượng chuyên công người điều khiển.

Tử Đình là căn bản của tiên pháp Côn Luân, quang đoàn hình tròn là nội đan chân lực, cả hai phóng xuất ra kém xa Nguyên Trần, bằng Bằng đồ sộ kỳ dị, lại là máy móc không có chân bảo tiên đạo.

Cử chỉ này ở cách ly khí giới trợ giúp, trực tiếp so đấu đạo hạnh với đôi phương, đối thủ nếu muốn phản kích, cũng cần lộ ra nội đan chân khí, đó là nửa phần trộm không được.

Bất quá cuối cùng lão ta dốc hết sức, càng không có đường lui, Tứ đồng đã là tính mạng liều mạng vật lộn lẫn nhau.

Không ngờ Ban Lương Công không phóng ra nội đan chân khí, vẫn hơi động miệng, nói: “Phá Nguyên Cực!” Người máy thu lại dây xích, sau đầu mọc ra một lưỡi cưa hình tròn, mũi nhọn sắc bén hàn quang bay ra, cắt chùm sáng hình tròn thành hai nửa, lưỡi cưa nhanh chóng phân hoá, biến thành bốn thanh,

hai thanh... biến thành ngàn vạn cương giải, đuổi theo chùm sáng vỡ vụn bay múa, giống như vĩnh viễn không ngừng cắt xuống.

Đan trong Thương Minh Tử bất diệt bất hoại, nhưng nếu cứ tiếp tục phân liệt như vậy, không khác gì pháp lực toàn thân bị phế bỏ.

Dưới tình thế như vậy, Tứ đồng chân nguyên tán loạn, vô lực tiếp tục cử động, chỉ có thể tê liệt ngã xuống như quả bóng xì khí.

Mọi người kinh ngạc vạn phần, lại không thấy Ban Lương vận khí điều động, làm sao sử dụng máy móc người đấu pháp? Kỳ xảo môn chú ý lấy khí ngự vật, chế thành khí giới như muốn sử dụng, trước tiên phải rót vào Kim Dương chân khí, nếu muốn khí giới làm phép thuật, càng không thể tách rời kỳ xảo môn đồ vận khí truyền công, hoặc là dứt khoát dùng nội đan coi như là trụ cột pháp lực.

“Khí tiết thần vu” trong Sát Mộng Kỳ vực vốn là nhân ngẫu trúc chế, thân có năng lực vận công thi thuật, chính là nguyên nhân cũ cắt vào nội đan mãnh lệ.

Hóa vật pháp của Côn Luân là tiền thân của đạo thuật xảo hợp, lấy nguyên tắc của Khí Ngự Vật, không khác nhau chút nào.

Khí giới khí bất động như vậy, dùng ngữ âm điều khiển làm phép, dĩ nhiên vượt qua lễ thường của Huyền môn, Mạc Đạo Tứ Đồng kinh hãi, ngay cả cao thủ kỳ xảo như Hầu Thiên Cơ cũng thấy hoa mắt chóng mặt.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ thâm pháp môn này lấy thần ngự vật, không quá phù hợp với Quy Tàng Dịch lý, ngược lại giống với các loại quỷ tượng binh vật tài từ Thiên Sơn Liên Dịch, Vật Tượng Vân diễn biến mà đến, pháp thuật kỳ xảo bắt nguồn từ Côn Luân, luyện đến chỗ sâu cực giống Thiên Sơn Tiên Pháp, nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy vi diệu.

Ngoại trừ Đào Yêu chết non ra, Long Bách Linh đã học qua một ít tiên thuật Thiên Sơn, mơ hồ nhìn ra được chút gì đó, những người còn lại đều không ai biết nguyên do.

Mất thấy nội đan tứ đồng khó bảo toàn, tán khí sắp tiêu tán.

Bỗng nhiên Tôn Giả trong Dur Trung quát khê: “Câu Trần, đi!” Đồng tử nâng đỡ đồng tử nhảy lên một cái, thân hình chia làm ức vạn người nhỏ bé, cầm dao sắc chém răng cưa, tứ đồng chân nguyên quy chính, hồng quang lui về thiên linh cái.

Giữa không trung loé lên ánh sáng, cưa tròn biến trở về hình dáng ban đầu, bay vào sau ót người máy.

Tình hình chiến đấu biến hóa nhanh vô cùng, đợi mọi người phục hồi tinh thần, Tứ đồng đã bắt đầu nhắm mắt đả tọa, Ngưng Khí cũng cố định nội đan.

Đạo đồng viện thủ kia ngòai trở về chỗ cũ, chẳng biết từ lúc nào thân thể vẫn nguyên vẹn như lúc ban đầu, thân sắc lạnh nhạt, phảng phất chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Ban Lương nhíu mày, lăm bắm tên đồng tử kia: “Câu trần, câu trần...” Đuôi lông mày thô to giương lên, quay đầu thét to: “Chiến Thần số năm!” Người máy uốn ngực ngẩng đầu, “Rắc rắc” đạp lên trước hai bước, hùng dũng oai vệ hiên ngang, bày ra tư thế chính thức đối địch.

Mọi người thấy nó thân khí hiển hiện, nghe tên cổ quái, cảm thấy thú vị vừa buồn cười.

Ban Lương bắm ngón tay nói: “Câu Trần, Bắc Vi, Nam Đẩu, Hậu Thổ, chính là Côn Luân Thiên Ngoại tứ ngự.

Bốn cái khác là dịch chuyển, Thương Minh, Diệu Hương, Lăng Viêm thôi.

Ha ha, Trường Sinh mỗi ngày tám hướng Kim Cương đến đông đủ, hộp gỗ kia chắc chắn là trung viên Lãnh Pháp Vương.”

Đào Yêu Yêu nghe thấy một câu “Trường Sinh Thiên Bát Phương Kim Cương”, nhớ lại bài về của giáo đồ Kim Luân: “Bát Phương Trường Sinh Thiên, nghiệp báo chuyển sang người theo.

Kim Cương Đại dũng mãnh, an trụ núi cát tường.” Hai loại thuyết pháp này phần lớn giống nhau, tiến tới tìm tòi nghĩ “Kim Luân Giáo Chủ hơn xa nhị đồ đệ của Phật, Mị Linh Tử lại là đồ tử của Pháp Vương nào đó trong Dur Trung, bọn họ và Kim Luân Giáo tựa hồ uyên thâm lâu dài, lời tụng niệm cũng đề cập tới.

Nhưng những tiên khách đến từ “Trường Sinh Thiên” này nếu thân là Côn Luân tiên tông, lưu phái truyền xuống sao lại đổi tên Phật môn? Sao lại biến thành tà giáo? Thật sự là kỳ quái.”

Vị Tôn Giả trong Dư Trung kia lặng lẽ nói: “Không đơn giản, đỉnh núi nhỏ nhỏ, trong Nha Sào Ngư Trì, vẫn là nhân vật có mắt sáng suốt.”

Chúng đồ của Ngao gây lui tới chỗ lũng loạn tu chính.

Lý Phượng Kỳ hô hỏi: “Bọn họ là môn đồ của Côn Luân Pháp Thánh Tây Vực, Lương Công đại ca có biết rõ cuộc không?”

Ban Lương nói: “Pháp Thánh ẩn cư phía Tây Thiên Ngoại Chú Lô phong, Cô Lãnh Pháp Vương và các đệ tử của hắn, đảm nhiệm vị trí trông coi bên ngoài Mâu Lâu phong, giống như con chó trông coi cửa chính.

Đạo tính của Quái linh tử địa vị thấp nhất hiển thoát, thường xuyên hạ du đăng, thu vào thắng lợi nhất, hơn nữa còn hơn hai tên nghiệt đồ, tự thổi mình giả chính thần, bởi vậy mới có bí văn của phái Côn Luân Tây Vực.

Con đường kia thắng cùng quái di tử không học mấy ngày, xú đức hành ngược lại học mười phần, tự xưng ” dành cho phật” sáng lập Kim Luân giáo, triệu tập tà ma ngoại đạo, tạo ra ác nghiệp thật lớn!” Mị Linh Tử tính tình cao ngạo, nghe hắn mắng mang ý mỉa mai, tức giận đến tròn mắt trợn trừng ra.

Ban Lương khiển trách một phen, quát về phía hòm dư thừa kia: “Trầm Lãnh Pháp Vương, ngươi đã thân là tiên sư của Côn Luân, nghiệt đồ môn hạ làm nhục nhân thế, sao có thể không quản thúc?”

Cô Lãnh Pháp Vương nói: “Bạch Tuyết Hồng, thương Lăng Trọc Trọc, trời sinh vạn vật vốn đã đấu đá lẫn nhau, chỉ riêng đỉnh núi cao, mới có thể tự tại thanh tịnh.

Vừa muốn tu tiên lại muốn can thiệp nhân thế, miệng đầy nhân nghĩa lừa mình dối người, đó là chuyện ngu xuẩn của người nhà môn các người mới làm.” Ban Lương Công cười nói: “Nói hay lắm, ta quên, ngươi xưng cô lãnh, tự nhiên là vô tình vô nghĩa, lạnh lùng bất nhân.” Cô Lãnh Pháp Vương nói: “Ngươi cũng hiểu rõ bản tọa.”

Ban Lương Công chậm rãi nói: “Kim Luân Giáo phạm ta tiên cảnh, giết tiên đồ của ta, khoản nợ máu này sao có thể hồ đồ...

Những năm này ta chế tác thành trăm ngàn “Thần Nhĩ Kim Tước”, “Thần Mục Thiết điều hầu”, thả ra ngoài ba thước, vào đất ba trượng, tìm hiểu tin tức khắp nơi, cuối cùng điều tra rõ nguồn gốc căn mạch Kim Luân giáo.” Hầu Thiên Cơ giải thích cho hắn: “Kim Tước Thiết Điều tương tự như Bắc Đẩu linh nha, cùng là dụng cụ dò xét của môn phái.”

Ban Lương nói: “Hôm nay các người tự đưa mình đến cửa, tránh cho ta phải chạy đi Trường Sinh Thiên trả thù, đó là chuyện không thể tốt hơn.

Thắng xa Phật sớm muộn gì cũng phải đền mạng, không kể nhiều, Quái linh tử dạy ra ác đồ, tội khó thoát, nhà mình phế bỏ đạo hạnh thì thôi vậy.

Về phần Cô Lãnh Pháp Vương, niệm tình tình Nga Phán Nguyên Lưu của Côn Luân có thể hiểu được, đi dập đầu mấy bức họa với tổ sư gia chúng ta, thù hận của chúng ta coi như là một khoản thanh toán!”

Trong miệng hắn nói chuyện, bàn tay mở ra, giới tử đồng nhân giữa bầu trời phiêu nhiên rơi xuống, trăm vạn người co lại thành hạt nhỏ, không nắm quá đầy, trở tay thu lại sau lưng túi da.

Làm này thần thuật Bất Niệm quyết, không Ngưng Khí, nói chuyện trong miệng vung vẩy ra, pháp lực nó sâu không gì sánh được hình dáng.

Chúng đồ nhao nhao nghiêng đổ vì nó.

Hầu Thiên Cơ cảm thán: “Cao thủ kỳ xảo trong vòng ba trăm năm, Ban sư huynh có thể được coi là đệ nhất.” Đào Yêu Yêu chợt nhớ lại thê tử của Văn Hổ - Mộ Lan Nhược, Vân kíp đạo trưởng gọi nàng tu thành thần kỹ kỳ xảo, không biết ai cao hơn Ban sư huynh ai? Mắt thấy Hầu Thiên Cơ vui sướng cổ vũ, không tiện nói ra quét sạch mọi người.

Lại nghĩ đến Tàng Long ngoạ hổ trên núi Nga Mi, cửa ải nguy nan đầu luôn luôn luôn anh kiệt lực ngăn cơn sóng dữ, lúc trước oan uổng tự lo âu, chỉ nghĩ chính mình lúc nào xuất thủ, lại là nhìn thấy căn cơ Huyền Môn nông cạn rồi.

Ngũ khí Cô Lãnh Pháp Vương vẫn lạnh nhạt như trước, chậm rãi nói: “Chỉ bằng một mình ngươi, đã muốn làm con bộ ngựa che xe cho cây lắc rồi?”

Ban Lương Công cười ha ha: “Đừng nói nhảm, thầy trò các ngươi chỉ quan tâm sóng vai cùng tiến lên, lão tử không kiên nhẫn lần lượt sửa chữa.” duỗi bàn tay vỗ vỗ người máy móc, nói: “Đúng rồi, Cô Lãnh Pháp Vương rất có mặt mũi, trước mặt mọi người thua há không xấu hổ chết? Ngươi cũng không cần ra ngoài, để tám đệ tử làm lao động cho xong, ta chỉ dùng Chiến Thần Ngũ tiếp chiến, nếu như bị ép ra pháp môn khác, coi như các ngươi chiến thắng, Ngao phải lập tức đóng cửa đại cát, như thế nào?”

Ngày thứ hai mươi lăm trở lại Thông Nguyên Truyền Linh Kết Kiên Trật mười một cái.

Đồ tể kỳ xảo thường xuyên thí nghiệm chiến giới hình mới, các loại sự cố như bạo tạc độc ô xảy ra, sớm đã nuôi thành nguy hiểm cầu tiến, gặp nạn càng thêm dũng khí.

Chúng đồ Ngao Bí mặc dù biết Ban Lương làm việc, lại đoán không đến lúc nguy cấp hẳn cũng dám khinh thường như thế, nhao nhao mở miệng cảnh báo.

Lan Thế Hải kêu lên: “Ban đầu sư huynh đừng khinh địch.”
 Phương Linh Bảo hô to: “Lương công đại ca, người đừng làm liên lụy tới Xi phái Nga.” Hoàng U Ma xoa tay, chuẩn bị đến lúc đó giúp Ban Lương làm việc.

Chỉ có Lý Phượng Kỳ nắm tay, một bộ dáng ung dung chờ đợi kịch vui, quát nói: “Chiến Thần số năm, cái tên thật vang dội.”

Ban Lương Công mỉm cười ôm quyền, sau đó sờ về bên hông, căng túi da bên hông, ý nói ra nhất định phải dùng, tuyệt không dùng các loại pháp thuật cao cấp như giới tử đồng nhân.

Bát đồng tức giận đến nổi trợn lồi đình, Quái linh tử cất bước cùng tiến, bốn đồng tử nhắc bổng cũng đứng lên theo, Cô Lãnh Pháp Vương chợt nói: “Trở về cho ta.” Bát đồng ngạc nhiên đứng đó.

Ban Lương nói: “Sợ rồi sao? Các người dám... Ồ!” Vòng quần áo bay lên hai cây trúc, hiu quạnh, chống ngàn dặm gương đến gần mặt, nhìn một lát rồi nói: “Kỳ quái, rất nhiều phạm nhân đang đi về phía này.”

Cô Lãnh Pháp Vương nói: “Phong bế Thanh Mãng thánh đàn, để tránh phạm nhân nhìn trộm tiên ảnh của ta.” Tám tên đạo đồng tuân mệnh lui về bạch địa, cầm phát trần, Đoan Tịnh Bình, nâng lư hương, khua hoa lam, các chức trách khác nhau.

Bốn ngự nâng hòm quan tài, thần thái đoan trang, đội hình như lúc vừa tới.

Hòa thượng thắng nhất ghé vào bên cạnh, con chó ba câu vẫy đuôi mừng rồi.

Ban Lương nói: “Này, muốn chạy cũng không dễ dàng như vậy!”

Côn Lãnh Pháp Vương nói: “Yên tâm đi, Ngao Bí Bất Diệt, bốn tọa không về Trường Sinh Thiên, các người cầu chết không được quá vội.” Tay Lăng Linh Tử lung lay phát trần, như niệm kinh nói: “Phạm thai tục khí hôi thối, đừng vi phạm sự phụ.” Bạch Địa bắt đầu thu hẹp nhỏ lại, thân ảnh bên trong dần dần mờ hồ biến mất.

Khối địa giới màu trắng kia gọi là “Thanh Mãng thánh đàn”, do Tứ đồng thanh tạo thiết lập thành, có thể lớn có thể nhỏ, có thể hiển năng ẩn, không cho phép nửa điểm thế trần nhiễm phải.

Ban Lương kêu lên: “Không được như vậy, nói đến mức này, lão tử trêu chọc ngựa ngáy trong lòng, trận đánh này chúng ta không đánh được.” Hắc hổ sở nghiên cứu mười năm, mong ngày nào đó đại triển thân thủ, lấy công pháp chứng minh, cơ hội hiện thành há có thể phóng thích, nhiều lần văn dũng khiêu chiến, ngược lại không phải để lộ thanh thế,

Cô Lãnh Pháp Vương nói: “Đồ đệ xảo trá, nếu người có thể thắng sư đệ ta Du Tinh Đầu, tiếp tục kêu gào cũng không muộn.

Du lão nhị luyện qua Xuất Trần Thuật, đang hợp với người quấy đục nước đục này cùng người.

Hừ, lập tức sẽ có rất nhiều phạm nhân xuất hiện, Nga lang phải làm sao hỗn thế tự ô, bản tọa nghe danh đã lâu, hôm nay vừa vặn nhìn rõ ràng.”

Đang khi nói chuyện hình ảnh biến mất, Thanh Mãng thánh đàn co lại thành một tiểu cầu to bằng anh đào, lơ lửng trong không trung mười trượng, mặt đất bóng ảnh nhỏ như mũi kim nhọn hoắt treo trên mặt đất.

Chúng cao thủ Nga Bí âm thầm cảm giác, pháp lực sư đồ Cô Lãnh đều co rút vào trong quả cầu nhỏ, quả nhiên không có ly khai Nga Phản Sơn.

Nhưng ngay lúc âm tức tiêu tán không còn, Du Tinh Đấu bay nhanh về, Du Tinh Đấu cũng tới, Du Tinh Đấu cũng kêu gọi còn bay ở phía xa, trước mặt Ban Lương Công chột như đột lên vài cái pháo, “Bình bình bang bang” bắn loạn hoàng quang, Du Tinh Đấu đã khởi xướng đột kích.

Chiến Thần số năm động tác cực nhanh, cánh tay dài ra, che chắn khiên mềm của địch tập kích mở ra —— Thuần này dùng cánh ve may ra, mềm mại trong suốt, nhanh chóng thu lại, có thể so với thuật phòng ngự thượng thừa nhất Tiên giới.

Ngăn cản địch thế, đồng thời Chiến Thần số năm lại quăng Kim Ti võng, tìm kiếm trong bốn phía mấy lần, mặc dù không tìm thấy vật gì, nhưng cũng không tìm được.

Nhưng mọi người thấy nó thi pháp xảo diệu, công thủ thỏa đáng, bên người trang bị kỳ lạ kỳ lạ tầng tầng lớp lớp, đều không khỏi than thở là quan chỉ có.

Ban Lương Công xoa xoa mí mắt, như bị hoàng quang lấp lóa hoa mắt, cao giọng nói: “Hay cho Tinh Vân Niệm Châu, Côn Luân cuồng động tiên pháp.” Một làn khói vàng bay lên không, Du Tinh đấu cười nói: “Pháp thuật kỳ xảo cũng rất thú vị.” Sau khi giao thủ, hai người đều cảm thấy kinh hãi.

Chiến Thần năm mươi hai bị Tinh Vân Niệm Châu chấn động, cả người đình ốc hơi thả lỏng, ẩn hiện dấu hiệu tan rã, là nguy cơ lớn nhất từ khi chế tạo thành tới nay gặp phải.

Mà lúc Kim Ti Câu Võng ném vào không trung, Du Tinh Đấu nhất thời cảm thấy thân pháp của mình hơi trì trệ, chạy như bị trói buộc, đúng là lần đầu tiên trong tu đạo phá Thiên Hoang.

Song phương tự cao tự đại, trông cậy vào một lần nhất cử hạ được đối thủ, không ngờ mỗi người đều ăn chút thiệt thòi, cảm thấy đề phòng trong lòng.

Ban Lương gặp cường giả kiên cố, nhìn trời quát: “Du lão nhị, sư huynh ngươi giấu đầu rút đuôi, bảo ngươi đấu pháp quyết thắng bại với ta, mau cho ta kiến thức Côn Luân Cuồng Động Thuật của ngươi!”

Du Tinh Đấu cười nói: “Cuồng động thuật còn chưa luyện xong, không biết có quản được hay không, tại Thuận Phong của bản nhân ngược lại linh nghiệm một chút.

Vừa rồi nghe kẻ đầu trọc kỳ xảo nói, chỉ sai người sắt này xuất chiến, những đạo thuật khác không dùng một chút nào, hiện tại còn làm đúng sao?” Ban Lương nói: “Làm chuẩn, đường đường nhị đệ tử Pháp Thánh, chuyên chọn bỏ sót.”

Du Tinh Đầu nói: “Chỉ cần thắng được việc, tìm kiếm khe hở khoan không ngại...”

Chỉ là lát nữa phạm nhân tụ tập ở đây, không có kẻ hở có thể chui vào, người ta đấu pháp tất nhiên tai hại đến thể hệ này.

Tiên tông lấy không làm thương phạm nhân cảnh giới, thực sự khiến ta khó xử.

Nga lang phái thường xuyên nhập thể sinh họa, ngược lại không có loại bản khoản này.”

Ban Lương Công nói: “Không cần phải khua môi múa mép khích tướng, chúng ta sẽ biết trước thôi!” Hắc quay đầu lại nói: “Đại sư huynh dẫn mọi người bày ra Chân Võ Trận, theo lý sự vụ trên mặt đất, ngàn vạn lần đừng tới giúp ta.” Du Tinh giả ý nhìn hết phạm nhân, quanh co lòng vòng rất nhiều giới hạn, đề phòng chúng đồ Ngao Bí nhúng tay vào cứu viện.

Ban Lương mặc dù biết dụng ý của hắc, nhưng vì gấp rút tìm một cường thủ đại chiến một hồi, nghiệm chứng thành quả tu hành, điều kiện đánh cược hoàn toàn không so đo, chỉ kêu: “Hảo tiểu tử ngươi lên trước đi!”

Du Tinh Đầu còn đang tính toán: “Nếu chạy về mặt đất cầu viện, phải làm sao?” Ban Lương Công nói: “Ai rơi xuống đất tính người đó thua trước, ai dả thương phạm nhân, người đó chính là con rùa đen khôn kiếp, pháp lực mất hết kinh mạch, chết không có chỗ chôn.” Du Tinh cười nói: “Được, được, nói rắn chắc, cứu thiên ngoại đợi đại giá!” Hoàng Yên lo lắng, chỗ sâu trong bầu trời đêm lóe lên ánh sáng, một thoáng đã che kín cả bầu trời, phảng phất như trăm triệu điểm lửa thiêu đốt Thương Nguyên!

Du Tinh đầu tính bóng loáng, mấy lần trước tấn công có mang ý thăm dò, lần này chưa đánh đã chiếm ưu thế, triển khai hết thủ đoạn không giấu tài nữa, Tinh Vân Niệm Châu uy thế bao la, đạo hạnh hiển thị lại cao hơn Bát đồng xa xa.

Ban Lương tiến vào lồng ngực chiến thần số năm, đóng cửa khoang lại khởi động cơ quan, lòng bàn chân thiết nhân đột nhiên phun ra lửa, thân thể cực lớn cách mặt đất bay về phía Thương Khung thâm thúy.

Tu cương rền Lôi âm truyền, vạn dặm trời cao sao trôi mây phun, hai vị tiên khách đầu rất là kịch liệt.

Chúng đồ Nga Tư ngửa mặt nhìn lên thật lâu, không nhìn thấy bóng dáng Chiến Thần số năm đâu.

Âu Dương Cô Bình nói: “Khoảng cách quá xa, sợ là ngàn dặm Bồ Thiên thuật chỉ sợ là rơi cao vượt qua.”

Ma Ngưu đại phu nói: “Ta không đe dọa khối sắt kia!” Hoàng U xắn tay áo lên: “Đội trời cao ta giúp hấn một tay.” Lan Thế Hải do dự nói: “Ban sư huynh cực kỳ muốn mặt mũi, đã nói rõ không cần giúp đỡ nữa.”

Nếu chúng ta vi phạm ý nguyện của hấn, chính là thắng cũng không dễ nhìn...” Hà Cửu Cung giữ Hoàng U lại, nói: “Đại sư huynh nói thế nào?” Lý Phượng Kỳ hai mắt nhìn thẳng phía trước, nói: “Chuyện ứng phó trên mặt đất, không nhẹ nhõm hơn đấu pháp trên trời.

Lương Công đại ca thân kinh bách chiến, không cần người ngoài quan tâm, ngược lại trước mắt phiền phức càng khó giải quyết hơn, các vị lưu lại nhiều thần thủ tốt sơn trường.”

Phương Linh Bảo nói: “Phiền toái gì?” Lý Phượng Kỳ không đáp, ánh mắt nhìn chằm chằm phương hướng Trường Xuân Lộc.

Trong bóng tối tiếng vó ngựa vang, chỉ thấy trăm chiếc đèn lồng sáng choang, từ chỗ cấm chế đi ra sơn động, qua chân xuân nhanh chóng tiến về phía thí luyện tràng.

Chỉ đi qua giới chương bên ngoài là Cửu lão động, thêm đá phía dưới đã đột nhiên hẹp lại, uốn lượn đến đáy núi, cưỡi ngựa từ đó trèo lên Nghiêu Sơn, tuyệt không phải người thường có thể leo được.

Chỉ thấy năm mươi tên kỵ giả áo đỏ đội mũ đen, bên hông cầm đèn lồng, đi theo năm mươi tên hộ vệ vác vai khiêng tay, vận chuyển mười mấy thùng lớn sơn son, cỗ kiệu nhỏ, phía sau là hơn trăm thị nữ cầm cờ cầm cờ, cũng đều cười tuần mã,

cuối cùng là ba trăm võ sĩ mặc trang trung niên, huyền y ngân giáp, eo đeo bảo đao, dáng người dũng mãnh phi thường.

Chúng đệ tử Nga Bí nhìn đến hoa cả mắt, thoáng như nhìn thấy diễn viên đoàn hí kịch đường quanh năm.

Hoàng U lẩm bẩm nói: “Đây là áp tiêu, hay là chuyển nhà, đi nhảm cửa rồi?” Lan Thế Hải lo lắng nói: “Người đến tâm tính không tốt, Lục Lư Bàn đã có biểu hiện rồi.” Âu Dương Độc Bình hừ lạnh nói: “Một đám phàm phu, không tốt thì sao, Ngao Khuyết phái còn sợ bọn cướp cướp cướp sao?” Phương Linh Bảo nói: “Cái gì mà cường đạo, bảo vệ à, toàn bộ không đúng chỗ, dựa vào ta thấy tám phần là đội đưa thân của con gái, hô kính ta đều thấy được.” Mọi người xì mũi coi thường.”

Lan Thế Hải nói: “Đại sư huynh người thấy sao?” Lý Phượng Kỳ nói: “Ha ha, chỉ sợ linh bảo đoán được mấy phần chính xác.

gả con gái, sư tôn huynh đệ, người phiền toái thật không nhỏ.” Mọi người chỉ coi hẩn thuận miệng nói nhảm, lại nhìn thấy thần sắc hẩn nghiêm trọng, trong lòng không khỏi thấp thỏm lên.

Lý Phượng Kỳ ánh mắt nhìn chăm chăm đèn lồng, ánh lửa chiếu rọi, trên đó viết chữ “Long” thật to.

Hồi thứ hai mươi sáu sao có thể khiến tình nguyện bớt đi một phần tâm lực.

Lúc mã đội hành kinh Trường Xuân Lộc, nghênh đón năm bàn thanh thành mấy phái.

Một người cưỡi ngựa xuống ngựa hỏi, ánh đèn chiếu tới, cảm bào trên người sáng lạn, tựa hồ là đầu lĩnh trong đội ngũ.

Đám người Hà Báo Cơ nghênh đón đàm phán, nói dăm ba câu, hai phe rất nhanh hợp lại làm một.

Chúng đồ đệ Nga Bí tai mắt linh mẫn, xa xa thấy được đầu lĩnh kia liên tục khoa tay múa chân, có điềm báo gì, Chu Thượng Nghĩa liên tục chấp tay, thần sắc càng ngày càng khiêm tốn, cung kính.

Thuận Phong truyền đến lời nói của Chu thượng nghĩa:

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, danh tiếng của Võ Lăng Long gia, Hà sư huynh ít nghe thấy, nhưng trong quan trường của Xuyên Tương Dục Thương hội vang danh...”

Đầu lĩnh khách sáo vài câu, hạ giọng nói nhỏ, mặc dù lời nói thấp, chúng đồ đệ Ngao vẫn nghe đại khái, nghĩ thầm “Đến là Võ Lăng Long gia, quả không ngoài sở liệu, bọn họ có quan hệ với Côn Luân tiên tông.” Chủ nhân của Long gia nghe tin chính là thủ lĩnh của Côn Luân tiên tông, cơ hội này không nói nên lời, ghen hòng nhìn trần trời., Cũng là sau khi thảm bại thần sắc rối loạn, tông sư một phái uy nghi chết sạch, chỉ lo khom lưng chấp tay thi lễ: “Côn Luân tiên sư giá lâm, trùng hợp như mây gặp gió, Vạn Vọng tiên sư làm chủ cho chúng ta.” Cơ mưu thành phủ ném lên chín tầng mây, gấp gấp kể lại trải qua thất bại của Nga lang phái, năn cầu tiên sư Côn Luân đỡ chính diệt tà, mở rộng chính nghĩa vân vân vân vân, trương trương chính nghĩa vân vân vân.

Tên thủ lĩnh kia nói: “Cứ yên tâm, chủ nhân nhà ta sẽ dốc hết sức gánh vác.” Một đám người vừa đi vừa nói chuyện, đội mã liền, tiếp cận biên giới diễn luyện trường.

Âu Dương Cương cười lạnh nói: “Hà chương môn lại tìm được chỗ dựa, bệnh cấp bách đầu thai, rõ ràng lại cho Thổ Tài Chủ làm nô tài.” Lan Thế Hải nghi hoặc nói: “Đúng vậy, Võ Lăng Long gia và Tiên tông có liên quan, nhưng trên núi đến đều là những Phạm phu.” Hoàng U chợt hỏi: “Võ Lăng Long gia là tìm đến Long sư muội sao?” Lý Phụng Kỳ nhướng mày, giương cánh tay lên, ra hiệu đừng có cái gì.

Đúng lúc này, đội ngựa tiến vào chia ra hai bên, bên trong có ba vật phẩm cười xếp thành hàng, có người kêu lên: “Xú Ngao Tiên Cảnh, đại nương nói huyền bí như vậy, đến đây nhìn phá ngà voi cày xới rách nát.” Ngũ khí ngạo mạn, bén nhọn giống như tô càn nôi.

Thiên tần này trùng trùng điệp điệp, thí luyện tràng nguy nga đã lấp mô trải rộng, khói bụi mịt mờ khắp nơi.

Gặp phải người cưỡi ngựa phê bình, lập tức có hơn ba mươi tên người hầu nhảy xuống yên ổn, mở hòm cầm cây chổi quét dọn mặt đất, trải thảm, dựng lên màn che tránh gió để tránh gió.

Lão luyện tay chân mệt mỏi, hiển nhiên là đã quen làm việc càn cù.

Tu lang bố trí dừng lại, mặc dù không bằng Thanh Mãng thánh đàn thanh tịnh sạch sẽ, hoa quý còn hơn trên dưới, phối hợp với đao mã hoàn liệt, rất giống cảnh tượng Hoàng gia vây săn.

Đội đến khi chúng người hầu rút đi, ba tên người cưỡi ngựa vừa mới xuống ngựa, người bên trái còn đang hùng hùng hổ hổ: “Đại niên bò lên núi hoang thụ phong hàn, còn nói lĩnh ngộ phong quang tiên cảnh, phá bại lĩnh hơi cái rắm...” Ngọn đèn chiếu rọi, người này mặt trắng trẻo, tuổi chừng hai mươi tuổi, tay chống trán nói: “Nơi quỷ quái này thật tà môn, mùa đông đánh sấm, đừng có trời mưa?” Sâu trong đám mây trầm đục ù ù, lúc ẩn hiện, đó là Du Tinh Đầu và Ban Lương Công đang quyết đấu trên đỉnh đầu.

Bên phải kỵ binh giả nói: “Nhị đệ không nên oán trời oán đất, chúng ta chạy xa gặp khổ, nói đến cùng là chịu một chết nha đầu kia mang theo.” Người này mập mạp âm thanh, vừa vắn tôn lên cùng thanh niên mặt trắng, ngũ quan có chút tương tượng., Trưởng lão trung niên trong triều nói: “Còn lao lực phụ

thân tự mình tìm kiếm, nha đầu kia chuyên gây họa, bắt trở về nhất định phải bóc da của nó.” Trương lão quát: “Đừng lắm miệng, đại nương đại gia người ở phía sau, nghe thấy rồi có ý tứ gì!” Gần hầu hạ đặt lên ngựa, ba người ần gối ngồi xuống.

Trong tình xá của Thái Hoàng, Hầu Thiên Cơ hỏi: “Là Võ Lăng Long gia sao? Ba người kia giống như cha con, Long sư muội có biết hay không...” Quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt Long Bách Linh trắng bệch, thấp giọng nói: “Vạn Thừa đại ca, Thiên Thọ nhị ca, còn... Còn có Nhị thúc.” Hầu Thiên Cơ đợi hỏi kỹ, lại nhìn vẻ mặt đờ đẫn của Đào Yêu, ánh mắt dường như đã cứng đờ, trong lòng giật mình, nhin xuống lời nói.

Trong lòng Đào Yêu Yêu sôi trào: “Rốt cuộc là đến đây, tại sao phải đến, tại sao... Ta vì sao phải chạy trốn khỏi Long gia, rốt cuộc ta đang trốn tránh cái gì?!”

Đám người đối diện nhón nháo, bận rộn rục rịch, chúng đồ đệ Ngao Bí chỉ im lặng nhìn chăm chú.

Thường lai khách hoặc bạn hoặc địch, đa số là tiên đạo yêu ma vì thế ngoại, giống như hào môn thế gian bậc này nên ứng tiếp thế nào? Lý Phượng Kỳ quanh năm lẫn lộn trong hồng trần, thế phong nhân tình hần quen thuộc nhất, luận thân phận cũng nên do hần ra mặt đón khách.

Nhưng hết một lúc lâu không có lên tiếng, giống như đứng đó chìm vào giấc ngủ sâu.

Đám người âm thầm kỳ quái, dự cảm một hồi kịch biến sắp phát sinh, so sánh năm ngọn núi vi phạm, Tứ đồng đấu pháp càng làm cho người rung động.

Đang lúc thần sắc như không yên, bên kia vang lên tiếng cười: “Ha ha, nơi này chính là chỗ ở của Thục Sơn Huyền Môn sao?”

Người cười chính là trưởng lão năm đó, nhìn dáng vẻ hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt gầy gò, bỗng nhiên có khí Vương Giả, giọng nói vang dội như đồng hồ: “Tặc không giống tặc, phi không giống phi, không phải chùa cũng không phải nhin, lại không phải binh nạp lương thực, Huyền môn này rốt cuộc là làm gì?” Lời nói của Huyền môn tràn ngập mười phần, nhìn

trái ngó phải, cũng không nhìn chúng đồ Ngao Mi liếc qua một cái.

Cánh tay Lý Phượng Kỳ nhẹ bẫng, ra hiệu mọi người lui về phía sau, tiến lên nói: “Tôn giá chính là Long lão gia của Võ Lăng Long gia?” Thanh niên mặt trắng nói: “Tiểu tử lớn mật, đã dám hỏi cha ta như vậy!” Lý Phượng Kỳ nói: “Nghe qua con gái dưới gối Long lão gia, chưa từng nghe nói sinh ra con trai!”

Nghĩ là tại hạ hỏi sai, vị này không phải Long lão gia.” Thanh niên mặt trắng cả giận nói: “Ta thấy ngươi có mắt không trông, chỉ nhận ra Long đại lão gia đó!” Thanh niên mặt đen nói: “Tên này thật vô lễ, hấn mĩa mai chúng ta không phải con trai của Long gia.” Đứng lên, muốn vung roi ngựa quát Lý Phượng Kỳ.

Trường lão giả quát bảo dừng lại hai nhĩ, trên dưới đánh giá Lý Phượng Kỳ, nhìn hấn hình dạng Lạc Thác, khí sắc hỗn tạp, là đám con cháu chơi bời lêu lổng đi thúc ngựa đấu gà trong lan can.

Nhưng lời nói mang phong cách, giống như đã vạch trần mục đích của mình, phần cơ trí này là hiếm thấy, nói với hai đứa con trai: “Thế ngoại có nhiều kỳ nhân dị sĩ, cùng tướng mạo không thể khinh thường, tự mất thân phận.” Dứt lời đoạn trang ngồi ngay ngắn, hai con học bộ dáng căng thẳng của hấn, tận lực bày ra khí phái quý tộc khí phái.

Sớm đã có tùy tùng đi lên phía trước, khom người ôm quyền nói: “Dạy dị sĩ giỏi biết được, chúng ta thật sự là người của Võ Lăng Long gia, bởi vì có chuyện quan trọng muốn bẩm bẩm quý phái.

Vị này chính là nhị lão gia của Long gia...” Đợi người lớn tuổi đồng ý, nói ra toàn bộ tên: “Giới Tĩnh Khôn hào Thiên Sách Công, hai vị này là công tử của nhị lão gia, Vạn Thừa công tử, Thiên Thọ công tử.” Tiếp đó giới thiệu xong, quay sang nhìn, là thủ lĩnh lúc trước tiếp đãi cơ sở gì, tự xưng: “Tiểu nhân Bùi Trọng, hiện tại đại gia chủ quản Tiềm Long trang.” Ngôn ngữ khí khiêm tốn, khí sắc mặt tinh tế.

Lý Phượng Kỳ nói: “Các vị đều là quý nhân, chúng ta đều là người trong núi, không qua lại hai bên không liên quan, không

có gì tốt để bái phỏng, vậy xin mời.” Vừa mở miệng đã đóng cửa canh cửa.”

Bùi Trọng ngân người, nhất thời không còn gì để nói.

Long Thiên Thọ nói: “Người không hỏi chúng ta có chuyện gì quan trọng?” Lý Phượng Kỳ nói: “Không hỏi.” Long Vạn Thừa còn tinh ranh hơn huynh đệ vài phần, cười lạnh nói: “Người không hỏi, chúng ta ngược lại muốn hỏi ra đã rồi.”

Tội lớn ẩn giấu nhân khẩu há có thể qua loa qua loa lấy lệ.”
Phương Linh Bảo lẩm bẩm sau lưng: “Cái gì mà người ẩn nấp, nói bóng nói gió, vớ vẩn!”

Long Tĩnh Khôn chậm rãi nói: “Trần gia ta nhiều thế hệ ở thành Lâm Tương Tây, không kết giao với các bang phái khác, lấy danh tiếng không truyền...” Chúng đồ Ngao Bí âm thầm nhú mày, thầm nghĩ: “Nghe ý tứ của hắn, đương nhiên Huyền môn trở thành bang phái giang hồ, vị Long Nhị lão gia này không biết gì có thể, cũng dám chạy đến trên núi Ngang Đình quấy rối!”

Long Tĩnh Khôn nói: “Thế nhưng tổ tông nghiêm huấn trước, hậu đại con cháu coi trọng danh dự, lễ pháp gia phong là đoạn tuyệt không thể hỏng.

Gần đây nhân khẩu trong nhà mất đi, một tên sai vặt, một thị thiếp, rất nhiều con gái trường phòng đều rời nhà đi xa, việc này nếu không có kết quả, mặt mũi Võ Lăng Long gia nhìn chỗ nào? Hiện tại điều tra được ba người này vì Nga Mi Huyền Môn giấu, Long gia mang chúng đến đây, nguyên lai là muốn đòi lại một câu giải thích với các người.”

Hồi thứ hai mươi sáu sao có thể khiến tình nguyện mệt mỏi thiếu tâm lực hai mươi hai.

Lý Phượng Kỳ nói: “Tội danh đều đã an ổn, còn có phương pháp nào có thể nói? Hẳn là phải bàn điều kiện với Ngao Bí phái?” Long Tĩnh Khôn cười ha ha: “Quả nhiên là người thông minh, trong một câu, vậy ta cũng đi thẳng vào vấn đề rồi nhỉ?”

Nghe nói nơi đây kỳ nhân dị sĩ rất nhiều, mỗi người đều mang bản lĩnh thần kỳ, bọn người nếu quy phục dưới trướng ta, nghe điều khiển, tội trước tất nhiên là bỏ qua chuyện cũ.

Long gia thu hợp Xi phái Nga, từ nay về sau không phân nội ngoại, ba người mất đi liền không cần phải trả lời.” Hắc nói hưng phấn, tác động hoài bão trong lòng, không đợi Lý Phượng Kỳ đáp lời, tiếp đó lại nói: “Phượng Bắc tứ hải nặng nề, Cửu Châu Hạo cam, triều đình thất bại đức, thiên hạ Lê Thứ nghèo khổ suy nghĩ biến đổi.

Giá trị anh hùng này cử sự đồ bá là thời cơ tốt, các người trông rỗng tuyệt kỹ, cả đời hoang dã u lãnh, chẳng phải rất đáng tiếc sao? Mạc Như Thiên chọn mình chủ, đầu thân đại nghiệp kiến công lập danh, hưởng vinh hoa phú quý... “

Chúng đồ san hô càng nghe càng thấy kỳ lạ, hóa ra vị Long Nhị lão gia này trong lòng có dị chí, nổi ý tạo phản, chạy lên Ngao Sơn chiêu binh kéo tới tương lai.

Một mặt Long Tĩnh Khôn tuyên bố, một mặt cầm roi vung, phảng phất đã đăng cơ làm Hoàng đế, đang sắc phong thưởng cho công thần toàn triều, trước mặt mặt mỉm cười, nhìn Lý Phượng Kỳ nói: “Công danh phú quý dễ bắt, chẳng lẽ các người không muốn sao?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Chúng ta không cần, Chúc Long gia tạo phản thành công, vậy thì đừng qua đi.” Từ chối gọn gàng, Long Nhị lão gia uống phỉ rất nhiều nước bọt, há mồm vừa lúng túng vừa tức giận.

Long Thiên Thọ tức giận mắng: “Không biết điều mà nâng chó giết, người có mấy cái đầu, tưởng lão gia không có cách

nào thu thập người?” Long Thừa nói: “Thuận theo ta, kẻ nghịch ta thì chết, nhưng cần thận suy nghĩ lại đi!” Bàn tay đặt lên bội kiếm bên hông.

Long Tĩnh Khôn thở ra một hơi, lệnh cho Nhị Tử tạm lui, trầm giọng nói: “Hai con đường cho các người đi, hoặc là Quy Thuận Long gia, hoặc là giao ra ba người ẩn giấu, nếu không, Đạp Bình Nga Côn Bằng ngay đêm nay.”

Lý Phượng Kỳ trầm tư một lát, nói: “Người sai vật mà quý phương chỉ đi mất, hiện đã lên làm sư tôn của Ngao phái, chúng ta làm đệ tử sao có thể quyết định tôn trưởng đi lưu? Hai người khác quan hệ mật thiết với sư tôn, cũng không dễ khinh động.

Chuyện này kết thúc như thế nào, chúng ta chỉ chờ sư tôn nói ra thôi.”

Chúng đồ Ngao Diệp cảm thấy kinh ngạc, Lý Phượng Kỳ đối với người xưa nay cười hì hì hoạt bát, vì sao nói chính sắc nghiêm như vậy? Trong đó ẩn chứa ý uyển chuyển, giống như từ phi kiếm phá địch, một lời xóa ân cừu trong miệng đại sư huynh? Long Thiên Thọ cười nói: “Chỉ cái tên đã chửi họ Đào kia, còn làm tôn trưởng của Nga Tự phái gì đó.

Hắc hắc, vậy người mau kêu đào chết yếu ra lộ mặt đi!” Lý Phượng Kỳ nói: “Sư tôn có việc quan trọng khác, gấp không gặp ngoại khách, thời cơ thích hợp lại quyết định.” Long Tĩnh Khôn nói: “Vậy phải đợi lúc nào?” Lý Phượng Kỳ nói: “Ba năm năm không dài, ba năm năm không ngắn.” Long Thiên Thọ cả giận nói: “Cẩu Sát mới đang giả quái!”

Bỗng nhiên Hoàng U hét lớn: “Các lão tử nói chuyện, sao có thể có phần con trai xen mồm! Không biết trời cao đất rộng!” Hình ảnh bóng lặn tắt, lời nói còn đang vang vọng tại chỗ: “Cho người một chút giáo huấn!” Nghe thấy Lý Phượng Kỳ bị ” cẩu sát tài, cẩu sát tài luân phiên nhục mạ, Hoàng U sao không giận, ghen cả buổi đột nhiên phát tác, mấy tên phạm nhân này miệng rộng mở của Tục Tâm phiến mấy tên phạm nhân này.

Độn giáp thủ đồ thân pháp như điện, thuấn di đến trước mặt Long Thiên Thọ, vừa vung bàn tay lên, chọt “Phù phù” ngã

xuống, chân khí tan rã tứ chi mềm nhũn, phảng phất như đường nhân rơi vào lò lửa đốt cháy hóa.

Long Thiên Thọ nói: “Tên này chạy thật nhanh, ngươi muốn giáo huấn ai?” Tay trái quất một roi xuống, ót Hoàng U có thêm một vết máu, kẻ cầm đầu độn giáp thể mà không tránh khỏi roi da của phạm nhân! Tay phải Long Thiên Thọ lại nổi lên, rút yêu đao chém về phía cổ Hoàng U, “Đương” một tiếng chéch đi vài tấc, bị kiếm khí của Lý Phượng Kỳ ngăn cản.

Đao kiếm giao nhau, một cái là binh khí Phạm gian, một cái là chân pháp Huyền môn, cứng đối cứng lại khó phân thắng bại.

Phong mang cắt đứt da đầu Hoàng U, máu tươi nhiễm đỏ gò má, đau đớn kêu to “Oa oa”

Chúng đột ngột lên quần viện cứu, nhấc lên chân khí lập tức gân cốt yếu ớt, “Phù phù phù phù phù” ngã xuống đất lăn lộn.

Chỉ còn lại Ma Ngưu đại phu vẫn có thể thi triển y thuật, tọa địa xa trị thương thế Hoàng U.

Bước chân Lý Phượng Kỳ lao đảo, kêu lên: “Không cần vận chân khí, cơ quan của bọn họ có thể đem chúng ta biến thành phạm nhân.” Chỗ vết thương Hoàng U khép lại, khí lực hơi phục hồi, giãy dụa bò về, không kịp lại ăn mấy roi long thiên thọ.

Long Vạn Thừa nhíu mày nói: “Đây chính là pháp thuật tiên gia sao? Giống như ảo thuật giang hồ, thu phục những người này cũng không có tác dụng gì.”

Long Tĩnh Khôn nói: “Bọn họ vẫn là có bản lĩnh, chẳng qua là bị thủ đoạn của mẹ lớn ngươi chế trụ, không thi triển được.”

Sờ cảm cẩn thận nhìn Hoàng U, kinh thần nói: “Ngươi còn đừng nói, thuật chữa thương của người này rất kỳ diệu, đao chặt thương chính mình có thể chữa khỏi, nếu binh sĩ trên chiến trường học được chiêu này, vậy có thể vô địch.” Lời nói bại lộ nội tình, hần tu tiên không thông một cỏi, rõ ràng là phạm phu tục tử, rõ ràng là phạm phu tục tử.

Chúng đồ nhao nhao bại trong tay thế hệ này, kinh nghi gặp gỡ ngoài tai, quả thực là uất ức không nói nên lời.

Long Tĩnh Khôn hô: “Thọ nhi, ngươi đi thử hần một chút!”

Long Thiên Thọ mấy bước đuổi theo Hoàng U, giờ tay vung

đao lên, chuẩn bị mãnh liệt chém mấy đao, nhìn xem thuật trị thương của hắn còn linh không linh.

Bỗng đất bằng cát, bình chướng như kiếm khí quét ngang qua giữa hai người, cương đao lập tức đứt làm hai đoạn.

Long Thiên Thọ kinh hãi sau đó nhảy, kêu lên: “Cầu Sát Tài phát uy!” Lý Phượng Kỳ vung tay chỉ, kiếm khí chuyển thế, vòng quanh đâm về phía phụ tử Long gia, mắt thấy ba người đang chạy trời không khỏi nắng.

Đột nhiên hai bên phóng ra bát ky, quát: “Hô Diễm Báo!” Tay kéo bờm Mã, trong miệng ngựa phun ra hỏa lưu, liên tục thành tường lửa đỏ thẫm, va vào kiếm khí âm âm mà tắt, hai loại thế đạo triệt tiêu tiêu diệt vong.

Lập tức tám người phi như bay về chỗ cũ, hơi thở trên yên của võ sĩ trên yên đài trở nên nặng nề, vẫn là phạm nhân không hề có pháp lực.

Lý Phượng Kỳ trán hạ xuống, thân trên lưng lay loạn choạng, hô: “Long phu nhân, người tiên pháp chúng ta lĩnh giáo, có thể ban cho tôn nhan không.” Mượn thân thể khế lay động, cố gắng điều trị kinh mạch tán loạn, nhưng cảm giác nội đan xao động, nguyên thần bị ô nhiễm bụi trần, pháp lực đang kịch liệt giảm bớt yếu bớt.

Kỳ thật lúc Long gia xuất hiện, Lý Phượng Kỳ đã cảm giác ra sự kỳ quái: Rất nhiều đội ngựa mang theo vật nhiều loại, sao lại lầy trèo Sơn đạo vượt trùng điệp, xuyên rừng rậm hang sâu, cuối cùng đến Nga Phán U cảnh? Hiển nhiên là mượn một loại pháp thuật súc địa nào đó, bề ngoài nhìn qua bình thường phạm tục, không có dấu vết làm phép, lại chính là cảnh giới tuyệt cao của tiên gia đại sáng như tối?

Lý Phượng Kỳ ngử khí trịnh trọng, quả thật là cao thủ dẫn tiên tông đáp lời, lại nghe phụ tử Long gia nói chuyện với nhau, đoán được cao thủ kia là ai.

Chỉ thấy ở phía xa xa, bóng đêm buông xuống, đám người đứng trang nghiêm, lặng lẽ không có gì khác thường.

Ba cha con Long gia còn chưa từ trong kiếm hỏa bạo phát kinh biến tinh thần, hai mắt mở to chờ ra.

Ma Ngu đại phu chợt nói: “Quy nguyên pháp, thoát tiên nhập trần pháp, hai loại tiên pháp Côn Luân hỗn tạp thành, diễn hóa thành kỳ thuật tán khí đoạt công.” Hắn một mực chú ý tình huống Hoàng U, trong miệng lầm bầm, bỗng dưng giật mình nói: “Ai da ai da!”, Ngoài ta luyện thành tiên thể, mọi người đều không thành tiên, mất đi chân khí còn có thể bày thành chân võ trận bằng cách nào?” Mọi người chấn động trong lòng, suy nghĩ “Chân khí của chúng ta mất đi, là trúng pháp thuật của đối phương! Dựa theo lời Thần nông thủ đồ, không tu thành tiên thể thì không ngăn cản được sao?”

Thanh âm nữ tử bay tới từ phía sau mã đội: “Không hổ là thần nông thủ đồ, bằng tôn thương suy đoán xuất xứ pháp thuật, ánh mắt cũng coi như tinh tường.” Lý Phượng Kỳ lớn tiếng nói: “Nói chuyện chính là Long phu nhân sao?” Nữ nhân kia còn đang đánh giá Ma sứ đại phu, đáng tiếc kiến thức thiếu phong phú, Lý Phượng Kỳ tiên thể luyện thành lập tức, cũng có thể chống cự Quy Nguyên Nhập Trần Thuật, người không nhìn ra được.” rải rác mấy câu, thanh như nước, lạnh như băng, giống như một vị nữ vương miệng vàng tuyên dụ, khiến người ta cảm thấy kính sợ.

Nữ nhân kia nói tiếp: “Tĩnh Khôn, mang bọn nhỏ lui ra sau.” phụ tử Long gia kiêu ngạo bức nào, vừa nghe lời này như lĩnh thánh chỉ, rụt đầu lui đến bên cạnh.

331

Hồi thứ hai mươi sáu sao có thể khiến tình nguyện thiếu tâm lực ba mươi ba...

Lần đối đáp trên đài thí luyện này, truyền vào trong thái hoàng tinh xá như là sấm sét nổ vang.

Hầu Thiên Cơ vẫn còn thở dài: “Nữ nhân kia đích thị là đại bà của Long gia, lớn tiếng đoạt người trước, quả thật có khí thế.” Hai người khác thậm chí không mở miệng ra được.

Toàn thân Long Bách Linh run rẩy, đỡ lấy cái ghế lung lay sắp đổ.

Ánh mắt vừa rời ngây dại ra, hiện tại trong mắt cũng không còn, hồn phách giống như đã xuất khiếu, cả người biến thành chì xám lạnh lẽo.

Hầu Thiên Cơ nói: “Sư phụ, hơn phân nửa Chân Võ trận không thể bày ra được.

Nếu người muốn ra tay, trước mắt đã đến lúc rồi.” Long Bách Linh cố định thần tư, miễn cưỡng nói: “Không được, tướng công không thể ra ngoài, hấn thân ẩn ma khí, làm sao tranh đấu với Tiên tông.”

Hầu Thiên Cơ nói: “Nhưng bọn Lý sư huynh rất nguy hiểm!”

Bách Linh nói: “Người tới là ta... Mẫu thân của ta, sự tình thật sự đến mức không thể thu thập.

Ta sẽ đi khuyên can nàng, khi đó, mời Sở sư huynh đưa ta một đoạn đường.” “Giả như mười ngày trước nghe tin mẫu thân giá lâm, nàng đã sớm chạy đến trước gối long bà thỉnh an.

Nhưng Côn Bằng hoàn kẻ lại thâm minh trong lòng, tự biết thân thể còn nghi ngờ, bước chân này sao còn có thể bước ra? ưu sầu quanh quẩn, nội tâm giao chiến, muốn vạch trần sương mù, sợ rằng tình hình thực tế khó có thể tiếp nhận, ngược lại niệm tới “Từ nay về sau tướng mạo, đồng du Hoàng Tuyền lộ”, lời thề tựa hồ có chỗ dựa, vươn tay nắm đầu ngón tay đào chết non, chợt cảm thấy băng cứng thẳng tắp giống như tử thi.

Long Bách Linh hoảng hốt, hỏi: “Tướng công, ngài sao vậy?”
Đào điền cuồng hít vào mấy hơi, trong kẽ răng gấn ra mấy chữ: “Không, không sao, ta không sao.”

Thân thể hần như phụ trọng vạn quân, không thể di chuyển, ác cảm này giống như ác mộng, không phải pháp thuật từ bên ngoài tạo thành, không quan hệ khí mạch vận hành, mà là do tình cảm trong lòng dần phát ra.

Gặp phải Long Bách Linh hỏi, chính hắn cũng đang kinh hãi trong lòng: “Sao vậy? Ta làm sao vậy? Kỳ Văn phi lên núi sinh sự, mấy ngày trước đã đoán trước, lúc này ngược lại không có sức đi gặp nàng.”

Không ngờ hận ý của ta sâu sắc như vậy, một khi xúc động là bị bệnh, đầu ngón út cũng không nhấc lên nổi, ta hận, ta... Ta hận nàng, hay là sợ nàng?”

Tiếng vó ngựa vang nhẹ, đội ngũ chia ra trông đạo.

Từ bên trong đi ra sáu mươi bốn thiếu nữ áo trắng, trước sau tả hữu mỗi bên đứng mười sáu người, cầm trong tay cờ phướn dài gấm đen, xếp thành một cái trận địa vuông vức chỉnh tề.

Mỗi lần đi qua một chỗ, hai bên đều là võ sĩ, người hầu, dưới đất quỳ rạp xuống, người hầu tâu lên Trúc tợ, trái Trần Hương Hoa Lăng La, đội trận hình bên cạnh đứng vững, đồng loạt hô: “Tham bái chủ mẫu.” Phụ tử Long Tĩnh Khôn đồng loạt khom người chào hỏi.

Chúng đột Nga nào từng thấy sự phô trương xa xỉ đến như vậy, tăng thêm Chân Nguyên tán mất đi định lực đại giảm, không khỏi tức giận đoạt lấy, cảm thấy lo sợ.

Hoàng U kinh trải qua mấy phen gặp trắc trở, hôn mê hơn nửa ngày, giờ phút này chợt bị quát tháo bừng tỉnh, kêu to: “A a, mẹ của Linh Nhi sư muội, Côn Luân Thiên Túc Thủ tọa Long bà đến rồi!” Có thể nghĩ ra hàm hiệu đều kêu ra, may mắn là sinh ra nóng trí, nhớ lại đã cùng Ngọc Nam hương định tình, không thất miệng kêu loạn “Tượng mẫu đại nhân tương lai”

Trong phương trận đáp: “Không tệ, thiên văn thủ tọa Tụ Văn phi, cuối cùng đến Nga Phấn sơn.” Các thiếu nữ áp vai đứng đông đủ, lá cờ dài trong tay dựng thẳng, che khuất sau lưng cực kỳ chặt chẽ.

Lý Phượng Kỳ chăm chú nhìn trộm, không nhìn thấy tình hình bên trong trận, ánh mắt dần dời về phía lá cờ vải dài rộng thùng thình đen nhánh.

Chúng đồ Ngao gây gò đỡ lẫn nhau đứng lên.

Lan Thế Hải nói: “Tiên tông tiên bối đến tề phái, sao không gặp mặt ngay.” “Ừm” tiếng “Ừm” vang lên.

Thiếu nữ trong trận trước thay mặt trả lời: “Lễ nghi có ngại, các vị thứ lỗi, chủ mẫu nhà ta không tiện hiển lộ hình dáng.” Ngữ điệu dịu dàng, lộ ra đại khí sĩ thân danh môn.

Hà Cửu Cung nghiêm mặt nói: “Thường nói tiên lễ hậu binh, các ngươi lại tiên binh hậu lễ trước.

Không nói phụ tử Long Tĩnh Khôn quấy phá, Long phu nhân lại sử dụng âm chiêu phế bỏ pháp lực của chúng ta, lúc này nói về lễ số.

Hừ, không cần làm ra vẻ như vậy chứ.” Nói đến chỗ phần nô, quát: “Dù sao Côn Luân phái muốn đối địch với Ngao Bí phái, Cô Lãnh Pháp Vương đã phá hủy sơn trường, các ngươi muốn thế nào cũng phải đau nhanh một chút!” Chân khí của hắn mặc dù mất đi, dũng lực vẫn còn, đứng về phía trước một bước hùng uy không giảm đi.

Tự Văn Phi nói: “Pháp Thánh Sư đồ ở dị vực đã lâu, cùng thiên văn túc quan, thiên võ túc đều không liên quan, chuyện bọn họ làm, không thể tính ở trên đầu Côn Luân phái.” Dừng một chút, hơi dừng lại một chút, tiếp tục nói: ” Ngao Tiên cảnh xây dựng thành hơn ngàn năm, một buổi tối hư hại xác thực đáng tiếc, đợi ta chinh đồn đồn lại.” Một tia sáng bay lên trong trận, mơ hồ là một tờ văn thư dài dài, giữa không trung thiêu đốt bay tán loạn, ánh sáng lại kinh khủng bất diệt.

Trong chốc lát hố đất khôi phục, cháy khét chuyển xanh, phòng ốc đổ sụp một lần nữa dựng lên, sân núi Ngao Sơn rực rỡ như lúc ban đầu, vết tích chiến đấu lau sạch.

Văn thư ánh lửa dần tắt, phong cảnh ẩn vào đêm đen, gió mát thổi nhẹ, khiến người cảm thấy sáng khoái gấp bội.

Kỳ tích lặng lẽ phát sinh, trên dưới Long gia đại khí cũng không dám thổ lộ, phụ tử Long Tĩnh Khôn cũng lộ vẻ kính sợ.

Chúng đệ tử Ngao khá cảm thấy ngoài ý muốn, Hà Cửu Cung suy nghĩ cử động lần này chính là ý tốt, nhưng vì sao lại cướp đi pháp lực của chúng ta.

Lan Thế Hải nói: “Đa tạ tiên bối thi triển diệu thủ, nơi này là đỉnh núi có ý gì, còn xin chỉ rõ.” Phương Linh Bảo kêu la: “Bảo chúng ta giao ra Đào sư tôn cùng Long sư muội, ngay cả cửa cũng không có!”

Tự Văn Phi nói: “Ý đồ của ta sao? Kiếm Tiên Lý Quân Định biết được?”

Hắn luyện thành Thiên Vương thuần tăng thứ hai, ngộ tính tâm trí hắn là rất cao.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Quá khen.”

Ngao Bí tiên cảnh có thể lưu lại, đệ tử Ngao Bí nhất định phải trừ, ý đồ của Long phu nhân cũng không khó đoán.

Pháp thánh chí đang cướp đoạt huyền môn bí kíp, chưa hẳn muốn đuổi tận giết tuyệt.

Long phu nhân lại muốn tru diệt chúng ta, nhờ tận gốc triện phái Nga Nghiêu.

Một người đoạt vật, một người giết người, hai người các người có mưu đồ, trước sau điều khiển ngược lại rất gần.” Trên mặt đám người Ngao Thiên biến sắc.

Lan Thế Hải nói: “Thiên văn Côn Luân nghiêm cấm giết chóc, thủ tọa muốn phá bỏ giới quy tổ truyền?”

Tự Văn Phi nói: “Ngàn thiên văn tức là giới sát, các người sẽ không chết trong tay ta.” Lý Phượng Kỳ nói: “Chết trong tay phụ tử Long gia sao? Diệu kế diệu kế, thiên văn thủ tọa mưu đồ chu đáo, thật khiến người ta thán phục.” Mọi người còn chưa hiểu, Âu Dương Cô Bình nói: “Ta hiểu rồi, thật là xảo diệu vô cùng.” Lan Thế Hải nói: “Có chuyện gì vậy?”

Cô Bình nói: “Phụ tử Long gia là phạm nhân, chúng ta mất đi pháp lực, cũng tương đương với nhân vật hạ giới.

Hai đám phạm nhân chém giết, Tiên tông không đáng cho can thiệp, thiên văn tức thủ tọa cũng không trái với quy tắc phái Côn Lôn.

Chỉ là chúng nhỏ bé cách xa nhau, chúng ta quyết không đánh lại mấy trăm tinh binh của Long gia.”

Phương Linh Bảo nói: “Chúng ta còn có Ma Ngưu đại phu! Pháp lực của hắn chưa mất, trị thương cứu mạng, quản mấy trăm ngàn tinh binh của hắn đi!” Mọi người ảm đạm không nói gì, đều biết Ma Ngưu đại phu công thủ không đủ sức, Tụ Văn Phi hơi áp chế, hắn chỉ có thể bó tay chịu chết dưới đao kiếm của phạm nhân.

Ban Lương Công và Du Tinh Đầu đánh lâu không phân thắng bại, hiển nhiên thực lực tiếp cận, có thể nào lại tranh chấp cùng thủ tọa trên thiên văn, gọi hắn xuống cũng không làm nên chuyện gì.

Huống chi Cô Lãnh Pháp Vương ngằm ở bên cạnh, một khi đột nhiên bắn ra mũi tên lạnh, bại cục của Nga lang phái tuyệt khó khăn hồi phục.

Hà Cửu Cung nói: “Hóa ra là kẻ mượn đao giết người, khó trách tổn nhiều công sức, dẫn dắt rất nhiều phạm nhân lên núi.” Sau khi hắn thất pháp, con mắt màu vàng rút đi, chỉ vì lửa giận trong lòng ngực đang bốc cháy điên cuồng, ánh mắt còn sắc bén hơn so với bình thường.

Âu Dương Cô Bình tập bói toán học thức xem tướng, biết vừa rồi Kháng Nộ là đạo gây họa, vừa nhìn khuôn mặt Hà Cửu Cung có dị trạng, cảm giác vận mệnh không may, muốn dấn phù giúp hắn tiêu tai, nhưng chân khí tán đi tiên phù cũng đều mất đi hiệu lực, chỉ có thể trong lòng sốt ruột không thôi, chỉ có thể lo lắng suông.

Tụ Văn Phi nói: “Không cần tức giận, trời cao có đức hiếu sinh, ta chỉ vì tiêu diệt Xi phái, không nhất định phải giết sạch đệ tử Nga Phản.

Trước mắt có đường sống rõ ràng, đi hay không chỉ ở lại các ngươi.” Hà Cửu Cung trầm giọng nói: “Đường sống gì chứ.”

Tụ Văn Phi nói: “Lập tức thề rút khỏi Côn Bằng phái, quy hàng vị Long Nhị lão gia này. Ta không những không chết, còn sẽ trả lại pháp lực cho các ngươi.” Hà Cửu Cung cười ha ha, râu tóc nổi giận, lui về phía sau mấy bước.

Chúng đồ san hô tâm ý tương thông, sóng vai đứng thành một hàng, chỉ có Lý Phụng Kỳ còn đứng ở phía trước.

Phương Linh Bảo thở dài: “Bản thân ở tại Nga lang phái, sinh trưởng ở Ngao lang phái, từ nhỏ đến lớn đều là đệ tử Ngao Thiên phái.

Rời khỏi Côn Bằng phái là làm thế nào? Không sống nổi à, Long đại bà rõ ràng là ép buộc người khác mà.”

Tự Văn Phi nói: “Nếu thế, đệ tử Nga Khuyết là sống hay chết, toàn bộ bị Long gia nhệ gia chặt đứt.”

Hồi thứ hai mươi sáu sao có thể khiến tình nguyện sinh lực thiếu hụt bốn phần.

Long Tĩnh Khôn nói: “Đa tạ đại tâu ủy thác mạng, gia tộc hưng phần như vậy, vốn cần thu nạp nhiều nhân tài hơn.” Quay đầu nói với chúng đồ Tuế Nguyệt: “Tiền đồ quan hệ tính mạng, các vị cần phải nghiêm túc cân nhắc.” Long Thiên Thọ vung đơn đao lên, quát: “Nếu không quy hàng, tất cả giết sạch!” Hai cha con cứng rắn kiên trì, nhưng đều sợ hãi kiếm khí của Lý Phượng Kỳ, không dám đi lên ép mạnh trước, không dám tiến lên.

Lý Phượng Kỳ nói: “Lui khỏi Ngao Bính là có thể bảo mệnh, xem ra Long phu nhân hận chính là Nga Phản phái, không phải chúng ta những tiểu bối hậu sinh này...”

Lại không biết bản phái đặc tội người ở đâu, đưa tới nguy cơ diệt phái hôm nay.” Tự Văn Phi nói: “Cũng không đặc tội, cuộc đời ta tình cảm huyết, bị hành đào của Nga hào phái cường tráng quấy thành dòng nước chảy.

Nhưng cũng chính vì vậy mà pháp lực mới hồi phục như cũ, ai, ân oán xoắn xuýt có chút không rõ ràng lắm.” Giọng điệu lạnh lùng, như đang thuật lại đau khổ của người khác.

Chúng đệ tử Nga Phản trong lòng âm âm động, đều nhớ tới chuyện cũ của Tuyên Cơ Hoàn.

Tâm tư Lan Thế Hải kín đáo, từ đó dần dần ngộ ra mầm mống.

Năm đó cầu lấy Hoàng Hạc lệnh, dẫn tới Thiên Sơn Tiên Nữ, đều là một tay đào hành tráng một tay làm thành.

Từ đó về sau Long Đình Càn trộm tình, Côn Bằng hoàn gả vào Long gia, hạnh phúc cả đời của Văn Phi cũng hóa thành bọt nước.

Chi lý các loại sự tình: tử mi giúp đỡ: nếu không phải Đào Hành kiện phúc, ác quả sao sinh thành? Nếu không phải Côn Luân Nga năm xưa có nguồn gốc sâu xa, văn phi sao có thể đáp ứng đồng ý giúp đỡ? Tiến vào mà truy cứu, nếu không có đào hành kiện, liền không có biến cố sau đó; nếu không có Xi

Phái, nào có đào hành kiện xuất hiện? tỉ mỉ tính toán, Xi phái lại là tất cả căn nguyên ” mầm họa”! Ngày nay Đào Hành đã chết, 《Thủy Phi không tìm Xi phái nha phái báo thù, làm sao tiêu giảm được cơn hận sâu trong lồng ngực?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lan Thế Hải trầm xuống, thăm đoán chuyện hôm nay không thể giảng giải ổn thỏa được.

Chúng đồ còn lại không rõ nguyên do, hoặc nhiều hoặc ít có chút giác ngộ, cũng cảm thấy từng tia từng tia hàn ý thấu xương.

Lý Phượng Kỳ chợt cười nói: “Tiền bối thủ đồ tập thể hình đã lâu, hiện nay đồ đệ là vền vện tại hạ.

Long phu nhân có thù oán với đồ đệ đầu châu của Ngao, cứ việc tìm tại hạ trút giận là được rồi.”

Tự Văn Phi nói: “Rất hợp ý ta.

Đào hành kiện niên nhật đấu khắp tam giới, tiên ma chư linh không thể tổn hại hần mảy may.

Quả của Thuần Dương Tiên Thể thật sự không thể phá? Ta muốn thử nó một lần.” Lời còn chưa dứt, đám đồ đệ Ngao Vân nổi lên nghi ngờ, nhớ lại nguyên nhân cái chết của Đào Hành kiện, chính là Thuần Dương Tiên Thể bị phá mất.

Hà Cửu Cung quát hỏi: “Đệ tử tiền nhiệm của bản phái bị hại, có phải là người ra tay không?” Tự Văn Phi nói: “Còn có người khác.” Mọi người đồng thanh nói: “Là ai?” Tự Văn Phi nói: “Sau đó sẽ tự phân hiểu rõ mọi chuyện.”

Hiện tại hần chỉ muốn nhìn Thuần Dương tiên thể tan vỡ như thế nào.

Lý Phượng Kỳ, người chuẩn bị xong chưa? Cho người nửa canh giờ luyện đây công pháp, đủ chưa?”

Lý Phượng Kỳ nhìn ra nàng trời sinh tính tự phụ, đang muốn nói trêu chọc, ngày ước đấu cá cược khác...

Nghe nói “Nửa canh giờ” này, biết bản thân tu luyện tiến trình đều đã tận mắt nhìn thấy đối phương, nói: “Hơn nửa canh giờ quá nhiều, thời gian nửa chén trà là xong!” Tầm Tư Sứ giờ kể lừa gạt kém xa thiên văn tức thủ tọa, dứt khoát mở cửa sổ trời nói trắng ra, thản nhiên đáp ứng.

Tự Văn Phi nói: “Hong Minh Kiếm tầng thứ chín người chưa luyện xong, tiên thể chưa đạt tới viên mãn, thì ở đây nhận tọa luyện công đi.” Lý Phượng Kỳ nói: “Ngay cả tư thế ta luyện kiếm cũng đã hiểu, thiên văn thủ tọa quả là uyên bác.” Lúc này ngồi xuống, đùi phải duỗi thẳng chân trái, giống như cánh chim nhận đuôi trái, gọi là ” nhận ngồi”, theo nếp gấp quá mạch, có thể khiến thân bất động mà phóng ra kiếm khí bên ngoài.

Tự Văn phi nói: ” Ngao Hong minh kiếm, bắt nguồn từ Côn Luân thiên vũ động tự môn, pháp lý cơ bản giống nhau, đều là cầu hằng thường trong động, ly khí hợp mà chân nguyên cô cố...” Từng câu giảng giải pháp nghĩa Côn Luân, để cho Lý Phượng Kỳ tham khảo tham khảo tham khảo.

Phượng Linh Bảo nghĩ mãi mà không hiểu, nói nhỏ: “Tên Long Quát này thật kỳ quái, làm gì mà nhất định phải để đại sư huynh luyện thành Thuần Dương Tiên Thể?” Âu Dương Độc nói: “Luyện thành trước, sau phá vỡ, như vậy mới giải hận.” Lan Thế Hải Tầm Tư nhận định Đào Hành là kẻ thù, mặc dù không thể tự tay giết chết, phá vỡ tiên thể thành danh của hắn, cũng coi như là trò chuyện bù đắp tiếc nuối.”

Hong Minh Kiếm lao vút đi, nhẹ nhàng phiêu dật, vừa vận bổ sung cho Định Dương Châm.

Loạn Trần đại sư cải tiến Chân Võ Trận Pháp, truyền hai môn kỳ thuật cho Thiên Long Thần Tướng.

Lý Phượng Kỳ thu được pháp quyết cơ bản, nhiều năm dốc lòng tìm tòi, từng bước luyện đến giai đoạn sơ cấp của tầng thứ chín.

Nếu như tu mãn tầng thứ chín, thì Long Hồ gặp nhau, thủy hỏa tương tế, nguyên thần rời thân trở về vị trí cũ, Thuần Dương tiên thể tức là đại công cáo thành.

Nhưng động tĩnh của Hong Minh kiếm đều có quy chế, động là hình thể, tĩnh chính là chân khí, mỗi kiếm thế dừng lại trước địch, chân thân người thi pháp chạy như bay về phương xa, một đi một vòng lại chồng chất tăng công lực, luyện kiếm đối địch cũng phải theo thứ tự mà làm.

Đến tầng thứ chín lại muốn từ động phản tĩnh, tu cầm râu ”
Nhạn ngòi” đoan ổn, thân hình bất động, nguyên thần chân khí
khép lại, cùng tu pháp môn phía trước hoàn toàn điên đảo.

Lý Phượng Kỳ ngày xưa tinh tư nghiên cứu, tóm lại bởi vì thói
quen đăng đẳng sử kiếm, tĩnh tọa phát công vận lần phân biệt
vận vẹo, Hồng Minh kiếm tu hành cũng đình trệ không tiến
không lùi.

Qua thanh kiếm luân phiên chiến đấu này, hòa thượng mạnh
nhất, Mị Linh Tử, Thương Ngọc Tử, người sau mạnh hơn
người trước, kích hoạt Thần Mộc Giáp Tiên Quyết của đài
Minh Linh, thêm nữa Chân Võ trận diễn luyện càng thuần
thục, dùng Thần ngự khí, dùng tiên cơ thể vận kiếm khí nhập
vị, hần tự giác giải khai rất nhiều điểm nghi ngờ, cố ý nói
“Thời gian nửa chén trà” có thể luyện tốt hơn.

Lúc này ngưng tụ khí, văn phi giảng giải vào tai, tiến độ tu
luyện quả thật rất nhanh chóng.

Trong chốc lát ngòi yên bất động, khí phi thân ngoại, dần dần
có thể nhẹ nhõm thu thả đi.

Thế nhưng kiếm khí thủy chung mềm yếu vô lực, thả ra không
chút tiếng động, trừ hần ra mọi người đều không cảm giác
được gì.

Lý Phượng Kỳ thầm đoán công pháp thành bại đã đến thời cơ,
liền tĩnh tâm vận khí phát kiếm, lặp đi lặp lại nhiều lần, kiếm
khí vẫn nhẹ nhàng không có, tu luyện tiến trình lại bị khó khăn
mới ngăn chặn.

Tự Văn Phi chỉ điểm: “Người luyện kiếm quá chuyên chú, làm
cho tinh thần suy nghĩ ngưng trệ, cho nên kiếm khí lý thể
không thể nào điều khiển được.

Thông thường tu đạo chú ý tâm không tạp niệm, động tự môn
lại trái ngược với nó.

Côn Luân pháp của Ngao Côn Luân bắt nguồn đồng nguyên,
tu hành Hồng Minh Kiếm hần là đạo lý giống nhau.” Hơi
ngừng lại, tiếp tục nói: “Giữ vững hành công trôi chảy, tâm tư
phân về nơi khác, hoặc có thể tiến thêm một bước.

Hiện tại người cảm thấy hứng thú với chuyện gì, có thể nói
chuyện với ta.”

Tu luyện không cầu chuyên một, có thể nói trước nay chưa từng nghe thấy.

Nhưng Hồng Minh Kiếm vốn phiêu du vô định, dựa vào kiếm này tu thành tiên thể, không thể tập trung toàn bộ tinh lực vào thể trạng khê biến.

Lý Phượng Kỳ tự mình là đạo lý, lập tức cưỡng ép phân chia tâm thần vui vẻ, suy nghĩ một chút nói: “Tại hạ rất tò mò lai lịch của Võ Lăng Long gia, Long phu nhân có nguyện ý nói thật cho ta biết không?”

Tự Văn Phi nói: “Long gia? Nói rất dài dòng, thái tổ bản triều đánh xuống Hoa Hoa Giang sơn này, vốn là truyền cho tổ tiên Long gia.” Lý Phượng Kỳ nói: “Long gia thật đúng là Long Tử Long Tôn.” Tự Văn Phi nói: “Chí vương chỉ trụ hàng thật giá thật, đáng tiếc tổ tiên Long gia vận tải không dài, ở vị trí ngăn ngụt bốn năm, đã bị thúc thúc sinh con đuổi xuống long ỷ.” Lý Phượng Kỳ nói: “A! Vị tổ tiên Long gia kia!, Chẳng lẽ là Văn Hoàng Đế mất thân của tang quốc?” Mọi người nghe vậy giật mình không nhỏ, văn hoàng trung hậu khoan dung, sùng văn tập trung võ, ngược lại bị thúc phụ tinh thông binh lược soán vị, chương này đương thời tất cả mọi người đều biết, không nghĩ tới Long gia khởi nguồn lại có liên quan đến chuyện này.

Tự Văn Phi nói: “Quốc gia tang không giả, vong thân là tin đồn sai.

Văn Hoàng nhờ cự thần bảo vệ, mang theo trưởng tử Văn Tường và hậu tộc chạy trốn khỏi kinh thành hơn hai trăm cửa ải, gián tiếp ẩn nấp ở Tương Tây Vũ Lăng Nguyên của Tương Lai.

Sửa tên long họ, truyền xuống một nhánh di tộc, chính là Võ Lăng Long gia hiện tại.” Trong lúc nói chuyện, Lý Phượng Kỳ vận khí đi khắp kinh lạc, cảm giác bay bổng, bởi vì trong lòng có suy nghĩ khác, thân thể không theo cảm giác chuyển động, chân khí như ngưng như trầm, dựa theo phương vị dự liệu đi trở về.

Hắn cảm giác tu pháp như vậy đúng đường, càng gia tăng thúc khí hành công, trong lòng chỉ ghi lại bí sử của Long gia, nhìn

Long Tĩnh Khôn cười nói: “Thất kính thất kính, khách quý quang rọi, đúng là kim chi ngọc diệp.”

Cha con Long gia mặt mang vẻ kiêu ngạo, tay ẩn chuôi kiếm vỏ đao, tư thái hung hãn, nào có nửa điểm phong độ hiền hậu của tổ tiên.

Lần thứ hai mươi sáu, sao tinh thần lực không đủ năm thành...

Tự Văn Phi nói: “Văn Hoàng Đế tính cách hiền từ, thần phụ khuyên can dâng binh trừ nghịch. Hắn vì để dân chúng miễn bị binh họa, tình nguyện chung thân lui ra khỏi núi rừng.

Thần tử giáo này mất quyền làm sao cam tâm, mỗi lần lằm bằm lên đài khôi phục, đời này không được truyền cáo thế hệ tiếp theo.

Thiên trường lâu ngày, hy vọng phục vị xa vời, hậu đại thần tử hoặc đi hoặc ẩn, còn lại càng ngày càng ít.

Mà con cháu Long gia hoài niệm vinh quang tổ tiên, nguyện niệm đoạt lại giang sơn càng ngày càng mãnh liệt.

Những năm gần đây xây dựng sơn trang trong thâm cốc, nuôi dưỡng tử sĩ cường tráng, ý đồ lấy kỳ binh quỷ kế cướp đoạt ngôi vị hoàng đế, khác xa tác phong nhân từ của Văn hoàng đế.” Mọi người nhìn phụ tử Long gia, lại nhìn mấy trăm võ sĩ trang phục sức mạnh, thầm nghĩ: “Lời ấy không kém.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Long gia thế này gọi là nhiều nhất một lần này, đã cưới vị chủ tọa thiên văn túc địa này làm trưởng thê, thiên hạ ai có thể địch? Mười cái long ý cũng cướp được, còn luyện binh gì.”

Tự Văn Phi nói: “Côn Luân tiên tông không liên quan nhân thế, năm đó ta gả vào Long gia đã tán đi pháp lực, không thể trực tiếp đoạt vị giúp bọn họ.

Về sau Đào Hành kiện kiện dẫn ra con tiện nhân kia, hại cử gia không yên, ta cũng đành phải tránh xa xa một chút.

Đáng tiếc đào đi cường tử sớm a...

Không đợi pháp lực ta hồi phục sẽ dừng lại.

nợ cũ tính rõ, Lý Phượng Kỳ, người thay thế đồ đệ tiên nhiệm đền nợ đi!” Lúc nói chuyện “Vù vù” vang gấp, mấy đạo kiếm khí bay vào não khiêu Lý Phượng Kỳ, mơ hồ là thanh thế của Hồng Minh kiếm.

Mọi người không thấy hấn động tác, kiếm khí phi hành linh hoạt linh hoạt, công pháp hiển thị lại đạt được tiến bộ rất lớn.

Lý Phượng Kỳ thu hồi kiếm khí, mở miệng hỏi: “Phu nhân phá vỡ Thuần Dương tiên thể, đền tâm nguyện, là có thể buông tha đệ tử Ngao Bính sao?” Âu Dương Bình quát: “Đừng vờ ngớ ngẩn, ngươi là trụ cột của Nga Mi phái, ngươi bại chúng ta hấn phải chết không thể nghi ngờ!”

Tự Văn Phi nói: “Nha đầu này nói không sai, ta nếu phá vỡ tiên thể của ngươi, cho dù không khó khăn với đệ tử Ngao Thiên, cường địch khác ai sẽ ngăn cản? Đừng quên, Pháp Thánh còn muốn rửa sạch Ngao Bính, ngươi đừng nghĩ xa thân cứu người, cố ý thua ta.” Lý Phượng Kỳ nói: “Vậy ngươi phá không được tiên thể lại coi như thế nào?” Tự Văn Phi nói: “Giao nộp pháp lực đệ tử chót vót, thù hận xóa bỏ.” Dừng một chút, nói: “Điều kiện thỏa đáng, tiên thể sắp luyện thành.”

Lý Phượng Kỳ khẽ cười khỏ: “Không được, tính ra ta vừa mới nói, kiếm pháp càng đến phía sau càng khó, tiên thể này, chỉ sợ luyện không thành.” Lời này cũng không phải giả, hấn lúc này đã luyện Thông Hồng Minh kiếm quyết, tọa địa phi kiếm hành tự nhiên, chính là không có cách nào sử dụng nguyên thần và kiếm khí đồng thời thu lại, hiệu quả cao nhất của “Tinh Phi Vân Phái” còn chưa thực hiện, thở dài nói: “Long phu nhân, dứt khoát hạn chế ba năm năm năm, chờ tiên thể thuần dương của ta luyện xong lại nói tiếp.

Trước mắt là luyện không tốt, hao tổn cũng vô dụng, không bằng sớm hoàn giá.”

Tự Văn Phi nói: “Căn cơ của ngươi và ngộ tính tuyệt hảo, tiên thể tức là có thể thành, đối với việc này ta có mười phần nắm chắc.” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Đối thủ luyện công của ta có nắm chắc, thật sự là kỳ lạ cổ quái.” Lan Thế Hải chen miệng nói: “Thủ tọa có diệu pháp tốc thành tiên sao?” Hấn bình sinh đọc sách, biết rõ độ khó thành tiên, chột nghe như đường tắt, nhin không được hỏi thăm.

Tự Văn Phi nói: “Muốn tu thành tiên thể, trước tiên phải hạ cấm chế, người tu luyện phá cấm chế là có thể thành tiên.

Lý Phượng Kỳ chuẩn bị đầy đủ, chỉ thiếu một đạo phong cấm trở ngại, trong này không có rồng tuếch.” Lý Phượng Kỳ cười

nói: “Thủ tọa phải phong cấm tại hạ? Trong Thương Minh Tử đan vô biên vô hạn, cũng bị một kiếm xuyên thủng, chỉ mong phong cấm của người càng rộng lớn nghiêm mật hơn một chút mới tốt.” Tự Văn Phi nói: “Như Mộng Như Lộ, ra ngoài gặp hần.”

Một đạo bạch ảnh ứng thanh bay lên, rơi xuống Địa Khinh Trần khê giờ lên.

Một thiếu nữ thanh tú tuyệt luân đứng trước mặt, thân mặc áo gấm, váy dài đầm xuống đất, sau lưng là quả cầu ánh sáng, năm màu sắc sỡ, lơ lửng là hình ảnh của cánh hồ điệp.

Trong nháy mắt toàn trường yên lặng, đắm chìm trong bầu không khí như mộng ảo.

Tượng Lý Phượng Kỳ bị kim sắt kẹp cổ, mặt đỏ tai phập phồng hô hấp gian nan, lúng túng nói: “Tiêu... Tiêu Tiêu!” Âu Dương Cô Bình hô to: “Người nhìn kỹ, đó không phải Tiêu Tiêu!”

Nhìn kỹ, lông mày thiếu nữ gầy mỏng, rất khác với Tiêu Tiêu, nhưng khí chất thần sắc lại giống tới cực điểm! Đặc biệt hai cánh bướm bên người, thuần khiết linh hoạt không có yêu khí, giống như tình trạng Tiêu Tiêu hóa thành người.

Tự Văn Phi nói: “Tiêu Tương hoa vũ, như mộng như sương, nha thủ đồ ngôi sao lại lưu lạc thiên nhai? tại mắt thiên văn túc tọa khắp thiên hạ, chẳng lẽ không nghe rõ.” Lý Phượng Kỳ tim đập như điên, cố gắng tự định trụ tư tưởng, thầm nghĩ cử động này của đối phương quá nhiều tu luyện, chẳng lẽ đã thay đổi chủ ý, muốn cản trở mình tu thành tiên thể?

Tự Văn Phi nói: “Vương ngăn tình yêu, tức là phong cấm của người thành tiên, lao tới phá thần du thanh tiêu, lao ra không phá được vĩnh viễn giam cầm thân thể, muốn nguyên thần không bị ràng buộc, trước phải cho linh hồn người trói buộc nặng nề nhất.” Lý Phượng Kỳ mới biết đây là cửa ải quan trọng cuối cùng tu hành, lập tức ngồi vững, bình ổn hồn loạn, chân khí vận chuyển nhanh hơn, kiếm thể vuông vức bay vút qua lại, thẳng như gió táp mưa sa.

Không ngờ Tự Văn Phi lại xoay chuyển câu chuyện, khơi mào lại tình cảm của hần: “Tiêu Tiêu Hương tuy đáng tiếc, nhưng

lại có vô số mỹ nhân trong thiên địa, chẳng lẽ không có người thứ hai có thể thay thế? Vị Như Mộng Như Cô nương này, bản thân cũng là một con bướm nhỏ bên hồ động đình, thân thể vật, tình cảnh sinh trưởng đều giống hệt Tiêu Tiêu.

Lúc này mới thành hình người, trải qua ta đặc ý bồi dưỡng, tính tình yêu thích cũng giống như Tiêu Tiêu, người kết thành thông gia với nàng, đủ để bù đắp tình hận xưa kia.”

Lý Phượng Kỳ ngóng nhìn thiếu nữ kia, nhìn nàng thanh thuần mang theo ngọt ngào, vẻ mặt vui vẻ trầm tĩnh.

Những thứ này cũng không sao, chỉ có trong mắt ẩn hiện một điểm cầu mong, như nước mềm mại, như tơ kéo dài, kéo lòng đau khổ khó thoát khỏi, phảng phất đang kêu cứu ta, mang ta rời xa hiểm ác, đừng để mộng đẹp của ta kinh sợ.” Tiêu Tiêu trốn vào Nga Hầu, chẳng phải ánh mắt cũng như vậy sao? Lý Phượng Kỳ khàn giọng nói: “Cô ấy là... cô ấy bị người bắt buộc, mới giả bộ tiêu tiêu tiêu tiêu?”

Tự Văn Phi không đáp lời câu này, nói: “Bất luận tiên thể luyện thành hay không, kết cục trận chiến này như thế nào, ta đều sẽ để Như Mộng Như lộ vĩnh viễn bên cạnh người, sinh tử không tương ly, như vậy được không?” Từ phía kiếm phong gào thét, một lúc lâu không có người lên tiếng.

Tự Văn Phi nói: “Xem ra người không tin nàng có thể thay thế Tiêu Tiêu.”

Như Mộng Như Lộ, người biết nên làm thế nào rồi.”

Như mộng Như Lộ nói: “Vâng.” Hai tay nhẹ nhàng ôm lấy, trong lòng lóe lên u quang, một cây tỳ bà cầm trong tay, gảy dây cung nói: “Cô Kháng còn chỗ cao chót vót, cảnh không uốn lượn chiếu rọi thấp...” Liên tục hát đến “Yến Song Tê... Sào hoa mai lại dựa vào.” Đúng là con Tiêu Tương Hoa, chỉ nghe điệu nhạc mềm mại, nhiều lương tiêu hồn, vạn vật đều linh thông thấu, theo khúc nhạc tung bay về phía hư không.”

Diệu Vận như vậy cả thế gian đều có, trừ Tiêu Tiêu ra thì ai có thể hát ra? Trầm ngâm hoặc khúc nhạc trong lòng, như mộng như lộ ra bản chất giống hệt Tiêu Tiêu, trong trẻo thuần khiết mà cô tịch, tâm ý từ đầu ngón tay đầu lưỡi lưu lộ, đó là tuyệt đối không thể giả thành linh hồn bản sắc.

Tự Văn Phi thì thầm: “Yến Song Tê, tổ Hương lại nương tựa vào nhau.

Tiêu Tiêu cô nương tình thâm như vậy, khiến người ta lú lú.

Nàng sợ tình lang vì mình mà trường thừa cô quạnh chết đi.

Cố ý dẫn dò người khác tìm phối hợp tốt khác, người nếu cả đời không cưới, chẳng phải là phụ tình ý này của Tiêu Tiêu?” Lý Phượng Kỳ ngồi không nhúc nhích, thời khắc không gián đoạn luyện công, kiếm khí giao kích càng ngày càng vang dội.

Nhưng sắc mặt xanh mét, thân thể cứng rắn như phiến đá, chỉ thấy mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, cho thấy nội tâm hân xung đột kịch liệt cỡ nào.

Đột nhiên, Mộng Như Lộ ném tỳ bà đi, phảng phất như ảo ảnh từ trong sương mù đi ra, đi tới trước mặt khoanh chân cúi người, đưa tay lau mồ hôi trên trán Lý Phượng Kỳ, run giọng nói: “Ta không phải Tiêu Tiêu, ta đã nghe chuyện cũ của các người.

Là Long phu nhân kể cho ta nghe.

Sau khi nghe xong, ta thường nghĩ, Tiêu Tiêu bởi vì là hồ điệp nhất định phải chết sao? Nếu là vậy, ta thật muốn khi đó thay Tiêu Tiêu đi tìm chết, dù sao nhốt ở Long gia không được tự do, không bằng chết sớm, còn có thể đổi lại niềm vui cả đời của các người.” Lời nói nghẹn ngào, giọt nước mắt tràn ra, trên mặt lại mỉm cười: “Nguyện vọng bình sinh của ta, chính là muốn nhìn thấy Phượng ca ca trong câu chuyện kia.

Hôm nay cuối cùng cũng toại nguyện, ta vốn cho rằng người là một thiếu niên gầy yếu, nhưng mà, Phượng ca ca, người anh vũ hơn ta tưởng tượng...” Chợt hiện lên một tia ngượng ngùng, nổi bật lên hạt châu lệ, nghiêm nhiên là tình cảnh Tiêu Tiêu nhập hội giữa hai năm đó.

Lần thứ hai mươi sáu, sao tình Dục tâm lực thiếu sáu lần được.

Lý Phượng Kỳ lắm bầm: “Lại khóc vừa cười, chó con đi tiêu...” kịch nói ngày trước bất giác đọc lên, thoáng chốc thần sắc thay đổi, nhìn chăm chăm như mộng như lộ diện, phảng phất nhìn thấy Tiêu Tiêu bằng thân thể của nàng sống lại.

Tự Văn Phi đột nhiên gào to: “Như Mộng Như Lộ, ngươi đang làm gì? Tiếp xúc da thịt sẽ làm hấn tẩu hỏa nhập ma, ngươi muốn hại chết Lý Phượng Kỳ sao!” Như Mộng Như Lộ ngón tay co rút lại, phảng phất như bị bàn tay nung sắt đau nhức, rời khỏi trán Lý Phượng Kỳ.

Tự Văn Phi nói: “Đứng ra cho ta!”

Lần này như mộng như sương không nghe lệnh của nàng, cố gắng ổn định tâm thần, hướng Lý Phượng Kỳ thổ lộ tình hình: “Đây đều là âm mưu lừa gạt thiên văn tức thủ tọa bố trí tốt.

Nàng đã sớm xem rõ tính cách hành trình của tất cả mọi người thuộc Thanh Ngang phái, biết ngươi cực kỳ trọng tình, lại thân là nhân vật đứng đầu Nga Khuyết phái, vì thế an bài tình cảnh Tiêu Tiêu tái hiện, trông cậy vào thời khắc mấu chốt làm nhiễu loạn tâm cảnh của ngươi.

Ta... Ta là con bướm nhỏ nàng bắt được, ăn Cửu Linh Tuyền đan của động đình thủy phủ, dựa vào tiên khí luyện thành thân người, bởi vậy không hiện ra yêu tà khí.

Nàng còn tìm được nghĩa phụ Vũ Văn Hàn của Tiêu Tiêu, dạy ta hát Vân Tiêu Hoa Vũ...” Lại vội vàng phân trần, chỉ mong chạy tới trước khi Kỳ Văn Phi nổi giận giết mình, khiến Lý Phượng Kỳ tiêu trừ mê hoặc, hiểu được bản thân không phải hóa thân của Tiêu Tiêu.

Tự Văn Phi than thở: “Nha đầu ngốc tự mình chủ trương, cho rằng như vậy có thể bài trừ tình chướng của hấn. Hừ, tỷ lệ kẻ lẽ thẳng thắn như ngươi mới thật sự cực kỳ tiêu sái, dạy hấn làm sao phân ra?”

Như Mộng Như nghe vậy giật mình, nóng lòng rút ra lui về phía sau, lại bị Lý Phượng Kỳ một phát bắt được cổ tay.

Trong lúc khê động này, tư thế ngồi thay đổi, kiếm khí im bất động lại.

Bốn phía tĩnh lặng, ngay cả phụ tử Long gia cũng nín thở.

Thoáng chốc, Hoàng U nói nhỏ: “Lý sư huynh tẩu hỏa nhập ma! Ma Ngưu đại phu, nhanh lên nghĩ cách cứu hần!” Lan Thế Hải nói: “Đừng động, có thể thành tiên hay không đều tại lúc này.” Tu tiên thành đạo, thường là hung hiểm nhất, như gặp ngoại lực tham gia, nhẹ thì tiền công tận công, nặng thì tuyệt hồn diệt, nặng thì tuyệt hồn diệt.

Nhưng tình hình của Lý Phượng Kỳ như là mất đi không ché, so sánh luyện công quá mức dị thường.

Chúng đồ Ngao âm thâm lau mồ hôi lạnh, suy nghĩ là nên tiến lên cứu, hay là nên yên lặng theo dõi kỳ biến.

Đang do dự, chỉ thấy Lý Phượng Kỳ ngẩng đầu lên, con mắt sung huyết đỏ lên, huyết hành trong cơ thể hiển thị đã hỗn loạn.

Phương Linh Bảo chợt kêu to: “Thành Tiên cái rắm! Đại sư huynh bị tiểu yêu nữ kia mê hoặc, ma phát điên rồi, nhanh làm cho hần tĩnh thần quan trọng hơn!” Quay đầu sang phía Âu Dương Độc Bình nói: “Bình thường ngươi và Lý sư huynh ngươi hướng Thường Khanh ta, tốt lắm, lúc này sao lại biến thành miệng hồ lô? Trong lòng hần giả như Bình sư muội của ngươi, không phải là tiểu yêu nữ giả trang Tiêu Tiêu, ngươi mau nhắc nhở hần đi!” Nguy cơ trước mắt, người ngốc nói ra chân ngôn nói ra sự thật!

Nhưng Cô Bình im lặng không lên tiếng, nghĩ thầm “Nếu trong lòng hần có ta, sao phải mở miệng nhắc nhở?” Phương Linh Bảo nổi trận lôi đình, quát lớn: “Mười vạn hỏa cấp bách, ngươi còn đang ngẩn người!” Dùng ra khí lực mạnh mẽ, một cước giẫm trúng ngón chân của nàng.

Lông tóc cô Bình dựng đứng, kêu lên sợ hãi: “Ai ui!”

Tiếng hô này như kim châm đâm vào đỉnh môn, Lý Phượng Kỳ đột nhiên ngẩng đầu, cất tiếng cười dài nói: “Phương sư đệ, ta mắc ma rồi?” Vừa cười, khóe miệng chảy ra máu tươi, chợt theo hơi thở phun lên, thật giống như đục rách con suối mắt?

Chúng đồ Nga Thiên thật sự há hốc mồm, thân mang Thiên Vương thuần phun máu như thế, Kiếm Tiên thủ đồ làm sao có thể sống sót? Ma Ngưu đại phu chỉ đợi thi thuật cứu trị, chợt cảm thấy khí mạch của hắn tự thành lộ số, chân khí từ bên ngoài đến tuyệt khó tả.

Quá trình Ma Ngưu đại phu cũng từng thân lịch thành tiên, giật mình nói: “Đó không phải là huyết dịch bình thường, là máu ứ đọng nhân tình thương tích lũy hóa, hắn muốn thoát khỏi vũ hóa phạm nhân!”

Tự Văn Phi nói: “Tình chương đã bị phá, ngộ đạo pháp tự nhiên, khí huyết thể xác không còn là căn bản để vận kiếm thi pháp nữa.

Như Mộng Như Lộ, người giúp Kiếm Tiên đầu đồ tu thành đại đạo, đã hoàn thành sứ mệnh.” Như Mộng Như lộ vẻ mặt mờ mịt, nhìn vết máu đỏ tươi run rẩy.

Lý Phượng Kỳ cười dữ tợn thu lại, nghiêng đầu nôn ra máu, như nhổ nước miếng tùy tiện, thân thể vẫn uể oải như cũ, mà trong ánh mắt mơ hồ thoáng hiện thần thái ôn nhuận.

Chợt nhìn về phía lá cờ phướn, hỏi: “Ta có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo Long phu nhân.” Tự Văn phi nói: “Nói đi.” Lý Phượng Kỳ nói: “Người đính hôn cho Long Bách Linh và Đào Yêu con, rốt cuộc là có dụng ý gì?” Tự Văn Phi im lặng một lát, lạnh nhạt nói: “Môn môn tư vụ cá nhân.”, Không đủ để người ngoài nói.” Lý Phượng Kỳ nói: “Đã có lòng tác thành bọn họ, Mạc Như phu nhân xuống núi tạm hoãn trăm ngày, sau khi hai người kết hôn, chúng ta lại đến so sánh ngắn ngủi.” Tự Văn phi nói: “Ta phá không được tiên thể của người, tự sẽ xuống núi, đây là ước định chúng ta đã nói.”

Lý Phượng Kỳ sớm đoán được đưa bé kia thân tuyệt không phải thiện ý, nghe được lời ấy càng thêm vững tin: Ngày Long phu nhân đến núi, tức là thời điểm hai người Đào Long thương tình, lập tức đáp: “Tốt, cung tuần phu nhân họ Lý chỉ giáo!” Một tiếng hét to, sau khi xoay tay vung lên, đem Như Mộng Như Lộ đẩy về phía Nghiêu phái bên kia.

Lực đạo vừa đứng, phảng phất đỡ nàng đi vào đám người.

Phương Linh Bảo trừng mắt, muốn qua đánh “Tiểu yêu nữ” một trận.

Âu Dương Cô Bình dừng lại nói: “Không được, Lý sư huynh muốn chúng ta bảo vệ nàng.” Hai chân hơi động, ngón chân đau nhức, cả giận nói: “Phương Hoạt Bảo, lần sau nếu người còn dám xằng bậy, ta dạy người cả một đời lưng không thể vận chuyển được!” Phương Linh Bảo sợ hãi, động một chút cũng không dám động đây.

Đúng lúc này, một đạo kiếm khí bay ngang qua khu vực thí luyện, trên mặt đất kéo lê thành một cái rãnh sâu hẹp dài, ngăn cách chúng đồ na nái ở phía sau.

Lý Phượng Kỳ ngồi ở phía trước rãnh sâu, cao giọng nói: “Các vị đồng môn Ngao phái nghe, nếu có người vượt qua giới tuyến này, từ nay cùng ta ân đoạn tình tuyệt!” Mọi người mới biết kiếm khí kia là hấn phát ra, lại không thấy hấn giơ tay đòi thân, chân khí lưu chuyển cũng không có dấu vết để đi, kiếm thể thiên hướng mạnh mẽ như vậy, tinh tế nghĩ lại, lại cùng phương thức Lăng Ba phóng kiếm tương đương với phương thức Lăng Ba.

Tiên gia thành đạo, đứng đầu ở trong ngoài ước thúc, Lý Phượng Kỳ thoát khỏi tình yêu khổ sở quần quýt từ lâu, tâm linh đột nhiên biến thành tự do tự tại.

Đúng lúc kiếm thuật luyện đến chỗ nhỏ bé, chợt hiểu diệu ý của “Lấy tâm ngự kiếm”: Chân khí pháp lực thậm chí huyết mạch nội đan, đều không phải dựa vào kiếm thuật cơ bản nhất.

Tâm tính được giải phóng, kiếm thể tùy tâm mà động, thì có thể không tiến tới mà không đi tới.

Bởi vậy tiên thể bước đầu đạt thành, nguyên thần bình yên rời khỏi, có thể ở bên ngoài cơ thể khu sử kiếm khí phi hành,

“Tình chương” kia mặc dù đã bị phá hủy, hấn cũng không đánh mất tình cảm, ngược lại nhiệt huyết trong lòng càng nóng, thậm chí nghĩ năm đó nếu có một vị đại ca thay mình xuất đầu, ngăn trở hưng sư vấn tội môn phái chính đạo, làm sao đến mức khác với Tiêu Tiêu Sinh ly tử biệt? Bây giờ tình thế tương đương, trước kia phát sinh thảm kịch, tuyệt đối không thể tái diễn trên thân hai người Đào Long hai người tái diễn.

Nghĩ đến đây, Lý Phượng Kỳ tâm ý đã quyết, giọng tay hô to: “Long phu nhân muốn phá tan Thuần Dương tiên thể tuyệt hận, nơi đây chỉ có ta luyện thành loại tiên thể này.

Oan có đầu nợ có chủ, nên để một mình ta tiếp chiến.

Chư vị đồng môn, Đào sư tôn, các người ai nếu vượt giới viện thủ, giao tình của chúng ta coi như xong rồi!” Tiếng nói vang vọng khắp Nghiêu Sơn trường.

Tự Văn phi nói: “Rất tốt, bằng một mình người giữ vững tiên thể, thiên văn thủ tọa từ đây về sau không còn bước lên Ngao Mi nữa bước.”

Đào Yêu Yêu rung động dung mạo “Đại ca độc lực đối địch, chính là muốn che gió chắn mưa cho ta, ta... Chẳng lẽ ta cứ khoanh tay đứng nhìn?” Muốn đến tương trợ, nhưng trong lòng bàn tay nặn ra mồ hôi lạnh, cũng không có đảm lượng đẩy ghế đứng lên.

Rốt cuộc là sợ cái gì? Trong lòng hấn hốt hoảng vạn phần, tự biết tuyệt không phải sợ hãi quyền thế, pháp lực, cũng không phải là vì bảo tồn thực lực, vắt óc suy nghĩ, dường như có loại khát vọng muốn đạt được, lại kiệt lực trốn tránh tình cảm, như bóng với hình đây đưa lấy tâm hồn của Long bà.

Đang lúc Sở Tình an trí tốt già trẻ các phái, quay trở về thái hoàng tinh xá phục mệnh, chợt nghe Lý Phượng Kỳ la lên, không khỏi nóng nảy từ trong đó: “Lý sư huynh muốn đấu pháp với thủ tọa của Côn Luân? Sao các người còn không chạy tới hỗ trợ.” Hài Thiên Cơ nói: “Đã nói một mình ứng chiến, chúng ta đi lên có tín nghĩa của Lý sư huynh, hướng chỉ hấn... Ai giúp đỡ thì chặt đứt giao tình với ai.”

Long Bách Linh nói: “Ta và Lý Phượng Kỳ không có giao tình gì, Sở sư huynh, lúc nguy cấp đưa ta tới, trước mặt Long phu nhân ta nói chuyện.” Hai người vừa kinh vừa sợ, quay đầu nhìn chăm chú, chỉ thấy hai con người Bách Linh rung rung, khẽ cắn môi, trên khuôn mặt mỹ lệ lộ ra dũng khí kiên quyết.

Hồi thứ hai mươi sáu sao có thể khiến tình nguyện thiếu tâm lực.

Một thoáng phong tĩnh ảnh dừng lại, người trong thí luyện tràng đều nín thở.

Hà Cửu Cung kéo ống tay áo Ma Ngưu đại phu, ra hiệu hẩn âm thâm thi hành y thuật.

Ma dụ đại phu lắc đầu, Lan Thế Hải cũng xua tay.

Ý không nói tự mình: Thần Nông thủ đồ y thuật tuy cao, chủ yếu là trị liệu thương tích nhục thân, mà Lý Phượng Kỳ tiên thể đã thành, nguyên thần nếu như an ổn, thương tổn trong ngoài thì không đáng lo.

Nếu nguyên thần bị hao tổn, Ma Ngưu đại phu phải cứu tất phải dốc toàn lực, vết tích viện thủ rõ ràng, chẳng phải là vi phạm ước định của đại sư huynh, Tụ Văn Phi sao lại cho phép người khác quấy rối? Ngao Dĩ chúng đồ luống cuống tay luống cuống, một ý niệm hệ thống, chỉ hy vọng các đời tổ sư thiên linh biết, phù hộ Lý Phượng Kỳ chèo chống đến thời khắc chiến thắng.

Chợt nghe Tụ Văn Phi mở miệng nói: “Thiên Thừa, người đi xung phong, mau chóng đem hẩn kết quả.”

Lời còn chưa dứt, đầy mặt trận kinh ngạc, đều cho rằng cho dù Tụ Văn Phi không tự mình động thủ, cũng chắc chắn phái ra thiên văn túc tiên khách, ai ngờ lại để cho Long gia thiếu gia ăn chơi xuất chiến.

Long Thiên Thừa lấp bắp nói: “Đại nương, tên kia rất lợi hại.” Tận mắt thấy kiếm quang tung hoành, hẩn đã sớm khiếp đảm, nào dám đi tới trước mặt Lý Phượng Kỳ.

Tụ Văn Phi nói: “Cũng may không có tiền đồ, người suy yếu học máu người cũng không dám đi đấu, sơn dã đạo phái cũng không thể chinh phục, còn nói gì đến Hoàng đồ bá nghiệp.

Nhị thúc, người nói là cũng không phải?” Vừa nghe Đoạt Giang sơn làm Hoàng Đế, Long Tinh Khôn tâm niệm đại

động, muốn nói hai câu khích lệ con trai, vừa ưỡn ngực vừa hả giận, miễn cưỡng cười nói: “Tẩu tẩu nói có lý, bất quá những người kia biết tà pháp yêu thuật, dù sao Thiên Thừa cũng là dòng dõi Đế Vương, nếu có sơ xuất chỉ sợ không ổn.”

Tự Văn Phi than thở: “Các ngươi những người này à, một đám vô lại thân tham lợi, sắc ngoài mạnh trong yếu, muốn thành đại sự khó khăn cũng không sao.” Ngược lại gọi: “Năm đài phái Hà Chương môn, ngươi có nguyện ý rửa nhục trước như tuyết không.” Báo cơ từ phía sau bước nhanh ra, ôm quyền nói: “Mệnh lệnh của tiên sư, chớ không dám không nghe theo!” Kiến thức của hắn cao hơn phụ tử Long gia nhiều!”, Nhìn ra tiên pháp của Côn Luân trong người chúng đồ nguy nga, chiến lực không bằng lúc trước, huống chi có tòa chủ tọa làm hậu trường thiên văn, không báo thù còn đợi đến khi nào? Quỳnh nói: “Hà mỗ nguyện quyết một trận sinh tử với đồ đệ đầu bảng, mời tiên sư làm chứng.” Tự Văn phi nói: “Ừm, không cần sử dụng đạo thuật năm đài phái, trong lúc công thủ, bản thân tu vi quên càng nhiều càng tốt.”

Hà triệu cơ sừng sốt, suy nghĩ “Ta không sử dụng đạo thuật lại sử dụng cái gì? Chẳng lẽ như phường thị lưu manh đánh nhau, động cước liều mạng?” xoay người đối mặt Lý Phượng Kỳ, nghi tư tan biến, lửa giận dần dần nóng lên.

Mấy ngày nay phập phồng nhấp nhô, thành bại mấy lần dễ chuyển, từ xà ung trận thất bại đến tiếp viện lợi nhất; từ thống lĩnh các phái đến tình thế thất thế lạc xuống hoang dã, cuồng hỉ cùng thê hoảng đan xen, cuối cùng nhiều năm cấu tạo xưng bá đại kế thất bại, nào báo cơ vạn niệm đều mất, trong lòng chỉ còn oán hận vô tận, hận hận hận.

Thật ra giống như lật đổ kế hoạch khổng lồ như chính đạo, lãnh tụ kế hoạch khổng lồ này, tiến hành khó khăn cỡ nào, hắn cũng không phải không có chuẩn bị gặp khó khăn, nhưng khó chịu nhất chính là thái độ của cao nhân tiên tông đối với mình —— đường đường chương môn Đạo tông bị người hô tới kêu lui, hình như là nô tài chớ sẵn; khi thì bị gậy ở giữa lòng bàn tay, lại giống như trẻ mới sinh không có sức chống cự.

Bị nhục khuất như vậy, đừng nói dương uy xưng tôn, mặt mũi năm đài tổ tiên sớm đã mất hết rồi.

Nghĩ đến việc thẹn thùng như cuồng, không có điềm báo cất nắm tay, lao thẳng tới Lý Phượng Kỳ, nhìn như là đi tìm hạng người đầu Nga trả thù, quả thật là phát tiết nổi khở dưới người khác —— Tự Văn Phi không cho phép hấn dùng đạo thuật, chỉ đành vung nắm tay liều mạng già nua.

Một quyền đi qua tiếng sấm nổ vang, các đồ đệ Ngao bổng kêu lên: “Sương Lô tiên!” Triệu Triệu Triệu run lên, quyền thế chéch ra hơn một xích, trên mặt đất nổ ra một cái hố to, khói lửa lượn lờ, tầng sương trắng kết lại, rõ ràng là hiệu quả của Sương Lô tiên.

Lý Phượng Kỳ nói: “Dùng tử chi mâu, công tử chi thuẫn, dụng kế quả nhiên xảo diệu...”

Đạo pháp ù ù bị Long phu nhân cướp đi, chỉ cất giấu ở những lá cờ kia sao?” Ánh mắt phóng xa, nhìn về phía lá cờ dài sáu mươi tư thiếu nữ cầm trong tay.

Ở giữa một dãy tơ đen, bức thứ bảy bên trái lật qua.

Mặt kia nhuộm thành màu trắng tinh, chiếu ánh trắng, ánh sáng phản xạ vừa vắn chiếu đến phía sau lưng có dự triệu gì.

Tự Văn Phi nói: “Tản đi pháp lực gọi là “Nhập trần”; tụ liễm pháp lực gọi là “Quy nguyên”, hai loại lột xác ta đều từng kinh nghiệm qua.

Theo chế thành sáu mươi lá cờ quy nguyên, đối phó tiên thể còn thiếu hỏa hầu, nếu muốn thu lấy pháp thuật tu luyện giả bình thường, vậy cũng dư sức. “Theo tiếng nói của nàng chậm chạp, phụ cận lá cờ trắng tiếng gió “Vù vù”, Hồng Minh kiếm khí của Lý Phượng Kỳ phách ngang dọc, liên tục tấn công mấy vòng, lại như cây gậy gõ gõ cây sắt, chỉ chấn cho cờ trắng lung lay, không thể chặt đứt, không thể chặt đứt, kiếm khí Hồng Minh kiếm của Lý Phượng Kỳ cắt ngang dọc.

Cùng lúc đó, sấm sét điếc tai, có gì điềm báo song quyền xuất ra, lần thứ hai công về phía Lý Phượng Kỳ.

Chúng đồ san hô lại một lần nữa kinh hô: “Ngũ Lô Chân Pháp!” Hà Cửu Cung càng thêm kinh hãi, nghi hoặc làm sao có thể sử dụng công pháp của mình, ánh mắt nhìn về phía sau lưng hấn đạo bạch quang kia, như có điều ngộ ra điều gì đó.

Thân thể Hà Triệu cơ có pháp thuật Phong Lôi, nhất thời tinh thần phấn chấn, theo mệnh từ bỏ năm tầng đạo thuật, vận kinh phát lực thuận thể mà làm, trong kinh lạc ngầm có một cổ chân khí dẫn đường, đầu quyền lỏng lẻo hỏa, đột nhiên đánh trúng thiên linh cái của Lý Phượng Kỳ.

Sau tiếng nổ đó sương mù lan ra, bốn phía tràn ngập mùi cháy khét của da thịt.

Chỉ thấy Lý Phượng Kỳ da trán đen thui, trên thân lay động muốn ngã.

Hà Triệu cơ thính giác rất linh mẫn, phát giác Lý Phượng Kỳ phóng kiếm công kích lá cờ phướn, không rảnh thu hồi đón đỡ, bởi vậy mới bị thương nặng, đây chính là cơ hội tốt lấy tính mạng hắn, lúc này trùng mắt quát, một quyền hướng ngực Lý Phượng Kỳ đánh tới.

Nào ngờ tới nửa trong quyền bỗng nhiên mất lực, cánh tay mềm nhũn rơi xuống, tiếp theo trước ngực sau lưng mấy chỗ lạnh buốt, giống như bị trường kiếm sắc bén đâm xuyên qua.

Hà triệu cơ hoảng hốt, mới nhìn kiếm khí xoay quanh bên ngoài, sao đột nhiên lại xuyên thấu bản thân, đối phương cũng không có hành động gì, giống như kiếm tùy tâm sở dục, không có dấu hiệu, chẳng lẽ là Thần Phật hiển linh? Một ý niệm chưa dứt, “Phịch phù” ngã xuống đất, rốt cuộc không đứng dậy nổi nữa.

Lý Phượng Kỳ ngồi tư thế ổn định, thâm vận Thiên Vương Thuẫn chữa thương, trên trán cháy đen tiêu tán, Trọc khí thở ra, thương tổn từng bước chuyển hóa thành pháp lực.

Hắn mới đầu trạng thái gần như tiên thể, bị “Nhập trần quy nguyên phiên” ảnh hưởng khá nhỏ, không bị cướp đi tu vi toàn thân, nhưng hiệu lực Thiên Vương Thuẫn chỉ còn hai ba thành bình thường, chỉ có thể chậm rãi hóa giải thương thể.

Tự Văn Phi nói: “Năm đài chương môn luyện đạo thuật nhà mình quá sâu, tương xung cùng chân khí Huyền môn, không thể thi triển hết diệu dụng quy nguyên phiên.

Chương môn Thanh Thành phái, đạo hạnh của người hơi thấp một chút, có muốn tiếp nhận trận chiến này không?”

Nghe xong kết quả Côn Luân mời xuống, Chu Thượng Nghĩa trong lòng giật thót, vượt râu do dự chưa quyết, chợt nhìn thấy có dấu hiệu gì chỉ trở bốn chân, thông thả bò trở về, ngạc nhiên nói: “Hắn trúng kiếm chưa chết?”

Tự Văn Phi nói: “Để bảo vệ pháp lực của đệ tử Ngao Thiên, đồ đệ Kiếm Tiên sẽ không giết chết đối thủ, không tin người có thể tự mình đi thử một chút.”

Chu Thượng Nghĩa không hiểu hàm nghĩa của câu này là gì.

Chúng đồ Nga Phản nhiều đã phân biệt ra, phương vị mấy kiếm của Lý Phượng Kỳ cực chuẩn, vừa lúc xuyên qua giữa khe hở gân cốt của Hà Triệu, tránh đi chỗ yếu hại trí mạng, máu chảy cũng cực ít, chỉ làm hắn tạm thời tê liệt mà thôi.

Tự Văn Phi nói: “Sao? Thanh Thành chương môn, chiến đấu không tổn thương tính mạng, người cũng không dám tiếp nhận?”

Đột nhiên Chu Thiên Tuế cao giọng hô: “Ta tới tiếp chiến!”

Hắn ta hận Nga Bí phái nhập cốt, khao khát báo thù ngày đêm, nay gặp được thủ lĩnh Tiên Tông ủng hộ, đấu pháp lại không nguy hiểm đến tính mạng, sao không anh dũng tiến về phía trước.

Tự Văn Phi nói: “Được, không cần sử dụng đạo thuật Thanh Thành.” Lời còn chưa dứt, lá phải lá cờ dài thứ hai xoay chuyển, phản quang màu trắng chiếu xạ đỉnh đầu Chu Thiên, chỉ thấy thân ảnh hắn chợt biến mất, một thoáng đã hiện ra sau lưng Lý Phượng Kỳ.

Hoàng U kêu to: “Con mẹ nó, là ta... Trích Thiên Thứ của ta!”

Giờ phút này mọi người đều đã sáng, pháp thuật đệ tử Ngao Bí mất đi, chính là bị sáu mươi tư mặt trường phiên kia đoạt mất, lúc xoay mặt truyền tống cho đám người dự triệu cơ gì, dùng để hướng Lý Phượng Kỳ khởi xướng tập kích.

Chu Thiên Tuế vận kinh cánh tay, khí lưu quán thông tứ chi, lòng bàn tay thêm nhiều lưỡi dao sắc bén do chân khí ngưng tụ thành, không biết sao thủ pháp như điện, trong nháy mắt liên tục đâm xuống mấy trăm cái.

Vết thương trước của Lý Phượng Kỳ còn chưa tan hết, không phân ra được khí lực che chắn, vai trên lưng bị đâm thành tổ ong, máu tươi loang lổ nhuộm đỏ vạt áo.

Như Mộng Như Lộ lớn tiếng hét chói tai.

Mọi người lo lắng nhìn xuống dưới, bỗng nhiên Chu Thiên Tuế bắn ra vài thước, tay chân rơi xuống đất run rẩy, lại bị kiếm khí phong bế kinh mạch.

Lần thứ hai mươi sáu, sao tình Dục tâm lực thiếu tám tám tám?

Lý Phượng Kỳ thở ra trọc khí, mỉm cười nói: “Đầu như vậy tiếp tục, hình như là theo ta luyện công, tiên thể này có thể càng thêm kiên cố.” Hắn lấy ít chân khí còn sót lại sử Thiên Vương thuấn, thừa nhận từng lần trọng kích.

Kiểm khí chỉ dùng tâm niệm thúc giục, trong chốc lát tiến hành viên mãn, kiểm lộ giống với Hồng Minh kiểm pháp trước đó, nhưng hiệu quả tinh vi đầu chỉ tăng gấp trăm lần.

Lại tìm kiếm ý niệm thuần thực thi pháp, hẳn là đặc sắc của Thiên Sơn Tiên Tông, pháp thuật Huyền Môn thừa kế pháp học Côn Luân, luyện đến cao cấp nhất lại cùng loại với Thiên Sơn Tiên Pháp, chắc hẳn là nguyên nhân tổ sư tranh thủ sở trường của hai nhà.

Một mặt suy tư, một mặt thổ khí hóa thương, đám đồ đệ Ngao Thiên thấy hắn chuyển nguy thành an, trong lòng căng thẳng thoáng buông lỏng lỏng.

Tự Văn phi nói: “Tiên thể mặc dù thành, kiểm thuật vẫn chưa đạt tới đỉnh, ngươi còn thiếu một kiện pháp bảo quan trọng nhất.” Lúc này triệu cơ gì bò về, vài tên đệ tử năm bàn đỡ dậy, quanh thân không chút tổn hại, mặt xấu hổ khó nén, cúi đầu hướng đám người phía sau.

Chu Thiên bên kia cũng bị quật ngã, lăn lộn trên mặt đất, lại hưng phấn hét lớn: “Ta không bị thương, hắn không gây thương tổn được cho ta! Thằng nhãi này chỉ có thể trối kinh mạch người, không có chút lực sát thương nào!” duỗi cổ ra gọi sau: “Nhị đệ còn chờ gì nữa?, Nhanh lên đây báo thù đi!” Tự Văn Phi nói: “Phụ tử xông trận, đánh hổ thân huynh đệ, lời này không tệ.” Không biết âm thầm tăng thêm cái gì kích thích, Chu Thiên Sứ nằm trong cạm bẫy giống như con cóc bị kim đâm, nhảy lên điên cuồng, hai cái chân chó giống như giẫm lên phong hỏa luân.

Chu thiên sứ lao ra lần này, hai lá cờ trắng chiếu xạ tới, lập tức dời phong lôi, độn giáp hai môn pháp thuật chuyển vào thân hắn.

Theo pháp lực tăng mạnh, hung tính bỗng dưng phát tác, điên cuồng rống lên: “Khốn cầu tặc, trả chân ta!” Khởi tay phóng ra hỏa lưu, bắn về phía Lý Phượng Kỳ hạ bàn, thân ảnh lóe lên một cái rồi biến mất, chợt từ giữa không trung nhào xuống, trong lòng bàn tay nắm giữ độn giáp kỳ binh long trời thứ.

Chu thiên sứ đã tu qua Đạo ở Huyền môn, hai loại pháp thuật đồng thời phóng ra, uy lực vượt xa hai người phía trước rất nhiều.

Nhưng kiếm thuật của Lý Phượng Kỳ cũng càng thêm thuần thực, tâm thần khê động, kiếm khí lập tức chỉ về phía mũi Chu Thiên Sứ.

Dựa theo xu thế hạ xuống, tương đương với hướng mũi kiếm bổ xuống, cách xa nhau gần một tấc, né tránh cũng không kịp đón đỡ.

Chu Thiên sứ hồn vía lên mây, trong lúc lo lắng há mồm phun khí độc về phía mặt đất, một luồng gió mạnh nâng thân thể lão lên, làm sao có thể đoán được kiếm khí lại lơ lửng trên không, xoay quanh chờ lão tự đâm lên trên.

Lúc này Chu thiên sứ kiêm hai môn tuyệt học, có thể tính là cao thủ tuyệt đỉnh của Tiên đạo, cơ lưng vừa chạm vào kiếm quang, lập tức khiến độn giáp di chuyển thuật dời vị trí, một thoáng lướt ngang bảy tám trượng, chợt cảm thấy bên hông phát lạnh, thềm kêu “Không tốt”, đã bị kiếm khí đặt ngang qua thân thể.

Chỉ nghe “Phốc” một tiếng vang trầm, Chu Thiên Tứ ngã mạnh xuống đất, tình trạng nghiêm nhiên như hai người phía trước.

Lý Phượng Kỳ tâm niệm chuyển qua nơi đó, kiếm khí liền sinh thành ở nơi nào, vận hành nhanh không gì sánh kịp, bất cứ thuật chạy trốn, vận chuyển, thuật di hình nào cũng không thể tránh khỏi mũi nhọn.

Trải qua mấy phen giao thủ, hắn thềm cảm thấy ba người điềm báo gì, tuy rằng sẽ để Huyền Môn đạo pháp, nhưng vẫn chưa

biến thành kỹ năng của mình, Chu Thiên Thiên và hai môn chân khí, đó càng là điều tối kỵ của Huyền Môn tu đạo.

Rõ ràng, người chân chính thao tác truyền công điều tức, tất nhiên là sáu mươi bốn thiếu nữ nâng phiên, luyện chế Trường phiên kinh bất ngờ phá vỡ.

Vì vậy chuyên đối đối tượng công kích, đồng thời chế ngự Chu Thiên sứ, đồng thời thiếu nữ kiếm khí chiếu chuẩn cò trắng đâm mạnh vào.

Chỉ thấy hàn quang loá mắt, áp sát giữa lông mày “Trên đan điền”, thiếu nữ kia hoàn toàn không có chống cự cử động, tiếng kêu thảm thiết, một khuôn mặt xinh đẹp bị hù dọa trắng bệch như tờ giấy.

Lý Phượng Kỳ thất kinh: “Nàng là phạm nhân!” ngạnh sinh thu hồi kiếm quang.

Thiếu nữ kia suýt nữa té ngã, lá cò trắng lác lư, phản quang lại chiếu trúng Chu Thiên Tuế.

Độn giáp pháp thuật truyền vào thân thể, dã thú Chu Thiên Tuế sổng sò sò, bỗng dừng chạy tới phụ cận, rút ra chủ thủ bên hông, đâm thật sâu vào ngực phải Lý Phượng Kỳ.

Lập tức kiếm khí đâm ngược lên bờ vai, Chu Thiên Tuế lăn nữa xụi lơ.

Lý Phượng Kỳ tùy tay vung lên, đem hắc ném ra ngoài mây trượng.

Liên tiếp biến đổi đột ngột, mọi người chỉ nhìn thấy hoa cả mắt.

Lý Phượng Kỳ tay cầm cán dao găm, chậm rãi rút ra khỏi ngực, nóng hầm hập mang ra mấy luồng máu tươi, lại không hướng vết thương nhìn một cái, chỉ là âm thầm nhìn thiếu nữ giơ cò kia, âm thầm nạp các nàng là nữ tử thể gian, một chút pháp lực cũng không có, sao lại đảm đương không chế pháp khí? Công phá Quy Nguyên Phiên chẳng phải không đơn giản? Long phu nhân này làm việc quỷ quyết, khắp nơi ám phục cơ xảo quyết, không thể khinh thường hành động.” Trong lòng tính toán, vận công hóa thương, vận công hóa thương.

Đám đệ tử Ngao nhanh chóng mong đợi hiệu quả của Thiên Vương Thuần, mau chóng hóa giải vết thương.

Nhưng nhìn Lý Phượng Kỳ mặt như sáp trắng, biết hấn mất máu quá nhiều, chân khí gần như hao kiệt, cho dù kiếm thuật thần thuần linh nghiệm tuyệt luân, thân thể máu thịt cuối cùng có cực hạn của hấn.

Nếu thân thể không còn tồn tại, nguyên thần phiêu du không rễ, Thuần Dương tiên thể cũng giống như thùng rỗng kêu to, sao có thể chống đỡ được từng đợt xung kích mạnh mẽ của quân địch? Lúc nguy cấp, Ma Ngưu đại phu gấp gáp muốn ra tay trị liệu, chính là đại chiến Đông Hải hấn đã tham gia đào hành kiện chủ trì, nhớ kỹ nghiêm quy định cấm chế, Thiên Long Thần Tướng chỉ lệnh tuyệt đối không thể làm trái, đã trở thành tín hiệu khắc cốt ghi tâm.

Lý Phượng Kỳ vừa không cho người bên cạnh nhúng tay, lại có biện pháp gì giúp hấn thoát hiểm.

Ma Ngưu đại phu lo lắng, nhất thời đứng nguyên tại chỗ.

Long Vạn Thừa mắt nhìn Chu Thiên Tuế giãy dụa bò về, chột nói: “Chắc hẳn có việc không rõ, muốn mời đại nương chỉ điểm.” Tụ Văn phi nói: “Có chuyện gì mà không rõ?” Long Vạn Thừa nói: “Tên đầu lĩnh Kiếm Tiên kia mấy lần chiếm thượng phong, đôi thủ bị tê liệt không dậy nổi, vì sao không hạ sát thủ?” Long Tĩnh Khôn hỏi: “Chẳng lẽ là kẻ sách dụ dỗ, muốn mượn sức các đạo phái của các nhà?” Hấn bình sinh say lòng mưu đồ, suy bụng ta ra bụng, cũng đem chuyện Lý Phượng Kỳ tưởng thành kiêu hùng mưu tính sâu xa của lão.

Tụ Văn Phi nói: “Năm bàn chương môn, huynh đệ Chu gia, đã cùng Ngao Bí phái đoạn tuyệt tình nghĩa, lôi kéo bọn họ là vô dụng.

Bất quá Pháp lực đệ tử Ngao Bí ở trên thân những người này, thương nhân thì không thể tổn hại, người chết thì không thể tán ra.

Kiếm Tiên Đồ chỉ vì bảo toàn pháp lực của đồng bạn, thà buông tha kẻ địch, bản thân chịu thương tổn.”

Long Vạn Thừa Kỳ nói: “Còn có quái sự bậc này, cho dù là toàn bộ đồng bạn, cũng không đáng để đem tính mạng của

mình đặt lên đầu!” Tụ Văn Phi lạnh lùng nói: “Tiêu Tương Hoa Vũ nếu không rời khỏi người mình, thì không gọi là Tiêu Tương Hoa Vũ.” Long Vạn Thừa cười nói: “Vậy thì dễ rồi, tóm lại hắn không chịu đả thương người, nhị đệ có thể buông tay đánh cược một lần, hiện tại còn sợ cái gì?” Tụ Văn Phi nói: “Ta cũng không biết hắn sợ cái gì?”

Long Thiên Sinh tính cách hèn mọn, trước nay thích nhất là ngược đãi kẻ yếu, mắt thấy Lý Phượng Kỳ thân mang trọng thương, tai nghe nói tranh đấu không đến thương thân, nhất thời khuấy động trong lòng tràn đầy hung khí.

Long Tĩnh Khôn biết tính nhi tử của nhi tử, nói: “Ngày sau trên cương trường cũng phải tranh cường đấu thắng, mãi giữa thiên tho cũng tốt.

Còn mong đại tẩu chiếu cố, truyền pháp lực ừ ừ gì đó cho hắn.” Tụ Văn Phi nói: “Không cần phân phó.”

Long gia bên này bàn bạc qua lại, xa xa bỗng truyền đến tiếng la của Âu Dương Độc Bình: “Dùng xa luân chiến đối phó với hậu bối Nga Hoàng, Côn Luân tiên tông thật sự là uy phong, hào quang tốt nhỉ, các phái Tiên đạo chính là nên truyền tụng sùng bái.” Tụ Văn phi đáp: “Bọn họ đều là phạm nhân, dùng đạo pháp Huyền môn, không liên quan với Côn Luân tiên tông.” Cô Bình lớn tiếng nói: “Lợi dụng phạm nhân làm hại, không sợ rơi vào Ma đạo? Người là thủ tọa Tiên tông, hay là chó săn của Yêu Hoàng?”

Tụ Văn Phi khẽ cười nói: “Nha đầu miệng lưỡi lợi hại, ta lười tranh luận với người.

Nghe nói tính tình người âm trầm khắc nghiệt, ngược lại rất đối với tính tình của ta, dưới ghế đang thiếu một tỳ nữ thiếp thân, chờ Phái Nga lang diệt người theo ta đi.” Cô Bình chưa kịp trả lời.

Lan Thế Hải lớn tiếng quát: “Tiên tông tránh xa việc tranh chấp nhân thế, bao giờ coi thế nhân là quân cờ báo thù riêng? Nghe tiếng tiền bối Thiên Túc Tương Quân ẩn cư trong động đình thủy phủ, chưa từng trải qua phiên lòng người.

Thủ tọa hành động, vẫn bồi muốn mời Tương Quân đến phân xử.”

Lần thứ hai mươi sáu, sao tinh Dục tâm lực không đủ chín điểm.

Cô Bình nói: “Côn Luân tiên tông tự cho là chính phái, cũng có tổ tông sư thừa, giống như các người cậy mạnh hành hung, không giảng đạo nghĩa quy củ, có khác gì yêu tà? Sao có thể xứng đáng với tiền bối tổ tiên sáng lập Côn Luân tiên tông?”

Tự Văn Phi không để ý hai người nữa, nói: “Thiên thọ, người còn lè mề cái gì, tùy ý người ta kéo dài thời gian, dưỡng thương tích tụ đủ khí lực lại đánh tiếp sao?” Một câu điểm thủng khớp xương, Cô Bình cố ý khơi mào tranh đấu miệng lưỡi, nguyên lai là muốn tranh thủ cho Lý Phượng Kỳ chút thời gian rảnh rỗi.

Long Thiên Thừa đàn độn, chợt nghe mỹ nữ phía đối diện mắng thăm, đang nghe đến mức nhập thần, chợt thông qua đại nương nhắc nhở, giật mình nói: “Đáng giận! Dám đùa giỡn trì hoãn binh kế với ta!” Hung tính đột nhiên phát ra, tay trái múa roi vung đao, giống như điên cuồng đánh tới Lý Phượng Kỳ.

Trước trận hình mười sáu mặt trường phiên ứng thể xoay chuyển, mười sáu đạo bạch quang chiếu định Long Thiên Thừa, thoáng chốc đao ảnh thiên trọng, gió roi điên cuồng gào thét, các loại kỳ công Huyền Môn cùng tập hợp thân thể, Long Thiên Thừa đại hỉ nói: “A, cái này chơi được lắm!”

Thương thể của Lý Phượng Kỳ còn chưa chuyển hóa xong, khê nhú mảy, hướng bên trái nhường một cái, theo Hồng Minh kiếm khí, thân hình phiêu phù dờn đi vài thước.

Nhưng chính lần dờn vị này, vẫn là dùng khí ngự kiếm lão lộ, hao tổn còn sót lại chân nguyên, thiếu chút nữa khí kiệt sức ngất đi.

Lúc này Lý Phượng Kỳ nếu bị trọng kích, thân thể chắc chắn sẽ bị hủy hoại, hồn phách không nơi nương tựa, tiên thể bị phá cũng chỉ trong sớm chiều.

Nhưng Long Thiên Thọ chơi tới cao hứng, lại quên thừa thắng truy kích, một roi quất xuống mặt đất, chỗ vang lên tiếng nổ

đất băng đá nứt ra, kịch liệt lay động, cười to nói: “Ha ha, roi của ta sẽ đánh sấm! Thật thú vị... bụng ta có luồng nhiệt khí chạy lên, thẳng đến lòng bàn tay, truyền đến trên roi có thể phóng lôi điện!” Ngọn roi sấm vang dội, chính là Ngũ Lôi pháp của Hà Cửu Cung, chính là Ngũ Lôi pháp của Hà Cửu Cung.

Theo lẽ thường suy luận, dùng binh khí bình thường làm phép chẳng có ích lợi gì, ngược lại có linh ý của pháp thuật mất đi, đệ tử Ngao cực ít sử dụng loại chiêu thức vụng về vế rắn này.

Long Thiên Thọ Đan đùa bỡn cao hứng bưng bưng, rõ ràng không thông pháp lý nghiên mực.

Tự Văn Phi nói: “Đừng chỉ cố chấp bừa bãi, thả đôi thủ chạy.”

Long Thiên Thọ cười nói: “Hắn chạy không thoát!” Tay phải múa tan đao hoa, một đám dao nhọn gió lốc chọt nổi lên, ở giữa đốm sáng hình như lá khô, trong chốc lát bao vây Lý Phượng Kỳ.

Con người Hoàng U tròn tròn, cắn răng nói: “Đây, đây là thuật Toái Cốt Diệp Phong của Độn Giáp môn chúng ta công địch, bà nội nó hẳn sử dụng loạn xạ, hoàn toàn không hiểu phong tạt diệp trì hoãn, khí ngưng đầu quyết khiêu.” Cô Bình quát lên: “Người là người bên kia! Còn giúp đỡ giảng giải?” Hoàng U Cương Mãnh nói: “Đúng, đúng.”, Hắn dùng loạn mới tốt, con mẹ nó, tốt nhất thất thủ đem hẳn tự cắt đi!” Nhưng mà Long Thiên Thọ cũng không thương tổn gì bản thân, đao thế bên phải càng chặt, tay trái vung roi nhiều lần, thể thể phách pháp thuật trên người mới lạ, trong miệng lẩm bẩm: “Hắc hắc..., Bụng giống như chia làm hai nửa, bên trái nóng hồ băng, bên phải lạnh như băng, khí lạnh này chạy tới cánh tay, như muốn hướng bên ngoài bay ra ngoài dao găm.” Bỗng dưng ném binh khí đi, Toái Cốt Diệp Phong tùy đầu ngón tay vận chuyển, càng phát ra nhanh chóng bén nhọn.

Khác với đám người điềm báo nào, Long Thiên Thọ chưa bao giờ tu hành qua, căn cơ hoàn toàn không có, tựa như một cái vại nước rỗng tuếch, dung nạp ngoại vật ngược lại càng dễ dàng hơn.

Thể thuật Ngao Bính thể sử dụng thuận theo tự nhiên, lực phá hoại vượt quá mức mạnh mẽ bình thường.

Tình hình đó giống như đứa trẻ bảy tám tuổi thao túng đại pháo, không câu nệ chương pháp không kiêng nể gì, đủ để đem sự vật xung quanh đánh nát toàn bộ.

Lại thêm phát trần quy nguyên phiên truyền công tuy là linh tính, lại thích hợp nhất cho phạm nhân nhận, so sánh với việc mỗi người tự luyện ra chân khí, khó tránh khỏi bài xích chân khí từ bên ngoài đến.

Lúc trước Lý Phượng Kỳ vận kiếm chế địch, là xuyên thấu từ trong khe hở bọn họ sinh ra khí mạch, gân cốt huyết hành đều không đụng vào, khiến bọn họ đánh mất chiến lực mà bị thương rất nhỏ.

Nhưng hiện tượng trong cơ thể Long Thiên Thọ tuyệt không bài xích, chân khí hồn nhiên lưu thông, nào có khoảng cách để kiếm khí xuyên qua? Lý Phượng Kỳ đành phải ngưng thần trước tiên gạt bỏ, tâm niệm chuyển động kiếm khí phân hóa ngàn vạn, tiếng vang dày đặc như phun đậu, từ các phương hướng mở ra Toái Cốt Diệp Phong Phong.

Thật ra tu vi hai người cách nhau một trời một vực, Long Thiên Thừa mặc dù kỳ thuật gia thân, Lý Phượng Kỳ muốn đả thương hẳn vẫn dễ như trở bàn tay —— theo đao thể phản công, một kiếm có thể khiến thân thể hắn đầu một nơi thân một nơi nẻo.

Nhưng đạo pháp Ngao cũng tiêu tán thương vong theo Long Thiên Thọ, chúng đồng môn mất đi khả năng phục công, trước mặt cường địch chỉ như một đàn dê béo đợi làm thịt.

Chúng đồ Nga Phản nhìn Lý Phượng Kỳ gian nan chống đỡ, đều biết vì sao, Hoàng U hô lên: “Đại sư huynh người nhanh phản kích đi, đừng quản chúng ta pháp lực có thể khôi phục hay không, giết địch quan trọng hơn!” Đúng lúc này, Long Thiên Thọ Thể vận công pháp dần chín, ném cương đao lên không trung, vừa vặn lẳng không nhào tới, Thần Lôi đạn thêm vào ngọn đèn, Toái Cốt Phong hàm súc hồn pháp, các loại pháp thuật cùng phát, giống như Bát Thiên Phúc Địa đánh về phía Lý Phượng Kỳ.

Hoàng U kinh hãi hét lên, Phương Linh Bảo cũng hét theo: “Đại sư huynh đừng để ý đến chúng ta, giết địch quan trọng hơn!”

Lý Phượng Kỳ cảm thấy buồn bực “Ta nếu không quản các người, sao phải chịu khổ? Oa oa oa om sòm, dạy ta phân thân!” Cô Bình nhìn ra lợi hại, quát lớn hai người Phương Hoàng: “Câm miệng, các người đừng làm loạn!” Sợ nhiều loạn tâm tình Lý Phượng Kỳ.

Chúng đồ đệ đều từng nghe giảng trong Đạo Tràn Kiếm Tiên, theo lý thuyết thôi luận, Thượng thừa kiếm thuật chú ý nhân kiếm hợp nhất, mấu chốt nhất là tâm ý tương hợp cùng kiếm khí, lấy tâm ngự kiếm nặng tại tâm tư phiêu dật, lo lắng tất khiến kiếm thuật mất linh.

Hai người Phương Hoàng mạnh mẽ tiết kiệm, vội vàng che miệng lại, không dám thở mạnh.

Nào ngờ Lý Phượng Kỳ thật sự là tùy tính tiêu sái tới cực điểm, trong lúc chuyển ý đã tung hết ưu phiền, thấp giọng cười dài nói: “Làm âm ỉ đi, mọi người dứt khoát càn quấy.” Nhảy lên, kiếm khí thu thành mặt phẳng cứng cỏi, đẩy về phía long thiên thọ trước thân, “Bồng bồng” liên tiếp ba lần, long thiên thọ lùi lại ba bước, trong mắt kim tinh bốc lên.

Kiểm khí thu lại thì không có hiệu quả đón đỡ, thuật pháp lúc trước đánh tới như Toái Cốt Diệp Phong Thần Lôị đạn vân vân, đều đánh trúng ngực bụng Lý Phượng Kỳ, nháy mắt quần áo rách nát, da thịt cháy khét.

Hắn lại không để ý tới thương tích, tâm niệm phảng phát thoát ly thân xác, kiếm khí vốn phân chia nhỏ bé dày nặng, vừa vặn lấy kiếm lý vụng về lợi hại.

Liên tục đẩy mạnh bạo động, thế đánh Long Thiên Thọ ngất đi.

Bỗng nhiên Lý Phượng Kỳ hét lớn: “Hôm nay giết chết người, tương lai bớt đi đối thủ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế!” Liên tục hô mấy tiếng, một tiếng so với một tiếng cao.

Lời này truyền vào trong tai, mọi người không hiểu ra sao.

Trên mặt Long Vạn Thừa Nghiệp không nhịn được, phấn khích nhảy ra nói: “Nhị đệ, ta đến giúp người!”

Xưa nay trong gia tộc đế vương tranh đấu vô cùng thâm hiểm, thân huynh đệ tranh quyền đoạt vị, sát thân hại mệnh hầu như là thông lệ.

Long gia mặc dù không phải hoàng thất đương triều, nhưng Long Tĩnh Khôn đặt tên cho nhi tử là “Thiên thọ, Vạn Thừa”, chí của ông ta không cần nói cũng biết.

Nếu tự nhận mình là Thiên Khải Long Chung, hai huynh đệ lại tính cách hung tàn, giữa lẫn nhau sao có thể không có hiềm khích chứ.

Lý Phượng Kỳ thuận tình kín đáo, trong giọng nói có gai, trùng hợp điểm phá tâm sự của Long Vạn Thừa: Long gia đại lão gia cũng không có chí tử tức, trong hai phòng chỉ có hai huynh đệ hấn bỏ mình, Long gia đoạt được giang sơn, bảo tọa của thái tử kia chẳng phải vững vàng rơi vào trong tay mình sao? Chỉ là cái bàn tính này thường xuyên đánh trong bụng, không dám tiết lộ ra ngoài, nếu không ác danh rơi xuống tay tàn phế, tất sẽ khiến phụ thân ghét bỏ.

Hôm nay gặp câu nói này của Lý Phượng Kỳ, Long Vạn Thừa lại không hành động, ngược lại tự nhận ý đồ hãm hại huynh đệ.

Hắn cũng là người láu cá, lập tức ưỡn người viện chiến, mượn chuyện này rửa sạch hiềm nghi cho bản thân.

Ba mươi hai mặt Quy Nguyên Phiên tùy thể xoay chuyển, từng đạo bạch quang bắn ra, truyền Ngao Bí Đạo Pháp cho Long Vạn Thừa Toàn.

Lý Phượng Kỳ đang muốn kích hấn hạ tràng, đoán trước, nửa đường nằm xuống ám chiêu.

Long Vạn Thừa vừa mới bay lên không, hai chân lập tức chết lạng, phảng phất bị dây thừng thô buộc chặt.

Hóa ra độn giáp pháp thuật mỗi lần dịch chuyển liên tục, hình thức võ công cùng thể tục, dễ nhận thức với phạm nhân, không như bói toán, các loại đạo pháp nhiếp hồn quỷ biến bí ẩn như vậy.

Cho nên Chu thị huynh đệ, Long Thiên Thọ lúc đầu sử dụng pháp môn, đều là trước tiên dùng Độn Giáp thuật xung kích.

Lý Phượng Kỳ tính toán Định Long Vạn Thừa cũng sẽ như vậy, tâm thần khế phân, đem kiếm khí giấu ở các phương vị của độn giáp thuật, đoạt lấy công pháp của hắn quen đường,

trước khi chân khí quán thông, một hơi đâm thủng khe hở long vận thừa khí mạch, kéo hấn bay tới gần trước người.

Lúc này Long Thiên Thọ đã bất tỉnh, Tỳ Hưu sắp ngã sắp mặt.

Lý Phượng Kỳ bắt được con trai thứ hai ngay lúc này, ý muốn bắt bọn họ làm con tin, bức bách Long Tĩnh Khôn đi vào khuôn khổ, sau đó lại cùng Tụ Văn Phi xoay quanh.

Chúng đồ san hô thấy đại sư huynh xuất thủ, thần uy lâm liệt, không nhìn được đồng thanh hô lớn: “Được!”

Hồi thứ hai mươi sáu sao có thể khiến Tình Dục mất mười sáu tâm lực.

Tiếng hoan hô vừa lên, tiếng cuối chột thấp xuống, hóa thành hoảng sợ kêu lên: “A cẩn thận!” Một bóng người phút chốc nhào tới, tay cầm bạch nhận đâm vào sau lưng Lý Phượng Kỳ.

Lại là Chu Thiên Tuế chột thi triển đánh lén.

Hắn hận Ngao Kiếm Tiên thấu xương, đấu pháp mặc dù bại mà không lùi, vẫn luôn cuộn mình giả bộ hư thoát.

Đợi đến khi Lý Phượng Kỳ liều mạng với hai con trai, coi chừng nhát dao găm lên đâm nhanh qua, đâm một cái muốn đâm ra khỏi tay.

Lý Phượng Kỳ đá ngược trở lại, chính giữa sườn Chu Thiên Sứ, giống như túi cỏ đá ra thật xa, ba cây xương sườn gãy thành mấy khúc.

Nhưng lần này cũng hao hết tinh lực của hắn, đang gấp ròng vận thừa vọt tới trước mặt, trong hoảng hốt đưa tay ra một quyền, Lý Phượng Kỳ vậy mà không thể né tránh, má bị đánh sưng đỏ, chuyển nửa vòng tròn uể oải xuống đất.

Long Vạn Thừa thở hắt hắt nói: “Cái này, thằng cha này thật xảo quyệt.” Kinh hồn bình tĩnh, tay chân còn mềm nhũn, kêu lên: “Hắn ngã, ta đánh ngã hắn, nhị đệ, mau!” Lý Phượng Kỳ liên tiếp đấu kiếm, hóa thương, vận trí kế, chân khí tất nhiên khô kiệt, tâm lực cũng đến tuyệt cảnh đèn cạn dầu, hoảng hốt không có cách nào thi triển Hồng Minh kiếm nữa.

Long Thiên Thọ tỉnh lại từ trong mê loạn, tai nghe đại ca chào hỏi, một cỗ nghiệp hỏa xông thẳng lên đầu, rống to: “Cầu sát tài chết tiệt!” Dùng chân ăn sữa khí lực, đi lên một cước đạp vào ngực, bất giác mũi chân mang theo pháp thuật Phong Lôi ra ngoài.

Chỉ nghe trong lồng ngực Lý Phượng Kỳ vang lên trầm đục mơ hồ, thương thế tích nặng khó tan, Thiên Vương Thuần sắp tan rã, đầu ngửa lên trên, há miệng ra, không phải phun ra máu tươi, mà là hai viên nội đan sáng lấp lánh long lanh.

Vô luận Thần Ma Yêu Tiên, nội đan mất đều là điềm báo trước khi mất mạng.

Lý Phượng Kỳ trong lòng một mảnh yên tĩnh, mơ hồ nghe thấy được như mộng như khóc, thầm nói: “Cuối cùng là đến điểm cuối rồi...” “Đợi đến khi phải nhắm mắt mà biến mất, bỗng nhiên hai viên nội đan rớt về trong miệng, giống như bị lực đạo kỳ dị nào đó dẫn dắt, tái nhập đan điền trúc căn cơ, chân khí bỗng nhiên lưu thông, sinh cơ yếu ớt chợt lại phần chân lại.

Ngay sau đó lực đạo kia nhanh chóng kéo về phía sau, kéo thân thể ra ba trượng, rời xa hai tên ác sát của Long gia.

Lý Phượng Kỳ quay đầu nhìn lại, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy bóng hai người hạ xuống, phảng phất thiên sứ trống rỗng mà hạ xuống, kinh ngạc nói: “Sở Tình, Long sư muội, là các người cứu ta?”

Sở Tình vội nói: “Ta chỉ truyền tống Long sư muội đến thử luyện trường, cũng không có nhúng tay vào đấu pháp của các người.”

Đầu ngón tay Long Bách Linh ngân quang thật dài, bằng tầm tiên tác quần quanh phần eo Lý Phượng Kỳ, vừa rồi trúc đan lý khí, kéo người tránh hại, đều là do nàng một tay hoàn thành.

Chúng đồ muội Nga Tư ân cần quan tâm, muốn chạy tới đây xem xét bảo vệ, chợt nghe tiếng Sở Tình, nhớ lại mệnh lệnh nghiêm cấm viện thủ của Lý Phượng Kỳ, không khỏi lại dừng bước chân lại.

Long Bách Linh nói: “Sở sư huynh, mời người lui ra sau, ai hỗ trợ thì kết giao với ai? Lý sư huynh giải thích như vậy đây.” Sở Tình gật gật đầu, đi vào trong nhóm đồng môn.

Bách Linh đỡ lấy bả vai Lý Phượng Kỳ, đề phòng hấn hự thoát ngất xỉu, nói: “Lý sư huynh, ta và người cũng không có giao tình, việc này ta nhất định sẽ giúp.”

Lý Phượng Kỳ cười khổ nhàn nhạt, nghĩ thầm “Ta liều mạng chống đỡ ở đây, còn không phải là vì xuất ra công phu, để cho người và Đào huynh đệ tốt hơn chạy trốn xa xa.

Long gia tuyên bố tiêu diệt Nga Phán Uyển, thực lấy hai người các người làm đầu, các người rời đi mới có thể làm xáo trộn

sách lược của bọn họ, sao Địa Long sư muội thông minh như vậy sẽ không nghĩ tới? Ai, không phải không nghĩ tới, mà là Cố Niệm tướng công cùng huynh đệ của ta tình cảm, một mình gánh vác trọng trách, để cho huynh đệ chúng ta trốn họa bảo vệ tính mạng.

Nữ nhân yếu ớt nhỏ nhỏ thụ trọng áp, đáng thương, đáng thương.” Thầm than không được mấy, nội đan dao động, đau đớn từng cơn ập tới, tự biết tạm thời không có sức giúp nằng, âm thầm gia tăng vận công hóa thương.

Ngay khi Long Bách Linh hiện thân, bầu không khí Long gia kia lập tức biến đổi.

Người người dẫn cổ ngưng mắt, mượn ánh trăng ánh sáng cẩn thận phân biệt kỹ càng.

Hai nhà Long gia một lúc lâu sau mới khôi phục tinh thần.

Long Thiên Thọ kêu lên: “A, nha đầu chết tiệt, cuối cùng ngươi cũng lộ diện rồi... Ồ, hai năm qua hiếm thấy, thủy linh ra lạc như vậy.” Long gia đình thâm trầm, lễ phép nghiêm cẩn, hai thiếu gia hai phòng tuổi tác đã dần tăng lên, tính bất hảo cũng dần dần dài ra.

Long Tĩnh Khôn sợ làm cho trường phòng mất hứng, mấy năm gần đây lệnh cho hai đứa con trai chỉ đi lại bên ngoài, thân thích nội trạch tất nhiên ít khi chạm mặt.

Long Vạn Thừa nhiều thêm mấy phần cơ linh, nghe nói huynh đệ nói năng lỗ mãng, nhớ lại lời nhắc nhở của phụ thân lúc trước, giật giật tay áo hắt nói: “Ngươi chó nói lung tung, đại nương ở phía sau đây!” Mặt mày tươi cười nói: “Muội muội, ngươi thật là đại diện nha, không tiếng động chạy ra ngoài không vang, dẫn tới cha ta, đại nương tự mình dẫn người tìm kiếm.”

Long Bách Linh đi trước vài bước, khom lưng hành lễ nói: “Vạn Thừa đại ca, Thiên Thọ nhị ca, chào các người.” Lại khom người chào Long Tĩnh Khôn Khúc: “Nhị thúc xa hoa, cháu gái xin chào.” Đứng thẳng hỏi: “Mẫu thân của ta... Nàng tới chưa?” Giọng nói khẽ run, lộ ra sợ hãi khó có thể nói thành danh.

Long Thiên Thọ nói: “Ồ, người giả bộ cái gì vậy, đại nương lên núi cả buổi rồi, vừa rồi nhìn người ăn cây táo rào cây sung giúp ngoại nhân...” Long Vạn Thừa kéo hắn sang bên cạnh, tránh ra không trung nói: “Đại nương đang ở chỗ này, người mau đi bái kiến.”

Bách Linh chân chờ một lát, cuối cùng không có đi qua, hai đầu gối cong lại, ngay tại chỗ bái về phía lá cờ phướn bên kia, nói: “Nữ nhi bái kiến mẫu thân.”

Yên lặng một hồi lâu, trong lá cờ dài vang lên tiếng nói của Tụ Văn Phi: “Nữ nhi, mẫu thân? Lúc này còn gọi ta là mẹ? Không ngoài sở liệu, tiện nhân vòng cổ quả nhiên không nói ra tình hình thực tế.”

Nghe xong lời ấy, Bách Linh đầu gối hai tay đau nhức, khí lực toàn thân như bị rút ra, lại không đứng thẳng nổi eo, run giọng nói: “Người nói cái gì, tình hình thực tế gì?” Tụ Văn Phi lạnh lùng nói: “Dạy dưỡng bao nhiêu năm, còn như vậy không quy củ, người ta, xưng hô người không biết sao?” Bách Linh Đạo: “Vâng, thưa bà.” Nói ra hai chữ bà, chua xót kết nghĩa, nước mắt đã rơi xuống gò má.

Mọi người trợn mắt há mồm, chỉ cảm thấy hai mẹ con này rất không thích hợp.

Trong lòng Long Bách Linh mặc niệm “Hoàng Tuyền lộ, tướng thủ, chỉ cần tướng công yêu ta, mọi chuyện còn lại cần gì lo lắng cho ta?” Nghĩ đến chuyện lấy dũng khí đó, rũ bỏ câu nói “Sự thật” kia, ngẩng mặt lên nói: “Năm trước ta rời nhà tìm tướng công, trên đường đã từng gặp... gặp qua bà nội, là ngài chỉ điểm cho ta một chút, ta không phải đang trộm...”

Tụ Văn Phi nói: “Ừm, tự ý rời nhà, ta cũng không có trách tội, chỉ rõ con đường tìm người, cũng là ngóng trông người bảo vệ thật tốt phu quân của mình.

Không muốn người lại sơ sẩy tới ruộng đồng như vậy, làm ta vô cùng thất vọng.” Bách Linh mở đôi mắt trong veo, ngần ngơ không biết cái gì gọi là thất vọng.”

Tụ Văn Phi nói: “Đang cố tình đánh hôn cho các người, sao nửa đường lại cắm vào tuyết nhỏ gì đó? Thân hồn cô điên đảo,

nhều lần mạo hiểm, bên cạnh lại không có một ai khuyên can, vị hôn thê này của ngươi rất là kém cỏi.

Nếu nói ta lên núi bắt ngươi, đó là truy cứu sai lầm này.”

rải rác vài lời, vạch ra Đào Yêu Yêu xâm nhập Kim Luân Ma huyết, liệu mình cứu viện Tiểu Tuyết, các chuyện như do Nguyên Anh cứu viện Tiểu Tuyết.

Bách Linh kinh hãi hỏi: “Sao ngài lại biết... A, Đông Dã Tiểu Tuyết ở trong tay ngài! Bị ngài bắt sao?” Tâm tư nàng nhanh nhẹn, chỉ dựa vào vài lời nói, đã đoán được tung tích của Tiểu Tuyết.

Tự Văn Phi nói: “Ngao nha phái thích quấy người nhân duyên nhất, lần trước là Đào Hành kiện, lần này là Đông Dã Tiểu Tuyết, thật sự cho rằng thiên văn túc thủ tọa dễ bắt nạt sao?” Giọng điệu chuyển nghiêm, dặn dò: “Linh nha đầu, nếu ngươi giúp Long gia tiêu diệt Nga lang phái, ta không những sai trái không đáng truy, còn có thể để cho ngươi tự tay giết chết Đông Dã Tiểu Tuyết, lấy tiêu giảm tình hận trong lòng, nghe rõ chưa?”

Long Bách Linh im lặng suy nghĩ nửa khắc, đứng dậy lau nước mắt, nói: “Vạn Vọng đại bà thông cảm, ta đã đầu nhập vào môn hạ của Nga Khuyết, các sư huynh đệ đối đãi thân thiết, ta thật sự không có cách nào phản bội bọn họ.” Tự Văn phi nói: “Còn chưa hiểu? Sau khi chuyển thành công diệt trừ Đông Dã Tiểu Tuyết, ngươi có thể ân ái của tướng công cả đời với ngươi, không còn bị các nữ nhân khác quấy rầy.” Bách Linh lắc đầu nói: “Nếu vậy, tướng công tuyệt đối sẽ không yêu ta nữa.”

Tự Văn Phi nói: “Nói tới nói lui, ngươi quyết tâm muốn đổi nghịch với ta.”

Hồi thứ hai mươi sáu sao có thể khiến tình chàng bớt đi một phần tâm lực.

Bách Linh thở phào nhẹ nhõm, lui về phía trước Lý Phượng Kỳ, vẻ mặt ảm đạm lại kiên quyết, lời nói mở miệng nói ra, cũng kiêm cả ưu thương cùng điềm đạm: “Ta là nữ tử lòng lang dạ sói, huynh đệ tử muội Nga phái đôi đũa ta rất khỏe mạnh, có thể nói một câu tâm lý, phái Nga Phản Hi diệt vong, ta thật sự không để ở trong lòng.

Chỉ có điều... tướng công tình như tay chân với bọn họ, tồn thất một người tất nhiên là thương tâm, ta có thể nào nhìn thấy tướng công thương tâm? Đại phu, bà tốt, nghe ý tứ của bà cũng rất Cố Niệm tướng công, không thể cho hấn suy nghĩ nhiều hơn một chút sao?” Lệ rơi như mưa, bi thiết cầu xin tha thiết, Lại giang hai tay bảo vệ Lý Phượng Kỳ, tình hình đó, giống như bồ câu trắng nhỏ nhỏ dốc sức liều mạng bảo vệ Đại Bàng bị thương, tiếp tục nói: “Ngài dưỡng dục ta mười sáu năm, ân tình còn chưa báo đáp, chuyện hôm nay hóa giải không được, đành phải đem cái mạng này trả lại cho ngài...”

Tự Văn Phi quát: “Im miệng!” Dừng lại một chớp mắt, chuyển hướng nói với Long gia hai thiếu gia: “Thiên thọ vạn thừa, các người nghe rõ rồi.

Nàng thà rằng đem tính mạng trả lại cho ta, cũng phải giữ gìn kẻ thù, Long gia có con gái như vậy sao?” Long Thiên Thọ đáp: “Nào có, ta đã sớm nói nàng ăn cây táo rào cây sung phản, trước mắt nên kiểm tra đi! Đại nương người cũng đừng sốt ruột, chất nhi sẽ giúp người quản giáo nghịch nữ.” Tự Văn Phi nói: “Nữ nhi vứt bỏ gia dạy nàng dùng làm gì?

Không muốn ở lại Long gia, chính là địch nhân của Long gia.

Xử lý như thế nào, các người hấn là biết.”

Long Thiên Thọ ngẩn người, lập tức hiểu ý, cười nói: “Được, đại nương lên tiếng là dễ rồi.

Đại ca, chúng ta lên đi, thu thập cái tang môn tinh cuồng vọng phản loạn này.” Long Vạn Thừa bước về phía trước.

Khi bách linh còn bé bị hai huynh đệ này bắt nạt sợ hãi, vừa thấy bọn họ chân liền run rẩy.

Nhưng giờ phút này không thể tránh lui, cắn răng một cái, ngón tay lấp lóe ngân quang, băng tằm tiên tác duỗi dài vài thước.

Long Vạn Thừa dừng chân, suy nghĩ lời nói vừa rồi của Tư Văn Phi, tuy có ý quyết liệt, nhưng người ta dù sao cũng là mẹ con, Hồ Độc còn không ăn con tử, tộc huynh há có thể thay ta xuống tay, chỉ sợ sau đó phản chiêu đại nương oán hận.

Long Thiên Thọ không có nhiều tính toán của huynh trưởng, vừa có đại nương chống lưng, ức hiếp trẻ con lại càng không kiêng nể gì, cười gằn nói: “Nha đầu chết kia vô pháp vô thiên, chỉ coi như không có cách nào chinh trị ngươi?” Tay thò vào ống tay áo, lấy ra ba con rắn xanh to bằng ngón cái, trước mặt quơ quơ, ném mạnh vào trong cổ Long Bách Linh.

Long Thiên Thọ này thật sự là nhếch nhác đến cực điểm, lúc trước nghe nói duỗi bắt con gái của đại phòng bỏ trốn, hồi nhỏ tra tấn đủ loại thủ đoạn của nó, hưng phấn ngứa ngáy, cố ý giấu rắn rết ở trong tay áo, chỉ đợi đối mặt dọa cho nàng sợ hãi gào chết.

Quả nhiên Long Bách Linh sợ nhất là vật này, thoát nhìn thân rắn xanh biếc uốn éo qua lại, ngây ngốc như tượng đất ngay tại chỗ, đúng lúc còn ở trên bờ vai.

Con rắn kia nghen ngào đã lâu, kinh phong hất đầu lên, thè lưỡi đảo qua má xinh xắn.

Trong nháy mắt, kinh giác của Long Bách Linh chuyển tới, vạn châm run rẩy như bị kim đâm, thét lên chói tai: “Mẹ, mẹ ơi, mẫu thân...” Thanh âm thê lương, tình trạng đau khổ, đủ để khiến thiết nhân lo lắng đau lòng.

Chúng đồ Nga Phản vội chạy lên thi cứu, Lý Phượng Kỳ cách nhau gần nhất, vội đứng dậy nâng đỡ, tiếc rằng nội đan chưa ổn định khí huyết còn yếu, vừa động dậy lập tức tê liệt ngã xuống.

Long Thiên Thọ cười ha hả: “Dạy ngươi tốt xấu gì cũng biết...”

Tiếng cười chưa dứt, một đạo kiếm khí mãnh liệt cuốn tới.

Long Thiên Thọ kinh hãi, đột nhiên nhảy về phía sau ba trượng, người tay áo “Xoẹt” đã bị đánh nát hóa thành khói.

Kiểm khí kia trước sau hiển hiện, dựng thẳng lướt qua giữa sân, bay vào chân trời mới bạo nổ, tiếng vang thật lớn như sét đánh vạn quân.

Lúc này Long Thiên Thọ mới phát giác ra sợ, thầm nghĩ “Ta làm sao tránh thoát được?” Nhìn chăm chú một thiếu niên đứng phía trước, đôi kim quan mặc cẩm phục, khuôn mặt lơ mờ, chính là thằng sai vặt chạy trốn trong nhà chết yểu, kêu lên: “Tiểu tử ngươi...” Chợt thấy khí vũ uy nghiêm của hắn, tuyệt không phải ngày xưa, nuốt lại từ trong bụng.

Đào Yêu Yêu thấy hắn tránh thoát được kiếm khí của mình, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc “Độn Giáp Thuật thật chuyển cho hắn, né tránh mau lẹ, lại không hạ được độn giáp thủ đồ.” Xuất Kiếm Y bắt đầu cảm thấy cuồng nộ, sợ ra tay quá nặng tạo sát thương, cố ý giảm kiếm lực xuống tám chín phần, nhưng Long Thiên Thọ Khu phạm thai lại có thể từ vũ trụ hạ phong chạy thoát, cũng thật sự là ngoài ý muốn.

Chúng đồ san hô ở xung quanh chăm sóc, bàn tay phải nhanh nhẹn lắc lư, ra hiệu đừng có hoảng sợ, tay trái sớm đã búng mấy con rắn xanh kia đi, ôm vai Long Bách Linh nói: “Đừng sợ, ta ở đây, ngay ở bên cạnh ngươi.”

Bách Linh nghiêng người dựa vào, hai vai hơi run rẩy, ngay cả khí lực nức nở cũng sắp không còn.

Âu Dương Cô Bình muốn dìu nàng nghỉ ngơi, lại như đột nhiên bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, gắt gao nắm lấy tay áo của Đào Yêu: “Ta không đi, không đi, không rời khỏi ngươi.” Đào Yêu Yêu chết yểu nói: “Được rồi, không rời đi, ngươi ở đây chờ, ta có mấy câu muốn cùng mẹ ngươi giảng giải, sau đó chúng ta vĩnh viễn không tách ra.” Sau một phen trấn an, Ma Ngưu đại phu thi thuật áp chế kinh hãi, tình huống Bách Linh dần dần chuyển tốt, do Cô Bình đỡ đến một bên dưỡng thần.

Hoàng U cũng nâng Lý Phượng Kỳ dậy, ngậy người nói: “Đại ca, ngươi giúp huynh đệ làm nhiều quá, chuyện phía sau để ta tự giải quyết đi.” Ôm quyền cúi người sâu vái chào, âm thanh yết hầu có chút chua chát.

Lý Phượng Kỳ nói: “Dựa vào thân thể này của ta, muốn giúp người cũng không được.

Chỉ là ý kết bái khó toàn vẹn, ta còn phải giữ khẩu khí, hôm nay không thể cùng người liều mạng.” Mắt thấy đào chết non kinh ngạc, cười nói: “Đại kiếp trước mắt sao có thể đơn giản thoát thân, người nếu có cái gì dài ngắn, ai báo thù cho người?

Hai vị sư muội thương tâm, ai có thể chiếu cố khuyên giải, người đó có thể chiếu theo lời khuyên giải.

Hắc hắc, chuyện phía sau rất nhiều, thứ cho ta không thể cùng người vượt qua hoạn nạn.” Lời nói chợt cổ quái, phảng phất từ ngữ mang nghĩa, lại lộ ra thê thương cùng tiêu sái, quả thực là lời hứa hẹn tiếp ứng với bằng hữu hậu sự.

Côn Luân tiên tông đa mưu thiện chiến, Ngao phái cánh chim thiếu phong, Lý Phượng Kỳ đã sớm biết chiến dịch này hung hiểm, ra vẻ tuyệt ngôn ý chí chiến đấu kiên định nghĩa đệ.

Kinh cương cổ đại ám sát Tàn Vương, bạn tốt trước khi đi cao dần ly kích trúc phóng ca Dịch Tiêu Hàn, tráng sĩ đi hề không hoàn lại. “Hiểm nhiên tương đồng với tình cảm này, đặc biệt là ” Báo thù” từ trong miệng Tiêu Tương Hoa Vũ nói ra, trái ngược với tác phong khoan dung, lại càng cảm thấy chân thành chân thành hơn so với cái miệng hào phóng phóng hơn nhiều.

Đào Yêu Yêu lĩnh hội nghĩa huynh, nhiệt huyết dâng lên một trận, lại thi lễ nói: “Bình sinh của họ Đào một chuyện vui, đó là kết giao với Lý huynh!” dặn dò đám người Hà Cửu Cung: “Các vị tạm lui, thủ tọa thiên văn lên núi là ân oán cá nhân, đợi ta phân giải xong.” Chúng đồ phụng mệnh lui ra ngoài:

Sau đó Đào Yêu Yêu xoay người, nhìn về phía đối diện hô: “Người của Long gia nghe đây, muốn tạo phản làm Hoàng Đế có thể tự sát đi.

Tranh cãi tiên đạo không liên quan tới các người, chớ để nó quấy nhiễu...” Long Thiên Thọ không nhịn được nói: “Ha ha! Gã sai vật thay đồ trang nghiêm, nói chuyện cũng không giữ lời.” Đào Yêu không để ý tới hắn, chỉ cúi đầu nói: “Niệm tình của Long gia đối với mẹ con ta, quan hệ lần này cũng không so đo.

Nhưng nếu còn dám vô lễ, nhĩ lão gia của Long gia, người có biết đau thương của con cái là như thế nào không?”

Long Tĩnh Khôn vẫn còn trầm ngâm, thuận miệng nói: “Thế nào?”

Đào Yêu Yêu đưa tay ra, kinh phong cuốn lấy Chu Thiên Tuế kéo đến trước người, kiếm quang lóe lên chém rụng đầu của hắn, quát lên: “Như vậy!” Chu Thượng Nghĩa bất ngờ nhìn thấy con trai mình bị giết, phảng phất như cương đao cắt ruột, đau đến mức kêu cũng không ra tiếng.

Đào Yêu Yêu nói: “Long Nhị Gia! Có muốn nếm thử mùi vị này không?” Hắn giơ tay ném thủ cấp đi.

Tính tình Chu Thượng Nghĩa khí âm u, luôn gặp chuyện không lộ ra vẻ, đả kích thâm vong của con trai đáng yêu thực sự quá lớn, một thoáng trầm ồm mất hết, hai tay tiếp được đầu lâu Chu Thiên, đau đớn bị thương, kéo theo tiếng kêu rên xé họng.

hồi thứ hai mươi bảy, phong ba sôi trào chấn động một lần.

Tiếng khóc cùng một chỗ, Long gia hai thiếu gia như trong mộng tỉnh lại, ôm đầu ba chân bốn cẳng chạy về.

Long Tĩnh Khôn cũng sợ hãi, hai đứa chạy đến trước mặt, mỗi tay bắt một đứa, lão đảo lúi lại hơn mười bước, hầu như lui về trận địa Quy Viễn Phiên.

Bên trong quát lên: “Ồ!” Giọng điệu vô cùng nghiêm khắc dị thường.

Long Tĩnh Khôn giật mình, miễn cưỡng ổn định gót chân.

Tự Văn Phi nói: “Ngày thường chỉ làm ra uy làm phúc làm lão gia, hơi có nguy hiểm chạy nhanh hơn so với thỏ.

Hừ, chút tiền đồ này của Long gia lão nhị, đứng ra cho ta!” Long Tĩnh Khôn mặt đỏ tai hồng, ở trước mặt người hầu giáo huấn, có thể nói là vô cùng nhục nhã.

Nhưng hấn bình sinh sợ nhất là vị đại tẩu này, không dám mở miệng biện hộ, xấu hổ xấu hổ mang giận dữ đứng ở một bên.

Chu Thượng Nghĩa lúc này khóc mê thần, đệ tử nửa đỡ kéo về phía sau, trước sau trái phải không còn nửa điểm ồn ào.

Thoáng chốc, Tự Văn Phi lại mở miệng, lời nói U Ly theo gió truyền đến: “Đào chết yếu, người cuối cùng cũng chịu ra gặp ta.”

Đào Yêu Yêu cứng họng, không biết trả lời câu nói này như thế nào.

Vừa rồi sát phạt quyết liệt, đột nhiên phương tiện loạn cả lên, suy nghĩ kỹ lý do thân rắn dạy quên đi tình quang, ghen một hồi lâu nói: “Ta thà cả đời không gặp lại ngươi.”

Tự Văn phi nói: “Vì sao?” Nàng vẫn luôn tức giận nói, đôi câu hỏi đều mang theo khinh thường đáp án.

Lúc này ba chữ lại hết sức đau đớn, giống như móc từ trong tạng phủ ra vậy.

Đào Yêu Yêu càng thêm quẫn bách, nghi kị mãi quanh quẩn trong lòng: Vì sao phải tránh nàng, tại sao lại hận nàng, tại sao lại sợ nàng... Tự Văn phi nói: “Là vì ăn no mặc ấm? Là vì sinh hoạt an toàn? Hay là vì người lập cho người một cô vợ nhỏ xinh đẹp thông minh thông minh?” “Mấy cái này quả thực là chỗ tốt cho Đào Yêu, liên tục phản bội, đau khổ lại thắng được trách nhiệm khó xử.

Mọi người nghe vậy ngây người, ngạc nhiên với vị trí Thiên văn thủ tọa lại sẽ thương cảm, chợt phát hiện nàng hóa ra cũng là nữ nhân.

Đào Yêu Yêu tức giận nói: “Là vì người tàn nhẫn vô tình, lãnh khốc với con gái ruột như vậy, ta hận không thể... vĩnh viễn không thể gặp mặt người.” Tự Văn Phi lẩm bẩm nói: “Đối với con gái ruột thịt lạnh lùng, vô tình... Không tệ, đúng rồi, Thiên Thần Túc Thủ tọa chính là thủ lĩnh Tiên Tông, vốn đã không có cảm tình phàm nhân thế tục.” Thê lương dần dần trôi đi, lại khôi phục ngữ điệu nghiêm lạnh, âm thanh nghiêm nghị.

Đào Yêu Yêu lấy lại bình tĩnh, âm thầm tìm ra manh mối, nghiêm mặt nói: “Long phu nhân, người hại mẹ ruột của ta một chút, vốn là muốn tìm người tính sổ.

Nhưng hiện nay ta cùng với con gái người hai tình đầu nhập, nguyện tu bạch thủ tốt, nợ cũ coi như xóa bỏ.

Bởi vì mẫu thân của ta thân thể khó chịu, mời người lập tức xuống núi, để ta từ từ giải thích cho nàng.” Nói đến đây, trong đầu hiện lên hai mắt tràn ngập hận ý của người lông nhỏ kia, suy nghĩ cừu hận tự khép tắt, liên tục đan xen oán oan triền, nào có thể tính rõ ràng? Không bằng nhặt mà quên, chí ít có thể an ủi tổn thương trong lòng Linh Nhi. Nàng bị mẫu thân coi như rơm rác, nếu lại bị tình lang vứt bỏ, vậy cũng quá thâm.

Lại nghĩ nếu không phải trải qua chiến tranh máu tanh của Đoạn Mộng quốc, đại khái rất khó sinh ra cảm ngộ khoan hồng thông suốt như vậy, tiếp tục nói: “Về việc tư, đã chấm dứt như thế này.

Công việc, Côn Luân Tông Phái tranh chấp, Long phu nhân nếu lấy thân phận thủ tọa Côn Luân khiêu chiến, hiện tại ta là sư tôn Ngao Kính, theo lý phải do ta phụng bồi.

Hai người chúng ta quyết định thắng bại, miễn cho môn đồ hai bên đều có tử thương, ý của người thế nào?” Bước ra phía trước mấy bước, cánh tay phải ngang dọc, một luồng kinh phong dờn chúng đồ Nga Mi về phía sau.

Tự Văn Phi cười nói: “Vu công, về tư? Ha ha, người là hai đầu hồ đồ, lại còn ở học giả này nói khoác, sung anh hùng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thỉnh giáo tường tận!” Tự Văn phi nói: “Côn Luân, Ngang Đình hai phái mâu thuẫn tôn chỉ, e ngại Thiên Sơn Thần Mộc cung chủ cùng mấy vị tiên bối bản phái điều hòa, nhẫn nại hơn ngàn năm chưa nảy sinh tranh chấp.

Hiện tại, tiên sư Côn Luân bỏ cáo trắng thần, yêu cầu chư tiên Côn Luân thanh trừ các phái lảng giềng.

Xin lỗi người tiêu thiếu niên nho nhỏ, làm sao hóa giải oán kết ngàn năm này.

Cho dù tu thành một ít bản lĩnh, trí cơ chiến lược vẫn còn kém xa, không biết tự lượng sức mạnh mạnh xuất đầu, đưa cái mạng nhỏ cũng là hồ đồ.” Hơi dừng lại một chút, lại nói: “Nếu bàn về chuyện riêng tư, người cũng chỉ hàm hồ, ta tới hỏi người, đã muốn cưới Long Bách Linh của ta, vậy Đông Dã Tiểu Tuyết nên làm gì bây giờ?”

Một lời không nói mấy, da mặt Đào Yêu Yêu đỏ lên, nói: “Ồ, cái này...” Đầu lưỡi tượng lớn thêm mấy tấc.

Tự Văn Phi nói: “Không cần chối từ giả biện, chút bản tính đó của người ta còn không biết sao? cưới Linh Nhi, vẫn nhớ mãi không quên Tiểu Tuyết, tương lai nhất định sẽ vụng trộm quan hệ cá nhân.

Ừm, chân giẫm hai thuyền, cha tất có con.”

Đào Yêu Yêu trợn mắt há hốc mồm, tim đập thình thịch, thầm nghĩ: “Nàng ta là có ý gì? Có cha là nhất định có con? Chân đạp hai chiếc thuyền tuyệt không phải chỉ đào đi lại, chẳng lẽ, nàng quen biết phụ thân thân thân sinh ra của ta!” Chúng đồ Ngao Bí nhìn nhau kinh ngạc, nhớ lại vòng Côn Bằng thuật lại, trong đó rất nhiều nghi vấn, giờ phút này chợt bị vén lên trong lòng.

Lý Phượng Kỳ âm thầm lo lắng: “Côn Luân phái giống như muốn lấy thân thể của anh đào làm văn chương.”

Tự Văn Phi nói: “Nhắc tới Tiểu Tuyết Đông Dã, gần đây dưới chân núi có một vụ án máu liên quan tới nàng.

Đại sư của Nga Phản phái, ngược lại muốn mời người đến bình luận một chút về vụ án máu tươi này.” Đào Yêu Yêu nói: “Vụ huyết án?” Tự Văn Phi nói: “Đông Dã Tiểu Tuyết, không biết là đồ đệ của người hay là tình nhân, giết chết ba tên gia phó của Long gia, trọng thương một tên, tổng quản Hoàng Phong của Chú Sơn Trang tàn phế.

Đệ tử Nga Bí đã thương người hại người hại hại tính mạng, làm sư tôn là ý gì?”

Ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, thầm nghĩ “Tiểu Tuyết dẫn dắt đệ tử Kiếm Tiên đi tuần tra ba thôn, đã rất lâu không thấy quay về, quả nhiên là bị Long gia bắt lại.” Tiểu Tuyết hỏi: “Bọn họ ở đâu?” Tự Văn Phi nói: “Người phạm tội ở ngay bên cạnh ta, đang muốn kiểm tra rõ ràng chỗ này của người.”

Cô gái cầm cờ, tản ra.” Sáu mươi tư thiếu nữ cầm phiên đồng thanh đáp: “Vâng.” chia ra hai bên đứng sang hai bên.

Trong lòng mọi người thắt chặt lại, chăm chú nhìn, muốn nhìn xem cảnh tượng trong trận kia là thế nào.

Chỉ thấy không gian trong phương trận rất rộng, ánh sáng mờ nhạt, bóng người còng xuống.

Trung tâm có đèn cô đăng lóe lên, chiếu ra một chiếc kiệu hoa lê, hai cây kiệu đã rút ra, làm ghé tựa thái sư, Nghệ Văn phi ngồi ngay ngắn trong ghé: Đầu đội Chiêu Quân, tai đeo Minh Nguyệt, bên trán đeo một dải dây châu nhỏ, mặc một chiếc khay phượng màu xanh da trời, dưới eo là váy dài màu đỏ sậm, bộ cổ chồn chồn quần quanh vai lông xù, lót lên dung mạo hoa lệ, nói không hết dung mạo hoa lệ hoa lệ, nói không hết.

Chiếc ghé bên phải có đặt một bàn nhỏ, trang bị văn phòng tứ bảo, đài đăng thủy tinh dựng thẳng góc bàn.

Tay trái ôm một con hồ ly trắng như tuyết, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve da lông.

Ánh mắt đào yêu thuật dừng trên người bạch hồ ly, nhìn con mắt giống như san hô kia nhanh như chớp đảo đảo, đột nhiên

kêu lên: “Tay áo đỏ!”

Tự Văn Phi nói: “Tiểu hồ ly này rất là biết điều, Đông Dã Tiểu Tuyết dẫn người chạy loạn khắp nơi, nàng lo lắng gặp phải phiền phức, xa xa theo dõi gió.

Vừa thấy bọn họ bị Long gia bắt, lập tức muốn chạy về báo tin.

Ha ha, linh tính ngoan ngoãn như vậy, nuôi ở trong nhà làm vật chơi ngược lại cũng thích hợp.” Đầu ngón tay nhẹ điểm lên trán, bạch hồ run rẩy, trong mắt toát ra thần sắc sợ hãi.

Tự Văn Phi chậm rãi nói: “Hồng Tụ, tên hay, lại cực trung thành với chủ nhân.

Bị ta đánh mất thân người, nàng cũng không chịu thổ lộ tình huống của người.

Nếu không phải Thiên văn tức thủ tọa tinh thông dò xét yêu hồn, thăm dò rõ ràng bí mật đáy lòng nàng, Ngao sư tôn ái ái ái xoắn xuýt, thật đúng là bí ẩn không giải thích được.”

Bách linh tuyết nhỏ giãy dụa khó khăn, chính là tâm bệnh điên khùng. Mỗi một điểm này, mỗi điểm của Tự Văn Phi, giống như cầm lấy bộ phận yếu ớt nhất của hắn.

Đào Yêu Yêu tức giận dần dần tăng lên, nhưng trong lòng lại chột dạ vô lực, oán hận nói: “Trời mới biết làm sao trên chọc được người, trốn vào thâm sơn cũng không buông tha, chẳng lẽ muốn ép chúng ta vào tuyệt lộ sao?”

Tự Văn Phi nói: “Ai, không có việc gì thì ai tới ép người? Là tiểu Tuyết của người chọc Long gia trước, oan mỗi người có chủ, còn phải hiểu rõ căn lá của vụ án này.” Hơi giờ cánh tay phải, hai ngón tay chống đỡ, trong bóng tối chui ra một nam tử mặt trắng, trên đầu quấn băng vải, tay phải treo trước ngực, đến gần nghiêng đầu xuống đập đầu một cái.

Tự Văn Phi nói: “Trước đó Hoàng Phong làm kém cho ta, sau đó nhị gia muốn đi, trở thành thủ hạ đắc lực tướng tài ba.

Mười năm này chỉ ở tránh Tần Sơn Trang thao luyện Lôi quân, tiểu nhi tử nội trạch các người tự nhiên không nhận hắn được.” Chuyển về phía Hoàng Phong nói: “Người có những ân tình kia, nói ra một chút.”

hồi thứ hai mươi bảy, phong ba sôi trào chấn động hai cái.

Hoàng Phong lại dập đầu, gơ mặt lên khóc lóc, vừa khóc vừa nói: “Tiểu nhân phụng mệnh của bà chủ, nhập xuyên tìm kiếm mất mát... Vị di nương kia, ai từng nghĩ bọn họ tứ xuyên thôn dân phong hung hãn, thấy người lạ bao vây vợ vết tài sản, mạnh mẽ muốn chúng ta giao ra bạc trắng gì đó.

Ta niệm trọng trách trên vai, tình nguyện bỏ tiền nghỉ ngơi, thuận tiện hỏi thăm bóng dáng của Hi di nương, ai ngờ thôn dân chẳng những không quay về, còn muốn lục soát hết tiền ngựa, tiền bạc.

Thủ hạ của tiểu nhân tính nôn nóng, hơi chộp miệng vài câu, nữ oa phái kia chạy tới, không nói hai lời lại thiêu vừa giết, Triệu Thăng bị thiêu chết tại chỗ, Lâm gia tiểu tam và Long Siêu bị thương nặng không trị... Cho dù đám tiểu nhân có thất trách, cũng không đến lượt độc thủ này, ô ô, trước mắt còn lột sạch xiêm y chúng ta., Ô, thân thể trong sạch bại lộ mặt trời, bôi nhọ tổ sự không nhỏ của cha mẹ, thanh danh của chủ nhân bị hao tổn, đám nhỏ làm sao chịu nổi, Ô... Cầu bà bà làm chủ giải oan, hu hu...” Tụ Văn phi quát lớn: “Ồ!” Hoàng Phong lập tức thu tiếng, nước mắt ngừng rơi, giống như khởi động cơ quan.

Tụ Văn Phi nói: “Long gia khổ tâm đánh thiên hạ, thế công chưa hưng uy đã rơi trước, ngày sau sao có thể thu phục quần hùng tứ phương? Ta quản lý tuổi tác long gia, không thể không hòa giải cục diện này.” Nói tiếng: “Đặng đặng chiếu xuống!” Lập tức đèn lồng chiếu rọi, bóng tối tiêu tan, bóng người mờ hồ bỗng nhiên rõ ràng hiện rõ ràng bóng người.

Lấy ghế Tụ Văn Phi làm trung tâm, bên trái là Tiểu Tuyết và đệ tử của Kiếm Tiên, bên phải có hơn mười thôn dân, Đinh Bá Dương, Triệu Nhị Oa đều ở trong đó.

Mỗi người hai tay buộc chặt, chân mang xiềng xích, hai môi khép chặt, nhìn thần sắc khẩn cấp của Đào Yêu Yêu, lại không thể lên tiếng la lên, hiển nhiên là bị một loại nguyên rửa thuật nào đó phong kín miệng.

Tự Văn Phi nói: “Người triệu chuyện đông đảo, cầm đầu bắt những người này.

Ngao sư tôn công tư minh rõ ràng, liền theo pháp môn quý phái lý luận, đệ tử nông cuồng giết người tính mạng nên làm gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Long gia luôn hoành hành bá đạo, chưa kể đạo lý cho người khác bao giờ.

Ta còn không nói chuyện với ngươi, muốn làm sao sớm chọn sáng đi!”

Tự Văn Phi nói: “Theo ta nói sao, dứt khoát dùng một đao tư tình việc sự.

Nếu ngươi yêu tiểu Tuyết, cần phải trước mặt mọi người tuyên bố cưới nàng làm vợ, Côn Luân có thói quen kết hôn trên trời thành sự, có thể thả nàng thành toàn đoạn duyên này.

Nếu như ngươi thích con gái ta Long Bách Linh, cũng phải tuyên bố minh trước đại chúng, định ra ngày bái đường thành lễ.

Về phần Tiểu Tuyết, đệ tử chính đạo tùy tiện lạm sát, không trừng phạt không đủ cảnh giác, không trừng phạt.

Ta chặt một tay của nàng, coi như là cho bọn Hoàng Phong giải oan.”

Trong lúc nàng nói chuyện, Tiểu Tuyết đưa mắt nhìn qua, vẻ mặt lo lắng dần bình tĩnh lại, trong hai tròng mắt tràn đầy chờ mong cùng hiếu kỳ, phảng phất tâm khí hài tử thuần thực cao, tự tin có thể được đại nhân sủng ái.

Mặt Đào Yêu Yêu biến sắc, quay đầu nhìn về phía sau lưng.

Long Bách Linh cũng đang nhìn hắn, trong mắt cũng mang theo chờ đợi, lại nhiều thêm mấy phần ôn nhu và ân thương.

Tự Văn Phi nói: “Nói đi, ngươi thích là ai? Nói rõ ràng!” Trên trán Đào Yêu Yêu chợt nổi gân xanh, cúi đầu không nói.

Cách một lúc lâu, Tự Văn Phi buồn bã cười, nói: “Không nói ra, tình cảm nhi nữ tốt đẹp không ngừng, giống như cha mẹ người sờ một cái.” Đào Yêu đột nhiên ngẩng đầu lên: “Cha ruột của ta!?” Chỉ thấy mặt trắng của Tự Văn Phi như băng

sương, tái hiện thần sắc lạnh lùng, thầm nghĩ “Đừng có mắc mưu” của cô, nữ nhân này âm hiểm xảo trá, chuyên gài bẫy lừa gạt người khác.

Nàng kéo đông kéo tây kéo một cái, đơn giản là muốn làm cho thần hồn ta không yên lòng.

Bất luận có ngữ điệu kinh người gì, ta cũng không thể đề ở trong lòng, đều không thể đề trong lòng.

Việc cấp bách trước mắt, cứu Tiêu Tuyết đã quan trọng hơn!”
Hắn hất đầu, ném đi tạp niệm, kêu lên: “Long phu nhân, núi Ngao Sơn không phải là địa phương tranh cãi võ mồm.

Nếu người còn không thả người, đừng trách kiếm của ta vô tình.”

Tự Văn Phi nói: “Đằng cướp sao? Hai tiểu mỹ nữ đều muốn, phải xem bản lĩnh của người.”

Đào Yêu Yêu không tiếp lời, tay vũ trụ kinh phong bỏ về phía trời, trong nháy mắt nửa bầu trời kim xà loạn vũ, ức vạn đạo kiếm khí đan xen, sáng một cái chớp mắt lập tức biến mất.

Trên Cửu Tiêu Vân Thiên kia, đồ đệ đầu tiên kỳ xảo đang cùng Du Tinh Đấu sinh tử chém giết.

Ban Lương hăng hái, tự xưng chỉ dựa vào người máy đầu pháp, tuyệt không dùng kỹ năng thứ hai, mấy hiệp đầu tiên có chút khinh mạn, bị Du Tinh Đấu chọt đông chọt tây một trận tập kích, luống cuống tay chân dần dần rơi xuống thế yếu.

Đột nhiên kiếm khí xuyên qua bầu trời, khu vực Du Tinh Đấu phiêu di bị hạn chế, khiến cho đối thủ mấy lần giảm nguy hiểm đến chân thân, cục diện ưu khuyết điên đảo đảo qua, vội vàng bay về phía đám mây, hô to: “Nói tốt là đơn đả độc đấu, giữa chừng giúp đỡ bắn tên lạnh, rất không biết xấu hổ!” Ban Lương Công bay theo, cười nói: “Ai giúp đỡ, ai bắn mũi tên lạnh, sợ thua kiếm cơ sao!” Giờ phút này trời trong sáng, từng mảng mây đen lưu động, không có dấu vết kiếm khí đâm xuyên qua, không có chút vết nào.

Du Tinh Đấu suy nghĩ một chút, cũng coi như là kịch đấu hao tâm tổn trí, nhất thời hoa mắt, nói: “Thắng bại không phân, lại đấu qua!” Khói vàng cấp tốc bay lên không trung!”

Ban Lương cười nói: “Hắc hắc, lần này lão tử đừng nghĩ để người.” Chiến Thần số năm, phun lửa bay thẳng lên không trung.

Hai người đều tận hết sức lực, đấu khó phân thắng bại.

Chiến cuộc bị ngoại lực xoay chuyển, hai đại cao thủ không nhìn ra chân tướng, kiếm thể mông ngựa cường đại, kiếm pháp chi tinh, thực sự đã đến cực cảnh không có cách nào gia tăng.

Một kiếm này biểu thị uy lực của nó, để địch nhân biết khó mà lui.

Tự Văn Phi lại bất động thanh sắc, gật đầu nói: “Rất tốt, mấy ngày nay khắp nơi truyền xôn xao, nói người luyện cũng có rất nhiều pháp thuật thần kỳ, ta đang muốn kiểm tra một phen.” Tay phải sờ án nhỏ, tư thái nhã nhặn nghiêm ngặt, giống như trưởng bối chuẩn bị khảo sát thành tích tiểu bối.”

Ngón tay đào yêu lóe lên kiếm quang, âm thầm kêu “Sao không chạy”, không nhìn thấy vũ trụ phong lợi hại? Xem ta không dám giết người sao!” Sâu trong nội tâm có một âm thanh đang nói: “Người không dám giết nàng, người không dám giết nàng...” Tình Hoài mềm mại, tựa như tơ mềm quấn lấy cánh tay, vũ trụ trong tay chung quy cũng không có cách nào chém về phía Tự Văn Phi.

Kỳ quái, bình thường hận nàng thấu xương, thề thiên đao vạn quả, thật sự đến thời khắc đao binh gặp nhau, rõ ràng không hiểu vì sao lại thêm rất nhiều băn khoăn! Đang ưu phiền vậy khốn, bỗng nhiên Long Bách Linh gọi khẽ: “Tướng công...”

Tiếng la này mềm yếu Khúc Uyển, tràn đầy ý thuyết phục chiến tức đầu, lại giống như hỏa tinh rơi vào đồng củi.

Đào Yêu Yêu kích phát, tháo vũ trụ phong, vọt cao nhảy nhót, Bằng Cử ung giương lên như bay về phía đám địch nhân.

Nào ngờ vừa mới đến nửa đường, bỗng dung hô to một tiếng, rơi xuống đất, tứ chi co giật kịch liệt.

Một loại âm lãnh đau nhói tập kích quanh thân, cảm giác rất quen thuộc, không cần nghĩ cũng biết là ai đến đây.

Thở nạt hai ngum chân khí thông suốt, hơi căng ra Thần Mộc Giáp, cắn răng đứng lên.

Trong tiếng kinh hô, chỉ thấy bên cạnh trường Mị ảnh phiêu hốt, một hồi ngồi chồm hổm, một hồi cuộn mình, giống như linh miêu lại giống như cương thi, đi qua chỗ âm phong âm u.

Đột nhiên quang sáng cực tốc bùng nổ, Lý Phượng Kỳ ra tay, mũi nhọn của Hồng Minh Kiếm như ảnh tùy hình.

Đào Yêu Yêu kêu lên: “Đại ca dừng tay, để ta đấu với hắn.” Lý Phượng Kỳ pháp lực hơi khôi phục, bởi vì thấy tình thế cấp bách phát liên mấy chục kiếm, đều bị quái nhân kia vùng binh ngăn bay, tự liệu khó cùng giằng co, lập tức thu kiếm đã tọa dưỡng nguyên.

Đào Yêu Yêu cố nén đau đớn, tận lực bảo trì thanh âm ổn định, nói: “Mọi người chớ kinh hoảng, an tâm xem ta lui địch.” Lời còn chưa dứt, gió lạnh tập cận, binh giáp va chạm vào nhau, tiếng nổ vang lên liên tục.

Tự Văn Phi nói: ” chùm lệ mị của Bồng Lai phái, trước khi thủ tọa thiên văn giá người cũng dám quấy rối.” Côn Luân Bồng Lai từ xưa đến nay không hòa thuận, hai bên coi nhau là ngoại đạo, may mà trong Thiên Sơn cư đồ dừng lại, hai phái cũng không có nhiều xung đột, giờ phút này đột nhiên gặp đối phương mạnh tay, đại sinh ý của tòa chủ tọa trên trời muốn phát tác ngay tại chỗ.

Sau lưng chợt có người nói: “Cường địch vây ép, chính là cơ hội tốt để tôi luyện hắn, trước tiên không vội can thiệp.” Tự Văn Phi đề phòng đăng tiêu, ngồi ổn trung tọa nói: “Đúng vậy, tiên tông các lộ nhân mã, là người mời đến mài luyện hắn.” Người kia lên tiếng: “Ừm... ” lặng yên không có âm tức... “

Đào Yêu Yêu nghe xong lời đối thoại này, trong lòng nghi vấn nổi lên: “Thanh âm kia rất quen tai, là ai chỉ thị thiên văn túc thủ tọa?” chăm chú nhìn về phía sau Nghệ Văn Phi, trong sương mù xám xịt, tám người hầu đứng đầy, cầm quạt gấm cán dài che dấu vật gì đó?

Đào Yêu Yêu đợi vận thần xem kỹ, đau đớn lần nữa tăng lên, lưỡi kiếm sắc bén đâm thủng quần áo, không ngờ lại bị cắt rách da thịt, quát lên: “Đùng Lệ Mị, bản lĩnh của ngươi tiến bộ rồi đó!”

Ngày thứ hai mươi bảy, phong ba uyển chuyển sôi trào chấn động ba nhà.

Lệ Lệ Mị giỏi sử dụng hai thanh thần khí, tay trái gọi là Thần Tru, tay phải gọi là Ma Tru, Sát Thần Đồ Ma lợi hại vô cùng.

Đại chiến Địa Phủ lần trước, Thần Tru từng cắt đứt tóc đào chết non, lần này theo khe hở Thần Mộc Giáp mở ra, song nhận đồng loạt xuất kích, đã có thể đâm vào thân thể hắn.

Sí Lệ Mị nói: “Ma khí của người tăng thêm, che giấu là vô dụng.” Uy lực của Thần Ma Song Nhận của hắn phụ trợ, Đào Yêu Yêu đã là Thần Thể, lại có ma khí, vừa trùng hợp kích phát hiệu lực mạnh nhất của hai kiện Thần Binh.

Trong một thoáng trăm ngàn lần đâm đâm, vạt áo lâm lâm vết máu nhiễm hết, hoa tuyết nhỏ chỉ kinh sợ biến sắc, Long Bách Linh lo sợ dâng lên.

Lý Phượng Kỳ kéo nàng lại, lắc đầu ra hiệu không sao cả.

Quả nhiên qua được sự mài giũa ban đầu, tâm thần dần ổn định, chịu đựng đau đớn thu nạp Thần Mộc Giáp, lộ ra hai luồng gió núi thật sâu, mắt phượng như điện, tay trái tìm tòi, đã bắt được cái lưng đầy lệ mị.

Hắn hô hấp hai lần âm thầm hợp “Sơn khí dừng lại, chỉ rung động “Dịch lý”, chính là Quy Tàng tiên pháp mới ngộ ra gần đây, chân khí liên thông địa khí, Ngao Sơn hơi lắc lư, năng lượng tích tụ của cả tòa núi đều truyền đến đầu ngón tay, một lần vươn ra như Thiên Vồng bao phủ.

Thân thể Lệ Lệ Mị ngưng trệ ở bên trong, mặc dù thiên biến vạn hóa, tránh không thoát lực lượng “Dừng động”.

Đào Yêu tay trái nắm chặt, tay phải giơ cao, vũ trụ kim mang giơ lên cao, mắt thấy muốn chặt đứt cổ Sí Lệ Mị, chột giữa không trung ngang qua một vật, thanh quang sáng quắc, câu lấy kiếm quang co lại, lực đạo xảo diệu, vừa vặn câu ra thế đánh xuống vũ trụ.

Lệ lệ Mị tụ lại pháp lực, thừa dịp đào cơ đưa mắt nhìn lên, liềm mạng giũa giữa bắt giữ, lóe lên đến trong góc cạnh sân điều tức.

Lúc này đêm dài sắp hết, sắc sa lộ, một mảng mây tía bay tới đỉnh Nghiêu Sơn.

Đào Yêu Yêu thăm vận Thiên Vương thuần hóa giải thương thế, ngửa mặt hô: “Côn Luân Thiên Võ Túc thủ tọa, người cứu được Sí Lệ Mị, Côn Luân Bồng Lai liên thủ sao?” Vân Khai Hà Lai liên thủ, thần ảnh nguy nga, Võ Huyền Anh cao cao tại thượng, một thanh Thanh Long Bàn Trụ trong lòng bàn tay câu thẳng Thần Mâu, vừa rồi chính mâu này câu lệch kiếm thế, đáp: “Chỉ vì hàng phục Ma Kiếm, không liên quan tới sinh tử bên ngoài.” Ý tứ là xông vào vũ trụ, gây nên chuyện không liên quan với phái Bồng Lai.

Phía sau Thượng Ngạc châu gắn một khuôn mặt không mũi, lạnh lùng nói: ” Sí Lệ Mị! Võ Thần cứu người thoát hiểm, vì sao còn chưa bái tạ?” Nàng bị dục sư hoàn vô tướng phá hủy dung mạo, thâm hận Bồng Lai tiên khách, nếu không phải thủ tọa có lệnh, sớm đã liềm mạng liềm mạng với Sí Lệ Mị.

Sùng Lệ Mị ngồi trong chỗ tối, bắt âm bắt dương nói: “Các người muốn trừ ma kiếm, ta muốn thu lấy tính mạng của hân, hai bên không liên quan cảm tạ nhau cái gì?” Vũ Huyền Anh nói: “Không tệ, Tiên tông so đấu chỉ phán cao thấp, Tiên Ma chém giết liên quan đến tồn vong, trận chiến này tiên binh Ma đạo, lại tranh giành với Bồng Lai không muộn.” Thần Mâu lắc nhẹ eo, hơi thiếu thất lưng, cao giọng nói: “Thiên văn sư muội, xin người tạm thời giúp đỡ cho chúng ta, như thế nào?”

Côn Luân văn võ hai đêm tu pháp bất đồng, tiên khách tuy đồng môn tương xưng, ngày thường đều có chút kiêng kỵ tránh né.

Đồng loạt ra trận đối địch, công pháp ít nhiều sẽ sinh ra ảnh hưởng.

Tự Văn Phi nói: “Huyền Anh đã nói thế, vậy ta đây tọa sơn quan hổ đấu thôi.” Miệng gọi “Huyền Anh”, hiển nhiên là tự xưng tôn trưởng, không thừa nhận nàng là thủ tọa của Thiên Võ Túc.

Sắc mặt Vũ Huyền Anh hơi thay đổi, Thượng Sa Châu tức giận bưng bưng, kêu lên: “Người sao dám...” Lời còn chưa dứt, tức giận nghẹn ngào, ngực đau đớn suýt nữa nôn mửa, bốn phía phảng phất che kín thể áp nặng nề, tai nghe Vũ Huyền Anh nói: “Hạo Nhiên Thiên Tuyền của Hư Thiên Sư Tử, Văn sư muội cũng đã luyện thành? Vì sao lại dùng để chinh lý đồng đạo Côn Luân.” Thượng Cung Châu thâm kinh hãi “Ta đã trúng tiên pháp của thủ tọa thiên văn!”

Tự Văn phi nói: “Hạo Nhiên Thiên Cương ta còn chưa luyện, tên tiểu ty xấu xí kia của người hung cực ác, không trị nằng một lần, chỉ sợ sẽ tự loạn trận cước.” Thượng Túc Châu sững sốt, “Nguy ty” của Phương tỉnh chỉ là nằng, tức giận đến hai mắt tối sầm.

Tự Văn Phi nói: “Thiên Võ Túc trốn vào trong hư không tu tạo Địa Phủ, nghe nói thu nhập tám bộ Thần tộc, xây dựng thành Diệt Ma Thần quân, trước mắt sao chỉ còn lại có mấy người này?” Lúc nói chuyện, theo Vũ Huyền Anh thần mâu dẫn dắt, trong khoảnh khắc bay tới ba vị tiên khách, một người lưng đeo mai rùa, một người lưng quần hồng giao, một người mặc kim giáp, đều là môn đồ Thiên Võ Túc tán cư các nơi.

Vũ Huyền Anh đáp: “Địa Phủ đã bị đào điên này hủy diệt, đại quân diệt ma chuyên tiêu diệt Yêu Hoàng, chưa thể dễ dàng điều động được.

Về phần nhân thủ Thiên Võ Túc sao, bản phái thế yếu có mấy năm, đến bây giờ đã không còn thừa lại mấy.” Tự Văn Phi cười nói: “A, một đứa bé phá hủy địa ngục, không tầm thường, thật sự là ghê gớm!” Đào Yêu Yêu buồn bực, nghe nằng mở miệng tán thưởng mình, không biết sao lại nhẹ nhàng được hưởng thụ một chút.

Tiên khách đeo mai rùa nói: “Phụng Tử Hư Thiên Sư chúng ta truyền triệu, đặc biệt tới diệt trừ chủ nhân của Ma Kiếm, nếu như sức lực không đủ, mong rằng tiên khách trên trời cao đầu rỗng trợ giúp.” Tiên khách thắt lưng quần giao chấp tay nói: “Ngày xưa giết Ma Vũ Tàng Hoàn hung ác bạo, đa số Côn Luân tiên hữu ở thế gian đều bị ngộ hại, Thiên Võ Túc chỉ còn ba người chúng ta chưa chết, cũng bị ngũ đông ẩn nhẫn nhẫn nhịn hơn trăm năm sau.

Hiện nay gặp chúng tiên hợp lực, lại quyết chiến với chủ nhân Ma Kiếm, Xích Bàn dù chết cũng không tiếc.” Tóc xỏa tung bay, thần thái rất là phóng khoáng.

Tự Văn Phi nói: “Dựa vào hai huynh đệ Xích Bàn, Đằng Hùng các người chống lại, Kim Giáp Trấn Nguyên Tử đảm nhiệm chủ tướng, Vũ Huyền Anh đảm nhiệm chủ công, mặt khác thêm lệ lệ mị từ bên cạnh khuấy rối, Pháp Thánh môn đồ tùy cơ tiến công, có lẽ có thể liễu mạng với vũ trụ phong.” Dứt ngón tay tính toán, lời nói còn chưa dứt, vài câu cười từ xa đã gần tới: “Ha ha, còn có Thất Tinh Sứ của Côn Luân chúng ta nữa! Mấy năm nay cũng đã sớm kìm nén không được rồi.”

Mây mù theo âm thanh bay nhanh, chớ mấy quái khách dị trang kỳ quái.

Đi đầu là nữ nhân kia Đoạn Tuyết, mặc áo lông, miệng ngậm cây cỏ, duỗi cái chân trần, cười hì hì nói: “Tiểu sư tôn đào, còn tưởng ngươi trốn cả đời ở Huyền Chân giới, Tiểu Sồ Nhi đến cùng đã ra khỏi hang ổ.” Tay tàn vân nâng trường đao, nói: “Ma Kiếm hiển hình là tín hiệu tổng công kích.”, Vừa rồi nhìn thấy kiếm quang quái dị đầy trời, chúng ta liền theo lệnh thiên sư, đến tiêu diệt cừu địch.” Ngũ Tinh sứ còn lại đứng hai bên, trên sườn mọc đầy tia điện phi cương, đất cát áo vàng mặt vàng, đã từng thấy qua, hai người khác một người vai chống cự cự màu đỏ cự thương, một người cầm ngân bặt, nói vậy thân cũng phụ tuyệt đại thần thông, nói vậy cũng có phụ tuyệt đại thần thông.

Người kháng thương đại thương nói: “Tử Hư thiên sư tọa thất tinh sứ, ngọ dương, mẫu đất, toái nguyệt, tàn vân...” Theo thứ tự báo danh, hần tên là Ngộ Dương, lấy ngân bặt tên là Toái Nguyệt, cuối cùng dựng thẳng chương thi lễ: “Bái kiến thiên văn túc thủ tọa, Thiên Vũ Thần và chư vị đạo hữu.”

Tự Văn Phi nói: “Thôi, Thất Tinh Sứ là thân binh của Hư Thiên Sư, từ trước đến nay chỉ ở Tề Thiên Cung ẩn tu, có bao giờ kết thù với Xi phái?” Ngộ Dương nói: “Năm xưa ác đồ Phụng Nga Đường Liên Bích đại náo Tề Thiên Cung, cưỡng đoạt Cửu Chuyển Hoàn Hồn Thiên Cung, gần đây lại cướp đi Cửu Chuyển Hoàn Hồn Tiên Chi, thù này không thể không báo, huống chi...” Cách đó không xa có người tiếp lời: “Huống chi hai Túc Thiên Vũ bị hại, càng cần phải có cao sĩ

trong phái cùng ra sức ngăn địch.” Tuy là tiếng nói của nữ nhân, nghe được lại cực kỳ cương nghị lạnh lùng.

Tự Văn Phi nói: “Ồ, Diệu Đàm người cũng đến rồi.” Người theo tiếng đến, Họa Tiên Diệu Đàm bay tới, đáp xuống trước mặt văn phi, miệng kêu: “Niết bàn thủ tọa.” Nàng là thiên văn túc đệ tử, tự nhiên kính bái thủ lĩnh bốn môn, lễ bái nói: “Côn Luân tiên tông hình dạng rời rạc, văn võ hai phần, dồn dập suy yếu từng năm một.

Đệ tử ngu thấy khắp nơi còn từ bỏ thành kiến, tuân thủ ý chí, mới có thể chống lại sự khinh thường của ngoại đạo.” Văn phi chưa trả lời, đã ở bên kia hô: “Này, Dạ Thiên Ảnh bị người bắt đi đâu rồi?”

Diệu Đàm xoay người đối với Đào Yêu Yêu, rung tay mở ra một bức tranh, đình viện âm u, môn hộ chông chênh, Dạ Thiên Ảnh đang ở bên trong cháy vàng chạy đông chạy tây, tìm không thấy cửa thoát khỏi bức họa cảnh.

Diệu Đàm thu hồi bức họa nói: “Ngao Bính nếu vượt qua Côn Luân tiên tông, tiểu hài tử này sẽ là của các người.” Tự Văn Phi nói: “Họa tiên bút cuốn song bảo, sao lại dùng loại họa này? Diển Không Quyền của người đâu?” Diệu Đàm nói: “Diển Không quyền này đã bị Ngao Khuyết phái phóng ra Ma kiếm phá hủy, Sát Mộng Kỳ Vực bởi vậy mà hủy diệt.

Tổ tiên thiên văn Trương Quân hạ lệnh bảo vệ toàn kỳ vực, cho đến khi đại chiến Thiên Nhân kết thúc, chúng ta không thể hoàn thành nhiệm vụ, tất cả đều là tiểu ma đầu từ đó quấy phá.”

Ngày thứ hai mươi bảy, phong ba sôi trào chấn động tứ tán.

Đào Yêu Yêu nghe vậy thảm nghĩ ” Họa Tiên này rất gian trá, nàng cố ý dẫn các đệ tử Ngao Bính vào Tích Mộng quốc, để kết thúc đại chiến sớm hơn giao, hiện tại lại đem toàn bộ tội lỗi đẩy cho ta.” Lại muốn “Dạ Thiên Ảnh bị vây trong bức họa, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, Họa Tiên hơn phân nửa muốn lợi dụng hấn hạn chế kiếm pháp của ta.”

Tự Văn Phi cười nói: “Ma đầu của Triều phái, có ý tứ thú vị.

Thiên Nhân đại chiến cũng quấy nhiễu rồi, ha, tiểu bại hoại thích gây họa thật sự.” Diệu Đàm oán hận nói: “Thiên Nhân đại chiến, Sát Mộng kỳ vực, đều là Thiên Sơn Tiên Tông thiết lập, mặc dù phá nguyên khí tông phái không tổn hại gì.

Nhưng Côn Luân văn võ hai đê bị tác động nghiêm trọng hơn nhiều, đệ tử diễn không cuốn qua bị hủy, pháp lực tổn thất hơn phân nửa.

Thiên Vũ Ngọc Tiêu Tử bị giết, Cầm Tiên cũng bị ma kiếm chặt đứt hai tay...” Nghệ Văn Phi nói: “Cầm Tiên, hấn bị thương tay sao?” Diệu Đàm nói: “Thỉnh thủ tọa giáp mặt kiểm tra.” Ngắc đầu lên nói: “Sư Thông sư huynh, phía trước đến báo cáo!”

Cầm Tiên lão đảo từ trong đám người đi ra, hình dáng như đã hạc, bước đi như cười gió, lúc nào lên núi lại không có người nhận ra.

Tự Văn Phi nhìn hai tay áo của hấn trống trơn, cánh tay trái đã gãy ngang vai, than thở: “Đáng tiếc, cầm tiên diệu âm nhã tấu, từ nay về sau không còn nghe thấy.” Cầm Tiên loạng choạng cúi người, cười nói: “Phục thủ tọa, hai tay đã không còn.”, Đánh đàn vẫn là có thể.” Nghệ Văn phi nói: “Làm sao để chơi đàn?” Cầm Tiên nói: “Diễn đệ tử thí nghiệm.” Đọc vài câu khẩu quyết, cầm cầm trong bọc hành lý sau lưng bay ra, ban đầu dài ngắn, bay xuống trước mặt biến thành rộng rãi, hóa thành một chiếc đàn cổ số má, cầm tiên chiếu mà ngồi, khí vũ thanh nhã nghiêm nghị nghiêm nghị.

Mọi người đều muốn: “Hắn mất hai tay, còn đánh đàn như thế nào?”

Chỉ thấy nửa người hắn ngửa ra, giơ hai chân lên, ngón chân dài nhỏ duỗi hướng dây đàn.

Mọi người thấy thế vừa kinh ngạc vừa buồn cười.

Hoàng U nói: “Dùng chân đánh đàn! Côn Luân phải làm trò đùa sao?” Phương Linh Bảo cười nói: “Diệu Âm nghe không lọt tai cũng được, chỉ sợ vị chân thối đầy đất.” Qua biến hóa này, không khí lâm chiến rất là thoải mái.

Họa Tiên cau mày nói: “Sư huynh, huynh đừng loạn...” Tụ Văn Phi xua tay một cái, thấp giọng nói: “Im lặng!” Cầm Tiên vận khí ngưng thần, bắt đầu gảy đàn khúc.

Chưa tới nửa khúc đồng hồ, sắc mặt mọi người đều thay đổi, ánh mắt đồng loạt nhìn lên trên cây đàn.

Chỉ thấy mười ngón chân hắn nối tiếp nhau, chuyển động như chuồn chuồn, như con tằm, chọn, bơi, xoa, bá tánh, đủ loại chỉ pháp linh động như thần, thậm chí khóa dài, kỹ thuật phản chiếu cao thấp cũng vận dụng như tự nhiên.

Âm điệu cao vút chất phác, ý tượng hùng vĩ rộng lớn, chính là thượng cổ thần khúc ba trận chiến cương.

Gương mặt Cầm Tiên trầm xuống, tuyệt đối không có vẻ đùa giỡn, toàn bộ thể xác và tinh thần đều chìm đắm trong đàn tấu.

Cổ khúc Xi Tam Chiến kia chia làm ba đoạn, diễn dịch ba phần chiến dịch mà Hoàng Đế thảo phạt Viêm Đế, hậu thế gọi là Phản Tuyền Tam Chiến, trong đó thắng mấy lần đổi một cách dễ dàng, hóa thành tiếng đàn trước sau từ hậu, một đoạn sau so với một đoạn kịch liệt hơn.

Tiếng xung phong, tiếng đánh giết, tiếng hò hét, tiếng binh khí va chạm, âm thanh vào tai kinh hãi.

Võ sĩ, tôi tớ của Long gia đều nghe không hiểu, tưởng tượng sau này đi theo chủ nhân tranh đoạt thiên hạ, không biết phải trải qua bao nhiêu lần ác binh kịch đấu, huyết chiến trên sa trường, một tướng công thành vạn cổ khô héo, ai có thể chịu đựng đến cuối cùng an hưởng phú quý?

Cầm Tiên búng càng lúc càng kích động, quay đầu lắc vai như điên, chân phải phát lực gảy dây đàn, bất giác gảy đứt một sợi dây đàn.

Hắn lập tức đưa chân trái trở về, vươn đến túi quần áo lấy một cây dây đàn thay đổi, động tác nhẹ nhàng phiêu dật, tiếng đàn dập dờn, phảng phất như là sáo nhạc vốn có.

Mà ba chiến cương biến hóa quá mức gian nan, nhạc khí ở phạm giới đều khó mà hoàn thành, là dùng khúc nhạc này chỉ ghi lại ở điển tịch tiên gia, chưa bao giờ tấu một lần với Ti Đồng.

Mất thấy dây đàn lại gảy đứt mấy cái, Cầm Tiên dùng hai chân luân phiên lấy dây, vừa đánh vừa đổi, cùng dây cung điều tiết, không chút nào ăn khớp tiết tấu, đàn khúc vậy mà không có chút nào đình trệ! Đám tiên khách thảm than các tiên khách tài thần hồ kỳ, chúng phó bộc của Long gia càng là tinh thần hoảng hốt, cảm thụ tình hình chiến đấu trong khúc ý vô cùng khốc liệt, tâm trí không khỏi tan rã, nửa số người từ trên ngựa rơi xuống, có vài người ôm tóc đám ngực khóc lớn.

Phụ tử Long Tĩnh Khôn vung roi mắng, thật vất vả mới đàn áp lại cục diện.

Tu sĩ tùm lại, bốn phía tiếng khóc mơ hồ nghe thấy.

Đào Yêu Yêu hô lên: “Ta đã hiểu nỗi khổ tâm của tiên bối, nhưng cuộc chiến hôm nay tránh cũng không thể tránh được, Côn Luân Nga Côn Bằng thế khó lưỡng lập.” Cầm Tiên thở dài nói: “Ta cũng biết không thể tránh khỏi, mượn khúc nhạc này kể chuyện xôn xao mà thôi.” Trên trời Đoạn Tuyết vượt cầm nói: “Không đúng lắm.”, Cầm Tiên này tựa hồ đang đàn ngược điều.” Tàn Vân nói: “Hắn tuyên dương chiến sự đáng sợ, để chúng ta ghét bỏ chiến đấu.” Tụ Văn Phi nói: “Su Thông, ngươi muốn ngăn cản trận tranh đấu này sao?” Cầm Tiên cười khổ nói: “Không có mắt không tay, có tài đức gì, đệ tử sao dám ngăn cản chư vị thượng tiên.”

Tụ Văn Phi nói: “Chiến Đạn Phản Tuyền trong đàn của ngươi, Hoàng Đế chinh phạt Viêm Đế, chính là lần đầu tranh bá giữa chính đạo, ám toán lúc này Côn Luân Nga Nga tranh đấu, chỉ hao tổn thực lực chính phái.

Ai biết được Viêm Hoàng Nhược không phân ra cao thấp, quyết định chủ thượng đi theo, Cửu Châu lúc nào có thời gian yên tĩnh? Càng không nên nói chuyện dẹp yên Xi Vưu quét sạch tà ma.

Cầm kỹ của người tuy tuyệt kỹ, lập ý không hợp, rốt cuộc chưa đạt tới cảnh giới trên trời cao.” Cầm Tiên nói: “Đa tạ chỉ giáo, tu vi của đệ tử không quan trọng, chỉ là Côn Luân...”

Tự Văn Phi quát: “Đừng nói nữa, lui ra!” Cầm Tiên không dám khuyên nữa, thu đàn lặng lẽ lui về phía sau.

Tự Văn Phi nhìn thẳng về phía đối diện, cao giọng nói: “Ngũ Lan phái Đào sư tôn, Côn Luân Thiên Vũ Tú cùng Thất Tinh Sứ mời người đấu pháp.”

Ta trên thiên văn nếu lại tham dự, không khỏi thắng không ra tay.

nể tình trước đây giao lưu, chỉ làm khán giả thảo luận thắng bại thôi.”

Đào Yêu Yêu chỉ cầu không cùng nàng giao thủ, những người còn lại đáng sợ, đáp: “Ta thắng bọn họ, người phải thả tất cả tù binh!” Tự Văn phi nói: “Được.” Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Một lời đã định!” Tự Văn Phi nói: “Thiên địa làm chứng.”

Đối đáp, đào yêu nhìn thấy trên bầu trời đông đảo tiên khách thần tướng, trong lòng hợp kế ba thế lực Côn Luân mà Lăng Ba nói, Võ Lăng Long gia thiên văn túc, nháy mắt mộng vực Thiên Võ Túc, cộng thêm Pháp Thánh nhất mạch, trước mắt đều đã đến đông đủ.

Triệu tập chủ sứ ba phe là Hư Thiên Sư kia, Thất Tinh Sứ thân là người tâm dưới bụng hắc, hành sự hành động không bị thiên văn túc địa quán quản thúc.” Lại nghĩ “Khó được thiên văn túc thủ tọa tự thị vị tôn, không chịu theo mọi người khinh thường; Pháp Thánh môn đồ nghi kỵ tránh phạm nhân, núp ở trong Thanh Mãng thánh đàn không ra.

Hiện tại ta chỉ đấu bại Thiên Võ Tú cùng Thất Tinh Sứ, phái Côn Luân nhất định nhuệ khí giảm nhiều, chỉ là Sí Lệ Mị rình mò ở bên, thỉnh thoảng đánh lén một chút, thực giáo nhân đau đầu.”

Chợt nghe Lý Phượng Kỳ nói: “Su tôn chỉ việc ứng chiến, không cần lo lắng, xem xử lý sai khiến giao cho các đệ tử là được.” Giờ phút này pháp lực hẳn lại khôi phục mấy thành, có đầu lĩnh Thần nông giúp đỡ điều trị, âm liệu lập tức có thể chiếu cố đồng bạn.

Hồng Minh Kiếm uy lực cực mạnh, Lệ Lệ Mị lần trước tuy ngăn cản, nhưng đã phát hiện kiếm này tiềm lực thâm sâu vô cực, trong bóng tối cũng có chút kiêng kỵ, nằm ở chỗ bí mật nhìn trộm Lý Phượng Kỳ.

Lúc này Đoạn Tuyệt không kiên nhẫn được nữa, hô to: “Tiểu hèn hạ nghĩ cái gì vậy! Lại muốn trốn vào Huyền Chân Giới?” Đào điên cuồng được huynh trưởng lên tiếng cứu viện, hào khí trong ngực tăng mạnh, hét lớn một tiếng: “Tên nhát gan hèn mọn kia, trước tiên bắt ngươi khai đao!” Nó nhảy vào không trung, phát tay tỏa sáng vạn tia, xuyên mây phá sương tập kích Thất Tinh sứ giả.

Xích Bàn, Đằng Hùng hai Tiên đều cầm pháp bảo, đón lấy thế tiến công chặn đường.

Nào ngờ kiếm quang chỉ là phô trương thanh thế, vừa đụng là lập tức tán, chân lực ẩn giấu trong người ba trượng, vũ trụ hoa chuyển động liên tục, hai tiên trùng hợp đụng vào nhau, lập tức mai rùa phun ra liệt linh giao đứt gãy, đồng loạt kêu thảm thiết.

Xích Bàn đáng thương, Đằng Hùng tu đạo ngàn năm, từng theo Chân Vũ Đại Đế hàng yêu trăm ma, trong dân gian lưu truyền “Quy Xà nhị tướng” chỉ bọn họ, phòng ngự kiên cố có thể xưng là tiên giới kiệt xuất, không ngờ lúc giao chiến mặc dù thương sinh, ngay cả hồn phách đều bị vũ trụ đánh tan tã.

Kim Giáp Trần Nguyên Tử đuôi theo phía sau, thấy tình thế không ổn vội vàng lui lại.

Ba vị tiên nhân đều có kinh nghiệm chống cự phong đối kháng vũ trụ, ỷ vào phòng thủ chắc chắn tiến về phía trước, đảm đương chống lại chủ lực, không ngờ kiếm thuật đào thiên khác hẳn với Võ Tàng hoàn, khởi động ngừng lại không hề có khí phách, ngược lại âm thầm hợp với pháp độ Tiên tông.

Thượng Ngạc châu kêu lên gấp gáp: “Hắn học trộm tiên pháp Côn Luân, sử dụng chính là kiếm thuật Côn Luân! Không thể cường công!” Nhắc nhở đã muộn, Quy Xà nhị tướng chết chưa được mấy người, vòng kiếm cương đào linh mở rộng tầng tầng, dòng nước lạnh bay lượn, đuổi theo Trần Nguyên Tử quần quanh, chính là con đường Cửu Âm Địa Tuyền của Toái Hồn Thực Dương kia.

Ngày thứ hai mươi bảy, phong ba sôi trào chấn động Chữ Bể năm

Đúng lúc này, Vũ Huyền Anh quát lên: “Xem chiêu!” Trường mâu lắc một cái, trăm ngàn chùm sáng vây quanh bốn phía, trong mỗi chùm sáng đều có bóng dáng Đào Yêu, mũi mâu xoay chuyển, bóng người khởi công, trăm ngàn cổ Cửu Âm địa tuyến đồng loạt bắn ra.

Đào Yêu Yêu vì phòng bị lệ lệ Mị ám toán, đã chống đỡ thần mộc giáp ra khỏi thân thể, chợt bị địa tuyến đánh trúng, lông tóc lạnh dựng thẳng muốn tán, thầm nghĩ “Không thể dùng yêu thuật xuất kích, chiêu này của Vũ Huyền Anh có thể phản chuyển yêu pháp, tựa hồ đồng lý với Quy Nguyên Phiến do Long phu nhân đoạt pháp truyền công.” Thu hồi địa tuyến rút bớt kiếm thế, vận thuần hóa thành băng thương, không truy kích địch thủ, chỉ lấy Côn Luân kiếm pháp tạo thành pháo đài hình tròn, dần dần di chuyển về phía các tiên nhân Côn Luân.

Vũ Huyền Anh không có kẽ hở để đi, cuời gió bay vòng thấp vây quanh khay cao.

Đào Yêu Yêu đoán rằng kỹ thuật của nàng lại tái diễn, muốn dẫn dắt bản thân phóng túng sát dục, không thêm để ý tới, tự mình vận kiếm vạch vòng quanh.

Kim Giáp Trần Nguyên Tử kia thừa cơ trì hoãn tinh thần lại, kinh sợ đồng đạo chết thảm, trong điên cuồng thần uy chấn phát ra, Niệm Khẩu quyết mở ra não khiếu, một viên nội đan màu vàng xuất khiếu lơ lửng trên không.

Phương pháp này gọi là “Bát khí thành binh thuật”, nội đan lơ lửng cách đỉnh môn ba thước, dẫn khí tám đạo: Địa, mộc, mộc, hỏa, thủy, sơn, thiên, chính hợp quy tàng dịch khí, tiến vào biến ra tám loại thần binh, đều là hình tượng Trần Nguyên Tử, số lượng đạt đến mấy chục vạn cự cự.

Đây không phải là phân thân yêu pháp, cũng không phải chúống nhãn huyền thuật, mà là chân khí kích thích hình hài sinh ra thực thể, động tác pháp lực đều giống với nguyên thân.

Trần Nguyên Tử tay cầm Thiên Trì liên hoa chùy thuần khiết luyện chế thành tám cây Thanh Liên Chùy, lăng không chậm chậm tiến lên, thần binh nhắm mắt theo đuôi, sau đó vững vàng hướng phía Đào Yêu mà lên.

Mắt thấy hai bên dần dần tiếp cận, xuyên qua khói vàng đậm nghiêng, người máy móc không lồ theo sát, phun ra dòng lửa âm âm, phía dưới chúng đồ Nga Phán kêu to: “Lương Công đại ca!”

Lần thứ hai độ sức trên không, Ban Lương Công thu hồi ý niệm khinh địch, vận dụng công pháp nghiêm chỉnh, điều khiển máy móc toàn lực đánh nhau, người điều khiển toàn lực.

Du Tinh Đấu chiếm không đến nửa phần tiện nghi, nhìn chiến sự phía dưới đã sinh ra, lập tức quay đầu hạ xuống trước trận, ý muốn mượn loạn thế quấy nhiễu đối thủ điều động từng bước.

Ban Lương truy tung tới, vừa vận dụng vào từng đàn binh đông nghìn nghịt, Trần Nguyên Tử đập vào đầu một chùy, mấy chục vạn thần binh làm theo, cũng vung chùy tấn công tới.

Nháy mắt gió cuốn mây phun, địa khí, mộc khí, phong khí, sơn khí... Tám loại kinh khí tự chùy phát ra, hợp thành cự lực phá thiên, đem cánh tay người máy giờ lên chân vỡ một nửa đoạn.

Ban Lương giận dữ nói: “Tên gian tặc không biết xấu hổ, ngươi tìm người giúp đỡ đây!” Du Tinh cười nói: “Là ngươi tự mình xông vào người ta, ta tìm đâu ra? Các vị Côn Luân phái các vị đạo hữu, đệ tử Pháp Thánh Du Tinh Đấu may mắn gặp được tiên giá, nơi này chấp tay rồi.” Pháp Thánh không thuộc văn võ hai Túc, chúng tiên đã lâu sinh phân, tai nghe cửa tiền biệt không thấy bóng người, trong lòng không cho là đúng, trong lòng coi thường chuyện.

Nhưng phe mình nhiều thêm một người vẫn là tốt, lập tức hàm hồ đáp lại.

Ban Lương nói: “Nếu muốn đánh quần chiến, lão tử liền buông tay buông chân ra!” Nửa người mở cửa khoang thò ra, một mảnh vụn đồng vẩy lên trên không, rơi xuống thành từng mảnh quân đoàn.

Giới tử đồng nhân thể mãnh liệt cỡ nào, như nước lũ giết vào trong Bát Khí Thần Binh trận, đồ vật đột nhiên, nam bắc xung phong.

Trần Nguyên Tử ra sức chống đỡ, nhưng cử động của thần binh đều giống như hấn, khắc trận ngậy ngô, sao có thể so sánh với chiến kỹ linh hoạt của Giới Tử Đồng Nhân, may mà Du Tinh Đấu Sư tiếp ứng nhiều phương pháp, vừa rồi duy trì cân bằng chiến cuộc vừa rồi.

Ban Lương cảm thấy chưa đủ, thương tiếc cánh tay “Chiến Thần số năm bị hao tổn, một đoàn tâm hỏa kích thích hăng hái, quát: “Không thỏa mãn! Con rùa cũng đừng rút đầu rút cổ, đi ra đấu một trận thật sảng khoái!” Nó bắn ra “Phá Nguyên Cức” trực tiếp bổ vào Thanh Mãng thánh đàn, lúc trước hấn thả Kim Tước Thiết Điều điều khiển, đã tra ra chỗ ẩn thân của Minh Côn pháp vương.

Trong chốc lát quả cầu nhỏ kia phân liệt, Thánh Đàn vỡ vụn, tám đồng che chở hòm bay ra, hòa thượng thắng nhất chậm một bước, bị Phá Nguyên Cức chặt đứt chân trái, nội đan tổn hại, ngã rơi xuống đất giống như tiếng kêu thảm thiết như giết heo.

Ban Lương không đợi đối phương đứng vững, thao túng Chiến Thần năm mươi tấn công mãnh liệt, Khôn Tiên Tác, Phá Nguyên Tầm, Kim Ti Ti Ti vông... chiến giới thần dị, một mạch phóng tới.

Cô Lãnh Pháp Vương vẫn ngồi ở trong dư địa không nhúc nhích, tám đồng tử đón thế tiến lên, tụ hợp lực phản kích của Ban Lương Công hợp pháp

Chúng đồ Ngao Thiên thấy chiến cuộc càng ngày càng hỗn loạn, lòng bàn tay không cầm được mà túa đầy mồ hôi.

Phương Linh Bảo hô: “Lương công đại ca đừng chiêu dụ kẻ địch! Người thích mạo hiểm hay không quan trọng, đừng làm sư tôn liên lụy!” Ban Lương Công giật mình nói: “A! Sư tôn, Tiểu sư tôn của chúng ta!” Lúc sư tôn mới nhận nhiệm, Loạn Trần đại sư cũng từng đưa tin cho hấn, quay đầu đứng bên quan sát, nhìn kiếm thế của Đào Yêu Kiếm chậm chạp, đang chống đỡ đòn kết hợp của Vũ Huyền Anh và Thượng quẻ

Châu, nói: “Tiểu sư tôn Đào chớ hoảng sợ, kỳ xảo đồ tới giúp người!”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Tài nghệ tốt của Lương Công đại ca, Chiến Thần số năm tạo ra mười phần, hư hỏng coi như đáng tiếc.” Hoàn kiếm rung động, giọng điệu cao vút: “Xem ta trút giận cho người!” Vòng kiếm nhẹ nhàng đặt ở phía trước, đúng lúc gặp Trần Nguyên Tử giờ chùy đập, cánh tay vươn vào trong vòng, nhất thời gãy ngang khuỷu tay, toàn bộ cánh tay phải thân binh cũng theo đó đứt ra, tổn hại năm mươi có thể coi là lợi hại.

Mà kiếm thế dời nhẹ nhàng, phong mang ầm ầm không lộ, chỉ chờ đối phương tự mình đưa tới cửa, chính là tuyệt học thâm ảo nhất trong tiên đạo.

Ban Lương lè lưỡi tán thưởng: “Đã trầm ổn lại linh hoạt, như dòng nước tràn đầy, kiếm pháp tốt!” Trần Nguyên Tử ác ma kiếm pháp, lại gặp đồng đạo thâm tử, đã tồn tại chỉ phải chết, mặc dù mất một tay vẫn không lùi, y vào cứng rắn huy binh trùng phong lần nữa.

Du Tinh đầu, Võ Huyền Anh, Thượng Ngạc châu cùng với Trường Sinh Thiên Bát Đồng, mỗi người thi triển thần thông bao vây công kích, Ban Lương Công bên này chính diện ngăn cản, Đào Yêu dùng phong thái vũ trụ cắt ra một vòng lớn, kiếm quang sáng lạn tràn trề kéo dài, thế tất yếu phải đem địch nhân bao vào bên trong.

Côn Luân Thất Tinh Sứ một mực ở phía xa quan sát, sáu người thần sắc nghiêm trọng, duy chỉ có Đoạn Tuyệt vỗ tay hi hi cười: “Chơi vui vui chơi, dùng ma kiếm sứ Côn Luân kiếm pháp, ngày nay đã mở mắt, Thiên Võ Túc và đệ tử Pháp Thánh sợ là không chơi được, hay là chúng ta ra trận lộ một tay đi.”

Tàn Vân nói: “Đừng gấp, đấu pháp chính diện không ổn, chui vào vùng đất khô tâm kia mới có thể nắm chắc, bất quá ma khí nơi ngực trái của hắn giống như che lại.” Tiêu Thổ nói: “Là dùng đan dược che giấu ma khí, bên ngoài khó mà lần theo dấu vết, tranh đấu hoặc bại lộ trong đó.” Đoạn Tuyệt làm nũng nói: “Đúng vậy, chỉ xem có gì thú vị khi đánh nhau hay không thôi.”

Ngọ Dương đại ca, tiểu muội cũng muốn giết hấn máu thịt bay tứ tung.” Đầy dòi bả vai sấm sét, quát: “Lên!” Ngọ Dương là lão đại trong Thất Tinh Sứ, xem chiến ý đã thịnh, giờ lên cự thương màu đỏ nói: “Đấu qua mới biết sâu cạn, bày Bắc Đẩu trận chuyên công thiếu niên sư tôn kia!”

Di Lôi là loại nóng nảy nhất, nó đã sớm nóng lòng muốn thử, vừa nghe lão đại ra lệnh, lập tức vọt người vọt tới.

Phiên Ảnh Lôi Phủ trong lòng bàn tay xoay chuyển nhanh chóng, dưới chân cướp đến bên cạnh Đào Yêu, chiếm cứ vị trí “Liêu Quang”, chính là cuối chuỗi Thất Tinh Cương.

Tinh sứ thứ sáu Phi Thương lập tức theo vào, Quỷ Lân Nhận dưới xương sườn vô nhẹ, bay tới vị trí “Ngọc Hành” phía sau con quỷ đào kia.

Thần binh đứng đầu Thất tinh được xưng là “Tư Nhật thương”, cương cường liệt vô cùng, người cầm thương lập tức cùng tiến, rơi vào vị trí “Khai Dương” giữa hai đồng bạn.

Toái Nguyệt kia thân là tinh sứ thứ ba, luyện tâm hủy thần “Động Hư bạt”, lắc lư nắm trong tay, bước nhanh vào vòng kiếm, mặt hướng bên trái con đào, là “Thiên Quyền” vị cho Thất Tinh khôi đấu.

Lúc này Đoạn Tuyết cũng thả quần chỉ kiếm ra, di chuyển về phía “Thiên Cương” bên cạnh Toái Nguyệt.

Thỏ Thỏ chiếm cứ “Thiên Cương”, tàn vân đang nhảy vào vòng kiếm với Đào Yêu, trường đao đuổi thẳng, từ vị trí “Thiên Xu” chủ động tấn công.

Ngày thứ hai mươi bảy, phong ba sôi trào chấn động lục lạc.

Bảy người này đứng theo phương vị Thất Tinh, tạo thành trận hình Bắc Đẩu, năm xưa từng giết Tiên Diệt Phật ở Tây Vực, giết Tiên diệt Phật.

Sau đó bị Côn Lôn phái thu phục, Kinh Tử Hư Thiên Sư cải tạo, hiệu quả trận pháp Bắc Đẩu càng đạt được hoàn mỹ, trở thành quần thể tiên pháp uy lực gần bằng Chân Võ Trận.

Lúc đầu Đào Yêu Yêu cũng không thèm để ý, như cũ nhấn theo “Xuân chuyển vòng tròn” như pháp quyết vận kiếm của Côn Luân.

Bỗng dung đao kiếm giao nhau, phong cách vũ trụ đẩy ra trường đao, tàn vân thuận thế trôi đi, mà quanh thân đao thoát nhiệt huyết điên cuồng sôi trào, tựa hồ cũng muốn theo lưỡi đao mà đi, trong lòng kinh hãi “Người này binh khí thật quái lạ, chẳng lẽ chuyên môn nhằm vào Thiên Vương Thuẫn.”

Phải biết trường đao của Tàn Vân gọi là “Huyết Hồn Linh”, đồ sát ngàn vạn sinh linh, phong nhận là huyết hải thâm thấu, giới về dẫn huyết khí làm phép.

Mà thiên vạn thuẫn toàn bộ nhờ nhiệt huyết đan điền làm cơ sở, chợt gặp thuật này được miễn sinh chấn động mạnh.

Đào Yêu Yêu vội kéo thần mộc giáp lại gần, âm thầm làm tổn thương, điều hòa huyết mạch chân khí.

Đúng lúc thấy Đoạn Tuyết chuyển đến trước mặt, bỏ đầu chính là một kiếm, vội vàng khiến vũ trụ phong phản kích.

Kiếm quán ngón tay kia tựa như dây leo ôm trụ, thuận theo vũ trụ quán vào đầu ngón tay, lại từ khe hở Thần Mộc Giáp chui vào trái tim, quấy cho trái tim Đào Yêu điên cuồng muốn nứt ra.

Đoạn Tuyết cười nói: “Tiểu tâm can thật kiên định, ta mới gặp được lần đầu.”

Mười ngón tay Thường Ngôn xuyên qua tim, ngón tay khí huyết nối liền tâm mạch. Môn kiếm thuật đoạn tuyết này là do

tuyệt sát kỹ chỉ xuyên qua tim, mà kiếm đâm vào tim chưa thể tổn hại mệnh, cũng là chưa từng có tình huống như trước đây.

Đoạn Tuyệt lúc này thuận kiếm thể phiêu ly, Bắc Đẩu trận dịch chuyển, Di Lô đến chính diện, cầm rìu tròn bổ mạnh vào mặt.

Đào Yêu Yêu vừa mới tiêu trừ đi ác cảm quần chỉ kiếm, thấy thể thâm nô bại tướng dưới tay mình cũng dám hung hăng!” Vũ trụ phong ngang dọc, “Oanh” va đập phủ luân phiên.

Cổ thụ cổ thụ Đào Yêu vang lên ong ong, trái tim như muốn nhảy ra khỏi yết hầu, kinh dị “Người này pháp lực gia tăng đâu chỉ gấp mười lần!” Di Lô ngăn không được vũ trụ giao đấu, kêu quái dị quay cuồng ra bên ngoài, sáu người khác ứng biến đổi vị trí, trận hình vẫn chưa biến đổi!

Kỳ quái là đào yêu cũng trôi theo, thủy chung ở trong bảy người, dục vận công ổn hình, Định Dương Châm rõ ràng không có tác dụng.

Bắc Đẩu trận xây dựng dựa trên tinh tượng, giống như một cái cán muối, gặp ngoại lực xông tới liền chuyển động.

Thất Tinh Sứ thay nhau tấn công địch, gặp cường thì thuận thể di chuyển, tổng giáo địch nhân không cách nào chạy ra khỏi vòng vây.

Đây là ý nghĩa thâm ảo của Bắc Đẩu Tinh Tượng, sau đó Hư Thiên Sư gia nhập pháp quyết Côn Luân, khiến Thất Tinh có thể hỗ trợ lẫn nhau, mỗi người có pháp lực sinh gấp bội, hiệu quả trận pháp không kém chút nào so với Côn Luân kiếm thuật viên chuyển như ý.

Đào Yêu Yêu hùng hùng hổ hổ xông tới, chẳng qua chỉ khiến cho tốc độ chuyển động của Thất Tinh nhanh hơn một chút.

Thế gian thường có câu ngạn ngữ gọi là “Đấu Trụ chỉ Đông Chỉ Thiên Hạ Đô Xuân, đấu cụ Nam Chỉ Thiên Hạ, đấu tay tây chỉ thiên hạ đều thu, chuôi đấu chỉ Bắc Chỉ Thiên Đông.” Bắc Đẩu chỉ có thể thay đổi thiên hạ, mà Bắc Đẩu dời vị trí cũng sẽ công kích ẩn chứa thuộc tính khác nhau.

Đao bổ rìu chém, kiếm đâm sét, kinh thể âm dương viêm hàn bất đồng, phảng phất bốn mùa chuyển hóa, mỗi một biến đều làm người khí huyết cuộn cuộn, kinh tâm động phách.

Vưu lấy “Động Hư bạt” phá nát tâm thần đảo loạn, ngay cả Hồn Nguyên Thần Thể cũng khó bảo trì an ổn.

Bảy người này lúc cùng tấn công pháp thuật khác nhau, nhưng đều tập trung vào huyết, khí, tâm, hồn tiêu diệt mục tiêu.

Đấu pháp Tiên đạo luôn lấy hàng phục làm chủ, chiêu này tổn tâm phá hồn, chính là di phong của Thất Tinh Tà giáo lúc đầu.

Giằng co một lát, đào dần dần cảm thấy chống đỡ không nổi, trong lồng ngực lại tràn đầy hùng khí, thầm nghĩ “Trận pháp này đủ tàn nhẫn, tàn nhẫn hơn cả vũ trụ phong sao!” Vạn Tiên Trảm Vũ Trụ Phong là thần vật gì, nếu tận triển uy của nó, mười vạn Thất Tinh Sứ cũng bị băm thành thịt vụn rồi!

Nghĩ đến đây, cảnh tượng máu thịt tung tóe trước mắt, chỉ cảm thấy sáng khoái vô cùng, liền muốn buông tay phóng kiếm điên cuồng giết chóc, vừa nghĩ lại muốn “Từ từ đến chậm! Đám gia hỏa này mong ta vọng vọng động sát cơ, trên người hiển lộ ma khí, trên người hiển lộ ra.

Vũ Huyền Anh từng lợi dụng chút ấy dẫn xuất U Minh Giang, suýt chút nữa để cho ta cốt nhục không còn, hiện tại không thể dựa vào vết xe đổ.” Trong lòng yên tĩnh, kiếm quang hồi phục, suy nghĩ hiệu quả kiếm pháp Côn Luân mặc dù chậm, nhưng tinh thuần mượt mà sơ hở cực nhỏ, Thất Tinh Sứ chưa hẳn công phá được.

Chờ thời gian dài lâu thế kiếm tích lũy, ta mạnh mẽ áp chặt Thần Mộc Giáp, đao kiếm tấn công đến mặc kệ, chỉ dạy bọn họ tiến vào vòng kiếm nhận lấy cái chết!” Chiến thuật bàn tính dừng lại, không còn đâm kiếm vào, từng vòng từng vòng tích lũy thế kiếm đạo.

Thất Tinh sứ làm từng bước, vẫn là luân lưu đấu đá, song phương hình thành cục diện giằng co.

Vũ Huyền Anh bởi vì thấy Bắc Đẩu trận vận chuyển nghiêm cẩn, người ngoài nhúng tay vào cảnh cây tăng cảnh, liền bỏ qua việc này mà không để ý, mang theo ngạc muội châu xoay chuyển mà công về phía đầu lĩnh kỳ xảo.

Trong lúc nhất thời, chiến cuộc trên không trung chia làm hai bộ phận, Đào Yêu và Thất Tinh Sứ của Côn Luân triển đấu với nhau.

Mà Ban Lương Công thì một mình che Thiên Võ Tú, Du Tinh Đẩu, Trường Sinh Thiên Bát Đồng vây kín.

Cho dù hắn có pháp thuật cao siêu, chiến lực thần dũng, khí giới linh biến vạn đoan, vẫn dần dần rơi xuống hạ phong, tay chân năm mươi của Chiến Thần đều đã bị thương.

Đệ tử Nga Phản nhìn trong lòng đất sốt ruột, Lý Phượng Kỳ gấp rút điều dưỡng chân nguyên, cảm thụ pháp lực đại khái khôi phục sáu bảy thành.

Đúng lúc này, Tụ Văn Phi chợt nói: “Thiên thọ, vạn thừa, tiên thể của Kiếm Tiên đồ còn chưa phá, các ngươi đừng có lười biếng.”

Long gia nhị thiếu gia ngửa mặt nhìn băng hỏa giao kích trên trời, trăm vạn đồng nhân thân binh chém giết, đại chiến như ác mộng, chân đã sớm sợ hãi đến bụng đau nhói, tai nghe thấy Tụ Văn Phi thúc chiến, nhất thời mặt vàng như màu đất.

Long Thiên Thọ không còn gì để trả lời.

Long Vạn Thừa Kiệt nói: “Đại nương ngài, ngài là thủ lĩnh Côn Luân gì đó, ngài tùy tiện phái một tiên nhân ra sân, không phải đối với huynh đệ chúng ta được sao?” Nhìn bên kia vài lần, thật không muốn lại đi trêu chọc Lý Phượng Kỳ, chất đồng mặt cười nói: ” Ngao Quý tự có Côn Luân phái thu thập, Bách Linh muội muội cũng gặp mặt, theo tiểu chất nói Long gia chúng ta đến đây dừng tay là được rồi.”

Tụ Văn Phi nói: “Không phá Thuần Dương tiên thể, ta há có thể bỏ qua.

Hơn nữa đối với Long gia mà nói, chinh phục Nga Phong tức là khởi đầu của chinh phục thiên hạ.

Trận chiến đầu tiên thất bại làm sao có thể nói là đã quét sạch căn khôn.

Tĩnh Khôn, người nói có lý hay không.” Long Tĩnh Khôn nói: “Đại tẩu nói rất đúng, bất quá...” Tụ Văn phi nói: “Các ngươi đã chứng kiến sự huyền diệu của tiên thuật, có ta làm hậu viện, vì sao còn sợ đầu sợ đuôi như vậy?” Long Tĩnh Khôn nói: “Không phải dám làm trái đại tẩu, nhưng tiểu đệ cho rằng, tổ tiên Long gia đã dùng văn đạo trị thế, đời sau của chúng ta phải kế thừa di chí của họ?

Phá địch ít dùng võ đấu, nhiều sử dụng văn thao mưu lược...”
Tự Văn Phi cười lạnh một tiếng: “Lời này không dạy người ta buồn nôn.

Xem ra ngay cả khách tướng cũng không được, đành phải làm theo biện pháp lúc trước, để cho người làm mẫu cho các người.” Bùi Trọng cao giọng quát: “Bùi Trọng, người đi đuổi bắt đệ tử Nga oanh, để Nhị gia nhìn xem có nguy hiểm hay không.”

Bùi Trọng từ nhỏ nguyện trung thành với Long gia, trong mắt chỉ có chủ nhân, trong lòng không sợ gì, khom người nói: “Xin hỏi chủ mẫu, là bắt Kiếm Tiên đồ đệ sao?” Hắn to gan cẩn thận, trước khi làm việc phải hỏi rõ chi tiết.

Tự Văn Phi nói: “Để lại đồ đệ Kiếm Tiên cho bọn Long Nhị Gia, tùy tiện bắt một cái là được.” Bùi Trọng nói: “Tiểu nhân tuân mệnh!”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên gần đó “Xát băng” xé rách, kiếm khí của Lý Phượng Kỳ cách không đâm ra, vượt lên trước một bước đánh vào đám người.

Quy Nguyên Phiên kia hút đi pháp lực đệ tử Nga Côn Bằng, lần trước chém không ngừng, nếu để cho nó tản mát ra lại như thế nào? Trong lúc nguy cấp chỉ có một thử một lần.

Tiêu Tương Hoa Vũ chưa từng hại người hại mệnh, lúc này cũng không lo được nhiều như vậy, kiếm quang bổ vào mệnh môn thiếu nữ cầm cờ, chỉ mong sau khi lá cờ dài ngã xuống các nàng còn có thể chống đỡ, để cho Ma Ngưu đại phu cứu trị.

Không ngờ kiếm khí đi qua mảnh võ rải rác, không tổn thương đến người sống, chỉ đâm thủng một bức họa rộng thùng thình!

Ngày thứ hai mươi bảy, phong ba uyển chuyển sôi trào rung chuyển quán chú.

Lý Phượng Kỳ hít một hơi khí lạnh, biết Tụ Văn Phi đã sớm phòng bị, lệnh Họa Tiên vẽ ra sáu mươi bốn thiếu nữ, lặng yên bố trí ở phía trước.

Tám họa đã bị phá, phía sau chân chính trường phiên hiển hiện, phản quang đồng loạt chiếu về phía Bùi Trọng, chỉ thấy thân ảnh như gió, thoáng chốc xông vào trận doanh Nga phái.

Lý Phượng Kỳ ban đầu tưởng tượng sau khi phá vỡ Quy Nguyên Phiên, công pháp đệ tử Ngao Tịnh phục hồi như cũ, mọi người có thể hợp lực chống lại thủ tọa trên thiên văn.

Kẻ này không bán địch tập lại đến, cấp vận Thiên Vương thuần chiếu cổ đồng bạn, cấp tốc vận chuyển Thiên Vương thuần chiếu cổ.

Bùi Trọng kêu lên: “Đại tiểu thư đắc tội!” Hai tay như ung trào nhô ra.

Long Bách Linh bị xà trùng quán quanh, thần trí vẫn luôn hoảng hốt, nhìn người bắt lấy cũng không biết trốn tránh.

Đột nhiên nghe một tiếng rống to, Hà Cửu Cung nhào lên cứu hộ.

Bùi Trọng Viên tay nhẹ nhàng, tóm lấy eo hắn, nhẹ nhàng bay trở về, ném trước ghế dựa của Kỳ Văn phi nói: “Tiểu nhân phục mệnh, bắt được một đệ tử Nga hốt.”

Bùi Trọng này thực sự là vị đầu danh tướng Long gia, tinh tế dũng mãnh hơn xa phụ tử Long gia.

Mấy lần tranh chấp trước đây, hắn thầm nhìn trộm Hà Cửu Cung ngôn hành xúc động, đoán rằng hắn dễ dàng phạm sai lầm, phóng tới Long Bách Linh là kẻ đồng kích tây, đợi Hà Cửu Cung lên đây nhất cử bắt được, khiến cho đồng bạn của hắn khó có thể cứu viện.

Bùi Trọng bản thân tinh thông võ nghệ, Kinh Quy Nguyên Phiên Chiếu Thể công pháp phụ gia, tay chân đều mang theo

độn giáp pháp thuật, quả nhiên là phong hỏa kinh sát quỷ thần.

Lý Phượng Kỳ tình tri thể nguy hiểm, kêu lên: “Sở Tình vận chuyển, lui tiến vào Huyền Chân giới!” Hai tiếng hô ngừng vận tâm lực, buông kiếm bổ thẳng về phía lệ mị.

Một kiếm này là vì sau khi đào chết non giải trừ nỗi lo, cho nên pháp lực vận tới mười thành.

Sí Lệ Mị lập tức dừng người phiêu phù, hông sườn đã bị kiếm khí đâm bị thương, áo giáp màu đen nhuộm máu tươi, duỗi cổ hú quái dị.

Lý Phượng Kỳ lão đảo toàn thân run rẩy, chỉ cảm thấy đau đớn từ phần eo nhập vào, lực phủ lực tượng ngũ tạng bị cương đao cắt nát.

Bồng Lai tiên tông khổ tu thành đạo, giỏi về điều không các loại cảm giác đau khổ ác cảm.

Lâm trận đối địch có thể dời hoa tiếp mộc, bản thân gặp biết bao nhiêu thương tích, đều có thể phóng đại gấp trăm lần hoàn hoàn địch thân.

Lý Phượng Kỳ đã sớm biết đặc điểm Bồng Lai tiên pháp, cấp tốc vận Thiên Vương Thuần hóa thương, thậm đoán phải thắng Sí Lệ Mị không phải chuyện ba hai canh giờ...

Lập tức không dám ham chiến, một đạo kiếm khí hư không ngang dọc, đứng dậy phiêu nhiên bay về phía Nghiêu Phong.

Bên kia Sở Tình đã đưa mọi người lên đỉnh núi.

Hắn cũng là người thấy thời cơ cực nhanh, biết thể lực địch ta cách xa, không cách nào chống lại thiên văn tức thủ tọa, liền tạm thời không cứu Hà Cửu Cung, trước đưa đồng bọn chuyển đến phụ cận tự nhiên cung, ý định lợi dụng cơ quan bên trong cung bố trí phòng ngự.

Chỉ thấy mấy đạo bạch quang hiện lên, Sở Tình cởi bỏ Thúc Thân Liên giáp, đem đám người Cô Bình, Hoàng U, Ma Ngu đại phu, Long Bách Linh thậm chí như Mộng Như Lộ rút lui khỏi khu vực thí luyện.

Sí lệ mị chờ chính là giờ khắc này, Lý Phượng Kỳ rời khỏi trận đấu không còn gì kiêng kỵ, đang lúc có thể buông tay buông chân tập kích đào cơ thể.

Lúc đó Thiên Linh Cái vỡ ra, nội đan lơ lửng chiếu vào mặt, cơ bắp vận vẹo một trận, áo giáp biến thành màu đỏ như máu.

Đây là thần giáp Đoán Hồn thuật của Bồng Lai phái, có thể làm thương tổn tiêu tán, chiến lực tăng lên đến mức mạnh nhất.

Vừa lao vào không trung, hai lưỡi Thần Ma đâm mạnh vào không trung.

Đào Yêu Yêu đang dí Thần Mộc Giáp sát vào da thịt, bỗng nhiên cảm thấy đau nhức thấu xương, theo bản năng mở Thần Giáp ra.

Sí Lệ Mị một tay giết, một tay ma tru, như ong điên đâm vào trăm ngàn cái.

Ngực và bụng Đào Yêu bị thủng trăm ngàn lỗ, vết máu đỏ thẩm dính đầy phá nát vạt áo, gió thổi qua tựa như lá Phong bay trong mùa thu thâm thu.

Thần Mộc Giáp vốn là linh trụ khóa Bồng Lai, mặc vào có thể khiến người tu luyện thông khổ gần chết, từ đó mài giũa tâm tính, tăng tiến đạo hạnh.

Lệ Lệ Mị thi thuật khởi động hiệu ứng giáp, mỗi lần dẫn phát kỳ đau, bảo vật trở thành công cụ quấy nhiễu địch nhân rối loạn.

Đào Yêu Yêu có Thiên Vương Thuần hộ thân, tính mạng cũng không phải chuyện lớn, nhưng liên tục bị đau đớn tập kích quấy nhiễu, nội tâm cuồng nộ lại như sóng to gió lớn, giờ lên vũ trụ phong muốn mạnh mẽ phách lệ mị, đang gặp Ngô Dương cầm “Tur Nhật Thương” đâm tới trước mặt.

Mũi thương đỡ lấy chùm sáng khoe khoang, giống như để lại một vầng mặt trời, đụng vào mũi nhọn vũ trụ âm âm vỡ ra, sóng nhiệt hất tung nửa bên đỉnh cao của bầu trời.

Ngô Dương lực có thể dời núi lấp biển, rốt cuộc không ngăn được thần uy của vũ trụ phong, kéo cự thương bay ngược về phía sau.

Toái Nguyệt động Hư bạt gỗ quấy rầy Thần, con người điên cuồng cũng đỏ lên, Cao Kỳ Ma Kiếm thế như chẻ tre, thuận thương truy sát địch nhân đang chạy trốn.

Lúc này cũng không để ý tới tăng dày kiếm vòng, Côn Luân kiếm pháp quen sạch tinh quang, chỉ muốn chém giết địch nhân thống khoái cỡ nào, giải hận cỡ nào.

Chợt nghe thấy tiếng hét của Ô Thổ: “Mọi người chú ý, hắc muốn hiển lộ ra ma khí!” Đoạn Tuyết cười quái dị nói: “Ha ha, chui vào trong lòng hắc mà đánh.” Đào Yêu đột nhiên yên lặng, đáy lòng mơ hồ như có người báo cho mình sự ổn định, đừng hoảng hốt, tuyệt đối không được bối rối.” Như từng làn gió lạnh quét qua, sát khí ngập trời, hắc thừa biết là Thanh Phong Kiếm cứu giúp gấp, trong lúc nguy cấp đã xua tan sát khí, tiến vào Linh Tê thâm thông, cảm giác như Tiểu Tuyết đang yên lặng cầu khẩn cho mình.

Trong đám người Long gia, Tiểu Tuyết đang nhắm mắt ngậm chực, tay chân buộc chặt, trong lòng đã yên tĩnh lại, cảm nhận được một cỗ thanh lương lạnh lẽo như suối chậm rãi chìm vào trong dòng suối.

Thanh Phong kiếm kia vốn là nàng đưa cho anh đào chết yểu, từng theo sát ngực nàng luyện ba năm, linh khí của pháp bảo đã lưu lại trong cơ thể nàng.

Giờ phút này Thanh Phong Kiếm tiêu sát công năng bị kích phát đến cực hạn, khoảng cách hai người lại không phải Thiên Nam hải bắc, tự nhiên linh khí hô ứng, âm thanh ầm truyền ầm.

Tiểu Tuyết ần ần cảm thấy tâm tình điên cuồng, khổ vô cơ khuyên bảo, đành phải lặp đi lặp lại lời an ủi: “Tổ sư gia ở trên trời có linh, nói cho sư ca ổn định lại, phù hộ hắc đánh bại tất cả đối thủ, phù hộ hắc không bị một chút thương tổn nào...” Niệm mấy lần mát lạnh thấu phủ, loại cảm xúc táo bạo này tựa hồ chậm rãi hơn rất nhiều, trong nháy mắt lòng tin tăng nhiều, càng thêm thành kính khẩn khẩn cầu với tổ sư...

Cuồng tính điên đảo đã bình, lý trí phục sinh, thu liễm cường thế của Vũ Trụ Phong, vẫn theo kiếm pháp Côn Luân chuyển động sắc bén, từng tầng từng tầng vạch ra ngoài vòng tròn.

Thất Tinh Sứ rất kinh dị, Phi Thương nói: “Ồ, ma khí vừa lộ ra chút vết bản, sao lại tiêu tan sạch sẽ?” Ô Thổ nói sớm, người này vô cùng kỳ dị: “Còn phải chấp nhận với hắc sao? Nếu ma kiếm bị vạch ra vòng quanh, Bắc Đẩu trận sợ là không địch nổi!” Đoạn Tuyết then thùng cười nói: “Sợ cái gì, cao thủ

Bồng Lai người ta dừng mãnh tiến lên, đang giúp chúng ta trị tội tiểu tử này đây.” Tình thế xác thực như lời nói, mãnh liệt cầm đao tấn công, không ngừng kích phát hiệu quả đau đớn của thần mộc giáp.

Đào Yêu Yêu lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, xiết chặt Thần Mộc Giáp, đau nhức kịch liệt công tâm; buông Thần Mộc Giáp ra, Thất Tinh sứ và Sí Lệ Mị lực sát thương siêu mạnh, chỉ bằng Thiên Vương Thuần trong thời gian ngắn rất khó hóa giải tất cả tổn hại, hơn nữa thương thế tăng vọt quá mức, khí huyết vận hành ngăn cản, tâm thần có thể lại thác loạn lần nữa.

Cân nhắc hai hại vẫn là thu giáp làm thương, Hồn Nguyên Thần Thể miễn trừ tất cả ngoại thương, một chút đau đớn lại tính là gì.

Lúc này hấn cắn răng đem mảnh giáp dán sát thân thể, đau đớn thấu xương xuyên tủy, từng sợi lông tơ biến thành cương châm.

Đào Yêu tập trung toàn bộ tinh thần, khổ thủ trong lòng chút ít an lành, vận kiếm triển khai như trước, mà giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu đã từ trên tóc lăn xuống.

Mặt đất truyền đến tiếng than nhẹ, tựa hồ là Tụ Văn Phi phát ra.

Phía sau có người khuyên nhủ: “Đừng lo lắng động tình, sự trắc trở trước mắt chính là thử thách mà nó phải chịu đựng.” Đào Quy đang ngưng vận linh lực trong tai, men theo cảm giác mát lạnh thăm dò thanh âm của Tiểu Tuyết, đột nhiên nghe được mấy câu khuyên bảo như có như không kia, lỗ tai như đạn sắt nổ lồng ngực, âm thầm kinh hô: “Là ai! Là ai chỉ thị Long phu nhân! Người này ta rất quen thuộc!” Vừa rời thần, cảm giác đau đớn càng căng thẳng, bất giác mở ra mảnh giáp phiến.

Song thứ mãnh liệt lệ ác liệt, Tư Nhật thương của Ngô Dương, Quỷ Lân nhận của Phi Thương, Toàn Ảnh Lôi, Nhiều Chỉ kiếm... một mạch đánh trúng vào ngực và sau lưng.

Đào Yêu Yêu thụ thụ thụ thương đã vượt qua cực hạn, tâm thần hành động sẽ không khống chế được, vũ trụ phong chỉ

muốn tàn sát điên cuồng...

Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, một thanh âm trong trẻo theo gió bay tới: “Ngao Nga sư tôn đừng vội hoảng hốt, Hồng Phát nữ của Bồng Lai tiên tông đang ở đây!” Cảm giác đau đớn trong cơ thể Đào Yêu lập tức biến mất, thu kiếm theo tiếng nhìn, một đạo hồng quang hiện lên, thân ảnh thô to vẫn như mây trôi., Miệng nói: “Bồng Lai là Hồng Phát nữ Hoàn Hoang bộ viện trợ Nga Phán Huyền môn.” Miệng lưỡi Đào Yêu càng lúc càng lớn, hầu như kinh hãi buông tay, trước đây cho dù đoán được mười vạn lần, cũng không đoán được kỳ hướng —— người tới tướng mạo hung ác, ngũ đại thô, lưng đeo gậy trúc màu xanh, lại là hoa bà nhà bếp!

Hồi thứ hai mươi bảy, phong ba sôi trào rung động tám chín phần.

Thất tinh sứ vẫn đang tấn công mãnh liệt, nhưng thần mộc giáp đã áp sát thân thể, thần binh đánh trúng chỉ cho là gãy ngựa.

Bảy người thay đổi chiến pháp, Bắc Đẩu trận hình không thay đổi, lấy Hư bạt Toái Nguyệt động nhiễu loạn tâm chí địch thủ làm chủ. Tinh sứ khác từ công chậm chạp quấy nhiễu, quay chung quanh đào non nót chuyển động vòng quanh.

Bên kia, lệ lệ mị lui ra ngoài vòng tròn, khom lưng ngồi xổm nhìn kỹ người tới, thần sắc trong con ngươi vừa hung ác vừa sợ hãi.

Hoa bà bà nhìn Sí Lệ Mị, nói: “Người có thể kéo được Luyện Hồn Đỉnh tầng nội của Tỏa Linh Chi, khiến người ta đau đến không muốn sống.

Ta cũng có thể khiến Luyện Hồn Đỉnh trơn nhẵn dần, tiêu tan hết cảm giác đau đớn.

Chỉ có Bồng Lai tiên khách mới có thể điều chỉnh pháp hiệu thần giáp, còn phải hoài nghi thân phận của ta sao?” Sí Lệ Mị cúi đầu gào to: “Hong Phất nữ, người không phải Hong Phất nữ, ta đã nhìn thấy chân dung của nàng!” Hoa Tư bà bà cười nói: “Người là đệ tử được sư hoàn vô tướng, ngay cả thuật di hình của hắn cũng không nhận ra?” Ngón trở bên phải nhẹ nhàng ấn lên trán, quay sang bên trái, vặn eo một cái., Tựa như con quay vài vòng, bỗng nhiên ổn định thân thể, hình thái lão xấu không còn sót lại chút gì, chỉ thấy dáng người cao gầy, mi nhẹ môi đỏ, trong kiêu diễm lộ ra khí khái anh hùng, lập mi quát: “Giải pháp thuật di chuyển do sư phụ người sáng tạo ra, lẽ nào chuyện này còn có giả sao?”

Lần này há chẳng phải cảm không khép lại được, tròng mắt cũng sắp lồi ra, tiện tay huy động vũ trụ phong, trong lòng dần dần nghĩ đến “Hoa hoa bà bà... Đúng là tiên cô xinh đẹp tuổi thanh thế này! Ta nhớ Hong Phất nữ, khách du cùng Lý Tịnh

được xưng là Phong Trần tam hiệp, trong kịch văn thường có sự tích của bọn họ, tính ra là nhân vật đời Đường.

Lại vì sao giả trang người thô kệch ẩn thân nơi nguy nga, chắc là mang theo sứ mệnh đặc biệt gì đó.”

trùng hợp Lệ Mị hỏi đến đây: “Người có liên quan gì với Ngao phái?”

Hồng Phát nữ nói: “Dưới ngàn năm, Ngao Bí chắc chắn sẽ gặp khó khăn bị tiêu diệt.

Hạ khách của sư huynh ngày xưa tính đến đoạn này, đặc lệnh cho ta mượn nhờ, trốn vào thâm sơn tiềm tu.

Ba mươi năm trước xuất quan nhập thế, vô tình gặp được sư hoàn toàn không tương, xin hãn dùng thuật thiên hình giúp ta dịch dung cải thể.

Sau đó đầu nhập vào ba thôn bá phàm nhân làm huynh tẩu, giả trang làm người trong thôn...” Đào Yêu tử tử mới đầu tiên hiểu ra “Thủy Tiên tử tử không phải cháu gái ruột của nàng, ta nói...” Chỉ nghe Hồng Phát nữ nói: “Ẩn giấu như thế, chỉ vì phòng ngừa tà ma tri giác...”

Sau đó lên núi làm đầu bếp mẹ, lại kiêm khảo sát chức trách của tân đệ tử.

Nhiều năm nghiên cứu tỉ mỉ, cũng không để một yêu ma trà trộn vào cửa Vân Trù.” Đào Yêu Thiên thầm nghĩ: “Khó trách, ta lên núi một cửa làm việc trong phòng bếp, gây trúc của nàng đánh người chỉ đau không thương, quả thật là pháp môn của Bồng Lai phái.” Hồng Phát nữ nói: “Hôm nay Ngao Lâm gặp khó, chúng ta đang có thể tiến hành cứu viện, lệ mị vừa là tiên đồ Bồng Lai, hiện tại lại lệnh cho người nhanh chóng xuất kích, giúp đệ tử Ngao Bí đánh lui quân địch!”

Bốn phía hung lệ mị động, thấp giọng kêu: “Ta là Xích Phúc bộ, người là Hoành Hoang bộ, vì sao phải nghe theo hiệu lệnh của người.” Hồng Phát nữ nói: “Bồng Lai lục bộ mặc dù tranh chấp từ xưa, đẳng cấp thứ tự lại cực kỳ nghiêm khắc.

Tính ra ta cao hơn người hai đời, chống lại bị hình phạt Toái Tâm Xán Cốt, lục sĩ hành hình Xích Dung bộ còn chưa chết tuyệt đỉnh.

Chính là ta báo cho được sự hoàn sự diệt, kết quả của người lại sẽ như thế nào?” Đôi mi thanh tú dựng lên, phần nộ quát: “Còn không mau động thủ!” Tiếng gầm này tráng kiện dữ dội, nghiêm nhiên có phong thái hoa bà bà.

Sí Lệ Lệ Mị Tổ biết quy định tàn khốc, tức giận vừa bất đắc dĩ, hú lên một tiếng quái dị đánh về phía Trần Nguyên Tử, hai lưỡi Thần Ma đón đỡ phi liên chuy.

Sau đó lập tức chuyển đến trước mặt Vũ Huyền Anh, vung mạnh thần tru chiếu ra ngàn đạo hàn quang.

Hắn và Vũ Huyền Anh tranh đấu ba ngàn năm (Sát Mộng Kỳ Vực Thời Nhật), biết rõ lẫn nhau, một phen tranh công lại khiến nàng liên tục lui về phía sau.

Ban Lương Công một mình đấu quần địch, vốn đã chống đỡ rất gian nan, bỗng nhiên gặp viện thủ tinh thần đại chấn, cười Chiến Thần số năm, thúc dục Giới Tử Đồng Nhân, thừa cơ phản chấn về phía Trường Sinh Thiên Bát Đồng.

Hồng Phát nữ lật tay ra sau vai, rút ra tấm trúc xanh biếc ướm át kia, cao giọng nói: “Tà đồ của Thất Tinh giáo, đến hội Bích Hải Thiên Nhân Trượng của ta!” Bỗng nhiên cuồng phong gào thét, tấm trúc hóa thành vạn chồng thanh hà, phảng phất như thủy triều cuộn cuộn dâng lên phía trước, nhân vật đứng ngồi kỳ lạ, hoặc xoay eo gập cổ, hoặc uốn éo má, là hình ảnh của khổ tu hành giả Thiên Trúc Bạt Già Sơn khổ tu hành giả.

Những khổ tu hành giả này chính là thủy tổ của Bồng Lai phái, pháp tượng đã luyện vào trong “Bích Hải Thiên Nhân Trượng” thần phong.

Di Lô dẫn đầu đón đỡ, xoay ảnh lô vừa tiếp xúc hào quang, kinh lạc khớp xương đau đớn muốn tan rã, kêu thảm thiết lui lại phía sau.

Thiên Nhân Trượng nhân cơ hội tiến lên, pháp tượng trong thần phong đồng loạt phát công.

Chỉ một thoáng, Cuồng Lô Huyền Băng giao kích, đánh lui thần binh của Tàn Vân, Dương Phi Cương.

Thất Tinh sứ đội hình cong cong về phía sau, vòng vây Bắc Đẩu trận mở ra một lỗ hồng.

Lần đầu tiên đào cơ hội này cảm thụ được Bồng Lai tiên pháp quang minh chính đại, khen: “Tiền bối nghĩa cao dũng quyết, thật khiến người ta kính nể!”

Hồng Phát nữ cùng vài tên Tinh sứ liều mạng, nhìn như chiếm thượng phong, nội đan thực tế bị chấn động cực lớn, Thần Phong Pháp Tượng đều đã đánh tan, cố gắng tự thuận theo khí mạch trong cơ thể, quay đầu nói: “Người mau lên Nguyên Thủy phong thỉnh Loạn Trần đại sư, đừng có ở đây khoanh chân nữa.” Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Trước mặt đại địch, vẫn bối sao có thể đi xa.” Hồng Phát nữ nói: “Thiếu La nói, bảy người này rất lợi hại.”, Hơi trì hoãn một chút cũng không chạy thoát được!” Lúc nói chuyện đã xua tan sấm sét, ngộ dương tiến về phía trước; Thổ Thổ, toái nguyệt, đoạn tuyết, phi cương di chuyển về phía sau, tàn vân chiếm Thiên Xu vị làm trung trục, tương đương với Diêu Khai Dương chia làm hai cánh, bên trong tứ tinh làm bình phong, lần nữa bày ra trận thế, muốn đem hai người cùng nhau vây quanh.

Hồng Phát nữ vội la lên: “Mau đi mời Loạn Trần đại sư rời núi! Hắn lúc này ai dám vi phạm Nga lang phái? Người còn không bớt việc sao?”

Hai câu nói rồi mù, Đào Yêu Yêu đột nhiên nhớ tới tình huống “Pháp lực của Loạn Trần đại sư thua xa ta, lại chưa bao giờ gặp phải tình huống Tiên Tông vây công, chắc chắn là nắm giữ bí quyết, lệnh tiên chúng tiên không dám tùy tiện mạo phạm.” Nghe thấy Hồng Phát nữ lại la lên: “Có ta ở đây kéo bọn họ, người mau đi nhanh trở về đi.” Đào Yêu Yêu lập tức quyết đoán, nói: “Đa tạ tiền bối chỉ giáo.” Tung lên Vân Quang Tật Phi Nguyên Thủy Phong, mời Loạn Trần đại sư đi qua đó.

Thất Tinh sứ muốn đuổi theo, bỗng nhiên trong trận doanh Long gia có người nói: “Không nên đuổi theo, duy trì trận pháp.” Lấy sự linh hoạt của Bắc Đẩu trận, vây khốn lại không khó xử.

Nhưng Thất Tinh sứ lại như nhận thánh chỉ, vẫn từ Đào Yêu Yêu bay xa, bày trận thành vòng, chỉ vây Hồng Phát nữ ở giữa.

Trên bầu trời quần tiên kịch chiến, trên mặt đất, đám người Long gia cũng ngo ngoe muốn động.

Mới đầu Tụ Văn Phi âm thầm thi chú thuật, phong bế môi môi Hà Cửu Cung, võ sĩ hai bên cầm dây thừng buộc chặt.

Đang gặp Hồng Phát nữ hiển lộ chân thân.

Họa Tiên nhìn kỹ, nói: “Hồng Phát nữ là cừu nhân của bản phái, xin chủ tọa hạ lệnh bắt giam.” Cầm Tiên không nhịn được nói: “Hồng Phát Thường này trượng nghĩa hành hiệp trong phong trần, tiên danh lan truyền thiên thu, khi nào lại kết thù với chúng ta?”

Họa Tiên nói: “Khi đó sư huynh bế quan ần tu, là lấy không nghe thấy ác tích của người này —— Thiên Vũ Túc đời thứ sáu tiên sứ vũ thành linh hạ gả cho Đường Bình, nguyên lai là trợ phát thiên hạ võ vận chi kế.

Nào ngờ Hồng Phát nữ từ đó gây khó dễ, câu dẫn Lý Tịnh đời tình biệt luyến.

Đại kế bản phái chưa thu được toàn công, võ vận của Đường triều suy yếu, đông chinh cao lệ vừa rồi mới thất bại.

Trọng trách của Võ Thành Linh đã thất lạc phu quân, lại không thể nào tìm kiếm bóng dáng Hồng Phát, liền giận lây sang tình địch trước kia là Văn Thu Vân trên trời.

Hai đêm nay văn võ bất hòa, thực lực của Côn Luân tiên tông đại giảm, truy cứu từ đầu đến cuối, kẻ gây tội đầu không phải Hồng Phát thì là ai?” Nàng ôm hận sâu sắc với Côn Luân, từng vẽ họa miêu tả tỉ mỉ.

Giờ phút này bất ngờ nhìn thấy “Đầu sỏ” hiện thân, hận ý tích lũy lâu dài tất nhiên là khó kiềm chế.

(Võ Thành Linh, Văn Thu Vân, Lý Tịnh cùng Hồng Phát bọn người gút mắc ân oán, đều ở trước quyền sách làm chột dạ ghi lại trong lòng Đường Đình hư nhược ghi lại.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe sáng, hẩn nhìn chăm chăm về phía Thạch Hạo, trong mắt hiện lên tia sáng nhàn nhạt.

Tụ Văn Phi khẽ nói: “Mộ Văn Phi trọng trách mất đi phu quân, ha ha, chuyện xưa nay thế mà mơ hồ.” Cười khổ hai tiếng, sắc mặt lạnh lẽo, lạnh nhạt nói: “Khoản nợ cũ năm xưa để ý tới hẩn làm gì, Bồng Lai tiên tông bị Đông Uẩn bí nhãn thay thế, đã sớm tự diệt vong rồi.

Chuyến này chuyên tiêu diệt Xi phái, Long gia cũng muốn đoạt lấy Giang Sơn trận đầu tiên.” Ngữ khí chuyển nghiêm: “Đệ tử Nga Phong dễ như trở bàn tay, thiên thọ, vạn thừa, các ngươi còn sợ cái gì?”

Ngày thứ hai mươi bảy, phong ba sôi trào oanh kích Chử Bằng Cửu.

Long Vạn Thừa mắt thấy Bùi Trọng dễ dàng bắt địch, thầm nghĩ: “Ta đường đường thiếu chủ Long gia, xung phong hãm trận còn không bằng một hạ nhân?” Hào khí xông thẳng vào ngực, nhảy nhót nói: “Chết nhi không sợ hãi gì!” Long Thiên Thọ thấy đám người Lý Phụng Kỳ rút lui, lại cảm thấy phe mình cường đại vô địch, ghen lòng muốn đuổi giết kẻ yếu, huynh trưởng trước mắt càng không cam lòng rút lại phía sau, không ngờ vừa nhấc chân đã bị phụ thân kéo lại cánh tay.

Long Tĩnh Khôn tay nắm chặt hai đứa con trai, quay đầu lại nói: “Đệ tử Ngao Bính bay lên ngọn núi quái dị kia, nói không chừng sắp đặt mai phục, dựa vào tiểu đệ trước mình mình tình thế ổn thỏa.”

Văn Phi biết hấn sợ trận, xua tay nói: “Đừng kiếm có, trận này không đánh cũng phải đánh, Long gia lui thì ắt phải chết, tuyệt không có may mắn.” Long Tĩnh Khôn sợ hết hồn, còn tưởng cô ta trở mặt không nhận người, vội vàng nói: “Đại tẩu là ý gì?” Tự Văn phi nói: “Đệ tử Thần nông môn giấu diếm Ngao Sơn Vực, làm pháp phát tán ôn dịch, phạm nhân vào núi, người pháp lực thấp kém đều bị gieo bệnh, ba hai năm phát bệnh tử thân.

” mai phục” của Nga Khuyết phái trước đó đã bố trí xong, các người trúng chiêu mà còn không biết gì!” Long Tĩnh Khôn nghe không hiểu, mở to mắt bán tín bán nghi.

Văn Phi tiếp tục nói: “Kế sách duy nhất, chỉ có một mẻ hốt gọn đệ tử của Ngao Thiên, bức bách bọn họ giao ra phương thuốc giải bệnh.

Nếu không Long gia tinh nhuệ hao hết, cách lúc bại diệt cũng không còn xa.” Long Thừa vội nói: “Cố gắng tồn tại yếu vong, đại nương giảng rất hợp lý, phụ thân không nên chậm trễ cơ hội chiến đấu!” Một tay ném văng tay lão tử này!

Hai ngón tay Tự Văn Phi gảy nhẹ, trên án nhỏ bay lên một cây bút lông sói, giữa không trung viết ra hai hàng chữ vàng, trong nháy mắt ánh sáng rơi xuống, sáu mươi ba đạo quy viên phiến bỗng nhiên rực rỡ, đồng loạt chiếu về phía hai thiếu niên Long gia.

Ngay lập tức sắc thái ảm đạm, biến thành vải vóc bình thường.

Văn Phi nói: “Ta đã truyền pháp lực của đệ tử Ngao Thiên cho các ngươi, phong nhập vào trong gân mạch hình hài, sau này không cần Quy Nguyên Phiến phụ trợ.” Long Tĩnh Khôn nhìn về phía sau, một lá cờ dài vẫn đang tỏa hào quang rực rỡ, tựa hồ cũng không truyền ra công pháp.”

Tự Văn Phi nói: “Phiếp Hồn Hồi Mộng Thuật che giấu lá cờ kia, ta còn muốn dùng nó kết thúc một vở diễn hoang đường.” Trên mặt lạnh như băng, âm thanh lại ảm đạm thê lương.

Pháp lực nhập thể, tinh lực toàn thân Long Thiên Thọ tăng vọt, tựa như chó dữ không nhốt được lồng sắt, la hét: “Đừng nói nhiều, xông lên giết hắn sạch sẽ!” Kéo Long Vạn Thừa phi thân nhảy lên, không tự chủ sử dụng pháp thuật Phong Lôi, đằng vân giá vũ vượt qua khu vực thí luyện cùng vực vực Thâm Uyên giữa đỉnh phong.

Trong nháy mắt bay đến cầu dẫn, hai huynh đệ vung quyền đá chân, phát lực lung tung trên không trung.

Huyền môn tu đạo luyện khí làm chủ, chân khí tích lũy đến một mức độ nào đó, là có thể tùy ý vận dụng.

Hai người bọn họ hoàn toàn không hiểu pháp lý, chân khí thâm hậu đến cực điểm, ngược lại phù hợp với chân thái Hồn Độn “Đạo pháp tự nhiên”, phát ra công pháp không cần chú ngữ bổ sung, Sương Lôi kiếm, Ngũ Lôi pháp, Trích Thiên thứ... Vì thân thể không có nội đan, mấy môn chân khí thông với nhau, tượng thân mang loại nhỏ bé Chân Võ trận pháp, uy lực của các loại công kích mạnh mẽ dị thường.

Đệ tử Nga Bí lui vào trong tự nhiên, lệnh Hồ Bí vệ canh gác cửa, Càn Khôn mười hai kiếm ở lại tiền điện, các đệ tử còn lại phân vào ba mươi hai gian tịnh xá.

Trong Bách Xuyên các tụ tập đạo tông ngũ phái, ba mươi sáu đảo tiên khách và các bạn bè, dưới sự nhắc nhở của Hầu Thiên

Cơ, mỗi người vận chuyển đạo pháp bản môn, cách đỉnh phòng chống lại địch nhân.

Lý Phượng Kỳ biết rõ chỗ mấu chốt, cũng không tùy tiện xuất chiến, ý bảo vệ Ma Ngưu đại phu và đệ tử Thần nông, chỉ cần bảo vệ được bọn họ bình an, tổn thương tần có cơ hội vẫn hồi.

Bách Xuyên các kia quả thật linh dị, phóng đại uy lực đạo thuật các phái, truyền về không trung: Thúi Hư phái phi hoa hái lá, Cửu Hoa phái không bắn ra, ngọc phù liên hoàn kiếm của Tam Thanh phái... Ngàn chồng vạn chồng hỗn hợp đồng thời lên, nhất thời tranh chấp với nhị thiếu gia Long gia.

Trên Nghiêu Phong tạm thời thành cục diện giằng co.

Chỉ là điện oanh lôi kích không dứt, hoa thụ trúc lâm đều đỏ nát nát vụn.

Đào Yêu Yêu cười mây bay thẳng đến Nguyên Thủy phong, râu quai nón lập tức nhảy xuống bên cạnh thánh trì, cao giọng hô to: “Đại sư, loạn trần đại sư! Nga Du phái gặp đại kiếp nạn, vẫn bối mời người...” Sớm đã có đồng tử thanh đăng nghênh đón nói: “Sư tôn không được ồn ào, Hứa Thanh Phục rút ra đạo hạnh, đang tĩnh tọa trong rừng.” Đào Yêu Yêu nhớ lại tâm nguyện của Hứa Thanh Kiệt khi tái tạo phàm nhân, lại biết phé bỏ đạo hạnh điều dưỡng nguyên khí, hạ giọng hỏi: “Đại sư Loạn Trần ở đâu?”

Thanh Tu đồng tử chưa kịp trả lời, trong rừng tiên ảnh bay ra, Ma Cô bay tới phụ cận đáp: “Đại sư nghiệp đã nhập thánh, đi tới dị thể du lịch.” Chỉ chỉ mặt nước, tiếp tục nói: “Hóa Thánh trì chính là đại môn liên thông thể gian, nhị tổ tổ và Nga Mi chư tiên hiền, đều bởi vậy nơi này cùng thể trường từ.”

Đào Yêu Yêu vội vàng nhảy vào trong hồ, hô to: “Đại sư, sư tôn, Loạn Trần đại sư!” Dưới đáy hồ nước còn vững chắc hơn đầu gối, cho dù hấn thần thông quảng đại, cũng không có cách nào từ nay về sau lọt vào dị thể.

Hai tay gầy gầy, chỉ trêu chọc bọt nước tán loạn.

Ma cô nói: “Ngao Nghiêu sơn gặp phải kiếp nạn? Đây cũng là chuyện nên có.” Đào Yêu điên nói: “Tiên tông cử đại thủ vây sơn, Nga lang phái trần ngập nguy cơ.

Trước kia cũng không có tình huống này phát sinh, vẫn bồi phỏng đoán đại sư tất có kỳ kế nắm trong tay, khiến cho thế lực khắp nơi không dám khinh phạm.”

Ma Cô nói: “Kỳ kế sao, nói đến không có gì kỳ lạ.

Tử Vi Tinh nếu như hiển hiện ra màu tím thuần khiết, tự nhiên pháp chú linh hiệu lớn nhất, đủ để xua lui ngoại lai xâm nhập.

Cho dù Tiên Tông đánh vào Huyền Chân Giới, cũng đem trung chú hóa thành tà ma.

Tinh này cùng tính với Ngao sư tôn, loạn trần đại sư khí tính đoan chính, màu sắc tinh thể hiển lộ, mà nguoi...” Bên dưới nói không rõ, ý tứ nói nguoi không chính không tà, tử vi tinh biến sắc biến đổi tính, lực phòng ngự của Ngao tiên giới tất nhiên là giảm đi rất nhiều.

Đào Yêu Yêu hồi hận nói: “Sớm biết như vậy, thật sự nên mời đại sư dạy bảo, khiến cho tính ta tiến vào cuộc hành trình của mình.” Ma Cô cười cười nói: “Vậy thì không cần, Huyền môn tôn sùng thuận thiên mệnh ứng mệnh.

Ngươi trời sinh có xác suất khoáng đạt, không câu nệ chính tà cố kiến, Loạn Trần đại sư rất thích, sao lại bổ sung cho nguoi.” Đào Yêu Yêu ôm quyền trên bờ, nói: “Đại sư đã là tiên du, chiến sự Lao Phong nguy cấp, mong tiền bối...”

Trong rừng cây lại có một người đi ra, tóc dài xõa vai, nhìn quần áo cơ thể là vòng tròn, nhưng gương mặt đắp đầy thuốc mỡ màu đen, đã khô cạn thành hình dáng vỏ cứng rồi.

Ma Cô giải thích: “Vi diệt sạch chữ đâm trên mặt, Ma Nguu đại phu cố ý chế thuốc cho Dao Hoàn làm mỳnh.

ý vẫn che giấu hình dáng mười sáu năm, hôm nay đại khái có thể giải trừ.” Lúc này Đào Yêu mới bớt cảm giác, trong lòng bi hỉ tạp trần, nhào vào trước chân nói: “Mẹ, mẹ chịu khổ rồi!”

Mị Hoàn nói: “Còn gọi ta là mẹ? Tự Văn Phi lên núi rồi chứ, nàng còn chưa nói rõ chân tướng cho nguoi?” Ngữ khí như băng như kiếm.

Đào Yêu Yêu run rẩy một hồi, kinh ngạc nói: “Chân... chân tướng?” Côn Bằng hoàn nói: “Hừ, Văn tử tử tâm địa thật ác

độc, thà cắt rời tình thịt cốt cũng phải trừng trị Long đại lão gia.

Nếu vậy, ta cũng tương kế tựu kế tựu kế.

Hài nhi, ta hỏi ngươi, ngày trước ngươi luôn miệng nói “Thiêu thành tro đều là nhi tử của mẹ ngươi”, hiện xuống còn không giữ lời sao?”

Đào Yêu Yêu cứng họng, mờ mịt không hiểu.

Mị Hoàn thúc giục: “Nói đi, làm không được!” Đào điên nói: “Làm, làm, làm, làm theo suy nghĩ.” Mang Hoàn nói: “Ta là con trai của ngươi, ngươi là mẫu thân của ta, con từ mẫu mệnh thiên kinh địa nghĩa, ngươi đọc theo một lần!” Đào Yêu theo mệnh lệnh nói lại!”

Mị Thanh Hoàn nói: “Rất tốt, một mực nhớ kỹ lời thề, chúng ta liền đi gặp Kỳ Văn phi kia.” Trở thành hình người đầy sợ hãi, bất lực nhìn về phía bên cạnh.

Ma Cô thở dài nói: “Mệnh số khó làm trái, cửa ải này cuối cùng cũng phải qua.

Cũng được, ta đi cùng các ngươi một chuyến.” đỡ lên Đào Yêu Yêu, dùng Hành Vân Phù nâng Toan Nghê Hoàn bay, bản thân vỗ cánh theo sau.

Hồi thứ hai mươi bảy, phong ba uyển chuyển rung mười ba Long gia nhị thiếu gia phát công mấy lần, dần dần sờ vào môn đạo, chân khí tụ tập tùy tâm, công kích chính xác đại đề cao. Các phái trong Bách Xuyên các đến tột cùng khó địch lại Huyền Môn chân pháp, mấy hiệp liền bị Long Vạn Thừa đánh tan.

Long Thiên Thọ phóng Phong Lôi Thuật quét ngang, “Ầm ầm” nổ vang kinh tai, tự nhiên cửa cung đầu sập hơn phân nửa, tấm biển “Đạo pháp” kia tự nhiên rơi vỡ thành bột phấn.

Ba mươi sáu Hồ Bí vệ điên cuồng gào thét như sấm, từ trên đám mây vọt mạnh lên.

Bọn họ là loài thú bá nhập Ngự Thú Môn tu đạo, khổ luyện trăm năm kết thành nội đan chính đạo, binh khí lại mang theo khí phách mãnh thú núi rừng.

Ngay sau đó mười hai kiếm Càn Khôn che sát ra, kiếm quang đan xen thành thành tường, như công thủ thực tiến về phía trước.

Hai chi này chính là kỳ binh hộ phái, hiệp đồng công phòng, thường thường có thể chiến bại cường ma cao hơn phe mình mấy lần.

Đám người Lý Phượng Kỳ chờ Thiên Cơ ở trong tinh xá chỉ huy, đệ tử Kiếm Tiên, Phong Lôi đệ tử kêu gọi hướng ra phía ngoài trùng trùng.

Trong chốc lát khí thế đại thịnh, đáy lòng hai huynh đệ Long gia sợ hãi, gặp đối phương cường ngạnh liền mất đi chủ trương, luống cuống tay chân lui về phía sau.

Mắt thấy chiến cuộc sắp sửa xoay chuyển, trong mây xanh bay xuống một Thừa Dư, Cô Lãnh Pháp Vương quát: “Phàm nhân vô dụng, bản tọa dạy ngươi một ít đường số.” Cách màn che thi pháp, bắn ra bảy dòng khí lưu màu đỏ, là vì chân chỉ xích hà, dẫn chân khí nhập mạch thuật diệu kỳ, dẫn đường chân khí vào mạch.

Pháp Thánh nhất mạch tinh thông pháp nghĩa các phái, Xích Hạo chân chỉ bắn vào nhị thiếu kinh lạc Long gia, Cô Lãnh Pháp Vương lập tức tra xét tình huống trong cơ thể bọn họ, hơi dẫn dắt, đã dẫn thông đại chu thiên, vận khí thuận lợi thông, các loại kỳ thuật chợt ứng dụng tự nhiên.

Long Thiên Thừa cười ha hả nói: “Ha ha, chuyện này thú vị đây!” Hắn giơ tay phóng ra một luồng kiếm quang màu vàng, từ trên bổ nghiêng xuống, đẩy lui Hồ Bí vệ, vừa lúc gặp bốn gã đệ tử Phong Lôi xông tới, thoáng cái đã bị kiếm quang chém thành bảy tám phần.

Kiếm lên kiếm chém xuống quá nhanh, yểm hộ cấp cứu còn chưa kịp, tàn chi thịt nát của người chết rải rác khắp nơi, máu thịt rải rác khắp nơi.

Đệ tử Kiếm Tiên kinh hãi, đồng thanh kêu lên: “Cúc Anh Kiếm!” Hóa ra pháp lực của tiêu Tuyết cũng bị hút vào Quy Nguyên Phiến.

Cúc Anh Kiếm tố có lực sát phá, Long Thiên Thừa Sát Khí ngập trời, lại phát huy hiệu quả của kiếm này vô cùng nhuần nhuyễn! Chúng đồ san hô vì đồng môn chết thảm mà bi phẫn, lại đối với sự hung ác của Long Thiên Thọ càng thêm kinh ngạc, đám người Ma Ngưu đại phu càng nghĩ đến “Hắn phóng túng giết người, có pháp lực lại thân ở Huyền Chân Giới, tại sao không biến thành tà ma? Vì sao không lộ ra tà khí chút nào?”

Nói thì chậm, khi đó rất nhanh, Hồng Minh kiếm của Lý Phượng Kỳ bỗng bành bay cao, nghênh đón kiếm quang Cúc Anh, tàn diễm điện băng sương của địch quân triển khai.

Hồng Minh Kiếm uy mãnh cỡ nào, Lý Phượng Kỳ lấy tâm ngự khí, lấy khí ngự kiếm, dùng lên càng thêm linh diệu, trong bốn phía xuyên qua chồng chất, phía trước lại có mười hai kiếm cản không tiến đánh.

Nhị thiếu Long gia ngăn cản không kịp, thân thể trên đầu trúng liền mấy kiếm, ỷ vào Thiên Vương Thuần bảo vệ tính mạng, lại sẽ không thổ trọc khí tổn thương, nghẹn trong cơ thể đau đớn khó nhịn, cảm thấy hoảng hốt chỉ muốn quay đầu chạy trốn.

Cô lãnh pháp vương quát lớn: “Đừng đi!” Hai chưởng vươn ra ngoài dư, hắc bạch quái phong cuốn qua long gia hai thiếu, bỗng nhiên tiêu hết nội thương, đưa hai người bọn họ vào trong cung tự nhiên.

Tiếp theo hai tay chà xát trên dưới, bốn phía Hàm Dư hiện lên vàng sáng màu tím, tầng tầng chồng lên như đài tròn, chính là bí pháp Trường Sinh Thiên “Di Tinh Khắc Tượng Đàn”

Cô Lãnh Pháp Vương tự mình ra tay, tình thế của Nga Khuyết phái chuyển thẳng xuống, quang sáng mở ra như gió thu quét ngang lá rụng xuống lá rụng.

Nguyên nhân là vì vạn vật sinh tương khắc, pháp thuật chính phái tuân theo đạo này, bản thân luôn có khắc tinh, chỉ là khó tìm, pháp thuật phản chế chưa hẳn có thể luyện thành.

Mà khắc tượng đàn kia tập hợp thiên địa tinh thần linh lực, có thể trong nháy mắt sinh thành phản khắc lực lượng địch quân địch.

Ví dụ như Hồng Minh kiếm đánh vào, trong quang sáng lập tức sinh ra “Phản Hồng Minh kiếm”, nghịch kiếm lộ đậm ngược Lý Phượng Kỳ; mười hai kiếm công tới, thì lập tức “Phản Thập Nhị Kiếm”, chặt đứt tứ chi đám người Doãn Xích, đâm thủng tứ chi bọn người Vu Xích.

Đạo thuật khắc cũng đều bị khắc chế, môn nhân Ngao Đồ chúng, môn nhân Đạo Tông, Tam Thập Lục Đảo tiên khách tổn thương rất nhiều.

thẹn cho Ma Ngưu đại phu cướp chữa, mọi người cuối cùng hữu kinh vô hiểm, vết thương tay chân tàn phế đều phục hồi như lúc ban đầu.

hiềm tình giải, Cô Lãnh Pháp Vương lấy tay chụp vào hư không, giữa không trung hiện lên trảo trảo vân quang, chụp vào đỉnh đầu Ma Ngưu đại phu.

Nga Phán phái còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, toàn bộ nhờ vào Thần nông môn trị thương, bắt được đầu đồ Thần nông, Nga lang phái tức là tan tác, Cô Lãnh Pháp Vương đã sớm nhìn thấu điểm ấy.

Lý Phượng Kỳ kiếm khí xoay chuyển, hét lớn một tiếng, đánh lui Vân Quang và Phản Hồng Minh kiếm.

Giờ phút này Thuần Dương Tiên Thể của hắn mới hiển hiện ra diêu dộng, mặc dù công pháp bị Quy Nguyên Phiến cướp đi hơn phân nửa, nhưng cách tiên thể càng gần, chân khí càng thêm vững chắc, khó khăn lắm có thể cùng Di Tinh đàn giằng co lâu dài.

Cô Lãnh Pháp Vương cười lạnh hai tiếng, một tay áp chế mười hai kiếm, Hồ Bí vệ các tiên chúng, một tay tăng thêm “Phản Hồng Minh kiếm” đạo, chuyên công kích Ma củ khoai lang đại phu.

Lý Phượng Kỳ đứng trước người đại phu, thiết lập Thiên Vương Thuần phòng ngự, lấy Hồng Minh Kiếm ngăn cản quấy nhiễu.

Ma dụ đại phu ngồi ở phía sau thi triển y thuật, Yển Doanh Thù mang theo đệ tử Thần Nông nhiều phương cứu hộ, tự nhiên trong nội cung tiếng người ngoài ồn ào náo nhiệt.

Đột nhiên Vân Phi mỉm cười quanh quẩn: “Cô Lãnh sư huynh ghét phạm trần, sao lại đổi tính giúp phạm nhân tới đây?” Một làn khói vàng bay tới, nghe tiếng không thấy người, chính là vĩnh viễn không ngừng du tinh đấu, cười nói: “Vừa rồi sư huynh dùng chân chỉ xích hà độ hóa phạm nhân, tiểu đệ ở ngoài trăm dặm cảm thấy cảnh tỉnh., Thật sự khó hiểu được tôn ý.” Cô Pháp Vương nói: “Tự nhiên cung có bí kíp pháp thuật hay không, chẳng lẽ không cần tra rõ sao?” Du Tinh Đấu nói: “Sư huynh quả nhiên diệu kế, thả hai phạm nhân vào bóc lên, nếu có cơ quan cũng là hai người bọn họ làm kẻ chết thay.” Lời còn chưa dứt, trong điện “Ầm ầm” đại chấn, trong chốc lát xà ngang ngói vỡ tan sụp đổ, phòng ốc tan vỡ.

Nhị thiếu gia Long gia tiến vào tự nhiên cung liền choáng váng, vào cung không được Huyền môn sư tôn cho phép, bên trong pháp chú thì biến thành kỳ cảnh, phảng phất như có ngàn vạn cánh cửa, có thể làm cho người xâm nhập bị lạc đường đi.

Năm xưa Tiêu Tiêu lên vào trong cung, tuy có Lý Phượng Kỳ dẫn đường, nhưng vẫn say mê thần hồn.

Hai huynh đệ Long gia như trâu điên xâm nhập, quẹo trái quẹo phải chung quy cũng đi không rõ, một thoáng nóng nảy nổi giận, Long Thiên Thọ vận khí phóng kiếm, Long Vạn Thừa

Phong Lôi Thuật phát ra, oanh oanh loạn không đầu không đầu không đuôi.

Trên tự nhiên Tử Vi Tinh biến sắc, hiệu quả kháng địch đại giảm, nếu không công pháp mạnh hơn gấp mười cũng khó hư hao.

Đáng tiếc Tiên Cung ngàn năm bị một khi bị hủy, bị hai phạm nhân phá nát nát.

Ánh mặt trời chiếu từ trên nóc nhà xuống, hai thiếu gia Long gia lớn tiếng hoan hô.

Du Tinh Đấu nói: “Đơn giản như vậy liền công phá, xem ra cung tự nhiên phòng bị thừa thớt, không phải nơi cất giữ bí kíp.” Cô Lãnh Pháp Vương hừ nhẹ trong mũi, thủ hạ không buông lỏng chút nào, pháp lực dần dần xuyên vào bên trong Thiên Vương thuẫn.

Đệ tử Nga Bí thấy tự nhiên Cung bị hủy, đau lòng tự không dám nói, lại nghe các phái lão ấu khóc lóc rung trời, không khỏi khăn trương đỏ mồ hôi.

Lý Phượng Kỳ thầm nghĩ: “Chẳng lẽ cương phái khí số đã hết, Nghiêu phong hôm nay sẽ biến thành núi thây huyết trì!” Các tông đồ chúng, gia quyến của ba mươi sáu đảo, bao gồm Đường Đa, trùng hợp da non trẻ con đều ở trong phòng ngoại tiên đan, lúc trước đều ẩn thân ở bên ngoài tiên đan thất.

Tường vỡ nhà sụp lập tức khóc lớn tiếng, đám tiên khách như Công Dương Nghiêu tranh đấu phản kích, đều trúng độc thủ của nhị thiếu gia Long gia.

Sở Tình đợi vận chuyển mọi người, cũng bị Long Vạn Thừa phóng lôi kích thương, ngã trên mặt đất không thể động đậy.

Phía trước bọn Lý Phượng Kỳ chống đỡ Cô Lãnh Pháp Vương, đã là cố hết sức, lại không ra tay cứu ứng.

Mọi người già trẻ đối mặt với vô số thi thể máu chảy đầm đìa, khóc càng thê thảm thiên hôn địa.

Du Tinh Đấu hô: “Đừng giết quá, những người này đều lưu lại con tin!”

Long Vạn Thừa còn cảnh giác hơn huynh đệ hẳn nhiều, vừa rồi vận pháp thông, cảm thấy sau lưng có cường viện kéo lại,

nghe vậy giữ chặt Long Thiên Thọ nói: “Đừng làm loạn, trông chừng những người này đại nương lo lắng!” Long Thiên Thọ sát tâm chính trực, nhưng hai chữ “Đại nương” như một gáo nước lạnh, hung diễm bị dội tắt hơn phân nửa, trừng mắt quát: “Không được khóc, không được khóc, không được khóc, ai khóc lóc lột da của ai!” Lúc chửi bới thì tay chân ngứa ngáy!

Phụ nữ và trẻ em thấy hấn hung ác như vậy, nơm nớp lo sợ thu lại nước mắt.

Cửu Hoa chương môn Trần Nguyên Đĩnh đề giọng xuống nói: “Mọi người yên tĩnh đừng sợ, chỉ chờ cao thủ Huyền Môn lui địch giải vây, ngàn vạn lần đừng quấy nhiễu tâm thần bọn họ.” lẳng lặng truyền xuống, mọi người im lặng không nói gì, ngay cả Đường đại nhân cũng thức thời ngậm chặt miệng nhỏ lại.

Đương nhiên trong đồng đá vụn cung ngói vụn, chỉ nghe thanh âm uy hiếp đe dọa của nhị thiếu gia Long gia.

Hồi thứ hai mươi bảy, phong ba sôi trào chấn động bể nghề mười một cái.

Du Tinh Đầu cười nói: “Hai đứa nhỏ này biết điều nhanh, ngược lại là có thể bồi dưỡng, sư huynh thu làm quan môn đệ tử đi.” Cô Lãnh Pháp Vương tả chương không thể áp chế mười hai kiếm, hữu chương thi kiếm cường công Ma Hòa đại phu, khắc tượng đàn ngăn đánh Lý Phượng Kỳ., Đang muốn âm thầm nhìn lén huyền môn đạo pháp huyền bí, nghe Du Tinh đầu ngữ mang theo châm chọc, lạnh lùng nói: “Người có rảnh rồi nói nhảm, sao không giúp ta tìm kiếm pháp quyết?” Du Tinh Đầu nói: “Công lao lớn của sư huynh, tiểu đệ nào dám nhúng tay.” Cô Lãnh Pháp Vương nói: “Vậy người đi thu thập đồ đệ đầu tiên khéo léo.” Du Tinh Đầu nói: “Biển Lai phái sứ giả truyền đến Thương Long Thánh Ấn, nghiêm lệnh Hồng Phát nữ và Sí Lệ Phi Oa rời khỏi môn phái Nga.

Bây giờ kỳ xảo thủ thế đơn lực cô, bại trận cố định, không cần tiểu đệ ra trận.” Cô Lãnh Pháp Vương nói: “Sứ giả Bồng Lai phái? Là ai...” Tiếng ca phiêu lãng trên bầu trời, điệu tác áp chế quái vật “Bạch Tuyết Thượng Không” phi hành, Dương Xuân sớm đến sùng bái.

Àm ầm đóng băng nước mắt, ngày hôm đó nên tan rã.”

Cô lãnh Pháp Vương nói: “Ồ, là cuồng di, thế lực phía đông phải nhúng tay vào Trung Nguyên.”

Chiến cuộc trên không trung dần dần phân ra: Ban đầu Hồng Phát nữ độc đấu Thất Tinh sứ, công thiếu thủ mười phần gian nan; còn Ban Lương Công được Sí Lệ Mị Sách ứng, áp đảo Bát Đồng, Vũ Huyền Anh, Trần Nguyên Tử thế công vượt qua.

Hai bên có ưu khuyết lẫn nhau, toàn bộ cục diện coi như cân đối.

Không ngờ một đạo hoàng quang từ phương đông bay tới, tuyên bố: “Tiên chúng Song Linh bộ Hoành Hoang bộ nghe đây, bí nhãn tông chủ có lệnh, không được trợ giúp Nghiêu

Huyền môn Trung Nguyên!” Lúc giữa trưa, mặt trời chiếu vào hoàng ảnh, chỉ thấy người tới là một thiếu niên ăn mặc cổ quái, thân mặc áo vàng, đầu đội búi tóc cao, lay động nhảy múa, trong miệng hát: “Trong ngàn năm Thương Sơn Trường Sinh, nay triều thành Không Nhai Nhai.

Ta mộ danh nhạc, bất đắc dĩ không rảnh.” Giọng quái dị không giống bài ca Trung Nguyên, hát xong thét to, vẫn là “Không thể trợ giúp Nga Phán” mấy câu kia.

Sí Lệ Lệ Mị nhảy khỏi chiến tuyến, kêu lên: “Thế nhưng Xích Dung bộ Tôn Giả đã đến? Thần chủ không để cho chúng ta giúp Nga Tuyên?”

Cuồng A nói: “Đại quân thần chủ đã gần ven biển, đợi đại quân Đào Ngột phái diệt vong xong, các người có thể đi tới nghe ngóng.” Bỗng dừng ngừng vũ điệu, tay áo vung lên, một bức tường lớn vô hình vắt ngang Bắc Đầu trận, ngăn cách Hồng Tụ nữ tử khỏi tình thế khôn cảnh này.

Thất tinh sứ của Côn Luân hoàn toàn không sợ hãi, sửa đổi trận hình muốn vây lấy Cuồng Di, mặt đất chợt truyền thanh âm cảnh báo: “Chia rõ thứ tự chủ yếu, phải tránh loạn chiến!” Thất tinh sứ lập tức ngừng tay.

Tàn Vân nói: “Thiên sư lệnh cho chúng ta chủ công sư tôn Huyền môn, sao lại thích dây dưa với phái Bồng Lai?” Ngộ Dương gật đầu nói: “Đúng rồi, chờ đào yêu kia hiển lộ ma khí tái chiến, theo ta đến phía trước!” Chúng Tinh sứ rút lui Bắc Đầu trận, theo lão đại bay về phía Kỳ Phong.

Hồng Phát Nữ cũng không đuổi theo, nhìn thấy A Di điên cuồng quan sát nói: “Người quả thật là cuồng tôn giả của Xích Phúc bộ?”

Cuồng A Di lấy từ trong áo ra một khối thiết bài, có hình tam giác thâm lam, sáng rọi mặt trời, trong bảng hiệu dựng lên long hình Bạch Nghê, âm dương quái khí nói: “Không nhận ra ta, dù sao cũng nên quen biết Bồng Lai Thương Long Thánh Ấn?” Sí Lệ Mị nói: “Thấy ấn như gặp thần chủ, bộ đồ cần tuân hiệu lệnh!”

Thủ lĩnh cao nhất của Bồng Lai tiên tông được xưng là “Tiên chủ”, tuyệt thiếu hiển lộ, nếu có sự vụ xử lý, chỉ dùng Thương

Long ấn điều binh khiển tướng.

Tu hành giả sáu bộ tự xưng là “Bộ đồ”, tiếp ấn phụng hành không làm trái, nếu không nhất định phải bị xử phạt nghiêm khắc.

Mấy trăm năm trước Bồng Lai phái người chuyển biến thành Đông Sa Ngô Tông, sáu bộ thể chế vẫn như cũ, mà tiên chủ thì đổi tên thành Thần chủ.

Sau khi Hồng Phát nữ xuất quan gặp được sư hoàn vô tướng, từng nghe hắc tử mĩ biến cố tông môn, Thương Long thánh ấn kia càng là hàng thật giá thật, lập tức phân biệt: “Thần chủ duy Đức Long người đảm nhiệm! Thần chủ đương nhiệm tất nhiên là thánh hiền đức cao vọng Long, sao lại lệnh đồ bộ vệ thấy chết không cứu? Nghe Huyền môn bị diệt!”

Cuồng A thu hồi Thương Long Ấn, cười mỉm không đáp.

Sĩ Lệ Mị giận dữ nói: “Người dám chống lại mệnh lệnh của Thần Chủ?” Ánh mắt lộ ra hung quang khom lưng, bày ra tư thế hỏa hoạn.

Hồng Phát Nữ tự nghĩ mình và Sĩ Lệ Mị còn có thể tranh thắng, nhưng Cuồng Di nổi danh lục bộ, chính là cao thủ nhất lưu bí nhãn, tám chín trận chiến cùng hắc bắt quá, nói:

“Không phải kháng lệnh, chỉ vì sư huynh khách boong boong dạn dỏ, muốn ta cứu giúp Nga Nga...” Sĩ Lệ Mị nói: “Khách từ thế lâu rồi, tìm hắc xin chứng cứ!” Cuồng Di cười mở miệng: “Sư huynh so thần chủ lớn hơn, thần chủ so với sư huynh nhỏ hơn, sư huynh so sánh...” “Tốt, Hồng Phát Nữ cản rằng một cái: “Tốt, ta liền theo người đi gặp thần chủ.”

Cuồng A di nói: “Không vội không vội, thần chủ dự đoán rõ ràng, nơi đây sẽ có một hồi thảm kịch nhân luân trình diễn.

Ha ha, Cuồng A di thích nhất xem thảm kịch nhân gian, Thần chủ thể hiện sở thích của ta, cho nên mới lệnh cho ta đến đây truyền lời.” Hắc rung đùi đắc ý, miệng lẩm bẩm: “Cơ hội tốt như vậy há có thể bỏ lỡ? Hai người các người cùng ta xem kịch vui.” Lắc lư bay về phía Kỳ Phong.

Lệ Lệ Mị theo sát phía sau.

Hồng Phát nữ bắt đắc dĩ, đành phải đi theo, quay đầu hô: “Ban sư huynh của Kỳ Xảo môn, mau tới tự nhiên cung tụ họp!” Từ

lược Huyền Chân Giới ẩn giấu cơ quan, đệ tử Nga Mi lại nhiều, hoặc có thể giúp hắn chuyển bại thành thắng.

Ban Lương mất đi viện trợ, đang cố gắng chống đỡ, tai nghe la lên, coi như là đệ tử của bản phái truyền đạt pháp chỉ cho sư tôn.

Hắn đấu liên tục sáu bảy canh giờ, tinh thần pháp lực gần như cạn kiệt, hướng hồ một mình chiến với quần tiên mà không bại, trong lòng đã cảm thấy thỏa mãn, cười nói: “Có gan đi theo a!” Thu hồi Giới tử đồng nhân, lái chiến thần số năm quay đầu bay đi.

“Bát Khí Thần Binh” của Trần Nguyên Tử kia bị giết thất linh bát lạc, thân thể tàn phế còn muốn đuổi theo tận cùng.

Vũ Huyền Anh lại mệnh chậm rãi mà vào, không thể đuổi theo quá sát sao.

Hàn Nghê ngạc nhiên nói: “Công sức của Ban Lương sắp hao hết, đang lúc nên thừa thắng đuổi sát, vì sao lại thả ra không công?” Vũ Huyền Anh nói: “Nghe nói từ lâu Nghiêu Huyền Chân giới tà ác, sắp có rất nhiều pháp chú, có thể khiến người phạm vào giới hóa thân thành tà ma.

Đồ nhi kỳ xảo chạy trốn về hướng đó, tất nhiên sẽ có kế dụ địch, chúng ta truy tung cần phải cẩn thận.” Bát đồng biết pháp thuật của nàng tinh diệu, cẩn thận quan sát, lập tức giảm tốc theo bên cạnh.

Một lát sau bay lên bầu trời Lâm Truy phong, mắt thấy đồ nát thê lương, gỗ khô đá vụn Tinh La, Vũ Huyền Anh nói: “Không cần lo lắng, tự nhiên cung đã bị phá, Cô Lãnh Pháp Vương vẫn chưa hóa tà, có thể biết pháp chú Huyền Chân giới đã mất đi hiệu lực.” Đúng lúc hắn nói, phía dưới mây gió truyền tống, Tự Văn Phi mang theo Họa Tiên Cầm Tiên, cùng với chủ tớ Long gia, Hà Cửu Cung Tiểu Tuyết và đám tù binh của Long gia, bao gồm người hầu thần bí cầm quạt, chen chúc trước sau bay lên Kỳ Phong.”

Thượng Ngạc Châu cau mày nói: “Chúng ta liều sống liều chết, thật vất vả mới chiếm được thắng lợi, thiên văn tức lại chạy tới kiếm lợi...” Vũ Huyền Anh nói: “Không cần lắm miệng, yên lặng quan sát cơ hội.”

Hai chân Long Tĩnh Khôn vừa chạm đất, lập tức khép miệng hô to: “Ngàn thọ vạn thừa, các người đang ở đâu?” Sau đó phé tích vang lên tiếng trả lời: “Chúng ta công phá hang tặc Nga phái rồi! Bắt thật nhiều nam nữ già trẻ con.” Long Tĩnh Khôn muốn đi thăm dò.”, Lại gọi: “Có bị thương không?” Long Thiên Thọ cười nói: “Trận đầu cáo lui nhanh, đại ca không mất một cọng lông nào của ta.” Tụ Văn Phi quát khê: “Tất cả im lặng cho ta! Ở chỗ cũ đừng động đây!” Thanh âm không lớn, truyền khắp mỗi góc ngách trên ngọn núi, chấn cho tai người ta ngứa ngáy.

Phụ tử Long gia cảm như hén, đám người già trẻ cũng không dám có chút dị cử nào.

Chỉ có Âu Dương Cô Bình không hề kiêng kỵ, cất cao giọng: “Đại ca tốt, mau tới kê vai chiến đấu với chúng ta!” Chúng thủ đồ tuy mất công pháp, vẫn thủ hộ bên trái của Ma Ngưu đại phu, biểu hiện quyết tâm chiến đấu liều chết.

Ban Lương Công lên tiếng, đi hai bước “Bành Thông” ngã xuống, thân thể khổng lồ của Chiến Thần số năm kích khởi mảng lớn bụi bặm.

Ban Lương Công ở bên trong thở hồng hộc, tự biết tiêu hao quá độ, kinh mạch đã bị hao tổn, không giúp được đồng bạn phản sẽ gia tăng gánh nặng.

Để tránh Ma Ngưu đại phu trị liệu phí sức, ngay cả cửa khoang cũng không mở ra, ngay trong lòng ngực chiến thần số năm điều tức tập trung tinh thần.

Du Tinh Đấu cười nói: “Kỳ xảo thủ đồ biến thành chó gấu vồ đất, lên không được đài, chúng ta bên này kỳ binh nên ra sân chứ? Tám vị hiền chất, tôn sư đấu pháp vất vả, còn không tới hỗ trợ?” Bát Đồng biết sư phụ tính cao khí ngạo, sao lại cho phép tiểu bối giúp đỡ, bình ổn đứng nhìn xem thế nào?

Du Tinh Đấu nói: “Đồ đệ không giúp sư đệ, Cô Lãnh sư huynh, tiểu đệ giúp người đại công cáo thành!” Hoàng quang ngang trời bùng lên, thả ra Tinh Vân Niệm Châu, như mưa lửa ập tới Càn Khôn mười hai kiếm.

Hồi thứ hai mươi bảy, phong ba sôi trào chấn động Chử Bằng mười hai.

Lúc này đúng lúc gặp Thiên Vương thuận ngoại tăng vỡ tan, Phản Hồng Minh kiếm của Cô Lãnh Pháp Vương đâm vào trong vòng tròn.

Mười hai kiếm pháp khoanh chân hành công, hiệu quả cao nhất của tập hợp kiếm trận, đang muốn tăng cường phòng tuyến chính diện, bị Du Tinh Đầu quấy một cái, kiếm khí toàn bộ đều theo Tinh Vân Niệm Châu bay tán loạn.

Hầu Thiên Cơ và các cao đồ Huyền môn, kể cả đám Lưu Vệ, cũng bị Du Tinh Đầu kích thương đánh cho đổ nát.

Cô Lãnh Pháp Vương điều khiển Khắc Tượng Đàn kéo dài vào bên trong, Hồng Minh Kiếm xuyên qua tám thuẫn, đâm thẳng tới trước người Ma Ngưu đại phu.

Long Bách Linh vẫn luôn ngồi sau lưng đại phu, hoảng hốt tiếp nhận điều trị.

Giờ phút này kiếm quang sáng lên, như từ trong ác mộng dọa tỉnh, kinh hô cứu viện Ma Ngưu đại phu, mười cây Băng Tầm Tiên Tác quần quanh kiếm quang, “Bồng bồng” bị cắt đứt hết.

Cứ như vậy trì trệ một chút, đám thủ đồ Đào Ngột xông lên, muốn dùng thân thể che chắn Ma Ngưu đại phu.

Thế kiếm của Cô Lãnh pháp vương đại thịnh, chỉ đợi mọi người một lần hành động diệt trừ.

Vũ Huyền Anh quát: “Đến lúc rồi!” Nâng thần mâu đâm về phía Lý Phượng Kỳ.

Hai người Ngọc Ngạc Châu và Trần Nguyên Tử đều cầm pháp khí, cũng bay xuống thêm đá cung tự nhiên.

Diệt trừ người thủ đồ đầu Nga là kỳ công của chiến dịch này, ai đạt thành nhất định sẽ đạt được danh vọng cực cao.

Chúng tiên Côn Luân không chịu tụt lại phía sau, ngay cả Trường Sinh Thiên Bát Đồng cũng tranh nhau tấn công.

Các loại thần binh pháp thuật giao hội thành cuồng triều, phô thiên cái địa đánh về phía đệ tử Nga Phản Thiên.

Trong nháy mắt, một đạo cường quang quét ngang qua, ngăn cản các tiên pháp lực binh khí, dư thế quanh quẩn như Thần Long vẩy đuôi, quét tan Trần Nguyên Tử và Lăng Viêm Tử thịt nát xương tan.

Đệ tử Nga Bí cùng kêu la, chúng tiên Côn Luân vội vàng lùi lại, chăm chú nhìn lại, đúng là Đào Yêu chạy tới.

Tay cầm Ma Kiếm ánh mắt hung hãn, sau đầu vân khí tối tăm, một phái hung thần lâm thế quang cảnh.

Vũ Huyền Anh chợt nói: “Là ma khí!” Vừa mới mở môi nói, Thất Tinh Sứ của Côn Luân đã bay tới trời cao.

Đào Yêu thấy số mạng mọi người nguy cấp, dưới tình thế cấp bách vung vũ trụ lên chém giết địch, dẫn động tràn ngập sát dục, ma khí ẩn sâu bất giác bại lộ.

Thất Tinh Sứ chỉ chờ giây phút này, lập tức theo ma khí đuổi theo, mắt thấy sắp đánh vào tâm mạch Đào Yêu Yêu, bỗng nhiên bạch quang lóe lên, trong mắt hoa lên, không hiểu sao trở lại chỗ cũ!

Cảnh tượng kỳ dị lập tức phát sinh: Trần Nguyên Tử đứng lên phục sinh, Lăng Viêm Tử toái thể hoàn toàn khôi phục, Võ Huyền Anh rút mâu thu bước, rút lui trở về vị trí trước khi phát động công kích.

Hàm Dư của Cô Lãnh Pháp Vương tới gần thêm đá, lại giống như lúc đầu giờ kiếm đâm trước mũi kiếm như vậy.

Hết thấy tình cảnh trở lại, phảng phất đèn kéo quân quay ngược lại.

Mà tình thế tiến triển thần tốc chậm đi, kiếm quang của Cô Lãnh Pháp Vương di chuyển từng chút một, sự vật vận động chung quanh chậm chạp.

Kiếm quang Đào Yêu Thu nhập vào lòng bàn tay, cũng không tự chủ được trở về không trung, đang chậm rãi bay về cung điện tự nhiên, chợt nhìn thấy Ma Cô bay đến bên cạnh, quanh thân tỏa ra vàng sáng trắng muốt, giật mình nói: “Tiền bối, là người đang làm phép!” Cử động của Ma Cô nhanh như

thường, kéo cánh tay Đào Yêu lại nói: “Vừa rồi ngươi xuất kiếm quá gấp, ta còn chưa kịp nhắc nhở, giết người trong Huyền Chân Giới ngàn vạn phải coi chừng.”

Đào Yêu Yêu vẫn còn kinh hãi, lẫm bẫm nói: “Xuyên chuyển thời không, tiền bối, ngươi có thể khiến thời gian chảy ngược!” Ma Cô nói: “Chỉ có thể duy trì non nửa khắc, dùng “Liệt Thiên Dịch Mệnh Đại Pháp” này, vô cùng hao phí tinh thần.” Quan sát tự nhiên cột trụ tàn bích sụp xuống, nhẹ giọng thở dài: “Tiên cung ngàn năm khó thoát đại kiếp, pháp chú Huyền Chân giới sắp mất đi rồi.

Nếu không phải như thế, một kiếm kia của ngươi tràn đầy sát cơ, pháp chú có thể trực tiếp đem ngươi hóa thành sát ma.”

Đào điên tiết nói: “Vẫn bối thân tàng ma khí, vừa thấy Côn Luân phải hành hung, nhịn không được muốn giết cho thống khoái.

Ma khí tưởng là bị sát dục dẫn ra, Ân Tà đan cũng không có cách nào che giấu.” Dừng một chút, nghi ngờ nói: “Đối phương cũng mở sát giới, bọn họ liền không có nửa điểm sát dục, không có khả năng thành ma?”

Ma Cô nghiêng đầu nhìn bầu trời, lắc đầu nói: “Chấp niệm kết cao treo cao, thiện ác lẫn lộn, dụng ý bố trí này rất rõ ràng — người khác lạm sát có lẽ không có việc gì, người tung hứng giết người nhất định sẽ nhập ma.” Đào Yêu Yêu nói: “Như vậy vẫn bối không giết người là được.”

Ma cô nói: “Không, hai người kia nhất định chết trong tay ngươi, giết hay không không liên quan tới ngươi, mà ở chỗ vận mệnh của thiên đạo.” Về mặt chuyên nghiêm, dặn dò từng chữ một: “Ngươi phải nhớ kỹ, giết người là vì cứu người, không phải để thỏa mãn sát dục.”

Tình thế ép buộc không thể không giết, sẽ không rơi vào ma đạo!” Mang Hoàn phía sau thuận hành vân phù bay tới, Ma Cô thì pháp chậm lại tốc độ, tay phải đẩy một cái ngã về sau, nói: “Kết cục trận chiến này như thế nào, toàn bộ đều ở trong đầu ngươi, đi đi!”

Theo Đào Yêu Yêu bay xa, vàng sáng trên người Ma Cô mờ hồ rút đi, “Chủng Thiên Dịch Mệnh Đại Pháp” hiệu ứng tiêu tán, toàn bộ sự kiện trở lại bình thường.

Kiểm quang của Cô Lãnh Pháp Vương lóe lên cấp tốc, trường mâu của Vũ Huyền Anh cấp tốc duỗi thẳng, đệ tử Ngao Đình lại một lần nữa lâm vào nguy cảnh.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy tràng diện kịch liệt, trong lòng không còn một chút hung niệm nào, chỉ nhớ tới thân ảnh mảnh mai của Linh Nhi, khuôn mặt kích động của nghĩa huynh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tuyết... Một lòng cứu bọn họ thoát hiểm, tay nâng kiếm bay, ngăn cản thế tiến công của quần tiên, Lăng Viêm Tử và Trần Nguyên Tử va chạm với lưỡi kiếm, vỡ nát mà chết ngay tại chỗ.

Thất Tinh Sứ nhanh chóng chạy tới, cách thân thể Đào Yêu kia chỉ xa hai ba trượng.

Đoạn Tuyết sợ hãi kêu lên: “Ai da, quái lạ, hắn dùng ma kiếm giết người sao lại không có ma khí?” Tàn Vân la lên: “Mau lui lại!” Chúng Tinh Sứ trông thấy kiếm quang của vũ trụ mới hành động, không ngờ lại bị không chế như thần, Huyền Chân Giới Sứ Ma Kiếm hoàn toàn không có nguy hiểm, cuống quýt nhảy về giữa mây, cách thật xa quan sát.

Hai chương Tự Văn Phi vỗ nhẹ, nói: “Tinh diệu vô cùng, vô cùng tinh diệu, đây Thiên Dịch Mệnh chính là bói toán huyền thuật cao nhất của môn phái, không ngờ hôm nay may mắn nhìn thấy.” Cầm Tiên kinh hãi nói: “Xích Thiên Dịch Mệnh? Đúng là có người luyện thành loại thần thuật đó!” Tự Văn Phi nói: “Vạn Thọ tiên tử Ma Cô đã luyện thành, thuật này chuyển biến nhân quả, thần diệu không gì sánh được.”

Trong lúc nói chuyện, Ma Cô ngự phong hạ xuống, váy dài màu tím không dính một hạt bụi, hai cái cánh màu trắng thu vào sau lưng, mỉm cười nói: “Chắc hẳn vị phu nhân này chính là thủ tọa thiên văn rồi.

Quả Chân bác hiểu biết rộng.

Dĩ nhiên nhân quả thiên định, nhân lực khó thay đổi, chỉ là tiểu thuật chỉ có thể hơi chút quấy nhiễu mà thôi.” Cô Lãnh Pháp Vương chợt nói: “Điều tiên đại thánh mẫu Ma Cô, khi nào bái nhập môn hạ Nga Mi?” Tiếng quát kinh sát toàn trường này, “Điều tiên đại thánh mẫu càng như sấm điếc tai.

Chúng tiên suy nghĩ xa xăm, nghĩ tới đủ loại cố ý truyền lại từ xưa.

Thủ lĩnh Tiên giới cổ truyền tên là “Đều tiên đại đạo”, thống soái chúng linh hủy diệt yêu tà, có được địa vị chí cao vô thượng.

Bởi vì ba phái Tiên tông không phục lẫn nhau, đây đều là Tiên đại sứ không đầu hàng ngàn năm, hầu như thành một cái hư thiết danh vị.

Chỉ sợ thiên phú dị bẩm, đạo thành vô cực, đảm nhiệm chức trách đô tiên đại sứ, ba phái Tiên tông chung phụng kỳ lệnh, chung sống hòa thuận mấy trăm năm.

Mà sư phụ lúc đầu học đạo, chính là sư phụ từ nhỏ đã thu dưỡng chính mình nghĩa mẫu.

Người này vô danh vô gia, đi lại vô tung, có năng lực thần kỳ không chế thời không.

Đợi đến khi tiến vào Thánh Tiên Du, cũng lập tức không rõ tung tích.

Thế ngoại tiên khách xưng là “Tiên sứ thánh mẫu”, không ngờ lại là Vạn Thọ Ma Cô đại danh鼎鼎.

Lại nghĩ tới lời đồn về Ma Cô, dân gian kính dâng tượng thân của Ma Cô, nói là Tây Hán Vương Phương Bình tu đạo có thành tựu, từng gặp tiên nữ truyền thụ tiên quyết, tự xưng “Thấy Đông Hải biến thành Tang Điền” ba lần, đời đời đã lịch vạn thế.

Vì vậy Vương Phương Bàn lưu hình lưu hương, gia đình thấp hương bái phỏng, tượng trưng cho tuổi thọ, thành ngữ của “Thương Hải Tang Điền” từ đó mà ra.

Một vị tiên thánh nổi danh khắp thế gian như vậy, sao lại khuất thân làm môn đồ trong Nga Mi phái? Trước kia đệ tử Ngao Bì đề cập đến “Tiền bối Ma Cô” của bản phái, người ngoài không thấy sự thật, chỉ nói là đệ tử Ngao Bính tự thổi phồng mình cao cao.

Nay thấy tiên nữ hình dung chính xác, tai nghe thiên văn tức tọa chứng minh, chúng tiên phương biết đồn đãi là thật, trong lòng không khỏi hiếm thấy.

Tự Văn Phi nói: “Thánh mẫu Ma Cô thích nhất là dạy hậu bối dạy dỗ, Hán thay mặt chỉ dẫn Vương Phương Bình, Tấn đại dưỡng dục kém, Đường triều lại đi dạy bảo Tử Nguyên tông.

Nào biết Tử Nguyên tông đạo pháp cao hơn nàng mấy bậc, huyền bí trong pháp phái từ trước tới nay chưa từng nghe thấy.

Ma Cô vừa then vừa kính, liền tự giáng bối phận, đi theo Tử Nguyên tông tu luyện đạo học Huyền môn.”

Hồi thứ hai mươi bảy, phong ba uyển chuyển sôi trào chấn động bể ngề mười ba.

Họa Tiên nói: “Như vậy nàng là đệ tử chân truyền của Ngao tổ sư?” Kỳ Văn Phi nói: “Không phải, vị cô này cực kỳ khiêm tốn, chỉ nói mình tu luyện ngoại đạo lâu năm, không xứng hầu hạ dưới trướng tổ sư, cho đến khi chương môn Hoa Long Tử mới chính thức nhập môn.

Nhưng trước kia nàng cùng Tử Nguyên tông thảo luận, y theo nguyên lý Huyền môn chân pháp, cải tiến pháp thuật cũ thành bói toán, trên thực tế là người sáng lập bói toán môn phái.” Một buổi nói, nghe được lời này cô lãnh pháp sư đồ tâm hỏa, Ngao Pháp Bí thần kỳ như vậy, có thể khiến Tiên Thánh khom lưng, lại có thể cải tạo mới cũ, hận không thể lập tức đoạt được trong tay quan sát Ma Sát.”

Ma Cô nói: “Thiên văn túc thủ tọa bác lãm sách vở, những lịch sử cũ kỹ này khảo sát rất chi tiết.

Nhưng ngươi cực lực xưng Dương Nga đạo pháp, là muốn khơi dậy ý niệm cướp đoạt của Pháp Thánh môn đồ?” Tự Văn phi cười nói: “Thật có ý này, lại cũng hợp với nguyện vọng của Pháp Thánh.” Hướng một bên gọi: “Cô Lãnh Pháp Vương, chớ nói ta dụ ngươi xuất chiến.”

Vị Ma Cô này có thể xưng là đại sư đạo học Huyền Môn, bắt lấy nàng chẳng khác nào lấy được trăm ngàn bản huyền môn bí kíp!” Cô Pháp Vương lạnh lùng nói: “Ngươi không nói ta cũng muốn động thủ!” Vòng sáng đầy vực dậy, di tinh khắc tượng đàn hướng về Ma Cô giật giật.

Cũng không thấy Ma Cô vận công tác động, bỗng nhiên bạch quang lóe lên, mấy tiếng kinh thiên động địa vang lên, khắc tượng đàn tan thành mây khói, ngay cả mang theo hòm quan tài cũng vỡ vụn thành mảnh vụn bay.

Hình dáng Pháp Vương Cô Lãnh lộ ra trước mặt người ta: Một bộ trường bào màu xanh, một đầu tóc đỏ, một gương mặt trắng

bệch như tờ giấy, vẽ mặt che kín kính hãi, phảng phất nhìn thấy vật gì đó quý dị đến cùng cực.

Mọi người đang kinh ngạc, Cô Lãnh Pháp Vương thất thanh nói: “Âm Dương phù dực!” Chỉ thấy cánh trái của Ma Cô giờ cao, lột lên ánh mặt trời đỏ rực, trên mảnh lông vũ kia điểm đen dày đặc, rõ ràng là vô số tờ giấy phù viết đầy chữ viết.

Ma Cô nói: ” Ngao Bí kíp ở chỗ lão bà tử, muốn thì cứ tới lấy đi.” Thất đồng tham niệm bị khơi dậy, lại gặp bản sư gặp khó khăn, hơn nữa nóng lòng báo thù cho Lăng Viêm Tử, vừa nghe lời này lại giống như bị ma, mặc kệ không quan tâm vây công điên cuồng.

Long Tượng Quyền, Minh Hải Thần Bằng, thỉnh Thần Thủ Ấn... Cùng với thần thông độc môn của Tứ ngự đồng tử, một mạch rung động mãnh liệt trong đầu.

Bị cánh phải của Ma Cô quét qua, toàn bộ hành động hóa thành hư ảo.

Bảy đồng tử ngã nhào trên mặt đất, nội đan đều bị lông cánh cuốn đi.

Thương Mạch Tử, Quái Tế Tử, Diệu Hương Tử ba người đạo hạnh hơi thấp, đánh mất nội đan đồng dạng phế nhân, kêu rên lẫn lộn đầy đất.

Tứ ngự đồng tử cố gắng đả tọa, kiệt lực tự lại pháp lực tản mát ra xa.

Thất bại còn có thể định thần, tu vi như thế cũng coi như mười phần không dễ, Ma Cô không đành lòng phế bỏ công pháp của bọn họ, cánh lay động, vẫn như cũ đưa nội đan hoàn lại tứ đồng.

Bồng Vũ Huyền Anh hét lớn: “Ta tới!” Trường mâu đánh thẳng vào cánh phải của cô, mũi mâu lật lên, bốn phía sáng ngời, chính là “Vạn Tượng Phản Chiếu” của nghịch chuyển yêu thuật.

Vừa rồi lúc Ma Cô đấu bại Thất Đồng, Võ Huyền Anh phân biệt ra cánh chim bên phải của nàng ẩn hiện vẽ đen tối, giống như dấu vết thi triển yêu thuật.

Vạn Tượng phản chiếu chuyên có thể phản chuyển yêu pháp, chồng chất gấp ngàn lần còn đánh trả người thi pháp.

Nào biết mũi mâu vừa mới lật qua, trong quang đoàn lại chiếu ra bóng dáng Võ Huyền Anh, đồng loạt vung tay nâng mâu, chiếu chuẩn nguyên thân nàng đâm mạnh một cái.

Trong lúc nguy cấp Võ Huyền Anh thấy thời cơ cực nhanh, tình biết bất luận cử chỉ phản kích nào, Ảnh Tử đều sẽ hành động theo, tạo thành tổn hại nghiêm trọng cho bản thân.

Lúc này thu công rồi lui về phía sau, quả nhiên quang đoàn đã mai một, vạn tượng phản chiếu được giải trừ.

Nhưng áo giáp trên đùi phải vai phải đã bị đâm nát, máu tươi đầm đìa ra.

Lại nhìn bóng đen bên cánh phải Ma Cô toàn bộ biến mất, chiếu sáng hiển lộ hết khí sắc chính phái.

Cô Độc Pháp Vương cười lạnh nói: “Âm Dương Phù Dực luyện từ Âm Dương Phượng Hoàng Kiếm, thuộc tính trao đổi lẫn nhau như tà chính, không phải phản chiếu tiểu thuật có thể địch lại.” Thượng ngạc châu muốn tranh luận, Võ Huyền Anh xua tay ngăn lại, tiềm vận huyền công bổ sung chân nguyên, dần dần nhớ lại âm dương Phượng Hoàng kiếm do đó mà ra.

“Âm Dương Phượng Hoàng Kiếm” kia quả thực là kiệt xuất thành danh của Ngao Tổ Sư, tổng hàm dị năng các loại yêu ma trong thiên hạ tề kỹ, kinh qua Kỳ Lân Đan luyện hóa quy chánh.

Bình thường ẩn giấu ở hai sườn, dùng phương pháp chính xác sinh ra yêu thuật.

Thuộc tính Âm Dương tùy ý thay đổi, có thể hạn chế các loại địch thủ như Yêu Tiên Thần Ma...

Vạn Tượng phản chiếu chỉ có thể nghịch phản yêu thuật, gặp phải loại thượng thừa chính pháp này, nhất định sẽ dẫn phát hậu quả phản phệ bản thân.

Vũ Huyền Anh hiểu được mấu chốt của vấn đề này, nhưng mà Âm Dương Phượng Hoàng Kiếm vốn là kiếm pháp, không có Kỳ Lân Đan thì làm sao sử dụng được, thật đúng là trăm mối cũng không có cách giải.

Cô Lãnh Pháp Vương nói: “Tử Nguyên tông phân giải kiếm thuật thành chú văn, viết ở trên linh phù, Âm Dương Phượng Hoàng Kiếm chuyển hóa thành Âm Dương Phù Dực.

Hai cái cánh này dung nạp ảo diệu của chính tà lưỡng đạo, có thể xưng là chí bảo tu chân luyện pháp.” Dung hợp tinh nghĩa các nhà, sáng sinh kỳ công mới, chính là nguyên nhân Lam phái độc tuyệt tiên giới.

Cô Lãnh Pháp Vương trừng hai mắt, nhìn chăm chăm vào phiến lông trên hai cánh kia, tựa hồ muốn biện minh mình mình vẫn tự nhỏ bé, từ đó nhìn ra toàn bộ huyền bí của chân pháp Huyền Môn, trạng thái nóng bỏng, trong con ngươi đều sắp bốc lên hỏa diễm.

Ma Cô nói: “Thiên đạo mệnh mông, họa phúc tự tác tự thụ.

Chỉ cần bảo toàn ba ngọn núi Nga Phản, cùng các người tình thù gút mắc, đấu khí tranh lợi, lão bà tử thà làm một người bàng quan.” Ngụ ý ý, tranh đấu chó tợn thương sơn trường, còn quần tiên có thể tự do.

Giọng điệu của nàng ôn hòa, thủy chung trên mặt mang ý cười, một lời nói một cử động lại lộ ra uy nghiêm khó có thể kháng cự.

Lập tức vỗ nhẹ hai cánh, bay đến phía trên tự nhiên cung, nói: “Thiên văn Túc Thủ tọa lợi dụng phạm nhân gây họa, đích thật là diệu sách giở khuỷu tay ngáng chân.

Phạm nhân vô tri vô thức, giết đến làm ô tiên danh, Huyền Môn tiên sư tự nhiên sẽ không so đo với bọn họ.

Nhưng nếu người trong tiên đạo phá hoại, tóm lại phải suy nghĩ răn đe mới được.” Cánh phải hướng ra phía ngoài run rẩy, cánh phải uốn lượn, nội đan Thương Minh Tử, Diệu Hương Tử vỡ thành bột phấn, lả tả bay lả tả, đạo hạnh ba đồng ngàn năm cứ như vậy trôi theo dòng nước.

Ma Cô nói: “Thí luyện trường tràn ngập mùi hôi thối, nhất định là bị Trường Sinh Thiên Tứ Đồng phá hư, một chết ba phế, trò chuyện xem như phật nhẹ.

Các vị đạo hữu Côn Lôn phái, nếu còn tùy tiện cuồng hành, hư hao ngọn núi Ngao Sơn Tràng, bốn đồng nhi chính là tấm

gương của các người.” Hai cánh giang rộng rủ thấp, tiên ảnh lơ lửng giữa không trung, nghiêm nhiên là thần linh bảo vệ núi cao không thể phạm tội.

Trong ngoài Nghiêu Phong nhất thời gió mát mây yên, bốn ngự đồng tử nâng sư đệ rút lui khỏi đỉnh núi.

Côn Lãnh Pháp Vương và Vũ Huyền Anh ngồi xếp bằng trên không trung, sau khi cười ngạc châu đứng lặng lẽ trong mây, Du Tinh Đầu cũng yên lặng không nói một tiếng nào nữa.

Một đám cao thủ cũng không phải là sợ Ma Cô, tự biết một mình khó mà tranh thắng, vụng trộm vận khí súc thế, chỉ chờ thời cơ chín muồi phát động tổng công kích.

Mặc dù chư tiên đều mang tính toán, bởi vì thế cục bức bách, giờ phút này đều ngầm hiểu không nói ra.

Chỉ có Bồng Lai tam tiên khác với tất cả mọi người, cuồng phong dẫn đầu A Di, nghênh ngang tiến về phía trước tự nhiên trước cung.

Ma Cô liếc mắt, chậm rãi nói: “Bồng Lai tiên tông cũng muốn chảy cái vũng nước đục này sao?” Cuồng A Di cười nói: “Không phải cũng vậy, chỉ muốn xem trò hay mà thôi.

Mọi người đều là bích thượng khách, không đáng trở mặt trở mặt trở mặt trở mặt.” Ma cô nói: “Đông tặc bí nhãn thần chủ mượn danh yêu hoàng, nhiều năm âm với Huyền môn đối địch, tiên đạo khắp thiên hạ đều bị giấu diếm qua mặt.”

Hiện nay các người ngóc đầu trở lại, lại gọi Yêu Hoàng xâm chiếm Trung Nguyên, dẫn tới yêu ma bốn phía rối loạn, ngược lại tạo ra một vở kịch lớn.” Trên dưới đánh giá cuồng di, nói: “Dưới chân pháp lực cực cao, nhất định là bí nhãn tôn giả, tương lai không thể không giao thủ.” Hồng Phát nữ nghe vậy cảm thấy kinh dị, sau khi suy nghĩ Bồng Lai phái chuyển biến thành bí nhãn tông, sao lại cuốn quanh Yêu Hoàng, ý định đợi hỏi rõ ràng.

Cuồng A nói: “Chuyện tương lai lại nói, người trước mắt sắp trình diễn, vẫn là nhìn thấy trước tiên là nhanh...” Ngón trở tay trái đè chặt môi, vẻ mặt ân cần, nói: “Đến rồi, đến rồi, mẫu

thân mang theo con trai con gái lên sân khấu rồi, trò hay diễn biến rồi.

Hắc hắc, mắt thấy nhân gian đau khổ, hiểu thấu đạo chư pháp vô thường, chính là con đường A Di ta cuồn di thành đạo, cơ hội tốt há có thể bỏ qua...” khoan lưỡi lưỡi nhai không ngớt, tay phải chỉ về bãi đất trống trước cung tự nhiên.

Theo hướng ngón tay hắc, trước mắt bao người, tay phải vòng kéo Long Bách Linh, tay trái nắm đao chết yểu, từng bước một đi về phía Kỳ Văn Phi.

Lần thứ hai mươi tám chớ phân biệt thân lệ đầy mặt.

Ma Cô chấn nhiếp quần tiên, đồng thời hộ tống Mang Ly hạ xuống mặt đất.

Sau đó giúp Lý Phượng Kỳ điều tức, trợ long bách linh an thần, tra hỏi thương tình của đám người mười hai kiếm.

Trong lòng hấn nhớ tới an nguy của đồng bọn, môn phái tranh chấp liền ném ra sau đầu, thậm chí ngay cả Tụ Văn Phi đến đỉnh núi cũng không lưu ý.

Mà thể chất vòng tròn đơn bạc, từ Nguyên Thủy phong bay đến Nghiêu phong, mấy ngàn dặm vân lộ phiêu diêu, lúc rơi xuống đất hầu như một mồi ngất đi.

Kinh Ma Ngưu đại phu điều trị, vừa rồi dần dần hồi phục tinh lực,

Ban Lương Công bên kia hơi trì hoãn một chút, giãy dụa bỏ trở về trận doanh Nga Phản phái.

Hầu Thiên Cơ vạch giáp ngực năm mươi chiến Thần, Hoàng U và Phương Linh Bảo đỡ hấn ra ngoài.

May mà có Ma Cô ngăn địch bên ngoài, chúng đồ đệ Ngao tạm thời có cơ hội thở dốc.

Tự nhiên tiền điện phong ba tức, trên đất rải rác gạch gãy xà ngang, Yên Doanh Thủ dẫn đầu đệ tử Thần nông bốn tẩu, nắm chặt thời gian chữa thương cho cao thủ Huyền môn.

Đệ tử Đạo Tông phía sau, tiên phái hải đảo, ấu đồ Ngao Lưu cùng người của các phái, tạm thời không ra tay bảo vệ bọn họ.

Hơn ba mươi gian tinh xá đã biến thành gạch vụn, trong phế tích ngôi mây trăm lão ấu, không động đậy không khóc kêu, tượng ngậy ngốc là sợ hãi choáng váng.

Đào Yêu Yêu đang muốn cận sát một chút, thì Kỳ Hoàn nắm lấy cổ tay hấn, trầm giọng nói: “Người đi theo ta!” Lại nói với Long Bách Linh: “Linh Nhi, người đỡ ta đi đường!”

Thần chí của Long Bách Linh dần sáng tỏ, ăn vào linh dược bổ khí bổ nguyên của Thần Nông Môn, tinh thần cũng chuyển biến tốt đẹp.

Nhưng mà trong lòng hắn ta lại dự cảm không lành, chần chờ không đứng dậy nổi, Côn Bằng kéo cánh tay nàng, lặng lẽ nói: ” Kiệt khổ mười sáu năm, sắp tới rồi, hai mẹ con chúng ta nhất định phải chống đỡ cho nhau đến cuối cùng.” Cánh tay quần quanh, ấm áp tình như xuyên thấu da thịt quần áo, Long Bách Linh vừa cảm động vừa kinh hoàng, giống như bị sợi dây vô hình quần lấy, không tự chủ được cất bước đi về phía trước.

Mang Hoàn dẫn theo hai thiếu niên, đi thẳng tới trước mặt Võ Lăng Long gia.

Bầu không khí xung quanh chợt ngưng trọng, tiên phạm mọi người nín thở chú ý, trong lòng cảm thấy yên lặng chuẩn bị kinh biến, so với tất cả ác chiến kịch liệt trước đây còn làm cho người ta rung động hơn... Đột nhiên, Tụ Văn Phi mở miệng nói: “Thật là có đảm lượng, tiểu thiếp đang chạy trốn khắp nơi, thế giới tràn đầy kiêu ngạo.

Muội muội Dao Hoàn, ta chỉ có thể công lên Nguyên Thủy phong mới có thể gặp được người đây.”

Mị Hoàn nói: “Ta rời khỏi Long gia đi tới Nga Phản Thiên, còn không phải là do Văn tử ban tặng sao.” Đứng vững bước, quay đầu nói: “Đào chết yếu, nhớ mình từng phát lời thề sao?” Bên cạnh Hóa Thánh Trì “Ta là con trai của ngươi, ngươi là mẫu thân của ta, con theo mệnh mẫu thân thiên kinh địa nghĩa.” Câu chữ, lơ mờ vang bên tai, Đào Yêu Thuần nghiêm nghị nói: “Nhớ kỹ.” Mang Hoàn nói: “Vậy được, ngươi nghe lời của ta, hiện tại liền giết nữ nhân kia!”

Đào Yêu Yêu sớm đoán được điều này, cất bước tiến lên, trong lòng bàn tay thoáng hiện kiếm quang, nào ngờ ánh mắt lại chạm nhau với Tụ Văn Phi, một luồng kinh phong hung ác bỗng dựng biến mất, vũ trụ giờ lên cao cao, chính là không có cách nào hướng nàng vung xuống.

Tụ Văn Phi cười nói: “Mẫu tử thiên tính thông thân, con trai sao có thể giết mẹ đẻ, con kế này không khỏi quá ngu xuẩn.” Mang Hoàn nói: “Thường Ngôn nói “Sinh phương tốt không được nuôi lớn, ai là mẫu thân chân chính của hắn, có thể bắt

hắn tự mình định đoạt.” Hai người đối đáp vài câu, bình tĩnh tựa như tán gẫu chuyện nhà thường ngày.”

Đào Yêu Yêu nghe xong lại như ngũ lôi oanh đỉnh, trong tai ông ông tác hưởng.

Bỗng nhiên một tay sờ lên đầu vai, giọng nói hiền hòa vang lên: “Hài tử, ngươi phải cẩn thận a, là ai ngậm đắng nuốt nuôi nấng ngươi lớn lên? Là ai dạy ngươi kiến thức văn đoạn thư từ đọc thơ, bên ngoài bị người ta trào phúng nhục nhã, là ai lau nước mắt cho ngươi, ôm lấy hát dỗ ngươi khóc lóc mà cười?”

Đào Yêu Yêu quay mặt lại, kinh ngạc nhìn qua vòng kéo, từ trong đôi mắt nàng nhìn thấy dòng nước trong veo như suối nước mát rửa sạch mê trần, từng cảnh tượng cũ đi theo: Hàn Dạ Cô Đẳng, Dao Hoàn ngồi ở bên giường, may quần áo ấm áp cho đầu hổ, giày bông ấm áp đầu hổ.

Hắn rúc vào trong chăn, nhìn con hổ nhỏ mọc lỗ tai, hàm răng, hoa văn vàng trắng.

Dưới bệ cửa sổ sáng ngời giữa trời quang, Tuyên Cơ Hoàn tay cầm cuốn sách, lần lượt dạy hắn: “Ai lời lắm bầm tâm địa ngọn cỏ, báo được Tam Xuân Thu”, tiếng trẻ con cùng ôn hòa giải thích đáp Ứng Ứng Ứng Thành Thú.

Mỗi lần bên ngoài bị thiệp, thở phì phò hỏi vì sao người khác gọi mình là ” Dã Chung”, Tuyên Cơ luôn luôn cố giả bộ mỉm cười, tận lực an ủi, nhưng không biết từ khi nào nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt... Bao nhiêu ngày đêm, phủ đệ Nặc Đại Long gia phủ đầy., Nương vào nữ nhân trước mắt, nàng không phải là mẫu thân ai lại? Khí huyết Đào Yêu như thủy triều, đột nhiên quỳ xuống trước mặt, kêu to: “Mẹ!” Trong mắt Tuyên Cơ Hoàn hiện lên một nụ cười giảo hoạt, nhìn về phía Kỳ Văn phi nói: “Đứa nhỏ này từ nhỏ cực trọng tình nghĩa, tính cách tính tình của hắn, ta hiểu rõ hơn nhiều so với “Sinh mẫu” này.” Trong giọng nói tràn đầy vẻ đặc ý.

Sắc mặt Tự Văn Phi đột biến, tựa như phủ lên sương lạnh tái nhợt, điềm nhiên nói: “Ngươi dám đùa nghịch loại âm chiêu này với ta.” Dao Hoàn nói: “Ai, mình tạo nghiệt, mình nên chịu báo ứng.”

Người bỏ qua thân tử mười sáu năm, còn trông cậy vào hân nhận người sao? Mẫu tử thiên tính mặc dù thân, cũng không phải chiêu sinh tức đến, xua đi đồ chơi liền đi.” Nâng đỡ lên, che mặt hân với Tự Văn Phi, nói: “Hài nhi, chúng ta làm sao chịu nhục chịu khuất, người hân là khắc ghi trong lòng.

Đầu sở gây nên tội này ở trước mặt, hiện tại chính là thời điểm tìm nàng tính toán tổng nợ.” Bên kia, Long Bách Linh Tuyên giật mình, muốn đến gần khuyên giải, lại bị Dao Hoàn kẹp lấy khuỷu tay, khí lực giãy giụa phát ra biến mất trong nháy mắt.

Đệ tử Nga Bí cùng chư vị tiên phạm đồng dạng kinh nghi.

Âu Dương Cô Bình thấp giọng nói: “Hai nữ nhân này đều đang giở trò, coi tình thân tình của mẹ con là lợi khí thương tổn lẫn nhau, thiên hạ lại có chuyện máu lạnh tàn độc bức này.” Lan Thế Hải nói: “Có cần nhắc nhở sư tôn không?” Lý Phượng Kỳ lắc đầu nói: “Làm sao nhắc nhở? Mọi chuyện đều ly kỳ quỷ quyệt, tiền căn hậu quả đều không rõ ràng., Tùy tiện nhúng tay vào sẽ chỉ càng quấy càng đục, huống hồ...” Ánh mắt lóe lên, đảo qua đám người Long gia, chậm rãi nói: “Ông trời không có mắt mà có lòng, làm mẹ sao có thể nhẫn tâm hại con trai? Hai vị “Mẫu thân” tất nhiên là bị người lợi dụng.

Chủ mưu phía sau màn không hiện hình, chúng ta còn phải kiên nhẫn phân biệt.”

Đào Yêu Yêu hoảng hốt rảo bước rời đi, tai nghe Dao Hoàn “giết nữ nhân kia” thúc giục, trong đầu suy nghĩ lộn xộn, một thoáng nghĩ lại “Nghieu Văn Phi sao lại là mẹ của ta? Ta nằm mơ hay là nổi điên?” Một thoáng lại nghĩ “Nếu như là thật, Linh Nhi kia... Nàng là muội muội của ta? “Lập tức bác bỏ ý nghĩ này”, Giả như Tự Văn Phi là mẹ ruột của ta, Linh Nhi là thân muội của ta, sao có thể gả nàng cho ta làm thê tử? Nhưng nếu không phải là thân muội, Linh Nhi lại là gì của ta, nàng cùng Tự Văn Phi là quan hệ gì?, Cái này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Càng nghĩ càng hỗn loạn, voi bộ não trở nên nhão đỏ, hồn phách như đã bay ra khỏi xác, mờ mịt nhìn chung quanh, chạm đến ánh mắt thê lương của Mang Hoàn, nhất thời rùng mình một cái, lạnh lẽo im lặng.

Trong nhiều năm căm hận, canh cánh trong lòng, chẳng phải là vì vẻ mặt bi khổ thê thảm này sao? Gặp người nào tàn sát hại,

Tuyền Cơ Hoàn ngày thường chưa từng nói gì, chỉ mượn nhu thuận quan tâm, cẩn thận săn sóc, âm thầm khắc hận thù vào cốt tủy của hài tử.

“Mẫu thân hiền lành như vậy, tại sao lại phải chịu nhiều đau khổ như vậy, chịu trách phạt như vậy?” Người hầu đều nói phụ nữ ghen tỵ với mẫu thân xinh đẹp, cho nên mới bảo nàng đeo mặt nạ, vĩnh viễn không được nhìn thấy Long lão gia.” Khuôn mặt mẫu thân bị hủy, còn viết xuống chữ quái dị dơ bẩn xấu xí, long bà ngoại tội ác tày trời! Ta trưởng thành tuyệt đối tha cho bà ta không được!”... Đã trưởng thành thì từ từ tiến lên từng tầng, tùy ý để đào chạy trốn tự thể ngộ, tự mình suy tư nguyên nhân, tự đi so sánh với yêu hận đôi lập.

Tình yêu mà Dao Hoàn dành cho hắn càng nhiều, hận của hắn đối với Long bà càng sâu, thiên trường tuế nguyệt, hai loại tình cảm đều hóa thành thâm ngân không phai mờ được.

Ngày thứ hai mươi tám, lần thứ hai mươi tám chớ phân biệt kẻ thù và nước mắt đầy hai trong gò má.

Giờ phút này Đào Yêu Yêu phần nộ muốn điên, lại không rõ vì sao, đột nhiên gặp phải sắc mặt trêu chọc của Dao Hoàn, oán khí quanh năm đọng lại bỗng nhiên bộc phát, kêu lên: “Ta báo thù rửa nhục cho mẹ!” sải bước về phía trước, lại lần nữa giơ vũ trụ phong lên, bễ nghễ cách vãn phi hơn trượng, một cỗ ý lạnh lẽo chảy qua tâm điền, oán hận theo đó đại giảm, dừng bước thu tay lại nhìn về phía phương kia.

Chỉ thấy Tiểu Tuyết ngồi trong đám người, lông mi khẽ run, hàm răng khê cắn đôi môi đỏ mọng, đang tập trung tinh thần điều động linh lực Thanh Phong kiếm, bình ổn lại nội tâm điên cuồng nóng nảy của Đào Yêu kiếm.

Tự Văn phi yếu ớt nói: “Thú vị, lấy tử thí mẫu thăm tuyệt nhân hoàn...”

Mang Hoàn, người cho rằng cái này có thể làm cho ta khó chịu sao? Người nghĩ sai rồi.” Chuyên hướng về phía Đào Yêu nói: “Nhân gian phạm tình tục yêu, với ta sớm đã không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Nếu người giết ta có thể giải phóng, vậy cứ việc xuống tay đi.

Chỉ là trước đó còn phải gặp một người, miễn cho người sau này lại bị người ta mắng thành dã chủng.” Hai ngón tay quơ quơ về phía sau, nói: “Mời lão gia xuất kiêu.”

Người hầu cầm quạt dài lên tiếng tách ra, tầng tầng được giấu lâu ngày hiển hiện ra.

Từ khi Long gia lên núi đến nay, tám cây Đại Vũ Phiến che kín kín mít, không phát ra tiếng tăm, chúng tiên các phái đều không thể nhìn thấu nó, chỉ nói là thiên văn túc mang theo bí pháp bảo.

Đột nhiên ánh mặt trời chiếu vào, thấy bên trong có đồ vật gì đó, một ngôi trên kiệu nhỏ mang màn xanh, không có kiệu phu đi theo, có lẽ mang theo chú pháp của mình, cũng không có gì quá thần kỳ.

Bên cạnh có một chiếc xe gỗ nhỏ, một văn sĩ tóc trắng mặt mày quắc thước đang ngồi, mặc áo lam đội khăn vuông, tay phải phe phẩy quạt lông, tay trái cầm một cây hoa tươi xinh đẹp ướm át.

Đào Yêu Yêu sững sờ nhìn người này, bật thốt lên: “Sở tiên sinh!”

Văn sĩ kia khẽ gật đầu, cười nói: “Tiểu biệt nửa năm, công tử lại có tiên bộ.

Vừa rồi tru sát công tử Chu gia, ý dừng nghị quả quyết, quả thật hơn xa ngày trước.” Đào Yêu nhìn bờ môi hấn mấp máy, lời nói truyền vào trong tai, chính là người sau lưng Văn Phi khuyển bảo.

Nghe giọng nói quen thuộc lại xa lạ, Đào Yêu Thiên ngờ vực: “Dời nói của Sở tiên sinh, sao thời gian hòa bình lại không giống nhau? Hắn có quen biết xưng công tử ta không?”

Trong kiệu có người nói: “Sở tiên sinh, chuyện gì ồn ào vậy, người đang nói chuyện với ai vậy?” Không một tiếng động, giống như bệnh phu nằm trên giường đã lâu trên giường.

Sở tiên sinh cười nói: “Là nói chuyện với con trai lão gia, mười sáu năm xa cách, hai cha con các người cũng nên nhận nhau.” Người trong kiệu nói: “Con trai, ta nào có con trai?” Sở tiên sinh nói: “Hôm nay che đậy hết, nếu còn không biết trước mặt, vậy mới là tối tăm nhất.” Quạt lông vũ vạch một đường, kiệu nhỏ vang lên mấy tiếng “Vù vù”, như bị ngàn thanh cương đao cắt, đỉnh đầu rèm đã bay mất, chỉ còn lại cái ghế đứng nguyên tại chỗ.

Đào Yêu Yêu thấy vậy hoảng sợ: “Sở tiên sinh chỉ biết pháp thuật!”

Người trong kiệu kêu lên sợ hãi, hai tay che mắt ngồi trên ghế, dường như rất sợ ánh mặt trời chiếu xuống.

Chúng phó Long gia hai bên đồng loạt quỳ lạy, miệng hô: “Đại gia!” Long Tĩnh Khôn nói: “Bái kiến đại ca.” khom lưng chấp tay thi lễ.

Rõ ràng, ngồi trên ghế chính là đại lão gia nhà Long gia Long Đỉnh Càn.

Tự Văn Phi nói: “Long gia đại lão gia sợ ánh sáng ồn ào, Tuyên Cơ Hoàn, người có biết nguyên nhân không?”

Mang Hoàn nói: “Đây cũng là nhờ người ban cho đấy.

Năm đó đêm Long gia nạp thiệp chính trực trung thu, Long Đỉnh Càn còn ngại ánh trăng không rõ, hạ lệnh cho mọi người cùng tấu, ban công đại đốt đèn, chiếu hàng sáng như ban ngày, nói là phải hảo hảo xem dung mạo của ta... Nào biết, người đã sớm châm chữ trên mặt ta ẩn chủ trước.

Cái nắp động phòng vừa mở ra, đầy mặt “ta dâm tiện”, chữ viết ta dâm tiện bỏ loạn kê loạn, mỹ nhân biến thành quỷ quái, dọa hấn từ nay về sau sợ hãi ánh sáng, rời xa nữ sắc náo nhiệt, so với thái giám trong thâm cung còn tịch mịch hơn.

Tự Văn phi ời là Tự Văn phi, tay người làm cũng thật tuyệt.” Người hầu long gia nghe vậy âm thầm lú lười, Long đại lão gia quanh năm ru rú trong nhà, uể oải không phấn chấn, lại là kinh hãi vì động phòng trước kia gây nên.

Việc này nghĩ lại thật thảm, Tổ nghe nói lão gia lão gia năm xưa tình cảm thâm thiết, mặc dù bởi vì ghen ghét thiết kế làm trò, “Lời xa nữ sắc” cũng không phải kết quả quá hi vọng.

Long Đỉnh Càn chậm rãi rút tay khỏi mặt, lầm bầm nói: “Dao Khanh, là người đang nói chuyện? Ta nghe thấy tiếng của người rồi.” Mở mắt nhìn trái tìm phải, quanh năm yếu ớt, thị lực của hắn đã suy yếu tiêu tán., Phát hiện bốn phía đều là bóng người, cơn giận dần dần tràn ngập giữa lông mày, trong chốc lát phát tác nói: “Đây là nơi nào, những người này làm gì, làm sao vây quanh chúng ta, sơn tặc cường đạo cản đường cướp bóc sao!” Lúc trước đấu pháp rung trời, hắn ngồi trong kệu không thềm để ý tới.

Lúc này, hơi không khỏe liền tức giận, khắp nơi Tiên Thánh ở trong miệng hắn trở thành giặc cỏ, thần thái mất không tất cả đều mười phần độc dị.

Trong lòng mọi người có cảm giác, nhìn Long Đỉnh Càn, lại nhìn Đào Yêu Yêu Yêu, dung mạo hai người giống nhau đến ba phần, nếu bàn về khí chất cuồng ngạo, quả thực là một mạch kế thừa tương tự nhau.

Tự Văn Phi nói: “Đừng đùa nữa, tạm thời thả Dao Khanh xuống, trước tiên gấp đưa con trai ruột của ngươi một chút đã.” Nghe thê tử lên tiếng, Long Đình Càn Ngạo biến sắc, nói: “Của ta? Con trai ruột, Văn Phi...” Hai tay duỗi ra thăm dò, vừa vặn giống như đứa bé mê mang trong đêm tối.

Cả đời trải qua quá nhiều trắc trở, Long đại lão gia dịu dàng ngày càng nặng, đã sớm dưỡng thành cảm giác ỷ lại Kính Văn Phi, vừa sờ vừa gọi: “Văn Phi, ngươi trêu chọc ta, là giễu cợt ta? Ta có khi nào sinh ra con gái cùng nữ nhân khác đâu.” Bên cạnh Sở tiên sinh phe phẩy quạt lông, pháp lực như gió nhẹ đưa cho Sở tiên sinh.

Long đình Càn Đồng Nhân từ hôn mê chuyển sáng, thị lực khôi phục, ngừng tìm tòi, ánh mắt rơi vào trên người Kỳ Văn Phi.

Văn Phi nói: “Là ta sinh cho ngươi, mười sáu năm trước sinh con trai, hôm nay đang phải đoàn tụ với cha con ngươi.” Long Đình Càn sững sốt cả nửa ngày, như có điều hiểu ra, lại như chìm vào đầm lầy sâu hơn, lâm bẫm nói: “Mười sáu năm trước... Là con gái ta! Con gái của Bách Linh kia...”

Văn Phi nói: “Không tin sao, bình sinh ta có từng lừa gạt ngươi không?” Lời này cực kỳ có phân trọng lượng, Long Đình Càn vui đầu vào suy nghĩ, từ quen biết đến yêu nhau đến kết hôn, văn phi thẳng thắn đối đãi, quả thật không có tiền lệ nói dối lừa gạt.

Lại ngẩng mặt lên, chỉ thấy sắc mặt văn phi như băng như tuyết, giờ tay chỉ vào một thiếu niên phía trước, nói: “Thằng nhãi Long gia xuất thân hèn mọn, người người khinh bỉ họ Dĩ, chính là con trai ruột của ngươi.

Cả đời ta độc yêu một mình ngươi, chưa bao giờ nói dối lẫn nhau, đầu tiên lừa gạt ngươi mười sáu năm, là ngươi quá ngốc hay là ta quá thông minh?” Long Đình Càn thuận theo ngón tay nàng nhìn qua gương mặt âm tình bất định kia, ánh mắt giống như tức giận, hàm chứa vài phần khinh bỉ, phảng phất quyền uy trong thiên hạ đều không đáng một nụ cười.

Thần sắc này lại quen thuộc bất quá, chính là bản thân lúc còn trẻ gặp chuyện hoang mang, lại chống lại mệnh lệnh của trưởng bối cuồng vọng,

Tự Văn phi nói: “Thiên văn túc thủ tọa tự phế tiên thể, cam nguyện gả cho phàm nhân vi thể thể.

Người bắt giặc gặp may, bắt giặc áy náy, cuối cùng cũng phải trả giá.” Mười sáu năm thiết lập thành âm mưu, nàng liên ngóng trông vạch trần thời khắc này, tận mắt thấy trạng thái chân kinh thất thần của Long Đình Càn, cười nói: “Long Đình Càn đại công tử Long Đình Long.”, Người bao nhiêu lần mắng chửi đào chết non là hàng hoang, tiểu tạp chủng... hận không thể đánh chết lột da, người rất thích con trai của mình, Long đại công tử, người thật sự rất thích con trai của mình, ha ha ha!” Tiếng cười vang dội, lại tràn ngập đau khổ thê lương.

Long Đình Càn là tính cách công tử quý tộc, yêu vật nào đó của người đó, nhất định phải độc chiếm hưởng độc quyền.

Hắn mê luyến Tuyên Hoàn gần như điên cuồng, cũng chỉ hận nam nhân có thù với nàng, đối với nàng cái tên “Lôi mỗ” này càng thêm căm ghét, nếu không phải Văn Phi ngăn trở, sớm đã đem Đào Yêu Yêu giết chết ra khỏi nhà rồi.

Lúc này chợt nghe thấy hắn là cốt nhục thân sinh ra, hồi hận, ghen ngào, sợ hãi trăm mối đồng loạt, trong năm dậm cắn xé đau đớn, giống như đau lòng kéo gan, trong miệng vẫn còn mạnh mẽ phân biệt: “Hắn là Dao Khanh, hải tử của Dao Khanh a! Là đứa nhỏ đã hải tử đào hành kiện sinh kia...” “

Hai mươi tám lần thứ hai mươi tám chớ phân biệt thân lệ đây hai gò má ba.

Mang Hoàn nói: “Đào chết yếu đích thật là con trai của ngươi.

Long công tử, ngươi trúng kế yết hầu của Tụ Văn Phi.” Thầm nghĩ, phụng dưỡng chăm sóc hơn mười năm, Long Đình Càn đã có ân với mình, cách ba dặm tiếp nàng vào phòng nói chuyện, ôn lại chuyện cũ, cũng không vì mất mặt mà ghét bỏ, tình yêu đã lâu chưa thay đổi.

Kỳ Hoàn vốn xem thường công tử ca nhi này, so sánh hấn và Đào hành cường tráng, phẩm tính khí kém vạn dặm, nhưng giờ phút này thấy hấn chịu nỗi đau lửa gạc, đau đớn thê thảm, không khỏi thảm động tình, thở dài nói: “Vì sao Tụ Văn Phi phải để cho kẻ này tính kế, thật lâu qua ta cũng không hiểu.

Thà rằng ngăn cách tình cảm mẫu tử, để hài nhi thân sinh khuất thân thấp vị, bị người làm nhục, nàng rút cuộc muốn đạt tới mục đích gì? Gần một chút ngày ta thân ở Thanh U Tiên Cảnh, mới dần dần nghĩ thông suốt.

Đây gọi là phụ nợ tử đền a, Long Đình Càn tuy tôn tâm phụ tình, nhưng hấn là thiên tử thiên văn tuyển định, Trung Thu nạp thiếp đã bị dọa cho sợ gần chết, nếu lại giày vò thương thân, tất sẽ nguy hiểm đến tính mạng lớn của Côn Luân phái.

Vì vậy Tụ Văn Phi chuyên lấy ấn ký con hấn trút giận, đánh lên dấu ấn “Yêu ti dã chủng”, mặc cho người bên ngoài khinh bỉ khinh bỉ.

Thấy đào yêu thụ nhục, giống như nhìn thấy Long Đình Càn bị phạt chuộc tội vậy, hắc hắc, con trai thay cha từng trải, vốn cũng thuận lý thành chương...” Nàng lời nói càng lúc càng cao, lời nói như kiếm, trông cậy vào Nghê Văn Phi đau đớn, lại làm hai thiếu niên bên cạnh thương tâm muốn vỡ vụn: “Tụ Văn Phi ơi là Tụ Văn Phi, ngươi ghen tị chỗ yếu hại của phụ nữ, ngươi yêu thương nam nhân yếu hại, sau cùng ngay cả con trai ruột thịt của ngươi cũng muốn tai họa.

Vì tư hận bản thân, hại hết thân nhân chí yêu, tâm địa của người thật sự độc hơn rắn rết, còn cứng hơn sắt đá.”

Tiếng cười của Tụ Văn Phi dần dần thu lại, hiện ra dáng vẻ nghiêm lãnh ung dung, lạnh nhạt nói: “Như nhau, người mười mấy năm nhìn không nhận nữ nhi, chỉ vì làm bộ từ mẫu cổ dụ đào chết non, để hấn cừu hận mẫu thân ruột của mình, phần cứng cõi này cũng coi như không tầm thường.

Rất đáng tiếc, độc kế diệt sạch Nhân Luân rơi xuống không còn gì, Đào Yêu hận ta cũng được, kình ta cũng được, nhận hay không nhận mẫu thân cũng được, thiên văn chủ tọa vút bỏ nhân tình thế tục, sớm đã không quan tâm nữa.”

Mang Hoàn nói: “Chỉ cần hấn nhận ta làm mẫu thân, sớm muộn gì người cũng sẽ quan tâm.”

Đến lúc đó, mùi vị thân thể thích chết trong tay con trai ruột!” Tuy nói như vậy, nhưng chúng hiên Ngao Lương ở bên cạnh, Ma Cô là chỗ dựa đối kháng Long gia, bọn họ sao có thể ngồi nhìn “thân tử sát mẫu” xảy ra thảm sự? Vòng Côn Bằng cường ép đào chết non, chủ yếu là muốn chôn xuống gai nhọn trong lòng Nghệ Văn Phi., Dạy mẹ con bé vĩnh viễn nghi kỵ, mục đích đạt tới mức oán giận giảm bớt, mặt quay về phía Long Đỉnh Càn nói: “Hiện tại sự thật bị vạch trần, Côn Lôn phái không sợ người tổn thương tinh thần tổn hại thân thể, rõ ràng có ý bỏ đi, Long công tử cần phải tự trân trọng hơn.”

Long Đỉnh Càn phát cuồng nói: “Dao Khanh, là người sao? Vì sao người không đeo Giao nô sa? Trên mặt người, sao lại là như vậy, lại là văn phi hại người?” Ánh mắt thương yêu ưu ái, ngay cả con trai cũng không nhìn nhiều, có thể thấy tình yêu của Dao Hoàn sâu đến cỡ nào, dung nhan của nàng bị tổn hại cỡ nào.

Tụ Văn Phi cười lạnh nói: “Lúc này buồn bã đau lòng, đợi lát nữa sẽ mừng như điên.” Tuyên Cơ Hoàn thở dài một tiếng, nói: “Nguyệt Thiên tiên đồ đã diệt trừ chữ Thứ cho ta, chính đốn nguyên trạng.” Phóng ra Long Bách Linh, trở tay sờ về phía sau tai, móng tay móc vào khe hở của vỏ cứng, dùng sức bong tróc bỏ đi.

Ánh mặt trời chiếu sáng khuôn mặt, chữ màu đen không còn sót lại chút gì.

Hoàn Hoàn dung mạo xinh đẹp, tất nhiên là tuyệt thế tuyệt chủng.

Long đình Càn như mê như say nhìn nhau, đúng như lời Văn Phi nói, toát ra vẻ kinh ngạc, mừng như điên.

Mà tiên chúng ở đây cũng không khỏi biến sắc thất kinh, nhìn Chữ Bằng vung tay lên, nghiêng đầu, hoặc sáng chói, hoặc đoan tú, thái độ mỹ lệ đều có khác biệt, nghiêm nhiên có cảm giác như đã từng quen biết.

Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người bị nam châm dẫn dắt, nhao nhao dời về phía Long Bách Linh.

So sánh trong bóng tối, tướng mạo hai người cũng không phải là quá giống, nhưng dung mạo đều động một chút liên biến, như vạn vẻ đẹp tập trung vào một thể, như vậy trên thế gian này sẽ không tìm thấy tỉ lệ thứ ba trên thế gian.

Người hầu Long gia lớn tuổi, nhớ lại tình cảnh kinh diễm lúc trước Dao Hoàn vào phủ, nhin không được xì xào: “Đúng vậy, đại tiểu thư giống với di nương, trước kia sao không chú ý, cực kỳ hồ đồ.” Để ý lại? Đại tiểu thư là con gái của di nương, chuyện này cũng không dám nghĩ tới!” Mọi người đều xác thực, quan hệ của Long Bách Linh và mẹ con của Tuyên Cơ Hoàn, tựa như nhật nguyệt tương thông thường không thể nghi ngờ.

Long Bách Linh lòng đầy vui vẻ, nữ tử tâm địa thuần lương, luôn sẽ vì mẫu thân được người nhìn chăm chú mà kiêu ngạo.

Mật Hoàn tuổi trẻ mỹ lệ như vậy, cùng xưng là mẫu thân, không thể nói là tỷ tỷ của nàng, thật muốn nhào vào trong ngực ôm chặt lấy nhau.

Nhưng phóng ra nửa bước lại dừng lại, một trái tim chìm thẳng xuống, vui sướng ngắn ngủi hóa thành vô tận đau thương, Long Bách Linh cả người đều ảm đạm xuống, rung rung: “Mẫu thân, lâu như vậy, sao người lại... Vì sao không nhận ta?”

Mang Hoàn nói: “Đừng trách mẫu thân nhẫn tâm, ngươi bị Tự Văn Phi cướp đi, nói là con gái Long gia.

Nếu ta vạch trần âm mưu, chỉ sợ ngươi gặp phải độc thủ của nàng!” Tiếng nói ghen ngào, vuốt lên tóc Bách Linh nói:

“Thật sự nghĩ người độc ác, ta giả bộ phát bệnh, niệm đi đọc lại từng lần một trên con gái của ta, ta nhớ rõ con gái của ta, ta nghĩ con gái ta...”, chỉ mong hôm đó có người nghe thấy, tìm ra nguồn gốc công bằng nói ra.

Nhưng người Long gia đâu phải, mỗi người đều lãnh khốc nhạt, ai cũng sẽ để ý tới một nữ nhân điên nói lời điên khùng.” Nói đến chỗ đau thương, từng giọt nước mắt đoạt mi mà ra.

Tiểu Tuyết nghe vậy tỉnh mạnh, nhớ lại đêm đó Tuyên Cơ Hoàn kêu gọi “Con trai ruột của ta, mẹ tìm người a, thanh âm thâm triệt rõ ràng, lại bị Bách Tử Động Côn Bằng quần thân, có thể thấy được tình con trai tuyết không có hư giả dối.

Lúc đó hẳn còn cho rằng nàng khô tìm Đào Yêu chết yếu, giờ khắc này mới biết “con trai” trong miệng nàng chỉ chính là Long Bách Linh.

Tiểu Tuyết thầm nghĩ “Đúng rồi, ta cứ cảm thấy ánh mắt xảo trá của nàng ta đã gặp ở đâu, vừa là mẹ ruột của Long Bách Linh, vậy thì khó trách... Ồ, sao nàng lại tác hợp với ta cùng sư ca tốt vậy, chẳng lẽ không biết con gái cũng thích sư ca sao?” Nhất thời nghi vân nổi lên, trong lòng suy nghĩ, điều động ý thức không chế Thanh Phong kiếm liền buông lỏng.

Đào Yêu Yêu đang trầm muộn điên cuồng, Thanh Phong Kiếm cảm ứng yếu bớt, cuồng ý đi nhiều mặt, khuôn mặt càng ngày càng âm trầm.

Lòng đau như tan nát của Long Bách Linh, cuối cùng lại mang ý nghĩ “Trường Tương Thủ”, vực sâu còn chưa rơi vào thất hồn lạc phách.

Đúng như trong phòng nhỏ mưa gió, chỉ còn lại một điểm trụ cột chống đỡ, an ủi mẫu thân: “Long gia vẫn có người tốt, ví dụ như tướng công hấn...”

Mị Hoàn Hoàn nói: “Cái gì Tướng công nương tử! Tự Văn Phi dạy người bộ xưng hô này, là muốn đem người đẩy vào trong hố lửa! Trở thành con trai của ta, người là con trai của ta, hai huynh muội làm sao có thể thông hôn? Các người chính là huynh muội xưng hô với nhau!” Mau giang tay nắm lấy trăm linh hồn, giống như sợ nó đào tẩu, quay mặt lại nói: “Con trai, mau gọi muội muội của người đi!”

Tự Văn Phi cười lạnh nói: “Bọn họ lại không phải huynh muội ruột thịt, lần này làm thế là quá thô thiển rồi.” Mang Hoàn nói: “Là người thì phải giảng nhân luân, danh phận mẹ con huynh muội, cũng không đơn thuần chỉ dựa vào huyết duyên để định ra.

Huống chi Thiên Hoa Túc Thủ tọa tuyệt thoát thế tình, chúng ta nhận thân cùng người có quan hệ gì? Ha ha, trừ phi người muốn tranh con trai với ta!”

Tự Văn Phi nói: “Thả người rời khỏi Long gia, vốn nghĩ người nhận gái, chắc chắn sẽ nói rõ chuyện trước sau.

Không nghĩ tới lại giờ trò gian xảo này, giả mù sa mưa nhận người làm con tin, hoàn toàn không để ý tới tình cảm của con gái.” trầm giọng nói: “Người quấy nhiễu hôn sự của hai người, là muốn cho Linh nha đầu lấy xử nữ trở về Vô Ưu giới.

Chuyện này cũng thôi đi, nếu bởi vậy mà làm hỏng đại kế của Côn Luân tiên tông, ta xem người chết trăm lần cũng không chuộc lại được.” Hất một cái ghế, thiên văn trước nay chưa từng giết, nhưng giờ phút này khí sắc văn phi nghiêm khắc dị thường, rất có ý tứ ” ngại ta người phải giết”

Ý chí chiến đấu của chúng tiên Côn Luân tăng mạnh, chỉ chờ thủ tọa trên thiên văn động thủ, đồng loạt phát động thế công của Ma Cô.

Vòng Cô ở phía sau bảo vệ, trong lòng hoàn toàn không sợ hãi, chậm rãi nói: “Linh Nhi đi không làm phiền người ngoài phí tâm tổn trí.

Con trai ta đào yêu tiểu Tuyết cô nương, sẽ cưới nàng làm vợ, sao có thể yêu muội muội nhà mình? Huynh muội yêu nhau có trái với thiên lý, không cần ai tới ngăn cản.”

Ngày thứ hai mươi tám, lần thứ hai mươi tám chớ phân biệt thân lệ đầy hai gò má.

Tiểu Tuyết bừng tỉnh đại ngộ: “Nàng nhiều lần nhắc tới muốn ta làm con dâu, chẳng qua là vì bảo vệ tính mạng nữ nhi an toàn cho con gái mình.

Sự ca cưới ta không thể cưới Long Bách Linh, như vậy là có thể đưa Long Bách Linh trở lại Thiên Sơn Tiên Cảnh.” Nhớ lại lúc trước đào yêu nàng, cũng là vì thoái thác hôn ước trước kia, trong nháy mắt không khỏi tức giận bừng bừng phát “Ta là một thứ sao? Các người ai muốn dùng thì dùng một chút, lấy ta làm tấm chắn tiền bài ngăn hôn, bắt nạt ta không cha không mẹ không người làm chủ! Ai hỏi qua cảm thụ của ta!” Trong lòng tức giận, cố nén không để cho nước mắt rơi xuống.

Sao có thể ngờ tới nàng bên này bị thương mang tức giận.

Nơi đó tâm tình càng loạn, mặt mũi tràn đầy lo lắng, dần dần xuất phát dấu hiệu xuất phát điên cuồng.

Đột nhiên Sở tiên sinh chen vào: “Dao Hoàn bày mưu lừa gạt, đối với công tử chưa hẳn không phải là chuyện tốt.

Phiền khổ càng sâu, càng dễ phá thể tình, đây cũng là dụng ý thả Dao Hoàn lên núi.

Ài, vốn là loại chuyện này, chính là an bài cho hấn trải nghiệm.”

Tự Văn Phi buồn bã như mất của ngồi vào trong xích, nhẹ nhàng suy nghĩ: “Trải luyện nó, đúng rồi, là rèn luyện nó...”

Đào Yêu Thiên thất kinh nói: “Sở tiên sinh là thân phận gì! Nó tri thư thức lễ, một tiên sinh dạy thư ở quán, sao có thể gọi thẳng tên mẹ ta là “Dao Hoàn”

Hấn tựa hồ còn có thể bên trái Long đại nương, hấn rốt cuộc là ai!... Yêu nhân đạo nghĩa, bảo vệ đứa nhỏ yếu, tất cả đều là hấn dạy cho ta, lẽ nào cũng giống như mẹ ta, hết thấy đều là đang lừa gạt ta!” Suy nghĩ như ngựa hoang thoát cương, khó mà vững chắc thêm một lát, nghi vấn, đau khổ, phẫn hận lại giống như roi quật vào nội tâm, dưới sự đau khổ vô cùng, từ

đầu đến chân run rẩy run rẩy từ đầu đến chân không chịu được.

Vừa nhìn thấy Sở tiên sinh vênh mặt hất hàm sai khiến, Long Tĩnh Khôn cũng cảm thấy giật mình, Tầm Tư Kim Nhi cá nhân thay đổi khuôn mặt biến thân, tôn ti tất cả đều làm điên đảo sao? Xoay người hướng Long Đình Càn ôm quyền nói: “Chúc mừng đại ca, cuối cùng cũng nhận lại lệnh lang.” Nghe nói Sở tiên sinh xưng là đào tài chết non làm “Công tử”, trong bụng hấn quý hỏa loạn chuyển động.

Gia chủ Long gia không có con nối dõi, nhị phòng sinh dưỡng hai nam hài, Long Tĩnh Khôn đặc chí, thường nghĩ mặc cho đại tẩu làm như thế nào, về sau quyền lực Long gia luôn sẽ rơi vào trong tay phụ tử ta, vạn không ngờ vô duyên vô cớ bói ra một gã sai vặt hèn mọn! Là gã sai vặt bình thường khinh miệt, xấu hổ giao bái, ngữ điệu chúc mừng tràn đầy trào phúng giễu cợt.

Lúc này Long Đình Càn còn đang thưởng thức mỹ mạo của Dao Hoàn.

Hắn trời sinh kiêu ngạo tùy tiện, chợt thấy mỹ nhân tái hiện khuôn mặt cũ, nhất thời tình mê ý loạn, sống chết của người bên ngoài tốt xấu gì đều không để trong lòng.

Long Tĩnh Khôn liên tục gọi vài tiếng: “Đại ca, người có con trai rồi!” Hắn mới quay lại, say mê đổi thành kinh hãi, như người say rượu phát điên, trong miệng la hét lung tung: “Con trai của ta? Đúng vậy, ta có con trai rồi! A ha, ta có con trai rồi! Sau này ta không cần đánh giang sơn làm hoàng đế, giao cho con trai làm việc đi! Ha ha, văn phi, Dao khanh, chúng ta lui về Giang Nam, ngày vui về an ổn, ha ha ha, ta có con trai, có thể rời khỏi Long gia rồi!”

Sở tiên sinh nói: “Muốn nhi tử nghĩ điên rồi, nhưng vì chối từ trách nhiệm, đã từ chối trách nhiệm.

Nhan tính hoàn hảo, không thể chữa được.” Long đình Càn nói: “Con trai của ta đâu, con trai ta ở đâu?” Muốn Long Tĩnh Khôn Chỉ cho nó xem, lại kêu lên: “Con trai, nó là con trai của ta, ta là cha của người, mau tới nhận biết cha ta đi!”

Cuồng A di bỗng dừng ần khóc hát cao: “Phụ tử Ly hề quả ly thụ, trong gang tấc sinh tử như Mạch Lộ...”

Như người đứng nhà như người lạ, gió thu phiêu linh quy nơi nào...” Đang lúc quần tình tiếc hận, cắm vào mấy câu nhạc cổ quái, càng cảm thấy thê lương vạn phần.

Long Đinh Càn còn đang hô: “Tới nhận ta, nhận phụ thân a...” Tay thò về phía trước, cúi người về phía trước, “Phù phù” ngã sấp xuống đất.

Sở tiên sinh phe phẩy quạt lông, cái ghế nứt thành mảnh vụn, thở dài nói: “Côn Luân phái chủ nhận định hưng văn, lại là một phế vật như vậy.” Mối Tự Văn Phi khẽ run rẩy, mặt Tự Hoàn lộ vẻ trắc ẩn, nhưng cũng không tiến lên nâng đỡ.”

Người hầu Long gia cũng không dám hơi động một chút.

Ngày hôm đó trải qua nhiều lần đại bi đại hỉ, Long Đinh Càn đã gần sụp đổ, ngay trong vũng bùn lầy lội cười hì hì, duỗi tay kêu to: “Con à, nhận ta đi, nhận ta làm cha đi!”

Đào Yêu Yêu hai mắt bốc hỏa, trừng mắt nhìn Long lão gia xưa nay căm ghét, lại nhìn Long phu nhân từ nhỏ đã thù hận con.

Nhân vật tránh không kịp này, bỗng nhiên tới trước mặt, chư linh bốn phương, thậm chí thiên địa vạn tượng đều đang chứng thực “Bọn họ mới là cha ruột của ngươi, mẹ ruột!” Giống như đập xuống đầu Vạn Quân Thiết Chùy, quan niệm ban đầu đều bị đánh nát.

Sau đó, “Thân mẫu” lạnh nhạt, “Thân phụ” ngoan ngoãn, như đáng ghét trước kia, sinh ra một chút cảm giác thân cận, cũng giống như lá non cháy rừng rực cuộn nhỏ hồng mắt.

Sở tiên sinh ngồi ở một bên mà bình sinh kính trọng nhất, vậy mà cũng rất khác thường, dần dần lộ ra khuôn mặt âm hiểm cường bá của mình.

Những biến hóa này đến quá nhanh, quá mãnh liệt, nặng nề bỗng nhiên gia trì thân thể, người có thâm hậu hơn nữa cũng không thể nào thừa nhận được.

Đào Yêu Yêu dùng hết toàn lực kháng cự, đột nhiên cất tiếng rống to: “Ta không nhận! Ta không có cha, ta không có mẹ,

ta... Ta không nên tới trên đời này!” Cuồng nộ không chỗ phát tiết, chỉ cảm thấy người người đáng hận, thế gian vạn vật không thể không giết.

Tiểu Tuyết bỗng nhiên giật mình một cái, cảm thấy sát cơ trong lòng nó mãnh liệt, vội vàng ngưng tụ tâm lực, điều động Thanh Phong kiếm bình ổn xao động.

Vừa rồi Tiểu Tuyết còn ôm uất ức, bởi vì “Trường hôn chấn tiền bài” mà thương tâm, nhưng chính mình lại chịu ủy khuất to lớn, cũng không thể để cho đào yêu gặp phải nửa điểm khổ ác, thậm chí “Việc nhỏ nhặt này của ta tính là gì, sự ca phụ nổi điên bỏ rơi thân mẫu, đó mới là thật sự khổ sở.

Thanh Phong kiếm có tác dụng điều hòa, nhất định phải giúp hấn an tâm.” Một ý niệm duy trì vận mệnh, cảm giác mát mẻ lưu chuyển trong lòng, tự cảm thấy phiền nhiễu dần dần yên tâm.

Nộ quang trong mắt Đào Yêu Yêu theo đó biến tới đi.

Sở tiên sinh chợt nói: “Thời tiết mai giữa tâm cảnh, sao có thể cho phép ngoại lực quấy nhiễu.

Đệ tử Kiếm Tiên nữ này rất vương tay vương chân, sớm diệt trừ phương thỏa đáng.” Tự Văn Phi không tỏ ý kiến, chỉ xem Long Đỉnh Càn lặn qua lặn lại, dưới con ngươi lạnh như băng ẩn chứa lệ quang lưu động.

Chúng tôi tứ hai mắt nhìn nhau, không biết làm sao bây giờ mới tốt.

Long Tĩnh Khôn thủ thế, ra hiệu “Còn không mau chờ đại gia lên!” Mọi người mới đưa Long Đỉnh Càn về phía sau đội ngũ.

Sở tiên sinh lại nói: “Hoàng tông quản nghe xong, phu nhân có lệnh, muốn người diệt trừ Đông Dã Tiểu Tuyết.” Tay phải Hoàng Phong bị Tiểu Tuyết cắt đứt, nàng hận đến mức nghiền răng nghiền lợi, sớm trông mong nàng đã chết, đột nhiên nghe chủ mẫu giảng ý, cũng không hỏi thật giả, lập tức rút yêu đao chạy về phía Tiểu Tuyết.

Hai bên cách xa nhau ba trượng, sự tình phát sinh cũng không phải không thể ngăn cản.

Huống hồ dựa theo pháp lực Sở tiên sinh triển lãm lúc trước, giết tiểu Tuyết dư thừa, vì sao lại một phạm nhân động thủ? Đám người Lý Phượng Kỳ tâm tư quá nhạy bén, đoán chừng trong đó có bẫy, ngằm vận chân khí tụ không phóng, chỉ đợi đến thời khắc cuối cùng mới cứu Tiểu Tuyết.

Nhưng Đào Yêu đang trong trạng thái cuồng loạn, sao có thể cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên thấy vẻ mặt hung dữ của Hoàng Phong lộ ra, đằng đằng sát khí, nhào về phía Tiểu Tuyết giống như dã thú, tràn đầy hung niệm cũng bị kích thích, vung vũ trụ phong, một kiếm đem Hoàng Phong bổ thành thịt vụn.

Huyết quang bắn tung tóe khắp nơi, giống như dầu sôi hắt lửa, Đào Yêu Yêu rút cuộc cũng không nhịn được sát tâm, Ma Kiếm khê lặc lư, mấy tên tội tở của Phù lão gia hơi chậm chân một chút, lập tức bị kiếm quang chém cho không thành hình người.

Mọi người Long gia hoảng sợ vô cùng, ôm đầu chạy về phía sau, chỉ có Sở tiên sinh và Tụ Văn Phi vẫn ở lại chỗ cũ.

Ma Ngưu đại phu kêu to: “Không xong! Ma khí hiện ra rồi!” Sát niệm Đào Yêu không không chế được, Ân Tà đan lại khó có hiệu quả, bóng đen ở ngực trái hiện ra, nhanh chóng hướng đầu cổ tứ chi kéo dài ra.

Côn Luân Thất Tinh Sứ sớm đã chờ một màn này.

Ngọ Dương vênh môi huyết, Thổ Thổ thả ra Khô Tâm Tiêu Thổ ấn, chỉ thấy huyền quang lóe lên, như một chiếc chìa khóa mở ra khe hở của Thần Mộc giáp.

Thất Tinh sứ co người độn hình, phút chốc từ ngực trái Đào Yêu chui vào tâm mạch.

Ma khí tuôn ra cấp tốc thu lại, voi đào chết non trúng định thân pháp, nghẹn họng đứng đó, thân thể cứng ngắc, mí mắt cũng không hề chớp động nữa.

Lần thứ hai mươi tám chớ phân biệt thân lệ đây mình là năm,
Chúng đồ Ngao quá sợ hãi, anh dũng muốn tranh đoạt cứu trợ.

Ma Ngu đại phu kêu lên: “Không được tiếp xúc với hắc!
Ngàn vạn lần không được động vào hắc! Luyện Ma đàn tràng
chưa hắc có thể xây dựng thành công, hắc tự cứu còn có hi
vọng!” Nguyên lai khô tâm tiêu thổ chủng vào tâm mạch,
người thi pháp còn phải ở trong tâm cảnh đối phương thành
lập “Luyện Ma đàn” để tập hợp thần công luyện diệt tà ma.

Giả sử đối phương ma khí nhát nhẽo, luyện ma đàn xây dựng
không được, tai hoạ hoá ma liền có thể tiêu trừ.

Nếu thân thể đột nhiên gặp xúc động, quá trình thành lập đàn
bị ngăn chặn, thì người chắc chắn lấy ma thái rơi vào cảnh vạn
kiếp bất phục.

Ma Ngu đại phu thảo: “Có lẽ có cơ hội chuyển biến, Tiêu
Thổ Khô Tâm Thuật, không phải mỗi một lần đều có thể đắc
thủ...” Chúng đồ Nga Thiên biết kinh nghiệm của hắc rất
phong phú, lúc này dừng bước yên tĩnh quan sát.

Sở tiên sinh nói: “Loại ma luyện cuối cùng sắp triển khai, rất
nhanh có thể đạt được đại công!” Tự Văn Phi gật gật đầu, trên
mặt hiện lên một tia mệt mỏi, chăm chú nhìn thân ảnh ngậy
ngốc ngốc nhìn về phía Đào Yêu.

Sở tiên sinh cười nói: “Lệnh lang tuyệt đối sẽ không phụ kỳ
vọng cao, nhất định sẽ trở thành vạn thế thánh nữ của Thương
Sinh.” Lời còn chưa dứt, tiểu Tuyết “Phốc” ngồi xuống, đôi
mắt thanh tú nhắm chặt, gò má đỏ lên, đang ngưng tụ tinh lực
cảm ứng động của Thanh Phong kiếm.

Sở tiên sinh nói: “Thanh Phong kiếm liên thông tâm cảnh bọn
họ, cũng không phân biệt được.

Như vậy cũng tốt, ngươi hãy bồi công tử cùng lịch luyện đi.”
Đưa mắt nhìn ra xa, tùy ý để Tiểu Tuyết điều động Thanh
Phong kiếm.

Chúng đồ nhao nhao tỉnh ngộ, Sở tiên sinh cũng không phải là quyết ý muốn giết tiêu Tuyệt, sở dĩ phái Hoàng Phong hành hung, chỉ vì muốn chọc giận Đào Yêu Yêu, tiến tới khơi mào sát ý của mình.

Dùng kế quỷ dị âm độc, không giống như Tiên tông gây nên.

Lý Phượng Kỳ thấp giọng nói: “Chủ mưu rốt cục hiện hình, thiên văn túc thủ tọa đều chịu hấn sắp xếp.” Lan Thế Hải nói: “Người này là ma hay tiên?” Lý Phượng Kỳ nói: “Là địch thủ chúng ta không thể chiến thắng, vương giả trong tiên ma.”

Đầu óc Phương Linh Bảo tuy ngốc, tỉnh thoảng cũng sẽ lóe lên linh cảm, kinh hãi nói: “Chẳng lẽ hấn là tứ đại Ma Vương của Yêu Hoàng!”

Đang nghị luận chưa quyết định, trên trời truyền đến một tiếng thở dài: “Bồi dưỡng một vị đại nhân thánh thượng, căn nguyên các loại oan nghiệt, lúc này mới nước rơi đá chảy ra.” Quần dài Ma Cô nhẹ nhàng, nhìn xuống Sở tiên sinh nói: “Diệt trừ tư tình, không phân chính tà., Đại nhân chúa tể có thể thành tựu ân trạch thương sinh, đây là luận tội của Đông Thoa Ngự Thiên Long, sao lại truyền cho tiên sinh dạy học của Võ Lăng Long gia, thật là kỳ quái.” Trong khi nói chuyện khẽ giọng phũ phực, bạch quang ẩn hiện, phải dùng “Diệt Thiên Dịch Mệnh đại pháp” xoay chuyển thời không.

“Bịch Thiên Dịch Mệnh đại pháp” nếu thi triển đầy đủ, thì Hoàng Phong sẽ bị giết, tình cảnh Thất Tinh Sứ nhập tâm đều có thể thay đổi, đào thoát cũng có thể tránh khỏi nguy cơ nhập ma.

Ma Cô đứng bên cạnh quan sát đã lâu, khó khăn lắm mới nhìn thấu được mưu đồ tối hậu của đối phương, vừa rồi thi triển thần diệu tiên pháp.

Côn Luân quần tiên từng ném qua thiết thời dẫn phát thiên đại pháp, chợt thấy bạch quang khẽ lộ, lập tức toàn bộ tinh thần đề phòng, lại không biết làm sao phòng bị.

Đạo hạnh của Tứ ngự đồng tử thấp kém, trước tiên bị đề thiên pháp nghịch hướng thu công, suýt nữa chấn phá nội đan, giờ phút này càng kêu la sợ hãi: “Mau tránh ra!” Nhưng mà pháp hiệu của Ma Cô lan tràn khắp thiên địa vạn phương, toàn bộ

thế giới đều chuyển biến, trong lúc bất ngờ lại trồn hướng nào?

Trong nháy mắt nhìn nhau, Sở tiên sinh khẽ ném quạt lông, hóa thành một vòng khí màu đỏ nhạt, từ trên xuống dưới vây quanh Ma Cô.

Đồng thời trên bầu trời có vầng sáng lóng lánh, chùm sáng khổng lồ lơ lơ nhô ra, như gương chiếu Lâm Tri phong.

Ma Ngưu đại phu hoảng sợ hô to: “Chấp niệm kết!” Ma Cô kẹp ở giữa quang đoàn cùng khí quyển, bạch sắc quang mang mờ mịt tiêu tán, đẩy thiên pháp không cách nào sử dụng, trầm lặng thờ dài nói: “Chấp niệm kết cùng Hạo Nhiên Thiên Cương dùng, ai, Tử Hư Thiên Sư, người quả thật đầu phục Yêu Hoàng.”

Ánh mắt đám tiên khách Côn Luân tập trung đầy đủ, nhìn Sở tiên sinh ngồi trong xe nhỏ, âm thầm nghĩ ngợi: “Hắn là Hư Thiên Sư trên trời! Ngoại trừ Hạo Nhiên Thiên Cương Khí quyển này, pháp thuật trước đó thi triển đều không hợp với pháp lý Côn Luân, hắn sao có thể là tiền bối của Côn Luân! Sao có thể cùng Yêu Hoàng tương giao?”

Ma Cô lơ lửng giữa không trung, chậm rãi nói: “Tà lý diệt tình thành nhân, nguyên do Yêu Hoàng lừa nhải, truyền cho Đông Thoa Ngự Thiên Long, nói là ý chỉ thống ngự tam giới.

Người lại xin Ngự Thiên Long tường tận, muốn mượn chuyện này để hình thành một vị vạn thể tham lam vạn thể.

Nếu đúng như vậy, tiên thánh Côn Luân và ma đạo kết làm liên minh, Tử Hư Thiên Sư chuyển thành mưu hại đồng đạo chính phái.” Trong lúc phân tích, trên đầu dâng lên cầu vòng màu tím ba trượng.

Ma Cô tu vi cao thâm, nội đan cầu vòng không có hình dạng cố định, bởi vậy ngoại lực tuyệt khó có thể tổn hại thêm một chút.

Nhưng chấp niệm treo cao tại thượng, Hạo Nhiên Thiên Cương nâng đỡ, xoay tròn như cái cối xay khổng lồ, lại đem cầu vòng màu tím mài ngắn từng tắc một.

Sở tiên sinh cười ha ha nói: “Phổ Thiên Vũ sĩ tiên hiền, khó thoát Đan Vãn Hồn Diệt, khó tránh khỏi Đan Vãn Diệt.

Ngay cả Bách Lý Văn Hồ, Cửu U Tuyết ở đây cũng bị hai đại công pháp mài thành tro bụi.” Từ trong xe nhỏ đứng lên, khí thế Nhạc Trấn Uyên dừng lại, nghiêm nghị nói: “Năm đó đại chiến ở Đông Hải chạy thoát tàn sống, nghe nói Văn Hồ khổ sở tìm cơ hội báo thù.

Hiện nay Ngao Tương sắp tiêu vong, sao còn chưa xuất hiện, ta cũng muốn thử một lần Hồ Đẩu Long Thần Công của hắc.” Đi về phía trước hai bước, thân hình cao lớn thẳng tắp.

Đám người Long gia choáng váng, giáo thụ tiên sinh hai chân tê liệt, chợt hóa thân thành lão thần tiên khí vũ hiên ngang, kỳ biến như vậy thật sự là nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được.

Lan Thế Hải nói: “Đại chiến ở Đông Hải, Tử Hư Thiên Sư, Tử Hư tiên sinh... Ai da, hắc là Hư tiên sinh lừa gạt Hoàn Yêu!” Một lời nhắc nhở, mọi người nhớ lại tình trước: Mang Hoàn bị Tử Hư tiên sinh cổ dụ, dẫn Đào Hành rời khỏi doanh bàn, khiến cho Ngao phái thất bại thảm hại, bởi vậy Tử Hư tiên sinh nhất định là đồng lõa của Đông Hải Yêu Hoàng.

Kết hợp các chi tiết “Đông Lăng ngự thiên long” được tiết lộ, liên hệ bên trong dần dần rõ ràng.

Lý Phượng Kỳ nói: “Ngự Thiên Long là đệ nhị Ma Vương, lấy danh nghĩa Yêu Hoàng làm trọng thương Nga Nga Kính, Tử Hư Thiên Sư lại là đồng lõa của hắc.” khoanh chân nhắm mắt, tập trung toàn lực tụ tập chân nguyên.

Sở tiên sinh nhìn quanh bốn phía, tay trái cầm cành hoa kia, tay phải duỗi ra hướng sau đầu kéo một cái, tóc tai lẫn da thịt đều kéo xuống, mềm mại chính là Trương Tinh xảo mặt nạ giả, tiện tay ném qua một bên.

Ánh mặt trời chiếu rọi xuống, chỉ thấy hắc da trắng môi hồng, mũi tu mi dài, ba sợi râu râu bay lả tả, tàn ảnh già yếu không còn, nghiêm nhiên một vị tiên phong đạo cốt ngoại sĩ.

Mọi người đang ngạc nhiên, Họa Tiên đã đoạt trước quỳ lạy nói: “Thiên Kính Diệu Đàm tham bái Hư Thiên Sư! “Cầm kỳ thư họa” Côn Luân tiếng tăm lừng lẫy đã lâu, Tử Hư Thiên Sư chính là thư tiên trong đó, thanh danh tuy là mũ của người

ngoài, nhưng Diệu Đàm thực coi tứ tiên là đồng bọn chặt chẽ trong phái.

Hôm nay gặp đầu lĩnh lộ diện, dâng cảm hứng phái có hy vọng, nội tâm vui mừng tràn ngập trong lời nói.

Cầm Tiên khấu đầu theo, trong lòng buồn bực “Thiên Vô Túc Thủ Tọa gả cho Long gia, Tử Hư Thiên Sư nếu ẩn thân tại chỗ kia, vì sao chưa bao giờ thông báo cho chúng ta?”

Bên kia Côn Bằng hoàn run giọng nói: “Người này... Là hần, là Tử Hư tiên sinh, người này vô cùng lợi hại, chúng ta đi mau, đi mau!” Mấy năm trước gặp nhau, Tử Hư tiên sinh chỉ biết che mặt, nhưng khí độ thanh cao cao không ai có thể so sánh được với người thứ hai.

đóng giả “Sở tiên sinh” lúc cuộn mình ngồi xe lăn, lão uể oải không chút nào bắt mắt.

Giờ phút này chân thân hần như hạc đứng, Hoàn Hoàn nhìn liền biết, vốn tồn tại rất nhiều nghi nan muốn chất vấn hần, chột nghĩ đến đêm đó sau khi gặp nhau, kiếp sống khổ cực liền bắt đầu. Người này chính là sao chổi cả đời của mình, nhất thời tâm phát yếu ớt chân tay nhũn ra, kêu gào dựa vào Bách Linh lão đảo.

Long Bách Linh yếu thế, toàn ý vào thâm tình với Đào Yêu Yêu Yêu, Tâm Thượng Nhân lành dữ không biết sao có thể tránh ra.

Nâng đỡ Dao Hoàn lùi lại hai bước, lại đứng ở nơi đó nhìn quanh.

Nàng như con cá nhỏ cuộn vào lốc xoáy, mờ mịt bối rối, tạm thời mất đi thủy triều linh hoạt, vẫn đang chờ đợi thời cơ chuyển thế thoát khốn.

Hai mẹ con quanh quẩn đủ thứ, một bên thì không khí hung ác ngập tràn.

Hai tay Lệ lệ lệ mị đề xuống đất, mặt hướng về phía Tử Hư Thiên Sư gằm nhẹ, tư thế một bức thú săn cắn con mồi.

Hồng Phát nữ nói: “Thần chủ lệnh cho chúng ta đối phó với Côn Luân tiên tông?” Cuồng Di nói: “Không có, chỉ dạy tuyệt

bỏ Ngao.” Hồng Phát nữ nói: “Vậy vì sao mãnh liệt lệ mị
hướng Côn Luân thiên sư nổi giận?”

Hai mươi tám lần thứ hai mươi tám chớ phân biệt thân lệ đây gò má sáu tuổi.

Cuồng A hì hì cười nói: “Ân oán cá nhân xử lý, Thần chủ không có minh lệnh cấm, hừng hực Lệ Mị phát ra hung ác ai quản! Ví dụ như ta thích xem nhân luân thâm biến, cũng không quan hệ với lệnh chỉ của Thần Chủ...” Vừa mới nói đến đây, một bóng người bay vút ngang, Lý Phượng Kỳ giờ kiếm đâm về phía Hư Thiên Sư.

Đông Hải đại chiến vì hấn mà bại, cục diện nguy hiểm hiện nay do hấn thiết lập, thằng Hư Thiên Sư này thực sự là kình địch của Nga Lam phái Huyền môn.

Lý Phượng Kỳ tự liễm toàn bộ pháp lực, Tất Kỳ công trong một đòn, đâm thẳng lên đan điền giữa lông mày đối phương.

Đánh bại hòa thượng mạnh nhất đã có thể lĩnh hội: Côn Luân yên tự môn hành công ổn định, trên đan điền càng là trung tâm ổn định, tập trung toàn lực hoặc có thể phá vỡ, cho dù thất thủ cũng có thể khiến đồng bạn thấy rõ hư thực thực của địch thủ.

Chỉ thấy kiếm bay theo người, giống như thiểm điện áp sát trên trán.

Tử Hư Thiên Sư phiêu lui mấy trượng, Tỳ Hưu chột địch chuyển về chỗ cũ, thanh khí quanh người chột ngưng lại, hóa thành hình trường kiếm, phong mang đối phong mang, “Đương” đụng vào lui Hồng Minh Kiếm, chân động mãnh liệt toàn bộ gia tăng cho đối phương.

Lý Phượng Kỳ như nhánh cây gió lốc đứt gãy, quay cuồng trên mặt đất cũng không còn sức bò dậy nữa.

Một kiếm này động như thỏ chạy, tuyệt đối không phải công pháp Tĩnh Tự môn của Côn Luân.

Ma Ngưu đại phu thất thanh hô lên: “Phá Không Kiếm!” Tiếng la chưa tuyệt, kình phong sau đầu Hư Thiên Sư bỗng nhiên tăng lên, Hồng Minh Kiếm lại từ phía sau đâm tới.

Lần đầu đánh kiếm lại là hư chiêu của Lý Phượng Kỳ! Chỉ vì dẫn thế công của Tử Hư Thiên Sư hướng về phía đối diện.

Kiểm thứ hai tùy tâm mà phát, linh động mà mạnh, mới là Hồng Minh Kiếm hấn gần đây tu luyện tầng thứ chín.

Tử Hư Thiên Sư tán thưởng: “Được.” Bàn tay phải lật một chút, thả ra một luồng khí đỏ ngăn cản Hồng Minh kiếm, nói tiếp: “Kiếm pháp luyện đến cấp độ này, xem như rất không dễ dàng.” Khôi khí màu đỏ quần quanh kiếm khí bay cao, dần dần hóa thành hình người khổng lồ, múa máy các loại binh khí như cự phủ trường kích, cùng Hồng Minh kiếm qua lại triển đấu, hình dạng mơ hồ giống như một chiến tướng mặc giáp đỏ khoác lên người.

Vũ Huyền Anh nhìn thấy cảnh này sững sờ, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Đám người Âu Dương Cô Bình vội vàng tiếp ứng Lý Phượng Kỳ, đỡ hấn rút về phía trên thềm đá.

Ma Ngưu đại phu nói: “Cũng may đại sư huynh là tiên thể, luyện liền hồn phách tiên thể sẽ không dễ dàng bị thương, Phá Không Kiếm chỉ có thể phá vỡ ngũ tạng gân cốt, tiên thể luyện thành là tốt rồi, luyện thành tiên thể là tốt rồi, vì sao Phá Không Kiếm đồ đầu đào hấn lại sẽ bắt đọc...” Mượn miệng lầm bầm, đè nén sự sợ hãi đối với chấp niệm kết quả, cố định tinh thần suy nghĩ trị thương cho Lý Phượng Kỳ.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Tiên thể sao? Ha ha, phá vỡ Thuần Dương Tiên Thể, lão phu rất quen tay.” Hướng thềm đá bước ra nửa bước.

Bỗng nhiên sau điện vang lên tiếng hét lớn, Phạm Chân Thái kéo theo con trai trưởng điên cuồng chạy đến.

Hôm qua Tề Vân chương môn Thiên Lương thức tỉnh, hạ quyết tâm phải làm con tốt trước ngựa cho Lý Phượng Kỳ, nay thấy Lý Phượng Kỳ bị thương lâm nguy, phẫn đấu không để ý trên người đến ngăn địch giúp hấn.

Tử Hư Thiên Sư Phá Không Kiếm hai nhoáng một cái, hai cha con Phạm gia hồn đều nát, máu tươi tàn cốt rải đầy phiến đá xanh.

Tiểu nhi tử Phạm lão nhị há hốc mồm run rẩy, nói không rõ là bi phần hay là sợ hãi, quỳ gối gối khóc nức nở trong đồng đá.

Lão ầu các phái không dám thờ mạnh, dám đồ đệ Ngao Bí Giác thâm trầm trở.

Hai mắt Cầm Tiên sáng ngời, khừu giác lực tai linh mẫn siêu phàm, nhún mũi nói: “Huyết khí thật đậm đặc, thiên sư đang giết phàm nhân! Thiên sư lạm sát người vô tội ở Ngao Huyền Chân giới, chẳng phải là không nhập tà...” Ma cô nói: “Chấp niệm lẫn lộn thiện ác, dưới sự chiếu rọi của vật này, lạm sát như thế nào cũng sẽ không nhập vào tà hóa ma.” Lúc này chúng đồ Ngao Bí mới hiểu được, Long Thiên Hành bạo vì sao có thể bình yên vô sự bình yên vô sự.

Phương Linh Bảo nói: “Không công bằng, sư tôn giết mấy tên ác ôn liền sinh ra ma khí?” Ma khí của hắc kết vào trong ngực, không phải là do giết chóc hôm nay gây ra.” Ứng Nghi vừa đáp vừa hợp chương vận công, chống lại chấp niệm kết hợp và sự áp chế của Hạo Nhiên Nhiên Côn, nhưng cầu vòng trên đỉnh đầu đã bị mài đi bốn năm phần mười.

Tử Hư tiên sinh nói: “Công tử cần ngộ đạo trong ma thái.

Trừ hắc ra, tất cả mọi người đều không có tai họa nhập ma, Côn Luân, văn vũ tức chúng đạo hữu, Bồng Lai phái tôn giả, Pháp Thánh môn đồ, các người có thể đại khai sát giới.”

Trường kiếm chỉ về phía Lý Phượng Kỳ, cười nói: “May mắn sao yên lòng, lại có thể tự tay phá vỡ Thuần Dương tiên thể.” Lan Thế Hải đang suy nghĩ tới các manh mối hắc vừa mới đề cập tới Phá Không Kiếm, Thuần Dương Tiên Thể, nghe vậy bừng tỉnh hiểu ra: “Là người giết chết hàng đầu đồ nhị hành kiện, hút Phá Không kiếm của hắc đi!”

Tử Hư tiên sinh ngưng tụ mũi kiếm, gật đầu nói: “Đệ tử Nga Phong có chút đầu óc, không cách nào diệt được hồn của hắc, chính là bí thuật độc môn của lão phu.

Khó tìm hiểu được người, còn có thể dựa vào đó đoán ra nguyên nhân cái chết của Đào Hành.” Trong lòng chúng đồ đệ Ngao xiết chặt, mãnh liệt nhớ lại lời nói đứt đoạn của Loạn Trần đại sư “Diệt hết ba hồn bảy phách mạnh mẽ, cụ thể loại pháp lực này người, trong Tam Giới duy chỉ có Quỷ Bá.” Đặc biệt hai chữ cuối cùng như sấm rền, không ngừng vang vọng

bên tai hắn: “Quý bá, Quý Bá...” Hoàng U thán phục: “Quý Bá là tiên khách của Côn Luân, ai có thể ngờ được!”

Âu Dương Cô Bình nói: “Côn Luân Tử Hư Thiên Sư, Vô Lăng Long gia Sở tiên sinh, Yêu Hoàng đệ tam Ma Vương Quý Bá, hắn còn có thân phận gì khác không?”

Đột nhiên vòng tròn gào thét thê lương, hai tay hướng về phía Hư Thiên Sư chớp loạn, cả giận nói: “Là hắn giết đi kiện kiện, đúng rồi, là hắn giết, tên cầu tặc khôn kiếp này! Trời giết Sở Hoài Hư tiên sinh!” Bên hồ nước đào bạo hành nổ tung, vòng nguyệt chỉ nói là hắn vì tình tự sát, trong thời gian dài đến nay thật sự chịu tội, cho đến khi loạn trần đại sư thúc giục, mới biết có hung thủ khác mới biết có hung thủ khác muốn giết chết.

Trước nay bởi vì hậu quả thông suốt, Nguyên Hung tự bộc lộ hành động, phần hận thấu xương kia giống như liệt hỏa thiêu đốt toàn thân, nghiền răng nghiền lợi muốn nhào tới liều mạng.

Long Bách Linh ôm chặt, Dao Hoàn mắng không dứt, lại điên cuồng gào lên với Đào Yêu Yêu: “Con trai ta mất non, mau báo thù cho cha ngươi đi! Bắt lấy Sở Hoài Ngọc thiên đao vạn quả, đào ra tâm can, tể diện cha ngươi ở thiên chi linh... tỉnh lại đi, ngươi cái cọc gỗ không tâm can kia, ngây ngốc đứng đó làm gì? Đào chết yếu Tiểu Vương bát con, ngay cả lời của ta cũng không nghe thấy!” Muốn qua đó đá con đào chết non.

Bách Linh liều mạng kéo, khóc lóc cầu xin: “Dừng, dừng, không được quấy rầy hắn.” Chúng đồ đệ giúp đỡ, Ma Ngưu đại phu thi triển an hồn, Dao Hoàn kêu không còn sức lực, nắm chặt Bách Linh tọa thấp khóc lóc.

Tử Hư Thiên Sư coi như không thấy, mắt diếc tai ngơ, tiếp theo cô Bình nói: “Thân phận lão phu còn nhiều.” Kiếm Phong Chỉ Cao, nửa ngày trong mây khí đỏ đại thịnh, đánh tan kiếm quang Hồng Minh, ngưng tụ thành hình tượng võ sĩ sừng sừng sừng sừng đứng đó.

Vũ Huyền Anh phân biệt rõ ràng, kêu lên: “Thiên Vũ Thần! Là Côn Luân Thiên Vũ Thần!” Không kìm được quý bá.

Du Tinh Đẩu bay về phía bóng người màu đỏ kia, hốt hoảng quay lại, xung quanh vang lên nghi vấn: “Kỳ quái, đó đúng là chiến khí của Cự Linh, Tử Hư Thiên Sư sử dụng pháp thuật của Thiên Võ Thần, kỳ quái.” Lan Thế Hải thấp giọng nói: “Giống như Phá Không Kiếm của người đầu tiên sử dụng...”

Phương Linh Bảo cười nói: “Đúng rồi, giống như tên đầu bảng, Thiên Võ Thần cũng bị tiêu diệt hồn phách, cho nên Quỷ Thiên Sư này có thể sử dụng công pháp của hắn!” Chân ngôn của Quỷ Thiên Sư khiến quần tiên chấn động, chợt nghe tiếng rống lẹ lẹ lên: “Khinh khế ước với ta là ngươi, Thiên Võ Thần đã chết, vì sao ngươi không đền mạng!” bò lên vượn cổ, triều Tử Hư Thiên Sư liên tục hung tướng kêu lên.

Thiên Vũ Túc Thủ tọa từ xưa đến nay do Thiên Vũ Thần đảm đương, trước kia bị Lệ Mị ám sát hủy hình, hồn phách do Côn Luân tiên khách ẩn náu, hạ lạc không để cho người biết.

Đám người Vũ Huyền Anh mặc dù chán ghét lệ mị, nhưng đều biết rõ luật thép mà hắn làm việc: Trước khi ám sát ký khế ước tử vong, bất luận có hoàn thành ước định hay không, đều phải lấy tính mạng ước định người coi là thù lao, bởi vậy kẻ thù giết chết Thiên Vũ Thần thực sự là người lập ước.

Vũ Huyền Anh và Sí Lệ Mị khổ đấu ba ngàn năm, định hỏi người ước định là ai, bắt đắc dĩ lệ mị xuất quỷ nhập thần, dù sao cũng không cách nào bắt giữ, việc này chỉ có thể không giải quyết được.

Nhìn thấy Thiên Võ Thần hiển hồn, Lệ Lệ Mị chỉ Tử Hư Thiên Sư, nghi án lâu ngày nổi lên trong lòng.

Chiến khí Cự Linh chính là chân nguyên của Thiên Vũ Thần, luyện lâu vào đồng hồn linh, Hồng Vân lập tức vì chất của nó, lúc đó cao giọng hô: “Ta được thiên sư bảo vệ toàn bộ, hòa nhập vào tiên thể của thiên sư, sau này thiên sư chính là chủ tọa của Thiên Vũ Túc, các ngươi nhất định phải tuân theo hiệu lệnh của hắn.” Vũ Huyền Anh nghe tin Hư Thiên Sư cầu kết Yêu Hoàng, vốn nghi vấn liên lụy đến nửa sợ hãi.

Nhưng nàng xưa nay sùng kính Thiên Vũ Thần, gặp hồn phách của hắn tuyên bố chân ngôn, lập tức bỏ đi lo nghĩ, bái phục nói: “Cẩn Phụng Phụng pháp chỉ Thiên Sư, trăm vạn đại quân diệt ma Địa Phủ, cũng cho Thiên Sư sử dụng.”

Lần thứ hai mươi tám chớ phân biệt thân lệ đây hai gò má của kẻ thù.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Đại Đạo vô hình, hà tất câu diệt ma diệt tiên, đại quân diệt ma đổi thành đạo thần quân!” Vũ Huyền Anh đồng ý.

Quần tiên sợ thiên sư cường bá, lại ngóng trông Côn Luân phải trọng chấn uy, Thiên Vũ Thần chết cũng không suy nghĩ sâu xa.

Chúng đồ nhao nhao ngơ ngác nhìn, lệ lệ mị dần dần co rút về sau, mọi người ở đây đều cảm thấy một loại thế áp sâm trọng, Tử Hư Thiên Sư tựa hồ có được lực lượng thần bí mà không thể kháng cự mà không thể kháng cự.

Vẻ mặt bà cô điềm nhiên, sớm đã hiểu rõ nhân quả, chậm chậm nói: “Tử Hư Thiên Sư, người trừ cướp đoạt pháp lực chúng tiên, thu nhiếp diệt hồn phách, còn có thể bức bách bọn họ biến thành phụ thuộc, so với Vạn Tiên trăm trước kia còn khôn khéo hơn nhiều.”

Người thuê lệ lệ mị ám sát Thiên Vũ Thần thực ra chính là Hư Thiên Sư.

Thiên Vũ Thần bị lệ lệ mị đánh lén hủy thể, hồn phách lại bị đuổi giết, gặp được Tử Hư Thiên Sư tự nhiên tìm kiếm che chở, cuối cùng biến thành quân cờ giúp hắn khống chế Thiên Võ Túc.

Đây là quỷ kế mua hung bức hữu, tăng lớn thực lực, tăng cường thực lực.

Ma Cô suy nghĩ rất rõ ràng, nhưng biết Côn Luân chúng tiên kiên tâm quy thuận Hư Thiên Sư, nói rõ cũng vô dụng, lập tức chỉ cười nhạo vài câu.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Pháp lực như khói bụi của ta, mất đi cái gì mà luận tai.

Lão phu thu nhiếp chư pháp, chỉ là muốn cho người trong thiên hạ sự giúp đỡ một vị chí chân nhân chủ.” dờ mắt nhìn

sang phía Kỳ Văn Phi, nói: “Vì làm thành đại sự này, thiên văn túc thủ tọa cùng lão phu vận dụng mấy năm, hôm nay rốt cuộc đã đến thời khắc cuối cùng thành công.

Trên thiên văn túc thủ tọa, lão phu nói không sai chứ?”

Guang mặt Tự Văn Phi chờ đợi, ngón tay thông thả vuốt ve bạch hồ trong ngực, đáp: “Đúng vậy, thiên thạch Túc Tiên chúng phục tùng sự điều động của thiên sư, cùng chung đại sự.” Hỏa Tiên ước gì có điều này, kéo Cẩm Tiên cùng bái nói: “Đệ tử tuân lệnh!” Cô Lãnh Pháp Vương lập tức tỏ thái độ: “Đã có thiên sư chủ trì đại cục, chúng ta tự nhiên dốc sức.”

Trước trận chiến này, bản sư Pháp Thánh Đồng Thiên Sư thương nghị dừng lại thỏa đáng, đã thông báo sư huynh đệ chúng ta.” Du Tinh Đầu cười nói: “Là cực tốt, dẫn đầu của thiên sư không có gì bất lợi, Nga lang phái là diệt chắc rồi.”

Nếu các phái khác dám nhúng tay quấy rối, đệ tử cứ liều mạng với bọn họ trước đã!” Khói vàng lượn vòng, vây quanh ba tiên phái Bồng Lai.

Cuồng A di liên tục xua tay nói: “Ta là xem diễn, xem kịch mà tới, chỉ mang theo ánh mắt không mang theo côn bổng, không đánh quần đấu với các ngươi.” Ôát nữ trói chặt cánh tay, dặn dò: “Thần chủ nghiêm lệnh không cho phép trợ giúp Nga Phán phái, người vi lệnh bị phạt nặng, chớ có đối đầu với Côn Luân phái, tạm thời đừng đối nghịch với Côn Luân phái.”

Dưới sự công kích của Côn Luân, chính là giúp cho Côn Bằng bận rộn.” Hồng Phát nữ vốn định tìm cơ hội quấy nhiễu Côn Luân, từ bên cạnh trợ thủ ừ ừ, một khi nói phá bàn tính toán thất bại, cắn răng ra sức giãy giụa, lại giống như chuồn chuồn lay trụ đá, mơ tưởng thoát khỏi năm ngón tay của A Di liên cuồng.

Cứ như vậy, các phái Tiên tông kết thành minh ước công thủ, đơn giản đem phái Nga lang đặt ở phía đối lập.

Tử Hư Thiên Sư thu hồi chiến khí, Phá Không Kiếm, tay trái vờ hoa, tay phải quay lại, ánh mặt trời chiếu rọi dáng người, phẳng phát như cưỡi chim điêu hâu đang bay đi sẵn.

Trong bầu không khí lạnh lẽo, đệ tử Xi Phong Linh dự cảm ngày tận thế tới gần, ném bỏ ý niệm phản kháng trong đầu, hai

bên nắm chặt bàn tay, bỗng nhiên mãnh liệt lệ ác liệt nói:
“Thần chủ không cho phép chúng ta trợ giúp Nga Mi, cam
nguyện không cho phép ám sát sư tôn của bọn họ?” Cuồng A
đi nói: “Mời mọi người đừng ngại.”, Xin cứ tự nhiên, Thần
chủ không có lệnh cấm này.” Lệ lệ Mị Sát Tử Hư Thiên Sư
không có hy vọng gì, khế ước giết chết quỷ vương trong Địa
Phủ cùng Quỷ Vương, tuyệt đối không thể lại làm hỏng,
nhưng nghe nói thủ lĩnh đồng ý, lập tức thả người nhào về
phía Đào Yêu Yêu.

Tử Hư Thiên Sư không ngăn cản, vuốt râu nói: “Rất tốt, Luyện
Ma Đoàn đã xây xong.”

Trong tiếng kêu sợ hãi của đám người Long Bách Linh, Sí Lệ
Mị quay chung quanh nhảy nhót, Thần Tru, Ma Tru hai lưỡi
liên tục đâm mấy trăm cái.

Cổ Đào Yêu chậm rãi ngẩng lên, khí tức lạnh như băng, hai
con mắt đen kịt không ánh sáng.

Ma Ngưu đại phu nói: “Đã nhập ma, sư tôn nhập ma!” Quang
ảnh trên không trung lúc tối, Tử Vi Tinh cũng chuyển thành
màu đen.

Mười hai kiếm Càn Khôn bỗng nhiên bay vọt cao, nửa công về
phía Lệ Mị mãnh liệt, một nửa cướp đào hộ thân thể, muốn
cứu hân trở về tiêu ma trở về.

Vốn dĩ bại cục cố gắng tranh đoạt vô ích, chỉ vì mười hai kiếm
bình thường cắm trong lòng núi, ích tà trừ ma chính là tín điều
suốt đời, há có thể trơ mắt nhìn sư tôn Nga sư tôn hóa thân
thành tà ma! Là ra sức xuất động, nhưng vừa bay vào liền bị
chặn lại, tay áo Tử Hư Thiên Sư biến dài rộng ra, như mây
xanh ngang trời phủ kín, lập đem mười hai kiếm đánh tan.

Trừ Lục Anh Hầu, Doãn Xích điện lui về phía sau kịp thời,
mười người còn lại đầu nát ruột xuyên qua, nhào xuống bụi
bặm.

Ma Ngưu đại phu gấp thi triển Thiên Lý Bồ Thiên thuật, lại bị
một loại lực đạo nhu hòa dày đặc ngăn cách, không có chút
hiệu quả nào kiểm tra.

Thi thể máu chảy đầm đìa nằm ngang trước mắt, đệ tử Ngao
Bí phần nộ đan xen, Ma Cô buồn bã nhắm hai mắt lại.

Lỗ tai của Cẩm Tiên rất linh hoạt, nhìn ra được tų lý đặc biệt dị thường, hoảng sợ nói: “Đây là Lưu Vân Thần Kiệt, Tương Quân Thần Thương!” Tương Quân chính là tiên tổ thiên văn tųc, sống lâu ở Động Đình Huyền Ba Phủ, Cẩm Tiên rời khỏi Sát Mộng Kỳ Vực sẽ đi bái thai, lại phát hiện Thủy phủ đã lâu không còn gì để phá vỡ nữa!

Lúc này Tử Hư Thiên Sư sử dụng pháp thuật Tương Quân, vậy kết cục của Cẩm Tương Quân sẽ ra sao? Cẩm Tiên càng nghĩ càng khủng bố, phân biệt kỹ thái độ của Tụ Văn Phi, phát hiện nàng thờ ơ, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Trong trận mùi máu tanh xông vào mũi, đào chết yếu gằm nhẹ như thú bị vây khốn rít gào, kiếm quang trong lòng bàn tay sáng ngời.

Ma tru lệ lệ mị bị bẻ gãy, ngay cả tay phải bay thẳng lên Cửu Tiêu, kêu thảm nhảy ngược mấy trượng.

Cuồng A Di cười nói: “Dám trêu chọc Vạn Tiên Trảm Vũ Trụ, đáng đời người Lệ Lệ Mị không may, lại đi chịu chết!” Hồng Phát nữ liếc hắt một cái, thầm nghĩ “Rốt cuộc hắt ở bên nào? Đồng bạn bị làm nhục vui mừng ra mặt, cuồng ngôn điên cuồng không biết thế nào.”

Đào Yêu Yêu giơ vũ trụ lên, mở to đôi mắt màu đen, hình dáng vừa uy vũ vừa dữ tợn.

Đột nhiên Tiểu Tuyết nghiêng người ngã xuống, Bách Linh vội vã chạy lên, hai người đều bởi vì tình hình nguy cấp như vậy mà hoảng sợ thất thố.

Chúng đồ san hô vội vàng ngăn cản Long Bách Linh, miễn cho nàng bị ngộ hại như Thập Nhị Kiếm.

Bách Linh giãy giụa không được, lên tiếng hô: “Đông Dã Tiểu Tuyết, mau niệm Thanh Phong Kiếm Quyết! Mau niệm Thanh Phong kiếm quyết!” Trong Trấn Yêu Tháp đào cơ hồ muốn làm loạn, chính là dựa vào Niệm Thanh Phong Kiếm Quyết bình phục.

Giờ phút này tình thế của hắt phản phát, sát ý càng mãnh liệt, mà trạng thái tiểu Tuyết theo đó dị thường.

Liên hệ với Tử Hư Thiên Sư, bách linh nhìn ra trong hai người bọn họ có tồn tại cảm ứng, mà truyền liên tục tâm ý chính là

Thanh Phong Kiếm, vội vàng mở miệng nhắc nhở.

Tiểu Tuyết đang cảm thấy vạn phần cố hết sức, tâm tình phiền muộn điên cuồng, xua tan đi cảm giác mát lạnh trong lòng nàng, bất luận thế nào cũng không có cách nào tìm lại được.

Trong lúc hoảng loạn sợ hãi mềm nhũn, chợt nghe Bách Linh chỉ điểm, tìm kiếm “Niệm Thanh Phong Kiếm Quyết có thể điều động Thanh Phong Kiếm, ta sao lại không nghĩ tới?”

Không đi tìm loại cảm giác mát mẻ kia nữa, suy nghĩ để lấy lại tinh thần, mặc niệm ba mươi hai kiếm quyết Thanh Phong tụng niệm., Quả nhiên hiệu ứng vượt xa vừa rồi, phát hiện cảm xúc điên cuồng điên cuồng đã gần như vững vàng, thầm nghĩ “Long Bách Linh Cơ trí không ai có thể sánh bằng.” Bên tai lại truyền đến tiếng kêu của bách linh, thâm ý mang theo tiếng khóc: “Đông Dã Tiểu Tuyết, tướng công là yêu người nhất, trong lòng hẳn chỉ giả bộ như người., Chỉ nghĩ đến người, ngàn vạn lần đừng hoài nghi hẳn, người phải an ủi hẳn an ủi, cẩn thận kiểm tra tâm cảnh của hẳn mới tốt...” Tiểu Tuyết hồ đồ, nghi ngờ nói: “Nàng đang nói lời thật, hay là cố ý lừa gạt ta vì cứu sư ca?”

Khí sắc thô bạo điên cuồng dần dần yên ổn, vũ trụ hạ thấp, con người đen di chuyển nhìn thẳng, thờ mạnh nói: “Sở tiên sinh, Sở Hoài Ngọc, người là Hư tiên sinh, lừa gạt con trai mẹ ta Hư tiên sinh...” Cơ thịt gò má run rẩy, hiển nhiên Sí Lệ Mị vẫn còn đang quấy phá, thần mộc giáp có hiệu quả kỳ diệu gia trì lên thân, kịch đau đớn khó có thể miêu tả.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Rất thống khổ đúng không? Không cần sợ hãi, vượt qua đau khổ cuối cùng này, người sẽ trở thành cứu tinh chân chính của vạn thể chí nhân, ức vạn thương sinh!”

Ánh mắt chú ý, ngũ khí nóng bỏng, phảng phất là nông phu cày cấy đã lâu, chờ đợi mầm lúa mạch đầy ra từng tầng áp lực, từ trong đất chui ra trống keng mà hiện ra!

Ngày thứ hai mươi tám, lần thứ hai mươi tám chớ phân biệt kẻ thù và nước mắt đầy cả hai gò má.

Đào Yêu Yêu ngậy người, hoảng hốt như gặp phải nan đề trong ngày học đường cũ. Lão sư ở bên cạnh cổ vũ, vậy mà mơ hồ sinh ra vài phần cảm động, đáp: ” Gân thịt khớp xương đau nhức không coi vào đâu, trong lòng... mới khó chịu, Thất Tinh sứ rất khó chịu...” Từ lúc con người hấn biến thành màu đen, Thất Tinh sứ liền xây dựng thành “Luyện Ma Đan”, dựa vào khô tâm tiêu thổ, mỗi người thi triển đại thần thông tuyệt đối, cùng nguyên thần của hấn trong tâm mạch đang kịch liệt tác chiến.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Thất Tinh luyện ma thuật mạnh mẽ tuyệt đối tam giới, người nếu ở trong trạng thái ma công kích mà thắng, tiêu diệt thất tinh sứ, thì có thể vượt qua giới hạn chính tà tiên ma, chân chính đạt tới cảnh giới vô câu vô thúc, vô thượng vô cực!”

Đào Yêu Yêu nói: “Tiêu diệt Thất Tinh Sứ? Thất Tinh Sứ không phải thủ hạ của người? Vì sao... Muốn ta tiêu diệt bọn họ.”

Tử Hư Thiên Sư nói: “Chỉ như vài món khí cụ thôi, nhưng vì thành tựu đại nhân, cha mẹ con gái đều có thể giết, nào tiếc bảy người ngoại đạo hàng binh.”

Đào Yêu Yêu kinh ngạc nhìn hấn, ký ức giống như bức tranh trải ra - trong Minh đường lang cung, vị lão tiên sinh hiền lành đoan chính kia, Đôn giáo thuyết thiện ngữ trọng tâm trường, toàn thân tỏa ra ánh sáng nhu hòa nhân đức cùng Hi.

Hiện tại chẳng những bán đứng môn đồ, hơn nữa xem cha mẹ con làm cỏ rác, nhân nghĩa của hấn đâu, đạo đức của hấn đâu? Hấn nói tới “Đại Nhân” là vật gì? Đào điên cuồng, tâm mạch đấu pháp càng kịch liệt, tinh lực suy nghĩ chuyển vào phía trong, bên ngoài biến động ngơ ngác không nhìn thấy, lại giống như cọc gỗ không nhúc nhích.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Người chung quy sẽ lấy ma thái ngộ đạo, tại Ngao Công phái viên mãn công quả, kết cục như vậy rất sớm ta đã tính toán đúng, người chưa xuất thế ta đã đoán đến! Sau đó đổi con, ly thân, đào hôn, bá sơn, thu hoạch Ma Kiếm., Thăng lên làm thủ lĩnh Huyền môn, mặc dù ở giữa có hành động của chúng ta, nhưng hơn phân nửa vẫn là do Vận Mệnh sử dụng, kết quả lại tốt hơn nhiều so với dự tính! Con trai của chủ tọa thiên văn, thiên ý muốn người phải lên làm chúa tể chí cao!” Vừa nói vừa nhìn về phía Tụ Văn Phi, thần thái người sau chết lặng, chỉ là vì “Thiên Hạ Túc Thủ tọa con trai” rung động, yên lặng gật đầu nhẹ đầu.

Tử Hư Thiên Sư tiếp tục nói: “Hiện giờ đại thế đã định, chiến cuộc luyện ma hình thành, mặt khác quấy nhiễu còn có tồn tại gì không? Tiểu nhân hành tẩu của Xi phái trăm mê việc đảo lộn phạm trần, nếu không phải người chủ yếu mượn các người kinh lịch tình khổ, khó khăn lắm mới vượt qua tình quan, nên sớm bị càn quét diệt sạch sẽ rồi, vung tay lên, quát: “Lúc này bắt diệt, còn đợi lúc nào!” Pháp lực xuyên thấu tầng đất, chân chính của Kỳ Phong chấn nứt tiên vân, lắc lư nghiêng ngã mà ngã.”

Dân chúng trên núi kinh hoàng hô to, “Ầm ầm ầm” khói bụi bay lên, Nghiêu Phong đứt gãy, nửa bộ phận dưới rơi vào vực sâu, nửa phần trên trượt về phía cuộc thử luyện, va vào vách núi bên cạnh vách núi.

May mà trọng lượng giảm bớt, ỷ vào tiên vân chống đỡ, nhất thời nửa khắc có thể rơi xuống hay không.

Toái thạch đoạn thảo bay ngang, tự nhiên cung đồ nát tường đồ triệt để sụp đổ.

Môn nhân các phái hoảng loạn bỏ chạy, đám đệ tử Ngao Bí phần nộ khó kiềm chế, mười mấy Hồ Bí vệ, Phong Lô, đệ tử độn giáp phi bộ anh dũng xung kích quân địch.

Bị Hư Thiên sư vung ống tay áo vài cái, lập tức xương cốt vỡ thịt nát, tàn thi tứ tán rơi rụng.

Lý Phượng Kỳ hô: “Toàn thể ngồi xuống tại chỗ! Ai cũng không được nhúc nhích! Tiểu Tuyết sư muội an tâm niệm Thanh Phong kiếm quyết, ngàn vạn lần đừng ngừng lại!” Giờ

này khắc này, chỉ có thể hy vọng đào chết yếu thoát khỏi trời buộc, nhanh chóng thức tỉnh cứu vớt Toan Nghê.

Tiểu Tuyết rung rung hai mắt nhiệt tình, nhìn đồng môn bị tàn sát, tận lực khắc chế bi thương cùng kích động, đọc thầm kiểm quyết từng lần một.

Mà chiến sự tâm mạch Đào Yêu sôi trào, cuồng niệm quần chặt trong cơ thể, bên ngoài mặc dù trời long đất lở, nhưng cũng không phản ứng chút nào.

Chấn động bốn phía dần dần ngừng lại, Tử Hư tiên sinh ngừng tay, cười nói: “Diệt Nga thu nộp bí kíp, đây là việc quan trọng của Pháp Thánh lão đệ giao cho giao phái.

Cô Lãnh Pháp Vương, lão phu cũng không muốn đoạt công lao của ngươi.” Cô Lãnh Pháp Vương hừ một tiếng, nói: “Đa tạ thiên sư thành toàn.

Nhưng thái độ vẫn võ hai đêm không rõ, Trường Sinh Thiên chúng ta sao có thể đi trước giới hạn.” Hắc lấy lùi làm tiến, muốn tuyên bố nhường công cho các bên.

Họa Tiên cao giọng nói: “Thiên văn túc định phải diệt Nga Hoàng trước! Ý chỉ thủ tọa như thế nào? “Tự Văn phi lên tiếng “Được”, ánh mắt tập trung vào trên người đào yêu chết non.

Cô Lãnh Pháp Vương cười lạnh nói: “Thiên văn không phải là của nghe thiên sư sao?” Vũ Huyền Anh nói: “Cùng chung kẻ địch, hà tất tranh chấp, mọi người đồng loạt động thủ là được rồi!” Đầu mâu chỉ về phía mặt đất.

Du Tinh Đấu tán đồng: “Nói đúng, giết người diệt hộ ai cũng được, sư huynh chúng ta tìm bí kíp quan trọng hơn.” Cô Pháp Vương nói: “Thôi được, cứ như vậy đi.”

Bầu trời truyền đến tiếng nói, phảng phất như một đám Thao khách thương nghị chia thức ăn như thế nào.

Chúng đồ san hô buồn bực mất hết, đều biết mình là thịt cá, chỉ ở bên trong dao thót, nội tâm ngược lại bình tĩnh.

Ngươi kéo tay ta, ta dắt áo ngươi, chỉ chờ kết bạn bước lên đường hoàng tuyền.

Ngay thời khắc tuyệt vọng bất lực, bỗng nhiên Cô Bình chỉ về phía tây, nói: “Đó là cái gì?” Chân trời lập loè bạch quang,

một mảnh sương vân bông bênh, hai bên sương mù cuộn cuộn, như rèm vén lên tầng tầng tách ra.

Sương Vân kia tới thật nhanh! Trong nháy mắt đã bay đến trên không trung của ngọn núi, tầng ngoài là bốn ngự đồng tử kết đội phòng vệ, chạm vào sương vân lập tức tán loạn, tè ra quần.

Quần tiên âm thầm giật mình, thủ định vị trí ban đầu.

Chỉ thấy đám người Vân tán trên không trung, một thanh niên mặc bạch bào ngự không bay ra.

Ánh mắt chúng đồ Nga Phản sáng ngời, nhao nhao kêu lên: “Đường Liên Bích! Là Đường Liên Bích!”

Người tới có thần tư tuấn tú, hình dung sang trọng, eo dắt chòm râu gấm Tinh Cẩm, trên cổ có hoa văn Thanh Long Nghiêu, một thân khí chất hào hoa phú quý không gì sánh được.

Hoàng U gấp gáp gào thét: “Đường Liên Bích! Đường Liên Bích! Nhanh xuống đây! Người là đệ tử của Ngao Bính, còn không tới bảo vệ sư môn! Nga Du phái sắp xong đời rồi, người sao có thể khoanh tay đứng nhìn?” Tiếng la hét âm ỉ khắp bốn phía, già trẻ trong phế tích cũng khóc lóc kêu cứu theo.

Lý Phượng Kỳ vội quát: “Im miệng, câm miệng hết cho ta, không cho phép hô loạn với hấn!” Hoàng U ngạc nhiên nói: “Vì sao không thể kêu?”

Cô Bình bên cạnh cả giận nói: “Người kêu cái gì vậy, tính tình Đường Liên Bích người không biết sao? Ta đi đường nào ta cũng không nghe lệnh người ta.

Lời hay lắm lời hoặc có thể kêu được hấn, giống như người vậy thô giọng thô bạo, chất vấn cưỡng bức, hấn còn chịu xuống bảo vệ môn phái, họa đi!”

Đường Liên Bích từ trên không trung tiến lên, khói lửa tràn ngập khắp núi, đá vụn bay khắp nơi, tựa hồ không để vào mắt.

Mãi đến tận khi tiếng khóc truyền lên trời, vừa rồi nghiêng mắt liếc nhìn, khoe mắt dư quang đảo qua thân thể tàn phá của ngọn núi, sục sôi bi tráng đệ tử Nga Phản, Côn Luân tiên khách khí thế hùng hổ, cuối cùng liếc nhìn Đào Yêu Yêu vài lần, khuôn mặt lãnh đạm càng như băng sương bao phủ.

Sau khi quay mặt lại không nhìn xuống phía dưới nữa, trực tiếp bay tới trước người Ma Cô, nói: “Tiền bối, thứ người muốn mang đến.” Tiễn tay vung xuống, Minh Sương như ngọn roi dài, đánh Hạo Nhiên Thiên Cương tan rã.

Chúng tiên Côn Luân âm thầm giật mình, toàn bộ chân khí đề phòng vận khí.

Cô Bình nhỏ giọng nói: “Xảy ra chuyện gì? Hắc so đầu Cửu Vĩ Trinh lúc đó càng mạnh hơn...” Lý Phượng Kỳ nắm ngón tay khép mở, thủ thế liên tục “Im miệng”

Cầu vòng tím trên đỉnh đầu Ma Cô còn sót lại hai thước, Hạo Nhiên Thiên Cương tán đi, trọng áp giải trừ, chấp niệm kết thúc một lần nữa ẩn vào tầng mây.

Nội đan của nàng mặc dù chưa bị hủy, pháp lực đã hao tổn hơn phân nửa, mỉm cười nói: “Người tới thật đúng lúc.” Đường Liên Bích vươn tay phải vào trong túi áo, lấy ra một vật dài nửa xích, còn mang theo vài cái lá cây hình trẻ con, đưa tới: “Côn Luân Xích Linh Chi cho người, nói cho ta biết Thần Kiếm của người ở đâu?” Hai người trước từng nói rõ điều kiện, Đường Liên Bích lấy về Linh Chi Cô, Ma Cô cho hắc Bặc tính Cương Phong, Ly Hỏa, ba thần kiếm Thiên Lô ẩn giấu nơi ẩn nấp của hắc.

Ma Cô lắc đầu nói: “Linh chi này của người khô cạn, nếu không có nước linh tuyền từ phía bắc tẩm bổ, trong hai ngày tắt hổng, ta lấy ra cũng vô dụng.” Đường Liên Bích nói: “Cấp bắc phụng dưỡng linh tuyền?” Thu tay lại xem, quả nhiên thấy da khô lá vàng, giống như rau dưa khô quắt ròi nước khô rau khô.

Ma Cô nói: “Tẩm dưỡng linh tuyền ở thạch lâm, Xích Khê một dải, cũng không khó tìm, chính là lộ trình xa hơn một chút...” Đường Liên Bích nói: “Muốn bao nhiêu?” Ma Cô nói: “Nửa chén là đủ.” Đường Liên Bích nói: “Ta đi tìm.” Dứt lời đi xa, bay về phương xa, một đi một mình như đi qua chốn không người.

Hoàng U trợn mắt nói: “Hắc, hắc cứ đi như vậy sao?” Quân tiên Côn Luân cũng cảm thấy không hiểu, suy nghĩ một chút đã cướp đoạt tiên bảo linh chi, tất nhiên phải đối địch với Côn Luân, vì sao ngay trước mặt thông dong mà qua? Lại nghe nói

hắn là đệ tử Nga hốt, môn phái sắp bị hủy diệt, có thể nào thờ ơ? Không đoán được dụng ý của người này, trong lúc nhất thời hồ nghi bất tiền.

Chúng đồ đệ Ngao Thiên lại lạnh thấu tim, hy vọng vừa mới dấy lên, trong khoảnh khắc hóa thành tro tàn.

Lão ầu các phái phía sau lây nhiễm bi khí, khóc lóc tối tăm trời đất, hai thiếu gia ở trong đám người quát lớn: “Không được khóc, không được kêu, ai lại ồn ào giết chết hắn!”

Ngày thứ hai mươi tám, lần thứ hai mươi tám chớ phân biệt kẻ thù và nước mắt đầy hai gò má chín.

Lúc trước Ma Cô đại phát thần uy, huynh đệ Long gia kinh hồn táng đảm, nằm úp sấp trong đồng ngói chớ có lên tiếng.

Sau đó, song phương ưu khuyết nhiều lần chuyển biến, tình thế không quá rõ ràng, hai người bảo trì trạng thái cuộn mình, người ở gần đó không chú ý đến bọn họ.

Hiện tại khẳng định rằng Côn Bằng tất vong, phe mình đại hoạch toàn thắng, Long gia hai thiếu gia lại bắt đầu đi khắp nơi đùa nghịch uy phong.

Rất nhiều môn đồ đạo phái không khuất phục phản kháng, đều bị hai huynh đệ dùng đạo pháp Huyền Môn đánh bại.

Chúng đồ biết đại thế đã mất, có người cúi đầu than thở, có người nhắm mắt lại tĩnh tọa.

Huyền môn thờ phụng thiên mệnh, cái gọi là “Tồn vong thiên định, thuận theo tự nhiên”, ra sức tranh giành đến một trình độ nào đó, liền không cần cưỡng ép vận mệnh bướng bỉnh.

Như công việc ban đầu, thần sắc các cao thủ Ma Ngưu đại phu đều thoải mái, đám người gần bên trái cảm thụ nghiêm túc, cũng đều ổn định tâm thần.

Trong chốc lát, uy lực của huynh đệ Long gia đã phát tác tác dụng, trong phế tích yên tĩnh trở lại.

Chỉ có Đường trẻ vô tri hơn nhiều năm, oa oa khóc không ngừng.

Trên Long Thiên Thọ là hai cái bạt tai, quát lên: “Tiểu quỷ thôi tha bị điếc à, ngươi còn dám tru loạn!”

Đường Lưu là người tính tình ngoan cố, bị đánh một đòn lập tức nằm sấp xuống, lặn lông lốc nói: “Ta không làm, ta không đến, ta tiểu tiểu trưởng, ta muốn tiểu tiểu, lão tử muốn tiểu ra quần...” Long Thiên Thọ tóm lấy đầu hắn, nhắc lên như nhổ củ cải, cười dữ tợn nói: “Tiểu quỷ đầu, không có não, ngươi còn tè ra quần.” Ngón tay nhấn mạnh, muốn bóp nát đầu hắn,

bỗng nhiên run rẩy, sau lưng khí thể lạnh lẽo lảng nhàn, một thanh âm như đến từ bờ Minh Hà bên kia buông tay: “Thả tay!”

Long Thiên Thọ ngẩn người, muốn buông tay đã muộn, “Lạch cách” tay phải đứt ngang vai, rơi xuống đất vỡ thành vụn băng, mặt vết thương trên đầu vai kết thành tầng sương lạnh.

Long Thiên Thọ lập tức điên cuồng ngã xuống đất, quay đầu lại thấy Đường Liên Bích đứng ở phía sau, cái mũi hướng lên trên nhìn, phảng phất như đang nhìn một con chó chết hư thối.

Thương thế đứt chân vẫn còn đau đớn, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương kia thực sự khủng bố, Long Thiên Thọ bị dọa mất hồn, nằm cuộn mình, không dám hít một hơi lớn.

Đường Lưu có Đường Hữu huynh chông lưng bên cạnh, vẻ mặt mỗi bị quét sạch, lau nước mũi ngửa đầu nói: “Ca, ta muốn tiểu ra tiểu.” Đợi Đường Liên Bích lên tiếng, kéo quần Chiếu Long Thiên Thọ xuống đầu, còn kêu to: “Ăn đi, ăn đi tiểu đi.” Long Vạn Thừa Khí vì vậy đoạt lấy, gạt huynh đệ xuống không để ý, khom lưng hướng bên người Tự Văn Phi chạy trốn.

Đường Liên Bích cũng không đuổi theo, lẳng lặng đứng ở đó xem Đường Đa vui đùa âm ỉ.

Chúng đồ san hô trợn mắt há hốc mồm, Ma Cô từ trên trời đặt câu hỏi: “Người tìm được nước linh tuyền phụng dưỡng chưa?” Đường Liên Bích tháo bình sứ bên hông xuống, giơ lên quơ quơ, ý bảo linh tuyền đã chứa vào trong bình.

Từ trong Thục Điền đến bắc mấy trăm dặm, trong lúc hương thốn hương lấy vật đi, không những thần công kinh người, phần quả quyết nói ra hành lễ này càng làm cho lòng người chiết khấu.

Ban Lương công dựa vào ma khoai lang đại phu điều tức, tán thán nói: “Hắn chính là Đường Liên Bích của Phong Lôi môn, quả nhiên sinh tốt!” Hắn sống trên Thái Ất phong ẩn tu, phải tân tú chỉ nghe tên hắn, không mưu đồ, hôm nay thấy anh dũng hơn xa chính mình, trong lòng vừa vui mừng vừa xấu hổ hổ.

Âu Dương Cô Bình thấp giọng nói: “Người này làm việc cổ quái, nói không chừng sẽ lập tức chạy mất.”

Đường Lưu trêu đùa xong Long Thiên Thọ, nhắc quần ghé sát bên cạnh, dịu dàng nói: “Ca, lão tử bị người ta bắt nạt thảm thương, Khúc Hồn phái chúng ta đều bị người ta bắt nạt, người lưu lại giúp chúng ta đánh nhau có được hay không, lưu lại giúp các lão tử đi!” Ngoan đồng hoang đường, tuy là năn nỉ cầu khẩn thiết, lại tự xưng là lão tử, bả vai dán vào chân chân chân Đường Liên Bích, một bộ tình cảm nhỏ yếu làm nũng nũng uyển chuyển.

Lý Phượng Kỳ vui vẻ nói: “Tiểu hài tử này rất có linh tính, nói đến đoạn mất cốt nhi rồi.” Đường Liên Bích nhẹ nhàng đẩy ra Đường nhiều, ông tay áo vung lên, đưa hấn vào trong lòng ngực nữ đồ Hàn Mai của Nhiếp Hồn môn.

Cô Bình nói: “Chăm sóc đứa trẻ cho tốt!” Hàn Mai vội ôm nhiều hơn, ba tỷ muội Ngu thị ở gần đây, cũng vây lên chăm sóc an ủi.

Lập tức Đường Liên Bích đi vào khu đất trống giữa hai bên, ngừng chân nhìn về phái Côn Lôn, tựa như ngọn núi cao sừng sững, ngăn chặn đường tấn công của phái Côn Bằng.

Quần tiên Côn Luân âm thầm nhíu mày, mắt thấy nắm chắc thắng lợi trong tay, nào biết nửa đạo trong giáng xuống sát tinh như vậy.

Trước đây quần tiên một mực cảnh giới trên không, chờ đợi thiên sư phát ra tín hiệu tổng công.

Nhưng Tử Hư Thiên Sư chỉ nhắm mắt thổ nạp, tựa hồ đang cân nhắc đối phương đánh tan pháp thuật thần kỳ của Hạo Nhiên Thiên Cương, lại như đang ngưng tụ toàn bộ pháp lực, chuẩn bị thi triển thần thông cường đại nhất.

Đợi huynh đệ Long gia thụ thương bại chạy, đồ đệ của Pháp Thánh môn không thể ở lại, sợ Nga Thiên chuyển bại thành thắng, kế hoạch lược soát bí kíp thất bại.

Trong Tứ ngự đồng tử, Câu Trần nói: “Năm đó thanh nhân thật sự là đệ tử Nga Phán? Ta thấy công pháp không giống lắm.” Cô Lãnh Pháp Vương vẫn mười phần ngạo nghễ, khinh thường nói: “Tiểu bối không có chân nhắc tới.” Du Tinh Đầu

nói: “Pháp thuật hần vừa sử dụng có uy lực cực lớn, tuyệt đối không phải Huyền môn đạo học có thể thành, đợi tiểu đệ dò xét rõ ràng.” Hoàng yên bỗng nhiên bay tới gần, vòng quanh Đường Liên Bích Toàn Phi.

Đúng lúc gặp Lý Phượng Kỳ cao giọng chỉ điểm: “Đường lão đệ, trước giúp sư tôn mới thoát khốn!” Đường Liên Bích quay đầu nói: “Hong Minh Kiếm tầng thứ chín luyện hết chưa?” Lúc đại chiến Nam Hải hần từng khảo sát Hong Minh kiếm, biết được tiến cảnh Lý Phượng Kỳ luyện kiếm.

Một câu hỏi xong, không đợi Lý Phượng Kỳ trả lời, khẽ vươn tay, đã sớm đè lại du tinh đầu não, cứng rắn đem chân thân hần nâng lên giữa không trung.

Chỉ thấy một hán tử lùn cưỡi trần, đầu ngực quấn quanh niệm châu, khuôn mặt bởi vì hồi hộp mà vặn vẹo biến hình.

Du Tinh Đấu chuyên tu Cuồng Động Thuật, lao vùn vụt nhanh hơn tia chớp, để cho thân ảnh vượt qua thị lực, mịt mù như hư vô, mịt mù như ẩn như hiện.

Bằng con đường này tuyệt học được từ địch doanh, đi qua đi lại bên cạnh địch, cho tới bây giờ không ai có thể chạm đến chân thân của hần.

Mà Cuồng động thuật tu luyện đầy kiêng kỵ lúc trước trì trệ chậm lại, một khi di động đình chỉ, tu hành giả coi như khí tuyệt mất mạng.

Lúc đó Du Tinh Đấu bị Đường Liên Bích chộp vào tay, giống như điều hâu bắt gà con vậy, trong tiếng kêu sợ hãi kinh mạch bạo liệt ra, cốt nhục hóa thành tro tàn, chỉ còn chuỗi tràng hạt lập loè tỏa sáng.

Đường Liên Bích lấy ra ném cho Lý Phượng Kỳ, nói: “Cầm thứ này luyện tới tầng thứ chín.”

Lý Phượng Kỳ tiếp hạt châu trong tay, chân khí tràn đầy, hai con ngươi thần thái tỏa sáng, áo tóc uốn lượn lưu động vàng sáng, kêu lên: “Thành công rồi!” Kiếm thuật tiên thể của hần đều đã luyện xong, đơn giản một loại pháp bảo phụ thành, pháp lực không đạt tới đỉnh cấp.

Lúc trước Tự Văn Phi nói “kiếm thuật chưa đạt đỉnh, thiếu một món pháp bảo quan trọng nhất.” Ý chỉ chính là đạo lý này.

Tinh vân niệm châu của Du Tinh Đẩu ngự hình linh động, Hồng Minh Kiếm Nguyên khởi động cánh cửa chữ Côn Luân, hai sương núi vui vẻ dung hợp, kiếm pháp tăng thứ chín nhanh chóng tu luyện đầy đủ.

Chuyển Tinh Vân niệm châu ẩn hình, vàng sáng thu liễm, pháp bảo khí hóa quy vào kinh mạch.

Lý Phượng Kỳ ngửa mặt lên trời thét dài, nhảy lên một cái hướng đảo chết yếu.

Vũ Huyền Anh giờ thần mâu chặn lại, chỉ nghe “Bành” tiếng nổ rung trời, ngăn kiếm phong thần mâu bẻ gãy, Vũ Huyền Anh bị chấn vỡ miệng hổ, thượng ngạc châu bên cạnh cũng bị kiếm khí chấn hộc máu rơi xuống đất.

Vũ Huyền Anh kia cũng không phải loại tầm thường, lúc này ném thần mâu đi, mang theo phong hỏa lôi điện, sử “Hạo Thiên Long Đình Kiếm” đối công Lý Phượng Kỳ.

Trong chốc lát tiếng nổ mạnh liên tục vang lên tận trời, sóng khí bốc lên ngập trời.

Hồng Minh Kiếm tăng thứ chín “Tinh Phi Vân Hãn” sử dụng toàn bộ, Lý Phượng Kỳ vừa là lấy khí ngự kiếm, cũng bằng tâm lực làm phép, thật sự phát huy ra hiệu quả thần diệu của “Nhân kiếm hợp nhất” thần diệu.

Vũ Huyền Anh chuyển động càng nhanh, Lý Phượng Kỳ đuổi theo càng chặt, trước sau trái phải bóng người kiếm ảnh đan lồng, uy lực gia tăng đầu chỉ ngàn lần.

Trong chốc lát, Long Đình Kiếm dần còn lại hai thành thế công, Vũ Huyền Anh che trái chắn phải, chiến đến mức mũ trụ giáp nghiêng nghiêng.

Cô Lãnh Pháp Vương thấy thế cục chuyển xấu, liền thi triển Di Tinh khắc đàn giáp công Lý Phượng Kỳ.

Hắn tác phong âm lệ nhiều quỷ dị, công địch ở Lao Phong, âm thầm dẫn nguyên thần bỏ chạy, định bay thẳng về phía trước, Nguyên Thủy hai ngọn núi tìm tòi huyền môn bí kíp.

Huyền Chân giới là quan ải ba phong, bình thường nếu không có đệ tử Huyền môn tiếp dẫn, ngoại nhân tuyệt không thể vượt qua.

Hiện tại đỉnh Kim Tiên phong đảo chiều, Tiên giới bị lộ, chính là cơ hội tốt để đi tới cấm địa vợ vết bảo vật cướp vật.

Mới vừa bay lên đỉnh núi, trước mặt chính diện đụng vào Đường Liên Bích.

Giống như huyền ảnh từ hư không bắn ra, thân hình thanh tú kia hiện ra trước mắt, lại nhìn không ra hấn sử dụng thân pháp cỡ nào.

Cô Lãnh Pháp Vương duỗi thẳng hai tay, trước khi “Xích Hà Tử Vực” vận chuyển ngàn năm, nghẹn ngào muốn đẩy lui Đường Liên Bích, không ngờ lại như trứng gà đập trứng tường đồng, một lúc lại chia năm xẻ bảy, lực phản công ép tới, khí huyết trong ngực bốc lên, không ngừng lui liền bảy tám mươi thước.

Ngày thứ hai mươi tám, lần thứ hai mươi tám chớ phân biệt kẻ thù và nước mắt đầy miệng mười ba...

Cô Lãnh Pháp Vương vừa sợ vừa giận, hét lớn: “Tứ ngự!” Thu hồi công pháp Khắc Tượng Đàn, bàn tay chia ra ẩn trên dưới đan điền, cắt đứt khí huyết tứ chi, phảng phất như sông lớn chặn lại thành thác nước, pháp lực quanh thân cực tốc hội tụ tăng lên gấp bội.

Tứ ngự đồng tử phụng lệnh sư phụ ngăn địch hộ giá, thi triển thần thông đồng loạt tập kích.

Ngoài thân Đường Liên Bích dường như có một bức tường kiên cố, có thể dễ dàng đánh tan thể công của quân địch.

Hoàng U nhìn mà cứng lưỡi không thôi, liên tục xưng: “Quái lạ, ta còn tưởng Phong Lô môn không giỏi phòng thủ! Nhìn Đường Liên Bích xem, loại thuật phòng ngự này, mau đuổi kịp Kiếm Tiên Thiên Vương thuần đi!” Lan Thế Hải nói: “Đó không phải pháp thuật Phong Lô, chắc là...” Mặt mày nhăn nhúm, vẻ kinh ngạc chuyển sang nồng đậm.

Tứ ngự đồng tử cùng công thất thủ, thật sự là sự nhục nhã vô cùng, lại sợ sư phụ nghiêm trách, trong trạng thái nôn nóng như thú điên, từ trái phải trái phải bốn phía nhào nhào cắn xé.

Đường Liên Bích nói: “Cút ngay!” Ông tay áo vung lên, đã sớm đem Tứ đồng phiến đến chín tầng mây bên ngoài.

Giờ phút này, Côn Lãnh Pháp Vương đã tụ tập mười thành pháp lực, vùng sáng nơi ngực và bụng lóng lánh, đuổi cánh tay ra, lần nữa đẩy ra Tử Cương đỏ thẫm, hình dáng như quả cầu, ánh sáng lóa mắt, sáng loáng như mặt trời thứ hai, thế nhưng chỉ cần đẩy đến cách ngực ba thước là không thể đẩy nổi.

“Tê tê” một trận vang lên, Đường Liên Bích một tay hư trao, quang cầu lập tức vỡ vụn.

Cô Lãnh Pháp Vương hoảng sợ nói: “Phong văn phá nguyệt!” Phong khí màu trắng xoay quanh, khiến quần áo hần bị cắt vụn bay phát phới.

Xích Hà râu tím tuy là Trường Sinh ngồi trên trời dưới chân pháp, nhưng không địch nổi hoa văn phá nguyệt phong lưu.

Chỉ thấy Cô Lãnh Pháp Vương hốt hoảng bay ngược, Đường Liên Bích đứng thẳng người áp sát, một trước một sau hạ xuống mặt đất.

Đột nhiên Cô Lãnh Pháp Vương còng lưng xuống đất, “Ầm ầm” một tiếng nước bùn văng tung tóe ra bốn phía.

Lan Thế Hải nói: “Là đặc hiệu của Tứ Thần Kiếm!” Đường Liên Bích Nhân còn ở trên không trung, vách đá vô hình đã rơi xuống mặt đất, vậy mà hóa đất thành nước, khiến cho dưới thân Côn Lãnh Pháp Vương xuất hiện vũng nước rộng hơn trượng.

Âu Dương Độc Bình nói: “Đó là Huyền Thủy kiếm sao? Nam Hải đại chiến Huyền Thủy kiếm cho Đường Liên Bích.” Lan Thế Hải nói: “Biển đại địa làm Thương Hải, đích thật là thần hiệu của Huyền Thủy kiếm, hấn sử dụng rất tiết chế, chỉ làm cho mảnh đất nhỏ biến thành nước, có thể vạn nhất...” Đường huynh đệ lo lắng: “Cẩn thận, thần kiếm uy lực cực lớn, dùng tới hậu quả nghiêm trọng!”

Đường Liên Bích như không nghe thấy, phát tay một cái sương mù bay qua, vũng nước lập tức đóng băng.

Cô Lãnh Pháp Vương lần này thật sự lạnh mất hồn, xoay người “Chê Tra” run rẩy, nước đá hỗn hợp chảy xuôi khắp người, lặn như heo, hoảng loạn rên rỉ: “Nội đan, nội đan, Phá Nguyệt Phong Văn, nội đan của ta.” Phong Văn Phá Nguyệt có lực lượng cắt thân thể nhiếp đan, da thịt hấn có nhiều chỗ rạn nứt, nội đan đang từ vết nứt chảy ra ngoài.

Đường Liên Bích khinh thường, năm ngón tay buông lỏng thu công, giống như khinh thường thi triển nặng tay trừng trị một thứ dơ bẩn vật.

Cô Lãnh Pháp Vương “Phốc” thổi phào nhẹ nhõm, nội đan cuối cùng cũng bảo vệ được, ngạo khí một đời cũng tan thành băng tiêu, cúi đầu xấu hổ chịu nhục, cười mây bay về phía tây.

Tử Hư Thiên Sư than nhẹ: “Nghê Kỳ Anh kiệt xuất hiện lớp lớp, không phải Côn Luân có khả năng làm được.”

Họa Tiên nghe vậy phần lớn là không phục, tiếng la: “Tiểu bối Ngao Thiên chó được ngông cuồng!” Nhảy lên bút phác họa, đồ ảnh lập tức vẽ xong, một dòng sông hỏa diễm đổ xuống màn trời, dòng dung nham đỏ đậm chảy xuống.

Phương pháp này khuyết thiếu giấy vẽ tranh, uy năng giảm bớt hơn phân nửa, lại vẫn là khắc tinh của pháp thuật hàn băng.

Không ngờ hỏa lưu còn chưa chạm đất, một cỗ băng phong cuộn ngược lên, hỏa khí lên tức tiêu tan, ngay cả tay phải hóa thật bút và họa tiên cũng đông lạnh thành vụn băng.

Diệu Đàm kêu thảm quay người rút lui.

Chỉ vì mở đầu nói năng lỗ mãng, Đường Liên Bích không để cho nàng chạy thoát, ngón tay đánh ngang băng phong cuộn tới, như điện mang màu trắng đuổi sát theo sau.

Thiên văn tức đồ chúng gặp nạn, thủ tọa tự nhiên giải cứu.

Tự Văn Phi lập tức nâng bút tạt viết, mấy hàng chữ vàng bay lên không, hóa thành Vân Sơn cao lớn dày đặc.

Pháp thuật này gọi là “Khí Vân Tú nhai”, lực phòng ngự gần như Ngao Thiên Vương Thuần, lấy tiêu diệt áp đảo xưng bá Tiên giới, xưng bá Tiên giới.

Nhưng cũng không chống nổi sức mạnh của băng phong, đụng một cái liền vỡ nát.

May mà miễn cưỡng làm thế gió lệch đi, Họa Tiên tránh được một kiếp, trốn phía sau Kỳ Văn Phi.

Băng phong kia chuyển hướng bay vào không trung, biên giới vừa vùn từ lưng Lệ Mị xẹt qua.

Sí Lệ Mị bị chặt đứt tay phải Ma Tru, đang cắn răng chịu đau vận công, khởi động kỳ hiệu của Thần Mộc Giáp trả thù Đào Yêu Yêu.

Chợt bị gió băng thổi cơ thể, ba hồn bảy vía hầu như đều đã đông cứng.

Ngảng đầu thay đổi mục tiêu, nghe rằng trợn mắt về phía Đường Liên Bích, đem cảm giác đau đớn ác cảm của bản thân phóng đại lên gấp trăm lần, đều di chuyển cho hắn.

Hồng Phát nữ nói: “Đường Liên Bích phiền toái rồi, hấn muốn đau la to!” Kỳ thật lời này cũng khá khách khí, Bồng Lai Di Cơ thuật đau khổ tới mức nào, người bị hại ai không kêu cha gọi mẹ, chạt vật vạn trạng.

Hồng Phát nữ giả trang nở hoa bà bà thường xuyên nghe Đường Liên Bích mỹ danh, thật không đành lòng nhìn một vị tuần mỹ lang như vậy trước mặt mọi người mắt mặt xấu hổ.

Nhưng Cuồng Tôn Giả ở bên cạnh nghiêm túc thực hiện, không có cách nào giúp hấn loại bỏ thống khổ.

Trong lo lắng muốn dời ánh mắt đi, đã thấy Đường Liên Bích quay mặt qua, thần sắc vẫn tĩnh táo như cũ, đầu lông mày khẽ run, từng bước một đi tới bên này.

Hồng Phát Nữ sợ ngây người, thầm nói: “Hấn không trúng thuật dịch thống khổ? Không có khả năng, hấn... sao lại không có phản ứng.” Cuồng Di nói: “Hấn đau đớn không đổi sắc mặt, chắc chắn đã trải qua tra tấn so với sự đau khổ gấp trăm lần này, nhẫn nại chịu đựng đã sớm siêu phàm tuyệt thế.” Trong lúc nói chuyện hai bên gần nhau.

Sí Lệ Mị chính đang điều chỉnh hình thái mạnh nhất: Cổ duỗi dài, cằm kề sát đất, áo giáp cơ bắp biến sắc dời vị, thiên linh cái phân liệt dâng lên bảo châu màu đỏ rực.

Đường Liên Bích bước chân cũng không nhanh lắm, không biết sao lại đến trước mặt, cầm lấy nội đan bóp nát, nhắc chân đạp trúng ót Lệ Mị, nát bét như giẫm lên côn trùng, hài cốt vẫn đang vỡ thành khối băng nhỏ bé.

Mị lệ Lệ Mị được xưng là tử thần, cả đời truy hồn lấy mạng, không nghĩ tới chính mình cũng sẽ chết, âm hồn lúc bay đi tựa như lúc sinh ra, không có dị trạng kinh cuồng bạo loạn chút nào.

Chỉ mấy hiệp, chúng tiên chết, chạy trốn, phảng phất như bèo trôi yếu ớt rơi rụng, toàn bộ sân bãi tràn ngập uy nghiêm nghiêm trang nghiêm.

Đường Liên Thạch kiêu ngạo đứng giữa trường, khóe mắt thoáng nhìn, Cuồng Di vội nói: “Tiểu ca người mạnh, không thể trêu vào người, chúng ta có chọc giận người không?” Lôi Hồng Phát nữ lui lại phía sau.

Ánh mắt lạnh lùng của Đường Liên Bích tiếp tục di chuyển, dừng lại trên mặt Hư Thiên Sư.

Chỉ thấy Tử Hư Thiên Sư khí nhàn thần dật, tay trái cầm hoa, tay phải liên tục bấm niệm pháp quyết, giống như đang vận hành công pháp nào đó phức tạp.

Đường Liên Bích im lặng nhìn chăm chú, giữa hai bên chiến vận ngày càng dày đặc.

Đệ tử Nga Bí ngừng thở, ngoại trừ Đường Lưu Chấn Huyền vỗ tay uống ngon lành ra, cũng không có cảm giác nhẹ nhõm vì thắng lợi vừa rồi.

Lúc thích hợp Đường Liên Bích Khu Tứ Đồng, Trục Pháp Vương, truy kích Họa Tiên, tru sát lệ mị, Lý Phượng Kỳ cũng đánh bại Võ Huyền Anh.

Mắt thấy địch nhân ném mũ bỏ giáp, lui vào đám người bên cạnh đầu thủ tọa trên thiên văn.

Lý Phượng Kỳ quay ngược lại nhảy xuống bên người đào điền, một tay vỗ huyết ngọc gối hấn, một chưởng đè lên thiên trung ngực, vận thuần dương chân khí giúp hấn tiêu trừ ma khí.

Nếu môn đồ Kiếm Tiên tẩu hỏa nhập ma, thường dùng loại phương pháp này quy chánh.

Lý Phượng Kỳ đột phá tình chướng, luyện toàn kiếm thuật, thu được pháp bảo phụ công, Thuần Dương tiên thể tu đến cao cấp nhất, pháp lực đã bước vào hàng ngũ tuyệt đỉnh cao thủ.

Trước mắt mặc dù Cửu Vĩ Cửu phục sinh, cũng có thể đem ma khí nó hóa thành vô tận.

Tu tịnh công hạnh say sưa, quanh thân rạng rỡ, mỗi sợi tóc đều giống như đang lấp lóe quang thải.

Đào Yêu Yêu toàn thân ngưng tụ ma khí mà không ứ đọng, theo huyết mạch cuồng mãnh chảy xiết.

Lý Phượng Kỳ vận công mấy độ, đều không thể nào dừng lại.

Muốn cho hấn tiến vào trạng thái giả chết, vỗ vỗ huyết ngọc gối “Bồng bồng” trầm đục, đổi lại người khác đã sớm bị đánh

bất tỉnh, tinh thần trở nên điên cuồng, ngược lại càng thấy mạnh mẽ hơn.

Lý Phượng Kỳ dần biết hắc ma khí thịnh, quả thực vượt quá mức suy nghĩ, hơn nữa trong cơ thể xây dựng pháp cảnh, ngoại lực căn bản không có cách nào lọt vào.

Lập tức từ bỏ thí nghiệm ngự khí quy chính, tiến tới gần bên tai lớn tiếng hô: “Anh hùng Mạc Vấn xuất thân, người là heo chó sinh lại có sao? Đại trượng phu Thẳng thắn tự tại, gút mắc qua lại không cần phải truy hỏi! Mau tỉnh lại đi! Huynh đệ tử muội Ngap phải muốn người cứu vớt!” Mấy câu nói này chính giữa câu chuyện đào non nớt, giống như cảnh báo chuông lớn tiếng, đột nhiên đánh thức gã tỉnh lại.

Chỉ thấy đôi mắt từ tối chuyển sáng, thân hình lóe lên kim quang, vũ trụ phong thần lực khẽ lay động, đem Lý Phượng Kỳ chấn khai vài thước.

Sức chú ý của Đào Yêu chuyển hướng ra bên ngoài cơ thể, lập tức phân thân nội quan, chiến cuộc trong tâm mạch cũng phát sinh chuyển biến.

Ngày thứ hai mươi tám, lần thứ hai mươi tám chớ phân biệt kẻ thù và nước mắt đầy mặt là mười một.

Trong khoảnh khắc ma khí bại lộ, thất tinh sứ Côn Luân chui vào khe hở của thần mộc giáp, chui vào tâm mạch đào trụi xây “Luyện Ma đàn” lên, sau đó đại chiến còn khốc liệt gấp trăm lần so với bên ngoài! Hồn phách đào cơ bị kéo vào vực sâu, vẫn như cũ ngưng tụ thành hình người, thẳng đến tầng đáy đất khô tâm khô căn.

Đến đây mới biết sự lợi hại của Bắc Đẩu trận, chỗ đáng sợ thật sự của Thất Tinh Sứ - thần thông bảy người kia đại dị, so sánh với lúc trước quả thực là cách biệt một trời một vực.

Lão đại Ngọ Dương Vận Sứ Tư Nhật Thương, ở bên ngoài tỏa ra khối khí nóng rực, tiến vào Luyện Ma đàn lại tạo ra mười vàng mặt trời, sóng nhiệt phun ra đủ để hòa tan vạn vật.

Nhị Tử Cức Thổ cầm Khô Tâm pháp ấn trong tay điều đổi hoàn cảnh Tiêu Thổ, khiến đồng bạn vĩnh viễn chiếm cứ thiên thời địa lợi.

Tinh sứ thứ ba Toái Nguyệt biến chiêu là kỳ lạ nhất, Động Hư Phiến phòng lớn như cánh buồm, có thể khiến đối thủ cảm thù bản thân, sinh ra quái niệm tự tàn sát mình.

Huyết Hồn Linh của Tàn Vân Sứ thứ tư dài thêm trăm trượng, lưỡi đao múa lượn, huyết quang bốn phía, hội tụ thành biển máu cuộn cuộn có thể thôn phệ tất cả du hồn.

Đệ ngũ tinh sứ Đoạn Tuyệt trông coi Minh Sương Nguyên Tề Thiên Cung năm xưa, nhiều chỉ kiếm pháp lẫn vào Minh Sương Linh Uy, chuyên bố trí vĩnh viễn minh đông trong tâm cảnh, Thực Hồn tồn phách chỉ lực không xuất được bên phải.

Tinh sứ thứ sáu Phi Thương, bốn cánh quỷ lân, một vào Luyện Ma Đàn tràng phân tán làm “Kim Cương Phong Bạo”, vung vẩy mênh mông không gì không phá, là chủ lực chính diện vây khốn địch đả thương địch thủ.

Pháp hiệu của tinh sứ thứ bảy là Di Lôi vốn dài dằng dặc, tiến vào đàn càng thêm dài, lưỡi búa hình tròn xoay quanh, lôi điện

hình thành lôi uyên, có thể hóa diệt tất cả yêu thuật ma pháp thuật trong thiên địa.

Khô tâm tiêu thổ sâu thăm mênh mông, luyện ma kỳ cảnh vô biên vô hạn.

Thất Tinh Sứ cách xa nhau ngàn vạn dặm, đều chiếm Thiên Cương, Thiên Quyền, Thiên Xu, Thiên Cương, Ngọc Hành, Diêu Quang, Thông Ý Truyền Công, lúc này mới hoàn toàn triển lộ ra uy lực của Bắc Đẩu Trận.

Đào Yêu Yêu thần mê mang, Huyền Môn Chính Pháp Côn Luân kiếm thuật sử dụng không ra, ngàn vạn loại yêu pháp cũng mất hiệu lực, chỉ bằng một cái vũ trụ phá thiên diệt thế phong tranh đấu: Đãng Huyết Hải, kháng phong bạo, phách nhật trăm lôi, dùng cường lực đánh hủy luyện ma đàn tràng tràng đấu.

Thế nhưng Thất Tinh Sứ cải biến sơ bộ trận hình, đàn đài mới lại tái sinh thành, uy thế của các loại pháp thuật dần dần tăng lên.

Đào Yêu Yêu đắm chìm trong nỗi đau khổ thân thù điên đảo, tự phế tự thương cho đến điên cuồng, mặc kệ tà niệm sát dục tà, tùy ý không kiêng nể gì thì phát vũ trụ phong.

Cánh tay không giờ, tay không vung, kiếm quang nhiều phát từ ngực bụng, thậm chí móng tay lở chân lông, giống như thân thể người đang bị quang ảnh của kiếm thay thế!

Thiên Cương Sinh Hà nói nhiều, Vân Bính đạo trưởng từng nói hán cùng Ma Kiếm ” Hợp Hồn” không sâu, còn có thể sử dụng chân khí vận sử phi phong vũ trụ, mà giờ phút này quá trình “Nhân kiếm tương hợp” nhanh chóng diễn tiến, lấy dục vọng khu động Ma Kiếm phương thức nghiêm nhiên đã xác lập.

Cộng thêm mất đi thần mộc giáp phòng hộ, hồn phách Đào Yêu liên tục bị trọng thương, trốn trong vũ trụ mới may mắn thoát khỏi, vì thế hồn thể từng bước một nhập vào kiếm thể.

Năng lực đối nghịch của vũ trụ bắt đầu bộc lộ, hùng thế cuồng mãnh, trong khoảnh khắc đánh tan mười vạn tòa Luyện Ma Đàn tràng.

Nhìn thấy đối thủ biến dị, Thất Tinh Sứ đều cảm thấy giật mình.

Đoạn Tuyệt nói: “Luyện ma luyện ma, càng luyện càng mạnh, cái này trước nay chưa từng gặp qua.” la lên Toái Nguyệt nói: “Nhị ca đừng lười biếng, nghịch chuyển ý chí chiến đấu của hần!” Trước kia gặp đối phương cường đại khó thắng, mỗi lần dùng Động Hư Phiên xoay chuyển địch ý, khiến cho hần tự đánh về phía mình.

Tiếp theo Toái Nguyệt lay động Thần Phiên, quả nhiên phong cách của vũ trụ mở ra một chút nhánh, ngược lại chuyển qua công kích về phía Đào Yêu mắt non.

Nhưng một bộ phận bên ngoài kiếm linh hồn bị thương, càng tránh trong kiếm quang, quá trình “Hợp hồn” càng nhanh hơn, kiếm thể càng thêm uy không thể ngăn cản.

Phi Thương nói: “Không được, ngược lại để cho hần mạnh hơn, vũ trụ phong huyền ảo sâu không lường được.”

Sùng Thổ than thở: “Đây nào phải luyện ma, rõ ràng là ép hần ma hóa.

Người này bản chất không xấu, bị bức thành ma cũng quá oan uổng.”

Tàn Vân nói: “Oan uổng không nhiều, oan uổng không nhiều, Quan trưởng lão là kiếm lực của hần tăng trưởng quá mạnh, chiếu theo như vậy chúng ta sớm muộn gì cũng không chống đỡ được, không tiêu diệt được cường ma phản bị ma kiếm tiêu diệt, ý đồ của Tử Hư Thiên Sư...”

Di Lôi giận dữ nói: “Các người muốn đánh trống lui đường sao? Còn dám hoài nghi Thiên sư!” Đoạn Tuyệt cười nói: “Hi hi, lão Thất Thủ phát uy kêu chi chi, có gan quát mắng ba vị ca ca, lão đại cũng không để vào mắt chứ?” Trường Dương đang đấu phát ra tính tình như luân phiên bay múa, mười mặt trời chói chang điên cuồng phun lửa, quát lớn: “Đúng là xấu phải không đến cùng, ai còn om sòm muốn giết lão tử trước!” Chúng Tinh thấy lão đại lên tiếng, không dám hỏi nữa, dồn hết toàn lực hành động của mình lại càng thêm căng thẳng.

Trong phút chốc ác phong gào rú thê lương, sấm sét vang dội, Đào Yêu giống như một con thuyền đơn độc lâm vào sóng to

gió lớn.

Trên mặt đất khô cằn bốc lên từng sợi độc nóng, Huyết Hải Lôi Uyên phong bế đường chạy trốn, phía trước Kim Cương Phong Bạo, Minh Đông Hàn Sương vây đuổi chặn đường.

Chân hấn đạp lôi hỏa, thân lâm duệ phong, đỉnh đầu liệt dương, bị ngàn loại quái lực xé rách, không tiếng động hò hét cứu cứu, khí lực chậm rãi suy yếu, hồn thể còn sót lại dần dần giảm bớt, tựa như người chết đuối hãm mình vòng xoáy, lộ ra vị trí mặt nước càng ngày càng nhỏ! Vũ trụ phong chính như đại dương đại dương, có được cự lực cường thế không thể so sánh, cùng hợp thể thiên hạ vô địch, vây khốn trước mắt lập tức có thể trống rỗng tán loạn!

Nhưng Đào Yêu biết mình không thể lún xuống, không thể bị vũ trụ phong bao phủ! Hải dương dục vọng kia sâu bao nhiêu, đủ để thôn tính lý trí cùng bản thân, ăn sạch linh hồn thiên tính cùng thiên tính.

Trong đó lại ẩn giấu bao nhiêu quái vật xa lạ, tràn ngập kỳ mỹ dụ hoặc, đủ để biến người thành cái xác không hồn chỉ biết dục.

Đào Yêu Yêu bắt lực ngửa mặt nhìn lên, giống như nghe thấy tiếng động lớn rầm rĩ chưa từng nghe thấy, giống như hàng tỉ người đang cuồng hoan, phát ra tiếng rên rĩ cực lạc, quái dị cỡ quái, không biết đến từ quốc gia khủng bố nào.

Có một lúc sau, hấn cảm thấy tâm tình thanh minh, chợt nghĩ đến hành động như nước chảy, thích hợp làm việc tự chủ, có thể sung tâm dưỡng tính, thuận theo người thiên lý đạo nhân đạo.

Nhưng khi dưới chân là đầm sâu không đáy, còn có thể lưu lại liên tiếp trò chơi sao? Nghĩ đến nỗi sợ hãi này càng thêm kịch liệt, tâm chí lại mê man, hấn ra sức giãy dụa, cố gắng hết sức phản kháng, muốn thoát khỏi xu thế chìm đắm, có thể đơn lực cô, bất luận thế nào kháng cự, vẫn giống như cương thi trượt vào trong túi xác, chìm vào sâu trong bóng tối.

Xem ra nhân tính muốn mất đi, ma tính độc chiếm hình hài, thế giới cuối cùng sẽ tan vỡ dưới sự sắc bén của nhân dục chi kiếm, tiên đoán của Cửu Vĩ Quy sắp biến thành hiện thực rồi!

Đào Yêu Quy cảm thấy rất mệt mỏi, thôi, cứ như vậy dung nhập vào vũ trụ phong, trừ tuyệt vọng cùng hưng phấn cổ quái, cũng không nhớ rõ sự tình gì khác, mẫu thân ái lữ bằng hữu, tất cả đều như khói nhẹ phiêu tán không dấu vết... Đột nhiên hơi mát lạnh, tinh thần hấn rung lên, như người chết hồi quang phản chiếu, hấn trợn mắt nhìn lên phía trên.

Một mảnh đồ vật xanh trắng từ từ bay xuống, mỏng như lụa, giống như lá liễu, bốn phía khói mù nồng đậm không thể che lấp hào quang của nó.

Đào Yêu Yêu thầm kêu “Thanh Phong Kiếm!” Ngón tay của người cầm bắt lấy ngón tay.

Lần này chèo chống đến quá đúng lúc.

Hấn nhân cơ hội leo lên, hồn thể còn lại leo lên Thanh Phong kiếm, một lần nữa biến thành hình người, hướng về cảnh giới quang minh bay lên.

Linh hồn tan vào vũ trụ kia còn đang thả kiếm ra sinh uy, Thất Tinh Sứ chỉ lo xoay quanh nó, không có dư lực đuổi theo tung hồn bỏ chạy.

Tàn Vân kinh ngạc nói: “Hồn phách của hấn phân liệt, sao lại như vậy!” Ô Thổ thở dài: “Thiện ác hai phần, người đều như thế, ma khí tuy rằng thâm trọng, bản tính của hấn sẽ không lưu tằng.”

Đến lúc này hồn phách đã một phân thành hai, liên lụy lẫn nhau xa xa.

“Thiện hồn” bay lên tương đối yếu đuối, toàn bộ nhờ Thanh Phong kiếm nâng đỡ, vừa rồi thoát khỏi trói buộc của “Ác hồn” trong kiếm.

Linh hồn trở về thân thể, con mắt truyền đến hình ảnh ngoài thân —— bên góc sân thân thể tuyết nhỏ xinh xắn nằm ngang, con ngươi nhắm chặt, gò má ửng đỏ mồ hôi, răng cắn môi dưới ra từng vết máu, vẫn còn mặc niệm từng lần mặc niệm Thanh Phong Kiếm Quyết.

Tâm tình Đào Yêu Yêu kịch liệt cỡ nào, tâm lực của nàng yếu ớt cỡ nào, Thanh Phong kiếm vốn rất khó xâm nhập vào Luyện Ma đàn.

Nhưng nàng đã dốc hết toàn bộ tinh thần, niệm quyết khu dẫn kiếm linh nhiều lần, không ngờ lại làm đến mức khó tin như vậy.

Chỉ vì cứu Đào Yêu Yêu mà thoát hiểm, làm cho lòng hấn an tâm trở về, Tiểu Tuyết đã không để ý an nguy của bản thân tồn vong.

Giống như một chiếc đèn nhỏ xua đuổi âm u, dầu đốt tận tim, vẫn đang liều mạng thiêu đốt ánh sáng.

Lần lao lực chịu đựng này, không thua gì đại chiến trong lòng, nàng Chử Bằng tinh kiệt sức còn đang kiên trì, cơ hồ đạt tới mức vong ngã của ta, một ý niệm liên hệ bản thân, chính là không cho phép bản thân mệt mỏi ngất đi.

Mà Thanh Phong kiếm vận chuyển như ý, cảm ứng tâm linh cũng tăng cường, thiện hồn cảm nhận được nỗi khổ cực lớn của nàng, không khỏi đau khổ “Ta yêu nàng như vậy, lại là liên lụy nàng như vậy., Chẳng lẽ yêu yêu chính là để người yêu chịu khổ!” Liền muốn nhảy trở về vực sâu tự tuyệt, nhưng làm như vậy há không làm nàng uổng phí? Đang do dự không quyết, Lý Phượng Kỳ la hét lỗ tai truyền đến: “Mau tỉnh lại! Huynh đệ tử muội Nga hào phái muốn người cứu vớt!” Thiện hồn theo đó thăng lên linh đài, đào con đường tinh thần trong suốt, chậm rãi thức tỉnh,

Lần thứ hai mươi tám dừng phân biệt thân lệ đầy hai gò má là mười hai.

Lúc này miệng Đường Liên Bích đã cùng Hư Thiên Sư giao thủ với nhau.

Chỉ thấy Sương Vân co duỗi, giống như là đang luyện tập bay đến gần Thiên Sư, chợt bị vòng sáng màu vàng nhạt ngăn cản, lập tức trở về lòng bàn tay Đường Liên Bích của mình.

Giữa không trung đầy ra gợn sóng, giống như vật cứng đánh trúng mặt hồ, trên mặt đất lại hiện ra một cái hố nước.

Đường Liên Bích nhìn thấy vòng sáng vàng nhạt biến nhỏ dài, chia ra ba đường tiến vào giữa lông mày Hư Thiên Sư, nói: “Là Ô Phong Kiếm sao, chỉ có ba luồng kiếm quang.”

Tử Hư Thiên Sư tự biết chỉ dựa vào pháp thuật muốn thắng Đường Liên Bích là rất khó, lúc trước hắn nắm niệm pháp quyết thật lâu, vì triệu hoán mấy sợi kiếm quang này, cười nói: “Chỉ có thể ngăn cản Huyền Thủy Kiếm, chỉ có thể dựa vào Cương Phong Kiếm.

Thật sự là không nghĩ tới, một tiểu bối hậu sinh của Phong Lô môn, có thể luyện thần lực của Huyền Thủy kiếm vào công pháp bản môn.” Chúng đồ Khuyết xì xào bàn tán, Cô Bình nói: “Huyền Thủy kiếm thần lực dung nhập pháp thuật Phong Lô, hắn làm sao làm được.” Lan Thế Hải gật đầu trầm ngâm: “Luyện Thần kiếm nhập thể, pháp luật của hắn thâm sâu khó giải, bất quá pháp lực gia tăng đáng giá gấp mười lần.”

Đường Liên Bích nói: “Đừng nói nhảm, là tự ngươi giao ra Ô Phong kiếm, hay là ta phải tự tay lục soát?” Tử Hư Thiên Sư cười ha ha nói: “Thanh niên đừng vội kiêu ngạo, ngươi sử dụng Huyền Thủy kiếm còn có nhiều sơ hở, ngươi còn muốn tranh đoạt Giải Phong Thần Kiếm với người khác?” Một chỉ vào hố nước trên mặt đất, nói ra: “Phong Lô môn mạnh hơn công, yếu hơn thủ, Huyền Thủy kiếm bị ngươi luyện nhập Thiếu Dương chân khí, tiến công cố nhiên mạnh mẽ, phòng

thủ lại rất khó khổng chế, phòng thủ một lần nhất định sẽ sinh ra một lần họa thủy hoạn.”

Hắc hắc, hóa Hậu Thổ làm thương lưu, đây là Huyền Thủy kiếm độc hữu thần hiệu, ngươi lại ràng buộc cũng vô dụng, toàn lực đối kháng với ta, há lại Nga Phấn sơn, cả thế gian đều sẽ hóa thành đại dương mệnh mông!”

Mọi người nghe vậy hoảng sợ, Phương Linh Bảo lè lưỡi thán phục: “Trách tại sao Đường Liên Bích dám ngạnh kháng, Phong Lô đệ tử lâm địch không trốn, lại là lợi dụng Huyền Thủy kiếm thần lực thiết lập phòng ngự.” Hoàng U nói: “Huyền Thủy kiếm là hắc lấy được ở Nam Hải, mấy tháng thời gian đã luyện hóa nhập thể, bản thân pháp lực thật sự là quá mạnh.” Âu Dương Cô Bình nói: “Cường ép, chỉ mong hắc cố niệm tình hương hỏa, xuất thủ có chút chừng mực, tuyệt đối đừng đem Nghiêu Sơn hủy diệt.”

Tử Hư Thiên Sư vạch trần một phen, hỏi: “Thế nào? Còn muốn đấu pháp với ta không?” Đường Liên Bích nói: “Đấu pháp với ngươi, không cần phòng thủ.” Theo tiếng người lên, dùng Sương Vân Dẫn Thiên Sư phóng ra cương phong kiếm quang, cười Bắc Thần Huyền Tinh bay ra ngoài ngàn dặm, lóe lên bay trở về trong trận, tiếp theo vùng tay phóng ra sương lôi tiền.

Hắn hành động cực nhanh, tránh ra ngoài gai thẳng cương phong kiếm, lui tới lập tức phản kích, tiễn ảnh xuyên mây phá sương, đúng là bắn về phía Tự Văn Phi trong đám người.

Nguyên lai lấy Huyền Thủy kiếm bố trí mặc dù tai họa ngầm, Đường Liên Bích đã sớm làm tốt chế ước, có thể ở trong hai thành hiệu lực của thần kiếm phòng ngừa tai biến.

Lần đầu tiên chống lại Ngự Cô, Lãnh Pháp Vương công kích, chiến lực của đối phương không tính là quá cao, dùng Huyền Thủy kiếm nửa thành linh lực là có thể phòng ngự được, nào ngờ hiệu quả phòng ngự lại đột ngột tăng lên ba bốn thành, bỗng chốc biến đất đai thành vũng nước.

Lúc đầu chỉ có một biện pháp là không làm được gì.

Lần thứ hai đối kháng với cương phong kiếm lại lưu lại dấu nước, Phương Hiểu quấy nhiễu đến từ Quy Nguyên Phiến còn

sốt lại kia.

Đường Liên Bích đã luyện thành Thiếu Dương Tiên Thể từ lâu, Quy Nguyên Phiên không thể cướp đi pháp lực của hắn.

Nhưng loại pháp khí này chuyên môn nhằm vào đạo pháp Huyền Môn, một khi gặp phải bên cạnh có chính pháp Huyền Môn hiển uy, lá cờ phướn thì quang hoa lưu động, tự động sản sinh hiệu lực, mặc dù tiên thể cũng phải chịu chút kiềm chế.

Đường Liên Bích biết vật ấy cùng Tự Văn Phi linh khí tương thông, liền không công kích pháp khí, trần trọc chạy tới, nhắm thẳng vào chủ nhân đồ vật.

Chiến pháp lần này nhanh hơn chớp mắt, mọi người ở đây đều không thấy rõ.

Tự Văn Phi pháp lực cao thâm, ẩn cảm thấy hàn khí bức mặt, đã biết không thể nào trốn tránh, chỉ khoanh tay đợi chết.

Lý Phượng Kỳ sau khi luyện thành tiên thể linh cảm nhạy cảm, từ xa phân biệt rõ ràng, kêu to: “Chậm!” Sương Lôi tiến phá không mà tới, nào kịp ngăn cản, mắt thấy phải đánh trúng văn phi.

Đột nhiên khiên cứng lướt ngang dựng thẳng lên, đào yêu phi phi sải bước đến phía trước văn phi, trong lúc không thể phát ra ngăn cản sương lôi tiến.

Đường Liên Bích một kích không trúng, hỏa lãng lần lượt đánh tới.

Đào Yêu Yêu lại dùng Thiên Vương Thuần chống đỡ, há có thể đoán trong sóng lửa ẩn chứa đặc tính Huyền Thủy kiếm, giống như nước chảy quần quanh uốn lượn, suýt nữa đem thuần thể kéo ra.

Hiển thấy đạo pháp Huyền Môn khó mà chống đỡ uy thế của thần kiếm, vận khí điên cuồng tụ thần, hai tay giơ cao vũ trụ bổ về phía trước sóng lửa.

Trong lòng hắn kịch chiến say sưa, chủ thể của vũ trụ đang áp chế Thất Tinh sứ, mà kiếm lực của ma kiếm thực sự đã thâm thấu vào thân thể, mỗi sợi tóc, mỗi tác da thịt, sở hữu thần thông như chủ thể, vận dụng linh tính liền trầm trọng, đánh tan sóng lửa còn không bỏ qua, trực tiếp đâm về phía đối diện.

Đường Liên Bích nhú mày, ngón tay vạch vạch trên không trung, Minh Sương tung hoành lẫm liệt, cũng thi triển đầy đủ linh uy Huyền Thủy kiếm.

Trong phút chốc Ma Kiếm cùng Thần Kiếm giao phong, phong vân đầy trời cũng vì thế mà kích động.

Hoàng U vội la lên: “Hai người bọn họ sao lại đánh nhau đến đây!” Cô Bình nói: “Hai người bọn họ không đánh nhau mới ngạc nhiên chứ!” Lời còn chưa dứt thì tiếng nổ đã điếc tai, sóng khí cuốn cát bụi bốn phía, khiến mọi người ngã nhào xuống, ngay cả Hư Thiên Sư cũng lui vài bước.

Gió bụi không một tiếng động lại nổi lên, trên Nghiêu Phong lại lồm ra một cái hồ nước lớn sóng ánh sáng lăn tăn.

Vũ trụ phong dù sao cũng là hung ác bá đạo, Huyền Thủy kiếm nghiêng về phía nhu hòa, so sánh với phòng thủ nhiều công ít, nhưng mà tai họa dùng thần kiếm phòng thủ lại dẫn phát, quy mô thổ địa hóa thủy vượt xa hai lần trước đó.

Đông đảo đệ tử ngã vào trong ao, hô to gọi nhỏ kéo bò.

Bên kia Đào Yêu cầm kiếm trên mặt đất, Đường Liên Bích Thừa Vân trên trời, mỗi người vận sức làm lần giao đấu thứ hai.

Lý Phượng Kỳ hét lớn: “Mau dừng tay! Lại đấu tai hại đến mẹ ruột của ngươi!” Thân thể Đào Yêu chấn động, thu hồi vũ trụ nói: “Đi ra, ta không đấu với ngươi!” Tiếng nói khàn khàn như thú kêu.

Phương Linh Bảo hô lên: “Đúng vậy, các ngươi đừng đánh! Mau liên thủ đi, liên thủ tiêu diệt Hư Thiên Sư mới là quan trọng nhất!” Đường Liên Bích nói: “Liên thủ với đồ ngốc, ta không có hứng thú.” Thu lại Minh Sương giăng co trên mây.

Lúc này mọi người trong ao đều lên bờ, Đường Liên Bích Bào phát ống tay áo một cái, hồ nước đóng băng phía dưới, tránh cho mọi người rơi xuống nước nguy hiểm.

Tử Hư Thiên Sư mặt lộ vẻ vui vẻ, gật đầu nói: “Tâm mạch kịch đấu còn chưa đình chỉ, đã có thể nghênh chiến cường địch ngoài thân, thật là cực kỳ diệu! Đột phá Luyện Ma Đan có hi vọng, đại nhân chủ cũng sắp lâm thế rồi!” đào chết yếu quay lưng về phía trước, dáng người lạnh lùng như thạch điêu.

Tự Văn Phi đột nhiên mở miệng nói: “Vì sao ngươi cứu ta?”
Dừng một chút, âm u nói: “Ngươi không phải coi ta là cừu nhân sao? Kẻ thù nên giết sau đó mới nhanh, vì sao lại muốn bảo vệ ta? Ngươi nói xem...” Đào Yêu Yêu xoay người lại, mặt mũi tràn đầy nước mắt, hai môi run run nói không ra lời.

Tử Hư Thiên Sư sắc mặt vui mừng lập tức biến mất, thở dài: “Ai, vẫn không thể vứt bỏ nhân tình, có lẽ, đây mới là chương ngại nhân chủ khó vượt qua nhất.” Tự Văn Phi nói: “Thiên sư lui ra đi, hắn thành tựu không phải được vạn thế kiêu ngạo, giờ phút này ta không quá để ý.” Tử Hư Thiên Sư nói: “Làm sao, ngươi cũng vì nhân tình bị vây khốn? Bỏ rơi đại kế của môn phái sao? Đừng quên, sở dĩ ngươi khôi phục tiên lực, hoàn toàn ỷ vào đoạn tuyệt thế tục tư tình.

Nếu tình trường không ngừng, lại sẽ rơi vào cỏi hồng trần chịu khổ.”

Văn Phi thoáng như không nghe thấy, nói: “Ta chỉ muốn hỏi hắn một câu, một câu...” Mười sáu năm sau bày cục, nàng cố gắng xa cách con trai, chỉ nói con trai tràn ngập thù hận với mình, hành động cứu hộ vừa rồi lại như sét đánh xuống, đột nhiên làm tảng băng trong lòng nổ tung, tình cảnh mẫu tử ngậm ngậm, đại kế tiên tông, khôi phục tiên pháp, tất cả đều dao động trong tuyệt đối, cảm xúc phảng phất như lúc nào cũng có thể phun trào.

Nàng tận lực bảo trì ngữ điệu bình ổn, chậm rãi nói: “Ta hỏi ngươi một câu, ngươi coi ta là mẫu thân, hay là kẻ thù?”

Toàn trường lặng ngắt như tờ, thời khắc thân báo phân phán, mây trên trời, lá cỏ trên mặt đất, đều tĩnh lặng ngưng thần lắng nghe.

Tử Hư Thiên Sư mặt trầm như nước, cũng đang chờ câu trả lời.

Trong một mảnh yên lặng, môi đào nở nang: “Ta...” Một chữ phun ra, chợt kiên định nói: “Ta không tin!” Bước lên hai bước, quật cường ngẩng đầu, tùy ý nước mắt lăn xuống gò má: “Dựa vào các ngươi hai ba câu, lừa gạt một phen, liền làm tắt cả diên đảo, ta phải hận ai yêu ai hoàn toàn phản, suy nghĩ mười mấy năm liền biến thành hư giả... Ta tuyệt đối không tin, ta tuyệt đối không tin!”

Ngày thứ hai mươi tám, lần thứ hai mươi tám chớ phân biệt thân lệ đầy hai gò má.

Văn Phi buồn bã cười nói: “Người muốn mắt thấy là thật phải không? Ai, Thiên Hoa Tú thủ tọa suy nghĩ chu đáo bao nhiêu, trước tiên đã sớm bố trí tốt rồi.” Định thần một lát, vẫy tay lệnh cho thị nữ cầm lá cờ dài tới gần, nói: “Nhiếp Hồn môn có một loại “Khởi Mộng chi pháp”, nhưng theo thân thể người trong cuộc hồi tưởng lại năm xưa, quan sát chuyện cũ đã xảy ra, các vị cao thủ Ngao Bí, ta giảng có đúng hay không?”

Nhiếp Hồn Thủ Đồ Lan Thế Hải đáp: “Không tệ, Huyền môn có loại pháp thuật này.”

Tự Văn phi nói: “Người luyện xong rồi sao?” Lan Thế Hải nói: “Hồi Mộng pháp thuộc về bản môn thượng thừa huyền công, cần trăm năm chân khí làm căn cơ, tu vi ta còn thấp, chỉ biết khẩu quyết thi pháp mà thôi.” Hắc trì sinh tính trung hậu phúc hậu, tự tin pháp học huyền môn quang minh chính đại, bởi vậy gặp địch quân hỏi thăm liền thản nhiên báo cho hãn biết.

Tự Văn Phi chỉ vào lá cờ phướn nói: “Nhiếp hồn pháp lực của người đều thu ở đây, trải qua linh phiên của ta vận hóa, pháp lực có thể tăng lên ngàn lần, đủ để hồi mộng pháp sử dụng.”

Nghe thấy hai người đối đáp, đào yêu thuật mãnh liệt nhớ lại ở Đoạn Mộng quốc báỉ phỏng Kỳ Thiên Tiên Đàn, cân Hư Tiên Trọng nắm cánh tay hãn nhập mộng, làm pháp tra rõ quá trình hãn thu hoạch vũ trụ phong qua.

Nguyên nhân là vì thân thể cùng ngoại cảnh ảnh hưởng lẫn nhau, bất kỳ cử chỉ nào, nhiệt tình khế biến, hình âm biểu hiện, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ lưu lại vết xước, mặc dù không tồn tại trong trí nhớ, thân thể cùng hoàn cảnh cũng có thể bảo tồn dấu vết để lại.

Ví dụ như trán trẻ con bị đập bị thương, sau khi lớn lên không nhớ rõ chuyện này, vết sẹo cũng không vì ký ức biến mất mà biến mất.

Lại ví dụ như Xích Bích Thanh Phong dưới ngàn năm chậm chậm, sóng nước không gợn, học sĩ sườn đông du lăm nơi đây, bằng linh hoạt gợi cảm, vẫn có thể thể thể thấy được khí tượng chiến trường lát sông, cờ xí che kín bầu trời của ba nước.

Nhân sinh giữa thiên địa, trong thiên địa có người, thần khí lẫn nhau truyền thông, vết tích nhuộm đỏ, chỉ là người ngu dốt trong thiên hạ chiếm đa số, thần thờ không cảm giác được mà thôi.

Thiên Sơn Tiên Tông “Mộng diễn thuật” dẫn thiên địa linh khí nhập vào thân thể, sưu tập cũ ngán mở ra mộng cảnh, từ đó quan sát quá khứ của người này.

Nguyên lý “Hồi Mộng pháp” của Nhiếp Hồn môn tương tự nhau, bất quá Huyền môn thi pháp lấy chân khí làm gốc, so sánh với điều kiện thụ hạn chế tăng nhiều, khó khăn gấp bội, hiệu quả cũng kém hơn một nửa.

Suy nghĩ như vậy, Đào Yêu Minh đã hiểu rõ, Tụ Văn Phi muốn mượn Hồi Mộng Pháp tái hiện lại sự kiện ngày xưa, để hấn tự mình đi chứng kiến phán biệt.

Tử Hư Thiên Sư vuốt râu nói: “Như vậy cũng tốt, tự mình truy đuổi nhân chứng quả, mới biết nhân tình hư ảo.” Lan Thế Hải đứng lên, đang do dự không quyết định.

Đào Yêu Thuý ôm quyền nói: “Làm phiền Lan huynh.” Hấn mặc dù cầu chứng ý, không chắc đây có phải là một âm mưu hay không, chuyên hướng Lý Phượng Kỳ nói: “Đại ca, nếu ta một đi không về, xin huynh chăm sóc tốt cho Tiểu Tuyết sư muội.” Lý Phượng Kỳ gật gật đầu, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào đám người, Tiểu Tuyết bị người Long gia tới tở che khuất, muốn cứu ra cũng không khó khăn gì.

Nhưng thần sắc nàng chợt xao động chợt Ninh, hiển thị liên quan đến Thanh Phong Khắc Ma, nếu tùy tiện quấy rầy, sẽ tạo thành dị biến mới lạ hay không? Lúc này nàng an tĩnh hơn nhiều so với vừa rồi, chắc hẳn tình huống đã gần như ổn định, Lý Phượng Kỳ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lan Thế Hải nói: “Pháp chỉ sư tôn đương nhiên phải dâng lên, nhưng... Giờ phút này tâm tình sư tôn rung chuyển, ngoại lực tuyệt khó mà thâm thấu vào, người duy nhất có cùng tâm

tương ấn với sư tôn mới có thể làm thành phương pháp này.” Tên đầu lĩnh Nhiếp Hồn nghiên cứu tâm hồn, tâm cảnh đào điên cuồng thay đổi kịch liệt, Lan Thế Hải mặc dù mất đi pháp lực, bằng vào mắt nhìn sắc cũng có thể phân biệt ra vài phân tâm thần.

Tự Văn Phi nghe vậy nói: “Ồ, tâm tâm tương ấn, còn muốn nhiếp hồn đệ tử, ai là nhân tuyển thích hợp?”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Long Bách Linh đứng dậy cất bước, run rẩy đi lên phía trước nói: “Ta là...” Linh Nhi nhìn qua Văn Phi, vẻ mặt thê lương quyến luyến, nói: “Bà lão, bà muốn ta gia nhập Nhiếp Hồn môn, chính là chứng thực chân tướng cho ngày hôm nay?” Năm trước Bách Linh rời nhà đi tìm kiếm chân tướng, nửa đường gặp văn phi chỉ điểm, trước mắt phải nhắc nhở, Nhược Nga sư tôn có ý thu đồ, nhất định phải bái nhập Nhiếp Hồn môn tu đạo.

Hiện nay đau buồn nói ra tiền tình, rõ ràng là hỏi “Người đệ ta vào Nhiếp Hồn môn, chỉ vì làm thành một công cụ thích hợp để thi triển “Hồi Mộng pháp”?”

Tự Văn Phi nói: “Không sai, ta còn chưa từng coi người là con gái, người muốn hận thì cứ việc hận đi.

Bất quá nếu không thể tra ra thân thế, tướng công của người sẽ phải nghi hoặc cả đời!” Bách Linh vẫn không lên tiếng, đào đất cùng vòng hoàn đồng thời kêu to, một câu nói: “Nghi hoặc liền nghi hoặc!” Một câu nói: “Linh Nhi mau trở về.”

Long Bách Linh quay đầu lại nhìn, lại nhìn qua Đào Yêu Yêu trước mặt, ánh mắt lắc lư dần dần trầm lắng lại, phảng phất đau đớn đến mức chết lặng, lại giống như thể chưa thể nghiệm được sự thê thương của thân nhân phản bội.

Đào Yêu Yêu giơ tay chạm nhẹ vào mặt nàng, nói: “Ta thà rằng cả đời nghi hoặc, cũng không muốn thấy người đau lòng như vậy!” Khí huyết dâng lên, phần uất không thể phát tiết, hồn nghĩ phiêu hốt, chỉ muốn quay về sâu trong tâm cảnh ác chiến!

Đột nhiên Long Bách Linh nhảy vào ngực, khuôn mặt dán chặt vào ngực hân.

Trái tim Đào Yêu Yêu hơi căng lên, đưa tay ôm lấy eo nàng. Hai người cứ yên lặng ôm nhau như vậy, không có nửa câu lời nói thâm tình an ủi, hồn nhiên quên mất thế giới ngoài thân.

Sau đó tách ra, mặt mũi lộ vẻ tươi cười, toát ra kỳ niệm như vậy “Chúng ta không phải huynh muội ruột thịt, ông trời cuối cùng cũng mở lưới một mặt, không có để cho chúng ta biến thành huynh muội ruột thịt.” Bất hạnh đến cực điểm, may mắn nhỏ bé cũng cảm thấy cam chịu như cam lòng.

Hai thiếu niên rung rung nhướn mày, chỉ cảm thấy lòng dạ khoáng đạt, nhưng cầu tương thủ cả đời, nhiều khó khăn trắc trở hơn nữa đều có thể nhìn như lông hồng.

Long Bách Linh nói: “Ta muốn tận mắt nhìn thấy chuyện quá khứ, không đơn thuần là tương công, cũng là vì chính ta, ta cũng muốn cởi bỏ bí ẩn thân thể.” Lời này nửa là ý chí tự kiên định, nửa là nói với Mang Hoàn.

Chuyện cũ kinh tâm động phách, Tuyên Cơ Hoàn sợ nữ nhi nhìn bị thương tổn, ý khuyên nàng không nên sử dụng “Hồi Mộng pháp”, chợt thấy Bách Linh hơi nghiêng mặt, đuôi lông mày chau lên, trong mảnh mai yêu kiều mang theo quật cường, bộ dáng đáng yêu đáng yêu kia, chẳng phải là bộ dáng trước kia mình thích nhập cốt sao?

Năm đó gây khó dễ cho mọi người, nhất định phải đi cửa trước với hắn rồi mới thành hôn.

Mỗi lần Dao Hoàn nhớ tới, buồn bực vì sao mình lại cường ngạnh như vậy, sao không sợ Hành Yếm phiền não, bỏ qua phần tình cảm này mà rời xa xa xa.

Hiện tại đã nghĩ thông suốt, đó là bởi vì mình y vào yêu mà kiêu ngạo, ngoài mặt thì ngông cuồng quật cường, trong lòng yêu thương kiên định, tự nhận mình hai tình vĩnh viễn không thể phá, mọi sự đều không đáng lo, thậm chí có thể đem bi hoan làm trò chơi, coi thường cực khổ như bình thường.

Hai người tình yêu chí kiên, trên đường xuống hoàng tuyến vẫn luôn gắn bó lẫn nhau, sự thật đúng như vậy? Kiên như bàn thạch tình ý thật không cần quý trọng? Côn Bằng hoàn truy cứu trước nay, cố nhớ nữ nhi, trong lòng lặp đi lặp lại hỏi tình

ý của Linh Nhi đáng quý sao? Đưa nàng trở về Thiên Sơn Tiên cảnh trọng yếu, hay là ở lại nhân gian càng tốt?” Niệm càng sâu, huyết nhục nhu hòa, không hiểu sao phải nghe theo.

Lúc này Bách Linh đã cùng Đào Yêu ngồi đối diện nhau, làm tốt tư thế bốn môn làm phép, hỏi: “Lan sư huynh, Hồi Mộng pháp vận công như thế nào, hao phí thời gian dài bao nhiêu?” Lan Thế Hải còn do dự không biết, nhưng thấy thần sắc Bách Linh kia kiên quyết bất định, lập tức bỏ đi lo lắng, nói: “Sĩ tưởng chớp mắt tĩnh, mộng cảnh thâm sâu khó dò, nguyện sư muội cùng sư phụ thuận lợi đi tới lui.” Chợt đọc lên bí quyết Hồi Mộng pháp, ý thủ huyết vị, phương pháp tập trung khí điều tức.

Một bên khác Tự Văn Phi quay trở về Nguyên Phiên, truyền Minh Dương chân khí vào trong cơ thể Long Bách Linh.

Nguyên lý đạo pháp Nhiếp Hồn tương thông, nhập vào chân khí thâm hậu không gì sánh được, thêm nữa bách linh thông minh tuyệt luân, trong khoảnh khắc liền luyện đầy “Hồi Mộng Thuật”, theo chỉ thị bắt được song chương Đào Yêu, hai người nhắm mắt điều tức tĩnh thần.

Lan Thế Hải nói: “Đại Mộng hốt hoảng, nhiễm trần là đầu, dựa theo bụi tích tìm hiểu căn nguyên.

Giác mộng này bắt đầu, chính là ngày các người gặp nhau ở phàm trần.”

Lời còn chưa dứt, trán hai người Đào Long rủ thấp, cùng nhau tiến vào trạng thái ngủ sâu.

Mười sáu năm trước bí mật trong nhà của Long gia, từng sự việc hiện ra trong đầu bọn họ...

Thân thể thứ hai mươi chín lần này đã chết vẫn chưa hồi hận một chút nào.

Sơn thủy thanh tĩnh ở Tương Tây Vũ Lăng, sản vật phong phú, hai nam tử Đường Tổng Quân thiết lập Quận huyện thống trị.

Nhưng vì địa phương vắng vẻ, rừng rậm Trọng Lĩnh cản đường, thành trấn theo thể đạo suy yếu mà tiêu bại, dần dần không được triều đình coi trọng.

Lúc Long gia dời đến đây, phạm vi ngàn dặm chỉ còn trăm hộ gia đình, phần lớn nghèo khó ngu muội, chỉ biết mặt quay lưng về phía vàng đất, bên ngoài Mạc Hiểu Sơn có thiên địa.

Chính là mượn phương hoang xuyên dã dân này, Long gia triển khai năng lực trị lý, thuê địa phương có một nửa số trai tráng, kiến thủy lợi, tích điền, trồng Tang Ma, đào đồng khoáng, mở bến tàu mở, hứng khởi làm các loại sinh ý.

Gia tộc này vốn mang theo cự phú, bên trong lại có các loại nhân tài, mấy năm kinh doanh dần dần thành công, địa phương cảnh khí từng ngày thay đổi, khói người cũng rất nhanh trở nên phồn thịnh.

Mất thấy thuế lợi gia tăng, quan phủ phải trình báo cấp trên, biểu lộ công lao xây đầm lầy thân hương, Long gia lại kiên định không chịu nhận từ.

Tự Quan cưỡng ép công đức không đồng ý, nghệ nhân đi dạo phố phường đều không được phép xướng niệm sự tích, vô luận hắc đạo bạch đạo, miếu đường giang hồ, truyền về từng giai tầng thanh danh đều bị ngăn cách khỏi.

Dần dà, lời đồn địa phương tràn ngập xôn xao, có người nói người nhà này thanh cao ít đậm, bất ngờ nghe thấy sự tồn tại của bang quốc, chỉ nguyện ẩn cư trong Điền Xán.

Nhưng Long gia trạch đệ nhất tráng lệ, khí phái hiển hách, hằng ngày cung phụng so sánh với Vương hầu, nào có nửa điểm tác phong ẩn sĩ? Có người nói bọn họ là con cháu của Đào Chu công, chỉ cầu tự hưởng vinh quang xa hoa, không muốn công danh lợi lộc.

Thế nhưng Long gia ám thông quan trường, thường lui tới với quan địa phương, mỗi lần hối lộ vàng bạc, sự tình yêu cầu lại che giấu danh tiếng thay bọn họ.

Lại có người nói Long gia che giấu dã tâm, chương quản mệnh mạch quận thành, tiến tới rộng rãi ôm lòng dân, thời cơ chín muồi liền cắt đất xưng bá.

Nhưng mà Long gia rời xa thành trấn lớn nhỏ, chỗ Võ Lăng, Đào Nguyên, Long Dương, huyện huyện giao nhau, ở giữa núi cao kiến tạo trang tu viện, mua sắm vật phẩm ra vào khu vực Xi. Người hầu mặc dù quy củ cực nghiêm, không dễ dàng xuất đầu lộ diện, sao có thể chiêu lãm bách tính xâm chiếm địa bàn? Theo năm tháng trôi qua, các loại suy đoán không ích gì tự phá, các loại tin đồn dần dần lắng lại cho các loại tin đồn. Từ đó, mọi người mặc dù quy củ cực nghiêm, không dễ dàng xuất hiện, sao có thể thu thập bách tính xâm chiếm địa bàn?

Các đời Long gia kỳ phong không hề thay đổi, người địa phương cũng không thấy kinh ngạc.

Nếu gặp người đi đường bên ngoài hỏi đến ngọn nguồn, mọi người sẽ nhìn xa xăm núi xa xăm, cực mục lục tìm tòi Quảng Hoa ốc trong đó, khẳng định nói: “Vũ Lăng Long gia a, đó là phủ đệ của thần tiên, phàm nhân không có phúc kiến thức.”

Đang nói vậy, phủ trạch Long gia bao phủ sương mù kỳ huyền bao phủ.

Mà người thân bí nhất chính giữa, muốn đếm mấy tòa trang viên phía sau quần thể.

Không những không cho người ngoài biết, chủ tớ Long gia đều muôn vàn khó khăn xâm nhập.

Tên của nó là “Tị Tần Sơn Trang”

lung dựa vào Thái Hòa phong, trước đến Bích Vân hạp, diện tích hơn hai mươi khoảnh khắc, đục đá dẫn nước, hình dạng vừa hùng vĩ vừa tinh xảo.

Tiến vào cửa trước là một mảng lớn chạy bộ, dài không dưới mấy chục dặm, màu xanh đậm dài như dẹt, luận về địa giới nháy mắt làm sao dung nạp đại bình đập? Đây chính là tiên gia tạo dựng diệu pháp, bên ngoài nhìn như nhỏ hẹp, nội cảnh thâm sâu rộng rãi, bên trong cảnh quan thâm thúy?

Xuyên qua Tiêu Mã Trường là lâm viên, núi non trùng điệp, rừng hoa um tùm, lầu các lầu các đều chỉnh tề, rêu xanh tươi trong đó hỗn tạp, phẳng phất thời khắc đều đang uốn lượn vắn vẹo xiêu vẹo.

Nơi này tên là “Lâm Lang Đình”, bố trí Vong Thần pháp trận của tiên tông, khách lạ xâm nhập chắc chắn sẽ thất thân lạc đường.

Nếu biết được sự huyền bí của trận pháp Côn Luân, qua Lâm Lang đình không xa, có thể nhìn thấy Yên Ba Hạo Bính phía trước.

Một mảng hồ ánh sáng đẹp nước, gió thổi nhẹ mặt nước, giống như gương xanh dao động lên ngàn tầng lưu ly.

Vén vện hai mươi giây đã chiếm địa, mở ra hồ lớn rộng mấy chục dặm, tự nhiên lại là kỳ quan tiên pháp tạo thành.

đền thờ ven hồ sừng sững đứng đó, trên viết hai chữ “Nghieu Tri”, cách không xa viết “Tà Phong ồ”, phía dưới buộc mấy con thuyền Lan, người đứng vào thuyền theo gió, chung quanh kỳ lệ cảnh trí trong mắt đều lọt vào mi tâm.

Trong hồ rải rác ba mươi hai tòa thủy tạ, phân biệt lấy “Tiêu Phong, Ngạo Nguyệt, Thính Vũ, Điểm Thúy...” Danh tiếng, Chu Lễ vẽ lan can ánh sáng, Tương Liêm Tú màn giao huy, hoặc lấy khúc lan câu thông, hoặc lấy bụi sen xa xa thông, khói đăng vục vờn như mộng như ảo.

Trong thủy tạ còn thường xuyên tụ tập thế ngoại tiên tử, mỗi người thanh sắc đều tốt, ca múa ngày đêm không ổn, Thiên Cung Dao Trì cũng cùng lắm cũng chỉ thế này thôi.

Độ hồ lên bờ, từ từ đến “Thiên Hương Tiêu”, Tiên Linh nơi này cũng không được phép tự tiện vào, chính là bí sở tu thân dưỡng thần của nữ chủ nhân Sơn Trang.

Chỉ thấy bóng xanh che ngang đường cong, cảnh liễu vờn quanh cầu trúc, từng mảnh lá rụng phủ kín bệ đá ngọc giai, đã lâu chưa quét dọn, chỉ hiển lộ thanh tịnh nhã trí, cũng không có vẻ phá hủy lung tung.

Còn lại như cội hoa, đu dây, cần câu, từng món từng món đều rất đáng yêu.

Trong rừng chim chóc rong chơi, thú nhỏ đi lại, làm cho cảnh sắc u tĩnh thêm vài phần thú vị.

Khí hậu phía nam Tương Tây Vũ Lăng, nơi này lại tập trung các loại chim quý thú dị thú như Thương Hạc, Tuyết Hầu, Ngân Điêu, Khổng Tước, Hồng Lăng, Quan khế kêu, tư thái kỳ diệu, đủ để sung sướng tai mắt người du lịch.

Xuyên qua rừng cây lại đi thêm mười mấy bước, đó là nội viện Thiên Hương Trinh, chính là nội viện Thiên Hương Viện.

Kỳ lạ dị thảo dị thường đầu diễm, Thanh Hình nồng đậm khoe khoang.

Cành hoa vây quanh một gian phòng ẩm màu xanh nhạt, trên đỉnh là trăm ngàn đóa mai trắng, tựa như lồng hương tuyết phủ kín nhà nghỉ ngơi.

Dưới mái hiên treo biển viết “Ngọc Chiếu Linh Lăng”, giai cảnh có giai nhân, một vị nữ lang phong hoa tuyết đại đang dựa vào cửa sổ ngồi nghiêng, dung mạo thanh nhã khí vận tịch mịch.

Xa gần mỹ cảnh kỳ vãi, đầy vườn mỹ lệ nhao nhao bày ra, cũng không thể khiến nàng nhũ mày một chút giãn ra.

Mặt trời dần dần lệch hướng tây, trong phòng vang lên “A a a” vài tiếng, nữ lang xoay quanh con người xiêu vẹo, nhìn qua một cái nôi nhỏ nhỏ bên giường, ánh mắt sâu thẳm kia mơ hồ chớp động vẻ ưu ái.

Lúc này ngoài cửa có người đi lại.

Nữ lang thu hồi ánh mắt, hỏi: “Tử Vân La, là người sao?”
Phòng này chỉ chuẩn cho thị nữ thiếp thân tiếp cận sao?

Tử Vân La dựa vào rèm trả lời: “Bẩm báo phu nhân, Vân La phụng lệnh giám thị Nghiêu Hoàn.

Mấy ngày trước nàng nhiều hơn từng cận kề nguy cấp, tỳ tử làm Lân Tủy Hồng Liên Lộ, thêm vào bản đan Cửu Nguyên Cốt cho nàng ăn, bảo đảm thai khí không tổn thương.

Chịu đến đau sinh bảy tối hôm qua, nàng... Nàng sinh một cô gái.”

Phu nhân nói: “Tính ra cũng là mấy ngày nay, tiểu hài tử hiện tại ở đâu?”

Tử Vân La nói: “Theo lệnh phu nhân, ta đã ôm vào sơn trang, trước sau tuyệt không có người thứ hai tri giác.” Một trận quần áo ma sát rất nhỏ, cách màn ảnh lắc lư, hai tay nâng lên tã lót.

Phu nhân nói: “Rốt cuộc cũng ôm tới, chiếu theo tính tình ngày xưa của ngươi, ta còn nghĩ ngươi sẽ mềm lòng.” Vân La đáp: “Không ôm không được, Tuyên Cơ Hoàn muốn chết đuối con gái.” Phu nhân kinh ngạc nói: “Cái gì! Con gái thân sinh của nàng, nàng muốn chết chìm? Nàng điên rồi sao!” Vân La nói: “Có thể là sau khi sinh con để kinh phong, thần trí của Côn Bằng hoàn có chút thất thường, nhưng miệng lưỡi còn rất rõ ràng.

Ta thấy nàng đem trẻ con ngâm vào trong chậu nước, vừa khóc nói: “Nghịch chướng, lại là nghịch chướng, ngươi tới trên đời này làm gì, muốn học ta ném trái khô sở nhân gian?” Ta sợ thật tiểu hài tử ngâm chết, phóng thất hồn hương mê muội.”

Phu nhân xuất thần một lát, mặt lộ vẻ chán ghét, cười lạnh nói: “Tên lừa đảo kia thật sự ra tay tàn nhẫn, ngay cả con gái mình thân cũng không buông tha.”

Tử Vân La nói: “Theo tỳ tử ngu kiến, Triều Hoàn làm như vậy cũng là hợp lý.” Phu nhân nói: “Ồ, ngươi nói xem.”

Tử Vân La nói: “Dao Hoàn yêu thương kẻ đầu trâu đi đường kiệt xuất, hài nhi trong bụng mặc dù không phải cốt huyết hành tráng, vẫn hy vọng kẻ thừa hương hỏa giúp hấn.

Mấy ngày trước ta nghe nàng trong mộng nhắc tới “Đặt tên chết non, pháp quan hành lang ở vũ trụ, Thiên Long Thần tướng bỏ trốn mất dạng, làm khỏe mạnh nhen, hài tử tương lai phải trả nợ cho ngươi.

“Nghĩ là trồng cây vào con trai tương lai tiếp nhận Thiên Long thần tướng của Ngao phái, thay Đào hành tẩy rửa sỉ nhục quá khứ cho quá khứ.

Nào biết sinh ra chính là nữ nhi...

Thần tướng Ngao Thiên Long chỉ do nam đồ đảm nhiệm, nữ nhi sao có thể thay Đào Hành Tuyết hổ thẹn? Lại nói tiếng xấu sau lưng ” Dã Chung”, một cô gái sống như thế nào? Hơn nữa

Dao Hoàn đã chịu đủ nỗi khổ của nữ nhân, lại thấy con gái sinh sống tốt, thương tiếc hận hận giao diễn, nhất thời xúc động mới nhận làm.”

Thân thể này lần thứ hai mươi chín, chín chết còn chưa hồi hận hai.

Phu nhân nói: “Người cũng rất tinh thông tâm tình của cô ấy.”

Vân La nói: “Tỳ tử Thừa phu nhân sai sử, bao năm qua dẫn dắt “Bách Động Hoa Tiên” tìm hiểu tin tức, các phái Tiên đạo bí văn biết rất phong phú.

Vòng Hoàn cùng Đào Hành tình yêu thích gút mắc, tỳ tử tra rất thấu triệt, cảm xúc cũng là sâu nhất.” Trong phòng yên lặng một lát, phu nhân chậm rãi nói: “Vân La, sinh con trai của ta, Mang Hoàn sinh con gái, đều là một mình người theo lý, đừng nói nô tỳ thứ ba, ngay cả Long lão gia gia cũng giấu kín trong trống.

Hiểu vì sao ta coi trọng người không? Nhiều chuyện riêng tư như vậy hoàn toàn không dám giấu giếm.” Vân La nói: “Tỳ tử ngu dốt, xin phu nhân chỉ rõ.” Phu nhân nói: “Bởi vì người chưa bao giờ nói dối với ta lời nói dối.

Ai, không nói dối, không gạt ta, đối với ta chân thành bất nhị... người như vậy, thật sự khó tìm vô cùng.” Ngữ khí dần dần u oán, giống như không phải nói chuyện với nữ tỳ.

Tử Vân La biết rõ nguyên nhân, há miệng muốn nói lại thôi, đứng im ở đó không nói một tiếng nào.

Chống lại trận cảm thương này, ngữ điệu của phu nhân lại khôi phục tiêu lạnh, nói: “Theo người, Tuyền Cơ Hoàn còn muốn nhận lại con gái sao?” Tử Vân La nói: “VẬY chắc chắn, nàng là người si tình nóng tính, yêu hận đều cực đoan, sau khi cảm xúc yên ổn, tình cảm với con gái chắc chắn sẽ thâm hậu hơn gấp bội, hướng hồ...” Phu nhân nói: “Hơn nữa cái gì?” Vân La nói: “Tiểu nữ oa xinh đẹp xinh đẹp thế gian hiếm thấy, thân là mẫu thân sao có thể không yêu quý được.”

Phu nhân rất ít khi bật cười, nghe xong lời này cũng không nhin được cười, nói: “Mới sinh ra đứa trẻ sơ sinh, nào có thể nói đến kiêu diễm rồi.

Người ôm vào ta nhìn xem, rốt cuộc là người có thể ra sao?” Vân La theo lời vào cửa, chỉ nghe vòng bội rục rờ, rèm châu nhấc lên lại hạ xuống, ngôi sao óng ánh rục rờ.

Ánh sáng chiếu lên tử vân la vân mai tú, màu sắc diễm nồng đậm, mi mắt như vẽ ẩn chứa nhân nhật tiên khí, đưa lên tã lót nói: “Phu nhân mời xem.” vạch ra một góc sách gấm, lộ ra khuôn mặt nhỏ trắng nõn mịn màng, lông mi khẽ run, khoe môi khẽ mím, đang ngủ say hương vị ngọt ngào.

Vân La nói: “Ta cho nàng mấy muôi mật, ăn no rồi mới an ổn.” Phu nhân nhận lấy nhìn kỹ một hồi, cao giọng nói: “Cô bé xinh đẹp, con gái thiên sơn tiên linh, quả nhiên không phải loại bình thường. “Không mấy lời tán thưởng, bên giường nhỏ vang lên tiếng kêu “Ca ~”, hai người quay mặt nhìn lại.

Trong nôi kia có một anh trai nằm, ước chừng lớn hai tháng, rung tay chân vô cùng hoạt bát.

Phu nhân nói: “Sao vậy? Người cũng muốn nhìn một chút tiểu mỹ nhân này?” Đầy Cẩm Lan ra một chút, gần như đưa vào trong giỏ hoa.

Nữ Anh Kinh gió lạnh thổi qua, hắt xì một cái đánh thức, sợ hãi khóc lên.

Nam Anh không chuyển mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn kia, hai tay giơ cao rung động, tựa hồ muốn đem hết toàn lực bảo vệ nàng.

Tình huống kỳ lạ kia lại động lòng người, Tử Vân La nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Phu nhân cũng bỏ nữ anh vào nôi, hai hài nhi đồng thời nằm xuống, ấm áp ấm áp vây quanh, tiểu nữ anh hé miệng lại mộng đẹp.

Nam Anh nghiêng người qua, hai tay nhẹ nhàng ôm nhau, trong miệng lầm bầm “Chít chít” không ngớt, như là an ủi lại như đang nói chuyện phiếm.

Một lát sau, hân cũng ngủ thiếp đi.

Hai khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện nhau, hơi thở từ mũi một đứa bé khác thổi ra, lại từ mũi một đứa bé khác hít vào, loại

hôn mê hồn nhiên vô tri này, đại khái có thể thông suốt mộng cảnh, khuôn mặt hồng phấn chợt lóe lên ánh sáng thuần khiết.

Phu nhân khẽ thở dài: “Vẫn là tiểu oan gia khó phân khó khăn.”

Hắn chấp tay sau lưng đi vài bước, phu nhân thấp giọng trầm ngâm: “Là nữ hài... Ừm, nhi nữ hai bên thay đổi, chỉ sợ rất khó làm được...” Tử Vân La kinh ngạc nói: “Thay đổi? Đổi hài tử sao!” Kế hoạch mất hai đứa con trai, lúc trước ngẫu nhiên hiển đầu mánh khéo, Tử Vân La dự đoán chuyện này, lại đoán không ra ý của nữ chủ nhân thật.

Ngữ điệu phu nhân đáp lại bằng phẳng, phẳng phất chuyện không liên quan đến mình: “Đây là phương lược đã sớm định ra, quan hệ Côn Luân thiên văn hưng suy, trẻ con liền định ra rồi... Ta vốn tưởng rằng hai nam hài trao đổi với nhau, có thể thần không biết quỷ không hay thần không biết.

Nào biết sẽ sinh con gái, đây là vận khó giấu diếm, chỉ ít không giấu được Mị Thanh Hoàn.

Ai, pháp lực của ta suy yếu như vậy, ngay cả nam thai nữ thai đều sẽ phân sai.” Tử Vân La không nhịn được nói: “Điều hoán hài tử cùng thiên văn tức hưng suy làm sao? Tiểu công tử xuất thế chưa đủ trăm ngày, sao có thể rời khỏi mẫu thân, hửn, hửn chính là sinh hài nhi của phu nhân mà!”

Phu nhân không đáp, ngồi trở lại bên cửa sổ xuất thần.

Một lúc lâu, nàng nhẹ nhàng thư giãn, móng tay dài xẹt qua cây đàn ngọc bên bàn, “Khanh” một tiếng vang nhỏ, thanh minh như long ngâm, theo gió truyền về bầu trời mênh mông.

Trên lưng anh vũ ứng thanh:

Hương mãn u viên tiên thù ngồi...

Dây cung dao động hoa dưới cao sĩ đến.

Tuyển Ảnh sinh ra gió giống như kéo.

Không biết có bao nhiêu cành cây bị chặt đứt.

Tử Vân La biết cây ngọc đàn kia tên là “Phượng Hoàng Đồng”, bên trên có pháp chú phụ trợ Côn Luân, tiếng đàn có

thể triệu kiến tiên bối tiên khách của bản phái, lúc này lui lại mấy bước, dung mạo nghiêm túc đứng đó.

Trong khoảnh khắc thanh khí lạnh lẽo, xuyên qua khe cửa sổ, trong phòng góc khuất với cái bóng mờ mờ ảo.

Xa xa khúc nhạc xoay cao, chúng tiên trong thủy tạ trên hồ bị tiếng đàn dẫn dắt, tung tình hoan ca, ca khúc to rõ ưu mỹ, tiếp giáp Thừa Tiêu, phảng phất là đang nghênh đón Thiên Thần hàng lâm.

Phu nhân nói: “Khí tượng của “Nghênh lâm trần khúc” này cường thịnh, mất đi vẻ dịu dàng thướt tha, cách mấy dặm nghe mới có chút thú vị, ai, nghe nhiều rồi cũng cảm thấy phiền chán.

Vân La, người ra ngoài gọi Bách Động Hoa Tiên dừng hát, hôm nay ta đã hết hứng thú, hôm khác lại để cho các nàng đến hát khúc ca giải buồn.” Lời này là lấy thân phận thủ lĩnh Tiên Tông nói ra, Tử Vân La giọng điệu theo đó cải biến, đáp ứng nói: “Đệ tử cần tuân theo tọa chỉ chủ tọa.” Quay người đi ra khỏi phòng.

Phu nhân vuốt ve dây đàn, mặt trầm như nước, chậm rãi nói: “Phượng Hoàng Đồng nổ đã lâu, Phượng Hoàng Đồng đàn cũng hát, Tử Hư Thiên Sư còn không hiện thân?”

Trên giá Anh Vũ lại niệm lên câu thơ:

Châu Bằng hoa khô lồi dựa vào thiên hương...

Muốn chèn ép đầu trang mới trên Dao Đài.

Khổ nỗi bướm ong quá may mắn.

Lại đem màu sắc làm cho người ta buồn bực.

Trong thơ tràn đầy châm chọc, ám chỉ phu quân thiên văn tức tiên nữ di tình biệt luyện, nàng cả ngày ở Thiên Hương Tiêu trên đũa tư sắc, vẫn như cũ không cách nào thắng lại tình yêu cũ.

Quý khách xấu hổ chuyển giận sang người khác, khách quý đến chỉ báo lại sắc mặt lạnh như băng cùng lời nói của mình.

Trong đó “Hoa khô” “Dao đài” đều là song quan ngữ, ví dụ hai nữ nhân tranh giành ghen tuông kia, ví dụ như hai nữ nhân

ghen tuông...

Phu nhân lạnh nhạt mỉm cười, ngón tay gảy nhẹ bảy sợi dây cung, xướng thơ ứng đối:

Thanh Tiêu Nhâm Phong bể nghề...

Tiếng khoác lác của Hải Lan vang lên.

Vũ y phát sao trời.

Thần phủ tích lũy viên đá bùn.

Dao Hoa thay mặt ăn sáng.

Tĩnh khiêu Như Hạc Loan.

Phù Tang chiều tà dương muộn.

Kỳ Nữ Phó Hoa Niên

Từ khi thiên sư đi vào xu hướng Trọc Trần.

Tam giới tiếc nuôi không tiên hiền này.

Tám câu đầu tiên của Cực Ngôn Tiên Khách tiêu dao chỉ nhạc, cực tận tưng từ ngon, hai câu sau ẩn chứa ý đồ đột ngột xoay chuyển, Minh Chỉ Thiên Sư bôn tẩu phạm trần, khí chất tiên gia mất hết, bao nhiêu thú vui của tiên gia đã không còn nữa.

Còn Trích Nữ có hàm nghĩa là hai tầng, vừa chỉ hồng trần mỹ lệ, vừa chỉ vào đan dược của Đạo gia (hoà tương xứng với trẻ con), ví dụ như thiên sư cô phụ sự vật tốt đẹp, bận rộn trong các giới Tiên Phạm, cuối cùng hai tay trống không chẳng chiếm được gì cả.

Bài thơ này có châm chọc với kỳ quật, hoa mỹ từ bên trong, mơ hồ còn mang theo vài phần chanh chua đặc trưng của nữ tử.

Trong góc phòng bóng người xuất hiện, một văn sĩ ngồi xe lăn, chậm rãi đi ra, cười nói: “Trong phòng này thiếu nữ quyến rũ, nhưng lại có thêm hai đứa trẻ con.” Không chờ phu nhân đáp lời, trước tiên nói: “Thế Ngôn “Văn nhân tương ái”, Côn Lôn Thiên Túc Tiên Khách gặp mặt, sao cũng dính phải loại tập khí này.” Dừng một cái chớp mắt, nhìn phu nhân kia nói: “Long phu nhân Tự Văn Phi, thủ tọa thiên văn túc, văn vận tiên sư của phái Côn Luân,

Ha ha, thân phận khác nhau, Tiên phạm lưỡng nan, văn phi có vì nhiều sự tình giải buồn phiền hay không, ngóng trông tiên bối tới chỉ điểm mê say?” Đúng lúc nói, “Lạch baэм” rơi xuống giá, đầu cúi xuống đập chân khí tuyết, quanh thân không có nửa điểm vết thương?

Bầu không khí nhàn nhã đối với thơ đột nhiên biến mất.

Tự Văn Phi nhìn chăm chăm chim chết, nói: “Ngự Hôn Thuật của thiên sư càng luyện càng bá đạo.”

Thân xác thứ hai mươi chín lần này chín lần chết còn chưa hồi hận ba lần.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Ồ, ngươi biết công pháp của ta tiến triển sao?”

Văn Phi nói: “Côn Luân Ngự Hồn Thuật là pháp học của chính phái, sẽ không tổn thương hồn thể của người thụ pháp.” Chỉ vào chim chết nói: “Chim chết không giống loài người, sáu hồn thể không được đầy đủ, vẫn bị ngươi cưỡng đoạt kỹ năng bản thân, Ngự Hồn phát ra tiếng truyền âm.

Đây đã đủ bá đạo, một lần thu công hồn thể lập tức vỡ vụn, càng tàn khốc bạo ngược. Phương pháp này nếu thi triển cho người, chỉ sợ...” Tử Hư Thiên Sư nói: “Sợ cái gì?” Văn Phi nói: “Sợ rằng thiên sư rơi vào ma đạo.”

Tử Hư Thiên Sư khẽ mỉm cười, nói: “Tà ma nhất định phải hiện ra ma khí, ngươi thấy ta có ma khí sao?” Hắn tự biết hành vi làm trái môn quy, đã sớm khiến thủ tọa nghi kỵ, dứt khoát hôm nay tự tiết lộ vài chuyện, lấy thái độ thẳng thắn tiêu trừ hiểm nghi.

Đầu tiên giết chim diệt hồn, tỏ vẻ thủ đoạn tuy tàn khốc, tuyệt không phải tà ma hàng đầu.

Tự Văn Phi trầm tư một lúc lâu nói: “Thiên sư là đệ tử thân truyền của Côn Luân tiên tông, Hồng Quân Đạo Tổ, bảo vệ đạo thống của Côn Luân tuyệt đối không nói chơi.

Bản tọa tin tưởng, Tử Hư Thiên Sư sẽ không giết người thành Ma.” Tử Hư Thiên Sư nói: “Ha ha, thủ tọa kia lại nghĩ sai rồi. Năm ngoái ta đã từng giết người, còn là đại cao thủ Huyền Môn.”

Văn Phi sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Thiên thạch tức nghiêm cấm giết người, ngươi thật muốn phản bội Côn Luân!” Tử Hư Thiên Sư nói: “Chỉ nói giết người, ngươi không hỏi ta giết là ai?” Văn Phi nói: “Ai?” Tử Hư Thiên Sư phất nhẹ ống tay áo, đầu ngón tay xẹt qua giữa không trung, một đạo thanh phong chợt lóe qua.

Tự Văn Phi cả kinh nói: “Phá Không Kiếm! Người giết Đào Hành kiện!” ghé mắt nhìn về phía Điều Thi, trong đầu tưởng tượng ra hình dáng tử trạng của Đào Hành, lúc toái hồn bị cướp lấy bản thân kỹ thuật pháp.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Thế nào, giết có được hay không?”

Vẻ kinh ngạc của Tự Văn Phi dần biến mất, nhớ lại nhân quả năm xưa, trong mắt đan xen hàn quang thê lương và u phần, gật đầu nói: “Giết tốt, nếu không phải người này phạm sai lầm, Tự Hoàn sao có thể phá hỏng đại kế điều vận của Côn Luân ta.

Đáng tiếc a, ta còn muốn tự mình phá Thuần Dương Tiên Thể của hắn.”

Tử Hư Thiên Sư cười nói: “Gian hồ đồn đại “Pháp quan đạo pháp cương” vũ trụ, Thiên Long Thần Tướng bỏ trốn mất dạng”, nhân vật đào hành kia quả thực là bộ dạng trí dũng cùng tồn tại.

Hắn cam nguyện gánh vác tiếng xấu, âm thầm thăm dò bốn phía, cuối cùng quan sát trên đầu ta, nghi ngờ là ta phá hư đại chiến Đông Hải của phái Côn Bằng.

Năm trước ở bên hồ đình, muốn tìm Tương Quân ra mặt lý luận, kết quả Tương Quân không tìm được, trước tiên bị lão phu lấy mạng.”

Tự Văn Phi nói: “T Tương Quân đi không rõ, Huyền Ba phủ mỗi năm đều rách nát, thiên sư có biết nguyên nhân không?”

Tử Hư Thiên Sư cười dài không nói, Văn Phi nhìn lá hoa bay xuống mái hiên, chậm rãi nói: “Ta nhập thế quá lâu, pháp lực hóa giải hầu như không còn, biến cố môn phái không còn sức tra cứu.

Thiên văn đại kế thành không, Tương Quân chắc hẳn nản lòng thoái chí, nhất định là đã vào thánh tiên du rồi.” Thiên sư nói: “Thủ tọa cần gì lo nhiều...” Văn Phi nói: “Nhưng Tương Quân ủy thác ta trọng trách, thiên văn tức mặc dù suy yếu, cũng tuyệt không dung nạp tà đồ phản nghịch.

Có câu ta vẫn phải hỏi rõ, phái Nga phái Đông Hải thảm bại, thiên sư thật sự nhúng tay vào trong đó?”

Tử Hư Thiên Sư cười nói: “Nghê Tông phái tự xưng là thể thân của Thiên Hành Nhân, ý pháp thuật quấy nhiễu thể đạo,

đối với Côn Luân Tiên Tông ta mà nói, Huyền Môn Cửu Dương mới là tà đoan phản nghịch.”

Văn Phi nói: “Theo như vậy, đúng là thiên sư trị tận tai, ngược lại cũng không có gì quan trọng hơn.

Ngao Thủ Đồ làm loạn đại kế của ta, món nợ này sớm muộn gì cũng phải tính toán với bọn họ.

Nhưng yêu Hoàng Đông Hải kia là ma đạo thủ ác, người lại giúp hắn xoay chuyển chiến cuộc, đại khái còn âm thầm thông khí với nhau...” Nói xong vịn cửa sổ dựng lên, ánh mắt chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, chợt nói: “Ngàn năm qua, nghe đồn phía tây có ác ma tên là “Quỷ bá”

Âm hiểm biến hoá tàn nhẫn, chuyên giết người đoạt hồn thuật, hơn nữa hành tung quỷ bí, chưa từng có người sống thấy qua khuôn mặt thật của hắn.

Lại có tin đồn Quỷ Bá ẩn thân ở chính phái, hoặc là tiên khách chính phái lột xác mà thành, thân phận thay đổi không loạn, là lấy cực khó tìm kiếm.” Tử Hư Thiên Sư nói: “Người nghi ngờ ta là Quỷ bá?”

Tự Văn Phi khẽ thở dài, ánh mắt lạnh lẽo dần nhu hòa, đầu ngón tay khẽ vuốt song cửa sổ, nói: “Ta từ nhỏ bái nhập Côn Luân tu đạo, được nhiều thiên sư dạy bảo chăm sóc, thăng chức vị trí đầu tiên là chủ trương của người, đảm đương tiên sứ cũng là do người đề cử, tuy nhiên... Ta cũng không trách người.

Bình thường hát thơ đối ẩm, giễu cợt giễu cợt lẫn nhau, ta thực sự là bạn thân thuộc thuộc tính tình hợp ý với thiên sư.

Thật không muốn hôm đó vạch mặt, bạn tốt biến thành tử địch.” Trong phòng ngoài im ắng, ánh sáng Phong Túc như đèn động lại, Văn Phi chợt quay mặt nói: “Người đã nhiều năm chạy qua trần thế, làm việc bí ẩn lén lút, rốt cuộc là vì cái gì?”

Tử Hư Thiên Sư nói: “Vì giúp đỡ một vị chủ nhân đại nhân giải cứu thương sinh!” Khuôn mặt bỗng trở nên nghiêm túc.

Văn Phi nói: “Thật không?”

Một câu hỏi, phảng phất sông lớn bị mở ra một lỗ hổng, trong lòng Hư Thiên Sur thao thao nói ra: “Văn Phi, người suy nghĩ một chút, Tam Giới Hoàn Vũ do một vị Chí Tôn Nhân chủ điều khiển, đại kế điều vận của Côn Luân tiên tông lo gì sao? đâu chỉ có Côn Luân vĩnh viễn thanh tịnh chính khí, dưới thiên hạ chẳng lẽ có Vương Thổ thống lĩnh?, Khách mời thống lĩnh thổ địa chẳng lẽ là vương thần, không còn tranh đấu chính tà, toàn bộ thế giới đều không có binh sự chiến loạn! Cảnh tượng tốt đẹp cỡ nào! Đến lúc đó, giới tuyến các quốc gia tiêu tan, thiên hạ đại đồng, sao lại phân tranh công phạt? Nhưng lại sinh động cực độ, mầm họa ngầm, dưới mây lành còn có nghịch lưu rục rịch vận động.

Một số ác đồ tư dục khó lấp, thừa dịp Thanh Bình thế giới, tất sẽ mưu phản Tụ Hợp đảng Vũ Đồ, một lần nữa kéo thương sinh vào trong thủy thâm hỏa nóng! Nếu muốn ngăn chặn loại tai họa này, nhân chủ cần có địa vị và thực lực vô thượng! Đủ để quét sạch bất cứ kẻ khiêu chiến nào! Ngoại trừ nhân chủ, tất cả mọi người đều bình đẳng, không có tôn ti địa vị gì khác, không có gì cao quý khác.

Chỉ Nhân chủ duy trì thiên công đạo, độc tôn phía trên vạn vật!”

Nói đến lời này, hắn hai tay đưa về phía không trung, nói tiếp: “Nhân chủ kia lòng mang bách sinh, tâm vô tư, càng sẽ không vì tư tình của nhi nữ mà mệt nhọc.

Hắn không cha mẹ, người trong thiên hạ đều là cha mẹ của hắn; người trong thiên hạ không cha không mẹ đều coi hắn là cha mẹ! Nhân chủ lời nói không ai không thể thay đổi lẽ tu hành, người trong thiên hạ lấy hắn làm gương, thời gian đều noi theo, gọi là ”thuộc đồng”! Dưới sự triệu kiến của nhân chủ, người người đều giảng công bằng chính nghĩa, người người đại công vô tư, bỏ qua tiểu gia cố toàn bộ mọi người.

Hai chữ “Tư lợi” tách ra từ trong lòng người, ta nhớ người, người chú ý hắn, không có thành kiến thù hận, không cần người thân bằng hữu, mọi người mưa dầm giống như nước miếng, người xa lạ có thể làm huynh đệ tỷ muội, yêu trẻ bảo vệ già không phân biệt xa gần họ hàng gần thân cận.

Ài, khi đó còn tu tiên làm gì, tham đạo làm gì, nhân thế tức là tiên cảnh, nào cần dùng linh dược tiên gia pháp lý a.

Khổ sở phiền não tan biến, người đều tiêu dao Trường Sinh.

Lúc đó khắp nơi chiếu sáng ánh mặt trời, tội nghiệt âm u không thể độn hình, trên trời dưới đất cực lạc vĩnh viễn không có điểm cuối! Tất cả có thể thực hiện hay không đều phải xem nhân chủ có thể thành tựu chính quả hay không, đạt tới cực cảnh siêu Ly Tiên Thần Ma!” Tử Hư Thiên Sư tu luyện Hạo Nhiên Thiên Cương, khí tính chìm đắm vô cùng, nhưng khi bàn về mục tiêu cả đời theo đuổi, vẫn không ngừng nói ra lời như dòng chảy, kích động thờ dốc.

Văn Phi vỗ tay nói: “Thật là vĩ đại tưởng tượng, vì hoàn thành sự nghiệp cao thượng này, hung ác giết chóc không tiếc, âm mưu quỷ kế cũng không kiêng nể gì.” Trong tán thưởng còn mang theo trào phúng, ý chỉ miệng thiên sư xưng “Chấp hành đại nhân thịnh thế”, lại ám toán quỳnh phái, giết chết đồ đệ đầu bảng, cử ngôn ngữ thực là tự mâu thuẫn tự mâu thuẫn.

Thân thể thứ hai mươi chín lần này đã chết còn chưa hồi hận đủ bốn phần trăm.

Tử Hư Thiên Sư buông hai tay xuống, đáp lại: “Quản trọng chi nhân, há như thất phu thất phụ là thứ lỗi.” Quản Trọng là Thừa Tướng Tề quốc Xuân Thu, phụ tá Tề Hoàn công xưng bá thiên hạ, phụ tá Tề Hoàn công xưng bá thiên hạ.

Người này xử sự quá lễ thất lễ, còn tham dự cốt nhục tàn sát Vương tộc, ném thử bị Côn Bằng đòi sau làm “Bất nhân”.

Khổng Tử lại đánh giá “Quản trọng lực, như con người, sao có thể hơn người được!” Ý nghĩa là quản lý Trọng Trị quốc có phương pháp, trị dân có đạo, làm cho quốc gia cường thịnh nhân dân an khang, tứ di không ai dám xâm phạm.

Đây là “Đại Nhân” quản trọng, sao có thể dùng phu ngu”Tiểu nhân tiểu nghĩa” cân nhắc? Tử Hư Thiên Sư trích dẫn câu nói này làm chứng, chỉ rõ đại nhân không câu nệ tiểu tiết, nhưng vì thương sinh phúc tai họa tính lượng, mặc dù sát lục mưu hại đều có thể máy móc mà đi.

Tự Văn Phi nói: “Thiên sư là tiên khách thể ngoại, sao có thể miệng toàn ý trị thể tục luận bàn.

Quản đám người Trọng Yến Anh được người ca tụng, trong mắt tiên nhân chúng ta, cũng chỉ như đom đóm bão táp, xuân thu mấy lần bận rộn, trăm năm sau vẫn như một đồng xương khô, thật sự không có chỗ nào để lấy.”

Tử Hư Thiên Sư nói: “Người đã nghĩ hẹp rồi, thiên địa khí vận là một thể, Ninh Loạn thể tục chính là quan hệ hưng suy của tiên đạo.” Văn Phi im lặng không nói gì.

Thiên sư tiếp tục nói: “Thời tiết nhập địa quy tàng, hóa dục vạn vật diễn biến vạn pháp, Côn Luân tiên tông ta dựa vào điều này tu thành tiên theo cách này.

Nhưng nhân thể rung chuyển, khí vận lúc loạn, dẫn đến tiên tông Côn Luân ta luyện khí không thuận theo.

Tiên tông vì phòng ngừa nhiễm phải dục vọng thô tục, nhiễu loạn tu hành, vốn nên rời xa thế đạo, lại phải nghĩ cách điều tức quy thuận thuận.

Thế là phái từng thế hệ tiên sư nhập thế, mượn hai con đường văn võ phụ trợ tuần kiệt đương đại, xây dựng lại khí tượng thanh bình.

Mà tiên sư thân nhiễm tục trần, thường thường tu vi giảm mạnh, cần khổ luyện lâu dài mới có thể phục hồi như cũ.

Chính vì tiên sư hy sinh, địa vị danh vọng tăng lên thật lớn, tiên khách phái tới mới tranh nhau đảm nhiệm.”

Văn Phi nhẹ giọng nói: “Hy sinh, a... quả thật là hy sinh rất lớn.” Mấy chữ tràn ngập đắng chát.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Nếu thế đạo vĩnh viễn yên ổn, khí vận vĩnh viễn thanh thuận thì sao? Còn cần phái tiên sư nhập thế? Văn võ điệu khí vận chỉ là kế tạm thời, chỉ có nhân chủ vận thế không dễ chuyển quản cần khôn mới là kế sách vạn toàn! Ngàn năm qua ta thu thập nhiều lực lượng, vì làm thành đại sự này.

Hậu kinh bói toán, tính ra khí vận Tam Giới cuối cùng cũng thay đổi vì Võ Lăng Long gia. Nếu có nhân chủ xuất thế, nhất định là con cháu Long gia.

Tương Quân bói toán người vận chuyển, kết luận không sai biệt lắm với ta, bởi vậy khiến văn vận tiên sư gả cho Long gia...” Tự nhiên chặt đầu, chỉ thấy văn phi quay mặt về phía đình viện, mặt trời chiều thấp thoáng, thân ảnh Tiêu Tác cô đơn nói không nên lời.

Tử Hư Thiên Sư hiểu được vì sao nàng lại buồn bực, im lặng một lát, nói: “Mấy tháng nay bế sơn trang, Long Đình Càn còn chưa biết người sinh con trai.”

Văn Phi cười nói: “Hắn, ha, hắn nào biết, bao giờ hắn thanh tỉnh lại.

Tuyền Cơ Hoàn vừa tới, lập tức quên sạch chính thất này của ta.

Muôn cùng nữ tử kia dâm dâm thành thân viên phòng, nhưng lại có thai, tức giận hừ hừ ăn dấm chua hơn nửa năm.

Ha ha, ngày qua ngày mượn rượu tiêu sầu, túy sinh mộng tử, hấn quản con gái ta sinh ra!” Hoắc thút xoay người, nói: “Thiên sư, ngươi và Tương Quân đều tính sai rồi.

Bất luận là anh kiệt vạn thể nhân chủ, điều chỉnh văn vận, Long Đỉnh Càn Quân cũng không phải là người được chọn.

Hắn chẳng qua là một người... Lãng đãng công tử mà thôi.” Nói đến miệng thì trong lòng mềm nhũn, nhớ lại tình cảnh lúc trước bầu bạn du ngoạn thiên nhai, Long Đỉnh Càn tiêu sái phong lưu, hai người tình ý ngọt ngào cỡ nào, niệm tình ý cũ kỹ, mềm mại triền miên, chỉ còn tiếng thở dài thăm thẳm.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Tính tình Long Đỉnh Càn ăn chơi trác táng, ta lại không nhìn thấy? Nhưng Bặc xem như không sai, Long Đỉnh Càn không được, gánh nặng cứu thế điều vận sao...” Văn Phi lạnh nhạt cười một tiếng, nói: “Đã rơi vào trên người con trai hắn.”

Tử Hư Thiên Sư gật gật đầu nói: “Long gia Võ Lăng xuất thân từ Đế thất, tổ tiên là Văn Hoàng Đế trọng văn khinh võ, gia truyền chi phong chính hợp với thiên văn túc vận chi lý.

Cộng thêm chứng cứ bói toán, thực sự là một không hai.

Từ việc điều thuận văn vận, tiến tới xác lập nhân chủ, kiến lập đại đồng thế giới, sơ sơ lược lược của ta cũng là như thế.

Nhưng phỏng đoán thiên mệnh chỉ có thể đo lường đại khái, thiên mệnh người xuất phát từ Long gia, cụ thể là ai? Vậy có thể không coi là sai.

Đám người Long Tĩnh Khôn ngu xuẩn hạ lưu, lại không phải con cháu gia tộc, đoạn tuyệt không có khả năng thành sự.

Long Đỉnh Càn chính là trưởng tử trường phòng, trời sinh thông minh cao quý, theo tình cảm với nhân chủ mà hắn không phải là ai, nào ngờ hắn lại cam tâm chán chường...” Y nhin xuống, lắc đầu than nhẹ hai tiếng, nói: “Hiện tại nói đứt lời còn quá sớm, có hy vọng vẫn là tốt, nói không chừng Long Đỉnh Càn Thiên Phiên đã thức tỉnh, phản chấn tỉnh lại! Nhưng đến nay hắn vẫn không để ý tới chính sự, rất khó đảm đương trọng trách, ngươi cho rằng là nguyên nhân gì?”

Văn Phi nói: “Nguyên nhân gì? Công tử phú quý kiêu ngạo thành tính xa xỉ, chơi đùa hưởng lạc là sở trường của hắn.

Nếu luận chuyện giang sơn thành đại nghiệp, tám đời không nghĩ tới nơi đó.” Trong lòng tự nghĩ: “Nếu ta thuận theo công tử, chỉ ngâm hoa quan nguyệt, trò chơi thân thiết, hai người vui vẻ thủ hộ, nào đến rất nhiều phiền não khổ sở này? Cuối cùng vì ta ngày thường nghiêm ngặt cầu xin quá nhiều, ước thúc hấn như vậy, độc thúc hấn chăm chỉ mưu cầu xã tắc, đừng nói công tử phú quý, Lỗ đàn độn thất phu cũng sẽ chán chán rồi.

Khó trách hấn luôn muốn né tránh ta, còn bị dâm phụ như Vòng Hoàn mê hoặc.” Chợt lại suy nghĩ: “Nếu ta không thể giúp hấn thành công, vậy ta nhập thế là vì sao? Hừ, thú vui trong hồng trần, há có thể so với tiên cảnh vạn nhất! Ta tự nhiệm trần kiêu ngạo, hóa giải pháp lực., Lấy thân thể trong sạch phụng hầu ở bàn tiệc, chẳng lẽ là vì bồi tiếp người lạm dụng bát ngát? Tương Quân ủy thác, sứ mệnh trọng đại của phái Côn Lôn, những tâm huyết ta đã bỏ ra kia, tuyệt đối không thể không hóa thành bọt nước!” Nghĩ đến chuyện này tâm địa chuyển sang cứng rắn, sắc mặt lại trở nên lạnh lẽo.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Người nói không sai, Long Đỉnh Càn từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, cả nhà trên dưới đều cho hấn là trân bảo, chỉ sợ có một điều ủy khuất cho hấn.

Sinh trưởng trong loại hoàn cảnh này, nhìn thấy đều là cười nịnh, nghe nói đều là nịnh nọt, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, coi như vạn vật trời sinh đều là ta sử dụng riêng, tự cao tự chậm không cầu tiến lên.

Đừng nói là vì người trong thiên hạ mưu cầu sống, ngày đó chịu nhục hàng đầu, bằng tính tình yêu quý của hấn sợ là nửa ngày cũng không sống nổi.” Vừa nói, vừa chuyển cổ dờn mắt, nhìn cái nôi bên giường, chậm rãi nói: “Thiên tướng giáng đại nhiệm cho người tài, trước tiên phải mệt mỏi bản thân, làm rối loạn, chịu đựng các loại ma luyện gian khổ... Chúng ta lại muốn chống đỡ một vị Thiên Mệnh Nhân chủ, tuyệt đối không thể để hấn lớn lên trong vinh hoa phú quý.”

Văn Phi nói: “Cho nên phải bỏ bao, biến con trai Long Đỉnh Càn thành “Dã chủng”

Khiến cho hấn ta ti thân ti tiện, từ nhỏ đã thỏa mãn nhục nhã, sau khi lớn lên có thể chịu nhục phụ trọng, làm người không

thể.” Tử Hư Thiên Sư nói: “Chính là đạo lý này, nhưng còn phải nắm chắc chừng mực.

Nếu đưa bé để vào nhà dân nghèo khổ, gian khổ bạc đãi thân thể, còn có thể làm hao mòn ý chí của hắn; hoặc giao hắn tội phạm trộm cắp nuôi dưỡng, tham bạo ác hành quyết định đem việc ô nhiễm lòng hắn; nếu phó thác trong tay phó tỳ nô tỳ nô lệ, lại sợ nhiễm phải xấu tập khí trên gian xảo...”

Liên tiếp nói ra bảy tám phương án, Tử Hư Thiên Sư lần lượt phủ quyết, Lâm Truy cười nói: “Hiện giờ Mang Hoàn đến Long gia an thân, chính là cơ duyên trời đất thiết lập, Long Đỉnh Càn nạp năng lượng làm thiếp chỉ tại sớm chiều.

Trước tiên đòi tiểu công tử thành Dao Hoàn, không dạy người ngoài biết được.

Sau này trẻ con lấy thân phận tiểu thiếp tư cư ngụ Long gia, một là áo cơm cung ứng sung túc, thân thể xương cốt là bất hoại; hai là không rời tầm mắt chúng ta, liền ở giáo dưỡng giám thị; ba là chịu nhục mà dẫn thân vào hào môn, chắc chắn sẽ kích phát chí hướng tự cường, dụ dỗ sinh ra ý niệm. Bởi vậy, đại nhân đại nghĩa sinh ra phù lục bởi vậy.

Ha ha, như một mưu đồ, mới xưng thỏa đáng hoàn thiện.” Đột nhiên Văn Phi ngắt lời: “Mưu đồ tuy thích hợp thiện, đáng tiếc đã thành không.”

Tử Hư Thiên Sư nói: “Sao lại nói vậy?”

Thân xác thứ hai mươi chín lần này chín lần chết còn chưa hồi hận năm lần.

Văn Phi nói: “Đạo lý đời con, trước kia thiên sư đã nói với ta, ta cũng làm theo lời người nói.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, còn Lung Hoàn lại sinh ra một đứa con gái...

Nàng cũng không phải là người gỗ mở mắt mù, nữ nhi bị đời cái khe lớn như vậy, há có thể coi như không thấy? Một khi la hét lên, kế hoạch của thiên sư sẽ thất bại.” Tú Mi nhíu lại, đi từng bước trầm ngâm nói: “Nói ra kỳ quái, Mị Hoàn làm sao biết mình sinh ra là con gái? Nhất định là Tử Vân La ôm lấy nàng xem.

Tử Vân La này, luôn là mẹ con như vậy.”

Tử Hư Thiên Sư cười nói: “Phản ứng của Côn Bằng Hoàn ta đã sớm tính toán, bảo đảm nàng không dám vạch trần chân tướng.

Về phần sinh con gái sao, ngược lại tốt hơn gấp trăm lần so với sinh con trai.” Văn Phi nói: “Nói vậy là sao?” Tử Hư Thiên Sư thản nhiên nói: “Con gái của Côn Bằng Hoàn, chính là sự phối hợp tốt nhất của Long Tiểu công tử.”

Tự Văn Phi sẽ không kinh ngạc, chợt nghe lời này cũng không khỏi vạn phần kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Con gái của nàng, xứng cho ta...”

Chỉ nghe Tử Hư Thiên Sư nói: “Nếu Dao Hoàn sinh ra là nam anh, kẻ này chí thú vị như thế nào? Hoặc là mới xuất chúng được tộc nhân tôn sùng, ngồi vững danh phận Trường Phòng đại công tử, thật sự Long công tử xuất hiện mặt trời nào? Là nữ nhi thì dễ làm, hứa cho tiểu công tử làm vợ là vợ., Tương lai phu quân theo chủ thứ mà sắp xếp, chẳng phải là chuyện tốt vẹn cả đôi bên sao? Long gia xưa nay trọng nam khinh nữ, tiểu thư cho trẻ con, mặc dù có mất tôn ti, cũng sẽ không gây ra quá nhiều ngờ vực.” Hai ngón tay khẽ vuốt râu dài., Hắc mỉm cười nói: ” Vòng Côn Bằng là tiên linh của Thiên Sơn, nữ

nhân này tất nhiên xinh đẹp tuyệt cổ kim, trải qua ân đức thiên văn tức thủ tọa dạy dỗ, càng thêm thành thạo thực, trên đời này còn có nữ tử thứ hai có thể so sánh sao? Nhân chủ chính là biểu lộ thiên hạ, hẳn mặc dù không quyền luyện ân tình, nhưng rốt cuộc không thể làm phu thê được.

Từ khi Cổ Minh Tổ phối hợp với Hoàng Đế, Nga Anh xứng Ngu Thuấn, tượng ngẫu của Vạn Thế Nhân Chủ này mà, đang nên do tiên thù tuyệt thế sung làm gương mới đúng.”

Tự Văn Phi đi khỏi nội, mắt thấy khuôn mặt đỏ bừng của nữ anh, lại nhìn con trai đang ngủ buồn cười, mặt đối mặt với nữ anh, khoe miệng ướt đầm nước miếng chảy ngang.

vân vê khăn tay áo thay hẳn lau hai cái, thì thầm như muỗi kêu: “Tiểu bại hoại nhà ngươi, sinh ra hai tháng liền sẽ đánh giá mỹ sắc? Nhìn trúng cô nàng này rồi? Vậy đưa nàng ta làm vợ nhé? Ài, chớ trách ta nhẫn tâm, sinh tử lại vứt bỏ, sau này thật lâu sẽ không nhận nhau.

Nhưng ta tìm cô gái xinh đẹp như vậy cho ngươi, lại điều khiển thành thê tử tốt nhất, ít nhiều cũng xem như có bù đắp...” Ý cười dần thu lại, cất cao giọng nói: “Thiên sư, ngươi không sợ hẳn và phụ thân hẳn giống nhau, sa vào sắc đẹp không thể tự kèm chế, lại phá hỏng đại kế của ngươi.”

Tử Hư Thiên Sư nói: “Có được sắc đẹp mà không mê luyện sắc đẹp, mới là lòng dạ người đại nhân! Thường nói “Anh hùng nan nan mỹ quan”, tiểu công tử muốn thành anh hùng cái thế, cửa mỹ nhân này nhất định phải thiết lập, cũng là nhất định phải qua.

Ngươi cứ yên tâm, lão phu đã sớm có mưu đồ, nhất định sẽ ban cho hẳn có sắc đẹp, lại sẽ không bị mỹ sắc mê hoặc.”
Dừng một chút nói ” Siêu Ly tất cả ràng buộc, bao gồm tình yêu nam nữ, đó là năng lực tất yếu của nhân chủ.

Đừng lo lắng, tiểu công tử sẽ không đi vào vết xe đổ của phụ thân.”

Văn Phi quay người lại nói: “Ta thật sự có chút không yên lòng, lại không ở trên người nam hài tử.” Tử Hư Thiên Sư nói: “Không yên lòng nữ hài?”

Văn Phi nói: ” Trí giả ngàn lần lo lắng không khỏi một chút, thiên sư chỉ nói tiên thùy giai phối, lại quên mẫu thân của cô gái này... Hừ, Tuyền Cơ là dâm phụ thể gian ít có, biết tính tình nữ nhi không giống mẹ ruột? Sau khi lớn lên có câu phong dẫn điệp, nhân chủ cũng không khỏi hồ thẹn, còn tỏ rõ thể nào với người trong thiên hạ.” Tử Hư Thiên Sư ngửa mặt cười nói: “Thiên Thần Túc thủ tọa tự mình dạy dỗ, còn sợ dạy không ra thực nữ?” Văn Phi nói: “Giang Sơn Dịch đổi, bản tính khó dời.”

Tử Hư Thiên Sư nói: “Điều này cũng lo lắng rất nhiều, nguyên phối chính thất như hoa như thủy tính, tất nhiên tổn hại đến uy danh của nhân chủ.

Cũng được, để cho bọn họ làm phi uyên ương.” Tay áo bào khẽ rung, ngón tay dài khẽ niết, trong hoa viên hồng ảnh phiêu tán, một đóa hoa mẫu đơn bay vào giữa ngón tay giữa.

Thiên sư lẩm bẩm, đóa hoa kia nhất thời tràn đầy hương khí, ánh sáng rực rỡ tỏa ra bốn phía, rạng rỡ như muốn biến thành vật sống, sau đó nói: “Lấy ngón trỏ của tiểu công tử ba giọt máu nóng, đặt vào chính giữa hoa, lại để đóa hoa này vào trong ba thước bên người nữ anh, để nàng ngày đêm ngửi mùi hoa.” Cánh tay bung ra, đưa vào tay của Tự Văn Phi, giảng giải tỉ mỉ: “Hoa Mộc thuộc âm, người huyết thuộc dương, nữ tử huyết tính âm dương khó điều hòa nhất, lấy sau khi trưởng thành thường có chứng bệnh lạnh lòng yêu kiều.”

Hiện nay dùng hoa âm xâm nhiễm kinh lạc nữ anh, gia tăng tính nũng nịu của nàng, lại lấy huyết khí nam anh bồi bổ mạnh mẽ.

Chỉ cần ngửi hương ba năm, mùi hoa nhập huyết khí hóa thành dòng nước nóng cuộn cuộn, Hoa Đóa liền có thể cất giữ không lộ ra.

Sau đó mỗi lần gặp phải sự sợ hãi đáng sợ của nàng, khí nóng âm lưu mạnh mẽ rót vào Tam Tiêu kinh chư huyết, khiến cho thân thể nữ hài mê man, cần phải mượn dương khí của bản thân công tử mới có thể khôi phục, dần dà hình thành cật nhờ, người lại dạy nàng là đạo phụ, nàng ta chắc chắn sẽ dốc lòng lưu luyện công tử, đến chết cũng sẽ không thay lòng.”

Văn Phi giờ cảnh hoa lên, ngưng mắt quan sát một phen, nói: “Nếu ta không nhìn lầm, đây là tình hoa chú kết thuật mà Côn Luân đã sớm bỏ đi.” Côn Luân tiên tông truyền pháp thật lâu, lúc đầu hỗn tạp rất nhiều vụ thuật quỷ kỹ, như cuồng động, song tu, luyện cốt các loại, kinh lịch chân biệt, đa phần cấm kỵ vì Côn Luân tiên thánh.

“Tình hoa chú” chính là bước đầu tiên của song tu pháp, nam nữ tu luyện giả trước tiên kiên cố tình kết, một lòng hâm mộ đối phương, phòng ngừa tạp niệm quấy nhiễu luyện công.

Đây vốn là pháp môn lợi hại cùng tồn tại hại, Tử Hư Thiên Sư đơn đả độc với nữ hài, rõ ràng là âm chiêu hại người.

Tình chú kết thành hạt giống tình căn định, cho dù nam phương lãnh đạm xa vời, phản bội vứt bỏ, rất là khinh bỉ nhục mạ, nữ hài đều sẽ khăng khăng yêu hấn.

Tự Văn Phi nói: “Thiên sư cổ tay kiên quyết, ta xem như đã lĩnh giáo rồi.

Nhưng Côn Luân tiên tông là chính phái Tiên gia, sẽ không dùng pháp thuật quyết định vận mệnh thế nhân.” Tử Hư Thiên Sư mỉm cười nói: “Nữ nhi kia là phạm nhân thế tục sao?” Văn Phi lạnh mặt không hề động đậy.

Tử Hư Thiên Sư than thở: “Thương hại muỗi, lại quên vân vân chúng sinh; đồng tình một tiểu cô nương, lại không để ý người trong thiên hạ khổ cực chờ cứu vớt! Ài, tình cảm nhân loại, thực là ti tiện buồn cười...” ngẩng đầu nhìn thẳng, nghiêm mặt nói: “Thủ tọa thiên văn, người muốn trong hơn mười năm phục hồi đạo hạnh, trùng tu tiên thể sao?”

Đột nhiên một câu nói như vậy, trùng hợp nói tâm sự của mỹ nhân, lập tức hỏi: “Trọng tu tiên thể, nên làm thế nào?” Mất đi tiên thể hận nàng bình sinh, thường muốn sớm biết trượng phu bội ước, cần gì lúc trước tự tổn hại mình?

Công pháp tán đi tái luyện, khó như chui hỏa trên băng, nấu mỡ trong cát, hoàn toàn phục hồi như cũ là mộng tưởng không ảo.

Chợt nghe có pháp tốc thành, sao không nóng lòng, lại thêm một câu: “Thiên sư xin chỉ rõ!”

Tử Hư Thiên Sư nói: “Rất đơn giản, ngươi nếu là vong tình, tuyệt tình, lại theo chỉ thị của ta đi làm, công pháp mấy năm có thể phục hồi! Nhân tình thế tục chính là đại kỵ tu tiên, đệ tử Côn Luân nhập môn tức là biết, không cần ta giảng giải nhiều hơn.” Văn Phi lẩm bẩm: “Vong Tình, tuyệt tình...” Tử Hư Thiên Sư nói: “Có nhớ chuyện Thôi tiểu thiếp, vợ chồng Cô hay không?” Thân thể Văn Phi run lên, như bị cương châm đâm vào.

Thân xác thứ hai mươi chín lần này chín lần chết còn chưa hồi hận sáu lần.

Thôi thiếp kia vốn là mỹ nữ Đường Mạt Trường An thành, Bác Lãng thận trọng mộ mộ danh tới nhà, ý muốn cưới làm vợ, nữ tử nói: “Ta cuối cùng cũng không phải là phụ nữ thế gia, ngày sau có chỗ khác về, lập tức chỉ có thể làm thiếp.” Sau đó gả cho Thôi Thận Thận suy nghĩ làm trái phòng, người ta gọi là “Thôi thiếp”

Hai năm sau sinh hạ một đứa con, ban đêm từ trên phòng đi xuống, tay phải cầm chủ thủ, tay trái cầm đầu người, nói với Thôi Thận Tư: “Phụ thân ta bị quận thủ sát hại, báo cáo nhiều năm không đắc thủ.

Nay gặp Côn Luân tiên sư truyền tiên thuật cho ta, đại thù đã báo, đang lúc động thể tu tiên.” Dứt lời, ném xuống thủ cấp quận thủ, đi về phòng trẻ con.

Thôi Thận Tư sợ đến choáng váng, thiếu chút nữa Thôi Thiểu thiếp ra khỏi phòng, nói: “Trần duyên kết thúc, như vậy vĩnh biệt.”

Lúc Thôi Sinh trở về phòng xem, nhi tử đã bị giết chết.

Bởi vì Thôi thiếp muốn miễn nhân tình liên lụy, ảnh hưởng tu đạo, cho nên làm ra hành động giết chết Tử Khí Khí Phu.

Điền cố của phu nhân Cổ cố cũng giống như vậy, người vốn là con dâu của Cổ gia, sinh ra đã có lệ chất tuệ tâm, phu nhân mất mười năm gả cho Duhuyện Vương Lập, cách một năm sinh ra một đứa con trai.

Cho nên lúc này hấn ta hoài niệm về ông ta, người sau gọi là “Cổ thê”

Một ngày đột nhiên nhìn thấu tình quan, nói với trượng phu: “Có chí tu đạo Côn Luân, vô tâm mộ trần thế.” Nói xong đi vào gian phòng trẻ con, Vương Lập tưởng nàng đi cho con bú sữa, râu quai nón nhìn về phía phu nhân, nói: “Không có vấn đề gì, mới là sạch sẽ.” Rời nhà không biết tung tích, lại đến phòng xem xét trẻ sơ sinh, đã bị cô thê chém đứt đầu.

Hành động này chỉ vì đoạn tuyệt nhân tình, để tránh tu hành bị mẫu tử tình yêu quấy nhiễu.

Hai người này đều là đệ tử Côn Luân đời trước, lưu danh Vu Sử truyền nhân.

Bởi vì ý chí cầu tiên kiên nghị, giết con cái tàn nhẫn, trước bị Côn Luân phái nhốt vào Tê Thiên Cung chịu khổ trăm năm, đợi tội nghiệt sát khí tiêu hết, mới có thể tái nhập Côn Luân tu đạo.

trừng phạt tuy nặng, nhưng rốt cuộc là thỏa mãn nguyện vọng tu tiên của các nàng.

Côn Luân tiên tông cấm giết người vô tội, nhưng tiền đề hàng đầu là “Diệt Tình” làm tu tiên, huynh đệ tử muội bọn họ tình cảm không dứt, làm sao tìm hiểu yếu chỉ tiên tông tị thế? So với những cư sĩ hiền giả tích đức hành thiện kia, cớ thế thiếp ngược lại càng có tư cách tu luyện Côn Luân tiên đạo.

Hai người bọn họ trăm năm trước đã bị diệt dưới kiếm của Vạn Tiên, không được ra tay giúp đỡ phái Côn Luân, nếu không nhất định sẽ được Thiên sư triệu hoán, đến hiện thân trước mặt vị trí thủ tọa thiên văn trên trời.

Tử Hư Thiên Sư nhắc lại hai chuyện cũ này, ý đồ thuyết phục thủ tọa, tiếp theo giảng đạo: “Văn Phi, từ khi ngươi phế bỏ đạo hạnh, định lực trí thức đều suy giảm rất nhiều.

Bị tình cảm phạm nhân làm vấy bẩn tuệ căn, biến hóa ưu ái không quả quyết, mềm yếu đa tình, nhưng những tiểu tình tiểu nghĩa đó sao lại ghi nhớ? Lý Tích giảng thâm thiết “Lục thân bất hòa, có hiếu hiền”, như cha nghiêm mẫu từ, tử hiếu huynh hữu., Quan niệm ân ái hèn mọn của phu thê mới là độc dược làm hại tính mạng loạn thế! “Đại nhân” chân chính nên như thế nào? Bị thương thương dân chúng mà không thiên vị, tuyệt không vì tiếc nuôi con cái hèn mọn này, từ bỏ cứu vớt thiên hạ... Ài, ngươi không phải nhân chủ, không cách nào nhập thế bất tình, những lời này nói nhiều vô ích.

Tương lai chờ pháp lực hoàn chỉnh, vẫn là nên rời xa trần thế mới tốt.” Nói xong ánh mắt thâm thúy, nhìn chằm chằm Văn Phi nói: “Vong Tình, là cánh cửa tu tiên, hiện tại chính là cơ hội tốt để vượt qua.

Bỏ qua tình mẹ con, người có thể làm được không?”

Tự Văn Phi đứng im một lúc lâu, chợt đến gần cái nôi, ôm lấy nam anh, nhổ đầu lên đâm thủng đầu ngón tay hấn, nặn ra ba giọt máu tươi rơi vào trong cánh hoa.

Tử Hư Thiên Sư gật đầu nói: “Tốt lắm, làm như vậy là đúng rồi, ta nên truyền cho người Quy Nguyên Thần Công, trọng tu pháp lực đã mất đi.” Diêu chỉ nhẹ, một luồng tử khí truyền vào giữa lòng mày Văn Phi, dặn dò: “Tử Đình có thể giữ lại thân thể hay không, toàn bộ ở trong tay người có thể diệt tình vô tình!”

Cùng lúc đó, ngón tay nam anh kia bị đau, oa oa phát tay khóc lớn,

Bé gái bị dọa tỉnh lại, cũng kêu khóc râm rĩ.

Văn Phi đặt nàng lên giường, đặt tình hoa bên gối đầu.

Hương hoa nhẹ nhàng, mũi bé gái dựng thẳng, trong chốc lát quả nhiên sợ hãi tiêu tan hết, ngáp một cái lại ngọt ngào chìm vào giấc ngủ.

Nam Anh lại như phát giác ra nguy hiểm gì, như đang khóc lóc không ngừng.

Bên ngoài sần sật khẽ vang, Tử Vân La bước nhanh đến gần cửa phòng.

Vân La cách thật xa nghe thấy tiếng khóc của hài tử, sợ nhất là Văn Phi vì tình quá loạn, học Lung Hoàn làm hại hài tử, hoặc là Hoài Dao Hoàn đoạt phu, muốn giết chết con gái của nàng, trong lúc lo lắng giả bộ về phòng phục mệnh, xông vào cửa quỳ lạy nói: “Khởi bẩm thủ tọa, Bách Động Hoa Tiên tuân lệnh ngừng ca vũ, hiện đã bay ra khỏi Tuyền Trì.” vụng trộm nhìn lại, hai hài nhi bình yên vô sự, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lại thấy trong phòng nhiều thêm một vị văn sĩ Thanh Y, mặc dù không nhận ra, biết hấn tất nhiên là tiên khách tiên bối, cũng hướng về phía hấn dập đầu một cái.

Tự Văn Phi nói: “Tới thật đúng lúc, người đem đứa bé này giao cho Tuyền Cơ Hoàn, từ nay về sau chính là con trai của nàng.”

Tử Vân La cả kinh, chần chờ nói: “Ngài thực sự bỏ qua được... nói như không, trong phòng này nên vắng vẻ.” Không dám khuyên bảo rõ ràng, quanh co ý niệm yêu con muốn gọi nàng dậy.

Văn Phi trả lời: “Không được đâu, con gái của ta còn đang đợi ngủ.” Tử Vân La nói: “Con gái của ngài...” Tự dưng tỉnh ngộ, Côn Bằng Hoàn cho dù sinh con gái, cũng phải hành động, không khỏi lo lắng nói: “Con trai ngài là con trai, Long gia lão gia rất muốn có con trai! Ngài thay đại lão gia suy nghĩ một chút đi.” Tình phụ tử mất đi hiệu lực, đổi thành tình yêu vợ chồng đả động lòng mình.

Văn Phi cười lạnh nói: “Ta đang muốn hấn không có con trai!” Khẩu khí sắc bén, phảng phất từ trong kẽ răng bắn ra chữ: “Hấn xuất thân từ hoàng tộc, con trai thấp hèn ti tiện; hấn tôn quý kiêu ngạo, con trai phải chịu người ta khinh tiệt.

Ngày đó nghĩ đến con trai kế thừa hương hỏa, nhi tử lại ở dưới mí mắt chịu nhục.

Ha ha, đây là báo ứng, Long đại lão gia đáng được báo ứng.” Lệ thanh nói: “Chuyện đổi con, người của Long gia tuyệt không thể biết được, nếu không sẽ chỉ có người hỏi!”

Tử Vân La Đề trả lời không ra lời, nhưng biểu tình trên mặt hiển lộ không sót gì, rõ ràng là đang chống đối sự nham hiểm của “Ta sao có thể làm được?” Sắc mặt Văn Phi chuyển sang ôn hòa, nói: “Vì che giấu vết tích, hai đứa nhỏ trước khi tròn tuổi, muốn cấm ngoại nhân nhìn chăm chăm, người phải giúp Mị Thanh Hoàn chiếu cố cho hài nhi này.

Vân La, nếu làm thành công công việc sai khiến này, ta sẽ không bạc đãi ngươi.” Chỉ vào cái tủ đựng đồ quý của Trần Phóng cổ chơi, một chiếc xe nhỏ tinh xảo, nói: “Phù Tang Long Dur ngươi nghĩ rất lâu, ngày mai sẽ tặng cho ngươi, mặt khác cách điều chế “Ô Sương”, cũng có thể giao cho ngươi.”

Tinh thần Tử Vân La đột nhiên rung lên, trong mắt tràn đầy quang mang vui sướng, hai loại bảo vật suy nghĩ sâu xa, lấy tính mạng ra trao đổi nàng đều cam nguyện.

Tự Văn Phi nói: “Hôm nay sang năm, chuyện gì cũng xử lý thỏa đáng, ngươi có thể đi Tứ Hải Sơn Xuyên du lịch.

Đi theo ta quá buồn bực, ký thân Giang Hải thoải mái, có giúp người tu hành.” Chỗ tốt liền tiếp đến trước mắt, đem Vân La đập ngất ngây, Văn phi đưa nam anh đến trước mặt, nàng liền tiếp nhận trong tay, đáp: “Phụ thân, đệ tử làm theo là được.” xưng hô đều loạn, giống như mộng du đi ra cửa đi ra ngoài.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Nàng là đệ tử tận bồi người thu nhận sao, nhìn nàng tính tình khí sắc, khó đảm bảo không đi để lộ phong thanh.”

Văn Phi nói: “Vân La trời sinh tính từ thiện, nhưng trung thành với ta không khác gì nhau, đã nhận mệnh lệnh, chắc chắn dốc sức chấp hành.

Chẳng qua là ngầm đồng tình với Côn Bằng Hoàn, không thiếu được phải tiết lộ lai lịch con trai cho nàng.” Ngồi trở lại trong ghế, trầm tĩnh nói: “Sinh con đến lý do, ta đang muốn biết Tuyên Cơ Hoàn.” Thiên Sư cười hỏi: “Không sợ nàng ra tay hại chết công tử sao?” Văn Phi nói: “Đứa trẻ sơ sinh tâm thường, có lẽ nàng có thể hạ độc thủ.

Con cháu của Long gia sao, mượn mười lá gan của nàng cũng không dám xâm phạm.

Huống hồ nữ nhi ở trong tay ta, dám can đảm có nửa điểm sai sót, nữ nhi của nàng cũng đừng hòng chu toàn.”

Thân thể này lần thứ hai mươi chín, chín chết còn chưa hồi hận bảy.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Vẫn là phòng bị cho thỏa đáng.” Dừng một chút nói: “Làm sao để cho Tuyền Cơ Hoàn phục tùng, Văn Phi như đã tính trước, lão phu trong lòng cũng có kế hoạch, tạm xem hai sương có ăn khớp hay không.”

Tự Văn Phi nói: “Cần gì phải bày mưu? Tính tình của Dĩ Hoàn ta quen thuộc hơn bất kỳ ai, hung ác có thể so sánh với rắn rết, sợ lại giống chuột rết, chỉ cần trừng phạt nghiêm khắc, là có thể khiến nàng thuận theo khuôn phép, thành thành thành thật thật thật đóng giả thành Long công tử “Mẫu thân” của Long công tử.”

Còn nữa Côn Bằng hoàn là người thông minh, tính mạng mình và con gái nên bảo toàn như thế nào, nàng sẽ từ trong “Trị giới” cân nhắc lĩnh hội.” Dứt lời lắc nhẹ ngón tay, khoa tay múa chân vài cái trên mặt, ý chỉ “Trấn khiển giới” là hủy diệt dung mạo của nàng, nói: ” Yểm Vân, Trùng Âm các loại chú pháp, làm phiền Thiên sư khôi phục giúp ta trước. “Xùy chữ hủy diệt”, Văn phi cân nhắc đã lâu, ngại quá mức tàn ác, từ đầu đến cuối không thể đưa cho Tuyền Cơ Hoàn.

Lúc này được chân khí thiên sư nhập thể, chỉ nhớ mấy chữ “Vô tình, tuyệt tình”, trái tim càng ngày càng cay nghiệt.

Tử Hư Thiên Sư gật đầu nói: “Kế này rất hay, rất hợp ý ta.” Hắn thở dài: “Thiên Sơn Tiên Linh trầm mê tình yêu thế tục, mới khiến tội phạt lần này.

Nếu nàng biết mệnh phân, trưởng thành hết sức vì nhân chủ, sau này trở về Côn Luân cũng không phải là không thể.”

Tự Văn Phi lạnh nhạt nói: “Như vậy thiên sư người, sau này tính toán thế nào? Ở nơi xa quan sát tin tức, hay là tiếp tục thu lấy lực lượng bốn phương, chuẩn bị cho phụ tá đại nhân chi chủ?”

Tử Hư Thiên Sư mỉm cười, lấy ra một tấm da mỏng mềm, đính đầu mang theo một ít tóc, nhả lại trên mặt, nói: “Từ hôm

nay trở đi, lão phu họ Sở mang ngọc, Cùng Tú tài tổ tịch Yên Triệu.

Bởi vì nhập xuyên gặp phải đạo phi, gia tài mất hết hai chân tàn phế, gia tài mất hết.

Đại bà Long gia thương cô lão ta, thuê đặc biệt ở trong nhà tọa trấn, truyền thụ các con cháu trong tộc học văn.” Da mỏng dần mặt mọc rỗ, nháy mắt dung nhan thay đổi nhiều, Côn Luân tiên sư không thấy bóng dáng, trong xe lăn ngồi một lão giả tóc trắng khí sắc suy yếu.

Văn Phi nói: “Ừm, người muốn đóng giả làm giáo viên tiên sinh, lấy thân phận này trường ở Long gia.

Sở Hoài Ngọc, Sở Hoài Ngọc, danh tự này ngược lại rất thâm ý.” Người xuân thu Sở cùng ngẫu nhiên đoạt được Phác Ngọc, kính dâng cho Sở Lệ Vương.

Lệ Vương cho rằng là một tảng đá, lấy tội Khinh Quân cắt ngang hông trái và chân trái.

Lệ Vương chết, Sở Vũ Vương kế vị, mạ hòa cùng lại đi hiến ngọc, Võ Vương lại nhận là hòn đá, đánh gãy đùi phải của hắn.

Sắc cùng Hoài Ngọc ngày đêm khóc ròng, thẳng đến thời kỳ Sở Văn Vương mới có tội danh chiêu tuyết.

mở ra chất liệu đá mặt ngoài, bên trong xác thực là khối mỹ ngọc, vì vậy tên gọi là “Phượng Bích”

Câu chuyện người Sở mang ngọc lưu truyền khắp thiên cổ, tất cả đều là biểu tượng của Trung Trinh hiền tài.

Tử Hư Thiên Sư đổi tên thành “Sở Hoài Ngọc”, đúng là cảm thấy bản thân không có chân lý cứu thế, nhưng không tìm thấy một vị minh chủ nào đến đây thực hiện.

Long Đình Càn Hoang sa sút thất chí, bỏ qua cơ hội trở thành nhân chủ thiên hạ tốt, chính như Lệ Vương Võ Vương thấy bảo không biết, đời sau còn có ” dời theo hàng hóa” sao? Một đời thủ hạ tiếp một thế hệ, Tử Hư Thiên Sư tự cảm thấy giống như gò má mang ngọc khổ, tao ngộ mặc dù khổ, cuối cùng vẫn được thỏa nguyện, cho nên ngoài cay đắng tràn ngập chờ mong.

Tự Văn Phi chính là thủ tọa thiên văn, bác cổ thông kim văn thái vô song, vừa nghe cái tên này, lập tức lĩnh ngộ ý nghĩa bên trong.

Lập tức Hư Thiên Sư cười khỏ nói: “Ta khỏ sở đợi trăm ngàn năm, không khóc lại không náo, so với mạ năm kia càng có nhần nại gấp trăm lần.

Ngày sau đến dạy học của Long gia, một là âm thâm bảo hộ tiêu công tử, đợi hấn năm sáu tuổi dạy cho đại nhân đạo một chút.

Thứ hai là bình tĩnh xem xét, vả lại nhìn Long Đỉnh Càn còn có hy vọng trọng chân chí khí hay không.”

Văn Phi nhìn kỹ khuôn mặt hấn, không những màu da như thật, vẻ mặt đều có thể hiển lộ không ngại, da mỏng kia là bảo bối dịch dung của tiên gia, nói: “Vật này rất kỳ diệu, thần sắc chân thực cũng có thể suy diễn ra.” Khóe miệng nhếch lên, giọng điệu mang theo châm chọc: “Ai có thể nghĩ ra được nó?”, Suy tàn thư trùng trong tư thực, lại là cao đồ thân truyền của Hồng Quân Đạo Tổ, thánh hiền thư tiên bối phân cao nhất của Côn Luân Tiên Tông.” Tử Hư Thiên Sư sờ sờ gò má, cười nói: “Mặt nạ này tên là “Giao nô sa”, che giấu chân nhan cực kỳ linh hoạt, ta còn chuẩn bị cho Côn Bằng một cái.” Đưa tay vào ngực, lại lấy ra da mỏng manh.

Văn Phi nói: “Nghieu Hoàn thì có tác dụng gì?” Tử Hư Thiên Sư nói: “Trên mặt nàng có mang theo Yểm Văn, Trùng Âm các loại chú thuật, nếu như bị người ta nhìn thấy, khó tránh khỏi kinh thế hãi tục đưa Giao nô sa tới trước, nói: “Bình thường thâm cư trong trạch viện, mang mặt nạ còn không để cho người ta xem xét.”

Nhưng Long Đỉnh Càn muốn nạp nàng làm thiếp, trong phòng cười cũng không thể không nhìn gương mặt thật.” Lời này ám mang ba phần xui khiến, văn phi nhất thời tưởng tượng ra ánh nền sáng ngời của phòng mới, Long Đỉnh Càn vạch trần, tận mắt thấy tướng mạo tân nương, bị hù dọa hồn phi phách tán, cười lạnh nói: “Tự gây nghiệt, không thể thứ lỗi, là hấn tự tìm đau khổ.” Tiếp nhận Giao nô sa, duỗi ngón tay qua vuốt ve thăm hỏi.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Vừa nhìn thấy sắc đẹp trở nên xấu xí quá vật, nếu Long Đình Càn có thể thức tỉnh, ngược lại sẽ không thất vọng khích lệ cho Phương Lương của hắn ta.

Chỉ sợ người niệm tình vợ chồng sâu sắc, không đành lòng với hắn như vậy.” Kỳ Văn phi nói: “Phu thê tình thâm sâu? Ha ha...” Cười lạnh hóa thành cuồng tiếu, hận ý trong mắt dần dần đậm, thấp giọng niệm: “Vô tình, tuyệt tình, vô tình, vô tình...” Một cơn gió thổi qua, hoa cỏ lay động khắp vườn, hình như trong ánh mắt thê lương tuyệt vọng đều run rẩy.

Đào Yêu Yêu và Long Bách Linh Sư “Hồi Mộng pháp” quan sát chuyện cũ, nhìn thấy chính là những cảnh tượng mặt ngoài thanh u minh tịnh, kì thực là âm quỷ kinh tâm.

Ngay sau đó sự kiện tiếp theo lần lượt triển khai, Tử Vân La làm sao ôm con nhận mẹ, Tuyên Cơ Hoàn như thế nào ảm nhận chịu đựng, Long lão gia như thế nào mới phòng kinh hồn như vậy.

Đào Yêu Yêu lớn lên trong khuất nhục, Bách Linh bị tộc nhân Long tộc bắt nạt, không chiếm được “Mẫu thân” quay về bảo vệ, ngược lại được giáo dưỡng thành tiểu tử phụ phải tuân thủ phu nhân, gọi là Đào Yêu Yêu là “Tướng công”... Rất nhiều chuyện cũ làm quen với hai người, phảng phất không đành lòng nhìn, vội vã lướt qua như cười ngửa chạy.

Đợi đến khi tròn mười sáu tuổi, đào yêu đuổi chạy đi xa, Long Bách Linh ngàn dặm tìm lang, sự tình trước sau rốt cuộc cũng kết hợp lại với nhau.

Đột nhiên Lan Thế Hải kêu lên: “Hồi mộng xong rồi, thu công tỉnh!” Hai người Đào Long mở mắt ra, như dòng điện chạy quanh người, phút chốc đứng lên tách ra.

Mộng cảnh xuyên qua mười sáu năm, thực tế chỉ trong chớp lát.

Hai người tỉnh mộng còn giật mình, Đào Yêu quay đầu nhìn về phía Kỳ Văn Phi, Long Bách Linh mắt xanh biếc, nhìn chăm chăm vào đóa Mẫu Đơn Hoa Hoa “Tình chú” trong tay Hư Thiên Sư.

Tự Văn Phi phát phát tay, lệnh thị nữ dịch chuyển đi Quy Nguyên Phiên, triệt tiêu pháp lực phụ cho Bách Linh, lập tức

hỏi: “Thế nào? Hiện tại nên tin được chưa?” Mái tử đào chậm rãi gật đầu, lúc này hắn mới nghĩ thông, vì sao từ chối hôn ước, vì sao trốn khỏi Long gia, vì sao lại căm thù Tụ Văn Phi, lại trăm phương ngàn kế lảng tránh nàng... Hóa ra Côn Bằng Hoàn quán thông cừ hận của hắn, cũng không thể ngăn chặn thiên tính của mẫu tử.

Đào Yêu Yêu tuy không biết mẹ đẻ, nhưng theo tuổi tác tăng trưởng, dựa vào trực giác cảm thấy văn phi tuyệt đối không thể bị thương.

Một mặt hận nàng nhập cốt, một mặt âm thầm thân cận, hai loại tình cảm quanh quẩn cùng kích thích, đồng thời tích lũy, cuối cùng hóa thành cảm giác sợ hãi truy hồn tác phách, làm cho hắn xa xa trốn ra, không dám đối mặt sự thật không biết.

Thường Ngôn nói “Mẹ con liên tâm”, ý chỉ thân tình mẫu tử hiếm, ai có thể ngờ thân tình bức này lại nổi bật trong khắc cốt thù! Tụ Văn phi nói: “Xem ra ngươi đã tỉnh ngộ, còn coi mẫu thân là cừu nhân sao?”

Đào Yêu Yêu há mồm muốn đáp lại, đột nhiên dời ánh mắt, nhìn về phía người hầu của Long gia ở phía sau.

Đạo thân thứ hai mươi chín lần này chín chết còn chưa hồi hận tám chín.

Sau đám người vang lên tiếng “Phốc” nhẹ nhàng, chính là Tiểu Tuyết ngã sấp trong bụi bặm.

Nàng mượn Thanh Phong kiểm đồng tâm cùng đào điên cuồng, hiện ra cảnh tượng bên trong Hồi Mộng pháp, giống như thân tới, bị rung động không nói gì, mộng cảnh hỗn loạn, nàng còn phải duy trì linh lực Thanh Phong kiểm, tránh cho “Thiện hồn” bị “Ác hồn” kéo đi, liều mạng duy trì đến hao tổn tâm lực tiêu tụy.

Giả như cực mệt mỏi hôn mê, có lẽ còn có thể thoát khỏi tình hình nguy cấp.

Mà Tiểu Tuyết lại chỉ lo cho an nguy của Tình lang, cắn răng gắng gượng chống đỡ không hôn, gương mặt xinh đẹp kia rút hết huyết sắc, dần dần hiện lộ ra dấu hiệu nguy cấp.

Đào Yêu Yêu muốn cứu trợ, vừa cất bước nửa bước đã dừng lại, biết rõ nguồn gốc tai họa đang ở trên người mình, nếu như trong lòng không ngừng xảy ra biến cố, Thanh Phong kiểm sẽ dẫn nàng hao tổn tinh thần, đâu phải là ngoại lực có thể cứu trở về? Lập tức ưu phiền cùng sinh, một viên tâm tượng ở trong chảo dầu đun khô.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Tình khó khăn, độ khó cực lớn, các loại tư tình dây dưa, lực cản so với Luyện Ma đàn càng lớn, đây mới là chướng ngại lớn nhất của nhân chủ ngộ đạo.” Đào Yêu nghe tiếng nhìn hắn, mặt đầy mê mang, giống như khi còn bé đụng phải đề bài khó giải, không nói một lời chờ mong lão sư chỉ điểm.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Hay là ta đến giúp ngươi độ quan đi.” Giơ cành đoá hoa kia lên, trầm giọng nói: “Ân của cha mẹ, tình yêu của thê tử, nghĩa bằng hữu, đều là những vật hẹp hòi hư vọng, trong đó đặc biệt lấy tư tình con cái làm đầu tiên.

Đã bao nhiêu anh hùng vì hắn mà táng thân Đọa Chí, lạc mất bản tính của hắn.

Nên biết tư tình chính là giả dối, đều do ngoại nhân thúc đẩy, một khi bên ngoài mất vì không có, mặc dù Hải thê non hẹn biển, đều sẽ tan thành mây khói.” Vừa tuyên bố, vừa kéo cánh hoa mẫu đơn xuống.

Văn Phi biến sắc nói: “Thiên sư!” Đóa hoa kia là căn nguyên của tình chú, hủy hoa tức giải chú, thế nhưng chế ước bỏ tình chú, Thiên Sơn tiên nữ làm sao chịu gả cho kẻ đào tiên? Trước đây điều giáo chẳng phải là uổng công sao?

Ngày xưa Hư Thiên sư đề nghị mưu đồ, đem Bách Linh phối cho Đào Yêu Yêu chết yêu, chỉ vì nhân chủ cần loại chuyện này.

Giống như thiên tử chắc chắn phải mặc đồ, lược quan, ngọc tỷ vậy, một vị chính thê điều luyện tuyệt thế, chỉ là nhân chủ không thể thiếu “Phụ kiện” hay thiếu.

Khi phát hiện nhân chủ là mê tình, quấy nhiễu đại nghiệp, loại bỏ tình duyên cũng là tình thế bắt buộc.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Tình thế có biến, việc cấp bách trước mắt là giúp nhân chủ khó khăn lắm mới phá được tình tự.

Chuyện cưới vợ đã là chuyện nhỏ, tương lai bàn tán cũng không muộn.” Vẫn phân tình hoa, cánh hoa rơi xuống đất liền cháy khô, hóa thành tro tàn không thể chữa trị.

Ma Cô thở dài: “Giải trừ tình chú là họa hay là phúc, sức người thực khó đoán.” Mọi người trong lòng có cảm ứng, đồng loạt nhìn về phía Long Bách Linh.

Chỉ thấy toàn thân Bách Linh run rẩy, một cánh hoa rơi xuống, nàng liền lui một bước nhỏ, hai mắt nhìn chăm chăm vào Đào Yêu Yêu Yêu, trong lòng nhiệt tình từng chút một lạnh đi.

Lúc trước trong mộng kinh sợ nhìn thấy tình hoa, nàng chỉ cảm thấy khó có thể tin, thậm chí nghĩ hẳn là huyền cảnh che mắt.

Theo tình chú hóa giải, nàng bỗng nhiên hiểu rõ, tình yêu khắc cốt ghi tâm kia có thể so với thâm tình của sơn hải, thế mà chỉ dựa vào một đóa hoa để duy trì!

Sống mười sáu năm, từ không biết ái vật gì, mẫu thân yêu lẽ là giả, tự cho là tình thâm ý trường, kết quả chỉ là con rối bị người ta trêu đùa.

Nghĩ tới so với rối gỗ cũng không bằng, ngay cả tình yêu đều bị điều khiển, chỉ tương đương với loại súc vật phối hợp trong lồng giam! Long Bách Linh không có cách nào tin tưởng hết thấy, nhưng quả thật không nhắc lên nỗi nửa điểm tình ý, ngóng nhìn gương mặt chết non, cảm thấy xa lạ xa lạ như vậy., nhàm chán như vậy, quả thực không có nửa điểm đáng yêu, trong miệng lẩm bẩm: “Tướng công...” Hai chữ này quả thực buồn cười, buồn nôn muốn chết, trước kia sao lại không ngừng kêu to trước mặt mọi người? Bách Linh trừng mắt nhìn trời đất, suýt nữa bật thốt lên: “Người này, sao có thể làm phu quân của ta!”

Hai người đồng cam cộng khổ ký ước, tạm thời mờ mịt vô cùng.

Ngẫu nhiên nhớ tới tình cũ, nàng càng cảm thấy đau thấu tim gan, cái gọi là “Trường Tương Thử” lại là lời nói tuyên bố thúc đẩy ngoại vật thôi tình.

“Xuân triều hàng long tán” của nương tử có thể vặn vẹo tình tính, khiến cho nữ nhân tùy ý ủy thân nam nhân, mình thụ tình hoa sử dụng có gì khác nhau? Nếu lúc trước nhỏ máu vào hoa là một nam nhân xấu xí, hạ lưu lưu áp hán, thậm chí thối trư lão cẩu, chính mình sẽ vẫn sẽ dốc lòng tương ái, tình cảm triền miên cùng hấn tướng thử, đồng du hoàng tuyên lộ!” Nghĩ đến xấu hổ này khó nén, nghẹn khuất trong lòng không nói ra được quanh quẩn: Dưới chân trời còn có khuất nhục hơn cái vũ nhục ti tiện này sao?

Giờ phút này, Long Bách Linh như con nhận đơn độc, trong lòng dâng trào thù lương, bi phẫn, ngạo tự thương, dòng nước xiết, nhu tình mật ý sớm bị đánh nát bấy.

Khóe môi nàng mím chặt, đối mặt với Đào Yêu Yêu, lần đầu tiên lạnh nhạt nhìn về phía hấn, phảng phất như hấn cũng tham dự vào âm mưu vạn ác này.

Tình hình này khiến mọi người khiếp sợ, Tụ Văn Phi nói: “Tử Hư Thiên Sư!” Đột nhiên đẩy ghế đứng lên.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Triều trưởng nhi tử tìm không thấy thù thất sao? Người lo lắng quá nhiều rồi.

Vô tình mới có thể tu tiên, người cần phải ghi nhớ chặt chẽ.”
Mấy câu nói hình như có ma lực lớn lao, Tụ Văn Phi đỡ đỡ
ngồi về trong ghế.

Nàng trùng tu pháp thuật hoàn toàn dựa vào Tử Hư Thiên Sư,
chân khí nhất mạch kế thừa, vô lực phản kháng hành động của
hắn.

Mật Hoàn thấy dị trạng lạnh lùng của con gái, tựa như lại nhìn
thấy Phổ Đà sơn Bàn Đà động, mỳ mình hướng đào hành kiện,
làm ra đủ loại khinh thị tình cảm ngu hành, nhất thời kinh hô:
“Không cần, Linh Nhi, người không nên như vậy...”

Bách Linh nghiêng mắt nhìn qua, nhớ lại ngày sinh ra đời,
suýt chút nữa bị vị thân mẫu này ra tay treo cổ, cảm giác đau
đớn kia liền khó chịu như xẻo phổi, ngửa đầu nhẹ giọng nói:
“Ta không có mẫu thân...” Nước mắt chảy xuống má., Nhìn
nhìn Tụ Văn Phi nói: “Ta không có mẫu thân...” Ánh mắt lướt
qua trên mặt đám người Long Đình Càn, Long Tĩnh Khôn,
Long Vạn Thừa, lẩm bẩm nói: “Ta không có thúc bá huynh đệ
của phụ thân...” Cuối cùng cố định trên mặt Đào Yêu, nói:
“Ta cũng không có tướng công.” Về buồn bã cười nói: “Ta là
người không có ai đáng thương.” Nhược Y Hoàn con gái, bị
người ta hãm hại nhất định phải trả thù.

Nhưng Bách Linh có một hồn phách nhu thiện khác, sẽ không
thâm hận thù, chỉ biết nghịch đến thuận chịu, trong một thoáng
ý tức giận tiêu tán, chỉ còn bị ai thâm sâu vô tận.

Mà những người này, những chuyện này thật sự quá gai mắt,
thực sự không cách nào thừa nhận được.

Nàng che mặt mà khóc, quay người chạy về phía sơn thí luyện.

Lúc này hắn không có cầu gì, chỉ muốn trốn ra xa, trốn tới chỗ
không có người, vĩnh viễn không trở về.

Đám người chung quanh ồ lên, đám đồ đệ Ngao Dục muốn lên
tiếng khuyên can ngăn cản.

Đào Yêu Yêu hét lớn: “Không được cản nàng!” Giống như
nửa ngày trời rơi xuống sấm sét, chấn “soạt soạt soạt” bụi mù
khắp núi.

Bùi Trọng suất đội Mã Long gia trấn thủ phía sau, chợt gặp đại
tiểu thư chạy tới gần, chưa kịp hỏi, trong giây lát bị thanh âm

gào to kia chấn động ngay người.

Chỉ thấy thân ảnh màu tím từ từ chạy xa, từ tàn quân của Lao Phong xuyên qua khu vực thí luyện, tiêu tán sau bóng cây ở chân trời mùa xuân.

Thân thể Bách Linh vốn yếu ớt, công pháp phụ thân lúc bổ sung nguyên khí, lại thêm bị tình thôi động huyết hành, một mạch chạy xuống núi, không ngừng nghỉ một chút nào.

Đào Yêu Yêu nhìn bóng lưng xa xăm của nàng đi xa, trong lòng thầm nói “Xin lỗi, Linh Nhi, để ngươi thanh toán sai tình ý.” Trong khoảnh khắc quần chúng kích động, đám người Lý Phượng Kỳ ghen lửa, chỉ đợi đảo loạn cảnh tượng làm tan nát lòng người này.

Lại nhìn Ma Cô im lặng lắc đầu, ám chỉ mệnh trúng kiếp số khó khăn làm trái, cho dù hiện tại quấy nhiễu, sớm muộn gì cũng sẽ thực hiện, hậu quả có thể còn phải tăng lên gấp bội bi thảm.

Bên kia Hư Thiên Sư giật sạch cánh hoa, vứt một cây tàn héo rũ, lời nói thâm tình khuyên nhủ đào chết yếu: “Nhi nữ vốn là giả dối, ngươi đã tận mắt nhìn thấy, tình thâm ý sâu sắc của người yêu, chỉ là giả bộ do người bên ngoài thúc đẩy ra mà thôi: “Nhi nữ vốn là giả mạo.

Hoặc do con thứ Kim Tiền môn, hoặc là tướng mạo tài tướng mạo, hoặc là từ một cây cỏ hoa, nam nữ tình ái đều do ngoại nhân mà sinh ra, ngoại nhân như hư tình lập tức, nửa phần lưu giữ không được, các loại tình cảm cha mẹ hương đảng tương tự nhau, đều là hư huyền mê vụ mà thôi.

Nhân chủ phụ có trọng trách cứu thế, bản tính chân thật không thể vì hư tình mê hoặc.”

Đào Yêu Yêu nhìn chằm chằm hắn ta nói: “Bản tính thật sự là gì?”

Tử Hư Thiên Sư nói: ” bác ái chúng sinh, đại công vô tư, nhân giả trời sinh là thế, tuyệt không phải hư vọng riêng bản sinh.

“Lấy thân làm thiên hạ, nếu có thể ký thiên hạ; yêu lấy thân làm thiên hạ, nếu có thể nhờ thiên hạ.” Sau mấy câu sau, lão tử đạo đức kinh Kinh Nguyên Văn, ý chỉ hoàn toàn không có chút dục vọng nào, tuyệt không thiên vị, đem thương sinh vạn

vật coi là thân mình, coi trọng ái hộ, loại người này mới có tư cách quản lý thiên hạ.

Thân xác thứ hai mươi chín lần này đã chết còn chưa hồi hận chín.

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy sao? Bác ái bách sinh, nên phản bội thân nhân? Vứt bỏ sở thích, đây là nhân chủ gì?”

Hư Thiên Sư khẽ mỉm cười, đáp: “Nếu không ở Huyền Vũ Môn giết huynh đệ thân sinh, một đời Minh Quân Đường Thái Tông làm sao đăng vị, cứu ngàn vạn lê Thử thoát khỏi bể khổ? Nếu không phải vướng bận mẫu thân Vi Thái Hậu, Tống Cao Tông sao có thể sát hại trung lương, đầu hàng Dịch Lương, bỏ ngàn dân vì nước lửa mà không để ý tới? Tư tình là đại địch vì vua., Chỉ là Đế vương Thượng Kỳ Giới, Nhân chủ độc quản tam giới, càng nên tuyệt bỏ tất cả quan hệ cá nhân thiên vị!” Đường Thái Tông giết huynh đệ mà đăng cơ, mẹ con duy nhất của Tống Cao Tông mà hàng địch, người trước là Minh Quân, người sau là hôn quân, một đời công thành bại, tựa hồ chính là vì lấy hay bỏ với “Ý tình” khác nhau.

Tử Hư Thiên Sư thường xuyên đọc sách sử, mỗi lần đọc đến chỗ này, đều sâu sắc lòng dạ chủ nhân thiên hạ không thể để ý tới thân thân.

Trong lúc hai người hỏi đáp, tâm cảnh đào thoát dần dần biến thành hắc ám.

Trận đấu nơi Luyện Ma đàn kết thúc, Thất Tinh Sứ đã là lao lực cực khổ, hành động đấu trận phía bắc sắp hỏng mất, bốn phương tám hướng bị ma kiếm phong bế, muốn chạy trốn cũng không có đường ra.

Vũ trụ phong ma lực điên cuồng gia tăng, thanh kiếm diệt thế cuối cùng hiển lộ uy lực bề ngẫ.

“Ác hồn” dung nhập vào ma kiếm kia càng thêm cường bá, Đào Yêu Yêu thậm cảm thấy thần trí kích động, toàn bộ linh hồn giống như đang bị kéo vào kiếm thể.

Mắt thấy tiểu Tuyết khí như tơ nhện, lườm trước chống lại ma hóa vô vọng, tính mạng của nàng cũng theo Thiệt Hồn tiêu diệt mà héo tàn.

Đào Yêu Yêu thở hổn hển nói: “Sở tiên sinh, người nhận làm nhân chủ, chỉ sợ ta làm người thất vọng.”

Tử Hư Thiên Sư nói: “Tuyệt đối sẽ không, người nhất định khắc càng tình chương, vượt qua giới hạn tiên ma, độc lập với vạn vật.

Nếu người không làm được, trên đời này không có người thứ hai có thể làm được.” Lời nói tràn ngập ý khích lệ.

Đào Yêu Yêu cố gắng suy nghĩ, trăm ý niệm hỗn loạn, đề nghị vấn của Hành Hư Tiên Trọng ở Mộng Quốc tràn lên trong lòng, hỏi: “Sở tiên sinh, vậy người nói cho ta, phù hợp tiêu chuẩn thế nào, mới có thể gọi là người?”

Tử Hư Thiên Sư kinh ngạc, phí nhiều năm nhọc lòng, chỉ suy nghĩ xem nhân chủ nên làm như thế nào, quân đạo làm người của phạm phu tục tử kia, suy nghĩ một chút, đáp: “Gốc ái là nhân tình (người), phạm phu trên đời thiên vị phụ mẫu, thê nữ, bạn bè, bè bè, một mình tư niệm hùng hực, thiếu hụt tấm lòng bác ái, không thể nhận hấn là “Người”

Chỉ Nhân chủ có công vô tư, mới có thể gọi là “Toàn nhân”

Nếu nhân chủ xưng tôn tại thế, nam nữ thế gian lấy hấn làm tiêu chuẩn, học cử chỉ ngôn hành của hấn, đến lúc đó nhân đạo mới có thể hưng thịnh, dân chúng mới có thể “thành người”

Trừ cái này ngoại thế đạo xấu xí, thế phong bại hoại, vì tư tình tư lợi người lừa ta gạt, thế gian người cùng cầm thú các loại, cần gì luận tai?”

Đào Yêu Yêu nghe một mặt nghe, một mặt nhẩn nại nhẩn nại trong lòng bốc lên.

Nhưng cảm giác dục niệm như sôi trào, lý trí dần dần tiêu tán, hồn phách sắp hoàn toàn dung hợp với vũ trụ phong.

Đột nhiên đáy lòng phát lạnh, một thanh âm cuồng tiếu nói: “Đào điên rồi, ta tới dạy người làm sao làm người!”

Không cần suy nghĩ cặn kẽ, đào chết non dựa vào linh niệm cảm ngộ, đã biết người cười là ai, thâm nghĩ: “Yêu Hoàng, cuối cùng người cũng xuất hiện rồi.”

Thanh âm kia nói: “Ta thừa chấp niệm mà đến, dục niệm nóng bỏng này của người, chính là thông đạo ta nhập tâm.

Thật tốt quá, sát dục mãnh liệt như vậy, oán niệm thâm trầm như vậy, thật lâu ta chưa từng gặp qua.” Ngữ điệu âm trầm chột biến sắc, phảng phất Kên kên nhào về phía con mồi sắp chết: “Ta đau khổ truy tìm, rốt cuộc tìm được chân nhân người.

Ha ha, người hỏi người là vật gì? Người có biết người ta là vật gì không! Người là quái vật ích kỷ nhất trong thiên địa, sở dĩ cao hơn chúng sinh, chính vì con người cực kỳ ham muốn, vì nô dịch vạn vật mà đào móc trí lực, sáng sinh ra ngàn vạn loại diệu pháp.

Chỉ vì lợi ích của bản thân, một người có thể ăn tươi con cái cha mẹ, đây mới là bản tính chân thật của nhân loại.

Cái gọi là “Nhân ái đạo nghĩa” tất cả đều là chuyện ma quỷ gạt người, ha ha, lừa gạt cường giả mất đi hung tính, kẻ yếu cam nguyện chịu ức hiếp, sau đó bá giả triệt ngộ nhân tính như ta, là có thể an ổn ổn ổn định ước nguyện đền bù.

Hắc hắc, không nghĩ ra, kỳ thật ta thích nhất là “Nhân ái”, ta yêu nhất nói “Đạo Nghĩa”, trong vũ khí loài người sáng tạo ra, không có tác dụng hơn so với nhân ái đạo nghĩa.

Tự tiện dùng nhân nghĩa mưu tư, có thể mượn nhân nghĩa dục, vừa rồi xem như là con người thành công.”

Đào Yêu Yêu đảo tâm địa nói: “Một bộ đại nhân bất tư luận của Sở tiên sinh, cũng là người bịa ra lừa gạt hấn sao?”

Thanh âm kia nói: “Ha ha, Tử Hư Thiên Sư đã sớm kiên cố gặp như vậy, ta chỉ thuận theo chấp niệm của hấn thêm mắm thêm muối, khiến cho “Quái luận” càng hợp khẩu vị của hấn mà thôi.

Hấn chấp nhất cứ thế không suy nghĩ, quả thật là quả trứng đầu bảng trong thiên địa, tránh không được phải biến thành ung khuyển của ta.

A, làm ung khuyển cho ta cũng không phải không có chỗ tốt, người biết hấn lấy được chỗ tốt là gì không?”

Đào Yêu Yêu thành nói: “Chỗ tốt gì?”

Thanh âm kia đáp: “Nghệ Phong Thần Kiếm

Hắc hắc, Hư Thiên Sư tham yêu cương phong kiếm linh dị, trong lòng tồn tại một chút dục vọng, cho nên hắn tự biết không xứng làm nhân chủ gì.

Ta bảo Ngự Thiên Long chuyển giao Thần Kiếm, vừa thấy chỉ bảo Tiên gia đưa lên, lại nghe chuyện cứu thế thuận tai, Tử Hư Thiên Sư tự nhiên đầu nhập vào phe chúng ta.

Trăm ngàn năm mượn “Quảng nhiếp các pháp, để chuẩn bị lý do phụ tá nhân chủ”, Ngũ Nhạc Tứ Hải giết người hành hung, thay ta cắt đứt rất nhiều đối thủ.” Âm tàn cười nói: “Bao gồm đào hành kiện, bao gồm cả tiên đồ của Nga Phán phái.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ một hồi, nhớ lại việc Cửu Vĩ Đà thất tâm phát cuồng, trở thành Yêu Hoàng đệ tứ Ma Vương, chính vì tham lam Huyền Thủy Kiếm mà ra, Thiên Sư nhập ma biến “Quý Bá”, nhân quả nghiêm nhiên đồng loại.

Xem ra sinh linh mạnh mẽ cố chấp trong kỷ niệm mà âm thầm tồn trữ tư tâm, rất dễ rơi vào bẫy Yêu Hoàng bố trí, trở thành đồng lõa cho hắn làm việc ác mưu lợi.

Giọng nói kia vẫn đang giảng giải, tràn ngập mê hoặc và mừng như điên: ” hàng ngàn loại mưu đồ, vận hành mọi cách, ta đến cùng là vì cái gì? Là vì đạt được một thân thể thích hợp! Không có thân thể không thể để thỏa mãn dục vọng.

Vạn năm phiêu lưu khổ tìm, ta là cô linh không có xác thịt.

Thật ra trước kia đã tìm được một cái, đáng tiếc cơ bản đã hỏng mất rồi.

Hiện nay ta đã tìm được người.

Đào Yêu Yêu, Ai, cuối cùng cũng tìm được người, thân thể chân nhân vạn thể khó gặp!”

Năm trước Long Bách Linh lật xem điển tịch, từng tra được bài dân ca cổ đại miêu tả về Yêu Hoàng “Thất Tinh Cao Huyền Tây, cổ hồn nơi hoang dã... Vô Luân Thú hề không có chỗ dựa, ai ngày nào tìm về thân thể cũ, ai an nghỉ vĩnh viễn.” Chỉ Minh Ác Ma từ cổ đại mất đi thân thể, Yêu Hoàng thuật lại ăn khớp, vô luận thú quả nhiên là nó biệt xưng chi tiết.

Đào Yêu Yêu dần dần tỉnh ngộ, hiểu biết đối với Yêu Hoàng lại sâu thêm một tầng.

Giọng nói kia nói: “Người đó, vừa có thể thoát khỏi thế tục ràng buộc, lại kiên trì làm đạo làm người, còn đạt được nhân dục chi kiếm, quả thực là kỳ tài vạn thế khó tìm! Người và vũ trụ phong hợp hồn xong, linh hồn chúng ta cũng đã chinh hợp xong.

Sau đó Yêu Hoàng lập tức Đào Yêu Yêu chết yêu, Đào Yêu Yêu Yêu Yêu Yêu Yêu chết non tức là ký ức trước kia, đau khổ, yêu hận, tổng cộng dùng vũ trụ phong xưng bá vạn thế.

Kẻ sống thuận ta, kẻ nghịch ta thì chết, tiêu diệt bất cứ thứ gì cản trở chúng ta dục hóa... Người không cần giãy dụa, đến lúc này đại cục đã định trước, hồn phách của người tiến vào vũ trụ phong quá nhiều, vĩnh viễn không có khả năng tránh thoát.”

Biết rõ hắn nói không sai, hồn phách lưu lạc đã là chuyện đương nhiên, thừa dịp một chút thiện niệm chưa mất, ngắt đầu nói: “Sở... tiên sinh, người bị lừa rồi! Người bị lừa gạt Yêu Hoàng... Hắn lấy Nghệ Phong Kiếm lừa gạt người...” Ác niệm xâm nhiễm đầu óc, lời nói đoạn tuyệt: “Ta không phải, sẽ không thay đổi nhân chủ, ta sẽ biến thành ác ma... Yêu Hoàng, ta muốn biến thành Yêu Hoàng!”

Tử Hư Thiên Sư nhíu mày nói: “Tuyệt đối không có khả năng này, Yêu Hoàng có danh tiếng vô thực, ngày trước ta chỉ tiếp xúc với Thần chủ Đông Nghiêu bí nhãn.

Cương Phong kiếm kỳ thực là do Ngự Thiên Long tặng, Đông Hải Yêu Hoàng là danh hào giả lập của hắn.” Mắt thấy tình thế Đào Yêu Yêu Hoàng chuyển sang nhanh hơn, Tử Hư Thiên Sư không chắc chắn hắn có thể chiến thắng Thất Tinh Sứ, vượt qua hai đạo chính tà, đạt tới cảnh giới thu phóng tự nhiên, trung tâm nôn nóng cuống miệng lưỡi trơn, bất giác đem chuyện bí sự kết giao tà ma nói ra.

Ngày thứ hai mươi chín, thân thể này chín lần chết còn chưa hồi hận mười lần.

Đào Yêu Yêu không tiếp tục tranh luận với hắn nữa, thở dài ra chân khí, “Xoạt” rút ra khỏi vũ trụ phong, trong mắt chợt hiện lên hung quang tàn bạo tà ác.

Ma Cô kêu lên: “Mau lui lại!” Kiếm quang của Đào Yêu Thuấn sáng sớm, bay thẳng lên đỉnh đầu Phi Lô Văn Phi, ý đồ chặt đứt dây liên kết tình cảm trói buộc tay chân—— mẫu thân đều có thể giết được, còn lại những thứ ác tự nhiên chi như Tố, chính là phù hợp yêu cầu ” gây xanh” không kiêng nể gì cả”

Nhưng mẫu tử tính ra là thâm căn cố đế, lưới kiếm bị thiện niệm tác động, hơi đình trệ giữa chừng.

Họa Tiên Ly Văn Phi gần nhất, yểm hộ thủ tọa nóng lòng, cuồng quét quăng bức họa trong tay đón đỡ.

Tám họa kia đón gió mở ra, hiện ra hình ảnh Thiên Ảnh Cô Loan yếu trong đó.

Đào Yêu Yêu giật mình, đột nhiên nhớ tới hình ảnh Dạ Thiên Ảnh nhớ cha mình rõ tới mức nào, ý nghĩ này lập tức giảm đi, trong nháy mắt cưỡng ép dừng vũ trụ lại.

Họa Tiên vốn định lấy Dạ Thiên Ảnh làm con tin, trong thời khắc khẩn cấp ngăn chặn kiếm thể yếu điệu, không nghĩ tới lại nổi lên kỳ công ngăn trở ác liệt, lúc này cũng thu tranh vào lòng.

Tình huống nguy hiểm khiến toàn trường khiếp sợ, tướng mạo hung ác dữ tợn đáng sợ của Đào Yêu.

Chúng đồ Nga Phản hoảng hốt lùi lại phía sau, trong lòng toát ra nghi niệm “Ngao Nghiêu sư tôn sẽ biến thành Yêu Hoàng!?” Ma Cô lớn tiếng nói: “Đường Liên Bích, ngăn cản Ma Kiếm bạo hành, toàn bộ đều nhờ vào Huyền Thủy kiếm của ngươi!” Đường Liên Bích đứng nguyên chỗ, hai mắt khoanh tay lạnh lẽo nhìn về phía trước,

Lúc này Đào Yêu Yêu nảy sinh tà niệm, sát niệm trong lòng tuôn trào khó nén: Cái gì mà môn phái bằng hữu thân nhân, cái gì phái tình nghĩa quyết tâm, tất cả đều là vật cản trở dục vọng, khi dùng lực lượng nghịch thiên trong tay hủy diệt tất cả.

Sự xui khiến của Yêu Hoàng càng ngày càng kịch liệt, thiện niệm còn sót lại càng ngày càng yếu ớt.

Đào Yêu Yêu hít sâu, miễn cưỡng ngăn chặn tà niệm, nhắm mắt vội vàng phản cổ tình yêu bi hoan của Bình Sinh, âm thầm suy nghĩ kỹ quy tắc của mình, bỗng nhiên rung cổ tay vung tay áo, một cổ chân lực dày đặc bao trùm phía sau, chợt nhìn thẳng về phía Mang Văn Phi nói: “Mẹ!” Hoàn Hoàn Hoàn nói: “Mẹ!” Lưỡi dài hét lớn: “Các người mau tỉnh lại!” Tay giờ kiếm, một kiếm chặt đứt cánh tay trái, một kiếm chặt đứt cánh tay phải của mình.

Mọi người ở đây đều quá sợ hãi, đám đồ đệ Nga hốt bị pháp lực đào yêu quái áp chế, không cách nào đi lên ngăn trở cứu.

Chỉ thấy kiếm quang ngang dọc, cụt tay rơi xuống trước mặt, toàn thân Tụ Văn Phi rung lên bần bật.

Trong chốc lát Đào Yêu Yêu lại chặt chân trái, cũng lấy kiếm lực đưa đến đáy mắt.

Văn phi như sét đánh đỉnh đầu, run rẩy đứng dậy.

Cầm Tiên kêu to: “Thiên sư!” Ngũ khí tràn ngập thể lương.

Tử Hư Thiên Sư hét lớn: “Sao lại như vậy, đều đừng nhúc nhích!” Đột nhiên kinh biến vượt quá dự liệu, Tử Hư Thiên Sư sợ hãi luống cuống, pháp lực toàn thân khó chịu muốn nổ tung.

Tụ Văn Phi cùng khí mạch của hãn tương thông, chân khí bên cạnh đại thịnh, loại lực lượng “Tuyệt Tình” này tương ứng tăng mạnh, lay động hai lần, lại ngồi xuống trên ghế.

Đào Yêu Yêu mặt mũi đầy máu, thân thể tàn phế tôn lên mặt trời chiều, phảng phất như thiên thần vĩ đại, nói: “Nếu không thể đánh thức nhân tình, thân thể này chín chết bao nhiêu tiếc.” Ác ma ám hướng nội tâm tuyên bố: “Ta sẽ không giết bất cứ kẻ nào, một lời giết muốn từ nơi đó đến, nên báo đáp

đi.” Vũ Trụ Phong gạt chéo, chân phải đứt thành hai đoạn, nửa người trên rơi vào bụi bặm.

Chỉ vì kiếm phát ra từ tay bản thân, Thần Mộc Giáp không có tác dụng phòng ngự, Thiên Vương Thuần cũng theo đó mà tan vỡ.

Đám người đối diện hoảng hốt cực lớn, chỉ mình Long đỉnh cười hì hì vỗ tay, dáng vẻ ngây ngô, thảm trạng nhi tử vậy mà như không nhìn thấy.

Cường A Di cất tiếng khóc lớn: “Mẫu Bất Liên a phụ không thương hại, trời đất không người ý!” Tiếng khóc giúp bầu không khí đau buồn, thuận lợi cho việc tăng thêm đạo hạnh cho hắn.

Hồng Phát nữ vội hành động, bị cường di một mực chế trụ cổ tay.

Bỗng nhiên, một tiếng hét thảm vang lên, Côn Bằng hoàn nắm lấy ngực, sững sờ nhìn Đào Yêu non chết non.

Nữ nhi rời đi khiến nàng mê man, ngồi ngây người như tượng đất, lúc này lại như ác mộng bừng tỉnh, hai hàng nước mắt lăn xuống dưới.

Ma Cô thở dài nói: “Hồ đồ cả đời, cuối cùng cũng phải giác ngộ, trước kia mất đi tình lang, bây giờ mất đi hài nhi, tất cả đều là khổ quả do người gieo xuống.” Lao Hoàn bờ môi run rẩy, lẩm bẩm: “Hài nhi, hài nhi của ta, hài nhi của ta...” Đám người Âu Dương Cô Bình của ta đang chờ cái gì, mau dùng Huyền Thủy kiếm ngăn cản hắn!” Đường Liên Bích khoanh tay trước ngực, khóe miệng cau lại, toát ra câu người ngoài không nghe được khen: “Coi như có chút đảm đương.”

Huyền Thủy Thần Kiếm không ra, vũ trụ phong không thể ngăn cản, kiếm quang màu vàng bay lên bỏ dọc, cánh tay phải chết yếu lại bị chém lìa thân thể.

Nhưng giờ phút này hắn đã không cần cánh tay, chỉ lấy sát dục khu động ma kiếm, tàn khốc sát hành tẩu chỉ gây thêm cho bản thân, chợt thấy Mang Hoàn rơi lệ, thầm nghĩ “Mẫu thân, người và Linh Nhi nhất định sẽ đoàn tụ với nhau.

Kết cục của cừu nhân chi tử như vậy, người có thể tiêu thù giải hận rồi.” Ánh mắt dời về phía Tiểu Tuyết, nhìn nàng vẻ mặt

đau đón vạn phần, nhẹ nhàng nói: “Không cần giúp ta kháng ma nữa.

Tiểu Tuyết sư muội, người rất nhanh sẽ không có chuyện gì, nguyện người vui vẻ rời xa tất cả tai ương.” Một lời không nói, ý khí kiên quyết, hướng văn phi và Long Đình Càn hét lên: “Đã muốn đoạn tuyệt thân tình, một thân cốt nhục này liền trả lại cho các người đi!” Vũ trụ phong cắt ngang qua ngực, cắt ngang lục phủ ngũ tạng thành mảnh vụn!

Nội khí Kinh lạc bị phá toái, tâm tình lập tức tan rã, Thất Tinh sứ nhân lúc khe hở thoát khỏi tâm mạch, hiện ra nguyên hình bò lổm ngổm đầy đất.

Ngọ Dương liên tục hô: “Nguy hiểm thật!” Tàn Vân kêu la: “Thiên sư, người để cho chúng ta chịu chết!” Đoạn Tuyết lão đảo loạn choạng, bỗng nhiên nhìn thấy Đường Liên Bích, tứ chi kích động run rẩy, run giọng nói: “Đường... Đường Liên Bích, bảo bối thân thiết của ta.” Ngay lúc Thất Tinh Sứ rời khỏi thân thể, vũ trụ sắc bén cắt ngang cổ anh đào.

Đầu là người đứng đầu Lục Dương, đoạn đầu thì mệnh tuyệt, dương khí hóa phiêu tán không ngừng.

Chỉ nghe quái âm thê lương xông thẳng lên chín tầng mây, chấp niệm kết lóe sáng, nhanh chóng ẩn vào tầng mây.

Không người nào biết đó là Yêu Hoàng đoạt thể thất bại, dấu hiệu vội vàng Hoàng Giả bỏ chạy.

Chỉ thấy bóng người chạy tán loạn khắp bốn phía, sau khi đào yêu chết rồi chân lực tiêu tán, gông cùm xiềng xích của mọi người được giải trừ, giống như phát cuồng ôm lấy cứu viện.

Lý Phượng Kỳ hô to: “Nội đan! Bảo trụ nội đan của hần!” Nhưng mọi người bị chân lực của người chết yếu áp chế quá lâu, chạy hai bước chân run rẩy, liên tiếp tê liệt ngã sấp xuống.

Chỉ thấy trong sân bay lên một viên minh châu màu vàng cam, chính là kết tinh của Mẫn Dương Tinh và Cơ Không Hành thuần âm chân nguyên dung hợp, đào yêu cầu nội đan trên quý để thành tiên.

Vũ trụ phong sát sinh là linh nhục câu diệt, nếu muốn lấy tuyệt cao tiên pháp khiến đào yêu phục sinh, hồn khí còn sót lại

trong nội đan vạn phần trọng yếu, chính là căn nguyên của hoàn hồn kéo dài tính mệnh.

Tuy tàn hồn ít ỏi, đừng nói hoàn trả thân người, tu bổ hồn thể đều là vạn khó, nhưng tóm lại là một tia hy vọng.

Đám người căn răng bò, chỉ muốn mau chóng bò đến gần lấy, lại xem nội đan bỗng bồng bềnh bay lên không, nhanh chóng hướng ngoài núi bay đi, hai cánh sườn sinh ra cũng khó đuổi tới kịp.

Trong mấy trăm ánh mắt sáng quắc, chợt bóng trắng lóe lên, ống tay áo màu đỏ nhảy khỏi vòng tay của Kỳ Văn Phi, lần theo nội đan sáng lên chạy như điên về phía trước.

Chạy ra từ Ngao Tiên cảnh, xuyên qua chín hang động, hơn vạn Phật đỉnh, một đường đuổi tới nơi Xá Thân Nhai.

Nội đan chất liệu dương bên trong âm âm, thoát ly đan điền hộ dưỡng của tu luyện giả, nhất định ở sườn núi mai hướng mặt trời mai mai tán.

Hồng Tụ dừng ở rìa vách núi, phía trước không có đường, nhón mũi chân lên nhìn lên.

Nội đan kia xoay tròn mấy vòng trên không trung, “Bành” nổ bẻ ra, mảnh vụn hóa thành sáng lấp lánh, như bụi như sương, phiêu tán vô tung.

Năm nay lịch tượng đại hung, Thực địa truyền yêu túy giáng tại.

Quả nhiên giữa tháng trời vẫn còn lửa, núi non rung đất chuyển, bên ngoài mây không lúc nào truyền thanh âm tranh đấu chém giết.

Người Xuyên kinh hoàng hoảng loạn, chen chúc vào Sơn tự bái thần, cầu nguyện dị tượng sớm ngày bình ổn.

Nhưng nếu có người ở chỗ Xá Thân Nhai này nhìn ra xa, sẽ thấy cảnh tượng kỳ dị nhất trong hung niên: Một vàng Lãnh Nguyệt chiếu rọi xuống, một con hồ ly màu trắng đứng trên vách đá, hướng về bầu trời đêm thê lương thật lâu kêu rên.

Thân xác thứ hai mươi chín lần này đã chết vẫn chưa hồi hận mười hai.

Sư tôn Ngao Bính bỏ mình hồn diệt, hạo kiếp cũng chưa kết thúc.

Kiểm quang vũ trụ cao đến trăm trượng, chính giữa truyền đến tiếng cười điên cuồng “ha ha”, xen lẫn lời nói: “Phá vỡ thiên mệnh làm chủ nhân!”, lò mồi là thanh khí của nữ đồng, thực sự là dị linh trong ma kiếm uyển chuyển —— hồn phách con Yêu Hoàng chuyển ra ngoài, ác độc muốn nhiễm, linh chất trong kiếm sinh ra dị biến, đã không cần kiếm chủ vận dụng, liền có thể thi triển Phá Thiên hủy thế lực.

Chỉ một thoáng, Vân Tiêu xé rách, trời cao chia làm hai phần, một đạo cầu vòng màu vàng óng khổng lồ từ trên đánh xuống, thế tất phải đem Nga Phấn sơn trường, Ba Thục cảnh vực, thậm chí chín châu đại địa toàn bộ bổ thành bột mịn.

Ma Cô cao giọng hô: “Huyền Thủy kiếm!” Đường Liên Bích trước đó vận sức đứng yên, chuyên đợi Ma Kiếm nghênh chiến.

Ma Cô từng nói “Đường Liên Bích có thể độ sức với ma kiếm, sự xuất hiện của hắn là ” phúc của Huyền môn”, Lời tiên đoán vào giờ phút này đồng ý kiểm tra.

Chỉ thấy Đường Liên Thạch làm phép, thân hình sáng ánh sáng lưu động, ba chỗ đan điền ở mi tâm tụ thành Bát Hoang Lô Lưu, nghênh đón ma kiếm thế công kích ma kiếm phong.

Chợt nghe tiếng mà không phải vang lên mấy tiếng sấm rền, cũng không có nhiều động tĩnh, mũi nhọn vũ trụ thu liễm, phục hồi lại trạng thái ban đầu.

Lôi Viêm Lưu của Đường Liên Bích vốn đã luyện đến hóa cảnh, huy động như ý, phụ gia Huyền Thủy Kiếm Linh uy, pháp hiệu càng là cương nhu hòa, một kích trăm ổn như biển, Đẳng Tướng Ma Kiếm cự lực diệt thiên tiêu tán vô hình.

Nhưng dù sao vũ trụ phong cũng rất bá đạo.

Phong Lôi môn cao lớn hơn công, ngắn hơn thủ, hơn nữa Huyền Thủy kiếm tính chất trầm hậu, không quá giống dòng lôi viêm cương mãnh uy mãnh.

Gặp phải kiếm thể mạnh mẽ, Đường Liên Bích phản kích tuy có lợi, phòng thủ lại khó không chế, thần hiệu của Huyền Thủy kiếm dẫn phát tai biến.

Bỗng nhiên âm thanh quái dị “Ào ào” vang lên không dứt, toàn bộ khu vực thí luyện của Nghiêu Phong đều hóa thành nước sạch, thần kiếm còn lại dư hiệu không ngừng, trong Tứ Xuyên cảnh tạo thành nhiều hồ nước hơn.

Người đời sau thường gọi là “Hải Tử”, tức chỉ loại kỳ cảnh biến hóa đột ngột này.

Lý Phượng Kỳ thấy thời cơ cực nhanh, thời khắc ngọn núi hóa nước, đoạt ở trong đầu dùng Hồng Minh kiếm quét ngang mặt ngoài Nghiêu phong, tích góp lên một tầng da.

Đệ tử nghiên mực các phái tập trung trên đó, như con kiến bám vào lá rụng, bỗng nhiên bay tới phía sau luyện trường.

Hắn sợ có bỏ sót, sử kiếm thì hô to: “Độn Giáp môn vận chuyển!” Sở Tình tâm tính nhạy bén, lập thủ đoạn cứu người đã thất bại trong Lạc Phong.

Phượng Họa Tiên kia, Cầm Tiên thi pháp, cũng dời tù binh của chủ tứ Long gia sang phía sau.

Mọi người lập tức hạ xuống, nhìn lên màn mưa bụi đầy trời, xa vời, đỉnh Lao Phong sừng sững ngàn năm, tự nhiên cung, bao gồm cả ngôi sao nhỏ màu tím phía trên, cùng nhau tan vỡ.

Rất nhiều đệ tử Nga Bí ngã xuống đất khóc lớn, môn nhân các phái trầm trọng thương cảm, các cao đồ còn lại tiếc hận sơn trường bị hủy, cảm hoài sư tôn thâm tử, cũng không khỏi che mặt rơi nước mắt.

Chỉ có Ma Cô thần thái nghiêm nghị, hướng lên trời quát: “Đường Liên Bích, mau dẫn dắt kiếm thể!”

Kiểm quang của vũ trụ phong càng sáng, mũi nhọn lại duỗi ra, chính vì đòn thứ hai bổ ra súc thể đạo.

Tầng mây biến sắc, huyền nguyệt mờ nhạt, bầu trời bị kiếm quang chiếu sáng như ban ngày, cự thể của ma kiếm vượt xa dĩ

vãng, lúc bổ xuống nhất định hủy diệt Tam Giới Hoàn Vũ.

Ma Cô vừa hô ra khỏi miệng, đã cảm thấy nhấc nhở vô dụng, toàn bộ thế giới đều sẽ bị ma kiếm phá hư, có thể đem kiếm thể hướng về nơi nào? Đường Liên Xuyên ngưng thần, áo bào phồng lên như cánh bướm, muốn tập hợp toàn lực chống lại vũ trụ phong.

Nhưng Huyền Thủy kiếm phòng ngự khó không chế, lực phòng ngự mạnh nhất chắc chắn sẽ dẫn đến tai họa nước lớn nhất, mặc dù kháng lại ma kiếm, thổ địa sơn xuyên trong thiên hạ cũng đều sẽ hóa thành đại dương đại dương mênh mông.

Trong chốc lát mũi kiếm xé mây, xé gió gào thét, vũ trụ gào thét điếc tai: “Phá vỡ thiên mệnh, tự làm chủ nhân!” Trường mang bỗng nhiên đánh xuống, chúng đồ Nga Khuyết cảm thấy tai họa lớn tránh cũng không thể tránh, không khỏi nhìn lên trời kêu to.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, trong bầu trời bỗng nhiên có cự ảnh mở rộng, một bức họa trải ra, bốn phía và trung tâm trống rỗng không có gì, nghiêm nhiên là không có chút mực nào vẽ.

Vật kỳ lạ này vừa hiện, vũ trụ phong lập tức chuyển thể đậm nhanh về phía nó.

Chỉ trong giây lát mũi kiếm đâm trúng hình ảnh, hình ảnh vũ trụ trong bức tranh bay ra, một đường tiếp một đường, một tầng một tầng, giống như hai mặt gương đối chiếu, chiếu ra vô số hình ảnh.

Vũ trụ phong lẫn vào trong đó, khó phân đó là chân vật, đó là hình ảnh.

Theo bức họa cuộn một cái, hình ảnh Ma kiếm đều biến mất, cuộn vào trong kỳ cảnh trong bức họa.

Lý Phượng Kỳ thấy thế nói: “Lăng Ba Đại Thiên thế giới!”

Mọi người ngửa đầu nhìn ra xa, chỉ thấy chân trời có một bóng tím cười kiếm bay tới, bông bênh như Loan Hạc, phong thái giống như Lạc Thần, chính là đại sư tỷ Lăng Ba của Kiếm Tiên môn.

Nàng dự liệu được đại chiến Nga Mi sắp sửa bùng nổ, kiếm thể của sư tôn mới cực kỳ mạnh mẽ, giết địch không thu tay lại được, phạm thể Tiên giới khó tránh khỏi rơi vào nguy cơ hủy diệt.

Trầm hoặc địch nhân thể thịnh, Ngao Bính rơi xuống hạ phong, cũng muốn dùng cao diệu pháp bảo xoay chuyển cục diện.

Bởi vậy gấp vào Vô Lượng phong chỉ quan sát pháp giới bề quan, thôi thúc pháp lực vận thần kiếm, đẩy nhanh hình vẽ luyện chế “Đại Thiên thể giới” lên.

Pháp bảo này liên thông ức vạn thể gian, ngoại vật nhập thì khó ra, chắc chắn sẽ rơi vào dị thể.

Tiếc rằng uy lực lưỡi kiếm của vũ trụ quá cường đại, mặc dù kiếm thể bị hút đi, dư uy vẫn đậm nát hình ảnh.

Chí bảo tiên gia dương khí thịnh liệt, hao tổn nghiêm trọng thường thường tự bốc cháy.

Lăng Ba bay tới gần muốn lấy bức tranh, nhưng đã đốt thành tro tàn, pháp bảo “Đại thiên thể giới” liền bị tiêu hủy, nhân thể thương sinh cũng tránh được một kiếp.

Lăng Ba chuyên rình mò ma kiếm mà động, trước mắt gặp đại nạn hóa giải, pháp bảo tốt xấu liền không để trong lòng, từ từ rơi xuống mặt đất nói: “Kẻ đột kích là Hư tiên sinh sao?” Ngao Luân Tử Hư Thiên Sư là đầu sỏ gây tội! “Đại sư tử mau báo thù cho sư tôn, rửa hận.” “Nghieu Phong hủy đi.” Sư Tôn chết thảm!”... Ngay cả Đường Đô cũng khóc lóc: “Báo thù cho sư tôn.”

Lăng Ba nhú chặt mày, ông tay áo ngăn mọi người lại, mặt hướng về đám người Côn Luân nói: “Chính đạo vì tôn chỉ dĩ tượng tranh chấp, không ngờ lại đến tình trạng như vậy.

Tử Hư Thiên Sư chính là tiên thánh Côn Luân, thiên văn túc tọa uy vọng cao, há có thể cố chấp thành kiến, làm hại đồng đạo chính phái? Hiện tại cấp tốc thu thể xuống núi, tự tiết cảnh ngộ, còn có thời tiết giải oán tu bổ.

Nếu không phải như vậy, thù hôm nay nhất định phải trả gấp mười lần!” Chúng đồ Ngao kinh hãi nói: “Không thể thả bọn họ đi!” Bọn họ chính là tử địch của Ma đạo, là tử địch chính

đạo!” “Tu cái rắm, sư tôn đã hại chết bọn họ, Ngao Bí không đội trời chung với Côn Luân.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Năm đó thả Kim Luân giáo, hiện nay thả cho phái Côn Luân chạy, đại sư tử thật sự có cao phong nhần nhin oán trách.

Chỉ là Huyền môn hậu hoạn chưa giải trừ, lần sau người ta giết người phá phòng, đại sư tử ra sớm một chút để thù lao mới tốt.”

Lăng Ba chợt quay đầu, thầm nghĩ “Ngao triệt lật đổ gần đây, làm sao tranh đấu với cường địch? Tức sự Ninh Nhân mới là thiện sách, người ta hiện là trụ cột Huyền môn, tuyệt đối không thể hành động theo cảm tính!” Lời này vang vọng trong lòng, không phải phát ra từ miệng lưỡi.

Lý Phượng Kỳ run lên, thầm nghĩ “Tâm ngữ thuật chỉ hữu hiệu đối với phạm nhân, năng thế mà luyện như vậy thần diệu, có thể xuyên thấu Thuần Dương chân khí, trực tiếp đối thoại trong lòng với ta?!” Lăng Ba gật gật đầu, trút giận quát: “Đều im miệng cho ta!” Chúng đệ tử từ trước đến nay kính trọng đại sư tử, nghe lời năng nói nghiêm khắc, chỉ có thể hậm hực thôi lui, chỉ có thể hậm hực thôi lui.

Lăng Ba nói: “Tử Hư Thiên Sư, còn không mau rời khỏi Nga hốt!”

Tử Hư Thiên Sư vén tóc rối tung, ngẩng mặt, lạnh lùng nói: “Các người bỏ qua cho ta, ta cũng không buông tha cho các người... Nhân chủ xong rồi, nhân thế xong rồi, cái gì cũng xong rồi, ta còn sợ các người báo thù?” thẳng đến trước lúc đoạn khí điên đảo, Tử Hư Thiên Sư đều ngẫm kỳ vọng, cho rằng có nhiều tình huống nguy hiểm, thậm chí là Đào Yêu đoạn thi thể vỡ vụn, đều phải chịu đựng cùng khảo nghiệm của “Nhân chủ” phải thông qua được.

Nào biết người chết hồn tán, “Nhân chủ” không còn, tâm huyết cuối cùng cũng thành không phế, tín niệm ngàn vạn năm cũng theo đó tan thành mây khói.

Lý Phượng Kỳ từng nói: “Một người tín ngưỡng phá diệt, giống như rắn sống thoát da, thiên hạ đau đớn không thể qua đây hơn.” Tử Hư Thiên Sư đang ở trong trạng thái này, một

mực ngơ ngác đứng bất động, đợi thần chí thức tỉnh, trong lòng đã là vạn niệm câu diệt, chỉ cảm thấy sự tình đáng ghét, người người đều có thể giết, “Nhân đạo” đã không tồn tại, thiên địa thương sinh cũng không tồn tại tất yếu, cười thảm nói: “Côn Bằng phải tính là gì.

Nhân đức không còn, bá dương đạo, Tam Giới bá đạo là thượng, ta a, ta muốn các ngươi gào thét như chó heo đợi làm thịt!”

Thân xác thứ hai mươi chín lần trở về này còn chưa hồi hận mười hai lần.

Lăng Ba đang chờ đáp lời, bỗng nhiên bên cạnh vang lên tiếng kêu gào thảm thiết.

Mang Hoàn lao ra khỏi đám người, chạy đến giữa sân, nhào vào bên trên hải cốt chết non kêu đau: “Con trai, con của ta...” Nhìn thấy thân thể vỡ nát xương tan của Đào Yêu, Dĩ Hoàn như si như ngốc, cảnh tượng ngày xưa hiện ra trong đầu, thanh âm của đứa bé trai kia từ xa gần đến gần.

Tận mắt nhìn hấn tập tễnh học bước, tận mắt nhìn hấn chạy đùa, tận mắt nhìn hấn cao lớn hơn người, chợt nhìn thấy hấn chết thảm, hiện thực cùng ký ức đột nhiên trùng hợp, lực trùng kích to lớn làm tâm hồn hấn vỡ nát.

Đào Hành bị giết chết, nữ nhi bị cướp đi, tiên dung tuyệt mỹ bị hủy, vì sao còn có thể sống tiếp? Vãng Hoàn ngẫu nhiên sinh ra câu hỏi này, luôn tự trả lời: “Báo thù!” cừu hận tựa như sương mù đen, che đầy nội tâm chân tình.

Không biết rằng mất đi nữ nhi, ngược lại làm mẫu tính Côn Bằng càng thêm mãnh liệt, lại sớm chiều làm bạn cùng mẹ, ngày đó tích lũy tháng ngày tự nhiên chuyển giao cho hấn, dần dần hóa thành động lực sống tạm ở thế gian.

Sau này gặp hấn cười thì vui, gặp hấn khóc thì bi, lạnh Noãn ôm bụng đói hoài bão chí cực.

Mỗi khi thâm tình lộ ra, Tuyên Cơ Hoàn liền nghĩ “Ta đây là đang diễn kịch, làm bộ yêu thương hấn, để hấn chán ghét mẫu thân ruột.” Tự mua dây buộc mình, kết quả mình rơi vào cạm bẫy thân tình bện.

Ma Cô nói cô: “Cả đời hồ đồ, tự gieo khổ quả.” Quả thật như vậy, cô không hiểu được người mình yêu là ai. Sau khi người thân thiết nhất chết đi, ánh mắt thâm trầm mới chiếu sáng đáy lòng mình.

Chợt phát hiện “Hấn là hài nhi ta tự tay nuôi lớn! Ta chính là mẫu thân của hấn!” Bóng đen thù hận tan rã, ấm áp không thể

nói bằng lời.

Đáng tiếc ý ám áp không lâu, một trận đau nhức kịch liệt ập tới, đó là hối hận cùng đau khổ đã xé gan xé gan.

Cô nguyệt treo trên không, thanh huy rải khắp nơi, di hài Đào Yêu sụp đổ nát vụn, giống như Vũ Tàng hoàn chết bởi ma kiếm, hóa thành tro bụi cháy đen.

Mang Hoàn nâng lên một nắm tro cốt, run giọng nói: “Văn phi, Văn tử tử, đây, đây là hài tử ruột thịt của ngươi, ngươi nhắm mắt nhìn hân như vậy...”

Tự Văn Phi không nói gì, giờ tay hướng về phía ánh trăng, chỉ thấy bàn tay máu me đầm đìa, tất cả đều là lỗ thủng móng tay bóp nát.

Chân khí của nàng vì Hư Thiên Sư truyền thụ, công lao “Tuyệt Tình” tu luyện mười sáu năm, mặc dù mẫu tử liên tâm, nghiên cứu là làm trái tiên pháp, chỉ có thể uống công âm thầm giã dựa mà thôi.

Tử Hư Thiên Sư cười nói: “Nhân tình hủy nhân chủ, ta đang muốn tìm các người tính sổ đây, còn dám ở đây làm bộ!” Bàn tay vung lên, Phá Không Kiếm đâm thẳng vào đỉnh đầu Dao Hoàn.

Đột nhiên bóng người đột ngột hạ xuống, Đường Liên Bích đứng ở trước người Xi Hoàn, mặt hướng Tử Hư Thiên Sư nói: “Người đáng chết!” Sương Lôi Tiễn bắn nhanh vào cổ hắn, Tử Hư Thiên Sư lùi lại mấy bước, hoàng quang ở cổ hiện ra, ba luồng kiếm quang cương phong lập tức triệt hóa sương lôi.

Mà kích trước đó của Phá Không Kiếm còn chưa thay đổi, xuyên thấu qua ngực phải Đường Liên Bích, kinh ngạc rút về đáy lòng bàn tay Thiên Sư.

Trong nháy mắt đại hiểm lâm thân, Dao Hoàn lại như hoàn toàn không nhìn thấy, bò trên mặt đất chỉ lo thu thập tro cốt chết yếu, thần thái thê thiết bối rối, sợ gió thổi tan.

Đường Liên Bích đứng thẳng phía trước, ngực xuyên thủng lỗ thủng, dây thắt lưng tí tách rơi xuống.

Giả sử Đường Liên Bích dùng Huyền Thủy kiếm phòng ngự, thể công của kẻ địch có mạnh hơn nữa cũng không thể làm

hắn bị thương.

Nhưng làm như vậy chắc chắn sẽ sinh họa, nguy hiểm đến vòng Côn Bằng phía sau, bởi vậy người kiên trì đỡ một kiếm giúp nàng.

Mắt thấy Đường Liên Mỹ bị máu nhuộm áo bào trắng, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, không rõ vì sao hắn lại liều mình bảo vệ như vậy.

Lý Phượng Kỳ nghĩ đến một màn diệt hồn ly nhu kia, thầm than “Hắn sao không tiếc thương tiếc tình cảm mẹ con.” Ma Ngu đại phu tỉnh hồn lại, vội thi triển thiên lý Bồ Thiên thuật chữa thương cho hắn.

Nhưng Đường Liên Bích không cần người khác tương trợ, vung tay lên ngăn cản lực cứu chữa, sương gió lướt qua trước ngực, dùng băng sương phong bế vết thương lại, bước lên một bước nói: “Chịu chết đi!” Đang muốn tấn công mạnh vào Hư Thiên Sư, chợt nghe Long Vạn Thừa hô to: “Nhị đệ đừng lo, chúng ta lập tức cứu người!” Tiếng kêu chưa dứt, Hà Cửu Cung trong đám người ngã xuống đất, đầu đã bị cương đao chặt đứt.

Nguyên lai trong trận thảm tượng liên tiếp hiện lên, kích phát Phong Lôi thủ đồ tràn đầy oán giận.

Ngũ Lôi Chân Pháp của hắn tu đến cấp năm, chân nguyên xâm nhập kinh lạc, mặc dù bị lấy đi pháp lực, trong con người còn tồn tại không ít hơn một sợi.

Vì vậy dựa vào đó mà liễm thần vận, âm thầm thư giãn tay chân gân cốt.

Mắt thấy kim quang bỗng nhiên phóng lên, nhảy lên phóng tới đám địch, Long Tĩnh Khôn cách hắn gần nhất, lúc này bị xông lên bốn chân hướng lên trời.

Long Vạn Thừa kinh hãi cực sinh ngoan niệm, rút đao mãnh liệt bổ vào đầu địch thủ.

Pháp thuật của Hà Cửu Cung đáng thương thoát khỏi cơ thể, khí lực chưa phục hồi, một luồng nhiệt huyết tuôn ra bùn đất.

Long Vạn Thừa Ý nghĩ lại: “Sao không giả thủ đánh địch nhân, giết chết nhị đệ.” Cùng lúc chém giết tù binh, vừa cố ý

lộ ra vẻ muốn cứu nhị đệ, quả thật là nhắc nhở địch nhân trả thù.

Ngao Bí phái nếu muốn báo thù giết chết chi cừu, tất nhiên cũng sẽ lấy Long Thiên Thọ khai đao trước.

Hai câu hô xong, Đường Liên Bích đối với hắc hiều rõ quỷ kế, đưa tay bắt lấy Long Thiên Thọ nói: “Đại ca ngươi đã giết người.” Một chương đập vỡ đầu của hắc, ném thi thể, phóng hỏa lăng công về phía Long Vạn Thừa, tay phải phong văn phá nguyệt lưu tập kích Hư Thiên sư tử.

Nhưng thấy giá cả liên châu lóe lên, hai loại công pháp lại bị Ô Phong kiểm trung hóa.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Hay cho cái Vạn Thừa công tử, âm độc ngoan lệ, không làm được nhân chủ, làm bá chủ cũng có tiềm chất.” Hoắc Địa duỗi ra năm ngón tay, như quỷ trảo khô gầy, bóp nát du hồn phiêu dật của Hà Cửu Cung, thu Ngũ Lôi Chân Pháp của hắc vào nguyên thần.

Trong cơ thể Long Thiên Thọ tràn đầy công pháp Huyền môn, người chết thì không thể quy nguyên chủ, vài tên đầu lĩnh chân khí đột nhiên tăng mạnh, tự mình cảm thụ biến hóa trong cơ thể mình.

Tinh lực những đệ tử Kiếm Tiên bị bắt cũng đại chấn, giãy giụa dây thừng thoát ra vượt qua xuất kiếm, quần nhau vây công long vạn thừa, lại sớm bị Tử Hư Thiên Sư tay áo chân ngã, ngổn ngang lộn xộn rơi xuống đất.

Đám người Hoàng U, Ban Lương Công gầm thét liên tục, nhảy lên giữa không trung thi triển pháp thuật, kinh phong đan xen phá không, lại bị cương phong kiếm đều tiêu diệt triệt tiêu.

Bên Côn Luân, Thất Tinh sứ Liệt Trận, Võ Huyền Anh cảm nhuệ, Họa Tiên nhả nhục vận công, triển khai tư thế ghê rợn địch.

Đường Liên Bích bị vàng sáng bao phủ, Lôi Viêm Lưu cự thể ngưng tụ đến mức mạnh nhất.

Mắt thấy một hồi kịch đấu lại bùng nổ, Ma Cô chợt nói: “Từ từ động thủ!” Lăng Ba vọt tới giờ tay lên, ngàn vạn đạo kiếm quang dựng đứng, như tường lớn ngăn cách hai bên, hò hét: “Đệ tử Nga Khuyết lui về phía sau!” Mọi người nhìn thấy

nàng bố trí kiếm hải, không khỏi giật mình, đều muốn “Kim Ô kiếm hải” dùng ánh mặt trời chiếu thành, sao lại có thể dùng buổi tối? Lăng sư tử ở Chỉ xem pháp giới khổ luyện hai ngày, tu vi vậy mà tinh tiến vượt qua lẽ thường!”

Lập tức mọi người lui về phía sau, bị phần khó kìm nén.

Hoàng U đỏ mắt loạn lên: “Lui lại, lui tới chỗ đó là một đầu! Hà sư huynh cho bọn họ sát hại vô ích!” Lan Thế Hải đều thật sự nổi giận, cao giọng nói: “Rất nhiều đồng môn gặp nạn, thù này há không báo!” Chúng đệ tử cũng la hét theo: “Liều đi, sư tôn chết rồi, sư huynh chết rồi, Xi phái sắp xong rồi, chúng ta còn sống làm gì?” Lại gọi là “Đại sư huynh, Đại sư huynh, chúng ta nghe theo người, người dẫn đầu tác chiến, mọi người theo người liều mạng!”

Lý Phượng Kỳ bước ra, giơ tay lệnh cho mọi người bình tĩnh lại, hướng đối diện lớn tiếng nói: “Côn Luân phái và người của Long gia nghe, nếu như giao ra tù binh, rời xa Thục cảnh.

Hôm nay tha cho các ngươi một mạng, phải liều chết cho chúng ta chọn thời gian khác!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, không ngờ vừa rồi hần mĩa mai Lăng Ba nhu nhược, trong nháy mắt lại đề nghị thỏa hiệp.

Kỳ thật tình thế rõ ràng trước mắt: Pháp lực đồ đệ của Ngao Thủ mặc dù phục hồi, muốn chiến thắng chúng tiên của Côn Luân vẫn cực kỳ khó khăn.

Hai phe đều có thần kiếm, trong lúc tấn công kịch liệt chắc chắn sẽ tạo thành thương vong trọng đại.

Vốn trong lòng có ý niệm quyết chiến, cũng không cần so đo sinh tử, nhưng Lý Phượng Kỳ thâm cảm thấy thái độ của Ma Cô khác thường, trong đầu thương ngẫm trầm ổn, tìm nghĩ ”Đào huynh đệ tan xương nát thịt, Ma Cô lại không quá động dung, chẳng lẽ còn có cơ hội?” Hần biết rõ Ma Cô bói toán thần chuẩn, thâm đoán trong đó tất có văn chương, lập tức cường chế bi hận, quay đầu nói: “Sư tôn đã chết, Ngao Bí lấy ta làm đầu?

Mọi người nghe hiệu lệnh của ta, không được tự tiện xuất động, Đường huynh đệ ngươi cũng thu công đi.”

Đường Liên Bích lạnh lùng như đúc, tư thái đối địch không hề thay đổi, kim quang bên ngoài cơ thể dần dần thu liễm biến mất.

Chú 1: Thôi thiếp, cổ thi “Giết con đoạn tình”, mới đầu thấy Cốt Thiên Thái Thái Bình ký lục, quyển sách hơi cải biến một chút.

Đánh 2: Đồng Đồng, Hao Tử, Thượng Đồng Tri Bí Yêu viết “Thượng vị là, tất cũng là như vậy.

Trên đó không phải, tất cũng không phải, lập tức lấy ý chí thống trị tối cao của người thống trị nhất nói về tiêu chuẩn hành động, phán đoán tất cả thị phi thiện ác, tất cả mọi người hướng về hân tương tự, gọi là “chỉ tương đồng”..

Để người có đạo đức cao thượng nhất làm thiên tử, thì thế nhân đều sẽ bị tác động mà hướng thiện.

Không chỉ có Mặc gia nắm giữ loại quan điểm này, Nho gia, Đạo gia, Pháp gia, thậm chí là cách biệt của đa số giáo phái anh học Trung Quốc, đều tồn tại tư tưởng ” thượng đồng”, tục ngữ tức là ” tuyên thượng hành hạ hiệu”.

Lần thứ ba mươi, chỉ đợi Tuyết Tinh nảy mầm xong là được một.

Tử Hư Thiên Sư cười dữ tợn nói: “Là ngươi tha cho ta một con đường sống, hay là ta tha cho ngươi một mạng.

Đến lúc này, nội tình của Nga Khuyết phái bồi thường thua sạch, có tư cách gì nói với ta.” Lý Phượng Kỳ nói: “Ngươi có Tự Phong kiếm, ta bên này có Huyền Thủy kiếm, thật muốn liều mạng đồng quy vu tận sao?” Tự Văn phi phía sau chợt đứng lên nói: “Thiên sư, trận chiến này khó có thể giành được toàn thắng, Ngao Bất đương sát, chúng ta đi thôi.” Một đạn cắt đứt mặt Quy Nguyên Phiến, nhiếp hồn pháp lực trả lại cho Lan Thế Hải, lập tức đi trừ đi cấm ngữ nguyên rửa trong tù binh.

Tiểu Tuyết chống người dậy, há mồm kêu lên: “Sư ca...” Lắc lư té xỉu trên mặt đất.

Tiếng la thê lương thấu xương này tựa như một gáo nước lạnh, lập tức tắt đi chiến ý bốc lên.

Chúng đồ san hô nhớ lại đồng môn còn có địch thủ, sao có thể sinh dững chém giết, lúc này bốn bề lui đi.

Tử Hư Thiên Sư âm thầm suy nghĩ, trong tay chỉ có ba luồng kiếm quang cương phong, muốn thắng Huyền Thủy kiếm hoàn toàn chính xác không có nắm chắc, nói: “Thủ tọa nói đi, lão phu tự mình tuân mệnh, chỉ sợ phong lôi kia hậu sinh không chịu thả đi.” Lăng Ba nói: “Đường Liên Bích tuy không phải Loạn Trần đại sư thân truyền, nhưng chung quy ở trong bức họa Tổ Sư tiến lên hương, là đệ tử chính thức của Nga Khuyết phái, sẽ không làm ra cử động gây nguy hiểm cho đồng môn.” Đường Liên Bích không cho ý kiến, dáng người đứng thẳng như tuyết tùng ngạo nghễ.

Mọi người nhìn ống tay áo của hắn lắc lư, trong lòng phanh phanh nhảy lên, đều biết trận chiến này thế nào rồi, toàn bộ đều trong lúc hắn giơ tay nhắc chân...

Âu Dương Cô Bình chợt nói: “Tử Hư Thiên Sư chính là Quỷ bá, Thục Trung Đường môn như thế nào diệt môn tuyệt hộ,

Đường Liên Bích người sẽ không quên nhỉ?”

phe mình tử thương thảm trọng, sơn trường hư hỏng sắp nghiêng, vì thế Âu Dương Độc Bình cực hận phái Côn Lôn.

Khi mọi người nói ra thảm án của Đường môn, trông thấy Đường Liên Bích nổi giận, dẫn đầu mọi người liều mạng cá chết lưới rách với Tử Hư Thiên sư.

Kỳ thật sau khi Đường Liên Bích hiện thân, không người nào đề cập đến thân phận “Quý bá” của Hư Thiên Sư.

Nguyên nhân chính là vì Tiên Thánh của Tiên Tông cầu kết với Yêu Hoàng, đảm đương chức vị Ma Vương dưới trướng, thực sự là quá mức không thể tưởng tượng nổi.

Mặc dù bàn giao vận hành đảo được giải, nhưng trong lúc kịch chiến mọi người đầu óc choáng váng, bí mật “Quý bá” cũng không có thời gian suy nghĩ kỹ lưỡng.

Đội Cô Bình nói ra kinh tai, chợt mới mạnh mẽ “Thục Trung Đường môn” bị quý bá đồ diệt, Đường Liên Bích sao chịu thả hán đi.” Lý Phượng Kỳ khẽ chạm vào khuỷu tay của Cô Bình, quát khê: “Người bớt mở miệng!” Trong lòng mọi người căng thẳng, chỉ cảm thấy một ngọn núi lửa như muốn bùng nổ, quay đầu nhìn lại.

Đã thấy Đường Liên thần sắc hờ hững, sừng sững bất động, vẫn như cũ giống như một ngọn núi băng.

Lúc này tâm cảnh của Hư Thiên Sư đại biến, Ác dấu trước mắt không ngừng tránh lui, ngược lại bị khơi dậy tính cuồng vọng, âm trầm nói: “Đường gia còn có nghiệt chủng lưu thế, năm đó lão phu ra tay cũng có thể sơ sót.” Lông tóc mọi người dựng đứng, suy nghĩ lời nói đó làm nhục tới thân thể của người thân đã chết., Người thường còn khó chịu, Đường Liên Bích sao có thể không nổi trận lôi đình? Tử Hư Thiên Sư nói: “Tiểu nghiệt chủng Đường gia, ngươi xem đây là cái gì?” Cánh tay run run lên, tay trái chợt lấp lóe ánh sáng màu xanh, tay phải xuất ra mây cổ khói lam, hình dạng phiêu hốt biến ảo.

Đệ tử Huyền môn có nhận ra, thấp giọng báo tên: “Điểm Mi xăm, điểm mi đậm... Phong Hầu Vũ... Phong Hầu Linh!” Ánh sáng màu xanh là Phong Hầu, khói xanh làm điểm mi, hai

loại độc thuật to lớn chính là tài năng duy nhất của tổ truyền Đường môn.

Nam nữ già trẻ đều luyện, theo cao thấp phân ra bốn phẩm cấp ” Châm, Ký, Đinh, Thứ, Thứ ” Diệp, Vũ, Càn, Linh”

Các cấp độ của Tử Hư Thiên Sư đều có, hiển thị là giết chết rất nhiều môn nhân Đường gia, diệt hồn phách của hần nhiếp lấy pháp thuật.

Đây là diệt môn minh chứng, lại không có nửa phần khả nghi xử lý.

Hắn còn hắt dầu vào lửa khiêu khích: “Chẳng hạn như Cửu Lưu đạo phái cỡ Đường môn này, bản lĩnh thấp kém lại không phục thuần hóa, ngàn năm qua lão phu tiêu diệt vô số, nguyên lai muốn cho nhân chủ diệt trừ nghịch đảng, mở thế giới thuận lợi phục tùng... Hắc hắc, sớm biết nhân chủ không lập, máu đen của bọn chuột nhất Đường môn sao lại nhiễm phải hai tay lão phu.” Mọi người thầm nghĩ “Cuồng ngôn nhục như vậy, không thể nhẫn nhịn, không thể nhẫn nhục.

Đồng quy vu tận quyết chiến, xem ra tránh cũng không thể tránh.”

Không ngờ đợi một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì, Đường Liên Bích nhìn mây ảnh chân trời, ánh mắt thâm thúy xa xăm, chậm rãi mở miệng nói: “Năm nay mười lăm tháng tám, ta đến Tề Thiên cung lấy mạng chó của ngươi.” Tử Hư Thiên Sư chấn động, thầm nghĩ “Tiểu tử này định lực rất tốt.”

Lúc Đường Liên Bích ước chiến bên kia, hiển nhiên phải lấy máu tươi của cừu nhân tể ra tiên nhân vong linh.

Phản kiên nghị này ý vị thâm trầm, mơ hồ lộ ra vẻ lạnh lẽo khiến người ta run rẩy.

Lăng Ba lập tức nói: “Thiên sư Côn Luân phụ thuộc vào hành vi ác của Ma đạo, không cộng đồng với Ngao Bí.

Ngày tháng Trung thu, nợ máu đã kết thúc một trận!”

Tử Hư Thiên Sư vốn chờ kích động Đường Liên Nộ, tìm cơ hội tấn công sơ hở, chợt cảm thấy khí tính của hắn cứng cỏi, tuyệt không phải hạng người lỗ mãng, nhất thời lòng sinh thấp thỏm, suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Lúc tám tháng mười

lăm tháng tám, lão phu ở Tề Thiên Cung chờ các ngươi!”
Thầm kêu may mắn, đại chiến lại ước định tại ngày thu tháng sáu.

Cương Phong kiểm lại tên là “Kim Lan tiêu”, đạo thư ghi lại
“Kim Lan chủ sát sinh, khí ngưng tụ địa vạn khiêu”.

Khí tượng trong mùa thu xa xôi, vạn vật tiêu sát, chính là thời
tiết Phong Kiếm phát huy thần uy tốt nhất.

Trước kia Hư Thiên sư sợ đảo loạn nhân thế quá lớn, cơ
nghiệp nguy hại nhân chủ, tuy có Ô Phong kiếm chưa dám có
tác dụng lớn, chỉ luyện hóa ba luồng kiếm quang bên người,
giết người diệt hộ nhiều hơn áp dụng phương thức ám sát, dần
dà có được tên tuổi “Quý Bá”

Hiện nay vạn niệm câu tuyệt, chỉ cậy mạnh phát tiết, cố kỵ lúc
trước đều đã vứt bỏ hết.

Ám Cương Phong Kiếm hoàn toàn luyện nhập vào nguyên
thần, xác thực tĩnh tu khoảng nửa năm, đến lúc đó pháp lực có
thể đạt tới trạng thái mạnh nhất trước nay chưa từng có...

Chợt nghĩ đến, Đường Liên Bích lập ước định trung thu,
không phải cũng xuất phát từ loại suy nghĩ này: Để cho thiên
sư luyện kiếm nhập thể, lại giết vào cơ thể, cuối cùng báo thù
đoạt kiếm nhất cử lưỡng tiện.

Trong chốc lát ý đồ sáng tỏ, Tử Hư Thiên Sư lắc đầu cảm
thán: “Hay cho một công tử Đường gia, Trí Dũng Quả Nghi
cũng có, đúng là anh kiệt hiếm có.” Hắt một cái nhướn mày
nói: “Đáng tiếc tự coi mình quá cao, thật sự cho rằng là vô
 địch thiên hạ sao? Năm xưa Tề Thiên Cung trộm Minh Sương
bị người chạy thoát, lần thứ hai cũng không có vận khí tốt như
vậy, ha...” Một tiếng cười dài, dừng lại thân bay xa.

Vũ Huyền Anh và đám tiên chúng khác theo sát phía sau.

Đoạn Tuyết kia còn chảy nước miếng nhìn Đường Liên, la hét
loạn xạ: “Tiểu Đường thật tuần tú, ta rất thích, ta không phải
tự tay làm thịt hắn, không thể không...” Bị đồng bạn dìu bay
đi.

Cuồng A nói: “Thảm kịch kết thúc, xem khách rời đài, còn đợi
người ta thu tiền đùa sao?” Tung lên đám mây, kéo Hồng Phát
nữ bay về phía đông.

Tiên tông dựa vào núi rút lui, đám người Long gia sao dám ở lâu, vây quanh Tự Văn Phi, nâng Long lão gia lên, cùng năm đài, dư đảng Thanh Thành chạy băng băng xuống núi.

Long Tình Khôn đã sớm can đảm muốn chết, nhi tử mất mạng muốn chết, không kịp thu di cốt, chỉ lo chạy trốn chết.

Chúng gia phó đuổi theo lão gia chạy trốn, chỉ hận cha mẹ không sinh thêm hai cái chân nào.

Trong khoảnh khắc đất trống xuất hiện mảng lớn, lưu lại thôn dân ba thôn, đệ tử Kiếm Tiên chờ tù binh, đông nghịt tây rải rác bốn phía.

Mọi người vội vàng tiến lên bảo vệ.

Lăng Ba chỉ huy việc tốt hậu quả, một mặt đối mặt với tàn địch chạy trốn, thanh âm cao vang truyền tống: “Các phương phạm vào tiên cảnh ta, ngày sau nhất định lên làm môn lĩnh giáo!”

Sở Tinh phụng mệnh nhìn lục soát không trung, phát hiện chấp niệm đã chẳng biết đi đâu, quan sát nhân mã trong sơn đạo như con kiến, giận dữ quát: “Tranh Lăng Long gia cầu tặc nghe kỹ, không đợi đến ngày mười lăm tháng tám, ta họ Sở liền đến san bằng hang chó của các ngươi!” Hắn tố tính trầm ổn ôn hòa, chợt xuất ra lời nói hung ác, thực sự là vì khích lệ đến mức không thể khôi phục.

Hoàng U kêu to theo: “Bọn cầu tặc, rửa sạch cổ chờ lão tử đến chém!” Các sư huynh đệ chỉ giậm chân, tức giận gào thét điên cuồng, tai nghe nữ đồ khóc thê lương, phút chốc quay đầu lại nhớ lại, nhớ lại đồng môn cùng sư tôn đã chết, tức giận lên bị đau thương thay thế.

Từng người che mặt uống nước, đỉnh Nghiêu sơn bị thương nổi lên bốn phía.

Hồi thứ ba mươi, chỉ đợi Tuyệt Tình nảy mầm lần hai.

Trận chiến này vô cùng thâm trọng, Thiên Tân phái ngàn năm chưa từng gặp qua.

Nghiêu Phong, tự nhiên cung, sơn thí luyện, cùng với ngôi sao Tử Vi của hiền tông phái khí vận, tàn phế, hủy hoại, xúc tu chỉ là một mảnh hoang tàn.

Huyền môn Cửu Dương nguyên có hơn bốn trăm môn đồ, đi, chết, đến lúc này tổng cộng chỉ còn lại tám mươi hai người.

Lăng Ba lệnh chúng đồ tạt đến Trường Xuân Lộc nghỉ ngơi và hồi phục, ba mươi sáu đạo tiên khách, người bị thương các phái Đạo Tông cùng đi nghỉ ngơi.

Trường Xuân Lộc cây cối hơn phân nửa bị đốt, mấy gian phòng ốc trong vạt kia còn hoàn hảo, địa thế phụ cận bằng phẳng, quyền lực xem như nơi đóng quân, lập tức mọi người nhìn nhau thu xếp, giúp đỡ nhau đi, Đường Liên Bích một mình đi ra ngoài núi.

Yến Doanh Thù móc ra hai viên đan dược, cố hết sức ném về phía bóng lưng hắn, hô: “Đại Dịch Đan hóa giải thương thế, Đường sư huynh mau đỡ lấy!” Đường Liên Bích không để ý tới, đạp mây bay lên không trung, một đạo sương ảnh bay thẳng về phía Nam Thiên.

Nga Phong phái hương hỏa chưa tuyệt, toàn ý vào Đường Liên Bích đánh lui Hư Thiên Sư.

Tất cả mọi người đều coi hắn là trung lưu trụ, mắt thấy người kia đi xa, trong lòng không khỏi buồn bã.

Yến Doanh Thù nhặt được viên thuốc về, lo lắng nói: ”lòng ngực hắn bị kiếm khí xuyên thủng một lỗ, không kịp trị liệu, chỉ sợ pháp lực sẽ bị hao tổn.”

Ma Ngưu đại phu nói: “Chính hắn sẽ trị thương, bay về phía nam là đi Nam Hải, hắn muốn mượn thủy thế khép lại vết thương.”

Yến Doanh Thù ngạc nhiên hỏi: “Mượn nước trị thương?”

Ma Ngưu đại phu nói: “Trước lấy Minh Sương triệt tiêu kiếm khí, đặt mình trong biển sâu mấy ngày.

Huyền Thủy kiếm ở đáy biển linh lực mạnh nhất, có thể khiến cho mặt sáng mạnh mẽ khép lại.

Làm pháp lực như vậy ngược lại sẽ không tổn thất, chỉ là...”
Hắn thở dài nói: “Chỉ là thần kiếm chạm đến thương cốt, đau như vạn đao cắt phá, rất ít người có khả năng chịu đựng được, loại trị pháp này ta tuyệt đối không dùng tới.” Ngụ ý bên ngoài, nếu như Đường Liên Bích thuận theo thì y phục, không cần phải chịu phần khổ tội này.

Nhưng người này xưa nay tính tình như vậy, ai có thể cưỡng ép hắn phục tùng? Mọi người cũng không lấy làm lạ, trong lòng đều hy vọng Đường Liên Bích sớm khôi phục.

Phương Linh Bảo ngửa đầu gào to: “Mau dưỡng thương cho tốt, bảo vệ Nga Mi không thể thiếu người a!” Chỉ thấy bầu trời rộng lớn, bóng người tiêu tan, phía đông chính lộ ra vài tia sáng mặt trời.

Ba ngày trôi qua, trải qua đệ tử đầu nông thần trị liệu, thương thế của môn nhân các phái dần dần giảm, do thủ lĩnh trong phái dẫn đội, lần lượt hướng về phía Ngao Trãi tiên đồ tạm biệt.

Lúc này di hài người chết đã lựa chọn mai táng trên mặt đất, bên trong khu thí luyện chất lên một ngôi mộ lớn, đội kim quan bị tàn phá chôn lấp bỏ kia, coi như là mộ phần của hắn.

Cốt tro lại bị Côn Bằng Hoàn cất giữ, ai cũng không thể lấy đi.

Ngày đó quần địch còn chưa lui hết, Tuyên Cơ Hoàn liền tìm kiếm thi tích, từng giọt từng giọt nước mắt như đứt đoạn, trong miệng luôn lầm bầm: “Ta đáp ứng hôn sự của bọn họ là được rồi, hài nhi của ta, hài tử đáng thương, hắn có thể cưới Linh Nhi sẽ tốt bao nhiêu, chí ít cũng đã thỏa mãn tâm nguyện...”
Liên tiếp ba ngày không thẳng, đầu không ngẩng lên, đem tro cốt thu vào trong quần áo, ôm thành một cái túi giấu trong lòng, tình cảnh này ai còn nhẫn tâm cứng rắn đoạt lấy? Đệ tử Thần nông dần nằng tĩnh dưỡng đến tĩnh tâm dưỡng.

Các phái sư đồ đứng trước mộ lớn kêu lên đau đớn, có người chấp tay chào, có người viết liên đề, có người dâng lên mấy

chùm từng bách, Lăng Ba lĩnh đệ tử Ngao Phong ở bên đáp tạ. Phái đi phúng sau lập tức cáo từ, đám người trong sơn trường càng ngày càng thưa thớt.

Đến phiên Long Hồ phái đến gần phần mộ, Phương Hành nói: “Ngày trước được tiên sư che mặt, Đào sư tôn là miễn cho bị ma kiếm chúng ta tàn sát, vừa rồi dứt khoát quyên sinh, đại nhân đại nghĩa quả là hiếm có từ xưa đến nay.” Không chờ Lăng Ba trả lời, kéo qua Phương Linh Bảo nói: “Sư tôn thế nào, thì phải có đệ tử thế nào thì mới được.

Trọng khởi Nghiêu Môn đình, diệt Côn Luân an ủi sư tôn anh linh, việc quan trọng này nếu người không tận tâm tận lực, thì vĩnh viễn không được bước vào cánh cửa Phương gia!” Nói xong giơ hai tai, đánh con trai mặt vỡ máu chảy ra, cái này gọi là “Xử Diện Minh Chí”, cổ đại thù phải báo cha mẹ, mới dùng phương thức cực đoan này lập lời thề,

Long Hồ chứng môn cảm giác sâu sắc Ngao Bính ân đức, quyết tâm dốc sức báo đáp, trách nhiệm ái tử hành động làm cho người ta thực sự chấn động.

Lúc này Phương Linh Bảo quỳ xuống khóc lóc nói: “Bất diệt Côn Luân, tuyệt đối không về nhà.” Lời còn chưa dứt, bên cạnh lại có người bật tiếng kêu khóc, bước tới nhảy lên mộ bia đào, ôm lấy thân bia đá đung đầu gào khóc.

Mọi người chăm chú nhìn, lại là tân đồ Phong Lôi Lục Đại Lục.

Chỉ nghe hần khóc gọi: “Sư tôn, huynh đệ...” Tiếng thúc giục tâm đoạn trường, lập tức kể khổ: “Tu tiên tu tiên, tu đến đâu xương sọ thịt thành bùn, tu này là loại tiên gì vậy! Đào huynh đệ của ta ơi, nghĩ xem lúc trước chúng ta nếu không gặp nhau tại quán trà, ta không nhắc tới chỗ tốt của Huyền môn tu tiên, người sao có thể đến đỉnh núi Bồng Đình gặp đại họa bức này, hảo huynh đệ của ta, là ta hại người...” Mọi người trên mặt biến sắc, khẩu khí tựa hồ hối hận gia nhập Huyền môn.

Đệ tử Phong Lôi Dương Tiêu Xuyên quát lên: “Lục Đạt Viễn, người làm vậy là có ý gì?”

Lục Tùng nức nở nói: “Chư vị tiên sư minh giám, chúng ta vốn là phạm nhân tâm thường, nào có tu đạo thành tiên tư

chất, một lòng một dạ suy nghĩ xằng bậy làm bậy, rốt cục gặp phải họa sát thân.” Dương Tiểu Xuyên cả giận nói: “Người đợi thế nào?” Lục Tùng ôm chặt bia mộ đào chết yếu, cả gan nói tiếp: “Cầu tiên sư, thả những đệ tử mới như chúng ta về nhà đi, bản lĩnh chúng ta có nhỏ bé, không công toi mạng không nói, còn làm mất mặt mũi của Ngao Huyền môn, còn làm mất mặt mũi của Nghiêu Huyền môn.

Huống hồ trong nhà cha mẹ không có người hầu hạ...” Dương Tiểu Xuyên ngắt lời nói: “Vậy thì đại nạn lâm đầu tự mình bay, cây ngã xuống Tôn Tán? Ân nghĩa sư môn chuyển mắt liền quên, quả thực cảm thú không bằng, trong mắt người còn có hai chữ ” Nghĩa khí” không!” Nhìn đại sư tử, nhìn nàng lên tiếng khiển trách.

Lại nhìn mặt Lăng Ba lặng như nước, hình như không nghe thấy bọn họ tranh luận.

Lý Phượng Kỳ chột cười to nói: “Nghĩa khí chó má! Sợ chết nhớ nhà là chuyện thường tình của con người.

Chẳng lẽ trên đỉnh đầu là có thể ngăn cản chiêu bài nhân nghĩa, Cương Phong kiếm của phái Côn Luân? Huyền môn khi nào lại có lý cổ hủ như vậy!” Chuyển hướng Lục Thanh nói: “Người nói rất đúng.” Triển mục tứ bề nói: “Còn có ai muốn về nhà, đều đứng ra đi!” Qua mấy ngày hồi tưởng lại, đệ tử Nga Mi đau buồn dần tiêu tan, mỗi khi hồi ức đại chiến kịch liệt, cảnh tượng khốc liệt, không khỏi sợ hãi, tiếp theo lo lắng cho thân nhân phương xa, tìm kiếm kiếp này còn có thể gặp mặt một lần hay không!

Các loại tâm tình như vậy, sau lưng phát ra vài câu oán giận thì thôi, ai nguyện trước mặt mọi người tự nhận nhu nhược không nghĩa khí trước mặt mọi người.

Lý Phượng Kỳ hỏi mấy lần, không một ai chịu đứng ra hàng ngũ.

Lý Phượng Kỳ nói: “Lúc này mới thả các người xuống núi, chỉ có thể xem như là mất dê cố gắng bỏ xung.

Nếu như trước tiên vạch rõ lai lịch địch nhân, thì nên thả toàn bộ tránh họa mới tốt, giữ lại cho đá nát ngói cùng chôn cùng sao? Bảo vệ san hô đáng giá cái rắm, tất cả cung tự nhiên Lao

Phong cộng lại không thể chống nổi nửa cái mạng người!” Nghĩ đến cái chết thảm, cổ họng cay cay, ưỡn ngực một cái nói: “Nhớ kỹ huynh đệ tử muội trong nhà, liên tranh thủ thời gian trở về thăm Cố Bất Cố!”

Hắc, nhân thể như cối xay, nhân tình tựa dây ràng buộc, mượn “Nhân nghĩa” hư danh đào thoát trách nhiệm, thân nhân cũng không quản, tùy tiện liều một cái chết, cả đời quá nhẹ nhàng đi? Con mẹ nó, lại muốn cho các người những tiểu tử ngu xuẩn này cầu chết không được, chịu tội sống sờ sờ!” Trong lời nói lại lộ ra ý điên cuồng.

Lăng Ba nói: “Hiện giờ thực lực của Doanh Thiên suy yếu, các cường địch tất xâm nhập.

Người trên núi nhiều vô ích, vốn nên sớm phân tán.” Giọng cao giọng tuyên bố: “Bị thương chưa lành, có thân thuộc, đệ tử dưới đầu đều có thể nhanh chóng rời khỏi Sơn cảnh.”

Người tự nguyện lưu lại hộ vệ môn phái, cũng theo đầu đà chuyển dời đến Thái Ất phong.

Bí cốc có kỳ xảo thí nghiệm khí giới, thiết lập cơ quan hoặc có thể chống cự ngoại địch.

Trường Xuân Lộc, thí luyện trường vô hiểm có thể thủ, trừ độn giáp thủ đồ mỗi ngày đi tuần tra mộ phần, những người khác không thể lưu lại.”

Hồi thứ ba mươi, chỉ đợi Tuyệt Tình nảy mầm ba mới.

Đại sư tử tỏ thái độ, chúng đồ đệ không còn dị nghị gì.

Cách hơn nửa khắc, lục tục ngo ngoe đi ra mấy người.

Mới đầu các đệ tử còn lo lắng, nhưng thấy người khác trước tiên thoát thân, chính mình nếu mất đi cơ hội, sau này làm gì còn mặt mũi lộ vẻ e sợ yếu thế nữa.

Sau đó người đi theo ta, đi nửa số người, từng người che mặt xấu hổ đi tới.

Lục Tùng đi ở cuối cùng, tức giận nước mắt lã tã, đây là bi thương chân chính vì Đào Yêu Yêu Yêu, buồn bã nói: "Đào huynh đệ, cùng ta trở về đời sống yên ổn, có được hay không?" Từ mộ phần bóp xuống một chút bùn đất, trân trọng mà giấu ở trong ngực, hướng về môn đồ các môn đồ lần lượt dập đầu, sau đó âm thầm rời núi, mới chán nản rời đi.

Sau đó, môn nhân các phái tiếp tục treo tế lễ.

Thiên Diệp Phong nói: "Xin đệ tử đi đầu chớ lo lắng..."

Lần này tiêu phụ nhân quay lại tại chỗ, nhất định tuyển tập bộ hạ cũ kỹ, tiến đến Nga Phấn Sơn nghe lệnh, vì tiêu diệt phái Côn Luân mà ra sức!" Nàng hán nói không nhiều linh quang, ý trung thành lại tràn ngập trong lời nói.

Lý Phượng Kỳ nhìn con gái nhỏ nàng dắt, lắc đầu liên tục xua tay, bảo các nàng nhanh chóng trở về cố hương an thân.

Đoan Mộc thần công đi theo phía sau, nhìn thấy cảnh tượng năm tháng này của Côn Bằng phái, chỉ còn thừa thớt hơn bốn mươi người bi binh, thảm than "Ngao nha phái xem như xong rồi, còn nói gì đến diệt địch báo thù." Hắc ôm quyền nói: "Nếu như gặp phải nguy cấp, xin phát cho Côn Bằng, tề phái vạn dặm tất phải đến, cam nguyện cùng Nga Côn Bằng tồn vong cùng!" Cửu Hoa phái Trần Nguyên Đỉnh nói: "Tâm Vương Đồn của diệt ma ẩn giấu ở các phái, còn xin Ngao Dĩ Tiên Đồ sớm ngày thu đầy đủ, có bảo vật này thống lĩnh Đạo tông, Phục Hưng Huyền môn có thể trông cậy." Lời này là nói với

Sở Tình, ám chỉ hẩn bí mật công vào Huyền môn, để cho chúng thủ đồ cầm “Tâm Vương khoán” làm gốc gốc Đông Sơn tái khởi.

Mà dăng bảo vật tổ truyền ra dứt khoát, tâm ý Cửu Hoa chương môn quả thật là chân thành chứng giám.

Các phái còn lại đều biểu lộ tình cảm, roi lệ từ biệt, dần dần đám người thưa thớt dần.

Cuối cùng là đội ngũ thôn dân ba thôn, xen lẫn năm sáu đệ tử Huyền Môn bị khinh thương.

Những thương thế nặng kia tiếp nhận Thần nông môn chữa trị, đã đưa đến Nguyên Thủy phong điều trị.

Người bị thương nhẹ biết rõ nội phái mới bị tổn thương, nhân viên thiếu vật tư, không chịu hao phí pháp lực cùng dược vật của Thần nông môn, chỉ dựa vào chân khí bản thân hóa thương ngăn đau.

Bọn họ lòng đầy quyến luyến đối với sư môn, tình thâm phủ, xin đại sư huynh đại sư tỷ ân chuẩn, mọi người cùng nhau thủ hộ sơn trường, cho đến thời khắc cuối cùng đã tới.

Lăng Ba nói: “Cho các người đi ba thôn dưỡng thương, một là bảo tồn dư mạch Huyền môn, hai là bảo hộ hương thân trong thôn.

Hai chuyện này cực kỳ trọng yếu, các người ngàn vạn lần chớ khinh thường!” Nói dễ nói, khuyên nhủ mọi người khởi hành.

Lăng Ba lại theo thứ tự an ủi, dần dần đến cuối đội ngũ, một bộ cánh cứu thương nâng qua trước mặt.

Lăng Ba mặc dù không thấy, nhưng biết người nào nhắc, hỏi: “Tiểu Tuyết sao rồi?”

không đòn gánh chính là khéo léo, lệ rơi đã chẳng đáp: “Không biết, ban ngày mắt đều mở, không nói một câu, là mê muội tỉnh lại không rõ.” Đầu gánh trước người là Đinh Chí Huyền, vội vàng nói: “Tiểu Tuyết sư tỷ ngoại thương là tốt nhất, nhưng đầu lĩnh Thần nông nói nàng bị thương nặng nhất trong lòng, tâm bị thương riêng trị, dược vật chỉ có tác dụng phụ trợ.” Lấy ra một cái túi thuốc, bên trong bình đinh đang, tất cả đều là dược liệu điều trị cho tiểu Tuyết.

Lăng Ba nói: “Cách xa nơi thương tâm, hoặc có thể quên thương cảm, nàng là đến nhà người để nghỉ ngơi sao?”

Đinh bá Dương bên cạnh nói: “Tiểu Tuyết cô nương năm trước từng gửi ở hàn xá, khí vật trong nhà rất quen tay, đang thích hợp giải tỏa bệnh tình.

Hy vọng tiên sư quan sát kỹ tình hình, cho phép chúng ta phụng dưỡng tiên đồ.” Lăng Ba nói: “Tiên sinh quá khách khí, còn phiền phức chăm sóc nhiều hơn.

Tiểu sư muội này của ta rất đáng thương, cầu xin nàng từ sau này bình an, ít chịu chút khó khăn trắc trở.” Thở dài mấy tiếng, phát tay mà chia tay.

Đinh Bá Dương đi theo thôn dân đồng hương, Đinh Chí Huyền và Tiểu Tuyết giờ lên, đoàn người rời khỏi Nga Phán Tiên cảnh.

Đi về phía trước giới chướng đã phá, môn hộ của Nga Khuyết phái mở rộng, mọi người liền xuyên qua Cửu lão động đến Vọng Tiên bình, dọc theo đường núi chính diện đi về hướng Hắc Thủy thôn.

Trên cây cầu gãy Ngưu Vĩ Hà còn chưa chữa trị xong, đám người leo đèo lội suối, ước chừng bốn ba hơn mười ngày, mới từ nơi khác vòng vào trong thôn.

Nhìn gian nhà tranh thưa thớt, tai nghe gà gáy chó sủa xuống, mọi người cao hứng nói: “Về nhà, có thể coi là về nhà rồi.” Xảo Nhi cúi xuống bên cạnh cáng, nói nhỏ: “Tỷ, chúng ta cũng đã về nhà rồi.” Khuôn mặt trên cáng hờ hững không màu, ngơ ngác nhìn bầu trời, phảng phất trộn mắt lâm vào mê mộng.

Từ đó về sau Tiểu Tuyết sẽ ở tại Đinh gia.

Ba thôn bị Võ Lăng Long gia tập kích quấy rối, hơn phân nửa nông hộ chạy trốn, tình hình hiện tại so với trước đó càng thấy quần bách vậy khôn hơn.

Nhưng thôn dân vô cùng nhiệt tình, thương đồ chăm sóc khuyết điểm vẫn tận tâm tận lực.

Mười mấy bà dâu mỗi ngày đều chạy về Đinh gia, hoặc nấu một bình cháo, hoặc nấu một bát canh gà, tranh nhau tự tay đút

cho Ngao tiên nữ ăn.

Đinh Bá Dương sợ hãi quấy nhiễu Tiểu Tuyết, cường giả lực Bản thôn đồn trú dựng gỗ, dựng lên một gian phòng nhỏ ở góc sông, đặt tên là “Liên Tuyết Trai”

Để Tiểu Tuyết vào trong dưỡng bệnh, Tạ Tuyết khách ngoại đến thăm, gặp người liền nói “Các vị hương hương láng giềng thương tiếc yếu, chớ quấy rầy tiểu Tuyết cô nương.

Nàng phục hồi như cũ cần tĩnh dưỡng, an nguy toàn tại tử mĩ, loại người độc sách như cha con Đinh thị ta mới làm được.”

Nhưng mà Tiểu Tuyết thủy chung không thể phục hồi như cũ, mới đầu cả ngày nằm ngửa trên giường, bất động không nói, ánh mắt đều là trắng, ăn uống sinh hoạt đều là nhờ xảo nhi hỗ trợ.

Đan dược Thần Nông môn linh nghiệm, sau khi dùng mấy ngày, tinh khí thần dần dần dài ra, có thể tự mình ngồi dậy, mặt mày có thể cử động, chính là tượng ngậy ngốc biến thành người khác.

Gọi nàng liền đáp ứng, cho cơm thì há mồm, bảo nàng làm cái sọt, giày rơm các loại nông công việc, có thể từ Thiên Minh làm được mặt trời chiều không ngẩng đầu lên.

Nếu như không có ai phản ứng, không có việc gì có thể làm, liền ngồi ở trên ngưỡng cửa nhìn nước sông chảy xuôi, một đóa bọt nước trôi qua, một đóa bọt nước đi tới, mặc ý cả ngày không hé răng với nhau.

Xảo Nhi nhìn mà tan nát cõi lòng, lay động cánh tay của nàng nói: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ tốt của ta, tỷ khóc đi, khóc ra dễ chịu hơn một chút.” Tiểu Tuyết quay sang nhìn nàng, lại quay đầu nhìn về phía mặt sông, trong con ngươi như có hai cục băng trong mắt.

Thẳng đến một ngày, Đinh tiên sinh ngẫu nhiên nói: “Mùa đông năm trước quá lạnh, cây đào sau nhà hẳn là khô rồi, đợi đến mùa xuân xem có thể nảy mầm hay không.” Ánh mắt Tiểu Tuyết sáng ngời, phảng phất như trong đêm tối phát hiện ra ngọn đèn, liền tiếp mấy canh giờ bảo vệ cây đào kia, lại vuốt ve lẩm bẩm.

Xảo Nhi rón rén đến gần sau lưng, nghe nàng lẩm bẩm: “Khô, nấy mầm, khô, héo, nấy mầm...” Xảo Nhi xoay người lại, kinh hỉ nói: “Tỷ, chính tỷ đang nói chuyện? tỷ khóc rồi... Cuối cùng người cũng khóc ra rồi!” Tiểu Tuyết lớn tiếng nói: “Đào đã khô, sẽ nẩy mầm!” Trên mặt người ta nở nụ cười sáng long lanh như mưa rơi nước mắt.

Nào ngờ ngoại trừ “Đào đã khô, sẽ nẩy mầm” hai câu, nàng sẽ không nói gì khác, mỗi ngày thủ ở dưới gốc cây đào kia, ngẩng đầu nhìn lên, lục soát nhìn trên cành khô có một điểm lục ý hay không.

Trùng nhi biết khuyên bảo vô dụng, âm thầm bi thương, trước mặt vẫn miễn cưỡng tỏ ra vui mừng, càng thêm tỉ mỉ chiếu cố Tiểu Tuyết.

Một ngày trời trong sáng, vừa vặn đun nước nóng cho nàng tắm đầu, sờ đến tóc sau đầu, chợt thấy cứng ngắc một khối như đồng tiền lớn, thầm than “Tiểu Tuyết sư tỷ trước kia thích sạch sẽ nhất, không có việc gì một ngày tắm ba lần, trên người nào hội trường loại này cục ghê lở.” Một ý niệm không được mấy, lại cảm thấy quy tắc hình dạng vật cứng rắn kia, là hình tam giác góc cạnh, tuyệt không phải là vết sẹo tự nhiên sinh thành.

Trùng nhi đại kỳ, lấy ra hộp kim chỉ, dùng kéo xoắn rưng một bó tóc nhỏ, lộ ra vật trái cây cứng rắn là hình tam giác, da bên ngoài nhô ra chỉ nửa hào, không cần thận sờ tuyết khó phát hiện.

Bên trong có hoa văn màu xanh đậm, giống như phong ấn được dán lên từ mật hương vậy.

Xảo Nhi lấy may áo châm dò vào bên cạnh, ý định tìm khe hở thích hợp đẩy ra, ai ngờ vừa mới kích thích một chút, một bóng Nghê Ảnh màu trắng từ đó bay ra, thế như Thương Long Nộ Đằng Vân Tiêu.

Sợ tới mức trùng hợp lùi lại ba bước, trong lòng phanh phanh nhảy loạn.

Lại nhìn “Long ảnh” kia giữa không trung quay quanh mấy vòng, vẫn như cũ rút về chỗ cũ.

Hồi thứ ba mươi, chỉ đợi Tuyết Tình nẩy mầm mới mầm trở lại.

Tiểu Tuyết tựa hồ thần thờ không phát giác, lại giống như bị xúc động ý thức ngủ đông, cầm lấy khăn lông chấm nước đọng lên trên đầu.

Xảo Nhi nôm nớp lo sợ nói: “Người tự nhà mình sẽ rửa đầu sao? “Tiểu Tuyết” lên tiếng, như có điều suy nghĩ tư tư tư tư tư tư đội nước.

Từ đó về sau, khéo nhi không lộn xộn thân thể của nàng nữa, mấy lần làm mẫu chỉ đạo, dạy nàng tự lý cởi bỏ trang phục, vân vự...

Tọa thiền suy nghĩ một mình sau lưng, nhớ tới lời bàn tán ngày đó của Ma Cô, Xảo Nhi âm thầm lo lắng cho tình huống dị trạng của Tiểu Tuyết.

Nào ngờ vực còn chưa tiêu tan, tình hình quái dị lại nổi gót tới: Vũ Thủy Tiết mới qua không bao lâu, vị trí nước sông Ngưu Vĩ Hà rút một nửa, trong thôn mặc dù không thiếu chỗ để sử dụng, nghiên cứu là chuyện trước nay chưa từng gặp trước đây.

Tiếp đó ban ngày ban đêm lóe lên ngôi sao, trời quang mây tạnh, các loại dị tượng liên tiếp hiện lên, thôn dân sợ hãi không hiểu sao.

Rất nhanh, Đinh Chí Huyền mang đến tin tức, nói Ngao tiên sư đang tu luyện một loại công pháp lớn, tập trung điều động vật lực tự nhiên, cho nên tạo thành dị thường núi rừng, kêu các vị hương thân chớ kinh hoảng.

Đám thôn dân nghe vậy an tâm rồi.

Chỉ có Đinh tiên sinh sốt ruột, dạy dỗ con trai: “Ngũ Nghi tiên sư luyện thần công, thân thể người yếu ớt không giúp được gì, giá cả ngày đều chạy lên núi làm gì? Tiểu Tuyết cô nương ở ngay trong nhà chúng ta, người còn không nhân cơ hội này chăm sóc nó cho tốt?”, Xảo Nhi đang ở bếp lò, khuôn mặt nhỏ nhắn huýt sáo hoa lá, trùng mắt nhìn Trương Phi rất sống

động, chất vấn: “Lại muốn Tiểu Tuyết tử làm vợ con của tử à? Tử tử của ta thích nhất là Đào đại ca, người khác đừng mơ đánh chủ ý xấu xa của tử ấy.

Đinh tiên sinh đường đường quân tử nhân, vì sao luôn muốn nhân lúc người ta gặp nguy hiểm?”

Đinh tiên sinh nói: “Không phải như vậy đâu, Tiểu Tuyết yêu sư tôn đào, ta đã sớm nghe Chí Huyền nhắc qua nhiều lần, nhưng... Người chết không thể sống lại, chẳng lẽ lại để cho Tiểu Tuyết hoài niệm đến đầu bạc? Thừa dịp tuổi trẻ tìm được bạn lữ, cũng có thể an ủi trong lòng đau khổ, qua cuộc sống an lạc Ninh Thuận., Đây cũng là vì nàng cả đời cân nhắc.” Xảo Nhi không cho là đúng, buổi tối lại lặng lẽ khuyên Tiểu Tuyết: “Tỷ tử, người tìm một thiếu niên làm bạn đi, Đinh đại ca, Vương nhị ca, hợp lý thôi, nói một chút là có thể quên đi phiền não rồi.

Lão niệm tình quá khứ sao được, cuộc sống rồi cuộc cũng phải trông ngóng a.” Tiểu Tuyết nói: “Có hy vọng quay đầu, có mong mỏi...” Di con người nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhìn qua cây đào khô héo kia đến xuất thần.

Thời gian nhàn rồi âm dễ độ, trong ba tháng băng tuyết tan rã, sắc xuân rực rỡ.

Trong sơn thôn chuyện nông nghiệp dần dần bận rộn, mỗi nhà lao động sức lực vượt sông vào thành, chạy trước khi mạ non sửa chữa mua nông cụ.

Biều cốc điều ở đầu cánh kê “không được đi cũng ca ca.” Như thê tử trong nhà đất phu lang bên ngoài.

Một ngày nào đó ánh mặt trời tươi sáng, Tiểu Tuyết chợt vỗ tay kêu lên: “Phát mầm rồi, thật sự nảy mầm rồi!” Sắc mặt vui vẻ giống như hoa nở, ngóng nhìn trên cành cây khô của cây đào, nói không hết sự vui vẻ thỏa mãn mãn mãn.

Sau đó, cây đào rút lá dài, màu xanh tươi tốt hơn, khuôn mặt Tiểu Tuyết cũng từ từ hồng nhuận phơn phớt, thần trí tỉnh táo hơn trước rất nhiều, chính là cổ anh khí bùng bùng kia đã không thấy đâu nữa.

Gặp chuyện luôn lui mà nhìn, trong thần sắc bình thản có loại ủ rũ nói không nên lời.

Trùng nhi nghĩ thầm “không có tinh thần ỉu xiu như vậy, ta tình nguyện nhìn bộ dáng dữ dằn của nàng.

Ài, phong thái Kiếm Tiên hiệp cuối cùng cũng không nhìn thấy nữa rồi!” Nghĩ đến đau buồn, lấy ra “Dịch Phúc Tuyền” khép mở với nàng ba lần, sau đó tự thân mở ra hai lần, nói: “Không may khí truyền cho ta rồi, ngươi nên đi vận may rồi, mau tỉnh lại đi!”

Trải qua mấy tháng phong sương sóng gió, trùng hợp lại bỗng nhiên trưởng thành, không đi chung quanh hồ đồ nữa, không đi lung tung khắp nơi.

Lúc rảnh rồi chỉ đến bờ sông một chút, hoài niệm bằng hữu đã chết, bắn ra từng giọt nước mắt châu báu.

Tiểu hài tử trong thôn trách nàng không hợp đoàn, lau mặt cười cười nói là “Khóc Tử Cầu Nhi tiểu” dậm chân tức giận: “Ta là vì tỷ tỷ của ta khóc đây!” Thỉnh thoảng Tiểu Tuyết cũng nói nàng thay đổi dạng, xảo nhi lập tức trả lời: “Ngươi biến về Đông Dã Tiểu Tuyết trước kia, ta lập tức biến trở về xảo nhi trước kia!” Dần dần bốn tháng Mộ Xuân, tâm tình nôn nóng càng tốt, một ngày lại như ăn thuốc ngông cuồng, vừa ngồi dậy, vừa đứng thẳng lên ngồi xuống, không có chút an bình, Tiểu Tuyết kêu cũng không nổi nữa.

Đợi đến đêm sâu người tĩnh phân, ngoài phòng rơi tí tách, nàng lại vụng trộm xuống giường, mở ra cửa sau chạy ra ngoài.

Tiểu Tuyết thầm cảm thấy kỳ quái “Tiểu cô nương này gần đây tính tình nóng nảy, sao lại có thể đến nông nổi này? Ngày nào cũng kể về nàng mấy câu, đêm hôm khuya khoắt không ngủ, chạy ra bên ngoài hóng gió hiu hiu.” Không yên lòng, mặc quần áo cửa mở ra, cách thật xa đi theo phía sau.

Chỉ thấy tay khéo Nhi cầm một cây gậy trúc, phía dưới treo đèn lồng nhỏ bằng đồng, một cước nông một cước, đi tới trước cây Dương bên bờ sông, thấp giọng kêu gọi: “Sur huynh, Doãn sur huynh...”

Bóng người sau cây chuyển động, thanh niên thân dài đi ra, chính là đệ tử Kiếm Tiên môn Doãn Xích Điện, đáp: “Ta ở đây.” Xảo Nhi nói: “Ban ngày thu được mảnh vải người viết,

nói là có chuyện của môn phái muốn hỏi ta, muốn ban đêm ta đến dưới cây non Tây Dương gặp mặt.

Rốt cuộc là chuyện gì, cần phải chọn lúc này hỏi?”

Tiểu Tuyết thăm nghĩ: “Khó trách nàng nằm không yên, hóa ra là nhận được triệu hồi trong phái.” Doãn Xích nói: “Việc này rất quan trọng, ban ngày đàm luận với người ngoài biết được, rất bất lợi đối với Nga Mi.” Xảo Nhi hiểu kỳ nói: “Oa, nghiêm trọng như vậy.” Doãn Xích điện nói: “Người nói với ta một chút.”, Đông Dã Tiểu Tuyết gần đây như thế nào?” Xảo Nhi nói: “Chuyện quan trọng chỉ có vậy thôi sao?” Doãn Xích nói: “Ừm, ta tưởng là cái gì, có gì hay mà kể, so với dáng vẻ ngốc nghếch lúc đầu thì tốt hơn một chút, cũng không tốt hơn là tới nơi đó, ngoại trừ ăn uống ỉa đái ra, từ sáng sớm đến tối đối với cây đào phát cuồng...”

Doãn Xích chen lời: “Nàng ấy còn nhớ tới sư tôn hay sao?”

Xảo Nhi nói: “Đâu chỉ nhớ đến, muốn điên rồi, ta còn suy nghĩ làm cho nàng quên sớm một chút.” Doãn Xích truy hỏi: “Nàng ấy nhớ tới sư tôn đào? Là chính miệng nàng nói?” Xảo Nhi nói: “Còn cần trong miệng nói? Nhìn bộ dáng si tình khổ sai kia, mặt mũi đều viết “ta yêu đào yêu chết non”, “Ta nghĩ đào chết non a”, cho dù là ai liếc mắt cũng có thể hiểu được.”

Doãn Xích nhú chặt mày, thăm nghĩ phải hỏi rõ ràng chuyện này từ trong miệng xảo nhi, thật sự còn khó hơn cả vắt dầu vào tảng đá, trầm ngâm nói: “Chuyện tình yêu nam nữ, bản nhân mới có thể hạ xuống... Đông Dã sư muội, người tự mình giải thích cho rõ đi.” Đúng lúc tuyết nhỏ tới gần vài bước, tu vi của Doãn Xích khá cao, trong tiếng hít thở phân biệt ra thân phận người nào đó.”

Tiểu Tuyết đi tới chỗ ánh sáng, Doãn Xích vội ôm quyền nói: “Vốn không muốn Đường Đột sư muội, hiện tại khí sắc khôi phục, chắc hẳn có thể gặp mặt hỏi rõ ràng.” Tiểu Tuyết nói: “Người hỏi việc này có sao?” Doãn Xích điện nói: “Nếu sư muội vẫn yêu mến sư tôn, xin lập tức cùng ta về núi, không có kế hoạch gì lớn để thương lượng.”

Nếu tình ý đã nhạt, chỉ muốn bình tĩnh sống qua ngày, sư muội cứ an cư trong thôn, chúng ta tính toán khác là được.” Tiểu Tuyết nói: “Kế hoạch gì? Các người muốn ta làm gì?”

Trong lòng Trùng Nhi tính toán “Tám thành là vì chinh phạt Côn Luân phái, triệu tập nhân thủ xây dựng Chân Võ trận.

Sư tử nản lòng lười biếng, nói cái khác cũng vô dụng, chỉ có trọng nhắc tình ý với Đào đại ca, mới có thể kích khởi cơn tức giận báo thù rửa hận của nàng.

Ừm, phái những lão đại trong phái nhất định nghĩ như vậy.” ước gì để Tiểu Tuyết trở về Huyền môn, tái hiện lại dáng vẻ hiên ngang, vội nói: “Đương nhiên là xử lý Côn Luân, thay sư tôn đòi lại nợ máu! Kiếm thuật của sư tử cao cường, dựng chân võ trận không thiếu người.”

Tiểu Tuyết lắc đầu nói: “Ta chán nhất là chém giết tranh đấu, kiếm thuật cũng đã hoang phế từ lâu rồi.

Xin thay ta hướng đại sư tử, đại sư huynh xin lỗi, thứ lỗi không thể đem về núi dốc sức.”

Hồi thứ ba mươi, chỉ đợi Tuyết Tình nảy mầm năm mới.

Doãn Xích Điện nói: “Sur muội chớ lo lắng, chuyện này là Cô Lân nhờ vả, và... sur tôn... À, chuyện này liên quan tới sur tôn.”

Tiểu Tuyết nghi ngờ nói: “Sur tôn có liên quan, chẳng lẽ là mộ Thanh Minh?” Doãn Xích điện nói: “Việc này bên ngoài không nên nói nhiều, nếu sur muội niệm tình cũ của sur tôn, đi gặp Ma Cô sẽ hiểu ngay.” Tiểu Tuyết gật đầu nói: “Được, ta đi với người.” Doãn Xích quay đầu lại nói: “Sur muội bỗng nhiên rời đi, trong thôn chắc chắn sẽ sinh nghi ngờ.

Trùng sur muội lưu lại hơi trấn an một chút, chờ mấy ngày nữa lại đến đón người.”

Hai lần nghe thấy tên “Ma Cô”, trong lòng Xảo Nhi như mười lăm thùng nước bát nháo, Tầm Tư nói Tuyết tỷ có ẩn kỵ tà ác, phân phó chúng ta âm thầm điều tra.

Vật phía sau cổ nàng rất kỳ quặc, lúc trở về Ma Cô hỏi, ta nói là không nói? Nếu quả thật là dấu hiệu xấu xa gì đó, Tuyết tỷ có bị đuổi khỏi Huyền môn không?” sợ Tiểu Tuyết không về được Ngao oánh, cứ vậy biến mất ở sơn hương, lại sợ Ma Cô truy cứu, trước mắt không có cách nào báo cáo kết quả.

Tư tưởng trong lúc cấp bách, tổ chắt tránh mặt mà không thấy, vội nói: “Ta giữ lại là tốt nhất, hướng về mọi người nói rõ cho tiểu Tuyết sur tỷ hướng đi.

láng giềng bát xá đều rất quan tâm nàng, rất nhiều hộ gia đình ta muốn đi thăm hỏi từng nhà một.

Ai, tam cô lục bà kẹp bảy tám chuyện, không ba năm năm năm năm không nói rõ, không cần sốt ruột đến đón ta.”

Sau đó bàn giao thỏa đáng, khéo Nhi một mình về thôn làng.

Doãn Xích đạp kiếm khí lên, mang tiểu Tuyết bay vào sâu trong Thái Ất phong.

Ngao đạo tràng lấy Hư Vô Tam Phong làm đầu, thí luyện tràng, Trường Xuân Lộc bài trung đẳng, Thái Ất phong không

có tiên pháp gia trì, lại thiếu khuyết linh tú khí, chỉ coi như là nơi tu luyện cấp thấp.

Bên trong có một hẻm núi dài sâu, chính là cửa kỳ xảo mở ra.

Vốn là khe núi nhỏ nông cạn, cao thủ kỳ xảo thường xuyên ở đây khảo thí đồ vật.

Như là bạo tạc, hỏa thiêu, chấn động chờ sự cố có xảy ra, đất đá băng liệt lỏng lẻo, từng năm biến thành thâm biển dài lên.

Bởi vì trắc nghiệm khí cụ của cửa khéo bí mật tiến hành, cổ tên là “Bí cốc”, cực ít làm cho người chú ý.

Lúc Doãn Xích Điện và Tiểu Tuyết hạ xuống đây, trong sơn cốc đang có nhiệt hỏa ngút trời.

Chỉ thấy trên vách dựng khung trúc trăm thước, nước vòn cao mười trượng, công cụ Tạm bợ của Ngao Kiềm chồng chất, giống như công trường khai sơn đục mương.

Hơn trăm người gỗ, người sắt làm thợ thủ công dịch phu, chạy đi khuôn vác đất đá, linh kiện rèn đỉnh đỉnh đang đang.

Hầu Thiên Cơ ngồi trên đài đất, ở chỗ cao giam giữ, ra lệnh chúng thợ thủ công trang trí linh kiện thành hình.

Đi đến trung bộ hợp cốc, hai bên sắp xếp rất nhiều khí giới đã được chế tạo tốt, có lộ xa, nỏ, ném đá, công thành chùy, cùng với đủ loại chiến thú máy móc.

Tiểu Tuyết nhìn rồi nói: “Thật sự muốn đánh đại chiến với phái Côn Luân sao?”

Doãn Xích Điện nói: “Không những phải đối phó với phái Côn Luân, gần đây dọc biển chiến vân dày đặc, Ma đạo Đông Hải có xu thế xâm chiếm Trung Nguyên.

Kỳ xảo môn phái chế ngự nhiều chiến khí hơn, cộng thêm ngự thú môn tại Vân Nam điều khiển thần thú, mới có thể chống lại đại quân tà ma. “Tiểu Tuyết thần nhiên” một tiếng “A”

Doãn Xích cười nói: “Kỳ xảo môn phí sư động chúng, chế tạo chiến giới chỉ là thứ yếu, chủ yếu là luyện chiến giáp gỗ thân.” Nửa sau khe núi ngón tay, mấy lò luyện đan bốc hơi nóng, tượng người tự làm của cửa kỳ xảo càng nhiều.”

Hơn một ngàn pho đồng sứ sứ kéo ống bể, “Phân phật” hướng trong lò truyền khí.

Đội thiết nhân dịch phu lấy hàng trăm đê tính công giỏ trúc, leo lên cầu thang gỗ, thay phiên nghiêng đổ tài liệu trên đỉnh lò.

Cái kia ngã xuống không phải là đồng sắt, cũng không phải là Duyên hồng, nhìn kỹ bảo quang lưu động, đúng là là cả sọt linh hoa, tiên đăng, Quỳnh Ngọc các loại trân tài hi thế,

Đan dược thủ lĩnh Phương Linh Bảo ở bên cạnh chỉ huy, luôn miệng kêu to: ” ổn định trống gió, bảo trì thể lửa!” Tay của Ban Lương cầm bản vẽ, chỉ trở dạn dò đầu công công.

Hai đồ đệ đầu tiên liên thủ làm, luyện chế tuyệt không phải đan dược tầm thường.

Tiểu Tuyết thấy thế kinh ngạc, nói: “Bọn họ luyện bảo vật gì?” Doãn Xích điện nói: “Luyện Thần Mộc chiến giáp, Bồng Lai Diễm Thiên có thể tạo ra “Tỏa Linh bảo phủ”, Ngao Huyền môn cũng có thể làm được.” Tiểu Tuyết quay sang nhìn chăm chăm vào hắn, gần từng chữ một: “Thần Mộc chiến giáp!!” Doãn Xích cười, không nói sâu, chỉ về sườn núi phía dưới, nói: “Chỗ đó đào nhiều cái hang, làm nhà ở các môn phái tạm thời cư ngụ, diu cô chờ ở động thứ tư bên trái.”

Cái bóng bên đường mòn lóe lên, bỗng dưng thoát ra một con cáo trắng, tới gần cái chân của tiểu Tuyết, dáng vẻ mười phần thân thiết.

Tiểu Tuyết ôm lấy nhẹ nhàng vuốt ve, hỏi: “Là Hồng Tụ sao?” Bạch Hồ mở con mắt giống như san hô đỏ, gật đầu kêu “cúu chít”

Doãn Xích Điện nói: “Tiểu hồ ly này mượn khám Dương Tinh tâm trợ giúp người mới có được thân, bảo vật phá nát tức thôi lui thành hình thú.

Nếu muốn biến thành nhân loại, chỉ có chờ đến ngày nội đan chữa trị nhập thể.”

Tiểu Tuyết chấn động, kinh ngạc nói: ” nội đan chữa trị? Là chữa trị mặt dương sao? Chữa trị thân thể ai?” Doãn Xích nói: “Sư muội hỏi, Ma cô sẽ giải đáp...” Lời còn chưa dứt, đám

mây bỗng nhiên bay tới, giữa không trung bay tới thân ảnh Hoàng U.

Hắn đang thu thập linh vật từ các nơi, kêu la: “Trường Bạch ngàn năm lão tham kiếm mấy chục cân, Linh Bảo sư đệ, đủ dùng rồi sao?” Trong khi nói chuyện vân đoàn dời vị, đem đại tù nhân đưa vào giỏ trúc, tiếp tục nói: “Dựa theo cách nói của người, sư tôn Thần Mộc Giáp nhuộm nội đan tính, trong thuần dương hàm chí âm, tính tình lão tham, sinh ở nơi khổ hàn, chính hợp...” Liếc mắt nhìn Tiểu Tuyết, vui vẻ nói: “A a, Đông Dã sư muội, đã lâu không gặp! Người đi mấy ngày như vậy, Đào Nga phái chúng ta có thể thay đổi lớn rồi!”

Tiểu Tuyết nói: “Người vừa nói sư tôn như thế nào? Các người đang luyện lại Thần Mộc Giáp và Giám Dương Tinh?” Hoàng U đưa tay che miệng, cười nói: “Đáng chết, là ta lẩm miệng, đại công chưa thành chớ tiết lộ, Ma Cô dạy bảo ta sao lại quên mất.

Hắc hắc, ta cũng không nói gì, sư muội người tự nhiên, tự nhiên.” quay đầu bay đi xa.

Tiểu Tuyết đầy bụng nghi vấn: “Qua hai ngày nữa là Thanh Minh Kiếm Tông, sự vụ liên quan đến sư tôn, đơn giản là tế điện tảo mộ.

Bọn họ làm gì vậy, không có nửa phần đau thương? Còn trọng luyện Thần Mộc Giáp, luyện xong cho ai dùng, hẳn là...” Một ý niệm bốc lên, kích động tay chân bủn rủn, dựa vào vách núi thở hổn hển.

Doãn Xích điện nói: “Cửa động đã đến, mời sư muội vào.” thối lui sang một bên.

Tiểu Tuyết gật gật đầu, cố gắng bình ổn nỗi lòng, từng bước đi vào trong động.

Trong cái động nhỏ hẹp ngoài kia, tựa như đại sảnh nối liền hành lang, tựa như đại sảnh.

Bốn góc đốt vài cành đèn, Ma Cô ngồi dưới chân tường, ngồi chính giữa là Nhiếp Hồn Thế Hải, Đồ Lan Thế Hải.

Trên ghế khách có mấy người áo trắng mặc áo trắng bọc khăn trắng, cổ đeo trang sức màu bạc.

Người cầm đầu đúng là Bách Hoa giáo triệu Anh quận chúa, quay lưng về phía ngoài động, không nhìn thấy Tiểu Tuyết tiến vào.

Ma Cô cúi đầu cúi đầu, phảng phất tăng lữ nhập định...

Lan Thế Hải gạt đầu, khuôn mặt nghiêm nghị như đao khắc.

Tiểu Tuyết đoán bọn họ nhất định có việc quan trọng thương lượng, lập tức rón ra rón rén tiến vào góc tường, nín hơi ngồi xuống đất, bạch hồ liền ôm bên chân.

Chỉ nghe Triệu Anh quận chúa lời nói nặng nề, không ngừng tạ lỗi với Lan Thế Hải, nói triệu tập mạnh mẽ thông qua năm đài phái, bổ xà ung trận mạo phạm Ngao oánh các tội nghiệt, quả thật là Bách Hoa giáo chủ quản dạy không nghiêm khắc gây nên.

Lan Thế Hải nói: “Trung Nguyên Bách Hoa giáo tự lập môn hộ, triệu Vương gia tới ngoài tầm với, tiết mục này sớm tra rõ cho ta.

Đừng ghi nhớ, mình ước hai nhà chúng ta sẽ không vì vậy mà đình chỉ sinh hoạt, lại nói: “Lúc Nghiêu Phong sụp đổ, lệnh huynh thừa dịp loạn trốn thoát, trà trộn vào đám người chạy xuống núi.

Năm đài phái thất thế, chắc là hấn đi theo Võ Lăng Long gia.”

Hồi thứ ba mươi, chỉ đợi Tuyết Tình nảy mầm, thứ sáu.

Triệu Anh nói: “Triệu mạnh tuy là thân tử của giáo chủ, đại tội phản giáo hại bạn hấn khó thoát tội.

tệ giáo chỉ hoạt động ở phía nam, không tiện xâm nhập Trung Nguyên, Vọng Huyền môn thay mặt chúng ta trừng phạt phản tặc.

Triệu binh mãnh liệt trốn về phía nam, giáo chủ tệ giáo định thân trối hấn, đưa lên Nga Phấn Sơn lĩnh tội.”

Lan Thế Hải chấp tay nói: “Mông giáo chủ cao thượng, nhiều lần giúp đỡ, tệ phái vô cùng cảm tạ.

Hiện nay lâm nguy, Huyền Môn đang tập trung lực lượng chuẩn bị chiến đấu, dám hỏi thần thú Ngự Thú Môn còn bình an không?” Ngự Thú Môn ở Nam Cương điều khiển thần thú, thời gian trôi qua mấy năm, e ngại nhân thủ có hạn, thường thỉnh Bách Hoa Giáo thay mặt trông coi.

Triệu Anh nói: “Chiến tranh Nam Hải tổn thất hai thành, còn lại đa số an tồn tại ở Lĩnh Nam Khiếu Phong đại trại, tệ giáo phái trọng binh trông coi.

Nhưng Lĩnh Nam đến đây ngàn dặm xa xôi, bằng vào lực lượng tệ giáo quả thực khó vận chuyển, tổng cộng thần thú chín trăm sáu mươi lăm con, còn xin tiên sư Ngự Thú môn tự vận chuyển.” Nói đến đây mặt này hiện lên sắc lang, thấp giọng nói: “Gần nghe thấy sư tôn đào vong, Ngự Thú môn đuổi giết Kim Luân giáo không có kết quả, trước mắt lại muốn phản sơn bông tang táng, ước chừng không ra lúc nào thì đến Lĩnh Nam.”

Lan Thế Hải nói: “Không cần bồn ba nữa, Ngự Thú Môn đã tra ra tung tích địch nhân rồi.

Ngày hôm trước đại sư tử bay bồ câu đưa thư, lệnh cho bọn họ sau khi tiêu diệt tà giáo lập tức chuyển hướng tới Lĩnh Nam, quý phương có thể ở Khiếu Phong trại chờ gặp mặt.”

Hai người đối thoại truyền vào trong tai, trong lòng Tiểu Tuyết âm âm đọng vào, thầm nghĩ “Tào Hạ sư tôn bỏ mình, đệ tử bên ngoài lại không bên ba, đây là đạo lý gì? Chẳng lẽ đào... Hắn không chết?” Ý nghĩ này cùng một chỗ, lập tức hoa dung tuyết trắng, nắm chặt vạt áo ngực, vui mừng thở không nổi.

Bạch hồ nhẹ gục đầu gối nàng, ngửa đầu “Oa oa” kêu nhẹ, giả vờ an ủi.

Triệu Anh nói: “Tịnh Giáo xin tuân lệnh, còn có chuyện khác cần bẩm báo tình cảm với Trần.

Ngọc Nam Hương kia là con gái độc sinh của tộc trưởng bộ tộc Đại Minh Khổng Tước, tổ tiên thờ phụng Phật giáo trên đó.

Huyền môn có ý định thu nàng làm đồ đệ, tề giáo không dám xem thường, chỉ mời nàng về nhà gặp qua cha mẹ, nói rõ ngọn nguồn cho tộc nhân.”

Lan Thế Hải cười nói: “Mệnh lệnh của Quận chúa, phái mình sao có thể cưỡng ép làm trái.

Chỉ vì Thần Nông Môn đang thực hiện một kế hoạch lớn, trong lúc đó nếu thiếu người, dẫn đến tiến trình bị cản trở, tất sẽ gây nguy hiểm cho sư tôn bản phái.

Nam Hương cô nương trước tiên tham dự vào, hơn một tháng sau mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Một khi kế hoạch hoàn thành, lập tức đưa nàng trở về chỗ quý.” Triệu Anh vui vẻ nói: “Nàng có thể trở về một chuyến là tốt rồi, không tranh thì sớm muộn gì cũng sẽ tới lúc.

Tiên sư thông cảm như vậy, ta thay mặt tộc trưởng bộ lạc Khổng Tước đa tạ.”

Tiểu Tuyết thầm nghĩ kế hoạch của Thần nông môn bị ngăn trở, sao có thể liên lụy tới an nguy của sư tôn? Sư tôn chết rồi, còn nói gì đến an nguy? Bọn Ma Ngưu đại phu am hiểu y thuật cứu người chữa thương, tập trung toàn lực làm việc, ngay cả Ngọc Nam Hương cũng gia nhập, chẳng lẽ là muốn hắn khởi tử hồi sinh!?”

Mọi chuyện thương nghị thỏa đáng, triệu Anh cáo từ Lan Thế Hải.

Kỳ thật trong lòng nàng cũng tràn đầy nghi hoặc, nhưng biết Huyền Môn sắp kịch biến, người ngoài không tiện hỏi nhiều, vẫn nên nhanh chóng chạy tới Khiếu Phong trại quan trọng hơn.

Vừa mới xoay người, nhìn thấy Tiểu Tuyết ngồi ở đó, Triệu Anh mỉm cười gật đầu thăm hỏi, dẫn người đi qua bên cạnh nàng.

Tiểu Tuyết lại phảng phất như không thấy, mắt nhìn đến xuất thần.

Lan Thế Hải nói: “Đông Dã sư muội đến rồi, ta bảo Doãn Xích canh gác cửa động.” Dường như có cơ hội đàm luận bí mật, sai người canh gác cửa trước đã.

Tư thế ngồi của Ma Cô không thay đổi, nhẹ nhàng di chuyển vào trong phòng, nói: “Không cần, hành động phục sinh sư tôn sắp kết thúc, bí mật thủ không thể thủ, rất nhiều đệ tử đã sớm biết được.”

Lời còn chưa dứt, Tiểu Tuyết như dòng điện chảy ngang người, nhào về phía trước nói: “Các người phải phục sinh hấn! Sống lại sư ca!” Lan Thế Hải nói: “Sư muội, người trước tiên đừng nóng vội.” Tiểu Tuyết hầu như nhào vào người Ma Cô, đột nhiên cảm thấy lời nói bốc lên, xưng hô không ổn, ổn định lại tinh thần đập đầu xuống, nói: “Bái kiến tiền bối.” Ma cô nói: “Người ngồi xuống đi, ta kể cho người nghe.” Tiểu Tuyết cúi đầu nói: “Vâng.”

Ma Cô chuyển hướng sang Lan Thế Hải hỏi: “Người chết có sống lại không?”

Nhiếp Hồn thủ đồ trả lời: “Căn cứ pháp lý của Nhiếp Hồn môn, hồn thể nếu đầy đủ, có thể chiêu hồn quy khiếu, khiến người mới chết còn.”

Tiểu Tuyết nhin không được chen lời: “Vũ trụ phong giết người sẽ tiêu diệt hồn phách! Ta tận mắt nhìn thấy hấn diệt hồn, cốt nhục hóa tro tàn, hơn nữa nội đan cũng bị mất!”

Bàn tay Ma Cô ấn xuống, ra hiệu nàng im lặng, nói: “Đừng nóng vội, chúng ta từ từ kể lại.” Lại hỏi: “Hồn thể chỉ tồn tại trong tâm hồn sao?” Mượn hai bên tranh luận, càng dễ hiểu rõ đạo lý phức tạp của hai bên?”

Hành động này của Ma Cô nhìn như đột ngột, lại là phương thức thường dùng để chỉ điểm môn đồ của tông phái cổ đại.

Nhiếp Hồn thủ đồ đáp: “Ba hồn bảy vía đều lấy tâm làm điểm về, cố ý trái tim lại gọi “Hồn sở”

Ngoài ra, hồn phách và chân khí dính vào nhau, hình thành “Hồn khí” ít ỏi.

Hồn khí, hai thứ hồn phách đều là vật thật, có thể dùng pháp lực điều động.

Còn có “Hồn ảnh” ở tóc da, hư huyền vô lực thi lực.” Nhiếp Hồn môn tinh nghiên linh hồn học tập, giải thích tường tận một phen, Tiểu Tuyết đại khái có thể nghe hiểu được đại khái.

Ma Cô hỏi lại: “Hồn ảnh là cái gì?” Lan Thế Hải nói: “Hồn phách ở trong trái tim, làn da lông tóc đều phản chiếu bóng dáng của nó, giống như người ở trong nước ngã xuống bóng hình.

Người thân thương tương tư, thường thường bảo tồn tóc, móng tay, xoa đồ nhớ người, tựa như người ở bên cạnh, thực tế là cảm ứng với “hồn ảnh” bên trong.” Ma cô nói: “Dùng hồn ảnh có thể sống lại người chết sao?”

Lan Thế Hải nói: “Không thể, hồn ảnh chỉ là hư ảnh hồn phách, có thể cảm nhận, không thể sử dụng.”

Ma Cô nói: “Sau khi hồn diệt có thể bảo trụ hồn ảnh không?”

Lan Thế Hải nói: “Không thể, hồn phách là vật, hồn ảnh là hình, vật không còn, ảnh từ đâu tới.”

Tiểu Tuyết thâm cảm thấy lo lắng “Vậy cũng không được, vậy cũng không thể, không thể phục sinh sư ca rồi sao?”

Ma Cô quay mặt lại, nói: “Đạo lý tiếp theo, để ta phân biệt nói đi.” Đưa tay vào ngực, lấy ra một cái hộp gỗ đào nhỏ, nói: “Hồn phách toái diệt, hồn ảnh biến mất theo, hiện tượng này từ pháp lý Nhiếp Hồn môn xem xét, thật là nguyên lai “Vân ảnh tiêu”

Nếu lấy bói toán pháp nghĩa xem trọng, chính là bởi vì hai tồn tại có liên quan tới vận số.

Cát Hung dựa vào nhau, họa phúc cùng hưởng thụ.

Một người vận mệnh hàm che chính thể hắc, nếu như thân thể hồn phách chôn vùi, tóc, hồn ảnh từ chủ thể, tự nhiên cũng không thể miễn trừ tai họa.” Mở ra hộp gỗ đào, lộ ra một đoạn tóc ngắn ngắn, tiếp tục nói: “Nếu chặt đứt liên hệ vận mệnh, họa phúc không liên quan, hồn ảnh liền có thể độc lập tồn tại ở hồn phách.”

Đôi mắt Tiểu Tuyết sáng dần lên, run giọng nói: “Đó là... tóc của hắc?”

Ma Cô giải thích: “Mấy tháng trước, ta từng dụ sư tôn lập thệ, nói sợi tóc này gỡ từ trên đầu hắc xuống, ngày sau cát hung họa phúc không còn quan hệ gì với hắc nữa.

Người có đại năng, lập thệ với mình tức thành nguyên rửa, sau này ứng nghiệm sẽ không sai.” Tiểu Tuyết cảm xúc dâng trào khó bình, hỏi: “Hắc lập thệ liền có thể ứng nghiệm, không lập thệ không chết a...”

Ma Cô nói: “Nguyên rửa ứng tai họa mà sinh, há có thể mang đến phúc vận? Người thân đại năng tuyên thệ tự tàn, tự dọa lạc, tự phong cấm, đều có thể thành chú ứng nghiệm, Tự Kỳ Trường Sinh chưa hắc có thể toại nguyện.

Sư tôn đào mất một sợi tóc tương đương với gặp họa nhỏ, bởi vậy thần chú trở thành sự thật.

Cho nên sợi tóc rời khỏi chủ thể, hồn ảnh ẩn chứa bên trong cũng có thể giữ lại.”

Nguyên lý phục sinh Đào Yêu Yêu, Lan Thế Hải cũng là lần đầu nghe ngóng, kinh ngạc nói: “Cho dù có giữ lại hồn ảnh, cũng không thể chữa trị hồn phách, hồn ảnh dù sao cũng là hư tượng.”

Ma Cô nói: “Đúng là không thể phục hồn, nhưng chúng ta có thể tạo ra hồn phách.

Thế Hải, trong Thiên Ngoại Linh Bảo, một kiện có thể sáng sinh tân hồn?”

Lan Thế Hải nói: “Chắc là “Xích Bạch Hoàn Dương Sinh Linh Chi” của Côn Luân tiên tông, theo như trên sách ghi lại, Xích Linh Chi còn sinh ra con đực, làm cho xương khô thịt dài, khí thông huyết hoạt, thậm chí sinh ra linh hồn mới... Ta hiểu rồi, lấy hồn ảnh làm mẫu, mượn nhờ Xích Linh Chi sáng tạo Hồn

Thần lực, liền có thể làm cho hồn mới giống như hồn cũ hoàn toàn!”

Hồi thứ ba mươi, chỉ đợi Tuyệt Tình nảy mầm mầm mới.

Ma Cô gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Xích Linh Chi sinh trưởng ở trong Hồng Mông tạo ra, hấp thụ thần lực sáng tạo ra sinh dương linh.

Không những có thể sinh thành thân thể, còn có thể biến nó thành hồn phách.

Nhưng sinh ra hồn mới giống như một tờ giấy trắng, nếu không cải tạo, đó chính là một người mới.

Người bọn ta muốn phục sinh chính là Ngao sư tôn chết yếu, mà không phải sáng tạo ra một người mới.” Chỉ vào một sợi tóc ngắn, giảng giải chi tiết: “Hồn ảnh phản xạ hình thái của hồn cũ, trong quá trình sáng tạo hồn phách phóng đại hiệu quả cảm ứng của nó, có thể phục chế đặc trưng của hồn cũ cho linh hồn mới, khiến tính cách, tính cách, thích ác, phẩm hạnh đều không khác gì lúc trước.”

Sau một phen luận thuật ám hợp áo nghĩa nhiếp hồn, Lan Thế Hải cảm thấy bội phục, Tăng Ma Cô là cao thủ bói toán, đối với pháp lý nhiếp hồn cũng biết rõ kỳ diệu của nó.

Cảm bội không có mấy, lại sinh ra nghi ngờ, nói: “Mặc dù tân hồn giống với hồn cũ, nhưng tóc rời khỏi thân thể trước kia, sư tôn vẫn lạc phía sau, trước sau cách xa nhau quá lâu, trải qua như thế nào xây dựng lại trong lòng? Ký ức không hoàn chỉnh, sao có thể tính là sư đào tôn trọng sinh?”

Ma Cô than nhẹ: “Giải quyết nan đề này, may mắn có Tuyền Cơ Hoàn.” Dem hộp gỗ đào nhét vào trong ngực, nói: “Sau khi sống lại đánh mất hơn phân nửa ký ức, nguyên bản là triệu chứng không thể tránh khỏi.

May mắn Dao Hoàn nhặt tro cốt sư tôn về, tinh tế chọn ra tạp chất, để cho nan đề này giải quyết nan đề.

Thế Hải tu luyện đạo pháp nhiếp hồn, nên biết nguyên nhân trong đó —— phạm là hành động ngôn ngữ người đã làm, hoàn cảnh xung quanh nhất định lưu lại vết tích.

So với ngoại vật, cơ thể người lại là vật chứa lưu tích tốt nhất, như lần trước thi triển “Hồi Mộng pháp” nhập vào tìm tòi, có thể lần theo vết tích cũ tìm kiếm kinh lịch người khác.

Hồi cốt do bách hải tụ hóa thành, là vật phong phú nhất ẩn giấu dấu vết cũ, trải qua chiết xuất, dùng văn võ hỏa rền đốt thành linh yên, lại dùng Thuần Dương chân khí truyền vào tâm mạch mới, tất cả ký ức có thể khôi phục hoàn toàn, đến lúc đó...”

Tiểu Tuyết nói: “Đến lúc đó... sư tôn sẽ sống lại!” Ma Cô nói: “Không sai, ký ức, tính tình, thân thể hồn thể, tất cả nguyên dạng đều tái hiện, Đào sư tôn lại trở về Nga Phán phái.” Tiểu Tuyết cắn chặt môi dưới, rất khó cảm, chỉ cảm thấy Ma cô là trưởng bối có thể thông gia nhất thiên hạ, muốn nhảy dậy nhào vào trong lòng nàng hoan hô, lại nhìn mặt Ma Cô như chìm xuống nước, nửa niềm vui mừng cũng không có, đành phải trở về chỗ ngồi lại.

Ma Cô nói: “Đừng cao hứng quá sớm, người tính không bằng trời tính.

Pháp lý tuy thông thuận, lại nhiều lần gặp trắc trở, tìm người đến chính là để giải quyết vấn đề khó khăn.” Tiểu Tuyết nói: “Người muốn ta làm gì, cứ việc phân phó!”

Ma Cô nói: “Rất tốt.” Phiêu nhiên mà đứng, cánh vạch về phía sau một cái, vạch đá đáy động “Quạ quạ” dờ đi, lộ ra phía sau không gian rộng rãi, giống như cung điện bí mật tu luyện.

Ma Cô nói: “Đi theo ta.” Trước dẫn đường, Tiểu Tuyết và Lan Thế Hải cũng đi theo, Bạch Hồ cũng đi theo bên chân.

Đi vào trong địa cung, hai bên tủ đá hộp đá Lân Lân xếp hàng, đặt rất nhiều thư tịch điện sách.

Tiểu Tuyết thầm nghĩ: “Sớm nghe kỳ xảo môn có một cái động tàng kinh, nguyên lai là ở bên trong Thái Ất phong.”

Trong lòng có ý nghĩ, hỏi: “Tăng Ba đại sư tử ở nơi nào?” Lan Thế Hải lặng lẽ nói: “Sau khi Nghiêu Phong sụp đổ, Vô Lượng Phong, trước Nguyên Thủy phong không phòng tuyến có thể nghe được.

Mấy tháng nay đại sư tử chỉ làm phép ở hai ngọn núi, tăng cường pháp giới chống đỡ ngọn núi.” Đúng lúc nói, hai bên

vách tường lõm xuống, bên trong đắp nặn mười hai bức tượng thần.

Hoặc cánh tay cong lại, hoặc một chân khoanh chân, hoặc duỗi cổ ra làm hình dáng phi thiên, động tác phiêu dật kỳ lạ, mặc nhiều phục sức Thiên Trúc, là Hộ Pháp Thiên Thần cổ đại do kỳ xảo môn điêu khắc thành.

Bạch hồ khiếp đảm, cuộn mình không tiến, Tiểu Tuyết ôm nàng vào lòng, rũ mắt âm thầm cầu khẩn “Nữ đồ đệ Ngao dã Đông Tiểu Tuyết nghiêm khắc xin chỉ bảo, nguyện các thiên thần cảm linh, phù hộ sư ca thoát nạn hoàn dương.”

Đi qua thần như là gian nhà đá, chung quanh bình tròn bày đầy, trên mấy cái bàn gỗ dài ghép lại, thủy tinh pha lê nối liền bình gốm “Ừng ục ừng ục”, không biết chứa chất lỏng cổ quái gì.

Tiểu Tuyết thả bạch hồ xuống đất, tò mò nhìn trái nhìn phải.

Sớm đã có môn đồ Thần Nông Thiết Đầu nghênh đón, chấp tay nói: “Xin chào tiền bối.” Quay mặt qua chào hỏi: “Đông Dã sư muội, từ khi chia tay đến giờ không có việc gì.” Nửa bên mặt che ở phía sau vỏ sắt, lộ ra nửa khuôn mặt anh tuấn vô cùng.

Trước kia Tiểu Tuyết rất ít tiếp xúc với hắn, đáp lễ nói: “Thiết Đầu sư huynh, người ở đây thả ôn dịch ngăn cản kẻ thù bên ngoài sao?” Thần Nông Môn chia ra công thủ hai đạo, người thủ trị bệnh ngoan cố, người công có thể thả ôn dịch, Thiết Đầu chính là cao thủ công đạo.

Phàm là chỗ hãn ngừng nghỉ thi pháp, kẻ tự tiện nhập định sẽ nhiễm bệnh hiểm ác.

Thiết Đầu ngượng ngùng nói: “Đừng nói ngăn cản kẻ thù bên ngoài, lần trước đại sư tử lệnh ta trốn vào lòng núi, đi “Ôn Quân thuật” ngăn cản kẻ địch.

Không muốn bị Côn Luân nhìn thấu thiên văn túc thủ tọa, dùng tiên thuật tán công pháp của ta, đến hôm nay còn chưa phục công.” Vừa nói vừa đi, chậm rãi đến dưới đáy nhà đá, trên mặt đất sát vách khảm một tấm sắt, bên rìa còn có hơn mười ống thủy tinh tinh dài nhỏ, bên dưới bố trí ao nhỏ hai trượng vuông.

Ma Cô nói: “Thiết Đầu ở đây chuyên môn bài trừ ô uế Tích Lân.” cất bước cất bước nhảy lên tấm sắt, ra hiệu Tiểu Tuyết, Lan Thế Hải làm theo.

Tiểu Tuyết nói: “Trừ ô tích khảm?” Lan Thế Hải nói: “Trừ ô bụi và cương khí ra, chúng ta mới có thể tiến vào Hóa Anh thất.” Hai người đứng trên thiết bản, bạch hồ muốn vào theo, bị đầu sắt đưa tay ôm về.

Tiểu Tuyết nói: “Nàng không thể đi vào sao?” Thiết Đầu nói: “Thân nuôi mang cương khí khác với người, sẽ nhiễu loạn công pháp của ta.”

Chợt nghe “Tê tê” vang lên, góc áo ba người nhẹ bẫng, hình như có khí tức truyền về lòng bàn chân.

Nước ao dưới thiết bản quay cuồng biến vàng, hút lấy thủy tinh bên cạnh, đem nước vàng mặt ngoài đưa vào rất nhiều bình gốm sứ bình.

Thiết Đầu nói: “Trong thiên địa trải rộng vô số sinh linh nhỏ bệnh, mắt thường không nhìn thấy, nhưng mỗi người đều sẽ nhiễm phải mang theo bên người.

Nếu như âm dương trong cơ thể thất điệu, những sinh linh nhỏ này liền dẫn phát chứng bệnh, tên là “Côn Bằng trùng”, tụ tập nhiều có thể sinh ra cương khí.

Hóa Anh thất nhất định phải duy trì sạch sẽ, côn trùng dơ bẩn tuyệt đối không thể mang vào, cho nên trước tiên vệ sinh thân thể trên “Ích Cương Huyền Thiết” đã.” Chỉ chỉ vào tấm sắt kia.

Tiểu Tuyết nhìn kỹ màu lam đậm, giống như vỏ sắt trên mặt, đồng dạng làm từ chất liệu chế tạo thành.

Thầm nghĩ “Hắn suốt ngày tiếp xúc với bệnh tật, trên mặt mang theo cái tên vô lại kia, nghĩ đến cũng là vì khu trừ nha trùng.”

Thiết Đầu nói: “Ích Cương Huyền Thiết có hiệu quả khu trừ cương khí.

Cương trùng bị khu trừ thân thể, theo vết bản bị nước không gốc phía dưới hấp thụ, đưa vào bình chứa phân hoá tinh luyện, liền có thể cho ta trọng luyện năm đạo Ôn Quân Thuật.” Thủ

phủ bạch hồ nói: “Nhãi trùng loại súc vật có thuộc tính khác, trà trộn vào trong Nhân loại nha trùng, có nguy hại lớn đối với luyện công của ta, vì vậy không thể để cho nó dính vào Ích Huyền Thiết.” Nó cúi người buông xuống đất.

Tiểu Tuyết vẫy tay với bạch hồ: “Người tự ra ngoài chơi đi.” Nhìn nó vui vẻ nhảy ra khỏi nhà đá.

Lan Thế Hải cười nói: “Thiết sư đệ tính toán hay lắm, thu thập Cương Khí Luyện Công của chúng ta, trừ ô tu hành là đúng.” Thiết Đầu nói: “Sư huynh chê cười rồi.”

Trong khi nói chuyện đã trừ sạch vết bẩn, trên thân ba người Tiểu Tuyết sạch sẽ đến cực điểm, sạch sẽ đến cực điểm.

Vách tường sau lưng kia chợt trở nên trong suốt, mặt ngoài sáng ánh sáng đập dòn.

Thiết Đầu nói: “Đạo môn này cũng không có căn cơ để luyện chế, Hóa Anh thất ở phía sau cửa, ba vị xin cứ tự nhiên, thứ lỗi không lâu tiếp tục.” Quay người đi điều chỉnh bình lọ.

Ba người đi xuyên qua cửa, bên kia quả là một gian thạch thất sạch sẽ rộng rãi không nhiễm hạt bụi, chiếu sáng dùng dạ minh châu, nửa điểm khói bụi chưa từng có.

Trên mặt đất vẽ Thái Cực đồ án, Âm Dương hai cực đều kiến lập ngọc thạch đài.

Bên trái đặt lò đan, dưới đáy đốt âm hỏa lãnh diễm - Hiên nhiên là đan dược môn diệu pháp.

Một cái ống đào thông ra đáy lò, nhận được ngọc đài bên phải, đỉnh một cái bình thủy tinh lớn.

Hai nữ tử trong lò luyện đan, chính là Yến Doanh Thù cùng Ngọc Nam Hương.

Mấy đệ tử Thần nông khác từ cửa sau xuất nhập vận vật, đều là gương mặt quen thuộc của tiểu Tuyết, mỉm cười gật gật đầu với nhau, coi như xa hoa vấn an lâu dài.

Ma Cô nói: “Tử Ngộ Nguyên Âm Lô luyện chính là Xích Linh Chi, hai tháng trước Đường Liên Bích giao cho ta, cho đến nay đã luyện năm mươi sáu ngày rồi.” xuôi theo ống gốm kia, chỉ vào bình thủy tinh trên đài ngọc bên phải, tiếp tục nói: “Linh Chi tiên dịch luyện ra rót vào trong bình, ta để vào một đoạn

tóc ngắn, lại lấy pháp môn hình Thần Nông Tử Hà thúc giục, bảy ngày sau có thể sinh ra hình người.”

Tiểu Tuyết nghi ngờ nói: “Tiểu đoạn tóc có thể biến thành người? Thanh tóc kia cắt thành rất nhiều đoạn... Chẳng phải là sẽ biến thành rất nhiều sư tôn...” Lời nói còn chưa dứt, bỗng nhiên yên lặng, sững sờ nhìn bình thủy tinh ngắn ngo.

Bảo châu chiếu sáng, thủy tinh long lạnh.

Chỉ thấy trong tiên dịch nồng đậm, một vật sống chậm rãi trầm xuống, tứ chi ngũ quan đầy đủ, lại là thai nhi chưa xuất thế!

Hồi thứ ba mươi, chỉ đợi Tuyết Tình nảy mầm mới nở, tám chín cái.

Tiểu Tuyết trợn mắt hốc mồm, tai nghe Ma Cô nói: “Đầu đã cắt bảy lần, chúng ta thất bại bảy lần, đây là hoạt thai thứ tám.” Tiểu Tuyết phảng phất như không nghe thấy, chỉ vào hũ thủy tinh nói: “Cái này, đứa trẻ con này., Là sư tôn của hần... hần là sư tôn sao?” Lan Thế Hải nhìn mà than thở: “Kỳ tích phục sinh sư tôn, có thể nói là tác phẩm Tắt CỬ Dương của Huyền môn.” Ngọc Nam Hương ở bên cạnh chăm chú nhìn cửa lò, tiếp lời: “Tiên sư nói chính là, Đào sư tôn là nhân vật ngàn dặm chọn một, sống lại hần rất khó khăn, phải tập trung toàn lực.” Giơ cổ tay lau trán, trong mắt lộ ra một chút mệt mỏi.

Tiểu Tuyết ngưng thần suy nghĩ, nghi ngờ nói: “Người sống lại là một đứa bé, phải đợi mười sáu năm, hần mới có thể trường phục nguyên dạng?” Ma Cô nói: “Chỉ cần mười sáu ngày là được.” Tiểu Tuyết dời mắt nhìn qua, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Ma Cô nói: “Nhiếp Hồn Thủ Đồ, người biết được một cái trung nguyên nguyên do?” Lan Thế Hải trầm ngâm nói: “Hồn ảnh trong tóc tồn tại, tương ứng với hồn phách mười sáu tuổi của sư tôn.

Nếu biến sợi tóc thành trẻ mới sinh, linh nhục sinh trưởng đồng bộ, thân thể sẽ theo hồn phách nhanh chóng dài đến tuổi đó.” Ma Cô nói: “Đúng là như thế, một ngày như một năm, mười sáu ngày dài đến mười sáu tuổi, hôm nay vừa vặn là kỳ hạn thai nghén thành thực tới bốn.” Yến Doanh Thù nói: “Giờ Ngọ sắp đến, chuẩn bị triệt tiêu pháp môn tiếp sinh.”

Lập tức dập tắt lò lửa, nhờ ống dài, dưới bình lớn nhận lấy hai đầu túi da nai mở miệng.

Yến Doanh Thù niệm pháp môn Tử Hà thu kết chú, Ngọc Nam Hương giảng giải cho Tiểu Tuyết: “Cần phải lửa đốt thu pháp, tiểu hài tử mới có thể hàng thế.” Chỉ nghe nước ào ào

vang lên, tiên dịch chảy hết, đưa bé kia mấp máy chui vào trong túi da, từ phía dưới chảy ra.

Mọi người chuẩn bị chu đáo, lấy chậu gỗ lát cốc thảo tiếp đón — bởi vậy tiểu hài tử sinh ra lại xưng “Lạc Thảo”, có thể đề phòng phong hàn ẩm ướt.

Lập tức dùng nước nóng tắm rửa, Cẩm Sa bao vây, đưa vào lòng tiểu Tuyết ôm lấy nàng.

Ma Cô dặn dò: “Sau mười sáu ngày, ngươi phải dốc lòng chăm sóc trẻ mới sinh, một tác cũng không rời.” Tiểu Tuyết hoảng hốt như trong mộng, hàm hồ nói: “Ta chăm sóc nó?” Ma Cô nói: “Tìm ngươi về núi chính là vì chuyện này, những chuyện khác không nên hỏi nhiều, chỉ chú tâm chăm sóc nó lớn lên mà thôi.

Nhớ cho kỹ, muốn dùng chân tâm của ngươi!” Dứt lời phát tay lấy ra hiệu, đệ tử Thần nông dẫn nàng ra ngoài từ cửa sau.

Đạo môn kia đều không có rẽ nước chế thành, mặt đất gần đó cũng thiết lập Tịch Huyền Thiết.

Đi dọc theo sơn động về phía trước, trong chốc lát đã đi đến phần cuối.

Địa thế bên động khẩu rộng rãi, đúng là Trường Xuân Lộc phía bắc Ma Thiên Nhai.

Chỗ sườn núi trái phải rừng thưa chập rải, đào ra mấy cái hang đá, phần lớn là ở cho nữ đồ Huyền môn ở lại.

Đệ tử Thần nông dẫn Tiểu Tuyết đi vào một cái, chỉ thấy bàn, ghế, giường, tủ nhỏ đều đầy đủ, cánh cửa thông quang lại mật báo, Sơn Khê từ góc tường hẻm ngấm chập rải chảy qua, vừa cung ứng nước vừa phòng triều, thiết kế tinh xảo tất nhiên xuất phát từ tay cửa kỳ xảo.

Nhiếp hồn nữ đệ tử Hàn Mai đang sửa sang lại giường chiếu, ngẩng đầu cười nói: “Đông đã sư muội trở về rồi à, căn phòng này hôm qua mới được sửa xong, chuyên môn chờ ngươi tới ở.” Trong nụ cười thản nhiên, trong con mắt mỗi nồng đậm, tựa hồ còn ẩn chứa vài phần bi thương, sau đó dẫn tiểu Tuyết ngồi xuống bên bàn, dặn dò: ” Sai khiến nuôi nấng tiểu hài tử, Ma Cô nói giao hết cho ngươi rồi.

Trong mười sáu ngày không được đi ra khỏi phòng này, một ngày ba bữa, đồ ăn tẩy rửa tự có người đưa đến cho người, chăm sóc đứa nhỏ này cho tốt.” Dứt lời quay người, theo mọi người đi về phía cửa phòng.

Chợt Địa Anh hài nhi yêu kiều hai tiếng, ở trong ngực lộn xộn che chở loạn động.

Tiểu Tuyết giật mình đi qua, vội la lên: “Ta lấy gì cho nó ăn đây?” Chợt cảm thấy câu hỏi này không ổn, mặt đỏ đến tận mang tai.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhin không được đều cảm thấy buồn cười.

Hàn Mai đi tới bên cạnh ngăn tủ, vén vạc sứ bên trái lên nói: “Nơi này đựng mật ngọc, thu thập trên Nguyên Thủy phong, thêm tiên lộ luyện nhũ,...

Điều hòa nuôi nấng trẻ mới sinh, có thể giúp thân thể hần nhanh chóng sinh trưởng.” Yến Doanh Thù từ bên cạnh bổ sung: “Trong tủ để an hồn Ninh Thần dược, trẻ con lúc nóng lên bất thường dùng, bình thường khóc lóc không sao, phải kiêng kị tùy tiện cho nó ăn.” Tiểu Tuyết đều đáp ứng.”

Mọi người rời khỏi phòng, có một đệ tử Thần nông thấp giọng nói: “Nàng và sư phụ đào là người yêu, tâm ái lang quân biến thành trẻ con, ôm trong ngực không biết là tư vị gì.” Yến Doanh Thố nói: “Ít nói! Chuyện này quan hệ trọng đại, các người ngậm chặt miệng lại cho ta!” Dàn dụa đi xa.

Trong phòng chỉ còn mỗi Tiểu Tuyết đang ôm tã lót, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng kia, vừa vui mừng, vừa xấu hổ, thầm nghĩ “sư ca do ta tự tay nuôi lớn, thật là kỳ quái a...” đang nghĩ, trẻ con oa oa khóc lớn “Oa oa”

Tiểu Tuyết vừa “Ồ” vừa lắc lư, vừa rửa sạch bát muôi, điều hoà mật lộ nhũ, thầm nghĩ: “Ta đây xem như là cho nó nấu cơm?” Cảm giác vi diệu khó có thể nói tên.

Sau khi ăn xong đứa bé kêu hô ngủ say, Tiểu Tuyết ở bên cạnh lắng lặng thủ hộ.

Chạng vạng tối Hàn Mai đến đưa cơm, thấy thế khen ngợi: “Dẫn hài tử người thật đúng là được.” Tiểu Tuyết thấy thức ăn

tinh xảo, vượt xa lúc trước hoa bà bà có thể so sánh, hỏi:
“Hiện giờ là ai chương lý thức ăn?”

Hàn Mai nói: “Là con bướm tên Như Mộng Như Lộ tinh kia, được đại bà Long gia dạy dỗ, làm bản lĩnh nấu ăn hạng nhất.”

Tiểu Tuyết dừng đùa lại suy nghĩ, giật mình nói: “Ta nhớ ra rồi, nữ tử giả trang Điệp Tiên Tiêu Tiêu, nàng không đi cùng Võ Lăng Long gia sao?” Hàn Mai nói: “Nàng bị Long bà nội giam cầm mật huấn mười năm, mặc dù được thân người, cũng chịu hết khổ sở., Sao lại chịu đi chui đầu vào lưới? Đại sư huynh nhìn nàng lẻ loi hiu quạnh, giáo dưỡng ở trong núi giúp đỡ làm chút việc vặt.” Tiểu Tuyết thương nhớ Lý Phượng Kỳ, vội hỏi: “Đại sư huynh hiện ở nơi nào?” Nhìn nhìn trẻ con trên giường, nói: “Đợi đêm qua nó ngủ say rồi, ta đi tìm đại sư huynh nói chuyện một lát.” Hàn Mai nói: “Ngàn vạn lần không được, trong mười sáu ngày phải kiêng kị một chút, tránh xa trẻ con trên giường một chút.”, Khuyên bảo của Ma Cô người quên rồi sao!” Hơi ngừng lại, lại nói: “Huống hồ trẻ con nào ngủ chín, ban đêm cho nước tiểu, vớng ngủ giặt quần áo, đủ cho người bận việc, phải gặp đại sư huynh sau này rồi nói sau.”

Một đêm này quả như lời hấn nói, lúc trẻ mới dậy thì khóc, muốn ăn muốn rắc, mấy cái không có cái gì phải réo rắt yên tĩnh.

Tiểu Tuyết không có nửa điểm phiền chán, trước sau chạy mấy chục chuyến, trong lòng chán nản “Ngày xưa ta nôn nóng nhất, đêm nay sao có thể kiên nhẫn như vậy.” Lại nghĩ tới tình cảnh sư ca trở lại bên cạnh, vất vả gấp trăm lần cũng nhẫn nại chịu đựng được.

Khó khăn lắm mới qua canh ba, ngẫu nhiên nhìn thoáng qua đèn, tóc của tiểu hài nhi đã mọc đầy, cánh tay trắng kiện hơn ban ngày vài phần.

Tiểu Tuyết thầm nghĩ “Quả nhiên lớn lên thật nhanh! Sư ca chẳng mấy chốc sẽ phục hồi như cũ.” Trong lòng vui mừng vô hạn, nhớ lại tình cảnh đau khổ lúc trước cùng tương tư bi thiết, so với hôm nay thoáng như qua đời.

Đứa bé kia giống như cũng thú vị, cười khanh khách không thôi, khuôn mặt trong ánh đèn đỏ bừng như quả táo.

Tiểu Tuyết yêu thương sạch sẽ, nhìn trái nhìn phải không có ai, hé miệng hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ, bỗng nhiên nghĩ “Ta làm cái gì vậy?” Đại xấu hổ khó nén, lật qua lật lại hồi lâu, Thiên Phá Hiếu mới Hợp Nhãn ngủ một lát.

Ngày hôm sau hài tử lớn nhanh hơn, chưa đến giữa trưa đã có thể nói chuyện, mở miệng đã kêu: “Mẹ ời.” Tiểu Tuyết tìm hiểu, chuyện này không thể được, nó gọi thuận miệng thành thói quen, sau này sẽ làm trò cười lớn. “Tính tình nhẩn nại dạy nó gọi “Sư muội” hoặc “Tiểu Tuyết”

Nào biết tiểu hài nhi như si như ngốc, chỉ hướng nàng kêu loạn “mẹ ời, mẹ, ma ma, đại tiểu thư”, trách không có ai truyền giáo, từ đâu học được những xưng hô này? Lúc ăn cơm trưa hỏi Hàn Mai.

Hàn Mai biết rõ nguyên nhân trong đó: “Hắn không phải là hài đồng bình thường, mà là tóc của sư tôn biến thành.

Hồn phách không có trường hoàn, chỉ nhớ rõ kinh lịch lúc còn nhỏ của bản thân.

Trước mắt ở chung với người, sẽ không học được thứ gì mới.”

Hồi thứ ba mươi, chỉ đợi Tuyết Tình nảy mầm mầm mới, thứ ba mươi chín...

Đến ngày thứ ba, ngày thứ tư, tiểu hài tử tay chân rắn chắc, tinh lực phát triển, từ sáng sớm đã bò xuống dưới, đi tiểu đầy đất.

Tiểu Tuyết đi theo phía sau dọn dẹp, thàn than “Sự ca lúc nhỏ dễ nghịch ngợm!” Có mấy lần chơi đùa quá mức, đem tảng đá giấu vào trong chăn, ném vào trong vại nước bùn, bị bắt được còn vui vẻ không chổng đờ nổi, Tiểu Tuyết tức giận đến mức hai tay chổng nạnh, rất muốn đánh mông nó, nhưng trong nháy mắt lại không nhịn được nở nụ cười: “Những chuyện xấu này ta nhớ kỹ hết, tương lai ngay mặt dạy cho người nghe, nhìn gương ngùng hay không xấu hổ.” Đợi đến ngày thứ năm, tiểu hài tử bỗng nhiên không nào loạn, tỉnh lại ít ngủ nhiều, tinh thần say mê mệt mỏi.

Ngày thứ bảy, ngày thứ tám, giấc ngủ đạt tới tám chín canh giờ, ngẫu nhiên tỉnh lại, miệng biến hàm hồ không rõ.

Tiểu Tuyết âm thầm hoảng sợ, đoán được tình huống không đúng.

Lúc này người đưa cơm đổi Yên Doanh Thù, hỏi nàng là chứng bệnh gì, nên trị liệu như thế nào? Yên Doanh Thù nói: “Lại là cái vấn đề cũ kia, thuốc bào không dùng được, cũng không thể vận chuyển chân khí vào trong cơ thể, chỉ có thể dựa vào người thật lòng tiếp đãi.” Tiểu Tuyết nói: “Đối đãi thật lòng?” Yên Doanh Thù nói: “Theo chỉ thị của cô làm, thật tâm đối đãi với hắn.”, dụng tâm đối đãi hắn, có thể hóa giải khó khăn này.” Tiểu Tuyết như có điều ngộ ra, nói: “Để cho ta dụng tâm hầu hạ tiểu hài tử, chính là vì giải quyết nan đề phục sinh. Bệnh này chính là nguyên nhân các người thất bại a, trước đó các người thất bại mấy lần, những hài tử kia sau khi thất bại thì sao?” Yên Doanh Thù không đáp ứng, lặng lẽ rời khỏi căn phòng đá?

Tình thế ngày thứ chín càng hồngбет, thân thể đứa bé kia cao lớn cường tráng, sức sống lại giảm mạnh, da thịt màu máu dần

rút đi, ban đêm tứ chi băng lãnh như băng giá.

Tiểu Tuyết khản trương, không lo tránh hiềm nghi, cởi ra chỉ còn lại thiếp thân áo nhỏ, vận Thuần Dương chân khí đi khắp chư mạch, ôm chặt lấy nhau cả đêm, chỉ trông ngóng dùng cơ thể của mình nung khô nóng lên thân thể của nó.

Không ngờ lúc hừng đông, chút nhiệt khí trên ngực đã tan hết, mạch đập yếu ớt như đứt đoạn, Tiểu Tuyết hoảng loạn kêu gào: “Cứu mạng, người đâu, cứu mạng!” Đám người Hàn Mai, Yên Doanh Thù nghe vậy đều đưa tin tới.

Nhìn tình huống nguy hiểm giữa tính mạng tiểu hài tử, vài tên đệ tử Thần nông lại lộ ra sắc mặt vui mừng.

Hàn Mai nói: “Kiên trì đến ngày thứ mười, thật không dễ dàng.” Đệ tử Thần nông nói: “Thành công lớn có hi vọng!” Yên Doanh Thù nói: “Ít nói nhảm, nhanh đưa đến chỗ đại sư huynh kéo dài hơi thở! Hàn Mai người đi bẩm báo cho tiền bối Ma Cô.” Mọi người ôm đứa nhỏ bước nhanh ra cửa, chỉ cách nhau có nửa mũi tên, trên vách núi xuất hiện một cái hang đá, rộng mà không sâu, liếc mắt đến cùng.

Tiểu Tuyết nhìn vào bên trong, trong lòng không khỏi chấn động.

Chỉ thấy Lý Phượng Kỳ thân trên trần trụi, khoanh tay ngồi xếp bằng trong động, lòng bàn tay dán lên lòng bàn chân, bày thành tư thế kiếm tiên môn tụ khí chữa thương.

Âu Dương Cô Bình ngồi bên trái, tay chắm vào phù chú Chu Sa Tật Thư, thấp giọng nói: “Đại sư huynh tụ công chín ngày, chân khí tích góp đầy đủ, chỉ mong lần này có thể chống đỡ được.” Yên Doanh Thù đặt đứa bé ngang trước mặt hắn.

Tiểu Tuyết nóng lòng muốn chết, tiến lên nói: “Đại sư huynh...” Đi vội một chút, không kịp nói bậy “Loảng xoảng” dưới chân, giẫm lên rất nhiều bình rượu.

Lý Phượng Kỳ mở mắt cười nói: “Tiểu sư muội trở về núi rồi.”

Ha ha, cẩn thận đừng đập hỏng rượu ngon của ta, mấy ngày nay còn phải dựa vào uống rượu đề thần.” Bỗng dưng thu liễm dung mạo định thần, một tay che bụng mình, một tay điểm vào giữa lông mày của trẻ con, trong miệng phát ra tiếng “ật”,

Thuần Dương chân khí từ đan điền phát ra, ngón tay xuyên qua đan điền của trẻ con xuyên vào trong đan điền.

Thấy đại sư huynh toàn lực thi cứu, Tiểu Tuyết hơi cảm thấy an tâm, thấp giọng hỏi: “Không phải nói không thể truyền chân khí sao?” Yên Doanh Thù nói: “Người là nữ tử, luyện thuần dương chân khí âm thầm tồn tại âm lãnh?”

Tâm mạch nam đồng này cực yếu, truyền vào chân khí của người tất nhiên huyết dịch lạnh lẽo trí mạng.

Hiện nay trong mấy người của Kiếm Tiên môn, Thuần Dương chân khí của mấy đại sư huynh là thuần hậu nhất, truyền vào trong huyết mạch của đứa trẻ này, có thể khiến trái tim duy trì sức sống.”

Đệ tử Thần nông bên cạnh chen vào nói: “Bảy lần truyền khí cứu viện liên tục, Thiết nhân cũng không chịu nổi, mấy ngày nay làm Đại sư huynh mệt muốn chết rồi.” Tiểu Tuyết hoảng sợ nói: “Bảy lần! Lần sống lại bảy lần hẳn là có bảy đứa nhỏ... đứa bé kia cuối cùng làm sao vậy?” Yên Doanh Thù lắc đầu không nói gì.

Tiểu Tuyết dời mắt đánh giá Lý Phượng Kỳ, nhìn gò má hằn lõm xuống, xương sườn lòi ra, cả người gầy đi một vòng, liên tục lao động có thể tưởng tượng được khổ cực của mấy ngày nay.

Mà vẫn còn chấn nhiếp tinh thần, ngón tay từ mi tâm hải đồng dời xuống, kinh Liêm Tuyên, Thiên Đột, Chư huyết Thiên Trung; tiếp theo từ dưới lên trên, kinh Khúc Cốt, Thần Khuyết, Cự Hống lại đến Thiên Trung hội tụ, dẫn đạo Thuần Dương chân khí trống rỗng ở Nhâm mạch mạch mạch.

Lúc thiếu niên sắc mặt dần dần đỏ lên, khí tức chuyển sang thô, ngực hơi phập phồng.

Tiểu Tuyết nghiêng tai lắng nghe, tựa hồ có thể nghe được tiếng “Đùng đùng” trong lòng ngực hẳn.

Đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, chỉ mất thời gian nửa nén hương, tim trẻ con lại đập xuống yếu dần.

Lý Phượng Kỳ thúc giục công lực, hai tay từ trên xuống dưới dẫn đường chân khí.

Âu Dương Cô Bình làm pháp hiệp trợ, ở dưới lòng bàn chân trẻ con dán Vô Cữu Phù, dán Linh Thông Tiên Ấn cho Lý Phượng Kỳ, giúp hắn vận công thông thuận.

Trong ngoài hang là một mảnh yên tĩnh, mọi người ngồi dưới đất ngưng xem, chờ đứa bé kia mặt lại hiện huyết sắc, mới vung trộm thở phào một cái.

Cửa động lại vang lên tiếng cảnh báo: “Bình Nhi, cường ép trái với ý trời như vậy, bói toán đệ tử không nên tham dự.”

Không biết khi nào Ma Cô đã đến, nhìn Âu Dương Độc Bình nói: “Cường hành thay đổi sinh tử, có vi phạm tự nhiên Thiên Đạo, Bặc trừ phù chú là vô dụng.” Cô Bình nói: “Mười lăm ngày rồi, sự tình đã qua hơn nửa, không nên buông tha cơ hội lần này.” Tiểu Tuyết nhỏ giọng hỏi bên cạnh: “Đến mười sáu ngày liền thành như vậy sao?” Yến Doanh Thù nói: “Đúng, nếu mười sáu ngày trưởng thành thuận lợi, sống lại lập tức thông báo thành công, mấy lần trước chỉ duy trì được năm ngày.

Để người chăm sóc trẻ con, quả thật là hiệu quả rất lớn.” Trong lòng bàn tay Tiểu Tuyết nắm chặt mồ hôi, thầm nghĩ: “Còn kém sáu ngày nữa!” Thấy hai mắt Cô Bình đều là tơ đỏ, hao tâm gân như khô kiệt, không khỏi lại lo lắng cho hai vị đồng môn.

Sau khi đem xuống tình thế càng nguy cấp, lấy tay truyền khí mất hiệu lực, Lý Phượng Kỳ dứt khoát ôm hài đồng lên, ngực bụng kề ngực bụng, trực tiếp đem chân khí xuyên thấu vào kinh lạc, lần lượt khiến cho nhịp tim yếu ớt trở về bình thường.

Như vậy sống qua mười mấy canh giờ, huyết hành hài đồng thủy chung không ngừng, thỉnh thoảng mở miệng Kình môi, mọi người nhân cơ hội cho ăn, cầm muối nhỏ cho hắn ăn mật ong, các đồ ăn lưu chất các loại khác.

Bởi vậy thân hình không ngừng sinh trưởng, ngày thứ mười hai sau giờ Ngọ dài thành thiếu niên, ngũ quan càng ngày càng trở nên quen mắt, nghiêm nhiên là đáng vẽ khi còn sống đào non nót.

Trong lòng Tiểu Tuyết căng thẳng lại kích động, Lý Phượng Kỳ lại đã mỗi một không chịu nổi, đan dược thủ đồ đưa tới Bồ Khí Đan, nhiều lần phục dụng hậu phương hiệu lực không vững, chỉ kêu: “Cầm rượu, mau mang rượu cho ta.” Uống vài ngụm rượu nung khô tinh lực, tiếp tục truyền tống chân khí cuộn cuộn không dứt.

Đến buổi tối uống cạn rượu, có người chạy vào phòng bếp truyền lời, như mộng như lộ ra hai bình chạy tới trong động, bị Âu Dương Độc Bình kéo lại nói: “Tiêu Tiêu, ngươi có thể lười biếng, ngươi nói có người thay ngươi yêu hấn, câu thần chú này hại ta đau khổ.” Hóa ra nàng phụ trợ làm phép hao lực quá kịch, thần chí hỗn loạn nhận lầm người, Yến Doanh Thù vội vàng đỡ nàng đến một bên tạm nghỉ.

Mọi người chỉ nhìn thấy hải hùng khiếp vía, khẩn cầu Ma Cô xuất thủ trợ giúp.

Ma Cô lắc đầu nói: “Cứu không được, các ngươi làm như vậy là phí pháp lực mà thôi, trừ phi Đông Dã Tiểu Tuyết... Nếu không, lần sống lại này sẽ lại thất bại.”

Tiểu Tuyết âm thầm nghi ngờ: Trừ phi ta như thế nào?”

Hồi thứ ba mươi, chỉ đợi Tuyết Tình nảy mầm mười phần mới mẻ.

Lý Phượng Kỳ nói: “Tiểu Tuyết sư muội đã cố gắng hết sức, hưởng hồ cách lúc sống lại thành công chỉ còn vài ngày, cần rằng một cái là có thể gắng gượng qua được.” Dứt lời, lấy nội đan đặt ở ngực trẻ con, duy trì chân khí lưu chuyển hùng tráng.

Âu Dương Cô Bình thanh tỉnh lại, vội vàng giúp hấn giảm bớt gánh nặng, cần rách ngón tay viết Huyết Phù Kỳ Phúc.

Mọi người thấy sư huynh sư tỷ liều mạng như vậy, cũng đều thi triển đạo pháp mạnh nhất phụ trợ.

Mặt trời lên lại bay xuống, trong động trở nên tối tăm rồi lại sáng lên, không biết qua bao lâu, thần quyền của mọi người mệt mỏi kiệt lực.

Lý Phượng Kỳ mở con mắt khô khốc, hỏi: “Hôm nay là ngày thứ mấy.” Yên Doanh Thù đang châm chích cho hấn, hôn mê đáp: “Thập Tứ... Ngày thứ mười lăm.”

Lý Phượng Kỳ mừng rỡ nói: “Ha, chỉ còn một ngày...” Nụ cười bỗng ngưng cứng đờ, lúc buông tay ra xem, thiếu niên trong ngực đã không còn hô hấp.

Thuần Dương chân khí có hiệu quả kích hoạt huyết mạch, liên tục kích hoạt kinh lạc, máu chảy ra đột ngột, giống như mạch đập bắt đầu đập.

Mọi người còn đang làm hài đồng còn sống, kỳ thật nửa canh giờ trước tâm mạch đã đứt gãy.

Thiếu niên kia tử mạch không ngừng, trong miệng mũi toát ra từng luồng từng luồng bọt máu.

Lý Phượng Kỳ quát to một tiếng: “Xong rồi!” Giao thủ uể oải đáp xuống đất.

Yên Doanh Thù chán nản nói: “Lần thứ tám thất bại.” Mọi người mặt mày ủ rũ, cúi đầu ngã trái ngã phải.

Yên lặng một hồi lâu, bỗng nhiên bóng người lóe lên, Ma Ngu đại phu bước nhanh vào, nói: “Lại gặp phải hồi bích đúng không? Ta đã sớm nói đường này không thông, các người thế nào cũng phải chui chết đầu sừng trâu.” Lấy bình sứ giũ ra mấy viên hồng hoàn, giao cho đám người Lý Phượng Kỳ, Cô Bình ăn vào, trong miệng lẩm bẩm: “Ta đoán được nguyên khí các người đại tổn thất, nửa tháng này ta đóng cửa tinh luyện Cửu Thiên Ngọc Liên Đan.”

Cuối cùng cũng luyện thành kịp thời, không để cho các người kiệt sức, chết đi sống lại.

A, ăn xong viên thuốc rồi phải ngồi xuống, Thần Nông Lương dược chỉ có thể điều dưỡng nguyên khí, khôi phục pháp lực còn dựa vào các người tự mình...”

Lý Phượng Kỳ nói: “Đại phu, mười lăm ngày! Lần này sống mười lăm ngày, người xem có thể cứu chuyển hay không.”

Ma Ngu đại phu than thở: “Người coi hắn là người sống bình thường sao? Tâm phá còn có thể chữa khỏi, hồn nát còn có thể bù đắp, hắn là tóc hóa sinh chưa định hình thân thể.” Tuy nói như thế, vẫn cúi người sờ sờ ngực trẻ con, lắc đầu nói: “Không cứu được, hồn phách không có toàn vẹn, trái tim đã vỡ thành tám chín mảnh, Tổ sư gia hiển linh cũng không cách nào cứu!” Vừa quay đầu lại nhìn thấy Tiểu Tuyết, ưu sắc đăng tiêu, lo lắng nói: “Không cứu được, hồn phách đã mất, trái tim đã vỡ vụn thành tám chín cánh, tổ sư gia hiển linh cũng không cách nào cứu!”, Vui vẻ nói: “Ai da, người tới rồi thì dễ rồi, nào dùng bọn họ một chết một nhọc... Ài, không được không được, có cách nào quá vô tình, được rồi, vẫn phải dùng biện pháp truyền khí hoạt tâm của đại sư huynh, chuẩn bị thử lần thứ chín đi.” Sắc vui mừng hóa thành buồn phiền, liên tục thở dài.

Tiểu Tuyết nhìn thấy thiếu niên mất mạng, giống như bị lưỡi dao sắc cắt ruột gan, lẩm bẩm nói: “Lại chết rồi... Hắn lại chết rồi...”

Đại phu! Vừa rồi người nói ta đến đây thì dễ làm, rốt cuộc nên làm gì bây giờ?” Ma Ngu đại phu muốn nói lại thôi, hình như có nỗi khổ vạn khó có thể diễn tả rõ ràng.

Ma Cô nói: “Trước tiên chôn thi thể rồi lại nói, lần thứ chín phục sinh nhất định phải theo pháp lý đi làm.”

Mọi người nghe lời mà đi, đem thi thể vùi vào dưới vách núi, một mảnh cỏ hoang loạn thạch, đồng loạt mọc lên bảy tòa gò mộ.

Tiểu Tuyết sợ hãi nói: “Bảy lần trước... Là hài tử bảy lần trước?” Yến Doanh Thù nói: “Toàn bộ đã chết, bảy lần trước đều sống lại thất bại.

Sau khi sinh ra đứa trẻ sơ sinh ngắn nhất chỉ sống được nửa ngày, ngoại trừ lần này sống hơn năm ngày, tất cả đều chôn ở đây.” Hai chân Tiểu Tuyết mềm nhũn, không rõ là bị thương hay là sợ hãi, lão đạo co quắp lại, co quắp ngã xuống.

Hàn Mai đỡ lấy nói: “Sư muội từ trước đến nay anh dũng, có bao giờ biến thành nhát gan như vậy.” Rõ ràng là cố gắng, nhưng giọng nói lại mang theo chút nức nở.

Tiểu Tuyết nhớ lại tình trước, mới biết lúc trước các nàng vì sao mặt lộ bi thương, kinh ngạc nói: “Nếu tận mắt nhìn thấy hãn chết tám lần, ta... Ta nhất định sẽ nổi điên.” Yến Doanh Thù an ủi nàng: “Chết chỉ là thân thể hình người, hồn phách chưa trường toàn, không coi là bản thân sư tôn.” Lại nhìn Tiểu Tuyết nhú mày cắn môi, trong đau buồn ẩn chứa mấy phần tức giận.

Trở lại hang đá, Tiểu Tuyết lập tức hỏi: “Y thuật Thần Nông môn trên đời vô song, vì sao cứ liên sinh bệnh hài tử đều cứu không được sống?” Ma Ngưu đại phu há hốc miệng, cúi đầu buồn bã thở dài.

Ma Cô nói: “Giảng cho nàng nghe đi.” Lại sau một lát, Ma Ngưu đại phu mới chậm rãi mở miệng: “Thần Nông Môn Y là thân người, những hài đồng kia “Hồn sở” không tốt, không coi là nhân loại chân chính, đối với tai họa trời sinh, hiệu lực của Thần Nông y dược thật sự có hạn.”

Tiểu Tuyết tâm thần kích động, nhất thời không nhớ nổi cái tên này, nói: “Hồn sở?”

Ma Ngưu đại phu nói: “Hồn sở tức là trái tim, hồn phách nơi thành tựu, tám đứa trẻ trước chết yếu, đều là do trái tim phá toái gây nên.”

Tiểu Tuyết vội hỏi: “Vì sao trái tim lại bị phá nát? Là vì bệnh tình trời sinh sao?” Ma Ngu đại phu kể lại từ đầu: “Thần Nông Môn có Tử Hà tiếp tục hình pháp, vốn là dùng để nuôi dưỡng tứ chi. Nếu người nào đó bị thương, lấy bộ lông hoàn hảo, làn da, mảnh xương làm “Hình giống”, tưới vào tiên thủy linh tương, bồi dưỡng ra tứ chi mới là có thể nối lại thân thể.

Pháp thuật này nếu kết hợp với Xích Linh Chi, thì có thể bồi dưỡng thành thai nhi sống.”

Trong động bầu không khí trang nghiêm, đệ tử Thần nông nghe đồ đệ đầu giảng pháp, bình ổn tâm tư suy nghĩ.

Ma Ngu đại phu nói: “Lúc Đào sư tôn để lại sợi tóc kia, đã rất chịu ảnh hưởng của vũ trụ phong.

Trong Trần Yêu Tháp sát rạo rực trong lòng, đều dựa vào linh lực Thanh Phong Kiếm khắc chế, tạm thời đạt tới trạng thái cân bằng.

Thanh Phong kiếm là vật ngoại lai, không có sắc phong dung nhập hồn phách sư tôn, bởi vậy mái tóc kia tuy còn sót lại “Hồn ảnh”, có thể tạo ra hoạt thai, nhưng lại không cách nào tái tạo Thanh Phong kiếm.” Tiểu Tuyết nói: “Vậy Thanh Phong kiếm đi đâu rồi?”

Ma Ngu đại phu nói: “Thanh Phong Kiếm là mảnh vỡ Thần Mộc giáp, nhị tổ thi pháp diệu thuật luyện liền, lúc giáp nát tùy chủ thể hủy diệt rồi.

Có thể biết, thân thể sống động dùng tóc sư tôn nuôi dưỡng, trong lòng vẫn ẩn chứa sát dục, lại tăng trưởng theo tuổi tác tăng thêm, bởi vì Vô Thanh Phong kiếm đối kháng, cuối cùng sẽ dẫn đến thất thường.” Yến Doanh Thù chen vào: “Đây là trái tim vỡ tan bệnh nhân?”

Ma Ngu đại phu nói: “Không phải, sát dục đối với trái tim không trực tiếp tổn hại.

Nhưng mà tính cách của Đào sư tôn vốn thiện lương, trời sinh một cỗ thiện niệm chống cự sát dục, không có Thanh Phong kiếm viện trợ, chỉ có hạ thấp năng lực hoạt động của bản thân, tránh để quá nhiều dục vọng dụ phát ra.

Thời gian hẩn ngủ dài hơn, chính là nguyên do này.

Nhưng về sau sát muốn mỗi ngày tăng vọt, ngủ lâu cũng không ngăn được, hấn tự hủy đi trái tim của mình.

Nếu “hồn phách” bị hủy hoại, hồn phách mọc không đầy đủ, sát dục tà ác cũng không thể phụ thuộc.”

Yến Doanh Thù kinh ngạc nói: “Là tự sát?”

Ma Ngu đại phu nói: “Không tệ, Toái Tâm Đoạn Hồn, bằng vào Thiện Chi Niệm Lực tự tuyệt.” Một đệ tử Thần Nông nói: “Có thể thi triển ngoại lực, trợ giúp chống cự sát dục không?”

Ma Ngu đại phu nói: “Rất khó, giống như Thanh Phong Kiếm, loại thánh vật khắc tà kia, sơ bộ luyện thành tối thiểu phải hơn trăm năm nữa.

Mà Xích Linh Chi rời khỏi sự bảo dưỡng của pháp giới Côn Luân, thần hiệu sở hữu tối đa hai, ba năm, căn bản không thể đợi lâu như vậy.”

Hơi dừng một khắc, hấn tiếp tục kể lại: “Chúng ta vốn định dùng Thuần Dương chân khí kích hoạt tâm mạch, cưỡng ép hơn mười sáu ngày, chờ hồn phách trường toàn định hình, tan nát lòng chết cũng không quan trọng.

Chỉ cần dẫn hồn phách hoàn chỉnh của sư tôn ra, thích đáng cất giữ.

Cho dù hồn phách trộn lẫn tà dục, cũng có thể từ từ nghĩ cách tiêu trừ, tìm thân thể khác phục sinh... Đáng tiếc đáng tiếc a, thiện niệm của sư tôn quá mức kiên quyết, luôn không đợi mười sáu ngày đến, liền tự phá hủy trái tim, khiến cho hồn phách mới sinh không có chỗ để hóa dục.”

Mọi người thâm nghĩ “Làm loại chuyện này hấn đủ kiên quyết, nếu không lúc trước sao lại băm mình thành mảnh vụn.”

Tiểu Tuyết nói: “Trừ việc dùng Thuần Dương chân khí kích hoạt tâm mạch, còn có biện pháp khác để Dục Hồn sao? Vừa rồi hình như nghe người nói, ta tới thì dễ rồi.” Ma Ngu đại phu nói: “Có một cách, nhưng mà...” Do dự một lúc lâu, mới nói: “Nếu như một trái tim có ẩn chứa Thanh Phong kiếm linh lực, có công năng tiêu trừ dục, thì hồn phách của sư tôn có thể ở bên trong hóa dục hoàn thiện.” Yến Doanh Thù khẽ niệm:

“Một trái tim ẩn chứa Thanh Phong kiếm linh lực...” Lý
Phượng Kỳ chợt nói: “Biện pháp này không được!”

Một lời như sấm sét, mọi người chợt nhớ lại chỗ Thanh Phong
kiếm đến, cùng nhau quay đầu nhìn về phía Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết nói: “Ta? Chẳng lẽ là ta...”

Ma Cô nói: “Đúng rồi, nếu làm việc theo phép tắc, chỉ có thể
đổi trái tim của ngươi cho sư tôn.”

Lần thứ ba mươi, chỉ đợi Tuyết Tình nảy mầm thứ mười một.

Trong ngoài hang đột nhiên yên tĩnh, chúng đồ ngậy ra như tượng đá.

Ma Cô nói tiếp: “Pháp này trước tiên thương nghị với đầu lĩnh Kiếm Tiên, Thần nông thủ đồ, bọn họ đều không đồng ý.

Cuối cùng tạm thời định ra một kế sách giảm trung, để người bầu bạn với trẻ con ngày đêm, lấy kỳ tâm sinh cảm ứng, khí tức truyền thông, mượn linh lực của Thanh Phong kiếm giúp nó đi tà an hồn.” Lý Phượng Kỳ nói: “Biện pháp này có tác dụng mà!”

Ma cô nói: “Trọng lực chênh lệch ý người, trẻ con vẫn là chết trong mười lăm ngày.” Lý Phượng Kỳ nói: “Thử nữa nói không chừng có thể thành, dục thành hồn phách chỉ kém một ngày, so với mấy lần trước có tiến triển lớn.” Ma cô nói: “Mộn số cực giả là chín, Xích Linh Chi hiệu lực chỉ có thể thúc giục chín lần.

Bọn ta cũng không có cơ hội làm thử, lần thứ chín nếu không thành công, sư tôn đào sẽ vĩnh viễn không thể phục sinh.” Lý Phượng Kỳ im lặng.

Chúng đồ không biết nên nói cái gì cho phải, tưởng tượng ra vẻ mặt hoảng sợ của Tiểu Tuyết, thật sự không muốn chứng kiến, hoặc cúi đầu hoặc quay đầu, dời ánh mắt đi chỗ khác.

Chợt Hàn Mai nhút nhát hỏi: “Đông Dã sư muội mất trái tim, nhất định sẽ chết sao?” Nàng là Nhiếp Hồn đệ tử, quen biết hồn phách cùng sinh tử, một câu hỏi, không đáp lời, lớn mật nói ra suy nghĩ: “Sau khi đổi trái tim, chúng ta cất giấu tốt hồn phách cùng thân thể của sư muội,

Thần nông đồ lấy tóc nàng làm phép, tạo ra trái tim mới, dùng để an thả hồn phách, sư muội chẳng phải lại có thể sống lại?” Ma Ngưu đại phu cười khở một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Hàn Mai cảm thấy kế này đại diệu, liên tục hỏi: “Chủ ý này thế nào? Có được hay không?” Ma Ngưu đại phu nói: ” thả

người khác có thể làm được, tiểu sư muội Đông Dã sao...
Khó, cực khó.” Hàn Mai không rõ ràng cho lắm.”

Ma Cô nói: “Thay tâm tạo tâm, trước đó cũng từng cân nhắc kỹ càng.

Ta phụng bồi Lăng Ba hỏi tình huống tiểu Tuyết tu đạo, mới biết tâm hồn của nàng cực kỳ đặc biệt.” Chuyển hướng Lý Phượng Kỳ nói: “Tiểu Tuyết tu là kiếm thuật gì?” Lý Phượng Kỳ nói: “Cúc Anh kiếm, Thanh Phong kiếm.”

Ma Cô nói: ” Cúc Anh kiếm không phải là Ngao Tổ truyền, ẩn chứa sát khí rất mạnh, trước khi hình thành chiến lược, đầu tiên sẽ làm tổn thương hồn thể của người luyện kiếm.

Cho nên Loạn Trần đại sư lại truyền cho Thanh Phong kiếm cho nàng, mượn để phòng ngừa sát khí tổn thương.

Hai kiếm tương khắc hỗ lẫn nhau, nếu luyện toàn bộ uy lực vô địch...

Mặc dù Tiểu Tuyết đưa Thanh Phong kiếm cho sư tôn đào, nhưng vì kiếm quan tâm ba năm, linh lực Thanh Phong kiếm xâm nhập trái tim, có thể hóa giải sát khí của Cúc Anh kiếm, hồn phách vẫn có thể còn tồn tại.

Nếu mất đi trái tim này, tất sẽ bị Cúc Anh kiếm sát thân diệt hồn.”

Âu Dương Cô Bình nói: “Vậy thì phế bỏ Cúc Anh kiếm của nàng, hồn thể không phải có thể bảo toàn sao.” Lý Phượng Kỳ lắc đầu nói: “Cúc Anh kiếm không giống với kiếm thuật Nga thiên bình thường, luyện vào hồn thể rồi lại phế bỏ, hồn phách cũng sẽ theo kiếm mà diệt.” Hàn Mai âm thầm nói: “Chiếu theo lời này, nếu muốn thay tâm, sư muội nhất định phải chết!”

Bóng dáng trên mặt đất đột nhiên vươn dài, Tiểu Tuyết vươn người đứng lên.

Trong lòng mọi người khẩn trương, tưởng tượng bộ dáng nàng kiệt lực phản bác, suy nghĩ “Tiểu Tuyết sư muội nếu không đồng ý, việc này kết thúc như thế nào? Chẳng lẽ cưỡng bức nàng giao ra trái tim? Về tình về lý không thể thực hiện được?

Không chiếm được hồn địa thích hợp, kế hoạch sư tôn sống lại thành không, ngày bại vong Nga Khuyết cũng chỉ có thể ở lại

đây.”

Tiểu Tuyết nhìn quanh, phảng phất bị trọng kích đánh thức dần dần, trên mặt nộ khí dần dần dày lên, lớn tiếng nói: “Đã có biện pháp tốt như vậy, làm sao không sớm một chút? Để tám đứa nhỏ không công đi chết? Để cho nó liên tục chết tám lần, tâm địa các ngươi thật sự đủ cứng!” Lửa giận ngập tràn, lễ tiết lâu dài hoàn toàn không quan tâm đến.

Mọi người thầm than “Trọng tình trọng nghĩa, nói năng thẳng thắn, đây mới là tính tình của tiểu Tuyết sư muội.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Tính mạng sống còn, ngươi đừng xúc động.” Tiểu Tuyết hơi khép mắt, trong đầu đều là thảm cảnh người chết đói tan xương nát, trẻ con bệnh yếu ớt, mở mắt ra nói: “Đại sư huynh, ta quyết định, ta phải đem tâm đổi cho sư tôn.”

Ma Cô nói: “Trước tiên không nên đáp ứng quá nhanh.

Tuy nói đệ tử vì sư môn hy sinh thân thể, phù hợp lễ pháp thế tục luân thường, nhưng Huyền môn tuyệt không cưỡng ép chấp lễ giáo mà thương sinh, mọi sự đều phải giảng một chữ “Tình”. ” Sắc mặt chuyển hòa, thâm trưởng nói: “Ta bảo Doãn Xích điện hỏi ý tứ của ngươi đối với sư tôn như thế nào, chính là muốn xác nhận chuyện này có thể làm hay không.

Yêu tình nhân nguyện hiến ra sinh mệnh cho đối phương, là cử chỉ chí chân hợp với Thiên Đạo của hần, là sự thật.

Nếu không, Ngao phái chính là rơi vào cảnh giới vạn kiếp bất phục, cũng không thể hi sinh đệ tử nào đó, đổi lấy cơ hội trọng hưng của môn đình.

Đông Dã Tiểu Tuyết, tự ngươi đưa tay lên ngực suy nghĩ thật kỹ, yêu mến sư tôn sâu sắc, thật sự đã sâu đến mức có thể lấy mạng phò thác sao?”

Đêm đó sắc trời yên lặng, ánh trăng dập dờn, chúng đồ đệ đều biết Tiểu Tuyết gặp phải lựa chọn trọng đại, đều không đi thăm dò an ủi.

Dần dần đến giờ tối đen, Tiểu Tuyết trần trọc không ngủ được, liền mặc quần áo ra cửa nhàn rồi đi ra ngoài.

Tín Bộ lên Ma Thiên Nhai, chỉ thấy một vầng trăng sáng treo cao, thanh quang trải dài vạn dặm, trong lồng ngực rộng rãi hơn một chút.

Nhìn lại bản thân, đã thay váy tím của nữ đồ Nga Khuyết, ngón tay khẽ vuốt vạt áo, thầm nghĩ “Vẫn là quần áo của Nga Khuyết phải chúng ta tốt nhất xem.”

Chợt “Soạt” một tiếng vang nhỏ, sau lưng có người đến gần, quay đầu nhìn lại đúng là Hoàn Hoàn Hoàn.

Muốn tiến lại dường như có khó khăn, vừa tránh mặt không được, miễn cưỡng cười nói: “Tiểu Tuyết cô nương, xin chào.” Tiểu Tuyết giận dữ thi lễ: “Huyền phu nhân.” Vốn là âm thầm nảy sinh khúc mắc với nàng, sau đó nghe thấy hành vi thương xót đào bỏ trốn, bảo vệ cốt tro toàn bộ, hảo cảm trong lòng tăng lên rất nhiều, lại nhìn Dao Hoàn mang theo vẻ chờ mong, hỏi: “Người tìm ta có chuyện gì? Là muốn khuyên ta đổi lòng cứu sống sư tôn?” Suy nghĩ ban ngày Nham động nhân nhiều hơn, tất nhiên tin tức đã truyền khắp Huyền môn, tất nhiên truyền khắp nơi.

Lục Hoàn bờ môi cau lại, lúng túng nói: “Không... Không thể cưỡng cầu, Ma Cô khuyên bảo ta, mọi việc thuận theo tự nhiên, phải theo đạo lý của Thiên Đạo...” Chợt có dũng khí, nói ra: “Ta là muốn thay trẻ con cầu thân, xin người gả cho con trai đào con bỏ trốn.” Tiểu Tuyết ghen hờn trân trời, không ngờ nàng đề cập tới món nợ cũ này., Trong lòng buồn bực còn chưa hồi sinh, làm sao thành thân cưới vợ, tai nghe Dao Hoàn nói: “Thê tử vì cứu trượng phu mà quyên sinh, hợp tình hợp lý, các người định ra danh phận phu thê, tất cả đều dễ xử lý, về phần Linh Nhi... Tương lai nếu đại sự thành, cũng chỉ dạy nàng làm dây cung, vị trí nguyên phối tổng quy về của người.”

Tiểu Tuyết càng nghe càng kỳ, nhớ tới ngày xưa chính là thông gia cho trẻ con bị phế bỏ, nàng kiệt lực tác hợp với mình và Đào Yêu Thiên, bưng tỉnh tỉnh hiểu ra “Nàng lại lại đang đùa nghịch cổ tay, lấy danh phận Nguyên Hợp thê tử làm mồi, khiến cho ta cam tâm tình nguyện vì sư ca đi tìm chết.

Dây cung tiếp tục, Long Bách Linh làm dây cung? Ha, ta còn chưa chết đây, hậu sự đều an bài tốt!” Không khỏi tức giận

xông lên, đang nghiêm nghị quát tháo, lại nhìn Dao Hoàn hình dung gầy yếu, mắt rung rung nước mắt con nghé con ân oán khó đền, khổ sở nhớ tới hài nhi tràn ngập khóe mắt.

Trước kia nàng đợi Đào Yêu Yêu Yêu trở nên tàn nhẫn thế nào, giờ phút này lại từ nhu như thế nào.

Từng nghe Hàn Mai nhiều lần đề cập, nàng ngày đêm dọn dẹp tro cốt bỏ đi, từng hạt cát bụi bay ra, hầu như một mỗi mù hai mắt, so sánh với vẻ lãnh đạm ngày đó, chuyển biến giữa hai bên thật sự làm cho người ta sinh lòng trắc trở.

Tiểu Tuyết suy nghĩ càng sâu, một giọng phần nộ hóa thành cảm động, kéo tay của nàng nói: “Chỉ cần con người có thể sống sót, ta tình nguyện chết một vạn lần, nhưng ta sẽ không gả cho hắn chuyện này.” Không muốn nói nhiều, bứt ra bước nhanh rời đi.

Lần thứ ba mươi, chỉ đợi Tuyết Tình nảy mầm mười hai lần.

Trong khoảnh khắc leo lên đỉnh dốc, ôm gối ngồi bên cạnh nham thạch, gió đêm mát mẻ thổi loạn sợi tóc, cũng thổi đi áp súc trầm muộn nơi đáy lòng.

Dưới tảng đá chột có người thở dài: “Người quả nhiên đã tới nơi này.” Hai mắt Tiểu Tuyết nhìn chăm chú phương xa, cái cảm giác ở giữa gối, nói: “Đại sư huynh, trước kia là người dụ ta tới.” Bóng người trong hoàng hôn nhoáng lên một cái, Lý Phượng Kỳ nhảy lên tảng đá lớn, khoanh tay đứng ở phía sau người.

Tiểu Tuyết nói: “Năm đó người Ly biệt Tiêu cô nương, thường xuyên ngồi ở trên vách núi này, không nhúc nhích nhìn về phía xa xa, từ lúc sáng sớm nhìn thấy mặt trời lặn, ta kỳ quái bên kia núi có gì đẹp, liền ngồi ở bên cạnh người, từ sáng sớm đến tối cũng nhìn chăm chăm vào người nhìn xem.” Nói đến bên môi này nổi lên nụ cười, ánh mắt dịu dàng như nước, thần nhiên nói: “Thời gian dài, cuối cùng đại sư huynh cũng chú ý tới ta, không còn cả ngày ngồi ở đây nữa.

Mang theo ta núi trước sau núi đi khắp nơi chơi đùa, bắt thỏ rừng, bẻ cành mai, lên cây đào tổ chim.

Ô, cây tùng kia còn ở trong vách núi đó! Có một lần người ôm ta đi lên tìm trứng chim, ta đuổi theo con sóc bò lên ngọn cây, tay trượt thiếu chút nữa ngã vào vách núi.

Người tóm lấy sau lưng ta, hỏi ta “Có sợ không”, ta nói “Không sợ”, vừa nhìn mặt người đã trắng bệch... ta không có thân nhân phụ mẫu, nhưng ta biết, ca ca đối đãi với muội muội của mình, hẳn là như vậy...” Đáy mắt hơi hiện ra lệ quang.

Lý Phượng Kỳ nói: “Ta mới mất đi huynh đệ, cũng không muốn lại mất đi muội tử, huống chi ta đáp ứng qua Đào huynh đệ, nhất định phải bảo vệ người bình an chu toàn.” Xa xa nhìn thấy sơn ảnh mênh mông, nói: “Vừa rồi ta suy nghĩ nhiều lần, nếu Đào huynh đệ còn sống, hẳn sẽ đáp ứng người chết vì hắn sao? Quyết sẽ không, cho nên người...” Tiểu Tuyết khoát tay

chặn lại, cắt ngang câu chuyện: “Đại sư huynh người đừng khuyên, ta quyết định giao ra tâm, cũng không phải vì hấn.”

Lý Phượng Kỳ khẽ kinh ngạc, nói: “Vậy người vì ai?” Tiêu Tuyết nói: “Vì ta, vì tình cảm của mình! Trong đêm tối, đều sẽ mơ thấy dáng vẻ thân mình vỡ máu chảy, buổi sáng tỉnh lại gối đầu luôn bị nước mắt thấm ướt, ai có thể chịu đựng loại dày vò này? Nếu lúc đó có thể thay thế hấn chết, ta là một ngàn, vạn nguyện ý, miễn cho sau này vô cùng vô tận thương tâm.

Đại sư huynh, muốn người đổi mạng của mình với Tiêu Tiêu bất tử, người có muốn không?” Lý Phượng Kỳ im lặng cúi đầu.

Tiêu Tuyết thậm biết nói quá mức, hơi cảm thấy áy náy, thấp giọng nói: “Ta là nữ tử thô lỗ, rất nhiều đạo lý mơ hồ không thông.” Đứng lên nhìn Thương Sơn, trong nháy mắt lại kiên định, nói: “Nhưng ta còn rõ ràng cảm tình của mình.”

Kỳ phu nhân dụ ta xả sinh, đại sư huynh khuyên ta đừng chết, các người đều không lay động được ta mấy may.

Ta muốn làm như vậy, chỉ có, là, vì, vì, ta, nguyện, ý!”

Lý Phượng Kỳ nhìn thần sắc quật cường của nàng, lúc đầu thấy tiểu cô nương khác với tất cả mọi người kia, mơ hồ lại đứng ở trước mắt, gật gật đầu không tiếp tục khuyên nữa, chỉ nói: “Ma Ngưu đại phu nhờ ta chuyển cho người một câu, nếu quyết định, trong ba ngày phải tránh xa tanh hôi thối.

Hấn chuẩn bị đổi cho người Thiên Phong Long Bảo, đó là thần vật của thần long dòng dõi Thần Long Lao Sơn.

Sau khi lấy lòng, còn có thể khiến người kéo dài mạng sống ba tháng năm.

Thiên mệnh khó dò, ba tháng nói không chừng sẽ có cơ hội xoay chuyển ngoài ý muốn.”

Tiêu Tuyết tựa hồ không nghe thấy, thở dài nói: “Nói chuyện với người một lát sẽ thoải mái hơn nhiều.

Thật cảm ơn, đại sư huynh, người vĩnh viễn là đại ca ca thân nhất của ta.” Cười nói: “Lần này về phòng có thể ngủ ngon giấc.” Khẽ chạy về chỗ ở.

Lý Phượng Kỳ lâm phong đứng lặng, chút nữa cũng quay đầu rời đi.

Bóng người trên đỉnh núi lặng yên tán đi, tiếng nói nơi đáy vực lại nổi lên.

Ma Cô cùng Âu Dương Cô Bình ẩn thân bóng tối, động tĩnh phía trên đã ngưng đọng đã lâu.

Cô Bình nói: “Trên người Đông Dã Tiểu Tuyết mang theo ấn ký ách vận, thừa dịp Thần Nông Môn có lòng, có thể tra ra toàn thân nàng trong ngoài rõ ràng.” Ma Cô lắc đầu nói: “Điều tra sự tình tìm ấn ký, hiện tại tạm dừng việc này.” Cô Bình nói: “Làm sao?” Ma Cô nói: “Việc cấp bách trước mắt là phục sinh sư tôn đào, chớ có gây ra chuyện gì khác.” Dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Vận số huyền bí thâm quật, thường sẽ sinh ra biến cố kỳ lạ ngoài dự liệu.”

Bạc trù môn mặc dù có thể dự đoán cát hung, nhưng nhúng tay vào trong đó cần khắp nơi cẩn thận, ngàn vạn không thể chấp nhất tại kết cục tốt xấu, vọng tưởng phán định nhân quả, cần biết vận rủi chưa hẳn không thể đạt được đại công.

Ngươi nhớ kỹ, thuận theo ý chỉ của bản phái, hiểu rõ chuyện này mới có thể bước vào hàng ngũ cao thủ.”

Cô Bình hồi hận nói: “Ài, ta sớm hoàn thành hai nhiệm vụ, cũng không đến mức sinh ra rất nhiều phiền phức như vậy.” Ma Cô nói: “Hai nhiệm vụ? Một là ám sát Tiểu Tuyết của Đông Dã, một cái khác là gì?” Cô Bình đỏ mặt lên, thấp giọng nói: “Lấy tình yêu cuốn lấy Lý Phượng Kỳ: “Lấy tình yêu cuốn lấy Lý Phượng Kỳ.”, Giúp hắn thoát khỏi tình thương, gánh vác trọng trách phục hưng Huyền môn.” Ma Cô nói: “Ngươi hoàn thành rất tốt.” Cô Bình chỉ coi như nàng mĩa mai, mặt càng đỏ, cúi đầu nói: “Nếu là Lý Phượng Kỳ chấp chương Huyền môn, sao có thể có những đại họa phía sau này?”

Luôn luôn là văn bồi sơ hở, phụ kỳ vọng của tiền bối.” Ma cô nói: “Ngươi thật sự cho rằng mỹ nhân kế có thể khiến nam nhân phấn chấn, Huyền môn phục hưng là có hy vọng? Ài, rốt cuộc là con gái, tuy rằng thông minh thiện mưu, vẫn thiếu phân biệt đối với loại chuyện này.”

Cô Bình trợn to mắt, kinh ngạc nói: “Ngài... Ngài là gạt ta? lừa gạt hử!”

Ma Cô cười nói: “Bổn tiên bói xem bói toán, bao giờ bỏ qua? Người và Lý Phượng Kỳ sinh ra có tướng phu thê, quan hệ thông gia âm thầm đính ước, ta chỉ làm chút kế nhỏ thuận theo mệnh số mà thôi.

Hiện tại tình chương của Lý Phượng Kỳ đã bị phá, tiên thể hoàn thành, đang có thể mang tay người nối lại tiên duyên.

Bình nhi, cố thủ với hửn thôi.” Vỗ vỗ bả vai nàng, phiêu nhiên rời đi.

Cô Bình tâm thần dao động, nửa ngày mới nói: “Vị cô tiên bói này, thật đúng là... gùng già cay.”

Ngày thứ hai Ma Cô hỏi ý chỉ, Tiểu Tuyết vẫn kiên trì đối đáp như cũ.

Vì vậy Ma Cô truyền lệnh thanh tẩy Hóa Anh thất, điều động thủ pháp khí, triển khai hành động sống lại lần thứ chín.

Hai ngày sau, mái tóc đứt rời đặt vào bình thủy tinh, muốn lấy máu huyết của tiểu Tuyết để dục thai.

Yến Doanh Thù cầm kim châm trong tay nói: “Một khi truyền huyết khí cho hửn, sinh mệnh các người liên kết, xác thực nói hửn là chủ, người vì sao, sinh tử của người tùy hửn mà định.

Trong bảy ngày nếu không chiếm được trái tim, hửn chết người cũng sẽ chết.

Mở Thái Huyết Châm này đâm xuống, sự tình không thể nghịch chuyển, bây giờ người hối hận vẫn còn kịp đấy.” Tiểu Tuyết nói: “Ta không hối hận.” Mở ống tay áo ra, vươn tay ra.

Yến Doanh Thù ở cổ tay đâm ra lỗ nhỏ, lấy nửa chén máu, cầm rót vào trong bình thủy tinh.

Tiên dịch Xích Linh Chi có hiệu lực, lại trải qua Thần Nông Tử Hà thúc dục, khiến tóc đứt kia hóa thành phôi thai, nhanh chóng lớn lên.

Sau đó là bảy ngày kỳ đến, trẻ mới sinh rơi xuống cỏ dại.

Bởi vì có được nhiệt huyết của tiểu Tuyết trợ giúp, lực chống cự đối với sát dục tăng cường, thiện niệm của trẻ con tự tuyệt

không còn kịch liệt nữa.

Đảo mất qua mười lăm ngày, không cần Thuần Dương chân khí kích hoạt, thành niên do hài đồng bình an trưởng thành. Đến sáng sớm mười sáu ngày mới lâm vào trạng thái mê man.

Đổi lại thời cơ đã đến, Tiểu Tuyết ăn thuốc tê mê man, đệ tử Thần nông kéo nàng vào màn che, lui về phía sau quan sát.

Lúc này Ma Ngưu đại phu luyện “Thiên Phong Long Bảo” quá mức hao lực, lấy lòng mặc cho Yến Doanh Thù tiếp nhận, cũng may trước đó chu đáo chu đáo, liên tục hoàn thành thuận lợi.

Hồi thứ ba mươi, chỉ đợi Tuyết Tình nảy mầm mới, mười ba.

Ngày hôm sau, Tiểu Tuyết tỉnh dậy, trợn mắt hỏi: “Hắn thế nào, sống không?” Hàn Mai cẩn thận bùng canh sâm, đến gần mép giường nói: “May mắn là có sư muội.

Thân thể Đào sư tôn hoàn toàn khôi phục, nghe nói rất nhanh có thể xuống đất.” Tiểu Tuyết thở phào một cái, cởi áo tự nhìn, ngực chỉ lưu lại một vết máu nhàn nhạt, vị trí trái tim đập mạnh, không khác gì lúc trước, kinh ngạc nói: “Tim của ta vẫn còn đó, không đổi cho hắn sao?”

Yến Doanh Thù đi tới nói: “Đây chính là Thiên Phong Long Bảo, có thể bảo vệ người sống lại hơn trăm ngày.” Tiểu Tuyết nói: “Thiên Phong Long Bảo?” Yến Doanh Thù ngồi xuống bên giường, nhìn thấy nàng sáng miệng khôi phục, vừa kể rõ: “Thiên Phong Tâm Long hào ‘Thiên Phong Tâm Long’, trước kia bị Yêu Hoàng sát hại, trái tim rơi xuống Thần Nông Môn, đại phu đặt tên là ‘Thiên Phong Long Bảo’

Con rồng kia bình sinh ăn chay, chưa từng sát sinh, trái tim tu luyện thuần răn vô biên, có lực phòng ngự rất mạnh đối với sát khí.” Quần áo của tiểu Tuyết che lại, lại nói: “Nhưng Cúc Anh kiểm sát khí sắc bén vô cùng, ‘Thiên Phong Long Bảo’ chỉ có thể duy trì trăm ngày.

Thời hạn càng gần thân thể càng yếu, Cúc Anh kiểm khí đâm hồn phách bị thương, cuối cùng người sẽ thể suy hồn tán mà chết.”

Hàn Mai nói: “Thời gian còn rất dài, Thần Nông môn còn nhiều hơn là y điển thần diệu.

Mọi người cùng nhau quan sát, còn sợ không có biện pháp ra ngoài trừ kiểm khí tốt hơn sao?”

Yến Doanh Thù nói: “Không thể nào nghĩ ra được.

Bình thường phế bỏ kiểm thuật là tiêu tán chân khí, hồn phách thủy chung lưu lại dấu vết kiểm khí.

Thần kiếm nhập hồn là chính quả tu đạo của Kiếm Tiên môn, nếu muốn triệt để tách rời, tương đương lật đổ pháp lý của Kiếm Tiên môn.

Đừng nói Thần Nông Môn, Huyền Môn Cửu Dương liên thủ cũng không có cách nào làm được.”

Hàn Mai nghe vậy thần sắc ảm đạm, muốn nói vài câu an ủi, há hốc mồm không biết phải nói từ đâu.

Tiểu Tuyết điềm tĩnh, nhìn lên nóc nhà lâm lâm nói: “Sống một trăm ngày đã đủ, ta còn có thể nói chuyện với hắc... nói nhiều với sư tôn.”

Nhưng mà chuyện không như mong muốn, Đào Yêu sống lại là sống lại, lại là ngủ mãi không tỉnh, hô hấp cũng không có dị trạng, mặt ong thủy tương tự có thể nuốt vào, chính là không mở mắt ra được không nói được tiếng nào.

Ban đầu chỉ là quá kỳ do thể xác và tinh thần dung hợp, nào dự liệu năm ngày, mười ngày, nửa tháng trôi qua, không có chút dấu hiệu nào là thức tỉnh.

Chúng đồ nhao nhao nghị luận chưa quyết, nhao tìm Thần nông môn đòi lời giải thích.

Ma Ngưu đại phu xoay vòng vòng vòng, vội la lên: “Khí huyết thông suốt tình huống bình thường, chuyện này có gì nói? Thần Nông môn y là bệnh, không phải là thói quen xấu trên giường không dậy nổi.” Mọi người không được muốn, đành phải tìm phương hướng khác, hướng về Đào Yêu Yêu lớn tiếng kêu gọi, sử dụng các loại pháp thuật kinh hồn, mà bên tai hắc đánh pháo, trăm chiêu hết sử dụng hết, y nguyên không làm nên chuyện gì được.

Tên thủ lĩnh Nhiếp Hồn Thê Hải đề nghị: “Ngủ lâu không dậy nổi, chắc chắn là mê bệnh do trí nhớ thiếu dẫn đến, nên để hắc nhớ lại kinh nghiệm trải qua đại chiến với Ngao Chử, mượn lực trùng kích mãnh liệt thức tỉnh hồn linh.” Ma Ngưu đại phu nói: “Bổ sung toàn ký ức là một bước cuối cùng, nguyên lai muốn đợi sau khi khôi phục tỉnh lại rồi hành động., Trong giấc ngủ trùng lịch đại chiến kinh hiểm, chỉ sợ dẫn tới thần trí thất thường.” Hoàng U ở bên kêu la: “Thất thường, mất đủ thất

thường, nhìn trước lo sau sợ cái rắm!” Lý Phượng Kỳ nói: “Chuyện đến nước này, chỉ có thể đi nguy hiểm.”

Sau giờ ngộ, chúng đồ Huyền môn tề tụ trong hang, chỉ mong phương án mới có hiệu quả.

Thân thể Tiểu Tuyết đã cực độ suy yếu, vẫn cố gắng đứng thẳng đến quan sát.

Trong một mảnh tĩnh mịch, Phương Linh Bảo mang bình sứ xanh trắng tới, bên trong tràn đầy linh yên bị đốt thành tro cốt mất non, tro cốt kia do Tuyên Hoàn thiên tâm vạn khổ nhặt ra, ẩn giấu rất nhiều dấu vết cũ qua lại.

Lý Phượng Kỳ mở bình vận công, hút linh yên vào lòng bàn tay, lại lấy thuần dương chân khí xuyên vào đỉnh môn, kinh Nhâm mạch quanh quẩn ở tâm khiêu.

Căn cứ vào pháp nghĩa của Kiếm Tiên, Nhiếp Hồn, có thể làm cho ký ức cũ in đậm sâu trong tâm hồn.

Chỉ thấy linh yên tan hết, Lý Phượng Kỳ thu khí thu pháp, gò má đào đỏ lên, hơi thở chợt trở nên dồn dập.

Trái tim mọi người như muốn nhảy lên cổ họng, hi vọng hần đột nhiên ngồi bật dậy, cười ha ha nói: “Mộng lớn một hồi, bản sư tôn đã trở về rồi!” Nhưng từ sớm đã nhìn thấy rồi, khí sắc trở lại bình thường, không chút động dậy, lại bày ra cái loại trạng thái ngủ bất tử bất tử.

Một luồng nắng cuối cùng ẩn vào trong mây, hoàn toàn khóc ra tiếng, liên tục đặt câu hỏi: “Sao lại như vậy? Vì sao lại như vậy?” Lý Phượng Kỳ chán nản nói: “Pháp thuật mất linh.” Ma cô nói: “Hắn là tự mình không muốn tỉnh lại, không liên quan tới pháp thuật.” Tụ Hoàn nói: “Vì sao lại mất linh nghiệm?”, Vì sao không muốn tỉnh?” Âu Dương Cô Bình thở dài: “Trải qua cực khổ, chịu đủ nhục ma, hần đối với nhân thể nào còn có nửa phần lưu luyến, tất nhiên là tình nguyện vĩnh viễn ngủ say.” Ma Cô nói: “Nguyên nhân cụ thể còn chưa rõ, nhưng hần đây là chủ động tiến vào trạng thái ngủ sâu rồi.

Tỉnh và không tỉnh, tất cả đều do hần tự quyết định.”

Mị Hoàn sững sốt một lúc lâu, chảy nước mắt mềm nhũn ngồi ngã ngồi xuống.

Trong đôi mắt đau buồn, Tiểu Tuyết chợt cúi thấp bả vai, giãy dụa bò về phía trước. Hàn Mai vội vàng nắm tay, một mực nâng lên đến đầu giường.

Tiểu Tuyết quỳ trên mặt đất, khuôn mặt khẽ dán vào mu bàn tay đào, nói: “Sư ca, người tỉnh lại đi, ta rất nhớ người, ta sắp chết rồi, người đứng dậy nói chuyện với ta một câu, nhìn ta một chút, lại gọi ta một tiếng Tiểu Tuyết sư muội, được không?”

Nói xong nước mắt tuôn như suối, sau khi Đào Yêu chết đi, nàng chưa từng ngảy thơ khóc lớn, giờ phút này ôn nhu suy nghĩ trăm mối, gan dạ đứt từng khúc, đau đớn tích tụ lâu năm rốt cuộc thỏa thích đổ xuống, khóc đến mất đi tri giác, nước mắt còn không ngừng từ khóe mắt nhỏ xuống.

Khi tỉnh lại, đã nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn hai mắt Hàn Mai sưng đỏ, kêu lên: “Sư muội, cuối cùng người cũng tỉnh rồi!” Tiểu Tuyết mấp máy môi: “Ta hôn mê bao lâu.” Hàn Mai nói: “Ba ngày, ròng rã ba ngày.” Tiểu Tuyết nhìn nóc nhà, nhẹ giọng nói: “Quá chậm, thời hạn trăm ngày còn dài như vậy...”, Cúc Anh kiểm sát khí trong cơ thể nàng tàn sát bừa bãi, Thiên Phong Long bảo suy yếu cực, thân thể gần như hư thoát, hôn mê một hồi lâu, nói tiếp: “Muội rất muốn chết nhanh một chút, đến bên kia, chờ sư ca tới tìm mình, hẳn nhất định sẽ tới tìm đệ!”

Đúng lúc này, một cơn gió màu vàng xông vào phòng, kêu la ầm ĩ như phát điên: “Tỉnh rồi, hẳn tỉnh rồi, sư tôn tỉnh lại rồi!”

Hàn Mai quay đầu nói: “Người nói cái gì?!”

Hoàng U thở hổn hển, trong lòng hưng phấn mang theo vài phần lúng túng, nói: “Tỉnh rồi thì đã tỉnh, chỉ là hành vi tỉnh lại rất quái lạ mà thôi.”

(Bộ thứ ba kết thúc)

Chú ý: Truyền thống y sư Trung Quốc cho rằng hồn phách con người giấu ở gan, mà không phải trái tim, cái gọi là “Tâm tàng thần, gan giấu hồn.”

391

Bộ thứ tư Hàng Ma thiên

Lần thứ nhất trong mộng lớn tỉnh lại luận đạo Huyền Nhất.

Lúc này Trọng Hạ Dương thịnh, thảo mộc bổ sung diệu dụng, thác nước chiếu cầu vòng bay treo, khắp nơi núi Ngao Sơn ve kêu chim hót hót khắp nơi.

Khí tức phồn thịnh hóa thành tiếng động lớn, truyền khắp khe rãnh khe rãnh cốc, cực xa cũng có hưởng ứng.

Đỉnh vàng trên ngọn núi cao mấy trăm dặm phía bắc, vách kiếm vạn nhận, vách đá cheo leo nguy hiểm, người địa phương gọi là Ngao Phán hậu sơn, từ cổ ly tuyết trần kiêu ngạo, yên tĩnh như Thái Hoang.

Thời gian gần đây dị động thường thường xuyên xuất hiện.

Từ sáng sớm đến tối tiếng vang âm âm không dứt, nghiêm nhiên cùng phía trước núi rung động nổi thành một mảnh.

Du khách sơn dân không khỏi kinh ngạc nghi ngờ, đều nói sơn thần hiển linh, đang vung cự phủ mở đục Thâm hạp.

Càng có kẻ tốt muốn đi thăm dò, mỗi lần đi ra hơn mười dặm, tất bị vách núi cao Viên Bí Sận ưu sầu trèo ngăn cản, chỉ có thể dừng lại suy nghĩ, nhìn về phía viễn sơn cảm phần than thở.

Thế nhân thích mơ tưởng xa vời, phần lớn thiếu cảnh giác nhìn xuống chân.

Kỳ thật trong giữa sườn núi có một con đường tắt đi thông ra sau núi, ẩn giấu trong Cửu Lão động, ngày xưa bởi vì tiên pháp che đậy, phàm nhân khó can thiệp.

Gần đây tiên chương tiêu trừ, lộ ra Đạo u ám, vẫn là chỗ làm người ta biết trước đó.

Dũng sĩ khiến tim nhỏ bé ý kiên cầm lửa thăm dò vào, xuyên qua trắc trở như mạng nhện, chỉ cần ba năm dặm là có thể đến được bên kia.

Bên ngoài động là khu vực trung tâm phía sau núi, nghe đồn ” Ngao Bí Tiên cảnh” tức chỉ nơi này.

duyên rêu đi về phía trước, địa thế bằng phẳng khoáng đạt, khí tượng sáng sủa, tựa như quang cảnh giáo trường quân doanh.

Tên của nó vừa đúng là “Thí luyện tràng”, nơi mà Ngao tiên đồ diễn luyện đạo pháp.

Trung tiết thịnh hè lại không có một ngọn cỏ, mặt ngoài bao trùm một mảng đất khô cằn thật dày, mép nhám thạch bị tàn phá, tựa hồ đã gặp phải tai kiếp to lớn.

Tả cận rừng cây tên là Trường Xuân Lộc, đồng dạng cây khô lá rụng, một phái tiêu bại trạng thái.

Đi xuyên qua khu rừng, chính là cảnh tượng Lý Thái Bạch Thục trong con đường khó khăn viết “Liên Phong Khứ Thiên Bất Thương Thước, lợi Nhai Chuyển Thạch Vạn Hác Lôi”.

Chỉ thấy gai xanh, thang trời sương mù cắt ngang, thế núi cực kỳ hiểm trở...

Cổ truyền Thái Ất chân nhân cười hạc nân ná ở đây, cổ danh “Thái Ất phong”.

Lại nghe thấy sau lưng sườn núi là xe liên sắt, hình như có trăm ngàn người đang làm công, tiếng vang kỳ quái quanh quần núi trước liền từ trong cốc truyền ra.

Nhưng làm sao ở công trường loại lớn ở nơi hẻo lánh này? Chẳng lẽ trúng phải chương độc dẫn tới ảo giác, tinh linh giấu kín hoặc thâm sơn để làm phép tác quái? Phạm nhân đến đây tất sinh ra nghi hoặc, bởi vì sợ hãi, bởi vì kiệt xuất hết sức yếu, ngưỡng mộ đỉnh Thái Ất, ngay cả dũng khí siêu quần hào kiệt cũng phải chùn bước.

Thật tình không biết phúc bạc vận khí nông cạn, kỳ ngộ cứ vậy kết thúc, sai mất cơ duyên thăm dò Ngao Huyền Môn thăm dò.

Giả như mọc hai cánh, bay qua đỉnh cao, cảnh quan trong sơn cốc mới kỳ dị.

Trên vách đá kia, trong lúc chiếm đoạt đất, Thiết Nhân Đào Đồng làm dịch phu, gánh đất vận mộc xây dựng lên một cái lò cao, rền ra hàng trăm hàng ngàn máy móc chiến thú máy móc.

Lúc đó đại chiến tiên ma tới gần, do nhao nhao kỳ xảo môn giám lý, đan dược môn hiệp lực, Ban Lương Công, Phương

Linh Bảo hai vị thủ đồ chỉ huy, các loại công trình chuẩn bị chiến tranh khí thế ngất trời.

Mỗi ngày từ giờ Thìn bắt đầu công việc, một mực làm đến giờ đêm khuya.

Mấy tháng liền sôi sục, ngày này bỗng nhiên yên tĩnh lại, thừa dịp ánh sáng bình minh, các thợ thủ công đều ngừng đầu nhìn lên trời.

Giữa không trung, bóng người theo gió lượn vòng, từng tiếng hò hét truyền ra: “Sư tôn đã tỉnh, sư tôn đã thức tỉnh! Mọi người nhanh đi xuống địa cung tham bái a!” Vòng quanh Thái Ất phong quanh quần.

Ban Lương Công nhảy xuống đài cao nói: “Thật sự tỉnh dậy sao? Là diệu thủ của Ma Ngưu đại phu sao?” Hầu Thiên Cơ bước nhanh chạy tới gần, hô: “Dương Tiểu Xuyên, người xuống đây nói cho rõ!” Hai người bọn họ đều là cao thủ khéo léo, dùng Kim Dương chân khí quán thông khí giới, vừa rồi giật mình nhìn trời, dẫn tới chúng thợ thủ công làm ra hành động tương tự.

Dương Tiểu Xuyên nhảy xuống mặt đất, phát tay chào hỏi: “Hai vị sư huynh, mau, mau đến Hóa Anh thất gặp sư tôn!” Giọng nói run run, rõ ràng là tâm tình kích động.

Phương Linh Bảo chạy tới, một hơi nói: “Tiểu Xuyên người đừng có nói dối! Ngày hôm trước Ma Ngưu đại phu nói vô kế khả thi, đưa sư tôn đặt xuống cung điện dưới lòng đất bảo tồn.

Rõ ràng đã là người chết di động, sao lại có thể tỉnh lại?”

Dương Tiểu Xuyên nói: “Không phải là đại phu Ma Ngưu chữa trị, là sư tôn tự mình tỉnh dậy.

Ta nghe bọn Yến Doanh Thù ở đó kêu la, không kịp hỏi, trước tiên truyền tin đi chung quanh.” Ban Lương nói: “Nếu như thế, chúng ta cùng đi xem rốt cuộc là cái gì.” Vút xuống đất không để ý, ba người dất tay bay lên không, mượn thế gió của Dương Tiểu Xuyên bay về phía vách đá.

Cửa ra địa cung được thiết lập phía đông Ma Thiên Nhai, gió nổi lên tức thì thoáng qua, liền nhìn thấy phía trước động đầu người nhón nháo, vây quanh hơn ba mươi đệ tử Nga hốt vây quanh.

Doãn Xích mở hai tay ra ngăn cản, liên tục nói: “Mọi người không cần vội vàng xao động, về an thủ vị trước, chờ đợi triệu hồi.” Ba người Ban Lương Công nhảy xuống hỏi: “Sư tôn đã tỉnh chưa? Vì sao không cho tham kiến?”

Doãn Xích điện nói: “Phụng lệnh của Ma Cô và đại sư huynh, địa cung tạm thời đóng lại, mọi người giải tán đi.” Hầu Thiên Cơ nói: “Đóng cửa địa cung là ý của sư tôn? Sư tôn đã tỉnh lại, vì sao vẫn là đại sư huynh phát lệnh cho Ma Cô? Sư tôn rốt cuộc tỉnh hay chưa?” Hoàng U tiếp lời nói: “Tỉnh rồi, ta tận mắt nhìn thấy.” Doãn Xích không nói thêm gì, chỉ khuyên mọi người tạm thời lui lại, chỉ khuyên mọi người.

Nhưng đệ tử Nga Khuyết chỉ hy vọng sư tôn sống lại, giống như người mù khát vọng ánh sáng, một đường khắc nghiệt hiện ra, sao có thể dễ dàng thoát ra? Lập tức nhao nhao chất vấn, Hàn Mai lớn tiếng nói: “Ma Cô tiền bối chính miệng nói qua, Huyền môn luận về tình tự vạn sự của Huyền môn.

Sư muội Đông Dã vì tình hy sinh, bệnh yếu đến mức này ruộng đồng, muốn gặp sư tôn cũng không được? Doãn sư huynh các người quá tuyệt tình!” Nàng cũng Tiểu Tuyết bay đến nơi này, trong lúc tức giận nóng nảy, dịu dàng ngày thường đã đổi thành lời nói chói tai tàn khốc.

Tiểu Tuyết nằm sấp sau lưng Hàn Mai, nói: “Sư huynh, cầu xin người, để ta gặp hắn một chút... Ta sợ chóng đờ không đến ngày mai. Thanh âm yếu ớt, dung nhan trắng bệch tràn đầy mong chờ.

Doãn Xích Điện chân chờ chút, nói: “Các người chờ đó, ta đi xin chỉ thị.” Phân phó Lục Anh Hầu bảo vệ mọi người, quay người bước nhanh vào trong động.

Hàn Mai lâm bầm: “Kỳ quái vô cùng, sư tôn đã tỉnh táo, sao không cho gặp người? Trong đó nhất định có gì đó kỳ quặc.” Ban Lương Công nói: “Hoàng sư đệ, sao người lại nhìn thấy sư tôn?”

Hoàng U nói: “Đệ tử Thần nông hô “Sư tôn thức tỉnh” lúc đó, ta sử dụng Độn Địa Thuật chui vào dò xét, vừa liếc qua, liền đuổi Ma Cô tiền bối ra khỏi Hóa Anh thất.”

Ban Lương nói: “Vậy người nhìn thấy sư tôn như thế nào? Tỉnh là chưa tỉnh?”

Hoàng U nói: “Tỉnh là tỉnh, chính là... có chút kỳ quái.” Mọi người vội hỏi: “Kỳ quái? Trách tại nơi nào?” Hoàng U nói: “Ta thấy hần tứ chi vươn ra, bò loạn trên vách tường, tư thế kia thật sự là... tương đối không lịch sự.” Mọi người, suy nghĩ sư tôn cũng không phải là bích hồ, lên trên tường vì sao lại bò tới? Trong lúc nghi hoặc, Doãn Xích lôi đi ra ngoài nói: “Đông Dã sư muội theo ta vào, những người còn lại tạm đợi.” Dứt lời dẫn dắt thân thể, Hàn Mai cũng Tiểu Tuyết đi theo, một đường đi tới phía trước bình phong thủy.

Liên xem Ma dụ đại phu, Yến Doanh Thù cùng mấy đệ tử Thần nông nhắm mắt ngồi vây quanh, có người đi qua đều không ngẩng mặt, hình như đang toàn lực tu luyện công pháp nào đó.

Doãn Xích Điện nói nhỏ: “Đông Dã sư muội theo ta vào.” Tiểu Tuyết đáp ứng một tiếng, cắn răng giũa giữa hai cái, bất đắc dĩ thân thể yếu ớt, ngay cả khí lực nâng cổ lên cũng không có.”

Lần đầu tiên trong mộng tỉnh lại luận đạo hai lần.

Lòng hiếu kỳ của Hàn Mai nổi lên, tăng thêm việc rất quen thuộc với Doãn Xích, nói: “Sư muội muốn ta chiếu cố.” Bước qua Thủy Bình, đưa mắt nhìn chung quanh, chợt nhìn về một chỗ góc tường, há miệng ra cũng không có cách nào khép lại.

Chỉ thấy châu quang chiếu rọi, một gã thiếu niên đầu dưới chân trên, đang đứng thẳng di động sát tường.

Trên người mặc một kiện Tam miêu y rộng thùng thình, còn là trang phục của người bệnh tật, bên trong nội y quần lót đều không có, đảo ngược lại lộ ra cái mông trần trụi.

Hàn Mai giật mình nói: “Sư... Sư tôn, hắn tỉnh lại liền có cái dáng vẻ kỳ quái này, quả thật không thể để cho người ta nhìn thấy...” Bỗng dưng hắn lấy lại tinh thần, hai gò má đỏ bừng, vội nghiêng đầu nhìn về phía một vách tường khác.

Thiếu niên chợt quát: “Bút!” Toàn thân Tiểu Tuyết chấn động, nói: “Là hắc, là thanh âm của hắc!” tách rời gần nửa năm, trong tai lần đầu tiên truyền vào lời nói đào chết yểu, sự kích động này thật khó có thể hình dung được.

Lý Phượng Kỳ ẩn đầu gối ngồi bên cạnh ma cô, trước người đặt rất nhiều mảnh vỡ bình thủy tinh, ứng thanh nhật một miếng ném lên.

Đào Yêu Yêu cũng không quay đầu lại, lật tay bắt lấy thủy tinh, tiếp tục bám vào vách tường dịch chuyển đi chỗ khác.

Lúc này Tiểu Tuyết mới nhìn rõ, tay phải nó cầm thủy tinh đâm vào vách tường, không ngừng phác họa, ánh mắt kéo dài ra hai bên, trên vách đá đã khắc rất nhiều rãnh sâu.

Cẩn thận quan sát, những dấu vết kia phức tạp, có đồ án, có ký hiệu, có tư thế hình người, giữa văn tự hỗn tạp mấy ly sâu cạn, lớn như con ruồi, câu nói phong cách cổ xưa ảo ảo diệu.

Tiểu Tuyết trầm nghĩ, chính là khắc pháp thuật yếu quyết sao?” Dần dần cảm thấy đầu vầng mắt hoa, từng dấu vết co

đuổi vụn vụn, phảng phất như muốn biến thành vật sống nhảy ra khỏi vách tường.

Đột nhiên Hàn Mai kêu “A” đầy sợ hãi, thân thể lung lay.

Nàng nhìn thấy mấy dòng chữ trên vách đá, chưa hiểu ý nghĩa, đột nhiên cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, giống như uống mấy chén rượu mạnh.

Ma Cô khẽ rung cánh, một mảnh lông chim bong ra, hóa thành lá bùa dán vào mắt Hàn Mai, quát khẽ: “Ngồi xuống, điều tức!” Hàn Mai theo lời nói, buông Tiểu Tuyết xuống khoanh chân ngồi xuống, hai con ngươi cúi thấp, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, khoảnh khắc thân hồn dần dần yên ổn lại.

Ma Cô nói: “Người ngoài cùng nội nhiệt, tu luyện đồ tham tiến nhanh, gian thâm pháp lý vốn không nên xem nhiều.” Tiên phù đập vào mắt gọi là “Minh tính linh ấn”, đẹp loạn loạn loạn trong cơ thể đồng thời còn có thể phân biệt được tính cách của tu hành giả sơ cấp.

Hàn Mai đã từng luyện loạn tính quyết ra sai lệch, tham lam nhanh hơn xác thực có tiền lệ, giờ phút này lắng nghe cô cô giáo huấn, hồ thẹn thầm nghĩ trên vách tường khắc đạo lý thâm ảo? Ta còn chưa nhìn rõ ràng, sao đã thần sắc ngất đi?”

Tiểu Tuyết nằm trên mặt đất, tuy là nghiêng mặt nhìn nhau, nhưng trên tường lại như khảm nam châm, ánh mắt luôn hướng về phía đó hấp dẫn.

Xem từ trên xuống dưới, một đoạn chữ “Kiếm” đập vào mắt cổ nhiên không phải kiếm, trong mắt xem không hẳn, tâm nhãn thành kiếm rời căn khí, không cần chân khí xây căn cơ...” Lại là Côn Luân tiên tông “Kiếm không phải kiếm, trong mắt xem “kiếm quyết” dẫn dắt chí nghĩa, so với văn tự ban đầu càng thêm nhiều phân tích mới lạ.

Tiểu Tuyết nhìn sự nghi hoặc khó hiểu, thầm nghĩ luyện kiếm không luyện khí, làm sao khiến cho ra kiếm khí? Tiến mà ngẫm lại, nếu kiếm thuật có thể tùy tâm mà phát, không cần khổ luyện nội đan Chân Khí, vậy phải là sáng khoái cỡ nào chứ.

Càng nghĩ càng mê, hô hấp càng dồn dập, muốn theo phương pháp này diễn biến Cúc Anh kiếm.

Ma Cô nói: “Tu vi không đủ, ngươi cũng không nên nhìn trộm huyền bí nhiều, trước tiên xem bộ pháp lý này mới được.” Hai cánh nhẹ nhàng, một làn gió nhẹ xoay chuyển thân vị của Tiểu Tuyết, khiến cho nàng nhìn về phía góc cạnh vách đá phía đông của vách đá.

Đồ văn nơi đó đơn giản rõ ràng, tiêu đề đầu tiên là ” Tùng Lập hạc vũ thọ giả tướng”, phía dưới khắc họa hình tiên hạc nhảy múa.

Mười hai con quái điều tán loạn, đường cong thô ráp như trẻ con bôi quạ, đường cong như trẻ con...

Tiểu Tuyết nhìn thấy cảnh sinh tình, nhớ lại tình hình lúc còn non nớt nghịch ngợm vẽ loạn, âm thầm cười nói “Su ca vẽ công pháp thật không tốt, thủ bút của hải đồng còn chưa tiến bộ.” Tiếp theo lại nhìn bên cây tùng, uốn lượn khúc khuỷu lại càng không giống dạng, càng cảm thấy buồn cười “Nhìn quái thụ này vẽ tranh”, Ngược lại cây tùng già trên Ma Thiên Nhai kia, khi còn bé ta leo lên tổ chim...” Đột nhiên tâm niệm vừa động, thầm nghĩ “Lão tùng, lão tùng, trên vách núi gió táp mưa sa, mùa đông phơi nắng rét, nó có thể nào sống đến như vậy?”

Ánh mắt lướt qua, nhìn thấy bản vẽ chú giải bên cạnh ” Tùng Lập Hạc Vũ”, động tĩnh dị thường, giống như bản chất thanh thuần xuất trần, Hạo Chính Hợp tự nhiên, không cầu lãng áp vạn vật, là lấy kiêu ngạo mà không kiêu ngạo, thanh mà không cô, tuổi thọ cũng không thông. “Tiểu Tuyết đọc sách nửa thông, thâm ý trong đó lại giống như chuông Lữ Chấn Nhĩ, lặp đi lặp lại nhai nuốt: ” Ngạo mà không kiêu, thanh không cô, không cầu áp vạn vật, tướng trường thọ...”

Tính cách nàng thanh tịch cô cao, từ nhỏ đã tập luyện Cúc Ảnh Kiếm, âm thầm sinh ra một loại vũ khí vũ dũng ác dị loại lãng bạo.

Thường Tích coi yêu quái là tử địch, coi biệt phái là ngoại đạo, đều là nguyên nhân này.

Sau này bởi vì Thanh Phong kiếm ngừng giết, sư huynh sư tỷ yêu thương, đối với đào yêu đuổi, nhu tình tăng trưởng, dần dần đem cô lãnh tính mềm hóa lỏng.

Hiện tại Thanh Phong kiểm linh lực theo trái tim ly thể, trụ cột trọng yếu nhất mất đi, cô tuyệt chỉ khí kia lại tái phát, kết hợp sát khí của Cúc Anh kiểm, nguy hại càng mãnh liệt gấp mấy lần so với trước kia.

Người lãnh ngạo trên đời chán ghét thô tục ác, đầy bụng phản uất, cũng tất nhiên buồn bực vong sớm.

Giờ phút này xem đồ suy nghĩ, Tiểu Tuyết mới đầu tỉnh ngộ “Thương Tùng, Tiên Hạc, chúng nó đều rất thanh cao, đôi mắt hiem ác chưa bao giờ khuất phục, lại có thể sống mãi trên thế gian, bị người coi như cát chình trường thọ thanh niên.

Nguyên nhân hoàn toàn là do tự cao không ngạo vật, rộng lượng cùng tâm tính tùy tính.”

Nghĩ đến điểm này, Đặng Như thể hồ quán đỉnh, buồn bực ứ đọng giảm bớt hơn phân nửa.

Không tự chủ được mà khoa tay múa chân theo hình vẽ, lúc đầu chỉ có thể hoạt động hai tay, mười hai bộ Tùng Hạc đồ diễn xong, lại có thể ngồi thẳng lưng lên.

Tiểu Tuyết Tinh thần chấn động, ráng chống đỡ bò dậy, đưa tay nhắc chân về phía đồ tượng.

Lúc động, Hạc Vũ, lúc tĩnh lúc thả lỏng, một động một tĩnh nghiêm nhiên thành thức.

Trong chốc lát thần thanh khí sảng, bước chân thư giãn, vốn tim đập hơi yếu, nhưng động tác theo đó dần dần chuyển thành cứng rắn.

Lại lần nữa tập trung quan sát, bút pháp vụng về kia phảng phất thay đổi, Tiên Hạc dẫn dắt kêu đập cánh, cây tùng ngang cành già mạnh mẽ, tư thái kỳ diệu làm người ta say mê, tuyệt nhỏ kinh hỉ khó kiềm chế “Thì ra là thế, sư ca ngủ say nhiều ngày như vậy, đúng là vì tìm hiểu đạo lý tiên gia, sau khi tỉnh lại lập tức viết ở trên tường.” Tâm tình hưng phấn, quay đầu nhìn lại đồ văn bên cạnh.

Ma Cô chợt nói: “Đừng nhìn những văn tự khác, Tùng Hạc tướng đã đủ người tham khảo rất lâu.” Tiểu Tuyết rùng mình, đáp: “Vâng.” Ánh mắt dời về chỗ cũ, tinh tế quan sát cân nhắc, chỉ cảm thấy diệu ý sâu xa, Tùng Hạc động tĩnh khác nhau,

thần vận tương tự, mơ hồ phù hợp “Định đấu” hai đạo tiên môn “Định đấu”.

Nếu làm theo hình dạng, hoàn toàn có thể sinh ra một loại kiếm thuật mới công và công cụ mới.

Suy nghĩ sâu xa, càng cảm thấy mê muội, nàng đứng lên vận khí vòng quanh, thử dung nhập phong thái Tùng Hạc vào trong Nguyên Cương Ngũ Lôi bộ.

Cầm từ công pháp cơ bản nhất, tăng thêm ngộ nghĩa mới, đây là trình tự thông thường của trình tự kiếm thuật do Kiếm Tiên môn sáng chế kiếm thuật.

Nhưng chân khí ngưng tụ thành kiếm khí Cúc Anh, một khi đề vận lập tâm mạch đau đớn, Thiên Phong Long bảo hầu như tan vỡ.

Liên tục cố gắng chịu khó, nàng xoa xoa bộ ngực đau nhói, nghĩ lại: “Tại sao ta nhất định phải cường vận chân khí? Tiên hạc, Thanh Tùng đấu phong chiến tuyệt, chưa từng có chân khí dùng được.”

Lần đầu tiên trong mộng tỉnh lại luận đạo Huyền Tam.

Ngộ được điểm này, lúc này buông lỏng gân mạch, mặc cho chân khí lưu chuyển trong các huyết, quả nhiên bước chân nhẹ nhàng, đau đớn giảm đi rất nhiều.

Cánh tay mô phỏng cánh hạc mở ra, kiếm khí cuộn cuộn như muốn tràn ra, mà lúc đứng yên như tùng, kiếm khí lại quay về đan điền dự trữ, miên thuận tựa như suối nước nóng ấm.

Trong chốc lát sinh ra cảm giác sát khí của Cúc Anh kiếm giảm xuống, trong lòng không những hết sức hưởng thụ, mà tinh khí thần cũng theo đó sinh ra gấp bội.

Có đôi khi cảm giác chân khí lưu chuyển quá nhanh, toàn thân khô nóng, mặc dù vận về pháp quyết khoanh chân, lấy tọa công của Kiếm Tiên môn từ từ luyện hóa, trong lòng suy nghĩ “Luyện khí tu đạo”, trên thực tế chỉ cần thuận theo tự nhiên, chân khí sẽ tích tụ, cưỡng ép thu liễm là biện pháp ngu ngốc nhất, khó trách trước kia ta luyện kiếm tiến triển chậm chạp.

Loạn Trần đại sư mở Đạo Tràng giảng pháp, từng nhấn mạnh hai chữ “Tự Nhiên”, đáng tiếc khi đó tu vi ta thấp kém, không lĩnh ngộ được chân lý trong đó.” Lại nghĩ “Sur ca khắc xuống không phải là kiếm thuật pháp thuật, hai loại biến hóa giống Tùng Hạc, thuận là sinh thái tự nhiên của thiên địa, xem ra pháp lý Huyền Môn chất chứa trong thiên địa, chỉ cần dụng tâm phỏng đoán, là có thể hấp thu vận dụng.”

Vừa luyện vừa nghĩ như vậy, một ngày vội vã biến mất.

Ngẫu nhiên thủy tinh trong tay người chết yếu mài mòn, quát: “Lấy bút đến!” Trong lòng Tiểu Tuyết liền dâng lên cảm giác ấm áp, cảm thấy người trong ý chí bầu bạn bên cạnh, một thân vô cùng thoải mái, tu tập kiếm thuật tất nhiên là thuận lợi.

Đến lúc hoàng hôn, Ma Ngưu đại phu mang mấy tên đệ tử đi vào, đỡ Hàn Mai ra ngoài nghỉ ngơi, hỏi: “Có cần đưa cơm không?” Luyện thành Huyền Môn Tiên Thể có thể tích cốc, ở lại trong địa cung chỉ có tiểu Tuyết không thành tiên, còn cần nhân gian ăn uống dưỡng thân.

Ma Cô lại nói: “Chân khí sung túc có thể chống đỡ đỏi lạnh, trước tiên chớ quấy rầy nàng tu luyện, các người đi nghỉ ngơi đi.” Sau khi quay mặt lại hỏi: “Đồ đầu lĩnh Thần nông, các người đã xem qua pháp lý đều học được?”

Ma Ngưu đại phu nói: “Sư tôn vừa tỉnh lại đã đánh vỡ bình thủy tinh, lấy mảnh vỡ khắc hoạ tranh vẽ.

Lúc ấy bọn Yến sư muội có mặt ở đây, vừa nhìn vào liền mê muội, dựa lưng tung vào luyện công, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma rồi.

May mắn nhìn không nhiều lắm, một số từ nghĩa ta còn có thể nghĩ thông, giúp bọn họ biểu diễn một phen, lúc này đã chuyển nguy thành an.” Lúc trả lời nhìn chằm chằm Ma Cô, ánh mắt thủy chung không chuyển về phía vách tường, các đệ tử Thần nông còn lại lấy tay áo che mặt, chỉ dám nhìn chằm chằm mũi chân nhà mình, nơm nớp lo sợ như vực sâu.

Tiểu Tuyết mơ hồ nghĩ đến “Trên tường văn tự bao hàm pháp môn tu hành Huyền Môn Cửu Dương, bởi vì quá mức gian thâm, các môn đệ tử gặp tai hại, cho nên cấm bọn họ tự tiện nhập.”

Ma Cô khoát tay áo, ra hiệu môn đồ Thần nông lui ra, chuyển qua Lý Phượng Kỳ nói: “Kiếm Tiên thủ đồ, quan sát hiệu quả Tam Dịch như thế nào?”

Lý Phượng Kỳ nhìn chăm chú vào phiến vách đá phía trước, cười nói: “Còn tốt, ta chỉ xem một số bộ phận Thiên Vương Thuần có liên quan.

Mấy bức Sơn Quái đồ kia, nói rõ Sơn Hải sinh thành, còn ngầm hợp với con đường vận sử Thiên Vương thuần, quả thật huyền diệu.” Hắn từng được Thần Mộc Giáp pháp quyết nhập vào người, lúc này kiểm chứng với đồ hình sơn hải trên tường, quả tuyến hình dạng, thể ngộ đối với đạo phòng ngự càng sâu sắc.

Khối thủy tinh vỡ điêu khắc ở trên tường, mài thành bột phấn lóe sáng phiêu sái rơi xuống.

Đến lúc chỉ còn ba khối thủy tinh, đã là sáng sớm ngày thứ tư.

Hóa Anh thất đào rất rộng rãi, không gian trăm trượng cầu thành cung điện dưới đất, chiều dài rộng ba mặt mái rậm rạp

chằng chịt, khắc mấy ngàn vạn đồ văn hình chữ tròn.

Đào Yêu Yêu cách vách tường ba tấc, trong mấy ngày không rời, thân thể có khi thẳng lên, có khi lướt ngang, có khi dưới đáy cần mô phỏng lại, đầu hướng xuống dưới chính diện nhìn xuống.

Giống như hết sức chăm chú, không ngừng nghỉ, dần dần thủ tay như bay, khắc đến sau trực tiếp như chuồn chuồn lướt nước, nhanh chóng vượt qua tầm mắt, rốt cuộc viết xuống “Liên sơn, quy tàng, dịch kinh giải hết câu kết luận ở đây, đào yêu đảo tung thủy tinh, thử dài rơi xuống đất, xúc động nói: “Thế giới huyền bí này, đều viết ở trong động này.”

Ma Cô nói: “Tam Dịch giải, thật đáng mừng.

Ngủ sâu mấy ngày triệt ngộ Thiên Đạo, công quả như thế tổ sư cũng chưa chắc có thể đạt tới.”

Đào Yêu Yêu xoay người thi lễ: “Tiền bối quá khen, triệt đề hiểu được thiên đạo chưa nói tới.

Trong đầu ta nhớ liên sơn hai loại quẻ đồ, quy tàng, bởi vì phong ba kinh lịch trùng kích tâm hồn, cảm ngộ từ tâm mà sinh, vì vậy y theo ấn tượng cứng rắn miêu tả ra.” Nói xong hướng Lý Phượng Kỳ chấp tay, nói: “Đại ca, đã lâu không gặp!” Một chuyển mặt chợt thấy tiểu Tuyết, một thoáng ngây người như si.

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Hảo huynh đệ, Đào sư tôn, ha ha, người rốt cuộc sống lại.” Một chỉ tiểu Tuyết nói: “Nếu không phải sư muội đem lòng cho người, huynh đệ chúng ta đừng mơ tưởng gặp lại.” Tiểu Tuyết run rẩy đứng lên, hướng thiếu niên hồn khiếp giật kia cất bước, gọi: “Sư ca...” “Đầu gối dập bả vai Lý Phượng Kỳ, chợt xung hô không ổn, vội vàng nói: “Không phải sư ca.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Gọi sư ca có gì không được? Người sao có thể luận trưởng ấu tôn ti? Khụ, qua một đoạn thời gian nữa, mọi người đều phải gọi người là sư nương.” Hai câu như hóa cốt phong, chân tuyết nhỏ đều mềm, thầm nghĩ: “Qua thêm vài ngày... Ta nếu có thể sống nhiều ngày, vậy sẽ tốt lắm.” Bi hỉ như thủy triều ập tới, thêm nữa mấy ngày không ăn uống, toàn bộ dựa vào đan điền chân khí dồi dào, không đến mức đói khát

hư thoát, lúc này tâm thần kích động mềm nhũn, không nhận được hương trong lòng hân nghiêng ngả.

Đào Yêu Yêu đột nhiên tỉnh lại, đưa tay ôm lấy nàng nói: “Tiểu Tuyết, người sao vậy!” Thuận thể khoanh chân ngồi xuống, ôm nàng ngang giữa gối, tạ lỗi với Ma Cô: “Tiền bối thất lễ chớ trách.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Không sao, các người tự nhiên mà, làm sao thoải mái ngồi, người trong Huyền môn nào giảng nhiều tục lễ như vậy.” Báo Tiểu Tuyết nói: “Sur muội không nên nhìn nơi khác, cẩn thận bị hình vẽ trên tường mê thần.”

Tiểu Tuyết ngửa mặt nhìn đào biến mất, hai con ngươi thoáng một cái cũng không nhìn, nhẹ giọng nói: “Ta không nhìn cái khác, ta chỉ nhìn hân, chỉ muốn nhìn hân...” Lệ ảnh khẽ lay động, đôi môi đỏ mọng khẽ run, khuôn mặt đẹp như Bạch Hải đường đường trắng ẩn hiện kia.

Đào Yêu Yêu khẽ vuốt vai nàng, ngạc nhiên hỏi: “Sao người lại gầy như vậy, là bị bệnh sao?”

Ma Cô nói: “Nàng đem trái tim cho người, cam chịu đau khổ do kiếm khí phá mệnh, là lấy thể chất suy yếu.” Đào Yêu Yêu nói: “Trái tim? Kiếm Khí thúc giục tính mạng?” Lập tức ma cô muốn giải thích chuyện trước đó, làm sao lợi dụng tóc đứt phục sinh, làm sao thất bại tám lần, Tiểu Tuyết lại làm sao dâng trái tim, làm “Hồn sở dục thành hồn mới, khiến cho Ngao sư chết đi tôn trọng nhìn thấy ánh mặt trời hiện tại.

Đào Yêu Yêu trợn mắt há hốc mồm, trong một sát na nhiệt huyết sôi trào, cúi đầu xuống nói: “Sao người có thể như vậy, không để ý chính mình...” Tiểu Tuyết nhìn chằm chằm vào môi hân khép mở, cười nói: “Người còn sống, còn nói chuyện với ta nữa, ta thật cao hứng.” Cổ họng Đào Yêu Yêu nghẹn ngào, bàn tay đè chặt lồng ngực., Cảm thụ phanh phanh không dứt chân động, thầm nghĩ: “Lúc trước ta liều mạng theo đuổi nàng, hơn phân nửa là vì ý khí xúc động, hơn phân nửa là muốn phé bỏ hôn ước cũ, tình ý thật sự ta lại hiểu được bao nhiêu? Nàng không trách ta vô lại, ngược lại lấy mạng mình báo đáp, phần thâm tình này ta làm sao báo đáp đây!” Không khỏi hốc mắt ướt át, cầm lấy tay của nàng, dán vào má nhẹ nhàng triền miên.

Tiểu Tuyết đọc hiểu tâm tư của hắn, nói: “Ta không cần ngươi cảm kích, ta mới không thích như vậy.” Khóe miệng hơi nhếch lên, vẻ quật cường quen thói thường lại hiện lên khuôn mặt, lại nói: “Tâm của ta ngươi dùng thích hợp, sau này ngươi cứ dùng đi.” Lúc đưa cho Thanh Phong kiếm, cũng là hai câu như vậy, loại thâm tình ” bân phân biệt lẫn nhau” kia bình đạm nói ra, thật có thể làm cho người ta tức giận động phách.

Lần đầu tiên trong mộng tỉnh lại luận đạo Huyền Tứ

Đào Yêu vuốt ve tóc nàng, nhẹ giọng nói: “Ta không cảm kích người a, ta đang suy nghĩ, trái tim ai đang nhảy trong lồng ngực ta vậy? Là của người sao? Hay là của ta? Từ sau này có thể phân biệt không rõ rồi.

Người nghĩ ra biện pháp này khiến chúng ta vĩnh viễn không bao giờ chia lìa, xem như rất thông minh.” Tiểu Tuyết cúi người cười, thấp giọng lầm bầm: “Vĩnh viễn không chia lìa, từ sau này, không tách rời...” Lời nói hạ thấp, lộ ra cay đắng khó có thể nói nổi danh.

Lý Phượng Kỳ tuy là tiêu sái, mắt thấy cảnh này cũng là nổi lòng nặng nề, xoay đầu ra khỏi miệng buồn bực, thầm nghĩ “Bọn họ còn có thể ở chung vài ngày? Một người tài chuyển động, một người lại sắp chết đi, tặc ông trời ơi là tặc ông trời!, Quá cợt nhả sát nhân!” Chợt nghe thấy tiếng cười của Đào Yêu cười nói: “Mặt như đưa đám làm gì? Ta đồng ý không tách ra với người, nói được là làm được, còn có cái gì mà phải sầu chứ.” Tiểu Tuyết là tính cách thẳng thắn, chưa từng làm ra vẻ, cười thê lương nói: “Là ta làm không được, rất nhanh sẽ rời khỏi người.” Trở thành Đào Yêu Yêu” tiếng nói, thần tình trên mặt tựa hồ cũng không kinh ngạc bao nhiêu.

Ma Cô nói ra sự thật: “Nàng đã mất đi hiệu quả phòng sát của Thanh Phong kiếm, hồn phách bị Cúc Anh kiếm khí thúc giục, khẳng định không sống được vào mùa thu năm nay.”

Đào Yêu Yêu không nói lời nào, hai mắt nhìn lên đỉnh tường, lấy một lát tinh thần, nói: “Ta và Tiểu Tuyết sơ là nằm mộng, Mộng cục của Nhiếp Hồn môn biểu thị tương lai của Nhiếp Hồn môn.

Lúc đó nàng thân ở đỉnh Nguyên Thủy phong, mặc váy dài nhảy múa, cũng không có dấu hiệu tính mạng nguy cấp.” Ma Cô gật đầu nhẹ.

Đào Yêu Yêu nói: “Nhiếp Hồn môn nhìn trộm cảnh tượng tương lai, Bặc trù môn giỏi về dự đoán lành dữ dữ.

Mạng của Tiểu Tuyết dài bao nhiêu, tiền bối đương nhiên sớm có báo trước, chỉ sợ không chỉ Kim Thu.”

Ma cô nói: “Căn cứ bói toán môn pháp học, theo mệnh lý, chuyện lý suy đoán, Đông Dã Tiểu Tuyết gần đây nhất định phải chết không may.

Nhưng sự tình tại nhân vi, kết quả dự đoán cũng không phải tuyệt đối.

Nhất là hiện nay người thông hiểu thiên lý đại đạo, nếu như ở giữa thi pháp, vận mệnh của tiểu Tuyết sẽ sinh biến số khác.”

Vô số lời lọt vào tai, Lý Phượng Kỳ biến sắc, xen vào nói: “Nghe ý tứ hai vị, Tiểu Tuyết còn có cơ hội sống sót?” Mấy ngày nay vì cứu trị cho Tiểu Tuyết, hần lo lắng suy nghĩ, hầu như khô cạn óc óc, nhưng mà phải đem Cúc Anh kiếm tách rời khỏi hồn phách, nhất định phải lật đổ nguyên lý cơ bản của Kiếm Tiên môn, thực không phải sức người có thể làm được.

Chợt nghe có pháp thuật có thể thi triển, tựa như trong đêm tối nhìn thấy một vệt ánh sáng, sao không mừng như điên.

Ma Cô nói: “Ta thấy ” Tùng Hạc Thợ giả tương đối dễ dàng”, thích hợp với nghĩa trường sinh của Tiểu Tuyết tham tu trường sinh.

Nhưng cuối cùng không thể hóa giải kiếm khí Cúc Anh, muốn cứu mạng còn phải dựa vào sư tôn đào mới có phương pháp suy nghĩ.” Lý Phượng Kỳ chuyển hướng cây cối, trong mắt tràn ngập nhiệt thiết cùng kinh dị.

Đào Yêu Yêu nói: “Phượng Lương tạm thời không nghĩ ra, bất quá Tiểu Tuyết tóm lại sẽ không sao.” Lý Phượng Kỳ nói: “Người có lòng tin như vậy?”

Đào Yêu Yêu khẽ mỉm cười, nói: “Đại ca, người còn không biết sao, thực lực của chúng ta bây giờ không phải xưa đâu.” Không nói mấy lời, bóng người thuận di về phía sau, lưng khẽ chạm vào vách tường, bỗng nhiên quay trở về chỗ cũ, chân phải thẳng duỗi chân trái nghiêng bàn, nửa người trên vững như bàn thạch, một đi một lại như Bình Sa Nhạn lướt qua.

Lý Phượng Kỳ cả kinh nói: “Hong Minh kiếm!” Nhìn tư thái của hần chính là kiếm pháp ” nhận tọa”, mà thân hình phiêu dật vừa vững vàng, tuyệt nhỏ trong lòng lại không cảm giác

thấy di chuyển, phẳng phất như là khổ công hơn trăm năm, không khỏi kinh hãi nói: “Người đã bao lâu luyện qua Hồng Minh kiếm?”

Đào Yêu Yêu nói: “Chính vào lúc này, Hồng Minh Kiếm pháp lý đều trong lòng ta.

Đả phá căn cơ công dễ dàng quán thông, luyện toàn kiếm thuật còn phải tốn thời gian.”

Ma cô nói: “Vũ trụ ẩn giấu diễn biến huyền chi, khắp nơi đều biết vạn vật sinh diệt pháp tắc.

Bây giờ Đào sư tôn, không phải là thiếu niên mộng muội kia nữa.”

Lý Phượng Kỳ nói: “N ngực giấu huyền chi vũ trụ, khắp nơi biết pháp tắc vạn vật...” Quay đầu quan sát chữ khắc trên tường kia, càng về sau càng bác đại thâm sâu, bao hàm các hình vẽ thái cực, quẻ Nghiêu, cùng với một ít ký hiệu hình thù kỳ quái trước đó chưa từng thấy., Nói vậy là nói ra chân lý trên đời còn chưa phát hiện ra, trong miệng nói: “Ta chỉ khi người hiểu thấu pháp nghĩa của Huyền môn Cửu Dương, không nghĩ tới còn xa xa không chỉ, giấu tài vật trong vũ trụ... Tu vi tối cao bậc này, nhất định xuất phát từ Liên sơn Quy Thần Dịch trợ giúp.” Đột nhiên thấy thần chí hoảng hốt, giống như muốn lâm vào cảnh giới huyền thâm, lập tức không dám nhìn lâu, cứng rắn đem cổ chuyển qua.

Đào Yêu Yêu nói: “Liên Sơn ghi lại thiên đạo, quy ẩn thuật lại, Dịch Kinh ghi lại nhân đạo, nếu ghi nhớ toàn bộ đạo lý của Thiên Địa Nhân.

Tra xét huyền bí của thế giới này, tựa như quan sát chương văn của mình.”

Ma Cô nói: “Đúng là như thế, sư tôn nhớ rất kỹ ảo diệu, nào chỉ Hồng Minh kiếm thuật, ngay cả Đào Ngột, Nhiếp Hồn các loại pháp học Cửu Dương Huyền Môn, thậm chí tất cả pháp thuật các phái của Đạo tông tiên tông đều hiểu rõ, tu luyện dễ như trở bàn tay.” Lời còn chưa dứt, cánh tay phải phải của Đào Yêu khẽ vung lên, một vòng khí màu đỏ nhạt lan ra, đúng là Hạo Nhiên Thiên Cương của Hư Thiên Sư! Quy mô nhỏ bé, mà tính chất giới tính cũng không khác nhau.

Lập tức nắm ngón tay thành trảo, bốn góc địa cung chợt hiện cột khí màu đỏ, thỉnh thoảng lại là răng nanh Huyết Bức Yêu Vương, thu công cười nói: “Quy tàng Sơn Dịch Kinh trong lòng, tiên thuật yêu thuật đều có thể vận dụng được.

Thiên địa vạn pháp đều từ Tam Dịch Hóa Sinh, cũng có thể từ Tam Dịch hóa giải, Cúc Anh kiếm khí sao có thể là ngoại lệ?” cúi đầu nhìn Tiểu Tuyết, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng nói: “Yên tâm đi, ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi khôi phục.”

Tiểu Tuyết nghiên cứu Tùng Hạc Tượng mê mẩn, ba ngày không chớp mắt, lúc này tâm sự đã chấm dứt, quanh thân thư thái bình yên, mỉm cười nói: “Đệ tử đa tạ sư tôn.” Đánh một trận mệt mỏi, gồi lên đùi đào yêu kiều ngọt ngào chìm vào giấc ngủ.

Lý Phượng Kỳ suy nghĩ cẩn thận lời nói lúc trước, vui vẻ nói: “Vạn Pháp đều có thể luyện thành, trong thiên địa ai là địch thủ? Phá Côn Luân Diệt Yêu Hoàng tự nhiên không nói chơi.” Ngón tay đào tê dại nhẹ, chỉnh lý tóc mai cho tiểu Tuyết, vừa nói: “Biết luyện vạn pháp là một chuyện, có thể luyện đến cao cấp nhất hay không, uy lực phát ra lại là một chuyện khác.

Ta cũng đang thỉnh giáo Ma Cô tiên bối.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Huyền bí của thế giới đã nắm giữ hết, ngươi còn có nghi nan gì muốn Nhân Giáo?”

Đào Yêu Yêu nói: “Cho dù thông hiểu vạn pháp trong vũ trụ, nhân quả vẫn luôn thâm sâu khó hiểu.

Pháp tắc là tất nhiên, nhân quả nhiều thêm ngẫu nhiên.

Khổng Tử Chú Dịch Kinh, Dịch Lý giải thích không ngại, vì sao gặp Kỳ Lân còn kinh hãi khóc lớn? Khổng Tử Nhân Thế Pháp Tắc không gì không thấu triệt, lại không thể dự đoán biến cố của sự vật trên đời.”

Lý Phượng Kỳ tay sờ cằm, cẩn thận nhai nuốt mùi vị sâu trong lời nói, đào điên nói: “Sự vật biến hóa đơn giản nhất, nhân và quả bao hàm đều là triệu lệ như vậy, hiệu ứng tiếp theo càng vượt quá mức suy nghĩ.

So sánh với một trận gió nhẹ thổi qua, hoặc dẫn động một trận phong bạo cách đó vạn dặm,

Giờ phút này hạt giống rơi xuống, có lẽ ngàn năm sau sẽ biến thành một mảnh rừng rậm.

Trong đó nhân quả giao thoa phức tạp, ai có thể thấm nhuần toàn bộ.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Khổng thánh nhân tạm không nói, đều nói Phật Tổ khắp nơi biết nhân quả, thấm nhuần kiếp sau vạn vật, sư tôn còn chưa tu đến cấp độ Phật Tổ.”

Đào Yêu Yêu cũng nở nụ cười: “Phật gia kinh luận nhiều đều là hư vọng, chúng ta là Huyền môn Đạo gia, đương nhiên biết tự nhiên dễ biến vô cùng vô tận, làm sao có thể biết nhiều lý lẽ.” Chuyển hướng Ma Cô, nghiêm mặt nói: “Bậc tề nghiên cứu họa phúc dịch chi học, tiên căn hậu quả phân phân tích quá rõ ràng, chùng có thể giúp ta giải đáp nghi vấn.”

Ma Cô nói: “Ngươi có đề tài gì muốn giải quyết không?”

Lần đầu tiên trong đại mộng tỉnh lại luận đạo Huyền Ngũ.

Đào Yêu Yêu vươn ngón tay ra nói: “Ta ngủ say mấy chục ngày này, được trời cao thông linh truyền thần, Vạn Pháp giải triệt để, còn có ba nỗi băn khoăn khác vẫn thủy chung không giải được.”

Ma cô nói: “Trước tiên nói cái thứ nhất đi.” Đào điên đưa ngón tay một cái, kiếm quang vàng óng lóe lên tức thì biến mất, cả tòa địa cung lập tức mơ hồ nổ vang, phảng phất ngàn vạn lưỡi dao sắc bén tung hoành kích động.

Lý Phượng Kỳ nghiêm nghị nói: “Vũ trụ phong!” hoắc hoắc nhảy lên, gấp gáp vận công chống cự ma kiếm.

Đào Yêu Yêu nói: “Không cần để ý tới, kiếm thế trước mắt yếu đi cả vạn lần, đã không còn sức mạnh diệt thế nữa.” Lúc nói chuyện, tiếng nổ vang lên dần dần biến mất, bốn phía lại trở về vẻ yên tĩnh.

Lý Phượng Kỳ thu kiếm trở về chỗ cũ, nghi ngờ nói: “Người sao còn có vũ trụ phong? Ngày đó rõ ràng bị Đại Thiên thế giới của Lăng Ba thu đi.” “Đúng vậy, việc này nói ra kỳ quái, ta đã thân toái hồn diệt, vũ trụ phong làm sao tồn thế? Ta nghi vấn đầu tiên liền từ nơi này dẫn xuất.”

Ma Cô đáp: “Làm việc theo lý mà nói, hình hài của người trên đời còn tồn tại may mắn, vẫn chưa hoàn toàn mai một, cho nên vũ trụ phong cũng chưa từng rời khỏi thế gian này.”

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Từng nghe tiên bối nói qua tình hình phục sinh, nghi hoặc của ta đã giải khai non nửa.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Hai vị ngôn luận cao thâm, có thể giảng giải một chút hay không.”

Đào Yêu Yêu nói: “Tiên bối nói là vì đầu tóc của ta bảo tồn hoàn hảo, kiếm linh ẩn chứa bên trong mũi nhọn vũ trụ kia của ta...

Tóc dài thành thân thể, phong tỏa vũ trụ cũng trùng sinh theo.”

Lý Phượng Kỳ trầm ngâm nói: “Kiếm tiên môn chú ý nhân kiếm hợp nhất, kiếm thể luyện nhập hồn phách mới gọi là viên mãn.

Bởi vậy có thể thấy được, người cũng không hoàn toàn luyện hóa vũ trụ phong.” Đào diên nói: “Vũ trụ phụ thể là từ hình hài đến linh hồn, trước khi hợp hồn phân hóa vi, linh lực ẩn chứa trong da cốt lông lông.

Thân thể này của ta do một sợi lông biến thành, ẩn giấu linh chất nhỏ bé của vũ trụ, kiếm lực chỉ tương đương với một phân vạn trước kia.” Dừng một chút, nói tiếp: “Tuy rằng đoạn nhân quả này có thể giải thích, nhưng nhân quả càng thêm hỗn loạn.”

Ma Cô nói: “Thế nào là hỗn loạn?”

Đào Yêu Yêu nói: “Một thế giới rốt cuộc tồn tại mấy cái vũ trụ phong? Kiếm linh nhỏ bé bên trong bộ lông không đáng kể, bức họa Lăng Ba thu đi vũ trụ phong là chủ thể của Ma Kiếm, theo lý thuyết sẽ bị một thế giới khác Võ Tàng hoàn đạt được, thế nhưng vũ trụ phong lại sinh ra khi nhân loại mới bắt đầu khai trí.

Hai loại tình huống này sao có thể tồn tại cùng một lúc? Đây là nghi vấn đầu tiên của ta.”

Ma Cô trầm mặc một lúc lâu, mở miệng nói: “Vũ trụ phong người thất lạc, cũng không trực tiếp rơi vào trong tay Võ Tàng hoàn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thật không? Lẽ nào thế giới mà vũ trụ phong đánh vào kia, nhân loại còn đang ở thời kỳ Man Hoang?”

Ma Cô nói: “Không sai, Đại Thiên thế giới của Lăng Ba là thông đạo liên kết dị thể, vũ trụ xuyên qua, rơi vào một thế giới Man Hoang, nhân loại nơi đó ăn tươi nuốt sống, còn chưa tách rời với dã thú.

Đúng vì sự dẫn dắt của vũ trụ, mọi người bắt đầu sinh trí, dần dần thoát ly hoang dã, trở thành linh hồn của vạn vật.

Lại qua một năm, Vũ Trụ Phong mới vì Võ Tàng hoàn thu hoạch.”

Đào Yêu Yêu kinh ngạc nói: “Nhân loại là sự chuyển biến của vũ trụ? Trong nháy mắt Mộng quốc tái diễn biến thiên của nhân loại, tựa hồ vũ trụ phong không có xuất hiện!”

Ma Cô nói: “Thần Mộc cung chủ rút khỏi nhân loại Mộng Tư kiến tạo kỳ vực, ý đồ suy đoán kết cục của nhân loại, về phần khởi nguyên không phải đề bài nàng điều tra, cũng chỉ không rõ ràng.

Huống hồ ảo ảnh dù sao cũng là mộng ảo, trải qua năm tháng dài đằng đẳng, nhân loại khởi nguyên như thế nào, làm sao diễn tiến, ký ức nhân loại sớm đã mơ hồ, trong mộng suy nghĩ lại có bao nhiêu manh mối có thể truy tìm? Sát Mộng Kỳ Vực hư không mờ ảo, chưa đủ tin tưởng.

Gần đây Ngao Thiên phái mấy phen phong ba, ngọn nguồn chân chính vừa rồi hiển lộ ra —— loài người sở dĩ trở thành nhân loại, tất cả đều là do một tay Đào sư tôn người tạo ra!”

Đào Yêu Yêu ghen hòng nhìn trần trối, bên tai thoáng như vang lên tiếng sấm, mà mạch suy nghĩ trong đầu đột nhiên biến thành rõ ràng.

Sau đó Ma Cô kể lại: “Vũ trụ của người bị thất lạc đến một thế giới khác, “Tự tính” trong kiếm thuật” truyền cho người xưa.

Từ đó về sau mọi người hiểu được điều khiển vạn vật, thỏa mãn dục vọng bản thân các đạo lý, dần dần biến cường thịnh.

Vũ trụ phong mất đi tự tính, hấp thu dục niệm ngày càng mãnh liệt của nhân loại, uy lực cũng càng ngày càng mạnh, thường vì cường giả nhân loại thu hoạch được, liên tục lưu truyền mấy chục vạn năm, cuối cùng rơi vào trong tay Võ Tàng hoàn.

Người nọ tu luyện Bồng Lai Diệt Dục tiên pháp, lại ngấm mang theo hùng chí bá thế gian, lý tưởng trái ngược khiến hắn phát cuồng, khiến vũ trụ phong tự phát “Tự tính” tái phát, từng bước thay thế tâm chí của hắn.

Sau đó Võ Tàng hoàn hóa thân thành sát ma, thất kiếm ở U Minh Giang, vũ trụ phong lại truyền cho thế giới bên dưới đào chết yếu.”

Đào Yêu Yêu chợt nói: “Nói như vậy, là có hai vũ trụ phong cùng tồn tại ở thế gian rồi! Ta ở Tống triều gặp được Vũ Trụ

Phong của nữ đồng hóa thân, hẳn là cái kia của Vũ Tàng Hoàn mất đi.

Cùng lúc đó, còn có một thanh đã sớm lưu truyền trong cường giả trên đời.”

Đàm luận đến đây, Lý Phượng Kỳ nghe hiểu bảy tám phần, khẽ gõ thái dương nói: “Vũ Tàng hoàn mất đi vũ trụ phong, truyền cho một thế giới tiếp theo đào tiên chết non.

Sau đó Đào Yêu Yêu lại mất đi kiếm, rơi vào thế giới khác, ngàn vạn năm sau lại bị Võ Tàng hoàn bắt được, như vậy chu toàn mà lặp lại... Đại Thiên thế giới, có ngàn vạn Đào Yêu và Võ Tàng hoàn, thứ tự truyền kiếm đan xen vào nhau, lúc này mới hình thành nhiều thêm một ít kỳ tượng của vũ trụ phong tồn tại.”

Ma Cô nói: “Bất luận có bao nhiêu vũ trụ phong tồn tại, có đầy đủ độc nhất vô nhị “Tự tính”, chỉ truyền lại giữa người và Võ Tàng hoàn.” Đào Yêu Yêu khẽ lay động ngón trỏ, kiếm quang màu vàng nhạt khẽ phun, như có điều suy nghĩ nói: “Hiện nay vũ trụ phong này của ta, không còn có tự tính, cũng sẽ không thất lạc.”

Ma Cô cúi nhìn viên gạch đá trước chân, phảng phất xuyên thấu tầng tầng lớp lớp màn dày, nhìn thấy thiên mệnh huyền cơ kỳ quỷ dị, chậm rãi kể: “Quá trình lưu chuyển sắc bén của vũ trụ, đã từng hoang mang ta rất lâu, thẳng đến tận khi tận mắt thấy dị biến của ma kiếm, nhân quả trước sau mới được rõ ràng.” Chuyển về phía Lý Phượng Kỳ nói: “Đồ đệ đầu tiên, thời khắc vũ trụ phong ly thể, còn nhớ có gì khác thường không?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Nhớ, kiếm thể kim quang vạn trượng, phát ra quái âm “Phá thiên mệnh, tự làm chủ nhân”.”

Ma Cô nói: “Đó chính là biểu hiện “Tự tính”, tự xưng chủ nhân, vượt lên trên vạn vật, loại đặc tính này là tốt hay xấu? Người có tính tự mình gọi là người, vũ trụ phong có tính tự tính lại là mầm họa.” Phóng chậm ngữ điệu, chậm rãi giải thích: “Vũ trụ phong do dục vọng kết thành, nếu để dục vọng làm chủ, phụ thuộc vào người làm dục vọng, nhập ma thì không thể tránh khỏi.

Kiểm biến thành Ma Kiếm, người biến tà ma, khiến cho thế giới lâm vào nguy cơ.” Mắt nhìn Đào Yêu Yêu nói: “Trước kia ta đã đề cập với ngươi một câu, là dục vọng không chế người, hay là người không chế dục vọng, đáp án khác nhau, tức là sự khác biệt giữa người và Ma, thân là sư tôn Huyền Môn, điểm này tuyệt đối không thể hàm hồ.” Đào Yêu yên lặng gật đầu.

Nói xong, Ma Cô phiêu nhiên rời ghế, chấp tay sau lưng đi qua đi lại, nói: ” dục vọng, vốn không có phân tốt xấu.

Huyền môn tu sĩ tiêu dao, có thể làm được thì tùy tâm sở dục không làm trái thiên lý.

Ngược lại Ma đạo chỉ biết khoe khoang tiết lộ tư dục, chịu dục vọng thôi thúc mà đánh mất bản thân, chắc chắn sẽ dẫn họa tự sát.

Mấy chục vạn năm qua, phần lớn người nắm giữ vũ trụ sẽ kết thúc trong tốt đẹp khó có được, đó là nguyên nhân của sự mất mát.”

Lần đầu tiên trong mộng tỉnh lại luận đạo Huyền Lục.

Đào Yêu Yêu nói: “Lời nói của tiền bối rất là tinh ích lợi.

Côn Lôn vân kíp đạo trưởng cũng từng nói qua, vũ trụ không phân chính tà, Tiên gia dùng làm tiên kiếm, tà ma dùng làm ma kiếm.” Hơi dừng lại một cái chớp mắt, chậm rãi nói: “Xem ra ôn thủ tự tính là quan chức xét xử chính tà.” Ma cô nói: “Mời nói rõ.”

Đào Yêu Yêu trầm tư nói: “Vĩ Lân tộc trong Đoạn Mộng quốc tuyên bố “Thiên địa vô nhân, vốn là phù hợp tình hình thực tế.”

Vũ Dư đạo đức kinh không phải cũng nói sao “Thiên địa vô nhân, lấy vạn vật làm chó rom”

Chỉ là Sĩ Lân tộc cố chấp yêu thua, mới có thể mưu toan tiêu diệt nhân loại mà thôi.

Mấy chục vạn năm trước, nhân loại cùng bách thú khác biệt cực nhỏ, nguyên thủy bản tính thanh tịnh tự tại, đã vô nhân, cũng vô nhân “Bất nhân”.

Sau đó bởi vì ngoại lực có thêm “Tự tính”, lợi cho ý niệm lợi dụng hấn nội sinh trong lòng, “Nhân đạo” vừa mới hưng khởi lên.

Mà bản tính nếu như thụ dục vọng trái phải, lại sẽ ô uế biến mất, hóa sinh ra “Bất nhân” tà đạo.”

Ma Cô tiếp lời nói: “Ngoại lực mang cho người ta “Tự tính”, chính là vũ trụ phong.”

Lý Phượng Kỳ chợt có điều ngộ ra, giật mình nói: “Thiên Sơn tiên tông muốn tu đến trạng thái “Vô ngã”, hấn là bắt nguồn từ nguyên nhân này! Bọn họ cho rằng “Tự tính” là vật ngoài cộng thêm, có nguy cơ chịu bấn, muốn thông qua tu tiên nguyên bản tính ban đầu của nhân loại.”

Lúc này đào yêu tu thâm minh huyền lý, tiên gia các phái đạo chỉ cũng biết rõ căn tiết, tiếp theo Lý Phượng Kỳ trình bày câu

chuyện: “Đâu chỉ là Thiên Sơn như vậy, ba phái của tiên tông đều lấy “vô tư, vô ta...”

Phủ định tính hợp lý tự lập, đây là điểm chung của Tiên tông, bởi vì tôn chỉ khác biệt, ở giữa hơi có chút nặng nhẹ khác biệt.

Thiên Sơn thanh trừ hoàn toàn “Tự tính”, thứ hai là Bồng Lai, Côn Luân lại là thứ yếu, cho nên tiên sứ thường phái Côn Luân nhập thế, chuyển sang hai loại vận số văn võ.

So sánh với ba phái bọn họ, Huyền Môn chúng ta cách nhân thế gần hơn nhiều, nếu cưỡng ép diệt trừ tự tính, thế tất ngoan ngoãn ly thế đạo nguy hại thế nhân.

Cho nên Huyền môn tiếp nhận sự sắp xếp của thiên mệnh, an hưởng dục vọng mang đến niềm vui, lại không bị dục vọng bày ra, duy trì tự tính mà không đục ngầu.

Thế nhân gọi chúng ta là tu sĩ Tiêu Dao ở thiên ngoại, hai chữ “Tiêu Dao” này, vừa vận là bí quyết của nhạc tiên giáo trời hiểu mệnh.”

Lý Phượng Kỳ vỗ tay nói: “Đặc sắc, đặc sắc, nói về thâm tuyệt luân, thật sự là Ngao sư tôn danh xứng với thực.

Tự tính từ đâu mà đến, bên trong Đạo môn treo lơ lửng bí ẩn, hôm nay mới vạch trần đáp án này.”

Cái gọi là “Tự tính” một từ, thường thấy trong kinh Phật, trong đạo điển, tương tự với tự ý thức “Tự duy ngã” được các đời cận đại xưng.

Bất luận người ngu dốt cỡ nào, trong lòng luôn có khái niệm “ta”, cái này gọi là “Tự tính”.

Nếu là phát nguyên, bản chất như thế nào, các nhà giải thích không đồng nhất, lại là mỗi người thừa nhận đặc tính của tổ tiên mình.

Áu nhi thường hỏi cha mẹ: “Con từ đâu tới?” Cha mẹ thường cười vui vẻ nhạt được từ trong sông, “Mẫu thân trốn ra từ khuỷu tay.” Thật không biết ý nghĩa của vấn đề này rất trọng đại, đúng là chứng minh con người có trí tuệ nhanh nhạy.

“Ta là ai, ta đến từ phương nào, ta về nơi nào “Toàn bộ trí tuệ của nhân loại đều lấy ba vấn đề liên quan đến “Ta” này bắt đầu, truyền thừa, câu giải, câu hỏi.

Vào đó chủ động thăm dò bản thân cùng ngoại giới, đạt được kinh nghiệm học thức, sáng tạo ra các loại bản lĩnh thần kỳ, nhân loại cùng vạn vật lúc này mới mỗi người một ngã... Nhưng tư tưởng xa xưa, là ai đầu tiên nghĩ đến ba vấn đề đó? Lại là loại lực lượng nào dẫn dắt người khác suy nghĩ như vậy?

Ma Cô nói: ” Dục vọng trước tính tự nhiên, vạn cổ như vậy, quỹ tích của vũ trụ phong chứng thực quy luật này.

Là kết tinh của dục vọng, vũ trụ phong thừa “Tự tính”, lần lượt lưu chuyển ở dị thể, lần lượt kích thích nhân loại mở ra tâm trí, thoát ly sơ bộ ban đầu.”

Đào Yêu Thu lời nói: “Vô số lần truyền tống tự nhiên, lại vô số lần mất tự nhiên, vũ trụ phong luân hồi ngàn tỉ độ, chẳng qua là thượng thiên điểm hóa công cụ cho nhân loại.”

Vì vậy mỗi khi thức tỉnh, Vũ Trụ Phong muốn “Phá Thiên Mệnh, tự làm chủ nhân”, thế là tự tính lại sinh ra, lại truyền về thế giới tiếp theo.

Nhân quả như vậy tiếp tục, vũ trụ phong thủy chung ở dưới chưởng vận của trời cao.”

Ma Cô gật gật đầu, nói: “Tất cả đều ở trong vận may của trời cao, vũ trụ của Võ Tàng hoàn chuyển cho người, vũ trụ phong của người lại chuyển cho Võ Tàng hoàn.

Nhân ra đã là quả, quả cũng là nhân, nhân quả tuần hoàn qua lại, nhân loại nhiều thế gian ở trong quá trình này theo thứ tự diễn hóa, hết thấy đều xuất phát từ ý trời.” Giơ tay trống rỗng vẽ một vòng tròn.

Lý Phượng Kỳ nói: “Nhân quả liên tục xoay chuyển lẫn nhau, khó trách Thái Cực Đồ là hình tròn.

Bất cứ chuyện gì cũng chú ý đến cùng, chắc hẳn đều là hình thái viên hoàn chứ?”

Ma Cô nói: “Phải nói, nghèo lực xem xét ngọn nguồn của bất cứ vật gì, đều có thể sáng tạo thành hình tròn, về phần sau hướng chi, trừ trời cao ra không ai biết được.” Chỉ vào Đào Yêu điền nói: “Ví dụ như hiện tại sư tôn vẫn mang theo mũi nhọn vũ trụ, tương lai có hậu quả gì, thực sự không cách nào đoán trước được.”

Nói rõ ràng, nhân loại thân mang dục vọng, một ngày kia có thể chịu dục vọng thao túng, đi lên hủy mình hủy thế tử lộ, cái này ai cũng nói không rõ.”

Đào Yêu Yêu nói: “Kết cục của nhân loại ngay cả Thần Mộc cũng chủ cũng không suy tính ra được.

Ý nguyện của ông trời chỉ cho ông trời tự biết, chúng ta chỉ có thể thuận theo con đường ông trời chỉ đạo, người nói (Nhân), một đường đi đến cuối.” Ma Cô gật đầu: “Tin theo thiên mệnh, thuận theo tự nhiên, chính là đạo chỉ cao nhất của Huyền môn.”

Sau đó ba người đều không lên tiếng, ngồi lặng lẽ minh tư, cảm hoài Thiên Đạo thâm ảo vi vi phạm.

Một cổ gió mát thổi qua địa cung, vạt áo “Sàn sạt” vang lên.

Qua hồi lâu, Lý Phượng Kỳ thở dài: “Bình Sinh nghe được pháp nghĩa, Huyền Kỳ lấy cái này làm đầu tiên.

Ta còn có một chuyện buồn bức, còn xin Ma Cô tiên bối khuyên bảo.” Ma Cô cô nói: “Chuyện gì?” Lý Phượng Kỳ nói: “Vũ trụ phong có nhiều người chết thảm, nguyên nhân là vì muốn đánh mất chính mình.

Đào sư tôn vung kiếm tự sát cũng là hậu quả của dục vọng không khống chế được? Ta thấy không giống lắm, hẳn là muốn thức tỉnh thân tình của cha mẹ, vì thế mới dứt khoát quyên góp sinh ý kiến, chân thực hơn nhiều so với lời nói của Hư Thiên sư kia.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đại ca quá khen, nhân nghĩa gì đó thật sự chưa từng nghĩ tới, nhất thời đầu óc nóng lên mà thôi.” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Đừng khiêm tốn, ta đang muốn mắng người làm việc không có thành tựu, vô mộng chết cũng nhẹ nhàng bớt đi một chút.”

Bỏ lại tiểu Tuyết sư muội đau đớn gần như chết, thiếu chút nữa hại ta đánh nát da đầu.” Đào điên cúi đầu nhìn xuống, vuốt nhẹ mái tóc tiểu Tuyết, trong lòng trù mến áy náy không thôi.

Như Yêu Hoàng cướp đoạt thân thể, dẫn dắt linh hồn các loại xung đột, lúc ấy chỉ ở sâu trong nội tâm kích biến, ngoại trừ người ngoài đào trụi xác không ai biết rõ ràng.

Ma Cô nói: “Sư tôn tự tính tình kiên chân, cố thủ nhân niệm, hành động tự sát tuyệt không phải hành động điên cuồng mất trí, theo ta thấy chủ nhân vẫn là có quan hệ với Yêu Hoàng.” Lý Phượng Kỳ nói: “Sao lại thấy được?” Ma cô nói: “Lúc Tử Hư Thiên Sư thúc ép, sư tôn nói: “Ta muốn biến thành Yêu Hoàng.”

Ác ma kia là cô linh vô thân, mấy vạn năm qua mưu cầu chiếm đoạt một thân thể, mượn dùng hành sử tà dục, cái này bởi vì phù hợp với ngôn từ của sư tôn.” Lý Phượng Kỳ nói: “Vì sao Yêu Hoàng chỉ chọn trúng sư tôn, thân thể người khác không thể dùng được sao?”

Ma Cô nói: “Sư tôn chính là người thật sự thiên tính độc lập, thể tục thành quy không quan tâm, nếu phóng thích dục niệm, ràng buộc tất nhiên là ít nhất.

Mà hần bản thủ nhân tính, không giống với yêu loại thú loại, chính là dùng “thân thể” tốt nhất để thỏa mãn dục vọng.

Roi vào U Minh Giang tự tính không sai, vũ trụ phong tự động chọn hần làm chủ nhân, chứng cứ chân nhân tuyệt không có tiền lệ, Yêu Hoàng sao không lấy sư tôn làm mục tiêu, đoạt thân thể mà dụ bắt hồn hần.”

Đào Yêu Yêu khen: “Tiền bối thật sự nhìn rõ cự tế, nói ra tinh chuẩn.

Thân phận Yêu Hoàng vừa vặn là đề tài nghi vấn thứ hai của ta, mong rằng chỉ điểm rõ ràng.” Thần sắc Ma Cô chợt trở nên nghiêm trọng, hướng về bình nước ngưng tụ thật lâu, chậm rãi nói: “Liên Sơn, Quy Tàng, Dịch Kinh áo nghĩa thông suốt, Yêu Hoàng thành công là do có thể suy đoán, ta muốn trước tiên nghe theo cách nhìn của sư tôn.”

Lần đầu tiên trong mộng tỉnh lại luận đạo Huyền Vũ.

Đào Yêu Yêu nói: “Thực không dám giấu giếm, những vấn đề này đang chìm trong giấc ngủ sâu suy tư, theo lý thì đây là một vài manh mối, chỉ là...” hơi lộ ra vẻ do dự.

Lý Phượng Kỳ nói: “Đừng thừa nước đục thả câu, Yêu Hoàng rốt cuộc là quái vật gì?” Đào Yêu Yêu Yêu Yêu điên cuồng nói: “Vũ trụ phong rơi vào dị thể, đụng tới nhân loại trước tiên là ai, một điểm này không thể nào tra xét được?”

Nhưng Yêu Hoàng nhất định có thể nắm giữ vũ trụ phong, hơn nữa là nhân loại đầu tiên cầm kiếm nhập ma.” Lý Phượng Kỳ nhíu mày: “Nhân loại đầu tiên nhập ma?”

Đào Yêu Yêu nói: “Dịch lý thôi toán quá phồn, ta không nói rõ.

Chỉ làm việc theo lý cũng có thể suy đoán, tu tiên ma lương đạo quản lý thời gian càng dài, pháp lực càng cao cường.

Yêu Hoàng được xưng là cường giả số một ma đạo, thời gian thành ma tự nhiên sớm nhất.” Lý Phượng Kỳ nói: “Hắn có linh hoạt vô thân, cũng là nắm giữ ác quả do phong chiêu vũ trụ?”

Đào Yêu Yêu lắc tay nói: “Không phải, vũ trụ phong giết người hủy hình diệt hồn, Yêu Hoàng hiển thị không phải chết dưới kiếm.

Vũ trụ phong cùng ta hợp hồn lúc đó, hắn theo giết muốn lên vào tâm cảnh ta, rất có xu thế cưới ngự vũ trụ phong.

Lấy muốn ngự kiếm ta từng nhiều lần sử dụng, Yêu Hoàng cũng biết cách sử dụng, thân là kiếm chủ có thể xác nhận không thể nghi ngờ.”

Ma Cô nói: “Đã xác nhận lai lịch của hắn, còn có ta chỉ điểm cái gì?”

Đào Yêu Hoàng trong lòng ta lúc đó tuyên bố, rất lâu trước đó hắn tìm được một cái xác, khiến cho hắn có thực thể.

Trong Sát Mộng quốc, Hành Hư tiên trượng kiệt lực che giấu, xóa bỏ tên của tổ sư Nguyên tông viết xuống yêu hoàng.

Liên hệ hai manh mối, quả thật Yêu Hoàng có chân thân, xóa bỏ cân nhắc hư tiên trượng, rất có thể là tên của chân thân kia.” Ma Cô nói: “Đúng vậy thì sao?”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Ta lĩnh hội tam Dịch chân nghĩa, không muốn nhớ lại nguy hiểm không không chế được nữa.

Yêu Hoàng cũng không có cách nào cướp đoạt thân thể của ta, lần này xâm chiếm lại bại lộ quá nhiều hành tung, sau này thế sẽ bị Côn Bằng phái truy diệt.

Ta đoán lúc nguy cấp hắn sẽ sử dụng bộ thân thể kia, lấy hình thái mạnh nhất ngoan cố kháng cự lại.

Mặc dù hắn tuyên bố thể xác kia cơ hồ là vô dụng, nhưng tồn vong trước mắt tất nhiên áp dụng phương pháp quyết chiến này.” Một mặt tường thuật, một mặt âm thầm kỳ quái, cân nhắc thái độ của ma cô sao lại biến thành lãnh đạm.

Lý Phượng Kỳ nói: “Đoạt trước một bước diệt trừ chân thân kia, là có thể phá giải chiến lược của Yêu Hoàng.

Ý nghĩ của ta cũng không tệ, nhưng vì sao lại hướng tiền bối hỏi?” Đào chết yếu nói: “Ma Cô tiền bối có lai lịch sâu nhất, từng đi theo tổ sư của Nguyên tông ở Đường đại.

Khi đó trận chiến tiên ma diễn ra kịch liệt, Yêu Hoàng muốn khiến ma lực đạt tới đỉnh phong, tất sẽ bám vào chân thân làm phép.

Ma Cô tiền bối có thể tận mắt nhìn thấy, nếu biết hình dáng tướng mạo họ, còn xin xin chỉ bảo.

Tìm hiểu chân thân Yêu Hoàng, diệt ma thì đơn giản.”

Ma Cô dáng người ngưng trọng, cách hỏi lâu mới nói: “Ta xác thực biết Yêu Hoàng chân thân là ai, nhưng bây giờ ta không thể nói ra.” Hai người Đào Lý liếc mắt nhìn nhau, đều có vẻ kinh ngạc.

Ma Cô nói tiếp: “Nói phá chân thân Yêu Hoàng, phái Nga Du lập tức lâm vào đại loạn, sự tôn nguyện ý nhìn thấy cục diện như vậy?” Đào Yêu chết yếu nói: “Sao lại lâm vào đại loạn, đây là chuyện gì?”

Ma Cô xoay người nói: “Bậc trù môn nghiên cứu tu tu tu nhân quả họa chi học, biết rõ thiên cơ nguy hại khi nói tới, sư tôn cũng không nên hỏi nhiều.

Thời cơ chín muồi, hết thủy bí ẩn đều sẽ phân rõ.” Ánh mắt chuyển hòa, dịu dàng nói: “Dựa theo thiên lý, theo trình tự mà đi, diệt ma tuyệt không đơn giản đường tắt có thể đi.

Ngao sư tôn phân truyền Cửu Dương đạo pháp, thống soái Cửu Dương đệ tử tiền bốn đại Ma Vương, đến lúc đó, Yêu Hoàng chắc chắn sẽ đồng loạt tiêu diệt cả chân thân của hắn.”
Hắn ngửa đầu than nhẹ: “Yêu Hoàng vừa diệt, sứ mạng của Ngao Bí phái cũng đã kết thúc.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Truyền đạo đệ tử thống soái Cửu Dương, có phải quá mức phiến toái không? Hiện tại sư tôn Vạn Pháp đều thông, làm sao biết Huyền môn Cửu Dương, thuật pháp các phái muốn luyện có thể luyện thành.

Uy lực Chân Võ Trận tập hợp toàn thân, một mình hắn có thể diệt hết Ma Vương, tiêu diệt Yêu Hoàng, đâu cần đến những người như chúng ta xuất thủ.”

Ma Cô lắc đầu nói: “Sư tôn tuy biết bí mật của vạn pháp, lại không thể muốn luyện là luyện, tu luyện tới cao cấp càng cần vạn phần cẩn thận.” Lý Phượng Kỳ nói: “Lại là vì sao?”

Ma Cô hỏi ngược lại: “Nói về pháp lực mạnh mẽ, ai có thể so sánh với Nguyên Tông tổ sư? Tổ sư sáng tạo ra chín môn đạo pháp, bản thân hắn là đã luyện xong rồi.

Hậu thế đệ tử thành hơn trăm ngàn, sao không có một người kiêm tu hai môn phái trở lên? Đạo lý trong này người có biết không?” Lý Phượng Kỳ môi mở một cái, muốn đề cập tới Ngọc Ngân Đồng, lại nghĩ người này tuy kiêm tu bảy môn, mười chín môn môn tà lộ nghiêng môn, không đủ dẫn chứng làm ví dụ.

Đào Yêu Yêu nói: “Tiền bối hỏi chuyện này, trùng hợp là đề thứ ba nghi vấn của văn bối.

Cửu Dương đạo pháp uy lực to lớn, một mình luyện đủ có thể tiêu diệt ma đạo, vì sao tổ sư cố ý thiết lập hạn chế, không cho các đệ tử kiêm tu?” Lý Phượng Kỳ ngạc nhiên nói: “Tổ sư cố ý thiết lập giới hạn?”

Đào Yêu Yêu chuyển hướng nói: “Đại ca còn nhớ không, tân đệ tử nhập môn, tân thủ Chân Võ Trận, phân biệt tu luyện công pháp gì?” Lý Phượng Kỳ nói: “Đệ tử mới học bộ cương đầu trước, Nguyên Cương Ngũ Lôi bộ, Chân Võ Trận diễn tập là từ Đan Dương Cửu Chuyển luyện lên.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nguyên Cương Ngũ Lôi và Đan Dương Cửu chuyển, chính là hạn chế do tổ sư gia thiết lập cho đệ tử đời sau của mình.

Trong lúc ngủ say, ta cẩn thận chải vượt pháp nghĩa bản phái, phát hiện hai phương pháp Đan Dương mặc dù hợp nhất với chính đạo Tam Dịch, lại là chín loại chướng ngại chân khí dung thông.

Cửu Dương pháp lý lý sáng chế cực xảo, nếu muốn tu luyện bất kỳ một môn phái nào, đều phải lấy Nguyên Cương Ngũ Lôi làm cơ sở, tuyệt đối không thể nhảy qua một khâu này, luyện ra một loại chân khí nào đó sau khi định hình, lại luyện ra chân khí khác sẽ tẩu hỏa nhập ma, Nguyên Cương Ngũ Lôi có thể xem là cách ly Cửu Dương cơ quan.”

Nói đến đây thì ngừng một lát, nói tiếp: “Ngược lại, Chân Võ Trận tập hợp lực lượng Cửu Dương, lại tu các môn hợp lại như một.

Chân khí của đệ tử Cửu Dương thường xuyên truyền đi, đến lúc đó sẽ là Đan Dương Cửu Chuyển có tác dụng.

Phương pháp này mặc dù tạm thời thông dung chân khí, phẳng phát từng đạo cầu nối liền nhau dựng lên.

Nhưng triệt tiêu trận pháp tức đi giải trừ, cũng đem đi chủng chân khí trong cơ thể các đệ tử rút ra sạch sẽ, không còn sót lại chút gì.” Ngũ khí tăng thêm nói: “Tóm lại, không để cho đệ tử kiêm tu pháp thuật, có thể nói là ước nguyện ban đầu của nguyên tông tổ sư sáng lập cửu dương.”

Lý Phượng Kỳ ngộ tính cực tốt, trước kia cùng các sư huynh sư đệ theo khuôn phép cũ, chưa bao giờ thâm nhập phỏng đoán pháp lý lợi hại, cơ mưu của tổ tiên...

Giờ phút này tai nghe phân tích, chuyển ý liền rõ ràng, gật đầu nói: “Ta đoán được khổ tâm của tổ sư rồi.

Hắn sợ một mình luyện Cửu Dương quá mạnh, cho nên chia đạo pháp thành chín môn, lúc đấu chiến tà ma lại tạo thành Chân Võ trận.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vì sao tổ sư lại sợ một mình quá mạnh?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Khụ, Kháng Long hồi hận, cường giả tất gãy, một người quá cường đại nhất định sẽ bị trời phạt.

Dịch kinh người hiểu sâu hơn ta, lại chết một lần nữa, đạo lý này sao lại không nghĩ ra?”

Đào Yêu Yêu nhú mày: “Cường giả nhất định nghịch thiên, Cửu Vĩ Quy ôm ý niệm này, muốn ta biến thành chí cường vô địch, liều mạng với trời đất ngọc đá cùng tan.

Ngọc Ngân Đồng cũng nhận định ta mạnh đến cực hạn, nhất định sẽ dẫn dụ trời cao tru diệt.

Đạo lý trong đó tuy ta hiểu được, ý chỉ của trời cao lại rất khó tiếp nhận, người mạnh nhất quả thật không thể tồn tại ở thế gian sao? Vừa rồi đại ca giảng đến “Vạn Pháp đều có thể luyện thành, trong thiên địa ai là địch thủ?” Ta nói “Biết luyện vạn pháp là một chuyện, có thể luyện đến cao nhất hay không lại là một chuyện khác.

“Chính là vấn đề nan giải này, lại phải thỉnh giáo Ma Cô tiên bối kỹ càng.”

Lần đầu tiên trong mộng tỉnh lại luận đạo Huyền Bát.

Địa cung yên lặng hơn nửa ngày, hai mắt Ma Cô khép hờ, giống như đang suy nghĩ gì đó, từ từ mở miệng nói: “Lần trước Đào can đảm dẫn dắt Cửu Dương chiến bại ở Đông Hải, đông đảo môn đồ tổn hại, Huyền môn chương cổ hơn phân nửa thất truyền.

Trong đó có một chuyện đau đớn cũ, vừa vặn có thể dùng câu hỏi này ví dụ.” Đào diên non nói: “Tiền bối cứ nói, văn bối rửa tai lắng nghe.”

Ma Cô mở mắt ra, vén váy ngồi xuống nói: “Hơn ba trăm năm trước, sư tôn Ngao Kính Hoa Long Tử có hài nhi độc sinh, năm tuổi bái nhập Phong Lôi môn, trời sinh tính hoạt bát bất hiếu động, rất được phong lôi thủ yêu thích, các loại pháp thuật cường đại cầm tay truyền thụ thụ.

Đạo hạnh đứa nhỏ kia đột nhiên tăng mạnh, vượt xa đệ tử trưởng thành bình thường.”

“Một ngày nào đó, đứa bé kia ngẫu nhiên đến thôn trấn dưới chân núi du ngoạn, bị mấy thôn dã Bát Mi khiêu khích vũ nhục, nhất thời nóng nảy lên, sử dụng Thủ Đồ Ma Lôi Trận “Cửu Thiên Phục Ma Lôi Trận” ra mặt.

Một trận sấm chớp hiện lên qua đi, hơn phân nửa thôn trấn nổ nát tan, mấy chục hộ gia đình phá hủy, mấy trăm bách tính thảm tử vong.

Hoa Long Tử kinh ngạc nghe tin ác, lập tức sai người đi bắt đầu gây họa khắp nơi.

Đứa nhỏ kia biết rõ xông vào đại họa, đang lúc hoang mang lo lắng, lại gặp càn khôn mười hai kiếm vây đuổi, lại dám cường cự tuyệt bắt, liền thương năm tên đồng môn tính danh.

Sau đó vẫn là Hoa Long Tử rời núi thanh lý môn hộ, tự tay giết chết hài nhi, một trận thảm biến mới phải kết thúc.”

Lý Phượng Kỳ thâm nghĩ “Sự kiện nghiêm trọng như vậy, loạn trần đại sư không đề cập tới, trong đạo phái cũng tuyệt

không có tin đồn, quái trạng như vậy há có thể lấy “Chiến bại thất truyền” làm lý do? Nghĩ là Ngao Nghiêu phải có thói quen phong tỏa bề bộn, ngữ điệu mặt chước nhìn như lộ ra kẽ hở, thực tế nhắc nhở chúng ta giữ bí mật.

Ài, giữ bí mật thì giữ bí mật đi, nói ra cũng không phải sợ bị truyền ra ngoài mất mặt.

Huyền môn Tổ có “Ẩn ác dương thiện phong”, che giấu ác sự phát dương thiện cử.

Lập ý tuy tốt, nhưng làm phép hơi cổ hủ, tám thành là vị đại sư Hoa Long Tử kia sáng tạo ra.”

Trong lúc suy nghĩ, nghe Ma Cô giải thích: “Hoa Long Tử giờ tay lên con trai duy nhất, đau đớn kịch liệt như muốn phát điên lên.

Sau đó Ngọc Ngân Đồng đại náo ba ngọn núi san sát, Hoa Long Tử trong đấu pháp nhiều lần phạm sai lầm, cuối cùng chân khí hao kiệt mà chết, kết quả này có liên quan tới nỗi đau của kẻ táng con hấn.

Trước khi chết, hấn suy nghĩ rất nhiều, định ra quy củ nhà giáo phái đệ tử—— lấy đạo tràng luận đại chỉ làm chủ, tham khảo điển tịch làm phụ, bất luận sư tôn hoặc đồ đệ đầu, đều không cho phép tự mình truyền thụ pháp thuật thượng thừa cụ thể.

Đệ tử tự mình tham đạo luyện pháp, người này đạo hạnh mạnh yếu cao thấp, đều dựa vào thiên phú và thiên ý quyết định.

Ta nói đoạn chuyện cũ này, sư tôn có biết là ý gì không?”

Lúc này đào tâm linh sáng suốt, một khi nhắc nhở nhất thời tỉnh ngộ, đáp: “Đứa nhỏ Hoa Long Tử kia, không xứng có được pháp lực mạnh như vậy.”

Ma Cô nói: “Đúng là như vậy, đạo hạnh cao cường bao nhiêu, đức hạnh nên cao thượng cỡ nào, ngược lại cũng vậy.

“Đạo đức” là hai con đường tu hành của Huyền môn.

Hai cái tương xứng, thiếu một cái không được.

Như một con có đức hạnh, không có bản lĩnh, tất nhiên là phế vật chỉ biết múa lười.” Lúc trước ta ngăn cản Chu Thiên Tuế

làm ác, một chút bản lĩnh thật sự cũng không có, chính là loại phé vật chỉ biết ồn ào.”

Ma Cô tiếp tục nói: “Nếu chỉ có pháp lực cường đại, thiếu đi đức hạnh phối hợp, thì như hài nhi Hoa Long Tử kia, cuối cùng sẽ đúc thành tai họa hại người hại mình.

Thiên Đạo tru sát người mạnh nhất, quả thật là người mạnh nhất thất đức, bị lực lượng của mình cản trở.” Lý Phượng Kỳ tiếp lời: “Nếu đạo hạnh, đức hạnh đều đạt tới đỉnh cao, có thể bình an tiêu dao sống sót.” Ma Cô lạnh nhạt cười, nói: “Ta còn chưa từng thấy thánh hiền như vậy.” Mối Lý Phượng Kỳ giật giật, muốn nói “Nguyên tông tổ sư gia chẳng lẽ không phải?” Chợt đọc câu hỏi này rất cung kính, lời nói lại nuốt vào trong bụng.

Ma Cô ngữ khí thâm thiết, nói: “Chuyện cường giả đức bạc, rất nhiều trường hợp cường giả đức bạc.

Như vũ trụ kia phong cường tuyệt tam giới, chính đạo tiên khách vì sao vô ý tìm lấy? Chỉ vì tự biết đức hạnh mình khiếm khuyết, còn chưa thể điều khiển loại lực lượng siêu cường kia.

Mà kẻ cuồng vọng chỉ lo phải cường ép đùa nghịch, không hiểu đức hạnh chính là bảo vật miễn họa.

Từ cổ chí kim, người mạnh nhất thường là loại người này, sao không tự tìm đường chết, giữ lại cổ trang bị “Cường giả ắt bị thiên tru” kia.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ta lấy được thời tiết Vũ Trụ Phong, cũng là một cuồng đồ chỉ biết cậy mạnh.” Tiếp đó chính thức suy nghĩ, lẩm bẩm: “Đạo mạnh đến cỡ nào, phải xứng với đức cao cỡ nào, quái lạ nói Huyền Môn theo bồi phạt công đức luận bồi phạt, phải trong tỷ thí gọi là đấu đức đạo hội.” Kỳ thực sau khi hắn thông hiểu tam dịch, lấy đạo đức phối hợp chí lý cũng đã biết.

Chỉ là mỗi khi nghĩ đến, lại nhớ tới “Như Đường Liên Bích lạnh lùng kiêu ngạo, dựa vào cái gì người mang đạo pháp cường đại? Phẩm đức của hắn có thể có bao nhiêu cao? Muốn luyện pháp thuật thượng thừa còn sống tốt, có thể thấy được Thiên Đạo cũng có sơ hở.” Bởi vậy “Đạo đức phối hợp lý luận chưa lâu, hôm nay nghe Ma Cô giải phân tích, tạm thời vứt bỏ

cảm giác ác cảm với Đường Liên Bích, nghi vân tích lũy dần dần xua tán đi.

Ma Cô nói: “Tổ sư Nguyên tông thành lập Huyền môn Cửu Dương, dụng ý chính là ở đây.

Đại sự hàng đầu của Nga Khuyết phái là tiêu diệt Yêu Hoàng, một người luyện pháp trừ ma, khó tránh khỏi bước lên tuyệt lộ “Người mạnh nhất thất đức tạo họa”

Vì vậy Tổ sư chia ra phá hủy đạo pháp, để cho đệ tử phân biệt tu tập, lại mượn Chân Võ Trận thống hợp chiến lực.”

Đào Yêu Yêu đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Đa tạ tiền bối dạy bảo, ngài nói với ta rất nhiều đạo nhân quả nguyên tận cùng, tông môn trọng nghĩa, là muốn ta hiểu rõ ràng luật lệ trọng yếu, không thể tùy tiện tu thành pháp thuật cao thâm.”

Ma Cô cười nói: “Đúng đúng, là rất đúng, nghe nói biết tuệ căn độc cụ, khó trách loạn trần đại sư muốn truyền cho người một vị trí lớn.” Từ sau khi Ngao Bính gặp kiếp, nàng là người đầu tiên lộ ra vẻ vui mừng, lập tức nói: “Tam Dịch huyền bí đều tồn tại trong lòng, thiên hạ bất luận pháp thuật gì người đều có thể đề cử quyết, chỉ cần tu luyện một chút là có thể thăng lên đỉnh cấp, tiềm lực này quá mạnh cũng quá nguy hiểm.

Tu làm tu sĩ từng bước tăng tiến, đức hạnh tăng lên, mới có thể tăng thêm đạo hạnh.” Lý Phượng Kỳ hỏi: “Làm sao mới tính là đức hạnh tăng lên?” Anh chàng lập tức trả lời: “Huyền môn công đức trừ ma đệ nhất, đức hạnh ta gia tăng, đương nhiên là thực hiện trong chiến đấu càn quét ma đạo.”

Ma Cô cười to nói: “Có hai câu nói của người, gánh nặng của ta xem như đã tan rã, chúng ta tạm biệt đi!” Lục y phất tay áo, nhẹ nhàng đi ra ngoài cung điện dưới lòng đất.

Hai người Đào Lý cùng lên tiếng kinh ngạc hỏi: “Tiền bối đi đâu?” Ma Cô đứng trước tám bình nước, quay lưng về phía hai người nói: “Du Phương Tứ Hải, tu trì chân công, từ nay về sau ta sẽ không quản sự vụ Nga Lăng phái nữa.” Đào Yêu Yêu nói: “Ngài muốn luyện công lưu lại càng tốt, vẫn bối giải thích cho ngài Tam Dịch Đồ Văn, có trợ giúp rất lớn đối với bối toán luyện pháp.”

Ma Cô lắc đầu, nói: “Nội đan của ta bị Hư Thiên Sư mài hư, cần bồi dưỡng một lần nữa.

Du lịch sơn thủy thể sát thiên vận, chính là phương thức tốt nhất để bói toán tu hành môn tu hành.

Lại thêm...” hơi dừng một chút, thản nhiên nói: “Người khắc pháp nghĩa trên tường quá thần diệu, ta cũng có tham lam, bảo đảm không được trầm mê trong đó, đánh mất bản tính, vẫn nên tránh xa cho tốt.

Ha ha, Nga Khuyết sư tôn chết yểu, người nhận thiên mệnh, lão bà tử chúc ngươi sớm ngày trừ ma thành công!” Lời nói vang xa, bóng người xuyên qua bình nước, biến mất không thấy bóng dáng!

Lần đầu tiên trong mộng tỉnh lại luận đạo Huyền Cửu.

Trưa hôm sau, Đào Yêu Quy nhanh chóng phong bế địa cung, sau đó triệu tập đệ tử Cửu Dương lên núi nghị sự,

Phía trước khối đá lớn trên đỉnh Ma Thiên Nhai đứng đầy người, Đào Yêu ngồi ngay ngắn trên đá, thấy chúng đồ muốn bái lạy, vội ngừng lại nói: “Các vị huynh đệ tử muội, sau này không cần đa lễ như vậy nữa.

Chúng ta trải qua đau khổ, cùng nhau chảy máu, tình nghĩa sống chết, còn chú ý lễ tiết quy củ gì đó.” Trong lời nói tràn ngập hương vị tang thương, chúng đệ tử trăm mối cảm xúc giao thoa, có người nhẹ giọng thở dài, có người vê nhẹ ống tay áo, có người vê nhẹ khóe mắt.

Đào Yêu Yêu từ trái sang phải nhìn lại, đều thấy khuôn mặt quen thuộc.

Lý Phượng Kỳ ở bên nói: “Hiện nay phái Nga Phản, trừ sạch đồng tử tu hành, trên núi chỉ còn ba mươi sáu người.” Đào Yêu Yêu chết yểu nói: “Như vậy cũng tốt, binh quý tinh không đất, đệ tử bình thường ta đã sớm muốn đuổi đi rồi.”

Từ nay về sau, trọng trách của phái Nga Phản đều do chúng ta khơi mào, ý của mọi người thế nào?” Chúng đệ tử nghe thấy máu nóng của Yên dâng lên, đáp: “Được!” Ngay cả Đường Đa cũng giơ bàn tay nhỏ lên, đứng trong đám người cao giọng quát tháo.

Đào Yêu trong lòng hơi động, hỏi: “Sở Tình ở đâu? Hãn cũng xuống núi rồi sao?” Lan Thế Hải nói: “Sở Tình vốn là cháu ngoại Kim Lăng Vương, năm mới đầu đã trở về bản tịch rồi.

Nói là muốn mượn thế lực gia tộc, tấu thỉnh triều đình phát binh tiêu diệt Võ Lăng Long gia.” Đào Yêu kinh ngạc nói: “Đệ tử Ngao Bính xin triều đình phát binh?”

Lan Thế Hải nói: “Trước khi đi Sở Tình lập lời thề, lần này điều binh chỉ dùng danh nghĩa ” chinh phạt phản loạn”, dựa theo quy củ hành quân bày trận, đối phương nếu không có tà ma tham chiến, mình tuyệt không sử dụng đạo pháp Nga Du.”

Hoàng U thở dài nói: “Hắn tức giận mới đi con đường kia, lại nhìn người trên núi yếu thế, thực không muốn Nga Khuyết phái lại liên lụy vào tranh đấu... Nhưng hiện tại tình hình bất đồng, Sở sư đệ còn không biết sư tôn sống lại, ta liền tìm hắn trở về!”

Đào Yêu Yêu nói: “Không cần vội, để mặc hắn đi đi.

Phản ứng của Võ Lăng Long gia là quấy nhiễu Phàm gian, đang nên để thế lực hạ giới lắng lại, trước mắt chúng ta phải đối phó với cường địch thế ngoại.” Trong miệng dặn dò, nhớ tới ân cừu với Võ Lăng Long gia, trong lòng bay qua mấy đám mây đen.

Trong lúc nói chuyện, Phương Linh Bảo đi lên trước, đưa tay vào ngực lấy ra một cái bình đan, trân trọng dâng lên nói: “Xích Linh Chi kinh chín lần nấu nước, thần hiệu khởi tử hồi sinh đã hao hết, nhưng mảnh vụn còn sót lại vẫn là trân tài luyện đan.

Sáng nay ta thu nạp cửa Kỳ xảo, hợp nhất mười ba viên Thái Huyền Chân Châu mới mẻ nóng bỏng này, sư tôn mau ăn vào, thứ đồ chơi này đặc biệt bổ sung.” Địa cung cất các đồ đệ vào, đồ tể kỳ xảo khu động người gõ bịt kín cửa vào, tiện thể quét dọn một phen, vật bên trong sự vật nhất được sạch sẽ.

Phương Linh Bảo bàn tay nâng cái bình lên.

Chỉ thấy tiên khí lượn lờ bốc hơi, tường quang ảm hiện, cách vách bình đã hiện ra thủy tượng đẹp mắt, có thể biết đan dược trong bình thần kỳ biết đường nào.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Lúc ta nhập môn đã nghe nói qua, Thái Huyền Chân Châu là thánh vật của Đan Dược Môn, người tu đạo dùng có thể tăng thêm ngàn năm đạo hạnh.

Luyện chế mặc dù rất dễ dàng, nhưng vì chất liệu khó tìm, từ trước đến nay không có người chế thành, chỉ ghi chép trong điển tịch đan dược.”

Phương Linh Bảo nói: “Đúng vậy, đúng vậy, cuối cùng ông trời cũng mở mắt, chúng ta đi cút chó, Xích Linh Chi cận bã đúng là lương tài chế luyện Thái Huyền Chân Châu.

Sư tôn chết thối diên bát đảo, nội đan chân khí hoàn toàn mất đi, sau khi sống lại cần gấp ăn thuốc bổ hồi phục pháp lực.”

Mọi người âm thầm gật đầu, suy nghĩ gia hỏa này miệng đầy hồ ngôn loạn ngữ, việc luyện đan bổ thân ngược lại rất linh mẫn.

Đào Yêu Yêu nói: “Ta không ăn, đan dược này giữ lại cho người ăn.” Phương Linh Bảo ngạc nhiên: “Người không ăn, cho ta ăn?” Đào Yêu Yêu Yêu mỉm cười nói: “Bảo giả, ít ỏi mà phát huy tác dụng.

Đan giả, Tụ linh thành cơ bản.

Tinh khí thần là tam bảo, đỉnh dược hỏa là ba yếu, phải biết rằng tam bảo do lòng sinh, ba là tùy tâm thiết lập, Tiên Thiên nhất khí liên tâm ngưng tụ, luyện tâm làm đan cũng không cần khổ tâm tìm chất liệu... Tên đầu học đan dược, ta sẽ truyền cho người lý lẽ đan dược, bảo người trở thành hồn dương tiên thể.

Linh đan tăng bổ pháp lực này sao, chính người phục dụng đúng lúc.”

Như là “Tam bảo, tam yếu” đều là thuật ngữ luyện đan, mới đầu mấy câu càng thêm hợp với tổng quyết đan dược môn, phân biệt kỹ càng có vẻ khác biệt.

Đặc biệt là chuyện tâm luyện đan, có rất nhiều chỗ thay đổi, Phương Linh Bảo nghe được ý khát máu thần mê, há miệng nửa ngày không khép lại được.

Đào Yêu Yêu nói: “Không chỉ có Đan Dược Môn, môn đồ các môn đều sắp luyện thành tiên thể.

Ta sẽ phân biệt truyền thụ phương pháp tu luyện, mấy ngày gần đây phải tranh thủ làm thành chuyện này.” Mọi người ngạc nhiên nhìn nhau, âm thầm nói Luyện Tiên thể cần phá phong cấm, sao có thể nói thành tựu? Đa số đều bán tín bán nghi.

Phương Linh Bảo đầu óc có một sợi gân, sư tôn nói cái gì thì tin cái đó, nhảy nhót nói: “Hay lắm, sư tôn nói cực kỳ cao minh, rút thời gian làm đồ đệ nhiều giáo chủ!” Thu hồi Thái Huyền Chân Châu, tay phải mò vào trong áo, lấy ra một cái hồ lô bạc tinh xảo., Hắc lặc lư nói: “Hảo bảo bối này sư tôn cũng nên mỉm cười rồi, chợ Dương Tinh tập hợp tinh hoa, nội đan người mất đi kia, hiện tại đang gọi là vật quy nguyên chủ.” Hồ

lô địa chất bạc trắng, lại mơ hồ lộ ra một điểm màu đỏ nhạt, theo tay phải hần lẩn qua lẩn lại, nội đan quang hoa vừa thuần chính lại Dương Liệt lại tinh khiết.”

Tim mọi người đập thình thịch, âm thầm khen “Hay cho một viên nội đan cực phẩm!”

Đào Yêu Yêu nói: “Tổ Dương Tinh luyện chế cực phẩm, thu thập nguyên liệu đặc biệt là việc phí công, Linh Bảo huynh nhất định tốn rất nhiều công phu.”

Phương Linh Bảo dương dương đắc ý nói: “Cửu Vĩ Quy lão yêu bà bày lời đài thiết hạ đánh cược, đào rồng tâm tư tìm kiếm nội đan yêu quái tàn phiến, viên tây dương tinh lúc trước xác thực luyện chế không dễ dàng.

Nhưng Huyền môn chính tông của chúng ta lại khác, nguyên liệu cần thiết tất cả đều là hiện ra, bởi vì cái gọi là đập phá thiết hại vô mịch, có được lại chẳng tốn chút công phu nào!”
Đầu lắc lư, thổi phồng lên, nước miếng văng tứ tung, cười nói: “Người coi đan dược môn chúng ta nào có nhiều dược liệu như vậy? Kỳ thật nói đến cũng không đáng một cái rắm, các đời cao thủ Huyền môn diệt yêu trừ quái, lấy được nội đan yêu quái dù sao cũng phải xử lý a.

Hắc hắc, ngoại trừ mấy thứ cần thiết luyện công ra, những thứ còn lại đều được đưa vào kho đan dược của môn phái.

Ngàn năm sau tích lũy tháng ngày, nội đan trăm vạn yêu linh áp súc phong tồn, nhiều vô số kể.”

Một đệ tử đan dược cảm thán: “May mắn vách núi chỗ Đan Dược môn chưa sụp đổ, quý nhân luyện đan mặc dù bị hủy, phòng chứa thuốc trong lòng đất vẫn còn hoàn hảo.” Quý nhân kia là phòng luyện đan kỳ xảo kiến tạo bí mật cho Phương Linh Bảo, đại chiến Ngao oanh oanh thiêu bốn phía, phòng ốc phía trên bị phá hủy hết, hầm ngầm cỡ lớn phía dưới không bị phá hư quá lớn.

Hầu Thiên Cơ nói: “Bày phía trước quý nhân có pháp chương, cũng giảm bớt xung kích bên ngoài.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ngày đó muốn người luyện Ấn tà đan, giống như dược liệu đều chuyển vào tự nhiên cung, khi nào thì chờ về đan dược môn đây?”

Phương Linh Bảo cười nói: “Điều này phải tính tới đệ tử đầu tiên của Huyền môn, Phương mỗ làm việc cơ mẫn hơn người.

Vừa rồi nhìn không đúng, ta liền phân phó đệ tử bản môn cướp chỗ chuyển nhà đi.

Các người ở phía trước cùng phu nhân Long gia dây dưa nắm, các huynh đệ Đan Dược Môn liều mạng khiêng ở phía sau.

Ỗ vào bản thân mưu tính chuẩn xác, chỉ huy kịp thời, mới khiến cho đan dược bảo vật bình yên vô sự!” Trong lòng mọi người biết rõ, hẳn nào có tính toán gì, rõ ràng là đau lòng đan dược khó cất giữ, gạt sư tôn vận chuyển hàng cá nhân.

Lần đầu tiên trong mộng tỉnh lại, luận đạo Huyền Thập.

Phương Linh Bảo nói: “Tuy rằng một phần nhỏ chưa di chuyển xong, tính cả trấn yêu tháp lúc băng liệt mất một chút, dược liệu của bản môn còn thừa lại bốn năm thành, nhưng cũng đủ để sánh ngang với tàn phiến nội đan của Cửu Vĩ Quy.

Toàn bộ đều mang tới tụ hợp tinh luyện, phẩm chất của Mẫn Dương Tinh tuyệt không kém, hơn nữa so với viên trước đó càng thêm tinh khiết.” vỗ vỗ bả vai Hầu Thiên Cơ, vui vẻ nói: “Còn thua nhờ trợ lực của kỳ xảo môn, lò luyện đan của Mộc Mộc Dịch phu không ngày đêm không đêm.”

So sánh với đám cô thần lão yêu bà kia lại lười hơn nhiều, lần trước luyện đan hao phí thời gian, tối thiểu gấp ba lần lần này.” Nói đến hứng khởi, chỉ vào Hoàng U nói: “Còn phải ghi nhớ công lao của lão Hoàng nói: “Còn phải nhớ công lao của lão Hoàng.”

Có khi vật phẩm luyện đan thiếu hụt mấy thứ, đều dựa vào hấn suu tầm các nơi bắc bắc Thiên Nam của Thiên Nam hải.

Ài, mấy môn sư chúng ta kinh lực mãnh liệt, cuối cùng cũng coi như làm ra nội đan Như Kỳ của sư tôn.”

Dược liệu của Đan Dược Môn truyền lại từ tiên bối Ngao Bính, Phương Linh Bảo yêu thương như tính mạng, ngày thường tuyệt thiếu đề cập với người khác, ai dám khê động lập tức nhảy lên cao ba trượng.

Giờ phút này hấn ta lại chẳng hề để ý, miệng nói liên miên không dứt, chỉ vì tôn trọng thu được nội đan mà hưng phấn, một mảnh Xích Trung lại đến trình độ ngu xuẩn.

Mọi người mừng rỡ như không, vây lên đá phía trước mời sư tôn lấy nội đan ra dùng.

Hầu Thiên Cơ nói: “Sư phụ để nội đan vào cơ thể, khôi phục pháp lực mới khiến Huyền môn trọng chấn!” Doãn Xích bình thường ít lời nói, cũng không nhin được mở miệng: “Hai đan Âm Dương cùng nhau có thể trùng tu Thiên Vương Thuần, sư tôn tạm thời dùng Dương Đan Trúc Cơ, đợi chúng đệ tử sau

này tìm cường yêu trừ khử, lại lấy Âm Đan dâng lên.” Lục Anh Hầu nói: “Có Đại sư huynh sứ Thiên Vương thuần là được rồi.

Sư tôn chỉ việc Trúc Đan phục công, không cần đợi Âm Đan kia.”

Nhất thời tất cả tình cảm nóng bỏng, duy chỉ có Lý Phượng Kỳ trầm mặc, thầm nghĩ “Hắn cảm nội đan có tác dụng gì? Nội đan là căn cơ thu thả chân khí, hắn ở trong địa cung liên tục khắc văn họa đồ, vách đá cứng rắn tùy tay vạch phá, còn sử ra pháp thuật Hồng Minh kiếm cùng Hư Thiên Sư của Hư Thiên Sư?

Đủ loại dị năng không phải do nội đan khu vận chân khí tạo thành, chắc chắn là do ngộ thông Liên Sơn Thần Dịch, tu thành thần thông lấy tâm làm pháp của Thiên Sơn Tiên Tông.

Nội đan đã là vật vô dụng đối với hắn, mọi người lần này vất vả, có chút hương vị trôi theo dòng nước.”

Đang lúc suy nghĩ, lại thấy đào cơ thể đưa tay tiếp nhận thao dương tinh, bên cạnh nhìn hai bên nói: “Tìm cho ta một tấm thảm, một bộ quần áo của cô gái.” Mọi người thầm cảm thấy kỳ quái, nghĩ muốn trúc đan cảm thảm khô sao? Nhưng không thể không làm theo pháp chỉ của sư tôn, Hoàng U hành động thần tốc, trong nháy mắt từ chỗ cư ngụ lấy vật quay lại, theo phân phó đặt đồ vật ở trên tảng đá lớn.

Đột nhiên Đào Yêu Yêu bữu môi một cái, tiếng huyết sáo ngân nga xông thẳng lên trời, chỉ một thoáng truyền khắp bốn phương sơn hà.

Chúng đệ tử cảm thấy kinh ngạc, chỉ cảm thấy chân khí của hắn dư thừa, hoàn toàn không có dấu hiệu mất đi pháp lực.

Một ý nghĩ còn chưa dứt, xa xa tiếng kêu bén nhọn, cùng với tiếng huyết sáo đồng thời hòa cùng.

Một con tiểu hồ màu trắng nhanh chóng chạy về phía đỉnh núi, rõ ràng là triệu hoán cho âm thanh của con yêu thú Đào Yêu này.

Lý Phượng Kỳ thầm nghĩ “Quả thật là Tam Dịch Thông, Vạn Pháp câu thông, ngay cả thú ngữ của hồ ly cũng biết.”

Con bạch hồ kia chạy đến dưới tảng đá lớn, chân trước nhấc lên không nổi nhảy lên, lại nhảy không lên mặt đá cao cao, gấp đến độ “Oa oa oa” kêu to “Oa oa”

Đào Yêu Yêu huyết sáo vài cái, nhấc lên thăm dài cuộn một cái, sớm cuộn bạch hồ đến trước mặt, ngón cái tay trái mở nắp hồ lô ra, cổ tay hướng lên trên ném một cái, sau khi hạ xuống, hồ lô cắm vào đai lưng, tiếp được sao vì dương giữa không trung, cả bộ thủ pháp nhẹ nhàng linh hoạt vô cùng.

Lập tức bàn tay siết chặt, mở ra nhìn một chút, Mẫn Dương Tinh đã bị bóp thành bột phấn sáng lấp lánh.

Mọi người cùng kêu lên: “Sur tôn, người...”

Đào Yêu Yêu nói: “Đan này dương khí thuần hậu, nếu cả viên đưa vào trong cơ thể loài thú, loại thú tất nhiên chịu không nổi.

Cần phải hóa thành thiên dung nhập huyết mạch, lại lấy chính pháp chậm rãi Trúc ổn định.” Lúc phân phó, bột phấn nội đan hóa thành hồng khí, từ lòng bàn tay truyền về thiên linh cái của bạch hồ.

Mọi người mới biết hẳn muốn truyền đan cho Bạch hồ, lại giúp nàng tu luyện pháp thuật thượng thừa của chính phái. Hành động này thật sự là ngoài ý liệu.

Phương Linh Bảo vò đầu bứt tai nói: “Quá xa xỉ, nội đan tuyệt phẩm cho tiểu hồ ly dùng.

Đan Dược Môn ngàn năm lão bản, cứ như vậy giày vò hết thảy.” Hoàng U nói thầm: “Không giày vò lung tung thì không gọi là Đào sư tôn.

Pháp lực của mình không khôi phục, hoàn toàn không để trong lòng, không biết hẳn nghĩ thế nào.” Ban Lương chợt nói: “Các người đừng tranh cãi, xem công pháp sư tôn truyền cho Đan Trúc Cơ, cái này thật là thần diệu.” Mọi người chăm chú phân biệt, chỉ thấy tư thế Nhạc Trần Uyên dùng, truyền đan phần tinh không bỏ sót chút nào, uy lực pháp thuật mặc dù không lớn, nhưng so với nội đan ngày trước càng lộ ra tinh tế hơn.

Khí lưu màu đỏ rút ngắn, đan phần thẩm thấu vào trong xương cốt, bàn tay Đào Yêu dần dần áp sát đỉnh đầu bạch hồ, nói: “Mỏ Dương tinh nếu cho chúng ta sử dụng, nhiều nhất gia

tăng một chút pháp lực, đối với nàng mà nói lại là chí bảo khôi phục nhân thân như cũ.

Trước kia xâm nhiễm linh khí nội đan, tiểu hồ ly mới thu được chân thực thân nhân.

Lúc ta tự sát nội đan toái tán, mang theo một nàng thoát hóa thành hình thú, lúc này vừa vận cứu chữa.” Hai mắt rũ xuống, dịu dàng nói: “Xin lỗi người, lúc ta toái thân hồng thạch giới chỉ cũng hủy diệt rồi.

Viên nội đan này có thể làm cho thân người trường tồn, so với hồng thạch giới chỉ tốt hơn nhiều, xem như ta bồi thường cho người.” Hồng khí thấu vào, truyền đan xong rồi.

Năm ngón tay đào bò thu lại, sừng Dương Tinh đăng lập tức tụ thành trạng thái ban đầu, nhẹ nhàng vỗ lên trên đầu, kêu lên: “Tay áo đỏ, đứng lên đi.”

Một đầu tóc đen từ mép thâm rủ xuống, thân thể thiếu nữ bỗng nhiên lộ ra, cái cổ trắng nõn óng ánh như ngọc.

Chúng đệ tử thấy thế mới tỉnh ngộ, nguyên lai sau khi biến về hình người, thân thể trần truồng, lấy ra thâm là để che xấu hổ cho nàng.

Ông tay áo màu đỏ dường như không lưu ý hình dáng của mình, cùng một chỗ để mặc tấm thảm trượt xuống dưới chân, mở ra hai tay ôm lấy Đào Yêu mà khóc, kêu lên: “Chủ nhân, ta nhớ người chết rồi, người cũng không nên chết nữa!” Mặt mũi mọi người lộ ra vẻ xấu hổ.

Đào Yêu Yêu vỗ nhẹ lên vai nàng để an ủi, cười nói: “Làm ơn cho ta chút mặt mũi, ta rốt cuộc là Ngao sư tôn, cho người cởi trần ôm cái gì mà nói.” Khuyên bảo nửa ngày mới buông ra.

Lập tức đào móc cánh tay nâng tấm thảm kia lên cao, để nàng ở phía sau mặc quần áo.

Hồng Tụ tay chân nhanh nhẹn, trong miệng cũng không nhàn rồi, lời nói giòn tan hàm hồ chua xót và kích thích: “Lần này chủ nhân sống lại thật là lớn, loại khí sắc hạ lưu Bát Bì này rất thu liễm, càng thêm săn sóc nữ nhân, hiểu trước tiên cho ta quần áo chuẩn bị tốt nhất cho ta.” Người đem Mẫn Dương Tinh nhường cho ta, mình thì phải làm sao đây? Ai nha, ân tình lớn như vậy làm sao báo đáp, cứ phải gọi người ta lấy

thân báo đáp sao.” Tiểu Tuyết sư muội thấy không có, lần này phục sinh hoàn toàn nhờ vào người ta.

Nàng vì người mài nát lục diệp liên tục gan dạ, sử dụng hết ba lỗ bảy mao tâm, thật không cách nào hình dung nổi.

Ai, Quan kiện thời khắc chân tình, khiến người ta lau mắt nhìn nhau, hiện tại ta cảm thấy nàng mới là lựa chọn tốt nhất của thiếu nữ này... “

Đào Yêu Yêu âm thầm lắc đầu, suy nghĩ một chút, hộp ngọc của nàng vừa mở ra, không đến mấy canh giờ sợ là không ngừng được, lại không tiện cưỡng ép quát bảo dừng lại.

Lập tức bước về phía trước hai bước, lưu lại một thân hình đứng nguyên vị, “Hừ hừ” hướng về phía nàng áp úng qua loa lấy lệ.

Hồng Tụ không lưu ý tới người đứng trước mặt là giả nhân, chỉ cần hai lỗ tai người qua đường là được, đàm luận vui vẻ như hai hạt đậu bộp bộp bộp không ngớt.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Nói cho nàng nghe là đủ đi, chúng ta tiếp tục thương nghị chính sự.” Mọi người bị phân thân kỳ thuật này làm cho kinh ngạc ngây người, Hoàng U kêu lên: “Người không có nội đan, làm sao còn có thể làm phép...” Chợt cảm miệng, âm thầm muốn thức tỉnh ống tay áo đỏ, lại thấy nàng như cũ mặt mày hớn hờ, hoàn toàn không phát hiện ra, hiển nhiên là bị một loại pháp thuật cách ly nào đó.

Lần đầu tiên trong mộng tỉnh lại, luận đạo Huyền Thập Nhị.

Chúng đệ tử Nga Bí nhìn nhau kinh hãi.

Dương Tiểu Xuyên thấp giọng chất vấn: “Làm phép không cần nội đan, đây là đạo pháp chính tông của Huyền môn?” Hưu Thiên Cơ bên cạnh nói: “Trong chính đạo chỉ có Tiên tông Thiên Sơn lấy tâm làm pháp, không cần nội đan chân khí, sư tôn chắc là sửa tu đạo này rồi.” Phương Linh Bảo lấp bắp: “Sư tôn đổi tu Thiên Sơn.”, Vậy... Chúng ta cũng phải đổi tên thành Thiên Sơn phái?” Chợt thấy Lan Thế Hải đứng gần đó chấp tay, đoan dung nói: “Sư tôn làm phép học chí cao của bản phái, Vô Đan thi pháp truy sát tổ sư Nguyên tông, quả thật là đại phúc của Ngao Huyền môn.”

Đào Yêu Yêu mỉm cười nói: “Sao Lan huynh lại nói ra lời ấy?” Trạng thái bản thân tất nhiên là hiểu rõ, sở dĩ biết rõ cốt lõi, là ám chỉ hẩn giúp đỡ mọi người giải đáp nghi vấn.

Lan Thế Hải nói: “Năm xưa bản phái cất giấu một bảo vật tên là “Kỳ Lân Thần Đan”, chính là di vật của tổ sư Nguyên tông.

Lúc Tổ sư còn trẻ, dựa vào nội đan này tu trì đại đạo, uy chấn Tam Giới Thần Ma, sau khi sáng lập Côn Bằng phái liền truyền Kỳ Lân Đan cho Nhị Tổ, bản thân pháp lực lại tăng không giảm chút nào.

Có thể thấy được đạo pháp tối cao của Huyền môn cũng không phải là từ nội đan phụ mà có.” Mọi người đều biết hẩn đọc Tiên Điện, nói pháp thuật luận đạo cực kỳ nổi bật, lập tức án theo lời hẩn nói để suy nghĩ sâu xa về pháp nghĩa của bản môn.

Phương Linh Bảo cả đời chăm chỉ tu luyện đan, chợt nghe quan điểm nội đan vô dụng, cảm thấy không phục, trong miệng lẩm bẩm: “Theo người nói như vậy, nếu luyện đến cấp độ như tổ sư gia, sẽ tự động biến thành Thiên Sơn Tiên Tông sao?” Lan Thế Hải nói: “Không tề, Huyền môn đạo chia ra chín mặt, mỗi một môn tu chí hóa cảnh, kỳ thật chất đều là Thiên Sơn Tiên Thuật.”

Đào Yêu Yêu nói: “Lời này nói đến điểm mấu chốt rồi.

Thiên Địa Nhân ba đạo, Thiên Đạo vi tôn, địa đạo ở trung tâm, nhân đạo đứng thẳng từ hai bên.

Lời nói cũ của đạo thư chắc hẳn mọi người đều nhớ nát “Người pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên”, tiên pháp tu trì thiên đạo đương nhiên là vạn pháp tổ nguyên.

Không chỉ có Ngao Huyền Môn, các nhà đạo thuật trong thiên hạ tu luyện đến cực điểm, đều có thể quy nhập phạm trù thiên sơn tiên thuật.”

Đàm luận đến đây, đỉnh núi nghiễm nhiên đã là đạo tràng truyền pháp.

Rất nhiều đệ tử sánh vai ngồi dưới đất, nghiêng tai lắng nghe, chuyên tâm tư ghi nhớ, sợ bỏ sót sự phân tích tinh diệu của sư tôn và các đồ đệ cầm đầu.

Đào Yêu Yêu khoanh chân ngồi ở vị trí cao, kết hợp với câu tam đề giải thích nghi nan, từng câu huyền ảo lại tinh luyện.

Trong đám người thỉnh thoảng còn tán thưởng vui vẻ, thỉnh thoảng hỏi thẳng, giọng Phương Linh Bảo càng thêm vang dội: “Sư tôn nói quả thật rất hay, nhưng lúc trước vì sao tổ sư gia không gia nhập Thiên Sơn tiên tông? Dù sao luyện đến mức sau này sẽ biến thành Thiên Sơn, cần gì phải tốn sự sáng lập nha phái?”

Đào Yêu Yêu giải thích: “Tất cả nguyên do của cái trung nguyên này đều là do “Dừng lại, dần dần hai loại tu hành khác nhau”

Liên Sơn Dịch thâm thúy cô ảo, tâm tính chuyển biến thật lớn, y cẩn thận suy nghĩ ngược lại sẽ lầm đường lạc lối.

Cho nên Thiên Sơn tu đạo chú ý đồn ngộ trong lòng, yêu cầu người tu luyện cực kỳ có linh tính, nhất pháp nhập tâm lập tức nhập đạo.

Đốn ngộ là dựa vào trời sinh linh tuệ, muốn dùng phương thức cần cù từ từ học được tiên pháp Thiên Sơn, không khác gì duyên mộc cầu cá, là chuyện không có khả năng.”

Nói đến đây hần dần thấp giọng, thần sắc trên mặt bất động, sau lưng lại nhớ tới tình trạng cũ kỹ của Long Bách Linh tu luyện tiên pháp, thâm nghĩ linh tính của “Linh Nhi” phải là người trời cao đất dày, trong ngàn vạn người khó tìm người thứ hai.

Pháp quyết nàng luyện Băng Tầm Tiên Tác rất rõ ràng, cái gì mà “Luyện pháp giả uống nước với Tầm Nhi, bóc kén rút sợi, Thiên Sơn Tiên Tông nào có câu chữ như vậy? Quả thực là vị trí thủ tọa trên thiên văn biên chế, tuy căn cứ theo pháp lý Thiên Sơn, nhưng hình thức tu luyện vẫn là như vậy trong Côn Luân phái.

Hình như không phải tạp mà không tinh khiết, mông lung... Côn Bằng phu nhân hơn phân nửa đều chưa luyện thành, Linh Nhi lại có thể dễ dàng học được, còn dùng như vậy thuận buồm xuôi gió.

Ài, phần linh tính này của nàng thực sự là cả thế gian khó tìm...” Vừa nghĩ, vừa lòng như đao cắt, tưởng niệm trăm linh chi đau cắt, nhìn không được chỉ muốn nhìn trời kêu to khó tìm, khó tìm, nếu có thể tìm người hồi tâm chuyển ý, ta tình nguyện chịu hết tất cả tội phạt trong thiên địa...”

Phương Linh Bảo vỗ nhẹ trán, dứt khoát nói: “Ta nghe được danh đường! Tu luyện pháp thuật Thiên Sơn nhất định phải có linh tính cao, ngộ tính cao, nhưng người tu đạo trên đời ngàn vạn, chưa chắc mỗi người đều có loại thiên phú này.

Cho nên phải bắt đầu từ luyện đan luyện khí, theo trình tự tăng lên, luyện đến mức đầu cũng có thể đạt tới tu vi như Thiên Sơn Tiên Tông.” Âu Dương Độc Bình ở bên cạnh chê hần quá ồn ào, chế nhạo nói: “Đan dược thủ đồ có thể nghĩ đến đoạn này, ngộ tính linh tính cao thần kỳ, tu đến Thiên Sơn Tiên Tông đều xem như là ủy tài.” Phương Linh Bảo đắc ý nói: “Đúng vậy, trong tên ta có một chữ linh tự, có thể thấy được linh tính sinh ra đã rất cao rồi.

Cha ta đánh ta bú sữa lúc đó đã nhìn ra, linh tính lão nhân gia ông ta cũng không thấp.” Mọi người cười ha ha, không khí đột nhiên trở nên sinh động, mượn cơ trường thở hắt ra, buồn bực trong ngực thoáng được buông lỏng.

Kế tiếp Đào Yêu Yêu nói nhỏ: “Tu tâm gian nan, vả lại nhập ma nguy hiểm rất lớn; luyện khí dễ dàng, có lợi cho việc ổn định căn cơ của người thường.

Thiên hạ lương thiện quá nhiều người, người có linh tính tuyệt thị ít ỏi, nếu triệu đệ tử tốt tu đạo diệt ma, không thể đi con đường gian nguy trên Thiên Sơn.

Tổ sư Nguyên tông sáng lập môn phái mờ mịt, mở rộng môn phái truyền thụ chính pháp, ta đoán chắc là đang cân nhắc vì chuyện này.” Hơi dừng lại một chút, nói tiếp: “Trong ba phái Tiên tông, Côn Luân giỏi nhất là hấp thu Địa Tạng khí, dưỡng đan luyện công pháp nghiêm cẩn, lấy Huyền môn Cửu Dương Lục xuất hiện ở Côn Luân.

Trong ba môn khác, Tu Thần nông tất có “Nhân tâm”, Tu Nhiếp Hồn trước tiên phải tu thành “Loạn tính bất loạn”, để không chế mộng cảnh độn thổ.

Cả hai đều từ tâm tính công phu, bởi vậy phần lớn pháp quyết dựa vào tiên pháp Thiên Sơn mà chế tạo.

Bồng Lai phái diệt tu chân, tuy cũng luyện nội đan chân khí, nhưng vì đầu nhập vật tính ngũ hành, coi thân tâm là gông xiềng trói buộc chân tính, dùng khổ hạnh tu luyện thuật thoát nạn quỷ dị.

Độn Giáp môn tham khảo đạo về kỳ biến của nó, vận chuyển pháp hiệu mau lẹ âm lợi, cố ý nói đầu nguồn của độn giáp là đầu nguồn của Bồng Lai.

Nhưng nếu suy xét căn nguyên, Huyền Môn Cửu Dương thật sự là con đường riêng biệt mở ra, trên phương diện tu pháp tính mạng hai đạo, đều không giống với ba phái Tiên Tông.”

“Tâm tính và thân mệnh, chính là căn bản của tu đạo.

Ba phái Tiên tông đều có thiên hướng trọng, Thiên Sơn tu tâm tính, Côn Luân tu thân mệnh, Bồng Lai xen lẫn giữa hai đầu, hai bên không gần nhau mà chỉ cầu cùng vật tương thông.

Nhưng từ đạo quả chung cực đến xem, tu đạo của ba phái trăm sông đổ về một biển, đều sẽ luyện đến cảnh giới “Thiên nhân hợp nhất” hợp nhất.

Chỉ là vì tu pháp ở giữa khác nhau một trời một vực, tự mình tuyên bố là tu tiên chính đồ, giữa lẫn nhau không tán đồng, mới có thể thường xuyên dẫn phát tranh chấp.”

Hầu Thiên Cơ bên dưới chợt nói: “Đệ tử không hiểu chuyện gì cả, muốn mời sư tôn mở miệng.” Mẹ nó nói: “Hầu huynh, mời nói.”

Hầu Thiên Cơ nói: “Nếu đạo quả cao nhất là “Thiên Nhân Hợp Nhất” của Thiên Sơn, Bồng Lai, tiên thánh tiền bối của Côn Luân nên có người luyện thành, sao không nói cho hậu bối biết nguyên nhân, bảo mọi người đều lấy Thiên Sơn Tiên Tông làm đầu.” Phương Linh Bảo đặt câu hỏi tiếp: “Lời này nói đúng lắm.”, Trong Nga Khuyết phái, tiền bối tu thành đạo quả cao nhất có bao nhiêu? Ít nhất tổ sư gia phải không, vì sao từ trước tới nay không trở về nói cho Thiên Sơn Tiên Tông chúng ta chỗ diệu dụng.” Tâm niệm mọi người khẽ động, suy nghĩ một chút người ngây thơ nói thẳng, ngược lại nói ra nghi ngờ của mọi người, tiến đến suy nghĩ loạn trần tiên tích, thật không biết sau khi nhập thánh sẽ là phong cảnh bậc nào.

Trên đá còn chưa kịp trả lời, Dương Tiểu Xuyên đã nói tiếp: “Bất luận là Ngao Miêu hay là các môn phái khác của Tiên tông, tu thành thiên nhân hợp nhất, tất nhiên là thăng cấp lên Thiên Sơn Tiên cảnh rồi, vậy còn lo trở về giáo huấn con cháu hậu bối?”

Lần đầu tiên trong đại mộng tỉnh lại luận đạo Huyền Nhị.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Đúng rồi, Tiểu Xuyên huynh nói rất đúng, lời này của Tiểu Xuyên huynh cực kỳ đúng.

Tiên Thánh như Côn Luân Hồng Quân Đạo Tổ, Đạo Quả nhất định tu đến viên mãn, nhưng chưa từng nghe nói sau khi thành đạo lại trở về môn phái dẫn dắt hậu bối dẫn dắt.

Bồng Lai, hậu nhân hai phái Côn Luân tự xưng là cao, đó là nguyên nhân đạo hạnh bọn họ chưa đạt tới cực hạn.

Nói đi cũng phải nói lại, từ cao thượng thái độ đối với tu hành của bọn họ cũng có lợi.

Nếu như đều hâm mộ Thiên Sơn Tiên Tông, đều đi học Thiên Sơn tu luyện biện pháp, chỉ sợ thiên hạ sẽ phải ma khí càn rỡ.

Phía trước ta nói qua, Thiên Sơn tu tâm chi pháp cực dễ nhập ma, người nhập môn có thể thành tiên thành thánh, tâm tính không nhập môn vạn vẹo, biến thành ma túy.

Từ xưa đến nay nhập ma có vô số người, theo Liên Sơn Dịch Lý phỏng đoán, có rất nhiều người là nhân sĩ chính phái tu tâm thất bại.” Phương Linh Bảo vỗ tay cười nói: “Xem ra tu pháp của Thiên Sơn cũng không phải hoàn mỹ không khuyết điểm.”

Thảo luận càng lúc càng nhiệt liệt, Âu Dương Độc Bình cũng không nhịn được phát ra tiếng nói: “Các phái có sở trường của các phái, tu luyện giả căn cứ thiên tính của bản thân, thiên phú chọn lựa tu pháp thích hợp, vừa rồi có thể nói là hoàn mỹ chu toàn.

Chỉ cần không đạt tới chí cảnh “Thiên Nhân Hợp Nhất”, Thiên Sơn Tiên Nhân đạo hạnh chưa hẳn có thể cao hơn tiên khách phái khác.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đúng vậy, thế nhân đều nói “Nhất Diệp Chương Mục” là ngu hành, muốn ta thấy tu tiên chính là một lá che mắt, đem ánh mắt nhìn ngẩn thiên cận một chút mới tốt.

Ngọn núi này nhìn lên núi cao, chỉ đồ pháp học huyền bí cao diệu, quên điều kiện bản thân đi mù quáng luyện, kết quả là

nhất định sẽ lâm vào mê đàm không cách nào tự kèm chế.

Côn Luân, tiên khách hai phái Bồng Lai nếu an thủ bản phận, cho dù xem thường Thiên Sơn Tiên Tông, theo pháp lý nhà mình tiếp tục luyện, khi công hành hoàn hảo có thể biết được chân lý, tri kiến tiến thêm một bước.”

Dương Tiểu Xuyên nói: “Nhưng sư tôn đều biết sự dài ngắn của ba phái, kiến thức lại cao hơn tiên tông nhiều.” Phương Linh Bảo nói: “Vậy thì đương nhiên rồi, sư tôn là thiên tài không xuất thế nha, Tiên tông so với hắn chỉ coi như là đồ ăn vật.” Nghe nói câu nói đào thần kỳ, các đệ tử kính nể vị sư tôn mới này, miệng phát ra lời khen hoàn toàn phát ra từ tận đáy lòng.

Đào Yêu Yêu lại lắc đầu nói: “Ta nào phải thiên tài gì chứ, người trong Huyền môn tu hành đến một giai đoạn nào đó, cảm ngộ đối với pháp nghĩa của tiên tông hẳn phải sâu sắc hơn tiên tông, sau này mọi người đều có tâm đắc này.

Đề pháp của thế ngoại đạo phái, Thiên Sơn vi tôn, chính là Ngao Côn Bằng đưa ra trước tiên, các ngươi có biết nguyên nhân không?”

Lan Thế Hải nói: “Là vì Tổ sư hấp thu sở trường chúng gia, dung hợp ba phái Tiên tông mà sáng tạo ra Huyền môn Cửu Dương.”

Đào Yêu Yêu nói: “Không tệ, vừa mới nói đến tâm tính, tu luyện thân mệnh, ba phái Tiên tông đều một đầu chấp nhất.

Tổ sư Nguyên Tông lại kiêm thu nhập, tính mạng song tu, khai sáng ra vừa ôn hòa lại có thể hướng tới pháp môn cao thâm kia.

Nếu theo pháp học bản phái tu luyện, ba loại dịch lý dần dần thông hiểu, đạo lý tiên tông không thấy được cũng được.” Một buổi lời nói phấn chấn lòng người, chúng đệ tử vui vẻ nghị luận: “Vẫn là Huyền môn tốt nhất, đạo quả cao nhất tuy cũng vậy., Nhưng con đường chúng ta đi là thuận lợi nhất.” “Tam Dịch ta cũng chưa từng học qua, có phải là luyện đến một lúc nào đó, lại thỉnh sư tôn truyền miệng không? “Ngu ngốc, căn cơ đạo pháp bản phái chính là Tam Dịch, hỏa hầu của ngươi đã

đến tự ngộ ra.” Sư tôn thông ngộ Tam Dịch rồi, pháp lực kia mạnh bao nhiêu?

Tiếng nói dần dần bình tĩnh lại, chúng mục chuyển hướng trở thành Đào Yêu, trong lòng đều quanh quẩn một ý niệm.

Trong đạo tràng yên lặng một lát, Hạo Thiên Cơ nói ra tâm tư của mọi người: “Sư tôn Tam Dịch giải thông, khắp nơi đều biết yếu quyết của tiên gia, tu vi pháp lực có thể sánh vai với tổ sư? Nếu là như vậy, đại kế diệt ma hưng phái ngày nào cũng có thể thành công.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Lúc này pháp lực của ta còn yếu hơn so với Hạo huynh, chỉ biết động miệng nói chuyện phiếm mà thôi.” Chúng đồ người nhìn ta, ta nhìn người, chỉ nghi ngờ là hắn đang nói đùa.

Bên cạnh tượng đạo điền non nháy mắt, Lý Phượng Kỳ hiểu ý, trước mặt mọi người thuật lại Huyền môn chia ra chín mặt, cường giả phải tự luật, vân vân tình do...

Phượng Linh Bảo cũng sờ nói: “Làm âm ỉ cả buổi, pháp lực của sư tôn còn không mạnh, chúng ta cao hứng quá sớm.” Cô Bình nói: “Người biết cái gì, hiểu sâu huyền bí Tam Dịch, tu thượng thừa đạo pháp như lấy đồ trong túi lấy đồ.

Chỉ là có trở ngại với quy củ của thiên đạo, pháp lực của sư tôn không thể đề cao quá nhanh.” Lý Phượng Kỳ nói: “Trong diệt ma từng bước tăng thêm pháp lực, vậy không hề có hại gì.”

Đào Yêu Yêu giơ tay phải lên trước mặt, nhìn chăm chăm vào chưởng văn tinh mịn kia, chậm rãi nói: “Đạo hạnh sâu bao nhiêu, đức hạnh sẽ cao bao nhiêu, đạo và đức là hai cây cột mà bản phái tu hành.

Nhập thế mà không tiêu diệt bản tính, dựa theo hai chữ này chúng ta có thể làm được đại sự mà Tiên tông không thể làm được.” Dứt tay đứng lên, nhìn bốn phía nói: “Trừ bỏ Yêu Hoàng, cần quét Ma đạo, cái đại công đức này của tổ tiên Ngao Bí ngàn năm không bắt diệt, đến phiên chúng ta hoàn thành!”

Ánh mặt trời chiếu khắp vách núi, làm nổi bật thân ảnh hắn như đúc, tia sáng lấp lánh là viền vàng khảm nạm.

Mọi người đưa mắt nhìn lên, thần vì thế mà thoải mái, thích thú, trung tâm lồng ngực triều dâng dần dần phun trào.

Ban Lương Công lớn tiếng nói: “Khí phách như thế làm trọng khải, Phương Hiến Môn ta huyền môn thần uy.”

Thiên Cơ sư đệ, lấy bảo bối kia nên hiến cho sư tôn!” Hầu Thiên Cơ xoay người đi nhanh, trong khoảnh khắc ôm một hộp gỗ đỏ lớn, mở nắp hộp ra đặt trước nham thạch.

Mọi người chỉ cảm thấy trong mắt lấp lánh thanh quang, giống như có ức vạn ngôi sao tụ lại ở trong hộp.

Hầu Thiên Cơ nhắc nhẹ tay lên, tiếng vỡ vụn vang lên rất dễ nghe, từng mảnh bích kim giao nhau, khi chăm chú quan sát, đúng là một kiện áo giáp tinh xảo đến cực điểm.

Ban Lương nói: “Thần Mộc Giáp mặc dù bị hủy, trong tro cốt sư tôn còn hàm chứa bảo vật này linh căn.

Trải qua tinh luyện gần nửa năm, tu bổ, khiến cho phải tận lực đúc giáp diệu pháp khéo léo, hao phí thiên hạ vô số kỳ trân, rốt cuộc chế tạo thành chiến giáp thần mộc này!”

Đào Yêu Yêu kinh hãi nói: “Tiên tông phòng thân thánh khí, nửa năm là có thể chế thành, Ban huynh chế giáp có thể so với Thần Mộc cung chủ.”

Ban Lương cười nói: “Ban đầu ta điên rồi, nhưng còn chưa dám đánh đồng với cung chủ Thần Mộc của Tiên Tông.

Lần này chế tạo nhanh chóng, một là y vào Hồng Phúc của sư tôn, thần mộc linh căn chưa tuyệt; hai là bảo vật này gọi là Thần Mộc Chiến Giáp, có chút khác biệt với món Thần Mộc Giáp lúc trước.” Cầm nó trong tay Hầu Thiên Cơ, giờ hai tay lên nói: “Chỉ Sát hiệu đã mất, công dụng phòng hại giảm sút, mặt khác tăng thêm rất nhiều công năng đả thương địch thủ., Sở dĩ gọi là “Thần Mộc Chiến Giáp”, chế tạo dễ dàng hơn nhiều so với Thần Mộc Giáp.” Cổ tay run lên, một cỗ kinh phong đưa giáp trụ bay lên, trôi về phía trên nham thạch, nói ra: “Hôm qua nghe sư tôn khắc họa pháp quyết cao thâm, chúng ta cho rằng sư tôn pháp lực cao đến tuyệt, đã không cần dùng đồ vật giúp đỡ, hiện nay xem ra giáp này vẫn có chỗ hữu dụng.

Sư tôn chỉ cần thủ trên đan điền, chiến giáp liền thu lại như ý, lúc tác chiến với cường ma rất có công năng phòng hộ.”

Đào Yêu tiếp giáp, gật đầu nói: “Làm phiền các vị phí tâm rồi.” Ngón tay vừa mới chạm đến, chiến tượng Thần Mộc chợt biến thành vật sống.

Hộ vai lên cao, đai lưng quấn quanh hông, từng mảnh giáp mỏng bọc tứ chi.

Ban Lương cười nói: “Linh căn Thần Mộc Giáp có tác dụng, đang xác nhận nguyên chủ.” Trong chốc lát chiến giáp tự động mặc vào, chỉ thấy góc cạnh lồi lõm, long vắn vòng lại, hai vai như nhận linh triển khai, quang hoa xanh biếc tựa như tiên hà, uy vũ mạnh mẽ không hết, chúng đệ tử hoa mắt hoa thần lắc, không khỏi ngừng ngừng thở.

Ngay cả ống tay áo màu đỏ cũng giống như cảm nhiễm không khí, ngậm miệng lại, thần sắc cung kính không lên tiếng.

Đào Yêu Yêu giơ cánh tay lên, bỗng dừng hai mắt ngưng trọng, một giọng linh niệm hướng lên trên tụ lại, chiến giáp thần mộc nhất thời thu vào mi tâm, chỉ hiện ra một vết lồi lõm lớn như hạt vừng.

Chỉ thấy bề ngoài quần áo vẫn như lúc ban đầu, dáng người cao ngạo đứng đó.

Trong thoáng chốc, gió núi bốn phía chợt siết chặt, Kháng Kháng tựa như rồng ngâm hồ gầm.

Chúng đồ Ngao dần dần đứng dậy, trong lòng ngực nhiệt huyết dâng trào, phảng phất nghe được kèn lệnh quyết chiến.

Lần thứ hai, lần thứ hai Cửu Dương sơ thành xích long phiên nhất.

Đào Yêu Yêu nói: “Trải qua kiếp nạn kiếp trước mài giũa, các vị đức hạnh tăng lên nhiều hơn so với ngày xưa, đạo hạnh cũng nên theo đó tiến nhanh.

Sau này ta sẽ phân truyền Cửu Dương thượng thừa pháp nghĩa, cung cấp cho mọi người tham cứu các môn pháp thuật cao thâm.

Sau khi luyện thành sẽ cử hành Đấu Đức Đạo Hội, xếp hạng là Chân Võ Trận diễn tập.

Cùng thời kỳ kỳ xảo diệu, đan dược hai môn thu thập vật tư cần thiết cho trận đấu pháp cỡ lớn, phải nhanh chóng chuẩn bị những thứ liên quan đến trận chiến trước Trung Thu.” Cục Mục nhìn ra phương xa, trong môi lắm bầm kiên cố: “Đợi đến thời khắc trăng tròn, nên đi tới Côn Luân Tề Thiên Cung, vạch trần đại cục của trận chiến diệt ma.”

Vì vậy từ đó trở đi, trước tiên hắn truyền thụ pháp quyết Thần nông môn cho Hàn Lập.

Chủ yếu lấy Liên Sơn Dịch làm căn bản, liên hệ Quy Tàng cùng Dịch Kinh bện thành từ ngữ.

Khi còn bé hắn theo Hư Thiên Sư đọc sách, rất có tài khiến trách tạo một câu, sáng tạo một phương pháp này thế mà có quy luật học tập, giống như ca khúc liền ghi nhớ đọc sách.

Có một số thứ dịch lý quá mức phức tạp, khó có thể phân đoạn thành vận, dứt khoát dùng lời nói trắng trợn miêu tả.

Đệ tử Thần nông nghe xong suy luận về công lao của bản thân, sáng tạo ra một bộ pháp thuật mới lạ, pháp lực đều tăng vọt gấp mấy lần.

Yến Doanh Thù từ việc “Phục Sơn thần” ra tay, đả thương trọng dương chân khí điều khiển chín cây kim châm, phạm vi trị liệu không kém ngàn dặm Bồ Thiên thuật, lại có thể đem thương thế truyền vào lòng đất hóa giải, tránh cho người thi

pháp hơn phân nửa tinh lực, đặt tên là “Cửu Tinh Hồi Dương Chân”, trong lòng rất cảm thấy an ủi, bình thường mặt lạnh lùng cũng hiện ra vẻ vui mừng.

Tiên thể Ma Ngưu đại phu kia đã sớm luyện xong, chiều sâu tu hành vượt xa đồng môn, những năm gần đây làm phép ít dùng chân khí, dùng nhiều ý niệm, đặc thù của Thiên Sơn tiên pháp càng rõ ràng hơn.

Đào Yêu Yêu cũng không truyền văn tự cho hắn, chỉ vẽ năm mươi năm bức Sơn Dịch Lân Đồ lần lượt, để hắn theo tự mà xem, để tìm hiểu hiệu ứng tâm nhãn.

Sau khi vẽ xong một lần lại sắp xếp, mỗi một lần đều không lặp lại.

Ma Ngưu đại phu nhìn thấy lần thứ mười sáu, bộ tứ cung hỉ nộ nộ nộ nộ cương động tác ” quẻ tượng”, chợt hòa hợp với bộ thứ sáu cung “Hạ Thu Thu Thủy Hỏa Phong Lôi”, một thoáng ngộ ra diệu chỉ thiên nhân sinh hóa, cơ thể cơ thể sinh tức tĩnh thông thiên tượng! Tiếp theo sáng chế tiên thiên còn sinh thần thông, trong ba ngày thiên tượng như hiển lộ sinh cơ, thi triển phương pháp này có thể giúp người chết khôi phục bình tĩnh lại thiên tượng.

Đợi đến khi thần công mới thành, Ma Ngưu đại phu triệu đệ tử bốn môn tụ hội, trước mặt mọi người tuyên bố thần nông cao nhất huyền học “Khởi tử hồi sinh”, bản môn pháp học hưng thịnh, ngàn năm qua thật ra không có ra ngoài.

Trừ thuật trị liệu ra, Thần Nông Môn có một chi nhánh chuyên môn công kích, tức là năm đạo Ôn Quân thuật do Thiết Đầu nghiên cứu tu luyện.

Uy lực mặc dù lớn mà thi hành rườm rà, người thi pháp nhất định phải cố thủ tại nơi nào đó, hướng bốn phương chậm rãi truyền bá ôn dịch, hậu chiêu trong quân dịch kiểm tra cũng chậm, cách ba năm năm mới phát bệnh.

Đào Yêu Yêu thụ pháp lúc chuyển ngược liên tục sơn dễ, xếp “Phục Sơn thần” đứng ở vị trí đầu, “Sùng Sơn quân” xếp cuối cùng, quẻ từ chú giải tương ứng tất cả đều ngã xuống giảng đạo.

Thiết Đầu theo trình tự cải tiến Ôn Quân Thuật, gần gần mấy ngày liền có thành quả trọng đại: Như ngồi tại chỗ tụ khí, hành công từ tổn tất cả đi trừ khử, pháp thuật phóng thích tùy ý, địch nhân lập tức phát bệnh, khoái linh liền diệu chí đỉnh.

Cửa ải khó khăn nhiều năm đã bị phá giải, Thần Long Công Đạo thể hiện ra tình cảnh trước giờ chưa từng thấy, Thiết Đầu lại cảm thấy rất hoang mang, hỏi: “Liên Sơn Dịch nói rõ Thiên Đạo, giống như chúng ta luận tập như vậy, có thể bị hiềm nghi nghịch thiên mà đi hay không?”

Đào Yêu Yêu lắc đầu nói: “Sẽ không đâu, Thiên Đạo vốn đã có biến hóa thuận theo ý trời.

Thuận theo gió ôn mưa thuận, vạn vật sinh trưởng; nghịch tắc hỏa thiêu, vạn vật tức sát.

Bao gồm cả bệnh tình bên trong, tai nạn vốn là một trong những pháp tắc tự nhiên.

Thế nhân cuồng vọng tự đại, mang theo ý nghĩ xằng bậy “Nhân định thắng thiên” đi phòng tai ương kháng tai, đó mới gọi là nghịch thiên mà đi.

Ví dụ như vì ngăn cản hồng thủy, liền chặn đường con sông dựng lên đập cao; một loại bệnh phát sinh, liền dùng mãnh dược cưỡng ép áp đảo.

Loại hành vi này trong thời gian ngắn có thể thực hiện được, nếu tiếp tục sẽ chỉ phản tác dụng, gia tăng nguy hại trong thời gian dài.

Nếu hiểu sâu tai hại diễn biến căn nguyên, nắm giữ quy tắc sinh biến của nó, tiến tới nghĩ cách tiến hành không chế vận mệnh, không những có thể phòng ngừa tai họa, còn có thể chuyển biến tai họa thành lợi khí trong tay mình.

Đạo này hợp với thiên lý, đệ tử Huyền môn nên thâm sâu tu luyện.”

Thiết Đầu nghe vậy đại hỉ, càng nghiên cứu kỹ càng đạo lý hại người hại bệnh.

Đệ tử Thần nông mỗi người giữ ý nghĩ của mình, chiếu theo Liên Sơn Dịch đổi mới, tu vi tinh tiến đều là ngày ngàn dặm.

Ngọc Nam Hương nhìn thấy, nóng lòng trong lòng, cũng xin sư tôn truyền thụ chân pháp diệu nghĩa.

Đào Yêu Yêu lại không chịu, kiên trì muốn nàng về nhà thỉnh cầu phụ mẫu đồng ý, thoát ly Phật môn tông phái trước kia, chính thức bái nhập Huyền môn hậu phương có thể truyền pháp.

Niệm tình mọi việc cấp bách, lập tức ra lệnh cho đầu lĩnh đệ tử giáp đưa nàng nhanh chóng trở về Nam Cương.

Hoàng U vốn chờ người thay thế xin giữ núi, nhưng cảm thấy quyền uy trở nên điên cuồng, sư tôn khí phách ngày càng thịnh, thực sự không dám làm trái, vội vàng triển khai đệ tử giáp thuật đưa người đi về phía nam.

Đội đưa Ngọc Nam Hương an toàn đến chỗ cần đến, Hoàng U không hề dừng lại, Tuân sư mệnh lập tức trở về Ngao Bính.

bấm qua chuyến đi này, đào điên liền truyền cho hắc sáu mươi bốn quả minh nghĩa.

Đệ tử Giáp môn chuyên về học thuật Đỉnh Giáp phối hợp, theo Cửu Cung Bát Quái Súc địa đệ tử thiên, Dịch Kinh quả kia đã sớm thuộc lòng.

Nhưng mà Đào Yêu Yêu giảng lại có ý mới, hắc ta nói: “Đệ tử giáp của bản phái cũng không phải là Kỳ Môn Đệ tử Giáp của thế tục lưu hành, bởi vì phù hợp thiên địa, nhân tam nguyên vạn biến, cho nên gọi là Tam Nguyên Đệ tử Giáp.

Thiên địa tức là cần khôn, là môn hộ dịch kinh, chúng quả phụ mẫu, người hành thiên địa, còn như sáu mươi hai quả biến thiên trong cần khôn.

Đệ tử Giáp môn thường tu tiềm hành, vận chuyển, các loại pháp môn ám sát, hơn phân nửa là “người” xuất từ một trong Tam Nguyên.

Lập tức lấy ngũ tạng thân thể phối hợp ngũ hành, chân khí từ ngũ tạng vận khởi, người thi pháp đệ tử hành phương vị ngũ hành.

Thiên, Địa Nhị Nguyên chỉ làm vật điều khiển, cố ý có phong đệ tử, thủy đệ tử, thổ đệ tử... Lấy thân thể con người làm trung tâm, có thể gọi là “Nhân đệ tử”

Độn giáp pháp thuật được tu luyện thâm hậu, ngoại trừ luyện thông nhân độn ra, còn thiên độn đều sẽ luyện toàn bộ, chân khí từ thiên địa dẫn phát, thậm chí cuối cùng không cần chân khí, dựa vào tâm niệm chuyển dời không gian, đó mới là độn giáp đạo thuật đỉnh phong cảnh giới.

Trước kia ngại tu vi không đủ, Hoàng huynh ước chừng chỉ biết tên Thiên Độn Địa Độn, trong đó không giải được huyền cơ.

Đương kim đức hành đã xung, có thể hướng tăng sâu tu luyện.”

Lập tức tỉ mỉ nói về Khôn Quái, sự tỉ mỉ của quẻ bói, thôi diễn tu pháp và công dụng thiên địa độn thuật.

Bên cạnh Hoàng U nghe bên cạnh thí luyện, tổng kết trình tự cụ thể, sáu canh giờ liền luyện thành Tử Dương Tiên Thể.

Di hình hoán vị vạn dặm như điện, ám sát thần lực tăng gấp bội, vận chuyển pháp sử có thể cải biến sông núi địa lý.

Kiểm tra như vậy vượt quá tưởng tượng, giống như pháp thuật nguyên có toàn bộ cập nhật thăng cấp, làm Hoàng U liên tục kêu lên thần kỳ: “Ta đây là Tử Dương tiên thể? Thường nói tu tiên thể cần phải phá tan phong cấm, ta sao có thể trực tiếp tu thành?”

Đào Yêu Yêu giải thích cặn kẽ: “Tu tiên của các đạo phái trong thiên hạ bắt đầu khác nhau, hoặc từ liên sơn tu lên, hoặc quy tàng tu luyện, hoặc bắt đầu từ Dịch Kinh tu luyện.

Có lẽ là chuyện nhỏ của Tam Dịch, luôn biết một trong hai, chứ có biết hai.

Nhưng Đạo Quả cấp cao như Tiên Thể, tính chất tất nhiên sẽ chiêu hướng “Thiên Nhân Hợp Nhất”, cần dung hợp Tam Dịch mới được.

Cho nên mỗi khi tu luyện đến một độ cao nào đó, nhất định phải đột phá biên giới tu pháp của bản thân, mới nhìn ra thiên tượng huyền diệu của lưỡng dịch.

Biên giới kia chính là cái gọi là “Phong Cấm”, tu dịch kinh nhân đạo phá tan chướng ngại nhân gian, tu Liên sơn thiên đạo

phá tan chương ngại thiên đạo, tu tàng địa đạo phá tan chương ngại dưới mặt đất, sau đó mới có thể phi thăng thành tiên.

Huyền môn pháp lý chúng ta căn cứ vào tam dịch phù hợp, nhập môn tu pháp tuy chỉ có một, nhưng nếu tu đến cảnh giới cao thủ tuyệt đỉnh, Tam Dịch tự nhiên sẽ hiểu, không cần phá vỡ phong cấm gì nữa.”

Lần thứ hai, lần thứ hai Cửu Dương sơ thành Xích Long tung hai.

Hoàng U Ngao say khướt, than thở: “Ta cũng coi như là cao thủ tuyệt đỉnh của Huyền môn, không dễ dàng a.

Đáng tiếc sư đệ Sở Tinh không có ở đây, hắn muốn nghe diệu pháp này thành tiên, Độn Giáp môn chúng ta cũng phải nổi lên đầu người rồi.” Đào điên cuồng nói: “Cái này không cần nhớ, sau này sẽ có cơ hội trợ giúp hắn tu hành.

Đáng tiếc chính Hoàng huynh người ám sát chi kỹ, Độn Giáp môn ám sát thuật chỉ tu đạo pháp còn không được, nhất định phải một kiện pháp bảo phụ thành.

Người tuy thành tiên thể, lực sát thương của Sái Thiên Thứ vẫn chưa đủ.” Hoàng U ý khí phách hăng hái, đáp: “Ta biết đủ, cho dù cải thiện chút ít, trên đấu giá đạo sẽ vẫn có danh tiếng lớn!” Đào Yêu cười nói: “Nói rất hay, trên đấu đức đạo hội, nhất định có pháp bảo tự động đưa tới, đến lúc đó phải xem Hoàng huynh người rồi.”

Độn Giáp môn thụ pháp dừng lại, theo dễ từ dễ đến khó khăn, tiếp theo nên giúp Kiếm Tiên môn tăng cường thực lực.

Đào Yêu Yêu nói với Lý Phượng Kỳ: “Đại ca thiên tư tuyệt cao, tăng thêm Thần Mộc Tiên Quyết vào người, Liên Sơn Dịch đã nhận được đại chỉ, không cần ta phải giảng giải nhiều hơn.

Chẳng qua là Chân Võ Trận do người đảm nhiệm phòng thủ, công pháp sáng tạo còn thiên về phòng ngự.” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Kiếm pháp tử quỷ không thể tùy tiện sử dụng, cái này ta sẽ biết.” Hồng Minh Kiếm tăng thứ chín uy lực vĩnh viễn không ngừng, đại ca có thể thăm dò tinh thần, nhưng Chân Võ Trận không thể thiếu kiếm thuật công kích, còn cần đệ tử của các Kiếm Tiên khác đảm đương.” Lập tức giảng giải cho Lục Anh Hầu quy tàng lý, lấy Côn Luân kiếm pháp làm tăng bổ, giảng xong canh giờ liền giảng xong đầy tu bổ.

Lục Anh Hầu phóng kiếm thử một phen, kiếm khí lại chia ra mười hai đạo, nghiêm nhiên là pháp hiệu của mười hai kiếm căn khôn.

Huynh đệ sư huynh đệ hợp luyện kiếm này trước đó chết thảm gần hết, giờ phút này một người xuất ra mười hai kiếm, kỳ diệu thần dị bất luận, ắt nhiên giống như anh linh các huynh đệ bám vào thân thể hắn.

Lục Anh Hầu buồn vui đan xen, liên tục truy hỏi nguyên nhân.

Đào Yêu Yêu nói: “Đầu của cái thứ nhất muốn lĩnh ở chỗ quy quy li, thứ hai phải lĩnh ở tích cát, chân khí quy thể, vạn pháp quy bản, chỉ có thể quy về sau, pháp lực mới có thể tích lũy đến hậu hĩnh.

Kiểm Tiên công đạo lấy pháp quy tàng Dịch Quái, mười hai kiếm Căn Khôn là từ “Quy sát hàng, tàng sát đạo tặc” diễn sinh mà đến.

Trước kia mọi người đức hạnh thấp kém, rất khó điều khiển thần lực bậc này, cố ý chia mười hai kiếm tách ra làm kiếm trận.

Trước mắt chỉ có một người sử dụng, phương hợp kiếm pháp này chính đồ, kiếm lực so với tách ra phải cao hơn gấp trăm lần.” Lý Phượng Kỳ từ bên cạnh nói: “Anh Hầu mười hai kiếm luyện toàn, cũng không thành tiên thể sao?” Đào Yêu Yêu nói: ” đức hạnh vẫn còn kém nửa bậc, ngộ lực tương ứng thiếu chút, tu tập quy tàng là được rồi.”

Chờ Chân Khí công đức đều tích lũy đến đúng chỗ, Tham Tu Tam Dịch tất nhiên là thuận thể hơn nhiều.

Liên Sơn dễ thay đổi tâm tính, hiện tại tạm thời không nên dạy học.” Dứt lời truyền thụ pháp thuật cho Doãn Xích: “Căn Khôn mười hai kiếm do Lục Anh Hầu sử dụng, Doãn huynh cũng coi như tự thành một môn tuyệt kỹ.

Lúc ta vào núi thấy người “Tụ Thủy Thành Kiếm” rất thuần thực, kiếm thuật kia âm hợp quy ẩn “Thủy khí dục”, chỉ là hình dạng tụ mà thần tán, quy liễm cùng tích tàng còn chưa tìm được phương pháp.”

Xưa nay Doãn Xích luôn trầm mặc ít nói, cũng không phân biệt ưu khuyết điểm của kiếm pháp, chỉ nói: “Xin sư tôn chỉ

điểm.” Lập tức giải thích “Thủy khí dục hóa thành “Túc Sát súc”, các loại quẻ bói, thúc đẩy như thế nào thu nạp thủy khí, làm sao dung hợp cùng Thuần Dương chân khí, cuối cùng hóa thành kiếm lực nhu trâm như hồng thủy.

Doãn Xích đang nghiên cứu tu luyện, hai ngày qua kiếm thuật đại thành, tung hoành ngang dọc, có thể tụ lực giang hà thúc giục núi cao phá vỡ.

Lý Phượng Kỳ nhìn rất tán thưởng, đặt tên là “Thương Hải Thần Lan”, cười nói: “Hai người các ngươi một bước đột nhiên tiến bộ, Kiếm Tiên Đầu Kiếm Đạo mạnh hơn Định Kiếm Đạo.”

Đào Yêu Yêu nghe vậy nói: “Kiếm Tiên đầu kiếm đạo vốn muốn mời Lăng Ba làm chủ tướng, nhưng nàng lại một mực bế quan vào lúc này, kiếm thuật thế công của Chân Võ Trận đành phải làm phiền Lục Lục, Doãn hai vị.” Lục Anh Hầu thay Lăng Ba kể lại: “Khí mạch ba ngọn núi Nga Phong tương liên, từ khi Nghiêu phong sụp đổ, sau khi Tử Vi Tinh vẫn lạc, tiên khí Vô Lượng Nguyên Thủy ngày càng nhạt dần, nguy hiểm có khuynh đảo, rất có nguy hiểm.”

Đại sư... Lăng Ba sư tỷ ý giải trừ tai họa này, mới vào Chi Quan Pháp giới vận công.

Tiên khí của pháp giới có thể hủy đi tu sửa hai ngọn núi, sư tỷ ở bên trong tu trì, biết rõ trong đó cấu tạo, cũng chỉ có nàng mới có thể làm thành công đức này.”

Đào Yêu Yêu “hắc hắc” hai tiếng, nói: “Thu ma kiếm cứu vớt nhân thế, công đức của nàng đã đủ lớn, lập công cũng không biết khen thưởng thế nào.” Lục Anh Hầu không đoán được lời này là chuyện xấu, đành ngậm miệng lui ra.

Đào Yêu Yêu lặng lẽ hỏi Lý Phượng Kỳ: “Săng Ba tránh không gặp ta, rốt cuộc là ý gì?”

Lý Phượng Kỳ trầm tư một lát, nói: “Là có oán khí đúng không?”

Đào Yêu Yêu nói: “Oán ta không để nàng làm đệ tử đứng đầu Huyền môn nữa sao?”

Lý Phượng Kỳ thông thả gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nói: “Lăng Ba tâm cơ thâm trầm, không ai biết nàng đang suy nghĩ

gì.

Nhưng có một điều có thể xác định, nàng ta một lòng một dạ vì Huyền môn tốt, trung thành tuyệt đối không hai niệm.

Nếu có thể khiến phái Ngao Bính thịnh vượng, ta dám nói thiên đạo vạn quả nàng đều cam nguyện, điểm ấy từ khi còn bé đã có thể nhìn ra.” Đào Yêu điên cuồng nói: “Ừm, vì cứu Huyền môn khó khăn, Thôn Kiếm Hồn mù hai mắt, hoàn toàn chính xác trung thành đáng giá.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Loạn trần đại sư truyền vị cho ngươi, môn phái lập tức liên tục gặp đại kiếp nạn.

Đừng nói là Lăng Ba bất mãn, có lúc ngay cả ta cũng hoài nghi ngươi có thể đảm nhiệm được hay không.

Theo ý ta, oán khí của Lăng Ba là công không vì tư, không làm đồ đệ nhỏ, đòi lại thủ lĩnh Huyền Môn mới là chuyện nàng lưu tâm.

Chỉ vì tín niệm trung thành với sư môn đã thâm căn cố đế, không cho phép nàng xâm phạm, đành phải tránh cho ngươi một chút rồi biến mất.” Sau một phen phân tích khẩn thiết, ẩn hàm ý muốn Lăng Ba giải thoát.

Đào Yêu Yêu xuất thần một lát, hỏi: “Tiết này tạm thời không nói, kỳ thật ta buồn bực nhất là công pháp của nàng, đại ca đã từng kiến thức nàng đọc tâm thuật chưa?”

Lý Phượng Kỳ cau mày, nhớ lại tình cảnh ngày đó ngênh chiến Hư Thiên Sư, Lăng Ba ở trong lòng truyền ý ngăn lại, nói: “Ta đã hiểu ý của ngươi, đọc tâm thuật vốn là kỹ năng cuối cùng thấp kém, bình thường chỉ hữu hiệu đối với phạm nhân.

Thuật đọc tâm của Lăng Ba có thể xuyên thấu chân khí hộ thân, thẳng vào nội tâm người tu tiên.” Đào Yêu điên tiết nói: “Ta thấy đây không phải là Thuật Vọng Tâm, bao gồm thủ đoạn luyện chế Đại Thiên thể giới của nàng, nếu là chính học của Huyền môn, cũng chắc chắn là cổ pháp thất truyền đã lâu, tuyệt không phải do Loạn Trần đại sư truyền lại.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Chưa hẳn đi, sư tôn truyền thụ pháp nghĩa đại chỉ, đệ tử bằng trí tuệ nhà mình sáng tạo ra thuật mới, ví dụ này ở Huyền môn rất nhiều.

“Hổ chọi long” của Bách Lý Văn Hổ tức là tự sáng tạo, uy lực của nó cường đại hơn xa pháp thuật của Loạn Trần đại sư.”

Mẹ nó nói: “Ta không phải là thuyết pháp thuật uy lực ra sao, kỳ giả là căn cứ phương pháp thành công của nàng.

Hổ Bác Long mạnh hơn nữa, căn nguyên đạo pháp vẫn đang ở Ngự Thú môn.

Mà truyền lại tâm niệm và liên thông với Thiên Sơn tuyệt thế thuộc về bí pháp thâm sâu của Thiên Sơn, không thể không lĩnh ngộ sâu Liên Sơn Dịch, trước kia Loạn Trần đại sư lĩnh ngộ Liên Sơn Dịch sao? Không có sao? Làm sao truyền pháp lý đại chỉ cho nàng?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Loạn trần đại sư không lĩnh ngộ, cao thủ đời trước có thể lĩnh ngộ chứ.

Đạo pháp Huyền môn lấy tam dịch làm bản, luyện đến cực cao tự ngộ pháp nguyên, như vậy cao thủ cổ đại hoặc là sửa sang lại Liên Sơn Dịch ngộ ra thành văn, giấu ở một góc nào đó của tam phong, giống như người khắc văn tại địa cung vậy.

Rất nhiều năm sau trùng hợp bị Lăng Ba tìm tới, một người lên lút tu thành hai loại kỳ công.”

Lần thứ hai, lần thứ hai Cửu Dương sơ thành Xích Long lật ba.

Đào Yêu Yêu nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, Lăng Ba đích thị là bản lĩnh học được trong bí kíp của người trước đây.

Tàng thư Tam Phong của Nga Phong rất phong phú, các môn đệ tử đều có thể lấy đọc, thứ nàng có thể tìm được người khác cũng không khó phát hiện, vì sao chưa từng nghe người ta nhắc tới Liên Sơn Dịch Giải Nghĩa? Lan Thế Hải ở trên núi không có sách không đọc, sao cũng không nghe hắn nói đến? Đây là nguyên lai gì?” Lý Phượng Kỳ chợt cười nói: “Cái gì nguyên lai ta lười đi đoán, trí mưu của sư tôn ngược lại khiến người ta nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

Chết một lần tâm tư liền biến thành kín đáo như vậy, người chết cũng đáng.”

Đào Yêu Yêu chấp hai tay sau lưng, dạo bước nói: “Chỉ có một khả năng, địa điểm nàng lấy được bí kíp người khác rất khó tiến vào.

Ta đã tìm người cẩn thận tra hỏi, Vô Lượng phong Chỉ Pháp giới là thánh cảnh của Kiếm Tiên môn ẩn tu, người tu luyện trăm ngàn năm qua chỉ có thể đếm được mấy người.

Lăng Ba chẳng những đi vào bế quan, nghe nói còn biết rõ một ngọn cỏ một cây ngọn ở Pháp giới.

Muốn nói thu hoạch bí luyện pháp không muốn người biết, chỉ có thể ở nơi đó.” Lý Phượng Kỳ thu hồi nụ cười, nói: “Người muốn đi Chỉ Quan pháp giới lục soát? Không tốt lắm, trong lúc bế quan bị quấy nhiễu là tội kỵ tu đạo, nếu làm như vậy, Lăng Ba mặc dù thân thể không bị hao tổn, trong lòng cũng sẽ tức giận.

Nàng vốn có khúc mắc với người... Người vẫn nên chờ nàng xuất quan rồi nói sau, Huyền môn vất vả lắm mới vượt qua cửa ải khó khăn, bên trong rút cuộc không chịu nổi khúc mắc gì nữa.”

Đào Yêu Yêu khẽ thở dài: “Đại ca nói rất đúng, vừa phải điều tra tai họa ngầm, vừa phải duy trì an ổn trong phái, sư tôn

này của ta rất không thích hợp.” Một ngày sau, Vô Lượng Nguyên Thủy hai ngọn núi dần dần vững chắc, chúng đệ tử đều nói là tiên khí Chỉ Quan Pháp giới chống đỡ được thể phong.

Lăng Ba sư tử buông tha cơ hội nghe pháp tăng công, gánh vác trách nhiệm này, thật có thể nói là Xích Thành vô tư mà thôi.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy hành động này quả thật có lợi cho Huyền môn, liền gạt chuyện truy xét căn nguyên pháp thuật của nàng vứt bỏ đi.

Xử lý xong sự vụ Kiếm Tiên môn, Đào Yêu Thuần gọi Dương Tiểu Xuyên tới nói: “Lần này Ngao Miêu gặp nạn, nếu tính Phong Lô môn bị hao tổn nghiêm trọng nhất sẽ là tổn thất nặng nề nhất.

Tinh nhuệ trong môn thương vong hơn phân nửa, Cửu Cung huynh cũng bất hạnh qua đời, trong mấy người còn lại phải có Tiểu Xuyên huynh đức mới kiên chuẩn, chúc đồ đệ phong lôi phân không phải là của người.” Dương Tiểu Xuyên sững sốt một hồi lâu, khoát tay nói: “Ta làm sao có thể cầm đầu được! Phong Lô môn cao thủ nhiều hơn nữa, bất luận luận thế nào cũng không tới ta!”

Phong Lô môn có mấy vị đại cao thủ nổi danh khác, ba trăm năm trước...” Đào Yêu Yêu nói: “Tu sĩ lánh đời sau đừng nói nữa, đại chiến Diệt Ma bức bách ở mi tâm, chúng ta cũng không thể lần lượt mời bọn họ rời núi được.” Dương Tiểu Xuyên nói: “Tên Đường Liên Bích sư huynh kia cũng tốt hơn ta, cao đồ do tiền bối Cửu U Tuyết dạy dỗ, pháp lực cường đại vô cùng, sao không mời Đường sư huynh nhậm chức đệ nhất?”

Đào Yêu Yêu cười lạnh nói: “Đường Liên Bích? Công đức của hắn xứng làm đồ đệ sao? Luận chức của Huyền môn, cũng không đơn thuần xem pháp thuật của ai mạnh mẽ.” Dương Tiểu Xuyên tranh luận: “Nếu bàn về công đức của Đường sư huynh, vậy càng không ai có thể so sánh! Chiến tử Hư Thiên sư cứu Ngang là vật đầu tiên, sau đó lại giao Xích Linh Chi cứu sư tôn, đây là chuyện đại công thứ hai.

Ngay một ngày trước khi chuẩn bị lần đầu tiên phục sinh sư tôn, ta đã tận mắt thấy hắn giao bảo vật cho Ma Cô tiền bối,

khi đó vết thương trên ngực hấn giống như không khép lại.

Ma Ngu đại phu nói hấn mượn Huyền Thủy kiếm chữa thương, thân chịu khổ đau thường nhân có thể nhin.

Thương thế chưa tốt liền vội vàng đưa bảo vật đến, phần dũng nghị xá mình làm người này này, ta tuyệt đối không thể so sánh.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đường Liên Bích đưa Xích Linh Chi cho Ma Cô, là muốn trao đổi tin tức của Tứ Thần Kiếm, làm gì có dũng khí xả thân gì chứ.” Dương Tiểu Xuyên nói: “Dù sao Đường sư huynh cũng thích hợp làm đồ đệ nhất hơn ta.” Đào Yêu Yêu kiên trì không đồng ý.

Vừa hay tay áo hồng ở bên nghe, không nhin được chen vào nói: “Ta thấy Đường Liên Bích người kia rất không tệ, chủ nhân sao lại gây khó dễ với hấn, có phải ghen ghét người ta so với người lớn lên tuần tú hay không? Sợ cướp nữ nhân của người? Không sao, Tiểu Tuyết Linh Nhi còn có ta, mấy người chúng ta đem người coi như Phan An Tống Ngọc như đức.

Nam tử khác có đẹp đến đâu đi nữa, chúng ta đều không để trong lòng.” Đào Yêu Yêu nói: “Sao lại có lý như vậy!” Hồng Tụ nói: “Vậy tại sao người lại ghét Đường Liên Bích, cái này của người ta trêu chọc người sao? Chẳng qua do sợ sệt, chủ nhân của ta cũng không phải loại quỷ nhỏ mọn như vậy.”

Đào Yêu Yêu hơi kinh hãi, thầm nghĩ: “Ta chán ghét Đường Liên Bích, quả thật là vì cái bụng nhỏ hẹp?” Nhắm mắt suy nghĩ một hồi, trong đầu hiện lên thần thái ngạo nghễ, từ chối người ngoài vạn dặm, trong lòng cảm thấy trận trận nôn mửa, mở mắt nhứt chí nói: “Nhớ tới người nợ ta liền buồn nôn.”

Hấn có đức hạnh gì ta cũng không rõ, đối với người lãnh khóc ngược lại là thường xuyên thấy được.

Đệ tử Huyền môn trọng tình trọng nghĩa, người đứng đầu sao có thể không cho phép vô tình người làm? Nếu nói hấn không phải người vô tình, cần gì phải giả bộ lạnh như băng quyết tuyệt? Tóm lại người này làm bộ tuyệt đối, không hợp với mọi người, tuyệt đối không thể nhận Huyền môn làm trọng trách.” Dương Tiểu Xuyên còn muốn tranh luận, đào trụi lưỡi ra cái giá là sư tôn, nghiêm mặt nói: “Người không làm đồ đệ đầu bảng

của Phong Lôi, thì cũng đừng có lẫn lộn trên núi Nga Điền nữa.

Pháp chỉ sư tôn còn cò kè mặc cả, Huyền môn nào tìm đồ đệ như ngươi!”

Dương Tiểu Xuyên bất đắc dĩ, chỉ có thể tuân mệnh.

Tiếp theo đào yêu thuật truyền thụ cho hần lý Phong Lôi Quái trong Tàng Dịch, như “Phong khí động, giết trường chiến” các quẻ tượng, vẫn chưa điểm sáng được tác dụng của sấm sét, tất cả đều biến đổi theo gió - Phong Liệt thì sấm chớp chớp chớp giật, gió chậm thì sấm sét ẩn hiện.

Hơn nữa phong khí động phát ra từ thiên khung, truyền khắp nhân gian, trở về địa khiêu, vừa vặn nối liền thiên, nhân, địa tam phương, dung hợp liên sơn quy tàng dịch kinh chỉ diệu nghĩa.

Đệ tử Phong Lôi thường mê luyện lôi điện cường uy, chuyên tâm tu luyện Ngũ Lôi Chân Pháp, chân khí phát ra ngưng trọng hùng hậu, sơ kỳ là ngoan cường, thời gian dài lại rất khó tiến bộ, tức là rơi vào thiên trọng lôi điện lầm lẫn.

Giờ phút này qua cảnh đào chỉ điểm, Dương Tiểu Xuyên đổi từ phong thuật vào tay, cải tiến pháp môn cũ đi, hiệu quả hai ba ngày đại kiến, Thiếu Dương chân khí hóa thành phong nhận sắc bén, đã có uy thế Tiệt Giang Phá Sơn.

Dương Tiểu Xuyên lại bỏ dở tu luyện, nói với Đào Yêu Yêu: “Ta không luyện pháp thuật này nữa.”

Đào Yêu Yêu ngạc nhiên nói: “Vì sao không luyện?” Dương Tiểu Xuyên nói: “Thuật này Ngự Phong Thành Nhận, cắt chỗ yếu hại của địch nhân, rất giống với “Phong Văn Phá Nguyệt Lưu” của Đường sư huynh.

Hắn đã luyện thành, ta lại luyện há không lặp lại? Ta không luyện.” Lập tức đổi tu tu thuật lôi điện, phía trước cơ sở làm vững chắc, trong nửa ngày pháp thuật đã ban đầu, lôi hỏa mãnh liệt, mơ hồ lộ ra thế càn quét bát hoang.

Nào biết Dương Tiểu Xuyên lại không luyện, chỉ nói: “Hình như đây là Bát Hoang Lôi Lưu của Đường sư huynh, cần Minh Sương mới có thể tu luyện đầy đủ.

Ta đi đâu tìm Minh Sương đây? Hay là không nên uống phí khí lực nữa.”

Đào Yêu Yêu biết hẳn không muốn đuổi siêu Đường Liên Bích, bên kia có thể không lấy được, cam nguyện đứng bên dưới, cười khỏ nói: “Người không luyện pháp thuật cao cấp, liền không thành tiên thể, chỉ có thể tu thành Sương Lôi tiền, Tam Muội Hàn Tinh loại này đạo pháp tăng mạnh, trong Chân Võ Trận cũng không có nhiều tác dụng.” Dương Tiểu Xuyên cười nói: “Có thể tăng cường Sương Lôi tiền, Tam Muội Hàn Tinh ta đã rất thỏa mãn rồi.

Chân Võ Trận dựa vào Cửu Dương hiệp tác, trái lại mời đồng môn pháp lực cao cường trợ giúp, đệ tử vẫn có thể bộc lộ thân thủ như cũ.”

Lần thứ hai sau khi Cửu Dương sơ thành Xích Long phiên tứ tiêu,

Hắn chỉ là mời Đường Liên Bích gia nhập Chân Võ Trận, quản lý thế công của Phong Lô, bản thân hắn ở trong tay hắn phát huy sở trường của mình.

Đào Yêu Yêu im lặng suy nghĩ một lát, cười nói: “Ý kiến hay này, để cho người khác giúp người đề cao chiến lược, có thể giảm bớt cho ta công phu khua môi múa mép, lúc này liền nắm chặt đi làm.” Đường nói Dương Tiểu Xuyên, đến chỗ đầu lĩnh sứ giả, thỉnh cầu trợ giúp Phong Lô môn đồ trong Chân Vũ Trận, Âu Dương Cô Bình trừng mắt một cái nói: “Sư tôn ăn nhầm thuốc sao? Muốn ta bói toán giúp đỡ người khác?”

Pháp thuật tạm thời gia tăng lợi cho đồng bọn, từ trước đến nay là trường môn Đan Dược lâu nay.

Bậc tề môn chỉ có thể giảm xuống pháp hiệu địch nhân, gia tăng thương tổn địch nhân, tổn hại nhân đạo pháp làm sao giúp người? Câu này giống như là đề cho cứu sống Tư Thân, Diêm Vương, hoàn toàn không có đạo lý đáng nói.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Không có cách nào, Dương Tiểu Xuyên nghĩ không thông, pháp thuật cao thâm luyện không được, chỉ có mời đồng bạn trong trận trợ giúp cho hắn.” đề thấp giọng, ra vẻ thần bí nói: “Hay là cực thái sinh, cát dữ thay đổi lẫn nhau.

Đạo pháp Bậc trù mặc dù lấy tổn địch làm chủ, nhưng trong pháp quyết thượng thừa, lại có thể đẩy ra nghĩa lý tăng công cho đạo hữu.”

Cô Bình nói: “Ồ, người kẻ nghe một chút.” Âm sinh phải có ý niệm mạnh mẽ, suy nghĩ bói quẻ pháp nghĩa quen thuộc từ nhỏ, chưa từng có ý giúp người nói qua.

Ngô Thông Tam Dịch kiến giải cao diệu, nhưng cũng không thể đổi trắng thay đen, lật đổ Bậc trù căn bản là trọng nghĩa, lập tức cẩn thận nghe hắn giảng pháp, cố tình tìm ra tật xấu.

Đào Yêu Yêu Quy cất giữ “Thời tiết quy”, kể mãi đến cuối cùng câu chuyện “Quẻ sát chỉ động”

Họa phúc khí vận nghịch chuyển chuyển hóa, câu đầu tiên mà con chim khổng lồ nói tới cuối cùng là Đạo, dựa theo đầu mối quan hệ, nghiêm nhiên có thể thúc đẩy đạo thuật tăng lực giúp đỡ người ta.

Bậc tề dự đoán các phương pháp chuyển biến, đều từ Dịch Kinh diễn biến mà đến.

Cô Bình từ nhỏ đã tinh thâm tu luyện, Dịch lý thâm minh nhập tâm, trong mộng đều có thể đọc thuộc như dòng chảy.

Vừa nghe Đào Yêu bàn luận, lập tức phát giác rất nhiều chỗ ra vào, cười lạnh nói: “Người đang nói về Chu Dịch hay là nói về quy ẩn? Mâu tạp bát hù được ai.” Đào Yêu cười nói: “Đừng nói về tạp nạp, có thể chỉ ra lỗ hổng trong đó, ta liền phục ngươi.” Cô Bình hiểu thắng lên, liền nghe Dịch Kinh chải chuốt pháp học bản môn, chống đối phản bác đào chết non.

Nhưng chuyện trên đời nói dễ làm khó, luận thuật ngây ngô lại mười phần tinh diệu, thường lộ ra quẻ bói pháp lý thô thiển, trong tranh luận cơ hồ chiếm không đến thượng phong.

Cô Bình âm thầm bội phục, nghĩ thầm “Quy Tàng Dịch thật là bác đại tinh thâm, hắc lão đảo, dễ dàng còn không dễ bác bỏ, nhất định phải thực diễn pháp thuật để làm chứng.”

Quy tàng sáu mươi bốn quẻ chuyên nói về tình hình thời tiết xuống đất, phân ra là “Địa, mộc, phong, thủy, sơn, kim, thiên biến thiên”

Vạn vật vì sinh mà diệt, vẫn chưa xác định rõ tác dụng của nhân loại.

Nhưng trong đó “Dục động ngư, Quy Chỉ Cư” các loại quẻ chỉ không phải hiện tượng tự nhiên, ám chỉ nhân loại ngư ông săn, tụ cư chờ đông đảo, so sánh dịch kinh lời lên nhân đạo, chất chứa càng nhiều đạo lý cổ xưa hờn nhiên, bởi vậy trên tổng thể càng khó hiểu hơn.

Cô Bình suy nghĩ nếu muốn thắng được đối phương, cần phải hiểu rõ chỗ luận thuật của đối phương, điểm dừng chân nàng rút củi vào đáy nồi.

Vì vậy thâm ý nghiên cứu kỹ càng thì giấu pháp lý, đem lý luận ngộ ra làm phương pháp bói toán tu hành, động thủ biểu diễn cho Đào Yêu xem.

Chiêu này quả nhiên có hiệu quả, luận điểm đào cơ hồ lần lượt bị chứng làm giả.

Cô Bình cười nói: “Thế nào, tồn địch không giúp công, đây mới là Bặc Thiên Môn chân pháp.” Đào Yêu Yêu giả bộ không phục, lại tìm quẻ khác làm chứng, đưa ra phương pháp mới phản công Cô Bình.

Hai người cứ như vậy ngời tới ta đi tham quan, tranh chấp, bất giác qua nửa tháng,

Một ngày bình lục ngưng khí tồn thần, cầm bút chu sa luyện chế mây phù, vận khí chưa vận phù đã chế thành, pháp lực so sánh với trước cách biệt như trời vực, không khỏi kinh hỉ giao nhau, hứng khởi đi ra cửa phòng, ánh mặt trời chiếu vào mặt, thông thân sáng khoái nhẹ nhàng, nguyên thần mơ hồ trôi về bích vân u cốc, dung nhập trong thiên địa vạn vật, dung nhập vào trong thiên địa vạn vật.

Bỗng dung nàng hồi thần nhập khiếu, Cô Bình Đại Kỳ nói: “Ta bị làm sao vậy!”

Đào Yêu Thuần đến gần nói: “Chúc mừng chúc mừng a, Bặc Thiên Đồ tu thành thân thể Ngọc Dương Tiên.” Trên mặt tươi cười đáng yêu, bổ sung một câu: “Trận biện pháp này coi như ta bại trận.” Cô Bình cũng là người thông minh, nghe vậy lập tức hiểu ra dụng tâm của hắn.

Hóa ra Cô Bình trời sinh tính ngạo mạn, càng kiên trì kinh luận, đơn thuần luận đạo với nàng trên Dịch Kinh, chắc chắn sẽ gọi ra tranh luận không ngừng.

Ngày đó tu luyện từ Ma Cô, đó là bởi vì Kiến thức của Ma Cô đối với Dịch kinh cao hơn nàng rất nhiều, nếu không cũng khó khiến nàng tâm phục thụ giáo.

Loạn Trần đại sư biết rõ nguyên do, cho nên chưa bao giờ dạy nàng bói toán pháp thuật...

Bây giờ muốn tu tập càng cổ áo quy tàng dễ, làm sao biết nàng có muốn cố chấp hay không, cự tuyệt tri thức mới hay không.

Đào Yêu Yêu cân nhắc đến chuyện này, mới thay đổi giáo tập thông thường, vội vàng giải thích dẫn đường dẫn đường cho nàng nhập cốc, dần dần quán thông Dịch Kinh và Quy Quy Diệu Diệu của nàng.

Lúc này thân thể Cô Bình Tiên đã hoàn thành, tâm tính cũng thay đổi rất nhiều, không trách hấn lừa gạt, đầu chịu nói:

“Người dạy người học pháp thật đúng là có một bộ, nhẫn nại dẫn dụ từng bước, làm sư tôn Huyền môn đã đủ tư cách rồi.”

Đào Yêu Yêu thấp giọng nói: “Người bên cạnh không sao cả, đối với Âu Dương cô nương ta phải cẩn thận một chút dạy bảo.

Hắc hắc, ngươi là đại tẩu tương lai của ta a, không cần thận đắc tội, đại ca có thể tha cho ta sao?” Cô Bình Liễu lông mày dựng lên, vừa muốn giả bộ tức giận.

Đào Yêu Yêu cười ha hả nói: “Học pháp dễ thay đổi tính cách, chị dâu phải học dịu dàng một chút, tránh cho đại ca quỵn luyến...” Một lời không ngớt, đã nhanh chân rời khỏi phòng.

Đến lúc này Huyền môn vẫn còn ngượng ngùng, nhiếp hồn, kỳ xảo cùng đan dược không được trợ giúp.

Đào Yêu dặn dò đệ tử Phong Lôi chạy tứ phía, triệu tập chúng đồ Ngự Thú môn truy đuổi tiểu trù tà giáo.

Nếu gặp dư nghiệt Kim Luân giáo quần chiến, có thể giúp một tay, đề bọn họ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ quay về núi tu đạo.

Truyền lệnh Phủ Tất, ngay sau đó là cả Lục Diễm Hồn Môn.

Đào Yêu Yêu nói với Lan Thế Hải: “Luận cường văn Hải huynh là nhân tài kiệt xuất ở Huyền môn, nhưng nhiếp hồn xuất thân từ tiên pháp Thiên Sơn, trọng tâm ngộ mà khinh kiến, đọc sách nhiều ngược lại có vấn đề, lần này giúp người tăng lên pháp lực khó khăn rất lớn.” Lan Thế Hải thở dài: “Tên đồ đệ tiên nhiệm Thường Sinh Tử trái lại có nhiều linh tính hơn kiến thức.

Loạn Trần đại sư thường khen hấn đại xảo nhược như vụng về, chính là kỳ tài hiếm thấy của Nhiếp Hồn môn, đáng tiếc một ý nghĩ lại phản bội sư môn.” Trong lúc thốn thức, ả lộ khẩu khí cầu tình vì Thường Sinh Tử.

Đào Yêu Yêu âm thầm nghi ngờ, nhớ tới Thường Sinh Tử kia lưu sách lại đi ra ngoài, lời nói cùng Chu Thượng Nghĩa lập môn hộ khác, đại chiến Ngao Bí sao không thấy hấn lộ diện? Lúc này người trên đỉnh núi có hạn, các công việc phức tạp, không rảnh truy xét ân tình trong đó.

Đào Yêu Yêu nói: “Việc cấp bách trước mắt là giúp Nhiếp Hồn Đầu Đồ Tiên, những người còn lại ngày sau sẽ bàn lại.” Lập tức bố trí năm mươi năm bức Liên Sơn Dịch trong sơn động, Mệnh Đan Dược Môn phối chế Đoạn Lưu Đan, trước mặt nhắc nhở Lan Thế Hải: “Đan dược này chịu hạ lệnh tạm thời mất ký ức, những tiên nhân đọc sách đều sẽ thanh trừ từ trong lòng.

Sau đó hấn nhập động ngủ sâu, lấy quẻ đồ ẩn tâm, dưới trạng thái của Vô Trí hóa giải dễ thành tiên.

Cử động này nếu thuận lợi, Ưc Niệm đều có thể phục hồi như cũ, nếu như thất bại thì tâm trí tổn hao nhiều.

Hôm nay ta mới bàn với người, chính là cố kỵ phong hiểm quá lớn.

Có khả thi hay không, thế Hải huynh mời tự mình cân nhắc “Lan Thế Hải không nói hai lời, cầm lấy Đoạn Lưu Đan nuốt vào, ngay sau đó tiến động bế quan.

Mười ngày sau thành công khai phong, Lan Thế Hải thần thái sáng láng đi ra, không ngừng tán thưởng: “Liên Sơn diệu cực.” Đồ hình quẻ trong động biến mất, giống như ấn vào linh đài Phương Thốn của hấn.

Mà tâm trí không chút nào thiếu hụt, Minh Dương Tiên Thể đã luyện thành, lần tu tiên này vượt quá dự tính hoàn mỹ của hấn.

Đào Yêu Yêu và chúng đồ đệ đều thở phào nhẹ nhõm.

Lan Thế Hải cười nói: “Chỉ cần có thể tăng trưởng thực lực Huyền môn, biện pháp nguy hiểm hơn nữa cũng đáng thử nghiệm, mọi người cần gì phải lo trước lo sau.”

Lần thứ hai, lần thứ hai Cửu Dương sơ thành Xích Long tung hoành năm phần.

Đệ tử đứng đầu Nhiếp Hồn tu tiên thành công, tiếp theo đến phiên cải tiến kỳ xảo môn.

Đào Yêu truyền cho Hầu Thiên Cơ các loại pháp thuật mới “Mộc sinh, kim khí giết” Quy Tàng Dịch lý, giúp hấn sáng tạo ” Tế đậu thành binh”, “C mẫu Thiết Thú”.

Sau đó tìm Ban Lương nói chuyện: “Huyền Môn đạo pháp tu luyện tới cực hạn, đều tiến vào con đường tu tâm của Thiên Sơn, thường có chỗ khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Ban huynh Kim Dương tiên thể sớm thành công, pháp lực không cần ta giúp đỡ lên cao.

Nhưng trong pháp học của Đan Kỳ khéo léo ẩn chứa điểm đáng ngờ quan trọng của quan hệ, còn xin Ban huynh cùng ta cùng nghiên cứu.” Ban Lương công nhân nói: “Sur tôn là chỉ thuật kỳ xảo tạo người thông linh sao?” Đào Yêu điên cuồng nói: “Đúng vậy.” than nhẹ một tiếng, nhớ tới Dạ Thiên Ảnh mà phụ thân thiết kia mong muốn.

Kỳ xảo môn thiện tạo các loại khí cụ thần kỳ, trong đó đặc biệt chế tạo hình người làm đầu, càng bức tu vi chân chính càng cao, thẳng đến khi linh hồn tâm tính người sống sờ sờ trong ngực.

Nhưng mọi người đều sinh dưỡng, tâm hồn đến từ thiên nhiên, nếu từ dưới đao búa hóa ra, chẳng phải là làm trái đạo lý tự nhiên của thiên đạo? Huống hồ khí cụ trở thành người sống, người chế tạo kia tính là thân phận gì? Là phụ mẫu hay là chủ nhân, lý lẽ hỗn tạp thì dịch chuyển vào ma đạo, hết lần này tới lần khác lại là Huyền môn chính tông phân biệt phái.

Phạm là loại nghi nan này, đào điên đảo lộn suy nghĩ, tổng cảm thấy kỳ diệu ẩn chứa huyền cơ sâu nhất của Huyền môn, tu đến chỗ sâu hung hiểm khó dò, rất có hiểm nghi ly kinh phản đạo.

Ban Lương nói: “Sur tôn lo lắng vô cùng.

Tạo nhân chi pháp quả thực cổ quái, nếu thật muốn đem nhân loại tạo ra, chúng ta có thể biến thành tà ma hủy diệt nhân luân không? Chính là vì có điều này cổ kị, ta không dám luyện sâu, tuy tu luyện tới Kim Dương tiên thể, pháp lực cũng đình trệ không tiến.” Đào Yêu Yêu nói: “Phu nhân Mộ Lan của Bách Lý Văn Hồ, hình như luyện thành Tạo Nhân Thuật cao cấp nhất.”

Ban Lương nói: “Nghe tên của hắn đã lâu, không nhìn thấy mặt hắn.

Nữ tử kia cũng không phải là môn đồ bản phái, Tạo Nhân Thuật tu luyện cao đến mấy, cũng không thể chứng minh đạo này hợp với Huyền Môn chính đồ.” Đào Yêu Yêu gật gật đầu, bỏ qua đoạn này, luận tỉ mỉ “Tượng vật vân, kiêm sơn vật”, ý định đẩy ra chứng cứ Tạo Nhân Thuật ứng hợp Thiên Đạo,

Hai người nghiên cứu thảo luận ba ngày, mơ hồ ra kết luận “thuận Thiên Thành Nhân” kết luận, nhân tính được tự thượng, người làm ra “hí nhân” không thật, bởi vậy tạo nhân thuật không thể hoàn toàn dựa vào lực lượng người chế tạo đạt thành.

Đàm luận đến đây, đào yêu âm thầm nghĩ nếu Dạ Thiên Ảnh vì Mộ Lan mà tạo ra, chẳng lẽ tính tình non nớt kia của hắn cũng là mạnh mẽ sao? Vội vàng bổ sung: “Người tính nếu là tự nhiên sinh thành, không phải do người chế tạo cưỡng lực tạo ra, vậy liền chân thật vô hư rồi.

Đổi lại cách nói khác, người chế tạo nếu nói bóng nói gió, dẫn dắt hình người sinh ra nhân tính, cũng không tính vi phạm thiên lý.” Trong lòng nói “Thiên Ảnh nếu không phải nhân loại, như vậy hy vọng hắn dùng biện pháp này tạo ra.”

Ban Lương rất khó xử, nói: “Người chế tạo nói bóng nói gió, vừa phải làm cho đồ vật sinh ra nhân tính, lại không thể trực tiếp thi pháp, cái này thật sự là khó mà.” Đào Yêu nói ra phương án: “Nhân tính và nhân trí mật thiết, khởi động nhân trí chắc chắn có thể mê hoặc nhân tính, Quan Trữ là người có diệu pháp gì đó cho người ta?” Thoạt nhìn trái ngó phải, ánh mắt xẹt qua cái bàn, bỗng trước mắt sáng ngời nói: “Có.”

Đồ đệ xảo hợp thường trú ở Thái Ất phong khảo thí khí giới, ngủ ở một phòng kho, các loại kỳ vật Lâm Lang sắp xếp.

Cây chổi sẽ quét rác, sẽ múc nước chậu rửa mặt, ghế đầu tự động hành tẩu, quản lý tạp vụ thanh đồng nô bộc, cùng với trường thương đoản Thiết Hồ các loại binh khí kỳ lạ như pháo gổ, Thiết Hồ trong phòng không có chỗ đứng.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy một đồng đồ vật trên bàn, từng khối từng khối ngọc bội lớn nhỏ, khắc cốt bài hoa văn, lúc này cười nói: “Nghe nói Ban sư huynh sáng chế thành một món đồ chơi hiếm có từ xưa đến nay, thúc đẩy ý chí thú vị vô cùng, chắc hẳn là thứ này?” Cầm lấy hai khối lục lợi, nói: “Tượng Nha Điều? Ta nghe đại sư huynh nói rồi, hình như đầu tiên là cây trúc làm tài.”

Ban Lương Công nói: “Vật này còn chưa đặt tên, ta vốn theo ý cổ đại thợ khéo sáng chế cờ vây, song lục các loại trò chơi đánh cờ, để dẫn dắt sự khéo léo của vật tạo ra.

Ai ngờ kỳ thú trong đó hợp với nhân tính, hơn xa so với cờ vây thú vị chơi đùa.

Có thể khiến người lưu luyến quên mình, yêu thích không buông tay.

Cây trúc làm việc không cần thiết, hiện đã đổi thành phẩm chế tác ngà voi.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ta không nhìn lầm, thứ đồ chơi này ném vào nhân tính, lại vô cùng thú vị, có thể dùng để luyện pháp hoàn thiện Tạo Nhân Thuật.”

Ban Lương trầm ngâm nói: “Ý sư tôn là để cho đồ vật hình người thể nghiệm đánh cờ, do đó mở ra trí tuệ tự sinh lòng người.

Ừm, đích xác là con đường, thí nghiệm một lần cũng không sao.” Lập tức khu động bốn pho tượng đồng thau quanh bàn ngồi vây quanh, lấy tên Giáp Ất Bính Đinh, trước dạy cho “Người ta người, đánh bài” thường dùng ngữ, lại dạy bảo đánh thua quy tắc, sau đó đóng cửa phòng mặc cho hắn làm ra.

Hai người nhìn trộm qua khe cửa động tường, tận lực không quá nhiều lời nói của Thanh Đồng Nhân.

Đào Yêu Yêu nói: “Kế này nếu khả thi, có thể thôi thúc rộng rãi.

Vạn thiên binh tướng giới tử đồng nhân có tính người, điều động lên hạ không linh linh, chiến lược kỳ xảo môn có thể gia tăng nhiều hơn.

Chỉ không biết chơi đùa kia có đạt hiệu quả dự đoán hay không.”

Ban Lương nói: “Đệ tử nghiên ngẫm nhiều lần, cảm thấy có bảy tám phần nắm chắc.” Đào diên cuồng nói: “Xin lắng tai nghe.” Ban Lương Công giải thích: “Nhân ngẫu có thể tự hoạt động, là bởi vì quán chú Kim Dương chân khí của người chế tạo, chuyển hóa thành linh căn trong đồ vật.”

Từ nay về sau hẳn lại dùng các ý nghĩ huấn luyện khí tài như Cửu Liên Hoàn, Ngũ Hành Tỏa, mới có thể lý giải tiếng người nghe theo điều khiển.

Chơi khí trên bàn so với khí tài bình thường thì tuyệt diệu hơn gấp trăm lần, kích thích linh căn hiển hách, nhất định có thể làm cho chúng nó trí tuệ thông minh.” Hành động này chính là phù hợp với quẻ lý “Tượng vật vân” bầu trời, Huyền Mộng quốc Lâm tộc thu được một bộ phận trí tuệ nhân loại, tức là trong cơ thể ám Dục linh căn.” Dùng một chút, nói tiếp: “Nhân trí tùy nhân tính phát ra, nhân tính xác lập theo nhân trí xác lập, nhân tính xác lập theo nhân tính.

Chỉ cần chúng không can thiệp, nhân tính của chúng nó tương đương với thiên truyền, cũng không vi phạm nhân luân thiên lý.”

Trong năm ngày sau đó, bốn tượng đồng chưa từng rời khỏi chỗ ngồi, lần lượt chơi đùa đồ vật ngà voi kia một lần, trong miệng hô quát “Ăn bài, chạm bài” các loại từ ngữ mới lạ, mà ngay cả “con mẹ nó, khốn kiếp” các loại ngữ điệu mắng chửi người đều không có sự thông.

Đào Yêu Yêu nói: “Chúng nó sẽ sáng chế từ mới, quả là hiệu quả kỳ diệu! Sáng tạo nhân loại mới là có trí năng duy nhất, xem ra chúng nó xác thực là đang chuyển biến thành nhân loại.

Bất quá vì sao luôn miệng nói thô thiển như vậy?” Ban Lương Công hơi hiện lên vẻ dữ tợn, nói: “Chân khí Kim Dương rót vào đồ vật, linh căn sẽ nhiễm tập khí của người chế tạo.

Hắc hắc, lão ban ta vốn là người thô kệch, miệng người luyện chế cũng không sạch sẽ lắm.” Tiếp đó thu liễm dung mạo nói: “Tỷ lệ chế ngẫu là bảy ngày làm công, nhân tính có thể sinh thành hay không, rất nhanh liền có thể nhìn thấy.”

Đến ngày thứ sáu, bài tẩy bỗng nhiên gián đoạn, Đồng Nhân Át đẩy bàn rời chỗ nói: “Ta đi tiểu rửa bát nước mắt lại đến.” cất bước đi vào trong phòng.

Đào Yêu Yêu giật mình, tượng người đồng làm đâu ra nước tiểu?” đảo mắt nhìn về phía Ban Lương, mặt mũi hắn cũng đầy nghi hoặc.

Bỗng dưng hai người đồng thời nghĩ đến: “Chẳng lẽ đồng nhân này lại học được nói dối!” Quay đầu lại nhìn vào trong phòng, hành động còn lại của ba đồng nhân càng thêm làm cho người ta khiếp sợ!

Lần thứ hai, lần thứ hai Cửu Dương sơ thành Xích Long tung tích sáu lần.

Chỉ thấy đồng nhân đứng ở ngoài cửa phòng, vươn vai nhìn xem phong trạng.

Giáp Đồng Nhân, Đồng Nhân Bính đuổi ra bốn bức tường bài, luống cuống tay chân điều chỉnh trật tự, thấp giọng thương lượng sờ đến cái kia ăn chạm, để Đồng Nhân Ất đến từ kia thả san hô.

Hai người ban Đào trợn mắt há hốc mồm, âm thầm kinh hô “Không ngờ ba gia hỏa này lại gian lận! Dùng tay tính toán Đồng Nhân Ất!” Hơi Khuynh Đồng Nhân Ất đi ra khỏi phòng trong, ngồi xuống chỗ cũ mở đầu đánh nhau.

Ván bài dựa theo dự tính tiến hành tiến bộ.

Đột nhiên “Đùng” một tiếng, đồng nhân Ất đánh xuống một tấm.

Giáp đồng nhân đẩy bài cười nói: “A a, chấm to.” Hai đồng nhân khác lập tức ồn ào: “A Ất thua thảm quá!” Đồng Nhân Ất lạnh lùng nói: “Cao hứng quá sớm đi, mấy tấm bài trên tay rõ ràng đếm một?” Đồng Nhân giáp cúi đầu đếm, nhất thời há hốc mồm, theo quy củ mười bốn tấm bài mới có thể hòa bài, nhưng trước mặt số bài chỉ có mười ba tấm?

Hai người bên ngoài cũng nhìn choáng váng, mới biết Đồng Nhân lấy cớ đi tiểu, thuận tay lấy trộm một tấm bài đồng nhân giáp kia.

Thiếu chút Trương vốn không có cách nào thành hình, nhưng tính tình giáp người đồng gấp gấp nhất, chỉ lo nhìn chăm chăm động tĩnh trên bàn, bất giác ngược lại nổi lên ác danh Đồng Nhân Ất.

Du hí tuy là tiểu đạo, nhưng mấy lần thay đổi chập chùng, đã lộ ra khí tượng đấu đá hiểm ác trên thế gian.

Đồng Nhân Ất chiếm chủ động, liên tục truy hỏi: “Người nói xem, bài này tên gì mà tên đường?” Giáp đồng chấn trụ, lấp

bấp nói: “Tên... Tên là...”

Đúng lúc này Hồng Tụ đến gần phòng, miệng lẩm bẩm: “Gọi là tướng công tốt hay là gọi là sư ca tốt? Trước mắt tiểu Tuyết sư muội có phiền toái rồi.” Từ sau lần học pháp dưới địa cung, Tiểu Tuyết vẫn luôn nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Hồng Tụ phụng mệnh hầu hạ, mỗi ngày báo cáo tình huống này cho Đào Yêu.

Lúc này chợt nói ra mấy câu này, Đào Yêu vội vàng quay đầu lại hỏi: “Tiểu Tuyết làm sao vậy, nàng có phiền phức gì?”

Hồng Tụ nói: “Nàng nói người cả ngày làm gương mặt trái xoan, nhất định là muốn tìm cách khuyên giải cho Long Bách Linh sao? Ta nói cho nàng biết dứt khoát thân kiêm nhị mỹ, Tiểu Tuyết sư muội kiêm làm Long đại tiểu thư, chẳng phải giải thích nỗi khổ tương tư của người sao? Nàng hỏi cụ thể nên làm thế nào, ta nói Long Bách Linh người ta gọi mấy tiếng “Tướng công” thật kỹ, tiêu hồn lang phách, khó trách chủ nhân vì nàng bệnh tương tư hại lẫn nhau.

Người phải học được cách gọi nàng như vậy, bảo đảm chủ nhân chuyển lo lắng thành vui.

Ha ha, nhưng vị tiểu Tuyết sư muội này nào, chỉ biết gọi sư ca, chính là không gọi được tướng công.

Từ Ngôn không gấp, quả thật phiền phức.” Hắn hé miệng cười, dịu dàng nói: “Kỳ thật việc này có gì khó, ta gọi là đặc biệt giống Linh Nhi, không tin người nghe, tướng công... Tướng công!”

Nàng ở bên ngoài phòng chơi đùa lung tung, tiếng la hét kiêu mị truyền vào trong phòng.

Đồng Nhân giáp kia bỗng sinh ra linh cảm, đáp lại thẳng thừng: “Bài này tên tướng công!” Ở hậu thế thiếu một tấm bài gọi là tướng công, chắc hẳn cũng bởi vậy mà đến đây.

Đồng Nhân Át giận tím mặt: “Công bằng mẹ người!” Bắt lấy vung quyền đánh mạnh tới.

Giáp Đồng Nhân ra sức đánh trả, nhắc chân đá văng cái bàn bài, hai tên đồng nhân khác cũng hung tính phát tác, nghiêng răng nghiêng lợi đánh thành một đoàn.

Đào Yêu Yêu Yêu vội vàng đi vào tách ra, bốn tên đồng nhân đã sớm đứt chân gãy tay.

Ban Lương Công thu hồi chân khí Kim Dương, rút đi sức sống Đồng Nhân, cúi người kiểm tra “Lần này thí nghiệm thất bại, sửa lại bọn họ ít nhất hai tháng, chỉ mong có thể vượt qua Trung Thu đại chiến một lần nữa.”

Đào Yêu Yêu nói: “Không cần thử, biện pháp này không thể thực hiện được.” Ban Lương Công vẫn không cam lòng: “Cái tượng đồng này không bình thường, hình như đã có vài phần nhân tính.” Quả thật xuất hiện tính cách xấu xa, nhưng lại là loại tệ nhất tệ nhất, gian trá bạo ngược không có Thiên Lương, làm như vậy chỉ có thể tạo ra một đám ác ôn vô lại.” Nhặt lên một tấm bảng ngà voi, nhìn lên một lát, thở dài nói: “Tập trung vào vật này dụ dỗ sinh ác tính, để cho ngàn vạn đồng nhân dâng lên, vậy sẽ gặp phải đại họa, nếu làm ra đại họa.”

Biện pháp tăng chiến lực của mình lên, ta thấy sau này sẽ bàn lại.” Ban Lương Công cũng thở dài, đành phải thu thập cho xong.

Huyền Môn Cửu Dương đến đây đã chinh đốn tám phần, chỉ còn lại Đan Dược Môn không hỏi qua.

Đem Phương Linh Bảo gãi tai, một ngày chạy mấy chục chuyến đến chỗ sư tôn, túm lấy cổ họng năn nỉ: “Người khác luyện công khí thịnh thể ngất trời, đơn giản bỏ lại lờ lờ đan, sư tôn quá bất công rồi., Những pháp môn kỳ diệu này của người có bao nhiêu truyền điểm cho đệ tử mà.” Đào Yêu nói: “Không phải là không truyền, chỉ sợ người kệp không rõ.”

Phương Linh Bảo nói: “Sao lại nói vậy?” Người ngựa đào do dự một lúc lâu, mới nói với hắn: “Đan Dược Môn chú trọng căn nguyên của nó, tự quy tàng hóa vật” quả tượng, cuối cùng đạt tới “Âm Dương Nhạc” các loại quả, chính giữa căn dùng dịch kinh sáu mươi bốn quả thôi diễn đạo lý kết đan

Đan lý người đã rất quen thuộc, khó có được hai loại quả lý này.” Phương Linh Bảo nói: “Có gì khó khăn?”

Đào Yêu Yêu nói: “Bởi vì Tam Dịch liên lụy rườm rà, ta đặc biệt sáng tạo ra quả lý pháp quyết tương quan đến Đan Dược Môn.

Chỉ rút ngắn thành hai trăm sáu mươi tám câu, cắt thẳng trung tâm pháp nghĩa, ngàn vạn không thể sinh ra cảnh lá khác, ca quyết này truyền cho đệ tử thông minh thanh thuần mới thỏa đáng như vậy.

Linh Bảo huynh điên đảo liên tục, miệng lưỡi mơ hồ, trong truyền pháp như lời giảng co, chẳng những luyện không thành hồn dương tiên thể, pháp lực bản thân cũng sẽ bị hao tổn rất nhiều.

Bố trí hoặc viết thành văn tự giao cho người, lại sợ pháp bí ngoài tiết lộ bắt trặc.

Có loại khó xử này, ta mới lưu lại chuyện Đan Dược Môn truyền pháp đến cuối cùng.”

Nghe xong lời giải thích này, Phương Linh Bảo thiếu chút nữa nhảy lên nóc nhà, tức giận đến mức kêu thảng: “Ta Điên đảo tứ chi không rõ?! Tên đại đồ của Đan Dược Môn có thông minh hay không!” Đúng lúc Đường Lữ vào phòng chơi đùa, thấy hai người cao giọng tranh chấp, hắn liền đứng một bên ngằng đầu ngo ngác nhìn.

Phương Linh Bảo cũng không biết căn cơ kia dựng lên, chỉ vào đứa trẻ nói: “Luận về thông minh lanh lợi, chẳng lẽ ta còn không bằng hắn?” Đào Yêu nghe vậy động tâm, tìm kiếm kế sách.

Linh Bảo huynh mặc dù trung thành tuyệt đối, dù sao đầu óc không tốt. Đan dược thủ đồ phải đảm nhiệm chức vụ cho hiền sĩ khác.

Hiện nay lúc lâm chiến dùng người, không quá lạnh lẽo lòng người, lại dạy tiểu hài nhi cùng hắn quần mù một trận, tu không thành tiên thể cũng được.

Dù sao Cửu Dương cũng đã tăng hơn phân nửa, thiếu đan dược môn cũng có thể xếp thành Chân Võ Trận.” Hạ quyết tâm, lập tức kéo Đường Lưu đến chỗ không có người, dạy hắn học thuộc lòng hơn hai trăm câu chân quyết kia, sau đó lại quay sang Phương Linh Bảo giảng thuật lại.

Đường Đa ương bướng vô lại, trí nhớ lại vô cùng tốt, nếu không sao có thể đọc thuộc lòng Ma Ha Hàng Ma Chú công lưỡi kia? Không chịu nổi lừa gạt, món đồ chơi bánh kẹo đưa

không ngừng, trong vòng ba ngày ghi lại một món thuộc lòng, cho Phương Linh Bảo Phương Linh Bảo nghe.

Quả nhiên đơn giản bốp yếu, Diệu Tuyệt Kỳ Dĩnh, Phương Linh Bảo Ngẫu thu được tâm đắc, vui mừng hoa chân múa tay vui mừng.

Nhưng dịch lý dù sao cũng uyên bác, rất nhiều chỗ nhỏ như có kỳ nghĩa, hần tự nghĩ đáp án hướng Đường nhiều lần hỏi chứng cứ.

Đường đại quân cái kia ba bảy hai một, như anh vũ lưỡi lặn qua lộn lại, mắt thấy “Phương Hoạt Bảo” lúc vui lúc lo, chột như con kiến nóng xoay quanh, chỉ cảm thấy so với trêu chó hí mèo còn thú vị, vì thế tràn đầy hứng thú bồi tiếp quán lấy nhau.

Mười mấy ngày trôi qua, hai cục ngôn hành hoang đường gây chuyện, thế mà lại thành thành thật thật ở trong phòng truyền pháp giảng đạo.

Đào Yêu Yêu âm thầm buồn cười, suy nghĩ “Tiểu oa nhi nghe pháp không rõ ý nghĩa, miễn cho tai họa bại lộ.

Phương Linh Bảo cầu hỏi không được đáp, có thể tránh cho suy nghĩ của hần đi sai hướng, việc luyện hóa bừa bãi, cái này không phải tốt hơn nhiều so với tự mình truyền pháp sao? Có thể ngộ đạo hay không, toàn bộ phải xem tạo hóa của chính hần.

Nếu đấu tranh đức đạo hội đan dược môn lột đáy, đang có thể triệt tiêu chức vị đồ đệ của hần.” Nghĩ đến đây, cảm thấy có chút có lỗi với Phương Linh Bảo, cười an ủi: “Linh Bảo huynh có thể làm được thì được, không được thì thôi, chớ tìm ta truy đến cùng căn nguyên.

Đường tiểu huynh đệ kể lại như vậy, đáp lại “Lu hốt hề hề, trong đó có đạo chỉ giống người đang thích hợp. “Tự cảm giác kể này thích hợp, không biết nhân đầu đã chôn xuống, Huyền môn kinh thiên đại biến liền coi đây là thủy chung.

Lần thứ hai, lần thứ hai Cửu Dương sơ thành Xích Long Phiên Thất.

An bài Phương Linh Bảo, ngày ngày đã đến cuối tháng bảy.

Đào Yêu Yêu vương phải tình huống tuyệt nhỏ, gảy tay áo đỏ đi hỏi đầu đồ Thần nông, hơi nghiêng người trả lời: “Tiểu Tuyết sư muội tình hình tốt, có thể ra ngoài bái sư tôn rồi.” Vốn là đến từ ngày đó ở dưới địa cung học được ” Tùng Hạc Thọ giả tướng”, triệu chứng đau lòng thể hư của Tiểu Tuyết rất là dịu đi.

Ma Ngưu đại phu lập tức lệnh cho nàng đóng cửa tu tập, quyền làm một người nhỏ bé quan.

Đây là bảo đảm giữ được tính mạng, không thể làm tâm tình nàng xao động, cho nên đồng môn thăm dò một mực cảm tạ, ngay cả Đào Yêu Yêu cũng không thể xuất hiện trước mắt nàng.

Khó khăn lắm mới chống đỡ được hai tháng, mỗi lần nhìn về phía chỗ ở của tiểu Tuyết, ánh mắt đều sắp nhìn xuyên qua.

Giờ phút này cuối cùng trông ngóng đến cuối, sao không mừng như điên, lập tức kêu Hồng Tụ đưa tin, hẹn tiểu Tuyết lên Ma Thiên Nhai gặp gỡ.

Một ngày mưa phùn lát phát, đường núi trơn trượt khó đi.

Hồng Tụ nâng Tiểu Tuyết đi được hơn một dặm, nhìn Đào Yêu Yêu ở trên đỉnh núi, Tiểu Tuyết nói: “Ta tự đi.” Rút tay áo hồng ra, tay nâng vách núi bước lên mười bậc.

Thân ảnh mỏng manh tựa như cành hoa phiêu diêu trong gió, tay áo đỏ muồn vội vàng đỡ lấy, ngửa đầu nhìn bóng người trên vách đá đứng lặng, chợt nhớ tới thi kinh yêu mà không thấy, vượt ve câu chữ ” Duệ Thủ Thiên”.

Tình cảnh này, nghiêm nhiên như ” ái mà đã thấy, vĩnh đầu khó viện” trạng thái, so sánh cổ nhân lòng càng lộ ra mềm mại.

Trong nháy mắt ngực áo đỏ phanh phanh, đã đọc hiểu tâm ý lương khổ của đào yêu chết non.

Thiếu niên tình lữ xa cách lâu ngày gặp lại, tâm tình nên mừng rỡ cỡ nào, hưng phấn cỡ nào chứ.

Nhưng trái tim của tiểu Tuyết đã lâu, có thể chịu được loại chấn động này hay không? Đào Yêu Linh suy nghĩ mãi, muốn lấy đoạn sơn đạo này để khảo sát thân thể mạnh yếu của nàng, đi xong lại cường tráng có thể duy trì. Nếu như giữa đường không duy trì được, trước tiên không nên gặp mặt nàng mới thỏa đáng.

Những ngày này hẳn nhớ tới Tiểu Tuyết đến mức điên cuồng, đến tận cùng ngược lại cưỡng ép khắc chế, so với ngày đó bị theo đuổi như ngọn lửa, hành động này càng toát ra một phần sẵn sàng khó có thể quý được.

Ở bên kia Tiểu Tuyết cũng ngầm hiểu, không trách nó không đến nghênh đón mình, chỉ dùng hành động để tỏ ý “Người xem, ta đã hoàn hảo hết rồi!” Ngắn ngủn gần trăm bậc thang, hai đầu Linh Tê thâm thông, thoáng như đường đi của khúc tâm khúc, không cho phép người khác chen chân vào.

Hồng Tụ đứng dưới vách cười khỏ, thầm than “Nam nữ tình ái không phải ta khanh chính là được rồi, mắc tại cân nhắc cho đối phương, có thể tri thức thông cảm lẫn nhau.

Những hành động này của hai người bọn họ, lại dạy cho ta mấy đạo lý làm người.”

Khoảng cách đỉnh núi còn lại bảy tám bậc thêm đá, địa thế càng ngày càng dốc đứng.

Trán Tiểu Tuyết ướt mồ hôi, khom lưng đỡ Nham thở hổn hển.

Đào Yêu Yêu làm sao còn đứng vững được, vội vàng cất bước tiến lên, chợt nghe một tiếng quát, Tiểu Tuyết chợt phi thân nhảy lên vách núi.

Nguyên lai trạng thái kiêu nhược kia cố nhiên bởi vì mệt nhọc, một nửa là do nữ nhi nhà mình ra vẻ bướng bỉnh.

Hoan hội lúc nào cũng hứng khởi, muốn gặp mặt xưng là “Đệ tử Tiểu Tuyết tham kiến sư tôn.” Tích Tâm cùng Tình lang đùa giỡn.

Nào ngờ vừa mới đứng trước mặt hắn, lập tức tình khó tự kiềm chế, một đầu nhào vào trong lòng hắn khóc lóc: “Ta không muốn thấy người chết nữa!” Lúc trước trong địa cung thần hôn mê, gặp nhau còn có thể bình tĩnh nói chuyện phiếm một chút.

Lúc này, hai gian phòng đối diện rõ ràng, châu lệ đầy bên trong giống như đường đứt đoạn lặn xuống dưới.

Đào Yêu Yêu vội nói: “Chậm một chút, đừng quá mức kích động quá mức.

Bệnh của người còn chưa khỏi, lưu ý trong lòng đau đớn hung ác.” Nhẹ vỗ vai nàng để an ủi, tách tay ra nhìn nhau.

Xa mấy tháng, khuôn mặt thanh tú gầy yếu, khí chất ngây ngô đổi thành uyên chuyên mỹ lệ, đầu mỗi người hình như cũng cao lớn hơn.

Tiểu Tuyết rất ngượng ngùng nhìn hắn, liền xoa xoa mặt, thờ dãi nói: “Những thứ khác cũng không có gì, ở chung với người luôn thích rơi nước mắt, lại như hai chết chó chết.” Tiểu Tuyết nhìn nàng xuất thần, cố nén cảm kích, yêu thương, áy náy..., Tuyết muối cố hết sức nói: “Tuyết muối, muối biến sắc rồi, so với năm ngoái càng... càng dễ nhìn hơn sao? “Tiểu Tuyết” một tiếng, tựa hồ đang hỏi “Năm trước ta rất khó coi sao?” “Không, không phải, ý ta là, muối càng ngày càng giống đại cô nương, thật sự là rất thần kỳ.”

Hai câu này nói nhằm không ra gì, Tiểu Tuyết phì cười nói: “Ta cũng không phải bùn đất nặn ra thổ gia, riêng hưởng thụ không có động tĩnh gì.

Bao nhiêu chén cơm khô rơi xuống, dù thế nào cũng phải lớn lên a.” Cười một trận, đỏ mặt thấp giọng nói: “Tháng trước mười tám người ta đã đủ mười sáu tuổi rồi, còn coi người ta là trẻ con sao?” Tiểu Tuyết mặc dù không đọc sách gì, không hiểu lễ tiết gì, nhưng sinh nhật của nữ hài trừ hôn không thể dễ dàng tiết lộ, chút phong tục này cũng là biết mà thôi.

Lúc đó Lan Phương khẽ nhả, trộm cắp bấm báo, ý tứ thân thiết trong đó tất nhiên là hơn so với lời nói.

Đào Yêu Yêu say khướt, lại sợ làm cho tâm tình của nàng kích động, chỉ mỉm cười nói: “Hai nàng tám tuổi rồi! Sớm nói cho ta biết là tốt rồi, nếu không nhất định sẽ cho người sống một

cuộc sống tốt.” Tiểu Tuyết nói: “Ta qua sinh nhật cái gì, nha đầu sơn dã không chú ý tới, nếu tiểu thư nhà giàu còn tạm được.”

Linh Nhi Đào Yêu không khỏi động niệm “Linh Nhi là tiểu thư nhà giàu, trong bốn tháng tuổi đã tròn mười bảy tuổi, không biết có người nào cho nàng sống qua không.” Trong lòng hơi hồi hộp một chút, cuống quýt quay đầu lại, sợ bị Tiểu Tuyết nhìn thấu thần sắc trên mặt.

Chợt nghe khí tức nàng dòn dập, quay đầu chỉ thấy gò má phiểm bạc, tóc mai hơi loạn, tay ấn lên ngực khẽ cắn môi dưới, tỏ ra ngoan Ngoan lại phát tác, tranh thủ thời gian diu lên trên đá, ôn hòa nói: “Đừng gấp, đừng có nghẹn khí, định thần hít sâu một hơi, một lát sau liền thông thuận trôi chảy.

Trong lòng người kiếm khí còn chưa giải, phải tận lực bình ổn nỗi lòng.”

Tiểu Tuyết lúc đầu tràn đầy vui vẻ, ngoại trừ Đào Yêu trong mắt, mọi sự còn lại đều không thêm để ý.

Đợi lát nữa huyết khí giảm bớt, Phương Giác thấy ngực quận đau kịch liệt, từ trong khuếch tán ra ngoài, hít sâu hai ngụm, giọng cười nói: “Ta đã quen rồi, vò hai lần sẽ không sao.” Đào Yêu đưa tay vỗ nhẹ sau lưng tiểu Tuyết, vừa nhẹ nhàng giúp nàng bình tĩnh, vừa nghĩ trêu chọc nàng khoan thai lòng dạ., Không khí hòa hoãn chuyển sang lạnh lẽo thê lương, ghé sát bên tai nói: “Hiện giờ đại sự chúng ta chưa thành, đành phải vỗ vỗ sau lưng, chờ sau này lại giúp ngươi xoa bóp phía trước.” Tiểu Tuyết bĩu môi nói: “Bây giờ ngươi giúp ta xoa bóp cũng được.” Một lời chưa dứt, nghĩ lại, nhất thời cảm thấy hối hận vô cùng, ta là dã nha đầu mười phần, lời nói không xấu hổ như vậy mà cũng nói ra được, chắc chắn sẽ chọc hấn chê cười.”

Nào ngờ rằng ý cười của Đào Yêu Thu lại, ngây ngốc trở nên trêu chọc với Linh Nhi, nàng sẽ không thẳng thắn như vậy...” Vứt bỏ suy nghĩ, quay sang nói với Tiểu Tuyết: “Kiếm khí trừ tận gốc như thế nào, Ma Ngưu đại phu có từng nói qua về Phương lược không?” Tiểu Tuyết nói: “Y đạo pháp thuật của đại phu đều đã vô dụng, trái tim vững chắc hơn trăm kỳ hạn

trăm ngày, hoàn toàn dựa vào kỳ công Tùng Hạc có hiệu quả thoải mái triệt tiêu sao?”

Nhưng sát khí của Cúc Anh kiếm còn chưa tiêu diệt sạch sẽ, cuối cùng số mệnh của ta không lâu dài, nhiều nhất sống thêm ba năm, khi đó hiệu lực của Tùng Hạc liền không chống nổi kiếm khí.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ồ, người thật sự nhìn thấy mà, cười híp mắt nói: “Mệnh ta không lâu dài, một chút yêu khí đáng sợ cũng không có, sinh diệt thương hương tiếc ngọc niệm của ta.”

Tiểu Tuyết cười nói: “Ta nhìn thế nào cũng không được? Trước tiên nói chỉ có thể sống trăm ngày, xem qua mấy bức họa người khắc xuống, chớp mắt có thể sống được ba năm, bản lãnh bậc này ta còn không nhìn ra sao? Tiêu trừ Kiếm Khí Ma Ngưu đại phu là không có cách nào, đối với sư tôn đào thần thông quảng đại của chúng ta, chỉ đơn giản là phun nước miếng.”

Lần thứ hai sau khi Cửu Dương sơ thành Xích Long phiên tám.

Đào Yêu Yêu nghe vậy suy nghĩ kỹ càng: “Thân đang ở cửa ải sinh tử, Tiểu Tuyết tin tưởng ta, dựa vào ta, tình nguyện đem tính mạng giao phó cho ta.

Nếu Linh Nhi thay đổi cơ hội vạn đầu như vậy, kẻ hoạch nhà mình liền hóa giải, hoàn toàn không cần ta phí nửa điểm khí lực.

Như vậy, tiểu Tuyết mới là nữ hài nhi cần ta tiếc thương, Linh Nhi sao...” Bỗng nhiên nổi trận lôi đình, thậm chí “Đào chết yếu! Người có thể đứng ở trước mặt Tiểu Tuyết nhớ tới Linh Nhi hay không!” Năm tay vỗ đỉnh đầu, “Đông” một tiếng vang lên.

Tiểu Tuyết kinh ngạc hỏi: “Người làm gì vậy?” Đào Yêu Yêu ngượng ngùng nói: “Không có gì... Ta đang phát công, chuẩn bị giúp người giải nạn.”

Sau đó cố gắng ổn định tâm thần, ngồi song song với nàng, kéo bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng ấn xuống, ngón giữa trở đặt lên giữa hai khúc xương.

Tiểu Tuyết nói: “Ngay cả mạch số cũng biết, ta nói người đi, y thuật nhất định so với Ma Ngưu đại phu còn cao hơn.” Đào điên nói: “Ta nào hiểu y thuật, tìm mạch làm các loại khác nhau để điều tra kiểm khí.” Sờ qua tay trái lại sờ tay phải, trầm tư một lúc lâu, nói: “Ma Ngưu đại phu nói không sai, đích thật là không cách nào trừ tận gốc kiểm khí, cũng không thể tách rời khỏi tâm mạch, bất luận pháp thuật đan dược gì trong thiên hạ đều không thể làm được.”

Sắc mặt Tiểu Tuyết đột nhiên thay đổi, người ngoài nói tốt xấu không sao, nghe trong miệng nó chém đinh chặt sắt, nghiêm nhiên mình không có sinh lý, lúc này mới cảm thấy một trận tê lương thấu xương.

Kỳ thật đệ tử Huyền môn thờ phụng thiên mệnh, sống hay chết đều nhìn rất nhạt nhòa.

Không bao lâu nàng đã gặp lại, Tiểu Tuyết không cam lòng, nghĩ đến ngày sau gặp lại nỗi khổ sở được thương nhớ bản thân, hận không thể đổi chỗ với nó, đổi lại là bản thân lưu lại cõi thế gian nhớ thương nó, đang lúc đau buồn, lại nghe nó nói: “Không diệt được, không tách ra được, dứt khoát trợ giúp nó phát triển, lên tới cảnh giới thượng thừa.”

Đào Yêu vỗ tay một cái, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ nói: “Đúng vậy, nâng Cúc Anh kiếm lên tới đỉnh cấp là có thể hóa hại thành lợi, hoàn toàn giải trừ tai họa trí mạng cho sát khí.” Tiểu Tuyết nói: “Cúc Anh kiếm thăng... Cấp, ta còn có thể sống sót sao?” Đào Yêu Yêu nói: “Đương nhiên có thể đi đâu! Nếu không thì sao ta có thể vui vẻ như vậy?”

Tiểu Tuyết nhìn trời thở phà phò, vỗ ngực nói: “Thiếu chút nữa dọa chết ta rồi, còn tưởng người thực sự không có biện pháp gì.” Đào cô chết yêu nói: “Ma cô trước kia nói với ta về bệnh thương của người, ta đoán tất có thể tìm được cách giải trong Tam Dịch.

Thế ngoại vạn pháp quy hợp, đều không xuất ra ba đạo thiên địa nhân, mỗi loại pháp thuật có hại tất nhiên có lợi đối ứng.” Hưng lên mặt mày hớn hở, cười tự thoả: “Tóm lại, hóa giải khó khăn này trên người ta.

Bản sư tôn thông suốt tam dịch ảo diệu, thiên hạ khó khăn không chu toàn!” Biểu hiện trên mặt nhìn như rất sáng sủa, nhưng trong lòng lại âm trầm, tự hỏi “Thông suốt tam dịch có thể làm Linh Nhi hồi tâm chuyển ý sao...” Tiểu Tuyết nói: “Vậy người mau nói cho ta biết, Cúc Anh kiếm là phương pháp thăng cấp thể nào?”

Đào Yêu im lặng suy nghĩ một lúc, nói: “Nhìn kỹ lại có chút biến hóa kỳ lạ, Cúc Anh kiếm rõ ràng không phải là pháp thuật Ngao Bính, loạn trần đại sự sao có thể truyền cho đệ tử Kiếm Tiên? Như cần phải lý giải phương pháp tăng lên, còn làm theo kiếm pháp căn bản vào tay.” Tiểu Tuyết không thích nói: “Ai nói Cúc Anh kiếm không phải là kiếm pháp Ngao Thiên? Ta dùng chân khí Thuần Dương hóa thành hình kiếm, pháp môn bên ngoài có thể làm được sao? Loạn Trần đại sư truyền đạo thuần khiết, tuyệt sẽ không lừa gạt đệ tử bản phái.”

Đào Yêu xưa nay biết nàng coi trọng tông phái Tuế Nguyệt, một sứ giả quật cường, nhất định phải tranh cái tính đen trắng, cười nói: “Phải phải phải, Cúc Anh kiếm là Huyền môn kiếm pháp, người nói là được rồi.

Tiểu Tuyết chúng ta là người bảo vệ Huyền môn nhất, một mảng Xích Thành trung trinh, sư tôn ta đây thúc ngựa cũng không đuổi kịp.” Cầm lấy bàn tay nhỏ bé đưa lên miệng hôn một cái, Tiểu Tuyết gấp rút không kịp, đành phải đỏ mặt do hấn nắm chặt.

Đào Yêu Yêu khẽ vuốt ve mu bàn tay nàng, một mặt hỏi: “Vậy người còn nhớ tình hình Loạn Trần đại sư truyền kiếm không?”

Tiểu Tuyết ngưng thần nhớ lại, một lúc lâu lắc đầu nói: “Không nhớ ra, Cúc Anh Kiếm thể hai tuổi của ta đã luyện vào trong thân thể.

Đại khái giống như Thanh Phong Kiếm dán ngày đêm trước ngực, sau đó rất lâu liền dung nhập vào tâm hồn huyết mạch.” Thanh Phong Kiếm Nguyên mơ hồ suy nghĩ “Thanh Phong Kiếm Nguyên là Thần Mộc Giáp tàn phiến, hữu hình hữu chất, pháp bảo bó sát thân kiếm thể nhập hồn, đây cũng là phương pháp tu luyện thường xuyên của Kiếm Tiên môn.

Nhưng Cúc Anh kiếm không phải là pháp khí thực thể, không thể luyện từ bên ngoài.”

Tiểu Tuyết tiếp tục nói: “Khi còn bé ta đã quán lấy kiếm của đại sư huynh dạy, dạy thể nào cũng dạy không hiểu.

Đại sư huynh nói lúc ta còn trẻ đã được truyền một loại thần lực nào đó, rất không tương xứng với kiếm lý bình thường của Huyền Môn, chắc là sư tôn đặc biệt khai ân, giao thần kiếm hấn luyện chế một nhà cho ta.

Về sau loạn trần đại sư dạy ta kiếm tiên cơ bản công, Thuận Dương chân khí mỗi năm tăng dày thêm.

Ta kết hợp thần kiếm trong cơ thể phát ra kiếm khí, bên ngoài xem ra là cánh mai vàng rực rỡ. Loạn Trần đại sư nói cho ta biết thần kiếm kia tên là “Cúc Anh”, cho nên đặt tên là Cúc Anh kiếm.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nói vậy, loạn trần đại sư cũng không truyền kiếm lý cho ngươi.”

Tiểu Tuyết nói: “Ồ, đường đường là sư tôn sao lại nói lời ngoài ý muốn? Huyền môn thụ đồ chỉ dạy đại lược bốn nghĩa, tu thành đạo pháp toàn dựa vào nhà mình dụng công?

Cúc Anh kiếm là hạt giống của thần kiếm, chân khí thuần dương làm căn cơ, ta tự mình mò mẫm tìm kiếm luyện thành.

Nào giống như Thanh Phong kiếm truyền từ tổ tiên, có một bộ kiếm quyết lớn ung ục.” Đào điên nói: “Thanh Phong kiếm sao lại truyền vào tay ngươi? Ta nghe đại ca nói qua, tựa hồ là muốn truyền cho Lăng Ba.”

Tiểu Tuyết nói: “Việc này nói ra rất dài dòng.

Luyện Cúc Anh kiếm ta luyện đến mười hai tuổi, uy lực một ngày càng mạnh hơn một ngày, Kiếm Tiên môn đã không có mấy người là đối thủ của ta, nhưng “Tiểu Tuyết sư muội” bối phận không lớn, luôn biến không thành “Tiểu Tuyết sư tỷ”...”

Đào Yêu Yêu nghe nàng kể chuyện hài hước, hưng phấn nói: “Không nghĩ tới ngươi còn để ý bối phận cao thấp, chuyện này có cái gì, sau này ta gọi ngươi là Tiểu Tuyết tỷ tỷ là được rồi.” Tiểu Tuyết nói: “Ài, ngươi đừng nghịch, nghe ta nói đi, nghe ta nói đi.

Phần bối phận Huyền môn muốn luận “Đạo đức”, đạo hạnh cao thấp không đủ, còn cần xưng hô đức hạnh mới được.

Năm đó đấu giá đạo hội, ta lại rơi vào trong lớp tiểu bối, trong cơn tức giận liền xuống núi trừ yêu, đem bốn bề đỉnh núi triệt tiêu thanh quang, liên tục giết hơn trăm cái sơn yêu thủy quái.

Tầm Tư Huyền môn trừ yêu diệt ma làm nhiệm vụ của mình, giết sạch yêu quái sẽ là công đức lớn bao nhiêu.” Nàng vốn không giỏi nói chuyện, thứ nhất là thích thú, thứ hai là linh tú thâm tàng, bởi vì từ nhỏ đến lớn tán cư trong núi rừng, vừa vặn như tên lan sinh ở u cốc, trong mỹ dung tự nhiên sinh ra rất nhiều khí phách thô hồn hoang dã.

Hiện tại hôn mê bạn đàn lang, tâm tình kể lại chuyện cũ, điểm linh khí Nữ Nhi gia kia nhúc nhích, đã tính hóa thành nhu tình, miệng hàm răng lại cũng biến thành lanh lợi đứng lên.

Đào Yêu lè lưỡi, cười nói: “Thật lợi hại, giết các loại yêu khác xem như công đức, chẳng trách lúc trước suýt chút nữa lấy mạng hần.”

Tiểu Tuyết nhún vai một cái, thở dài: “Nào biết bồi phận chưa thăng thành, Loạn Trần đại sư ngược lại trách ta sát khí quá nặng, lâu về tất sẽ hại người hại mình, bởi vậy mới truyền cho ta Thanh Phong kiếm chế ước sát khí.” Đáng tiếc người lại đưa Thanh Phong kiếm cho ta, nếu không hôm nay cũng sẽ không chịu nổi khổ này.” Tiểu Tuyết nói: “Tâm đều đã cho người, còn để ý đến cái tên vô lại kia.” Hai câu sau đó nói ra, lại ẩn chứa thâm trầm si mê, nghe đến có loại cảm giác Xâm Hồn khắc cốt quẩn quanh.

Đào Yêu Yêu trong lòng rung động, lập tức trầm nghĩ: “Đừng chỉ lo chuyện tình yêu, giúp nàng tiêu trừ đau khổ mới là đúng đắn.” Lộn Dung nghiêm nghị nói: “Ta cũng nghĩ ra vài phần kiếm lý của Cúc Anh kiếm, người có muốn nghe không?” Tiểu Tuyết nói: “Ta đang nghe đây.”

Lần thứ hai sau khi Cửu Dương sơ thành Xích Long Viên Cửu Cửu.

Đào Yêu Yêu nói: “Loạn Trần đại sư nói “Đánh người hại mình”, đúng là điểm đặc biệt của Cúc Anh kiếm.

Từ trước đến nay sát khí giết chết kẻ tất bại, cực dễ khiến người ta nhập ma, như năm đó tàn sát sát Ma Vũ Tàng hoàn của Tiên giới giết chết Ma Vũ Tàng hoàn.

Mà người mang Cúc Anh kiếm lại không có chút tà ma khí nào, người nói xem đây là chuyện gì? Bởi vì sát khí của Cúc Anh Kiếm là trước tiên đã thương mình, hậu thương địch, không giống với tà đạo sát sinh.” Trong miệng Tiểu Tuyết lâm bẩm: “Trước tiên đã thương bản thân, sau sẽ đã thương địch thủ?”

Đào Yêu Yêu nói: “Thuần Dương chân khí có hiệu quả hộ thể, Loạn Trần đại sư vì phòng ngừa thương tổn của Cúc Anh kiếm, mới để người vào Kiếm Tiên môn tu tập.

Khi người lớn lên sát khí chuyển bén nhọn, Thuần Dương chân khí khó phòng bị thương, lại truyền Thanh Phong kiếm chế ước sát khí.” Tiểu Tuyết ngạc nhiên nói: “Nếu đã sợ Cúc Anh làm ta bị thương, sao lúc đầu lại muốn truyền cho ta kiếm này... Người nói là, Cúc Anh kiếm không phải do Loạn Trần đại sư truyền cho!”

Đào Yêu Yêu cười không đáp, tiếp tục nói: “Công dụng đã thương bản thân bị hạn chế, hiệu quả đã thương địch nhân có thể ngày càng tăng trưởng, Cúc Anh kiếm sát khí quanh quẩn trong hồn, cho nên người mới hạ sát thủ với ngoại tộc.

Sau này vì cứu ta, người mất đi trái tim có chứa linh lực của Thanh Phong kiếm, lực sát thương tiêu thất.

Công năng “Làm bị thương” của Cúc Anh kiếm trở nên mạnh mẽ, lúc này mới tạo thành tai họa tổn tâm tổn hồn trước mắt...” Tiểu Tuyết nói: “Người chậm một chút, chậm một chút, đầu óc ta không nhanh bằng người đâu!” Sau khi gãi gãi cái ót đáng yêu nhất, hỏi: “Trước tiên thương tổn chính mình,

sau đó lại thương tổn địch nhân, trong chính đạo nào có đạo pháp tà môn bực này?”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Hết lần này tới lần khác đều có, trong ba phái Tiên tông có phái Bồng Lai, chuyên làm hại khổ hạnh diệt dục của mình, đem lửa thiêu đốt, các loại đau đớn gia trì bản thân, mượn cơ giải thoát trần trối, vũ hóa thăng tiên.

Thần mộc giáp lúc đầu gọi là “Tổ bảo vật Tỏa Linh”, tức là đồ vật Bồng Lai tiên khách khổ hạnh, nổi khổ vạn châm đâm vào cơ thể ta đã ném đủ rồi.

Cúc Anh kiểm sát khí không khác nhau, trước tiên đâm xuyên tâm hồn bản thân, lấy đau đớn rèn luyện thần hồn, lại dùng Bồng Lai tiên pháp hóa giải thực thương, sau khi thuật thành có thể giết địch trong vô hình.

Loạn Trần đại sư chưa từng học pháp lý Bồng Lai, đành phải dùng Thanh Phong kiểm ngăn cản sát khí, miễn cho thương tổn đối với thực thể.”

Tiểu Tuyết càng nghe càng thấy khó chịu, cảm thấy Cúc Anh kiểm của nó không phải là cách của Huyền môn chính pháp, mày nhíu chặt môi đỏ mọng, vẻ mặt không vui.

Đào Yêu Yêu ôm bả vai nói: “Làm cho tiểu tính nhi đúng không? Nói thật với ngươi, hình dạng nổi giận của ngươi khiến người ta yêu thương nhất.

Ai, khuôn mặt đỏ bừng như voi đào hoa, cái miệng nhỏ cong lên giống như muốn người thân.

trêu chọc ta ngứa ngáy trong lòng, không được, vừa rồi tự tay ta, hiện tại lại muốn hôn nhau.” Tiểu Tuyết thật sự sợ hãi, sâu trong nội tâm lại ần ần chờ đợi, không ngờ luống cuống thần sắc, mở miệng nói: “Ngươi đang giảng Cúc Anh kiểm cho ta, thú vị ta đang nghe... Ài, Tu Cúc Anh kiểm muốn học Bồng Lai tiên pháp sao? Học cái kia, khổ hạnh gì mà môn đạo.”

Đào Yêu Yêu nói: “Cái đó ngược lại không đáng, pháp lý Tiên đạo là một trái cây lạ, các nhà có khởi điểm không giống nhau, luyện sâu đều chênh lệch trăm sông đổ về một biển.

Loạn Trần đại sư dạy người dùng Thuần Dương chân khí khu động Cúc Anh, cũng chính là đạo lý này.

Bây giờ chúng ta từ trên cao nhìn xuống phía dưới vuốt ve, dựa theo đường đi Dịch Kinh Ngũ Hành, một lần nữa sáng tạo ra một bộ Cúc Anh kiếm pháp.

Luyện thành không làm hại mình, chỉ có uy lực giết địch.

Chẳng những có thể giúp người hàng ma tích công, còn có thể đảm đương một mặt trong Chân Võ Trận.” Lập tức dịch lý phân tích, truy nguyên sát vi, phân biệt ra Cúc Anh thuộc kim, trong ngũ hành bởi vì hỏa khắc mộc, hồn thể tương tự cỏ cây âm tính, cố ý làm bị thương vì kiếm khí.

Như điều động lòng gan của Mộc chi khí ẩn giấu trong tâm mạch, tạm thời di chuyển hồn phách chí can đảm.

Còn Cúc Anh ngược lại được tâm hỏa trợ giúp, thần lực đột nhiên tăng mạnh mà tâm hồn bình yên vô sự.

Chẳng qua là “Tàng Khí, Di Hồn phân thuộc quy tàng cùng Liên Sơn Nguyên Nghĩa, mặc dù vẫn lấy Kiếm Tiên Kiếm Thuật làm Lam Bản, Thuần Dương Chân Khí làm nền tảng, nhưng phương thức phái ra tu luyện khác biệt rất lớn với Huyền môn “Trúc Cơ, Bộ Thương” rất lớn.

Tiểu Tuyết Luyện có chút bức bối, mỗi khi hỏi “Đây không phải là kiếm pháp của nha hoàn phái chúng ta sao?” Đào Yêu Yêu liền ôm ấp, cười thân mật một phen, đỡ dành sự lo lắng của nàng, khiến nàng dần dần hiểu ra Cúc Anh kiếm.

Chưa tới mười ngày, kiếm pháp đã có chút thành tựu.

Tiểu Tuyết khí thoải mái, ngồi đi nhảy nhót nghiêm nhiên như lúc trước, một chút vết thương cũng không còn.

Khởi Thiên Phong Long Bảo biến hình chuyển chất kia, dần dần hóa thành tâm khối thịt người.

Ma Ngưu đại phu cảm thấy kinh dị, không có miệng lưỡi tán thưởng: “Kỳ thay tuyệt không! Long tâm biến nhân tâm, hẳn là bị hồn phách nhân loại cường thế biến đổi.

Hồn thể đã mạnh mẽ, tính mạng tự nhiên cũng bảo toàn, thật không biết sư tôn thi triển diệu thuật cỡ nào!” Chúng đồ biết được tiểu Tuyết bị thương khôi phục, đều vui vẻ đàm luận với nhau.

Tất cả các đạo sư tôn từ Tam Dịch hóa ra thần công, truyền cho Tiểu Tuyết giải nguy, muốn tìm nàng hỏi kỹ càng hơn, nhưng mệnh lệnh lại cấm quấy rầy Tiểu Tuyết, bình thường luyện kiếm chỉ ở đáy sơn cốc, không cho phép đệ tử khác đứng ngoài quan sát.

Mọi người đành phải thôi, trong bóng tối đều cười sư tôn cực kỳ yêu thích tiểu sư muội, truyền công thụ pháp phải mở tiểu lò mới được.

Thiên phong này và mặt trời đẹp, Tiểu Tuyết bay trên không thử kiếm thức, ngây ngô ngồi ở trên đỉnh núi quan sát.

Chỉ thấy nàng Ngự Phong Phù Diêu, con sóng vàng dâng lên cao trăm trượng, lúc di chuyển là ngàn dải lụa rủ xuống, bóng hình xinh đẹp dạt theo kiếm quang, kiếm quang vờn quanh thân thể mềm mại, trong chớp lát khó phân biệt đâu là người, đâu phải là kiếm.

Ngẫu nhiên cánh tay dừng lại, thông thả bay lên, kiếm khí theo đó dày nặng, tư thái Bà La Đề kia uyển chuyển mà nhẹ nhàng, nếu như quần áo lại dài thêm mềm hơn chút, tựa như Hằng Nga trong trăng sáng nhẹ nhàng vung tay áo.

Kiếm thuật Tiên gia không phải võ nghệ cùng thể tục, chân khí vận hành có cách nào đi theo, pháp bảo thu thả có quy tắc có thể tuân theo, mà tư thế phát công lại không câu nệ một ô.

Tiểu Tuyết thuận theo hướng khí huyết chuyển hướng, như thế nào thư sướng liền thế nào vận kiếm, kiếm thức tất cả đều là quá mức hưng phấn tự sáng tạo, trong lúc vô tình cử động phù hợp vận luật, ưu mỹ phiêu dật, lại có thể so với một điệu nhảy róc rách.

Đào Yêu Yêu ở phía dưới ngửa đầu nhìn lên, thỉnh thoảng vỗ tay hoan nghênh, đột nhiên trong lòng bừng tỉnh: “Ai da, nàng nhảy múa ta xem, đây chẳng phải chính là cảnh tượng trong mộng cảnh kia sao?” Nhớ lại cảnh tượng con trai thường thiết lập, váy tuyết nhỏ phát phơ, bản thân ngồi xem, khác biệt chỉ là ở hoàn cảnh bản thân, thầm nghĩ “Nếu như cục diện mộng biểu thị là thật, kiếm thuật của Tiểu Tuyết luyện toàn bộ như vũ kỹ, ngày sau còn thi triển trên đỉnh Nguyên Thủy phong,

Ừm, Nguyên Thủy phong cảnh sắc u huyền, làm nền cho Nghê Thường của nàng bay bổng, không biết đẹp đến mức nào.” Nghĩ đến điệu vị thần vị đó say, cảnh tượng mộng đẹp động phòng hiện lên trong đầu, càng cảm thấy bông bênh nhẹ nhàng vui sướng.

Xem ra đã định hôn với Tiểu Tuyết là số mệnh, trời tác hợp, không thể nghi ngờ kết cục tốt đẹp.

Lời nói như vậy, nhìn thiếu nữ đang nhảy múa trên không trung, chỉ muốn ôm lấy tình yêu trong lòng, cố tình ôn tồn, chợt muốn “Tiểu Tuyết ngàn tốt vạn tốt, chính là có lúc dạy người quật cường khóc lóc cũng không phải cười.

Kiểm thuật tuyệt diệu như vậy, thế nào cũng phải tranh cái chính tông không chính tông, trước mắt còn muốn dỗ dành nàng học tập.

Nếu Linh Nhi dễ xử lý, ta nói đông, nàng tuyết đối không bao giờ đi về phía tây...”

Vừa nghĩ tới Long Bách Linh, lòng ngực đau đớn: “Linh Nhi đối với ta thiên y bách thuận, đó là tác dụng của tình chú.

Ai biết được tương lai gặp nhau, nàng còn để ta vào mắt hay không.” ưu thương chưa dứt, chợt thâm hối hận nói “Nếu cùng Tiểu Tuyết định tình, còn nhớ mãi không quên Linh Nhi, ngó sen đứt sợi, ta đây không phải cố tình bắt nạt Tiểu Tuyết sao!” Nhưng tình tư sao có thể nói đoạn tuyết, lo lắng không thể quên, nhất thời ngây ngốc tại chỗ.

Tiểu Tuyết nhảy xuống vách núi cười nói: “Này, sao ngươi không gọi cho ta là được? Có phải ta sử dụng chỗ nào không đúng không?”

Lần thứ hai, lần thứ hai Cửu Dương sơ thành Xích Long lật mười.

Đào Yêu Yêu biết rõ mặt mũi tràn đầy u sầu không che giấu được, giả vờ thở dài: “Kiếm thức cực kỳ đẹp, đáng tiếc quần áo quá đơn giản.

Nếu phối hợp với Nghê Thường Thái Y, sử dụng xuất kiếm khẳng định so với nhảy múa còn dễ xem hơn.

Ài, trong đẹp không đủ, sao không dạy nhân sinh tiếc nuối.” Tiểu Tuyết cười nói: “Ta nhảy cái gì mà nhảy, ăn điểm tâm nhảy trưa một ngày, qua buổi trưa đầu tiên, không thể tìm lời này quý.” Đánh giá hai mắt hần, nói: “Chỉ là quần áo của ta sàu mi khô? Ta thấy không phải thôi.” Mái đào ho khan hai tiếng., Nghiêm túc nói: “Nói thật, Cúc Anh kiếm nếu muốn luyện đến trọn vẹn, còn thiếu một kiện pháp bảo thượng thừa, vôi vàng khó tìm, bởi vậy mới khiến người ta sốt ruột.” Lời này thật sự là sự thật, Cúc Anh kiếm xuất phát từ Bồng Lai tiên tông, cùng loại thuật công kích của độn giáp môn, cũng cần pháp bảo hỗ trợ mới có thể tăng lên tới cấp độ mạnh nhất.”

Đây là lý do giải thích nguyên nhân, hoặc có thể lừa gạt qua lại.

Nào biết Tiểu Tuyết lắc đầu, hé miệng cười yếu ớt nói: “Còn không nói thật, nhất định phải để người ta vạch trần sao? Vì sao người phát sàu ta đã sớm đoán được, người đang suy nghĩ đến Long Bách Linh phải không?”

Mặt Đào Yêu Yêu trắng bệch, Tâm Tư nhanh chóng phủ nhận!” Ý niệm trong đầu vừa lên chợt tự nghĩ “Đại trượng phu quang minh lỗi lạc, nghĩ đi nghĩ lại, cần gì nói dối chống lại, hơn nữa Tiểu Tuyết là người có thể khi dễ lừa gạt sao?” Từ từ đứng dậy, nói: “Đúng, ta rất muốn Long Bách Linh.”

Tiểu Tuyết, ta và người đều muốn xử nàng, về tình về lý không hợp, người trách tội thể nào ta cũng được.”

Tiểu Tuyết nói: “Nghĩ cũng được mà, chuyện gì đáng ngạc nhiên vậy.

Đổi lại là ta rời đi, người... Người cũng sẽ nghĩ như vậy.”

Ánh mắt Đào Yêu Yêu sáng ngời, phảng phất như phát hiện ra trân bảo mới lạ, nói: “Tuyệt vời, không ngờ lòng vời vợi rãi như vậy, giả như Linh Nhi ngày nào đó trở lại bên cạnh ta, vời sẽ không thấy không vui chứ?”

Tiểu Tuyết cúi đầu suy nghĩ một lát, nói: “Đương nhiên là sẽ không vui, nhưng có cách nào đâu chứ.

Người thích như vậy, ta chỉ có thể thuận theo người.” Kỳ thật mặt ngoài của Tiểu Tuyết mạnh hơn, nhưng tâm địa lại rất khoan thiện, mấy lần trước chiếm ưu thế, đều chủ động lấy lòng Long Bách Linh.

Trước mắt mình độc chiếm được đào yêu hộ, Long Bách Linh chết đi nơi chân trời, càng mơ hồ cảm thấy nàng có chút đáng thương, khoanh tay đi qua hai bước, trầm ngâm nói: “Ta thấy không quen nhìn Long Bách Linh xảo trá, Long Bách Linh cũng nhìn ta rất không vừa mắt, chê ta “Giang dã” nào, “Vô tri vô lễ”, ta cùng nàng đánh chết một đường đi không tới.

Trước tiên nói trước đi, đón nàng trở về không có gì, hai ta mỗi ngày đều cãi nhau người phải chịu đựng.”

Đào Yêu Yêu nghe được lời này, biết rõ nàng sẵn lòng thuận theo, thực bởi vì tình yêu đối với mình quá sâu đậm, mà nghi kỵ với Bách Linh cũng không có chút giải thích, lúc ấy cười khổ nói: “Việc này nói ra mà thôi, ta nào có thể đón nàng trả lời.” Tiểu Tuyết nói: “Không phải chứ., Huyền môn có rất nhiều pháp thuật tìm tòi, chính bản lĩnh của người lại lớn như vậy, mấy ngày sau tìm khắp chân trời góc biển, còn sợ không tìm thấy Long Bách Linh.” Đào chết yếu nói: “Tìm được thì sao chứ, hiện tại Long Bách Linh, đã không còn là Linh Nhi lúc trước nữa.”, thấp giọng nói: ” Sinh ra đã bị thi chú, tình yêu mười sáu năm lại là một âm mưu, một lời tình ý đều là cưỡng ép, giả dối, những đả kích này ai có thể chịu nổi? Có thể nghĩ, hiện giờ trái tim của nàng đều sắp nát, ta tìm được nàng thì sao, ném muối lên vết thương của nàng sao? Ta không làm được.”

Tiểu Tuyết cũng cảm thấy thâm trầm, trong lòng rất không quan tâm, nói: “Nhưng một nữ tử lưu lạc chung quanh rất nguy hiểm, nàng lại là tiểu thư yêu kiều, vạn nhất bị người mưu hại tính kế thì phải làm sao?” Người có thể mưu hại Linh Nhi, ha

ha, chỉ sợ còn chưa giáng sinh đến thế gian này.” Trong lời nói tràn ngập sự tín nhiệm đối với Bách Linh Tài, kiêu ngạo, nhưng trong giọng nói lộ ra thê thương khó có thể nói thành danh.

Tiểu Tuyết thầm nghĩ: “Nhìn dáng vẻ thương tâm của ngươi, trong lòng ta cũng muốn vỡ nát.” Cố gắng gượng vui vẻ nói: “Đúng rồi, vừa rồi nhắc tới bản lĩnh của ngươi, ta nghĩ tới vấn đề lớn rồi.” Đào Yêu nói: “Vấn đề gì vậy?” Tiểu Tuyết nói: “Mọi người đều tán thưởng ngươi thông giải ba loại dịch lý, ống tay áo đỏ càng đem ngươi thổi thành Ngọc Hoàng Đại Đế như vậy.

Đào đại sư của ta pháp lực cao tới mức nào, thật khiến người ta tò mò.”

Vừa mới đụng chạm đau nhức cũ trong lòng, ý chí Đào Yêu Minh tiêu điều, vốn không muốn mở miệng nói nhiều lời.

Nhưng thấy Tiểu Tuyết Ngừ cười tự nhiên, biết nàng muốn phân ưu cho mình, lập tức xốc lại tinh thần trả lời: “Hiện nay ta pháp lực thấp kém vô cùng, theo lý mà đưa ra căn nguyên các loại pháp thuật, lại còn không có tư cách tu luyện.” Tiểu Tuyết nói: “Sao lại như vậy?” Đào Yêu Yêu nói: ” Đức hạnh không đủ, đạo hạnh không tăng, ta là sư tôn Huyền môn, đương nhiên phải tuân theo pháp tắc của Huyền môn.”

Sau này Diệt Ma cứu yếu, mỗi lần làm một kiện công đức, tương ứng tăng cường một môn thần thông, dù sao Tam Dịch Dung cũng quán thông, luyện pháp để lên cực kỳ tiện lợi.” Tiểu Tuyết nói: “Thì ra là thế, Tam Dịch kia là ai dạy ngươi đây?”

Đào Yêu Yêu nhất thời khàn khàn, mắt trợn thẳng như có ký ức.

Tiểu Tuyết thầm liệu sẽ tìm đúng đích đích đầu thai, đề tài này có thể phân tán ưu tư của nó, truy hỏi: “Đúng vậy, ngươi ngủ mấy ngày, mở mắt ra sẽ tam dịch, trong giấc ngủ ai dạy cho? Rốt cuộc đã từng nhìn thấy kỳ tượng gì?” Vấn đề này trực tiếp điểm yếu, suy nghĩ thâm tàng của đào yêu thuật đột nhiên bị vén lên., Hấn gõ nhẹ lên trán nói: “Kỳ tượng trong mộng, ừm, chuyện này phải suy nghĩ một chút, ta muốn nghĩ kỹ lại.” tuyết nhỏ vắn hấn xoay người, cười nói: “Ngươi trở về từ từ suy

nghĩ đi, ta luyện kiếm tầm xong rồi, buổi tối lại đến với ngươi, được không.” Mái đào ẩn chứa tiếng đồng ý, ngậy ngốc đi về chỗ ngủ.

Trở lại trong phòng, tinh thần suy tư khó phân, một mình ngồi trên ghế, nhìn qua hồng nhật hàm sơn ngoài cửa, sắc trời từ sáng biến tối, từ ám biến thành đen, không nhúc nhích như pho tượng gỗ bên trong miếu thờ.

Cho đến khi Tiểu Tuyết vào phòng nói chuyện phiếm, mới giống như dần dần biến trở về người sống.

Tiểu Tuyết cười nói: “Ban ngày ta quên hỏi ngươi một câu, lúc này mới nhớ ra rồi nói: “Câu nói kia?” Tiểu Tuyết nói: “Bây giờ ngươi là thần thể, hay là tiên thể? Cơm không ăn trà không suy nghĩ.

Đem cơm như mộng như sương gặp người liền hỏi, có phải sư tôn kiêng kỵ yêu loại không sạch sẽ hay không, muốn tìm sai khiến đuổi nàng xuống núi.” Một ngón tay chỉ lên bàn, ngũ sắc quả đều chỉnh tề, thức ăn chay lạnh hết, đĩa đặt bên cạnh bát đĩa, đúng là may mắn không có lấy ra.

Tiểu Tuyết nói: “Ngươi không ăn Yên Hỏa thực cũng được, nhưng trước tiên cứ nói rõ với người khác đã.

Mọi người không hiểu gì cả, ngay cả ống tay áo đỏ cũng lo lắng, không dám tùy ý đi về phía ngươi.”

Đào Yêu Yêu lẩm bẩm: “Tiên thể, Thần thể... Không phải Tiên, không phải Thần, không phải Ma, pháp lực tùy thân, tam dịch hiểu được.

Thân thể này của ta thuộc về chủng loại nào, quả thật cần suy nghĩ kỹ càng.” Tiểu Tuyết vừa tức giận vừa buồn cười, cầm đĩa gõ một cái chén, hô: “Ta nói chuyện như gió bên tai đây! Ngươi đói bụng không, có muốn ăn cơm hay không?”

Đào Yêu Yêu quay đầu lại nói: “Trách thì trách ở chỗ này, ta thật sự cảm thấy đói bụng! Phàm nhân mới có thể sinh ra cảm giác đói khát, ỷ lại vào việc ăn uống trên thế gian tầm bỗ... Trước đó sao ta lại không nghĩ tới, ta lại... lại như biến thành phàm nhân.” Tiểu Tuyết nói: “Đừng suy nghĩ lung tung, phàm nhân sao có thể dạy ta Cúc Anh kiếm pháp? Sư tôn Huyền

môn há có thể để phàm nhân đảm nhiệm? Tiêu đói là cứ việc ăn uống.

Nhớ trước đây ngày lễ mừng năm nào, Loạn Trần đại sư vẫn ăn uống thả cửa như thường, có thể thấy được tiên nhân cũng ưa thích rượu ngon thức ăn ngon.” Ý vị đào chết yếu lại tiếp tục nói: “Sắc bụng đói bụng như vậy khác nào bụng đói.” Tiểu Tuyết bụng bát đĩa lên nói: “Ăn một cái cơm La Lý Cương, là muốn ta cho ngươi ăn sao?”

Lần thứ hai, lần thứ hai Cửu Dương sơ thành Xích Long lộn mười một cái.

Nhìn qua tình cảm nàng giả bộ sinh khí, yêu kiều đáng yêu lại hồn nhiên.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Nhìn thấy điệu bộ này của nàng ta, thật sự có chút hương vị của một tiểu cô nương Đào gia.

Sau khi thành hôn nếu ta không nghe lời, nàng liền dùng ánh mắt đáng yêu như vậy nhìn ta chăm chăm vào ta.” Trong lòng rất cảm thấy ngọt ngào, cười nói: “Ngươi sao lại hâu hạ người ta ăn cơm, múa kiếm chém người còn tạm được, tự ta đi lấy.” Nhận bát cơm mức canh canh.”

Tiểu Tuyết rất không phục, nói: “Nào chỉ hâu hạ người ăn cơm, thay quần áo tắm rửa cho người... Ta đều đã từng làm rồi...”

Cái con này của ngươi mặt mũi tràn đầy nước mũi, vết bẩn cũng bẩn chết.”

Đào Yêu Yêu dừng đưa để bát, ngẩng đầu nói: “Tắm rửa? Ngươi tắm cho ta?” Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Tuyết đỏ ửng, bĩu môi nói: “Không tin à? Cái mông bên trái của ngươi mọc ra ba nốt ruồi, có phải không, nếu ta chưa tắm rửa cho ngươi thì sao có thể biết?”

Đào Yêu Yêu giật mình, tay phải sờ tới bờ mông của mình, động tác kia buồn cười đến cực điểm, giống như đang gió thổi muốn che cái mông của mình vậy.

Tiểu Tuyết chống cái bàn cười khom lưng, trong miệng kêu to: “Ai u, trước mặt vạch xấu, chờ hôm nay ta đợi thật lâu.” Một không lưu ý, bàn tay trượt ra ngã về phía trước, thân thể lăn thẳng vào trong ngực hắn.

Đào Yêu Yêu thuận thế ôm lấy, trong lòng phanh phanh nhảy loạn, nhưng cảm giác tình cảm nóng như lửa không thể ức chế được.

Tiểu Tuyết bỗng nhiên không cười, ngửa mặt lên nhìn sóng mắt run rẩy, dường như rất sợ hãi, lại giống như đang chờ đợi gì đó.

Bốn mắt hai người nhìn nhau, khoảng cách giữa hai bờ môi dần dần rút ngắn...

Đúng lúc này, vòng cửa “Răng rắc” vang lên, có người ho khan nói: “Hài nhi, con thấy không thoải mái chỗ nào?” Hai người trong phòng như bị lôi điện xuyên qua thân, bỗng nhiên tách ra đứng thẳng lên.

Đào Yêu Yêu nhìn ra cửa, lại thấy Mang Hoàn tay cầm bát sứ, vẻ mặt ôn hòa nói: “Nghe nói ngươi không ăn đủ cơm, ta cố ý nấu chút canh sâm đưa tới.” Khin ngựa vào phòng, phảng phất mới nhìn rõ trước mặt có ai, ra vẻ kinh sợ: “Ai da, Tiểu Tuyết cô nương cũng ở đây.”

Đêm khuya còn tìm sư tôn học pháp, thật đúng là chăm chỉ khác khổ.”

Từ sau khi nói chuyện với nhau đêm đó trên Ma Thiên Nhai, Tiểu Tuyết đã rời xa hoàn Hoàn, tổng cảm thấy mẫu nữ nhất mạch có bản tính, đều là bụng đầy cơ xảo, âm dương quái khí, khiến cho người không thể đoán được hư thực.

Lúc này bị kinh động đến tình cảm, trong lòng càng cảm thấy không vui, nói với Đào Yêu Yêu: “Ngươi nghỉ sớm đi, ngày mai chúng ta lại đến luyện kiếm.” Quay đầu ngẩng lên, đối với Tuyên Cơ Hoàn cũng coi như không thấy.”

Đào Yêu Yêu biết rõ trong đó, vô kế phân giải, duy có âm thầm than thở “Nữ nhân chính là phiền toái, giữa hai bên luôn luôn có rối loạn không rõ, xé không hết da gà vỏ tỏi, đặt mình trong người người giáo nhân đầu đau đầu.

Cùng là người chí thân, đại ca bọn họ thẳng thắn, sáng khoái thoải mái, ở chung liền không có những phiền não này.”

Đang lúc suy nghĩ, vòng tròn bưng bát canh đến gần bàn, trong miệng khẽ gọi: “Hảo nhi, nhân lúc còn nóng sắp uống vào.” Đường mòn gập ghềnh trơn trượt, nhà bếp đến đây hơn nửa dặm, nước canh lại đồng loạt nghiêng, không có vẩy ra nửa điểm nào.

Dao Hoàn không phải nô tỳ thân thể cường tráng vạm vỡ, một đường ôm vào trong phòng, không biết hao tổn bao nhiêu tinh thần khí lực.

Đào Yêu Yêu tiếp nhận trong tay nặng trĩu, tự nghĩ mình sai rồi, tình huynh đệ sao có thể so sánh với tình cảm nữ quyến? Nữ tử dịu dàng, mềm mại thì tinh tế, chỉ thì đa sầu thiện cảm.

Mẫu thân và Tiểu Tuyết tuy đối xử với tình ta khác biệt, nhưng đồng dạng cũng tinh tế tỉ mỉ vào.

Lúc ta bị các nàng yêu thương, còn đang so đo chuyện vật vãnh của các nàng, quả thực không biết tốt xấu.” Cảm động và áy náy sống chung, tay bưng bát canh sừng sờ.

Mang Hoàn xoắn hai tay, đứng ở bên cạnh đợi hồi lâu, nhỏ giọng khuyên: “Mau uống đi, đau buồn dạ dày.” Từ xưa mẫu thân quan tâm con trai, nào có vẻ ân cần như vậy, giống như sợ thanh âm cao hơn sẽ đắc tội hắn, cùng lúc trước lại đánh nhau, vênh váo hung ác trừng mắt khiến hai người tưởng như hai người khác nhau.

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Mẹ, mẹ đừng có chạy tới chỗ con một ngày mấy lần.

Công việc vật nước chảy đưa quần áo, tự có bọn họ đi làm.” Mang Hoàn khi hắn chán ghét bỏ mình, rung rung hướng ngoài cửa lui lại, liên tục nói, ta là ta, không tới đây thì không được.” Mái xanh thấy nàng hiểu sai ý, vội kéo cười nói: “Mắc trách ta miệng lưỡi vụng về, ta là sợ mệt mỏi mẹ, ngài tới thăm hỏi hài nhi, con còn cao hứng không kịp đây.”

Chỉ là sơn đạo khó đi, sao khiến người ta yên tâm được, theo lý mỗi ngày con trai đi thỉnh an ngài.”

Trong lúc khuyên bảo, thần sắc lão già nua vẫn còn mang theo vẻ thê lương.

Đào Yêu Yêu đỡ lấy Hoảng Hoàn ngồi xuống ghế, hai tay áp sát, hai đầu gối khép lại, đoan đoan chính quỳ trước chân nàng nói: “Mấy tháng bận rộn sự vụ trong phái, bỏ rơi mẫu thân, nhiều lời chưa từng nói rõ ràng.”

Mong rằng ngài chịu trách nhiệm, cho con trai mình đáp lại hai câu từ đáy lòng. “Thùng thùng đập đầu liên tục bốn cái.

Dao Hoàn kinh ngạc hỏi: “Người làm gì vậy? Ta không trách cứ người...”

Đào Yêu Yêu nói: “Hai đời hài nhi là người, trước thân được ngài dưỡng dục, thân này lừa ngài làm lại ân tình, ân tình sâu nặng sao có thể quên phụ phụ?”

Lúc trước từng nói ” hoá thành tro đều là nhi tử của ngài.

“Quả chân mẫu thân thiên tân vạn khổ, chọn lựa tro cốt khiến ta trùng sinh trên thế gian, có thể thấy được mẫu tử nhất định có thiên ý xuất hiện.

Thường Ngôn nói “Sinh ở chỗ không kịp dưỡng”, người là thân, cao quý tình chân thực, huyết thống còn tại thứ yếu.

Cho nên mẫu thân tuyệt đối không được nhớ quá khứ sai lầm, hoặc lấy cốt nhục bình luận làm bằng, đợi hài nhi như tôn khách, như vậy ngược lại có vẻ sinh phân.”

Một buổi xin tha, nghe được hoàn hoàn lệ rơi như mưa, đứng dậy hai tay áo run rẩy, đôi môi run rẩy nói: “Ma Cô chỉ sai lầm của ta, trước tiên mất đi trượng phu, sau lại mất đi hài nhi, toàn là vì ta không hiểu nhân tình, bản thân gieo quả đắng, nàng nói ta luôn tỉnh ngộ quá muộn...” Bỗng nhiên khoanh chân giơ tay, ôm lấy Đào Yêu khóc lớn: “Tỉnh ngộ quá muộn, ô ô, ân tình thật khó hiểu...”

Đào Yêu Yêu an ủi: “Không chậm cũng không muộn, con trai không phải đang ở trước mắt ngài sao?” dịu dàng ngồi vào trong ghế, cúi đầu nhìn lòng ngực ướt nước mắt một mảnh, cố ý phồng má lên, nói: “Thành tựu bị các người ôm tới ôm đi, vừa thân thiết vừa bồi dưỡng, Ngao đại sư tôn ngược lại giống như một tiểu hài nhi ba tuổi, quá không có tiền đồ a.” Tuyên Cơ Hoàn trêu cho hấn cười đến rớt nước mắt., Lục Lệ nói: “Đúng vậy, hài nhi ta đã trưởng thành, cả ngày vây quanh nữ nhân, thực sự không ra cái gì.” Lúc này tâm cảnh của nàng đã thay đổi, quyến rũ chết non, hận không thể nấu canh làm bản thân tắm bổ, nói: “Lớn lên rồi lớn lên, còn phải nghe lời mẹ nói, bát canh này thừa dịp sớm uống hết đi.”

Dao Hoàn nói: “Có ngon không, lấy Trường Bạch sơn ngàn năm người hầm nấu.

Đan được đầu sư đồ giấu như trân bảo, nói cho sư tôn hấn ta phải dùng nó mới bằng lòng đưa cho ta.

Ài, người là cơm sắt, chỉ ăn đồ ăn bổ phẩm sao, bàn đồ ăn này làm rất vô cùng tốt, sao ngươi không ăn? Hay là chờ mẹ đến cho ngươi ăn?” Nói xong bưng bát đĩa, lại gần gần đây nói.

Đào Yêu Yêu tức cười, suy nghĩ “Mẫu thân” sao lại điều động với Tiểu Tuyết như vậy, đều lấy ta làm tiểu hài tử như vậy.”

Chợt nghĩ một cái, lui ra sau bát cơm nói: “Trước tiên không vội ăn cơm, ta có chuyện quan trọng muốn hỏi mẹ một chút.”

Đao Hoàn thấy hấn từ bỏ sắc mặt trịnh trọng, buông bát cơm xuống nói: “Chuyện gì trọng yếu?” Đào Yêu Phong trầm ngâm một lát, chợt hỏi: “Thiên Sơn Tiên Tông cao nhất Vô Vi Tiên Cảnh, suy cho cùng là Hứa Quang Cảnh, đạo hạnh của vị Tiên kia sâu nhất?”

Đao Hoàn lấy làm kinh hãi, nói: “Sao ngươi lại đột nhiên nhớ tới chuyện này?” Đào Yêu Yêu nói: “Hài nhi ngủ sâu mấy chục ngày, trong mơ ngộ ra chân lý Tam Dịch, chỉ vì bản thân đặc dị, vượt qua các loại Đạo quả như Tiên thể, Thần thể, hơn nữa trước kia hút vào Liên Sơn Quy Đồ Đồ Dịch trước kia.

Hình thần trong ngoài hợp, Phương Sinh kỳ biến kỳ diệu như thế.” Gã chấp tay sau lưng đi vài bước, nhìn lại trên bàn nói: “Đại ca cùng các đệ tử có ý nghĩ đại khái giống nhau, vền vền Tuyết Vô Tâm nói ra nghi vấn không thôi.

Xế chiều hôm nay ngẫu nhiên rảnh rỗi, lại cảm thấy đói khát vẫn còn.

Đoạn nhỏ này càng quái lạ, ta giống như vẫn là phàm thể của nhân loại, làm sao có thể hiểu được Tam Dịch? Suy nghĩ tỉ mỉ một lúc, trong giấc ngủ kia linh cảm chuyển động không ngừng, giống như bị một lực lượng chí cường vô địch nào đó điều khiển, thông linh truyền ý, tiến tới lần lượt giải khai huyền bí của Tam Dịch.”

Nói đến đây, hấn khẽ cắn môi hồi tưởng: “Lực lượng kia hướng sâu nhất trong linh hồn truyền tới tin tức, chính xác diệu vượt qua văn tự, lời nói, thật sự không cách nào miêu tả lại... Ta nghĩ có thần thông vô thượng như vậy, lại kiêm Hiểu Tam Dịch, tất nhiên là tiên linh thượng tằng của Thiên Sơn, mẹ thấy thế nào?”

Trong phòng yên lặng một hồi lâu, Mị Tuyền Hoàn nhìn lên nóc phòng, thở dài nói: “Thường năm lẫn lộn trong phong trần, sự tình Tiên giới ta sắp quên rồi.” Đảo mắt nhìn cây đào nói: “Nhưng tình hình cùng loại ta còn có chút ấn tượng, theo ta đoán, người bước đầu hóa thành pháp thể không lo.”

Đào Yêu Yêu nói: “Pháp thể!” Dao Hoàn nói: “Lúc ta nhập thể đã thiếu tiên lộ làm thức ăn, suýt nữa đói khát mà chết, dùng Côn Luân đan được giải nguy.

Tự Văn Phi từng nói với ta, trong tiên đạo thần thể, tiên thể, chủng loại pháp thể rất đa dạng, riêng pháp thể không lo không thể thiếu thức ăn.”

Lần thứ hai trở về Cửu Dương sơ thành Xích Long Viên mười hai.

Đào Yêu trầm ngâm nói: “Ta hóa thành pháp thể không lo, chắc chắn là do thần lực kia thúc đẩy, xin hỏi Vô Ưu tiên thể của mẹ, sao lại tu thành?” Tiêu Hoàn nói: “Một vụ án không đầu, chuyện ta tự hiểu ra, chẳng khác nào sinh ra trong Vô Ưu tiên cảnh?”

Về phần xuất thân trước pháp thể tu thành, kinh lịch, lại không có một chút bóng dáng.” Ngưng thần đau khổ suy nghĩ một phen, lắc đầu lẩm bầm: “Không nhớ ra, những năm gần đây nhiều kinh thể trắc trở, trí nhớ của Tiên giới cũng càng ngày càng mơ hồ.

Chỗ ta ở kia có giao long, có phượng hoàng, kỳ ảo sơn thủy lâm trạch mỹ lệ,

Rất nhiều tiên linh du dương trong đó, chưa từng kết giao với nhau, chưa từng tỷ thí đạo hạnh của ai cao, đạo hạnh của ai thấp... Nội cảnh Thiên Sơn không có gì lo lắng, vô hiên, vô dục, vô Trí, vô vi tầng năm, vẫn là Tụ Văn Phi nói cho ta biết.

Từ ngẫm lại, khi đó mọi người có linh cảm thông thấu đáo, chúng ta lơ mờ hiểu được Tiên giới phân chia giai tầng, mỗi tầng lại chia ra mười hai loại giới hạn, Tiên Linh tầng cao nhất tồn tại, chỉ là chênh lệch cấp bậc, ta chưa từng chiêm ngưỡng hình dáng Tiên Linh cao nhất... Đúng rồi, tình trạng của Thiên Sơn Tiên Linh “Thông linh truyền ý”, rất giống trong mộng người thụ thụ thụ dịch lý, lại thêm có cảm giác đói khát, cố ý phỏng đoán người mới thành pháp thể vô ưu, âm thầm trao đổi với Tiên Linh chí cao của Thiên Sơn.”

Đào Yêu Yêu chợt nói: “Mẹ, ta thành pháp thể sao còn nhớ được tiền thân? Muốn bước vào Tiên giới mới mất trí nhớ sao?”

Hai câu hỏi xong, Dĩ Hoàn ngây người thật lâu, một thoáng như trong mộng tỉnh lại, lo lắng nói: “Chiều hôm nay người ngồi ra thần nửa ngày, có phải không?” Đào Yêu điên tiết nói:

“Đúng vậy, hài nhi muốn một lần nữa lĩnh hội cảm giác mộng quái, thanh tâm xả niệm thật lâu.”

Dao Hoàn lớn tiếng nói: “Sau này quyết không thể làm như vậy!” Đào Yêu Yêu nói: “Vâng... Hài nhi tuân mệnh, mẫu thân cấm hài nhi tĩnh tọa, là vì tu pháp “ọa vong” của tiên tông sao? Cái gọi là “ọa vong thư” đã thấy nhiều hơn đạo thư, Nhai Trang Tử Xuyên ghi lại “Đọa chi thể, trục lợi thông minh, ly hình đi biết, đây gọi là tọa lạc, quên mất.” Đào Yêu liên hệ sơn thần dịch, cho Thiên Sơn Tiên Tông tu pháp quan lấy cái tên này, trên thực tế hai người có phần phân biệt.

Mang Hoàn nói: “Tọa vong, tĩnh tọa vong vật, đối với người tu đạo bình thường không có gì đáng ngại, ngồi xuống thu công có thể trở về thái độ bình thường.

Thiên Sơn tu hành so với cái kia sâu hơn nhiều, nhất là khi Vô Ưu pháp thể mới sinh, giới thiệu giữa tiên linh và phạm nhân, nếu hành công quá lâu, sẽ đạt tới tình trạng ” vong ngã”!” Nói đến đây ức niệm bắt đầu sinh ra, hốt hoảng nhớ lại kiếp trước mình vì tu tập đạo này, cách thế giới này thoát khỏi phạm nhân thăng vào Tiên giới, tay kéo cổ đào yêu vội vàng khuyên: “Một khi hoàn toàn tu thành pháp thể vô ưu, thăng lên trên tiên cảnh vô ưu, tình dục của nhân loại, tất cả đều sẽ triệt để hết sạch.

Hài nhi chưa hưởng hết nhân thể khoái hoạt, sao được tới cảnh giới thanh quái kia?”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Thiên Sơn chung cực quả vị xưng “Thiên Nhân Hợp Nhất”, tiên linh chí cao toàn biết năng, sẽ không thiếu lo pháp thể như vậy thiếu nhân tình.” Trong miệng đáp: “Con dựa theo mẫu thân là được, nhưng có một đoạn muốn nhờ mẹ chỉ điểm.” Dao Hoàn sợ hãi bỏ rơi tu tiên, nóng lòng tìm cơ hội khuyên nhủ., Vội vàng nói: “Người nói đi, người nói đi.” Đào Yêu Yêu hỏi: “Tiên cảnh và nhân gian, rốt cuộc cái nào tốt hơn?” Dao Hoàn bật thốt lên: “Nhân gian càng tốt!” Cách một lát, suy nghĩ xoay chuyển, âm u thở dài nói: “Nếu như thân ở Tiên cảnh, có thể sẽ lại chê người thế ô uế gian khổ rồi.”

Sao lại nói vậy, vĩnh viễn buồn phiền khổ sở trong tiên cảnh, vĩnh sinh bất diệt, tất nhiên là chính quả người tu tiên khao

khát.” Năm lấy hai tay trần trụi nói: “Nhưng người thì khác! Hải tử, lạc thú tuyệt vời nhất nhân thế bày ngay trước mắt, người sao có thể không tranh đoạt hưởng dụng chứ!”

Ánh mắt nàng dời đi, nhìn ra bầu trời trăng bên ngoài cửa sổ, ngữ điệu thâm thúy mà dịu dàng: “Hộ một cô gái xinh đẹp nhất thiên hạ, để nàng hầu hạ người, quan tâm người, thưởng thức sắc đẹp thiên tư muôn màu của nàng.

Mùa xuân mang theo nàng đạp thanh du ngoạn, dưới ánh trăng liễu tiên liễu ngâm nga hòa vi.

Hạ Thiên rủ rèm nhẹ tựa vào nhau, da thịt thanh lương mềm mại thảng lại gối đá mềm mại.

Đến mùa thu nấu rượu ngắm cúc, lại là tình cảm bực nào a.

Mùa đông đã đến, ôm nàng vào mền yêu, mỹ thú nhuyển ngọc kia quả thực không cách nào hình dung được sự kỳ diệu của ôn hương kia.

Đợi đến ba năm, nàng sinh ra một tiểu tử mập mạp, năm úp sấp trong ngực nàng bú sữa, vòng quanh trước đầu gối các người gọi là “Phụ thân, mẫu thân”, đó mới gọi là khoái ý nhân sinh! Lại qua năm sáu mươi năm nữa., Hai người các người đều già rồi, tóc trắng đầy đầu dắt tay nhau, một đám trẻ con vây quanh kêu “Gia gia, bà nội” còn có cảnh tượng tốt hơn hôm đó sao? Ta thấy Thiên Sơn Tiên Cảnh cũng không sánh bằng.” Trong mắt nàng lấp lóe lệ quang, phảng phất nhìn thấy thú vui cuộc sống giao thủ giữa mình, vì hai thiếu niên tận tình nếm thử.

Đào Yêu Yêu nhập thần lắng nghe, trong lòng thầm động, lại nghĩ tới “Nàng” mà mẹ nói, không phải chỉ Tiểu Tuyết.” Quả nhiên Hoàn Hoàn ngữ điệu thấp, rũ mắt xuống nói: “Linh Nhi xinh đẹp tuyệt thế vô song, nếu không thể vì người hưởng thụ, hai người các người coi như là không công sống một đời rồi.” Ngắc đầu lên tiếp tục khuyên bảo: “Người hóa thành Vô Ưu tiên thể lại không có “Vong Thân” của ta, chính là trời cao muốn người tiếp nhận Tam Dịch, cũng có thể hưởng thụ thú vị nhân luân của người.

Nếu thiên ý này, hải tử người chớ vi phạm, lại đi tu luyện pháp môn thanh tâm quả dục kia.”

Đang nói đến đây, Phong Lôi Thủ Đồ Dương ở bên ngoài kêu to: “Sur tôn, núi bên kia tình huống dị thường!” Trong giọng nói tràn đầy ý cảnh cáo:

Đào Yêu Yêu đến cửa sổ nhìn ra phía xa, chỉ thấy nửa bầu trời giống như lửa cháy, từng luồng Trọc Vân quay cuồng, phẳng phất như hàng trăm hàng ngàn con giao long đỏ đậm giương nanh múa vuốt.

Hắn suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: “Huyền Môn khí số vừa xuất hiện, liền có khách quý đến bái phỏng, tới thật là nhanh nhẹn.” Ngẩng đầu phân phó: “Người cách đỉnh núi một chút, ngàn vạn lần đừng tới gần quá.” Dương Tiểu Xuyên lĩnh hội đi xa.”

Hắn xoay người lại, tiếp tục nói: “Mẫu thân khuyển bảo hài nhi phải ghi nhớ, nhưng Linh Nhi... Lúc trước ngài muốn đưa nàng về Vô Ưu tiên cảnh? Không biết ngài lấy đạo ở đâu? Hỏi rõ ràng ta cũng muốn đi Thiên Sơn nội cảnh, bái vọng vị tiên linh chí cao vô thượng kia.” Cù Hoàn nói: “Linh Nhi là tám thân xử nữ, thân thanh tâm tịnh, cực dễ tu thành pháp thể vô ưu.

Tự Văn Phi từng sửa sang lại tiên pháp Thiên Sơn thành sách, chỉ thuật pháp thể Vô Ưu đã thành khắc, tiến về phương bắc nào đó tọa quan, liền có thể trở về Vô Ưu tiên cảnh Thiên Sơn.

Ta chạy trước lên Nghiêu Sơn, vốn định tìm Linh Nhi sau đó đến Long gia trộm thư, để nàng tu pháp thể thoát ly trần thế.” Đào Yêu lại hỏi: “Phía bắc nơi nào?”

Dao Hoàn chợt cảm thấy lo lắng, gấp gáp nói: “Tự Văn Phi ghi trong sách của nàng, ta chỉ nghe nói qua, sao lại phân trần cho người?... Người chớ mở miệng, Linh Nhi khi nào có thể tìm trở về, khi nào các người bái đường thành thân, mau cho ta một bài học!” Tìm Linh Nhi không khó, nhưng nàng... Tâm chí nàng đã biến, chưa chắc chịu gả cho ta.” Dao Hoàn nói: “Cái này ta tự có tính toán so đo.”

Nữ hài tử tâm tình ưu ái, chịu chút mưa gió liên tình tư không kiên nhẫn, nghĩ bốn phía không an phận.

Nhưng nếu đi qua lần đầu tiên, đem tình cảm phu thê phân rõ ra làm thật, đến lúc đó người muốn đuổi nàng cũng không

đuổi đi được.”

Đào Yêu Yêu bị dọa nhảy dựng, nói: “Cái gì lần đầu tiên?”
Bỗng dưng tỉnh ngộ, Phong Nguyệt vòng khó mà sửa lại, lại muốn làm cái dáng vẻ “Đi trước phòng sau khi thành hôn”, vội vàng nói: “Không để ý ý nguyện của Linh Nhi là... Không được rồi, làm như vậy quá khinh tiện Linh Nhi rồi.”

Lần thứ ba Hỏa Độc Chúc Tâm Bằng Quan lạnh lùng một cái.

Lời nói của Mang Hoàn vừa ra khỏi miệng đã hồi hận, nhớ lại cử động lúc trước của Đào Hành, không phải chính là vì để cho mình hiểu được ý nghĩa “Tôn trọng” sao? Hiện tại nữ nhi yêu thương như tâm can, sao lại dạy nàng dựa vào vết xe đổ của mình? Nhưng vì để đào con đường này trốn chạy cả đời hạnh phúc, nàng tình nguyện móc ra tâm can thành toàn, trái phải làm khó không có kể gì., Nước mắt lại trào ra hốc mắt, than thở: “Linh Nhi nếu không gả được người, dạy ta sao cam tâm, chết cũng không nhắm mắt được...” Hai giọt nước mắt lau, trong miệng không ngừng cằn nhằn: “Ta biết người thích tiểu Tuyết cô nương, vừa rồi châm chọc quấy nhiễu các người, thực là sợ người có Tiểu Tuyết liền buông tha cho Linh Nhi.

Ài, xem ra duyên phận đã định trước. Người và Tiểu Tuyết không thể tách rời được. Thôi được, để Linh Nhi làm hai phòng cũng được. Mẹ tin tưởng con sẽ thật lòng đối tốt với Linh Nhi.

Linh Nhi tuổi lớn hơn một chút, các nàng có thể xưng tỷ muội tương xứng.

Ba người các người và mỹ mỹ sống qua một thời gian, trên danh nghĩa có chép linh nhi một chút cũng không sao, các nàng được các nàng sủng ái như nhau, thật ra làm lớn thì làm nhỏ đều một dạng...”

Đào Yêu Yêu đỏ mặt, sống lưng run lên từng cơn, thầm kêu “Nam nữ tình cảm phát tē rất tự nhiên, cưới vợ càng là chuyện nước chảy thành sông, tính đến lải nhải đi quản làm gì? Trước mặt bao nhiêu đại sự phải làm, ta sống cũng không phải đơn độc làm cưới vợ! Mẹ lại không có lý do dây dưa, khiến người ta tức giận.” Một câu oán than đầy bụng chuyển động, không trực tiếp giảng cho Tuyên Cơ, chỉ vội xoa xoa hai tay, chỉ vội vàng xoa xoa đôi tay.

Đang lúc không thể tách ra, Dương Tiểu Xuyên dò xét dị trạng quay lại, cách cửa phòng lớn tiếng phục mệnh: “Bẩm sư tôn,

gió ngoài núi biến thành màu máu, hình như có rất nhiều hung ma xâm chiếm!”

Hai hàng lông mày Đào Yêu Yêu run lên, quay sang Dao Hoàn nói: “Mẫu thân ngồi hơi, hài nhi đi xem một chút.” sải bước đi ra cửa.”

Còn Kỳ Hoàn nào ngồi yên được, cũng đi theo ra ngoài.

Lúc này đệ tử các môn đều đã kinh động, Doãn Xích định bay đến gần dò xét.

Đào Yêu truyền lệnh ngừng lại, nói: “Huyền Dạ sự tình đột ngột, lấy tĩnh chế động mới là thượng sách, không được để kẻ địch dẫn loạn trận cước.” Chúng đồ liền tập hợp trước phòng sư tôn, mượn cánh cửa tinh xảo chiếu sáng, chăm chú quan sát phong vân biến hóa kia.”

hẹn chừng hơn một nửa, vân khí màu đỏ càng thêm cuồng liệt, chỉ xoay quanh bốn năm trăm dặm, cũng không tiến về phía trước.

Đào Yêu Yêu bấm ngón tay tính toán chốc lát, hỏi Lan Thế Hải: “Bồng Lai tiên tông giới ngự ngũ hành, sao lại phân thành lục bộ.”

Lan Thế Hải nói: “Lúc đầu Bồng Lai phân hoành Hoàng, Tỏa Linh, Hán Thanh, Xích Dung, Tốn Ngũ Bộ, ngầm hợp Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành.

Bốn trăm năm trước lại sáng lập Thương Chiếu Long bộ, ở trên năm bộ.” Hắn theo thư điển ghi chép trả lời, chợt giật mình nói: “Đến tập kích là Bồng Lai tiên tông?”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Bồng Lai tiên tông thanh danh đã sớm chỉ còn tồn vong.

Phía sau ma khí đầy trời kia, hẳn là pháp sư Đông Lâm tông bí mật am hiểu “Hỏa Thuật”

Bí nhãn pháp thuật thừa kế Bồng Lai, vốn nên chia năm loại, gọi là lục bộ, cho nên mới có câu hỏi.” Ô Thiên Long ôm hai khuỷu tay nói: “Rốt cuộc không kiểm chế nổi, phái nanh vuốt tới tấn công Nga Nga.” Hồng Tụ ở bên cạnh tiếp lời: “Chúng ta đều nghe Lý đại sư huynh nói qua, tên của Đông Quyên Ngự Thiên Long mạo Yêu Hoàng đối nghịch với Huyền môn,

trận chiến Đông Hải đem Huyền môn Cửu Dương đánh loạn cả lên.

Năm trước lúc ta còn là yêu tinh, cũng thường nghe các yêu quái khác đàm luận về Yêu Hoàng Đông Hải sắp tổng công Trung Nguyên, tiêu diệt các sơn chính đạo Trung Nguyên, ừm, bây giờ người ta đến để thực hiện lời nói trước đó.

Chiến đấu không phát ra huyết quang, khí thế hung hăng như vậy, nhất định phải giết chúng ta đến biến máu, phơi khô khắp nơi!” Miệng lưỡi nàng như lưu loát, lưỡi đao sắc thương, thừa dịp hứng thú tham gia náo nhiệt.

Như Mộng Như Lộ sợ hãi run rẩy, năn nỉ: “Tỷ tỷ đừng nói nữa.”

Độn Giáp môn cũng nghiên cứu kỹ ngũ hành, Hoàng U Nhĩ nghe tin đào chết non phán đoán, cảm thấy không đúng, nói: “Vân khí thuộc tính hỏa, sao lại thấy là Đông Nghi Bí Tích tông xâm phạm? Thế lực muốn diệt Ngao Khuyết phái lại không chỉ một nhà.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nghê Nga Triều không ít lần đầu, trước mắt chỉ có ba đại địch, trước mắt chỉ có một.

Phái tử Côn Luân Hư Thiên Sư, đồ đệ của Trường Sinh Thiên Pháp Thánh Sư, Đông Ngũ Uẩn Tông bí nhãn.

Dư giả như Kim Luân giáo đều là lính tằm tướng cua, không quấy nổi thanh thế lớn như vậy.” Hoàng U nói: “Hạng này sao không phải là Hư Thiên sư phạm núi?” Lan Thế Hải nói: “Đã giảng xong mười lăm tháng tám Tề Thiên Cung quyết chiến, còn kém mười mấy ngày, lúc này Hư Thiên Sư đã động thủ vi phạm ước định.” Hoàng U cười lạnh nói: “Tử Hư Thiên Sư là Ma Vương dưới trướng Yêu Hoàng, âm hiểm hèn hạ vô sỉ, hẳn nói gì với người vậy?”

Sắc mặt Đào Yêu Yêu hiện lên vẻ ảm đạm, Sở tiên sinh cả đời kính yêu bị người ta mắng, lúc trước chắc chắn sẽ giận dữ quát ngược lại, nhưng hôm nay có lời gì không nói, thở dài một tiếng, phân tích cho chúng đồ: “Pháp nguyên của Côn Luân tiên tông” Quy Tàng”

Tử Hư tiên sinh muốn ngự cương phong thần kiếm, tất quy về trước thu thập chân nguyên của tiên nhân Côn Luân, pháp lực

tuyệt đại giúp hấn hợp thành ngư kiếm.

Xem ra mấy ngày nay là thời điểm hấn thành pháp, sẽ không phải người tùy tiện xuất kích.” Hoàng U nói: “Vậy Pháp Thánh đâu, lần trước trăm cô lãnh Pháp Vương chạy trốn chết, há có lý không muốn báo thù.”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Pháp Thánh nhất mạch chí đang cướp đoạt bí kíp Ngao Bí.

Bọn họ không đến thì thôi, chui vào bẫy của ta trước, sao có thể ở bên ngoài khiêu khích.” Hoàng U chớp mắt to, mê hoặc nói: “Người bố trí cạm bẫy từ bao giờ, ở nơi nào?” Ban Lương Công vỗ vai hấn, đề thấp giọng nói: “Trí nhớ của Hoàng lão đệ kém, người đã quên khắc đầy đồ cung Tam Dịch văn rồi.”

Hoàng U còn chưa hiểu ý tứ gì: “Địa cung đã sớm phong bế...” Lý Phượng Kỳ quát lớn: “Hoàng sư đệ, câm miệng! Lúc lâm chiến, các nàng lú lú như đàn bà lú lú...”

Huấn giáo còn chưa hết, mọi người lại hô lên.

Chợt thấy một luồng sương trắng ngập trời, đám mây quái dị màu đỏ nhanh chóng lùi lại, giống như thủy triều đang sôi trào bị ngăn cản lại.

Dương Tiểu Xuyên kêu lên: “Đường sư huynh!” Sương khí kia cực kỳ thuần hậu mạnh mẽ, chúng đồ nhìn thấy bên trong pháp thuật Phong Lôi, ngoại trừ Đường Liên Bích ra không ai có tu vi này.

Nhất thời quần chúng phấn chấn, Hồng Tụ ôm lấy Như Mộng nói: “Đường Liên Bích là nhân vật hung ác, hấn một mình đến còn sợ cái gì? Luận chúng ta đem địch nhân giết sạch sẽ huyết hải phiêu hương, Thi Sơn đại phóng di sắc.”

Dương Tiểu Xuyên quay người lại nói: “Đường sư huynh đúng lúc trở về núi, chúng ta đi hỗ trợ hấn ngăn địch đi.” Âu Dương Độc nói: “Người nọ khi nào cần người khác trợ chiến?” Đào Yêu Thiên nói: “Đúng vậy, cật mạnh cật mạnh chính là trò hay sở trường của hấn.”

Người đi làm giúp đỡ, nói không chừng sẽ bị coi thường.” Trong khi nói chuyện mây đỏ tan hết, ánh trăng sáng tỏ, Đường Liên Bích hiển đã chiếm thượng phong.

Nhưng chân trời mờ hồ có bóng đen phiêu phù, trận thế địch quân vẫn chưa triệt trừ.

Âu Dương Cô Bình Tiên thể đã thành, pháp lực dư thừa, lúc này bói toán tình hình chiến đấu.

Loảng xoảng cái “Sơn Hỏa Trãi”, quẻ giải viết “Hỏa Liệu quần sơn, cỏ cây đều hết, minh giám ẩn tế, thiết thiết không cần vi mãnh liệt.” Lâm chung hữu đoạn ngôn: có hành động có lợi nhỏ...”

Cô Bình Giải quẻ lướt qua, nói với mọi người: “Sur tôn yên thủ không ra là đúng, nếu như phản ứng quá khích, nhất định sẽ gặp phải họa dẫn lửa thiêu núi.

Nhưng quẻ chỉ mình “Có việc, chúng ta nhất định phải có hành động, chiến dịch này mới có thể thắng nhỏ.” Hoàng U vò đầu nói: “Nếu cần thủ, lại phải hành động, rốt cuộc phải làm sao bây giờ?”

Lần thứ ba Hỏa Độc Chúc Tâm Băng Quan lạnh lùng 2.

Đào Yêu Yêu nói: “Ừm, động mà thủ thì nên làm thế nào đây, Huyền Môn thủ đồ có ý kiến gì không?” Lý Phượng Kỳ chỉ phun ra bốn chữ: “Đấu Đức đạo hội.” Đào Yêu Yêu cười nói: “Đại ca quả thật lợi hại, một câu nói toạc ra tâm tư của ta.”

Quản hãn phong hỏa biến ảo, chúng ta tự làm là, đấu đức đạo hội ngày mai mở màn.

Nắm rõ thực lực các môn phái sâu cạn, sắp xếp thứ tự môn đồ, sau đó mới dễ dàng tiến hành diễn tập Chân Võ trận.

Kẻ thù bên ngoài nếu dám xâm nhập, vừa vặn cho chúng ta trận pháp thí luyện.” Đấu Đức Đạo Hội là việc trọng đại của Huyền Môn, mọi người mặc dù sẽ đến gần, nhưng đột nhiên cũng có chút cảm giác ngoài ý muốn.

Lý Phượng Kỳ ngáp một cái nói: “Các người cứ đứng đó ngăn người, ta về phòng ngủ trước,

Ngày mai đấu pháp liên tục mấy ngày, tinh thần khỏe mạnh mới có thể giữ vững vị trí đại sư huynh.” Ban Lương cười nói: “Không tệ, lão ban lớn tuổi, còn quản người gọi là đại sư huynh, thật sự xấu hổ vì sát nhân, thừa dịp sớm ta cũng nghỉ ngơi dưỡng sức mà đi!” Chúng đồ thấy sư tôn đã tính trước, sư huynh khí định thần yên, bản khoản trong lòng tiêu tán theo, đang đợi từng người tan đi.

Đào Yêu Yêu chợt kêu lên: “Chậm đã, ta còn có chuyện muốn nói!”

Đào Yêu Yêu nhìn quanh bốn phía hơn ba mươi người, cất cao giọng nói: “Phế diệt ma đạo là trọng trách thiên cổ của Nga Hầu phái, từ nay về sau tiên ma đối đầu, cuối cùng đại chiến tướng từng bước một triển khai.

Ta làm sư tôn Huyền môn, vài chuyện riêng mãi không bỏ xuống được, chắc chắn ảnh hưởng đến đại kế trong phái, ngày sau lại sợ không rảnh xử lý, bởi vậy nhân cơ hội này giải thích rõ ràng trước mặt mọi người.” Đi đến Tuyên Hoàn trước mặt nói: “Cái thứ nhất, đấu giá đạo hội sẽ kết thúc, ta lập tức lục

soát khắp Cửu Châu Tứ Hải, tìm được Long Bách Linh đưa nàng về núi.

Lấy sử mẹ con đoàn viên, mẹ con chúng ta đoàn tụ, người một nhà vui vẻ cùng trò chuyện thiên luân.” Ngụ ý ý, Long Bách Linh nhận hấn làm ca ca, hay là coi hấn là phu quân, tạm thời không nói lý luận, tóm lại trước tiên tìm nàng trở về quan trọng hơn.

Mang Hoàn chợt nghe lời này, muốn đợi hấn đồng ý cưới Linh Nhi làm vợ, lại mơ màng nghĩ nữ nhi trở lại bên cạnh có khoái ý thế nào, trong lúc lo lắng chợt mừng, mông lung không lời nào đáp ứng.

Đào Yêu Yêu lại đến gần tiểu Tuyết nói: “Chuyện riêng thứ hai, chính là chuyện hôn sự của tiểu Tuyết cô nương và ta.

Tuy chúng ta là thầy trò, kì thực hai tình ái mộ, đã sớm có ước nguyện kết hôn.

Lễ pháp thế tục cấm sư đồ thông hôn, lại muốn phụ mẫu chi mệnh mai mối gì đó nói như vậy.

Huyền môn thế ngoại tiên phái chúng ta, không có những cớ kị cùng chú trọng.” Tay đè lồng ngực, vẻ mặt chân thành kiên định, tiếp tục nói: “Huống chi trái tim này vốn là của cô nương, hiện nay nhảy lên trong ngực ta, chẳng lẽ đây không phải là thiên ý tác thành sao? Cảm kích, báo ân, tục tình thái này, người và ta sinh tử đồng mệnh, vợ chồng nhất thể, hiển nhiên là thượng thiên an bài, tự nhiên phải sớm giai thành chuyện tốt.

Hôm nay đã muộn, tối mai cử hành hôn lễ, liền mời các vị đồng môn làm chứng, cô nương ý thế nào?” Tiểu Tuyết thấy môi hấn khép mở, trong chốc lát mặt phấn hồng, tay chân cũng không biết nên đặt chỗ nào.

Chúng đồ vui vẻ nhìn hai người, trong lòng đều muốn “Thiên ý nhân nguyện, đúng là nên như thế.” Hoàng U Cương gãi đầu, lẩm bẩm: “Hảo, sư tôn da mặt đủ dày, đại đình rộng rãi người mặt đối mặt cầu hôn.” Dương Tiểu Xuyên đung cánh tay hấn một cái, nói nhỏ: “Người học chút đi, tương lai dùng chiêu này bắt được Ngọc Nam Hương.”

Một lúc lâu sau yên tĩnh đứng đó, Tiểu Tuyết dần dần cúi đầu xuống.

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Được rồi được rồi, nàng không nói lời nào chính là đồng ý. Tiểu Tuyết sư muội bình thường lòng tơ nóng nảy, nhưng nhà cô nương chung quy da mặt non nớt, loại chuyện xuất giá này, trước mặt một đồng người không có cách nào chính miệng đáp ứng.”

Âu Dương Cô Bình nói: “Tiểu sư muội cái gì, nên đổi giọng gọi là tiểu sư nương!” Ngày xưa Ma Cô phân phó bí tra ẩn ký Tiểu Tuyết, nhưng từ đáy Dạ Nhai kia nói ra “Lăng Phượng Kỳ” là nhiệm vụ giả, Cô Bình liền cảm thấy Cơ Cô dạn dỏ việc gì đó rất khó dò, nói Tiểu Tuyết thân mang theo điềm xấu, có lẽ là giả vờ nói dối, còn có cái khác lớn tiếng hơn.

Mình tu thành tiên thể cũng không nhìn ra Tiểu Tuyết có gì khác thường, hồ nghi kia liền không để ở trong lòng.

Giờ phút này nàng ngoài mừng rỡ ra, mặt mũi tràn đầy âm lãnh không thay đổi, tức giận nói: “Tiểu sư muội biến thành tiểu sư nương, quả thật là ăn thiệt thòi lớn.”

Lan Thế Hải cười nói: “Bình thường trách ta căn vặn thao chữ, sao ngươi cũng có bệnh này? Sư nương là sư nương, có sao lại thêm chữ nhỏ?” Tay áo đỏ võ chưởng nói: “Tuyết sư nương, Tuyết sư nương, xưng hô thân thiết quá nhỉ?”

Đội tiểu nha hoàn hầu hạ ngươi chải chuốt, ngày mai sẽ cho vào phòng cưới xinh đẹp.” Một đám nữ đệ tử che miệng cười, vây quanh Tiểu Tuyết trở về chỗ ở, thương nghị chuẩn bị cho hôn lễ, trong lúc gấp gáp cũng phải làm cho chính thức long trọng vân vân vân.

Các môn đồ còn lại cũng cáo từ trở về phòng, mỗi người tự dưỡng thần tụ khí, chỉ đợi Đẩu Đức đạo hội sẽ đại triển thân thủ,

Kỳ Hoàn thấy hành động này trở nên điên đảo, bỗng nhiên sau đó thầm sinh ưu tư, đoán rằng cử động này của Đào Yêu là lấy “Khoái Dao Trảm Loạn Ma”, từ nhanh chóng kết thúc tư tình con cái, chuyên tâm hoàn thành nhiệm vụ Huyền Môn đại nhiệm.

Nhưng mà tiểu Tuyết đầu tiên gả cho nhau chết yểu, Bách Linh trở về là cảm thấy thế nào? Đại tiểu thư chịu đủ khuất nhục, còn có thể chịu oan ức lui về vị trí thấp hèn sao? Lời nói của Đào Yêu Yêu cũng không phải là lời nói hảo huyền, trăm linh tình chú đã được giải trừ, có phải là chuông tình còn chưa hạ xuống, làm sao có thể kết hôn luận gả chồng? Dao Hoàn trước nghĩ sau nghĩ lại không có chủ ý, âm thầm thổn thức mấy lần, chỉ đành âm ức tạm dừng.

Hôm sau, thiên quang sáng ngời, các môn phái Nga phái tụ hội trên miện núi.

Nữ nhân mặc thanh y mặc váy tím, mỗi người anh phong tiêu sái.

Đào Yêu Yêu nói: “Tiền nhân đức hạnh tích lũy đủ rồi, đã khiến các môn đạo pháp đại tiến, rất nhiều thủ đồ còn tu thành tiên thể.

Hiện tại đại chiến sắp tới, Đấu Đức đạo hội chỉ lấy đạo pháp luận bồi thứ, môn đồ kia nếu bại, vẫn sẽ bị triệt hoán như cũ, đừng trách trước đó ta không nói rõ ràng.” Chúng đồ nghe vậy, đều chiêm đỉnh núi chung quanh Thái Ất phong, trông ra khỏi bí cốc làm nơi đấu pháp trường phía dưới.”

Đào Yêu Yêu mặc một bộ trường bào màu xanh, bên hông đeo một cây trâm cài tóc, trang phục đơn giản tỏa ra tiên phong đạo khí.

Tọa bằng ghé bách mộc xếp trên đỉnh Thái Ất phong, một trận mây mù bay tới, phảng phất như bảo cục Cửu Thiên Thần Tôn treo trên bầu trời.

Hồng Tụ Thị đứng bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Chủ nhân người thật uy phong, sắp đuổi kịp Quan nhị gia trên sân khấu kịch rồi.” Đào Yêu Yêu cười ha ha một tiếng: “Vậy chẳng phải người là kho chu của Quan nhị gia?” Hồng Tụ bữu môi nói: “Có ta đẹp như vậy sao? Ai, đẹp mắt cái gì mà dùng, qua hôm nay người cũng không thích nhìn ta, nên nhìn tiểu Tuyết phu nhân của người rồi?”

Tiểu Tuyết người ta vì hôn lễ tối cho người mặt dài, bảo trì dung trang chỉnh tề, cũng không tham gia đấu đức đạo hội nữa.

Tiểu Tuyết cô nương cố gắng mạnh mẽ, khó khăn vì nàng có thể làm được một bước này.

Ài, thật sự là dung mạo người làm dịu mình...”

Đào Yêu Yêu âm thầm nhủ mày, than thở, nhưng có chút không đúng.” tai nghe pháp loa trong núi thối lên, ngón trỏ ép môi nói: “Đừng nhiều lời, đấu pháp sắp bắt đầu rồi.” Doãn Xích điện ngự kiếm bay đến trước đỉnh núi, chấp tay bẩm báo: “Theo thứ tự già con thứ, trước tiên để kỳ xảo, hai môn thần nông lên đài, mời sư tôn trọng tài.”

Lời còn chưa dứt, trong sơn cốc âm âm rung động.

Từng hàng thiết chế binh giáp trụ trụ mũi nhọn, cùng nhau tiến lên, ở giữa dịch phu đẩy ra lâu xa, thiết pháo, ném đá, hai cánh máy trăm chiến thú máy tự hành kích động, tụ hợp thành dòng nước thép mệnh mông cuộn cuộn.

Lần thứ ba Hỏa Độc Chước Tâm Bằng Quan lạnh lòng ba lần.

Kỳ xảo môn dốc sức chế tạo hơn nửa năm, chế thành lượng lớn chiến giới cường đại, giờ phút này triệt bỏ vải che, cỏ dại nguy trang, ánh mặt trời chiếu sáng lộ ra ngoài.

Đội ngũ từ đầu đến cuối kín kín vực sâu mười mấy dặm, liền triền núi hai bên xếp thành binh sĩ thiết nhân, Hầu Thiên Cơ ngồi trên lưng thiết ưng phía trước hô to: “Kỳ Xảo môn kính hậu chỉ giáo!”

Đào Yêu vỗ tay liên tục khen: “Thật tráng lệ, trận thế tốt, nhìn xem Thần nông môn ứng phó thế nào.” Những năm trước Thần nông môn sẽ tử thí, ý vào cứu chết đồ thương thế cao lao, bồi phạt tăng nhiều mà hạ xuống như vậy.”

Hôm nay không luận đức hạnh, chỉ so đạo pháp, nhất định phải để Thần nông công đạo ra sân.

Chỉ thấy chương khí ở miệng cốc cuộn cuộn lên, bên trong truyền ra tiếng hô quát: “Đệ tử Thần nông Thiết Đầu lĩnh giáo!” Bỗng dưng hơi khói màu vàng nở rộ, năm mươi cổ xác bệnh nhảy ra, khuôn mặt tàn phá dữ tợn, da thịt vỡ vụn xum xuê, tựa như bãi cát miêu tả trong từ hồng nhan của Sở Quý Hùng.

Thiết Đầu Vu Trung quát lớn: “Tinh vệ hộ pháp!” Bệnh thi ứng thanh thành vòng tròn vây quanh.

Nguyên lai trên đời y dịch hại người vô số, tiên đồ Thần nông du tẩu phạm trần, thường xuyên gặp phải bệnh nhân vì ngộ bệnh sai y mà chết đi.

Người bình thường nhập thổ an táng, nếu là người mắc bệnh kỳ bệnh kỳ lạ kia, người chết không có thân nhân, thì mang về Nga Phấn sơn nghiên cứu kỹ càng hơn.

Đây là hành động khai phá y thuật, không trái với thiên lý người đạo, cho nên Thần Nông môn tích lũy rất nhiều bệnh nhân thi thể.

Thiết Đầu luyện thành “Bệnh cốt tinh vệ”, khi thi pháp chuyên phòng ngự bên ngoài vòng ngoài.

Trước khi những vệ sinh tinh vệ này bị hại, giận dữ y sùng kính lương y, hai loại tâm tình sâu tận xương tủy, thân tử hồn táng mà không tiêu, bởi vậy sinh ra hộ vệ lương y, chống cự ý niệm ngoại địch.

Thần Nông môn lấy Pháp Thiên Sơn Tiên Tông, pháp thuật cao cấp thiên về không chế “Tâm tính”.

Đám xác bệnh bị pháp thuật Thiết Đầu thúc giục, ý thức chuyển hóa thành thần lực phá núi.

Tiến vào kỳ xảo binh trận tả xung hữu đột, trong chốc lát đem thiết binh xông lên ngã trái ngã phải,

Thiết Đầu triển khai thủ đoạn, một đạo chương khí thẳng công kỳ xảo tướng.

Hầu Thiên Cơ thấy thế thất kinh “Nghe nói năm đạo Ôn Quân thuật của Thiết Đầu tiến bộ rất nhiều, thúc giục bệnh quỷ là pháp hiệu mới thêm, chưa thể sơ sẩy sơ ý.” Chân khí Kim Dương ám bại, Thiết Binh Mộc Dịch nhanh chóng lui về phía sau, điều động mười hai hòng pháo sắt nổ tung.

Trùng hợp bắn trúng vách núi đá bên cạnh Cốt Tinh Vệ, độ tinh chuẩn chí đỉnh, sóng khí ngăn trở cách bệnh thi đẩy tới, lại không đến mức nổ hổng chúng nó.

Huyền môn đấu pháp trọng tại luận bàn, sẽ không liều chết liều mạng.

Pháo nổ của Hầu Thiên Cơ ảm hàm cảnh cáo, ám chỉ nếu đối phương lại tới gần nữa, hỏa lực sẽ chính thức đánh trúng vào thực thể.

Tuy tinh vệ bệnh cốt có thể gắng gượng tiến tới, hủy diệt thiết pháo cùng các loại chiến giới, bản thân không khỏi bị tổn hại nhiều.

Một bên chỉ mất vũ khí Thiết Thạch, một bên phá hư tài liệu trân quý, ai thua ai thắng sẽ rõ ràng.

Quả nhiên Thiết Đầu triệt hồi tinh vệ dịch bệnh, trực tiếp chạy vào trong trận, chương khí từ lòng bàn tay phát ra vẫn không chậm lại chút nào.

Hầu Thiên Cơ chợt cảm thấy chân khí tan rã, Huyết Hành đại suy, không nhìn được cuộn mình lên ho khan kịch liệt.

Năm đạo Ôn Quân uy danh vang dội từ lâu, các đạo phái trong thiên hạ đều nói là huyền môn tuyệt học, thực tế trước khi Nga lang phái sáng lập đã có hình dáng ban đầu.

Tùy triều từng có Ngũ Ôn Quân giảng thể giảng tai, nói là Ngũ Quân kia? Xuân Ôn Trương Nguyên Bá, Hạ Ôn Lưu Nguyên Đạt, Thu Ôn Công Minh, Đông Ôn Chung Nhân Quý, tổng quản Ôn Sử Văn nghiệp trong quân gia.

Tất cả đều là người bàng môn thiên kích, bởi vì thể nhân không tôn kỳ thần, gieo dịch dịch đại giang nam bắc, khiến cho người bệnh trong quốc gia rất nhiều người chết.

Tùy Văn Đế kiến tạo từ đường, Phương Thủy từ từ ổn định lại.

Từ đó về sau Ngũ Ôn Quân trở thành Thần Thương của một lưu phái của Đạo gia, dân gian ở buổi trưa đầu tiên sẽ có rất nhiều cầu tế hoạt động bái lạy.

Đạo pháp tương quan truyền đến Đường sơ, Ngao tổ sư Tử Nguyên tông nghiên cứu kỹ càng, đi tạp nham tồn trữ tinh hoa, cải tà thuật làm chính pháp, dùng để bù đắp khuyết điểm cường công yếu của Thần nông môn.

Thiết Đầu quanh năm tu tập Ôn Quân Thuật, năm xưa chỉ có thể làm chậm lại, uy lực phát huy ra có chút hạn chế.

Giờ phút này ngộ đạo sâu thẳm, pháp thuật lặng yên không có dấu hiệu của trầm, chương khí cách đó mấy trượng chỉ làm che mắt giả vờ tấn công, tiến vào trong thể công chân thật sớm đã xuyên thấu vào trong vòng vây.

Hầu Thiên Cơ vội vàng không kịp chuẩn bị, trúng chiêu liền tê liệt, cơ bắp lõm vào xương, da mặt tiều tụy, giống như bệnh nặng mấy chục năm.

Muốn điều khiển khí giới phản công, chân khí tan rã không thu vào nổi, đành khoát tay nhận thua.

Lúc này Thiết Đầu thu công dừng thể dừng lại.

Ôn Quân thuật hẳn thi triển cực hạn, không thỏa đáng tạo thành tổn thương mang tính thực chất, mắt thấy sắc mặt Hầu Thiên Cơ hồng nhuận, khôi phục bình thường, vừa nói “Đa

ta.” Phía trên bầu trời đột nhiên gió căng, một lưỡi đao sắc bén bổ xuống.

Thiết Đầu ngã ngược ra ngoài mười bước, gấp gáp ngẩng đầu nhìn lên, lại là Ban Lương điều khiển chiến thần số năm nghênh đón trước.

Ban Lương cười nói: ” Ôn Quân thuật rất lợi hại, ngươi ngược lại gọi ta trên người!” Thiết Đầu tính cách Ôn Lương, vốn không tranh thắng đấu dũng khí, nhưng pháp thuật mới thành khẩn là ngứa ngáy, nghe vậy đột nhiên nổi lên hùng tâm phòng ngự nghiêm ngặt nhất, xem Ôn Quân thuật của ta có công phá được hay không.” Hơi thất thần, binh khí của Ban Lương Công bay tới trước tiên.

Khí vật hình tròn mang theo răng thép chính là “Phá Nguyên Tiên Cức”, chia ra hóa thành hơn trăm mảnh lưỡi cưa thép nhỏ lớn chừng ngón cái, một chuỗi lướt không thẳng đến đan điền.

Thiết Đầu khảm nửa mặt nạ huyền thiết, đặt mình vào hiểm cảnh liền mở rộng ra, bảo vệ toàn bộ khuôn mặt.

Đang muốn thi hành phòng thủ thuật, chợt nghĩ “Không ổn, Ích Thiên huyền thiết tráo là kỳ xảo môn chế luyện.

Ta dùng kỳ xảo khí cụ phòng thủ kỳ xảo pháp thuật, chẳng phải là ngại gian lận sao.” Trong lúc do dự, Phá Nguyên Cức bay đến trán.

Ban Lương Công thầm kêu “Nguy hiểm!” sợ cắt thương nguyên thân hấn, Kim Dương chân khí ở chỗ vận khí cấp, Chiến Thần năm tuổi kéo theo sợi tơ dẫn dắt lưỡi thép nhỏ bé của mình lên.

Cũng là thủ đoạn đầu tiên cao như thần, chiến khí hình người to lớn như vậy, cương nhận dễ dàng phân hình, vội vàng chuyển như cánh tay điều khiển.

Tiếc rằng lần trước thế tới quá mạnh, cương nhận tránh lên đan điền, vẫn lướt sát qua thân thể, lướt qua đan điền.

Răng nhọn vạch phá da thịt, đầu sắt tứ chi máu tươi đầm đìa.

Ban Lương Công hồi hận vì tự trách “Ban già a, lão hồn trùng người xuống tay cũng quá nặng rồi!” Vừa cúi đầu, hô hấp chợt

trở nên nặng nề, chỉ nói là khí huyết quá thâm sâu không thuận.

Nào biết không tự chủ được thở hổn hển vài cái, trước mắt sao vàng bay phất phới, sờ sờ trán thiêu đốt nóng bỏng, trong lòng thấy tình hình như bị phong hàn, lão tử Kim Dương Tiên thể hội hại bệnh?... Chẳng lẽ là Ôn Quân thuật đầu sắt! Ta ẩn thân trong bụng Chiến Thần Ngũ bụng, hẳn còn có thể cách không xâm nhập tiên thể, năm đạo Ôn Quân thuật thật đáng sợ.” Xuyên qua lỗ thủng nhìn xuống, đầu sắt bước như bay chạy tới.

Một thân vết thương đã khép lại, khí sắc càng thêm cường thịnh.

Phía sau lưng ẩn nhiên nhật đi mấy điểm kim tinh, nghiêm nhiên là “Cửu Tinh Hồi Dương Châm” của Yến Doanh Thù mới luyện.

chữa thương trị bệnh cách nhau cực xa, lúc này chỉ thấy kim châm kỳ hiệu, người thi pháp lại không biết an ổn ở nơi nào phát công.

Ban Lương khen: “Thần nông môn nay xưa đâu bằng nay!” Đầu chí chuyên thịnh, nhần nại thúc dục người máy, sáng ra mấy loại vũ khí hạng nặng phá kim liệt thạch.

Lại nghe Thiết Đầu ở phía dưới hô to: “Môn pháp xảo diệu thâm sâu, tiểu đệ tình nguyện phục thua!” Trước đó ngâm thi triển Ôn Quân thuật mấy lần, chỉ khiến Ban Lương đau đầu nhức óc, không có đầu hiệu nghiêm trọng hơn, hiển thị bị mai dầy của người máy ngăn cản hơn phân nửa hiệu lực của người ta.

Thiết Đầu đánh giá thuật Ôn Quân của mình vẫn có cải tiến, mặc dù có thể quần nhau với đồ đệ kỳ xảo, muốn chiến thắng hẳn cũng không nắm chắc quá lớn.

Lại thêm Ban sư huynh pháp lực cao thâm, nếu như sử dụng ra ”Giới Tử Đồng Nhân” các loại pháp thuật uy lực cực lớn, bản thân vừa bị tổn hại lại không nói, không khỏi làm trái tình nghĩa tay chân, có cố niệm vừa mới dừng đầu đá.

Hắn vừa nói xong, Ban Lương bệnh trạng thái giải giải, trong lòng tán thưởng “Hảo đầu sư đệ, không chỉ đạo pháp tinh tiến,

khí độ lòng dạ đại cục càng thêm đáng quý, quả thật là tướng tài hiếm có của Huyền môn.” Hắc cười ha ha nói: “Rốt cuộc không phân thắng bại, sư tôn đánh giá thế nào?”

Lần thứ ba, Hỏa Độc Chúc Tâm Băng Quan lạnh lùng tới bốn phía.

Đào Yêu Yêu lên tiếng: “Thần nông kỳ xảo hợp thực lực tương đương, hai cánh cửa ngang hàng với nhau, hai bên trên cao thấp.

Kinh nghiệm của Thiết Đầu hơi thua kẻ đầu bảng, lớp sư huynh đệ vẫn như trước.

Nhưng chiến pháp kỳ xảo còn chưa sử dụng hết, có môn nào lại ra sân khiêu chiến?” Trên đỉnh núi bên cạnh nhảy ra đầu lĩnh độn giáp, kêu lên: “Ta tới!” Đạo pháp độn giáp nặng nhất nhanh chóng, mắt thấy pháp khí tốt khiến cho Ban Lương như điện oanh kích, lòng Hoàng U đã sớm ngửa ngáy, vận sức chờ phát động.

Lúc đó độn giáp đạo pháp sử dụng ra, phương viên trăm vi kỳ quang của Thái Ất phong tung hoành ngang dọc.

Chia địa vực thành hai chữ “Đừng làm bị thương Đỗ Cảnh Tử” rồi tách ra thành tám mảnh.

Kỳ xảo bách mộc thiết binh cương bị dời vào nghỉ, phảng phất lâm vào đầm lầy bùn nhão, chân động dậy gian nan.

Hồng Tụ thấy thế nói: “Độn Giáp thủ đồ gian xảo giờ trò! Nếu không phải môn đồ kỳ xảo luyện đan dương cửu chuyển, hấn sao có thể tùy tiện di chuyển đồ vật của người ta? Chiêu này khi đấu pháp với địch nhân vô dụng.”

Đào Yêu Yêu vui mừng nói: “Không đơn giản đâu, người cũng có thể nhìn ra môn đạo.” Ông Dương Tinh Trúc Cơ, mỗi ngày nghe giảng Tam Dịch.

Đạo hạnh của bốn nha đầu cũng là xưa đâu bằng nay, chút ánh mắt này cũng không có sao?” Đào diên khùng nói: “Tiểu Hồng ánh mắt không tệ, nhưng nói là Hoàng U gian lại ngôn trọng.

Mượn dùng hiệu quả chuyển của Đan Dương Cửu Chuyển di chuyển đối phương, có thể giảm xuống mức độ tổn hại lớn nhất, phái đấu pháp chính đáng lưu ý tiết này.” Nói thì chậm

mà xảy ra, Chiến Thần số năm đã bị dờn vào trong vết thương, làm cho núi đá cứng rắn kiềm chế lại.

Hoàng U di vị cực nhanh, huy binh khí tiến lên trước sau tấn công cực nhanh.

Chỉ nghe tiếng đình đình đang đang vang lên như đậu phụ, trong nháy mắt liên tục đánh hơn ngàn lần.

Gai nhọn thấu trời lập tức đâm vào, nhưng là máy móc cấu tạo ra dày đặc, lỗ cửa sổ đều dùng thủy tinh đặc chế lấp kín, chỉ kích lên điểm điểm mảnh vụn bay lên.

Ban Lương nói: “Đánh thật mạnh!” Một tiếng quát lớn thi triển pháp lực, người máy giơ tay phá đá, hai sợi dây thừng dài chui thật sâu vào lòng đất, tránh cho bị dịch chuyển vị trí đứng.

Đồng thời Phá Nguyên Cực, Kim Ti Câu Vồng liên tục xuất ra, bức Hoàng U rút về giữa không trung.

Ban Lương công ám sát tình huống bị hao tổn, chỗ khớp yếu kém của Chiến Thần năm mươi bị tấn công mạnh mẽ, tầng ngoài bị đánh vào bốn năm thành, trong lòng thầm khen “Rốt cuộc là độn giáp thủ đồ, thể công khó phòng như vậy, muốn thắng hẳn phải dùng Giới tử đồng nhân.” Vọng Thiên cười nói: “Sức tấn công của Hoàng sư đệ còn chưa được, chỉ chọn lấy mấy miếng vỏ sắt, lần này đến lượt ta xuất chiêu!”

Hoàng hài hước nhiên không đáp, vừa rồi cướp công chưa có kết quả, đã biết tu vi tương đối khéo léo thủ đồ hơi kém một chút.

Nhưng độn giáp đạo pháp thiên biến vạn hóa, thường ở chỗ tuyệt hiểm chuyển bại thành thắng, lập tức khí lưu thân quay cuồng, hai cánh tay gió vờn quanh, Hoàng U hồi tưởng lại pháp nghĩa tìm hiểu trong mấy ngày, đang muốn thi triển Huyền Phong Thần Nhận mới tu luyện gần đây nhất.

Đột nhiên “Oa a a a...” Tiếng kêu quái dị vang lên, từ xa đến gần ngực Tỳ Hưu, tà khí đậm đặc tràn ngập bốn phía.

Đầu Đức đạo hội suy tính chính pháp, sao có thể xuất hiện tà khí? Doãn Xích lao lên làm nhiệm vụ hộ trường, lập tức phóng kiếm truy kích trên không trung.

Lại nhìn hoàng u chột đông chột tây, phiêu hốt vô định, ma khí lơ lửng nơi ngực bụng, kiếm quang lại không thể chạm đến mây may.

Đào Yêu Yêu truyền âm cho bốn phương: “Doãn Xích trở về vị trí, các môn đệ tử cảnh giới, để Hoàng Thủ Đồ tự mình bắt tà ma!” Doãn Xích bay về: “Người tới là Ngọc Ngân Đồng! Đại náo cái ma đầu ở Trường Xuân Lộc kia.” Đào Yêu kia nói: “Sớm biết, không cần hoang mang.” Hồng Tụ Kỳ nói: “Nghe nói người nhốt lão sắc quỷ quan kia trong núi sâu, ba mươi năm không thoát ra được, bây giờ từ đâu chạy ra đây?”

Đào Yêu Yêu nói: “Sau khi ta chết, Tỏa Sơn Chú giải trừ, Ngọc Ngân Đồng tự nhiên có thể giải trừ.

Lão già Hi Đồ Huyền Môn kia, mặc kệ chạy đi đâu, cũng phải trở về nhúng tay vào đầu đức đạo hội.

Vốn định chậm nói cho các người biết, không ngờ ngày đầu tiên Đạo hội hẳn đã đến rồi.”

Lập tức đề khí chấn động thanh âm, hướng Hoàng U hô quát: “Thấy vật không lấy, mất ngàn dặm...”

Công thuật của độn giáp thủ đồ thiếu bảo vật phụ thành, sao không nhân cơ hội lấy ra bản đồ Vạn vực nhỏ!” Hoàng U Đăng tỉnh ngộ, mấy ngày gần đây nghiên cứu dễ hiểu, tinh luyện Liệt Thiên Thứ, lần theo pháp quyết “Mộc Phong Độn”, sáng tạo thành một môn Huyền Phong Thần Nhận công sát thuật.

Tiềm lực mặc dù vô hạn, lại không thể thăng cấp, mới biết Đào Yêu nhắc tới “Thiếu pháp bảo” là ý gì.

Mà Ngọc Ngân Đồng đột thông vạn vực đồ nhập thân, luyện được Huyền Phong Thông Vi Thuật, căn cứ pháp lý chính là “Mộc Phong Độn”, hiển nhiên bảo vật Huyền Phong Thần Nhận cần chính là Vạn Vực Đồ.

Nghĩ đến đây Hoàng U cảm thấy phản chấn, làm thế nào lấy bảo vật về sau lại suy nghĩ, trước bắt lấy đầu tặc là chính lý, hai tay hợp lại, gắt gao nắm lấy cổ Ngọc Ngân Đồng, cẩn thận đề phòng hắn trơn trượt bỏ chạy.

Nào ngờ Ngọc Ngân Đồng không hề chạy trốn, chỉ kêu rên: “Cứu mạng, cứu mạng!” Hai tay duỗi ngược ra sau nắm chặt.

Lung Hoàng U ngựa ngáy, quát to: “Không được sờ loạn, ta không phải là nữ nhân.” Ngọc Ngân Đồng ngựa đầu nói: “Vậy người là vị cao sĩ mặc độn giáp nào, toàn thân phát ra tiên phong Tử Dương Tiên Thể, xa xôi như vậy ta liền nhìn thấy... Ai da, Hoàng U Tôn Nhi của ta, là người à, người pháp lực luyện cao quá đấy., Tôn nhi à, mau cứu Ngọc lão tiên bối người.” Hoàng U nói: “Ai là tôn nhi của người?” Cúi đầu nhìn mặt hắc cháy đen, lông mày thiếu một nửa, khắp người bốc khói, mắng: “Lão quái vật rơi vào trong bếp lò rồi?” Ngọc Ngân Đồng khóc kêu: “Thieu, thieu lão tiên bối... thieu chết lão tiên bối, Bồng Lai chuyên đốt người của Côn Bằng phái.” Khóe miệng nhăm lại, ra hiệu nhìn về phía bên kia.

Lúc này các đệ tử cũng tập trung quan sát, chỉ thấy tầng mây mở ra chỗ hồng ảnh quay quanh, dần dần cuộn thành hỏa diễm hình rồng, móc câu vung vẩy lên ma khí trùng thiên.

Hồng Tụ nói: “Loại mây quái dị tới hôm qua!” Hỏa Long quần lấy một đoàn, quả cầu lửa ở trung tâm hiển hiện, đảo mắt một cái đã biến thành một võ sĩ mặc giáp đỏ.

Lông mày màu lửa đỏ, đội nón trụ, ánh lửa đầy người bay lên, cầm một cái móc thép cháy đỏ bừng, trầm giọng nói: “Chỉ nói phái Nga Lăng suy yếu, đều sắp diệt môn, không nghĩ một đám dư nghiệt còn hung ác không hóa như vậy.” Quay đầu nhìn về phía cây đào nói: “Khó trách, đầu sở giặc chết đi sống lại, tổ giặc tự nhiên tro tàn cháy lại.” Trong lời nói phun ra rất nhiều đốm lửa, giống như trong lòng ngực chất chứa hỏa lò ồng bề vậy.

Hoàng U phần nộ quát: “Phúc ma ở đâu ra, dám đến Ngao Sơn giương oai, người miệng toàn trộm cắp mắng chửi ai đấy?”

Võ sĩ áo giáp đỏ nói: “Ta là người được bí nhãn thần chủ tọa Phần Thiên Tôn Giả, phụng mệnh Tĩnh quét sạch tàn nghiệt Côn Bằng.

Phổ Thiên Hoàn Vũ được Thần chủ Huệ của ta che chở, vạn linh thương sinh thuận theo Thần chủ ta sống sót, Thần chủ chính là chúa tể vô thượng của sinh linh chí tôn.

Các người tranh chấp hay không liên quan, không phải nghịch tặc thì là cái gì?”

Trong trăm ngàn năm, vô số kẻ thù bên ngoài miệt thị Nga Nga, có người được gọi là tà phái, có người gọi dị đoan, có người mắng chửi đấm ô hợp, mắng là nghịch tặc còn lệ thuộc lần đầu tiên, phảng phất như tiếng triều đình thảo dã mắng thảo phạt.

Hoàng U nói: “Đem trứng của bà nội ngươi, chạy đến đây đánh tráo, ngươi là quái vật mộng đồ thiêu đốt ngất đi!” Lời nói vẫn còn nguyên tại chỗ, thân hình bỗng nhiên tiêu biến, kêu lên: “Lão tử tỉnh thần cho ngươi.” Ngọc Ngân Đồng vội vàng la lên: “Cẩn thận bị hấn đốt!” Trảo thủ trảo mạnh mẽ chộp vào sau sống lưng, trùng hợp nắm vào yếu huyệt khí mạch.

Chân khí Hoàng U hơi chậm lại, thân pháp hơi chậm, óng ánh đậm đi chậm, đã mất đi hiệu quả đột giáp tập kích, vừa muốn mắng “Tử lão quỷ tóc cái gì điên.” Chợt thấy móc câu thép Phần Thiên Tôn Giả co duỗi, hỏa long cuộn mình mãnh liệt múa vuốt ngâm nga.

Hoàng U Lập cảm thấy lòng nóng như lửa, một cỗ nóng rực từ trong tuôn ra ngoài, da thịt như từng mảnh nóng bỏng, trong tiếng kêu to ngựa người ngã xuống.

Lần thứ ba Hỏa Độc Chước Tâm Bằng Quan lạnh đi 5.

Phản Thiên Tôn giả nói: “Người này đã luyện thành tiên thể, trách đạo không bị thiêu chết.” Ý đồ muốn thừa cơ truy sát.

Bốn bề đỉnh núi đều là cao thủ Huyền môn, há có thể trơ mắt để mặc cho địch nhân hành hung.

Thần nông thủ đồ dẫn đầu thi viện, Thiên Lý Bỏ Thiên thuật thâm hậu vô cùng, lắc đầu chỉ một mối lửa tổn thương càng tốt.

Hoàng U giống như cành cây ép cung, vốn đã ngửa lên ngã xuống đất, trong chốc lát “Vèo vèo” quay trở về, tay lên đao chém vào gáy địch,

Phạm Thiên Tôn Giả không ngờ hấn lại khôi phục nhanh như vậy, phương vị công kích lại xuất quỷ nhập thần, khẽ cảm thấy phía sau có phong động, vội vàng nghiêng đầu, cánh tay phải bị mũi nhọn cắt đứt, ánh lửa lóe lên, hóa thành người tí hon ba thước quần thân chạy loạn.

Hồng Tụ kinh ngạc nói: “Ai nha, quái vật này từ bả vai sinh ra một cái tiểu, mẹ là đực?” Phạm Thiên Tôn Giả khoác áo giáp gọi là Viêm Tinh bảo trụ, một cắt đứt bay ra khỏi lửa lưu, như núi lửa phun ra ngoài.

Một kích Hoàng U thành công, lần thứ hai chưa kịp chém ra, đau đớn do thiêu đốt lại một lần nữa truyền khắp xương cốt ngũ tạng.

cất tiếng kêu thảm thiết lui về phía sau, may mà Thần nông đầu đồ thủ diệu thủ điều trị, may mà...

Đau đớn Hoàng U tiêu trừ, lại thả người bay trở về không trung, quay đầu lại nói: “Thiêu đốt cho mẹ hấn khó chịu, ngươi có dự phòng thuốc nóng không?” Ma Ngưu đại phu nói: “Không có cách nào dự phòng! Hấn phóng ra Hỏa Độc Tiên, ngọn lửa vô hình thiêu đốt tâm mạch., Độc căn ở trong cơ thể hấn, chỉ có tiêu diệt hấn mới có thể phòng ngừa bị bỏng.”

Hoàng U lo lắng nói: “Diệt đi cái rắm, ta đâm hấn một cái liên cho đau đớn một lần, làm sao đấu với hấn?” Ma Ngưu đại phu

nói: “Cũng không phải bảo ngươi đơn đả độc đấu, mọi người bày Chân Võ trận mới có thể hàng ma.” Ngọc Ngân Đồng chen miệng cầu khẩn: “Đồ đệ đầu lĩnh Thần Nông cũng trị cho ta.” Ma Ngưu đại phu nói: “Ta không trị tội phản đồ, ngươi bị chết là đáng đời.”

Lúc này đào yêu thuật gọi Doãn Xích tới, bảo hắn truyền lệnh cho các môn phái vây quanh mà không tiêu diệt, phong bế con đường tên Ma này, quan sát căn mạch pháp thuật của hắn.

Tiếp đó truyền Lan Thế Hải tới gần nói: “Trong Bồng Lai Ngũ Hành tiên pháp có người thiêu thân thành đạo, hình như là nhân tình.” Lan Thế Hải nói: “Sự phụ thấy không tệ.”

Bồng Lai tiên tông xuất phát từ Thiên Trúc Đào Ca phái, hấp thu Ngũ Hành học của Trung Nguyên đạo giáo.

Trong đó Tàng bộ Côn Bằng lấy pháp từ đồ than khổ hạnh, trước dùng thân thể lửa đỏ, đi vào mặc giáp nung hõn, sau đó dùng chân hỏa đốt hết tâm trần, thư xưng “Luyện lĩnh hõn”, có thể thành tựu đạo quả giải thoát không dục không khổ.”

Trong khi đàm luận, Phần Thiên Tôn Giả kia đứng thẳng bên phải, chân trái khoanh chân, làm ra pháp tướng Thiên Trúc tiên phái.

Người tí hon cánh tay phải hóa sinh nhảy nhót tung bưng, trong miệng chỉ kêu: “Xích giáp...” Đầu lâu hướng lên trên đỉnh cụt tay, vội vã liên tục thân thể lại không vững chắc.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Khí thể chưa bị phá hủy, Đại Đạo không thông, pháp thuật của tên này chưa đạt tới tinh thuần.” Dứt lời quát hỏi: “Mộ hỏa ma kia, tu là Bồng Lai Tàng bộ đạo pháp?”

Phần Thiên đáp: “Tàng Tàng bộ sớm đã đổi tên Hỏa Táo bộ, ta tu thành Hỏa Nhị Thân Thuật.

Gần đây phụng pháp chỉ Thần chủ truy sát dư nghiệt Nga Mi, bọn ngươi nào dám ngoan cố chống cự.” Tay áo đỏ xì mũi nói: “Vỏ vệt thiêu đốt còn cứng miệng, lấy Huyền môn Cửu Dương làm trang trí sao? Chủ nhân, đừng nói nhảm với hắn, dứt khoát hạ lệnh đem hắn cắt tám khối tính toán.” Lan Thế Hải nghi ngờ nói: “Đông Minh Ngự Thiên Long tiên công Ngạc, duyên

cớ sao chỉ phải một hỏa nhãn ma đầu này, thực giáo người khó giải.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy còn không đơn giản, người tính xem chúng ta xui xẻo mấy lần —— sư tôn Nga Nghiêu phải thảm tử, đồ chúng tách ra, Nghiêu Phong cùng Tử Vi Tinh sụp đổ, khí số kém đến cực điểm.

Ngự Thiên Long đánh giá Huyền môn không đáng lo, mới phải Hỏa Ma này tới sưu tầm đệ tử Nga Thiên.

Trùng hợp gặp phải Ngọc Ngân Đồng tán loạn, đuổi theo hãn liền chạy tới Nga Phấn Sơn.” Hồng Tụ tiếp lời nói: “Kết quả Dương Lạc Hồ khẩu, chỉ là một tiểu Hỏa Ma nhỏ bé.

Bạch đưa cho Huyền môn làm đồ ăn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Cũng không thể bỏ qua, ma vật này có thể đánh bại Ngọc Ngân Đồng, đuổi tới mức hãn chạy về núi, đạo pháp nhất định có chỗ đặc biệt.” Một ngón tay chỉ nói: “Cái này chẳng phải là hóa linh thành chính lý rồi sao.” Hồng Tụ nheo mắt nhìn, quả thật đốt thiên thi pháp hiệu lực, tiểu nhân nói lại tay cụt, như đốt cháy tu vật, vẫn như cũ hóa thành hình dạng cánh tay.

Phản Thiên thân hãm trùng vây, lúc nào cũng có thể bị chúng đệ tử Huyền môn truy sát.

Nhưng hãn dùng tà đạo tu luyện pháp, nhiếp lấy cảm giác thân thể người bị liệt hỏa thiêu đốt, các loại tâm tình như sợ hãi, ưu sầu tập mãi thành thói quen, tâm tính đã tê liệt bất nhân, tu bỏ đoạn chi sau hung hãn công về phía chúng đồ Nga hốt.

Lần này hãn nhìn thấy rõ ràng, biết Hoàng U bị lửa thiêu mà không bị thương, toàn bộ nhờ vào phương hướng phía sau thi thuật giải trị, liền xác định phương hướng chuyên công kích Ma Ngưu đại phu.

Hỏa Độc Tiên xuất chiêu vô ảnh, nháy mắt đâm vào tâm mạch Ma Ngưu đại phu, lại nhìn thấy hãn hoàn toàn không có đau đớn, tinh thần ngược lại thấy vượng, giống như đem Hỏa Độc Tiên tổn thương đều biến thành tinh lực.

Phản Thiên thu thể dừng ở không trung, trừng mắt nhìn chăm chú, trong lòng cảm thấy kinh ngạc “Cho dù ngũ tạng đồng thiết, gặp roi thân của ta cũng phải đốt cháy.

Người này là thần thánh gì, hỏa độc bất xâm, càng giống như có thần thông chuyên hại thành lợi.”

Hồng Tụ nhìn hấn lắc đầu, nghi hoặc không tiến, cười nói: “Ngay cả Thiên Vương Thuần cũng không nhận ra, thật sự là một đồ vật ngu không có đầu óc.” Trải qua mấy lần giao thủ, tà ma lai lịch đã tra rõ, đệ tử đứng đầu Huyền môn đã đem Thiên Vương Thuần bám vào trong thân thể đồng bạn.

Hoàng U kêu lên: “Lý sư huynh người phóng Thiên Vương Thuần sớm thôi, cũng miễn cho hấn thiêu đốt kinh hồn táng đảm.” Lý Phượng Kỳ người tính tình Hoàng lão đệ nóng nảy, ai cũng biết là hạt đậu đồng lan nướng không chín, còn sợ chút lửa nhỏ này của hấn sao?” Đào Yêu Yêu Yêu la lên: “Hoặc giết hoặc bắt cũng có thể ra tay, chớ để cho hấn tìm khe hở bỏ chạy!”

Một tiếng hô xong, chúng đệ Huyền Môn bay lên khỏi vòng tròn thành hình,

Lý Phượng Kỳ cười mây bay lên, từ chính diện nghênh đón trên không.

Phạm Thiên lớn tiếng quát hỏi: “Các người lấy trận pháp Ngao Bí Chân Võ vây ta?” Bàn Lương cười dài: “Còn chưa chết đến nơi, nhận ra Chân Võ Trận của Nga Khuyết phái.” Mọi người trong bốn phía từ từ tiến lại gần, co rút lại vòng vây.

Phạm Thiên ở bên trong ngạo nghễ không sợ, một thân giáp đỏ bởi vì bị tổn hại, màu sắc ảm đạm hơn rất nhiều so với trước, mà trong khe hở áo giáp khói lửa bốc lên, tay chân Bàn Long bám vào, vẫn là một bộ tư thế thần uy lẫm lẫm.

Lý Phượng Kỳ thấy thế tâm niệm khẽ động, giơ tay ra lệnh mọi người tạm dừng, hỏi: “Phúc Diễm Ma Thiên của Bồng Lai tiên tông, có phải là tổ tiên của người không?”

Năm đó Phương Thốn cung thoát hiểm, dựa vào “Đoán Hồn lĩnh” tức là Diễm Ma Thiên pháp khí.

Người kia tự xưng ” nhập diệt”, cởi túi da thể, lại để hài cốt ở bên cạnh Tâm Trung Tử Nguyên tông, di tích vô cùng quái dị, lưu lại một bài thơ nhỏ “Bồng Lai Diễm Ma Thiên, Đoán Hồn Bất Lão Tiên cảnh,

Một hướng túi da trống rỗng, Minh Nguyệt Chiếu Thiên Sơn.”
Lúc đó hắn cho rằng mình tu luyện chính quả ở Thiên Sơn,
bây giờ nghĩ lại, chắc là đạo hạnh tu luyện đến cực điểm, ngộ
được diệu chỉ của thiên đạo liên sơn dịch, cho nên nói thiên
sơn tiên lý là điểm cuối của tu đạo.

Lý Phượng Kỳ đối với tiên nhân kia tổ mang kính ngưỡng,
niệm tình có thể là hậu bối của quân địch, lúc này mới mở
miệng hỏi chuyện.

Phản Thiên ép mọi người cực kỳ chặt chẽ, ma tính dần dần
phát ra, giọng điên cuồng nói: “Diễm Ma Thiên tính là cái thá
gì, trên dưới bí nhãn tông chỉ bái thần chủ.

Chỉ biết thần chủ độc tôn, không biết tổ tiên là vật gì!” Lý
Phượng Kỳ nhíu mày, tìm kiếm “Bồng Lai tiên tông biến
thành Đông Phản bí nhãn, chính đạo biến thành tà đạo, vong
bản bối tổ cũng là chuyện thường.” Phản Thiên nói: “Các
ngươi ỷ nhiều hiệp ít, hèn hạ vô sỉ, tại sao tự xưng là lãnh tụ
chính đạo Trung Nguyên? Có gan đơn độc đấu pháp! Hậu sinh
của phóng sương phong tôi qua ở đâu? Dạy hắn quyết một trận
tử chiến với ta!”

Lần thứ ba Hỏa Độc Chước Tâm Bằng Quan lạnh lòng đi.

Ban đêm mây lửa lui lại, Sương Vân thế thịnh, hiển lộ phong lôi pháp thuật chiếm đại thắng tràng, “Hậu sinh” trong miệng Phạm Thiên nói đương chỉ Đường Liên Bích.

Nghĩ đến ban đêm hấn một trận thua lui, ngày hôm sau truy tung Ngọc Ngân Đồng vào núi, vốn định tìm Đường Liên Bích quyết đấu.

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Ngao Nghiêu phái không phải nghịch tặc sao, khi nào lại thành lãnh tụ chính đạo?”

Lấy người khinh ít người không vui, vậy cùng ta chơi xong đi.” Tay không giơ, thân bất chuyển, Hồng Minh kiếm khí đã phóng ra.

Một đạo thanh quang từ trên trời đâm xuống, nhìn như thế đạo đơn bạc, lại là thần hiệu của tầng thứ chín Hồng Minh kiếm.

Kiểm quang ẩn chứa man lực, một chút xúc tu chống cự liền mãnh liệt bộc phát, mười Phần Thiên cũng ngăn cản không được.

Chỉ nghe “Ầm ầm” tiếng vang điếc tai, trăm vạn hỏa cầu bắn loạn, mang theo ức vạn mưa lửa, phảng phất trên không trung nổ tung một ngọn núi lửa to lớn.

Hoàng U sợ hết hồn, kêu lên: “Dùng sức quá mạnh, đánh nát hấn!” Dương Tiểu Xuyên, Lục Anh Hầu thiếu đi kinh nghiệm bày trận, đột nhiên thấy ánh lửa ập vào mặt, theo bản năng lui về phía sau.

Lúc khói tán lại nhìn, nào còn có bóng dáng Phần Thiên đâu.

Hoàng U oán giận mọi người: “Các người lui về đâu! Có Thiên Vương thuần hộ thân, sợ Hỏa Tinh Tử làm rách quần áo mới?” Dương Tiểu Xuyên nói: “ Sư huynh đừng nói nữa, vừa rồi chính huynh cũng trốn sang một bên.” Hai bên trái phải quan sát lẫn nhau, vị trí đều bị lệch đi.

Ban Lương nói: “Bởi vì phối hợp không thuần thực, lâm chiến tiến thoái không đồng nhất, thả cả con cá trong chậu ra.”

Vừa nói đến đây, đỉnh núi vang lên tiếng thét chói tai của ông tay áo đỏ: “Chủ nhân không thấy đâu, chủ nhân đã bị bắt đi rồi!” Chúng đồ nghe tiếng bay về phía chủ phong, chỉ thấy chỗ ngồi đen nhánh như bị lửa nướng, thân hình con Đào Yêu đều không thấy đâu nữa.

Chúng đồ kinh ngạc hỏi rõ nguyên do, Hồng Tụ nói: “Ta chỉ nhìn thấy mảng lớn hỏa tinh bay tới, lấy tay áo che lại, quay đầu liền phát hiện chủ nhân không thấy bóng dáng.

Hỏa tinh mang theo tà khí rất nặng, nhất định là Hỏa Ma bắt chủ nhân.” Giơ ông tay áo, lăm tám điểm điểm đều là lỗ thủng bị thiêu đốt rách nát.

Lan Thế Hải ngẩng đầu nhìn về phía xa, lo lắng nói: “Nghe nhiều bì Đông La bí nhãn giới ẩn trốn chạy trốn, ta sao lại sơ sót chuyện này! Phần Thiên nhất định là ẩn thân trong mưa lửa, thừa dịp loạn kiếp đi làm con tin.” Hoàng U Văn nghe đối phương tự tiện thi triển thuật ẩn giấu, lập tức hối hận: “Qua năm đánh nhận...”, Đảo giáo Nhận nhi mỗ trúng! Tiềm hành động đi là bốn sự giữ nhà của ta, thế mà lại để tà ma giờ trò này ở dưới mắt hẩn.” Ngọc Ngân Đồng trốn ở dưới hông hẩn, cầm lấy đai lưng lắc lư, kêu thảm: “Chúng ta đùa giỡn a, đùa giỡn với người ta đâu.”

Lan Thế Hải thích phân tích pháp nghĩa nhất, vừa nghe Hoàng U nói: “Vây vẫn chưa thỏa mãn, bí nhãn động hình thuật chỉ dùng để chạy trốn, mà Động Giáp Môn có thể ẩn hành công kích., Hai người không thể mô phỏng nổi.” Hoàng U nói: “Tranh luận cái rắc này có tác dụng gì? Hơn nữa ma đầu kia áp sát người động thô, sư tôn ngay cả sức hoàn thủ cũng không có, dám nói người ta không có lực công kích?” Lan Thế Hải ngạc nhiên không thể đáp, tay áo đỏ vội la lên: “Đừng đấu võ mồm, suy nghĩ cứu sư tôn quan trọng hơn!” Chúng đồ giận dữ, định bụng truy tìm cứu viện cứu viện.

Lý Phượng Kỳ ngăn lại nói: “Đừng kinh hoảng, sư tôn thiết hạ kế muốn bắt cố túng, là muốn tà ma tự bại lộ sào huyệt.”

Dương Tiểu Xuyên nói: “Sư tôn bị cướp là mưu kế?” Lý Phượng Kỳ nói: “Vây thì đương nhiên, bằng thủ đoạn trước mắt của sư tôn, cho dù không đủ cũng không đến mức khoan tay chịu trói, không nói một tiếng đã bị cướp đi.” Mọi người

kìm nén an nguy của sư tôn, chỉ lo tìm cách cứu, chột nghe lời ấy vừa rồi thức tỉnh, đồng loạt gật đầu nhẹ, gật đầu nhẹ.

Lý Phượng Kỳ tiếp tục giảng: “Mấy tháng nay mọi người luyện pháp, bế quan bế quan, hoàn toàn không nghe thấy ngoài núi biến động.

Sư tôn cũng không nhàn rồi, phái Kỳ Xảo Môn thả Linh Nha dò xét chung quanh, đã biết ven biển binh hỏa nổi lên, hải ngoại tặc quân xâm phạm Trung Nguyên, Quảng Đông Chí Mão nhiều chỗ quận bị tẩy rửa.

Thế lực xâm nhập từ Đông Nam sau lưng, chủ sứ sau lưng ứng là Đông Hải Yêu Hoàng —— chính là nhãn nhện ngự thiên long, mượn danh tiếng Yêu Hoàng.

Bởi vì chủ lực quân do phạm nhân tạo thành, Huyền môn không tiện tiếp chiến, vì vậy lảng lạng đợi thế cục phân hiệu.

Hôm nay Hỏa Ma xâm phạm núi ngược lại là một cơ hội, bí nhãn tông thực lực thế nào, ngự Thiên Long có mưu đồ gì, Bồng Lai tiên tông do chính biến tà, có thể từ trên thân hỏa ma tra ra vài phần hư thực, để hấn bắt tới chính có thể thuận theo dây leo mò dưa.”

Hồng Tụ nói: “Chủ nhân đến ma sào đi có nguy hiểm gì không?” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Không cần lo lắng, sư tôn không phải tiểu tử ngốc nghếch lúc trước, biết tiến thoái phân tấc?”

Lại đêm nay hấn muốn kết hôn với Tiểu Tuyết, cũng không thể dạy tân nương tử độc thủ động phòng.” Mọi người suy nghĩ lời ấy có lý, muộn một chút trở về, tâm cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hầu Thiên Cơ nói: “Trước mắt chúng ta nên làm gì?” Lý Phượng Kỳ chia ra phái người thủ vệ khí cụ, các sơn khẩu bố trí, yên lặng chờ sư tôn quay về.

Tình hình thực tế đúng như Lý Phượng Kỳ đoán, Đào Yêu Yêu hô quát truyền lệnh mấy lần, ra vẻ mặt đỏ bừng thô lỗ, tiếng la tuy rằng vang dội, trung khí lại lộ ra có phần không đủ.

Phản Thiên nghe rõ ràng, đánh giá thiếu niên sư tôn này gặp đại nạn, còn chưa được bao lâu, chân nguyên hao tổn pháp lực

suy yếu, đang lúc tìm cơ hội tập kích.

Thường Ngôn nói “Bắt địch trước bắt vương”, nếu bắt giữ sư tôn Ngao Hoằng, vậy còn hữu dụng hơn phá mười ngàn Chân Võ trận.

Ý niệm mới nổi lên, kiếm khí của Lý Phượng Kỳ đã đến đỉnh đầu, Phần Thiên thuận thế nổ tung bảo trụ Viêm Tinh, hóa thân mưa lửa bắt lấy đào chết non, quả thật một chiêu liền tới tay, vội vàng đem Hình Thần và tù binh đều giấu vào trong mưa lửa.

Một điểm đỏ tinh lược không, cấp tốc thoát khỏi Thục cảnh, vội vàng bay về phía đông.

Trong khoảnh khắc bay đến địa giới Ôn Châu, Phần Thiên lực suy yếu kiệt, rơi xuống đất hiện ra nguyên hình, ném Đào Yêu qua một bên, nằm nhoài trên tảng đá thờ hồng học, trong mũi miệng phun ra rất nhiều khói mù hỏa lưu.

Đào Yêu Yêu dờ mắt nhìn qua cảnh vật xung quanh, không nhìn thấy chặt chẽ, bất giác có một cỗ nộ khí trùng trùng, từ lòng bàn chân vọt tới bên cạnh lỗ tai, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Chỉ thấy gần xa xa không một bóng người, trong vùng đất hoang tàn dựng lên một gò núi, vậy mà thi thể bị thiêu chết chồng chất lên nhau.

Nam nữ già trẻ đều có, quần áo rách rưới, còn có thể phân biệt ra là bình dân ăn mặc vải thô.

Ở giữa gia tôn liên luy, nhi nương ôm lấy, thảm trạng thiên kỳ bách quái, làm cho người không đành lòng nhìn thấy.

Đào Yêu Yêu phần nộ quát: “Những bách tính này là người thiêu chết?”

Phần Thiên bắt được đào yêu, đã dùng Hỏa Độc Tiên phong tỏa kinh mạch của hắn, giờ phút này chợt nghe hắn mở miệng phát ra tiếng, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, quay người lại nói: “Ngao Nga đạo pháp có chút danh tiếng, phong mạch còn có thể nói chuyện.” Hắn nổ nát bảo trụ Viêm Tinh Tinh luyện pháp hộ thể, lại trúng Hồng Minh kiếm khí, bản thân pháp lực đại giảm, tâm tính cũng không chắc chắn như trước đó.”

thần phục không được mấy, nhào vào trên thầy khô gặm ăn thi thể cháy khét.

Thần thái vừa gấp vừa mạnh, mở ra cái miệng khổng lồ tựa như cái sọt, nuốt khối lớn cốt nhục cháy đen vào, tai mũi miệng chầu đám ngọn lửa trong lỗ thủng toát ra.

Đào Yêu Yêu thấy vậy lập tức hiểu ra: Nhiệt thân đau khổ hành trình của tiên tông không gây nguy hại cho người khác, cũng không làm trái nghĩa lý chính phái.

Mà ma đầu kia đốt người làm thức ăn, thu lấy oán khí lưu lại trong thi thể, là để cho bản thân vốn phải trải qua đau khổ, gả cho đông đảo người vô tội chịu đựng, đơn lấy ác cảm hoảng sợ, ma luyện tâm hồn nhà mình, không có khó khăn nào khiến pháp lực tăng vọt, chính là phương pháp lén lút không hơn không kém.

Đào Yêu Minh thầm nghĩ “Bồng Lai Tiên Tông là tiền thân bí nhân của Đông Nghiêu, pháp lý quang minh chính đại, làm sao truyền đến hậu thế trở nên ô uế ác độc như vậy.” Chợt nghe một tiếng ngáp, một thiếu niên từ trong đồng xác ngồi dậy.

Lần thứ ba Hỏa Độc Chúc Tâm Bằng Quan lạnh lòng.

Một màn biến hóa đột ngột này, chẳng những kinh ngạc điên cuồng, Phần Thiên ăn thịt người ăn Thi kia cũng liên tục kinh sợ thối lui.

Lại nhìn thiếu niên áo trắng mặt trắng, tóc cũng là bạc, giống như toàn bộ thân thể đều trong suốt, ngồi ở trên đồng thi thể nhìn về phía bên cạnh.

Ánh mắt ngưng lại, một đồng lửa nhỏ Phần Thiên phun ra, nướng thịt người thịt người “Xì xì” dầu, lóe sáng tia lửa bùng bùng bay tán loạn.

Phần Thiên bỗng dừng tĩnh lại, sắc mặt vui mừng, đập đầu quỳ lạy: “Bộ đồ Phần Thiên, bá kiến trưởng lão Nguyên.

Bộ đồ không ngờ tới ngài, ngài lại nằm trong này.” Đào Yêu Yêu từng theo Lan Thế Hải lật xem sách cổ, tra xét pháp quy Tiên tông, biết trong Bồng Lai tiên tông phân tiên bộ, tiên nhân thuộc hạ tự xưng là “Bộ đồ”, thống lĩnh các bộ tộc xưng là trưởng lão, thậm chí “Tiểu tử này là đại đầu mục tà ma, nhìn không ra quá nhiều ma khí, thật sự kỳ lạ cổ quái cổ quái, kỳ lạ.

Nơi đây chắc chắn là nơi tập kết của bí nhãn tông, có lẽ sẽ có càng nhiều ma đầu tiềm tàng hơn.”

Thiếu niên xuất thần nhìn chằm chằm đồng lửa, thật lâu không nhúc nhích, pho tượng ngưng tụ thẳng tắp tựa như khắc bằng đá.

Phạm Thiên Tráng lá gan hỏi: “Trưởng lão, ngài đang nhìn gì vậy?” Thiếu niên nói: “Ta nhìn lửa, lửa có thể nấu canh, có thể nấu cơm, có thể giết người, có chỗ tốt và chỗ xấu không nói rõ ràng.

Nhưng cái này đều không đáng kể, tác dụng tốt nhất của lửa là có thể bộc phát ra tia lửa, điểm lấp lóe tựa như ngôi sao.

Xuyên qua ngàn vạn đốm lửa, có thể quan sát được biến hóa của vạn sự vạn vật, mỗi đốm lửa đều là mặt của thế giới.”

Đào Yêu Yêu âm thầm nhíu mày, tên này hóa điên rồi, miệng toàn nói linh tinh gì vậy? Nhưng hẳn câu nào cũng không rời khỏi chữ Hỏa, chắc là trưởng lão Hỏa Dung bộ rồi.” Thiếu niên nói: “Xét qua đóm lửa, ta nhìn thấy người bại dưới tay cao thủ Ngao Phong Lô, nhìn xuyên qua đóm lửa, ta thấy người tàn sát sinh linh vô tội; xuyên thấu qua đóm lửa, ta thấy người bôi nhọ tổ tiên Diễm Ma Thiên của Bồng Lai, xuyên thấu qua đóm lửa; Ta còn nhìn thấy người...” rải rác mấy câu, hù cho Phần Thiên Phục Địa đập đầu, run rẩy cầu xin: “Bộ đồ cuồng vọng đi bừa, Vạn Vọng xin trưởng lão tha mạng!” Tâm niệm Đào Yêu Yêu hơi động, âm thầm nghĩ: “Nghe khẩu khí của trưởng lão Cốt Nguyên, tựa hồ Thiên Lương hẳn còn chưa mất.”

Vị trưởng lão Nguyên này nói: “Nhưng người phụng ý của Thần chủ ý làm việc, sao ta có thể mặc kệ nhiều hơn?

Chỉ mong thời khắc người tung tăng tính lăm sát, ngẫu nhiên nghĩ lại câu nói cũ “Người chơi lửa tất tự đốt” này.” Nói xong quay sang, nhìn đào chết non một lát, kinh ngạc nói: “Nguyên lai nói là cao thủ dẫn phong lôi đến, sao... Sao có thể mang theo sư tôn Huyền môn!”

Phần Thiên nói: “Người này là sư tôn của Ngao Bính, nhưng bản lĩnh lại rất thấp.

Bắt được đạo phái Trung Nguyên của hắn, có thể thu hoạch kỳ công.”

Trưởng lão Tích Nguyên thì thảo nói nhỏ: “Tam Dịch quán thông, pháp thể ban đầu, mới có thể hiện ra khí sắc hồn nhiên như phạm phu, trừ sư tôn Ngao Thiên ra thì tuyệt không có người thứ hai...” Chợt cười ha ha, cười nói: “Cái “Đại công” này là người làm ra, người độc nhất vô nhị được coi là công quả thụ.

Ta tiêu thụ không nổi, đúng là trốn xa một chút thì tốt hơn.” co người lại hóa thành đóm lửa, Tỳ Hưu vụt qua nhanh.

Đào Yêu Yêu hét hồn: “Có thể phân biệt được lai lịch của ta, ánh mắt của vị trưởng lão này cũng xem như cay độc.”

Phần Thiên chỉ làm trưởng lão ban thưởng, để hắn độc lĩnh công lao bắt được kẻ địch, dương dương đắc ý xoay người đến

gần.

Đào Yêu Yêu nói: “Này, ngoại trừ hỏa nhãn bộ, các ngươi còn có bao nhiêu tà ma xâm nhập Trung Nguyên?” Phần Thiên nói: “Là ta muốn thăm vấn ngươi, không phải ngươi thăm vấn ta! Tốt xấu gì cũng không phân biệt, đại khái đốt không đủ đau, để ta tới đốt cội bỏ giá trị sư tôn của ngươi.” Hai chân cong xuống ngồi xổm, hai tay vung mạnh, sử dụng pháp lực thúc giục hỏa độc tiên, thâm nhập tâm mạch tử binh điên cuồng đốt, muốn làm cho ngũ tạng hấn sôi lên, đau đớn cắn xuống ngón tay của mình.

Đào Yêu Yêu khẽ mỉm cười nói: “Chước Tâm Thuật chiếu theo ngươi như vậy, chắc chắn các tiền bối Bồng Lai như Tượng Diễm Ma Thiên sẽ cảm thấy tông môn bất hạnh, gương mặt chẳng còn chút ánh sáng nào...” Trong lúc nói chuyện, hai mắt nhắm lại suy nghĩ, hồi tưởng Phần Thiên, thủ pháp biểu lộ rõ ràng, thân thủ Tam Dịch chân nghĩa chảy qua trong lòng, Bồng Lai Chước Tâm chỉ thoáng một cái đã hoàn toàn hiểu ra mọi chuyện.

Vũ trụ trong bóng tối vận luyện, pháp lực lặng yên tăng tiến, chợt nhảy lên nói: “Ta tới dạy cho ngươi Thuật Chước Tâm chính tông!” Chấn Tí chỉ, thế như vung trường tiên.

Phần Thiên Đẳng lập tức kêu thảm liên tục, ngửa người ngã xuống đất.

Đào Yêu Yêu tiến lên ổn định ngực, quát: “Cảm giác thế nào? Ngươi thiêu chết nhiều bách tính như vậy, không phải muốn dùng bọn họ thống khổ tu luyện pháp thuật của ngươi sao? Hiện tại thống khổ đủ không? Có đủ cho ngươi hưởng thụ hay không?”

Phần Thiên Tâm mạch cuồng Sí, nội tạng thẳng như sâu bọ cắn, bên ngoài da thịt nứt xương, ngưng mắt nhìn lại hoàn hảo không tổn hao gì.

Ngày xưa nghe trưởng lão Hỏa Táo giảng pháp, loại hiệu ứng “Chỉ Tâm bất thương thể” này là pháp thuật cao thâm độc hữu của bản phái.

Vì sao thiếu niên của Ngao phái biết vận dụng? Hơn nữa khiến cho so với mình còn tinh thuần gấp trăm lần! Kinh hãi đến nổi

không để ý tới bỗng rút, kinh ngạc hỏi: “Người học Hỏa Độc Tiên từ đâu?”

Đào Yêu Yêu nói: “Hiện tại là ta thăm vấn ngươi, không phải ngươi thăm vấn ta, thành thành thật trả lời!” Hơi thúc giục pháp lực, Phần Thiên đau đến không muốn sống, khí lực lên tiếng cũng mất đi, há mồm làm ra bộ dáng “Là”

Đào Yêu Thu công pháp một chút, nói: “Ta hỏi ngươi, Thần chủ bí nhãn sống lâu ở hải ngoại, vì sao bỗng nhiên xâm lược Trung Quốc.” Phần Thiên nói: “Bát Thiên nói, Thần quốc vô cương, thác vạt dậm sóng biển, Bồ Đức uy hiếp tứ cực...” Chấn Diễm đau nhức kịch liệt khiến đầu óc hấn hỗn loạn, chối từ vạn phần gian nan, đành phải đọc ra ngôn ngữ Nghệ Thần chủ ngày thường quen biết.

Đào Yêu suy nghĩ “Mấy câu này hấn rất là quen thuộc, đích thị là khẩu hiệu bí nhãn lưu truyền bên trong.

Xem ra đây là Ngự Thiên Long quyền khuynh tâm, ý đồ thôn tính thiên hạ là một nước.

Để thể hiện ý chí bá vương, cố ý để chúng quân ghi lại chủ chỉ.

Phi, cái gì mà Vương Phách, vương bát đản còn tạm được!”

kinh lực dưới lòng bàn chân hơi buông lỏng, hiệu lực của Chúc Tâm thuật giảm thấp đi vài phần, tiếp tục thăm vấn: “Bí nhãn thần chủ pháp lực quảng đại, chiếm đoạt thiên hạ sao không tự mình ra tay? Cũng không phải thể ngoại cao thủ xuất chiến, chỉ sai một nhóm hải tặc cướp bóc ven bờ, hấn đang giở trò quỷ gì vậy?” Phần Thiên nói: “Hành động này thực sự bất đắc dĩ.

Chúng ta bí nhãn tông khởi nguồn Bồng Lai tiên tông, từ xưa đến nay, từ xưa Bồng Lai tiên khách phân tán, phân tán khắp nơi, ẩn cư nhiều nhất ở Trung Nguyên.

Nếu dùng Bồng Lai đạo pháp xâm nhập nhân thế, chắc chắn sẽ khiến tiên khách Bồng Lai phản đối, đại nghiệp của thần chủ bất lợi.

Cho nên trước điều động quân đội Phù Tang Lương, liên hợp cường nhân hải đảo cướp đoạt huyện duyên hải Châu trước.

Một mặt tiên khách ẩn tu các nơi trở về tông môn, đợi triệu tập đủ, tai hoạ ngầm tiêu trừ, mới có thể sử dụng lực lượng thế ngoại ra trận giết người, tiến vào chiếm nội địa.”

Đào Yêu Yêu giật mình nhớ lại câu “Khoá Hoa bà bà nấu cơm, nguyên bản thân là Hồng Phát nữ tu tiên giả Bồng Lai, lúc trước đã bị cuồng di tôn giả kia mang đi.

Cho đến ngày nay bí nhãn tông khác biệt với Bồng Lai tiên tông, tôn chỉ khác một trời một vực.

Bí nhãn thần chủ vẫn đánh ra danh nghĩa của Bồng Lai tiên tông, tức là cao sĩ Quyển Lạc Bồng Lai, cố gắng hết sức đề tăng cường thế lực lớn mạnh, giảm bớt đối nghịch với mình.

Nhưng Hồng Phát nữ sẽ đầu nhập vào ma đạo sao? Ta thấy tuyệt đối không có khả năng này.” Chuyển nghĩ lại, lông mày nhíu lại quát: “Không đúng, thằng nhãi ngươi nói dối ta!”

Phân Thiên rên rỉ nói: “Không, không có nói láo.” Đào chết yếu nói: “Ngự Thiên Long từng đối địch với Huyền môn.

Năm xưa đại chiến ở Đông Hải, điều khiển ngàn vạn yêu ma chống lại chính đạo, khi đó sao hắn không sợ tiên khách Bồng Lai phản cảm đối? Đương kim chính đạo thế suy yếu, ngược lại hắn còn sinh ra cố kỵ?”

Lần thứ ba Hỏa Độc Chước Tâm Bằng Quan lạnh lòng...

Phản Thiên Đạo nói: “Năm đó?... Không phải năm đó, cho tới nay, thần chủ đều mượn danh nghĩa “Đông Hải Yêu Hoàng”, triệu tập yêu linh đối kháng với chính phái.

Hiện tại không cần sử dụng nữa, một là chân tướng đã bại lộ, năm ngoái trong Côn Luân Nga Giao phong, tin tức Yêu Hoàng Đông Hải là Thần chủ bị tiết lộ nhiều, đạo phái trong thiên hạ rất nhanh biết được tin tức này.

Hai là yêu loại bị hạn chế rất nhiều, ở hải vực vắng vẻ có thể gây sóng gió, tiến vào chỗ khói người Trung Nguyên dày đặc, khó tránh khỏi bị nhân thể dương khí ngăn trở.

Muôn thực hiện chiếm lĩnh thế giới, thành lập Thần Quốc hùng đồ đại nghiệp, tất... Phải vận dụng lực lượng thật sự của chúng ta.”

Đào Yêu Quy trầm ngâm nói: “Giảng đạo như vậy cũng nói được, chỉ là các người giấu đầu đuôi cũng thật kín kẽ.

Đại danh của Đông Hải Yêu Hoàng lan truyền bao nhiêu năm, vậy mà không có mấy người có thể nhìn thấu Tây Dương Kính? Bồng Lai Tiên Tông chuyển biến thành bí nhãn tông, tiên đạo còn có chút đồn đại về chuyện này.

Mà thủ lĩnh bí nhãn tối cao là Đông Hải Yêu Hoàng, chính là kỳ văn hiếm ai biết.

Thiết lập hoặc Ngự Thiên Long giới về ẩn tàng, dám đông thủ hạ các người há có thể không bỏ sót? Một chút phong thanh cũng không lọt, thật sự không thể tưởng tượng.”

Phản Thiên nói: “Nếu không gọi là “Bí nhãn”, pháp quy bản phái toàn bộ ở trên chữ “Bí”

Sáu bộ tán dân gian bình thường trong sáu bộ, cùng loại người như tiểu tử, xa phu, quan lại, truyền lệnh cực nghiêm dạy bảo thụ mệnh cực bí nghiêm.

Hành động của bọn ta dừng lại, liên bí ẩn không nghe thấy tại Đông La đô, đạo phái Trung Quốc càng không biết được.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Hành động trước mắt lộ liễu, nhất định là tự nhận nắm chắc thắng lợi, quy củ cũ không cần phải thủ.” Phần Thiên nói: “Không tệ, triệu tập kế hoạch của Bồng Lai tiên khách đã hoàn thành, bí mật của ta sắp tiến công quy mô lớn, không có gì phải che giấu nữa.”

Đào Yêu Yêu thấy hấn trả lời càng lúc càng lưu loát, thầm nghĩ: “Tên ma đầu ngốc này nói muốn nổi điên, vừa vặn hỏi về nơi ẩn thân của Ngự Thiên Long.” Ý định dò xét bí mật của Đông Hải thánh thủy cung, bỗng nhiên lung lạnh, một trận sương giá từ phía sau bay tới gần.

Phần Thiên mở to mắt hô to: “Địch nhân hiện thân! Phong Lôi cao thủ đến rồi!” Đào Yêu Yêu run lên, thầm nghĩ người tới là Đường Liên Bích.”

Theo sự phỏng đoán trước của Phần Thiên, xông vào khiêu khích của Ngao Sơn, dụ dỗ “Phong Lôi cao thủ” đuổi theo, tiến vào vòng phục kích phụ cận sườn núi Tiêu Thi ở Ôn Châu.

Trên đường đi hút đào lên, cũng vì muốn áp chế cường địch.

Ai ngờ tình thế xoay chuyển nhanh chóng, biểu thị Nguyên trưởng lão bỏ chạy không nói, thiếu niên sư tôn Ngao Thiên bỗng nhiên lại đại phát thần uy.

Lúc này cao thủ phong lôi chạy tới, mình chẳng phải trở thành dê béo đợi làm thịt, thịt cá trên thớt, dưới tình huống liều mạng điên cuồng kêu lên: “Thánh Anh! Thánh Anh! Thánh Anh...” Tiếng như sấm, truyền ra ngoài vài dặm.

Dưới chân Đào Yêu Quy vận sức, Phần Thiên Khí giẫm lên nghẹn họng, quát lên: “Người than khóc cái gì!” Sau khi liếc mắt nhìn bả vai, Đường Liên đạp vù đá giữa không trung lơ lửng, vẫn là thần sắc lạnh như băng kia.

Đào Yêu Yêu nói: “Tối hôm qua là người đuổi hỏa ma đi sao?” Đường Liên Bích không để ý tới hấn, hai mắt chỉ nhìn chằm chằm về phía xa, tiếng la lớn của Phần Thiên truyền bá phương vị.

Đào Yêu Yêu phẫn nộ, thầm nghĩ: “Tốt xấu gì ta cũng là Ngao sư tôn! Người học pháp môn Phong Lôi môn, niệm tình cảm

huong hỏa cũng phải kính ta ba phần, ngạo mạn vô lễ đến ruộng đất này, có gì khác với khi sư diệt tổ!”

Đột nhiên Đường Liên nhú mày, nói: “Đến rồi.” Lời nói chưa được mấy, theo gió truyền đến vài câu nhạc ” ốc túc nằm bên cạnh đảo, băng phong hỏa vân kèm với ta ngủ say.

Xoay người ngẫu nhiên giảm suy nghĩ, một thương đâm rách Thiên Ngoại Thiên.” Trong nháy mắt gió cuốn mây vùn, đúng như bài ca thuật lại, trong đám mây bỗng dựng vờn ra một thanh cự thương, giao long nhập giản thẳng đến ngực.

Đào Yêu Yêu bị pháp lực “Liệt Tâm Thuật” ngăn cản ra ngoài, lại giống như roi mềm chọt gập cương nhận, lên bị đánh vỡ nát, thể thương còn không bị đình trệ, đột nhiên đâm trúng yếu huyệt giữa ngực.

May mà chiến giáp thần mộc ẩn giấu trong đan điền, bị tập kích đương nhiên sinh ra ứng kháng, phía trước đột nhiên xuất hiện áo giáp sáng, “Đùng” một tiếng cản mũi thương, chọt ả vào trong cơ thể.

Đào Yêu Yêu cảm thấy trước mắt kim tinh phiêu phiêu, lục phủ ngũ tạng đảo ngược.

Kinh hải đảo mắt qua, thoáng thấy Đường Liên Bích cũng lui về phía sau mấy trượng, dưới thân đẩy ra một hồ nước, chính là hiệu quả sau khi dùng Huyền Thủy kiếm chống cự thể công cường đại, không khỏi trong lòng đại chấn “Một lần đánh trúng ta và Đường Liên Bích, ai có thần thông này!”

Đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên đó có một nam tử cao gầy đang đứng, mi mỏng mắt dài, thần thanh cốt tú, khuôn mặt mang dáng vẻ văn nhược khí chất, mà trường thương trong tay tỏa ra ánh sáng lung linh, dây lụa trên vai bay phấp phới sinh phong, lại lộ ra khí phách oai hùng cái thể mãnh tướng.

Hắn giết địch không cần đến thương thứ hai, lần này xuất lực xuất thương, hai địch thủ đều thẳng tắp đứng ở trước mắt, không khỏi cũng cảm thấy kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn đào chết non, nhìn nhìn Đường Liên Bích, nói: “Phân Thiên, người nào có gặp hai nhân vật lợi hại này?”

Phân Thiên thở hổn hển nói: “Bọn họ là Ngao Nghịch tặc... Bọn họ là Phong Lôi môn đồ, một là sư tôn của Phong Lôi môn.” Người nọ nói: “Người nọ nói: “Người của Ngao Bí phải ta còn không nhìn ra sao? Ta là hỏi ngươi, vì sao vi phạm pháp chỉ Thần chủ, tự tiện tấn công Ngao Thiên.” Phân Thiên Đạo, không vi phạm, là Thần chủ bảo ta đuổi bắt dư nghiệt Nga Phấn, tìm hiểu, tìm hiểu...” Nhớ lại Thần Chủ chỉ dạy chỉ thăm dò tình hình địch, quả thật không có lệnh công sơn, bản thân độc đấu Cửu Dương thuần hung hăng, trở về nhất định sẽ gặp trọng phạt, huống chi cường ngôn giải thích càng phạm vào tội kỵ, chỉ một thoáng run rẩy, run rẩy như cái gai, thanh âm run rẩy: “Tiểu Nhân Tri, tha thứ cho Thánh Nhân, khoan dung.” Người nọ khoan dung.”

Đường Liên Bích chợt nói: “Ngươi được xưng là chiến thần vô địch của tam đảo?” Người nọ mỉm cười, nói: “Phân Thiên thay ta báo tên đúng không? Không tệ, ta là Thánh Anh của tam đảo, ngươi là hậu duệ của Thực Trung Đường môn? Đường Liên Bích một tay diệt kim luân, thanh danh chấn động hải ngoại xa xôi.

Ngoài ngươi ra, có lẽ không ai dám đơn độc gọi trận pháp với bí nhãn tông.

Ài, ta nhiều năm chưa từng gặp Tiên Ma đạo, cao thủ nổi danh sắp quên sạch rồi.

Hôm nay vừa mới tỉnh lại, tên tuổi của ngươi thiếu chút nữa làm ồn tai của ta, cũng không biết có xứng với danh hay không.”

Thừa dịp hai người nói chuyện, đào yêu nhìn kỹ chuôi thần thương trong tay Thánh Anh, phát hiện cổ thương khả nạm sáu khối thủy tinh, hào quang từ bên trong tán phát ra, mơ hồ đã từng nhìn thấy ở một nơi nào đó.

Nghe thấy Thánh Anh tự thừa thân phận, ý niệm trong lòng nhanh chóng chuyển qua “Tam đảo... Bồng Lai do phương trượng, rặng Châu, Bồng Lai tam đảo tạo thành...”

Khi Lan Thế Hải nói về Cổ Kim Tiên Điển, từng nói trong nội bộ Bồng Lai Tiên Tông tỷ thí tiên thuật, một vị tiên khách từng đấu vô địch thủ Tam Đảo, chúng tiên quan lấy danh hiệu chiến thần Tam Đảo này, chẳng lẽ là Thánh Anh Tam Đảo

này! Nếu thật sự là người này, đó là cường thủ đệ nhất dòng Bí U Tông, binh khí hần cầm rất quen mắt, ta khẳng định đã nhìn thấy ở đâu, làm sao nghĩ không ra đây?”

Suy nghĩ không thông, sương Đường Liên Bích kia đã động tay, tay áo phát nhẹ, ao nước đóng băng lại vỡ vụn, trăm vạn khối băng chảy xiết ngang trời, xen lẫn thanh âm phong lôi âm âm giao kích.

Từ khi Huyền Thủy kiếm luyện hóa nhập pháp, các loại đạo pháp Lôi Viêm Lưu của Đường Liên Bích có hiệu quả tăng lên hơn gấp bội, trộn lẫn phóng ra lực đạo phá thiên liệt hải.

Thánh Anh múa trường thương thành chùm sáng, chính diện cứng đối cứng đón đỡ.

Chỉ thấy băng lưu thu lại, cự lực ngưng tụ mà không phát, toàn bộ chảy vào trung tâm quang đoàn.

Thánh Anh lập tức lùi lại trăm bước, hai mắt trợn lên, tóc mai bay lên, ba ngón tay trái dựng thành pháp ấn, Chấn Hào Sát vận đủ pháp lực, đâm thương tới toàn bộ băng lưu kéo về.

Thế trước của Đường Liên Bích đã giảm, kim quang tụ tập trên bụng, lôi viêm lưu lần thứ hai công về phía đối diện, vừa vận cùng băng lưu đụng vào nhau, hai cỗ cự lực tính chất tương đồng, trong chốc lát triệt tiêu hơn phân nửa, dư thế còn sót lại truyền xuống dưới lòng đất.

Chỉ nghe tiếng âm âm vang lên điếc tai không dứt, tầng đất phân liệt lướt qua, giữa Ôn Châu chí Ninh Đức đã mấy trăm dặm cứ vậy trượt vào biển rộng.

Bởi vì thành hương trên đó đã bị Phần Thiên thiêu đốt sạch sẽ, lần này đất nứt cũng không tạo thành phạm nhân tử thương.

Lần thứ ba Hỏa Độc Chúc Tâm Bằng Quan lạnh lòng chín lần.

Song phương đầu pháp kịch liệt, bốn phía kịch biến hoành sinh, Đào Yêu Yêu như hoàn toàn không phát giác, nhìn chăm chăm vào trường thương của Thánh Anh.

Lam thủy tinh kia phản chiếu ánh mặt trời sinh huy, giống như màn trời khảm nạm sáu viên minh tinh.

Bỗng dưng mắt sáng ngời, linh niệm trong đầu đột nhiên lóe lên! Đó là cái đuôi thứ chín của Cửu Vĩ Song Ma! Sau khi Song Ma chết đi, vật ấy hóa thành hình thương, có khảm sáu khối thủy tinh cổ quái!”

Lúc này địa chấn dần giảm xuống, thì Khâu chui vào sóng cả, một đường ven biển ngăn cách song phương.

Thánh Anh lơ lửng sóng biển, cười nói: “Thật là lợi hại, quả thật danh bất hư truyền! Trước tiên không vội đánh, ta có vài lời nói.” Mang trường thương ra sau lưng, chỉ định đào yêu chết non nói: “Trong mắt thiếu niên này thần quang mịt mờ, hiển thị đã tu thành pháp thể, Ngao sư tôn không phải hấn thì cũng thuộc về hấn.”

Đường Liên Bích, mặc dù người thân có năng lực thông thiên, lòng mang chí cao ngạo, nhưng cũng chỉ có thể khom người nghe lệnh dưới tay hấn.” Đào điên cuồng nói: “Bắt đầu châm ngòi ly gián rồi... Ồ, ta và Đường Liên Bích trời sinh xung đột, còn cần gì châm ngòi?”

Thánh Anh nói: ” bán mạng cho Nga Tỳ Hưu, chỉ sợ không phải là nguyện vọng của người.

Ta nghe nói người đang tìm kiếm bốn thanh kiếm, vì thế còn phá hủy đảo Phổ Thiện của Kim Luân giáo.

Bí nhân Thần Chủ ẩn tàng hết Thiên Ngoại Thần khí, ngày xưa từng tặng Lưu Phong Kiếm cho Côn Luân Tử Hư Thiên Sư.

Nếu ngươi có ý định với bảo vật, sao không xin Thần chủ? Thần chủ chúng ta khí độ rộng rãi, đối đãi với bạn tốt từ trước đến nay là có yêu cầu tất nhiên.”

Đường Liên Bích nói: “Ngự Thiên Long không có thần kiếm, lấy cái gì đưa cho ta?” Thánh Anh nói: “Ồ, sao lại thấy được.” Đường Liên Bích nói: “Huyền Thủy kiếm ở trong tay ta, Ô Phong kiếm ở phái Cô, Ly Hỏa kiếm ẩn nấp nơi nào thì nói ra.

Nếu Ngự Thiên Long có thần kiếm, hẳn là Thiên Lô kiếm.

Nhưng Thiên Lô kiếm là khắc tinh loại yêu, hẳn nhiên phải kiếm linh khí này, làm sao có thể khu sử yêu quái, lấy ra tên Đông Hải Yêu Hoàng? Ngươi nói dối giống như ngươi dùng thương, đều là sơ hở trăm phần.”

Thánh Anh ngăn người, cười nói: “Được được, không chỉ thần thông cái thể, hơn nữa trí thức hơn người, làm đối thủ của ta xem như đủ tư cách rồi.

Nhưng ta còn không nghĩ ra, bí nhãn tông với ngươi không thù không oán, lại không có thứ ngươi muốn tìm, vì sao lại cố ý đối nghịch với chúng ta.”

Đường Liên Bích nói: “Không phải tại sao, gặp phải ta, coi như các ngươi đáng đời không may.” Đào diên khùng suýt nữa cười thành tiếng, thầm nghĩ: “Không có gì, đây chính là lý do Đường Liên Bích làm việc, nói ra có thể khiến người ta tức chết.”

Chợt nhìn Đường Liên Thạch Sương lướt quanh cánh tay, trong nháy mắt đánh tới phụ cận.

Đây là phong văn phá nguyệt lưu thêm minh sương, lực sát thương cường mãnh lại mang theo hiệu quả trói buộc.

Thánh Anh vung thương ngăn cản minh sương, nung danh tiếng bay lên, hình ảnh mờ ảo không thấy, chỗ cũ chỉ còn tiếng cười quanh quẩn: “Đừng vội tiếp, Phong Lô Đường Liên Bích, sau này chúng ta so sánh cao thấp.” Âm tích tiêu nhạt, không quan tâm Phạm Thiên bị bắt.

Đường Liên Bích hừ một tiếng nói: “Chạy thật nhanh.” Đào Yêu Yêu tỉnh lại, sao lại thả hãn đi rồi! Cái đuôi Song Ma vẫn còn chưa điều tra ra.” Muốn đuổi theo, dưới lòng bàn chân vang lên tiếng kêu oa oa quái dị, bỗng nhớ lại “Vốn trông cậy

vào việc truy xét bí nhĩn, kết quả càng ngày càng nhiều bản khoản, cuối cùng nghi vấn càng ngày càng lớn.

Nhưng hôm nay trời sinh đã định hành đại lễ với Tiểu Tuyết, không thể ở bên ngoài trì hoãn quá lâu.” Tâm lý quyết liệt khó xuống, quay đầu nhìn Đường Liên Bích quay người bỏ đi, vô cùng sốt ruột, quát lên: “Họ Đường, đứng lại cho ta!” Đường Liên Bích dừng bước lại, nghiêng đầu nói: “Sao rồi?”

Đào Yêu Yêu nói: “Nói thế nào thì ta đều là sư tôn Huyền Môn nhĩ, người làm ra vẻ ngông cuồng như vậy là ý gì? Bất tuân môn quy, bất kính sư trưởng, người rốt cuộc có tính là đệ tử Nga Sơn không?” Đường Liên Bích nói: “Sư tôn Nga sư tôn, là người sao?” Đào Yêu khĩ xông lên cao, âm thầm tự khắc chế, trầm giọng nói: “Theo Lăng Ba nói, người từng tại bức họa tổ sư tiến lên hương, chính thức nhận tổ quy tông?”

Hôm nay nhìn ta không quen làm sư tôn, muốn phản bội sư môn.

Cũng rất tốt, ngay trước mắt nói hai câu gạt bỏ, tránh cho người quấy phá lung tung khắp nơi, người bên cạnh lại ghi sổ sách dưới tác phong của Nga Phản phái.” Đường Liên Bích phảng phất không nghe thấy, thấp giọng nói: “Người làm sư tôn Nga Mi? Nga Phản phái nhất định phải diệt, người làm sư tôn gì?”

Đào Yêu Yêu sững sờ, nói: “Sao lại nói vậy?” Đường Liên Bích nói: “Tiền đồ của môn phái hoàn toàn không biết, còn muốn làm sư tôn của mình.

Một con hồ đồ làm thủ lĩnh, chỉ mong những người trong núi ít bị liên lụy, tương lai ít chết mấy người.”

Đào Yêu Yêu càng nghe càng thấy kỳ lạ, trong lòng bình tĩnh lại, thầm nghĩ “Con côn trùng hồ đồ trong miệng hắc đưong nhiên chỉ ta rồi.

Những người trong núi kia, đều là đệ tử đầu bảng, sao lại nói là chịu liên lụy ta mà chết, hình như chết không ít! Hắc làm sao biết được hậu sự của Nga lang phái?”

Đường Liên Bích quay mặt lại nói: “Tiết kiệm chút khí lực về núi đi, ngu xuẩn chính là ngu xuẩn, chạy đông chạy tây chỉ là uổng phí công phu.” cất bước đi, lời nói quanh quẩn giữa

không trung: “Trong núi rất nhanh có chuyện thảm truyền ra, quan hệ với người rất mật, trở về sớm một chút khóc rống nước mắt mới đúng.” Một lát vân tán phong tĩnh, bên tai chỉ còn thanh âm rên rĩ Phần Thiên cầu khẩn rên rĩ.

Đào Yêu Yêu hồi tưởng lại những lời vừa rồi, thầm nghĩ: “Có chuyện bất trắc” Chỉ là vì sao, một lúc lâu không nghĩ ra nguyên nhân, nghĩ thầm “Ài, sao ta lại tin tưởng rằng Đường Liên Bích đến đây.

Tên tiểu bạch kiêu kia xưa nay giả vờ giả vịt, nguy ngôn lộ vẻ cao minh, bị hắn nắm mũi dẫn đi mới là ngu xuẩn.

Ừm, một cái hắn nói rất chính xác, tôi nay thành lễ với Tiểu Tuyết, đích thật là không thể trì hoãn đại sự.

Cái gọi là ” duyệt thảm” là nói ngược lại, Đường Liên Bích nói đến chuyện ta thành hôn, có thể trông cậy từ trong miệng con chó kia phun ra ngà voi?” Nghĩ đến nỗi lo lắng này tiêu tan, trước mắt hiện lên vẻ xinh đẹp của tiểu Tuyết làm tâm nương tử, nhất thời cốt nhẹ nhàng sáng khoái, cảm giác ngọt ngào trong ngực như muốn tràn ra ngoài?

Chợt một trận quái âm om sòm, Phần Thiên dưới chân buồn bã lẩm bẩm: “Nói cho ta biết, cầu xin người, nói cho ta...”

Đào Yêu Yêu cúi đầu nói: “Người tên ma ngốc này quá không hiểu chuyện, mắt thấy ta sắp mừng rỡ rồi, lại chỉ biết kêu rên trước mặt ta.” Phần Thiên nói: “Cầu xin người, nói cho ta biết đi.” Đào Yêu nói: “Nói cho người cái gì?” Phần Thiên nói: “Hỏa Độc Tiên, người luyện như thế nào, tinh cường như vậy...”

Nếu cho ta thấy rõ ràng, chết cũng nhắm mắt.” Vừa rồi kích phát liên tục, Đào Yêu Yêu trước sau không hề mất đi hiệu lực của Thuật Chuyển Tâm.

Phần Thiên Nộ đau đớn khó chịu nổi, càng cảm thấy pháp thuật đào tạo nặng nề nắm chặt cực chuẩn, vận dụng linh lực thần diệu, chính mình trên con đường này đắm chìm một đời, lại không so được với hai ba thành tựu của hắn, trong chốc lát sau chỉ muốn quan sát bí mật pháp thuật của hắn.

Vốn dĩ hắn đưa ra vật dẫn chứng, Thánh Anh hợp công Đường Liên Bích, tính toán một chút lại thất bại trong tay địch thủ, lẽ

ra nên tuyệt vọng, nhưng dục vọng tìm tòi pháp bí chiếm thượng phong, sinh tử đều không để ý, trong mắt tràn đầy vẻ khao khát, trong mắt tràn đầy vẻ khao khát.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Được thôi, ta cho người xem hiểu.” Tay phải khẽ giơ về phía sau, “Vào” giơ lên khỏi vũ trụ, chân không kêu khẽ: “Đến đến đến, nhìn cho rõ.” Phần Thiên Nhãn nhìn thấy trường kiếm vàng óng, hoảng hốt nhìn thấy thần lực vô biên chất chứa trong kiếm, kinh hãi nói: “Đây là bảo bối gì?” Theo tiếng kêu thăm dò về phía trước.

Đào Yêu Yêu nhìn lên cổ Phần Thiên, quát lớn một tiếng, tay nâng kiếm chém xuống làm hai đầu.

Vũ trụ phong kiếm khí thúc giục, Phần Thiên Ma Hồn vỡ vụn, đầu lâu đứt gãy lập tức biến thành tro bụi, mà tứ chi cùng thân thể lại hóa thành năm tiểu quỷ, cả người bốc lên khói lửa, “Thần chủ, Thần chủ!” Tiếng hét chói tai bay trốn nhanh.

Đào Yêu Yêu thấy thế đốn ngộ “Đầu lĩnh” là thiêu thiên chính thân, ngũ quỷ là ác linh Ngự Thiên Long tạo thành, có thể dùng tà đạo tăng cường pháp lực, có lẽ Phần Thiên chính là vì vậy mà đánh mất bản tính, chuyển chính vì tà.” Vì trừng phạt ác nghiệp giết chết dân chúng, vốn định đem Phần Thiên Toái Thi Vạn đoạn thân., Thế nhưng năm tiểu quỷ đi về mỗi hướng khác nhau, đuổi bắt lấy Phí Chu Điều, thích thú thở dài: “Tính toán đi, bản nhân lúc này tâm tình rất tốt, việc đánh giết chờ đợi ngày sau đi!” Một nụ cười lên mây, thừa phong đường phản Ba Thục Thục.

Lần thứ ba Hỏa Độc Chước Tâm Bằng Quan Lãnh Thập

Trải qua trận chiến này, đạo hạnh đào cơ hội tăng cao theo đức hạnh, vũ trụ tăng thêm hiệu quả hỏa độc thiêu tâm, nhưng Phi Đằng Thuật vẫn chưa đạt tới cấp bậc cao thâm, mấy ngàn dặm đường mây đi hết sắc trời đã gần hoàng hôn.

Nhìn Thục Sơn Phi Hà, Xuyên Hà Thái, trong lòng mừng rỡ, hận không thể chỉ mặt trời lặn, sớm vào động phòng thành uyên mộng, thầm nói: “Qua hôm nay, Tiểu Tuyết đã là thê tử của ta, ta có một ngôi nhà thật sự.” Nghĩ đến chữ “Gia” này, nàng không kìm được mà khóc.

Cúi đầu nhìn ông tay áo màu đỏ đứng trên Ma Thiên Nhai, lấy tay phụ trán nhìn lên.

Bốn bề sơn vụ che phủ, thân hình yếu điệu xinh đẹp, liền giống như Dao Cơ Thần Nữ - thần sóc trên Vu hạp ngàn vạn năm qua.

Đào Yêu Yêu vội ấn đầu xuống, rơi xuống trước người nói: “Người ở đây chờ ta?” Hồng Tụ vui vẻ nở rộ, nghênh đón nói: “Chờ người đã lâu lắm rồi, chủ nhân rốt cuộc đã trở về! Chủ nhân, rốt cuộc người đã trở về rồi...” Một câu trước tràn ngập vui sướng, câu sau lại ý chí tiêu giảm, lúc vui lúc buồn hoàn toàn không có độ qua nổi.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Lại giờ trò với ta, người biến sắc làm gì vậy?” Tay áo đỏ thở dài: “Xem người bình an về núi, đương nhiên rất cao hứng rồi.

Nhưng người trở về lại muốn làm phu thê với Tiểu Tuyết. Ai, không biết vì sao, ta lại không cao hứng nổi.

Chủ nhân à, bây giờ ta đổi ý, chỉ hy vọng người cách hai ba ngày rồi về mới tốt.” Đào Yêu Yêu cười quát: “Nói bậy.” Mang theo đám người Phong thủ hạ, Lý Phượng Kỳ tiếp lời, nói sớm, chuyện này từ đầu đến cuối mọi chuyện mới tốt.

Lại hỏi Ngọc Ngân Đồng, biết đã nghiêm khắc giam cầm.

Lão quái vật trải qua nhiều khó khăn trắc trở, so với thành thật hơn nhiều, cũng không sử dụng Huyền Phong thuật chạy trốn.

Lập tức đều an tâm, nhìn các nơi, phòng xá đã treo đèn kết hoa, trang trí hoàn toàn mới.

Chúng đồ Huyền môn dời đến Ma Thiên Nhai, quanh Thái Ất phong, đục hang làm tường, lập đá làm nhà, tổng cộng bốn năm mươi gian phòng ốc...

Gặp hi khách nên thu thập một phen, mọi người lại đều thủ đoạn cao siêu, vội vàng bận rộn sống mấy canh giờ, tất cả phòng ốc liền chỉnh tề sáng rõ chỉnh tề.

Phòng ở của đào yêu đã trở thành phòng mới, càng là cố ý bố trí điểm tâm.

Chỉ xem tràng hạt châu triều thúy bình sinh huy, kim bích ngọc mạc phóng hoa.

Một giường san hô phủ đầy hương thơm nồng đậm, bên trên treo màn trướng bện thành, bên cạnh bố trí phượng lượn lờ hun khói, bên trong nung long tiên hương lượn lờ bốc khói.

Trong phòng toàn là phòng gấm Lâm Lang, e rằng Hoàng đế cưới Hoàng hậu cũng không khí phái bậc này.

Hoàng U là lục soát những gia đình tinh mỹ này, buổi chiều chạy như bay ở Thiên Nam Hải Bắc, hầu như đem gia sản cự phú của vương tử các nơi lật úp lên trời, lúc này còn chưa đủ hứng thú, không ngừng nói: “Phàm nhân đồ vật không tốt mấy, chọn nửa ngày chọn mấy món này, chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng.” Đào Yêu Yêu có chút cảm động, liên tục cảm ơn: “Hoàng huynh hết sức tận lực như vậy, đủ thấy tâm ý chí chân thành.”

Miệng Hoàng U nhếch lên, trong bụng nói “Tâm ý của ta rất đơn giản, chỉ hy vọng người nhanh cưới vợ, miễn cho dính hoa chọc cỏ, cướp đoạt thức ăn trong bát của người khác.” Lan Thế Hải ở bên cạnh do dự nói: “Dù sao cũng quá qua loa rồi.

Theo lý thuyết, Huyền môn làm đại sự này, cần phải báo cáo với đạo phái trong thiên hạ, lễ quy của Phương Hợp chính phái.” Ban Lương công nói: “Sao lại có chút lễ nghi quy củ như vậy, chúng ta chỉ còn lại ba mươi mấy người, còn cần bày ra bộ trang phục đứng đầu chính phái kia?” Lý Phượng Kỳ

nói: “Ài, cũng không thể nói như vậy, người tuy ít nhưng khí vận chuyển sang thịnh vượng.

Ví dụ như Bách Hoa giáo, hòn đảo ba mươi sáu, Đạo tông các loại đều nhìn chúng ta làm chủ, một khi thông báo sẽ tới chúc mừng.” Lan Thế Hải nhướn mày, nói: “Lời này cực kỳ đúng, chính có thể mượn cơ hội Trọng Thụ Huyền môn uy đức!”

Đào Yêu Yêu nói: “Không kịp rồi, chiến sự ven biển phía đông nam cấp bách, việc riêng trong nhà nhất định phải nhanh chóng hoàn thành.” Lập tức kể rõ bí nhần tông công phạm cảnh, tình do cư dân bị tàn sát nhiều lần.

Mọi người biết tình thế nghiêm trọng, Dương Tiểu Xuyên phấn khích nói: “Ma đạo họa thế gian, sát hại bách tính, chúng ta há có thể khoanh tay đứng nhìn.

Nhân gian phân tranh Huyền môn không tiện nhúng tay vào, nhưng tà ma loạn thế tuyệt đối không thể bỏ qua.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đó là đương nhiên! Mấy ngày nay đấu đức đạo hội đã mở ra, chiến lực Huyền Môn sẽ được chỉnh hợp, lại mời chính đạo các phương trợ giúp.

Ta thấy trước Trung Thu có thể tiêu diệt Đông Lăng bí nhần, sau đó tới Côn Luân Tề Thiên Cung đánh bại Hư Thiên Sư.

Hai vị Ma Vương hàng phục, Yêu Hoàng mất cánh tay làm chuyện ác, chắc chắn sẽ tự mình ra trận quyết chiến.” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Đêm nay là thảo luận phương thức quyết chiến lược, hay là muốn cưới vợ uống rượu mừng?” Một câu làm giảm bớt bầu không khí ngưng trọng.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Là phong cảnh Sát Khanh, hôm nay không nên nói về chuyện này nữa.

Nhân sinh đặc ý, đặc ý, càng mừng bằng hữu liệt mở tiệc.

Ta cùng các vị sư đồ, tình như huynh đệ, đợi lát nữa trên bàn rượu tận tình chèn chén, đừng nói tuổi thọ gì, chúng ta đến hân không say không ngớt!”

Mới nói đến đây, phảng phất nhân lúc thời trợ hứng, trong đập trống bên ngoài “Tí tách” tiếng sáo lệnh tề minh.

Mấy chục đồng nhân giả trang thành bộ dáng thối tay, đội mũ đỏ mặc áo lót, quanh quần cao tẩu hỉ nhạc.

Thú chủng Dật Tính cốc cũng trình diện, lão hầu tử Thông Tí Tiên chạy trời chết, hết sức ra sức, tự phong làm Tư Nghi của hôn lễ.

Một lát phân công nhân thủ nâng kiệu hoa, một hồi diễn tập bái thiên địa trước, sau lại bái cao đường, phu thê bái nhập động phòng...”

Sớm đem Hàn Mai cùng một đám đệ tử trẻ tuổi cười ngả cười trước khép lại, châu đầu ghé tai trêu tức: “Như thế nào trên đài đùa giỡn chuột tinh gả con gái.” Lão thành giả vội vàng kêu loạn, nhưng muốn nói chính diện cưới nhau thì nên như thế nào.

Mọi người thế ngoại, tất cả đều không nói nên lời.

Đào Yêu Yêu ở trong phòng tắm rửa thay quần áo, nghe thấy bên ngoài loạn cào cào, cười ha ha một tiếng, phân phó mọi người đều vui vẻ cả, không cần câu nệ với phong tục thế gian.

Lúc ít mở tiệc tiễn đưa vào trong sân, tổng cộng sáu sáu bàn ba mươi sáu cái.

Bàn vàng năm màu quán quanh nút thắt, khảm ngọc ghé bảy bảo lấp lóe.

Trần Kỳ Quả đi cửa hàng trước, quỳnh tương mỹ khí sau đó mang lên.

Trong lúc đó, khói lửa đốt không tắt, có các loại hình dạng Long Phượng Sí, Tiên Liên khúc mắc, Dao Đài Hàng Hương, đều là đặc chế tiên gia, nhân gian tuyệt không, liền từ bốn phía dựng lên giá hoa bay vào Vân Tiêu.

Hôm qua nghe nói hôn lễ sắp tới, Hầu Thiên Cơ liền thi pháp thuật, khu sử Mộc nhân dịch phu khuân vác đồ vật.

Ban ngày bên kia, chúng đồ tử thí đạo pháp, nơi này đảm nhiệm việc tử thí gõ phạt đá lui tới bốn đầu.

Từ sáng sớm bận đến hoàng hôn, thu thập các loại cỏ lạ tiên cảnh dị thảo, tạo thành vài cái giá hoa lớn.

Phía dưới dây leo kết đá xanh, phía trên nối liền thành một mảnh, đem toàn bộ sân viện đều che dưới bóng râm.

Giờ phút này ánh lửa rực rỡ chiếu sáng, những hoa hồng, son trà, Mầu Đơn, theo gió rủ xuống, tựa như quả tú cầu lớn đủ mọi màu sắc.

Lại tôn lên kỳ bảo sơn hào hải vị khắp đình, đầy trời lượn lờ vẫy bay, thực là cảnh Cửu Thiên Tiên Uyển, tình huống trăm thể bất kiến.

Nếu theo lẽ thường của thể tục mà xét, hôn lễ này thực sự chẳng ra cái gì, thời gian cũng quá mức gấp gáp.

Nhưng mà cảnh tượng kia cường hoa kỳ mỹ, không phải Tiên gia thì không thể hoàn thành, lại là phạm nhân thể tục nằm mơ cũng không tưởng tượng được.

Minh Nguyệt trèo lên cành cây, các sự nghiệp đã xong, chuyên đợi đến giờ lành đến.

Đào Yêu đòi một bộ áo bào đỏ rất lớn, ngồi trong phòng duỗi cổ ra gãi đầu một cái.

Chỉ nghe Hồng Tụ chạy vào chạy ra, liên tục liên tục đốt mồ hôi lên mặt tân nương tử, tân nương tử mang ngọc trai lên che đầu, tân nương tử chuẩn bị ra khỏi cửa... Đào Yêu Thiên nói: “Ai nha! Ra cái gì các vậy! Đi qua cái gì vậy, Tiểu Tuyết cách chỗ ở chừng trăm tám mươi bước, chẳng lẽ lại phải ngồi kiệu mang tới đây?”

Hàn Mai đứng bên cạnh không nhịn được che miệng cười: ”Đào đại sư tôn của chúng ta đâu, cũng chưa từng thấy qua chứ rẻ nóng vội như người. Nữ hài tử nhà người ta cả đời ngóng trông lần này, trịnh trọng điếm được không?” Cười xong lại tiếp tục nói: “Không cho Tiểu Tuyết ngồi kiệu nữa, Lý sư huynh nói là được hán diu đến bãi đường phía trước.

Luận hôn tục trên đời, ai cũng không quen thuộc Lý sư huynh, tân nương phương này cũng đồng ý —— Lý sư huynh là thân quyến của nữ Phương, thân mẫu là Nghiêu phu nhân, đến lúc đó thân chứng đầy đủ, các người mới gọi là chính ngôn thuận mà!”

Lần thứ ba Hỏa Độc Chúc Tâm Bằng Quan lạnh lòng hơn mười hai quan tài.

Đúng như Hàn Mai thuật lại, tiền đường đã đặt bàn trà đỏ nền, chính giữa treo lên chữ đại hỷ, Nghiên Hoàn ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư bên cạnh bàn.

Nàng đôi với hôn sự này vốn cũng không tình nguyện lắm, nhưng quyến yêu đào yêu thật sự là quá sâu, nhìn thấy hấn vui mừng như vậy, cũng liền vui vẻ đồng ý.

Chờ ở trong đường canh bàn, bỗng nhiên bên ngoài âm thanh nhạc vang lên, lão hầu tử thông thiên hát vang: “Giờ lành đã đến!” Lập tức truyền đến tiếng nghị luận của mọi người: “Mau nhìn, tân nương tử ra ngoài rồi!” “Đẹp quá, thân quần áo đẹp quá!” Quá đẹp, đó là Tiểu Tuyết sao?

Đào Yêu Yêu làm sao còn ngồi yên được, hai ba bước ra khỏi nội thất, nói với Tuyên Cơ Hoàn một câu: “Đợi con trai tiến đến đón dâu.” Lại bước ra cửa, không để ý tới mọi người chê cười: “Thúc viên tâm lo lắng như lửa đốt.” Lúc đưa mắt nhìn lại đường cũ, trong chốc lát không khỏi tâm dao động say mê.

Chỉ thấy Tiểu Tuyết mặc váy ngũ sắc lộng lẫy, đầu đội mũ phượng, từng bước chậm rãi đi về phía bên này.

Từ kỳ xảo môn thi pháp, tám gã tượng người đàn hương rải hoa, mười hai cung nữ ngọc thạch tay cầm lư hương, hoa lam, đèn lưu ly dẫn dắt.

Đường Tăng toàn thân một bộ quần áo mới, ở phía trước vỗ tay hát ca vui, đảm nhiệm việc tặng phúc đồng tử.

Một cây hồng lăng từ hai tay tân nương dắt ra, Lý Phượng Kỳ nâng trung tư, cúi xuống phải giao vào trong tay tân lang.

Đội ngũ chậm rãi tiến về phía trước, Tiểu Tuyết ở trong vừa vui sướng, vừa lo lắng.

Vừa ra cửa lúc đó còn cảm thấy sợ tình, đi lại ngại váy quá dài, trần châu kéo quá nặng, bước chân quá khó bước, đi quá chậm, thầm nghĩ con đường này sao lại dài như vậy? “Đường

này sao lại thần tê dại, hình như cũng cảm thấy được tiếng lòng của nàng, âm thầm nói: “Con đường sau này còn rất dài, hai chúng ta phải đi cùng nhau.” Tiểu Tuyết phiền não dần dần bình tĩnh, ần ần tiếp nhận an ủi của hắn, tâm khúc nhạc truyền thụ cảm giác kỳ diệu lại sinh ra.

Ngắn ngủn gần trăm bước, giống như ở giữa kéo dài liên miên vô tận trái tim.

Mọi người thấy cảnh sinh tình, đều cảm thấy lòng dạ vui sướng, dùng chén rượu lẳng lẳng ngóng nhìn.

Khoảng cách hai thiếu niên càng ngày càng ngắn, rốt cuộc chỉ cách trong gang tấc, cùng đứng lại, cách bốn mắt kết hợp với bốn mắt.

Đúng lúc này, bỗng nhiên xa xa một trận tiếng động lớn, Doãn Xích phụ trách tuần sơn kêu lên: “Lan sư muội, hôm nay thật sự không được, ngày mai bẩm báo sư tôn đi!” Lại nghe thanh âm Lan Thế Phương vang lên: “Ngày mai đã quá muộn rồi!” Tiếng bước chân loạn hưởng, mấy người từ phía sau chạy về phía đập.

Ngự thú lão hoàng mộng long giành trước, miệng nói: “Ngự thú đệ tử có việc cấp bách cần bẩm báo.”

Đào Yêu Yêu mừng rỡ nói: “Ngự Thú Môn trở về núi, vừa vặn đuổi những ngày tốt lành, cực kỳ tuyệt diệu!” Tiếp nhận dải lụa đỏ mà Lý Phượng Kỳ đưa tới, xoay người cười nói: “Hoàng Công, Thế Phương tử, các người tới thật là khéo...” Phượng Thế Phương, Hoàng Mộng Long và mấy tên môn đồ Ngự Thú quỳ lạy dưới đất, đồng thời nói: “Tham kiến sư tôn!” Không cần đa lễ, ồ, các người...” Chợt thấy Ngự Thú chúng đồ hoặc là mặt mang bi sắc, hoặc là thần sắc vội vàng, hoặc là kinh ngạc nhìn xung quanh, tựa hồ không nghĩ tới cảnh hôn lễ này tràn đầy niềm vui sướng như vậy.

Doãn Xích Điện theo sát tới, nói: “Nói với các người, ngày sư tôn đại hỉ, chuyện đó... Ài, mấy ngày nữa báo lại đi, ít nhất để sư tôn bọn họ an độ tân hôn.” Hoàng Mộng Long nói: “Nếu thế, tạm thời không báo đi.

Chỉ mời đầu lĩnh Thần Nông cùng sư huynh của Nhiếp Hồn môn rời tiệc, sáng mai trước mặt trời sáng nhất định phải làm

phép chiêu... Ai, xin hai vị mau theo chúng ta..." Lời nói lấp bắp, cùng với dáng vẻ già dặn không giống nhau.

Đào Yêu Yêu trong lòng vô cùng sung sướng, chỉ cảm thấy trời đất sụp đất hủy đều có thể bình thản ứng đối, cười nói: "Chuyện gì mà quan trọng hơn không dễ nói? Một lúc lâu phun ra đã khiến lòng người nóng bỏng, dạy ta đêm nay càng bất an hơn.

Thế Phương tử, người nói nhanh, người tới nói cho ta biết!" Lan Thế Phương tính tình vốn thẳng thắn, giấu không được câu chuyện, càng thêm một cỗ bi thương dâng lên trong lòng ngực, không suy nghĩ nhiều nữa, nhảy dậy xáp lại gần sát nói nhỏ hai câu.

Đào Yêu Yêu thu lại nụ cười, sửng sốt một lúc lâu, gắt gao nhìn chằm chằm vào bờ môi nàng nói: "Người nói cái gì?" Lan Thế Phương thấp giọng kể lại một lần, vừa vặn gặp Thông Tí Tiên xem Hồng Lăng đã giao nộp, hô hào tấu nhạc, pháo nổ, một mảnh pháo nổ vang "Đôm đốp" trong tiếng ồn ào, mọi người mơ hồ nghe được trong miệng Lan Thế Phương truyền ra: "Su muội... Nàng... Hiện ở trong phòng khách phía tây..." Lời còn chưa dứt, Đào Yêu Yêu sắc mặt trắng bệch, buông tay Hồng Lăng rơi xuống đất, xoay người chạy như bay về phía gian phòng phía tây.

Trong nháy mắt cướp được trước phòng, đưa tay đẩy cánh cửa ra, liếc thấy bên trong thả xuống một cái quan tài, trong suốt óng ánh do hàn băng chế tạo, trong quan tài có một thi thể thiếu nữ nằm xuống.

Đó chính là thi thể của Long Bách Linh!

Không biết đứng đó bao lâu, đột nhiên phía sau Mang Hoàn tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Đào Yêu Yêu đột nhiên tỉnh lại, xoay tay ôm lấy thân thể tê liệt của Dao Hoàn, liên tục kêu gấp: "Không sao, mẹ, không sao..." Đả kích như sét đánh, Dao Hoàn lòng dạ hẹp hòi yếu ớt, ngay tại chỗ liền có dấu hiệu khí kiệt sức gần gũi.

Đệ tử Thần nông gấp gấp thi triển thuật cứu mạng, đào tiên che lưng an ủi: "Thả cao thủ Cửu Dương ở đây, tử pháp như thế nào đều cứu sống được, hài nhi tan xương nát thịt không

phải cũng sống lại sao? Huống chi thân thể nàng không thấy tổn thương gì.

Mặc dù mẫu thân an tâm hơn, coi như Linh Nhi tạm thời ngủ, một hồi nữa đảm bảo sẽ tỉnh lại.” Kỳ Hoàn mở mắt nhìn về phía quan tài, qua đạo thuật Thần Nông cứu trị, tinh khí thần mặc dù khôi phục tốt, trong lòng bi thương khó hóa, một câu nói không ra, chỉ yên lặng buông xuống hai hàng lệ đau đớn.

Cửa ra vào sớm đã vây kín người, sau khi kinh ngạc qua đi, mấy tên thủ đồ vượt qua đám người đi ra.

Ban Lương không biết long bách linh, nhưng biết nữ nhân này cực kỳ trọng yếu, vận thần phân biệt kỹ lưỡng: “Quan tài là Minh Sương ngưng tụ thành, trừ thi thể không hủ ngoại, còn có thể khóa lại hồn phách, hẳn là đồ vật chứa thi thể tốt nhất.” Ánh mắt Kỳ Xảo môn phân biệt cực chuẩn, một lời nói rõ quan tài bằng có chỗ do.”

Hoàng Mộng Long nói: “Quả thật là Đường Liên Bích làm thành quan tài này, di thể của Phương Long sư muội có thể được bảo tồn.” Lúc này mới cảm thấy qua loa, ngộ ra lời Đường Liên Bích nói ” duyệt thăm” là chỉ cái gì.

Thần nông đồ lập tức vào nhà, một mặt ngưng mắt quan sát, một mặt hỏi: “Nàng giận tuyệt mấy ngày rồi?”

Lan Thế Phương nói: “Hôm trước rạng sáng phát hiện Long sư muội gặp nạn, tay chân còn chưa cứng, lúc đó đã đặt nàng vào Minh Sương quan... Có lẽ vào thời khắc mệnh của nàng đã đoạn tuyệt ba ngày trước, khoảng cách vào quan tài chỉ không quá hai canh giờ.”

Ma Ngưu đại phu cau mày nói: “Đã chết ba ngày, còn trước đó!” Thời gian hẳn mới luyện “Tiên Thiên Hoàn Sinh Thuật” vừa vận là ba ngày, huyết mạch người chết quá kỳ khô ngưng, y sống có thể cực kỳ bé nhỏ, lúc này lập tức phát tác: “Quy Vương Bát của Ngự Thú môn các ngươi sao? Ba ngày sau mới đưa lên núi?, Chậm đến nhà mỗ mỗ rồi!” Một đệ tử ngự thú phân bua: “Không phải chúng ta đi chậm đâu, chỉ vì quỷ khóc cướp đoạt Long sư muội, trên đường triển đấu không thoát thân được, đến giữa trưa hôm nay mới đánh tan Quỷ vực, mười vạn hỏa cấp tốc chạy vào trong núi...” Đào Yêu Quy thăm nghi Quỷ vực là quái vật gì?”

Ma Ngu đại phu cứu không được người tức giận bùng bùng, không phân biệt xanh đỏ đen trắng mắng loạn: “Thối lắm! Ngự Thú môn nhân nhiều sức sinh nhiều hơn, đưa một cái quan tài có thể tốn bao nhiêu sức lực? Lúc này người đưa tới không chê cười ta? Người đều đã chết, Thiên Vương lão tử cũng y không sống! Theo ta nói sớm nhập thổ vi an, mẹ nó, mọi người cũng dễ khóc thống khoái hơn.” Mọi người biết tính tình hăn ngông cuồng, một mảnh nhiệt tình chỉ vì cứu người, đều không ngại lời nói của hăn, cũng không ngại lời nói của hăn.

Đào Yêu Hoàn sợ hãi nghe xong lo lắng, lệnh cho Yến Doanh Thù đỡ nàng về phòng an giấc, chăm sóc tốt cho nàng.

Lần thứ tư trở về làm nghiêng nước không nên vui.

Sự tình đã đến nước này, người của Ngao Thiên phái đến sắc mặt nghiêm nghị, còn có nửa điểm không khí hoan hỉ nào cả.

Hàn Mai lặng lẽ hỏi Lý Phượng Kỳ: “Hôn sự còn làm không thành?” Lý Phượng Kỳ lắc đầu không nói.

Nhưng người lại hồng tay áo lẩm miêng, bầu không nhắc lên nỗi bình kia, lúc thương trăm linh kia, lại mở miệng thở dài nói: “Long cô nương thật đáng thương.

Ài, việc dở chưa thành chuyện vô ích. Ta thấy lần này cưới không thành Tiểu Tuyết rồi.”

Đào Yêu Yêu nói: “T lấy được thành tựu! Ta... Ta và tiểu Tuyết Minh đã định, đại trượng phu thủ tín, không phụ người, bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn đều... đều không thay đổi được.” Mấy chữ từ kẽ răng nặn ra, thật sự hao hết sức chín trâu hai hổ, tiếp đó lại nói: “Chiêu Hồn Thuật của Nhiếp Hồn môn, Lan huynh đã luyện đến tuyệt đỉnh phong.”

Cho dù Thần Nông Môn không có cách nào trị liệu, Linh Nhi vẫn có thể hồi hồn hoàn sinh, không cần vì vậy nhiều loạn sự tình đã định.” Trong miệng nói như vậy, đáy lòng lại như có kéo móc xé rách, âm thầm kêu to “Ta vì sao cùng Tiểu Tuyết thành thân! Vì sao vội vã kết thân? Chỉ là vì muốn kết làm việc riêng với Côn Bằng trừ ma đại nhiệm? Tuyết không chỉ như vậy, ta càng muốn mượn thanh “Thịch Dao” này của thành gia, chặt đứt tình cảm đối với Linh Nhi, nhưng mà... Một đao này, thật sự thực sự là khó chém xuống!”

Nhiếp Hồn Thủ Đồ quan sát đã lâu, mày càng nhíu chặt, hỏi hần mấy lần cũng không lên tiếng.

Lan Thế Phương vội la lên: “Chiêu Hồn Thuật có thể cứu sống nàng sao? Ca, người nói một câu!” Lan Thế Hải nói: “Ba ngày trước đã tìm được...” Lẩm bẩm một câu như vậy, lại không nói nữa, tiếp tục nhìn trái ngó phải trong quan tài bằng, nhìn phải xem xét.

Đào Yêu Yêu cường dung nói: “Thế Phương chớ có coi thường ca ca của ngươi, hắc tu thành Minh Dương Tiên thể, pháp thuật đã đăng phong tạo cực.

Đừng nói đến vong hồn ba ngày trước, ngay cả xương khô vạn năm cũng có thể gọi hồn về, khiến sinh cơ tái hiện...” Lời nói dần dần thấp xuống, chỉ thấy Lan Thế Hải vòng quanh quan tài chậm rãi đi, bước chân đan xen, giẫm lên tuyến đường dài hình “bụng dân quỷ” Liên Dịch.

Ngay cả “Linh Vi Tầm Hồn Pháp” hắc tu luyện mấy ngày nay, ức vạn sinh vật các loại hồn thể đều có thể tìm được.

Nhưng mà phương pháp này cực kỳ hao lực, nếu chiêu hồn dễ dàng làm được, cần gì phải theo chiều hướng khó khăn như vậy?

Một canh giờ trôi qua, hai canh giờ lặng yên qua đi, mọi người chỉ cảm thấy một cái chợt nhỏ.

Quan tài bằng kia bị pháp lực nhiếp hồn xuyên thấu, chiếu ra hồng quang rạng rỡ, lần lượt là hào quang màu vàng, lam, tím, chỉ có mỗi Long Bách Linh là không phản ứng chút nào.

Đợi đến khi phương đông trắng bạch, Lan Thế Hải rút cuộc dừng lại nói: “Các vị tạm lui, để ta một mình bẩm báo với sư tôn.” Cổ họng khàn khàn, hiển nhiên là chân khí hao tổn kịch liệt, Ngôn Bí Huấn liền khoanh chân ngồi tại chỗ điều trị.

Mọi người lườm trước tình thế nghiêm trọng, nhao nhao thối lui, trong phòng chỉ còn lại ngòi đối diện chờ đợi.

Ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu vào, sắc mặt Lan Thế Hải chuyển hiện hồng nhuận phơn phớt, pháp lực bổ sung, mở miệng nói: “Sư tôn Tam Dịch Thông Giải, biết Tầm Hồn pháp so với Chiêu Hồn Thuật cao diệu hơn gấp trăm lần.

Nhưng vừa rồi ta làm phép ba mươi sáu lần, pháp lực lấy xác làm điểm khởi đầu, trên tới Cửu Thiên Hạ chống Địa Tuyền, truyền thấu thiên sơn vạn thủy xa xôi, lại không tìm được hồn phách Long sư muội! Hồn phách của nàng, hẳn là bị tiêu diệt.” Mắt thấy đào yêu ngây ngốc, cắn răng một cái, tâm địa cứng rắn nói rõ: “Hồn Diệt, hồn ảnh biến mất theo, thi thể nhất định sẽ nhanh chóng vỡ vụn hóa thành tro bụi.”

Nàng tựa hồ bị tác dụng của một loại quái lực nào đó, thi thể mặc dù hoàn chỉnh, nhưng “hồn ảnh” trong da lông lại trống rỗng, điều này nói cách khác... Trùng tạo hồn cũ vô tài có thể dùng, Long sư muội, nàng hy vọng sống lại đã hoàn toàn đoạn tuyệt.”

Lời vừa lọt vào tai, toàn thân đảo biến lạnh, phảng phất rơi vào băng uyên vạn trượng, một lúc lâu mới nói: “Côn Luân tiên tông Xích Bạch linh chi có thể khởi tử hồi sinh, Xích linh chi giúp ta phục sinh., Bạch Linh Chi đâu? Sao không thể hồi sinh Linh Nhi?” Lan Thế Hải nói: “Xích Linh Chi sống sờ sờ trời cao, Bạch Linh Chi sinh sống âm, trên sách xác thực ghi chép...” Tỳ Cô chết yếu nói: “Ma Cô tất nhiên biết đạo lý này, nàng đã để Đường Liên Bích lấy linh chi cứu mạng, vì sao chỉ lấy đỏ mà không lấy trắng? Ma Cô tính đến chết ta chết rồi..., Chẳng lẽ không tính được Long Bạch Linh bỏ mình? Bởi vậy có thể thấy được, mạng của Linh Nhi không nên tuyệt!” Ánh mắt đột nhiên lóe lên, bất giác đề cao giọng điệu: “Kết quả lúc trước Ma Cô xem bói của chúng ta, được gọi là “Sắc đất so với quẻ giải” rơi xuống mưa, vĩnh viễn không rời”, Linh Nhi chung quy sẽ chia cắt với ta vĩnh viễn không bao giờ tách rời.”

Thuật bói Ma Cô thần nghiệm, Linh Nhi tuyệt đối sẽ không chết như vậy!” Thần sắc kiên định phần chần, nhưng trong lòng lại càng cảm thấy Thiên Đạo lo lắng nhiều thay đổi, cát hung khó lường, Ma Cô từng nói quẻ chỉ suy đoán, không biết tường tận, tương lai luôn tồn tại biến số, hưởng hồ... Di thể của Linh Nhi từ nay về sau làm bạn với ta, cũng đáp ứng từ ngữ “Vĩnh viễn bất ly”?”

Lan Thế Hải chờ cảm xúc của hắn hơi ổn định một chút, nói: “Ma Cô thần thuật đệ tử xưa nay đều tin phục.

Nhưng bói toán pháp thuật thần kỳ hơn nữa, cũng phải tuân theo mệnh lý, việc lý hai nguyên tắc cơ bản.

Mệnh lý đệ tử không hiểu, sự việc rất rõ ràng là —— Long sư muội sở dĩ không cách nào phục sinh, là vì thiếu hồn ảnh hiệu ứng nguyên gốc.

Như sư tôn lần trước chết mà trùng sinh, Xích linh chi chiếu theo hồn ảnh trùng tạo hồn phách cũ.

Trước mắt không có căn nguyên gì, đơn độc dùng Bạch Linh Chi sáng tạo ra hồn mới, như vậy tân hồn cùng cựu hồn hoàn toàn khác biệt.

Mặc dù thi thể sống lại, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là một người khác, không phải là Long Bách Linh.”

Hắn lặp đi lặp lại “Hồn ảnh”, tức hồn phách lưu lại trong thân thể hình dáng giống như hình ảnh cùng vật ban đầu ăn khớp.

Hồn cũ đào cội hồi phục như cũ, toàn bộ nhờ hồn ảnh ở bên trong một sợi tóc.

Lúc này hai sương so sánh, tình tri Lan Thế Hải nói không sai, ánh sáng trong đáy mắt nhanh chóng ảm đạm, vẫn lẫm lẫm: “Hồn phách khác biệt, ta chỉ cần nòng sống lại, giống như bộ dáng trước kia tái hiện...”

Lan Thế Hải lắc đầu nói: “Cho dù thi thể biến thành người sống, tướng mạo, tính tình, hình thể, đều sẽ khác xa Long Bách Linh.

Thậm chí, có thể biến trở về nhân loại hay không còn khó đảm bảo

Thường Ngôn nói “Tướng sinh” trong lòng, Nghiêu Hoài Nam Tử đột nhiên nói “Thần làm hình chủ”

Thần hồn tâm tính là nguyên nhân chủ yếu quyết định ngoại hình ngoại hình.

Nếu tâm hồn do Bạch Linh Chi sáng sinh, thiếu hồn ảnh làm gốc lam, tính cách thân thể tướng mạo đại biến, ngay cả hình người bình thường có lẽ cũng sẽ phát sinh dị biến.” Mắt nhìn quan tài bằng nói: “Trước kia ta tìm quỹ hồn luyện âm binh thuật, giám sát hơn ngàn vạn thi nhân, lại chưa bao giờ nhìn thấy loại tình hình này.”

Hồn phách bị diệt hồn ảnh không còn sót lại chút nào, nhục thân rõ ràng còn bảo lưu hoàn hảo, quả là khó mà tin nổi.”

Sau đó lại yên lặng một hồi, đào điên cuồng cúi đầu nửa nhắm mắt, khuôn mặt bao phủ vàng sáng màu tím nhàn nhạt.

Lan Thế Hải hắn đang ngưng tụ linh cảm, muốn từ trong ảo nghĩa thâm sâu nhất của Tam Dịch nghĩ ra một bộ pháp môn

“Vô Hồn Hoàn Sinh”, lập tức khuyên nhủ: “Cố gắng làm ra vẻ thích hợp.

Sư tôn phảng phất Thiên Đạo “Tạo Nhân”, lại bất luận vi phạm quy định của môn phái, nhân luân, cho dù cưỡng ép tạo ra Long Bách Linh, hậu quả cuối cùng chỉ sợ cũng không phải là thứ người muốn nhìn thấy.” Đào Yêu trợn mắt chờ câu trả lời, chợt thấy Tiểu Tuyết đứng ở cửa, váy phượng tung bay, vẫn mặc xiêm y của tân nương.

Hồng Tụ đi theo nói: “Không có gì to tát đâu, chủ nhân thủ đoạn đỉnh oa oa...”

Cứu người nhiều nhất là gần nửa ngày, sau khi các người hoàn thành hôn lễ còn kịp.”

Tiểu Tuyết tháo mũ phượng xuống, buông tay xuống, nói: “Không có hôn lễ.” Quay người rời đi.

Ánh mắt tú lệ chau lại, chỉ có thương cảm chứ không oán hận, phảng phất như tình nguyện một mình thừa nhận vận mệnh mai giữa của mình.

Hồng Tụ theo sát phía sau, không ngừng giải vây cho chủ nhân.

Đào Yêu Thiên vạn lời ở cổ họng, lại cố nén xúc động muốn đuổi theo an ủi, Tầm Tư “Ta mặc dù thua tiểu Tuyết, nhưng tiểu Tuyết cũng không phải là người khí lượng hẹp hòi.

Hiện tại ta phải chạy đi nhận lễ để phân trần, giống như nàng đang tranh giành tình nhân với Linh Nhi đã chết đi vậy.

Tục vật hao tổn thanh danh của nàng, vẫn là cứu Linh Nhi trước.” Bình tĩnh trở lại, nói: “Lan huynh chỉ chính là, Tam Dịch thể hiện chính là đại đạo tự nhiên, diễn sinh không ra biện pháp vi phạm Thiên Đạo.

Ta vừa rồi suy nghĩ sâu xa một hồi, cảm thấy muốn sống lại thành công, nên làm việc ở ngọn nguồn đạo lý tìm kế.”

Lan Thế Hải nói: “Mời sư tôn nói rõ.”

Đào Yêu trầm ngâm nói: “Người nói có một loại quái lực diệt trừ hồn ảnh, lại sử dụng thi thể bảo toàn tính mạng.

Cách nói này tự mâu thuẫn, như nói “Người vĩnh sinh đã chết nhiều năm”, tuyệt đối không có khả năng thành lập.” Lan Thế Hải vượt mông ngựa suy nghĩ.

Đào Yêu Yêu nói tiếp: “Cỏ cây đất đá trường tồn không chết, là vật vô hồn; Ngưu Mã bách súc chết không còn hồn ảnh, là nguyên nhân vì sao linh hồn không được đầy đủ.

Người sau khi chết hồn phách ly thể, hồn ảnh từng bước tiêu tán, chờ nhục thể thành tro mới có thể tiêu tán hết.

Ngược lại cũng có thể chứng thực, nếu như dùng pháp thuật diệt hồn, cường diệt hồn ảnh, thân thể lập tức hóa thành tro bụi —— ta dùng vũ trụ phong sát sinh có hiệu quả này, sao có thể tồn thể ba ngày trở lên? Bởi vậy thi thể hoàn hảo không tổn hao gì, hồn ảnh bất luận thế nào trừ bỏ không được.” Lập tức thấp giọng nói: “Hồn phách của tiền bối đồ bị Hư Thiên Sư hút đi, cũng chưa lập tức bị diệt vong.

Tử Hư Thiên Sư sau khi trộm lấy “Phá Không Thần Kiếm” trong hồn phách, mới thi hành Diệt Hồn Thuật.

Là lấy mẹ ta tối hôm đó nhìn thấy thi thể đồ nhi đào, mà Loạn Trần đại sư nhiều năm không chiêu được vong hồn của hắn.”

Lan Thế Hải nói: “Sư tôn tuy nói rõ, nhưng... hiện lại thi thể mất đi hồn ảnh ngay trước mắt, đây là giải thích thế nào?”

Đào Yêu Yêu nói: “Nhất định là thủ thuật che mắt, loại lực lượng quái dị mà người nói ẩn giấu hồn phách Linh Nhi, lại làm cho hồn ảnh trong cơ thể thâm thúy khó có thể tìm thấy.

Vì vậy nhìn qua cô như bị tiêu diệt hồn, loại bỏ hồn ảnh.”

Như là “Chướng Nhãn pháp, mê hoặc lục căn mê người, đều là tà đạo cấp thấp, thường là hạ lưu yêu tà sử dụng, nếu có thể mê hoặc cao thủ Huyền môn, vậy thật đúng là tình huống kỳ lạ trước nay chưa từng gặp.

Lan Thế Hải bán tín bán nghi nói: “Đệ tử một đời chăm chỉ học pháp học linh hồn, lần đầu tiên nghe nói có kỳ thuật “Ẩn Hồn Chướng Nhãn” này, sư tôn là từ trong Tam Dịch dụ dỗ ra sao?”

Đào Yêu Yêu im lặng không đáp, trầm nghĩ: “Cả chuyện này là điểm quỷ dị nhất, chính là trong Tam Dịch không tìm ra

được nguyên lý “Kỳ thuật” kia.

Nhưng nếu không phải hiệu quả mê huyền của chương nhãn, Linh Nhi sao có thể Thi tồn tại mà hồn tiêu?” Vứt bỏ pháp nghĩa phân tích, nói ra: “Rất nhiều điểm đáng ngờ ta cũng không thể giải đáp hết, cho nên cần truy tìm nguồn gốc quái lực kỳ thuật tìm đến.

Suy tính quá trình Linh Nhi cận kề một hồi, chân tướng có thể rõ ràng.”

Lan Thế Hải bừng tỉnh nói: “Sur tôn muốn ta dùng “Hồi Mộng Pháp” tái hiện lại cảnh tượng trước kia?” Đào Yêu Yêu nói: “Người tu thành Minh Dương Tiên Thể, sử Hồi Mộng Pháp không phải là nói chơi.” Lan Thế Hải nói: “Đúng, kế này cực thỏa đáng, ngoại trừ có thể tra rõ nguyên do, còn có thể giám sát xác chết thật giả.” Đào Yêu nói: “Ồ, giám sát thật giả?”

Lan Thế Hải giảng giải pháp lý Hồi Mộng thuật trước: “Một người trải qua bất cứ chuyện gì, sự vật bên ngoài đều lưu lại dấu vết trên người, hoặc lưu lại rất nhỏ hoặc khắc sâu, đều không sai chính xác, còn đáng tin hơn ký ức của bản thân.

Theo dấu vết tạo ra mộng cảnh, chính là tái diễn tình cảnh lúc ấy.

Hồi Mộng Pháp tu luyện đến chỗ sâu, thậm chí có thể thăm dò liên quan đến người này, người này chưa từng nghe thấy sự kiện nào xảy ra.” Hơi dừng lại một chút, nói tiếp: “Chỉ có chân thân Long sư muội, mới có lưu lại vết cũ cũ của nàng, Hồi Mộng Pháp vừa lúc chứng minh điều này.

Nếu cỗ thi thể này là giả tạo, không tồn tại hồn ảnh liên hợp lý, cái chết của Long sư muội cũng không tính là chính xác.”

Tác dụng của đạo pháp nhiếp hồn, Đào Yêu Yêu Thuần hiểu rõ tất nhiên là như vậy.

Phía trước không có đề cập đến “Chân ngục” chi thuyết, thực bởi vì e ngại kết luận sau khi nghiệm chứng: Thi thể là giả đương nhiên đồng ý, nếu là thân thể chân thật của Long Bách Linh, cái chết kỳ dị của nàng liền trở thành sự thật đinh đóng cột, vậy hi vọng sống lại còn có thể còn lại mấy thành? Mất thấy Lan Thế Hải vươn tay về phía mình, Đào Yêu Yêu chần

chờ một lát, rút cuộc nắm chặt tay phải, rút cuộc cũng nắm chặt lấy tay phải của mình.

Lan Thế Hải nói: “Sự tôn thả lỏng kinh lạc toàn thân, mặc cho chân khí dẫn dắt thần hồn đi.

Vì tiết kiệm thời gian, chúng ta chỉ quan sát cảnh ngộ của Long sư muội sau khi rời núi.” Ngón tay phải lắc một cái, một đạo chân khí bắn về phía quan tài bằng, hóa thành một tầng ánh sáng mỏng manh, quét lên trên thi thể, lựa chọn vết cũ tạo mộng thích hợp.

Đào Yêu Yêu nói: “Không dùng mở quan tài à?” Lan Thế Hải nói: “Công pháp của đệ tử tiến nhanh, thi thể cách người ba trượng, thi triển Thuật Hồi Mộng đã không cần tự tay chạm vào.”

Lời còn chưa dứt, quan tài bằng ánh sáng lóa mắt, phút chốc dán sát vào hình dáng thi thể.

Lan Thế Hải nói: “Thành công rồi!” Quang nguyên bao trùm toàn bộ gian phòng, lập tức mở rộng ra ngoài giới.

Cảnh vật thiên địa chuyển đổi, mộng cảnh thành linh xây dựng thành...

Đào Yêu Yêu trong lòng chấn động “Quả nhiên là chân thân Linh Nhi!” theo chân thân của Đồng Lan Thế Hải nhìn trộm sự vật biến ảo, Long Bách Linh kinh thân thể đã nếm qua rất nhiều cảnh tượng, từng màn rõ ràng chiếu vào đáy mắt.

...

Lần thứ tư trở về làm nghề nước không nên vui.

Mưa mai tiết tháng bảy, cảnh lá mầm thừa thớt, một chiếc xe lừ đừ theo quan đạo chạy tới.

Phía cuối ngo đám mây che phủ dày đặc, mặt đất gồ ghề là sao, la la xa luân phiên dính đầy bùn đất, người màu xám rất khó coi.

Trên xe lại là một thiếu phụ diễm trang, một đôi mắt sáng nhìn sinh sắc, miệng lẩm bẩm: “Nghe nói Giang Nam rất tốt, Giang Nam tốt, nước bùn sóng biển này, một đường rách tung toé, không biết tốt ở nơi nào.”

Đang lúc cầu nhàu, trong xe có người than nhẹ: “Giang Nam tốt, phong cảnh cũ kỹ,... Có thể không nhớ Giang Nam?” Tuy là tiếng nói thanh uyển chuyển của thiếu nữ, nhưng miệng hàm răng hàm hồ dồn dập, mở miệng liền ho khan mấy chục tiếng.

Thiếu phụ nguyên hỏi “Người chưa từng ở Giang Nam bao lâu, sao có thể xưng là “Trước đây từng quen biết” ba chữ.” Nghe nàng ho quá chặt, nhin xuống không đề cập tới câu chuyện.

Nào biết thiếu nữ thông minh tuyệt đỉnh, trong lúc cứng lại đã đoán trúng tâm tư của nàng, nói: “Người muốn hỏi ta lại không phải người Giang Nam, sao lại nói quen thuộc phong cảnh đúng không?” Trong miệng không nói, suy nghĩ lặng yên bay xa, thầm nghĩ “Tiền hậu thế như một giấc mộng, ta còn nhớ rõ hai ngàn năm trước, Giang Nam chính là quê hương của ta, nơi này có mẫu thân, tỷ tỷ...”

Thiếu phụ cười nói: “Tiểu thư đoán sai rồi, căn bản ta không nghĩ nhiều như vậy, người chó có nói linh tinh, thành thành thật cam miệng nửa hơi mới đúng.” Tiểu thư kia nói: “Không có gì đáng ngại, người nói chuyện với ta, tinh thần ta ngược lại tốt hơn nhiều... Ừm, chúng ta còn cách Chư Sùng xa không?” Thiếu phụ nói: “Theo lý đã đến giới Chư Túc Địa, trước tiên hỏi đường ta hỏi rất là thật.

Nhưng trên đường đi khách đi ít ỏi, phòng ốc đồ nát, nào giống như hương của cá gạo trong truyền thuyết... Ài!”

Bỗng nhiên kéo cương chậm rãi, kinh ngạc nói: “Mới nói chuyện đã nói rồi, phía trước có một tử lâu thật lớn! Đã địa hoang vu như vậy phú lệ khí phái, Giang Nam cảnh trí thật không tầm thường.” Tiểu thư nghe vậy nói: “Vậy đi đường vòng đi, nơi giàu có chúng ta cách xa một chút...” Dặm dò chưa xong, thiếu phụ cười ha ha nói: “Tên lấy của tử lâu, gọi là “Phá Toái Sở các”

Lại đường đất đai ẩm ướt mềm yếu, đi tới nơi này nghỉ chân dập bùn, cái này không đúng cảnh vô cùng sao? Chỉ là quái danh phối hợp với rường cột chạm trổ, thực giáo nhân buồn cười.”

Thiếu nữ tâm niệm khê động, hỏi: “Gọi là phá Sầm các?”
Thiếu phụ nói: “Không phải, không biết cái tên bắt quỷ hẹp kia lấy.” Cột ngừng gia súc, xe dừng trước cửa, xe ngựa dừng lại trước cửa.

Thiếu nữ nói: “Thật ra cũng không có gì lạ, chỉ có chút diễm tục khí.” Thiếu phụ nói: “A? Bùn giống như chữ xinh đẹp sao?”

Thiếu nữ nói: “Hai chữ phá bùn, xuất từ “Anh từ” đường ông tăng.

Đạo Thăng là tài nữ Giang Nam, vì trượng phu Triệu Mạnh Ngao muốn nạp thiếp, nàng liền viết xuống chữ này: “Người anh em em em em em em em, quá sát tình nhiều... Đem một khối bùn, vẽ một cái người, tổ một ta một cái.

Đánh vỡ hai ta cùng một lúc... Trong bùn của ta có người, trong bùn có ta, ta và người sinh cùng một đoàn, chết cùng một chùi.

“Triệu Mạnh Ngao sau khi nhìn thấy liền cảm động, đoạn tuyệt ý niệm cưới thứ hai.” Nói xong tâm sự bị tác động, lại một trận thở hỗn hển.

Thiếu phụ trong lòng thầm nói “Quả nhiên là mười phần diễm khí, đâu có giống tử lâu, rõ ràng là bảng hiệu Câu Lan kỹ viện.” Thính thở hỗn hển, đoán được làm đau lòng nàng, vội vàng tránh ra, “Quái danh nhi thì thôi, quan hệ cửa cũng kỳ lạ,

là “Nhu kim hạnh thừa dịp mưa rơi, thắng Tuyết Tây Thi Thổ Hương”, quả hạnh hoa như vàng chỉ rượu bọn họ, Tây Thi Đinh Hương này là ý gì? Đinh Hương là đầu lưỡi đúng không, Tây Thi thì là lưỡi rất cổ quái, ha ha.”

Thiếu nữ nói: “Tây Thi Thiệt chỉ chỉ Hải Cáp đặc sản Giang Nam?”

Dur Hàng Vật chỉ ghi chép dân gian dân gian nói chuyện, nói Việt Vương phác họa công phá Ngô Quốc, muốn nạp Tây Thi làm phi tử, Vương hậu bởi vì ghen tỵ thêm làm hại, sai người đem Tây Thi chết chìm ở đáy nước.

Tây Thi u oán khó tiêu, là lưỡi trong con thoi, biểu lộ oan tình với người hậu thế.”

Thiếu phụ suy nghĩ rồi nói: “Nói đến nói đi, lại nói đến chuyện tình hận đối với nữ nhân, ngàn vạn lần đừng dẫn nàng suy nghĩ hướng tới nơi này.” vỗ tay khen ngợi: “Tiểu thư kiến thức uyên bác, không thư không hiểu không có gì không hiểu, sinh tốt! Nhưng hương đã ngôn không đủ làm bằng, trong chương từ trước có rất ngâm nga, có thể làm vật này chứng nhận được không?”

Thiếu nữ nói: “Hải Cáp Tuyết trắng trẻo, cho nên tên này, văn nhân nhà sĩ cũng có nói qua.

Tổng Nhân Lữ Trung Thi viết “Vô đoan thay đổi cái lưỡi Tây Thi, nặng cùng con Tào Khởi vọng tình”, nói là cho Hải Cáp lấy tên hương diễm, làm lưỡi Tây Thi nhảm nhí như vậy, sẽ dạy trẻ con tính tình xấu.”

Thiếu phụ cười nói: “Ai u, thật là giả bộ đứng đắn trong Lữ Bản, thật sự là a nhỏ không hiểu phong tình.”

Thiếu nữ thâm nghĩ “Người viết liên kết đề danh cho tửu lâu, ngược lại là một loại tình cảm đa sầu đa cảm.

Toái bần, mưa rơi rơi, tây thi lưỡi, đáp ứng bên ngoài tửu lâu cảnh vật, lại gửi gắm Hi Mộ Tình thâm, giai nhân khó gặp ý, còn có mấy phần đáng giá chơi đùa.” vén màn xe nhìn lên, chỉ thấy mái cong đầu củng cố lại, bức tranh điêu khắc lan can quay về, thật là một quán rượu tạo hình hoa lệ.

Phía trước treo cờ rượu, hai bên là hoa quế vờn quanh cây hạnh, không đến trước cửa không nhìn được toàn cảnh, xây

dụng vừa tinh xảo vừa thanh tĩnh, tinh xảo.

Nếu không phải ánh mắt thiếu phụ độc đáo, đặc biệt có thể phát hiện phong lưu nơi đây, kinh xe đi đường thật đúng là dễ dàng bỏ qua.

Thiếu nữ suy nghĩ “Tử lâu này rất kỳ quặc, nếu như buôn bán, nào có đạo lý sợ người ta nhìn thấy?”

Đang lúc suy nghĩ, trong cửa có một hán tử đi ra, thấy ngoài cửa có xe lừa tới, hét to: “Có khách!” Đầu đội mũ mềm khoác lên vai, nhìn như cách ăn mặc của tiểu nhị.

Nhưng mặt mũi tràn đầy dữ tợn, mắt nhìn hắc thiếu trắng nhiều đen, ba phần bảy giống như yêu quái cường đạo, không có nửa phần lạnh lợi đối đãi người khác tiếp vật.

Thiếu phụ nói: “Hơn nửa ngày mới ra nghênh đón, cái điều điểm này của ngươi thể phái thật lớn, lão nương không kiên nhẫn đi vào trong phòng.” Tiểu nhị nói: “Mời lão nương vào, mời vào.” khom người làm thủ thế, trong miệng như có hàm hồ, lâu bầu rì rầm thô giọng, giống như hại bệnh dịch không tinh lọc đầu trâu bò.

Thiếu phụ lười để ý tới hán tử ngốc, đang muốn lái xe rời đi.

Thiếu nữ chợt nói: “Cứ ở đây nghỉ ngơi đi.” Bên trong lại có một nam nhân cao gầy đi ra, mặc mặt mũi chút, lỗ tai rũ xuống, trên môi có hai chòm râu chuột, tự xưng chương quầy tử lâu, nơi này trước cung cấp thức ăn, sau xây phòng ngủ, uống rượu ăn ngủ nghỉ đều thích hợp, hoan nghênh tôn khách quang lâm mây xanh.

Thiếu phụ không đáp lời, cúi người vào trong xe nói nhỏ: “Những người này hình thù kỳ quái, không giống như đứng đắn mở cửa hàng, chúng ta đến huyện thành tìm chỗ nghỉ ngơi khác.” Thiếu nữ nói: “Ta mệt rồi, không muốn đi, hôm nay ngay tại đây qua đêm.” Cách màn xe nhìn lên mái nhà, trong lòng nghĩ: ” đăng cao dựa vào lan can, có thể nhìn thấy Kính La thi hành thôn không?” Thiếu phụ bất đắc dĩ, chỉ đành nói: “Nghe thấy tiểu thư lên tiếng? Đã sớm quét dọn phòng, bưng trà rót nước hầu hạ.”

Điểm tiểu nhị nói: “Đúng, đúng, lão nương muốn rượu thịt không?” Thiếu phụ quát: “Lão nương cái đầu nguoi! Đồ ngu

mời người không biết.” Tiểu nhị xui xẻo nói: “Người bảo người gọi lão nương...” Chương quý cười nịnh: “Xin hỏi tôn khách đại danh.” Thiếu phụ nói: “Hai người đều không hiểu chuyện, nào có ban ngày đứng ngoài đường hỏi nữ nhân họ gì?” bĩu môi cười một tiếng, mặt nhẵn sinh xuân hào.”, Kiều Lan nói: “Mở tai chó của các người ra nghe kỹ đây, người ta là Tô Trung Ngọc Tiểu Nương, tiểu thư nhà ta, Long Bách ngồi trong xe...” Thiếu nữ ngắt lời nói: “Đừng nói nữa, đỡ ta xuống xe.”

Tô Trung Ngọc vội nhắc màn xe lên, một tay kéo dài, một tay kéo dài.

Chỗ váy xích vén lên chưa gặp người, trước người một cổ thanh hương, đi theo hai đoạn tay áo thúy duỗi ra, dưới đáy lộ ra cánh tay giống như ngó sen tuyết, mười ngón tay non mềm như xanh nhạt.

Chương quý cùng tiểu nhị thoáng nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

Tô Trung Ngọc đỡ tiểu thư kia ra, một mặt đỡ Tiểu Trúc Lạp thay nạng, rồi rửa xuống tám lụa che mặt, trong miệng nói: “Mặc đủ lại duỗi đầu, bên ngoài gió lớn muỗi nhiều không nói, cẩn thận bị nam nhân xấu xí nhìn lại.”

Tiểu thư hừ một tiếng nói: “Ta không phải tiểu thư nhà giàu, mới không có những kiêng kỵ kia chú ý.” Giơ tay tháo mũ trúc ném đi, khí lực hơi lớn một chút, không nhìn được khom lưng ho khan.

Vẻ đẹp ngửa đầu cúi xuống khó nhìn, như nhẵn mày giận kiêu thẳng lan cúc, ngay cả phun nước miếng cũng có thể nói không hết vẻ đẹp.

Hai nam nhân kia như nhìn thấy thiên nữ hạ phàm, thần phi lâm thế, cũng không biết hồn phách của mình bay đi đâu rồi.

Tiểu thư kia kéo cánh tay Tô Trung Ngọc, xe la đi tới đại đường, lại thở hắt hắt vài lần, nhặt tới ghế ngồi xuống cửa sổ.

Tô Trung Ngọc nói: “Sắp pha trà ngon tới đây, cầm khăn tay nóng tới đây.” Sau khi hô mấy lần, chương quý tiểu nhị mới khôi phục tinh thần, vội vàng chạy vào trong Trương La.

Tiểu thư đưa mắt nhìn quanh đại sảnh, chỉ thấy đàn trụ ngọc cơ, thêu các văn chương, bên bàn trà thoang thoảng kim tuyến, trên vách cửa sổ viết đầy câu đề, chạm mắt đều là vật xa hoa hoa mỹ lệ, cảm thấy chán ghét, đang muốn dời ánh mắt đi, chợt nhìn thấy trên góc tường có một khách uống rượu đang nằm sấp trên đó.

Trong tửu lâu lớn Nặc, lúc trước chỉ có một khách nhân này.

Mặt hướng dưới án kỷ mà ngủ, trên bàn chén chén đầy, thức ăn hầu như không động, bình rượu cũng đã trống không, nằm ngang bên cạnh đầu, một bộ dạng chán nản mượn rượu tiêu sầu suy sụp.

Tô Trung Ngọc nhìn chăm chăm vào món bảo vật kia của hắn, chất tuy tốt dính không chịu nổi, nếp nhăn trên con đường nhặt được, khăn lụa trên đỉnh đầu buông lỏng, mái tóc rủ xuống, không kém hơn gọi hóa tử bao nhiêu, lắc đầu nói: “Chỗ tráng lệ như vậy, uống rượu là tú tài nghèo kiệt hủ lậu, chạy đường lại là tặc tử cỡ đó... quán rượu này khắp nơi lộ ra cổ quái, chúng ta vẫn cẩn thận hơn một chút là tốt hơn.”

Tiểu thư hoàn toàn không để ý, liếc qua ngoài cửa sổ, nhìn mấy đóa hoa quế xuất thân ra thân.

Thiếu thời tiểu nhị nâng bình châm trà.

Tô Trung Ngọc nói: “Đem nhả tọa chính tề, tiểu thư nhà ta không chịu nổi mùi hôi thối của tục nhân bên ngoài.” Tiểu thư ngừng lại: “Không cần, ta ngồi ở đây là tốt nhất.

Bên kia nước mưa tẩy qua lá cây xanh mơn mơn, ta nhìn thân thể thanh sáng hơn nhiều.” thở ra mấy hơi dài, quả nhiên không ho khan nữa.

Lại hỏi yếu ớt, tiểu thư nói: “Đánh ba cân rượu trắng, cắt hai cân thịt bò chín.” Tô Trung Ngọc nghe xong kinh ngạc: “Khá lắm, thịt bò trắng! Đồ ăn của đàn ông trong thôn thối, sao có thể vào miệng của tiểu thư?”

Ngài là một người toàn thân tú khí, nên dùng chút tinh xảo tinh tế một chút đi, chẳng hạn như Tây Thi lưỡi, Mai Hoa mỹ tửu các loại...”

Trong lúc nói chuyện, rượu và thức ăn được bưng lên, ba bình đầy, một khay nóng hổi, đủ cho bốn năm người ăn no uống đủ.

Tô Trung Ngọc đang muốn khuyên nàng thư thả lòng, đừng có dùng tính cách của mình uống rượu uống dữ.

Chợt thấy tiểu thư chỉ vào nói: “Chủ quán bạn đại ca, ta mời huynh ăn.” Trong một ý nghĩ, rượu thịt Phương Tri là chuẩn bị cho người thô kệch này.

Tiểu nhị sừng sốt một lúc lâu, bỗng dung mừng rỡ, trước tiên nhắc lên rượu ừn ừn rót xuống nửa bình, sau đó ăn thịt, cũng không cần bát đũa, hai tay nắm lấy giá chảy hướng trong miệng nhét vào.

Tiểu thư nhắc nhở hần ăn uống, lẩm bẩm nói: “Đúng là đói chết rồi.” Lại gọi thêm thịt tăng rượu, người nọ ăn uống khá lớn, đảo mắt ăn một cái tinh quang.

Tô Trung Ngọc vừa rồi đã tỉnh ngộ: “Gia hỏa này tuy cái đầu hùng tráng, lúc đón khách có khí thế vô lực gặp quỷ tướng đói đầy bụng, rõ ràng là bụng chưa no, sao ta không chú ý tới.

Ài, tiểu thư nhìn kỹ cẩn thận, tâm tư kín đáo, đây là ai cũng không so được!”

Chờ tiểu nhị ăn xong...

Tiểu thư nói: “No rồi sao?” Tiểu nhị gật đầu: “Ồ, ha ha ha.” Lau đầy dầu mỡ, lại nói không chơi chữ “Tạ ơn”

Tiểu thư nói: “Ta nghĩ người phương bắc các người thích ăn thịt bò, đến nơi này muốn giả bộ nhã nhặn của người Giang Nam, thịt không dám ăn nhiều, rượu không dám uống nhiều, mấy ngày nay nhất định chịu đủ uất ức.”

Tiểu nhị mở miệng không khép lại được, cảm thấy tiểu thư này câu nào cũng nói trúng tim mình.

Chương quỹ ngày thường rắn dạn, thật muốn hần thu liễm bản tính, cải giả nhu nhược nam nhân, giống như hổ đói làm mèo bệnh, ghen ghét bị ủy khuất sớm đã khổ không thể tả.

Lúc này chợt gặp cố an, miệng rộng lộ cộc chân không luận, càng khó có được một cô gái xinh đẹp như tiên nữ mở miệng an ủi, cảm thấy thần sáng khoái không lời nào diễn tả được.

Hần vốn là đại hán thẳng hào phía bắc, cao hứng “Ô u” kêu to hai tiếng, đăng thân làm một thức hùng ung giương cánh.

Tô Trung Ngọc âm thầm lấy làm lạ, nhận ra đây là động tác vật lộn đặc biệt của tái Bắc.

Tiểu thư gật đầu nói: “Ừm, trên thảo nguyên bắn tên anh hùng Tất Hồ, người tên gì?” Tiểu nhị vò đầu nói: “Là mới lấy, hay là tên trước?” Tiểu thư nói: “Người mới đặt tên đúng không, tên gốc của người ta nghe không hiểu.” Tiểu nhị nhếch miệng cười nói: “Vậy ta là Hắc Hồ.” Tiểu thư nói: “Chưởng quầy đâu?” Hắc Hồ nói: “Hắn tên Trương Tam.” Tiểu thư hỏi: “Hắc Hồ đại ca, các người tiếp nhận tửu lâu không tới mấy tháng?”

Tô Trung Ngọc nghe vậy suy nghĩ “Sao tiểu thư liên tiếp nói ra các đốt ngón tay, giống như đã biết hành tích của hai tên man tử Bắc Man vậy.” “Kỳ thật nghĩ đi nghĩ lại cũng không khó lắm, bốn phía đồ vật dấu ẩn cổ trần, tuyệt đối không phải vì gần đây để lựa chọn.

Cùng Tú Tài trên bàn tửu thực tinh mỹ, đầu bếp nhà bếp hiền thị là ban đầu.

Bắc Man Tử vội vàng mua đại tửu lâu này, không biết muốn làm chuyện xấu gì.” Quả thấy Hắc Hồ dựng thẳng hai đầu ngón tay lên nói: “Hai tháng, hắc hắc, huyện quan bán cho chúng ta.”

Tiểu thư nói: “Nguyên chủ là tri huyện của chư ba ngàn? Chắc là hắc nam tử trọng tình, trước cửa viết tấm biển tên là “Phá Nê”, hướng tới khách nhân tuyên bố ý nghĩa ân ái của vợ chồng.” Ngữ khí mang theo vẻ châm chọc, Tô Trung Ngọc vốn đợi cười, lại phẩm ra lời này ẩn chứa oán ý, xoay chuyển ý nghĩ không khỏi âm thầm thở dài.

Rượu Hắc Hồ uống nhiều cũng nhiều, xua tay nói: “Không phải, bằng hiệu và huyện quan không liên quan.” Tay chỉ vào tú tài kia: “Chiêu bài trên cửa là vị Trang công tử kia viết, hắn là khách quen, trong lâu bài trí còn quen thuộc hơn chúng ta.”

Tô Trung Ngọc không nhịn được chen miệng: “Hắn nghèo tới mức đó, còn trả nổi tiền rượu?”

Hắc Hồ nói: “Trang công tử có rất nhiều tiền, thủ hạ của hắn rất nhiều... Theo chưởng quầy nói, trước kia hắn có giao tình sâu đậm với huyện quan.”

“Hơn phân nửa là thế gia danh lưu ở huyện Tô Trung Ngọc, ỷ vào địa bàn giàu có học cao, ăn mặc hoang vu phóng đảng như vậy, Giang Nam có rất nhiều nhân vật loại này.” Hắc Hồ nói: “Chờ chúng ta xong việc, tửu lâu này phải bán cho trang công tử, tiền của hắn nhiều hơn chúng ta tiền ít...” Tô Trung Ngọc hỏi: “Các người muốn làm chuyện gì? Các người là ai? Chỉ có hai người và chương quỹ sao?” Mặc dù Hắc Hồ uống rượu, vẫn nhớ kỹ việc cơ mật, cười ha ha không đáp ứng.

Đôi đáp đến tận đây, đủ loại quái vật của tửu lâu thò ra đại khái khái khái khái.

Hai vị khách quê hương thay hình đổi dạng, ẩn núp trên đường, hiển nhiên ẩn giấu mưu đồ trọng đại.

Nhưng tiểu thư đã hơi mệt mỏi, tựa hồ rất không thích nhúng vào âm mưu quỷ cục, phát tay nói: “Ta chỉ muốn hỏi thăm tin tức bản địa phong thổ, người đã là người xứ khác, lại còn ngại miệng khó nói, vẫn là đổi thành đại sư phụ nấu ăn để hỏi đi.” Đám người phòng bếp không thể tự tiện vào tiền đường, vốn là nghiêm quy tắc trong cửa hàng.

Nhưng thấy tiểu thư lộ ra vẻ không vui, Hắc Hồ chỉ cảm thấy áy náy không nói nên lời, tự trách, trong lòng ngực bỗng nhiên dâng lên xúc động không hiểu, phảng phất chỉ cần có thể làm cho nàng mặt mày giãn ra., Minh lên núi đao xuống biển lửa đều cam nguyện, vỗ ngực nói: “Ta đây liền dẫn đại sư phụ đến cho tiểu thư!” Tô Trung Ngọc nói: “Phải làm sư phụ lưỡi tây Thi, thịt dê thịt dê nướng phía bắc đừng có tìm đến, cẩn thận vênh vào hun phá hủy tiểu thư của chúng ta.” Hắc Hồ hình như hiểu mà không hiểu, chỉ biết gật đầu nói: “Được, tiểu thư người chờ đi.” Xoay người bước lên, đừng có kéo dài bước chân mà đi.

Thiếu nữ lại gọi hắn lại, dặn dò: “Hắc Hồ đại ca, huynh đừng còn gọi ta là tiểu thư nữa.

Ta cũng không cao quý hơn người, xuất thân của ta, kỳ thật rất thấp hèn.” Hắc Hồ ngẩn ngơ mấp máy môi: “Vậy ta phải... nên xưng hô người thế nào?” Nhìn dung mạo nàng chuyển hòa, thanh lệ không gì sánh bằng, nhớ tới truyền thuyết Tuyết Sơn tiên tử quê quán, chỉ muốn mở miệng hô to “Tiên nữ nương nương”

Thiếu nữ lạnh nhạt nói: “Ta họ Long, người gọi Long cô nương là được rồi.”

Thiếu nữ xinh đẹp như tiên tử này đương nhiên chính là Long Bách Linh rời đi xa khỏi núi.

Lần thứ tư trở về làm nghiêng nước không nên vui ba lần.

Hôm đó đỉnh núi Ngao Sơn nghe được bí mật thân thể, một lời tình yêu lại là giả dối, Long Bách Linh bị phần đi ra, lại bởi vì thân thể hư lực ngắn, toàn ý vào ghen ngào chạy gấp, chạy đến chân núi Thừa Ân tự liền té xỉu.

Hòa thượng đi khách bên cạnh xem xét, bên cạnh nàng còn đặt nguyên thân của tằm yêu, lập tức hóa hình tằm nương tử Tô Trung Ngọc, công nàng nhanh chóng chạy ra khỏi đám người.

Lúc đó trường đấu pháp say sưa, Côn Luân, Côn Bằng hai phe chân khí xông pha mây trời.

Phàm phu mắt thường khó có thể phân biệt rõ. Tằm Nương Tử Tô Trung Ngọc Yêu khí rất nặng, rất mãnh cảm với chân pháp chính phái, cách đó hơn trăm dặm vẫn còn cảm thấy hải hùng khiếp vía, trong lúc hốt hoảng chỉ lo chạy trốn, một đường chạy ra khỏi Thục cảnh mới dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Lúc nhìn về phía Bách Linh, Tinh Nhân tán loạn, má mũi vênh vao, hiện ra tình trạng nguy kịch, nóng bỏng.

Trận bệnh cấp bách này thật hung ác, Long Bách Linh cả ngày thần chí không rõ, gạo nước khó vào, chỉ là nói linh tinh đầy trời.

Khi thì đau nói sai oán than sâu tình, khi thì cảm thụ được vẻ đẹp tốt đẹp của tình yêu cũ, ngữ điệu lúc nghiêm lúc mềm biến hóa, bên trong thân thể như ẩn giấu hai người.

Mặc dù nương tử mang yêu thuật, dược vật trân quý tìm kiếm cực dễ dàng, bệnh nhân gian chữa bệnh đến tức diệt, nhưng bệnh căn Long Bách Linh chính là từ tâm tích phát sinh, bởi vì nhi nữ tình hận mãnh liệt, xoắn xuýt giữa cao nguy hiểm, dược lực châm đá cũng khó mà đạt tới, Tằm Yêu cũng bó tay không biết làm sao.

Vốn định mạo hiểm yêu lực giảm bớt nguy hiểm, trở về Tiêu Tra phái cầu Thần Nông Môn trị liệu, quay về thỉnh cầu Thần Nông Môn chữa trị.

Nhưng vừa tới gần Sơn cảnh, bệnh thể liền tăng thêm, phảng phất giống như xông lên xâm chiếm nơi đó.

Bất đắc dĩ nhanh chóng rời xa, ba bốn tháng thời gian Đông Tây Tây Nam Bắc loanh quanh đi lại.

Bên trong Long Bách Linh dần dần hỏa tĩnh, mặt không đỏ, thần không hôn mê, nhưng lại thêm bệnh hư lãnh, ngày đêm ho khan không ngừng nghỉ.

Nương tử nhìn thấy nàng không chế trạng thái đau khổ trên ngực, âm thầm cảm thương “Hảo tiên cũng giống người thường, sao lại biến thành bệnh tây tác, thật sự là từ cổ hồng nhan nhiều mạng?” Bách Linh tựa hồ có cảm giác, nói: “Đi hướng đông nam, đi di quang nhìn cổ hương một chút.” “Thừa thuyền ngồi xe, từ từ đi về phía đông, trên đường quanh co hơn hai tháng?”

Tâm cảnh lúc này, Long Bách Linh đã lạnh như tro tàn, chỉ cảm thấy cuộc đời này trôi qua vô ý vui vẻ, thiên địa mệnh mông phức tạp, sau này không tìm thấy nơi nào có thể cư trú an mệnh nữa.

Tình cảm quyến hương thân duy trì ánh sáng, chèo chống nàng mạnh mẽ gãy dựa, tiếp tục sống sót, đi tiếp.

Nhưng phía trước ngàn năm như khói, thân nhân trong Tây Thi cổ còn tồn tại mấy hơi thở? Nàng dọc đường dò hỏi thăm, cho đến ngoài thành Chư Sạn thành, ngẫu nhiên bị “Phá Nê các, Tây Thi Lâu” câu động tâm tình, tiến đến điện ảnh hỏi, trước tiên câu chuyện với tiểu nhị cửa hàng, dần dần hỏi đến trên đầu đầu bếp biết làm đồ ăn bản địa tên là đầu bếp.

Tiểu nhị hắc hồ nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của bách linh, coi là tiên linh trên trời, sau đó cảm nhận được khí độ thiện lương của nàng, trong lòng ngực sinh ra ý kính phục.

tai nghe có lệnh khu sử, không để ý lệnh cấm trong tiệm, đến phòng bếp kéo đầu bếp đến trước bàn, xưng: “Long cô nương muốn hỏi người!”

Tên đầu bếp kia tuổi chừng năm mươi, tướng mạo trắng trẻo thần sắc lo lắng, hai tay bơi trên váy, trong miệng chỉ đọc: “Vâng, phải...” Bách Linh nói: “Đại thúc đừng sợ, người họ gì?” Tên đầu bếp cong lưỡi học quan nói: “Dư, cô nương tìm a

thiếp, nghĩ là đồ ăn chớ ăn.” Dư Hàng Kiệm mang theo nòng đậm nói.

Tầm nương tử cười nói: “Những miếng thịt bò này là người nấu à? Sao đầu bếp Giang Nam lại nấu món thô ở phương bắc này?”

Dư đầu bếp mặt mày ủ rũ nói: “Đông gia mới muốn A Tình nấu cơm như vậy, một lời không thuận lợi liền đánh chửi.

Hai ngày nấu vài nồi thịt bò, thịt ngựa, giống như bọn họ có rất nhiều đồng hương tới, nấu xong thịt chuẩn bị chiêu đãi...”

Bách Linh khoát tay một cái nói: “Không phải là hỏi chuyện nấu cơm, ta chỉ muốn thỉnh giáo đại thúc, dải lụa này có thể mang theo thôn trang thôn trấn họ Thi hay không?” Tây Thi họ Di tên Di Quang, nơi họ Thi tụ tập có lẽ có thể tìm được chút manh mối.

Dư đầu bếp đáp: “Thi gia trấn sao, có cái, Lâm Phổ Thi gia trấn, quê quán của Tây Thi ngay ở đó.” Long Bách Linh mừng rỡ, nói: “Cách đây bao xa, đi hướng nào?” Dư đầu bếp trừng mắt nói: “Cô nương muốn đi Lâm Phổ, không được đi chớ đừng đi! Hiện tại là đi chịu chết uống.” Bách Linh nói: “Sao lại nói vậy?”

Dư đầu bếp nói: “Mới đầu niên đại náo nhiệt anh tử, Chiết Giang Kiến Sơn Đông liên tục đến Mân, Quảng, loạn mã loạn khắp nơi.

đốt ở huyện Hải Châu, giết giết, dân chúng giống như chuột túi bát canh chết đi.

Chạy nạn tránh còn chưa kịp, ai dám đi vào thị trấn? huyện chư lãnh thái gia rời khỏi đại tửu lâu này, cũng đã sớm mở cửa chạy trốn, chớ nói chi nhà thôn quê chạy trốn hết khánh khánh.

Mấy ngày trước nghe nói huyện thành đã bị Uy Tử đánh vỡ, tứ hương bát trấn chính là giết người phóng hỏa.

Mẹ trẻ người đi Lâm Phổ Mạc là dê vào miệng cọp, không muốn đi, chớ có đi.”

Nương tử tầm nghĩ thầm: “Khó trách bên đường nhà tan cửa nát, cảnh tượng tiêu điều của phái người khác, lại bởi vì uy hiếp xâm lấn cảnh giới của người.” Người khác hỏi: “Người

khác đều chạy nạn, vì sao ngươi không trốn?” Tên đầu bếp Dư Hồ nhìn Hắc Hồ, sợ hãi nói: “Để lại nhà mới sử dụng, đi không thoát.”

Bách Linh nói: “Thì ra là thế, đám người Hắc Hồ đại ca tuy thô lỗ, nhưng lại là anh hùng hảo hán lang bạt giang hồ, đi theo bọn họ nhất định có thể bảo vệ ngươi bình an.” Dư đầu bếp nói: “Vậy cũng phải, vậy mới đúng.” Bách Linh nói: “Lâm Phổ hành gia trấn đi như thế nào, còn phiền đại thúc chỉ đường.” Tên đầu bếp còn chần chờ, bị hắc hồ trừng mắt một cái, chỉ đành nói: “Lâm Phổ ngay phía trước mười lăm dặm, nếu cưỡi ngựa lên xe, thuận theo con đường ăn cơm này sẽ đến ngay.”

Tiếng nói Long Bách Linh “Đa tạ.” “Vén miệng quá, không nói tiếng nào.

nương tử lấy ra hai thỏi vàng nhỏ, ném vào trong lòng Hắc Hồ và đầu bếp, nói: “Còn thất thần làm gì, mau chữa trị cho tiểu thư một chút cho tốt một chút!” Hai người tiếp nhận rồi lùi lại.

Tên đầu bếp mừng rỡ, khôn đốn trúng vàng, thật sự có cảm giác như nằm mơ giữa ban ngày.

Thục nương tử thấp giọng nói: “Tiểu dân ngôn ngữ khoa trương, nhưng cũng không thể không đề phòng.

Con đường phía trước vừa có tặc khấu làm loạn, chúng ta ở mấy ngày để xem tình thế, đợi sau khi mặt đất yên tĩnh lại thì đi cũng không muộn.” Thần sắc Bách Linh hờ hững, chỉ nói: “Ngươi đi làm tốt xe đi, chúng ta sẽ khởi hành ngay.”

Cái gọi là quân binh tai họa, tặc nhân quan phủ giao công, trong mắt nàng chỉ như mấy đàn kiến đánh nhau.

Lúc trước, khi hấn vào Trấn Yêu tháp, từ trong hàng trăm vạn yêu ma xông ra, cái gì mà sóng to gió lớn chưa từng nhìn thấy? Cửu Vĩ Quy lão gian cự hoạt, Phong Mộ Vân tà ác độc địa, đều bị nàng tính toán giữa ngón tay, trêu đùa xoay quanh, mặc cho tặc đồ trong thiên hạ của hấn hung hấn cỡ nào, làm sao có thể địch nổi trí mưu thần quỷ khó lường của nàng? Bằng vào hấn có cỡ nào nguy trang, bấy, sao có thể giấu diếm được tuệ nhãn song động thấu thu?

Như đám hào kiệt phương bắc Hắc Hồ tụ tập ở đây, thừa dịp loạn lấy lợi trả ơn Trung Nguyên.

Trải qua nhiều lần xâm nhập về phía nam của Man tộc trên thảo nguyên, Già Già cận cận thế lại càng mạnh, cùng Uy Nô hoặc hô ứng với Đông Nam, hoặc tranh thế, đều là họa lớn của Trung Nguyên.

Trí nhớ Long Bách Linh có ngộ tính tuyệt hảo, năm ngoái lúc đi du từng nghe người ta nói qua, đối với thế cục này đã sớm triệt để hiểu rõ trong lòng.

Hiện tại đông nam sôi trào, phái thám tử Man tộc phương bắc giả thành người tửu, lên vào chiến trường dò xét hư thực, coi như là chuyện hợp tình hợp lý.

Hắc Hồ cùng chư hầu Trương Tam mặc dù tận lực che giấu, nhưng thân lâm hung mà không trốn, đảm lượng tuyệt không phải người làm ăn có thể so sánh, tuân thủ kỉ luật lại vượt qua cường đạo, hơn nữa trang sức nói chuyện có khác với Hán nhân, tác phong của quân hán dị tộc đã lộ ra chân tướng.

Long Bách Linh tiếp xúc một chút liền thăm dò minh bạch, sợ dĩ không vạch trần, thật sự là vì phiền chán tranh chấp gian xảo trá thế gian.

Hơn nữa giờ phút này ý chí tiêu giảm, âm thầm có ý nghĩ tự bạo bỏ đi, nếu thật là vì loạn quân cường tặc làm hại, ngược lại cũng chết một trăm người, vì vậy cố ý đi tới hiểm cảnh.

Bệnh thể của nàng yếu đuối không gió, nhưng vẫn khinh miệt cường ngạnh, coi họa họa như phù vân, tự nhiên sinh ra một loại thanh ngạo khí chất siêu nhiên trên đời.

Nương tử tầm khuyên bảo không được, suy nghĩ xem yêu thuật của mình bên người, bảo vệ tiểu thư cũng có thể đảm nhiệm, đang muốn đáp ứng đi ra ngoài bọc xe, chân trời nổ vang “Ầm ầm” vài tiếng, khối lớn hạt mưa như trút nước hắt vẩy xuống.

Nương tử tầm nói: “Được, khách hành thiên muốn lưu lại, Đại Vũ phải đi như vậy sao? Nếu như dính tóc quần áo, thân thể tiểu thư có thể ăn không tiêu.” Đúng lúc Hắc Hồ bung lên món dưa, một đĩa măng thơm khô, một đĩa cua vàng Mâu, mấy miếng bánh ngọt mềm mại cùng tơ vàng, thay bình Long Lộc

ngâm trong nước sôi, tất cả đều là do đầu bếp dư thi triển tay nghề, ý nịnh nọt trà tinh tế của tiểu thư điểm một chút.

Thịnh tình khó chối, Long Bách Linh nói: “Đợi sau khi mưa tạnh lại rồi đi.” Đuổi Hắc Hồ lui ra, cùng cô nướng tầm dùng cơm với nhau.

Ước chừng qua nửa canh giờ, cơn mưa kia không nghỉ ngơi chút nào, ngược lại càng xuống càng kéo dài.

Long Bách Linh ném thử hai ba cây măng, nhấp một chén trà nhạt, cuối cùng cũng không ăn được gì.

Trong lòng phiền muộn khó cầu, nhìn ngoài cửa sổ mưa bụi đầy trời, rãnh nước tràn lan, lá rụng hoa tàn đầy đất trôi nổi.

Đảo mắt lại thấy trên cửa sổ viết đầu Thụy Hạc Tiên Lung, chỉ được nửa lộn, đề “Cô Khách Sinh”, nói:

Tiểu viên bầu trời hơi sáng.

Thính Phong Vũ đột nhiên xiết chặt.

gỗ cửa sổ gỗ cửa sổ

Hương thơm trong suốt ít hơn một chút...

Biết nhụy mới đã hạ xuống...

Không cành cây thừa thớt...

buru nhớ Tích Mộng.

Tư Hoa Nữ...

Bên cạnh bóng lệ tú lệ.

Sao có thể khó khăn như vậy được.

Nghịch lưu quyền đi không tìm thấy.

Người thức tỉnh cảnh thâm...

Trong từ ngữ nhắc tới “Tư Hoa Nữ”, là chỉ nữ vương triều Tùy Viên Bảo Nhi, thường cầm một mũi sen bạn lứa, rất được Sán Đế sủng ái.

Nhân sinh của người này có dáng vẻ ngây ngô, kết hợp với nhan sắc xinh đẹp, thể hiện ra ý vị hồn nhiên thuần khiết, các phi tần khác muốn học cũng học không giống.

Năm xưa Tùy Đế giá long chu tuần du Giang Nam, mệnh đại tài tử Ngu Thế Khởi chiêu thư Ngu Thế Nam.

Viên Bảo Nhi ở bên cạnh ngơ ngác, mê thế Nam Văn Tú tuần tú, lại quên mất trong ngoài tránh hiềm nghi.

Sa Đế phát hiện ra điều này, lệnh cho Ngu Thế Nam làm thơ chế nạng, thi thành viết “Học hoạ oanh oanh vàng nửa thành, gập vai? Tụ Thái ngậy sinh!

Duyên ngu ngốc lại được quân vương sủng, trường mang hoa cảnh đi quanh.” Sau chuyện này, Dĩ đế giả ý muốn gả nạng cho Ngu Thế Nam, ai ngờ Viên Bảo Nhi chỉ được thưởng tài tử phong nhã, cũng không có nửa điểm tạp niệm tư tâm, lúc này lấy cái chết chứng minh trong sạch, người của Tùy Đế Mệnh Nhân phải hồi sinh cấp cứu mới được.

Đáng tiếc vị mỹ nữ ngậy thơ thân thiện này mấy năm sau chết dưới đao của phản quân Tùy.

Trong lời nói mượn mưa đêm thúc hoa thê lương, biểu hiện đau buồn giai nhân chết yếu, ý cầu mỹ khó có được, nhưng đối với giang sơn lưu táng lại không có quá nhiều tiếc hận.

Long Bách Linh nhìn từ ngữ Cảnh Quan, chột nghe tiếng chim muông kêu thê lương, đang phun mưa hàm thủy thảo xây tổ, một ý niệm duy nhất nối tiếp thành nửa yếu, ngâm nga:

Đa số lo lắng...

Thời tiết tí tách.

Bình tụ thủy trực trực...

Nhất giác hai đời.

Luôn luôn là vô tình gặp phải...

Cần gì phải như vậy.

Trường Tương Ưc.

Đáy hang ổ tàn hồng bị lật ra.

Chỉ than thở Bá Lao...

Làm sao còn tìm hiểu căn nguyên?

Chỗ đứt đoạn.

Hương ti không lưu lại.

Ngàn vàng vạn hệ quanh quần.

Bài từ này ẩn nghĩa nặng bao nhiêu, đã miêu tả cảnh vật trước mắt, lại dính chặt lấy Viên Bảo Nhi “Đăng khúc” Điền cố, lại âm thầm mượn công lao của Đông Phi tự thuật lại, lại lấy nhụy sen “Hương Ti” “hí tư tương tư”... khúc chiết, dục ngữ còn ẩn nhẫn, toát ra vẻ muốn quên đi tình cũ, lại thỉnh thoảng nhớ lại tâm lý phức tạp.

Vừa dứt lời, tú nhân say khướt kia mới vỗ bàn khen ngợi: “Hương ti lưu lại, ngàn ân vạn hệ! Hai câu này đại diệu có thể bao vây!” Ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngạc nhiên.

Tầm nương tử thâm giật mình, thâm nghĩ: “Hay cho một mỹ nam tử tiêu sái phóng khoáng! Phan An Tống Ngọc chuyên thế sao?”

Chỉ thấy người kia hơn hai mươi tuổi, mắt sáng thần dật, khí vũ hiên cao, phiêu nhiên có biểu hiện long phượng.

Trong tay nắm một cái chén vàng, vừa đi về phía bên này, vừa liên tục tán dương: “Thanh Nhu lại uyển chuyển, trong bình tĩnh truyền ra u hận, quả thật là dị phong lưu luyến mới, nửa trên của ta có vẻ là Cổ Trần đục lỗ.” Mắt thấy thân ảnh Long Bách Linh, thần hồn càng thêm điên đảo: ” Giai câu xuất từ giai nhân, trang mỗi ta may mắn như thế nào như thay! Hôm nay lại gặp giang nam hoa mỹ.”

Long Bách Linh quay lưng về phía Trang công tử, lời khen truyền đến tai điếc tai ngơ, hai con người ngóng nhìn cảnh mưa, trong lòng chỉ nghĩ đến người trên đỉnh Nga Mi sơn kia.

Không mấy chốc, trang công tử kia chuyển sang chính diện, cười hì hì tự giới thiệu: “Tiểu sinh họ Trang Danh Phong, hạnh ngộ tiểu thư...” Liếc mắt một cái đã thấy rõ toàn cảnh Long Bách Linh, lần này giống như Khổng phu tử gặp được Kỳ Lân sống, khiếp sợ say mê, suy nghĩ say mê, thất thố như trăm dòng nước mắt, bỗng nhiên hai hàng lệ nóng trào ra, “keng” một tiếng chén vàng rơi xuống đất, “keng”

Lúc này Long Bách Linh mới cảm giác được, nhìn người trước mặt, nhìn cái chén trên mặt đất, đôi mi thanh tú nhân lại còn chưa mở miệng nói.

Trang công tử kia đã ngã nhào trước mặt ta từ lâu, trong miệng kêu “A a” thảm thiết, há miệng liền hôn lấy mũi chân của Bách Linh.

Cô nương kia sợ hết hồn, sải bước ngăn ở phía trước, quát lên: “Làm gì vậy?” Trang công tử kêu khóc: “Cứu mạng! Thế gian có sắc đẹp này, ta đâu còn mạng, cứu mạng!”

Nương tử tằm nói: “Người này dám tình cờ phát bệnh? Là người điên à, đáng thương là một bộ túi da tốt.” Long Bách Linh lạnh lùng nói: “Nếu hắn là người điên, bách tính thiên hạ mới gọi đáng thương.” Có yêu tằm chắn trước, Trang công tử gần như không thể tới gần, vội vàng khóc lóc lăn lộn dưới đất.

Đang lúc không thể tách ra, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân, theo sau sáu gã tráng hán đi vào, ở giữa ôm theo một quan viên thấp gầy.

Quan phục trên người ướt đẫm, đôi mắt kinh hoàng nhìn quanh.

Hắc Hổ nghe tiếng đi lên phía trước chào hỏi, hai hán tử vung cánh tay lui lại, trong tay nắm cương đao vô,

Dur nhân còn lại chưa kịp cởi áo tơi, gần vài bước đã đỡ trang công tử dậy nói: “Bẩm báo chủ thượng, huyện chư lạng lệnh Vương Nhân thọ chuyên đến.” Nhặt lên chén rượu, cẩn thận đỡ Trang công tử về góc tường.

Một mực nâng lên ghé ngồi vững vàng, trang công tử Phương thần tư hơi bình tĩnh lại,

Lúc này lão đầu lại đi vào bộ dáng quản gia, hướng Trang công tử quỳ lạy: “Chủ nhân.” Tiếp tục bò dậy, quát hỏi huyện lệnh: “Vương Nhân Thọ người thật to gan lớn, chủ nhân nhà ta giao cho người tửu lâu, vì sao lại tự tiện bán? Nói!” Tiếng nói vô cùng lạnh lạnh.

Các nàng tằm nương cách nhau tương đối xa, vẫn cảm thấy chói tai, ngạc nhiên nói: “Quái tai, sao giọng nói lại giống giọng của thái giám?”

Long Bách Linh nói: “Có gì kỳ quái, người hầu hạ Hoàng Đế không phải là hoạn quan sao?”

Nương tử tầm sừng sốt một lúc lâu, bỗng dưng nhăm nháp ra chút mùi vị, lặng lẽ hỏi: “Lão gia hỏa nếu là thái giám? Còn dập đầu cho Trang công tử, vậy trang công tử là...” Bách Linh cũng hạ giọng: “Họ Trang chính là đương kim hoàng đế.” Tầm Nương tử cảm thấy kinh dị: “Hoàng đế? Sao lại biết được?”

Long Bách Linh nói: “Cái tên “Cô”, tự so với Dĩ đế, Thiên Tử khẩu khí mười phần.

Trên chén kia khắc ” mạ vàng vĩnh cố”, càng là đồ vật chỉ Hoàng đế có riêng.

Lương Vũ Đế từng nói “Quốc gia như mạ vàng”, vàng nghĩa giang sơn, ai mới có được? Cho dù Hoàng thái tử dùng đều là tội mất đầu.”

Mẹ của Tầm Tử bán tín bán nghi, nói: “Sao không phải là đạo tặc trộm bảo trong Hoàng cung? Hoặc là đồ điên không biết cao thấp làm loạn? Hay là, hắn là tên đầu sỏ gây phản? Hiện nay thế cục Giang Nam đại loạn, không thể cho phép mấy người xưng Vương, mấy người xưng Đế, bọn họ không quan tâm những triều đình kia cầm ky.” Bách Linh nói: “Đạo tặc sẽ không bại lộ vu vật, càng sẽ không công khai cầm vật vi phạm cấm uống rượu.

Tên điên ngu ngốc không biết viết thơ.

Muru phản sao? Trong từ ngữ hắn gọi giết phản quân Viên Bảo Nhi là “Nghịch lưu”, nếu hắn là phản đồ, chẳng phải là mắng lên đầu nhà mình? Tuyệt đối không có lý này.”

Hoàng đế hiện thân tại khách sạn ngoại ô, quả thật là chuyện lạ không thể nào tưởng tượng nổi.

Mặc dù Long Bách Linh rầu rĩ suy nghĩ, nhưng dù sao cũng là một cô gái xinh đẹp, gặp chuyện này cũng cảm thấy hi vọng, còn thảo luận thêm vài phần hứng thú.

Hai nàng thấp giọng nghị luận, Trang Phong ngồi ở bên kia, hai mắt nhìn chăm chăm Long Bách Linh, nửa ngày không một thoáng nhìn chăm chăm vào Long Bách Linh.

Lần thứ tư, thứ tư là vì khuynh quốc bất hoan tứ phi.

Lúc này, lão thái giám còn đang ép hỏi Vương huyện lệnh: “Nhà các mà Trang công tử tu thành, người chỉ có thể dụng tâm quản, ai đồng ý bán lung tung? Tên vô lại không muốn sống nào mượn gan chó của người?”

Vương huyện lệnh kinh ngạc vạn phần, nói: “Lưu công công, phá Sùng các là sản nghiệp quý phủ, lại mua từ trong tay người, sao lại nói... là thư sinh này tu luyện.” Một hán tử bên cạnh quát lên: “Thư sinh gì? Là công tử!” vỗ đao vỗ mạnh lên lưng một cái!”

Vương huyện lệnh nhếch miệng nói: “Vâng, gia, công tử gia.”

Nguyên lai hán đi tuổi thu hoạch tin tức: Chỗ sâu ven đường rừng có một tòa tửu lâu lớn, trong ba năm năm khách qua lại thưa thớt ít ỏi.

Đánh giá sinh ý không dễ bị đóng cửa, gọi mười mấy kinh lịch Kỷ Du chuyển chủ đề.

Vương Huyện lệnh này dựa vào cửa hàng phát gia đình, năm vạn lượng bạc mua chức quan, nhậm chức sau đó cưỡng đoạt hào đoạt, hận không thể đem toàn bộ huyện đất cạo lên ba thước, gặp tiện nghi như ruồi nhặng người thấy mùi phân, liều mạng cũng phải đoạt tới tay.

Mặc dù kinh nghiệm là gia sản của đại thái giám kinh thành Lưu công công, Vương Huyện lệnh vẫn to gan mua sắm, mấy kinh nghiệm đau khổ thỏa mãn nguyện, cuối cùng tại kim xuân lấy được bút của Lưu công công tự tay bán khế ước.

Sau đó Phá Nê các thuộc về Vương huyện lệnh, đổi lại là bạn bè của chương quỹ một lần nữa mở rộng cửa hàng.

Sinh ý tuy là quanh quẽ, nhưng giá mua chỉ chưa tới hai ba thành, Vương huyện lệnh đại danh kỳ ý, vui vẻ làm ông chủ chân vạc, chỉ coi như một chỗ bỏ trống để mua.

Về phần trong tửu lâu thường có một trang thư sinh chiêu cố, Vương Huyện lệnh cũng từng nghe nói qua.

Bởi vì quần áo gã không chỉnh tề ra tay xa xỉ, đoán chừng là thể tộc phá gia chi tử từ nơi khác đến, cũng không để trong lòng.

Lúc này chợt nghe hẳn là Đông gia tửu lâu, cảm thấy nghi hoặc của Đặng Sinh lão đại.

Lưu Công Công nói: “Thằng nhãi nhà ngươi nói bậy bạ.

Lão Lưu ta là một con chó trước cửa nhà Trang công tử, chỉ là thủ hộ mà thôi, sao dám nói bừa hai chữ mua bán! Công tử gia yêu thích phong cảnh Giang Nam, đặc lệnh tu kiến... Quán rượu, vì tránh việc nghị luận cổ tình xây thành quán rượu khách sạn, ngươi thật sự muốn bán rượu ăn uống để lưu lại khách hàng sao?” Vương huyện lệnh thầm nghĩ: “Nếu không phải là quán trọ tửu lâu, vậy có phải bán cho ta không? Hiện tại nói nhờ ta trông coi, lại uống công nhận ta tám trăm lượng bạc.” Trong miệng ừ ục, trên mặt lộ ra vẻ tức giận.

Lưu công công công: “Công tử gia chúng ta chính là người đứng đầu đương thời, tài sản vàng bạc coi như cặn bã, có bao lâu phiền toái với ngươi? Chỉ vì năm trước công tử mang theo Thái Nguyên Lý mỹ nhân đến đây du ngoạn, không phòng bị mỹ nhân tiên đi, nhất thời thương tâm vội vã trở về kinh.

Không ngờ cầu quan ngươi lại đứng lúc lên lên, liền đem nơi này phó thác lý lẽ.

Đây là vinh quang lớn đến mức nào, quan lại trong thiên hạ nâng ngàn hai vạn lượng vàng cũng không tìm ra, ngươi còn làm ra vẻ không phục như vậy? Đánh cho ta một trận, thanh âm như điều phụ om sòm vang lên, đánh rầm mới ra khỏi miệng, hai bên tùy tùng nhắc chân đá loạn, Vương huyện lệnh rên rỉ: “Phục, khâm phục.” Lưu Công Công công bằng: “Ngươi bán tửu lâu cho ai rồi, nhanh chóng tìm kiếm chuộc về đi, bằng không thì định tội diệt tộc của ngươi!”

Long Bách Linh nghe đến chuyện này, tiền căn hậu quả đã rõ ràng, thầm nghĩ “Vị Hoàng Đế này thích du nhạc, đóng giả làm lãng tử hành tẩu trong dân gian, từ Sơn Tây mang theo một vị Lý mỹ nhân gì đó đến Giang Nam chơi.

Tu hành tửu lâu làm hành cung, đặt tên là “Phá Nê” để biểu thị tình cảm hai người không thay đổi.

Trong lời nói hần bi thương Viên Bảo Nhi, thật sự là hoài niệm Lý mỹ nhân chết non.” Nghĩ thông suốt nghi hoặc, lại dần dần cảm thấy mất hứng.

Lưu công công kia luôn miệng hỏi mua chủ quán.

Vương huyện lệnh hốt hoảng chạy trốn, trước khi đi chỉ cầu địa sản mau chóng rời tay, tất cả giao dịch đều do kinh nghiệm kỷ luật xử lý.

Mắt thấy bạch hoa ngân đưa đến, hần nào quản mua lâu chính là thần là quỷ, lập tức rút rờ nói: “Ty chúc Ngũ Sơ, gần đây chỉ lo sửa sang lại hành trang, bán cho người phương nào quên mất.

Cũng may tiểu nhị trong tiệm không chạy, tìm đến hỏi rõ...”

Lưu công công cười lạnh nói: “Nói vậy ngược lại khiến cho chúng ta thức tỉnh gia tộc, người tốt nhất là chư huyện lệnh, không có triều đình điều động văn thư, làm sao thu thập gia đình vội vàng chạy đi xa? Chẳng lẽ người muốn bỏ quan bỏ nhiệm? Thật to gan, nếu không phải công tử gia chúng ta truy cứu trách nhiệm bán lâu, thật đúng là dạy người đào thoát.”

Trước kia Hoàng Đế vì mất đi Lý mỹ nhân rời khỏi Giang Nam, Lưu công công đánh giá hần nhất định không thể quay lại, bán đi tửu lâu lung tung, chỉ coi như thay Chân Long mai danh ẩn tích.

Không ngờ Hoàng đế mùa hè phá Vững các lại tới Hoài cự, vừa thấy hắc hồ thô lỗ, chương quỹ toàn không có thanh tú Giang Nam, cơn tức giận còn điên cuồng uống rượu say sưa trên bàn.

Đồng hành cùng bọn người Lưu công công luống cuống tinh thần, ra ngoài tìm kiếm bốn phía, may mắn ông trời phù hộ, chặn đường xe ngựa của Vương huyện Tây Phổ chặn đường xe ngựa của Vương huyện lệnh.

Cũng mặc kệ hần tôi tớ từ gia quyến, Tinh Hỏa đưa hần vào trong lâu thăm vấn.

Vừa rời Lưu công công cố ý nói nhanh, thực che giấu sai lầm của mình, nhưng tra rõ chuyện bán lâu cuối cùng sẽ tra xét trên trướng của hần.

Gặp phải Vương huyện lệnh nói tới một câu “Chạy trốn”, có nguyên nhân trước khi bỏ qua sai trước, lập tức nắm chặt lấy việc làm khó dễ: “Trốn quan nên tội gì!”

Vương huyện lệnh thở hắt hắt nói: “Vọng công công minh giám, hiện giờ Uy tặc liên tiếp đánh vỡ thành trì, quan viên Giang Chiết ai không chạy trốn.

Những đoàn luyện kia, thủ bị, lớn nhỏ tướng sớm chạy ra Tịnh Quang, quan văn chúng ta trái phải đều là chết, cùng hấn bị Uy tặc bắt giết, chớ như chết trong tay chính mình người Trung Quốc chúng ta, đây gọi là tử quý không rời mộ địa tổ tiên.” Lúc đến đây hấn đã sợ mất hồn, ngắt lời nói thật xen lẫn ra, ngược lại có hai phần cương ngạnh hắt hơi,

Lưu Công Công công bằng: “Nói bậy! Đương kim chủ thượng thánh minh, Vương Sư uy chấn tứ hải, đó là giang sơn, xã tắc đức đồng, chưa từng có tặc khấu gì? Rõ ràng là người tham vụ oan uổng pháp, sau khi phát sinh chuyện mang theo gia quyến nhà giàu bỏ chạy.”

Hóa ra Hoàng đế thích võ công, ngày xưa xua quân Bắc phạt đại bại, còn thổi phồng mình thắng trận.

Hiện nay bên ngoài giặc cướp xâm lấn đông nam, quan binh vọng phong mà tán, bại trận như vậy sao có thể báo cáo? Sớm bị thái giám nội đình che giấu nghiêm ngặt, đến Hoàng Đế thân cận chiến trường còn không biết gì cả.

Bỗng nhiên từ trong miệng Vương huyện lệnh nói toạc ra, Lưu công công không tức giận, quát: “Tham quan dám giáo biện, hung hăng đánh cho ta!” Đám tùy tùng vùng quyền lên, Vương huyện lệnh bỏ đi trốn tránh, hoạt động như kẻ táng gia chó chết.

Lưu công công cười nói: “Cầu quan tốt, gọi hai tiếng càng giống!” Mọi người tình cảm thấy Hoàng Đế chơi đùa rất nặng, làm cho càng hoang đường, càng có thể làm cho họ vui vẻ, lập tức phụ họa cùng Lưu công công: “Kêu! Học hai tiếng cầu tử!” Vương huyện lệnh đầu óc choáng váng, quả thực tiếng chó sủa “Gâu Mãng”, mọi người cười ha ha ha ha: “A! Học sinh của bọn họ!

Thục nương tử cũng không nhịn được che miệng cười nói:
“Mã quan trên đời đều là bộ đức hạnh này.”

Long Bách Linh rất bức bối với trò khôi hài này, chỉ nói: “Phía dưới quá ồn ào, chúng ta lên lầu đi.” đỡ bả vai tằm nương tử đứng lên.

Lưu công công quấy rối nửa ngày, lại không nghe động tĩnh chủ thượng như thế nào, có bốt giận hay không, lén nhìn thấy hấn như ngốc như say, nhẹ giọng hỏi: “Gia, xử trí câu quan thế nào?”

Trang công tử chỉ lo ngây ra nhìn Long Bách Linh, lẩm bẩm nói: “Nhất Tiểu khuynh nhân thành, lại cười khuynh quốc, nàng không cười cũng có thể khuynh thành khuynh quốc... Nàng sao lại không cười, nàng, nàng, vì sao nàng lại không cười?!”

Mọi người thuận theo ánh mắt của hấn nhìn lại, nhất thời trợn mắt há hốc mồm, Lưu công công càng muốn “Sắp chết! Lại có tuyệt mỹ như vậy! So với Lý mỹ nhân kia còn hơn gấp trăm ngàn lần! Khó trách Hoàng thượng phát điên, ta lại không phát hiện, thật sự rất chết tiệt!” Chỉ thấy Long Bách Linh đỡ Tằm Nương, chậm rãi đi về phía đầu cầu thang lầu.

Trang công tử bỗng “Bịch” quỳ xuống, đầu gối đi đến trước người năn nỉ: “Khà cười mà, người cười một tiếng sẽ đẹp tới mức nào, để ta xem thử! Nếu có thể nở nụ cười vui vẻ, ta nguyện châm ngòi cho người tắt cả phong hỏa đài trong thiên hạ.” Chu U Vương mỉm cười khen ngợi, từng châm lửa chiến tranh trên đũa tứ phương chur hầu.

Mọi người mặc dù biết Hoàng Đế hành xử hoang đường, có thể quỳ xuống đất cáo trắng, tình hình thế học Chu U còn thuộc loại lần đầu nhìn thấy, đăng cảm thiếu nữ đến cửa quan trọng hơn.

Lưu công công vội vàng la lên: “Mau ngăn nàng lại!” Đám tùy tùng lên tiếng, như một bức tường ngăn trở Long Bách Linh lại.

Đổi lại là nữ tử bình thường, tất nhiên sẽ hoang mang hoảng loạn.

Nhưng Bách Linh cơ trí cỡ nào, có nhiều người hơn gấp mười lần cũng đừng hòng ngăn được, lúc này liền kêu: “Đại ca cửa hàng mau tới đây.” Lưu công công cười nói: “Gọi quán trọ vô dụng, tiểu cô nương thức thời, hầu hạ công tử gia chúng ta cho tốt.” Nào ngờ Long Bách Linh gọi một tiếng lại cực kỳ lợi hại: tiểu nhị của tửu lâu là quân sĩ dị tộc phương bắc, hung mãnh cường hãn, xưa nay đối thủ với triều đình Trung Nguyên vẫn là đối thủ một mất một còn.

Nếu như nói với bọn họ thân phận Hoàng đế, mấy người trước mắt liền giống như dê con sói con bầy sói, lập tức phải cúi đầu liền trói, nào có dư lực dây dưa người bên ngoài.

Hắc hồ nhìn bách linh như thiên tiên, nghe nàng kêu gọi quả của mình là nhảy nhót hăng hái, phi bộ đến phía trước nói: “Long cô nương có gì phân phó?”

Bách Linh nói: “Nơi này có vị khách quý tự xưng cô đạo quả, người nên gọi nhiều người hơn đi ra hầu hạ.”

Hắc Hồ không hiểu ra sao, chỉ biết nguyện vọng của Long cô nương nhất định phải cố gắng đi làm, đang muốn há miệng kêu đồng bọn, nương tử tầm chợt nói: “Ai nha, hô to gọi nhỏ thành thể thống gì, để ta ứng phó với trang công tử.” Nàng cũng không biết diệu kế của tiểu thư, còn đạo nữ hài khiếp đảm người đi cứu viện, cân nhắc không động thủ còn đợi đến khi nào thì đợi đến khi nào.

Khăn tay giương lên, cười nói: “Tiên pháp của ta.”

“Tầm Yêu” mặc dù là bàng môn, chinh trị phạm nhân lại nhiều lần khó chịu thử nghiệm.

Một cái khăn trong tay của Trang công tử quăng lên mặt, một cổ hương khí xông vào mũi, thoáng chốc thần trí mê loạn, xoay người cong lưng, hướng về trụ đường dốc sức kể ra: “Người họ Long đúng không? Họ tốt, họ tốt, họ tốt, nhất định phải gả đến nhà Chân Long Thiên Tử, mau theo ta trở về trong cung đi., Ta muốn tu cho ngươi một chỗ ở hoa lệ dễ chịu nhất, đấu với Hoa Thanh trì của Đường triều Dương phi...” chạm vào cây cột cứng ngắc, lại khóc lóc: “Long mỹ nhân à, sao lại lạnh lẽo cứng đối với ta như vậy? Người nổi giận còn hơn, sao lại hóa thân thể yêu kiều mềm mại thành gổ đá, giết ta cũng ta,

tiết giết ta!” Một loạt âm thanh nện ngực giậm đầu, bộp bộp bộp vào vành tai của mình như vậy?

Đám người Lưu công công đều luống cuống, bất chấp ngăn cản thiếu nữ, như ong vỡ tổ vây quanh an ủi.

Bách Linh thấy thế thâm nghĩ: “Đương triều hoàng đế điên cuồng vô hành, triều chính chính bại trận có thể tưởng tượng được, cuộc sống của dân chúng tính toán không tốt.

Ai, thế ngoại tu tiên khổ, trên đời làm tiểu dân bách tính cũng khổ, vạn vật chỉ cần còn sống, đều không thoát khỏi một chữ khổ.” Nghĩ đến chỗ thê lương, suýt nữa rơi lệ.

Lúc này Hắc Hồ đã gọi đồng bọn ra, tám chín hán tử to xác nung lửa chặt củi khô, cao lớn vạm vỡ, khuôn mặt dữ tợn, phần nhiều là hạng người giết người ở tái bắc.

Hắc Hồ nói: “Cô nương muốn chúng ta làm gì?”

Long Bách Linh nói: “Bỏ đi, nơi này ồn ào huyền ảo.

Ta muốn lên lầu thanh tĩnh, Hắc Hồ đại ca có nguyện ý theo giúp ta?” Cảm giác đối mặt với người thô kệch của Man tộc, so với nhìn thấy Hoàng đế kia thoải mái hơn, xoa tay vịn lên cầu thang.

Tầm nương tử theo bên chăm sóc, Hắc Hồ thụ sủng nhược kinh, quát lui đám đàn ông thô kệch, cũng đi theo lên lầu theo.

Lầu hai càng thêm xa hoa hiên ngang, bốn bộ tọa tử hai gian nhả phòng, khắp nơi chạm long ngô phượng, nạm vàng rủ châu.

Long Bách Linh đi đến bên cạnh dựa vào lan can nhìn xa, trong Yên Vũ sóng bạc chiều núi xanh, một dòng Phổ Dương Giang uốn lượn chảy qua, hai bờ sông có mấy điểm đỏ đào Lý Bạch, tựa như phong cảnh trong Đan Thanh Thủy Mặc.

Tửu lầu xây dựng ở đây, hiển nhiên là để tiện ngắm cảnh đẹp.

Long Bách Linh nhẹ giọng nói: “Hoàng Đế rất dễ hưởng thụ, nhưng không biết vị Lý mỹ nhân kia có vui vẻ hay không.”

Lại nói: “Tâm tính nữ nhân dễ thay đổi, có những thứ khác lại không thay đổi được, có phải không?” Một bên mẹ con tầm không hiểu đầu óc, hàm hồ nói: “Hảo quá?”

Bách Linh nói: “Lúc trước Đông Thi đại tỷ ở thôn bên cạnh ngang phách dương giống như tỷ ấy.

Về sau phụ hôn thi triển thân thể, nhập Ngô Cung hầu hạ Ngô Vương, theo phạm vi lan tràn giang hồ, truyền xuống bao nhiêu câu chuyện động lòng người, nàng không phải người dịu dàng nhu tình, sao có thể như vậy? Ta nghĩ cảnh ngộ là có thể thay đổi tính tình nữ nhân.” Ngử khí chuyển nhu hòa, suy nghĩ trôi về Tây Thi cố địa, âm thầm nghĩ: “Trở về quê hương Di Quang, cuộc sống như Di Quang, tính tình Long Bách Linh phải đương biến hóa, một lời oán hận có thể san bằng.”

Tầm nương tử nhìn quen dị trạng lúc nàng chợt trở nên nhu hòa, mặc dù không rõ ẩn tình trong đó, nhưng sợ tiểu thư suy nghĩ nhiều làm tổn thương tâm thân, ý nghĩ của nàng thay đổi, chỉ về phía xa xa nói: “Nơi đó hình như đã mất lửa rồi!” Trong màn mưa mờ lung hồng tinh lóe lên, dâng lên vài cột khói đen sì.

Nương tử tầm nói: “Không ổn, trong khói có mùi máu tanh, dấu hiệu cường nhân đốt... Đúng rồi, chắc chắn là hủ tặc đang xâm hại thôn trang.” Long Bách Linh kinh hãi nói: “Đó là Lâm Phổ Thi gia trấn?” Lệ Nương tử nói: “Chín thành không sai, chúng ta chuyển đi nơi khác, tránh để bị tặc nhân kia quấy rối.” Thiếu nữ nói: “Ta không phải đi Thi gia trấn, nhưng nhìn dạng tặc khấu như người quấy nhiễu được.” Tây Thi nhu khí rút đi, ngạo khí của Long Bách Linh lại hiển lộ ra ngoài.”

Hắc Hồ phía sau đáp: “Cô nương chớ sợ, chúng ta che chở cho cô, đám Đông Dương Quỷ kia không gần được.” Bách Linh nói: “Ồ, cô đã gặp Đông Dương quỷ rồi à?” Hắc Hồ nói: “Chưa từng thấy, bọn họ còn chưa đánh tới đây, mấy ngày trước đã nghe nạn dân đi qua nói tới Đông Dương Quỷ hung ác như vậy.

Cô nương người chớ lo lắng, người của chúng ta đã trải qua chiến trận lâu năm, một người có thể chống được trên trăm quỷ tử, hơn nữa Na Tra đại vụ sư của người cũng sắp đến rồi, tuyệt đối có thể bảo vệ người an ổn...” Đúng lúc nói, nương tử tầm chợt tứ chi phát run, răng cửa va chạm “Khanh khách”, liên tục đánh mấy cái lạnh lẽo cam miệng.

Long Bách Linh nói: “Sao vậy?”

Tầm nương tử lấy lại bình tĩnh, kinh ngạc nói: “Dưới lầu có cao thủ đến, ra tay phá vỡ mê hồn thuật của ta! Dem Hoàng đế kia cứu tỉnh lại!” Long Bách Linh nói: “Thánh Thiên Tử vạn linh tương trợ, thật sự có lời này? Chúng ta nhìn qua một chút.”

Nương tử đoán nàng tích lũy quá lâu, muốn tìm chút chuyện buồn bực, vội khuyên nhủ: “Bằng sự thông minh của tiểu thư, thiên quân vạn mã chỉ có thể lui, vốn không cần phải lo lắng.

Nhưng dưới lầu tất cả đều là những nam nhân thôi, xú khí tanh tưởi hun người? Không xuống xem đi.” Nàng cảm giác pháp lực “cao thủ” kia cường đại, xa xa không phải mình có thể đạt tới, trong lòng không khỏi sinh ra sợ hãi.

Hắc Hổ nói: “Cô nương muốn xem tình huống bên dưới, ngay trên lầu cũng được.” Bách Linh nói: “Các người có cơ quan?” Hắc Hổ đáp ứng, mang hai nàng vòng qua tử tọa, tiến vào nhà phòng đầy bức tường ra, bên trong quả là gian mật thất.

Hai bên góc tường khảm nạm gương đồng bốn mặt, xuyên thấu qua khe hở sàn nhà, vừa vặn đối mặt với đồng giám bài trí trong đại đường, ánh sáng chiếu rọi, trong đường mọi việc đều nhìn không sót thứ gì.

Tầm nương tử nói: “Tuyệt cực, dưới lầu thay đổi đều có thể nhìn thấy từ trong gương.” Long Bách Linh dời mắt nhìn quanh, thấy mật thất đặt bàn thờ, bàn thờ, chén máu, bút son hương nến, trên vách tường treo bức tranh vải lớn., Nói: “Tửu lâu không có loại khí cụ này, các người gần đây sắp đặt đúng không?” Hắc Hổ nói: “Là bí tế đàn, chỉ cần ban đêm xuất nguyệt, chúng ta tế bái ngay tại đây, hướng về Y Đô ân ti khẩn cầu bảo hộ.” Hắc Hổ nghe Bách Linh nói chắc chắn trong lòng càng ngày càng khâm phục, tin chắc nàng là tiên nữ hóa thân, lời nói đến đây không còn chút ẩn nấp nào nữa.

Tầm nương tử tìm lửa nhóm nên, mật thất đột nhiên sáng ngời.

Long Bách Linh ngửa đầu nhìn bức tranh vải trên tường, vừa hỏi: “Y Đô là Thần Linh của các người? Hán tử nói như thế nào?” Hắc Hổ nói: “Y Đô chỉ là ân ti của Y Đô, những danh hiệu khác đều gọi là khinh nhờn.

Năm trước ta tận mắt nhìn thấy, có một hán nhân thư sinh nói chuyện với đại vu sư, nói Y Đô ân ti dịch thành tiếng hán thánh nữ, hoặc là “Đại địa nữ”, đại vu sư liền nói ” ngôn ngữ ô uế các ngươi, sao có thể xưng là thần của chí cao, thoáng cái đem thư sinh kia đốt thành than cốc.” Tầm nương tử cười nói: “Thật đáng sợ vu sư...” Một lời chưa dứt, chợt thấy thần sắc bách linh đại biến, chợt thấy thần sắc đại biến.

Lúc mới vào phòng, liền nhìn tấm vải rộng hơn trượng, phủ kín một nửa vách tường, trước mặt bàn tế phẩm, hiện ra đối tượng cầu xin kỳ thần linh.

Bách Linh cho rằng bức tượng thần này là vẽ, ánh nền chiếu rọi, lại hiện ra đường cong uốn lượn phía trên, một khi phân biệt kỹ càng thì rất là kinh dị, thầm nghĩ “Cái này... Đồ án này, ta đã gặp rất sớm a!”

Trí nhớ của nàng vô cùng tốt, hơi suy tư chợt nhớ tới —— bốn ngàn năm trước đã từng cứu viện quý phương nô lệ, để cho bọn họ tránh thoát hiểm trở, vẽ một bản đồ tuyến đường thông đến sinh địa, nghiêm nhiên ăn khớp với đường cong trong tranh lụa.

Chỉ là nửa người không trọn vẹn, từng cây bị chém đứt, đều không vẽ được nửa đoạn sau, không có vẽ ra nửa đoạn sau.

Đồ án Bách Linh suy nghĩ thầm này là ta vẽ lúc ở thương triều, làm sao cung phụng trong phòng? Lại bị người cố ý thiếu mất một phần.” Lòng hiếu kỳ đột nhiên hưng thịnh, cũng có tinh thần khí lực.

Không nhịn được cầm lấy bút son, nhúng đầy máu gà trong bát, dựng ghế lên đứng lên chất vấn.

Hắc Hổ và Tầm Nương tử kinh sợ trừng mắt, vội la lên: “Tiểu thư đừng làm loạn!” Cô nương... dừng lại!”

Chỉ thấy Bách Linh Bút đi long xà, tu bỏ toàn bộ bản đồ, thở dài nói: “Bản vẽ này chỉ hiện ra nửa bức, nhất định là bọn người đến chữa trị.

Ta còn có thể nhớ lại những thay đổi rất nhỏ, xem như toàn bộ ý nguyện của mọi người vậy.” Bút hạ xuống, bức tranh vải huyền lệ sinh ra màu sắc, đường cong hơi lồi ra giống như vàng.

Long Bách Linh nói: “Ừm, trong bản đồ còn ẩn giấu pháp chú.”

Đột nhiên hồ đen “Bõm” xuống đất, trên mặt kính sợ, sợ hãi, hướng về các loại thần sắc giao nhau, “Phanh phanh” mất mạng hướng Long Bách Linh dập đầu xuống.

Nương tử Tầm nói: “Người làm gì vậy?” Hắc Hồ ngẩng mặt lên, trán ứa máu, a a a a hát bài hát kính thần.

Thục nương tử cười nói: “Hôm nay nam nhân đều uống nhầm thuốc nao sao? Mỗi người đều bái dưới váy tiểu thư.” Hắc Hồ hát xong lại ôn lại lễ bái, trong miệng run giọng tụng niệm: “Y đều là hạt ân ti, Y Đô ân ti.” Tầm Nương tử nói: “Đủ rồi chứ, người lái nhai một chút tên đường nào?”

Long Bách Linh đã biết ngay vào lúc đó, nói: “Hắn đang gọi ta đây, Hắc Hồ và tộc nhân của hắn là hậu duệ của nô lệ Quỷ Phương.” Hắn quay lại xem bản đồ, nói: “Bản đồ không trọn vẹn này, chính là chứng cứ của bọn họ khi xác nhận lai lịch của thần minh.”

Lần thứ tư không nên làm việc chung cho Khuynh Quốc vui năm.

Nương tử tằm không biết trăm linh đã rơi xuống U Minh Giang, trải qua chuyện triều cổ, chờ hỏi kỹ, bỗng nhiên Lưu công công dưới lầu kêu to: “Người dám cưỡng ép công tử của chúng ta!” bèn nhón như kiêu hào.

Nương tử tằm nói: “A, thái giám cũng nổi đóa...” Long Bách Linh Ngũ Chỉ khép lại làm thủ thế đứng lên tiếng, ý bảo đỡ nàng nhìn hình ảnh trong gương.

Hắc Hồ thấy “Nữ thần” từ trên ghế vênh váo tự đắc, từ từ đi về phía gần, chỉ hù run rẩy như cây sậy.

Truyền thuyết cổ nhân trên thảo nguyên, ai nhìn thẳng vào “Y Đô Ân Ti” chân dung, lập tức sẽ hóa thành tượng đá.

Thấy nữ thần vượn ngọc thủ thon dài, hắc hồ thiếu chút nữa bị dọa ngất ngay tại chỗ.

Một đại hán cường tráng oai vệ, lại giống như con gà con cuộn mình rụt cổ.

Bách Linh nhìn thấy hấn sợ quá mức, dự định giải thích ngược lại hơn phân nửa, lập tức thu tay lại quát bảo: “Đứng lên, đừng kêu loạn xạ!” nghiêm mặt nói: “Ta là Thần của các người, trung thực nghe lời ta đi làm, bảo đảm hợp tộc của các người an bình.

Nếu không phải giáng tai họa xuống, để nguơ mã của các người hại chết người!” Khẩu khí mặc dù nghiêm khắc, trong lòng lương thiện, chỉ nói hại chết súc vật, vẫn chưa nguyên rủa tộc nhân của các người.

Nào biết đánh bậy đánh bạ lại nói đúng mấu chốt, dân tộc thảo nguyên coi nguơ mã quý như tính mạng, quần súc hại ôn dịch quả thật là đại tai nạn không thể tưởng tượng nổi.

Hắc hồ nghe tiếng “Vù” đứng lên, từ đầu đến chân như đồng sắt rèn đúc, một chút xíu xíu cũng không dám động dấy.

Tằm nương tử cười nói: “Lệnh cấm hành, trẻ con dễ dạy.”

Long Bách Linh chăm chú nhìn mặt gương, nhìn vào trong đường lại nhiều thêm một ít người.

Lưu công công dẫn sáu tên tùy tùng rút đao vây quanh, bên cạnh bàn giữa đặt song song hai ghế dựa, một lão đầu tóc trắng ngồi bên phải, mày chữ bát, mũi ưng, hai tai đeo vòng vàng, ngực đeo vỏ sò, cánh tay quần hạt niêm châu mã não, khoe mắt đậm hoa văn vàng rực rỡ.

Bốn lưỡi đao sắc vờn quanh, tay phải hấn cụng chén uống trà, tay trái cầm cổ tay phải của Trang công tử, một bộ nhàn hạ ung dung thái độ nhàn hạ.

Chưởng quỹ Trương Tam mang mấy tiểu nhị đứng ở bên ngoài, tay bám vào đùi khom người, mặt hướng về phía lão giả cung kính, giống như căn bản không nhìn thấy lưỡi đao sáng loáng.

Long Bách Linh nói: “Ta nói mới vừa rồi không thấy chưởng quỹ ra mặt, hóa ra là dẫn người đi nghênh đón lão giả.” Cô nương tầm chợt nói: “Vậy, lão giả kia... khí sắc tốt hung ác!” Đang lúc chăm chú quan sát, trong mắt bỗng run rẩy.

Bách Linh nói: “Hắn là cao thủ phá mê hồn thuật của người?” Chuyên mặt hỏi Hắc Hồ: “Lão giả kia là ai?”

Hắc Hồ đáp: “Thi Dịch người đại vu sư.” Nữ thần rũ xuống hỏi không phải chuyện đùa, hấn sợ nói sai một chữ đưa tới hung tai, đáp xong vội vàng ngậm miệng nín thở.

Long Bách Linh nói: “Đại vu sư dị tộc phương bắc, lần này hoàng đế lành ít dữ nhiều.”

Đảo mắt nhìn lại, đại vu sư kia đã buông chén trà xuống, nói: “Lão phu giải trừ yêu pháp giúp người, ngược lại bị cương đao bức bách, phong tục nơi Hán Địa thật sự là vi quái.” Hán ngôn ngữ tinh thuần, từ ngữ hùng hồn, tuyệt không phải đám người Hắc Hồ có thể so sánh.

Mới đầu vào cửa đã gặp Trang công tử nổi điên, hấn nhận ra là yêu lực quấy phá, Diêu Niệm Châu loại bỏ mê chướng, lập tức kéo tay không buông lỏng.

Trang công tử có điên hay không, cũng không khóc nữa, lại giống như một đầu nước thấm sương mục nát, chỉ có thể mềm nhũn cúi đầu ngồi liệt xuống.

Lưu công công mắt nhìn không rõ, tiên giáo mọi người quay vòng vây quanh, hai mắt tròn tròn nhìn kỹ, càng thấy ba phần giống như xua tà trị điên, bảy phần giống như bắt công tử.

Liên tiếp quát hỏi mấy lần, nghe lão giả lời nói khoan dung, Lưu Công Công công bằng: “Đã là cứu người, vì sao thất chặt không buông? Dám đối với công tử gia vô lễ, che khuất sự can đảm của người!”

Vu sư giơ tay lên, kéo Trang công tử một cái, cười hỏi: “Người này thân phận gì, đáng giá người nóng vội như vậy?” Lưu công công công nói: “Trang công tử là chủ nhân nhà ta, người... Xin người mau buông hắn ra, có chuyện chúng ta nói thẳng.” Lúc này tình thế rõ ràng, mười bốn đại hán của tử lâu đều đến tiền đường, mỗi người đều có khí lực hùng vĩ, cơ bắp gồ lên, ngang với hai ba tùy tùng hai ba người.

Lúc này Lưu công công rõ ràng yếu thế, kiêm chủ thượng thụ không chế, lời nói mềm mại năn nỉ, trong lòng như mười lăm thùng treo tám cái, tám cái.

Vu sư nói: “Chủ nhân? Mấy vị quần áo sáng bóng, người này lại lời thôi lách thếch, luận chủ tớ quá không giống.” Kéo Trang công tử, phát tay bạt tai một cái, nói: “Cho dù chủ tớ đi, nô bộc làm dữ, ta chỉ tìm chủ tử tính sổ.”

Lưu công công kinh sợ nói: “Dám đánh hiện tại... Đây không phải là tạo phản sao!” Sáu tên tùy tùng cùng giơ cương đao lên.

Chương quỹ Trương Tam huyết gió huyết sáo, tiểu nhị tử lâu cất bước về phía trước, “Khắc khắc” nhảy nhót, thế như đại điêu vỗ cánh, phát ra tiếng hô quát chính là khẩu hiệu thúc ngựa xung phong.

Lục tùy tùng tuy là thị vệ đại nội, là con nhà luyện võ nghệ tinh thuần, tiếc rằng chỗ dựa ưu tú quá lâu, quen trêu hoa quyền tú chân, không biết tư thế từng nghe thấy chiến trường liêu mạng, lúc ấy từng người ngây ra như phỗng.

Chúng tiểu nhị nhảy nhót tại chỗ mấy lần, Trương Tam nói: “Các huynh đệ ở đó!” Tiểu nhị thoáng chốc đứng vững, hét lớn như sấm!” Đây là ngữ điệu Man tộc phía bắc hô “Giết”: địch nhân không đầu hàng, lập tức chém xuống thủ cấp.

Bọn thị vệ nghe không hiểu, lại khó có được phúc chí tâm linh, sợ hãi buông tay ôm đầu, dao găm “Đỉnh đỉnh đang đang” rơi đầy đất.

Nương tử cầm đầu lắc đầu thảm than “Quan quân Trung Nguyên mù lòa lên đỉnh đầu.”

Mấy người hần hần là hộ vệ sĩ cung đình, tinh nhuệ trong tinh nhuệ, vẫn kém cỏi như vậy.

Có thể muốn nhìn thấy binh tướng bình thường sẽ không có tác dụng gì, chẳng trách bị một đám tặc cướp hải ngoại giết phá hủy thành bỏ chạy tán loạn.”

Vu sư nói: “Người nói đúng, chúng ta là muốn tạo phản.

Giết vào kinh thành của hán nhân, tạo phản cho hán nhân hoàng đế các người.” Lưu công công đều sắp dài ra quần, ôm đầu đầu dám nói chuyện.

vu sư nhìn quanh bốn phía nói: “Hắc hồ rình mò? Phái mười sáu người các người đến phía nam, sao thiếu một người? dinh dinh hiểm thấy!” Hắc hồ quán quanh là tên nguyên của Hắc Hồ, hần hữu là tên chương quỳ Trương Tam, Bách Linh nghe tiếng suy nghĩ, trong bóng tối đều đã đoán trúng.

Mị Hần nói: “Tiểu tử kia dễ động ngồi không nổi, ước thúc hần phí ta phí khí lực lớn, lúc này hần là trốn ở nơi đó uống rượu vui vẻ.” Hướng đầu la lên: “Hắc Hồ trác thí, Hắc Hồ trác thí!”

Bách Linh xua tay, ám chỉ hần chó đồng ý.

Mệnh lệnh của “Nữ thần” Hắc Hồ Chỉ là, miệng ngậm kín kẽ, dù có mười cái dính ít cũng không phải muốn cạy ra.

Vu sư nói: “Thôi, đừng gọi hần ta là sư phụ.

Yêu rượu thích đùa chính là bản sắc của lang tử thảo nguyên, để hần đi đi.” Truyền lệnh mọi người nói: “Làm chính sự quan trọng hơn, nhanh phát ra tín hiệu! “Các anh em gỡ sừng trâu sau lưng xuống, “Ồ ô” dùng sức thổi.

Đám người Lưu công công kinh hồn bất định, chợt nghe tiếng kèn phía bắc thê lương hào hùng, thẳng tắp như quần sói tru nguyệt, trong nháy mắt mặt vàng như màu đất, cuộn mình rút cổ, chỉ mong tìm được khe hở để ẩn vào.

Ước chừng thời gian hai chén trà nóng, xa xa tiếng khẩu hiệu “Oa oa” truyền đến, nghe chỉ có hơn mười người, mà hùng vĩ chấn động mây xanh, hiển nhiên là tu sĩ trung khí dư thừa siêu nhiên.

Sau đó có người bắt chuyện: “Thẻ Địch Nhĩ khâm phục.”

Đồ Tư Đại vu sư, xa cách lâu ngày trùng phùng, may mắn biết bao.” Đồ Tư là tên thật của đại vu sư, Tạp Dẫn làm tôn hiệu trong tộc.

Người nọ còn cách bốn năm dặm, lại như cách ba năm thước đối thoại, nghiêm nhiên thi triển một loại truyền âm pháp thuật nào đó.

Đồ Tư đại vu sư đáp lại: “Ân ba Da hộ pháp, các người sẽ đến muộn.” Áo Ba cười nói: “Kim Luân Giáo, Tát Mãn Vu Đạo, hai nhà chúng ta đều tôn Trường Sinh Thiên vi tôn, uyên nguyên thâm hậu như thế nào phân biệt? Các người đến trước một bước, chính như tiền bộ tiên phong của bạn bè.”

Tầm nương tử cả kinh nói: “Đại hộ pháp Kim Luân giáo! Sao người lại chạy về phía nam?” Long Bách Linh trầm ngâm nói: “Ngự Thú môn truy đuổi tàn quân Kim Luân, lúc trước nghe nói truy tung ở Tây Vực.

Bọn họ chạy về phía nam cũng hợp lý, chỉ không nghĩ tới có liên quan với thế lực phương bắc.” Nói thì chậm, khi đó nhanh, Kim Luân giáo đã đến cửa.

Đi đầu một mình vượt qua ngưỡng cửa, kim quang lóe lên, đã sớm đánh vỡ thủ cấp huyện Chư Lăng lệnh Vương Nhân Thọ.

Lúc trước bị Lưu công công dày vò, thần trí Vương huyện lệnh mơ hồ, bám vào rễ tường học chó bò, cũng không có ai chú ý tới hắn.

bò đến bên cánh cửa, gió lạnh thổi qua, đầu óc hơi thanh tỉnh, nổi giận, sợ hãi, các loại cảm giác thù hận lập tức tập trung trong lòng.

Kim Luân giáo luyện pháp chính tu “Ác cảm” của nhân loại phụ trợ, lập tức hai sương tiếp đón, phiên tăng đón đầu mãnh liệt vung Long Giác Trượng, đẳng tướng đầu Vương huyện lệnh đánh thành một quả dưa hấu nát bét.

Vong Linh tràn ngập oán hận bay lên, Tỳ Hưu bị hút vào trong trượng luyện hóa, lần này tăng nhân ngựa đầu thổ nạp thật dài, pháp lực được tăng thêm, thần thái trên mặt toả sáng rực rỡ.

Đồ Tú nói: “Ma ni châu hộ pháp, hán nhân linh hồn bản thủ, thu làm tu vi của mình nên phòng bị nhiều hơn.” Ma ni châu cười nói: “Đa tạ đại vu sư nhắc nhở.

Nhưng con cháu hán gia cũng có tính khí hợp chúng ta, đợi lát nữa còn phải dẫn tiến đại vu sư.” Lời còn chưa dứt, lại có hai người từ sau theo sau, theo thứ tự là Như Ý Tiên Pháp Vương quần áo thanh tịnh, ngoài chất phác cát lành.

Bốn hộ pháp Kim Luân giáo đều tới, hành lễ nói: “Đại vu sư Cát Tường, các vị nhân giả cát tường.” Tránh ra hai bên, từ đó đi ra tám tên phiên tăng, gánh một ngòi kiệu đồng trắng.

Năm tên tăng nhân khác đảm nhiệm chức vụ đi theo người sửa xe, miệng hô khẩu, tay cầm linh đăng, tiến vào đại môn mới dừng lại.

Tiền đường Phá Nê các rất rộng lớn, giờ phút này ba bốn mươi người đi vào, còn có thể nhường ra một không gian hơn phân nửa.

Đồ Tuế gật đầu với cổ kiệu kia nói: “Kim Luân Giáo Chủ cũng đến, lão phu đón chậm chậm, đừng trách.” Trong kiệu đáp lời: “Không dám, đang muốn cùng quý phương mưu kế đại kế.” Ngũ âm trầm thấp hơi khàn khàn, lại lộ ra sát ý lạnh lùng, thoảng như xa chinh phu trải qua tang thương bên cạnh chinh chiến.”

Tầm Nương Tử hoảng sợ nói: “Kim Luân Giáo Chủ đặc biệt hơn cả Phật giá lâm, phiên phức lớn rồi! Tiểu thư người ngàn vạn lần đừng lộ mặt! Ta nghe nói Kim Luân Giáo chuyên môn tranh đoạt phương pháp luyện pháp của một nữ hài tử xinh đẹp.

Chỉ được giấu ở trong phòng này, tuyệt đối không thể để bọn họ phát hiện.”

Vương huyện lệnh óc văng tung tóe trần kia, Bách Linh chỉ cảm thấy trong mắt biến thành màu đen, thật lâu không nhìn thấy cảnh tượng máu tanh, chợt thấy cảm giác kinh hồn động phách, nhắm mắt nói: “Ta cũng không phải đồ ngốc, ra ngoài

gây chuyện thị phi?” Đợi khi kinh sợ dần dần yên tâm lại., Vừa rồi cần nhắc tỉ mỉ: “Ừm, hậu duệ Quý Phương tộc tin tưởng tràn đầy vu pháp, khác một trời một vực với Kim Luân giáo giả danh phật môn. Bọn họ quấy rối ở một chỗ, chẳng lẽ là muốn hợp mưu đồ bá chủ Trung Nguyên? Đại vu sư đối đãi Kim Luân giáo chủ hình như không quá kính trọng, có lẽ chưa mưu đồ thỏa đáng.”

Nàng uyên bác trí tuệ, lại chỉ đoán trúng non nửa nguyên nhân.

Từ xưa đến nay, Kim Luân giáo và Phật Tổ đầy vu đạo cùng thịnh tại Tây Bắc, đều cung phụng “Trường Sinh thiên” thần vị, nhưng người trước xem là đại lực hộ giáo, giống như Kim Cương Vi Đà trong chùa chùa Trung Nguyên.

Người sau thì được tôn là Vạn Vật Sinh Phát Tổ Nguyên, vừa vặn giống như “Phạm Thiên, Đế Thiên trong Tây Phương giáo phái.”

Đối với địa vị tôn trọng khác biệt tôn quý của “Trường Sinh Thiên”, làm cho hai người vừa tồn tại thiên ti vạn lữ liên hệ, lại có ngăn cách tổng cộng với Lâm Lâm tông.

Đến đời Kim Luân giáo đại hưng, Tất đầy suy sụp, khúc mắc giữa đôi bên càng ngày càng nhiều.

Bởi vậy đại vu sư đồ ngôn mặc dù khách sáo, thần khí lại hiển lộ kiêu căng, lập tức lên tiếng: “Đã muốn cùng mưu lược, mong Giáo chủ ban cho hiện thực nhan, lấy biểu thị quý phương thành ý.” Kiêu kiêu trực tiếp phóng xuống đất bằng, màn kiêu lại chưa nhắc lên.

Thắng Phật ngồi trong kiệu nói: “Thứ cho bản tọa vô lễ.

Bởi vì năm gần đây thường bị ngoại ma quấy nhiễu, khiến cho thân thể ti tiện suy tàn xấu quái dị, không dám lỗ mãng nhục tôn mục.”

Đồ Tú nói: “Ngoại ma là chỉ Ba Thục Ngang phái sao? Nghe nói Ngao Mi Huyền môn tiến đánh Nam Hải, phá hủy quý giáo thiết lập ở chủ đàn Phổ Thiện đảo, thân thể Giáo chủ bị hao tổn, chắc là tai ương đấy ao.” Lúc này đệ tử Kim Luân đặt tốt ghé dựa, tứ hộ pháp lần lượt ngồi xuống.

Như Ý tiên nói: “Đại vu sư nói không sai.

Giáo chủ chúng ta hưng suy đồng thể với bản giáo, vì Thực Địa tà đạo ức hiếp nhiều năm, tổn thương lâu năm thành nặng, Phổ Thiện đạo Phật sau khó khăn càng thêm thâm trầm.” Áo Ba nói: “May mà Trường Sinh Thiên che chở, tà đạo Ngao Bính đã gặp phải tai hoạ ngập đầu.

Các phái chúng ta đồng khí liên chi, đang nên liên thủ phục hưng đại nghiệp với Cộng Tương.” Đồ Thiên nói: ” Ngao Bí gặp họa ta có tai mắt, cụ thể trải qua chuyện còn xin nói rõ.” Ma ni châu mỉm cười nói: “Qua một lát, có thể nhờ bọn họ nói rõ.”

Đồ Tuế âm thầm suy nghĩ “Ta lấy Kim Luân giáo chủ so cá ao, ngôn từ rất không cung kính, bọn họ lại còn có thể hòa nhã nói chuyện với nhau.

Xem ra Kim Luân giáo vận thế đại suy, nơi nào cũng cẩn thận, lấy thời gian Khang Bắc ta cường thế tới viện trợ.” Đột nhiên cười nói: “Cùng người Hán hô bằng xưng hữu, có thể thêm một chút nhân tâm.” Phất tay mê người: “Dem rượu thịt khoản đãi khách nhân.” Thịt trâu ăn đã sớm trị liệu xong.”

Đám tiểu nhị vội vàng lui về phía sau, triệt tiêu mấy chỗ ngồi, thanh trừ thi thể vết máu, khay vàng xếp bát khai phong tửu đàn.

Thoáng một lát, từng miếng thịt bốc hơi nóng rực chất đầy bàn, chúng tặng Kim Luân vung Giải Thủ Dao, một trận sói đói ăn như hổ đói.

Hang động phong nhã như phá Nê các, thoáng chốc phảng phất như yêu ma ăn thức ăn của mình.

Đám người Lưu công công bị dọa vỡ mật, như gà bệnh rút vào góc tường.

Chợt có người làm việc tính hiếp yếu, lúc đi qua hung hăng đá hai cước, bọn họ cũng không dám tránh né kêu đau.

Diệu Ba thở dài: “Nam nhân áp chế các tộc lâu ngày, không trách được người ta chán ghét, đây có thể nói là một báo đáp trả.” Ma ni châu chỉ vào trang công tử nói: “Người Hán này ngược lại đặc biệt, thế mà may mắn sống vai với đại vu sư.”

Vừa rồi tiếp khách truyền lệnh, Đồ Quý từ đầu đến cuối không buông Trang công tử ra, nghe vậy hỏi: “Người Hán này rất đặc

biệt, các vị có nhìn ra lai lịch của hần không?” Như Ý Tiên tinh tại giám định, nhìn chăm chú nói: “Trên đỉnh đầu hơi hiện ra long vân năm màu, ha ha, thằng nhóc này lại mang khí tượng của Hán gia kinh đô.” Hần chuyên tu thuật tương tà đạo, bề ngoài sạch sẽ nội tâm uế tạp, trước mặt đại vu sư nhần nại không được một lát, trong bụng thô ác lại chảy vào lời nói.

Đồ Tú nói: “Xem khí vận màu sắc của hần, thật sự là chủ nhân của Đế Đô.”

Huống hồ có thái giám làm người hầu, thân phận cũng có thể phán định chắc chắn. “Vé mặt về phía Lưu công công bữu môi một cái.

Diệu Ba nghiêm mặt nói: “Đại vu sư vào kinh thành bắt được Hán chủ, công quả vượt xa tiên hiền quý phương, thật khiến người ta kính nể.”

Đồ Trạch cười nói: “Quá khen rồi, Hán gia kinh đều đứng thẳng Thái Miếu, xây dựng Thiên Địa đàn, ám có lục thừa long khí bảo hộ xung quanh.

Các loại xura nay tránh né vì tông phái ở Bắc Địa, trong trăm năm cũng không có một vị vu sư nhập cảnh, ta há có thể vượt qua tiền bối, tùy tiện chạy đến Hán Kinh bắt người? Người Hán Nhân Hoàng Đế này thật là tự mình đưa tới cửa.” Nói thuật lại một chút nguyên nhân sự tình.”

Trang công tử kia cúi thấp đầu, híp mắt như không ngủ.

Mọi người chỉ cho rằng bị pháp lực vu sư vây khốn, thật ra là yêu tằm mê hồn thuật giải trừ chưa lâu, thần mệt mỗi lười biếng, mê man bất giác quanh mình gặp biến cố.

Ma ni châu cười nói: “Cái này gọi là ý trời, đại vu sư hện chúng ta gặp mặt ở đây, không muốn thiên tử hán nhà nào lại tự chui đầu vào lưới.”

Diệu Ba nói: “Xin hỏi đại vu sư xử trí thế nào?” Đồ Lưu nói: “Chúng ta tụ hội đều là vì Ngự Thiên Long triệu tập, muốn thương nghị chuyện kết minh đồng lực?”

Đông Phán bí nhần nhện hiện nay khu binh quá hải, ý muốn chiếm lĩnh Trung Quốc.

Nhưng mà chiếm địa thì dễ đoạt tâm khó, nếu không thu phục hoàng đế, quan viên Trung Nguyên sẽ không ngừng phản kháng.

Trong tay bọn ta nắm chặt bảo bài này, ngược lại có thể trao đổi chút chuyện với Ngự Thiên Long.” Vẫn luôn trầm mặc hơn Phật chợt hỏi: “Các người muốn trao đổi vật gì?”

Đồ Tu nói: “Vưu Cốt bốn bộ xuôi nam, nhường Yên Hãn cho chúng ta làm bãi chẵn thả.” hỏi ngược lại: “Thế gian Kim Luân giáo ở phía tây Tuyệt Vực, hiện nay đông bắc liên minh cũng muốn chiếm cứ trung tâm vực sao?” Áo Ba Da cười nói: “Bối thế hệ này rời xa hồng trần, không có ý chiếm đất phong cương.” Đồ Tú nói: “Tóm lại có cầu thủ đi.” Càng đánh bại Phật đạo: “Chỉ cầu thiên hạ danh sơn chỉ hủ dị giáo, chỉ thiết lập Kim Luân Đạo Tràng của ta.”

Tầm nương tử nói nhỏ: ” Khẩu vị thật lớn! Bắc phương man tử đến Trung Nguyên chiếm địa bàn, bắt quá muốn nuôi dưỡng ngựa Mực để kiếm sống.

Kim Luân giáo lại muốn chiếm hết danh sơn trong thiên hạ, khiến đạo quán Phật tự đổi ý của bọn họ khiến đạo quán Phật tự đổi ý.

Rõ ràng là diệt tận chính đạo, Ngự Thiên Long thật sự có thể giúp bọn họ làm được sao?” Quay đầu nói: “Chúng ta tính toán đi, thế lực khắp nơi tụ tập ở đây thương lượng phân chia Trung Nguyên, dân chúng muốn thua thiệt rồi, nên làm thế nào bây giờ?” Nửa năm trước gặp phải tình huống này, nói không chừng nàng còn vui sướng khi người gặp họa một phen.

Nhưng thân ở Trầm Huyền môn mấy ngày, đã nhiễm một chút chính khí, bất giác cũng lo lắng cho họa phúc của thương sinh.

Long Bách Linh lắc đầu, thật sự không muốn suy nghĩ nhiều đến việc tranh giành thế gian, chỉ có những chữ “Thương Phong Huyền Môn” lọt vào tai, tâm tình vừa gọn sóng, không tự chủ được mà Ninh Thần lắng nghe.

Hai bên đàm luận gần nửa canh giờ, lặp đi lặp lại đều là thăm dò từ ngữ dụ dỗ, hư nhiều thực ít.

Lôi Vũ bên ngoài dần dần ngừng lại, bỗng nhiên bước nhanh vào hai gã giáo đồ Kim Luân, lộ cộc bầm báo với Giáo chủ.

Đồ Tú nói: “Quý giáo hành động cẩn thận, phụ cận thiết hạ rất nhiều trạm gác.” Ma ni châu cười nói: “Xét xa nơi dị tộc, không thể không như vậy...” Nghe Minh thám tử báo, vui vẻ nói: “Nam nhân minh của chúng ta chạy tới rồi.”

Lúc mới nói, bên ngoài “Cộc cộc” tiếng chân vang lên, hơn năm mươi con khoái mã phi nhanh đến trước lầu.

Người cười rơi xuống đất buộc dây cương, Tứ hộ pháp đón vào trong nội đường, lần lượt giới thiệu với đại vu sư: Vị này là năm vị chương môn có gì điềm báo cơ, vị kia chính là Thanh Thành chương môn Chu thượng nghĩa, cùng với thủ lĩnh Bách Hoa giáo triệu mạnh, vân vân...

Đồ Ngọc hai mắt nhìn lên trên hồ hững, đột nhiên hai mắt đảo một cái, nhìn chăm chăm một lão giả mặc đạo bào trong đó, nói: “Hắn là người phương nào? Làm sao thân mang chân khí Tàng Huyền môn?”

Lão giả kia cười nói: “Đại vu sư thật tinh mắt, bản đạo Thường Sinh Tử, ngày xưa từng tu luyện ở Ngao Bí môn.”

Chu thượng Nghĩa nói: ” Ngao Bí Loạn Trần không biết hiền lương, đuổi Thường tiên sư ly phái đi.

Thường tiên sư mời phái Thanh Thành lập môn hộ khác, thực sự là người bên phía chúng ta.”

Trên lầu, đầu nương tử túa mồ hôi lạnh, liên tục nói: “Xong đời rồi, phản đồ Huyền môn, ác nhân Đạo tông đều tụ tập ở đây, lần này chúng ta đã vào hang giặc cỏ rồi!” Lại nghe Đồ Tú hỏi: “Tình hình Nga Phái bị hủy diệt, Kim Luân hộ pháp nói có một số người Hán biết được, chính là chỉ mấy vị này sao? Có thể cho ta biết một chút không?” Mắt thấy Thường Sinh Tử khí tĩnh thần mê, tu vi thực không phải bình thường, khẩu khí hơi hòa hoãn một chút.

Những người mới vào cửa đều ngồi theo thứ tự.

Thường Sinh Tử nói: “Trận đấu pháp trên đỉnh núi Ngao Tuế năm nay, bản đạo chưa từng thân lịch, tình hình cụ thể có thể mời Đạo Tông chương môn thuật lại.” Chuyển mắt nhìn về phía điềm báo nào cơ.

Năm đoàn phái trải qua huyết chiến ở núi non trùng điệp lần trước, thương vong cực kỳ thảm trọng, đến đây đã ít người yếu

thế.

Nhưng dù sao cũng từng là người đứng đầu Đạo tông, nghe Thường Sinh Tử nói, ánh mắt mọi người tự nhiên tụ lại trên người năm bàn chương môn.

Kiểm ảnh Hà Triệu cơ chưa lành, khí diễm giảm đi lúc trước, buồn bực nói: “Doanh nha phái diệt vong, ta không biết, ta chỉ biết là sư tôn Nga Phản của sư tôn đã chết.” Đồ Tú nói: “Sư tôn Nga Mi? Là loạn trần kia sao?” Triệu Cơ nói: “Không phải, đổi lại một thiếu niên tên là Đào Yêu non.” Chu thượng nghĩa chen vào: “Tân sư tôn của Nga lang phái chết yếu, đúng là đã chết, chúng ta tận mắt nhìn thấy hấn tan xương nát thịt.”

Vài câu hỏi như sấm nổ, gương mặt Long Bách Linh như tờ giấy trắng, đột nhiên đứng dậy.

Tầm nương tử sợ hãi than: “Đào chết rồi! Hấn chết rồi? Hấn có ma kiếm vũ trụ phong còn có thể chết sao? Ài, tiểu thư, người đi đâu vậy?!”

Chỉ trong nháy mắt, lại thấy Long Bách Linh bước nhanh xuống dưới lầu.

Chú 1: Tát mẫn, Trung Quốc cổ gọi là ” San man”, là “Nguyên Thủy tông giáo” lưu truyền về phương bắc.

Đánh 2: Y Đô ân ti, Tạp Dịch Nhĩ Thích đều là tiếng hung nô, ý tứ giống với đại thể trong quyền sách viết.

Ngày thứ năm không biết nơi người chết hoa rơi một phần mười.

Thục nương tử hồn phi phách tán, đợi muốn ngăn cản đã không kịp, muốn trốn trong mật thất nhìn gió, cuối cùng không yên lòng tiểu thư, cắn răng một cái ngạnh da đầu đi theo ra ngoài.

Tiếng cầu thang “Vù vù” vang lên, Long Bách Linh bước nhanh tới bậc thứ nhất, mũi chân vừa chạm xuống đất, chợt giật mình: “Ta sốt ruột xuống lâu làm cái gì, hỏi thăm tin tức của hắc... Hiện tại hắc và ta có quan hệ gì?” Oán cũ xông lên đầu, suy nghĩ lại thành Thanh, năm đài hai phái đối trá nhiều hơn., Lời đồn nào phải bằng thư? Đẳng tướng suy giảm hơn phân nửa, tiến tới lại nghĩ: Ta thê thảm lạnh lẽo phiêu bạt nửa năm, vì sao không thấy hắc đến tìm, thân mang pháp lực tuyệt cao, xuống núi tìm người khó khăn sao? Sợ là hài hòa cùng Tiểu Tuyết Loan Phụng ở Đông Dã, tân hôn nàng, sớm đã coi như bỏ rơi người cũ rồi.

Chợt nghĩ đến đây, đáy lòng lạnh buốt một mảnh, tăng thêm đi vội vàng một chút, chân chân không ngừng run rẩy.

Nhìn gần cửa sổ còn trống, cách người bên cạnh lại xa, tay vịn vách tường chậm rãi hướng cái kia dời bước.

Trong đại đường lặng ngắt như tờ, mọi người nhìn thấy bóng hình xinh đẹp hạ xuống, lúc đầu nghĩ là Cửu Thiên Huyền Nữ hiển chân.

Sau đó phân biệt kỹ càng, có người biết nàng, có người không biết, nhưng đều biết thiếu nữ tuyệt mỹ này lai lịch không đơn giản, nhất thời đều yên lặng theo dõi kỳ biến.

Tầm nương tử vượt lên trước đỡ nàng ngồi xuống, khuyên nhủ: “Tiểu thư quá lo lắng cho sư tôn đạo, sao lại tùy tiện xuất đầu lộ diện, muốn tìm người hỏi hắc tốt xấu gì, đuổi ta đi một chuyến là được rồi.”

Long Bách Linh lạnh lùng nói: “Ta không lo lắng cho ai, cái gì cũng không muốn hỏi.” Hắc Hổ vẫy tay về phía sau, nói:

“Phiền người rót trà nóng cho ta.” Đưa mắt ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: “Ta xuống đây vọng thời tiết, sớm cho Tình Thần chạy đi sớm một chút, nhanh đi Thi gia thôn đi... “Trùng Tình lâu tử nói thầm trong lòng không tốt hơn sao?”

Hắc Hồ Văn Nữ Thần hạ lệnh, vội vàng không ngừng cướp vào phòng bếp phía sau.

Đồ Tu và ít khi dùng ngôn ngữ bản tộc liên tục hô quát, hẳn lại bịt tai không nghe, chỉ lo bụng trà rót nước.

Bách Linh nói: “Đại vu sư đang hỏi người cái gì?” Hắc Hồ nào dám tiếp lời nữ thần, một lần thanh âm truyền đến, lập tức đẩy Kim Sơn, ngược cột ngọc, chỉ việc “Bịch bịch bịch” đầu chạm đất.

Tầm Nương Tử cười thầm “Chẳng lẽ là đập đầu giữa đầu con trùng biển?” Bách Linh nghiêm mặt nói: “Không được đập, ta lệnh cho người trả lời!” Hắc Hồ nói: “Cấp hãn hữu bách phu trưởng gọi ta qua trả lời, Na Tra khâm phục nữ tử kia là người phương nào? Người vì sao lại nghe nàng sai sử?”... Không có.” Bách Linh nói: “Vậy người đi trả lời bọn họ, đừng có ở trước mặt ta... Ta lệnh cho người làm!” Hắc Hồ như tri thức phật chỉ, nhảy lên đỉnh núi, phân phó đại vu sư.

Lần này đến ngôi đều kinh, nàng hô tới gọi lui Man tộc, nhìn quang cảnh kia là đại có lai lịch lớn lao.

Chu thượng nghĩa, có gì điểm báo nàng là nữ đồ Ngao, mơ hồ liên lụy Võ Lăng Long gia, người nào cũng gốc lá không rõ lắm; Thường Sinh Tử nhớ rõ thiếu nữ này từng xông vào núi tìm phu, lại không biết chuyện báisư nhập môn sau đó, thấy nàng theo Tầm Yêu một đường, trong lòng nổi lên điểm khả nghi.

Những người đang ngồi đều là lão thủ kinh nghiệm sóng gió lâu năm, tình thế sáng tỏ đều an tọa bất động, trong bụng mỗi người tính toán đủ thứ.

Các giáo chúng Kim Luân suy đoán chắc chắn thiếu nữ là toàn bộ vu nữ, nếu không tên thô hán phương bắc kia cúi đầu nghe lệnh? Đồ Tu đại vu sư nghe hắc hồ kể lại, cũng nghi thiếu nữ là phái của Kim Luân giáo, ngầm thi triển tà thuật mê hoặc hắc hồ, khiến hãn miện xưng “Y Đô ân ti nữ thần”

Nghĩ đến đây buông Trang công tử ra, đề Hắc Hồ Mạch Môn xuống, xem xét rõ ràng trong cơ thể hắc trún loại tà ma nào.

Mọi người nhìn kỹ, cuối cùng Tầm Nương tử e ngại, tình tri tiểu thư ghi nhớ chuyện gì, dứt khoát mở ra cửa sổ trời nói trắng ra, hỏi rõ sớm rời khỏi chỗ hiểm ác này, chuyển hướng Chu Thượng Nghĩa nói: “Chu chương môn Thanh Thành phái mời, chuyện Ngao sư tôn đào đào bỏ mình, dám hỏi người tận mắt nhìn thấy sao?”

Ngày đó Đào Yêu Phong tự sát, hai phái Thanh Thành hai phái lùi bước thí luyện tràng, chưa từng thấy tình huống cụ thể.

Sau đó từ trong miệng chủ tứ Long gia nghe được tin tức, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, suy nghĩ một chút Ngao Hà quần long không đầu, tự nhiên sẽ không trả thù quy mô lớn, bởi vậy thà tin còn có, không muốn tin đều không có.

Chu thượng nghĩa trưởng tử bị đào điên chém giết, càng hận như bị đâm trong thịt, đinh trong mắt, hơn nữa càng thêm đau ý nói càng thêm kịch liệt, nắm tay nghiền răng nói: “Tiểu tặc họ Đào kia tội ác quán triệt, hợp ngày tru địa diệt, chết không có chỗ táng thân, đáng tiếc lão phu không thể tự tay đem hắc thiên đao vạn quả!” Chú mắng khắc độc, lại tránh được khớp nổi quan trọng nhất tránh được.

Chung quanh là cao nhân các lộ, Thanh Thành chương môn thêm phần cẩn thận, không còn cẩn một cái chắc chắn giống như lúc trước.

Long Bách Linh giác ra một danh đường trong đó, thầm nghĩ: “Người này nói chuyện không rõ ràng, không chuẩn xác.” Trong lòng bỗng rộng rãi.

Nương tử tầm không có linh lung trong mắt nàng, vội vàng nói: “Ai nha, lại là trời tru đất diệt, lại thiên đao vạn quả, Đào cô gia sợ là lành...” Nhìn trộm tiểu thư, cố gắng đem “Thiếu hung nhiều hơn” nuốt lại, cố giả bộ cười to an ủi: “Ta nói là cát nhân tự có thiên phù hộ! Đường đường sư tôn Huyền môn, bên ngoài có Cửu Dương bảo vệ, tay cầm cái vũ trụ phong hủy thiên diệt địa kia, ai có thể động đến nửa cái lông tơ của hắc? Tiểu thư toàn tâm, Đào Quy đại sư chúng ta quản lý bảo vệ không việc gì...”

Lời còn chưa dứt, ngoài phòng chợt truyền tiếng cười: “Đào chết non mà yên nhiên, lão tử sao có thể thoát khốn được!” Lời nói đến thật nhanh, bỗng nhiên xuyên qua sống lưng, nói: “Tà khí thật nặng nha, một căn phòng yêu quái tà đạo tụ hội, chớ có hợp tính kẻ Nga Phán phái chúng ta?” Lời vừa hiện rõ, một tiểu lão đầu bỗng dung đứng tại đương trường.

Thân bất mãn ba thước, da thịt như bạc mịn, khuôn mặt trẻ con chòm râu bạc, không vạch ra được vẻ buồn cười cổ quái quái.

Xoạt Ba quát: “Ai vậy?” Đồ Tú còn nói là nhân sĩ chính phái Trung Nguyên, tập trung nhìn vào, tà khí của người tới so với ai nặng hơn.

Tiểu lão đầu cười nói: “Ngô chính là Ngọc Ngân Đồng của tiền bối Ngao Tỳ Hưu! Ta đem nhóm lửa trọc các người này chạy khắp bờ sông bắc Giang Nam, đi khắp nơi thu hút bằng môn tà đạo.

Lão nhân gia ta nghe tin Tri Ảnh, khẳng định các người sẽ kéo bè kéo cánh phụ thuộc Ngự Thiên Long, dùng quỷ kế muốn đối phó với Ngao Huyền môn.

Lão tử tìm tà khí chạy tới thăm dò, quả nhiên không sai...”

Miệng vạch trần, xoay đầu, hấn trùng hợp đối mặt với Long Bách Linh, lần này giống như sư tử tuyết hướng về phía lửa, một nửa cái eo đều hòa tan, trong miệng chỉ kêu: “Chết rồi, muốn chết rồi, lão nhân gia ta còn mạng gì... “Hai đầu gối chạm vào đất...”

Nương tử tắm nói: “Được, lại một người dập đầu bị bệnh.” Ngọc Ngân Đồng không đụng đến đầu óc, một người bò lên, chậm rãi xoay chuyển, hướng về phía Long Bách Linh liếm môi, tán thưởng lớn: “Đẹp, mỹ không có thiên lý! Dưới đất Phổ Thiên lại có nữ hài nhi xinh đẹp như vậy, mê sát người chết! Thiên hạ điên rồi sao? Tạo ra Vu vật mê hồn như vậy, rõ ràng là muốn hại chết ngàn vạn nam nhi hán nhi!

chào, Ngọc Ngân Đồng ta sống hơn nửa đời người, hôm nay mới tính là thấy được tuyệt thế mỹ nữ, Ngao Sơn Tiểu Tuyết, Hàn Mai, Lăng Ba tuy thuộc loại mỹ nữ, nhưng so sánh đều kém hơn nhiều! Chẳng những Ngao Hầu không có sắc đẹp

này, trên trời dưới đất từ xưa đến nay tìm không ra mỹ nhân thứ hai như vậy...”

Từ khi vào phòng cười đùa giỡn phát điên, một hồi nghĩa chính lý nghiêm, một lúc dâm dăng, Ngọc Ngân Đồng đột nhiên thay đổi mấy cái từ sắc, mọi người chỉ nhìn thấy hoa mắt, không rõ hấn là tà.

Bên kia ý niệm của Long Bách Linh cũng xoay chuyển nhanh chóng, nhớ lại tiền tình lúc trước: Ngọc Ngân Đồng bị hấn nhốt trong núi, thi triển chú ngữ phong cấm nghiêm mật, không phải ba mươi năm không thể thoát giải.

Hiện nay tù nhân nhảy nhót vượt lên trước, pháp thuật hiển hiện đã giải trừ.

Bách Linh Quảng biết Tiên Đạo pháp tắc, loại thi pháp giả cấp bậc như đào điên này, trừ phi tự tay phế bỏ, hoặc là thân tử hồn vong, nghĩ cách nguyên rửa tuyệt không tự động mất đi hiệu lực.

Huyền môn sẽ không phóng thích tà ma, Ngọc Ngân Đồng khó có thể tự cứu, tính ra là lời đồn của Chu Thượng Nghĩa càng thêm xác thực.

Vừa nghĩ đến đây, Ngọc Ngân Đồng xuất hiện, giống như chứng thực thực sự việc mất mạng như bào tử.

Long Bách Linh kiệt lực vút bỏ khiên niệm, tay đang bung chén trà lại không ngừng run rẩy, trong lòng bỗng nhiên hoảng sợ, như người chết đuối vớ vắn, bỗng sinh ra ý nghĩ “Ngọc Ngân Đồng này không phải Ngọc Ngân Đồng kia, có lẽ là trùng tên, hoặc là giả mạo...”

Ngọc Ngân Đồng còn đang ồn ào, giọng sắc nhọn kinh sát quỷ thần, lại đánh thức hai ” nan hảo” này.

Đứng mũi chịu sào chính là Như Ý Tiên Pháp Vương

Nàng dâm dăng thành tính, mới nhìn thấy màu sắc Long Bách Linh Thiên Hương, đã đau khổ nhẫn nại, đột nhiên miêu tả lại ngữ điệu mỹ tình, vừa vặn giống như Nhị Lang quạt động Tam Muội Hỏa, một ý niệm đằng đằng cao ba ngàn trượng, thôi án bịa ra: “Nữ tử kia, nàng là Liên Hoa Thánh Mẫu hạ phàm, nâng thân làm pháp khí phổ độ chúng sinh của giáo ta.

Bản hộ pháp hiện lên thu nạp năng, đợi ban đêm giờ lành tra rõ thân thể Liên Hoa của nàng, mới tốt...” Còn chưa lấy có nói xong.

Một công tử trang khác la hét lên: “Mỹ nữ hiếm có từ xưa đến nay, tuyệt đối là thật! Tuyệt lệ thiên nhân như vậy, đúng là nên vào cung bạn thân bái chủ.” Vừa rồi còn mơ hồ, tiếng kêu kỳ quái của Ngọc Ngân Đồng “Mỹ nữ, mỹ nữ” truyền vào tai, Trang công tử vừa vặn như thể bộc phát từ đầu đến cuối, thần thái cũng đã đủ rồi, mắt thấy “Mỹ nhân” kia gần trong gang tấc, càng thêm tinh thần gấp trăm lần, bước từng bước một về phía nàng.

Chỉ một thoáng ba người thành hồ, cùng hướng Long Bách Linh tới gần: Ngọc Ngân Đồng, Như Ý, Như Ý tiên, Trang công tử; một tên dân côn, một tên sắc ma, một kẻ lãng mạn tử, giai lệ tầm thường vẫn không chịu buông tha, hướng chi cả thế gian hiếm có thiếu nữ tuyệt sắc này, Lục Đạo ánh mắt tựa như sáu sợi dây thừng, cách không cuốn chặt lấy bóng người kia.

Trong đường đột nhiên hiện ra loại cục diện này, đại xuất mọi người ngoài ý muốn.

Tầm nương tử vốn muốn hộ tống tiểu thư, một là lực bản thân yếu đuối, hai là năng lực tin cậy tiểu thư, thậm chí “Trước kia mỗi lần gặp kiếp nạn, nàng đều dùng mưu kế hóa giải, xem trước mắt làm sao đuổi ba tên ôn thần này đi?” hiếu kỳ lên, ngồi yên chờ đợi.

Thần sắc Long Bách Linh trầm tĩnh, giống như tâm tư căn bản không ở trên người mình, lông mày nhíu chặt lại như đang suy nghĩ điều gì, một tay cầm chén trà, một tay thò vào túi vải, lấy ra một cái bình sứ xanh đặt ở góc bàn.

Ngọc Ngân Đồng nhìn thấy rõ ràng, nháy mắt như mảnh liệt rót vào mười bảy mươi tám vò rượu, tai đầu và cổ đều đỏ lên, kêu lên chói tai: “Oa nha!” Như điện giật quay người lại giống như điện.

Vật kia hình dạng đặc biệt, chính là đồ vật có chứa âm tính “Người yêu thích lão hoàn Thiên Hoang Địa”

Ngày đó, Đào Yêu Yêu cưỡng ép Ngọc Ngân Đồng nuốt hết dương hoàn, cảnh cáo hấn không được làm bậy, nếu không sẽ đem âm hoàn cho phụ nữ xấu xí ăn vào, khiến cho hấn cam tâm tình nguyện đem thân đồng tử kính dâng cho sữ nữ tử.

Sau đó trở về núi tặng bình cho Long Bách Linh, báo lợi hại, lưu lại sau này đề phòng dân côn quấy rối.

Lúc này trăm linh đang ngẫm so đo, đang suy nghĩ nếu là Ngọc Ngân Đồng gặp vật này nhất định có phản ứng.

Bình sứ bày ra, quả nhiên nhìn hấn sợ hãi thất sắc, trái tim trầm xuống “Hấn là Ngọc Ngân Đồng! Hấn thật sự là Ngọc Ngân Đồng!” Nghiệm chứng lão đầu là Ngọc Ngân Đồng, Đào Yêu chết yếu lại tăng thêm vài phần.

“Keng” một tiếng vang giòn, chén trà trong tay Long Bách Linh rơi xuống đất.

Ngọc Ngân Đồng bình sinh sợ nhất đào chết yếu, vừa thấy bình sứ hồn vía lên mây, nhất định trúng đầu hiệu khắc tinh ngay phụ cận.

Lúc trước hấn nghe nói Long Bách Linh rất xinh đẹp, chỉ là mới nghe tên chứ không biết mặt, lấy Tiểu Tuyết làm khuôn, đánh giá bộ dạng chỉ ngang ngửa ở giữa, lại dựa vào sự thương thức điên đảo, nói không chừng còn nhiều hơn hai phần hương thôn dã khí.

Tuyết không thể tưởng tượng được thiếu nữ xinh đẹp thanh tú như công chúa trước mặt này lại là người trong núi Y, hơn nữa không có mặc phục sức của Ngao Bí phái, thân bạn bạn với tú bà yêu tinh, lại càng kém xa Long Bách Linh trong tưởng tượng.

Nhưng nữ tử này vì sao giấu “yêu hoàn của người”? Nàng chú ý là thần thánh phương nào? Ngọc Ngân Đồng Thương trong lúc hoảng sợ sao có thể nghĩ kỹ, nhận định cái gọi là “Thân vong pháp tiêu”, mỹ nữ trước” tất cả đều là bố cục đào cơ thành, thử thách chính mình có sửa tà quy chính hay không, lập tức hô to: “Ai cũng không được vô lễ với nàng!”

Một câu nói qua, Ngọc Ngân Đồng càng thêm tin tưởng, Ngọc Ngân Đồng càng thêm kiên định.

Chỉ nói là Đào Yêu Yêu ở trong bóng tối quan sát, từ nhỏ đã tuyệt đối không được rụt rè, có vẻ như bị viên thuốc bức bách mới làm chuyện tốt, tiên sư Ngao Bính chẳng phải là để cho người ta nhìn sao, tức giận vỗ ngực: “Ngao Nga lão tiên bối ở đây, ai dám làm càn?” Phản thủ chỉ về phía Bách Linh, cao giọng nói: “Ai muốn động đến cô nương này một ngón tay, lão nhân gia ta nhất định phải liều mạng với hắc ngọc đá cùng tan!”

Nương tử cầm vỗ tay cổ vũ: “Hay cho một lão tiên bối Ngao Bính, Hồ lão Hùng Phong! Trọng nghĩa trọng yếu, không phụ danh tiếng nhân hiệp Huyền môn!” Trong lòng chỉ tán thưởng trăm linh, “Long tiểu thư hay lắm, nhẹ nhàng băng quơ đem lão quái vật bố trí sẵn, lại khiến hắc thay mặt đổi mặt làm bảo tiêu đứng dậy.

Ài, thật không biết nhân nhi xinh đẹp tuyệt trần như vậy, trời sinh đã có rất nhiều cơ hội diệu trí.” Liếc mắt nhìn lại, đã thấy Long Bách Linh Mộc chờ đợi, lần trước nghe tin ngờ ngẩn gò má tái nhợt, lúc này môi càng lúc càng mất đi màu máu.

Ngọc Ngân Đồng nâng lên cho nương tử của tầm, sức lực chống mặt mũi càng nhiều, quay lưng về phía Bách Linh (sợ chính diện đối đầu, lại bị dẫn động sắc tâm, Triều Như Ý Tiên và Trang công tử nổi giận: “Chẳng cần quan tâm Kim Luân tà giáo ngươi có bao nhiêu hồ bằng cầu đảng, chỉ cần đánh vào Nga Phản phái chúng ta, ác hành vi khi yếu Bá Lương liền mơ tưởng đạt được!”

Nhưng hai người này cuồng vọng lạ thường, bình sinh làm việc không kiêng nể gì, mấy câu nói sao có thể ước thúc được.

Trang công tử khoe khoang phong lưu, bước từng bước lui nửa thước, học điệu múa của Phượng Cầu Hoàng, vuốt ve quạt xếp trong tay áo, lắc lắc.

Như Ý Tiên thầm đoán sẽ cướp người sẽ gặp trở ngại, bước chân chậm chạp, dùng chân khí bảo vệ chỗ hiểm.

Hai người đi rất chậm, nhưng dần dần cũng gần chỗ ngồi của Long Bách Linh.

Ngọc Ngân Đồng nói: “Hắc, không để lão tử vào mắt!” Tật đề ra chân khí, sử dụng đạo pháp, một trận gió tập trung đệ tử

năm thanh thành, mấy tên giáo đồ Kim Luân, bao gồm chương môn Thanh Thành Chu thượng nghĩa ở bên trong, nghiêm nhiên giống như loại củ cải, ngã ngổ ngang lộn xộn trong hố bùn nhão ngoài phòng.

Đây là kẻ đông kích tây, giết gà dọa khỉ, vừa có thể uy hiếp hai người kia, vừa có thể giảm bớt hậu viện của bọn họ,

Huyền Phong Thông Vi Thuật của hắn mau lẹ biết đường nào, một vòng một vòng không thấy bóng dáng, giống như đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Có ý định tránh đi cường thủ, chuyên chọn lựa quả hồng mềm để bóp, có thể nói là kinh nghiệm lâm chiến phong phú.

Chẳng qua là khi đánh tới gần thì có điềm báo gì mà gặp trở ngại, lại không thể sờ đến góc áo của hắn!

Ngọc Ngân Đồng thâm kinh ngạc “Ngũ Đài chương môn, xung quanh bao phủ đầy kim luân pháp trảo, kỳ quái lạ vô cùng! Kim Luân giáo chỉ bảo vệ một mình sao? Cuối cùng không phải họ nào cũng là sinh con riêng của Kim Luân giáo chủ?” Một mặt đoán mò, cánh tay lướt ngang ra ngoài, cười nói: “Hai vị muốn hoa hạ quỷ sao?” Xuất ra Ngũ Lôi Pháp của Phong Lôi môn, thế như có như không, nửa mang ngăn trở nửa khu vực thăm dò nửa mang ngăn cản.

Trang công tử kia là một phàm phu, sao có thể ngăn cản di thuật thế ngoại, may mà Ngọc Ngân đồng gặp được chút khó khăn, lần phát công này cực kỳ thu liễm, Trang công tử vừa rồi không bị kích thương.

Dù như vậy chấn động vẫn kịch liệt, bỗng nhiên bắn qua một bên, lưng đụng vào trên vách tường, trợn mắt đau đến mức không hô lên nổi.

Một phương như ý tiên vận thần ngưng lực, vùng Kim Cương Xử muốn đánh tan lôi hỏa xử.

Sao có thể ngờ được Ngọc Ngân Đồng ẩn giấu ám chiêu, pháp lực trước khi nhẹ nhàng đã cấp tốc ổn định, vừa gặp trở ngại lập tức phóng lên mãnh liệt, Lôi Quang Hỏa Thiệt thuận chèo chống về phía cánh tay phải Như Ý Tiên quán quanh.

Ma ni châu phiêu nhiên rời ghế, Long Giác Trọng dán chặt vào eo sư huynh, trong lúc suy nghĩ thi triển “Liên Hoa tọa hộ

thân pháp” kháng lời.

Đột nhiên nghe “Bành bành bành” vang lên, tấm biển chữ trên vách tường “Lốp bóp” rơi xuống.

Thường Sinh Tử đứng dậy hét lớn: “Chậm giao đấu!”

Nhưng chiến đấu một khi mở ra há có thể dừng lại? Đột nhiên Cát Lãng đâm ngực rống to xông lên, hấn luyện “Hộ thể nạn pháp tráo” kiên cố nhất, ưỡn ngực ngạnh sinh tiếp được ngũ lời pháp.

Ngọc Ngân Đồng nói: “Con lừa trọc tốt!” Huyền Phong Thuật nhanh hơn quỷ mị, bỗng nhiên lướt tới gần bên người.

Như Ý vung Dương Viêm Luân kích lên thân thể hấn, nhưng chỉ đánh vào khoảng không, mới biết thân pháp đối phương đã nhanh hơn thị lực của hấn.

Ngọc Ngân đồng một phát bắt được chân nhỏ cát Lãng, nếu như vừa mới ném ra ngoài lâu như vậy...

Chợt gặp gọn sóng ảo diệu gần bên thân, tay múa Phần Thiên Luân đập về phía sau ót.

Ngọc Ngân Đồng ý vào “Thiên Vương Thuần” ngạnh kháng, “Vù vù” một cái, như đập vỡ nồi, khí nóng luân nhận xuyên thẳng vào đầu, Ngọc Ngân Đồng lên cảm thấy một trận mê muội, thậm chí “Chết tặc ngốc bại hoại, đem Tôn đầu của lão tử đập vào cái chuông! Nếu không phải Ngọc gia gia người thần quang đại giảm, mười tên tặc tử đầu trọc đều không nghĩ tới lại gần được!” Trước kia hấn bị Đào Yêu đánh ngã bẻ gãy, pháp lực giảm hơn phân nửa, ở trong núi tĩnh dưỡng mấy ngày, cũng chỉ tích lũy được hai ba thành ban đầu.

Lập tức biết bất ngờ khó thắng địch, buông ra tướng Lãng tránh về chỗ cũ.

Tứ hộ pháp thấy bánh xe đập không vỡ, âm thầm kinh hãi, huyết sáo mở Kim Cương Phục Ma trận ra.

Chợt nghe Thường Sinh Tử lại kêu: “Chư vị nếu không dừng tay, đừng trách bản đạo đắc tội!”

Ngọc Ngân Đồng đang hứng khởi, trời sập xuống chỉ coi làm nắp nồi, nào quản người bên ngoài hét to cái gì mà say đến tỉnh, vươn tay vận khởi Toái Ảnh Lôi Thần Công, chân đạp

Huyền Phong bay về phía trước, chủ tâm đem đầu giặc ngốc đánh thành bốn đồng thịt thối.

Bốn hộ pháp Kim Luân giáo bày trận địa sẵn sàng đón địch, mỗi người đều thi triển pháp khí hợp khí, muốn dùng Phục Ma trận thêm A Bì tru sát pháp phản công tiểu lão đầu.

Lần này liệu không giống như lần trước thử tay, hai bên đều nghen trọn sức bú mẹ, một khi chạm nhau sẽ kinh thiên động địa, nói đến một tòa tử lâu, thành đồng kim trì đều chấn động thành bột mịn.

Chỉ một thoáng hai bên lách mình, lại chỉ nghe “Oa a a” kêu loạn, tứ hộ pháp không hề được đỉnh chóp của tiểu lão đầu, quái lão đầu không bắt được tóc Tứ hộ pháp, vừa vặn giống như Bát bì đánh nhau trong phố phường, quay cuồng ngược lại hoàn toàn không có kết cấu gì.

Bốn phía sóng xanh chập chùng, dưới thân boong thuyền lay động.

Năm người đột nhiên phát hiện pháp lực bên người không còn, từ trong tử lâu chóp mắt chuyển đến thuyền cô độc trên biển, trong chốc lát tung tay ngậy ra như gà gồ.

Ngọc Ngân Đồng tỉnh hồn đầu tiên, kinh hô: “Mộng cảnh! Tiến vào mộng cảnh rồi!”

Thường Sinh Tử đi ra khoang thuyền nói: “Các vị thứ lỗi, bản đạo nếu không làm kỹ xảo này, tử lâu chỉ sợ phải biến thành Tu La trường rồi.”

Ngày xưa Ngọc Ngân Đồng tu luyện “Ý dâm” đại pháp, thường xuyên thiết lập bố cục bắt người làm dâm, nguyên thần nhập mộng pháp lực biến mất các hiện tượng, hẳn tất nhiên biết rõ căn nguyên do quen thuộc ở ngực.

Nay thấy thủ đoạn của Thường Sinh Tử cao tuyệt, so với mình mạnh mẽ hơn không kém bao nhiêu, trong lòng không khỏi thán phục “Trường Giang sau sóng xô sóng trước a, tu vi Thường Sinh Tử lại tương đương với lão tử! Hắn mới tu luyện được bao nhiêu năm? Được trời ban thần truyền sao? Mẹ nó, mấy tháng nay du lịch tìm kiếm các nơi đạo môn, nghe nói Thường Sinh Tử phản bội sư môn đầu nhập Thanh Thành phái đầu nhập vào sao?

Hắn có bản lĩnh lớn như vậy, còn hi vọng tên ngu xuẩn Chu Thượng Nghĩa kia giúp đỡ? Trong đó tất có nguyên do!”

Thường Sinh Tử nói: “Mọi người là đồng bạn bí nhãn thần chủ triệu tới ước hẹn, cùng thương lượng bá thể vĩ nghiệp, sao có thể vì một cô gái mà gây chiến? Dựa theo bản đạo ngu kiến, còn phải đồng tâm hiệp lực mới được.” Chỉ chỉ chỉ thuyền dưới chân dưới chân.”

Tứ hộ pháp vô lực làm, khí thế thấp hơn một nửa, hậm hực đứng dậy đứng dậy.

Thường Sinh Tử ôm quyền nói: “Ngọc tiền bối vì Huyền môn ức hiếp, gặp phải bản đạo tương tự, có thể nói là khó khăn khi cùng chung kẻ địch.

Nếu như có ý định báo thù dương oai, có thể gia nhập đạo phái Trung Nguyên chúng ta, bí nhãn, Kim Luân, kết thành Bá Thế Trận doanh.” Ngọc Ngân Đồng trầm ngâm không nói, thầm nghĩ “Nghe đồn đạo cơ thể bỏ mình, lão tử ban đầu nghĩ lập vài công lớn, tránh chút sức trở về làm sư tôn, cũng có thể giáo cho đám đệ tử kia tâm phục khẩu phục.

Bây giờ đạo yêu thuật tựa hồ không chết, Đông Nghiêu bí nhãn lại thế thịnh, nếu lực mời ta gia nhập liên minh... Nên làm gì mới có thể vẽ ra?” Thường Sinh Tử hạ thấp người dẫn tay, nói: “Nếu mọi người là bạn không phải địch, có thể vào trong khoang thương phẩm nhỏ.”

Lời còn chưa dứt, có người cười nói: “Đại đường rộng rãi là chỗ nói chuyện, cần gì phải ở trong sóng biển nghị sự?” Chỉ thấy đại vu sư đạp mây bay đầu thuyền, nhảy xuống đầu thuyền nói: “Không chê xóc nảy sao?” tràng hạt trên cổ tay run lên, nước biển lập tức trống rỗng, thuyền lớn theo gió phiêu đảng xoay chuyển nói: “Không phải sao?”

Thường Sinh Tử thất kinh, suy nghĩ vừa rồi làm phép chuyên đề nhằm vào cao thủ, tứ hộ pháp Ngọc Ngân Đồng đều trúng chiêu, Đồ Khôn cùng Kim Luân Giáo Chủ nguyên thần lại sừng sững không dời, hai người tất nhiên đạo hạnh cao cao thâm.

Giờ phút này Pháp lực Đồ Tư Không mất, vào trong mộng cảnh còn hơn là nhân nhã, quả nhiên là tông sư một thể hệ có

thể làm.

Sart mãi vu đạo tín ngưỡng đa thần, mượn lực lượng “Phong Lôi Thủy Hỏa thông linh khiến vật, bởi vì kiêng kỵ bản thân quá nhiều mà yếu hơn Đạo môn Trung Nguyên.

Đồ Tuế lần này đến từ Bắc Nam, thân lịch các nơi cũng không bị ảnh hưởng, cũng coi như kỳ nhân dị sĩ trong toàn bộ vu đạo Tất đây kỳ nhân dị sĩ.

Thường Sinh Tử không dám khinh thường, khom người nhận lỗi: “Đại vu sư đừng trách tội, bản đạo vốn muốn dẹp loạn tranh chấp.” Đồ Ngọc nói: “Không trách không trách, nhưng tửu lâu là đơn giản mở, còn mời đến bên kia trao đổi, xem như cho chúng ta chút mặt mũi.”

Thường Sinh Tử nói: “Tuân mệnh.” Chợt thu pháp, mộng cảnh tiêu tán, đám người trở lại thực cảnh.

Không ngờ Như Ý Tiên kia là một tên sắc ma phát rồ, dục hỏa thiêu đốt không ngừng, vừa nhìn thấy khuôn mặt của Long Bách Linh, lập tức lại tung bay nhào tới, đại sự minh hữu gì đó không quan tâm, phảng phất như muốn nuốt sống nàng, ăn tươi nuốt sống mới thôi.

Ngọc Ngân Đồng nói: “Bà nội người giỏi thật!” Nhanh lên ngăn chặn, Toái Ảnh Lôi thả ra, đón đầu đẩy Dương Viêm Luân lui lại.

Lập tức cột chèo “soạt soạt” rơi xuống, nếu không phải hai người pháp lực không khôi phục hoàn toàn, lần này nhất định chân cho quán rượu sụp đổ.

Như Ý Tiên bay ra ba, năm trượng, đứng vững cọc sắt, bỗng nhiên từ bên trong hắc hồ vọt tới, ôm chặt lấy eo phát lực, ném Như Ý Tiên về phía góc phòng, chỗ thân hình quay cuồng đụng nát mấy cái bàn ghế.

Mấy lần trước tận mắt thấy Như Ý thâm tướng lộ ra, đối với “Y Đô ân ti” nữ thần cực kỳ bất kính, Hắc Hồ buồn bực đại vu sư sao lại ngồi yên không để ý tới? Đến giờ phút này buồn bực nhét ngực, đã không thể nhìn được, gầm thét tiến lên bảo vệ nữ thần, liều mạng muốn quyết đấu với ác đồ thâm thần.

Như Ý Tiên vội vàng không kịp chuẩn bị, cộng thêm Hắc Hồ Tinh ngã lãn, trong chốc lát lại bị ngã bảy tám bữa chay.

Sau khi xoay người muốn phát công phản kích, Hắc Hồ vẫn không buông tha, giống như trâu bò vùi đầu xông tới.

Thường Sinh Tử bên cạnh run nhẹ ống tay áo, Minh Dương chân khí tiềm vận, lại hút nguyên thần hai người vào mộng cảnh.

Chỉ thấy một tên hòa thượng, một tên mọi rợ, nhắm mắt ngủ say cách đó mấy thước, thẳng tắp căn răng kìm nén sức lực, nhưng chỉ giới hạn trong mộng cảnh muốn xé rách vật lộn.

Vị Như Ý Tiên này ăn phải thiệt thòi lớn, hắc không thể sử dụng pháp thuật trong mộng, chỉ có dùng lực tranh đấu, nào phải đối thủ của Hắc Hồ? Liên tiếp bị trúng mấy chục quyền, bị Hắc Hồ kỳ đánh như chó chết, chịu khổ không thua gì chân thân bị đánh.

Thường Sinh Tử nói: “T Nghi chính sự quan trọng hơn, ai cố ý loạn đấu, liền mời nhỏ ngủ một lát.

Ta đây cũng là vì mỗi bên suy nghĩ, mong đại vu sư thông cảm.” Đồ Ngọc biết Hắc Hồ chiếm thượng phong, mỉm cười gật đầu, trong bụng suy nghĩ “Nữ tử kia giống như không phải Kim Luân giáo nanh vuốt, vì sao Hắc Hồ gọi nàng là Y Đô Ân Ti? Đoạn này cần phải điều tra rõ.”

Thường Sinh Tử lại nói: “Xin Kim Luân Giáo Chủ thông cảm, tạm mệnh bốn vị hộ pháp bãi chiến.”

Vật Ba năm trước giao thủ với hắc, khi đó tu vi không chênh lệch nhiều, lúc này lại âm thầm so sánh, lại chợt thấy so sánh kém xa trời đất, dưới sự bắt buộc dĩ đành phải thuận theo: “Phương pháp dạy chủ chính hành suy nghĩ, tạm thời không có thời gian bàn bạc sự vụ.

Sư đệ ta xác thực có chút không vinh quang, nhân giả làm việc rất không hợp, hội nghị nơi đây còn xin duy trì nhiều hơn.”

Thường Sinh Tử nghe vậy thâm nghĩ: “Khó trách không thu hút được nguyên thần của Kim Luân Giáo Chủ! Lúc hành quan suy nghĩ thần hồn xuất ly, lại không biết hắc đi hướng kia.” Chuyển hướng Ngọc Ngân Đồng nói: “Cũng xin Ngọc tiên bồi bổ giận ngưng chiến.”

Ngọc Ngân đồng rất hải hùng khiếp vía! Vừa nói chuyện vừa thiết lập mộng cục, công lao của Nhiếp Hồn Thuật này của nó,

so với lão tử lúc trước thâm hậu hơn nhiều.

Tên đầu lĩnh Nhiếp Hồn không phải là ghê gớm lắm sao, nhất định là lên lút luyện thành công pháp thượng thừa, cho nên lúc trước không hiển sơn bắt lộ thủy.

Đúng rồi! Chính bởi vì học trộm đạo pháp bại lộ, loạn lạc lượng nhỏ ghen tỵ, mới đuổi hẩn ra khỏi sơn môn.” Lại nghĩ tới “Thường Sinh Tử liên hợp với Kim Luân giáo, Kim Luân giáo mạnh mẽ cướp đoạt tiểu mỹ nữ, lão nhân gia ta mạnh mẽ ra mặt làm sứ giả hộ hoa, chẳng phải là không được một mình chống cự bọn họ vậy công... Mẹ nó, một mình thì độc lực, ai sợ ai!”, Không có chí kiêu cậy mạnh, lại bởi vì ly khỏi nguyên thần bố cục bất ổn, pháp lực lại chiết khấu, hướng Thường Sinh Tử kêu lên: “Trước tiên giảng rõ! trêu đùa tiểu mỹ nữ như đùa giỡn mẹ ta, ngoài ra mặc kệ các người làm gì, lão tử đều mặc kệ.” Không đợi đối phương đáp ứng, quát lên: “Yêu tinh mượn mộng người dùng!” Yêu tinh cúi người, bỗng chốc chui vào đáy váy tắm nương tử.

Nương tử tắm còn chưa hiểu ý, liền cảm thấy bờ mông đùi bị sờ mấy cái, hôn vài cái, ngứa ngáy rất đột ngột.

Lập tức Ngọc Ngân Đồng chui ra váy, liên tục kêu: “Xui tao tao!” khoanh chân đả tọa vận khí lên.

Hẩn muốn mượn nữ sắc đề tặng pháp lực, lại không muốn mạo phạm Long Bách Linh, liền đem phong thái diễm lệ nương tử coi như mục tiêu.

Mấy lần hèn hạ vén lên dâm tính, tiến tới đề động Nguyên Dương, lưu chuyển kinh mạch quanh thân, hướng trong dâm đồng đan tích tồn chân khí.

Thường Sinh Tử nói: “Tiền bối cứ yên tâm, bản đạo đảm bảo không có ai xâm phạm vị cô nương kia!” Cô nương vừa mới lấy lại tinh thần, nói: “Ai nha, lão tiền bối sờ chỗ của người ta, thật sự là già rồi, mặt dày lên mà ăn cỏ non.” Sắc mặt lo lắng, chuyển hướng về phía Bách Linh nói: “Cả gian phòng đều là gió sói, Mộ Vân, so với trong Trần Yêu Tháp còn hung hiểm hơn.

Tiểu thư, cô mau nghĩ cách thoát thân đi!”

Long Bách Linh nhìn chăm chú vào bình sứ, ngoài thân nhao nhao hung hăng không nhìn thấy, đáy lòng một lần lại một lần hỏi: “Thứ hấn cho ta, vì sao luôn mang theo bên người, hấn dặn dò, vì sao cũng không thể quên... Hấn rốt cuộc có nguy hiểm đến tính mạng hay không... “Như trong từ ngữ miêu tả chỗ đứt đoạn, tơ hương lưu lại, ngàn cân treo sợi dây tình cảnh tưởng niệm sâu xa, cuối cùng hóa thành thê lương thờ dài nhu hòa...

Một tiếng thở dài này mặc dù nhẹ, lại làm Trang công tử tỉnh lại.

Đau đớn phá tường đã tiêu, thần chí tinh lực dần dần phục hồi, vội la lên: “Mỹ nhân tại sao lại thương tâm...” Một chuyển ý tức giận bưng bưng, ngẩng đầu quát: “Là ai ném ta qua một bên? Làm trở ngại chuyện tốt của bốn công tử, lá gan không nhỏ a!” trừng mắt nhìn hai bên trái phải!

Từ lúc nhìn rõ dung mạo Long Bách Linh hiện ra, trong lòng hấn chỉ giả bộ mỹ nhân, đến lúc này mới phát hiện quái khách đầy đường hoặc ngồi hoặc đứng, mỗi người khí sắc bất thiện, cả đám giận nói: “Các người từ đâu ra loại trộm cướp? Dám tụ tập chúng làm loạn ở đây!” Áo Ba cười nói: “Vị Hoàng Đế này ngược lại có chút linh tính, biết được giang sơn sẽ đại loạn.” Phần Thiên Luân khẽ lay, chân trước Trang công tử bốc lên liệt hỏa ba thước, trong nháy mắt mài quai gạch cháy hóa, tầng tầng vết nứt còn lại bắn ra hơn một trượng.

Trang công tử kia thân không trói gà, thiên về tính nét quật cường, thân hãm hung nguy tuyệt cảnh, ngược lại sinh ra một cổ vũ khí không có lý do, kêu lên: “Yêu nhân đừng có càn rỡ!” xắn tay áo lên còn muốn lên đấu tranh!

Lục lạc cát nói: “Cầm đi!” Làm bộ muốn bắt.

Đồ Lưu nói: “Chậm đã, Hoàng Đế là chúng ta bắt được, nên xử trí đây như cũ.” Cầm cổ tay run niệm châu, một đạo kinh phong xuyên đường, vừa ngăn cản Kim Luân hộ pháp, lại một lần nữa vây khốn tù phạm.

Trang công tử sao có thể chạy thoát thuật pháp của đại vu sư, trong miệng yên lặng không lên tiếng, tứ chi mở ra kê sát đầu tường, tựa như bị trường đinh chặt chẽ, vặn eo đặt mông chỉ gần vài tấc khe hở không gian.

Thường Sinh Tử ngạc nhiên nói: “Người này là Hoàng đế nào?” Đồ Cơ nói: “Đó là đương kim Hán quân chủ.” Thường Sinh Tử trầm kều “Không xong, quân chủ Trung Nguyên sa sút, tình thế cực kỳ không ổn.”

Ma ni châu nói: “Vị Hoàng Đế này trừng mắt căn răng rất không thành thật, chỉ cần làm ra hình dạng cho hắn xem.” Phát pháp khí đánh về phía vách tường.

Thường Sinh Tử nói: “Đừng giết người!” Đã muộn, Ma ni Châu giết người quen tay chân, hành động như gió như điện, một thoáng sáu tên thị vệ đầu thân dị chỗ, máu tươi phun tung toé trên mặt Lưu công công, dọa hắn khí bé hồn tuyệt, núp ở cuối tường nửa tiếng không dám hé răng.

Ma ni châu nói: “Để Hoàng đế nhìn kỹ! Người không nghe lời chính là kết cục này.” Trang công tử không giãy dụa nữa, nhưng vẻ giận dữ trong mắt có tăng lên không giảm,

Đồ Tú chậm rãi nói: “Thật quá đáng, nói tốt là tù binh phe ta, người bên cạnh sao có thể tùy ý đe dọa.” Áo Ba Da nói: “Sao lại nói tốt? Bản giáo cũng không tỏ thái độ.” Ma ni châu cười nói: “Người gặp kỳ lạ có phần, đại vu sư sao lại độc chiếm.” Đồ Ngọc biến sắc, niệm châu nắm chặt trong tay.

Thường Sinh Tử vội khuyên: “Các vị chớ tranh chấp, nghe bản đạo nói một lời, chúng ta gặp mặt ở đây, đều vì thần chủ Đông Hối triệu tập.

Hiện nay đông chủ không hiện thân, tân khách trước tiên cướp nữ đoạt nam, chỉ sợ chuyện quan trọng thật sự khó có thể hoàn thành.”

Đồ Hàn nói: “Không tệ, nhận được tin của Ngự Thiên Long, chúng ta phái người đến Giang Nam thăm dò địa điểm đàm phán.

bôn ba ngàn dặm chuẩn bị mấy tháng, lần này không thể khinh thường.” Niệm Châu buông ra, pháp lực hơi thu, Trang công tử mềm nhũn uể oải bỗng nhiên ngồi xuống đất.

Thích Mãn vu thuật mặc dù chưa tiêu tán toàn bộ, ý giảng hòa đã biểu lộ rõ ràng.

Diệu Ba nói: “Đại vu sư nói sao thì nói vậy.

Bản giáo chủ đang truyền Thần Đông Túc, mời bí mật chịu đầu đầu nhanh chóng chủ trì hội nghị. “Thường Sinh Tử rùng mình, hơn xa suy nghĩ Phật hành phái ra nguyên thần, lại là muốn liên lạc bí nhân thần chủ!” Ma ni châu mỉm cười nói: “Chờ Thần chủ giá lâm, vấn đề của Hán Nhân Hoàng Đế thuộc về, có thể mời hẳn cho chúng ta hai bên làm việc công kết thúc.” Trong mũi Đồ Ngọc hừ một tiếng: “Chờ đi!”

Trong khoảnh khắc các phương đều ngồi chờ, trăng diện dần dần bình ổn.

Người ngất xỉu ngoài cửa lần lượt thức tỉnh, thân đầy nước bùn quay về trong đường, cúi đầu núp ở phía sau thủ lĩnh bản phương.

Hà triệu cơ sớm đã không còn mặt xung hùng tranh bá, một mực nín hơi ngồi bên cạnh.

Người xấu hổ lực nhỏ bé, đồng đảng ngã xuống lại ngại đi cứu trợ.

Thường Sinh Tử vốn là người mạnh nhất trong số bọn họ, sở dĩ bắt đầu cùng Thanh Thành, năm dài, hiển nhiên chỉ vì kết giao Đông Nghiêu bí nhân các đại thế lực, hiện tại đạt được mục đích, cũng không quan tâm đến bạn cũ không hỏi.

Tình cảnh này càng tăng thêm ti tiện hai phái, đám môn nhân như cọc gỗ cọc đá, ngây người nghe mệnh trời.

Chu thượng nghĩa và chúng đệ tử nằm trong bùn nhão hồi lâu, tỉnh dậy không đứng dậy nổi, đang giãy dụa, chợt có người kêu lên: “Cuối cùng cũng tìm được thức ăn rồi!”

Ngoài phòng một ngựa “bộp bộp bộp” chạy tới gần, người trên yên ngựa cười nói: “Ha ha, chơi vui lắm, chơi một vốc bùn? Thanh Thành chương môn thật hứng thú.” Người theo tiếng mà đến, cưỡi ngựa nhảy vào cửa.

Mọi người chợt thấy trong mắt sáng ngời, thầm khen “Hảo mã!” Chỉ thấy con ngựa kia cao chín thước, dài hai trượng, toàn thân lửa đỏ lòm, ba phần Lương Câu bảy phần như rồng còn sống.

Người cưỡi phi thân rơi xuống đất, kéo vải che mưa, mọi người lại cảm thấy yêu thích vui vẻ, thầm nói: “Thật tuần nha!” Trước ngựa có một vị thiếu niên xinh đẹp đứng đấy,

miệng anh đào mặt trái xoan, lông mày lá liễu bay xéo như khói, hai sợi tóc mai rủ xuống như cuộn, trong lúc đáng yêu là mang da đẹp, người dạy thấy mà không nhìn được chỉ muốn thân mật gần gũi.

Tuy là quần áo xanh, một thân trang phục Ngao phái, nhưng quần áo quần chúng tà lại không lập tức làm khó dễ.

Thiếu niên giữ sạch nước mưa, tìm hai cái bàn trống ghép lại, vừa kêu to: “Tiểu nhị, mau lên cơm cùng rượu và thức ăn nha! Tứ hương bát trản đốt thành phế tích, thật vất vả tìm các người ở đây bán cơm ăn.” Mọi người lạ mặt nhìn nhau, không biết có tiếp tục giả bộ người trong quán rượu hay không.

Thiếu niên nói: “Đã làm ta đói muốn chết rồi! Vì đuổi theo đám Kim Luân tà giáo này, ta đã hai ngày không ăn cơm, nếu không lấp đầy cái bụng, nào có sức mà chém giết với bọn họ.”

Cát Lãng cát lành bỗng nhiên đứng thẳng lên.

Diệu Ba khoát tay áo, ra hiệu cho kẻ địch không cần khẩn trương, nhìn xem hấn chơi trò gì.

Đồ Lưu nghe nói là tìm Kim Luân giáo gây phiền phức, mỉm cười, quay đầu nhìn lại mệnh lệnh hiếm có mang thức ăn lên, tận lực thỏa mãn thiếu niên cần thiết.

Tầm nương tử hiếu kỳ nói: “Tiểu ca ca, người là ai? Người muốn đuổi giết Kim Luân giáo sao?” Thiếu niên giương tay đợi câu trả lời, thức ăn bung lên, lúc này không quản nói gì, vừa mở miệng, hai cánh tay như nước chảy róc rách bát đĩa.

Đừng quan tâm đến thịt trâu, dê nướng, tay chân, vịt quay, bánh bao, bánh chưng, tai gõ, hoa vàng, chòm biển, khuỷu tay phía đông sườn đông, tây đốt lưỡi... Đồ thô, một khí mãnh liệt nuốt điên cuồng, cả vò rượu lập tức uống sạch, tốc độ làm cho người ta không kịp nhìn, tốc độ nhanh làm cho người ta nhìn không chớp mắt.

Mọi người đang ngồi đều nhìn đến ngây người, cơm nước sền sệt chạy về phía trước, chợt kinh ngạc nói: “VẬY, con ngựa kia thay đổi rồi!”

Chỉ thấy hình dáng con ngựa kia dần dần biến thành hung ác: Khóe miệng kéo râu dài, đỉnh đầu mọc ra sừng thú, bốn vó hóa thành móng vuốt trắng hếu sắc bén.

Kỳ lạ nhất là bụng kia lần lượt phồng lên, ngược lại thiếu niên cũng không có gì khác thường. Nhưng đồ ăn hắn ăn rất nhiều, tất cả đều chuyển dời đến trong bụng quái mã.

Thường Sinh Tử thấy thế nhú mày, thầm nghĩ “Là hắn! Mấy năm không thấy bộ dáng đại biến, ta thiếu chút nữa không nhận ra, làm sao một mình đuổi tới đây.”

Đồ Lưu cười chỉ vào quái thú nói: ” Thao Thiết cũng có thể thuần dưỡng, quả thật là ngự thú cao sĩ.”

Ngày thứ năm không biết chỗ người chết hoa rơi 2.

Thiếu niên kia chính là Chúc Lôi Lôi tân tú của Ngự Thú môn.

Bởi vì lúc mới sinh ra gia cảnh nghèo khó, phụ mẫu sợ con nhỏ khó nuôi, mới đặt cho hắc tên của một nữ hài như vậy.

Ai ngờ nhà đột thiên gặp mưa rào, một trận hồng thủy phá hủy hoa màu, trong hương năm đó hạt nào cũng không thu.

Chúc gia gặp khốn cảnh quá lớn, vạn sự rơi vào đường cùng, chỉ có thể bán hài nhi mới và phú hộ làm nô bộc.

Càng tên đổi họ thế đã không tránh khỏi, chỉ cầu con trai có thể có một bát cơm ăn no.

Đúng lúc gặp Loạn Trần đại sư vân du ngang qua, nghe nói khổ sự này, cứu tiểu nhi đưa về nhà mình, đáng thương vợ chồng Chúc gia kia đã chết đói ở trong phòng vài ngày rồi.

Loạn trần cảm niệm người chết hận, vẫn giữ lại tên hài tử ban đầu, mang về Nga Mi sơn nuôi nấng.

Khi đó Huyền môn trùng tu nguyên khí, bồi dưỡng người mới làm chủ.

Trên núi đều là một chút hài đồng bảy dài tám ngắn, không thiếu hạng người gian xảo xảo trá.

Một nam đồng lấy tên nữ hài lẫn vào trong, lại có người nhỏ nhắn mềm mại, sao không bị bắt nạt? Chúng ngoan đầu tiên là giấu cọt, mặc kệ hắc gọi là “Nữ tử giả, Lôi nha đầu”

Sau đó dần dần có người có chuyện tốt dây dưa, kéo quần ra kiểm tra xem hắc có phải nam nhi hay không, thậm chí phát triển đến đủ loại trêu chọc.

Nếu là bang hội bình thường, đạo phái, loại dẫn điểm kỳ lạ này cảnh ngộ của đệ tử lại nhỏ yếu là thảm nhất, cũng là dễ biến thành xấu nhất, tuổi nhỏ thỏa mãn kỳ thị lăng nhục, sau khi lớn lên không phải cừu hận sư môn, chính là chuyển biến mà ức hiếp hậu bối càng yếu hơn.

Nhờ có Loạn Trần đại sư tra xét kịp thời, một mặt sửa chữa nội phong khí, răn dạy kẻ bất hảo; một mặt đưa Chúc Lô đi Lĩnh Nam, trưởng sư huynh năm dài tu tập ngự thú đạo pháp.

Ngự Thú môn quanh năm bên tầu dã ngoại, môn đồ đa phần là hào sảng anh kiệt, Chúc Lô đi theo bọn họ không tức giận, còn có thể thay đổi tật xấu nhất gan, có thể nói là lưỡng toàn kỳ mỹ nhân.

Một bên khác “Hạt họa” rời xa sơn trường, lũ trẻ con mắt không thấy thì tâm tình thoải mái”, tuân theo sư huấn từng bước diệt trừ khuyết điểm, nghĩ lại lúc nhỏ xấu đi, không khỏi xấu hổ xấu hổ, tiến tới bồi phục sự an bài xảo diệu của Loạn Trần đại sư.

Huyền môn thể hệ xuất ra chính trực chi sĩ, cũng không dựa vào chết cứng môn quy ước, cũng không phải đối trá thuyết giáo có khả năng, mà phần lớn là do sư trưởng trong phái vì tài năng thi giáo, dẫn dắt kết quả dẫn dắt từng bước một.

Từ đó về sau, Chúc Lô tu hành ở phương Nam, cách hai ba năm mới về núi báỉ tổ một lần.

Sư huynh đồng môn nói thể chất hần ta yếu ớt, không chịu nổi kiếp sống hoang dã lâu dài.

Kẻ duy nhất chỉ có Bách Lý văn hồ có nhãn thức, cho rằng Chúc Lô ngoại nội nhu, sinh ra đã cứng cỏi cứng cỏi không cong.

Vì vậy tự mình truyền thụ pháp quyết, còn giúp hần bắt được thượng cổ long chủng “T Thao Thiết” thần thú bản mạng, giúp hần bắt được.

Cũng là Chúc Lô tâm tính thông minh, tu đạo chăm chỉ, vóc người chưa đủ, đạo pháp đã tu đến cảnh giới thượng thừa.

Mười năm trước Kim Luân Giáo xâm chiếm Thục Thục, bày ra Tụ Ma Đàn thành trì.

Con hoẵng “Hoa gia gia” lừa gạt bách tính, mang vào đàn thành đảm nhiệm chức vị huyết thực ăn của ác ma.

Ngự Thú Môn vội vàng chạy về phía Xuyên Tây cứu viện, lúc đó Chúc Lô mới bảy tuổi, cùng với Hứa Đại An phá diệt ma chướng, cứu nạn dân, thu liễm di cốt người chết, tất cả sự vụ

xử lý chu toàn, anh danh đã sớm truyền khắp các phái chính đạo.

Thanh Thành Thượng Nghĩa, năm dài chương môn có điềm báo gì, đều từng thấy sự tích thân phận của hắn ta.

Chỉ là lúc nhỏ Chúc Lôi lui tới núi rừng, làm bạn cùng dã thú, tóc rối tung eo buộc váy da hổ, toàn thân lông bunn có tác dụng, so với ngọc dung tú nhan hiện nay đơn giản phác như hai người khác nhau.

Đại vụ sư đồ lục kiến thức rộng rãi, một ngụm nói ra tên thần thú tên.

Đám người Hà triệu cơ vừa tỉnh ngộ, ổn định tâm thần, từng chút một phân biệt ra tên tiểu anh hùng chân động trong Thục kia, châu đầu ghé tai thấp giọng hô: “Là ngự thú Chúc Lôi a...” Kim Luân tứ hộ pháp thay đổi sắc mặt, trong lòng thầm nghĩ “Là người này, khó trách dám một mình đuổi theo.” Lập tức toàn bộ đề phòng.”

Trong tửu lâu đồ ăn chừng hơn trăm cân, đợi lát nữa hòa hợp, chủ khách mở tiệc nói chuyện vui vẻ.

Đồ Tuế bị mấy câu Kim Luân giáo đoạt trắng, trong bụng không cam lòng, ra lệnh một tiếng “Thỏa mãn thiếu niên kia”

Ngay khi các bộ hạ thấp xuống, các bộ hạ đặt yến tiệc đến trước mặt Chúc Lôi Lôi.

Tu cương dọn dẹp chén không, ngay cả thịt tươi trong phòng bếp cũng ăn sạch sẽ.

Thiếu niên kia vẫn chưa kiểng chân, mở cái bàn đầy dầu mỡ ra, gỗ dài ngắn chỉ nhét vào trong miệng, “Cạch cạch khặc” giống như gặm kẹo vậy.

Thục nương ngo ngác nói: “Răng lợi thật! Thật sự là một cái cối xay bằng tinh cương, quả thực vừa nhanh vừa cứng... Khó khăn vì cái miệng nhỏ bé của hắn, sao lại nhét nhiều thứ như vậy vào.”

Hai cái bàn gỗ trong giây lát đều đã ăn sạch, chúc Lôi Lôi than nhẹ: “Vừa đủ no, tiêu diệt yêu tà cũng không sai biệt lắm.” Thao Thiết bên cạnh giương cánh lên, hai mắt sáng quắc tỏa sáng, thần thái hoàn toàn khác biệt trước đó.”

Chúc Lôi tiến về phía trước hai bước cắm vào thắt lưng, ngón tay chỉ về phía đối diện nói: “Nọc Ma của Kim Luân giáo, tặc tử hai phái của Đạo tông, còn có bên ngoài cửa tà đạo ở đây nghe rồi.

Các người đến Trung Quốc mưu đồ xâm hại, là nhận lời triệu ước Đông Phản Ngự Thiên Long kia sao? Ngự Thiên Long gọi tên Đông Hải Yêu Hoàng, năm xưa cùng chúng ta kết thâm thù.

Hôm nay đuổi mấy ngàn dặm, không kiên nhẫn chuyển qua nơi khác tìm bắt.

Các người sớm gọi Ngự Thiên Long hiện thân, đồng loạt thanh lý bớt việc.”

Diệu Ba cười lạnh nói: “Tiểu tử cuồng ngôn!” Chấn Cổ làm phép, Phản Thiên Luân phóng thích ma diễm.

Ma ni Châu cũng huy động Âm Phong Luân xa xa kích kích tới.

Hai cổ thể đao xoắn cắt đột nhiên tiêu thất vô tung giữa hư không.

Cũng không thấy Chúc Lôi giơ tay nhắc chân, Diễm Quang, Âm Phong, ngay cả bánh xe phía sau cũng không thấy bóng dáng.

Hai hộ pháp mất pháp khí, tay không ngạc nhiên ngòai ngậy người ở đó.

Thế công đột nhiên dừng lại, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, đều không nhìn rõ chân tướng.

Tầm nương tử còn quán lấy hỏi: “Tiểu ca ca cao tính đại danh?” Các người chỉ tiên phái nào? Đừng chỉ mặt cãi nhau, không để ý tới người ta hỏi sao.”

Kỳ thật Chúc Lôi quần áo thuần thanh, tiên khí anh phong nổi bật, ai cũng có thể đoán được hắn là người trong Huyền môn.

Tầm nương tử sở dĩ hỏi, chỉ muốn mượn cơ hội làm cho tiểu thư đang mơ màng mà tỉnh lại.

Chúc Lôi cười nói: “Ha ha, quên tự giới thiệu bản thân với gia môn.

Bản thân đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, đệ tử Ngao Đình họ Chúc tên Lôi là được, phụng lệnh đến đây đến diệt trừ bọn tặc ma các ngươi!”

Trong đường tranh chấp liên tục nổi lên, tất cả Long Bách Linh đều mất điếc tai ngơ, nhưng bốn chữ “Ngh Nga đệ tử” giống như hồng chung sợ run, quả lệnh nàng giật mình quay đầu, trừng mắt nhìn Chúc Lôi Lôi.

Thục nương tử vội vàng hỏi lại: “Chúc tiểu ca phụng lệnh ai? Là mệnh lệnh của sư tôn Ngao Bính sao? Nói như vậy sư tôn quý phái bình an vô sự.”

Chúc Lôi nói: “Ngự Thú môn phụng mệnh Huyền môn thủ hạ truy địch, một mực từ Tây Vực đuổi tới đông nam.” Hướng Thường Sinh Tử, trầm giọng nói: “Nói đến sư tôn Nga Phán, ta ngược lại muốn giảng thêm hai câu.

tin xấu bản phái sư tôn qua đời oanh động hai đạo chính tà, yêu tinh khắp người tà khí còn muốn nghe ngóng, ngày xưa Nhiếp Hồn Thủ đồ lại thờ ơ, trên đời sao có đạo lý nhân tình như vậy?”

“Sư tôn” trong miệng hần chỉ vào đào mà chết non, tám phần mười lại chỉ vào Loạn Trần đại sư.

Từ bốn năm tuổi đã hiểu chuyện, Chúc Lôi đã khắc sâu ân đức của Loạn Trần đại sư.

Lão sư đầu năm mới bước vào Thánh Tiên Du, tuy nói không giống với người phạm chết già, nhưng sau khi mình thành đạo vẫn còn có cơ hội gặp lại sau khi thành đạo.

Nhưng dù sao trường biệt thương tình, sư ân khó báo, đủ loại tiếc nuối kết ngũ tạng, cơ hồ thành một khối tâm bệnh.

Lúc này qua nương tử tầm đề cập, lại nhìn Thường Sinh Tử thờ ơ, trong chốc lát từ đầu đến chân lông tóc toàn thân xao động không tự nhiên.

Hần ta vào cửa mắng tà giáo, trách mắng Đạo tông, từ phong chỉ hết lần này tới lần khác tránh đi Thường Sinh Tử, chính là niệm tình đồng môn năm xưa.

Nay thấy Thường Sinh Tử vô tình vô nghĩa như vậy, Phương Tín Phán Đạo biến cố liên tục, một cỗ hỏa khí chột từ lòng bàn

chân xông lên cháy khét.

Lại thêm Lý Phượng Kỳ từng truyền tin Ngự Thú Môn, báo rõ chuyện Xi phái gây ra, Đào sư tôn tự sát như thế nào lại sống lại, sau này phải nhắc nhở: Sư môn đang lúc nghỉ ngơi dưỡng sức, phòng ngừa ma đạo quấy nhiễu, tuyệt đối không thể tiết lộ tình trạng của tân sư tôn hiện tại.

Chúc Lô nhớ kỹ trong lòng, trước mặt người thường còn giữ bí mật, trước mặt ác ma tà đạo đầy phòng, sao có thể nói đúng sự thật: “Đào sư tôn đang yên ổn ở trên núi!” Trong đạo môn truyền nhiều tin tức về cái chết của sư tôn Ngao nhao, Chúc Lô vừa vận mượn đề tài này phát huy, cố ý nói hung hiểm, thứ nhất là lừa gạt tà ma, thứ hai là thăm dò tâm địa của thường sinh tử, chỉ mong hấn lộ ra chút sắc mặt bi thương của sư môn.

Tầm nương tử nghe vậy hoảng hồn, vội vàng nói: “Tiểu ca người đừng dọa ta, qua đời nào vậy? Người phương nào tin dữ? Phải nói rõ tính danh thân phận.”

Chúc Lô nhìn chăm chăm Thường Sinh Tử, nhìn hấn bình thản ung dung, bên miệng tựa hồ còn ngậm một tia mỉm cười, không khỏi tức giận, lại là thương tâm., lớn tiếng nói: “Sư tôn chết dưới ma kiếm vũ trụ! Thi cốt vỡ vụn từng khúc, hồn phách nhục thân câu diệt, tình trạng thê thảm kia... Nếu không phải ác đồ không tim không phổi, ai nghe xong có thể cười được!” Lời này vừa vận nói với “phần thân toái cốt”, hướng hồ đào cơ thể là hồn nguyên, trừ vũ trụ phong quả thật không có binh khí thứ hai có thể phá được.

Chúc Lô nói nói xong nước mắt liền trôi xuống, hoài niệm Loạn Trần đại sư, cảm thương Huyền môn thật khó khăn, chân tình biểu lộ nửa điểm không giả, mọi người lại coi hấn là đào yêu chết thảm mà khóc.

Nương tử tầm còn ôm một lòng cầu may, từ ngữ siết chặt truy hỏi: “Là vị sư tôn kia chết rồi? Là tân sư tôn đào cơ mà chết sao?” Chúc Lô nói: “Không sai, người chết chính là sư tôn đào!”

Lời nói chém đinh chặt sắt, chỉ nghe được Long Bách Linh vận niệm không thôi.

Trước có Chu Thượng nghĩa khẩu truyền, Ngọc Ngân Đồng ở giữa chứng thực, cuối cùng đệ tử Nga Phong tự thuật lại, chết non chết đi nghiễm nhiên là sự thật đĩnh đĩnh.

Long Bách Linh lắc lư hai cái, đôi mi thanh tú hơi nhú lại, cảm thấy ưu khí trong ngực bụng xông lên cổ họng, “Bịch” một ngụm máu tươi phun ra nhanh chóng.

Nương tử tằm kinh hãi nói: “Tiểu thư!”

Long Bách Linh mỉm cười xua tay nói: “Không quan trọng, không quan trọng, xả cơn tức này rồi là tốt rồi.” Thu hồi bình sứ đứng lên, thì thào: “Được rồi, chết rồi, chết là được rồi...” cất bước đi ra ngoài cửa.

Người đã đến cực điểm bi thương tuyệt vọng, ngược lại sẽ có một loại nghi thức lẫm liệt không thể xâm phạm.

Tằm Nương, Chúc Lôi ngậy ra như bức tượng gỗ, hào khách đầy đường trùng mắt nhìn, lại như bị nữ tử yếu ớt này chấn nhiếp, cũng không có một người tiến lên ngăn cản.

Chỉ có Trang công tử cầu mỹ tình thân thiết, tránh thoát trói buộc của Đồ Tư, vừa lặn vừa bò đến bên chân, ngửa đầu kêu to: “Cô nương, Long cô nương...”

Long Bách Linh thán ngạc nhiên “Người này nằm ở dưới chân ta làm gì?” Nước mắt mơ hồ nhìn không rõ, liền cúi đầu ngưng thần quan sát.

Trang công tử lập tức tiêu hồn say, chỉ cảm thấy mỹ nhân thiên tư muôn màu muôn vẻ không có gì sánh được, một cái nhăn mày, một cái đầu cúi xuống, bi thương, ngu ngơ, thất lạc, mỗi loại thần sắc đều có động lòng người không tả nổi.

Chút máu tươi này bắn đầy mặt áo, tựa như son phấn vẩy lên hoa Ngọc Lan, thực sự không hề khen ngợi, nhìn nàng ăn nói: “Long cô nương, ngươi biết không, ngươi có biết mình đẹp đến mức nào không?”

Trùng hợp lời này đào yêu chết non cũng đã từng nói qua...

Ngày đó hai người Nguyên Thủy Phong thân thiết gắn bó, đột nhiên điên cuồng hỏi: “Linh Nhi, ngươi có biết mình đẹp đến mức nào không?” Trong lòng Long Bách Linh ngọt ngào, trả lời: “Chỉ có nói ra từ miệng tướng công, ta mới cảm thấy mình

đẹp.” Hiện tại “Tướng công” không còn nữa, cũng từ trong miệng nam nhân khác nói ra, nhưng Bách Linh chỉ cảm thấy tâm địa đảo lộn buồn nôn đến buồn nôn.

Kinh tởm vô cùng, cho dù là đương kim Hoàng Đế, cũng coi như heo đất cầu, cười nói: “Ngươi, cũng xứng hỏi ta câu này?” nhắc chân sải bước ra khỏi cửa.

Trang công tử lặn qua lặn lại bò, tiếc rằng gân cốt tê dại, nào có khí lực bò lên đuổi theo.

Chúc Lô không biết Bách Linh, nhìn thấy nàng nghe tin thổ huyết, lại nghe người bên ngoài gọi nàng “Long cô nương”, dần nhớ lại Lan Thế Phương thường ngày nói chuyện phiếm, nói trên núi mới thu được một Long sư muội xinh đẹp như thiên nhân, chẳng lẽ chính là vị này vừa mới đi? Vội vàng kêu: “Cô nương dừng bước!”

Đang định đuổi theo hỏi, thì Minh Lăng cát đã giành trước tiên làm khó dễ.

Hộ pháp Kim Luân thứ hai tinh thông Loạn Thần tà thuật, trước đây nghẹn lấy tìm cơ hội chiến đấu, chờ địch nhân ý chí hơi buông lỏng, thân vị hơi lệch, lập tức xông lên tiến công, mười cái thủ trào hóa thành khói đen dài nhỏ, hơi dính lên thân tâm thần lập tang thương.

Chúc Lô dừng bước nghênh chiến, khoát tay hóa thành cung, dị trạng lúc trước đấu pháp lại phát sinh lần nữa.

Hai đợt âm phong thiêu đốt trời, khói đen tiêu tán, giống như bị cái miệng rộng che giấu giữa không trung nuốt mất.

Đất Lăng cát không thu được thế, lộ bộ nhào về phía trước, hai tay bị cự lực hút, cùng kề vai đứt rời, lại không thấy bóng dáng.

Chúc Lô một là không làm thì hai là cùng, thầm kêu “Diệt Kim Luân giáo!” Sau đó vọt người thẳng đến chỗ Kim Luân giáo chủ.

Hai bên Kim Luân đồ chúng kinh sợ thét to, pháp khí đồng loạt vung mạnh đánh, sao ngăn được thần uy ngự thú tiểu anh hùng, bị một cánh tay hấn quét sạch cái rắm tè ra quần.

Chúc Lôi không đình trệ, tay phải bóp “Sư Hồng chân ma quyết” đi vạch trần kiểu pháp đặc biệt hơn xa Phật, trông cậy vào một lần hành động đánh tan nguyên thần Ma Đầu.

Đột nhiên một cơn gió nhẹ lướt chéo qua, trước mắt lập tức Kim Tinh Phiêu Phù, tay chân phảng phất không phải của mình, múa loạn xoay chuyển liên tục mấy trượng, mạnh mẽ tự Ngưng Khí đứng lên, trong lòng kinh hãi kinh hô: “Loạn Tinh quyết!”

Trong kiểu truyền ra tiếng nói đặc biệt khàn khàn: “Đa tạ Thường lão huynh đã giúp đỡ.” Thường Sinh Tử nói: “Không dám nhận, Giáo chủ thần du đang trở về.” Chúc Lôi Ngưng nhìn lại, Thường Sinh Tử bấm niệm pháp quyết đứng bên cạnh kiểu, quả thật là hắc cứu giúp ác ma! Cẩn rằng quát: “Thường sư huynh à!” Thường Sinh tử không thể để hắc ra nặng tay, tay áo triển khai chỗ cũ, sớm hút hồn phách của Chúc Lôi vào mộng cảnh.

Chỉ thấy tường vân xán lạn sáng sủa, tử hà xuyên qua cửa sổ mái hiên, cảnh tượng đường hoàng chính đại quang minh chính đại.

Chúc Lôi tuy biết mình đã rơi vào trong mộng cảnh, nhưng lại không có chút cảm giác hung hiểm nào.

Khi xem xét kỹ lưỡng, hắc phát hiện bản thân đang ở trong thiên cung của đỉnh núi! Bốn phía vách tường treo đầy chân dung của tổ sư Nguyên Tông.

Chúc Lôi tỉnh tỉnh hoạt bát sáng sủa, bình thường luôn mang theo hai phần vui mừng của hài tử, đến đây tam thi thần cũng không khỏi nổi trận lôi đình, thất khiếu trong khói, thầm nghĩ “Huyền môn gặp đại nạn, hắc chẳng những không để ở trong lòng, ngược lại lấy hủy diệt tự nhiên cung vây khốn ta.

Người này còn có tâm can sao? Hắc dám đem bức họa Tổ sư gia coi là công cụ trợ giúp tà ma!” hét lớn một tiếng, hai tay cùng vẽ vòng cung tròn, “Phệ Linh Thần Hoàn” quanh năm khổ luyện phát ra đầy đủ, các vật hư ảo của cung điện xoay tròn cuốn vào trong đó.

Lúc này giáo đồ Kim Luân hồi phục lại tinh thần, mắt thấy Chúc Lôi Ngưng đứng bất động, lên tiếng hô hợp sức tấn

công.

Thường Sinh Tử vội la lên: “Động thủ chậm đã.” Đã muộn, chúng ta đồ như ong vỡ tổ xông tới gần, đánh giá thừa dịp thiếu niên bị khốn đau hạ sát thủ.

Sao ngờ pháp thuật của Chúc Lôì tinh cường lại huyền diệu, hình thần mặc dù bị giam cầm, bên ngoài đã sớm thiết lập “Thiên Cương Chính Khí Quyển”.

Tà khí đựng một cái liên tán, Kim Luân giáo đồ tay chân gãy chân hướng ra phía ngoài chân động ra.

Ba gã hộ pháp tu vi sâu xa, vẫn tiếp tục kiên trì tiến lên.

Chợt nghe “Hách Hách” gào thét điếc tai, dị thú kia ” Thao Thiết” nhảy lên hộ chủ, mở ra cái miệng khổng lồ điên cuồng cắn nuốt, một mạch đem Long giáo trượng, da thịt người, Kim Cương Xử, Diệu Hoan Linh, thậm chí quần áo đều ăn sạch sẽ.

xui xẻo nhất phải tính là Cát Lăng, đoạn tay cụt không nghĩ cánh tay lui về phía sau, liều mạng cuồng nhiệt muốn đem Chúc Lôì cắn vài miếng, đón đầu lại bị Thao Thiết ngậm, “Hi hi, phúc” như củ cải nhai nát nuốt xuống.

Mọi người thấy thế hoảng hốt, không ngừng lùi bước.

Thanh Thành môn nhân càng hoảng sợ, hận không thể biến thành hạt cỏ giấu vào khe tường.

Nhưng Thao Thiết cũng không truy kích, bảo vệ bên người chủ nhân, mũi chân không hề động vào ngoài vòng, ngẩng đầu ngẩng đầu lên, uy phong凛冽.

Thường Sinh Tử nói: “Bản mạng thần thú của Chúc Lôì cực kỳ hung hãn, luyện liên “Phệ Linh Thần Hoàn” có thể nuốt thiên địa vạn vật, há một tổ ong loạn đấu có thể thắng hẳn?” Trong khi nói chuyện, Chúc Lôì đã dùng “Phệ Linh Thần Giám” thôn phệ non nửa mộng cảnh, tránh ra khỏi mặt phải, cánh tay phải có thể nhúc nhích, cười nói: “Thường đại sư huynh quá khen!” Ngón tay trong ngón trở duỗi ra, làm ra thủ thế phóng tên, bỗng nhiên bắn ra thể bén nhọn phá huyền kiếm.

Thường Sinh Tử xoay cổ tay vẩy nhanh, trên tay cũng có kinh phong Hòa Hồn câu, dựng thẳng hai bên ngăn cản phi tiền.

Phá Huyền tiền là công pháp Ngự Thú môn, “Chước Hồn câu” chính là đạo thuật Nhiếp Hồn môn, lúc phóng ra đều cần khí giới phụ trợ.

Mà hai người Chúc Thường luyện đến đỉnh cao, luyện pháp khí vào kinh mạch trên cánh tay, lúc vận dụng lại linh hoạt như tụ khí phóng kiếm của Kiếm Tiên môn.

Hai sư huynh đệ thật lâu chưa luận bàn, vừa giao thủ đều cảm thấy pháp lực đối phương cực kỳ cao, không khỏi thâm bội phục lẫn nhau.

Nhưng cả hai pháp hiệu giao kích quá kịch liệt, tựa như sét đánh giữa đất bằng bộc phát ra, nửa bên tửu lâu bị chấn sập, gạch đá bay ngang đập bị mấy người bị thương.

Trang công tử không thể may mắn thoát khỏi, sau đầu đột nhiên bị gạch vụn va chạm, miệng niệm “Mỹ nhân” lại hôn mê bất tỉnh.

Đại vu sư Đồ Đằng ngồi vững vàng trên ghế, một tay nắm tràng hạt, một tay nhẹ nhàng phát bay tro bụi đầu vai, cười xưng: “May mắn nhìn Quan Huyền môn đấu pháp, lần này Trung Nguyên không tính là phí công.” Kim Luân giáo tranh chấp với các phái Trung Nguyên, phía bắc Già tộc đang có thể ngồi đánh cá kiếm lợi, là lấy cười tùm tùm ngồi xem rồng đấu hổ đấu đá.

Chúng binh sĩ ngồi trắng đều đứng ở sau lưng, ít khi khom người lặng lẽ hỏi: “Chúng ta giúp bên kia?” Đồ Tư nói: “Người ta tự có chừng mực, cần gì khuyên bảo chúng ta?”

Mệnh hãn hãn hữu kinh qua chiến trận, tại chiến cuộc phân tích rất là nhạy cảm, vừa nghe liền bốt lĩnh ngộ nói: “Ý của ngài là, bọn họ đang giả đánh?” Đồ Tuế nói: “Tiểu oa nhi là dốc hết toàn lực đánh thật sự, Thường lão tiên sư sao, rõ ràng giữ lại ba phần dư kinh, có thể trạch tâm nhân hậu không đành lòng thương sinh., Về phần tâm hãn thật giả sao, vậy khó nói.” Chỉ nghe hai người kia “Bồng bồng” liên tục nổ vang, hai người kia công thủ mấy chục lần, Chước Hồn Câu của Thường Sinh Tử vung ra phía ngoài, khiến cho chân động tránh khỏi mọi người, không còn gây họa cho tửu lâu, tựa hồ còn mang theo nhân thiện tác phong của đệ tử Huyền môn.

Trong kiệu thắng đặc biệt Phật nói: “Đại vu sư hảo nhân lực, Thường tiên sư là Nhiếp Hồn cao thủ, giỏi về che giấu tâm chí, làm việc thật khó có thể suy đoán ý nghĩa.”

Đồ Tú đang chờ đáp ứng, một người từ trên lầu nhảy nhót xuống, tay cầm đồ quyền kêu to “Oa oa”, nhìn qua lại là hắc hổ, lại nhìn bộ địa đồ hắc cầm sáng bóng tỏa sáng.

Đồ Tú thần sắc đại biến, nhảy dựng lên kinh ngạc hỏi: “Ai... Ai bổ sung toàn bộ thần tích chân giám?” Hắc hổ thở gấp nói: “Đúng, đúng, là Y Đô ân ti!”

Nguyên lai đầu óc Hắc Hổ không quá sống tốt, trước đó tuyên bố với tộc nhân Long Bách Linh là nữ thần, lại không nói rõ có chứng cứ gì.

Bị đưa vào mộng cảnh đánh như ý Tiên Như Ý, đánh đủ say rượu sáng khoái vô cùng, mới dần dần nhớ lại bản đồ trên lầu.

Thường Sinh Tử nhiều lần bị Chúc Lôi trùng kích, không rảnh duy trì mộng cảnh, triệt hồi pháp thuật thả nguyên thần hai người về khiếu,

Hắc Hổ vừa tỉnh dậy, lập tức lên lầu lấy địa đồ cho đại vu sư xem,

Chỉ thấy đường nét chói lọi rõ ràng chính tề, kỳ quan thật là ngàn năm không gặp trăm năm không gặp.

Quý Phương tộc tự thương lượng Chu Chu đến Hán Đường, diễn hóa ra nhiều bộ tộc Tây Nhung, Đinh Linh, Hung Nô như vậy, đều truyền thiên hạ thần nữ cứu vớt tổ tiên thần thoại.

Bản đồ còn sót lại của thần nữ kia trở thành thánh vật, trong tộc vu sư truyền vị lúc gần sát vẽ lại một bộ phận nhỏ, âm thầm thiết kế chú ngữ bên trong, nếu người kế nhiệm bổ sung hình vẽ, phóng ra thần dị quang hoa, chứng minh thần linh chiếu tâm, có thể tiếp quản toàn tộc sinh sát đại quyền.

Bởi vậy bức tranh thần tích thực sự là do quyền lực soi sáng, dẫn tới cường giả âm thầm tranh đoạt, dần dà khiến bản đồ bị thất truyền mất.

Đến thời đại Tát đây vụn, đã không còn ai có thể bổ sung cho họa tàn khuyết nữa.

Giờ phút này trong bản đồ chợt hiện ra thần quang chói mắt, thật sự là dấu hiệu Thần Linh giáng thế của Trầm.

Đám người nhìn sợ không ngừng dập đầu, Đồ Tú gần như không dám tin tưởng vào hai mắt của mình, liên tục hỏi ai đã làm, Hắc Hồ chỉ nói “Y Đồ Ân Ti, Y Đồ ân ti.”

May mà đại vu sư tinh tế, hồi tưởng thái độ hắc hồ phía trước thành kính, dần dần nghĩ đến trên thân thiếu nữ mỹ mạo kia, ý đợi tra hỏi kỹ càng hơn.

Ngọc Ngân đồng ngoài cửa chợt kêu: “Chúc hòa thượng muốn đoạt tiểu mỹ nữ với lão tử!” quần lấy Như Ý Tiên Diêu.

Vừa rồi Thường Sinh Tử trong mộng cảnh bị loại bỏ, Như Ý Tiên cũng lập tức hoàn hồn, chuyện quan trọng nhất chính là truy bắt Long Bách Linh.

Lập tức mở ra cánh mũi, hút mạnh mùi thơm còn lưu lại của thiếu nữ.

Hắn thường dùng tà chiêu phát phối rục rờ này, có thể phân biệt được mục tiêu dung mạo, dung mạo... các chi tiết nhỏ như...

Bao nhiêu phụ nữ tốt ở trong nhà không ra ngoài, chỉ vì mùi hơi lưu lại bên ngoài, đã bị hắn lần theo dấu vết bắt được, tùy ý dâm nhục.

Ngọc Ngân Đồng cũng chơi trò này, thấy vậy hỏi hận lớn: “Oán ta già rồi hồ đồ, sao không thừa dịp tăng tăng thượng ngũ mê man, dùng Huyền Phong thuật ôm tiểu mỹ nữ đi?”

Hắn nghe Chúc Lô kể lại chuyện cái chết Đào Yêu, vừa tin lại cho là thật, thầm nghĩ: “Lão tử tung hoành thiên hạ mấy trăm năm, muốn chơi nữ nhân không cố kỵ, trước mắt bị một bình sứ dọa vỡ mặt, thật xấu hổ khuôn mặt già nua này! Thừa dịp đã sớm cướp nữ oa kia đưa bốn một phen mới là... Chậm lại..., Tiểu súc sinh họ Chúc của Ngự Thú Môn ở đây, nếu nói ra hành vi cưỡng đoạt nữ nhân của ta, sao có thể nói lão tiên bối đã sửa lại thành hiền lành, ngày sau làm sao trở về trên núi làm sư tôn?” Một hồi muốn làm người tốt, một hồi tà niệm cuộn cuộn, lúc ngồi xuống tĩnh tọa tu nguyên, trong lòng do dự.

Chợt thấy Như Ý Tiên hít ngửi lung tung, lập tức vội vàng chạy đi.

Người tốt xấu thì tạm khó chọn, tuyệt không thể để cho thằng trọc dâm ngốc này đắc lợi trước được! Nhảy tới lôi kéo nói: “Cái mũi chó ngươi ngửi ngửi, dò xét lão tử không hiểu sao? Ngươi muốn đuổi tiểu mỹ nữ kia ra sau gót chân! Con bà nó thôi tha vọng tưởng, tiểu mỹ nữ là vật trong lòng bàn tay của lão nhân gia ta, không tới phiên ngươi nghĩ đến thịt thiên nga ăn!” Như Ý tiên nào mà không tránh thoát!”

Thường Sinh Tử chống đỡ thế công của Chúc Lôi, âm thầm nhìn trộm động tĩnh của Kim Luân giáo chủ, tìm kiếm “Giáo chúng” liệu chết, thương thế, bị quấy nhiễu bị ngăn cản, Giáo chủ từ đầu đến cuối ẩn sâu không ra.

Hắn không chút quan tâm, hay là không có năng lực dẹp loạn loạn cục diện?” Nghi niệm vừa sinh, đánh thắng Phật cười nói: “Mới mời Đông Nghiêu bí nhãn đến, hội trường lại loạn thành một đoàn, tạm xem bí nhãn làm phép điều động thế nào.” Đồ Túc gọi nhỏ giúp Ngọc Ngân Đông tỉnh lại, lập tức hạ lệnh: “Mau đuổi theo vị Long cô nương kia!” Bắc Hà hào hùng âm vang đồng ý với bọn họ.”

Trong tửu lâu một mảnh đại loạn, tầm nương tử nơm nớp lo sợ, sợ đi nhanh yêu khí khuếch tán, dẫn hiệu lực Huyền Môn chân pháp hướng bản thân mình tới.

đuổi sát Tàn Bích đi ra ngoài, thật lâu mới dịch chuyển đến cạnh cửa, đột nhiên cất bước chạy ra, túm lấy la la xa kia chạy như điên, một mặt hô to: “Tiểu thư chạy mau, chạy mau a! Rất nhiều ác nhân muốn tranh đoạt ngươi! Họa hại ngươi!”

Long Bách Linh đã đi được một dặm đường.

ngệm máu tươi phun ra, vậy mà toàn thân nhẹ nhàng, bỏ đi lo lắng, cũng tiêu trừ phiền não, thật tình không biết đây là cảm giác thống khổ đến chết lặng.

Du đăng phiêu đăng đi về phía trước một lát, chợt nghi hoặc sau này nên đi hướng nào, nên làm chút chuyện mới tốt.

Ngắn ngủn mười bảy tuổi, còn cách lão chết còn sớm, mặc dù trên kiệt xuất của Côn Bằng trang nói “Mệt của người sống, chết thì không có cái này”, nhưng đó chỉ là sinh kế gian khổ,

cuối cùng được giải thoát, cũng không nói rõ tình cảm người sau khi chết như thế nào.

Sao lại biết trong quốc gia tử vong không có tách rời phiêu linh? Không có thể lương cô độc? Nếu trí giả cổ đại đứng ở trước mặt, Long Bách Linh thật muốn ngửa mặt hỏi: “Thánh Nhân Thánh Nhân, chết rồi còn đau khổ như vậy sao?” Không người trả lời nàng, tử lộ khó lường, sinh mệnh lại ở nơi nào? Mặt đất mênh mông vô biên, ngoại trừ cỏ cây bùn đá, chính là tro bụi tan nát, chúng sinh tranh chấp trong đó, hoặc là sớm hoặc muộn sẽ hóa thành một nắm cát vàng.

Sinh tử lưỡng nan, không có đường, lại không có chỗ đặt chân.

Nàng lão đảo đi về phía trước, liên tiếp ngã mấy lần, bản thủ dính đầy tóc quần áo, da trắng ngọc dung biến hết thành màu vàng đen.

Vừa giống như “Rằm chảy thành bùn”, một đóa hoa tươi rơi trên đường lớn, chỉ đợi người đi đường giẫm đạp nghiền nát.

Tầm nương tử lái xe từ sau đuôi tới, nhảy xuống ôm lấy bách linh, lau đi nước bùn trên mặt, thò mũi xuống như tơ nhện, kinh hãi nói: “Như vậy sao có thể chạy thoát được!” Tự dung hung hăng, vận khí phun ra nội đan, chiếu định mệnh huyết giữa lông mày nàng, tay phải chậm rãi ấn xuống, hai luồng sáng trắng tinh tế xuyên vào da thịt.

Bạch quang là chân nguyên tâm yêu tinh luyện trăm năm, cực kỳ có hiệu quả huyết mạch kéo dài tính mạng, chỉ là lấy yêu lực bản thân truyền qua, truyền nhiều một phần thì giảm bớt một thành đạo hạnh.

Tình thế nguy cấp, tầm nương tử cũng bất chấp tất cả, vừa cứu vừa khóc nức nở: “Tiểu thư à, người không thể cứ như vậy mà đi được! Động phòng Hoa Chúc Dạ cũng không có thể nghiệm, há không phụ lòng tuổi trẻ của hoa dung diệu? Thân là nữ tử chết đi, đời này xem như sống uổng phí rồi.

Ai da, người ngay cả tư vị nam nhân cũng chưa từng nếm qua, làm nữ nhân vui vẻ chưa từng hưởng thụ, sao có thể nói đi là đi chứ!”

Khóc lóc kể lể chưa xong, bước chân lại lịch hễn tạp, Đồ Đại suất lĩnh Hắc Hồ, dinh dính các bộ hạ đuổi theo.

Đan quang trong bụng tầm nương tử sáng bóng u ám, chân nguyên truyền tổng quá nhiều, đã vô lực giãy giụa chạy trốn.

Lại nhìn mắt sao của tiểu thư nửa khép nửa mở, mạng tuy bảo trụ nguyên khí suy yếu, làm sao chạy thoát thành quần truy binh? Chỉ vội hô lên ngút trời.

Bản đồ 《Thủy Tinh》 chạy tới, thấy cảnh này thì trong lòng biết, Đề Niệm Châu run lên, quanh người Long Bách Linh lập tức hiện ra vòng sáng.

Cây cối gần đó hướng về vòng chéch, cành lá héo rũ khô cạn, sinh cơ chuyển biến! ” Chuyển Sinh thuật” của cải tây cứu chết cứu thương cực kỳ có tác dụng, đại vu sư sử dụng ra càng thêm hiệu quả kiểm tra.

Sinh mệnh lực của cây cỏ truyền vào thân thể Bách Linh, khiến khí huyết của nàng khôi phục, hai gò má nổi lên màu hồng nhuận phơn phớt.

Không ngờ nương tử tầm ngồi trong vòng sáng kia, hoạt khí cũng bị đè ép, nhìn tiểu thư khôi phục tâm tình vui vẻ, lại ngay cả tinh lực cười nói tinh lực cũng đánh mất rồi.

Lúc này bóng người phiêu hốt trên không trung, Như Ý Tiên và Ngọc Ngân Đồng quần quanh bay tới.

Hai người đều lo lắng Long Bách Linh trốn xa, tranh loạn không hện mà cùng bay lên không tìm tòi, mắt thấy Y Nhân ở bên kia, cũng không có kéo da, đuổi bốn tay đánh về phía mặt đất.

Trong một thoáng lại như quả bóng da va chạm vách đá cứng, “Thùng thùng” hai tiếng trầm đục vang lên.

Như Ý tiên ngất ngay tại chỗ, Ngọc Ngân Đồng nhanh như chớp cút đi mấy trượng, ngã xuống đất kêu đau, tiếp theo mắng to: “Thối tử! Tử vu sư, thừa pháp lực của lão tử suy yếu, bố trí cạm bẫy hại người!”

Mưa bụi đầy trời đã thừa thốt, trước người Bách Linh lại gọn sóng lóng lánh, thỉnh linh dụng thẳng lên một bức tường nước.

“Thủy Yểm Thuật” của Sart mãn chuyên tư phục kích, Vũ Thiên thiết lập dễ dàng ẩn hình,

Kẻ đâm vào như xiềng xích băng, trong lúc cấp bách tuyệt khó
giãy dụa thoát ra được.

Đồ Ngọc lay động niệm châu nói: “Vị cô nương này là nhân
vật cực trọng yếu của bản tộc, sao có thể cho các người tùy
tiện khinh nhờn...” Trên không trung chợt có người ngắt lời
nói: “Kim Luân hộ pháp cần dùng nữ nhân luyện công, đại vu
sư cần gì ngăn cản hử.

Chẳng lẽ các người âm thông với nghịch tặc Trung Nguyên,
muốn đổi đầu với bí nhân thần chủ?” Lời còn chưa dứt, tường
nước nứt toác tứ tán.

Đồ Tuế vội vung niệm châu thi pháp, chợt cảm thấy hỏa khí
công tâm, lục phủ ngũ tạng như muốn bốc khói thiêu đốt, lại
nhìn bọn Hắc Hổ ngồi xổm cuộn tròn chân tay, như côn trùng
bị đốt, ngạc nhiên cả kinh nói: “Nhìn? Là Đông Bồi Hỏa
nhân!”

Ngày thứ năm không biết người mất hoa rơi 3 điểm.

Một đám mây lửa bay tới gần, Xi Nhĩ ẩn hiện hình rồng, trong mây có người nói: “Thần chủ triệu các người hội tụ, lại vì chuyện nhỏ khơi mào nội chiến, đại vu sư quả thật không nên nói.” xưng hô tuy tôn kính, ngữ ý ngạo mạn, lại như răn dạy nô lệ quang cảnh.

Đồ Cương nổi giận đùng đùng, quát: “Gọi thần chủ người nhận ra đại vu sư!” vút bỏ tràng hạt đánh về phía rồng lửa.

Phía bắc tiếng nước chảy xôn xao, sóng lớn trong Phổ Dương giang cuộn cuộn, ngọn núi Lăng khúc khuỷu, mơ hồ có thể hóa long.

Bảo Tát tràn đầy cũng giỏi nự lực “Thủy Hỏa Lô Phong” tự nhiên, đại vu sư trong cơn giận dữ làm phép, uy thế càng vượt xa bình thường mấy lần.

Nào ngờ Thủy Long vừa cao hơn bờ sông, chợt “Soạt” hạ xuống, hơi nước lập tức tiêu tan.

Trong rừng đi ra một võ sĩ giáp vàng, nói: “Đại vu sư chớ vọng động Vô Minh.” Đưa tay đưa ra một vật, chính là chuỗi niệm châu mã não kia.

Đồ Tử âm thầm giật mình, cân nhắc cũng không phát hiện ngoại lực cướp đoạt, pháp bảo nhà mình sao lại đến trong tay hắn? Lại nhìn thân người kia cả người ánh vàng rực rỡ, tựa như vảy rồng chồng sinh, “Kim giáp” kia đúng là là là mảng da kết thành đốm.

Đang lúc kinh ngạc, bóng người trong hỏa vân quỳ gối, cao giọng hô: “Tham kiến Bàn Không trưởng lão!” Quái nhân da vàng nói: “Phần Thiên, thần chủ bảo người lòng bắt dư đảng huyền môn, tới hội trường này làm gì?” Nói xong, đưa tràng hạt niệm châu cho Đồ Ngọc, hơi hạ thấp người thăm hỏi: “Bí nhãn tông Mộc Mặc Bàn Không, hân hạnh gặp được toàn đại vu sư Tát xanh.”

Đám mây bay lên Phần Thiên bẩm báo: “Trưởng lão Bàn Không thứ tội cho ngài.”

Bộ đồ nhìn nơi này đầu khí cuộn cuộn, trùng hợp như thần chủ chỉ rõ đạo pháp Nga Phản, cổ giá vân điều tra thăm dò.

Mắt thấy Kim Luân pháp sư tràn đầy hứng thú, hai tay duỗi ra hướng nữ tử trên mặt đất kia, nhất định là muốn tìm vật luyện công.

Đại vu sư thiết lập thủy chương chặn đường, rất có thái độ căm ghét.

Bộ hạ cẩn thận ghi nhớ ý nghĩa triệu thần chủ truyền lệnh, lúc này mới lớn mật bài giải hai bên cho dễ dàng.” Lúc phân trần sắc mặt hơi nhạt, chậm rãi thu hồi pháp lực.

Bọn người Bích Kỳ Hắc Hồ vươn người nhảy lên, cởi quần áo sờ soạng lồng ngực, vừa mới thiêu đốt lửa cháy đau đớn, tể sát da thịt lại hoàn hảo, một chút dấu nóng hồng cũng không có, không khỏi ngơ ngác đứng ngẩn tại chỗ.

Trưởng lão Bàn Không dặn dò Phần Thiên: “Thủy nhân, Thổ nhân trưởng lão sắp giá lâm, ngươi là ti chức nhỏ, không nên ở lại đây lâu.”

Đồ Cốt Đại Kỳ hỏa nhân là thật, Mộc Dung trưởng lão này sao lại cả người nạm vàng? Theo lẽ thường “Kim khắc mộc”, hẳn nên kiêng kỵ kim khí mới đúng, chẳng lẽ Kim Luân giáo thông đồng hỏa nhân lừa gạt ta? “Bí nhân tông cực nặng bí ẩn” bí thuật, hành tung quý bí, hình dạng chế ngự nghiêm mật, pháp học bên trong càng không tiết lộ ra ngoài?

Năm bộ tu luyện giả “Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ” kia dựa vào tu vi cao thấp, hoặc nhiều hoặc ít bị Ngũ Hành sinh khắc pháp hạn chế.

Mà năm vị trưởng lão đã tu tới cực cảnh, thần thông không còn điều kiện, bên ngoài ngược lại hiện ra sự khắc chế vật đặc thù.

Ánh mắt Đồ Lưu uyên bác, nhưng cũng không nhìn ra được huyền bí trong đó, hỏi: “Tôn giá là trưởng lão Mộc nhin bộ sao?”

Trưởng lão Bàn Không không đáp, hơi run người một chút.

Bốn phương tám hướng vang lên tiếng rào rào, cây cối bị ”Chuyển Sinh Thuật” rút ra sinh cơ, đột nhiên hình thần chấn

phát, cành cây lá khô thẳng tắp, lay động rễ cây “Kẹt kẹt” vẩy quanh tiến lên, thoáng như một đám cây tinh anh hình thù kỳ quái hình dáng quái.

Cây cối thành tinh là tin đồn của dân gian, từ cổ chí kim ai từng thấy qua trường hợp này? Hiển nhiên là thảo túng mộc tính đạt tới mức đẳng phong tạo cực, mới có thể khiến cây khô chuyển động, làm ra tư thế nhân loại.

Đồ Tú nói: “Quả thật là Mộc nhện trưởng lão...” Vận Thần cảm thấy chiến lực của quần thụ, mỗi một gốc đều tương đương với mình, trong lòng hoảng sợ, âm thầm lo lắng Mộc nhện trưởng lão cường đại đến vậy, mái ngói tát đầy còn thể nào cùng bí ách gia chia địa kháng lễ.

Bàn Không chân trụ đồ liễn, tiếp tục lên trời nói: “Trong mắt người chỉ có trưởng lão thị uy sao? Không tuân theo hiệu lệnh của ta.” Phần Thiên xác thực chỉ phục lão bộ trưởng bản bộ.

Đối với chế độ nhần nhin bí mật trước kia, trên dưới đều liên lạc với nhau, các bộ tuyệt đối không lui tới, càng chưa nói tới việc quan hệ cá nhân.

Phần Thiên rất ít hiểu biết đối với tiền bối Bồng Lai lúc trước, vì thần chủ tụ tập mọi người, gần đây mới thấy mấy bộ tộc tôn trưởng còn lại, cũng cung kính đa phần mà phục tùng ít, lập tức đáp lại: “Thần Chủ Mệnh bộ đồ giết hết đệ tử Nga Phản, vậy trong phá lâu có hai cái, bộ đồ không dám xúc phạm công nhiệm vụ.”

Bàn Không nói: “Đệ tử Nga Phong đã bị phe ta khống chế, nơi này không cần người làm gì.” Vừa nói đến đây, Ngọc Ngân Đồng ở bên cạnh bỗng nhiên nhảy lên cao ba trượng, kêu to: “Ai nói giết hết đệ tử Ngao Thiên? Con bà nó, chim khôn kiếp, giết ta xem!” Thuật Thủy Yểm phương giải, tay chân hấn thoải mái, đầy bụng oán hận muốn phát tiết, tiếp nhận lời nói của hai người kia, lại hướng tới Đồ Túc kêu to: “Dùng âm chiêu ám toán ta, xú vu sư trở lại, Ngao lão tiền bối phụng bồi đến cùng!”

Phần Thiên nghi ngờ nói: “Người này là người của Nga Phản phái? Dung mạo khí sắc không giống.” Ngọc Ngân Đồng quái dị, thân mang tà khí, hận nhất người bên ngoài coi đây là bằng chứng, biên soạn hẳn không phải là Nga Nga chính tông, hét

lớn: “Tên mặt đỏ này thối lắm! Tôn Dung này của ta chính là tổ truyền, các đời sư tôn đều dài ra như vậy... “Ngao ngao” bỗng nhiên trong ngực nóng như que củi, trái tim mỗi khi nháy lên một chút lại càng thêm đau nhức, nghẹn chân kêu lên “A a” một tiếng, thân hình thoát ần thoát hiện, đã ở ngoài ba trượng, đã hơn ba trượng.

Mặc dù khoảng cách di chuyển vị trí này rất ngắn, nhưng thân pháp cực điểm huyền diệu, lại hát văng quái lực thiêu đốt ra mây thành.

Phản Thiên nói: “Ồ, là thuật độn giáp Ngao.” Hỏa Long gương nanh múa vuốt, quần quanh móc câu thép tay phải, trong nháy mắt đốt thành đỏ bừng.

Ngọc Ngân Đồng sợ hãi nói: “Dẫn tâm hỏa thiêu đốt người là pháp môn của Bồng Lai phái, tên quái vật mặt khỉ nhà người học từ đâu, trước kia là Bồng Lai Diễm Ma Thiên... Ai da!” Còn chưa dứt lời, bị Hỏa Độc Tiên quất trúng nội tạng, vội vàng lách mình tránh né.

Như Huyền Phong thông thuật sử dụng hết, mười Phản Thiên cũng làm hấn bị thương không đến, tiếc rằng pháp lực giảm đi thân pháp mất linh, hỏa độc trói buộc tâm khó thoát, dần dần da thịt bên ngoài đều cháy vàng.

Phản Thiên vung vẩy móc câu thép, Hỏa Độc Tiên ra tay đều trúng, trước mắt độ thiêu đốt người không chết, ngoài kinh ngạc còn tăng thêm sát niệm, nói: “Ngao nha phái quả có mấy phần môn đạo.” Chỉ nghe thét lên phiêu đảng, Ngọc Ngân Đồng lóe ra vài dặm.

Trưởng lão Bàn Không nói: “Tên nghịch tặc Côn Bằng kia giao cho người truy bắt, không được để hấn chạy thoát.” Phản Thiên một lòng muốn thiêu chết người này, nói: “Bộ đồ tuân lệnh.” Lấy hỏa độc làm dẫn, Hồng Vân nhanh chóng đuổi theo.

Ai ngờ thuật chạy trốn của Ngọc Ngân Đồng quả thực cao minh, đông một tầng, tây một trốn, vội vàng cực khó tìm bắt.

Hai người truy đuổi một vòng, dần dần tới gần Ngao Sơn cảnh.

Thần sắc của Thục nương tử suy yếu, lưng dựa vào xe la nhìn quần hùng đầu pháp, đến lúc Ngọc Ngân Đồng chạy xa, mới hồi phục khí tức, vội la lên: “Tiểu thư... Chạy mau, trốn xa... Nơi này thật nhiều nhân vật hung ác, pháp lực mạnh đến mức ta không dám nghĩ... Không trốn cái mạng nhỏ này khó bảo toàn.” Long Bách Linh ngồi ở trong nước bùn, giống như nghe mà không phải gật đầu, mắt thấy mấy cánh hoa rụng xuống, chân co lại không di chuyển nửa tấc, không thể di chuyển nữa.

Nương tử tầm nói: “Hiện tại, không phải là lúc ngươi thất hồn lạc phách!” Cánh tay thẳng thắn, định đẩy nàng hai cái.

Đột nhiên hàn quang ngang trời bay tới, phong mang nhắm thẳng đỉnh đầu Bách Linh.

Đồ Tư vừa thấy vậy hô to: “Đừng có mà hại người!” Hắc hổ hộ thân nóng lòng, lập tức bước lên trước, đám người quyền rũ đi theo đón đỡ.

Bàn Không nói: “Chậm đã ngăn cản!” Lúc tiếng vang ” Thụ Tinh” vung nhánh cây bổ hư, phát ra kinh phong cuốn mọi người ra vài thước, bảy chân tám cẳng ngã thành từng đống.

Đồ Tú cũng đứng không vững, liên tục lui bước, gân cốt bủn rủn lại như uống thuốc tê, giật mình cảm giác thụ thảo lục quang chớp lên, thềm kêu: “Trên nhánh cây có độc!” Mạc Định tiến lên nửa bước, suy nghĩ ta đường đường là đại vu sư da gà, lại như trẻ con mặc cho người bài bố, Mộc Uế trưởng lão pháp lực mạnh mẽ thật đáng sợ.

Lại nhìn hàn quang trên không trung, bay cũng không nhanh, nhưng đi thế bao vây Long Bách Linh bỏ chạy, hiển nhiên muốn đẩy nàng vào chỗ chết, hết lần này tới lần khác thiếu nữ kia nhất định không trốn không góc đầu lên.

Trong lòng tầm nương tử nóng như mào cào, dùng hết khí lực toàn thân, nhào tới che trước người nàng, kêu gào: “Tiểu thư!” Hàn Quang bỗng nhiên thu lại, hóa thành lợi khí, từ sau lưng nàng thẳng đến trước ngực.

Trưởng lão Bàn Không tính thông với thảo mộc bên trái, sớm tra xét biến cố trong tri tửu lâu, nói: “Là thể công của bên ta, đại vu sư không cần ngăn cản.” Long Bách Linh đột nhiên chấn động tâm thần, quay phắt đầu lại nhìn ngực tầm nương tử

cắm binh khí cổ quái, phía trước uốn lượn phân nhánh, không khỏi thất thanh kinh hô: “Cự Hồn Cầu!”

Sau khi nương tử Tầm đuổi theo ra khỏi tử lâu, Thường Sinh Tử nhanh chóng tăng cường pháp hiệu, bố trí bên ngoài mộng cảnh, tầng tầng liên hoàn phong tỏa.

Chúc Lôi vừa mới tránh ra nửa người phải, lại tượng gió khô pho tượng, cứng nhắc cứng đờ không tiến lên.

Nhị hộ pháp của Kim Luân giáo đề trần thân thể, pháp khí quần áo đều bị nuốt hết, còn gãy chúc Lãng cát, chỉ đem hai mắt oán hận của Chúc Lôi môn phun lửa.

Thấy hấn bị vây khốn muốn trả thù, nhưng không thể tiến vào vòng Thiên Cương Chính Khí, lại sợ Thao Thiết nổi giận, đành phải quay người lại xin chỉ thị trong kiệu: “Tam sư đệ đuổi theo nữ tử họ Long kia, chắc là muốn hái Hồng Liên của nàng tăng thêm pháp lực, đợi các đệ tử tiến lên trợ giúp.”

Thắng Phật nói: “Nghịch chương Nga Khuyết còn chưa trừ bỏ, các ngươi cần đề phòng hấn đào thoát.” Áo Ba nói: “Có Thường tiên sư làm phép, tiểu tử này khó thoát.” Tuyệt Thắng Phật nói: “Chính là Thường tiên sư đối địch, các ngươi mới cần giữ lại tâm nhãn phòng bị.”

Thường Sinh Tử thâm oanh oanh, hình như có nghi ngờ ý tứ của ta.” Hấn tinh thông phương pháp nhiếp nhiếp tâm hồn, ý niệm trong đầu mặc dù động tâm như biển sâu, ngoại lực vạn khó dò xét tâm tư hấn, lập tức cười hỏi: “Giáo chủ có ý gì, ngại bàn đạo không đủ sao?” đuổi theo Phật đạo: “Đâu có, Thường tiên sư pháp thuật tinh kỳ, đừng nói tiểu nhi Ngự Thú môn, phòng này ai cũng không thể thoát khỏi bàn tay của người?”

Nhưng sợ nhớ nhung tình hương hỏa, đáy tay buông lỏng để cho địch nhân chuồn đi, mấy kẻ kém cỏi ta ở bên cạnh thiết lập phòng ngự, vừa vận bổ sung cho nhau gần hết.” Kim Luân nhị hộ pháp nghe vậy cảnh giác, ám nghĩ xuất thân Nga lang phái họ Thường, mặc dù do Chu thượng nghĩa dẫn tiến, có diễm báo gì đảm bảo, dù sao cũng từng làm đồ đệ nhiếp hồn, sao có thể không niệm tình đồng môn ngày trước, làm sao có thể không niệm tình nghĩa đồng môn ngày trước.

Huống hồ lúc người này làm phép lại bàn vấn tự nhiên, thần thông vượt xa chúng ta, nếu muốn trở mặt biến quẻ, trong phòng quả thật không người có thể ngăn cản.

Thường Sinh Tử cười nói: “Giáo chủ nghĩ sai rồi, bản đạo cùng đệ tử Ngự Thú đánh lâu không quyết, lại là có chuyện khác so đo.” Hữu chương nhẹ vung, ngăn cản Phá Huyền tiến do Chúc Lôi bắn tới, lại thiết lập mộng cảnh vây khốn gã., Giáo chủ nói tiếp: “Giáo chủ có biết pháp tắc điều khiển mãnh thú của Ngự thú môn không, “Hơn nữa còn hơn cả Phật nói: “Thỉnh giáo.” Thường Sinh Tử nói: “Gặp phải súc sinh bướng bỉnh, trước tiên đào cạm bẫy nhốt nó ba năm ngày, không dạy các thức ăn cho nó ăn, đợi khi lửa đói xông lên, tính cách hung ác hơn nữa đều có thể thu lại sự ngoan cố.

Bản đạo tu pháp nguy nga, nghe nhiều quán kỹ Ngự Thú môn, hôm nay chính là có thể phản chế bản thân hần.”

Thắng Phật nói: “Đối phương cũng không phải là loại thú.” Thường Sinh Tử cười nói: “Giáo chủ chỉ biết một, không biết hai.

Chúc Lôi thuần dưỡng Thao Thiết làm thần thú, mượn tính tham ăn của nó luyện thành “Phệ Linh Hoàn”, bản thân mạnh yếu đã thông đồng với loài thú.

Lúc trước dùng rượu cơm kích thích tính ăn của Thao Thiết, kích phát thần lực của nó.

Mà con thú này tiêu thực cực nhanh, thần lực mặc dù mạnh mẽ khó có thể kéo dài.

Chờ ta vây khốn hần mấy ngày đói bụng không chịu nổi nữa, hung tính của thần thú thu liễm lại, khi đó Chúc Lôi tự nhiên sẽ cúi đầu ghé tai quy thuận.”

Thắng Phật nói: “Thường tiên sư là muốn thu hàng đệ tử, tăng thêm cánh chim nhà mình.”

Chu Thượng Nghĩa chen lời: “Tiên sư đã sớm có chí tự lập môn hộ...” Lúc trước Ngọc Ngân Đồng động một chút ngã xuống, Kim Luân Giáo chỉ bảo vệ bảo căn cơ gì, chỉ khiến chương môn Thanh Thành hần ta mất mặt, Chu Thượng Nghĩa trong lòng cảm thấy không cam lòng, càng cảm thấy lão hữu Thường Sinh Tử mới có thể dựa vào.

Gặp phải nghi vấn của Kim Luân giáo, không nhìn được muốn biện hộ cho hắn, lại bị cơn sóng ảo diệu của đại hộ pháp cắt ngang: “Giáo chủ trước giá nào có thể nương tay nhiều lời!” Một câu nói chưa xong, đột nhiên bóng người nơi góc tường hiện lên, thái giám Lưu Công Công cong eo lên ôm lấy trang công tử, nhảy ra khỏi tử lâu chạy về phía bắc.

Ma ni châu quát lên: “Đừng đi!” Bỗng nhiên mắt mũi choáng váng, xoay xoay xoay đụng phải gọn sóng, hai người suýt nữa ngã lăn ra.

Mọi người trong phòng cũng liên tục xoay chuyển, trong khoảnh khắc ổn định tinh thần đình chỉ, nhớ lại pháp hiệu giống như là “Loạn tính quyết”, nhất thời cảm thấy kinh hãi, đồng loạt nhìn về phía Thường Sinh Tử.

Thường Sinh Tử đang nhìn bóng lưng Lưu công công, khối mù mờ mịt che phủ, nhìn không thấy chút bóng dáng, kinh ngạc trầm ngâm nói: “Chỉ là một hoạn quan, có thể dưới đáy mắt chúng ta cứu chủ nhân đi.

Loại phạm phu tục nào có can đảm như vậy, bản lãnh bức này... Người này là ai?” Kim Luân nhị hộ pháp trừng mắt, lòng muốn không phải người làm thuật trở ngại, Hoàng đế tới tay sao có thể dễ dàng thả ra, một chút địch ý nổi lên.

Lại nghe người tông môn oán giận, người nói tù binh này trông coi không nghiêm, người kia nói tử lâu phá hoại đầu người, rõ ràng là nhìn thái giám thừa dịp chạy trốn mất, sao lại lén lút mò về cứu người? Đang bàn luận chưa ổn định, Thường Sinh Tử quay sang cười nói: “Thứ cho bản đạo đắc tội, nhưng để cho vị Hoàng Đế kia thoát thân, đối với bên ta cũng không tốt.”

Diệu Ba nói: “Lại có đạo lý gì để giảng?” Thường Sinh Tử nói: “Các phái chúng ta ứng triệu tụ nghị, đơn giản là muốn phân chia trung thổ giang sơn?”

Nay nhìn Hoàng đế hoang dâm vô đạo, chính là hợp tác bại gia tang quốc chi tượng.

Nếu bắt hắn hoặc giam cầm, hoặc xử tử, như cục diện bị vây khốn ở tái bắc, Trung Quốc tất nhiên sẽ lập chủ mới khác, khí

số một khi chuyển vương, tăng thêm độ khó khi chúng ta thành sự.

Mạc Như thả quân hôn mê kia trở về ngôi triều, đảo lộn loạn Vũ táng tận phúc, đoạt lấy xã tắc của hắn chẳng phải là không dễ như trở bàn tay.” Một lời nói, ảo ba á khẩu không nói được gì.

Chu Thượng Nghĩa phụ họa: “Tiên sư luôn là mưu tính sâu xa.” Huống hồ hơn hẳn Phật nói: “Câu nói là đạo lý, nhưng nếu muốn bàn bạc cùng mưu cầu đại sự, không phải chỉ dựa vào miệng nói là được.”

Thường Sinh Tử vừa nghe lời ấy, biết nghi ngờ nói rõ, hôm nay tuyệt nan giải, hỏi: “Theo giáo chủ như thế nào?” Huống hồ hơn cả Phật Đạo: “Tiên sư trước đó luận đến ngự thú quán kỹ, cũng nhắc nhở ta, nghĩ bên trong môn phái Trung Nguyên kia cũng có một hạng lệ cũ.” Thường Sinh Tử nói: “Bần đạo cũng thỉnh giáo.”

Thế ngoại tông phái vốn không có tục quy này, nhưng Thường tiên sư đứng dậy rời khỏi Ngao Tà phái, đột nhiên bỏ chỗ tối chỗ sáng, chỉ dạy người ta nghi hoặc khó phân, mong rằng thực hành cho thấy tâm tích mới thỏa đáng.” Không đợi Thường Sinh Tử đồng ý, lại nói tiếp: “Hậu sinh của họ Chúc đã muốn thu làm thuộc hạ, cũng không làm cho tiên sư khó xử.”

Nữ tử họ Long vừa đi có quan hệ cực sâu với Ngao Bí Phái, hiện tại có thể diệt trừ được nàng ta rồi.

Thứ nhất là cắt lá cây địch, thứ hai tiên sư lập uy, dám hỏi ý sao?” Thường Sinh Tử cười nói: “Ta làm sao mà làm được, bởi vì hộ pháp quý giáo coi trọng, bần đạo mới buông tha nữ tử kia, đã muốn giết sao không nói sớm!” Một tiếng huýt gió vận khí thi thuật, hàn quang của Chúc Hồn câu phá không bay ra ngoài.

Đạo pháp nhiếp hồn không mạnh mẽ hơn kiếm thuật của Kiếm Tiên, kinh thế trước sau nhanh sau chậm, hư hư thực thực chỉ có một lòng.

Thục nương tử thấy hướng trên đầu tiểu thư đâm tới, vậy thật giả khinh nặng, chỉ lo hoảng sợ cản lại, sao dự liệu “Liệt Hồn

Câu” chuyên môn phá sát yêu hồn, theo yêu khí đâm xuyên qua tâm thất một chút.

Long Bách Linh lấy “Băng Tầm Tiên Tác” trói yêu hồn của nàng, để cho nàng “Trùng tính thông nhân tính”, tâm hồn bản thân cũng cảm ứng được, đột ngột gặp yêu hồn sắp diệt, trong chốc lát trong lòng cuồng loạn, giật mình nói: “Tầm Nương tử!” Hai tay giờ lên đỡ lấy.

Máu trên ngực của Thục tử chảy như suối, nội đan nát tan hóa trần, hai mắt lại chỉ nhìn về phía Bách Linh, thở mạnh nói: “Tiểu thư, tiểu thư, ngươi nhất định phải cùng cô gia nhà đào kết thành phu thê... Động phòng đêm động phòng, hai người cởi xiêm y lên giường, ôm chặt lấy thân thể của ngươi, hôn mê bất tỉnh...” Thân chí của nàng, lại quên mất chuyện đào hôn mê đã chết, trong miệng truyền ra di ngôn, cũng không thoát khỏi sự bốc phét: “Hai người các ngươi tận tình thích mua vui, sơn môn đóng chặt cửa lại, vô đạo phụ buông ra khỏi cơn trùng bò ra, khoái hoạt... Đáng tiếc, ta phải đi sớm một chút, không thể dạy ngươi mấy chiêu công phu trên giường, tiểu thư nhất định phải gả cho tiểu thư, để hấn làm nam nhân hưởng thụ hết, ngươi cũng vui vẻ, sống hết đời, nữ nhân vui vẻ”, cuối cùng cũng bộc phát ra từ ngữ cuồn trào, lười biếng, lười biếng, giọng điệu ngật trời.

Long Bách Linh gật đầu lia lịa, liên tục nói: “Ta đồng ý, ta nhất định đáp ứng ngươi, nhất định...” Trong cánh tay chợt nhẹ, hình thể nữ nhân tiêu tán, yêu quái hiện nguyên hình, là một con tằm chết to bằng ngón tay cái.

Thường Sinh Tử lập tức bay đến, thu hồi thiêu hồn câu quan sát, thối giận nói: “Yêu huyết thật dơ bẩn, đừng tổn hại pháp bảo linh lực.” Kim Luân giáo chúng và môn đồ Đạo tông từ phía sau chạy tới, ảo ba kêu la: “Mau giết nữ kia...” Trong tiếng rống to điếc tai, đại vu sư đồ đệ đẳng quý cao hai tay, đám mái tóc sắc sỡ cùng hô quát, thanh thế chấn thẳng Cửu Tiêu.

Kim văn nơi khóe mắt Đồ Ngọc đã biến thành màu đỏ thẫm, bay lên hai làn mây mù huyết sắc, bay tới xung quanh Long Bách Linh tạo thành bình phong che chở.

Bàn Không trưởng lão nói: “Đại vu sư sao phải liên tục quấy nhiễu? Kim Luân giáo, hai phái Đạo tông thuộc về trận doanh

bên ta, người bọn họ muốn giết phải...” Bỗng nhiên chân động, chỉ thấy móng vuốt nhánh cây độc run rẩy, chạm đến sương máu như bị bàn ủi thiêu đốt nóng bỏng.

Đồ Tư liệu biết thân phận Long Bách Linh trọng yếu, mặc dù khó xác định là “Y Đô Ân Ti” nữ thần, nhưng tuyệt đối không thể nhìn thấy nàng bị hại.

Trong lúc nguy cấp, dùng “Huyết Linh Kỳ Thần Pháp” hao tổn dương thọ, triệu hoán phương bắc Xích Tinh Thần Điều che chở.

Trong sương đỏ kia bỗng nhiên vỗ cánh chim, ẩn chứa lực phá hoại thật lớn.

Cổ truyền Xích Tinh Điều là một trong những thần linh bảo vệ đầy mình của Tát, chân hình sẽ không tiết lộ nhân gian, nhưng linh uy gặp phải tất đáp ứng, ngàn vạn dặm bên ngoài cũng có thể thôi sơn đoạn nhạc.

Bàn Không muốn nhìn áo choàng của hắn, hơi thu lại độc thụ rồi tụ lực tấn công, lạnh lùng nói: “Vừa vặn giám định dị thuật tái sinh.”

Tiếng bước chân phía sau nặng nề, Chúc Lô gian nan đi tới, hai tay nơi eo bụng vẫn còn trong mộng, thừa dịp Thường Sinh Tử dời vị trí thì bó buộc lỏng, hai chân ra sức dịch chuyển về phía trước, há miệng hô to: “Thường Sinh Tử phản đồ!”, Loạn Trần đại sư ở trên trời nhìn người đây! Long cô nương chớ hoảng, ta họ Chúc tuyệt đối không dạy người rơi vào ma trảo!” Lời nói của tửu lâu đều lọt vào trong tai hắn, kinh sợ Thường Sinh Tử thương thiên hại lý, há lại tự chịu làm phản, còn muốn sát hại người vô tội hướng về tà ma tỏ vẻ trung thành, vì thế liều mạng đoạt lại cứu viện.

Lúc này, Long Bách Linh đã thu xác tằm vào túi vải, nắm tay dụi mắt, tâm niệm âm thầm truyền đến, bỗng con Thao Thiết kia vung móng vuốt dương vĩ, nhảy lên phía trước “hừ hừ” lên, răng nhọn rời khỏi da thịt Chúc Lô Lô còn sót lại hơn một tấc.

Thiên Sơn “Ngự Long thuật” thần diệu tuyệt luân, Long Bách Linh chỉ tu được da lông, khu động Long chủng Thao Thiết lại như tay sai sử cánh tay.

Nhiếp Hồn môn pháp lý nàng từng học qua, tuy hỏa hầu chưa tới sử dụng, nhưng bằng vào trí tuệ siêu phàm tài năng, khớp nối trong mỗi cái đã thâm ngộ tam muội.

Chúc Lôi bị cục diện mộng trời buộc tay chân, một thân có thể thi triển không thể nào, dựa vào thần thú thủ hộ, Thiên Cương Chính Khí phòng ngự, chỉ có thể miễn cưỡng bảo mệnh mà thôi.

Bách Linh Khung lệnh cho Thao Thiết liên tục cắn, mỗi một cái đều cắn trúng điểm truyền tống của Minh Dương chân khí, vòng khí quán quanh phụ thân nhất thời lộ ra sơ hở.

Chúc Lôi Trượng lực lượng bản thân xé nát mộng cục, mừng rỡ nói: “Thông Linh Thuật thật thần kỳ, Long cô nương là truyền nhân của Thiên Sơn Tiên Tông sao?” Hắn tuổi còn nhỏ lịch luyện phong phú, tri thức vượt xa lão già của đạo phái tầm thường, vừa thấy manh mối lập tức đoán được căn nguyên của vấn đề.

Miệng nói chuyện, hai tay mở ra Thuần Sinh Phong, “Khổng Giáp Thần Tiên” khiến long dùng hướng Thường Sinh Tử vong lên.

Khổng giáp là thiên tử đời Hạ, cực thích thuần túy chơi Long tộc, tập hợp tiên đạo lực trong thiên hạ chế thành hình roi, lúc vùng có thể làm trăm vạn long hồn quán quanh roi bay rào.

Chúc Lôi tám tuổi được bảo vật này, khổ luyện mười năm luyện thành hai cái dây thừng tinh tế, bình thường quán ở trên cánh tay, lúc sử dụng thật có uy thế kinh thần khiếp quỷ khóc.

Âm thầm thi bố cạm bẫy thuật cuốn lấy chân Thường Sinh tử, quyết tâm muốn rút cái bụng của phản đồ ra xuyên thủng bụng nát.

Cũng may Loạn Tính quyết của Thường Sinh Tử đã tới hóa cảnh, không may, không làm bộ, theo định thể tự nhiên sinh ra.

Khổng Giáp Tiên kia gào thét bay cuộn tròn, lại chung quy đánh không trúng chỗ yếu hại.

Thường Sinh Tử nhân cơ hội áp sát bố trí mộng cảnh.

Đạo pháp bốn môn của hắn xác thực cũng tinh thâm, vô luận Long Hồn Nhân Hồn Yêu chi hồn chi hồn, phạm là có năng

lực tư duy, đều có thể đưa đi nằm mơ, lập tức thể roi không giáp giảm bớt.

Chúc Lôi Lập sử dụng bản lĩnh giữ nhà, hóa thành thanh quang hợp thể với bản mạng thần thú.

Không Giáp Tiên bay cuộn cuộn từ chỗ sừng thú, liên tục đánh đập.

Thao Thiết rướn cổ mở cái miệng rộng, răng cắn mạnh thành mấy vòng Phệ Linh hoàn, cát đá đất mộc... cắn nuốt tất cả mọi thứ.

Như Ý Tiên đánh cho Thủy Yểm Thuật ngất xỉu, vừa mới tỉnh dậy xoay người lại, không để ý bị Thao Thiết cắn một cái, nhai mạnh vài lần rồi nuốt xuống bụng.

Kim Luân đệ tam hộ pháp dâm ô vô số nữ tử Lương gia, cứ vậy biến thành một đồng thịt vụn.

Liên tục thay đổi nhanh như thiểm điện, chúng tà đồ không kịp tránh vội, nhao nhao hoảng sợ.

Thường Sinh Tử cười khỏ nói: “E rằng không giết được người, ngược lại bị người ta làm thịt.” Có Long Bách Linh thông linh truyền ý, Thao Thiết có thể cắn đứt đường truyền khí nhiếp hồn pháp, rất khó lại kéo Chúc Lôi vào mộng cuộc.

Hai người liên thủ như vậy, thực lực tăng cường đâu chỉ gấp mười lần.

Dù là Thường Sinh Tử tránh trái tránh phải, vẫn bị Không Giáp Tiên vấy trúng mấy cái, quần áo râu mép vỡ tan rơi xuống cả đồng lớn, trong lòng lấy làm lạ chạy tới vị Long cô nương này đâu vậy, đã biết nguyên lý phát công của Nhiếp Hồn môn, lại biết tiên thuật Thiên Sơn Tiên Tông, hiệp trợ Chúc Lôi ngược lại là khó giải quyết.

Nhớ lại lần trước nàng đến núi Bồng Sơn quấy rối, thi thuật ngự một con phi long, hôm nay học được đạo pháp Huyền Môn, chắc hẳn loạn trần đại sư yêu mến mới chọn hiền, thu nhập nó vào môn phái...” Hắc vốn không muốn thương tổn Long Bách Linh, niệm tình nguyện trước đây càng thêm kiên cố, cảm thấy thể công của Chúc Lôi chậm lại một chút, tránh né đánh bại Phật Đạo: “Bần đạo hổ thẹn, sợ không phải nữ nhân này địch thủ, xin chỉ một người khác giết chết.”

Thắng Phật ngồi trong kiệu, do bốn gã thao tăng nâng, mở miệng nói: “Coi như đủ rồi, con tằm yêu kia có ý quy phụ quỳnh phái, giết nàng kết thù với nữ tử kia, cũng có thể phong làm hình tượng Tiên sư đầu nhập rồi.” Thường Sinh Tử khen: “Giáo chủ thần linh chiếu, lại có thể hiểu thấu tâm ý yêu tinh.” Thác Thắng Phật cười nói: “Có đủ để luận tai, năm trước chấp không trăm vạn yêu loại, nếu tài năng không lường trước được yêu tâm, Trung Nguyên Đạo gia sao có thể tặng cho danh hiệu Yêu Hoàng.”

rải rác vài lời, Thường Sinh Tử chỉ biết tim đập thành thịch, thất kinh: “Hắn tự nâng thân phận, còn nói dối dụ hoặc ta, lại chỉ đích thân là Ma Thủ Yêu Hoàng! Theo Chu Thượng nghĩa xung, trăm sông đổ thẳng một cách trăm sông đổ về một hòa thượng sư đệ mạnh nhất, chỉ có thể coi là đầu mục bàng chi Côn Luân Tây Vực., Há có thể so sánh với Yêu Hoàng danh chấn ngàn năm?” Một ý nghĩ chưa hạ xuống, chợt cảm thấy đối diện yên tĩnh, nghi tư hoá thành ưu tư “không tốt, trong tiểu Chúc Lôi Lôi không thể động đậy.” Lúc định thần khí Thao Thiết chưa giảm, chỉ quay đầu dừng chân không tiến, đồng hồ mắt to nhìn thẳng vào Long Bách Linh.

Lúc này Chúc Lôi cũng nghi hoặc “Long cô nương không có động tĩnh gì! Trúng yêu pháp của yêu ma sao? “Ý đợi tiên công, thiếu đi Bách Linh Giải Mộng, chỉ sợ lại rơi vào bên trong Thường Sinh Tử Khiên; muốn lui thủ, lại không phân biệt được nàng có gì tốt xấu, tiến thôi lưỡng nan trong lúc thềm kêu “Long cô nương người chớ chạy mau!” Khổ nỗi cùng thần thú hợp thể, không cách nào mở miệng nhắc nhở, lập tức cứng đờ như thạch tượng ngẩn ngơ nhìn.

Mọi người không sờ được đến cao thấp, cũng không dám vọng tưởng khái, thuận theo ánh mắt của Thao Thiết nhìn về phía Long Bách Linh, phát hiện nàng cũng có chút coi trọng, mặt nhìn về phía mấy tên đại hán sành sỏi kia ngẩn người.

“Huyết Linh Kỳ thần pháp” bố trí lúc đầu, đám ngói hào liền kê vai tọa, tự mình lấy ra sáo gỗ thổi lên, tiếng sáo từ nhẹ đến vang vọng hướng phương xa bay về phía xa.

Bàn Không biết đây là dị thuật đầy Tắt, lúc gặp nạn phát ra tín hiệu, triệu hoán đồng bạn tới cứu viện, lập tức lặng yên quan sát.

Dần dần Long Bách Linh nghe thấy tiếng sáo, bỗng nhiên nghĩ đến “Khúc nhạc này ta đã nghe! Nhưng thật lâu trước kia từng nghe qua...” Nàng suy nghĩ vẫn còn chưa tỉnh táo, cảm giác khúc sáo thô kệch có thừa, thiếu hụt linh vận, giống như là không phải, cũng muốn không biết lúc nào đã nghe thấy, trong lúc nhất thời quên đi bi hận, đứng ở cạnh xe lâm vào minh tưởng, lâm vào minh tưởng.

Đột nhiên trưởng lão Bàn Không nói: “Tầm vóc Tát sành sanh đầy năng lực này, uống phụ thần chủ coi trọng.” Thay đổi thái độ ngồi nhìn, vung bàn tay lẳng không đánh úp vào không trung.

Mộc Mặc bộ trưởng lão lợi hại cỡ nào, chỗ chuông chuông chớp động bóng dài, thoáng như nhánh cây theo cuồng phong đánh xuống.

Trong nháy mắt đánh tan hình ảnh Xích Tình Thần, Sartre kêu gọi thần pháp tan rã, huyết vụ phòng địch ngoài thân Long Bách Linh cũng tiêu tán không dấu vết.

Bàn Không lùi lại chưa dừng, bóng cây lướt vào mặt đất, bốn phía cành khô lá rụng thành dây thừng trói buộc, cuốn lấy chân Thao Thiết kéo lấy chân Thao Thiết.

Chúc Lôi phân đấu chí hướng, ngự thần thú điên cuồng cắn nuốt, chỉ đem bó chân kia làm mỳ, râu quai nón nuốt sạch, lại hướng về quân địch cắn một đường, ghé vào miệng những kẻ không quan tâm Thiết Mộc Nê Thạch, nháy mắt đều vào miệng, uy thế Thần Mãnh tựa hồ có thể cắn nuốt biển núi.

Bàn Không quát: “Ăn đi!” Một phát lực, đẩy mấy chục cây ”Thụ tinh” vào miệng thần thú.

Chợt nghe Chúc Lôi lớn tiếng hô to, thân hình tách rời với thần thú, khoan chân ôm bụng điều tức chân khí, một khuôn mặt tuần tú xanh lét, hiển nhiên thân trúng kịch độc.

Thần thú cuộn mình run rẩy, nước màu xanh biếc bên miệng cũng hiện ra triệu chứng nuốt nhầm độc vật.

Chỉ trong khoảnh khắc, trưởng lão Bàn Không chế ngự quần địch, không chế thế cục, thần thông cường đại là hiếm thấy.

Hai phái Kim Luân giáo đều vui mừng ra mặt.

Đám người trữ vật không sợ hãi chút nào, vẫn không nhanh không chậm thổi cốt địch lên.

Lúc thiếu thời bóng người hiện lên, mười lăm người ngồi đi ra khỏi rừng cây.

Đều mặc cùng loại pháp y đồ tày, bộ pháp chậm rãi khoan thai, nhưng mà lòng bàn chân theo phong vân, trong chớp mắt đã đến trước mắt.

Thường Sinh Tử nói: “Viện binh của ngôi đền, nghị sự của chúng ta quan trọng hơn, để bản đạo bố trí mạng vây khốn bọn họ một lát.” Bàn Không nói: “Không cần, những người này đã bị nước nhấn không chế.” Ảnh Tân ít ỏi là Bách phu trưởng của Già quân, nhìn thấy vụ sự bản tộc chạy tới, vội vàng đứng dậy đón chào.

Chúc Lôi đã tọa theo lệ thiết lập vòng Chính Khí, xa xa cảm thấy người đến không khí dữ tợn, vội kêu: “Đừng động!” Tiếng la chưa hạ, hai tay ít người đã bị vụ sự nắm chặt, hai người vừa vận giống như ngã vào hố lửa điêu khắc băng, “Rầm rầm” vỡ nát hóa thành bãi nước sạch.

Mọi người hoảng sợ, há miệng kinh hô quên cả trời đất.

Mặt đất lồi lên vũng nước, chợt ngưng tụ thành hình người, âm trầm nói: “Tát đây vụ sự từ Bắc Nguyên Nguyên Nam đi, thật muốn chống lại nghịch đảng của thần chủ?” Người này sắc mặt cháy đen, hai mắt đỏ lên, trong lỗ mũi bốc lên khí đỏ, thoát ra một bộ dạng quái dị làm lửa thiêu kỹ ớc?

Bàn Không nói: “Là nơi này thôi sáo gọi ra.” Chuyên hướng về phía giáo chúng Kim Luân nói: “Vị này chính là Thủy Uế trưởng lão Tát Ma Viêm.” Thủ lĩnh bí nhãn mỗi người tu ngũ hành, ngoại tướng và thuộc tính kỹ pháp tương phản, chúng tà đồ tiết lộ ra tiết này đều vui mừng vì có thêm viện trợ mạnh mẽ.

Tát Ma Viêm nói: “Mười bốn vụ sự bị ta tẩy tâm, nhưng mấy nhánh nhân mã khác còn chạy đến đây, bộ lạc phía bắc là làm trái với thần chủ. “Thủy nhãn” chuyên công tâm tính, pháp lý đồng hóa nhãn nại vận tâm hỏa, người trúng chú tâm biến thành trống rỗng, ký ức, tín niệm giống như bị nước rửa sạch, con rồi chỉ mặc cho người thi pháp sử dụng.

Đồ Thiên Long trước bị độc khí Mộc nhãn ăn mòn, chán nản ngồi xuống, giờ phút này nhìn tộc nhân thụ hại cực khổ, không nhìn được ngẩng đầu cả giận nói: “Đông Phản Ngự Thiên Long mời chúng ta đến Giang Nam đàm luận, chẳng lẽ là âm mưu sát hại người ngói lạnh!”

Chợt xa xa tiếng vang “Oanh oanh” át đi tiếng rống giận dữ của Đồ Ngọc.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nửa bên phá các trái phải lắc lư, dưới đáy giống như có chân dài vậy.

Trong khoảnh khắc, càng chạy càng gần, đến gần càng nhỏ, đến trước mắt co lại thành từng khúc, đặt ở trên bàn tay một người, bỗng dưng năm ngón tay khép lại, niết thành bột phấn, cười nói: “Hội trường đều hóa bụi đất, còn có thể nói cái gì?” Người này đầu quấn khăn lam, mặc quần áo vỏ cây, tướng mạo nhàn nhúm đầy gai, tượng thần gỗ mục nát điêu khắc thô lậu?

Theo lý lẽ và cử chỉ ngôn ngữ “Mộc Khắc”, đám người phỏng chừng là cao thủ Thổ nhãn, quả nhiên nghe hắn nói: “Thổ nhãn trưởng lão ảo toán tọa thông báo cho Kim Luân giáo chủ, thu được tôn giá nguyên thần xin được mời, thần chủ mệnh thổ, mộc trưởng lão Thủy gia đến đây chủ trì đại cục.” chào hỏi, nhìn bốn phía nói: “Thần chủ triệu tập hợp các người, vì sao lại đánh nhau?”

Chúc Lôi âm thầm kêu khổ “Ba tên quái nhân này thần thông quảng đại, pháp lực cao hơn ta, làm sao trừ tà giáo cứu Long cô nương? Không có ngay cả nhà mình cũng bồi thường vào.

Ai, chỉ có thể chờ đám người Thế Phương tỵ tới trợ giúp... Đừng nói Thế Phương tỵ, Ngự Thú môn hiện có đệ tử cùng lên, sợ là tất cả đều không đánh lại một tên quái nhân trong đó.

Đến bao nhiêu chỉ là đi chịu chết, vậy phải làm sao bây giờ?”

Đồ Lưu nói: “Ba tháng trước nhận được truyền văn của Ngự Thiên Long, mời Hằng Kiền chúng ta phái người thương nghị đại kế, không nghĩ tới là thiết kế dụ dỗ chúng ta.”

Vô Dã ngồi nói: “Thần chủ triệu triệu các nơi, là bảo các người tập hợp lại cùng nhau, thương lượng làm sao để cống hiến cho Thần chủ, chẳng lẽ bảo các người đến chia đất đai

Trung Nguyên?” Quét mắt nhìn mọi người nói: “Từ nay về sau thuộc về bí nhãn tông, bán mạng làm nô bộc cho Thần chủ, mặc cho điều khiển sai khiến thế nào?”, Các vị có dị nghị gì không?” Kim Luân giáo chúng hô to: “Không có, không có!” Khó khăn hơn cả Phật cười nói: “Kim Luân Giáo tức là bí nhãn tông, bí nhãn tông tức là Kim Luân giáo, thần chủ và ta đầu óc như tay chân, xưa nay không phân biệt nhau.” Thường Sinh Tử cũng nói: “Cổ cũng không dám mời người.” Hai phái năm tòa Thanh Thành kia còn nói gì nữa.”, Nằm trên đất bùn dập đầu như giã tỏi, chỉ kêu: “Tùy ý phụ thuộc Thần chủ, khẩn cầu Thần chủ thu nạp...” Mộng Dã tọa cười nói: “Bồ Tát vẫn không biết tốt xấu? Nghịch Thần chủ của ta chết, ta sẽ làm cho người nhìn một cái.” Một ngọn núi đá bỗng dịch chuyển, như một khối nhỏ bị phá hủy, ngón tay bóp một cái thành cặn bã.

“Chưởng vận Càn Xu” này của hắn là vật thổ nhãn tuyệt học, phạm là vật dưới đất, đều đến tay bóp nát.

Núi đá cách đây trăm dặm, thanh thế di chuyển sát mặt đất đáng sợ, bốn phía lay động phảng phất như động đất.

diệu đã ngồi nói: “Nếu không quy về, núi này chính là tấm gương của các người.” Đám người ngồi quả nhiên kinh hoàng, lão đảo lui về phía sau tránh, sáo gỗ trong tay rơi xuống lăn lộn, hai ba cây địa thế thuận lợi xóc nảy lăn về phía chân của Long Bách Linh.

Bàn Không nói: “Kim Luân giáo và Quy phụ thuộc đạo phái lưu lại, lấy Kim Luân giáo chủ cầm đầu, thương lượng đặt ra điều lệ cung phụng Thần chủ.

Bảo tộc tràn đầy mang đi bái thần chủ, đám nghịch tặc còn lại đều bị tru sát.” Khẩu khí kiên quyết không chối cãi, biết được ý đồ của ảo đã tọa truyền đạt tới, hắn đã không để Đồ Chi trong mắt, chuyển hướng long bách linh nói: “Cô gái này hành động chỉ kỳ lạ, hình như có ý nghĩa to lớn với Man tộc phương bắc.

Trước tiên giam cầm địa phương, đợi bẩm báo thần chủ lên tiếng.”

Long Bách Linh sớm quên đi sinh tử của mình, chuyên tâm hồi tưởng lại lai lịch của “Bốn ngàn năm trước thương đô

ngoại Mãng Nguyên, nữ tử quỷ phương kia thối sáo, có mấy chỗ tương tự khúc nhạc này, nhưng âm luật thay đổi rất nhiều.” Lục Hành khúc thật sâu, mơ hồ cảm thấy, trong đó bao hàm loại tình cảm tương tự với mình lúc này.

Sartre Viêm nói: “Cứ làm như vậy đi!” Tay xuất pháp hiện, ở chỗ ba tháng ba thước trên thân Long Bách Linh dâng lên hơi nước.

Hai gã trưởng lão khác đều thi triển thủ đoạn, bày ra thổ khí màu vàng nhạt, thủy khí xanh biếc.

Ba đạo thần khí tạo thành vòng pháp thuật, thẳng như ba thiên la địa võng, Phật Tổ Đạo Tôn cũng mơ tưởng cứu ra tù phạm trong vòng vây.

Hắc Hồ thấy thế khẩn trương, cho là bí nhãn xâm hại nữ thần, liều mạng giãy dụa bỏ đi.

Đồ Trạch phản nộ quát lên vận kinh, cũng muốn liều mạng cứu viện.

Vật Dã Tọa lắc đầu nói: ” ngoan cổ như vậy, gặp Thần chủ sợ có cử chỉ mạo phạm.” Bàn Không nói: “Vậy không gặp, giết hết đi!” Bàn tay vồ nhanh về phía Đồ Cương, bóng cây sắc bén hạ xuống, mắt thấy sắp huyết tung tóe thây, chợt cảm thấy một cỗ hàn ý đập vào mặt, trước ngực bả vai lạnh đến tận xương tủy, lập tức rút lui về phía sau.

Dư lại Nhị trưởng lão và Kim Luân giáo chúng, thầy trò Đạo tông, đồng cảm lạnh thấu xương, không ngừng lùi lại mấy bước, đồng loạt ngưng mắt nhìn về phía kia.

Bên cạnh Đồ Tú có thêm một nam tử áo trắng, thân như lâm phong ngọc thụ, thần tựa như ngôi long tiêu lang, nói: “Ta nghe tiếng sáo đuôi theo, Quỷ Tu tộc cuối cùng cũng rời khỏi “thương phách mật cảnh” rồi?” “Quỷ Côn” đề cập tới, chính là quỷ phương cùng triện xung hợp, hai loại tổ tiên Tát mẫn vu đạo, đời sau chỉ thay mặt các tổ chức vu sư cung phụng hai tổ tiên?

Nhưng từ xưa chỉ ở trong miệng vu sư bí truyền, tuyệt không có ngoại nhân biết được, thanh niên này sao lại mở ra gọi ra như vậy,

Đồ Tư Kính kinh nghi bất định, ngửa đầu nhìn hấn nói:
“Người là... người là ai?”

Thường Sinh Tử nhận ra người này, cao giọng nói: “Đường Liên Bích! Hấn là Tổng Phong Lôi môn Đường Liên Bích!”
Đúng lúc đem Chúc Lôi môn điểm tỉnh, giống như trong vực sâu đột nhiên gặp cứu tinh, gào lên: “Đường Liên Bích, Đường sư huynh, ta là Chúc Lôi của Ngự Thú môn! Mau cứu vị Long cô nương kia, còn phải đề phòng ba trưởng lão bí mật... Người chịu mệt mỏi chống đỡ một lúc, các sư huynh đệ khác của Ngự Thú môn rất nhanh sẽ đến đây.”

Đường Liên Bích không thềm để ý, nhìn thẳng vào Đồ Tú nói: “Tin đồn mấy trăm năm qua, Quỷ Miếu sống sâu trong Thương Lang Cảnh người ngoài khó tìm, xuất nhập cực kỳ bí ẩn, hôm nay sao lại có đại đội chạy đến Trung Nguyên? Còn thối sáo đến gần đều nghe thấy?” Hấn bình thường lời nói đã lạnh, giờ phút này lại lộ ra kích động, liên tiếp kể lại truy vấn truy vấn.

Đồ Lưu nói: “Người là người của Nga Khuyết phái, dựa vào cái gì hỏi chuyện trong tộc của chúng ta!”

Sau lưng hấn, gió cuốn, bóng cây Bàn Không đánh tới.

Chúc Lôi gấp gáp hô: “Tiểu...” Chữ Tâm chưa kịp thốt ra, lại nhìn Đường Liên Bích giật giật tay áo, Bàn Không trưởng lão giống như say rượu ngã trái ngã phải.

Thật vất vả mới đứng vững, cúi đầu nhìn, cánh tay cơ hồ đông kết thành băng côn, cắn răng nói: “Minh Sương!” Nghịch Vận chân khí hóa giải, trong chớp mắt phục lại thái độ kim hoàng thường ngày.

Thủy nhện trưởng lão nói: “Người này rất mạnh, cần ba người chúng ta liên thủ đối địch.” Lập tức khoanh chân ngưng tụ pháp lực.

Địch quân phản kích như thế nào, phe mình bị tấn công thế nào, đám tà đồ ai cũng không thấy rõ, trong lòng kinh hãi, chỉ nhìn Đường Liên Bích ngăn người ra nhìn.

Đường Liên Bích nói: “Khúc sáo kia, là ai dạy cho các người?” Không đợi trả lời, gỡ thanh long ngọc liễn trước ngực xuống, nói: “Người của khúc sáo mang theo phượng hoàng,

đối nghịch với khối ngọc long này, phượng hoàng kia hiện ở nơi nào!?” Đồ Điền há miệng cứng lưỡi, tai thính vẫn ngửi cấp bách, khắp nơi liên quan bí mật tổ truyền của bản tộc, sợ hãi giải đáp như thế nào.

Bỗng nhiên trong pháp vòng ngữ âm thanh nhã: “Ta nhớ ra rồi, khúc nhạc các ngươi thời không đầy đủ, hẳn là như vậy...” Long Bách Linh cúi người nhặt sáo gỗ lên, tiến đến dưới môi nhân lỗ nhẹ thổi, trong chốc lát tiếng sáo du dương, rung chuyển lòng người.

Ngày thứ năm không biết chỗ người chết hoa rơi từ phía.

Sắc trời đã gần hoàng hôn, trên đường phong tức mát lạnh, trong rừng cây dâng lên sương đêm, chim mệt run run mang theo đôi cánh ướt sũng.

Khúc sáo lượn lơ trong cảnh sắc rải rác này, một loại khí tượng cao lớn khoáng không linh lại lộ ra ngoài.

Long Bách Linh như lại trở về niên đại cổ xưa, đứng trên thảo nguyên mệnh mông, nhìn bóng lưng nữ tử quý phương dần dần đi xa.

Đường nhân sinh dài đằng đẵng, hình như nàng đã đi rất dài.

Thế gian ma luyện, thế nhân lãng nhục, nặng nề áp trên vai, nàng chỉ yên lặng thừa nhận, tâm linh kia an tĩnh đến mức nào! Long Bách Linh hoảng hốt nhìn thấy hình ảnh như vậy: Quý Phương nữ tử ngồi ở cửa nhà, xa xa nhìn núi tuyết dưới ánh trăng, một dòng sông nhỏ uốn lượn chảy qua, tuổi tác còn trẻ chiều rọi dung nhan.

Nhưng nàng sinh ra không đẹp, mặc vải gai cột bím tóc dài, mấy sợi dây nhỏ làm vật trang trí.

Ban ngày sợi lông lột da thú, ban đêm ngủ ở giữa trâu heo, vất vả sống sót cực kỳ thấp hèn, so sánh với tiểu thư nhà giàu ung dung kiêu diễm, công chúa vương tử, quả thực một cái ở dưới đất, một cái ở trên trời, một cái ở trên trời.

Nhưng mà, chính là tố sắc đơn giản đến mức cực hạn này, lại có thể làm cho vô số Xuân Lan Thu Cúc của Phổ thiên hạ tự ti mặc cảm!

Còn ôm hận vì nương tử tầm sao? Còn muốn tham dự phân tranh ân cừ sao? Ánh mắt Long Bách Linh âm đạm, tâm cảnh xám tro vừa mới bị lửa giận đốt cháy, giờ phút này đã dần tan thành mây khói, chỉ còn lại một mảnh tiêu điều lạnh như băng.

Đúng như quý phương nữ tử kia ra hiệu, trần thế cừ nhục vừa vận phân trâu phân bò; sinh tử giới hạn tựa như cửa trước phòng, còn có cái gì đáng so đo đây?

Tiếng sáo lượn lờ xuyên thấu thời không, lan truyền ý cảnh cổ ảo ra ngoài.

Đồ Tu đám người mái ngói bò lên mặt đất, hôn lên dấu chân Long Bách Linh giẫm lên, hôn lên vết chân của đại địa nữ thần còn sót lại.

Khúc nhạc này truyền ra từ cổ đại Tát Mãn Tế Ti, trăm ngàn năm thổi sáo tụng thần, không người diễn dịch hoàn chỉnh, nếu không phải “Y Đô Ân Ti” giáng thế, ai có thể tái hiện thần tích ở nhân gian? Vì vậy ta chân thành cầu bái Long Bách Linh

Một bên Kim Luân giáo chúng, bí nhân trưởng lão, chương môn Đạo tông cũng nghe mà ngây người.

Âm cảm khúc khuỷu vẹo, liên tục chuyển ngoặt, mơ hồ phù hợp Tiên Thiên thuật số, nếu cởi bỏ chất chứa huyền cơ, có thể chứng minh pháp lý bản phái, bổ khuyết điểm của bản phái, thế là tự mình ngưng tư tưởng nhớ.

Đang lúc đám người ngưỡng mộ, Bách Linh đã đem sáo gõ dời khỏi môi, lẩm bẩm nói: “Thân phận cao ngạo, mặt xấu lòng đẹp, nhã nhặn như người lương thiện...” Đúng là đánh giá đối với quý phu nhân ngày đó.

Lại nhìn Đường Liên Bích đứng bên kia, sắc mặt vẫn lạnh như băng, ống tay áo không ngừng run rẩy.

Bách Linh biết nội tâm hấn kích động, nhẹ giọng nói: “Tâm nàng thật sạch sẽ, chưa từng nhìn thấy người sạch sẽ như vậy, nàng là ai?”

Đường Liên Bích cười nói: “Nàng là ai? Ha, nàng là người thu hồi thi cốt cho ta!” Lần đầu tiên nhìn thấy hấn lộ ra khuôn mặt tươi cười, trong tuyệt đối bao hàm vô tận vui sướng, trong lòng Bách Linh bỗng dưng giật mình một cái biểu cảm gì vậy?” Trong nháy mắt, Đường Liên Bích khôi phục thái độ bình thường, nói ra: “Năm ngoái nghe người ta nói, U Minh Giang trong Trấn Yêu Tháp kết nối các triều tịch xưa nay.

Người cùng tiểu tử họ Đào rơi vào trong sông, nói vậy hẳn đã từng trở về làm thương thế.

Nghe nói Dịch Khúc thần vận có, nhưng giọng điệu thay đổi rất nhiều chỗ khác biệt, là vì sao?”

Long Bách Linh nói: “Ta nhớ không rõ lắm, điều chỉnh ngẫu nhiên không nhận được, liền tạm thời nghĩ tới cửa.” Đường Liên Bích gật đầu nói: “Chính là như vậy, khúc này gọi là “Thần Hoang”, ẩn giấu một đại bí mật, một phần nhỏ là không thể sai.” Đi tới hai bước, nói tiếp: “Mời người cẩn thận nhớ lại, thổi qua một lần...” Chợt trước người chói mắt, pháp thuật Thổ nhãn của ảo đã tọa lại có hiệu quả, mắt thấy cách Long Bách Linh năm sáu thước, lại gần cách một ngàn vạn ngọn núi trọng đại.

Đường Liên Bích xoay người, quát hỏi: “Là ai bố trí vòng cấm thuật?”

Ảo Dã ngồi xuống nói: “Chúng ta chính là Bí Nhị Tông...” Tiếng nói chợt khàn khàn, trước ngực đột nhiên nổ mạnh, phảng phất địa khí giải khai đất đá.

Đường Liên Bích lười tranh luận với hắn, cố gắng giải trừ cấm thuật sợ thương bách linh, dứt khoát giết chết người thi pháp.

Chỉ nghe tiếng ầm ầm trầm đục không dứt, ngực ảo đã tọa đâm vào lõi viêm, thân thể nhất thời chia năm xẻ bảy.

Bồng Lai phái khổ hành thành tiên, nhãn nhin càng giỏi về đạo này, thân thể bị hao tổn thành quen, nguyên thần chui vào giữa đất bùn đá, tụ thổ khí tái tạo hình thể.

Nào biết Lôi Viêm của Đường Liên Bích so với trước lại cải tiến, uy lực có thể hiển lộ ra, lúc rõ ràng chân nứt càn khôn, lúc ẩn liễm xoay quanh từng khúc vuông.

Mặc cho ảo đã tọa chui xuống đất, cũng không thể thoát khỏi hậu kinh của lõi viêm, dù chỉ mới dựng thành đầu ngón út cũng đã bị lõi hỏa nổ nát.

lập đi lập lại không ngừng nghỉ, ước chừng trong vòng trăm năm không cách nào tiêu tán uy lực còn lại này.

Theo tiếng kêu sợ hãi dần tiêu tán, nguyên thần của Ảo Dã tọa thuận theo địa mạch chạy xa, đến tầng đất ẩn tu dưới đáy biển, núi đồi sông núi không gì không lay chuyển chấn động.

Thủy nhãn, Mộc nhãn hai trưởng lão ngửa mặt lên trời hét dài, thoáng chốc đông nam, hai quang đoàn hắc lục phía đông bắc nổi lên, bay vào sau lưng hai trưởng lão.

Đó là nguyên thần các nơi thủy mộc từ các nơi, phụng thủ lĩnh triệu hoán nhanh chóng bay tới, tập kết chống lại địch nhân.

Hai bộ tộc liên hợp khí thể hùng hậu cỡ nào, nhưng vẫn không ngăn được Lôi Viêm Lưu trùng kích.

Một đạo cường quang chiếu rọi bầu trời đêm, pháp lực song phương tương kích, Bàn Không cùng Tát Ma Viêm lùi lại hai bên, kết thành phòng tuyến chấn nứt ra.

May mà hắn chưa gặp phải lôi viêm xâm nhập thân thể, miễn cưỡng còn có thể phản kích.

Một cây đại thụ bên cạnh vung cành cây đánh, nguyên thần Bàn Không bám vào trong, trảo thụ như móng vuốt, mũi nhọn phát ra độc khí xanh biếc.

Đường Liên Bích triển khai Bắc Thần Huyền Tinh ứng đối, phạm vi mây trượng rút đi như thần, trong khe hở khói độc thông dong xuyên qua.

Bí nhân trưởng lão gặp phải cường địch trước đây chưa từng gặp, trước tiên thiết lập cấm cố pháp vòng tán đi, thu lấy, Long Bách Linh lại được tự do, bởi vì thời phòng Thần Hoang khúc cực kỳ là Phí Tư, trong trạng thái mệt mỏi không đi được, đành phải dựa vào la xa tạm nghỉ.

Trong cổ kiệu kia vang lên tiếng quát tháo “Chụp bụp”, giống như đang truyền bố con rồng bách linh quan trọng, nhất định phải toàn lực bắt lấy khẩu lệnh các loại, ngôn ngữ.

Hung tính đám tăng nhân phát tác, thừa dịp cao thủ đấu pháp, chia ra mấy đường từ phía sau vây lại.

Khó khăn lắm mới tới gần bên xe, Đường Liên Bích hét lớn: “Cút ngay!” Bạch quang lóe lên, phong văn phá nguyệt lưu vung ra, giáo chúng Kim Luân kêu thảm bay tứ tán.

Dù Thường Sinh Tử thi triển Loạn Tính quyết mở ra thế công, cũng chỉ cứu được hai hộ pháp còn sống, những người còn lại đều gân cốt đứt thành từng khúc mà chết.

Phong văn thế đạo cực mãnh liệt, trong nháy mắt lại cắt nát mấy tên đệ tử Đạo Tông, kéo theo cổ kiệu thắng đậm Phật cũng bị cắt ra tung tóe.

Đường Liên Bích như phát giác được điều gì khác thường, quay phắt đầu lại nhìn trong cổ kiệu rách nát kia.

Trong lúc kịch đấu, hắn muốn quay về hộ long bách linh, lại bị Phật mạnh mẽ dẫn dắt lực chú ý, Bắc Thần Huyền Tinh không khỏi có chút khoảng cách.

Thủy Uế trưởng lão kiểm được chiến cơ, tụ thủy khí hóa thành lưỡi đao sắc bén “Nguyệt anh”, phút chốc đâm về phía bụng Đường Liên Bích.

“Nguyệt Anh” này là tinh hoa do Minh Nguyệt Chiêu Thủy lưu lại luyện thành, cận thân chỉ cần ba thước, Thần Phật cũng khó mà chống cự.

Sartre một kích mắt thấy đã đắc thủ, thầm nghĩ “Người này chết rồi!” Lại giống như nắm chặt thiết côn va chạm tường đồng, chấn động cơ bắp quanh thân cơ hồ xé rách, tiếng kêu to trong nháy mắt ngã về phía sau.

Bàn Không cả kinh nói: “Huyền Thủy thần kiếm!” Một tiếng ầm vang lên, lòng bàn chân Đường Liên nứt ra nước, thoáng cái hóa thành hồ nhỏ sóng ánh sáng lẫn tăn.

Lấy Huyền Thủy kiếm cứng rắn ngăn cản cường công quân địch, sẽ dẫn đến tai biến hóa Địa Hóa Thủy thực sự.

Nhị trưởng lão âm thầm lú lú, vừa là thần kiếm uy thế chấn động, vừa kinh ngạc khí thế chắc chắn của Đường Liên Bích.

Phải biết rằng bí nhãn nhìn đối địch thường nương theo công tâm chi thuật, đem các loại khổ cảm thảm khốc truyền vào trong lòng địch nhân.

Như lúc Xi Sơn đại chiến, mãnh liệt lệ ác ma đâm đau Lý Phượng Kỳ, đào chết non.

Thủy Mộc nhị trưởng lão đấu pháp, cũng có thể đem nước ăn mòn, Mộc Hủ chờ khổ sở truyền thụ địch thân, lại nhìn Đường Liên Bích Động như gió, đứng như tùng, không lộ ra chút nào trạng thái khổ sở rối loạn.

Chẳng lẽ hắn thật sự là hóa thân Thần Phật, không cảm thấy nửa điểm đau đớn sao?

Đuôi lông mày Đường Liên khẽ run, thu lại phong văn Lôi Viêm, lơ lửng trên mặt nước, hai mắt nhìn chăm chăm cổ kiệu

rách, tựa hồ vật ở đó còn hấp dẫn hơn cả chiến cuộc.

Mọi người cũng nhìn về phía bên kia, bỗng nhiên Chúc Lôi kêu lên: “Người chết, trong kiệu là người chết!”

Dưới ánh trăng, khớp xương lởm chớm, da khô nhả lại, thân thể ngồi trong kiệu hoàn toàn không có hơi thở sống.

Giáo chủ Kim Luân uy chấn hơn trăm năm ở Tây Vực, điều khiển ngàn vạn giáo chúng, lại là một bộ thầy khô phong sáp! Người ngã bên cạnh áo Ba Da nói: “Nếu không phải bộ da thối này không chịu nổi dùng, vền vền cương phong lôi thuật, sao có thể chống đỡ với Vô thượng thần công của ta!”

Mọi người hoảng sợ, nghe thấy sóng ảo diệu phát ra tiếng nói, không những giọng điệu giống như Phật, ngay cả cỗ hống trầm thấp cũng giống nhau như đúc.

Ngay sau đó đám cao thủ Bàn Không lập tức nghĩ đến, Kim Luân giáo chủ tự tiện thi triển pháp thuật truyền thần, phụ thân làm thường tình, trách thi thể sao có thể làm nơi cư trú hồn phách lâu dài? Thường Sinh Tử cũng tinh thông linh hồn học, liên hệ ngôn từ trước đó đặc biệt hơn Phật, trong lòng bỗng nhiên tỉnh ngộ “Đúng rồi, nhất định là Yêu Hoàng đoạt thân thể thắng đánh bại Phật, dùng để làm thụ nhạc tiêu thụ thể.

Thắng xa Phật mặc dù trời sinh dị thường, vẫn không chịu nổi được sự giày vò phóng túng điên cuồng, tinh khí hao hết thành dáng vẻ cương thi, nhưng bộ vị dưỡng nội đan hẳn là còn có máu sống.”

Trong lòng hần phanh phanh nhảy, nổi băn khoăn lâu ngày từng chút một giải khai, lại nhớ tới “Kim Luân giáo chuyên tu “Quan tượng” pháp luật, quên đi sự tồn tại của bản thân, tượng tượng pháp tượng hung tàn bạo của “Bản tôn thần”, từng bước dung hợp với bản thân, lấy “thần ta như “một diệu cảnh”

Phương pháp này đi vào sâu, vừa lúc mở ra cánh cửa thuận tiện cho Yêu Hoàng nhập thể.

Kim Luân giáo triệu nạp ngàn vạn vạn giáo đồ, ngày đêm quan tượng tu trì, hóa ra là chọn thân thể thích hợp cho Yêu Hoàng!”

Thắng xa Phật bị phong văn cắt thương khắp người lân thương, hồn phách ly khiếu tránh họa, đợi Đường Liên Bích

thu thể đứng vững, mới từ trong cơ thể ảo ba Da trở về chỗ cũ, nói: “Bí nhãn tông hai vị trưởng lão, đối phó người này không thể man khô.” Khẩu môi không mở, thanh âm đã phát ra, trong đêm xem ra hoạt tượng hồn cương thi hồi âm.

Thủy nhện trưởng lão nói: “Giáo chủ có chuyện nói rõ.”

Thắng Phật nói: “Nguyên vọng của Thần chủ là chiếm hữu thế giới, không kêu các người hủy diệt thế giới này.

Chiến đấu bất kể tổn hại như vậy, tạo thành hậu quả ai gánh vác nổi!” Đạo lý vốn cũng không kém, nếu kích khởi thần uy Huyền Thủy Kiếm, biến đại địa thành Trạch Quốc, chiếm hết Cửu Châu cũng là uổng công vô có!

Nhưng lời nói của Kim Luân Giáo Chủ mang theo sự răn dạy, nhị trưởng lão sao có thể chịu phục thấp được.

Sartre nói: “Giáo chủ khẩu khí thật lớn, theo người phải thế nào?”

Thắng Phật nhẹ nhàng “hắc”, đỉnh đầu dâng lên một cầu vòng trắng, bay lên không trung xoay quanh, bỗng nhiên xoay tròn thành vầng sáng hình tròn, lạnh lạnh nói: “Nếu so cao thấp, đến vòng thần ảnh của ta để so sánh.” Nhị trưởng lão kinh hãi cùng hô: “Chấp niệm kết!” Suy nghĩ một chút thuật này giống như Đông Hải Thần Chủ chỉ ra, năm đó được xưng là Đông Hải Yêu Hoàng, thiết lập chấp niệm kết đại bại Nga Khuyết phái, tại sao trước mắt lấy do Kim Luân giáo chủ thiết lập thành? Nhị trưởng lão chỉ làm Thần chủ hiển linh, vội tụng niệm lễ trên triều.

Đám người Đạo tông càng thêm sợ hãi, quỳ rạp xuống đất vĩnh viễn dập đầu không thôi.

Thắng Phật nói: “Sớm nói thần chủ và ta như đủ mọi thứ, không phân biệt cùng nhau, hiện tại nên tin tưởng đi.” Chợt chấp niệm kết quang hoa nở rộ, chiếu xạ nhị trưởng lão trên đỉnh đầu, nhất thời tinh lực tăng vọt muốn trút xuống.

Bàn Không nhảy lên nói: “Ngao ngao nghịch tặc, có dám lên trời đấu qua không!” Cách không vung tay tấn công, bóng cây gào thét khắp nơi, Mộc Mặc bộ pháp lực mấy trăm từ nan đồng loạt thi triển, chỉ đột ngột đến cách thân Đường Liên Bích hai trượng liền dừng lại, chính diện ngăn trở chân khí

Phong Lôi Thiếu Dương, giống như thiết chùy đập vào đầm lầy.

Đòn đánh này đang thị uy, tình cảnh nhìn như cân đối, nhưng thực lực của Mộc Mặc trưởng lão đã gia tăng không chỉ mười lần.

Đường Liên Bích đã sớm cảm thấy đặc biệt hơn Phật có điểm lạ, chấp niệm cũng đã từng gặp qua, biết rõ trước đó Vương Giả Ma đạo ở đây, ngậm nén địch thế tăng lên gấp bội, nhưng lại không có nửa phần ý tránh lui, lạnh lùng nói: “Muốn tìm chết, ta thành toàn cho các ngươi.” Hơi nghiêng đầu, hướng về phía Long Bách Linh nói: “Ngươi đi đi.” Lại nhìn Bách Linh nghiêng người dựa vào xe ngồi, ngủ gật nửa tỉnh nửa mê.

Sartre ” Chuyển Sinh thuật” bổ sung sức sống cho nàng, rốt cuộc không chống đỡ nổi luân phiên mệt nhọc thần kỳ.

Nếu bay vào Cửu Tiêu tác chiến, chỉ còn sót lại nàng đang ngủ mê, không khỏi lại bị Kim Luân giáo xâm hại.

Đường Liên Bích lập tức nói: “Đi mau!” Tay áo vung lên sương gió, đem Bách Linh Quyển đặt vào trong xe, mang theo xe la, Chúc Lôi Thần Thú cùng bay vào tầng mây, phiêu đảng bay về phía đông bắc.

Chỉ nghe tiếng gió gào thét, vừa đi chừng hơn ba trăm dặm, tiếp theo ngừng la xa hạ xuống, bánh xe nhẹ chạm mặt đất, không có một chút chấn động nào.

Cử động này ban đầu là để cho Chúc Lôi bảo vệ Long Bách Linh, nhưng trong lúc vội vàng chưa kịp nhìn kỹ.

Trong Chúc Lôi là độc khí Mộc nhện, sương phong thuộc tính thủy, Mộc gặp nước thì sinh ra, độc tính vốn đã áp chế lại từ từ tái phát, ngay cả thần thú cũng ngã xuống trong bụi cỏ, thật lâu không thể động dậy.

Con lừa kia bay vào trong mây mù một lần, sớm đã bị kinh sợ, vừa chạm vào đất bằng liền tung móng chạy như điên lên.

Chúc Lôi miệng thì thầm: “Long cô nương, mau trở về đi...”
Sao có khí lực đuổi theo?”

Sau đó quẹo trái quẹo phải, cho đến đêm khuya mới dừng lại.

Long Bách Linh điên đầu vág mắt hoa, nằm một hồi lâu mới định thần, vén màn xe đi ra ngoài, lại không biết đến chỗ nào.

Lần thứ sáu, tiểu tình đại nghĩa ai là thứ nhất.

Chung quanh tối đen như mực không nhìn thấy đường, tựa hồ cũng không có thôn xóm người yên.

Xe kéo bị gió thổi rách, bên trong hoàn toàn ướt đầm.

Bách Linh nhìn xung quanh, gió đêm thổi qua khiến người ta phát lạnh, không hiểu sao lại bắt đầu sợ hãi.

Đi về phía trước vài bước, liên tục Uy vài lần, mắt cá chân sưng đỏ đau lòng.

Ngồi xổm xuống sờ đến hai cành khô, xé ra vảy quần, lại từ trong túi vải lấy mỗi lửa nhóm lửa.

Nhìn quanh bốn phía, bên trái có phiến nhỏ Liễu Lâm.

Lúc này đang mùa hè, cây cỏ vốn nên sum xuê, trên cây đều trơn bóng không có vỏ cây,

Long Bách Linh bước vào trong đó, chỉ thấy cỏ khô lá khô thành đồng, cuộn mình ngủ vào, ấm áp hơn xe lừa ướt nhẹp.

Quý tiểu thư đã quen xây dựng chăn đệm, bên trong khuê các bồi dưỡng hoa xinh đẹp, hiện tại lấy trời làm nhà, lấy đất làm giường, mèo con cầu nhi tự ẩn thân trong bụi cỏ, tình cảnh quần bách khó có thể miêu tả mô phỏng lại.

Hoa dung nguyệt dung mạo cũng không thành dạng, tóc dài kéo theo nước bùn rồi tung, trên mặt bẩn thỉu, nếu là Trang công tử nhìn thấy, đại khái cũng không phát ra tiếng tán thưởng “Khuynh quốc khuynh thành”.

Nhưng nàng không ngờ được những điều này, chỉ cảm thấy ngán người ra.

Nơi đây cực kỳ quái quỷ, đêm hè không nghe thấy ếch minh, trong yên tĩnh âm u như ẩn giấu một vật ác nào đó ẩn giấu.

Đuốc cầm trên chạc cây cách đầu nửa thước, nói cái gì cũng không dám tắt.

Chỉ nhìn con thiêu thân quanh quẩn, chen chúc nhau bay về phía hỏa diễm, lại liên tiếp bị thiêu chết rơi xuống.

Bách Linh ngơ ngác nhìn, thầm nghĩ chúng nó có nóng lòng không? “Lúc mà phát rồ muốn “Con thiêu thân lao đầu vào lửa, nhất định là lúc rất hạnh phúc phải không.”

Trong nháy mắt, hắn đã hiểu rõ ý nghĩa của nụ cười này là gì.

Hắn tìm kiếm khắp nơi, có lẽ phải về cổ đại tìm nữ tử quý phương kia; có lẽ sau khi gặp nàng sẽ lập tức chết đi, nhưng vẫn không sợ không hồi hận, cố gắng đạt được, thái độ kiên quyết, không phải giống như con thiêu đốt thân thể này sao? Long Bách Linh si mê suy nghĩ, khi thì cảm thấy đáng thương, khi thì lại cảm thấy có thể kính trọng, suy nghĩ phức tạp không ai biết được thích hợp của nàng.

Bỗng nhiên phía xa có tiếng khóc mãnh liệt, một mình khơi dậy nỗi bi ý đang trào dâng trong lòng.

Dù sao cũng là tài nữ do thủ tọa thiên văn dạy dỗ ra, nhớ lại những bài thơ bi thương “Khà khăn khăn”, ta đang suy nghĩ, người nào khóc trước ta? Ân chứa cảm giác tri âm...

Tiếng vang phá vỡ không gian tĩnh mịch, lui lại sợ hãi, lúc này tay cầm đuốc theo tiếng động tìm kiếm.

Đi ra xa hai mũi tên, nhìn thấy năm bóng người ngồi xổm dưới rãnh đất, bên cạnh có một nữ đồng bảy tám tuổi lăn lộn gào khóc.

Đến gần xem, cô bé kia không khóc, tiếp nhận đại nhân đưa cho nàng thức ăn, vùi đầu vào trong miệng chỉ chăm chăm ăn.

Long Bách Linh giờ cao bó đuốc, phát hiện đồ vật bọn họ định nhốt ngang, hai tay xé rách thức ăn, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu muội muội, các người đang ăn cái gì?” Những người kia ngạc nhiên ngẩng đầu, hơi tránh ra một chút khe hở.

Bách Linh chăm chú nhìn, bỗng dừng toàn thân cứng ngắc, trên mặt đất kia đúng là một bộ tử thi! Vòng xương bụng hiện lên mở ngực, làn da khô quắt, hiển nhiên là bệnh phu gần đây ngã xuống chết.

Bé gái nhếch miệng cười nói: “Ăn ca ca ta.” Hàm răng trắng hếu lộ ra, giờ bàn tay người chết bị găm mắt nửa bên cạnh lên.

Lúc trước nàng lăn lộn khóc lóc, lại là vì không được chia thịt cho huynh trưởng đã chết!

Long Bách Linh không nhúc nhích, từ đỉnh chớp cửa đến mũi chân giống như bị băng thủy rót thấu, ba hồn bảy vía đều đã đông kết.

Mấy người kia quần áo rách rưới, mắt chảy nước mắt, ba phần giống như hình người, bảy phần giống như quỷ đói trong địa ngục.

Giọng điệu thiếu nữ trước mặt đặc dị, nhất thời không dám vọng động, nhất thời không dám vọng động.

Dần dần nhìn ra nàng là độc hành, hung quang trong mắt lại trở nên hừng hực, hô quát quát quát tháo vây quanh trước người nàng.

Lúc này Bách Linh mới giật mình, thét lên một tiếng vội vàng phóng Băng Tầm Tiên Tác ra, quần lấy cây cối gần bên trái, mấy lần phi thân thoát đi.

Đây là tiềm lực nguy nan kích phát, tuy là siêu thường lại khó kéo dài, đợi đến khi nhảy vào trong xe, dĩ nhiên kiệt lực kiệt sức rồi.

May mắn con lừa cước lực còn đủ, phát hiện có người lên xe, lập tức thúc chân chạy trên đường bằng phẳng.

Sắc trời tối qua lại sáng, mặt trời mọc thì đông lại lệch tây.

Xe lừa chột động chột tĩnh, cuối cùng dừng lại phía sau một chỗ sườn núi cao.

Long Bách Linh nằm sấp ngủ nghỉ, một ngày một đêm không ăn uống, vốn đói khát đan xen, lại luôn cảm thấy trong ngực bụng ngột ngạt buồn nôn.

Liều mạng muốn quên đi thảm cảnh đêm qua, nhưng nghĩ tới khuôn mặt ngây ngốc ngốc của cô bé kia, trong lòng khó chịu không nói nên lời.

Ánh chiều tà buông xuống phía tây, phong khí thanh vắng, phiền ác giảm bớt một chút.

Long Bách Linh ráng chống đỡ để xuống xe, đương nhiên cũng không thể đi nổi nữa, chỉ nguyện nghe ý trời, tùy tiện

nằm xuống một chỗ nào đó.

Gió mát đã ngoại thổi nhẹ, tinh thần giống như dài thêm vài phần, chột nhìn gần như cọc gỗ loạng lổ, cũng bị bóc ra vỏ cây! Trong lòng đột nhiên căng thẳng, lên chỗ cao nhìn quanh, dưới sườn núi đang đi hai ba ngàn người, mỗi người quần áo lam lũ, gầy như que củi, thoáng như đám quỷ còn sống đi về phía địa ngục.

Nguyên lai hồng thủy phía nam vẫn liên tục, đi mùa thu hào vũ tàn sát bờ bãi, vào đông sương tuyết liên miên, đến nay xuân không ngờ sáng sửa không ba ngày.

Cây hoa màu bị nước phá hủy, lương thực thối rữa bong bóng thối rữa.

Bốn tháng vất vả lắm mới xử lý xong mười mấy ngày, lại có một trận mưa đá phạm vi ngàn dặm đập vào.

Khí cụ gia súc bị hủy vô số, dân gian lại không có lực lượng bổ trồng lúa trể cứu gấp.

Tai họa hung hãn như vậy, lại còn bị Uy hiếp cử đại phạm cương.

Triều đình chinh chiến lương thực không kịp, nào quan tâm tới cứu trợ thiên tai, thuê phú ngược lại so với những năm trước nặng hơn mấy lần.

Thiên tai gây họa, cương đông, Tô Nam, Chiết Bắc các nơi thành trấn tuyết lương mấy tháng.

Cảnh tượng nông thôn căn cỗi càng thêm thê thảm, chớ nói ăn vỏ cây, ăn rễ cây, ăn cỏ, chính là đỉnh núi đất trắng đều mài thành mì, in thành bánh, ăn vào trong bụng, kết quả không giải ra được phân, mười trung căng chết năm đôi.

Người đói khát cái gì cũng không quản được, rốt cuộc cắt thịt người chết đến ăn, dần dần đến người sống ăn thịt, càng thêm người sống ốm yếu khó đi, cũng giết bỏ sung lương khô cho người nhà mình.

Thôn trang thôn quê mười thất chín không, người còn sót lại không cam lòng chờ chết, kết đội thành đàn hướng trong khu đất liền chạy nạn.

Thứ Long Bách Linh nhìn thấy, chính là đội ngũ chạy nạn này.

Nam nữ già trẻ một vai dắt tay, thoát nhìn tựa hồ còn thích hỗ trợ bạn bè.

Nhưng nếu có người đói ngất ngã bổ nhào không đứng dậy, hai bên trái phải lập tức chen chúc vây quanh, tranh thủ chặt tay, cắt chân giống như điều hâu cướp đoạt con mồi.

Đồng loại tương tàn đã thành lệ cũ, người người đi như nước, thân bằng hữu trong cốc còn mời gọi cùng hưởng! Nhân tình đến lúc này còn tồn tại! Chỉ là vận vẹo biến dị thành cái gì không biết, khiến cho đám người trở nên càng thêm âm trầm đáng sợ so với đàn thú.

Tình cảnh này, người có lương tri nhìn thấy không rơi lệ, vậy chỉ có thể là tâm địa sắt đá.

Tiểu thư khuê các đại gia tập thi thư này có cảm tưởng thế nào? Trên sách kể lại đau đớn “Dịch tử mà ăn”, tiếng than thở “Bạch Cốt Lộ Dã”, tất cả miêu tả đều hiện lên vẻ tái nhợt bình thản.

Thân thể Long Bách Linh run rẩy, chỉ dừng lại trước bức tranh thể lương này mà ngậy ngốc đứng đó.

Con lừa kêu vài tiếng, Bách Linh còn lưu lại hai phần thần chí, quay đầu rời khỏi bãi đất, bước nhanh vòng đến sau lưng Thổ Khâu.

Từ trong khe đá nhìn lại, những dân đói kia đã nghe tiếng xông lên sườn núi, bảy chân tám chân đánh ngã con lừa, xé thịt cướp bóc.

Thân ảnh Long Bách Linh che lấp cho gò đất, tránh thoát tràng tai họa này, đi dọc theo đường nhỏ vắng vẻ.

Bi sợ thay thế sự mệt mỏi, một hơi đi ra xa năm sáu dặm, nước bùn tràn qua đầu gối còn chưa hay biết.

Dần dần đi vào khe núi, thuận nước trôi đến rất nhiều dê chết lợn chết, gạo và mì túi, Bách Linh thầm nghĩ “ng đói náo như vậy, sao nơi này còn có lương thực?” Nàng là người thông minh bậc nào, định thần quan sát, thấy dưới chân núi trường tường sụp xuống, đá gỗ tán loạn, trong lòng hiểu rõ —— chắc là phú hộ bản địa xây nhà cất giữ lương thực ở đây, muốn thừa dịp tai nạn hoang dã kiếm được một khoản lớn.

Nào ngờ nước lũ lại bùng nổ, phá vỡ thương khổ bí mật khổ tâm tu tạo.

Bách Linh cũng đôi phát hoảng, nhớ tới còn có một việc chưa làm, vội vàng mò vào bao tải, nhặt cái mặt nạ trắng nõn sạch sẽ kia, không lo được nước bắn ngấm qua, cố gắng gượng nuốt xuống mấy đoàn, tạm thời đè nén lửa đói xuống.

Lập tức tìm được một khối đất bằng ánh mặt trời, đào một cái hố nhạ chôn xuống người cóc nường, lũy lên mộ phần nhỏ nhon nhon dựng lên.

Phần mộ đất chồng chất lên nhau, Long Bách Linh bi thương từ trong đó, nằm sấp phát ra tiếng khóc lớn.

Bi thương tích đã lâu cuối cùng cũng phát tiết, nhưng đây là bi ai vì ai? Vì đào sao lại chết yếu, vì nường tử của tằm, vì tất cả sinh linh bất hạnh? Bản thân nàng cũng không nói rõ, trước đây cảm thấy thân thể đau khổ, chia lìa khổ, thương tình đoạn niệm, cho tới hôm nay, mới coi như kiến thức được cái gì gọi là “ợc cực” chân chính.

Nhưng mà, thượng thiên dụng ý là gì, hấn tạo ra chúng sinh, chính là đưa đến trên đời chịu khổ chịu nạn sao?

Khóc xong tay chân mềm nhũn, đứng không đứng dậy đi bộ.

Như vậy cũng tốt, ở chỗ này vĩnh viễn bầu bạn với mẹ tằm đi.

Long Bách Linh vươn đầu ngón tay, gảy viên đá bên cạnh mộ, nhẹ nhàng nói: “Yêu loại trăm phương ngàn kế nghĩ cách tu thân người, nhưng thế giới của nhân loại này chỗ nào, thật sự không nghĩ ra có chỗ tốt gì.”

Đột nhiên xuất hiện, phía sau có thanh âm đặt câu hỏi: “Người chán ghét nhân thế sao?”

Giờ phút này, Bách Linh đối với bất kỳ Thần Ma, quỷ đói nào, tai họa đều không sao cả, thuận miệng đáp: “Đúng vậy, ta chán ghét, cũng rất mệt mỏi rồi...”

Giọng nói kia nói: “Người đi theo ta đi, ta dẫn người đến nơi nào, nhất định sẽ không dạy người sống chán ghét.”

Ngữ điệu bình thản như ẩn chứa ma lực, Bách Linh chợt cảm thấy trong lòng yên ổn, thậm nghi người trước khi chết thực sự

gặp phải Hắc Bạch Vô Thường, U Minh sứ giả? Nghi niệm chột sinh, người đến dụng ý, cũng không quay đầu lại.

Giọng nói kia lại nói: “Nhưng thi thể của ngươi nhất định phải vận về Ngao Thiên, ta lại không trực tiếp đi làm việc này.

Ừm, phải đặt ở địa điểm dễ thấy, thuận tiện cho đệ tử Nga Mi tìm được mới được.”

Bách Linh giật mình một cái, cả kinh nói: “Ngươi là Đông Nghiêu bí nhân!”

Giọng nói kia cười nói: “Quả nhiên là linh tuệ ngút trời.

Thi thể của ngươi đưa về, Ngao phái bận rộn cứu ngươi phục sinh, thể tất không rảnh đi về Đông Cổ, bí nhân cướp đoạt đại kế Trung Nguyên đã mất đi rất nhiều lực cản.

Ha ha, quan hệ gieo lợi hại, một ý nghĩ liên nghĩ thông suốt, quả thật là thông minh.”

Bách Linh giật mình, trong mắt tràn đầy phiền chán, nói: “Vây chúc các ngươi thành công đi, vĩnh viễn không chạm mặt với phái Nga lang mới tốt, tránh cho mọi người liễu mạng ngươi chết ta sống.” Trong miệng đáp, vẫn là mặt sau nhìn về phía sau.”

Giọng nói kia nói: “Nữ nhi có thể tùy tính hơn.

Nhân vật sắp kết thúc sinh mệnh của ngươi, cũng không muốn nhìn một chút dáng vẻ thế nào?”

Bách Linh nói: “Ngươi cho ta xem sao? vụng trộm đến sau lưng, rõ ràng muốn giấu kín dấu vết, ta sẽ không ép buộc ngươi.”

Giọng nói kia cười nói: “Tới gần ngươi là vì sợ nếu nhìn thấy ta, ngươi sẽ kinh hãi quá độ.

Lúc này đã nói rõ, ngươi lại trấn định như vậy, chúng ta nên thẳng thắn gặp mặt nhau.” Bách Linh tự nhận đã thấy cảnh tượng khủng bố nhất trên đời, suy nghĩ còn có thể bị loại nào quái dị hù dọa? Vốn là thiếu nữ thanh xuân, không kìm được lòng hiếu kỳ dâng lên.

Thanh âm kia khẽ gọi: “Từ từ quay lại, đúng rồi, chậm một chút, ta nâng bó đuốc mà ngươi cầm qua, chuyển lại...”

Chậm chạp nghiêng qua nửa người, Long Bách Linh quay mạnh mặt đối diện, kêu to: “A! ——!”

Theo tiếng kêu gọi kinh ngạc đến cực điểm này, mộng cảnh kết thúc rồi.

Ánh mặt trời chiếu vào phòng, quan tài bằng tản ra sắc thái óng ánh.

Cuối cùng Long Bách Linh nhìn thấy là quái vật gì? Nguyên nhân cái chết của nàng như thế nào? Tại sao hồn phách lại mất mát không chút dấu vết? Rất nhiều nghi vấn đều không đưa ra, thế cục mộng im bất động lại.

Một chuỗi sự kiện hiện ra, mà kết cục càng khó bề phân biệt.

Hai người trong phòng như si như ngốc ngồi đối diện nhau.

Hồi lâu sau, Lan Thế Hải nói: “Chỉ có một điểm xác định, Long sư muội chết, là... Là âm mưu bí ẩn thiết lập, ý đồ đẩy chúng ta ra, đến Côn Luân cướp Bạch Linh Chi, bọn họ có thể nhân cơ hội xâm chiếm... xâm chiếm Đông Nam...” Hồi Mộng pháp hao tổn thần hồn quá mức, hấn đứt quãng phun từ, một mặt điều tức dưỡng nguyên khí, một mặt điều tức dưỡng nguyên khí.

Đào Yêu Yêu nói: “Đã là âm mưu, vì sao lại nhẫn nhịn nói rõ?”

Lan Thế Hải nói: “Bởi vì bọn họ nhận định sư tôn khổ sở tình tự, vì cứu sống Long sư muội, thà bỏ qua người trong thiên hạ không để ý.” Nói xong, thần sắc từ từ chuyển thành nghiêm trọng, trầm giọng nói: ” thiết lập thế cục điều tra chân tướng, trên Côn Luân lấy Bạch Linh Chi cứu người., Hành động của chúng ta đã sớm trong dự tính của quân địch, vì vậy nói ra không cố kỵ, hơn nữa còn hàm chứa ý khích tướng.” Dừng một chút, tiếp tục phân tích: “Cách tháng tám trung thu không bao lâu, Tử Hư Thiên Sư vận không chế Chử Phong Thần Kiếm, nói vậy chắc sắp thành công rồi.

Hiện nay Côn Luân phái thực lực tăng mạnh, muốn xông vào Tề Thiên Cung cướp đoạt Bạch Linh Chi, thế nào cũng phải tập trung nhân thủ Cửu môn Ngao Côn Bằng.

Nhưng cục diện đông nam căng thẳng, kháng kích không thể chậm chạp, kháng kích không thể chậm chạp.

Mạc Nhược liêu mình chiến dịch một lần, lập tức dẫn chín môn phái đến đông nam tiêu diệt bí nhãn, trong ba năm ngày làm xong, lại chạy tới phía tây đánh tan phái Côn Luân!” Tuy nói vậy, trong vài ngày định trừ bỏ bí nhãn, thật ra là ra về thoải mái nói chuyện.

Nếu chiến sự phía đông kéo dài lâu chưa quyết, Bạch Linh Chi chậm chạp không lấy được, hy vọng phục sinh Long Bách Linh cũng sẽ dần dần xa vời.

Đào Yêu Yêu trầm mặc không nói, hai gò má trên trán ướt đầm, không biết là mồ hôi hay là nước mắt lưng tròng.

Lan Thế Hải nói: “Tình hình trong mộng chúng ta cũng thấy, Ma đạo làm hại thế gian, bách tính phía đông nam chịu khổ cực sâu.

Nếu chúng ta không lãng phí diệt yêu ma, cứu dân với nước sôi lửa, học thành pháp thuật thì có ích lợi gì? Sư tôn, người và Long sư muội tình thâm ý sâu sắc, là do người thiên lý đạo sử dụng.

Nhưng tình có phân lượng lớn nhỏ, thương xót thiên hạ thương sinh, mới là nhân sĩ thân có đại tình ý nghĩa nhân sĩ.

Trước diệt bí nhãn tái chiến Côn Luân, Phương Hợp trách nhiệm lãnh tụ chánh đạo; nếu đánh trước Côn Luân, chỉ lo con cái tư tình, đã trúng bẫy ngầm, tạo thành ác quả hồi hận vô cùng.

Sư tôn, chữ Tình này ngài nhất định phải...”

Đào Yêu phát phát tay nói: “Người ra ngoài trước đi, để ta suy nghĩ một chút, một mình lẳng lặng suy nghĩ.” Sau đó hai tay ôm đầu, gương mặt vùi vào giữa gối.

Lan Thế Hải không khuyên nhiều, chấp tay đi ra cửa phòng.

Lần thứ sáu tiểu tình đại nghĩa ai là tiên thiên thứ hai.

Trong phòng, hơi hận như nước thủy triều, đã chiếm toàn bộ nội tâm yêu quái kia.

Vì sao Linh Nhi tùy ý phiêu bạt thiên nhai, trong vòng mấy tháng không hỏi? Bởi vì Long Bách linh trí tính toán trăm lần, không cần người ngoài chiếu cố; bởi vì Bách Linh tích oán chưa tiêu, gặp mặt đồ gây đau lòng, bởi vì... Đã từng niệm vô số lý do đục đẽo, giờ phút này tất cả đều sụp đổ tan tành.

Đau đớn như một lưỡi dao mổ tim sắc bén, khiến cho hắn bỗng nhiên nhận ra, mọi cách dồn đẩy trốn tránh, đúng là có duyên với sự khiếp đảm chôn sâu trong đáy lòng!

Trước đó từng có lúc Long Bách Linh lưu luyến hắn, không có điều kiện gì, thuận theo hắn.

Đào Yêu Yêu thụ vô cùng thân nhiên, phảng phất như tạo địa là chuyện đương nhiên, sinh ra bách linh đã là đáng chết trung tâm yêu thương hắn, tất cả đều hợp tình hợp lý, không thể nghi ngờ.

Thế nhưng, một tiểu thiếp sao lại nhận được bình “Giấu dầu” của đại tiểu thư? Chỉ dựa vào một mình người thân cận che chở? Không ngoài tình cảm huynh trưởng đối đãi với muội muội, sao có thể khiến nàng sinh ra tâm tình thâm hậu lấy mạng mình phó thác? Đào Yêu Yêu không muốn suy nghĩ nhiều như vậy.

Ngày xưa thân phận hắn ti tiện, hết lần này tới lần khác khí cao tính quật cường, chỉ coi mình trời sinh Ngạo Cốt, trên thực tế phần cao ngạo kia hơn phân nửa là dựa vào tình yêu của trăm linh chèo chống.

Đường đường đại tiểu thư của Long gia, thiếu nữ xinh đẹp cả thế gian vô song, đuổi theo cầu tình yêu của mình, thanh niên nổi bật khắp thiên hạ như vậy ai có thể so sánh? Cho dù là kẻ sai vật, vẫn có thể làm cho nữ hài nhi đau khổ suy nghĩ, bản thân có được mị lực bức nào! Ngày thường bị lạnh nhạt khuất nhục, bởi vậy đều tìm bù trở lại.

Mặc dù những ý nghĩ này chưa từng suy nghĩ qua, cũng khinh thường dựa vào nữ tử duy trì tự tôn, nhưng tâm khí dần dần được nâng lên, tăng thêm chút điên cuồng từ cha mẹ ruột thịt, “Cuồng ngạo” dần dần nhập cốt tủy, tự cảm thấy chính khí lâm liệt, liền đem thể tình cao thấp kia cũng không để vào mắt.

Một khi chân tướng thật sự đại bạch, tình chú giải trừ, đầu tiên sẽ cảm thấy triệt xương sợ hãi đầu tiên.

Dưới cơn tức giận, Long Bách Linh muốn rời núi, lúc đó hần hét lớn: “Ai cũng đừng ngăn cản!” Dường như nam tử hán khí lượng khoan dung độ lượng, cầm lên được bỏ xuống, nhưng không phải như vậy lại có gì tốt? Ngăn cản Linh Nhi hỏi: “Người còn thích ta không?” Mái núi đào không làm được, âm thầm sợ cực kỳ sợ, sợ nàng ở trước mặt trả lời chữ “Không”

Tự tôn cứ vậy mà sụp đổ, nhân cách tự động chệch thấp, cho dù lập tức chịu đòn tấn công này cũng không cách nào chịu nổi.

Cho đến khi trùng sinh, tiêu diệt Yêu Hoàng niệm niệm ở miệng, nhìn như thành thực ôn trọng, hiểu được lấy đại trách làm trọng, kỳ thực tồn tại mơ hồ không rõ suy nghĩ: oanh oanh liệt liệt làm ra vài công tích, lên làm lãnh tụ chính đạo danh xứng với thời gian Linh Nhi, cho dù hai người có duyên tốt khó mà tiếp, cũng có dũng khí đứng ở trước cầu nàng giải oán giải oán.

Ai ngờ hậu sự lại đại xuất ngoài ý muốn, trong mộng cảnh biểu hiện, oán ý bách linh rất nhẹ, tình ý cực sâu, nỗi khổ tương tự hiện ra trong mỗi một lời nói hành động.

Đào Yêu Yêu khiếp sợ lại đau lòng, tiếp đó bừng tỉnh đại ngộ, tình yêu của Long Bách Linh đối với hần là thật! Tình chú chỉ có thể vạn vạn khuynh hướng thích ứng, sao có thể thay thế ký ức sinh tử gắn bó? Hai người bọn họ Thanh Mai Trúc Mã, trẻ tuổi làm chỗ dựa, hạt giống thiếu niên vì tri kỷ, yêu mến sớm đã chôn sâu ở trong lòng Bách Linh.

Đến xuân thu cách thế biết, Trần Yêu Tháp “Đồng du Hoàng Tuyền Lộ”, cho dù chưa từng trúng yêu chú, những kinh lịch đồng tử cộng tử này chẳng phải là không lệnh căn đúc định.

Bởi vì nhất thời khiêu khích ra đi, sao có thể coi là chia tay đoạn tình? Cuối cùng nam tử hán không tiến đến an ủi, chẳng

lẽ bảo nữ hài chuyển qua nhận sai cầu? Trên đời này có nữ tử tự ti tiện kia, lại tuyệt không phải tiên tử siêu trần thoát tục có thể so sánh?

Nàng sờ dĩ đi về phía tây thi cổ hương, là mong ngóng tình lang nhớ lại nơi định tình cũ, chờ ngày nào đó gặp lại và cơ hội tốt! Nghĩ thông suốt điều này, đào phương tri long bách linh quả tâm, một trận cuồng hỉ khó nhịn, chỉ muốn nhảy lên trời cười to: “Linh Nhi cuối cùng cũng là yêu ta!” Cười chưa phát, nước mắt rơi trước, minh bạch quá muộn, chờ đến lúc chờ được chỉ là một cỗ quan tài băng lãnh.

Đã quá muộn, tình yêu trên thế gian bị bào mòn, cũng bởi vì tình ngộ quá muộn.

Lúc chia tay còn mơ hồ hồ, lúc rời đi suy đoán lung tung, cho đến kết cục không thể vấn hồi, mới hiểu thế nào là chân ái, cuối cùng chỉ có thể hối hận xem như là quả đắng cả đời hồi hương.

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chăm quan tài băng, thấy Bách Linh Thần dung nhan như sinh, lo lắng đau đớn từ từ khiến cuồng tính nổi lên, lần này tự hỏi lại: “Đã quá muộn rồi sao? Như lời bí nhãn nói, cứu sống Linh Nhi còn rất ít hy vọng cứu sống nàng.

Nhưng nếu vì vậy mà liên lụy đến tính mạng của người trong thiên hạ, ta có thể làm được không?”

Lan Thế Hải đi ra khỏi Tây phòng không lâu, đã sớm bị chúng đồ vây quanh, nghe ngóng kỹ càng tình do tình tiết.

Dưới giá hoa trang trí bàn còn chưa dỡ, mọi người đến đó ngồi xuống thương nghị.

Lan Thế Hải Nguyên vốn là kể ra những điều nghe thấy trong mộng cảnh, quán rượu bày tà tụ hội, bí nhãn Yêu Hoàng quấy phá, Đường Liên Bích hiện thân giải vây, một mực nói đến Long Bách Linh lạc khó chết, các nơi Đông Nam bị đói khát đầy đường... Lời vừa mới ngừng lại, Phong Lôi tân nhiệm đồ đệ Dương Tiểu Xuyên vỗ bàn đứng lên: “Tà ma hại thế, sinh linh đồ thần, chính là lúc Huyền môn rời núi trừ ma!”

Hầu Thiên Cơ nói: “Yêu Hoàng đã xuất hiện tung tích, đây là cơ hội ngàn năm có một.

Các đời bản phái chính phật Ma đạo, nhưng chung quy cũng tìm không ra Ma thủ, bây giờ có thể tính hiện nguyên hình quyết thắng bại.”

Hoàng U nghĩ đến thảm vong của Long Bách Linh, bi phần nói: “Long sư muội là một người đáng yêu như vậy, ai lại nhẫn tâm hạ độc thủ với nàng? Không thể nói, nhất định phải diệt trừ tận gốc bí nhân!”

Ngay sau khi mọi người thảo luận hợp nhất, đều nguyện đi đến Đông Nam Diệt Ma.

Âu Dương Cô Bình nói: “Bảy mồm tám miệng thật là náo nhiệt, các người đã làm chủ sao? Không hỏi ý đồ đệ nhất Huyền môn là gì?” Hai câu lạnh lùng, bầu không khí hiện trường đột nhiên cứng lại.

Chúng mục đều nhìn Lý Phượng Kỳ, chỉ thấy hần mặt hướng một bên, không âm không dương mở miệng: “Đáng thương Long sư muội, sống chết còn chưa xuống dốc, nhanh như vậy đã bị người ta ném ra sau đầu rồi.”

Mọi người nhìn nhau, trong lòng không thoải mái chút nào.

Yến Doanh Thù nói: “Lý sư huynh là muốn cứu sống Long Bách Linh sao? Nếu Côn Luân đoạt được Bạch linh chi, cũng có hai ba phần tính.

Nhưng đã bị bí đạo phá, biện pháp này đoạn tuyệt không thể đi, cần phòng trúng kế điệu hồ ly sơn của địch nhân.” Lý Phượng Kỳ nói: “Thần nông môn khi nào thấy chết không cứu được?” Một câu hỏi, hỏi được Yến Doanh Thù mặt trắng phỉm hồng, thấy chết không cứu là hành trình vô sỉ của y đạo, đệ tử thần nông càng thêm kiêng kỵ.

Lại nghe hần nói: “Huống hồ lại là tiểu sư muội nhà mình, trước đó không lâu còn cười nói vui vẻ, nóng bỏng giống như huynh đệ tỷ muội ruột thịt vậy.

Đợi đến lúc gặp nạn sắp chết, lập tức buông tay mặc kệ, nhân tình người làm kỹ viện tử còn lạnh lẽo hơn cả kỹ viện!” Yến Doanh Thù đứng dậy khom người nói: “Sư huynh giáo huấn là.” Hoàng U cảm thán: “Sư tôn cũng sẽ không vứt bỏ chữ tình kia.”

Sư tôn chúng ta tính tình phong lưu, yêu từng người một.

Tuy nói muốn kết thân với Đông Dã sư muội, nhưng không thể từ bỏ Long sư muội như vậy được.”

Kỳ khéo thủ lĩnh Ban Lương Bình Sinh chuyên tâm tu tiên, không biết tình yêu nam nữ là vật gì, cùng Long Bách Linh cũng rất là ít gặp mặt, nói: “Mọi việc nói chuyện nặng nhẹ, tiêu diệt Yêu Hoàng là đầu sai khiến của đệ tử Nga Thiên, bao nhiêu tiền bồi hao hết tâm huyết ở đây.

Chúng ta không thể vì đệ tử trong phái mà quên đi lời thề của liệt tổ liệt tông.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Nếu chờ đệ tử cứu mạng là ta.

Người tốt là nhìn thấy ta chết, hay là vội vàng báo cáo kết quả với liệt tổ liệt tông?” Ban Lương Công giao tình thâm hậu với hắn, sao có thể dễ dàng nói “không cứu”, vò đầu phạm tội: “Cái này...” Lý Phượng Kỳ nói: “Lão huynh đệ chúng ta đương nhiên liều mình cứu viện, tiểu sư muội mới nhập môn liền có thể hy sinh mất đi.

Cái này nặng bên nhẹ bên kia, thuận tiện đánh lên đại kỳ bất nhục tổ mệnh, đẹp trai đường hoàng a, chỉ là huynh đệ không dám nhận đại giáo này của ngươi.” Mặt Ban Lương lão luyện đỏ bừng, xấu hổ trả lời không ra lời.

Dương Tiểu Xuyên chen ngang: “Nếu bàn về tình nghĩa đồng môn, vốn định cứu giúp Long sư muội.

Nhưng trận chiến Đông Nam này không chỉ liên quan đến vinh nhục của bản phái.

Ngàn vạn bách tính lưu ly tiêu điều, chịu khổ chịu nạn, đều bởi vì ma đạo xâm lấn, chúng ta làm sao có thể coi như không thấy? Làm cho một người mà tổn hại người trong thiên hạ, chính là Long sư muội cũng khó lòng an tâm.”

Hoàng Mộng Long cũng nói: “Nghĩa có phân lớn nhỏ, toàn bộ đại nghĩa xá tiểu nghĩa là chính nghĩa của chúng ta.”

Hầu Thiên Cơ nghiêm mặt nói: “Mấy vị sư huynh đệ nói rất đúng, phải cứu dân chúng trước, sau đó lo chuyện riêng, hợp với thiên lý chính đạo.”

Lý Phượng Kỳ cười ha ha: “Phải phải, các ngươi giảng đạo lý hợp lý, đạo lý thật lớn.” Mắt nhìn bầu trời đám mây, không nói

nhiều nửa câu nữa.

Lan Thế Phương một mực không lên tiếng, lúc này chợt đứng lên nói: “Trước tiên cứu dân chúng, cùng Ma đạo quyết tử chiến! Sau đó lại nghĩ cách cứu Long sư muội, nếu như không cứu được nàng, ta tình nguyện tự vẫn lấy ơn! Ta... Ta cũng không phải là hạng người vô tình vô nghĩa., Ta thề khắc khắc đều nhớ kỹ Long sư muội tốt!” Nói đến đây tâm tình kích động, cổ họng nghẹn ngào, Long Bách Linh có thể thân yêu khả ái âm sắc khắc sâu trong đầu, muốn ở giữa cứu nàng cùng cứu dân chúng cứu vớt nàng, thật làm Lan Thế Phương vạn phần khó xử.

Nói ra một phen ngôn ngữ này, trong lòng đau đầu giống như đao cắt kim đâm.

Dương Tiểu Xuyên phụ họa: “Đúng vậy, trước tiên đi về phía đông nam cứu bách tính, sau đó đi về phía tây Côn Luân, dốc hết sức cứu sống Long sư muội, đền cái mạng này cũng không tiếc.” Mọi người đều cảm thấy nghị luận này rất thỏa đáng, duy chỉ có Cô Bình lại buông lời lạnh lùng: “Các ngươi đền mạng để ý gì? Nếu sư tôn bỏ qua đông tây, các ngươi ai dám cãi lời sư phụ.” Mọi người yên lặng nhìn nhau, Hầu Thiên Cơ nói: “Đúng rồi, sư tôn là ý gì, người đầu đồ Nhiếp Hồn nhất định biết được.”

Lan Thế Hải nói: “Ta còn đang lo lắng sư tôn nắm giữ bất ổn, đức thành sai lầm lớn.

Thi hành Hồi Mộng pháp thì hồn phách giao thông, ta cảm thấy hấn vương bận, vì cứu Long sư muội chỉ sợ chuyện gì cũng làm được.

Bởi vậy giả vờ cố tình gài bẫy, kỳ thật cử động của địch quân rất quý dị, rất khó đoán được ý đồ của gã...” Hơi dừng lại, lập tức khẩu khí khẳng định: “Nhưng dân chúng nóng lòng cứu vớt là điều hoàn toàn xác thực.

Các nơi ven biển bị tà ma giẫm đạp, tai họa liên tiếp sinh ra, đã đến thảm cảnh người sống ăn thịt lẫn nhau khắp nơi.

Nếu chúng ta không cứu lại, đừng nói phé đi tôn chỉ Huyền môn, cả đời trên lương tâm cũng không qua được.” Trong lời

nói kiên quyết nói, trong lồng ngực mọi người dâng lên máu nóng, đang đợi cao giọng hô ứng.

Đột nhiên Yên Doanh Thù nói: “Sư tôn!”

Quay đầu nhìn lại, đào điền lắc lư đi tới, hốc mắt lồm xồm xuống, hai gò má gầy gò, phảng phất chống đỡ mấy ngày mấy đêm khô cạn khí huyết.

Một cơn gió quét qua, trước trán kéo xuống hai sợi tóc trắng nhỏ dài.

Thần nông thủ đồ cả kinh nói: “Sư tôn, người, người, sao người có thể thay đổi bộ dáng này?” Chỉ thấy tóc hoa râm như đào, nhiều đốm giống như dính lên sương tuyết.

Hắn đã hiểu rõ Tam Dịch Huyền Lý, thành tựu pháp thể vô ưu, nửa ngày thời gian suy yếu như vậy, tâm lực tiêu tụy đến mức nào, thật khó có thể suy nghĩ.

Mọi người cũng không phải là tâm địa sắt đá, vừa thấy trạng thái này nhất định nhụt chí, “Toàn bộ đại nghĩa, xá riêng tình” bộ lời nói tạm thời không nói ra khỏi miệng.

Hồng Tụ vốn đứng bên ngoài hội trường, trong một thoáng nhìn thấy đau lòng như sờ, tiến lên móc khăn lụa ra cho hắn lau mồ hôi.

Ma Ngưu đại phu lấy ra linh đan hộ thân dưỡng khí, tráng gân hồi xuân, vội vã tẩm bổ thân thể cho sư tôn.

Đào Yêu Yêu duỗi tay đẩy ra hai người, hai mắt trùng trùng nhìn về phía bầu trời, dường như đang nhìn cái gì đó, lại giống như không nhìn thấy gì cả.

Mọi người càng không đành lòng, Hào Thiên Cơ nói: “Sư phụ có chỉ thị gì, không ngại nói thẳng cho các đệ tử.” Hỏi mấy lần không có đáp ứng.

Hồng Tụ hoảng sợ, kéo cánh tay lay động nói: “Tĩnh lại đi, người muốn mê hoặc cái gì!” Đào Yêu lúc này mới nghiêm mặt nhìn nhau, chợt nói: “Ta đang suy nghĩ, tiếng kêu của Linh Nhi cuối cùng kia rất kỳ quái... Tên đầu lĩnh Nhiếp Hồn, người cảm thấy thế nào?” Chuyển hướng Lan Thế Hải, trong đầu quanh quẩn tiếng kêu của Long Bách Linh Lâm chết, nói kinh hãi, nhưng không có cảm giác thê lương; nói dị thường,

lại vừa run rẩy, giống như đột nhiên gặp được vật mà vạn lần không thể dự liệu được.

Lan Thế Hải nói: “Khi tiếng la vang lên, Mộng Cảnh liền gián đoạn.

Theo đó có thể thấy được, một khắc này hồn phách Long sư muội bị ngoại lực hút đi, bao gồm hồn ảnh trong cơ thể đồng loạt rửa sạch.” Hàn Mai ở bên cạnh líu lưỡi than thở: “Hồn ảnh diệt trừ thì thể hoàn hảo, trên đời có nhiếp hồn pháp như vậy?” Lan Thế Hải nói: “Quả thật trước đó chưa từng thấy, chắc là kỳ thuật bí nhãn mới sáng tạo.”

Đào Yêu Yêu chậm rãi lắc đầu nói: “Tuyệt đối không có loại pháp thuật này.

Vạn vật sinh ra duyên phận lẫn nhau, không có sự vật hoàn toàn tồn tại độc lập.

Hồn phách có thể tách rời với thân thể, nhưng không thể xóa bỏ liên hệ với nhau.

Thân thể như vậy lưu lại, hồn phách mất tích, nhưng lại có thể giúp người ta kiến tạo lại mộng cảnh, tái hiện cảnh cũ... Ta muốn trải khắp huyền lý Tam Dịch vạn con, cùng biến hóa tương ứng, thủy chung không nghĩ ra căn cứ pháp thuật tương tự.

Trừ phi...” Ngắc đầu nhìn lên trời, thì thảo nói: “Trừ phi không gì không làm được, thì triển thần thông vô biên mới có thể tạo thành thần tích như Hứa Thần.

Nhưng, vì sao phải nhắm vào Linh Nhi.” Mọi người không hiểu gì cả, tai nghe hần từ ngữ bình thản, lại ngầm có một cỗ ý lạnh, thực sự còn thâm hơn là ném lệ đau khổ.

Lan Thế Hải nhẹ giọng nói: “Bách Linh Chi tuy có thể tạo ra hồn mới, nhưng đối với thi thể vô hồn này, sau khi sống lại tất nhiên sẽ khác thường.

Có phải Long sư muội cũng khó nói, cho nên sư tôn làm phóng thì thả, chớ có làm việc vô ích.”

Giống như không nghe thấy lời khuyên của hắn, trầm tư một lúc lâu, nói: “Phát hiện chuyện phát hiện thi thể Bách Linh, ta

muốn hỏi rõ ràng, Ngự Thú môn Chúc Lô ở đâu?” Mọi người vội vàng giơ Chúc Lô ra sân.

Qua sự điều trị của Thần nông môn, độc thương đã không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng Mộc nhần độc thuật cực kỳ lợi hại, tổn Thần Phá Nguyên xâm nhập kinh mạch, đến lúc này hấn vẫn không bỏ dậy được, nằm ở trong cang thi lễ với Đào Yêu Yêu.

Sau đó lập tức hỏi rõ nguyên nhân.

Đêm đó Đường Liên Bích cùng Bí Uế trưởng lão giao thủ, chín tầng mây bên ngoài chiếm hết thượng phong,

Dần dần đối phương các bộ lạc tới tiếp viện, Đường Liên Bích cũng tốt sinh ra, mặc kệ địch thế nào tăng cường, bằng sức một người đấu thắng bại khó phân thắng bại.

Đến hoàng hôn ngày thứ hai, đám người Ngự Thú Môn Lan Thế Phương đến nơi, lập tức dẫn thần thú lên không trung tác chiến.

Bí nhần thấy khó chiếm tiện nghi, cấp tốc trốn vào chấp niệm kết thúc trốn đi.

Chấp niệm kết quả kia chính là kỳ thuật độc nhất của Yêu Hoàng, đến vô tung đi vô ảnh, vừa vào trong đó thì không thể nào tìm kiếm được.

Kể lại đến đây, Hoàng U vỗ đầu gãi cảm khái: “Ai, đám người chúng ta tất cả đều là đại ngốc, tranh đến kéo đi tranh cái gì? Cứu Long sư muội, tiêu diệt ma đạo., Hai việc không dễ đồng thời làm sao? Để Đường Liên Bích đối phó bí nhần, chúng ta lên Côn Luân lấy linh chi, chẳng phải là chậm trễ một chút sao? Đường Liên Bích pháp lực cao siêu quá mức, ta thấy một mình hấn có thể đem sào huyệt bí nhần của mình xử lý rồi.” Cô Bình cười lạnh nói: “Người điều động được Đường Liên Bích?” Hầu Thiên Cơ nói tiếp: “Đường Liên Bích dùng Huyền Thủy kiếm đề phòng, thường xuyên hóa đất thành nước làm nước.”

Nếu hấn đại chiến với ma đạo, chỉ sợ mang tới tai họa lớn cho các nơi ở Đông Nam.” Lan Thế Hải cũng nói: “Bí nhần nhận pháp từ Bồng Lai tiên tông, có một cao thủ tuyệt đỉnh được tôn là Thánh Anh, được tôn là cao thủ tuyệt đỉnh.”

Đường Liên Bích hôm đó không gặp phải sao? Nếu không có khả năng dễ dàng chiếm ưu thế, đánh tan bí nhần còn nên tập hợp Cửu Dương Huyền môn mới thành.” Hoàng U liên tục kêu lên: “Thôi thôi, ta mới nói hai ba câu, đưa tới La Lý Bảo các ngươi mấy sọt lời, coi như ta chưa nói qua là được rồi?”

Vứt bỏ đoạn ngắn này, tiếp tục hỏi thăm tình hình phía sau.

Đường Liên Bích kết thúc quần địch, lập tức xuống đất tìm kiếm Long Bách Linh, chờ đợi Ngự Thú Môn phối hợp tìm kiếm.

Trước tiên tìm thấy Chúc Lôi ngã xuống cỏ, đi vào theo dấu vết xe đuổi theo, đến địa giới Hoài An sáng sớm nhất phát hiện thi thể Long Bách Linh.

Lúc đó Quỷ vực phía bắc cũng đang tìm nàng, nói Bách Linh là nữ thần gì đó của bọn họ, muốn mang đi nơi này cung phụng.

Mấy người ngựa vôi vàng lang thang, căn bản không để quan binh triều đình trong mắt, lại kiêm cả vụ sư dẫn đội, sức chiến đấu cường hãn dị thường.

Nhưng gặp phải kẻ ngoan nhân bực này Đường Liên Bích không thích luận lý động nắm đấm, cũng như trứng gà va vào tảng đá, đụng một cái liền tan tã, bại một trận hoa rơi nước chảy.

Thiên Sinh Môn tộc trời sinh tính cứng cỏi, mặc dù thua không thể chạy xa, liều mạng không được âm thầm tập kích quấy nhiễu, cố nén muốn cướp thi thể.

Đường Liên Bích liền dùng Minh Sương đóng băng quan tài, dẫn dò Ngự Thú Môn mau chóng đưa Bách Linh về Nghiêu Sơn, để thuận tiện cho Thần Nông Môn và Nhiếp Hồn Môn tận tốc cứu chữa.

Đào Yêu Yêu phát hỏi: “Minh Sương làm quan tài có gì giảng pháp? Đường Liên Bích đã từng nói chưa?” Chúc Lôi nói: “Một là khóa hồn, hai là có thể bảo vệ thi thể trăm năm không tòi.

Đường sư huynh giải thích rõ ràng, hồn phách người chết mất đi ly kỳ, thi thể sợ có điều kỳ quặc, kêu Nhiếp Hồn Thần Nông càng nhanh cứu càng tốt.

Như trong vòng ba tháng không cứu sống được, hồn ảnh từng bước biến mất hầu như không còn, mặc dù thân thể trường tồn, cũng chỉ như tượng đá khắc gỗ một chút tác dụng cũng không có.”

Đào Yêu Yêu lẩm bẩm: “Tỏa Hồn, Tỏa Hồn, hắn cũng nhìn ra được hồn phách khác thường... Thế nhưng, hồn ảnh của Linh Nhi đã tiêu tán.”

Hầu Thiên Cơ kiên quyết nói: “Cần quyết đoán không ngừng, chắc chắn sẽ bị loạn.

Trước mắt cứu sống Long sư muội hy vọng xa vời, Diệt Ma cứu thể lửa sém lông mày, sư tôn không thể trật tự được.” Đào chết non chưa tỏ ý kiến, tiếp theo nhắc Ngọc Ngân Đồng đến thăm vấn.

Đại khái giảng về ngọn nguồn, khiến hắn nói ra chuyện sở kinh biến, hai sương phòng ngược lại cũng được khép lại thành đầu ngà voi.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Thái giám công Hoàng Đế đi là ai? Người này hành động đặc biệt, chính tà khó phân biệt, có quan hệ gì với cái chết của Linh Nhi?” Trong đầu mơ mơ hồ hồ hiện ra một cái bóng, lại luôn nhận không rõ tướng mạo, đang lúc khổ sở suy nghĩ khó hiểu.

Ngọc Ngân Đồng nghe nói Bách Linh sống lại khó khăn, đã ngã xuống đất khóc lên: “Ta đã nói rồi, Phổ Thiên Hoàn Vũ nào tìm tiểu mỹ nhân giống như Thiên Tiên kia, quả nhiên là sư nương ruột thịt của ta! Sư nương, người chết thảm lắm mà., Càng thảm hại hơn là chúng ta không có cách nào cứu người, sư tôn đào thật sự yêu người, nhưng hắn nhất định phải tiêu diệt ma đạo, suất lĩnh mọi người hoàn thành trọng trách của Nga Lưu phái ngàn năm! Sao có thể vì tư quên công, vì cứu lão bà xinh đẹp, quên mất ngàn vạn sinh linh vô tội bị tà ma tàn hại!”

Ngọc Ngân Đồng ăn đủ đau khổ chết yếu, vừa đổi mặt tay chân mềm nhũn, giống như tiểu quỷ gặp Diêm La Vương.

Nhưng sợ thì sợ, tóm được nguyên nhân khiến hắn phát sầu làm khó dễ, cũng muốn làm thật lớn văn chương.

Một phen gào khóc chiến ý đang lần ép Đào Yêu Yêu, lại khơi gợi lên sự dũng cảm tràn đầy lòng trung thành của mọi người, suy nghĩ một tà đồ phản bội môn phái còn biết trọng trách của bản phái, miệng niệm ngàn vạn chúng sinh. Chúng ta thuở nhỏ đã được sư môn dạy bảo, vào thời khắc quan trọng lại sẽ vi phạm tổ huấn.

Lại thêm bách tính xác thực cực khổ thâm hậu, nguy hiểm như treo ngược, không nói Huyền Môn Diệt Ma Vĩ Nghiệp, chỉ từ đạo nghĩa cứu yếu cứu yếu cứu cũng khó xuất phát, cũng không nên ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ lo lắng tư tịch tiểu tình hoàn mỹ.

Nghĩ đến đây, đám người lần lượt ly tọa, ánh mắt càng thêm kiên định so với lúc trước.

Ban Lương Công nói: “Sư tôn hạ quyết tâm sớm!” Dương Tiểu Xuyên ôm quyền nhận lệnh: “Đệ tử Phong Lôi nguyện đi đầu, mời sư tôn hạ lệnh chinh phạt Đông Quyển bí nhân!”

Chúc Lôi nói: “Không phải là không muốn cứu Long sư muội.

Dân chúng ven biển gặp nạn thật sự quá lớn, đói hoang chiến loạn thêm tà ma đồ sát, rất nhiều hương trấn thành đàn chạy nạn, ban ngày người ăn thịt đều nhìn quen không ngon.

Nếu chúng ta không cứu giúp, những địa phương đó sẽ biến thành địa ngục sống sò sò ở nhân gian.” Tâm niệm của Lan Thế Đông dần dần vững chắc, khuyên nhủ: “Sư tôn sợ lỡ mất quan hệ thông gia sao? Nghe nói Tiểu Tuyết muốn gả cho người.

Đã có chuyện tốt như vậy, ước chừng triệt tiêu mất đi đau đớn của Long sư muội.” Ngự thú hào kiệt thẳng tắp, không ngờ đúng lúc nói trúng chỗ đau đào chết yếu.

Thấy lông mày hắn run lên, tay áo đỏ dậm chân: “Các người có phải là đệ tử Nga Phản hay không? Có đệ tử mạnh mẽ bức sư trưởng như vậy sao!?”

Đào Yêu nhắc tay lên, ngừng tranh luận của mọi người, nói: “Ta muốn nghe ý kiến của Huyền Môn thủ đồ.” Ánh mắt dời về phía Lý Phượng Kỳ, nhìn hắn ngồi lay động hai chân bên bàn, chỉ là cười lạnh không đáp lời.

Đào Yêu Yêu nói: “Đầu tiên có mặt ngũ báo, chúng ta lên núi nói chuyện.” Lôi kéo Lý Phượng Kỳ phiêu nhiên rời đi, để lại chúng đồ đứng nguyên tại chỗ chờ đợi.”

Hai người leo lên đỉnh núi, lưu vân đầy trời tôn lên mặt trời đỏ, cảnh tượng hùng vĩ khiến tầm mắt mở rộng ra.

Đào Yêu Yêu nhìn biên mây xa xăm, hỏi: “Đại ca, nói xem cái nhìn của ngươi đi.” Lý Phượng Kỳ lưng dựa vào nham thạch, miệng ngậm cọng rơm rạ, cười đáp: “Ngươi là người có chủ kiến, chủ ý nhất định là chín con trâu cũng kéo không quay lại, sao phải để ý người khác nhìn như thế nào?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta quả thật đã có quyết định, nhưng ta còn muốn hỏi một câu đúng sai.” Trầm mặc ít lâu, chậm rãi nói: “Tiểu tình, đại nghĩa, nhìn cái đầu kia mới là đúng?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Đại nghĩa? Ha ha, nói dễ nghe, rắc chớ không đáng, xưa nay bao nhiêu tên ngu xuẩn vì chuyện nhà tan cửa nát này, còn tự nhận là vô cùng cao thượng.”

Đuôi lông mày Đào Yêu Yêu hơi nhếch lên, hơi kinh ngạc nói: “Tiêu Tương Hoa Vũ của Phổ Tế chúng sinh, lại xem thường đại nghĩa giải cứu vạn dân!”

Lý Phượng Kỳ cười lạnh nói: “Ta khinh bỉ nhân giả nghĩa, cái gì hiệp chi giả giả nghĩa, vì nước vì dân.

Đế Vương tướng tướng muốn người ta đi làm pháo hôi, liền đem cái bộ vô lại kia dùng lời nói lung lay lừa gạt.

Buồn cười lại có khốn nạn tin tưởng, nhà không quan tâm, không nuôi dưỡng. Rất là người yêu thương lâm vào vạn kiếp bất phục, một lòng muốn đi cứu vớt thế giới, duy trì chính nghĩa.

Hắc, mẹ nó, cái mẹ nó!”

Đào Yêu Yêu nói: “Bỏ tiểu gia, bảo vệ mọi người, không phải là hành vi của anh hùng hảo hán sao?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Vấn đề hiện nay, ngươi ngay cả tiểu gia cũng không bảo vệ được, làm sao bảo toàn cho mọi người.

Ngươi ngay cả cứu giúp “Tiểu tình” cũng không có, nào có tình cảm bi thương đại dân chúng? Ngươi đại tình đại nghĩa

như vậy không khỏi quá giả dối chứ?” Một lời nói, trùng hợp với chuyện trước đó?

Tử Hư Thiên Sư tuyên dương đại nhân giả bỏ đi tư tình, bác ái vạn chúng, trước mắt lại biến thành đồng lõa bị Yêu Hoàng gia hại chúng sinh.

Hóa ra ý niệm đại gian đại ác, thường thường sinh sôi sau lưng đại nhân đại nghĩa! Đào Yêu Yêu run lên, xoay người nói: “Đa tạ chỉ giáo, nhưng những thuyết pháp này không phải kinh nghiệm tự mình kinh nghiệm không thể hiểu được.

Ta nên giảng giải thế nào cho mọi người? Ta làm thế nào mới thỏa đáng?”

Lý Phượng Kỳ chỉ vào trước ngực hần nói: “Dựa vào bản tâm người đi làm.” Đào chết yêu nói: “Không theo lương tâm sao?” Lý Phượng Kỳ nói: “Bổn tâm, chính là lương tâm.

Nếu bản tính con người tốt, vậy sẽ không làm sai.” Nói xong đi về phía vách núi, bóng lưng đi xa, âm thanh vang vọng: “Bổn tâm là lương tâm, ta sớm hiểu ra chút chuyện này, Tiêu Tiêu còn có thể chết dưới cái danh công lý chính nghĩa sao...” Rõ ràng nhắc tới cái chết của Tiêu Tiêu, từ sau khi nói tới chuyện cũ ở quán rượu kia, chuyện này còn thuộc về lần đầu tiên.

Hần khắc cốt minh tâm đau ý, hoài niệm, cảm ngộ, giống như đều bao hàm trong phiên ngôn ngữ của hần.

Đào Yêu Yêu nói: “Ta hiểu rồi, đại ca, huynh dạy cho ta đại đạo ngay cả Tam Dịch cũng không thể hiểu rõ.”

Ngay lập tức trở lại hội trường, nhìn quanh một vòng, chính thức tuyên bố: “Ta đến Côn Luân Tề Thiên Cung lấy Bạch Linh Chi, người nguyện ý đi theo ta, sáng mai lên đường.

Đệ tử nghĩ đến Đông Nam kháng kích bí nhãn, có thể kết thành cả đội xuất phát, ngàn vạn lần không được hành động đơn lẻ.”

Lời còn chưa dứt, chúng đồ Nga Mi đã xông xáo, dồn dập nói: “Sư tôn, hai đường Cửu Dương rõ ràng là chịu chết! Đối chiến với Côn Luân bí nhãn bất luận bên nào, đều phải tập trung toàn bộ lực lượng của chúng ta.” “Vẫn nên trừ bỏ bí nhãn cùng Yêu Hoàng trước, cứu giúp bách tính thoát khỏi bể khổ.”

“Đúng vậy, tà ma xâm thế không để ý tới, Huyền môn tự hủy danh dự sao? Ta không muốn bị chính đạo các phái đâm vào xương sống chửi rủa.” “Vượng Cửu Hoa phái, Long Hồ phái đâm bằng hữu thân phái, tự nhiên là không có mặt mũi gặp nhau, tự thấy nhau.

Cho dù ba mươi sáu đảo tiên phái ở Đông Hải, sau này cũng không ngẩng đầu lên được.”

Sắc mặt Đào Yêu Yêu cứng ngắc như tấm bảng sắt, biểu hiện tâm ý đã quyết lời không thể đánh nổi.

Mọi người vẫn đau khổ khuyên nhủ không ngừng, cân nhắc cân nhắc “Trung thần chết gián ngôn”, gặp lúc Huyền môn Hà Khứ Hà Tòng, tuyệt đối không thể ngồi nhìn Thanh sư tôn trẻ tuổi nổi lên ý nghĩ làm, đi sai đường, khiến cho môn phái mình rơi vào kết cục thanh danh câu hủy.

Vì vậy lời nói càng lúc càng nghiêm khắc, rốt cuộc có người nói ra: “Pháp quan của Ngao Đạo Vũ Trụ, Thiên Long Thần Tướng bỏ trốn mất dạng, còn ngại không đủ mặt mặt sao? Chờ người ta mắng lên đầu sư tôn, chúng ta làm đệ tử cũng phải xấu hổ đứng ở cửa vào.”

Bỗng nhiên đám người bên ngoài ứng đối nói: “Người ngoài muốn mắng cứ mắng, ta đi với Định sư tôn tới Côn Luân!”

Mọi người nhìn theo tiếng nói, người nói chuyện chính là Đông Dã Tiểu Tuyết!

Trong một sát na, toàn trường câm lặng.

Chỉ thấy Tiểu Tuyết mặc quần tím quần tím, eo nhỏ buộc chặt, bao cổ tay, trang phục toàn thân kết thúc, đi vào vòng tròn nói: “Ai muốn thoát khỏi cửa thành, sớm xuống núi, đệ tử Nga Mi nên đi theo sư tôn, sừng biển trời núi đến chết cũng không thay lòng!”

Nếu nói người nào không muốn bách linh phục sinh nhất, thuận tình luận là tiểu Tuyết; vị đệ tử nào coi trọng nhất là mặt của Trọng Huyền môn, theo lý luận vẫn là tiểu Tuyết tiểu nhân.

Nhưng nàng hết lần này tới lần khác ủng hộ đi chiến phái Côn Luân! Người nên ngăn cản lại nhất lại toàn lực ủng hộ, một

màn không hợp tình lý đột nhiên xuất hiện, khó trách chúng đồ kinh sợ trợn mắt há hốc mồm.

Đào Yêu Yêu vốn đang nghiêm mặt, giờ phút này cũng không khỏi động dung, nói: “Tiểu Tuyết, ngươi... “Tiểu Tuyết đứng ở bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ quá rồi, ta muốn giúp sư tôn phục sinh Long Hạo... Long sư muội...”

A, xung hô như vậy không sai chứ.” Hơi ghen ngào một chút.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, vành mắt nàng trong đỏ mang theo hắc, đêm qua hiển nhiên đã khóc rất lâu.

Hoàng U tự cảm thấy mình đã là lão thủ của tình trường, thấy thế thở dài nói: “Vì tình lang mà làm được như vậy, quá không dễ dàng.” Mọi người vừa cảm động vừa xấu hổ, vách tường kiên cố ngăn “đại nghĩa” trong lòng dần dần mềm hóa lỏng.

Ban Lương nói: “Nói đến nước này, chúng ta còn có thể chấp nhận tử lý sao.” Đám người Dương Tiểu Xuyên trầm nghĩ: “Thế gia chung thân đại sự quấy phá, nàng đều có thể lo toàn bộ tình nghĩa, đứng ở một bên sư tôn.

Ngược lại chúng ta oán giận bức bách không ngớt, có khác gì đám tiểu nhân Đạo Tông năm đó.”

Lan Thế Phương nhìn ca ca của mình, hỏi: “Hiện tại nên làm thế nào?” Khẩu khí đã thay đổi tám phần.

Lan Thế Hải không lên tiếng, mặt lộ vẻ do dự.

Chư kiệt Ngự Thú môn rất sảng khoái, Chúc Lôi nói: “Thôi được, mọi người sống chết ở cùng một chỗ, tiếng xấu chửi mắng cũng đồng loạt gánh vác.” Lan Thế Phương tiếp lời: “Cho dù người trong thiên hạ đều chửi, tổ sư gia trách tội, một mình hư giáo sư tôn gánh vác, đây mới gọi là trung thành nghĩa khí!” Ngọc Ngân Đồng thấy danh tiếng thay đổi!”, Lập tức thuận thế xoay chuyển, nhảy lên trông reo hò: “Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, đệ tử Ngao Bính tự nhiên phải như vậy! Sư tôn chỉ chỗ nào đánh, Nga Du môn quy từ trước đến nay đều như vậy! Lão tiên bối vỗ ngực đảm bảo, liệt tông liệt tông tuyệt sẽ không trách cứ, nhìn con cháu yêu mến như vậy chỉ sợ cười rụng răng.” Dư giả không dị nghị, đều nguyện theo sư phụ chinh phạt phía tây.

Một cuộc tranh luận kết thúc như vậy, ai cũng không đoán tới, đúng là Tiểu Tuyết đưa ra tác dụng nghị luận.

Ban đêm Đào Yêu Yêu hẹn nàng tự nói chuyện, muốn hỏi nguyên nhân, trong lòng lại áy náy đến cực điểm, Tỳ Hưu không thể nào từ chối.

Tiểu Tuyết đoán được tâm tư của hắn, nói: “Người không cần phải nói xin lỗi với ta, cứu Long Bách Linh là quyết định của ta.” Đào Yêu điên cuồng nói: “A, tại sao?” Tiểu Tuyết quay lưng về phía hắn, mắt nhìn tinh không ngoài cửa sổ, nói: “Long Bách Linh nếu như thật sự chết rồi, người cũng sống không nổi sao? Tóc đều biến thành bạc rồi... Ta thấy người khó chịu, ta liền khó chịu, khó chịu.”

Ta không muốn khó chịu nữa, cho nên muốn Long Bách Linh tới đây.”

Đào Yêu Yêu sững sờ một lúc lâu, mới nói: “Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?” Tiểu Tuyết quay người lại lòng bàn tay: “Không biết từ lúc nào, người vui vẻ, ta mới có thể vui vẻ.

Đạo lý quá phức tạp ta không giảng được, chỉ biết rời xa sâu khổ một chút, ta thuận theo tâm ý của ta đi làm việc.

Không vì người thế nào, không vì lời giải thích của người bên cạnh như thế nào, chỉ vì bản tâm ta sống sót, đi đầu cướp đoạt Bạch Linh Chi, chỉ vì tâm của ta.” Lời này nghe như lạ lẫm, lại trùng hợp với bản tâm Lý Phượng Kỳ ” âu yếm”, đào cơ thâm chấn động, đợi muốn nói ra cảm tưởng, thiếu nữ kia đã xoay người đi xa rồi.

Lần thứ sáu, tiểu tình đại nghĩa ai là tiên tam tiên.

Sáng sớm ngày thứ hai, chúng đồ mang theo binh khí pháp bảo, cùng đến trước mệnh lệnh sư tôn.

Đào Yêu Yêu cả đêm không chợp mắt, kế hoạch làm việc xa xôi, ai dò đường, ai dẫn đội, ai người dẫn đội, sau đó lần lượt phân phó dừng lại, tiến đến buồng trong bái kiến vòng sáng, bẩm báo: “Ngày mai con sẽ lên đường, lên Côn Luân Tề Thiên Cung đoạt Bạch Linh Chi, Huyền Môn Cửu Dương đều sẽ đồng môn đi cùng.

Trong núi ít người quanh quẽ, lại sợ yêu ma thừa dịp hư vô mà vào.

Vì vậy mẹ cũng đi cùng với chúng con, con tên Hồng Tụ đi theo hầu hạ.”

Mang Hoàn nói: “Năm đó nghe văn phi kể về chí hướng tiên tông, nói Tề Thiên Cung chính là đạo tràng đứng đầu Côn Luân tiên tông, do Hồng Quân Đạo Tổ tự tay kiến tạo, bên trong trải rộng pháp chú Côn Luân, trận pháp, hiện lại có Hư Thiên Sư cầm cương phong thần kiếm tọa trấn, nghĩ đến đã là thành lũy kiên cố hung hiểm nhất Tiên giới, cứng rắn xông vào cướp bảo, làm sao có thể thành?” Đào Yêu nói: “Khí Vũ trận của Ngao phái có thể thôi thúc cứng phá hiểm.”

Dao Hoàn khuyên nhủ: “Vậy không bằng chờ kỳ hẹn mười lăm tháng tám tới, Tử Hư Thiên Sư tự mình mở cửa cung, người lại phái người bày trận đánh cược với hắn.

Liên lấy Bạch Linh Chi đặt cược, trước mặt thẳng chẳng phải không bằng xông cửa đoạt lợi sao? Tử Hư Thiên Sư tự cao thân phận đại tông sư, công khai quyết đấu sẽ không ý vào dư uy tổ tiên, triệt hồi cơ quan, các người cũng có thể tránh được nhiều trắc trở.”

Đào Yêu Yêu nói: “Cứu Linh Nhi chuyện cấp bách, không đợi được ngày mười lăm tháng tám.

Đừng nói Tử Hư Thiên Sư đóng cửa, cho dù trước mắt Hồng Quân Đạo Tổ đích thân thủ quan, cũng tuyệt đối không từ tốn

cầu với hấn.” Dao Hoàn nghe lời khuyên bảo của hấn không có hiệu quả, không ngăn được lệ rơi xuống, tay sờ tóc hoa râm trên đầu hấn, liên tục nói: “Thôi thôi, mạo hiểm mất mạng với hấn, không cứu giúp nàng cũng được.

Ta đã mất con gái, cũng không muốn lại liên lụy con trai.”
Tình cảm thương xót.

Đào Yêu Yêu cúi đầu suy nghĩ một lát, cuối cùng nói: “Ta không thể không có Linh Nhi, Tề Thiên Cung đi là chắc chắn phải đi rồi.” Liên tục xin mời, Dao Hoàn chỉ chống cự được, đành phải tuân theo.

Sau đó chuyển ra ngoài cửa, sắc trời đã sáng rõ, chúng đồ Ngao trang bị chờ phát: Kiếm Tiên, Phong Lô, Biện Thiên, Thần Nông, Độn Giáp, Ngự Thú, Nhiếp Hồn, Đan Dược, kỳ xảo, tổng cộng năm mươi sáu tên đệ tử, cùng đứng dưới thang đá, nhìn lên Nga Kình sư tôn.

Chỉ thấy Đào Yêu Yêu mặc trường bào màu xanh, đầu đội khăn màu tím, khí sắc nghiêm nghị nghiêm nghị.

Hiệu lệnh các môn đồ chúng mang theo pháp khí đều qua tây, bản sơn không lưu lại một vật cho một người.

Ngọc Ngân Đồng núp bên cạnh đội ngũ, hơn nửa ngày không ai quản hấn, lá gan lớn một chút, xuất ra khẩu khí lão tiên bối, lo lắng đề nghị: “Toàn bộ sơn trường rút sạch, tiến công ma đạo thì làm sao? Theo ta, giữ người trông nhà mới tốt, ít nhất phải bảo vệ đồng tử tu Thanh ở Nguyên Thủy phong.”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Muôn công nguyên đầu, tất phá vô lượng trước, Lăng Ba đang bế quan ở Vô Lượng phong.

Nếu tà ma tấn công đến, bằng bản lãnh của nàng, mặc dù chống lại không nổi, báo tin cầu viện một đoạn còn đảm nhiệm.” Được chính miệng nghe sư tôn giải đáp, Ngọc Ngân Đồng đảm khí càng lớn, tuyên bố: “Đơn bạc không tuyền, cô chưởng khó mình, Lăng Ba bản lãnh lớn hơn nữa, tóm lại là một đứa bé mù mắt.

Lão nhân gia ta đi xa, cước bộ bất linh, hộ phái bảo vệ vẫn phải có tâm khí, tình nguyện theo Lăng Ba ở lại trong núi!” biểu hiện bên ngoài dũng cảm tiến cử, kì thực muốn cách đào non xa càng tốt.

Đào Yêu Yêu nói: “Không ai được phép lưu lại, bất luận là già trẻ đều đồng hành theo đại đội.

Hiện nay ngoài Huyền môn, trên đời này sợ là không có phòng bị yêu ma che chở.” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Nếu như Huyền môn cử dương tan tác, mọi người cũng không cần trở về Ngao Dạng, vừa vặn cùng đi Quỷ Môn quan, đỡ phải cô đơn nhớ nhung người khác trên đời.” Vài câu nói Ngọc Ngân Đồng cúi đầu ủ rũ, Hoạt Tượng Kinh uể oải.

Mọi người ngược lại dũng khí tăng dần, suy nghĩ trận chiến này gian nan, thiên sinh thắng không bại, rất có ý vị tráng sĩ chịu nạn.

Đào Yêu Yêu dặn dò: “Phong Lôi môn hỗ trợ vận chuyển mộc nhân, thiết binh của Kỳ xảo môn đi.

Đi đường mây mau lẹ, lại có thể tránh quấy nhiễu thôn trấn ven đường.”

Lan Thế Phương nói: “Cần mang theo đàn thú của Ngự Thú Môn không? Lĩnh Nam Khiếu Phong đại trại có gần ngàn con thần thú, hiện do bọn Hứa Đại An quản lý.” Các môn bị tổn hại, duy chỉ Ngự Thú Môn bảo toàn, hàng trăm đệ tử, thành ngàn thần thú, đúng là không thể khinh thường.

Đào Yêu Yêu nói: “Đấu pháp với Côn Luân trọng tại Chân Võ Trận, những người này đủ rồi, hướng chi...” Hơi dừng nửa khắc, tiếp tục nói: “Huống chi Yêu Hoàng còn chưa tiêu diệt, đày hang không thể liều mạng được.

Nếu chúng ta chết ở Côn Luân sơn, bốn phái ngàn năm trừ ma đại nhiệm, phải dựa vào đệ tử còn lại hoàn thành.

Bách Lý Văn Hồ được xưng là “Ma Đồ”, có thể tiếp nhận chức vị sư tôn Phụng Đình, cụ thể phái chim bồ câu dùng để truyền thư cho Khiếu Phong trại.” Mọi người nghe vậy nghiêm nghị, suy nghĩ xem chuyến đi này quả là lành ít dữ nhiều, rõ ràng sư tôn đang giao phó hậu sự.

Lan Thế Phương, Hoàng Mộng Long, Chúc Lôi cùng Ngự Thú chúng kiệt đồng loạt đáp: “Vâng!” Lại hỏi: “Trên đường có truyền tin hay không?” Đào chết yếu nhìn về phương xa, nói: “Hiện tại cứ làm đi, phải đi, còn phải đợi Hoàng U Sơn trở về.”

Chờ đến lúc mặt trời lên cao, thư đã phát ra, mới nhìn bóng người Hoàng U trên không trung bay tới gần, chân còn chưa rơi xuống liền la hét lên: “Không đùa giỡn không thôi, đừng tới Côn Luân rồi, thừa dịp sớm thu binh thôi!” Ban đêm hẳn được Đào Yêu phái đi, tiến đến Côn Lôn sơn tìm lộ tuyến thông tới Tề Thiên cung.

Kẻ đầu độn giáp mới luyện Di vị thần công, điều tra dò địa lý chỉ như quan sát chương văn, nửa ngày di chuyển Tây Vực sơn mạch, đem sông suối, khe rãnh, hang đá, hốc cây đều tìm không thấy bóng dáng của Tề Thiên Cung, lập tức phục mệnh: “Côn Lôn phái ẩn nấp cực kỳ bí mật, không tìm thấy đường đi Tề Thiên Cung, căn bản không có đường đi!” Đầu đưa lắc lư giống như trống lắc lư!”

Lan Thế Hải chứng ngôn: “Côn Luân từ thời Đường dần dần ẩn đi, đạo tràng của hắn mấy trăm năm trước đã khiến người ta biết đến.”

So với dùng Phá Không kiếm mở ra Thiên Sơn tiên cảnh, độ khó tiến vào Tề Thiên Cung chỉ sợ càng lớn hơn.” Dương Tiểu Xuyên nói: “Võ Lăng Long gia, động đình Huyền Ba phủ, có nhiều tiên khách Côn Luân lui tới, đi mấy nơi đó tìm manh mối, thế nào?” Lý Phượng Kỳ nói: “Cứu Long sư muội không thể chậm trễ, những nơi đó đều nguy cơ tứ phía.

Không nói chạy đông chạy tây, bị địch nhân cuốn lấy sẽ là chuyện xấu.”

Ma Ngưu đại phu nói: “Đường Liên Bích mang Xích Linh Chi tới cứu sư tôn, hẳn hẳn là biết đường đi của Tề Thiên Cung!” Âu Dương Độc cười lạnh nói: “Người muốn tìm Đường Liên Bích, so với tìm Tề Thiên Cung còn khó hơn.” Hoàng U thở dài nói: “Thoạt nhìn, chỉ có chờ trung thu kỳ đến, Tử Hư Thiên Sư tự mở cửa cung.”

Đào Yêu Yêu khoát tay ra hiệu yên tĩnh, im lặng suy nghĩ một lát, nói: “Ta biết phải đi như thế nào, để cho Thông Tí Tiên của Lật Tính, còn có Hầu Tôn của hắn vào đội, lập tức xuất phát đi Tây Hành!”

Ra lệnh một tiếng, chúng đồ thi triển phi hành thuật, hoặc điều khiển thần kiếm, hoặc ngự thần thú, hoặc cưỡi khí cụ, hoặc

bằng tiên phù, hoặc bố trí tam hoa ngự phong trận pháp, bán vân bán vân vạn vụ bay lên không ly cảnh.

Thân quyền, người ở trong sơn cốc, Đường Đa, Như Mộng Như Lộ đám người, tính cả bảy khỉ Cốc tính dật tính, con rồng nhỏ trong phòng bếp kia, các loại vật dụng hạng nặng, cùng nâng lên không trung khởi hành.

Ngọc Ngân Đồng tà khí chưa tiêu, làm phép Huyền Môn, bị nhét vào “Tức phong vận hàm”, cùng ăn cơm hộp khí hỗn tạp bay lên không trung, Ngao lão tiên bối lấy lại tinh trạng hoạt động điểm tâm.

Lúc đó mọi người ở giữa, lòng giam theo bên, đàn thú áp trận, trước sau là Thiết Sĩ Mộc Dịch, hai cánh là chiến giới cầm pháo lớn, trùng trùng điệp điệp xuyên mây phá sương, cảnh tượng hùng vĩ kỳ dị này không phải nhân gian có khả năng nhìn thấy.

Ông tay áo màu đỏ vịn một vòng tròn ngời trên áng mây, hết sức kinh ngạc nói: “Thần tiên chuyên nhà thật là đồ sộ nha!” Trong khoảnh khắc bay ra xa ngàn dặm.

Phía trước biển mây lao nhanh, khí tượng dần dần lờ mờ, từng ngọn núi vẫn như cũ hiện ra.

Hoàng U nói: “Tiến vào khu vực Côn Luân rồi!”

Chỉ thấy Kỳ Loan dị thảo, lên tới hơn vạn trượng chui vào Thanh Tiêu, viên hầu chỗ khó trèo, từng đội nhận hạc ngâm đuôi bay múa.

Đám người phiêu đảng trong mây mù, nhìn chăm chú vật nặng nề kia, cự phong kia phảng phất lắc lư đè xuống trước mặt.

Vừa mới vượt qua đỉnh cao nhất, dãy núi cao hơn hùng vĩ chột đứng sừng sững trước mặt.

Tiểu Tuyết thường ở trong Thục, Chúc Lô ở phía nam lâu ngày, đệ tử thiếu niên râu Ngao không biết Tây Vực hùng hồn, chột nhìn thấy kỳ quan chống trời bức này, nhất thời thở dài, đều chỉ có bốn chữ “Sơn ngoại hữu sơn” mới có thể cảm khái thuật lại sự cường tráng của nó.

Lan Thế Phương thở dài: “Khí thế quá mạnh mẽ, giáo nhân không dám nhìn thẳng.” Đào Quy nói: “Côn Luân sơn chính là

tổ mạch địa khí, hội tụ thiên địa linh khí ở đây, có thể nào không khí thế kinh người.” Lan Thế Hải bên cạnh bổ sung: “Nhân thế có hai loại khí vận văn võ, liên quan tới linh khí của Côn Luân biến hóa, bởi vậy thường phái văn vũ tiên sứ phái xuống phạm điều hòa vận số.”

Ông tay áo màu đỏ ngửa đầu nhìn thật sâu, luôn muốn nhìn thấy đỉnh núi, trong chốc lát cổ đều mỗi nhừ, trong lòng sợ hãi nói: “Bất luận pháp thuật cao thấp, chỉ nhìn loại cao thủ như chủ phong Côn Luân này, liền đem Ngao Sơn so sánh xuống.” Hoàng U nói: “Côn Luân chủ phong? Rất nhanh, cái này chỉ có thể tính mấy ngọn núi nhỏ phía ngoài mà thôi.” Hồng Tụ hoảng sợ thất thanh: “A, cao như vậy chỉ có thể coi là đồi nhỏ, Ngao Sơn kia chẳng phải là một cái gò đất nhỏ sao!”

Trong lúc kinh ngạc bàn tán, đội ngũ xuyên qua quần thể ngọn núi

Địa thế phía dưới bằng phẳng, là cỏ trạch rộng chừng trăm dặm.

Một vòng dãy núi vây quanh bên ngoài, con đường bị lấp kín, chim thú xuyên qua, nghiêng nhiên là vùng đồng hoang hoang dã ít ai lui tới.

Hoàng U đã dò xét rõ địa lý, đội ngũ phía trước bẩm báo: “Nơi này gọi là Tinh Tú Hải, ở giữa Côn Luân sơn, bốn phía trăm dặm không một bóng người.” Đào Yêu truyền lệnh: “Ngay tại đây hạ trại.” Chúng đồ Ngao Bí lập tức hạ xuống mặt đất.

Chân đạp đệm xanh mềm, đỉnh đầu xanh lam thiên khung, ngực rộng rãi một chút.

Đặc biệt, từng đóa hoa đại giữa cỏ nở rộ, như ánh nắng chiếu sáng đại dương, sóng nước dâng trào, càng làm cho tâm thần người vui vẻ thoải mái.

Hồng Tụ vỗ tay cười nói: “Cảnh trí thật đẹp, hóa ra chuyến này là ngoại ô a.” tiếng cười chợt ngừng lại.

Trong đám người giờ tay chỉ xa xa, thuận theo ngón tay nhìn lại, trong tầng mây phía tây tuyết quang óng ánh, tựa như hải dương bị đông kết lại rồi đông kết lại.

Hoàng U nói: “Nhìn thấy chưa, đó mới chính là chủ phong Côn Luân, Ngọc Khôn Phong được xưng là “Thông Thiên

Trụ”. Mọi người im lặng một lúc lâu, nhìn chăm chú vào sắc thái tuyết trắng kia, tưởng tượng sơn thể hùng hồn bằng bạc cỡ nào, một cỗ kính sợ chỉ ý tự nhiên sinh ra.

Hoàng U nói: “Côn Lôn sơn trải dài hơn năm ngàn dặm, phong liên miên vô tận, tìm Tề Thiên Cung không khác gì mò kim đáy biển.” Dừng một chút, lại nói: “Cho dù là cây kim cũng có thể vớt, chỉ sợ trong biển cả không có châm, chúng ta vớt vả vô ích.” Ý tứ Tề Thiên Cung tám phần là không tồn tại.”

Thiết Đầu hỏi: “Trên Ngọc Khôn Phong đâu?” Hoàng U lắc đầu: “Tìm khắp một lượt, dấu vết của phái Côn Lôn hoàn toàn không có.” Mọi người lộ vẻ lo lắng.

Thần sắc Đào Yêu Yêu vẫn lạnh lùng như trước, chợt phát lệnh: “Ở vị trí Tinh Túc Hải, Côn Lôn sơn muốn xông lên, Đông Tây Nam Bắc đều có thể tốc độ tới, vừa vận đóng quân ở chủ doanh.

Đồ đệ xảo thủ ta đã giao cho người, lập tức bắt đầu bố trí đi.”

Ban Lương phụng mệnh thi pháp, lấy kỳ xảo pháp bảo “Nghieu Tinh Trai” đặt trên đất bằng.

Phòng ốc khắc bằng gỗ lớn chừng nắm tay, nhoáng mắt biến cao lớn lên, hành lang bốn phía đầy đủ, hầu như chính là một cung điện loại nhỏ.

Vào trong xem Cẩm Tú Lâm Lang, đồ gia dụng chần đệm không khỏi trang trí rất tinh xảo đẹp đẽ.

Trong chậu đồng kia xích than bốc hơi, trong lư hương u oán thấu não, quét sạch khí tức thanh lãnh của cao nguyên kia.

Hồng Tụ vui vẻ nói: “Ngoan ngoan, biệt thự xa hoa mang theo bên người! Ta nói lần này là đi chơi mà.”

Đào Yêu Yêu nói: “Người nhà ấu đồ cùng với vật phẩm vụn vặt, trước an trí ở chỗ này, đả thông đường xá lại chuyển đi.” Toại Thương mời Chúc Lôi, đệ tử đạo hạnh đơn giản vây quanh phòng chính, độc thương chờ đỡ bị lạnh lại, Đường Đa, đệ tử đạo hạnh đơn sơ chia lại gần trái gần trái.

Doãn Xích Điện phụ trách tuần phòng, Thiết Đầu ngầm bố trí Ôn Quân thuật bố trí phòng vệ, Yến Doanh Thù đều chăm sóc

bệnh thương, mọi việc phân công chu đáo chu đáo.

Chiến giới, hỏa pháo, các loại tạp vật sắp xếp hai bên phòng ốc, quan tài băng của Long Bách Linh để an tồn trong đường.

Hầu Thiên Cơ chỉ huy người hầu gõ chạy tới chạy lui, vai khiêng tay giơ lên, bắt đầu làm việc ổn thỏa.

Lan Thế Hải gật đầu nói: “Chỉ gần chiếu cố già yếu, quả thật là thuận lợi ở lại đỉnh núi.” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Trận đánh bại này, mọi người chết cùng một chỗ cũng thuận tiện.” Đang nói, chợt nhìn ông tay áo màu đỏ ôm cây chổi lớn, khả khả quét dọn đình viện.

Đào Yêu Yêu hỏi sao nàng không đi vào hầu phu nhân.

Cô trả lời: “Lạc Diệp Khô Thảo cực kỳ thê lương, ta sợ khơi dậy nỗi đau của phu nhân nhớ nữ, quét mắt nhìn lướt qua Tịnh Tâm An.” Tiểu hồ ly bướng bỉnh không thay đổi, nhưng quan sát người từ từ đã thành thói quen.

Đào Yêu không để ý tới sự ngang bướng của nàng, tập hợp cao thủ các môn phái xuất động, tuyên cáo: “Côn Lôn sơn cảnh cách đó hai ngàn dặm, coi đây là trung tâm tìm kiếm, trong nửa ngày nhất định có thể tìm ra cửa vào Tề Thiên Cung.” Chúng đồ tướng tin tưởng nghi ngờ.

Hoàng U càng lắc đầu hẳn: “Mấy ngàn ngọn núi lục soát căn nguyên cũng vô dụng, Độn Giáp Thuật tu đến thượng thừa, vận dụng địa lý thần diệu biết bao.

Đệ tử Độn Giáp ta vừa đau khổ vừa tìm không có kết quả, Tề Thiên Cung chắc là địa danh không có tác dụng rồi.” Đào Yêu Yêu cũng không phân biệt nhiều, triệu hoán bảy khỉ đến trước, phái Thông Tí Tiên tiên tiên tiên mở đường, dẫn đầu tộc đàn đánh đầu trận.

Lão hầu tử cùng với Ngao tiên đồ sánh vai chiến đấu, nhất thời tinh thần phấn chấn, hăng hái vui vẻ, không ngừng đáp ứng: “Tuân lệnh, tuân mệnh, kính xin lĩnh pháp chỉ sư tôn!”

Đến lúc này, Hoàng U mới dần dần hiểu ra: “Hầu tức thân, địa vị chi thứ chín, chủ nhân là Tây Phương Dương Kim, Côn Luân trùng hợp là Tây Kim Thần Trụ.

Dùng loài khí làm đầu dẫn, hình như có thể thông tới mạch lạc trong núi.” Độn Giáp môn tinh thông học vấn Ngũ Hành, ô tề môn am hiểu thông thuận kinh, Cô Bình nghe vậy lý giải theo quẻ: “Quẻ tượng từ vân” tùy cương phong, quân tử lấy thân phận mà đi, “Thân mệnh này có hàm nghĩa của loài khí, Tử Hư Thiên Sư cầm “Nghieu Phong Thần Kiếm” theo Côn Luân, chúng ta lấy Thân Hào làm đầu tiên, chính hợp với kinh chỉ của Dịch Kinh.”

Đào Yêu Yêu nói: “Trừ dịch kinh, Ngũ Hành tương hợp, Quy Tàng Dịch trong “Thời tiết quy, quẻ tượng địa khí địa tàng cũng thể hiện rõ ràng —— trời là Càn Dương, đất là Khôn Âm Âm.

Phái chủ Côn Luân tu hành đạo Khôn, tiết nhập địa liễm, là con đường tu luyện chủ yếu của bọn họ.

Mà Thân Hào Dương khí xao động, thịnh vượng khó khăn ổn định, dễ phát tiết bị mất nhất.

Ta nhớ Thông Tí Tiên năm ngoái đã đến Côn Luân sơn, sau đó Thần suy tinh tế, năng lực truyền tông kế thừa bị hao tổn rất lớn.

Phần dương khí bị hút vào, nơi hấp thụ dương khí kia chắc chắn là cửa vào phái Côn Luân.”

Lão hầu tử ngạc nhiên, vô lực truyền chủng chính là đại hận cả đời, tai nghe sư tôn muốn nó làm người dẫn đường, tìm kiếm cái kia hít dương tôn thân nguy hiểm, cảm thấy sợ hãi.

Đào Yêu Yêu nói: “Chuyện đó ngươi quên rồi sao? lên vào Đan Dược Môn trộm lấy dược vật cường dương, bị đầu lĩnh đan dược bắt giữ.” Tên Phương Linh Bảo làm chứng, tên kia chỉ “Ừm ừ” nhẹ gật đầu.

Mọi người thán kinh ngạc “Phương Linh Bảo ngày thường chỉ là một cái sọt, mấy tháng gần đây sao lại trầm mặc ít nói?” Nhìn hắn ngây ngốc, ánh mắt ôn nhuận mà dày đặc, lại muốn “Từ trong Tam Dịch hóa ra đan dược tiên quyết, nghe nói là Đường đại thể thân sư tôn truyền miệng cho.

Truyền công như trẻ con, Phương Linh Bảo cho dù luyện thành tiên thể, đầu óc khẳng định cũng trở nên ngây người hơn so với lúc trước.”

Hoàng Mộng Long ưu ái cắn văn nhai chữ, vuốt râu cười nói: “Tục ngữ nói “Lão Mã Ý Đồ”, Ngao phải ta “Lão hầu thức đồ tể” làm việc tương tự, nên để người tốc hành kiểm tra.” Hoàng U hô quát: “Lão hầu nhanh dẫn đường!” Thông Tí tiên đáp: “Bản hầu lĩnh mệnh! Lập tức chấp hành!” Hùng kiêu ngạo ngang ngược sải bước, lại là từng bước rút lui về phía sau.

Mọi người thấy thế mỉm cười, Dương Tiểu Xuyên nói: “Hầu con của Ngao Sơn phải có chí khí chứ.” Hoàng Mộng Long cười nói: “Dương Chi chưa khỏe, khí từ đâu đến.” Lý Phượng Kỳ nói: “Phải tăng cường mặt trời sao, xem tràng hoan này của ta mãnh tướng thủ đoạn!” Phóng ra đàn kiếm khí bao vây bảy khí, âm thầm truyền thuần dương chân khí vào cơ thể, bảy khí lập tức long tinh hồ mãnh, nhảy nhót hưng phấn muốn điên lên.

Thuần Dương chân khí vốn không có nhiều tác dụng đối với thú vật, nếu có yêu khí phản sinh tổn thương ngược lại.

Nhưng bảy khí Mộc Huyền môn tiên phong, tính tình đã gần với nhân loại; kiên tu vi của Lý Phượng Kỳ ngày càng thêm tinh thuần, từng tác nắm cực chuẩn, chân khí vào thân thú cũng vận hành thông suốt.

Đào Yêu Yêu quát một tiếng: “Đi!” Lý Phượng Kỳ triển khai Hồng Minh kiếm tầng thứ chín, điều khiển kiếm mang theo bảy khí bay lên, chúng đồ phi không theo đuôi nhau.

Đến trên bầu trời nhìn xuống, mệnh lệnh địa điểm phân biệt thông Tí Tiên, trong khoảnh khắc bay ra hơn năm trăm dặm về hướng tây.

Con khỉ già kia trải qua chân khí thuần dương quán mạch số lần, quả như cây khô gặp xuân, sức sống tỏa sáng, xuyên thấu qua mây mù chỉ trở: “Đi theo bên này, đúng rồi, chính là nước suối này.

Lão hầu ta thân thể khỏe mạnh, trí nhớ đều biến tốt... Đúng, gần rồi, rất gần rồi, tiếp tục đi về phía trước hai ba dặm nữa là được!”

Đào Yêu Yêu nói: “Thả chúng nó xuống.” Lý Phượng Kỳ dần thu kiếm khí, đưa bảy khí hạ xuống, chúng đồ hạ xuống thấp theo phía sau.

Huyền môn chính phật cường địch, Thông Tí Tiên dẫn đầu hơn trăm con cháu đi trước, thực sự là vinh dự hiếm có vạn năm khó gặp, vừa đáp xuống đất đập đá, giơ cành cây lên cao, giống như quân đội đánh trống đùng đưa, liên tục tru lên: “Côn Luân đến rồi, phái Côn Luân nhanh chóng ra ngoài đầu hàng, rầm rầm, rầm rầm...” “Núi Việt Thạch, giống như bay ra ngoài cả dặm, lúc nhỏ tiến vào sơn cốc, tiếng kêu đột nhiên đứt quãng.

Bầy khi dần dần lộ ra trạng thái mệt mỏi, chân vuốt lắc lư ngã trái ngã phải.

Thông Tí tiên còn tự cao giọng hô “Côn Luân đầu hàng!”, bầy khi không biết nói tiếng người, chỉ nhắm miệng bò về phía trước.

Đào Yêu Yêu nói: “Đến rồi.” Quả thấy Thông Tí Tiên quay đầu lại, hữu khí vô lực báo cáo lên trên: “Chính là ở đây, lão hầu đã nếm mùi đau khổ rồi.” Lý Phượng Kỳ nói: “Dương khí suy giảm quả thực rất nhanh.” Thu hồi Thuần Dương chân khí.”

Hoàng U mang bầy khi đến phía sau, đám người rơi xuống quan sát.

Trong sơn cốc ánh sao lấp lóe, một mảng lớn hồ nước dập dờn, Ngọc Khôn Phong sừng sững ở bờ bên kia.

Đám người tra xét ven hồ, Thổ Thạch Thảo Mộc không có gì khác thường, chỉ thấy hồ nước trong veo lạ thường.

Cô Bình nói: “Tên đầu lĩnh độn giáp thực sự là sơ ý, hồ nước khác thường như vậy cũng coi như không thấy, còn dám chạy về nói không thấy vết tích.”

Hoàng U Thân biện luận: “Hồ này ta từ trên xuống dưới hơn mười lần, lòng đất xuyên suốt vài dặm, không khác gì hồ nước bình thường, sao gọi là khác thường?”

Cô Bình nói: “Băng tuyết bản địa quanh năm không đổi, vì sao nước trong hồ không đóng băng?” Một lời hỏi đến hoàng âm há mồm cứng lưỡi.

Lan Thế Hải nói: “Chắc là nguyên nhân vì sao trong hồ hấp thụ dương khí, khiến hàn tính của nước hạ thấp xuống.”

Hoàng U không phục nói: “Dương khí của ta lại không giảm, làm sao phát hiện ra.

Nếu không phải lão hầu tử nhắc nhở, các người đi ngang qua đây cũng là trợn mắt mù.” Lan Thế Hải cười nói: “Lời này cũng có lý, chúng ta tu trì nhiều năm, căn cơ vững chắc, dương khí không dễ bị ngoại lực hút đi.” Thủ thế như tên lừa đảo chớ có lên tiếng, nói: “Nghe!” Mọi người đứng nghiêm lỗ tai, cảm giác U Phong oán giận, mơ hồ truyền ra từ vị trí giữa hồ.

Đào Yêu Yêu nói: “Trong hồ ẩn giấu một cái địa khiếu, hút vào thời tiết, ra khỏi địa phong.

Tạo thành cột khí chống trời, thế giới này của chúng ta mới sụp đổ.”

Lan Thế Hải ức thuật lại sách cổ: “Xích Thần Dị Kinh ghi lại “Côn Luân Chi Sơn có trụ ngầm, nó cao nhập thiên, gọi là trụ trời.”

Thượng cổ thiên khung vỡ tan, Nữ Oa ở đây luyện thạch bổ thiên, lập trụ thừa vũ, cho nên Côn Luân còn xưng là trụ trời.” Hoàng U nói: “Ở đâu ra địa khiếu, trụ khí? Sao ta không nhìn thấy?” Đào chét yếu nói: “Không ai thấy được, hẳn là bị pháp chú của Hồng Quân Đạo Tổ che đậy rồi.

Nhưng địa thế này phù hợp quy tàng quẻ đồ, căn cứ vào vị trí địa khiếu Dịch Tượng có thể suy đoán.” Giơ tay chỉ một cái, nói: “Đề Địa Khiếu hiện ra toàn cảnh, cần nhiếp hồn, hai môn chân khí của Kiếm Tiên làm môi dẫn.” Lan Thế Hải dựa theo lệnh thi triển Minh Dương Chân Khí.

Toại theo đào non chỉ dạy, Lý Phượng Kỳ thi triển thuần dương chân khí, bao bọc ở bên ngoài, hai loại chân khí lấy đan dương cửu chuyển dung hợp, tựa như một tấm màn rộng vô hình, bằng phẳng bao trùm mặt hồ.

Trong mặt trời Minh Dương chân khí hiển âm, Thuần Dương chân khí cương trực không có tạp chất.

Nàng kia tựa hồ dẫn động hấp dương lực trong hồ, tiếng gió rất nhỏ kia chợt tăng cường mấy phần.

Cô Bình nói: “Sẽ không hút sạch dương khí của người chứ?” Hoàng U cười “Ha ha”, Lý Phượng Kỳ cũng cười nói: “Bản nhân truyền tông chi năng tiếp thế siêu cường, chỉ là địa khiếu

hèn gì làm khó được ta!” Cô Bình mũi hừ lạnh, má bắt giắc đỏ lên.

Đào Yêu Yêu nói: “Địa khiếu hấp không được Thuần Dương chân khí, cố ý lệnh bao vây Minh Dương, lấy thuần dương tính dụ hoặc Địa Khiếu tăng hiệu quả, lại bảo vệ Nhiếp Hồn Thủ đồ không bị hao tổn, hai sương phòng phối hợp có thể nhiễu loạn Côn Luân thiết lập pháp chú.” Quả như hắn nói, Địa Khiếu hấp thu chậm đến Minh Dương chân khí, là vì âm tính khí quá nhiều, khiếu huyết vốn chỉ hút Dương khí thấu vào âm lãnh nhẹ nhẹ, tiếng gió biến thành nặng nề, giống như bị phong thương bịt mũi lại.

Tu lang, trời xanh chuyển âm, trong tầng mây tia chớp tán loạn, mặt đất đá đá run run, rất có thể nghiêng ngã thiên địa.

Lan Thế Hải âm thầm lo lắng, hỏi: “Côn Luân Thiên Trụ chống đỡ vòm trời, nếu hủy hoại thì phải làm sao?”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Thiên Trụ sao có thể dễ dàng phá hỏng được? Minh Dương Thuần Dương hóa thành bình phong, chỉ là quá trình quá nhiều thời tiết nhập địa.

Địa Khiếu hít khí thổ phong giống như cơ thể người thở, mặc dù đẩy vào tạp chất ho khan, lại không làm bản thân công năng đoạn tuyệt.

Côn Luân pháp chú dựa vào thời tiết mà bố trí thành, hiệu lực khi gặp bên ngoài quá nhiều nhất định sẽ giảm, rất có thể sẽ bị bại lộ vật ẩn bên trong.”

Mọi người Phương tỉnh lại.

Hoàng U nói: “Sư tôn kiến thức uyên bác, giống như thông hiểu tiên pháp Côn Luân.” Lý Phượng Kỳ tiếp lời: “Tam Dịch hiểu được trong lòng, loại tiên pháp này có thể giấu diếm được đôi mắt của sư tôn.

Côn Luân pháp thiết lập nhiều cơ quan hơn nữa, tóm lại không ra khỏi phạm trù Quy Tàng Dịch.”

Đào Yêu Yêu hơi nhíu mày, thầm nghĩ “Linh Nhi hồn phách hồn ảnh mất hết, ta liền không phân biệt được là pháp thuật gì.

Có lẽ hắn quan sát kỹ tình hình thi pháp, nhưng hết lần này tới lần khác bị gián đoạn, không nhìn thấy tình hình cụ thể.” Đột

nhien rùng mình, nghĩ đến “Người đã tiêu diệt hết hồn phách Linh Nhi kia, hiển nhiên biết rõ phương pháp ta vận dụng Tam Dịch, mới có thể thiết lập mê chương đề phòng ta dò xét.

Người này tuyệt không phải là bí nhân bình thường, chẳng lẽ là Ngự Thiên Long, Yêu Hoàng? Không đúng, vừa biết căn cơ của ta, cũng nên tìm hiểu nhược điểm, sao không thừa dịp pháp lực của ta chưa cường đại tấn công mạnh Ngao Sơn? Bởi vậy có thể thấy được, Ngự Thiên Long và Yêu Hoàng còn chưa sờ được tình hình gần đây của ta.

Như vậy, hại chết Linh Nhi người hại chết được ta pháp lực cao thấp là ai? Hẳn đến cùng là chính đạo, hay là tà ma?”

Dần dần chấn động bình phục, thiên thanh địa yên, nước hồ lại giống như mở nổi, “Ừng ục ục” bốc lên bong bóng khí.

Đào Yêu Yêu tạm thu lại suy nghĩ, nhìn chăm chăm mặt nước nói: “Đến rồi!” Hoàng U nói: “Cái gì đến rồi?” Tiếng gió đã biến thành gào thét, ba phần giống như sói tru, thê lương cuồng dã làm cho người ta gan muốn vỡ mật.

Đào Yêu Yêu kêu lên: “Con chó giữ cửa đến rồi!” Lời còn chưa dứt, một quái vật từ trong hồ đứng lên, hình thể như đầu trâu, cổ rắn đầu rồng, khoác lên mình hào quang màu vàng, hai chân đứng thẳng chừng hai trăm ba trăm thước, cự chưởng hùng hậu vung nghiêng, mang theo gió mang sấm đánh về phía mọi người.

Lý Phượng Kỳ dẫn đầu nghênh đón, kêu lên: “Bày Chân Vô Trận!” Một bóng người như hồng nhận, cầm Hồng Minh kiếm trực tiếp lấy cổ quái vật.

Chúng đồ lập tức theo vào, nhưng vừa mới nhảy lên khỏi mặt đất, đột nhiên đầu vầng mắt hoa thân mềm nhũn, xiêu xiêu vẹo vẹo muốn ngã xuống.

Đào Yêu Yêu chợt nói: “Không nên cử động! Giữ vững chân khí!”

Chúng đồ vội vàng đứng vững thân hình.

Mắt thấy Lý Phượng Kỳ đâm trúng mục tiêu, lại như thê trúc đụng vào đồng tiền, bị vàng sáng màu vàng cản lại, lập tức đàn vô tung vô ảnh, giữa không trung tạo nên từng vòng gợn sóng.

Người từng trải qua đại chiến san hô cũng có ấn tượng, bỗng dừng nhớ tới “Kim quang này lại giống kiếm quang của cương phong kiếm, Tử Hư Thiên Sư lúc đón đánh Đường Liên Bích, đã có sóng ánh sáng kỳ dị tương tự.” Quái thú bị kiếm kích thích tức giận, một đòn chưa đến chúng đồ, cải thể chuyên công Lý Phượng Kỳ.

Cự chương vung lên trời rung đất chuyển, uy lực cực kỳ hiếm thấy, trong phương viên trăm dặm núi đá cây rừng đều bị chấn vỡ nát.

Mọi người sốt ruột, khô vì hành động bị trói, trơ mắt nhìn Lý Phượng Kỳ đơn đả độc đấu.

Quái thú kia một bên tấn công mãnh liệt, một bên lắc đầu hít một hơi, tiếng rít trong miệng lớn càng ngày càng bén nhọn, giống như ngàn vạn trẻ con bị chiếu trúng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chúng đồ nhao nhao tê cả da đầu, trong lòng thầm kêu “Dừng lại, dừng lại a!” Chân khí đan điền tan rã, giống như muốn từ trong lỗ chân lông trôi qua.

Chỉ có Lý Phượng Kỳ và Đào Yêu Yêu thân mang Thiên Vương Thuần, còn có thể chống cự khiêu âm xâm nhập.

Nhưng Đào Yêu Quy đang vận công nhớ lại huyền lý Tam Dịch Huyền Lý, phỏng đoán nội tình của quái thú ma pháp, không cách nào phân thân trợ giúp.

Vì thế chỉ còn Lý Phượng Kỳ một mình che ở phía trước, mới đầu còn hai ba phần phản kích, trong khoảnh khắc chỉ trái hờ phải, bị chương giống như mưa to gió táp đánh vây vây, trên thớt gỗ Tượng chỉ có thể bị thiết chùy đập điên cuồng.

Chương Duyên quái thú cũng mang theo kim quang, lôi điện hỗn tạp dữ dội, bổ vào nắp cái đầu vẽ mặt công tới.

Đầu vai Lý Phượng Kỳ, trước ngực, bụng liên tục bị trọng kích.

Thiên Vương thuần có thể tự lại tổn thương, hóa giải lại cần thời gian, trong lúc vội vàng khó có thể thi hành, thương thế càng tích càng nặng, không chống đỡ nổi đã dần dần rõ ràng.

Chúng đồ nhìn mà kinh tâm động phách.

Âu Dương Cô Bình muốn chuyển vận tiêu tai cho đồ đệ đầu tiên, Ma Ngưu đại phu gấp gấp chữa trị thương thế bị thương, hai người đều không để ý thân thể nhảy tới trước người làm phép.

Ai ngờ “Bịch” vài tiếng rơi vào trong nước cạn, chân khí trong cơ thể nhanh chóng thoát ra ngoài, theo tiếng rít chảy về phía quái thú, gân cốt rã rời không chút nào động đậy.

Lập tức chuồng phong quái thú đánh tới, nếu không phải bò dầy chia làm Thiên Vương thuần phòng hộ, hai người tất phải toi mạng ngay tại chỗ.

Nhưng truyền thụ Thiên Vương thuần khiến Đan Dương Cửu Chuyển, chân khí tiến ra ngoài, lại bị tiếng rít kia cuốn đi mấy thành.

Đào Yêu Yêu suy yếu một hồi, chân mềm nhũn ngồi xuống, cố gắng lên tiếng: “Tiếng rít có thể hút Cửu Dương, mọi người ở tại chỗ cố gắng nhẫn nại, tử thủ chân nguyên không tiêu, không cần sử dụng pháp thuật, không cần kết Chân Võ Trận, không cần dùng Đan Dương Cửu Chuyển Liên Khí Truyền Công...”

Nếu không thể sử dụng đan dược Cửu Chuyển, Chân Võ Trận tự nhiên không thể bày ra được.

Mọi người kinh hãi không hiểu, đều muốn “Chẳng lẽ trận đầu tiên liền toàn quân bị diệt!”

Đào Yêu Yêu tiếp tục giảng giải: “Thân thể quái vật bao hàm cương phong kiếm thế, ma lực tăng cường hơn ngàn lần.

Thần thông của nó cùng với địa khiêu ăn khớp, tiếng rít quái dị là tiếng hít thở, một hơi hít một cái có thể công địch.

Hấp khí có thể cưỡng nhiếp chân dương Tiên đạo, không có phương pháp phá giải, đành phải liều mạng chống đỡ.

Cần phải đợi đến lúc nó hô hấp, tập trung toàn bộ công kích tốc độ giết chết!”

Tuy nói vậy, tiếng rít lại như không ngừng vang lên.

Mọi người nhin không được gân xanh lòi ra, đầu ngón tay nắm vào lòng bàn tay, chậm rãi mất dần thành màu đen gần như hôn mê.

Cuối cùng cũng nghe thấy Đào Yêu Yêu hô to: “Được rồi, mau tấn công đi!” Khiêu âm quả đã đình chỉ.

Nhưng mọi người đang lúc sức cùng lực kiệt, sao có thể lập tức chuyển thủ tiến được.

Đào Yêu Yêu vội vàng nói: “Chờ cái gì! Toàn lực tiến công đi!” Vũ trụ Cao Kinh bay nhanh đâm tới, kiếm quang Bí Phong chỉ ngăn cản được mũi nhọn, lại không thể phòng ngự được “Hỏa độc” ẩn giấu trong mũi nhọn của vũ trụ.

Quái thú Tỳ Hưu bị tổn thương, kinh sợ gào thét phụt lên, một hơi đem xe gió thổi tung Đào Yêu Mã đảo qua đảo lại như bánh xe.

Tuyết nhỏ phía sau vượt nước tới, một đạo kiếm mang trực kích địch thủ.

Cửu Dương Thuần Dương Chân Khí là vững chắc nhất, nàng bị tiếng rít ảnh hưởng khá nhỏ, bởi vậy mới tỉnh lại trước tiên.

Thêm nữa Cúc Anh Kiếm Kinh uy lực cải tiến nhanh chóng, một kiếm dù chưa phá được phòng tuyến, nhưng cũng không bị cương phong kiếm bắn bay.

Quái thú bị đau nghiêng đầu, hơi thở thổi bay Tiểu Tuyết.

Lúc này những người còn lại mới thở được một hơi, biết rõ không thể trì hoãn, Lan Thế Phương triệu Đan Phượng, Hoàng Mộng Long cười tiên hạc, Dương Tiểu Xuyên bắn Sương Lôi Tiễn, Hoàng U sắc long lạnh, Ban Lương Công phóng Giới Tử Đồng Nhân... Công kích trong Đào Yêu! Tiến công! Công kích!” Trong tiếng thúc giục, toàn bộ đều hướng về quái thú điên cuồng xung kích mãnh liệt.

Phượng Linh Bảo uống đan dược, tạm cho Thiên Long Thần Tướng, đỡ lấy hai tay quái thú phía trước, âm thầm phụ gia Thiên Vương thuần cho đồng bọn.

Còn lại chỉ cần đề phòng nó phun khí, cạo ở trên người mặc dù đau đớn, nhưng trước đó có Thiên Vương Thuần che chở, sau có Thần Nông môn chữa trị, so với thời gian khổ phòng hạp dương thoải mái hơn nhiều.

Vừa rồi Lý Phượng Kỳ hiểm bị đánh tan Thuần Dương tiên thể, ngồi ở trong nước cạn nghịch vận công pháp, đem tứ chi

ngũ tạng trọng thương hóa thành ô khí phun ra.

Ma Ngưu đại phu dương khí tổn thất không ít, vẫn cần răng trợ giúp hãn phục hồi như cũ.

Đan Dương Cửu Chuyển âm thầm tề thi, chân khí cách không truyền tới, Ngao Kim Chân Võ Trận nghiêm nhiên đã bày thành trận pháp.

Trong thoáng chốc thể công như nước thủy triều, Huyền Môn Cửu Dương chiếm thượng phong, ngay lúc từng bước tiến công.

Bỗng nhiên Đào Yêu Yêu la lên: “Rút lui đi! Mau rút lui!”
Hoàng U nói: “Sao vậy? Rốt cuộc là công hay rút?” Đào Yêu Yêu chỉ kêu: “Mau! Nó lại muốn hít khí, nếu không đi kịp...”
Nắm được Tiểu Tuyết cổ tay quay đầu chạy vội, một mặt hét lớn: “Dừng vận pháp!” Tinh thể khẩn cấp vạn phần!”

Chúng đồ nghe nói quái thú lại sử dụng chiêu ngoan lạo kia, kinh hãi cực kỳ mờ mịt, trái tim cơ hồ muốn nhảy lên cổ họng.

Hoàng U vận đủ sức bú sữa, miệng niệm pháp quyết chuyển bảy tám vòng, mang theo mọi người cùng bảy khí di chuyển ra xa bốn năm trăm dặm, tai nghe tiếng gầm như có như không vang vọng phía sau, trên lưng cũng không khỏi chảy xuống mấy dòng mồ hôi lạnh.

May mà quái thú cũng không truy kích, mọi người bình an trở lại doanh địa.

Đợi đến khi hai chân đứng vững, bầu trời chiều tà đã rơi vào dãy núi phía sau.

Đào Yêu nhìn về phía Dư Thương, đứng lặng một lát, tiến vào Tuyền Tinh trai thăm dò mẫu thân.

Đám đồ đệ Ngao ngã trái ngã phải, tán ngồi trên bãi cỏ, ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, lòng người kinh hãi trong lòng.

Một lúc lâu sau mới có Lan Thế Phương lên tiếng: “So với quái thú ngày hôm nay, quả thực Cửu Vĩ Song Ma giống như một con sâu nhỏ!” Dương Tiểu Xuyên lắc đầu than nhẹ: “Quá mạnh mẽ, quá mạnh mẽ...” Lời nói ra mọi người đều hiểu: “Long Bách Linh muốn cứu, tình nghĩa tất nhiên trọng yếu, nhưng Chân Võ trận đều không thể chống nổi, địch ta thực lực

cách xa quá, lần Tây chinh này trên cơ bản tính là vì Long sư muối đã hi sinh rồi.

Hoàng U nói: “May mắn trong bất hạnh, quái vật đầu óc trì trệ, không có đuôi giết chúng ta.” Sờ sờ cổ, vẫn còn sợ hãi, trong bụng âm thầm đánh trống rút lui.

Thân là ngự thú môn túc lão, Hoàng Mộng Long thức Quảng Thiên Ngoại thú chủng, tiếp theo hắn nói: “Mặc dù tính Côn Bằng ngu Lôn, dịch vụ này bỏ dịch không truy, nhưng vì Côn Lôn sơn thân câu tỏa tai.” Hoàng U gãi đầu nói: “Hoàng công đừng lời vãn, người nhận ra quái vật kia?” Một khi đề điểm, Lan Thế Phương cũng nhớ lại tên thú của nó, tiếp lời: “Đúng rồi, Lân Lân còn xưng là Thôn Thiên Thần Thú, đầu rồng thân trâu, phun ra địa khí giống như trẻ mới sinh khóc, khó trách tiếng kêu kỳ lạ như vậy.”

Lan Thế Hải nói: “Ghi lại trong sách cổ là hung thần thượng cổ, bởi vì trời sinh tính tàn bạo khát máu, trước tiên là vì tiên linh Thiên Sơn gây thương tích.

Chạy trốn đến trong kim trì núi Côn Luân, ăn tươi Thủy Thần Dạ Mãng và Ô Tôn Tê, lại thuận thiên trụ bò lên trên, muốn nuốt chửng thiên hà tinh thần.

Cuối cùng bị Côn Luân Sơn Thần Lục Ngô thu phục, đảm nhiệm thủ vệ đại môn tiên cảnh.

Phần đuôi của nó khóa ở tiên cảnh, chỉ lộ ra thân thể ngắn địch, bởi vậy không cách nào đuôi ra khỏi kim trì.”

Hoàng U nói: “Chúng ta bước vào hồ kia là kim trì?” Lan Thế Hải gật đầu nói “Nhất định rồi, vị trí chiếm cứ của Côn Bằng?

Trong tiên tịch còn xưng là Tây Vương Trì, Côn Luân, Tây Vương Mẫu, nhìn qua không khác hồ nước ở Phàm gian, thật sự là vì pháp chú của Côn Luân tiên tông che lấp.”

Thần sắc Hoàng U có vẻ hơi phân chấn, nói: “Biết rõ căn nguyên là tốt rồi, luôn có thể tìm nhược điểm của nó công phá!” Lan Thế Hải nói: “Thật ra đánh bại Côn Bằng vốn không khó, trong Tam Giới có loại thần thú nào, Cổ Thần có thể chống lại Chân Võ Trận? Quái chính là chiến lược Côn Bằng chột biến cực mạnh, còn mang theo thần uy của Nghệ Phong kiếm thần uy., Người Chân giáo khó cùng chống đỡ.”

Cô Bình nói: “Ta thấy lúc quái vật vùng chưởng phát ra tà khí, các môn Ích Tà thuật rất nhiều, chúng ta có thể chinh hợp thành một bộ chiến kỹ chuyên khắc tà.” Lan Thế Hải nói: “Không được, tà hơn xa chính, chính trực không áp tà, bất luận Ích Tà thuật nào đều khó có hiệu quả.

Ài, thực ra là quái vật quá mạnh, vô cùng mạnh mẽ.”

Lý Phượng Kỳ chen vào nói: “Lại cái gì kỳ lạ lạ a...”

Tử Hư Thiên Sư truyền kiếm lực Ô Phong ra, mèo con của Côn Luân phải đương nhiên đều biến thành chiến thần vô địch.

Bất quá quái vật tăng cường chính là kỹ năng vốn có, liều mạng khó thủ thắng, trên chiến thuật vẫn có kẽ hở để tiến lên.”

Dương Tiểu Xuyên nói: “Ý của đại sư huynh, quái vật mang theo Nghệ Phong Thần Kiếm, là Tử Hư Thiên Sư phụ trợ sao?” Lý Phượng Kỳ còn phải nói.” Hoàng U tiếp tục chất vấn: “Nhưng ta luôn cảm thấy kỳ quặc, Cửu Vĩ Nghệ cũng mang theo Huyền Thủy Thần Kiếm, vì sao pháp lực kém xa quái thú Thôn Thiên?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Như loại súc vật Cửu Vĩ Tiêu kia, mượn thần kiếm làm dữ, lại không nắm giữ được thần kiếm huyền diệu.

Tử Hư Thiên Sư là nhân vật cỡ nào? Sau khi đạt được Ô Phong kiếm đã nghiên cứu mấy năm, bây giờ mới luyện hóa thần kiếm vào người, lại truyền kiếm lực cho thủ hạ Thần Ma, uy lực tất nhiên là mạnh mẽ dị thường.

Ta đoán Hư Thiên Sư luyện hóa cương phong kiếm đã gần hoàn hảo, Đường Liên Bích Sư sẽ lưu thủy hoạn, so sánh còn kém mấy món.” Cô Bình nói: “Tứ Thần Kiếm là thần khí tự nhiên hóa hình, người nắm giữ vì sao thân hiển tà khí? Điều này người lại giảng pháp gì?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Thủy Hỏa Phong Lôi Tứ Thần Kiếm các loại thiên địa linh nguyên, cương phong kiếm là lão tổ tông sát khí.

Thứ đồ vật kia dễ dàng vạch lên sát cơ vô tận, trừ phi là Thánh Giả đạo đức siêu cao, bình thường tiên khách cầm kiếm hơn phân nửa sẽ nhập ma.

Tử Hư Thiên Sư từng chém giết vô số sinh linh, cưỡng ép áp chế mới khiến tà khí không hiện ra, lần trước cũng chỉ mang theo ba phần kiếm quang.

Một khi thâm nhập vào chương vận thần kiếm, tà khí dần dần sinh ra sẽ lây nhiễm bản thân và rất nhiều thuộc hạ.” Dương Tiểu Xuyên nói: “Tà ma bá đạo như vậy, chúng ta đối phó thế nào đây?”

Lý Phượng Kỳ hơi suy tư, nói tiếp: “Sư tôn tinh thông tam đế, nên từ trong đó nghĩ ra cách thủ thắng.” Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhớ lại thái độ chết yểu, rời khỏi chiến trường không nói một lời, có phải cũng bởi vì địch quân quá mạnh mà bắt đầu sinh thoái ý hay không? Tiểu Tuyết nói: “Ta đi hỏi hẩn.” Đứng dậy đi vào Tự Tinh trai.

Xuyên qua tiền đình, đi vào chính đường, bên trong yên lặng không tiếng động.

Đào Yêu Yêu bái kiến Tuyên Cơ Hoàn, thuật lại tình hình chiến đấu ban ngày, Đào Hoàn lại chảy nước mắt khuyên hẩn dừng tay.

Lập tức rời khỏi tâm thất đi vào trong đường, canh giữ trước băng quan của Long Bách Linh yên lặng trầm tư.

Đám người Hồng Tụ cảm thấy bầu không khí nghiêm trọng, không dám quấy rầy, đều cách hẩn thật xa.

Bỗng nhiên bước chân hơi vang, từ ngoài cửa thẳng đến sau người, Đào Yêu Yêu nói: “Tiểu Tuyết!” Quay người lại, vừa vặn bốn mắt đối mặt với thiếu nữ kia.

Môi khẽ run, hình như có ngàn miệng vạn lời muốn nói, Đào Yêu Yêu lại không có cách nào mở răng.

Vẫn là Tiểu Tuyết mở miệng trước: “Trời tối rồi, nhiễu loạn địa khiêu hấp thu dương khí, còn có thể dẫn quái thú ra sao?” Đào điên cuồng nói: “Có thể.” Tiểu Tuyết nói: “Vậy còn chờ gì nữa? Lập tức an bài dạ chiến, thời gian trì hoãn không nổi...” Ánh mắt nghiêng về phía băng quan.

Đào Yêu Yêu nhìn Bạch Linh trong quan tài, lại nhìn Tiểu Tuyết một chút, lồng ngực nghẹn chặt, lòng không khỏi nói nên lời.

Tiểu Tuyết nói: “Ta hiểu, ngươi không thể rời bỏ nàng được.” Cười nhạt một tiếng, nụ cười kia nói không rõ là cay đắng hay là thông suốt, nhỏ giọng nói: “Ta cũng không rời bỏ được ngươi.” Quay sang nhìn lại, âm thanh có cao hơn chút: “Mọi người cũng không thể rời khỏi sư tôn Ngao sư tôn! Cho nên, ngươi đừng có quá nhiều băn khoăn, buông tay ra thuận theo tâm ý của mình làm là được rồi.”

Nàng nắm chặt tay của hắn, lại nói: “Chỉ là bất luận tương lai như thế nào, ngươi vĩnh viễn không được ghét bỏ ta, vứt bỏ ta, có được không?” Nữ hài quát cường thẳng thắn, bỗng mềm giọng cầu xin, thật có động hồn lang phách trọng lượng ngàn cân treo sợi tóc.

Đào Yêu Yêu trong lòng trả lời “Được!” chữ “Nhưng sao lại nói ra khỏi miệng? Trong lòng phiền muộn xua đi, hóa thành chua xót trong mắt, chỉ có thể trùng trùng gật đầu lia lịa.

Tiểu Tuyết nói: “Chúng ta xuất chiến đi!” Lôi hắn đi đến trên bãi cỏ.

Mắt thấy hai người dặt tay nhau mà đến, không thể hỏi nhiều, khí vũ dâng trào kia đã cho thấy chiến đấu và bất chiến, chúng đồ suy nghĩ lùi lại, chỉ một thoáng đã quét sạch sành sanh.

Tiểu Tuyết xưa nay không hòa thuận với Bách Linh, còn có thể anh dũng tranh đấu trước, vì cứu nàng xông pha khói lửa, các huynh đệ tỷ muội sao có thể lùi bước không tiến? Cảm xúc rút chiến tiêu trừ, nhưng vẻ mặt hờ thẹn vẫn còn trên mặt mọi người.

Nguyên lai lúc Tiểu Tuyết vào nhà, bên ngoài thảo luận tiếp tục tiến hành, Lý Phượng Kỳ nói: “Trong chiến đấu sư tôn quát lệnh, thừa dịp quái thú hô hấp công kích, nghĩ hẳn đó là cơ hội chiến thắng của kẻ địch rồi.

Một tiếng kêu lại lui lại, có vẻ như lực công kích không đủ, quái thú lúc thở còn chưa bị đánh gục, lại phát ra tiếng rít hút dương khí.

Bọn ta hao tâm quá nhiều không chịu nổi, không thể không nhanh chóng rút lui.” Phân tích một phen, rất nhiều người nghe được bỗng nhiên cúi đầu xuống.

Chân Võ Trận có “Công thủ điều” ba loại phân công, thuần túy là chủ công là Phong Lôi, ngự thú hai môn phái.

Ở đây mấy người Hoàng Mộng Long, Lan Thế Phương, Dương Tiểu Xuyên đều chưa luyện thành tiên thể, Pháp lực thiếu đủ năng lực, rất khó gánh vác trách nhiệm công kiên.

Hoàng Mộng Long than thở: “Bên trong Ngự Thú môn hiện nay, phải xem chiến lực của Tiểu Chúc mạnh nhất, không khéo bị trọng thương.”

Chúc Lôi ứng thanh nói: “Ta không sao, lần sau ta lên!” Vừa chống đỡ nửa người, chợt lại ngã vào cánh cứu thương.

Yến Doanh Thù ở bên dặn dò: “Độc thương hai ngày sau mới có thể hóa hết, thiết kỵ xao động lộn xộn.” Mộc phó dịch đưa lên cơm, như mộng như lộ ra cao nguyên thanh tuyền chế tạo, hương vị mười phần ngon ngọt.

Chúc Lôi pháp lực toàn trọng hỗ trợ ăn uống, lập tức một trận nuốt mảnh liệt nút biển.

Đồ tể tu thành tiên thể không cần ăn lương thực tâm bồ, nhưng vì điều chỉnh tâm tình cũng ăn chút ít.

Dân chúng lưu quân đi lên nói an ủi, trong bãi cỏ dần dần náo nhiệt hẳn lên.

Địa Bao Thiên trúng Lan Thế Phương kêu “xì xì”, lại vỗ cánh, lại kéo cánh tay, ý đồ mang nó ra trận bảo đảm dùng tới.

Thế Phương lúc trước cùng cầm Vũ đan Phượng Hợp Thể, lui lại rất gấp, Đan Phượng tính ngạo nghễ, phân giải phi thường gian nan, giờ phút này điều hoà loạn thành một đoàn chân khí, xoa xoa đầu nói: “Ngươi còn nhỏ, lại tu luyện thêm mấy năm nữa mới có thể đi chém giết.” Địa Bao trời không theo, lễ mề quần lấy nhau.

Đang lúc âm ỉ, Đào Yêu Yêu đã tới, nhìn chung quanh nói: “Mọi người còn có ý chí chiến đấu không, ban đêm tái chiến thế nào?” Lý Phượng Kỳ đáp: “Đấu chí không có vấn đề, mấu chốt là lực công kích không đủ.” Hoàng Mộng Long liên tục xưng: “Hỗ quá mức cũng không sao?, Khuôn mặt già nua mắt hết rồi.” Dương Tiểu Xuyên cảm khái: “Đường sư huynh còn ở đây thì tốt rồi, Phong Lôi công kích để cho hắn đảm nhiệm, Ma Vương mạnh hơn nữa cũng có thể bắt lại.” Hoàng U nói:

“Đúng vậy, Đường Liên Bích mấy lần ra vào Tề Thiên Cung, không được mỗi lần đều liều mạng tranh đấu? Nhất định có mưu đồ gì đó nhập môn.” Cô Bình cười lạnh nói: “Chờ tìm hấn tới dạy ngươi, Long Bách Linh đã sớm thành thân khô rồi. Mắt nhìn tình thế, nhất định phải do Phong Lô Ngu Thú xuất lực.”

Đào Yêu Yêu nói: “Phong Lô, Ngu Thú là phải hết sức, nhưng Độn Giáp Công Thuật cũng rất lợi hại, trận chiến này chủ yếu là dựa vào Độn Giáp môn phá địch.” Quay đầu phân phó: “Dẫn Ngọc Ngân Đồng lên.” Mọi người nhìn nhau kinh ngạc, suy nghĩ “Chẳng lẽ muốn để Ngọc Ngân Đồng vào trận? Chân Võ Trận có nhiều tà vật, thật là mới lạ.”

Không lâu sau Ngọc Ngân Đồng được đưa đến.

Sớm nghe Huyền môn gặp khó, lão gia hỏa cười đầy dặt lặn qua lặn lại, miệng nói: “Hiểu được chỗ tốt của lão tiên bối chứ? khản cấp quan trọng còn phải dựa vào lão tiên bối mà, dám đem lão tử nhét vào trong hộp làm điểm tâm, mau mau bò đến dưới chân bồi tội, kêu lão tiên bối thanh thoi thoải mái.” Đào chết non kéo qua Hoàng U, cúi đầu nói một hồi lâu.

Đột nhiên trong lòng vui sợ hãi, Hoàng U vỗ ót: “Oa! Diệu tai diệu thay! Ta sao có thể không nghĩ tới!” Tung bước lên, hai mắt mừng rỡ tỏa sáng, quát lên: “Ta khiến lão tiên bối thoải mái!” Tay trái nhắc lên gáy, tay phải đánh trúng lá gan Ngọc Ngân Đồng.

gan sinh Mộc khí, chính là “Mộc Phong Độn” khởi điểm hành công.

Thông vi vạn vực đồ nhập vào kinh lạc, linh lực liên quán quanh gan, giúp Mộc Phong Độn thông vi huyền phong thuật thượng thừa nhất.

Một quyền Hoàng U ẩn chứa Tử Dương Chân Khí, nửa là đánh, nửa là Đạo Dẫn.

Ngọc Ngân Đồng đau đến mức một Phật xuất thế, hai Phật thăng thiên, bụng “Ừng ực” vang loạn, linh khí bảo vật rơi xuống khỏi gan, muốn từ cửa sau thoát ra.

Hoàng U nhắc hấn lên ngời xuống dưới, đường ra phong bế linh khí chạy lên, giống như muốn từ thất khiếu tràn ra, lại

đem đầu hấn đè xuống đất, một trận điên cuồng lặp đi lặp lại.

Mọi người xem vui vẻ: “Đây không phải là chơi có ngã ông không?” Tay áo đỏ vỗ vỗ nói: “Quá đặc sắc! Lão tiên bối không nói cái rắm gì, cực kỳ thư thái.”

Điên đảo qua đảo lại chín lần, linh khí tích thể khó đỡ, rốt cuộc từ đỉnh đầu Tuyên Cơ môn vọt lên.

Hoàng U đuổi tay phải tiếp từng cái, chột ngồi yên vận huyền công, chiếu theo một thân tác thể giới, duy phong quán thông không ngừng... “Pháp quyết, nhanh chóng luyện thành các loại độn giáp thần thông như Huyền Phong thuật....

Pháp lực tinh thuần Hạo Chính, không cần giống Ngọc Ngân Đồng ý lại vào tạng khí vận hành.

Đào Yêu Yêu nói: “Độn Giáp thủ đồ tiên thể đã thành, chỉ thiếu một kiện pháp bảo bản môn, đêm nay có thể công tiến viên mãn.” Ngọc Ngân Đồng vô lực di chuyển, mặt xông xuống miệng gặm bụn, lẩm bẫm: “Được rồi, các người cứ như vậy đối đãi với lão tiên bối...” Không có ai để ý tới hấn.”

Chỉ tiêu mất nửa canh giờ, công pháp đã tu thành.

Hoàng U nhảy lên một tiếng dài, đầy trời tinh thần giống như cũng vui vẻ muốn bay múa.

Đào Yêu Yêu kêu thả ra Trích Thiên Thứ nhìn một cái.

Hoàng U theo lời mà đi, chỉ nghe thanh quang “Vù vù” đuổi ra, trước dọa cho hấn một cái nhảy dựng lên.

Gai nhọn Sái Thiên trước kia hình dung, giờ phút này lại dài hơn năm thước.

Loạn Trần đại sư từng nói “Độn giáp binh khí luyện dài một tấc, công kích lực đạo gia tăng mười lần.” Trường pháp như vậy lại nên tăng cường đến cảnh giới nào! Đào Yêu dặn dò: “Độn Giáp môn không giống với Kiếm Tiên môn, binh khí mạnh hơn nữa không thể tuột tay, nhất định phải cận thân công địch.

Vì vậy ngàn vạn lần phải cẩn thận, trận chiến này phải trông hết vào người.” Hoàng U Hào khí vạn trượng, kêu to: “Túi lên người ta! Mọi người theo ta lên, bằm Thôn Thiên thú thành bánh sủi cảo!”

Chúng đồ cao giọng đáp ứng, theo hấn đằng không bay về phía tây.

Đào Yêu Yêu ngăn cản Ban Lương Công nói: “Kỳ xảo môn đoạn hậu, điều động chiến giới từ từ tiến lên.” Ban Lương Công nói: “Không phải thiếu lực công kích sao? Thuật tấn công của môn phái kỳ xảo của chúng ta cũng rất khả quan.”

Đào Yêu Yêu nói: “Lực chiến đấu xảo hợp thì giữ lại đối phó với cường địch phía sau.” Xa xa nhìn về phía chân trời, giọng điệu trầm ổn: “Quái vật kia chỉ để cảnh giới, còn giống như con chó bị buộc dây chuyên.

Một giết làm kinh động đến chủ nhân, ác chiến gian nguy hơn phân nửa nhanh chóng bộc phát.

Bọn ta không nghỉ ngơi và hồi phục, người dẫn đội chính có thể tiếp viện.” Nói xong, cũng vọt người hướng kim trì bay đi.

Lần thứ sáu tiểu tình đại nghĩa ai là tiên thiên thứ tư...

Lúc nhỏ bay xuống khỏi bờ hồ, liếc mắt nhìn lại, dưới ánh trăng đá khô gồ nát, mà nước hồ trong vắt như lúc ban đầu, mà hồ nước trong vắt như nước lúc ban đầu.

Đào Yêu Yêu đứng yên, chúng đồ vây quanh hai bên.

Hoàng U đã dò xét tình hình địch, trở về bẩm báo: “Bốn phương sơn dã lại biến thành cảnh sắc thế gian, một tia bóng dáng yêu ma cũng không tìm ra.” Quái thú kia thủ vững địa khiêu lâu ngày, trời sinh thần lực dung nhập pháp chú Côn Luân, là lấy bóng ảnh ngày thường thâm tàng hình.

Hô hấp của nó cũng đồng bộ với địa khiêu, hít khí có đại năng Côn Luân hấp thu thời tiết, thêm nữa cương phong kiếm trợ thế, không có bất kỳ pháp thuật nào có thể giải khai.

Mọi người cần phải mấy lần hít thở chín mươi chín lần, chống đỡ qua giai đoạn hít khí, thừa dịp nó thở ra thì nhất cử công giết chết.”

Lan Thế Phương nói: “Nó hít thở dài ngắn, vì sao có quan hệ với số lần hít khí của chúng ta?”

Đào Yêu Yêu nói: “Căn cứ theo dịch lý suy đoán, thời tiết quy ẩn, tức dương khí nhập địa.

Cực số Dương giả là chín, Địa giả âm là ngẫu nhiên, Âm Dương dung hợp tất cả đều là hai thứ có đủ cả.

Giữa thiên địa nhị nguyên, thượng thừa thiên địa tàng dưới thời tiết, cho nên quy luật vận hành của khí vận song song cửu âm hợp địa khiêu.” Giảng giải thâm hợp huyền cơ của kinh dịch, Cô Bình nghe liên tiếp gật đầu đồng ý.

Đào Yêu Yêu nói: “Trận chiến này cần phải hết sức chăm chú, nắm chắc thời cơ công thủ cho tốt!” Mệnh nhiếp hồn, hai thủ đồ Kiếm Tiên giữ lại trò cũ, phóng chân khí quấy nhiễu địa khiêu.

“Ào ào” tiếng nước vang lên, Thôn Thiên Thú quả lại nhảy ra.

Nào ngờ bách mật khó tránh khỏi sơ hở, mọi thứ trước đó đều nghĩ tới, duy nhất quên mất tiếng gió phân biệt địa khiếu.

Quái thú xuất hiện không hề có tiếng rít, lại đang ở trạng thái hô hấp! Chỉ thấy sóng trắng đầy hồ bài không, trên bờ phi sa tẩu, gào thét cuồng phong có thể gào thét đến mức tru lên.

Trong lòng mọi người chỉ tồn tại ý niệm mấy hơi, đột nhiên gặp chuyện ngoài ý muốn tất cả đều ngây dại, thậm chí nghi niệm: Là thủ? Là công?” Lý Phượng Kỳ quát: “Đứng xa đánh!” Phi thân nhảy tới trước mặt quái thú.

Đào Yêu Yêu sau lưng nổi lên mấy dòng mồ hôi lạnh, thầm kêu “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, cuối cùng đại ca thấy cơ thần tốc.” Lúc này chúng đồ mới mạnh mẽ buông tha: Trong nháy mắt do dự đã bỏ qua thời cơ, cường công khó cứu được kỳ công, lãng phí chiến lực, chỉ có chờ quái vật lần sau hô hấp lại tiến hành kế hoạch.

Lúc này ẩn theo nhắc nhở của Lý Phượng Kỳ thi pháp khoảng cách xa, Sương Lôi Tiễn, Phá Huyền Tiễn, Tiên Hạc Thân Châm, ừn ừn bắn về phía Thôn Thiên Thú.

Vài tên thủ đồ truyền công lẫn nhau, phát huy ra Chân Võ trận tầng thứ hai hiệu lực.

Lan Thế Phương và trận pháp còn chưa hiểu rõ, chỉ dùng đạo pháp của bản thân tập kích từ xa.

Hoàng U dựa vào Đan Dương Cửu Chuyển đạt được đồng bạn pháp thuật, cũng có thể đứng xa phóng tên bắn lôi, trong lúc công địch âm thầm tích trữ tử dương chân khí của mình.

Lý Phượng Kỳ một mình cận chiến, tuy vì đứng vị trí cố định, uy lực xung phong liều chết của Hồng Minh kiểm giảm bớt, nhưng các môn pháp hiệu truyền đến trên phong nhận, phá kiên triển duệ mà cũng phải tiệt.

Thôn Thiên Thú mang theo kiếm quang cương phong dày mỏng không đều, lúc thở kiếm thế tương đối nhỏ, bộ vị yếu ớt bị Hồng Minh kiểm đâm thủng, trong khoảnh khắc máu tươi bắn tung toé như hạt mưa.

Bàn tay không lồ nổi giận điên cuồng vỗ, tiếc rằng lá chắn Thiên Vương của Lý Phượng Kỳ vững chắc, thêm vào thần

nông môn trị liệu, một chút tổn thương da thịt cũng chưa từng bị.

Quái thú kia rất là linh dị, cảm thấy chân khí cách không truyền ra, chúng đồ bởi vậy thân phụ Thiên Vương Thuần, từng cái kích phá cơ hồ không có khả năng, diệt trừ ngọn nguồn mới là có thể thực hiện.

Vì vậy tập trung lực công kích Lý Phượng Kỳ, nào biết một lần này vừa vụn rơi vào con đường công thủ của Chân Vũ trận.

Mọi người âm thầm cảm thấy may mắn: “Nếu cứ tiếp tục hao tổn như vậy, sớm muộn gì quái vật cũng sẽ đổ máu mà chết.

Vừa mới bắt đầu suýt nữa dẫn ra đại loạn, may mà Lý sư huynh kịp thời phán minh tình thế.” Chợt nghĩ lại “Thiên Long Thần Tướng thân là đầu mối then chốt của trận pháp, không chỉ đơn giản bố trí lá truyền thuần, càng phải có kinh nghiệm lâm trận chỉ huy cùng cơ trí cùng kinh nghiệm cơ trí.

Ngoài ra còn có sư tôn thâm nhập Tam Dịch, phát hiện hư thực của địch, nhanh chóng định ra chiến thuật thích hợp, vừa vặn là hạch tâm thứ hai của trận pháp.

Chân Vũ Trận do hai người bọn họ chủ trì, mới có thể tăng lên cấp độ trong hàng ma chiến lần lượt.” Nghĩ đến đây, không khỏi cảm thán “Một lăng tử vô hành, một thiếu niên ngông cuồng, lúc trước ai có thể đoán được có cái này? Loạn Trần đại sư chọn bọn họ chấp chương Huyền môn, ánh mắt có thể xưng là không gì sánh kịp.” Một bên mơ hồ, mắt thấy quái thú bị thương chảy máu, chiến cuộc thoải mái không tốn bao nhiêu sức lực, tựa hồ trong chốc lát liền có thể chiến thắng.

Đột nhiên nghe Đào Yêu Yêu kêu lên: “Phải hít một hơi! Bảo vệ vững chân nguyên, chú ý mấy hơi thở!” Chúng đồ tranh thủ thời gian thu công ngồi xuống đất.

Trong chốc lát, tiếng rít đại tác, giống như tiếng khóc thê lương của trẻ con.

Đám người tuy có phòng bị, vẫn cảm thấy đầu đau nhức, chân khí trong đan điền giống như sắp xông về thất khiếu.

Lúc này Lý Phượng Kỳ thu hồi đan dương cửu chuyển công pháp, giờ kiểm xoay quanh trước mặt Thôn Thiên thú.

Chân khí Thuần Dương của hắn vững như bàn thạch, trước khi chiến đấu lại ăn vào hộ thể đan dược, kháng ngự lực rất là đề cao.

Dù như vậy, kiếm quang cương phong bùng nổ khiến chiến lực quái thú điên cuồng tăng lên.

Lý Phượng Kỳ bằng ý chí lực cheo chống, thân ảnh tựa như cây tùng lay động trong gió lốc.

Mọi người thấy thế kinh hãi, cố nén xúc động tiến lên trợ giúp, tận lực bảo trì hô hấp bình tĩnh, lặng yên vài hơi thở trong mũi “Một, ba, bốn...” Chỉ cảm thấy dài đằng đẵng vô hạn, có một phen trắc trở gian khổ khác.

Hoàng U thâm mắng “Bà nội nó, nhanh như vậy, hít khí chậm như vậy.

Đã sớm biết nên đem lão già Ngọc Ngân Đồng kia mang đến, thổi chết con cóc lớn miệng rộng này.”

Cắn chặt răng đau khô, thật vất vả đếm được chữ “Chín mươi chín”

Tiếng rít dừng lại, không chờ chạy trốn phát ra mệnh lệnh, đám đồ đệ râu quai nón đứng thẳng người nhảy lên, dốc hết pháp lực tấn công quân địch, chỉ một thoáng kiếm quang sương lôi đan vào nhau, thế như gió lớn vỗ đá ngầm, thế như sóng dữ đập vào đá ngầm.

Âu Dương Cô Bình đốt Diêu đằng lên, khiến cho thương tích gia tăng gấp bội.

Quái thú không thể chống đỡ được địch nhân phía trước, không đề phòng Hoàng U Sứ Thuật tránh ra sau lưng, tay múa Thiên Thứ từ đầu đến chân điểm chỉ từ đầu đến chân.

Trong nháy mắt hơn một ngàn lần đâm tới, xuyên qua khe hở của kiếm quang cương phong đánh vào bên trong.

Chân khí Tử Dương tích lũy đã lâu phòng lên, phong nhận sắc bén xoay tròn, huyết mạch gân cốt cũng theo đó đứt gãy vỡ vụn ra.

Quái thú huy chương loạn đả, nào có thể chạm vào góc áo đầu lĩnh độn giáp.

Ước chừng thời gian nửa chén trà nhỏ, lực lượng quái thú suy yếu dần, nhưng trong lòng mọi người lại lo lắng, sợ lần này hô hấp không giết được, lại lần nữa chuyển vào khốn cục hít thở.

Lại nhìn kiếm quang đối diện càng ngày càng nhạt, “Sưu sưu” vài tiếng vang lên, Ô Phong kiếm rời thân thể bay nhanh, quái thú cuối cùng cũng đến một khắc đèn khô dầu tắt.

Đào Yêu Yêu kêu lên: “Để ta tới giết!” Mũi nhọn của vũ trụ đột nhiên duỗi thẳng, chặt đứt cổ Thôn Thiên Thú.

Chỉ thấy thân thể không lồ văng tung tóe, cốt nhục hóa thành than cốc, chính là hiện tượng đặc hữu bị phong tà chém chết.

Đào Yêu Yêu khẽ run trường kiếm, Nguyệt Ba Mạch Mạch chảy qua, trên lưỡi kiếm mơ hồ truyền đến tiếng rít.

Thôn Thiên thú hút thần lực của hấp dương đã bị nhiếp lấy, kiếm thể của vũ trụ tăng mạnh, Hoàng U nói: “Đoạt công đầu? Thủ đoạn này của sư tôn thật không rực rỡ.” Hoàng Mộng Long nhìn chăm chú thân kiếm nói: “Pháp giết sinh mệnh, giống như hiệu dụng của ma kiếm.” Lý Phượng Kỳ nói: “Trừ tà vật tăng tiến công đức, đạo hạnh theo đó đề cao, cái này rất phù hợp lý lý lý của tam dịch pháp.”

Vũ trụ phong muốn luyện thành Trừ Ma Tiên Kiếm, nên thu thập nhiều thần thông yêu ma hơn.” Đào Yêu Yêu Thu hồi kiếm quang, dời mắt nhìn chung quanh nói: “Tìm kiếm địa khiêu quan trọng hơn.” Mọi người đưa mắt nhìn, hồ nước loạn văn chông chát, nào có bóng dáng địa khiêu? Bỗng nhiên Tiểu Tuyết kêu to: “Xem ngọn núi kia, núi sống rồi!”

Bên cạnh kim trì là chủ phong Ngọc Khôn, giờ phút này chợt run rẩy, tựa như người không lơ từ trong giấc ngủ say bừng tỉnh, âm âm di chuyển về hướng bên này.

Trong nháy mắt hai bên thân núi dòng chảy màu trắng chạy chồm, tuyết lớn xông phá hủy, sông băng xen lẫn khối băng bay vút rơi đập xuống.

Dương Tiểu Xuyên nói: “Đó là cái gì!” Lý Phượng Kỳ nói: “Mọi người cẩn thận...” Bốn phương tám hướng trắng xóa tràn ngập, bóng lớn trong mộng lung tới gần, Xi Côn Bằng co lại mấy vòng, ước chừng cao hơn trăm trượng.

Đào Yêu Yêu phóng vũ trụ lên, con quái vật khổng lồ kia hiện ra, chỉ thấy là hình thể nửa người nửa hổ: Đầu, trảo, đuôi đều là hình hổ, hai chân đứng thẳng, cánh tay và cơ bắp cuộn cuộn, lại giống như diễn tả trong tranh cổ.

Hoàng U líu lưỡi: “Hình dạng thật uy vũ!” Lý Phượng Kỳ nói: “Là chủ của Thôn Thiên thú.” Lan Thế Hải hô to: “Là Sơn Thần Lục Ngô!”

Cổ truyền sơn thần Côn Luân, Lục Ngô Sơn đầu hổ thân, chính là lãnh tụ của Cổ Thần quản lý Địa Uyển, xông vào địa khiếu gặp phải vị Thần này tất nhiên là chuyện đương nhiên.

Vũ trụ phi phong kiếm kéo dài, ngang trời bỏ về phía cổ Lục Ngô.

Chợt nghe tiếng nổ kinh thiên động địa, quang hoa màu vàng đại phóng, Lục Ngô ngửa đầu cuồng bạo gào thét.

Đào Yêu Yêu đợi nó há miệng, liền dùng kiếm hấp thu chân dương.

Ai ngờ kiếm quang có thể chạm đến hàn băng vô cùng, truyền đến lại là khí thuần âm tổn hại dương phá thần! Nửa người đào chết yếu đông cứng, ngã nhào trong nước, kêu lớn: “Sơn thần cũng biến thành yêu ma rồi! Mau lui về phía sau!” Lý Phượng Kỳ dẫn đầu bay lên phóng kiếm, ngăn trở đường đi của Lục Ngô.

Ma Ngưu đại phu đã điều trị cho Đào Yêu, Lan Thế Hải cao giọng nhắc nhở: “Sư tôn người đừng động thủ, tập trung tinh thần tìm kiếm điểm yếu của đối thủ...” Lời nói còn chưa dứt, trảo của Lục Ngô phóng ra điện quang màu đỏ, đánh trúng đỉnh đầu Lý Phượng Kỳ, lập tức phân tán bắn ra, mạch lạc dọc theo đan dương cửu chuyển truyền ra, như xiềng xích bám vào đỉnh đầu mọi người.

Lần này như lôi đình vạn quân bạo chấn, mọi người hoa mắt nhức óc, hồn phách giống như ở trong cơ thể thét lên chói tai.

Mới đầu còn có thể nhảy nhót, trong thời gian ngắn thân thể cứng ngắc, nửa tác cũng không thể di chuyển.

Thiên Vương thuần triệt tiêu thương tổn, nhưng không thể phòng ngự được hiệu quả ổn định của Thiểm Điện Liên.

Chỉ thấy bàn chân to lớn của Lục Ngộ dời lên phía trên kim trì, ô trầm như đám mây nhẹ nhàng bay tới.

Chúng đồ không thể tránh né, mặc dù có Thiên Vương Thuần phòng thân, cũng khó đảm bảo bước vào lòng bàn chân sẽ gây ra loại tai hoạ gì.

Đào Yêu Yêu nói: “Bị đập lên sẽ diệt hồn, pháp thuật của Tử Hư Thiên Sư thông qua cương phong kiếm quang...” Không kịp giải thích, kêu to: “Lui ra hồ nước, lui đến trên bờ hồ! Đồ đệ Kiếm Tiên thu lại Thiên Vương Thuần!” Chúng đồ hét hoảng “Thu Thiên Vương Thuần chờ chết sao?” Lý Phượng Kỳ mặc dù khó động dậy, nhưng tinh thần vẫn tập trung ngự kiếm, sử dụng tâm thần ngự kiếm., Đang cố gắng ngăn cản Lục Ngộ tiến bức, nghe lời này đột nhiên tỉnh ngộ, kêu lên: “Mọi người rút lui!” Nhanh chóng thu hồi Thiên Vương Thuần, Đan Dương Cửu Chuyển gián đoạn, Thiểm Điện Liên Quả cũng im bất tiêu thất.

Chúng đồ Nga Khuyết vội vàng nhảy lên bờ hồ.

Hoàng U nói: “Rút lui về doanh địa!” Còn muốn thủ thế đôi phó Thôn Thiên thú, trở về thương lượng kỹ chiến thuật rồi mới đấu tiếp.

Đào Yêu Yêu nói: “Không thể đi xa! Chúng ta vừa chạy Cổ Thần tất đuổi, chiến cuộc liên tai hại đến nhân thế.” Chợt thấy Lục Ngộ dừng bước đứng trong hồ, thân thể không lộ kinh qua Phong Hồng Minh kiếm chém xuống, so với lúc mới hiện thấp bé hơn mấy vòng, lại vừa khéo chiếm cứ toàn bộ kim trì.

Ỗn ngực ngửa đầu rộng to một trận: “Phạm cảnh tất sát!” Đêm không tinh ám chấn động, phong vân thất sắc, nhưng năm cái trường giáp bên trái tựa như năm vàng trắng mới, chiếu sáng ngàn dặm núi sông, mang theo xu thế cắt sông đảo biển đánh về phía quần địch.

Lý Phượng Kỳ lui tới bay lui, sử Hồng Minh kiếm tăng thứ chín sao băng vân dạn, tiếp được đại bộ phận kinh thế của tay trái, trong trảo ảnh màu vàng truyền ra tiếng kêu đứt quãng của hấn: “Côn Luân sơn thần, cũng có cương phong kiếm quang... Như thế nào... Mới có thể giết chết Côn Luân sơn thần?”

Đào Yêu quan sát tình hình địch, vận linh hồi tưởng tam dịch suy đoán Cổ Thần, nói ra hai câu khiến người ta sợ hãi: “Giết không chết, nó là bất tử thân!”

Chú: Sử sách cổ đại nhiều phần có ghi lại thảm cảnh nạn đói dân ăn chung, miêu tả liên quan của quyền sách, cũng không có xu nịnh thời phong lớn.

Lần thứ bảy, tiếng rít vang vọng khắp U Nguyên Đẳng Phương đình.

Móng vuốt trái Lục Ngô vuốt Lý Phượng Kỳ, vuốt phải bỗng dựng vươn ra vung một cái.

Trảo phong vung lên, trong sa vụ bỗng nhiên bay ra nhân thủ phong thân tinh quái.

Tiểu Tuyết đụng vào mặt, Cúc Anh kiếm đâm trúng một vật gì đó cứng rắn, cánh tay tê rần, hô hấp trái tim chợt ngừng lại.

Ma Ngưu đại phu nói: “Độc, độc!” khẩn cấp thả kim châm thi cứu, mới luyện “Tiên Thiên còn sinh thần thông” hiệu quả, phương lệnh đoạn tuyệt sinh cơ khôi phục.

Đào Yêu Yêu thấy thế kinh hãi, không quan tâm tới ngưng thần nhìn địch, lập tức phóng Thiên Vương Thuần bảo hộ tiểu Tuyết.

Lục Ngô phát hiện ra nhiều điểm phòng ngự của địch quân, thét dài phát ra tín hiệu, tinh quái kia lập tức chuyển hướng, cuốn lên cát bụi lao thẳng về phía Đào Yêu.

Liên tục thay đổi nhanh chóng thần kỳ, chúng đồ đệ vừa bố trí xong trận hình, xem ra tình thế nguy cấp, đều muốn tôn trọng sư tôn xếp trận mới.

Trên đầu truyền đến Lý Phượng Kỳ kêu gào: “Đừng loạn, lấy ta làm chủ phòng! Công kích đầu nó!” Thì ra Hồng Minh Kiếm tăng lên vĩnh viễn không có điểm dừng, trong chốc lát sao băng vân dư thừa, Lý Phượng Kỳ đã nghĩ ra kiếm pháp ứng phó tia chớp nơi móng vuốt.

Đợi đến khi chữ “Công” truyền đến, Hoàng U đã tiến vào phía sau tinh quái, gai nhọn lấp lóe như điện, đâm quái vật kia thành tổ ong vò vẽ, theo gió tán thành bụi, đắc ý nói: “Cái gì mà thân thể bất tử, gặp phải bản đồ bất tử...” Đột nhiên Dương Tiểu Xuyên la lên: “Để lại tinh thần!” Sương mù phiêu tán, ánh sáng vàng lấp lánh chiếu rọi, chợt thấy thành đám cánh chim tinh quái đánh tới, mọc ra toàn bộ thân thể nữ yêu,

nửa người dưới của Hoàng Phong, đáy bụng đen sì, dưới bụng là một cây gai nhọn hoắt màu đen.

Lúc trước Tiểu Tuyết ngự kiếm bị ngăn trở, thân trúng kịch độc, chính là bái vật này ban tặng.

Giờ phút này độc thương mới khỏi lại gặp phải, Tiểu Tuyết không hề sợ hãi, phản chấn oai hùng, theo độn giáp thủ đồ xuất kiếm, bên cạnh có Dương Tiểu Xuyên trợ công, Đan Phượng, Tiên Hạc hiển uy, Âu Dương Cô Bình tăng hiệu, Phương Linh Bảo phối hợp với chúng đồ Ngao Dần dần thành thạo, liên tiếp xử lý mấy tinh quái.

Móng vuốt phải Lục Ngô vung nghiêng, một trận cuồng phong gào thét.

Số lượng loại tinh quái kia tựa như vô cùng vô tận, thuận theo trào phong lại có đám đông bay tới gần, gai dài dưới bụng đột nhiên đâm trúng chúng đồ.

Lan Thế Hải nói: “Con quái vật này tên là Khâm Nguyên, tinh linh của thủ hạ Lục Ngô!” Hoàng U tiếp lời: “Chiến lực mỗi người đều tương đương với Thôn Thiên thú!” Thiệt thòi cho Lý Phượng Kỳ phóng thuẫn phòng hộ, Ma Ngưu đại phu nhanh chóng chữa trị, mọi người không khỏi độc phát ngã xuống đất.

Giằng co như vậy, Chân Võ Trận có thể dần dần triển khai công kích, đan dương cửu chuyển liên tiếp chân khí giữa không trung, mạch lạc Cửu Dương hỗ trợ lẫn nhau lại hình thành.

Lục Ngô cuồng quát một tiếng: “Chết đi!” Điện quang màu đỏ của tả trào lại lần nữa bắn về phía Lý Phượng Kỳ.

Biến hóa này sớm đã vì Lý Phượng Kỳ đoán được, lấy kiếm pháp mới của Hồng Minh nghênh đón, đầy trời tinh lóng lánh như có ức vạn thần kiếm bay lượn.

Kiếm ảnh kia ẩn chứa pháp hiệu Thiên Vương thuẫn, ngăn cản điện quang co rút lại về phía bản thân, phòng ngừa nó phân hóa thành tia chớp liên liên hợp.

Thần tướng Thiên Long một mình đảm nhiệm một phương, đệ tử Cửu Dương đã bố trí đầy đủ, nhân lúc này chia ra tuyển chọn mục tiêu công kích: Tiểu Tuyết chuyên giết người Khâm

Nguyên; Đan Phượng, Tiên Hạc, Dương Tiểu Xuyên chờ tiến về phía chủ địch.

Hoàng U hét lớn: “Thân bất tử cũng muốn nó chết!” Tay cầm trời cao đâm thủng không trung tập kích.

Đào Yêu Yêu hét lên: “Đừng vội...” Một lời chưa dứt, Lục Ngô mở miệng hồ gào thét, móng phải phách không vung lên, móng tay dài hóa thành năm vị Thần Tướng, hoặc đầu mọc sừng dê, hoặc miệng phun lưỡi rắn, hoặc mặt xanh nanh vàng, hoặc mắt ung vận chuyển kim quang, mỗi người mặc trọng giáp cầm lấy lợi khí, thẳng đến Ma Đào đại phu, hiển nhiên là muốn tập kích yếu hại Chân Võ Trận.

Bên này tay trái Lục Ngô nắm chặt nắm đấm mạnh, điện quang đột ngột tăng gấp trăm lần, Lý Phượng Kỳ không nhìn được nữa, cải tiến kiếm pháp tốc độ rút cuộc không theo kịp biến chiêu của kẻ địch.

Hồng Minh kiếm quang đột nhiên vỡ vụn, xích hồng điện quang đánh trúng Thiên Vương thuần, dọc theo đan dương cửu chuyển phân hoá truyền bá, nhất thời lại biến thành tia chớp liên kết với nhau.

Mọi người bị điện giật tay chân khó động, tai vang mắt choáng váng, trong kinh hoảng chỉ nhìn Lục Ngô giơ chân đạp lên đỉnh đầu, cự trảo vung lên chỗ nào, Khâm Nguyên Độc Phong đạp vào mặt phi tập kích.

Lúc nguy cấp tiếng vang “Bồng bồng” rung trời, viện quân kỳ xảo môn chạy tới.

Cung tiền trước mặt, đội pháo áp trận, Thiết Binh Mộc toàn lực phóng ra “Thần Võ Ly Ngân tiễn”, “Cửu Thiên Phích Lịch đạn” các loại chiến khí...

Cương chế đại bằng gương cánh bay nhào tới, chiến thú máy đột nhiên tiến mạnh, tận hết sức đầu nhập vào kịch chiến, Đẳng tướng thế của khâm Nguyên Phong ngăn cản.

Trong chốc lát trời đất rung chuyển, bốn phía khói lửa bốc lên, giống như núi lửa phun trào.

Bóng người trong mây khói lao xuống thật cao, uy phong lâm liệt, chính là chiến thần đứng đầu xảo hợp điều khiển năm mươi tuổi.

Quân trận trên mặt đất do Hầu Thiên Cơ điều khiển, hiệp đồng cuộn cuộn về phía trước.

Bên trái có hơn mười đệ tử ngự thú trợ chiến, Chúc Lôi Lôi nằm trên lưng Thao Thiết thét to, hơn mười con thần thú phi nước đại công.

Nhân số bọn họ tuy ít khi khí thế mãnh liệt, bao quát trời nhìn thấy Đan Phượng bị vây, một cơn tức giận ôm lấy Khâm Nguyên điên cuồng cắn, vài cái liền cắn nát cái móng mang độc của mình.

Đột nhiên có dị tập kích đánh loạn bộ, Ngũ Thần Tướng và Khâm Nguyên Phong hiện lên hỗn loạn, vứt bỏ chúng đồ ra ngoài phản công.

Nhưng mà xu thế chân của Lục Ngô cũng không chậm lại, tựa hồ bất luận chiến thuật thần công gì, đều không thể ngăn cản hành động của nó.

Đào Yêu Yêu nhanh chóng sinh trí nói: “Lan Thế Hải, thiết lập mộng cục!” Bên ngoài tập kích quấy nhiễu vẫn còn có chút hiệu quả kiềm chế, uy lực của Thiểm Điện Liên hơi giảm, khí huyết thần trí chúng đồ đều thư giãn mấy phần.

Lan Thế Hải nhân cơ hội vận công làm phép, thông qua Đan Dương Cửu Chuyển hút hồn phách đồng bạn vào mộng cảnh.

Trên một mảng cỏ xanh, đệ tử Ngao Bính áp sát bờ vai ngồi vây quanh.

Trời xanh mây trắng ung dung, gió mát thổi qua, cảnh sắc rộng lớn sáng sủa làm cho tâm tình mọi người thư thái.

Hoàng U kêu lên: “Bên ngoài đánh đến nhiệt hỏa ngất trời, còn có nhàn tình làm ban ngày mơ mộng!” Lan Thế Hải nói: “Lục Ngô đã có một bộ phận thần thông của Hư Thiên Sư, giẫm đạp có thể phá diệt hồn thể.

Hồn phách của bọn ta ẩn vào trong mộng, có thể tránh thoát một kiếp.” Lúc chia ra ngồi xếp bằng bất quyết, gân xanh trên trán lòi ra, nghiêm nhiên đang cố gắng duy trì mộng cục.

Ma Ngưu đại phu nói: “Đúng vậy, thân thể giẫm hồng có thể trị, hồn thể bị diệt khó cứu.” Lý Phượng Kỳ nói: “Mộng cảnh kéo dài có hạn, nắm chặt thời gian thương lượng đối sách!”

Tiểu Tuyết vội vàng hỏi: “Có đôi sách đánh bại Bất Tử Chi Thân không?”

Đào Yêu Yêu lắc đầu nói: “Không có...”

Cổ Thần này tồn tại cùng thiên địa, thần lực vốn đã cực mạnh, lại được Diệt Phong kiểm trợ giúp, dựa theo Chân Võ trận hiện nay cấp độ tuyệt không có cơ hội thắng.

Bất quá bản vị đại thần thủ sơn di chuyển, lại để lộ thông đạo cho chúng ta tiến vào Côn Luân tiên cảnh.” Lý Phượng Kỳ hỏi: “Tỷ tiến thế nào?” Đầu óc lặn xuống phía dưới, lưng dựa vào bờ móng, lại từ sau khiêu chui vào, Côn Luân tiên cảnh ngay trong cơ thể Lục Ngô!” Mọi người kinh ngạc.

Hoàng U nói: “Hậu khiêu? Người nói là đi ỉa...” Đào Yêu nghiêm mặt nói: “Sơn thần không giống sinh vật phạm trần, thứ nó nuốt chính là thanh khí trên trời.

Yết hầu đến sau khiêu một đường quán thông, trụ chống trời liền dựng thẳng trong đó.” Hoàng U nói: “Vậy vì sao không từ trong miệng đi vào?” Không đợi Đào Yêu chết yếu trả lời, Cô Bình đã dựa vào Dịch Kinh đưa ra kết luận: “Kinh Vân” Thiên Hành kiện”, khí tượng cực kỳ mạnh mẽ, chỗ miệng mũi cương phong của nó chúng ta chịu không nổi.

Huống chi chỗ hiểm mệnh căn xé như vậy, lực sát thương tất nhiên là lớn nhất, chúng ta đi vào chính như dê lạc hổ khẩu.”

Đào Yêu Yêu nói: “Muốn vào Côn Luân chỉ có một con đường, đó là dòng chảy thuận thời tiết trôi về phía lỗ thủng phía sau.

Trước kia ta cho rằng địa khiêu ẩn giấu ở giữa hồ, nhưng hình ảnh tương đương với hình ảnh phản xạ kia...

Kim Trì chính như một tấm gương, tuy rằng tình trạng phản ứng thời tiết xuống đất, Thôn Thiên Thú còn có thể dựa vào thứ này thành linh, quá trình chân thật lại tiến hành ở trong thân thể Lục Ngô.” Lý Phượng Kỳ nói: “Như vậy cũng chứng minh Lục Ngô không thể giết.” Đào Yêu trở về nói: “Không sai, Thiên Trụ có thể phá hủy? Hẳn là Hồng Quân Đạo Tổ nghĩ cách rèn luyện, luyện Lục Ngô thành thân thể bất tử, để bảo đảm Thiên Trụ không hỏng.”

Cho dù Chân Võ Trận thăng tới cấp độ cực cao, chúng ta tạm thời đánh ngã Lục Ngô, tin rằng nó cũng có thể rất nhanh phục hồi như cũ...” Lan Thế Hải cắt ngang nói: “Nhanh, các người nhanh lên, cục diện không chống đỡ nổi nữa rồi!”

Đào Yêu Yêu nhanh chóng giải thích: “Đồ sứ đầu độn giáp vận chuyển pháp môn, đưa tất cả mọi người lên phía trên đầu lâu.

Nhớ kỹ là tất cả mọi người, bao gồm hai môn phái ngự thú, kỳ xảo ở ngoại vi, cùng với chủ doanh Tinh Tú hải, người nhà khí cụ đều dời đi!” Hoàng U há hốc miệng: “A, chuyện này, việc này, sống quá phồn thịnh đi...” Lời còn chưa dứt, Lan Thế Hải chợt hô to: “Mộng tan tành!” Một hơi thở, thực cục kết thúc, mọi người hồn quay về, đều đã bị giẫm thành trọng thương, thân thể bảy tám phần ngã xuống nước bùn.

Tên đầu lĩnh Thần nông vội thi triển y thuật cấp cứu, đan dược thủ đồ truyền đan bổ sung chân khí cho đan dược.

Cổ Thần trong đó nâng bàn chân lên, chuẩn bị lần thứ hai giẫm xuống.

Đào Yêu Yêu hô to: “Đồ đệ đầu bảng độn giáp!”

Trong lòng Hoàng U căng thẳng, vận khởi toàn bộ pháp lực chuyển dời chúng đồ,

Di chuyển đến eo cổ thần, chợt nghĩ “Ai da, Ban Lương Công bọn họ đâu!” Bên kia kỳ xảo, ngự thú chống đỡ khó khăn, địch không nổi ngũ thần cùng Khâm Nguyên đàn ong bò, vừa đánh vừa lùi về bên phải quanh co.

Đột nhiên độn giáp Tử Dương chân khí truyền đến, mang theo đám đông thuận di về phía trước.

Hoàng U lại nhớ lại “Tinh Túc Hải doanh địa thiếu chút nữa quên mất!”

Hắn luyện Tử Dương tiên thể, giả như một mạch mà thành, mang thiên quân vạn mã đều không nói chơi.

Nhưng trong lòng sinh khản trương, tay chân luống cuống, nhiều lần thi pháp sao có thể hàm tiếp lưu thông? Cự trảo Lục Ngô vung qua, tử dương chân khí chia năm xẻ bảy, hiệu quả

vận chuyển bị phá hủy, chúng đồ vôi vàng thi pháp ổn định thân hình.

Hoàng U, Lan Thế Hải ý mệt mỏi, chân nguyên tan rã, không còn dư lực ẩn giấu nữa.

Lại thấy bóng đen ép tới, bàn chân Lục Ngô từ trên đạp xuống.

Cơ hội chiến đấu sai mất, địch thủ đã lên không tưởng.

Đào Yêu Yêu đỏ mắt, “Bá” lao ra khỏi vũ trụ, cái gì mà tăng lên đạo hạnh tích đức hành trước, cái gì mà Côn Luân Thiên Trụ không thể phá vỡ, tất cả đều ném ra sau đầu, cuồng niệm thiêu đốt trong lồng ngực, khát vọng cứu sống Linh Nhi tốt đỉnh, trận chiến này không thắng phụ nói gì? Hắn thầm nghĩ về pháp thuật bá đạo năm xưa, vận dụng Tam Dịch cân nhắc luyện pháp, phải trong mấy hơi thở khiến vũ trụ khôi phục uy phong diệt thiên thần.

Nhưng Lục Ngô đến nhanh quá, mọi người vừa mới đứng vững, trọng áp bỗng nhiên tới trước, trong lòng đều toát ra tuyệt niệm “Nguyệt Thiên phái sẽ ở chỗ này diệt vong sao?!”

Thời khắc đó không được phát ra, âm âm rung mạnh đảo loạn cả tầng mây đêm.

Một vầng mặt trời lóe lên phía đông, vạn đạo sương mù rực rỡ tung tóe khắp nơi.

Lục Ngô bỗng nhiên lui về phía sau, hoạt tượng bị phi tiễn bắn trúng chân mãnh thú.

Mọi người quay đầu nhìn đông nhìn tây, chỉ thấy ráng chiều chiếu rọi mây trắng, trong sương phong có rất nhiều vật phiêu đăng đăng đăng đăng.

Hầu Thiên Cơ chỉ vào nói: “Nghệ Tinh trai à!” Cả tòa chủ doanh bay lên không trung, đám người Hồng Tụ Đường đều ở trong đó.

Dương Tiểu Xuyên vui vẻ nói: “Ngự Phong Thuật, là Ngự Phong Thuật của bản môn! Đường sư huynh đến rồi!”

Sương Phong lúc trước vận xa chạy như bay, người đứng trên xe đúng là Đường Liên Bích.

Áo trắng phất phơ tay cầm cương dài, nhất cử đánh lui bàn chân Lục Ngộ, ông tay áo điều chỉnh phong thế, lại đem đám khí giới kỳ xảo ngựa thú cuốn ra khỏi chiến trường.

Ngũ Thần Tướng liên thủ ngăn cản, Khâm Nguyên Phong vỗ cánh điên cuồng đâm chọt.

Đường Liên Bích một tay huy sái lôi viêm, thần uy Huyền Thủy kiếm ẩn chứa trong đó, quả nhiên là bẻ gãy nghiền nát, tràn đầy không thể ngăn cản, bày ong thần tướng nhao nhao giải thể toái tán.

Chỉ thấy xe hành trời cao, dẫn sương gió bay về phía đầu Lục Ngộ.

Tinh thần của đệ tử kia lập tức phấn chấn hẳn lên.

Lý Phượng Kỳ nói: “Đi theo hẩn!” Mọi người lúc này bay lên không, bay tới gần mới thấy rõ.

Kéo xe không phải ngựa, mà là hai con cự viên lớn như tê giác, trên người mặc cẩm bào, trên trán có một chân, tướng mạo trang phục thập phần quái dị.

Càng quái chính là Lục Ngộ vừa thấy cự viên chạy tới gần, rõ ràng hai đầu gối nửa ngòai hai tay khép lại, An An lẳng lặng không âm ỉ nữa.

Thân thể nhanh chóng biến lớn lên cao, rìa dần dần hiện ra dấu hiệu hoá đá.

Lan Thế Hải giật mình nói: “Viên hầu là Vô Chi Côn Bằng, Thủy Thần Hoàng Hà!” Tiên tịch ghi chép Đại Vũ trị thủy, từng mệnh thần viên đảm nhiệm công vụ sông, được xưng là thần sông không chỉ Côn Bằng, linh tính tương thông với đại địa mạch lưu thông với nhau.

Còn Côn Luân chính là địa mạch chi tổ, hai sương gặp gỡ tự nhiên thiên thanh địa Trữ.

Mọi người trải qua Lan Thế Hải đạo bị phá, ít nhiều có giải ngộ.

Dương Tiểu Xuyên nói: “Đường sư huynh hai lần độc xông vào Tê Thiên Cung, hôm nay mới biết là mượn Vô Chi Dung mở đường.” Trong khi nói chuyện, tiếp cận đầu lâu cao ngất của Lục Ngộ.

Sơn thần nguy nga sừng sững, nửa đoạn hóa thành Ngọc Khôn phong, hai cái chân lớn còn chưa biến hóa, vẫn ngồi xồm trong hồ nước kim trì.

Chúng đồ san hô thấy sắp hạ xuống đỉnh núi, bỗng nhiên Đào Yêu gầm lên: “Chậm đã! Đường Liên Bích, ngươi muốn chặt đứt đường lui của chúng ta sao!”

Lần thứ bảy, tiếng gầm vang vọng khắp U Nguyên Đẳng Phương đình nhị nguyên.

Theo như biểu hiện của Quy Dịch quẻ tượng, kim thủy tương phùng tức là “Tàng Chỉ Trọng Môn”

Vô Chi Côn Tộc thuộc thủy, Côn Luân Sơn thuộc kim, vừa lúc xúc tiến tượng tượng này phát sinh.

Giả như song phương giữ vững khoảng cách nhất định, quẻ tượng mới sinh mà chưa đến cực điểm, hoặc có thể mở ra đường vào thời tiết nhập địa.

Nhưng như thủy kim tụ hợp không gian, “Tàng Chỉ Trọng Môn” diễn biến đến mức tận cùng, địa khiêu dẫn tới Côn Luân Tiên Cảnh sẽ vĩnh viễn đóng lại, đến lúc đó đệ tử Nga Phản Đình từ chỗ nào rút ra? Đào Yêu thẩm định thám thính, mắt thấy Đường Liên Bích Xa chuyển hướng, Vô Chi Khoát thẳng đến phương vị Địa Khiêu, nhất thời phát hiện ra nguy cơ trong đó, liên thanh quát bảo ngưng lại: “Đường Liên Bích, dừng lại cho ta!”

Xương sọ Lục Ngô đã hóa thành đỉnh núi, rộng chừng trăm trượng, rộng chừng trăm trượng.

bánh xe chạm đất bay chuyển, trực tiếp chạy xuống chân núi, Đường Liên Bích không dừng lại chút nào.

Đào Yêu Yêu nói: “Không thể tiếp tục làm khách nữa!” Vũ trụ nhanh chóng thò đầu ngón tay ra.

Chúng đồ nhao nhao hành đồng sư tôn, thu thế không tiến không tới.

Đầu xe bỗng chốc cũng dừng lại, bên trái miệng phun tiếng người: “Đường công tử, ngươi thật muốn buông tay bao người sao?” Giọng nói to hùng tráng thô to vang dội.

Bên phải dường như là con cái, giọng nói lạnh lạnh: “Hiện nay không thể so với lần trước, ngươi muốn để cho chúng ta xâm nhập Côn Luân, tất cả mọi người đừng mong trở về nhân

gian!” Công nhân kia lại nói: “Chớ nếu theo lệ cũ, vợ chồng ta lưu lại nơi xa.

Bảo đảm tiên môn Côn Luân mở rộng, người lấy linh chi cũng tốt.”

Vài câu khuyên nhủ đã chứng thực suy đoán của mình, trước kia Đường Liên Bích xâm nhập Tề Thiên Cung, quả nhiên là cưỡng ép không chỉ Côn Bằng làm chìa khóa để mở cửa.

Nhưng chỉ để bọn chúng lưu lại bên ngoài, hôm nay xua đuổi đi vào bên trong, nghiêm nhiên là tự cắt đứt đường lui.

Đào Yêu Yêu nói: “Người thật sự muốn hỗ trợ, phải nghe theo ta sai khiến, đi theo phía sau đại đội ngũ.” Đường Liên Bích nói: “Nghe người nói vậy, so với ốc sên rùa đen nhanh hơn không được bao nhiêu.” Đào Yêu tức giận nói: “Người nói cái gì?”

Đường Liên Bích cũng không quay đầu lại, ngón tay phải điểm nhẹ, trước xe năm thước một đoàn sương mù mở ra ngoài.

Lúc này đám người Tự Tinh trai, kỳ xảo chiến giới, các loại khí cụ, thậm chí Đường Đa, Như Mộng Như Sương đều bị sương gió cuốn đi.

Bốn phía sương mù lơ lửng, mọi người cũng không có cảm giác kinh nghi.

Nhưng đoàn sương mù tách ra kia lại làm cho Đào Yêu ngây người, chỉ thấy bên trong sáng ngời chói mắt, lại cất giấu quan tài bằng của Long Bách Linh.

Đường Liên Bích nói: “Quá chậm có thể cứu sống được nàng.” Chỉ giương lên, sương trắng hóa thành trường tiên, liễu mạng: “Đi!” Roi quét mạnh lên lưng Vô Chi Khung.

Tiếng vượn kêu tê tâm liệt phế, Vô Chi Giao vung ra bốn trảo, tác động vân xa hướng đáy núi bay nhanh.

Đào Yêu tỉnh lại, nói: “Tên khốn kiếp nhà ngươi! Ngươi mang Linh Nhi đi đâu?” Tung lên đám mây, cấp tốc đuổi theo.

Chúng đồ nhao nhao ai còn chờ mệnh lệnh khởi động, đồng loạt theo sư tôn phi hành sát mặt đất.

Địa thế dần dần thấp xuống, sơn cảnh càng lộ ra vẻ rộng rãi, rừng tùng rậm rạp phân bố chung quanh.

Dương Tiểu Xuyên ngạc nhiên nói: “Ở đâu ra cây cối? Chúng ta đang ở trên thân thể của Cổ Thần sao?” Lan Thế Hải nói: “Đương nhiên rồi, cây cối chính là lông của Cổ Thần biến thành.

Phàm là người da tóc bên ngoài bị Vô Chi Thương chạy qua, các vị trí đều sẽ hóa thành cảnh vật trong núi.

Từ đó về sau, không mơ tưởng biến về nguyên trạng nữa.” Tiểu Tuyết nói: “Ừm, thân thể bất tử biến thành núi lớn, đích xác vĩnh sinh bất tử, có thể động đây cũng không được.” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Chẳng trách xuống núi khó khăn như vậy, lại phải đem sơn thần vĩnh viễn giam cầm, miễn cho chúng ta vừa vào Côn Luân tiên cảnh, tai tinh này liền sinh họa ở bên ngoài.” Hoàng U nói: “Đúng vậy! Thủy hầu qua người, núi vàng vĩnh cố, như vậy chạy có thể tuyệt hậu hoạn, nếu không thì dùng vận chuyển thuật của ta sẽ nhanh hơn.”

Nói chuyện chưa được bao lâu, bỗng nhiên sát khí nồng đậm, giữa sườn núi quái dị kêu lên tiếng động trời.

Chúng đột ngột Nga phần nhiều là hạng người đạo cao tính linh tinh, phát giác sơn thần trong yên tĩnh muốn động, không muốn như vậy bị cấm, đã điều ra các loại thượng cổ tinh linh ngăn cản Vô Chi Côn Bằng.

Ngay từ khi tiên tông Côn Luân sáng lập ra, Lục Ngô chính là chủ thần chương quản chư linh Côn Luân.

Sơn tinh thủy thủ hạ quái nhiều không đếm xuể: Bầy ong Khâm Nguyên, Loan Điều Xích Mãng, cùng chín bộ Phi Long vân vân, tất cả đều chiêu ra, dũng tướng vung ra lập tức đi.

Có năm tên ác sát được xưng là “Thỏ Lữ” từ thời viễn cổ thích ăn thịt người nhất, hậu thế quy phục Lục Ngô, hóa thân thành năm cái hồ thảo.

Lúc lâm chiến hoàn toàn liệt chủ thần thân bên ngoài, thiên tử vạn tử vẫn có thể trùng sinh tác chiến.

Vừa rồi Thỏ Lữ bị lôi viêm của Đường Liên Bích đánh nát, giờ phút này lại dẫn ong phong ngăn trở đường đi.

Đồng thời trên không bóng trảo ảnh vung quạt, thần lực Lục Ngô phóng thích, điện quang đỏ đậm xuyên thấu tầng mây, nếu gặp phải phản kháng lập tức biến thành tia chớp liên khóa đâm địch lại.

Mọi người sợ lại bị trói buộc, càng không có ý tranh đấu, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía vân xa.

Hoàng U há miệng hô to: “Đường Liên Bích...” Hô quát chưa tuyệt, trúng một bạt tai của Cô Bình, bên dưới “Mau ra chiêu lui địch” vài chữ đã khiến yết hầu trở về, quay phắt đầu giận dữ nói: “Người làm gì vậy?”

Cô Bình nói: “Người làm gì? Đường Liên Bích có thể nghe lời người sai khiến? hô to gọi nhỏ chọc hấn nổi lên, ai biết có hậu quả gì? Người ngậm miệng bớt đi!” Mọi người đều rất tán đồng, lập tức theo sát sau xe, cũng không lên tiếng quát tháo.

Quả nhiên Đường Liên Bích giơ cánh tay phải lên trời, sương khí quần quanh giữa ngón tay, duỗi thẳng ra, hình dáng Côn Bằng ngưng tụ thành kiếm, u trầm đại minh như tối đen.

Từ sau Huyền môn tổ sư Tử Nguyên tông, đây là Huyền Thủy kiếm độ hoàn chỉnh hiện thế, khí thế cuộn cuộn không thể so sánh! Đối cứng chống đỡ xích điện, mũi kiếm phân ra tia chớp, lại là bắn về phía Côn Luân tinh linh khắp núi.

Trong một sát na vạn tia điện duỗi ra vạn vẹo, tựa như long xà cuồng vũ, giáo nhân sáng lạn hoa lệ không mở mắt ra được.

Lan Thế Phương cười Đan Phượng bay về phía trước, vừa thấy cảnh này lập tức tán thưởng lớn: “Thật là đồ sộ!” Chúng linh Côn Luân mượn khí thế xích điện tác hung hăng, chợt bị thần uy vô thượng của Huyền Thủy kiếm phản chế, thân hình vỡ vụn, tán loạn, hơn nữa không cách nào tái tạo, chỉ như tro bụi rải khắp bốn phía.

chương ngại thanh trừ, trong tiếng kêu tràn ngập hồi hộp thăm thiết, vân xa tuyệt trần bay xuống giữa núi.

Lúc xe ngựa gần sát đáy núi, thiên tượng trên đầu biến ảo, nổi lên gợn nước như vảy cá.

Tiểu Tuyết nói: “Bên trên giống như có phiến nước hồ!” Lan Thế Hải tiếp lời: “Không phải là giống, đó chính là hồ vàng của Côn Luân.” Chúc Lô kinh ngạc: “Thiên địa xoay chuyển?

Hồ nước sao lại chạy lên trời vậy?” Lan Thế Hải nói: “Nơi đây kỳ tượng ẩn chứa pháp chú Côn Luân, đều do Hồng Quân Đạo Tổ tự tay bố trí, pháp lý của hắn thâm sâu huyền ảo., Ngôn ngữ văn tự rất khó giải thích.” Hoàng Mộng Long lắc đầu nói: “Đạo khả đạo, phi thường đạo, tức là nói vậy.” Trong khi nói chuyện thủy quang dề thấp, đường núi nghiêng chuyển hẹp, trên dưới hình như có ý hợp lại.

Như Lý Phượng Kỳ, Lan Thế Hải các người am hiểu huyền lý, nhìn ra quá trình Lục Ngô Biến Sơn nhanh hơn, bờ mờ hóa đá đang ngời hừng mặt hồ kim trì, vội gọi: “Mọi người chạy mau, chạy nhanh chút!” Lại dặn dò “Đừng vượt qua càn xe ngựa của Đường Liên Bích!” Hai bên vách đá dựng đứng, phía sau tấm tối chấn động, trước mắt chỉ có một con đường bằng phẳng thẳng xuyên qua sơn động.

Hoàng U hoảng hốt nói: “Đến chỗ nào vậy? Tiến vào động sao?” Vô Chi Côn Bằng gầm rú: “Môn tiên môn của Côn Luân! Vào trong là không ra được...” Giọng điệu tràn ngập tuyệt vọng sợ hãi, lại bị Đường Liên Bích Sương Tiên quát xuống, không hề trì trệ vọt vào trong động.

Chúng đồ của Nga Khuyết phái theo sát vào, sương gió cuốn đưa cương trùng, đồng loạt tiến vào chỗ sâu trong động.

Giờ phút này hai bên ba mặt đều đen, chỉ có ánh sáng phía trước lơ lửng, phản phát Bắc Đẩu Tinh trong đại dương chỉ dẫn đường đi.

Sơn động này vừa rộng vừa dài, hai đầu cách ba năm trăm dặm.

Chúng đồ đệ Ngao cực nhanh cước trình, đạo thuật sử dụng nhanh như bôn lôi, trong chớp lát đã xuyên ra lỗ thủng dài.

Quay đầu nhìn lại lúc, lai lịch đã không thấy, Kim Trì Lâm Mộc càng không thấy bóng dáng tăm hơi.

Dương Tiểu Xuyên kinh ngạc hỏi: “Động tiên môn thì sao?” Vô Chi Lăng cực kỳ mệt mỏi, thở hồng hộc nói: “Lục Ngô đã biến thành dãy núi thật sự, động tiên tự nhiên vĩnh viễn khép kín!” Mẫu viên kêu gào: “Xong rồi, toàn bộ xong rồi, ai cũng đều không muốn trở về!” Mọi người nhìn nhau biến sắc mặt.

Thông Tí tiên nện ngực giậm chân kêu oan: “Không về được, Ngao Huyền phải xong đời rồi, Hầu Tử của Ngao Sơn muốn tuyệt chủng rồi, đã nói sớm lần này tây chinh hung nhiều lành ít mà!” Lại hướng về Vô Chi hầu gia nãi nãi, hai người ngài tri thức huyền bí Côn Lôn, nếu nghĩ ra biện pháp thoát thân, xem ở trên vạn hy vọng mang theo đồng loại.”

Đào Yêu Yêu nhìn quan tài băng rơi xuống đất, bình ổn chậm rãi không bị tổn hại chút nào, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, lại bị Thông Tí Tiên kêu la câu dẫn lên cảnh giác.

Nhớ lại ngày đó Đường Liên Bích từng nói “Ngao nha phải nhất định phải diệt”, hẳn là nảy ý bất thiện, nhân cơ hội này dẫn toàn bộ chúng nhân vào tuyệt cảnh, lấy đồ mượn tay Côn Lôn phải trăm thảo trừ căn.

Nghĩ đến đây hai hàng lông mày dựng thẳng, quát hỏi: “Họ Đường, ta đã hỏi qua nhiều lần, hôm nay nhất định phải làm rõ, người rút cuộc có phải là người của Nga lang phái hay không?”

Đường Liên Bích không để ý tới hắn, đứng trên xe nhìn về phương xa, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị không nhìn ra tốt xấu gì.

Lý Phượng Kỳ nói: “Hắn đương nhiên là người Nga Phản phái, nếu không sao lại bảo vệ chúng ta mọi nơi như vậy.” Định ý Đào Yêu đang mạnh lên, phe mình hiện nay có mất phân biệt, hỏi: “Giữ gìn?” Lý Phượng Kỳ nói: “Chúng ta đấu Thôn Thiên Thú, Đấu Sơn Thần Lục Ngô, tiêu hao chân khí rất nhiều, lúc này lại không cảm thấy quá mệt mỏi., Người nên biết nguyên nhân trong đó chứ?” Một chỉ thông báo cho tiên nhân nói: “Dương khí loài khỉ nóng nảy giảm sút, lão hầu tử ở bên cạnh kim trì rất suy yếu, ở đây lại có thể hoạt bát nhảy nhót lung tung, mất đi dương khí hiển thị là bù đắp.” Lời này nói ra, không chỉ có Đào Yêu bất ngờ, Hoàng U, Âu Dương Cô Bình cũng ngộ ra đạo lý sâu thông ngũ hành dịch kinh.

Các đệ tử khác còn có nghi vấn, Lý Phượng Kỳ tiếp tục giảng giải: “Thần núi Côn Luân biến thành núi cao, thiên trụ chống đỡ thiên khung cũng không đoạn tuyệt.

Thời tiết vẫn đang bị hút vào địa tàng, thổi lên Địa Phong hình trụ, bởi vậy trên trời Thanh Y lắng đọng lại rất nhiều, chuyển

hóa thành tinh hoa Chân Dương dưới mặt đất.

Cho nên trong tiên cảnh dương khí sung túc, có thể giúp chúng ta hồi phục chiến lực rất nhanh.”

Lan Thế Hải nói: “Đường huynh mang bọn ta đi xâm nhập Côn Luân, là muốn mượn thiên địa dương khí đề tăng hiệu năng Chân Võ Trận, để đối phó với đối thủ cường đại hơn của Côn Luân.” Thiết Đầu nói: “Vậy tại sao cũng mang người nhà của mình theo...” Chợt đánh lại câu chuyện, tự biết vấn đề này hỏi dư thừa, tình thế trước mắt không nói ra, thích hợp với đám tà ma nổi loạn, nếu rời khỏi sự bảo vệ của Huyền Môn Cửu Dương, Thiên phái cực dễ làm hại đến thân quyến nhỏ yếu của ma đạo.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “May mà bọn Lục Tùng đã rời núi trước, đệ tử đạo hạnh thấp kém pháp không được, chiêu cố lại càng phiền phức.” Lan Thế Phương vỗ tay cười nói: “Ta nói Đường sư huynh là có ý tốt mà, một mực bảo vệ chúng ta, sư tôn người đừng đoán mò.” Hoàng U vẫn không hiểu: “Đường lui đã phong kín, muốn rời địa bàn Côn Luân phải, chúng ta nên đi đâu?”

Đường Liên Bích đứng lặng trong xe, chậm rãi giơ cánh tay chỉ về phía bầu trời.

Mọi người ngóng nhìn lại, chỉ thấy đài quỳnh đài trên chín tầng trời cao giăng co, đỉnh vàng rực rỡ, nghiêm nhiên là mấy tòa cung điện ngoài Thiên Ngoại.

Xa xa nhìn chỉ lớn cỡ nắm tay, khí phách lẫm lẫm hư xuất thế đã có thể chấn nhiếp nhân hồn.

Hoàng U lẩm bẩm: “Vậy... là Tề Thiên Cung?” Vô Chi Tiêu nằm rạp trên mặt đất nhìn trộm, cực kỳ kính sợ: “Đúng vậy, đúng không... Đạo tràng đầu tiên của Côn Luân, hẳn là Tề Thiên Cung, phái thế lớn thật.”

Đường Liên Bích nói: “Muốn đi ra ngoài phải phá tan đạo tràng Côn Luân.”

Đám người nghe vậy tỉnh lại, ánh mắt từ cung điện dờ xuống phía dưới.

Lúc này hẳn mới nhìn rõ toàn cảnh Tiên Cảnh, đột nhiên đoạt lấy khí lực, bị cảnh sắc bao la thần kỳ làm cho sợ ngây người.

Trên một mảnh đồng dã rộng lớn, Ngọc Anh quần lầy, sương tím xen lẫn nhau, khí tượng thanh u cổ bát ngát đầu chỉ vạn dặm.

Tiểu Tuyết nói: “Trong bụng sơn thần rộng quá!” Lan Thế Hải nói: “Chắc hẳn cũng là Côn Luân pháp chú biến thành.

Hồng Quân Đạo Tổ tiên pháp kỳ diệu, Nhân Nhân giới của Chân giáo mở rộng.” Âu Dương Độc Bình khoát tay nói: “Nhìn xem, đó mới là kỳ quái.” Ngón tay chỉ về phía đó, một vầng mặt trời đỏ lơ lửng giữa không trung, phản chiếu là Nguyệt câu trắng loáng.

Nhật nguyệt đồng huy ở Nguyên Thủy phong cũng có thể nhìn thấy, đó là bởi vì tiên phong cao hơn tầng mây, mẫn thiên tinh tú có thể nhìn một cái không sót gì.

Mà mặt trời ở đây, ánh trăng vờn quanh vòm trời, quỹ tích vô cùng quái dị, hiển nhiên không phải là hai tinh thể chiếu vạn vật ở bên ngoài kia, mà là hai tinh thể chiếu sáng vạn vật.

Đào Yêu Yêu tự hiểu rõ nguyên do, mấy người Lý Phương Kỳ ngộ đạo sâu, cũng nhìn ra chút danh đường, nói: “Mặt trời nơi này là do dương khí ngưng kết mà thành, nghĩ là nguồn suối tiên tông Côn Luân tu luyện.

Nhưng ánh trăng là thứ thuần âm, sao lại sinh ra trong địa tàng tràn ngập chân dương?” Mẹ đào nói: “Lão Dương hóa thiếu âm, cô là Dịch quả thường pháp; âm thịnh mà dương tráng, cũng hợp với đạo của Thiên Nhân hóa sinh.

Địa Tạng vốn là thuộc âm, dương khí súc mà không tiết, ngược lại sẽ sinh sôi nảy nở lẫn nhau.

Côn Luân pháp chia làm văn võ hai đê, như nhật nguyệt hướng về phía mình, chính là bắt nguồn từ pháp lý này.”

Trong lúc đàm luận, khí đục ngầu bốc lên từ phía dưới Tề Thiên Cung tràn ra, cảnh giới Âm Dương đang cân bằng bỗng xuất hiện sát khí lạnh lùng.

Cô Bình nói: “Cỗ hung khí này không phải là tiên pháp của Hồng Quân đạo sao?” Lan Thế Hải nhìn lên nói: “Là do yêu ma phát ra, cùng loại với khí âm hàn mà Lục Ngộ phát ra.” Đào Yêu Thiên nói: “Tự Phong kiếm chuyên giết chóc, Cổ

Thần của Côn Luân đều bị thôi hóa thành sát ma, thần lực chuyển âm hàn cũng là hợp lý.

Nhưng trận thế này ngấm thay đổi quỷ dị, không giống như Cổ Thần xếp thành... ” Cổ Chiến Cổ Cổ Cổ Cổ Cổ Cổ Cổ Cổ Cổ Cổ Cổ Cổ Cổ Cổ truyền ra khỏi không khí, thương lâm sáng loáng nghiêng ngả, thiết giáp hội tụ thành dòng thép, tràng diện to lớn ầm ầm lộ ra thể lương.

Chúng đồ Nga Phản toàn thân đề phòng, Hoàng U nói: “Là lao về phía chúng ta!” Cô Bình nói: “Phí lời...” Một lời chưa dứt, đào yêu nhìn thấy cờ hiệu trong quân trận, “Hành Đạo” hình chữ pháp phối, thất thanh kêu lên: “Diệt Ma quân của Địa Phủ!”

Trong nháy mắt trận hình trải ra, trung tâm bóng người phi thăng, đỉnh đầu đội mũ giáp chân đạp hai con long quý, chính là Côn Luân Thiên Vũ Túc Thần Tướng Vũ Huyền Anh.

Một thanh Long Hồn Tử Thần Kích mới luyện trong lòng bàn tay, hùng hổ hàn quang ầm ầm hiện màu vàng, so sánh với Cổ Thần khắp cả người kim huy, Cương Phong kiếm lực dung hợp gấp bội thêm nữa.

Mà thể hình tăng lớn mấy lần, sắc mặt âm trầm ảm đạm, khí chất anh vũ tăng thêm mấy phần âm tàn, lại so với cổ thần càng thêm tà hóa ma chi tướng.

Lý Phượng Kỳ nói: “Bày chân võ trận!” Đào Yêu Yêu nói: “Chậm đã...” Chợt nghe tiếng kèn thể lương, sương mù thổi bay tán loạn, trăm ức quỷ hồn đại quân phút chốc hiện hình, sai bước hướng về phía trước phát ra, tình cảnh không thể miêu tả khiến người ta run rẩy.

Đào Yêu Yêu vận chuyển toàn bộ tinh lực, gấp gấp nhìn ra hư thực thực của Hành Đạo quân.

Chúng đồ Nga Thiên chờ đợi sư tôn phát lệnh, trong lòng căng thẳng, khí tức trong cổ họng giống như bị một loại quái lực nào đó bóp chặt.

Lúc này Vô Chi Côn Bằng đã nghỉ ngơi mệt mỏi, thừa dịp mọi người không chú ý, quay đầu lại bỗng nhiên chạy về phía sau.

Lại bị roi sương của Đường Liên Bích quất trúng, “Bốp bốp bốp” vang mật như đậu phụ, một mực đánh mặt hai con cự

viên về phía trước, quát lớn: “Lên đi!” Cây roi vung xuống như mưa, Vô Chi Giao đau nhức thấu xương, vung đầu rồng to điên cuồng, kéo như vân xa tiến lao ra ngoài.

Một người đối kháng trăm ức quân địch! Các đồ đệ Ngao Tỳ Hưu hoa mắt thần lắc lư, chỉ thấy Đường Liên Bích Thủ cầm Huyền Thủy kiếm, phong nhận màu đen tạo nên một đạo gió mạnh lạnh thấu xương.

Đào Yêu Yêu cắn răng nói: “Tên điên này chỉ có thể làm bừa!” Vội vàng lệnh cho Thiết Đầu, Hầu Thiên Cơ, Doãn Xích đi theo phía sau, còn đang bố trí trận hình tiền tuyến.

Lý Phượng Kỳ đã vượt lên trước, Thi phóng Thiên Vương Thuần bao lại vân xa.

Trước đây Đường Liên Bích Kiếm Phong quét ngang, gặp được kim mang trên Võ Huyền Anh Kích.

Huyền Thủy kiếm cùng Nghê Phong kiếm va chạm, tình hình kia phảng phất sóng biển vỗ mạnh đá ngầm đá.

Thế công của người trước không gì sánh được, lại đè ép không ngừng góc cạnh người sau.

Chỉ thấy kim quang lóe lên, khe hở thuận kiếm phong đâm thẳng vào ngực Đường Liên Bích, vừa vụn đánh lên Thiên Vương Thuần.

Cương Phong kiếm thế bị Huyền Thủy kiếm tiêu giảm hơn phân nửa, lại bởi Lý Phượng Kỳ dốc toàn lực thi pháp, vậy mà ngăn được thần kiếm xung kích.

Huyền Thủy kiếm áp chế phía trước không thay đổi, Đăng tướng trăm vạn quỷ binh hồn phách tan thành mây khói.

Võ Huyền Anh trường kích vừa lật, quang đoàn khắp nơi lập loè, giống như vô số mặt gương sáng lên.

Quỷ binh bỗng nhiên mỗi người đều mang theo Thiên Vương Thuần, cũng kháng lại Huyền Thủy kiếm xông loạn, hai bên giống như đấu ngang tay.

Nhưng Huyền Môn Chính Pháp Thiên Vương Thuần lại bị địch quân mượn dùng, còn có thể phòng hộ quỷ hồn tà ma, thực là kỳ biến trước nay chưa từng gặp! Lý Phượng Kỳ thậm cảm thấy kinh hãi, đột nhiên thấy Đường Liên Bích vươn tay

trái, phong văn phá nguyệt lưu giao thoa giữa không trung, đột nhiên đem thượng cung châu tiêm cận đánh lên quần chặt lấy.

Mặc cho nàng mang Thiên Vương thuần phòng ngự, cũng không thể phòng ngự được Huyền Thủy kiếm cùng Phong văn song song sát thương.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tan xương nát thịt, chết dưới tay Đường Liên Bích.

Thần sắc Vũ Huyền Anh không thay đổi, Tử Thần Kích xẹt qua, vong hồn Bích Khung Châu lập tức hóa thành Lệ quỷ, suất lĩnh quỷ binh lần nữa công tới.

Tiên Thị tùy thân ngàn năm chết thảm, nữ Võ Thần Côn Luân coi như bình thường, trong lòng hiển thị đã ma hóa, ngoại trừ hi hận ái ố các loại tình cảm khác.

Bên kia Đường Liên Bích cũng lạnh như băng sơn, đôi mắt với quần triều mãnh liệt cuốn tới, hoàn toàn không có ý tránh né, một mặt thôi động Vô Chi Bổng vọt tới trước, một mặt vận khởi Bát Hoang Lô Viêm Lưu Thần Công, một tay vung Huyền Thủy Kiếm trợ thế,

Kiểm phong Hắc Trảm ẩn chứa uy lực đại dương mệnh mông, phối hợp với lô viêm chấn động mãnh liệt, một hồi thiên hôn địa ám, tiên cảnh vô biên như sắp sụp đổ, Tề Thiên cung trên mây cao đều đang lay động.

Nhưng cương phong kiếm quang thủy chung sáng ngời, xuyên phá Huyền Thủy kiếm hắc phong, một chút mũi kích sao lấp, trăm ức quỷ hồn hợp thể, tầng tầng chồng lên nhau hóa linh vị chính thể.

Vốn số lượng Quỷ quân không lồ, có thể tấn công đến trước xe chỉ có số ít, tập hợp này giống như sợi tơ vắn thành sợi dây thép, đồng nát đúc thành ao vàng.

Đã lệnh giảm hiệu quả của Thiên Vương thuần tăng thêm, ngăn cản Lô Viêm tấn công, lại tránh đi Huyền Thủy kiếm can quét.

Chính giữa ngưng tụ ma lực Quỷ quân, tiến quân thần tốc công thẳng vào chỗ yếu hại của kẻ địch.

Lý Phượng Kỳ ra sức chống đỡ, đã không rảnh để bày phòng bị cho Đường Liên Bích.

Lan Thế Hải ở phía sau thấy vậy, bất giác cả kinh nói: “Thuật Tập Hồn!”

Ba phái Tiên tông đều có sở trường riêng, như luận về linh hồn tu luyện đầu tiên để đẩy Thiên Sơn.

“Ký Hồn Thông Linh” vẫn còn giai đoạn cuối, phái này thứ cao nhất theo đuổi là “Thiên Nhân Hợp Nhất”, tức hồn phách nhân loại dung hợp cùng với tiên linh thượng chí cao, cuối cùng cũng đạt tới cảnh giới trọn vẹn bình cảnh.

Nhiếp Hồn môn lấy pháp thiên sơn tiên tông, Lan Thế Hải hơi biết kỳ diệu, đột nhiên thấy tiên nhân Côn Luân thi pháp tập kết hồn linh, nghiêm nhiên đem “thiên nhân hợp nhất” thành “Ma nhân hợp nhất”, nguyên lý tương tự tác dụng khác nhau, nhất thời trong lòng sinh ra vô cùng nghi vấn “Côn Luân tiên khách vì sao Thiên Sơn” tụ tập tiên pháp? Điều quý hồn như vậy, ngược lại là tiên khách Thiên Sơn nhập ma, ai bảo nữ vũ thần Côn Luân cải biến như thế? Nhưng hẳn cũng là người của Côn Luân sao?”

Đường Liên Bích vẫn không lùi bước, đón lấy mũi kích xông về phía trước, đồng thời rút Huyền Thủy kiếm về hóa giải địch tập kích.

Chỉ nghe thanh âm ầm ầm đất nứt thủy kích không dứt, dùng thần kiếm phòng thủ dần phát tai biến, ngàn dặm chung quanh Đãng biến thành hồ lớn.

Võ Huyền Anh vùng trường kích, quý hồn lại thành trăm ức, kết thành hàng ngũ Đạp Thủy tiến công.

Ma lực mũi tên nhọn ngưng tụ thành, hỏa lực, bao gồm sát khí âm lệ, phô thiên cái địa bay xuống.

Gặp phải Huyền Môn Cửu Dương gia nhập chiến cuộc, Đào Yêu Tài vùng vũ trụ phong lên, truyền lệnh: “Địch nhân số lượng nhiều, lại sẽ trộm Pháp Pháp Thiên Vương Thuần, không thể dựa vào hồn chiến phía trước.

Chiến khí kỳ xảo làm chủ lực quân, mọi người theo đuôi yểm hộ.”

Ban Lương ngang nhiên dẫn đầu, thao túng Chiến Thần năm mươi giờ cao pháp khí, kêu lên: “Phác Côn Luân phái có thể trộm pháp thuật của ta sao!” Nắm chặt túi vải vung mạnh, giới thiệu đồng nhân ẩn giấu tung ra toàn bộ, cũng hóa thành trăm vạn binh tướng, hợp thành trận lân phiến lần lượt đẩy, bên trong đạn pháo, cự tiễn, xa đá đồng loạt bắn ra, khói thuốc súng bốc lên ánh sáng., Cùng lúc với chiến thú, thần thú điên cuồng gào thét, hình ảnh Hoàng Đế thượng cổ đại chiến Xi Vu tựa như tái hiện! Tiểu Tuyết, Dương Tiểu Xuyên, Lan Thế Phương ở trung bộ giới tử đồng nhân, phát công đánh tan quỷ binh, Âu Dương Cô Bình, Phương Linh Bảo, Hoàng U đại phu ở phía sau chữa thương.

Chân Võ trận thay đổi hình thức cũng có thể dùng cho chiến trường, mắt thấy Huyền môn sẽ chiếm thượng phong, bỗng nhiên hô lớn: “Đứng lại hết! Không thể đi về phía trước nữa!”

Sắc trời sáng tối đã từ từ chuyển biến, mặt trời lặn yên chuyển đến phía trên quỷ hồn đại quân, ánh sáng vàng rực rỡ chiếu khắp đại địa.

Trường kích Vũ Huyền Anh áp ngược ra sau lưng, hai ngón tay phải vạch một cái, hồ lớn ngàn dặm đột nhiên bốc hơi, ngọc anh đầy đất lóng lánh tử hoa, giống như hạt giống lay động cao vút.

Đào Yêu Yêu kêu lên: “Thái dương là căn nguyên tu đạo của Thiên Võ Tú...” Lời còn chưa dứt, quỷ binh đã nhảy xuống hí vang, một con chiến mã từ dưới đất đứng lên, mắt vận kim quang, miệng phun liệt hỏa, chính là Hô Diễm Báo đã từng xuất hiện ở Sát Mộng Quốc.

Khác biệt lúc này là tử mã vong linh hóa thành, nhục thân khô cốt lập loè dữ tợn, dữ tợn gấp bội.

Hồn thể loại súc vật vốn không đầy đủ, sau khi chết tiêu tán không còn ngần, nhưng bằng vào sát khí của cương phong kiếm thúc luyện, lại có thể ẩn tụ tại đáy Ngọc Anh.

Một ngày trải qua tức thì thành hình, chở quỷ binh điên cuồng va chạm điên cuồng.

Trong lúc nhất thời tình thế chuyển biến không tốt, Giới tử đồng nhân liên tiếp ngã xuống, chiến thú xảo diệu liên tục bị

phá hủy.

Rất nhanh, đám người Tiểu Tuyết đã đối phó với quỷ hồn kỵ sĩ, kiếm khí và pháp lực không chống đỡ nổi vạn vô cuồng đập, hướng hồ chiến lực địch quân tăng mạnh, ngăn cản mấy lần đã cực kỳ nguy hiểm.

Đào Yêu vũ vũ động vũ trụ giải vây, chém giết hơn trăm kỵ binh địch, mũi kiếm hút dương, thiêu đốt hai hiệu lực kích phát, Hồ Diễm Báo bị thiêu chết kinh khủng chạy tới chạy tới.

Lý Phượng Kỳ hầu như cùng lúc phóng ra khiên trợ giúp, đã thấy Võ Huyền Anh lay động trường kích, lại đem Thiên Vương Thuần thu hoạch được, chuyển qua phụ thuộc vào mũi nhọn phía trước kỵ binh.

Lập tức kiếm quang cương phong bay ra khỏi đầu kích.

Uy lực của vũ trụ Đào Yêu còn xa mới đạt tới lúc trước, lại bị Thiên Vương Thuần khắc chế, lập tức không dám ngạnh kháng thần kiếm, rút lui phía sau nhảy nói: “Lui a! Rời khỏi khu vực Nhật Chiếu, lui đến dưới ánh trăng!” Theo tiếng nói, quỷ kỵ giống như thủy triều vọt tới.

Mọi người tuân lệnh sự mệnh tạm lui, cảm thấy không cam lòng, còn muốn trọng chấn đội ngũ áp chế lại.

Chợt thấy tàn quang phía sau địch trận sáng rực lên, đầu khí đỏ thẫm xếp thành chiến vân, ma quái phía dưới tựa hồ cường đại không tầm thường.

Hoàng U nói: “Đó là cái gì, ta đi xem một chút.” Dựa vào di vị thần tốc, đang muốn tìm hiểu đến tột cùng là cái gì.”

Đào Yêu Yêu kéo lại nói: “Muốn chết sao! Các đời tiên khách Côn Lôn phái tiên hồn tề tụ ở nơi đó, người có muốn nhanh gấp mười lần cũng khó thoát thân được.” Hoàng U hoảng sợ nói: “Các đời tiên khách? Chúng ta chọc vào tổ ong vò vẽ rồi?” Đào Yêu Yêu nói: “Quy củ của Côn Lôn phái, tiên khách từ thế gian lưu lại nội đan, tự nhiên tồn tại ngàn vạn tiên hồn thú?

Nếu như hậu thế cầu thành kính, thường sẽ hiển linh giáng thánh.” Hầu Thiên Cơ nghe vậy nhớ lại: “Giống Na Tra được Diệu Hương Tử triệu hoán lần trước!” Đào Yêu gật đầu nói:

“Không sai, ta nghĩ thần quân của Tây Chu Diệt Thương chính là tiên khách Côn Lôn.

Như Na Tra, Dương Tiễn, Khương Tử Nha vân vân, ai mà không phải tiên thánh thần thông quảng đại? Vội vàng đối chiến rất khó thắng.” Lý Phượng Kỳ chăm chú nhìn mây đen bốc lên hung ác, nói: “Đáng tiếc tiên thánh cũng biến thành ác ma.”

Vừa phân tích vừa lui về phía sau, Ban Lương Công thu hồi giới tử đồng nhân, chiến khí thần thú nhanh chóng rời khỏi bờ trước.

Lan Thế Phương vì đan Phượng kiệt ngạo khó không chế, chỉ cười bao trời bỏ chạy.

Ngao Cửu Dương lui vào khu vực lam sắc ánh trắng chiếu rọi.

Quý kỵ quả nhiên đứng ở bên cạnh, từng hàng yên tĩnh như điêu khắc.

Hoàng U cười nói: “Lại cho sư tôn đúng rồi.” Đến lúc này, Dương Tiểu Xuyên đã bội phục sát đất, phân biệt: “Sao lại là giả? Sư tôn thông suốt hiểu tam dịch huyền cơ, đương nhiên là thần cơ diệu toán rồi!” Đào Yêu nhú chặt lông mày, nhìn về phía xa nói: “Đừng cao hứng quá sớm, còn có đại phiền toái chưa giải quyết được.”

Mọi người theo hẩn nhìn ra xa, trong tầm mắt có băng hỏa cuồng loạn kích.

Đường Liên Bích còn đang đơn độc tác chiến, cười vãn xa xông thẳng về phía Tề Thiên Cung.

Dương Tiểu Xuyên vận chân khí gọi tên: “Đường sư huynh! Mau rút về phía chúng ta!” Giọng nói kêu vang cũng vô dụng.

Người nọ buông tay tự hành động, quân địch và bạn bè dường như không để vào mắt, một lát sau Bát Hoang Lô Viêm, một lúc Huyền Thủy Thần Kiếm, hoặc hai loại thần thông cùng thi triển, giữa minh sương, sóng lửa, sát khí màu đỏ trắng rất đẹp mắt.

Chỗ đi qua trời long đất lở, mỗi một kích đều có thần uy hủy diệt càn khôn.

Hoàng U đuổi cái lưỡi dài một lúc lâu mới rút về, lắc đầu cảm thán: “Quá mạnh, hấn học Phong Lôi đạo pháp nào vậy? Quả thực là tổ sư gia chuyển thế!” Nhưng Võ Huyền Anh cảm kích ứng chiến, Cương Phong kiếm quang đủ để chống lại Huyền Thủy cự thế lớn.

Mỗi khi lôi viêm quét ngang, liền khiến Tập Hồn Thuật điều quý quân tránh né, hậu kích phản kích đâm ngược, long hồn liêu mạng, Bắc Đẩu Thần Châm bắn nhanh, Côn Luân pháp thuật tầng tầng lớp lớp, khó khăn lắm mới ngang với Đường Liên Bích đấu trống trận tương đương.

So sánh với Phong Lôi môn phòng ngự yếu hơn, thế công của đối phương liên tiếp đánh một đợt, Đường Liên Liên chỉ dùng Huyền Thủy kiếm trung hóa.

Tiếp đó hồ nước sản sinh ra như biển rộng, vừa xuất hiện liền biến mất.

Mặt trời chiếu sáng khơi dậy sóng nhiệt, trong nháy mắt sóng lớn mênh mông bốc hơi khô.

Trên mặt đất Ngọc Anh mượn dương khí sinh trưởng tốt, có chút trắng kiện như chạc cây, tỏa ra tử quang khiến chiến lực Quỷ quân mỗi giờ mỗi khắc đều tăng lên.

Tình hình chiến đấu giằng co khó phân, Nhật chiếu của Quỷ Quân Kinh càng lúc càng lớn mạnh, rất nhiều tiên thánh tham gia chiến đoàn, Đường Liên Bích thân ảnh dần dần che phủ bởi mây đen.

Chúng đồ đệ vừa sốt ruột vừa bất đắc dĩ.

Lý Phượng Kỳ nói: “Ta dùng Thiên Vương Thuần bảo vệ hấn tới đây.” Đào Yêu Yêu kéo hấn lại nói: “Vô dụng, Thiên Vương Thuần sẽ chỉ khiến Vũ Huyền Anh càng mạnh hơn nữa.

Hừ, phát điên đến không biết sống chết, hấn muốn chịu chết thì cứ để hấn đi đi!” Đám người nhần tâm thế nào? Đang chờ bài trận liêu chết tiếp ứng, chợt nhìn vân xa quẹo trái, phải ngoặt, lại xuyên qua đám đông địch nhân dày đặc mà ra.

Đường Liên Bích không sợ hãi, nhưng rút cuộc Vô Chi Côn Bằng sợ chết.

Một cỗ ngoạn kinh hao kiệt, lập tức đoạt đường mà chạy.

Trùng hợp người trong xe đấu pháp say sưa, không ra tay không chế phương hướng xe đi, hai con cự viên liên vùng móng vuốt chạy tán loạn.

Bốn mặt quỷ quân bao vây, mỗi lần đều có thể chui ra khe hở không gian.

Tiểu Tuyết ngạc nhiên nói: “Hình như bọn họ biết đường ra!”
Hoàng U tinh thông Ngũ Hành, am hiểu phương pháp tránh né, lúc này đây thảo luận rất có uy tín: “Côn Luân tiên cảnh thuộc kim, thuộc thủy tính Vô Chi, thủy kim giao hợp với chúng nó nguy hại cực lớn.

Bởi vậy trời sinh sẽ né tránh thể mạnh của Côn Luân, các người nhìn khắp cảnh cây, đao thương kiếm kích bay tứ tung, lại không bồi được một cọng lông tơ nào, Ảnh Động Thuật cũng không linh hoạt như vậy, hiển thị tất cả đều dựa vào linh tính bản thân chạy.” Lan Thế Phương tươi cười rạng rỡ nói: “Khó trách Đường sư huynh dùng Vô Chi Lam kéo xe, hóa ra đã sớm nghĩ ra kế sách tiến thoái! Đúng rồi, mấy ngày trước hần giao Long sư muội cho chúng ta, nhất định phải chạy tới Hoàng Hà bắt Vô Chi Trát.

Ài, mọi chuyện cân nhắc chu toàn, nói đến chuyện thần cơ diệu toán gì chứ, Đường sư huynh cũng không thua kém gì người khác.” Đào Yêu Thiên nói: “Điều kế diệu kế gì, tiểu tử này vận khí tốt mà thôi.”

Vận khí tốt, hay là tính toán trước? Ai cũng không đoán được ý nghĩ của Đường Liên Bích, chỉ thấy một bộ áo trắng tới gần, xe xe đi vào khu vực ánh trăng trải ra.

Đến lúc này tất cả hành lang phái đều đã rút về, đám người vừa rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Phía đối diện tử kim huyễn lệ, sáng lung lay chói mắt, lấy nhật nguyệt quang chiếu làm ranh giới, quỷ quân giống như biến thành huyễn ảnh trong sóng ánh sáng.

Chiến trận mật thiết ngưng đọng bất động, hình dáng vừa vặn vặn vẹo, hình như lúc nào cũng có thể xông qua giới tuyến.

Trong lòng đệ tử Nga Bí thấp thỏm, vây quanh nghị luận: “Xem ra không thể buông lỏng, lập tức lại phải đánh một trận

lớn.” Chúng nó đang chờ cái gì? Bao giờ mới tái chiến?”

Đào Yêu Yêu nói: “Trong vòng ba mươi sáu canh giờ, Côn Luân Tiên Cảnh không còn chiến sự.” Chúng đồ quay đầu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy nghi vấn.

Ngón tay Đào Yêu chỉ Tiêu Hán nói: “Thời tiết nhập địa tụ thành mặt trời, Côn Luân, Thiên Võ Túc dẫn tu vi căn nguyên tu pháp.” Tiếp đó chỉ xuống đất nói: “Tử Đình Ngọc Anh là thánh phẩm trong pháp môn bổ nguyên tu pháp.”

Mỗi khi ánh mặt trời chiếu đến đỉnh Tề Thiên Cung, Ngọc Anh tính chất sinh động nhất, thúc đẩy dương khí tràn đầy, chính là thời cơ tốt nhất để Thiên Vũ Túc Luyện Công.

Giờ phút này đang lúc nên tĩnh phục hấp dương, nếu như vọng động Khải Cương, hoặc dính vào nơi ánh trắng, dương khí mãnh liệt chắc chắn sẽ đánh vỡ cân bằng âm dương, rất dễ dàng hủy diệt tiên cảnh.

Bây giờ Trung Thu hạn định không tới, ta đoán Hư Thiên Sư còn đang gấp rút luyện hóa Chử Phong Kiếm, tự hủy hàng ổ hắn sẽ không làm, cho nên rút xuống dưới ánh trắng rất an toàn.”

Lan Thế Hải nói: “Sau ba mươi sáu canh giờ, mặt trời mới có thể dời khỏi Tề Thiên Cung?”

Đào Yêu Yêu gật gật đầu nói: “Trong lúc này vừa hay chúng ta thương nghị chiến thuật.” Ánh mắt chăm chú nhìn về phía xa, bóng người trong màn mờ lung vàng óng hơi lung lay động.

Vũ Huyền Anh tay chân giao nhau, đang dùng linh nguyên ngọc đỉnh thức hấp thu dương khí, pháp lực tích hậu vốn đã mạnh mẽ đến cực điểm.

Đào Yêu Yêu lắc đầu than nhẹ: “Lần sau, Thiên Võ Túc càng khó đấu, dựa vào chiến thuật mưu lợi đại khái không dùng được...” Lý Phượng Kỳ nghe ra lời nói, tiếp lời nói: “Chỉ có thể dựa vào mọi người phối hợp đúng không? Quan trọng là để Đường Liên Bích dung nhập Chân Võ Trận.” Đào Yêu Yêu cười khở hai tiếng: “Để hắn nhập trận, không bằng dạy gà trống đẻ trứng.” Mọi người tâm niệm khế động “Trước mắt

tình thế khẩn cấp, Đường Liên cao ngạo hơn nữa, cũng phải chú ý đại cục chứ?”

Lúc này vân xa dừng ở bên cạnh hồ, Vô Chi Tỳ Hưu nằm sắp thờ hồng học, Song Tình Cổ mệt mỏi sùi bọt mép.

Đường Liên Bích liên tục quát vài roi không nhúc nhích được, cũng mặc cho chúng nó nghỉ ngơi.

Dương Tiểu Xuyên bước nhanh tới trước nói: “Đường sư huynh, mời người đảm đương phong lôi công.

Nếu bàn về công pháp bản môn, người mạnh hơn ta rất nhiều, Chân Võ trận đang cần cao thủ tuyệt đỉnh như người.” Về mặt đầy nhiệt tình, lại đổi lại là Đường Liên Bích lạnh lẽo bóng lưng.

Tiểu Tuyết tính tình thẳng thắn, nhìn trong lòng không cam lòng, đến gần vài bước nói: “Người ta hảo ngôn thỉnh cầu, người không muốn cũng trả lời nha, không để ý tới là có ý gì?” Hỏi hần mấy lần cũng không trả lời, Tiểu Tuyết bốc hỏa, lớn tiếng nói: “Đường Liên Bích, người xảy ra chuyện gì vậy? Nếu không muốn giúp chúng ta, sớm chọn rõ mọi người một chút!”

Đường Liên Bích nói: “Ai nói ta phải giúp các người?” Vòng xe đi vài vòng, kiểm tra mức độ hư hỏng.

Lan Thế Hải nói: “Hiện nay Đường huynh mạnh mẽ xông vào Tề Thiên Cung, ước chừng trên núi khó có thể trị liệu cho Long sư muội, cho nên mới cướp đoạt Thánh bảo Bạch Linh Chi sống sót.” Dừng một chút, lại nói tiếp: “Sở dĩ người đề cho Long sư muội sống sờ sờ, là muốn nghe cô ta thổi khúc ca Thần hoang kia.” Trong bố cục hiện rõ, Đường Liên Bích nghe khúc hát chăm chú lại rất bức thiết, so với thần thái lạnh nhạt bình thường phán đoán như hai người khác.

Đào Yêu Yêu nhớ lại một chuyện, lòng sinh nghi vân.

Lan Thế Hải hỏi: “Khúc nhạc kia rất quan trọng đối với người sao? Hoặc là người đàn khúc cổ đại, đối với người vạn phần quan trọng...”

Hai câu nói giống như gai trung tâm, hai vai Đường Liên Bích khẽ run, trong chốc lát sắc mặt lại biến thành lãnh đạm: “Cái này không liên quan gì đến người.” nghiêng người nhìn về

phía xa, lạnh lùng nói: “Bằng chút đạo hạnh này của các người, chăm sóc tốt đường đệ của ta là được rồi, cái khác không cần quản nhiều.” Đưa tay sau lưng ngưng lại một thời gian dài, khuyên nhủ nhiều hơn nữa đều phải nghe gió bên tai.

Mọi người không thể làm gì, chỉ có thể nhìn nhau thở dài.

Tạm nghỉ gần phân nửa, nương dương khí mờ mịt, chúng đồ oanh Thiên pháp lực hồi phục, án theo độn giáp môn Cửu Cung ngồi đợi lệnh.

Kính Tinh trai sớm đã an bài ổn thỏa, hậu doanh đến đây thăm dò an bài.

Doãn Xích dựng lều vải lên, Yến Doanh Thù chia thuốc bổ nguyên; Hầu Thiên Cơ chọn lựa mộc khí hủy hoại khó khăn, chất chồng thành đồng lửa trại; Như mộng như đốt cơm nấu cơm, đưa tới cho mọi người đỡ đói.

Hồng Tụ hầu hạ Tuyên Cơ hoàn, được giữa chừng cùng với tiểu đệ năm tuổi như Đường Đa lải nhải: “Trận pháp bị sương gió cuốn đi kia thật dọa người, thân thể còn nhẹ hơn trang giấy...” Dưới ánh trăng u nhu, cảnh tượng bình thản, sau khi kịch chiến, tiểu đệ thoải mái làm cho người ta cảm thấy thư thái thoải mái.

Đào Yêu Yêu ôm đầu gối ngồi xuống, khi thì chăm chú nhìn chăm chăm vào quỷ quân đang ngưng kết, khi thì ngửa mặt lên nhìn mặt trăng chậm rãi di động, hàng mày nhú chặt chưa từng buông ra một chút nào.

Lý Phượng Kỳ dựa vào hán ngồi xuống, thấp giọng nói: “Cho dù Đường Liên Bích đồng ý nhập trận, ta thấy trận này tám thành cũng phải thất bại.”

Đào Yêu Yêu không lên tiếng.

Lý Phượng Kỳ nói: “Nhập trận không phải nói đơn giản như vậy...”

Pháp lực của hắn rất mạnh, nhưng chưa phải cân đối với mọi người.

Pháp môn Đan Dương Cửu Chuyển Truyền Công, ta thấy ai cũng luyện thuần thục hơn hắn.

cường ép vào trận chỉ sợ sẽ bị phản tác dụng.” Đào Yêu điên nói: “Vậy cũng tốt hơn mỗi người chiến đấu.

Ài, nan đề hiện tại là tiểu tử này không hợp quần.” Bên môi nổi lên nụ cười lạnh, ánh mắt dời đi, trông thấy Đường Liên Bích ngồi bên cạnh xe, tay phải đuổi Huyền Thủy kiếm, tay trái thả ra Thiếu Dương chân khí để qua nướng chín.

Lý Phượng Kỳ nói: “Ừm, kiếm thể chân khí hỗn hợp, hẳn luyện Huyền Thủy kiếm nhập thể liền dùng biện pháp này.” Đào Yêu Phong kiếm của Vũ Huyền Anh tụ tập ở đầu kích, so với thể đánh mệnh mông của Huyền Thủy kiếm càng lợi hơn là giết địch.

Lúc này hẳn cũng muốn đem kiếm thể tụ tập, để cùng cương phong kiếm đấu kim lôi mang tốt một chút.

Hừ, dù sao chỉ muốn liều mạng với “Lan Thế Hải” cũng tiến lại gần nói: “Kiếm quang cương phong của Vũ Huyền Anh là Hư Thiên sư ban cho tử, theo lý mà nói cũng không phải là thực thể, sao Địa Thủy Kiếm lại giống như địch không lại?”

Đào Yêu Yêu nói: “Hai kiếm mạnh yếu tương đương với nhau, Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Hai kiếm mạnh yếu tương đối.

Tử Hư Thiên Sư nhiều năm trước đã nhận được Ô Phong Kiếm, đầu tiên là vì cố kỵ không luyện toàn bộ kiếm thể, nhưng khẳng định đã nghiên cứu sâu vào trong thần kiếm tính chất.

Đường Liên Bích lấy được Huyền Thủy kiếm mới bao lâu? Luyện hóa sâu sắc, vận dụng kỳ diệu, đương nhiên không sánh bằng Tử Hư Thiên Sư.

Nực cười là mình không lượng sức, thể nào cũng phải nâng cao tư thế ngông cuồng.”

Lần thứ bảy, tiếng rít vang vọng khắp U Nguyên Đẳng Phương Đình Tam Thiên.

Ba người nói chuyện, nhìn thấy Lan Thế Phương đi về phía sau Đường Liên Bích, cẩn thận bưng bát canh hạt sen lớn, giống như sợ thất thủ mà tung tóe.

Nhưng đệ tử tiên gia nhanh nhẹn siêu thường, đưa bát canh có thể có gì sơ xuất? Hiển nhiên là đàn lang tại bên kia, muốn đến gần còn sợ, tâm tình khẩn trương sở trí.

Lý Phượng Kỳ nói: “Muội tử ngươi vừa ý Đường Liên Bích.”
Lan Thế Hải cười khổ nói: “Hắc hắc, người ta chưa hẳn để ý tới nàng, cô nàng ngốc nghếch si tâm vọng...” Mãnh liệt nghe Lan Thế Phương kêu một tiếng sợ hãi, bát canh trong tay “Bịch thịch thịch” vỡ nát.

Mọi người giật nảy mình, chỉ coi nàng gặp phải nguy hiểm, vội vàng vây quanh hỏi han.

Lại nhìn Lan Thế Phương ánh mắt đăm đăm, sững sờ nhìn chăm chăm vào phần lưng của Đường Liên Bích.

Năm đó xông vào mũi tên của Quỷ quân, Đường Liên Bích quần áo sau lưng xé rách một lỗ hổng thật lớn.

Giờ phút này trăng sáng mây thưa, gió đêm thổi rách miệng, lộ ra sống lưng bên trong.

Chỉ thấy bên cạnh cột sống, dưới vai, một vết thương lớn bằng nắm tay hướng vào lõm vào bên trong, hai bên sắp xếp rất nhiều lỗ thủng, giống như từng bị lợi khí của móc sắt xuyên thấu qua.

Mặt vết thương chồng chất đáng sợ, biến hoá quái dị vô cùng nghiêm trọng, ngay cả Ma Ngưu đại phu cũng cảm thấy rất hiếm thấy.

Đột nhiên bầu không khí trở nên nặng nề, mọi người đều nghĩ: “Trái thương tàn khốc như thế nào mới có thể tạo thành vết thương như vậy? Bộ dáng tuần lãng cao ngạo này, tựa hồ ẩn giấu một nỗi đau tê tâm liệt phế.” Nghi hoặc trùng trùng,

muốn hỏi lại không biết từ ngữ, mọi người ở đây yên lặng đứng nhìn xem.

Đường Liên Bích dừng tay, thu Huyền Thủy kiếm vào lòng bàn tay, nhưng lại không quay đầu lại, bóng lưng ngưng kết tựa như đao khắc, cứng cáp như thương kinh.

Vẫn là Lan Thế Phương trước tiên tỉnh lại, gấp giọng nói: “Hắn bị trọng thương...”

Đại phu! Ma Ngu đại phu người nhanh chữa cho hắn...”

Ma Ngu đại phu nói: “Là vết thương cũ, năm năm trước đã khép lại.” Đi tới hai bước cẩn thận đánh giá, tấm tắc kỳ lạ: “Rất cổ quái, nhìn vết sẹo lớn này, rõ ràng là vết thương do Sương Lô tiên của Phong Lô môn gây nên.”

Sương Lô hậu kinh cực mạnh, tiếp xúc da liền dọc theo kinh lạc chạy dài.

Ta đoán cánh tay chân đều có vết thương, không tin bảo hắn cởi quần áo để kiểm chứng... Ừm, nếu tu tập phong pháp phong lô, làm sao bị pháp thuật bản môn trọng thương? Đoạn này còn có thể đoán, vết sẹo nhỏ liền không thể tưởng tượng nổi.

Màu sắc Trần Trần Trung mang mới, giống như kéo dài thụ thương mười mấy năm không khỏi.

Đúng rồi, loại lỗ thủng này... là để thiết câu mặc dây lưng trường kỳ làm thành!” Nói xong, hắn duỗi ngón tay vuốt về phía vết thương quái dị, ngưng tư trầm ngâm: “Nhiều nhất là hai mươi tuổi, cũng hơn mười năm bị kỳ thương, lại dựa vào loại dược vật nào kéo dài sinh mệnh? Lại nói, hài đồng nhỏ bị hao tổn quá nhiều, làm sao có thể chịu đựng nổi?” Đầu ngón tay liền sắp chạm đến da thịt, bỗng nhiên Đường Liên Bích nghiêng mặt, khóe mắt bắn ra ánh mắt lạnh như điện.

Ma Ngu đại phu rung mình một cái, vội vàng rút tay lui, cười nói: “Hắc hắc, khó trách chúng bệnh tuy đáng để nghiên cứu, kiêng kỵ bệnh tật người lão tử lại lười hầu hạ.

Khẽ trừng mắt với ta, những tên ngốc có lai lịch vết sẹo này mới nguyện ý nghe ngóng!” Vừa nghe lời này, mọi người âm thầm nhú mày, không mở miệng hỏi lại, nếu không chính là

đổi mặt với đầu học trò Thần nông, tất sẽ dẫn tới một đại tranh chấp nhàm chán.

Lan Thế Phương vội nói: “Đường sư huynh chớ trách, chúng ta... Y phục của người rách, ta chỉ muốn bổ sung cho người một ít chất bổ.” Đường Liên Bích nói: “Không cần.” Đứng dậy giương tay lên, Lôi Viêm xuyên qua cái đỉnh vô chi của con đực, đốt cháy gân cốt cốt thành tro tàn.

Cân nhắc cực kỳ chuẩn xác, da lông phía ngoài lại hoàn chỉnh không tổn hao gì.

Chợt vẩy sương nhận, cắt xuống một mảnh da lông, vòng qua vai quần chặt chẽ.

Miệng rách quần áo che lại, còn nhiều hơn một dải lụa trang sức bóng loáng tươi sáng, khí chất hoa mỹ cao quý hơn nhiều so với lúc trước.

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Đường lão đệ đã từng làm thợ may sao? Thủ nghệ lưu loát tốt.” Mẹ đào chú ý tới Lôi Viêm cải tiến, hiệu quả càng thêm tự liễm, thầm nghĩ “Hắn là lôi viêm lưu mới thành lúc đầu uy chấn bát hoang, càng đến tầng sâu càng có thể ẩn nấp, thu nhỏ lại tự nhiên, hoặc có thể đổi đầu với Vũ Huyền Anh tập hợp một chút kiếm quang cương phong của Vũ Phong Anh tập hợp lại.

Luyện pháp trong thời gian ngắn rất sâu, hiển nhiên là công lao phụ trợ của Huyền Thủy kiếm.”

Những người còn lại đã sớm ngây ra như phỗng, kinh thấy Đường Liên Bích Sát Thần lột da, động tác liên tiếp như nước chảy mây trôi, mục tiêu cốt nhục thiêu hủy ngoài da hoàn hảo, tinh độ nắm giữ quả thực là thần kỳ hoàn mỹ.

Mà Vô Chi Côn Bằng dẫn đường kéo xe cho hắn, lực lượng mềm yếu thẳng tắp, giờ tay liền giết, phản ngoạn quyết này quả thực làm lòng người lạnh lẽo.

Hoàng U thở dài: “Giết chết người đánh xe rồi lột da, chỉ vì một vết rách trên quần áo, khi nào thì người trong Huyền môn lại tàn nhẫn như vậy!” Tiếng thở dài không ngớt, Doãn Xích chợt kêu lên: “Tà khí!” Bá phóng ra kiếm quang.

Chỉ thấy da lông Vô Chi Tỳ Hưu dần dần biến thành đen nhánh, trên mặt đất bốc lên khói đen lượn lờ.

Lý Phượng Kỳ xua tay không cần tỏ vẻ hoảng sợ, nói: “Diệt trừ tà ma không quá tàn nhẫn sao?” Mọi người không hiểu.

Dương Tiểu Xuyên nói: “Bọn chúng không phải là Hoàng Hà Thủy Thần sao? Sao lại là tà ma?” Lý Phượng Kỳ nói: “Nơi này trải rộng Côn Luân Ngọc Anh, dương khí phát ra có thể trợ giúp dưỡng nguyên tu chân

Hai quái vật này cả buổi không chậm lại được, hiển nhiên là tà khí âm lãnh cản trở hiệu quả của dương khí.

Chúng nó tên là Thủy Thần, quả thật giấu sâu xương cốt tà khí, sau khi chết mới có thể hiển lộ ra ngoài.” Dương Tiểu Xuyên nói: “Thủy Thần biến thành tà thần, nhất định là đã làm ra chuyện xấu làm bại đức người ta.”

Lan Thế Hải nói: “Người nhắc tới như vậy, ta cũng nhớ ra rồi.

Hoàng Hà tràn lan mấy năm liền, bách tính hai bờ thường xuyên mấy chục vạn, mấy trăm vạn người chết, đây chẳng phải là đại tội ác Hoàng Hà Thủy Thần làm? Hơn nữa thường bắt chẹt dân chúng vợ vết tể phẩm, thậm chí muốn ép buộc vợ con, ép người thiếu nữ xinh đẹp nhảy sông bỏ chết đuối, phạm tội làm việc thật sự là không thể báo trước.”

Con chó cái kia bị thương phần nội đan xen, đang hướng về Đường Liên Minh giận dữ, tai nghe Lan Thế Hải kể lại, kinh ngạc hỏi: “Người nói là thật hay giả? Ta đương gia đòi mỹ nữ?” Lan Thế Hải nói: “Vậy còn có giả, chuyện con báo tây chiến quốc chỉ kết hôn, sử sách viết rõ ràng trắng trợn.

Hà Bá là thủy thần biệt xưng...

Nam tử có thể cưới vợ, nhất định là sắc mặt hùng viên khó lập, học sinh làm việc lại hại tính mạng người.”

Thư Vô Chi ngậy người một lát, đột nhiên như bừng tỉnh khỏi giấc mộng: “Quái nói trên người nó luôn có mùi nữ nhân thoï, hóa ra công ta tìm trộm tiểu lão bà.

A nha! Lão quỷ chết tiết thiên đao vạn quả...” Hận ý như hỏa cuồng thiêu, nắm lên di hài hùng chi cương cần xé.

Ác tính thôn phệ đồng loại phát tác, tà khí ô uế từ trong bộ lông toát ra.

Mọi người âm thầm gật đầu: “Hai học nhân Vô Chi Kỳ này làm gương, lại học thành ác ý, đã là ma túy phát rồi, Đường Liên Bích ngược lại không có giết lầm.” Đang nghĩ, Đường Liên Bích tiên quật xuống, Vô Chi Tỳ Hưu chịu đau dừng tay, thành thành thật phục tùng nghe lệnh.

Lan Thế Phương vui vẻ nói: “Ta nói Đường sư huynh sẽ không lạm sát người vô tội mà, tà thần tội ác cực điểm nên bị phạt mới đúng.

Dùng vật tư cùng việc đối kháng ma quân, đúng là diệu phương nhất cử lưỡng tiện.” Tiểu Tuyết âm thầm buồn bực, chỉ cảm thấy nữ anh hùng ngày thường hào sảng thẳng thắn, miệng thế nào cũng đầy lời nịnh nọt, không nhịn được nói: “Thế Phương tỷ, hẳn thật giống như tỷ nói vậy., Là trùng phạt tội ác mới lột da Vô Chi Trát?” Đào Yêu cười lạnh nói: “Trùng ác chưa chắc chắn, chỉ là lợi dụng mà thôi.” Nhưng vừa đi tới một bước này, hợp tác với nhau thì có sao? Đường Liên Bích, mặc kệ người giấu giếm mục đích gì, nếu thật muốn cứu sống Linh Nhi, thì nên liên thủ với đệ tử bản môn, đảm đương chức vị chủ công của võ trận.

Một người hung ác đấu dũng, mặc dù nắm giữ Huyền Thủy kiếm, cũng vẫn không thắng được ức vạn đại quân phái Côn Lôn.”

Đường Liên Bích hừ một tiếng, không đáp lại, chỉ đáp lại Lan Thế Phương nói: “Mời người chiêu cô đường đệ của ta, đừng tham dự chiến trận.” Thế Phương từ khi nào lại được hẳn nói chữ “Thỉnh”? Tâm trạng vô cùng thoải mái, không ngậm miệng lại được liên tục đáp ứng.

Lan Thế Hải biết rõ tính khí hào dũng của muội tử, lưu thủ phía sau thực sự không phải ý nguyện ban đầu, lo lắng vì tình cảm nghi hoặc nằng động ý lung tung, đến lúc đó tự loạn phương chừng mực, lập tức nói: “Tiểu hài tử đặt ở phía sau có người chăm sóc, thế phương chiến lực còn được, theo ta nói còn gia nhập trận, tăng thêm điểm công kích cũng là tốt.”

Đường Liên Bích nhìn hẳn nói: “Người cũng ở lại phía sau, đừng có bày Chân Võ Trận.” Ánh mắt quét qua trái phải, ý không nói tự mình, để toàn thể Nga Lăng phái bỏ chiến, để cho toàn thể Nga Phán phái bỏ cuộc.

Mọi người ngạc nhiên, đều nghĩ người này không khỏi quá tự đại, thật muốn dựa vào sức một mình tiêu diệt Côn Luân?

Lý Phượng Kỳ chợt nói: “Ngươi bảo mọi người đừng bày trò chân vũ trận, rốt cuộc xuất phát từ quan điểm nào?” Giảng võ trận chính là đạo pháp chí cao của bản phái, gặp cường năng càng mạnh hơn?

Trước mặt cường địch chặn đường, chính là cơ hội tốt để tu pháp luyện công.

Nếu luôn sợ đầu sợ đuôi, trận pháp vĩnh viễn đừng mơ có thể tăng cường.”

Đường Liên Bích nói: “Khởi cương chân võ trận càng mạnh, Nga lang phái diệt vong càng nhanh.

Các ngươi không sợ chết, tiểu hài nhi không sống đủ.”

Đào Yêu Yêu trong lòng chấn động, cướp lời hỏi: “Lời này nói thế nào? Trận pháp mạnh yếu, có liên quan gì đến sự tồn vong của Ngao Tỳ Hưu?”

Đường Liên Bích nói: “Ngươi không phải thông hiểu Tam Dịch Vạn Pháp sao? Chân Võ Trận có hình thái mạnh nhất, hẳn là so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng.” Đào Yêu không đấu võ mồm, tự tình khổ sở suy nghĩ Tam Dịch.

Thế nhưng Vạn Pháp sâu cạn không đồng nhất, pháp thuật huyền thâm đến cực điểm như Chân Võ Trận này, phải mất thấy một chút dấu hiệu cấp độ cao nhất, mới có thể suy tính được toàn bộ chi tiết.

Mà trước mắt trận pháp còn ở tầng thứ hai, cách chung cực còn kém rất xa, suy đoán như thế nào rõ ràng.

Mặt Đào Yêu Yêu đỏ lên, Linh Niệm vận dụng đến cực điểm, thái dương nổi đầy gân xanh.

Đường Liên Bích nói: “Ngu xuẩn cũng làm sư tôn? Thôi bỏ đi, vốn không có trông cậy vào ngươi.” Xoay người với mặt trời, không nói thêm một lời nào nữa.

Tình cảnh nhất thời căng thẳng, chúng đồ ngoảnh mặt nhìn nhau, là chiến đấu mà không ai biết có thích hợp hay không.

Tiểu Tuyết chợt nghe nói “Ngẫu diệt vong”, trong lòng vạn người không vui, hơn nữa Đường Liên Bích khắp nơi miệt thị đào mà chết, đối với hần phản cảm nhanh chóng, nói: “Ngh Nga đạo pháp truyền thừa hơn ngàn năm, vô số tiên bối tu luyện tăng cường Chân Vũ Trận, trước nay nghe nói qua có cái gì nguy hiểm bị diệt phái.” Đứng ở bên người Đào Yêu, nắm tay của hần nói: “Người khác khinh thường Nga Khuyết, chúng ta cũng không thể xem thường chính mình.

Xông lên Tề Thiên Cung tiêu diệt ma đạo, dùng Chân Vũ Trận khẳng định có thể được!” Đào điên đảo trong lòng nhẹ nhõm, thầm nghĩ “Đường Liên Bích tự cao tự đại, miệng đe dọa đầy miệng, sao ta lại tin tưởng hần?” Vứt bỏ Phục Huyền Lý, nhìn Tiểu Tuyết gật đầu nhẹ với Tiểu Tuyết.

Trùng hợp Đường nhiều hơn chấp tay sau lưng tới gần, một dáng vẻ tiểu đại nhân thành ra như cũ.

Tiểu Tuyết xoa xoa ót hần, nói: “Đệ tử Nga Sơn lâm chiến tuyệt không lùi bước, ngươi nói có phải hay không nên như vậy?” Đường Đa mờ mịt ngẩng đầu lên.

Tiểu Tuyết lại hỏi: “Đại sư tỷ Lăng Ba từng răn dạy chúng ta, bảo vệ Thiên Thiên, tuyệt đối không sợ chết, ngươi nói lời của tỷ ấy có đúng hay không?” Đường Đa nói: “Đại sư tỷ à? Đúng vậy!” Một dặm chân, nắm đấm nhỏ vung lên, thần sắc kích động dị thường.

Mọi người nhìn thấy buồn cười, bầu không khí khẩn trương thoáng buông lỏng.

Đúng lúc này tiếng huýt gió nổi lên, ánh sáng cuộn cuộn về phía Tề Thiên Cung.

Trong một mảng mây mù kim sắc mênh mông, Vũ Huyền Anh Khúc ngồi chồm hồm, ngựa mặt về phía mặt trời thét dài không dứt.

Trong thời khắc nội đan của tu tiên giả luyện toàn bộ, thường thường chân cổ phát ra tiếng, khí Trùng Đầu phủ.

Chúng đồ đệ Ngao đều biết chuyện này, nhưng tiếng rít cường hần hung mãnh như vậy, lại là lần đầu tiên cuộc đời gặp phải một cuộc sống như vậy.

Đệ tử có tu vi nông cạn đứng không vững, người tu vi tương đối sâu vãng đầu hoa mắt, mấy tên thủ đồ cũng nóng mắt, người người rất là rung động.

Môn đồ Thần nông vội vàng phân phát dược vật an thần cố bản.

Lý Phượng Kỳ nói: “Pháp lực nữ nhân kia biến cường như vậy!” Đào Yêu nói: “Nàng mới luyện một viên nội đan.”

Hoàng U hoảng sợ nói: “Nội đan mới luyện chỉ có một lát công phu?”

Đào Yêu Yêu nói: “Nàng hít đủ Thiên Địa Chân Dương, vận chuyển theo pháp môn Thiên Võ Túc, lại mượn cương phong kiếm thể thành hình, ước chừng một nén hương là có thể luyện thành.

Viên nội đan này tà mà không âm, cường mãnh bá đạo vô cùng, chính là có thể khắc chế một nửa Huyền Thủy kiếm của Đường Liên Bích.”

Lan Thế Hải nói: “Huyền Thủy kiếm cũng trải qua sự thúc dục của Đường huynh, vẫn đâu không lại phái Côn Luân...” Bỗng nhiên tiếng rít trầm thấp, Vũ Huyền Anh công hành vẹn toàn.

Dưới mặt đất, Hô Diễm Báo đồng loạt hí vang, rung chuyển trời đất rung chuyển, phảng phất đang tuyên cáo thời kỳ diệt thế sắp đến.

Đằng sau Vân Thương có Thần Ảnh Hoàn, hình thể của tiên thánh Côn Luân đã hóa sinh, nhưng đều vây quanh sát khí tà quang hung ác.

Hoàng U cảm thán: “Hảo gia hỏa, nếu để cho nhân gian, vậy còn không phải giết sạch không còn một ngọn cỏ.” Ban Lương Công lắc đầu nói: “Côn Luân Tiên Tông đã hoàn toàn nhập ma, cho dù không cứu Long sư muội, Nga phái cũng phải tiêu diệt bọn họ trước.” Mọi người gật đầu tán thưởng., Trong lòng lại bảy tám lần, thầm nghĩ “Ai tiêu diệt ai vậy không chuẩn.” Lý Phượng Kỳ nhỏ giọng nói: “Nhìn dáng vẻ này, liền để Đường Liên Bích gia nhập Chân Võ Trận, tám chín phần còn có thể đánh bại phái Côn Luân.” Đào điên cuồng không nói, hiển nhiên là thừa nhận, gương mặt chuyển hướng sang một bên.

Bên kia Đường Liên Bích đứng thẳng như cây tùng, áo bào gió thổi phấp phật, hình như có đầu khí vô tận lưu chuyển vòng quanh trong đó.

Xa xa ngựa hí dần ngừng lại, gần đó tiếng người không nghe thấy, bốn phía bao phủ không khí tức quyết chiến chịu chết.

Chợt bước chân “Sàn sạt” nhẹ vang lên, như mộng như sương đi tới nói: “Lý đại ca...” Lý Phượng Kỳ nói: “Sao vậy?” Quay đầu lại, nhìn sắc mặt nàng trắng bệch, cắn chặt môi, giống như đang tận lực áp chế tình cảm khủng hoảng, cười nói: “Không cần lo lắng, Ngao phái kéo dài ngàn năm, sao có thể nói diệt là diệt, mọi người đều sẽ không có việc gì.”

Lý đại ca như mộng như lộ nói: “Lý đại ca, ta ngửi thấy mùi hoa, ta rất quen thuộc...” Lý Phượng Kỳ chú ý động thái của địch nhân, mùi thơm không đáng để ở trong lòng, thuận miệng an ủi: “Không có chuyện gì, hồ điệp các người ngửi hương hoa cỏ, lúc hoảng hốt sẽ sinh ra loại ảo giác này.” Tiểu Tuyết bên cạnh chợt kêu: “Mau nhìn nơi đó!” Nơi ngón tay út, trong tầng mây vàng đỏ mở ra đại kỳ, trung tâm hiện ra hai chữ to mười trượng”Hành đạo”

Đào Yêu Yêu thở dài nói: “Côn Luân phái Hành Đạo Diệt Ma quân, hôm nay lại bị Ma đạo sử dụng, thật có thể nói là cực kỳ buồn cười rồi.” Kiến tạo Côn Luân tiên tông Địa Phủ, thu thập quỷ hồn “Diệt Tình Tẩy Tội”, tổ kiến quân đội chinh phạt Yêu Hoàng, các kế hoạch, đơn giản hướng chúng đệ tử nói rõ ràng cho chúng đệ tử.

Dương Tiểu Xuyên hỏi: “Thiên Vũ Thần chinh phạt Yêu Hoàng, vì sao phải diệt trừ nhân tình?”

Đào Yêu Yêu nói: “Tiên khách Côn Luân cho là nhân tình, nhân tính là thứ dễ bị tà ma lợi dụng nhược điểm của mình nhất.

Yêu Hoàng mượn lực công phá tâm cảnh đối thủ, mỗi khi trong hoàn thế xấu lại chuyển bại thành thắng.

Diệt Ma giả chỉ có thể vô tình vô tính, mới có thể khiến ma đạo không có khe hở để đi.” Lan Thế Hải nói: “Kết quả diệt ma quân thành ác ma quân, tiên nhân Côn Luân là đi nhằm đường.” Hoàng U tiếp lời: “Đúng vậy, phải mất cảm tình mới

có thể diệt ma, trong phái ùn ùn như vậy chẳng phải đều là người vô tình.” Lý Phượng Kỳ nheo mắt, nhắm mắt trầm ngâm: “Đánh ra cờ hiệu hành đạo; Tự nhiên là tiêu biểu hành thiên đạo, diệt ma đạo.” Đào chết yếu nói: “V gác lại dưới tên Hư Thiên Sư, nên là thay trời hành nhân đạo.” Lý Phượng Kỳ chợt sinh nghi vấn: “Sau khi người vung kiếm tự sát, tín niệm “Nhân chủ” của Tử Hư Thiên Sư chen chúc phá diệt, còn được cái gì nhân đạo đây? Ừm... Hành đạo, hành đạo, hiện tại hẳn muốn làm đạo gì?”

Chợt có nữ tử trả lời: “Tử Hư Thiên Sư muốn đi là bá đạo!”

Một chiếc xe hoa theo âm thanh vang lên hạ xuống, hương thơm nồng đậm bay bỗng chớp mũi.

Như mộng như sương rút về phía sau Lý Phượng Kỳ, tiếng nói sợ hãi như muỗi kêu: “Long phu... Phu nhân!” Đệ tử Nga Phản tự kiếm tự khí, lập tức bày ra tư thế nghênh địch.

Chỉ thấy trên xe hoa khổng lồ đứng một vị thiếu nữ, lông mày to tròn mắt hạnh, đầu vuốt ve eo ong, váy dài viền xanh đón gió bay bay, tựa như một mảng lớn lá sen nổi lên một nụ hoa, mở môi son hàm răng, nói: “Về phần tình huống của Tử Hư Thiên Sư, tạm thời để chủ nhân ta sau này nói rõ.” khom người hành lễ với Đào Yêu Yêu: “Mời Lý Kỳ Lý đại biểu, Lý Kỳ Lý đại hiệp, Đường Liên Đường công tử, cùng với Đông Dã Tiểu Tuyết, Âu Dương Cô năm vị, đi tới nói với chủ nhân nhà ta một câu.”

Chúng đột ngột Nga ngưng mắt quan sát, phân biệt ra nàng cũng không có tà khí yêu quái, nhưng ánh mắt tán mà không tụ, cũng không giống cao thủ trong tiên đạo, đề phòng chỉ ý buông lỏng mấy phần.

Lan Thế Phương hỏi: “Người là ai? Chủ nhân của người là phái Côn Lôn?”

Thiếu nữ kia nói: “Tỳ tử tên là Hạ Nghê Vi, phụng mệnh chủ nhân đến đây mời.

Nếu các vị chịu khuất giá, chủ nhân nhất định sẽ trọng tình khoản đãi, cũng sẽ báo cho mọi người biết phương lược vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt.” Chủ nhân nàng mang tính danh, hơi hợt bỏ qua, câu cuối cùng lại giống như cự thạch

ngàn cân, chấn cho mọi người tim đập thành thịch, quên truy cứu điểm nghi vấn trước đó, liên thanh hỏi: “Là biện pháp đánh bại Hư Thiên Sư Côn Luân Tử?” Hư Thiên Sư nói với các người có cừ oán gì? Chủ nhân của người ở đâu?”

Hạ Nghê Vi chỉ về phía Minh Nguyệt, nói: “Băng Phách điện trên Thiên Văn, chủ nhân nhà ta đang đợi Chư Hiền Ngao Thiên.”

Lần thứ bảy, tiếng rít vang vọng khắp U Nguyên Đẳng Phương đình tứ tư.

Trên mặt Đào Yêu Yêu biến đổi không ngừng, hương thơm đã lâu không gặp hiện lên trong ký ức, ngày đó rồng trong Trần Yêu Tháp trăm linh diệu giải tử la tinh, thần thái xinh đẹp thông minh vẫn còn ở trước mặt.

Là ai dạy nàng phân biệt hương giải văn? Đào Yêu Yêu sớm biết ơn, giờ phút này vật cũ gặp lại, không muốn nhớ tới người kia lại hiện lên trong đầu óc.

Hạ Nghê Vi thấy hấn không tỏ ý kiến, thúc giục: “Tình thế muôn phần cấp bách, các vị xin lập tức lên đường.” Hoàng U nói nhỏ: “Tiểu cô nương lớn lên rất thanh thuần, đại khái sẽ không nói dối.” Dương Tiểu Xuyên nói: “Nàng không nói tính danh chủ nhân, sau lưng nhất định có kỳ quặc.” Lan Thế Hải nói: “Có phải kẻ điều hồ ly sơn hay không?” Chúng đồ của Ngao Bí cúi đầu nghị luận.

Hạ Nghê Vi dần dần lộ ra vẻ nóng nảy, nói: “Ta chỉ là một nữ tử nhỏ yếu, dùng một mình điều khiển xe ngựa tới đây ước hẹn, các vị hà tất phải ngờ vực nhiều hơn? Trên đường có biến, các người lập tức hồi tưởng mà thôi, ta ngăn được cao thủ Nga Mi sao? Ài, Huyền Môn Anh Hào gan dạ siêu quần, chỉ theo tiểu ty lên thượng du, nghĩ đến không đáng sợ lui tới chối từ.”

Ngoài đám người bỗng nhiên truyền đến tiếng trả lời: “Ta lên trời một chuyến với người.” Chỉ thấy Tuyên Cơ Hoàn bước nhanh tới, chúng đồ hai bên tránh ra khe hở.

Đào Yêu Yêu biến sắc nói: “Mẹ...” Hoàn Hoàn ngừng chân hơi thuận di, giống như đang phân biệt mùi phiêu phù bốn phía, lầm bầm: “Sương sương, trong trắng sáng tiên quế hương khắp ngàn dặm, ta ở trong phòng đều ngửi thấy.” Chuyển về phía Hạ Nghê Vi nói: “Con là tiên nữ hoa sen trong Bách Động Hoa Tiên, quanh năm thay chủ tử của con chạy bàn tán, nhất định biết ta là người phương nào.

Chủ tử của người tìm cổ tình hàn huyên, theo lý ta phải góp một con số mới được.”

Tuyền Hoàn vốn là tiên linh Thiên Sơn, chú văn trừ đi dung nhan mới đầu, tuyệt thế mỹ lệ nhất dần hiện rõ.

Hạ Nghê Vi sợ hãi vì dung quang của nàng, mồm miệng nhếch lên: “Ồ... Hi phu nhân...”

Cái này, chủ nhân nhà ta cũng không mời người...” Cù Hoàn nói: “Ta lại rất muốn gặp bạn cũ đây.” Hướng Nam phát phát tay.

Quan tài bằng của Long Bách Linh lơ lửng rất gần, Hồng Tụ ở phía sau làm phép truyền tống pháp.

Từ sau khi được cây Dương Tinh Trúc Cơ, đào diên truyền cho nàng vài loại pháp môn điều khí tu chân, hiện nay có chút tiến bộ, cách không truyền vật như cánh tay sử dụng, so với yêu thuật lúc trước cao minh gấp trăm lần.

Một mực đưa quan tài bằng lên xe hoa, nàng tự mình ngồi bên cạnh, liên tục nói: “Người phụng mệnh lệnh chủ nhân nhà người, mời chủ nhân nhà ta gặp mặt.

Ta là nha hoàn hầu hạ chủ nhân nhà ta, đương nhiên theo chủ nhân ta đi gặp chủ nhân người.

Mọi người đều trung tâm với chủ nhân, vậy không cần nhiều lời.”

Hạ Nghê Vi khiến nàng choáng váng đầu óc của “Chủ nhân”, mở miệng “Ồ ồ” lên, chợt nói: “Đây là, bánh phụ của Long tiểu thư sao?” Nhìn chăm chú, không khỏi lắc đầu tán thưởng: “Sớm nghe tin Long gia Bách Linh tiểu thư xinh đẹp tuyệt trần cổ, hiện nay thấy quả thật không giả, chỉ đáng tiếc...”

Mang Hoàn nói: “Chỉ tiếc nàng đã chết.” Nhìn một chút đào chết yếu, trầm giọng nói: “Một đôi phụ nữ chết lại sống, còn sống lại chết, chịu khổ hết sức cũng không thể ở cùng một chỗ.

Ta muốn trực tiếp hỏi chủ nhân của người, nàng đối với hôn sự của mình có cảm giác thế nào.” Bước vào trong xe, vẫy tay với Đào Yêu Yêu: “Người đi cùng ta.” Đào Yêu chỉ có thể bỏ qua

lo lắng, trả lời: “Đúng vậy.” duỗi cánh tay ra, giữ chặt cổ tay của Tiêu Tuyết.

Cử động này không chút nghĩ ngợi, phảng phất như là thói quen dưỡng thành nhiều năm.

Tiêu Tuyết thầm nói “Bất luận nàng có thể sống lại hay không, người cũng sẽ không bỏ rơi ta.” Vừa rồi còn buồn bực vì lời nói của hoàn hoàn toàn của nàng, chớp mắt mây đen tan hết, theo hắn đi vào xe hoa ngồi xuống đất.

Đào Yêu Yêu quay đầu lại nói: “Đại ca cũng tới đi.”

Lý Phượng Kỳ thầm nghĩ ” Điểm danh thỉnh ta là ý gì? Còn muốn Âu Dương sư muội cùng đi, trong hồ lô này rốt cuộc bán thuốc gì?” cất bước đi về phía bên kia, một mặt nhìn Cô Bình cười nói: “Ta cũng dắt người lên xe?” Cô Bình hừ một tiếng, vượt lên trước nhảy vào trong xe ngựa trước.

Tại chỗ chỉ còn lại dáng người như mộng như sương đứng, thân ảnh mảnh mai có chút cô đơn.

Hồng Tụ như một làn khói chạy đến trước mặt, túm cánh tay kéo lên trên xe, liên tục nói: “Người đông tài náo nhiệt, lát nữa cao hứng mở tiệc tấu khúc, Tiêu Tương Hoa Vũ của Mộng tỷ là không thiếu được. “Tiêu hồ ly đối với tình cảm nam nữ đặc biệt mẫn cảm, nhìn ra Như Mộng Như Lộ khuynh mộ Lý Phượng Kỳ, đã sớm đồng tình, mặt khác xuất thân tương tự kéo gần, càng có thể thể thể thể thể thể hiện tâm tư quan tâm tới tiêu hồ điệp.

Hạ Nghê Vi nói: “Vị tiểu thư này, nàng...” Hồng Tụ nói: “Đa số nàng không nhiều, thiếu nàng không ít, mang theo nàng vừa vặn không nhiều lắm, xe đi thôi!” Hoàng U ở phía dưới la hét lên: “Tất cả môn đồ đều đi, trợ uy phá trường cho sư tôn.” Hạ Nghê Vi vội vàng thất thố, liên tục khoát tay nói: “Nhiều đồ vật trên xe không chở được nhiều người như vậy..”

Đào Yêu Yêu ngừng ồn ào, dặn dò: “Đệ tử Cửu Dương ở lại thủ tại chỗ cũ.”

Trong ba mươi canh giờ quân địch sẽ không tiến công, hoặc gặp tình huống dị thường, kỳ xảo, hai vị thủ đồ Nhiếp Hồn đều có thể xử trí thỏa đáng, mọi người phải nghe hai người bọn họ điều động.” Lại nói với Hạ Nghê Vi: “Chúng ta chỉ có mấy

người, không có gì đáng ngại.” Hạ Nghê Vi hoảng hốt đã định, chấp nhận nói: “Chủ nhân chỉ nói phải mời ai, không nói không thể mời ai.

Nếu mấy vị phu nhân có hứng, tiểu tỳ liền lớn mật thay chủ nhân hạ ước.” Dứt lời quỳ gối hành lễ, quay mặt về phía bên kia kêu lên: “Đường công tử cũng mời lên xe!”

Đường Liên Bích hoàn toàn không để ý, giống như ngọn núi kiên cố đối mặt với Hành Đạo quân.

Hạ Nghê Vi nói: “Đường công tử đại giá khó khăn mời, chủ nhân của ta đã sớm đoán trước, đặc thù tỳ tử hỏi một câu: Năm xưa xông vào Tề Thiên Cung tìm kiếm Minh Sương, công tử từng còn hận chưa hết, hiện nay còn muốn biết hậu tình hay không?”

Đường Liên Bích nói: “Người nói cái gì?” Hạ Nghê Vi nói: “Tổn cũ trên lưng Đường công tử...” Lời vừa ra khỏi miệng, Đường Liên Bích quay sang, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo như lưỡi đao.

Hạ Nghê Vi hoảng hốt run rẩy, cố gắng nói tiếp: “Năm đó, người ám toán người năm đó, sư huynh vu thần tú của người... Hắn hiện tại cảnh tượng, chủ nhân nhà ta ý chào hỏi công tử.”

Mọi người nghe vậy thầm ngạc nhiên: “Quái đạo Đường Liên Bích là Sương Lô tiên gây thương tích, hóa ra là đồng môn sư huynh hắn hạ thủ?” Môn đồ lão luyện lai lịch càng muốn “Trong núi chưa bao giờ đề cập qua danh tiếng Vu Thần Tú, đại khái là đồ đệ Cửu U Tuyệt tư thu nhận.

Nga Bí cao thủ du tẩu bốn phương, chọn Trạch Tài thụ nghiệp, cái kia cũng hợp với lệ cũ trong phái.

Nhưng tân đệ tử vẫn phải về núi quy tông.

Ba năm trước đây Đường Liên Bích tới tự nhiên cung dâng hương, cũng không đề cập tới sư huynh của hắn, nghĩ hẳn người này không rõ tung tích.”

Đang lúc suy nghĩ, Đường Liên Bích phát tay áo ngự phong, thân hình bay lên trên Trọng Tiêu.

Hạ Nghê Vi vẫn luôn mai một e dè, ngượng ngùng xin lỗi.

Hồng Tụ dậm chân nói: “Ai da, nhanh lên xe đi, người ta đã sớm không còn bóng dáng, người còn lại nhai mãi không thôi, mau mở cái việc bỏ đi này!”

Hạ Nghê Vi nói: “Đúng, đúng.” Tay cầm trục xe hơi xoay tròn, cánh hoa khẽ run, trăm ngàn đóa hoa tươi thu lại cánh hoa, thân xe không lơ phieu đang trên không trung.

Nhìn như chậm chạp, kì thực nhanh hơn lưu vân, tế phân biệt đúng là bị kỳ hương kia dẫn dắt bay lên trên.

Hồng Tụ vỗ tay khen ngợi: “Vui lắm lắm lắm, vỡ kịch Thừa Hương Thăng Thiên này là lần đầu tiên ta nhìn thấy.” Cù Hoàn nói: “Cái này có rất nhiều điểm lạ, bảo xa trên trời có nhiều tiên dư hơn rất nhiều.”

Nếu nhìn về phía Phù Tang Long Dư, diệu dụng hạ độn Hoàng Tuyền, người còn không thể vỗ nát bàn tay.” Theo cuộc sống lâu ngày, nàng và Hồng Tụ thân càng ngày càng dày, nói chuyện với nhau nhiều lời giáo huấn hài tử, tiếp đó hướng về Hạ Nghê Vi đặt câu hỏi: “Nhưng pháp bảo thiên văn cũng không dễ dàng bày ra cho người khác, các người sao không dùng pháp thuật tiếp dẫn, lại vi phạm quy củ tổ truyền của Côn Luân.” Hạ Nghê Vi đáp: “Tử Hư Thiên Sư vì Luyện Cương Phong Thần Kiếm, lấy đi đại bộ phận pháp lực của tiên khách Thiên Hoa.

Chúng ta không thể dẫn người tới Thượng Nguyệt cung, đành phải mượn linh hiệu của pháp bảo.” Cù Hoàn nói: “À, mất pháp lực rồi... “Không nói nhiều nữa...”

Xe hoa càng lên càng cao, càng bay càng nhanh, lộ tuyến hương khí quanh quần chuyển hướng, không đụng tới đám mây xung quanh chút nào.

Tiểu Tuyết thấy thế nghi ngờ, hỏi chiếc xe đi tới vì sao lại quái dị như vậy.

Hạ Nghê Vi nói: “Bên trong đám mây ẩn giấu Cửu Diệu pháp chú của Hồng Quân Đạo Tổ, hễ ai tự tiện xông vào thì chắc chắn sẽ bị Cửu Diệu Lôi Hỏa đánh bại nguyên thần.” Không còn gì để nói, bóng trắng trên đó rõ ràng hơn bóng người bình thường.

Chỉ thấy Đường Liên ngọc chuyển biến linh xảo, cũng tránh được đám mây ngăn trở.

Hồng Tụ nói: “Hình như hần cũng biết cơ quan đây!” Đào Yêu nói: “Thành quen đường quen mà sao không biết.” Hồng Tụ nói: “A, người nói hần đi qua con đường này?” Lý Phượng Kỳ chen vào nói: “Đường Liên Bích từng đến Côn Luân tìm kiếm Minh Sương, đường đi bên trong tất nhiên là quen thuộc.”

Thời gian ước chừng ba khắc, xe đi vạn dặm, cuối cùng chống mái mà dừng lại.

Xa xa nhìn về phía trước, khí lạnh lượn lờ, liên miên cung điện đứng sừng sững giữa ánh trăng mờ.

Đường Liên Bích đến trước một bước, im lặng đứng ở ngoài cung điện.

Hạ Nghê Vi dẫn mọi người xuống xe, thâm cảm thấy lòng bàn chân cứng rắn, giống như giẫm phải đá tảng tảng đá lớn.

Tu cương tiên vụ phân ra, cửa cung mở ra hai bên, mười bảy vị tiên nga kiêu đình nghênh đón.

Lý Phượng Kỳ nhỏ giọng nói: “Không thấy tà ma trọc khí.” Đào Yêu Yêu gật gật đầu nói: “Ừm, kiếm quang cương phong chưa truyền cho các nàng.” Nghĩ tới vị “Chủ nhân” kia chưa từng bị vạ lây, trong lòng lập tức như trút được gánh nặng.

Hạ Nghê Vi đi vào hàng ngũ đồng bạn, cúi đầu nửa ngời hướng tân khách tới cung kính, chỉ nghe “đình đương” “Hoàn Bội bôi” vang lên, hương phong thấm vào ruột gan.

Lập tức báo danh, tiền tuyến là năm vị Hoa Tiên Mai, Mai, Lan, Cúc, Mẫu Đơn, tục danh là Nhan Ngạo Tuyết, Diệp U Kỳ, Thiệu Du Quân, Tỳ Uyển Thu, Lâm Bảo Khiên.

Những người còn lại như hải đường, thủy tiên, sơn trà, hoa hồng xếp sau hàng, cũng có những cái tên được thế tục sử dụng; một lần nữa như tường vi, Khiên Ngu, oánh, anh bồn các bối ăn mặc như nha hoàn, nằm trong hàng ngũ cuối cùng.

Hạ Nghê Vi thuộc phẩm thứ hai, kê vai sát cánh cùng với Hoa hồng tiên tử Trình Vũ Nhi.

Chúng tiên nga theo thứ tự nghênh khách, lễ phép tất cả cung kính.

Đào Yêu Yêu thân là thủ lĩnh Huyền môn, đương nhiên sẽ thua kém Tạ Thông Danh, lập tức hỏi: “Hoa Mộc thành đạo là tam giới hiếm nghe, theo tại hạ ngày đó nhìn thấy, Ký Hồn Thuật của Thiên Sơn Tiên Tông có thể làm được.

Không biết Côn Luân tiên tông có diệu pháp gì, cũng khiến Bách Hoa tu thành hình thể tiên nhân?”

Hạ Nghê Vi cười nói: “Hạ Nghê Vi tinh thông tam đế, biết cả vạn pháp, chút tiểu thuật sao có thể giấu diếm được pháp nhãn của ngài?” Mẫu Đơn tiên tử Lâm Bảo Tiêu chính là người đứng đầu bách hoa, khí sắc đoan trang yên tĩnh, lập tức quát khẽ: “Vi muội đừng lảm miêng.” Di Bộ Dẫn dẫn dắt, tiếp tục giải thích với mọi người: “Tỷ muội chúng ta không phải là hoa mộc thành tinh, nguyên bản thân thể thai nhân, vì khí tính mỗi người mỗi vẻ mỗi người một hoa.

Cho nên sơn động u cư, phân loại hoa, phục luyện hương khí tu thành tiên đạo, trên sách Côn Lôn ghi danh “Bách Động Hoa Tiên” là được.”

Đào Yêu Yêu vừa nghe liền hiểu ra, nói: “Thời tiết nhập địa là căn nguyên tu luyện của Côn Luân.

Nếu thời tiết dung nhập hoa cỏ, thì có thể dùng để bồi dưỡng nội đan, nội đan.

Phương pháp này là một trong những ” Khôn đạo”, khó trách chư vị tiên tử thân thuộc Côn Luân phái.” Trình Vũ Nhi ở một bên cười tán thưởng: “Giải khai triệt đế, Nga Phản sư tôn quả nhiên kiến thức phi phàm! Chủ nhân của nơi này sau khi nghĩ thâm... cũng là người thành tiên như vậy sao?” Trong lúc nói, đám người xuyên qua cửa cung, bước lên ngọc thạch trải dài trên hành lang.

Quái dị, mấy tên Hoa Tiên Dung Vi khiêng quan tài bằng, xếp thành hàng đuôi đội.

Đường Liên Bích đi đằng trước, đi lại trầm ổn, dời mắt nhìn chung quanh, trên mặt hồ hững hờ nhìn không ra biểu tình, nhưng thần thái kia rõ ràng là quang cảnh trùng du cố địa.

Mặt đất, đệ tử Cửu Dương đang ở trong hiểm cảnh, đám người Đào Yêu Yêu đang treo trái tim.

Nhưng Hoa Tiên tư thái nhân nhã, Đường Liên Bích Khí Vũ chắc chắn, tựa hồ báo trước nguy hiểm cuối cùng có thể giải trừ.

Đám người Ngao Bí chỉ đành kiềm chế tính nóng nảy, một bên chậm rãi tiến lên, một bên xem cảnh trí kỳ diệu, một bên quan sát cảnh tượng kỳ diệu.

Lý Phượng Kỳ có lòng thăm dò, tìm Mẫu Đơn tiên tử bắt chuyện: “Tại hạ không rõ chuyện gì, Vạn Vọng tiên tử ban báo.” Lâm Bảo Tiêu nói: “Không dám, đệ tử đứng đầu Huyền môn mời nói.” Lý Phượng Kỳ nói: “Hướng mặt trời quý phái xâm nhập Nga lang, Tử Hư Thiên Sư khổng chế chư tiên Côn Luân, thiên văn túc tọa cũng tùy ý sử dụng.

Hôm nay Hư Thiên sư trở về Tề Thiên Cung, xin hỏi thủ tọa trên trời hiện ở nơi nào? Chẳng lẽ còn lưu lại Võ Lăng Long gia?” Trong lời nói đề cập song phương đại thù, ngữ khí lại hữu hảo, nhìn xem Hoa Tiên phản ứng thế nào?

Lâm Bảo lúng túng nói: “Thiên văn túc thủ tọa chính là chủ nhân nhà ta.

Ngày đó sau khi từ Ngao Sơn rút lui, Tử Hư Thiên Sư tập hợp lực lượng toàn phái luyện hóa cương phong kiếm, tập trung văn võ tiên chúng chúng ở Côn Luân Đình Tổ.

Chủ tứ chúng ta pháp lực tổn thất hầu như không còn, không cách nào rời xa địa khí nơi đây tầm bở.” Lý Phượng Kỳ và Đào Yêu nhìn nhau, thầm nghĩ “Bạch bạch như vậy, chủ nhân đánh mất pháp lực cũng không giấu diếm, xem ra các nàng thật sự là thẳng thắn mời nhau.” Lý Phượng Kỳ càng nghĩ khẩu khí của nha đầu họ Hạ không căng thẳng, hỏi thăm bí mật dễ dàng như vậy.

Không ngờ tiên tử cầm đầu cũng nói thẳng, ước chừng chuyến này không sao, chỉ là thiên văn túc thủ tọa treo thương nhi tử.” Mấy người ân cần đáp khách, Tiểu Tuyết nghe vậy buồn bực, quay đầu nhìn bốn phía, bỗng nhiên chỉ vào bên trái nói: “Đây là chỗ nào?”

Lúc này đang đi qua đình viện sâu rộng, ven đường bóng cây Bà Bà, cửa hàng hoa cỏ kéo dài như thảm, ánh trăng thấp thoáng hiện ra vẻ đẹp u mỹ.

Chỉ có bên trái là một bức tường đá cao màu lửa đỏ, lỗ châu mai vàng ròng, hình dáng thô ráp mà hiểm ác, khác với cảnh sắc chung quanh rất là thú vị.

Kỳ lạ nhất là trên đỉnh bảo có kín lá bùa, chú phong, pháp ấn, hình như phòng bị vô cùng nghiêm ngặt...

Lâm Bảo lúng túng nói: “Đây là ngục tù linh của Thiên Vũ Túc, gần đây mới dọn vào đạo tràng trên trời.” Hồng Tụ nói: “Tên thật cổ quái, tù linh linh, ý là cầm tù linh khí sao? Nhìn bộ dáng thô kệch này, cứ điểm giống như võ phu đóng ở.” Lâm Bảo Dung nói: “Là nơi giam giữ tà linh.”, Tinh linh tà ác từ khi khai thiên tích địa tới nay, đa số đều phong cầm ở đây.” Tiểu Tuyết nói: “À, giống như Trấn Yêu Tháp của Ngao Hoảng chúng ta.” Lâm Bảo lúng túng nói: “Ngũ Linh ngục xưa nay là thiên võ túc chiếu quản, tình hình cụ thể chúng ta không biết.” Vội vàng đi xa, các Hoa Tiên khác cũng cúi đầu chạy nhanh, tựa hồ có chút kiêng kỵ với thạch bảo, tựa hồ có chút sợ hãi.

Đường Liên Bích dừng chân lại, nhìn vào bức tường thật sâu, nhẹ giọng lầm bầm: ” tù linh, giam giữ tà linh... hừ!” Bên môi nổi lên một tia cười lạnh.

Đội ngũ lại quẹo sang bên phải, đập đại đề chữ vào mí mắt, chỉ thấy trên tám biển ngọc “Văn Vân Vĩnh Xương”

Một tòa lầu cao ngăn trở đường đi, góc hiên rủ xuống mây trôi sao, cầu vòng xoay quanh bay lượn, toàn thân xây dựng từ tiên mộc thanh đàn, thật sự có khí tượng ” buồn bưng lạc văn tai”.

Vừa đến trước lầu, Lâm Bảo lúng túng tinh thần tỉnh táo, giới thiệu cho mọi người: “Đây là Văn Xương quán trên trời, chuyên xây dựng cho người ta cất giữ sách vở, bắt đầu từ lúc mới bắt đầu khai trí nhân loại., Văn tự di lưu lại đều thu vào trong lầu này, tổng cộng tám vạn chín ngàn ba trăm tám quyền.” Hồng Tụ không tin, ra vẻ trêu đùa: “Không đúng, ta nhớ là tám vạn chín ngàn hai trăm sáu mươi sách, tháng trước ta mới kiểm tra rõ ràng một chút mà!” Lâm Bảo kinh ngạc nói: “Cô nương đã tới Văn Xương quán chưa?” Muốn mở cửa tra thư số?”

Đào Yêu Yêu vội nói: “Tiểu Kiệt nói đùa chớ có coi là thật, tiên tử còn xin Hường Tiên dẫn đường.” Đám người Chử Toại

ven lâu đi vòng qua bên cạnh.

Tiểu Tuyết nhích lại gần thấp giọng nói: “Chậm lắm làm việc, không bằng chúng ta cười Vân Đầu tự mình dò xét kỹ càng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Không vội được, nơi này trải rộng pháp chú cơ quan pháp chú.

Nếu muốn thông hành cần tiên nhân Côn Luân dẫn dắt, tự mình thăm dò càng tốn nhiều thời gian hơn.” Trong lòng ẩn chứa nghi vấn, mượn cơ hội này hướng Hoa Tiên cầu giải: “Tiên tử mới vừa nói, từ khi nhân loại mở trí sơ thư, thỉnh giáo nhân loại khi nào mở ra trí lực trí lực? “Chút điếm này quan hệ đến sự tự tính của vũ trụ truyền tống”, khởi nguồn của Yêu Hoàng các loại nghi vấn trọng đại, ngẫu nhiên lộ ra manh mối cũng không thể sơ suất sai lầm.”

Lâm Bảo Trả lời: “Khoảng hai trăm vạn năm trước, nhân loại bỏ đồ ăn tanh tươi, sáng tạo kỹ thuật lấy lửa, trí tuệ ban đầu là khai phá.” Đào Yêu Nhân tiếp tục hỏi: “Có bằng chứng gì?” Hoa hồng tiên tử Trình Vũ Nhi đọc hết sách vở, quảng tri lịch truyền, tiếp lời giải đáp: “Tỳ nữ nhớ trên Luận Thư Diễn Sinh luận về “Bàn Cổ thị và Thiên Hoàng, Địa Hoàng Kinh bốn mươi sáu ngàn chín trăm chín trăm bảy vạn vạn năm, dưới đến Phục Hy Nhân Hoàng lại hai trăm sáu ngàn sáu trăm sáu mươi tuổi.

“Xi Thu Nguyên Mệnh bao quát ký hiệu” Quy Tàng sáng tạo đến thu hoạch của Lâm, hợp hai trăm hai mươi sáu vạn sáu ngàn năm, “Quy Bảo Địa Hoàng Toại Nhân thị, thu hoạch Kỳ Lâm chính là Khổng Phu Tử.

Từ trước đến nay tính ra, nhân trí đã bắt đầu sinh ra, đang hai trăm hai mươi sáu vạn sáu ngàn năm.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Thiên Tú tiên nữ chép thư làm bằng chứng, người viết thư sao biết được? Tam Dịch chỉ có thể suy tính đại khái, kỳ thật tuổi chính xác rất khó nhận định.” Tạ ơn Hoa Tiên chỉ giáo, tiếp tục nói: “Quy Bảo Địa Hoàng nói ra, tại hạ vẫn là lần đầu tiên nghe nói tới.

Tu pháp ” Khôn đạo” của Côn Luân tiên tông, Khôn giả làm đất, Địa Hoàng này chắc hẳn có quan hệ sâu xa với Côn Luân phái rồi.” Lâm Bảo nghe rồi cười nói: “Địa Hoàng Toại Nhân

thị kết thẳng dễ dàng, chính là khai sáng ra Hồng Quân Đạo Tổ của bản phái.” Lan Hoa tiên tử Diệp U Kỳ tán dương: “Đào sư tôn tâm tính linh thanh, hởi rõ mười, chính là kỳ tài tu hành thiên văn học.”

Trình Vũ Nhi vui vẻ kể sách: “Theo Tống Dương Vi Đức Lục Nhâm Thần Định Kinh, Toại Nhân trước đó là Thiên Hoàng Thần nông, Toại Nhân hậu là Nhân Hoàng Phục Hi, các chế liên sơn, quy tàng, dịch kinh ba loại pháp học, tiên đạo bởi vậy diễn sinh diễn hóa.

Tự Hán thư vẫn ghi lại mấy đời dưới Phục Hy, nhân đạo dần dần hưng thịnh, cuối cùng do Hoàng Đế, Thiệu Hạo, Đế Sa, Đế Nghiêu, Đế Nghiêu, Đế Thuấn năm đế khai mạc kiến quốc.

Tam Hoàng Hoành đạo nhân thế, tổng cộng tám trăm tám mươi tám mươi tám năm, sau đó xuất thế tu tiên nhập thánh,

Ngũ Đế ở thế gian ba trăm tám mươi bốn năm, Hạ, Chu, Chu đại, đến hôm nay năm ngàn ba trăm năm, thư truyền lịch có thể khảo, đều đặt trong Văn Xương quán của bản phái.” Một phen chậm rãi bàn luận, Xiển Minh Tiên Đạo Nguyên Lưu, lập tức đọc thuộc lòng chương liên quan, mọi người Huyền môn có phần được dẫn dắt.

Đặc biệt là 《Lục Nhâm Thần Định Kinh các cô tịch thế gian, mặc dù không huyền diệu bằng tiên gia, cũng có thể bổ sung bói toán pháp nghĩa môn phái.

Âu Dương Cô Bình cẩn thận đếm từ, tra hỏi một cách điên cuồng, trong lúc bất giác đã lách qua Xương quán Văn Tường.

Hồng Tụ chợt nhẹ nhàng kéo tay áo chết yểu, suýt chút nữa thì nghe: “Nhóm tiên nữ này rất thích chủ nhân, nói hiện tại đánh nhau rất nhiệt tình, dứt khoát đều cưới đến làm vợ người đi.”

Đào Yêu chết yểu nói: “Đừng nói bậy!” Tay áo đỏ bữu môi nói: “Ta giúp người vật sắc thê thiếp chọn người thiếp, đâu phải là nói bậy, là đang nghiêm túc nói chuyện.” Đào Yêu Yêu biết rõ nàng muốn trêu chọc mình giải sầu, nhưng giờ phút này tâm tư trầm trọng lại phức tạp, thực sự không từ ngữ tiếp lời, miễn cưỡng cười xem như đáp lại.

Lúc này hần đi đến cuối hành lang, trên tiếp chín tầng đài cao, phía trước dựng thẳng cổng chào, tuyên bố với thiên văn

Quảng Hàn các chữ gì đó.

Lâm Bảo Đình giơ ngón tay lên đỉnh nói: “Chủ nhân của ta đang chờ các vị ở đó.” Dẫn mọi người bước lên phía trước.

Chỉ thấy võ sĩ mỗi tầng hành lang đứng xếp hàng, khôi giáp sáng rõ, trong tay đều cầm binh khí.

Tiểu Tuyết nói: “Pháp lực của tiên khách Côn Luân không phải đã bị lấy đi rồi sao? Chỉ dựa vào vệ binh cầm đao thương có thể phòng vệ được ai?” Lâm Bảo lúng túng nói: “Bọn họ là Ngọc Linh vệ do Hồng Quân Đạo Tổ tự tay chế tạo, chiến lực rất khả quan.” Đào điền nói: “Ừm, đao trưởng vân kíp sẽ chế tạo Mộc Linh vệ, loại tiên ngọc này nên do tiên ngọc chế tạo thành.”

Huyền môn đạo pháp sáu ra Côn Luân, không chỉ có kỳ xảo môn có được khí giới kỳ dị.”

Hồng Tụ lòng hiếu kỳ nổi lên, đi về phía bên cầu thang ý đồ muốn nhìn kỹ.

Hạ Nghê Vi vội vàng kéo tới, nhắc nhở: “Ngàn vạn lần không sờ được, dẫn động Ngọc Linh Vệ các người sẽ khó thoát thân.” Lâm Bảo lúng túng nói: “Ngọc Linh Vệ chuyên giết kẻ thù, mỗi một người có sức chiến đấu không thua gì Thôn Thiên Thần thú.

Huyền môn cao thủ mặc dù không sợ, cũng sẽ lâm vào huyết chiến.” Hồng Tụ lè lưỡi: “Lợi hại như vậy sao?” Nhìn kỹ tứ chi đá vụn không trọn vẹn, bảy tám phần Ngọc Linh Vệ đều bị hư hỏng qua., Hấn ngạc nhiên nói: “Làm sao lại rách nát như vậy? Ai làm những món đồ này khó coi như vậy?” Lâm Bảo lúng túng nói: “Vậy phải hỏi cao thủ Phong Lôi của các người rồi...” Nhìn Đường Liên Bích một cái, lời nói tán thưởng: “Năm đó xông vào Côn Luân Tiên Cảnh, Đường công tử độc chiến ba ngàn Ngọc Linh Vệ, chiến tích Kinh Thần Khấp Quỷ đã ghi vào trong sách vở trên trời.”

Đường Liên Bích như không nghe thấy, ánh mắt không hề liếc sang hai bên, trực tiếp bước lên đỉnh đài cao, như điêu khắc băng hướng về phía trước.

Trước đài cao là Quảng Đình, kỳ hoa dị thảo trồng khắp nơi.

Phía sau xây dựng cung điện cao lớn, cánh cửa treo trần viết “Lãnh Hương Bằng Phách”

Bất luận là gạch đình, hoa cỏ, trụ cung, tường cung đều là chất liệu bán trong suốt hóa thành, không phải ngọc không phải đá, óng ánh trơn bóng, mùi hương bay tới thấm vào xương cốt người ta, quả thật là cảnh giới lạnh lẽo lắm liệt.

Lâm Bảo Nghiêu dẫn đội ngũ sau đó lên đài, hai tay ôm ngực, cúi đầu cao giọng hô: “Khởi bảm thủ tọa, Nga Phấn sư tôn hện mà tới. Mấy cái quạt cửa chuyển động “Quạ quạ”, cầm lư hương, giỏ hoa, trường phiến thị nữ nối đuôi nhau đi ra.

Ở giữa sáu hoa tiên ngẩng đầu, một vị phu nhân ngồi ngay ngắn ở giữa, chính là Tụ Văn Phi trên thiên văn thủ tọa thiên văn trên trời.

Trái tim Đào Yêu Yêu đập loạn xạ, trong nháy mắt suýt nữa quay mặt lại.

Vòng Côn Bằng đến gần mấy bước, lãnh đạm nói: “Văn tử tử, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ, sao có hứng thú mời chúng ta đến nói chuyện?”

Văn Phi nói: “Ta không có gì để nói với ngươi, ta tìm con trai ta nói chút chuyện.”

Một câu lọt vào tai, đầu Đào chết non “Ong ong” vang lên trực tiếp.

“Con của ta” ba chữ giống như lôi đình rơi xuống đỉnh đầu, đánh hấn ngơ ngẩn không biết làm sao.

Âu Dương Độc Bình âm thầm nhú mày, nghĩ thầm: “Câu này nghe khó nghe, hóa ra người người tìm là con trai của ngươi?”

Tụ Văn Phi nói: “Đương nhiên, thủ đồ của Huyền môn và Phong Lôi, Đường công tử, ta cũng có việc giao phó.”

Mang Hoàn nói: “Ngươi không muốn bàn với ta, ta muốn tìm ngươi lật qua lật lại nợ cũ.

Hai đứa nhỏ nhận hết khó khăn, là ai trước tiên đem vận mệnh hai đứa bọn họ chặt chẽ buộc cùng một chỗ? Người bên ngoài giải đều không giải được! Đến bây giờ lại sinh tử hai phần, âm dương cách xa nhau, ngươi liền nhẫn tâm nhìn chằm chằm không quản?” Đột nhiên cảm xúc kích động, xông lên phía

trước kêu to: “Sớm biết hôm nay, hà tất phải ban đầu!” Cách nhau ba thước mùi thơm càng nồng, phảng phất đụng vào tường bông dày đặc, đi không đến vị trí Tôn tọa, không đến được vị trí nào cả?

Văn Phi nói: “Đây là nơi nào, để người điêu ngoa om sòm?” Tay phải nhắc ống bút, vạch vài vạch lên trên bàn nhỏ.

Dao Hoàn bị phần cầu bách cảm can, tiến lên vươn hai tay ra, cố gắng nắm kéo đai lưng của Văn Phi, lên tiếng khóc lóc: “Người có biện pháp cứu Linh Nhi, có biện pháp thành toàn cho bọn họ, đúng không? Nếu không sao người lại hẹn hấn gặp mặt?” Văn Phi nói: “Tuy rằng pháp lực của bản tọa mất, pháp bảo của tiên cung cũng không mất đi tác dụng gì.

Quý trấn điện, mau hạ gục con điêu phụ này.” Bút câu xong, cơ quan khởi động, thị nữ bên cạnh cầm quạt dài bỗng nhiên phóng ra quang sáng lóa mắt.

Trong chốc lát quý khí lạnh lẽo, ánh đao ánh sáng khắp sân kiếm ảnh đầy trời.

Đào Yêu Yêu bước tới phụ cận, tay trái nâng Dao Hoàn, ngón tay phải “Vù” thả ra vũ trụ phong.

Kiểm quang vàng óng mạnh mẽ vô cùng, quý ảnh âm lãnh lập tức kinh hãi rút lui.

Văn Phi nói: “Vũ trụ Phong, người muốn dùng ma kiếm này giết chết mẹ ruột sao?” Đào Yêu cứng lại, không biết tại sao, nghe nàng gọi thẳng “con trai”, tự xưng “Thân mẫu”, trong lòng ngực dâng sinh vô hạn âm áp, cảm động cảm động đến mức vui vẻ hầu như rơi nước mắt, ngoài miệng vẫn cứng rắn: “Không cần xưng hô như vậy.”

Ta, ta đã trả qua cốt nhục rồi...” Văn Phi nói: “À, hóa ra cốt nhục là thứ có thể trả, hài tử sinh ra có thể trả lại.” Hồng Tụ cố nén không cười ra tiếng, suy nghĩ lý lẽ, hài tử sinh ra ở đâu còn? Còn về trong bụng mẹ, vậy không thành quái thai kinh thế nữa.” Nhanh chóng diu đỡ chủ mẫu lui ra phía sau.

Vòng tròn đau thương quá độ, ngòi phích xuống, tay vỗ quan tài bằng cúi đầu uống nước.

Đào Yêu Yêu hết sức ổn định lại tâm thần, dần dần thu lại kiếm quang, nói: “Chuyện trước kia không cần nhắc lại, cũng

đừng dùng pháp khí đối phó chúng ta, có lời gì thì mau kể đi.”

Văn Phi nói: “Tìm các người đến cũng không phải vì ý của hấn, chỉ vì Hư Thiên sư làm loạn, Thiên Vũ Thần Tướng cản đường, Côn Luân Nga hai phái gặp phải địch nhân chung.

Ta có phương pháp thắng địch, không có sức chiến đấu, cho nên muốn mượn tay các người diệt trừ họa lớn.” Lý Phượng Kỳ nói: “Chậm đăng.”

Long phu nhân là thủ tọa trên trời, Tử Hư Thiên Sư là lão nhân thiên văn Túc 》 .

Hai người các người quanh năm liên thủ hợp tác, sao lúc này lại gây ra nội chiến?”

Văn Phi nói: “Từ lúc con trai hư thừa giết chết Diệt Tương Quân, hấn đã không còn là tiên khách trên trời.

Các đời tiên tông Côn Luân nhập ma rất nhiều người, nếu bàn về tàn sát đồng đạo, các ác hành điên cuồng thô bạo, không ai có thể vượt qua Hư Thiên Sư.” Khu vực xa xa ánh vàng rực rỡ, xuyên thấu qua ức vạn quỷ quân, tầng tầng kiên bích, tựa hồ muốn thấy được Tử Hư Thiên Sư chiếm cứ Tề Thiên Cung, đang gia tăng vô thượng ma lực hủy thiên diệt thế, lạnh nhạt nói: “May mắn pháp lực bị hấn lấy đi.”

Lúc trước nhập thế, đạo hạnh của ta vốn đã suy giảm, mượn lực lượng Tử Hư mới khôi phục được.

Hiện nay lại lần nữa thất pháp, tâm hồn phản chấn thanh tịnh, ta cũng bởi vậy thoát khỏi không chế của hấn.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Như vậy càng khiến người ta khó hiểu.

Thủ tọa đã mất pháp lực, lại muốn diệt trừ phản đồ, sao Hư Thiên Sư kia lại cho phép người ở lại Côn Luân tiên cảnh? Còn để người ở lại Nguyệt cung triệu tập nhân thủ, nghị luận đánh bại Phương lược của hấn.” Văn Phi cười nói: “Không hổ là đệ tử đầu bảng Huyền môn, suy nghĩ nhếch mép hơn người, hài nhi ta phải học theo hấn nhiều một chút.” Đào Yêu Nhi thiếu chút nữa ứng đáp “Hài nhi” ghi nhớ!”

Lần này tuyết nhỏ cũng nhìn ra lúng túng, không khỏi cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé mất non trở lại để an ủi, một mặt chăm chú đánh giá Nghệ Văn Phi, nhìn hoa

dung nguyệt mạo, tôn lên vẻ ung dung phú quý, tựa như Cửu Thiên Huyền Nữ Nương Nương trên bức họa, trong lòng thầm cảm thán “Thân mẫu của sư ca không giống người xấu, uy nghiêm còn rất hài hước, nhưng lại dạy người nhìn không thấu... Bị người ta khổng chế nhiều năm như vậy, đây mới là diện mạo vốn có của nàng.

Ai, nếu mẹ con bọn họ nhận nhau là tốt rồi.”

Văn phi nhìn quanh cung khuyết, câu trả lời của Lý Phượng Kỳ: “Thiên văn các do Hồng Quân Đạo Tổ tự tay xây dựng, là đạo tràng thiên văn túc ban sơ thiên văn túc ban đầu.

Ở trong đó hấp thu nguyệt hoa, ta và Bách Động Hoa Tiên có thể từng bước tích lũy chân nguyên.

Tử Hư Thiên Sư sợ chân khí không đủ dùng, ngày Trung Thu không cách nào luyện được toàn bộ Chử Phong Kiếm.

Cho nên thả chúng ta trở về đạo tràng tĩnh tu, cho rằng kế dự trữ khẩn cấp dự bị.

Đây là quyết định lúc tinh táo của hắn, sau này nhập ma quá sâu, thần chí cuồng loạn, rất ít chú ý động tĩnh của Nguyệt cung, ta mới có thể phái người mời các người đến đây, báo cho biết cần quét Vũ Huyền Anh, đánh bại Tử Hư Thiên Sư!”

Lần thứ bảy, trong U Nguyên Đăng Phương, thứ năm...

Nói đến đây, gương mặt Tự Văn Phi hơi nghiêng, đưa mắt nhìn qua cây quạt dài trong tay thị nữ, chậm rãi nói: “Xét qua tám Vạn Tượng Thần Kính này, ta nhìn thấy tình hình các người đánh vào Côn Luân.

Cửu Dương Tề xuất thế rất mạnh, nhưng lại không phải là yếu nhân đấu pháp.

Cho dù Chân Võ Trận mạnh hơn gấp mười lần, cũng đừng mơ tưởng chiến thắng Hành Đạo quân gia trì Chủ Phong Kiếm.” Ánh mắt mọi người theo nàng dời lên, nhìn mặt quạt kia dài năm thước, rộng ba thước, màu vàng óng phản quang, bất tượng nghi trang sức phẩm, nghiễm nhiên là gương đồng lớn cang dùng y phục.

Văn Phi dường như phát hiện sự chú ý của mọi người, bỏ qua việc “Chiến thắng Hành Đạo quân”, kể lại lai lịch của vật kia: “Vạn Tượng kính là thánh khí tổ truyền của Côn Luân, trải qua Thiên chuy bách luyện của Hồng Quân Đạo Tổ mà thành.

Sáng lập Côn Luân Tiên Tông sơ kỳ, Đạo Tổ khuyên bảo đệ tử nhất định không thể mang bảo kính rời núi.

Vì vậy liền do văn võ hai Túc Luân bảo quản, ba trăm năm đặt ở Thiên Võ đạo tràng, ba trăm năm để vào đạo tràng trên trời, về phần công dụng của nó sao...” Võ Huyền Anh dùng vật này luyện công!” Ngày đó khi Địa Phủ giao phong mỗi một lần Vũ Huyền Anh đều biến ra quang đoàn, cướp đoạt yêu thuật phản chế địch thân, công kích biến hóa kỳ lạ mãnh liệt.

Lần giao chiến này lại có thể đoạt được Thiên Vương Thuần, rõ ràng là mượn Ô Phong Kiếm tăng tiến pháp hiệu.

Đào Yêu suy nghĩ về nguồn gốc của công pháp kia, chợt thấy Vạn Tượng kính lập lòe, linh niệm vừa động đã ngộ ra liên hệ giữa hai người.

Hắn thông Tam Dịch biết nguyên lý vạn pháp, vừa thấy rõ căn nguyên mạch lạc, lập tức nghĩ đến phương pháp phá giải, trong lòng mừng rỡ không khỏi thất thanh kêu lên.

Văn Phi cười nói: “Con ta linh tính mười phần, nói một câu phá huyền cơ.” Đào Yêu Thiên hưng phấn, tiếng “Con ta” này cũng cảm thấy đặc biệt thuận tai, suy nghĩ “Lấy Vạn Tượng Kính này làm gốc, suy đoán kỹ càng thêm vài lần, nói không chừng thật có thể tìm ra biện pháp đánh bại Vũ Huyền Anh.” Chỉ nghe văn phi kể lại: “Hai Túc Văn Vũ thường dùng Vạn Tượng Kính tu luyện.”

Năm xưa Võ Huyền Anh kích phát hiệu quả bảo vật, hóa sinh một tòa “Vạn Kính Cung”, giúp nàng luyện thành chiến kỹ cao cường cường đoạt địch thuật.

Bất quá, ảo diệu vô cùng, không chỉ có chút tác dụng trong tu luyện công pháp này...” Ngữ khí nhanh chóng chậm lại, phảng phất như muốn dẫn người về phía khu vực u thú, nói tiếp: “Tất cả mọi chuyện phát sinh ở Côn Luân tiên tông, bất luận quá khứ hay hiện tại, Vạn Tượng kính đều tự động ghi chép lại, đây là một tác dụng kỳ diệu khác của pháp bảo.

Trở về Thiên văn các không lâu, ta kiểm tra hình ảnh trong kính, ngẫu nhiên tra được Xích Linh Chi mất đi sau khi mất đi Xích Chi.

Hắn thầm nghĩ tiên bảo còn sống kia đã thu hoạch cho Nga Phản phái, không phải chính có thể cứu tính mạng hài nhi ta sao? Nghĩ như vậy, thống khổ người con chết thảm dần dần bình phục lại.

Hiện nay không ngoài sở liệu, hài nhi ruột thịt lại ở phía trước nhảy nhót tung bừng, thật làm cho ta cảm thấy làm mẫu thân này cảm thấy vui mừng.”

Lời nàng nói đầy thâm tình, lại bình thản đạm đạm như vậy, thật sự dạy người không phân biệt được thật giả.

Đào Yêu Yêu trong ngực tuôn ra máu tươi, cắn chặt răng kiềm chế lại, thầm nghĩ: “Nàng luôn nhắc tới tình cảm mẹ con, rốt cuộc là có ý đồ gì?”

Văn Phi nói: “Nhưng việc này cũng khiến ta rất kinh ngạc, trước đó vài ngày tuy không có đạo quân ngăn cản đường đi, nội bộ Côn Luân vẫn là cơ quan tầng tầng, Đường công tử vì lấy Xích Linh Chi mà thẳng tiến Tề Thiên Cung, một đường như không người! Hắn quen thuộc đường đi của Côn Luân

tiên tông như vậy làm gì? Nhìn kỹ lại ký ức cũ của Vạn Tượng Kính., Kết quả khiến ta thất kinh, hóa ra năm năm trước hắn đã từng đến Côn Luân, trộm lấy Minh Sương, Đấu Tiên Sát Thần, gần như lật tung Tề Thiên Cung lên trời.” Ánh mắt nhìn Đường Liên Bích nói: “Đường công tử, vết thương trên lưng người chính là lưu lại khi đó đi.”

Mặt Đường Liên Bích không chút thay đổi, gió mát thổi qua thân hình, chỉ có đầu tóc cùng vạt áo tung bay phấp phới.

Văn Phi nói: “Xem ra, đau đớn ngày trước đã phai nhạt quên mất.

Nhưng người đâm bị thương sau lưng người, cũng quên sạch sẽ?” Nói xong, ngón tay nhỏ nâng bút vạch nhẹ, hướng trong bàn đọc phù văn.

Vạn Tượng kính có hiệu ứng đăng sinh, mặt ngoài chột sáng chột tối hiện ra hình ảnh.

Nhìn qua, giống như là một cái lồng sắt lớn treo trên bầu trời.

Xung quanh đen kịt không có vật gì, bên trong huyết nhục mờ hồ, thế mà thật sự nhốt một tù phạm trần truồng, lại giam giữ một tên tù phạm.

Văn Phi nói: “Người này là Vu Thần Tú, đại đệ tử thân truyền của Cửu U Tuyệt, Đường công tử còn nhận ra hắn không? Muốn lúc trước hắn hại người cầu sinh không được, muốn chết không xong, hiện tại thân chịu khổ hình người nhận.”

Trong lòng mọi người đại chấn, chăm chú quan sát tỉ mỉ.

Người trong gương vùi đầu tóc dài, cuộn người tứ chi, da cầu giống như lồng giam quay cuồng, ngã xuống đất.

Ngẫu nhiên quay lưng về phía trước, lập tức lấy ra sáu sợi xích sắt thô dài, phía trước móc sắt xuyên qua cột sống hai bên, đem da thịt kéo lên, cuối cùng nổi lên, dưới, phải, trước, sau, khiến cho cái lồng sắt không lúc nào không bị xé rách, hơn nữa trốn về phía Nhâm gia đều không cách nào tránh khỏi đau đớn.

Cảnh tượng thê thảm nhìn thấy mà giật mình, Hoa Tiên nhao nhao rũ mắt xuống.

Sắc mặt đám anh hùng Ngao Kháng nghiêm nghị, bốn bề tràn ngập không khí tức nghĩa giận khó kìm nén, lòng tràn ngập khắp nơi.

Văn Phi nói: “Chư vị không cần làm loạn đồng tình.

Cái lồng này gọi là Vũ Sơn Lao, là Cẩm Ma Pháp Khí do đồng tử Bồng Lai Thái Bạch chế tạo ra.

Thời cổ đại tặng cho Thiên Vũ Thần Côn Luân, chuyên môn dùng để giam cầm tự tiện xông vào Tiên giới, tà ác nhất, bạo ngược nhất, không thể cứu được nhất.” Ma đầu hơi dừng nửa thuấn, chậm rãi nói: “Huống chi Vu Thần tú là người hèn hạ tàn nhẫn, từng dùng Sương Lô tiên ám toán sư đệ đồng môn, sau đó vu hãm Đường công tử là dâm ma, khiến hắn chịu đủ khổ tù giam giữ mười hai năm Vũ Sơn.

Theo quy củ của nhà Nga đến xem, người này cũng là trùng phạt đúng tội, các ngươi cũng không cần phải ôm bất bình cho hắn.”

Nghe nàng nói như vậy, lửa giận của mọi người dần dần tắt, âm nghĩ “Tàn hại đồng môn quả thật là tội lớn trong phái.

Nhưng Huyền môn chọn đồ đầu nặng nhân phẩm, Vu Thần Tú nếu là sư huynh Đường Liên Bích, cần gì xuống tay ám hại hắn?” Hồng Tụ chỉ vào Vạn Tượng Kính nói: ” lồng sắt kia quay tròn đảo quanh, xoay chuyển ta cũng tổn, khi nào mới có thể dừng?”

Văn Phi nói: “Vũ Sơn lao vĩnh viễn xoay chuyển không ngừng, chỉ vì để cho ác ma điên đảo mê muội, tâm chí tán loạn, không thể suy nghĩ kế sách chạy trốn.” Tiểu Tuyết nói: “Đường Liên Bích... cũng xoay mười hai năm như vậy!” Tay áo đỏ nhắm lại, xoay nhanh mấy chục vòng tại chỗ, đột nhiên buồn nôn một hồi., Phũ ngực lè lưỡi nói: “Mẹ ta ơi, khó chịu muốn chết!” Cô Bình nhìn Đường Liên Bích nghi ngờ: “Lúc mười lăm mười sáu tuổi hắn còn trở về Nghiêu Sơn, sao lại giam ở trong lồng giam mười hai năm? Chẳng lẽ hắn hai ba tuổi liền đóng cửa rồi?” Đào Yêu đã sớm biết nguyên nhân, chỉ giải thích sơ qua cho nàng: “Vũ Sơn bị khốn cùng tà ma lâu năm, bên trong ma khí ngưng kết, tất nhiên hình thành Ma Vực, tất nhiên hình thành Ma Vực?”

Nhân Tiên Ma ba giới khác nhau một trời một vực, tuổi tác Ma giới hơi chậm một chút.”

Văn Phi nói: “Đúng rồi, bên ngoài một ngày, trong Vũ Sơn lao mười hai năm...”

Vu Thần Tú vào lồng gần năm năm, ăn đau khổ xa xa nhiều hơn Đường công tử.”

Đám người Tiêu Tuyết nửa tin nửa ngờ, thầm nghĩ “Đường Liên Bích ở trong lồng giam hơn mười năm, cuối cùng cũng trôi qua rất nhiều năm, sao hắn không già đi?” Cô Bình cau mày nói: “Ba giới Nhân Tiên Ma không đồng nhất, nếu theo suy nghĩ này, Côn Luân đã là tiên cảnh, thời gian hắn là trôi qua rất nhanh.

Chúng ta bị vây ở đây, thế giới bên ngoài chỉ sợ đã sớm bị Đông Bang bí nhãn chiếm hết.” Văn Phi nói: “Không cần phải lo lắng, cái gọi là “Côn Luân tiên cảnh” đã sớm biến chất thoái hóa, thời gian nhanh chóng chậm như thế gian không khác gì trần thế.” Cô Bình ngưng tư suy nghĩ: “Tiên giới thuế biến là duyên có Hư Thiên sư nhập ma?”

Văn Phi lắc đầu, giải thích: “Văn võ hai đê bởi vì điều hòa khí vận thiên hạ, quanh năm trú đóng ở bên ngoài, lấy biến cố bản sơn biết rất ít.

Trước khi Tử Hư Thiên Sư trở về núi, tổ đình Côn Luân có một vị Tiên Thánh khác trông coi.

Chính là vị Tiên Thánh này lòng sinh tà niệm, làm nhiều việc ác, Tiên cảnh mới từng bước biến hóa tính chất, hiện ra xu thế bị ô uế thoái hóa.

Chỉ là trong ô uế tà khí không giấu nổi, rất khó bị người phát hiện mà thôi.”

Nói đến đây, lại nhắc tới chuyện cũ của Đường Liên Bích: “Tiên Thánh kia am hiểu ẩn giấu tà hành, mấy lời lừa đảo, vì sao lại bị Vạn Tượng kính ghi nhớ? Nói đến còn có liên quan tới tạo ngộ của Đường công tử?

Hắn ghét ác như kẻ thù, không sợ tính tình cường quyền Tiên đạo, vừa vận xung phong liều lĩnh thỉnh cầu toàn bộ vu thần tú phạm nhân.

Gặp phải vị Tiên Thánh cao thế hại người, là vì giấu diếm? Hay là phần khởi đòi tội? Sư huynh đệ tình nghĩa thâm hậu ý kiến không hợp, cuối cùng trở mặt thành thù.

Ài, các loại thảm biến lưu lại bên trong Vạn Tượng kính, có chút sợ là Đường công tử cũng quên mất.

Ta cố gắng ghi nhớ, để cho mọi người biết được đoạn chuyện cũ này.”

Đường Liên Bích đột nhiên ngắt lời nói: “Không cần kéo đông kéo tây nói tây.

Bằng chút thủ đoạn này của ngươi, chỉ có thể dụ dỗ tên ngu xuẩn không có đầu óc này.” Văn Phi chuyển mắt nhìn, trên mặt lộ ra vẻ nghi vấn.

Đường Liên Bích nói: “Ngươi nói một phen lý do, đơn giản là muốn lấy tình nghĩa đồng môn làm mối nhử, dụ ta đi vào trong gương tìm kiếm dấu vết, để lập kế hoạch nghĩ cách cứu viện Vu Thần Tú chu toàn.” Một tiếng cười lạnh, liếc xéo xa xa thạch bảo, nói: “Ngục Linh Ngục là nơi các ngươi giam giữ ngoại địch, ta muốn cứu người sẽ không trực tiếp đến đó? Mọi chuyện lo trước nhìn sau, đúng là suy nghĩ của nữ nhân.”

Văn Phi vỗ nhẹ hai tay, cười nói: “Rất tốt, Đường công tử có đầu óc có đảm lượng, liếc mắt nhìn thấu kế nhỏ, thật dạy ta tiểu nữ nhân này bội phục.” Bỗng dưng nhắc bút nghiên cứu sách vở, nói: “Vậy ta học ngươi đao to búa lớn nha, Trấn điện quỷ ra tay!” Một lời chưa dứt, trong gương vờn bàn tay lớn, nắm lên quan tài bằng bỗng nhiên rút về.

Đường Liên Bích cũng ứng biến thần tốc, lúc này thả người nhanh chóng đuổi theo, vài sợi sương gió thổi qua, tùy theo bóng người biến mất trong Vạn Tượng kính.

Tự Văn Phi lẩm bẩm: “Ta tốn nhiều miệng lưỡi lắm rồi, phải biết rằng ngươi coi trọng Long Bách Linh như vậy, nên sớm dùng chiêu này dẫn ngươi vào gương.”

Mọi người ghen hòng nhìn trần trời, vừa rồi còn nói chuyện hòa hợp, nào biết đột biến mất sạch sẽ, Long Bách Linh và Đường Liên Bích chợt hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Văn Phi mỉm cười nói: “Được rồi, người khó khuyên nhất động thân, mấy người các ngươi cũng nhanh lên đường đi.”

Đột nhiên Tuyên Cơ đại phóng tiếng buồn, nhào về phía Vạn Tượng Kính, ý muốn đoạt lại quan tài bằng Bách Linh.”

Đào Yêu vội kéo cánh tay của nàng, đầu ngón tay loé lên kiếm quang, quát lớn: “Người làm Linh Nhi bị sao vậy?” Văn Phi nói: “Không nên hoảng sợ...” Quần anh dũng của Nga Thiên tụ lại, chân khí thâm truyền thông.

Một đạo quang mang phá không, Hồng Minh kiếm trong tay Lý Phượng Kỳ chém về phía cán dài.

Thị nữ cầm kính sợ hãi chạy đi, Vạn Tượng kính lại không tổn hại chút nào, vẫn đứng thẳng tắp như cũ.

Hiển nhiên bảo vật này không phải do thị nữ không chế, lúc đầu cầm quạt dài như vậy chỉ là biểu hiện giả dối che giấu tai mắt người ta mà thôi.

Văn Phi nói: “Ta nói rồi, không nên hoang mang.” Giọng điệu uy nghiêm bình tĩnh, tự có một lực lượng ổn định lòng người.

Đám thị nữ cúi đầu vâng dạ, quay người xếp hàng chờ lệnh.

Lý Phượng Kỳ hướng Đào Yêu Yêu lắc đầu, ra hiệu đôi phương thái độ chưa rõ, nhất định kiêng kỵ hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc này Đào Yêu mất hồn, hồi hận lại sinh ra, âm thầm trách mình phản ứng chậm chạp, cứu Linh Nhi còn không bằng Đường Liên Bích động tác, lập tức nghĩ tới “Đường Liên Bích không phải cố tiếc linh nhi, sở dĩ toàn lực cứu nàng, chỉ vì tương lai nghe nàng thổi sáo thổi đàn.

“Thần Hoang Khúc” ẩn giấu tiên thiên thuật số, nhưng không phải là pháp học cao siêu, Đường Liên Bích vì sao lại coi trọng như vậy?” ổn định lại trận tuyến, quát lên: “Nếu muốn là địch, đừng trách ta... Đừng trách ta không khách khí!” Giương mắt nhìn về phía trước

Chỉ thấy văn phi treo cổ tay bắt bút, chỉ còn cách bàn án nửa tấc, nghiêm nghị nói: “Thiên văn thiên văn ba ngàn sáu trăm loại, thúc giục pháp khí diệu dụng vô cùng.

Pháp lực bản tọa mặc dù mất, năng lực thư chú ngự khí cũng không bị vứt bỏ.

Thật muốn đối địch với Ngao Bính, sao có thể để bọn tiểu bối như ngươi đi tới phía trước?” hướng về Âu Dương Độc Bình nói: “Nha đầu, ta nói không sai chứ?” Bắc Tổ góp môn nghiên cứu phù chú pháp lý, Cô Bình biết Côn Luân là đạo tổ nguyên này, lập tức trả lời: “Dùng phù văn dẫn động pháp bảo, đích xác là Côn Luân sở trường, pháp lực cần có cực ít.” Văn Phi nói: “Ừm, coi như ngươi biết hàng.” Phân phó Hoa Tiên đưa đến ghế mềm, lấy ra trà thơm thảo, chăm sóc hoàn toàn cho Côn Bằng.

Mùi hương thảo nguyên kia mát lạnh, Dao Hoàn vừa nghe thấy thần sáng khoái, nguyên khí phục hồi, tâm tình kinh cuồng cũng yên ổn, nghiêng nghiêng dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi đôi mắt nghỉ ngơi.

Luân phiên cử thái lộ ra thân thiện, quần anh Ngao Bí càng khó hiểu.

Đào Yêu Yêu nói: “Nếu ngươi đã không muốn đối địch với chúng ta, vậy tại sao lại cướp đi di thể của Linh Nhi?”

Văn Phi nói: “Để cho các ngươi lĩnh ngộ yếu quyết thắng địch!” Ánh mắt đảo qua trên mặt mọi người, trầm giọng nói: “Vạn Tượng kính chính là chí bảo tu tiên của Côn Lôn, rất nhiều tiên thánh từ đó ngộ chân giải công, tu thành tuyệt đại thần thông.

Bảo bối này kỳ diệu vô cùng, ta đương nhiên phải để lại cho con trai ruột của mình dùng.

Phong lôi Đường Liên Bích, Kiếm Tiên Lý Phượng Kỳ, đều là Huyền môn tuần kiệt bất thế, vừa lúc đầy đủ làm phụ tá đắc lực của con ta, cho nên cũng để bọn họ tới cùng nhau tìm hiểu.

Ta mời các ngươi nhìn thấy dụng ý của ta, hiện tại đã nói rõ ràng rồi.” Bưng chén trà khế nhấp một ngụm, bất đắc dĩ khẽ thở dài: “Ai, đáng giận mấy tên tiểu tử hồ đồ các ngươi, nha đầu ngốc, ai nấy kiên cường khó chơi, mở đầu nói rõ hơn phân nửa là không đồng ý.

Bức ta chơi trò nhỏ, mới có thể mau chóng đưa các ngươi vào trong bảo kính.”

Mọi người nhìn nhau kinh ngạc, trong mắt đều mang vẻ nghi hoặc.

Đào Yêu Yêu nói: “Ngươi nói là, đánh bại bí quyết của Vũ Huyền Anh, vào gương là có thể ngộ được sao?” Văn Phi nói: “Mẫu thân thân sẽ lừa ngươi sao?” Đào Yêu tê dại cả người, há miệng muốn hô: “Ngươi lừa gạt ta còn ít hơn!” Cũng may Lý Phượng Kỳ đặt câu hỏi trước: “Long phu nhân tựa hồ rất chắc chắn, bí quyết kia chắc chắn trong lòng ngài biết rõ? Sao ngài nói thẳng ngay mặt chúng ta, cũng giúp chúng ta tiết kiệm chút sức lực.”

Văn Phi khen hấn: “Đồ đệ Kiếm Tiên nhìn rất rõ ràng, ánh mắt sắc bén, không kém Đường Liên Bích là bao nhiêu.” Hấn đặt chén trà xuống, nghiêm mặt nói: “Không tệ, ta biết quan điểm của đôi phương.

Nói thì đơn giản, năm đó Thiên Vũ Thần thua Ma Thủ Yêu Hoàng, trốn vào trong Đoạn Mộng quốc thành lập diệt Ma Hành đạo quân.

Bước quan trọng nhất là diệt trừ tình cảm nhân loại còn sót lại của quỷ hồn.

“Diệt Tình” vừa hoàn thành, Quỷ quân trở nên chí cương chí thuần, không chút sơ hở có thể kích, truyền thụ công pháp pháp tắc không gì không thắng được.

Vũ Huyền Anh dẫn quân áp chế Chân Võ Trận, chính là dựa vào “Diệt Tuyệt Tình Đường” một đường.

Các ngươi phải thắng được quỷ quân, duy chỉ có so với bọn họ càng thêm tuyệt tình mới được!”

Lý Phượng Kỳ lẩm bầm: “Càng tuyệt tình?” Văn Phi nói: “Nói dễ dàng, phải làm đến mức toàn bộ dựa vào thân thể của mình lực lượng.” Đào chết yếu nói: “Vậy trước tiên nói một chút, làm sao tuyệt tình?” Văn phi nhìn hấn một cái, nói: “Vượng yêu Long Bách Linh, lại yêu Đông Dã Tiểu Tuyết, ba lòng hai lòng chân đạp hai con thuyền?”

Loại tình cảm này nên căm tuyệt, nếu không vĩnh viễn dừng nghĩ có tiền đồ.” hừ lạnh một tiếng, bổ sung một câu: “Có cha hấn tất có con.” Mặt mũi Đào Yêu Yêu đỏ bừng, trộm mắt nhìn về phía bên cạnh.

Tiểu Tuyết khoát tay áo, tỏ vẻ cũng không để ý.

Đúng lúc này, Mẫu Đơn tiên tử Lâm Bảo tiên tới bẩm báo: “Đám tỳ tử đổi trang phục xong xuôi, xin thủ tọa điều động.” Văn phi nói: “Lập tức nhập kính đi.

À, xưng hô nô tỳ chỉ đi trong thế tục.

Các người trải qua lần rèn luyện này, khí thế thế tục nhất định sẽ thanh trừ, về sau có thể xưng hô cùng thế hệ với ta.” Lâm Bảo Dung vui mừng ra mặt, quỳ lạy nói: “Đa tạ thủ tọa.” Tỳ số hai mươi tư vị Hoa Tiên xếp thành một đội hình chữ Nhất.

Lúc trước quần anh mãn quần anh toàn thần cảnh giới, không lưu ý Hoa Tiên rời sân, giờ phút này mới thấy các nàng thay đổi trang phục: Bên trong chỉ mặc tạm ngực, bên ngoài là váy đơn do lụa mỏng dệt thành.

Thân thể Bạch Chi như ẩn như hiện, nó vũ mị quyến rũ chi cực, đủ để cho nam tử thế gian huyết mạch sôi sục lộ ra.

Đội trưởng phía trước Lâm Bảo Tỳ, mỗi phần eo Hoa Tiên đều treo phù văn.

Gần như linh phù Vạn Tượng Kính phát tác, bảo kính phiêu truyền hương phong, cuốn chúng Hoa Tiên vào trong đó.

Đào Yêu chứng kiến toàn bộ quá trình, trong lòng cực kỳ khó hiểu: “Các nàng tiến vào Vạn Tượng kính làm gì?” Văn phi nói: “Gả cho người làm thê thiếp a.

Hai mươi tư vị tiên tử này thuộc tính trung thượng phẩm, các loại tuyệt giai mỹ chất, có thể khiến cho người đọc hết sắc đẹp thiên hạ, cuối cùng triệt ngộ yếu chỉ “Tuyệt Tình”

Những tiên nữ thô lậu còn lại như Lô Hoa, Dương Hoa, đều không chịu nổi đại dụng như thế.”

Đám người nghe được há mồm nháy mắt, như rơi vào sâu trong sương mù.

Đào Yêu Yêu nói: “Các nàng... cho ta cái gì?” Văn Phi nói: “Điều xứng cho người cùng giường chung gối, hai mươi tư nữ cùng hầu một phu nhân.

Nếu không dùng sắc đẹp lấp đầy nội tâm của người, làm sao trừ bỏ tình cảm với Linh Nhi, Tiểu Tuyết hai người rối loạn?” Hiện trường thật lâu yên lặng.

Đột nhiên Hồng Tụ cười ha ha, kéo ống tay áo một cái: “Toàn bộ cưới làm vợ của chủ nhân, thật gọi ta trúng rồi!” Tiểu nữ không có ý vui, trong lòng oán giận chuyện gì? Hai mươi bốn lần cưới hết, lại thêm Tiểu Tuyết Linh Nhi hai mươi sáu người.

Ta lẫn lộn cùng chủ nhân, kết quả lẫn lộn đến vị trí thứ hai mươi bảy? Hừ! Sao có thể có lý đó, cao thấp không nói, chung quy nên có trước có sau chứ!”

Văn Phi thần sắc nghiêm trọng, hoàn toàn không giống như đang đùa giỡn, buồn bã nói: “Nhi nữ tình yêu vốn là tu tiên đại chướng, Ngao Huyền môn khó xếp cùng tiên tông, chính là không loại bỏ nhân tình nhân gian.

Mà giống như người yêu một cái, lại lưu luyến một cái, được Lũng Vọng Thực trái phải khó mà chiếu cố, đạo tâm bị Tình Ti trộn lẫn đảo loạn, làm sao chống lại Hành Đạo quân? Càng đừng nói ngày sau trở thành Tiên Thánh?

Mạc Nhược Quảng sẵn nữ sắc, thâm nhập ôn nhu hương trong, mới biết trong lòng thú vị cuối cùng sẽ có ngày hưởng hết phiên toái chán nản.

Hắc, thể hiện chân chính thương thức sự yêu thương của phu thê, cũng cảm thấy như ăn nên vậy...” Nói đến đây, mơ hồ lộ ra vẻ đả đát, thoáng qua hai hàng lông mày dựng thẳng, lời nói xoay chuyển sang nghiêm khắc: “Chờ đạo lý tìm hiểu được tình yêu không huyền, tâm tính nhất định sẽ trở nên kiên cố, tu vi của người sẽ đột nhiên tăng mạnh! Vũ trụ phong quét phá đạo quân hành, diệt trừ Hư Thiên sư, diệt trừ.”

Từ đó Chí Tôn Tam Giới xác lập, Côn Luân Tiên Tông cũng sẽ khôi phục bình hòa.”

Đào Yêu Yêu như phát sốt, mắt thấy đôi mi thanh tú của Tiểu Tuyết càng nhú chặt, đoán rằng tính tình của nàng lại khoan dung, nghe được những lời này cũng không thể nào nhẫn nại được nữa, lúc này lớn tiếng kháng nghị: “Ăn nói bậy bạ! cưới vợ nạp thiếp có thể có trợ giúp tu luyện? Rõ ràng là nói bậy!” Nghĩ đến nỗi nỗi khổ làm thiếp thân mười sáu năm, càng tức giận xông lên, giận nói: “Người cho rằng người khác đều rất thấp hèn sao? Để mấy chục nữ tử làm tiểu lão bà, thiên hạ nào có thể bắt nạt người như vậy?”

Văn Phi ngạo nghễ nói: “Thiên Hoa Túc Thủ Thủ con trai thân phận cỡ nào? Có thể làm tiểu lão bà của ngươi là tạo hóa của bất cứ nữ nhân nào.

Không tin sao, ngươi hiện tại liền đi phòng tròn trong gương thành thân, đảm bảo những Hoa Tiên kia đang cầu còn không được.” Đào Yêu đã sớm phòng nàng dùng bút viết chữ, lại chỉ chú ý động tác trên tay, không thấy được cảnh tiên bút kia tự dựng thẳng lên, phi tốc xoay tròn vòng vẩy.

Văn Phi còn chưa dứt lời, phù văn đã viết thành, Vạn Tượng Kính đột nhiên duỗi ra móng vuốt của “Trần điện quý”, ngăn cản tuyệt nhỏ, nhanh như chớp co lại biến mất.

Văn Phi cười nói: “Đứa nhỏ ngốc, thủ tọa thiên văn viết không ngừng bút ý, chớp lấy phù văn của Tiểu Tuyết trước tiên là viết xong, lúc này chỉ có hiệu quả đúng giờ mà thôi.”

Đào Yêu Yêu ngơ ngơ ngác như si, tình cảnh trong đầu lặp đi lặp lại nhiều lần, tất cả đều là khí thế hung ác do móng vuốt dài kia bắt lấy.

Tiểu Tuyết bị bắt đi đâu? Sẽ bị như thế nào xâm hại! Trong chốc lát không suy nghĩ nhiều, hét lớn một tiếng nhảy về phía mặt kính.

Vạn Tượng kính cũng giống như đang chờ tiếp nhận hấn, mở miệng như sóng nước, nuốt vào thân thể người tới, bỗng dung biến trở về trạng thái ban đầu.

Sư tôn mất tích không phải chuyện đùa, mọi người lập tức vây quanh.

Tự Văn Phi xua tay nói: “Chớ vội vàng hoảng sợ, thí luyện vừa mới bắt đầu, các ngươi chờ xem kịch vui đi.”

Lần thứ tám mới thật sự chân thành vô tư ngàn cân treo sợi tóc.

Đào Yêu Yêu vừa vào được Vạn Tượng kính liền mất đi trí nhớ.

Giống như từ tuyên cổ đến nay, trong thiên địa chỉ còn có một mình hắc, phụ mẫu là ai? Bạn cũ ở đâu? Đều giống như khói nhẹ mịt mù, trong đầu không có ấn tượng gì.

Nhưng hắc cũng không cảm thấy hoang mang, hai chân đạp vững vàng, gương mặt gương lên tràn đầy ý cười.

Cùng lúc đó, mọi người nhìn thấy trong gương hiện ra thân ảnh sư tôn, lập tức dừng bước thu thế.

Lại phát hiện vẻ mặt Đào Yêu Yêu dị thường, cười ha ha hoàn toàn không có kinh sợ, chẳng lẽ là trúng tà thuật mê hồn loạn tâm? Lý Phượng Kỳ nói: “Long phu nhân, sư tôn bản phái an nguy sinh tử như thế nào, còn xin nói rõ.” Tụ Văn Phi nói: “Bình tĩnh một chút, không được nóng nảy, Vạn Tượng Kính hại không chết người.” Tay áo đỏ vội la lên: “Cái gương quỷ này có gì cổ quái, mau nói đi!”

Văn phi phạt một ngụm trà, chậm rãi giảng giải: “Phật kinh có mây, đi sâu vào Đại Phổ Nhược Tự Bồ Tát đã lâu, kiến thức ngũ hàm tất cả đều trống, độ tất cả khổ ách... Tuy rằng Phật pháp hư ảo không bằng chứng, mấy câu này lại thâm hợp huyền lý tiên gia —— tiên đạo tu hành đến một giai đoạn nào đó, tu luyện giả cũng cần nội quan tâm linh, thăm dò chân thật “Tự thân”

Vạn Tượng kính đang phản chiếu bản tâm, vạch trần tác dụng của điểm yếu của bản thân.” Cô Bình nói: “Xạch trần điểm yếu của bản thân?”

Văn Phi nói: “Văn Phi nhiều mặt, hoặc kiên cường, hoặc mềm yếu, hoặc chính trực, hoặc gian ác, thường tập trung một thân, mà bản nhân chưa hẳn biết hết, hoặc là căn bản không muốn đi biết.

Bặc tề môn nha đầu, trong lòng người cất giấu bí mật mình không muốn thăm dò sao?”

Cô Bình nghe vậy biến sắc, như lơ đãng liếc nhìn Lý Phượng Kỳ một cái, chậm rãi cúi đầu xuống.

Văn Phi cười nói: “Mỗi người đều có mặt ẩn giấu, ai cũng không muốn nhìn thẳng vào “ta” mà mình ghét nhất kia.

Nhưng pháp lực của hắc khó có thể truyền đến, điểm yếu yếu của việc công phá cường địch dễ dàng nhất.

Vũ Huyền Anh và Hành Đạo quân không vô tình, tiêu trừ nhược điểm này, là lấy không sợ Chân Võ Trận, cũng phát huy đầy đủ uy lực của Tụ Phong Kiếm.” Lý Phượng Kỳ gật đầu nói: “Người muốn giúp hắc trừ đi nhược điểm trong lòng.”

Văn Phi giơ ngón tay về phía mặt gương, nói: “Hai chữ yếu điểm của đứa bé kia không rời khỏi “Tình ái”, tự cho là yêu thích kiên cố, đối đãi hai cô gái của Đông Dã Tiểu Tuyết, Long Bách Linh, lại là lưỡng nan lấy hay bỏ, xoắn xuýt không thôi.

Hắc thật sự yêu mến cái gì? Bởi vì đạo nghĩa luân lý, quá khứ hình thành lý niệm, hắc từ đầu đến cuối không thể giải đáp vấn đề này.

Vừa vào Vạn Tượng kính, ấn niệm hiện ra, hắc vứt bỏ các loại ràng buộc, theo bản năng quên đi chuyện trước đó.

Các người xem, Đào tiểu sư tôn vứt bỏ niềm tin, đi về phía yêu thương chân thật của hắc.”

Trong gương, Đào Yêu Yêu ngẩng đầu về phía trước.

Mặt trời ấm áp, ven đường hoa non um tùm, cảnh sắc mờ mịt vén lên hưng phấn không hiểu nào đó.

Hắc xuôi theo đường núi, bay lượn liên miên, không biết vì sao mà đến, cũng không cân nhắc đi nơi nào, sơn quả đói bụng hái được ăn, khát nước suối reo hò, mệt mỏi màn trời chiếu đất mà ngủ, tự do tự tại tùy ý làm theo.

Cuối cùng có một ngày dừng lại bên cạnh một sơn cốc, nhìn cây Đào sum suê trong cốc, không bao giờ muốn đi về phía trước nữa.

Trái cây rừng đào kia mệt mỏi, màu sắc đỏ rực tựa hồ âm thầm dụ hoặc, đốt lửa đốt đói khát ra lửa cháy bỏng.

Đào Yêu Yêu đi đến dưới tàng cây, ngón tay chỉ vào quả đào, nhập thần vuốt ve bộ phận lõi lồi đầy đà kia.

Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng hô khẽ: “Ông hu, người tới đây làm gì?” Đào Yêu quay người nhìn lại, nhất thời ngây ngốc nhìn.

Trước mắt đứng đây hai vị thiếu nữ, mười sáu mười bảy tuổi, một vị mặc đỏ, một vị xanh, một vị.

Nhưng quần áo đều mỏng như cánh ve, thân thể mềm mại ướt át còn ản, phối hợp với dung nhan tú mỹ, thực có phong vận tiêu hồn say phách.

Đào Yêu Yêu nhai nuốt hỏi: “Ta đến đây làm sao? Ta từ đâu đến, ta... Ta là ai?” Thiếu nữ áo xanh cười trách đồng bạn: “Diệu Vân tỷ hỏi thật kỳ quái, người ta rõ ràng là tìm chúng ta, cần gì phải lẩm miêng, thêm phiền phức cho người ta.” Một mặt phát tay gọi về phía rừng: “Bảo Thiên tỷ tỷ, mau nhìn ai đây!”

Bóng lệ trong rừng bỗng bành, râu quai nón tiến về phía trước.

Đào Yêu Yêu vẫn còn lẩm bầm: “Ta là ai?” Chợt thấy mỹ nhân kia dung mạo đoan tú, váy dài phất qua mặt đất, khẽ mở miệng đàn hương nói: “Phu quân, người đã tới.” Lời còn chưa dứt, đã dán thân vào lòng, ôm chặt cái cổ đào cúi đầu, môi đỏ dán lên miệng của hắn.

Nụ hôn này đột nhiên xuất hiện, Đào Yêu Yêu xoay chuyển một trận trời đất, cả người tượng tượng đắm vào suối nước nóng ngào ngạt.

Thật lâu sau mới tách ra, mỹ nhân xinh đẹp ửng đỏ, nhẹ nhàng hỏi: “Phu quân, tư vị thế nào?” Đào Yêu Thiên ngơ ngơ ngác đáp: “Xì, tư vị, Trư Bát Giới ăn nhân sâm quả, quá nhanh, không biết.” Ba vị mỹ nữ nhin không được, liên tục xưng: “Người hài hước lắm.” Thiếu nữ áo xanh tiếp theo vào ngực, đỏ mặt nói: “Lần này phải chậm rãi thưởng thức.” Cũng là hôn một cái thật sâu, Đinh Hương lưỡi nhỏ nhẹ đưa, Ngọc Tịch ngồi bên cạnh ám khí, cực kỳ khó coi.

Thiếu nữ áo hồng che mặt chỉ cười, xấu hổ không dám nhìn nhiều.

Người đẹp nói: “Diệu Vân muội muội luôn không bỏ qua được, nơi đây chỉ một mình phu quân cùng tỷ muội chúng ta hai mươi lăm người, trời không quản, đất không cần lo lắng, lễ pháp không cần phải lo lắng, muội lại còn xấu hổ cái gì? Nghe Vi muội tử, kéo nàng cùng phu quân thân mật.” Thiếu nữ áo xanh cười hì hì, chạy tới ôm lấy vòng eo thiếu nữ áo hồng, liên tục khuyên nhủ đưa vào trong lòng cây đào, bốn môi tiếp xúc cũng làm ra chữ “Lữ”

Tam nữ hôn xong, nào còn phân biệt được Thanh Đông Tây Bắc, “Ta là ai?” Nghi vấn của ta cũng đổi thành “Các người là ai?” Lệ nhân đáp: “Thiếp thân Lâm Bảo Tiêu, vị này là Hạ Nghê Vi muội muội, người mặc hồng y kia là Đào Hoa tiên tử Chung Diệu Vân.

Trước kia phu quân đã gặp qua, hôm nay chỉ coi như xa cách lâu ngày mới gặp lại.” Đào Yêu nói: “Người gọi ta là... Phu quân? Tên của ta, là phu quân của ta?” Ba nữ cười đáp: “Người là phu quân của mọi người chúng ta.” Liên Bộ nhẹ nhàng, kéo hắn vào trong sơn cốc.

Đào Yêu say mê cái cảm giác ngọt ngào mềm mại kia, ba nữ một rời khỏi lòng ôm, đăng sinh quyến luyến vô hạn, hai chân không thể nào do chính mình, đi theo các nàng vào thâm cảnh.

Một lát đến một tòa trạch viện lớn, trước cửa treo biển viết “Trường Nhạc trang”

Đào Yêu Yêu ngửa mắt nhìn lên, lại hiện lên vẻ mê mang.

Lâm Bảo tức giận nói: “Trường Nhạc trang xây dựng trong Vô Thời cốc, chúng ta chờ phu quân rất lâu rồi.” Đào Yêu Trang nói: “Trường Nhạc trang, không có Thời Gian cốc? Quái danh này là có ý gì?” Hạ Nghê Vi cười nói: “Sống lâu dài sung sướng, vĩnh viễn không có thời gian, ý tứ mình bạch rất nhiều, phu quân chớ suy nghĩ lung tung.” Đẩy đào bò vào cửa nhà nói.

Trong trang câu lan ngọc xây, rèm châu tinh diệu, cửa sổ bức tranh cực kỳ hoa mỹ.

Phong cách phần lớn đều xinh đẹp tinh tế, nghiêm nhiên như chỗ ở của phi tần trong hoàng cung.

Đi vào chính giữa đại sảnh, trên mặt đất lót thảm đỏ, bàn ghế chiếu Trần Tú đậm, vách tường bôi tiêu phấn, thật sự là không chỗ nào không có mùi thơm, phòng nào cũng là xuân cả.

Hai mươi bốn thiếu nữ hồng quanh quần, Yến Ngũ Oanh kêu lên: “Phu quân, phu quân...” Đào Yêu như mê muội, chột ngón tay đầy lụa màu nói: “Thật đẹp, sao lại đẹp như vậy.” Cũng không biết là khen cảnh, hay là đang khen người ta.”

Lâm Bảo lúng túng nói: “Tiền tiêu là Diệu Vân động phòng hoa chúc đêm cùng phu quân, đương nhiên phải giăng đèn kết hoa rồi.” Chúng nữ gật đầu tán đồng, bấm ngón tay tính toán, nên làm Đào Hoa Thừa đón mưa lộ.

Lập tức tỉ mỉ trang điểm cho anh đào tiên - Chung Diệu Vân, thay trang phục tân lang cho anh rể.

Hai người thành hôn cùng nhập phòng, một đêm Vu Sơn Vân Vũ, kỳ vui không thể nói là trạng.

Từ đó về sau, mười lăm ngày không phải là ngày người sống, thần tiên cũng không thể tưởng tượng được loại tiệc vui sướng kia.

Chung Diệu Vân bầu bạn không gian, ngồi thì ôm lòng, hành trình thì khoanh tay, trong tú lẫm treo lơ lửng yêu thích không yếm.

Đào Yêu Yêu kia căn bản không nhớ nổi những thứ khác, chỉ muốn nằm dài ở uyên trường Vĩnh Hằng trên chóc nữ tử này.

Nào ngờ hôn lễ thứ hai lại tiến đến rất nhanh, lần này là Lan Hoa Tiên Tiên Nữ, Diệp U Kỳ làm tân nương.

Khác với Diệu Vân xấu hổ rụt rè, U Kỳ xinh đẹp tuyệt trần, có một loại khí chất không dính chút khói lửa nhân gian.

Đào Yêu Yêu cười liền hai nàng, thoáng như thấy vẻ đẹp mùa xuân, lại duyệt qua nụ cười mùa thu, ở giữa nhanh không kịp hồi hương.

Nửa tháng sau, đổi Lâm Bảo Côn thành thân, Mẫu Đơn tiên tử đoan trang đại khí, trên giường lại có một phen tình cảm khác.

Cho đến giờ phút này, mới giật mình kinh ngạc hỏi: “Các người đổi thành đi, cùng ta chơi trò chơi gì?”

Bảo Ngọc cười nói: “Tỷ muội chúng ta vốn là Nhị Thập Tứ Hoa Tiên, gả cho phu quân đều vì tâm nguyện của mình.

Không dễ phân ra trước sau, liền sắp xếp theo thứ tự theo Nhị Thập Tứ Tiết lệnh.

Phu quân không vui sao? Xuân đạo động phòng chính là nhân sinh chí cao hứng, một tháng hai đổi chẳng phải là chơi rất vui sao?” Đào diên cuồng nói: “Đúng là chơi vui, là vui mà!” Vui sao không khép miệng lại, niệm tình chúng nữ có nhã nhặn, có vũ mị, có ngây thơ hồn nhiên., Có xinh đẹp, luân lưu thành hôn chẳng phải là trăm vẻ khó hiểu, nghĩ đến khoái hoạt lại véo tay mình, cực kỳ đau đớn kêu to: “Mộ phúc cuộn cuộn này, ta không phải là nằm mơ chứ!” Thiệu Xi Quân gần đó mỉm cười nói: “Đương nhiên không phải nằm mơ, bọn tỷ muội có thể đụng tới, đều là chân nhân tươi sống không hư không.

Bang, nói nửa ngày, Bảo Ngọc tỷ, đến phiên phu quân của ta kết hôn rồi.”

Cứ như vậy, mười năm giây lát lướt qua.

Mỗi tháng đều kết hôn hai lần, tổng cộng hai trăm bốn mươi lần, về sau cũng nhàm chán như gặp hội kịch vậy.

Một ngày ôm gương tự chiếu, thở dài: “Nhân loại từ trước tới nay, ta sợ là nam nhân kết hôn nhiều nhất.” Chợt thấy dung nhan vẫn chưa thay đổi, thanh xuân vẫn như trước, kỳ lạ nói: “Sao ta lại không thấy già?” Thích Phẩm Hoa Tiên Tử Trình Vũ Nhi là thê tử, đáp: “Vô Thời Cốc, so sánh với năm tháng tượng bên ngoài cốc này đã đọng lại rồi?”

Tuy có bốn mùa phân ngày đêm, lại không có “Như tư phu” chi hoạn.” Người qua đời như thư phu, là không phu tử cảm thán đối với thời gian trôi qua.

Vũ Nhi đọc nhiều sách vở, trả lời thường xuyên trích dẫn điển cố.

Đào Yêu Yêu Yêu đặc biệt thích đặc điểm này, loáng thoáng giống như đã từng gặp qua, hình như trong quá khứ có một cô bé cũng có người thích làm như vậy.

Vừa nghe Diêu Ngữ giải ưu của nàng, lúc này cường chấn tinh thần cùng vũ nhi hoan hỉ.

Khó khăn hơn hai năm nữa lại trôi qua, ngay cả thú vị của Trình Vũ Nhi cũng nếm trải, mặt trời dần trở nên buồn rầu, cuối cùng có trời ngửa mặt lên trời thở dài: “Ài, cuộc sống loại này, ta thật sự quá chán rồi.”

Lần thứ tám mới thật sự chân thành Vô Tư Chi nhị thiên.

Nghe nói “Phu quân” cuộc đời trong chán ghét cốc, chúng hoa lập tức thương nghị kế sách giải quyết, sau đó chia đầu chuẩn bị chu đáo.

Đang trong ngày chuẩn sự thành công, Hải Đường tiên tử sững sốt đi báo tin.

Thê tử đương nhiệm là Cúc tiên tử Hằng Thu, đang bồi tiếp Đào Yêu Yêu trong nhà uống rượu mua vui.

Ngạc nhiên dừng ở ngoài cửa sổ nhìn vào trong, chỉ thấy trên mặt đất bày biện bề bộn, trường án chất đầy sơn hào hải vị.

Uyển Thu nghiêng người dựa vào ân cần khuyển rượu, con đào như không để ý tới, thỉnh thoảng ném vào bình nhỏ mũi tên, tùy ý Uyển Thu vỗ tay hoan hô: “Lại bắn tiếp, phu quân thật mạnh.” Hắn lại cau mày, thật lâu không thấy buông ra.

Uyển Thu nói: “Phu quân dám mệt không? Tây sâm hàm Tuyết Trĩ có thể giải quyết mệt mỏi nhất, lúc này vừa vận hưởng thụ.” Dùng đũa gấp lên đưa đến bên miệng.

Đào Yêu Yêu kêu “hắc hắc” một tiếng, mặt hướng sang một bên khác, nhìn bức tường Tương xanh biếc ướt át không nói lời nào.

Uyển Thu buông đũa, cầm lấy muối canh bạch ngọc múc canh, nói: “Long Tủy chính là thánh phẩm sinh tinh, canh thịt hàm này, dự trữ nguyên khí là tốt nhất.

Thân thể phu quân nếu như thiếu hụt, dùng hai vật này có thể bù đắp toàn bộ khí huyết, trọng chấn hùng phong.”

Đào Yêu Yêu cười khỏ nói: “Ngày nào cũng cho ta ăn những thứ đại bổ này, bổ sung long tinh hỗ trợ sức sống vạn tượng, muốn mệt mỏi còn không làm được.” Dứt lời nhảy lên nhảy lên liên tục mười mấy cái ngã đầu, ngồi trở lại bên bàn mặt không đỏ, thở không gấp, lông mày sần nhú chặt vẫn không giãn ra.

Uyển Thu mở to đôi mắt đẹp ngập nước, suy nghĩ một lát nói: “A, ta hiểu rồi, ta hiểu rồi.

Những thực khí này chế tạo tinh xảo đẹp đẽ, cuối cùng là tử vật, chống lại môi rất không có ý tứ thú vị.

Vậy thì phu quân xem thiếp thân như cái chén, ẩm áp uống thêm vài ngụm, thế nào.” Mang nước canh, chu cái miệng nhỏ nhắn muốn cho hắn ăn.

Thần thái kiều my lại dịu dàng, thiết nhân gặp mặt cũng sẽ xuân tâm đại động.

Đào Yêu Yêu lại nhẹ nhàng đẩy ra nói: “Thôi bỏ đi, chiêu này chơi mấy vạn lần, sớm chán ghét rồi, không có chút chiêu thức mới mẻ nào sao?”

Xi Tra đáp lại tiếng vào phòng, cười nói: “Một loại thủ đoạn mới lạ nói đến là đến, đảm bảo phu quân chơi không chán.” Uyển Thu ngồi thẳng người, vẻ mặt vui mừng nói: “Tiêu Dao giường làm xong rồi!” Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Cái giường Tiêu Dao là gì?”

Mang Ngạc Ngạc giảng đạo: “Ngày xưa Tùy Du Giang Đô, các nơi tiến vào mấy ngàn tú nữ thị giá vào.

Hoàng đế mỗi ngày đều triệu kiến may mắn, lâu ngày cảm thấy nhàm chán.

Vì vậy chủ quan ngự phủ hạ viễn tiến lên hiến một chiếc “Ngự Nữ Xa”, bên ngoài trang sức mỏng manh Ngân Linh, bên trong trang bị tinh xảo cơ quan, thân ở trong xe có thể một lần lâm may nhiều nữ tử.

Ven đường sơn quang nước biển làm nền, người xe động chân chính là diệu thú muôn phần.

Sa Đế dùng sau đó mặt rồng vui vẻ, hạ lệnh lại tạo “Nhu Ý lâu” “Hưu Ảnh cung” các đồ vật hành nhạc.

Đám quan phu quân xinh đẹp chán nản lâu hơn, cũng phỏng theo cổ nhân tạo ra một cái “Tiêu Dao sàng”, bên trong trang bị khéo léo trang bị.

Từ đó về sau, các tỷ muội không phân biệt nhau lần lượt, cùng làm bàn tiệc, chỉ cầu phu quân vui vẻ kéo dài, vĩnh viễn không có cuối kỳ.” Uyển Thu vỗ tay cười nói: “Lần này được rồi,

mọi người cùng nhau làm tân nương, so với mỗi đợt luân phiên mỗi tháng tránh đi bao nhiêu khó khăn.” Tinh thần mộng ngựa chấn động, vui vẻ nói: “Đúng là cực kỳ náo nhiệt, chắc chắn là thú vị.”

Hai cô bé dẫn hấn đi tới hậu viện, vừa nhìn thấy Tiêu Dao sàng quả tuyệt diệu: khoan thai ba năm trượng, cửa hàng gấm vóc là đủ, bàn trà mỏng manh, bàn trà, cầm tiêu, các dụng cụ đủ loại; ngọc lan, ghế lật, buộc câu, các dạng thiết kế mập mờ, giường nào giống giường ngủ? Đó là ổ phong lưu an lạc trong mộng mị mới có.

Hai mươi bốn vị mỹ nữ tụ tập, ngọc thể mềm mại mềm mại triền miên, mái tóc mềm mại trơn nhẵn,

Đào Yêu Yêu ở bên trong chui ra, ôm trái ôm phải, khen ngợi: “So với hai người cùng phòng vui hơn nhiều!” Càng kỳ quái hơn là dưới gầm giường dùng cành hoa nâng đỡ, gió thổi bay qua tường viện, cách mặt đất hai ba trượng nhẹ nhàng lướt đi.

Trên đường hương thơm thoang thoảng, đám mây sắc sỡ vờn quanh, chúng nữ cơ thể say khướt mũi thấu xương, riu rít ân cần trả lời bên tai, bốn phía cảnh trí rõ ràng vào mắt, trong đó kỳ thú không phải ghi chép về điển tịch kim cổ điển, Kỳ Đế vui sướng phiêu du khắp thiên hạ cũng xa xa không thể so sánh với nó.

Đào Yêu Yêu ngày đêm vui mừng, có khi sinh ra nghi vấn: “Phía ngoài cảnh sắc giống như không lặp lại, cái cốc này lớn bao nhiêu?” Trình Vũ Nhi cười đáp: “Ngươi muốn bao nhiêu, nó liền lớn bấy nhiêu.

Lại nữa sao phải suy nghĩ nhiều? Ngồi ở Bách Hoa Du Tứ Hải, phu nhân sinh phục nguyện vọng gì!” Nói xong môi đỏ đưa lên, thân thể mềm mại kề sát vào nhau sát bên cạnh.

Đúng như Trình Vũ Nhi nói, không gian trong sơn cốc tựa hồ vĩnh viễn không có biên giới.

Dãy núi, hồ nước, thảo nguyên, đại dương, thậm chí là tinh thần trên cao, phong cảnh các loại nhao nhao biến hóa thành các loại phong cảnh.

Tiêu Dao sàng trôi nổi trong đó, hồng nhan đàm tiếu ách, mang đến diệu cảm thực khó thuật lại hết thảy.

Đào Yêu Yêu thở dài: “Thiên đường Thiên Cung gì chứ, cực lạc thế giới, đơn giản chính là như vậy mà.”

Nhưng loại hoạt động này cũng có ngày nghèo nàn: Một mạch du lịch bốn năm, cảnh vật vẫn là mới lạ không ngừng, nhưng dần dần trở nên trẻ con vui cười, thời gian ngắn người nhiều, nhìn lên tinh không mãi một đêm suốt đêm.

Các hoa tiên yêu cầu sao, hắc mị mị nói: “Không biết a, ta chung quy cảm thấy trong lòng trống rỗng, giống như ném đi cái gì đó.” Tâm tình ưu phiền lặng yên truyền bá, chúng hoa tiên dần dần khí sắc bất thiện, người oán ta không hiểu phong tình, lấy đến phu quân ít vui; ta chê nàng Bò Liễu thô lậu chất, khó khiến phu quân yêu thích, lúu rúu tranh luận cả ngày.

Đào Yêu Yêu như muốn nổ tung, kêu to: “Đừng ồn ào nữa! Các người muốn làm phiền chết ta sao!” nhảy lên một cái nói: “Cái giường rách này chen chúc hai mươi lăm người, chen qua chen lui dễ chịu lắm sao? Bên cạnh còn có lan can, quả thực giống như chuồng heo! Mẹ của ta, lúc trước sao lại cảm thấy thú vị? Mặc kệ các người nghĩ thế nào, dù sao ta cũng không thể ở lại được nữa!”

Lâm Bảo lúng túng nói: “Hóa ra phu quân ngại giường hẹp, sao không nói sớm, một cảnh phía trước có thể giải mọi lo này.” Ngón tay chỉ về, giường Tiêu Dao hạ xuống đỉnh núi.

Chỉ thấy mấy chục tòa lầu các Ma Thiên Thừa Vũ, bày biện hình khuyên, chính giữa vây quanh một dòng suối nước nóng thật lớn, bạch khí lượn lờ tô điểm màu đỏ nhạt xanh nhạt, trong nước lại mọc ra cành sen.

Trên bờ cây thấp ngang cành ngang, treo đầy các loại mỹ vị mỹ vị mỹ vị các loại.

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Tượng Ngư Đường lại là nhà tắm Tượng, kỳ quái kỳ lạ.”

Xi Quân nói: “Nơi này gọi là “Liên Phong Hợp Bảo cung”, Ôn Tuyền là Vọng Thư Chi Hải, đừng nhìn chỉ dài trăm trượng, xuống dưới lại có cảm giác du ngoạn đại dương.”

Vũ Nhi tiếp lời: “Mong Thư là danh hào của Viễn Cổ Nguyệt Thần.

Nguyệt Lượng Nữ Thần thường đến nước tắm rửa, lâu năm, diệp dụng trên thân nữ tử đều dung nhập cảnh trí, nam tử nếu đến đây du ngoạn, xuân tình tất bị thôi động đến cao nhất, ngày vui vẻ vĩnh viễn không có cảm giác chán nản.” Ngọc ảnh phía sau sương mù hện, bên cạnh ao đứng pho tượng nữ thần, phong thái phiêu dật, giống như “Ở Thủy Phương” miêu tả ý cảnh.”

Nhưng mà cỡi trần quay lưng, hai cánh tay vén lên, tư thế lại xúc động không nói nên lời.

Một cổ ôn hương Cam Tuyền chảy từ mặt đầu đến bắp chân, thân bí trần ngập mê hoặc.

Đào Yêu Yêu thường xuyên trải qua phong nguyệt, lúc sắp đến đây mặt mũi cũng không khỏi nóng lên, nhìn thấy lùm cây mỹ thực treo lơ lửng, thở dài: “Đây chẳng phải là Vọng Thư Chi Hải sao, tửu trì thịt rừng còn tạm được.”

Vũ Nhi cười nói: “Phu quân thật tốt nhãn lực.

Thương Ma Vương tu tạo tửu trì thịt rừng, nguyên lai là hình thức mô phỏng hợp nhất để ôm cung.

Nhưng phúc phận Đế Vương nhân gian thấp kém, lĩnh ngộ không đến thể ngoại phong quang, theo dạng vẽ hồ lô mà thôi, luận tình thú vị sao so được hai ba?”

Uyển Thu nói: “Nói ít thôi, vào trong ao du thủy là nghiêm chỉnh.” Chúng tử muội hi hi ha ha, nhảy xuống giường lớn chạy về phía bờ ao.

Không kịp chạy, nhánh cây bên bờ lại nhiều, váy lót bị treo rách, cái kia bị vạch trần, vốn ăn mặc ít, cái tiếp theo trên cơ bản đều thành hình dáng ngủ say.

Chúng nữ người đẩy ta gãy, cột nhả, da trắng nõn nà chìm nổi giữa sóng xanh, giống như một bức bản đồ mùa xuân sinh hương sống động.

Trong lòng con kiến bò ngựa ngáy, cười nói: “Thương Trụ Vương tới rồi!” Nó nhảy vào bơi cùng chúng nữ.

Từ đó về sau, trêu tức vui vẻ, ngấm trắng làm hoa, quả nhiên là “Tiên Cung không có giáp, tuổi không biết năm tháng.” Hơi

lạnh một chút, dung nhan không thay đổi, thanh xuân sức sống vẫn như trước, tâm tình lại ngày càng sa sút.

Trình Vũ Nhi cảm thấy hấn lại lộ ra manh mối chán ghét, khó hiểu hỏi: “Hương Nhật Hán Linh Đế tu “Nhàn rồi”, “Lươn Hương Cừ”, mang theo mỹ lệ trong cung ngày đêm vui chơi, nói “Ngày đơn giản không đủ vui có thừa, thiên thu vạn tuế hỉ không dám quá phận.

“Nhạc nhạc đế vương còn có thể duy trì ngàn vạn năm, Tiên Cung chi nhạc còn nhiều hơn gấp nhiều lần, vì sao ngắn ngủn mấy năm phu quân liên liên tục hiện vẻ chán ghét chứ?”

Đào Yêu Yêu nhìn về phương xa, lắc đầu nói: “Ta cũng không hiểu được chính mình, dù sao... vẫn cảm thấy rất trống rỗng.” Vũ Nhi nói ra những lời này, chúng Hoa Tiên không hiểu sao lại có ý nghĩa, không cách nào giải tỏa buồn bực cho hấn, khoe miệng giữa hai bên mỗi ngày đều tăng lên nhiều hơn.

Đào Yêu Yêu Yêu rất áy náy “Các nàng muốn ta vui vẻ, nhưng ta lại chọc giận các nàng.”

Vừa lúc Hoa Tiên đang tập hợp nghị sự “Tái Tinh Lâu”, chỗ khác tiếp giáp bờ ao cao tới Bích Tiêu.

Đào Yêu Yêu bước lên bậc Quỳnh, ở ngoài cửa nghe thấy các nàng nói chuyện.

Lâm Bảo lúng túng nói: “Vì sao phu quân luôn cảm thấy chán ghét? Mấy ngày nay ta cẩn thận cân nhắc, đại khái nghĩ ra chỗ căn kết.”

Hạ Nghê Vi khẽ thở dài: “Tạ ơn trời đất, còn là Bảo Tứ tỷ đa trí thiện tướng, hiểu ý nhất là sát phu quân.”

Thiệu Xi Quân tán thưởng theo: “Mẫu Đơn tiên tử chính là đứng đầu Bách Hoa, trước kia chúng ta gặp phải nghi nan, đều là nàng đầu tiên nghĩ ra cách giải.”

Mai Hoa tiên tử xấu hổ hừ nhẹ trong mũi, dường như không cho là đúng, quay sang hỏi Mẫu Đơn tiên tử: “Vậy người nói xem, phu quân thất lạc là nguyên nhân gì?”

Bảo Dung nói: “Chúng ta và phu quân tướng mạo bảo vệ, mỗi ngày âm dương phối hợp, lại chưa từng nuôi cho hấn một nam bán nữ nào.

Trên đời này nữ tử giả người làm vợ, đứng đầu truyền thừa tông, nếu chưa sinh sản lâu như vậy, chắc chắn sẽ khiến chồng chúng ta ghét cay ghét đắng.” Chúng Hoa Tiên ngạc nhiên một lúc lâu, Chung Diệu Vân ăn nói: “Chúng ta phải sinh con trai cho phu quân, sinh con gái?” Bảo Ngọc nói: “Đúng rồi, đúng rồi.”, Ai có thể nuôi hậu đại, phu quân tất nhiên sẽ vui mừng.” Diệu Vân tâm tính ngây thơ, liên tục gật đầu nói: “Tốt nhất chúng ta nên lần lượt từng người một, để cho sự vui sướng của phu quân diễn ra từng đợt, vậy sẽ không còn sầu mi khổ.” Nhan Ngạo Tuyết cười lạnh nói: “Còn một đợt tiếp một đợt, ta xem nửa đợt cũng không thấy bóng dáng.” Bên ngoài rất là lúng túng.

Hàng loạt thiếu nữ thảo luận về việc sinh con thay mình, truyền vào trong tai cảm thụ thực sự không cách nào hình dung.

Uyển Thu nhận lấy câu hỏi: ” Ngạo Tuyết tỷ nhắc tới Quan Kiện rồi.

Kỳ thật ta cũng không rõ, đã đồng giường với phu quân nhiều năm như vậy, sao mọi người có thể không có sinh sản?” Diệu Vân nháy mắt, nói: “Đúng vậy, mọi người chúng ta không có bệnh mà không có bệnh, làm sao không sinh hài nhi được chứ?” Hạ Nghê Vi nói: “Hoặc là phu quân sinh bệnh?” Sơn trà tiên tử Liêm Hồng Cẩm nói: “Tiểu San muội tử am hiểu phối chế linh dược?, Mặc kệ là tật xấu của ai, bảo nàng phối hợp với một ít dược vật trợ giúp Sinh Nhi dục nữ, mọi người ăn vào là được.” Tiết Tiểu San là tiên tử Tuyên Cơ, trời sinh tính then thùng mềm yếu, nghe nói muốn nàng hỗ trợ trị loại bệnh này, nhất thời xấu hổ cúi đầu xuống.

Lâm Bảo tức giận nói: “Phó dược không dùng được.

Theo ta thấy, chúng ta và phu quân cũng không có chứng bệnh tuyệt vời, vấn đề xuất ra ở phương diện khác.” Hồng Cẩm tính gấp gáp nói: “Phương diện nào người mau kể đi, chỉ chú ý bán quan khẩu làm gì.” Bảo Ngọc nói: “Chủ yếu là do duyên có tiên phạm khác biệt.”

Tiên gia khí tính thanh cao, coi trọng cô độc tu trì; phạm nhân khí tính trọc tạp, thân tộc giao hỗn phồn thịnh.

Hai mươi bốn người chúng ta tuy là thân nữ, nhưng tiên khí quá nhiều, thể tục khí quá ít, thường sống ở nơi hẻo lánh.

Là lấy mạng mạng theo thanh lãnh, nên một mình không con.”

Hồng Cẩm nói: “Cô thân? Đã lập gia đình rồi còn cô độc cái gì? Rõ ràng là nói bậy.” Chúng nữ giận nằng liên tục tranh đoạt, quát lên: “Im lặng nghe!” “Bảo Thiển tử nói có lý!” Lời nói của U Kỳ khắc nhọn nhất: “Đúng là không có quy củ, nô tỳ đệ tiện cũng dám lên tiếng trước mặt mọi người.”

Với địa vị của U Kỳ mà nói, Mai Lan Trúc Cúc của các nàng thấp hơn Mẫu Đơn, những người khác lại xếp xuống như sơn trà, trước kia là trang điểm cho nha hoàn.

Hậu nhân là cộng đồng hầu hạ đào chết non, thân phận trang phục không phân biệt được nữa.

Giờ phút này bị vạch trần, Hồng Cẩm xấu hổ giao tiếp, ngẩng đầu cãi: “Mẫu Đơn tiên tử mới nói, Thái Thanh Thanh cao giai dẫn đến không sinh ra hài tử.

Cho nên không nên phân biệt cao thấp ti tiện, mọi người cùng thị phu quân, hà tất còn luận chủ nhân nô tỳ?”

Nhan Ngạo Tuyết bình thường ghen tị Mẫu Đơn tiên tử cao cao tại thượng, chột nói: “Lời này rất đúng, Mẫu Đơn tiên tử tuyệt đối không phải là chủ nhân của chúng ta!” Chúng Hoa Tiên sừng sốt, trong lòng hiện lên ý nghĩ ban đầu của chúng ta là có chủ nhân, nhưng cách nhau quá lâu, gần như đã quên sạch...” Hồng Cẩm được Mai Hoa tiên tử âm thanh tiếp viện., Phong thái hăng hái, nói: “Đúng vậy, lời nói của Mẫu Đơn làm sao có thể tin được? Ta thúc đẩy Ngạo Tuyết tử tử làm thủ lĩnh Bách Hoa, thỉnh tử ấy giảng cách làm sao để khiến phu quân vui vẻ.” Đề nghị cũng trôi qua, quay sang đấu võ mồm với đám người U Kỳ, Hầu Quân.

Chỉ một thoáng Hoa Tiên chia ra làm mấy phái, môi thương lưỡi kiếm không thể đánh giao nhau.

Trình Vũ Nhi tổ tính văn nhã, không kiên nhẫn cùng đồng bọn ồn ào, cầu xin: “Bảo Thiển tử khuyên bọn họ đi, mồm mép ồn ào như vậy, giống như tam cô lục bà trong chợ.” Lâm Bảo Tuyền nói: “Ồn ào huyên náo mới tốt, phụ nhân thế gian càng tốt.

Ừm, tăng thể tục khí, triệt tiêu thanh lãnh khí của Tiên gia, có lợi cho việc sinh con.” Vũ Nhi nói: “A?! Tranh cãi có lợi cho việc sinh con?”

Mọi người càng thêm ồn ào, như đỉnh chỉ sục sôi, như lửa nóng, đề tài “Thân phận quý tiện” chuyển đến “Danh phận” cao hơn.

Ngao Tuyết nói: “Nếu chê Tiên gia cô thanh, phải học người đời làm phép, như vậy nội quyển trên đời đều có phân chia lớn nhỏ.

Theo như ta thấy, chính bởi vì không phân biệt được ai là chính thể, ai là tiểu thiếp, hai mươi bốn người hỗn loạn không trật tự, phu quân vừa rồi cả ngày lo lắng.” Hồng Cẩm vội vàng giúp đỡ lời nói: “Ta tán thành! Thôi thúc Tuyết tử làm chính phòng.” U Kỳ nói: “Người làm mệnh tiểu thiếp, có tư cách trêu ghẹo?” Lời nói xoay chuyển, nói: “Có điều Mẫu Đơn tiên tử chiếm vị trí đầu lâu lắm rồi, đã đến lúc thoái thân nhường hiền.” Kỳ quân nói: “Đúng là nàng thích tranh giành ngọn gió, tranh đoạt sự sủng ái của phu quân, dạy người háo Hỏa Nộ.

Nhưng chàng lại là Lan Hoa tiên tử, bình thường cũng không phải đèn cạn dầu.”

Vũ Nhi nói: “Các nàng đang ăn dấm chua của người.

Bảo Thiên tử, sớm tán hội Tức Sự Ninh Nhân đi.” Bảo Tiêu nhắm mắt nhắm nại, thấp giọng nói: “Tình nhân rất tốt, tranh giành tình nhân là đặc điểm của nữ tử thế gian.

Mọi người làm theo, có thể làm cho tiên khí giảm bớt, có lợi cho việc kết thành thai khí trong bụng.” Vũ Nhi nói: “A! Nữ nhân cũng có lợi cho sinh con sao?” Nhưng mà chúng nữ khẩu chiến kịch liệt, thảo phạt lẫn nhau, ngược lại có tám phần miệng lưỡi nhằm vào Mẫu Đơn tiên tử.

Lâm Bảo Dung không thể nhìn được, trợn mắt hạnh gầm lên: “Tất cả câm miệng cho ta, các người đều chỉ xứng làm tiểu lão bà!” Lưỡi nở liên hoa, gia nhập chiến đoàn.

Ngoài cửa đào yêu lắc đầu thảm than, suy nghĩ tiên nữ biến thành tục phụ, làm sao có thể thay người tiêu giải ưu phiền? Bởi vì cái gọi là bệnh cấp bách mở đường rồi?

Nghe các nàng nhắc tới tục thể, đáy lòng ẩn giấu tình cảm như bị xúc động.

Đào Yêu Yêu quay mặt nhìn về phía xa, trong phút chốc ngây người lại.

Ngày thường lo lắng không yên, hắn chung quy không tự chủ nhìn về hướng kia, phảng phất bị sự vật gì âm thầm hấp dẫn.

Giờ phút này trong lòng sinh ra dị cảm, chợt thấy mây mù cuộn cuộn, trong ngũ quang thập sắc truyền đến tiếng động lớn rầm rĩ, mơ hồ đang thức tỉnh một “chính mình” khác đang ngủ đông! Đào điên cuồng xoay người, phía sau trống rỗng, cũng không có người đứng.

Nhưng hắn rõ ràng cảm giác được bản thân phân liệt thành mấy cái, giữa lẫn nhau lại không nắm được, nếu như lập tức làm người ta phát điên,

Hắn quay mạnh mấy vòng, ấn tượng truy tìm hư vô mờ mịt kia, chợt mở miệng điên cuồng hô: “A, ta là ai vậy!”

Chúng Hoa Tiên nghe vậy dừng tranh cãi, chạy ra kinh ngạc hỏi phu quân vì sao kêu khóc không cố ý.

Ánh mắt Đào Yêu Yêu mê ly, ngơ ngác một lúc lâu: “Ta, ta...” Chợt chỉ mây biến ảo chỗ, nói: “Ta muốn đến đó!”

Lâm Bảo Dung liếc mắt nhìn ngón tay hắn, thoáng chốc chuyển kinh thành mừng, thở dài nói: “Rốt cuộc là phu quân có chủ ý, nếu muốn hóa giải nan đề dưới ánh mắt, đi tới “Tuy sống vẫn còn tử giới là tốt nhất.” “Tuy sống vẫn còn tử giới?” Bảo Thương cười nói: “Đám mây ngũ sắc do “Ngũ Uẩn” sinh thành, bên trong ẩn chứa phạm âm kiêu ngạo phạm trần.

Tuy sống trong tử giới là cảnh tượng thế gian, thành trì chúng ta xâm nhiễm khí tức thế tục, là có thể...”

Uyển Thu tiếp tục nói: “Đã có thể cho người sinh con sớm!” Nghê Vi cười nói: “Người không sinh ra sao? Niệm niệm tại tinh, muốn làm mẹ ruột quá mức.” Uyển Thu giờ tay trên tức cô, chúng nữ cười thành một đồng.

Vẻ mặt U Kỳ trịnh trọng, tay chống trán chăm chú, hỏi: “Bên kia mây mù rất kỳ dị, trước kia sao ta không chú ý tới? Tuy sống trong tử giới, địa danh này rất quen tai, Mẫu Đơn tiên tử

nghe từ đâu ra vậy?” Lâm Bảo sóc sững sốt, nói: “Ta chưa từng nghe nói... Cũng không biết tại sao, đột nhiên từ trong miệng toát ra.”

Đào Yêu Yêu khó lòng đỡ được, chỉ cảm thấy loại lực hấp dẫn kia càng ngày càng mạnh, không nhịn được kêu la: “Đi, tuy còn sống trong tử giới, chúng ta tất cả mọi người đều đi, lập tức xuất phát!” Lúc này thu thập cảnh hoa đâm thành xe hoa, một cơn gió mát thổi qua, mọi người ngồi xe bay đi chống đỡ chỗ cần tới của mình!”

Khi xuống xe xem quả nhiên náo nhiệt! Tuy “Tuy rằng sống vẫn là tử giới nhưng đó là một tòa thị trấn lớn, đường phố giao thoa, cửa hàng san sát nhau, quán ăn nhỏ, bán nghệ trường, toán quẻ Tử, đấu gà đoán quẻ, thậm chí thổi đàn kéo vãn vãn, trăm loại kế phân bố các loại sân đấu giá.

Các loại người bận rộn không ngớt, nhưng đều tập trung tinh thần, lập đi lập lại không cảm thấy phiền chán.

Nghê Vi cảm thán: “Bọn họ làm việc cũng thật chuyên tâm.” Bảo Huyền cười nói: “Những người này đều là tiên nhân tán du, bởi vì chuyên công một chuyện nhập đạo, hành động đương nhiên chuyên tâm hết sức.” Vũ Nhi nói: “Những kẻ hát hí kịch bán rượu cũng có thể thành tiên?”

Lâm Bảo tức giận nói: “Ngươi đã đọc thuộc lòng kinh điển, sao có thể quên pháp nghĩa viết trên hành lang Tàng Tàng —— thế gian ba vạn sáu ngàn môn học vấn, trên thì trị quốc luyện binh, dưới nhất định là nuôi gà làm thức ăn, chỉ cần lợi ích tốt hơn, tu luyện đến cảnh giới “Vong Ngã nhập thần”, môn môn môn đều có thể thành tiên.”

Qua một gợi ý của nàng, Trình Vũ Nhi giật mình nhớ lại: “Thời tiết nhập địa diễn sinh vạn pháp, nếu tinh tu vạn loại kỹ pháp, lại có thể rút thời tiết ra, rót vào linh đài thành tiên thuật.

Cho nên người biết hát nhất tên là “Túy Tiên”, giỏi nhất là đánh bạc tên là “Cá cược”, người biết phẩm trà nhất tên là “Trà Tiên”... Bởi vì đều là kỹ nghệ hạ lưu, mê luyện không thể tự kềm chế, nhập đạo không thể phi thăng, cố gọi “Tán Thần Du Hồn Chi Tiên”

Ài, đây đều là pháp học của Côn Luân tiên tông, trước kia tỳ từng đọc rồi, Lâm tỳ tỳ nhớ rõ còn nghiêm túc hơn cả ta!”

Lâm Bảo giật mình nói: “Côn Luân tiên tông sao? Ta đã nghe người ta nói qua cái tên này.” Ngạo Tuyết nói đầy ẩn ý: “Không phải ta từng nghe người ta nói qua về nó sao?”

Có lẽ nguyên bản đang ở trong lòng chúng ta, chỉ là không muốn nhớ tới mà quên đi.”

Đào Yêu Yêu nghe chúng nữ đàm luận, âm thầm trầm ngâm: “Có hí tiên, Trà Tiên, có ” sắc tiên” hay không...” Nùng mình một cái, nghĩ đến có phải ta trầm mê nữ sắc, không thể tự kìm chế, ta đã quên rất nhiều chuyện rồi sao? “Đang khổ tư không giải, bên đường nổ vang một trận “Úm”, nhạc âm cao vút điếc tai.

Uyển Thu nói: “Hát bài hát ca hát, chúng ta đi xem thử.” Đến gần quan sát, hai ba cái lều gỗ treo lụa đen, bốn phía bày đầy câu đối, Chiêu Hồn Phiên, chính giữa ngồi một lão hán hình dáng tiêu tụy, ôm một tấm Dương Mộc Tỳ Bà thô lậu thô lậu tàn phá.

Uyển Thu nhut chí nói: “Người chết hát tang! Thật xúi quẩy.”

Vũ Nhi cười nói: “Bách kỹ đều có thể thành tiên, vị tiên nhân này chắc là chuyên xướng tang ca.

Khúc nhạc cuối cùng suy nghĩ xa xăm, tất nhiên không phải bình thường.” Nghê Vi nói: “Vừa rồi nói mê luyến một chuyện nào đó, chẳng lẽ lão giả này mê muội bài ca tang, hát rất là vui vẻ, đây chẳng phải là tang môn tinh mà người gặp người chê sao?” Chúng nữ vừa nghe đều cười nói.

Trong lòng Đào Yêu Yêu hơi động, thầm ngạc “Ai thích xướng tang?” Nhìn chăm chú đánh giá, lều gỗ bên phải dán trắng, bên trong không thấy quan tài, bố trí này biểu hiện người chết là người phụ nữ chưa kết hôn, mọi người đừng làm rộn, nghe hẳn hát cô nương kia lúc còn sống, xem ra là thê nhâ bi thiết cỡ nào.”

Lúc này tiếng nhạc dần ngừng lại, bài hát trước đã gảy xong, gương mặt nứt nẻ như vỏ cây lão giả bỗng dung cất tiếng hát vang:

Năm trước - hôm nay, hôm nay, trong môn phái này...

Người mặt người - Đào Hoa, tôn đỏ lên.

Nhân diện —— không biết - Đi nơi nào...

Đào Hoa vẫn như cũ nha... Tiểu xuân phong...

Bài thơ đơn giản đơn giản của Đường, kinh từ khăn khăn, nói là hát, không bằng nói là rống, càng làm cho hấn rung động nhân tâm.

Hai sương phòng năm xưa hoa đào xinh đẹp nổi bật, hiện nay đào tại nhân vong xuân phong như cũ, vô hạn tiếc hận lưu luyến, ẩn chứa trong thanh âm thê lương, không có một loại chua xót kéo gan đau phổi.

Chúng Hoa Tiên tươi cười sớm biến mất, ai cũng đột nhiên rơi lệ, nghĩ thầm “Người này tang ca quả là thiên hạ đệ nhất, nghe hấn ca hát người Chân giáo đã say sưa, lại thương cảm, trăm ngàn lần cũng không nghe chán.”

Đào Yêu Yêu ngây người, nước mắt lướt qua gò má đều không cảm nhận được, trong lòng chỉ là lời ca như bị ma quỷ gọi, ” bột mì người không biết đi nơi nào, hoa đào vẫn nở nụ cười mùa xuân như trước.” nổi nhớ mông lung trở nên rõ ràng hơn! Hấn bỗng nhiên nhớ lại trong sinh mệnh có một thiếu nữ quan trọng nhất, một thiếu nữ tương tự ngàn hệ nhất với hấn, khiến hấn ưu tư khó dò nhân vật, tựa hồ cũng hương tiêu ngọc vẫn, không biết đã biến mất không tăm tích.

Nàng là ai? khắc cốt ghi tâm như vậy, lại không nhớ rõ tính danh bộ dáng.

Một lúc lâu sau mới tỉnh lại, lại nhìn linh lều trống rỗng, Đào Yêu Yêu vội vàng nói: “Người hát tang ca đâu?” Hạ Nghê Vi thông minh nhất, thăm dò tin tức trở về bẩm báo: “Lão hán kia đến phía trước ca hát rồi.

Hôm nay đoàn kịch thượng đài, mặc dù tên tuổi còn sống vẫn là tử giới dắt tay nhau ra diễn.” Đào Yêu chết yểu nói: “Đi nhanh đi!” Mang Chúng Hoa Tiên chạy tới hiện trường.

Chỉ thấy đài cao trước đại miếu đứng vững, màn che bố cảnh hoa mỹ, dưới đáy bày biện bàn vuông ghế gỗ ghế dựa gỗ.

Mọi người chọn cái ghế lớn nhất ngồi xuống, sớm đã có chাম thơm nhỏ đưa lên,

Tiểu nhị chạy đường đưa khăn lông, đến nước trà, một hồi đến “Trương Phi lừa ngựa”, một hồi lại đến “Tô Tần Bồi Kiếm”, kỹ xảo xuất thần nhập hóa, thần sắc chuyên chú nhập mê, nguyên lai hẳn là tiên nhân thích nhất chơi hí kịch làm tạp.

Một lát sau, kèn lệnh sáo du dương vang lên, nhân vật nối đuôi nhau sáng lên, từ đầu đến cuối không thấy “Tang ca tiên nhân” lên sân.

Đào Yêu Yêu nói: “Diễn này là đâu?” Tiểu nhị trả lời: “Trường Sinh điện.” Đào Yêu đã từng học qua Tiểu Nhị, am hiểu vai trò.

Vừa rồi hồn mất vía không có lưu ý, vừa nghe lời ấy mới giật mình hiểu ra.

Lại nhìn khuôn mặt nam chính trên đài treo râu dài, nữ chính trong tay cầm quạt xếp, đều mặc long bào màu vàng, quả thật là Đường Huyền Tông và Dương Quý Phi trang điểm giả mạo.

Côn Bằng Trường Sinh điện cải biên từ Bạch cư Dật hành lang, phân “Định tình, ban hộp, mật thề, kinh biến, chôn ngọc, nghe linh, khóc tượng ngã bảy ngoặt.

Đang kể chuyện tình yêu của Đường Huyền Tông và Dương Quý Phi.

Hai người tại thiên nguyên tỷ thí chim cánh, tại địa nguyên vi liên lý chi, thật sự là tình so kim kiên, yêu như biển sâu.

Nào biết rằng họa lớn đột ngột hàng xuống: An Lộc Sơn hưng binh làm loạn, thánh giá vào sông tránh loạn, trên đường đi qua sườn dốc ngựa bảo vệ quân sĩ đều thay đổi, yêu cầu xử tử Dương Quý Phi “T Hoặc Chủ ngô quốc”

Đường Huyền Tông bất đắc dĩ, đành phải ra lệnh cho Dương Quý Phi tự sát.

Tuổi già Đường Huyền tông nhớ lại tình yêu cũ, thường nhìn bức họa của quý phi khóc lóc than thở.

Câu chuyện lưu truyền ngàn năm, cảm động vô số si nam oán nữ, được tôn sùng là tấm gương tình yêu chân thật.

Kỹ nghệ “Tịch tiên” trên sân khấu trác tuyệt, hát ra càng là uyển chuyển chuyển chuyển hồi tâm, cảm động lòng người.

Vũ Nhi đại sinh cảm xúc: “Hình như đạo lữ tình thâm ý trường, làm cho người ta hâm mộ.” Uyên Thu nói: “Đúng vậy, Nhược Huyền Tông và Dương Phi vậy, mới gọi là thiên cổ chân tình!” Tiểu nhị ở một bên cười ha ha: “Đường Huyền Tông một con quỷ màu quái, cũng xứng xưng hai chữ chân thành!” Đào Yêu Yêu nói: “Nói vậy là sao?”

Quy củ trong sân, tiểu nhị trừ đồ trà đưa đồ, còn phải phụ trách giải thích tình tiết trên đài cho người xem.

Người này cực giỏi về tài nghệ, kiến giải tất nhiên là tinh ích, lập tức bình luận: “Đường Huyền tông nếu yêu quý Dương Quý phi, vì sao sutherland Mã Bí lại ban chết nàng? So với mỹ nhân, e rằng nàng càng yêu thích ngôi vị hoàng đế nhà mình hơn.

Ha ha, thật ra sắc mặt nam nhân không có gì đáng trách, nhưng cũng không cao thượng đến mức nào.

Hoàng đế ưa thích mỹ nữ, công hầu thích giết người, bản chất hai bên khác biệt quá lớn.

Nếu tình yêu con người cứng rắn hơn, vậy còn kém xa trời.” Chúng Hoa Tiên nhìn nhau thất sắc, run giọng nói: “Thỉnh giáo nhân loại “Tình ái” như thế nào?”

Tiểu nhị im lặng suy nghĩ trong chốc lát, tiếp tục nói: “Ta quanh năm bốn tẩu trong sân khấu, nhìn thấy nam nữ trên đài bi hoan ly hợp ý.

Trước kia cho rằng thủ hộ thề ước, chuyên không thay đổi chính là chí cao trong tình.

Những năm gần đây tìm tòi nghiên cứu, tình cảnh chân chính của Phương Hiểu là gì.” Đào Yêu Yêu đứng dậy, hai tay vịn lên bàn: “Tình ý thật sự?”

Tiểu nhị nói: “Thật sự yêu thương một người nào đó, tất nhiên đều suy nghĩ thay cho đối phương.

Vì hạnh phúc hạnh phúc cho người yêu, thà từ bỏ tư lợi, danh vị, nguyện vọng, cố thủ, thậm chí tính mạng bản thân, đây mới gọi là chân thành của nhân loại! Vì người khác mà yêu, vì mình, hai người khác biệt, chính là sự khác biệt giữa nhân loại và súc vật.

Về phần thu mỹ nữ thiên hạ vào phòng, tận niềm vui nhất thời của mình, đó bất quá là ham muốn của đồ đệ háo sắc, dễ bị lạc bản tính, sao có thể đánh đồng với chân ái kéo dài không dứt kỳ!”

Tiếng nói vừa dứt, Đào Yêu Yêu hét thảm một tiếng, lật tung cả bàn, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng.

Lời nói như gương chiếu thẳng vào, khiến hắn đột nhiên thấy rõ nội tâm của mình.

Ngày đó lời thề không cưới nhị thê, nói rõ là suy nghĩ cho Tiểu Tuyết, Bách Linh, nhưng thực tế ý nghĩ cố chấp này bắt nguồn từ kinh nghiệm thời nhỏ của hắn.

Mẫu thân làm thiệp mang đến khuất nhục cho hắn, bởi vậy coi là tối kỵ.

Đôi mắt với tình yêu thương của bách linh Tiểu Tuyết, hai con yêu cầu khó khăn chồng chất, tự cho mình là một lòng hành động, nhưng chưa bao giờ thật sự suy nghĩ sâu xa về hạnh phúc của hai người bọn họ.

Vả lại, hắn thật không muốn cùng lấy hai nàng sao? Trong vô số mộng đẹp, Tiểu Tuyết Bách Linh cùng nhau ngủ chung giường, tư vị Côn Bằng không đủ hưởng thụ?

Tỉnh lại hắn ta liền xấu hổ vô địa, không muốn nguyện niệm dâm uế cấp thấp bị người ta nhìn ra, thậm chí ngay chính hắn ta cũng khó tránh khỏi nghĩ đến.

Bản thân không muốn nhìn thẳng mặt âm u, bên trong “Vạn Tượng kính” đã thành sự thật, vì vậy hắn vứt bỏ ký ức, vô độ vui mừng với hai mươi tư vị Hoa Tiên.

Lý Phượng Kỳ từng nói “bản tâm tức lương tâm”, theo bản tâm làm việc, không sợ bại lộ ẩn ý, cũng không cần dùng đạo đức, nguyên tắc đi kiểm chế trang sức mạnh mẽ.

Nghĩ đến đây trái tim còn sót lại đột nhiên được cởi bỏ, trong lồng ngực phanh phanh, mừng rỡ cực lớn: “Ta tương thông, ta muốn cưới hai người bọn họ! Còn nữa, khiến cho các nàng vĩnh viễn hòa ái vui vẻ!”

Trong phút chốc, tam dịch huyền lý, vũ trụ thần phong, đủ loại pháp thuật thần thông cảm giác lại trở về trên người mình.

Đào Yêu Yêu siết chặt hai tay, kiếm quang “Bá” phóng ra, miệng nói: “Ta là Đào Yêu của Ngao Huyền Môn chết yểu.” Kiếm quang vàng óng so với ngày xưa càng thêm hùng tráng, hiển thị đã chuẩn bị cho lần nữa tăng lên uy lực.

“Tán Du tiên nhân” sân khấu nào đã từng thấy qua uy thế bức này, bao gồm cả tiểu nhị chạy bộ của Diệu Giải Chân Yêu kia, như một làn khói toàn bộ chạy mất dạng.

Hai mươi tư vị Hoa Tiên vẫn không nhúc nhích, cũng toát ra biểu tình Đại Mộng vừa tỉnh dậy.

Đào Yêu Yêu nhìn các nàng khí sắc dần trở nên mạnh mẽ, suy nghĩ trì hoãn hai ba mươi năm, Bách Linh còn có thể cứu được không? Tiểu Tuyết hiện nay lưu lạc ở phương nào? Hậu Thổ quát hỏi: “Mau nói cho ta biết, làm sao rời khỏi nơi này?”

Mẫu Đơn tiên tử Lâm Bảo khom người bẩm báo: “Xin sư phụ đừng tức giận, đợi các tỷ tử dẫn đường cho người.” cải tiến xưng hô, các hoa tiên còn lại cũng đều nói chuyện yên tĩnh, hoàn toàn không có thái độ cười hì hì, xếp đội ngũ trưởng thành chậm rãi đi tới.

Đào Yêu Yêu đi theo phía sau, cũng không đi xa bao nhiêu, mặc dù sinh ra Vẫn Tử Giới đã biến mất sau lưng hần.

Cây đào trước mắt tươi tốt, chính là cửa vào “Vô Thời cốc”

Lâm Bảo lúng túng nói: “Đào sư tôn vội vã tìm kiếm quan tài bằng của Long cô nương sao? Ngoại vật bị Trấn điện quỷ bắt đi, đều ẩn vào địa đạo “Ẩn Ma sơn”, quay lưng về phía mặt trời đi ba trăm dặm là được.” Đào Yêu đang cất bước, chợt ngưng lại trầm tư suy nghĩ.

Bảo Tiêu nói: “Không cần lo lắng thời gian bị xói mòn, Vô Thời tuế nguyệt bất kể năm tháng.

Mặc dù Đào sư tôn ở chung với chúng ta đã lâu, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt khi bọn họ ở bên ngoài cốc.” Đào Yêu Yêu gật đầu một cái, quay đầu lại nhìn chúng nữ.

Dù sao hần cũng không phải người lãnh huyết, thường nói “Một ngày vợ chồng ban ngày ân nhân”, Khanh ta ngàn vạn lần ta quay về, trước khi chia tay cũng khó có thể bỏ qua.

Bảo Ngao cười nói: “Sư tôn chỉ để ý bản thân mình đi, tình cảm trước kia không thể quên.

Chúng ta là người tu hành của Tiên gia, cũng không phải là nữ tử nhân gian, trong lòng đã không còn tình cảm thế tục nữa.”

Đào Yêu Yêu như có điều suy nghĩ nói: “Ồ, các người không phải là nữ tử nhân gian.”

Diệp U Kỳ nói: “Nhờ có Thiên văn Túc Thủ tọa an bài xảo diệu, vừa giúp sư tôn đào hài lòng kết thúc, lại giúp chúng ta thông qua thí luyện, lại tham luyện ẩn nguyện của thế gian, có thể thăng thành tiên khách chính thức của Côn Luân Tiên Tông.

Nhập đạo mà thăng tiên, tiền căn triệt để lĩnh ngộ, chuyện xưa cũng toàn bộ nhớ lại rồi.”

Lần thứ tám mới là chân tình chân chính Vô Tư chuyển ba lần.

Lâm Bảo Côn tiếp tục kể lại: “Bách Động Hoa Tiên được thiên văn chủ tọa ủy phái, trước kia nhiều lần nhập thể dò xét, dò xét.

Sự kiện cơ mật như hành đào xuất tẩu, Lý Phượng Kỳ tế thế, đều là do chúng ta tìm hiểu ngọn nguồn, báo đáp thủ tọa.

Trong thời gian này tuân thủ quy tắc tiên gia, luôn đề phòng mình liên quan tới thất thế quá sâu.

Nhưng trên đời nữ nhi phong tình kiến nhiều, trong lòng không khỏi động niệm.

Trong Hoa Tiên có hai mươi bốn người có linh tính nhất, suy nghĩ về nam tử cũng mãnh liệt nhất.

Đây là chuyện xấu hổ khó nói, càng thêm kiêng kỵ Tiên gia, cho nên chúng ta đều tận lực bỏ qua.”

Nhan Ngạo Tuyết thở dài một tiếng, nói: “Bỏ qua mặt âm thầm của bản thân, chỉ có thể lừa mình dối người, cuối cùng không được giải thoát.

Sau khi tiến vào “Vạn Tượng Kính” ấn niệm bại lộ, chúng ta liền xuất hiện xuất xứ, Tiên gia muốn chỉ, trí nhớ quá khứ đều quên mất tám chín phần mười.

Cho dù phóng đảng chơi đùa, lúc này mới có chuyện hoang đường cùng sư tôn hơn hai mươi năm qua.

Nếu không phải tiên nhân hí kịch vạch trần tình yêu chân lý, chúng ta còn đang đắm chìm trong mê hoặc, cho rằng tình yêu của nhân loại chỉ là nam nữ giao hoan.” Liêm Hồng Cẩm thấp giọng nói: “Làm mất bản tâm tham gia thiên vị, từ lúc sinh ghen tỵ cấu tạo thù hận, đánh nhau không thôi.”

Nếu cứ thế mãi, Bách Động Hoa Tiên chắc chắn sẽ sa đoạ, cuối cùng biến thành một đám ác phụ gian xảo tục.”

Đào Yêu Yêu gật gật đầu, thầm nghĩ “Lừa mình mình gạt người, bản tâm bị lạc, quá khứ ta sao không phải như vậy.”

Hỏi: “Vị tiên nhân ở hí trường kia kiến thức phi phàm, hẳn có phải tiên thánh tiền bối của phái Côn Luân không?” Nói xong ngưng mắt nhìn xa trông về phía xa?”

Giờ phút này thần thông khôi phục hoàn toàn, thị lực có thể đạt tới cực xa, nhưng thấy thung lũng chật hẹp quanh quẽ, Trường Nhạc trang, Hợp Bảo cung, mặc dù sinh hay tử giới tất cả đều ẩn không tìm thấy.

Trình Vũ Nhi nói: “Người nọ đạo hạnh nông cạn, mặc dù có thể hiểu rõ chân tình muốn nghĩa, nhưng cũng có chuyện không thấy được, há có thể xưng là tiên thánh chi hiệu.”

Lâm Bảo Tuyên giải thích: “Vạn Tượng Kính do Hồng Quân Đạo Tổ luyện chế, thế giới bên trong theo quy tắc trước đó biến hóa, chủ yếu là dùng để tôi luyện tâm tính Tiên Nhân.

Trong đó “Tuy rằng sinh ra vẫn tử giới” chuyên thiết lập cho tán du tiên nhân.

Khó khăn phá vỡ cực hạn của bản thân, tức có thể tự đi ra; Phản Chi lâm vào mê chương nào đó, không nhận ra bản tâm, vậy lưu lại nơi này không thể nào thoát thân.” Thiệu Xi Quân nói: “Tu hành giả thông qua Vô Thời cốc tôi luyện, mặc dù sinh hay tử giới đã đóng cửa đối với hắn.

Chúng ta đại sự xong rồi, hiện tại lập tức trở về Thiên Văn các.

Đào sư tôn còn có sự vụ trong người, sau này xin thứ lỗi không thể làm bạn, hy vọng ngài cẩn thận hơn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đúng vậy, ta vội đi cứu Tiểu Tuyết và Linh Nhi, chúng ta từ biệt ở đây, đợi ngày sau lại nói chuyện đi.” Lâm Bảo lúng túng nói: “Sau này chúng ta bẽ quan ần tu, cho dù tôn trọng với sư phụ, sợ cũng không có gì đề bàn.” Vừa nghe lời ấy, Đào Yêu Yêu lộ vẻ chán chờ, ánh mắt nhìn qua từng khuôn mặt xinh đẹp kia.

Trình Vũ Nhi mỉm cười nói: “Còn không nữa sao? Hai vị cô nương Tiểu Tuyết Bách Linh có thể nói là tuyệt sắc thiên địa, tốt hơn hai mươi bốn chúng ta quá nhiều, sư tôn không nên lưu luyến không rời.”

Đào Yêu Yêu ngơ ngác: “Không phải không nữa...” nhin không được thổ lộ nỗi tiếc nuối trong lòng: “Tị thế ần tu vô

cùng thanh khổ cô đơn, đối với nữ tử trung niên tựa hồ không thích hợp lắm.

Trước kia ta từng đụng phải một cái ni cô nho nhỏ, tướng mạo xinh xắn tâm tư linh thông, lại muốn học tăng nhân khổ hạnh ăn uống dọc đường, vô ích phụ lòng một bộ dáng hoa lệ.

Một thời gian dài qua ta luôn cảm thấy tiếc hận thay cho nàng.” Khẽ thở dài, lại khuyên bảo: “Ta ngu ngốc không chịu nổi, không đáng để các người quyền luyện.

Nhưng thế gian hảo binh vô số, các người chưa hẳn tìm không thấy phân chân tình thuộc về mình, sao phải tự thêm u bề chứ!”

Lâm Bảo lúng túng nói: “Tìm được chân tình? Vậy quá khó khăn.

Cho dù tình thâm như Đào sư tôn, cũng phải trải qua bao nhiêu sóng dày vò mới có thể đi ngụy tồn chân, kiên định không dời.

Bởi vì cái gọi là “Dịch cầu bảo vô giá, khó tìm tình lang”, chúng ta không muốn vì chuyện này mà hao tổn tinh lực, so sánh ra tu tiên dễ dàng hơn nhiều.”

Trình Vũ Nhi nói: “Nam nữ vui vẻ không bằng người, mấy chục năm qua chúng ta đã nếm đủ rồi.

Diệu diệu của tiên đạo vĩnh viễn không có điểm dừng, càng thích hợp cho chúng ta tu luyện lâu dài.

Hơn nữa Phật gia tu hành trên thế gian, thường bị Viêm Lương quấy nhiễu, sao có thể thanh tịnh với thế ngoại của Tiên tông? Đào sư tôn đã cử tiểu ni cô, có phải chúng ta không thể cùng ngày mà nói.”

Đang nói lúc này, Hạ Nghê Vi tiến lên phía trước, dịu dàng nói: “Chuyện cũ có thể đợi hồi ức sau.

Tương lai buồn rầu vì tình ý, đừng có nhớ kỹ thời gian tốt đẹp, trò chuyện trong ngày nông cạn nở nụ cười.” Ngẩng đầu, thu ba lưu chuyển, bờ môi đỏ mọng khẽ chạm trên miệng hắn.

Một hôn qua đi, thần sắc bỗng nhiên lạnh lùng nghiêm nghị.

Chúng Hoa Tiên lui bước đứng thành hai hàng, yên lặng cúi đầu hành lễ.

Đào Yêu Yêu biết tâm ý các nàng đã quyết, cũng lập tức nghiêm mặt đáp lễ, sau đó xoay người bay về Ân Ma sơn.

Đội đào chết non đi xa, Nhị Thập Tứ Hoa Tiên lấy ra nhập vào phù văn, cùng cất tiếng niệm chú ngữ.

Một trận gió mát cuốn tới, trong nháy mắt trở lại trong Ngọc Đình trước Băng Phách điện.

Mẫu Đơn tiên tử đi đầu bái tạ: “Thi luyện đám tỳ tử kết thúc, đặc biệt tới hướng thủ tọa phục mệnh.” Sắc mặt Tự Văn Phi hờ hững, nhìn lên bầu trời u lam, thì thào nói: “Thi luyện của các người đã xong, con trai ta còn phải tiếp tục thăm dò, trùng quan phá ải...”

Tay áo hồng sớm đã không kiềm chế được, chống nạnh la lên: “Ta nói các vị mỹ nữ Côn Lôn phái, các người làm sao mà trêu đùa chủ nhân? Đi vào sơn cốc kia một lúc, chớp mắt đã biến thành người khác, các người dẫn hắn vào trong cốc làm gì?” Chỉ vào Hạ Nghê Vi nói: “Vị tiểu Hạ cô nương kia, còn có Mẫu Đơn tiên tử Lâm cô nương?”

Được nha, một khi đụng tới chủ nhân thì ôm miệng, thực sự còn muốn hơn cả hồ ly tinh! Mấy người vào cốc lúc ngắn, có thể thấy mặt mày kia khẳng định có hi vọng! Hừ, nói không chừng đều đã cho chủ nhân sờ qua.”

Văn Phi cười nói: “Đâu chỉ có chính miệng sờ qua, ngoài cốc búng ngón tay một cái, trong cốc hơn mười xuân xuân

Hài nhi ta đọc hết sắc đẹp trăm hoa, thanh xuân nhiều hoa cũng không tổn hại chút nào, vậy thì phong lưu khoái hoạt hơn nhiều.” Mệnh Hoa Tiên kể rõ những chuyện mình đã trải qua.

Mẫu Đơn tiên tử từ thật đến giờ, lời nói ngắn gọn lại không kiêng dè, trong cốc vô số thanh sắc, nghe nói thật sự rất là xinh đẹp.

Hồng Tụ vừa kinh ngạc vừa tức giận, giật mình một lúc lâu, cắn răng nói: “Cái gì mà phong lưu khoái hoạt, rõ ràng là làm bậy! Đường đường là sư tôn hồng hách quả thật không giống nói chơi!

Cũng được, dù sao trên xà ngang, đứt khoát biến hóa ta vào, cũng lừa gạt chủ nhân mấy chục năm rồi.” Văn Phi nói: “Người không được sao, Vạn Tượng Kính chỉ cho nhân loại tu

luyện, sức sinh một tiến nhất định sẽ ô uế.” Tay áo hồng cứng ngắc đụng cái đỉnh, tức giận không nói ra lời, bữu môi trầm nghĩ: “Có cái gì ghê gớm? Ta phải khám Dương Tinh thành thân người, bằng cái gì không thể cùng chủ nhân phong lưu khoái hoạt? Bà Long này giở miệng múa lưỡi, thích mê người chơi người.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Long phu nhân thiết kế tuy tuyệt, hình như chưa đạt tới mục đích.

Người muốn lệnh lang hưởng thụ nữ sắc, từ đó bỏ tình yêu nam nữ.

Nhưng lúc hấn ra khỏi cốc vẫn treo Tiểu Tuyết Bách Linh, tình ý ngược lại trở nên cứng rắn.”

Tự Văn Phi thân nhiên nói: “Vạn Tượng Kính huyền bí khó lường, vào gương kết quả thường xuất hiện ngoài ý muốn.

Bất quá người tu luyện hoàn thành thí luyện, sẽ nhận được lợi ích thật lớn.

Tình yêu như thế nào chuyển biến như thế nào, ta dự đoán hoặc là không cho phép.

Nhưng sau khi hấn ra khỏi gương sẽ có được năng lực chiến thắng cường địch, đó cũng là mười phần chắc chắn.” Mắt nhìn Lý Phượng Kỳ, cười nói: “Giả như sức mạnh thắng địch không đủ, còn có hai vị Lý Quân ta là trợ thủ của hài nhi ta sao.”

Vạn Tượng kính này là tu chân thánh khí, Đường công tử nhanh chân trước, kiếm tiên thủ đồ sao không đi thử nghiệm một lần?”

Trong lúc nói chuyện, tiên bút nhanh chóng vẽ tranh, trong gương bỗng nhiên vươn ra móng vuốt dài đầy lông lá, mang theo kinh phong chụp vào Âu Dương Cô Bình.

Lý Phượng Kỳ đã sớm có phòng bị, Hồng Minh kiếm quang tùy tâm mà phát, quét ngang về phía Trảm Đoạn Trảo Cổ tay.

Chỉ nghe quỷ khiếu thê lương chói tai, trường trảo ứng thanh phá toái, hóa thành một làn khói đen, ngưng mà không phải lơ lửng giữa không trung.

Lý Phượng Kỳ nhìn lại Âu Dương Cô Bình nói: “Vị Long phu nhân này khôn khéo lắm, biết ngươi là người ta coi trọng nhất.” Cô Bình hừ một tiếng, khước miệng lại hơi cong lên.

Văn Phi nhú mày nói: “Đánh bị thương quý trấn điện, trong gương chắc chắn sinh nguy hiểm, đồ đệ đầu tiên còn không mau đi cứu sư tôn!”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Long phu nhân cần gì phí sự như vậy, vừa là bắt người vừa là bức hiếp.

Muốn ta vào trong gương, trực tiếp mở cửa vào là được.” Văn phi nói: “Ngươi dám vào trong thử luyện?” Lý Phượng Kỳ nói: “Không dám sao, sợ ngươi cũng bố trí một mỹ nhân cục cho ta? Ha ha...” Trong tiếng cười dài bay lên trời.

Hắn thâm định tình thế cực kỳ nhạy cảm, thâm đoán cô chưởng trong gương không thể kêu, cần viện thủ gấp, lại cảm thấy khói đen hướng mặt gương co lại, lập tức lái kiếm quang đuổi sát theo sau.

Cô Bình thấy thế hô to: “Đồ ngốc!” Muốn ngăn cản đã không kịp, nhanh chóng sử Hành Vân Phù bay lên.

Hai người một trước một sau theo khói đen vào gương, chỉ thấy vết nứt nhanh chóng khép lại, mặt kính biến trở về trạng thái ban đầu.

Như mộng như sương bước nhanh đuổi kịp, làm bộ cũng nhảy vào trong gương.

Tự Văn Phi nháy mắt một cái, hai bên tiên ty ngăn cản đường đi.

Văn Phi quát mắng: “Ngươi tới đây làm gì, Vạn Tượng kính là yêu tinh tiến vào?” Như Mộng Như Thủy sợ nàng, nghe vậy dừng bước lại.

Văn Phi nói: “Tưởng mình là Tiêu Tương Hoa Vũ thật sao? Đừng tự đa tình.

Vừa rồi trấn điện quý bắt nếu là ngươi, Lý Phượng Kỳ còn có thể trân trọng, kiệt lực bảo hộ sao? Ta xem qua hơn phân nửa là xem thường.” Mấy câu nói như xối đầu băng thủy, như mộng như sương cúi đầu đôi mắt, lui về bên người Tự Hoàn.

Hồng Tụ phần lớn là đồng tình, tiến lên cầm tay an ủi nàng:
“Lý sư huynh nhất định sẽ bảo vệ ngươi.

Như Mộng tử tử, Lý sư huynh có thích ngươi không.

Âu Dương sư tử kia tuy nói cũng không tệ, nhưng so với
ngươi còn kém xa tí tắp. Đơn luận ôn nhu, nàng kém ngươi
vạn dặm, ngươi phải biết nam nhân thích nhất là nữ hài nhi
tính tình ôn nhu hội tới da thịt...” Như Mộng Như sương lắc
đầu.

Mẫu Đơn tiên tử tới phụ cận xin chỉ bảo: “Thủ tọa minh giám,
quỷ trần diện là thủ hộ giả của dị giới, trong Vạn Tượng kính
pháp lực cường đại.

Lần này thụ thương nóng nảy, chắc chắn đám người sư tôn đào
đều lâm vào hiểm cảnh.

Tỳ nữ to gan, mời thủ tọa đón bọn họ trở về.” Văn Phi nói:
“Ngươi quên rồi sao? Một khi nhập kính, chỉ có tu hành giả tự
tìm đường ra, người ngoài không giúp được gì.” Hoa hồng tiên
tử nói: “Nhưng đám tỳ tử xuất kính, chính là mượn phù văn
của thủ tọa.” Văn phi cười nhạt một tiếng., Nói: “Phù văn chỉ
là vật giả mượn, các ngươi nếu không thể phá tan chướng ngại
bản thân, chú ngữ cho dù linh diệu cũng không mang ra được
tiên kính.” Ngọc thủ vung nhẹ bút tiên, viết ra phù văn bóng,
Vạn Tượng kính dần dần hiện ra hình ảnh đào non bộ.

Chúng Hoa Tiên Tử nhìn nhau một cái, Mẫu Đơn tiên tử nói:
“Đa tạ thủ tọa chỉ thị, bọn tỳ tử đã hiểu.” Văn Phi nói: “Không
cần chủ tớ xưng hô.”

Hai mươi tư vị Trần niệm của các ngươi đã được loại bỏ, đạo
tâm mới nổi, có thể thăng làm thành viên thiên văn chính thức,
tiên danh vĩnh viễn lưu lại Côn Luân tiên sách.

Ta thay Tương Quân thu các ngươi nhập phái, sau này chúng
ta là tỷ muội cùng phe.”

Hai mươi tư hoa tiên hiện lên sắc mặt vui mừng, dịu dàng
tham lễ nói: “Nghieu sư tử tại thượng, nhận sư muội cúi đầu.”
Trong mắt Văn Phi hiện lên vài tia bi thương, ngửa mặt nhìn
mây trôi trên trời, nhẹ giọng nói: “Tỷ muội thiên văn tá lỵ
hương hoa nhập đạo, đều là đồ đệ tương quân thân truyền.

Một trận giết chóc từ phủ Huyền Ba, trên cơ bản đã bị Tử Hư Thiên Sư diệt hồn đoạt pháp.

Hôm nay thay sự tiếp nhận người mới, chỉ mong Côn Luân tiên tông liên tiếp trải qua kiếp nạn, cũng không muốn gieo xuống mầm họa phản loạn.” Hoa tiên cảm giác sâu sắc gánh nặng, đợi muốn biểu lộ trung thành nói ra.

Đã thấy thủ tọa Thích Dung thu lại, hướng về phía Vạn Tượng Kính, một lòng chỉ chú ý động tĩnh của nhi tử.

Đào Yêu Yêu cáo biệt Hoa Tiên xong, lập tức cười mây bay qua ba trăm dặm lộ trình.

Cự ảnh phía trước ùn ùn, kéo dài núi xanh dần dần vào thiên khung, ngăn chặn lưu vân đi về phía đó.

Hắn theo Quy Tàng Dịch phán đoán, khu vực thời tiết chỉ dừng ở núi mà sinh động chuột, trong núi tất có sinh linh sinh sống hoạt ở khu vực nào đó.

Hoa Tiên nói ngoại vật trấn điện bắt đi, đều ẩn giấu trong địa đạo Ân Ma sơn, cảnh này vừa hợp ý hắn, lúc này vũ trụ cao kinh, chiếu chuẩn sườn núi bỏ ra lỗ thủng, lách mình chui vào, bên trong quả thật có đường hầm thẳng tắp.

Tiến vào Ân Ma sơn, vết nứt phía sau tự hành phong bế.

Đào Yêu Yêu hoàn toàn không có lo lắng, trong lòng chỉ lẩm bẩm: “Tiểu Tuyết, Linh Nhi, ta tới cứu các ngươi đây.” Vạn Linh Niệm cảm nhận được chỗ gió rung chuyển, kiếm quang chiếu sáng tiền đồ, khoảnh khắc đã chạy xa ngàn dặm, chợt nhìn thấy phía trước kim mang tung bay, vấy tung bay, một thiếu nữ múa Cúc Anh kiếm, không phải Tiểu Tuyết là ai!

Lúc này Tiểu Tuyết đang mệt mỏi rã rời, tai nghe bước chân phía sau vang lên, cả kinh nói: “A nha!” Trở tay một kiếm nhanh chóng đâm tới.

Đào Yêu Yêu mừng như điên, căn bản không muốn trốn tránh. Thần mộc chiến giáp linh ứng ngăn cản mũi nhọn của Cúc Anh kiếm.

Trong nháy mắt chạy đến trước mặt, cả người lẫn kiếm ôm lấy hoan hô: “Có thể tìm thấy ngươi rồi!” Tiểu Tuyết thấy rõ

khuôn mặt của hắn, vừa rồi phun ra sương mù, mệt mỏi nằm trong ngực.

Đào Yêu Yêu nói: “Tuyệt vời, nghe ta nói đi, ta đã nghĩ thông suốt rồi, cục u trong đầu ta đã được cởi bỏ, ta muốn cưới hai người các vị làm thê tử!” Mấy câu này vòng vo phé phủ, nên chỉ muốn nói cho hai nàng biết, nhất kinh thổ khoái mỹ vô cùng, chỉ cảm thấy trong thiên địa không còn bất kỳ áp lực trói buộc nào nữa.

Nghe ngữ khí của hắn tràn ngập vui sướng, Tiểu Tuyết cũng cao hứng theo, hơn nửa ngày mới hiểu ý trong lời nói, cuống quýt tránh khỏi hai tay của hắn, bên má đã nổi lên hai mảnh hồng vân.

Đào Yêu Yêu nắm chặt tay nàng nói: “Đại trượng phu cố gắng làm, quan tâm chuyện thị phi là đúng hay sai, cứ thuận theo bản tâm làm thì sẽ không làm sai! Ta vốn thích hai người các vị, cam nguyện xông pha khói lửa cho các vị.

Đồ đệ tiên nhiệm như Ngao mang theo mẹ ta như vậy, chịu vạ người mắng chửi, khổ sở hơn nữa đều nguyện chịu đựng, trong lòng mấy cái chết không thể bỏ qua!” Trong lúc kích động có chút nói năng lộn xộn, ngừng lại một cái chớp mắt, tiếng nói thấp xuống: “Chính là Linh Nhi nàng... Ài, chỉ sợ nàng không thể hòa thuận ở chung với người.” Đột nhiên chuyển hỉ thành lo lắng, thực lo lắng Long Bách Linh có thể sống lại hay không, đoạn này lại không muốn nghĩ kỹ, sắp tới miệng lại đổi giọng nói khác.

Tiểu Tuyết và hắn tâm ý tương thông, tự nhiên nghe ra thanh âm ngoài dây đàn.

Nhưng từ ngày quen biết đào chết non đến nay, đây vẫn là lần đầu nhìn thấy hắn vui vẻ không câu nệ không thúc, nhiệt huyết dâng lên, chỉ cần hắn vĩnh viễn khoái hoạt không khổ não, mình trả bất cứ giá nào đều nguyện trả giá, lập tức nói: “Sẽ hòa thuận, ta sẽ để nàng hòa thuận! Đông Dã Tiểu Tuyết Dã ta là Tiểu Dã chút đã, nhưng vì người, ta sẽ học chịu đựng long bách linh.” Nàng thẳng thắn nói, ngôn từ mộc mạc không chút giả dối, ngược lại thêm ý cá biệt động lòng người.

Vẻ mặt ngây ngô của Đào Yêu dần dần biến mất, khẽ vuốt vai nàng nói: “Vì ‘Người’, không vì ‘ta’, chân tình luôn vì đối

phương mà tưởng tượng, đạo lý này người hiểu sớm hơn ta rồi!” Bốn phía không người, Tiểu Tuyết cũng không cố kỵ, thuận thế ngã vào lòng hắn, nhẹ giọng nói: “Ai bảo ta không thể rời bỏ được người thì phải.

Nhìn thấy người vui vẻ, trong lòng ta cũng thoải mái, những thứ khác đều không quan trọng... Người thích cười hai người, vậy cười hai người là tốt rồi.” Hai người chăm chú ôm nhau, khúc mắc giữa hôn lễ ngày đó dần dần sinh, đều bị cảm giác hai lòng bó sát kéo ra tán loạn.

Trong bóng tối, Tiểu Tuyết nhắm hai mắt lại, khuôn mặt giấu vào trong cổ hắn, lúc nào cũng thấy má ươn ướt, ôn tồn an ủi: “Đừng khóc nha, chúng ta phải cao hứng mới đúng... Không đúng, nước mắt sao lại chạy đến trên đầu.” Hai ngón tay vân vê, mới biết nàng mồ hôi đầy đầu, kinh ngạc nói: “Người vừa mới đấu kiếm với ai?”

Tiểu Tuyết đột nhiên run lên, giống như bị khơi lên trí nhớ khủng bố. Ngay lúc tâm tình chuyển tối, chỗ sâu trong đường hầm phong bạo dữ dội, thế công lăng lệ ác liệt như mưa rào ập đến.

Đào Yêu phản ứng cực nhanh, ôm chặt lưng Tiểu Tuyết quay người lại, chỉ dùng Thần Mộc Chiến Giáp phòng ngự.

Chỉ nghe “Đinh đinh đang đang làm liên châu rậm rạp, liên tiếp bị đâm trúng mấy chục lần, trong bóng tối kinh hô: “Quả thật là Cúc Anh kiếm!” Khi tiếng gió nổi lên hắn đã biến mình ra chủng loại kiếm khí, cho nên mới không xuất kiếm đón đánh, lúc này ngoài dự liệu đã trở thành sự thật, trong lòng rõ ràng chấn động, Tiểu Tuyết rõ ràng ở trước người, phía sau sử Cúc Anh kiếm là ai? Lúc quay đầu nhìn lại, bóng đen đang cực tốc tiêu biến, thoáng nhìn về phía bên hông thon thả, tóc búi lên hai búi, rõ ràng là hình dáng Tiểu Tuyết!

Đào Yêu Yêu sững sờ một lát, cúi đầu nhìn Tiểu Tuyết run lẩy bẩy, tâm niệm vừa động, tay trái giơ lên vũ trụ phong, mượn kiếm quang quan sát cẩn thận.

Cho dù kiệt lực khắc chế, thần sắc trên mặt vẫn càng ngày càng kinh ngạc.

Tiểu Tuyết run giọng nói: “Người phát hiện rồi sao?” Đào Yêu điền nói: “Ừm.” Vũ trụ bên cạnh, vật ảnh phụ cận chiếu lên vách động.

Trên vách đá ám sắc duỗi, lắc lư núi đá, bóng dáng hòn đá, Đào Yêu Yêu, tia sáng đảo qua tiểu Tuyết, chỉ không có bóng dáng của nàng.

Tiểu Tuyết nói: “Vừa rồi ta... là đấu kiếm với cái bóng của ta.” Đào Yêu ngưng thần trầm tư.

Tiểu Tuyết nói: “Quỷ thủ kia bắt ta tiến vào, ta dùng kiếm liễu mạng đâm, một cái nó liền không thấy đâu nữa.

Sau đó, cái bóng của ta từ bên chân bay ra, bỗng nhiên hướng về phía ta...” Đào Yêu Yêu vỗ nhẹ lên vai nàng, ngữ khí tận lực thả lỏng: “Đừng sợ, không sao, đều đã qua rồi.” Tiểu Tuyết nói: “Ta không sợ cái gì cũng không sợ, ta có chút kỳ quái.” Định trụ tâm thần nói: “Còn nhớ thành Không Hành đàn không, người ở bên trong nguyên thần mất mát, bóng người sẽ bay đi, chẳng lẽ nơi này là pháp giới của Kim Luân giáo?”

Nghe lời này của nàng rất có lý, xem ra kinh hồn đã dần dần bình phục, đào yêu nhanh chóng buông tay nói: “Không phải nguyên thần rời khỏi thân thể.

Thánh địa Côn Luân tiên tông tu hành, tuyệt không phải ma vực của Kim Luân giáo có thể so sánh.” Tiểu Tuyết nói: “Nơi này là địa phương tu hành của tiên tông? Người làm sao biết được phương pháp của tiên tông, còn chui vào động dưới đất cứu ta?

Ừm, là thông hiểu nguyên do của Tam Dịch sao?”

Đào Yêu Yêu hồi tưởng lại lời kể của Hoa Tiên kết hợp với Quy Tàng Dịch, nghi đoàn phá giải mấy thành, lập tức trình trọng nói: “Nghe ta giảng, bên trong Vạn Tượng kính là thế giới khác thường do Côn Luân Hồng Quân Đạo Tổ sáng tạo ra.

Người thường vừa đến nơi đây, tâm tính liền phân liệt, nội tâm các loại suy nghĩ âm u, các khuyết điểm bí ẩn ngày thường không muốn nhìn thẳng, đều sẽ hiển thị ra rõ ràng hơn nhiều so với hình dạng.

Thậm chí mạnh mẽ chiếm cứ bản thể, áp chế tính tình vốn có của bản thân.

Tu hành giả nếu thủ định chân tính, nhìn thấu nội tâm các phương diện, liền có thể không lo không rời khỏi thế gian này.”

Tiểu Tuyết nói: “Không lo không được, ta không làm được, ta chết đều sẽ lo lắng cho người, mà người cũng luôn luôn phải vương bận ta.

Nếu là vậy, chúng ta không ra khỏi Vạn Tượng kính à?” Lời này không khỏi quá thẳng thắn, vào sâu trong nói quả thực là xấu hổ.

Lại thêm nàng chỉ cần đào chết non làm bạn, Địa Ngục Hỏa Hải đều có thể đợi được, ra ngoài ngược lại không để trong lòng, cho nên mới đổi hướng câu chuyện: “Dựa theo cách nói của người, cái bóng kia là một mặt âm u trong lòng ta? Ta nghĩ làm việc hoặc là hơi ngốc một chút, nhưng xưa nay chính đại quang minh chính đại chưa từng có., Sao có thể không nhìn thấy người, bản thân là một khuyết điểm bí ẩn không muốn nhìn thẳng.” Đào Yêu cười nói: “Ai nói người ngốc? Tuyết muội thông minh ngời ngời, nếu không sao ta lại yêu thích một lòng một dạ.” Nói cười, không khí hơi thoải mái, lại nói: “Cái bóng đêm ta lúc thì hung mãnh dị thường, giống như đối với tử địch, lòng đầy sát ý không nương tay.

Ta nói người chớ giận, thái độ lúc trước đối đãi với yêu tộc, người thật sự có một cỗ tàn nhẫn như vậy.”

Tiểu Tuyết nói: “Sát ý? Thì ra là thế, Loạn Trần đại sư cũng nói ta trời sinh sát khí nặng, mới truyền Thanh Phong kiếm tiến hành chống đỡ, nhưng cái này không có gì không thể trách người.” Nói đến khuyết điểm của bản thân, nàng nói ra một câu bình thản: “Khi còn bé mọi người chê ta cô quái, Loạn Trần đại sư nói ta sát sinh tốt, còn có gặp Hồng Tụ rút kiếm chém loạn chém loạn đầu.

Những tính tình xấu này ta đã sớm nhìn thấu, trong lòng hẳn là không âm u, nhưng vì sao không thể rời Vạn Tượng kính?”

Đào Yêu nói: “Lúc trước ta còn đang hoang mang vì chuyện này, hiện tại đã nghĩ ra một chút mầm mống.

Sát khí hoặc trời sinh của người, âm u chưa chắc đã ở trong lòng.

Vạn Tượng Kính dị thể có hiệu quả “Hiện ẩn”, dù người ẩn tàng nơi khác phát ra tính tình.” Vuốt vuốt cầm trầm ngâm nói: ” Trái tim trước kia của người đổi cho ta, nếu tính âm u giấu trong tâm hồn, hoặc nhiều hoặc ít sẽ bị nhiễm, theo lý mà nói ta nên sớm cảm thấy, nhưng mà tình huống này cũng không phát sinh.

Thời khắc Yêu Hoàng đoạt hình thần của ta, người thông qua Thanh Phong kiếm xa xa cứu giúp, nếu trong lòng hơi có âm u, đã sớm cùng nhau nhập ma.

Khắp đầu mỗi tổng hợp, có thể kết luận khí tức âm u không ở trong tâm hồn người.”

Nói đến đây, hắn nhìn về phía vách động, ánh mắt càng thêm thâm thúy: “Không ở trong lòng thì trách.”

Tính cách con người do linh hồn sinh ra, theo trái tim “hồn” mà định.

Quý tính quý quyết biến hóa đa biến, chính là vô tâm chi ý...

Mà Thiên Phong Long Bảo của người hóa thành vũ khí bản của nhân loại, đủ để bao giấu toàn bộ tâm hồn, làm sao có một tính tình ngoài lòng? Trừ phi người trời sinh đặc dị, trên người còn có bí xử cất giấu tính tình nam nhân ẩn giấu.

Ừm.

Đành phải quan sát từng tác da thịt toàn thân, mới có thể tìm ra dấu vết để lại...” Sau một hồi lải nhải, Tiểu Tuyết hơn phân nửa không nghe rõ, thật vất vả đợi đến khi nó tạm dừng, vội nói: “Người kiểm tra toàn thân ta là được rồi!”

Đào Yêu Yêu cười một tiếng, ghé sát bên tai nói: “Xem xét toàn thân mỗi tác da thịt, loại chuyện này sao, vẫn là chờ đêm động phòng hoa chúc của chúng ta làm đi.” Đôi mi thanh tú của Tiểu Tuyết nhú một cái, quay mặt đi, trong mắt lại chớp động hào quang ngọt ngào.

Lần trêu ghẹo đào yêu này chọc cười, ý đồ muốn đuổi đi lo lắng trong lòng nàng.

Quả nhiên lúc nói chuyện phong khí bình hòa, cái bóng kia không xuất hiện nữa, gật đầu nói: “Vây ám tính không ở trong lòng ngươi, nhưng có liên quan tới tâm cảnh của ngươi.

Chỉ cần bảo trì tâm tình trong sáng, sẽ không xảy ra phiền phức gì nữa.” Cái gọi là “Bí ẩn tính tình” đa số người đều có, đào yêu không muốn truy đến cùng, khiến cho Tiểu Tuyết rơi vào vòng xoáy không hiểu sao thích hợp.

Huống chi nàng mười sáu năm tu giữ chính đạo, sát khí trời sinh đã sớm bị loạn trần đại sư đổi thành diệt ma trừ chính khí, cho dù hơi lưu lại trong lòng, tâm tính quang minh cũng không đáng ngại.

Đào Yêu suy nghĩ rất thỏa đáng, chợt xoay lưng ngồi xổm xuống, cánh tay trái duỗi ra nói: “Nào, ta cống ngươi đi đường.

Chúng ta lập tức đi tìm Linh Nhi, tiện thể phá vỡ dị thể Côn Luân, cùng lao ra khỏi Vạn Tượng Kính.”

Tiểu Tuyết theo lời ghé vào trên lưng hắn, hỏi: “Không phải là phải “Không vương bạn” mới đi ra được sao?” Đào Đạo Tổ nói: “Đó là quy tắc do Hồng Quân Đạo Tổ chế định, Ngao Khuyết phải chúng ta để ý nó làm gì? Đương nhiên là ý kiếm cứng rắn xông lên rồi!” Tay phải vung ngang trước ngực, lưỡi dao dài trong vũ trụ lóe sáng, trong miệng tuyên bố: “Huyền môn bảo vệ trọng tình trọng nghĩa, Côn Luân thúc đẩy tiên đạo tị thế tuyệt tình, tôn chỉ bất đồng không tương xứng với nhau, cho nên chúng ta không cần tiếp nhận hạn chế của bọn họ.

Pháp giới cổ đại ắt có pháp ấn ẩn giấu, để giúp người sáng chế pháp chú có hiệu lực lâu dài.

Tìm ra pháp ấn do Hồng Quân Đạo Tổ lưu lại, dùng phong trảm của vũ trụ mà hủy, thế giới Vạn Tượng Kính liền có thể phá vỡ.”

Lúc phân tích, đào chết non vận khí đi vòng qua lưng, trong đan điền tiểu Tuyết chân khí dần dần đáp lại, ầm ập chảy qua tứ chi kinh lạc, quanh thân thoáng như tắm vào suối nước nóng.

Nàng kích đầu một hồi lâu mệt mỏi quá độ, hỉ Phụng Nhân Thương Nhân chợt buông lỏng, tăng thêm cái này hội thật ôn

dưỡng nguyên thần, trong khoảnh khắc chuyển vào trạng thái ngủ say cùng loại với trạng thái hôn mê.

Tiên khách tu chân thường ngủ say năm, như Trần Đoàn lão tổ nằm dài trên Hoa sơn của Tống sơ, hấp thụ linh khí bên ngoài để dưỡng nguyên thần, tỉnh lại tất nhiên đạo hạnh tăng nhiều, tình huống của Tiểu Tuyết lúc này cũng đồng lý.

Đào Yêu Yêu âm thầm suy nghĩ, sau đó tâm tình trở về với Ninh, bóng đen không đến quá nhiều, rất có lợi cho việc ta tìm cứu Linh Nhi quan băng.” Tay trái hắn xoay chuyển ôm chặt lấy tuyết nhỏ, tay phải cầm kiếm chỉ về phía trước, sải bước chạy vào trong động.

Ước chừng nửa nén hương công phu, trên mũi kiếm rung động “Vù vù”, giống như xé rách mấy tầng kén dày.

Đào Yêu Yêu thăm kêu “Tới rồi!” Theo lý mà phán đoán, phòng tuyến bí ẩn cất giấu pháp ấn dày đặc, hang ổ quỷ thủ kia cũng ở cùng một vị trí.

Chỉ thấy sương mù hai bên lưỡi kiếm phân ra, ánh sáng lộ ra lỗ thủng, trận pháp tổ sư Côn Luân thiết lập bị mũi nhọn vũ trụ đâm thủng.

Đào Yêu Yêu nhảy vào, đặt chân xuống nhìn theo, cảnh tượng trước mắt khiến người ta kinh sợ.

Trung tâm địa động là một thạch sảnh to lớn, bên ngoài dựng bốn cây ngọc trụ, lò mờ cấu thành hình thức cạnh cửa.

Bên trên treo tám biển viết “Vạn Tượng Quy Tâm điện”, bên trái bên phải là bài thơ nhỏ:

Huyền cơ trốn trong lòng đã lâu.

Cánh cửa ẩn sâu vào trong nước.

Phá hết mê mộng mới có thể xuất hiện.

Dấu chứng tuyệt tình là Chân Tiên.

Đại ý phù hợp với chủ chỉ của Côn Luân tiên tông, nhưng mỗi câu khởi đầu lại là bốn chữ “Huyền Môn Phá Ấn”

Đào Yêu Yêu lập tức ngơ ngác, thầm nghĩ: “Nhìn xem ý tứ này, Hồng Quân Đạo Tổ sáng lập ra kinh nghiệm dị thế, đã định trước ta phải tới phá pháp ấn của hắn! Bực trù, nhiếp hồn

đều có dự đoán, nhưng muốn làm chuẩn xác như vậy, tối thiểu phải có tu vi thâm hậu mấy vạn năm.”

Cực Mục nhìn về phía sau cây cột: Đỉnh chớp đại sảnh sáng ánh sáng hơi nhộn nhạo như mặt nước, đáy hồ xanh lam trong vắt như bầu trời, quả thật hợp với “Trên trời có nước, trong nước có ý nghĩa” của trời.

Mới nhìn hình dạng tương quy tàng dịch “Thủy khí dục” quẻ tượng, tế quan lại mơ hồ phù hợp với “Tượng vật vân” của Sơn Dịch.

Đạo tính của Hồng Quân Đạo Tổ thay đổi, từ từ quy về Tàng Khôn Đạo, quá độ về phía Liên Sơn Thiên Đạo, là biến hóa huyền ảo khó hiểu nhất trong Tam Dịch.

Đào Yêu Yêu sinh lòng thấp thỏm, suy nghĩ “Dựa vào việc ta giải ngộ đối với Tam Dịch, xông qua Vạn Tượng Quy Tâm điện này cũng không khó.

Chỉ là ngàn vạn cẩn thận chú ý, chớ để bên ngoài nhiễu loạn Phương Thốn, hãm vào cơ quan sinh trắc trở.” Lại quan sát tình thế, chỉ cảm thấy khắp nơi là sương mù, bên ngoài điện càng nhiều, hỗn loạn cuộn cuộn, giống như vô số màn che sắp căng nứt ra.

Đang nhìn “Vù” một tiếng, thật sự là màn sương vỡ ra, nhảy ra một bóng người màu xanh.

Đào Yêu Yêu vừa thấy mừng rỡ, kêu lên: “Đại ca ngươi cũng tới rồi!” Người tới đứng là Lý Phượng Kỳ, trong lòng bàn tay nắm chặt Hồng Minh kiếm, lớn tiếng quát hỏi: “Ai?” Về mặt của Đào Yêu vui mừng, nhớ tới Đường Liên Bích, Bách Linh, Tiểu Tuyết, tính cả mình đều nhập kính, hiện tại Kiếm Tiên thủ đồ lại đi theo, nhân thủ trước Băng Phách điện kia đại giảm, an toàn của Côn Bằng Hoàn có thể bảo đảm không? Văn Phi thù hận nàng sâu đậm, có nhân cơ hội ra tay gây hại không? Càng nghĩ càng sốt, càng đi đến hai bước chờ hỏi thăm.

Đột nhiên Lý Phượng Kỳ nói: “Ngươi là người phương nào, đứng lại!” Kiếm quang lướt ngang tới.

Đào Yêu Yêu vội giơ kiếm ngăn lại, chỉ sợ uy lực của vũ trụ quá mạnh, trên thân kiếm chỉ mang theo công pháp của Côn

Bằng phái.

Song kiếm giao nhau, hồi âm bỗng nhiên rất dễ nghe.

Lý Phượng Kỳ ngẩn ngơ, kinh ngạc nói: “Chân khí thuần dương! Người có chân khí thuần dương...” thối lui hơn một trượng đặt câu hỏi: “Người là tiền bối Nga Nga à?” Ta là huynh đệ người đào non chết yếu đó! Người của Ngao phái... “Người ngưng mắt nhìn kỹ đối diện, tướng mạo quần áo chân khí không khác gì, quả nhiên là chân thân của Lý Phượng Kỳ, chỉ là thần thái tràn đầy, phần chân bùng bùng., Lại giống như thiếu niên trẻ hơn mười tuổi! Lý Phượng Kỳ cũng đang quan sát đối phương, kinh hãi dần dần bình định, nói: “Ngao Nghiêu phái? Nói như vậy, người là đệ tử bốn phái lão là ở ngoài núi thu nhận, còn chưa trở về tự nhiên dâng hương quy tông à? Ồ, vị cô nương này là ai, cũng mặc phục sắc nữ đệ tử Nga Khuyết.” Nhìn chằm chằm Tiểu Tuyết ngẩn người nhìn.

Đào Yêu Yêu nói: “Nàng là tiểu... ngay cả nàng cũng không nhận ra sao?” Lưng nàng hơi nghiêng, làm cho mặt Tiểu Tuyết đối diện với ánh sáng.

Lý Phượng Kỳ lắc đầu nói: “Không biết, là sư muội một bạn học đạo của người đi,

Giống như nàng đã bất tỉnh, người vì cứu nàng đến nơi này?” Không đợi Đào yêu trả lời, ngữ khí chuyển biến: “Ta cũng là vì cứu một nữ tử chạy tới đây, đầu đá mờ mịt rất lâu, vẫn không cứu nàng trở về.” Đào Yêu suy nghĩ “Cứu một nữ tử...” suy đoán là Âu Dương Cô Bình bị quỷ thủ bắt đi, Lý Phượng Kỳ phần chân bỏ mình đuổi vào trong gương, về phần hấn vì sao thần chí thất thường, thủy chung không nghĩ ra nguyên do, không nghĩ ra được nguyên do gốc rễ.

Lý Phượng Kỳ nói: “Nếu mọi người đều là bạn cùng nhà, ta nói thật với Đào huynh đi.

Lần này tiểu đệ được đại sư Loạn Trần phái đi tra xét nguyên nhân gây ra ôn dịch ở chỗ Xuyên Đông.

Chưa từng nghĩ mình sẽ trách lầm một con bướm nhỏ có lòng tốt, làm cho nàng cùng đi điều tra tìm hiểu ngọn nguồn ôn dịch.

Chúng ta lên vào hồ nước mấy trăm dặm, gặp phải ma quái thật dài thật lớn, trong tranh đấu con bướm nhỏ lẫn xuống vực sâu, tựa hồ bị quái thú cuốn đi, ta liền theo sát mà đến... “

Trong chốc lát, đào chết yếu tỉnh ngộ, Lý Phượng Kỳ trước mặt thật khác thường, lại là hình tượng trong lòng hấn thâm ẩn không muốn tự nhìn mình!

Mặc dù đột phá tình chương thành tựu tiên thể, đáy lòng hấn còn sót lại mối hận chưa bị san bằng, hơi một ý nghĩ liền như cạo xương đoạn ruột, bởi vậy trước nay đều cố ý tránh nghĩ đến.

Vừa vào Vạn Tượng kính ẩn niệm thành sự thật, nghiêm nhiên biến trở về thiếu niên ngây ngô, bắt đầu từ lúc bắt đầu trải qua nguy hiểm, ý đồ đền bù tiếc nuối cùng với Tiêu Tiêu lưu lại.

Lại mất tung tích Âu Dương Độc Bình, hai đoạn ký ức giao thoa lẫn lộn, lại làm cho đồ đệ Kiếm Tiên cảnh lão luyện cũng điên đảo ba phen bốn phía.

Lý Phượng Kỳ kể lại một lát, dần dần mất đầu mối, nói không rõ là phải cứu tiểu hồ điệp, hay là một nữ hài nhi nhân loại.

Đột nhiên sương mù chấn động, trong Quy Tâm điện truyền ra tiếng gào thét giận dữ của quỷ vật trấn điện.

Lý Phượng Kỳ sắc mặt đột biến, nói: “Không nói, ma quái phát hung đối với nàng bất lợi, ta phải lập tức chạy tới cứu nàng!” Lời còn chưa dứt người đã vào điện.

Hồng Minh Kiếm nhanh như vậy, không kịp dừng lại, vội vàng kêu lên: “Bên trong nguy hiểm chớ chạy loạn!” Sau đó nhảy về phía sau ngọc trụ.

Lần thứ tám mới thật sự chân thành Vô Tư Chi Mộ.

Hai chân mới vững chắc, Đào Yêu Yêu lập tức đưa tay lôi kéo.

Đã thấy Lý Phượng Kỳ như bèo trôi, quay tròn đảo quanh, đầu ngón tay cách hần ba tấc, chung quy cũng không thể chạm đến.

Xa xa truyền đến tiếng nói: “Trong nước thiên cấm địa thủy biến ảo, người nhập điện tất phải chịu đau khổ mê hồn chuyển thể.” Đúng như lời này nói ra, thủy văn trên đại điện lay động, phía dưới thiên quang lộn xộn, cảnh tượng tựa như Càn Khôn Dịch vị.

Người ở giữa khó phân biệt phương hướng, không tự tìm hãm được sẽ chuyển vòng ngay tại chỗ.

Giọng nói kia còn nói: “Thánh Giả Tiên giới tâm tình sáng triệt, mới có thể ở đây ổn định hình thần thủ hình.

Lòng bàn chân thiếu niên này như mọc rễ vậy.

Đường công tử, hần là tiên thánh phương nào? Vậy mà tu vi không kém người bao nhiêu!”

Đào Yêu Yêu rùng mình, ngưng tụ thị lực quan sát.

Bóng người đằng sau màn sương mù trắng tấp, đường cong kiên cố như băng điêu, ngoại trừ Đường Liên Bích ra không có người thứ hai nghĩ.

Nhưng cổ âm này thập phần già nua, mơ hồ mang theo khiếp sợ, tuyệt không phải do Đường Liên Bích phát ra.

Đào Yêu Yêu thâm vận chân lực, há mồm “Hô” thổi ra, sương mù trong điện nhất thời bay tán loạn.

Giọng nói kia nói: “Ồ! Là chân khí Thuần Dương! Lại là một vị anh hùng thiếu niên của... Ngao Bí phái! Ngao Huyền Huyền môn, sinh rất tốt...” Ngữ khí kinh hỉ đan xen, tựa hồ không còn địch ý.

Đào Yêu Yêu nghe thấy, trước thạch đài đại điện có một cổ thụ khô cao lớn đang ngồi, đôi môi khô cằn cằn nhần, lời nói

lúc trước hiển nhiên cũng xuất phát từ trong miệng nó.

Đường Liên duyên cách nhau ba trượng, yên lặng giảng co như núi, hai mắt nhìn chăm chăm sau lưng thầy khô.

Thuận theo ánh mắt của hắn nhìn lên, trái tim trong lồng ngực đập loạn.

Chỉ thấy trên bệ đá huyền quang óng ánh, phóng ra chính là quan tài bằng của Long Bách Linh!

Di thể của Linh Nhi đoạt được từ quỷ thủ, lại bị đặt vào nơi vạ phần khẩn yếu.

Lúc linh niệm đào cơ hội vận tập, sớm cảm thấy phía dưới bệ đá tiên khí nồng đậm, duy trì pháp ấn dị thể Vạn Tượng Kính giấu ở nơi đó.

Nhìn tình trạng cảnh giới của Đường Liên Bích, cơ quan phụ cận bệ đá khẳng định cực kỳ lợi hại.

Nếu muốn đoạt lại quan tài bằng phá vỡ pháp ấn, cần phải theo tam dịch, minh phán tiên pháp, từ từ tới gần chiếc kia.

Hắn đang suy nghĩ phương hướng, không kịp nghiêng đầu vai, lộ ra nửa khuôn mặt tuyết nhỏ, khí tức chớp mũi hướng về phía bệ đá.

Thầy khô thấy thế sợ hãi kêu lên: “Ôm chặt lấy cô bé kia!”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe tiếng gầm như sấm, sương mù một lần nữa hội tụ, hóa thành quỷ thủ chộp về phía tiểu Tuyết.

Lần trước trần diện quỷ bị Lý Phượng Kỳ đâm bị thương, giờ phút này cuồng bạo như điên, năm cái móng vuốt dài đẩy ra huyết phong đỏ tươi, thế đạo tăng cường mấy chục lần.

Đào Yêu Yêu đón thế bổ một kiếm qua, lập tức chém móng vuốt thành mấy khúc.

Quỷ trần diện phát ra tiếng kêu thảm thiết, chân tay tàn phá hóa thành khối mỏng, quanh co khúc khuỷu về dưới đáy bệ đá, tốc độ nhanh chóng hơn xa lưu tinh.

Nhưng chỉ trong một khắc điện quang hỏa thạch, Đường Liên Bích tùy thời di động, thân vị cách bệ đá gần hơn trượng.

Đào Yêu Yêu thấy thế đồn ngộ “Đường Liên Bích muốn cướp lại quan tài bằng, cũng đang phỏng đoán bố cục trong điện.

Đường lui của quỷ thủ quanh co khúc chiết, âm thầm hợp quy về đồ hình Tàng quẻ, nhất định là con đường đến gần bệ đá chính xác.”

thây khô kia than thở: “Vũ trụ phong, chẳng trách cường bá như vậy...”

Ài, ngự sử kiêm nhân dục, lại không bị dục vọng không chế, từ xưa đến nay ai có thể làm được! Hai vị chính là đại cao thủ hiếm có ngàn năm nay của Thang Nga Huyền môn, hôm nay song anh đều tới, xem ra tiên đoán trên cột cung điện phải ứng nghiệm.” Thở dài chưa dứt, tiếp tục nói: “Cử anh danh của Đường công tử, lão hủ tri thức đã lâu.

Danh hào của vị cao sĩ này, mong rằng có thể phá vỡ khái điếc của mình.”

Trước khi quỷ trần điện tập kích, thây khô từng nhắc nhở “Ôm chặt cô gái”, đào yêu đuổi đối với nó rất có hảo cảm, nghe nó ôn hòa khiêm tốn, liền trả lời: “Ta là sư tôn tân nhiệm của Nga Khuyết, họ Đào tên Yêu Yêu non chết non.” thây khô nói: “À, lão hủ hoàn toàn choáng váng rồi.

Người đức cao đạo thâm như vậy, không phải sư tôn Huyền Môn thì có thể là ai? Hai vị khác đích thị là cao đồ dưới trưởng sư tôn.” Đào Yêu Yêu nói: “Không cần khách sáo, nếu người thật sự tôn kính Huyền môn, liền đem môn đạo quỷ trần điện bắt người nói cho ta biết đi.”

Thây khô nói: “Vạn Tượng Quy Tâm điện là cấm sở tiên nhân tiến vào tu tiên thánh, người tự tiện vào đều bị quỷ bắt giữ, bỏ vào Huyền Hoàng thai tù vậy khôn đến cuối cùng.

Nếu thủ tọa Côn Luân ngoài kính phát ra điều khiển triệu hồi, Trần điện quỷ cũng sẽ phụng mệnh xuất động, đem ngoại địch xâm nhập Côn Luân đạo tràng, ngoại vật nhiếp vào nơi đây.

Đúng như cổ quan tài bằng này đặt trên đài, chính là do tòa thư chú trên thiên văn gây nên.”

Đào Yêu Yêu nhìn lại Tiểu Tuyết một cái, trầm tư “May được kiếm đâm Trần Điện quỷ của Tuyết muội, mới không bị bắt vào hiểm địa.

Nhưng Đào Ngột thủ đồ như bị chiếm đóng, lại không biết bị nhốt ở đâu.” thầy khô gior cánh tay như củi khô chỉ vào Tiêu Tuyết nói: “Về phần đột biến lúc nãy, chỉ vì nữ hài nhi kia chưa tu thành tiên thể, không có tư cách vào điện tu hành.

Hô hấp đục ngầu đối Huyền Hoàng đài, thủy lệnh Trấn điện quỷ bạo xuất phát uy lực.”

Đào Yêu Yêu nhíu mày, thầm nghĩ “Thân thể Tuyết muội Lan Chi của ta, hô hấp thanh hương, nào có nửa phần đục ngầu!” Ánh mắt chuyển, nhìn qua vòng tròn xoay quanh Lý Phượng Kỳ: “Hắn thì sao? Thuần Dương Tiên Thể đã thành, làm sao mà dị trạng như vậy?” thầy khô nói: “Vòng quay này tức là tu hành rồi.

Người này mặc dù thân thể tiên thể, nhưng không như Đường, đào hai vị tâm tình sáng tỏ, năm xưa ần ần đau lòng, cho nên bị chuyển thể ly hồn ma luyện.

Nếu có thể thoát khỏi âm u trong lòng, cũng có thể đứng vững hai chân như hai người kia.”

Phân lời chưa dứt, chợt nghe Lý Phượng Kỳ hét lớn một tiếng.

Lại là hấn nôn nóng chuyển thành, nín chân duỗi chân phải, đợi đến khi muốn cưỡng ép định trụ thân hình.

thầy khô gấp gấp kêu lên: “Không được!” Đào Yêu phát giác ra tai hoạ, cũng kêu lên: “Coi chừng!” cất bước muốn cứu.

Lý Phượng Kỳ đã ổn định chân tướng, ra sức bỏ dỡ chuyển thể.

Trong giây lát, tiếng sét đánh vang lên đỉnh tai, ánh sáng lập lòe chói mắt, phảng phất như con quay chợt dừng lại, bắn ra rất nhiều vụn vật.

Thân thể Lý Phượng Kỳ xoay quanh trên vạn mặt minh kính, mỗi một mặt đều có hình ảnh của mình, hoặc cười hì hì, hoặc giận dữ, hoặc nhàn nhã, hoặc kinh hoảng, thiên tư trăm phần trăm lơ lửng trước mắt, bản nhân nhìn mệnh mông không gì biết được.

thầy khô nói: “Nhân tâm vạn mặt, hồn lạc vạn đường, tâm hồn đột nhiên phân giải, tất nhiên hăm sâu vào mê mộng, muốn tìm lại mình ngàn khó ngàn vạn khó khăn a!”

Bên kia Đào Yêu Yêu vừa mới bước ra nửa bước, trong lòng đã biết không ổn, thầm kêu ” trúng chiêu!” Chân khí tuôn về phía bàn chân, mơ hồ có xu thế rời thân đi xuống đất.

Thầy khô kinh ngạc nói: “Sao Đào sư tôn lại có tai ương thất pháp! Đúng rồi, người tương tự Đường công tử, mặc dù đã tự mình tâm cảnh, nhưng không làm được tuyệt tình không lo lắng, là lấy vụn vụn có thể đứng vững gót chân, không cách nào tự do hành động.

Ài, đáng thương một thân thần thông tuyệt thế, kết quả lại trở thành cảm phiền của quỷ trấn điện.” Theo tiếng nói của hắn, quỷ quái trong lỗ thủng bệ đá từ từ gào thét.

Đào Yêu Yêu nói: “Theo người nói, thần thông của ta bị quỷ trấn điện cướp đi sao?” Thấy hắn lúc này vẫn có thể nói chuyện, thầy khô sợ hãi đến thất thần, làm sao trả lời được.

Sương mù Hoắc Địa ngưng tụ thành quỷ thủ, đổ ập xuống, trao phong nổi lên thật có uy thế dờn sông lấp biển.

Đào Yêu Yêu đang đợi vũ trụ đón đầu, chợt phát hiện trong phong vụ lóe ra từng điểm hàn mang, đúng là Cúc Anh kiếm quang của tiểu Tuyết! Cũng là một chút linh niệm hiện lên, lúc này thu hồi vũ trụ phong, cứng rắn chịu một đòn này.

Cúc Anh kiếm của quỷ vận trấn điện, hiển thị là lấy từ Tiểu Tuyết, nếu dùng vũ trụ đánh tan, pháp lực của Tiểu Tuyết có bị hao tổn hay không? thà rằng tự thân đứt gãy, không thể để Tiểu Tuyết chịu thiệt.

Đào Yêu Yêu đã sớm định ra ý nghĩ này, bởi vậy mở rộng cửa lấy thân làm lá chắn, chỉ làm ra tư thế che chở cho Tiểu Tuyết.

Trong chốc lát mấy đạo hào quang lóe lên, Cúc Anh kiếm đâm trúng ngực, phần bụng của hắn.

Nhưng cảm giác đau nhức kịch liệt như đao cắt, tuy có hai tầng phòng ngự là Thiên Vương Thuần Thần Mộc, lực phủ ngũ tạng giống như cũng sắp vỡ vụn ra.

Đào Yêu Yêu giật mình “Tiểu Tuyết Kiếm Thuật tinh tiến tới cảnh giới này! Chỉ nói riêng về lợi hại thì gần như có thể đối địch với vũ trụ... Không thể nào tiến bộ nhanh như vậy, nhất định là Trấn Điện quấy phá, phóng đại uy lực pháp thuật của nàng lên nhanh chóng.”

Quý thảo tấn công mãnh liệt không xong, tựa hồ hao lực quá mức, phiêu tán giữa không trung chờ đợi cơ hội thứ hai.

Thây khô phục hồi lại tinh thần, sợ hãi than: “Đào sư tôn mang theo chính là Thần Mộc Giáp sao? Thiên Sơn Tiên Tông hộ thể Thánh khí, khiến lão hủ mở rộng tầm mắt.” Trong bụng Đào Quy như đao kéo móc, đau đến mức khí huyết tán loạn, há miệng không phát ra được âm thanh.”

Sau vai Tiểu Tuyết lại lúu rúu khẽ ngâm nga, trong ngũ tạng nhiên xao động dị dạng.

kiếm tâm hồn Lý Phượng Kỳ mê tang, cát hung khó liệu.

Đào Yêu Yêu lên cảm giác bị thiêu đốt, thầm nghĩ “Tiến không được tiến, không thể lui, ác quỷ tùy thời ở bên cạnh, hai đầu cứu không kịp, vậy làm sao bây giờ! Hắc, đại ca Tiểu Tuyết có ba dài hai ngắn, ta còn sống một mình làm gì!” Tâm liêu lĩnh, lóe lên vũ trụ, muốn cứng rắn lao về phía cấm địa tu tiên của Côn Luân.

Đường Liên Bích chợt cười lạnh một tiếng, góc áo nhẹ nhàng, bước về phía trước gần nửa bước.

Lòng bàn chân vừa chạm đất, Đào Yêu Yêu liền cảm thấy, pháp lực của hắc cũng nhanh chóng truyền vào trong lòng đất.

Trần điện quỷ đột nhiên có chiến cơ, vung móng vuốt công mạnh đến, liền nghe bốn phương tám hướng nổ vang, tất cả đều là cột sáng màu vàng do lôi viêm lưu ngưng tụ thành.

Đường Liên Bích cầm Huyền Thủy kiếm rung động, triệt tiêu thể công của Lôi Viêm, pháp lực tất cả phản bội, đôi đồng tử tinh hoa lóe lên, chân khí trong cơ thể tựa hồ gia tăng một chút.

Trong lòng Đào Yêu Yêu hơi động, thầm nghĩ “Hắn đang làm mẫu cho ta?” Huyền Thủy Kiếm phòng thủ hậu hoạn của Thường Sinh.

Lúc đó cung điện chấn động, cửa ra vào biến ra hồ nước lớn, mấy cây cột đá đều khuynh đảo trong nước.

Thây khô sợ hãi liên tục kêu: “Đường công tử, Đường công tử xin miễn giơ cao chân quý.

Người tu hành nhanh như vậy đã nhanh, lại giống như trong lửa lấy muối, vừa chịu khổ đau lại hung hiểm vạn phần, vẫn phải dựa theo trình tự bình thường tiến lên!”

Nghe xong mấy câu này, đáy lòng Đào Yêu Yêu sáng như tuyết, đã hiểu rõ quy trình tu hành của Quy Tâm điện: Lúc mới vào, ly hồn chuyển vòng, Minh triệt tâm cảnh mới có thể đứng vững.

Sau đó tìm tòi quỹ tích quỹ xuất hiện của Trần Điện, dần dần đập khắp nơi trong điện tranh đấu, cuối cùng quán thông tiên lý hành công hoàn mãn.

Nếu ngại phương pháp này quá chậm, cũng có thể tùy ý đi lại, chỉ là muốn bị quỹ lấy pháp tập thân khảo nghiệm.

Bước chân càng nhanh càng lớn, cường độ quỹ tập kích của quỹ trần điện cũng càng thêm mãnh liệt.

Tu hành giả chịu được đả kích, chịu đựng được thống khổ, tâm tính bị ma luyện, pháp lực bị lấy đi thì gấp bội trở về bản thân, đạo hạnh tự nhiên đột nhiên tăng mạnh.

Con đường thành công cực kỳ hung hiểm, đã gần giống với Bồng Lai tiên tông khổ hạnh đặc đạo, sắp sửa đặc đạo.

Tuy tiên tông pháp học bắt nguồn từ Tam Dịch, tu đến cao thâm nghĩa lý tương đồng, nhưng bởi vì đau đớn quá khó chịu, hơi không cẩn thận sẽ phát điên, cho nên “Tốc hành” đều là Côn Luân tiên khách không lấy.

Đường Liên Bích năm xưa lưu lạc Côn Luân tiên cảnh, biết rõ người này huyền bí trong đó.

Theo tính tình cùng nhẫn nại của hắn, vốn nên đi nhanh về phía trước lấy lại quan tài bằng thì hơn.

Sở dĩ áp dụng phương pháp ” hoãn hành”, hiển nhiên là cân nhắc hậu quả Huyền Thủy kiếm kháng tập nghiêm trọng, sợ trong điện thủy hoạn liên tiếp phát ra, nguy hiểm đến an ổn quan tài bằng.

Đào Yêu Yêu ngẫm phục hắn, thầm nghĩ “Thằng này cũng có chút đầu óc.” Vừa nghĩ đến điểm máu chột, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng.

Bản thân hắn có lực phòng ngự cực mạnh, Thiên Vương thuận thêm vào Thần Mộc Chiến Giáp, pháp thuật chân khí thủ hộ không hề tiết ra ngoài.

Trần điện quỷ thủ pháp còn pháp, mục tiêu ma luyện thực sự là một mình Tiểu Tuyết, nếu đi nhiều thêm vài bước thì pháp lực Tiểu Tuyết chẳng phải sẽ được tăng cường? Hơn nữa trực tiếp đi đến trước đài lấy quan tài bằng, phá pháp ấn, chẳng những rút ngắn thời gian ra khỏi gương, còn có thể mang theo Lý Phượng Kỳ nhanh chóng thoát hiểm...

Kế sách đoạt được nhất cử không được, lập tức cất bước đi vào quan tài bằng.

Thây khô sợ hãi kêu lên: “A nha!” Gió lốc quỷ trảo của Trần Điện nổi lên, Cúc Anh kiếm quang như sóng lớn, cuộn cuộn chui vào ngực trước người Đào Yêu, xuyên qua lưng, tiến đến trở về đan điền tiểu Tuyết, hóa thành Thuần Dương chân khí tích hậu.

Đào Yêu Yêu cảm nhận được quá trình này, suy nghĩ nhiều đến mấy lần như vậy, Thuần Dương Tiên Thể của tiểu Tuyết đã luyện thành rồi! ” cao hứng, chân sau lại bước lên nữa.

Quỷ trần điện tấn công tới, kiếm quang xuyên thân biến trở về Thuần Dương chân khí, tiếp tục tăng thêm đạo hạnh cho Tiểu Tuyết.

Nhưng liên tiếp chịu hai đòn nghiêm trọng, dù chiến giáp thân mộc tiêu tán, Thiên Vương Thần Thuần bị thương, đào yêu vẫn đau đớn không tả nổi, từng tác gân cốt như sắp bị Cúc Anh kiếm cắt nát.

Thật sự khó có thể tiếp tục, cúi đầu tạm thở dốc, khóe mắt liếc về phía Lý Phượng Kỳ, thoáng chốc hoảng sợ la lên: “Đại, đại ca... Dừng...”

Lý Phượng Kỳ hoang mang ở giữa Vạn Điện Kính tượng, xuất thần đứng một lúc lâu.

Thẳng đến một mặt trong đó hiển hiện mười mấy năm trước tình trạng thiếu niên ý khí, thần sắc hoàn toàn không phân biệt thần sắc.

Hắn mới phảng phất tìm được “Chính mình”, vươn ngón tay ra hướng mặt kính kia, chạm vào liền bị hút vào, toàn bộ thân thể

giống như trang giấy nhẹ nhàng trôi về phía trong.

Tình hình đào yêu ám sát nguy cơ: Một khi thân hãm trong gương kia, Lý Phượng Kỳ vạn khó thoát chạy, đợi đến khi muốn cứu viện lại đau đến không gượng nổi nữa.

Nhìn về phía Đường Liên Bích Nhãn lộ ra vẻ chờ đợi, chợt nghĩ đến “Người nợ mặt lạnh lòng, ta mong hãn cứu người thuần túy là giả bộ.” Thật ra trong bóng tối hãn cũng biết, Đường Liên Bích động thì bị tập kích, phải sử dụng Huyền Thủy kiếm, đi đến chỗ Lý Phượng Kỳ trải qua hơn mười lần phòng thủ, tai họa nước bùng nổ còn không tránh được lật đổ đại điện, quan tài bằng sắt khó bảo toàn, bởi vậy không cách nào hành động, bởi vậy không thể nào hành động.

Trong chốc lát, kinh hoàng luống cuống, trên trán túa đầy mồ hôi.

Cảm giác thân khô nói: “Vạn Tượng Quy Tâm điện, nếu như tâm tán không về, nhất định sẽ lạc mất bản tượng, từ nay về sau thân du tẩu dị giới vĩnh viễn không xuất hiện.” Đào Yêu Yêu càng lúc càng hoảng loạn, cảm giác đau đớn giống như sóng dữ dâng trào, khí lực cực tốc suy giảm, Tiểu Tuyết nhẹ nhàng cũng nặng nề như sắt đá, chân cong xuống nửa ngời xồm tại chỗ, đã thấy toàn thân Lý Phượng Kỳ chui vào mặt kính, quang ảnh bốn phía tắt ngấm, biến mất không chút dấu vết.

Xác khô kia lại nói: “Sớm nữa canh giờ, có một cô gái cũng từng nhập điện chuyển thể, cố gắng phát công đứng lại, kết quả thất lạc ở trong dị giới si tâm sinh thành.

Vị tiên đồ vừa đi kia cũng mất đi si mê, hai người bọn họ tâm tình đều nhập, mệnh số tương hợp, ước chừng có thể gặp nhau ở dị giới.”

Đào Yêu Yêu hít một hơi thật sâu, gian nan hỏi: “Sớm... Nữ tử trước kia?” thân khô nói: “Đúng rồi, nữ tử kia đã biến thành thân thể Huyền Dương Tiên, hãn là cao thủ bói toán môn phái các ngươi.” Đào Yêu đoán được là Âu Dương Cô Bình, lần theo dấu vết của quỷ thủ ngộ xông vào Quy Tâm điện, trước một khắc đã rơi vào bên trong “Dị giới” rồi.

Muốn cứu hai người cần phải ổn định trạng thái bản thân, Đào Yêu tồn tại suy nghĩ Ninh thần, điều hòa kinh mạch khí hành, nhưng cảm giác đau như rút kén, nhất thời nửa khắc cũng không có thể đạt đến.

Quy Tâm điện kinh tâm động phách, bên ngoài Vạn Tượng kính cũng là người đều thất sắc.

Như mộng Nhược cực sợ Tự Văn Phi, nhìn thấy Lý Phượng Kỳ gặp nạn mất tích, trong lúc lo lắng không lo được cái khác, tiến lên cầu xin: “Thiên văn túc thủ tọa, xin ngài biểu hiện bóng dáng Kiếm Tiên thủ đồ.”

Văn Phi nghiêng mắt liếc, nói: “Người dám yêu cầu với ta?” Như Mộng Như Lộ quỳ sụp xuống, một hơi nói: “Nô tỳ ngồi trên ghế giáo hóa, trừ hình dáng con vật nhận được thân người, ơn trời đất tái tạo chưa báo đáp, sao dám tùy tiện cầu nhiều? Tất cả đều vì xưa kia dạy ta chân chỉ tiên đạo, nhân tình thế cố, miệng truyền tai, tâm tư chủ nhân ta cũng có thể suy đoán ra hai ba phần.

Người trước gặp mặt Nga Phản Sơn, ngài giúp Kiếm Tiên thủ đồ khắc chế tinh chương, nói một tiếng tất phá Thuần Dương Tiên Thể, rốt cuộc chưa thi hành, có thể thấy được chân ý là muốn thành toàn cho hần.

Hiện nay kiếm tiên thủ đồ không rõ tung tích, ngài khẳng định có Khiên Niệm trong lòng, tìm kiếm tức thời tìm hiểu.

Nô tỳ vội vàng thay chủ tuyên bố ý đồ, nói nhiều mạo phạm, mong bà đại lượng tha thứ.”

Hồng Tụ nghe vậy nháy mắt liên tục, kinh ngạc nói: “Như Mộng tỳ lời nói mới đúng, quanh co lòng tham nhập lý, trước kia sao không phát giác!” Như Mộng Như lộ ra miệng lưỡi cứng lưỡi, cũng không biết từ đâu ra tay lạnh lợi như vậy, rõ ràng trước mặt thủ tọa thiên văn di chuyển lệnh bài từ trần, thao thao bất tuyệt như dòng nước.

Mọi người bốn phía sợ hãi đứng im, chỉ chờ thủ tọa lời đình nổi giận dùng dùng,

Dũng khí tràn đầy tràn ngập như mộng như sương, liền trong sự yên lặng này tiêu tán hết, tay chân mềm nhũn chỉ đợi cơ quắp nằm xuống.

Nào biết Tự Văn phi vẫn chưa phát tác, mỉm cười nói: “Không sai, ta là nhớ tới Lý Phượng Kỳ...”

Người này là trợ thủ đắc lực của hải nhi ta, có thể đánh vỡ thí luyện si cực hoàn thành hay không, ta đang muốn xem biểu hiện của nó.” nhắc bút viết phù văn, hình ảnh Vạn Tượng Kính thay đổi, hiện ra hình ảnh Lý Phượng Kỳ.

Lý Phượng Kỳ đang chạy vội trong sơn động sâu dài, hoàn cảnh sâu thẳm như đã từng quen biết, trong lòng lại rất cảm thấy hy Kỳ ” hốc đá” hẳn là rớt đầy nước, ta là bơi vào động, sao lại dùng hai chân chạy trốn? Phía sau có một con cóc to lớn đuổi giết ta, lúc này cũng không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Ừm, chắc là nó không chui vào được cửa động.”

Hắn hoảng hốt, cảm giác như có cái gì mất, chợt thấy con đường phía trước bị cắt đứt, nứt thành hơn mười vách núi dài.

Có người ở bên vách đá kêu lên: “Đại sư huynh, đại sư huynh, mau cứu ta với!” Ngữ thanh âm uyển chuyển thê lương.

Lý Phượng Kỳ như tỉnh lại từ trong mộng, lớn tiếng nói: “Đúng rồi, ta vì cứu một nữ tử mới bơi vào hang động dưới hồ sâu, ta là phải cứu một nữ tử!” Chợt sinh nghi “Nàng gọi ta là sư huynh sao?” Chạy gần vách núi dò hỏi: “Ngươi là ai? Là đang gọi ta?” Dưới vách đá truyền đến đáp lại: “Ta là Âu Dương Bình! Ở kêu Huyền môn đại sư huynh Lý Phượng Kỳ!”

Lý Phượng Kỳ giật nảy mình, nghiêng người quan sát, trên đá leo treo năm ngón tay, dài nhỏ trắng nõn là tay thiếu nữ, phía dưới đen kịt lại không thấy rõ người ta.

Nhưng muốn dựa vào một cánh tay bắt lấy, toàn thân treo ở rìa vực sâu, nguy cấp chờ cứu thì khắc không thể trì hoãn.

Lý Phượng Kỳ vội nắm lấy cổ tay nàng, một tay kéo lên.

Chân thiếu nữ kia còn chưa vững, đã cất tiếng khóc nói: “Đại sư huynh, mong ngươi được!” Một con nhào vào trong ngực, đem Lý Phượng Kỳ hù dọa liên thanh kêu: “Này, vị đại cô nương này, chúng ta vốn không quen biết, cũng đừng dụ dỗ gần gũi a.

Lại nói đệ tử Nga Bí đứng thẳng chính phái, sao có thể tùy tiện kéo ôm ấp với đàn bà chứ.”

Thiếu nữ nói: “Sao lại gọi là Tổ Muội Bình Sinh, ta là sư muội Âu Dương Bình của ngươi, không nhận ra ta sao?” Lý Phượng Kỳ lui về phía sau mấy bước, đẩy tay phải phóng ra kiếm quang chiếu sáng, đánh giá trên dưới vài lần, lắc đầu nói: ” Âu Dương Bình năm nay mới tuổi, tiểu nữ nhi một cái! Nào giống ngươi a!, Dáng người cao gầy đầy đặn như vậy...” Nhìn bộ ngực căng tròn của nàng, đột nhiên đỏ mặt, lẩm bẩm nói: “Vừa rồi là lần đầu tiên ta ôm chặt đại cô nương...” Lời còn chưa dứt, thiếu nữ lại đầu thai trong lòng, khóc lóc nói: “Đại sư huynh, ta thật có lỗi với ngươi, chuyện ta làm có lỗi với ngươi, chính là lúc sáu tuổi làm ra!”

Mọi người ngoài Vạn Tượng kính thấy một màn này, phần lớn nghi hoặc khó hiểu.

Hồng Tự từng nghe Lý Phượng Kỳ kể chuyện xưa, đối với nơi bọn họ gặp phải rắn dài, hang sâu tránh cự thiềm, vây khốn Phương Thốn cung lâu năm, ấn tượng của Đoạn Lạc rất sâu sắc, thấy cảnh tượng tựa như Lý Phượng Kỳ thuật lại, giờ ngón tay nhận biết: “Rất giống địa phương bọn họ từng đào thoát hiểm., Một cái động dài thông phương thốn cung, hai thiếu niên tránh né con cóc lớn, không sai biệt lắm với ta nghĩ... A, chẳng lẽ Lý Phượng Kỳ trở lại quá khứ?” Như Mộng Như sương âm thầm giật mình, cả gan hỏi: “Mời thủ tọa chỉ tri, dị giới trong gương sao lại sinh thành như thế, có chỗ nguy hiểm gì!”

Văn Phi nói: “Đó là cảnh vực được hình thành từ trầm tư, nơi nào nguy hiểm chỉ có bọn họ mới biết được.”

Như Mộng Lộ nói: ” Mê tư hình thành... Chắc là ảo cảnh?”

Văn Phi lắc đầu nói: “Thuật thiên địa sáng sinh do Hồng Quân Đạo Tổ thiết lập, đâu phải ảo cảnh có thể so sánh.

Tiên pháp của Đạo Tổ thiết lập, người tiến vào Quy Tâm điện mê hồn, chắc chắn từ trong mê hoặc sinh thành một thế giới khác.

Những suy nghĩ thâm sâu trong lòng bình thường đều chôn sâu trong lòng, những ký ức cũ không chịu quay lại đều sẽ hóa

thành thực cảnh, khiến cho người bị giam cầm khó có thể thoát ra được.” Ánh mắt thấy mặt ngoài Vạn Tượng kính, nói: “Các ngươi xem đi, bói toán đi, hai thủ hạ của Kiếm Tiên nhất định sẽ bại lộ nỗi hận sâu nhất của bản thân.”

Lý Phượng Kỳ đẩy nữ tử trong lòng ra, kiên quyết nói: “Ngươi không phải là Âu Dương sư muội, ta không dây dưa với ngươi, ta tìm được một cô gái khác...” Ngang đầu lên vất óc suy nghĩ, chung quy không nhớ ra được người muốn tìm là ai.

Âu Dương Cô Bình tâm tình kích động, trong miệng lầm bầm: “Ta thật có lỗi với ngươi, đại sư huynh, là ta hại ngươi.

Từ sau khi ngươi xuống núi truy tra ngọn nguồn ôn dịch, tai họa ta tạo thành đã kéo dài rất nhiều năm rồi.”

Lý Phượng Kỳ ngạc nhiên nói: “Sự vụ dưới núi chính là bàn giao trước mặt sư tôn, ngươi làm sao biết được?” Cô Bình nói: “Lúc lâm hành, đại sư huynh sợ pháp lực không đủ, không hoàn thành được mệnh sư, bởi vậy ngươi đi gặp Ma Cô lấy Trấn Ma Phù...”

Lý Phượng Kỳ há hốc mồm, kinh hãi nói: “Hành động bí mật của ta, ngươi sao lại rõ ràng như vậy! Ngươi, ngươi là hóa thân của yêu ma?” Nghĩ tới chữ yêu, chợt như thể hồ quán đỉnh, kinh giác nói: “Tiểu yêu nữ, ta phải cứu tiểu yêu nữ Vũ Tiêu Tiêu! Đúng rồi!”, Ta đến là tìm nàng...” Bỗng nhiên phía sau có tiếng gầm gừ, bóng đen to lớn ngăn cản đường thi đấu, Lý Phượng Kỳ càng thêm hoang mang, mồm lưỡi hỗn loạn giống như lưỡi dao sắc, ngược lại đem ký ức giải phẫu càng thêm rõ ràng: “Là đầu nguồn ôn dịch của con cóc kia đuổi tới rồi! Tiểu yêu nữ lặn xuống nước quá lâu mất đi tri giác, sau lưng lại có ôn dịch đuổi giết, lần này đại đệ tử của Ngao Bí phải cắt sạch không được.” Vừa la hét loạn, vừa kéo Âu Dương Cô Bình nhảy qua vách núi, vừa nhảy qua.

Con cóc ở phía sau gầm lên từng tràng, thân hình to béo của nó liều mạng chen chúc vào trong động, từng chút từng chút một đến gần hai người.

Mọi người bên ngoài nhìn thấy Cảnh Tế Ti, đều biết sơn động, Ngọc Thiềm là mê tượng của Lý Phượng Kỳ biến thành.

Nhưng thấy tình thế cấp bách, kiếp nạn không phải hư ảo, nếu bị thương nặng cũng có nguy hiểm đến tính mạng.

Con cóc bò lên vách núi, phát hiện đường đi bị cắt đứt, lập tức nổi giận hung ác, cái miệng khổng lồ mở ra phun ra đoàn khí màu xanh lá cây.

Lần này như cơn lôi phá thiên, thuận theo đường động phi tốc đánh tới.

Lý Phượng Kỳ kêu to: “Có độc!” Dem Bình thường đẩy về phía trước, tự nhiên mà che ở trước người nàng.

“Bành” vang dội, sau lưng quả cầu khí, Lý Phượng Kỳ ứng thanh ngã xuống đất, vươn cổ dài nôn mửa, bi thảm nói: “Khèn máu, ta học máu rồi.

Sư tôn nói Thiên Vương thuần mới thành, học máu hình hồn câu diệt, mẹ của ta ơi, ta còn không muốn chết...” bên kia Ngọc Thiềm thừ phun ra hao tổn rất nhiều tinh lực, trong lúc nhất thời nhắm mắt súc thế, đuổi chân muốn bò qua vách núi.

Âu Dương Cô Bình quay người bế Lý Phượng Kỳ lên, thương thế chưa quan sát, hai hàng châu lệ đã rơi xuống trước.

Lý Phượng Kỳ nói: “Sinh có nhẹ hơn lông hồng, chết có nặng ở Thái Sơn, ta thấy chết thoải mái chút nào.” Cô Bình khóc nức nở nói: “Đại sư huynh, ta lại hại người rồi.”

Vận mệnh hơn mười năm hiểm ác, toàn là vì ta hạ độc thủ đối với người!” Lý Phượng Kỳ mấp máy: “Không đúng, người nên nói: “Người nhẹ hơn Thái Sơn nhiều, chắc chắn sẽ không chết...”

Cô Bình nói: “Ngày đó người cùng Ma Cô cầu thảo nhiếp Ngũ Âm phù, trùng hợp ta liền trốn ở sau phòng.

Mấy tờ bùa dán lên khung cửa sổ phơi nắng, còn nhớ không? Thừa dịp các người thảo luận đạo pháp, ta lặng lẽ viết ” Yêm Sinh Chú” lên lá bùa kia, chú ngữ tàn nhẫn khắc độc nhất.

Ma Cô năm đó tự Lĩnh Nam tìm được, khi đó đang sửa đổi chú văn, đi âm độc kia gia nhập chính pháp.

Đặc biệt dặn dò ta chớ có tự học dùng, ta lại vụng trộm ghi nhớ chú văn, còn viết lên tiên phù mang theo bên người

ngươi... Sau đó ngươi đau mất tiêu, thân bại danh liệt, lưu lạc thiên nhai đầy đau khổ cô độc, liên tiếp gặp vận rủi.

Đại sư huynh, đều là ác chú gây nên!”

Như Ách Vận Chú vẽ phù giấy, dẫn đến chuyện xuống núi không thuận, phiền toái không ngừng đợi tình hình khác nhau, Lý Phượng Kỳ sớm biết tường tận.

Bên bờ đầm nước cũng xé nát lá bùa, lại không ngờ hiệu lực nguyên rửa lâu như vậy.

Đau khổ cả đời không tìm thấy căn nguyên, kết quả cuối cùng lại xuất ra từ tay sư muội đồng môn sư muội.

Biến cố này đến quá đột ngột kỳ quái, hơi chút suy nghĩ một chút đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Mất nhìn Cô Bình môi đỏ mấp máy, trong đầu hần dần dần cảm thấy mơ hồ, chỉ gọi: “Không đúng, không đúng, ta không phải tìm ngươi, ta muốn tìm tiểu yêu nữ.

Ta vẫn chưa nhận được nàng, sao có thể nói là đau mất.”

Cô Bình nói: ” Yểm Sinh Chú khiến người cả đời chịu khổ, giống như làm ác mộng chết đi được.

Trừ phi người thi chú gánh lấy vận rủi, tránh không cách nào thuật phá giải được.

Đại sư huynh...” hơi dừng lại, thường ngày không cách nào nói ra khúc nhạc tâm tình, chợt kiên định nói ra: “Đại sư huynh, cả đời ta đồng cam cộng khổ với ngươi có được không? Chúng ta cùng ở bên nhau vĩnh viễn không rời khỏi, chắc chắn có thể tiêu tan sát hại của ác chú.

Lần trước ta hơi biểu lộ tình yêu, ngươi ở trước mặt các phái tiên đạo khôi phục danh dự, Giải Pháp này quả thật hữu hiệu! Chân ý của Ma Cô ta hiểu toàn bộ! Đại sư huynh, ngươi cưới ta làm vợ đi.” Lý Phượng Kỳ nghe xong, vươn đầu về phía trước nói: “Không, không, ta muốn tìm... Tiểu yêu nữ, ta muốn ở cùng một chỗ.”

Đúng lúc này, phía trước chợt lóe sáng, một tầng thủy bình phủ trên sơn động phía cuối.

Lý Phượng Kỳ mừng rỡ nói: “Nơi đó, là nơi đó, nàng chính là ở đó!” Phía sau Thủy Bình có sắc thái sắc sỡ mông lung, có hoa thụ bà, có tửu tuyến dòng nước chảy xiết, có tiêu tiêu tiêu tiêu hồn khiên mộng, còn có suy tư quên đi sâu thẳm trong lòng tưởng tượng tốt đẹp.

Lý Phượng Kỳ thân sắc vạn phần cấp bách, cố gắng hướng cái kia bỏ đi, lại tự nhận là trúng độc, tứ chi tê liệt khó cử, chỉ có thể giống như sâu bọ mấp máy.

Sắc mặt Cô Bình xám lại, toàn bộ tâm hồn đều trở nên lạnh lẽo, nói: “Rốt cuộc ngươi có tha thứ cho ta hay không?”

Lúc trước vì sao phải hạ chú? Tại sao, rõ ràng là hại người, kết quả tự đào cái hố sâu vĩnh viễn khó có được cho mình.” Lúc nói chuyện, núi đá bên người sụp đổ, thật sự xuất hiện vực sâu vạn trượng.

Đây là cảnh tượng mê mang sinh ra, ngằm hợp tình cảm bí ẩn của nàng —— cùng đánh mất sở thích, không bằng vĩnh viễn rơi vào âm lãnh u ám âm lãnh.

Đang muốn nhảy xuống, cuối cùng không bỏ xuống được Lý Phượng Kỳ, xoay tay kéo mắt cá chân hấn, lưu luyến lưu luyến...

Lần thứ chín thần phong đúc mềm mại như nước.

Lúc này Ngọc Thiềm Thừ mới nghỉ ngơi đủ khí lực.

đuổi chân bò qua vách núi, lại bị đạo lỗ thủng thứ hai ngăn trở.

Trong nháy mắt thần uy chấn động, cách bảy tám trượng phun ra, khói đặc màu xanh lá tràn đầy toàn bộ con đường động.

Lý Phượng Kỳ chột như độc phát co giật, tứ chi cuộn lên run rẩy.

Âu Dương Cô Bình cũng mệt mỏi rã rời, không hóa giải ý chí của vận rủi nữa.

Hồng Tụ ngoài gương khô nóng, không ngừng dậm chân kêu gào: “Đứng dậy đi, hai người các ngươi pháp lực mạnh như vậy, nằm rạp xuống giả chết sao! Đại cóc sinh lạnh không kiêng kỵ, bò qua đây nhất định sẽ nuốt các ngươi!” Hai người kia một tên mê loạn, một tên sa sút, bó tay ngã xuống giữ lấy tồn vong của bản thân.

Trong khoảnh khắc tình thế đại hung, Ngọc Thiềm cóc thông thả tới gần, núi đá nhao nhao rơi như mưa, xem ra không đợi đến lúc miệng cóc táng, hòn đá rơi xuống sẽ đập chết hai người bọn họ.

Như Mộng Như Lộ chột nói: “Thiên văn túc thủ tọa, để ta tiến vào dị giới cứu người!” Y uốn người đi đến trước mặt ngòi xuống.

Hoa Tiên hai bên lui về phía sau, trừng lớn mắt nhìn chăm chú vào nàng.

Xem xem đầu ngẩng lên, bộ ngực thẳng đứng, tư thế giống như mệnh lệnh của chủ công bộ hạ.

Tự Văn Phi lạnh lùng nói: “Ngươi muốn đi vào?”

Như Mộng Như Lộ nói: “Ta biết phải cứu bọn họ ra sao! Ta cũng biết, ngươi có thể đưa người ngoài vào Vạn Tượng kính, đưa vào trong bất cứ dị giới nào!”

Văn Phi nói: “Dạy người pháp lý Côn Luân đã nhiều năm, còn chỉ biết chút da lông...”

Ta quả thật có thể khiến người ta vào gương, nhưng có vào mà không có ra, không cách nào đưa người về, điểm này người không ngờ, uống cho việc lấy tiên pháp Côn Luân tu thành thân người.” Như Mộng như lộ ra nói: “Ta nghĩ tới rồi, nhưng ta không sợ, ta muốn đi.” Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không ai nghĩ ra được hậu quả của việc chống lại vị trí đầu tiên là gì.”

Đột nhiên Văn Phi mở miệng lần thứ hai, giọng điệu vẫn chậm rãi thông thả như trước: “Vạn Tượng Kính chỉ cho nhân loại tu hành, người bị mê mang vây khốn, nếu nhận rõ bản tâm bỏ qua vướng bận, còn có một đường thoát khốn chi cơ.

Nếu là loại súc vật sao, vậy thì có thể vĩnh viễn lưu lại dị thể, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không giải cứu được.

Tuy người đã tu thành, nhưng dù sao cũng là yêu phách khác biệt...”

Như Mộng Như Lộ ngắt lời: “Đưa Trương tỷ bà đến đây cho ta!” Lời nói gấp gáp tràn đầy vui sướng, giống như ngẫu nhiên cứu được diệu pháp, gấp không đợi phải thực hiện điều chỉnh.

Giờ khắc này đừng nói thiên văn túc thủ tọa, ngay cả bản thân nàng là yêu hay là người sớm đã quên sạch sẽ.

Văn Phi cười nói: “Cô nàng ngốc nghếch.” Hướng bên trái nháy mắt, ám chỉ làm theo lời của cô.

Văn các trên trời sáng ngời, nhạc khí tất nhiên là đầy đủ, lấy được tỷ bà Tu Đà, tỷ nữ giao cho Như Mộng Như Lộ.

Văn Phi phân phó Hoa Tiên mang lá bùa lên cho nàng, nói: “Tặng người một viên tịnh hình nhập thần hoàn, sau khi nuốt vào lệnh thần phù trường phụ cốt, tinh lọc súc vật loại vào gương sinh ra vết bản.

Chủ tớ đánh một trận, sau này không kỳ vọng, đây xem như lễ vật chia tay ta đưa cho người.” Như Mộng Như Lộ uống đan được, trong lòng cảm ơn ân đức của Văn Phi, nói: “Đa tạ Long bà.” rung rung quỳ xuống dập đầu.

Trên tọa tiên bút viết thành phù văn, một trận gió mát thổi tới, cuốn thân thể đứng dậy đưa tới Vạn Tượng kính.

Hồng Tụ nói: “Như Mộng tử, cứ đi như vậy đi a!” Đưa tay kéo, làm gì còn bóng dáng như mộng như sương.

Lúc này trong sơn động tràn ngập khí độc, Lý Phượng Kỳ hấp hối chết đi.

Ngân quang của Thủy Bình tựa hồ có thể chạm tay vào được, lại giống như cách Vạn Thủy Thiên Sơn, kiếp này mơ tưởng xuyên qua lại qua đó.

Sau một khoảnh khắc tiếng đàn bỗng bẽnh, kèm theo tiếng ca quanh quần, mơ hồ có các câu chữ “Lạc Chiêu thấp, Tri Âm” thấp kém.

Lý Phượng Kỳ tinh thần tỉnh táo, phần khởi giấy dựa về phía trước, cẩn thận phân biệt, nghe ra khúc hát chính là “Tiêu Tương Hoa Vũ”

Trong một thoáng ngực hẫng như bị thiết chùy đập mạnh, khí huyết cuộn cuộn, huyền mộng giấu lâu không phát hiện bỗng nhiên vô cùng rõ ràng.

Hắn ảo tưởng vĩnh viễn tiêu tiêu tiêu tại dưới địa cung, không trở về Lao Sơn đảm nhiệm đệ tử đứng đầu! Năm đó lúc mới nghe nói “Tiêu Tương Hoa Vũ”, ý nghĩ này đã che giấu đáy lòng, chỉ trung thành với sư môn, tín niệm toàn diện nghĩa khí chiếm thượng phong, trong miệng chỉ nói: “Ta muốn đoàn tụ với các huynh đệ., Ta muốn về núi gánh vác trọng trách!” Sau đó Huyền môn gặp nạn, Tiêu Tiêu Vong mất tích, ngày xưa Huyền Mộng Ngẫu hiện trong lòng, nhưng lại càng thêm mỹ diệu mê người: Nếu lúc đó ở Phương Thốn cung bầu bạn với Tiêu Tiêu, vĩnh viễn quấy nhiễu thế gian, năm tháng sau đó sẽ là sáng khoái tới mức nào! Đáng tiếc hôm qua không thể đuổi kịp, chỉ nghĩ một mình hắn cũng chỉ là hư ảo.

Mỗi khi hắn thoát ra loại giả thiết kia, lập tức xì mũi coi thường, mắng mình là đồ ngốc mộng ban ngày.

Sau đó điên cuồng uống rượu say, dùng rượu mạnh xua tan oán hận và tâm nguyện của mình, dần dà giống như đã quên đi ý nguyện của mình.

Nhưng quanh năm rời xa Nga Thiên, mỗi lần phân biệt chức trách, trong lời nói vẫn toát ra tâm ý chân thật.

Đến lúc này, rốt cuộc thấy rõ bản tâm của mình.

Lý Phượng Kỳ như trút được gánh nặng, yên lặng lắng nghe tiếng đàn gảy sau thủy bình.

Ca khúc dần dần biến hóa, trước mắt là sự thương cảm trong trẻo, chuyển thành ôn nhu chân thành chân thành.

Cuối cùng “Yến Song Tê, tổ hương lại dựa vào” truyền đến, Lý Phượng Kỳ đột nhiên nhớ tới “Mấy câu này rõ ràng có báo trước, nói ta chung quy sẽ kết thành thân thuộc với nữ tử đồng phái.

Tiêu Tiêu không biết bản lĩnh tiên tri, nàng nhìn ra huyền môn trong lòng ta, nhớ kỹ Âu Dương sư muội, thể nghiệm sâu sắc trước khi chết, cho nên mới lưu lại “Có người thay ta báo di ngôn cho người”

Tiêu Tiêu... Cô ta còn hiểu bản thân ta hơn cả ta!” Một thoáng, vừa nhớ người ta linh tuệ, vừa cảm thấy một loại vui sướng tân sinh, phút chốc ngồi dậy hô: “Sư muội!” Đúng lúc gặp con cóc ngọc bò tới gần, mở miệng lớn ra sẵn mồi ăn uống.

Lý Phượng Kỳ giơ tay chém ngang một kiếm, chặt đứt lưỡi dài con cóc bắn ra, Hồng Minh kiếm tràn đầy dũng mãnh dâng trào.

Thần thú kia rên rỉ mãnh liệt, thân thể không lồ và cả khí độc vỡ vụn tiêu tán không.

Sơn động âm u rút đi hết, chấn động đã lắng xuống, khắp nơi là một mảnh quang minh.

Cô Bình thấy hấn đại triển thần uy, kinh hãi nói: “Sư huynh, người thanh tỉnh rồi!” Lý Phượng Kỳ ngón tay áp môi, làm tư thế “An tĩnh”, quay đầu nhìn về phía trước.

Thủy bình mờ lung sắc thái đã biến thành trong suốt, chiếu ra cảnh vật Phương Thốn cung phía sau.

Chỉ thấy thanh xanh là cỏ, đỏ là hoa, rừng trúc lay động theo gió, tửu tuyến vờn quanh rừng cây, hết thấy tựa như phong cảnh ngày xưa, chính là thiếu phần mộ Tử Nguyên tông và Ly Hỏa thân kiếm.

Thiếu niên Lý Phượng Kỳ hơn mười tuổi đi lại trong đó, đi tới trước người Như Mộng Như Lộ, mỉm cười nói: “Tiêu Tiêu,

sau này ta không gọi người là tiểu yêu nữa, được không?”

Như mộng như hiểu rõ câu chuyện của Lý Phượng Kỳ, thuở nhỏ cảm động tới cực sâu, thể ngộ nhập vi, bởi vậy vừa thấy Lý Phượng Kỳ mê ly điên đảo, đăng tri “Tiêu Tương Hoa Vũ” có thể giải đáp.

Khúc nhạc kia thuật lại di nguyện của Tiêu Tiêu, đang có thể cởi bỏ vương mắc của mê mang.

Nào biết thành công hay không còn chưa kiểm nghiệm, khúc nhạc kết thúc, bản thân lại trở thành nữ chính trong chuyện xưa, bị Lý Phượng Kỳ trước mặt gọi là “Tiêu Tiêu”, sao không vui vẻ nở nụ cười: “Không gọi ta là tiểu yêu nữa? Đại sư huynh của Nga Phán phái quên bản phận trừ yêu diệt ma rồi?” Trong lúc vô tình, đã đổi thành giọng điệu yêu kiều diễm lệ của Tiêu Tiêu.

Nhưng tiếng nói còn chưa dứt, cánh hồ điệp sau vai lặng lẽ rơi xuống, khuôn mặt cũng biến thành dáng vẻ tiêu sái.

Bản thể “Như Mộng Như Lộ” lóe lên rồi biến mất, không tìm thấy gì nữa.

Thiếu niên Lý Phượng Kỳ nói: “Ta không về Nghiêu Sơn, ngay trong này luôn ở bên người.

Chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ, vĩnh viễn không tách rời nhau, người nói xem có được hay không.”

“Tiêu Tiêu” vỗ tay cười vui: “Tốt tốt, dù sao bên ngoài ta không thân không thích, nơi này đầu có ăn uống, sao lại không thể sống? Trong lúc nhàn hạ dạy người đàn tỳ bà, hặc hặc, tuyệt đối sẽ không buồn tẻ!” Trên lưng tỳ bà, kéo Lý Phượng Kỳ đi về phía xa, tán thưởng: “Thật sự là động thiên phúc địa, biết hiểu chuyện địa cung lớn như vậy!

Xem bên kia, biển hồ thảo nguyên không thiếu thứ gì, giống như mây thế hệ đều đi không hết...” Hai người hướng về dị giới bước đi, bóng lưng co lại thành chấm đen nhỏ.

Ánh sáng thủy bình ảm đạm xuống, cuối cùng yên lặng biến mất, ngăn cách vĩnh viễn với bên ngoài.

Thấy kỳ cảnh biến thiên, Cô Bình kinh ngạc nói: “Người còn lại, muốn vĩnh viễn bầu bạn tiêu tiêu tiêu?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Đó là hình thể ẩn niệm hóa thành, hoàn thành nguyện vọng cho ta...”

Không ngờ tiên pháp Côn Luân lại kỳ diệu đến vậy.” Mê tư thoát ly khỏi thể xác và tinh thần, hắn chỉ cảm thấy nhẹ nhõm trước nay chưa từng có, khép hai mắt lại trầm nghĩ: “Hai tên ngọc Vĩnh Ly Trần thế, như vậy cũng tốt, đúng là món nợ cũ.

Người à, dù sao cũng phải nhìn về phía trước, ta còn phải ở trên đời lăn lộn thật lâu.” trợn mắt nhìn lại, Cô Bình dựa sát bên cạnh, nhắm mắt lại lẩm bẩm: “Dù sao ta đây cũng là bản thân đại sư huynh, Tiêu Tiêu nói muốn ta thay thế nàng, cho nên sẽ không tranh giành với ta...”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Bình sư muội, người cải tính rồi, thoáng cái tỷ lệ ôn nhu thật, dạy ta làm sao chịu được.”

Cô Bình nói: “Khi còn bé ta miệng lưỡi lợi hại, nơi nào cũng đối nghịch với người, kỳ thật chỉ là muốn dẫn người chú ý mà thôi.

Nhưng người lại coi thường ta, luôn không coi ta ra gì.” Lý Phượng Kỳ nói: “Cũng vì để ý người, thích người, ta mới cố ý giả bộ tính tình thối nát đó.

Ài, nói cho cùng vẫn là tên vô lại của ta...” Một bàn tay mềm mại che miệng lại, ngăn lại lời hắn nhục mạ mình.

Cô Bình nói tiếp: “Người lăn lộn là ta, chỉ vì hận người thái độ lạnh nhạt, lại thi triển ác chú đối với người Yểm Sinh Ác Chú.

Tiêu Tiêu tiêu thảm hại thêm, người rời núi phiêu bạt, có lẽ có liên quan tới ác chú.

Kết quả người đi, cách ta càng xa, một ngày thiên cô độc, tính tình càng ngày càng âm lãnh, dứt khoát ở trong tên liền thêm một chữ “Cô”, ta là tự chịu... Hiện tại tốt rồi, nghĩ lại Yểm Sinh Chú cũng không phải tất cả đều là xấu, không triệt tiêu ác hiệu của nó, ta có thể nào quyết tâm làm bạn cùng lão? Ma Cô thường nói “Ách phúc tương kế, bói toán diệu chi”, thật sự là danh ý chí.”

Một phen thổ lộ, như lan phương thấu phủ, Lý Phượng Kỳ cảm thấy sâu sắc động lòng, nhẹ giọng nói: “Sư muội.” Giơ tay muốn xoa mái tóc của nàng, giây một cái lại không nhắc

nổi tay, tiếp theo lay động trái phải, chợt cảm thấy hai chân hông tất cả đều không thể động đậy.

Cô Bình kinh ngạc nói: “Làm sao...” Lấy tay mò, phát hiện nửa người dưới của hắn lạnh như băng cứng, vậy mà nổi liền một thể với nham thạch, kinh hãi nói: “Chuyện gì xảy ra!” Lý Phượng Kỳ kinh ngạc giảng pháp phòng Hóa Anh, lĩnh hội huyền lý đối với tiên đạo huyền lý tương đối sâu sắc.

Lúc này kết hợp tình trước, ngưng thần nghĩ thâm đại khái đã biết, cười khò nói: “Thiên văn túc thủ tọa nói không sai, Minh Tâm không đủ rời ly kính, tuyệt tình mới có thể thoát thân.

Nơi này là do chúng ta ản niệm biến thành, tâm cảnh không ản, thì hoàn cảnh biến mất.

Trừ phi lập tức tuyệt tình, nếu không bản thể cũng sẽ tiêu vong theo.”

Cô Bình nói: “Tuyệt... Tuyệt tình!” Vừa mới định tình, sẽ tuyệt tình, thiên hạ không có lý do gì vượt qua chuyện này! Dù là Cô Bình túc trí đa mưu, đến lúc này cũng không khỏi bận rộn, lấy ra phù chú tiêu tai, quanh thân khắp nơi dán đầy khắp nơi.

Lúc này Lý Phượng Kỳ nói: “Tu vi của ta cao hơn ngươi, hoàn cảnh do ta ản niệm làm chủ, cho nên trước tiên phải theo động này hủy diệt trước.

Sư muội, ta chết rồi thì không cần phải nhớ thương.

Ngươi mau mau quên tình, có lẽ còn có thể thoát khỏi Vạn Tượng kính.”

Lời này rất dứt khoát, Cô Bình nghe xong như vạn mũi tên đâm xuyên tim, một ý nghĩ trong đầu chính là: “Ta lập tức tự sát, để hắn vong tình bỏ chạy!” Nhưng Tiêu Tiêu hương tiêu tan mấy năm, hắn còn khắc tâm khắc cốt, bản thân đột nhiên chết sao lại khiến hắn lập tức quên đi.

Còn nữa, nếu hắn chết ở trước mắt, nói vong tình khó có thể làm được, mặc dù làm được thì sao có thể chịu một mình chạy trốn? Trong lúc nhất thời mềm mại thất thần, Cô Bình ở tại chỗ cũ, lần lượt lẩm bẩm: “Chết không phải biện pháp, như thế nào là tốt, có kỳ chiêu gì.”

Lý Phụng Kỳ thần sắc thủy chung bình tĩnh, ngửa mặt lên nhìn hắc trầm động bích, thầm nghĩ hiện tại còn có một con đường sống... Lúc mới vào Vạn Tượng kính, hình như ta nhìn thấy sư tôn cầm vũ trụ xung phong xông vào.

Nếu có thể phá tan dị thể trong kính, chúng ta sẽ được cứu trợ.

Hiện tại là Quan Thổ của hắn, là xem hắn có thể kịp thời đắc thủ hay không!”

Lần thứ chín thần phong mới đúc mềm mại như nước, 2

Ngay lúc Lý Phượng Kỳ hăm thân vào sơn động, đồng thời đã hướng Huyền Hoàng đài đi ra năm bước.

Mỗi lần chân nhắc chân, tất sẽ bị quỷ điên tập kích, gân cốt ngũ tạng cực đau, âm thầm cắn răng tự động đi tám bước đến trước đài, phá vỡ pháp ấn đoạt lại Linh Nhi, đồng thời cứu bọn đại ca đi!” Pháp lực tiểu Tuyết sau lưng tăng vọt, ngủ say chưa tỉnh, thỉnh thoảng vượt môi khẽ nói, lộ ra vẻ hết sức thư thái được sử dụng.

Đào Yêu Yêu như được cổ vũ, lại bước về phía trước một bước, không ngờ bước đi hơi lớn một chút, thế công của Trần Điện Quỷ chợt như oanh thiên lôi bạo mãnh liệt.

thầy khô nói: “Đào sư tôn, biện pháp này của người không thể thực hiện được.

Quỷ trần điện chính là phân thân của Hồng Quân Đạo Tổ, càng tới gần Huyền Hoàng đài càng cường đại, lực sát thương có thể thúc giục diệt bất kỳ tiên thể nào.

Chiếu theo sư tôn ngành kháng như vậy, cho dù có bảo giáp phòng hộ, cũng khó thoát khỏi họa tang thân.”

Đào Yêu Yêu nhin đau không nói, thầm cảm thấy Cúc Anh kiếm khí xung kích kinh mạch, trở lại thành chân khí hội tụ trên lưng, ôn nhu truyền vào trước ngực tiểu Tuyết.

thầy khô còn đang bày mưu tính kế thay hấn: “Nếu người và Đường công tử liên thủ thì tốt.

Hấn biết rất nhiều về pháp học của Côn Luân, nếu cùng sư tôn Đào tộc chen lẫn tiến vào, mượn Thần Mộc Giáp chống đỡ quỷ trần điện, ta thấy gần nửa canh giờ có thể đi qua Quy Tâm điện.”

Đào Yêu Yêu cười thầm “Đường Liên Bích và ta liên thủ? Đó là mặt trời đã đánh tới phía tây rồi.” Hấn nghiêng mắt thoáng nhìn, Đường Liên Bích cách nhau không xa, hấn đứng chệch

hướng trên bệ đá, phỏng chừng đi đến bên cạnh hẳn khó khăn không lớn.

Nhưng vừa nghĩ tới tính nết của người này, như băng giá, như thạch chi cứng, cô độc ngạo nghễ cự ngoại ngoài ngàn dặm, nhất thời trong lòng vạn phần phản cảm, thầm nghĩ “Giả bộ cao nhân gì, chúng ta so sánh, ai trước tiên đem Linh Nhi đoạt vào tay trước.” Lại thấy Đường Liên Bích đứng thẳng Nhạc Uyên dừng, ánh mắt chỉ theo quỹ di chuyển của Trần Điện, nghiêm nhiên là quan sát dấu vết quỷ thủ ảnh, từ trong đó suy tính bí đạo trong điện.

Đào Yêu Quy suy nghĩ “Tên gia hỏa này thật hiểu pháp học Côn Luân? Tiên pháp Côn Luân bắt nguồn từ Quy Tàng Dịch Lý, chủ chỉ bác đại thâm hậu, há tiểu nhân ruột gà có thể hiểu! Như vậy tám phần là cái mũi heo quẹt hành lá, giả bộ.” Một mặt nghĩ, đầu đón dần dần tiêu tán.

Thây khô nói: “Đào sư tôn chịu đủ khổ sở, nữ hài sau lưng lại được lợi rất nhiều.

Xem ra là chuyện tình dẫn dắt, cố ý chu toàn bảo vệ nàng.”

Đào Yêu điên nói: “Ánh mắt lão huynh vừa cao, phẩm tính lại thuần lương, tuyệt không phải là yêu ma tà đạo chi lưu.

Được người chỉ điểm nhiều lần, tại hạ rất là cảm tạ, thỉnh giáo tôn hiệu xưng hô như thế nào đây?”

Thây khô lập tức yên lặng, tựa hồ có khó nói lên lời.

Đào Yêu Yêu cười nói: ” thà giả câm giả điếc, cũng không nói tiếng nào, quả nhiên là trưởng giả trung hậu.

Như vậy để ta đoán, ngươi là danh túc của Côn Luân tiên tông, bởi vì bại dưới tay địch nhân mới trốn vào Vạn Tượng kính, đúng không?” Theo thái độ hèn mọn của nó phán đoán, có lẽ khi còn sống từng gặp đại nhục, bởi vì thanh danh tôn mà xấu hổ cáo nhân, liền hóa sự tự ti thành thi hình, giấu kín trong Ân Niệm đã trúng phải dị thể.

Trong khi nói chuyện, Đào Yêu Yêu khí lực gia tăng, dưới chân lại bước lên một bước.

Thây khô vốn đợi không đáp, nhưng giống như bị hai chữ “Trung hậu” xúc động, nhỏ giọng nói: “Ta... Ta là thiện căn.” Đào Yêu Yêu đau nhức gia thân, trong lòng vẫn cảm thấy tò

mò, tức giận truy hỏi: “Thiện căn? Người là... thiện căn của ai?”

Thầy khô thật lâu không nói gì, cách một lúc lâu, vừa rồi mở miệng hồi ức, ngữ điệu đặc biệt u trầm cổ xưa: “Côn Luân sáng lập Hồng Quân Đạo Tổ, nguyên thân là Địa Hoàng Toại Nhân thị.

Sinh thì nhiều tài thiện tri, phổ tế chúng sinh, tu hành hơn hai trăm vạn năm mà thành Càn Tàng Đại Đạo.

Trước khi từ thế nhập thánh, Đạo Tổ có ý truyền thừa pháp học, truyền thụ bốn tên đồ đệ.

Một là vợ con Thuần đế Tương Quân, hai là Cộng Công Tử Cao Dương, ba là văn sĩ vô danh quý cốt, bốn là cá nòi ở quốc vu chúc.

Đạo Tổ dựa theo bốn đồ tình yêu thích, phân biệt truyền thụ đạo nghiệp cho mỗi người.

Tương Quân được truyền văn đạo, ở hồ Động Đình điều trị văn vận thiên hạ; Cao Dương được truyền võ đạo, điều động võ vận trong thiên hạ, tự tặng tên gọi là “Thiên Võ Thần”

Văn võ hai khí thông suốt thế gian, có thể làm cho thời tiết thanh thuận, truyền vào địa tàng kết thành tinh khiết Ngọc Anh, đó chính là nguồn suối tiên khách Côn Luân tu luyện.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Thường nói “Văn võ chi đạo, căng thẳng”

Mình chỉ Chu Văn Vương, Chu Võ Vương trị thế pháp tắc, cũng ngầm hợp với tiên lý của Thanh Tịnh Thiên.

Thoạt nhìn văn vương Vũ Vương rất có quan hệ sâu xa với Côn Luân tiên tông.” Tiếp đó hỏi: “Hai vị đệ tử còn lại thế nào?”

Thầy khô nói: “Văn sĩ Quý cốt nhập ước với Tương Quân đã lâu, ngày Đạo Tổ còn sống, đã vào thiên văn nghiên cứu pháp ý.

Người này khiêm tốn tự kiểm chế, tuyên dương ái ý mà xem thường tư lợi, thường tự xưng “Tử Hu”, ý gọi là danh vọng đạo hạnh cá nhân, thậm chí tính mệnh thân gia đều hư ô có, so sánh lợi ích cùng thương sinh không đáng kể.

Chúng tiên khách ngưỡng mộ hấn ta, đều lấy thiên sư hô hào.

Tuổi tác cao, “Tử Hư Thiên Sư” đã thành danh hiệu của hấn.”

Đào Yêu Yêu Thiên thăm nghĩ “Lai lịch của Tử Hư Thiên Sư, hôm nay mới biết rõ ràng.” Lại hỏi: “Tên đồ đệ thứ tư thì sao?”

Thầy khô do dự một lát, mới nói: “Vị đồ đệ xếp hạng chót này, chí hướng tu đạo kiên định nhất, chấp nhất trong tu đạo.

Hấn vốn là Tây Thục ngư ông đắc thủ lĩnh vụ sư nước Tây, tinh thông ngàn vạn thuật pháp pháp.

Đầu sư Côn Luân sau nghênh ngang sở trường, thề kiêm thông văn võ hai loại pháp học...

Đạo Tổ kiểm tra tính cách của hấn, cố ý phái hấn tọa trấn đạo tràng trên núi Côn Luân, không liên quan đến việc đời, không nhập văn võ hai Túc, chuyên tâm nghiên cứu ẩn tu thâm khoa.

Dưới vạn năm quả thành công, sáng lập Trường Sinh thiên nhất mạch, gần như thiên đạo mà tinh túy vạn pháp tinh yếu, được hậu nhân gọi là “Côn Luân Pháp Thánh”.

Nhưng mà cực sinh động, cố thì suy nghĩ, pháp ý thánh ý ở lại tiên cảnh muốn khảo sát tiên pháp các phái tiên triển.

Một ngày tâm huyết dâng trào, rời Côn Luân du lịch khắp nơi, nào ngờ con đường tang đức Đạo Chí lại dùng cái này làm đầu...” Vừa nói vừa chuyển chủ đề.

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Lão huynh hà tất phải áp a áp ứng, muốn che xấu cho Pháp Thánh sao? Ngươi là thành thật quân tử, cho dù có giao tình thân thiết với Pháp Thánh, cũng không nên nghĩ đến việc lương tâm bao che ác nhân.”

Vài câu khích lệ, thầy khô nghe xong dũng khí hơi tăng lên, tiếp đó kể lại: “Pháp Thánh du lịch các núi, bác với các loại pháp thuật, ba trăm năm trước chuyển đến Nga Mi, trùng hợp gặp phải cao thủ độn giáp Ngọc Ngân Đồng khổ sở tu luyện sách lược Cửu Dương.

Hai người cùng hứng thú tham gia, thảo luận một phen rồi lấy ra những thứ cần thiết.

Ngọc Ngân Đồng nghe thấy bí quyết “Nguyên Dương nội vận”, Pháp Thánh cũng nhìn ra yếu chỉ Huyền Môn Cửu Dương của Huyền Môn.

Sau đó phản về tiên cảnh tu tập, ai biết chung quy vẫn không yên lòng.

Nguyên lai Ngọc Ngân Đồng đầy bụng dâm tư, trong khi nói chuyện thường xuyên mạo phạm tà ác, miêu tả đùa bỡn nữ tử trăm dạng lạc thú.

Mặt ngoài Pháp Thánh khinh thường, trong bóng tối thực sự động tâm.

Tu luyện giả Tiên Tông thanh tịnh quen rồi, một khi động dục liền như Tinh Hỏa Liệu Nguyên, quả thực khó không chế chỉ là khó mà thôi.

Hắn khổ sở chống đỡ hơn trăm năm, ngày nào đó làm xong ngòi dấy, nhìn mặt trời màu máu ở cuối chân trời, dục vọng tích tụ cuối cùng như núi lửa bộc phát.

Vì vậy Pháp Thánh tập trung trọng nghĩa Cửu Dương của Huyền Môn, kết hợp với tiên quyết Côn Luân, đẩy ra một loại bí đạo kỳ thuật đã thất truyền từ rất lâu.

Mượn bí đạo kia xuyên qua từng niên đại, làm Thần Cương lăng bạo dân gian, làm vô số ác sự.

Ta thường khuyên Pháp Thánh thu tay lại, nhưng hắn lại càng ngày càng chán ghét ta, càng ngày càng không muốn nhìn thấy ta.

Rốt cuộc, trong một trận phong ba tiên cảnh, hắn bóc rời thiện căn của mình, giam ở chỗ sâu Vạn Tượng Kính.

Ai, sau này ta liền không thấy mặt trời, buồn bực cuối cùng, hình thể suy yếu dần như xương khô trong mộ lao.”

Đào Yêu Yêu lớn tiếng nói: “Ngươi là, thiện căn của Pháp Thánh!” Đường Liên Bích nói: “Là kẻ nhát gan!” cất bước chuyển hướng, bỗng hướng về phía trước đài gần ba thước, giữa ngón tay lôi điện mơ hồ rung động.

Mấy bước này nội điện tối hợp, từ trong dấu vết quỷ thủ hóa ra, cho nên cũng không khiến Trấn điện quỷ công kích.

Mà trong tay tiếng sấm ầm ầm tức giận, giống như lập tức đánh rơi đỉnh đầu.

Thiện căn kia ôm đầu kêu thảm thiết: “A...” Sợ hãi chỉ trong chớp mắt, lập tức thở dài nói: “Đường công tử, người mắng rất đúng, ta thật sự là đồ nhất gan, ta là một tên nhất gan không chút cốt khí.”

Thiện căn buông cánh tay, chậm rãi nói: “Lúc ấy nếu ta lực đấu bất khuất, có thể chiếm cứ bản thể Pháp thánh,

Thế nhưng... Đối mặt với ác niệm ngang ngược của Pháp Thánh, ta sợ hãi, lùi bước, lúc này mới bị hấn đuổi khỏi tâm cảnh.

Thiện căn tức là bản tâm, rõ ràng để cho bản nhân không để ý, thành ân niệm âm u.

Đều tại ta không khổ bảo hấn hoàn thiện, ta căn bản còn chưa tới trách nhiệm!” Đường Liên Bích hừ một tiếng, ánh sét trong lòng bàn tay dần dần tắt.

Nói đến đây, Đào Yêu đã biết sơ lược, nói: “Nếu để người thoát ly Vạn Tượng kính, quay về bản thể, người có ác niệm đuổi Pháp Thánh đi không?” Không đợi trả lời, đi tới một bước nào.

Thiện căn nói: “Có diệu pháp gì cứu ta thoát khốn?” Đào Yêu đang đau đớn điều tức, đành không nói ra lời.

Thiện căn hỉ sượng biến mất, nhất gan lại hiển hiện, thấp giọng nói thầm: “Diệu pháp thoát khốn của người chính là pháp ấn cường phá Đạo Tổ? Sợ người không đi tới bên cạnh đài, đã bị Trấn Điện quỷ...” Liên tục than thở mấy tiếng.

Đào Yêu suy nghĩ “Thiện căn nhu nhược như thế, sao có thể vượt qua ác niệm? Phải biết rõ nguyên nhân, đạo lý thiện định thắng ác, kích phát dũng khí của nó mới được.” Lúc trước người nhắc tới, một trận tiên cảnh đại phong ba thúc đẩy Pháp thánh đi trừ thiện căn.

Tràng gió lớn này tình hình quan trọng thế nào? Có thể cứu người hay không nói khác, trước tiên phun hết thù hận vào ngày xưa, cũng tốt vượt qua đau khổ trong bụng.”

Thiện căn nói: ” Đào sư tôn nói rất đúng, nhưng muốn nói rõ ngọn nguồn việc này, chỉ sợ sẽ liên quan đến nỗi khổ mà Đường công tử không thể quay đầu...” Đường Liên Bích thần thái hờ hững, chú ý hướng quý thủ tay, hình như không quan tâm đến cuộc nói chuyện của hai người.

Thiện căn lá gan lớn một chút, đợi giải quyết xong manh mối, hỏi với Đào Yêu Yêu: “Pháp Thánh Nhân muốn cháy rừng rục, đơn giản nhất là muốn thoải mái đi đường, tức là thân gia xưng vương xưng bá đương thời.

Mà hẳn lại Phí Chu Chương đi xuyên qua cổ đại, sư tôn đào có thể đoán được nguyên nhân trong đó không?”

Đào Yêu Yêu nói: “Ừ, thử không ăn cỏ bên tổ.”

Thiện căn nói: “Đại khái không sai biệt lắm...”

Hồng Quân Đạo Tổ từng lập nghiêm quy, ngoại trừ tiên sứ điều trị khí vận ra, tiên đồ Côn Luân nên tránh khỏi nhân thế, không thể tùy tiện hiển lộ tiên tích, hơn nữa còn không được phép dùng tiên pháp đe dọa thể nhân, đòi tế phẩm cung cấp tế phẩm và các chỗ tốt khác.

Pháp Thánh kiêng kỵ Đạo Tổ, chỉ sợ trong sư huấn hàm chứa pháp chú khiển trách, cho nên tránh ở đời này không vào, nghĩ cách thông qua bí đạo xuyên du các triều đại khác.

Hắn hoặc giả mạo thành Thiên Đế ở Tấn triều, hoặc giả mạo Sơn Thần ở Tần, hoặc ở thương chu sắm vai bá chủ vạn vật, muốn hiệp trợ vạn dân trên thế gian cung phụng mỹ thực, mỹ khí, mỹ nữ, hiện lên trăm mơ hồ, xây dựng tế thần điện đường hoa mỹ hùng vĩ, các loại danh mục rất nhiều.

Nếu như hơi không như ý, Pháp Thánh liền hạ xuống hồng thủy, địa chấn, ôn dịch, châu chấu các loại tai họa, khiến sông núi sụp đổ, Đế Vương hoảng sợ, lê Thử bách tính hoảng sợ không biết làm sao.

Rơi vào đường cùng đành phải liều mạng hiến tế, cho dù táng gia bại sản hiến con cái, mọi người đều phải lấy lòng “Thần linh”.”

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Lúc xưa tà thần nguy hại nhân gian, không muốn bị Pháp Thánh quấy phá nhiều hơn.

Nhưng các đời đều có cao sĩ chính phái, sao không vạch trần mặt nạ giả của hắn?” Một mặt hỏi, một mặt nhắc chân, âm thầm hợp kế “Ly Linh Nhi còn kém bốn bước, thành công tại chỗ!”

Thiện căn nói: “Thời cổ dân ngu muội, sùng bái quái lực coi thường người ta, bất luận bị Thần Linh ức hiếp thế nào, tất cả mọi người đều cảm thấy là chuyện đương nhiên, về phần nghi ngờ phản kháng dừng giả đã là ít càng thêm ít.

Thiên Sơn Tiên Tông, Bồng Lai Tiên Tông, đều sâu xa Tiên Giới, “Sơn Cao Hoàng Đế Viễn” chưa từng tra cứu ra tai họa trên đời? Côn Luân Tiên Tông cách thế gian con người gần hơn, nhưng quy luật làm việc của văn võ hai đê, Pháp Thánh đã sớm rõ như lòng bàn tay, rất khó để bị tiên khách đồng môn bắt được chân ngựa.

Mặc dù dấu hiệu bỏ sót, dưới uy bức dụ dỗ của hắn, các tiên khách cũng đều nhìn như không thấy.

Thậm chí có người vì chống đỡ quyền mạnh, có tiên nhân còn kiệt lực thay Pháp Thánh che giấu xấu xí, xóa sạch chứng cứ tội lỗi, cam tâm làm con chó giữ cửa cho hắn.

Hắc hắc, tục thế thường có “Quan quan tương hộ” nói, chính phái tiên gia cũng có quái trạng “Tiên tướng che chở”

Nếu Hồng Quân Đạo Tổ biết, không biết sẽ cảm thấy thế nào.”

Nó lắc đầu cười khổ vài tiếng, nhắc lại câu nói vừa rồi: “Nếu bàn về hành sự chu đáo, Pháp Thánh có thể nói là có một không hai trong Tiên giới.

Hắn tự hợp Côn Luân tiên khách làm cánh đồng, ngăn chặn tin tức truyền về phía văn võ hai đê, nhiều loại biện pháp che giấu ác hành, vẫn cẩn thận lựa chọn —— hắn cố ý lựa chọn thời đại phóng khoáng ở giữa viễn cổ và Đường triều, sau khi lên tới Hồng Quân Đạo Tổ qua đời, dưới đến trước khi Huyền Môn Tử Nguyên tông sinh ra, tránh khỏi hai vị đại tông sư cứu thế cứu giúp khó khăn.

Dù cho đám chính phái còn lại có lòng trừ tà cũng không thể lay động quyền hạn của Pháp Thánh.”

“Hành ác tiếp tục không có gì đáng ngại, Pháp Thánh quanh năm hỗn thế hưởng lạc, đục son càng lấp càng sâu, cử động

càng ngày càng quái dị, từ từ đem vu thuật năm xưa bỏ qua một lần nữa tu luyện.

Cái gì ăn Ngũ Nhục Y Nhũ phụ nữ, cái gì uống người máu trộm nguyên âm, đều là tổ sư Côn Luân phế bỏ ngoài cửa đạo.

Một khi dung nhập vào hành động ham muốn, lại có thể sinh ra lạc thú kỳ quái khó tả.

Pháp thánh cũng thật là uyên bác, tổng hợp chính tà pháp lý độc mở lối đi riêng, từ trong tiểu đạo ngự nữ tầm bổ sáng ra tu chân kỳ thuật, khiến cho pháp lực ngày càng tinh tiến.

Trải qua mấy chục năm lực lượng thân thể, hắc đã ở đây cực đoan, hậu kỳ thích đùa bốn nữ đồng còn nhỏ, mượn cớ dẫn phát “Cuồng Nhạc”, khiến bản thân không có trạng thái của ta, để xem Thiên Nhân hợp nhất, thành tựu pháp thể vô thượng.

Hắc, làm như vậy có thể tu thành pháp thể hay không, cũng không có thể theo lệ trước đó, bất quá pháp lực xác thực đột nhiên tăng mạnh.

Pháp Thánh càng luyện càng ngứa ngáy trong lòng, yêu cầu dân gian tiến vào dâng hiến lượng lớn nữ đồng.

Hắc điên cuồng muốn phát tác không tính hậu quả, thủ đoạn không gì không dùng, lấy ra luyện pháp nữ tử mỗi lần bị tra tấn đến chết.”

Nghe đến đó, Đào Yêu Yêu đột nhiên nhớ lại Như Ý Tiên Pháp Vương, thầm nghĩ “Kim Luân Giáo truyền thừa từ phái Côn Luân Tây Vực.

Đồ đệ con mỗi thắng nhất của hòa thượng, chính là sư huynh của Kim Luân Giáo chủ.

Tà giáo pháp môn tàn hại nữ đồng, tính ra là từ trong tay Côn Luân Pháp Thánh truyền xuống.”

Thiện căn nói: “Pháp Thánh tuy làm nhiều ác, nhưng chưa bao giờ mất đi lòng cẩn thận.

Hắc muốn lên vào một triều đại nào đó, trước tiên tra xét rõ ràng thể phong, phong thái như ý khí thanh minh, biết có nhân giả nghĩa sĩ tu thành đại đạo.

Hành đại ác sợ hãi vẫy mạnh tay đuổi bắt, thường thường thoảng xâm hại liền lập tức bứt ra.

Dựa vào loại tiêu chuẩn lấy lòng này, Pháp Thánh hại người nhất thời kỳ khốc liệt nhất liền chọn ở thương triều.

Khi đó người khỏi so với Hạ, ngũ đế phồn thịnh, dân phong lại nhiều hơn, Tần Hán hắc ám...

Như giết người sống tế tự, hiến Nữ Oa Thần, các tộc phong tục tàn khốc đều thịnh hành.

Pháp Thánh Vu nguy trang thần cương, trắng trợn muốn thương sinh, chẳng những không người phản kháng, còn được vạn dân sùng bái, khoái hoạt rất mức làm hân mừng rõ không thôi.

Hừ, đến cùng trăm mật độ khó tránh khỏi có chút sơ hở, hân né tránh tiên thánh bảo hộ nhân đạo, lại không phòng ngự được tiên hiệp Nghĩa Liệt xông vào Côn Luân tiên cảnh!”

Đang nói, thiện căn nhìn trộm Đường Liên Bích, phát hiện khí sắc hân âm trầm, không khỏi khiếp sợ thâm sinh, nhưng kính nể cảm xúc anh hiệp chiếm thượng phong, càng thêm kích động nói: “Đang lúc Pháp Thánh ở thương thế điên cuồng hại, Đường công tử cùng sư huynh hân xông vào Côn Luân tiên cảnh.

Hai người bọn họ phụng mệnh lệnh của sư phụ Cửu U Tuyệt, vốn là muốn đi Tề Thiên Cung tìm Minh Sương.

Ngẫu nhiên gặp phải mấy sự kiện kỳ quái, Đường công tử lại cực kỳ thông minh, càng nhìn ra được tội lỗi của Pháp Thánh từ trong đó.

Ha ha, Pháp Thánh ơi là Pháp Thánh, cho dù ngươi thần thông quảng đại, quyền bính thiên, cũng là ngàn vạn không nên, không nên trêu chọc người như Đường công tử vậy.

Vị Đường công tử này thật sự là nghĩa sĩ thiên hạ đầu tiên! Chỉ vì cứu vớt một cái mạng sống, cái gì mà thanh danh chính phái, cái gì tình nghĩa sư huynh, cái gì mà quyền uy tiên đạo của Thiên Vương lão tử hết thảy mặc kệ không nhận!” Đường Liên Bích đột nhiên hét lớn: “Im miệng!”

Thế nhưng thiện căn nói phát tính, da mặt khô nứt nổi lên hồng quang, tiếp tục kể: “Ngày tội ác bại lộ, Pháp Thánh thân ở thương thế Bắc Khuyết sơn, đang muốn gian dâm một tiểu nữ quý phương năm tuổi.

Đường công tử lần theo dấu vết truy đến bí đạo, thi diệu kế thuyết phục thân võ, thành công ngăn cản Pháp thánh bạo hành, cứu nữ hài kia ra.

Không ngờ lúc trở về đã trúng ám toán của sư huynh Vu Thần Tú, thân mang trọng thương rơi vào địch thủ.

Ài, vị Vu Thần Tú kia cũng là thiếu niên anh kiệt, thuở nhỏ cùng Đường công tử thân như tay chân, nhiều lần cùng nhau sinh ra nhập tử.

Đường công tử bị tiên khách Côn Luân bắt giữ, Vu Thần Tú nhìn chăm chăm, khuyên hấn che giấu việc này, miễn cho Ngao Chủ Côn Luân là địch.

Còn nói chỉ cần lập thẻ không tiết lộ ra ngoài, Pháp Thánh liền phóng thích khai ân, cũng đem hai tay Minh Sương đưa lên.

Khà khà, điều kiện dụ người biết bao, đáng tiếc Đường công tử quá cơ trí anh dũng rồi.

Liếc nhìn thấu quỷ kế của Pháp Pháp Thánh, chẳng những không thỏa hiệp, ngược lại lĩnh tội danh dâm ma, vì cứu cô bé kia dứt khoát dẫn thân vào Vũ Sơn Cẩm Ma lao vạn kiếp bất phục!”

Trong nháy mắt, Đào Yêu Yêu sinh ra dị cảm, lần đầu tiên cảm thấy Đường Liên ngoài bích lạnh trong nóng, dưới vẻ ngoài lạnh như băng kia tựa hồ ẩn giấu tính chất chém đầu rách máu tươi.

Lại tập trung nhìn kỹ, lại cảm thấy sắc mặt hấn xanh mét, lạnh lẽo tức giận khiến người ta sợ hãi, âm thầm buồn bực: “Người ta kể chuyện anh hùng của ngươi, tán dương không dứt lời, ngươi nổi giận cái gì vậy? Giả vờ lạnh nhạt giả bộ bị bệnh đến rồi!”

Thiện căn nói: “Ngươi cho rằng Đường công tử vì sao làm như vậy? Hóa ra đang truy tra trong quá trình Pháp Thánh, hấn đã ngộ được một quy tắc của bí đạo.

Hai người thời đại khác nhau, chỉ cần có tín vật tâm niệm hệ thống, là có thể tìm thấy đối phương, mà người cùng thời đại lại không cách nào thăm dò bọn họ.

Đường công tử bẻ gãy gia truyền Long Phượng Phượng Ngọc Đình, giao Phượng Hoàng cho nữ đồng kia bảo tồn.

Bởi vậy, Pháp Thánh cũng không tìm ra nàng, như bị thi triển thủ thuật che mắt.

Ha ha, hàng ngàn người bị Pháp Thánh tàn sát, chỉ duy nhất tiểu nữ quý phương kia còn sống sót.

Nàng chỉ cần sống sót, đó là chứng cứ lớn nhất tội ác của Pháp Thánh, nhân chứng đáng tin nhất! Cuối cùng sẽ có một ngày Thiên Đạo chiêu ứng, hung thủ chắc chắn bởi vậy mà hiện hình, chịu trừng phạt đáng có!”

“Chiêu này của Đường công tử thật đúng là tuyệt diệu, vừa bảo vệ tính mạng nữ đồng, vừa sử dụng bằng chứng sắt ẩn giấu ngoài ngàn năm.

Pháp Thánh không tìm thấy Quý Phương nữ đồng, liền sử dụng kế muốn bắt cóc, giả ý phóng thích Đường công tử, chờ hấn mượn Long Cương gặp mặt Quý Phương nữ đồng, liền có thể tìm hiểu manh mối rồi bắt được.

Đường công tử thấu hiểu âm mưu của hấn, dứt khoát cam tâm chịu vu hãm, mặc cho ác danh dâm hại ấu nữ rơi xuống nhà mình, để tiên khách Côn Luân đưa mình vào Vũ Sơn lao giam cầm.

Vũ sơn lao kia là thứ gì? Khắc tinh yêu ma tà đạo nghe nói sợ mất mật! Pháp thánh hại người vô số, sớm đã sinh ra tà ma khí.

Cho dù hấn che giấu tốt hơn nữa, Vũ Sơn lao vẫn không dám tới gần.

Đường công tử nhốt trong lao và ngăn cách với thế gian, không bị Pháp Thánh bố trí, ngược lại rất có lợi cho việc bảo đảm an toàn của Quý Phương nữ.

Đường công tử lợi hại, người thật lợi hại, mấy lần đầu trí đầu dũng, khiến Côn Luân Pháp Thánh đâu cũng cản trở mọi chỗ.

Ha ha, anh hùng xuất thiếu niên, lợi hại lợi hại!”

Trong tiếng cười lớn, Đường Liên Bích gần vài thước, cách Huyền Hoàng đài chỉ có ba bước chân.

Đào Yêu Yêu quý quýt nghe kể chuyện, thiếu chút nữa đã giành trước hẳn.” Nhanh chóng bước lên trước một bước.

Chịu đựng quỷ vật trấn điện điên cuồng tấn công, nhìn thấy Đường Liên Bích mất lộ hàn quang, như điện lạnh bắn về phía thiện căn, đào linh quỷ ám kỳ trước khi đoạt quan tài hẳn sẽ xử lý thiện căn trước, vì sao lại thông hận nó như vậy? Là vì nó vạch trần thương tích trong lòng sao?”

Thiện căn nói: “Lúc đầu Pháp Thánh muốn giết chết Đường công tử, một lần làm phiền vĩnh dật cắt đứt manh mối.

Để cho Quỷ Phương nữ sống ở thương triều là được rồi, dù sao Đường công tử vừa chết, không có ai bằng vào Long Nghiêu tìm được nàng, cũng coi như xóa bỏ chứng cứ tội lỗi, cứ như vậy làm sao có thể không ổn? Nhưng qua mấy lần khuyên bảo của ta, nói thiên lý lương tâm.

Pháp Thánh hình như cũng có dao động, không đành lòng giết chết thiếu niên anh tài trí dũng song toàn này,

Ngay lúc hắn do dự không yên, thập đại trưởng lão của Côn Luân tổ đình Côn Luân đưa ra phán quyết, đem Vạn Ác dâm ma nhốt vào nhà giam Vũ Sơn mãi cho đến cuối cùng.

Ha ha, cứ như vậy, Pháp Thánh mất đi cơ hội sát hại Đường công tử, ngoài hồi hận chuyển sang giận ta, không muốn đối mặt với thiện niệm của bản thân nữa.

Thế là xâm nhập vào trong Vạn Tượng kính, lấy Ân niệm của ta làm tách rời, hẳn vô tình vô nghĩa lại không lo lắng, tự nhiên có thể thoải mái xuất kính... “

” Đào sư tôn, người hỏi ta thù cũ của ta sao, ta cũng không có hận thù gì.

U Cầm ở đây nhiều năm như vậy, ta vì bảo vệ Đường công tử mới gặp khổ cực, đây là việc thiện giả phải chịu đựng rèn luyện.

Trước kia cho rằng sợ hãi ác niệm, hiện ra ta đã nghĩ thông suốt, ta không sợ! Nếu như có thể thu lại tự do, ta nhất định sẽ đoạt lại bản thể Pháp Thánh, để hắn nhận tội, để hắn sám hối,

để hấn sửa đổi hướng thiện!” Sở dĩ nó tuyên truyền thành anh hùng nghĩa tiến, hiển nhiên là đang cổ vũ cho mình, đến lúc này sợ sắc mặt tan biến, hào quang toả sáng, da mặt khô ráo lại trở nên hồng nhuận, vui mừng kêu to: “Đường công tử, người có thể chạy ra khỏi Vũ Sơn Lao thật tốt! Thiên Hữu hiền nhân thế nào, người cho ta hy vọng trùng sinh!”

Đường Liên Bích nói: “Thật sao?” Lại gần hơn một xích, khí thế như thái sơn áp đỉnh.

Đào Yêu Yêu vội nói: “Đường Liên Bích, người chớ làm loạn!” Theo chân nhấc lên bước vào, chỉ cách Huyền Hoàng đài ba bước, lại cảm thấy thế công của quỷ trấn điện khác thường, Cúc Anh kiếm xen lẫn ánh sáng sắc bén của vũ trụ.

Đào Yêu Yêu giật mình “Gần sát bên đài, trở ngại càng lúc càng lớn, quả không phải nói dối.

Nếu bị mũi nhọn của vũ trụ đánh trúng, e rằng Thần Mộc Chiến Giáp sẽ không chịu nổi.”

Thiện căn nói: “Sư tôn đánh tan pháp ấn, lúc này có thể thả ta thoát vây.

Nhưng đường nhỏ trong điện biến ảo vô cùng, khoảng cách xa lại không được.

Chỉ có cao nhân như Đường công tử mới có thể tham khảo tung tích quỷ dị của Trấn Điện, chậm rãi cân nhắc tiến lên.

Đào sư tôn à, ngài vẫn nên hợp tác với hấn thì tốt hơn.” Lời còn chưa dứt, mắt thấy Đường Liên Bích không để ý tới Ngao sư tôn, biết kế này không thành, thở dài nói: “Đào sư tôn, người chớ trách Đường công tử lạnh nhạt với người khác, dáng dấp này của hấn là có thể thông cảm được...”

Đào Yêu Yêu cố nén đau đớn, gấp gáp suy nghĩ sáng tạo kiếm pháp, trong miệng hỏi: “Cái gì... có nguyên do.”

Thiện căn nói: “Vũ Sơn lao đã từng phong cấm đông đảo tà ma, ma khí cuộn tròn khiến thời gian trở nên vô cùng chậm chạp.

Ngoại giới chỉ qua một ngày, tù phạm bên trong chịu khổ mười hai năm.

Pháp hiệu trong nhà lao tương tự như Quy Tâm điện, đồng dạng cũng khiến người ta điên cuồng liên tục, không ngừng nghỉ.

Đây cũng không phải là vì chia tách mê tư, tu luyện đạo pháp, mà là làm cho toàn bộ tâm cảnh của kẻ tù tội triệt để nát bấy.

Người nghĩ xem, lúc trước cao thủ Kiếm Tiên kia mới đi được một lát, đã chịu không nổi muốn đứng lại.

Quan ở trong Vũ Sơn lao không ngừng nghỉ, quanh năm suốt tháng điên đảo quay cuồng, phải là loại khổ hình nào tàn khốc! Một người lại khai sáng hôn sự tuyệt cảnh, thân lâm tuyệt cảnh bức này, tâm địa đều sẽ biến lạnh biến thành cứng rắn. “Lời nói truyền vào lỗ tai, trong đầu đảo hiện ra thảm trạng Vu Thần Tú, cùng với hai hàng lỗ thủng sau lưng Đường Liên Bích đục lỗ thủng, trong lòng đập mạnh “Cọc” thịt xoay vòng, nghĩ đến sợ hãi cả lông tóc.

Gia hỏa có thể chịu đựng được nhiều năm chắc chắn không phải là người!” Ý nghĩ này mang theo ba phần trào phúng, bắt nguồn từ ác cảm trong trường kỳ, nhưng thật ra trong lòng Đường Liên Bích vẫn bội phục sức nhẫn nại siêu phàm của Đường Liên Bích.

Thiện căn nói tiếp: “Đường công tử đau khổ là thứ ta có thể lĩnh hội nhất.

Loại cảm giác bị người chí thân phản bội, vứt bỏ, thậm chí lật tay làm hại, thật có thể làm vạn niệm đều tan, trái tim như khối băng lạnh lẽo, ai... Đường công tử là di cô Đường môn Thực Trung Đường môn, bởi vì từ nhỏ khuyết thiếu tình thân, cho nên đối với thân nhân càng thêm trân quý.

Nhiều năm qua hấn theo sư huynh, sư phụ tu hành bốn phương, Vu Thần Tú cùng Cửu U Tuyệt trên thực tế chính là huynh trưởng phụ của hấn.

Nào ngờ một triều hãm ngục tù, phụ huynh hoặc là vu hại, hoặc là mặc kệ, thái độ lạnh bạc kia cần gì suy nghĩ! Dần dà, tâm hấn lạnh, cái gì cũng xem nhạt, đạo đức chính nghĩa, pháp quy, đồng đạo hữu, tất cả đều nhẹ như rơm rác trước uy thế của Pháp Thánh.

Người thiếu niên chấn hưng Ngao Bính, dương danh hùng chí của Tiên đạo, cũng theo nhiệt huyết trong ngực ngày càng nguội đi.

Đào sư tôn, theo ta quan sát, Đường công tử đối với vị Nga Lăng sư tôn này của ngài hình như không mấy cung kính, có thể còn thường xuyên độc lai độc vãng, đợi sư huynh đệ đồng phái lạnh lùng như băng sương.

Cái này không thể trách hấn a, đây là kết quả mười hai năm lâm vào thâm hàn địa ngục!”

Đường Liên Bích hét lớn: “Câm miệng, tên vô lại nhà ngươi...” Sắc mặt đỏ như máu, tròng mắt cũng đỏ lên.

Đào Yêu Yêu chưa từng thấy hấn phẫn nộ như vậy, trong lòng cảm thấy kinh hãi, đảo mắt nhìn về phía thiện căn, lập tức lồng ngực như gặp phải cối xay mạnh mẽ va chạm.

Chỉ thấy thiện căn ngọc nhan bạch tu, phong thái ngạo nghễ, thay đổi như xác khô khô hủy tượng tượng.

Trong lòng đào điên cuồng nhảy loạn “Pháp Thánh” hình dáng hiện ra!”

Nhìn hấn từ mi rủ thấp, gật đầu tiếc hận, bi thương anh hùng tràn ngập trong lời nói, Đào Yêu Yêu Yêu chợt sinh mừng như điên một trận “Đây không phải là chân dung của Pháp Thánh, mà là thông qua chuyện anh dừng, dừng khí thiện căn không tiền tăng vọt, dám đối mặt trực diện với bản tướng, bề ngoài liền tái hiện ra chân dung có đặc thù ban đầu.

Nếu thả thiện căn ra ngoài đoạt pháp thánh tâm cảnh, nhất định có thể khiến hấn cải tà quy chính biến thành người tốt! Diệu diệu cực kỳ! Pháp Thánh chính là cao đồ thân truyền của Hồng Quân, lại hiểu rõ nội tình của Kim Luân giáo.

Có hấn giúp đỡ, đánh bại Tử Hư Thiên Sư rất là bớt công, bắt được chân thân Yêu Hoàng cũng nhiều thành tính hơn.”

Đang nghĩ ngợi, Đường Liên Bích đã tham khảo lộ trình trong điện, hai bước vượt qua đến bên cạnh đài, quát: “Mười hai năm!” Một quyền đánh bay nửa bên quai hàm.

Đào Yêu Yêu cả kinh nói: “Người làm gì vậy!” Liền xem một quyền của Đường Liên Bích nện xuống, trong miệng nhả

mạnh từng chữ một, tựa như lưỡi đao khắc cốt, ròng rã mười năm, hai, hai, khốn kiếp, tên khốn kiếp này...” Hắc không dùng pháp thuật công kích, đơn giản dùng một quyền phải hung hăng đánh, rõ ràng phải đánh chết kẻ thù đến chết mới hả giận.

Đào Yêu Yêu hô to: “Dừng tay, hỏng chuyện lớn rồi!” Tình thế gấp gáp tính toán, liên tục bước về phía trước hai bước.

Đột nhiên hắc diên cuồng gào thét như thủy triều, trường thảo trần điện quỷ phân thành trăm con, bốn phương tám hướng gió mạnh vù vù quét về bốn phương tám hướng.

Mỗi cái móng vuốt chỉ về phía Đào Yêu Yêu, đều phóng ra kim mang chói mắt của vũ trụ bắn ra.

Mọi người ngoài kính thấy thế, âm thầm vuốt vuốt mồ hôi lạnh.

Hồng Tụ kêu lên: “Ai nha, chủ nhân muốn hỏng...” Quang huy màu vàng vây quanh nghiêm ngặt, ngay cả bóng dáng Tiểu Tuyết cũng không vào trong đó.

Tự Văn Phi nói: “Hoảng cái gì, đây là một bộ phận của thí luyện, rất có ích đối với hắc.” Hồng Tụ nói: “Mặc kệ hắc lợi hại thế nào, ta thấy không xuống được, mau đổi lại hình ảnh của bọn Lý sư huynh đi!”

Đi đầu Lý Phượng Kỳ sơn động gặp nạn, chỉ có thể chờ đào giải vây, Văn Phi liền đem hình ảnh chuyển đến trong Quy Tâm điện.

Giờ phút này quan khẩu sắp thất bại, sao lại dễ dàng dòi tằm mất đi, nhẹ giọng nói: “Không được hoảng hốt, cửa ải này hắc có thể qua được, nếu không sao hắc có thể lên làm sư tôn Huyền môn?” Tuy nói vậy, mười cái móng tay bất giác chộp vào ghế, nhìn chăm chăm Vạn Tượng Kính nói: “Hắc đã học qua kiếm thuật Côn Luân, thượng thiện nhược thủy, nhanh nhẹn lại là tốt rồi.”

Quả nhiên lời nói vừa dứt, trong kim quang truyền đến ngâm tụng: “Khí ngự kiếm hê thần quy tĩnh, phi kiếm tự vận...” Theo Côn Luân kiếm quyết tụng ra, từng vòng bích quang khuếch tán ra, tựa như mặt hồ gặp gió nổi sóng, kim sắc quang mang nhanh chóng tan rã ở trong thế nặng nề nhu hòa kia.

Hai mươi tư hoa tiên hoa mắt hoa thần trì, khe khẽ tán thưởng: “Quý của trần điện đều bị hấn thu!”

Đào Yêu Yêu tay trái ôm chặt tiểu Tuyết, tay phải vung vẩy trường kiếm, thân hình ngưng trọng phiêu dật như Tiên Hạc bay trên trời.

Lúc này vũ trụ phong biến thành thuần thanh sắc, “Vũ trụ thần phong, Như Ý thông, Trảm Tiên Diệt Phật, Vạn Ma Chi Tông” văn tự cũng phai nhạt tiêu tán.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ sâu xa rồi dựa theo tình hình thực tế, đã luyện thành kiếm pháp Côn Luân, thể ngộ được cường giả chưa chắc cương mãnh, kiếm pháp thượng thừa có thể dung nạp vạn vật, yếu chỉ có thể tiêu tán nghịch lưu.

Ngay tại thời khắc quý triều trần điện công kích cuồng bạo nhất, phải quyết hóa thành hiện thực, vũ trụ phong cường phách tính chất chuyển biến, Hạo Trát như Bắc Thương Lăng, kiếm thế đạt được cải tiến trước nay chưa từng có.

Vạn Tượng Quy Tâm điện trên dưới trong suốt, kỳ tượng nước lẫn lộn bỗng nhiên phân rõ ràng, nước là thủy, trời là trời, không còn chút tạp chất nào khuấy nhiễu.

Tự Văn phi nói: “Bản tâm quy về sự thuần thực, thử luyện đại công cáo thành, rất tốt!” Nhưng đào yêu ám biết còn chưa hoàn thành công, dưới đài Huyền Hoàng tiên khí ngưng hậu, hấn là nơi tinh phách quý hồn trần điện ẩn giấu, lúc này cầm kiếm tiến lên thu lấy.

Đi đến bên cạnh đài xem, Đường Liên Bích vẫn không dừng tay, sớm đem thiện căn đánh ngã ở phía sau đài, nắm tay lên lên xuống thịt nát bay ngang ra sau.

Đào Yêu Yêu nói: “Đừng đánh nữa! Muốn đánh chết hấn!” Nhìn kỹ một chút, hít một hơi khí lạnh, thiện căn nào còn nói được sống chết, hoàn toàn bị đánh thành một đồng bùn nhão.

Đường Liên Bích đứng lên, lau đi đồ vật dơ bẩn trên tay, tức giận biến trở về thần sắc lạnh lùng bình thường.

Đào Yêu Yêu lạnh lùng nói: “Người phát điên cái gì vậy! Hấn là lợi khí diệt ma, người không nhìn ra sao? Nếu như thiện căn trở về bản thể, có thể khiến Pháp Thánh khu trừ ác tính mà đổi lại là người tốt, gánh vác việc chúng ta sẽ tiêu diệt cường viện

của Yêu Hoàng.” Đường Liên Bích nói: “Thay đổi cho tốt? Hừ, hừ không sửa được.”

Đào Yêu Yêu rùng mình một cái, vốn tưởng rằng Đường Liên Bích vì tức giận mà không khống chế được, lúc này mới biết dụng ý của hắn.

Đó là muốn hủy diệt hoàn toàn thiện căn của Pháp Thánh, vĩnh viễn không đổi cho Pháp Thánh một cơ hội chuộc tội, trọng thu được khoan dung.

Đào Yêu Yêu chỉ cảm thấy hàn khí thấu vào sau lưng, lắc đầu nói: “Ác nhân tội đáng muôn vạn vết thương, cũng không nên đem thiện căn trong lòng hắn tiêu diệt sạch sẽ.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu, xem ra chúng ta cuối cùng không cách nào đi lên cùng một con đường.” Đường Liên Bích lạnh lùng khịt mũi, nói: “Ngu xuẩn.” Đưa tay đi lấy quan tài bằng.

Đào Yêu Yêu hét lớn: “Đừng đụng vào nàng!” Mũi nhọn vũ trụ đột nhiên chém ra, ánh sáng màu xanh vừa mới thoáng hiện, cảm thấy hơi hận vì tên kia cầm Huyền Thủy kiếm đón đỡ, lại sẽ tạo thành họa lớn.” Quả thực trường nhận đột nhiên va chạm, Đường Liên Bích sử ra Huyền Thủy Kiếm.

Lại giống như hai dòng sông đối đầu, tuy có chấn động nhưng không tổn hại, thế hướng bốn phía khuếch tán thấm vào, thoáng chốc tiêu tán vô hình.

Đào Yêu Yêu sửng sờ, trong lòng giật mình: “Đi Thông Vạn Tượng Quy Tâm điện, công pháp hắn vận dụng Huyền Thủy kiếm cũng được tăng lên, không còn tai họa ngầm nữa.” Huyền Hoàng đài kinh kiếm chấn động, góc cạnh bên trái sụp đổ, tinh phách của Trấn điện quỷ theo tiên khí bay ra.

Phảng phất như lũ khách đi xa tìm được quy tụ, trong một thoáng tự dung nhập vào vũ trụ phong.

Tay áo đỏ nhìn ra manh mối, cười nói: “Kiếm của chủ nhân lại trở nên mạnh mẽ, phá vỡ pháp ấn không có vấn đề gì chứ.”

Văn Phi nói: “Quỷ trấn điện chính là ả niệm của Đạo Tổ biến thành, ngưng tụ tức là pháp ấn Vạn Tượng Kính.

Bây giờ đã nhập vào trong kiếm, pháp hiệu đương nhiên bị phá trừ.” Trong khi nói chuyện, đỉnh chóp Quy Tâm điện chợt lộ ra ánh sáng, nứt ra một lỗ thủng dài nhỏ.

Đường Liên Bích lập tức bay lên, ông tay áo gió sương lướt qua, cuốn lấy quan tài bằng bay lên phía trên.

Đào Yêu Yêu nói: “Chạy thật nhanh, người cần thận một chút cho ta!” cũng Tiểu Tuyết đi theo sau.

Giống như mộng cảnh biến thiên, thoáng cái chân rơi xuống Ngọc Như Ý ở Băng Phách điện.

Quay đầu nhìn Lý Phượng Kỳ dặt tay Âu Dương Cô Bình, cũng từ trong Vạn Tượng kính nhảy xuống mặt đất.

Văn Phi vỗ tay nói: “Rất tốt, thí luyện hoàn toàn kết thúc, mấy vị đạo hạnh đạt đến tinh thuần.

Lại chiến hành đạo quân, thượng phạt Hư Thiên Sư, đều sẽ ở vào cảnh giới bất bại!”

Lần thứ chín thần phong đúc mềm mại như thủy tam!

Lý Phượng Kỳ bị vây trong sơn động khó có thể thoát thân, một đường sinh cơ ký thác vào Đào Yêu lao vút qua dị giới.

Bây giờ trông mong trở thành sự thật, trong lòng tất nhiên là vui mừng, cười nói: “Chúc mừng sư tôn huynh đệ, lúc đỉnh động lộ ánh sáng, ta đã hiểu đạo pháp của người đại tiên.” Lại nói với Tự Văn Phi: “Chúng ta xuất kính cũng không đoạn tuyệt tình cảm, thí luyện của thủ tọa hình như không đạt tới hiệu quả dự đoán.” Nhắc tới “Tình cảm” giọng nói sang sảng.

Cô Bình giống như bị lây nhiễm, nắm tay hấn thủy chung không buông ra.

Văn Phi nói: “Tiên khách Côn Luân bước vào Vạn Tượng kính, thường lấy “Diệt tình” làm quả đầu tiên thành đạo.

Các người là đệ tử Huyền môn, Đạo Quả tạo thành tự nhiên bất đồng.” Đào diên non nớt tâm niệm khế động, hỏi: “Như vậy diệt tình và hữu tình, Côn Luân và Huyền môn, rốt cuộc ai đúng ai sai?”

Văn Phi nói: “Không phải Quan đúng sai, phương thức tu hành của hai phái rất khác biệt, là vì vị trí của cảnh vực không giống nhau.

Thân ở thế ngoại ản tu, nên diệt tình; nhập thế công tích đức, tự coi chừng có nhân tình.” Đào diên cuống thiếu chút nữa hỏi ra tiếng “Vậy người là xuất thế hay là nhập thế?” Âm giác văn phi khẩu khí nghiêm trọng, tựa như không được tặng lời, kém xa miệng đầy con trai, hài nhi nghe thật thoải mái.

Văn Phi nói: “Tiên đoán của Hồng Quân Đạo Tổ là “Huyền Môn phá ản”, xác nhận các người là thí luyện giả cuối cùng.

Bởi vậy bắt luận người tiên vào Côn Luân hoặc Nga Hâu, tiên vào Vạn Tượng Kính mài luyện đều sẽ tăng tiến đạo hạnh.”

Bỗng nhiên trong đình vang lên tiếng cười, mọi người chăm chú nhìn lại, thì ra là Côn Bằng Hoàn đề đầu gối lên.

Nàng vẫn luôn ngồi nhắm mắt dưỡng thần, chung quanh biến động như không phát hiện, lúc này lại cười cúi người xuống cười.

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Mẹ!” Dao Hoàn khoát tay tỏ vẻ mình không sao, chậm rãi đứng thẳng lên nói: “Côn Luân, Ngao Ngoan, những người tiến vào Vạn Tượng Kính luôn có thể tăng tiến đạo hạnh của mình.”

Tự Văn Phi, sao ngươi không vào thử luyện một lần?”

Mọi người kinh hãi, xoay chuyển ánh mắt về chỗ ngồi, Văn phi ngậm miệng mặt không biểu tình.

Kỳ Hoàn tiến lên vài bước, chỉ vào nàng nói: “Pháp lực của ngươi không phải bị Tử Hư Thiên Sư cướp đi sao? Lại vội thanh lý môn hộ, báo thù cho Tương Quân, theo lẽ thường chính nên mượn Vạn Tượng Kính tăng tiến là có thể làm được.

Thiên văn tức thủ tọa, ngươi không làm như vậy?” Một trận yên lặng, Văn phi chợt nói: “Không có.” Lập tức hỏi ngược lại: “Muốn biết nguyên nhân sao?” Dao Hoàn cười lạnh nói: “Sớm đoán ra rồi.” Văn phi nói: “Tốt nhất tận mắt nhìn rõ, tránh cho ngươi suy đoán lung tung.” nghiêng người nói nhỏ vài câu, hai hàng tỳ nữ lui ra ngoài.

Một lúc sau, cửa cung mở rộng, từ bên trong bước ra một bước đi tinh mỹ lộng lẫy.

Trong phút chốc trên mặt biển sắc, nhìn bước chân tóc tai ngo ngác.

Chỉ thấy trên Tỳ Hưu ngồi một nam tử mặc hoa phục, khuôn mặt gầy gò, khí chất ung dung, chính là Long lão gia của Võ Lăng Long gia.

Kỳ Hoàn cười nói: “Chỉ vì công tử ca nhi âm ức này, ngươi không muốn vào Vạn Tượng kính! Ha ha...”

Long Đình Càn như bị tiếng cười đánh thức, ngẩng mặt lên nhìn, vui mừng nói: “Dao Khanh, ngươi tới thăm ta?” Còn lâu mới thấy mỹ nhân ngày đó ngông cuồng như vậy, chỉ như bằng hữu cũ gặp lại, mỉm cười chào hỏi, quay mặt lại nói: “Hôm nay đầu óc ta càng cảm thấy thanh minh hơn một chút, buổi trưa dán hình sáu mũi trâm hoa thi.”

Văn Phi, theo ta vào phòng thưởng thức thơ đi.” Tụ Văn Phi nói: “Không vội, ái thiếp của ngươi đường xa đến đây, không thể thiếu thân cận một phen.” Long Đỉnh Càn lạnh nhạt cười một tiếng: “Ta có ái thê bầu bạn, nào quản người ngoài ở xa gần người khác.

Đã có được sự tráng lệ của thương hải, đâu phải lưu luyến giang hồ chi li.

A, Dao Hoàn không phải ta hạ thấp ngươi, chỉ là bây giờ rời xa hỗn loạn, suy nghĩ kỹ càng, mới biết nữ nhân bầu bạn ta sống sót qua đời là ai.”

Mang Hoàn không để ý tới hắn, nói với Tụ Văn Phi: “Long lão gia ở Thiên Văn các, nhất định là quý do Hư Thiên Sư làm.

Tựa như thả một miếng mồi thơm vào lồng giam, làm cho thủ tọa trên thiên văn thành thành thật đợi việc bài bố.” Lắc lắc đầu, ngữ khí lạnh lùng vạch trần: “Người cũng chỉ có thể bỏ vào bên trong lồng giam.

Chỉ sợ đã đánh mất tư tình đối với Long lão gia, không chịu tiến vào Vạn Tượng kính tu luyện, chỉ biết ngày ngày trông coi hắn phong hoa tuyết nguyệt quán lấy nhau.

Bây giờ Huyền Môn công nhập tiên cảnh, ngươi vừa lúc vui vẻ rồi trách nhiệm, thanh trừ gánh nặng thiên đại của phản đồ nhập kính tu hành, một lòng một dạ vút lên vai con trai ruột!”

Văn Phi như không nghe thấy lời trách cứ, nhìn lên bầu trời, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy, nhớ lại lời nói của Long Đỉnh Càn: “Đã là biến cả tráng lệ, yêu quý giang hồ, nghe hắn nói không? Ai mới thật sự là nữ nhân mà hắn yêu, người hiện tại đã rõ rồi...”

Kỳ Hoàn nói: “Phi, ta đến cướp nam nhân với ngươi sao? Ngay nam nhân này, Thiên Chi Long chúng bị ngươi coi là bảo bối tâm can này, so với hành nghề đại ca đáng thương chăn nuôi trong một căn phòng không lớn.” Nhắc tới cái tên Đào Hành tráng, một trận cảm thương dâng lên trong lòng, bỗng dưng cười ha hả nói: “Phế vật như vậy đưa ta cũng không được, thiên văn túc tọa lại vì thần hồn điên đảo, si tình mê, giống như trẻ con trong hành viện sống động vậy.

Ha... Thật có thể khiến người ta cười nát bụng.” Long đỉnh Càn nói: “Không được cười nhạo văn phi.

Dao Hoàn, người nói móc cũng được, nhưng văn phi từng là mật hữu trong khuê phòng người, ân đồng thủ tử muội, niệm tình nghĩa cũ vẫn nên hòa nhã tiếp đón.” Cù Hoàn nói: “Người ngược lại treo tình nghĩa ở bên miệng.”

Con trai ruột đứng ở trước mặt hơn nửa ngày, chính mắt cũng không liếc một cái, đây là tình nghĩa gì!” Chỉ vào Đào Yêu Yêu Yêu, lớn tiếng nói: “Long lão gia, người nhận ra hần là ai?”

Đào Yêu Yêu lập tức lúng túng, tay chân cũng không biết để vào đâu.

Long Đỉnh Càn tuy là cha đẻ của hần, nhưng luôn thâm cư nội liễn, thời gian mười sáu năm gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay, ngược lại không bằng Long phu nhân thường xuyên nhục mạ Dao Hoàn Long phu nhân ấn tượng sâu sắc.

Đối với Long lão gia vừa không có lòng kính yêu, cũng không có oán hận, nhiều nhất khinh bỉ hần sắc mặt thích cười nhì phòng.

Trong Vạn Tượng kính sau khi mình triệt tâm cảnh, ngay cả chút bỉ ổi này cũng tiêu thất, trong lòng một người có hoặc không, hai chữ phụ thân sao lại kêu được ra khỏi miệng.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Phụ tử nhận nhau là Nhân Luân đại hỉ, ta muốn biểu hiện thật cao hứng mới đúng.” Tuy nói phụ tử thiên tính tương thông, mà Long Đỉnh Càn mà nói, thật sự là xa lạ hơn nhiều so với cảm giác thân cận, làm bộ vui sướng không khỏi quá mức khoa trương rồi.

Long Đỉnh Càn nói: “Thiếu niên này... Là con trai của Văn Phi sinh cho ta? Ai, “Lá xanh tươi non đầy cành”, Thiên Ngoại Thần Phi nuôi cháu trai, thật sự là phong cảnh đại sát, đến tốt cùng là tốt nhất.” hờ hững nhìn hai mắt, quay đầu không ngó ngang tới.

Năm đó hần khao khát có một đứa con trai, chính là để sớm ngày giao nhận đại nhiệm phục quốc gia tộc, không câu nệ cuộc sống mình thích sống.

Hiện tại vĩnh viễn rời khỏi Vũ Lăng Long gia, thường lưu thế ngoại tiên cư, có con trai hay không cũng không quan trọng.

Đào Yêu Yêu thấy hần lạnh nhạt như vậy, trong lòng lại cảm thấy thoải mái “Phụ thân không cha, đứa con này hà tất phải làm gì.

Trên dãy núi triệt cốt hoàn thit, nghĩa sinh thời đã đoạn, hiện tại ngay cả cảm tình cũng không còn, lại giảng cái gì luân lý cương thường.” Muốn cười một tiếng, đáy lòng ần ần đau đớn, cuối cùng cười không nổi.

Mang Hoàn cười lạnh nói: “Quả thật là tuyệt phối! Hai vợ chồng hoàn toàn không có ý niệm yêu con, chỉ mong nhà mình sống vui vẻ, còn có mặt mũi làm ra dáng vẻ trọng tình trọng nghĩa, quả thực...” Tụ Văn Phi từ trong mơ màng màng hồi thần, chặn lại nàng trách cứ, nói: “Nhiều năm nghi hoặc, hôm nay cuối cùng cũng hóa giải được.

Long công tử thoát ly thế gian trói buộc, tâm ý chân thật đã sáng tỏ.

Đáng tiếc ta và hần ở trong tấm lưới bụi nhiều năm giãy dụa như vậy, dẫn ra nhiều nghi ngờ oán hận như vậy.” Lắc đầu than nhẹ, tiếp tục nói: “Đều đã kết thúc.

Dao Hoàn, ta cũng không còn oán hận ngươi, ngươi đi đi.”

Dao Hoàn nói: “Ngươi kết thúc ta còn chưa chấm dứt đâu! Một đôi tiểu nữ nữ nữ tử chết ly, ngươi làm mẫu thân như vậy khoanh tay đứng nhìn sao?” Lúc trước sở dĩ ngang nhiên mĩa mai, là bởi vì nhận định thiên văn túc tọa quen thuộc Côn Luân môn đạo, muốn khích nàng gia nhập phe mình, trợ giúp đào cơ sở thuận lợi lấy được Bạch Linh Chi.

Mắt thấy kế sách không bán, Dao Hoàn rất là sốt ruột, nói: “Ân oán giữa chúng ta đã sớm xóa bỏ, hiện tại ngươi nói tới là con trai ruột thịt của ngươi.

Ngươi đã quý trọng tình cảm như vậy, vì sao không giúp nhi tử cứu sống người yêu?”

Văn Phi nói: “Ta đã giúp rồi.

Về sau hiềm trở, phải dựa vào chính hần xông qua.” dáng vẻ lại hiện lên đoan trang, mặt hướng về phía Đào Yêu nói: “Linh

nha đầu cho phép người làm vợ, nguyên là chủ ý của Hư Thiên sư, hẳn sẽ để một nữ hài tử ngăn mạng làm bạn lứa đôi
“Nhân chủ” sao?”

Lời này cực kỳ có lực, ngực đào trở nên nóng lên, kinh hỉ tới mức huyết mạch sôi trào.

Vòng Hoàn ngăn người, trong miệng lầm bầm: “Đúng vậy, bói toán môn phái xuất phát từ Côn Luân phái, Tử Hư Thiên Sư tuyển chọn ngẫu nhiên cho nhân chủ, tất sẽ bói toán vận mệnh của nàng trước tiên.

Một đời khó khăn trắc trở chưa hẳn đã tính đúng, đoán mệnh trường thọ còn có thể mười phần chắc chín.

Tử Hư Thiên Sư, tuyệt đối sẽ không gả một nữ hài mười mấy tuổi chết yểu cho hắn...” Mọi người lần lượt tỉnh ngộ, đều muốn “Nói như thế, Long Bách Linh nhất định sẽ sống lại!” Đường Liên Bích đứng trong bóng tối, nhẫn nại nghe hai nữ nhân đấu võ mồm, chờ kết luận này, lập tức hừ nhẹ một tiếng.

Đào Yêu Yêu lại càng vui mừng khôn xiết, nếu không phải có Tiểu Tuyết cõng trên lưng, nhịn không được mà muốn nhảy dựng lên.

Văn Phi khẽ mỉm cười, nói: “Tiểu ma đầu lấy đâu ra phúc khí, lại được hai tiểu mỹ nữ làm vợ nuôi.” Từ một bên bàn tay lấy ra một quyển sách vàng mỏng manh, ném xuống nói: “Đợi Linh nha đầu tỉnh lại, người giao quyển sách này cho nàng ta.” Một tay đào điên cuồng tiếp lấy, xích lại gần quan sát, trên trang giấy viết chữ “Âm Minh Chính Pháp”

Văn Phi nói: “Hơn mười năm giả làm mẹ con, ta và nàng thực có phân biệt sư đồ.

Do hạn chế tông phái, chỉ truyền cho nàng nhập môn tiểu kỹ nhập môn tiên pháp Thiên Sơn tiên pháp của nàng.

Muốn nói linh nha đầu thiên tư thật sự là thông minh tuyệt vời, rất nhiều tiên thuật ta còn chưa từng luyện qua, nàng bằng vào pháp quyết đã có thể tự mình tham tu, có thể nói là kỳ tài tiên giới không thể xuất hiện.

Bản triện Âm Minh Chính Pháp Chuyên giảng thuật pháp lý không chế âm hồn, chính là một trong pháp nguyên của Ngao Bỉnh Nhiếp Hồn môn.

Thượng cổ do tiên nhân Thiên Sơn soạn vở, Côn Luân tiên tông không người nào đọc hiểu, chỉ đặt tên vào tài liệu cất giữ ở Xương quán.

Linh nha đầu vào Nhiếp Hồn môn tu hành, vừa lúc tham khảo quyển sách này.

Sau này sẽ không còn ngày gặp lại, người thay ta đốc thúc đẩy nòng cố gắng học công đi thôi.”

Đào Yêu Yêu ngoan ngoãn nhận lời, đợi khi nghe được “Ngày không còn gặp lại” nữa, trong lòng lấy làm kinh hãi, đang muốn hỏi kỹ, chợt cảm thấy bốn phía run rẩy, âm thanh ù ù từ phía sau truyền đến không trung.

Quay đầu nhìn lại, “Ngũ Linh Bảo” giam giữ tà ma kia nhanh chóng bay lên, giống như con diều đứt dây, thoáng cái đã biến mất trong tầng mây bị mặt trời nhuộm đỏ.

Tự Văn phi nói: “Ngũ Linh bảo là Thiên Võ Túc Pháp Giới, chuyên vì giam cầm tà ma mà thiết lập cho tà ma.

Tử Hư Thiên Sư quanh năm tàn sát chính đạo, được xưng là Quỷ bá, trong cơ thể sớm đã sinh ra tà ma khí.

Hắn kiêng kỵ tác dụng của Cẩm Ma Tù Linh bảo, đặc biệt chuyển vật này đến Thiên văn đạo tràng trên trời.

Lúc này trên thiên văn đạo tràng đóng cửa, vật của Thiên Võ Túc sẽ bay trở về chỗ cũ.” Đào Yêu Yêu nói: “Thiên văn đạo tràng đóng cửa?” Văn phi gật gật đầu, giơ tay chỉ vào Vạn Tượng Kính, chỉ thấy mặt kính sáng bóng đã biến mất, xám xịt như một phiến đá.

Văn Phi nói: “Hồng Quân Đạo Tổ từng truyền bí ngữ cho Tương Quân —— nếu như Vạn Tượng kính phong nghiêm, người tu hành trong kính có thể tự ra, ngoài gương cầu đạo giả không thể vào, tu luyện thoát trần đoạn tình thì không cần thiết, vào thế gian điều trị pháp độ văn võ khí vận cũng có thể kết thúc.

Sau đó Côn Luân tiên tông chắc chắn nhân thế Vĩnh Quyết, ngăn cách bất luận liên hệ ngoại giới gì, bắt đầu tìm kiếm ” Khôn đạo” chuyển biến theo pháp học của “Càn đạo” chuyển biến “Đương đạo”.

Tùng đời thiên văn túc thủ tọa truyền thừa châm này, trước mắt cuối cùng cũng đến lúc tiền chân.” Dừng một chút, nhẹ nhàng nói: ” Tương Quân truyền pháp ân nặng, ta làm thầy mệnh sư.

Đạo tràng trên trời từ đó về sau đóng cửa vĩnh viễn, mà Côn Luân tiên tông thời hạn cách thế, còn phải đợi tà đồ quét dọn sạch sẽ.”

Nàng nhìn thấy phía thái dương, khuôn mặt dần dần trở nên nghiêm trọng: “Tử Hư Thiên Sư luyện hóa Chữ Phong Kiếm, thời điểm Trung Thu có thể thỏa mãn vô địch.

Trước đó bằng công pháp mấy người các người tăng lên, còn có cơ hội đánh bại hần thắng lợi.

Thời gian không còn nhiều, người, đi đi!”

Đào Yêu Yêu hoảng hốt không biết gì, bỗng nhiên “Người đi nghe” vào tai, vang lên tiếng sét đánh giữa trời quang.

Mắt thấy Hoa Tiên lui ra, tỷ nữ nãi Long Đỉnh Càn đi vào cửa cung, Tự Văn Phi cũng ở bên trái vây quanh dần dần đi xa.

Đào Yêu Yêu đầy nhiệt huyết không thể ức chế, buông Tiểu Tuyết nhanh chóng xông lên, lớn tiếng nói: “Đợi một chút!” Nhưng chúng tiên bộ dáng nhẹ bẫng, dáng người phiêu nhiên, giống như cười gió đập khói tiến lên.

Nhìn bóng lưng mờ nhạt, cách xa lại có vạt dậm.

Mặc dù Đào Yêu Yêu thần thông quảng đại, nếu không dùng vũ trụ sắc bén đâm thủng, cũng rất khó phá vỡ đạo pháp chướng do tổ sư Côn Luân bố trí này.

Hần thăm liệu sự tình đã không thể cứu vãn, ngay khoảnh khắc thân ảnh văn phi biến mất, đột nhiên quỳ xuống dập đầu, cất tiếng nói: “Mẹ!” Đây là lần đầu tiên, hần chân chính triệu hoán mẹ đẻ từ nội tâm, nhưng mà vĩnh viễn không thể ly biệt, nhiều lần quyến luyến hơn, chỉ có thể hóa thành tiếc nuối ngày sau vô tận.

Tiếng la quanh quẩn cửu tiêu, văn phi bỗng nhiên dừng lại, không ai có thể đoán được cảm thụ của nàng: có phải là khó cắt bỏ tình thân hay không, có thay đổi quyết định hay

không... Nhưng sau một thời gian ngắn lặng lẽ suy nghĩ, xa xa truyền đến lời dặn dò của nàng: “Nhân đạo tương hưng, tiên đạo sắp ập, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.” Ngữ âm lờ mờ rồi biến mất.”

Đào Yêu ngẩng đầu lên, xuyên thấu qua lệ nóng, đã không nhìn thấy Tôn vị nữa.

Nặc Đại Ngọc Đình rỗng tuếch, cung điện ẩn vào mây khói, chỉ còn lại ánh bạc “Lãnh Hương Băng Phách” lưu lại giữa không trung.

Sau một lát, vòng Vân Hoàn đến gần bên cạnh, vỗ nhẹ đầu vai nói: “Nên đi thôi.” Đào Yêu Phong nhìn lại Lý Phượng Kỳ, Âu Dương Cô Bình, tay áo đỏ, thấp giọng lầm bầm: “Nhân đạo tương hưng, nhân đạo tương hưng...” Lúc này tinh thần tỉnh táo lại, vụ án của Võ Lăng Long gia cuối cùng cũng lật qua, hắn chỉ cảm thấy cực kỳ khoan khoái, nhảy lên nói: “Nên đi!” lau nước mắt, xông lên Tiểu Tuyết, nhìn chung quanh không nhìn thấy quan tài bằng, cả kinh nói: “Linh Nhi đâu?”

Hồng Tụ nói: “Nhân lúc ngươi hô to “Mẹ của ta”, Đường công tử anh tuấn dẫn Bách Linh muội muội đi.

Ài, đây gọi là sơ suất mất Kinh Châu, đoạt tình yêu có hoành đao...” Không đợi nàng yên tĩnh nói nhảm.

Đào Yêu Yêu nói: “Đi theo ta!” Lên mặt đất tung mây, mang theo Dao Hoàn Hồng Tụ bay lên không, Lý Phượng Kỳ cười kiêu khí, Âu Dương Cô Bình cười lá bùa, đoàn người dọc theo đường tới nhanh chóng bay đi.

Sau khi ra khỏi đại môn Nguyệt Cung, ngóng nhìn sương gió lượn lờ phía trước, bóng dáng màu trắng phiêu đảng đông phiêu đảng tây.

Hồng Tụ nói: “Ai da, Đường công tử chẳng lẽ đoạt yêu đắc thủ, hưng phấn quá mức choáng váng, rượu không say người ta tự say ngất?” Đào Yêu Yêu quát lên: “Đừng nói bậy!” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Đường Liên Bích thân pháp cổ quái kia, quả thực như uống rượu say.” Đào chết yêu nói: “Hắn đang trốn tránh trong mây tối lồi hỏa.”

Vân lộ thông tới Nguyệt cung sắp đặt Cửu Diệu Lôi Trận, lúc tới mọi người đã nhìn thấy uy thế của nó.

Giờ phút này đám mây cuộn cuộn, lôi sóng ngầm, so với lúc trước càng thêm hung hiểm.

Đào Yêu Yêu nói: “Cẩn thận theo sát ta, theo Quy Dịch Quái Đồ trốn đi.” Ban Vân khúc chiết hạ xuống, hai người Lý Phượng Kỳ Bình theo sát phía sau.

Đi không bao lâu, tay áo đỏ sợ hãi kêu lên: “Mặt trăng không còn rồi!” Mọi người vội quay đầu lại, chỉ thấy đám mây hợp thành đám mây, như màn che che khuất đỉnh trời, kinh phong thổi qua dần dần phiêu tán, vàng ngọc như vàng trắng sáng kia đã không còn bóng dáng tăm hơi.

Lý Phượng Kỳ nói: “Đây là hiệu ứng cuối cùng của Côn Luân pháp trận, vĩnh viễn phong bế Quảng Hàn các trên trời.” Lời còn chưa dứt, phương xa tiếng nổ ầm ầm, Mị Nhĩ truyền đến phía trước vài dặm.

Đợi khi hai chân chạm đất ổn định, tiếng nổ vang đình tai nhức óc.

Tiểu Tuyết ngủ sâu như vậy liền gián đoạn, nhảy xuống đất đưa mắt nhìn xuống.

Phía đó lại yên lặng, trăm ức quỷ quân ghìm cương yên lặng, tùy ý mặt trời chiếu lên đỉnh đầu, dưới đất ngọc anh hồng quang bốc hơi, nghiêm nhiên trước khi tổng công lần cuối ngưng tụ ma lực.

Tình cảnh này lay động tâm hồn, trên cờ xí hào quang sáng ngời, hiệu “Hành Đạo” đặc biệt rực rỡ loá mắt.

Đào Yêu Yêu lẩm bẩm: “Hành Đạo, hành bá đạo, Sở tiên sinh, ngươi há có thể ngăn cản đại thế tương hưng của Nhân Đạo.”

Tiểu Tuyết mới đầu tỉnh táo, hỏi hần: “Thế nào, chúng ta chạy ra được tám gương kia rồi?” Lục địa Tiểu Xuyên, Lan Thế Hải, Hầu Thiên Cơ, những người khác đi lên phía trước.

Hoàng U mở miệng mừng rỡ: “Gấp chết người à, lúc này các ngươi có thể tính là đã trở lại rồi sao!” Ban Lương nói: “Ba mươi sáu canh giờ đã qua, mặt trời chuyển sang bên này, sư tôn phải nhanh chóng nghĩ cách ngăn cản quân địch tiến công!” Đào Yêu nói: “Không hoảng hốt.” Triệu Tuyết nói: “Cảm thấy sao?”

Tiểu Tuyết nhìn chăm chú bóng dáng dưới chân, mới biết hình thần hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu, vận khí một chút, tự cảm thấy chân khí so với trước dày hơn bảy tám lần, vui vẻ nói: “Pháp lực của ta trở nên mạnh mẽ!” Cuối cùng không thể tu thành tiên thể, tựa hồ nàng tồn tại cản trở tu tiên nào đó, đối với bản thân lại giống như không có chỗ hại, có thể là khuyết điểm trời sinh trên báo phú.

Ừm, phải đợi diệt trừ ma đạo xong rồi từ từ tra xét.” Chuyển hướng chúng đồ giải thích: “Chính như đạo thư nói “Thượng thiện nhược thủy, vô vi cường”, đạo thuật chiến thuật thượng thừa nhất đều là hậu phát chế nhân, chúng ta...” Vừa mới nói đến đây, đột nhiên chiến mã hí vang, kinh thiên động địa, hành đạo quân huy hành ức vạn tiên phong thẳng tiến.

Đường Liên Bích dẫn dò Lan Thế Phương: “Để ý bảo vệ nàng!” Ngón tay chỉ quan tài bằng của Long Bách Linh, xoay người nhảy lên vân xa, khu sử Vô Chi Tiêu lao về phía địch trận.

Hồng Tụ nói: “Sur tôn nhìn nhanh, Đường công tử giống như là càng thích phát chế người trước.” Đào Yêu Thiên cau mày nói: “Tên kia bị đồng môn sau lưng bắn tên lạnh, bởi vậy không tin đồng bạn, chỉ biết liều mạng độc lai độc vãng.” Nhìn quanh phát lệnh chung quanh: “Các môn đồ, Tiểu Tuyết, Lan Thế Phương theo ta bày Chân Võ Trận nghênh địch, các đệ tử còn lại bảo vệ hậu phương.”

Chúng ta chuyên chọn thủ địch Võ Huyền Anh đầu pháp!” Giơ tay giơ cao trường kiếm, vàng sáng nhu hòa như sóng nước, thuận theo lưỡi kiếm hướng ra ngoài dao động.

Mọi người thấy thế kinh ngạc, Tiểu Tuyết nói: “Vũ trụ phong màu xanh!” Đào Yêu Yêu hét lớn: “Nhìn xem Luyện Thần Phong mới như thế nào!” Dẫn chúng nhân bay lên trước không trung nhảy xuống.

Lúc này Đường Liên Bích Trận đã sâu, bốn mặt gió lửa đan vào nhau, thoáng như xông vào địa ngục A Tì.

tiên phong Hành Đạo quân là tiên thánh đời đầu của Côn Luân biến thành, như Na Tra, Cự Linh, Lôi Thần Tử... Tây Chu Thần Tướng...

Ly thể nhập thánh tàng nội đan tại Côn Luân tiên tịch, lưu lại linh lực cung cấp hậu nhân thỉnh cầu.

Nay được Tử Hư Thiên Sư thi pháp chuyển biến, nội đan hóa thành tà vật, Thần Tướng biến thành hung sát, linh khí tràn ngập thô bạo kết hợp với kiếm quang cương phong, sát thương mạnh hơn ngàn vạn lần thời cổ đại.

Trong chốc lát, cương hỏa thương thương giết đến, thần mang lóe lên, Đẳng tướng Vô Chi Trát đâm thành mảnh vỡ.

Đường Liên Bích hoàn toàn không có ý lùi bước, Thừa Sương Phong lấy cường công đối công, một mình nghênh chiến chúng thần.

Bát Hoang Lôi Viêm tung hoành càn quét, kiêm cả Huyền Thủy kiếm thần uy, những nơi nó đi như bão táp quét sạch Hủ thảo.

Nếu gặp quân địch công tới, cũng dùng Huyền Thủy kiếm tiêu giải, lại không có nửa điểm thủy hoạn sinh ra.

Đây chính là đi thông vạn tượng Quy Tâm điện thủy thiên kỳ cảnh, lĩnh ngộ hiệu quả cổ tiên trị thủy đại đạo.

Nhưng mà chân động lôi viêm lưu quả thực quá mãnh liệt, đôi thành thế giới bên ngoài tất nhiên sơn băng hải liệt.

Côn Luân Tiên Cảnh có tiên khí chèo chống, kiên cố như đồng tiền đúc, vẫn không khỏi thụ thương nghiêm trọng.

Ngọc Anh trên mặt đất vỡ tan bụi bay, vỡ ra rất nhiều rãnh sâu, ngay cả mặt trời trên trời cũng rơi xuống hơn phân nửa.

Hầu Thiên Cơ chỉ huy Mộc nhân chuyển đất gia cố doanh địa, hô to: “Chú ý đừng chạy tán!” Hồng Tụ, Doãn Xích chiếu ứng Đường nhiều hơn, Tuyên Cơ tiến vào Tuyên Tinh trai né tránh, Thông Tí tiên và bảy khỉ cũng trốn vào nơi che chở.

Lan Thế Phương được Đường Liên Bích nhờ, lại không tham gia Chân Võ Trận, chỉ bảo vệ nghiêm mật quan tài băng của Long Bách Linh.

Trong khoảnh khắc, doanh địa được bố trí thỏa đáng, chân động hơi giảm bớt một chút, mọi người tập trung tinh thần quan sát chiến trường, xa xa nhìn thấy Diệc Thương gãy mình, đầu lâu Cự Linh đứt rời, mây đen đỏ thẫm biến mất, Đường

Liên Bích đánh cho Hành Đạo quân xung kích thất linh bát lạc.

Thừa dịp xu thế này, Đào Yêu dẫn đầu chúng đồ bay đến trung tâm quân địch, tìm kiếm tướng lãnh Hành Đạo quân quyết chiến.

Không bao lâu sau mây đỏ phía trước bốc lên, Vũ Huyền Anh cầm trường kích đón đầu bay tới.

Thân hình cao lớn tựa như ngọn núi, hai mắt phóng ra hung quang cuồng nhiệt, chưa kịp đứng vững Tiên Tác đã từ bên hông bay ra, tiếng “Vù vù” xé rách tầng mây mau chóng tiến lên.

Giờ phút này nàng đã hấp thụ đầy đủ tinh hoa Ngọc Anh Tử Côn cùng Thái Dương, pháp lực Thiên Võ mấy lần cực đoạn, thân hình biến lớn biến cao, tiên tác cũng có uy hiệu khuấy đảo trời lệch đất.

Tiểu Tuyết bay ở phía trước đội ngũ, cảm thấy địch tập kích chưa kịp suy nghĩ, giơ tay lên vung ra Cúc Anh kiếm, nhảy lên tiên tác làm bột phấn.

Đào Yêu Yêu kêu lên: “Kiếm pháp hay lắm!” Tiểu Tuyết mờ mịt nhìn bàn tay, không ngờ mình lại có thực lực độc chiến với Thiên Võ Nữ! Vũ Huyền Anh một kích không được, hung tính phát tác, trường kích vung lên, đâm mạnh vào cánh tay.

Lý Phượng Kỳ nói: “Bày trận!” Cướp lấy Thiên Vương thuẫn chống đỡ.

Chỉ nghe tiếng nổ ầm ầm, cường quang lóe lên, mũi kích trúng vào Thiên Vương thuẫn, Vũ Huyền Anh còn muốn thi pháp trộm thần công của đối phương.

Nhưng Lý Phượng Kỳ đã là tâm cảnh thông minh, đạo tính vững chắc như bàn thạch, ngoại lực làm sao di chuyển được mấy may! Liên tục trộm cắp ba lần không thành công, hai tay Vũ Huyền Anh rút mạnh lại, ý muốn thu hồi binh khí, lại như chuồn chuồn lay động cương nghị, đừng mơ có thể đem mũi kích tách rời khỏi thân thuẫn.

Đột nhiên Lý Phượng Kỳ hét lớn một tiếng, Hồng Minh kiếm lướt ngang, Long Hồn Tử Thần Kích ngàn chùy vạn luyện kia lập tức gãy thành hai đoạn.

Các đệ tử còn lại hoa mắt thần trí, nghĩ thầm “Đi mặt trắng một chuyến, công pháp của bọn họ tinh tiến đến mức như vậy?!” Vũ Huyền Anh nhập ma đến sâu sắc, gặp cuồng tính càng hung bạo.

Trong cơn giận dữ giương cánh tay ngửa mặt lên trời hét dài, tập hồn thuật sử dụng ra, trăm ức quỷ hồn ứng thanh mà động, thuận theo Diễm Bảo phô thiên cái địa vây lên.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Lúc này nên nhìn ta rồi.” Hai tay giơ vũ trụ lên, vung về phía Quỷ quân.

Trong nháy mắt thân phong như nước, sóng ánh sáng dày đặc cuộn cuộn về phía trước.

Lần thứ chín thần phong mới đúc mềm như nước trở về thứ tư.

Tiếng gào thét rung trời trầm tĩnh lại, ức vạn quỷ quân bỗng nhiên ngưng lại, giống như rối gỗ bị đóng băng.

Vũ trụ phong kiếm ba cấp tốc tràn ngập, xuyên vào lồng ngực khô lạnh của mỗi quỷ hồn.

Đào Yêu Yêu Tâm đạo “Người muốn đi người thế gian, có tình tất thắng vô tình!” Lưỡi kiếm rung động, sóng ánh sáng co lại, toàn bộ quỷ hồn ngay cả tọa kỵ dưới khổ lập tức sụp đổ, hóa thành tro bụi bay lả tả.

Vũ Huyền Anh bị sóng kiếm chấn cho da tróc thịt bong, tiên thể vỡ nát, bởi vì tà khí cuộn tròn bên trong, còn tồn tại một bộ Ma tướng gân cân bạo liệt.

Đội vũ trụ thu thể, đột nhiên rơi xuống kích gãy tự đâm, trong khắp nơi lập tức biến thành chùy sáng, mười biến trăm, bách biến thiên, thiên biến vạn hóa... Đây là hiệu ứng cuối cùng của “Vạn Tượng phản chiếu”, không còn phản chế pháp thuật của kẻ địch, ngược lại phân hóa nguyên thần của bản thân, khiến pháp lực và chiến kỹ diễn biến đến mức vô tận.

Nhưng vì nguyên thần tách ra không thể hợp lại, cho nên không phải đến thời khắc cuối cùng không dùng, một việc cần cùng địch đồng quy vu tận.

Trong khoảnh khắc khí phun ảnh vận, mỗi khối quang đoàn đều hiện ra tư thế chiến đấu của Võ Huyền Anh, tiên tác, đao kiếm, bắc đấu châm, các loại thần binh lợi khí, hội tụ thành cự lan áp về phía Chân Võ Trận.

Lý Phượng Kỳ dẫn đầu đón đỡ, Thiên Văn che chở đồng bạn, chống đỡ địch thể, lui về phía sau một tấc, kêu lên: “Thật mạnh!”

Binh khí đánh tới hàm chứa kiếm quang cương phong, do nguyên thần Võ Huyền Anh phóng ra, chiến lực của hắn cao hơn nhiều so với hành đạo quân phân tán.

Chúng đồ Ngao Bằng dựa vào Thiên Vương thuần toàn lực phản công, hoàng âm cầm đâm thủng bầu trời, Dương Tiểu Xuyên phóng ra lôi điện sóng lửa, Cúc Anh kiếm của Tiểu Tuyết đan xen bay múa... Một trận anh dũng đột kích, liên tục đánh tan phân ảnh Võ Huyền Anh, lại không đuổi kịp tốc độ đoàn ánh sáng diễn sinh tăng lên nhiều.

Đào Yêu Yêu thăm than “Đạo pháp thần diệu như vậy, tu luyện đúng là không dễ.

Vũ Huyền Anh đã từng là chính đạo Tiên tông, trải qua ngàn năm mới có được chân công.

Hôm nay nếu như diệt nàng, hậu thế tu tiên giả chỉ sợ không có cơ hội lĩnh hội Thiên Vũ Túc Tiên Pháp.”

Đang lúc suy nghĩ, bỗng nhiên Ban Lương Công kêu to: “Hỗn chiến còn phải dựa vào kỳ xảo môn!” Rải ra Giới Tử Đồng Nhân, Kim Dương Chân Khí thúc giục, đại quân vàng óng chen chúc tiến lên.

Hoặc là bởi vì đạo pháp của Thiên Long Thần Tướng đã tăng cường, tiềm năng của đồ tể kỳ xảo cũng kích phát ra được.

Đồng binh kết đội công kích, lực công kích vượt xa lúc trước, một lát phá tan chùm sáng tăng sinh kia.

Tiểu Tuyết chờ sau đó che giết, giống như sóng đánh bèo, đè Vũ Huyền Anh hướng Tề Thiên Cung tiến nhanh.

Đào Yêu Yêu Tâm đạo “Nhân đạo tương hưng, Tiên đạo nhất mẫn, còn lo niệm tiên pháp gì lưu truyền!” Thu hồi Dư Tư Nộ vũ trụ phong, kiếm lực lướt qua quang đoàn vỡ vụn hết.

Vũ Huyền Anh không thành hình người, một đoàn tử khí còn sót lại bảo vệ nội đan, thuận thế chạy lên trên trời.

Ban Lương Công thu hồi đồng binh, mọi người phát lực đuổi sát theo.

Chỉ thấy trong mây mù hiện ra đáy của ngọn núi khổng lồ,

Thời gian vừa qua Đường Liên Bích đã quét sạch tàn địch trên bình nguyên.

Như Na Tra, Tổ nữ chờ tiên thánh Côn Luân, nội đan bị lôi viêm đánh nát, linh lực theo đó tiêu tán, từ nay về sau đối với

thể gian cầu nguyện sẽ không tiếp tục ứng nghiệm nữa.

Đường Liên đảo khởi phong vụ, bay tới chân núi.

Đám người Ngao xương đang muốn lên núi, ngửa mặt nhìn một cái thang trời vươn vào mây, đỉnh chóp chính là Tề Thiên cung ánh vàng rực rỡ.

Khi con đường có xây dựng sơn môn, một hòn đá kê sát bên, khắc chữ “Chi thiên”, nghĩ đến quái sơn kỳ cao không gì sánh được này lại gọi là Khuê Thiên Phong.

Lại nhìn Võ Huyền Anh tử khí tán loạn khắp nơi, muốn vào sơn môn mà không thể, sống như không tìm thấy Thử Tước chạy trốn.

Hoàng U quát: “Đại cao thủ của Thiên Võ Túc, để ta đưa ngươi về nhà mổ mổ!” Vận kinh lách mình đâm tới.

Chợt dưới sơn môn bạch quang sáng ngời, quả cầu da Hoàng U Tượng đụng trúng vách đá kiên cố bắn ra xa mấy trượng.

Tử khí thừa cơ bay về phía đỉnh núi, một thanh âm âm trầm thấp vang lên: “Tiểu tử Nga Phong phái, kỳ hạn Trung thu không tới, các ngươi liên vôi vãi chạy tới chịu chết sao.”

Theo tiếng nói truyền đến, Ma Ngưu đại phu bỗng nhiên co quắp ngã xuống, khóe mắt lòi ra rên rỉ: “Ăn đi, ta muốn ăn a, thơm ngào ngạt thiêu củ khoai lang...” Có Thiên Vương thuận phòng hộ, bản thân hẳn lại chuyên trị liệu, sao lại phát sinh ra thần trí thác loạn? Chắc đã trúng phải ám toán của địch nhân, mọi người vôi vàng nắm chặt trận hình.

Lại nhìn thấy Hoàng U xoay người nhảy lên, kêu loạn lên: “Bách Linh sư muội, Linh Sư muội của ta ơi!” Người điên điên khùng khùng chạy về.

Lý Phượng Kỳ mắt sáng tay nhanh, “Phập” bắt lấy hậu lĩnh, một tay kéo về xem, hai con mắt Hoàng U đều đỏ, miệng sùi bọt mép tràn đầy si mê.

Đào Yêu Yêu quát: “Là chấp niệm!” Một kiếm chém về phía sơn môn.

Mọi người nghiêm nghị, tai nghe những lưỡi dao sắc bén xuyên qua thịt, mũi nhọn của vũ trụ bắn trúng mục tiêu.

Người dưới sơn môn kia cười nói: “Đào chết yếu, người sử dụng vũ trụ phong như vậy, thật sự là phá hoại thần vật.” Người nói chuyện đội uyên bác, mặt trắng thân trường, thoáng như môn đồ cô lãnh Pháp Vương của Pháp Thánh.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, nghe thấy Đào Yêu Yêu Yêu gào thét “Chấp niệm kết”, cho rằng Yêu Hoàng tự mình xuất chiến, nào biết người đột kích lại là bại tướng ngày xưa.

Nhưng vũ trụ phong thanh mang treo ngang giữa không trung, một mực xuyên qua lồng ngực của hắn.

Cô Lãnh Pháp Vương nói: “Thần uy của Trảm Tiên Diệt Phật, bị người làm thành âm áp nuốt nước, Chân giáo người ta thất bại hưng thịnh.

Vũ trụ phong đã là đục vọng chi kiếm, phóng túng sẽ cuồng mãnh thống khoái, giống như như vậy mềm mại muốn thả còn thu, có thể thắng được ai?”

Đào Yêu Yêu nói: “Có thể thả có thể thu, không gì không thắng!” Thanh mang trở về, ngực đối phương nổ tung “Bành”, vị trí trái tim hiện ra một cái lỗ thủng trong suốt, thân thể lại vẫn đứng thẳng tắp tắp.

Chỉ nghe tiếng “keng keng keng” vang lên, Độc Lãnh Pháp Vương cười nói: “Được, đâm tốt, đem cái túi da thối tha này đâm nát ra, để ta hảo hảo thưởng thức cách chơi mới của vũ trụ.”

Những người ở đây đều là thi pháp hành gia, phát hiện hắn không dùng che mắt, di hồn, biến hình các thủ đoạn, đích xác là tâm tình tiêu diệt, nhưng vẫn như không có chuyện gì xảy ra đàm tiếu, hình dạng biến hóa kỳ quái quả thực chưa từng nghe thấy.

Hồn diệt người còn chưa chết, đã vi phạm quy luật thiên địa tự nhiên.

Lan Thế Hải cực kỳ kinh ngạc: “Hồn phách không còn, mạng sẽ yên ổn, chẳng lẽ dùng Bạch Linh Chi sáng tạo tân hồn...”

Đào Yêu Hoàng nói: “Sao có thể dùng được Bạch Linh Chi! Sinh Tiên bảo chỉ cứu được sinh linh bình thường của Mộc Thiên Quang.

Tà ma âm u ô ử, không cách nào đạt được hiệu quả chuộc tội của Bạch Linh Chi!” Đám người nghe vậy nhớ tới một chuyện, tế quan phía trên Cô Lãnh Pháp Vương mây trắng, hiện lên hình dáng vòng xoáy mở rộng ra phía ngoài, Phương Thủy tĩnh phát giác đôi phương không lộ tà khí, thì ra bị chấp niệm che đậy.

Ma Ngưu đại phu và Hoàng U Thần Chí thất thường, khẳng định cũng bị thứ này ảnh hưởng.” Hồi tưởng lại một màn vừa rồi, trong lòng mỗi người đều có cảm ứng, chấp niệm bé nhỏ đột biến mãnh liệt, cũng lâm vào mê loạn, chỉ một thoáng đều cảm thấy kiêng kị.

Cô Lãnh Pháp Vương nói: “Quả nhiên là chân nhân vạn thế khó gặp, chỉ liếc mắt đã nhìn thấu huyền cơ.

Vũ trụ phong tuyến người làm chủ công, chính là xác nhận trí thức của người độc cụ, tính cách siêu nhiên, khó khăn làm tài liệu để thành bá chủ vạn thế.

Đáng tiếc a, bị bộ “Nhân tình đạo đức” của Nga Khuyết phái lão nhi lừa gạt, lương tài dần dần biến thành ngu xuẩn, cuối cùng cũng phai mờ như phàm phu vậy.” Lúc nói chuyện thịt nát bay lên dính dính vào, bịt miệng ngực trái lại, nhưng không phải cơ thể người sống, xám xịt như bùn đất đông cứng lại.

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chú quá trình này, suy tư sự việc xưa nay chưa từng nghe thấy.

Cô Lãnh Pháp Vương nói: “Lại nhìn cũng vô dụng, chân tính của người là “đạo đức tệ”, nhãn lực không tốt, có thể nào phân ra nguyên nhân ta vô tâm mà sống.”

Đào Yêu Yêu nói: “Có gì khó phân biệt? Loại tà thuật này từng mê hoặc giáo đồ Kim Luân, lệnh ngàn vạn đồ chúng cam tâm làm “Tài liệu” của người, tưởng ác dục dẫn ma nhập tâm, để cho người chọn lựa linh hồn ký sinh.

Một khi nhập vào ma hồn, nguyên hữu hình thần cho dù bị hủy, ma hồn cũng sẽ không tiêu vong theo.

Ý nghĩ xem của Kim Luân giáo truyền tới từ chi mạch Trường Sinh Thiên của Côn Luân. Hiện tại Trường Sinh Thiên Tiên Khách đã gặp phải ác quả này.

Yêu Hoàng, nói như vậy, người đã dạy cho Pháp Thánh Thuật Chân Tâm rồi sao?” Nói ra tên tuổi của Yêu Hoàng, chúng đồ mới biết địch thủ đối diện là ai, lập tức đề phòng toàn bộ, chờ đợi sư tôn phát ra mệnh lệnh quyết chiến.

Yêu Hoàng nói: “Viên Chân Thuật! Không tệ, quan trọng đến sự hợp thể của Thần Linh, thể nghiệm cảm giác kỳ diệu của thuật nhập môn của Viên Chân thuật, quả thật là môn nhập môn của thuật viên tâm.

Ồ, người tựa hồ so với trước kia càng thêm có linh tính, vượt qua dự liệu của ta.” Lời nói hàm chứa kinh hỉ, bộ mặt vẫn không có biểu tình, giống như gương mặt cương thi của Kim Luân Giáo Chủ.

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Pháp Thánh là đệ tử chân truyền của Hồng Quân Đạo Tổ, mạnh hơn Cô Lãnh Pháp Vương và Kim Luân giáo chủ nhiều, đoán chừng bản thân của hắn cũng đã bị người xâm chiếm.”

Yêu Hoàng cười nói: “Tiểu nhân không có đại dụng.

Pháp thánh muốn thỏa mãn hưởng thanh sắc, lại tiếc nuôi danh vọng chính phái, còn e ngại uy lực của Hồng Quân Đạo Tổ, sợ đầu sợ đuôi tiểu gia tử, sao có thể tiếp nhận đại chí của ta?

Phải biết, người làm lớn chuyện tất hoài bão, vì đạt được mục đích không kiêng nể gì, chém giết cướp đoạt cái gì cũng dám làm, hơn nữa tuyệt đối sẽ không cho rằng mình là ác nhân.

Chỉ điểm ấy mà nói, thắng xa hòa thượng có tính còn độc lập hơn so với Tổ sư gia Pháp Thánh của hắn ta, Pháp Thánh của hắn ta.

Từ lúc ban đầu nguyện phá giải thế tục ngu mê, cứu vớt trăm triệu bách tính, đến khi Kim Luân giáo tuyên dương giáo pháp Cực Lạc, hắn làm việc ngày càng khí phách, gặp phải tà giáo dị giáo, người chướng ngại đều giết sạch, thật không sợ trời không sợ đất không sợ ta đi đường.

Ai, lương tài ký trụ hồn ta, nếu không phải là căn khí trận chiến Đường Liên Giang Nam bị hư hỏng nặng nề, ta còn phải ở trong nhục thân của hắn thật lâu đây.”

Nghe thấy thuyết pháp “Phát nguyện cứu thương sinh”, đào điên cuồng nhớ tới khẩu hiệu của giáo đồ Kim Luân ta nay ly

trần thể, bỏ thân thể tàn phế cũ này, nguyện giải thích khổ chúng sinh, cùng đạt tới cực lạc cảnh.” Lúc đó Lý Phượng Kỳ đánh giá “Ác nhân hành ác hành ác”, Tự nhận là lý do đầy đủ.” Hiện tại xem ra là: Lúc Kim Luân giáo sáng lập, đánh thắng nguyện vọng tốt đẹp của hòa thượng ôm chắc hóa ngu cứu thế, chỉ vì một ý niệm chấp nhất, quá mức cực đoan, đông đảo sinh linh chết thảm dưới tay, còn nói đó là “Hy sinh” đã đạt thành sự nghiệp thần thánh tất yếu.

Không tính hậu quả thực tế, chỉ ôm hư vọng nghĩ, rốt cuộc tự dẫn ác đồ làm hại thế gian, người trở thành tà ma khôi lỗi, Kim Luân giáo cũng biến thành tà giáo tàn bạo.

Đào Yêu Yêu âm thầm thở dài, sau đó đặt câu hỏi: “Tứ đại Ma Vương dưới trướng ngươi, chắc đều là cường giả lòng dạ hoài bão.”

Yêu Hoàng nói: “Ừm, Cửu Vĩ Tiêu theo đuổi cường lực thiên nhiên, ý đồ khôi phục thế giới ban đầu; Tử Hư Thiên Sư trách trời thương dân, lập chí cứu giúp “Nhân chủ” cứu trợ bách tính thiên hạ; Ngự Thiên Long đồ lập ra cường quyền, cũng là vì tứ hải nhất thống, vĩnh viễn không họa loạn, đều là “Chính nghĩa lâm liệt”! Không có loại chí ta còn không có kẻ hờ này có thể lợi dụng! Bất quá bọn họ tuy chấp nhất thành cuồng, nhưng mỗi người thần thông quảng đại, từng người đều là thần thông quảng đại.

Làm công cụ dùng hết sức đặc lực, nếu lấy ra ký hồn phách, trụ lại bản thân hư hỏng thì phải làm sao? Ta thật có chút không nữa.”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Còn có một Ma Vương khác đâu?”

Yêu Hoàng nói: “Còn về phần Xích Tinh Đại Bàng xếp hạng sao, hắc hắc, con Xích Tinh Đại Bàng kia...” Trái tim của Đào Yêu Yêu Yêu trở nên căng thẳng, Xích Tinh Đại Bàng đứng đầu bốn đại Ma Vương thâm ẩn không ra, trước sau vẫn là mối họa lớn trong lòng hắn.

Gặp phải câu hỏi cơ hội, Yêu Hoàng lại ập a ập ứng, rõ ràng là kéo dài thời gian, nhưng cũng không lo được nhiều, chỉ mong từ trong câu chữ lẽ tẻ của hắn thò ra chút manh mối.

Hai người đàm luận dần dần bạch quang thịnh lên, vòng xoáy hình dáng khí đoàn nhẹ nhàng tới phía trên đám người Nga

Mi.

Yêu Hoàng cười nói: “Muốn Xích Tình Đại Bằng hiện thân, thực lực của Nga Du phải phải đạt tới đỉnh phong trước! Các ngươi có bản lĩnh đó không? Ha ha ha...” Cười dài phiêu đảng trong không trung, chấp niệm kết đại phóng quang hoa.

Đào Yêu Yêu quát: “Kẻ đầu bảng Kiếm Tiên, Thiên Vương Thuần!” Lý Phượng Kỳ lập tức khoanh chân ngồi xuống, vận chân khí tăng cường hiệu quả phòng bị của Thân Thuần.

Trong một sát na, mọi người cảm thấy nóng đầu, trong trí nhớ những tiếc nuối, hối hận, oán niệm tư lợi kia, tất cả đều trở nên hỏa nhiệt chấp nhất, cơ hồ muốn lập tức thi hành, không đạt tới mức tâm nguyện thì không bỏ qua mức độ này.

May mà Thiên Vương thuần tăng mạnh, ngăn cản lực lượng dụ dỗ từ bên ngoài đến, chúng đồ đệ còn có thể duy trì được sự tỉnh táo.

Hoàng U và Ma Ngưu đại phu định lực hơi yếu, trong miệng lầm bầm “Linh sư muội, “Thieu Ma Ngưu à...” dưới sự bảo vệ của đồng bạn mà nằm ngủ, xem ra cũng không có gì đáng ngại.

Chúng đồ đệ Nga Khuyết ngồi vây quanh vận công, chỉ có Đường Liên Bích và Đào Yêu vẫn đứng thẳng, dáng người thần thái ổn định như lúc ban đầu.

Yêu Hoàng thấy thế kinh ngạc: “Không đúng, cho dù có thể chống lại chấp niệm kết thúc, cũng không thể nhẹ nhõm như vậy.

Tiểu tử họ Đường còn được, đào điên lên sao có thể tới tu vi như vậy...”

Đào Yêu Linh sau khi đi qua Vạn Tượng Kính rèn luyện, tâm tính vững vàng, không hề xoắn xuýt đối với tình yêu của tiểu Tuyết Bách Linh, cho nên không bị chấp niệm kết thúc mê hoặc.

Lý Phượng Kỳ nếu không phải muốn trợ giúp đồng môn, kháng ma pháp cũng coi như là thành thạo điều luyện có thừa.

Nhưng làm sao Đường Liên Bích có thể bình thản ung dung? Tên này rất cảm thấy buồn bực, tâm tính mười phần cổ quái,

trong Vạn Tượng Kính lại không phân hóa ra một mình, chẳng lẽ hắc đã sớm không muốn nhìn vào ấn niệm của mình rồi?”
Chuyển hướng đối diện nói: “Yêu Hoàng, chấp niệm kết hại chúng ta không được, ngược lại bại lộ lai lịch của ngươi?”

Ma đạo vô thượng Vương giả, ngươi trước kia là phân thân của Thiên Sơn tổ sư đi!”

Toàn thân Yêu Hoàng run lên, gào thét: “Ngươi biết sao?” Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Côn Luân Tiên Tông luyện khí, tu tâm của Thiên Sơn Tiên Tông.

Chấp niệm này của ngươi vặn vẹo lòng người, hiệu lực cực lớn, hiển thị là tiên pháp Thiên Sơn chuyển biến mà đến,

Thông qua quả bói Dịch Thủ, người sáng tạo pháp thuật không có người nào khác có thể làm được.

Tiên Linh chí cao của Sáng Tạo Thiên Sơn Tiên Tông, hẳn là bản thể ban đầu của ngươi.”

Yêu Hoàng hoảng sợ đứng ngẩn người, chợt như trong mộng thức tỉnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ: “Thì ra là thế, thì ra là thế, khó trách tu vi tinh tiến, kiến thức tinh vi như vậy, hóa ra hẳn đem Tam Dịch âm thầm truyền cho ngươi...”

Đào Yêu Yêu nói: “Hồng Quân Đạo Tổ xé rách ấn niệm âm u, hóa thành quỷ trăn điện hung bạo.

Tổ sư Thiên Sơn cũng có hành động tương tự, chia bóng tối trong lòng ra, hóa thành Chí Tôn Ma đạo tà ác không gì sánh được.

Ngươi mất bản thể, một cơn điên muốn không có chỗ rơi, thế là trải qua mấy vạn năm lao động, liều mạng tìm kiếm thân thể đặc thù đủ để bù đắp dục vọng.”

Yêu Hoàng nâng tay trái lên, thông thả đưa đến trước mắt, lầm bầm nói: “Thân thể đặc thù, thật là khó tìm! Nếu như nhét vào thân thể bình thường, linh hồn không dung hợp được, thân thể sẽ khô cạn hoại tử.

Dù là lương tài mạnh mẽ hơn cả hòa thượng kia, cuối cùng vẫn không thoát khỏi kết cục khô héo.

Ai, nhục thân hủy hoại, không sao cho hồn phách của ta trường tồn, có ích lợi gì? Ta cần một cỗ tử thi khô cạn có tác

dụng gì?” Ánh sáng chiếu vào bàn tay, da thịt cô lãnh pháp vương xám tro cứng ngắc, không có nửa phần hoạt khí, giống như quái dị hơn lúc Phật hiện hình.

Mà suy biến nhanh hơn nhiều so với hậu nhân, hiển nhiên thân thể Cô Lãnh Pháp Vương không chịu nổi gánh nặng điên cuồng, rất nhanh liền trở nên hư hỏng.

Yêu Hoàng nói: “Pháp lực có cao hơn nữa cũng vô dụng, Hợp Hồn không được cuối cùng sẽ trở thành phế vật.

Chỉ có chân nhân tính cá biệt mới có thể chịu được vô tận dục vọng của người khác.

Đúng vậy, chỉ có chân nhân siêu thoát thể đạo, mới có thể hoàn toàn dung hợp với linh hồn ta... hao hết ngàn vạn trắc trở, cuối cùng tìm được một chân nhân, nhưng lại một mực...” trừng mắt lên trời, tràn ngập oán độc, hung tợn nói: “Hết lần này tới lần khác truyền cho hắc Tam Dịch, tuân theo Thiên Mệnh Nhân Đạo gì đó, giống như khổng chế dòng nước thu thả dục vọng, chó má! dục vọng thực hiện chỉ có một loại phương thức, đó chính là phóng túng phóng túng phóng túng phóng túng phóng túng!”

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ lên trời mắng to: “Huyền! Người cái tên ngụy quân tử nhu nhược giả sơn này, không có thân thông vô thượng, không cần phóng túng dục vọng, đuổi ta ra ngoài chịu đủ đau khổ phiêu linh! Người truyền ra Tam Dịch có thể hàng phục ta sao? Ha ha, đấu bao nhiêu năm, ta đã bao giờ bị Thiên Đạo thu hàng? Vạn chúng sinh linh tôn người là Thiên lão gia, ta không mua nợ của người, ai mới là vạn thể Chúa Tể? Mạng của ta do ta làm chủ!”

Câu hào ngôn cuối cùng kia, đào cơ từng nghe vũ trụ phong nhiều lần tuyên truyền, hiện ra từ miệng Yêu Hoàng nói ra, một loại phỏng đoán lập tức được chứng minh, thầm nghĩ “Không sai, vũ trụ phong “Tự tính” ta đã mất kia, xuyên qua thế giới khác rơi vào trong tay một nhân loại nào đó.

Người kia, dù là trí giả có “Tự tính” đầu tiên, cũng là chủ nhân đầu tiên của mũi nhọn trong vũ trụ này.

Hắn luyện toàn bộ thiên địa đại đạo, chế tạo Tam Dịch Sáng Thiên Sơn Tiên Tông, trở thành tiên linh cường đại nhất Tiên

giới.

Trước khi vào thánh đường đi ác niệm tự lòng mình, hóa thành Yêu Hoàng du đăng bốn phương.

Bởi vì lúc đầu chịu ảnh hưởng của vũ trụ, là dùng khẩu khí của Yêu Hoàng giống như Ma Kiếm.” Nghĩ vậy, trong giấc ngủ dài được Tam Dịch trải nghiệm rất rõ ràng, cảm thụ ân tiên linh truyền pháp, hỏi: “Bản thể của ngươi, vị tiên linh chí cao của Thiên Sơn, tên gọi là “Huyền” gì?”

Đột nhiên, Yêu Hoàng cười ha ha, lắc đầu nói: “Đào a sư tôn, bắt chuyện với Ác Ma Vương, cho rằng ta không hiểu dụng ý của ngươi sao? Muốn biết rõ sâu xa của Chính tà tiên ma, trước tiên đánh bại ta rồi nói sau! À, đúng rồi, Nga lang phái không có khả năng đánh bại ta.” Cố ra vẻ thần bí lắc đầu ngón tay, chỉ về phía Đường Liên Bích bên cạnh, cười nói: “Theo thân thể ta tự sát, Đường công tử giết địch là quyết tâm nhất, vạn dặm đoạt mệnh chỉ tại Tu Duẫn.”

Hiện tại đối địch thủ phía dưới lại chậm chạp bất động, xảy ra chuyện gì vậy? Hẳn rồi cuộc có cố kỵ gì?”

Đào Yêu suy nghĩ “Ai biết hẳn xảy ra chuyện gì, có lẽ cũng muốn xem rõ căn nguyên bí ẩn của Minh Ma Đạo.”

Yêu Hoàng nói: “Ta vạch trần đi, hẳn không muốn gây khó dễ với ta, là sợ người Nga Mi phái vì vậy mà diệt vong! Hắc hắc, bởi vì hẳn biết rõ lợi hại của chuyện này —— lúc ta bị đẩy vào chỗ chết, cũng chính là ngày hủy diệt của Nga Phán phái!”

Trong lòng đào điên cuồng nhảy dựng lên, nhớ lại lời nói “Đường Liên Bích phái nhất định phải diệt”, âm thầm kinh nghi “Diệt trừ Yêu Hoàng sẽ khiến Tuyên Khuyết phái bị diệt vong, đây là đạo lý gì?”

Yêu Hoàng nói: “Có lẽ là thời tiết cứu nữ tử quý phương kia, hẳn dò xét một chút, tình hình cụ thể lại không biết.

Đường Liên Bích, người trí dũng kiêm tài liệu xác thực là một người, nhưng làm việc chỉ vì người khác không để ý đến mình, ý nghĩ tư lợi quá ít, cuối cùng không phải là đối tượng ta gửi hồn hành dục.” Nói đến đây, ý nuối tiếc hiện ra ngoài, bỗng dương dương đắc ý nói: “Giúp người khác suy nghĩ mà trói tay chân, có thể thấy được can đảm vẫn có hạn.

Trận chiến ở Giang Nam kia làm cho người ta khiếp sợ, chấp niệm kết hợp thêm bí nhãn cũng không làm gì được người, ta chỉ làm đối thủ khắc tinh, bây giờ xem ra bất quá chỉ như vậy.

Ha, Đường công tử, quyết định của người đi đâu? Người muốn tiêu diệt ta, sao không đứng dậy nổi, người không dám sao...”

Đường Liên Bích nói: “Ta không dám sao?” phút chốc đã dịch chuyển tới bên cạnh.

Đào Yêu Yêu vội vàng kêu: “Chậm đã!” Băng Sương ngưng tụ như lưỡi dao sắc, đã đâm thủng lồng ngực Yêu Hoàng.

Lần này thế tiến công như cầu vòng quán nhật, các loại thần công huyền pháp cô Lãnh Pháp Vương sở hữu, đều không kịp ngăn cản.

Vẻ mặt Yêu Hoàng đau đớn dữ tợn, nhe răng nói: “Người, người...” Đường Liên Bích nói: “Lại tụ hợp lại xem một chút.” Pháp lực chấn động thân thể địch nhân vỡ nát, tựa như vũ trụ sắc bén đâm tới tình hình.

Nhưng Huyền Thủy kiếm có hiệu quả càng thêm mãnh liệt, lực bạo liệt thẳng đến nhỏ li ti.

Thịt nát đầy đất nở thành vụn vụn, sao còn trọng tụ thành hình? Chỉ nghe tiếng kêu tràn đầy oán hận, một tiếng im bật, theo chấp niệm kết thúc trong nháy mắt bay mất.

Đào Yêu Yêu kêu to: “Đồ ngốc!” khẩn trương tiến lên điều tra, tung tích Yêu Hoàng hoàn toàn không có, cả giận nói: “Nếu như làm bừa có thể giải quyết Yêu Hoàng, còn phải chờ người ra tay! Sao không động não nghĩ xem? Ta ngay miệng lưỡi hấn, vận linh niệm dò xét Ma hồn, tìm rõ gốc gác mới có thể trăm thảo trừ căn, người làm như vậy một bãi canh toàn diện!”

Đường Liên Bích mắt diếc tai ngơ, xoay người hướng lên núi chạy như bay.

Chợt nghe tiếng gió lướt qua quần áo, Lý Phượng Kỳ dẫn dắt đám đồ đệ Nga Phấn, cũng chạy lên đỉnh núi.

Đào Yêu Yêu nói: “Này này, các người làm gì vậy? Ta còn chưa kêu lên!” Chúng đồ chỉ lo chạy vội đi.

Ban Lương công một củ khoai lang đại phu, quay đầu lại nói: “Đường Liên Bích hành động, nhanh lên một chút đi!” Hắc nhú mày thầm nghĩ: “Hắc động vào hắc, liên quan gì đến chúng ta?” Không tình nguyện đuổi theo đội ngũ, nói.

Đảo mắt đã đến giữa sườn núi, một khối đá tròn đường kính mấy trượng kê sát giao lộ, phẳng phất như bình đài lớn dựng lên bên ngoài vách núi đá.

Đường Liên Bích đứng ở bên đường, dáng người ngưng định giống như đề phòng.

Đám người Ngao dừng bước quan sát, từ sau vách đá đi ra ba người.

Người đi đầu “Leng keng” run động cự thương trong tay, cuồng tiếu nói: “Ác giác lên sàn, một trận dễ đánh, lần này lão tử muốn đánh qua tay rồi.” Chính là thủ lĩnh thất tinh Côn Luân ngọc dương, những người còn lại chia ra làm Toái Nguyệt và Phi Thương, mỗi người cầm pháp khí đứng hai bên trái phải.

Ngày đó đại chiến trên đỉnh Nghiêu Sơn, Thất Tinh sứ vây công mất dạng, pháp lực mạnh đến mức khiến người ta kinh hãi.

Giờ phút này, mỗi người đều bị kim mang bao phủ, biểu hiện là phụ gia kiếm quang cương phong, đấu pháp thế tất gian nan hiểm ác.

Mọi người hít một hơi thật sâu, ý chí chiến đấu nổi lên, mỗi người đều chọn chỗ đứng cho tốt.

Lý Phượng Kỳ chân phải bước ra, đang đợi tiến lên khiêu chiến kẻ địch hung hãn.

Chợt đào yêu quái xua xua tay, ra hiệu tạm thời không nên tiến lên, mắt thấy Đường Liên Bích Tâm Tư người này thích nhất cây mạnh đầu dũng, lúc này tại sao không nhúc nhích? Hắc lại muốn diễn trò gì vậy.” Đang lúc suy nghĩ, phía sau vách núi đi ra bãi đất trống, mây tàn, ba người Di Lôi, bày ra tư thế ngăn cản.

Phi Thương cười nói: “Ha ha, mọi người quen biết nhau rồi! Đặc biệt là vị Đường công tử này, ba lần bốn lượt tới Tề Thiên Cung lang bạt, người nào có hứng thú như vậy.”

Đường Liên ngọc khuôn mặt hờ hững, nhưng ánh mắt khí sắc thâm trầm, rõ ràng đang ngưng thần suy nghĩ.

Toái Nguyệt tiếp lời, âm dương quái khí nói: “Nghe nói hần là vì cứu người, muốn lấy Bạch Linh Chi cứu một cô nương xinh đẹp.” Phi Thương cười nói: “Đó là tính cũ tái phát.

Ta nhớ năm đó hần lần đầu tiên xông vào Tề Thiên Cung, chính là muốn cứu một nữ tử Man tộc.

Bộ dáng cũng không dám khen ngợi, cũng không biết mấy năm nay thưởng thức đề cao chưa.”

Đào Yêu Yêu biến sắc, thầm nghĩ “Lấy Bạch Linh Chi cứu Linh Nhi, thủ hạ của Hư Thiên Sư biết được từ đâu?... Là Yêu Hoàng, Yêu Hoàng mượn Cô Lãnh Pháp Vương truyền ra tin tức! Muốn Linh Nhi như vậy liền nguy hiểm rồi... Vừa rồi Yêu Hoàng nói chuyện với ta một lúc lâu, chẳng lẽ là...”

Đường Liên Bích nhíu mày lại., Chợt hỏi: “Các người còn có người, ở đâu?” Tàn Vân nói: “Người hỏi Đoạn Tuyệt sao? Tên kia tính tình cổ quái, bình sinh thích nam nhân ghét nữ nhân, vừa nghe có nữ tử xinh đẹp nhập cảnh, mặc kệ sống hay chết, không kiềm chế được liền chạy đi...”

Lời còn chưa dứt, Đường Liên Bích triển khai Bắc Thần Huyền Tinh, quay đầu cực nhanh bay về phía sau.

Đào Yêu Yêu kêu lên: “Đại ca, các người lưu lại đường đã thông lên núi đi!” Bên dưới hạ lệnh vọt lên không, như sao như tia chớp chạy về doanh địa.

Đưa mắt nhìn lên, kiếm quang đầy trời, Doãn Xích Xích và Lục Anh Hào phụ trách thủ vệ điện cuồng đuổi theo.

Đào Yêu Yêu tuy biết Bạch Linh Lâm nguy, nhưng vẫn nhớ được an nguy của đệ tử lưng còng.

Nhảy xuống dò xét, trên mặt đám người trong doanh địa hiện lên vẻ hoảng sợ, điều khiển chiến khí không chế thần thú, trong tay cầm binh khí vây quanh thành một vòng lớn.

Lan Thế Phương đẩy người máu tươi nằm ở giữa, liên tục xin lỗi: “Nữ nhân kia, tới thật nhanh... Ta không coi trọng Long sư muội, bị nữ nhân kia cướp đi.

Đường sư huynh, ta chưa làm tốt chuyện người phân phó, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Đào Yêu Yêu nói: “Là ta sơ sẩy chủ quan, sơ sẩy chút thôi.

Chỉ nói đối phương ma tính cuồng loạn, sẽ không chơi xấu, không ngờ đột nhiên sử dụng loại độc kế này.” đảo mắt nhìn về phía bên cạnh.

Yến Doanh Thù xoa máu cho nàng, thần sắc vẫn trấn định, nói: “Là kiếm khí tà phái gây thương tích, tính mạng không sao.” Đào Yêu Yêu gật đầu, phân phó: “Mọi người thủ tại nơi này, không thể tùy ý đi lại!” Túc dậy vung vẩy mũi nhọn vũ trụ, sóng ánh sáng màu xanh lan ra, bốn phương doanh địa lập tức dâng lên vách ngăn hình vù.

Đây là phòng hộ pháp hấn theo Tam Dịch lập tức sáng chế ra, không chắc chắn bằng Thiên Vương thuẫn, nhưng truyền tống tin tức cực kỳ linh mãnh, nếu gặp ngoại địch xâm lấn, cách xa vạn dặm thi pháp người cũng có thể cảm giác được.

Bổ phòng xong lập tức bay lên không, lần theo kiếm quang bay nhanh, lúc nhỏ nhìn thấy mấy bóng người lơ lửng trong mây.

Đoạn Tuyệt đoạt lấy quan tài bằng của Long Bách Linh, cũng không vội vã chạy xa, chột cao chột thấp tránh né kiếm quang sau lưng.

Pháp lực của nàng hơn xa đệ tử Kiếm Tiên, lần này tránh né là trêu chọc, dẫn hai người Doãn Lục tới vòng vây đầy trời.

Đang hưng phấn, đột nhiên ổng tay áo “Vù vù” vỡ tan, tay chân quần quanh bạch khí, đoạn tuyệt biến sắc nói: “Phong văn!” đoán được là Đường Liên Bích đuổi tới, tay trái giơ quan tài bằng, tay phải quần chỉ kiếm lấp lóe, hô to: “Ai dám ra tay thô, lão nương phá hủy nàng!”

Quả nhiên Đường Liên Bích đối diện lơ lửng, phong văn lặng yên biến mất.

Hai người Doãn Lục đuổi theo với khuôn mặt đỏ bừng, vừa thở dốc vừa ngăn chặn đường lui của địch nhân.

Lúc này Đào Yêu Yêu cũng đã đuổi kịp, ngừng đám mây lại quan sát động tĩnh.

Kể đoạn tuyệt sợ ném chuột vỡ phải bán, không có đem mấy người để ở trong lòng, chỉ hướng Đường Liên Bích dịu dàng nói: “Đường công tử, ta thân, chúng ta là xa cách lâu ngày mới gặp lại nha.”

Đường Liên ngọc diện như sương lạnh bao phủ, ánh mắt chỉ dừng lại trên quan tài bằng.

Đoạn Tuyệt nói: “Yên tâm, tạm thời ta không muốn làm nàng bị hồng đầu.” Nụ cười càng thêm quyến rũ.

Đào Yêu Yêu nhìn mà không nói nên lời, chỉ nghe nàng nói: “Ta cũng không phải thương hoa tiếc ngọc...”

Hắc hắc, tiểu cô nương này xinh đẹp kinh thế hãi tục, nếu thật là tình nhân của ngươi, ta thà bản thân chịu hình phạt thiên đao vạn quả, cũng phải lập tức băm nàng thành thịt vụn!” Tiếng nói chột biến âm điệu.

Mọi người có cảm giác, trong đầu đều hiện lên cảnh độc xà thổ tín.

Nhưng lời nói ác độc lại biến trở về giọng điệu ngọt ngào, Đoạn Tuyệt cười nói: “Ta nghe Cô Lãnh Pháp Vương của Trường Sinh Thiên nói, ngươi bảo vệ thi thể cô nương này, cũng không phải là vì ái mộ tình cảm gì.

Ngươi muốn cứu nàng sống lại, để nàng thổi tấu Thần Khúc cho ngươi nghe, có đúng hay không? Ha ha, đừng hòng giấu diếm được ta, trong Thần Hoang khúc ẩn tàng tìm được bí pháp của Quỷ Phương nữ! Đường công tử à, ánh mắt của ngươi quá thấp, một Man nữ bình thường, đáng để ngươi dốc hết tâm trí tìm kiếm như vậy sao?”

Lần thứ mười trở lại, Nhân Đạo Ma Đồ chỉ trong một suy nghĩ.

Thừa dịp giằng co, đào tạo vận thần dò xét hư thực địch nhân, phát giác pháp lực Đoạn Tuyệt so với trước tăng nhiều, nhiều chỉ kiếm mơ hồ lộ ra màu vàng nhạt, ám giác “Không cần phải nói, cương phong kiếm quang cũng gia phụ trên người nàng.

So với Võ Huyền Anh điên cuồng chiến đấu, tâm trí Thất Tinh Sứ chưa mất, muốn hơn bọn họ chỉ thích hợp làm nhanh, đây đưa càng lâu càng phiền toái.

Huống chi nữ nhân này cách Linh Nhi gần như vậy, hơi có chút sơ xuất không chịu nổi thiết nghĩ, phải một kích trí mạng mới được.” Suy nghĩ xem nên ra sao hạ thủ, dò xét sát khí trong đầu Đoạn Tuyệt ngưng kết, trong lòng nghĩ thầm “Tự Phong Kiếm giấu ở trên đan điền, đánh nát nơi đó có thể giết chết nàng!”

Ý niệm trong đầu vừa lên, kiếm bay theo thân mình.

Thanh mang của vũ trụ lặng yên không một tiếng động, phút chốc đâm về phía mi tâm Đoạn Tuyệt.

Cách ba thước “Bành” bắn ra, giữa không trung điện quang ánh lửa phun ra, lại đụng phải lôi viêm bích của Đường Liên Bích.

Nguyên lai hai người đều nhìn thấy mệnh môn địch nhân, đồng thời ra tay đụng đúng lúc, ngược lại để Đoạn Tuyệt may mắn tránh được một kiếp.

Lôi Viêm tụ tập, thần phong ẩn giấu, như mũi kim đấu với đao sắc, thanh thế không lớn mà uy lực kinh người, tầng tầng sóng khí nặng nề hướng ra phía ngoài truyền ra vạn dặm.

Đoạn Tuyệt hù dọa giật mình, cười nói: “Hai huynh đệ thật âm hiểm, lão nương không chơi với các ngươi nữa!” Lời nói còn lưu lại ở chỗ cũ, chân thân khiêng quan tài băng bỏ chạy.

Đào Yêu Yêu giận dữ, quay sang Đường Liên Bích nói: “Ngươi nổi điên...” Đột nhiên tức giận, Lôi Viêm Lưu như

sóng to gió lớn vọt tới ngực, vội vàng sử dụng thuần Thiên Vương chống đỡ, thế đột kích lại không còn, chỉ thấy Đường Liên Bích Bối Ảnh phiêu du, lần theo đường chạy khẩn cấp —— Đòn tập kích này đúng là hư chiêu, để ngăn cản đào chết non, tránh cho hắn trở lại vương chân vương tay.

Đào Yêu Yêu rống to: “Khôn kiếp, cản trở chính ngươi là tên khôn kiếp này!” Quay đầu quát bảo hai người Doãn Lục: “Chưởng quản hậu doanh!” Một tung người cũng đuổi theo sau.

Trong khoảnh khắc bay đến giữa sườn núi, đệ tử Nga Bí đang kịch đấu với Thất Tinh sứ.

Chân Võ Trận đấu Bắc Đẩu trận, một bên là Huyền Môn chính pháp, một bên là kỳ thuật Tiên tông.

Lý Phượng Kỳ ở phía trước chống địch, các môn cao thủ từ phía sau tấn công mãnh liệt.

Sáu người kia như xe gió xoay chuyển: ngộ dương Tư Nhật thương, tàn vân Huyết Hồn linh, các loại pháp bảo lần lượt tiếp chiến, vừa gặp lực cản liền đổi vị trí.

Đây là phương thức vận hành cơ bản của Thất Tinh Trận, ngầm hợp với pháp tắc tự nhiên của Tinh Di Đấu chuyển.

Nhưng vừa rồi Đoạn Tuyệt đi cướp quan tài băng, Thiên Cương vị thiếu người, trận pháp giảm bớt nhiều, sáu người dựa vào cương phong kiếm mới chống lại được hành lang phái.

Lúc này tuyết tan về vị trí cũ, trận thế bù đắp, chiến lực lập tức phát huy đến mức tận cùng.

Chỉ thấy kim quang chói mắt, trong trận dựng thẳng lên kiếm thể khổng lồ, chính là chân hình của Tụ Phong kiếm! Lý Phượng Kỳ quát: “Bảo vệ thân vị!” khoanh chân ngồi trước trận, lấy Chân Võ trận tầng thứ hai đối địch.

Chợt thấy thân pháp đồng bạn sau lưng xiêu vẹo, giống như bị ngoại lực nào đó quấy nhiễu, kinh hãi nói: “Chấp niệm kết!” Một lời chưa dứt, Ô Phong kiếm bỏ đến trên trán.

Sau núi đá cười âm hiểm “Hắc hắc”, hòa thượng thẳng nhất nhảy ra, nói: “Lý Phượng Kỳ, ngươi có nhận ra ta là ai

không?” Trong lời nói tràn đầy tang thương, lại là tiếng nói của Yêu Hoàng!

Người tu hành trong Kim Luân giáo luyện qua “Quan tướng” đều có thể bị Yêu Hoàng chiếm đoạt thân thể.

Hòa thượng mạnh nhất là sư huynh thắng Phật, tu tập đạo này càng sớm càng tốt, Yêu Hoàng đoạt thân thể hẳn tất nhiên là dễ như trở bàn tay, lúc đó giờ tay lên than thở: “Ta là ai? Thực sự ta an ổn? Thiên Tâm vạn tìm không có kết quả, cái này thân xác cũng sẽ suy bại.” Lúc đại chiến Ngao Sơn thắng nhất mất chân trái trái, vốn là tàn khuyết không chịu nổi.

Như vậy sẽ càng thêm điên cuồng gia tăng, tứ chi bại trận còn nhanh hơn so với Cô Lãnh Pháp Vương, bàn tay giờ lên đã hiện ra điểm lấm tấm cháy khét.

Lý Phượng Kỳ âm thầm lo lắng, bản tâm hẳn vững chắc, không bị chấp niệm kết thúc ảnh hưởng, đồng bạn phía sau lại đều hoảng hốt như mộng du.

Lại có cương phong kiếm tấn công mạnh, thất tinh sứ binh khí cùng tấn công, Thiên Vương thuần phải chịu áp lực cực lớn.

Lý Phượng Kỳ suy nghĩ: “Thủ tục như vậy cũng không phải biện pháp.” Căn răng thi triển Hồng Minh kiếm, thân vị vừa mới khê động, đầu vai “Xoẹt xẹt” vỡ tan, đã bị kiếm quang của cương phong đâm bị thương, thất kinh nói “có thể xuyên thấu Thiên Vương Thuần! Thần kiếm danh bất hư truyền!” Chợt cảm thấy vết thương mát lạnh một trận.

Nghiêng mặt thoáng nhìn, Ma Ngưu đại phu miệng đầy máu tươi, đang cắn chót lưỡi, mượn đau cảm giác chống đỡ chấp niệm kết thúc mê hoặc, lại thi triển “Thiên Lý Bỏ Thiên thuật” cho Thiên Long Thần Tướng chữa thương.

Y bông Vân chính là mầm của lòng người, cắn lưỡi có thể phá giải tâm cảnh thanh tịnh, phá vỡ mê tư.

Cái này cũng là do Ma Ngưu đại phu một ý nghĩ sáng tỏ, trong lúc mê man đã làm ra cử động phi thường.

Bất đắc dĩ chấp niệm quá mức mãnh liệt, trong miệng niệm “Ma dục, ăn Ma dục...”, pháp lực lại xu hướng suy giảm.

Lúc nguy cấp, Đào Yêu Yêu chạy tới, hét lớn một tiếng, vung ra vũ trụ phong.

Chấp niệm như đụng vào thủy triều của bờ đá, đột nhiên cuốn ngược trở về.

Yêu Hoàng thét chói tai: “Hảo tiểu tử, không để ý đến người trong lòng ngươi sao!” Nhưng một kiếm này của Đào Yêu Thu sử dụng cực kỳ khéo léo, kiếm sóng mở rộng giống như thủy ngân chảy xuống, lại như vươn bàn tay khổng lồ vô hình, đánh tan ngăn cản của Thất Tinh Sứ, cuốn theo quan tài băng truyền tống về phía mình.

Nào ngờ vừa mới rời đất liền dừng lại, một cỗ kinh lực âm nhu đến cực điểm quán lên quan tài, chỉ nghe Đoạn Tuyệt kêu lên: “Ngươi đến cướp đi!” địch nhân cương quyết bắt Linh Nhi làm con tin, chắc chắn liều chết cướp đoạt, ta không thể học Đường Liên Bích cứng rắn như vậy.” Chỉ sợ băng quan bị hao tổn, không dám vận kinh phát lực, lập tức thu hồi kiếm thế của vũ trụ.

Thời gian vừa qua Thất Tinh sứ xếp thành trận hình một lần nữa.

Ngọ Dương cuồng tiếu nói: ” đã ghiền rồi! Đã ghiền lắm rồi!” Tư Nhật thương giờ cao, mũi thương lóe sáng thành một quang sáng chói mắt như mặt trời, mang theo uy thế vạn quân mang theo cương phong kiếm nện thẳng xuống đầu.

Lý Phượng Kỳ được đào yêu viện thủ, tinh thần đại chấn, nhảy lên nâng Hồng Minh Kiếm cứng rắn chống đỡ cương phong kiếm.

Đào Yêu Yêu hô to: “Mở đường!” Hắn đứng thẳng vũ trụ tiến tới.

Chỉ một thoáng rung mạnh lay động bầu trời, Hồng Minh Kiếm di chuyển về phía trước, dựa vào kiếm sóng màu xanh tương trợ, lại chặn lại thế của kiếm cương phong.

Trong cơn chấn động dữ dội, quần áo của Ngọ Dương rách nát, da thịt bị mũi kiếm cắt máu tươi đầm đìa.

Nhưng hắn là một cuồng phu liều mạng, chiến đấu càng ác càng cao hứng bừng bừng, kêu loạn: “Thoải mái! Thống khoái!” Man Ngưu như bò mộng tiến lên đỉnh đầu.

Đệ tử của Nga Bí tâm thần dần dần ổn định, đi theo Thiên Long Thần Tướng tiến công.

Âu Dương Cô Bình phóng trúng ngọn đèn gây đau đớn cho địch nhân, Hoàng U trước sau xuyên thẳng qua điểm tâm, Phương Linh Bảo uống thuốc bổ bổ bổ sung, đồ đệ đầu tiên của Thần nông trùng điệp thi thần diệu y thuật chữa trị.

Bên kia Nghiêu Thổ nặn thành tượng bùn của chúng đồ ngục ngục, đâm vào thân thân thân loạn địch kinh mạch; tàn vân lấy “Huyết Hồn Linh” quấy lên huyết hải, từ không trung ngăn chặn đồng nhân... Hai bên đều thi triển số ác chiến, cuối cùng là Chân Vũ Trận áp chế Thất Tinh Trận.

Đám người Nga Báo đi bộ bức lên, mắt thấy sắp sửa mở ra con đường lên núi.

Yêu Hoàng cười nói: “Thời hạn Trung Thu còn hai ngày, nếu dạy cho người bọn tiểu bối xông vào Tề Thiên Cung, uy danh Vương giả ma đạo này của ta còn được bao nhiêu.” Trong lúc nói chuyện, Chấp niệm kết xuống đầu, chúng đồ đệ Ngao hốt hoảng, lại sắp lâm vào nguy hiểm hỗn loạn.

Nhiếp Hồn Thủ Đồ Lan Thế Hải đã sớm dự phòng, vận chân khí thành lập mộng cảnh, đợi kéo đồng bạn vào mộng cảnh tránh né ma pháp.

Toái Nguyệt gõ “Động Hư bạt”, tiếng vang điếc tai, cũng có tác dụng mê hoặc thần trí.

Mộng đại cục bất ngờ khó xây dựng thành, Xi phái lại gặp nguy hiểm ngăn trở.

Đào Yêu Yêu trợn tròn hai mắt, miệng hét lớn: “Bảo các người rút ngay!” Hai tay quán chú thần lực, mũi nhọn vũ trụ dài ra, Bàng Thiên Thần Nhận như mỏ, quét ngang tiếng “Đỉnh đỉnh đang đang đang” vang loạn, động hư bạt biến thành đồng nát sắt vụn.

Máu tươi trong miệng toái nguyệt tuôn ra mãnh liệt, xương sườn bị đánh gãy mấy cây.

Đào Yêu Yêu chợt cảm thấy trong đầu phát lạnh, không cần quay đầu lại quan sát, phát hiện sương mù lơ lửng trên không trung, Đường Liên Bích ẩn thân sau sương mù, quay lưng về phía mặt trời.

Đường Liên Bích đuổi theo Đoạn Tuyệt trước, theo lý thuyết hẳn là phải đến chiến trường trước, nhưng vì sao không có tham gia vào cuộc chiến tranh đoạt quan tài công kiên? Đào Yêu Yêu âm thầm cười lạnh “Xem như thật sự là không hợp quần hùng? Tính tình thối tha, không phải người cũng chơi đùa không xong sao!” buông tha Nguyệt Toái Không giết, toàn bộ pháp lực trút vào mũi kiếm, đột nhiên nhảy đến gần, một kiếm đâm xuyên qua ngực Yêu Hoàng.

Yêu Hoàng cười hắc hắc nói: “Lại tới nữa rồi, bằng vào vũ trụ phong giống như ôn thôn thủy này của ngươi, làm sao có thể thương tổn được ta.” Đào điên cuồng nói: “Thật sao!” Mũi kiếm đột nhiên biến thành vàng óng, tái hiện bản sắc trăm phạt diệt tiên.

Yêu Hoàng há mồm trừng mắt, một bộ thần sắc khó có thể tin, kêu lên: “Cái này, cái này...” Tuy hẳn là chủ nhân đầu tiên của vũ trụ phong, nhưng chân chính có thể không chế “Nhân dục chi kiếm” lại là đào tạo chết non, vận kiếm hoặc cương hoặc nhu, thu phóng tự nhiên, cảnh giới tuyệt không phải Yêu Hoàng có khả năng đạt tới cao nhất.

Trong chốc lát xương nát thịt nát, như Huyền Thủy kiếm phá hủy Cô Pháp Vương vậy, thân thể thắng nhất của hòa thượng cũng bị phế.

Chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, Yêu Hoàng lại mượn chấp niệm kết độn bỏ chạy.

Đào Yêu Yêu há có thể để mất cơ hội diệt Ma Lương! Thác vũ trụ đang đợi truy kích, bỗng dưng liếc thấy Nhiếp Lôi một cú mèo, nâng quan tài băng lên, chân đạp rìu tròn bay về phía mặt trời.

Điều này thật bất ngờ, Thất Tinh sứ khổ sở ngăn cản Chân Vô trận, một mình tự ý rời cương vị, chẳng phải là dẫn đến Thất Tinh trận hồng mạt? Di Lôi hiển lộ là dự mưu trước, bứt ra khiêng quan tài tuyệt không chần chờ, kêu lên: “Tiết hủy thứ này!” Quan tài do Minh Sương làm thành kiên cố, tiên thuật ma pháp đều khó mà tổn hại, chỉ là không chịu nổi sự thiêu đốt của Thái Dương Thiên Hỏa.

Đào Yêu Yêu vừa thấy vậy lập tức luống cuống, bắt chấp giết Yêu Hoàng, thu lưỡi kiếm về phía trước vội vàng chạy tới.

Toàn lôi của độn lôi kia mãnh liệt cỡ nào, không thua gì thuật độn giáp di hình, trong nháy mắt tiến thẳng Cửu Tiêu, Phổ Thiên Hoàn Vũ sợ là không còn ai có thể đuổi kịp.

Di Lôi Âm chiêu đắc thủ, miệng niệm Tị Hỏa hộ thân quyết, đang muốn ném quan tài bằng về phía ngọn lửa hùng hục, chợt cảm thấy tứ chi tê liệt, “Đôm đốp” Lôi Viêm quay cuồng, từ trên thân thể nhà mình nổ tung ra.

Đường Liên Bích ẩn nấp trên bầu trời, chính là để đề phòng kẻ địch mượn sức nóng mặt trời thiêu hủy quan tài bằng.

Di Lôi bay tới vừa vặn đâm vào trong tay, lập tức thả ra lôi viêm lưu, tay trái vung vẩy điều động sương phong, nhẹ nhàng khéo léo đoạt lại quan tài bằng.

Di Lôi còn muốn chống cự, nhưng Toàn Ảnh Lôi nào có thể địch nổi Lôi Viêm Lưu! Búa sắc hình tròn vỡ thành bột phấn, thân thể rơi xuống phía dưới, tiếng “Đôm đốp” bạo phá không dứt.

Đường Liên Bích cố ý không cho pháp hiệu khuếch tán, để địch thân chịu thương tổn đạt tới cực hạn.

Lúc trước Di Lôi dùng lôi điện giết người, mỗi lần da thịt người chết cháy nát, trước khi đến nơi chính mình cũng ném thử mùi vị này.

Chỉ thấy toàn bộ xương nội tạng biến thành than đen, thi thể nổ tung không còn hình dạng gì nữa.

Đoạn Tuyệt phía dưới hú lên quái dị, thả quần kiếm đâm mạnh về phía quan tài bằng.

Hành động lần này đơn thuần là phí công, chỉ cần đồ vật Đường Liên Bích bảo vệ, Phổ Thiên Thần Phật đều đừng hòng hư hao được mấy may.

Chỉ nhìn phong văn giao thoa giữa không trung, nghịch vào kiếm vòng chỉ, năm ngón tay phải Đoạn Tuyệt lập tức bị cắt nát, phong văn vẫn như cũ không giảm, men theo cổ tay phải hướng về trên vai chạy trốn.

Đoạn Tuyệt nghiêm nghị kêu to, tay phải vung kiếm chặt đứt cánh tay trái, vừa rồi giữ được tính mạng.

Tàn Vân thấy bại cục đã định, vội vàng hô: “Mau rút lui!” Vội vàng không ngừng chạy trốn.

Hai mắt Ngô Dương đỏ lên, chỉ quan tâm cướp công, giống như một con chó điên không biết sống chết không biết.

Thỏ Thỏ kéo đai lưng hấn: “Đại ca đừng đấu, đi mau!” Dùng sức kéo về phía sau.

Cứ chậm chạp như vậy, Cúc Anh kiếm của tiểu Tuyết xẹt qua, má phải của Thỏ Hậu bị thổi bay, nửa bên má máu thịt be bét.

Mấy người còn lại nào dám ham chiến, dựng lên Ngô Dương Đằng Vân tung bay, như lưu tinh hướng Tề Thiên Cung rút lui.

Đào Yêu Yêu lục soát thiên địa, nhìn không thấy bóng dáng chấp niệm kết thúc, thầm nghĩ “Lại để cho Yêu Hoàng chạy thoát rồi, mỗi lần xuất hiện mượn một cái xác người.

Lần sau đến phiên ai, sẽ là Côn Luân Pháp Thánh sao?” Chỉ huy chúng đồ truy kích địch nhân.

Hoàng U chạy ở phía trước, vừa nhìn thấy Tề Thiên Cung đã tới gần, cất bước xông vào trong đại môn.

“Phốc” thanh âm như tờ giấy xé rách, cảnh vật chung quanh cải biến, chợt trở lại bình đài giữa sườn núi bên cạnh sườn núi.

Mọi người kinh ngạc, lần thứ hai xông lên đỉnh núi, tiếng “Xoạt” qua đi, vẫn như cũ trở về chỗ cũ.

Lập tức Hoàng U từ các phương hướng thăm dò, kết quả hầu như giống nhau, luôn không có cách nào bước vào Tề Thiên Cung nửa bước, tức giận kêu lên: “Đây là cái trò quỷ gì!” Đào Yêu Yêu nói: “Vừa rồi các ngươi phá vỡ, đại khái là vẽ tranh vẽ Tiên Diêu Đàm.”

Tiểu Tuyết chớp chớp đôi mắt sáng ngời, kinh ngạc nói: “Người nói là, con đường đi đến Tề Thiên Cung, là dùng bút mực vẽ?” Đào Yêu chết yếu nói: “Họa Tiên giỏi về lấy giả làm thật, Ô Phong kiếm tăng mạnh thần kỹ của nàng.

Khoảng cách xa cách không miêu tả, một lần xé rách lại vẽ một bức, nhanh vượt qua nhãn lực có thể đạt tới.” Hoàng U nói: “Ồ, nhanh hơn nữa cũng là chương nhãn pháp, không đáng lo.” Lý Phượng Kỳ điểm xuất quan: “Mục đích chuyến này của chúng ta đã bại lộ, đối phương nếu hủy hoại bạch linh

chi, hoặc là lấy ra mưu kế áp chế, đều sẽ rất bất lợi đối với chúng ta.

Bởi vậy phải nhanh chóng xông lên, ngàn vạn lần không thể dừng lại.” Đào Yêu Yêu đang đợi phát biểu, đột nhiên sơn đạo “Phành phành” đại chấn, Đường Liên Bích phát sương Lôi Tiễn, dọc đường giống như mưa to oanh kích lên.

Chúng đồ không hiểu sao lại có ý đó.

Dương Tiểu Xuyên nói: “Đường sư huynh bình tĩnh lại!” Lý Phương Kỳ nhìn nổi danh đường, nói: “Hắn phải đấu với Họa Tiên nhanh hơn, liên tục bắn tên hủy họa đường.

Tìm ra khoảng cách làm phép của đối phương, sau đó nhất cử công phá đại môn.” Đào Yêu buồn cười nói: “Cái loại biện pháp ngốc nghếch này có thể có tác dụng, chỉ sợ đợi đến năm nào tháng nào cũng có thể đến lượt hầu.

Đồ đệ Độn Giáp, đọc quyển thứ tám “Tam Nguyên Chân Quyết” cho ta nghe. “Tam Nguyên Chân Quyết chính là tổng cương tu luyện của Độn Giáp môn, chia chín ngàn tám trăm tụng, câu chữ phức tạp thâm ảo, đồ đệ không có đầu không thể ghi lại tụng.

Hoàng U buồn bực, suy nghĩ lâm trận công sách có tác dụng gì? Nhưng pháp chỉ của sư tôn không thể làm trái, lúc này nhanh chóng đọc lên: “Tàng Kim Đan, ẩn Tiên Thiên, khí tụ tại đầu lâu, độn hình tiềm ảnh bộ như gió, tà túy khó dò trung tiên...”

Đào Yêu Yêu vừa nghe vừa giảng giải: “Côn Luân Tiên Tông mượn thời tiết tu chân, họa tiên giả tạo cảnh tượng thật thêm nữa, cũng không có cách nào che lấp con đường thời tiết xuống đất.

Tề Thiên Cung đã là đạo tràng đầu tiên của Côn Luân, tất có con đường dẫn vào thời tiết, ẩn thân theo thế, có thể thuận theo đường khí lên vào trong cung.” Trong khi nói chuyện ngẫm suy nghĩ Tam Dịch, kết hợp với độn giáp môn pháp quyết, sáng chế ra một môn tiềm hành thuật theo tiết trời, lập tức khoát tay không cần phải công mạng nữa.

Hoàng U nói: “Ẩn thân thuật có tác dụng không, vậy ta với ngươi cùng đi!” Đào Yêu Yêu nói: “Không thành...”

Thuật pháp mới của ta chỉ tốc độ thành, cũng không phải Huyền môn chính lý, tự vệ còn dư lại không cách nào đả thương địch thủ.

Độn giáp ẩn thân trọng tại công kích, Tử Dương Chân Khí của người quá sắc bén, trong Tiên Cung rất dễ bại lộ.” Âm thầm vận thông kinh lạc, chuyển thuần luyện thành pháp mới, nói tiếp: “Ta vào bên trong dò xét tình địch, có lẽ còn có thể thuận tay lấy được Bạch Linh Chi.

Đại trượng phu lâm địch đang suy nghĩ dùng khéo léo, oanh loạn oanh loạn là do ngu xuẩn gây ra.” Liếc Đường Liên Bích, phân phó chúng đồ: “An thủ nơi này, chờ ta trở về.” Phiêu Nhiên vọt lên, thân ảnh lạng yên không thấy bóng dáng.

Vừa đến trên trời buông lỏng bách hài, theo khí lưu phiêu phù xoay quanh.

Phát giác thể thiên đạo cường kình, nghiêm nhiên hình thành cột khí trụ.

Đào Yêu Yêu thuận thế hạ xuống, khoảnh khắc hai chân dừng lại trên mặt đất, đưa mắt nhìn quanh, bốn vách tường vàng rực rỡ, quả đã tiến vào bên trong Tề Thiên Cung.

Tòa nhà cách đó không xa cao vút, tên là “Diệu Nguyên Các”.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Tử Uẩn Ngọc Anh thời tiết dục hóa, chính là xuất từ Diệu Nguyên các này.” Mơ hồ nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề, như trâu mồ hôi phụ trọng trách hí dài, tinh tê lắng nghe đúng là do Tử Hư Thiên Sư phát huy! Lại nhìn ra vàng sáng màu vàng bao bọc bên ngoài Diệu Nguyên các, cương phong kiếm cường thế không gì sánh bằng., Trong lòng nhất thời minh bạch “Tử Hư Thiên Sư luyện kiếm đã đến bước cuối cùng, ta ẩn thân trạng thái khó thi triển vũ trụ phong, nếu không nhất định có thể phá công pháp của hắn... Cũng được! Trước cứu Linh Nhi quan trọng hơn, chỉ cần Bạch Linh Chi tới tay, tái đầu Cương Phong Kiếm của hắn sẽ không sợ.” Bàn tính toán như cũ., Phía kia có người kêu la: “Trường Sinh Thiên tính là cái quái gì, hòa thượng thắng nhất, thắng đại sư nhất, hừ! Chúng ta là người của Hư Thiên sư, để ý con lừa trọc kia làm gì!” Chính là lão tam trong Thất Tinh Sứ - Nguyệt Toái

Lão Lục không âm không dương nói: “Người của Tử Hư Thiên Sư? Hắc hắc, chúng ta có phải không? Ta sao lại không cảm thấy.” Tâm niệm đảo điên cuồng vừa động “Mấy quái vật đang nghị sự, có thể nghe ra Bạch Linh Chi hạ lạc, tránh cho ta xoay chuyển đông chuyển tây mò mẫm.” Thân hình lóe lên, vô thanh vô tức tiến gần gần tới.

Tiếp giáp với Diệu Nguyên các là tòa thần cung cỡ lớn, có thể nói là Côn Luân Lăng Tiêu điện có nhắc tới Dạ Thiên Ảnh.

Căn phòng bên trái treo biển “Văn Thành Võ tự Bảo đường”, lời nói của Thất Tinh sứ truyền từ trong phòng mình.

Đào Yêu Yêu dán sát vào cửa sổ nhìn trộm vào bên trong.

Chỉ thấy bàn ghế lộn xộn, sáu người kia hoặc đứng hoặc ngồi, vết máu dính đầy người, thần thái không giống nhau.

Nguyệt Toái nói: “Phi liên sư đệ, lời này của ngươi là có ý gì?”

Phi Thương nói: “Vô nghĩa.”

Chúng ta liều chết bán mạng, thiên sư không để ý tới, có ý tứ gì? Thực sự không có ý tứ gì!”

Trên mặt Toái Nguyệt sát khí đại thịnh, âm trầm nói: “Nói như vậy, ngươi là muốn tạo phản, muốn phản bội Hư Thiên Sư?!” Tuy hấn bị thương nặng, pháp lực vẫn rất cường đại, Phi Thương tự biết khó địch, ngượng ngùng đáp ứng: “Không, nào, ta sao phải làm phản đồ...” Toái Nguyệt đứng lên, nặng nề nói: “Bảy người chúng ta giết người như ngóe, vốn là ma đầu của Tây Vực Thất Tinh giáo, vốn là ma đầu của Tây Vực.

Sau này vì thiên sư thu làm môn hạ, được truyền bá tiên tông diệu chỉ, ngàn năm qua hưởng thụ phúc của trường sinh, so với những giáo đồ Thất Tinh bị chính đạo đuổi tận giết tuyệt kia còn may mắn hơn gấp vạn lần! Thế nào, đại ân của thiên sư chưa báo, ngươi chỉ muốn ruồng bỏ ân sư, lâm trận bỏ chạy!”

Phi Thương vội nói: “Ta có bao giờ nói chạy trốn... Tam sư huynh, ngươi chớ hiểu lầm...” Thu lại cánh quỹ lân sau lưng, co rút lại dưới chân tường, bé con thấy điều hâu, lại không muốn lộ ra quá mức sợ hãi, bỗng dưng cất tiếng khóc lớn: “Ta,

ta là thay di lỗi không đáng đâu, ai, Thất đệ tốt của ta, thì cốt không có tồn tại, thật là thâm hiểm.”

Mũi Toái Nguyệt hừ lạnh: “Người xưa nay bất hòa với lão Thất, ước gì hắn chết sớm, lúc này có phải là mèo khóc chuột không?”

Tàn Vân khuyên bảo: “Tam ca đừng trách Lục đệ.

Khuất từ hòa thượng mạnh nhất điều khiển, người cũng đầy bụng oán giận, tội gì phải trút giận cho người mình.” Toái Nguyệt Phương nhớ lại oán từ lúc mới đầu, bỗng nhiên nói: “Thế lực Trường Sinh Thiên càng lúc càng lớn, thế nhưng lại ra lệnh cho tiên tướng trông coi Tề Thiên Cung trông coi Tề Thiên Cung.

Hừ, Tề Thiên Cung chính là đạo tràng cao cấp nhất của Côn Luân, Cô Lãnh Pháp Vương, mạnh nhất đám hòa thượng bọn họ mấy tuổi, dám chạy tới điều động huynh đệ chúng ta xuất chiến...” Đường như có gì đó khó nói, không nói sâu vào trong, dậm chân nói: “Nếu không tùy tiện xuất chiến, Di Lô sao có thể chết thảm dưới tay Đường Liên Bích.”

Tàn Vân nói: “Đúng vậy! Nhưng phục tùng mệnh lệnh của Trường Sinh Thiên là của Hư Thiên Sư trước khi bế quan, cho dù chết, chúng ta cũng không dám vi phạm.”

Nghe đến đó, đào yêu tâm tình dần sáng tỏ “Tử Hư Thiên Sư là một trong bốn đại Ma Vương, đương nhiên là trái phải vì Yêu Hoàng.

Ký Hôn, Lãnh Pháp Vương và hòa thượng đứng đầu đám người hòa thượng, vốn là Yêu Hoàng vừa định ra vừa rồi.

Trước khi bế quan, Hư Thiên Sư truyền mệnh lệnh xuống, để Thất Tinh Sư nghe Trường Sinh Thiên điều động, thực tế là giao tinh binh thủ hạ cho Yêu Hoàng.

Ừm, Thất Tinh Sư không biết nguyên do trong đó, tự cảm thấy Tề Thiên Cung tiên tướng thân phận cao quý, cảm thấy bị ủy khuất.”

Trong phòng yên lặng một trận, tựa hồ hủy nguyệt từ Cùng Khí Tự có chút dao động.

Tàn Vân nói: “Ân của sư phụ là phải báo, chưa hẳn ngay lúc này.

Tính mạng của mình đã không công đưa cho Trường Sinh Thiên, lấy cái gì báo đáp Hư Thiên Sư.” Toái Nguyệt nói: “Theo ngươi làm gì?” Tàn Vân nói: “Trước tiên nghe ý kiến Lục đệ.” Tên gia hỏa mập mạp này quay đầu, trong lòng sớm đã có dị chí, nhưng lại muốn người khác nói ra miệng, nếu việc bại còn có thể chối tội.”

Phi Thương nhận được tin tàn vân cứu viện, hơn nữa đối thủ đã chết, dũng khí so với bình thường tăng lên rất nhiều, nói: “Ba mươi sáu kế đi là thượng! Hai ngày nữa chính là Trung thu nguyệt viên, đến lúc đó Hư Thiên sư thần công tu đầy, đánh bại Nga Mi đâu cần chúng ta nhúng tay? Lưu lại điều này cũng vô dụng, không bằng đi sớm một chút!”

Nguyệt Toái nói: “Nhưng dù sao còn hai ngày, chúng ta phải hộ pháp cho thiên sư xem...”

Phi Thương nói: “Ai da, Tam ca của ta, sự lợi hại của Ngao phái ngươi không phải là không đủ sao, một mình Đường Liên Bích đã không ngăn được, xem cái gì mà bảo vệ cái gì! Huống hồ không thể đánh bại được Thất Tinh trận, chúng ta chỉ có bị đánh chịu chết!” Nói đến chỗ tình thế cấp bách, ý niệm ẩn sâu trong đầu toàn bộ run rẩy ra: “Tử Hư Thiên Sư luyện kiếm luyện hôn ám địa, tình thế bốn phía biến động không hề hay biết!”

Đây chính là cơ hội thoát thân tốt của chúng ta, không còn xa nữa thì hối hận không kịp rồi!”

Ánh mắt Toái Nguyệt phiêu hốt, không nắm chắc chủ ý, hỏi: “Tứ đệ, ý của ngươi thế nào?” Tàn Vân nói: “Ừm, câu trả lời tượng đồng cảm này vừa nghi ngờ, rõ ràng hàm hồ nói có.

Nguyệt vỡ càng thêm do dự, quay qua Mang Thổ nói: “Nhị sư huynh, ngươi xem phải làm sao bây giờ?”

Nghiêu Thổ dựa lưng vào vách tường ngồi, nửa khuôn mặt dính đầy máu đen, nửa khuôn mặt khô khan không có thần, thấp giọng nói: “Ta cảm thấy... Xi phái cũng không có ác ý, bọn họ muốn vào Tề Thiên cung có nguyên nhân.”

Tàn Vân nói: “Còn không có ác ý? Cái tên Đường Liên Bích kia, năm đó xông vào Tiên Cung cứu quý nữ, giết chết Côn Luân tiên tông thiếu chút nữa diệt môn.

Lần tiến công này, Cô Lãnh Pháp Vương nói muốn cướp Bạch Linh Chi, ta thấy là đã san bằng Côn Luân Tổ Đình rồi.”

Sùng Thổ lắc đầu nói: “Ngao Hi Huyền môn không phải tà phái, cần gì phải tiêu diệt Tiên tông? Ta nghĩ việc cấp bách trước mắt là liên lạc với sư tôn của Nga Khuyết phái, thúc đẩy hai bên giảng hòa.

Ngay cả Tử Hư Thiên Sư có thù với bọn họ, chúng ta làm môn đồ cũng nên kiệt lực bài giải, vì sư môn tận lực giảm bớt một chút đối thủ.” Đào điên nghe vậy rất có hảo cảm, suy nghĩ “Nhân sinh này tính trung hậu, khác biệt rất lớn với mấy người khác.”

Toái Nguyệt chộp mạnh vào ót, nói: “Có giảng hòa, có muốn thoát thân, lão ngũ ngươi nghĩ sao?”

Đệ ngũ tinh sứ Đoạn Tuyết ngồi trong góc tường, mặt nhìn vào vách tường, tựa hồ tranh luận không liên quan gì đến mình, gặp thời hời mới lên tiếng: “Lão đại còn chưa từng hỏi, hỏi ta làm sao?” Giọng điệu âm lãnh quái dị, tuy rằng uyển chuyển uyển chuyển, nhưng lại lộ ra vẻ thô lương không nói nên lời.

Đào Yêu Yêu nôi da gà sau lưng, thầm nghĩ: “Nữ nhân này tướng mạo không xấu, sao lại để cho người ta ghê tởm như vậy!”

Nguyệt Toái nói: “À, đúng rồi, đại ca ngươi nói một câu đi.”

Ngọ Dương ngồi dựa vào cột đá, toàn thân là máu, bên cạnh bàn chân đặt bình rượu bình rượu trong tay.

Tề Thiên Cung cất giữ sức mạnh tiên tử rất lớn, hấn lại như nước trắng “vùn ùn” uống điên cuồng, lớn tiếng nói: “Mặc kệ oán thù của hấn không oan, có thể giết người là sướng! Ha ha ha...” Tiếng cười tràn ngập thô bạo, cổ họng chậm rãi chuyển động, nhìn mấy đồng bọn nói: “Tề Thiên Cung đóng giữ ngàn năm, tiên phúc là hưởng thụ, nhưng cũng đã nhen nhen rất lâu rồi.

Trước kia điên cuồng giết chóc vạn dặm máu chảy phiêu bạt, cái sáng khoái đó mới khiến người ta hoài niệm a.

Các huynh đệ, chúng ta chính là vì giết người mà sinh, tu luyện nhiều tiên pháp hơn cũng không sửa được...” Chợt ánh mắt trầm tĩnh, không biết vì sao, lại có một loại ý vị bi thương.

Nhưng về bi thương này trong giây lát đã trôi qua, Ngộ Dương ngửa cổ mạnh mẽ uống hai ngụm, cười nói: “Ác làm thịt một tiểu bối của Chữ Bằng phái, giết một người tính là một người, không thì để cho bọn họ giết sạch chúng ta! Ha ha, chống đỡ hai ngày xuất quan, đến lúc đó ai có thể địch! Chúng ta chẳng những phải giết đệ tử oanh oanh, còn muốn nhập thể giết hết thể nhân, nam nữ già trẻ gà chó cũng không tha! Đây chính là nhân đạo đương diệt, “Bá đạo đương hưng”, chính miệng Thiên sư nói với ta, cứ như vậy đi!”

Chúng Tinh Sư không còn dị nghị, trong phòng an tĩnh lại, chỉ nghe đoạn tuyệt liên miên căn nhắc, hình như đang tụng niệm lời cầu khẩn.

Đào Yêu Yêu nổi lên lòng hiếu kỳ, thầm nghĩ “Thất Tinh Sư ngoan lệ thái kích, lại là mỗi người đều có tâm tư, cũng không phải là máy móc giết người vô tri vô giác giết người.” Nghĩ đến thiện căn của Pháp Thánh, tổng cảm giác được sạch sẽ ác tâm cảnh, dẫn dắt hân hướng thiện, mới là phương pháp trừ ác tốt nhất.

Lập tức rón rén đến gần Đoạn Tuyệt, ý định xem xét sắc mặt, tìm tòi suy nghĩ trong lòng nàng.

Chợt thấy cánh tay Đoạn Tuyệt run lẩy bẩy, tay trái còn sót lại nâng một người ngẫu nhiên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Mà nhân ngẫu áo trắng tuấn tú, đúng là hình dạng Đường Liên Bích!

Thỏ Côn Bằng tạo thành tượng bùn của đệ tử Đào Ngộ, là để khi đấu pháp đâm vào người địch xa xa, đảo loạn khí huyết vận hành của hắn.

Sau trận kịch chiến, Đoạn Tuyệt liền cầm Đường Liên Bích vuốt vuốt rồi nhân ngẫu.

Chỉ nhìn nàng ánh mắt ẩn chứa thâm tình, hờn dỗi nói: “Tiểu oan gia thật độc ác, người, người con người này thật vô tình.

Ta đã vì ngươi ăn đủ đau khổ, chịu hết tra tấn biến thân thành nữ tử, nhưng ngươi ngay cả chính mắt cũng không nhìn người ta.”

Đào Yêu Yêu giật nảy mình, thầm kêu “Cái này, Đoạn Tuyệt này, lẽ nào ban đầu là một nam nhân!”

Ngày thứ mười, nhân đạo ma đồ chỉ trong một chớp mắt hai lần.

Nhớ lại tình cảnh lúc mới thấy tuyết rơi, đào yêu dần dần lý ra manh mối.

Ở Sát Mộng quốc tẩy rửa thú loại, Đoạn Tuyết hiện thân trên đầu Hạ Uy thành, lúc đó liền cảm thấy nàng ngôn hành quái dị: kêu gọi tên Đường Liên Bích, mị thái mang theo ác độc.

Lời nói muốn giết chết nam tử xinh đẹp uống sạch dịch thể, lại không phải oán phụ chữ bới, ngược lại giống như tình yêu tràn đầy trong lòng không thể thực hiện, tâm lý biến thái ghen thành cuồng lâu ngày.

Đào Yêu Yêu âm thầm gật đầu “Nữ tử ái mộ người nào đó, sẽ sinh ra ý niệm lấy thân báo đáp.

Nếu như không có thân nữ nhi, đối phương lại không có Long Dương đoạn tay áo tốt, tự nhiên không có cách nào trả yêu thương cho yêu thương.

Nhịn trong lòng thành tâm bệnh, khó trách người này điên điên khùng.”

Nghĩ lại trong thiên địa không thiếu đồ vật “Hùng hóa con cái, dương chuyển âm”, tiên phái tham chiếu vật lý sáng tạo đạo pháp, biến nam thành nữ thuật không phải nghĩ khôn.

Theo trong phật kinh ghi lại, Cổ Thiên Trúc đã có long nữ hóa nam thân, tôn giả hiện ra chuyện của nữ tướng.

Đoạn Tuyết đầu nhập vào Côn Luân tiên tông hơn một ngàn năm, sao lại không học được một tiên phương biến thân? Làm cho nó hôm nay kỳ quái, không giống nữ nhân giống như nữ quỷ, là biến thân pháp không học được nhà sao?”

Hắn mặc dù thông hiểu tam đế, nhưng chỉ giới hạn trong lý luận, pháp thuật dịch lý diễn sinh cuồn cuộn như khói biển khói, cũng không nghiên cứu hết thấy mọi thứ.

Lúc này hắn lại mơ tưởng tiên pháp của Tiên Tông phong phú huyền diệu, lòng hiếu kỳ đại thịnh, rón ra đến gần bên người, cẩn

thận quan sát tình huống của quái nhân này.

Đoạn Tuyệt vẫn còn lẩm bẩm: “Cô gái họ Long kia đáng đáp thật đẹp, có thể nói là mỹ nhân ngàn năm khó gặp, nhưng người lại không để vào trong mắt như thường.

Ha ha, tuyệt sắc mỹ nữ làm như không thấy, Đường công tử từ trước đến nay đều là tính tình này, không nhìn thẳng ta cũng là hợp tình hợp lý.” Cười vài tiếng, tựa hồ rất tán thành,

Đào Yêu Yêu khịt mũi coi thường “Người là cái thá gì, cũng xứng đánh đồng với Linh Nhi?”

Tiếng cười của Đoạn Tuyệt dần dần biến mất, mây đen che kín gương mặt, thấp giọng nói: “Trầm Lãnh Pháp Vương truyền tin tức ra, nói người cứu cô bé kia là vì tìm Thần Hoang khúc khúc.

Pháp Thánh sư đồ gian trá thành tính, những lời kia lại không sai được lời nói kia.

Đúng là người đang tìm kiếm Thần Hoang Khúc và Tứ Thần Kiếm, hai loại vật khởi động “Bắc Lư Thiên Chu”, thu thập đầy đủ là muôn vàn khó khăn! Người lao động thần lực như vậy, chỉ mong chờ Thừa Thiên chu gặp mặt nàng ta... Đúng rồi, trong lòng nàng ta có một nàng ta, trong mắt không thể dung thứ cho nữ nhân khác.”

Dừng lại một lát, nàng nói tiếp: “Đường công tử lạnh lùng như băng sương, nếu không phải chân tình lưu lộ ra bên ngoài, người bên cạnh làm sao biết được tâm nguyện của người? Giang Nam dốc sức chiến đấu bí nhãn, hộ toàn bộ thi thể Long tiểu thư, chỉ vì lần nữa nghe thấy Thần Hoang khúc vang vọng.

Ngay cả Cô Lãnh Pháp Vương cũng nhìn ra điểm này, Bích Lang, người đứng là ngoài lạnh trong nóng mà không giấu được...” Lát sau tên là “Đường công tử”, một hồi gọi ” bích lang”, quanh quẩn lại tràn ngập u oán.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ “Kim Luân Giáo Chủ, thân thể Cô Lãnh Pháp Vương trước sau bị chiếm, Thất Tinh Sứ cũng không biết tình hình, trên thực tế Giang Nam gặp Đường Liên Bích là Yêu Hoàng.” Đoạn Tuyệt gọi mấy chục lần, trong

miệng phát ra tiếng nỉ non: “Ta vì ngươi vung đao tự tàn, cắt lấy câu nói làm nam nhân kia của ngươi.

Thân chịu vô tận đau khổ, rốt cuộc biến thành dáng dấp thiên kiều bách mị con gái, ngươi thích không, a?” Dần dần hàm hồ khó phân, vuốt ve tượng người Đường Liên Bích, đầu ngón tay đều ở bộ vị bí mật du tấu.

Đào Yêu Yêu này quá mất kiên nhẫn, quả thực có thể khiến người ta tức chết! Đừng nói ngươi biến thành nam nhân, cho dù ngươi thật sự là nữ tử, Đường Liên Bích mặt trắng cũng sẽ không thích.”

Đang định rời đi, Đoạn Tuyết nói nhỏ chột rồ rảng, lại lần nữa nhắc tới Long Bách Linh: “Thần Hoang khúc giấu giếm bí quyết mở ra Thiên chu, gần đây không truyền tin, nha đầu họ Long học được từ đâu? Chẳng lẽ đã về thương triều, vậy sao không dẫn ngươi đi gặp nàng? Kỳ quái chặt... Hắc, mẹ nó, dù sao ngươi còn chưa thấy nàng, không thấy được “Nàng” kia của thương triều ngươi.”

Ha ha, ngươi cho rằng rất dễ dàng sao? Bắc Lư Thiên Chu đặt ở chỗ sâu trong “Thương Lang mật cảnh”, bên ngoài có Quỷ Hồng vụ sự nghiêm phòng, bên trong có Xích Tinh Đại Bằng Điều tử thủ gắt gao.

Cho dù phá giải Thần Hoang khúc, thu toàn bộ bốn thanh thân kiếm, còn phải thân kinh hiểm quan ác chiến không nghĩ ra được bao nhiêu lần! Ngươi a, vì sao ngươi cứ nhất định phải làm như vậy? Như vậy liều mạng không để ý thân thể nhà mình, có ý muốn để cho ta thủ tiết? Hu hu hu... Thay vì chết trong tay ngoại nhân, không bằng ta dùng nhiều chỉ kiếm cắt ngươi thành mảnh vụn, ăn từng khối một đi... “

Xích Tinh Đại Bằng là thủ tịch Ma Vương của Yêu Hoàng, tung tích của hắn thâm sâu khó tra, giờ phút này lại từ trong thôn lộ ra, đào tinh sao không kinh hãi! Lúc này đứng yên lắng nghe, miệng Đoạn Tuyết lại hàm hồ lẫn lộn, con voi con cóc kêu chít chít chít, xen lẫn tiếng nức nở nức nở nức nở. Mất đi lực tai thính như thần, phân biệt ra nàng không ngừng oán trách Đường Liên Bích: “Một tiểu nha đầu quý phương, nhóc tỳ gây gò, đáng để ngươi mạo hiểm? Ngươi là một kẻ ngốc, mười phần ngốc nghếch tiêu tử... Năm đó vì cứu nàng mạnh

mẽ xông vào Tề Thiên Cung, người bằng vào lực lượng một mình đánh giết thập trưởng lão của triều đình Côn Luân, càn quét ba ngàn Ngọc Linh vệ, điên cuồng kia rất dọa người.

Hiện tại nhớ tới mình còn sợ hãi run rẩy, bất quá lúc đó dưới sự hoảng sợ, cũng suyết chút mê hoặc ta... Ài, một anh hùng nam tử bán mạng cho mình, đây là cảnh tượng mà mỗi nữ nhân đều tha thiết ước mơ, huống chi đáng vẻ xinh đẹp của người, ánh mắt mê người như vậy...”

Từ trong ngôn ngữ phá toái chi ly, mơ hồ lộ ra huyết vũ tinh phong, ngày xưa trận đại chiến kia thảm liệt cỡ nào.

Nhưng đào yêu chỉ quan tâm đến Ma Vương hạ lạc, thiếu chút nữa nhin không được chữ bậy “Người tính là cái rắm, mau nói Xích Tinh Đại Bàng đi!”

Đoạn Tuyệt cảm thán thật lâu, ngữ điệu kích động: “Tuần mỹ lang quân yêu Man Nữ Quỷ Phương, con mẹ nó là cái quái gì! Tựa như Minh Châu ném vào bình nước, Bích lang, ta thay người làm trăm vạn là không đáng! Huống hồ, Man nữ kia hơn phân nửa đã biến thành xấu xí, còn thiên tân vạn khổ tìm nàng làm gì? A, đúng rồi, nếu ta đoán không sai, khi quỷ phương nữ trở lại thương đại sẽ biến thành xấu xí quái dị, xấu xí gặp người, quỷ thần tránh cũng không kịp.

Bang, Pháp Thánh nguyên rửa thiên hạ vô song! Người mượn bí đạo đưa quỷ phương nữ về thương triều, sợ gặp phải pháp thánh độc thủ, sau đó phá hủy bí đạo, nào ngờ trong đó sớm phục hạ chú thuật của Pháp Thánh, tình nhân nhỏ bé của người trốn được sao? Ha ha, Pháp Thánh nguyên là thủ lĩnh vụ sư trên đảo cá, hạ độc chú là bản lĩnh sở trường của hắn, dung nhập tiên pháp Côn Luân càng thêm huyền bí khó lường, không ai giải được, Hồng Quân Đạo Tổ tại thế cũng không giải được sao?

Tiểu nha đầu quỷ phương kia, cả đời đến chết cũng phải làm đại xấu quỷ rồi, bị thể nhân chán ghét giày vò đến chết, ha ha...”

Nàng chợt thu lại tiếng cười, kinh hãi nói: “Chậm đã, người đưa nàng trở về thương trường, hiện tại muốn tìm nàng sao? Người, người là muốn giúp nàng giải trừ nguyên rửa!” Nàng nghiêng răng suy nghĩ, thần sắc âm tình thay đổi, trong miệng

lắm lắm: “Cách thế hạ chú tất nhiên thông qua tín vật, chú ngữ của Pháp Thánh là bám vào... kê vào trên Phượng Hoàng kia.

Người muốn hợp nhất Long Phượng Hoàng, khiến tín vật trở về nguyên dạng, kèm theo chú văn sẽ tự động thanh quang.

Không sai, chỉ có biện pháp này mới có thể giải chú... Nhưng mà, nhưng mà, nếu Ngọc Đình hợp lại, người cũng mất đi tính mạng đó! “Ngọc Đình tạm tạm” rồi hợp lại làm sao có thể trí mạng? Chẳng lẽ là nguyên nhân mất tín vật?”

Như là bí đạo xuyên thế, tín vật thông cổ, ác chú phụ thế các dị sự, thâm ảo hơn nữa đều siêu không ra phạm trù tam dịch diễn biến.

Đào Yêu Yêu mơ hồ ý thức được tầm quan trọng của Long Phượng Tỳ Hưu, thầm cảm thấy Đường Liên Bích lấy một vật nào đó làm môi giới, thông đồng cổ nhân cho đến tình ý hợp, trình độ tâm hồn buộc chặt, một khi mất đi vật kia, tất nhiên sẽ tạo thành nguy hiểm cực lớn cho bản thân.

Đang muốn thâm truy cứu pháp lý trong đó, thanh âm Đoạn Tuyệt bỗng dưng cao lên: “Không tiếc mất mạng, cũng phải giải chú cho nàng ta.

Một thân thần thông cái thế vô song, dung nhan tuấn mỹ vô song, thậm chí là sinh mệnh thanh xuân, tất cả đều có thể vứt bỏ, chỉ vì giải cứu cho một tên Man nữ quỷ phương! Trên đời này lại có chuyện bất bình bạc này, lão Thiên gia chết tiệt, chuyện này quá không công bằng! Vì sao người đối đãi với nàng tốt như vậy, vì sao, vì sao!”

Tiếng hò hét xông lên xoay quanh đỉnh đầu, phá vỡ không khí ngưng trọng trong phòng.

tháng vụn nôn nóng nói: “Lão Ngũ, người gào khóc thảm thiết sao!”

Tàn Vân lạnh lùng nói: “Đang trong mùa xuân đây, chết đến nơi còn muốn lấy mỹ nam tử của nàng.” Đoạn Tuyệt tru lên một trận, tựa hồ đã hao hết sạch khí lực, vất chân lên đầu không nói gì nữa.

Thân thể thiếu hụt cánh tay trái ngồi lẻ loi một mình, nhìn về phía vế thê lương sau lưng.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Tên quái nhân này, thật sự không biết là đáng giận hay đáng thương.” Tàn Vân nói: “Tiểu Tuyết nhìn trúng tiểu tử họ Đường kia, hình như là động chân tình rồi, trước kia nhiều lần phát biểu tâm ý,

Nhớ kỹ chúng ta được Thiên Vũ Thần ủy phái đi tới Sát Mộng quốc, nài liền hướng lên trời hô to Đường Liên Bích, cơ hồ hô đến cổ họng bốc khói.” Nói lời mơ hồ trào phúng, đặc biệt nhấn mạnh “Phụng Thiên Vũ Thần ủy phái” vài chữ, hiển nhiên ý Túy Ông không ở trong rượu, có điều ám chỉ.

Phi Thương vội vàng tiếp lời: “Đúng vậy, chúng ta bị văn võ hai Túc tôn trưởng quản lý, hà tất chỉ nghe lệnh Tử Hư Thiên Sư? Lúc trước hẳn được người ta gọi là thư tiên, đứng trong “Cầm kỳ thư họa”, chỉ là tiên khách thiên văn túc cấp mà thôi.” Toái Nguyệt nói: “Hai vị thủ tọa văn võ không ở đây, không nghe thiên sư lại nghe ai?” Phi Thương nói: “Vậy nên xuất ngoại tìm thủ tọa, xin chỉ thị của ngài.”

Chúng ta mau chia nhau ra làm đi!” ngụ ý nghĩ này, vẫn muốn thoát khỏi Tề Thiên Cung.

Tàn Vân nói: “Tử Hư Thiên Sư luyện hóa cương phong kiếm, sơ kỳ cần tập trung chân khí của tiên khách Côn Luân.

Đến khi luyện đến một giai đoạn nào đó, lại dùng kiếm quang cương phong phản hồi chúng tiên.

Bảy pháp lực của chúng ta vượt xa lúc thường ngày, chính là dựa vào sự chống đỡ của cương phong kiếm... Thiên văn túc thủ tọa truyền thừa pháp học chính tông của Côn Luân, sao chịu đem chân khí giao phó, làm sao dung nhập ngoại lực vào cơ thể được., Công pháp chính thống thay thế tổ truyền.” Phi Thương kinh ngạc nói: “Người nói là Thiên Thần thủ tọa bị Hư Thiên Sư cưỡng đoạt chân khí!” Tàn Vân nói: “Ngày đó Ngao Sơn đấu pháp, Hư Thiên Sư điều khiển Nguyên Thần Thiên Vũ thần, sử dụng Lưu Vân Thần của Thiên Túc Nguyên Lão Tương Quân trên trời...” Sát Nhị câu chuyện, giống như đang chờ đợi hạ nhân văn.

Phi Phong lập tức nhận lấy nói: “Theo lời Tứ sư huynh, Tương Quân, Thiên Võ Thần, có lẽ còn có thủ tọa trên trời, đều đã bị Hư Thiên Sư hại.

Hoặc là bị cưỡng ép lấy chân khí, hoặc là... trực tiếp bị giết chết lấy đi nguyên thần rồi! “Đề lại nút thắt “Tứ sư huynh thuyết pháp”, đầu óc cũng coi như linh hoạt.

Hai người câu trước câu sau, nói bóng nói gió, đơn giản là muốn động vào quyền uy của Hư Thiên Sư, kiếm cớ cho lâm trận bỏ chạy trắng can.

Nhưng sự thật nghiêm nhiên như lời nói, trong đầu mọi người đều hiện ra vấn đề giống nhau: “Tử Hư Thiên Sư phản bội Côn Luân Tiên Tông, chúng ta phải đi theo hướng nào?” Nghiêu Thỏ đỡ tường đứng lên, nhỏ giọng nói: “Đại ca, huynh nhìn thế nào cho phải...”

Ngô Dương tay nắm vò rượu không ngừng rót rượu, da mặt đỏ rực, hai con ngươi giống như muốn nhỏ máu, buồn bực nói: “Buổi chiều trước khi Thiên Sư bế quan luyện kiếm, đã giao phó cho ta nhiệm vụ quan trọng, công bố cho Côn Luân, Ngao Ngoan, cùng vận mệnh cuối cùng của chúng sinh Tiên Ma Nhân Tam Giới.”

Sắc mặt hẩn chột biến thành nghiêm túc, nhìn quanh năm người còn lại, chậm rãi nói: “Nghiêu Văn phi của thiên văn thủ tọa thiên văn thủ tọa tham luyện nhân tình, Động Đình Tương Quân có ý đồ điều hòa văn võ khí vận, nhưng loạn tượng nhân thế gian tranh đấu văn đấu chưa từng yên ổn qua, có thể thấy được hẩn làm ra vẻ không có ý nghĩa gì.

Hai người này khó xưng tôn vị, không có tư cách thống ngự chúng ta, thiên văn túc định là kết thúc! Về phần Thiên Võ Thần của Thiên Võ Túc sao... Từ khi Đường đời thứ hai bại cho Yêu Hoàng, Thiên Võ Thần sợ hãi chạy trốn, đem trọng trách điều chỉnh võ vận phó thác cho Tương Quân, bản thân trốn vào trong Tịch Mộng quốc Phệ Hồn đại dương, nói là huấn luyện quý quân chinh phạt Yêu Hoàng, trên thực tế đã đánh mất dũng khí chiến thắng cường địch.

Hạng người nhu nhược như vậy, uống công tu thành một thân chiến kỹ Trác Tuyệt.

Vì vậy thiên sư mượn lực lượng hùng hồn của Bồng Lai đoạt được nguyên thần Thiên Vũ Thần, thu hết pháp lực của hẩn vào cho mình sử dụng.

Đến hôm nay trong Côn Luân tiên tông ai cường đại nhất, nên phụng hiệu lệnh ai, còn cần thảo luận sao!”

Đào Yêu Yêu giật mình một cái, chợt nghĩ đến việc Thiên Vũ Thần từng bị Yêu Hoàng đánh bại, sao ta lại quên được chuyện này! Nếu Yêu Hoàng muốn đích thân thực chiến, nhất định phải mượn thân thể của người khác.

Lúc đó Đường triều còn chưa có Kim Luân Giáo Chủ, lại là người nào bị Yêu Hoàng ký hồn đoạt thân? Có thể đánh bại thủ tọa Thiên Võ Túc, người kia rất lợi hại, tuyệt không phải Kim Luân Giáo Chủ có thể so sánh.” Càng nghĩ càng quan trọng, suy nghĩ “Đột Hư Tiên Trượng chỉ Minh Yêu Hoàng có tên “Tên thật”, có phải là cao thủ Đường triều hay không? Nếu tra ra người này xuất thân từ người nào?, Đạo pháp, ma túy nhập tâm trải qua, chắc chắn sẽ giải khai bí thuật viên tâm, Yêu Hoàng ẩn giấu hết trong lòng bàn tay, nó còn có thể trốn về đâu! Ai nha, Thất Tinh sứ thô lộ rất nhiều manh mối, chuyện này quả nhiên không giả.” tập trung tinh thần lắng nghe.

Ngọ Dương thở hắt ra nói: “Cường giả, cường giả vi tôn! Nghịch ta giả chết, thuận theo ta, ha ha, thuận theo ta, sớm muộn gì cũng phải để mẹ hắc giết sạch sẽ!” Bọt nước miếng theo tiếng gào thét phun ra, tính cách như trâu điên phát ra.

Một trận tiếng vang “Ừng ục”, Ngọ Dương nuốt rượu trong đàn ánh sáng, thần thái hơi bình tĩnh một chút, nói tiếp: “Kẻ yếu bị cường giả giết chết, cường giả cùng cường giả tranh bá, chính là nơi chúng sinh Tam Giới quy tụ! Lời của Hư Thiên Sư chính hợp ý ta! Phù lập “Nhân chủ” thất bại, nhân đạo không còn, bá đạo đương hưng, đang nhập thế giết một cái thi sơn huyết hải huyết hải của hắc!”

Ha, Tử Hư Thiên Sư thật nói đến trong mắt ta rồi.

Các huynh đệ, tọa thủ Tiên Cung hơn ngàn năm, rốt cuộc đợi đến thời cơ chúng ta đại triển thân thủ rồi!” Vung tay “Vù vù” đập vỡ vò rượu, quay đầu cả giận nói: “Tàn vân, ngươi nếu lại dám châm ngòi thổi gió, khiêu khích mọi người phản bội Thiên Sư, lão tử trước tiên chặt ngươi thành thịt nát cho chó ăn.” Không đề cập tới Phi Lâu, chỉ mắng tàn vân, hiển thị là thô kệch trong tranh đấu, biết ai là chủ sứ bàn luận.

Sắc mặt tàn vân biến đổi, vội nói: “Đại ca, người hiểu lắm rồi, ta nói trồn khi nào...” Lời còn chưa dứt, bên ngoài “Oành oanh” nổ vang liên tục, Sương Lô tiến xuyên thủng chướng ngại do Họa Tiên bày ra, đã bắn vào cửa chính Tề Thiên Cung.

Đào Yêu Yêu tức giận, thầm nghĩ “Đường Liên Bích tên ngu xuẩn này, thành sự không đủ việc có thừa bại sự.

Mắt thấy ta muốn tìm hiểu bí mật của Ma đạo, hẳn lại chạy tới phá phách ngay lúc này.” Ngộ Dương nghe tiếng nhảy lên, tay cầm trường thương hít một hơi thật sâu, bỗng dừng chân động cổ họng hét dài, phảng phất như con thú khốn cùng trên đường đuổi theo thị uy với thợ săn đang đuổi theo.

Tiếng rít xồng mở ô cửa sổ trong phòng, vụn đất trên xà nhà rơi lả tả xuống.

Trong giây lát, sáu đạo kim quang xuyên qua bầu trời, từ Diệu Nguyên các phóng tới, phân biệt truyền vào mi tâm của chúng Tinh sứ.

Ngộ Dương mất lời ra, răng nhe ra môi, xương cốt quanh thân run rẩy “Rắc rắc”, như đang chịu đựng năng lượng khổng lồ quán chú vào.

Năm người còn lại có hình dáng tương tự, nhảy lên như con rối run run lên.

Đào Yêu Yêu thấy vậy bưng tỉnh hiểu ra “Tử Hư Thiên Sư giúp thủ hạ thêm cường phong kiếm quang, liền sử dụng loại truyền công pháp này, ngược lại có vài phần tương tự với Đan Dương Cửu Chuyển của bản phái.” Chợt nghe ngộ dương điên cuồng kêu lên: “Giết, giết!” Kim quang đều xuyên vào đan điền, tứ chi run rẩy đình chỉ.

Lần này kiếm lực truyền tổng hùng hồn siêu phàm, Lục Tinh Sứ cuồng tính đại phát, mỗi một sợi lông tóc đều bốc lên sát khí bốc lên.

Phi Thương, Tàn Vân tất nhiên không thêm nói, ngay cả thô đen ngoan ngoãn thành thật kia cũng điên cuồng gào hét: “Nhân đạo không tồn tại, bá đạo, nên bá đạo...” Đoạn Tuyệt đem tượng người bóp thành bột phấn, vuốt tay xé rách vạt áo, kêu to: “Ta muốn, giết hết tất cả nam nữ trên đời!” Theo ngộ dương nhảy ra văn thành võ liền đường đường là văn thành võ

Chúng đồ Nga Thiên đang vọt tới sân trước Tề Thiên Cung, trước mặt gặp sáu tên điên, Tiểu Tuyết lúc này giành trước tiên xuất kích.

Đào Yêu Yêu biết lợi hại, kêu lên: “Coi chừng.” Bất chấp ân thân, bay tới gần ôm lấy nàng nhanh chóng tránh né.

Bên cạnh phi liên “Quỷ Lân Sí” vẫn bị đánh trúng, chiến giáp thần mộc bỗng nhiên rung động lắc lư rung động lắc lư.

Đào Yêu Yêu rung mình một cái, chỉ cảm thấy pháp lực đôi phương như lũ quét, pháp thể vô ưu của mình hiềm bị xuyên thủng, thảm than “Nghệ Phong mạnh mẽ đến vậy, không hổ là chủ sát kiếm.”

Tiểu Tuyết bất ngờ bị chân động, chỉ sợ hãi hoa dung thất sắc, kinh ngạc hỏi: “Thế nào!” Mái non đào mang nàng bay ra mây trượng, hô quát: “Chân Võ trận!” Lý Phượng Kỳ bên kia phi bộ nghênh địch, vận toàn lực giơ lên Thiên Vương Thuẫn, chính diện chống đỡ Tư Nhật Thương.

Lúc này thanh thần kiếm phụ thuộc Ngọ Dương đã có hiệu quả cực điểm, thứ bay ra không phải là chùm sáng, mà là cương phong thái dương có thể lấp lóe xuyên kim cương.

Mặc dù Thiên Vương Thuẫn luyện đến tầng thứ hai, vẫn khó có thể thủ vững lâu dài.

Trong nháy mắt, Lý Phượng Kỳ dời vị trí tụ lực, Phương Linh Bảo bổ sung cho Thiên Long Thần Tướng, Hoàng U Dương Tiểu Xuyên nhân cơ hội cướp công, Âu Dương Độc Bình các loại phụ trợ, đạo pháp bản thân mỗi người kiêm cả kiếm quang, lôi hỏa, âm binh các loại thể công.

Đây là diệu dụng của Chân Võ Trận tầng thứ hai, mượn Đan Dương Cửu Chuyển Truyền Chân Khí, Ngao Tường Cửu Dương kiêm thông lẫn nhau, chiến lực cùng độ nhạy cảm đều tăng lên gấp bội.

Lục tinh sứ lại hoàn toàn không có trận hình, chỉ biết kiếm quang cương phong liều mạng, một mực mạnh mẽ xông tới, kinh phong mạnh mẽ dựng thẳng bay loạn, “Ầm” đánh Văn Thành Võ liên đường chấn sụp.

Trên phé tích bốc khói, truyền ra lời nói của Yêu Hoàng: “Bạch Linh Chi có thể nhìn thấy rồi.” Thân hình tùy thanh mà

hiện, rõ ràng là mô hình trong tứ ngự đồng tử! Ngũ quan hình thể chưa đổi, da thịt đã có điểm lấm tẩm, rõ ràng là bị Yêu Hoàng chiếm cứ thân thể.

Đào Yêu Yêu giúp Tiểu Tuyết điều hòa khí tức, vừa nhìn thấy cảnh này lập tức cảnh giác, hô to: “Tảng đá đi cướp Bạch Linh Chi, đừng để cho bọn họ hủy đi.” Lời nhắc nhở của Yêu Hoàng hình như có ý điều khiển, Lục Tinh Sứ xem là hình tượng Mạch Linh Tử, nhớ lại nghe lệnh điều khiển của Trường Sinh Thiên nghiêm lệnh.

Những người kia tuy là điên cuồng, nhưng rốt cuộc không dám phản nghịch Hư Thiên Sư.

Lúc này tách ra hai nhóm, năm người ngộ dương một mình ngăn cản đám đệ tử Tôn Nga, Đoạn Tuyết, Phi Thương quay đầu bay đi xa.

Đào Yêu Yêu nói: “Mau ngăn chặn bọn họ, theo sát Đường Liên Bích!” Trong lúc chỉ huy, vũ trụ nắm lấy mũi nhọn đuổi theo Yêu Hoàng.

Đường Liên Bích không có ý triển đấu, vừa vào cửa đã đi về phía đông, sương gió chậm chậm đảo qua hai gian phòng ốc.

Hắn mấy lần xâm nhập Tề Thiên Cung, biết rõ cơ quan nơi này biến ảo, chính mình mặc dù có thể lui tới tung hoành, di thể Long Bách Linh lại khó đảm bảo chu toàn.

Tiếp theo Bạch Sương quyền quần lấy, bảo vệ quan tài băng bên cạnh, đi thẳng tới địa điểm đặt linh chi.

Chúng đồ nhao nhao đều biết hắn quen thuộc phương pháp, ý muốn đi theo lại gặp Ngộ Dương ngăn cản, chỉ có thể dờ đi một thước một thước.

Lúc này năm tên tinh sứ đã cướp được trước đường, “Quỷ Lân Sí” của Phi Thương hóa thành Kim Cương Phong Bạo, mang theo thân uy của kiếm cương phong đánh úp xuống.

Đường Liên Bích tập kích phía trước, điều khiển Bắc Thần Huyền Tinh bay lên, trong gang tấc lui về nhanh như điện, bỗng dưng phát lực gần người, lôi viêm ẩn chứa uy lực của Huyền Thủy Kiếm Thần xuyên thấu ngực bụng địch nhân.

Tiếng diên cuồng của Phi Thương kêu thảm thiết, da thịt gân cốt nổ tung tóe ra từng khúc.

Bốn con voi còn lại dính nước lạnh trên đầu, thay đổi chiến pháp cuồng loạn, sóng vai ngăn chặn giao lộ.

Đầu óc Đoạn Tuyệt kia hơi thanh tỉnh một chút, mắt thấy Đường Liên Bích phát tay giết địch, tư thế oai hùng tiêu sái, lập tức lại phát si, yêu đến cực điểm không có cách nào khôi phục, chỉ mong nhìn kỹ một lần dáng vẻ oai hùng của hắn, hận không thể chính mình cũng bị Lôi Viêm nổ tung mới tốt, trong miệng ăn nói bậy bạ: “T Bích lang, Đường công tử, tình thân của ta ơi...” “Nghieu Thổ Toái Nguyệt lực đạo kết hợp lại, chọt tụt lên trường kiếm hình lá cây, rồi tụt lại thành hình dáng trường kiếm.

Đây là cương phong hình thái hoàn chỉnh, cái gọi là phản phác quy chân, trọng khí vô phong, ngược lại không hùng hổ dọa người như kiếm quang lúc trước.

Nhưng thân kiếm vừa mới sáng ra, hoa cỏ cây cối trong Tiên Cung lập tức khô héo.

Hàn Thu sát khí nồng đậm, thần kiếm uy chấn vạn cổ rốt cục sắp giáng lâm tam giới.

Đào Yêu Yêu Yêu tâm lý khẩn trương: “Uy lực của cương phong kiếm nếu hoàn toàn triển khai, Đường Liên Bích tuyệt đối địch không lại, phải nhanh chóng viện thủ!” Vũ trụ phong tỏa ra sóng ánh sáng, gia tăng đuổi theo sát Yêu Hoàng.

Thế nhưng Yêu Hoàng đã chứng kiến hiệu năng mới của vũ trụ phong, không giống như mấy lần trước đứng thẳng được, triển khai thân pháp chạy đông về phía đông, tây lượn một vòng, giống như thỏ khôn đào hang né tránh đầy đất.

Quái linh tử là đệ tử đặc ý của Cô Lãnh Pháp Vương, vì tu “Nguyên Trần chương” mà cực giới ẩn núp, nếu chuyên ý chạy trốn, trong tam giới ít có pháp thuật có thể chạm đến.

Kiểm ba của vũ trụ tỏa ra tự nhiên có thể tiêu diệt nó, nhưng đào yêu cố kỵ Bạch Linh Chi bị hao tổn, luôn cảm thấy đối phương xảo trá, vị trí mà hắn đi qua chỉ sợ là nơi cất giấu Bạch Linh Chi, một kiếm đi qua ngọc thạch câu phân, Linh Nhi làm sao còn sống? Bởi vậy thúc thủ không đuổi kịp? Bởi vậy mà

thúc chân không đuổi kịp Bạch Linh Chi., Một trận lo lắng dâng lên, đáy lòng toát ra nghi niệm “Yêu Hoàng đến tốt cùng là vì cái gì? Ta Tam Dịch trong lòng, dục tự nhiên, nó không có cách nào cướp đoạt Hình Thần của ta, làm sao còn đến đây đưa? Sợ rằng Xi Phái Nga tìm không thấy hành tung sao? Bạch Linh Chi không có tác dụng gì với nó, muốn hủy diệt chỉ là tiện tay mà thôi., Vì sao nhắc nhở Thất Tinh sứ thủ nghiêm... Nó sao phải bảo vệ linh chi, rõ ràng là đang kích động ý chí chiến đấu của chúng ta! Muốn cho Xi phái Nga đầu nhập kích chiến lần lượt, khiến chiến lực của Cửu Dương tăng lên nhanh.” Mãnh liệt nhớ lại thuyết pháp “Ngao nha phái càng mạnh, tiêu diệt kỳ hạn càng gần”, loáng thoáng cảm thấy nguy nan, đang đợi lệnh Chân Võ Trận tạm lui, chợt nghe Lý Phượng Kỳ cười dài một tiếng.

Ngọ Dương thiếu đồng bạn trợ giúp, độc chiến với Huyền Môn Cửu Dương, có dũng mãnh thần dũng hơn nữa cũng không chịu nổi.

Lưng vai liên tục bị Hoàng U cắt chém, vết thương máu chảy ồ ạt; bụng là lôi điện oanh kích, ngũ tạng đều đã vỡ tan.

Nhưng thần sắc hấn càng thêm hưng phấn, một tay múa Tư Nhật thương, một tay trao phá phòng, mấy vò rượu bay đến đỉnh đầu rơi xuống.

Chỉ thấy cổ họng Ngọ Dương run run, rượu khếp lại máu tươi nuốt ừng ực xuống, chợt sặc sụa mũi, cười ha ha nói: “Giết, giết cho thống khoái!” Chúng đồ Nga Phản Lương hai mắt đăm đăm, chưa từng thấy hung hán điên cuồng đã bức này, giả như thả vào nhân gian hành hung dữ., Sẽ có bao nhiêu sinh linh chịu khổ tàn sát! Vừa nghĩ tới chuyện này, Lý Phượng Kỳ hào khí đang phát, cũng cười to nói: “Hảo, rất nhiều năm chưa từng giết người, hôm nay bắt người phát một cái chợ lợi!” Nắm lấy vò rượu uống một hơi cạn sạch, quát lớn: “Xem chiêu!” Hai tay giơ kiếm cứng rắn chém, thế đạo trầm mãnh lại không thay đổi, Ngọ Dương hoàn toàn có thể tránh đi,

Nhưng hấn không tránh không lui, hồ gầm lên một tiếng, cũng giơ binh khí mãnh kích... Trong nháy mắt, hai phe đón thế va chạm lẫn nhau.

Chúng đồ chung quanh giống như bị đầu khí mãnh liệt lây nhiễm, cùng vận thần phát công, Hồng Minh Kiếm đột nhiên biến thành vũ khí sắc bén khổng lồ.

Chân Võ Trận tầng thứ hai đạt tới Cực cấp, Cửu Dương hợp nhất, giống như tổ sư Côn Bằng Tử Nguyên tông đích thân lâm chiến trận.

Ngọ Dương làm sao chống đỡ được trọng áp bức này, ngón tay, cánh tay, gan gan ngực liên tiếp chấn vỡ, thân thể bị kiếm khí đánh bay, nặng nề rơi vào giữa gạch vụn loạn thạch.

Bụi mù tản ra, lộ ra gương mặt máu me nhầy nhụa của hắn, lạnh nhạt nói: “Kết thúc rồi.” Da mặt Tỳ Hưu cứng ngắc.

Kinh phong vừa thổi, thi thể quỷ hồn hóa diệt vô ảnh.

Yêu Hoàng nói: “Trận pháp Chân Võ tầng thứ hai, hắc, còn kém xa lắm.” Đào Yêu Phong bị giật mình tỉnh lại, thầm nghĩ: “Quả nhiên có điều kỳ quặc, nó lại ngóng nhìn Chân Võ Trận tầng cấp.” Quay đầu lại, phát hiện Tiểu Tuyết đứng sau lưng Yêu Hoàng, vung kiếm quát: “Trốn ở đâu trốn!” Hóa ra Yêu Hoàng và Đào Yêu Phong đứng nhìn, chỉ chú ý quan sát Chân Võ Trận Pháp.

Không ngờ khí lực của tiểu Tuyết lại hồi phục, lặng yên không một tiếng động lên đến phía sau địch nhân, kìm nén khí lực muốn diệt trừ quái vật chạy đông chạy tây này.

Kiểm thuật của nàng xưa đâu bằng nay, một kích lại đặc thủ, chém rụng nửa bên đầu của nàng.

Đào Yêu Yêu vội kêu: “Đề ý chí chấp niệm lại...” Liền nhìn Ách Vận Tử há mồm phun một hơi.

Tiểu Tuyết tâm huyết sôi trào, trong mắt biến thành màu đen, không nhìn được dẫn kiếm tự đâm mình.

Đào Yêu Yêu vội tiến lên ôm lấy, vận Thuần Dương chân khí giúp nàng bình thần, suy nghĩ kỳ quái, bị chấp niệm dẫn dụ, nàng sao lại có ý định thương tổn bản thân như vậy.” Đợi tiểu Tuyết Thần chí đầu phục hồi, quay đầu lại nhìn, thi thể uốn lượn nằm ngang trên mặt đất, Yêu Hoàng lại mượn chấp niệm kết thúc bỏ chạy.

Sau khi đám đồ đồ Nga Phản giết Diệt Ngộ Dương, lập tức đi viện trợ Đường Liên Bích.

Xa xa nhìn một tòa cầu dài vươn về phía chân trời, đỉnh bảo đỉnh nguy nga vân đoan, thùy khí vạn đầu khí.

Mọi người đều nói “Hắn là nơi cất giấu bảo vật của tiên tông Côn Luân.” Quả kiến tứ tinh sứ ngăn ở đầu cầu.

Toái Nguyệt hô: “Chặn bọn họ mười canh giờ, chờ Thiên Sư luyện kiếm đại thành, xuất quan giết chết hắn sạch sẽ!” Đám mây tàn phá tới lui bên cạnh, tuyết tan đờ đẫn, chỉ còn lại Nghê Thổ yên lặng vận công, hợp sử Ô Phong kiếm với hắn để ngăn địch.

Nhưng chỉ bằng lực lượng của hai người này, lại có thể ngăn cản Đường Liên Bích ngoài ba trượng.

Kỳ thật không phải là song phương mạnh yếu có khác, chỉ vì kiếm quang bắn ra bốn phía, Đường Liên Bích khi thì lui về hộ băng quan tài, tiến lui lưỡng nan mới giằng co được.

Giờ phút này chúng đồ Ngao nhào tới, cục diện giống như sẽ xoay chuyển.

Bỗng nhiên Nghê Thổ Toái Nguyệt vươn vai thét dài, hướng Diệu Nguyên các phát ra tín hiệu, Ô Phong kiếm lần nữa cách không gia trì, pháp lực hai cái tinh sứ lại gia tăng mãnh liệt.

Mọi người đang bày trận cường công, Đào Yêu Yêu quát lên: “Không được dùng Chân Võ Trận, tăng lên quá nhanh!”

Chúng đồ lập tức ngạc nhiên, hồi tưởng lại tình cảnh tàn khốc vừa rồi huyết chiến, từ Lý Phượng Kỳ trở xuống cũng cảm thấy trận pháp không thích hợp lắm.

Đường Liên Bích ngăn cản kiếm thế cương phong, quay đầu lại nói: “Các người chăm sóc tốt quan tài băng, ta tới...” Lờ còn chưa dứt, đám mây tàn kia chợt kêu lên: “Hai vị sư huynh ráng chịu đựng, ta đi xé Bạch Linh Chi nát nát, gọi bọn họ là giở trúc mức nước công dã tràng!”

Một chiêu này cực kỳ nham hiểm, chưa hẳn thật sự muốn tiến đến phá hủy bảo vật, lại là Tàn Vân cảm thấy đám người muốn cường công mà không được, ngược lại bức bọn họ tiến công, dụ dỗ tai họa ngầm địch quân kiêng kỵ phát ra.

Lý Phượng Kỳ quyết định thật nhanh nói: “Không cho ai được tấn công.” Nhưng mà tình thế nguy cấp như lửa, chẳng lẽ ngồi nhìn Bạch Linh Chi hủy hoại? Trong một thoáng, vũ trụ phong, Huyền Thủy kiếm cùng xuất hiện, đều bị cương phong kiếm thế ngăn cản, nếu muốn phá tan ít nhất nửa nén hương công phu, nhưng đến lúc đó đã trễ, chỉ sợ địch nhân thật sự muốn hủy diệt tiên bảo.

Nhìn về phía cây cầu phía đối diện, có thể thấy được bảo quang mơ hồ, lại giống như cách xa vạn dặm không thể với tới.

Đào Yêu Yêu cháy như lửa đốt, cắn chặt răng thúc giục vũ trụ phong.

Đường Liên Bích hừ một tiếng, hiếm thấy nhíu chặt lông mày.

Âm chiêu tàn vân đạt được kỳ hiệu, đắc ý cười to nói: “Mau đuổi theo!” Rút chân chạy lên cầu, chợt cảm thấy ngực phát lạnh, đã bị nhiều chỉ kiếm đâm xuyên tim.

Đoạn Tuyết cầm kiếm đứng thẳng trên cầu, nhìn Đường Liên Bích, yếu ớt nói: “Đường công tử, ta tình nguyện rơi vào mười tám tầng địa ngục, cũng đừng nhìn dáng vẻ người phát sầu.” Kiếm khí rút khỏi đám mây tàn phế, bỗng nhiên vung tay về, chém xuống đầu lâu của Toái Nguyệt.

Toái Nguyệt toàn thân ứng đối trước cường thế, lại tránh không thoát sau lưng đánh lén.

quần chỉ kiếm bén nhọn cỡ nào, Đăng lệnh thân thể hồn phách toái diệt.

Ngày thứ mười trở lại, Nhân Đạo Ma Đồ chỉ trong một chớp mắt đã là ba.

Sự tình phát đột ngột, đám người Xi phái kinh ngạc vạn phần, không rõ vì sao Đoạn Tuyết phải lạnh lùng hạ sát thủ với đồng bọn.

Đào Yêu thu hồi vũ trụ, ngụ ý đợi thấy rõ tình huống.

Lôi viêm lưu của Đường Liên Bích lại cường thế không thay đổi, giống như sóng lớn đè ép xuống.

Thổ Côn Bằng thiếu đi kiếm lực Toái Nguyệt đại giảm, nào còn chịu nổi, đâu còn chịu được.

Lập tức tứ chi đứt đoạn, cuộn cuộn té ra sau.

Bên phía trước ngoại trừ ra, lôi viêm ẩn chứa Huyền Thủy kiếm giống như cơn sóng lớn tràn qua đồng hoang, thế tất tiêu diệt tất cả chướng ngại.

Đoạn Tuyết đang đứng ở mặt bên cạnh thế cục không lồ, cúi phải, vai phải, phần eo... Chợt gặp lôi viêm xẹt qua, nửa thân thể giống như xé rách giấy, huyết nhục văng tung tóe khắp nơi, thân thể tàn phế đung về phía lan can cầu, trong lúc nhất thời không còn chút hoạt khí nào.

Tiếng sấm bay về phía chân trời, bụi bặm rơi xuống chỗ định, vang lên tiếng nói khàn khàn của Hộc Thổ: “Tự gây nghiệt, không thể sống... Đây chính là kết cục của chúng ta.” Hắc dựa lưng vào cây cầu ngói, kinh mạch hồn thể bị chấn phá hư, vèn vèn dựa vào nội đan kéo dài khí, mắt thấy cũng sắp hình thần câu diệt.”

Đường Liên Bích cất bước đi tới.

Đào Yêu Yêu nói: “Chậm đã, đừng giết hấn!” Vùng đất hình như bất giác có người tới gần, ngửa đầu nhìn trời, lâm lâm: “Chúng ta trước kia cũng không phải như vậy.

Rất nhiều năm trước kia, một lát, ta làm thợ đào đá trong chùa, toái nguyệt làm buôn bán nhỏ, tàn vân giết gia súc bán thịt, ngọc dương đại ca săn thú mà sống... Đoạn Tuyết ít nhất là một

thiếu niên Mục Dương, sinh ra rất tuấn tú, ngày sau rất thích trang điểm trang điểm, tất cả mọi người đều nói hắn giống cô gái... bảy người chúng ta nghĩa khí đầu nhập, thân như đồng bào, thường xuyên tụ tập cùng nhau ăn uống du ngoạn, tiêu dao tự tại, còn sống.”

Vừa nói, trong mắt hắn lấp lóe quang thái, sát khí trên mặt tản ra, tái hiện bản sắc chất phác, trong trí nhớ tên thợ đào bùn kia tựa hồ lại trở về.

Nhưng ánh mắt lập tức ảm đạm xuống, thấp giọng nói: ” mãi đến một ngày, gặp phải một đạo sĩ Thất Tinh, cuộc đời chúng ta mới thay đổi hoàn toàn.

Truyền đạo sĩ gặp người liền hỏi “Trường Sinh” sao?” Trường Sinh, trường tồn cộng sinh cùng với thiên địa, vui sướng vô cùng, vậy không phải là thiên đường sao? Ai có thể bỏ qua suy nghĩ thăng thiên đình? Chúng ta bảy người cùng truyền đạo sĩ rời đi, cáo biệt nhân thế, bước lên con đường tu hành.

Bọn ta gia nhập Thất Tinh giáo, tuân theo giáo nghĩa phóng túng giết chóc, hai tay dính đầy máu tươi của ngàn vạn sinh linh.

Khi đó chúng ta tin tưởng, muốn trường sinh phải làm như vậy, giáo lý nói người sống trong thiên hạ đến có tội, giết bọn họ là giúp bọn họ rửa sạch tội nghiệp.

Chúng ta thay trời hành đạo, là vì xe thăng trời tích lũy công đức! Sau đó gặp được Hư Thiên Sư, hắn lại chỉ ra “Các người sai rồi, đại công đức tất không lợi ích tư lợi gì.

xác lập vạn thế nhân chủ, thành lập thiên đường nhân gian, mới có thể khiến chúng sinh thoát ly bể khổ.

“Sau đó biểu diễn thần diệu tiên pháp, bảy người chúng ta giải đáp hết không đầu lại hắn, thua tâm phục khẩu phục, từ đây quy thuận tiên tông.”

Đào Yêu Yêu chợt nghĩ: “Nếu bảy người đều là trời cao biết mệnh, bình thường an nhác một đời trôi qua, làm sao mài mòn được, kết quả là tín niệm phá hủy diệt diệt vong không có chỗ chôn.

Ài, nhân đạo không được, ngộ nhập ma đạo, cũng bởi vì vọng niệm quá chấp nhất.”

Thỏ Côn Bằng cao giọng nói: “Nhưng mà!...” Ý bên ngoài, đôi đầu tiên tông cũng sai rồi, nên đi đường kia mới đúng? Tìm hiểu đại đạo là quá muộn, cuối cùng mang theo vĩnh viễn mê man đi vào bóng tối.

Lòng ngực hấn phập phồng, phảng phất cất giấu thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ phun ra hai chữ: “Được rồi.” Cười một tiếng thê lương, thân thể hóa thành cát bụi.

Một cơn gió thổi qua, bên cây cầu truyền đến tiếng rên rỉ của Đoạn Tuyệt.

Lúc trước hấn bị thương nặng hít thở không thông, lúc này mới thở được một hơi, trong miệng còn đang niệm: “Ta xuống địa ngục, Đường công tử, vì ngươi xuống địa ngục, ta nguyện ý...” Mọi người mới từ trong trầm lắng trong cái chết của Nghiêu Thỏ, nghe vậy thâm nghĩ: “Thất Tinh Sứ ai cũng điên cuồng, đều bởi vì chấp mê không trung huyễn nguyện vọng tưởng.”

Nhân tính này quái lạ nhất, nguyên lai đôi tượng vọng tưởng lại là Đường Liên Bích!” Chỉ thấy Đường Liên Bích đi tới gần, nhìn thẳng chỗ cất giữ Bạch Linh Chi, không nhìn tuyệt đoạn, lãnh đạm nói: “Vậy ngươi xuống địa ngục đi.”

Đoạn Tuyệt đại hỉ muốn điên, kêu lên: “Hấn đáp lời ta! Là cùng ta nghiêm túc nói chuyện, hấn, hấn còn đề nghị với ta!” Cho dù yêu cầu “Địa ngục”, cũng làm hấn tươi cười rạng rỡ.

Mọi người không đành lòng nhìn thảm trạng này, lại không biết nên xử trí như thế nào.

Đào Yêu Yêu tiêm vận linh niệm, âm thầm hiểu rõ tính cách thể chất của Đoạn Tuyệt, suy nghĩ “Hấn đã chịu đựng qua cái tạo tàn khốc, đem thân thể đổi thành như nữ nhân, nhưng rốt cuộc không thể cải biến linh hồn và bản chất bản chất của bản thân nàng.

Trời sinh nam nữ âm dương khác biệt, vi phạm tác pháp tự nhiên, cuối cùng chỉ là lừa mình dối người mà thôi.” Nhìn lại Ma Ngưu đại phu, nàng lắc đầu, ra hiệu người kia nhập ma quá sâu, lại bị lôi viêm phá hủy nguyên thân, hiện tại là không thể chữa được nữa.

Đường Liên ngọc y nhẹ nhàng bay lên, sắp đi về phương xa.

Đoạn Tuyệt vội la lên: “Đợi đã! Đường công tử, mời người đáp lại ta một câu có được không! Ta phản bội Hư Thiên Sư, giết đồng bạn cả đời chung, tội ác tày trời đáng đời xuống địa ngục... Những chuyện này ta hoàn toàn không hối hận, nhưng nếu người không trả lời vấn đề này, ta sẽ thật sự chết không nhắm mắt!” Đường Liên Bích không để ý tới hắn, bước chân trầm ổn, lại không thấy có chút đình trệ nào.

Đoạn Tuyệt nắm chặt thời gian, dốc hết toàn lực kêu to: “Nếu ta là một nữ nhân trời sinh, người nhất định sẽ yêu ta, đúng không? Nếu ta vốn là nữ tử, chúng ta khẳng định đã thành thân, đúng không?” Sau mấy câu hô lên sau cùng, tất cả đã khóc nức nở rồi.

Tay phải còn sót lại vươn về phía trước, ý đồ lưu lại bóng lưng đi xa kia.

Nhưng lần này đã tiêu hao hết phần khí lực cuối cùng của hắn.

Chỉ thấy da thịt khô nứt, như phong hóa, tản ra như gió.

Người quát tháo đệ ngũ tinh sứ Tam Giới, khiến người nghe mà biến sắc, sát thủ đeo chỉ kiếm cứ như vậy theo gió mà biến mất, đến chết cũng không có được đáp án khổ tìm suốt đời.

Bốn bề yên tĩnh như nắng sớm, bao phủ bởi sương mù thê lương.

Đột nhiên Đào Yêu gào to: “Dừng lại!” Nhảy lên mặt cầu, trừng mắt nhìn Đường Liên Bích nói: “Người cái tâm địa nhân tâm quá ác đi! Đáp một câu đối chữ sao được? Khiến người ta lòng đầy hoang mang chết đi, đây còn tàn nhẫn hơn bất kỳ cực hình nào!” Đường Liên Bích nghiêng đầu, ngắm nhìn bảo quang trong mây, nghiêm nhiên là thái độ mắt diếc tai ngơ, không để ý tới.

Đào Yêu Yêu nói: “Họ Đường, chúng ta nói không giống không tương vi mưu, Linh Nhi không cần người cứu...” Lời còn chưa nói hết, Đường Liên Bích đột nhiên phát tay áo, một cơn gió sương thổi xuống, chân cầu dài thành mấy đoạn.

Tề Thiên Cung ngằm bố trí Côn Luân tiên trận, hai bên cầu dài không khí hung ác nồng đậm, phía dưới tất nhiên ẩn núp thần quái cường đại thủ vệ Tiên Cung.

Đào Yêu Yêu đã sớm cảm giác được nguy hiểm, chợt thấy Đường Liên Bích chấn gãy cây cầu dài, kinh sợ nói: “Người đúng là tên điên...” Tiếng mắng chưa dứt, âm thanh sắc nhọn “Xì xì” xuyên qua trời cao, cây cầu gãy kia xuất hiện một vết nứt, kéo dài đến tận chân trời, khí lạnh tách ra, giống như quyền sách dài bị xé thành hai nửa.

Đào Yêu Yêu cảnh giác “Là họa quyền của Họa Tiên, chúng ta đang ở trong bức họa.” Quả nhiên không thấy thần quái xuất hiện, thân cầu dưới chân lập tức hồi phục lại như cũ, đúng là đặc hiệu của họa tiên pháp thuật, lại nhìn thấy chúng đồ Ngao Mi đều không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

Mới đầu Ngao phái dốc sức chiến đấu với Thất Tinh Sứ, Băng Hỏa kiếm khí bay tứ tung, cảnh quan chung quanh ngẫu nhiên bị hư hại, cũng không có âm thanh họa quyền xé rách.

Rõ ràng, giả tượng bức họa là đối phương sau khi lên cầu mới bố trí xuống.

Đường Liên Bích quan sát biến hóa của vân quang, muốn xác nhận cảnh vật thật hay giả.

Nhưng mà vẽ tranh lặng yên không có dấu vết, thay thế chân cảnh nhiều không có kẽ hở, kỹ xảo vẽ tiên được xưng tụng là kỳ diệu vô cùng.

lường trước dụng ý của địch quân lần này âm hiểm, Đào Yêu Yêu gào thét: “Chớ lộn xộn...” Đường Liên Bích đầu quân hấn la to, thân hình kim quang lưu chuyển, Bát Hoang Lô Viêm chảy về bốn phương tám hướng oanh kích.

Tiếng nổ kinh thiên động địa liên tiếp vang lên, cảnh tượng tan vỡ lại lấp đầy.

Một bên âm âm, một bên vẽ nhanh, lại hình thành cục diện mạnh mẽ xông cửa cung.

Đào Yêu Yêu thầm mắng “Đại ngu Đường Liên Bích, tưởng rằng cố kỹ tái diễn lại có hiệu quả? Lần trước ngươi có thể xông vào đại môn, tất cả đều là vì họa tiên giữ lại một tay!” Cảm giác bức họa bổ sung thần tốc, pháp lực họa tiên tăng nhiều, chắc hẳn lúc trước cố ý bỏ qua cửa cung, cố ý tập trung chờ ở đây vây địch.

Đào Yêu Yêu thầm sinh nghi ngờ “Quang vậy khốn chúng ta có tác dụng gì? Đầu óc Đường Liên Bích là ngu xuẩn, pháp lực mạnh hơn nhiều so với Họa Tiên, giằng co một chút, lần này làm như vậy chẳng uổng phí sao? Kế hoãn hoặc là kế hoãn binh của Họa Tiên, ai da, bọn đại ca chưa vào trong bức tranh, hơn phân nửa sẽ rơi vào cạm bẫy khác.”

Đang lúc cảm thấy lo lắng, giữa không trung vang lên tiếng cười nói: “Ai cũng nói Đường Liên Bích là tuấn kiệt xuất thế của Phong Lô môn, bình sinh rất trọng tín nghĩa, một lời hứa ngàn vàng, bây giờ xem ra chỉ là hư danh hảo huyền mà thôi.” Đào Yêu đột nhiên lạnh lẽo, nghe ra là giọng nói của Hư Thiên Sư, trong chốc lát lòng căng thẳng, huyết dịch toàn thân ngưng đọng lại gần như đông cứng.

Đường Liên Bích thu liễm Lôi Viêm, đứng trên cây cầu dài, ngưng thần tìm hiểu ngọn nguồn câu chuyện, lúc này Hư Thiên Sư lại nói lên, lại như gió lốc quanh quẩn khắp trời: “Ước định tốt Trung Thu quyết đấu, thời gian không đến mức chạy tới trộm doanh trại, đây cũng không phải hành vi của đại trượng phu.”

Đường Liên Bích nói: “Ta sợ người luyện kiếm phát điên, đến lúc đó chết rất dễ dàng.” Song chương nhẹ nhàng nâng ống tay áo, chậm rãi chuyển động, động tác nhẹ nhàng ẩn nấp, lại là động tác vận dụng đạo pháp phạm vi lớn.

Tử Hư Thiên Sư nở nụ cười hai tiếng, nói: “Cái tên học sinh không nên thân đó của ta đâu, phạm phải nghịch sư, là vì cái gì? Muốn lấy Bạch Linh Chi cứu Long tiểu thư sao?” Mặt Đào Yêu Yêu đỏ bừng, lớn tiếng nói: “Người xuất quan sớm, là bị Thất Tinh sứ diệt vong kinh động rồi!” Mặt đất, Ngộ Dương dùng Khiếu Âm Triệu Kiếm Quang truyền thụ, chân khí tất phải liên hệ cùng Tử Hư Thiên Sư, một khi toàn bộ mệnh tuyệt, truyền kiếm khí đứt đoạn, Tử Hư Thiên Sư sẽ cảm thụ được chấn động mãnh liệt!

Đào Yêu Yêu Quy Quy Tàng Dịch phỏng đoán tiên pháp Côn Luân, mơ hồ làm rõ mạch lạc trong đó.

Giờ phút này nói ra gỡ núi chấn hổ, thứ nhất tỏ vẻ nắm giữ ảo diệu của Ô Phong kiếm; thứ hai làm thay đổi suy nghĩ của đối

phương, miễn cho Bạch Linh Chi bị đề cập, bảo vật cứu mạng cuốn vào tranh chấp chính giữa.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Bên trên Ngao Thương Sơn nhìn thân toái hồn diệt của người, hiện tại chẳng những phục sinh, nhưng lại thành tựu pháp thể vô ưu, mắt thấy đạo hạnh cũng có tiền bộ lớn lao.

Xích Linh Chi cũng không có hiệu lực như vậy, Nga Phong phái Quảng Tập Tiên học, thật có thể sáng chế ra thần thuật Tử Thành Đạo?”

Đào Yêu Yêu nói: “Không tệ, tham tu ba đạo Thiên Địa Nhân, là có thể tu thành chính quả!” Nắm lấy thời cơ, còn muốn thuyết phục hắn trở về chính đồ.

Tử Hư Thiên Sư cười lạnh nói: “Học sinh lại giảng đạo lý cho lão sư.

Thiên Đạo, địa đạo, nhân đạo... Hừ, nhân chủ không cắt được tư tình, còn có ai là nhân đạo? Nhân đạo không lập, cường giả trong thiên địa còn sống, nên thi hành là bá đạo! Ha ha, học sinh tốt, nhìn ta cùng Nga Mi phái phân ra mạnh yếu yếu vong...” Đào Yêu Thiên hô to: “Sai rồi, ngươi nghĩ sai rồi! Chờ một chút.” Tiếng cười Phiêu Miểu, tử hư dường như đã đi xa rồi.

Bổng Đường Liên Bích hét lớn một tiếng, tụ khí xong, thần công chấn động, áo bào căng phồng lên như gió cuốn.

Trong chốc lát sắc trời tối sầm lại, sóng ánh sáng cuộn cuộn dâng lên, từ Đường Liên Bích hình dáng hướng ra phía ngoài mở rộng ra.

Đây là hình thái mạnh nhất của Huyền Thủy kiếm, kèm theo Lôi Viêm, Sương Lôi, so với Phong Lôi pháp thuật kèm theo thể yếu hơn Huyền Thủy kiếm một chút, nhưng càng có thần uy thúc giục phá chương cản trở.

Đạo pháp Họa Tiên ẩn chứa cương phong kiếm quang, cự lực va chạm phía dưới chân hình tất lộ, kiếm quang đan vào bay lên như kim xà loạn vũ.

Mà phía trước Huyền Thủy kiếm quang có bạch khí lượn lờ, phát ra phong văn phá nguyệt lưu, dao động kiếm quang

cương phong, tìm kiếm vòng mỏng manh khi đối phương thi pháp.

Kể từ đó, tiến trình phá tan bức họa quyền nhanh hơn rất nhiều.

Thế nhưng tiếng vang lớn liên miên không dứt, cuồng chấn không dứt, cũng che giấu âm tích của Hư Thiên Sư.

Đào Yêu Yêu nôn nóng nói: “Tên vô lại đui mù, xông loạn chống đỡ cái rắm gì cũng dùng được!” lòng trước chúng đồ xấu xa phân biệt ngăn cách bên ngoài bức họa, Tử Hư Thiên Sư nhất định là tiến đến tấn công mạnh bọn họ.

Trước mắt tìm không thấy lối ra, khó mà thi viện thủ, Nga lang phái gặp phải nguy cơ bị thương tổn không lồ như không thể nào xoay chuyển.

Đang cảm thấy lo lắng vô cùng, chợt nghe trong chân động ung dung dễ nghe, tiếng đàn gảy đàn vang lên.

Vài tiếng đàn chợt trái chợt phải, khó có thể xác định vị trí.

Nhưng dài ngắn có hạn, tựa hồ ám chỉ một quy luật nào đó.

Đào Yêu Yêu tâm niệm vừa động, kêu lên: “Im lặng cho ta một chút!” Đường Liên Bích không ngừng gia tăng pháp lực, từng đợt nổ mạnh hơn đợt trước, chấn động màng nhĩ đau nhức, nào có chút xu thế tĩnh lặng lại.

Linh niệm đào linh chờ đến cực chỗ, phân biệt tiếng đàn vẫn cảm thấy gian nan, giận tím mặt nói: “Mẹ ngươi chỉ biết quấy rối có phải hay không!” Rút ra vũ trụ phong, muốn tiến lên đồng hóa.

Lúc này đàn âm dừng lại, trước sau tổng cộng chín lần, sáu ngắn ba trường đầu đuôi đối ứng, lá cờ yêu điệu dứt khoát “Đây là Quy muội quẻ! Cầm âm nhắc nhở Quy muội vị!”

Cách làm sáu mươi bốn quẻ rõ ràng, Quy muội thuộc Đoái cung, ở đồ thẳng tắp, cắt vào đông nam nghiêng thẳng hướng đông bắc là có thể đến được.

Lập tức mượn thái dương định vị, dọc theo lộ tuyến kia nhanh chóng phi hành.

Cùng lúc đó, Huyền Thủy kiếm oanh kích nhanh hơn tốc độ bức tranh miêu tả, hư cảnh và thực cảnh xuất hiện khe hở, Đường Liên Bích cũng tìm được lối ra, lập tức đăng thân bay lên.

Hai người đi giống nhau, hầu như kẻ vai sát cánh.

Huyền tượng bốn phía tiêu tán, thực vật nhao nhao hiện ra, một tòa lầu cao sừng sững trước mắt, đào điền đảo tâm địa: “Ồ, là Diệu Nguyên các.” Linh Niệm xa cảm, phát hiện Họa Tiên đang ở trong lầu vận công thi pháp.

Đường Liên Bích đi thật nhanh, phút chốc đã rơi vào căn phòng nhỏ dưới lòng đất, phong văn lướt qua huyết quang bắn ra, cắt đứt tay trái về tranh của Họa Tiên.

Nhật Nga đấu pháp bị Đường Liên Bích đánh nát cánh tay phải, hiện tại hai tay đều mất đi, họa kỹ thần diệu tuyệt luân tức bị phế bỏ.

Diệu Đàm rống to ngửa người ngã xuống, phong văn còn chưa dừng lại, cắt hướng cổ cổ yếu hại chỗ yếu hại trí mạng...

Đúng lúc gặp Đào Yêu Yêu bám theo, vũ trụ nhanh chóng xuất hiện, kiếm ba nhu hòa vận chuyển xảo diệu, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hấn gầm lên: “Ngu xuẩn, giết nàng sao cứu được Thiên Ảnh?”

Đường Liên ngọc mắt như tia chớp lạnh lẽo, đang định đối chọi gay gắt thì đột nhiên nghiêng đầu có cảm giác.

Xa xa phiêu truyền Minh Sương Hàn Ý, đúng là từ quan tài băng phát ra, nhớ tới việc cứu Hộ Long Bách Linh mười vạn hỏa, đầu còn quan tâm đến đấu khí trở mặt, thả người nhảy khỏi Diệu Nguyên Các.

Đào Yêu Yêu cũng biết hấn chạy đến trợ giúp, trong lòng hơi thả lỏng một chút.

Một bên chợt có người rên rỉ: “Không, không ngờ, sư tôn Ngao Tự mình tới rồi.

Đạo Tổ thiên linh phù hộ, Ngao sư tôn vậy mà khởi tử hoàn sinh.”

Trong góc tường bóng tối có một lão giả nằm, hai mắt chỉ còn lỗ thủng, hai tay áo rồng tuếch, đúng là Cầm Tiên Sư vừa mù

vừa tàn kia.

Đào Yêu Yêu nói: “Tiền bối, ta đã đoán được là người cứu giúp!” Hắn vội vàng đến gần đỡ, thấy bắp chân hắn có gân xanh gồ lên, bên chân đặt một chiếc đàn bảy dây, tưởng là dùng ngón chân gảy đàn truyền âm, chỉ rõ con đường thoát khôn cho bản thân.

Cầm Tiên nói: “Su muội không nghe ta khuyên, lập tranh mạo phạm quý phái, thừa dịp nàng vẽ nhập thần, ta đàn... Vốn không ôm hy vọng, chỉ vì đi đường, không thẹn với lương tâm... Không thẹn với lương tâm...” Thở dốc thêm kịch liệt, rất có thái độ chống đỡ không nổi.

Chân khí âm thầm giúp hắn thuận khí, ai ngờ bàn tay chấn động, bị tử Uẩn trong cơ thể hắn bắn ra, chợt thấy kinh ngạc “Khí mạch của hắn cường vượng như thế, thể trạng sao lại suy yếu như vậy?”

Cầm Tiên hơi thở qua một chút, nói tiếp: “Tử Hư Thiên Sư ý muốn luyện hóa cương phong kiếm, Côn Luân tiên khách bị hắn giết, đoạt hồn đoạt魄, người còn sống cũng mạnh mẽ lấy chân khí.

Chỉ có thuận phục nghe lệnh hắn, mới có thể phụ gia cương phong kiếm quang, khôi phục pháp lực, khôi phục pháp lực.

Thiên văn túc thủ tọa tổ tính cao thượng, sẽ không khuất phục phản đồ.

Ta, ta rất lo lắng tình hình nàng hiện xuống.”

Đào Yêu Yêu nói: “Tiền bối yên tâm, thủ tọa trên thiên văn rất an toàn, trước đây không lâu ta còn chưa gặp mặt nàng.” Cầm Tiên vui vẻ nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Ta ở Diệu Nguyên các thu nạp tử Uẩn, vốn định tích đủ chân khí đến Thiên Văn các hộ giá, kết quả lúc đánh đàn hao phí hết sạch.

Nếu không phải sư tôn nói cho biết, thật sự muốn tươi sống chết.” Đào Yêu nghe vậy động tâm, hơi suy tư một chút, vung chưởng xóc lên sàn nhà lầu các, chỉ thấy phía dưới tử tinh sinh ra, Ngọc Anh tràn đầy mặt đất, như nước suối chảy về bốn phía.

Thời tiết nhập địa ngưng kết với Ngọc Anh, Côn Luân tiên khách lấy tu luyện: hấp thu Tử Uẩn chuyển hóa thành chân khí, tích trữ thâm hậu là có thể vận luyện pháp thuật.

Mà tổng nguồn của Diệu Nguyên các hạ chôn cất Ngọc Anh, bởi vậy ngày đêm sinh trưởng, tràn ngập toàn bộ tiên cảnh. Nơi này kỳ thật chính là sản nghiệp của Ngọc Anh.

Tử Hư Thiên Sư vào các bế quan, Cầm Tiên nằm dưỡng sức, đều là vì ngọc anh ở đây lâu phát ra tử Uẩn nồng đậm nhất.

Nhưng Cầm Tiên còn chưa hút đủ Tử Uẩn, chân khí còn ngại nông cạn, liền cưỡng ép sử dụng truyền âm thuật, tất nhiên dẫn đến tổn thân vẫn mệnh chi nguy.

Giờ phút này khí mạch dồi dào mà thể trạng suy kiệt, chính là nguyên do này.

Huống hồ chưa chắc đã có người nghe thấy tiếng đàn truyền ra, nghe thấy cũng chưa chắc đã giải ngộ.

Hắn hy sinh tính mạng mình, vứt bỏ đại nhiệm cứu trợ thủ tọa không để ý, hao tổn chân khí thi hành sự tình không hề nắm chắc, xét đến cùng đều chỉ vì không phụ hai chữ ” lương tâm”.

Đào Yêu Yêu khiến chúng đồ an nguy, nhớ thương quan tài bằng có ổn thỏa hay không, lại tuyệt đối không thể thấy chết không cứu, huống hồ là một trưởng giả đôn hậu, lập tức nói: “Ta giúp tiền bối điều tức, xin buông lỏng kinh mạch, chớ có chống cự.” Nắm lại đàn điền hắc, vận khởi Linh Nguyên Ngọc Đỉnh thức, Thuận Dương chân khí lập tức phù hợp với con đường Côn Luân, truyền vào cơ thể, cùng với tử thể không có chút xung đột nào.”

Cầm Tiên kinh hỉ nói: ” Đào sư tôn chẳng những khôi phục như lúc ban đầu, thần thông còn thuần thực hơn ngày đó, pháp thuật Côn Luân sử dụng thuần thực như vậy.” Hắn nào biết trong lòng Đào Yêu, luyện thành tiên pháp như lấy đồ trong túi, chợt nhớ tới một chuyện, nói: “Vừa rồi sư tôn nhắc tới việc cứu viện thiên anh, tiểu hài tử kia thô kệch cò tiên pháp lý, đích xác mười phần quan trọng hơn,

Trường Sinh Thiên cầu kết với Hư Thiên sư phản bội chính đạo.

Quý phái nếu như chinh phạt Pháp Thánh, nhất định phải đánh vào Chú Đầu Phong của Trường Sinh Thiên. Kỳ Tiên bố trí bàn cờ quanh năm ở đó, nếu không có Dạ Thiên Ảnh dẫn đường, các người sẽ gặp phải phiền toái rất lớn...”

Trong lúc nói chuyện đã truyền khí xong.

Đào Yêu Yêu vội vàng cứu ứng chúng đồ nguy nga, mặc dù Trường Sinh Thiên, Dạ Thiên Ảnh, ván cờ kỳ tiên có quan hệ trọng đại, lúc này cũng không rảnh suy nghĩ sâu xa.

Mắt thấy trên mặt Cẩm Tiên có màu máu, sức sống đã phục hồi như cũ, lập tức nói: “Tiên bối đi cùng ta sao?” Nhìn thoáng qua Họa Tiên nằm rạp trên mặt đất, ý nói hung ác ở bên cạnh, ở lại lâu chắc chắn sẽ sinh ra bất trắc.

Cẩm Tiên nói: “Lão phu lưu lại chăm sóc sư muội thôi, thôi vậy.

Ai, nàng một lòng ngóng nhìn Côn Luân phục hưng, hoàn toàn bất kể thủ đoạn, lúc này mới bị con hư dẫn vào sai lầm.

Bất quá Diệu Đàm còn niệm tình nghĩa đồng đạo, công tử hư an bài ta đến đây tĩnh dưỡng, nàng sẽ không hại ta.” Dừng một chút, lại nói tiếp: “Dạ Thiên Ảnh bị phong vào bản vẽ, ngoại lực mạnh hơn nữa cũng khó phóng thích được.”

Ta muốn khuyên Diệu Đàm đem công chuộc tội, nói ra phương pháp thả người.”

Thân thể Họa Tiên bị phong văn cắt chém, nội đan bị hao tổn công pháp bị phế, đừng nói là dùng hồng hại người, ngay cả lực lượng thở dốc cũng không sử dụng ra được.

Gương mặt dán sát xuống đất, chỉ có lưng khẽ run, cho thấy còn là một vật sống có thể hô hấp.

Đào Yêu Yêu quan sát tình hình này không sai, đánh giá Cẩm Tiên đủ để ứng phó, nói: “Làm phiền tiên bối!” Phi thân ra cửa sổ lầu các.

Bên ngoài lầu mây gió rung chuyển, nhất là phía tây đầu khí bùng bùng, tất là địa điểm kịch chiến say sưa.

Đào Yêu Yêu cấp tốc chạy tới, xa xa nhìn thấy bọn đồ đệ Ngao Mi đang ngồi vây quanh cây cầu dài, bị kinh khí kiếm quang bốn phía vây công điên cuồng, nhất thời huyết khí dâng

lên, miệng lưỡi cao giọng hô: “Tránh ra cho ta!” Vũ trụ phong lay động lên thanh mang, Xuyên Vân Phá Không đánh về phía địch thế.

Cánh tay bỗng nhiên rung lên bần bật, một kiếm bên phải đâm tới, lại cản đường Thiên Vũ Trụ Phong.

Đào Yêu Yêu sững sờ, bật thốt lên: “Phá Không Kiếm!”

Chỉ thấy khói đen hóa thành một đám, nghiễm nhiên là hình người, tay nắm trong tay trường kiếm màu xanh, như lưu phong rơi xuống đón đầu phách trảm.

Ngày xưa quần tiên trên Nghiêu Sơn tranh đấu, Tử Hư Thiên Sư từng dùng Phá Không Kiếm kích thương Lý Phượng Kỳ.

Kiếm này vốn là đào đi kiện toàn bộ, tử hư diệt hồn đoạt pháp, vận dụng thời khắc không tinh thuần bằng cái trước.

Nhưng mà lúc này kiếm lộ tinh tuyệt, khí quán thông cầu vòng, thành linh chính là đào hành kiện tại vận sử.

Đào Yêu Yêu một mặt chống đỡ, một mặt quan sát sương mù kia, hoảng sợ nói: “Lẽ nào là... Đúng là...”

Bên tai truyền đến tiếng cười của Hư Thiên Sư: “Không tệ, đây chính là quỷ hồn đào hành kiện kiện.

Ha ha, người muốn tự tay giết chết “Phụ thân” của mình sao?” Đào Yêu đột nhiên quay đầu, trông thấy mây khói lượn lờ trên đỉnh chớp Lăng Hư điện, chỗ tản mát hiển lộ thân ảnh Hư Thiên Sư con trai?

Giống như tình trạng của Vũ Huyền Anh, hấn bởi vì gia trì thần lực của cương phong kiếm mà hình thể bành trướng, cao chừng mười mấy trượng, khí phách hùng vĩ có thể so với Thần Phật, lại tay nâng thẻ tre lơ lửng giữa không trung, ung dung lật xem, giống như một vị giáo thụ tiên sinh nho nhã khiêm tốn xem.

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Ta... Quỷ hồn của phụ thân, hấn sớm đã bị diệt hồn...” Từ nhỏ đã hiểu chuyện, Đào hành khỏe mạnh là phụ thân trong lòng hấn, mỗi lần than thở hoài niệm...

Bây giờ thân thể mặc dù mình, phụ thân sinh long đỉnh tình nghĩa cực nhạt, so sánh với tình thân trước kia ngược lại càng

sâu hơn.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Diệt đi chủ thể hồn phách, lấy ra bộ phận ẩn giấu đạo pháp, sau khi vận luyện chuyên ti sát sinh, trong sách xưng là “Đầu quỷ”

Lão phu từ xưa luyện quỷ vô số, được gọi là “Quỷ bá”, đó cũng không phải là không công kê.” Bên cạnh có người tiếp lời: “Quỷ Bá, tên thủ đồ đầu Nga chỉ thủ không công, Chân Võ Trận không đánh tự bại, thật sự dạy người ta thất vọng vô cùng! Màn sương mù theo tiếng tản ra, bên cạnh hiện ra một đứa bé búi tóc hai búi, nhìn qua đúng là mùi thơm của Trường Sinh thiên.

Tử Hư Thiên Sư đáp: “Lần lượt gia tăng binh lực, xem hắn có thể chống đỡ bao lâu.” Ngón tay khẽ lật trang sách.”

Chỉ nghe tiếng rít vang lên, hàng trăm hàng ngàn trận quỷ đầu độn không bay tới, đều là tàn hồn cao thủ Tiên đạo cổ kim, trải qua thời luyện tử hư, mang theo công pháp so với khi còn sống càng thêm bá đạo.

Chiến đoàn xung quanh Ngao phái càng ngày càng dày, các loại thần binh dị thuật như phong bạo đột nhiên hàng xuống.

Lý Phượng Kỳ cực kỳ cảnh giác, nhớ kỹ đao yêu báo cho Chân Võ Trận tồn tại tai họa ngầm, không thể khiến trận pháp tăng lên quá nhanh.

Bởi vậy suất lĩnh chúng đồ ngồi vững vàng thủ, chỉ dùng Thiên Vương thuần ngăn cản, chờ đợi sư tôn đến đây chỉ huy.

Đang lúc đau khổ chèo chống, một đạo hồng quang thoáng hiện, chiến khí Cự Linh của Thiên Vũ Thần lẫm không bỏ đến trên trán.

Lý Phượng Kỳ cả người chấn động, khớp xương run rẩy “Khanh khách”, khiến thân hiểm bị thể của hung mãnh vô cùng này chấn nứt.

Đào Yêu Yêu cuốn lấy Phá Không kiếm, vừa lo lắng vừa lo lắng, không ra tay cứu viện chúng đồ, trong tình thế cấp bách hướng về đồng tử hô to: “Đừng tin lời đồng tử kia, hắn không phải môn đồ của Trường Sinh, người biết hắn là ai không?”

Tử Hư Thiên Sư cười nói: “Là Yêu Hoàng đúng không? Năm đó thông qua Ngự Thiên Long chuyển giao với Mang Phong Kiếm, ta rất muốn bái kiến vị cao sĩ này.

Lại nghi ngờ lời đồn không thực, hoặc Ngự Thiên Long ký danh, cũng không phải Yêu Hoàng chân chính tồn tại.

Hôm nay gặp mặt nguyên thần của hắn, quả thật cao cao diệu diệu kỳ.

Thuật chân tình Viên Tâm của hắn vừa mạnh lại không lộ ra góc cạnh, quả thật là tuyệt học của Độc Quan Thiên Ngoại.

Ta và hắn mạnh mẽ bắt tay, chính là đang phổ biến bá đạo, sao không thể tin tưởng.”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Chỉ cầu tìm được thân thể, những người khác đều là con rối công cụ hắn lợi dụng, dùng hết chắc chắn phải chết...” Yêu Hoàng nói: “Công cụ gì sống dở chết, chỉ nói miệng thôi thì có tác dụng gì? Diệt trừ tử hồn trước mặt, người lại tới tiêu diệt ta.

Vũ trụ phong ngay cả điểm ấy cũng không làm được, vẫn là trong lòng cất giấu gì đó ngóng nhìn, không chịu xuống tay nặng nề.”

Lời này chính giữa, đào suy nghĩ quỷ hồn mặc dù tàn phế, theo Tam Dịch sáng tạo phương pháp mới, khôi phục hồn thể tựa hồ còn tồn tại một đường cơ hội.

Như hành đào có thể sống lại, mối hận của Loạn Trần đại sư khiến Hứa Thanh Sơn hối hận, sỉ nhục Nga Phản phái, hết thảy đều có thể tiêu tan sạch sẽ.

Mang Hoàn nhìn thấy Đào Hành kiện tốt đến cỡ nào, thương thể tích đã lâu trong lòng cũng có thể khỏi hẳn! Nghĩ đến những mỹ cảnh này, những mỹ cảnh ám áp lòng người này, đào con đường làm sao còn xuống tay được, muốn đợi suy nghĩ một chút, Phá Không Kiếm Việt Công càng mạnh, bên kia chúng đồ nguy nan chờ cứu giúp, nhất thời không biết như thế nào cho phải.

Bỗng nhiên phía xa có người cười lạnh: “Ngu xuẩn ưu ái quá quyết.” Phá Nguyệt Phong Văn bỗng nhiên xuyên qua không trung, lên không trung đem tàn hồn đào cường tráng cắt nát.

Trong lòng Đào Yêu Yêu trầm xuống: “Hắn... rốt cuộc là không sống được.” Không nói ra được là cảm thụ gì, sâu trong đầu mơ hồ vang vọng: “Rốt cuộc ta không có phụ thân... “Thất thương như mất mát ngăn người tại chỗ.

Khổn cục bị phá giải, trên đỉnh Lăng Hư điện mây khí âm trầm, chấp niệm chậm rãi khuếch trương ra.

Yêu Hoàng lãnh đạm nói: “Đường công tử ra tay, còn đợi người thật lâu.”

Đường Liên Bích trú ở đầu cầu, thủ định quan tài Bách Linh Băng, một hơi đánh tan quỷ hồn Đào Hành, sau đó yên lặng đứng đó.

Chúng đồ Ngao Thiên đau khổ chịu đựng dày vò, hắn lại như không nhìn thấy đứng ở nơi đó.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Ta biết tại sao ngươi không động đây.

Ngươi muốn chờ Cương Phong kiếm hiện hình, liều mạng liều mạng với lão bản.

Huyền Thủy kiếm liều mạng với cương phong kiếm, tự nhiên không thể lãng phí quá nhiều pháp lực.” Quỷ quyết cười cười, chợt nói: “Ha ha, sợ ngươi chờ không đến lúc đó rồi.

Đường công tử, hơn ba trăm quỷ hồn của Đường môn đều đang ở chỗ ta, ngươi không muốn gặp thân nhân? Có lẽ cũng giống như ăn no mặc phúc hậu, hạ quyết tâm diệt sạch.”

Chú: Câu chuyện của Đường Liên Bích và Quỷ Phương nữ, được truyền lại bên ngoài Kỳ Huyền môn, trong Côn Bằng đại chiến Tề Thiên Cung miêu tả tỉ mỉ, sách chỉ kể đại khái đại khái một chút.

Lần thứ mười một, Linh Bảo khởi tử kinh thiên ngoại.

Ngao Chiến bại suy tàn hơn mười năm trước, Ma đạo càn rỡ, chính đạo trong thiên hạ bị ác độc vô cùng.

Thục Trung Đường môn cực ít khi tham dự phân tranh chính tà, một đêm cũng bị huyết tẩy, người nghe được thực sự kinh hãi dị thường.

Từ tình hình người chết không chiêu được vong hồn của Yêu Hoàng, hẳn là thủ hạ của Ma Vương “Quý bá” dưới trướng Yêu Hoàng.

Nhưng Đường môn không phải là đại phái chính đạo, vì sao ma đạo lại thù hận như vậy, nguyên nhân không ai nhìn hiểu.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Độc thuật của Đường môn không được coi là đạo pháp thượng thừa, nhưng giết địch quý bí tàn nhẫn, lại không lộ ra khí tức âm tà, rất có mấy phần độc ác khắp nơi.

Những năm tháng trước đây lão phu giết nhiều người hơn, chân khí không khởi sinh biến.

Vốn định tham khảo yếu quyết của Đường môn, mò mẫm một bộ pháp môn che giấu khí tính.” Đào Yêu Yêu trầm nghĩ “Hành hung quá nhiều dẫn tới khí tính ma hóa, hẳn đã sớm phát hiện chuyện này.

Lại bởi vì khăng khăng thành lập “Thiên đường ở nhân gian”, xem hung sát là hành động tất yếu, tà che giấu mà không chịu sửa chữa.”

Chỉ nghe Tử Hư Thiên Sư nói: “Chưa từng nghĩ thanh danh của Đường môn thấp kém, lá gan ngược lại không nhỏ.

Côn Luân tiên sư đến cầu, gia chủ Đường Tịnh dám cự tuyệt, còn nói “Côn Luân thư tiên” thân là thánh hiền tiên tông, lòng dạ cao ngạo, sao lại đòi bí quyết tổ truyền của phái khác? Nghi vấn thân phận của ta.

Hắc, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, các người không cho, lão phu sẽ không tự mình lấy sao? Còn nữa, đỡ nhân chủ trước phải quét sạch loạn đảng, giống như quỷ

đạo bọc này của Đường môn chính là mầm tai họa làm loạn, dứt khoát giết toàn bộ đồ của hắn, quỷ hồn pháp thuật lấy đi toàn bộ.”

Lúc nói chuyện âm phong chợt khởi lên, tiếng khóc thét chói tai, giữa không trung quỷ ảnh ước thúc, nam nữ già trẻ kéo ruột kéo xương, thê lương vạn trạng hướng đầu cầu bay tới gần đầu cầu.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Sớm biết nhân chủ lập không nổi, ta cũng không cần che che giấu, cưỡng bức giả bộ là tiên sư chính phái.

Tiêu diệt Đường môn có gì quan trọng đâu, nên sớm buông tay đại sát, một đòn diệt sạch đám người nhỏ yếu trên thế gian.”

Yêu Hoàng bắt đỉnh bó tay: “Tiêu diệt? Đúng là nói như vậy, Đường môn không có diệt hết trong tay Thiên sư.” Tử Hư Thiên Sư thở dài: “Đó là do lão phu sơ sẩy, bỏ rơi Đường Văn Tông và cháu trai của hắn là Đường Liên Bích Bích.

Sau đó mặc dù tự tay giết chết Văn Tông, không để ý để cho Đường Liên Bích trở thành một tiểu nghiệt chủng.”

Đường Liên Bích đứng thẳng như pho tượng, từng câu từng chữ lạnh lẽo truyền đến, phảng phất lưỡi dao sắc bén đâm về phía trái tim.

Thân tộc người nhà chết thảm, kẻ thù ở ngay trước mặt, huyết cừu không đội trời chung sao có thể không báo? Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, chỉ nhìn thấy hắn không động không giận, ánh mắt nội liễm thâm thúy, mà trong yên tĩnh ẩn ẩn sinh động, thần lực rung động bầu trời kia liền ở trong sự trầm mặc này nhanh chóng tích tụ lên.

Yêu Hoàng cười nói: “Kịch tượng của Thiên sư thất bại rồi.

Đường công tử thực không phải là người thường, biến hóa ngoài thân hồ hững, lưu lại sức chờ chết mà đấu Cương Phong kiếm, định lực rất tốt đấy.” Tử Hư Thiên Sư nói: “Vậy sao, người thân nhân có thể chịu khổ, ta không tin.” Một tay áo, quỷ hồn gào khóc xé gan, tựa hồ bị tra tấn bức bách, đột nhiên trở nên điên cuồng, ai nấy nghe răng múa kiếm, như điên như bỏ nhào về phía Đường Liên Bích.

Thời gian qua như vậy, hấn âm thầm vận khởi Vũ trụ Phong Kiếm Ba, nhanh chóng quét sạch bên ngoài phạm vi.

Chư thiên Võ Thần Cự Linh chiến khí, Tương Quân Lưu Vân Thần Cung, các loại công pháp nguyên thần phụ thuộc, toàn bộ hóa không còn trong sóng ánh sáng màu xanh.

Cục khôn cảnh của Nga Khuyết phái giải trừ, chúng đồ hao lực quá mức, vội vàng khó phản công, tranh thủ thời gian điều chỉnh nội tức ngồi xuống.

Gặp phải bày quỷ từ trên trời hạ xuống, đào yêu quái nhìn tình thế nguy cấp trên cầu, vội vàng quát mạng: “Tên đầu lĩnh nhiếp hồn, mau niệm phục âm chiêu thiện quyết!”

Ngao Thiên Cửu Dương mỗi bên có hai loại chi nhánh, Nhiếp Hồn môn cũng không ngoại lệ.

Đệ tử hoặc tu Tạo Mộng Thuật, hoặc tu hành Âm Minh Thuật không chế quỷ hồn, trọng điểm khác nhau về các kỹ năng khác nhau.

Hai đạo Lan Thế Hải kiêm tu, nghiên cứu là lấy mộng cuộc làm chủ, âm binh thuật chỉ đến cấp độ thấp kém.

Nghe thấy sư tôn phát lệnh, lúc này đứng lên thi pháp, miệng lầm nhảm pháp quyết truyền về phía hư không.

Nguyên nhân chính là vì trước khi chết phần lớn người này đều mang đầy sợ hãi, biến thành quỷ hồn sau đó còn lưu lại oán hận nhiều hơn.

Loại “Phục Âm Tổng Thiện Quyết” này chính có thể tiêu giải oán khí, trấn an âm hồn thu làm của riêng.

Nhiếp Hồn Thuật cùng tà đạo “Câu Hồn Pháp” bất đồng, toàn bộ đều tại thuyết phục cùng ép buộc khác nhau.

Nhưng mà Lan Thế Hải khuyên giải một lát, oán khí không giảm chút nào, quỷ hồn ngược lại càng ngày càng trở nên điên cuồng.

Một thoáng chân khí khó mà tiếp tục, Lan Thế Hải kêu lên: “Đệ tử... Không được.” chán nản ngồi trở lại chỗ cũ.

Đào Yêu Yêu thiết lập Thiên Vương Thuần ngăn cản bày quỷ, một mặt vận linh niệm cảm ngộ thể cục.

Chợt cảm thấy trên không chính tà khó phân, giống như thanh không phải đơn thuần như không, một khối khí xoáy trắng xoá chậm rãi mở ra, lập tức cảnh giác hiệu quả cảm hóa của Phục Âm Quyết, bị chấp niệm triệt tiêu!” Chỉ thấy dưới chấp niệm kết bao phủ, chúng quỷ hồn hung tướng thảm trạng điệp hiện lên.

Bên ngoài bọn chúng Hư Thiên Sư ngằm thúc giục, bên trong thụ chấp niệm kết ma pháp mê hoặc, oán khí trùng thiên chà đạp lẫn nhau, không ngừng trùng kích Đường Liên Bích, hoàn toàn không nhận ra hắn là con cháu bốn gia.

Lao tới gần gặp Thiên Vương thuận ngăn cản, hồn thể trực tiếp va chạm chia năm xẻ bảy, trạng thái nó thảm liệt có thể so với chân thực thân thể bị Xi Hình.

Đào Yêu Yêu khó xử, không đành lòng nhìn thấy cảnh tượng này, rút Thần Thuần lại sợ Đường Liên Bích sốt ruột, một lần thất thủ tạo thành ác quả cốt nhục tương tàn, Tầm Tư “Tuy nói quỷ tính quái lạ, dù sao oan hồn của người vô tội, không thể dùng phi trụ tiêu diệt.” Chợt nghe Hư Thiên Sư nói: “Đường Liên Bích, còn nhận ra tam thúc người sao?”

Trong bầy quỷ một bóng người đột khởi, giống như hạc lớn lẳng không bỏ xuống.

Tay trái cầm kiếm tay phải cầm móc câu, hướng Đường Liên Bích vung xuống.

Khí độc màu xanh lá theo mũi nhọn lưỡi kiếm phiêu đăng, kéo lê hai dải khói liên kết thẳng tắp.

Đào Yêu Yêu hơi giật mình “Độc Thuật của Đường môn người này đã luyện tới cực hạn.” Vận dụng nhãn lực xem xét kỹ lưỡng, phân biệt chuôi kiếm có khắc ký hiệu chữ “Tông”

Bên kia Tiểu Tuyết kêu gào: “Hắn là cha của Đường đại gia, Đường Văn Tông!”

Năm xưa Đường Văn Tông bị Quỷ Bá đuổi giết, từng mang nhà mình trốn vào Nghiêu Sơn giới.

Phần lớn chúng đồ đệ đều đã gặp qua người này, đều muốn cứu giúp lẫn nhau, nghĩ thầm “Thiên lý đạo nghĩa khó từ, thân nhân của đệ tử Ngao Bính, chung quy phải để linh hồn hắn an nghỉ mới phải!” Đã thấy âm hồn Đường Văn Tông va chạm

mãnh liệt, hai tay đập gãy lá chắn, bờ vai bụng cũng sắp bị va nứt ra rồi!

Thần nông đồ chỉ có thể y nhân không thể chữa quỷ, đến đây chỉ có thể trừng mắt nhìn mình.

Bầy quỷ đảo mắt lâm vào trạng thái điên cuồng, trẻ con, lão giả quần quai bò dậy, thân thể tàn phế đứt đoạn đè ép, cảnh tượng thê thảm đừng nói làm cho người thân thương tâm, người tâm địa sắt đá cũng sẽ trắc trở sinh bi thương.

Đào Yêu Yêu nói đi nhắc lại: “Nhất định phải cứu được chúng nó, khiến chúng nó bình tĩnh, kiểu gì cũng có biện pháp...” Chỉ lo lắng ngưng thần suy nghĩ kế, chiến cuộc cường địch đều vút ra sau đầu.

Thế nhưng Âm Minh pháp lý là gian nan nhất, cho dù Tam Dịch đều thông, trong lúc vội vàng sao có thể sáng chế ra diệu pháp, áp chế Ngự Quỷ Pháp của Hư Thiên Sư cùng chấp niệm của Yêu Hoàng uy chấn tam giới?

Bàn tay Đào Yêu đỏ mœ hời, vươn về phía ngực lau lau, chợt sờ vào một khối vuông phẳng phẳng, một ý niệm kinh hãi “Mẫu thân bảo ta chuyển giao cho Linh Nhi Âm Minh Chính Pháp, chính là tinh yếu của Ngự Hồn pháp Côn Luân Ngự Hồn pháp.

Theo suy luận thôi diễn biến này, pháp thuật điều khiển quỷ hồn lập tức có thể luyện thành!” Nghĩ đến việc lấy ra pháp thuật Âm Minh chính trực, run tay mở ra, nhất thời choáng váng, phát hiện trang sách tất cả đều là giấy trắng, cũng không có chữ nào viết vào!

Đang lúc mờ mịt thất thố, Đường Liên Bích động thủ.

Ông tay áo vung lên mấy đạo hỏa lãng, vòng qua Thiên Vương thuần đột về phía bầy quỷ.

Trong nháy mắt hóa thành tro bụi, quỷ hồn biến mất sạch sẽ.

Biến cố này xảy ra quá nhanh, bầy quỷ biến mất còn không kịp kêu thảm, giống như thần tốc lúc diệt hồn ly nhu nhược trước kia.

Tử Hư Thiên Sư than thở: “Đáng tiếc không lấy được hồn phách của cha mẹ hắn, tiêu diệt thúc bá thảm, rốt cuộc không có quá nhiều do dự.” Yêu Hoàng cười nói: “Đủ rồi, hắn vì diệt

thân thương tình, ý chí đã buông lỏng, chúng ta quá nhiều kẻ sách địch cáo thành đại công.” Lời còn chưa dứt, chấp niệm phóng xạ ánh sáng rực rỡ, thần lực Đường Liên Ngưng Tích liền phân tán ra.

Tử Hư Thiên Sư nguyên định tháng Trung Thu viên xuất quan, hiện tại còn kém mấy canh giờ, Ô Phong kiếm luyện hóa hơi thiếu hỏa hầu, cứng đối cứng Huyền Thủy kiếm thế tất khó thắng, cho nên trước tiên sử dụng kẻ nhiều loạn tâm tính địch.

Đường Liên Bích cũng biết trung quan kiện, từ đầu đã áp dụng chiến thuật tích lũy phát ra: Thấy chúng đồ bị vây khốn không trợ giúp, nghe thấy địch nhân khiêu khích không đáp, chỉ cần bảo trụ quan tài bằng không tổn hao gì, liền hết sức tập trung tụ tập Huyền Thủy kiếm lực.

Ý định xuất thủ cực hiệu quả, một kiếm phá vỡ đạo pháp mạnh nhất của đối phương.

Vừa rồi phá hủy tàn hồn đào sinh trưởng, giải quyết nan đề cho nhân tài, chân khí vận dụng cực kỳ bé nhỏ, không sao chấp nhận chiến thuật thi hành.

Mà hậu thân tộc tan nát cảnh tượng quá thê thảm, hẳn tự liệu sẽ khó có thể thủ yên, dứt khoát xuống tay thiêu đốt, thả ra sóng lửa vừa mãnh liệt lại nhanh, hao tổn chân khí tự nhiên nhiều hơn trước nhiều.

Càng phiền toái hơn là diệt thân khó tránh khỏi thương cảm, chấp niệm biến động nhỏ bé nhất với tình cảm bản thân.

Cho dù là một tia đau đớn, cũng có thể phóng đại thành điên cuồng tưởng làm người ta ma.

Lực định của Đường Liên Bích xem như là ít người có thể đạt được, ngoại quá nội công đau đớn, tâm cảnh cũng không khỏi sinh ra hỗn loạn.

Huyền Thủy kiếm lực tụ lại theo chân khí phóng thả lỏng, muốn lại tụ tập đã bỏ qua thời cơ này.

Chỉ nghe Tử Hư Thiên Sư nói: “Chấp niệm kết dụng thân nghiệm, chúng ta liên hợp là không người nào có thể địch lại.” Tay vờ thả nhẹ nhàng, tay áo duỗi ra, kinh phong gào thét sau lưng.

Hai bên âm thầm đấu trí phạt mưu, tất cả đào cơ thể đều cảm nhận được, nhìn thấy Đường Liên Bích thiêu hủy hồn phách thân tộc, lúc đầu rất là tức giận, lại nhìn bóng dáng kia cô đơn, tựa như lúc đó thiêu hủy hủy hủy tượng người yêu đuối., Thầm nghĩ, hóa ra gia hỏa này cũng sẽ đau lòng...” Trong lúc chuyển ý, lửa giận xông thẳng tới, kêu lên: “Yêu Hoàng, ép người diệt thân người tốt xấu gì cũng phải độc! Hôm nay cho dù lật trời lật đất, cũng phải nhổ tận gốc Vạn Ác này của ngươi!” Chân cánh tay giờ kiếm lên rung động, chấp niệm trên trời bị hủy hoại.

Bốn phía người vô tội cản trở, hấn sử kiếm không cố kỵ nữa, bỗng nhiên hồi tưởng lại, mơ hồ cảm thấy cách làm của Đường Liên Bích “Để cho thân nhân từ trần không đau, chưa chắc không phải là một loại thiện cử.” Độ thứ nhất sinh ra cảm giác tán đồng, lòng rất cảm khái, ngang nhiên nói: “Đường Liên Bích, ngươi cũng cùng ta liên thủ trừ ma đi!”

Yêu Hoàng cười nói: “Muốn diệt trừ ta? Các ngươi thắng được Quỷ bá trước.” Tay trái lắc nhẹ, khí lưu lưu chuyển, chấp niệm lại sinh thành trên ngón tay.

Đột nhiên mây không sáng ngời, Tử Hư Thiên Sư sau đó tử quang đại thịnh, trong vòng sáng bay ra mấy trăm tiên tướng tiên sĩ, cầm đầu chính là Thiên Vũ nữ thần Vũ Huyền Anh.

Một lát khi nàng bại trận thì nguyên thần nhập vào nội đan, trốn về phía chỗ Lam Phong kiếm đang bảo vệ.

Trước mắt là do Tử Hư Thiên Sư cải tạo, lại hiện ra tư thái oai hùng, giờ đao kiếm xung phong ra phía trước.

Tình trạng các tiên tướng còn lại đại khái tương tự, có Côn Luân, có người của Bồng Lai, có cao thủ các phái cổ kim ngộ hại.

Tử Hư Thiên Sư nhiều năm qua lấy danh tiếng “Quỷ bá” tàn sát bốn phương, chính là vì bắt giết tiên khách thu nhận tiên hồn.

Qua bí pháp luyện chế, một khi phóng ra liền phát cuồng, đều làm ra đạo thuật pháp khí công kích, uy thế mạnh mẽ hơn so với Hành Đạo quân từng có một, không kém hơn chút nào so với Hành Đạo quân.

Chỉ một thoáng, mây chiến giăng đầy, đầu khí tung hoành, giống như Thiên Hà lật úp, đầu cầu bên trái gần mấy bị che mất.

Lý Phượng Kỳ nhảy lên la: “Theo ta tiến lên!” Đánh giá quân tiên và Vũ Huyền Anh tương tự, không cường đại như Thất Tinh sứ, Tử Hư Thiên Sư vậy.

Không cần toàn lực thảo phạt, Chân Võ Trận cũng miễn tăng lên quá nhanh chóng.

Lại thêm nghỉ ngơi đầy đủ, tinh thần đã khôi phục, sao chịu để hai người Đào Đường đau khổ chống đỡ, dẫn chúng đồ bày trận nghênh đón.

Tử Hư Thiên Sư nói: “Ngăn ở cũng không dễ.” Thê tre lật qua hai mảnh, mặt đất bốc lên trăm ngàn quái vật, đều là ma hồn hấn ta sát thân thu thập được.”

Tiên hồn vừa lên xuống, chính tà hỗ trợ, thế đạo gia tăng đều chỉ hơn gấp bội.

Đạo pháp Huyền môn có hiệu quả khu ma ích tà, nhưng chấp niệm che đậy ma khí, pháp hiệu mất đi, tà ma trong lòng đất tùy tiện tấn công, độ mãnh liệt của nó không thua kém gì trên không.

Lý Phượng Kỳ run rẩy thần uy, các môn đệ tử đồng lực hiệp tác, thoáng chốc cùng đám đông đối địch đấu khó phân thắng bại.

Chiến đoàn di chuyển về phía sau, Lăng Hư điện bị chân khí đao binh chấn sập nửa bên cạnh.

Kịch chiến say sưa, một tiếng rít gào xẹt qua trời cao, Đường Liên Bích Giá Bắc Thần Huyền Tinh phi tốc đánh tới.

Thường ngày đấu pháp hấn luôn duy trì im lặng, giờ phút này chấn cổ phát ra tiếng, có thể thấy được mạnh mẽ đến mức nào.

Đào Yêu Yêu chỉ chờ thời khắc này, huy động phong ba vũ trụ dập dờn, lẫn vào trong thế lớn của Huyền Thủy kiếm.

Trong khoảnh khắc hấn sáng chế ra “Hỗn Nguyên” pháp mới, có thể giúp thần lực hai người dung hợp không kể hờ.

Vũ trụ phong gia tăng Huyền Thủy kiếm, cường độ phá hủy lại có độ tràn ngập rộng rãi, tính ra lần này Yêu Hoàng tuyệt khó thoát khỏi.

Sao có thể ngờ rằng khi đến mục tiêu lại đột nhiên chuyển hướng, Đường Liên Bích Tử và Hư Thiên Sư đi.

Dựa theo “Hỗn Nguyên Pháp” bố trí, vũ trụ phong phú trở nên điên cuồng này vốn là dùng để trợ công, thoát ly Huyền Thủy Kiếm mặc dù hư hóa, kiếm sáng mềm nhũn cong vẹo.

Sợi tóc Yêu Hoàng cũng không tổn thương nửa cây, cười “Ha” một tiếng, trốn phía sau tử quang của Hư Thiên Sư.

Tử Hư Thiên Sư xoay chuyển cổ tay, tự lấy vào trong búi tóc một vật, kim lập lòe tinh tế như kim may, nghênh đón Huyền Thủy Kiếm đang bổ tới.

Chỉ nghe tiếng nổ vang kinh thiên động địa, từng vòng từng vòng vàng sáng tràn đầy.

Huyền Thủy kiếm lôi viêm lưu phá nguyệt phong văn... cường thế đều hồi đạn.

Kim châm bị ngăn trở, dù chưa thể phản kháng, nhưng kinh thế ngoan lệ bốn phía tán loạn, đột nhiên sinh ra lực sát thương vô cùng vô tận! Đào điên cuồng dựa vào linh niệm cảm giác nguy cơ, phản ứng cực nhanh, lập tức phát tán pháp hiệu Thiên Vương thuần ra.

Xa đến bình nguyên doanh trại doanh trại doanh chúng Tỳ Hưu thuộc tính, gần đến Diệu Nguyên các cầm họa nhị tiên, mỗi người đều dùng thần thuần che chở.

Nhưng mà trong Tề Thiên Cung vẫn còn rất nhiều sinh linh, những tiên khách bị thiên sư triệu tới dẫn dắt tức giận kia, không cách nào truyền thuần định vị được nữa.

Trong chốc lát bại lộ trong kinh thế đáng sợ, tàn hồn hình dạng bị phá, nhanh chóng tiêu vong hầu như không còn gì.

Chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết của tứ phương cung điện không dứt, ngay cả đại quân Tiên Ma dẫn đầu Vũ Huyền Anh cũng không may mắn thoát khỏi, chỉ cho bọn hồn phi phách tán giáp không còn, còn sót lại chúng đồ Nga hốt ở lại đó sợ hãi.

Đột nhiên nổi lên nghi niệm: Nếu không phải Thiên Long Thần Tướng trước đó phòng ngự nghiêm ngặt, ai có thể giữ được tính mạng? Lực sát thương này thật không thể tưởng tượng được là do vật gì tạo thành! Đào Yêu cảm nhận được tường tận, thầm nghĩ “Là thực thể của Ô Phong Kiếm!”

Tứ thần kiếm “Phong Lôi Thủy Hỏa”, Ly Hỏa chủ chủ chủ nóng chi khí, Huyền Thủy chủ cuộn cuộn giống như thiên lôi chủ áp vạn linh, cương phong chủ xơ xác tiêu diệt vạn vật.

Lực sát thương lăng lệ ác liệt không gì sánh được kia, chính là hiệu ứng trực tiếp hiển lộ nhất của Nghệ Phong kiếm! Yêu Hoàng ẩn thân vàng sáng, tránh né sát thương, dữ tợn cười nói: “Tự Phong kiếm lại tên là Kim Lan tiêu, Kim Thu Lan khởi chúng sinh điêu vong., Tên Bất Hư truyền là sao!” Tử Hư Thiên Sư than thở: “Như đem cương phong triệt để luyện nhập vào nguyên thần ta, vền vện Phục Nhu Thiên Vương Thuần, sao có thể chống cự lực xuyên thấu của thần khí.” Nói xong tay phải nhẹ nhàng giơ lên, thu hồi kiếm thể, hóa thành một lực lượng bén nhọn, bỗng đâm về phía lồng ngực của Đào Yêu.

Chiến giáp thần mộc lập tức được phòng bị, tăng cứng rắn ngăn cản vật tập kích.

Nhưng cương phong kiếm thật sự là quá lợi hại, chuyên nhằm vào một cái Thiên Vương thuần, tìm chỗ yếu là có thể đột tiến, như là châm nhỏ cắm vào khe da con tê giác, liên tục xuyên qua Thần thuần cùng chiến giáp, trong nháy mắt tiếp cận vị trí yếu hại của tâm mạch.

Đào Yêu Yêu đau đến cả người run rẩy, vũ trụ trong lòng bàn tay tự động bỏ xuống, xuyên thấu qua từng lỗ chân lông trên người, nhẹ nhàng tinh tế đỡ lấy dị lực trong kinh mạch.

Đây là cảnh giới thần diệu của Nhân Kiếm Hợp Nhất: Thân thể con người lâm nguy, kiếm lực tự nhiên hồi cứu lại.

Cương Phong thuộc tính dương, sau khi Vũ Trụ Phong giết chết Thôn Thiên Thú, nó cũng có năng lực hấp dương, lập tức âm thầm hút khí thể của Cương Phong Kiếm.

Đào Yêu Yêu chịu đựng qua cơn đau đớn, trừng mắt quát: “Vũ trụ Phong của ta cũng là thần khí!” Tay cầm chuỗi kiếm vung

lên, ánh sáng vàng gọn sóng phản áp tới.

Tử Hư Thiên Sư vạch một cái vòng kiếm màu vàng chống đỡ, không ngờ sự hiệu quả của vũ trụ cùng phát ra, Chấn Tâm Hỏa Độc, Hấp Dương chi lực, bao gồm cả Võ Huyền Anh Vạn Tượng phản chiếu thần thông, sơn băng thiên địa giống như mũi kiếm truyền ra.

Kiểm Quyền của Tử Hư Thiên Sư cấp tốc mở rộng, công pháp bản thân “Hạo Nhiên Thiên Cương” cùng kiếm thể của cương phong tạo thành phòng tuyến, mặc dù phòng bị bản thể chưa bị thương, nguyên thần vẫn bị chấn động cực lớn, kiếm lực cương phong cũng cảm thấy hơi có chút xói mòn, không khỏi cau mày nói: “Học sinh tốt đấy!” Đào Yêu đấu kiếm thành hư, trừ ma là thật, một chiêu đánh lui Hư Thiên Sư, lập tức điều chuyển vũ trụ phong, chuyên ý truy sát hồn phách của Yêu Hoàng.

Lúc này liên tục mấy vòng, lấy Huyền Thủy kiếm hóa giải thế địch, chợt lần thứ hai thuận gió tiến công, Huyền Thủy kiếm vén lên sóng ánh sáng, tiên phong vẫn như cũ chỉ về phía Tử Hư Thiên sư.

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Bắt giặc trước bắt vua, diệt Yêu Hoàng quan trọng hơn...” Tiếng kêu chưa được hai thanh kiếm cùng kích thích, lực sát thương của Ô Phong kiếm lại chạy tán loạn khắp nơi, Đào Yêu Thuẫn sợ hãi vận công phát động.

Không rảnh đuổi giết Yêu Hoàng, vội truyền thuẫn bảo vệ vật còn sống gần xa.

Lý Phượng Kỳ dẫn người đạp chân dục, kêu lên: “Ta giúp người trừ ma!” Tử Hư Thiên Sư hừ một tiếng, tay áo mở ra, lật trúc giản, vòng sáng phía sau lại bay ra hàng trăm tiên hồn, yêu quỷ, tầng tầng bao vây chặn lại, đám đồ đệ Ngao chậm rãi tiến tới, lại kéo xuống mặt đất triền đầu.

Mỗi lần triệu tử linh chiến đều phải vung tay áo kiếm đơn giản, hẳn là thể vận khí làm phép ra tay.

Mà bây giờ hồn tiêu diệt lại đến, một đám người trước ngã xuống sau kế thừa, thật không biết Hư Thiên Sư tích trữ bao nhiêu lần.

Trên không trung, Đường Liên Bích lại lần nữa vòng quanh, chờ đợi kiếm khí Ô Phong ngừng lại, đồng thời súc tích thế kiếm Huyền Thủy kiếm.

Hai lần giao thủ khó phân thắng bại, Huyền Thủy kiếm và Ô Phong kiếm đại khái tương đương.

Vốn tình cảm khi diệt thân, nội tức nhiều loạn chấp niệm, hấn vận dụng Huyền Thủy kiếm năng lực đã kém hơn đối phương.

Nhưng trùng hợp Hư Thiên Sư bị vũ trụ phong kích, kiếm lực giảm bớt tổn hại.

Bởi vậy hai bên từ đó thắng thắn, khó khăn lắm đánh ngang tay, khó khăn lắm mới đánh được.

Yêu Hoàng cô động nói: “Tiểu nhi miệng vàng có gì đáng sợ, Huyền Thủy kiếm mới tới tay mấy tháng mà thôi.

Sao có thể so với thiên sư vận luyện cương phong mấy năm, thần lực dung thông vô lượng, lần sau tái đấu nhất định dạy hấn đẹp mắt.” Tử Hư Thiên Sư mặt mang vẻ tiếc nuối, nói: “Nếu đến thời điểm trăng tròn, thiên hạ âm lưu thịnh nhất, cương phong kiếm nhất định có thể dung nhập nguyên thần, chỉ tiếc người tính không bằng trời tính a...”

Hấn tinh thông bói toán chi thuật, tính được trung thu có lợi với mình, Quảng Nhiếp chân khí bế quan tĩnh tu, một phen suy tính, vẫn không thể hoàn thành kế hoạch luyện kiếm, lúc này không khỏi ám sinh thiên ý khó lường, ngẩng đầu nói: “Tám tháng tám là ngày Đường môn diệt tộc.

Đường công tử, người chọn ngày này quyết đấu với ta, đúng là hợp tình hợp lý, nhưng cũng âm thầm hợp luyện kiếm lạnh hấn, không khỏi quá trùng hợp...”

Lời nói chưa dứt, hai chữ ” Diệt tộc” phảng phất như ném đá xuống hồ, ánh mắt Đường Liên Bích trầm tĩnh chợt nổi sóng, quát lớn: “Người đợi không đến ngày đó rồi!” Ngự Phong xuất kiếm, lần thứ ba hướng tới Tử Hư Thiên Sư đánh tới.

Đào Yêu Yêu vừa thu Thiên Vương Thuần lại, thấy vậy lập tức la lớn: “Chậm đã, trước tiên giết Yêu Hoàng...” Song kiếm va chạm ầm ầm, kinh lực sát thương lại tứ tán truyền ra bốn phía.

Đào Yêu Yêu Quy liên tục thiết lập đám hộ vệ, pháp lực phân tán tâm thần không đồng nhất, làm sao có thể đuổi giết Yêu Hoàng, Tầm Tư” Nghe nói Đường Liên Bích sẽ trở thành trợ thủ của ta, hiện tại xem ra giúp cái rắc a! Chỉ biết giúp đỡ thêm phiền phức!” Chợt thấy Yêu Hoàng tươi cười âm trầm, điều chấp niệm chiếu rọi đầu lâu trước mặt, nói: “Không thể chỉ bị đánh không hoàn thủ được!, Lần này đến phiên chúng ta.” Trong lòng Tử Hư Thiên Sư mang theo sự tiếc nuối tăng vọt, đột nhiên chuyển thành cuồng ý, trong mắt bắn ra tinh quang mãnh liệt, đi theo Yêu Hoàng nói: “Đến phiên chúng ta tiến công!” Tay áo rung lên điều động quỹ hồn, cuốn lấy chúng đồ của Nga hốt, dưới thân khí thể cuộn cuộn tràn ngập, giống như sóng lớn hướng về phía chân trời mở rộng ra.

Đây chính là Hạo Nhiên Thiên Cương, một trong những thư tiên nổi danh của Côn Luân, đọc sách tu dưỡng chính ý, lấy thời tiết bồi cố căn bản, tiến tới sinh ra một loại Hạo Nhiên Chính Khí, tính chất thuần khiết cương mãnh, một khi phóng ra có thể hàng phục bốn ức tà linh dự triệu biến.

Nhưng giờ phút này vừa vận cực kỳ nghiêm túc, biến thành tính bạo lực cuồng dã thêm sát, trộn lẫn cương phong kiếm vô thượng sát năng, Hạo Nhiên Thiên Cương dần dần phong bế các phương vị trên bầu trời bỏ chạy.

Đường Liên Bích cũng không hề tránh né, mạnh mẽ dùng Huyền Thủy kiếm đánh tan tiền thế, vận cánh tay muốn tiến công lần thứ tư.

Đào Yêu Yêu Yêu Khởi Khởi Khởi ngăn cản nói: “Yêu Hoàng mới là Nguyên Hung Chủ sứ, người nhìn không ra sao?”

Đường Liên Bích nói: “Cút ngay!” Phất tay ném mạnh, Huyền Thủy Kiếm giữa trời bay xuống, từ trên đầu đám thẳng vào địch thủ.

Yêu Hoàng nói: “Hắn sử Huyền Thủy kiếm giống như không có tai họa ngầm.” Tử Hư Thiên Sư cầm kiếm tiến lên, đáp: “Người này ngộ tính phi phàm...” Tiếng va chạm mãnh liệt, Huyền Thủy Cương Phong hai lưỡi dao kích động, người trước bị người nắm giữ thoát khỏi tay, dư thế hơi yếu bắn lên phía trên.

Nhưng Đường Liên ngọc bích phút chốc bay tới, thừa dịp thế bị nói lỏng đề mạnh lên thân kiếm, tương đương với thực hiện lần công kích thứ năm.

Cương Phong Kiếm vội vàng không kịp chuẩn bị, rụt về hơn một thước.

Huyền Thủy thần hiệu nhất thời phát huy ra, phạm vi bên trong thước giống như sóng thần bạo phát, xé rách Hạo Nhiên Thiên Cương, Huyết của Tử Hư Thiên Sư rải đầy mặt, ba ngón tay bị kiếm lực cắt đứt.

Đào Yêu nhìn thấy hết thấy, trong lòng mê mang khó hiểu, tách ra Thiên Vương thuần lại quên thu công, thất thần kêu lên: “Dừng tay!” Yêu Hoàng nói: “Đúng vậy, ngăn ngừa mấy tháng, tu luyện thần kiếm đạt tới hóa cảnh, hắn từ đâu ra có tư chất này?” Lời nói nhắm như hỏi, tình hình thảm khốc chiến đấu dường như thờ ơ.

Tử Hư Thiên Sư cũng bất động thanh sắc, thẻ tre đặt lên đầu gối, thần kiếm giao đến tay trái, đáp: “Tư chất của hắn sao, nghe nói là do tù linh ngục nuôi dưỡng thành.” Lấy chân khí bản thân mạnh mẽ kháng cự Huyền thủy kiếm đầy mạnh, bên trái vũ động cương phong kiếm, ngàn vạn điểm như không tước xòe đuôi, tập trung đâm tới, xuyên qua ngực phải Đường Liên Bích.

Nhiệt huyết vậy ra, Đường Liên cũng không nhú mày một cái, nhẹ nhàng lui lại hơn mười trượng.

Cương Phong kiếm sát thương dữ dội biết bao, miệng vết thương rung động “Vù vù”, hình như có ngàn vạn thanh chuỷ thủ cắt chém đảo loạn.

Hắn dựa vào chân khí mạnh mẽ bảo vệ mệnh mạch, mặc cho thương tổn ở ngực thêm trọng thương trong ngực vài tắc.

Yêu Hoàng nói: “Cái này đau quá mức đấy.” Cười nói: “Ngữ Linh Ngục từng bị giam giữ, như vậy thống khổ ngược lại là trợ giúp, pháp lực của hắn muốn tăng cường, thiên sư chịu thiệt không nhỏ.”

Đường Liên Bích năm xưa tu thành đạo pháp chí cao, đều bởi vì nhốt vào tù linh ngục, chịu đựng đau khổ không cách nào mô phỏng được.

Bởi vì nhục thân chịu khổ thành đạo, phù hợp pháp nghĩa Bồng Lai tiên tông, mà tiên đạo tu hành thâm nghĩa lý đều tương thông, đào yêu nhân bừng tỉnh ngộ ra dụng ý của hắn, phi thân ngăn ở phía trước nói: “Đừng vội! Là sau lưng Yêu Hoàng tác quái, tàn sát Đường môn thật sự là chủ sử của Đường môn.

Người giết Hư Thiên Sư vô dụng, giết nhiều Ma Vương hơn nữa cũng vô dụng, diệt trừ Yêu Hoàng mới có thể trừ tận gốc!” Đường Liên Bích lạnh lùng nói: “Người diệt được Yêu Hoàng rồi sao?” Cảm thấy đau đớn đến mức chết lặng, tinh lực, ý niệm, ý chí chiến đấu đều đã ngưng tụ lại một chút, đột nhiên xuất kích, thân như mạnh mẽ long khí như núi lở.

Thần công đào yêu hộ thể, vậy mà cũng bị chấn khai ra ngoài vài thước.

Đòn đánh này, Đường Liên Bích nghèo rớt pháp lực cả đời, trong tam giới không người nào có thể địch lại, cho dù Hồng Quân Đạo Tổ có sống lại cũng không cản được.

Huyền Thủy kiếm rơi vào trong tay một người nắm giữ như vậy, hình thái kiếm thể vượt quá lẽ thường, lại ngưng tụ bén nhọn giống như cương phong kiếm.

Chỉ thấy quang mang như chậm như nhẹ, mang theo thế phách không gì có thể né tránh đâm về phía Tử Hư Thiên Sư.

Đào Yêu Yêu còn đang suy nghĩ câu nói kia “Diệt được Yêu Hoàng sao?” Đột nhiên thấy được Hư Thiên Sư đang chạy trời không khỏi nắng, máu nóng nơi ngực sôi trào, không chút nghĩ ngợi lách mình thuận di, đưa tay chắn trước người hắn.

Huyền Thủy kiếm cực kỳ lợi hại, đâm rách Thiên Vương thuẫn cùng Thần Mộc chiến giáp hai tầng phòng hộ, lưỡi kiếm đâm thật sâu vào vai của Đào Yêu Phong.

Trong phút chốc hoàn toàn yên tĩnh, đám đồ đệ Ngao Mi, Tử Hư Thiên Sư, ngay cả Đường Liên Bích cũng ngây ngẩn cả người.

Nửa người Yêu Hoàng co vào trong tử quang, thay đổi tư thái nhàn nhã, lộ ra thần sắc cực độ kiêu ngạo ghét ác.

Đào Yêu Hoàng nhìn chăm chú nó chuyển biến trong nháy mắt, trong lòng bỗng nhiên sáng tỏ “Yêu Hoàng tiêu diệt

được! Nó sợ cái gì đã hiểu! Không sợ thất bại không sợ sát thân, nó sợ giữa người với người sẽ bỏ qua dự vọng cá nhân, người nếu không có chấp niệm kết thúc còn có tác dụng gì? Nó còn tìm được thể xác Ký Hồn ở đâu?”

Tử Hư Thiên Sư trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt đục ngầu giống như thanh minh một chút, hỏi: “Vì sao ngươi cứu ta?”

Đào Yêu Yêu quay đầu lại nhìn hắn, chỗ bị thương kịch liệt run rẩy, ý thức mơ hồ, chuyện vặt nhỏ tuổi hiện lên trong đầu.

Sở tiên sinh mỉm cười hiền lành, lời dạy bảo Đôn Đôn, giống như phụ thân che chở, từng màn từng màn bất ngờ trong tai mắt, lập tức tỉnh táo lại, cao giọng trả lời hắn: “Bởi vì, ngươi là sư phụ, ngươi là sư phụ của ta!”

Lần thứ mười một lần, Linh Bảo khởi tử kinh thiên ngoại nhị thiên.

Sắc mặt Hư Thiên Sư thay đổi liên tục, nhưng nội tâm lại bị xung kích mãnh liệt.

Nhưng chỉ một cái chớp mắt, khuôn mặt lại khôi phục cương nhẫn.

Yêu Hoàng ở phía sau gầm nhẹ: “Nhân đạo không còn, bá đạo đáng lập, giết hắn!” Chập niệm lại bị khơi dậy, cánh tay phải Hư Thiên Sư giương lên, gươm kiếm chém xuống đỉnh đầu như người chết non.

Đường Liên Bích mắng: “Đúng là đồ ngốc!” Rút ra Huyền Thủy kiếm, bắt lấy đào điên sau lưng hất về phía sau, tiến lên chống đỡ mũi kiếm hư ảo.

Huyền Thủy Sát Sinh mặc dù không mạnh mẽ bằng cương phong, nhưng chiều sâu bị hủy thương lại không thể nào đoán được.

Nếu như bị lưỡi kiếm đâm trúng chỗ yếu hại, dù là Đạo Tôn Phật Tổ cũng sẽ vỡ vụn từng khúc, hình thần hóa thành hư ảo.

Mạch phổi Đào Yêu đã bị xỏ xuyên qua, kiếm khí nhanh chóng truyền về phía sâu trong lòng bách hài, mắt thấy kinh lạc quanh thân sắp phân giải sụp đổ rồi.

Cũng may pháp lực của hấn cực sâu, linh tính cực tốt, tham chiếu cách làm của Đường Liên Bích, trong nháy mắt luyện thành một loại pháp môn nhỏ nhắn thu hồi thương thế, ngưng tụ chân khí ở bên ngoài, hạn chế thương tích ở kết cấu.

Chợt nghe thanh âm “Đôm đốp” dày đặc, Huyền Thủy kiếm lạnh lẽo da thịt nứt nẻ, máu tươi bắn ra biến thành băng châu rơi xuống mặt đất.

Chúng đồ Ngao Thiên thấy thế khản trương, ra sức càn quét quỷ hồn chặn đường.

Tiểu Tuyết càng phấn đấu quên mình, theo Cúc Anh kiếm bay múa tiến nhanh, xông ra khỏi trở ngại, một bước vọt đến bên

người Đào Yêu Yêu, đầu ngón tay vừa chạm vào vạt áo hắn, liền cảm thấy hàn ý thấu xương, nhin không được kêu lên: “Ai da...”

Đào Yêu Yêu tiềm chuyển chân khí, xoay chuyển đỡ lấy nàng, bàn tay đã trở nên ấm áp như thường.

Dưới mặt đất dày đặc bày quỷ dần dần tán loạn, ma khoai lang đại phu bay lên không, lập tức thi thuật cứu trị kiếm thương của sư tôn.

Đào Yêu Yêu vận chuyển Thuần Dương chân khí mấy chu toàn, vừa vạch quần áo ra, chỉ thấy ngực từ đen chuyển xanh, từ xanh chuyển thành trắng, trong khoảnh khắc hồi phục màu da bình thường, vết thương lớn đủ để hủy Thần Diệt Phật cũng khỏi hẳn.

Kỳ tích này là do phong thần lực của vũ trụ biến mất một cách bí ẩn, chân khí thuần dương rét lạnh, y thuật của Thần nông cấp cứu cấp cứu cũng quản lý đầy đủ.

Ma Ngưu đại phu vẫn cảm thấy khó tin, liên tục khen ngợi: “Kinh mạch bị thần kiếm phá hủy, trong nháy mắt liền phục hồi như cũ.

Sư tôn pháp lực vô biên, đúng là xưa nay chưa từng có, hậu nhân không có!”

Đào Yêu Yêu nói: “Lại chịu một chút như vậy, ta sẽ biến từ xưa thành người chết.” Mệnh đồ phong bế hai bên đầu cầu, phòng ngừa Yêu Hoàng thừa niệm kết thúc bỏ chạy, nói: “Chân Võ Trần ẩn giấu tai hoạ ngầm, tra rõ trước khi đôi chiến cường địch không thể đánh nhau.

Các người phụ trách dọn dẹp xung quanh, phải ổn định tâm cảnh tránh cho bị chấp niệm kết luận nhiễu loạn!”

Miệng nổ vang âm âm, Đường Liên Bích cùng Tử Hư Thiên Sư hai bên đánh nhau mấy chục kiếm.

Hai người lựa chọn chiến thuật tương tự, thu nạp kiếm thế không khuếch tán ra, để cho đối thủ phải thừa nhận áp lực lớn nhất.

Một lát sau tiến lui, Tử Hư Thiên Sư bay ra khỏi Lăng Hư Điện, chuyển đến giữa cầu dài, nhìn như rơi xuống hạ phong,

nhưng trên thực tế là lấy kế con cái làm cơ thể con trai: Lần đầu kiếm trước, Đường Liên Bích trên tay bắn ra, mượn lực rút về tích tụ vượt xa thần lực bình thường.

Tử Hư Thiên Sư cũng giống như vẽ hồ lô, Nghê Phong Kiếm như thực tiến giả, lực sát thương phá thiên hủy địa trong lúc lui lại tích lũy mãnh liệt.

Đường Liên Bích dùng một kiếm mạnh nhất đón lấy đòn kiếm này, sau đó khó mà sử dụng trọng thủ kia, cho nên kiếm liên kết với nhau, dùng số lần công kích bổ sung sức mạnh yếu bớt.

Chỉ thấy sóng bạc từ trên không phủ xuống, cuộn cuộn lao nhanh về phía bờ đê, như nước sông tràn đê đê đê đê đê đê đê.

Cao thủ Nga Bí nhìn thấy rõ ràng, sóng sau công kích này đẩy sóng trước đầu, một khi lực lượng không đủ mạnh, không đợi địch nhân phản công, pháp lực bản thân sẽ sụp đổ giống như loạn lưu, nguy hại cực kỳ có thể gây nên nội đan người thi pháp bị hủy.

Lý Phượng Kỳ hô: “Thần nông thủ đồ nhanh trị thương, đừng để cho hắc hủ thoát lực lượng!” Đào Yêu nói: “Không vội, hắc mượn đau đê trợ công pháp, trị thương kéo chân sau của hắc, đừng chờ hoàn toàn áp chế cương phong kiếm rồi... Không tốt, nhanh, phát hiện Huyền thủy kiếm vừa tiết ra như hồng, thế khó sửa, rõ ràng là chiến pháp liều mạng dốc sức liều mạng.

Nếu đợi huyền thủy vượt qua cương phong, Đường Liên Bích hơn phân nửa không thu được công, khí huyết chân nguyên hao tổn làm gì còn mạng? Ma Ngưu đại phu vẻ mặt bất đắc dĩ, giang hai tay ra nói: “Hắc pháp lực mạnh như vậy, lại bài xích ngoại lực, dạy ta cách xử lý.”

Sự thật đúng là như thế, bốn phía cầu dài sấm sét vang dội, không chỉ Huyền Thủy kiếm phát uy, lôi viêm lưu mang theo Phá Nguyệt Phong văn cũng khuấy động đan xen vào nhau.

Cảnh vật phiêu diêu, vân khí cuộn cuộn, Đường Liên Bích bóng người giống như con thuyền cô độc trôi nổi trong đại dương mệnh mông.

Uy thế như vậy khó mà tiến tới, trừ phi cưỡng ép phá vỡ, đừng nói lấy pháp thuật Thần Nông, ngay cả vũ trụ phong cũng không có cách nào xâm nhập.

Thế nhưng dùng mạnh có gì khác với trợ địch, khiến Đường Liên Bích rơi vào tuyệt cảnh hung hiểm? Đào Yêu co tay luống cuống, thầm nghĩ: “Người này đã phát điên, không thuốc nào cứu được!” Bên kia Yêu Hoàng Âm Quát nói: “Thần công của Đường công tử tại Tù Linh Ngục luyện thành, thật sự đáng sợ đáng sợ.

Thiên sư rời khỏi tiên cảnh đã lâu, nếu biết người này trước kia làm, có thể coi trọng hơn.”

Tử Hư Thiên Sư đáp: “Ta cũng không có xem thường hấn, chỉ vì Phục Mạnh Hồ vốn nên chậm rãi đồ án.

Giao phong từ đầu ra về yếu thế, từng bước một dẫn hấn vào bẫy.

Đợi trước mắt hãm sâu khó quay lại, ta lại nghĩ cách phá mệnh môn của hấn!” Hoắc Địa Chấn Mi thét dài, lui về phía sau hơn nửa mũi tên, phóng Huyền Thủy kiếm thế tiến quân thần tốc, lại đột nhiên phát ra thế kiếm Cương Phong tích lũy được một lần nữa.

Là kẻ sách kích địch trung lưu, tiền lực địch quân đã kiệt, hậu kinh chưa tới, trung bộ bạc nhược yếu kém nhất dễ bị kích phá.

Tử Hư Thiên Sư hét lớn: “Nạp mạng đi!” Tay áo vung lên giơ lên chân khí, ngón tay đứt rơi vãi máu tươi, giữa gối trúc giản bay loạn, toàn bộ tử hồn thu thập nhiều năm phóng ra.

Trong chốc lát đao binh pháp khí sáng lên, từng bầy Tiên Ma, Lệ Quỷ chen chúc xung phong liều chết.

Thần quái ẩn nấp dưới cầu dài gào thét bay lên không, hung tính tùy tử Hư Chân Khí nổi giận, đồng loạt tấn công xuống cầu.

Thần kiếm, quần quỷ, hung hãn quái dị, ba tầng thế công cùng xuất hiện, Tử Hư Thiên Sư khánh công toàn năng, chân chính quyết định thắng bại phán tử vong đã đến thời khắc! Ngàn vạn quỷ hồn phóng về phía sau, thế tới hung mãnh, mọi người Nga

Bí bất ngờ khó thiết lập phòng bị, lại bị liên tiếp lui về phía sau.

Đào Yêu Yêu thầm kêu “Không xong, Huyền Thủy Kiếm buông tha, đối phương nắm lấy lỗ hổng phản công, Đường Liên Bích tất nhiên lành ít dữ nhiều!” Tiếc rằng không thể dây dưa cho đám quỷ hồn được, không cách nào kịp thời cứu viện, trong lòng không khỏi hối hận “Tử Hư Thiên Sư thả quỷ là những thẻ tre kia, sao lúc trước ta chưa kịp phá xong.” Tâm niệm thay đổi thật nhanh, chỉ trong lúc hô hấp, chỉ có thể hô hấp.

Lại nhìn thân thể Đường Liên Nhược Hạc bay lượn, nhẹ nhàng lui về phía sau mấy trượng, Huyền Thủy kiếm lực, Lôi Viêm phong văn vừa rồi, đều không hề trở ngại thu trở về! Đào Yêu chỉ thấy mồm mép không dứt, trong lòng sợ hãi thán phục “Thằng này quái vật gì biến? Nói phóng ra liền thu thì thu, mạnh không có thiên lý a!”

Kỳ thật ngày xưa Nam Hải Hàng Ma, Nga Kính Sơn đánh cược, Đường Liên Bích thu phóng thần thông tự nhiên đã từng nhiều lần bày ra thần thông

Chỉ vì đào yêu thuật từ trước đến nay thấp hơn hẳn một bậc, cũng không đặc biệt lưu ý mà thôi.

Lúc này nhìn thấy thần kỹ kinh người, Phương biết lo lắng cho hắn chỉ là dư thừa, lúc này huy động vũ trụ, giải khai quỹ quân, thoáng cái ngăn trở tình thế quân địch.

Cương Phong kiếm mặc dù uy không thể đỡ, chợt gặp nửa bên hông của phi phong vũ trụ chặt đứt, nhất thời cũng khó có thể tiến lên.

Đường Liên Bích đứng lơ lửng phía trên quan tài bằng, phòng thủ đồng thời điều tức tinh thần, để lần sau đột kích súc súc chân khí.

Nhưng mà Ô Phong kiếm dù sao cũng là chủ sát thần khí, chủ thể bị ngăn trở, dư uy không giảm, lực sát thương hóa thành vụn kim quang nhỏ, hàng trăm con du động quanh người hắn, đám đông voi lớn tìm kiếm vết thương hấp thu máu tươi diệt.

Chúng đồ Nga Phản vội vàng tiếp chiến bày quỷ, đào ngũ ngăn cản cương phong kiếm phong, cũng không có cách nào

thay Đường Liên Bích Giải vây.

Chợt nghe tiếng gào thét động trời, dưới cầu thần quái nhào tới, thân thể khổng lồ bao trùm hơn phân nửa bầu trời, uy thế thần mãnh đủ để đập vỡ núi cao vạn trượng!

Gần có cương phong quấy nhiễu, trên có hung thần lẫm áp, Đường Liên Bích lần này xem ra là vạn khó may mắn thoát khỏi.

Nào ngờ sự tình lại có biến hóa kỳ lạ, thần quái còn cách hần hơn một trượng, bỗng nhiên cuộn tay lại, cầm như hến, giống như đàn gà nhìn thấy điều hâu, từng con ngoan ngoãn lùi về cầu dưới đáy ần nấp.

Yêu Hoàng than thở: “Thiên sư à, ta nói ngươi đã thất bại với địch nhân rồi.

Đường Liên Bích này là người như thế nào? Mấy lần xông vào Tề Thiên Cung gây chuyện, một cuồng đồ gặp thần giết thần gặp phật giết phật! Những thần quái này đều là bị hần dọa sợ, ngươi còn phóng ra đấu với hần, chẳng phải là chậm trễ công phu sao.” oán giận hai câu đôi giọng, nhắc nhở trong ần hàm gây khó dễ: “Nhưng cũng khó trách Thiên sư, năm đó Tề Thiên Cung đại chiến là do Pháp Thánh tiếp thủ.”

Thiên sư không ở hiện trường, vì vậy không biết lợi hại của Đường Liên Bích, hành động xuống dưới có thể thận trọng hơn một chút.”

Tử Hư Thiên Sư nói: “Thật không, có lợi hại hơn nữa cũng trở thành con thú bệnh lòng giam.

Lúc này hần bị thương nặng khó thoát, chỉ chờ lão phu thu mệnh!” thôi động kiếm lực về phía trước, định đẩy ra vũ trụ cách trở.

Đào Yêu Yêu biết nói không ngoa, cao giọng quát lớn: “Ma Ngưu đại phu, làm Đường Liên Bích trị thương!”

Ma Ngưu đại phu đang chờ đáp ứng, chợt thấy Đường Liên Bích triệt tiêu phòng ngự của Huyền Thủy kiếm, đem vết thương trước ngực lộ ra, kinh hô: “Hần lại phải mượn thống khổ phát công!” Kim quang vòng quanh thân giống như đàn cá mập xé gió, mục tiêu hơi có kẽ hở, một mạch tụ về phía vị trí chảy máu.

Ma Ngưu đại phu hoảng sợ nói: “Không muốn sống nữa sao, sẽ rất đau chết!” Nhĩ nghe “Xèo xèo” quái âm, giống như bàn ủi vào cơ thịt, kim quang chui vào vết thương Đường Liên Bích, không ngừng khuấy động thiêu đốt.

Đào Yêu Yêu ra sức chống đỡ cương phong kiếm, trong lòng lo lắng muốn cháy, liên tục sai khiến mắng: “Họ Đường người tránh ra phía sau cho ta, thành thật bảo đại phu chữa! Muốn chết cũng tránh xa một chút, tránh cho lão tử lo lắng cho phân thân!”

Đường Liên Bích cười lạnh nói: “A, xem ra ta quả thật không làm được, làm cho một tên ngu xuẩn thay ta lo lắng. “Hừ” một tiếng, hai hàng lông mày dựng thẳng lên, cánh tay giơ lên, Huyền Thủy Thần Kiếm nắm chặt trong lòng bàn tay, thủy quang màu bạc vờn quanh cổ tay hắn.

Chỉ thấy máu tươi im bất, vết thương nơi ngực phải nhanh chóng khép lại, vết kiếm trí mạng lại khép lại một cách thần kỳ! Lúc trước đấu pháp Ngao Sơn bị cương phong kiếm đâm bị thương, hắn từng chui vào đáy biển, mượn Huyền Thủy kiếm lực cùng thể thủy vạn quân tự chữa trị.

Loại liệu trị liệu này của Ma Ngưu đại phu đánh giá như vạn dao cát, người thường có thể chịu được.” Thủy quang hiện quá mức thương tổn tức là càng tốt, liệu liệu vận dụng càng thêm thành thạo, tương ứng cảm giác đau đớn cũng càng thêm nặng nề.

Các đồ đệ Nga Bí thấy thế sợ hãi cực kỳ thất sắc, Ma Ngưu đại phu càng là hồn vía lên mây, chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỵ xuống, run giọng nói: “Quả thực không phải người, không phải người...” Suy nghĩ trị thương mà không tính đau đớn, chính mình phí thân nghiên cứu chỉ đau, vất vả chế luyện thuốc tê, chẳng phải đều có công vô dụng sao?

Trước ngực Viên Bích Bích, quanh thân Đường Liên tán ra sương gió, nói: “Bên ngoài đã là Trung Thu Nguyệt Viên Phong.

Quỷ Bá, tháng ngày ước định ta chưa từng thay đổi, hiện tại chính là lúc người đền mạng.”

Đào Yêu Yêu nghe vậy tỉnh táo, kịch đấu nhiều ngày vài lần, đúng là cửa ải khó khăn do hắn luyện hóa Huyền Thủy Kiếm cố ý thiết lập cho hắn.

Tứ đại Thần Kiếm thuộc tính dương cương, chuyển biến phải là âm nhu thiên lúc, bởi vậy đều có liên quan tới trăng tròn bạc trắng.

Âm lưu thái âm tinh viên mãn tràn đầy thiên địa, chuyển hóa thần kiếm là tốt nhất.

Trong lúc đó vận chuyển chân nguyên tinh khiết, bên ngoài chịu cương phong kích thích, mượn đau nhức Tĩnh Không Tâm Cảnh, nhất cử có thể luyện Huyền Thủy Kiếm vào nguyên thần.

Kế này tuy là hành hiểm, lại để cho hắn đạt tới cảnh giới Hư Thiên Sư kiệt sức suy nghĩ mà không thể đạt tới! Ngày ước định lúc trước, tựa hồ bất lợi với mình, bây giờ xem ra ngược lại là có gan có thức, Phương lược một chút.

Suy nghĩ xoay chuyển như điện, mũi kiếm vận chuyển càng nhanh, mọi người chưa nghĩ thấu triệt, Đường Liên Bích đã đột nhiên bay ra.

Một đạo ngân quang xẹt qua giữa không trung, mang theo tiếng gió gào thét của Lôi Viêm Phong.

Uy lực Huyền Thủy kiếm so sánh cũng không gia tăng quá lớn, mà linh động xảo diệu như điều khiển cánh tay, dung thông vô gian với Phong Lôi đạo pháp, hiệu quả “Luyện hóa nhập thần” quả thực chưa từng thấy.

Đào Yêu Thiên biết rõ Tử Hư Thiên Sư không ngăn được một đòn này, mắt thấy hắn muốn phơi thây tại chỗ, đáy lòng bỗng dâng lên một trận đau đớn, không nhìn được xoay chuyển vũ trụ bắn về phía sau.

Đột nhiên ngân quang đụng vào gợn sóng màu xanh, nổ vang nặng nề, kiếm thể hiện lên mặt phẳng khuếch tán ra.

Nhưng Huyền Thủy kiếm đã cùng thần hồn Đường Liên Bích tương thông, khởi đầu dừng lại theo ý nghĩ, linh động như vật sống, chủ thể tuy là mũi nhọn của vũ trụ ngăn cản, một bộ phận kiếm quang vòng ra chướng ngại tiếp tục công kích về phía địch thân.

Tử Hư Thiên Sư cuống quít sử dụng cương phong kiếm chống đỡ, nào có thể chống đỡ được thần lực mười phần linh tính này.

Đột nhiên kiếm trong ngực bụng, há mồm phun ra máu tươi, cái đầu già nua chán nản rũ xuống.

Đường Liên Bích một kiếm đắc thủ, sau đó thế công cuộn cuộn phát ra.

Đào Yêu Yêu vội vàng nói: “Không thể giết!” Cố gắng vận kiếm chống đỡ.

Vũ trụ phong cũng là thông linh thần khí, gặp mạnh mà dài, uy lực tăng lên vĩnh viễn không hết.

Trong nháy mắt khắp bầu trời thanh ngân bắn ra, kiếm quang đan xen, hai đại thần khí hoặc quán hoặc đụng, khó khăn lắm đầu được trông phiên tương đương.

Đào Yêu Yêu trợn tròn mắt, toàn bộ công hiệu như Hấp Dương, Phản Chiếu đều triển khai, vẫn không thể đè ép được khí thế của đối phương.

Huyền Thủy kiếm quang kia giống như thủy ngân tiết địa, không gì không vào, mặc dù vũ trụ mũi kiếm sóng kiếm bao la như biển rộng, vẫn có thể thấy được đâm xuyên qua khe hở.

Đào Yêu Yêu âm thầm đoán đầu kiếm khó thắng, dưới tình thế cấp bách thi triển toàn thân giải thuật, bố trí Thiên Vương Thuần che chở cho Tử Hư Thiên Sư.

Chúng đồ nhao nhao mới đánh tan bầy quỷ, ở phía dưới đều nhìn ngây người, người người kinh ngạc không hiểu tại sao.

Tiểu Tuyết nói: “Hai người bọn họ sao lại đánh nhau!” Ban Lương Công lẩm bẩm cảm thán: “Kỳ quái, sư tôn bố trí phòng bị cho địch nhân, diễn như vậy là sao?”

Một bên Phương Linh Bảo vỗ tay cười nói: “Ta hiểu rồi, sư tôn vốn là đệ tử Hư Thiên Sư, trước mắt lâm trận phản chiến, muốn quay về môn hạ của Hư Tử.

Chơi vui vui, chúng ta đều phải làm đồ tử đồ tôn của Ma Vương!” Đã lâu không gặp hấn vờ ngớ ngẩn, giờ phút này chợt phát quái ngữ, mọi người lại không phản bác, ngoài kinh ngạc còn ần ần có mấy phân hợp lý.

Đang lúc nghi hoặc, Đường Liên Bích đột nhiên rút kiếm ra sau, hai mắt sáng quắc, phảng phất như hai khối băng bị thiêu đốt dưới nham thạch.

Đào Yêu Yêu đầu đầy mồ hôi, cầm kiếm thở hổn hển nói: “Dừng, dừng tay, ngươi không thể giết hần!” Lấy lại bình tĩnh, tiếp tục nói: “Đúng là Tử Hư Thiên Sư tội không thể tha thứ, nhưng hần làm việc ác là bị Yêu Hoàng mê hoặc.

Giết hần như vậy có ích lợi gì? Để cho hần ôm chắc không sai ý niệm trong đầu đi chết, có ý nghĩa gì? Đối với nguyên hung sau lưng có tổn thất gì? Nếu để cho hần hối hận cả đời vì tội, chuyển ý hướng thiện, đó mới là trừng phạt chân thật nhất, mới có thể từ trên rễ đánh bại yêu hoàng Ma thủ!” Thay khẩu khí, cao giọng nói: “Việc hàng đầu là tiêu diệt yêu hoàng!”

Đường Liên Bích nói: “Diệt Yêu Hoàng, bằng vào ngươi? Đan khoản Tâm Vương còn chưa thu đủ, làm sao diệt pháp? Tên ngu xuẩn cái gì cũng không biết, muốn nói lớn tiếng thì cút xa một chút!” Đào Yêu cả kinh, đang muốn hỏi: “Ngươi làm sao biết bí mật của Tâm Vương khoản?” Đường Liên Bích quát lên: “Cút ngay!” Lôi Viêm mãnh liệt lao tới, đánh tan vũ trụ phong, huyền thủy cuốn theo lao vào hư vô.

Đào Yêu Yêu giật mình, liều mạng thiết lập thuẫn hồi bảo vệ, lại đấu đá với Đường Liên Bích.

Đấu pháp kịch liệt vang vọng bầu trời, Tử Hư Thiên Sư phảng phất bị kinh động trong giấc ngủ sâu, chậm rãi ngẩng mặt, hoảng hốt nói: “Là ngươi cứu ta., Ngươi lại cứu ta... Đây là vì sao?” Đào điên biết câu hỏi này, đánh thức cơ hội tốt lành mà hần biết thoáng qua, trả lời: “Bởi vì ngươi là lão sư của ta! Ân sư dạy cho ta sự nhân ái đạo nghĩa! Mặc kệ ngươi dụng ý là đúng hay sai, rốt cuộc dạy ta đạo lý làm người - người có tình cảm tri tương báo, ta tuyệt đối không để ngươi mang theo tiếng máng cùng ác niệm của Ma Vương chết đi!”

Trong lúc nói câu này có hơi phân thần, mũi nhọn vũ trụ bị lộ, Huyền Thủy kiếm xuyên qua bình chương, bỗng dưng đánh về phía Thiên Linh Cái của Tử Hư Thiên Sư.

Lần tập kích này cực kỳ uy mãnh, cho dù có Thiên Vương Thuần phòng hộ, nguyên thần của Hư Thiên Sư vẫn bị đánh rách tả tơi.

Chỉ thấy kim ảnh hiện lên bên ngoài thân, dần dần thoát thân phiêu tẩu, đó là bộ phận hồn thể chứa Tàng Phong Kiếm, dù chưa luyện hóa nhập thân, cũng đã hỗn hợp chặt chẽ, một kinh phân liệt vĩnh viễn không thể nghịch chuyển, thể dẫn đến bản thể triệt để mai một.

Đào yêu bà con khuyên bảo một lúc lâu, kết quả Hư Thiên Sư còn phải làm Ma Vương mất mạng, một lời hy vọng mất thấy sắp thành bọt nước, nhất thời lửa giận xông thẳng lên não, quát lớn: “Người cái đồ hồn cầu đàn độn này, thật muốn đuổi tận giết tuyệt a!” Giảo rằng giờ kiếm hung hăng bỏ, vũ trụ phong trảm tiên diệt thân hùng uy đột nhiên hiện, tạm thời bức lui Huyền Thủy kiếm.

Yêu Hoàng ẩn thân trong vầng sáng màu tím, một mực nghiên rã nghiên lợi quan sát cục diện, vẻ mặt mang theo tức giận, giống như phi thường kiêng kỵ đào chết non.

Có lẽ nó nhớ tới chuyện trước đó, trên Thiên Nga sơn, đào cơ hồ thà rằng tự nhiên cũng tuyệt không chịu tàn hại người khác, không phải là do tín niệm liễu mình bảo vệ người khác này sử dụng? Nếu tất cả mọi người đều cố thủ thiện niệm, nào còn tìm được thân xác phóng túng ác độc? May mà hai người Đào Đường tranh chấp?, Tình cảnh quần bách của Yêu Hoàng tạm thời được thả lỏng, nhân cơ hội xúi giục: “Thiên sư tráng chí không thù hận mẫn hận, lý lẽ tiết giận thế nhân, có thể nào dễ dàng bỏ qua như vậy? Huống hồ người lao lực bốn ba một đời, hao hết tâm cơ mới tu thành đạo hạnh cao thâm, chẳng lẽ cứ như vậy vô ích từ bỏ?”

Tử Hư Thiên Sư chân động, chợt cảm thấy sinh cơ toàn thân, tinh lực, công pháp đang dần dần trôi đi, không khỏi sợ hãi muốn chết, kinh sợ nói: “Từ bỏ, không, tuyệt đối không!” Yêu Hoàng lời nói như lửa phun dầu, đem cuồng niệm lại chọn nóng bỏng.

Trong chốc lát khí lực của hắn tăng nhiều, xoay người về phía sau, vừa lặn vừa bò túm kim ảnh kia, kêu to: “Pháp lực của ta, thần kiếm của ta, dùng để giết sạch thế nhân nào, ta tuyệt không dừng tay...” Tựa hồ bị chấp niệm trói buộc, bóng người màu vàng chậm rãi đi chậm lại.

Lúc này tình hình chiến đấu dần dần phân định, Vũ Trụ Phong Kiếm các loại thần uy, mà vận dụng linh diệu kỳ là Đường Liên Bích thắng một chút.

Phía trước triển đấu say sưa, hần tiện tay hướng lên trên chém ra một đạo kiếm quang, kinh vân tầng mây, đỉnh trời, lạng yên vòng về phía sau.

Bởi vì kiếm quang cùng nguyên thần hợp nhất, kiếm chỗ tức người ở, thân hình bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Tử Hư Thiên Sư.

Đào Yêu Yêu không kịp ngăn cản, trong lòng cảm thấy lo sợ.

Yêu Hoàng nói: “Thiên sư còn có diệu kế sao không dùng!”
Tử Hư Thiên Sư ngẫm hiểu, một tay nắm chặt kim ảnh ẩn chứa pháp lực bản thân, một tay làm phép dẫn, cự bảo trên không đột ngột hàng xuống, tù linh ngục của Thiên Võ Túc ứng chiêu bay tới.

Đường Liên Bích dường như nhận ra, dừng bước chân lại.

Tử Hư Thiên Sư trở lại Côn Luân Tiên cảnh sau đó cướp đoạt quyền lực thủ lĩnh văn võ, phái nội pháp khí, pháp trận, linh vật đều có thể chuyển, nhưng dùng Tù Linh Ngục sao có thể ngăn cản Đường Liên Bích? Mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Đào Yêu Yêu thở hồng hộc chạy tới gần, chân chờ thu hồi vũ trụ phong, nhìn xung quanh pháo đài treo trên bầu trời kia.

Chợt thấy nửa bên tường cao ầm ầm sụp đổ, một cái lồng giam đập vào mi mắt.

Người bên trong lưng xuyên trường câu, xoay chuyển điên cuồng, chính là Vu Thần Tú của Đường Liên Bích sư huynh!

Yêu Hoàng âm dương quái khí nói: “Vừa rồi đào điên nói người nói có tình cảm, nhưng ta lại không tin chút nào.

Sư huynh hãm hại sư đệ, sư đệ oán hận trả thù, đây đều là do nhân tính gây ra, vừa tát vào mình liền là chính đạo, hà tất coi tình cảm như công xiềng trói tay chân.”

Đào Yêu Yêu ngộ được dụng ý của ác ma, la lên: “Đường Liên Bích, ngươi đừng vọng động!” Trong lòng bàn tay lộ ra thần phong, nóng lòng muốn truy sát Yêu Hoàng.

Lại muốn làm như lời Đường Liên Bích nói lúc trước, không biết rõ chân thật thuật Viên Liên là gì. Tâm Vương Đan khoản đủ loại nghi hoặc, chưa hẳn có thể chân chính trừ tận gốc Yêu Hoàng.

Hơn nữa Giải Linh còn phải dựa vào người hệ chuông, Đường Liên Bích cùng sư huynh của hắn ân cừ thâm sâu, người khác nhúng tay vào có thể đảo loạn khôn cực, oán kết trong lòng luôn càng tích càng nặng, tương lai chẳng phải lại thành nhược điểm Yêu Hoàng lợi dụng thao túng? Suy nghĩ mãi, còn phải do chính hắn quyết định mới thỏa đáng.

Đào Yêu Yêu tạm thời thu liễm phong thu lại vũ trụ, ngưng mắt yên lặng nhìn thế cục.

Yêu Hoàng nói: “Pháp Thánh nói cho ta biết, Vu Thần Tú bị nhốt trong tù, móc câu ngày đêm xoay chuyển, Đường công tử đã từng chịu đủ loại đau khổ này.

Nhưng cực khổ của người vì hắn mà ra, hình phạt của hắn lại là tự chịu tự chịu, hai cái há có thể đánh đồng với nhau.

Đại trượng phu có thù tất báo, tự tay giết chết cừu nhân mới gọi là thống khoái!” Đường Liên Bích trầm mặc không nói.

Trong lòng mọi người phan phan, đều nghĩ: “Hắn có giết chết sư huynh của hắn không.” Đào Yêu không nhịn được nói: “Đã là sư huynh sư đệ, sao có thể tự giết lẫn nhau.

Ác ma khiêu khích cừu sát chỉ muốn tìm ra con rối ký hờn mới, Đường Liên Bích, đầu óc người tỉnh táo một chút đi!”

Yêu Hoàng cười nói: ” Đào sư tôn nói bừa mà thành tập, người có biết vị sư huynh này đã làm gì đối với sư đệ không? Đã muốn giải oan cừu cho người ta rồi.” Đào điên cuồng nhướng mày, suy nghĩ tình hình cụ thể không thể nhìn thấu, trên ngũ khí loạn xạ hơn phân nửa là thích hợp cho hắn phản tác dụng, lập tức không đáp lại.

Yêu Hoàng nói tiếp: “Đường công tử lúc nhỏ đã táng gia, bốn phương phiêu bạt.

Thúc thúc Đường Văn Tông bí ẩn luyện công, hành tung của sư phụ Cửu U Tuyệt vô định, sớm chiều làm bạn chỉ có sư huynh Vu Thần Tú, bởi vậy trong mắt hắn tâm coi hắn là huynh trưởng ruột thịt... À, phải thân hơn huynh trưởng ruột thịt, nếu

như thần tú lâm nguy, đoạt lấy máu huyết nhỏ bé giúp hấn nhất định là Đường Liên Bích.

Ha ha, huynh đệ đồng tâm ý lợi hại Đoạn Kim, hai người bắt tay lang bạt tứ hải, làm vô số anh hùng hào cử làm cho người ta ghen hòng.”

“Đáng tiếc tình nghĩa sáng rõ động lòng người này lại ẩn giấu một số thứ khác - lợi cho bản thân, tham sinh, sợ mạnh hiệp yếu, cùng với Vệ đạo sĩ cho rằng ô uế âm u, kỳ thật là các loại đặc chất chân thật nhất trong nhân tính.

Đợi đến khi hai người lên vào Côn Luân trộm Minh Sương, rốt cuộc tất cả đều bại lộ không sót gì! Hai người bọn họ gặp phải chuyện Côn Luân Pháp Thánh chính hành ” Tàn hại sinh linh”, Vu Thần kiên kị Trường Sinh thế đại, kính sợ quyền uy thủ lĩnh Tiên Tông, chủ trương mặc kệ không hỏi Minh Triết bảo vệ bản thân, Đường Liên Bích lại cố ý muốn cứu người trừng phạt hung ác.

Hai huynh đệ tranh chấp không ngừng, Vu Thần Tú sau lưng phóng ám tiễn làm sư đệ bị thương nặng, còn vu khống sư đệ là hung thủ gian dâm ấu nữ, khiến Đường công tử hãm thân vũ sơn lao, chịu khổ luyện hồn khó có thể hình dung.”

“Ha ha, đây chính là tổn hại nhân tính lợi hại, lợi hại tránh hại, tham sinh sợ chết... biểu hiện giả dối của thân huynh trưởng đã bị phá hủy, nguy trạng của tình cảm đã bị xé nát, khuôn mặt thật của Vu Thần Tú thật có thể làm cái gọi là “hí đức nghĩa” không công tự phá! Bất quá, Đường công tử người không cần phải thương cảm, nhân sinh đến chính là như vậy, người hại ta hại người, nào có thiên lý công đạo, mạnh yếu tồn vong mới là chính nghĩa!

Cho nên buông tay thay mình báo thù đi, phóng thích oán hận tích oán, vỗ ngực vui vẻ, trở về bản thân mình mới là anh hùng hào kiệt!”

Từng câu cổ động truyền vào trong tai, đám người Ngao Tâm Tử lòng nóng lên, chỉ cảm thấy đánh thẳng vào tầng sâu nhất ý chí, cơ hồ đều sắp bị Yêu Hoàng thuyết phục.

Đường Liên Bích vẫn như trước tĩnh lặng như bàn thạch, bên môi chỉ hiện lên một tia ý cười khinh miệt.

Lý Phượng Kỳ cũng là người đầu tiên, lòng dạ uyên bác anh hùng thức anh hùng, vừa nhìn thấy thần thái Đường Liên Bích, lập tức hần lĩnh hội lựa chọn, quay đầu lại cười nói: “Được rồi, Tề Thiên Cung chúng ta xem như bắt được, ai đi theo ta tìm bạch linh chi?”

Chúng đồ ngạc nhiên, Tầm Tư Yêu Hoàng còn đang quấy phá, thắng bại chưa định, sao có thể dễ dàng rút lui khỏi trung tâm tranh chấp? Chỉ có Linh Bảo Phương Chi vỗ tay cười hì hì: “Ta theo đại sư huynh đi, nếu bàn về bản lĩnh tầm bảo, ai có thể sánh bằng đan dược đầu đồ của ta.” Lý Phượng Kỳ nói: “Nói không sai, Bạch Linh Chi hẳn là thuộc về loại tiên thảo, Tầm Thảo Luyện Đan là bản lĩnh đan dược trông coi gia tộc, người liền dẫn đường cho ta là được rồi.”

Những người khác bảo vệ tốt quan tài bằng của Long sư muội, chờ đợi mệnh lệnh kế tiếp của sư tôn.”

Tiểu Tuyết vội hỏi: “Vậy cục diện bế tắc trước mắt thì sao? Nếu như lại có đám đông yêu ma, người đi rồi ai dẫn bọn ta đi nghênh chiến?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Một trận chiến này ma đạo nhất định thua, Đường Liên Bích sẽ thu thập tàn cuộc.

Ha ha, lấy Bạch Linh Chi càng sớm càng tốt, cũng không thể để cho Long sư muội chờ quá lâu.” Nói xong, mang theo Phương Linh Bảo bay lên không, hướng chỗ bảo quang lập loè.

Thần quái phía dưới cầu dài e ngại Đường Liên Bích, tất cả đều giấu đầu đười, không có nhảy lên ngăn cản người ngoài.

Chúng đồ san hô nửa tin nửa ngờ, chuyển hướng lên trên cầu dài, chỉ thấy Đường Liên Bích bước về phía trước hai bước,

Đào Yêu Yêu rất là khẩn trương, liên tục nhắc nhở: “Đường Liên Bích, đừng để Yêu Hoàng xâm chiếm tâm cảnh!” Trong tay lại lần nữa nắm chặt vũ trụ, thầm nghĩ nếu Đường Liên Bích hóa thân thành tân Ma Vương, vậy thì khó giải quyết hơn nhiều so với Tử Hư Thiên Sư, lúc khẩn yếu chỉ có thể cưỡng ép xuất kiếm, xua đuổi ác ma bỏ đi nan đề.

Về phần Đường Liên Bích vẫn chưa mở được khúc mắc, tương lai còn phải bị ác ma mê hoặc, các hậu chiêu lúc này

đều không để ý tới thâm tâm.

Trong lúc toàn thần đề phòng, chỉ nghe Yêu Hoàng liên tục la hét: “Giết chết Vu Thần Tú, giết chết Hư Thiên Sư, giết sạch mỗi người bọn họ, để hận ý của mình biến thành hiện thực...” Một tiếng sau so sánh rõ ràng, thật tượng là sự gắng gượng phát ra từ đáy lòng mình.

Đường Liên Bích chợt dừng bước, lạnh lùng nói: “Dựa vào cái dạng heo người kêu chó sủa, cũng có thể khiến ta chống đỡ được?”

Lời còn chưa dứt, hai cơn gió sương nổi lên, ẩn chứa huyền thủy kiếm lực, chớp mắt đã cắt đứt cả vũ sơn kiên cố như kim cương.

Vu Thần Tú rơi xuống mặt đất, toàn bộ móc dài xuyên vào xương cốt vỡ nát, dù chưa thức tỉnh, nhưng hô hấp đều đặn, hiển thị đã thoát khỏi sự tra tấn quay cuồng của móc câu tra tấn.

Yêu Hoàng sợ hãi ngã xuống đất, khàn giọng nói: “Người, người lại buông tha cừu nhân, còn giúp hắn thoát khốn...” Ánh mắt chợt lộ ra sắc mặt vui mừng, lại nhìn Đường Liên Bích đi hướng Hư Thiên Sư, tiếp theo trông cây vào hắn chắc chắn ghi nhớ thâm cừu của gia tộc, hướng kẻ địch thống hận nhất đòi trả nợ máu.

Lúc này Hư Thiên Sư sắp không bắt được kim ảnh, nửa năm giấy dựa, trong miệng kêu lên: “Pháp lực của ta, thần kiếm của ta...” Vạn phần đau khổ lưu luyến.

Ông tay áo của Đường Liên Bích run lên, lấy ra một cái Thất Bảo Lưu Ly Hạp, môi anh đào niệm vài câu chú ngữ.

Kim ảnh kia lập tức một phân thành hai: Kim sắc kỳ quang trở lại như cũ hình dạng bình khí Liễu Diệp, nhẹ nhàng bay vào trong hạp, chính là thực thể Nghệ Phong Thần Kiếm; bóng người tối tăm phiêu tán ra bốn phía, vàng sáng màu tím dập tắt theo, pháp thuật Chân Khí ra hiệu cho thấy đều hóa thành không khí.

Tử Hư Thiên Sư mất pháp lực, thần kiếm, nguyên thần thiếu hụt không đầy đủ, duỗi dài ra cánh tay giống như củi khô, lầm bầm nói: “Không còn, cũng không có, hắc hắc...” Tóc biến

thành xám trắng, khắp khuôn mặt là nụ cười điên dại vô ưu vô lự, quát thẳng cổ họng: “Ha ha, hết rồi, hết rồi, đều không còn...”

Mắt thấy hấn thất pháp mà chưa chết, đào yêu đột nhiên tỉnh ngộ —— Đường Liên Bích sơ khai không có hạ độc thủ, một kiếm kia vận lực khéo léo chí đỉnh, chỉ chia pháp lực của Tử Hư Thiên Sư ra, nội đan vỡ nát, huyết mạch tạng phủ không sinh ra tổn thương trí mạng, thủ pháp bậc này giống như vẩy kim châm lấy ra cát trong thịt, có thể nói là tinh tế tỉ mỉ, diện câu đều đến gần.

Đào Yêu Yêu này hơi cảm thấy an ủi “Người này sao nghĩ chu toàn vậy, sao không nói rõ sớm một chút, hại ta đấu trời tối mịt... Hừ, rõ ràng là cố ý làm như vậy, người này thích đùa nghịch ngang ngược dừng mãi, tuyệt không chịu giảng đạo lý với người ta.” Trong lúc suy nghĩ, cảm giác chán ghét lại sinh ra cảm giác chán ghét.

Đường Liên ngọc duỗi ngón tay khê vuốt, cẩn thận kiểm tra kiếm thể Ninh Tức, thanh thần kiếm thứ hai cuối cùng cũng thu được, đi tới thương thể kế hoạch thêm vài phần tính toán.

Yêu Hoàng ngồi đợi cả buổi, không thấy cảnh tượng gì xảy ra, run run hỏi: “Sao ngươi không giết Tử Hư, vì sao không giết hấn...” Đường Liên Bích thu hồi hộp báu, liếc mắt nhìn Hư Thiên sư một cái.

Người này rồi bù kều la mệt mỏi, đang ngồi dưới đất giờ chân lên, giống như bung một quyển thiên tự văn, ngơ ngác đọc: “Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, nhật nguyệt doanh nghiệp, thần túc liệt trưng... Chữ này viết thế nào, chữ này kéo một cái, ai da, tên này là gì đây...” Đường Liên Bích chuyển ánh mắt, ngạo nghễ nói: “Giết một tên điên không thể hoàn thủ? Há lại là đời sau của Đường gia!”

Những lời này nói ra, Yêu Hoàng kêu to ngã ngựa, oán ý sát ý như thủy triều tuôn trào, thân thể Diệu Hương Tử không thể chịu nổi, thoáng qua hóa thành một bộ thi thể cháy khét lẹt.

Linh Bảo khởi tử kinh thiên ba lần bảy lần.

Đào Yêu Yêu cướp đến gần xem xét, Diệu Hương Tử Khí tuyệt hồn diệt, sớm đã chết hẳn rồi.

Lại nhìn phong thanh vân đạm khắp nơi, hoàn toàn không có dấu vết Yêu Hoàng chạy trốn, Đào Yêu Yêu Yêu mất hút quá mức cảm thấy ngoài ý muốn: “Không cần chấp niệm cũng có thể chạy thoát? Không giống mấy lần trước... Nói vậy hẳn đám tà đồ Trường Sinh Thiên đều đã luyện qua thuật chân tâm tròn, bởi vì trường kỳ quan tướng ma tướng, tâm cảnh mở ra bí đạo, có thể để Yêu Hoàng tùy thời di chuyển nhập vào thân thể người.

Thuật này bắt nguồn từ Ký Hồn Pháp thâm ảo nhất Thiên Sơn, quỷ biến khó lường, xem ra Diệt Ma thật sự không dễ dàng.” Hồi tưởng vừa rồi đấu pháp kịch liệt, chấp niệm lại ẩn ẩn không xuất ra, hiển nhiên Yêu Hoàng đoán chừng Hư Thiên Sư con trai mình có thể đã suy sụp, giống như sợ lúc rút lui hành tung lộ ra ngoài, mới không thi triển ma pháp.

Nghe đồn Yêu Hoàng thiết lập mưu tính xảo, một vòng chụp một vòng, gần đây anh em qua lại mấy lần, mới bắt đầu cảm nhận được khúc chiết cùng gian nan của diệt ma.

Chúng đồ Ngao Thiên theo sau đuôi theo cầu dài.

Ma Ngưu đại phu ngồi xổm xem xét thương tình Vu Thần Tú, lấy ngân châm ở đỉnh chóp hần, mũi lõm xuống, chắc chắc cảm thán: “Cổ quái, quái lạ vô cùng.

Ta hành nghề bao nhiêu năm rồi, vẫn là lần đầu gặp loại quái trạng không chết không sống này, bán chết bán sống bán chết, sống không bằng chết, trong cái chết ẩn chứa sức sống vô tận...”

Đường Liên Bích đứng một bên, mặt hướng về phía trước, dư quang khóe mắt cũng chưa hướng về Vu Thần Tú chỉ một cái.

Mọi người lại có thể cảm giác ra sự quan tâm trong lòng hần: Cho dù đã hại chính mình, tình nghĩa lúc trước cuối cùng cũng không cắt bỏ, Vu Thần Tú chỉ cần còn một đường sinh cơ,

không thể kiên quyết quyết như đối với quỷ hồn như vậy được.

Mọi người âm thầm gật đầu: “Đừng nói Đường Liên Bích lạnh như băng, kỳ thật trong lòng cũng có một mặt ôn Hi nhu hòa.” Cảm giác thân cận tự nhiên sinh ra, Hoàng U thúc giục Ma Ngưu đại phu: “Người chết đi, niệm niệm pháp quán quanh khẩu lệnh! Ngược lại nói cho chính xác, người này có cứu hay không? “Ma Ngưu đại phu nói: “Sợ gì, loại bệnh lạ này ngàn năm khó gặp, đợi ta nghiên cứu một phen rồi nói.” Cúi đầu tự làm việc của mình.”

Một bên khác, Tử Hư Thiên Sư ngồi dựa lưng vào lan can cầu, ngón tay vẽ lên mặt bàn chân nhiều lần, như là tư thế cầm bút viết chữ.

Chỉ thấy tóc trắng rủ xuống hai gò má, ánh mắt mê man thất thần, nói thầm: “Cái gì đây? Chữ này phải đọc thế nào đây?” Nghiêm nhiên một lão đầu ngốc nghếch, đâu còn chút phong thái của tiên tông đại sư! Đào Yêu Yêu dựa vào hai bước, ngửa mặt lên trời nói: “Chữ viết này thật khó nhận...” Động tác trên tay cứng ngắc, trái một chút, rõ ràng là chữ người.

Côn Luân Thư Tiên ôm đầy bụng kinh luân, cuối cùng ngay cả chữ người cũng không nhận ra.

Trong lòng Tiểu Tuyết không đành lòng, gọi: “Người này cũng sinh bệnh lạ, đại phu người nhanh chữa cho hắn đi.” Đào Yêu Yêu khoát tay chặn lại nói: “Không cần chữa nữa, nguyên thần của hắn hao tổn quá nhiều, đạo hạnh mất hết tâm trí, vĩnh viễn không trị được.” Thực tế mặc dù như thế, đến cùng là không cam lòng.

Đối mặt với vị sư trưởng đã từng kính yêu này, vị này cơ hồ thiết kế tính cách của mình, chí hướng, Vận Mệnh, thậm chí Sở tiên sinh của hôn nhân, mang đến cho Tuyên Côn Hoàn, Đào Hành cường tráng một thân gia đình “Ma Vương Quỷ Bá” mang đến thâm nan khổ cực... Ân oán thị phi tính như thế nào? Giờ phút này đào cơ hồ không có ý truy cứu, một ý nghĩ trầm ngâm, chỉ muốn tìm cho lão giả đáng thương này một chỗ dựa, để hắn sống sót bình thường qua đời bình thường.

Nhưng làm sao công bằng dẹp yên? Đồ đệ tiền nhiệm oan chết, mười hai kiếm Càn Khôn bị hại, sư tôn Ngao Chính đáng

trừng phạt hung phạt tội.

Bản thân có thể vứt bỏ thù hận, nhưng trách nhiệm của môn phái không thể học quên, càng không thể thay thế nhiều người bị hại đưa ra phán quyết.

Tiểu Tuyết và hắc tâm ý tương thông, thấy thế nói: “Người vì xử trí Quỷ bá mà sầu sao? Ta ngược lại có một chủ ý...” sát tai nói hai câu.

Mắt Đào Yêu Yêu sáng ngời, gật đầu nói: “Không tệ, chủ ý này rất hay, sao ta lại không nghĩ tới chứ.

Tuyết muội thật sự là đại trí nhược... A, không phải Nhược Ngu, là bình thường không đùa nghịch tiểu thông minh, thời điểm mâu chốt đều nói ở trên ý định.” Khoa khen chưa được mấy tuổi, nhũu mày nói: “Nhưng, Càn Khôn mười hai món nợ máu chưa đền, mọi người sao chịu bỏ qua cho hắc.”

Tiểu Tuyết cười nói: “Đệ tử Nga Sơn sao có thể so đo với một tên điên? Đường Liên Bích nói rất có lý, mọi người cũng đều nghĩ như vậy.” Lời này giống như gió ấm áp, trong nháy mắt thổi tan mây buồn, dời mắt nhìn, chúng đồ đệ khí sắc bình hòa, quả thật không có ý chém tận giết tuyệt ý tứ.

Đào Yêu Yêu trở nên sáng sủa hơn, đến tận đây mới có cảm giác được toàn thắng, cười nói: “Được, cứ làm như vậy đi! Ma Ngu đại phu chăm sóc Vu Thần Tú, là sống chết mang về núi cần thận xem xét.

Độn Giáp Đồ vội vàng đem hậu doanh chuyển đến, Tử Hư Thiên Sư tạm thời an trí bên trong, về sau lại bố trí cho hắc một chỗ tốt hơn.

Đúng rồi, đại ca ở đâu? Chúng ta thương lượng một chút, làm sao ổn định năm bạch linh chi trong tay.”

Âu Dương Cô Bình nói: “Còn cần thương lượng sao.

Hắc đi trước một bước, mang theo Phương Linh Bảo lấy Bạch Linh Chi.”

Đào Yêu Yêu chỉ chú ý tới tranh chấp trên cầu, nơi khác thay đổi không lưu ý, nghe vậy khê kinh ngạc nói: “Đại ca bước đi vội, chỉ sợ phải gặp phiền toái.”

Ban Lương Công nói: “Tử Hư Thiên Sư đã bị đánh bại, còn gì phải sợ? Chẳng lẽ hai tên Ma Vương còn lại muốn hiện thân?”
Lan Thế Hải nói: “Ngự Thiên Long ở Đông Hải, chỉ chiếm Trung Nguyên, sẽ không dấn thân vào tranh đấu của Côn Luân Tiên Cảnh?”

Ta nghe nói thủ hạ số một của Yêu Hoàng gọi là “Xích Tinh Thần Bổng”, ma lực hơn xa ba tên Ma Vương khác, ngược lại là kình địch chúng ta cần phải phòng bị.” Dương Tiểu Xuyên nói: “Côn Luân Pháp Thánh đâu? Đừng quên Pháp Thánh cũng là đối thủ của chúng ta.”

Đào Yêu Yêu lắc đầu nói: “Ngoại trừ Hư Thiên Sư ra, ở nơi này không còn cường ma nữa rồi.

Vừa rồi cương phong kiếm đại sát tứ phương, ta phóng Thiên Vương thuần bảo hộ sinh linh Tiên Cung, trong môn cảm thấy mục tiêu pháp lực cao cường của mình.

Ta đang lo lắng cho một nỗi lo khác.” Tiểu Tuyết hỏi: “Vốn gì phải lo lắng?”

Đào Yêu Yêu nhìn mây khói mờ ảo xa xa, nói: “Tiên Ma Phàm Tam Giới, tính chất khác nhau về không gian khác nhau.

Thời gian Tiên Cảnh trôi qua nhanh hơn Phàm gian, chúng ta tiến vào đã lâu, ngoại giới vừa tới ngày mười lăm tháng tám.

Thời gian trôi qua không cách biệt bao nhiêu, có thể thấy được tính chất của tiên cảnh đã bị ma khí thay đổi.

Chỉ là bởi vì từng bị chấp niệm kết ảnh hưởng, bên ngoài nhìn không ra ma khí mà thôi...”

Dương Tiểu Xuyên giật mình nói: “Ai nha, nếu ma khí rỗng tuếch, Tiên cảnh biến trở về nguyên dạng, chúng ta ở lại chỗ này chẳng phải quá nguy hiểm sao!” Đào Yêu yêu nói: “Đúng vậy, cho nên ta gọi là Hoàng U đón người của hậu doanh, để cho một khắc khi ma khí tiêu tán, mọi người đồng loạt rút lui.” Hơi ngừng một chút, tiếp tục nói: “Lúc này Quý Bá chiến bại, Yêu Hoàng chạy xa, Tiên cảnh lại không hoàn nguyên, phía trước một chỗ khẳng định có Ma khí kết cấu, có lẽ còn ẩn giấu cơ quan.

Ta định tìm Cầm Tiên tra rõ lộ tuyến trước, tìm mọi cách ổn thỏa rồi mới tiến vào, không ngờ đại ca...”

Vừa nói đến đoạn này, Đường Liên ngọc thân bay lên không, bay về phía chỗ bảo quang chớp động.

Âu Dương Cô Bình nói: “Không đợi được cũng phải điều tra rõ.

Hắn biết con đường lấy bảo vật, chúng ta mau đuổi theo!” Thế không thể chậm trễ, chúng đồ liền đợi động tĩnh.

Đào Yêu Yêu hạ lệnh: “Thần nông thủ đồ trông coi thương thế, Tiểu Xuyên huynh trông coi quan tài bằng, hai người các người lưu lại tiếp ứng hậu doanh.

Kỳ xảo thủ đồ tìm kiếm khắp nơi, cứu Cẩm Tiên Họa Tiên và tiên khách Côn Luân may mắn còn sống ra, những người còn lại đi theo ta đoạt bảo!” Tung mây trên mặt đất, dẫn đầu mọi người bay thẳng tới đám mây.

Đi không bao lâu, xuyên qua sương mù nồng đậm, chỉ thấy cây cầu dài kia nhảy nhót lên, giống như giao long bay lên chín tầng trời, cuối cùng an bài tại trung tâm bảo quang, bên cạnh lập thạch bài viết “Thông Thiên”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Cầu này tên là “Thông Thiên Kiều”, Côn Luân chủ tu Địa Pháp Khôn đạo, cuối cùng thông hướng thiên pháp Càn Đạo.

Cảnh Quan nói rõ pháp lý, chắc là sắp đến điểm cuối của Côn Luân Tiên Cảnh rồi.” Đầu cầu cách xa mấy dặm, một thang trời lượn vòng trong mây, phía trên ẩn ẩn hiện lộ sơn sắc.

Đào Yêu Yêu âm âm động tụng: “Hay cho một con voi liên sơn! Nơi đó có nối liền với Thiên Sơn Tiên Cảnh hay sao?” Dưới thang trời là một bảo lâu kho báu, lơ lửng tám biển khắc hai chữ “Thiên Nguyên”.

Quang hoa trước đó là từ chỗ Thiên Nguyên lâu tán phát ra, lúc này đã phiêu ly khỏi vị trí cũ, như đom đóm tới lui lúc ẩn lúc hiện.

Bên ngoài Tàng Bảo lâu là bờ sân phương chính, bờ sân dài đều là nửa xá, bốn góc đốt chậu than, giá chậu đen trắng các loại, biên giới do tường ngọc cao ngất xây thành.

Đám người Ngao Bí vừa muốn vượt tường mà vào, Đào Yêu Yêu nói: “Chậm! Dưới đáy có kỳ quặc!” Chỉ thấy bảo quang

bỗng dưng định trụ, một đứa bé mặc áo trắng đứng thẳng trên đầu tường, kêu gào chói tai: “Ta không làm, ta không làm, hai hán tử kia không đi, hai đứa nhỏ bắt nạt, một nhóm người giúp đỡ lại chạy tới dùng sức mạnh.

Các người cạy nhiều hiệp ít, có hiểu quy củ chơi cờ hay không!” Tay phải giơ cao một vật, tay chân tai mắt đều đầy đủ, hào quang trắng lóa, giống như một đứa trẻ toàn thân bôi đầy bột trần châu.

Trong lòng mọi người phanh phanh nhảy lên, nhớ lại Xích Linh Chi cũng là hình thái trẻ mới sinh, vật trước mắt này nghiễm nhiên tái tạo, không phải Bạch Linh Chi thì là cái gì?

Linh niệm Đào Yêu cực kỳ nhạy cảm, cảm nhận được đứa trẻ mặc áo trắng kia không phải người mà không phải yêu, thể tính gần như là cổ thần, lắng nghe kỹ chữ hán nhắc tới ” ván cờ, trợ thủ” này, lại nhìn dáng vẻ đập bình bình, mơ hồ ngộ ra đại khái “Gian vây chính giữa chính giữa là Thiên Nguyên, chậu lửa đen trắng làm ghế ngồi., Phía dưới đập đồng là pháp giới hình bàn cờ! Linh bảo bên phía đại ca rơi vào trong đó, từ bên ngoài không thấy tung tích.” Đang suy nghĩ, Lan Thế Hải hô: “Vị tiểu ca kia mời người là tiên đồng phương nào?” Tiểu hài tử áo trắng nói: “Ta sao, Bạch Linh Chi nhìn bảo vật đại diện cũng vậy, các người muốn tiên bảo trường sinh? Một chọi một chọi cờ vây với ta, nếu ai thắng ta, ta liền hai tay dâng bảo bối này!”

Đường Liên Bích đứng lơ lửng bên tường, lãnh đạm nói:

“Xem bảo đại tướng? Trước kia sao ta chưa từng gặp qua.”

Sương Phong bao vây quanh, thể đánh người đoạt bảo, chớp mắt lại lùi về cuối tay áo, tiểu hài áo trắng xinh đẹp vẫn bình yên vô sự.

Mọi người đều hoảng sợ, cân nhắc pháp lực Đường Liên Bích mạnh mẽ cỡ nào, Huyền Thủy kiếm một khi xuất không ai có thể ngăn cản, sao lần này lại không công mà lui? Ngay cả đối phương nửa sợi lông cũng không bị thương! Đứa trẻ về mặt đặc ý, chỉ vào Đường Liên Bích nói: “Ta biết người là đại ca thủ Phong Lôi, mấy lần đại náo Tề Thiên Cung, đều đại náo Tề Thiên Cung., Lần trước còn cướp đi bảo vật trấn cung của Đạo Tổ, Xích Linh Chi, hừ hừ!” Tức giận chống nạnh, nói ra: “Lúc này không giống ngày xưa, Pháp Thánh phái ta trông coi

bảo vật, ngươi lại đến cướp xem!” Đường Liên Bích không nói, hình như có bận khoản.

Đào Yêu Yêu hỏi: “Ngươi là thủ hạ của Pháp Thánh, sao có thể thiết lập ván cờ ngăn địch, là Côn Luân Kỳ Tiên dạy ngươi?” Tiểu hải tử áo trắng nghe hắn hiểu ra huyền cơ, không khỏi biến sắc mặt, gật đầu nói: “Ngươi chính là sư tôn mới của Nga hốt phái? Quả nhiên kiến thức phi phàm, đáng tiếc chỉ biết một điều., Không biết...” Lời còn chưa nói xong, chợt thấy Âu Dương Cô Bình nói: “Không tốt! Hắn bị giam ở bên trong!” Vừa rồi tay áo chiếm một quẻ, tính ra Lý Phượng Kỳ gặp nạn, tình ý nóng lòng vô cùng, không để ý hướng sư tôn xin chỉ thị, lập tức nhảy xuống khỏi tường rào lao vào đập bằng phẳng.

Pháp giới kia biến hóa kỳ diệu, nguy cơ bốn bề, may mà quẻ bói người đầu lĩnh mang tuyệt học, trước đó biết được khác thường, tức là lấy đạo pháp bản môn đo lường định cát hung, một hơi rẽ tám ngoặt vội vã, chỉ một thoáng đã tìm được điểm tương đối an ổn điểm vị.

Ngưng khí đứng vững bước chân, thân ảnh Lý Phượng Kỳ nhanh chóng hiện ra, giống như bởi vì Cô Bình mặc vào màn che thân lộ ra.

Đứa bé áo trắng kêu lên: “Cô cả sống, kỳ diệu dưới cờ này! Cô gái này sinh rất tốt!”

Chỉ thấy Lý Phượng Kỳ ngưng thân đứng lặng, bốn phía Hồng Minh kiếm xoay quanh đâm xuyên, phát ra tiếng xé gió xé gió vụn khí.

Kiểm pháp yếu quyết ở chỗ vận kiếm điệp thế, mà giờ phút này thân thể yên tĩnh như sơn nhạc, kiếm thế động như phi toa, động tĩnh chỉ đạo đều tùy tâm niệm, các loại diệu ý vô cùng, chính là thần hiệu của Hồng Minh kiếm thuật tầng thứ chín “Tĩnh Tốc Vân Hãn”

Hải đồng áo trắng càng thêm kinh dị, liên tục nói: “Cái này, cái này, kiếm thuật tâm ngự kiếm này, không ngờ lại có thể tự nhiên như vậy.

Lại là một đại cao thủ! Toàn thể cao thủ Nga Phái xuất động sao!” Cô Bình tới gần bên người, nói: “Có thể tìm được ngươi

rồi! Các nơi hung hiểm vô cùng, chỉ có nơi này hơi thấy an bình một chút.” Lý Phượng Kỳ nắm chặt cổ tay nàng, khuyên bảo: “Đừng lộn xộn, binh mã của địch nhân rất mạnh, không thể liều mạng, đâm thủng chỗ yếu kém mới có thể thoát khỏi vòng vây.” Trong khi nói chuyện phạm vi Hồng Minh Kiếm Phi Thứ tăng lớn, nhanh chóng tới gần tường vây biên giới.

Hiện nhiên tình thế khôn cùng dần dần tan vỡ, Lý Phượng Kỳ rất nhanh đã đem đột phá vòng vây thắng được.

Trong lòng Tiểu Tuyết có nghi hoặc, hỏi: “Bọn họ nói binh mã, vây nặng gì đó, sao ta không thấy?” Đào Yêu điên tiết nói: “Trong cục u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo.

Người chơi cờ khi thì chường vận ngàn vạn hung binh, khi thì hãm vào trùng điệp quân địch, các loại biến hóa đều do tâm cảnh sinh ra, người ngoài không nhìn thấy được.”

Hài đồng áo trắng mắt thấy bại cục đã định, mặt đỏ lên nói: “Không tính, cục này không tính, nào có mấy người hạ một mình ta đạo lý! Thắng cũng không làm gì!” Trở thành người điên rồ nói: “Ngươi bao nhiêu khi đánh cờ, ở bên cạnh thổi phồng, xúi giục người ta mắc mưu, tính nét cùng Yêu Hoàng một đường.” Nói xong nhảy lên đỉnh “Thiên Nguyên lâu”, quát lên: “Xem ta vạch trần diễn trò của các ngươi!” Vũ trụ phong xuyên vào lòng đất, gợn sóng xanh tràn ngập bốn phía.

Trong sát na chân hình pháp giới hiện ra, trên đập vuông tung hoành mười chín đạo hắc tuyến, trùng hợp bố trí thành hình bàn cờ chế tạo hình dáng bàn cờ.

Ở giữa rải rác rất nhiều hài cốt, bạch cốt, đều là những tiên khách Côn Luân gần đây không phục Ma đạo uy bức, bị đưa vào ván cờ vây chết.

Mà góc Đông Bắc còn có một bóng người nhảy nhót tung bừng, lại là Phương Linh Bảo nuốt liên tục đan dược, sử dụng độn giáp thuật cùng Phong Lô Thuật, đang cố gắng hết sức ứng phó hiểm trở.

Lúc trước tiến vào pháp giới hắc đã luống cuống, không giống Lý Phượng Kỳ vững vàng thủ tĩnh như vậy, chột thấy vô số binh mã xông tới, nghĩ đến muốn xoay người lui về, không ngờ chính phạm vào đại kỵ của ” hồi hận kỳ”

Trong khoảnh khắc áp lực hai bên tăng vọt, tả tránh trái không phải, hữu phong cũng không đúng, một trái một phải xoay không ngừng, lại đẩy vào đường chết ” nhẫn” trong kỳ lý: Tiên thoái lui không thể làm theo ý mình, pháp lực bị rút tở bóc kén hao tổn, như vậy đến tường đá, nhất định hủy diệt ngọn đèn khô hình thần câu hủ.

Đào Yêu Yêu nói: “Pháp giới này cực kỳ âm hiểm, khinh người thương sinh ở vô hình, đợi ta trực tiếp phá vỡ là được!” Thần lực tiềm vận, kiếm sóng màu xanh chấn động, tường cao sụp đổ, chậu than lật đổ, đường nét của ván cờ cũng tiêu tán theo.

Phương Linh Bảo vây khốn Ách Ách đột nhiên được giải, một mối ghé vào bên cạnh đá vụn há miệng thở dốc.

Đứa bé áo trắng khóc lớn một tiếng, ôm lấy Bạch Linh Chi la loạn: “Lấy người đông hiệp yếu, lấy lớn đè nhỏ, ta không làm nữa...” Tiểu Tuyết nói: “Đừng nghịch, mau giao Bạch Linh Chi ra đây!” Cúc Anh kiếm chia ra mười hai đường bay ra, âm thầm hợp tác đấu kiếm trong Càn Khôn Trấn Ma Trận pháp của Càn Khôn.

Chỉ thấy mũi nhọn phá mây xuyên không, từ Tứ Tượng Bát Quái mười hai phương nhanh chóng đâm địch nhân.

Đào Yêu Yêu chợt nói: “Chậm đã!” Điều động kiếm ba ngăn cản Cúc Anh kiếm quay về.

Tiểu Tuyết nói: “Sao vậy?” Đào Yêu Yêu nói: “Không thể làm hấn bị thương! Hấn bị thương Linh Chi sẽ bị hao tổn! Nếu bị giết, Tiên bảo cũng sẽ hỏng mất.” Trong lúc đang bình tĩnh, hấn đã dùng Linh Niệm cảm giác rõ ràng, đứa bé mặc áo trắng này lại tổn hại cùng Bạch Linh Chi, đồng mệnh tương liên! Đào Yêu nhìn Đường Liên Bích, thầm nghĩ “Đầu Thử sợ khí, hấn muốn công mà không tiến, thì ra sớm đã thấy rõ lợi hại trong đó.”

Bạch y đồng nín khóc cười nói: “Coi như các ngươi thức thời, đã biết ta quý giá, thì nên khách khách khí với ta mới tốt.” Đào Yêu Yêu nói: “Người đợi thế nào?” Đang lúc gặp Lý Phương Kỳ mang theo Cô Bình nhảy ra, nghe thấy đối đáp tâm đã rõ ràng.

Hắn là đệ tử đầu bảng Huyền Môn, công thủ phán đoán nhanh nhẹn nhất, lập tức nói: “Nếu như muốn có được Bạch Linh Chi, người muốn chúng ta dùng vật gì để trao đổi, trực tiếp nói rõ ràng thôi.” Bạch y đồng nói: “Nói điều kiện là được, ta thật sự muốn để cho các người làm một việc.”

Bạch y đồng nói: “Nghe nói Chân Võ Trận chính là đạo pháp tối cao của Huyền môn, mà sư tôn mới của Ngao Bính nắm giữ Chí Tôn Ma Kiếm Vũ Trụ Phong.

Chân Võ Trận, vũ trụ phong, hai cái ai cao nhất, ai là chí tôn, cũng dạy ta không thấu, hay là các người chia hai bên đại chiến một hồi, Chân Võ Trận đối với vũ trụ phong, bất luận bên kia thắng bại, chỉ cần liều mạng ra cái người chết ta sống, Bạch Linh Chi này của ta liền tặng cho cho người còn sống.

Ài, ta cũng không phải châm ngòi các người tự giết lẫn nhau a, người sống sót thắng được Bạch Linh Chi, người có thể dùng tiên bảo cứu sống người đã chết trận.

Tính cả phái Nga Mi không có bất kỳ tổn thất gì, ta cũng giải đáp nghi hoặc, thực sự là kết quả của tất cả đều đại hoan hỉ, ý các vị thế nào?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, đám người Ngao Bí phái người đều nén giận.

Thầm nghĩ đồng tử này nhìn thanh tú, đúng là một bụng âm hiểm xảo trá, thật không phải là đối tượng có thể thuyết phục cải tiến —— “Đề nghị này” trong “Ác độc” cất giấu ba phần đạo lý, khiến cho người ngán không được suy nghĩ mê hoặc, cùng yêu hoàng dụ hoặc quả thực là không phân cao thấp.

Nếu mọi người không có vết xe đổ, thật sự có thể nghe trên thư mắc lừa.

Trong nháy mắt địch ý tăng nhiều, Lan Thế Hải ngậm dùng lực liền bàn đo lường, đánh giá ra tính tình bạch y đồng tử thuần ác vô thiện, quát lên: “Người này có thể tru không thể tha!” Lời này chỉ vì chấn nhiếp, trong giọng nói đã ngấm vận công pháp Loạn Tính quyết, ý đồ muốn để cho hắn bỏ qua Bạch Linh Chi, tiến lên bó tay chịu trời.

Không ngờ bạch y đồng lại lui về phía sau, kêu lên: “Ai da, không đáp ứng điều kiện rồi bàn tiếp, chỉ biết bắt nạt người ta

thô kệch thôi sao?” Động tác miệng hàm răng rõ ràng nhẹ nhàng, hoàn toàn không có dấu hiệu hỗn loạn.

Lan Thế Hải trợn mắt há hốc mồm, âm thầm suy nghĩ đạo pháp loạn tính đối địch không phân biệt, tiên, yêu, nhân đều cảm ứng được, chỉ có khác biệt nặng nhẹ mà thôi.

Nếu đối phương là cao thủ thì có thể giảm nguy hại tới mức thấp nhất, nhưng miễn dịch hoàn toàn như vậy thì thật sự là quái sự trước giờ chưa từng nghe thấy!

Lý Phượng Kỳ nói: “Phong kín bốn phía, trước tiên không cần tiến công, chúng ta chậm rãi suy nghĩ chinh trị hắc!” Chúng đồ theo lời mà đi, cách kẻ địch mười trượng, trong bốn phía bao vây như một cái thùng sắt.

Bạch y đồng không hề sợ hãi, ôm chặt Bạch Linh Chi cười nói: “Vây đi, vốn là muốn chơi vây cờ với các người.”

Lúc này độn giáp thủ đồ, phong lôi thủ đồ, đồ đệ khéo léo đã hoàn thành nhiệm vụ, mang theo già trẻ con của hậu doanh gánh nặng, Thần nông thủ đồ che chở bệnh nhân, một đám người dọc theo đường mây bay đến Thiên Nguyên lâu, tạm thời dừng lại ở bên trong đập phẳng.

Mắt thấy trên không trận lớn, người trẻ tuổi như ống tay áo đỏ, Đường Lưu muốn đến gần xem náo nhiệt, đều bị Doãn Xích, Lục Anh Hào phụ trách cảnh giới cản lại.

Một lát sau, truyền tới pháp chỉ của sư tôn, bảo Côn Luân Cầm Tiên đi lên xem xét tình hình địch nhân.

Lập tức đám đệ tử hai bên tránh ra, Cô Bình thi pháp, để Vân Phù nâng Cầm Tiên lên tiến vào trong vòng tròn.

Kỳ xảo thủ đồ giả trang hai cánh tay gỗ, Cầm Tiên bóp cằm người người một lúc lâu, lắc đầu nói: “Tiểu đồng này không phải người của Côn Lôn phái.” Hắc tự xưng là nghe lệnh pháp thánh, còn có thể điều động pháp giới vậy khôn Kỳ Tiên.” Cầm Tiên nói: “Điều động? Chưa chắc, pháp giới này gần đây mới bày ra, tiên khách chuyên dùng để vây khốn cứng kẻ cương ngạnh, đơn độc biết vận dụng phương pháp điều chuyển kỳ tiên.

Đứa bé này sao, ta ngửi mùi hắc không phải yêu không phải người, tính chất kỳ lạ không đồng đều, cho nên hành động

không bị bàn cờ hạn chế, dự định nhập cục ngược lại có thể làm được.”

Lan Thế Hải nói: “Nói vậy, Côn Luân kỳ tiên đã đầu nhập vào ma đạo?” Cầm Tiên nói: “Kỳ Tiên bị Trường Sinh Thiên giam cầm lâu năm, cho dù có trái với chính đồ, đó cũng là bất đắc dĩ.” Thở dài một tiếng, tiếp tục nói: “Tiểu đồng này cũng không phải là đệ tử kỳ tiên, dưới trướng Pháp Thánh cũng không có nhân vật này, lai lịch của nó rất khả nghi.” Dương Tiểu Xuyên chen ngang nói: “Sư tôn đã nói, ma khí chưa tận hết tiên cảnh sẽ không trở lại nguyên trạng.”

Hiện nay đã thanh lý xong toàn bộ Côn Luân tiên cảnh, chỉ còn con quái đồng này là địch của chúng ta, chẳng lẽ hẳn chính là điểm kết giao cuối cùng của ma khí!”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Tiểu Xuyên huynh nói rất đúng, quái đồng này chẳng những ẩn giấu ma khí bên trong, hơn nữa nguyên hung thi triển ma khí còn không phải là yêu tà bình thường.” Tăng cao giọng nói: “Ma khí của Yêu Hoàng đưa cho ngươi, lại khiến vạn năm thần thông cổ linh giải ý, có thể nói hiệu, hiệu lực của viên tâm thuật kia thật sự linh nghiệm như vậy sao?”

Sắc mặt bạch y đồng khế biến, đáp: “Yêu Hoàng, Cổ Thần cái gì, ta chính là Trường Sinh Thiên xem bảo đại tướng.” Đào Yêu Yêu điên nói: “Không cần chống chế nữa.”

Tuy ta không giải thích được lai lịch của ngươi, nhưng đã cảm giác được tuổi tác của ngươi cực kỳ cổ xưa.

Trường Sinh Thiên sáng tạo ra Pháp Thánh, cưỡng ép kéo quan hệ, cũng chỉ có thể coi như ngươi không biết bao nhiêu đời hậu bối.” Bạch y đồng không từ ngữ bác bỏ, miễn cưỡng ngắt lời: “Trường Sinh Thiên lớn nhất, đã sớm chiếm cứ toàn bộ Côn Luân Tiên Cảnh, rất nhanh sẽ chiếm lĩnh thế giới bên ngoài.

Chúng sinh Phổ Thiên đều là thuộc hạ của Thiên bộ Trường Sinh, ngươi cảm thấy nhảy bén như vậy, không cảm giác được sự thật rõ ràng như vậy?”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Nghe đây, Yêu Hoàng truyền cho ngươi ma khí, chỉ vì thỏa mãn dục vọng cá nhân của hắn,

ngươi bị lợi dụng...” Bạch y đồng nói: “Phi phi, đường đường tiên tướng nào có ma khí? Các ngươi ai nhìn thấy ta có ma khí yêu khí?” Mọi người thầm đoán Yêu Hoàng từng dùng chấp niệm che giấu cho hắn, mới khiến bề ngoài không hiện ra ma tích, nhưng nghe âm thanh sắc bén phiêu hốt, hiển nhiên là bị vạch trần ngụy trang phát hư rồi.

Đào Yêu không để ý tới lời nói của hắn, nói tiếp: “Nếu như ngươi thành thật giao Bạch Linh Chi ra, ta cam đoan đem ma khí thanh quang, trả cho ngươi một bản tính thiên nhiên.

Từ đó về sau đổi thành ác hướng thiện, Côn Luân, Ngao Bí, tiên phái thiên hạ mặc ngươi chọn lựa gia nhập.” Lời này vừa nói ra, chúng đồ ngạc nhiên, sư phụ Tầm Tư tôn ái long sư muội thật sự là không có gì thêm, vì để có được Bạch linh chi phục sinh nàng, tường cửa nhà Nga không tiếc hướng quái vật mở ra.

Đồng tử áo trắng cười dữ tợn nói: “Ngươi biết bản tính của ta là gì không? Hắc hắc, cải ác hướng thiện? Nói không chừng bản tính ta còn ác hơn bây giờ đây!” Không nhìn chúng đồ vây quanh, vừa nói vừa lùi về phía góc đập!”

Nào ngờ mới lui hai bước đã thở hổn hển, chân mềm nhũn quỵ xuống, cả kinh nói: “Cái này, cái này...” Trong lòng bàn tay đột nhiên thấy thanh quang mơ hồ trong nháy mắt.

Hóa ra vũ trụ phong kín ngằm dịch chuyển, đang lặng yên xua ma khí của hắn ra ngoài cơ thể.

Thần công cách không truyền cảm giác này, tuyệt đối không thể tránh né, chống cự, hóa giải khả năng này.

Bạch y đồng kêu to: “Ai dám ngăn cản ta liền hủy tiên bảo!” Dem Bạch Linh Chi hướng trong miệng ngậm, cả tay lẫn chân nhanh chóng nhảy nhót.

Chúng đồ sợ hắn bị bức phát cuồng, cắn nát tiên bảo, đành phải theo di động vòng vây.

Chỉ thấy bạch y đồng nhảy vọt vào góc cạnh, lấy Bạch Linh Chi đưa lên trên chầu than, quát: “Thu kiếm quang trên tay ngươi, nhanh!”

Đào Yêu Yêu khẩn trương, chỉ sợ hắn đốt cháy linh chi, thu hồi vũ trụ, nói: “Ngươi và tiên bảo đồng tồn cộng hưởng với

nhau, không muốn sống nữa sao! Chợt nghe “Phốc” vang nhỏ, một làn gió sương lướt qua chậu than, thể lửa hơi yếu bớt, nhưng vẫn chưa tắt.

Đường Liên nhú mày, đã biết chiếc chậu lửa trút lửa lên người bố cục (Kỳ Tiên) thiên chuy bách luyện chân pháp.

Tọa bất động là pháp tắc cổ kỳ, căn cơ vắn cờ, mặc dù bồn lộn ngược, linh hỏa vẫn còn tồn tại vạn năm.

Cho dù lấy Huyền Thủy kiếm thần lực duy trì áp lực, vẫn phải nửa canh giờ mới có thể tắt lửa, cơ hội Bạch y đồng phóng bảo vào lửa há chỉ có trăm ngàn kế? Đường Liên Bích ngơ ngẩn không làm loạn!” Bạch y đồng cười ha ha nói: “Mặc dù Phong Lôi vô địch, thần phong kỳ diệu, nhưng lại không làm gì được ta!” Linh Chi lại gần đầu hỏa trụ hơn vài tấc.

Đào Yêu Yêu nói: “Sinh mệnh của ngươi cùng Bạch Linh Chi tương liên, ta đã cảm nhận được.

Thường Ngôn sâu kiến còn tiếc sinh, chúng ta cũng không phải nhất định phải diệt trừ ngươi, hà tất đi tuyệt lộ này!” Bạch y đồng cười nói sảng khoái, Bạch Linh Chi giờ lên trước mắt, thần sắc chợt lộ vẻ thê lương, nói: “Buồn cười thật, Huyền môn dương uy thiên cổ, vì một cây tiên thảo, không tiếc phí sức huy động mọi người trùng kích Tiên Cung.

Thân là sư tôn của chính đạo lãnh tụ Ngao Kính, chỉ vì một vật, thế mà mềm giọng nhỏ nhẹ như nắm tà ma...

Hắc hắc, Bạch Linh Chi, Bạch Linh Chi, lực hấp dẫn của ngươi lớn đến mức nào!”

Đào Yêu Yêu nghiêm mặt nói: “Ngươi nghĩ sai rồi, bất luận có Bạch Linh Chi hay không, Ngân Khoa Huyền môn đều sẽ tấn công Tề Thiên cung! Yêu Hoàng làm loạn trong đó, Tử Hư Thiên sư tiến hành bá đạo, sắp tạo thành vô tận tai họa cho thế gian.

Đám người Huyền môn vì nhiệm vụ diệt ma, trước tiên thanh tịnh Côn Luân tiên cảnh.” Bạch y đồng nói: “Đừng nhắc đến bộ lý do giả nhân giả nghĩa này.”

Diệt Ma, đoạt bảo nào quan trọng, cho rằng ta không biết tâm tư của ngươi sao? Đào Yêu, chúng ta xé ra giả thiện thắng thần nói chuyện với nhau, như thế nào? Ngươi chỉ cần làm thành

một vụ giao dịch với ta, lấy được tiên bảo tuyệt không phải nói chơi!” Đào Yêu yêu cầu: “Giao dịch gì?” Bạch y đồng nói: “Chỉ cần người thoát ly Côn Bằng phái, quy phụ Sinh Thiên, thuật viên tâm luyện đến tiểu thành, ta lập tức đưa cho người Bạch Linh Chi, cứu sống Long Bách Linh?”

Như vậy đã dẹp yên tranh chấp tông phái, các người cũng có thể có tình nhân cuối cùng thành thân thuộc...” Đào Yêu điên cuồng nói: “Không được!”

Tiếng trả lời như chém đinh chặt sắt, hoàn toàn không có ý cò kè mặc cả.

Đồng tử áo trắng biết mưu tính thất bại, cắn răng nói: “Thật đúng là tuyệt vọng! Tốt, dạy người tiên bảo thiêu thành tro!” Giờ Bạch Linh Chi ném vào trong lửa.

Trong nháy mắt, lo lắng nhất tình huống nguy hiểm xuất hiện, tựa như nước hắt vào đất vụn khó xoay chuyển.

Chúng đồ hoảng sợ biến sắc, trên trán túa ra mồ hôi lạnh, Tiểu Tuyết hoảng sợ thất thanh hô: “Dừng đốt!”

Tiếng la chưa dứt, bỗng nhiên Phương Linh Bảo đứng dậy, sải bước đi tới phía trước, nói: “Người xem cho kỹ!” Thân thể đồng tử bạch y cứng ngắc, tứ chi phảng phất không nghe sai sử, nhìn chằm chằm vào Phương Linh Bảo kêu lên sợ hãi: “Người, người, người, người, người...” Tầm Tư người này ngu xuẩn như heo, vừa tiến vào ván cờ đã bị đầu óc choáng váng quay vòng vòng, sau đó nằm sấp ở trong đồng đá giống như chó chết, mặc dù cách nhau không xa, cũng không có đề ý trong lòng, ngược lại cũng không có đề ý trong lòng.

Vì sao lúc này vũ trụ hiên ngang, động tác nhanh nhẹn, sao lại thay đổi người vậy! Bản thân mình tay chân mất khống chế, chẳng lẽ là bị hấn hạn chế?

Đang lúc suy nghĩ, Phương Linh Bảo vươn tay ra, tóm lấy cổ hần, cất cao giọng nói: “Bạch Linh Chi tới tay, Long sư muội cứu được rồi!” Chỉ thấy toàn thân bạch y đồng run rẩy, dần dần thu nhỏ lại, tóc biến râu, xiêm y biến thành lá cây, thân thể diện mục hướng về hình dáng trẻ con.

Mà “Bạch Linh Chi” nắm chặt trong tay trước kia, lại chỉ là trên cánh tay một cành cây!

Phương Linh Bảo nói: “Bạch y đồng chính là Bạch Linh Chi, Bạch Linh Chi chính là bạch y đồng.

Đan dược đầu hàng thu qua vô số tiên thảo, loại biến hóa này sao có thể thoát khỏi pháp nhãn của ta!” Cổ tay rung lên, đạo thuật độc môn đan dược truyền ra, Bạch Linh Chi tăng tốc chuyển biến, hai chân dần dần rời khỏi mặt đất.

Tất cả mọi người nhìn đến ngây người, ngay cả Đường Liên Bích cũng quên mất trong nháy mắt.

Vẻ mặt Đào Yêu Yêu tràn đầy kính nể, nói: “Phương, Phương, Hoạt Bảo,... đỡ Bảo huynh!” Ngoài sự kích động, nhất thời không nhớ nổi đại danh đan dược thủ đồ.

Cầm Tiên tai nghe động tĩnh xung quanh, trong lòng dần dần giật mình, lẩm bẩm nói: “Đúng rồi, Xích Bạch Linh Chi vốn là hai Cổ Thần thiên nhiên.

Hồng Mông Chi Đầu làm ác làm hại, bị Bàn Cổ Thiên Hoàng thi pháp hóa thành thực vật, ẩn chứa hiệu quả sáng tạo hồn, lưu lại cứu vớt sinh linh hậu thế.

Hồng Quân Đạo Tổ lấy bảo vật bí ẩn giấu ở đây, xem như đề phòng kẻ thù cũ của bảo vật trùng sinh.

Gần đây bị ma khí Yêu Hoàng lây nhiễm, Cổ Thần Quả thật biến trở về tình trạng cũ.” Lan Thế Hải đọc rộng Tiên Điển, nhưng lời đồn này chưa bao giờ đọc đến, gật đầu tán thưởng: “Pháp bảo Tiên tông quả nhiên có lai lịch lớn.”

Phương Linh Bảo nói: “Xích có ngắn, có dài một tấc, thức bảo luyện bảo chính là sở trường của Đan Dược Môn ta.

Đường Liên Bích, Đào sư tôn, Lý sư huynh, các người đấu pháp giết địch không gì không xuyên thủng, nhưng nếu luận bản lĩnh thu thập tiên thảo, vậy còn kém xa so với ta.”

Miệng mọi người càng lúc càng trương, chỉ cảm thấy hần mở miệng ngôn ngữ rõ ràng, ánh mắt sáng ngời có thần, đầu óc phá thiên hoang thể hiện ra phong phạm của đệ tử đứng đầu Huyền môn! Lý Phượng Kỳ nói: “Ta không nằm mơ chứ, Linh Bảo, người trở nên thông minh rồi!” Hoàng U lấp bắp nói: “Phương, phương... Người không phải...”

Phương Linh Bảo cười ha ha, nói: “Không phải là vật sống, đúng không? Ta vốn không phải là vật sống!” Ánh mắt nghiêm lại, trầm giọng nói: “Tu luyện đan dược đạo pháp cần thường xuyên uống thuốc, không tránh khỏi tổn thương tâm chí, nhưng tuyệt đối sẽ không biến người thành một đại ngốc tử.

Loạn Trần đại sư lệnh cho ta giả điên giả dại, ý là thuận thế giấu tai mắt mọi người, mượn cơ hội ngầm giám sát phái nội trung gian thiện ác, tránh né sự chú ý của Ma đạo.

Hắc, nhẫn nại nhiều năm như vậy, cũng không có gánh vác sự kỳ vọng của ân sư!”

Đồ đệ đan dược đầu lâu năm ngày ngốc, lại là kế hoạch xúi quẩy tí mĩ! Mọi người nhớn nhợ phóng khoáng, bội phục loạn trần đại sư mưu tính sâu xa, chỉ nghe Phương Linh Bảo nói: “Tháng trước thu hoạch được hai trăm sáu mươi tám câu đan dược cao quý, ta đã âm thầm luyện thành “Hồn Dương pháp thể”, di tài họa trước kia của phục đan càng thêm dễ giải.

Vốn nên báo cáo tình hình thực tế với sư tôn mới, nhưng đại chiến sắp tới, thực lực ẩn ẩn càng lợi hơn là thắng một cách thần kỳ, bởi vậy cả ngày giả bộ si ngốc.” Càng nói càng đắc ý, bước lên một bước nói: “Mấy ngày nay ta trầm mặc ít nói, chỉ sợ diệu kế lộ tẩy.

Ha ha, các vị thật đúng là không phát hiện dị trạng của ta sao? Hôm nay tình hình chiến đấu trùng hợp, đang lúc đan dược thủ đồ của ta giải nguy, Đan Dược Môn nhiều năm lưu lạc sau một trận chiến sỉ nhục mà tuyệt rơi!” Nói đến chỗ sục sôi, ưỡn ngực vung tay hô lớn: “Lúc nguy nan, Phương Hiến Anh Hùng bản sắc!”

Tiểu Tuyết đung vào cánh tay Đào Yêu nói: “Ta cảm thấy, nó giống như là một vật sống a.” Lúc này phương linh bảo vận đủ pháp lực, Bạch Linh Chi biến trở về hình trẻ con, nằm trong tay nửa thước dài ngắn.

Mà gốc cây “Vù vù” toát ra khí đen, gió mát thổi một cái, nhanh chóng nhạt đi —— tiên bảo mất đi ma tính trở về tự nhiên, ma khí tự hành thoát thể, không cần ngoại lực tả hữu, rất nhanh liền tiêu tán hầu như không còn.

Đào Yêu Yêu nhận ra nguy hiểm, kêu lên: “Ma khí sắp hết rồi! Độn Giáp thủ đồ, mau mang mọi người rời khỏi Tiên Cảnh! Đi a!” Hoàng U còn nhìn về phía Phương Linh Bảo sững sờ, sau nửa ngày mới hiểu ra, vội vàng không ngừng sử dụng phương pháp vận chuyển.

Đường Liên Bích, Lý Phượng Kỳ đám cao thủ đã thi triển thần thông, cuời gió ngự kiếm, mang theo mọi người cùng mọi người vật sự trên không, theo Đào Yêu Yêu chạy về hướng đỉnh thang trời cao bay đi.

Phương Linh Bảo thấy cơ hội ứng biến cực nhanh, cảm thấy thời không biến hóa cực nhanh, lập tức thi triển cách không truyền đan thuật, mỗi người bao gồm tù binh, thần thú, bầy khi Ngao Sơn ở trong, đều đưa một hạt “Trú Nhan Cố bản đan”, có thể bảo đảm trường niên không ăn mà hình mạo không hao tổn gì.

Trên đỉnh thang trời sơn sắc lộ ra, sau mây mù hình thành đại động, ma khí trong tiên cảnh tiêu trừ, nhanh chóng co chặt vào phía trong.

Đám người thừa dịp cửa hang chưa hoàn toàn phong bế, như lưu tinh cảnh nguyệt nhanh chóng bay lên.

Chờ đến lúc toàn thể Ly cảnh, chân đạp đến mặt đất, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lòng còn sợ hãi liên tục kêu “Nguy hiểm, nguy hiểm thật,” suýt chút nữa không ra được.” Lại nhìn quần áo trên người đầy nếp nhăn, nghiêm nhiên là mặc qua quá lâu, cũ sắp rách nát rồi.

Lan Thế Hải nói: “Một ngày Tiên cảnh có thể chống đỡ với thế gian trăm ngàn năm, vừa rồi chỉ trì hoãn trong một giây ngắn ngủi, Phàm gian đã qua hơn một năm, chúng ta Ly Tiên nhập phàm, thân mang lưỡng giới, tương đương với trải qua nhiều ngày trong chốc lát.” Dương Tiểu Xuyên nói: “May mà linh đan của người đứng đầu đan dược kia.”, Đã hơn một năm không ăn không uống, người tu thành tiên thể còn có thể chịu đựng được, đệ tử đạo hạnh nông cạn đoán chừng chết đói.” Hàn Mai nói: “Chết đói không sao, lâu như vậy không tắm, nghĩ lại cũng thấy bẩn muốn chết.” Hoàng U cười nói: “Lão phương đan dược rất hay, không cần ăn uống uống, cắt đứt cũng cầm tuyệt, bằng không sẽ bẩn chết thôi!”

Mọi người nghị luận đàm tiếu, tậ́m tậ́c xung kỳ.

Đào Yêu Yêu vội vàng quan sát tình trạng Bạch Linh Chi, chỉ thấy màu sắc trắng xanh trong xanh, cành lá tươi tốt tựa như lúc đầu.

Phượng Linh Bảo nói: “Không có việc gì không có việc gì, ở đây cách Côn Luân tiên cảnh không xa, thả tám năm mười năm cũng không có vấn đề gì.” Lại nhìn quan tài băng xem có an ổn hay không.

Lan Thế Phương cười nói: “Đường sư huynh rất tinh tế, phi hành vội vàng cũng không quên gia cố quan tài băng.

Liên tiếp mấy đạo minh sương, thân thể Long sư muội một chút cũng không thay đổi.”

Đào Yêu Yêu vừa mới yên tâm, liền cúi đầu nhìn quan tài băng, ánh mắt lập loè sáng ngời, dung nhan tuyệt mỹ trong quan tài tựa như hiện lên trong tình không.

Bỗng dưng, hốc mắt hần ướt đẫm, nội tâm khuấy động một trận, phảng phất nhìn thấy Long Bạch Linh phục sinh đang dịu dàng đi tới.

Lần thứ mười một lần, Linh Bảo khởi tử kinh thiên ngoại tứ nhân.

Nhân viên kiểm tra vật phẩm chu toàn, đám đồ đệ Ngao Chủ Bằng vừa rồi nhìn kỹ vị trí địa vực vừa rồi.

Chỉ thấy bầu trời xanh thẳm, mây mù cuộn cuộn, tuyết sơn liên miên bốn phía, giống như Ngọc Tượng thành quần rồng ruổi khắp nơi.

Hồ nước phía dưới sáng ngời như bảo thạch, chính là nơi Kim trì của Tây Vương Mẫu Côn Luân xuất hiện đại chiến dữ dội - Hóa ra mọi người đang đứng ở trên Ngọc Khôn Phong do Sơn Thần Lục Ngô hóa thành! Hoàng U nói: “Làm âm ỉ cả buổi, chúng ta chỉ từ chân núi chạy lên đỉnh núi thôi.” Dương Tiểu Xuyên đạp lên tảng đất cứng rắn., Hắc nói: “Nặc Đại Côn Luân tiên cảnh nấp ở bên trong lòng núi, người Chân giáo khó có thể tin được.” Hồng Tụ vội nói: “Thật sao? Đó là chuyện rất tốt! Nếu ngày nào đó chủ nhân muốn đến thăm Kỳ Điền phu nhân, mở ngọn núi này là có thể trở lại Côn Luân tiên cảnh... Ồ, nói thế nào nhỉ, giống như là trầm hương cứu mẹ diễm trò vậy.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Côn Luân tiên cảnh đã phong bế vĩnh viễn, từ bên ngoài không có cách nào tìm kiếm được.

Người đem toàn bộ ngọn núi đào rỗng, nhìn thấy cũng chỉ là đất đá mà thôi.” Nụ cười có chút miễn cưỡng, nhớ tới Tự Văn Phi ẩn vào “Quảng Hàn các trên trời, sau này nếu không thể gặp lại, ngược sẽ đau nhói.

Kỳ thật dựa theo bản lãnh của hắn, theo Tam Dịch Huyền Lý, hao tổn pháp lực tuyệt đại, qua nhiều năm thăm dò sau có thể tìm ra phương pháp trở về Tiên Cảnh.

Nhưng Tự Văn Phi nhấn lại “Tiên đạo đương ẩn”, đã thân minh lý tuyệt ý, cho dù tìm được cũng chỉ có thể ném thử một lần khô sở cách biệt khác.

Lúc này Doãn Xích Điện tuần tra trở về, nói phía tây địa thế rộng lớn, xây rất nhiều phòng ốc, tựa hồ là Côn Luân tiên tông

thiết lập ở ngoại giới chùa chi viện.

Ngọc Khôn Phong mặc dù cao tới vạn nhận, đỉnh chóp có thể cung cấp nơi đóng quân lại không tới trăm trượng.

Chúng đồ Nga Thiên ở đây cảm thấy rất khó chịu, thế là cười mây cười gió dờn về phía bên kia.

Đi chừng ba mươi, năm mươi dặm, một ngọn núi lớn vắt ngang trước mắt.

Trên dưới nhìn rộng giống như đài tròn, khắp nơi sinh trưởng cự mộc che trời, cỏ xanh hoa dại trải thành đường mòn, khúc chiết cong cong kéo lên đầm nước rừng rậm đầm nước.

Hồng Tụ vui vẻ nói: “Nơi tốt a, Long tiểu thư ở đây sống lại là không thể thích hợp hơn, mỹ cảnh vừa vặn xứng đôi mỹ nhân!” Trong rừng mở ra khu vực quy định, quả nhiên có hơn trăm gian phòng ốc.

Đến gần cửa ra vào có treo biển hiệu “Hong Quân tự”, tìm Cầm Tiên tra hỏi, Cầm Tiên giảng giải: “Núi này tên là “Linh Tu sơn”, trước khi Hong Quân Đạo Tổ từ thế nhập thánh, ở đây tọa quan chín năm.

Luyện Pháp Tinh xá kinh khuyếch trương thành quy mô, phân hai bộ trên trời dưới đất, hiện tại hẳn là Hong Quân tự địa tạng viện.”

Hoàng U buồn bực nói: “Trước tiên ta lục soát khắp vùng đất ngàn dặm xung quanh, vẫn chưa phát hiện ra chùa gì, sao giống như từ lòng đất đột nhiên toát ra vậy.”

Cầm Tiên nói: “Hong Quân Đạo Tổ nghĩ cách ngăn cách quấy rối bên ngoài, con đường vào chùa bị che khuất rồi.

Ngoại giới không thể nhìn trộm, chỉ có thể từ bên trong Tiên Cảnh niệm chú ngữ thẳng vào.” Hai cánh tay gõ vung lên, làm ra tư thế tự hạ xuống, tiếp đó nói: “Hiện tại Côn Luân Tiên Cảnh khép kín, pháp chú được giải trừ, Hong Quân Tự tất nhiên là hiện hình ở bên ngoài.” Đề cập tới Hong Quân Tự, tiên bối là chia làm hai phần, tình hình bên trên lại như thế nào?”

Cầm Tiên nói: “Mục đích thân tể nhân yếu kém, chỉ là môn đồ thiên văn túc hậu bối, làm sao biết tình hình cụ thể của thánh

địa Côn Luân? Lại lịch Địa Tạng Viện đều là thư tiên... À, là Tử Hư Thiên Sư nói cho ta biết.” Khẽ thở dài, nói: “Nghe đồn nửa phần trên Hồng Quân tự gọi là “Bát Phương giới”, là thông đạo giúp Hồng Quân Đạo Tổ nhập thánh...”, Loạn Trần đại sư giảng qua, đồng đạo tiên hiền nhập trì thành tựu đạo quả cao nhất, nghĩ đến Bát Phương giới có công dụng tương tự với Hóa Thánh Trì... Ừm, đều nói nhập thánh là tu tiên chí cấp, cụ thể thế nào lại không có ghi chép, trở về còn phải đến bên Hóa Thánh Trì tham khảo một phen.”

Chỉ nghe Cầm Tiên kể lại: “Theo di chỉ của Đạo Tổ, pháp thánh được Thánh Địa phái tới thủ hộ.

Nhất phòng ngừa tiên khách tự tiện nhập, hai là phân biệt được khí thể Pháp Thánh quá thịnh, sợ hấn xuất thế gây họa, cố ý phái hấn an cư trong cảnh nội nhậm chức.

Pháp Thánh mặc dù không dám vi phạm mệnh lệnh của sư phụ, cũng không kiềm chế được tính tình, sau đó đổi tên Bát Phương giới thành “Trường Sinh Thiên”, thế lực từng bước mở rộng tới toàn bộ Côn Luân tiên cảnh.

Thủ lĩnh hai Túc văn võ rất là chán ghét gã, mượn cớ điều chỉnh khí vận thiên hạ, mỗi người dẫn chúng đồ cư ngụ bên ngoài, dần dần rất ít trở về tổ đình Côn Luân.

Ai, muốn lúc trước Tử Hư Thiên Sư nói với ta những chuyện này, cảm khái Côn Luân thế suy, đều bởi vì tiên khách trong phái cấu tạo lẫn nhau.

Ta còn đạo cho hấn lòng dạ rộng rãi, nào ngờ cuối cùng vẫn là cùng Pháp Thánh chung một mạch, chuyển đến hãm hại đồng môn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Cứ nói như vậy đi, Trường Sinh Thiên đổi từ Bát Phương Giới, Hồng Quân tự này chắc là hang ổ của Pháp Thánh!”

Vừa mới nói tới đoạn này, tiếng la hét trong chùa đại tác.

Chỉ thấy một bóng người chạy như bay, sương gió phía sau đuổi sát theo - Lại là Đường Liên Bích vào chùa điều tra các nơi, đuổi ra tàn địch ẩn núp bên trong.

Chúng đồ Ngao Thiên chăm chú nhìn lại, phía trước chạy trốn gương mặt già trẻ của người kia, chính là Bắc Vi Tử trong Tứ

ngự đồng tử, Bắc ngự đồng tử.

Hắn tinh thông thuật dịch chuyển thần hành, chu du bốn biển Ngũ Nhạc chỉ là râu ria, giờ phút này trong ngực ôm lấy sư đệ Thương Minh Tử, còn động như thỏ thoát, nhanh như gió táp.

Nhưng Đường Liên Bích hắn nhanh hơn, sương gió thoáng cái đã cuốn lấy gót chân, một chân phải lên đến mức đóng băng bong ra.

Phong văn phá nguyệt thuận thế trên thân, mắt thấy muốn đem nội đan cắt nát.

Bắc Vi tử cũng rất cao minh, cuồng quát một tiếng liên tục thi triển “Đại lộ xác” của Trường Sinh Thiên “Pháp và “Di Tinh thần thông”, nguyên thần xuất khiếu thân đột nhiên dờ đi, triệu hoán tinh linh chống lại địch tập kích.

Một chút lại để cho hắn thoát ra được vài thước, một chân đạp lên danh tiếng, dục ý nhảy ra khỏi cửa chùa.

Không ngờ lại chuẩn bị cho Đào Yêu nghênh đón, hai tai “Bốp bốp” Kim Tinh lóe lên, một trận giao một trận té ngã bụi trần.

Chúng đồ lập tức vây quanh, Bắc Vi Tử xoay người còn muốn chạy trốn, chợt cảm thấy gân nhuyển khí thô không dùng sức, nội đan trong bụng lại vô thanh vô tức tiêu thất.

Trong lòng bàn tay Đào Yêu chưởng chớp lên kiếm quang, vũ trụ phong hấp dương công mạnh mẽ cỡ nào, phóng ra chùng mực lại chuẩn xác, cướp lấy nội đan phân giải, cũng không thương tổn đến chỗ yếu hại trí mạng của Bắc Vi Tử.

Đào Yêu Yêu tiến lên quát hỏi: “Người muốn chết, vẫn muốn sống!” Tiểu Tuyết nói: “Tiền công Nga Mi có phần của quái nhân này, giết hắn cho mười hai kiếm báo thù!” Giữa ngón tay “Vù vù” tuôn ra Cúc Anh kiếm.

Đào Yêu Yêu nói: “Chậm đã, tên này đã là một phạm nhân.” Tiểu Tuyết kinh ngạc, theo lời thu hồi kiếm quang.

Bắc Vi Tử tự biết đạo hạnh ngàn năm đều vô dụng, một lòng dừng mãnh đăng hóa Ô Hữu, thở dài nói: “Hay cho chết không bằng sống, trận chiến này là phái Nga Phán chiến thắng, ta và sư đệ chỉ là người bị đánh bại.” Hắn nói: “Người sao lại ôm Thương Nhân Tử, tay không trốn còn nhanh hơn?” Bắc Vi Tử

nói: “Ta há có thể bỏ rơi sư đệ, một mình chạy trốn.” Đào Yêu Yêu cười nói: “Được, có nghĩa khí, còn có thể lấy được, vậy tha cho ngươi không chết.”

Đường Liên Bích đã lục soát khắp mọi góc ngách trong Hồng Quân tự, đang muốn quay lại kết quả Bắc Vi Tử, nghe nói Bắc Vi Tử nể tình huynh đệ Cố Niệm, hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Thương Lục Tử lại là một phế nhân, việc này thật ngoài ý muốn.” Ngày đó máu chiến tranh trên Nghiêu Sơn, Thương Minh Tử, Diệu Hương Tử, Mị Cô đều bị Ma Cô đánh nát nội đan, phế bỏ pháp lực. Mà hai người Tề Thiên Cung chiến dịch cùng Tề Thiên Cung bị Yêu Hoàng phụ thể, đạo pháp bản thân lại có thể sử dụng được.

Đào Yêu Yêu còn tưởng bọn họ dùng linh dược, tái tạo nội đan hội tụ chân khí.

Tình trạng Thương Ngọc Tử phủ định loại suy đoán này, nghi vấn từ đó càng thêm sâu quyết: Thuật Chân Tâm có bí quyết gì, không cần nội đan chân khí làm trụ cột, liền có thể khiến đối tượng ký hồn trống rỗng thì vận pháp lực.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ không ra.

Lấy chân khí làm pháp thuật vốn có dấu vết để lần theo, hẳn vừa xem quá trình thi pháp là có thể phỏng đoán tám chín phần mười.

Hoặc vì phức tạp khó có thể thành công, tất cả yếu quyết đề tu luyện đều có thể hiểu rõ trong lòng.

Nhưng Yêu Hoàng mấy lần không chế cơ thể, đi lại không thể nắm bắt, thật sự không nghĩ ra được là làm sao luyện thành.

Thông qua suy nghĩ liên sơn Dịch, biết sơ qua thuật chân tâm có liên quan đến Ký Hồn pháp, mà loại pháp môn “Lấy tâm truyền tâm” này có thể duy trì nhận thức pháp tắc, người ngoài vạn khó có thể nhìn thấu tường tận.

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chăm vào hai đứa trẻ, mặc dù bọn họ đã tu qua quan sát ý nghĩ, nhưng lại bị xem như con rối chiếm đoạt thân xác.

Bí yếu của Thuật Đoạt Nhân Hình Hồn, chắc chắn là do Yêu Hoàng độc nhất vô nhị nắm giữ.

Pháp thuật tâm tính luôn thâm ảo, mặc dù xem hết tác động pháp tích, lý giải pháp lý vẫn cần ba năm năm năm.” Tư lượng Trường Sinh Thiên ắt phải có lượng lớn ma tích, hỏi: “Pháp Thánh còn ở trong Hồng Quân tự không?”

Bắc Vi Tử đáp: “Tề Thiên Cung bị các người công phá, Pháp Thánh đóng lối đi của thượng thiên, trốn vào Trường Sinh Thiên rồi.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đường lên trời ở đâu, mau đưa ta đi xem!” Phân phó Thần nông đầu trọc trị thương, đồ tể kỳ xảo làm hấn phải giả bộ chân gỗ.

Bắc Vi Tử khập khiễng dẫn đường, đám đồ đệ Nga Báo đi theo vào chùa,

Đi ngang qua sân trước, đại điện, nhìn thấy trong chùa trung bộ phi hiên tầng tầng, đứng thẳng một tòa bảo tháp năm tầng.

Bắc Vi Tử dừng ở trước tháp nói: “Đây chính là Thiên Nhân Tháp, xuyên qua đỉnh tháp tiến vào Trường Sinh Thiên.” Lời còn chưa dứt, Hoàng U dời vị trí trên đỉnh, trong nháy mắt lại vòng lại, kêu lên: “Dám dối trá trước mặt! Đỉnh tháp bằng phẳng không có lỗ hồng, nào từng thông đến nơi khác?” Bắc Vi Tử nói: “Tháp này vốn là tầng mười ba, năm tầng ở Địa Tạng Viện, vươn lên tầng tám Trường Sinh Thiên Sinh.

Pháp thánh phong tầng tám lên, từ phía dưới nhìn tự nhiên không có đường thông.” Lan Thế Hải nói: “Như vậy Pháp Thánh có thể xuống bất cứ lúc nào? Làm ác một phen, lại trốn về Trường Sinh Thiên tránh né.” Nam vi tử nói: “Không được, phương pháp bế thiên truyền thụ từ Đạo Tổ, chỉ có thể thi hành một lần,

Sau này Trường Sinh Thiên vĩnh ly phạm trần, người bên trong không ra được, người bên ngoài cũng không vào được.”

Đào Yêu Yêu lắc đầu nói: “Lời này chưa thể tin hết, chúng ta cần nghiêm phòng Pháp thánh tiềm phục thế gian, gần đây ở lại nơi này đi.”

Lập tức phân công chức vụ, bố trí phòng tuyến, đồ vật trong ngoài phòng tuyến, thuộc hạ mỗi người tìm phòng ốc an trí.

Tiếng la hét “sư huynh” trong tiếng chuyển vật xen lẫn, sư tôn.” la lên, Côn Luân Cổ Sát nghiêm nhiên thành biệt viện

Nga Phản phái.

Sự vụ đã xử lý thỏa đáng xong xuôi, buổi tụ hội ở tiền điện buổi tối, chúng đồ Nga Mi hồi tưởng lại hưng suy của bản phái, đến bây giờ chiến bại Ma đạo, thực lực tăng nhiều, rốt cuộc lại nghênh đón cục diện hưng thịnh, người người không khỏi cảm khái vạn phần.

Đào Yêu Yêu nói: “Chúng ta chinh tây chinh đáng nhẽ nhận đông xâm, hơn một năm trôi qua, thế cục thiên hạ như thế nào, vốn nên mau chóng thăm dò rõ ràng.

Nhưng vừa rồi ta quan sát kết cấu của Thiên Đạo tháp, ta phát hiện trong đó ẩn giấu huyền bí của hai đạo càn khôn, thâm nhập nghiên cứu phán đoán đối với sau này diệt ma rất hữu dụng.

Hơn nữa dư nghiệt Trường Sinh Thiên còn chưa tiêu diệt, phòng bị không thể buông lỏng, bởi vậy tạm thời không rời khỏi Côn Luân Hồng Quân tự, các môn đồ đệ theo ta tĩnh tại mấy ngày, dưỡng sức cho trận chiến diệt ma tiếp theo.”

Lan Thế Hải nói: “Su tôn nói rất hợp ý ta.

Nhưng mà chiến dịch của bản phái vượt qua cửa ải quan trọng, đấu cường địch, nhất cử hàng phục Yêu Hoàng đệ tam Ma Vương.

Khi cần phải uy đức như vậy, khiến chính đạo trong thiên hạ phải phản chấn chí khí mới được.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ta đã cân nhắc xong đoạn này, có thể ra lệnh cho đám người Doãn Xích Điện, Lục Anh Hầu tiến về các núi, mời thủ lĩnh các phái đến Hồng Quân tự thương nghị kế sách diệt ma.

Mặt khác, ta còn muốn tuyên bố trước mặt anh hùng trong thiên hạ một chuyện.” Ánh mắt nhìn về phía Tiểu Tuyết, thần nhiên nói: “Tiên tông đoạn tuyệt nhân tình, Huyền môn coi trọng nhân tình, ai nói sai ai sai cũng không rõ ràng.

Ta chỉ biết thuận nó tự nhiên tức là chính đồ, bởi vậy ý định cầu cưới hai vị cô nương Đông Dã Tiểu Tuyết, Long Bách Linh làm vợ.

Hai nàng đều là người ta yêu thương, đồng dạng cũng đồng tình với ta.

Trên đời này thường có mỹ đảm thành đôi cánh, cũng có tục phong cưới vợ nạp thiếp, theo lý mà nói, lưỡng tình tương duyệt sao có thể dung thứ ba người tham gia? Kiên Trinh, hứa hẹn, đúng sai... Trước kia ta suy nghĩ miên man không ngớt, hiện tại không muốn suy nghĩ nhiều nữa.

Ta không thể rời bỏ Tiểu Tuyết, trăm linh, hai người nàng cũng không thể rời bỏ ta, trời cao đã đem vận mệnh của chúng ta tạo thành như vậy, cần gì phải cam chịu?" Chân tình bị trời cao, tự nhiên không thể dễ dàng "Hai câu cổ ngữ này, chính là lời nói trong lòng người trong thiên hạ ta!"

Không đợi hắn nói xong, Tiểu Tuyết đã đỏ mặt đi ra cửa điện.

Mặc dù tiền có uyên minh, nhưng trước mặt mọi người đàm luận chuyện tình yêu, cuối cùng là ngượng ngùng.

Lý Phượng Kỳ vỗ tay trước nói: "Ha ha, huynh đệ đã nghĩ thông suốt.

Làm người vốn nên tùy tâm sở dục, chỉ cần mọi người tình nguyện, quản hắn có đạo lý gì!" Hoàng U nói: "cưới hai người liền cưới hai người, vì sư tôn Ngao nha, hưởng một chút điểm phúc cũng không tính là quá phận." Cả sảnh đường tràn đầy vui mừng, âm thanh chúc mừng., Tiếng cười không dứt, Lan Thế Hải trong lòng thầm nói "Hồn ảnh Long sư muội mất quá nhiều, phục sinh nhất định gian nan, sư tôn nói như vậy không khỏi quá sớm." chen vào nói: "Các môn phái còn phải hiệp lực, cứu trị Long sư muội làm đầu." Đào Yêu Yêu nói: "Đúng, việc cấp bách là cứu sống Linh Nhi!"

xông vào Tiên Cung đoạt tiên bảo, lúc trước cho rằng kế hoạch tuyệt khó hoàn thành, hiện đã trở thành chiến tích đủ chiếu sáng hậu thế. Chúng đồ Nga Hoàng vì thế lòng tin tăng lên gấp bội, nhiệm vụ khó hơn nữa cũng cảm thấy không đủ nói.

Huống chi Bạch Linh Chi trong tay, cao thủ Cửu Dương tập hợp, Phục Sinh Long Bách Linh còn không dễ như trở bàn tay? Ngày thứ hai liền bắt đầu công việc, Thần Nông Môn làm chủ, Nhiếp Hồn, đan dược, kỳ xảo phụ trợ, dựng lên lô cao

luyện chế Bạch Linh Chi, thu được chất lỏng vào trong bình thủy tinh, lại đặt di thể Long Bách Linh di thể vào trong.

Ma Ngưu đại phu nói: “Toàn thân Long sư muối bảo tồn hoàn hảo, đang nên bỏ vào nước thuốc toàn bộ, duy trì hoàn chỉnh càng dễ thành công hơn.

Giống như lúc trước sư tôn có một sợi tóc chia chín đoạn, thất bại tám lần mới giải quyết được, quả thực vừa phí sự lại hung hiểm.” Yên Doanh Thù nói: “Đó là hành động bất đắc dĩ, giáo sư nào thân toái hồn diệt đây.

Lần này chúng ta có kinh nghiệm, thân thể Long sư muối đã hoàn chỉnh, không cần tiếp tục phân cắt nữa.” Tên đầu lĩnh Nhiếp Hồn gật đầu đồng ý, nói: “Hồn ảnh cực kỳ bé nhỏ, đành phải để nước thuốc thấm vào nang, để cho thần lực của Bạch Linh Chi tiếp xúc với khuôn đúc của Sáng Hồn.”

Biện pháp phục sinh thực hành thuận lợi, trong mấy ngày liền, Hàn Mai, Yên Doanh Thù, Lan Thế Phương thông báo, hoặc là nói đã thông kinh mạch, hoặc là dẫn động khí huyết, tình thế theo dự tính phát triển, trăm linh hoạt chuyên động nghiêm nhiên nhạc chỉ đã ở lại.

Đào Yêu Yêu tâm thần trấn định, ngụ ở dưới đáy Thiên Nhãn Tháp suy nghĩ huyền pháp.

Một ngày thấy hồng tay áo vội vã đi vào, cầm Trương Hồng dán miệng lẩm bẩm: “Kỳ quái, quái quá, chủ nhân rõ ràng muốn cưới hai vợ, sao trước mắt chỉ cưới Linh Nhi, lại đem Tiểu Tuyết gạt qua một bên.”

Đào Yêu Yêu nói: “Người nói cái gì?” Hồng Tụ nói: “Đây chẳng phải là hôn thiệp người phái người phát ra sao? Mời nhân sĩ các phái chính đạo đến Hồng Quân tự tham gia hôn lễ của người, đây!” Đào Yêu Yêu nói: “Ta để Doãn Xích Điện mang theo thiệp mời, triệu thỉnh hào kiệt tứ phương đồng thương diệt ma... Ồ.” Tiếp nhận một nhìn, quả thật là hôn thiệp, bên trên viết Ngao sư tôn và tiểu thư Long gia tiểu thư một tháng nào đó kết duyên, cung nghênh tân khách đến lúc đó giá lâm mây xanh.

Hồng Tụ nói: “Xem đi, không viết tên Tiểu Tuyết.

Tay áo đỏ của ta không xếp hạng được rồi, dựa vào cái gì mà đề tiểu Tuyết cô nương nhà người ta làm tiểu lão bà chứ!” Mặt Đào Thuần đỏ tai hồng, chữ viết trên thiếp rất quen thuộc, đang xuất phát từ tay của Mị Hoàn, bận rộn trong phòng nàng cầu hỏi.

Mang Hoàn nói: “Là ta viết, lấy danh nghĩa của người đề cho bọn họ tản ra ngoài.

Ài, Linh Nhi đang phục sinh, người và nàng quan hệ thông gia sớm đã định, nhân lúc bạn bè tụ tập gặp chuyện tốt, không cần tìm hoàng đạo lành nhật khác.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nhưng mà...” Mị Hoàn nói: “Nhưng mà cái gì, không viết tiểu Tuyết cô nương đúng không, sau đó lại cưới nàng không được sao? Hai người các người đều yêu thích không phải là giả, dù sao cũng phải có phân biệt trước sau chứ, tuổi tác Linh Nhi lớn hơn nàng một chút, thành lễ của tử tử hợp quy củ trước.” Khẽ vỗ bả vai Đào Yêu Yêu, thở dài nói: “Người bảo ta bất kể thù cũ, khoan dung Sở tiên sinh tội ác, ta theo ý của người cố gắng làm gì.

Hôn nhân đại sự cha mẹ, người cũng thuận theo ta một hồi có được không?” Đào Yêu Yêu bị lời này ngăn miệng, không giải thích được, lập tức muốn tìm Tiểu Tuyết giải thích, thầm nghĩ “Loại chuyện này càng bôi càng đen, trước tiên đừng đi chỗ Tiểu Tuyết, ta dựa vào bản tâm làm việc sẽ không thẹn với người khác.

Đến lúc đó nói rõ chân tình với mọi người, hôn lễ gì đó không cần để ý tới hấn, Linh Nhi sẽ thông cảm cho chúng ta.

Mẹ muốn trách thì trách đi, tóm lại không khiến Tiểu Tuyết bị ủy khuất.” Nghĩ tới đây, lập tức thoải mái.

Nhưng tiếng gió lại truyền vào trong tai Tiểu Tuyết, tình cảm của thiếu nữ dù sao cũng vi diệu, khi thì tức giận, khi thì tự thương, khi thì vì Đào Yêu Thiên thuật lại tâm khúc nhạc mà cảm động, suy nghĩ “Nghieu phu nhân yêu thương con gái, thiên hướng về phía nàng có gì không đúng.

Nếu như ta có mẫu thân, khẳng định cũng sẽ giúp ta đối phó người ngoài.” Nghĩ tới việc nước mắt sắp rơi xuống, chợt lại oán trách mình “Ngày thường dám giết dám liều sáng khoái

như vậy, làm sao biến thành một cái bao gấu yêu khóc như vậy.”

Đông Dã Tiểu Tuyết, người vẫn là chính người không phải sao!” Tức giận vừa lên, tình yêu vừa sinh, thầm than “có sư ca ở bên ta là tốt rồi, chúng ta trải qua nhiều sinh tử trắc trở như vậy, một số việc nhỏ so với nó làm gì.

Ài, hương chi hẳn đối xử với ta rất tốt, sao có thể chịu được cơn giận của ta.

Được rồi, Long Bách Linh muốn giả thì giả trước, ta cùng nàng tranh đoạt cái này không nên khiến người ta xấu hổ chết đi! Lại nói Long Bách Linh cũng không phải người xấu, chẳng qua miệng chua xót khiến người ta ghét...” Tình cảm khó kiềm chế, sợ người bên ngoài chê cười, liên tiếp nhiều ngày không ra khỏi phòng.

Hôm đó Hàn Mai tìm đến nàng, vào cửa liền kêu lên: “Ai da, hôm nay chưa kịp rút hết nước thuốc, Long sư muội sắp sống lại rồi.

Thật nhiều người đi xem, người còn nằm làm gì?”

Tiểu Tuyết nằm ngang bên giường, ngón tay gầy dầy leo, nói: “Bách Linh Chi lấy được, người chết khẳng định cứu sống, có gì kỳ lạ đâu...” Hàn Mai nói: “Thủ đồ của Thần nông bảo Doãn sư huynh phong tỏa phòng luyện dược, chỉ để sư tôn và mấy tên thủ đồ tiến vào hiện trường.

Vốn định kéo người cùng một chỗ có thể có cơ hội đi vào, nhưng xảo hợp người lại không có hứng thú gì.

Ai da, ta vẫn nên tìm Doãn sư huynh thông cảm một chút.” Vội vàng đi ra ngoài.

Tiểu Tuyết ngồi dậy muốn nói: “Ta và người đi chung.” Lại nhìn nàng đi xa, trong chốc lát u tư quanh quần lòng “Long Bách Linh đã tới, ta và nàng gặp nhau nên xưng hô như thế nào, gọi là sư tỷ? Hay là gọi tỷ tỷ? Chờ nàng chào hỏi ta, vẫn là ta chủ động lấy lòng nàng.

Nếu nàng tươi cười đón chào gọi muội muội, làm sao biết là thật lòng, là giả? Nàng nếu làm khó dễ ta, làm sao đáp lại mới thỏa đáng...” Do dự thêm khăn trương, khuôn mặt đỏ bừng lên, khuôn mặt đỏ bừng.

Đang khó xử, chợt thấy Hàn Mai Phi cũng chạy về, âm thanh chói tai kêu to: “Không tốt, không tốt, ra, xảy ra đại sự...” Tiểu Tuyết nói: “Sao, không có sống sao?” Hàn Mai khom người thở dốc, nói: “Sống là sống, nhưng mà... ta dẫn người đi xem.” Kéo Tiểu Tuyết nhanh chân chạy như bay, chạy như bay đến trước phòng luyện dược như gió, chạy đến trước cửa phòng luyện dược.

Ngoài phòng có rất nhiều người đang đứng, tất cả đều ngây ra như phỗng, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc hoang mang.

Tiểu Tuyết chen vào trong đám người, nhìn vào trong phòng trống rỗng.

Chỗ đó để bình thủy tinh chứa di thể, đã mở ra đổ xuống, trong nước thuốc hoành lưu không thấy long bách linh, chỉ có một con heo con đang nhảy nhót tung bưng.

Lần thứ mười hai, đã thấy kiêu long tàng dọc ngang.

Một con heo! Đây chính là Long Bách Linh sống lại! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể tin tưởng giấc mơ bọc này cũng không có gì lạ! Chúc Lôi nói: “Sai rồi, hơn phân nửa là sơ suất, trong lúc cứu trị bị người ta đánh tráo!” Yên Doanh Thù nói: “Không sai, tuyệt đối không sai, ta và Lan Thế Phương đem nang ra khỏi bình thuốc, tự tay thay đổi xiêm y cho nang.

Sau đó sư tôn bọn họ đi vào, chỉ chờ được hiệu rút hết long bách linh thức tỉnh, sao biết được... Ai biết được thân hình nang càng ngày càng co nhỏ, càng biến... Càng trách, biến thành bộ dáng heo, một cái cuống quít chạy loạn, còn đựng đồ bình thủy tinh... ” Nang gặp chuyện xưa nay bình minh, giờ phút này cũng hoảng hồn, chỉ vào quần áo cởi ra lấp bắp kể lại...

Ma Ngưu đại phu càng là sợ hãi, bỗng đập ngực nói: “A a ông trời, ta y cả đời người, cuối cùng lại đem người chữa thành... Y thành... Ai nha, phạm phải sai lầm lớn bọc này, then với tiền bối các đời của Thần Nông môn a.” Vừa gào vừa vả vào miệng mình.”

Phương Linh Bảo nói: “Trọng trách phục sinh cũng không phải Thần Nông môn các người duy nhất gánh vác, lúc này kêu trời đất làm gì? Đan Dược Môn phụ trách luyện chế Bạch Linh Chi, điều chế dược thủy, nói sai ta còn muốn tự tát tai khóc lớn đây!” Ma Ngưu đại phu cả giận nói: “Phương Hoạt Bảo người so sức với ta, gọi mọi người đánh giá, lần này phục sinh môn chủ, môn kia trách nhiệm lớn nhất!” Sau khi khiếp sợ qua đi, mọi người bụng đầy uể oải, nhìn không được oán giận cãi lộn lẫn nhau.

Công phu Ban Lương quát: “Mấy người các người còn chưa xong, thế mà lại tranh nhau sai, cố tình lấp kín cho sư tôn...” Nhắc tới hai chữ sư tôn, mọi người lập tức yên lặng, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Đào Yêu.

Chỉ thấy sắc mặt Đào Yêu Yêu xám như tro tàn, không nhúc nhích, giống như đứng đờm vào hôn mê.

Trải qua trăm cay nghìn đắng đoạt được Bạch Linh Chi, kết quả cuối cùng so với thất bại còn đáng sợ hơn vạn lần, bất luận kẻ nào cũng không chịu nổi đả kích như vậy.

Thật lâu sau, hần chậm rãi ngẩng đầu, khàn khàn nói: “Tất cả ra ngoài.” Tiểu Tuyết nhẹ nhàng nắm tay của hần, vừa nghe lời ấy đợi muốn theo mọi người thối lui, bỗng nhiên Đào Yêu trở cổ tay kéo nàng lại, trong lòng bàn tay run rẩy tất cả đều là mồ hôi.

Tiểu Tuyết thở dài, cùng hần ở lại trong phòng.

Hai người kẻ vai ngăn người, mặt lộ vẻ không thấy được vẻ cũ kỹ, nhưng mà trước mặt bọn họ là Tiểu Hắc trư đầu lẫn lộn, tình cảnh kia thật sự là quái dị không nói nên lời.

Chúng đồ tụ tập đến tiền điện nghị luận.

Lan Thê Phương nói: “Đánh chết ta cũng không dám tin, biến hóa này của Long sư muội... rốt cuộc xảy ra chỗ nào?” Dương Tiểu Xuyên nói: “Nghe nói linh chi màu trắng đỏ đều có hiệu quả sinh mệnh tử vong.

Xích Linh Chi cứu nam tử, Bạch Linh Chi cứu nữ tử, sao có thể biến thân người thành heo, chắc chắn là Bạch Linh Chi giả.” Phương Linh Bảo nói: “Bạch Linh Chi là thật, không giả được, ta dám lấy tính mạng ra bảo đảm.” Doãn Xích Điện nói: “Dương sư huynh nhớ lầm, Bạch Linh Chi có thể giúp sinh vật giống cái sống lại, cũng không phải chỉ có tác dụng đối với nhân loại.

Rời khỏi luyện dược thất, ta đặc biệt lưu ý, phân biệt ra xác thực là con heo mẹ... là con heo nhỏ.” Hàn Mai nhíu mày nói: “Thật buồn nôn, ngươi còn cố ý phân biệt...” Hoàng U vỗ bàn một cái, kinh ngạc nói: “Chiếu theo thuyết pháp này của các ngươi, Bạch Linh Chi không có vấn đề gì, Long sư muội kia có vấn đề rồi! Nàng vốn là mẹ trẻ... Ài, mẹ nó không nói ra được miệng.

Ý ta là, nàng vốn sinh ra hình dạng kia, trước kia nữ hài bề ngoài là giả, dùng Bạch Linh Chi phục sinh liền hiện ra nguyên hình!” Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều muốn nói

“không có đạo lý này”, lại ần ần cảm thấy ý nghĩ này của mình hình như cũng từng toát ra qua.

Lý Phượng Kỳ nói: “Nhiếp hồn thủ đồ, cái nhìn của ngươi thì sao?”

Lan Thế Hải nói: “Theo ta thấy, kỳ biến ngoại hình nhất định là do Long sư muội thiếu hồn ảnh gây nên.

Di thể của nàng vốn còn thiếu hụt, ta từng nhắc sư tôn tới.

Nhưng sư tôn một lòng cứu giúp, hoàn toàn vô lự hậu quả, ta cũng không khuyên bảo nữa.” Chúng đệ tử phần lớn không hiểu đạo lý nhiếp hồn, lập tức hỏi “Hồn Ảnh” là vật gì, có hiệu quả cỡ nào.

Lan Thế Hải nói: “Đơn giản mà nói, hồn phách là dấu ấn hồn phách để lại trong thân thể.”

Sở dĩ Bạch Linh Chi có thể cứu sống tử thi, Quan Trát ở chỗ sáng sinh linh mới —— Căn cứ hồn ảnh vốn có tạo ra, làm cho tân hồn giống như hồn phách cũ, từ đó làm cho ngoại hình, tính tình, ký ức người này đều hồi phục như cũ.”

Chúc Lôi nói: “Nói như vậy là hồn phách quyết định ngoại hình? Long sư muội dung mạo xinh đẹp, hồn phách của nàng cũng rất đẹp sao?” Hàn Mai nói: “Đúng vậy, thường nói “Tướng từ tâm sinh”, có tâm hồn thể nào, sẽ sinh thành tướng mạo như thế nào.”

Chúc Lôi nói: “Nhưng trên đời có khuôn mặt như hoa mềm, lòng như rắn rết; cũng có người có khuôn mặt xấu xí, tâm địa thiện lương, lại giải thích như thế nào?” Hắc liên tục truy vấn, chỉ muốn biện minh cho Hứa Đại An xấu xí vô cùng kia.

Người nọ thầm mến Lan Thế Phương đã lâu, đủ loại khổ trạng ngụ thú môn đồ có nghe thấy bao nhiêu lần, tiếc rằng Lan Thế Phương mê muội là Đường Liên Bích, hoàn toàn không biết tình yêu với Hứa Đại An.

Giờ phút này Chúc Lôi mượn cơ hội nói đến, âm thầm mang theo ý tứ thức tỉnh Lan Thế Phương.

Hàn Mai ở Nhiếp Hồn môn đã lâu, ỷ vào pháp nghĩa ngày thường nghe được, giải thích tỉ mỉ: “Ai, năm độc còn rất đẹp đấy, phân biệt tốt sao có thể sinh ra cứng nhắc? Tính hung,

tính hung ác, linh hồn tính độc, chưa chắc không phải là đẹp như độc thảo, tính tình lương thiện, tính tình thành khẩn, tâm hồn tính linh, có lẽ hồn thể cổ quái không chịu nổi.

Mỹ lệ và thiện lương không thể cùng nhau luận.” Hoàng U nói: “Này, Tiểu Chúc, người kéo đông kéo tây tán gái hay xấu, có phải là muốn nói mình sinh ra tuần tú? Cô gái kia của người đáng đáp rất đẹp, mọi người đều hiểu, không phải lúc nào cũng khoe khoang rồi!” Chúc Lôi vội la lên: “Ta không phải nói chính mình...” Lý Phượng Kỳ vung tay lên, quát bảo dừng lại: “Àm ĩ cái gì, món nợ của các người sau này lại xé ra, hiện tại nghe kẻ đứng đầu nhiếp hồn nói.”

Lan Thế Hải trả đề tài, tiếp tục phân tích: “Hồn ảnh của Long sư muội không còn, hoặc là số lượng ít ỏi, tạo hồn Bạch Linh Chi cũng thiếu căn cơ.”

Cường ép phóng thích tiên thảo ra hiệu lực, hồn phách sáng chế ra nhất định là hình thù kỳ quái, bề ngoài tương ứng chuyển biến, khác hẳn với hình dáng, tính cách của nó trước cuộc đời, thậm chí có thể nói nó không phải cùng một người.

Ài, đoạn này ta nhắc nhở sư tôn, chỉ mong được hiệu của Bạch Linh Chi vượt qua tướng tượng, Long sư muội biến dị tương đối nhỏ, không nghĩ tới biến hóa lớn như vậy.” Hoàng U nói: “Là lớn quá! Người biến thành heo, sáng chế không phải hồn phách người ta là heo, cái bạch linh chi này đủ vô liêm sỉ... Ai, heo có hồn phách không? Ta trước kia cũng không nghĩ tới.” Lý Phượng Kỳ nói: “Đây cũng là thứ ta muốn hỏi, Nhiếp Hồn Thủ Đồ, súc vật có tồn tại linh hồn hay không?”

Lan Thế Hải trầm ngâm nói: “Súc sinh có hồn, nhưng hồn thể không đầy đủ, trong vạn vật chỉ có khí thức của nhân loại.” Lý Phượng Kỳ nói: “Cái gì gọi là khí thức cụ đủ?” Lan Thế Hải chỉ vào khuôn mặt nhà mình, nói: “Mắt, tai, tai, mũi, miệng, thân, ý là sáu loại khí cụ?”

Dị loại súc sinh hoặc là một trong số đó, hai, ba con bốn con, sáu con cái đều không có, cho nên dị loại tu đạo đầu tiên phải tu thành thân, bù đắp sáu cây.

Như Hàn sư muội đã nói, bên ngoài sinh ra sáu loại thức thân tương ứng với tâm hồn, theo thứ tự là ” Nhãn thức, tai thức, mũi thức, thân thức, ý thức, ý thức, sáu cây lục thức đều được

xung là khí thức cụ đủ, thân thể người mới có thể sinh thành, nếu không chính là súc vật.”

Lý Phụng Kỳ nói: “Trước kia là hồn thể nhân loại, thiếu khuyết một số căn thức nào đó, sẽ biến dị thành súc hồn sao?”

Lan Thế Hải sững sốt, lắc đầu nói: “Nhân hồn biến thành súc hồn? Chưa từng nghe thấy, ta vừa mới giảng chỉ là phương pháp phân loại hồn phách.” Phương Linh Bảo nói: “Nói nửa ngày cũng tương đương không nói.”, Vì sao Long sư muội lại biến thành heo, dù sao cũng phải có tiền căn hậu quả chứ!”

Lan Thế Hải thở dài: “Ta đang nghi ngờ, hồn ảnh thiếu hụt dẫn đến biến dị, đây là chuyện có thể đoán trước, nhưng mà... Sao người lại biến thành heo được., Ngay cả hồn thể loại cũng hoàn toàn thay đổi, thật sự khiến người ta nghĩ không ra.”

Hoàng U vỗ bàn nói: “Đúng rồi, có thể nghĩ như vậy, Long sư muội vốn là Trư hồn... Ài, ta hồ đồ rồi, miệng nói hươu nói vượn!” Nắm tay mạnh gõ đầu, thiếu nữ thuần mỹ như vậy sao có thể là Trư hồn hóa? Thật sự là phong cảnh đại sát vô cùng đẹp.

Hàn Mai nói: “Người nói là Long sư muội là Trư Yêu biến? Vậy mà người nghĩ ra được!” Mọi người khịt mũi coi thường.

Lý Phụng Kỳ lại cười nói: “Lời của Hoàng sư đệ ngược lại nhắc nhở ta, có một loại giả định rất khó nói thông, nhưng đại khái là giải thích hợp lý duy nhất.” Âu Dương Cô Bình nói: “Cái gì mà phỏng chế, người nói xem.”

Đang đợi nói tỉ mỉ, chợt thấy Đào Yêu lão đảo đi vào trong điện, đứng ở bên cạnh bàn ngựa mặt lên, xuất hiện một chút tinh thần, nói: “Là thật, ta cảm thụ rất cẩn thận, đó đích thật là một đầu heo con sống sờ sờ, cũng không phải là vật tạo hình che mắt hư ảo.

Quá trình biến thân ta đã tận mắt nhìn thấy, thật sự là Linh Nhi biến thành...” Tự Ngôn nỉ non, bình tĩnh khiến người ta run sợ.

Lập tức hẩn cúi thấp tầm mắt, nhìn trái nhìn phải, lời tiếp theo càng làm cho cả tòa kinh hãi: “Tâm ý ta đã quyết, nhất định phải thành thân với Linh Nhi!”

Lần thứ mười hai, đã thấy kiêu long tàng dọc hai bên.

Trong đại điện yên lặng một trận, bỗng nhiên Hoàng U kêu lên: “Ngao Nghiêu sư tôn muốn... Muốn cưới heo làm vợ, người điên, điên...” Đào chết yêu nói: “Ta không điên!” Hai mắt nhìn chăm chăm vách tường, trên mặt đan xen thần sắc kiên định cùng tuyệt vọng, trầm giọng nói: “Đây là tâm nguyện lớn nhất đời này của nàng ta.”, Bất kể như thế nào, trời long đất lở đá nát, ta đều phải đem nguyện vọng này biến thành hiện thực...” Ban Lương công, Dương Tiểu Xuyên cùng mấy tên thủ lĩnh khác dựng lên bàn tay, cùng kêu lên: “Sư tôn!” Chỉ nghe nói Đào Yêu chết yêu nói: “Ta có dự cảm, ta linh cảm thành thân là lựa chọn chính xác nhất, có thể mang lại hạnh phúc cho nàng cả đời này.

Ta thông hiểu tam Dịch huyền diệu, cảm giác như gần đây đều được linh nghiệm... Xin Hoàng Công Ngự Thú Môn dựng một vòng cho Linh Nhi, nữ hài trước khi xuất giá được người già chăm sóc mới hợp với quy củ.

Mặt khác nếu những người khác được mời tới, nói cho bọn họ là hôn lễ cử hành vào mười sáu tháng này.

Thời gian các phái chính đạo tề tụ, ta muốn trước mặt anh hùng trong thiên hạ quang minh chính đại cưới Linh Nhi làm thê tử.” Ngôn Phi, lại lão đảo rời khỏi cửa điện, đi ra ngoài.

Mọi người thấy bóng lưng hần dần xa, một lúc lâu nói không ra lời.

Linh Bảo ở Tôn địa phương thở dài: “Không phải điên rồi, mà là choáng váng.

Sư tôn chúng ta dùng tình quá sâu, bởi vì đau mất Long sư muội biến thành ngu ngốc.” Hoàng Mộng Long cẩn thận tuân theo quy củ cũ trong phái, không bao giờ xen vào nghị sự, lúc này cũng không kìm nén được âm thanh phê bình liên tục: “Cúm một con, một con... Ài, hoang đường., Quả thực là hoang đường đến cùng.” Ban Lương Công nói: “Đây là chuyện gì, con mẹ nó, mắt mặt ném vào nhà mỡ mỡ!” Chúng

đồ phảng phất nhìn thấy ánh đèn kết hoa phục treo trên cao kia, Đào Yêu thân mặc hoa phục tân lang, ” tân nương tử” đầy đất lăn lộn, dưới đáy là một đám nhân sĩ chính đạo cười nghiêng miệng.

Lan Thế Hải thở dài nói: “Thật vất vả mới dựng lên được uy vọng, Huyền Môn hưng thịnh, đảo mắt lại trôi về phía đông.”

Lan Thế Phương nói: “Ta thấy sư phụ không điên không phải kẻ ngốc, hẳn biết để Hoàng Công dựng lòng giam, nói rõ còn được phân biệt là người và súc vật.” Phần lớn nữ đệ tử đều cảm thấy đồng tình.

Hàn Mai lau lau khóe mắt ướt át, nói: “Sư tôn là người chí tình chí nghĩa, bất luận nữ tử thích là đẹp hay xấu, biến thành dạng quái dị cỡ nào, vẫn đặt tâm nguyện của nàng ở vị trí thứ nhất, thà rằng thanh danh tự hủy bị người trong thiên hạ nhạo báng, cũng phải toàn lực đi thực hiện.

Người yêu làm được một bước này, trên đời này không có nam tử trọng tình thủ nghĩa hơn hẳn!” Âu Dương Độc Bình đẩy Lý Phượng Kỳ, thúc giục hắn: “Người nói như thế nào? Lúc trước có giả định hợp lý, nói kỹ một chút.”

Lý Phượng Kỳ tay sờ cằm, thản nhiên cười nói: “Trọng tình cũng tốt, si ngốc cũng được, việc này ẩn tình sợ không phải chúng ta có thể giải thích rõ ràng.

Cái phỏng định đó sao, tạm thời không đề cập tới là tốt nhất.” Chuyển đề tài, phân phó hai bên: “Trước mắt Đường Liên Bích Động như thế nào, ngược lại vội vàng tra rõ... Người kia là một tên không miệng không biết hồ lô, hỏi không ra lý do. Ừm, Hàn Mai ôm Đường Lưu Thái trước, ta giao cho Tiểu Oa hai điều sai sót.

Những người còn lại chỉnh đốn sân bãi, thu thập vật phẩm, chuẩn bị nghênh đón tân khách tám phương.” Sư tôn thất thường chính là đại sư huynh làm chủ, lập tức mọi người đồng thanh đáp ứng, tự mình lĩnh mệnh mà đi.

Buổi tối vòng xá được tạo tốt rồi.

Đào Yêu yêu ngồi dựa vào lan can, đối mặt với con heo nhỏ “Khíp chirp” kia, trong đầu Ưc Long Bách Linh âm dung cười, khi còn bé Thanh Mai Trúc Mã, sau khi lớn lên bị hoan ly hợp,

từng hình ảnh hồi tưởng lại, trong lòng đau đớn như bị kim đâm lưỡi dao.

Chợt bước chân khẽ vang, Tiểu Tuyết đứng ở sau lưng.

Đào Yêu Yêu vẫn chưa quay đầu lại, khàn giọng nói: “Hi vọng người có thể thông cảm, chuyện này đại khái là chuyện vô liêm sỉ nhất của ta, có lẽ là lần cuối cùng xông pha...” Tiểu Tuyết nói: “Ta vẫn luôn thông cảm cho người.”

Nhưng người ngoài khó tránh khỏi nói nhảm, mọi người sợ người phá hủy thanh danh, tương lai hậu quả khó lường.” Đào Yêu Yêu nói: “Thanh danh? Tương lai? Nếu có thể khiến Linh Nhi vui sướng khoái hoạt, đều sẽ hồng mắt.

Thê tử của đào yêu là Long Bách Linh, âm ỉ khiến thiên hạ đều biết nàng thích, Linh Nhi người nói có đúng hay không?” Hồi hận đến sâu sắc, hấn hận không thể hủy diệt tất cả của mình, chỉ coi như là tế phẩm hiến cho Long Bách Linh.

Tiểu Tuyết lĩnh hội được nỗi khổ tâm này, không biết nên an ủi hấn như thế nào.

Thật ra chuyện này lại hiểu không thể rõ ràng hơn: Người và heo sao có thể thành hôn độ nhật? Hành động nhìn như điên cuồng, đơn giản là muốn cho Long Bách Linh danh phận vợ chính, trò chuyện để bù đắp tiếc nuối.

Tiểu Tuyết từ trước đến nay sơ xuất lễ pháp, đối với các thứ tự lớn nhỏ của thê thiếp không quá để trong lòng.

Huống hồ long Bách Linh rời khỏi ba người, bất luận Tiểu Tuyết thiện lương thế nào, sâu trong nội tâm ít nhiều đều có chút cảm giác nhẹ nhõm.

Nhưng mà mắt thấy đào chết non như vậy muốn điên, nàng lại không chịu nổi, đau lòng đồng thời thầm nghĩ: “Nếu ta biến thành heo biến cầu, hấn sẽ đối đãi với ta như vậy sao?” Nhất thời nước mắt đầy mắt, không lo được khuyên đào chết non, tự trốn đến chỗ tối vụng trộm uống nước mắt?

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, đào chết yếu chỉ còn lại ở trong chuồng heo, liên miên cần nhân bồi tiếp “Linh Nhi” nói chuyện phiếm giải buồn phiền.

Mắt thấy “Hôn kỳ” đã tới gần, chúng đồ vừa xấu hổ vừa bất đắc dĩ, muốn phong tỏa tin tức, nào ngờ Kim Lôi môn, tiên chi phái, Thúy Hư phái đã dẫn đầu đám người tiên gia đảo ba mươi sáu đảo tới trước tiên.

Sartre nguyên khoái nhân nói: “Đông nam đại loạn, chiến hỏa sắp đốt đến Trung Nguyên! Đào sư tôn sao lại chọn lúc này làm hôn sự?” Đao Mộc Thần công bằng: “Quý phái Tĩnh táo tiên tông, hàng phục ma vương, thanh uy hiển hách đã vang lên tam sơn ngũ nhạc.

Hiện nay đại hội chính đạo chư hùng, là muốn mượn niềm vui của hôn lễ đề chấn tinh thần, hình thành bầu không khí cùng thương lượng đại sự sao?” Chúng đồ sao có thể nói rõ? Chỉ có thể hàm hồ, giả danh anh đào đóng cửa tu luyện huyền pháp, mời các vị tân tân trước tạm ở phòng bên ngoài Hồng Quân tự, chờ sư tôn xuất quan sẽ nói chuyện một chút.

Tiếp theo, Cát Tiên Hoàng Long Quan, Bách Hoa Giáo, Cửu Hoa phái, Tề Vân phái, Tam Thanh phái đều lục tục đến.

Đại trại Ngự Thú Khiếu Phong nhờ Bách Hoa giáo chuyển lời, bẩm báo gần ngàn con thần thú còn giám sát, bọn đồ đệ Hứa Đại An tạm thời không thể rời khỏi, nhưng vẫn sẽ chia thành từng nhóm Tây tiến, chạy tới tụ hội tại Côn Luân sơn mạch vào mười sáu ngày trước.

Thế là dần dần Hồng Quân tự dần dần dần náo nhiệt, người mồm mép, nghị luận sôi nổi, tử muội Ngu gia Tam Thanh phái kia càng là lời nói vô nghĩa, bởi vì ngưỡng mộ hành động hiệp của Lý Phượng Kỳ, suốt ngày quần quít truy hỏi: “Nghe nói các ngươi san bằng tiên tông Côn Luân, “Nói cho chúng ta biết chi tiết đi!” “Sao sư tôn không lộ diện?” Ngươi và hần là huynh đệ kết nghĩa sao?” “Vậy đối địch với hai người các ngươi ai nghe?”

Trong tiếng cười vui mừng ồn ào, xen lẫn một ít tiếng khóc lóc mắng chửi —— Vòng Côn Bằng vì bách linh gặp phải đau khổ, cả ngày ở trong phòng khóc lóc: “Linh Nhi, ta thật đáng thương hại nhi.” Ngọc Ngân Đồng nhốt trong hàm ngậm phía sau điện, nghe không được tin tức nhảy dựng lên mắng to: “Hảo hảo một tuyệt đại mỹ nhân, lại bị các ngươi biến thành heo! Bạch Linh Chi rắm chó!, Một đám ngu ngốc, Ngao

Huyền phái có đám ngu xuẩn các người thật sự là xui mười tám đời!” Thường Ngôn nói “Chỉ gói không được lửa”, các phái mặc dù được an bài ở lại nơi cách xa đào điền ngắt, những tiếng động này cuối cùng sẽ truyền vào trong tai, đến lúc đó truy tìm gốc rễ, chuyện cười lớn nhất trong lịch sử tiên đạo coi như truyền khắp thế gian rồi.

Chúng đồ nhao nhao lòng nóng như lửa đốt, Ương Tiểu Tuyết đi cầu đảo cơ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Đến chiều Tiểu Tuyết mới nói ra lời này, lại gọi Bắc trù thủ tọa trước đó nghe dùng.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Cô Bình vừa mới quay trở về.

Chúng đồ vội hỏi: “Sư tôn có ý gì?” Trên mặt Cô Bình tràn đầy vẻ mệt mỏi, nói: “Hắn bảo ta sử dụng “Huyền Thiên Đại Diễn Hành”, xem bói hôn nhân hung cát.” Huyền Thiên Đại Diễn chính là thuật bói toán cao cấp của môn phái, dùng một lần cực gian pháp lực, cho nên Cô Bình có vẻ hơi mệt mỏi.

Chúng đồ vội hỏi: “Không có gì.” Cô Bình nói: “Kỳ quái, đúng là “Thi đấu thủy”

Ma Cô trước kia thay Long Bách Linh Bắc tình yêu hậu sự, chính là điềm lành ” thủy địa so” này.

Hiện nay hòa hợp với nhau, biểu hiện hôn nhân của hai người bọn họ nhất định sẽ mỹ mãn.” Hoàng U nói thầm: “Làm vợ chồng với một con heo, còn mỹ mãn? Cái gì mà mỹ mãn!” Cô Bình nói: “Ta càng ngày càng cảm thấy, sư tôn làm như vậy hợp ý phát triển theo vận khí.

Có lẽ hắn không rõ nguyên nhân trong đó, nhưng kết quả tiếp theo hơn phân nửa sẽ tốt hơn dự đoán.” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Ha ha, đại trí giả ngu, hắn thuận bản tâm mà đi, trong mơ hồ có thể đạt thành mong muốn!”

Đang lúc nói tới đoạn này, tay áo đỏ cầm giỏ cà rốt lớn vào nhà, trong miệng lầm bầm: “Linh Nhi ăn uống không ngừng! Ăn uống một bữa no say.” Bỏ giỏ trúc xuống thở hổn hển, một giọng nói hùng hồn vang lên: “Đại mỹ nữ rất nhanh sẽ biến thành heo nái béo, trong gian phòng “Khuê phòng” kia quá nhỏ bé.”, Sư phụ phu nhân quá béo, thời điềm thành thân chỉ sợ không thoát được các.” Lan Thế Phương nghe chói tai, nói:

“Long sư muội gặp phải rất thảm, người miệng toàn quái ngôn khinh tiện nàng, quá không thông tình đạt lý đi!” Hoàng U mỉm cười nói: “Tiểu hồ ly thông tình lý gì.” Lục Nguyệt nhìn hẩn một chút.”, Lại nhìn một vị cao thủ của các vị Ngao Bính, nhin không được chép miệng, tâm tình giống như đã lâu bỗng dưng bộc phát, ôm bụng ngựa về phía trước hợp lại: “Ha ha ha, cười chết ta rồi, ai nha, quá cười rồi.”

Lan Thế Phương giận dữ nói: “Có gì buồn cười? Long sư muội hóa thân thành heo bắt hạnh gặp họa, chê cười nàng sao lại nhẫn tâm!” Hồng Tụ nói: “Ta đang cười với các người đây.

Ha, người biến thành heo, loại chuyện này sao có thể là thật? Chủ nhân tình mê ý loạn không cần phải nói, buồn cười là cả đám cao nhân các người cũng theo đó mà phát hôn, còn không tỉnh táo bằng tiểu nha hoàn này của ta.”

Mọi người nghe vậy động sắc, đồng loạt hỏi: “Giả, ngươi định nói gì?” Hồng Tụ nói: “Ta không tỉnh táo, chỉ biết người ta không thể biến thành heo, tình cảm cụ thể là nên hỏi Lý đại sư huynh, các người nhìn hẩn cười híp mắt, tám phần là đã tính trước.” Mọi người cùng quay đầu nhìn lại, Lý Phượng Kỳ nói: “Cái này gọi là “Đại ngu Nhược Trí”, chúng ta tính toán lo lắng, lại không bằng tiểu hồ ly có mắt có kiến thức.

Hắc, thật giả mà không nói, quan trọng nhất là phải hiểu rõ đầu mối của toàn bộ sự kiện trước mắt.

Thế Hải huynh, ngươi từng dùng Hồi Mộng pháp nhìn thấy Long sư muội gặp nạn trải qua, hiện xuống kể cho chúng ta một lần, như thế nào.”

Lan Thế Hải kể lại những gì mình thấy trong mộng, từ Long Bách Linh đi xa về Giang Nam, đến khách sạn kịch biến, Đường Liên Bích uy chấn quần tà, cho đến khi người thần bí kia đến gần sau lưng, Long Bách Linh kêu to phá vỡ mộng cảnh, nói kỹ càng hơn.

Sau đó Lý Phượng Kỳ khẽ vỗ tay, nói: “Thì ra là thế, chỉ là một tiếng hét kinh hãi, Hồi Mộng pháp liền gián đoạn, từ đầu đến cuối cũng không có chứng cứ Long sư muội ngộ hại chết mình...”

Vừa nghe lời ấy, chúng đồ đệ lập tức ngây người.

Hoàng U đầu tiên kêu lên: “Người định nói, Long sư muối, Long sư muối nằng căn bản không chết!” Hồng Tụ dương dương đắc ý nói: “Vậy còn phải hỏi, bồn nha đầu đã sớm nghĩ đến tầng này.

Các người thông minh ngược lại bị thông minh hại, suốt ngày suy nghĩ lung tung, tự mình dẫn mình vào ngõ cụt.”

Lý Phượng Kỳ trầm ngâm: “Người làm ra giả thuyết kia, trước đó đã đoán chúng ta sẽ căn cứ thi thể tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân.

Tài trí của hắn rất giỏi, trong Tam Giới có nhân vật này không?” Lan Thế Phương vẫn tự sinh nghi: “Nhưng chúng ta phát hiện thi thể Long sư muối rồi a... cổ thi thể kia là giả!” Dương Tiểu Xuyên như có điều hiểu ra nói: “Nơi cuối cùng Long sư muối đến là một kho hàng bị phá hủy, trong nước sông trôi đầy xác chết lợn, chẳng lẽ... có người ngụy trang thành hình dạng Long sư muối, chúng ta dùng Bạch Linh Chi phục sinh, trên thực tế chính là một đầu heo chết!”

Lan Thế Hải hoắc mắt đứng lên nói: “Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, ta mượn di tích cũ lưu lại trên thi thể, hiện trường quay về nơi cũ.

Nếu không phải chân thân Long sư muối, Hồi Mộng pháp có thể nào thi triển thành công?” Lý Phượng Kỳ nói: “Có loại pháp thuật này hay không, không phải chương nhãn pháp, cũng không phải yêu quái tu thành thân người—— trong thời gian ngắn, đã có thể thay đổi tính chất thể của hai loại vật, lại có thể đem tàn tích của ngoại tộc di chuyển vào thân.”

Lan Thế Hải trầm tư một lát, thái độ như có buông lỏng, lẩm bẩm nói: “Chưa từng nghe thấy, nếu có thần công cỡ đó, cần gì tu những công pháp khác? Chỉ cần bản thân biến đổi hình dáng, hóa thành thể chất của đối phương, chân khí pháp thuật của đối phương đều đến trên người mình, hoặc là trực tiếp biến đổi thủ thành ngoại tộc, khiến cho nó đánh mất pháp lực... Không thể tưởng tượng, thực sự quá ly kỳ, thực sự quá mức ly kỳ.

Huống chi sư tôn thông thuận hiểu vạn pháp, sao không nhìn ra thi thể làm loại thuật biến hình “thần kỳ” này?” Lý Phượng

Kỳ nhìn lại Cô Bình nói: “Ta nói trước “Hóa hoạc khó có thể nói thông, chỉ được chính là chuyện này.”

thảo luận đang xâm nhập, Hàn Mai dắt Đường Đa đi vào.

Lý Phượng Kỳ khoát tay ngăn mọi người nghị luận, nói: “Không nói không tác dụng, tìm người mới là đúng đắn.

Nhóc con, ca ca ngươi gần đây làm gì? Hắn mỗi ngày đều bảo vệ ngươi, có hành động gì ngươi rõ ràng nhất.”

Mọi người nghe vậy thầm nghĩ “Đường Liên Bích rất là khôn khéo, lại là người sớm nhất tìm được thi thể Long sư muội.

Gặp phải biến thân quái sự này của Long sư muội, hắn tuyệt đối sẽ không truy cứu không sâu.

Đại sư huynh tên là Đường Lưu quan sát động tĩnh của hắn, chắc chắn sẽ thu được nhiều manh mối hơn.” Chỉ thấy Đường Lưu vươn bàn tay nhỏ bé ra, vuốt ve gáy mình, thoáng một cái sờ soạng không ngừng, Lý Phượng Kỳ nói: “Ồ, mấy ngày nay hắn luôn thích sờ soạng óc của ngươi?” Đường Lưu gật gật đầu, đặt mông xuống đất, sát vào mây tấc, nhúng vào nước miếng vẽ hình dạng cái mông to, lắc lư đắc ý, rung đùi đắc ý.

Lý Phượng Kỳ nói: “Hắn cả ngày đều chịu ngươi ngồi, hơn nữa đang suy nghĩ chuyện gì.” Chúng đồ thấy thế mỉm cười, thầm nghĩ đứa nhỏ này cổ quái xảo quyết, càng kiên niên tiểu tử không đạt được ý, cho nên ôn sự dùng nhiều hơn khoa tay múa chân.

Cũng chỉ có người cơ trí như Lý Phượng Kỳ mới có thể cởi bỏ bí ẩn này.

Đang lúc suy nghĩ, Đường mở miệng nhiều hơn, nói: “Ta chiếu theo lời đại sư huynh dạy hắn, ta hỏi “Ca ca, huynh cứ đi vào trong mây gió, ta rất nhớ huynh! Huynh rất nhanh sẽ phải đi rồi sao? Ta rất muốn biết ở chỗ nào huynh, bằng không buổi tối ta ngủ không yên một giấc.

“Lý Phượng Kỳ vội hỏi: “Hắn nói sao?” Đường Đa không nói nữa, ngồi xuống đất hai chân cuộn lại, chấp tay trên đan điền.

Mọi người giật mình nói: “Hắn luyện công rồi!” Lý Phượng Kỳ nói: “Sau đó thì sao?” Đường Đa nói: “Sau đó hắn cho ta một ngôi sao, nói vài câu khẩu quyết, ánh sao sẽ chỉ rõ nơi hắn

đi.” Mở bàn tay, miệng tụng chú, vân tay đỏ bừng hiện lên một chút ánh sáng màu trắng.

Dương Tiểu Xuyên động dung nói: “Là Huyền Tĩnh sư thiên thuật! Trong Phong Lô đạo pháp khó luyện thành nhất...”

Định thần tư, sau đó liền giải thích hai bên trái phải: “Thuật này có thể truy tìm tung tích địch nhân, cũng có thể ghi rõ vị trí của mình, bao gồm dấu hiệu các phương pháp đối địch trước kia thi triển ra, đều có thể dò xét rõ ràng mạch lạc., Tĩnh vi của nó đúng là đứng đầu Phong Lô môn!” Chúng đồ thầm nói “Đường Liên Bích gấp rút luyện thành thuật truy tung này, hiển nhiên trong lòng đã có tính toán.” Một ý nghĩ chưa hạ xuống, bạch mang hóa thành bạch khí, triển khai ngang nhau như mặt gương, bên trong biểu hiện Đường Liên Chính Bích Phi Ly Hồng Quân tự, đi về phía Đông Nam.

Lý Phượng Kỳ nói: “Chúng ta nhanh đuổi theo hắn, cũng đi Giang Nam một chuyến!”

Không cần phân tích giải thích nhiều hơn, mọi người đều biết đi Giang Nam làm gì, trong chốc lát tâm tình kích động khó kiềm chế.

Hồng Tự nói: “Ta nói cho chủ nhân!” Lý Phượng Kỳ vội vàng ngăn lại: “Tuyệt đối không thể! Trước khi tìm được người, không thể để sư tôn nghe được tiếng gió.

Thứ nhất chuyến đi này chưa hẳn như ý; thứ hai sợ làm càng thêm phức tạp, tác phong tình nóng như lửa của hắn chỉ là chuyện xấu.”

Cô Bình đồng ý: “Đúng vậy, “Thịch cảnh so với hành vi hiện tại của hắn, tùy tiện thay đổi hoặc đem phiền nhiễu vận khí tốt, bởi vậy để hắn tạm thời cùng con heo kia trao đổi tình yêu đi.”

Lý Phượng Kỳ phát lệnh điều động: “Hàn Mai bế Đường nhiều, Dương Tiểu Xuyên, Lan Thế Phương, Lan Thế Hải theo ta hướng đông nam nam nam.”

Những người khác ở lại trong chùa, trông coi xa hoa xem trọng sư tôn, mọi việc đều là cháu trai đánh đèn lồng—— Cưu cưu!” Ngoài cửa chợt nói: “Ta cũng muốn đi!” Tiểu Tuyết bước nhanh đến gần, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ và mong chờ.

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Được, tiểu Tuyết muội tử quan tâm cổ nhân, chỉ là gặp mặt đừng cãi nhau mới tốt.” Vận khí điều động kiếm quang, mang theo mấy người bay vút lên không trung.

Hồng Minh Kiếm tăng thứ chín tốc độ cực nhanh, Lý Phượng Kỳ từng dùng pháp thuật này vận chuyển mấy ngàn giáo đồ Kim Luân trong một đêm.

Lúc này công lực hơn xa ngày xưa, sử dụng ra càng nhanh như sao bay, trong khoảnh khắc đã đến khu vực Hoài Dương.

Đường Đa tay nâng khối không khí màu trắng, biểu hiện đường huynh của hấn hướng đi.

Chỉ thấy Đường Liên Bích hạ xuống mặt đất, đứng trước một sườn dốc.

Mọi người theo sau hạ xuống, nhìn quanh bốn phía hoang vắng không người, lại nhìn Đường Liên Bích thần sắc ngưng trọng, giống như có điều suy nghĩ.

Lan Thê Phương nói: “Vị trí hấn đứng, chính là nơi thi thể Long sư muội xuất hiện.” Cách mấy trượng, như bị tiếng nói cắt đứt suy nghĩ, Đường Liên Bích ánh mắt hơi nghiêng, như điện chuyển trên mặt mọi người, lập tức duỗi tay về nắm lấy đoàn bạch khí kia nhiều hơn.

Dương Tiểu Xuyên thấp giọng nói: “Đường sư huynh đoán chúng ta sẽ theo tới.” Lý Phượng Kỳ nói: “Đó là đương nhiên, nếu không sao ta phải đem Huyền Tinh giao cho thằng nhãi bướng bỉnh này của Đường nhiều hơn.” Đường gia ở trong lòng Hàn Mai, duỗi tay làm nũng, ca ca kêu không ngớt.

Đường Liên Bích không đồng ý, thu Huyền Tinh vào trong lòng bàn tay, ngón tay lặng lẽ vận thần công, điểm sáng trắng này xuyên vào bùn đất, nhanh chóng hóa thành một đường sáng màu trắng dài nhỏ.

Dương Tiểu Xuyên nói: “Đây là công hiệu của Huyền Tinh sư thiên thuật, có thể chỉ rõ quỹ tích địch nhân làm phép.” Nhìn Đường Liên Đường Đường Bích thuận theo bạch tuyến cắt bước, mấy người vội vàng đi theo.

Tiểu Tuyết nghi ngờ nói: “Kẻ địch thi pháp quỹ tích? Chỉ rõ đó làm gì?” Lý Phượng Kỳ giải thích: “Ai lúc đầu đem thi thể

Long sư muội chuyển đến đây, ai cũng biết được tung tích Long sư muội, dọc theo hẻm làm pháp tàn tích tìm kiếm, tất nhiên có thu hoạch.” Bạch tuyết kia khúc chiết uốn lượn, đoạn sau dần dần biến mất.”

Đám người rẽ ngang rẽ dọc theo, càng chạy càng nhanh, đi ước chừng trăm dặm, đi đến lỗ thủng kẹp nhau của hai ngọn núi.

Nhưng thấy mây mù che sương lượn, trắng xóa như sa bình xòe ra.

Phía dưới loạn thảo tiêm thạch giao nhau, nhìn không thấy giao lộ đi vào.

Đường Liên Bích phát tay áo một cái, sương mù lập tức tản ra, một con đường nhỏ bẻ cong bàn quay chạy về phía sơn cốc.

Tiểu Tuyết nói: “Ta hiểu rồi, là người chuyển động thi thể kia, thiết hạ làn sương mù này.” Lan Thế Phương nói: “Ừm, tìm hẻm thi pháp di tích, là có thể phá giải chân tướng!” Mọi người ven đường nhỏ tiến về phía trước, địa thế dần dần bằng phẳng khoáng đạt, trong sơn cốc lại ẩn giấu đủ cả mấy chục dặm nông điền! Chỉ thấy bờ ruộng duyên dáng, Thanh Khê vờn quanh, Lục Liễu Hồng Hoa ôm quanh thôn xóm, cùng cảnh tượng thê lương an bình hình thành phản chiếu với bên ngoài, nghiêm nhiên là hai thế giới.

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Không nghĩ ở đây còn có tòa thế ngoại đào nguyên.” Đi không bao lâu, phía trước đi tới một nông phu bới phân, vừa thấy mọi người lên xuống liền biến sắc, líu ríu liên tục hỏi, thần thái kinh khủng đan xen, nói chuyện khắp Bắc Thổ khó phân biệt rõ ràng, giống như nói cực ít có người ngoài đến đây, các người làm sao xuyên qua mây mây mù ngoài cốc ngoại sương mù.

Lan Thế Phương vội vàng nói: “Đại ca đừng sợ, chúng ta không phải là kẻ xấu, là từ Tứ Xuyên tới đây tìm thân thích thất lạc.” Nàng cố gắng thả lỏng ngữ khí, Xuyên âm nhu hòa nghe rất là êm tai.

Nông phu kia khẽ giật mình, mi tay bụm trán cẩn thận xem xét, một thoáng thấy rõ mọi người phục sức, mặt lộ vẻ vui

mừng nói: “A nha, các người là đệ tử Nga Phản phái phải không?” lú lười nói lên quan ngữ?”

Mọi người giật nảy mình, nghe hấn nói: “Nam mặc váy xanh, nữ oa mặc váy tím, rõ ràng là đệ tử Nga Mi mà.” Lan Thế Hải nói: “Xin hỏi huynh đài, sao người biết chúng ta mặc Tử Xuyên Thanh, là đệ tử Ngao Mi?” Nông phu nói: “Tiểu Long sư phụ dạy mà, bà ấy còn kể khẩu âm của các người bên kia, à, hương vị giống như vị vị cô nương này vậy, đúng là như vị của cô nương kia?”

Lão sư Tiểu Long nhiều lần nhắc nhở với chúng ta, nếu hôm đó đệ tử Nga Hầu đến Nữ Bàn thôn, đó chính là người thân trong nhà tìm nàng rồi.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, cùng kêu lên: “Tiểu Long, lão sư?”

Nông phu cười hì hì nói: “Ta dẫn các người đi gặp nàng ấy.

Ai da, người trong thôn thấy nàng rất cô đơn, nhận tử muội, nhận con gái, đều muốn đưa nàng đến nhà mình ở.

A, cũng không có dám nhận vợ con, lão sư Tiểu Long đẹp hơn tiên nữ trong tranh một ngàn lần, vạn lần, ai dám cóc chó thịt thiên nga, cưới nàng vào cửa nhà... Hắc hắc, lão sư Tiểu Long liền thích lái nhái các người, dẫn nàng đến cửa thôn không biết là cao hứng bao nhiêu đây!” Một cỗ xe nước đi đến bờ ven đường, dựa vào địa hình thấp thoáng, tự động đem nước sông tự động chảy vào rãnh, tiếp theo chảy vào ruộng lúa chín trơ bóng đồng như hạt giống!

Mọi người thấy thiết kế tinh xảo, tuyệt không phải xuất phát từ suy nghĩ của người thường, nhin không được thả chậm bước chân nhìn kỹ.

Nông phu cười nói: “Hi Kỳ đúng không? Thứ này là tiểu Long sư phụ dạy mọi người làm.

Một đứa bé gái non như hành củ, nào biết cách sử dụng đầu óc tốt như vậy, ngoại trừ xe nước nàng còn dạy chúng ta rất nhiều biện pháp kỳ diệu hữu dụng.

Đầu Tiêu thôn trăm mẫu hoa màu, sau khi nàng đến xử lý xong thì dừng lại, thu hoạch gia tăng rất nhiều, năm ngoái đánh cốc tử đầu xuân còn chưa ăn hết!”

Tiểu Tuyết nói: “Vị... lão sư Tiểu Long, nàng biết làm việc nông, trồng hoa màu?”

Nông phu liên tục xua tay: “Không, không, tiểu Long lão sư một đôi tay mịn màng cũng thôi rách, ai lại nhẫn tâm để nàng làm việc thô tục chứ? Đánh củi, xây nhà, giặt quần áo quét sân, việc làm bình thường mọi người đều giúp nàng làm xong, chỉ khi gặp khó khăn mới mời nàng đưa ra chủ ý mới được.

Người nói lão sư Tiểu Long từ đâu tới nhiều kiến thức học như vậy, mặc kệ trong thôn có phiền toái gì, nàng vừa mở miệng liền không hóa giải được.” Đoàn người đi vào thôn, nghe nói đến “Tiểu Long lão sư”, thôn dân đều tươi cười đầy mặt, hỏi lại chỗ giờ phút này, dồn dập chỉ về phía trong thôn.

Nông phu tiếp tục tán thưởng: “Nếu bàn về chuyện tốt lớn nhất Tiểu Long lão sư làm, còn phải coi là dạy các nhà trẻ đọc sách biết chữ.

Đứa nhỏ nghèo khổ của chúng ta đã đọc sách từ bao giờ? Tám đời không ngờ phúc phận của đứa nhỏ kia.

Nàng đến, được rồi, chẳng những dạy biết chữ, dạy bọn trẻ làm thi từ văn chương, còn dạy dỗ được trẻ con lại hiểu chuyện, lại biết lễ, săn sóc huynh đệ thân yêu của lão nhân, nào giống đồ ngốc lớn lên ở đầu thôn năm xưa, so với công tử tiểu thư của gia đình giàu có đều hiển quý khí! Nói cho các người biết không tin, chỉ trong hơn một năm, toàn bộ đồ ăn của nhóc con trong thôn đều thay đổi.

Mọi người nói đến, đều nói tiểu Long lão sư là Quan Âm Bồ Tát chống đỡ, chuyên môn đến thế gian cứu giúp người nghèo chúng ta...” Lời ca tụng còn chưa được mấy, đi đến trước một gian nhà tranh, cửa ra vào bảy tám cây đào, treo biển gỗ viết “Bát”, ý chỉ tiểu học vô danh trên thôn, điển cổ cũ dùng pháp mới, chữ viết mỹ tú, chính là thủ bút của Long Bách Linh.

Trong nhà tranh tiếng sách vang dội, đang lên lớp, nông phu vội muốn vào cửa truyền tin.

Lý Phượng Kỳ ngừng lại nói: “Đừng vội quấy nhiễu, trước nghe một chút tiểu Long sư phụ đang dạy cái gì.” Để Hàn Mai ôm Đường đi xa thêm một chút, tránh cho tiểu hài tử kia ồn ào.

Mọi người nín hơi rón rén, đi đến dưới cửa sổ yên lặng lắng nghe, mười mấy đứa bé trong phòng niệm tình hăng hái: “Đầu giường ánh trăng sáng, nghi ngờ là sương giá trên mặt đất.

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương.” Lại là một bài thơ Đường Đường.

Đọc xong vấn đề, tiểu Long lão sư nói: “Thuật Hoa Nhi, người nói xem, bài thơ này ai viết, tốt ở nơi nào?”

Bé gái kêu vườn hoa ứng thanh đứng dậy, nhỏ giọng nhỏ nhẹ nói: “Lý Thái Bạch Đường triều viết 《Tĩnh Dạ Tư》, tiết học xong, bài thơ này rất để ý tới cảnh giới.”

Tiểu Long lão sư nói: “Đúng rồi, viết thơ làm từ gật đầu để ý, nội dung văn tài ngược lại là thứ yếu, càng không cần câu nệ tiêu chuẩn xử luật.

Lấy bài thơ này tĩnh thủy suy nghĩ đêm mà nói, nội dung có chút kỳ diệu đây? Lật thành lời nói trắng là như vậy “Trước giường ánh trăng sáng lung lay a, lòng nghi ngờ của ta là dưới đất kết sương, ta ngẩng đầu nhìn ánh trăng rất sáng a, ta cúi đầu liền nhớ tới quê hương sao?

“Bình thường không có gì lạ, như nửa đêm không tỉnh ngủ nói chuyện.”

Đám con nít cười ha ha, có nói: “Như mỗ mỗ niệm a di đà phật.” Có con nói: “Như thằng nhóc đái dầm trong đêm luôn miệng kêu to.” Không khí sôi động, hoàn toàn không có cảm giác cứng nhắc như bình thường trong học đường.”

Lão sư của tiểu Long nói: “Nhưng nội dung này hết sức bình thường, được ánh trăng “Minh Thiên Bạch” dưới đất tôn lên, lập tức có một loại ý cảnh lạnh lẽo thâm lương.

Ánh trăng trong trẻo, bóng sương lạnh lẽo, đó là tuyệt diệu của bài thơ này.

Lúc chúng ta đọc 《Tĩnh Dạ Tư Tư》, đầu tiên cảm thấy là một cổ ý chí thanh lãnh đập vào mặt, sau đó mới có thể tìm hiểu nghiên cứu vì sao tác giả vì sao lại thanh thê như vậy, vì sao cô độc a, từng bước một xâm nhập, từ trong dòng chữ tìm ra tình cảm “Tư Hương”, ngược lại nhìn lại tiền cảnh, thi nhân nhớ

nhưng quê hương lại không thể quay về tâm tình liền cảm thấy đồng cảm nhận được.

Cho nên mới nói, chúng ta đọc thơ phải thưởng thức đạo cảnh, làm thơ cũng coi như là “ý từ trước”, không cần xây dựng từ ngữ, câu tứ kỳ lạ, cần phải hồi tưởng lại tâm ý nhiều lần, cảm động chính mình, phương thức hạ bút có thể hóa bình thản thành tuyệt diệu.

Mọi người nghe hiểu chưa?”

Các hài đồng đồng loạt nói: “Nghe rồi!”

Ngoài cửa sổ, Lý Phượng Kỳ nhắc đốt ngón tay, nói nhỏ: “Nghe một chút, đây mới gọi là theo từng bước dụ dỗ, thâm nhập nông cạn.” Tiểu Tuyết thiếu chút nữa theo trả lời “Hiểu rồi”, miệng khê há lập tức khép lại, thầm nghĩ “Nàng còn rất biết dạy học., Nếu trước kia Đinh tiên sinh cũng dạy pháp như vậy, ta ở học đường hơn phân nửa có thể học được.” Lan Thế Hải hơi ngạc nhiên nói: “Lúc trước mộng cảnh hiển hiện, Long sư muội vô cùng bi thương tiêu giảm, sao trước mắt lại sáng sủa như vậy, còn có nhẫn nại dạy tiểu hài nhi niệm thơ.” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Thân ở U Tĩnh Điện Viên, ngày ngày nghe tiếng trẻ con, nhiều đau khổ hơn cũng có thể chữa trị.”

Trong chốc lát tan học, tan học.

Lão sư của tiểu Long theo lệ nghi thức diễn tập, cao giọng nói: “Các vị học sinh gặp lại, “Các hài đồng cúi người đáp lễ: “Long tử tử, hẹn gặp lại.” Lão sư của tiểu Long lập tức sửa lại: “Tỷ tử, phải gọi là lão sư hoặc tiên sinh, đã nói bao nhiêu lần rồi?” Các hài đồng cười đáp: “Người tuổi còn nhỏ mà xinh đẹp, sao có thể là lão sư, tiên sinh?” Chúng tiên sinh đều là râu mép, khó coi đến chết mất.” Vừa nói vừa chạy ra ngoài.”

Lão sư của Tiểu Long dường như rất tức giận, đuổi theo uống mạng: “Gọi tiên sinh, gọi là lão sư! Người lớn nhà các người ai không gọi ta là lão sư của Tiểu Long!” Người dẫn đầu ồn ào: “Người không già, chính là Long tử tử, à, Long tử tử, Long tử tử tuổi còn nhỏ!”

Quần đồng âm âm tứ tán, tiểu Long lão sư ra vẻ muốn đuổi theo, chợt nhìn thấy chúng đồ Ngao Phản Hầu, thoáng chốc

hai chân đứng vững, nụ cười trên mặt ngưng kết lại.

Lý Phượng Kỳ phụ cận nói: “Tiểu Long lão sư, chúng ta đón người trở về.”

Lần thứ mười hai, đã thấy kiêu long tàng dọc ba dặm.

Lan Thế Phương mừng tới phát khóc, xông lên ôm lấy Long Bách Linh nói: “Người thật sự còn sống, cái này thật sự khiến ta chết mất!” Lan Thế Hải lão luyện thành thực, cũng không nhin được hốc mắt ươn ướt, thở dài: “Khổ cực cuối cùng cũng không uổng phí.” Mọi người vây quanh mỗi người ôn lại tình cảm riêng biệt.”

Hàn Mai nghe tiếng động, vội vàng từ xa chạy tới, Đường Đa trong lòng kêu lên kinh thiên động địa: “Long sư tử, Long sư tử, tử tuyệt đối không được lập gia đình, Hoa Tâm củ cải sư tôn rất nhớ tử nha!”

Long Bách Linh nhẹ nhàng đẩy thế phương ra, hàm răng khể cắn môi dưới, hai giọt nước mắt giống như trân châu chớp động liên tục, cuối cùng tiêu tan không còn trong đáy mắt, chợt cười nói: “Đi tới ngàn dặm xa xôi như vậy, nhất định mệt rồi, trước ra nhà ta ngồi một lát.” Dẫn mọi người ra ngoài nửa dặm.

Vượt qua rừng dâu tươi tốt, một gian nhà cỏ hiện ra, mấy con gà vịt lão đảo đi lại lại.

Long Bách Linh mở cửa chuyển ra mấy cái ghế gỗ, bày trong viện cho mọi người ngồi.

Hàn Mai hiếu kỳ nói: “Đây chính là “Nhà” của ngươi?” thò đầu vào cửa nhìn, bốn vách tường trong phòng tổ nhiên, chỉ có một bàn, một giường, một lò đan, một cái tủ gỗ sơn đã hỏng.

Gia quyến tuy là đơn sơ, lại không nhiễm một hạt bụi.

Long Bách Linh nói: “Trong phòng ngồi không đủ, chậm rãi mời mọi người.” Cầm qua cây cỏ đựng nước nóng, rót cho mỗi người một chén trà —— ngay cả chén trà trà cũng không có, trong nước trà đục ngầu bay lên hai ba cánh hoa trạm thau, còn sót lại phong thái khuê tú của chủ nhân trước kia.

Đường Đa đã khát nước từ lâu rồi, uống ừng ực nửa chén, vươn cổ kêu to: “Ca, mau tới uống nước thôi!” Nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng dáng Đường Liên Bích đâu!

Người nọ xưa nay hành tung vô định, mọi người cũng không thèm để ý, nhưng tiểu hài tử kia không gào thét, sợ tới mức gà vịt trong viện chạy khắp nơi.

Hàn Mai nói: “Đừng kêu la! Còn kêu đánh mông ngươi!”
Đường Đai lúc này mới không dám náo loạn nữa.

Bách Linh vội vàng đem gà vịt đuổi vào lồng, vừa đi về sau phòng, trong miệng vừa thét to “Hặc hặc, hừ.” Lý Phượng Kỳ chạm vào cánh tay Lan Thế Hải, cười nhẹ nói: “Hảo gia hỏa, tiểu thư nhà giàu biến thành thôn cô, cái này so với Bạch Linh Chi biến thành heo làm người còn kỳ lạ hơn.”

Bận bịu quay về trước nhà, mọi người buông chén trà xuống, nhìn kỹ trên người Long Bách Linh, váy xanh vải xanh da trời, trên đầu bao một cái khăn trắng.

nông thôn không có dải lụa rực rỡ, quần áo dùng nước cỏ thấm vào, trừ màu lam chính là màu trắng.

Nhưng chỉ với trang phục cực kỳ mộc mạc này, ngược lại khiến cho nàng càng thêm thanh thuần dễ gần.

Hàn Mai nói: “Long sư muội, đã lâu không gặp, muội trở nên đẹp hơn rồi!” Về mặt đây hâm mộ.

Bách Linh cười nhạt một tiếng, nói: “Các người biến hóa cũng không lớn.” Lan Thế Hải nói: “Chúng ta tới đây người đã sớm biết trước rồi, người nông dân vừa rời đi kia giảng cho chúng ta, Long sư muội thật sự là thần cơ diệu toán.” Bách Linh lắc đầu nói: “Không phải là người được dự liệu, là người cứu ta nói cho biết —— các người đến Côn Luân tiên cảnh lấy Bạch Linh Chi, tất nhiên tốn thời gian rất nhiều.

Hắn phỏng chừng mấy năm sau đệ tử Ngao Thiên mới có thể tìm đến nơi đây, cho nên để cho ta an tâm ở lại trước đã.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Người đã cứu ngươi? Đó là ai?” Bách Linh nói: “Ta không biết tên của hắn, chỉ biết hắn vốn là Bồng Lai tiên tông, hiện tại là hiệu lực của Đông Quyển Ngự Thiên Long.” Lan Thế Hải nhớ lại cảnh tượng trong mộng, kinh ngạc nói: “Đông Phản bí nhãn kia!” Bách Linh gật gật đầu, suy nghĩ một chút, ngộ ra lý do của Lan Thế Hải: “Các người tìm ta “Thi thể”? Bí nhãn kia từng nói với ta, hắn dùng pháp

thuật chế tạo một bộ thi thể giả, cố ý để cho phái ỏ bồng tìm được sống lại.

Ta từng tận mắt nhìn thấy thần hiệu của thuật biến hình kia, vô luận biến thứ gì thành ta, nhất định ngay cả vô cùng nhỏ bé cũng tương tự, để Lan sư huynh có thể mượn thi giả tái hiện kinh nghiệm của ta.” Lan Thế Hải nói: “Long sư muội đoán không sai.” Tuy nàng thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng chỉ đoán đại khái, xem ra chi tiết làm người thay đổi heo cũng không biết.”

Dương Tiểu Xuyên nói: “Đông mền tà ác tàn nhẫn, chính là tử địch của Ngao Khuyết phái ta, bọn họ làm như vậy tất nhiên là bao giấu âm mưu cực lớn.”

Lan Thế Hải nói: “Âm mưu sao, trong mộng cảnh đã sớm bại lộ, bí nhãn này là kế diệu hồ ly sơn, để cho chúng ta bận rộn cứu Long sư muội, không rảnh chiếu cố gì cả, Đông Hối bí nhãn liền có thể thừa cơ xâm chiếm Trung Nguyên.” Hàn Mai nói: “Ai da ai da, chúng ta phải đi cứu Long sư muội, không có thời gian chiếu cố lẫn nhau.”, Vậy chẳng phải là bọn ta trúng kế rồi sao? Tây chinh Côn Luân đã lãng phí rất nhiều thời gian.” Lan Thế Hải nói: “Côn Luân Tử Hư Thiên Sư luyện kiếm nhập ma, sắp tàn sát nhân thế, nghĩ đến việc chinh phạt hấn là tình thế bắt buộc phải làm... Thậm chí ta cảm thấy, sự nguy hại của Hư Thiên Sư so với Đông Bì càng lớn hơn một chút.” Hàn Mai nói: “Chiếu lời như vậy, bí nhãn tạo ra thi thể giả dẫn dụ Tây Thiên chúng ta, vẫn là ý tốt xuất phát từ cứu thế sao? Hấn là người tốt sao?”

Long Bách Linh nói: “Hấn không tính là người tốt, nhưng cũng không phải người xấu.” Lý Phượng Kỳ nói: “Nói thế nào?” Bách Linh nói: ” bán mạng cho Ngự Thiên Long Đông Phản, có thể nói là người tốt không? Chẳng qua, thôn Tiểu Sơn này cũng nhờ hấn cứu hộ, mới tránh được sự quấy nhiễu của ngoại giới.” Đưa tay ra bốn phía, tiếp tục nói: “Lúc hải tặc Đông Minh cướp bóc ở huyện duyên Hải, hấn đã dùng Vụ Ân Thuật của Bồng Lai che giấu nơi đây.”

Nói địa lý sơn cốc được trời cao chiếu cố, nơi khác thì không có, vô cùng có hiệu quả với “Vụ Ân thuật”, sau khi thi pháp ngay cả bạn đồng hành bí nhãn của hấn cũng khó có thể nhìn thấu.

Còn nói Thần Chủ Ngự Thiên Long sắp xâm nhập Trung Quốc, bách tính chết rất nhiều, có thể cứu một thôn tính một thôn, cũng có thể giúp hai bên tương lai hòa giải chút đường sống.” Đang nói, trên lò bunn nhỏ nước sôi, Bách Linh thay trà lần cho mọi người, tiếp đó nói: “Thôn dân nơi này đều biết tốt xấu, cũng không nam hạ binh loạn mã cảnh giới.

Trên bắc có một con đường nhỏ thông Hoài Bắc, thế cục bên kia coi như thái bình.

Mọi người thỉnh thoảng đi trao đổi một ít vật phẩm, tuyệt khẩu không đề cập tới tình huống nơi đây, bởi vậy người ngoài không dễ dàng đi vào trong thôn.”

Nói đến đây, Bách Linh nhìn lên nóc nhà, nói: “Ta cảm thấy bí nhãn kia là có khổ tâm, bản ý là thiện, nhưng xuất phát từ một nguyên nhân nào đó, không thể không nguyện trung thành bí nhãn thần chủ.

Người này pháp lực cực cao, lại giàu có mưu đồ, là nhân vật lợi hại nhất mà ta từng thấy.

Hắn lợi dụng “Chết” này để lừa gạt phái tây của Xi phái, đã giúp thế lực Đông Nghiêu loại bỏ trở ngại, thoải mái đạt thành kế hoạch xâm lấn; lại khiến ma đạo phía tây có thể bình định, hóa giải đại uy hiếp của nhân thế.

Diệc Chính tà câu đủ hai mặt, mưu lược một chút có thể nói là tinh diệu tuyệt luân.” Mọi người cúi đầu uống trà, suy nghĩ trôi đi xa, tưởng tượng người thần bí kia còn có bao nhiêu kỳ mưu dị hành.

Một lát sau, Lý Phượng Kỳ nói: “Bí nhãn đoán không thấu, sinh tử của Long sư muội có thể tính rõ ràng, vậy liền theo chúng ta trở về gặp sư tôn đi.” Bách Linh lắc đầu nói: “Các người đi đi, ta không trở về, đa tạ mọi người quan tâm.” Khẩu khí kiên quyết, mọi người nhất thời cứng lại., Chỉ nghe nàng yếu ớt nói: “Ta sống ở đây rất tốt, còn phải về nơi nào đây?” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Ta nghe được, ngươi là sư tôn đào không có tự mình đến đón ngươi...” Lời còn chưa dứt, vườn rau và mấy đứa trẻ con la hét chạy tới, muốn Long tỷ tỷ giải đáp nghi nan văn, chợt nhìn trong viện ngồi đầy người lạ, ngượng ngùng không dám đến gần gần.

Bách Linh nghênh đón nhiệt tình tiếp đãi, ôn tồn tươi cười xán lạn, giải nghi chơi một trò chơi nhỏ chơi đùa với bọn họ.

Không bao lâu tiểu hài nhi buông ra, hi hi ha ha cùng nàng chơi chung một chỗ, thân thiết như em gái nhỏ vây quanh tỷ tỷ nhà mình.

Mặt trời đỏ nghiêng về phía tây, tiền đám trẻ con này đi.

Bách Linh tiếp lời: “Ta đều không trách ai cả.”

Ở đầu am giáo thi văn, gieo cúc hái dâu, cuộc sống trôi chảy đi bao nhiêu, ta còn đi nơi khác làm gì? Huống hồ hương thân đối đãi ta thẳng như cốt nhục, sao ta nỡ rời xa bọn họ? Lúc trước ta nói bí nhần đó cứu ta, chính là chỉ ở trong thôn này, quên đi sầu lo, ân cừ trong quá khứ hết thảy đều nhạt đi?

Ai, giống như chết đi rồi lại sống lại vậy.” Mọi người không còn gì để nói, đáp ứng.

Sau một lát, Lan Thế Phương không nhịn được nói: “Sur phụ đào muốn kết hôn rồi! Người cũng không muốn trở về thăm hần một chút sao?” Long Bách Linh nói: “Thành thân sao, rất tốt, vậy các người thay ta chúc mừng hần đi.” Ánh mắt liếc qua, đảo qua khuôn mặt của Tiểu Tuyết.

Cho đến lúc này, Bách Linh mới chuyển hướng ánh mắt qua nàng.

Trước đây giống như không lạnh, giống như nóng mà không nóng, thái độ không có gì đặc biệt.

Tiểu Tuyết từng tưởng tượng các loại tình cảnh hai người gặp mặt, hoặc ghét ghét lẫn nhau, hoặc giả vờ vui vẻ, rất chân thành hòa giải, nhưng tuyệt đối không ngờ đối phương thủy chung bình thản đối đãi, lúc đó không biết nên đáp lại thế nào, đành phải một mực yên tĩnh ngồi đó.

Giờ phút này bị nàng nhìn như vậy, không rõ là ý gì, chỉ cảm thấy lúng túng cực kỳ, trong lòng âm thầm hối hận vì chuyện này.

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Người đừng trừng mắt với tiểu Tuyết sư muội, sư tôn đào muốn cưới cũng không phải nàng.”

Bách Linh ngẩn ra, nói: “Ồ, không phải? Lại tìm một nữ đồ của tiên phái? Lại là Lý Phượng Kỳ nói: “Ha ha, nói đến xuất

thân sao, vị tân nương tử này thân là tai to miệng rộng, kỹ thuật lẫn lộn bình sinh giỏi nhất.” Bách Linh Tú nhú mày:, Lý sư huynh nói đùa, hiện tại ta cũng không có tâm tình.” Lan Thế Hải nghiêm mặt nói: “Không phải tất cả đều là nói đùa, sư tôn đích xác... Hắc đích xác trịnh trọng thân mình, triệu tập hội đạo phái trong thiên hạ, muốn cưới một con heo ngay trước mặt mọi người làm vợ.” Hàn Mai nói: “Một con heo nhỏ còn sống đó! Long sư muội người nếu không trở về, đệ tử Ngao Nhi sẽ bái Tiểu Trư làm sư nương!”

Long Bách Linh hấp háy hai mắt, cả kinh một lúc lâu không lên tiếng, nhưng rốt cuộc là mạch suy nghĩ nhanh nhẹn, phút chốc hiểu ra: “Bí nhãn biến thành trư thi, hắc... Hắc đem heo sống lại, coi là ta!”

Cùng lúc đó, Đào Yêu Yêu đang âm thầm suy nghĩ trong Hồng Quân tự.

Bên ngoài các phái nghị luận, chúng đồ đệ hoang mang lo lắng, Mị Thanh Hoàn bị ai bắt đặc dĩ nhìn Tiểu Tuyết, đủ loại tình cảm hắc cũng không phải là chết lặng vô tri.

Nhưng tình yêu của bách linh rốt cuộc cũng chiếm thượng phong, bổ sung toàn bộ nguyện vọng cũ của nàng càng thêm kiên định không gì sánh được.

Ngày đó tận mắt nhìn thấy dị biến của nàng, Tụ Linh Niệm cảm thụ sâu sắc, đích xác hóa thành một loại súc vật chân thật.

Hồn phách vốn có lại vĩnh viễn biến mất! Cho dù thân heo lại tu thành thân người, nào còn là trăm linh đi qua kia? Nghĩ đến đây, đào quỷ mê man cực kỳ thất vọng, một viên tâm tượng biến thành khối chì, rơi thẳng vào vực sâu đen kịt không biết tên.

Trong trạng thái này, nếu không làm ra một chút hành động điên cuồng, làm sao giải trừ bí nộ trong lòng, làm sao tránh cho tâm cảnh ma hóa lần nữa.

Hắc dựa vào trực giác đưa ra quyết định thành thân, hoang mang được buông lỏng, về phần chuyện sau như thế nào chỉ có thể nghe ý trời.

Ông tay áo màu đỏ đi qua bên cạnh, trong tay cầm chậu cơm, miệng ngâm nga khúc nhạc nhỏ.

Đào Yêu ngẩng đầu nhìn nàng, tự nói: “Kỳ thật nhân loại không bằng loài súc vật, vô ưu vô tư sống tự tại.” Hồng Tụ nói: “Người bớt nói xấu người ta, súc vật cái gì, người sao biết ta không lo lắng, không phiền não? Ai, nghe người nói lời này không đầu không đuôi, đừng có nghĩ mình chán muốn làm súc sinh, biến mình thành con heo đực đi phối hợp kia... Ha ha.” Đào điên phát giác ra lời nói ẩn chứa u oán, kinh ngạc nói: “Người có gì phiền não?”

Hồng Tụ nói: “Ài, không nói nữa, dù sao Linh Nhi sắp ở bên cạnh người rồi, đến lúc đó chắc chắn người sẽ cao hứng phát điên.” Đào Yêu Thiên nói: “Cao hứng? Người... Bởi vì ta cao hứng liền phiền não?” Hồng Tụ xông ra: “Ta vì Linh Nhi phiền não của người đấy!” Phất tay ném chậu ăn xuống đất, oán hận nói: “Tính tình ‘Linh Nhi’ kia vừa hung vừa bướng, có phải là có huyết thống lợn rừng hay không! Ta cho nó tắm rửa! Ta sẽ cho nó một chút phiền não!”, Sau khi ăn, nó chẳng những không nghe lời, còn nổi giận cắn người, người nhìn xem!” duỗi tay ra tràn đầy vết máu, đẩy bóng ra sau lưng con mẹ nó, liên tục nói: “Muốn đi thì người tự đi, ta không hầu hạ vị tiểu thư này nữa!”

Buổi tối buông xuống, Đào Quy tay cầm chậu cơm đi vào vòng xá xá.

Con heo kia ngẩng đầu lên nghe răng trợn mắt, một bộ hung tướng nổi giận.

Trư loại luôn thích lẫn lộn trong vũng bùn, mấy ngày nay lại mỗi ngày tắm tám lần, trong vòng sạch sẽ không nói, còn dùng mùi đàn hương hun khói qua, đã sớm giày vò nó nôn nóng khó chịu, gặp người liền muốn công kích.

Đào Yêu buông chậu cơm ăn xuống đẩy về phía trước, nghe thấy tiếng rít gào “Vù vù vù”, nhìn con mắt tràn ngập địch ý kia, nhẹ giọng nói: “Linh Nhi, không ngờ chúng ta lại gặp nhau như vậy...” “Cầm lấy một khối khoai lang đỏ đưa tới, ‘Linh Nhi’ không có chút lãnh tính, xông lên chiếu cổ tay chính là một cái xương, cắn thẳng vào xương cốt vang lên ‘Khanh khách’”

Không dùng Thiên Vương Thuần hóa thương, kiềm chế sự phòng bị của Thần Mộc Chiến Giáp, Đào Yêu thụ được con

đau đớn này, cảm thấy sự đau buồn trong lòng giảm bớt một ít, nói: “Người làm đúng, ta là nên chịu phạt, chịu trừng phạt nặng nhất dưới chân trời mới đúng, ha ha...” Vài tiếng cười thâm, con lợn sợ hết hồn, buông cái miệng dài ra lùi lại vài bước, trừng mắt nhìn đối phương đánh trống không ngừng, mắt nhìn đối phương đang đau đớn, gãi gãi tai nghe ngóng.

Đào Yêu Yêu nói: “Có thứ không hiểu trân quý, yêu quý thì lại càng muốn bỏ qua, ta đại khái là hồn trùng tự cho là đúng nhất trong thiên hạ ta.

Vì sao lúc ấy nói “không được cản đường nàng”, vì sao sau khi đi qua không đi tìm người? Ngàn vạn tâm kết trái, đến khi cởi bỏ ngàn vạn cái, thời điểm nhận thức rõ bản tâm, tất cả đều đã chậm... Coi như không muộn, ông trời mở mắt, rút cuộc để người trở lại bên cạnh ta.” Sự đau lòng cùng vui vẻ đan xen, lần thổ lộ này phảng phất có thể xuyên thấu cõi lòng, đánh thẳng vào chỗ sâu nhất trong nội tâm.

Ngay cả con heo mập kia hình như cũng bị cảm động, sững sờ nhìn thiếu niên trước mặt.

Đào yêu khẽ vuốt ve tai to của nó, trong miệng lời nói càng sâu sắc hơn: “Trong mộng ta nhìn thấy người phiêu bạt chịu khổ, câu từ tương tự vạn hệ” trong khách sạn, trong lòng ta khó chịu cực kỳ, hận không thể từ nay về sau biến thành tảng đá đầu gối không có cảm giác biến thành không còn nữa.

Tư vị khắc Cốt Minh Tâm này thật không dễ chịu chút nào a...

Đúng rồi, khắc cốt minh tâm tình đau khổ, một câu của tiểu ni cô liền vạch trần, sao lúc này ta mới hiểu được? Mới hiểu được, nguyên lai người ở trong lòng ta không ai có thể thay thế, không ai có thể thay thế, không có ai có thể thay thế...” Liên tiếp nói mấy chục tiếng “Không ai có thể thay thế”, tiếng nói như thổ ra tâm huyết.

Trên mặt đất bóng người mảnh khảnh, Long Bách Linh lặng yên đứng ở phía sau lưng.

Mắt thấy đào điên cuồng làm như con heo coi là chính mình, mới đầu chỉ cảm thấy tức giận vừa buồn cười, dần dần tâm mềm như nước, vì cái câu chuyện bị thương si tâm kia mà

muốn rơi lệ, đợi đến mức “không có ai có thể thay thế” truyền vào trong tai, bỗng dung xung khẩu nói: “Ta cũng vậy...”

Đào Yêu Yêu đột nhiên quay đầu lại, dưới ánh trăng nhìn thấy rõ ràng, cả kinh nói: “Linh...Linh... linh...” Lập tức nhảy dựng lên.

Long Bách Linh vừa nói ra, lập tức xoay người rời đi, bỗng nhiên cổ tay xiết chặt, đã bị Đào Yêu kéo lại.

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chăm vào nàng, bỗng nhiên lại nhìn con heo kia, lại quay đầu nhìn kỹ người trong mộng寐 này, miệng Tự Tại nói: “Ta là nằm mơ, trong mộng thấy Linh Nhi rồi...” Mạch Mạch Nguyệt Sắc thấp thoáng, hai người cứ thế đứng đó một lúc lâu.

Long Bách Linh chợt nói: “Buông ra!” Toàn bụng ury khuất nhảy lên, đang đợi lời từ chối lạnh lùng, xoay mặt nhìn tóc trắng loang lổ trên đầu hấn, một lời lạnh nhạt nhất thời hóa thành vạn loại nhu tình, nhào vào trong lòng hấn khóc: “Người chỉ biết nằm mơ! Có thể hiểu được ta chịu bao nhiêu đau khổ bao nhiêu đau khổ! Trên đường đi gió thổi mưa rơi xóc nảy sinh bệnh, mẫu thân không quan tâm ta tới., Người cũng không tới tìm ta, ô ô, ta làm sai cái gì, các người làm như vậy với ta... Còn coi ta là heo, ta có điểm nào xin lỗi người, nếu bị người khinh tiện như vậy...”

Đào Yêu Yêu như si như say, không cách nào tin đây là sự thật, trong đầu trống rỗng, chỉ còn lẩm bẩm “Linh Nhi, Linh Nhi...”.

Long Bách Linh bật khóc, nỗi lòng cực kỳ thoải mái, ngay sau đó liền lau nước mắt, nói: “Ta nói ngắn gọn, lời giải trừ tình chú, những lời trong quá khứ không cần nói nữa.

Cái gì mà “Trường Tương Y”, đồng du Hoàng Tuyền lộ”, Long Bách Linh là bị lừa gạt nên mới nói như vậy, hiện tại còn chưa thể coi là thật.” Dựa vào hấn, cười nói: “Hiện tại “Ta” là hai ta, một là Thi Di Quang, một là Long Bách Linh.

Di Quang không thể quên tình ý, lúc này mới trở về tìm người.

Thế nhưng muốn thuyết phục Long Bách Linh, còn phải xem biểu hiện sau này của người.”

Đào Yêu Yêu há miệng không phản bác được, một lúc lâu sau mới nói: “Linh Nhi...” Long Bách Linh nói: “Còn chưa đủ a, gọi cả đời nhìn ngươi có phiền hay không.” Đào Yêu Yêu nói: “Cả đời này!”

Bách Linh nói: “Ta vĩnh viễn, vĩnh viễn sẽ không rời khỏi ngươi, chẳng phải là cả đời sao?” Lời nói này giống như một cơn gió ấm áp trong mùa đông sâu, có một loại cảm giác “hạnh phúc chết yếu” đột nhiên đến, càng ngày thần hồn điên đảo không biết phải làm sao.

Bách Linh biết giờ phút này bất luận giải thích gì cũng là dư thừa, thờ dài, gần sát bên tai gọi một tiếng: “Tướng công.”

Một tiếng hô quen thuộc này như tiên âm truyền tới từ thế giới cực lạc, chỉ gọi ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông không khỏi khoan khoái dễ chịu.

Đào Yêu Yêu đột nhiên tỉnh lại, cười ha ha nói: “Linh Nhi chưa chết! Linh Nhi còn sống! Linh Nhi đã trở về rồi!...” Nhảy lên liên tục mấy chục cân đầu, bay ra khỏi tường vây cười to: “Linh Nhi trở về rồi!” Tay giơ tay múa chân vũ trụ, ầm ầm quật ngã mấy trăm cây đại thụ.

Tả cận đạo phái nghe tiếng, giật mình kinh sợ.

Chúng đồ Ngao vội vàng chạy đến giải an: “Không sao, sư tôn chúng ta luyện thành thần công, tối nay sẽ xuất quan như ngày hôm nay.” Mọi người âm thầm đàm luận, đều mừng vì chuyện của Long Bách Linh, Hồng Tự nói: “Ta đã nói trước rồi mà, chủ nhân nhất định sẽ cao hứng đến phát điên.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Trước kia các ngươi đều oán sư tôn điên đại, hiện tại đã hiểu ra rồi nhỉ, đại trí tuệ thường bao gồm ở trong ngu hành.

Nếu không phải đang tỏ ý cầu thân với một con heo, sao có thể thắng được Long sư muội hồi tâm chuyển ý?”

Sáng sớm ngày thứ hai đi bái kiến Mang Hoàn, trường hợp vui mắt giao lưu kia không kịp nói gì.

Cũng là Long Bách Linh thận trọng, cân nhắc đêm khuya Dao Hoàn đã ngủ, bỗng nhiên kinh động định lệnh nàng bị kích thích lớn, mới sẽ mặt mũi an bài đến ban ngày.

Lúc này hắn kêu lên một tiếng giòn tan: “Mẹ ơi!” Hắn hô lên, tất cả khe hở oán hận ngày trước đều tan thành mây khói.

Đào Yêu Yêu an lòng, sau đó giao quyền pháp cương âm minh chính pháp cho nàng, nói: “Một vị mẫu thân khác cũng thương nhớ người, nhờ ta chuyển giao cho người quyền Côn Luân Ngự Hồn Pháp này, đáng tiếc bên trong không có văn tự gì.

Ta nghĩ người thông minh hơn người, chắc chắn có thể nhìn thấu đề mê hoặc trong đó.”

Tự Văn Phi từng nghiêm khắc quản giáo Long Bách Linh, chỉ vì dạy dỗ thế tử có phẩm chất tuyệt hảo cho con trai mình.

Bách Linh lúc trước canh cánh trong lòng, lúc này đã buông lỏng, nhận lấy quyền sách kia nhắm hai mắt, suy nghĩ mục đích “Đưa Côn Luân Pháp Phủng cho ta, vẫn là muốn sau khi ta học được phụ tá tướng công, trở thành ” Hiền nội trợ” của hắn.

Ài, Long phu nhân dụng tâm lương khổ a, đối với mọi người làm việc vẫn là lão bộ này.” Nghĩ đến đây, cười nói: “Hiện tại khắp nơi đều là yêu thích dạt dào, mấy thứ này “Âm Minh, Âm hồn” quá không may, ta sau này có thể nhìn kỹ lại.”

Đào Yêu Yêu nghe nói “Đi khắp nơi vui vẻ, trong lòng âm áp hiện lên, chợt cảm thấy khó xử, nhỏ giọng nói: “Mẹ thân đối thiệp mời, tuyên bố với bên ngoài chúng ta mười sáu ngày thành thân, sau đó Hồ Lý Hồ Đồ ta xác nhận, đến bây giờ chỉ còn ba ngày... Ta cũng không phải là bắt chúng ép hôn, chỉ là tân khách bốn phía đều đã đến đông đủ.”

Bách Linh cười nói: “Biết rồi, tiểu nhân tuân mệnh là được, tuyệt đối không dám dạy đại sư Đào Tôn mất mặt mũi.

Ừm, hay là như vậy đi, hôm nay đi chiêu đãi tân khách bốn phương.

Người tiên trấn giữ tràng chủ, bảo bọn họ nhìn xem bản thân mình làm sao xuống được phòng bếp, lên phòng khách...”

Trên mặt đỏ lên, không nói tiếp, ngược lại âm u nói: “Mười sáu ngày thành thân, xuất giá là Di Quang.

Nàng yêu mến người nhớ người, cho dù người đưa ra yêu cầu gì, nàng cũng sẽ thuận theo người.

Nhưng Long Bách Linh thì khác, muốn gả nàng cho người, trước tiên phải đồng ý một điều kiện.” Đào Yêu Thiên vội hỏi: “Điều kiện gì?”

Bách Linh không lập tức mở miệng, nhìn mái tóc bạc trắng trên đầu hấn - đã rất thưa thớt, trong đầu thầm nghĩ “Thiên Sơn Mộ Tuyết đi, hận cái bóng của thiếu niên đầu bạc, câu thơ, duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ve, nói: “Muốn người từ nay về sau không thể thương tổn chính mình.

Hôm đó trên đỉnh núi Nga Mi dẫn kiếm tự sát, thụ thương cho người nát bét... Long Bách Linh nghe xong thương tâm không sống nổi nữa, nàng cũng không muốn bị loại dần vật này nữa.” Tâm thần Đào Yêu dậy sóng, nắm lấy tay nàng, nói: “Ta đáp ứng, tuyệt đối không làm như vậy!” Bách Linh thở dài, cười nói: “Vậy thì tốt, điều kiện nói thỏa đáng, có lẽ Long Bách Linh sẽ cho người!” Lập tức ra ngoài bái kiến các phái, bày ra hơn trăm bàn tiệc rượu.

Trên thiệp viết thành sự thật, nghị luận tất nhiên là bình thường.

Mọi người thấy Long Bách Linh dung mạo xinh đẹp không gì sánh được, lời nói cử chỉ hào phóng, càng thêm tán thưởng, nhao nhao chúc mừng sư tôn đào tìm được ngẫu nhiên.

Đào Yêu Yêu và nàng tuy là danh phận thầy trò, nhưng phần lớn các phái đều tôn sùng Đạo gia “Ngân thơ tự nhiên”, lễ pháp thể tục không quá để ý.

Hóa Ngoại phái như Bách Hoa giáo cách biệt, ngày càng không kiêng nể gì cả.

Một ngày đã ứng lời, Hồng Quân tự ai nấy đều vui mừng, chỉ có điều không thấy Tiểu Tuyết lộ diện, trời đất tối tăm mờ mịt, Long Bách Linh quan sát mà biết ý vua, cười nói: “Lo lắng tiểu Tuyết muội bị ủy khuất tức giận? Yên tâm đi, lúc này nó không quan tâm đến chuyện này, đang đóng cửa gặm sách đó!”

Nghe thấy xung hô “Tiểu Tuyết muội tử”, trong lòng thót tim, nói: “Thui phục chính là hai người các người, chịu uất ức.

Lẽ ra hai tình tương duyệt có thể nào liên tưởng? Nhưng ông trời thiên vị buộc chặt chúng ta lại cùng một chỗ?

Ta yêu hai người vô cùng, Tiểu Tuyết cũng không thể rời bỏ ta, đành phải thuận theo tự nhiên mà làm.” Long Bách Linh cười cười, thầm nghĩ “Tiểu Tuyết không thể rời bỏ người, người lại không thể rời bỏ ta được.”

Nếu Tiểu Tuyết chết biến thân, người sẽ vì nàng đầu bạc phát điên sao? Hai người đều yêu, hai phần yêu thương rồi cuộc có phân chia sâu cạn.” Nói ra: “Ta cũng không phải là người bụng đo hẹp, chuyện quan trọng hơn là suy nghĩ giúp người.

Sử Tái Độc Cô Hoàng Hậu trí mà đồ kị, Tùy Văn Đế liền hạ cái tên xấu “trong sợ” xuống.

Ta không muốn phê bình người như hậu nhân.

Huống hồ lời nói tốt đẹp của Nga Hoàng nữ tử ở phía trước, nếu hai người tử muội tình thâm, gả cùng một chồng chưa chắc không thể tiêu dao vui vẻ đi.” Đào Yêu Yêu nói: “Linh Nhi!” Bách Linh cười nói: “Đừng cao hứng quá sớm, nếu muốn Tiểu Tuyết cùng tình tử muội với ta, trước tiên phải để nàng làm được một chuyện.” Đào Yêu Yêu nói: “Lại có điều kiện à, có chuyện gì?”

Long Bách Linh nói: “Đọc xong Tứ Thư Ngũ Kinh rồi nói sau.

Ta thấy lúc trước người tìm nàng kể chuyện, kể đến hai người cùng chung hoạn nạn, có thể kiên lập tình cảm ngăn ngui, nhưng nếu như không học không biết, sao có thể tương tri lâu dài bảo vệ? Nàng ngược lại cũng nghe được, hạ quyết tâm dùng công.”

Đào Yêu Yêu hơi nhíu mày, nghiền ngẫm khẩu khí của nàng, nhớ lại cách làm của Văn Phi, điều khiển ” Hiền thê” cho mình, mơ hồ lại tái diễn cách làm của nó.

Bách Linh ăn đủ loại đau khổ kia, bất tri bất giác lại hiệu quả, đại khái là nguyên nhân khi còn nhỏ bị ảnh hưởng quá sâu.

Nhưng Đào Yêu Yêu biết rõ tính cách của Tiểu Tuyết, muốn nàng đọc sách thật sự dễ dàng hơn so với hút dầu trong cát, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy nhụt chí.

Bách Linh thấy hần im lặng, nói: “Ta cũng không phải làm khó người khác, mà là thật tâm ngóng trông nàng học tốt.

Hơn một năm qua nhìn thấy suy nghĩ, giúp ta hiểu được nhân tính biến hóa tốt xấu bắt nguồn từ đâu.” Đi đến bên cửa sổ, nhìn ánh chiều tà phía chân trời nói: “Tướng công, ngài đã gặp qua đau khổ của bách tính nghèo khó nhất sao?”

Đào Yêu Yêu giật mình, nhớ lại kiến thức lúc Tống Kim, yên lặng gật đầu nhẹ.

Bách Linh nói: “Bình tai nạn đói nghèo, ngàn dặm đất cằn, quần thể nông thôn kết bè kết bè chạy nạn.

Bọn họ không biết nên chạy đi đâu, không biết vì sao tai họa lại phát sinh, không biết làm cách nào để bảo vệ mình, không biết lấy lại công đạo cho ai, càng không biết phải đồng lòng trợ giúp lẫn nhau, chỉ là giống như đàn trâu ngựa bò du đàng bốn phía.

đói bụng tự giết lẫn nhau, thậm chí dễ dàng ăn! Ta tận mắt nhìn thấy một cô bé ăn thịt... Ăn tươi anh trai ruột của nàng, bất giác đau thương ngược lại cười hì hì! Có thể trách nàng là một kẻ không có tâm can xấu xa sao? Người ta mông muội đến một trình độ nào đó, hẳn là như vậy.” Nói đến đây tiếng ghen ngào, nàng ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, hơi bình tĩnh một chút, chậm rãi nói: “Thế gian đen tối nhất, không gì quá vô tri thức.”

Con người nếu như “không đọc sách, không biết nghĩa”, mặc dù thiên tính thuần lương, một khi gặp phải biến hóa ngoài ý muốn, có thể sẽ trở nên hung tàn hơn so với dã thú.

Đông Dã Tiểu Tuyết là tốt hay xấu thì ta không quản được, nhưng ta thật sự không muốn bên cạnh tướng công luôn có thêm một người vô tri.”

Trong phòng yên lặng một hồi, nỗi lòng Đào Yêu dần dần nặng nề, vội vàng tìm đề tài đổi hướng: “Người đọc sách ở nông thôn, chính là nguyên nhân của chuyện này.” Long Bách Linh nói: “Ừm, ta đã suy nghĩ rất lâu rồi, dân chúng thiếu ăn ít mặc, nhưng khuyết thiếu nhất chính là giáo dục.

Bụng hẳn tạm thời ăn no, tâm trí vẫn ngu muội ở chỗ cũ, rất nhanh lại sẽ lại bị tai họa chịu tội.

Nếu học để làm, nuôi dưỡng thành cứng cỏi, yêu nhau, xả mình làm người phẩm tính, nắm giữ các loại kỹ năng học vấn,

tai hoạ lớn đến đâu đều có thể bình yên vượt qua.

Ai, đáng tiếc là “Dân có thể xử lý tùy ý, không thể biết được”, người thương vị nhiều nhất chỉ cho dân chúng ăn no, giáo dân biết chuyện mở ra dân trí lại rất ít nguyện ý làm.” Đào Yêu Yêu cười nói: “Ta nghe bọn Lan Thế Hải kể, người ở trong thôn lập trường dạy đồ, Đào Lý, không nghĩ tới còn có một bài học hùng vĩ như vậy.

Đi đi, đi đi, đưa ta đi mở mắt, tiểu Long lão sư làm sao mở ra dân trí.” Lôi nàng ra khỏi phòng.

Đêm đó hai người đi về phía đông nam, một là giải sầu, thứ hai Bách Linh nhớ tới hương thân trong thôn.

Pháp lực đào linh cái cái cái thể, trong khoảnh khắc đã bay đến gần, cách so tài thôn hai ba dặm đáp xuống.

Hai người dặt tay mà đi, tập luyện gió đêm làm mặt lạnh, phẳng phát lúc nhỏ du ngoạn ngoại ô, lại về tới hai đứa nhỏ không đoán được kia, cảm thấy vui sướng thoải mái.

Đào Yêu Yêu nói: “Con heo nhỏ kia ta đã cho người thả trong núi rồi.

Ha, vừa mới hiểu được nó là giả Linh Nhi lúc đó, ta thiếu chút nữa tức nổ bụng, hận không thể có thể đem được sư hoàn tương đương bóp chết.”

Bách Linh nói: “Dược sư hoàn vô tướng?... đồng bọn giết Ma Vũ Tàng hoàn?” Đào Yêu điên cuồng nói: “Đúng vậy, thuật khu hình của người này thần diệu vô cùng, đáng sợ tới đáng sợ.

Nếu ta cẩn thận quan sát hành tung của hắn, chắc chắn có thể thăm dò được các loại pháp môn biến người thành heo.

Nhưng chưa từng thấy tận mắt, bị hắn trêu đùa một trận này.” Bách Linh trầm ngâm nói: “Hóa ra là dược sư hoàn vô tướng, lúc mới gặp đã biến thành dáng vẻ của người, quả thực làm ta sợ hãi.” Hắc chết yêu nói: “Hắn biến thành dáng vẻ của ta? À, đúng rồi, cuối cùng trong mộng cảnh người kinh hô một tiếng, chính là vì chuyện này a.

Cũng khó trách, vốn nghe nói ta chết rồi, chợt thấy khẳng định sẽ sợ đến mất hồn.”

Bách Linh nói: “Hắn nói cho người biết người đã khởi tử hồi sinh, chỉ vì đi tới Tây Vực tìm Bạch Linh Chi, trọng tụ thời gian còn lâu, muốn ta an tâm ở lại trong thôn an tâm nghỉ ngơi.

Ta đợi không tin, xem người trong thôn được hắn che chở giúp đỡ, có thể an tồn tại trong loạn thế, dần dần cũng không nghi kỵ hắn nữa.” Nói đến cuộc sống trong thôn, tâm tình của nàng rất tốt, cười nói: “Kỳ thật nên cảm tạ Vô Tướng mới phải, ta tại đầu bàn thôn sống thoải mái, thật là thuận lợi a.”

Tướng công, ta từ từ kể cho người nghe, thú vị cực kỳ, bao người ba ngày ba đêm nghe không chán.

Ví dụ như hoa cải dạy ta cắt cửa sổ, Trương Mộc đôn bò vào tổ ong, mật thú đào tới cực kỳ ngọt ngào, Tiểu Trường Thuận giúp ta chụp lấy con rắn hoa dưới giường, ha ha, lần đó suýt nữa dọa ta tê liệt, nhưng từ đó về sau ta không còn sợ rắn rết, còn có đám gà con ta nuôi nữa...” Chợt đứng vững, chỉ vào phía trước nói: “Nhìn, sắp đến rồi!”

Đào Yêu Yêu nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, dịu dàng nói: “Nếu người thích, chúng ta cứ ở lại đây đi.” Long Bách Linh quay đầu lại, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Đào Yêu Yêu mỉm cười nói: “Ta biết người không nỡ rời xa hương thân, còn có những đứa bé mà người dạy kia nữa,

Ha ha, người có thể thông cảm cho ta, ta không thể thông cảm cho người sao?” Bách Linh nói: “Có thể... Có thể phái Nga Du.” Đào chết yếu nói: “Chấp tử chi thủ, thành tiên thành thánh vì ta làm sao phải thừa nhận?

Chờ tiêu diệt Yêu Hoàng hậu, ta truyền lại vị trí sư tôn cho đại ca, chúng ta ở lại trong phạm trù làm phu thê đi!” Bách Linh vui mừng khôn xiết, đồng ý dấn thân vào ngực, hai người chăm chú ôm nhau.

Một lúc lâu sau, Bách Linh mới cười nói: “Người chờ đó, ta đi báo tin trước, người lạ vào thôn sẽ dọa bọn họ sợ.” Hắn chạy quanh người, vừa nói: “Văn đại nương, lão thôn là ta đã về thôn rồi!” Vừa chạy tới gần cửa sơn cốc, bỗng nhiên đứng im, như bị gió băng đột nhiên thổi phồng lên.

Đào Yêu Yêu ở phía sau nói: “Thế nào?” Chỉ thấy Bách Linh liên tục chạy lên trên gò đất, đi lên nhìn về phía xa, đột nhiên thét lên vạn trạng đáng sợ: “A, a, a! Không! Không!...!” Lắc đầu, lui về phía sau.

Đào Yêu Yêu nhanh chóng nhảy lên đỉnh đồi, nhìn về phía sơn cốc.

Trong cốc gió lạnh đều hiu, thôn làng đã dẹp yên.

Bóng người trên cây ven đường lay động, treo đầy thi thể trẻ con của người lớn.

Chú: Lão sư thời cổ đại cũng không phải chỉ giáo sư, mà là chỉ tinh thông một loại kỹ năng nào đó (không kể giáo thụ) - ông lão này.

Long Bách Linh không thể không biết, nhưng giọng điệu nạp lão giả thành thực cũng là của thiếu nữ, ví dụ như tự xưng với người cùng thế hệ “Lão nương”

Trải qua mười ba lần tiềm thảo ẩn hồ uy không thể ngăn cản một kích.

Trong gió mùi máu tươi dần nồng lên, trong lòng thót tim, đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

Chợt thấy Long Bách Linh phát lực chạy như điên vào trong sơn cốc, vội vàng kéo cánh tay của nàng, hô: “Không được đi!” Bách Linh dùng sức vô cùng lớn, giãy giụa đến mức ngã sấp xuống đất.

Đào Yêu Yêu nhào tới ôm lấy nàng, nói: “Hung thủ tuyệt không phải người thường! Coi chừng là cạm bẫy!” Cảm thấy trong ngực giãy dụa không ngừng, sợi tóc dính lấy nước mắt nóng đảo qua bên khuôn mặt, lại nói: “Nghe ta nói, mặc kệ hung thủ là ai, có bao nhiêu kẻ, ta nhất định tìm ra toàn bộ!” Nhìn chăm chú vào hai mắt của nàng, ngữ khí tăng thêm nói: “Đồng ý với ta, không nên bi thống quá độ thương tổn thân thể.”

Chuyện này giao cho ta, nhất định phải giết sạch hung thủ! Giết đến khi người hài lòng mới thôi, ta cam đoan!” Bách Linh Tài dần dần bình tĩnh, cắn môi nhẹ gật đầu.

Đào Yêu Yêu đỡ nàng đứng lên, nói: “Ta đi vào xem rõ hư thực, cần phải đề phòng kẻ địch mai phục.” Nhanh chóng lên không trung tuần tra, phát hiện trong cốc không còn một sinh vật sống, ngay cả súc vật gia cầm, thậm chí Diên Thử Gia cũng chết sạch, bay trở về bên cạnh Bách Linh nói: “Kẻ giết người giỏi sử dụng độc thuật, hiện đã chạy trốn rất lâu.” Thi triển Thiên Vương Thuần hộ thể, nghiêm phòng độc vật ăn mòn, sau đó dẫn nàng tiến vào thôn làng.

Chỉ thấy nhà ngã tường đổ, loạn thảo tung bay gạch ngói vụn.

Đông đảo thôn dân bị treo ngược trên ngọn cây, còn lại ngã xuống máu me, đầu lâu đứt chi, tình trạng thê thảm thê thảm.

Hiển nhiên trước khi chết từng bị hành hạ tàn khốc, cũng không phải chỉ độc thuật sát hại.

Long Bách Linh run giọng nói: “Đồ muối hoa Nhi, rau cây hoa Nhi...” Từ trên cây cởi xuống một cái thi thể nho nhỏ, cởi áo ngoài của mình, bao trùm thân thể trần trụi của nàng.

Đào Yêu Yêu thi pháp đào ra rất nhiều hố đất, trong mỗi hố chôn một thi thể.

Có một số xương cốt bị dính chặt, thực khó có thể tách ra, chỉ đành hợp táng ở bên trong mộ phần lớn này.

Bách Linh nói: “Tiểu hài tử cũng thả như vậy, bọn họ đều rất nhất gan, chỉ có một mình nó nằm dưới đất sẽ sợ hãi.”

Đào non sông theo lời đào ra một cái hố rộng rãi, đem hài đồng thi thể đặt song song cho tốt.

Bách Linh nói: “Hình dáng này, mọi người ở cùng một chỗ, lại giống như trở lại thảo đường đọc sách.” Lời còn chưa hết, nước mắt rơi như mưa, dùng hai tay đẩy đất lấp lấp lấp bọn trẻ con.

Biết phần tâm ý này của nàng không đến được, đau đớn tất nhiên sẽ càng sâu hơn, lập tức mặc dù âm thầm hỗ trợ, nguyên nhân là do nàng xuất lực chịu một nhọc.

Dần dần bùn cát che lại thân hình, chỉ còn lại từng khuôn mặt nhỏ lạnh như băng.

Long Bách Linh thật sự không đành lòng che đây, dán mặt lên rồi lại thân, gọi đi gọi lại.

Ở chung mấy trăm ngày đêm, trợ giúp thoát khỏi tuyệt đồ đau khổ, những đứa bé này chính là người nàng thân thiết nhất, sao có thể cam lòng vĩnh viễn quyết như vậy? Cho đến phương đông trắng bạch, vừa rồi mai táng ngừng nghỉ, bách linh đã mệt đến không lưng nổi nữa.

Đào Yêu Yêu khép hai tay lại, nhìn nàng liên tục quay lại, vẫn còn vẻ không nỡ, nói: “Chúng ta trước tiên không trở về Hồng Quân tự, chỉ ở lại mấy ngày, thế nào.” “Long Bách Linh” nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Lập tức Đào Yêu bay lên không trung, một đường hướng bắc mà đi.

Ven đường gió thê lương thăm vù, bạch cốt lộ dã, khắp nơi đều là thôn trang thôn trang bị hủy hoại.

Đào Yêu Yêu âm thầm kinh hãi: “Người nói người đông nam chiến họa nặng nề, không ngờ lại đến mức này.” Bay thẳng vào trong sơn đông cảnh, người khói mới nhìn thấy phồn thứ.

Đào Yêu Yêu hạ xuống bên cạnh Thái An thành, tìm một khách sạn sạch sẽ, chăm sóc bách linh nghỉ ngơi, lúc hoàng hôn mới ngừng lại, nói: “Triều tra hung thủ càng sớm càng tốt, ta đi thôn tìm manh mối, sáng mai trở về.” Lấy mấy thỏi vàng làm tư chất, chương quỳ chưa từng thấy qua hoành tài như vậy, tiểu nhị lại càng thần phục khách khứa phi phàm: Một vị khí vũ không thể miêu tả, một vị khí vũ thanh chính, không khỏi kính như thiên thần.

Long Bách Linh nói: “Người ra ngoài quá lâu, người của Ngao phái không nhớ sao?” Vừa nghe lời này, Đào Yêu Yêu lập tức thả lỏng, biết thần trí của nàng đã khôi phục, bằng một chút tuyệt cao mưu đã đủ để ứng phó với bất kỳ quấy nhiễu bên ngoài nào, đáp: “Trước khi đi ta đã bắt chuyện, nói muốn dẫn người du ngoạn hai ngày, mười sáu ngày nữa mời các phái tụ nghị.” Bách Linh nói: “Ừm, mười sáu ngày trở về, ta cũng phải tĩnh tâm suy nghĩ một chút.”

Thương lượng đã định, Đào Yêu đang muốn đi ra ngoài, Bách Linh chợt nói: “Chờ một chút, tương công người lại đây.” Nhìn hẳn đến bên giường, đứng dậy vươn tay ôm lấy nhau, yên lặng sát vào người nàng trong chốc lát.

Đào Yêu Yêu biết ý nghĩa ôm nhau này trọng đại, vừa lo lắng Lang quân bình an, lại đem tâm nguyện báo thù rửa hận giao cho hẳn, mỉm cười nói: “Người ngoan ngoãn chờ, chuyện ta đã hứa với người, nhất định sẽ làm được cho người.” Thần thông tiềm vận xuất phòng, phân ra một luồng kiếm quang vũ trụ, bố trí xung quanh thành pháp giới vô hình, để xảy ra chuyện ngoài ý muốn khi truyền tin cho người.”

Sau đó giá phong vụ bay về trận đấu, bắt lấy bùn đất ẩm ướt trong thôn, nặn thành khối nhét vào trong áo, suy nghĩ nơi đây khí độc rất nặng, chỉ sợ sẽ bị hại ở bên ngoài. “Phát công thôi động hai ngọn núi, triệt để phong kín sơn cốc, lại muốn ” Quy mô tàn sát như thế, kẻ hành hung tất nhiên sát khí nồng đậm, lục soát ra thân hẳn hẳn là không khó.” Vận linh niệm dò xét bốn phía, đạp mây bay lên không, một đường hướng Đông Phi đến bờ biển.

Nơi này gần Đài Châu, trên bãi biển, doanh trại đang cháy hừng hực, quả nhiên có rất nhiều hung hán trú đóng.

Tùng con Khôn Đầu Túc Chân, đoản y trường đao, đang vỗ vỗ bàn tay uống rượu khiêu vũ.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Hình như là tên uy hiếp xâm lấn, nếu Đào Yêu thôn bị bọn họ đồ diệt, sao không thấy người mang độc thuật trong người?” tai nghe tiếng cười hì hì âm âm, khi thì vang lên: “Triệu Đại, hôm qua con trai ngươi đã giết bao nhiêu dê béo?” Lý lão tam, đoạt tài bảo vàng bạc của ngươi là hăng say nhất.” Tên tiểu tử ngươi la lớn... Đào Yêu Yêu rất nhiều người Trung Quốc bên trong, sao cũng ăn mặc như anh hùng? “Huyền Môn cực ít nhúng tay vào tranh chấp thế gian, giết chết phạm nhân càng phải cẩn thận hơn, giết chết phạm nhân.

Đào Yêu Yêu đang suy nghĩ xem có nên diệt trừ đám hải tặc này hay không, nghe thấy Hoa ngữ traten, cảm thấy nghi ngờ, nhất thời không tiện ra tay.

Đang do dự, trên biển ánh trăng mới lên, mấy tiếng kèn ốc vang lên, mười mấy chiếc thuyền lớn nổi lên khói mù.

Trong đó có một chiếc màn che khổng lồ treo lơ lửng, trên viết chữ “Đại Minh Thần Bát Phiến Đại Bồ Tát”

Đám hải tặc lập tức ngưng uống yên tĩnh, bái lạy lá cờ vải kia.

Đào Yêu Yêu và Lan Thế Hải bàn luận về tứ hải tiên ma, sớm nghe “Bát Phiến Đại Bồ Tát” là thần sóc của Đông Phái Thần đạo tín dưỡng, thầm nghĩ “Chính chủ xuất hiện rồi!” Thân hình thuyền nhỏ dày đặc, hình như có cao nhân vây quanh.

Trong sát khí lâm liệt ẩn hiện thanh khí, từ trong lòng ngực lấy ra bùa đất đôi chiếu, nghiêm nhiên là màu sắc độc chất, hung thủ giết chết thôn dân tất nhiên đang ở trên thuyền.

Đào Yêu pháp cao mật lớn, đông đảo cường thủ không buông tha, lúc này thi triển Ấn Thân thuật trốn vào trong thuyền,

Trên thuyền đang cử hành tiệc rượu, mười bảy bàn trà được thiết lập trong khoang thuyền lớn.

Tám tám đôi diện, thủ tịch ở trên, ngồi đầy một vị nam tử khí chất văn tú, nâng chén nói: “Nào, chúc các vị võ vận vĩnh

viễn, tận tâm tận lực vì đại nghiệp của Thần chủ.” Thế mà nói đến lời nói của hán tử.

Đào Yêu Yêu liếc mắt nhìn xuống, chỉ thấy giữa bữa tiệc có mấy gương mặt quen thuộc, Kim Luân hộ pháp ảo ba, Ma ni châu, năm chương môn có gì điềm báo cơ, Thường Sinh Tử cũng ở trong đó, giờ chén rượu lên đáp lại: “Đa tạ Thánh Anh Tôn Giả khoản đãi.” Đào Yêu Yêu ngồi trên đó bí nhãn đệ nhất cao thủ Thánh Anh đảo ba đảo.

Kim Luân giáo thất thế, cấu kết tình lý bí nhãn thuộc tính.

Hà chương môn đường đường chính chính đạo, lại đầu nhập vào tà phái ngoại bang, xem ra là quyết tâm bội tổ vong bản.

Đám tặc nhân đứng giữa bãi biển kia, hơn phân nửa là cùng một cái tính tình của hần.

Chỉ là Thường Sinh Tử... Người này phản bội sư môn, lại từng âm thầm trợ giúp Linh Nhi giải vây, giúp Hoàng Đế thoát thân, lại hạ độc thủ giết chết Nữ tử tằm, trong lòng hần rất cuộc là tính toán gì vậy? “Ánh mắt lẳng nghe rồi, bỗng nhiên trong lòng chấn động, nhìn thấy trong góc có quái nhân, ngũ quan râu tóc đều không, khuôn mặt trống rỗng, lập tức tiết lộ ra người này là ai, thầm kêu “Dược sư hoàn vô tướng!”

Thánh Anh dừng chén đưa rưng, nhìn qua bên kia nói: “Dược sư hoàn đại sư, người thành tựu Bí Nguyên thần thể, tự đến nay không ăn khói lửa trần gian.

Nhưng hôm nay khách cao ngồi kín, uống vài chén có sao? Biến ra bộ pháp tướng không miệng không môi này, ha ha, mọi người không có cách nào mời rượu của người a!”

Vô Tướng giống như không nghe thấy, cầm chén rượu lên vuốt ve.

Một võ sĩ toàn thân vàng rực đứng đầu nói: “Đại sư tư cách thành thực nhất, nhiều năm đi du dị thế, chắc không muốn trò chuyện vui vẻ với đám hậu bối chúng ta.”

Đào Yêu Yêu nhận ra hần là trưởng lão Bàn Không của Mộc nhãn bộ, trong mộng cảnh đã thấy hần thi triển độc thuật.

Giờ phút này Thanh Khí ẩn giấu, sát khí không lộ ra, tà ma giấu ở bên ngoài uy vũ, âm thầm nghĩ sự kiện “Đấu Tiêu thôn”

có liên quan tới người này, nhưng hẳn không giống người hành hung trực tiếp xuống tay.” Vô Tướng vẫn không trả lời, chỉ vuốt ve chén rượu nghiêng tới đảo lui, khen: “Tốt, làm công, thai chất tinh tể, thuốc men thuần thanh, đúng là đời Đường đại sát thương.” Đám người Triệu Cơ cảm thấy không khí khẩn trương, trong lòng thấp thỏm, đều dừng lại khí tức nghiêm nghị ngồi bệt.

Thánh Anh khẽ mỉm cười, nói: “Các vị không cần để ý, được sư hoàn đại sư chính là Phương Khai Tông lão nguyên lão của ta.

Bồng Lai tiên pháp dung nhập vào thần đạo của bản quốc, lúc sáng tạo Bí Độc tông, hẳn là trợ thủ đắc lực của thần chủ, được xưng là “Thánh Tướng”

Tuy rằng hành vi kỳ lạ, nhưng trung thành và tận tâm với tông chủ gia quốc, có thể vì điển trạng Võ Sĩ Đạo, lục bộ Lữ Du đều rất khâm phục hẳn.” Dứt lời, rộng tay áo nhẹ nhàng, cánh tay duỗi thẳng, một thanh trường thương từ trong lòng bàn tay dần dần hiện hình.

Ngoài cửa sổ ánh trăng nghiêng chiếu, như thủy ngân chảy qua thân thương.

Chỉ một thoáng sáu viên thủy tinh cổ thương rạn rờ lóc sáng, tựa như Long Tinh bắn điện, cả kiện vũ khí như muốn sống lại đăng vân phi thiên.

Thánh Anh chậm rãi nói: ” trung thành với chủ thượng, vạn chết không từ, là tín điều hàng đầu mà chúng ta tôn thờ.

Thương này tên là “Diệt Thế”, bản nhân ngưng hệ suốt đời tu vi

Bởi vì thần chủ yêu cầu giao cho cổ thần Cửu Vĩ Song Thân, trợ giúp bọn họ đề cao thần lực của phân đuôi—— Cổ Thần không cách nào tu luyện, chỉ có mượn ngoại lực gia tăng thực lực.

Nhưng từ nay về sau ta mất đi chí bảo, chỉ có thể ẩn độn ngọn núi lửa mấy trăm năm này mà thôi.

Kim Mông Thần Chủ lại khởi dụng, ban pháp bảo trở về, thông báo cho hẳn biết mình không thể diệt thế, thống nhất vạn thế mới là mong muốn của mình.

Ta lại hao phí rất nhiều tinh lực, khiến cho tính chất pháp bảo chuyển biến thành pháp bảo.

Thương này hiện đã loại bỏ hiệu lực vốn có, tăng thêm công năng mới, đổi tên thành “Xích Trung Vạn Hồn”. Thu hồi binh khí, mặt đối mặt với Vô Tướng công nói: “Ta nói những thứ này cũng không phải là biểu công, chỉ muốn nói rõ một chút, chúng nhân Bí Uẩn bộ cần tuân hiệu lệnh Thần Chủ, tuyệt đối không thể vi phạm, nhất cử nhất động đều như vậy.

Dược sư hoàn đại sư đợi ở trước toà thần chủ tọa một lúc lâu, giới quy coi như còn nhớ kỹ hơn cả ta.

Lại có một chuyện khiến người khó hiểu, còn muốn thỉnh giáo người.”

Vô Tướng nói: “Có chuyện gì?” Thánh Anh nói: “Năm ngoái các phái tụ tập ở phá vũng bùn các, Kim Luân giáo bắt được Hoàng Đế Trung Quốc, vì sao lại được đại sư cứu đi? Hành động này cũng không có được Thần chủ giảng giải!” Đào Yêu nghe vậy, lập tức chuyển ý giảm mạnh, “Đúng vậy, trong mộng thái giám Lưu công công anh dũng cứu chủ, hóa ra là Vô Tướng biến hình cải trang!”

Chỉ nghe Vô Tướng nói: “Hoàng đế Trung Quốc hoang dân ngu ngốc, hôn quân tại vị đoạt địa của ta.

Bất nhốt hãn có chỗ tốt gì? Đối phương nếu ủng hộ một vị Minh Quân chấp chính, chẳng phải là ngại việc thống thế đại nghiệp của thần chủ sao?” Thánh Anh nói: “Ừm, ngược lại là có lý, nhưng cũng nên bẩm báo thần chủ trước, thỉnh cầu Chuẩn Chuẩn lại làm việc.”

Vô Tướng nói: “Sự trung thành thật sự không phải được người ta làm con rối, chỉ trong chớp mắt đã giơ tay lên là chủ sử dụng nó để dẫn dắt.

Thế nào là ” Võ sĩ đạo”, trí nhân dũng kiên chuẩn, chính như lá xanh sau lưng hoa hồng, chủ công ở phía trước được vạn chúng kính phục quỳ bái, thần tử ở phía sau yên lặng thực hiện trọng trách.

Cho dù vi chủ dâng lên tính mạng, chủ thượng cũng không biết chút nào, đây mới gọi là cảnh giới cao nhất tận trung kiệt lòng.

Huống chi thể cục thuận biến, ngẫu nhiên mà có thể tác động được lợi, sao có thể chuyện được thỉnh chỉ trên?” Thánh Anh cảm thấy lời ấy rất chính trực, nhất là “Trung thành” thuyết pháp càng sâu sắc hơn so với mình biết, vội đứng dậy nói: “Đa tạ đại sư dạy bảo!”

Mắt thấy Chiến Thần khuất phục, Bàn Không trưởng lão rất là không cam lòng, thô to nói: “Đại sư tài lược tốt, xin hỏi dân chúng thôn trang của địch quân, đối với đại nghiệp của Thần chủ có chỗ tốt gì?” “Ách Tướng” một tiếng, hơi kinh dị, giống như không có dự kiến bí ẩn sẽ bị vạch trần.

Bàn Không nói: “Thần chủ lưu ý người đã lâu, lệnh cho chúng ta âm thầm điều tra, xem người có hành động che chở địch không.

Nếu không phải ngày trước giải trừ vụ ẩn thuật, lưu lại dấu vết, chúng ta còn không tra ra được sơn cốc ẩn giấu huyền cơ.

Hắc, nơi đó ruộng dê bò vô cùng phong phú, quan quân Trung Quốc nam hạ đối địch cùng bên ta, ngược lại là một địa điểm trưng thu lương thực cực tốt.” Một người bên cạnh nói: “Vụ Ẩn thuật, đạo pháp Bồng Lai lúc đầu, trong bí nhãn chỉ đảm nhiệm ngũ lão làng.” Người nói chuyện mặt cháy vàng mắt đỏ, chính là Thủy Uế trưởng lão Tát Ma Viêm.

Sắc mặt Thánh Anh trầm xuống, mới sinh ra cảm giác khâm kính, thay thế cho vẻ nghiêm lạnh, thấp giọng nói: “Trước tiên để mặc bốn người Ngũ lão nhập thánh, Trừ Dục Sư Hoàn Vô Tướng làm người Hành Giả dị thể.

Trong Tam Giới không có người thứ hai.”

Cho đến giờ phút này, Vô Tướng vẫn chưa buông cái chén kia, như thưởng thức gia đình vuốt ve nhiều lần, khen: “Thanh đạm tinh nhuận như phi thúy, hỏa cùng thổ kết hợp, có thể tạo ra đồ vật tinh mỹ tuyệt luân như thế, thật khiến người ta thán phục sao...” ngẩng đầu nhìn quanh, hỏi: “Các vị có biết lai lịch vật ấy?”

Thánh Anh nói: “Đại sư có gì chỉ giáo, không ngại nói thẳng.”

Vô Tướng nói: “Lúc Thiên Trí Thiên Hoàng giao phong với Đường triều, Bạch Giang khẩu chiến dịch hóa thành tro, chiến thuyền hơn ngàn chiến thuyền của ta bị thiêu hủy, chủ soái

lông tơ con nít cũng trở thành tù phạm trong lồng giam của Đường tướng Lưu Nhân.

Sau cuộc chiến quốc nội đại chấn, Thiên Hoàng đích thân đến Nan Ba thành tọa trấn, thề quyết chiến đến chết với Đường triều.

Nhưng chỉ qua năm năm, phái Đường sứ đi Trường An cầu hòa, hiệu pháp Đường chế mâu dịch thông thương, Việt Châu kỹ chính là khi đó truyền vào Nhật Bản.

Các người xem, mặc dù hai nước thỉnh thoảng thế như nước với lửa, nhưng thời gian dài vẫn hòa giải rất lâu.

Cho dù Thần chủ lập chí chiếm lĩnh Trung Quốc, cũng không nguyện đuổi tận giết tuyệt, khắp nơi chôn xuống mầm mống cừu thị địch đi.”

Bàn Không cười lạnh nói: “Vì vậy người bảo toàn thôn trang kia, để lại đường lui cho tương lai cho hòa giải, đại sư cân nhắc thật sự là chu đáo cho Thần chủ.” Tát Ma Viêm nói: “Là chiến đấu chỉ dựa vào Thần chủ, chúng ta há có thể tự tiện giải quyết.”

Thánh Anh tìm kiếm tự tiện, cuối cùng cân nhắc vì đại nghiệp của Thần chủ, lập tức khuyên nhủ: “Hôm nay không giống ngày xưa, Trung Quốc mục nát suy bại, sớm đã không còn là Đường triều, được sư hoàn đại sư quá coi trọng bọn họ rồi.

Ha ha, kỳ thật hai chữ “Trung Quốc” cũng là tự thôi, tộc giống như heo đất sao dám uống phí tự mình ở trung, gọi bốn phương là Man Di Địch? Tổ địa Thần tộc ta mới gọi là “Càn Nguyên Trung Quốc” đấy! Ngu yếu trên đại lục này sao, ta thấy ngược lại chiếu theo kinh phật, sửa lại ” chích” kia mới thỏa đáng.”

Chúng nhân Kim Luân giáo lập tức phụ họa: “Tôn giả cao luận, chúng ta cũng là người đọc thuộc kinh phật.

Nếu kinh điển ghi minh, sau này người Trung Quốc nên gọi là ” Cương” kia là được rồi!” Nói xong vỗ tay cười to, đám người điềm triệu cơ trên mặt không có ánh sáng, cũng đành phải gọi theo vài tiếng “Người kia”

Vô Tướng chậm rãi nói: “Người trong miệng các người viết Tam Phần Ngũ Diễm, chế tạo lễ pháp vui giáo, chế tạo ra trang

giấy, lịch thư, hỏa dược, Dĩ Luyện bồi dưỡng vân vân, truyền văn tự, trà nghệ, thư pháp, kỹ năng học văn vô số, thậm chí ngay cả bí nhãn thuật chủ yếu phát ra Bồng Lai tiên pháp, đều là từ trong tay người “Đại Chi” kia truyền đến, khả khả, người nọ.”

Thánh Anh nói: “Vậy thì sao?”

Chân nghĩa Thần đạo sớm đã nói rõ, duệ duệ của Thiên Chiếu chúng ta mới là Vạn Thế Thần tộc, dị tộc tuy có tiểu trí, nhưng sao có thể so sánh với Thần tộc! Chúa Tể Bát Bí chính là sứ mạng do trời cao ban tặng cho bộ tộc ta.”

Nghĩa giáo Thần đạo là tín ngưỡng của Đông Sa đại chúng, cũng là căn cứ chủ yếu để Tịch tông sáng lập bí mật này.

Nghe hắn nói ra đạo lý này, Vô Tướng liền không tranh luận nữa.

Thánh Anh nhìn mọi người nói: “Người tu hành chúng ta vốn nên rời xa thế gian phân tán, ẩn cư tiêu diệt dục tính...” Mục tiêu này là tôn chỉ Bồng Lai.

Đông Quyển bí nhãn, quả là hai loại pháp lý giao hỗn hợp kết sản vật.” Nghe Thánh Anh nói: “Nhưng, Đông Quỹ tứ đảo năm gần đây tai nạn liên tục, đói hoang nổi lên bốn phía.”

Con dân Thần tộc nên là độc tôn trong Vũ tộc, sao có thể âm thầm ở trên đảo, chịu đủ đau khổ vây khốn? Bởi vậy chiếm cứ đại kế của vạn quốc là bắt buộc, tai hại tức là mệnh lệnh mà ông trời thúc giục chúng ta tiến công.

Tu hành giả chúng ta thuận theo thiên ý, đang mở rộng lãnh thổ rộng lớn cho con cháu Thần tộc.” Mọi người cùng nói: “Thuận theo thiên ý, mở cương khai thổ!”

Sartre Viêm nói: “Trước kia bởi vì đạo pháp Bồng Lai giới hạn, chỉ phái người lãng chạy dọc biển tác chiến.

Bọn ta có một thân thần thông, lại chỉ có thể ở hậu sách, thật sự là rất khó chịu.

Thánh Anh Tôn Giả, người đã ở bên cạnh Thần chủ lâu, có từng cầu xin chúng ta khi nào mới có thể tự mình tham chiến?”

Thánh Anh nói: “Rất nhanh, Thương Long ấn triệu tập Tề Bồng Lai tiên khách, cản trở của chúng ta đã từ từ loại bỏ, nhiều nhất là qua nửa tháng, sáu bộ là có thể xuất động.” Tát Ma Viêm nói: “Được, đến lúc đó sáu bộ tộc bí nhãn đồng thời thi triển thần thông, binh tướng triều đình kia làm sao đỡ nổi, chiếm lĩnh trung nguyên dễ như trở bàn tay!” Cả đám hoan hô, có người chúc thắng, có người ngôn dững, bầu không khí dần dần nóng bỏng.

Đột nhiên Vô Tướng buông chén rượu xuống, nói: “Ta đã uống đủ rượu rồi.” Đẩy bàn muốn lên.

Trưởng lão Bàn Không nói: “Chậm đã! Đại sư dừng bước, còn có một vật tặng đại sư.” Vỗ vỗ bàn tay, kêu lên: “Tr Cương Đằng, cầm lên!” Sau đó hai bên nói với hai bên: “Được sư hoàn đại sư công cao vọng trọng, vốn là Phương Kinh ta mới lấy được.

Đáng tiếc làm người quá mức khoan hậu, lúc đối địch mỗi lần trói tay chân, ngược lại tìm kiếm sách lược phí phí lực quanh co.

Thần chủ thể hiện hạ tình, đặc lệnh để chúng ta giúp đại sư chặt đứt Cổ Niệm, ngày sau tất cả đều có thể buông tay đại triển cao tài.”

Trong khi nói chuyện, ván tàu rung động “Đùng đùng”, một tráng hán hình người vạm vỡ đi đến.

Một thân sát khí mặt mũi dữ tợn, búi tóc trên đỉnh đầu bốc ra từng sợi thanh khí, chính là đặc thù tu luyện Mộc nhãn độc thuật.

Bên hông treo trường đao, tay mang theo hộp gỗ, hành lễ với Bàn Không trưởng lão: ” Cương Đằng Vũ đến đây gặp mặt.” Bàn Không nói: “Mở ra!” Một lời không nói mấy, nắp hộp bị kéo đi, từ trong đó đưa ra một cái đầu lâu máu chảy đầm đìa.

Bàn Không nói: “Đại sư có nhận ra người này không?”

Được sư hoàn đồng vô tướng chậm rãi đứng lên, bởi vì khuôn mặt trống rỗng, nhìn không ra thần sắc ra sao.

Thánh Anh hỏi: “Đầu của ai?” Bàn Không nói: “Đó là trưởng thôn của thôn nhỏ kia mà đại sư dốc sức che chở?”

Thần chủ đích thân truyền dụ—— nếu như tiêu diệt thôn, rút đi chút nhu niệm trong lòng đại sư, hùng phong của Thần đạo thánh tướng tất có thể tái hiện ở thế gian.” Vô Tướng triều hướng đầu người, giống như đang phân biệt, chợt nói: “Không phải độc giết?”

Cương Đằng Võ nói: “Mộc Mặc bộ chúng ta phụng mệnh diệt thôn, không dùng độc, chỉ lấy lửa đốt nước Lăng Trì các thủ pháp, bộ dáng làm cho người chết thoát nhìn đáng sợ.” Vô Tướng nói: “Chuyện tàn sát tranh đấu trong thôn, vừa vào bàn quan sát khí sắc trưởng lão Bàn Không, ta đã nhìn ra mấy phần manh mối, lại không ngờ tới thủ đoạn tàn khốc bức này.

Cương Đằng Vũ, người phụng mệnh làm việc cũng thôi đi, thực sự không nên hành hạ vô độ giết chóc.”

Cương Đằng Võ nói: “Đây cũng là mệnh lệnh của Thần chủ!” Vô Tướng nói: “Ồ?” Cương Đằng Võ đáp: “Giết người tàn nhẫn có thể lập uy! Đây là chính miệng Thần chủ nói.” Bàn Không nói: “Giang Hoài bạo dân gian nan khó thuận, đặc biệt lấy “Mai Sơn huynh đệ” Trần Giang Thủy Dũng” làm cái gì, thường xuyên kết đảng kháng cự Phương sư lữ ta.”

Nếu muốn trừ tận gốc mối họa, trước tiên phải làm tan rã ý chí chiến đấu của nó, trấn giết chóc có thể dương võ uy cho thôn trấn ta, để đám đồ đệ bạo loạn kia lấy hiệu quả nhất chấn nhiếp.

Đây là sách lược Thần chủ khâm định, khuất phục địch nhân còn có thể chữa trị bệnh yếu của những người bên ta. Thiện nhân giả, nghiêm khắc chấp hành!” Tuy nói rất nhỏ, nhưng mang theo giọng châm chọc.

Cương Đằng Vũ cũng mặt đầy kiêu hoành, nghiêm nhiên cũng không để “Dược Sư Hoàn đại sư” vào trong mắt.

Phần lớn mọi người đang ngồi đều tâm tính lạnh bạc, lập tức biểu thị đồng ý: “Kế tốt, kế này cả hai toàn mỹ nhân, thiết kế chu đáo.” Sát kê dọa khí, đáng lẽ phải như vậy.”

Vô Tướng đột nhiên thở dài một tiếng.

Thánh Anh nói: “Đại sư không cần bi thương, tuy người có quan hệ cá nhân với người chết hậu, nhưng so với đại nghiệp của Thần chủ thì chỉ như lông hồng trần trần thôi.

Khiến ngài cân nhắc nặng nhẹ, chớ tự mất tác vuông.” Lời này cũng coi như khách khí, đã cố gắng bận tâm tới mặt mũi của nguyên lão tông phái.

Vô Tướng nói: “Không phải ta bi thương cho thôn dân, mà là cảm thán kết cục của Cương Đằng Vũ.” Cương Đằng Vũ ngạc nhiên nói: “Kết cục của ta?”

Vô Tướng nói: “Vừa rồi nhắc tới kinh Phật, trong 《Pháp Hoa Kinh》 có câu châm ngôn” báo ứng Như Ảnh tùy hình...”

Người tàn sát nhiều tính mạng vô tội như vậy, vừa báo đáp xong, lập tức cũng hạ sát thủ với người ta.

Sắp chết đến nơi còn không biết, há không thể than thở sao!”

Nói đến phần này, Đào Yêu Yêu làm sao còn nhịn được, hiện ra chân thân bỗng dưng nhảy đến gần, một phát túm lấy búi tóc của Cương Đằng Vũ, ngửa mặt lên trời kêu to: “Hồn Linh của chúng hương thân không xa, xem ta báo thù cho các người!” Ân ngã xuống đất, kêu to: “Chúng hương thân linh không xa, xem ta báo thù cho các người!”, Phát kiếm chặt đứt cổ Đằng Cương Vũ, trong lòng chấn động “Ta hiện thân động thủ, giống như được nhắc nhở vô tướng, hấn sớm đã phát hiện ta ở trên thuyền!” Vũ Trụ Phong Sát sinh ra dữ dội cỡ nào, Cương Đằng Vũ Cổ bị phá vỡ, hình hồn đã bị hủy diệt, thân hình cao lớn trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Trong khoang thuyền lập tức ồ lên, tình báo gì, đám người áo ba Da kiêng kỵ nhất với Đào Yêu Yêu, nhìn thấy hấn hiện thân hồn vĩa lên mây, vội vàng không ngừng cướp đường chạy tán loạn.

Đào Yêu Yêu quát: “Uy tặc chuột nhất, tất cả cùng giết sạch!” Vũ Trụ Phong quét nhanh, Sát Ma Viêm nhanh chóng thi triển “Tẩy Tâm Thuật”, “Thần Lan Pháp” nghênh kích, Thủy Uẩn bộ trưởng lão mặc dù pháp thuật cao siêu, sao có thể chống đỡ được thần uy của vũ trụ? Chỉ làm kiếm thế hơi chậm lại, lập tức Thanh Ba xuyên vào ngực hấn, Ma Viêm ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng chưa kịp, mặc dù hơi phi yên diệt.

Trưởng lão Bàn Không thấy thế hoảng hốt, Cương Đằng Vũ chính là tướng tài đặc lực, Sát Ma Viêm càng là đại cao thủ bí nhãn, thế mà bị người ta giết chết liên tiếp như chém dưa thái

rau, không khỏi tức giận, cũng không lo cho thần chủ nguyên trung thành, quay người lại chạy ra khỏi khoang thuyền.

Đào Yêu Yêu âm thầm nghĩ: “Mộc nhịn bộ một người cũng không thể buông tha!” Y duỗi bàn tay ra chụp lấy, bỗng nhiên trong đầu phát lạnh, kinh thể lảng lẹ lặng yên đánh tới.

Thương của thánh anh “Xích Trung vạn hồn” đã xuất thủ, thẳng đến chỗ yếu hại nơi xương cổ.

Đào Yêu Yêu cũng không quay đầu lại, tay trái bắt lấy Bàn Không, cổ tay phải khẽ đảo khiến vũ trụ phong phản kháng.

Chỉ nghe “Oanh oanh” trầm đục, nguyên thần thánh anh bị thần phong trảm diệt, nhưng thể thương không đổi, lại chần cho Đào Yêu Yêu bị chần động đến lão đảo hai bước.

Đào Yêu Yêu hạ đại kỳ “Nguyên thần” diệt còn có thể đấu pháp, gia hỏa này là người sao!” Linh niệm xoay chuyển, biết rõ căn nguyên Thánh Anh.

Nguyên lai “Vạn hồn” thương kia có thể so với Âm Tào Địa Phủ của phái Côn Luân, cũng cất giấu ức vạn hồn phách, bất đồng là cái trước thu nạp cô hồn đã quý, cái sau thì cất giữ nguyên thần của bản thân thánh anh.

Một lần bị diệt tồn trữ ức vạn, thân thể gần như bất tử như thế này lại gần với thân thể bất tử.

Đào Yêu Yêu thu tay lại đối địch, thầm nghĩ: “Hay cho một chiến thần Tam Đảo, cách xa hơn một năm, lợi hại hơn so với lúc giao thủ với Đường Liên Bích lúc trước.

Muốn phá Vạn Hồn Thần Công này của hắn, nhất định phải tập trung toàn bộ kiếm lực trong vũ trụ, không được phân tán chút nào.”

Mấy lần độ sức xoay chuyển nhanh như chớp, hắn đang dừng bước ngưng tụ, bên kia Vô Tướng lại triển khai thể công: Làm pháp hóa thành hình tượng đào non chết non, tay cầm sự sắc phong của vũ trụ đâm nhanh đến.

Thần hiệu của Di Hình Thuật độc tuyệt tam giới, không những thay hình đổi dạng, pháp thuật chân khí của đối phương cũng có thể phục chế toàn bộ.

Chỉ thấy trong Vô Tướng chưởng có thanh mang lưu chuyển, vũ trụ phong bỗng nhiên thành hình, chỉ là uy lực yếu hơn so với vật gốc, cũng không có công hiệu tự tăng lên cấp độ.

Nhưng dù sao cũng là công pháp của bản thân Đào Yêu, đánh vào trên người tương đương với việc dẫn kiếm tự đâm mình.

Hồng quang chợt hiện lên, mũi kiếm xuyên thủng chiến giáp thần mộc.

Đào Yêu Yêu vội vàng khiến Thiên Vương Thuần hóa thương, vung vũ trụ phản công, vừa nhúu mây thâm nghĩ “Nhờ lớn”, hai cao thủ rất là khó chơi, đánh bại bọn họ sợ phải mất mấy ngày mấy đêm công phu.

Nếu để cho Mộc Nhị bộ nhân cơ hội chạy thoát, chẳng phải là không phụ sự phó thác của Linh Nhi!”

Chợt nghe Vô Tướng hô to: “Người này khó thắng, thủ hộ Thương Long ấn quan trọng hơn, mau cùng ta trở về Thánh Thủy cung!” Phi thân nhảy vào sóng biển.

Thánh Anh thương đâm địch mà không bị thương, sớm cũng cảm thấy khiếp sợ, nhớ tới an toàn của Thần Chủ và pháp bảo trấn phái, lập tức theo đó không thù không tướng lặn lặn về phía biển sâu.

Đào Yêu Yêu thâm nghĩ: “Đi tốt lắm! Ta đang đuổi bắt hung thủ.

Giọng điệu Vô Tướng như đã được xây dựng lại Thánh Thủy cung, đợi chuyện ở đây xong xuôi, lập tức về Hồng Quân tự triệu tập Tề Cử Dương, lại bùng về hang ổ bí ẩn.”

Hạ quyết tâm, thả người nhảy lên mây không.

Vừa rồi đấu pháp kịch liệt, chủ hạm treo “Bát Phiến Đại Bồ Tát” chân động trầm xuống.

Bí ẩn bộ chúng cùng nhân vật các phái ngồi thuyền chạy tứ tán tránh ra.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy rõ ràng, phía bắc ba thuyền thanh khí bốc lên, chính là Mộc Nhị ngồi thuyền, chỗi tay lên thần phong xẹt qua trời cao.

Hai con thuyền lập tức cắt thành mảnh gỗ, mấy trăm người đều tiêu hồn tiêu diệt cả rồi.

Không khí bên thuyền xanh kia nồng đậm, hơi lóe lên kim quang, hiện ra Bàn Không trưởng lão ngay trong đó.

Đào Yêu suy nghĩ: “Có cần bắt sống thủ lĩnh Mộc nhần, đưa đến trước mặt Linh Nhi xử tử, cũng làm cho tình thương bi của nàng thoáng được khoan khoái.” Tính toán một chút, hơi chút trì hoãn.

Cánh buồm kia không lên, mái chèo không rung, ven bờ biển lại bay xa mấy trăm dặm.

Mộc nhần trưởng lão giỏi về ngự mộc khí, lúc chạy trốn toàn lực phát công, thôi động ty thí thuyền gỗ như thuận gió hành vân, đi qua ba môn, voi sơn, chu sơn, đến trên Ngũ huyện giới đăng đài.

Đào Yêu Yêu bị bắt lại trước rồi nói!” Độn thân bay nhanh, thoáng cái đuổi tới kịp.

Trên bờ biển kia, đao quang thương ảnh, người kêu như sôi, vậy mà có hai chi đội ngũ đang chém giết lẫn nhau.

Một bên đánh cờ anh nhân, một bên không phải quan mà không phải trộm, sáu bảy mươi đại hán đều dùng khăn đỏ quấn đầu.

Người cầm đầu mặt nạ Tử Đường, cầm đại đao trong tay, đột nhiên quát lên chỉ huy.

Tối nay hán công kích doanh địa Uy hiếp, vốn đã chiếm được thượng phong, nhìn thấy trên biển lại có con Uy thuyền tới, lập tức kêu lên: “Viện binh Đông Dương Quỷ đã đến, huynh đệ Mai Sơn hò hét!” Dẫn đầu đồng bọn quay người chạy như bay.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy từ xa, đoán chừng là nghĩa quân kháng kích uy hiếp khẩu.

Hành Nhân đạo của Nga Khuyết phái không hề liên quan đến thế nhân, xưa nay tránh để lộ chân pháp trước mặt thế nhân.

Đào Yêu Yêu ẩn thân trong mây nửa ngày, chỉ đợi lúc nguy cấp âm thầm trợ giúp, lại lo lắng Mộc nhần tình tình cấp loạn

thi độc thuật, Dạ hắc nhân tạp nan khu phân, không cách nào bảo hộ chúng đại hán chu toàn.

Nhưng Bàn Không đã là chim sợ cành cong, chỉ lo nhìn lại Đào Yêu có đuổi theo hay không, nào quan tâm Phàm phu trước mặt có giao binh hay không.

Gió đêm gào thét, từng trận bước chân xen lẫn.

Chúng đại hán quay lại, vác cái vòng ném đá về phía Uy nhân, thỉnh thoảng còn lên tiếng quát lớn mắng.

Đào Yêu Yêu yêu ám kỳ, xem ra bọn họ còn không phải là bại trận chạy tán loạn, ngược lại ý tứ dụ địch đuổi theo.” Uy hiệp nhân phục hồi lại tinh thần, quả nhiên nổi giận đuổi theo, kêu la âm ỉ “Giết!”, “Làm thịt đám nhóc Trung Quốc kia!”

Đào Yêu Yêu thâm cảm thấy cục diện phức tạp, lập tức tạm thời không ra tay, cười mây lửng lơ đi theo thám thính một chút.

Mộc nhần chúng đồ sợ hành tung bại lộ, dẫn tới cường địch đuổi giết, cũng không dám tùy tiện dùng pháp thuật, chỉ nghe Uy nhân lúc trước chạy về hướng đất liền.

Chạy như thế một lát, thấy Uy nhân đã chết đuổi theo không bỏ, đám đại hán lập tức triển khai khinh công phi nhanh.

Bọn họ mặc dù không có cách nào, nhưng đều mang võ nghệ cao cường, trong chớp lát lại chạy ra mấy chục dặm.

Núi cao phía trước ngang trời, tiếng nước rãnh vang lên, một ngọn núi vẫn sừng sững đứng đó.

Người mặt tím kia quát lên: “Lên núi!” Mang đại đao hướng trong miệng hút một cái, núm lấy khe đá leo lên, động như linh viên thể như báo già, thổi rách áo rách lộ ra cơ thịt rắn chắc.

Đào Yêu Yêu thâm khen “Hảo hán tử!” Nơi đây cách xa bờ biển, sợ hãi của Mộc Ý dần biến mất, lòng giết chóc cho hả giận lại nổi lên.

Trưởng lão Bàn Không sử dụng pháp lực, mang theo đám Uy Uy Nhân bay lên đỉnh núi.

Một mực chạy tới sát biên giới rừng rậm phía sau núi.

Chợt nghe tiếng rít gào nổi lên, từ trong rừng thoát ra rất nhiều hồ báo gấu sói, ở trong đám hán tử khăn đỏ khu lệnh tiếng đánh về phía quần địch.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ: “Quả nhiên có mai phục, nhưng hồ báo chỉ có thể sát thương phạm nhân, đối với bí nhãn lại không dùng được.” Đang đợi âm thầm thi động viện thủ, nhìn thấy bia đá đỉnh núi cao lớn, ánh trăng chiếu theo ba chữ “Đại Vũ Mộ”, đào điên đảo hơi ngạc nhiên “Thư chờ Vũ Lăng kiến dựng ở chỗ biết chấp, nơi này là sẽ chấp núi sao?”

Lúc này bày thú nhào tới gần Uy Uy nhân, Bàn Không để những súc sinh lông này ở trong lòng, pháp lực sử dụng tất cả đã thú đều bị giết chết độc.

Lập tức chậm rãi đi về phía rừng cây, muốn dùng thủ đoạn khốc liệt nhất chậm rãi chinh trị đám đại hán khăn đỏ, một tiết mỗi hận bại trận đào vong tối nay.

Nam tử mặt tím không ngờ tới đối thủ cường đại như vậy, hoảng sợ kêu lên: “Không tốt, các huynh đệ, đi mau!” Thời khắc độc phong thê lương, nhánh cây co duỗi ra.

Mộc nhãn dị thuật ảnh hưởng, cả tòa rừng tựa như sống lại, cây cối đều hóa thành quần ma cuồng loạn vũ.

Mắt thấy mệnh chúng đại hán trong khoảnh khắc, bỗng nhiên sâu trong rừng rống to diếc tai, giống như hổ gầm, như long ngâm, từng đạo kinh khí cuồng bão ra, mơ hồ ngưng tụ thành hình móng vuốt sắc bén.

Trưởng lão Bàn Không, Mộc nhãn hành giả, mấy trăm Uy nhân, hoàn toàn không có sức phản kháng, một mạch bị kinh khí kia chộp vào trong rừng.

Đào Yêu Yêu trợn mắt há mồm, so với nhìn thấy đám đại hán bị hại còn giạt mình hơn là bị giết.

Ám giác công pháp này cường hãn đến cực điểm, kiếm thế của Tứ Thần Kiếm vậy mà không kém bao nhiêu!

Đại hán mặt tím lại dần dần lộ vẻ mừng như điên, đứng một lúc lâu, nhảy lên hoan hô kêu lên: “Là đại ca, đại ca rời núi rồi! Ma Đồ đại ca xuống núi rồi!”

Cảnh giới thứ mười ba, Tiềm Trảo Mãnh Hồ uy không thể ngăn cản nhị giai.

Trong rừng cây chột thối lên gió tanh, một trận thanh âm xương thịt đứt gãy vang vọng, phảng phất mãnh thú đang xé rách con mồi.

Chúng đại hán vừa vui vừa sợ, dưới chân lui lại mấy bước, liên tiếp quỳ xuống kêu: “Đại ca...” Là Ma Đồ đại ca sao?” Đại ca cảm thấy kinh dị, tai nghe tên “Ma Đồ”, nhớ tới những chuyện cũ đệ tử Ngao thường xuyên đề cập, đoán chừng “Đại ca” kia hơn phân nửa chính là Bách Lý Văn Hồ.

Nhưng phong vị máu tanh tập người, tiếng vang thảm thiết đáng sợ, nào có thanh quang cùng khí tượng Nga hốt tiên khách lúc xuất sơn.

Trong rừng truyền ra đáp lại: “Các huynh đệ không cần đa lễ, đêm nay các người vất vả rồi.” Chúng đại hán nói: “Thật sự là đại ca! Đại ca Ma Đồ!” Trong cơn kích động nhảy dựng lên, muốn đi vào bái kiến.”

Giọng nói kia lại nói: “Mọi người ở lại chỗ cũ nói chuyện.”

Ha ha, lão ca ta đang thỏa mãn với Đông Dương tiểu quỷ.

Không lừa các người, cảnh tượng này không mấy ai thích xem.” Đám đại hán cười ha ha, khoanh chân ngồi xuống vây quanh.

Nam tử mặt tím nói: “Lần trước nghe đại ca dạy bảo đã là nửa năm trước.

Người dạy bọn ta cách thuần dưỡng bày thú có tác dụng rất lớn.

Ai, đáng tiếc hôm nay xuất sư bất lợi, bị Đông Dương Quỷ giết chết sạch.” Ma Đồ nói: “Nói chuyện với vị huynh đệ nào? Đàn thú chết sạch nên truyền ngự thú pháp thuật cho người, ý này không phải chứ?” Người hai bên đẩy vai nam tử mặt tím, cười nói: “Tông Đồng, người bớt trêu hoa thương với đại ca đi.

Đại ca là thiên thần hạ phàm, liếc mắt có thể nhìn thấu lục phủ ngũ tạng, tâm tư ai cũng không gạt được hắn.”

Đào Yêu Yêu âm thầm tán thưởng “Bằng một lời nói mà biết nó ẩn, mạch suy nghĩ người này nhanh nhẹn, trí tính chính xác, quả thực không tầm thường.”

Nam tử mặt tím gãi gãi cái ót, giống như có chút khó xử.

Vốn định Khúc Ngôn bá sự, không ngờ vừa mở miệng đã vạch trần, mới biết đối mặt với Ma Đồ nên thẳng thắn đối đãi, liền đáp: “Tên ta là Tông Đồng, lần trước Lâm ngoại nghe đại ca dạy thuần thú kỹ xảo.

Ta ngồi phía sau vòng tròn, chắc hẳn đại ca không chú ý tới.” Ma Đồ nói: “Ừm, nghe động tĩnh vừa rồi, lần tập kích đêm này là ngươi dẫn đội.”

Ngắn ngủn nửa năm, tiểu tốt chưa từng nhìn thấy ai thẳng làm thủ lĩnh dẫn đội, nhất định là lập được đại công.” Người bên cạnh nói: “Tông Đồng giết địch nhiều nhất, đầu óc lại linh hoạt, Giang Huyền Vân lão đại chọn hắn làm tiểu đội trưởng.” Tông Đồng vô tình đàm luận công lao, chỉ ngóng nhìn Anh Phong đang chiêm ngưỡng Ma Đồ, nói ra: “Đại ca nói rõ lần trước, nếu Thiên Sứ tiên pháp kia giết hại Uy hiếp, chính là lúc công thành lập được sơn.

Vừa rồi mấy chục đạo tiên khí chính diện như lời đại ca nói là Ngự Thú Tiên Thuật, nghĩ là thần công tu luyện viên mãn, lúc này liền mời ra gặp mặt đi!”

Ma Đồ nói: “Tông Đồng huynh đệ mắt sáng tinh tế, quả nhiên là một nhân tài.

Không sai, ta nay đã luyện toàn bộ công pháp hổ vồ rồng, vốn nên gặp mặt các vị.

Nhưng lúc này bên ngoài rừng có vị khách quý giá giá giá đến, ta phải xin hắn chỉ thị, mới có thể quyết định Hà Khứ Hà Tòng.” Mọi người đưa mắt nhìn chung quanh, cũng không thấy có “Khách quý” nào xuất hiện, chỉ là trong lời nói của Ma Đồ đại ca ẩn giấu tiên cơ, trước mắt khó hiểu mà ngày sau tất đáp ứng, vì vậy cũng không hỏi kỹ.

Đào Yêu Yêu lại biết chỉ chính mình, ba chữ “Hổ Đầu Long” càng biểu lộ công pháp chi tiết, ngầm truyền thành kính không

ân ý.

Ma Đồ nói tiếp: “Chúng huynh đệ và ta mưu sự nhiều năm, đều nghe không thấy thanh âm của hắc, thật sự rất tiếc nuối! Nhưng làm như vậy không phải ta ra vẻ cao thâm, đều là vì quy tắc của phái giới hạn, không tiện tham dự tranh đấu trên thế gian, dạy các người thuần thú lại không truyền ngự thú pháp thuật, cũng là nguyên nhân này.” Một người giải thích: “Đại ca không cần giải thích.”

Ngao tiên nhân không dính phạm trần, mọi người để ý tới.

Phụ Vân lão đại còn bảo chúng ta khởi độc thể, tuyệt không nói với bên ngoài về “Giang Tống phái...” “Đỉnh Tiểu Nhị, người đã từng thể, tại sao còn đeo câu nói này lên miệng!” Người nọ lè lưỡi, không dám nói nữa.

Ma Đồ nói: “Không sao, tối nay qua đi, Uy Ảnh Nhân chắc chắn biết lai lịch của ta, tên tuổi của Tống Khuyết phái sẽ nhanh chóng lan truyền khắp thế gian.” Mọi người đứng lên sắc mặt vui mừng, xì xào bàn tán “Ma Đồ đại ca, lúc này thật muốn rời núi rồi!” Đúng vậy, hắc không cần chúng ta giữ bí mật, ý muốn rời núi cũng không hiểu được.” Huynh đệ Mai Sơn chúng ta mời ra khỏi đại ca, thật là tức giận!”

Có người nói: “Lúc trước đại ca muốn chúng ta tìm hiểu hướng đi của Côn Bằng, Phụ Vân lão đại lại bảo không được nói lên cái tên kia, đang không biết nên làm thế nào, kinh qua cấm chế của đại ca, sau này dễ làm hơn nhiều.” Kỳ thật “Mai Sơn huynh đệ” nhân số tuy nhiều hơn., Chỉ là giang hồ bang hội, làm sao có thể dò xét tình huống thế ngoại tiên phái? Ngay cả Đạo tông thất phái cũng rất khó liên quan tới, bình thường du tẩu các nơi, nhiều nhất là từ trong tiểu đạo quán nơi điểm Thương, Cát Tiên nghe được tiếng gió hoặc hư hoặc thực.

Nhưng chỉ bằng những dấu vết để lại này, Ma Đồ biết được tình hình Ngao Bí phái hiện nay, lập tức nói: “Bớt nói nhảm đi, các vị trở về nói lại với Giang Trạch Vân lão đại.

Những sự vụ khác tạm thời đều buông xuống, mười tám tháng này gặp nghĩa quân các nơi, chuẩn bị một hơi tiêu diệt Uy Khẩu.” Mọi người nghe xong lời này, tinh thần phấn chấn, cùng kêu lên một tiếng tuân mệnh mà đi.

Đợi mọi người đi xa, Đào Yêu thu pháp nhảy xuống mặt đất, hô với đám người trong rừng: “Ma Đồ đại ca chỉ điểm quần hào, có phải đồ đệ đầu tiên của Ngự Thú môn Bách Lý Văn Hồ không?”

Ngoài ý muốn, trong rừng yên tĩnh không tiếng động, vận linh niệm cảm ứng đo lường cũng không thấy bóng dáng tăm hơi.

Đào Yêu Yêu sinh lòng nghi ngờ “Nếu hắn thật sự là Bách Lý Văn Hồ, gặp phải hành lễ của sư tôn Ngao Bính lập tức bái lạy, trốn trốn trốn tránh như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ là hàng giả mạo danh tiếng?” cất bước đi vào rừng cây, nói: “Đã vạch phá giấu tại hạ, mong được thấy...” Đột nhiên dừng lại, nhìn kỹ, không khỏi hít một ngụm lương khí, không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Chỉ thấy trong rừng cây huyết nhục hỗn độn, mấy trăm tên Uy Nhân chồng chất thành núi xác chết, toàn bộ đã bị lột da rút gân.

Có một số phá toái thành mảnh nhỏ, có một số không thành hình người, có chút tình trạng càng thảm hại hơn, da thịt lõm vào giống như túi rách, càng làm sống lại cột sống kéo ra cột sống.

Trên nhánh cây rủ xuống thành một chuỗi đồ vật trắng bóc, “Tí tách” máu tươi chảy xuống, còn mang theo từng tia từng tia khí xanh, chính là da đầu của đồ chúng Đồ chúng Mộc Mặc bộ.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy cảnh tượng thê thảm này, mắt thấy cảnh này tim đập nhanh hơn, thầm nói “Cái gì đã thú hung ác làm, quả thực tàn bạo tới cực điểm!” Lại đi vài bước nhìn một thi, mũi con mắt đã bị móc ra, xương cốt toàn bộ bị mở ra, chỉ có thể từ phục sức còn có thể phân biệt là Bàn Không trưởng lão.

Đang lúc kinh nghi, lời nói của Ma Đồ bay tới từ sâu trong rừng: “Xất lầy da đầu địch nhân, là xương khớp của bộ tộc chúng ta phong tục.

Tân sư tôn của Nga Phái, người nghĩ thế nào?” Đào Yêu ổn định tâm thần, quát hỏi: “Rốt cuộc người là ai!” Ma Đồ nói: “Ta không phải là người Hán, vốn là người của Lĩnh Nam, mọi

rợ ăn tươi nuốt sống trong rừng rậm, sinh ra chỉ biết ăn uống, truyền chủng, báo thù ba chuyện cho thân mình.

Trong một lần xung đột của bộ lạc bị cừu gia đả thương cùng đuổi giết.

May mắn cứu được Loạn Trần đại sư, mang về Nga Phán sơn thu nhập Ngự Thú môn.

Đại sư ngoại trừ truyền cho ta ngự thú pháp lý, còn dạy ta văn tự lễ nghi của hán nhân, nhân nghĩa đạo đức, thụ ta chức đồ đệ đứng đầu Ngự Thú môn.

Từ nay về sau Lĩnh Nam man tử đã học được quy củ làm người, nhưng nếu gặp phải cơn đồ cậy mạnh hiếp yếu, luôn nhìn không được quen chuyện cũ tái phát, muốn cho tên cơn đồ kia ném thử tư vị bản thân bị bạo ngược.

A, đây là phong cách tổ truyền của bản tộc, thỉnh thoảng ôn hòa mà tập, cũng phù hợp với giáo huấn “làm người không thể quên gốc” của đại sư.”

Đào Yêu Yêu nghe hán kể lại, đoán chừng là Bách Lý Văn Hồ không thể nghi ngờ, cao giọng nói: “Người đã là môn đồ đầu tiên của Ngự Thú môn, sao lại tránh mặt sư tôn bản phái!” Ma Đồ nói: “Ừm, sư tôn bản phái... “Im lặng trong chốc lát, bỗng nhiên tiếng gió trong rừng vang lên, giống như long hổ gầm dài, hai luồng kinh khí đập vào mặt ập tới.

Đào Yêu Yêu vội vàng sử dụng chiêu sắc bén của vũ trụ, cuối cùng vẫn chậm một nhịp, lên giác thấy ngực bụng như bị ngàn vạn ngọn núi đè nặng, chiến giáp thần mộc “Khanh khách” như bị vỡ vụn, Thiên Vương Thuần cũng bị ép vào trong cơ thể, tuy bảo vệ được nội tạng không tổn hao gì, bên ngoài gân cốt cơ thịt đều đã thất phòng.

Kinh hải nhảy xuống nhanh chóng lui mấy trăm dặm, lực đạo kia lại không giảm chút nào, vẫn như cũ cách đó mấy trượng phát ra.

Lưu lực lôi viêm của Đường Liên Bích có thể dẹp yên Bát Hoang Lục Hợp, khoảng cách gần xa vẫn có phân chia mạnh yếu, mà kinh lực này một mực cương mãnh, cho dù lui đến chân trời góc biển sợ rằng cũng sẽ không suy giảm.

Đào Yêu Yêu vội vàng sử dụng kiếm pháp của Côn Luân chia cắt, ý đồ muốn triển khai phạm vi trái phải, dẫn dắt thể phân tán địch nhân.

Nào ngờ hai tay lưng lưng chuyển động gian nan, thân thể giống như bị cự thảo gắt gao nắm lấy, huyết mạch bị siết chặt, ngay cả chân khí cũng dần dần ngưng trệ, ẩn thân pháp, phân hình thuật, độn thiên thu địa... Tự nhiên cũng không cách nào thi triển được thuật đào thoát.

Vừa nghĩ vừa cảm giác, kinh lực cường cường kia cũng không phải liều chết liều mạng, bên trong cũng ẩn giấu các loại cơ xảo, thiên biến vạn hóa tầng tầng lớp lớp, chính là cảnh giới cao nhất trong công pháp Huyền môn “Dương Cực Phản Âm”

Trong lúc nguy cấp, Đào Yêu Yêu khoanh tay chịu trời, một tiếng Thanh Sát kiếm nhập nguyên thần, vũ trụ thần phong từ trong ngàn vạn lỗ chân lông phát tán ra.

Từng vòng từng vòng sóng xanh gột rửa trời cao, mỗi lần hấp thu một phần kinh lực kia, kiếm thể từng bước chuyển mạnh, thân hình theo trước tiến lên.

Pháp lực của đối phương mới vừa trung mềm, nếu muốn khắc chế phải nhu trung cương.

Đào Yêu Yêu nghe nói có tam dịch cảm ngộ được yếu quyết, quả đi lại thấy có hiệu quả kỳ diệu, ước chừng nửa canh giờ trở về chỗ cũ, nhưng cũng không thể tiếp tục tiến thêm nửa tấc về phía trước nữa.

Chỉ nghe Ma Đồ nói: “Kiếm thuật hay lắm!” Bỗng dừng hẳn thu lại kinh lực.

Đào Yêu Yêu kiếm tùy ý chuyển động, cảm thấy đối phương dừng tay, kiếm thể cũng lập tức dừng lại, thầm nghĩ “Chung quy vẫn không thể tiến đến trước người hắn, người này pháp lực cao hơn ta một bậc.

Nếu muốn vượt qua tu vi của hắn hôm nay, vũ trụ phong còn phải ma luyện một năm nửa năm.” Nhìn bốn phía, càng là khua môi múa mép không thôi, chỉ thấy lá Lâm Mộc chung quanh không có nửa điểm tổn hại.

Kinh lực rung trời liệt địa phóng ra, trừ địch thân ngoài không phạm chút nào, tinh chuẩn bậc này có thể nói là không thể

tưởng tượng nổi.

Tiếng nói trong rừng đột nhiên biến thành cung kính, nói: “Sư phụ tại thượng, Bách Lý Văn Hồ bái kiến sương này!” Sau cây bóng người quỳ rạp xuống, “soạt soạt” như dập đầu, cho đến giờ phút này vẫn chưa hiển lộ ra dung mạo thật.

Đào Yêu Yêu nói: “Mời... đứng lên, đồ đệ đầu trăm dặm.” Cổ họng vẫn run rẩy.

Vừa rồi mặc dù gặp chiêu phá chiêu, thành công hóa Ách, nhưng cảm giác còn mạo hiểm hơn ra vào Quỷ Môn quan, trong quần áo lạnh buốt sớm đã ướt đầm mồ hôi.

Bách Linh Văn Hồ nói: “Công pháp sư tôn tinh thuần, căn cơ quả thật là Ngao Chính tông.

Hơn nữa tiềm lực vô hạn, hình như có xu thế tổng thu thập tiên đạo, khiến đệ tử mở rộng tâm mắt.” Đào Yêu Yêu Yêu điên nói: “Quá khen, đồ đệ đứng đầu trăm dặm, người cũng dễ sinh.”

Bách Lý Văn Hồ lại dập đầu một cái, lúc này mới đứng lên nói: “Thứ cho đệ tử vô lễ, hiện tại còn không thể gặp quý sư tôn.

Chiến cuộc của Đông Nam ven biển, cũng xin sư tôn dẫn dắt Cửu Dương tạm tránh.” Đào Yêu Yêu nói: “Lại là vì sao?”

Bách Lý Văn Hồ nói: “Mười bốn năm trước, bằng hữu ở nơi này, Giang Tích Vân đưa tin cho ta, nói gia quyến của đệ tử mất tích, tra tìm nhiều ngày hoàn toàn không có manh mối.

Quảng xấu là Giang Chiết là người Duyên Hải, lại tinh thông môn pháp thuật kỳ xảo, phụ cận trừ thế lực của Đông Hải Yêu Hoàng ra, không còn tà ma nào là địch thủ của nàng, hiển thị tặc bắt cóc người đến từ phương nào.

Lúc ấy đệ tử đã phân tích tường tận qua các lần Tiên Ma tranh đấu, suy đoán rằng Côn Bằng phái không thể lại đấu pháp với Yêu Hoàng, vì vậy từ bỏ Loạn Trần đại sư, xuống núi một mình giải quyết việc này.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vì sao Tuyên Phong phái không thể đấu pháp với Yêu Hoàng?”

Văn Hồ nói: “Dùng Chân Võ trận chinh chiến Ma đã nhiều lần, các đời sư tôn đồ đệ ký thác kỳ vọng, cho rằng trận pháp thắng tới cao nhất đều có thể diệt ma, bởi vậy lần lượt tụ tập Cửu Dương bài trận chinh địch.

Nhưng sau khi thảo phạt thất bại, Nga lang phái lại có thể tìm được đường sống trong chỗ chết.

Trận chiến Đông Hải Cửu Dương bị tổn hao nhiều, Ma đạo hoàn toàn có cơ hội tiêu diệt Toan Nghê, nào biết hơn mười năm chưa từng phạm cảnh, ngược lại để cho Loạn Trần đại sư bồi dưỡng ra môn đồ Cửu Dương môn thể hệ mới.

Đệ tử suy nghĩ nhiều lần, tổng cảm thấy Yêu Hoàng hy vọng chúng ta phục hưng, Chân Võ Trận cấp độ cao hơn, tựa hồ đối với hắn có lợi rất lớn.”

Đào Yêu Yêu thâm nghĩ tai họa ngầm của Chân Võ Trận, hắn đã sớm cảm thấy được.” Nói: “Nhưng ngay lúc người xuống núi không lâu, Xi phái Nga bị Kim Luân giáo đánh lén, suýt chút nữa diệt môn.” Văn Hồ nói: “Đúng vậy, suýt chút nữa, dù sao cũng kém một chút,

Huyền môn nhiều lần trải qua đại kiếp mà không chết, nhất định là dục hỏa trọng sinh, hơn ngàn năm qua cơ hồ đã trở thành quy luật cố định.

Đệ tử nghe báo rất rộng, Kim Luân giáo xâm phạm núi Nhất Đoạn, sau chuyện cũng hơi biết tình huống bên ngoài.

Hiện tại xem ra Huyền môn quả nhiên phục hưng, Chân Võ trận mới so với đời trước càng thêm cường đại.

Giống như loại kiếp nạn, đều là ma đạo vì tôi luyện chúng ta mà cố ý thiết lập ra.

Việc này nghĩ lại rất kỳ quặc, vốn nên ở trong sư môn tụ tập suy nghĩ rộng rãi luận.

Bởi vì khi đó luyện công của đệ tử đã đến bước quan trọng, cho nên không thể kịp thời bẩm báo với Loạn Trần đại sư.”

Nghe đến đó, đào yêu chỉ cảm thấy như có gai sau lưng, thâm nghĩ “Yêu Hoàng có thể diệt huyền môn mà không diệt, quả thật là vậy sao? Bách Lý Văn Hồ biết rõ căn nguyên bốn phái, kiến thức siêu quần, chắc sẽ không suy đoán lung tung.

Nhưng Yêu Hoàng có thể nào lại khiến Huyền Môn hưng suy? Tà ma thiết lập mưu phản cũng là lẽ thường, khiến cho phái Phi Lô lâm vào nguy nan biến nguy thành an, Yêu Hoàng làm sao có thể làm được? Trừ phi... “Trừ phi mơ hồ toát ra một ý niệm, trong chốc lát sau lưng phát lạnh, không bao giờ nguyện ý nghĩ sâu xa nữa, đổi giọng hỏi: “Người bề quan hơn mười năm không ra, tu luyện Hồ Bắc Long Thần Công này rất khó sao?”

Văn Hồ nói: “Nếu không thể dùng Chân Võ Trận, chuyện diệt trừ Yêu Hoàng đệ tử đã muốn một mình đối phó.

Hơn mười năm thâm tu Hồ Bắc Long, pháp thuật này có thể thực sự vượt qua pháp lý Ngự Thú môn, trong đó ẩn chứa nhiều hung hãn khí, sợ cùng Huyền Môn Cửu Dương chân khí tương xung, cho nên tạm thời không thể gặp mặt sư tôn và đồng môn chúng sư tôn.

Đợi sau khi công pháp viên mãn, đệ tử có thể tự kiểm chế hung khí, khi đó gặp lại cũng không muộn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ừm, vừa nãy thấy thần công của ngươi, ta cũng đoán được nguyên do của nó.” Mắt nhìn Đại Vũ Mộ trên đỉnh núi, nói: “Vũ Lăng khí tượng cổ đã mà đoan chính, ngươi muốn nhờ vào đó tu sửa điểm yếu của công pháp, mới có thể bề quan ở giữa hai ngọn núi.”

Văn Hồ vui vẻ nói: “Tu vi của sư tôn thật sâu sắc! Nếu không có thâm thông huyền lý, sao có thể có nhãn thức bậc này.” Hóa ra Đại Vũ trị thủy nhiều nước thì hành thú đạo, biến thành cự hùng đào sông, xua Hoàng Long trấn hà, hành động dã man mà có thể bảo vệ nhân thiện, hiển nhiên tinh thông tu tính nắm giữ diệu pháp trong tay tu tính.

Văn Hồ nói: “Thần Hồng Đại Vũ đang giấu ở bên cạnh mộ, bên trên khắc “Văn Mệnh huyền chỉ” văn tự, chỉ rõ thiên tính nuôi dưỡng các loại pháp tắc.

Đệ tử hun khói kỳ thuật, cảm tư vì nước vì dân vì nước ba qua cửa không vào, thật sự là được lợi rất nhiều.” Hẳn xưa nay trầm mặc ít nói, chợt biết sư tôn bản phái thiếu niên tài cao, tu vi đã vượt xa đời trước, ngoài vẻ vui vẻ cũng biến thành nói nhiều rồi.

Đào Yêu Yêu nói: “Dưỡng tính hơn Thần Vũ tu thân dưỡng tính, quả thật là một thượng sách, nếu sau khi thành công vẫn còn thiếu sót, ta lại nghĩ cách giúp người sửa chữa.

Về phần lo lắng của Chân Võ Trận, chúng ta đã sớm có cảm giác, dự định từ bên trong Tam Dịch tìm ra phương cải tiến.” Văn Hổ vui vẻ nói: “Sư tôn hiểu được huyền lý Tam Dịch sao? Khó trách tu vi cao thâm như vậy.

Chân Võ Trận Pháp chắc chắn có thể cải thiện, Xi phái có hy vọng rồi!” Đào Yêu Yêu nói: “Mặt khác phụ nhân người nhốt ở Phù Đồ Sơn Chú Đầu Phong, làm Trường Sinh Thiên ác đồ vậy khốn, Kiếm Tiên Thủ Đồ Lý Phượng Kỳ từng gặp nằng ở trong mộng cảnh.

Hiện tại Cửu Dương đóng giữ ở Côn Luân Hồng Quân tự, cách đó không xa, chúng ta sẽ nghĩ cách cứu viện.”

Văn Hổ nói: “Đa tạ sư tôn.

Năm chạy tới Giang Nam, ta đã thăm dò được sự sơ suất của mình.

Khổ nổi sinh thiên khó tìm, quần ma Đông Hải rục rịch, liền quyết định trước tiên bình định tại họa nơi đây.

Kỳ thật các thế lực như Đông Hải Yêu Hoàng, Trường Sinh Thiên, Kim Luân Giáo cấu kết với nhau, đều phải tiêu diệt sạch sẽ.

Chỉ vì chiến cuộc phía đông nam liên lụy phạm thế, đệ tử mới quyết định đối phó thế lực Đông La trước tiên.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy chúng ta chia công xong rồi, ta dẫn người vào Trường Sinh Thiên cứu người, người đem Đông Phản bí nhãn nhin đi.

Bách Lý Thủ Đồ pháp lực cường cực, trí dũng song toàn, ta đoán có người trong tông không có ai có thể đấu được với người.” Văn Hổ nói: “Trước kia có thể có người thắng được, tên là được sư hoàn vô tướng gì, trước mắt công pháp của ta đã thành, nhất định có thể lấy đầu của hắn.” Nghe lời ấy, lại nhớ tới thi hài trong rừng, nói: “Lúc giết địch còn kiêng kỵ tránh tàn khốc, khoan dung vẫn là phong khí của Huyền môn.” Văn Hổ ha ha cười nói: “Giết chính là giết, sao lại khoan dung độ lượng được.”

Loạn Trần đại sư khuyên ta một đời, hiện tại đối sư tôn mới khuyên bảo.”

Hai người đàm luận đã lâu, màu sắc chân trời dần dần hiện ra.

Đào Yêu Yêu nhớ trăm linh, nói: “Lần này ta nói được rồi, ta phái Ngự Thú môn trợ giúp ngươi, còn kiêm truyền tin tức khác, ngươi xem khi nào có thể bình định đông nam?” Văn Hồ nói: “Hạo trung tuần phá địch, đến lúc đó bất luận có thể cứu ra cảnh mạn gai, đều thỉnh sư tôn đến đây hội hợp.” Dứt lời, vỗ tay vù vù truyền đến, đây là ý tứ đánh chuông ước.

Đào Yêu Yêu đưa tay vận lực, “Bành bành” tiếp được ba cái, nói: “Sau này còn gặp lại!” tung người bay đi trong mây.

Tu sĩ, phi hành đến bầu trời phía trên thành Thái An.

Đã là cuối thân hừng đông, trong thành lại tối tăm mờ mịt giờ tay không thấy năm ngón.

Trên khách sạn kia hàn ý thấu xương, âm khí đặc biệt nồng đậm.

Đào Yêu Yêu kinh hãi nói “Xảy ra chuyện!” Lại cảm thấy phòng tuyến được thiết lập hoàn toàn không có động tĩnh, hẳn là không có kẻ thù bên ngoài xâm nhập.

Trước cửa khách sạn vội vàng hạ xuống, nghe tiểu nhị phàn nàn với chương quỹ: “Trận sương lớn này thật lợi hại, đối diện nhìn không thấy bóng người, còn bảo ta ra phố mua thức ăn, ngã xuống tiền thuốc men của ta!” Đào Yêu Yêu hoạt đi vào hỏi Bách Linh, tiểu nhị nói: “Tiểu thư trong đêm nay gọi hai lần nước nóng, bảo chúng ta không được lên lầu quá nhiều.

Mơ hồ nhìn thấy cửa sổ đóng chặt, lúc này hơn phân nửa còn ngủ.” Đào Yêu Yêu vội lên lầu gõ cửa, gõ vài cái không ra, suy đoán then cài còn cướp vào, gấp gấp ngẩng đầu nhìn, trong phòng âm u như Minh giới.

Long Bách Linh ngồi bên cạnh bàn, tay phải bôi đầy máu tươi, lật từng tờ sách một, nói: “Bản bí kíp này vốn không phải dùng mắt nhìn.” Trên bàn đặt chậu đồng, tay trái cầm khăn trắng đưa vào trong chậu, chấm nước lau vết máu trên bàn.

Đào Yêu Yêu nói: “Linh Nhi!” Đi qua cầm lấy cổ tay phải của nàng, trên da thịt trắng nõn kia có một cái miệng máu, bởi vì

ngâm qua nước nóng chưa ngưng kết, không ngừng chảy ra huyết dịch.

Bách Linh nói: “Đừng lo lắng, ta sẽ không chết, chỉ là như vậy thuận tiện cho mau một chút mà thôi.” Hơi dừng lại một chút, tiếp đó nói: ” Thử Huyết Ngô Kinh là kiến thức cực đạo của Côn Luân, trước đó Long phu nhân đã từng nói với ta về ta.

Tu hành giả cần phải thành tâm tuân ý, dụng tâm huyết nhiệt huyết dung hợp pháp quyết vô hình, pháp thuật mới có thể luyện thành, là lấy quyển sách tiên pháp truyền pháp đều không có văn tự gì.” Lật qua quyển sách kia trước mặt, vừa nhìn đề danh bìa, chính là Tự Văn Phi đưa cho 《 Âm Minh Chính Pháp Tự Pháp 》 .

Đào Yêu Yêu mạnh mẽ nói: “Người dẫn dắt vong hồn của Đào Yêu thôn đến đây!”

Lời vừa dứt, cửa sổ “Phốc phốc” vang lên, hình như có đồ vật gì muốn đụng vào trong phòng.

Long Bách Linh nói: “Bọn họ đến rồi!” Muốn đứng dậy đón đỡ, Đào Yêu đề bả vai của nàng xuống nói: “Chậm đã!” Chợt nghe tiếng khóc ngoài cửa sổ mơ hồ, la lên: “Ty ty, ty ty, ta rất nhớ người...” Đúng là khẩu khí của đám hài đồng của Đầu Mẫu thôn, dáng vẻ nhỏ bé không thể nghĩ được, lại như có thể xuyên thấu trái tim của người ta.

Đào Yêu Yêu nói: “Quý tính biến hóa kỳ lạ khó lường, chiêu hồn pháp không thể dùng như vậy được!” Long Bách Linh nghe tiếng đầu còn ngồi yên, cố gắng chống đỡ, để ta đi qua, để ta nhìn lại bọn họ một chút...” Đào Yêu đuổi cánh tay phải ôm lấy nàng, tay trái vung ra ngoài, tiếng quý khóc lập tức ngừng lại, âm khí trong phòng cũng trống rỗng không còn chút gì.

Long Bách Linh cả kinh nói: “Lại giết bọn họ? Không được, không được đâu!” Kiếm được càng hung ác hơn, tâm thần như kích động không rõ.

Đào Yêu Yêu nói: “Không có không có, quý hồn đều tốt, ta chỉ bảo bọn họ yên tĩnh một chút.” Khẽ vuốt kinh mạch sau lưng nàng, khí huyết xao động của Ninh Tức.

Bỗng nhiên trong khe cửa sổ bay ra mấy dải sương mù, hình ảnh tiểu hài nhi tựa như gió thổi giấy, lảo đảo theo khói thu nhập vào trang giấy Âm Minh Chính Pháp 》 .

Một đạo u quang hiện lên, trong phòng gió yên lặng tan thành mây khói.

Đào Yêu Yêu nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài đại dương Phệ Hồn, thầm nghĩ ” Chiêu tụ hợp du hồn là thủ pháp phái Côn Luân có tác dụng, quyển sách không chữ này chính là Âm Tào Địa Phủ hơi co nhỏ lại.” Hắn nhẹ giọng an ủi: “Hao lang phái chúng ta tự có nhiếp hồn chân pháp, so với phái Côn Luân thì ổn thỏa hơn nhiều.

Người là người thông minh nhất, cho dù nhớ thương người chết, cũng nên bàn bạc kỹ hơn a.”

Quyển sách thu nhập quỷ hồn, Long Bách Linh sinh lòng cảm ứng, vừa rồi dần dần bình tĩnh trở lại, nức nở nói: “Ta, ta chỉ là nghĩ không ra, tiểu hài tử có thể nào bị giết chết như vậy, thậm như vậy...” Đào Yêu nói: “Tên hung thủ giết người đều chết, hơn nữa chết vô cùng thê thảm, coi như là trả lại khoản nợ máu này.” Ôm tay áo lau nước mắt cho nàng.”

Bách Linh gật gật đầu, nói: “Chuyện tướng công đồng ý cho ta, nhất định có thể làm được, nhưng ta... quá nhớ bọn họ, không thể không tách ra với bọn người Đồ Trạch được.”

Đào Yêu Yêu nói: “Người đã học qua pháp lý nhiếp hồn, khi biết chiêu hồn giả cần bảo trì tâm tình sáng tỏ, chiêu hồn pháp mới có thể từ thiện được.

Nếu tràn đầy đau thương bi cuồng, liều lĩnh chiêu hồn, vậy tất nhiên sẽ tăng thêm tính độc ác của quỷ hồn, khiến chúng làm ra hành động tà ác.” Bách Linh nói: “Pháp lý quả là như thế, nhưng ta nghĩ tiên pháp Côn Luân cũng không phải là tà thuật.” Đào điên cuồng nói: “Phương thức lấy máu ngũ kinh này, quả thật là phương thức giam cầm quỷ hồn giam cầm quỷ hồn trong chỉ pháp khí của người thi pháp.

Cho dù xuất thân từ Tiên Tông, cũng rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.

Ài, ta nên suy nghĩ về quỷ tượng liên quan Tam Dịch, kết hợp với pháp lý nhiếp hồn, chậm rãi sửa lại công pháp này.” Chợt

nói: “Sau này người đừng cách ta quá xa, cần phòng luyện pháp ra sự chênh lệch.”

Bách Linh nói: “Ta đương nhiên không thể rời xa người, đây cũng là dụng ý mà Long phu nhân tặng sách.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ồ? Chỉ giáo cho?”

Bách Linh nói: “Sao nàng lại đưa pháp kíp của phái Côn Lôn ta? Rõ ràng là muốn ta làm trợ thủ cho người.

Cho nên trong pháp thuật có ẩn họa to lớn, phải dùng Tam Dịch của người để hóa giải, như vậy ta vĩnh viễn không cách nào rời khỏi người.”

Đào Yêu Yêu Yêu một lúc lâu không còn gì để nói, Tầm Tư Văn Phi mặc dù không có lòng gia hại bách linh, nghiên cứu thiết kế tác dụng thành thói quen, tác hợp ý nguyện tốt của hai người cũng ẩn hàm kiềm chế, nghĩ đến đây thở dài thật dài.

Bách Linh nói: “Hóa ra là ta không tốt, tâm tình bất ổn, xúc động một cái liền rời xa người, vừa rồi lần này dẫn dụ Long phu nhân ra so đo,

Kỳ thật thiết lập thân ở địa phương suy nghĩ, làm mẫu thân sao không tính kế cho con, đổi lại là con ta cũng sẽ làm như vậy.”

Đào diên nghe nàng an ủi, trong lòng nóng lên, yên lặng cười nói: “Vậy chúng ta sinh thêm mấy đứa con trai, gọi bọn họ giúp đỡ tính toán lẫn nhau, người làm mẫu thân thì bớt lo nhiều.” Mặt Bách Linh đỏ lên, nhẹ nhàng “xì” một tiếng, cười nói: “Dù sao người lúc nào cũng trông coi ta, miễn cho ta luyện pháp tẩu hỏa nhập ma.”

Nhìn vẻ buồn bực của nàng tan đi, lúc này mới yên tâm, thu thập một chút đám mây, mang theo Bách Linh Tu liền hồi chuyển qua Côn Luân sơn.

Vừa bước vào Hồng Quân tự đã gặp Hồng Tự, đám người Hàn Mai tiến lên đón, sốt ruột nói: “Sao lại đi lâu vậy, hôm nay Thập Lục là ngày cử hành hôn lễ a.

Tân lang tân nương lại không thấy bóng dáng, thật khiến người ta không hiểu.”

Đào Yêu Yêu nói: “Trước mắt không phải là thời điểm kết hôn thành lễ, ma đạo xâm hại nhân thế, Ngao Huyền môn phải

toàn lực xuất chiến.” Giản giản lược kể lại kiến thức một chút.

Biết được chuyện Đấu Chủy thôn bị đồ sát, mọi người vừa kinh sợ vừa giận, Lan Thế Hải dậm chân nói: “Trách chúng ta mất cảnh giác! Đường Liên Bích giải trừ vụ chương thuật, không ngờ lại dẫn tới làm trò hiểm độc.”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Ai cũng không cần trách cứ gì cả...”

Bí nhãn ý đồ giết người lập uy, không ở đấu nhau thì ở địa phương khác liền sẽ ở địa phương khác.

Bọn họ hiện đã không kiêng nể gì, lập tức sẽ tiến công Trung Nguyên.” Chúng đồ nghe vậy thâm kỳ lạ, tìm hiểu chuyện không trách Đường Liên Bích, thái độ của sư tôn thật đúng là nghiêm chính hiểm thấy, có thể thấy được tình thế nghiêm trọng đã không thể khinh mạn chút nào.

Đào Yêu Yêu nói: “Nhân lúc Đạo môn trong thiên hạ này cùng nhau bàn bạc kế sách ngăn địch.”

Thủ lĩnh các phái đang ngồi trong tiền điện đợi hôn lễ.

Trên tường kia bông bành đỏ rực, quang cảnh tràn đầy hỉ khí, lập tức không khí biến đổi, liền trở thành phòng nghị sự uy nghiêm nghiêm trang trọng.

Đào Yêu Yêu nói rõ ràng ý đồ, các phái lập tức đấu chí phân chân, thủ tọa Kim Lô môn chân nguyên vô đôi, nói: “Trước tiên nghe sư tôn cười thân, mọi người đều không tiện mở miệng nói chuyện chiến.

Hôm nay sư tôn đứng ra dẫn đầu kháng địch, thật sự là lòng người thoải mái!” Chương môn tiên chi Dương Nghiêu nói: “Bí nhãn mấy năm gần đây xưng bá hải cương, có thể bức bách đạo phái Đông Hải chúng ta thảm thương.

Nếu không còn ra sức tranh đấu, ma quỷ của bọn họ chắc chắn sẽ vươn về phía các tỉnh trong đất liền.” Đoan Mộc Thần công bằng: “Xin sư tôn Phụ Khuyết chương chống lại đại cục, các phái chúng ta đều nghe theo điều khiển.” Nữ nhân của Thúc Hư phái Thiên Diệp Phong hướng Lý Phượng Kỳ hành lễ: “Bản phái tôn kính trên dưới hiệu lệnh của môn chủ Huyền môn, vạn chết không chối từ!”

Trước hội nghị đào cơ đã hỏi kế của Bách Linh, lúc này lòng đã tính trước, lập tức phân công nói: “Hiện nay chiến cuộc chưa từng gặp qua, mấy phương Ma đạo lợi dụng lực lượng Tiên Tông, sắp trắng trợn xâm lấn nhân gian xâm lấn.

Chúng ta một mặt muốn kháng cự, mặt khác vẫn phải tránh thế tranh đấu, tránh cho thế gian của người ta tạo thành tổn hại lớn cho thế gian.

Phía trước do bản phái ngự thủ thủ đồ Bách Lý Văn Hồ chủ công, hắn đã tính toán nhiều năm, diệt địch Ninh Thế có thể chiếu cố chu toàn của chu toàn...

Kim Lôi, tiên chi thủ Hoài Tây, Xi Bắc, Thúy Hư thủ vững ở phía Đông... Ngăn cản tàn địch chạy trốn, cũng cần đề phòng bại hoại Trung Nguyên thừa dịp lấy lợi.”

Đệ tử Lao Sơn vì hận chương môn Tôn Ngưng Tổ bị năm đại phái giết chết, nghe vậy đều cắn răng kêu lên: “Lục sư tôn nói rất đúng! Ngoại địch muốn đấu, nội tặc càng cần thanh trừ.

Thỉnh sư tôn hạ lệnh tiêu diệt năm ngọn núi, tội tặc san bằng địch thì hang ổ già gì!” Tam Thanh chương môn Sở Nguyên Quân nói: “Hai năm gần đây Bách Hoa giáo triệu tập mãnh tụ dẫn yêu tà, làm họa tương, san các nơi, tục thư cũng cấu kết Đông Lăng, đang cần phái người bình định.”

Đào Yêu Yêu nói: “Chiến cuộc Trung Nguyên do các phái Đạo Tông chủ trì, chương môn Cửu Hoa Trần định đoạt một chút kế hoạch.

Bản phái loại bỏ một bộ phận đệ tử để ứng phó tin tức, chúng đồ đệ Cửu Dương đều theo ta thâm nhập Trường Sinh Thiên truy sát Ma đạo!” Các phái âm vang lĩnh mệnh nhận lệnh.

Sau đó, chương môn Cửu Hoa phái Trần Nguyên Đỉnh, Tam Thanh chương môn Sở Nguyên Quân, Long Hồ chương môn Phương Hành ba người hẹn gặp Đào Yêu Yêu chết yểu, nói: “Đan Khoát Tâm Vương do mấy phái chúng ta ẩn giấu hiện giao cho sư tôn xử trí.”

Vật này có liên quan rất lớn tới Diệt Ma, bọn ta không dám ẩn thân nữa.” Đưa ra ba bức họa cuộn tròn.

Đào Yêu Yêu động dung nói: “Đây là chí bảo của hộ phái bảo gia, các vị vậy mà tự nguyện dâng lên!” Trần Nguyên Đỉnh

nói: “Chính tà độ sức ngàn năm, một trận chiến chắc chắn sẽ phân định quyết định.

Nếu chính đạo chiến bại sơn hà thất tang, gia tộc bản phái chúng ta cũng cần tồn tại.” Cảm bội Đào Yêu bội lời nói mãnh liệt, ôm quyền hướng mấy vị chưong môn thâm trầm thi lễ.

Sở Nguyên Quân hoàn lễ, nói: “Dựa vào sư tôn và chư cao sĩ Huyền Môn, chắc chắn đan khoán còn lại sẽ rất nhanh thu thập đủ, chỉ là...” Dừng một chút, nói ra nghi kị trong lòng: “Quý phái Bách Lý Văn Hồ uy danh vang dội, nhưng gần mười mấy năm nay không có tin tức gì tìm thấy., Đều đồn đãi hấn thân mang dị chứng rút lui, hôm nay đột nhiên xuất sơn... Cái này, hấn có thể dựa vào sức một người có thể đánh bại Đông Phản bí nhãn?” Đào chết yếu nói: “Các vị toàn bộ tài năng của Bách Lý thủ đồ ta đã tận mắt nhìn thấy, Đông Huệ bí nhãn cho dù toàn bộ đều lên, cũng chưa chắc có thể chống lại hấn?

Ngoài ra, ta phái Ngự Thú Môn tiến về trợ giúp, nhất định có thể đạt được toàn thắng!”

Lời tuy như vậy, vẫn còn hỏi Bách Lý Văn Hồ, đào điên tìm Lý Phượng Kỳ cầu giải: “Bách Lý Văn Hồ cương cương chính khí lẫn liệt, khiến người ta rất tâm phục, nhưng vì sao hấn khát máu tàn nhẫn như vậy? Không giống tác phong chính phái Huyền môn.”

Lý Phượng Kỳ cười nói: “Đã gọi là Ma Đồ, sao lại không khát máu? Đồ sát tà ma ác nhân tuyệt không lưu tình, năm đó văn hồ tung hoành thiên hạ, giết thẳng tới thiên sơn hiện trần, vạn sông biển đỏ, tà đạo bốn phương tám hướng nổi tiếng nhất gan, mới không dám nhìn thẳng Nghiêu Sơn Ngao

Người nói giết chóc hoàn toàn không có ích lợi gì sao, hành động phi thường trong thời kỳ phi thường, rất khó dùng nhân đạo chính phái đánh giá.”

Đào Yêu Yêu tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Giết quá nhiều người hóa thành ma, người này dễ giết lại có thể cầm cố chính khí, nghĩ đến không dục chỉ năng xuất thần nhập hóa, bất quá...” Nhớ tới tình trạng nguy hiểm của Long Bách Linh Thứ Huyết chiêu quý, lắc đầu thở dài: “Thường ở bờ sông, đâu có thể không sa sút? Lấy bạo trấn mặc dù có thể chấn nhiếp quần ma, cuối cùng tâm tính bản thân quá mức hung hiểm, hắc, xem ra

ta còn xem như thâm truy tam dịch, giúp Bách Lý Văn Hổ tìm một pháp môn cải tiến.”

Lý Phượng Kỳ xa xa nhìn núi tuyết ngoài cửa sổ, nhớ lại cảnh cũ năm xưa, chậm rãi nói: “Nói thật, trước kia mỗi lần nhìn thấy Bách Lý sư huynh, ta đều không nhìn được chân tay run rẩy, những yêu tà kia ngoại đạo sợ hãi sợ thành như thế nào? Thật sự là không có cách nào tưởng tượng?”

Đối với Bách Lý Văn Hổ, nếu người là bằng hữu của y, người sẽ cảm thấy vô cùng may mắn.

Nếu là kẻ địch của hắn sao, hắc hắc, không đợi Ma Đồ hiện thân, hơn phân nửa đã bị dọa đến kêu rên rồi.” Đào diên cuồng nói: “Nếu là thê tử của hắn thì sao? Đại khái là ngày đêm ngóng nhìn trượng phu giải cứu đi! Chúng ta làm bằng hữu của Bách Lý Văn Hổ, cũng nên thay hắn phân ưu, để hắn cảm thấy may mắn mới tốt.”

Lý Phượng Kỳ trầm ngâm nói: “Vợ của Văn Hổ Mộ Lan Quan ở Chú Lô phong, ta từng thấy ở trong mộng cảnh, Ma đạo chắc chắn coi nàng như con tin, có lẽ còn muốn mượn ý chí của Văn Hổ này.

Cứu Mộ Lan nếu thật sự quan trọng, ta đã sớm muốn hoàn thành việc này.

Nhưng theo như Bắc Vi Tử dặn dò, Chú Lô Phong ở trên Trường Sinh Thiên, Trường Sinh Thiên còn không có đường tiến vào, đi đến Chú Lô phong thì có biện pháp gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Tiết này ta đã nghĩ thỏa đáng, có người có thể dẫn đường cho chúng ta.” Lý Phượng Kỳ nói: “Ai?”

Không đợi đào yêu trả lời, hắn chợt tỉnh ngộ: “Ngọc Ngân Đồng!”

Nhắc nhở: sắp tới sẽ truyền lên thượng cổ thư để tận thế Thần Hoàn, kính mời các vị khán giả chú ý.

Ta cũng mời mọi người thay thế tuyên truyền, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người.

Trảo đầu thứ mười ba, hung hổ ản trảo uy không thể đỡ ba.

Đang nói chuyện với nhau, bên ngoài gọi Bách Hoa giáo tới Anh quận chúa.

Cho vào Chính đường gặp mặt, triệu anh trước tiên cáo tội: “Phản đồ triệu tai hoạ dữ dội hại Trung Nguyên, Giáo chủ tệ giáo thật sự quản giáo không nghiêm, đặc lệnh chúng ta bãi lên cáo trình bày: Đợi sau khi Nam địa ổn định, giáo chủ tệ giáo định đến tiền giá sư tôn nhận phạt.” Đào Yêu vội vàng nói, Bởi vì hỏi tình hình gần Nam địa, triệu anh nói: “Tiên sư quý phái Đường Liên Bích diệt trừ trắc trở của thủ lĩnh Hắc Miêu, giải trừ đại họa tâm phúc của chúng ta, đông đảo bộ lạc Hắc Miêu cũng bởi vậy rắn mất đầu, lâm vào loạn cục công phạt lẫn nhau.

Gia phụ bận rộn điều hòa trấn an, mấy tháng gần đây chỉ ở trong núi rừng chạy đi.” Nói đến sự vụ bộ tộc, xung hô với La Nham cũng thay đổi theo.

Đào Yêu Yêu nghe được ngôn ngữ “Sơn Lâm bộ lạc”, nhớ tới xuất thân Bách Lý Văn Hồ, hỏi: “Trong bộ lạc dân bản xứ Lĩnh Nam, có tập tục lột da đầu người, rút xương cốt người ta không?” Bình thường đệ tử Nga Điền nói đến Bách Lý Văn Hồ, chỉ nói uy danh anh hùng như thế nào, sự tích cụ thể khó mà tính tỉ mỉ.

Tuy biết hần vốn thuộc dị tộc Lĩnh Nam, thói quen phong tục đều không thể hiểu được.

Hần lập tức triệu anh đáp: “Cởi da người lấy xương người? Đó là những ác danh trong rừng rậm độc giác, râu dài, chuyên đồ, Giao Xi... các Man tộc thích làm chuyện này.” Đào Yêu thỉnh giáo tình hình cụ thể, triệu anh, gọi: “Vượng Hồng, Tỳ Hưu, Tỳ Hưu, Giao, những ác danh này, kỳ thật đều là người ngoài lấy cho bọn họ.”

Những dã nhân kia lúc đầu không biết thế nào gọi là “Bộ tộc”, chỉ dựa theo phụ bối huyết thống thô sơ vạch thành mấy quần thể.

Canh trồng mậu dịch hoàn toàn không có, chỉ dựa vào săn bắn và cướp bóc mà sống.

Sinh tính dã man hung tàn vô cùng, đừng nói chúng ta Bạch sai, các tộc phía nam thấy bọn họ đều phải tránh xa ra —— sư tôn hỏi Man tộc làm gì, muốn phái cao thủ tiêu diệt sao?” Đào Yêu Yêu lắc đầu nói: “Không phải, tùy tiện hỏi một chút mà thôi.” Trong lòng thầm than “Bách Lý Văn Hồ sinh ra đã như vậy, xem ra dã tính khó ngoại trừ.” Triệu Anh thấy hắn trầm ngâm không nói, chờ một lát nói: “Còn có một chuyện muốn bẩm báo sư tôn, thần thú của đại trại Khiếu Phong gần đây cực kỳ xao động.

Hứa tiên sư nói đông nam chính dương chân khí tràn đầy, kích phát dấu tính thần thú, dấu hiệu đại chiến tiên ma đã xuất hiện.

Hắn hiện tại chuẩn bị cho đồng môn đi về phía đông, nhờ ta tới xin sư tôn chỉ thị.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đang muốn để Hứa Đại An đi về phía đông nam trợ chiến.

Hang ổ người bí mật được xây dựng ở Thánh Thủy cung, Bách Lý Văn Hồ chắc chắn sẽ hạ hải tấn công địch, chiến sự trên Lục Thượng nên do Ngự Thú môn phụ trách.

Nhưng thần thú nhập thể cần phải thận trọng.” Liền mời các đạo phái ven biển chiếu cố, để tránh tạo thành kinh nhiễu lớn cho người ta.

Ngự Thú Môn, đám người Chúc Lôi, Lan Thế Phương cùng đi hội hợp với Hứa Đại An, chỉ để lại Hoàng Mộng Long, lấy toàn bộ Chân Võ Trận Cửu Dương chi số.

Chúng đồ san hô lúc này đều tuân theo nhiệm vụ riêng, duy chỉ không thấy Hoàng U đến sân nhận mệnh lệnh.

Đào Yêu Yêu nói: “Người đầu tiên độn giáp đâu, đi Trường Sinh Thiên có thể phải dùng đến đạo pháp của hắn.” Triệu Anh cười nói: “Lần này tệ giáo Tây Lai người tới rất nhiều, Khổng Tước công chúa Ngọc Nam Hương cũng ở trong đó.”

Hoàng tiên sư vừa thấy người trong lòng đều hồn bay rồi, làm sao còn nhớ rõ Hướng sư tôn dạy, lúc này muốn cùng Nam Hương trốn đến nơi khác nói chuyện với cá thể.” Đào Yêu Yêu vội vàng hỏi: “Chuyện Ngọc Nam Hương gia nhập Thần

Nông môn, cha mẹ nàng có đồng ý không?” Triệu Anh nói: “Đồng ý rồi, sửa lại tin tông môn của nàng vốn là cực khó, từ đầu đến cuối ta cần thận phân phó cho bọn họ?”

Biết được nữ nhi tương lai muốn gả vào Huyền môn, hai vợ chồng kia sao lại không vui? Nga lang phải nhiều lần thi hành đại ân với tộc ta, mà thân thông đại phúc thọ lâu dài, tìm nha đầu tiên sư làm con rể là câu còn không được.” Nói đến chỗ náo nhiệt, gò má đã đỏ bừng, khôn khéo có năng lực quận chúa nương nương chột lộ ra vẻ mặt nhăn nhó.

Nàng đi cả ngàn dặm xa xôi tới nơi đây, không phải là muốn tìm cơ hội thân cận Đường Liên Bích sao?

Mọi chuyện tạm thời kết thúc, Đào Yêu Yêu đem Ngọc Ngân Đồng xách tới thăm vấn.

Vừa vào cửa Ngọc Ngân Đồng tươi cười, liên tục nói: “Heo cùng biến trở về nguyên dạng, sư tôn đào rốt cuộc ôm mỹ nhân về, thật đáng mừng.” Đào điên cuồng không nói với hân nhiều, trầm mặt nói: “Ba mươi năm không đây, vốn nên đem ngươi nhốt vào địa lao.”

Nhưng trước mắt có một cơ hội lập công chuộc tội, nếu ngươi có thể thành công.

Không những tội lỗi trước đó, ta còn cho ngươi trở lại làm đồ đệ của Độn Giáp môn.” Ngọc Ngân Đồng mừng rỡ nói: “Đào sư tôn xin hạ pháp chỉ, đệ tử nhất định phải toàn lực đi làm, sau khi chết sẽ xong!” Đào Yêu Yêu nói: “Chúng ta phải lên Trường Sinh Thiên, ngươi làm dẫn đường, dẫn đường đến ngọn Chú Đầu Phong cứu viện Mộ Lan Nhược.”

Ngọc Ngân Đồng nhất thời biến sắc, vẻ mặt đau khổ nói: “Lão đệ gần đây thừa thót.” Đào Yêu Yêu nói: “Cái gì?” Ngọc Ngân Đồng nói: “Đệ tử tuổi già yếu, một bữa cơm đi ỉa ba bong bóng, chính là “Liên Tương lão”, không thể ăn cơm cũng vậy, kính xin sư tôn tìm người cao minh khác...” Sau cổ căng thẳng, đã bị Đào Yêu bắt lại, lúc trước Huyền Phong Thông Thuật từ trong cơ thể bong bóng, chính là thủ pháp này sử dụng.

Đào Yêu Yêu nói: “Nếu ngươi không đồng ý, đừng trách ta không khách khí.” Ngọc Ngân Đồng vội vàng la lên: “Ngươi

khi nào khách khí qua... Ai, sư tôn bớt giận, quả thật là lão đồ bất lực mà, người đem ta băm ra cho chó ăn, ngọn núi Chú Đầu ta vẫn không vào được sao... “

Lý Phượng Kỳ ở bên cười nói: “Lão tiên bối hà tất phải khiêm tốn, năm đó bố trí bố cục dẫn thần du Chú Lô phong của ta, chỉ rõ ai có thể lấy được Bách Lý phu nhân, ai có thể không chế Bách Lý Văn Hổ.

Nếu người không phải câu thông tà ma, sao biết được kẻ sách tù nhân không hổ, vào sơn lộ dĩ nhiên trong lòng biết rõ.”

Ngọc Ngân Đồng bị bắt nạt, gặp thế hệ thấp hơn người, thở dài nói: “Lý sư thúc suy nghĩ nhạy cảm, nhưng cũng chỉ có thể đoán trúng cành lá cây., Không thể tra rõ căn bản là cái gì!”

Cho dù là Lý Phượng Kỳ ý nghĩ nhanh nhẹn, sừng sốt một cái chớp mắt mới giảm được chữ “Lý sư thúc” là gọi mình, nói: “Không cần quanh co lòng vòng, nếu không phải tự mình đi qua, sao có thể thiết lập thành mộng cục? Người thành thật nói thì sẽ không sao.” Thủ hạ Đào Yêu hơi dùng sức, quát: “Mau nói!”

Ngọc Ngân Đồng méo miệng liên tục kêu đau, đợi trên cổ hơi lỏng một chút, mới nói: “Chân thân ta xác thực chưa từng đi qua nơi đó! Lúc trước Côn Luân Pháp Thánh dạy ta điều vận khiêu của Nguyên Dương, ta hỏi, chiếu theo phương pháp này tu luyện nếu như xảy ra vấn đề, đến nơi nào tìm hắc trả nợ? Hắc liền truyền cho ta một luồng thổ khí của Chú Lô phong, có thể xây dựng lại cục diện mộng cảnh, đến lúc đó đến gặp là được rồi.

Sau đó ta đi trong mộng mấy chuyến, chỉ nhìn thấy lão bà Bách Lý Văn Hổ, lại không nhìn thấy bóng dáng Pháp Thánh, nhất định là bị Pháp Thánh lừa rồi.

Cho nên nói kẻ lừa đảo đáng hận, a, từ trên xuống ta đều biết chữ thật, tuyệt đối không có nửa câu nói dối!”

Lý Phượng Kỳ trầm ngâm nói: “Pháp Thánh cố ý lưu lại đầu mỗi này, xem ra là giấu giếm cơ mưu.

Hắc vốn nghĩ chuyện Ngọc Ngân Đồng tu luyện tà pháp bại lộ, Ngao sư tôn hưng sư vấn tội, sẽ dẫn Cửu Dương xâm nhập Côn Luân tiên cảnh, rơi vào trong cạm bẫy trường sinh thiên bố trí.” Đào Yêu nói: “Không đi qua, không tương đương với

không thể đi, nếu con đường trên Chú Lô phong người đã gặp qua nhiều lần, dẫn chúng ta vào trong đó có gì không được?”

Ngọc Ngân Đồng nói: “Đào sư tôn của ta, người nghĩ quá đơn giản rồi.

Vị Bách Lý phu nhân kia là nhân vật cỡ nào? Pháp thuật kỳ xảo luyện đến đại cao thủ đẳng phong tạo cực! Ban Lương công bùng giầy rửa chân cho nàng còn không xứng! Có thể vậy khôn Bách Lý phu nhân nơi nào, các người suy nghĩ một chút, phòng vệ sẽ nghiêm ngặt đến cỡ nào, cơ quan bố trí xuống sẽ lợi hại cỡ nào? Những thứ hung hiểm khác không cần phải nói, chỉ nói về bố cục biến hóa kỳ lạ của Chú Lô phong, cũng giống như một tòa đại mê cung biến ảo khó lường.

Bên trong có Côn Luân Kỳ Tiên tử mĩ bố trí pháp giới, đường đi lúc biến đổi.

Mỗi lần ta đi đều khác nhau, cũng là Tiểu Lý Tử may mắn, lần đó trùng hợp vào địa điểm Bách Lý phu nhân giam giữ, địa điểm bị giam giữ.

Nhưng sau đó lại tìm không thấy, trong mộng thần du còn như vậy, thân hãm bên trong sẽ có bao nhiêu nguy hiểm, tuyệt đối không đi được, không đi được!” Nói lời tron tru, Lý sư thúc lại thành Tiểu Lý Tử.

Đào Yêu nghe vậy suy tư, nhớ lại lúc tranh đoạt Bạch Linh Chi chống lại ván cờ, đạo pháp của Kỳ Tiên xác thực huyền diệu, hỏi: “Kỳ Tiên, Côn Luân “Cầm kỳ thư họa” bên trong? Người nói là thật sao?” Ngọc Ngân Đồng nói: “Lừa gạt ta là tiểu lão bà nuôi!” Đào Yêu không phát giác ra lời này mang theo thứ, lẩm bẩm nói: “Sao ta lại quên người kia... Nếu muốn phá giải kỳ tiên đạo pháp, có thể tìm Dạ Thiên Ảnh tra hỏi a.

Hắn là đệ tử hậu bối của Kỳ Tiên, từng khổ tu trong gian kỳ viên cổ quái kia, nhất định biết được yếu quyết tương quan.” Mệnh lệnh nhốt Ngọc Ngân Đồng về phòng giam, lại tìm Họa Tiên Tác hỏi Thiên Ảnh hạ lạc.

Lúc đó Diệu Đàm hai tay câu đoạn, thần diệu họa kỹ đã bị phế, chỉ ở sau chùa An Linh Trai đem nuôi dưỡng.

Cầm Tiên thường tới bầu bạn bên cạnh, khuyên nàng cải tiến thiên vị giúp Huyền Môn trừ ma, Diệu Đàm chỉ nhắm mắt không nói gì.

Đào Yêu Yêu đã sớm đoán lời khuyên bảo không có tác dụng, vừa vào cửa đã nói: “Diệu Đàm tiên bối, hôm nay đặc biệt tới báo tin cho người.” Cầm Tiên bên cạnh ngồi xuống thi lễ.

Đào Yêu Yêu khoát tay chặn lại, nói tiếp: “Tiền bối vòng vèo cưỡng ép thu Dạ Thiên Ảnh, là vì kiềm chế Bách Lý Văn Hồ.

Hiện xuống văn hồ rời núi, nếu người còn không giao người, thù đoạt con há có thể bỏ qua. Văn Hồ đối phó cừ địch cực kỳ tàn khốc, tiền bối đã đại họa lâm đầu.”

Diệu Đàm nằm không nhúc nhích, như ngủ say

Cầm Tiên nói: “Đào sư tôn chớ trách, mấy ngày nay nàng luôn như vậy.” Lời nói còn chưa dứt, Diệu Đàm cười lạnh hắc hắc vài tiếng, mở miệng nói: “Dạ Thiên Ảnh đã sớm đưa đến chỗ sư phụ hử, Bách Lý Văn Hồ muốn báo thù thì báo đi.”

Roi vào tay Xi Phái, tàn khốc thế nào cũng không sao.” Đào điên không nghĩ tới nàng kiên quyết như vậy, nhú mày nói: “Tiền bối chớ có tự đoạn tuyệt đường lui.” Cầm Tiên chen ngang nói: “Vừa rồi nghe nói Huyền Môn Tướng đi về phía Chú Đầu Phong làm việc, đang tìm người dẫn đường.”

Bởi vì năm xưa sư muội thăm Kỳ Tiên, mang Dạ Thiên Ảnh về Tức Mộng quốc, theo lý mà nói có thể đảm đương nhiệm vụ này.

Nhưng mong sư tôn minh giám, lần trước đi Chú Đầu phong đều ở trong mộng cảnh Pháp Thánh bố trí, Dạ Thiên Ảnh chân thân cũng là trường sinh nhập mộng tiếp nhận, huynh muội ngu ngốc kỳ thật cũng chưa chính thức đến nơi đó.” Đào Yêu Yêu nói: “Ta cũng đoán là như vậy, Chú Đầu phong do kỳ tiên bố trí thành, Pháp Thánh tuyệt sẽ không dễ dàng để cho người khác tham khảo điều tra.”

Nhưng cảm kỳ thư họa tứ tiên đều thuộc về Côn Luân, pháp thuật của hửn chắc hửn các người cũng biết một ít mầm non.” Cầm Tiên lắc đầu, giảng giải rõ tiên khách Côn Luân tên là đồng môn, kì thực đều tu về đạo này, cũng không thường xuyên mở đạo tràng như đệ tử Huyền môn, luận bàn với nhau,

Diệu Đàm lạnh lùng nói: “Ngao triện hưng thịnh, Côn Luân suy bại, lòng ta đã như tro tàn, không cần nói thêm gì nữa.” Nhắm mắt lại, phảng phất như gỗ thai bùn nặn.

Đào Yêu im lặng suy nghĩ một lát, chợt cười nói: “Mấy cách này đều không được, con đường kia thật dễ xông vào Trường Sinh Thiên.” Cầm Tiên vội nói: “Chỉ sợ không được, một khi cảnh giới Côn Luân phong bế, Trường Sinh Thiên mặc dù vĩnh viễn tuyệt nhân thế, đây là pháp chương vô lượng Hồng Quân Đạo Tổ thiết lập, làm sao phá giải được?” Đào Yêu đang chờ câu trả lời, bỗng bên ngoài kêu to: “Mở ra rồi, cửa vào Trường Sinh Thiên mở ra rồi!” Mọi người ồn ào, xen lẫn tiếng gió gào thét “Hách Quái.”

Đào Yêu vội vàng theo tiếng nói đi về phía tháp Thiên đường ở trung đình, nhìn về phía Đường Liên Bích đứng ở đỉnh tháp năm tầng, một tay cầm hai kiếm, cầm thẳng lên chín tầng trời.

Cương Phong kiếm và Huyền Thủy kiếm đồng thời chấn động thần uy, phong thủy tương trợ thành thế, quấy cho mây xoáy đầy trời, dần dần hình thành bộ dáng mở miệng.

Đào Yêu ngửa đầu nói: “A, ta đang muốn phá vỡ pháp chương, dùng pháp khí bốn Thần Kiếm, họ Đường liên sử chiêu này, ngược lại là linh tính ân cần.” Bên cạnh cười nói uyển chuyển: “Vậy còn không phải là nhờ có ta sao?” Vừa nhìn là Long Bách Linh nói.

Tin tức mở cửa vào cũng do nàng truyền ra, chúng đệ tử đang vây quanh hỏi “Trường Sinh Thiên có thể vào được?” Cách này là Long sư muội dạy hấn sao?” Tin tức cửa vào mở ra đầu tiên, tám phần là nàng để Đường Liên Bích sử dụng ra thần kiếm.”, Cười nói: “Ta còn lo không gọi nổi Đường Liên Bích, sao hấn có thể nghe người chỉ giáo? Linh Nhi người thật sự là kỳ kế trăm năm.” Bách Linh thở dài: “Người chỉ lo thương nghị đại sự, cả đêm không ngủ, sao biết người ta cũng đang thay người bày mưu tính kế.”

Hóa ra đêm qua Bách Linh ngủ không yên, đang ngồi ở bên cạnh đại thụ ngoài chùa ngửa mặt nhìn lên ánh trăng, hoài niệm hương thân của Thang thôn, lo lắng Đào Yêu Phong diệt ma gian khổ, Đào Ngột khó khiến thậm chí là quên thời.

Ngồi thẳng đến khi mặt trời lặn xuống, chợt trong ánh rạng đông một bộ bạch y bay tới, Đường Liên Bích thừa gió sương từ trên trời giáng xuống, đi tới trước người nàng nói: “Phiền ngài đem Thần Hoang Định tấu khúc đàn hoàn chỉnh, chuyện thành công tất có hậu báo.” Trong lòng ngực lấy ra hai thứ, một cây sáo, một mảnh thác thác to bằng bàn tay, đưa lên nói: “Quý Tu vụ sự rời Tổ cư đi vào Trung Nguyên, chỗ Thương Lang mật cảnh kia đã mở ra rồi.”

Ta ở chỗ lỗi vào ghi nhớ mảnh đất này, giống như cùng Tiên Thiên thuật số kết hợp, ngươi xem có thể dùng để bù đắp khúc sáo hay không.”

Long Bách Linh thầm nghĩ: “Nghe nói Bình Định Côn Luân người này xuất lực quá lớn, hai ngày nay lại không thấy bóng dáng, khiến cho triệu Anh quận chúa tìm kiếm khắp nơi, nào biết là đi làm chuyện này.” Tiếp nhận đến xem, cây sáo xám trắng bóng loáng, là cốt khí chế tác từ thượng cổ.

Trên Thác Phiền đường vân dài ngắn thứ yếu, hiển nhiên ẩn chứa thâm nghĩa sâu gì đó.

Bách Linh Ngưng suy nghĩ một chút, tâm tuyết sáng, phân biệt ra được tiết tấu đường vân kia, lãng quên một bộ phận bổng nhiên quán thông, nói: “Không tệ, quả thật thác phiến có thể bổ sung toàn bộ khúc nhạc kia.” Tựa tay phóng ra, lãnh đạm nói: “Nhưng hiện tại ta không có tâm tình thôi.”

Đường Liên Bích nói: “Ngươi có tâm tình từ bao giờ?” Bách Linh nói: “Bao lâu rồi đều không có?”

Việc này thứ tội khó tương trợ, hai kiện cổ vật xin hãy cất kỹ.” Đường Liên Bích nhẹ gật đầu, trong lời nói lưu lại dư vị, lúc này nói: “Nói đi, ngươi có điều kiện gì? Chỉ cần ta có thể làm được, đều là đáp ứng.”

Bí ấn Đông Hải thứ mười bốn liên thông Tây Thiên.

Bách Linh thầm nghĩ “Pháp lực người này đã mạnh, trí thức lại cao, một chút liền đem tính toán của ta nhìn thấu.

Nếu dốc sức tham gia trận chiến diệt ma, gánh nặng của tướng công sẽ giảm bớt nhiều.” Hắc mím cười nói: “Đường sư huynh mau nói, ta cũng không che giấu nữa.

Trận chiến tiên ma kéo dài ngàn năm liên miên, yêu hoàng trước sau gì cũng khó có thể diệt trừ.

Ta trái nghĩ phải, cảm thấy chỉ có Đường sư huynh mới có thể hoàn thành nhiệm vụ lớn này, không biết tôn ý như thế nào?”

Đường Liên Bích nói: “Yêu Hoàng vừa diệt, Nga Khuyết phái chắc chắn phải chết, ngươi xác định muốn kết quả này?” Bách Linh nghe vậy suy nghĩ “Họ Đường không phải là người sợ khó trị, diệt Yêu Hoàng sẽ gặp tai họa đến Ngao hốt, không biết hắn từ đó tìm được tin tức gì.

Nhân quả rất phức tạp, không nên nóng vội.” Lại nói: “Nếu thế, trước tiên giải quyết nan đề trước mắt đi.”

Ngao Thiên Cửu Dương ý định đi Trường Sinh thiên trừ ma, lại không tìm được cửa vào.

Ngày xưa ta nghe tiên bối Côn Luân nói, Phong Lôi, Thủy, Hỏa, bốn thần kiếm chính là tổng nguyên vạn vật, có uy lực lay động vạn pháp.

Tấn công vào Trường Sinh Thiên thanh trừ tà đạo, chắc là muốn mượn quý thủ của Đường sư huynh.”

Đường Liên Bích trầm ngâm nói: “Đánh vào Trường Sinh Thiên, thanh trừ tà đạo...” Bách Linh vội hỏi: “Sao, lại gặp phải khó khăn gì?” Đường Liên Bích ngẩng đầu lên, nói: “Được, một lời đã định, diệt trừ Trường Sinh Thiên Tà Ma ngoại đạo, ngươi lại thổi khúc Thần Hoang kia.” Nhảy lên đỉnh tháp cao, giơ kiếm đâm thẳng vào pháp chương.

Đào Yêu Yêu nghe Bách Linh kể xong, cười nói: “Dù Đường Liên xấu xí tính tình, treo củ cà rốt trước mặt hắn, cũng phải

ngoan ngoãn lên đường xuống dốc. Linh Nhi, lần này người đã giúp ta một đại ân rồi.” Trong khi nói chuyện, luồng khí xoáy trên không trung dần dần ổn định lại, mở miệng rộng chừng hơn mười trượng, mơ hồ có hình ảnh cảnh vật trong đó.

Chúng đồ nhao nhao biết sắp xuất chinh, đều xúm lại bốn phía tòa tháp chờ đợi.

Long Bách Linh cười nói: “Đây là gì, có cộc sự này người càng vui vẻ.” Dứt lời chạy vào sau, dắt Tiểu Tuyết tới, cười nói: “Kiếm thuật của Tiểu Tuyết muội muội cao minh, lần này viễn chinh không thể thiếu nàng.”

Đào Yêu Yêu mừng rỡ, chỉ cảm thấy thái độ của Bách Linh chuyển biến, thật sự là ôn nhu hiền thực tốt đỉnh.

Hai nàng nếu có thể giải thích hiềm khích lúc trước, tỷ muội đối đãi nhau, tương lai không biết sẽ ngọt ngào mỹ mãn đến mức nào! Nghĩ đến đây vui vẻ không ngậm miệng được, ngay cả chữ “được” cũng không nói ra được.

Nào ngờ Tiểu Tuyết lại lắc đầu nói: “Ta không đi, phải đi các người mới được.” Đào Yêu Yêu sửng sốt, vội khuyên nhủ: “Linh Nhi có ý tốt mời, Tuyết muội cần gì phải...”

Tiểu Tuyết nói: “Không phải, quyền sách này ta không niệm được, không có tâm tư đi nơi khác.” Cánh tay phải đưa về phía trước, trong tay cầm một quyển 《Luận Ngữ》.

Đào Yêu Yêu thẫn thờ ra một hơi, nghĩ thầm: “Còn tưởng chuyện gì quan trọng hơn, chỉ là một quyển “con cháu” mà thôi, có gì đáng buồn phiền chứ?” Long Bách Linh lại nhú mày, nói: “Làm sao không hiểu?”

Tiểu Tuyết nói: “Trong sách này viết toàn nói nhảm, ta đọc thẳng ngủ gà ngủ gật, vừa đọc xong lại quên mất phía trước.” Bách Linh nói: ” gắt gao ghi nhớ đương nhiên dễ quên, nói câu kia người không nghĩ ra sao?”

Tiểu Tuyết nói: “Câu nào cũng không thông...” Tùy ý mở ra một trang, chỉ vào nói: “Như có bằng hữu từ phương xa tới, không vui vẻ gì cả, gặp bằng hữu từ xa tới đương nhiên là vui vẻ, còn cần viết lên trên bản tử sách ghi nhớ kỹ càng? Lại ví dụ câu “Tích bất sợ, lang bạt”, lúc đầu ta còn tưởng là pháp quyết chú ngữ cao thâm chứ?, Đã hỏi Lý sư huynh, làm nửa

ngày là “Tửu chén không giống chén, là cái chén sao, là cái chén sao?” Ý tứ thuần túy là no bụng! Cái chén rượu làm việc không giống cũng đáng ngạc nhiên, còn gọi hậu nhân niệm kinh giống như đọc kinh? Còn có “Người hầu cùng nữ nhân khó nuôi” nữa, Lý sư huynh nói là nữ nhân khó có thể giáo dưỡng, xấu giống như tiểu nhân, cho nên Thánh Nhân mới cảm thán như vậy.

Ta rất muốn xoa hai cái miệng rộng của Không Thánh Nhân! Hẳn không phải được nữ nhân giáo dưỡng lớn lên sao? Loại sĩ nhục thấp kém như vậy!”

Sắc mặt Long Bách Linh càng ngày càng khó coi, nghĩ thầm “Ta cũng muốn vả miệng ngươi, nói bậy nói bạ một trận!” Ta không phải đã nói với ngươi rồi sao, đừng có câu nệ chữ nghĩa, càng đừng để cho người ngoài dắt mũi đi., Muốn tự suy nghĩ căn kẽ, từng bước suy đoán tổng kết tâm đắc.” Tiểu Tuyết nói: “Ta mới không muốn phỏng đoán cái tên vô lại này, sao ngươi không dạy ta những học vấn trong thôn kia?” Bách Linh nói: “Cái gì mà trong thôn học vấn?” Tiểu Tuyết nói: “Cái kia “Minh Nguyệt trước cửa sổ, nghi là sương trên mặt đất”, nói cực kỳ thú vị, ta nhớ kỹ một chút!”

Bách Linh nói: “Đó là thi từ ca phú, biểu ý uyển chuyển khúc chiết, mỗi người dựa vào suy nghĩ của mình phân tích, giải càng lúc càng thấy hứng thú.

Nho gia đầu kinh điển coi trọng chất lượng thẳng, lĩnh ngộ trọng chỉ quan trọng nhất.

Cổ kim bao nhiêu đại nho chú giải tứ thư ngũ kinh, không phải đều kém ngàn dặm sao, sao có thể giảng giải giống như thi từ vậy.

Huống chi ngươi cũng không phải là trẻ con năm sáu tuổi, đọc sách còn muốn người ta nhai nát vụn.”

Tiểu Tuyết đầy bụng ghen khuất, sớm đoán rằng đọc sách là khảm khổ của đạo, Long Bách Linh cố ý thiết lập làm khó dễ mình, nhưng tính tình bướng bỉnh lại không chịu nhận thua.

tai nghe đối phương mở miệng quở trách, muốn hoàn miệng lại không thể nói, trong hốc mắt thẹn thùng nước mắt đảo đảo liên tục.

Đào Yêu Yêu vò đầu nói: “Linh Nhi, làm sao đọc được con buồn bực của lão phu tử? Lại không cần thi cử tài tú tài, chỉ dạy Tiểu Tuyết đọc một lần thơ văn Đường Tống, tính tình hun đúc không tốt sao?

Xem ra nàng cũng thích đọc loại văn tự kia, không bằng thuận theo tự nhiên mà làm... “

Long Bách Linh quay đầu lại nói: “Không quy củ không thành phạm vi, thi từ mặc dù có thể Đào Dĩ tính tình, làm sao dạy người lập Tề gia chi đạo? Nếu như...” Hơi dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Nếu muốn thành một gia đình, như thế nào cùng thân hữu hòa thuận gia tộc, đạo quan này không thể qua được.

Trong nhà chư tử trăm nhà chỉ có Nho gia về bài luận này thấu triệt, đương nhiên trước tiên phải đọc hiểu loại sách này.”

Đào Yêu suy nghĩ lại một phen đạo lý mất mặt này, khiến người ta không cách nào cãi lại, hơn phân nửa là năm đó mẹ ruột ta giáo huấn nàng.

Ai, con không muốn, lại để cho người ta, hiện tại dùng để giáo huấn Tiểu Tuyết.” Đang lúc suy nghĩ, trong ngực nhiều hơn một vật, xem ra là bản 《Âm Minh Chính Pháp》 kia....

Long Bách Linh nói: “Ta cũng không cùng người đi Trường Sinh Thiên nữa, mọi chuyện đều nói công bằng, không thể để Tiểu Tuyết chỉ để lại một mình ta đọc sách buồn, chỉ để ta bồi tiếp tướng công ra ngoài.” Cử động nộp thư, tỏ vẻ không dùng quỷ thuật chiêu nhập, miễn trừ tai họa tà ma. Đương nhiên không cần Tướng công lúc nào cũng bên cạnh che chở, nguyện vọng trước kia của “không chia lìa” liền tạm thời vứt bỏ đi.

Đào Yêu thấy nàng kiên quyết như vậy, đành phải thu thư đồng ý: “Đường Liên Bích thân kiếm gia tri vũ trụ phong của ta, bên trong tam giới đã không còn là địch thủ, còn có Chân Võ Trận trấn áp quần ma, chuyện này rất nhanh sẽ có thể quay về.”

Long Bách Linh gật gật đầu, thở dài, màu sắc phục hồi và uyển chuyển, kéo tay Tiểu Tuyết nói: “Học vấn học vấn, học từ trong vấn đến, người có nhiều điểm nghi hoặc như vậy, chính là nói rõ không có đọc Tử thư.

Chúng ta cùng nhau đàm luận, tất nhiên đều có thể hiểu thông suốt.” Tiểu Tuyết nhường mảy nói: “Được, ta cũng không tin mình không hiểu!” Bách Linh nói: “Ừm! Ta cũng không tin dạy sẽ không dạy người!” Hồng Tụ ở bên cạnh chen ngang: “Công bằng lên, bản nha đầu cũng không tiện đồng hành cùng chủ nhân, lưu lại làm bạn đọc rồi.

Nếu hai vị cãi nhau, còn có thể cùng bùn đất khuyên nhủ gì đó.”

Lúc này cửa vào đã vững chắc, Đường Liên Bích thu hồi thần kiếm, phi thân trốn vào trong đó.

Đào Yêu Yêu vội vàng ra lệnh cho tên đầu lĩnh Cửu Dương chuyển động cùng Hoàng Mộng Long, những người còn lại ở lại Hồng Quân tự, nhiếp không Ngọc Ngân Đồng ở phía trước, chỉ làm chó dò đường, một hàng bay vào trung tâm quả cầu khí.

Phương vân khí kia tràn ngập, mịt mờ mịt như vô biên vô hạn.

Đột nhiên sương mù phân tán, Đường Liên song kiếm quang mang chớp lóe rất nhanh.

Đào Yêu Yêu thầm nói “Vừa mới vào đã khai chiến, Trường Sinh Thiên thật đúng là phòng vệ nghiêm mật.” Chỉ thấy hai kiếm mang của Huyền Phong, Huyền Thủy nổi lên vạn trượng, tám phương trời đều theo đó lúc sáng lúc tối.

Nhưng chỗ mũi kiếm chập chùng như đánh vào hư yên, hình ảnh nhẹ nhàng tới lui, phân biệt kỹ là một phụ nhân ôm hài nhi tử.

Kình phong cuộn cuộn trong tay áo múa lượn sắc bén, thế có thể phân biến phá nhạc, nhất thời lại đấu ngang tay với hai thanh thần kiếm.

Mọi người thấy thế thất kinh, Lan Thế Hải kêu lên: “... Là Ha Lợi đế mẫu...” Cái gọi là “Ha ha đế mẫu” tức là Quỷ Tử Mẫu, Thiên Trúc mật tông tu hành giả, từng ngày ăn trăm con trai mà luyện thành thần thông phù quang biến cả, sau đó gặp Hồng Quân tổ sư điểm hóa, vứt bỏ tà từ chính bá nhập Côn Luân tiên tông.

Tên là Tổ sư mụ, kì thực pháp lực không kém gì tứ đại đệ tử,

Tín đồ của dân gian rất rộng, phụng làm hộ tử thần linh, nhưng sau khi quy y Côn Luân thì không bước chân vào phàm trần nữa.

Lan Thế Hải từng thấy chân dung trong sách cổ, đọc văn tự vô cùng kỳ diệu, chỉ coi đó là tin đồn không đáng tin, giờ phút này nhìn thấy hình dáng Thần Nhân, không khỏi cả kinh thất thanh la lên.

Tiếng la chưa dứt, Đào Yêu Linh khai mở vũ trụ, chúng đồ lập tức đuổi kịp mỗi người thi triển thủ đoạn.

Mặc dù Quỷ Tử Mẫu thần thông quảng đại, sao có thể địch nổi Cửu Dương Tề Công, nhanh chóng kêu thảm bại rút lui.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân âm âm từ trên chín tầng trời, hàng ngàn hàng vạn quái thú chạy băng băng tới.

Bên trong có một tiếng người hình trâu, cao tới mấy chục trượng, huy động cự chùy chỉ huy đàn thú công địch.

Lan Thế Hải kinh hãi vô cùng, kêu lên: “Chư cung chủ Thiên Sơn!”

Thiên Sơn Tiên Tông mười hai Thần Cung, Đường Đại đại chiến với Tổ sư Ngao Nguyên tông, hình tượng tên tuổi của mười hai cung chủ đều là Cửu Dương biết rõ.

Chư Kiền xếp hạng thứ chín, sao lại ra ngoài hiệu lệnh cho Côn Luân tiên tông? Chắc là Hồng Quân Đạo Tổ đắc đạo đăng thiên, quy ẩn dung hợp Liên sơn, đỉnh chóp Côn Luân tiên cảnh thông thẳng đến chân núi Thiên Sơn Tiên cảnh, vì vậy được một vị Thần Cung chỉ chủ trần thủ.

Sau đó công phu Ban Lương thả ra Giới tử đồng nhân nghênh chiến, làm sao có thể chống đỡ được uy thế mãnh liệt của thần thú thần cung, trong nháy mắt bị đánh cho thất linh bát lạc, mảnh vụn đồng đầy trời bay tán loạn khắp nơi.

Một vị tiên linh nửa người nửa ngựa dẫn đầu xông lên, chính là hộ pháp trước của chủ tọa Chư Khuyết cung “Thừa Hoàng tiên sư”, bỗng nhiên thuấn di trăm vạn dặm, so với độn giáp môn Huyền Phong Thông Vi Thuật không biết nhanh hơn bao nhiêu lần.

Hoàng U lòng hiếu thắng đại thịnh, dâng thân truy tung, lại sớm bị “Thần Ảnh Tiễn” trong tay Hoàng tiên sứ bắn trúng, cho dù đầu đồ thần nông cấp cứu phục hồi như cũ, ý chí chiến đấu sắc bén cũng đã bị tổn hại lớn.

Chúng đồ nhìn thấy vậy kinh dị, thầm cảm thấy chiến lực mỗi con quái thú đều chỉ kém Hư Thiên Sư một chút, thành quân tập kích, cục diện này có thể nói trước nay chưa từng gặp qua.

Thời khắc khẩn cấp, Đào Yêu Yêu hét lớn một tiếng: “Chân Võ Trận!” Lý Phượng Kỳ nhanh chóng dẫn đội bày trận.

Từ sau khi biết ngôn văn hồ đạo phá ải lo, hai người đã dành thời gian thảo luận trận pháp.

Quyết ý coi trọng đối chiến với cường ma tu, địch quân địch không chỉ cường cực, lấy số lượng chiếm thượng phong lúc, chính có thể triển khai trận hình chống đỡ.

Như vậy phòng ngừa một thành viên quá mức cường thế, tiếp tục trong chiến đấu mượn Tam Dịch từng bước cải tiến thăng cấp.

Quần công trước mắt hợp với dự đoán, Ban Lương Công thu hồi đồng nhân, Chân Võ Trận nghênh tiếp vận chuyển, tầng thứ hai phát huy hiệu lực vô cùng nhuần nhuyễn.

Đàn Thiên Sơn thú đã từng bại dưới tay Tử Nguyên tông, giờ phút này chợt thấy Cửu Dương đạo pháp cùng thi triển hòa hợp, phảng phất như Tử Nguyên tông phục sinh, nhất thời liên tục lui về phía sau.

Đào Yêu Yêu nhân cơ hội bay lên, tình biết tiên pháp Thiên Sơn thần diệu, chỉ có thể dùng bốn chữ “không thể tưởng tượng” hình dung, hơi chậm một chút chắc chắn sẽ sinh ra bất trắc, lúc này vũ trụ trong lòng bàn tay xuyên thẳng qua không trung thẳng đến thủ lĩnh địch thủ.

Bên kia Đường Liên Bích đồng thời xuất kiếm, Huyền Thủy Cương Phong vũ trụ phong, ba kiện thần khí cùng phát, trên trời dưới đất ai có thể chống cự? Chư Khuyết cung chủ hai tiếng diên cuồng hét lên, xoay người bay đi.

Vừa đánh lui chúng linh Thiên Sơn, chỗ vân vụ khai cương Mị ảnh phiêu hốt, Quỷ Tử Mẫu lại quay người tiếp chiến.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Thần Nhân Tiên tông gì đó, cứ quần lấy nhau như vậy!” Lan Thế Hải kêu gào: “Là... là Ha Lợi Đế Mẫu!” Chúng đồ vây quanh đại chiến một phen, Quỷ Tử Mẫu bại lui binh.

Đi theo đám linh thú Chư Khuyết cung chủ đến đầu, Hoàng U lại bị bắn bị thương chữa khỏi, Đào Yêu Yêu quát tháo bày trận, Đường Liên Bích song kiếm giao huy, giống như bài sơn đảo hải hướng về trung bộ địch trận nghiêng ép.

Đào Yêu Yêu thấy vậy thầm buồn cười “Tên gia hỏa này chậm chạp như muốn chết.

Cương Phong kiếm còn chưa thuần thục, kẹt ở thế công đảo ngược không tinh khiết.

Mạc Nhược chỉ dùng Huyền Thủy kiếm hoặc Lôi Viêm Lưu tiên công, lực sát thương mạnh mẽ nhất, nhất định có thể đánh nát nguyên thần Ngưu Nhân kia.

Có khiêu khiêu dễ hiểu như vậy, sao hắn không nghĩ tới, chỉ để ý tới phương pháp dùng tới đảo lui ngu ngốc.” Trong lúc suy nghĩ, vũ trụ phong đã ra tay trước tiên.

Chư Kiền cung chủ quát đám thú, quay đầu bay lui.

Vân ảnh lác lác Quỷ Tử Mẫu phục hiện, làm pháp ngăn trở chúng đồ, Lan Thế Hải nói: “... Là Ha Lợi Đế Mẫu!”

Lần thứ ba cũng kêu to như vậy, Đào Yêu nghe xong rung mình một cái, thầm kêu: “Không tốt! Trúng chiêu rồi!”

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, hắn ngộ ra hai tiên luân phiên ra trận, thực sự là do thời không diên chuyển gây nên.

“Thịch Thiên Dịch Mệnh đại pháp” tương tự ma cô, khiến cho cảnh tượng nhân vật tái vận hành, người thi pháp đặt mình vào cục diện bên ngoài nắm giữ quyền sanh sát.

Chỉ là pháp hiệu của Ma Cô ngăn ngủi, mê cục trước mắt vĩnh viễn không ngừng nghỉ, cấp pháp thuật hiển thị cao hơn rất nhiều.

Bậc trù môn pháp lý căn nguyên từ Côn Luân phái, dị thuật xoay chuyển thời không này nhất định là Quỷ Tử Mẫu thi triển ra.

Đào Yêu Yêu bởi vì mũi nhọn của vũ trụ dung nhập vào hồn thể, một linh không hồn mê mới nghĩ đến những nguyên nhân này, nhưng thấy chúng đồ lập đi lập lại tác chiến, ngơ ngẩn không thôi, phút chốc lại mạnh mẽ tiết lộ “Còn có Thiên Sơn pháp thuật quấy phá.”

Thiên Sơn Tiên Tông luyện tâm không luyện khí, như trước kia Long Bách Linh khu vật ngự long, thuần lấy ý niệm mà sử dụng, đi chính là con đường pháp học vi diệu huyền bí này.

Mà nàng chỉ là tu vi sơ cấp mới nhập môn, vật thể di động còn tạm, sao có thể so với Thiên Sơn tiên khách thi pháp thông linh di ý, vì thế lặng yên không một tiếng động trái phải ý chí địch quân địch.

Đào Yêu Yêu muốn nhắc nhở chúng đồ, nhưng không mở miệng ra được, trên tay lần lượt sử dụng vũ trụ phong, trong lòng hoảng sợ nói “Chư Khuyết cung chủ khổng chế tâm thần, lại đến mức như vậy! Hai người hấn liên thủ làm, một người điều khiển ngoại cảnh, một người điều khiển nội tâm, chúng ta chẳng phải vĩnh viễn vây ở đầu pháp này sao.

Nếu là nổi lên sát cơ hạ độc thủ, từ ngoài cuộc công tới, đệ tử Cửu Dương tất nhiên không chết cũng bị thương.” Mắt thấy lần thứ mười đụng phải Quỷ Tử Mẫu, trong tình thế cấp bách cấp bách cấp tốc vận linh niệm cảm trắc, thần phong quy nhập nguyên thần, bay tới gần miệng mở ra hỏi: “Hài nhi người đoạn sữa chưa từng?”

Những lời này hỏi hài đồng trong lòng Quỷ Tử Mẫu, nghe giống như buồn cười, lại là vạch trần yếu quyết mê chướng —— thời không điên đảo hình thành khôn cục, một loại ngoại nhân không quan hệ tình cảnh đột nhiên xen vào, như ngôn ngữ, thế tay, toàn bộ thế cục nhân quả do pháp lực chèo chống mặc dù sụp đổ.

Quỷ Tử Mẫu ôm hài nhi là nội đan của nàng hóa thành, pháp lực phân bố yếu kém, linh cảm giác trời đất cũng xác thực, hỏi một câu quả nhiên phá cục thành công.

Chỉ một thoáng, thân sắc Quỷ Tử Mẫu đại biến, gào thét về phía sau chạy trốn.

Gần như ngay lúc hỏi chuyện, Đường Liên Phong Kiếm cũng thu hồi, một mình Huyền Thủy Kiếm mang Lôi Viêm công kích trận địa địch.

Bởi vì hai thanh thần kiếm đã nhập nguyên thần, ngoại lực điều khiển không được, hấn cũng không hoàn toàn bị quản chế bởi hai tiên, tâm cảnh sáng suốt vận thần phản kháng, đến lúc này rốt cuộc tránh thoát gông cùm, sử dụng kiếm như trước khi chết đào ngời ngời vậy.

Đàn thú Tiên Cung vốn đã bị Chân Võ Trận áp chế, bỗng nhiên lại bị Huyền Thủy Lôi Viêm quét ngang, lập tức nhao nhao ngã xuống giải thể.

Chư Kiền cung chủ chân cô bi minh, Không Tâm Thuật như vậy giải giải, dẫn vạn thú chạy trốn, giờ cứ chùy hướng đầu nhà mình “Phành phành” một trận.

Đào Yêu Yêu gào thét: “Đuổi theo Chư Khuyết cung chủ, đừng đuổi theo phụ nhân kia!” Cảm thấy bốn phương ngàn vạn dặm hư không mơ hồ, đại dương mênh mông không thể gần gũi.

Chỉ có đỉnh đầu Chư Thố nhô lên hình núi, kiên cố vững chắc như có thể đặt chân, Âm Kỳ đạo ” Chú Lô phong, Chú Lô phong, chẳng lẽ trên đầu quái vật kia? Nó vừa cầm chùy đập mạnh vào đầu, không phải cử động rèn đúc không chính diện sao?” Chúng đồ dựa vào mệnh lệnh đuổi sát Chư Thố, đuổi sát theo Chư Thố.

Quý Tử Mẫu vốn định dụ địch xâm nhập hư không, không ngờ trù tính thất bại, đành phải khóc suốt theo đàn thú chạy trốn.

Nàng hình như khói ngự phong, thoáng cái bay tới phía trước.

Đuổi theo một lát, thân ảnh Chư Thố Cung chủ nhạt đi, chỉ có Quý Tử Mẫu ôm hài nhi ở phía trước bay lên.

Đào Yêu Yêu nói: “Không cần chân chờ, nhắm thẳng về phía trước!” Vận Linh âm thầm tập trung vào mục tiêu, tra ra ngoại hình của Chư Hạo cung chủ mặc dù ẩn, chỗ đặt chân xác thực không thể di chuyển!”

Lúc thiếu thời hư không hiện lên một mảnh đất xanh, bên trên xây dựng mấy tòa phòng ốc, Quý Tử Mẫu khóc lóc bay vào

trong cửa.

Mọi người đáp xuống xem, trong đất cây xanh hoa hồng, cỏ dại um tùm, thập phần u mỹ khoáng khoáng.

Chỉ là dưới cây kia bụi cỏ trải rộng thi hài, linh dương, la mã, phi cầm tẩu thú, bạch cốt lạnh lạnh tạp nham, cũng không có hình dáng con người.

Hoàng U nói: “Đây là địa phương quý quái gì vậy, bãi đồ sát vứt bỏ đất hoang của gia súc sao?” Âu Dương Cô Bình nói: “Làm sao lại dính dáng đến lò giết mổ, rõ ràng là Hồng Quân tự Côn Luân.” Hoàng U nói: “Sao ngươi biết?” Lan Thế Hải nói: “Trên biển hiệu viết rồi!” Giơ tay chỉ, quả nhiên thấy tấm biển gỗ trước cửa treo cao, khắc “Thiên viện trình độ Hồng Quân tự, tương ứng với “Địa Tạng viện” lúc trước, hiển nhiên là nửa phần trên Hồng Quân tự.

Bên cạnh tấm biển còn treo một tấm bảng trúc, viết ba chữ “Sùng Nhân trai”

Đường Liên Bích chột cười lạnh hai tiếng, trong mắt có loại sắc mặt nghiêm nghị khó mà miêu tả.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, một người ngồi cạnh ván gỗ của cửa chùa, đang chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ngọc Ngân Đồng trên đường đi kêu loạn “Oa” một tiếng, giờ phút này lại ngậm miệng trừng lớn hai mắt, xem xét một lúc lâu kinh hô: “Viêm Lôi Đại Thiên Tàng, Phong Lôi Cửu U Tuyết, ngươi trốn ở đây làm gì?”

Người nọ nhếch miệng cười một tiếng, hư không vân quang chiếu rọi.

Mấy vết sẹo trên đỉnh đầu hắn lóe sáng, nhìn bộ dáng lại là một hòa thượng.

Bí ẩn thứ mười bốn quay về Đông Hải bí ẩn thông Tây Thiên
2

Chúng đồ Nga Khuyết ngạc nhiên nhìn về phía đó.

Như Ban Lương Công và Cửu U Tuyết trước kia, gặp mặt cũng không dám nhận nhau.

Mấy người Cô Bình Hoàng U càng nhú mày, suy nghĩ về trang phục của Đào Ngột phải tại sao lại có tên như vậy? Hòa thượng kia đứng lên, tươi cười chân thành nói: “Vừa rồi từ xa nhìn thấy chiến khí ngút trời, Thiên Sơn Côn Luân lưỡng tiên thánh thương bại trận.

Trong lòng ta đang nghi hoặc: Lộ Thần Binh kia có năng lực này, không nghĩ lại là cao thủ Cửu Dương bản phái đến, niềm vui ngoài ý muốn, niềm vui ngoài ý muốn, mau mời vào trong trai dâng trà.” Đám người nghe hẩn miệng xưng “Bổn phái”, nghi niệm trong lòng hơi buông lỏng.

Hòa thượng ngẩng đầu nói: “Ngay cả Bích, người cũng tới sao, sư đồ chúng ta đã lâu không gặp rồi!”

Đường Liên Bích im lặng không nói, trước sau như một lạnh nhạt.

Hòa thượng vỗ vỗ khung cửa, phút chốc rơi lệ, thở dài nói: “Người oan khuất nhận hết đau khổ, làm sư phụ sao không hiểu? Nhưng vì sư có nỗi khổ của vi sư... Ài, không đề cập tới cũng được, thầy trò chúng ta cách biệt nhiều năm, hôm nay lớn có thể đem bát trò chuyện vui vẻ, nụ cười mất hết oán hận cũ.” Nói xong ngửa mặt lên, mắt mang theo vẻ mong mỏi, phảng phất phụng thân trông ngóng cùng hài nhi lớn lên được trọng tu.

Đường Liên Bích nói: “Ân oán sao phải bàn lại, ta ngược lại rất để ý đến “khổ tâm” của người, người không muốn đề cập tới những hoạt động kia.” Dừng một chút, lại niệm: “Hai con mắt âm dương, một mảnh sát tâm, Côn Luân tiên tông chữa trị cho người xong tật xấu của người không?” Mấy câu trước nói

ra, chứng thực thân phận Cửu U Tuyết, nhưng sau đó hàm nghĩa mấy ý nghĩa cổ quái, mọi người lại sinh ra nghi ngờ.

Cửu U Tuyết lại như không nghe thấy, vừa cúi đầu về mặt khác thường, trong mắt lộ ra quang mang âm độc vừa thống khổ.

Đào Yêu Yêu thất kinh, đây là ánh mắt gì?” Nhưng dị tượng thoáng qua, mọi người đều không cảm giác được, ngay cả Đào Yêu Yêu cũng bị nhìn đến hoa cả mắt.

Cửu U Tuyết ôn hòa nói: “Huyền môn quật khởi mới, an ủi lão Hoài, xin hỏi lần này là vị dẫn đội kia từ xa tới?”

Ban Lương Công chỉ vào Đào Yêu, nói: “Là vị tân nhậm Nghiêu sư tôn này...” Đào Yêu Thiên tiếp nhận câu chuyện: “Năm ngoái loạn trần đại sư truyền vị nhập thánh, Cửu Dương Nga Quý hiện do tề nhân chứng quản.” Cửu U Tuyết đánh giá từ trên xuống dưới: “Phong thái thần dị phi thường, thành tựu Vô Ưu pháp thể, Đào sư tôn thật sự có thể chịu nổi...” Bổng dung biến sắc, kinh ngạc hỏi: “Nhập thánh? Loạn Trần đại sư, không ngờ đã nhập thánh tiên du tẩu!” Mọi người vừa mới gật đầu”, Cửu U Tuyết “Bịch thịch” khóc lớn: “Tức là đáng hận! Ông trời trên người biết thế nào mà kiêu ngạo, lão hủ thoát ần thoát hiện chuyển thể, đại sư liền từ thế, hận không thể nghe Thanh Phong nữa, để trừ hủ thân thể mục nát mục nát...” Tình cảm tiếc nuối nảy sinh tận đáy lòng, không giống giả bộ giả bộ.

Cửu U Tuyết khóc lóc vài tiếng, ngẩng đầu lên, hai chân vẫn quỳ trên mặt đất, một hơi nói: “Lão hủ sao dám lừa gạt sư tôn bản phái! Thực ra bởi vì tu luyện không cẩn thận, mắc phải... Âm tà nhập thể quái bệnh, xấu hổ khó thấy đồng đạo, mới đi tới thế ngoại tiên tông, cầu Côn Luân Pháp Thánh trị liệu.

Liên Bích nói ” Khô Tâm” liền chỉ việc này, vốn đợi thân thể trở về Nghiêu Sơn cáo lỗi, không ngờ Loạn Trần đại sư hấn, vậy mà hấn đã không còn tại thế này.”

Ma Ngưu đại phu tới gần lặng lẽ nói: “Người này khí chính thần thanh, nhìn không ra triệu chứng nhập tà.” Đào Yêu Yêu gật đầu, thầm nghĩ “Pháp Thánh cực giỏi che giấu tà khí, thế lực Trường Sinh Thiên ăn mòn Côn Luân tiên cảnh, nơi đó lại là khí tượng sạch sẽ, che giấu tà tất nhiên là quen thuộc.

Cửu U Tuyết vội vã che giấu dấu hiệu tà, tìm hẩn cầu pháp cũng là chuyện thường, chỉ là vì sao hẩn lại ngộ nhập tà đồ?” Từ sau chuyện Bách Linh Chiêu Quỷ, hẩn có chút cảm giác hợp lý với nhập tà, nghe Cửu U Tuyết nói thẳng thắn thẳng thắn., Thái độ thành khẩn, tìm cách giấu diếm được sư môn tất nhiên có lỗi, nhưng cũng không phải không thể tha thứ.” Nói: “Mời lên.” Cửu U Tuyết khấu đầu ba lần xin lỗi, vừa rồi đứng lên nịnh nọt nói: “Vạn Vọng sư tôn và các đồng môn vênh vào tự đắc tiến vào trai, lão hủ chuẩn bị rượu thức ăn đợi đối đãi.

Trong bữa tiệc còn phải mời vị trí ban thường một phương thuốc trừ tà.”

Đào Yêu Yêu nói: “Chính vì vậy, ta cũng có chuyện muốn hỏi.” Theo Cửu U Tuyết vượt qua cửa gỗ, chúng đồ nổi đuôi nhau mà vào.

Chỉ có Lý Phượng Kỳ còn nhớ năm đó Nga Phấn Sơn thăm biển, đều bởi Cửu U Tuyết giết cả nhà Tuyết Hoa gia gia mà lên, trong lòng cảm thương, rơi vào cuối đội ngũ.

Ngọc Ngân Đồng kia xông lên trước tiên, cướp ở phía trước nhìn đông ngó tây: “Ta nói Cửu U Tuyết là danh sư chính phái sao, đường đường Viêm Lôi Đại Thiên Tàng, bình sinh chuyên giết yêu nghiệt tà vật, sao có thể cam tâm sa đọa quay đầu nhập tà đạo? Hẩn là có nguyên do bất đắc dĩ mà đi rồi.”

Phượng Linh Bảo cười nói: “Chính ngươi là chính đạo sao? Sao lại không nhìn ra.” Ngọc Ngân Đồng hào hứng chính cao, không để ý tới trào phúng, chỉ lo bàn tán: “Nhìn xem, cảnh vật thanh minh, tiên phong lãng nhiên, đúng là chỗ ở của Huyền môn trung nhân ta.”

Chỉ thấy mấy chục cây Hồng Mai trồng trong viện, cành cây đan xen hướng lên trời, tựa như thiếu nữ cong lên ngón tay nhỏ bé.

Điểm điểm cánh hoa này điểm lệ không tục, lại như móng tay bôi lên sáng ngời.

Một con đường đá nhỏ uốn lượn trong đó, từng sợi gió thom thoỉ qua, không thấy nửa điểm bụi bặm tung bay lên.

Mọi người đều muốn “Hay cho một chỗ sạch sẽ, trước kia Huyền Chân Giới cấm tuyệt yêu ô uế, cũng chinh trị thành

quang cảnh như vậy.”

Phía sau tiểu viện là ba gian am đường, bốn bên treo đầy tám biển, chính giữa khắc các loại văn tự “Thiên địa vạn pháp, độc sùng nhân đạo —— “Sùng Nhân Trai” là từ đó mà đến, hai bên lại có “Người vi quý” “Nhân đạo vi tôn “Vạn Linh Nghiêu Nhân” các loại văn tự “Vạn Linh Nghiêu Nhân”.

Mục đích thành lập Huyền môn, chính là muốn bảo vệ nhân đạo, khắc diệt ma đạo, tiêu diệt chữ này nghiêm nhiên hợp với chủ chỉ tông phái.

Đào Yêu Yêu trở nên khoan dung, thâm nghĩ: “Hắn tôn sùng nhân đạo như vậy, chí hướng quy chính rất kiên định.” Mọi người cũng đều đồng ý, chỉ có Đường Liên Bích đôi mắt nhìn qua, mỉm cười không ngừng.

Đề tiến vào trong đường ngồi vào chỗ của mình, mấy tên mộc đồng phó bưng trà lên.

Cửu U Tuyết nói: “Bởi vì nguyên nhân người bệnh vụng về, đành phải dùng vật gỗ chất gỗ này hầu hạ, các vị chớ ngại chậm trễ, không được chậm trễ.

A, lương công ngươi đã nhìn ra rồi sao, đây là người gỗ sư huynh Tư Đồ Vũ ngươi chế tạo thông thấu, năm đó ta dạo chơi khắp bốn biển, lúc gần đi hắn cố ý tặng cho ta.

Ai, Vũ Thông là kỳ xảo môn anh kiệt, đáng tiếc trận chiến Đông Hải bất hạnh...”

Đường Liên Bích chợt nói: “Dùng mộc nhân làm tôi tớ, người bệnh tật kiêng kỵ người sống sao?” Cửu U Tuyết biến sắc, lệ quang lại hiện trong hốc mắt.

Đào Yêu Yêu xua tay nói: “Việc này sau này bàn lại, đề Cửu Dương trọng hưng, Tam Dịch giải thích, tà khí gì mà không hóa giải được? Ta đến trai này muốn hỏi vài việc riêng.” Cửu U Tuyết nói: “Mời Đào sư tôn nói.”

Đào Yêu Yêu nói rõ tiền căn hậu quả của chuyến đi này, sau đó liền hỏi: “Trước tiên xem Quỷ Tử Mẫu của Côn Luân trốn vào trong môn phái, hiện ở nơi nào? Chú Đầu Phong phải làm sao đây, là Cung chủ Chư Khuyết trông coi con đường đi sao?”

Cửu U Tuyệt sợ hãi, rời ghế quỳ xuống phía trước nói: “Pháp Thánh ngược lại nghịch hành Nhược Tư, đệ tử lại không biết, ngược lại tìm kiếm phương pháp chữa bệnh cho hần, liên thông giao thông nhiều năm rồi.

Đệ tử tội đáng chết vạn lần, tội đáng chết vạn lần...”

Đào Yêu Yêu nói liên tục vài câu “Người không biết” không có tội.” Sắc mặt mọi người cũng hòa hoãn, Cửu U Tuyệt mới vừa đứng lên, trên mặt vẫn còn mang theo sợ hãi, mồ hôi đều đổ xuống, đáp: “Xây Thiên Viện nơi này “Việt Đạo Tổ thăng Thiên Thánh cảnh, ở tòa đạo tràng cuối đời, nếu đi lên trên nữa sẽ tính là lãnh thổ của Thiên Sơn Tiên Tông.

Quý Tử Mẫu là mục vụ già Đạo Tổ thiếp thân, sau khi hầu hạ công chủ từ thế gian, lưu lại một bộ phận hồn thể thủ viện, giữ lại một bộ phận hồn thể.

Trong hương phòng bên trái cung cấp tượng của nàng, chỉ làm tàn hồn ký gửi, cũng không thể nói cho người ta ngôn thông nhân tình.

Cung chủ Chư Kiền kia cũng không có tính người, đầu hóa thành Phù Đồ Thần Sơn, cái xương đỉnh cao nhất tức là Chú Lô Phong.

Nếu hần bị người ngoài đánh bại, tất nhiên sẽ ập vào màn trời liên sơn.” Một ngón tay chỉ nóc nhà nói: “Ngay cả màn trời là lá chắn do Thần Mộc cung chủ thiết lập, phía sau tức là Phù Đồ sơn và Chú Lô phong, nhưng trừ phi dùng Thương Long ấn mở ra, những ngọn núi kia đều không có đường để đi vào.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thương Long Ấn? Bảo vật Đông Nghiêu bí nhãn?”

Cửu U Tuyệt nói: “Đúng vậy, trước kia thân là bảo bối của Bồng Lai tiên tông, do Thần Mộc cung chủ tự tay chế tạo.

Năm xưa Bồng Lai đấu pháp thua dưới tay Thiên Sơn, Thần Mộc Cung Chủ liền đưa Thương Long ấn cho Bồng Lai tiên khách, thanh ngôn sắp quay về Thiên Sơn tiên cảnh, ngày sau tiên hữu còn muốn luận bàn, có thể dựa vào ấn này mở ra con đường trên trời.” Lan Thế Hải gật đầu nói: “Hai thứ của trời đất, một là ở lại Côn Luân, hai là đưa cho Bồng Lai, chắc là có ý xúc phạm với hai phái bọn họ.”

Cửu U Tuyệt nói: “Đúng là như thế.”

Pháp lý ba phái Tiên tông khác nhau, ngày xưa thường xuyên đấu pháp lược thường, Thần Mộc cung chủ vốn định điều tiết Côn Luân Bồng Lai, khiến bọn họ dặt tay hợp tác, đến lúc vào giao lộ thể ngộ ba đạo lý chí lý quy nhất.

Nhưng Bồng Lai tiên tông gấp rút muốn thắng, rửa sạch sỉ nhục thất bại nhiều lần, đã tăng thêm pháp hiệu mới cho Thương Long ấn —— sau khi thần ấn tế ra Linh Thông tam giới, có thể điều động tất cả pháp lực của Bồng Lai tiên khách, giúp đỡ một trận, để tương lai vượt qua Thiên Sơn tiên tông.”

Đào Yêu Yêu nghe vậy thầm nghĩ “Khó trách Cuồng Di kia sáng ra Thương Long Thánh Ấn, Hồng Phát nữ lập tức cúi đầu nghe lệnh.

Ừm, Thần Mộc cung chủ tu thành cảnh giới thành người hợp nhất, pháp chương của nàng cực kỳ khó phá, hơn nữa cường ép phá tan bất kính với Thiên Sơn Tiên Tông, xem ra phải vào Chú Lô Phong cứu người, trước tiên phải đi Đông Hải đoạt được Thương Long ấn.” Có cảm giác Cửu U Tuyệt mở miệng thẳng thắn, ứng đáp như dòng chảy, lại tăng thêm mấy phần hảo cảm với hắn, nói: “Chính tà quyết chiến hiện đã mở ra, tiền bối sống vai diệt ma với chúng ta, như thế nào?”

Cửu U Tuyệt vui vẻ nói: “Đệ tử cậu còn không được! Diệt Ma là nhiệm vụ lớn của bản phái ngàn năm, những năm này đệ tử ở ngoài trời, dưỡng bệnh đồng thời cũng không dám quên mất.

Qua nhiều lần thử tìm tòi, thuật chân thật viên mãn phá giải ma thủ chỉ có thể ở lại trong tương lai.” Đào diên cuồng xúc động nói: “Phá giải chân thuật viên mãn? Phá pháp như thế nào?”

Vừa nói đến khâu này, Mộc bộc mang đến mấy cái bàn vuông ghép lại với nhau.

Cửu U Tuyệt cười nói: “Chuẩn bị mấy thứ đồ ăn thôi, chúng ta vừa ăn vừa nói, thế nào? Trong hoang cảnh vật phẩm thô lậu, nhưng cũng không thiếu món mới mẻ dã vị, còn xin Đào sư tôn thưởng thức một phen.” Nói xong mặt đầy hồng quang, có vẻ vô cùng hưng phấn chờ mong.

Mọi người nhìn nhau mỉm cười, cân nhắc thanh danh Cửu U Tuyết, tất nhiên là luyện thành pháp thể Thiếu Dương, không ngờ còn tham ăn như vậy.

Lập tức ngồi xếp bằng bên cạnh bàn, lại thấy ba cái bàn đều đào ra hang tròn, đặt nồi lẩu quá nhỏ, gác chén rượu quá lớn, không biết để làm gì.

Một bọc dâng xong trà, bày xong bát đĩa, tôm, cua, bạng... tám loại sông sinh sôi tiến lên trước, đều là mới đi bụng còn mang hoạt khí, nước cuộn cuộn sôi sục khắp khay.

Một bọc thét to tên món ăn: “Bát tiên Quá Hải, mỗi người đều thể hiện thần thông.”

Cửu U Tuyết cười nói: “Một chút tiểu tiên, đánh cho gọn gàng coi như sạch sẽ, trước đấm nước đều uống rượu, bởi vậy còn gọi là “Túy Bát tiên”.”

Ngọc Ngân Đồng thở dài: “Lão sư diệt, làm nửa ngày người mới là mắc bệnh tham ăn, trốn ở thế ngoại đào nguyên nghiên cứu mỹ thực.” gấp một con tôm say bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, liên tục khen ngợi: “Thơ ngon, ngon lắm, ngon món ngon như vậy, mới gọi là nguyên vị.” Đào Yêu Yêu đang đợi câu hỏi phá pháp của Thuần Tâm thuật, chợt nhìn Lý Phượng Kỳ đứng ở cửa, nháy mắt liên tục nháy mắt với mình.

Cùng tới mọi người chỉ có Đường Liên Bích, Lý Phượng Kỳ nhập tiệc...

Người trước quật ngạo tự làm, ai cũng không nói gì với hắn.

Trong lòng Lạc Phong nặng nề, lặng lẽ đi ra ngoài thông khí, giờ phút này lại mang theo thần sắc ngạc nhiên khi phát hiện kỳ vật.

Đào Yêu Yêu biết có điểm lạ, nói: “Ta đi hương phòng xem chân dung của Quỷ Tử Mẫu.” Cửu U Tuyết gấp gấp muốn đứng dậy bồi tiếp, bị Ngọc Ngân Đồng kéo lại nói: “Sư diệt, cách biệt nhiều năm, người có biết bản sư thúc đã trải qua chuyện cải tà quy chính không?” Hắn là sư đệ luyện thanh vi, Cửu U Tuyết là người thân truyền môn đồ của mình, so với thế hệ trước còn cậy già bán già lên mặt.

Nhưng “Cải tà vi chính” chính giữa Cửu U Tuyết lo lắng, vội vàng nói: “Mời sư thúc nói!” Ngồi xuống cùng Ngọc Ngân

Đồng ôn lại chuyện cũ.

Đào Yêu đi ra cửa phòng nói: “Thế nào?” Lý Phượng Kỳ nói: “Viêm Lôi Đại Thiên Tàng quả nhiên rất nổi danh, người đi theo ta xem.” Tay kéo con bò vòng qua bên phải, một gian phòng lớn dầu đồng bóng loáng phía trước.

Hơi mờ xông vào mũi, đào điền điều tra ra được bên trong có không khí hung ác ẩn hiện trong mình.

Hai gã Mộc Đồng ngoài cửa đã sớm biết bọn họ là khách quý, đón tiếp tiến lên thi lễ.

Lý Phượng Kỳ nói: “Dẫn chúng ta đi phòng bếp.” Mộc đồng dẫn về phía trước, hai người vượt qua ngưỡng cửa, chỉ thấy trong phòng trải rộng xương cốt vụn vặt, loài chim thú chết thành đồng, tử trạng vô cùng thê thảm.

Lý Phượng Kỳ nói: “Hai bên đều là bếp rửa thịt phòng, thượng viện Hồng Quân tự biến thành nơi hẩn trị vì súc vật.” Đào điền cuống nhớ tới xương thú trong bụi cỏ ngoài chùa hỗn tạp, thảm nói “Cửu U Tuyệt này, hình như thật sự thích ăn cỏ dại.” Đi vào trong nhìn, nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Trong phòng khói trắng lượn lờ, ngoại trừ bếp núc, lồng hấp cũng không có nhà để trang trí.

Ngoài lồng kia mở ra ba cái lỗ thùng, phía trước khá lớn, vươn đầu một nữ nhân, phía sau tương đối nhỏ, đúng là màng chân của hai con nhạn to.

Trong bếp lửa cháy hùng hực, da mặt nữ nhân bị bốc hơi sưng vù, thỉnh thoảng rên rỉ: “Nhiệt, khát...” Mộc phó làm đầu bếp cầm bát sứ, dùng nước hắt vào bát cơm cho nữ nhân ăn.

Lý Phượng Kỳ nói: “Ăn chính là tương dầu muối dấm.” Đào Yêu chỉ cảm thấy Vô Minh Hỏa xông thẳng lên, kêu lên: “Đáng ghét!” Trong chớp mắt cảm thấy trong lồng hấp không phải là nhân loại, mà là một con nhạn yêu mới thành hình người, không khỏi nghi hoặc: “Yêu tinh này làm tội nghiệt cỡ nào, phải chịu khổ hình như vậy?”

Mộc bộc nói: “Không phải chịu hình, mà là làm đồ ăn.

Vừa vội vàng bốc hơi, vừa nhân lúc tươi sống cho gia vị ăn, có thể đảm bảo dạ dày nhập vị đầy đủ.” Đào điền cuống nói: “Chỉ

vì muốn biến nàng thành đồ ăn? Tàn nhẫn như vậy!” Mộc phó nói: “Nhân loại là linh hồn của vạn vật, chúa tể của vạn vật, muốn ăn gì thì ăn cái đó, muốn ăn thế nào thì ăn bấy nhiêu.”

Đào Yêu nói: “Đánh rắm!” Một chưởng đập nát lồng hấp, nhìn tên Nhạn Yêu kia đã tắt thở rồi.

Mộc phó bùng bát đũa ngăn người, ôm bả vai nói: “Yêu bị giết chết ăn mất, là bắt được từ nơi nào?” Mộc phó vẫn ngơ ngác lắm bầm: “Người là linh hồn của vạn vật, Chúa Tể vạn vật, muốn ăn thế nào thì ăn bấy nhiêu.” Lý Phượng Kỳ nói: “Hai câu này chắc là khẩu hiệu của nơi này, bọn nó nghe nhiều thì nhớ kỹ.” Cửu U Tuyết Sinh chuyên trừ yêu thu yêu làm việc, không biết thu bao nhiêu sơn tinh thủy quái, dùng để làm đồ ăn đương nhiên không thiếu tài liệu.”

Đào Yêu Yêu lại nhớ tới trong Trấn Yêu tháp giam giữ vô số loại yêu, Lang Phong Mộ Vân kia cũng là đi vào Cửu U Tuyết Quan, trầm tư một lát nói: “Nhân tính của hắn làm vậy thật khó phán định, hoặc là cừu thị yêu loại quá sâu, xử sự cực đoan mới gần với tà đạo.

Ài, Cửu U Tuyết sát súc nhập tà, Bách Lý Văn Hồ giết người ngược lại một thân chính khí, sư tôn Ngao Ngô này của ta nhìn không rõ.”

Lập tức trở về chính đường, cách cửa còn vài thước, đã sớm nghe thấy Cửu U Tuyết ở bên trong kêu lên: “Người là linh hồn của vạn vật! Hưởng dụng vạn vật thiên kinh địa nghĩa, các vị sao lại ngu dốt như vậy!” Nhìn vào bên trong một chút, đám người Ngao Trãi ngồi mỗi người ngồi xếp bằng, con mắt nhìn chăm chăm vào bàn, con mắt nhìn chăm chăm.

Trên bàn kia đã bày mấy món chính, đầu tiên là một con cá chép đuôi vàng ba thước, thịt đun hắt lên nước hành Khương Tiêu, bởi vì lúc hạ nồi đầu cầm vài uớt bọc lại, lúc này vẫn còn sống, miệng há ra khép lại thở dốc.

Một món khác là bàn tay vịt khô sinh sôi, mấy con vịt con buộc trên giá gỗ, phía dưới là tấm sắt nung đỏ, bàn chân in ở bên trên nhảy nhót loạn xạ, răng rắc vang vọng.

Một Mộc bộc cầm muối đem thịt rắc Ngũ Hương tương trong thịt nứt ra.

Mộc phó khác nhìn trộm một cái, lấy khoai đao cắt đứt chân vịt. Lần này vừa đến đã làm cho hương vị nồng đậm, lại có thể cam đoan chất thịt còn sống.

Chỉ là ấu cầm bị bàn chân nóng bỏng chặt đứt, lại không thể chết nhanh, thảm trạng so với Lý Ngư kia càng thêm giât mình.

Cửu U Tuyết cười nói: “Các vị còn không động đũa còn đợi đến khi nào? Phải biết trời sinh vạn vật đều là cho người ta dùng, cần gì làm ra thái độ mù quáng không đành lòng này.”

Đào Yêu Yêu bước dài vào phòng, lên tiếng nói: “Không tệ, trời sinh vạn vật cung cấp cho người khác dùng, nhưng không phải cho người lạm dụng lạm sát! Huyền Môn “Hành Nhân đạo mà sùng bái tự nhiên”, nhập thể trừ tà, xuất thể bảo dưỡng thiên hòa, giống như loại này giầy vò sinh linh., Đây chính là ác hành vi vi phạm huyền môn tông chỉ!” Cửu U Tuyết nói: “Người mới vào Huyền môn được vài ngày, cũng xứng cùng ta đàm luận về tông chỉ Huyền môn.” Nói lời này giống như hấn thay đổi người, quai hàm thịt không ngừng co giât, ngữ khí cũng trở nên bất thiện, cười to nói: “Cầm thú sát chi đáng tiếc! Các vị đã thích phân rõ phải trái, lại thưởng thức món ngon của sở trường này của ta, như thế nào.” Tay áo bào run lên, kinh phong đảo qua mặt bàn.

Lúc trước Mộc bộc đã mang tới ba cái rương gỗ, thả xuống dưới mặt bàn, đỉnh hòm nhô lên nắp ống lông xù, vừa vịn từ lỗ thùng trên bàn nhô ra.

Chúng đồ nhận ra là xương sọ viên hầu, vừa rồi nghi ngờ có tác dụng gì, đột nhiên kinh phong như đao, cùng nhau chặt ra ba cái đầu khi, tốc độ cực nhanh ngay cả đào non cũng không kịp ngăn cản.

Chỉ nghe hầu tử kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, thần sắc đám người đột nhiên thay đổi, bỗng nhiên nhảy lên lui lại.

Cửu U Tuyết cầm đũa lên nói: “Nhân tính đơn giản là hai chữ “Lương sắc”, sắc dịch thương thân, ăn thì tâm bỏ tinh thần.

Ta thành tiên đã hơn trăm năm, đến nay vẫn rất thích yên sướng, chính là muốn bảo vệ thiên tính của nhân loại, giữ gìn đạo của nhân loại không phải là việc hàng đầu của Huyền môn

sao!” Trong miệng nói, hai mắt nhìn chăm chăm vào cái đầu khi đỏ máu, lần trước thấy sắc mặt “Mỏ ngon” mà chấn động, giờ phút này toàn thân run run không ngừng, nhất là tay phải dốc hết sức tìm tòi, thật ứng với lá cờ cũ “Lương chỉ đại động”, thì thảo nói: “Đầu óc khi sao, nhân lúc còn nóng ăn ngon miệng nhất...”

Chợt một cơn sóng lửa cuộn cuộn qua, đốt thức ăn và bàn thành tro bụi trong nháy mắt, tinh chuẩn như kinh phong lúc trước, hiển nhiên công pháp xuất phát từ cùng một nguyên lý.

Cửu U Tuyết nói: “Liên Bích, đến nhà sư phụ có cơm không ăn, chẳng phải là quái nhân tới cửa sao?” Lời nói không âm không dương, hỉ nộ không thấy màu sắc.

Đường Liên Bích nói: “Sở dĩ ngươi làm hòa thượng là muốn ngăn chặn ý nghĩ giết người trong lòng chứ gì.”

“Cửu U Tuyết” một tiếng kêu sợ hãi, giống như dã thú rơi vào bẫy, trừng mắt nhìn Đường Liên Bích gầm nhẹ: “Ngươi, ngươi... Ngươi sao biết?” Đường Liên Bích cười lạnh nói: “Cầm thú giết nhiều người hơn, tâm bệnh của ngươi đã sớm bị Pháp Thánh nhìn thấu, truyền khắp tổ tiên Côn Luân phái.

Ta diệt Côn Luân mười tuổi thì từ miệng bọn họ biết được, hiện nay xem ra cũng không kém.

Hừ, miệng toàn mùi vị mặn còn làm hòa thượng, ngươi muốn lừa gạt ai? Chỉ có thể lừa gạt chính ngươi.”

Nghe đến đó, dưới lòng Đào Yêu Yêu âm âm, rốt cuộc đã hiểu rõ hàm nghĩa “hai con mắt âm dương, một mảnh sát tâm...”

Hóa ra trước kia Cửu U Tuyết có chí khí kiên cố nhất, mới nhập môn đã thề tuân thủ chính đạo, trừ bỏ hết thầy tà linh yêu quái.

Tu thành thân công hậu quả thật hành tẩu thiên sơn vạn thủy, thu yêu diệt yêu quyết không nương tay, trực tiếp lệnh cho tinh linh tứ hải nghe tin đều sợ mất hồn.

Hắn cả đời cần ghi nhớ nguyên tắc “Người là Vạn Vật Chí Tôn”, nếu loại tu hành súc vật để cầu thân người, vậy liền phạm vào nhiều loạn Tôn ti phạm tội càng lớn, nhẹ thì nhốt vào lao tù, nặng thì hợp tộc giết tuyệt.

Nhưng ngoại tộc giết nhiều thì được, vậy mà lạng yên sinh ra dục niệm giết người, cái này và tín niệm bảo vệ nhân đạo hoàn toàn rời khỏi, hắn vừa kinh ngạc vừa sợ, cho là yêu khí hung hăng ngang ngược, cho nên mình bị lây nhiễm cũng muốn hại người.

Vì vậy gia tăng cường độ lục sát, về sau mặc kệ tu đạo không tu đạo, phạm là loại súc tiện tay giết chóc.

Lại suy nghĩ về những dục vọng khác trong thiên tính tăng mạnh, có thể đè ép ác dục giết người của bản thân, mà nhân tính lấy “Lương sắc” làm gốc, hai pháp đơn thủ lấy một, làm văn chương trên miệng, kết hợp “Diệt yêu tức là hộ nhân., Vạn vật làm người khác phải lấy ra đạo lý “Chờ một chút, các loại thủ pháp hành hạ các loại thức ăn giết súc vật liền sinh ra... Mấy năm suy tư, mấy năm trầm trở, không những không thể tiêu trừ ác niệm, ngược lại đôi con người chính khí lẫn liệt dần dần lộ ra âm lệ tà khí! Tùy tiện gặp một người đã muốn lạnh lùng hạ sát thủ, dục niệm thẳng như sâu bọ chui vào cốt tủy không ngừng.

Cửu U Tuyệt nghĩ hết biện pháp che giấu, rất là gọt tóc rồi làm hòa thượng, kinh văn người giết người kia nhất định bị người giết phải nhớ kỹ, dù chưa thể trừ tận gốc ngoan tật, người ngoài nhìn thấy cũng từ mi thiện mục.

Hôm nay bị Đường Liên Bích nói toạc ra, mặt khác kiêm khí huyết cuồng bạo cực kỳ, sao không kích hung tính đại phát.

Lúc này da mặt hắc tím phồng, ánh mắt lại dị thường âm lãnh, cười dữ tợn nói: “Tiểu súc sinh, dám vạch mặt sư phụ ngươi, cánh cứng phải không? Nghe nói ngươi ở trong Vũ Sơn lao luyện thành công pháp tuyệt cao, lão tử hôm nay sẽ khảo thí ngươi một lần!” Đường Liên Bích nhìn hắn, ánh mắt vừa xem thường vừa thương hại, nói: “Ta đã đáp ứng người khác, tà ma của Trường Sinh Thiên đều phải diệt trừ.

ân oán trong quá khứ sớm đã lưỡng thanh, hôm nay chỉ có thể xem như vận khí ngươi không tốt.” Hướng Tiên bước lên nửa bước chân trước.

Đào Yêu Yêu nói: “Chậm đã! Hiện nay Cửu Dương cùng chính tề của Cửu Dương phái, Tam Dịch giải, còn sợ hóa không hết tà khí trên người ngươi? Còn nữa, ta xem ngươi

nhập tà mặc dù thâm chưa hiện Ma tướng, nhưng còn chưa chính thức làm ác giết người, chỉ cần quyết tâm sửa sai, quay về tông môn cũng không khó khăn gì.

Nói hết ở đây, toàn bộ đều dựa vào chính người giá trị.”

Ngọc Ngân Đồng ở bên cạnh phụ họa: “Đúng vậy, vị Đào sư tôn này thân thừa thiên mệnh, tinh thông tam dịch huyền lý, khí tính của ta còn trông cậy vào hắn điều chỉnh đây, lão sư diệt người tội gì bướng bỉnh.”

Cửu U Tuyết cắn răng vang lên “Khanh khách”, chọt vung quyền nện mạnh vào ngực mình, như là muốn đập ra vật ở trong lòng ghen ngào, nhưng cổ thọ dài cũng không phun ra cái gì, thở dốc nói: “Muốn ta sửa sai? Là ta sai rồi, vẫn là Huyền Môn bảo vệ người đạo sai rồi.”

Lan Thế Hải lớn tiếng nói: “Đương nhiên là người sai rồi, Nhân đạo lấy nhân từ làm gốc, đối xử thiện với chúng sinh, sao giống như người...”

Cửu U Tuyết phản nộ quát: “Hóa dối trá! ủng da dưới chân người là giết chết súc vật lột da chế thành, áo lụa người mặc là đem tằm trùng sinh nấu chết, bóc kén rút tơ làm thành.

Mỗi người đều sinh ra ăn, mặc, dùng, như vậy không phải xây dựng trên hài cốt chúng sinh, làm sao có thể đối xử tử tế!

Nhân từ chỉ ở giữa người và người có thể được, ta thu dưỡng cô nhi Tang gia Đường Liên Bích, vậy mới có thể gọi là Nhân đạo

Cái gọi là “Thương Thang Vồng mở một mắt, Ân Trạch Cầm Điều”, thuần túy là cử chỉ ngụy tạo thiện.

Còn có “Quân tử xa ăn bếp” vừa nói, ha ha, quân tử không đành lòng nhìn giết trâu giết dê, né tránh phòng bếp, đợi đến khi thịt dê thịt dê bùng lên bàn trở về nhai nuốt, cái này gọi là “Nhân từ” sao? Cái này gọi là hành động giả dối của Ngụy quân tử!”

Mọi người yên lặng, nhân đạo tranh luận thiên cổ, phân tích huyền lý hoặc có thể phân rõ, nhưng trong lúc vội vã ai có thể giải thích rõ ràng? Nhất thời đều sững sờ tại chỗ.

Cửu U Tuyết cười hắc hắc hai tiếng, lại nói: “Thế nhưng, ta luôn thủ vững nhân đạo cả đời, cuối cùng lại một lòng muốn

giết người, đây là có chuyện gì?... Là sai rồi, hôm nay xem như ta đã nhìn thấu, là bản thân đạo nhân đã sai rồi., Kiên trì một đạo lý nào đó, kết quả vừa lúc tương phản, quái sự tự mâu thuẫn này chỉ có thể nói rõ đạo lý bản thân sai lầm!” Hắn đây mắt mừng như điên, giống như giải khai nghi vấn nhiều năm, cười to nói: “Tốt, giết người thì giết người, vừa lúc bắt các người thử một lần mới mẻ!” Bỗng dưng nhảy vào giữa không trung, sương mù tràn ngập trong không trung, một chút sương mù tràn ngập.

Chúng đồ Ngao âm thầm đề phòng từ lâu, vừa thấy sương mù đứng dậy muốn thi pháp ứng chiến.

Đào Yêu Yêu đột nhiên hô to: “Không động! Đứng nguyên vị không được phép dùng pháp thuật!” Thiên Vương Thuần lặng lẽ truyền ra, đưa cho mỗi người bám vào.

Đường Liên Bích phát tay ngăn cản, phóng phong thủy lưỡng kiếm bao lại chung quanh.

Chỉ thấy kim xà tán loạn trên không trung, vân khí cuộn cuộn, lập tức sét đánh lẫn nhau, tạo thành ngàn vạn cự lực rơi xuống phía dưới.

Trình độ của Hồng Quân tự lập tức vỡ nát, mảnh đá gãy vỡ mang theo đồng loại súc vật bay lên, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hoàng U nói: “Cái quái gì vậy, sao lại kinh thiên động địa như vậy...” Ban Lương nói: “Lôi trận của Viêm Lôi Đại Thiên Tàng, danh bất hư truyền...” Hắn cảm thấy chân khí trong bụng đều bị nổ tung, chân khí từ từ khuấy động theo lôi đình, mơ hồ có xu thế phá vỡ nội đan, ám Kinh Thiên Vương Thuần chỉ sợ khó mà chống đỡ lâu, không làm pháp thuật chẳng phải bó tay chờ chết sao? Trong tai truyền đến tiếng nói dào dạt: “Không được đi, lưu ý nhìn động tĩnh bên trên.” Hắn lấy kiếm quang của vũ trụ truyền âm, trong tiếng sấm miễn cưỡng nghe được thanh âm.

Đám người nghe vậy ngửa đầu, chỉ thấy tàn hồn Quỷ Tử Mẫu bay lên không trung,

Chắc là nàng thụ chấn mà động, thi triển thân thông kháng ngự lôi điện, nào biết bay lên vài chục trượng bỗng dưng không

thấy bóng dáng, như bị cơ quan nào đó che giấu nhiếp đi, ngay cả pháp thuật xoay chuyển thời không cũng không sử dụng được.

Đào Yêu Yêu nói: “Trên đó có hiệu ứng kết hợp hư không, trừ phi phong và hai thanh thần kiếm không thể tránh, một khi sử dụng những pháp khí pháp thuật còn lại, lập tức sẽ bị cuốn vào dị thể, thì hồn không còn sót lại chút gì.”

Hư không là thần tích ổn định hư không, bố trí với Thần Mộc cung chủ, trước kia khi đại dương Phệ hồn xuất hiện đã gặp một người, biết rõ thần lực của hắn cường đại đến mức nào cũng có thể chống cự, nói: “Cửa ải phong bế con đường trên trời, chính là hư không này kết thúc.

Cửu U Tuyệt ở đây suy đoán, có lẽ còn được Pháp Thánh chỉ điểm, biết được xuất nhập điểm kết thúc của hư không ở đó, trước trốn vào trong cứ điểm đó, liền có thể ở vào cảnh giới bất bại tiến công chúng ta.” Lúc nói chuyện tiếng sấm nhỏ dần, nhưng thể tiến dần tập trung, đỉnh chớp Thiên Vương Thuần hơi vang lên không dứt, giống như sắp nứt toác, vòng kiếm của Đường Liên cũng co rút vào trong, rất có khí tức có lực chống đỡ không nổi.

Hoàng U hoảng sợ kêu to: “Hai người các ngươi không bị hạn chế, sao không sử dụng pháp thuật phản công?”

Đào Yêu Yêu nói: “Không bị hạn chế là hai loại thần khí.

Hư không kết nội đan truy tung động hướng, nội đan khê động coi như thi pháp, lập tức chết ở dị thể.

Không thấy Đường Liên Bích không dám vận khí sao? Mượn kiếm quang thần kiếm tán gẫu kéo dài thời gian mà thôi.

Mặc dù ta không có nội đan, cũng không thể dùng sức quá mức, dán trên mặt đất mới có thể để Thiên Vương thuần che chắn.

Hiệu quả cấm pháp, nguyên lai là hiệu ứng nương theo hư không kết ứng mà lên.

Tổ sư gia chỉ biết pháp thuật này, chắc là học được từ Thần Mộc cung chủ thôi.” Mọi người vội vàng nói: “Làm sao là tốt, dù sao cũng không nên đứng cho lôi điện đánh chết!” Đào Yêu nói: “Ta vận linh niệm cảm trắc bốn phía, hai canh giờ sẽ tìm

ra điểm kết điểm, đi qua ngừng việc kết thúc công sức ở hư không...” Không đợi đã nói xong... “, Phương Linh Bảo nói: “Hai canh giờ, chúng ta đều chống đỡ không nổi, biện pháp này tương đương với không nói!” Đào Yêu Yêu Yêu chau mày, biết lời ấy không phải là giả, nhưng ngoài ra lại có kẻ sách gì tốt hơn đây!

Đang lúc nguy hiểm, bỗng nhiên có một bóng người đi vào trong vòng tròn, trầm giọng nói: “Người của Nga lang phái, ta mang bọn người đi ra khỏi hư không.”

Mọi người quay đầu lại nhìn, nhìn người nói chuyện râu tóc bạc trắng thừa thớt, xương tỳ bà bị xích sắt khóa lại, đầu đầy vết thương, sừng trên đầu chỉ còn nửa cái, nghiễm nhiên là một loại yêu chịu đủ tra tấn.

Mặt Lý Phượng Kỳ trắng bệch, run giọng nói: “Hoa gia gia!”

Bí ấn thứ mười bốn quay về Đông Hải bí ấn thông Tây Thiên Tam Thiên.

Đào Yêu nghe vậy giật mình, dò xét người từ trên xuống dưới, thầm nghĩ yêu nghiệt trong truyền thuyết chạy trốn sao lại đột nhiên hiện thân.

Hoa gia gia thấy Lý Phượng Kỳ nhận ra hấn, đầu tiên là da mặt căng đỏ lên, sau đó bò lên trên mặt đất “Phành phành” dập đầu, nói: “Vừa rồi nghe các vị tranh luận, Phương Tri Nga phái còn có một loại nghĩa lý khác, cũng không cho phép Cửu U Tuyệt Tàn Sát dị tộc làm gì.

Năm đó là do ta nghĩ sai, tội hại đầu đồ của Kiếm Tiên, không phải dập đầu hai cái có thể chuộc thanh.

Trước mắt tình thế khẩn cấp, xin để lão súc sinh vì các vị dẫn đường, vượt qua hiểm ác tiếp tục truy cứu tội trước.” nhắm mắt cúi đầu, không nhiều lời nữa, gò má tiều tụy bao phủ bầu không khí bi trầm.

Âu Dương Cô Bình nói: “Hay cho một lão súc sinh, người hại chúng ta thật thâm hiểm!” Chúng đồ nghiêng răng nghiêng lợi, Phương Linh Bảo xắn tay áo lên muôn vùng quyền.

Lý Phượng Kỳ đưa tay đè xuống, hướng Cô Bình lắc lắc đầu, hít một hơi nói: “Nếu người biết đường đi nơi này, vậy liền mang chúng ta ra ngoài.”

Hoa gia gia bố trí lừa gạt, là nguyên nhân chủ nhân tạo thành thương thế tiêu tiêu tiêu qua đi.

Nhiều đệ tử Nga Khuyết phái thăm tử, đồ đệ Kiếm Tiên đầu thân bại danh liệt, đủ loại tai họa cũng hơn phân nửa là do hấn mà ra.

Lý Phượng Kỳ quanh năm phiêu bạt giang hồ, một thân phong trần lười biếng, ân oán ngày xưa sớm xem nhẹ, cũng không cố ý đi tìm mấy kẻ thù báo thù tuyệt hận.

Giờ phút này bỗng nhiên nhìn thấy Hoa gia gia, đáy lòng còn sót lại phần nộ như liệt hỏa cháy lên, huyết dịch quanh thân

như muốn sôi trào phun ra, chỉ vì các huynh đệ bên cạnh tính toán, không thể vì tư thù mà nhiễu loạn đại cục, vừa rồi cưỡng ép khắc chế, nói ra hai câu hòa bình, trong bóng tối không biết đã hao tổn bao nhiêu tâm lực.

Hoa gia gia không dám nhìn hai mắt hắn, đứng lên xoay người cất bước.

Trong lòng mọi người tràn đầy nghi ngờ, Đào Yêu nói: “Không sao, hắn muốn gian trá không thể gạt được ta.” giẫm lên dấu chân Hoa gia gia đi tới, chúng đồ đệ Ngao Thiên xếp thành một hàng, chân trước đi theo chân sau, bảy khúc tám ngoặt đi ra hai ba bước.

Uy lực lôi trận càng mạnh, điện quang từ trên cao rơi xuống, hoặc từ rìa phong thủy nhị kiếm lan tràn ra ngoài, hoặc là thanh ba sát phong vũ trụ bắn ra.

Bốn tảng đá bay ngang, lập tức biến mất không còn tăm tích, nơi lơ lửng bị sét đánh trúng càng lúc càng nhỏ đi.

Hoàng U kinh hồn táng đảm nói: “Không phải mang chúng ta tiến vào phần mộ chứ?” Đúng lúc này, trên đỉnh không hiện hiện quang tích, hiện lên hình dáng hoa sen rủ xuống bát phương?

Đào Yêu Yêu nói: “Được rồi, hư không hiện hình, đường đi là đúng.” Hỏi: “Làm sao ngươi biết được cách đi trong hư không?”

Hoa gia gia nói: “Năm đó ta thừa dịp hỗn loạn chạy ra khỏi Nghiêu Sơn, vừa ra khỏi sơn cảnh đã bị Cửu U Tuyệt bắt được...” Phương Linh Bảo kỳ lạ nói: “Nói như vậy Cửu U Tuyệt đang ở bên ngoài núi? Kim Luân giáo xâm chiếm Ngao lang, vì sao hắn không tới giúp?”

Hoa gia gia nói: “Ta cũng đã hỏi lời này của hắn, nhô ra chút khẩu phong: Một là hắn tu luyện nhập tà, xấu hổ gặp đồng môn; hai là sợ tà khí của bản thân nhiễu loạn Huyền Chân Giới, ngược lại tăng thêm nguy cơ Nga Du phá vỡ.” Đáp án xong, tiếp theo lời trước: “Ta bắt lấy hắn rồi không thể cách hắn ba trượng nữa, một đường áp giải tới Côn Luân Tiên Cảnh đến Trường Sinh Thiên, nhốt vào Thiên Viện của Hồng Quân Tự, ngay trong phòng kế bên của các ngươi.

Cửu U Tuyệt không giết ta làm đồ ăn, mà muốn tra hỏi một bí mật cực lớn.

Ta biết rõ nói ra chắc chắn phải chết, bởi vậy mặc cho vạn loại cực hình gia trì, luôn nín nhịn không mở miệng.

Giảng co mấy năm, Cửu U Tuyệt sờ thấy ta có thù báo thù, có tập tính ân báo ân, cố ý kể cho ta nghe một ít bí thuật kết hư không, nói là thiên ý khó dò, chưa chắc muốn ta chết trong tay hắn, nếu ngày đó cửa nhà lao mở ra trùng hợp, mặc cho ta tự chạy trốn khỏi Trường Sinh Thiên Yêu.

Ta không muốn nhận ân tình của hắn, liền lục tục nói bí mật cho hắn biết.” Đào chết yêu nói: “Bí mật gì?” Hoa gia gia nói: “Nguyên nhân Yêu Hoàng truyền cho ta thuật viên chân thành từ đầu đến cuối.”

Đào Yêu Yêu thăm nghĩ: “Ta đang muốn truy hỏi chuyện này, tính ra cái mạng này của lão yêu còn phải giữ lại.

Chỉ là đại ca oán thù chưa đuổi, giết nó cũng là chuyện đương nhiên.” Quay đầu lại nhìn, Lý Phượng Kỳ trầm mặt, quả có ý vị cường cường ức bi phần.

Chợt tiến đến sau tai Hoa gia gia lặng lẽ hỏi: “Sau khi người chạy khỏi đỉnh núi Nga Mi, có biết Tiêu Tiêu thế nào không?” “Hoa gia gia run lên, xích sắt trên vai “Đỉnh đương” va chạm, thấp giọng nói: “Ta thấy nàng bị pháp khí Nga Phản Mi đâm thủng lồng ngực... Sau đó chữa khỏi sao? Y thuật Huyền môn khỏi tử hồi sinh rất linh nghiệm...” Lý Phượng Kỳ ngắt lời nói: “Nàng vì cứu người, bị Chúc hồn câu đốt đến hồn tiêu tán, thi thể liền chôn ở phía sau núi Nga Mi.” Hoa gia gia buồn bã thở dài., Lại như trút được gánh nặng nói: “Thật ra ta nên sớm đoán được, còn xin người giúp một chút, đợi sự vụ nơi này kết thúc, mang ta đến trước mộ phần Tiêu Tiêu.” Lý Phượng Kỳ nói: “Ồ?” Hoa gia gia nói: “Xin yên tâm, lão yêu nghiệt tự cảm tội, tuyệt đối sẽ không tái sinh sự tình.

Đi phân mộ Tiêu Tiêu chỉ muốn cho nàng một câu trả lời, để nàng ở dưới tử tuyền cũng có thể tiêu sầu khoan khoái.” Lý Phượng Kỳ nói: “Ừm, cũng phải xem người giải thích thế nào.”

Nói chuyện không được bao lâu, đã qua trăm bước, cách viện chủ của chùa bảy tám trượng, cái gọi là đường kính bất quá chỉ là vòng quanh cây mai một vòng.

Âu Dương Cô Bình giật mình nói: “Người chúng ta đi là Mai Hoa Dịch nha, ta thật hồ đồ, bây giờ mới nhìn ra.” Mai Hoa dễ học do Tống Triều Khang Tiết khai sáng, thế gian có nhiều truyền lưu, Bắc trù môn chỉ coi là kỹ năng nhập môn mới học, lập tức Bình Bình nói: “Con đường cũng không tệ, nhưng không trọn vẹn nhiều, liên kết rườm rà, vẫn là theo ta thẳng thắn hư giản liền có chút ít.

Lấy Mai Hoa Dịch bày trận nhất định phải bắt đầu từ nơi đó.” Nói xong giật trước dẫn dắt, dẫn mọi người “Càn Tam Liên”, Khôn Lục Đoạn đi tới, chỉ tiêu một lát đã đến gần trung hư vị, cách chủ khuê còn xa mấy thước.

Hoa gia gia phổ thông dễ học, không ngờ rằng con đường ngầm hợp với hoa mai lại dịch lý, càng không biết trong đó ẩn chứa sự tinh diệu biến hóa, gặt đầu nói: “Cửu U Tuyết đã nói điểm cuối tại chủ am, nhưng con đường giảng không đầy đủ, nhờ có Huyền môn cao thủ nhìn thấu huyền cơ.” Đào Yêu Yêu nói: “Đạo lý rất đơn giản, nhưng bị người lừa gạt, qua lại mất nửa ngày.”

Lập tức bước lên chủ Am giới, tiếng sấm tiêu tan, khí tượng xa gần nhất nhất thay đổi.

Chỉ thấy dòng khí lưu phía dưới mờ nhạt, lúc đến cửa vào cũng không cảm giác được nữa, lại nhìn phía trên kỳ quang tràn đầy, hư không hình hoa sen bao phủ tám hình dáng, trung tâm đang đối diện chủ khuê.

Sau đó bóng người lơ mờ, lơ mờ là hình dạng dãy núi chập chùng.

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Nơi đó hẳn là đầu lâu của Chư Khuyết cung chủ, Phù Đồ Sơn Chú Đầu Phong, giấu ở hư không kết thúc.” Chợt nghe thấy trên đỉnh đầu cuồn tiếu như kiêu tiếu: “Ha ha, rõ ràng tìm yêu quái dẫn đường, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người, đệ tử Nga Bí sa đạo đến như Hứa Điền địa!”, Cửu U Tuyết quay lưng về phía hư không trung tâm, ống tay áo phồng lên lông mày dựng thẳng, uy nghi Viêm Lôi đại thiên tàng diệt yêu trừ quái hiển hiện không sót

gì, quát lên: “Ta đến thanh lý môn hộ cho loạn trần!” Trong tay áo, vạn đạo sét đánh từ trên trời bắn xuống, “Vù vù” xuyên qua không, trong lôi điện lại ẩn chứa hiệu lực của phong văn phá nguyệt.

Đào Yêu Yêu nói: “Bày trận!” Vũ trụ phát ra ánh sáng xanh, môn đồ Cửu Dương đồng loạt thi triển thủ đoạn, đặt mình trong hư không kết trung tâm làm phép.

Bởi như vậy, hư không không còn bị chấn động, hút vật rơi vào nguy hại dị thể cũng miễn trừ đi.

Cửu U Tuyệt thấy mọi người nhận ra tầng này, cười to nói: “Được rồi, thật là tuyệt vời!” Dù hấn lực lượng có thể kích thiên, sao chống lại được công pháp Cửu Dương của vũ trụ, liên tục lui về phía sau, chợt hô: “Đường Liên Bích! Người con súc sinh nhỏ bé này, sao có thể chống đỡ được., Mẹ nó, không dùng Tứ Thần Kiếm giết ta? Còn niệm tình thầy trò? Vậy vì sao lại sử dụng ra Lôi Viêm Lưu? Năm đó bảo người trộm lấy Minh Sương của Côn Luân, vốn là ta chuẩn bị cho tu luyện Lôi Viêm, lại cho người tên tiểu tặc này tự luyện thành! Trong mắt người còn có sư phụ sao, từ đó trở đi ta có lòng giết người, cho dù sau này Pháp Thánh không động thủ, ta cũng nhất định phải lấy mạng người!”

Trong tiếng mắng mắng thắng bại đã phân, Thiên Long Thần đem lưỡi kiếm của Lý Phượng Kỳ vuốt ve đến trước ngực.

Cửu U Tuyệt muốn tránh cũng không được, không thể ngăn cản, lôi trận bị mũi nhọn vũ trụ áp chế, chợt cuồng tiếu nói: “Tác định đồng quy vu tận!” Vận Tập toàn lực thi pháp, tứ diện phong thanh đột nhiên xiết chặt.

Đào Yêu Yêu kinh hô: “Coi chừng!” Lý Phượng Kỳ ứng biến cực nhanh, lập tức thu kiếm về phòng, Đào Yêu Thuần cũng phụ trợ đám người, Đường Liên Bích theo thường lệ không chịu, lấy hai thanh kiếm tạo thành vòng kiếm ngăn cản.

Ba đại cao thủ cùng nhau thiết lập phòng tuyến, nó kiên cố có thể tưởng tượng được, ai liệu vẫn tràn đầy nguy cơ, Lan Thế Hải làm ra mấy cái ảo cục, cũng liên tiếp cho ngoại lực xuyên phá, uy lực phong văn phá nguyệt kia đột nhiên tăng lớn đầu chỉ gấp trăm lần! Mọi người âm thầm kinh hãi “Viêm Lôi đại thiên tàng pháp lực cao cường như vậy!”

Đã thấy Cửu U Tuyết thở hổn hển, cũng đang gặp phải Phong Văn tấn công mãnh liệt. Nếu không có thuần Thiên Vương hai tầng bảo hộ, đã sớm bị kinh lực lăng lệ cắt thành mảnh vụn.

Mọi người hiểu ra “Phong văn” không chịu sự điều khiển của hấn.” Chợt nghe Đào Yêu kêu lên: “Bảo vệ mặt đất phía dưới!” Cúi đầu nhìn xuống, nơi trôi nổi nứt vỡ từ bên ngoài, hư không lại hiện lên nguy hại, cuốn những mảnh vỡ bay lên vào dị thể hóa diệt.

Chúng đệ tử Nga Bí đành phải co rút lại vị trí trung tâm hư không, nhưng đạo phong văn nơi đó là mạnh nhất.

Ngay phía dưới chính là Hồng Quân tự chủ ama nứt thành đồ án Thái Cực Âm Dương Ngự, ẩn dật du tẩu, dẫn dắt phong văn, trung tâm kim hốt hoảng một cái quang đoàn chói mắt

Cửu U Tuyết thở hổn hển nói: “Cực cực cũng vô dụng, ta đã khởi động linh hiệu của Tây Kim Khôn Cực Thạch rồi.

Hồng Quân tự trình độ Thiên viện, Đạo Tràng cuối cùng của tổ sư Côn Luân sắp hòa vào hư không, những người ở đây ai cũng không muốn thoát thân.” Lan Thế Hải kinh ngạc nói: “Nội đan của Tây Kim Khôn Cực Thạch, Hồng Quân Đạo Tổ!” Đào diên nghe vậy, âm thầm lo lắng: “Là nội đan của Hồng Quân Đạo Tổ đang khu động phong văn.”

Năm xưa Côn Luân tổ sư kiến tạo tự tĩnh tức, sẽ tại thể tinh luyện nội đan ẩn giấu ở dưới đáy chủ am.

Cửu U Tuyết ở đây đã lâu, Thần tùy cảnh dời, từng bước thăm dò kết cấu hư không, ngoài ra lúc tu luyện cảm nhận linh lực của thần đan kia, chân khí bản thân dần dần tương thông, lại dần dần thể nghiệm ra sự ảo diệu của Thiên viện trình độ bố trí.

Hóa ra Hồng Quân Đạo Tổ cố ý phụ thành hậu bối, thiết lập Đạo Tràng chung cực hư thần thoát hình.

Đến đây, tiên khách Côn Luân đang tĩnh tu thể cờ sẽ bỏ đi pháp cũ, nội đan hóa nhập Khôn Cực Thạch, thân tâm dung nhập trong huyền ý tinh khiết đậm bạc, cuối cùng thăng cấp lên cảnh giới Thiên Không Tiên Cảnh vô ưu thất hình.

Cửu U Tuyết là cao thủ Huyền môn, công pháp khác với Côn Luân Tiên Tông, cho nên nội đan vẫn chưa hóa đi, pháp thuật

vẫn còn trên người, hai sương cảm ứng ngược lại bổ sung cho nhau: Một mặt Cửu U Tuyệt mượn linh lực thần đan luyện pháp, đạo hạnh tiến bộ nhanh, tu hết Phong Lôi môn thất truyền trăm năm phong văn phá nguyệt lưu; một mặt khác Tây Kim Khôn Cực Thạch ngâm sinh kỳ biến, cũng đem Phong Lôi Tuyệt học Nhiếp Vận viên mãn, có Hồng Quân Đạo Tổ linh khí làm căn cơ, uy hiệu của nó đúng là gấp mấy trăm lần so với nguyên pháp.

Ngày nào đó, yêu linh bởi không chịu nổi bị hành hạ tạo phản, Cửu U Tuyệt Sứ mới luyện pháp thuật trấn áp, nào ngờ Thần Đan hiển linh dưới chủ Am, bỗng nhiên thi triển công pháp giống vậy, đem hết thầy ngoại bộ phong văn nhét vào bên trong.

Hư không bị chấn động vụn vẹo, đảo mắt đã hút đi ba bốn thành so với bình thường.

Cửu U Tuyệt kinh hãi, mới biết cầm kỳ nơi đây đấu pháp kịch liệt, nếu không Thần Đan phát uy chấn động hư không, trình độ Thiên viện và vật bên trong sẽ triệt để hủy diệt.

Hắn lĩnh ngộ đến khâu này, lập tức thu hồi phong văn, đổi dùng đạo pháp bình thường chế trụ yêu quái, vừa rồi tránh được trận họa diệt đỉnh kia.

Giờ phút này Cửu U Tuyệt cuồng tính đại phát, chỉ muốn giết người không để ý bản thân, phong văn thi triển đến cực hạn, dẫn tới hiệu quả Khôn Cực Thạch có thể tận khả năng mở ra, không có khả năng ngừng lại.

Đào Yêu phát giác đại họa trước mắt, vội vàng cao giọng hạ lệnh: “Thiên Long Thần tướng chủ phòng, đệ tử Cửu Dương bài trận trợ hấn dựng lên vòng phòng ngự, để ta tránh bị ngoại lực quấy nhiễu.” Lại hướng về Đường Liên Bích hô: “Này, thần kiếm có thể tạm thời chống đỡ hư không, phải chết tự người nhìn đi!”

Đường Liên Bích lạnh lùng nhìn thoáng qua, tay áo phất ra, hai kiếm Phong Thủy hóa thành áng mây không lồ, bổ sung vào hư không lồ hồng mở ra, khiến cho hiệu quả hút vật của nó chậm lại.

Phương pháp này giống như Nữ Oa Bổ Thiên, toàn lực ứng phó mới có thể đạt được, Đường Liên Nguyên Thần hợp vào hai thanh thần kiếm, trong khoảnh khắc tiến vào cảnh giới quên hết mọi thứ.

Cửu Dương đệ tử xếp trận hình đả tọa, lấy “Đan Dương Cửu Chuyển” tụ đủ chín loại chân khí, giúp Lý Phượng Kỳ tạo ra vòng lớn Thiên Vương thuần, mắt nhìn mũi, mũi quan tâm, nhất thời cũng không nghe được động tĩnh xung quanh.

Trong vòng tròn chỉ còn Cửu U Tuyệt, Hoa gia gia, Ngọc Ngân đồng có thể tùy ý hoạt động.

Đào Yêu Yêu nói: “Tà đồ Ngọc Ngân Đồng, thời cơ lập công chuộc tội của ngươi đã đến, còn muốn nhận tổ quy tông!” Ngọc Ngân Đồng phúc chí tâm linh, vỗ ngực vang dội, nói: “Chẳng phải chỉ trông chừng hai người này thôi sao? Ý hay, lão đệ tử ta bao rồi, chỉ có điều sau khi Trọng Huyền môn ta phải lên làm lão tiên bối danh chính ngôn thuận., Ngoại trừ ngươi, người khác thấy ta đều phải xưng một tiếng thúc tổ gia gia!” Đào Yêu Yêu nói: “Một lời đã định.” Hắn khoanh chân ngồi vào trong vòng, một tay chống trời, một tay chống xuống đất, ở giữa giữ lại nhân tâm, thiên địa nhân tam tài giữ chắc, Tam Dịch Huyền Lý nhảy mất lưu chuyển linh đài.

Ngọc Ngân Đồng hét to trong miệng: “Đừng lộn xộn, cẩn thận chọc lão tử sợ hãi, gọi ngươi hai tên yêu tà đẹp mặt.” Một mắt nhìn Đào Yêu Pháp Tư Kỳ, khí vũ nguy nga, trong lòng thật sự khởi xướng lòng to, hỏi: “Đây là làm cái gì?” Hồng Quân Đạo Tổ là Khôn Đạo Chí Thánh, nhưng chưa chắc đã thông hiểu Thiên Địa Nhân Tam Dịch.

Nếu không năm đó hắn cũng sẽ không khổ tham thiên đạo, ta cũng không tin, truy cứu Tam Dịch Huyền Lý còn không phá được pháp thuật của hắn.” Nói xong, hai tay hắn nắm chặt lấy mũi nhọn vũ trụ, kiếm quang kéo dài xuống dưới, thẳng đến bên trong chùm sáng màu vàng.

Ngọc Ngân Đồng lè lưỡi nói: “Ngươi muốn phá vỡ nội đan của tổ sư Côn Luân?” Chợt nghe tiếng hét chói tai, bên ngoài vòng phòng ngự bóng người nhảy múa loạn lên, hình như có hàng trăm hàng ngàn tiên nhân chen chúc tới.

Cửu U Tuyệt cười nói: “A, còn chê chết không đủ nhanh, Vô Ưu pháp thể dám ở đây gây chiến.”

Đào Yêu Linh chuyên tâm sử kiếm, không lưu ý lời nói của hắn, chỉ cảm thấy thuận kiếm mũi giống như truyền đến núi băng biển lửa, ngàn vạn loại khổ sở đè ở trên người, chân khí nguyên thần hầu như sụp đổ tán loạn.

Trong Tây Kim Khôn cực thạch ẩn chứa toàn bộ thần thông của Hồng Quân Đạo Tổ trên đời, Côn Luân tiên tông đạo thành vạn pháp, giờ phút này dốc toàn bộ sức lực trút xuống.

Cái bóng lắc lư tức là hồn ảnh của Hồng Quân Đạo Tổ, mỗi một cái phát ra một loại tiên pháp, tóm lại giống với lực lượng cái thể khai tông năm đó của Đạo Tổ.

Đào Yêu Yêu nếu nội đan làm cơ sở, sớm đã hình vỡ nát hồn vía, cũng may chân khí của hắn du ly không tụ, cường thể bên kia không tìm thấy điểm lực, vì vậy còn có thể kéo dài xoay quanh.

Nhưng nghe tiếng gió rít không ngừng tăng lên, chúng đồ sộ cùng Đường Liên Bích toàn thân chống cự, hai tai không nghe không thấy, vòng phòng ngự thu nhỏ lại cũng không có cảm giác gì.

Giống như tình thế trong U Minh Giang lúc trước, mỗi nửa canh giờ trong hư không thay đổi hướng đi, phảng phất vòng xoáy bỗng nhiên nghịch chuyển, bị hấp thụ sự vật nhất thời quay cuồng nứt vỡ ra.

Đào Yêu Yêu quan sát dị tượng, âm thầm tính toán, vượt qua mười hai ngày liên tiếp, trình độ Thiên viện chỉ còn lại bảy tám triệu địa giới, trận hình của mọi người cũng rút nhỏ lại năm sáu thành.

Mà uy lực Thần đan không giảm, tiếng gió mạnh mẽ dần dần xâm nhập trong vòng, tiếng rít giống như trăm vạn cuồng long gào thét.

Ngọc Ngân Đồng kinh hồn táng đảm, biết rõ Phá Nguyệt Phong Văn có thể phá nội đan của địch nhất, chỉ sợ trong cơ thể ”dâm đồng đan” hồng, bị lỗ tai kêu to: “Ai nha, không tốt rồi, lỗ tai lão đệ tử bị chấn động đến phát đau, sắp ngắt rồi...”

Vừa mở miệng chân khí đụng vào nhau, Ngọc Ngân Đồng đã bị phong văn liên lụy, kinh hãi đến mức Ngọc Ngân Đồng quả thật bất tỉnh.

Vòng phòng ngự đã nứt ra khe hở, Hoa gia gia và Cửu U Tuyết cảm thụ được pháp lực ít ỏi của phong văn, miệng Hoa gia gia phun máu tươi, người sau ngã xuống ngồi xuống đất.

Chợt thấy kim quang nổ rộ trên tay Đường Liên Bích, Cương Phong Kiếm hiện ra xu thế phản kích, thần kiếm lúc trước chỉ làm phòng ngự, hiện tại vòng kiếm lộ ra, Vô Lượng Kiếm uy lực chợt kích phát, nghênh đón tiên ảnh bên ngoài tự động lao tới.

Nhưng pháp lực của Hồng Quân Đạo Tổ đều là chí cấp, hai cường công kích hoặc có thể đánh vỡ hư không, hơn phân nửa người ở ngoại giới bị hủy hoại liên tục.

Trước tình huống khẩn cấp, Đào Yêu thầm nghĩ “Đã đến lúc rồi.” Kiếm thể quay quanh thành vòng tròn, vừa vận giống như hình thái cực trên mặt đất, mà chân khí trên tứ chi đều ngưng đọng không ngừng.

Từ mười hai ngày đến nay, hắn căn cứ Tam Dịch ngộ ra một bộ công pháp, có khác với bất kỳ pháp thuật nào trước đó, thuần dùng linh niệm không chế ngoại vật, so với ý niệm ngự vật của Long Bách Linh càng huyền bí hơn.

Cổ Truyền Thiên Sơn Tiên Tông lấy tâm niệm làm pháp, vẫn còn muốn đi nghĩ lại, điều động ý niệm cảm ứng vật thể.

Biện pháp này của hắn làm cho tư tưởng chạy vội, không hề liên quan đến mục tiêu, chỉ dựa vào một cỗ linh cảm nói không rõ ràng đang vận hành.

“Đạo” là thứ thần kỳ nhất trong thiên địa, chỉ có hoảng hốt”, chân lý Huyền Đạo hóa thành hiện thực.

Phương pháp này tuy linh dị, hắn lại biết hậu quả không phải mình mong muốn, bởi vậy chậm chạp không sử dụng, trước mắt tính mạng mọi người nguy nan, vừa rồi dứt khoát buông tay thi hành.

Chỉ thấy sắc thái Khôn Cực Thạch từ kim biến thành thanh, trong kiếm ba, phong văn, tiên ảnh, Khôn đạo vận pháp dần dần bình ổn, đều trở thành hiệu quả mới trên Đào Yêu kiếm.

Hư không chấn động giảm bớt, phía dưới dần dần lộ ra hình dáng khí xoáy phản hồi ngoại giới.

Hoa gia gia hoa mắt hoa thần dao động, than thở: “Hao Nga Thần Thuật hóa cự hại cho mình sử dụng, thật sự là... khó mà tin nổi.” Cửu U Tuyết cười lạnh nói: “Nào phải là pháp thuật của Nga Mi phái, hắc mụ Vô Ưu pháp thể mở thông phản thể, làm như vậy a, hắc hắc, tương đương với tự tuyệt ở nhân thể.” Hoa gia gia nói: “Sao, tự tuyệt với nhân thể?”

Cửu U Tuyết nói: “Pháp thánh Côn Lôn Hương Nhật nói với ta về chuyện hư không kết thành nhân vì sao.

Thần Mộc cung chủ sáng lập cảnh giới này, vì tiếp dẫn tìm hiểu tiên khách của thiên đạo mà thăng cấp lên Thiên Thiên giới, cũng không phải để tiên linh Tiên giới nhập thể.

Nếu như Tiên Linh từ nay về sau rơi xuống, chắc chắn sẽ bị nhiếp trở về chỗ cũ.

Vừa rồi hắc dùng kỳ pháp Thiên Sơn nội cảnh, không cần nội đan Chân Khí vẫn hàng phục cường địch, quả thật là pháp học cao nhất Thiên Sơn Tiên Tông, bản thân lại là pháp thể không lo, tự nhiên bị nhận định là Thiên Sơn Tiên Linh rồi.

Từ đó về sau, toàn bộ Thiên Sơn nội vực sẽ sinh ra lực lượng không lồ không thể tưởng tượng nổi, cường ép hấp thu hắc cách thể thăng thiên.

Ha ha, nhiều nhất chỉ qua sáu mươi ngày, đầy một giáp, nhân gian cũng đừng mong gặp lại vị sư tôn mới Ngao Mi này.”

Hoa gia gia nửa tin nửa ngờ nói: “Pháp Thánh là tiên hiền của Côn Luân, sao biết bí mật của Thiên Sơn Tiên Tông.” Cửu U Tuyết không để ý tới hắc, cười nói với cô: “Đào sư tôn, ngươi không nghĩ tới là kết quả này chứ?”

Sắc mặt Đào Yêu Yêu trầm tĩnh, vừa gấp rút thi pháp, vừa đáp: “Nghĩ tới rồi thì sao? Không ngờ, lại như thế nào?” Cửu U Tuyết nói: “Ngươi còn trẻ không biết gì, hay là ra về trần định? Ly thể thăng thiên tương đương với vĩnh viễn bỏ rơi nhân đạo, nếu là lão giả tức tức xá nhập thánh, vậy ngược lại là một người tốt nhất có thể về nhà?

Giống như người thanh xuân còn trẻ, thú vui trong đời còn chưa hưởng đủ, lúc này từ thể không khác gì đoản mệnh chết

yêu a!” Càng nói càng kinh ngạc, mắt thấy đào non nót bình tĩnh chắc chắn, trong lòng hẳn ngược lại thấp thỏm bất an đứng lên.

Đào Yêu Yêu cười lạnh nói: “Ngươi còn mặt mũi đề lên hai chữ “nhân đạo”, truyền cho người nghiệp sư của Phong Lôi đạo pháp là ai? Là tam tổ luyện Thanh Vi đại sư? Tông chỉ bản phái dạy cho người cũng quên sạch sẽ? Ngươi chết rồi cũng không có mặt mũi đi gặp anh linh của vị tổ tiên kia!” Hẳn nhỏ hơn Cửu U Tuyết mấy trăm tuổi, nói một phen đạo khí thẳng chính, lại giống như tôn trưởng trong nhà răn dạy con cháu hậu bối, ngay cả Hoa gia gia cũng trừng mắt nhìn thẳng.

Đào Yêu Yêu nói: “Chết cũng được, mạng ngắn cũng được, đừng nói tình nghĩa huynh đệ thâm hậu, cho dù là người xa lạ gặp nguy, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, nhìn có chút hủ hê.

Vì cứu đồng loại cam nguyện xả thân, mới là chân nghĩa bảo vệ “Nhân đạo”

Cửu U Tuyết phồng lên mặt đỏ, trách mắng: “Chí từ lạm dụng, một phái ngôn từ dối trá! Không tệ, từng có lúc nào ta cũng tin từ nay về sau nói, lấy đồng loại vì tôn, lấy ngoại tộc làm tiện, kết quả làm cho tràn đầy tà khí, “Nhân đạo” này vốn là nói dối!”

Đào Yêu Yêu nói: “Tôn đồng tính phải khinh tiện dị tộc, ai nói với ngươi? Vì biểu hiện ngươi là người tôn quý cao tại thượng, muốn giẫm lên đầu kẻ yếu khoe khoang sao? Huống chi ngươi làm sao phán đoán đồng loại dị loại? Con người đều ở nhân tính, không có tính người, hai chân bước đi, một miệng nói chuyện, vẫn như cầm thú không bằng! Con chó mèo thông nhân tính có tình có nghĩa, ngược lại giống con người hơn bọn họ.

Đã có loại sĩ nhân vệ đạo như các ngươi, lạm sát vô tội vật hại sinh linh, miệng xưng nhân đạo hung ác hơn sài lang, không nhập đạo mới gọi là không có thiên lý đấy!” Hoa gia gia vỗ đầu gối cười to, cũng không để ý tới bọt máu trong miệng sặc sụa ra, luôn miệng khen ngợi: “Nói rất hay, giảng rất hay, nói rất hay, rất là thống khoái.” Chợt lại rơi lệ già tung hoành, đầm ngực khóc lóc nói: “Sớm có đạo lý này, cả nhà ta năm miệng

sao lại chết trong tay người? Sớm biết lần này đạo lý tiêu tiêu, người, sao người lại bị ta hại thảm như vậy, khổ như vậy...”

Cửu U Tuyết lý lẽ khuất phục, vẫn còn không phục, hung tợn chửi bới liên tục.

Bỗng nhiên trên đỉnh “Rắc rắc rắc” chấn động, chùm sáng hình hoa sen cuốn lên trên.

Đường Liên Bích thân tĩnh lại, mạnh mẽ thu hồi thể tiên công của cương phong kiếm.

Tám cái giá đỡ không phòng ngự hư không đã bị lưỡi kiếm đâm hồng, hư không vặn vẹo kịch liệt, bốn phương tám hướng đồng thời sinh hấp lực, hiệu ứng dị thể trước khi đóng lại đã mạnh mẽ vượt qua hiệu ứng trước đó.

May mà lúc này đường về đã mở ra, Đào Yêu Yêu kêu thảm: “Đi mau!” Vũ Trụ Phong Dẫn Thiên Long Thần Tướng dời vị trí.

Huyền môn Cửu Dương chân khí tương liên, thân vị vững chắc, động một người tác toàn trận, đều từ trung tâm khí xoáy trượt ra ngoài giới.

Đào Yêu Yêu dùng vũ trụ chống đỡ mở miệng, một cước nhắc Ngọc Ngân Đồng lên, xoay người đỡ cứu người, lại nhìn Cửu U Tuyết tay lật tàn nhẫn, ngồi phía sau rút lui, trong miệng mắng to không dứt, hiển nhiên thần chí đã không rõ rồi.

Cách xa nhau hai thước chính là hư không, bùn đất, gỗ vụn, thậm chí góc áo của hắn đều bị cuốn vào hóa diệt.

Đào Yêu Yêu hô to: “Cứu hắn!” Tay cầm vũ trụ kéo dài duy trì đường ra ổn định, không thể di chuyển thân thể không ra sức, một tiếng hét dứt quãng trông mong vào việc kinh phá mê thần thờ.

Cửu U Tuyết tựa hồ thật sự thức tỉnh, quay đầu nhìn lại, lực lượng tiêu diệt đập vào mặt, lập tức ba hồn phách sợ mất bầy vía.

Thường Ngôn nói “Nhân Chi sắp chết lời cũng thiện”, nào biết trong lòng nghĩ cũng là như thế.

Cửu U Tuyết mất mạng ngay lúc này, suy nghĩ chợt nổi lên, hành động cả đời này trong đầu nhanh chóng hiện ra, ân sư

dạy bảo theo, đồng môn khuyên bảo, mà hấn tự mình đảm nhiệm “Nhân đạo sĩ” miệng ngạo mạn, đột nhiên vô cùng chói mắt, chỉ cảm thấy bình sinh theo đuổi sai lầm, giữa run rẩy lưng chảy mồ hôi lạnh.

Hắn đang xuất thần tại nơi đó, khoảng cách giữa hư không đã cách thân hơn một thước.

Đường Liên Lăng Thần Kiếm chống đỡ hư không, không thể buông tay ra cứu giúp, khóe mắt thoáng nhìn qua như sao băng, nghiêm nhiên là thần sắc đưa quan tài xuống đất.

Mắt thấy Cửu U Tuyết muốn cuốn vào, bỗng nhiên Hoa gia gia nhào vào trong, cánh tay phải đẩy ra lồi ra, lúc dùng sức thì cổ tay trái vung ra sau, càn quét chặt lấy lực đạo hư không, hậu kinh còn kéo mạnh hai người về phía sau.

Hoa gia gia bắt đầu độc ác, quay đầu lại mở ra miệng rộng cắn đứt cánh tay trái, ôm lấy Cửu U Tuyết liều mạng lăn đến bên cửa ra.

Đào Yêu Yêu nhìn trúng sau lưng hắn, yếu điệu mang theo hai người trốn vào phía dưới.

Đường Liên Bích hạ xuống sau cùng, thần kiếm từ từ thu hồi, khí xoáy trong ngoài hình thành thế cân bằng.

Trình độ của Hồng Quân Tự Thiên Viện biến mất, hư không kết thành nội hạch treo trên đỉnh đầu.

Cửu U Tuyết thân từ sinh đến tử, từ chết đến sống một vòng điên cuồng, hoảng hốt như đang trong mộng, lẩm bẩm nói: “Yêu quái cứu ta, một yêu quái đã cứu mạng ta, súc sinh sẽ cứu mạng, vì sao?”

Hoa gia gia nằm ở gần, sầm sầm cười nói: “Bởi vì ta là lão súc sinh nghe hiểu nhân đạo, a, hướng nghe đạo chiều tà có thể chết, nhưng Tiêu Tiêu... Đã quá muộn rồi.”

Lúc này mọi người đi xuống đỉnh Thiên Đạo Tháp, đệ tử Ngao Bính sớm đã xúm lại, nhao nhao hỏi thăm Trường Sinh Thiên có phải đã bình định hay không, phu nhân Bách Lý Văn Hồ cứu không được cứu trở về.

Lan Thế Hải nói: “Còn chưa tiến vào Trường Sinh Thiên, cần Thương Long ấn bí nhãn mới mở đường.” Hỏi lại chuyện này

tình hình cụ thể, Hoàng U liên tục nói: “Nguy hiểm, thiếu chút khó giữ được cái mạng nhỏ.” Nhìn trộm Lý Phượng Kỳ, Đào Yêu, Đường Liên Bích thần sắc đều ngưng trọng, đoán chắc tình thế nghiêm trọng, lẽ lười thì không nói nhiều nữa.

Lập tức mọi người phân phó bắt tù binh, mặc cho Ngọc Ngân Đồng la hét lung tung “Ta chưa hoàn thành nhiệm vụ trông coi, không công lao cũng có khổ lao, sư tôn lẽ ra phải thu ta về tông”, vẫn nhốt hắt vào hầm sâu.

Cửu U Tuyệt bị giam cầm ở hậu điện phản chiếu tinh xá, gần sát chỗ Họa Tiên Cầm Tiên Sinh ở.

Hoa gia gia mang theo yêu khí, cách Cửu Dương gần đến khí mạch có hạn, cho nên dẫn tới nhà lá ngoài chùa dưỡng thương.

Hai tên đệ tử dùng cẳng đỡ hắt, lúc đi qua bên người con mẹ nó, Đào Yêu Yêu đỡ tay nói: “Người đã cứu người của Nga lang phái, thù hận với Nga Nghiêu phái liền xóa bỏ đi hết.

Tình hình rõ ràng của Thuật Viên Chân, chờ khi nào người có thể chịu đựng tốt hơn nữa, ta sẽ lại đến cầu giáo.

Có một chuyện khác muốn nhờ, mong rằng đồng ý.”

Hoa gia gia nói: “Lão súc tội không thể tha, chỉ mong có thể đến trước Tiêu Tiêu mộ chuộc tội.

Nhưng sư tôn đào có sai khiến, tuyệt không dám chối từ.”

Đào Yêu Yêu cúi người, nói nhỏ: “Cửu U Tuyệt nói ta sắp sửa “ly thể thăng thiên”, lúc đó chỉ có người nghe thấy, ngàn vạn không được nói với người khác, để tránh đảo loạn kế diệt ma của Xi phái.” Hoa gia gia trừng tròn mắt, nói: “Hắt... Hắt... Hắt nói thật sao? Đào sư tôn chỉ có thể ở kiếp sáu mươi... Hảo hảo, ta tuyệt đối không tiết lộ với bất kỳ ai.”

Đào Yêu Yêu gật gật đầu, ngẩng mặt lên nhìn về phía chân trời, nghĩ thầm: “Chỉ có thể diệt trừ Yêu Hoàng ở thế sáu mươi ngày, truyền đi tông phái, báo đáp ơn dưỡng dục của mẹ mình, đền cho Linh Nhi, thâm tình của Tiểu Tuyệt, sáu mươi ngày là quá ngắn đi.”

Bí ẩn thứ mười bốn câu trả lời là Đông Hải bí ẩn thông Tây Thiên tứ

Nghĩ đến thời gian cấp bách, lúc này triệu Cửu Dương thủ thương đồ mật thương, nói với mọi người: “Lần này đi tới đi lui hơn mười ngày, không chỉ không thể tiến vào Chú Đầu Phong, Nga Khuyết phái còn suýt nữa bị hãm vào hư không, gặp đối thủ còn khó chơi hơn so với xông vào Tề Thiên Cung, đoán chừng chiến cuộc về sau càng thêm gian nan, ta đoán chọn người kế nhiệm sư tôn trước mới thỏa đáng.” Mọi người hai mặt nhìn nhau, thầm cảm thấy lời này rất có ý giao phó hậu sự.

Đào Yêu Yêu nói: “Trước mắt chạy đến Đông Hải cướp lấy Thương Long ấn, theo chiến cuộc xâm nhập sâu vào, Ma đạo càng mạnh, địch quân tất nhiên ta sẽ coi ta là mục tiêu công sát hàng đầu.

Nếu để cho bọn họ đắc thủ, bên phía chúng ta phải có người lập tức tiếp nhận sư tôn, thống lĩnh Huyền môn và các phái chính đạo, không chế diệt ma đại cục.”

Âu Dương Cô Bình nói: “Đây không phải lời người nói, trước khi khai chiến còn muốn ngộ hại, chẳng lẽ là sợ khó khiếp trận sao?” Giọng điệu không mấy cung kính, nhưng mọi người đều biết xưa nay nàng lạnh lẽo, nội tâm thực sự là một mảnh nhiệt tình, lập tức không để trong lòng.

Hoàng U nói: “Không phải là Đông Hải Ngự Thiên Long sao, Bách Lý Văn Hồ xuất sơn hàng ma, nói không chừng đã sớm bình định, Long Ấn Phượng Ấn kia muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.” Xem đào nhân lắc đầu, lại nói: “Thôi thì ta đi Đông Nam vọng phong, Ngự Thiên Long nếu quả thật khí thế lớn lao.”, Chúng ta an bài thêm một lần nữa cũng không muộn.” Dứt lời lập tức khởi động, độn giáp pháp thuật vạn dặm di hình dời, ngay cả cửa phòng cũng không đẩy ra, thời gian một chén trà nhỏ lập tức trở về, bẩm báo: “Tình thế bên kia đích xác cổ quái, Ngự Thú Môn cùng Đông Anh bí nhẫn không

thấy bóng dáng, ngược lại là một đám phàm binh phàm tướng đánh cho náo nhiệt.

Tục truyền trong triều đình Lâm Sùng Bạc đại nhân tiến cử, Võ Nghị Hầu Mạnh đốc quân thống lĩnh quân sự Tĩnh quét Giang Nam, huynh đệ Mai Sơn liên lạc mấy tỉnh anh hào biên thành nghĩa dũng, hiệp trợ quan binh lần lượt công phá tổ của Uy Khẩu.

Đại khái cục diện lục thượng như thế...

Trên mặt biển vẫn tĩnh là bình tĩnh, chỉ là trong nước ngày đêm tỏa ra dị quang, thuyền gia ngư dân ven bờ không dám ra biển, đều nói đông dương ác quỷ tác quái, ít ngày nữa sẽ gây ra họa lớn khắp nơi.” Lan Thế Hải nói: “Không thấy Bách Lý Văn Hồ sao?” Hoàng U nói: “Không thấy, một chút dấu vết dấu pháp tiên ma cũng không có.”

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Đây chính là chỗ tinh tế của văn hồ, thi thố lui địch không quá nhiều thế gian, đại quân của Bình Khẩu liên tục báo hiệu, chắc chắn là kết quả hấn âm thầm giúp đỡ.

Ánh sáng tỏa ra trong biển hấn là căn cứ theo Thánh Thủy cung, dùng Thương Long ấn tập hợp pháp lực của các tiên nhân Bồng Lai, chuẩn bị nghênh chiến Bách Lý Văn Hồ và Ngự Thú môn trong biển.” giảng giải sơ lược công dụng của Thương Long Ấn thêm một chút.

Lan Thế Hải nói: “Bí phụ hiểm chống đỡ, người dựa vào chính là Thương Long Ấn, nghĩ hoàn hảo không tổn hao gì đoạt tới, nói thì dễ.” Tiếp đó thở dài: “Một trận chiến đáy biển tất trước không có kịch liệt, sự tôn cân nhắc không phải không có đạo lý.” Mọi người trong lòng có cảm giác, suy nghĩ ai là người kế vị”, đồng loạt nhìn qua Lý Phượng Kỳ.

Lý Phượng Kỳ tay phải sờ bên hông, trước kia mỗi lần gặp chuyện phiền toái, tự nhiên mà cũng muốn uống mấy ngụm, lại quên năm trước đã kiêng rượu, xoay tay sờ không, đang đợi cười khò, lòng bàn tay lại nhiều thêm một vật, vừa nhìn chính là cái hồ lô rượu vớt bỏ kia.

Cô Bình ở bên cạnh lặng lẽ đưa lên, thấp giọng nói: “Người không bằng xưa, vật không bằng mới, chỉ hy vọng người

không phải tục này, mới mẻ không nên bỏ qua.” Lý Phụng Kỳ cười, thầm nghĩ: “Nàng hiểu tâm sự của ta.” Lại nghĩ “Ồ trên đời làm người nhất định có sung sướng bi khổ, giống như rượu này vậy.”, Đã có thể tiêu sầu lại có thể gây thương tích, nhưng luôn không ném đi được.” Cầm lên chậm rãi uống, trầm giọng nói: “Sư tôn cứ việc yên tâm, nếu như người có chuyện gì không hay xảy ra, Ngao Thiên phái ta tới tiếp nhận, tiểu Tuyết Bách Linh và Lệnh đường Hình phu nhân, đều sẽ giúp người chiếu cố chu toàn.”

Đào Yêu Yêu thầm nói: “Người biết ta là đại ca, hẳn nhìn ra lo lắng trong lòng ta.” Chuyện lớn đã định, nỗi lòng hơi thả lỏng, dặn dò chúng thủ đồ mỗi người xử lý việc quan trọng trong môn, ngày sau sáng sớm xuất phát Đông chinh.

Lập tức đi về phía tra xét Cửu U Tuyết, ý muốn hỏi thăm các nguyên nhân cụ thể thắng thiên lý thể của Vô Ưu pháp thể.

Chưa bước vào cửa, đã nghe tiếng vang đinh đương trong tinh xá, Cửu U Tuyết ở trong phòng lâm bẩm: “Thiên đạo, nhân đạo, nhân đạo, thiên đạo, địa đạo...” Cách cửa sổ nhìn qua, chỉ thấy hắc ngòi chòm hồm trên mặt đất, lấy đầu ngón tay vẽ bên cạnh lâm bẩm, hai chân đều đeo xiềng xích tinh cương vừa thô vừa to.

Đào Yêu Yêu nhú mày, hỏi đệ tử thủ vệ: “Ai bảo khóa hắc lại?”

Thủ vệ kia một người là đệ tử Thần nông, một người là Kiếm Tiên môn Lục Anh Hậu, khom người đáp: “Là chính hắc muốn khóa, người bên cạnh đều không khuyên được.” Vừa nói đến đây, Cửu U Tuyết bỗng nhiên há to miệng nói: “Tru Ác nhân tức là thiện niệm, vậy giết người cũng là bảo vệ nhân đạo? Vậy làm sao phân ai thiện ai ác, vạn nhất giết sai thì giết người bây giờ?, Giết ác nhân, giết làm người, a! Ta phải giết người a...” Tiếng nói mê loạn, xen lẫn tiếng dã thú rít gào, bỗng nhiên “Phành phành” nện ngực, giống như buồn bực tích lũy muốn đánh nát trong lòng ngực.

Đào Yêu Yêu lấy làm kinh hãi, ngưng mắt nhìn kỹ, phù chú vẽ trên mặt đất lập loè, dẫn tới dây thép lượn lờ điện mang, lực giam cầm bỗng nhiên tăng mạnh mấy lần, cho dù trăm vạn yêu ma hợp lực cũng khó tránh thoát.

Cấm pháp loại này chuyên môn nhằm vào tà khí, nhất định là Cửu U Tuyệt khắc chế tà niệm giết người của mình mà thiết lập.

Đào Yêu Yêu thầm than “Viêm Lôi Đại Thiên Tàng một đời giam cầm vô số yêu quái, cuối cùng lôi điện cấm hành pháp khóa lại chính mình.

Hắc, cũng là một biện pháp bất đắc dĩ, chỉ mong bản phái liệt tổ liệt tông quyên rũ, để hắc sớm ngày loại bỏ mê chướng.”

Cửu U Tuyệt đỏ mắt rống nửa ngày, sắc mặt dần dần khôi phục bình thường, cúi đầu tiếp tục hóa phù thi pháp, vừa cân nhắc chân lý của nhân đạo, vừa chờ đợi cuồng tính lần sau phát tác.

Chỉ thấy thần thái hắc như si như ngốc, ngoài thân thể giới giống như đều quên đi.

Đào Yêu suy nghĩ “Nhìn thấy cảnh này không hỏi ra được cái gì.

Hắc nửa tỉnh nửa mê, cũng sẽ không thô lộ nguy cơ của ta ngay lập tức.

Đáp ý hợp với bản tâm giải, để cho hắc yên tĩnh suy tư đi.”

Lại nghĩ đến việc “Tuân sư thụ nghiệp chịu khổ phát si, Đường Liên Bích vậy mà không tới thăm, tâm địa người này quả thật còn cứng hơn sắt đá.” mỉm cười, quay người đi điều tra tình huống các môn chuẩn bị chiến đấu.

Nào ngờ Đường Liên Bích đang đứng cách đó không xa, mái hiên âm u che lại thân hình, không thấy rõ sắc mặt ra sao.

Thật lâu sau, ánh trăng lạnh lẽo thông thả chéch đi, mới dần dần chiếu lên gương mặt trầm tĩnh điềm đạm kia.

Trong phòng lặng yên không nhúc nhích, Cửu U Tuyệt khổ sở suy nghĩ quá nhiều, lúc này đã chán nản chìm vào giấc ngủ, hai gã đệ tử trông cửa cũng đều tự về giường ngủ.

Trong một mảnh tịch mịch, ngẫu nhiên Thương viên trên núi hót vang.

Chợt, không khí thanh lãnh dịch chuyển ra bóng ma, nhẹ nhàng đến gần trước cửa.

Cửu U Tuyệt Pháp cao giác nhạy, cái gọi là giấc ngủ chẳng qua chỉ là hai tia du khí trong mũi, đột nhiên bùng tỉnh nói: “Ai? Là ai tới đây?” Chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, sương gió xuyên thẳng qua vách tường, chính là Phong Lô Chân Pháp mà mình truyền thụ.

Đầu óc hắn còn chưa sáng tỏ, hàm hồ hỏi: “A, bên ngoài người là Bích, hay là thần tú?”

Nguyệt Chiêu Tây Đình, người đứng bên cạnh Tuyên Cơ, trên cửa sổ giấy hiện ra hình dáng tuấn lãng cao ngất, một giọng nói bình tĩnh truyền đến: “Thần Tú ở trong tỉnh thất hậu điện, cách người ba mươi bước.”

Cửu U Tuyệt nói: “Liên Bích, ta bảo hai người các người lấy Minh Sương, sao lại một mình trở về? Thần Tú hắn thế nào rồi?” Đường Liên Bích nói: “Ngủ không nổi, hình dạng giống như hoạt thi.” Cửu U Tuyệt giật mình, lại nhớ lại đoạn đoạn sau, lẩm bẩm nói: “Bởi vì hắn mới bị hại đến kết cục như vậy.

Hắn nói cho ta biết, người gian ngược ấu nữ bại hoại môn phong, bị thập trưởng lão Côn Luân bắt, vả lại ản giấu Minh Sương ý đồ thôn tính, thật ra là ức hiếp sư phụ tội phản đạo không thể tha, hắn muốn đích thân phản bội Côn Luân Tiên Cảnh diệt trừ phản đồ.

Ta tức giận các người không lấy được Minh Sương, khiến cho ta không tu thành Bát Hoang Lô Viêm Lưu, một lòng tàn nhẫn mặc cho hai huynh đệ người rơi vào Côn Luân, kết quả một người ngậm oan chịu khuất, một người nhốt vào Vũ Sơn lao, biến thành hoạt cương thi có mạng không hồn...”

Nguyên lai Minh Sương kia do địa tuyến Côn Luân ngưng tụ thành, là bảo vật tu luyện Bát Hoang Lô Viêm Lưu mấu chốt nhất lại khó thu hoạch nhất.

Cửu U Tuyệt khát ước đạo pháp tuyệt học của bản môn, vất óc tìm hiểu ra pháp lý, mang theo quý thai thử độc kiểm tra hung thủ, trước tiên truyền cho hai đệ tử, xem bọn họ không có việc gì tự mình mới luyện.

Cuối cùng chỉ thiếu Minh Sương trợ thành Lô Viêm, phái nhị đồ trộm lấy được, lại không thể rơi vào tay nhà mình.

Trong cơn ảo não suy đoán hai đồ đệ này giấu diếm tư tưởng, cố ý giấu diếm, hận không thể tự tay giết, nào còn quản bọn họ chịu oan cũng khó.

Những ân tình này ân giấu sâu tận đáy lòng, chưa bao giờ nói với người khác, trước mắt hồi hận chuyện cũ, tinh thần suy tư xa xăm, nhin không được bắt đầu lải nhải liên miên: “Sư phụ thật có lỗi với các người, sư phụ hại các người rồi.

Biết rõ vạn phần gian nguy, còn sai các người trộm Minh Sương, quả thật là coi các người là người tốt chịu chết, sau khi dò ra con đường Hư Thực Môn của Côn Luân, ta lại đích thân đi lấy nó.

Nào biết các người lại lấy được... Sư phụ không có lương tâm, lương tâm của sư phụ cho chó ăn, biết Pháp Thánh làm hoạt động vô sỉ, vì hắn là chính đạo, hơn nữa căm tức hai huynh đệ người, lại giúp Pháp Thánh đem những tội danh thô lỗ kia ngồi yên, hại các người thân chịu vô số nhục... Đặc biệt là người, liên bích, người phạm vào sai lầm gì? Giải cứu nhóc tỷ yếu không sợ cường phách, đường đường là anh hùng hành vi, lại bị sư huynh sau lưng ám hại...”

Ngoài cửa im ắng hoàn toàn không có tiếng động, Cửu U Tuyết hoắc mắt ngẩng đầu lên nói: “Liên Bích, người đi sao, người không chịu tha thứ cho sư phụ, người đi đâu vậy?”

Đường Liên Bích nói: “Ta đã hứa với người khác, phải diệt trừ hết yêu ma của Trường Sinh Thiên.

Hiện tại trước tiên đi Đông Hải lấy Thương Long ấn, trở về lại mở ra cửa vào Chú Lô phong.” Ngữ khí bình thản, năm xưa oán khuất nửa câu cũng không đề cập tới chuyện này.

Cửu U Tuyết “A” một tiếng, lại quên đoạn nói trước, cúi người vạch trần bụi đất trên mặt đất, trong miệng lẩm bẩm: “Người nói, Thiên Đạo, địa đạo...” xích sắt đỉnh đương, ở trong đêm tối quanh quẩn quanh quẩn quanh quẩn.

Nguyệt Chiếu Tây nghiêng, qua không biết bao lần thay đổi, Đường Liên Bích nhẹ giọng nói: “Ta đi đây, sư phụ.” Thân ảnh trên cửa sổ biến mất, phiêu dật như lúc đến đúng lúc.

Vừa đi qua đình viện, dưới chân tường kia xuất hiện một bóng người, tiến lên gọi: “Đường sư huynh...” “Chính là nữ đồ đệ

của Ngự Thú môn Lan Thế Phương.

Ý của nàng là Đường Liên Bích lâu ngày, giấu ở trong lòng nói không ra khỏi miệng, may mà tối nay tìm được hành tung của hắn, thừa dịp bốn phía không có người, liền cả gan thổ lộ tâm sự trước mặt.

Đường Liên Bích dừng bước, cũng không quay đầu lại nhìn nàng, dáng người đang ngưng tụ tựa hồ hỏi “Có chuyện gì?” Thế Phương lắp bắp nói: “Cái này, cũng không có đại sự gì, nhiều hơn năm nay muốn gia nhập Ngự Thú Môn, chúng ta thương lượng ai sẽ dẫn hắn đi... Không có kết quả thương lượng... Ngoài ra, còn có chuyện...” Giảo rằng dũng khí, thấp giọng nói: “Ta, ta nghĩ người... A, không, ta muốn nói với người...”

Đường Liên Bích chợt nói: “Hứa Đại An của Ngự Thú Môn rất tốt với người sao?” Thế Phương mừng rỡ nói: “Đương nhiên! Chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cùng nhau chui vào rừng bò, cùng một chỗ bắt dã thú trừ yêu quái, trong nước đi vào lửa, đó là giao tình giữa hai sườn chọc dao đó!” Chợt nghe ý người trong lòng chủ động hỏi, quả thật là đại đột phá trước đó chưa từng gặp, nhất thời vui mừng hơn hờ phóng khoáng.

Thường Ngôn nói ” Đàm tình nói ái”, nàng mặc dù không rõ cho lắm, cũng mơ hồ cảm giác ” ái” bắt đầu từ “ới”, lập tức vỗ răng vận miệng, thao thao bất tuyệt chỉ nói tiếp.

Nào ngờ Đường Liên Bích chỉ là tiếng “Ừm”, một chữ kết thúc chủ đề, cũng không quay đầu lại đi xa.

Bỏ lại thế phương không kinh ngạc, đứng ngây người tại chỗ một lúc lâu, vừa mới nhớ lại, hắn suy nghĩ “Vì sao lại nhắc tới Hứa sư huynh với ta, còn hỏi chúng ta có phải tốt hơn hay không., Quá nửa là hắn hiểu lầm ta cùng Hứa sư huynh có quan hệ đặc thù gì.” Trong lòng khẩn trương, muốn đuổi kịp Đường Liên Bích giải thích, bỗng dưng nhớ lại đủ loại ân cần ngày thường Hứa Đại An, đợi chính mình quả thật không tầm thường, âm thầm giật mình nói “Hứa Đại An hắn... Chẳng lẽ hắn thích ta?” cảm thấy giống như hai hảo huynh đệ quen biết nhiều năm trước kia.” Một biểu thị là “Chúng ta không còn là huynh đệ nữa, làm vợ chồng đi.” Vạn phần quái dị đột ngột, còn mang theo nỗi buồn khó tả, trên lưng nàng nổi lên một

trận da gà, thầm nghĩ “Dáng dấp Hứa sư huynh xấu xí như vậy, nếu như yêu nhau thành thân với hắn... Người dạy sao còn sống được đây...

Nhưng Đường sư huynh nhắc tới hắn, hình như cũng không phải hiểu lầm, cũng không để ý, cũng có khuyên ta đáp ứng ý của sư huynh... Để ta phối hợp xấu xí như vậy, suy nghĩ của hắn thật là kỳ quái... Nhưng, dù sao nghĩ đến ta, dù sao cũng tốt hơn là hoàn toàn không để người như ta trong lòng.” Nhất thời thương tâm, nhất thời cảm khái, quanh quẩn lui tới không biết làm sao.

Lần thứ mười lăm Thanh Thanh cao khó thoát khỏi Trọc Trần khổ một điểm.

Sáng sớm hôm sau, Đào Yêu Yêu vừa mới điều tra xong tình huống Cửu Dương chuẩn bị chiến đấu, liền rời đám đệ tử đi về phía hậu viện.

Trước mặt đụng vào ống tay áo đỏ, cười híp mắt nói: “Huyền Môn đại sư tôn vì diệt ma đại sư mất ăn mất ngủ, làm việc cả ngày lẫn đêm, lão nương lão nương không để ý tới.” Kỳ thống mất mặt, vội vàng tiến vào bái Tuyền Hoàn.

Đi ra lại bị ống tay áo đỏ ngăn lại, cười nói: “Mẫu thân khí phách an khang, hai vị giai nhân lại như thế nào, nên đi xem các nàng một chút chứ?” Từ phía sau lấy ra một tấm thiệp mời, đưa tới trước mặt nói: “Linh cô nương đặc biệt đưa một tấm thiệp xuống đất, hẹn người đến sau núi thưởng hoa.”

Đào Yêu Yêu đang buồn bực, sau khi trở về sao không thấy hai nàng lộ diện? Tiếp nhận thiệp mời nói: “Ồ gần như vậy còn hẹn ta? Nào có mấy lễ tiết khách sáo như vậy.” Đến trước mắt nhìn, là Tiết Đào tiên do Bách Hoa Đàm của Trương Nhất Cẩm Thành sản xuất, chưa mở ra đã ngửi được một mùi hương ngọt ngào, xuyên vào mũi đến tận xương tủy., Tương tự như cô gái áp má lúng túng, cười nói: “Linh Nhi lại giở trò.” Trên tế quan tiên vẽ hai chi hoa cỏ, một là hoa mai, hai là hoa lan, ám dụ “Mai Lan Tề Phương” ý đồng thị, mở ra xem bên trong viết:

Nhị muội Linh Tuyết kính dâng đôi mắt xanh của lang đào: vụng trộm nghe tin thần nhân cư xử, tứ hải chưa chắc đã kiêu diễm, Nghê Phong y mã, bàn ghế nhìn trộm đến, là vì hiền Hi trước đây Mộ Động Thiên, duy chỉ lấy thơ khúc ký thác tình cảm.

Nay chí tiên tôn, thân ở tại Côn Viên, tiêu dao chi nhạc ẩn tàng có thể đạt được, nhưng vẫn vì chúng sinh ưu phiền quên mình, thành tâm không bỏ qua quân tử cao đức thiên hạ sau này.

Như muội thế hệ coi thường, không đủ cùng luận đạo đức, nhưng lo lắng tâm lao lực quá, cũng mong nhỏ giọng an ủi.

Tìm được vùng đất an lành phía sau núi, Đỗ Hành Phương bề nghề, không cảm tạ được, giữa suối đá, sương khói trong trẻo, xưa cũ vì tiên đạo vượt dây cung đời tình cảnh, nay có thể làm tri kỷ nâng chén Vong Ưu Chi Hương.

Niệm Bỉ Linh Quân tiến lên chinh, bạo ý ít lưu lại.

Tư Nguyệt Anh ngồi nói, lịch sự tao nhã, cho nên mời Thanh Phong đi theo, lấy việc thành Côn Bằng là biết rồi.

Muội yêu linh kính tự.

Chữ viết xinh đẹp, đang xuất phát từ Long Bách Linh Chi Thủ, mà từ trong tảo tiền chân chất chứa tình cảm sẵn sóc ôn tồn, làm cho Đào Yêu Yêu vừa cảm động vừa hưng phấn, trong lòng ngửa ngáy, nhìn thấy hai chữ “Muội Linh” đặc biệt đáng yêu, liền muốn nâng lên miệng hôn vài cái, cười than thở: “Linh Nhi này, danh đường thật là nhiều đấy!” Chữ Toại Mệnh dẫn đường, chuyển tới khe núi phía sau chùa, Bách Linh, Tiểu Tuyết quả nhiên đã chờ ở nơi đó.

Trên mặt đất trải ra Mẫu Đơn cầm tú ngời, lò, mấy, đàn cùng chuẩn bị, mọi thứ tinh xảo khéo léo.

Lại nhìn hai nữ tử quần áo trang điểm giả, nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra.

Chỉ thấy Long Bách Linh mặc váy tơ lụa màu Phi Lâu, eo buộc đai gấm, trên người mặc tơ lụa chất lượng lau ngực, bên ngoài khoác lụa mỏng vàng nhạt, một vết tuyết ngấn ẩn hiện u cốc, khiến cho người hồn tiêu phách say mê.

Dung mạo của nàng vốn cực đẹp, dung nhan cũng có thể xấu hổ hoa mai, lúc này lại nhàn nhạt làm phấn son, thanh thuần chưa từng thay đổi lại thêm diễm lệ, càng giống như Cửu Thiên Thần Phi cười hạ thấp vênh váo.

Tiểu Tuyết ở bên cạnh mặc váy dài, lụa màu, búi tóc hai vòng, trong mi tâm có một ít son phấn, cũng tương tự Tiên Nga Tuyền Đình của Nguyệt Cung ở phía trước.

Đào Yêu Yêu sau nửa ngày không hoàn hồn, lắp bắp nói: “Cái này... Các người làm gì vậy?”

Bách Linh tiến lên, cười nói: “Ở tại nơi của thần tiên, tự nhiên là học cách ăn mặc của thần tiên rồi.

Tướng công bận rộn mấy ngày liền, cũng nên nghỉ ngơi một chút thời gian của Thần Tiên.” Tiểu Tuyết gật đầu nói: “Ừm!” Nàng mặc bộ váy mỹ lệ này rất không quen, nhưng tâm ý an ủi tình lang kiên cường, có không khỏe hơn nữa cũng phải nhin, trong nụ cười lúng túng, có một loại phong thái ngây thơ chất phác.

Lập tức ba người ngồi vào chỗ gần đó, Hồng Tụ tự trà đưa bát nhỏ.

Đào Yêu Yêu ngửi thấy hương hoa nồng đậm, hương trà thơm ngát, cười nói: “Hơi nghi ngờ không đủ, vật trong chén này nếu là rượu ngon thì tốt hơn, rượu ngon giải nhân, mới là chí lạc của cuộc đời.”

Bách Linh nói: “Trà khí tươi mát mới có thể thông thần truyền ý, mùi rượu trầm mê trong ảo ảnh, đành phải dạy người ta tìm hoan tác nhạc.

Hôm nay phẩm trật đàm là được rồi, nếu muốn uống rượu sao... Chờ sau này đi.” Nói xong nở nụ cười xinh đẹp.

Ngụ ý rõ ràng, tuy là tình thâm ý chí, rốt cuộc chưa thành hôn, giữa nam nữ không thể hồ đồ bậy bạ.

Đào Yêu Yêu là Vương giả khôi thủ trong Phong Nguyệt Trường, ngày trước cùng Nhị Thập Tứ Hoa Tiên say sinh mộng tử, thanh sắc tú, loại nào chưa từng chơi đùa? Giờ phút này Nhị Thập Tứ Hoa Tiên bên cạnh, ý mát mẻ mà chưa thần mê, phong lưu lại không đến mức thâm tà, lại là tình cảm bình sinh chưa bao giờ lĩnh hội qua?

Trong lòng mừng rỡ, chợt thấy da thịt dâm đãng ngứa ngáy, thật sự là buồn cười đáng xem. Hai mươi tư hoa tiên so sánh với Linh Nhi, Tiểu Tuyết, có thể nói là một trời một vực.

Hồng Tụ nghĩ ra tâm tư của hắn, ghé sát bên tai nói: “Phàm điệu, tình cảm, dung mạo xinh đẹp hơn mà nói, nữ hài tử có tình cảm này càng là vạn phần khó có được! Thật khó có được!” Ngón tay cái vẫy một cái.

Đào Yêu Yêu Yêu cười “Ừm” mắt cười, gà con mổ thóc gật đầu không ngừng nghỉ, giống như gà con mổ thóc.

Lập tức Hồng Tụ nâng bình châm trà, Bách Linh lấy tay khăn lau đi nước đọng, Tiểu Tuyết nâng lên trước mặt.

tai nghe khuyên loảng xoảng Lang Lang, mũi ngửi u hương quanh quần, trong chén kia cho dù là nước trắng cũng có thể cam lòng như Côn Bằng.

Đào Yêu Yêu tiếp nhận ngụm rượu cạn, khí mát lạnh thấm vào tận phổi, tất cả phiền não trong nhân thể dường như đều tản đi sạch sẽ.

Giờ này khắc này, chuyện lớn diệt ma hưng giáo cứu thế thành nhân cũng đã vứt bỏ, trong mắt hắn chỉ có duy nhất mỹ thái của hai thiếu nữ, trong đầu chỉ còn bốn chữ “ý vị tứ lệ” bay tới bay lui bốn chữ:

Tiểu Tuyết bị hắn nhìn mà ngượng ngùng, cười nói: “Đừng chỉ nhìn chúng ta đâu, người nhìn bên kia, bên kia mới gọi là đẹp đấy!”

Đào Yêu Yêu nhìn theo ngón tay nàng, mới phát hiện nơi uống trà ở giữa sườn núi, giống như mở ra quan cảnh đài giữa núi đá.

Phía trước không trung xa xăm, biển mây mênh mông, rất có ý cảnh lãng vân phi thăng.

Chuyển mắt nhìn xuống phía dưới, trong sơn cốc kia mọc đầy cây hoa, đào, Lý, cúc, mai, tây, chuối tây, hoa cỏ bốn mùa theo thể núi phân bố, càng hiếm thấy chính là bên trái lục ý liên miên, lại trồng mấy chục vạn cây gậy trúc, gió thổi mạnh âm âm, tựa như biển xanh nhộn nhạo lên gợn sóng.

Ở đằng sau biển trúc kia có một cái hồ nước, thuyền đánh cá trong hồ qua lại, giương lưới di chuyển, nhất phái Tô Hàng Thiên đường, quang cảnh một phái Tô Hàng Thiên đường.

Theo như thủy thiên khó tách ra, những đội thuyền kia phảng phất như bay thẳng vào chỗ sâu trên chín tầng trời.

Tiểu Tuyết nói: “Là đặc biệt mời Mộc nhân ngư dân do Thiên Cơ sư huynh đặt, đến Côn Lôn Dao Trì kiếm chút tôm cá, buổi tối chúng ta có thể nhắm nháp rồi.”

Bách Linh giơ tay vạch ngang một cái, cười nói: “Người xem, sơn quang thủy thủy sắc đều là của chúng ta, đời tông phái đại sự xong, ngày ngày đến đây du ngoạn tán gẫu, cuộc sống của thần tiên không phải là như vậy sao?” Đào Yêu Thiên dõi mắt nhìn thật lâu, thâm cảm thấy vẻ đẹp của thiên địa thu hết vào đáy mắt, người ở trong đó dung hợp vô gian, ưu sầu lo âu của trần thế không bao giờ phải nhớ thương nữa, thở dài nói: “Ta không muốn làm niềm vui cũng đến vậy.”

Tiểu Tuyết lập tức tiếp lời: “A, đây là lời nói của 《Luận Ngữ》, không có ý kiến gì về lạc thú, người hình như là dùng sai rồi, hẳn là nhạc lạc, không phải lạc thú vui vẻ.” Ngồi thanh nhả nói chuyện nàng thật sự không làm, chỉ vì thân ở cảnh đẹp lòng thư sướng, mới có thể an ổn ngồi đến giờ phút này.”

Chợt nghe Đào Yêu Yêu nói mất tích, đúng là nàng học qua, sau khi đại hỉ lập tức tiếp nhận hiếu hững.

Lông mày Bách Linh cau lại, thấp giọng nói: “Tuyết muội, người đến đây, ta nói với người hai câu.” Kéo nàng sang một bên, dặn dò.

Hồng Tụ nói: “Ai, chủ nhân à, không phải ta sau lưng lắm mồm, hai vị mỹ nhân như người cũng không phải là đèn cạn dầu đâu.

Cũng vì chuyện đọc sách này, mỗi ngày cãi nhau, không một khắc giảm bớt đi chút nào.

Nhìn các nàng hiện tại hòa nhã vui vẻ, đồng tâm dắt tay hầu hạ lang quân, đây đều là giả vờ! Hôm qua Linh cô nương đối với Tiểu Tuyết giảng “Tướng công vì trừ ma chạy vội ngoài trời, thật không vất vả cực khổ.”

Bọn ta đang cãi nhau trước mặt hắn, chỉ có thể tăng thêm phiền muộn của hắn, có muốn hòa thuận hay không, người tự xem mà làm đi.

“Như vậy, hai người mới giả bộ thân mật, đặt trà sẽ khiến người vui vẻ.

Hiện tại Linh cô nương khẳng định đang trách cứ Tiểu Tuyết cô nương, không cho nàng nói lung tung, miễn cho chọc người truy vấn, chọc phá chuyện đọc sách cãi nhau gần đây...”

Nói xong, không có phản ứng, Hồng Tụ thầm nghĩ: “Lượng lượng thật lớn! Hai lão bà nội đấu cũng không sâu, sư tôn làm việc lâu lên rồi?” Tới bên tai nói: “Ngươi còn không khuyên bảo, hai nàng lại muốn cãi cộ...” “Đang đợi thêm dầu vào lửa, lại thấy hai mắt mẹ con nhà quê rử xuống, môi mỉm cười, tựa như Bồ Tát đất ngồi trong miếu, đây hẳn nói: “Này, có nghe thấy không?” Hẳn bất giác, hô hấp, ông tay áo đỏ cảm thấy tình thế không ổn.

Bách Linh tuyết nhỏ nghe tiếng tới gần, liên tục kêu gọi đập đập, lại như trúng phải hồn phách, từ đầu đến cuối không đáp được nửa câu gì.

Chúng nữ đều luống cuống, tranh thủ thời gian đỡ hẳn về Hồng Quân tự, mời cao thủ Cửu Dương chẩn đoán bệnh trị liệu cho hẳn.

Các môn đồ nghe xong cũng cảm thấy kỳ quái, lập tức thi triển thủ đoạn cấp cứu, cũng không luận y thuật của Thần nông môn, công pháp chiêu hồn của Nhiếp Hồn môn, đan dược môn trừ tà linh đan, đủ loại thủ đoạn đều dùng hết chính là gọi Bất tỉnh sư tôn.

Đào Yêu hô hấp, chớp mắt, ngồi xếp bằng, ăn uống không có gì dị thường, hồn thể cũng hoàn hảo không sút mẻ gì, chỉ là mắt điếc tai ngơ, la lên không hợp, dường như cố gắng giả bộ tránh né động tĩnh bên ngoài thân.

Ma Ngưu đại phu trầm ngâm nói: “Tình huống tương tự như khi hẳn sống lại sơ kỳ xuất hiện, nằm trên giường bất tỉnh, thân thể hồn phách đều không có bệnh tật.” Lý Phượng Kỳ nói: “Chẳng lẽ lại giao lưu cùng Thiên Sơn Tiên Linh trong mộng? Long sư muội đã học qua Thiên Sơn tiên thuật, có thể biết tình hình cụ thể Thiên Sơn Tiên Linh làm phép.”

Long Bách Linh nói: “Ta... Ta biết rất ít.” Tâm tư của nàng rất nhạy bén, lập tức nghĩ đến: “Mẹ ta đến từ Thiên Sơn Tiên Tông, nàng nhất định biết chuyện gì xảy ra.” Vội vàng đi vào mời Tuyên Cơ Hoàn.

Lúc nào tin tức truyền đến, Dao Hoàn hướng đệ tử Thần nông đòi Thần Linh dược, hợp với Thanh Tâm phù chú của Bặc trừ môn hàm thành thuốc thang, đang tự mình bung tới cho nhi tử.

Vào nhà vừa thấy đào ngốc cũng không ngốc, bộ dáng tỉnh lại không tỉnh, “Loảng xoảng” một tiếng bát canh rơi xuống đất, run giọng nói: “Ai làm thành hấn như vậy? Ai bảo hấn... thoát khỏi sự quấy nhiễu của nhân thế.”

Trầm linh đã khóc không thành tiếng, Tiểu Tuyết còn miễn cưỡng có thể trả lời, lau nước mắt nói: “Là chúng ta... Toàn bộ trách chúng ta, để hấn ở trên núi uống trà ngắm phong cảnh, nói là có thể cao nhạc vong ưu...”

Dao Hoàn nói: “Vong Ưu, Vong Ưu...” Đột nhiên khóc không ra nước mắt.

Lý Phượng Kỳ nói: “Phu nhân có biết duyên cớ gì không? Con trai ngài, hấn làm sao vậy?” Dao Hoàn sâu thẳm nói: “Đây là ngồi quên! Ngồi mà quên ưu lo, vô ưu pháp thể thăng tiến vào Vô Ưu tiên cảnh! Hấn... Hấn muốn từ thế thăng thiên rồi!”

Lần thứ mười lăm Thanh Thanh cao khó thoát khỏi Trọc Trần khổ 2

Đám người nghe vậy kinh hãi, vội hỏi rõ nguyên do.

Trên mặt Tuyền Cơ Hoàn một trận đau đớn, một trận mê ly, ngồi ở trong ghế tựa tựa như mơ hồ muốn chết, toàn bộ nhờ vào Ma Ngưu đại phu điểm lên Trần Hồn Lý Hương duy trì được.

Suy nghĩ một lát, chậm rãi nói: “Từ khi ta bắt đầu có ký ức, liền ở trong Linh Hư cốc ở Thiên Sơn tiên cảnh Vô Ưu tiên cảnh, ức vạn năm như vậy, tự cảm thấy vốn là tinh linh hóa sinh trong tiên cảnh, đồng nguyên cộng sinh với núi đá trong cốc.

Sau đó nghe Tự Văn Phi phân tích lý lẽ ngồi quên, lại ở trên đời đợi lâu, mới đánh giá mình hẳn là có một tiền thân, kinh thiên tu vạn luyện nhập thánh, đi du vạn thể quan tạn trần tướng, rốt cuộc thành tựu pháp thể thăng lên thượng tiên giới.

Những thứ này đều là quá trình căn cứ pháp lý đẩy ra, cụ thể thế nào ta nửa điểm cũng không nhớ rõ.

Tọa quên, ngồi xuống Vong Ưu, chuyện cũ trước kia là không cách nào nghịch chuyển truy tìm được!” Nói xong lại khóc, sờ lên khuôn mặt ngây ngô nói: “Vô Ưu pháp thể, hẳn đã tu thành pháp thể Đạo Quả, ta đã sớm lo sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhắc nhở hẳn ngàn vạn lần chớ có thanh tâm quả dục, tĩnh tọa vong thân, ta đã tu thành Pháp thể Đạo Quả, ta đã sớm lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì đó, nhắc nhở hẳn ngàn vạn lần không được thanh tâm quả dục, lặng yên tọa vong thân.

Chỉ là tình yêu con gái nhân gian có thể lưu lại hẳn, nào biết con ta đáng thương, vẫn không thể thoát khỏi đại kiếp số này.”

Lan Thế Hải hỏi: “Sao sư tôn lại muốn ít đi ngồi? Hai vị sư muội, rốt cuộc các người đã làm gì với hẳn?” Tiểu Tuyết tâm ý thành thật, lập tức nói ra tiền căn hậu quả ban đầu, làm sao lo lắng tình lang gần đây sống khổ, làm sao chọn cảnh chế biến

trà giải sầu cho hấn, làm sao lấy thanh nhã điều chế tạo “Thần tiên chi lạc”

Ý niệm của Long Bách Linh xoay chuyển cực nhanh, tai nghe mọi người đàm luận, khuôn mặt xinh đẹp dần dần xấu hổ đỏ lên, suy nghĩ hơn phân nửa là tiên tử dung mạo thanh lệ của mình, không dính vào dâm hành tác phong, khiến cho thần sắc non nớt sáng khoái quá mức, tiến đến chán ghét thịt yếu ớt phạm gian, chân chính muốn bỏ thế thăng tiên rồi.

Sớm biết vậy cần gì phải tuân thủ chặt chẽ lễ số như vậy, dù sao cũng phải làm phu thê, nếu có thể cứu hấn tại thế, dâm dục dục thì có làm sao? Nàng càng nghĩ càng thẹn thùng, lại hận không thể trở lại lúc đó, cùng tướng công diên phượng đảo phiên, làm ngu phụ tục tục thế thì thôi đi.

Đội Tiểu Tuyết kể xong, đệ tử Thần Nông điều chỉnh tốt chất lượng tâm linh, Nhiếp Hồn, bói toán hai môn đệ tử nhanh chóng chế tạo ra An Hồn Thần Phù, chuẩn bị lần nữa thử cứu chữa.

Trong phòng cần phải bảo trì thanh tĩnh, Dao Hoàn, đám người Bách Linh đến phòng bên cạnh nghỉ tạm, chúng thủ đồ chuyển qua tiền điện thương nghị.

Trước điện thờ cao đột nển, Âu Dương Độc Bình đặt câu hỏi đầu tiên: “Pháp thể là đạo quả nhập thánh phải không? Hấn chưa trải qua thế gian, làm sao thành tựu pháp thể vô ưu?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Chắc là do thiên mệnh tạo thành, Nga lang phái Tổ Tín nói lời này...”

Sư tôn chính là tuyệt thế đệ hiên thừa thiên mệnh trừ ma đạo, pháp thể thiên thành cũng không tính là trái lý.” Phục thờ dài nói: “Nhưng huyền lý trong đó lại khó có thể suy nghĩ, loạn trần đại sư nếu có ở đây thì tốt rồi.”

Hấn là tiên hiên nhập thánh, khi biết nhập thánh, thành pháp thể, Thăng Tiên các chi tiết có thể nghịch chuyển đảo hay không.” Mọi người hồi tưởng lộn xộn âm dung, thầm cảm thấy pháp lực hấn tuy có hạn, gặp chuyện lại luôn có đối sách, giữ chính đức không sai không sai, không thẹn là huyền môn đại tông sư phong phạm phong phạm.

Lúc này nếu được hấn chủ trì cục diện, nói vậy còn không đến mức thất thố như vậy.

Phương Linh Bảo nhìn xà nhà nói: “Người ta nói nhập thánh là tốt, nhưng lại rất tốt ở nơi nào? Loạn Trần đại sư vĩnh viễn rời thế gian này, ta cảm giác như... tựa như người ta chết vậy.”

Hoàng U nói: “Ai, đại sư sống trên đời này hơn ba trăm tuổi, nên xem một chút, nên chơi đùa một chút, nói một câu không cung kính, chính là chết cũng có lời.

Chúng ta tuổi còn trẻ, Đào sư tôn còn chưa hưởng đủ, nhân sinh thú vui sướng như vậy thật sự đáng tiếc.” Lan Thê Hải nhíu mày nói: “Người chết hồn ly, quỷ hồn hồng mất bản tính, sao có thể cùng nhập thánh đánh đồng? Người nhập thánh tự do tự tại, cũng có thể trở về thế giới trước kia, chỉ là thời gian của hấn khác với đời trước.

Chúng ta bên này qua ngàn vạn năm, có lẽ chỉ kịp nháy mắt với người nhập thánh, bởi vậy rất khó tìm được quay về.”

Lý Phượng Kỳ gật đầu nói: “Ta cũng nghe thấy cách nói nhập thánh tự do, kỳ thật lên tiên giới sao không được tự do? “Đạo pháp tự do” là mục tiêu cuối cùng của tu tiên, tu đến một cảnh giới nào đó liền không thể trở về bản cảnh, vậy thì tính là tự do, đạo quả tu thành có tác dụng gì? Mấu chốt là ở một chữ “Vong”, sư tôn thăng lên tiên cảnh quên đi tiền thân, tự nhiên nghĩ không nổi trở về.”

Đang nói lúc, Ma Ngưu đại phu bước qua cửa mà vào, há mồm hô: “Sư tôn trở lại, pháp thể biến trở về tiên thể, việc này rất dễ dàng!” Nhất thời cả phòng nghiêm nghị, mọi người biết người này bình thường điên đảo bốn phía, luận về phân tích thể tính đối chứng thi trị, đó chính là đại tông sư của Tam Giới độc giác.

Chỉ nghe hấn nói: “Vừa rồi ta cẩn thận xem xét tình trạng cơ thể, sư tôn tuy là pháp thể, nhưng Thuần Dương chân khí vẫn còn trong huyết mạch, chúng ta có thể lợi dụng chút ấy làm hấn biến thành Thuần Dương tiên thể.” Cô Bình lắc đầu: “Trọng tu tiên thể nói chuyện không dễ dàng, còn nữa không cách nào hướng hấn truyền đạt ý nghĩ này, làm sao bắt tay tu luyện?” Hoàng U nói: “Đại phu người bớt thừa nước đục thả chữa, mau nói làm sao thành pháp.”

Ma Ngưu đại phu chưa trả lời.

Phương Linh Bảo chính là đồ đệ đầu tiên của đan dược, chợt bừng tỉnh nói: “Nội đan!” Ma Ngưu đại phu nói: “Đúng rồi, chân khí có chất hữu hình, tinh khiết hơn nữa đều ẩn chứa rất nhỏ bụi uẩn dưỡng.

Chân khí tụ tập hẳn ta vào nội đan, đặt trong cơ thể Trúc Cơ, Thuần Dương Tiên Thể thành một thành.

Nội đan như cái neo ổn định hình thần, hẳn sẽ không thăng thể.” Ánh mắt Phương Linh Bảo tỏa sáng, hưng phấn nói: “Đúng là cực kỳ, sư tôn vốn có nội đan, Mẫn Dương Tinh là hiện lên, nguyên vật quy chủ hòa khí tính, quả thật là dễ dàng...”

Mọi người nhìn nhau, đồng thời nghĩ tới cái khó kia.

Dịch Dương Tinh đã sử dụng ống tay áo đỏ, là nàng hóa thành thân người, cuối cùng biến thành tảng đá chân nhân.

Nếu lấy đi nàng thì nàng làm sao tốt? Mất đi thân người không bàn, thế tất linh tính mất hết, vĩnh viễn rơi xuống Hắc Uyên loại súc vật vô tri.

Trầm mặc thật lâu, Dương Tiểu Xuyên nói: “Bọn họ là chủ tớ, hy sinh vì chủ cũng coi như là tận trung, ta thấy...” Lý Phượng Kỳ nói: “Không được! Loại chuyện xấu hại người lợi mình này là người trong Huyền môn có năng lực sao?”

Bỗng nhiên có người nói: “Làm tổn người lợi mình, chúng ta không làm, đại ca nói rất đúng!” Chính là thanh âm như chuông ngân.

Mọi người kinh hãi nhìn chung quanh, lại không thấy thân ảnh người nói chuyện, cẩn thận hồi tưởng lại đúng là từ đáy lòng phát ra.

Tích văn tâm ngữ thuật mặc dù khó tu luyện, cuối cùng không thuộc Huyền môn Cửu Dương chính nghĩa, Kiếm Tiên môn lãng ba qua công phu pháp thuật này, cũng chỉ có thể hữu hiệu đối với phàm nhân bình thường.

Lúc này không thấy bóng người nói trước mà đạt tới tâm cảnh, xuyên thấu qua chân khí hộ thân thâm hậu của chúng thủ đồ, chính là bình thường không thể suy đoán thần kỳ kỹ.

Lan Thế Hải nói: “Là sư tôn sao? Người ở đâu?” Lại nghe nói Đào Yêu Yêu nói: “Ồ trong phòng kia ngồi đấy, các người nhường Bách Linh, Tiểu Tuyết lại gần một chút, ta tốt nhất là quy thân hoàn thế.” Chúng đồ vội vàng về phòng, theo mệnh mà làm.

Hai thiếu nữ đến bên người Đào Yêu Yêu ngồi xuống, một thiếu nữ dựa vào đầu gối trái, một người dựa vào đùi phải, bốn con mắt đẹp tha thiết nhìn lên.

Tiểu Tuyết chỉ ở trong lòng khăn cầu: “Huyền Môn liệt tổ liệt tông, phù hộ sư ca mau tỉnh lại, sư ca mau tỉnh lại đi...” Bách Linh đã không nhìn được nước nở thành tiếng: “Tướng công, ngài tuyệt đối không được rời khỏi ta... Không được rời khỏi ta.”

Chợt một tiếng thở dài, Đào Yêu Yêu tỉnh lại, cúi đầu mỉm cười nói: “Nhân đạo của ta còn chưa hoàn thành, sao có thể rời khỏi các người.” Hai nàng vui đến phát khóc, bắt chấp mọi người ở bên cạnh, nhào vào trong ngực ôm chặt lấy các người.

Phương Linh Bảo nói nhỏ: “Sư tôn nói nhân đạo chưa xong, đây là ý gì?” Hoàng U nói: “Đương nhiên không xong rồi, hai vị mỹ nữ lấy thân báo đáp, hấn theo lý nên cùng người ta kết hôn thành gia đình, sinh nhi dưỡng nữ, hưởng hết hạnh phúc đến già, đem tình ý hoàn toàn biến thành thực tế mới gọi là hoàn thành nhân đạo, ai, tình yêu nam nữ yêu người chưa từng trải qua, nói người cũng không hiểu.” Phương Linh Bảo bĩu môi nói: “Người cũng không sinh nhi dưỡng nữ, sao lại hiểu?”

Lập tức đưa khăn mặt, chậu nước, long nhãn tuyết sâm của Ninh thần thanh uế...

Đào Yêu Yêu lắc tay một cái cũng không cần, chỉ để Cửu Dương đồ đệ đầu bảng lưu lại nghị sự.

Tiểu Tuyết Bách Linh chết sống không muốn rời đi, vẫn đứng ở trong phòng trông coi.

Dao Hoàn lau qua nước mắt mừng, đi đến phía sau dặn dò: “Sau này không thể quá thanh nhã thoát tục, hai người phải giống như nữ tử phàm trần ở thế tục trêu chọc tình nhân, kỹ thuật sử dụng tuyệt, dính chặt lấy hấn, dính vào hấn, mê đắm hấn., Làm cho suy nghĩ của hấn không sạch sẽ như vậy, mới

có thể giữ hần lâu dài như vậy.” Một buổi nói chuyện như mây như sương, hai nàng đều là hoàng hoa đại khuê nữ, sao biết rất nhiều “Kỹ thuật” của nam tử bị bắt dẫn dắt lưu lại, nháy mắt suy nghĩ làm thế nào để dính vào hần, chán ghét hần, chỉ cảm thấy so với tu thành đạo pháp tối cao của huyền môn còn khó hơn nhiều.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ một lát, mở miệng nói: “Nhân đạo chưa hết, đại môn thiên địa chỉ đạo đã mở ra.

Trong hư không kết hợp chỉ thuần túy dùng linh niệm làm phép, Vô Ưu pháp thể phóng ra tín hiệu phi thăng.

Bởi vậy, Tiên Linh Thiên Sơn vận chuyển pháp lực, trong sáu mươi ngày sẽ triệu ta nhập cảnh.

Ta vốn định tạm không nói cho mọi người, nhưng hiện tại xem ra là không thể che giấu được.” Nhìn quanh phòng chúng đồ, nói tiếp: “Phương pháp an ủi Tiểu Tuyết của Linh Nhi một mỗi khác lạ, nó vui vì trần thế tuyệt không gì sánh được.”

Ta thể ngộ rất sâu, linh niệm vậy mà cũng đi đến Thiên Sơn Tiên Cảnh, đi cảm thụ loại thần nhạc tuyệt trần kia.”

Ma Ngưu đại phu đặt câu hỏi: “Thế nhưng chân khí, hồn phách của người đều ở đây, làm sao đi Thiên Sơn Tiên cảnh được?”

Đào Yêu Yêu nói: “Không phải hồn phách, thân thể, chân khí các loại vật có chất, linh niệm hư vô mờ mịt, không thể nắm bắt, đại khái chính là một cỗ huyền ý mà thôi.

Hôm nay có thể mang phong quang Tiên Cảnh đến, ngày sau cuối cùng có thể dẫn đạo thể xác và tinh thần tiến về.” Mọi người chỉ nghe nói đến tiên đạo tu chân khí, luyện nội đan, nhiều nhất là Thiên Sơn Tiên Tông tu luyện tâm tính, vậy đã là huyền học khó có thể lý giải, mà “Linh tính, Linh Niệm” là vật gì? Làm sao tu luyện? Nghe nói không hiểu gì, trên mặt đều lộ ra thần sắc nghi hoặc, trên mặt đều lộ ra vẻ khó hiểu.

Đào Yêu Yêu giảng giải một chút: “Kỳ thật, “Linh Niệm” chỉ là một cái tên giả mà thôi, cỗ huyền ý kia không thể miêu tả bằng bất kỳ ngôn ngữ văn tự nào, bất kỳ tư duy nào cũng không cách nào tưởng tượng.

Thường Ngôn “có thể hiểu được” không thể nói bằng lời, huyền ảo thâm ảo, cho dù “ý hội” cũng không thể lĩnh ngộ.

Lý do này chỉ có thể cảm ứng, hẳn là đỉnh phong của Tam Dịch Huyền Lý.

Ta chỉ dựa vào cảm ứng kia đi vào trong Thiên Sơn Tiên cảnh.

Ai, nói thật, ở đó phiền não cái gì, ưu sầu đều không có, chỉ có cực lạc khó có thể nói truyền ngôn bình hòa, thư thái, vui sướng... vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Ở nơi đó, còn có cái gì thần công kỳ thuật đáng giá tu luyện? Hợp nhất cùng thiên địa vũ trụ, bản thân không gì không làm được.

Vừa rồi “Tam Ngũ thuật” có mạnh hơn nữa cũng không phòng ngự được, rất thần kỳ sao, chẳng qua chỉ lóe lên một cái là ta có... Dù sao kể cho các người nghe, tại Thiên Sơn tiên cảnh hội phạm trần tục thế, tựa như thân ở cung điện nhìn xuống hồ phân, vừa thanh cao hoa mỹ, vừa đục ngầu hỗn độn, vui khổ khổ là cách biệt một trời một vực mà!”

Nghe hẳn nói không ngờ, hai vị thiếu nữ lại sốt ruột.

Tiểu Tuyết nói: “Người, người còn muốn đi chỗ đó sao!” Bách Linh Bác học rộng hiểu biết, thầm nghĩ “Tướng công giảng pháp rất giống những ẩn ý “Không lập văn tự” trong điển tịch Phật đạo kia, hơn nữa còn linh hoạt kỳ ảo hơn lời nói của Phật tổ đạo tôn, chẳng lẽ nhân thế ô uế như vậy, thành tựu Tiên đạo chí cao như vậy cũng phải bỏ qua người ta đạo?” Dù là nàng thông minh vạn đầu, vẫn cảm thấy khó có thể lý giải, lại thấy Đào Yêu Yêu lắc đầu nói: “Ta không muốn đi.”

Tiểu Tuyết nói: “Nhưng người vừa mới nói nhân gian là hồ phân...” Đào chết yếu cười nói: “Có hai vị tri kỷ của các người làm bạn, ta thà ở trong hồ phân lẫn lộn.” Mọi người nghe vậy cười nhẹ, Phương Linh Bảo cười nhẹ nói: “Cút trong hồ phân, đó không phải là heo sao?” Hoàng U bịt miệng lặng lẽ nói: “Cùng heo triền miên không rõ, sư tôn liền yêu thích điều này., Sớm có tiền lệ có thể đi.” Không khí trong phòng hơi buông lỏng, thần sắc Bách Linh ngược lại càng ngày càng trịnh trọng, nói: “Như vậy xem ra, cần trong vòng sáu mươi năm lấy được Thương Long Ấn, xâm nhập Tiên cảnh hóa giải

tiên linh trên trời kêu gọi.” Tâm tư nàng linh hoạt, đã đoán được kế hoạch đào chết non rồi.

Đào Yêu Yêu nói: “Không tệ, không tệ.

Chúng ta cùng nhau đi Đông Hải lấy ấn, sau đó lại triệu từ về hướng Thiên Sơn.

Tiên linh Thiên Sơn nếu muốn cưỡng ép trái lời người, Huyền môn Cửu Dương có thể đánh một trận với hắn!”

Ngày thứ mười lăm Thanh Thanh cao nạn thoát khỏi Trọc Trần Khô Tam.

Lập tức mọi người kính cẩn tuân mệnh lệnh sư phụ, các nơi đều trang phục lúc ngủ dừng lại.

Lúc trời sáng, đệ tử Huyền môn tập hợp nghe điều chỉnh trước chánh điện.

Đào Yêu Yêu để Hoàng Mộng Long phụ trách giám sát Hồng Quân tự, Doãn Xích dẫn đội tuần phòng Linh Tu sơn, trước khi lấy được Thương Long ấn, các vị trí quan trọng khác để thủ vững Thiên Đạo tháp và các vị trí quan trọng khác.

Phái đám người Yên Doanh Thù, Hàn Mai, Hậu Thiên Cơ hộ tống gia quyến, thương viên, chư tiên về Nga Hầu an trí, thuận tiện trùng kiến phòng ốc trên núi.

Đi về phía đông nam trừ Cửu Dương thủ đồ, lại tăng thêm Thần nông môn Thiết Đầu, Ngự Thú Môn Chúc Lô, Lan Thế Phương mấy vị can tướng, xuất chinh dung mạo càng cường đại hơn so với phía trước.

Nhân lúc trước khi chia tay sự vụ, đào bò yêu cầu gia gia tinh hoa của con hoẵng kia tình hình hiện tại.

Lý Phượng Kỳ trả lời là thương thế của hắn mới khỏi, kiên trì muốn đi trước Tiêu Tiêu mộ ” chuộc tội”, đã chạy ở trong đầu theo bọn Hàn Mai xuất phát.

Trả lời tường thuật viên tâm, sau khi ở trong núi yên lặng suy nghĩ, lại viết kỹ xuống thăm vấn sư tôn.

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Như vậy rất tốt, ở tĩnh trong Ngao Sơn tĩnh tu, đang có thể suy nghĩ lỗi lầm của bản thân... Ừm, tự suy nghĩ lỗi lầm.” Đầu lông mày hơi lộ ra vẻ lo lắng.”

Giờ phút này hắn đảm nhiệm vai trò sư tôn ngày càng lâu, khi còn bé bướng bỉnh đã dần dần mờ nhạt, trong lời nói lộ ra vẻ uy nghiêm chính trực.

Chỉ là con hoẵng tinh xảo đương nhiên sẽ không làm cho sư tôn Ngao sư tôn thay đổi sắc mặt, trong lời nói kia hiển thị là

có ẩn ý khác.

Lý Phượng Kỳ nói nhỏ: “Người đang lo lắng cho Lăng Ba sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đại ca thật sự biết tâm sự của đệ.

Lần này thân du Thiên Sơn Tiên Cảnh, thể ngộ Thiên Sơn Tiên Pháp càng sâu thêm một tầng.

Từ xưa đồn đại, Thiên Sơn Tiên Tông làm phép chỉ dựa vào ý niệm mà không cần dùng chân khí, kỳ thật đều là nói về đa lông.

Tiên pháp trong Thiên Sơn Nội Cảnh chẳng những không cần khí, ngay cả ý niệm cũng không cần, Minh Minh mịt mờ khó tìm ra nguyên nhân, thật không phải bất luận văn tự nào tư duy có thể suy đoán...” Nói về nhìn xa xa chân trời, rất có ý tứ núi cao khó ngưỡng mộ.

Lý Phượng Kỳ nói: “Tam Dịch đã thông giải, vạn pháp đều có thể hiểu, chẳng lẽ tiên pháp Thiên Sơn còn ở ngoài Tam Dịch?” Đào Yêu Yêu lắc đầu nói: “Không phải là cách nói như vậy.”

Thiên Địa Nhân Tam Dịch tổng quát tất cả pháp nghĩa.

Nhưng nếu đem Tam Dịch Nhất dịch nhảy lên thang, Thiên Sơn tiên pháp tựa như ẩn trong mây mù từng đoạn một.

Mặc dù ta nắm giữ thang thang, nhưng cuối cùng cũng phải tự mình leo lên, mới có thể cảm nhận được phong quang phía sau mây mù kia.” Dừng một chút, lại nói tiếp: “Tối hôm qua trong lòng ta truyền lời cho thủ đồ Cửu Dương, chính là pháp môn mới lần này ta đi vào Thiên Sơn nội cảnh ngộ ra.

Không nhìn chân khí phòng hộ, thẳng đến tầng đáy của linh đài, so với Thông Tâm thuật chúng ta biết trước kia đều cao diệu hơn chứ? Ta suy nghĩ nửa đêm, lại phát giác “Tam ngữ” của Lăng Ba xuất từ cùng một pháp lý.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Người nói là, Lăng Ba tu luyện qua tiên pháp Thiên Sơn?” Đào Yêu Yêu nói: “Pháp lý bản phái tìm hiểu đến cảnh giới tối cao, cũng tương lai không xa với Thiên Sơn tiên tông.

Nhưng pháp thuật cảnh giới trong Thiên Sơn chỉ có từ thể nhập thánh, sau khi thần thể chuyển thành pháp thể mới có thể tu luyện được.

Lăng Ba từ trước đến nay chỉ nói là Thuần Dương tiên thể, khi nào tu thành nhập thánh mới có bản lãnh? Tâm ngữ thuật của nàng lúc trước cảm thấy bình thường, như là nhìn trộm thiên môn tiêu kỹ của phạm nhân.

Bây giờ nghĩ lại từ đáy lòng dựng lên thông linh bí kính, thi triển đầy đủ, tất có thể thông tới tâm cảnh vạn vật sinh linh.

Pháp môn “Linh tu” cùng thuộc Tiên tông, bí đạo thuật của Pháp Thánh xuyên qua cổ kim đều gặp mặt dữ dội.

Bởi vì sợ người biết nội tình, Lăng Ba thường ngày mới thu liễm pháp hiệu, giả bộ không đáng nhắc tới.”

Nói đến đây, trong đầu lại hiện lên một màn trên Nguyên Thủy phong, Lăng Ba vậy mà bất kính nói ra lời với Loạn Trần đại sư.

Tính tình của nàng nổi danh bình thản nổi tiếng, lúc ấy trước mặt tôn trưởng thất thố, hiển nhiên nội tâm nóng giận đã khó có thể kìm nén trình độ.

Nhưng tại sao nàng lại tức giận? Là vì loạn trần đại sư truyền ngôi Đào Yêu, nàng nếu cho rằng không thỏa đáng không công bằng, vì sao không trực tiếp gián phó? Đào Yêu Yêu âm thầm suy tư, chậm rãi nói: “Làm đệ tử tu thành công pháp cao thâm, không hướng sư tôn bẩm báo, ngược lại che giấu trăm loại đạo trung thành chính trực, thực là làm trái trung thành trái với chính trực.

Nhưng chuyện này hết lần này tới lần khác phát sinh trên người Lăng Ba nổi danh nhất —— nàng vì Huyền môn mất đi hai mắt! Nói nàng phản bội tông phái ta không tin, lại viết phản bội, giáo nhân không nghĩ ra được nguyên do.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Ít nhất có một điểm có thể tin tưởng, nàng đối với vị sư tôn mới này của ngươi cũng không quá trung thành.

Tuy ngoài miệng nói xinh đẹp, người ngoài bắt kính với sư tôn còn bị nàng giáo huấn, nhưng từ khi sư tôn phục sinh đến bây giờ, nàng lại chưa gặp lần nào.” Thở dài, Lăng Ba là đồng

môn đánh nhỏ cùng nhau lớn lên, nếu không phải chất vấn với nàng nhiều quá, Lý Phượng Kỳ cũng sẽ không nhìn mãi, nói tiếp: “Lát nữa nói bẻ quan tu pháp, một hồi lấy có bảo vệ tiên phong, rõ ràng là trốn tránh sư tôn, rõ ràng là đang trốn tránh.

Đội chiến sự phía đông nam xong, sư tôn lệnh nàng xuất quan trò chuyện, rất nhiều bí ẩn có thể giải khai.”

Đào Yêu Yêu gật đầu đồng ý nói: “Đến lúc đó ta muốn thâm nhập vào Chỉ Pháp giới, tận mắt nhìn lại đạo tràng nàng tu pháp có huyền cơ gì.

Mặt khác còn mang theo một người cùng đi, hoặc có thể chấn động cái từ sắc giọt nước đỏ của nàng.” Lý Phượng Kỳ hỏi: “Ai vậy?” Đào Yêu điên cuồng nói: “Tử Hư Thiên Sư?”

Trong trí nhớ của ta, Lăng Ba chỉ có hai lần thất sắc trước mặt mọi người, một lần trong đó nghe nói danh hào “Tử Hư tiên sinh”

Trong đó tất có ẩn tình, nếu Hư Thiên Sư khôi phục thần trí, hai người hẳn là để lộ manh mối đối với nhau.” Bỏ qua chuyện Lăng Ba giấu bí mật, hỏi Hư Thiên Sư an bài thế nào.

Lý Phượng Kỳ đáp xưng Tiểu Tuyết phụ trách việc này, nói là muốn cho Tử Hư Thiên Sư đến địa phương thích hợp nhất điều dưỡng.

Toại Tiểu Tuyết đến hỏi tỉ mỉ, Tiểu Tuyết cười nói: “Ta cũng học Long tử đùa nghịch tâm tình, lần này bán mạng nhỏ trước đi.

Hàn Mai theo thỉnh cầu của ta đi làm việc, mấy ngày nữa đến nhà Đình tiên sinh ở Hắc Thủy thôn xem một chút, ta cam đoan Hư Thiên sư sẽ biến thành người bình thường. “Rốt cuộc là miệng lưỡi thẳng thắn, “Cửa khẩu” này thật sự không cao minh chút nào.

Đào Yêu Yêu nghe giọng nói rất là vui vẻ, tập trung nhìn vào, chỉ thấy quần áo tím như mây, trán tóc như mây, lại là trang phục nữ đồ Huyền môn ngày xưa, khí thế oai hùng làm nổi bật lên chất liệu trời xinh đẹp, càng thêm xinh đẹp đáng yêu.

Như khuê phòng họa mi đầu trà thưởng hoa các loại nhã thú thú, cuối cùng không phải là sở thích của nàng, cùng người

trong ý hành tẩu thiên hạ yêu trừ ma, rong ruổi khắp nơi hiểm nguy, đó mới là cuộc sống nàng hướng tới.

Buồn bực rất nhiều ngày sau cuối cùng cũng có cơ hội bồi tình lang xuất ngoại, sao không thích nhử mày.

Mặc dù nguy cơ trước đó, nhưng cũng không che giấu được sắc mặt vui mừng.

Người yêu của mình thành Ma thành Thánh, lưu thế qua đời, cũng không quá để trong lòng, thật sự đến thời khắc ly biệt cùng lắm là chết đi, làm sao có thể chậm trễ việc tụ họp trước mắt? ái đến chỗ sâu xa lại suy nghĩ đơn giản là nữ tử, mới có tâm tính siêu nhiên bực này.

Đi theo Long Bách Linh đến gần, lại là đôi mi thanh tú ẩn chứa âu lo, tiếp theo Tiểu Tuyết nói một câu: “Ai nói ta thích chơi đùa cơ tâm? Không được sau lưng nhai cây lưỡi của ta.” Nàng yêu đào chết yểu lại là một loại phương thức khác, suy nghĩ vạn đầu chỉ vì suy nghĩ cho lang quân, mọi chuyện đều phải tính toán thỏa đáng cho hắn mới bỏ qua.

Loạn Trần đại sư khuyên bảo nàng “Quá thông minh không tốt”, nhưng vận mệnh tiền đồ của phu quân sao lại không quan tâm? Một ý nghĩ thiên khúc bách trắc, đó cũng là nữ tử thông minh thiên tính sử dụng.

Tiểu Tuyết vội che miệng nói: “Là ta nói quá thẳng rồi.

Bất quá Long tử người cũng nên học theo thẳng tính chút tốt.

Ngày trước tám đầu chột dạ suy tính, kết quả làm tới lật lui sư ca thật thâm hiểm.” Bách Linh hừ một tiếng nói: “Còn chỉ đề ý đến ca ca muội muội, đã muốn xuất hành thì nên xưng là sư tôn, nếu không người ngoài cười chính là tướng của chúng ta... Sư tôn!” Đào Yêu nghe vậy chăm chú, nhìn nàng cũng là Duyên Hoa rửa sạch, một thân trang phục nữ đồ tử màu tím.

Nhưng phục sức đơn giản không che giấu được sắc đẹp Thiên Hương quốc, nhất là đai lưng buộc vòng eo nhỏ nhắn, lót lên đường cong ngực càng thêm nổi bật uyển chuyển.

Đào Yêu Yêu không khỏi nổi tưởng: “Ở trong thôn hai năm, đáng người Linh Nhi so với trước kia càng động lòng người hơn.” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Hai vị tùy tùng cũng được, chỉ cần mặc thêm chút nữa thôi.

Đừng có nhìn dáng vẻ thướt tha thướt tha như vậy, nếu không sư tôn lại vui vẻ bay lên Tiên giới.”

Hai nữ tử liếc nhìn nhau, đều có vẻ khó xử.

Ngày hôm qua cân nhắc “Tục Hoàn khí chút ít lưu lại nam nhân” khuyên bảo, thực sự không xuất ra được kế sách khả thi.

Sắc mặt dâm tục xấu xí đánh chết không học được, người quá xinh đẹp đã khó thoát khỏi khí chất thanh lệ, đành phải tận lực giả bộ bình thường, trông cậy vào trong mắt cá mập giống như phàm nữ trên thế gian.

Giờ phút này nghe Lý Phượng Kỳ bình luận, mặt không khỏi lộ vẻ xấu hổ.

Đào Yêu Yêu vội xua tay cười nói: “Không sao, bản sư tôn tự có diệu phương.

Hai vị ái trang phục như thế nào, ngàn vạn lần đừng ủy khuất bản thân.” Long Bách Linh nói: “Sư tôn nếu đến phạm trần, mưa dầm nhuộm thế phong tục tình, có thể ngăn chặn thế bay lên cao kia.”

Đào Yêu Yêu giơ ngón cái lên nói: “Linh Nhi thật sự là thông minh, một câu nói toạc ra suy nghĩ của ta rồi, lần này Đông Hành Chính Tu tiếp xúc nhiều hơn với trần thế.”

Tiếp theo Cửu Dương Khởi, độn giáp môn thân thần thông sử dụng ra, lộ trình ngàn dặm thoáng cái liền vượt qua.

Hai phái đóng quân đứng ở khu vực phòng thủ của cổ trấn Hoài Tây Dương, Kim Lô, Tiên Chi thụ mệnh chiếu quản.

Nơi đây cũ là chiến trường ác binh của hai nước Tống Kim, xây dựng miếu nhạc Vương lớn nhất Giang Tô Thông tỉnh, hiện nay Uy Khẩu đông xâm, triều chính đồng chống, cảnh tượng khí thế ngất trời ngày xưa lại như lại tái hiện trở lại.

Mấy chục đường nghĩa dũng của chư tỉnh, quan quân, đều coi âu dương là đại bản doanh vận lương điều binh mã.

Lúc nửa tháng, Thanh Thu mát mẻ, đúng là thời điểm cười ngựa chém giết.

Vũ Nghị Hầu Mạnh đốc sư ngày trước mới bá điện Vũ Mục, đã dẫn đại quân đi về phía đông.

Trong tế lễ miếu Nhạc Vương còn chưa triệt hồi, tòa Kim Lô thủ tọa Tát Nguyên Phụng Văn Cửu Dương hàng lâm, nhất thời giật nảy cả mình, cuống quýt nghênh đón vào trong miếu nịnh nọt.

Chưởng môn tiên chi Công Dương Lăng sau đó chạy tới, cấp mệnh thanh trường, đuổi hết tất cả tục khách phàm nhân trong bảy mươi hai gian sương phòng ra ngoài đại điện.

Đào Yêu Yêu xua tay nói: “Đừng có như vậy, ta đến đây là để thăm dò tình hình thực tế thế gian, đuổi người đi ngược lại không tốt.”

Vì vậy trong miếu vẫn luôn đốt hương hiến tế, chỉ ở hậu viện quét dọn vài gian tịnh thất tiếp đãi khách quý.

Những bang chủ giang hồ tham gia tế lễ, đầu lĩnh nghĩa dũng, hào kiệt các lộ, thậm chí quan viên địa phương lít nha lít nhít quỳ rạp đầy trung đình đình.

Bình thường bọn họ nhìn thấy tu sĩ tu đạo, cao nhất cũng chính là đám nhân vật Hoàng Long quan chủ trên Cát Tiên sơn kia, Như Đạo tông đệ tử đã tôn là “Thần tiên”, gần đây tiên khách Kim Lô, Tiên Chi hiến thân, phần lớn là dị tượng trên tay, tai to như quạt, chúng phàm nhân thấy thần kinh ngạc, càng tôn xưng “Bồ Tát sống Phật”, hôm nay chợt nghe đến đại nhân vật quản lý “Thần Tiên sinh Phật”, thật không biết tôn hiệu Thần Cương cỡ nào mới thỏa đáng thỏa đáng.

Nằm trên mặt đất thở mạnh không dám ra, sợ cho thần quang bắn mù mắt.

Đào Yêu Yêu lắc đầu, từ giữa đám người đi vào chính điện, nhìn pho tượng Nhạc Phi ngồi ngay ngắn ở trên, nhớ lại tình cảnh trong nhà tù Lâm An năm đó, trong lòng không khỏi thổn thức.

Lại nhìn tám biển “Trả lại núi sông” về phía Lương gian, khen một tiếng: “Được!” Xoay người ngồi xuống, ngay dưới chân Nhạc Vương hỏi thăm tình hình chiến đấu.

Công Dương Nghiêu tới gần bấm báo.

Nguyên lai Đông Nam liên tục tai nạn hoang tàn, đạo phỉ hung hăng ngang ngược, gặp uy danh vượt biển xâm phạm, lại thừa

thể phát cờ hô ứng, cuối cùng ủ thành đại họa quét sạch các nơi.

Triều đình phái đại tướng Mạnh Nguyên Nam xuất binh lui tới chinh phạt, Ngao Bính cao thủ Bách Lý Văn Hồ ngăn trở bí nhẫn trong biển, đến đây cục diện có chút chuyển biến tốt đẹp.

Đạo phái thiên hạ phụng pháp chỉ 《Sur Tôn》, liên lạc các nơi giáo môn, giúp đỡ thanh trừ lưu tặc, hiệp trợ quan phủ an bài nạn dân, đã đem rất nhiều châu huyện chinh trị mới hiển hách hơn.

Nhưng Đông Quỷ bí nhẫn đến thể tới cực lớn, chính diện khó đối địch văn hồ thần uy, liền dọc theo bờ biển ngày đêm tập kích quấy rối không ngừng.

Nhờ có Ngao Ngự Thú Môn dẫn đầu thần thú luân phiên tiếp chiến, ngăn chặn địch thể, mới đến mức khiến tiên ma đại chiến phong hỏa thiêu đến bên trong địa phương.

Đào Yêu Yêu nghe vậy vội hỏi: “Hiện tại đệ tử Ngự Thú môn đang ở đâu?”

Công Dương Học nói: “Vì để tránh quấy nhiễu phạm thể, chư vị tiên sư lui tới như gió, rất khó xác định hướng đi.

Mấy ngày trước ở Phúc Kiến Lăng Phổ đánh lui bảy ma, hôm nay tạm không có tin tức, dù sao cũng phải đợi đến lúc xuất chiến mới có thể báo cáo lần nữa.” Chúc Lôi chen vào nói: “Không cần chờ, đệ tử thả ra Thiên Âm điều của bản môn, thời gian nửa nén hương có thể liên hệ với bọn họ.” Đào Yêu không có ý kiến, nghe thấy Thời Quan của “Nghieu Phổ” hơi nhú mày, trong lòng đã sinh cảm ứng, ngồi trên ghế cười lạnh nói: “Cử địch lui lại, chính là không biết sống chết.” Tay áo nhẹ nhàng, thanh quang vừa hiện liền kề sát mặt đất.

Cử Dương môn đồ rung mình, đều biết sư tôn sử dụng ra phong trào vũ trụ.

Lúc này thần thông của hãn huyền diệu khó lường, cũng chỉ có cao thủ tuyệt đỉnh mới có thể nhìn ra kiếm quang lóe lên, về phần bay về phương nào, tấn công địch như thế nào, vậy thì không thể nào thăm dò được.

Đào Yêu Yêu chợt nói: “Nghieu Phổ bên kia có đạo môn chiếu lý không?” Công Dương Nghiêu nói: “Có, là Trường Thanh bang báỉ nhập môn hạ của tệt phái.” Đào Yêu Yêu thành chết yêu nói: “Được, lập tức bảo người của quản sự tới gặp ta.”

Lần thứ mười lăm Thanh Thanh cao khó thoát khỏi Trọc Trần khổ bốn phần.

bang chủ Trường Thanh, Sử Nguyên Cẩm đang quỳ gối ngoài điện, nghe thần tiên bên trong gọi hấn, vội vàng mang theo Thanh Long, Bạch Hổ hai vị đường chủ đi vào.

Ba đại hán cường tráng nơm nớp lo sợ, dưới chân cất bước nhỏ, giống như tiểu quỷ tiến vào Diêm La điện.

Lúc trước thế lực giang hồ thường lấy Thần đạo làm tổ nguyên, như mặt hán tiền Trương Thiên Sư giảng hòa bình, mượn danh nghĩa phật sư Di Lặc khởi sự Bạch Liên giáo, thậm chí hồng môn, bào ca hậu thế, nghĩa hòa quyền, chớ không đỉnh lễ phương mà tự xưng là “đệ tử”, ngay cả thổ phỉ chiếm núi vi vương, đều phải bái Quan Thánh, Phục Ma Đại Đế các vị Thần Tử khai tông chi tổ.

Nghĩ đến kiếp sống lỗ mãng không lo sợ bữa chiều, nhờ Thần Linh che chở có thể ổn định tâm can can đảm,

Hơn nữa ỷ vào thần danh mời chào thuộc hạ, chán nhiếp đối thủ, cũng là thủ đoạn hào kiệt xưa nay thích sử dụng.

Trường Thanh này giúp lâu ở Mân Chiết một dải hoạt động, đầu nhập tiên hà đạo do môn đồ chi tiên phái sáng tạo, vền vền là mặt lưu tiểu phái mà thôi.

Sử Nguyên Cẩm gọi Tiên Hà đạo tu hành giả là “sư phó”, xưng chưởng môn phái Tiên Chi là “Sư tổ”, chợt nghe nói đại thần giá đến so với địa vị của sư tổ còn cao hơn nhiều, đã không ai biết được gì nữa. Tiến vào cửa chỉ để ý đến “Gia gia, tổ tông” kêu loạn, dập đầu như giã tỏi.

Hấn ngửa mặt nhìn trộm Huyền Môn cao đồ đứng hai bên, nam tư thái oai hùng, nữ đẹp như Thiên Tiên.

Sử Nguyên Cẩm đăng giác một trận đầu vầng mắt hoa, tai nghe Công Dương Lăng giới thiệu, cảm thấy âm thầm thờ dài “Người ta mới gọi là chủ của một phái”

Ta giúp nam nữ bang chúng hàng ngàn hàng vạn, bất quá đều là bùn đất chó cầu, so sánh với việc làm người tức chết đi được.”

Đào Yêu Yêu nói: “Không cần đa lễ, Hộc Phô là địa bàn của Sử bang chủ sao?” Sử Nguyên Cẩm đáp: “Đúng vậy.” Tề Ti phân biệt giọng nói phía đối diện trong trẻo, cũng không phải là sào huyệt giả nua trong tưởng tượng.

Sử bang chủ không kiềm chế được hiếu kỳ, cả gan giương mắt lên, muốn chiêm ngưỡng pháp tướng của vị sư tôn Côn Bằng này.

Vừa nhìn xuống không khỏi thất vọng, trong lòng nói “Sao lại như vậy!”

Lúc này quần thể anh la liệt trong điện, tiên phong lượn lờ, quần áo hai màu tím xanh phảng phất mây tía trên trời cao.

Trang phục Đào Yêu là bình thường nhất, người mặc áo xám nhạt, chân đi giày vải, đầu đội khăn vuông, nghiêm nhiên là một thiếu niên thư sinh văn nhược, ngồi ở chính giữa không thu hút chút nào.

Hướng hồ đạo hạnh của hắn đạt tới hóa cảnh, khí sắc hòa quang đồng trần, ngược lại không phiêu dật như các đệ tử nhìn qua như vậy.

Sử Nguyên Cẩm thầm nghĩ: “Vừa rồi ta quản cái này tiêu nghèo kiệt hủ lậu gọi gia gia? Đi ra ngoài nhất định khiến các huynh đệ cười rụng răng.”

Mắt thấy người tới thần sắc bất kính, Đào Yêu đã biết suy nghĩ trong lòng của hắn, mỉm cười nói: ” sử bang chủ dẫn dắt huynh đệ bảo vệ an dân của quý bang, ở nơi Mân Đà xây dựng rất nhiều nơi, bản thân rất là bội phục.

Nhưng gần đây Lư Phô hoả liên tiếp phát ra, chỉ sợ không rảnh để nói chuyện, đảo mắt đã đi xử lý việc cấp bách.” Tề Lưu sở là nơi thu nhận nạn dân, Trường Thanh bang ở dưới sự chỉ điểm của tiên chi phái xây hơn trăm tòa, cung cấp chỗ cư trú cho hàng ngàn hàng vạn dân chúng vì chiến loạn lưu rơi xuống.

Đây vốn là chuyện tốt, nhưng Sử Nguyên Cẩm đặc ý là kháng Uy Uy tráng cử, không nghe hỏi đến chiến sự, trong lòng đã

cảm thấy không vui, lại nghe nói đào yêu cường điệu “Hỏa hoạn” lại càng không cho là đúng, suy nghĩ “Quang Phổ cách đây ngàn dặm, tình hình gần đây làm sao có thể biết? Trên kịch văn nói Như Lai có pháp lực chưa biết trước, vị tiểu ca sư tôn này sao... Nhìn thế nào cũng không giống Như Lai Phật biến.”

Đang lúc suy nghĩ lung tung, từ ngoài cửa xông vào một đại hán, người ở dưới thềm không ngăn được, tiến vào cửa hô to: “Gian chủ, gấp rút bẩm báo.” Bạch Hổ đường chủ nói: “Ồ, người không phải là Trần Đà chủ phân đà ở Kỳ Phổ sao? Sao phải kinh hoảng thế?” Trần Đà chủ mặt đầy mồ hôi, thở hồng hộc nói: “Sáu mươi sáu địa phương Tê Duyên bị mất lửa, đập mấy ngày cũng bắt diệt, đã thiêu chết hơn ba trăm người giúp đỡ chúng, binh dân bản địa chỉ lo chạy trốn chạy tán loạn để khỏi chết?”

Ta vội vàng báo tin cho bang chủ, bốn ngày bốn đêm mệt chết ba con ngựa, chỉ cầu bang chủ mau đi trấn trụ thế cục... A, tổ sư ở đây thì tốt rồi, chúng ta có thể gặp dữ hóa lành rồi.” Hân nôn nóng thất thần, lúc này mới phát hiện Công Dương San ở đây, đập đầu chưa thẳng lưng, đã ngất xỉu, hai bên đã sớm có người đỡ xuống chữa trị.

Bọn người Sử Nguyên Cẩm quá sợ hãi, hỏa cảnh vẫn còn thừa kế tiếp, cảm thấy hoảng sợ nhất chính là Đào Yêu nói ra tất phải kiểm tra, thần minh chiếu sáng ngàn dặm.

Kỳ thật dựa theo tu vi đào mà chết yếu lúc này, mỗi khi ngồi chung một chỗ, ma khí dị động trong trăm ngàn dặm đều có thể cảm nhận được rõ ràng.

Mắt thấy mọi người lộ vẻ kinh hãi, khoát tay chặn lại nói: “Không cần hốt hoảng, thế lửa đã lắng lại, hung thủ tung hỏa cũng lấy được rồi.” Ông tay áo phất nhẹ, ánh sáng màu xanh hiện lên, đột nhiên bắn ra hai bóng người, dán sát mặt đất quay cuồng.

Chợt nghe tiếng vang “Vù vù”, cây nến trong đại điện dập tắt, đài đèn chợt cháy lên, ngọn lửa vọt lên cao hơn một thước.

Lan Thế Hải nói: “Là hỏa nhãn!” Chỉ thấy hai người trên mặt đất không có một tia treo, da đỏ, con mắt đỏ, quanh thân ánh

sáng đỏ đậm, tựa như hai con quỷ quái rơi vào trong thùng sơn đỏ.

Đào Yêu Yêu nói: “Các ngươi là Hỏa Lưu bộ? Tên là gì?” Hai tên U tổng bị vũ trụ truy tung, bắt được, thu nhiếp hình thần, đột nhiên chuyển ra ngoài ngàn dặm, lúc này còn chưa tỉnh lại, lắc đầu nhìn bốn phía.

Cao thủ trong điện nhiều như mây, càng kiêm cả sự áp chế của thần phong vũ trụ, sao có thể dung túng tà ma làm phép hiển uy? Vừa rồi ánh nến tự cháy, chỉ vì đào tạo hơi thả lỏng thần kiếm, để cho ma lực của bọn họ hơi lộ ra, để cho thân phận của hắn đại bạch trước mặt người khác.

Hai thần trí từ từ sáng tỏ.

Người bên trái nói: “Chúng ta không có tên, chỉ là đoản đao trong tay thần chủ.” Lý Phượng Kỳ nói: “Lời của Trung Quốc cũng nói không sai.” Bên phải chúng ta lần này hạ thư ước chiến, tự nhiên muốn nói lời của Trung Quốc.

Đã bị các ngươi lấy được, giấy bút cũng có thể tiết kiệm được.

Nghịch tặc của Xi phái nghe kỹ, tháng hai mươi lăm ngày nay thần chủ tự mình tọa trấn Thánh Thủy cung, đặc biệt ước chừng Bách Lý Văn Hổ quyết chiến.

Loại người vô năng như các ngươi cũng không cần chiến, thức thời tiến đến Thánh Thủy cung đầu hàng đi!”

Tiểu Tuyết cả giận nói: “Dám ở đây kiêu ngạo! Kêu Quý chủ các ngươi rửa sạch cổ chờ, Huyền môn Cửu Dương nhất định đi lấy đầu chó của hắn!” Lan Thế Hải đối diện liên tục khoát tay, ý bảo sư tôn đang ngồi, làm sao đối địch muốn nghe ý của hắn.

Đào Yêu Yêu nói: “Ta nhớ Hỏa nhãn bộ thị trưởng lão đã từng nói, tung tăng tính lạng sất tất nhiên phải chơi với lửa tự cháy.

Các ngươi truyền tin xuống chiến thư cũng được, vì sao lại thiêu chết rất nhiều bách tính? Là ra hiệu cho Nguyên trưởng lão dạy các ngươi làm như vậy?” Lần này chấp nhận mệnh lệnh của Thần Chủ, không liên quan gì tới trưởng lão bản bộ.” Bên phải Uế cười lớn: “Thu hoạch người nọ đề tiện như heo chó, đốt thì sướng đến mức nào!” Đào Yêu gật gật đầu, không

hỏi nữa, ngón tay khẽ thu hồi thần kiếm, ánh sáng màu xanh lại lóe lên rồi mờ hồ lóe lên.

Bên phải Từ Du Nhất lập tức co giật, tầng da đỏ thẫm kia từ lòng bàn chân dần dần bóc ra.

Hỏa nhãn tu luyện từ ngoài vào trong, da thịt bởi vì hấp thụ năng lượng hỏa diễm mà hiện ra màu đỏ, như vậy sinh sinh sinh rút mất, so với rút gân lột da càng thảm thiết hơn gấp trăm lần.

Chỉ thấy gương mặt người kia vận vẹo biến hình, thống khổ kịch liệt, gây nên hai hốc mắt lồi ra, miệng há to đến khóe miệng, nhưng lại không phát ra được một chút âm thanh nào.

Mọi người thấy thế đều tim đập phanh phanh, còn lại cái kia Uế càn kinh hãi vạn phần, bị chém đầu, bị chém nát, bị thiên đao vạn quả hấn đều nghĩ tới, lại tuyệt không nghĩ tới pháp lực sẽ bị tách rời ra.

Bí nhãn luyện thành pháp lực cực kỳ kiên cố, nếu không làm theo bí kỹ trong phái, tan xương nát thịt cũng sẽ không thất lạc.

Nhưng loại thủ pháp lão bản bộ trường phạt phản đồ này, hạng người vô năng ùn ùn “sao dám vận dụng? Hấn tu hành Hỏa nhãn thuật đã là mài giũa lâu dài, giờ phút này tận mắt thấy thảm trạng của đồng bọn, vẫn cảm thấy không rét mà run.

Trong khoảnh khắc màu đỏ rút đi sạch sẽ, hỏa khí trong cơ thể bóc lên, da thịt gân cốt bóc lên thành tro tàn.

Chúng đồ san hô trong lòng sáng tỏ, đều biết hỏa nhãn kia đã bị vũ trụ thôn phệ pháp lực.

Tử Hư Thiên Sư cũng không chịu nổi kiếm uy, chỉ là hỏa nhãn sao ngăn cản được? Đào Yêu Yêu nói: “Đề lại cho ngươi một mạng, báo tin cho Thần chủ các ngươi, Bách Lý Văn Hồ chắc chắn sẽ tới đúng hạn ứng chiến.

Đến ngày đó, Xi Cửu Dương cũng đã quét sạch hải vực, Thánh Thủy cung bên ngoài không cho phép một cái bí mật nào lưu lại.” Hơi ngừng lại một chút, tiếp tục nói: “Tiếng kêu thảm của đồng bạn ngươi, ta đã bám vào trên người ngươi, trở lại trong bí nhãn mới có thể hô lên, có thể răn dạy cho người tàn ngược hung bạo, đi đi!” Nơi phát tay, hỏa nhãn tung bay

vô ảnh, lập tức đứng lên nói: “Chúng ta theo phu quân đi Kỳ Phổ nhìn một chút.”

Lúc này, đám người Sử Nguyên Cẩm bội phục sát đất, đồng thanh vang dạ dạ.

Cửu Dương cười mây gió, mang theo bang chúng Trường Thanh bay lượn trên mặt đất.

Hai phái Tiên Chi Kim Lôi còn muốn giữ lại, sao còn chờ Cửu Dương Phong Điều, đành phải lưu lại Tụ Dương tiếp tục theo lý thuyết phòng ngự sau đó.

Không bao lâu sau bay đến Mân Nam, đám người thu pháp rơi xuống đất, quả nhiên thấy đường có dã thi, Điền Vô Đố, khắp nơi đều là phế tích thiêu đốt phá hủy.

Chúng đồ Ngao Phương mới biết địa phương gặp phải phá hoại to lớn, kinh nghi bí nhẫn sao lại hung hăng ngang ngược như vậy, Ngự Thú Môn và Bách Lý Văn Hồ sao không kịp ngăn chặn ngăn cản.

Đào Yêu Yêu nói: “Không hoàn toàn là do hai ngọn lửa kia gây nên, những ác tích này hơn phân nửa đã lâu năm rồi.” Đào mục bang Trường Thanh phụ trách tiếp đãi bổ sung thêm: “Tiên sư minh giám, Uy hiệp làm loạn hoàn toàn chính xác từ trước đến nay đều là từ lâu.” Hỏi rõ nguyên nhân, hóa ra lúc trước hải tặc Đông Nghiêu thường xuyên xâm phạm biên cảnh càng lớn.

Nếu như bắt được người Trung Quốc, già trẻ bệnh tàn sát hết, nữ tận hứng gian ngược, mà nam tử cường tráng liền buộc đổi trang phục cạo tóc, mang về Đông Anh làm nô bộc.

Qua hai ba năm học hành trình toàn bộ hải tặc, lại xếp vào đội ngũ trở về đột giết cướp bóc.

Bởi vậy, trong đám Uy hiệp có sáu bảy phần là đạo tặc Trung Quốc, hung ác không hề thua kém Uy Uy thật sự.

Cộng thêm việc cướp bóc quan phủ, đường sông của phân đông dân chúng ven biển gian nan, người có lực thậm chí chủ động đầu nhập vào Uy Khẩu.

Kể từ đó, thanh thế Uy hiệp trở nên lớn mạnh từng năm một, cho dù không có bí nhẫn làm chỗ dựa, tai họa tạo thành cũng

có thể lan tràn đến các tỉnh ở vùng duyên hải.

Đào Yêu Yêu nghe xong thở dài: “Chẳng trách trong doanh trại của Uy Khẩu có rất nhiều người nói lời của Trung Quốc.

Người bình thường sao có thể biến thành cảm thú được.” Lan Thế Hải nói: “Người Trung Quốc lấy nhân nghĩa làm gốc, vong gia bội tổ mất đi diện mạo ban đầu, những kẻ Hán gian ác đồ kia đã giống hệt Đông Trạch thú, cũng không phải sẽ nói lời nói của Trung Quốc chính là người Trung Quốc.” Chúng đồ gậy đầu tán đồng.

Lập tức Trường Thanh bang xem xét các nơi nghỉ chân, nhao nhao đề chia ra hành động, phong lôi, độn giáp lục soát tìm có còn bí nhẫn ẩn hay không, xảo hợp chữa trị thiêu hủy kiến trúc, Thần Nông cứu trị trị thương thế trong thôn, những người còn lại giúp đỡ nạn dân trấn an lưu tán ra ngoài.

Phân công nhiệm vụ dừng lại, Đào Yêu Yêu một mình đi lên sườn đồi, nhìn thấy từng sợi khói tàn bốc lên, cảnh tượng một phái Tiêu Tác suy bại, trong lòng không khỏi buồn bã sinh ra cảm khái.

Đang lúc suy nghĩ, Long Bách Linh đi tới, lẳng lặng đứng ở bên cạnh, lập tức thì thầm: “Có binh sĩ an nguy? Cao Phong Thương! Dân chúng an tại? lấp đầy khe rãnh! thán giang sơn vẫn như cũ, thiên thôn rải rác...”

Ký ức trong lòng Đào Yêu chính là mấy câu này, quay đầu nhìn lại, nhẹ nhàng nắm tay của nàng, ánh mắt quay ngoắt về phía trước, nói: “Ta đang nghĩ, Ngao Huyền môn cảm đạo nhân nghĩa, tu luyện là pháp môn thanh tịnh.

Giả như đưa thế gian vào tường của chúng ta, khiến cho người ta biến thành Huyền Môn, Huyền Môn đồng loại người thế, làm sao còn có thể nhiều tàn sát họa loạn như vậy?” Toại lắc đầu, nhìn về phía Bách Linh nói: “Huyền Môn lịch đại tông sư thần thông quảng đại, bằng vào năng lực đủ để thay đổi nhân thế, lại chỉ phòng ngừa Ma đạo ngẫu nhiên nhập thế, hơn nữa khắp nơi tránh khỏi trải qua quá sâu xa?”

Nếu bọn họ toàn lực hành động, thành lập thượng giới không có gì ức chế được nhạc thổ nhân gian đói khổ, trong ngoài loạn tượng sao lại xảy ra? Vì sao bọn họ không làm như vậy?

Thuận tiện tự nhiên là hợp lý, chẳng lẽ thế nhân chịu khổ chính là “Tự nhiên” sao?

Đôi môi Long Bách Linh mở ra mấy lần, tựa hồ rất khó đáp lời.

Đào Yêu Yêu lại hỏi: “Người thông minh như vậy, có thể giúp ta nghĩ thử vì sao không?” Bách Linh thở dài nói: “Tướng công, ngài đừng cho rằng ta khắp nơi đều biết Như Lai Phật, ta mới bao nhiêu tuổi? Chuyện không nghĩ ra còn nhiều lắm.”

Suy tư một lát, nói tiếp: “Muốn theo ta, giáo dục của dân chúng là người thứ nhất, nếu đều biết đức hạnh là tốt, người người đều giảng công bằng tín nghĩa, thiên hạ sao lo lắng không an ổn cường thịnh? Còn sợ ngoại tộc xâm lấn, nội họa vẫn liên tục.

Nhưng trước mắt mọi người đều ăn không đủ no, ai sẽ nghe người giảng nhân nghĩa đạo đức? Nếu dùng tiên pháp giải quyết vấn đề ôn no, lòng người không tham cầu càng nhiều, chỉ hy vọng pháp lực thỏa mãn dục vọng càng lớn hơn, lại lệch khỏi chính đạo rồi.

Cho nên còn phải dựa vào thế lực nhân gian từ trên xuống dưới quản lý, nhưng mà yêu cầu quan viên thanh liêm chính, lại so với giáo dục dân chúng không biết khó hơn bao nhiêu lần... Ai, căn bản chẳng chịt, một đám người nữ lưu nào có tài trị thế, tướng công người là hỏi vấn đề mù.” Hướng bên tai hắt thối một cái, cười nói: “Đại đạo tạm không bàn, sư tôn nhìn tiểu đạo đệ tử mới luyện đi.”

Mũi Đào Yêu Thuần ngọt quanh quẩn, suy nghĩ kéo trở lại hiện thực, cười hỏi: “Tiểu đạo gì?” Bách Linh Nhu rung nhẹ, thân thể dịch chuyển sang bên cạnh, chỉ thấy địa bình âm phong xoay chuyển, bụi bặm rơi xuống chỗ ba tiểu hài nhi đứng, tay nâng mâm quả tươi cười thân thiện, nói: “Long tử tử, Long tử phụ, ném thử ngọn núi âm sơn mới hái đi.” Đúng là bé gái tóc búi hai búi, đúng là món ăn ngon chết thảm của trận đấu với nữ đồng trong thôn!

Giờ phút này mặt trời treo cao, dương khí đang thịnh, Ngao Cửu Dương ở phụ cận, quý mị yêu tà trong phạm vi trăm dặm đã sớm tránh xa.

Ba tên tiểu quỷ này lại hoàn toàn không có nửa điểm sợ hãi, đứng ở trước mặt Nga Mi sư tôn bình thản tự nhiên, giữa hai đầu lông mày càng có loại khí thế trùng thiên phá địa.

Nụ cười của Đào Yêu Yêu lập tức cứng đờ, nhìn ra được cả ba cái quỷ hồn đều đã mang pháp lực cao cường, khó khăn lắm mới không dưới Thất Tinh Sứ của Côn Luân! Kinh ngạc nói: “Linh Nhi, pháp thuật chiêu hồn ngự hồn của người luyện sâu đến vậy!”

Bách Linh Đạo: “Nhờ có Lan sư huynh giảng giải đạo lý nhiếp hồn, có khi người cũng giảng cho ta vài câu Tam Dịch, như điểm tình chi bút là linh diệu nhất, kết hợp với hiệu dụng của quyển Âm Minh Chính Pháp kia, đã luyện Nhiếp Hồn môn âm binh thuật đến tầng thứ chín cao nhất.” Ngộ tính của nàng là thiên hạ vô song, vì có pháp bảo diệu quyết trợ giúp, ngắn ngủn mấy ngày tu pháp tham đạo, tại Nhiếp Hồn môn “Tạo Mộng”, hai lĩnh vực của Ngự Quỷ đều có tiến bộ cực lớn.

Chỉ vì còn chưa luyện thành Minh Dương Tiên Thể, chân khí bản thân còn ngại chưa đủ, nhưng uy thế ngự quỷ bình tăng lên cực mạnh, không những vượt xa thủ đồ Nhiếp Hồn, dù là Ngự Quỷ Pháp của Ngao Tổ Sư cũng không kém bao nhiêu.

Đào Yêu Yêu lo lắng nói: “Lực lượng mạnh như vậy, điều khiển chỉ sợ có nguy hiểm.”

Bách Linh khẽ vuốt tóc tiểu quỷ, trong mắt lấp lóe lệ quang, nói: “Ta không phải khống chế bọn họ, Nhiếp Hồn Pháp Nghĩa đều đang cảm hóa làm đạo lý, bọn họ là tự nguyện đến theo ta.” Đôi mắt nhỏ bé của cải Hoa Nhi hơi híp lại, nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn áp sát vào bàn tay, tựa hồ rất hưởng thụ thái độ vuốt ve của Bách Linh, lời nói trong miệng lại mang theo sự tàn nhẫn: “Ai dám khi dễ Long tỷ tỷ, chúng ta gọi nó sống không bằng chết.” Giọng trẻ con mềm mại vẫn như trước, nhưng tính tình lại vượt xa học đồng yếu đuối lúc trước có thể so sánh với học đồng trẻ con ban đầu:

Đào Yêu Yêu nghe Bách Linh nói ra chân nghĩa nhiếp hồn, cảm nhận quỷ hồn vô cùng trung thành với nàng, giải thích thêm một chút: “Quỷ hồn chết oan đầy oán khí, tích lũy sẽ sinh họa. Ngự quỷ pháp của Nhiếp Hồn môn là vì hóa giải quỷ oán mà sáng tạo, không phải để quỷ hồn làm nô bộc cho người

thi pháp., Mưu cầu tư lợi mà nguy hại người khác, nắm chắc các điểm mấu chốt trong đó, mới có thể bảo vệ bản thân không ngại.” Long Bách Linh cười đáp ứng, mấy tiểu quỷ nâng trái cây kêu loạn “Tỷ tỷ, tỷ phụ”, tuy là âm khí bức người, vẫn không mất đi hài đồng hoạt bát.

Chân mày đào hơi giãn ra, buồn phiền trong lòng ngực giảm đi không ít, chợt nghĩ tới một chuyện, do dự nói: “Sau này ai dám bắt nạt ngươi, bọn họ sẽ không buông tha được... Ài, ngươi và tiểu Tuyết thường sống trên miệng, nếu mấy đứa này gây chuyện, Tiểu Tuyết không phải là đối thủ.”

Bách Linh cười nói: “Sớm biết ngươi đã thiên vị tiểu Tuyết muội muội của ta, ta đã dặn dò bọn họ rồi, sau này bất luận thế nào cũng không được làm khó nàng.” Phất tay điều khiển ba quỷ hồn rời đi.

Đào Yêu Yêu nói: “Ừm, nửa ngày nay Tiểu Tuyết ở đâu, sao chưa thấy nàng ra ngoài đi lại?” Bách Linh nói: “Vị tiểu Tuyết sư muội kia khí tính rất lớn, nhìn thấy bách tính bị Uy hiếp hãm hại thảm trạng, tức giận đến mức nhốt mình trong phòng.

Rốt cuộc là lịch duyệt quá ít, chưa từng xem qua khổ nạn của nhân gian, nghe nói trong phòng vụng trộm rơi lệ sợ người phát hiện...” Đang nói đến điều này, chân núi chợt truyền đến trận trận tiếng khóc la khóc.

Bách Linh kinh ngạc nói: “Không đến mức này chứ!” Đào điên nghe ra tiếng khóc thê lương, ần chứa kinh tang thương lâu ngày, nói: “Không phải Tiểu Tuyết, chúng ta đi xem một chút.”

Hai người lập tức theo tiếng đi tới, đi tới trước một toà miếu đồ nát.

Bên trong tối hôm qua bị lửa thiêu đốt hư mất, mùi khét lẹt cách tường mũi vẫn rất khó ngửi.

Quần miếu chính là hai đầu mục bang Trường Thanh, sớm được bang chủ giao phó, vừa thấy tướng mạo hai người Đào Long liền biết là “Thần tiên” giá lâm.

Lúc này hần tiến lên đập đầu bái một cái, dẫn vào cửa xem, tám gian phòng đã đổ hơn phân nửa, ngói vụn đất cằn cỗi khắp nơi, cây gỗ nghiêng ngang còn bốc khói đen lên.

Nữ đầu mục giới thiệu tình hình hiện nay, nói nơi này vốn là Quan Âm Viện bên ngoài Nghiêu Phổ thành, chiến hoặ mấy năm gần đây lan tràn Mân Địa, liền đổi thành trường sở chuyên môn thu nhận nữ nhân lạc lõng.

Tổng cộng hai mươi sáu phụ nữ ở tạm ở đây, đa số từng bị Uy Khẩu gian dân, người trong nhà lại không tìm thấy, chỉ chờ cục diện ổn định lại phân phối cho binh phu không thể thất.

Đào Yêu Yêu trong lòng căng thẳng, thấp giọng nói: “Bị uy hiếp gian dân...” Phóng mắt nhìn lại khuôn mặt dữ tợn, những nữ nhân kia liền ngồi ở trong đồng gạch vụn, ánh mắt ngốc trệ, thần sắc hờ hững, có người còn mở rộng quần áo lộ ra ngực sữa.

Chỉ có bóng lưng trên thềm đá kia bất đồng, lay động trái phải tự đắc, trong ngực như ôm cái gì đó, trong miệng hát nhẹ ca con trai, thỉnh thoảng “Con của ta a, bảo bảo của ta kêu to”

Đào Yêu Yêu nghe ra được là một người vừa khóc, nhưng lúc này giọng nói của nàng lại tràn đầy vui sướng.

Nữ đầu mục nói: “Nàng ấy tên là ni muội, chúng ta là người thích gây chuyện nhất.” Hô to một tiếng: “M ni muội còn chưa làm đủ sao!” Nữ nhân kia quay đầu lại, hướng về phía mọi người cười một tiếng.

Nụ cười này, như sấm sét giữa trời quang, sắc mặt trắng bệch, quanh thân không nhận được khế run lên.

Chỉ thấy mặt mũi nữ tử kia đầy bùn đất, hai tay ôm gò vãi rách nát, tóc ngắn hơn một tấc, tai bên trái đã bị cắt mất, mi mắt mũi miệng còn rất đẹp, Linh Tú không còn thanh tú như cũ mấy phần, chỉ như hoàng hôn trong sắc sắp nhạt đi tàn hà.

Đào Yêu Yêu vạn lần không ngờ sẽ gặp phải gương mặt này, càng tuyệt đối không muốn nhìn thấy cảnh ngộ thâm thảm của nàng, nhưng khuôn mặt tràn đầy đau khổ này rõ ràng chính là tiểu ni cô năm đó được dẫn tới làm tri kỷ!

Phật đồ linh tuệ ” Kính Hoa” sau lưng Vô Kính hoa kia, viết xuống ” Duyên Lai tương tương ly tiễn biệt” thiếu nữ kia, chia ra ba năm sau lại rơi vào kết cục như thế? Rốt cuộc là tai họa gì rơi xuống trên người nàng? Long Bách Linh trong lòng rất buồn bã, khế kéo tay áo của nàng nói: “Người biết nàng sao?”

Đào Yêu không để ý tới, lắng nghe nữ đầu mục kể lại nguyên do: "... Nàng là ni cô hoạt bát ở nơi khác, không ai biết được tên thật sự của nàng.

Năm trước đến Kỳ Phổ lúc đang đuổi kịp Anh Tử vây thành, bốn phía binh hoang mã loạn, nàng lẻ loi một nữ tử yếu ớt sao có thể không gặp tai ương... Kết quả cho loạn quân chà đạp, tháng trước sinh hạ một đứa bé, lại chết rồi, từ đó về sau điên điên khùng khùng... "

Lời còn chưa dứt, một phụ nhân đi qua lỗ hồng tường gãy, trong ngực ôm tã lót của trẻ con.

Mẫu muội kia nhất thời trừng lớn hai mắt, the thé kêu khóc "Con của ta, hài tử của ta a!" nhảy lên muốn nhào qua bên kia.

Thần thái cấp bách bách bách thê lương, giống như sói mẹ cướp đoạt sói con vậy.

Đào Yêu Yêu gần như không thể tin vào hai mắt của mình, người tu hành sùng tín Phật pháp, đủ loại luật lệ nghiêm ngặt, vì thoát khỏi nhân tình mà nịnh nọt các loại pháp lý, trước mẫu tính vậy mà đều không chịu nổi một kích như vậy.

Nữ đầu mục vội vàng tiến tới kéo lại, lại quát lớn ra ngoài tường: "Trịnh Nhị tử, tử không biết sao! Không cho phép ôm con đến bên này! Bà nương ngốc không nghe theo dặn, hài nhi của tử sắp bị cướp của chúng ta cũng mặc kệ." Phụ nhân kia hốt hoảng bỏ chạy.

Một đám nữ nhân vây quanh hồng học, bảy chân tám chân đè lại ni muội, bên cạnh có người nhét cho nàng gối, lừa gạt nói: "Con ngươi ở đây, hài nhi ngươi tới rồi." Chiêu quả này sinh ra kỳ hiệu, ni muội không khóc không hô, ôm gối ngồi lên lại hát Nhi ca, trên mặt đều là nụ cười thỏa mãn.

Đào Yêu Yêu nhìn không nổi nữa, đi lên phía trước gọi: "Tiểu sư thái, ngươi còn nhớ ta không? Trên đường lớn Xuyên Điện chúng ta đã gặp qua, ngươi báo cho ta tâm sự, đo ra một chữ Long, nói ta khó thoát tình khổ, ngươi còn nhớ ta không?"

Tiểu ni cô giật mình ngẩng mặt lên, cũng không biết nhìn thoáng qua bên kia, lập tức cúi đầu, tiếp tục dịu dàng mà hạnh phúc hát.

Lời thứ mười sáu trả lời có thể giải trí cùng điên cuồng.

Vừa vặn gặp Thần Nông Môn tuần chấn đến đây, đào yêu cầu đại phu trị liệu vội vàng.

Không cần được thạch châm cứu, Thần nông đầu đồ chỉ đi lên hai vòng trong viện, đại khái hỏi tình huống nơi đây.

Các nữ nhân trong miếu ốm đau liền đều khỏi hẳn.

Bộ dáng mặc dù còn lôi thôi, tinh khí thần đã thấy chuyển biến tốt đẹp, nhao nhao từ giữa gạch vụn đứng lên sạch sẽ quần áo, tìm kiếm vật phẩm rải rác.

Chỉ có tiểu ni cô kia nằm ngửa tại chỗ, nhắm mắt giống như đang ngủ rất say.

Đào Yêu Yêu hỏi thăm tình trạng bệnh của nàng, đại phu Ma Ngưu trầm ngâm một lúc lâu, lắc đầu nói: “Khó trị.”

Long Bách Linh kinh ngạc nói: “Su huynh chính là đệ nhất thần y của tam giới, sao có thể bị bệnh của phạm nhân làm khó?” Ma Ngưu đại phu nói: “Bệnh tình dễ trị tâm khó, Tiên Phạm đều giống nhau.” Đào Yêu thở dài một tiếng.

Bách Linh nói: “Tâm bệnh là ý gì? Tâm trí nàng vô cùng thất thường sao?”

Ma Ngưu đại phu nói: “Không phải, chứng điên ta hiện có thể chữa khỏi cho nàng, nhưng mà... Nếu đau đớn quá nặng quá nặng, ta thà để người bệnh ngủ mê man lâu dài.” Ví dụ này không thỏa đáng lắm, nhưng Bách Linh một chút liền hiểu được.

Thay vì tỉnh lại mà cảm thấy vô cùng thống khổ, làm cho người điên đắm chìm trong mộng cảnh của mình, chưa chắc không phải là một loại phương thức giải thoát.

Nghĩ đến đây, Bách Linh thầm nghĩ “Tâm thương dục tuyệt khổ sở, ta cũng đã thử qua, nhưng cuối cùng là tiêu mất, vị tiểu sư thái này cực khổ so với ta còn thâm sâu hơn không biết bao nhiêu lần. “Trong lòng, càng cảm thấy mình hạnh phúc cỡ nào, bất giác nương nhờ bên người đào mắt tích.

Chúng đồ Ngao Thiên nghe tin chạy tới nhìn xem.

Lý Phượng Kỳ liên tục kêu “Đáng thương”, thở dài: “Lúc trước ta khuyên nàng không nên chung quanh khổ tu, tìm Bà gia an ổn sống qua ngày, ai, nếu như nghe được, sao đến nay thảm khổ.”

Lan Thế Phương nói: “Tu hành bốn phương chẳng lẽ là sai?”

Lý Phượng Kỳ nói: “Vậy còn cần hỏi sao?”

Chỉ có Tiên đạo Thánh Giả như Loạn Trần đại sư, Ma Cô, tu tiên đạo như vậy mới có thể bảo đảm bản tâm không loạn, không bị thế phiền nhiễu.

Một nữ tử yếu ớt lưu lạc trên thế gian, sao có thể giữ được trong sạch, còn tuyên bố nhiều kiếp nạn mới có thể thành Phật quả, thật gọi là người si nói mộng.

Người này thế gian giống như cái vại lớn vãi bột gai nhọn, đừng nói tu thành một chút tiểu pháp thuật dòm ngó lòng dạ, cho dù mạnh như Hư Thiên Sư, thủ tọa thiên văn, cũng khó tránh khỏi bị lạc đường trong nhân thế ở Tiên giới.”

Ban Lương Công tiếp lời nói: “Trên đời hòa thượng đạo sĩ ngàn vạn, các người có thấy tu hành giả đắc đạo chân chính hay không? Ha ha, vừa muốn siêu thoát bụi vũng lại muốn hỗn tích trần thế, vốn đã tự mâu thuẫn với nhau rồi.

Thiên hạ tên rất nhiều, loại giáo phái như vậy đều đang truyền đạo thu đồ đệ, nhưng phần lớn là vì danh lợi quyền thế giáo đảo lừa gạt.

Một đám “Đại sư, Hoạt Phật” trong đầu đầy đặn, ngồi chịu vạ chúng cúng bái.

Đáng thương là vị thiện nam tín nữ như vị tiểu sư thái kia, vì tín ngưỡng hy sinh tất cả, tu đạo ăn hết đau khổ, cuối cùng phản ở trong Trọc Trần trầm luân sâu hơn.” Phương Linh Bảo muốn nói “Đại sư huynh cũng từng lưu lạc trên thế gian a.” Chuyển ý nghĩ, lúc đó Lý Phượng Kỳ ăn uống chơi gái đánh bạc không có gì không làm, đâu phải là tu hành? Lập tức nhin xuống không đề cập tới câu chuyện.

Lan Thế Hải nói: “Hai vị nói rất đúng, Ngao Huyền môn vừa thao túng người nói, vừa tránh xa việc thâm giao thế, cũng chính là đạo lý này.

Thật ra thể nhân tu đạo chưa hẳn không thể, nhưng tu đến mức khinh bỉ nhân luân, vậy không thể làm được.

Rất nhiều cầu đạo giả cắt đứt tình thân của cha mẹ, tự xưng là “Xuất gia”, ta thật không biết bọn họ có thể tu thành chính quả gì.

Nhân đạo vốn là thiên lý, trên đời này ngay cả người còn chưa làm tốt, làm sao làm tiên làm Phật?”

Một phen nghị luận, đào yêu nghe được tim đập thành thịch trong lòng, âm thầm lẩm bẩm “Ồ trên đời này cả người còn không làm tốt, làm tiên làm Phật như thế nào?” Về nghị kị giải trừ khổ đau của thể nhân nhất thời bỗng nhiên, suy nghĩ “Giải Linh còn phải buộc chuông người, đợi đến khi nhân đạo thịnh hành tại thế, mọi người giảng công trọng tình nghĩa, nhân gian có thể biến thành thiên đường chân chính, đây không phải tiên thuật có thể đạt thành.”

Những đạo lý này hẳn đã sớm nghĩ qua, chỉ là gần đây pháp thể thanh hư, trong lòng lo lắng thân nhân, thời khắc gút mắc khó tránh khỏi mê mang sinh ra tò mò.

Lập tức đầu lâu Ban Lương làm phép, trong nháy mắt chữa trị tổn hại phòng ốc, nói: “Hai giới Tiên Phàm không thể liên lụy quá nhiều, ta chỉ tu hồi nguyên dạng cho bọn họ, hoa lệ thoải mái dễ chịu thì thôi vậy.

Tránh để cho thể nhân vọng tưởng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đúng là nên như vậy, Cửu Dương sẽ ở lại chung quanh ngôi miếu nhỏ này.” Hoàng U nói: “Nếu đã muốn tránh xa thể nhân một chút, sao không cách xa người ta một chút?” Trong gian nguy cơ ngầm này, ở gần bảo vệ bọn họ cẩn thận.” Âu Dương Cô Bình tinh thông thuật bói toán, cũng nói: “Tối nay trong miếu này dữ nhiều lành ít, mật nhãn có thể sinh sự, mọi người phải lưu lại thêm mấy cái tâm nhãn.”

Đêm đó thấp sáng đầu tiên, Đào Yêu Yêu ngồi trong thiền đường, nhìn tiểu ni cô đang ngủ say trên giường xuất thần.

Tay áo hồng đưa lên một chén trà, cười nói: “Chủ nhân, duyên phận giữa hai chúng ta có phải đã kết thúc rồi hay không?”

Đào Yêu Yêu thất kinh, tiếp trà đưa mắt nhìn, nhìn thấy khoe mắt nàng mơ hồ có nước mắt hình như có...

Hồng Tụ nói: “Lúc trước đi theo người, đã muốn học làm người thế nào, nhưng bây giờ xem thế nào, người này thế gian so với hoang sơn dã lâm cũng không khá hơn chút nào.” Trên đường lớn Xuyên Điện gặp nhau, nàng đã từng đặt mình vào trong đó, mắt thấy tiêu ni cô rơi vào thảm cảnh như vậy, cảm thương trong lòng tất nhiên là không thể duy trì được.

Đào Yêu Yêu biết chuyện này, thấp giọng nói: “Chuyện tiêu sư thái đó sao... trách ta khi đó không khuyên sâu nàng, thế cho nên... Ai, nàng chưa làm tốt nhân đạo, mới có đại nạn hôm nay.” Hồng Tụ cười lạnh nói: “Làm tốt người liền có báo đáp tốt sao? Giang Nam bị quật cường áp bức tàn hại ngàn vạn dân chúng, bên trong cũng không có ai hết lòng trung thành với cha mẹ mình sao?”

Đào Yêu Yêu không nói gì để trả lời.

Yên lặng một lát, ống tay áo đỏ nhìn về phía nóc nhà, âm u nói: “Trước tiên thành người, sau thành tiên, vốn là chuyện tốt ngày đêm nghĩ đêm.

Nhưng thành tiên thì sao, thiên văn thủ tọa, các nàng Nghiêu phu nhân yêu hận ly tán, vẫn như cũ thoát khỏi khổ sở thế gian người ta không được.” Thiếu nữ luôn vui vẻ nghịch ngợm, chợt nói ra loại ngữ điệu trầm thấp này, khiến Đào Yêu cảm thấy rất kinh ngạc, thầm nghĩ ” đa sầu đa thiện tư là dấu hiệu biến yêu loại biến người, trước kia Tiêu Tiêu đã từng trải qua, tính tình nha đầu này cũng đang biến hóa.” Đang muốn khuyên nhủ, bỗng nhiên địa Chúc đài rung động “Vù vù”, bốc lên ngọn lửa cháy cao hai thước.

Đột biến đột nhiên phá vỡ không khí ngọt ngào, Đào Yêu đột nhiên đứng lên, nói: “Đến rồi!” Tay áo đỏ nói: “Cái gì đến rồi?” Chỉ thấy ánh nền co duỗi, ngoài cửa sổ hồng quang chợt lóe, tính cả các loại dụng cụ đèn, trong phạm vi trăm dặm ánh sáng trong sáng giao thoa thay đổi, tiết tấu quả nhiên giống như bước chân từ từ đi tới.

Đào Yêu Yêu lúc trước thiết lập pháp thuật dò xét trên người hỏa điều kia, sớm biết ban đêm chắc chắn sẽ xảy ra rắc rối, nhưng không ngờ thanh thế người đến lại kinh người như vậy, vội nói: “Không tốt!” Thi triển Thiên Vương Thuần bảo vệ ống tay áo hồng, tiêu ni cô, chỉ nghe bên ngoài vang lên tiếng

kêu sợ hãi, một loại lửa nóng hừng hực hừng hực xuyên thấu tâm mạch chúng đệ tử Huyền môn, đột nhiên đâm tới như kim châm đâm nhanh vào.

Cho dù làm đào chết non, Lý Phượng Kỳ phòng ngự kỹ thuật trác tuyệt, cũng chỉ kịp bảo vệ đồng bạn bên cạnh.

Giữa không trung truyền đến tiếng quát: “Phế đi pháp lực bộ hạ ta, thù này không báo.” Đào Yêu Yêu run lên, nghe ra đúng là thanh âm của vị trưởng lão tỏ vẻ đường hoàng kia.

Tiếng la chưa dứt, Lý Phượng Kỳ đã sớm nhảy vào không trung, đồng thời kêu gọi chúng đồ: “Mau bày Chân Võ Trận!” Chợt thấy Đào Yêu bay qua trước mặt, cấp lệnh: “Địch nhân ở ngoài hai ngàn dặm phía tây, đồ đệ Kiếm Tiên nhanh theo ta tiến về trước.” Lý Phượng Kỳ lập tức điều khiển phi hành, bốn năm trăm dặm lập tức qua., Chợt chúng đồ không đi theo, trong lòng nổi lên nghi ngờ, lại ngưng thần bốn phía quan sát, nào thấy được bóng dáng đào chết yêu! Tiếng kêu: “Trúng sách!” Kiếm Tật Chuyển Hồng Minh bay về miếu nhỏ, đã thấy trong bốn phía ánh lửa ngút trời, phòng ốc chữa trị hàng ngày lại cháy thành gạch ló.

Đào Yêu Yêu chân chính đã lần theo ngọn nguồn lửa mà đi.

Hắn linh cảm theo tiếng la, phát hiện pháp lực của Minh Nguyên trưởng lão mạnh mẽ chưa từng có, chắc là Thương Long ẩn trợ giúp gây ra, Chân Võ Trận đối phó loại cường địch này hậu quả khó lường, bởi vậy mới một mình truy kích địch thủ.

Không ngờ được sư hoàn toàn vô tướng lại quấy phá phía sau, hoặc giả bộ chết non, hoặc hóa thành Lý Phượng Kỳ, tới tới điều động chúng đồ Nga Hầu, đem phòng tuyến vốn nghiêm mật quấy tới phá thành mảnh nhỏ.

Lý Phượng Kỳ xem như tỉnh ngộ kịp thời, bay ra mấy trăm dặm lập tức phản hồi, đám người Hoàng U quả thật đi xa ngàn dặm, còn đang ở tại chỗ chờ đợi đồng bạn chạy tới.

Mấy tên thủ đồ đã tỉnh lại toàn lực thi pháp, khẩn cấp triệu hồi đồng môn phân tán, Lý Phượng Kỳ nhắc nhở: “Mỗi người gặp mặt đều phải báo xuất nhập môn bao nhiêu năm, đáp sai hoặc không đáp được nhất định là được sư hoàn vô tướng!” Đệ tử

Huyền môn mỗi năm tham gia đấu đạo hội, số lần đối ứng niên đại, bởi vậy biết rõ tư cách lẫn nhau,

Nhưng mà thủ đoạn được sư hoàn mỹ kỳ tuyệt, cục diện bốn phía hỗn loạn, hời hợt đơn giản có thể nhiều lần phòng bị hấn.

Mọi người âm thầm thấp thỏm, vội vàng la hỏi không ngừng.

Chỉ xem quái hỏa xa gần các nơi bốc lên, diệt lại cháy, cháy rồi lại diệt, tuy chỉ đốt phòng ốc không làm bị thương người, lại làm đám nạn dân hồn phi phách tán, như ruồi nhặng không đầu chạy lung tung.

Đang lúc loạn, bỗng Địa Long Bách Linh kêu to: “Mọi người tập trung trước miếu, kiểm kê nhân số trước đã!” Xưa nay năng cơ trí hơn người, đương nhiên phát huy sở trường trước mắt, nhưng lúc này ai dám tin lời người khác?

Phương Linh Bảo nói: “Người khi nào nhập môn... Ai, vấn đề này mới hỏi, người làm sao chứng minh mình là Long sư muội?” Long Bách Linh vẫy tay một cái, Âm Phong bên cạnh bỗng nhiên mờ mịt, Thực Hoa Nhi dẫn năm tên tiểu quỷ hiện hình, vừa cười vừa nói: “Tỷ tỷ đừng sợ, chúng ta bảo vệ người.”

Bách Linh Hoàn nhìn chúng đồ nói: “Dược Sư hoàn toàn không giỏi bắt chước tướng mạo pháp thuật, nhưng ta không tin hấn có thể thay đổi lòng trung thành của củ cải hoa nhi.” Âm binh thuật một nửa dựa vào người thi pháp cảm hóa, một nửa dựa vào quỷ hồn tự nguyện hiệu lực, nhân quỷ đầu tâm tương ấn, ngoại lực không cách nào nhúng tay sửa đổi.

Bởi vậy Long Bách Linh có thể điều động quỷ hồn, tự nhiên là chân thân không thể nghi ngờ.

Lan Thế Hải nghe thấy lời ấy rất hợp với pháp nghĩa nhiếp hồn, nói: “Mọi người nghe chủ ý của Long sư muội!” Lập tức gọi người, ngoại trừ Đào Yêu và Dương Tiểu Xuyên, chúng đồ Huyền Môn đều ở chỗ này.

Bách Linh nói: “Vô địch trong Thần Kiếm sư tôn, lường trước cũng không đáng ngại, nhưng đồ đệ đầu bảng lại khiến người ta lo lắng...” Còn chưa dứt lời, Dương Tiểu Xuyên từ giữa không trung “keng” rơi xuống, chúng đồ còn chưa nhìn kỹ, đã cảm thấy nửa người của hấn bị hóa thành chất sắt.

Đồ nhi Thần nông lắc lắc tay áo, lập tức thi triển y thuật cấp cứu.

Lý Phượng Kỳ nói: “Thế nào?” Ma Ngưu đại phu nói: “Tính mạng có thể bảo đảm, đạo hạnh đã bị phế.” Chỉ thấy trên không trung ánh sáng trắng xoay chuyển, một bóng người đỏ đậm hiện ra đám mây, dáng vẻ tuấn mỹ khó phân biệt nam nữ, nhưng giọng nói hùng hồn mười phần, lớn tiếng nói: “Kẻ trước bị giết, hôm qua lửa chịu độc thủ, báo một tiếng, người này cũng bị phế bỏ đạo hạnh, ta là Kim Uẩn trưởng lão Lưu Nguyệt Minh!”

Long Bách Linh nói: “Mọi người thủ tại vị trí của mình, đừng để hấn kích động!” Lời nhắc nhở này chính lúc đó, nếu chúng đồ kích động phản kích, chỉ sợ lại bị Vô Tướng thừa dịp loạn lên vào.

Lý Phượng Kỳ nói: “Ngồi xuống đất! Vận đan dương cửu chuyển.” Chúng đồ Ngao Kháng ám thông chân khí, thoáng chốc bày thành trận hình kiên cố, đang đợi cách không tấn công về phía trước.

Bách Linh đã đi trước gọi: “Hoa đại, động thủ đi!” Chỉ thấy bóng ma xoay chuyển, gió xoáy như giết về phía địch quân.

Vài con tiểu quỷ là “Âm Minh Chính Pháp” thôi luyện, bản thân pháp lực đã có thể so với cao thủ nhất lưu.

Chỉ thấy thân hình tung bay như khói nhẹ, cầm trong tay âm minh lợi nhận, điên cuồng chém về bốn phương tám hướng, chợt nghe “Ai, ai ui” tiếng kêu thảm thiết không dứt.

Nguyên lai phía trước Lưu Nguyệt Minh khiêu khích, âm thầm phái đông đảo kim nhân ẩn núp dưới đất, pháp thuật sử dụng dần dần lệnh thảo mộc, gạch đá, thậm chí người sống đều hóa thành đồng thiết.

Gặp phải một lớp sát tinh không thể nào độn hình, lập tức giết chết Lạc Hoa Lưu Thủy,

Bọn tiểu quỷ thủ đoạn lại tàn nhẫn, hoặc mổ bụng, hoặc mổ tim moi gan, tổng giáo kẻ địch đau khổ nhất vừa rồi mới chết đi.

Đạo pháp Bồng Lai lấy khổ tu làm chủ, Kim kiếm càng luyện đao búa chặt, hoàn toàn không phát giác.

Không ngờ những tiểu quỷ này trước khi chết đã chịu đủ tra tấn, biết rõ cơ thể con người có đau cảm nào lẫn cảm nhất.

Chúng bỏ rơi truy xét là chưa đạt tới thượng thừa, chịu đựng một khi sụp đổ, liền giống như rơi vào vực sâu thống khổ.

Chúng đột Nga cùng Kim U trưởng lão đều nhìn ngậy người, một phương thâm nghĩ bản phái chưa từng có sát pháp thâm khốc như vậy, một phương thủ hạ kinh dị triệu tập lại không chịu nổi như thế.

Trong giây lát hơn hai mươi tên kim loại đã bị tàn sát, khí quan rải rác trước mặt Long Bách Linh, có mấy người chưa chết, ruột gan chảy ra còn đang hấp háy mắt.

Tiểu Quỷ nói: “Mời Long tử tử kiểm tra một chút.” Bách Linh suýt nữa nôn mửa.

Tiếp theo bốn con tiểu quỷ bảo vệ “Tỷ tử”, hoa ăn xoay quanh eo, lấy tốc độ nhanh như chớp giết lên trên không với tốc độ không kịp bùng tai.

Kim U trưởng lão lập tức nghênh chiến, bàn tay nhoáng một cái như cự phiến, tạo nên quang đoàn hình thuẫn màu vàng hai phe.

Trong tay Thực Hoa Nhi cầm hai thanh gai vò vẽ, chạm vào mặt thuẫn ngưng tụ thành trọng kim, ngón tay, cổ tay cũng biến thành kim loại.

“Âm lưu điểm kim thuật” của Lưu nguyệt minh vốn cường bá, gần đây bởi vì Thương Long Ấn đề trợ tinh tiến gấp trăm lần, đừng nói thân hồn phách người ta, ngay cả chân khí cũng có thể cố hóa rút ra.

Dương Tiểu Xuyên đầu tiên là dụ dỗ Vô Tướng rời trận, chợt gặp Lưu Nguyệt Minh công kích, Thiếu Dương chân khí phóng ra tức là vàng phẫn, cuối cùng công pháp toàn thân bị phế bỏ.

Lúc đó hoa tươi cũng rơi vào hiểm cảnh giống vậy, chợt mở miệng phun ra lệ khí âm lãnh.

Đây là “Tức Cương Đoạt Thân Pháp” mà nàng vừa luyện thành, Lưu Nguyệt Minh cảm thấy đầu vầng mắt hoa, đầu vầng mắt hoa.

Nghệ Hoa Nhi nhân cơ hội thoát khỏi gông cùm xiềng xích, quát khê một tiếng thân thể nhào tới, hai tay không thể dùng được, liền dùng hai chân cuộn lại phần eo đối phương, hung hăng cắn một cái vào trên ngực đối phương.

Kim Uế trưởng lão từng trải qua vạn loại khổ hạnh tôi luyện, nhẫn nại chịu đựng lực lượng siêu cường, không để ý tới cơn đau nhức kịch liệt nơi ngực, bàn tay đột nhiên vung nghiêng, giống như vạn quân sơn phong đảo qua, đánh cho cằm của rau hoa vỡ nát phần vụn, hóa thành vụn vàng bay đầy trời.

Nhưng một chiêu chuyên công này, pháp hiệu lúc trước liền giảm bớt.

Hoa nở tiềm vận âm khí, hai tay rút ra màu vàng, mười cái móng tay đột nhiên dài ra, như cương thú đâm vào khoang bụng đối phương đảo loạn, hầu như phá nát lục phủ ngũ tạng lục phủ của đối phương.

Kim Uế trưởng lão hét lớn một tiếng, thi triển pháp thuật lột xác tránh ra vài thước, mây mù ngưng tụ thành lưỡi búa khổng lồ, chém đối thủ thành hai đoạn.

Nửa người trên hoa ăn như bóng với hình, quán quanh theo, cầm khôi phục nguyên dạng, lại cắn một cái vào cổ Lưu Nguyệt Minh.

Ngay lúc điện quang hỏa thạch, song phương liên tục thi triển hơn mười loại công pháp, đối công dị thường kịch liệt.

Nhất là khí thể của món ăn bức người, nàng tạo thành một phần thương tổn cho đối thủ, bản thân cũng phải chịu đựng chín phần tổn thương, nhưng vẫn như cũ mãnh liệt truy đuổi tấn công không ngừng, phảng phất chỉ cầu cắn rớt một khối da thịt nhỏ của đối phương, chính mình tan xương nát thịt cũng không tiếc.

Lưu nguyệt minh càng đấu càng là kinh hãi, bình sinh chưa bao giờ gặp phải loại triển đấu độc ác như vậy.

Hơn nữa Kim tính âm lãnh, vừa vạn tượng thông với quỷ hồn, bởi vậy pháp hiệu kim nhẫn khó có thể duy trì vĩnh viễn như đối với Dương Tiểu Xuyên vậy.

Lần lượt đánh nát thân thể địch nhân, nàng đảo mắt đã có thể phục hồi như cũ, tính ra vẫn là phe mình bị hao tổn lớn hơn

nữa.

Lưu Nguyệt Minh âm thầm tính toán khó thắng, kêu lên: “Nguyệt cuối tái chiến!” Hóa thành gió vàng nhanh chóng bỏ qua, củ cải hoa nhi nào chịu bỏ qua, cũng hóa thành âm phong đuổi theo, bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng kêu gọi Bách Linh: “Mau trở về!”

Nhiếp Hồn Đạo Pháp giảng cứu tâm hồn tương ứng, tiếp cận Thiên Sơn Tiên Pháp rất gần.

Trong đó Âm Binh Thuật linh dị nhất, mặc dù cách xa ngàn vạn dặm, ý nguyện thi pháp người làm phép cũng có thể trong nháy mắt truyền đạt cho quỷ hồn.

Lập tức hoa nở bay trở về trước người Bách Linh, hỏi: “Đã thấy phải cắt tên bại hoại kia thành khối thịt, sao tử tử không cho ta đuổi theo?” Bách Linh che mũi, nói: ” Mùi máu tươi hun chết người rồi, các người trước tiên quét sạch nơi này!”

Đám tiểu quỷ toàn tâm toàn ý nghe theo nàng, sợ “tử tử” hơi không vui, vội vàng lấy đi thi hài máu chảy đầm đìa kia.

Càn Hoa Nhi nói: “Tử tử không cho chúng ta đuổi theo bại hoại, có người một mình đuổi theo!” Tay chỉ lên trời, hào quang vàng óng xuyên mây nhanh chóng biến mất, lại là Cúc Anh kiếm của tiểu Tuyết.

Càn Hoa Nhi nói: “Nàng không phải là đối thủ bại hoại, có cần giúp đỡ không?”

Thì ra vừa rồi tận mắt thấy thảm trạng của Dương Tiểu Xuyên, Tiểu Tuyết đã lòng đầy lửa giận, lại bởi thể công của hoa ăn, quỷ mới chen không vào trong tay.

Chợt thấy Lưu Nguyệt Minh hóa phong đào tẩu, nào còn kiếm chế được, lúc này lá kiếm mau chóng đuổi theo, nhất định phải báo thù cho Dương Tiểu Xuyên không thể được.

Bách Linh tức giận nói: “Tên ngu ngốc này gây chuyện bao đồng, không giúp đỡ nàng sẽ bị thiệt nặng.” Lý Phượng Kỳ cao giọng thét ra lệnh, đang đợi điều động nhân thủ tiếp ứng.

Bỗng nhiên thân thể chúng đồ chấn động, trong lòng vang lên tiếng đào điên non nớt: “Mọi người ở lại chỗ cũ không thể tự ý

rời đi, Tiểu Tuyết đuổi theo ta đã cảm ứng được, tự có ta chiếu cố nàng, các người chỉ cần giúp đỡ đám dân chúng gặp nạn.”

Đây là thông linh thuật tu từ nội cảnh Thiên Sơn, truyền ngôn nhập tâm không nhìn phòng hộ chân khí, trừ mấy người Lý Phương Kỳ thể nghiệm qua, chúng đồ đệ Nga Phản đều cảm thấy mới lạ, lại “Nghe” hắn nói: “Phóng hỏa là đường thác trưởng lão...”

Tuy thể lửa lớn nhưng không làm thương tổn được một bách tính vô tội, người kia tựa hồ trong lòng có thiện ý, mặt khác được sư hoàn toàn không tương làm việc cũng có khác với Ma đạo.

Ta muốn nói bọn họ chất vấn thẳng, để xác định rõ ràng chính tà, phân hóa lực lượng bí ẩn.”

Dặn dò xong, chúng đồ đệ theo lời diệt Hỏa An dân.

Quả nhiên lửa kia cháy đến quái dị, gặp phải người sống tự chuyển hướng lùi lại, chuyên môn phá hủy phòng ốc đồ vật, giống như mang theo vật sống có linh tính vậy.

Các hương dân phát hiện loại hiện tượng kỳ quái này, kinh hãi tự biết tính mạng mình không sao, dần dần đều an tâm lại.

Chỉ có tiếng hò hét thê lương quanh quẩn trong miếu vang vọng, một đám phụ nữ ngăn cản, khuyên bảo, kêu loạn không thể giao nộp.

Long Bách Linh, Lan Thế Phương mặt mang vẻ gấp gáp, chạy đến trước mặt Ma Ngưu đại phu nói: “Mau cứu vị tiểu sư thái kia! Nàng tỉnh lại, lúc nào cũng nhảy vào trong lửa, có phải nàng bị bệnh hay không?” Ma Ngưu đại phu thở dài: “Nàng là bệnh tốt rồi sao?”

Sớm nói si mê giống như ma được, đối với sự đau đớn trong lòng thì lợi hại hơn là hại.

Các người nhất định phải để ta trị nàng tỉnh lại, hiện tại đã thanh tỉnh, chuyện đau đớn không muốn sống nhớ ra rồi, sao không nhảy lửa tự sát? Linh được tiên thuật có thể trị cho thân thể gần chết, trị không tốt ý niệm muốn tìm chết trong đầu.

Các người ngăn được nàng nhất thời, không ngăn được nàng một đời, trừ phi nàng thay đổi chủ ý, tóm lại nàng phải tìm cơ

hội tự sát.” Nàng khoát tay tỏ vẻ bất lực, cúi đầu xem xét thương thế của Dương Tiêu Xuyên.

Câu thứ mười sáu trả lời có thể giải trí cùng điên hai.

Đúng như đại phu nói, trước khi ngủ tiểu ni cô đã bị pháp lực của Thần nông môn, chứng bệnh điên khùng đã tốt lên năm sáu phần.

Lúc ngọn lửa nổi lên tiếng ồn ào điếc tai, nàng bỗng nhiên bừng tỉnh ngồi dậy, ngày xưa bị ức hiếp, chịu nhục sinh tử, lại đau xót mất đi đủ loại chuyện cũ thê thảm của hài nhi, ngay cả lúc đầu lưu lạc bị ức hiếp, từng màn từng màn hiện lên trong đầu.

Nàng từ nhỏ tính tình kỳ ảo, thích đọc Phật đạo xuất thế Ly Trần chi thư, mỗi lần đọc đến chỗ diệu dụng kinh văn, chỉ cảm thấy thiên địa sinh nhân sinh nghi vấn đều có đáp án, cơm nước thường xuyên vui mừng không suy nghĩ.

Vì vậy thiếu nữ vốn có tuổi thanh xuân, sung sướng, yêu đẹp giả tú thiên tính, tất cả đều coi như là bọt nước mộng, duy chỉ Phật pháp mới là đại đạo giải thoát chân thực không hư, tín niệm như vậy càng ngày càng sâu, rốt cuộc bước lên con đường tu hành chân lý ” kiến chứng” đầy rẫy con đường tu hành.

Nhân tình không phụ lòng nữa, chỉ vì nhảy ra Lục Đạo Luân Hồi, thà đồng ý cả đời Thanh Đăng Cổ Phật, áo tơ ăn uống no say.

Không ngờ tới cuối cùng vẫn không thoát khỏi được nỗi khổ ly tắng của thế gian, chẳng lẽ mục tiêu cả đời này lại hoàn toàn sai lầm?

Đau đến cực điểm, đau không thể thành đau, nàng chỉ là mất hết hy vọng, không biết sau này nên đi nơi nào, nên làm những chuyện gì.

Lý Phượng Kỳ từng nói “Tín ngưỡng phá diệt là hình phạt tàn khốc nhất thiên hạ, mà cực hình còn phải thêm tang tử bi, gấp đôi đả kích một nữ tử yếu đuối làm sao thừa nhận? Chúng thôn phụ lúc đầu còn khuyên can, khuyên nàng không nên nghĩ không ra ngăn gợn, đợi nhìn thấy trong con người nàng

thần sắc xám xịt., Trong lòng đều cảm thấy phát lạnh, không khỏi nghĩ đến “Một người chịu nhiều đau khổ như vậy, chẳng bằng chết đi cho tốt.” Bọn người Long Bách Linh, Lan Thế Phương nghe thế liền nghe Ma Ngưu đại phu phân tích, cũng là thất vọng thất thố.

Thừa dịp mọi người phòng bị hơi lỏng, tiểu ni cô mạnh mẽ nhào về phía đông lửa, ngọn lửa đỏ kia cháy hừng hực, phẳng phát như mới là hướng về nhà thích hợp nhất để giải thoát vạn khổ.

Mắt thấy nàng sắp nhào vào trong liệt hỏa, bỗng nhiên “Vù” một tiếng, diễm quang nóng bỏng không còn nữa.

Trong chốc lát, quái hỏa phạm vi trăm dặm đều đã tắt, sương mù trải ra khắp mặt đất, một mảnh mát mẻ thấm vào ruột gan.

Kỳ cảnh lập tức hiển hiện, chỉ thấy mây đen trên trời tản ra, ánh trăng trong trẻo, một bóng người cao ngất bỗng bễ hạ xuống.

lót lên Bạch Hồn lẫm liệt, khuôn mặt tuấn mỹ, thần thái phiêu dật phiêu dật.

Chúng thôn phụ chỉ nghĩ là Thiên Thần hạ phàm, nhao nhao quỳ gối bái lạy.

Tiểu ni cô kia dường như cũng bị khí độ anh lẫm tuyệt luân của người tới hấp dẫn, một thoáng đau khổ quên sạch, ngời ngậy ngốc nhìn qua,

Trong yên tĩnh, Lan Thế Phương bỗng vui vẻ nói: “Đường sư huynh tới rồi!” Bách Linh thầm nghĩ, người này là nhằm vào ta, hơn phân nửa lại tìm được đầu mối gì đó của Thần Hoang khúc, muốn ta thổi sáo cho hắn nghe.”

Đường Liên Bích đứng lặng dưới ánh trăng, xung quanh là cảnh đất đai đồ nát, từng làn khói bụi vẫn bốc lên từ trên cao.

Hắn bình tĩnh di động, quét mắt nhìn cảnh người sáng tạo hoàng tàn khắp nơi thế gian, thần sắc trầm tĩnh thâm thúy.

Người chạm mặt với ánh mắt lạnh lùng kia, trong lòng không khỏi mơ màng: “Hắn đang nhìn ta!” Nhưng ánh mắt kia vẫn dời đi, phút chốc lại cố định, nhìn theo phương hướng, người hắn nhìn chăm chú lại là tiểu ni cô kia.

Hai người này đồng dạng trải qua thăng trầm, chịu đủ đau khổ, lúc bốn mắt chạm nhau, trong minh minh hình như dẫn tới lòng người cộng hưởng theo.

Đường Liên ngọc nhú mày, giống như nhìn ra đôi mắt đau thương chết lặng của đối phương, trong vô sinh chí.

Ngay lúc mọi người kinh ngạc nhìn xuống, cất bước đi tới phía nàng.

Thân thể tiểu ni cô vốn tê liệt ngồi thẳng, theo bước chân tới gần, ngực nhanh chóng phập phồng, phảng phất như gặp được cứu tinh, phảng phất người lồm sồm trong vực sâu lâu người được một tia khí tức tươi mát, nhìn không được muốn đuổi ra hai tay kêu la lên.

Nữ nhân hai bên vì không khí này mà cảm nhiễm, không tự chủ lui về phía sau.

Đường Liên Bích đi tới trước mặt, nhẹ nhàng cúi người nói một câu.

Toàn thân tiểu ni cô run lên, cúi đầu suy nghĩ một lát, đột nhiên ngẩng mặt lên, một đôi mắt u ám có biến hóa.

Bách Linh thấy thể kinh ngạc, nhận ra đó chính là vàng sáng sinh cơ phục hồi!

Hoàng U chợt kêu to: “Phong Lôi Thủ Đồ bị người ám hại, Đường Liên Bích người cũng mặc kệ sao? Ở đó quơ qua lắc lại làm gì.” Ma Ngu đại phu cũng nói: “Phong Lôi môn các người bị hại không phải là ít.” Đường Liên Bích quay đầu lại, không để ý tới tiểu ni cô nữa, đến gần xem, Dương Tiêu Xuyên nằm trong ngực đại phu, nửa đoạn thân thể đã hóa thành khối sắt cứng rắn, nếu không phải Thần Nông Y thuật bảo vệ chỗ yếu hại trong lòng, nhất định đã toàn thân cố hóa mà chết.

Hỏi: “Ai làm?” Hoàng U nói: “Là Đông Nghiêu bí nhân, bọn họ phóng hỏa hại bách tính, cải trang người của chúng ta dẫn dắt sư tôn đi, Dương sư đệ liền bị ám toán...” Ngũ khí chuyển một cái nói., Hấn lại thúc giục: “Đường Liên Bích người cũng từng thấp hương ở trước tượng tổ sư, là đệ tử chính ngôn thuận! Đồ đệ bốn môn bị ngoại nhân hại thảm như vậy, người không đi báo thù cho hấn sao?” Hấn ước thúc cho Đào Yêu,

không thể xuất động truy địch, dưới tình thế cấp bách kích động cao thủ phong lôi không tuân lệnh sư phụ này.

Đường Liên Bích không tỏ ý kiến, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua trên mặt mọi người, chợt thừa gió bay vào bầu trời đêm.

Hoàng U nói: “Ai! Đi nhanh như vậy, ta còn chưa chỉ hướng với hần đây.” Lý Phượng Kỳ nói: “Không sao, Huyền Thủy Kiếm của hần có thể truy tìm lửa cháy, hỏa nhãn lợi hại hơn nữa cũng không thể độn hình.” Lan Thế Phương tràn đầy vẻ tán thưởng, nhìn bên cạnh nói: “Đường sư huynh tính tình thay đổi rồi, trở nên thân thiết gần gũi hơn so với người ta.”

Hần quan tâm tới sư huynh đệ đồng môn, so với trước kia thì khác biệt rất lớn.”

Bách Linh gật đầu nhẹ, chỉ nhìn tiểu ni cô xuất thân, trong lòng suy nghĩ “Rốt cuộc nó nói cái gì, có thể khiến người một lòng muốn chết một lần nữa tỉnh lại.”

Đào Yêu Yêu lần theo ánh lửa trực tiếp đuổi tới trên biển rộng.

Cực Mục nhìn chung quanh, ức vạn đốm lửa tung bay trong bầu trời đêm ngàn dặm, ứng với tiết tấu lóe lên một cái rồi tối sầm lại, phảng phất như có một Hỏa Thần ẩn thân đi lại giữa biển trời.

Lời nói mang ý nghĩa của Đào Yêu trưởng lão ” xuyên thấu qua ngàn vạn đốm lửa, có thể quan sát biến hóa của vạn vật, mỗi đốm lửa đều là một mặt của thế giới.” Suy nghĩ đây là cảnh giới hỏa tính dung hợp sâu nhất, nguyên thần phân hóa nhập vi, ẩn giấu trong bất cứ ngọn lửa nào trên thế gian, biến hóa qua lại vô cùng, mới có thể hiểu rõ tất cả ánh lửa chiếu sáng mọi người cùng sự tình.

Đào Yêu Yêu vốn biết bí nhãn giới về biến thân hóa vật, nhưng đây là lần đầu tiên hần tận mắt nhìn thấy thần thuật như vậy, thậm cảm thấy đạo quả cao nhất đã tiếp cận cái gọi là Phật giáo gọi là “Khanh Lai tiên pháp hòa thông vật tính, cũng có thể thần thông thiên địa, cuối cùng đạt tới chí cảnh Thiên Nhân hợp nhất.

Trưởng lão Nguyên trưởng lão, người đã tu luyện chính đạo Tiên gia, nhưng vì sao lại trợ Trụ vi ngược?” Lời nói mang theo Phong Kiếm lực của vũ trụ truyền ra, ảnh hưởng đến tâm

thần của đôi phương, lại như mưa phùn vật phẩm, ngâm vào chỗ sâu trong hỏa khí.

Ý định muốn giải khai pháp thuật huyền bí của hắc, nghịch hướng thi triển bức hắc hiện thân.

Làm như vậy không đến mức quá mức kịch liệt, còn khuyên nhủ đường sống, nhưng tốn thời gian nhiều hơn, đuổi tới Viễn Hải đã dùng gần nửa canh giờ.

Hỏa tinh đột nhiên biến thành màu đen, hắc điểm quỷ dị bốc lên.

Lập tức sương giá lạnh lẽo thấu xương, Đường Liên Bích từ đằng xa bay nhanh tới gần.

Đào Yêu Yêu âm thầm nhú mày, trong lòng thầm nghĩ: “Ta đang muốn khuyên hóa Nguyên trưởng lão, nhưng gia hỏa đang hung hăng đấu dừng vừa rồi lại đến.” Vừa rồi kỳ biến chính là hiệu ứng Huyền Thủy Kiếm, Huyền Thủy chủ màu đen, thần uy truyền ra ánh lửa cho toàn bộ thế giới đều theo đó biến đổi một cái.

Thủy lại là khắc tinh của lửa, tự nhiên sinh ra thế kháng cự, khiến người phóng hỏa khó có thể ẩn giấu lâu dài.

Chỉ nhìn đốm lửa hợp thành một quả cầu lửa sáng ngời, trưởng lão biểu Nguyên từ đó đi ra, khẽ thở dài: “Thiên địch không thể tồn tại, trận quyết đấu này cuối cùng cũng không tránh được.”

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chú, phát hiện tướng mạo của hắc càng lúc càng tuần tú, da thịt tóc trắng như tuyết, hoàn toàn không nhìn ra chút hỏa khí nào, đây vừa vặn là đặc thù khi luyện hóa vật tính của hắc đến mức tận cùng.

Đạp không đi tới phụ cận, biểu thị trưởng lão nói: “Đa tạ Ngao sư tôn hạ thủ lưu tình, tâm pháp Thiên Sơn của ngươi thần diệu vô cùng, trộn lẫn Phong Kiếm lực vào vũ trụ càng không gì không phá được.

Đối với tại hạ vẫn lấy thuyết phục làm chủ, đủ thấy lòng nhân hậu.

Nhưng chính tà phân biệt là thiên ngoại pháp học, hiện giờ chúng ta đều vì thế gian mà liều mạng, vẫn là mỗi bên thủ lập

trường đi.

Nhưng có một chuyện muốn nhờ, còn phải xin sư tôn cho phép.” Đào Yêu Yêu nói: “Chuyện gì vậy?” Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Trưởng lão Huyền Thủy kiếm nói: “Huyền Thủy kiếm được xưng là tổng nguyên của dòng nước, tương khắc với hỏa tính.

Tại hạ muốn quyết đấu công bằng với vị Đường huynh này, hy vọng người bên quý phái không nhúng tay vào.” Vẻ mặt điên cuồng, suy nghĩ đã bay đến trên người Tiểu Tuyết.

Trái tim của hắn vốn là Tiểu Tuyết tặng cho, sớm có hiệu quả cách không cảm ứng, tu thành Thông Linh thuật liền miễn cảm hơn.

Giờ phút này đột nhiên cảm thấy Tiểu Tuyết gặp nguy hiểm, giống như bị cường địch vây công, làm sao còn quan tâm đến tranh đấu trước mắt, nói: “Được, ta đáp ứng!” Nói với Đường Liên Bích: “Để lại cho hắn một mạng!” Không đợi bên kia trả lời, quay đầu vội bay về phía bờ biển.

Trên không biển chỉ còn lại hai thân ảnh như băng tuyết.

Vị trưởng lão Giám Nguyên lâm lâm nói: “Để lại một cái mạng cho ta... Nói như vậy, ta đã là thịt cá nằm trên thớt gỗ, người chết mặc cho người đoạt lấy.” Đường Liên Bích đưa tay phải ra sau lưng, vươn tay trái nói: “Ta chỉ dùng Huyền Thủy kiếm giết người.” Trưởng lão Nguyên trưởng lão nói: “Ha ha, coi anh hùng thiên hạ như không vật gì, khí thế thật mạnh, khó trách Thánh Anh phát nguyện phải phân chia cao thấp.

Pháp lực Đường huynh cực cao, nhưng chỉ bằng Huyền Thủy kiếm sao, hiện tại muốn giết ta cũng không dễ dàng như vậy.” Hai bên bỗng nhiên tạo nên cầu vòng, quang mang chói mắt hoàn toàn không có nhiệt độ, mà vân khí tới gần lại gào thét thiêu đốt thiêu đốt.

Hắn mấy ngày liền mượn Thương Long ấn trợ tu, chân khí Bồng Lai tăng vọt mấy lần, hỏa tính pháp thuật đạt tới cực đỉnh, ẩn ẩn không kém Diễm Ma Thiên đối kháng với Ngao tổ sư lúc trước.

Mắt thấy kịch đấu sắp phát tác, biểu thị trưởng lão chợt nói: “Người có tâm nguyện chưa đạt thành không? Nếu chiến bại

bỏ mình, ta có thể thay người đi hoàn thành.”

Ánh mắt Đường Liên Bích đột nhiên sắc bén, nói: “Dựa vào người mà cũng xứng?” Tay trái vươn ra, năm ngón tay đã nắm lấy cổ họng đối phương.

Thế công này đến hoàn toàn không có đạo lý, chợt nhìn giống như chiêu thức phàm phu đánh nhau vậy.

Đường Liên Bích nói rõ chỉ dùng Huyền Thủy kiếm, pháp thuật phong lôi bản thân sở hữu, Thiếu Dương chân khí cùng với Ô Phong Thần Kiếm gần đây thu hoạch được đều thâm tàng bất lộ, chỉ chuyên chuyên Huyền Thủy kiếm lực thành thể năng, quán nhập thân thể vào tứ chi.

Đơn giản, thô bạo, không hợp với thủ pháp pháp đạo lý của Tiên đạo, trong Tam Giới lại không có sinh linh nào có thể né tránh được.

Vóc người hần vốn rất cao, dáng dấp Nguyên trưởng lão giống như thiếu niên, nhắc lên như điều hâu bắt gà con.

Trăng sáng treo cao trên đỉnh, sóng biển chiều rơi xuống dưới, thoạt nhìn tình thế ưu khuyết đã phân định.

Đột nhiên tiếng nổ dày đặc, ngàn vạn dải cầu vòng màu trắng chuyển động giao thoa, mây trắng gió biển trống rỗng bắn ra.

Màu sắc hai mắt lão đầu Nguyên trưởng lão trong nháy mắt trở nên thuần trắng, gần như tiêu tan, đây chính là hiện tượng hỏa diễm sáng ngời nhất.

Nhiệt lực không thể chống đỡ, hòa lẫn với uy thế vạn phát của viêm bạo bốn phía, tụ hợp vào đỉnh đầu của biểu Nguyên trưởng lão, kinh Thiên xuyên qua cổ họng đột nhiên truyền đến bàn tay bóp chặt yếu hại kia.

Đường Liên Bích cười lạnh một tiếng, buông lỏng năm ngón tay bay ra ngoài hơn một dặm, dư kinh của Huyền Thủy kiếm ở trên không trung hóa thành mấy đạo bình chương, va chạm với thể mạnh mẽ đang đuổi tới làm sụp đổ tán loạn.

Đợi đến khi phong vân lắng xuống, Đường Liên Bích nâng tay trái lên, chỉ thấy da thịt gân cốt đều đã cháy khét.

Nếu nói Thiên Sơn tu luyện tâm linh, Côn Luân tu luyện chân khí, Bồng Lai tiên tông tu luyện chính là thuộc tính vạn vật.

Dùng nhân tính dung hợp vật tính, từng bước tiêu trừ dục vọng, nếu tu đến cảnh giới siêu việt đỉnh phong, cũng có thể đầy đủ đạo quả cuối cùng “Thiên nhân hợp nhất” hợp nhất.

Loại pháp môn này lấy kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ngũ hành chủ, tương sinh tương khắc nghịch đều có thể, lấy ngũ bộ trường lão cũng bày ra thể chinh tương tự khắc tinh khắc với bản thân.

Trong đó phản chế Thủy Tính Thân lực như thế nào, từ đầu đến cuối là mục tiêu người tu hành Hỏa tính kiệt sức suy nghĩ.

Đạo Hành Nguyên trường lão vốn là quan đầu năm bộ tộc, tự được Thương Long ấn hỗ trợ, chân khí hỏa tính của Bồng Lai gần như là vô tận.

Lúc này đối chiến với Huyền Thủy kiếm, giống như tu hành giả trăm ngàn năm qua hợp lực đồng công, giao thủ mà không rơi vào thế hạ phong.

Trên biển lớn tiếng gió dần dần nhẹ, cuối cùng không phát ra tiếng động.

Nhưng sự yên tĩnh này không thể duy trì được bao lâu, mái tóc biểu thị trường lão bay lên, đám mây xoay quanh thân thể gào thét Nữ Lao, giống như đã nhen lửa hỏa lò luyện thiên địa nung chảy.

Bên kia Đường Liên Bích vẫn lạnh như băng phong, trong tình thế nguy cấp lại tràn đầy dục vọng thúc giục: Cánh tay trái cháy đen như hủ mộc, khó thừa nhận lực lượng thần kiếm, tay phải Phong Tàng Phong Kiếm sớm đã tỏ ý không dùng, nhưng làm sao chống lại sự cường thế của đối phương? Hành động kế tiếp của hắn, đủ để khiến các đời tổ sư Ngao Dương ghen hòng nhìn trần trời.

Hắn cũng đưa tay trái ra sau lưng, lấy lồng ngực đưa về phía cường địch.

Tuy nói thi pháp chưa hẳn cần mượn nhờ tứ chi, nhưng tâm mạch liên thông đầu ngón tay, ngũ khí phát lực linh hoạt nhất, ngoại trừ tình huống kiếm hồn nhập vào mắt như Lăng Ba, tuyệt đại đa số tiên khách đều sẽ lựa chọn lấy tay vận kiếm.

Hiện tại hai tay vứt bỏ mà không dùng, chiến lực vốn giảm đi lại giảm bớt, chẳng phải là bức mình vào đường cùng sao?

Trường phong lại nổi lên, lay động vạt áo kéo dài, Đường Liên Bích chậm rãi hạ xuống, thân ảnh cô lãnh phiêu dật không nói nên lời kia.

Bỗng nhiên biển cả trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức ngay cả gợn sóng nhỏ bé nhất cũng không có, tựa như một tấm gương lớn chiếu rọi vũ trụ.

Bóng dáng màu trắng chậm rãi rơi xuống trên đó, mũi chân vừa mới chạm vào nước, thân hình chợt lại bay lên, theo lên mặt nước nhô ra cột nước màu trắng, càng kéo càng nhanh xoay tròn, theo sát Đường Liên Bích phá không mà đi.

Giờ phút này hẳn không cần sử dụng kiếm, bởi vì bản thân hẳn đã hóa thành thần kiếm! Huyền Thủy thần uy hợp vào hình hồn, hành động mang theo trọng áp vạn quân.

Tất cả thủy thể đại dương mệnh mông đều ngưng tụ trong cột nước kia.

Tinh linh biển sâu nhiều như cát sông Hằng, cũng đều bám vào tiến đánh, dẫn đầu thống soái Đường Liên Bích như thủy lực trong thiên hạ, dẫn dắt.

Ngấn ngùn nửa dặm, lại giống như gia tốc ức vạn năm, sắp dẫn phát trùng kích cuồng mãnh vô luân, đại khái trên thế giới này chưa bao giờ xuất hiện qua.

Phương Nguyên trưởng lão kia cũng không có ý né tránh, một mực tích súc hỏa lực, trừ phạm hỏa trên đời lấy chi vô tận ra, địa hỏa thể ngoại tiên sơn cũng bị nó cảm ứng, truyền đến thần lực trợ chiến.

Bốn bề thân vị hình thành nên Vân thành màu đỏ, hẳn ở giữa mà đứng, tựa như quân vương Hỏa Diễm đế quốc, chờ đợi quân địch xâm chiếm.

Trong nháy mắt, hai loại cường thể bỗng nhiên chạm vào nhau, thủy cùng hỏa kịch chiến bùng nổ, kích khởi phong bạo khổng lồ của Thiên Tế Hải.

Địa điểm hai người giao chiến đã thâm nhập đại dương trung tâm, bờ biển gần nhất cũng cách nhau vạn dặm.

Nhưng khí đoàn xoay chuyển thẳng lên trời, vân quang bùng nổ hơn cả lôi điện, kỳ quan chưa từng có ở ven biển cho dù

nhìn cũng thập phần chói mắt, ngư dân lớn tuổi thán phục: “Từ khi nào gặp qua mây khói rồng hút nước lớn như vậy! Không tốt, năm sau tất có tai họa lớn.” Lạc Phàm thu thuyền, về nhà thấp hương cầu nguyện.

Kỳ thật dựa theo pháp lực song phương suy tính, kịch đấu dẫn phát tai họa, sớm đã hủy diệt thế giới mấy chục lần rồi.

Nhưng để đối phương gặp tổn thương lớn nhất, hai người đều tận lực tập trung pháp hiệu, ngưng tụ lực lượng vào địch thân.

Trong khoảnh khắc bóng người mơ hồ, nhiệt phong thủy quang dây dưa khó phân, mây khói khi thì đỏ đậm, khi thì trắng bạc, tựa như nung khô tôi hỏa lặp đi lặp lại, mà mỗi một tác không gian rung chuyển đều đang diễn ra tranh phong thủy và hỏa.

Giờ phút này tất cả đạo pháp, chân khí đều vút bỏ, thuần túy là vật tính đối với vật tính cứng đối cứng.

Mỗi lần vũ trụ phong lấy nhu khắc cương, thể hiện đạo tính thiện như nước.

Huyền Thủy kiếm của Đường Liên Bích thể hiện ra mặt khác của thủy tính, cuộn cuộn mãnh liệt, mạnh mẽ hung mãnh, hủy diệt tất cả mọi thứ cản đường.

Trưởng lão Ân Nguyên âm thầm cười khổ, chỉ cảm thấy đây giống như đấu pháp của cao thủ Võ Tàng hoàn ngày trước, cuồng mãnh quá mức đến tâm trí thác loạn, thậm chí dài “Mạnh mà vô trí tất bị nó hại, vị phong lôi tuần kiệt này mạnh là mạnh., Đáng tiếc còn chưa hiểu thấu Tiên đạo, chính như Võ Tàng hoàn bị chế ngự trong vũ trụ, Đường Liên Bích cũng bị thần khí Huyền Thủy kiếm của hắc không chế!” Nghĩ đến đây, lúc này cải biến chiến thuật, hỏa tính lộ liễu, đồng thời lặng yên sử ra Bồng Lai “Viêm Tâm Hồn Thuật”

Pháp thuật tính hỏa của hắc luyện đến cao thâm liên chuyên nhằm vào nhân tính, lấy nôn nóng, xao động, ghen ghét các loại tính tình làm mục tiêu, không biết gì đối với bản thân, đối với địch nhân thì theo ý muốn khơi mào, khiến cho cái gọi là “Tâm hỏa” thiêu đốt diệt địch thân thể.

Năm đó Lý Phượng Kỳ chạy ra khỏi Phương Thốn cung mượn “Đoán Hồn Sĩ”, chính là khí cụ tu luyện loại pháp thuật này.

Lúc đó Đường Liên Bích ứng đạo pháp bỏ hết, Thiếu Dương chân khí ẩn giấu, kinh mạch quanh thân chỉ lấy Huyền Thủy kiếm lực bảo hộ.

Trưởng lão Tích Nguyên là đại sư nghiên cứu phán vật tính, hơi thăm dò một chút liền từ khe hở thủy lực xuyên vào tâm cảnh, triển khai thủ đoạn toàn lực làm, trong giây lát giật nảy cả mình.

Nguyên lai tâm cảnh Đường Liên Bích trống rỗng như hoang nguyên, các loại tính tình không thể nhận ra, trừ băng hàn vô cùng vô tận, không có bất cứ dấu vết nào khác của tâm tình dao động cả.

Lão đại lấy làm lạ, tìm kiếm chỉ có người có ý chí đoạn tuyệt sinh, ví dụ như một bệnh nan y không trị, hoặc là tử sĩ xả sinh hành thích, mới có lòng dạ lạnh như băng tịch mịch như vậy.

Người này thanh xuân chính phú, pháp lực cao cường, nguyên nhân gì mà khiến hắn quyết ý từ bỏ sinh mệnh?

Tác dụng tìm kiếm của Viêm Tâm Hồn cực kỳ nhạy cảm, thoáng chốc xuyên khắp hàn khí, chạm đến một cỗ kinh thể cường ngạnh lại trầm trọng.

Trưởng lão Nguyên Thủy kiếm biết là chủ thể của Huyền Thủy kiếm, bên trong dung hợp nguyên thần của Đường Liên Bích.

Nhân tính vật tương dung chính là Bồng Lai tiên tông sở trường, lập tức tìm được khoảng cách kiếm lực cùng nguyên thần kết hợp, trưởng lão chứng tỏ đột nhiên tăng thêm pháp lực, ” viêm tâm hồn ” pháp hiệu phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, hỏa lực công kích mãnh liệt, một phần nguyên thần và non nửa kiếm thể đều bị chấn thành mảnh vỡ.

Đang lúc cảm thấy đắc thủ, Đường Liên Bích chợt đứng ở trước mặt, nói: “Là chính ngươi muốn chết.” Lại nắm lấy cổ của Kinh Nguyên trưởng lão, liền thiên vân khí dừng lại, thân hình hai người ngưng kết.

Mà kinh lực kết thúc cuộc chiến kia phát ra từ tay trái Đường Liên Bích! cháy đen không còn thấy bóng dáng tăm hơi, một cánh tay da thịt bóng loáng hiện ra trong mắt.

Lúc này Nguyên trưởng lão mới tỉnh ngộ, đối phương chưa từng phát cuồng mất trí, chưa từng bị Huyền Thủy kiếm khống chế qua? Trong lúc kịch chiến tiềm vận kiếm lực chữa trị, chấp tay sau lưng dẫn địch nhân tùy tiện tiến vào, lại che lấp thương thế chuyển biến, vừa đúng là kế sách tuyệt diệu xoay chuyển chiến cuộc! Tâm tính của hắn đang cực kỳ kiên định, vạn vật trên thế gian đều không thể dao động, đã hoàn toàn khống chế Huyền Thủy Thần Kiếm.

Mục đích của trận chiến này là kiểm nghiệm trình độ ngự kiếm, nói nhỏ không dùng pháp thuật khác, cũng không phải là hành động khinh địch tự cao khinh địch.

Trong phút chốc, Đường Liên Bích buông tay ra, xoay người nghênh ngang rời đi, không còn liếc mắt nhìn về phía Nguyên trưởng lão.

Vị trưởng lão Giám Nguyên đứng lơ lửng thật lâu, sau đó chậm rãi bay ra.

Hắn vẫn chưa trở về Thánh Thủy cung, mà là bay đến trên một hòn đảo nhỏ không người ở chỗ sâu đại dương, đưa mắt nhìn thấy cỏ cây xanh um, cảnh sắc thanh u, cười nói: “Nơi đây rất tốt.” Nằm trên bờ cát, mắt nhìn thiên tinh, lẳng lặng chờ đợi cái chết đến.

Trong lúc Đường Liên Bích nắm chặt mảnh vỡ kiếm thể, thu thể “Viêm Tâm Tâm Hồn” của Đường Liên Bích nhập vào trong cơ thể đối phương.

Cử động này thuận lợi hợp tác công pháp của Nguyên trưởng lão, cũng không có chút lực công kích nào, cho nên chân khí Bồng Lai hộ thân hoàn toàn không phòng bị, tương đương với Tự mình dẫn Huyền Thủy kiếm vào, đích thật là “Tự mình tìm chết”.

Nguyên thần hỏa tính nóng rực bám vào thủy tính chí cao thần lực, giống như núi lửa vĩnh viễn không tắt liền nhập vào biển rộng, lạnh lùng nổ tung... Không ngừng không nghỉ, nổ đến mức cốt hồn thể triệt để mai một mới dừng lại.

Quá trình như vậy vừa dài đằng đẳng lại bí ẩn, đối với tiên khách Bồng Lai sâu khổ nhất.

Chỉ vì Bồng Lai tiên pháp chuyên tu đạo chịu đau, cảm thụ cỗ tâm tính đau đớn kia cũng cứng cõi nhất, chỉ cần nguyên thần đau đớn không tiêu, cho dù các bộ phận khác của thân thể đều đã chết, loại tra tấn như Băng Hỏa Luyện Ngục này vẫn còn kéo dài!

Hóa thành xác khô còn phải chịu đau đớn kịch liệt, cực hình trong thiên hạ sao lại như vậy? Tích Nguyên trưởng lão lại như một giấc ngủ rất dài bình tĩnh, cảm thấy mảnh vỡ Huyền Thủy kiếm dần dần phiêu ly, trở về bản thể bù đắp, mà kiếm lực mạnh mẽ lại không giảm chút nào, không khỏi thầm khen Đường Liên Bích Thần Công siêu tuyệt, điều khiển thần kiếm điều khiển đã đến hóa cảnh tùy tâm động.

Vừa rồi quả thật đã kích thích tâm hỏa của hắn, nhưng dẫn đến hậu quả là mình sẽ bại diệt,

Nghĩ đến đoạn này Nguyên trưởng lão lạnh nhạt cười khổ, buồn bực người này tâm tính pháp lực gần như hoàn mỹ, còn có cái gì không nghĩ ra bỏ đi hận thù, cho nên lòng mang lạnh như băng buồn bán. Nghi niệm chưa rơi xuống, một cỗ kiếm khí mềm dẻo dẻo dai rót vào tâm mạch, nghiêm nhiên có xu thế hóa giải thủy hỏa kịch đấu.

Nguyên trưởng lão ngưng thần một chút, phân biệt ra được cứu viện này đến từ Vũ Trụ Phong, cười ha ha nói: “Đã thua, hà tất sinh! Đào sư tôn từng thấy tử pháp của Võ Sĩ Hoạch sao?” dốc hết sức dư lực ngăn cản Vũ Trụ Phong, lập tức tự hủy nội đan, trợn mắt một cái rồi đột nhiên chết đi.

Đào Yêu Yêu đang thi triển vũ trụ phong bên bờ biển, phát hiện nguyên trưởng lão cự tuyệt viện trợ, chỉ cầu chết trận, không khỏi ngậm ngẫn cả người.

Trước khi hai người kia quyết đấu, hắn phân ra kiếm quang nhỏ bé tuần tra tới lui trên không trung, thời khắc giám thị an nguy của Nguyên trưởng lão.

Làm như vậy là vì người này tựa hồ còn có thiện niệm, nếu có thể lưu lại mấy vị chiến sĩ chính trực, Bồng Lai tiên tông cũng không đến mức đều bị diệt sạch.

Thế nhưng Nguyên trưởng lão vì sao lại quyết tâm tử chiến? Chẳng lẽ bí nhãn xâm chiếm thật sự có ý nghĩa tôn quý, đủ để

khiến người ta cam nguyện hiến thân chịu chết? Giờ phút này thi hài nằm đầy hình thù kỳ quái, tất cả đều là cao thủ bí nhãn vây công Tiểu Tuyết.

Mặc dù bọn họ mang theo ma khí, căn cơ công pháp lại buộc ra chính đạo.

Đào Yêu Yêu hết sức hoang mang, thầm nghĩ Ngự Thiên Long có kỳ tài gì, có thể thay đổi hắc bạch chính tà, khiến đông đảo tiên nhân cam tâm vì dã tâm của mình mà hiệu mệnh mệnh.

Yêu Hoàng cảm dỗ lòng người, đến tốt cùng là dẫn chấp niệm làm tà niệm. Trong đám địch nhân có rất nhiều kẻ nhân tâm không phai nhạt, hiển nhiên khác với chuyện kia.

Tiểu Tuyết đứng ở phía sau, tóc đen rối bời, hoa dung thất sắc, kiếm quang vàng óng trên đầu ngón tay còn chưa thu hồi.

Mới đầu nàng truy tung Kim Uẩn trưởng lão, lên không trung đã không thấy tung tích, lập tức theo hoả tinh bay về phía đông, một lời nghĩa tức giận khó nén, thầm nghĩ nắm lấy mấy cái bí nhãn báo thù tuyết hận.

Nào ngờ vừa tới bờ biển đã rơi vào vòng vây, kẻ tập kích không phải người mà không phải yêu, chiến lực cực kỳ cường hãn.

Cúc Anh kiếm của tiểu Tuyết đã là xưa đâu bằng nay, vẫn không chống đỡ nổi sự điên cuồng tập kích điên cuồng kia.

Nếu không phải Đào Yêu Yêu chạy tới kịp thời, chỉ sợ đã lành ít dữ nhiều rồi.

Nhìn thi thể quái dị khắp nơi, Tiểu Tuyết run giọng nói:
“Những thứ này... là thứ gì?”

Tổng cộng mười sáu người ngã xuống dưới mũi nhọn của vũ trụ.

Đại thể nhìn như con người, nhưng không thay đổi thể cục đã thú.

Có đầu hổ đuôi sói, có tay gấu răng heo.

Nếu yêu loại hóa thân thành nhân loại, sau khi chết nhất định sẽ hiện nguyên hình; nếu nhân loại làm phép biến thành hình thú, sau khi chết cũng sẽ khôi phục nguyên dạng, nội đan ly

thể vong hồn phiêu lãng, giống như thú lại giống như người, xác thực là tướng mạo hiếm thấy trong tam giới, phỏng phát bọn họ sinh ra là loại hình thái tạp hợp lại này.

Đào Yêu trầm ngâm nói: “Hắn là bí nhãn, khi vũ trụ phong sát thân đoạt pháp, phát hiện pháp nguyên của bọn họ là Bồng Lai tiên tông.” Tiêu Tuyết nói: “Bí nhãn, không phải Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ sao? Sao lại ra quái thú rồi?” Đào Yêu Yêu nói: “Ta muốn yên tĩnh một mình, nghĩ kỹ rất nhiều nghi vấn, ngại về trước được không?”

Lời thứ mười sáu trao thứ nhất có thể giải mê cùng điên tam.

Tiểu Tuyết đáp ứng, nhưng dưới chân vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Giờ phút này đêm dài sắp hết, sắc bén hơi hiện, đá ngầm bờ biển ngăm đen như sắt thép, sóng biển cuộn lên bọt trắng cọ rửa liên tục, tiếng vang “Vù vù, xào rào”, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Tiểu Tuyết và Đào Linh Tê tương thông, cảm nhận suy nghĩ của hấn bốc lên, mà trái tim như bàn thạch, đang lúc bờ sông này kịch liệt va chạm, tình quan thiết ý thăm thiết như thế nào mà chạy đi được.

Trầm mặc một lát, Đào Yêu Yêu chợt nói: “Nếu ngày nào đó chúng ta đánh bại thế lực Đông Lạc, người cảm thấy, nên giết hết tất cả người của bọn họ sao?” Khi hỏi ra lời này, đồng thời trong đầu hiện lên hình ảnh tử trạng biểu thị của Nguyên trưởng lão.

Tiểu Tuyết không cần nghĩ ngợi, bật thốt lên đáp: “Đó là đương nhiên, tiểu sư thái, Dương sư huynh, còn có ngàn vạn bách tính, bị Đông Dương quý hại thâm thẳm thật! Thù này sao có thể không báo thù!” Trở về chân trời, nhớ tới lúc trở về tông phái Hồng Phát nữ, nhớ tới người Trung Quốc đầu nhập vào Uy hiệp khẩu, còn nhớ tới Thường Sinh Tử đầu nhập bí mật lại khó phân biệt tốt xấu... Hai phe liên quan căn bản chẳng chịt, nên dùng phương pháp nào xử trí? Nhẹ nhàng nói: “Bọn họ cũng có người thân của bách tính.”

Tiểu Tuyết nói: “Ta không quan tâm! Ai hại người bên cạnh ta, ta phải nợ máu hấn phải trả bằng máu! Cũng may người nào đó hại chết người, ta nhất định sẽ băm thây hấn vạn đoạn, còn phải giết sạch bằng hữu thân thích của hấn mới bỏ qua.” Một đường tới đây thấy nhiều chiến họa, nhân dân tóc rối rít, khắp nơi gió thê lương thảm cảnh, chỉ cảm thấy người Tề tướng Đông Uế còn đáng ghét hơn yêu ma đạo vạn lần, trong lòng nằng sém đã hận hận ý sôi trào.

Giờ phút này nói chuyện vẫn còn chưa thỏa mãn, lại thêm hai câu: “Đổi thành Long Bách Linh, cũng sẽ làm như vậy!”

Đào Yêu Yêu chưa tỏ ý kiến, trầm tư một lát rồi nói: “Người trở về đi, nói với bọn họ yên lặng thủ tại nơi đóng quân bất động.

Chờ thời hạn quyết chiến vài ngày nữa kết thúc, Bách Lý Văn Hồ và Ngự Thú Môn phát động tổng tiến công rồi nói.” Tiểu Tuyết nói: “Vậy còn người thì sao?” Ta muốn ở lại đây, cởi bỏ toàn bộ huyền bí của Bồng Lai tiên pháp.” Tiểu Tuyết nghe hắn nói trịnh trọng, lại biết hiện nay có thể uy hiếp địch thủ của hắn cực ít, lập tức nói: “Người phải cẩn thận một chút.” Đọc đường bay về phía Kỳ Phổ Phổ.

Đào Yêu Yêu lập tức phóng ra vũ trụ phong, một mảnh sóng xanh dập dờn, thi thể hóa thành mảnh vỡ.

Những quái vật nửa người nửa thú này mặc dù bị vũ trụ giết chết, nhất thời lại không đốt thành than cốc.

Hồn thể của hắn chịu tải pháp lực, đã dung nhập vào tầng sâu nhất trong cơ thể, để tích trữ chân khí nội đan cũng không cần nữa.

Đào Yêu Yêu thi kiếm cắt xác nhập vi, vừa rồi bắt được toàn bộ pháp thuật, khoan chân ngồi xuống vận thần, lần theo Tam Dịch Huyền Lý tinh tế thể ngộ.

Bồng Lai tiên tông truyền sớm nhất từ Thiên Trúc Bạt Già Sơn, nơi đó là chỗ tụ tập của khổ hạnh giả, thịnh hành như lửa, thủy ngập, táng đất, kiếm mộc trường ngồi chờ phương pháp tu hành.

Lại xem Du Già bí kỹ dẫn đường, từng bước từng bước quên đi đau khổ thân thể, dung nhập vào trong vạn vật mà thành “Đại đạo giải thoát”.

Bởi vì tu pháp đặc dị, thường khiến thân thể Thường Sứ bị tổn thương không cách nào phục hồi như cũ (Tác Ca tiên pháp vốn chán ghét thân thể người ta, tông chỉ Du Già Thuật ở chỗ tu luyện linh hồn, mà tra tấn thân thể là phương thức hành hạ chủ yếu nhất.

Người hiện đại vậy mà biến thành thân thể đẹp đẽ, đạt được pháp môn rèn luyện khỏe mạnh, thật sự là hành vi làm bậy ở

Nam Viên Bắc, vì những người tu đạo khác khinh thường, coi bọn họ là mấy tên tà môn xiêu vẹo đạo.

Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni khổ tu sáu năm ở núi rừng Loan Già, làm ra kết luận cực kỳ chịu nhiều cực khổ, biết đây không phải kết luận “không phải chân đạo”, xem thường khổ tu, bởi vậy có thể thấy được một chút khó khăn.

Loại phương pháp tu luyện này sau đó truyền vào trung thổ, trải qua Tiên Thánh Đạo gia cải tiến, gia nhập pháp nghĩa “Thanh Tĩnh, Hư Thần”, Khổ Hành trọng điểm đặt lên tâm tính, từ ngoài mà nội thứ thứ thứ tu luyện, cuối cùng thành đại đạo dung thông thiên địa vạn vật.

Cho đến lúc đó, Bồng Lai tiên tông mới thoát ly các phái Dĩnh Tiên Đạo, hình thành một trong những tông chủ lưu Tiên giới,

Đại Triết Chu Sâm của Chiến quốc học tập đạo lý này, cảm giác sâu sắc “Vạn vật cùng ta là một đạo huyền diệu”, viết xuống luận vật Xi Tề Vật đại danh đỉnh đỉnh đỉnh.

Tần Thi Phương Sĩ Từ Phúc cũng từng tu luyện tiên pháp này, sau đó dẫn ba ngàn đồng nam nữ cầu lấy tiên dược, lại vì Bồng Lai tiên tông tận lực tránh khỏi nhân thế, không cách nào trở lại ba hòn đảo nơi ở của tông phái.

Từ Phúc chỉ đành đổi đường tiến về Đông La, Bồng Lai tiên pháp bởi vậy truyền vào địa phương.

Trăm ngàn năm qua, người tu hành Đông Quyển không ngừng tiến về Tam Đảo cầu pháp bá tổ, vì thế gia Tiên gia Tùy Đường Trung Nguyên suy yếu, Bồng Lai Tiên Tông dần dần diễn biến thành hải ngoại tiên phái chủ yếu là Đông Quyển thế lực.

Mặt trời lên lại hạ xuống, mấy ngày vội vàng trôi đi.

Khi rằng mây đỏ xuất hiện bên bờ biển, một tiếng kêu vang lên, Bồng Lai tiên thuật đã hiểu rõ trong lòng.

Mượn một chút pháp lực từ vũ trụ cướp đoạt, theo chỉ dẫn của Tam Dịch, không cần chịu đựng thống khổ liền luyện hết tất cả pháp thuật.

Đây là kết quả thần khí huyền lý trợ giúp, các đời tiên hiền của Bồng Lai cũng không gặp cảnh này.

Gió sớm mát mẻ, đào chết yếu đứng ở bên bờ sông, đón lấy sóng cả xanh lam phập phồng khẽ hút, dốc lòng vạn vật cùng ta dung hợp điệu cảnh.

Trong nháy mắt, sóng biển lắng lại, đại dương mênh mông phẳng như mặt gương, cảnh quan thần kỳ mà Huyền Thủy thần kiếm tạo ra, hấn dùng thân thể bên trong lực lượng cũng có thể đạt thành.

Sau đó kỳ quan biến mất, thiên địa hồi phục thái độ bình thường, tiếng thủy triều âm âm điếc tai.

Theo suy đoán này, Bồng Lai tiên thuật luyện tới tầng cao nhất, bờ này, biển này, thậm chí toàn bộ thế giới đều như món đồ chơi trong lòng bàn tay, nhưng dựa vào pháp lực một người tùy ý bóp nát.

Sở dĩ loại biến đổi lớn này không có phát sinh, là vì Bồng Lai tiên tông cũng thuận theo thiên ý tự nhiên, mặc cho nhân thế tự động di chuyển.

Nhưng hôm nay nhập thế làm hại mấy ngày càng nhiều, nghiêm nhiên có xu hướng rời khỏi chủ chỉ tông phái. Ngự Thiên Long rút cuộc dùng phương pháp gì sửa đổi chính tà, khiến cho Tiên Tông tị thế thanh tu chuyển tính chất.

Đào Yêu Yêu quay đầu lại, nhìn thi thể địch nhân hóa thành tro tàn trên mặt đất, vô số nghi niệm xoay chuyển trong đầu.

Sau lưng chợt có người nói chuyện: “Nhìn chăm chú biến hóa vật tượng, suy nghĩ sâu xa chính tà, trước kia ta cũng từng làm như vậy rất nhiều lần.”

Sắc mặt Đào Yêu Yêu biến đổi, thấp giọng nói: “Dược sư hoàn vô tướng!”

Một bóng người chuyển tới phía trước, gương mặt bình thường không có gì, quả nhiên là chân thân của Vô Tướng.

Hắn cúi đầu nhìn thi thể trên mặt đất, trầm giọng nói: “Bọn họ là thân binh dưới trướng thần chủ tọa, người nhần hành của Thần Chiêu Thương Long bộ.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thú nhần?”

Vô Tướng nói: “Thuộc tính vạn vật bắt nguồn từ Ngũ Hành, sinh linh cũng không ngoại lệ, cảnh giới tu luyện vật tính

thượng thừa, tức là hình thần hóa nhập vào sinh vật khác... “

Đào Yêu tiếp lời: “Cho nên người có thể biến thành những người khác?”

Vô Tướng phảng phất như không nghe thấy, bình tĩnh nói tiếp: “Thú nhẩn là quân đội mạnh nhất của bí nhẩn tông, chuyên vì độc chiến năm bộ khác mà bố trí.

Mấy người này đến tìm hiểu tình hình địch nhân chỉ tính là mặt lưu.

Đợi đến lúc quyết chiến phân ra cao thủ nhẩn nhẹn, lại thêm đạo hạnh tiến nhanh, các người mới có thể kiến thức thực lực chân chính của bí nhẩn tông.”

Mấy câu nói rõ ràng là uy hiếp, nghe kỹ lại hàm ý cảnh báo, tốt xấu gì cũng khó phân biệt.

Đào Yêu Yêu cảnh giác đánh giá đôi phương.

Đối mặt vị tiên bối tiên tông này, bí nhẩn tông nguyên lão, một vị trưởng giả thân thiện cứu Long Bách Linh, cũng cố ý dẫn dắt Nga Lăng phái, cho dù thế lực Đông Phản thế lực xâm nhập thủ lĩnh quân địch, đã từng che chở nghĩa sĩ thiện nhân của ven biển tiểu thôn, lại là Thần đạo thánh tướng trong miệng Võ Tàng hoàn “Sát phạt không ngừng”. Bao nhiêu thân phận tập hợp vào thân, người này rốt cuộc là thiện hay ác? Không nhin được hỏi: “Người rốt cuộc là người bên kia?”

Vô Tướng nói: “Hỏi hay lắm, bên kia... người tu tiên sống trên đời, cũng nên chọn một bên lập thân.”

Trong lòng Đào Yêu Yêu hơi động, những đám mây nghi ngờ nồng đậm hiện ra vài tia sáng.

Chỉ nghe Vô Tướng chậm rãi nói: “Loại người thân tộc, gia quốc tổ tông, người trên đời làm người tất có lập trường của mình.

Bồng Lai tiên pháp là thế ngoại chi học, tôn sùng không dục không tư, nhưng Đông Tự chúng ta càng Phụng Hành đạo lý thần đạo hơn.

Như thế nào là Thần đạo? Tự tin bản tộc xuất phát từ Thần Linh, giống như các người “Đại hán trời sinh, Tôn Vương

muốn dẹp loạn” tín niệm, thủy chung là động lực tranh đoạt bảo tồn của người Đông Quyên.

Địa Nhật Bản chật vật, bốn phía biển, hậu duệ của Thần sao có thể sinh tồn trong lồng giam này? Nhưng vì mở vạn dặm cương thổ, ta và đám người Võ Tàng hoàn hợp lực chiến đấu, cho nên năm đó lưu lại tên tuổi của hai thánh tướng Thần đạo.”

Nghe đến đây, nổi nghi đoàn đã giải khai.

Động cơ bí ẩn xâm phạm Trung Nguyên không phải đến từ Bồng Lai tiên tông, có lẽ Ngự Thiên Long xúi giục có tác dụng, nhưng căn bản lại là người Đông Quyên đối với tín ngưỡng thần đạo.

Đào Yêu Yêu cười lạnh nói: “Đúng là hợp tình hợp lý, chiếm chỗ ở của tổ tiên ta, giết ngàn vạn bách tính của ta, các người không làm như vậy sẽ không sinh tồn được? Nếu là như vậy, ta ngược lại hy vọng toàn tộc các người sẽ sớm diệt vong mới tốt.”

Vô Tướng nói: “Người xem, lúc người nghĩa chính nghĩa lâm liệt, trong lúc vô tình cũng xuất hiện phân chia “ta và người”, tiên khách trên đời sẽ phải phân ra giới hạn, rõ ràng ” Lợi ích của bản thân, lợi ích của người khác, đối với thân hữu như vậy, đối với bang quốc như vậy, đối địch với tộc đàn đối đầu là như vậy, chỉ vì thế gian này vốn là do ” ích lợi” tạo thành.” Dừng một chút, tiếp đó nói: “Các tộc dung hợp không gian không gian, nếu không còn tranh chiến, đó mới là nguyện vọng cuối cùng của ta.

Đất đai dưới chân trời thuộc về người trong thiên hạ sử dụng, mọi người tự do lui tới cư trú... Ai, trước mắt nói cái này quá sớm, nghe giống như là Đông Hối người chiếm đại tiện nghi.”

Đào Yêu Yêu nói: “Hừ, Đại Đồng thế giới cũng là tâm nguyện của tiên hiền Hoa Hạ.

Nhưng cũng phải chia thành thứ tự chủ yếu, muốn chúng ta bội tổ vong gốc, cải tiến phong tục tín ngưỡng Thần đạo các người, đó là tuyệt đối không thể làm được.” Vô Tướng cười nói: “Cho nên mọi người “chúng ta” thấy rất sâu, cần dùng phương thức cạnh tranh dung hợp, hoặc là các người cường

đại, chinh phục chúng ta; hoặc là chúng ta cường đại, chinh phục các người, mấy đời sau chia cắt dần tiêu, khi đó mới hòa hợp thành một nhà.

Thiên lý nhân đạo sử dụng, đây là quá trình không thể làm gì, nhưng phải tránh tùy ý lạm sát vô tội.”

Đào Yêu Yêu không hề nhượng bộ, ép hỏi: “Từ hành động người bảo vệ bách tính, có thể nhìn ra trong lòng có nhân thiện.

Nhưng nếu Ngự Thiên Long muốn độc bá thiên hạ, phải triệt để diệt tuyệt chủng tộc Trung Nguyên, bộ “Lời nói dung hợp” này của người còn có thể thông được sao? Đến lúc đó người là phụng mệnh đồ sát, hay là đứng ra phản đối Thần chủ của các người?”

Kỳ thật chiếu theo bí mật nhãn hung ác xem, Ngự Thiên Long có ý giết chết địch nhân, vấn đề đào cơ không phải là không huyết nào không.

Vô Tướng trầm tư một lát, nói: “Ta không cần lựa chọn như vậy, bởi vì lập tức phải làm một chuyện khác.” Đào Yêu Yêu nói: “Chuyện gì?”

Vô Tướng nói: “Trả nợ cũ.

Mấy trăm năm bắt cướp tàn sát, đã tích lũy trong lòng người Trung Quốc thâm cừ đại hận.

Khoản thù lao này rất khó thanh toán, nhưng dù sao cũng phải có người đứng ra xử lý.

Nếu không tích lũy tháng ngày, một triều thanh toán tổng trưởng, hậu đại con cháu của chúng ta sẽ không còn nữa.”

Lời này vừa chạm đến một đề nghị vấn khác trong lòng, Đào Yêu Yêu trầm ngâm nói: “Người rút cuộc có nên có cừ hận hay không?”

Vô Tướng đáp: “Chù hận không nên có, nợ máu không thể quên, hơn nữa cũng không nên quên.

Thường Ngôn nói: “Món nợ phải trả, Thiên Công đạo, chỉ vì nhân tâm thiên lý có hai chữ “Công bằng”.

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Ừm, vậy ngươi trả lại bằng cách nào?”

Vô Tướng không trực tiếp trả lời, chột nói: “Ngày mai là thời kỳ quyết chiến, hình như Hồ Bắc Long của Bách Lý Văn Hồ công thành viên mãn rồi.”

Đào Yêu Yêu nói: “Bách Lý Văn Hồ tu tới cực cảnh ngự thú, bây giờ ngươi không bắt được công pháp của hắn ta.

Thật ra hắn bế quan trường tu, chủ yếu là để đối phó với thuật di chuyển của ngươi.” Vô Tướng cười khẽ một tiếng, quay người đi về phía xa.

Đào Yêu Yêu nói: “Này, ngươi chạy đi đâu?” Vô Tướng nói: “Theo đại quân bản tộc, đi chiến Bách Lý Văn Hồ.” Đào Yêu Yêu nói: “Vậy ngươi chắc chắn phải chết!” Vô Tướng cười nói: “Đáng chết thì chết, Đào Thế Tôn không cần nhớ ta, vẫn nên quan tâm tới tiểu cô nương mang chữ Tình kia nhiều hơn đi.” Bóng người tiêu tán, câu sau cùng tan vào trong gió.

Đào Yêu Yêu phảng phất như không nghe thấy, một lòng một dạ không chút quan tâm dụng ý.

Nhập Thánh Giả du lịch các thế gian, nếu gặp họa bỏ mình, hồn phách cũng sẽ tùy hình thể hủy diệt chôn vùi.

Vô Tướng đã tu thành Thánh cấp Thần thể, không biết tại sao hắn còn muốn trở lại thế giới ban đầu, còn muốn tham gia phân tranh thế gian? Là vì tộc đàn hưng thịnh xuất lực? Là vì mở rộng nhân gian công bằng, hay là vì thực hiện lý niệm “Thối hợp Như Nhất”? Thiên địa xa xôi, sóng nước chập trùng, tâm tư con người thâm sâu khó lường giống như biển cả vậy.

Sau khi đánh bại trưởng lão Cốt Nguyên, Đường Liên Bích lập tức trở về trụ sở Huyền môn, tìm được Long Bách Linh, xuất ra thác phiến cùng cốt dịch nói: “Xin bảo tồn hai kiện vật phẩm này.”

Việc tiêu diệt Trường Sinh Thiên Tà, rất nhanh ta có thể thành công.

Khúc nhạc Thần Hoang bù đắp rất phức tạp, cũng cần phải nhanh chóng bắt tay mới được.” Bách Linh mỉm cười, tiếp nhận rồi nói: “Quá coi thường ta, một khúc nhạc có gì khó,

mấy ngày nay bổ sung cho ta thôi cho người nghe.” Đường Liên Bích im lặng, Bách Linh nói: “Không tin sao?” Đường Liên Bích nói: “Ta tin.” Dư lại không nói ra lời nào., Nhưng Long Bách Linh đã sớm đoán được ý nghĩa của nó, cười nói: “Chuyện thanh trừ yêu tà gì không cần phải để ý tới hửn, ta nói chơi đùa, kỳ thật không cần phải mở điều kiện, ta đã sớm hạ quyết tâm giúp người rồi.” Đường Liên Bích nói: “Đa tạ.” Phá Thiên Hoang cúi đầu về phía một cô gái, ôm quyền thi lễ.

Sau đó Tiểu Tuyết quay lại, mang đến lời nhắn mắt non, trong lòng mọi người đều bình tĩnh lại.

Mỗi người sơ tán an ổn bách tính, ma luyện pháp bảo dự trữ dưỡng chân khí, chuẩn bị cho đại chiến sắp tới.

Long Bách Linh chỉ ngồi một mình trong gian phòng yên tĩnh, dựa theo đường vân thác diện tích suy đoán khúc sáo, Đường Liên Bích thì ở bên ngoài phòng thủ hộ.

Hai bên rất ít khi nói chuyện, ăn ý đã hình thành.

Đương nhiên, Bách Linh cảm giác sâu sắc bản thân thuộc về Đào Yêu Phong, Đường Liên Bích cũng có lòng dạ yêu kiều, hai người căn bản sẽ không sinh ra tình cảm nam nữ, có chỉ là tình bằng hữu do kính mà gần gũi.

Thác phiến văn lộ kia ám chỉ Tiên Thiên thuật số, đối với người thường mà nói rất khó lý giải, nhưng Côn Luân tiên tông nhập môn đầu tiên phải học thông.

Năm đó Tự Văn Phi không truyền Bách Linh chính tông tiên thuật Côn Luân, học vấn liên quan ngược lại dạy không ít.

Càng thêm long bách linh tinh thông âm nhạc, so với độc hội thuật sĩ lại tăng thêm rất nhiều ưu thế.

Cơ duyên xảo hợp chỉ làm ít công to, một phen hạnh phúc, buổi tối hôm đó rốt cuộc khúc thông toàn bộ, Bách Linh vui vẻ nói: “Thành công!” Đường Liên Bích đi vào trong phòng xem lúc, trên bàn, trên tường, khắp nơi rải đầy Lục Nhâm Lục Tiêu, Cửu Cung bốn trụ, chi phối thiên địa, Kim Tinh quy hoàng đạo, liếc mắt nhìn chữ viết như kiến, có thể thấy tính toán phức tạp phức tạp cỡ nào, phức tạp cỡ nào.

Bách Linh cười nói: “Trước tiên đổi khúc nhạc thành hình râu ngắn đã trưởng thành, dựa theo thuật lý sắp xếp suy tính ra kết

quả, nếu hôn nhau với tiết luật hiện tại, mới là một phần thiếu hụt của khúc nhạc.

Thông thủy công phu vô cùng ngốc, cuối cùng đã hoàn thành cho ta xong.” Đường Liên Bích nói: “Người vất vả rồi.” Bách Linh nói: “Trong phòng này hẹp như vậy, không hiện ra chút ý tượng nào, chúng ta ra bên ngoài thôi một chút.”

Lập tức đi ra khỏi phòng nhỏ, một mực đi đến bên cánh đồng bát ngát.

Trăng sáng treo cao giữa trời, Long Bách Linh dựa vào đá mà ngồi, lấy cốt địch ra thổi lên.

Khúc điệu cổ xưa du dương lại một lần nữa quanh quẩn bên tai, thời đại xa xôi, bóng dáng thuần khiết cô đơn dưới Thương Sơn kia, giống như lại hiện lên trước mắt.

Thật lâu sau, một khúc lượn lờ mà kết thúc, Bách Linh xa xăm suy tư, sâu trong lòng nữ tử quý phương tràn đầy cảm động.

Cuối cùng Đường Liên Bích phá vỡ yên lặng, nói: “Khúc nhạc này thổi ra nguyên vẹn, “Bắc Lư Thiên Chu” có thể trở lại thương thế chắc hẳn sẽ mở ra.” Long Bách Linh hồi tưởng lại, nói: “Không thành cũng không sao, sau này ta lại đến phía trước Thiên Chu Bắc thổi sáo, tóm lại phải để cho người hoàn thành tâm nguyện, nhìn thấy vị tỷ tỷ kia mới thôi... Theo Lan sư huynh kể lại thì..., Thiên chu Bắc Lư ẩn sâu trong mật cảnh Thương Lang phương bắc, ngoại trừ Thần Hoang khúc, còn cần tứ thần kiếm tập hợp đủ, mới có thể đi cổ đại sao?” Đường Liên Bích nói: “Ừm, bên ngoài Thương Lang mật cảnh khắc dấu vết của tổ sư, mang Minh Chân Vũ trận luyện đến nguy hại cao tầng, đến lúc đó chắc chắn các người cũng sẽ tới quan sát.”

Chân Võ trận có một đoạn nguy hại, giờ phút này Bách Linh cũng không để trong lòng, chỉ truy hỏi: “Vị tỷ tỷ kia trước kia rất xinh đẹp sao? Ta từ khúc nhạc vẫn không phát hiện ra.” Đường Liên Bích chần chờ nói: “Nàng...” Bách Linh như có điều suy nghĩ nói: “Nếu bên ngoài diện mạo không đẹp, tâm linh sẽ không biết đẹp đến mức nào.

Lại để cho người ngàn năm khó quên, Tâm Thần Kiếm Bỏ Cổ Khúc, trải qua ngàn khó khăn vạn hiểm đều muốn gặp mặt

nàng.” Đường Liên Bích thật sự không muốn đàm luận tâm sự, cũng không quen thân mật với người khác như vậy, nhướng mày, quay người muốn rời đi.

Bách Linh vội nói: “Chờ một chút, ta còn muốn hỏi ngươi một chuyện.”

Đường Liên Bích dừng bước, nói: “Chuyện gì.”

Bách Linh không lập tức hỏi, ánh mắt ngưng trọng, nhớ tới hành động gần đây của tiểu ni cô.

Những ngày này ngẫu nhiên ra khỏi phòng tản bộ ra khí, nhìn thấy nàng làm việc cùng hương thân, nghỉ ngơi, ăn cơm nói chuyện phiếm, trên mặt mặc dù không có bao nhiêu nụ cười, vẻ mặt sa sút đều đã rút đi, đoán chừng sau này nhất định sẽ sống một cuộc sống bình yên bình thường.

Bách Linh nói: “Ngày đó ngươi nói cái gì với tiểu sư thái, nàng nghe xong vậy mà không tìm chết nữa.”

Đường Liên Bích nói: “Không nói gì, ta chỉ nói cho nàng ba chữ.”

Bách Linh nói: “Ba chữ kia?”

Đường Liên Bích nói: “Sống sót.”

Đây chính là lý do gọi ra sinh mệnh chí lý, nhân sinh gặp phải chương ngại quá khứ, còn có đối sách càng thêm đơn giản so với “Sống sót”, càng có phân lượng sao? Bách Linh Đẳng lập tức thoải mái, gật đầu nói: “Hi vọng lúc ngươi nhìn thấy Quỷ Phương tử tử, cũng có thể nói với mình ba chữ này.”

Lần thứ mười bảy, trận chiến thứ ba, Phá Địch, Cốt Dũng.

Hôm sau lúc bình minh, Lý Phượng Kỳ triệu tập chúng đồ nghị sự.

Trước đây trải qua nhiều lần sơ tán, ba trăm dặm ven bờ biển đã Liêu Không người yên, liên bang hội, quan quân cũng được thông báo rút lui từ xa.

Nguyên Dã trồng trái, sông núi xơ xác tiêu điều, đều sẽ trở thành đại chiến trường tranh phong tiên ma.

Lý Phượng Kỳ nói: “Bí nhãn ước định hôm nay cùng Bách Lý Văn Hồ quyết chiến, mà chuyến này chúng ta chủ yếu là vì cướp lấy Thương Long ấn.

Làm thế nào công vào Thánh Thủy cung, mọi người nói thử ý nghĩ của mình đi.” Chúc Lôi Lôi nói: “Ngự Thú môn truyền tin tức về, Bách Lý sư huynh hiện tại công pháp hoàn mỹ, một người có thể càn quét bí ẩn, nhãn nhin chủ lực.

Đám người Hứa sư huynh căn bản không cần phải xuất động, dứt khoát để cho bọn họ dẫn thần thú tới, trực tiếp đến Thánh Thủy cung xử lý!” Văn Hồ xuất sơn lực cái thể, mỗi người đệ tử ngự thú kiêu ngạo, nói đến đoạn này đều có khẩu khí hào hùng tráng kiện.

Nhưng Lý Phượng Kỳ thân đảm nhiệm chức vụ chủ sắp tới, suy nghĩ tự lấy ổn thỏa là lên, hỏi: “Đường Liên Bích đi đâu? Long sư muội, mấy ngày nay hấn ở chung với người, đối với chiến ý này hướng như thế nào?”

Bách Linh nói: “Đường sư huynh thân long thấy đầu không thấy đuôi, tối hôm qua nghe một tiếng sáo của ta, sáng nay không biết tung tích rồi.

Nhưng hấn ta đã đáp ứng ta tiêu diệt Trường Sinh Thiên, lấy Thương Long Ấn cũng là nhất định phải có.

Ta đoán là lúc này sẽ tìm chỗ yên tĩnh điều tra hai thanh thần kiếm, chuẩn bị độc đao đoạt bảo dưới đáy biển.

Người nọ luôn luôn độc lai độc vãng, cho dù tìm được hãn, cũng sẽ không gia nhập chiến trận của chúng ta.” Hoi dừng lại, cười nói: “Kỳ thật chúng ta nghị luận không công bằng.

Theo ta thấy sư tôn sắp trở về, địch tình hãn dò xét kỹ càng hơn, không bằng để hãn quyết định càng tốt hơn.”

Quả nhiên không ngoài sở liệu, một lát sau thanh phong đầy trời, Đào Yêu Mã ngự kiếm bay trở về, hạ xuống đất liền hạ lệnh: “Cửu Dương môn đồ từ Kỳ Phổ tiến lên, tiến thẳng về phía trước, chiến sự phía đông bắc giao cho Ngự Thú môn và Bách Lý Văn Hổ.” Chúc Lô nói: “Bách Lý sư huynh đủ để cản quét quân địch, Ngự Thú môn không cần ra trận, sao không gọi tới chi viện bên chúng ta?”

Đào Yêu Yêu lắc đầu nói: “Chuyện diệt địch có thể giao cho Bách Lý Văn Hổ, bảo vệ cả nhân thế còn phải dựa vào Ngự Thú Môn.

Truyền lệnh Hứa Đại An lãnh đạo thần thú thủ Chiết, Lỗ, Tô địa, nghiêm phòng thú nhện trên bờ đánh lén.” Chúc Lô Kỳ nói: “Thú nhện là cái gì?”

Đào Yêu Yêu không trả lời, nhìn trái nhìn phải nói: “Quân địch chia ra ba bộ phận đối kháng với ta.

Phía đông là thú nhện, kim nhẫn, cùng với đại quân chiến thuyền Đông Quỹ tạo thành, được sư hoàn vô tướng các cao thủ đều ở bên trong; trung tâm thánh thủy cung vị, ngự thiên long tự mình tọa trấn, có lẽ thánh anh cũng ở nơi đó thủ ấn, có lẽ thánh anh cũng ở nơi đó.

Mà phía nam, chính là mặt trước của các ngươi, hiện lên hơn trăm vạn yêu quân tập kích.” Lập tức Hoàng U phóng Càn Khôn Kính ra, phát tay áo một cái, mặt kính nhất thời hiện ra tình hình quân địch.

Chỉ thấy cuồng phong phô thiên, liệt phong cuốn vân, toàn bộ biển rộng phẳng phát sôi trào canh nôi, từ đó toát ra dị loại yêu thú thiên kỳ bách quái.

Hình thể kẻ dẫn đầu khổng lồ, có chút nửa hình người, bắp thịt dài nhỏ liên tục trần trụi, không biết là yêu loại tu luyện thân người chưa thành, hay là nhân loại tuế biến yêu thân; có một số ngoại hình tùy thời thay đổi, tiếp xúc sóng nước hóa thành

ngư long, lúc nhảy lên lại biến thành đại bàng; có một số bóng người hư nhược, như sương khói tản mạn tụ hợp, lực sát thương cường mãnh bởi vậy không lỗ nào không nhập.

Một ít sắc trời tối xuống, đông đảo phi thú kết thành cự trận, cánh chim, cánh vũ khí lưu, truyền đi trăm dặm thẳng đến bờ biển, đá ngầm cứng rắn như sắt thép kia lập tức nhao nhao nứt vỡ vụn ra.

Thủy Thiên tương ứng, tổng số đại quân yêu quái vượt qua trăm vạn chậm rãi tới gần, trùng trùng điệp điệp che khuất bầu trời.

Trừ chủng loại cao lớn gât đầu, quái vật cường lực bay lên không, cánh trái còn có mấy ngàn thuật sĩ vu sư tóc tai bù xù, đa số là hình tượng lão giả khô gầy, cầm pháp khí phù chú có không kém gì pháp lực chính tông của tiên đạo.

Bọn chúng đều là các lão yêu tu thành hình người ngàn năm, đạo hạnh tinh thâm sinh ra xảo trá, am hiểu nhất là pháp thuật biến hóa bố trí, nội pháp cao thủ thậm chí có thể bố trí thành pháp giới cỡ lớn! Quân trận bên phải do các tinh quái như Hùng, Báo, Hồ, sói tạo thành, tất cả đều đội mũ sắt xuyên giáp, tay cầm đao thương kiếm kích, tay cầm đao thương thương kiếm kích kích., Hoặc thúc đẩy các loại khí giới như xe hỏa pháo, thuần túy dùng lực lượng siêu cường tác chiến, cùng vu sư trận pháp nhất động, một cương một nhu, phối hợp với đàn cự quái sừng hổ trợ phía trước, đàn thú cao bay lên, liếc mắt nhìn qua thật sự có uy hiệu càn quét thiên địa vạn vật! Kim Luân giáo cũng từng chiêu dẫn ngàn vạn ma quỷ, nhưng so với quân trận kinh thiên này, chỉ như đàn kiến giữa bầy voi dưới chân chất đồng.

Hoàng U thấy vậy mạnh miệng không thôi, liên tục nói: “Kỳ quái, kỳ lạ, sao ta lại phái yêu quái ra trận? Chẳng lẽ Đông Phương Quỷ Tử thật sự là biến thú loại?”

Ma Ngưu đại phu cười lạnh nói: “Cái này có gì kỳ quái? Ngự Thiên Long trước kia được xưng là “Yêu Hoàng Đông Hải”, Tụ Yêu làm loạn đúng là nghề cũ của hắn.”

Lý Phượng Kỳ nói: “Thiên hạ tinh quái đã sớm nghe nói yêu Hoàng Đông Hải xâm lược Trung Nguyên, những năm gần đây ông khởi chạy theo, tụ thành đại quân quả thật là không có

gì lạ.” Quay đầu nhìn thoáng qua, nói: “Lần đó Đông Hải thảm bại đại phu cũng từng trải qua, hiện tại còn cảm thấy sợ hãi sao?” Ma Ngưu đại phu nói: “Sợ cái rắm! Lần trước bởi vì chấp niệm kết thúc chiếu đỉnh, làm rối loạn tâm chí của chúng ta.

Bây giờ Yêu Hoàng chân chính trốn vào Trường Sinh Thiên, đối diện bất quá chỉ là đám yêu ma lông lá, lúc này còn sợ, thuật hàng yêu phục ma của chúng ta chẳng lẽ không công luyện sao?” Ban Lương làm việc nói: “Đánh bại trận chiến này ta cũng ở đây, hôm nay vừa vặn rửa sạch nhục nhã.” Tay sờ về phía sau lưng, bên trong chứa đầy mảnh vụn đồng, đạo pháp kỳ xảo ” Giới tử đồng nhân” đang thích hợp quần chiến quy mô lớn bức này.

Đào Yêu Yêu nói: “Chiến cuộc phía đông tự có Bách Lý Hồ xử lý, Huyền Môn Cửu Dương chỉ ở chỗ này tiếp chiến, các người bày Chân Võ Trận Pháp áp chế yêu quân, ngàn vạn chờ để cho chúng nó xông vào nội địa.” Tiểu Tuyết nhìn cảnh tượng trong gương, khó hiểu nói: “Vũ trụ phong của người lợi hại như vậy, một kiếm đi qua yêu quái có thể cản được sao? Nếu có thể tốc chiến tốc thắng, hà tất phải phí sức cùng chúng nó triển đấu.”

Bách Linh nói: “Đương nhiên yêu quái không ngăn được mũi nhọn của vũ trụ, nhưng chiến cuộc chuyển biến quá nhanh, rất có thể Ngự Thiên Long sẽ mang theo Thương Long Ấn chạy đến nơi khác, đến lúc đó chúng ta đoạt ấn sẽ khó khăn.” Đúng là đạo lý này, triển đấu chẳng những có thể ổn định được Ngự Thiên Long, khiến cho hắn cho rằng cục diện vẫn còn trong tầm tay.

Còn có thể vững bước tăng lên cấp độ Chân Võ Trận, tránh dẫn động tai họa ngầm của trận pháp.” Tiểu Tuyết Phương biết sâu sắc trong đó, khóe mắt như rồng cuộn bách linh, trong lòng buồn bực “Như thế nào ý nghĩ của sư ca nàng biết hết? Tâm của sư ca vốn là của ta, vậy mà đều không có giải sầu như vậy...”

Sau đó phân công đình chỉ, mọi người chờ liệt trận xuất phát.

Lý Phượng Kỳ chợt nói: “Địch nhân có ba chỗ tụ kết, phía đông giao cho Bách Lý Văn Hồ, phía nam là chúng ta ứng

phó, vậy ở giữa thì ở đâu, sư tôn là muốn một mình xông vào Thánh Thủy cung?” Đào Yêu Yêu gật đầu nhẹ, chúng đồ lập tức biến sắc, nghĩ đến Thánh Thủy cung ầm ầm kia, khẳng định có bố trí cơ quan lợi hại, cường binh tướng mạnh mẽ cũng không thiếu được.

Huống chi Ngự Thiên Long chính là Ma Vương dưới trướng Yêu Hoàng, bản thân tin tưởng thực lực không dưới Hư Thiên Sư, một mình khiêu chiến một mình sao không quá mạo hiểm? Lan Thế Hải nói: “Vũ phong của sư tôn tuy là thiên hạ vô địch, sợ cũng khó phòng bị âm mưu quỷ kế của đối phương...” Mắt thấy thái độ trốn tìm kiên quyết, âm thầm khuyên bảo vô dụng, nửa câu sau nuốt trở lại yết hầu.

Tiểu Tuyết tiếp lời nói: “Nếu bàn về âm mưu quỷ kế, ai có thể sánh bằng nàng!” Một chỉ Long Bách Linh, nói với mọi người: “Để nàng đi cùng sư tôn đến Thánh Thủy cung là được rồi! Vũ trụ cộng thêm quỷ kế của nàng, trên đời này ai là đối thủ!” Bởi vì nhớ tới chuyện gặp phải thú triều bên bờ biển, tự biết pháp lực không đủ cao, đi theo chỉ có thể thêm phiền toái, lúc này mới nhận được không đề cập tới nữa!

Mọi người nhìn nhau ngạc nhiên, suy nghĩ nữ hài này một mảnh tình lang lo lắng, lại không có ý ghen tuông gì.

Bách Linh xì mũi nói: “Ai chơi âm mưu quỷ kế chứ...” Chuyển mặt nói: “Lý sư huynh, xin người chiếu cố Tiểu Tuyết nhiều hơn một chút.

Thật muốn níu chân nàng ở lại phía sau, miễn cho thụ thương hay bị kinh hãi gì đó ăn nói linh tinh.” Lời này vừa vặn đánh trúng tim gan, Tiểu Tuyết cau mày nói: “Người nói ta kéo chân sau? Lăng Ba đại sư tỷ không có ở đây, Kiếm Tiên công đạo ngoại trừ ta ra còn có ai? Ta thấy người mới hồ ngôn loạn ngữ đấy!” Bách Linh cười một tiếng, đang định đáp lại.

Đào Yêu Yêu vội nói: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta chia nhau hành động!” Năm lấy vòng eo của nàng, phóng ra kiếm quang bay xa rồi.

Chỉ trong giây lát đã đến đỉnh mây, Bách Linh cười nói: “Đại Đào sư tôn, ngài cứ vậy ôm ta trùng quan trăm tướng à? Đừng để người ta cười chê người không tôn trọng.” Đào Yêu Thiên nói: “Người đừng có chê cười Tiểu Tuyết là được, nàng xa vời

không phải là đối thủ của ngươi, còn phải để nàng ta đỡ một chút mới được.” Bách Linh nói: “Ngươi thả ta ra đi, ta sẽ bay mất.” Đào chết non theo lời buông tay ra.

Chỉ nghe vài tiếng thét chói tai “Két két”, đã sớm có bốn tên tiểu quỷ nhảy ra, vai khiêng kiệu mây đỡ lấy Long Bách Linh, vũng vàng đạp mây chạy như bay.

Cần hoa kia bảo vệ ở bên, tay cầm Nga gai anh phong hiên ngang sảng khoái, chỉ là mơ hồ lộ ra chút âm lệ khí, kêu lên: “Cẩn thận một chút, không được điên đảo tử tử!”

Đào Yêu Yêu thấy thế nói: “Không nghĩ tới Ngự Quỷ Thuật của ngươi đã tinh thâm như vậy, tùy tâm mà không bị nó hại, xem ra có thể tiến thêm một bước rồi.” Lấy ra quyển Âm Minh Chính Pháp đưa tới.

Bách Linh cười nói: “Quyển sách này không phải dùng mắt xem.” Tay trái đề lên bìa, thoáng chốc gió lạnh đột nhiên nổi lên, cả quyển sách hóa thành chùm sáng chui vào trong lòng bàn tay, lập tức dung nhập vào tâm mạch.

Căn cứ chút nhận thức lúc trước, trải qua mấy ngày nghiên cứu, Long Bách Linh đã hiểu rõ tác dụng của Âm Minh Chính Pháp, lấy Nhiếp Hồn Chân Khí luyện hóa pháp bảo, từ đó trở thành kỹ năng của bản thân, có thể thôi thúc chiến lực quỷ hồn dài mấy chục lần, hơn nữa thời gian kéo dài hầu như vô hạn.

Bây giờ lúc này ngẩng đầu ưỡn ngực, cảm thấy pháp lực điên cuồng tăng mạnh, trong lòng vui mừng vượt qua không trung phân sóng, bay nhanh hơn cả phi phong vũ trụ.

Khi xe mây tiếp xúc mặt nước, da thịt bốn tên tiểu quỷ mang kiệu chiếu hiện bạch quang, bỗng nhiên truyền liên tục kéo dài, hình thành một pháp giới bình thủy nho nhỏ.

Ở bên trong Long Bách Linh giống như phòng cư trú an, hô hấp cảm quan đều không bị nước biển ảnh hưởng.

Biến động này hoàn toàn thuận theo nhu cầu của nàng, trong lòng còn chưa toát ra nghi vấn “Đáy nước” làm sao ta còn sống được, không gian sát thân thể đã bị sửa thành hoàn cảnh thoải mái dễ chịu nhất của nàng.

Quỷ hồn thi pháp như ý, không cần cố gắng hạ chỉ lệnh, giống như đi đường cát bước, ăn cơm động răng. Bản thân nàng

cũng có công năng giống như bầm sinh vậy.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ thầm nghĩ “Linh Nhi Ngự Quỷ Thuật tiến triển thần tốc như vậy, nghĩ đến là cố ý tu luyện qua Thiên Sơn tiên thuật.

Nhiều tâm niệm khiến thiếu sử chân khí, vốn là cửa ải khó khăn tu luyện đạo pháp nhiếp hồn thượng thừa, năng dễ dàng bước qua, có thể nói là kết quả thuận lý thành chương.

Âm Minh Chính Pháp trợ giúp cũng rất trọng yếu, ngoại lực bên trong bởi vì hỗ trợ lẫn nhau, riêng Ngự Quỷ Thuật mà nói, lịch đại Nhiếp Hồn môn đồ không ai có thể thắng được nàng.” Một bên nghĩ, một bên theo vào trong sóng cả, vũ trụ phong thêm hai phần kiểm lực, cướp đến phía trước chia nước mở đường.”

Hai năm trước Thánh Thủy cung hấn đã thăm dò, lúc đó một phái hoang vắng cảnh tượng, lúc này đường hoàng thẳng thắn, cung điện huy hoàng, mơ hồ là khí phái Long Vương Thủy Tinh cung.

Thủy tộc phía trước lượn lờ, quần tinh quái mặc giáp trụ sắc bén, đề phòng thập phần thâm nghiêm.

Bách Linh nói: “Không hổ là Đông Hải Yêu Hoàng, Quả Chân Yêu Yêu Trát đông, đội tuần tra vừa vặn đụng phải bạng Tinh của tạo thành tinh nhuệ, thét to: “Người nào dám to gan xông vào...” Là Trung Nguyên khẩu âm, còn chưa dứt lời “Răng rắc” một tiếng, đã sớm bị Nga Thứ đâm thủng bụng, bọt khí tung bay lên.

Nghệ Hoa Nhi nói: “Yêu quái cũng làm Hán gian! Tức chết ta rồi!” Một đường chạy trốn đâm xuyên, giết thẳng tới đoàn ô máu trôi nổi, chỉ trong giây lát Thánh Thủy cung đã phơi thây trăm con, chỉ còn lại một con cá vàng tinh trốn vào trong bảo tin.

Đào Yêu Yêu nói: “Quá gấp, ta vốn định lấy bảo vật từ trong bóng tối.” Bách Linh nói: “Không sao, là ta bảo nàng giết.

Đối phương xây dựng quy mô như vậy, chỗ tối sao có thể không đề phòng? Hấn là kéo bọn họ đến chỗ sáng chém giết, tìm đúng cơ hội lại ra tay.” Đào Yêu Tố biết nàng tức trí đa mưu, cười nói: “Trận này nghe ngươi, bản sư tôn cam tâm làm

tiểu binh, nghe theo Linh cô nương điều khiển.” Bách Linh thư thái ngồi ở chính giữa ghế mây, vạch ra một chén trà thơm tiểu quỹ dâng lên, nhấp một ngụm nói: “Ta làm quân sư, người làm chủ soái, chuyện chém giết giao cho bọn Hoa Nhi bọn họ đi làm.”

Hừ, ta không tin Ngự Thiên Long có thể địch lại hai tầng thế công của Vũ Trụ Phong và Âm Minh Chính Pháp, huống chi còn có... “

Lời còn chưa dứt, cửa cung ngân quang nở rộ, có người cười nói: “Tiểu hai cái gan lớn.”

Đào Yêu Yêu thấp giọng nói: “Thánh Anh Tam Đảo!” Chỉ thấy Thánh Anh nhảy nhót xuất hiện, khác với lần trước, thân hình cao tới ba trượng, toàn thân ánh sáng bạc lưu động, con Xích Trung Vạn Hồn Thương kia cầm trong tay, như ngưng đọng như mãnh long ngủ đông, hai sợi tóc mai uốn lượn rủ xuống cạnh khuôn mặt tuấn mỹ, càng trở nên yêu mị âm mị.

Nhìn qua hai người Đào Long vài lần, Thánh Anh cười nói: “Tiểu hai ngụm sao? Ta nhớ rõ Đào Quân là sư tôn Nga Phản, vị cô nương này thân mang nữ đồ phục sắc, là ái đồ của Đào Quân hay là ái thê của Đào Quân?, Nhân luân phé chủ lần thứ nhất hỗn loạn, đây là nguyên nhân các người tất bại tất diệt.” Bách Linh lập tức đáp: “Ta nghe nói Đông Nghiêu đảo Quốc sùng bái mặt trời, viên chiến tướng này lại ăn mặc âm nhu kiều diễm, là nữ tướng của Ngự Thiên Long hay là nam sủng của Ngự Thiên Long? Nam nữ không phân âm dương điên đảo, đã nhân Xi Nhĩ đang phải chịu trừng phạt của trời!”

Pháp lực cao thấp còn khó phán định, nếu luận so miệng đấu tâm nhãn, mười Thánh Anh cũng không phải đối thủ của Long Bách Linh.

Lại nói “Nam sủng” là điều tối kỵ, Thánh Anh dựa vào thực lực xưng hùng tam đảo, cuộc đời người hận nhất những người khác đem hấn ra vẻ cầu lợi nữ tử nhất.

Lập tức da mặt ửng đỏ, cười lạnh nói: “Thật là lạnh lợi, không biết bản lĩnh của thủ hạ như thế nào!” Trường thương khoát tay chặn lại.

Thức ăn hoa viên lập tức cúi thấp người, bày ra tư thế nghênh chiến cường địch.

Long Bách Linh vội vàng nói: “Nữ nhân giả này giao cho tướng công xử lý, không được đánh với hã, phải đối phó với gia hỏa phía sau.” Nữ nhân giả ba chữ truyền vào trong tai, hai mắt Thánh Anh như muốn phun ra lửa, trường thương trong lòng bàn tay rít lên, chột đôi điện lóe lên thanh quang, vũ trụ phong cũng sáng lên.

Bách Linh Tổ tập tiên pháp Thiên Sơn, năng lực thông linh đã có tiểu thành, xa gần sinh linh dị thường qua lại, nàng cảm giác rất nhạy cảm.

Lời dặn dò chưa được bao lâu, quả nghe trong cửa cung vang lên tiếng “Thùng thùng”, thân thể to lớn mang theo sóng xông tới, phút chốc đứng vững nói: “Ai dám nhiều Thần chủ pháp hội của ta.” Xem ra người da xanh lông trắng, ba phần giống như cự viên, hai tay đều cầm lang nha bổng., Nhưng không hề tấn công về phía địch quân, đại hòa một tiếng: “Ta là Kim nín Vô hoan ——” Vuốt cánh tay vung mạnh, Lang Nha bổng vậy mà đánh vào trên ngực trước nhà mình, cuối cùng chữ “A” kia hóa thành tiếng gào thét thê lương, chấn động truyền ra, đáy biển bốn phía kịch liệt lay động.

Đào Yêu Yêu thất kinh nói: “Thật lợi hại.” Linh niệm thăm dò, biết dưới sự oanh kích của tiếng gào thét kia, toàn bộ hải dương vậy mà trầm xuống hai ba tấc! Vội vàng bố trí Thiên Vương thuần hộ bách linh, nhưng bởi vì Thánh Anh công kích phía trước cương mãnh, không tỳ vết phân ra càng nhiều tinh lực tương trợ hơn.

Công thủ thượng thượng thừa thường lặng yên không một tiếng động, chỉ tiến hành trong tâm tình, ý đồ đào cơ thể bảo toàn nhân thể, kiệt lực hạn chế dư hiệu đấu pháp truyền về phía xa, cho nên ngưng thân cùng Thánh Anh, trầm tĩnh giống như hai pho tượng đá.

Lần thứ mười bảy, ba trận chiến phá địch, tụ binh lưỡng dừng.

Bốn tiểu quỷ bên kia vừa vặn trái lại, nhảy lên nhảy xuống gia cố pháp giới, ngăn trở sóng địa chấn hung mãnh vọt tới.

Bách Linh nói: “Vẫn ổn sao?” Thược nói: “Tiểu động tĩnh.

Tỷ tỷ chỉ để ý an tọa, hơn nữa xem ta chinh trị tên ngốc này như thế nào.” Bóng người nhỏ bé phút chốc xoay chuyển lên, như gió xoáy vòng quanh Kim Uế không vui bay lượn, trong lòng bàn tay gai Nga Thử múa thành màn ánh sáng, từ bốn phương tám hướng áp bách mà đến.

Tình thế này giống như mây tủa Thái Sơn nghiền ép, Đẳng tướng địch nhân tính cả sóng chấn động đồng loạt phong bế.

Kim Uế không vui là từ trong đau khổ thu lấy lực lượng, hai cây Lang Nha bỗng điên cuồng đập vào bản thân, phát ra tiếng rống đau đủ để phá núi cao.

Nhưng mà miệng lớn mở ra mấy cái không phát ra tiếng động, cự năng gầm rú tụ tập ngưng hóa, dòng nước bỗng nhiên liên lụy hóa thành trường phủ màu lam, từ dưới xương sườn hắt mới mọc ra vuốt tay cầm, vung tay chém lên trên quang bình, nhất thời vỡ ra đường vân nhỏ bé màu ám sắc.

Nghệ Hoa Nhi kêu lên: “Có hai lần, lại tiếp chiêu này của ta!” Thân hình đột nhiên ngừng lại, quang bình biến mất, chột huy đao chém rụng một đoạn nhỏ đầu ngón tay.

Nhục thể đứt gãy nhanh chóng biến hình lớn, liền thấy gương ra bốn trảo lưỡi gào thét, đúng là một con thú giống Kỳ Lân.

Bay đến gần kim không hoan hỉ trước người, đầu lâu phân liệt thành tám cánh, mỗi một cánh đều sắp xếp răng nhọn, chuyển động như khí giới kỳ lạ đào núi nuốt đất, bốn lợi trảo thậm chí gân khớp xương lòi ra, cũng nứt ra thành răng, toàn bộ thân hình phẳng phất do vô số cái miệng quái dị tham lam cắn xé cấu thành.

Loại quái thú này tên gọi là Thôn Địa Cuồng Lão Nhân, giống như Thôn Thiên Thần Thú của Côn Luân tiên tông, lúc trước

Huyền môn Cửu Dương khổ chiến không dưới, có thể biết sức chiến đấu của nó mạnh mẽ cỡ nào.

Thao Thiết của Chúc Lôi có thể nuốt tất cả vật có hình có chất, mà Cuồng Thương không chỉ ăn vật chất, còn có thể ăn được bao gồm ánh sáng, khí tức, tiếng vang, các loại hiện tượng trên thế gian...

Răng nhọn kia đụng vào trường phủ, lập tức “Rắc rắc rắc” cắn thành cặn bã, theo tiếng rống đều một mạch nuốt vào trong bụng.

Kim Uế vô hi đánh cho huyết nhục trên bụng chảy loạn, trong miệng cũng mơ tưởng hô lên nửa tiếng.

Cuồng Lão từng bước ép sát, ngay cả cánh tay bàn tay của hắn cũng từng bước xé nát ăn tươi.

Luân chuyển đấu pháp qua nhanh, trong nháy mắt hoa nở đã chiếm thượng phong.

Bỗng nhiên trăm linh kêu lên: “Coi chừng! Lại nữa rồi!”

Lời còn chưa dứt, quái nhân cao gầy như cây gậy trúc từ trong cửa bay ra, âm trầm nói: “Ta chính là Mộc Nhị không khổ.” chung quanh thân thể bọt khí xoay chuyển, chợt xa gần nham thạch rạn nứt sụp đổ, mặt cắt như bị ăn mòn quá mạnh.

Mộc Nhị Tô lấy độc kỹ trừ danh, mà Vô Khổ bản thân đây chính là độc dược.

Trước kia từng ngâm trong lưu huỳnh dịch nồng đậm, ăn mòn từ bên ngoài mà thẩm thấu vào sâu trong, đạt tới tâm thần cùng thống khổ vĩnh sinh không khác gì nhau, lấy được tên là “Không Khổ”

Lúc đấu pháp lại phát tán sự đau đớn từ trong ra ngoài, đối phương cho dù là thân thể Kim Cương Bất Hoại cũng có thể tan chảy hủy hoại.

Mộc Mặc tinh thông đạo này mấy cách chí tuyệt đỉnh, Mộc Mặc trưởng lão Bàn Không lúc trước cũng khó nhìn được Hạng Nhất trên lưng lão.

Thực đau truyền ra cải biến vật tính, thậm chí có thể biến tất cả biến cả thành dịch axit hòa tan kim thạch! Cuồng Lão Thứ cắn cắn không hoan chi thể, cũng đem một ít độc vật nuốt vào

trong bụng, lập tức da tróc xương đông cứng mà chết, răng nhọn cứng rắn có thể so với kim cương thạch đều mềm nhũn thối rữa.

củ cải hoa nhĩ nói: “Đủ tàn nhẫn sao!” Vứt bỏ Vô hoan thương tích đầy mình, đột nhiên kéo ra lồng ngực nhà mình, cái miệng nhỏ nhắn chọt lớn lên thành cái miệng to như chậu máu, ăn ngon vụn vẹo yếu ớt giống như mây mù vỡ cánh bay ra.

Tử thi bại lộ hấp dẫn đám côn trùng, cho nên đa số quỷ quái đều có năng lực phóng thi khí, điều động côn trùng công địch.

Mà hoa ăn có 《 Âm Minh Chính Pháp 》 làm nội tình, điều khiển phi trùng không tầm thường, cơ hồ có thể đạt tới phẩm cấp thần thú Thiên Sơn! Trong phút chốc hắc vụ bao lại không khổ, ngàn vạn trùng trảo, trùng trảo điên cuồng cắn xé cắn xé, thế tới cực kỳ hung mãnh, cho dù tầng thứ nhất Thiên Vương Thuần cũng ngăn cản không nổi.

Khác với Kim kiếm vô vật vả chịu đựng đau khổ, Mộc nhân không khổ coi đau là vật trời sinh tự nhiên, như khứ giác khứ giác bình thường, căn bản không cần quan tâm cắn xé địch quân, lập tức gia tốc sinh ra độc axit, vùng quyền múa tay trợ giúp rải rác.

Kỳ thật trong thiên địa đã không có bất kỳ vật gì có thể chống cự sự ăn mòn của vô cùng đau khổ độc, nhưng mà ăn quái vật lại có sinh mệnh lực làm cho người run rẩy.

Răng nanh nung chảy, thân thể đốt cháy, dù chỉ còn sót lại một cọng lông cũng phải liều mạng đâm vào thân thể địch nhân.

Vô Khổ liên tục xử lý ba mươi con phi trùng —— tương đương với số lượng thần thú Tiên giới giết chết cùng đẳng cấp! Chiến lực của chúng cường hãn đến đáng sợ.

Tiếc rằng những con quái vật ăn thối tựa hồ vô cùng vô tận, không ngừng từ trong cơ thể con mồi bay ra, phía trước nếu có tồn tại, phía sau lập tức thấy mũi kim khâu lại bổ sung.

Tư thái kia vạn phần cấp bách, tựa hồ chỉ cần cắn lên địch nhân một miếng, những phi trùng này có thể đạt được vô thượng cực lạc, mặc dù tan xương nát thịt cũng không tiếc.

Một bên coi thường đau khổ, một bên không sợ tử vong, chém giết biến thành tranh đấu máy móc lạnh như băng.

Nhưng dù sao không khổ cũng chỉ có một hình bóng, thân thể như cây khô bị cắn thủng trăm ngàn lỗ, pháp lực dần dần yếu bớt theo.

Độc axit bị bày trùng phong tỏa hết, nửa điềm không chảy đến nơi khác.

Lúc này món ăn đã dùng muốn bóp nát bất hoan, đang đợi một thời gian khổ ngã xuống, bỗng nhiên trong cung lại có người kêu lên: “Thỏ nhắt không sinh ra chiến đấu!” Bùn nhão đất đất bỗng nhiên tiếp cận tới, ẩn hiện hình người.

Theo sát truyền ra âm thanh lạnh lẽo: “Thủy nhắt vô tử tới trừ nghịch.” Người này cùng nước biển đồng sắc, nghiêm nhiên là thích khách ẩn hình, chỉ nghe tiếng lưỡi dao sắc bén xuyên qua rậm rạp, từng đạo tiềm lưu có thể phá hủy tiên thể.

May mắn bốn tiểu quỷ kịp thời gia cố pháp giới bình thủy, bách linh bên trong mới tránh bị thương tổn.

Long Bách Linh thấy kẻ địch theo nhau mà tới, chỉ sợ Hoa Nhi bị mất, bèn kêu lên: “Triệu Tiểu Hổ, đi lên giúp tỷ tỷ đánh nhau!”

Tiếng nói vang lên, phía trước ghé mây hiện ra một tiểu quỷ mập mạp, trên mặt mang theo nụ cười ngây ngô, giang tay chạy về phía chiến trường.

Mỗi một bước đi, thịt mỡ đều run lên, thân hình cũng theo đó tăng lớn thêm một vòng.

Không ngờ bên kia cũng viện quân tới, lời nói từ trong môn phái vang lên, trong chốc lát truyền khắp các góc ngách đáy biển: “Hỏa nhị không còn linh hồn chính cáo Ngao Phản tặc, nhiều loạn thần chủ pháp hội giết không tha!” Quang ảnh chợt hiện tiến lên, đủ để thiêu hủy tiên hồn phun ra nhiệt lưu đánh úp lại!

Tới đây, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ xuất hiện đủ, do đau đớn mà không vui, đến mức dung thống không khổ, sau này đau mãi vô sinh, tiến thêm một bước ly biệt vô tử, cuối cùng là Niết Bàn Tịch Diệt thân thể tâm linh —— Vô Linh, năm quá trình đại biểu thứ cấp tu hành của Bồ Đề Lai, thời kỳ bí ẩn liền

diễn hóa thành thực thể, pháp lực cao thấp theo tên gọi sắp xếp theo pháp nghĩa.

Bách Linh nghe vậy cau mày nói: “Ta tên Bách Linh, địch nhân gọi là Vô Linh, thật sự là không may mắn gì a.

Trận chiến này phải dùng một chiêu khác mới được. Ừm, đợi ta suy nghĩ một chút, còn có loại pháp thuật lợi hại nào có thể nhanh chóng thành... “Hợp chỉ tạo thành thủ ấn, dốc lòng thể ngộ “Âm Minh Chính Pháp” huyền cơ ảo diệu.

Cùng lúc đó, Triệu Tiểu Hồ đã vọt vào trong vòng tròn, thân thể béo tăng rộng như một bức tường dày, hai cánh tay dung nhập vào hoàn cảnh bên ngoài thân, âm thầm hình thành hai cổ lực đạo rộng lớn vô cùng.

Đứa nhỏ này lúc còn sống tính tình tốt nhất, lại thích thân cận với người khác, người khác mắng hắn cũng không giận, ý vào da dày thịt béo chịu đựng từng cái, nhiều nhất đưa tay ra ôm chặt đối phương, vui tươi hơn hờ làm cho lửa giận người ta biến mất.

Thảm án Đấu Tiêu thôn hấn cũng đang bị hại, nhưng chưa vì vậy mà đổi tính tình, làm quỷ cũng yêu hoan ôm người.

Chỉ là sau khi đắc thủ Âm Minh Chính Pháp, phạm vi cùng lực đạo lớn đến không hợp thói thường, hai tay duỗi ra như vòi rồng vô hình, trên trăm tòa Thái Sơn đều có thể bị đè nát.

Vô Tử, không sinh, thế công vô linh đều phân bố rộng lớn, không chỗ không vào làm mục tiêu. Gặp Triệu Tiểu Hồ lại như ong vỡ tổ đâm vào mạng nhện, một cỗ não bộ đều bị thu nạp vào ngực, thổ thủy hỏa các loại lực sát thương cùng thi. Triệu Tiểu Hồ mặc dù đau đến mức thịt mỡ run lên, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không giảm mấy may, lồng ngực khó khăn lắm cũng có thể chống đỡ được.

Thức ăn Hoa Nhi có hấn đảm đương đòn bao cát, không cần vất vả phòng thủ, đang lúc có thể buông tay buông chân dốc toàn lực tiến công.

Bách Linh vừa mới hấp thu “Âm Minh Chính Pháp” vào cơ thể, nàng cũng mới tăng thêm chiến kỹ mạnh mẽ: Một thân ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông, mỗi người đều có thể thả ra hủ phi trùng; ngàn vạn tóc tứ chi bách hài, cũng có thể hóa thành

hung mãnh minh thú, lúc này dựng một cái gai chót vót, khu động trùng thú tấn công về phía trước cửa, tiến tới cùng mấy tên cường địch giết thành một đoàn.

Cửa ra vào Thánh Thủy cung đầu đến khí thế ngất trời, bên kia lại lặng yên không một tiếng động, cách xa mấy trượng đối mặt, binh khí trong tay ngẫu nhiên lấp lóe kỳ quang.

Bọn họ liều mạng chém giết chỉ giới hạn trong lĩnh vực tinh thần.

Tu linh của Thiên Sơn Tiên Tông là cảnh giới tối cao của Tiên Đạo, mà đầu pháp cao nhất của các tiên phái khác, thường thường cũng đồng thời triển khai trong thực cảnh và Linh Vực hư ảo.

Linh Vực mặc dù có quan hệ với linh hồn, nhưng không thể nhìn thấy kịp.

Huyền ảo của nó khó có thể dùng ngôn ngữ miêu tả.

Một loại lý tưởng, một cỗ ý chí, một chút linh cảm, lấy các loại hình thức tồn tại trong Tam Giới, mờ ảo không thể nắm bắt, lại ảnh hưởng tới vạn vật biến thiên của vạn vật.

Yêu Hoàng đừng gọi là “Vô Luân Thú”, trong ca dao cổ đại nói nó “Cổ hồn tứ dã ly, ngày nào cũng tìm về thân thể cũ, tìm kiếm xác của nó, khắp nơi tìm kiếm nơi có thể sống nhờ. Nhưng mà chỉ dẫn hồn phách hành động lại là một cỗ dục vọng tà ác, khổng chế ký chủ cũng từ “Chấp Niệm” vào tay, bởi vậy tranh đoạt Linh Vực mới là quyết định chiến đấu quyết định nhất.

Đào Yêu Yêu đã trở thành pháp thể không lo, đạo này rất giỏi, chỉ sợ Thánh Anh nảy sinh ngoan độc hủy diệt thế giới này, mới cố ý kéo hắn vào cuộc chiến Linh Vực.

Bên kia, Thánh Anh vừa nhắc Vạn Hồn thương lên đã cảm nhận được chiến pháp của đối thủ tinh thâm uyên bác, không ngờ lại bao hàm toàn bộ pháp thuật của Bồng Lai tiên tông.

Bí nhãn vốn từ Bồng Lai, đối đầu với thể thắng khó mà thắng được.

Thế là Thánh Anh cũng từ bỏ tác chiến thực thể, chỉ dựa năng lực linh huyền mới ngộ ra tương kháng.

Trong khoảnh khắc, biến đổi lớn của Thương Hải Tang Điền bộc phát trong Linh Vực của hai người bọn họ.

Thánh Anh đầu tiên cảm thấy rung động, nước biển ngoài thân, đất đá, cỏ cây mây màu thái dương, thậm chí thiên địa vạn vật đều đã biến mất, hiện ra cảnh tượng trước mắt không gì sánh được, duy chỉ hai chữ “Hạo Hãn” có thể thuật lại vạn nhất nó.

Hắn nhìn thấy chính là toàn bộ vũ trụ! ỨC ỨC TÌNH HÀ KHÔNG phân biệt gần cự tế, đều vờn quanh bên người, chiếu vào trong đầu, tiến lên bao phủ mỗi một phân thân thể, mỗi một hào quang.

Ở trong đó kỳ quang lưu dật, kéo theo tinh đoàn hình dáng vòng xoáy vận hành, đó chính là vũ trụ khổng lồ chế tất cả lực lượng cuối cùng.

Cho đến giờ phút này, tiềm lực phong trào vũ trụ mới có thể thi triển hết, quay chuyển Đại Thiên thể giới phương sinh diệt, tinh hà tinh đoàn cũng chỉ như bùn Hoàn Trần Sa.

Nhân loại thiện dụng dục vọng tạo nên kỳ tích, cuối cùng sẽ là một kỳ tích hùng mỹ tráng lệ như thế, vô biên vô hạn.

Mà “Vô tận” vốn mang theo áp lực không thể kháng cự, Thánh Anh chỉ cảm thấy thân thể dần dần biến thành hạt bụi, Linh Vực đối phương bao la trắng tấp như đại dương, không, so với đại dương rộng lớn càng lớn hơn ỨC VẠN LẦN! Phiêu hốt hốt hốt bán mình, cái gì chiến cục thắng bại, bá nghiệp quyền danh gì, so sánh toàn bộ đều không trọng yếu, “bản thân” cũng có thể xem nhẹ, không tự kìm hãm được tựa như dung nhập vào trong “Vô tận”, một phần không chút thu hút nào.

Một phương đào điền khác cũng âm thầm lấy làm kỳ, cảm thấy thân thể Thánh Anh xác thực đang không ngừng nhỏ đi, nhỏ đi... rút vào trong khu vực còn nhỏ hơn hạt cát ngàn tỷ! Chung quanh hồ quang điện ngũ sắc vờn quanh, vật chất kỳ dị vờn quanh bay nhanh, chọt va chạm, rồi hóa thành hợp, phẳng phát mỗi thời mỗi khắc đều trình diễn trò chinh chiến cường chiến và kịch hay, hóa ra thế giới cực nhỏ cũng thiên biến vạn hóa, đặc sắc xuất hiện! Khiến người ta thần sắc si mê, chỉ muốn tan vỡ làm cho ngũ tham gia biến hóa.

Đào Yêu Yêu giết mình, đây cũng không phải là bại tượng của Thánh Anh, mà chính là chỗ lợi hại của Linh Vực hắn.

Hai loại cảnh giới Tiên đạo có thể đạt tới vô hạn, một loại cực kỳ bé nhỏ, một loại cực kỳ khổng lồ.

Thánh hiền cổ đại vân dã mã thương khung, giới tử hải xuyên, đạo chi vật có thể lớn có thể nhỏ, thể ngộ kỳ diệu này có thể thành tựu đạo quả.

Bồng Lai tiên tông lấy tính tham khảo của vật, càng phân càng thấy chân công, cho nên cấp độ cao nhất là thăng tới chỗ cực nhỏ.

Linh vực Đào Yêu Yêu dẫn đối thủ về phía “Vô Hạn Đại”, Linh Vực của Thánh Anh dẫn người vào “Vô Hạn Tiểu” mơ hồ có thể chống lại.

Nhưng Thánh Anh lĩnh ngộ huyền chỉ còn chưa lâu, bản thân mới thành thân thể còn xa mới bằng pháp thể điên đảo linh dị.

Huống chi thôn tử tiêu dao từng chỉ ra “Tiêu tri không bằng đại tri, tiểu niên không bằng năm.”

Diễn hóa của vũ trụ thể giới bắt đầu từ nhỏ, lấy lớn làm xu thế, “Vô Cực” chính là chân lý phát triển của chân lý tất nhiên, vũ trụ phong đại biểu cho tương lai cải tạo lực lượng thiên địa, mà Bồng Lai tiên tông truy cứu rất nhỏ bé, cuối cùng vẫn phải lấy nhỏ làm trọng, bước vào cảnh giới “thiên nhân hợp nhất”

So sánh cao thấp có phán đoán, Thánh Anh khó có thể cầm làm chiến tranh lâu dài.

Quả nhiên, một lát sau hồn phách linh niệm đều bị vũ trụ sắc bén thôn phệ, Thánh Anh hừ nhẹ một tiếng, Xích Trung vạn hồn thương vung lên, Linh Vực nhỏ bé chợt sinh thành hình.

Đào Yêu Yêu nhíu mày, biết đấu pháp là chính mình thắng, nhưng thanh thương kia của đối phương ẩn giấu trăm vạn hồn phách, nuốt hết một con hắn lại dùng ra một con, quanh quẩn mà không biết phải đấu đến năm nào tháng nào? Trực tiếp lấy vũ trụ phong bỏ hủy Vạn Hồn Thương, ngược lại không mất kế sách đơn giản liền tốc thắng, chỉ là thực thể liều đấu khó không chế uy thế, nhân thể nhất định gặp tai họa, cho dù thắng lợi cũng phải mất nhiều hơn.

Đang lúc suy nghĩ, chợt nghe Bách Linh nói: “Tướng công không nên triển đấu với hấn nữa, tiến Thánh Thủy cung bắt ngự thiên long quan trọng hơn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Người này nguy hại cực lớn, trước tiên phải diệt trừ.”

Thánh Anh nghe thấy Đào Yêu phân thân trả lời, hiệu lực Linh Vực lại không giảm chút nào, mới biết đạo hạnh của đối phương đã cao thâm vượt quá tưởng tượng, dưới sự khiếp sợ ngưng thần tập trung lực, gấp rút thi triển.

Bách Linh cười nói: “Muôn trừ người này thì chúng ta có cách khác, ngươi thấy quân số sinh lực không tới sao?” Lúc này Triệu Tiểu Hồ chủ động phòng ngự, hoa ăn cây cội chủ công, đã giết Vô Sinh Vô Tử, liên tục bại lui.

Bách Linh Thần thái vẫn ung dung, lúc nói chuyện chỉ tay về phía bên kia, bóng trắng trong nước sâu đen phiêu dật, Đường Liên Bích theo âm thanh mà tới.

Trước kia mỗi lần hấn xuống nước đều phải sử dụng Phong Lôi môn tị thủy pháp, giờ phút này thân hình dung nhập hoàn cảnh, không có nửa phần dị dạng, hiệu quả Huyền Thủy kiếm kia hiển nhiên đã triệt để dung nhập vào hình thần.

Long Bách Linh nói: “Đường sư huynh, ở đây có một bí nhãn chờ huynh đến bắt.

Luận bản lãnh hấn xách giày cho ngươi cũng không xứng, bắt quá còn cần cẩn thận một chút, nhớ lấy chớ làm hư hỏng vật của thế gian.” Đào Yêu nghe vậy thu hồi pháp thuật, lui lại vài bước hướng tới thăm viếng trong Thánh Thủy cung.

Đường Liên Bích không thèm nhìn Bách Linh một cái, trực tiếp đi tới đối diện Thánh Anh, tay cầm trường kiếm hướng phía dưới vung lên, quát: “Đến!” Hải Nham nhất thời rút ra một lỗ thủng, dài hai trượng sâu không lường được, ầm ầm lộ ra hồng quang địa hỏa.

Ánh mắt Thánh Anh lóe sáng, nhìn qua trường kiếm kia hắc hoàng lưỡng sắc huy mang đan vào, gật đầu nói: “Được, cương phong huyền thủy hợp hai làm một.” Chỉ một lát tóc mai tung bay, chiến ý đột nhiên tràn ngập toàn thân.

Lần thứ mười bảy đánh ba, phá địch, tụ ba lần.

Khe hở kia dài không chỉ ngàn vạn dặm, thẳng đến hỏa diễm cũng làm cho lòng đất Sí Viêm ảm đạm.

Chuyên sự của Bồng Lai tiên tông khổ tu, bí nhãn tông càng giỏi “Nhìn thuật”, hoàn cảnh càng nghiêm khắc thì càng có thể phát huy sở trường, thâm nhập vào địa tâm quyết chiến là cầu còn không được.

Trong chốc lát, trong mắt Thánh Anh tinh quang đại thịnh, trong lòng bàn tay Vạn Hồn thương giờ cao, thân hình bỗng bành nhảy vọt lên.

Bên kia Đường Liên Bích lạnh như băng phong, một đôi mắt trống rỗng hắc ám tựa như hai phiến sa mạc, không có nửa điểm khí tượng dung nạp sinh linh, thần kiếm nhập vào sương phong chợt nổi lên, nước biển gần đó lập tức đông kết thành hình ống.

Thế cương phong huyền thủy kiếm chế Vạn Hồn thương, từ trong băng quản bỗng nhiên chui vào tầng dưới chót, vết nứt phong bế, bình bình cùng lúc trước khác nhau một trời một vực.

Tình hình trận chiến hai người này nghiên cứu như thế nào? Chỉ vì đặt mình vào trong không gian phong bế cực nghiêm, ngay cả đào cơ cũng khó có thể nhìn thấu.

Nhưng ngày đó các nơi trên thế gian địa chấn liên tục phát ra, mặc dù cường độ không cao không nhỏ, sinh linh thương vong đại lượng, cũng có thể suy ra được địa tâm chiến đấu kịch liệt cỡ nào.

Đào Yêu Yêu thâm nghĩ “Ở lòng đất đấu pháp”, có thể giảm bớt mức độ lớn nhất của pháp hiệu với nhân thể, cách làm này cũng coi như ổn thỏa.

Phong thủy lưỡng kiếm chính là tinh hoa của vạn vật, Đường Liên Bích mượn nó làm vật liệu, tuyệt đối không kém hơn Bồng Lai tiên tông, chiến thắng Thánh Anh là lẽ thường.

Tiếp theo chính là nên đảo thẳng Hoàng Long, hàng phục địch thủ Ngự Thiên Long!” Trong lòng chuyển niệm như điện, vũ trụ phong đã sớm xuất thủ, một mảnh thanh quang phá tan đại môn Thánh Thủy cung, tình cảnh bên trong đột nhiên hiện lên trước mắt, đào yêu không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Giờ phút này hai người vườn rau Triệu Tiểu Hồ tiểu quỷ liên thủ, vừa vụn giết sạch bốn kẻ địch Vô Sinh, Vô Tử, chợt thấy cảnh tượng bên trong Thánh Thủy cung, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhảy trở về bên cạnh Long Bách Linh nói: “Tỷ tỷ, làm sao bây giờ?”

Chỉ nhìn cung điện nguy nga, quảng trường phía trước là một mảnh đen nghìn nghịt, lại nằm sắp ngàn vạn Vô hoan, vô khổ, vô sinh... Năm loại chiến lực mạnh nhất bỏ trốn, hơn nữa số lượng còn đang không ngừng gia tăng.

Trung tâm pháp đàn cao trúc, người mặc bạch bào đứng trên đó.

Từ tư thế cung kính bái phỏng đoán, người kia nhất định là bí nhãn thần chủ ngự thiên long...

Lúc hắn xoay người đưa tay ra, vươn vào trong ngọc trì trên đài, vót lên đất sét màu trắng bóp thành hình người, chớp mắt hóa thành người sống! Nhảy xuống đám người quỳ lạy phía dưới đài!

Chẳng lẽ là Kỹ năng tạo người của Nữ Oa? Trong đầu đảo điên chợt sinh ra kỳ tư, ám vận linh niệm xa xăm, lập tức ngộ ra dị thuật như vậy khởi nguồn của dị thuật.

Hóa ra nhân loại khởi nguồn từ rừng rậm sơn dã, vốn không khác gì viên hàu, bởi vì phong cách của vũ trụ truyền cho “Tự tính” mà sinh ra trí tuệ, cuối cùng thoát ly loại súc vật lột xác thành tôn sư vạn vật, bởi vậy thuyết tạo người của Thần Linh cũng không chuẩn xác, nhưng cũng không phải là nói mê hoặc vô căn cứ.

Nữ Oa kia thực sự có người như vậy, chính là Thánh Giả tu tiên đắc đạo trăm vạn năm trước, ngẫu nhiên cảm thấy cô đơn lạnh lẽo và nắm đất, bản thân mô phỏng thành vô số hình thể.

Tương tự như thuật Tạo Nhân cao thâm nhất ở hậu thế, tạo thành một thể loại linh động tươi sống, mà lại có chứa thần lực

phụ thuộc vào người chế tạo.

Hạn Tiêu, Hình Thiên, Chúc Dung đều thuộc loại truyền thuyết này, trong truyền thuyết từ xưa đến nay, cũng đem bọn họ miêu tả thành thần linh.

Cổ thần là dị chủng trong nhân loại, thần lực và sinh ra đã có từ lúc đó mới biết được nguyên lý sinh ra của loài vật này, thậm chí “Thượng Cổ Côn Luân, Bồng Lai hai phái chưa hoàn thiện, Nữ Oa là cổ tiên của Thiên Sơn Tiên Tông.

Ngự Thiên Long có thể trọng triển thuật này, quả nhiên pháp lực đã cao tới mức tiên đạo đỉnh phong.” Thực Hoa Nhi, Triệu Tiểu Hồ cũng nhìn ra lợi hại, làm bộ đề phòng toàn diện, kêu lên: “Bảo vệ tỷ tỷ rút lui, chúng ta cùng lên liều mạng!” Toàn bộ Đấu Tỷ Hưu tiểu quỷ đều hiện thân, xếp thành vòng phòng hộ trái phải ở bên phải đẳng kiệu.

Bách Linh Đạo: “Không cần kinh hoảng, cái này gọi là Thần chủ pháp hội, ta đã sớm dự tính!” Hai ngón trở dựng thành hình vòng, nhắm mắt vận niệm, đột nhiên trận doanh tiểu quỷ cấp tốc khuếch trương ra.

Đồ ăn Hoa Nhi quay đầu nhìn, hai bên trái phải xếp ra mấy trăm “Chính mình”, tay cũng cầm lưỡi dao sắc bén cúi người súc thế, kinh hãi nói: “Tỷ tỷ, tỷ chỉ có thể dùng phân thân pháp à?”

Long Bách Linh tự đắc “Âm Minh Chính Pháp” nhập vào tâm mạch, pháp lực bản thân cũng không tăng thêm, lại có thể tăng thêm cho quỷ hồn chiến kỹ vô tận.

Vừa rồi mới suy nghĩ mình tưởng, chính là đoán được Thánh Thủy cung cường địch thế chúng, đám tiểu quỷ khó có thể đắc thủ, muốn đánh vào đó cần phải sáng tạo pháp thuật mới dị thuật mới.

Lúc này tân pháp sử dụng cục diện lập tức biến đổi, đám tiểu quỷ đều có trăm ngàn phân thân, trận thế to lớn đủ để chống lại quần địch.

Bách Linh ngẩng đầu kêu lên: “Tướng công thẳng tiến thủ, chính diện tấn công giao cho chúng ta!” Hoa tươi kêu to: “Giết đi!” Dẫn đầu xông về phía Thánh Thủy cung.

Phân thân kia cũng không phải là “Nguyên thần tách” như trước kia, vền vền chỉ là hình ảnh quỷ hồn, chiến lực đồng bản thể, lại không phải vật bản thể thực sự, cho dù bị hao tổn cũng không sao.

Đại quân tử sĩ Phương Ngũ Hành kia đều vì bùn đất tạo thành, càng không biết sợ hãi lui về phía sau là đại quân nào.

Vừa gặp cửa cung vỡ nát, thần chủ lớn tiếng quát, đám người trong Oan Nhi chạy ra ngăn địch.

Trong chốc lát hai bên va chạm vào nhau, đánh thẳng đến đáy biển sóng bùn cuộn cuộn.

Nghe thấy bách linh hô ra chiến pháp, Đào Yêu Yêu lên tiếng: “Được!” Sớm nhảy lên trên đài cao kia, Thiên Vương Thuần trải ra phía dưới, che chắn uy lực đấu pháp kịch liệt của song phương xuống đáy biển, để tránh truyền ra bên ngoài xua đuổi người đời.

Đồng thời tay phải giương lên, xòe năm ngón tay ra cầm lấy Ngự Thiên Long.

Liên tiếp diệu pháp tùy tâm phát ra, mặc dù cơ quan Thánh Thủy cung trải rộng, mấy vạn đạo pháp ngự thiên long phòng thủ nghiêm ngặt, đều không ngăn được một lần nhảy này của ông trời, thế công vừa nắm bắt.

Mắt thấy năm ngón tay sắp chụp tới cổ Ngự Thiên Long, bỗng nhiên Đào Yêu nhìn thấy mặt, trong lòng hơi hồi hộp một chút, thàn kêu: “Quái lạ!”

Người trước mặt mày xéo xéo, mắt như Hoành Ba, da thịt trắng hồng, dung mạo thập phần tuấn mỹ.

Đào Yêu Yêu chỉ cảm thấy giống như đã từng quen biết, trong lòng liên tục nói “Ta đã gặp hắn sao?” Hắn hoảng hốt nhớ lại cá nhân, nhưng theo bản năng không muốn nghĩ sâu xa hơn.

Trong lúc suy nghĩ càng cảm thấy kỳ dị, tướng mạo nam nhân này nhìn như khoảng hai mươi tuổi, ánh mắt thâm trầm chừng ba mươi tuổi, mà nội chất hình hồn đã qua hơn bốn mươi năm ma luyện.

Đào Yêu Yêu liên tục vận linh niệm cảm nhận mấy lần, xác định tuổi của hắn chỉ còn hơn bốn mươi tuổi, không khỏi âm

thầm nhận “Ngự Thiên Long giả danh hào “Đông Hải Yêu Hoàng”, tranh phong với phái Nga Mi của ta mấy trăm năm, sao lại trẻ tuổi như vậy? Chẳng lẽ hẳn không phải là Ngự Thiên Long?, Nhưng trong bí nhãn ai có thể chỉ huy vạn chúng, thân ở vị trí chí cao?” Linh niệm ẩn chứa trong pháp thể Vô Ưu có thể miễn cưỡng phá tất cả mê chương, pháp thuật, ngự thiên long cho dù tu thành thân thể sinh trưởng bất lão, cũng đừng mơ che lấp được tuổi thật sự.

Đang trong lúc sững sốt, cổ tay nam tử kia tràn đầy bảo quang, công kích mạnh mẽ sát thuật kết hợp pháp hiệu có thể đồng loạt phát ra bảo hiệu hợp pháp.

Đào Yêu Yêu run lên, cảm thấy một cơn đau nhức kịch liệt giống như sóng to gió lớn đánh úp vào kinh mạch toàn thân, trong đó có thiêu đốt, có băng bó, có hủ thực, đủ loại thống khổ đến cực đoan., Bí ẩn Phá Thể thuật do Bồng Lai tiên pháp đổi thành, trong một sát na đã vượt qua lịch đại cao thủ, đạt tới uy lực cực mạnh có thể phá vỡ Vô Ưu pháp thể! Nếu Thiên Sơn tiên linh như Tuyên Cơ bất ngờ bị một kích này, cũng khó đảm bảo pháp thể không bị phá, nhưng đào yêu lại được Tam Dịch trợ công, pháp bảo hộ thể, thể công mạnh hơn gấp mười cũng có thể chống cự được.

Lập tức chiến giáp thần mộc tự động cấu hình, như từng mảnh vảy rồng kết vào chỗ yếu hai ngực bụng, ngăn trở thế địch phản công hẳn mà tấn công.

Đột nhiên Đào Yêu Yêu hét lớn một tiếng: “Chạy đi đâu.” Hắn nhảy lên, không để ý tới bóng người trên đài nữa.

Nam tử kia phóng ra pháp lực mới chạm đến Đào Yêu Yêu, lập tức biết không cách nào công phá pháp thể của hắn, trên mặt hiện ra thần sắc vừa sợ vừa giận, lắc mình độn hình bay ngang đi, lưu lại chỗ này bất quá chỉ là một hư ảnh.

Bí nhãn là loại phương pháp nguy trang bỏ chạy, thủ lĩnh sử dụng tới lại càng thần diệu tuyệt luân, minh minh mơ hồ không có dấu vết để tìm kiếm.

Tiếc rằng chiến giáp thần mộc có hiệu quả cực nhanh, Lam đem Phá Thể thuật phản xạ cho đối phương, cơ hồ ngay lúc hắn thoát thân đồng thời vạch trần hư tượng.

Đào Yêu Yêu nhanh chóng đuổi theo, còn cách xa hơn trăm dặm, kiếm quang của Vũ Trụ Phong đã vươn về phía sau lưng địch nhân.

Kỳ thật trăm dặm xa xôi thế nào đủ, cho dù không gian vắt ngang ngàn vạn sông núi, dưới Vũ Trụ Thần Phong cũng chỉ như phòng đầu đá trống rỗng.

Nam tử kia vạn liệu không tới lưỡi kiếm của hắc thần dị như vậy, cuống quít phản thân chống đỡ, cổ tay cũng đồng dạng quang hoa bắn ra bốn phía, lại dùng bảo bối ngăn cản kiếm sóng màu xanh.

Pháp bảo có thể cứng rắn ngăn cản phong kiếp chắc chắn là thần khí! Linh niệm Đào Yêu Linh xuyên qua sóng nước, cảm thấy vật kia chia làm bảy mảnh, mỗi phiến đều khắc thành hình dáng Phi Long Bàn Không, như ngọc thạch thủ liên tục quần quanh cổ tay, nhất thời mừng thầm “Thương Long Ấn” đã tìm được!” Tiếp theo xác định được thân phận nam tử kia, “Là bí nhãn Thần chủ Ngự Thiên Long không thể nghi ngờ., Ngoại trừ hắc, ai có thể mang theo chí bảo bí nhãn vô thượng?” Thân mang kiếm đến, vũ trụ phong chém về phía cổ tay hắc, một kiếm này sử dụng bảy thành pháp lực, thanh quang hóa thành trường nhận, thần thông ngưng tụ không tan, muốn cưỡng ép cắt đứt Thương Long ấn.

Ngự Thiên Long biết rõ không địch lại, chột lẩy từ trong áo bào rộng lớn ra một cây họa trục, nghênh đón mũi kiếm vung ra, hình ảnh bay ra từng đạo kiếm quang, hai sương phòng kích động không phát ra tiếng vang nào.

Đào Yêu Yêu chột cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhiệt huyết dâng lên đến cổ họng.

Trong phút chốc, Thiên Vương Thuần, Thần Mộc chiến giáp, Vô Ưu pháp thể, đủ loại công thuật phòng kỹ đều mất đi hiệu lực, ngay cả vũ trụ phong tựa hồ cũng muốn thoát thân bay đi.

Từ khi nhập môn tu đạo tới nay, chưa bao giờ gặp qua kiếm pháp thần diệu kỳ như vậy, trong lòng kinh hãi “Đó là cái gì!” Âm giác kiếm quang kia tính chất dương liệt, hùng hậu như núi ngọc, linh động lại như hồng vũ, thình lình là kiếm thuật chính tông thuần khiết của huyền môn! Lúc này thị lực theo linh niệm kéo dài mặt ngoài bức tranh kia, chỉ thấy miêu tả

một thân ảnh đứng thẳng nửa bên, kiếm quang kỳ dị liền từ tay trái lập loè phát ra từ các nơi trên cánh tay trái của nó.

Đào Yêu Yêu giật nảy mình, thầm kêu lên: “Đan Khoát Tâm Vương! Là chân dung của tổ sư Ngao nhao!”

Năm đài, hai phái Thanh Thành chật vật chạy đông chạy, một đường được Kim Luân giáo chiếu cố, sau đó lại rất được tông môn ân cần hậu đãi, nguyên do chính là câu lấy “Tâm Vương khoán” hai nhà bọn họ cất giấu.

Thanh Thành chương môn Chu Thượng Nghĩa nóng lòng nịnh bợ, đoạt trước đem tổ truyền chi bảo dâng lên, được đãi ngộ lập tức chuyển thẳng xuống, chỉ bị đối phương coi là phê lý phá tiệc giống như.

Mà điềm báo năm đài kia rất là khôn khéo, thủy chung không nói rõ bảo vật tàng địa, chỉ coi đây là điều kiện có thể yêu cầu bí nhân trợ giúp khôi phục hưng thịnh.

Nhưng sau khi mang vào Thánh Thủy cung sao có thể để cho hấn giở trò nữa, ngay cả chịu đựng cực hình cũng không chịu đựng nổi, cũng chỉ có thể đem bảo vật trấn phái dâng tặng cho bí nhân tông.

Phàm là đủ loại tình do như vậy, lúc nhàn rồi Long Bách Linh đã căn cứ theo manh mối tìm hiểu rõ ràng, kỹ càng cáo tri với Đào Yêu rồi chết non.

Nhưng “Tâm Vương đan khoán” lại có hiệu quả như Hứa Thần, đúng là kỳ sự trước đó còn chưa kịp nghĩ tới.

Đan khoán của Cửu Hoa phái đã tới tay, Đào Yêu Tam Dịch trên người lại không nhìn thấy huyền cơ, tàng kiếm trong bức tranh này bắt nguồn từ pháp lý cao thâm cỡ nào? Đang lúc nghi hoặc, kiếm quang kia từ Dương Cương chợt biến thành âm lợi, cũng là đạo pháp thuần khiết của Huyền môn.

Trong cơ thể Đào Yêu Yêu tràn đầy thần lực phong tính của vũ trụ, muốn thu nạp kiếm quang dương tính, không đề phòng đột nhiên xảy ra biến cố, âm dương xông ngược tới cán Thiên Vương Thuần lại từ bên trong mà nứt toác ra.

Đào Yêu Yêu Hoa choáng váng đầu óc, máu nóng từ mũi miệng phun ra, trong lòng cũng đã sáng tỏ “Đây là Âm Dương Phượng Hoàng Kiếm của tổ sư Nguyên Tông, Tâm Vương

Đan khoản do Tổ sư Thử Huyết thiết lập thành, cho nên ẩn chứa pháp lực tinh thuần sáng tạo ra Huyền môn sáng tạo ra Huyền môn.

Lúc trước chưa từng lưu ý, là vì lực lượng trong tranh cần bí chú kích hoạt, nhưng tại sao Ngự Thiên Long lại biết được phương pháp vận dụng bức tranh này.” Trong một sát na hùng tâm bạo khởi, thầm nghĩ “Là kiếm thuật Tổ Sư lợi hại, hay là vũ trụ phong của ta mạnh hơn?” Một vận chân lực huyết mạch thông suốt thông suốt?, Nội thương bỗng nhiên lạnh lặn, kiếm thể của vũ trụ trong tay tăng đến mười thành, cứng đối cứng ngạnh ép về phía Âm Dương Phượng Hoàng Kiếm, trong lòng đánh giá “Kiếm Phong hướng xuống dưới có thể tránh cho kích chấn truyền về thể gian, Cửu Dương đệ tử ở trên biển đối địch, nhưng nguyện ý cũng phải chú ý nhân thể khắp nơi mới tốt.”

Lúc này chiến cuộc trên mặt biển đã dần dần rõ ràng.

Lý Phượng Kỳ dẫn Huyền môn Cửu Dương từ khu vực ven biển xuất kích, đối mặt với quân đoàn yêu quái, lấy uy thế của Chân Võ Trận đẩy núi dời biển từng bước đẩy mạnh, rất nhanh đẩy chiến tuyến đến trên biển lớn.

Sau đó mới triển khai tổng tiến công, Ban Lương Công đầu tiên bày ra “Giới Tử Đồng Nhân” trận, bay thẳng đến đàn thú cánh phải địch quân.

Những tinh quái như Hùng, Báo, Hổ, Lang kia đều trải qua bí nhãn pháp thuật thúc luyện, lực sát thương hung mãnh không kịp nói, đáng sợ nhất là sinh mệnh lực gần như “Bất Tử”, cho dù da tróc xương nứt, mệnh môn phá hủy, răng nanh sắc bén còn sót lại vẫn có thể ương ngạnh tác chiến.

Chân Võ Trận truyền thụ chân khí cho các môn, đạo pháp của Ban Lương cũng khác xa bình thường, mỗi người đồng nhân đều có thể thi triển các loại chiến kỹ cường mãnh như Kiếm Tiên, Phong Lô, tương đương với Cửu Dương môn đồ đạo hạnh tiểu thành.

Chỉ một thoáng Vân Phi Phong Toàn, hai chi đại quân quấy thành một đoàn chém giết.

Chính phía trước chủ công do Tiểu Tuyết, Hoàng U đảm nhiệm.

Chỉ thấy trời cao xẹt qua trường mang màu vàng, Cúc Anh kiếm vòng quanh cự quái hung tợn trăm xuống, giữa biển trời không ngừng tách ra huyết vân giống như cự quan.

Giờ phút này Tiểu Tuyết còn nhớ lời nói Bách Linh, thầm nghĩ “Ai cần người chiếu cố? Ai muốn kéo dài ở phía sau? Đến lúc đó lại nhìn đệ tử Kiếm Tiên giết địch nhiều, vẫn là người nửa đường nhập môn càng lợi hại hơn.” Trong lòng âm thầm ghen một cổ kinh lực.

Hoàng U theo sát vào nhau, múa lên long thiên thứ nhanh hơn ánh sáng, phong nhận thật dài lưu lại vô số tàn ảnh, trên biển phẳng phát mọc lên đao diệp liên tiếp rùng rậm.

Chỉ một thoáng độn giáp thủ đồ xuyên qua đội ngũ cự quái, chém giết, xuyên gai, long lanh, ngàn vạn tư thái lập tức hiện ra, một đạo thanh phong kéo theo vạn đầu huyết quang, đồng thời điều động đồng bạn biến thành trận hình, thần công diệu thuật của Độn Giáp môn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Chân Võ Trận tầng thứ hai dần dần đạt đến hoàn thiện, Ngao Cửu Dương hiệp lực như một, ẩn ẩn lộ ra năm đó tổ sư Nguyên Tông trừ yêu diệt ma khí tượng.

Tương ứng với bên trái và phía trước, thế công bên phải chủ yếu do hai đệ tử ngự thú Chúc Lôi, Lan Thế Phương phát động.

Tên đầu lĩnh Nhiếp Hồn Thế Hải thi triển âm binh thuật trợ thế, tuy tiểu quỷ có chiến lực hơn xa bách linh, nhưng phối hợp với kỳ cục Mộng cục cũng có thể chiếm thế thượng phong.

Chỉ xem sóng biển quật khởi như bức tường xanh lam, dưới thế như bão táp của Chúc Lôi Lôi cuộn cuộn kéo về phía trước.

Quần địch phía đối diện phần lớn là vu sư tà đạo hóa thân của lão yêu ngàn năm, thi thuật âm độc có thừa dũng mãnh không đủ, bị Chúc Lôi xông vào đầu óc choáng váng, hoặc có phòng bị sơ sẩy một chút tránh lui không kịp, đều bị Thao Thiết nung khô kia nuốt vào.

Lan Thế Phương cười tọa ky lui tới, phóng “Lạc Nhật Phá Huyền!”

Mũi tên giết chết rất nhiều yêu thú phi hành, dưới khổ bao nhiêu vũ sí gương trao, hồ quang màu vàng đem yêu thú quét đến Mao Phi Cốt tán, thực lực so với trước cũng tăng lên rất nhiều.

Yêu quân tập trung pháp lực phản công, nhưng đều là đạo nhi bói toán môn phái, chiến thuật rối loạn tự đánh giết, vận chuyển đã lạng yên biến thành cực độ hiểm ác hiểm ác.

Âu Dương Cô Bình âm thầm nguyên rửa, đùa nghịch cát hung, trợ giúp đồng bọn vô hình vô tích bên trong.

Binh khí đứng đầu ở tầng trong Chân Võ Trận, gần với Thiên Long Thần Tướng đang đứng.

Trong cùng trận còn có đan dược thủ đồ Phương Linh Bảo, Thần Nông Đồ Đồ Ma Ngưu đại phu bọn người,

Âm truyền công pháp linh dược trợ trưởng là nhiệm vụ Phương Linh Bảo, mặt khác nơi đó xảy ra sơ hở, hẳn cũng có thể uống thuốc làm phép, lâm thời trên đỉnh cứu cấp.

Lúc này Thần Nông Môn cũng không phải hoàn toàn không có lực công kích, đồng thời cứu trị thương độc, Thiết Đầu Sứ sử dụng “Năm đạo Ôn Quân thuật”, ẩn hình ma quái lên vào trong trận đánh lên quấy phá, cho dù lâm bệnh cấp, từng vòng từng vòng phát bệnh lẫn lộn mà chết.

Ma Ngưu đại phu thấy thế hưng phấn bay lên, vừa gấp rút hành động, vừa hướng về phía Lý Phượng Kỳ không ngừng kêu to: “Ngũ Phong Huyền môn rốt cục phục hưng rồi! Cửu Dương trận thế thịnh vượng chưa từng có! Hà Cửu Cung à, Đào Hành a! Những người đã chết trước kia có thể mỉm cười cửu tuyền!” Nói xong, lệ nóng sớm đã tràn ra hốc mắt.

Lý Phượng Kỳ tọa trấn trung tâm Chân Võ Trận, dáng người sừng sững như núi cao, chợt chỉ về phía sau bày yêu nói: “Quyết thắng chính là thời khắc này!”

Theo phương hướng ngón tay hắn, chùm sáng màu cam từ từ bay lên không trung.

Thường Ngôn nói “Xà không đầu không được”, bấy yêu đạt tới trăm vạn, trong đó tự có người mạnh nhất cầm đầu.

Gặp phải thời khắc chiến cuộc kịch liệt nhất, bỗng nhiên hiện ra chân hình, mang theo xu thế nghiêng trời lật biển đánh úp về phía trước trận địa.

Thần Thiên Long đạp mây Lý Phượng Kỳ bay lên, khoát Hồng Minh kiếm, nghênh địch thế bay đi.

Lần thứ mười bảy, trận thứ ba mươi ba, Phá địch, tụ dừng tới tầng bốn.

Quái vật ẩn hiện bên trong quang đoàn kia, chính là yêu thú số một Đông Hải Đấu Hồn Côn Bằng.

Đầu tiên là Chư Khuyết Thần Cung ở Thiên Sơn, Đường Nhân thừa dịp ba phái Tiên Tông cơ hội đấu pháp lên vào Phàm gian, sau đó là tiên sư Bồng Lai thu phục, dùng Huyền Băng Liên khóa chặt phía dưới đảo Bắc Châu.

Nếu không bị giam cầm nghiêm ngặt như vậy, sức mạnh của thần thú Thiên Sơn chắc chắn sẽ tạo thành vạ lây diệt thế.

Thủy tộc Vương Giả Cửu Vĩ Song Ma cũng coi như là có thần lực siêu tuyệt, so sánh với Đấu Hồn Côn Bằng lại chỉ như trùng tước dưới cánh Côn Bằng.

Nhưng mà sở dĩ không bị Yêu Hoàng thu làm Ma Vương, chỉ vì đấu hồn cương không thông nhân tính, không cách nào lấy chấp niệm kết biến dụ.

Đợi đến khi Bồng Lai tiên tông thay thế vì Đông Lăng bí nhãn, Ngự Thiên Long đào sâu thú tính của Đấu Hồn Cương, lấy cái này làm cơ sở sáng lập một bộ “Thú nhãn”, hung ác cường hãn vẫn còn trên năm bộ còn lại.

Đến hôm nay thi phóng “Ác nguyên” nhập thế, hiển nhiên là muốn dốc toàn lực đánh bại phái Nga Côn Bằng.

Lúc đó Lý Phượng Kỳ tung kiếm phi không, thi triển ra Hồng Minh Kiếm tầng thứ chín “Tinh Phiên Vân Phái”

Thi sơn đối diện cao tận tiêu, màn máu vạn trượng, vừa vặn là “Tích Thi Bình Hải” mà Võ Tàng hoàn miêu tả.

Lý Phượng Kỳ tâm thần không loạn chút nào, nhìn thấu Huyết Mạc Thi Sơn đều là ảo cảnh.

Mũi kiếm rung động, lập tức bỏ ra tầng tầng.

Chợt ảo cảnh biến đổi, sát cơ đầy trời không còn sót lại chút gì.

Chỉ thấy bốn phương bóng đêm lạnh như nước, trong u ám sương mù bốc hơi, mờ mịt ướt nhẹp như sa bụi mịn mờ.

Cành cây trên mặt đất nghiêng nghiêng tán loạn, dây leo cuộn tròn.

Đồn cỏ, rau dại, lông vàng đất, Bồ công anh vây quanh rối loạn sinh sôi, ở chỗ tối phát động Phiên Tức, một cảnh tượng thanh tĩnh và u khí nhất phái.

Lý Phượng Kỳ đeo giày rơm vải, tay cầm trường kiếm đứng trong rừng, cảnh giác trong đó thân hình ngưng tụ như đá điêu khắc.

Một trận gió thổi qua khuôn mặt, Lý Phượng Kỳ đột nhiên di động.

Nghịch hướng gió vòng qua hai cây tùng, đi vào một mảnh thảm địa.

Cỏ mềm bao trùm đến mu bàn chân, bụi gai cùng cuộn râu dây dưa, giữa bụi hoa dại hương khói nhẹ trôi nổi, rừng rậm buổi tối giống như từ xưa đến nay yên tĩnh như vậy.

Đúng lúc này, hắn ngửi thấy một mùi máu tanh nhàn nhạt, chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay sờ trên mặt đất... Dưới chân có một bãi máu nóng cực kỳ, đem ngón tay dính máu đặt lên mũi nhẹ ngửi, bỗng dưng giật mình, thất kinh nói “Là máu của Lan Thế Hải!”

Vị máu kia lúc lạnh lúc nóng, âm dương trao đổi lẫn nhau, chính là Minh Dương Chân Khí tu luyện đặc thù sâu nhất.

Ngoại trừ Lan Thế Hải, Nhiếp Hồn môn cũng không có người thứ hai có tu vi này.

Tuy pháp lực của Long Bách Linh cao siêu, nhưng luận chân khí của bản môn thì kém xa đồ đệ đầu bảng.

Lý Phượng Kỳ lập tức tỉnh ngộ “Đây là mộng cảnh! Huyền cảnh ma quái lẫn vào mộng cảnh của Lan sư đệ, lúc đầu ta mấy kiếm kia, đúng là đã chém hồn thể của hắn bị thương!”

Hồn thể bị thương, tâm mạch vỡ tan chảy máu, tình trạng nhiếp hồn cao thủ sau khi bị tập kích đều tuyên bố trong đạo tràng Nga hốt này.

Lý Phượng Kỳ nhớ lại pháp lý liên quan, tiến tới nói: “Nếu ta ở đây thi triển bất kỳ kiếm thuật gì, đều sẽ làm Lan sư đệ bị thương, sao có thể cùng địch giao chiến? Cái gì quái vật lợi hại như vậy, lại có thần thông trộm mộng đoạt hồn!”

Một ý nghĩ không mấy, hần bỗng nhiên quay người, không chút nghĩ ngợi liền hoành kiếm gấp rút ngăn cản.

Chỉ nghe mấy tiếng “rắc ông ông”, mũi kiếm rung lên kịch liệt, cũng may xưa nay hần nhạy bén, không dùng tới chân khí, toàn bộ lực cánh tay sử trường kiếm vận dụng lực lượng cánh tay.

Lý Phượng Kỳ thầm nghĩ “Nếu ta ở trong mộng, lực cánh tay từ đâu mà sinh? Người múa kiếm ngự địch là lực lượng tâm của ta...” Chợt cảm kinh phong lướt ngang, tựa hồ trước mặt hiện lên một thân hình khổng lồ...

Nhưng trong chốc lát, chung quanh lại khôi phục bình tĩnh, sương mù mờ mịt, giọt sương trên lá cây khẽ run lên, hình như cái gì cũng không có phát sinh qua.

Lý Phượng Kỳ nín thở nhìn quét bốn phía, chỗ u ám vang lên một trận tiếng gầm gừ cổ quái, trầm thấp nặng nề, chấn động làm bọt nước trên mặt đất nổi lên gợn sóng, phát ra ánh sáng nhạt như có như không.

Hần xoay vòng thân thể, nhẹ nhàng như chim bay lướt sóng, nhanh nhẹn như rắn xuyên cỏ, lao đến trước một lùm cây dây leo rậm rạp, ra sức đâm gấp vào trong bóng tối.

Giờ phút này mặc dù không thể thi triển pháp thuật, nhưng Hồng Minh Kiếm cao thâm nhất là “Dùng Tâm ngự kiếm” có tác dụng.

Lý Phượng Kỳ cảm giác đặc biệt nhạy cảm, đoán chừng quái vật xâm nhập Lan Thế Hải Mộng Trận nhất định ẩn nấp ở sau bụi cây.

Chợt nghe một tiếng rống to kinh thiên động địa, giống như sét đánh từ trên trời giáng xuống, lá cây bị tiếng rống chấn động đến mức “soạt soạt” rơi xuống.

Bụi cây chợt tách ra, Lý Phượng Kỳ tranh thủ nín thở, nhảy ngược về sau hai bước, dựa lưng vào một khối nham thạch lồi ra, mở to hai mắt nhìn về phía sau thân cây.

Chỗ đó tràn ngập khói bụi, vụn cỏ lay động, chẳng biết lúc nào có một chút quang minh chính đại.

Từng điểm nhỏ lóe lên, giống như có ngàn vạn con đom đóm đang bay múa.

Tiếp theo phân tán điểm sáng bỗng nhiên tụ lại, hội hợp thành một quang đoàn thật lớn, từ trên mặt đất chậm rãi mộ lên.

Đầu Lý Phượng Kỳ dần dần ngửa ra sau, ánh mắt chậm rãi dời đi.

Xuyên qua hơi nước mờ lung, một con cự thú thành linh xuất hiện trước mắt!

Đầu lâu màu vàng, răng nanh trắng như tuyết, hai cái râu dài uốn lượn quanh trái phải mũi, sau đầu một đôi sừng hươu dài năm sáu thước, thân thể ưu nhã như báo săn, thể hình lại còn to lớn hơn so với voi.

Cơ bắp tứ chi thất lại, bắp chân nhỏ lớn lên như trâu bò, mà dưới mắt cá chân mọc ra bốn ngón chân giống như ung trảo.

Đầu trảo sắc bén hàn quang ẩn hiện, giữa xúc tu lại có màng chân giống như bàn tay vịt.

Quái vật này giống như chim mà không phải chim, giống như rồng mà không phải rồng, chính là năm đó hỗn thế làm hại Thiên Sơn Thần Thú đầu hồn, Côn Bằng.

Lý Phượng Kỳ đương nhiên không biết tên thú, nhưng cảm giác hình dáng hùng vĩ phóng khoáng, không lộ ra chút nào tà ác hèn mọn, trong lòng không khỏi âm thầm xưng kỳ quái.

Nhìn kỹ quái thú phát hiện tinh mang lóng lánh quanh thân, giống như khoác lên giáp trụ tinh xảo.

Quang mang kia theo hô hấp lúc sáng lúc tối, biến ảo ra sắc thái sắc sỡ, trong bóng đêm sinh ra một loại không khí giống như mộng cảnh.

Lót lên hơi nước kỳ quang, lại lộ ra một cỗ uy nghiêm không thể hiểu nổi.

Giăng co một lát, quái thú chợt nhẹ nhàng nghiêng đầu, hướng về phía Lý Phượng Kỳ đánh vào mũi, quang mang toàn thân đột nhiên biến thành màu đỏ cam.

Lý Phượng Kỳ chợt cảm thấy kinh phong đập vào mặt, trong đầu không kịp nghĩ kỹ, thân thể cấp tốc tránh sang một bên.

Chỉ nghe “Soạt” một tiếng, khối nham thạch sau lưng ứng thanh vỡ nát, tro bụi mặt hạng tung bay tứ tán, thanh thể hết sức kinh người.

suýt nữa bị móng vuốt kia đánh trúng, trong đầu Lý Phượng Kỳ hiện lên một ý niệm “Con quái thú này không sử dụng thần thông, lại cũng muốn đấu lực với ta! Nơi này võ đấu thực sự là tâm hồn độ sức, xem ra nó có quan hệ với Thiên Sơn Tiên Tông.

Làm cho tâm không sử khí, lúc trước Long sư muội không phải như vậy sao?” Hắn đã trải qua gian nguy từ lâu, mặc dù gặp nguy hiểm cũng không kinh hoàng, lập tức cúi thấp người, sau khi cuộn mình đến bụi gai âm u sau đó điều hòa hô hấp chờ nó biến hóa.

Quái thú kia thoát khỏi bụi cây, trực tiếp hướng bụi gai đi tới.

Đi tới gần dừng bước, lẳng lặng không nhúc nhích, giống như đang chờ đợi, lại như do dự, đột nhiên quay đầu, quay người sang bên cạnh tránh ra.

Lý Phượng Kỳ khẽ nghiêng đầu xem xét động tĩnh.

Đã thấy quái thú kia bay thẳng ra ngoài rừng, màu sắc thân thể lại dần dần biến thành màu cam đỏ.

Lý Phượng Kỳ cả kinh, thầm nghĩ “Không tốt! Ta ở trong mộng cảnh đối đầu với nhau đã lâu, trận pháp bên ngoài thiếu chủ tướng há không nguy hiểm? Quái thú này gặp địch mà chuyển hướng, hiển nhiên là “Tâm có tạp kế”, tất nhiên phân thân vui vẻ đối phó bọn họ.

Cần phải tốc chiến tốc thắng mới tốt!” Môi cong huyết sáo vang dội, nhưng quái thú căn bản không để ý tới hắn, vẫn như cũ hướng ngoài rừng tiến vào.

Lý Phượng Kỳ lúc này đứng thẳng người lên, ánh mắt sắc bén như điện, cánh tay bỗng nhiên ném mạnh, chợt nghe “Keng” một tiếng, trường kiếm vạch phá đêm yên tĩnh, chính giữa lưng quái thú kia.

Chỉ thấy chỗ trung kiếm chớp lên lam quang, gợn nước nhộn nhạo lên như gợn sóng, từng vòng đường vân nổi lên.

Râu tóc quái thú giương lên, màu sắc thân thể biến thành màu đỏ đậm, quay đầu quay người gào to hai tiếng, nhảy lên, thân thể cao lớn bay nhào tới.

Lý Phượng Kỳ đã sớm chuẩn bị, thuận thế ngã ngựa trên mặt đất.

Chờ lúc quái thú xẹt qua phía trên thân thể, trong tay hấn loé lên bạch quang, mũi kiếm đâm vào bụng quái thú.

Trường kiếm đã ném ra, sao lại có phong mang trong tay? Trong nháy mắt Lý Phượng Kỳ đã ngộ được huyền nghĩa của Chân Võ Trận tầng thứ cao hơn, kiếm tùy tâm sinh, thân tùy ý động, không cần vận khí tác chiến, nhẹ nhàng từ mặt đất bay lên, lưỡi dao sắc bén trong lòng bàn tay thoát ẩn thoát bay lên.

Toàn thân quái thú rung lên bần bật, song trảo như điện xẹt xé trảo, làm sao bì được trọng linh thứ chín của Hồng Minh Kiếm biến thành vạn đoạn.

Lân phiến như hoa tuyết loạn vũ, phần bụng bị nứt nhanh chóng mở rộng, quái thú kia khàn khàn mấy tiếng, ngã xuống đất biến mất.

Lý Phượng Kỳ Kiếm nhập tâm hồn, chợt phản hồi cảnh tượng thực sự.

Mộng cảnh kết thúc, chăm chú nhìn bốn phía, chỉ thấy Huyền Môn chúng đồ treo trên không trung, mỗi người đều mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Hoàng U cười nói: “Đại sư huynh, trận chiến trong mộng này của ngươi có thể nguy hiểm vô cùng đấy!”

Lý Phượng Kỳ bừng tỉnh nói: “Vừa rồi tâm hồn tương đấu lại là các môn trợ công, hiệu ứng Chân Võ Trận cũng không ngăn chặn, sao ta không có cảm giác bọn họ?”

Tiểu Tuyết phía trước giá kiếm chuyển động, nói: “Các ngươi đều làm cái giấc mộng đó sao? Thế nhưng làm ta sợ hãi, rõ ràng nhìn thấy đại sư huynh bị quái vật truy đánh, muốn giúp đỡ lại không xuất ra chút sức lực nào.

Vẫn là dựa theo biện pháp ngưng thần tụ công của Lan sư huynh, dùng ý niệm giúp đại sư huynh vận kiếm phản công.” Lý Phượng Kỳ vội hỏi: “Đệ tử đầu tiên của Nhiếp Hồn Hải thế nào rồi?” Lan Thế Hải sắc mặt tái nhợt, nhưng khí tức cũng không tán loạn, cười nói: “Không có gì đáng ngại, đồ đệ đầu tiên của Thần nông y thuật thần diệu, thân thể hồn thể tức là phát tay mà khỏi bệnh.” Thần sắc nghiêm túc, dời mắt nhìn ra xa nói: “VẬY CHÍNH LÀ “Thiên Sơn Đẩu Hồn Cương” trong truyền thuyết rồi, đoạt hồn đoạt mạng làm khó tránh khỏi phòng bị.

Nếu không phải đại sư huynh thủ vững trận vị, dẫn mọi người cùng nhập mộng, trận chiến này nhất định sinh không ngại.” Ban Lương nói: “Ta thấy vật kia thần lực rất mạnh, may mà nó thiên vị đoạt hồn, đem chiến đấu ở trong mộng cảnh giới hạn, nếu không biến cả mệnh mạng này cũng không đủ móng vuốt kia chộp một cái.”

Lý Phượng Kỳ nhìn về phía chỗ kia, quang đoàn to lớn đang nhanh chóng lùi lại, xen lẫn nỗi sợ hãi thể lương của đấu hồn, bại tượng đã là thập phần rõ ràng, trong lòng suy nghĩ “Chân Võ Trận Pháp tầng thứ ba chưa bao giờ có người luyện thành, lại là dùng phương thức tâm đại lực, Cửu Dương tập trung niệm một chỗ, giống như Thiên Sơn Tiên Tông thi pháp vậy.

Các môn có thể truyền niệm cho ta, mà ta không thể cảm giác bọn họ, chắc là bước đầu của tầng ba công hiệu.

Đội đến tầng thứ ba luyện đến sâu thẳm, Thiên Long Thần Tướng cũng có thể đem tâm niệm truyền ra, Ngao Ngoan Cửu Dương không phải đã trở thành một người sao?”

Lúc nói suy nghĩ, tiền tuyến chiến sự cũng không đình chỉ.

Giới tử đồng nhân, Quỷ hồn quân trận vẫn đang mạnh mẽ đánh về phía trước.

Ban Lương Thế Hải và Ban Lan không tận lực vận công điều khiển, toàn bộ chiến cuộc liên tục động tiến hành.

Mọi người cũng ẩn cảm giác được, giống như pháp thuật pháp bảo có thể tùy theo tâm ý mà phát tác, tiến tới nghĩ lui thiên địa vạn vật đều theo ý nguyện vận hành, hết thảy tùy tâm cần nhắc, bản thân là vũ trụ! Đó là cảnh giới tuyệt vời cỡ nào!

Hoàng U kích động nói: “Trận pháp chúng ta luyện đến tầng cao nhất rồi chứ?” Phương Linh Bảo nói: “Dùng chiêu mới này tiêu diệt yêu quái!”

Lý Phượng Kỳ nghiêm nghị nói: “Không, còn cần chân khí làm phép!” Chẳng biết tại sao, hắn tổng cảm thấy tầng thứ ba kỳ quỷ khó dò, vừa nghĩ tới diệu dụng hợp nhất của Cửu Dương, liền cảm thấy có hai con mắt nhìn chăm chăm phía sau lưng phát lạnh.

Lần này bày trận còn thiếu phong lôi, uy lực tâm thần tương hợp chưa thi triển hết, thật không biết người quay về đồng thời sẽ dẫn xuất kỳ biến cỡ nào, lập tức cao giọng quát: “Đều thi triển năng lực, theo ta phá địch.” Thuần Dương chân khí quán chú kinh mạch, Hồng Minh kiếm khí bay ra chưởng duyên.

Chúng đồ đành phải theo mệnh làm, cũng vận khí thi triển pháp thuật.

Bên kia đấu hồn bại trận, trăm vạn yêu quân lập tức tan vỡ, làm sao có thể che được một kích anh hùng của quần chúng Ngao Côn, Đãng Như Bình gặp sóng lớn, bốn phía mai một tiêu tán.

Trong khoảnh khắc, tà khí che khuất bầu trời đều đã trống rỗng.

“Đông Hải Yêu Hoàng” nhiều năm qua đối kháng chính đạo yêu tà đại quân, chết đi, chạy trốn, như vậy không còn tồn tại nữa, ngay cả đấu hồn ngô bại trận kia bị Thao Thiết ngao nuốt chửng.

Hải Thiên một mảnh thanh minh, chúng đồ đệ Nga hốt hăng hái, nhao nhao nói: “Chúng ta bên này đã thắng lợi, có thể thừa cơ đánh vào Thánh Thủy ma sào, hiệp trợ sư tôn đánh bại Ngự Thiên Long!” Lý Phượng Kỳ nói: “Chậm đã, chiến cuộc ba phần, sư tôn công đáy biển, phía bắc là Bách Lý Văn Hổ, bên kia cần trợ giúp trước tiên phải điều tra rõ ràng.” Trong lúc nói chuyện, kẻ đứng đầu bói toán đã sớm chiếm một quẻ, đánh giá hai bên thắng bại.

Âu Dương Độc Bình xưa nay lạnh lùng, giờ phút này cũng tươi cười nói: “Đều là thượng thượng đại cát, sư tôn cùng Bách Lý Văn Hổ đều đã đại hoạch toàn thắng!” Lan Thế Hải

nói: “Tam chiến đều thắng, chúng ta còn dư lực, có phải hay không nên lòng bắt dư nghiệt yêu ma trốn thoát?”

Đang hỏi, chỉ thấy sóng biển tách ra tầng tầng, bốn con tiểu quỷ nâng Bách Linh Phi lên giữa không trung,

Hoa ăn vẫn bảo vệ bên cạnh như thường lệ, hai bím tóc nhỏ lắc lư cao lên, dáng vẻ lắc đầu lắc mình đặc ý không nói nên lời.

Thánh Thủy Cung Ngũ Hành mặc dù người đông lực, nhưng làm sao có thể địch lại ngàn vạn tiểu quỷ phân thân đột kích? Một trận kịch chiến phá Ma Cung, tất cả nhữn nhĩn đều bị tiêu diệt, huyết hải thâm cừu soạn soạt thôn xem như báo vại phần.

Hoa nở cùng đám tiểu quỷ thu pháp thuật, một đường hoan hô nhảy nhót, chỉ thiếu chút nữa hát thắng ca, nhảy lên thắng vũ vũ.

Hoàng U thấy thế cười nói: “Xem bộ dáng Long sư muội cũng chiến thắng chiến thắng trận chiến thắng rồi.” Lan Thế Hải thán phục: “Long sư muội ngự quỷ pháp cao hơn ta vạn lần!” Chúng đồ đều biết trăm linh hồn nay không bằng năm xưa, lập tức chọn ngón cái khen ngợi, duy chỉ có tuyết nhỏ khinh thường, âm thầm nghĩ: “Mượn quỷ hồn làm uy phong, tính là bản lĩnh thật sự gì.”

Lại thấy Long Bách Linh cau mày, cũng không vui mừng gì, ngồi trên xe mây hướng mọi người gọi: “Các người có thấy Ngự Thiên Long chạy ra khỏi mặt biển không?”

Mọi người kinh ngạc nói: “Sao vậy, Ngự Thiên Long chạy trốn sao?” Phương Linh Bảo nói với thủ đồ đứng đầu Bắc quẻ: “Người tính là sư tôn thắng không phải là không chuẩn!”

Câu hỏi kia bao hàm đáp án, Bách Linh lắc đầu nói: “Sư tôn quả thật đã đánh bại Ngự Thiên Long, nhưng không thể bắt được hần.”

Nguyên lai Tâm Vương đan khoán mặc dù thả ra “Âm Dương Phượng Hoàng Phượng Hoàng Kiếm” của Côn Bằng tổ sư, Ngự Thiên Long chung quy là mới thu được kỹ năng này, so ra thì không bằng đào linh vận kiếm viên chín.

Tương kháng trong chốc lát, hai loại kiếm quang âm dương liền bị mũi nhọn vũ trụ áp chế.

Thế kiếm càng ngày càng mạnh, dần dần chiếm hết chủ động, giống như người trưởng thành nắm giữ quyền cước hài đồng.

Kiểm quang đi nhanh ngàn dặm, phút chốc đã vòng trở về, giống như cầu vòng quán nhật vạch xuống Thương Long Ấn trên cổ tay đối phương như mặt trời.

Dư uy không giảm, tiếp tục vây công bốn phía, mắt thấy đã sắp chế phục thủ lĩnh quân địch, nào ngờ kiếm này lại trống không, Ngự Thiên Long bỗng nhiên biến mất vô tung vô ảnh.

Đào Yêu Yêu giật nảy mình, vận linh niệm tìm tòi không có kết quả, quay về Thánh Thủy cung hô hỏi: “Có thấy Ma Vương kia chạy về không?” Lúc đó đám tiểu quỷ đã công phá trận hình Mông Hạo, đang đuổi giết địch ở bốn phía Thánh Thủy cung?

Bách Linh nghe vậy la lên, đáp lại nói không phát hiện tung tích Ngự Thiên Long.

Đào Yêu Yêu lập tức nói: “Trong cung này có chút cổ quái, chúng ta đi vào cẩn thận lục soát.”

Đúng lúc này, chợt nghe phía sau Thánh Thủy cung vang lên một thanh âm quen thuộc: “Là Đào sư tôn của Ngao Tí phái sao, mau tới cứu cố nhân!”

Lần thứ mười tám lại đem máu đen nhuộm một bãi dài.

Đào Yêu Yêu lên tiếng đi tới, chỉ thấy phía sau cung điện kỳ thạch lấp lánh, rong rêu quần quanh, luôn nghe không thấy bóng dáng hẳn.

Mấy tiểu quỷ bán thức ăn có qua lại giữa âm dương, có chỗ bí ẩn nào cũng có thể lén vào, há có thể tìm tòi mấy lần không có kết quả, lóe lên về bên xe mây nói: “Nơi đây thiết lập pháp chú ẩn hình, không có cách nào không giải quyết được.” Bách Linh nói: “Bí Ẩc tông không phải am hiểu ẩn nấp độn hình sao? Đạo này truyền từ pháp học chính tông của Bồng Lai?, Phá giải hẳn là rất khó.” Đào Yêu Yêu nói: “Cũng không khó, nơi đây gọi là Tọa Linh Thiên, ta đã nhìn thấy cửa vào.” Lúc nói chuyện, quang văn trên người xoay quanh, áo giáp góc cạnh ẩn hiện, từng cái từng cái phù văn tung bay quanh người.”

Bách Linh cười nói: “Ta quên Thần Mộc Giáp của ngươi rồi.” Thần Mộc Chiến Giáp kia đổi từ Thần Mộc Giáp, mà hình dáng ban đầu của Thần Mộc Giáp lại là do Bồng Lai tiên sư Thái Bạch đồng tử tạo thành, tên ban đầu là “Tọa Linh Bảo Phủ”, chú pháp ẩn tàng phù hợp với pháp giới Bồng Lai, trong chớp mắt chướng ngại xếp hàng, quang ảnh hiện ra, kỳ thạch kia tạo thành trung tâm vòng tròn hiện ra quang đoàn chói mắt.

Đào Yêu Thu hồi thần mộc chiến giáp, bàn tay vung lên huyền quang, chỉ vào ba bệ đá ở giữa nói: “Xích Châu, Phương trượng, Bồng Lai ba tòa tiên đảo đều ở đây.” Bách Linh ngưng mắt quan sát, kinh ngạc nói: “Xi sử ký giả nói ba hòn đảo trên “Ổ Mô Hải”, đi người không xa, đều nói ở trên biển, đâu biết thật là “Hải trung”! Quái đạo không tìm thấy được tu tiên giả các đời.” Quái đạo chết non nói: “Tiên đảo có thể hiển lộ, nhưng lớn có thể nhỏ, cũng từng có người tận mắt thấy mặt biển, cũng từng có người tận mắt nhìn thấy mặt biển.

Nhưng pháp chú ẩn hình đã xâm nhập căn cơ, sau này tam đảo không còn hiện ra trên nhân gian nữa.” Bách Linh nói: “Hình

như lớn cỡ bàn cờ này, sao có thể vào được?” Đào Yêu Yêu nói: “Không sao, ta tự có cách.”

Lúc trước sát thủ nhần thi thân, hắn đã thông suốt Bồng Lai tiên thuật, tam đảo pháp chú do Bồng Lai tiên thánh thiết lập, là huyền thâm vi diệu nhất, nhưng trong mắt hắn hoàn toàn không có bí mật gì đáng nói, kéo tay Bách Linh nói: “Ta làm phép, đừng sợ.” Cỗ đá xung quanh bỗng dựng phóng đại, tường vây cung vũ đồ đều nhanh chóng đi xa.

Một chút suy nghĩ mới biết cũng không phải cảnh vật biển lớn biển Viễn, mà là bản thân nó đang thu nhỏ lại, cho đến so với kiến trúc còn nhỏ hơn gấp trăm ngàn lần.

Long Bách Linh cười nói: “Phúc Nhan Khí Đan của Phương Linh Bảo sao? Đừng phải lại phải ở trong Trấn Yêu Tháp mấy chục năm a.” Pháp thuật này là “Hóa Thần nhập vi” của Bồng Lai tiên tông, cũng có thể nói là cảnh giới tối cao nhất bí nhần biến hình thông vật, sử dụng ra khinh linh liền nhanh chóng, hoàn toàn không có dị cảm áp súc gân cốt, tất nhiên là đan dược của Phương Linh Bảo khó có thể sánh bằng.

Nghệ Hoa Nhi than thở: “Bản lĩnh của tỷ phu thật sự là quý thân khó lường! Cái gì nan đề đặt ở trước mặt, trong miệng chỉ nói “Không khó, không sao hóa giải toàn bộ, vừa rồi ta còn tưởng hỷ niệm là tiên chú cơ mà!” Mấy tên tiểu quỷ cũng vì pháp thuật rụt cổ, người một câu ta một câu phụ họa, chỉ đem Long Bách Linh nghe được mỉm cười gật đầu không dứt.

Súc hình đã co lại bay về phía tam đảo, quả nhiên là thiên địa khác.

Đám du ngư thủy thảo, mọi vật dưới đáy biển đều không thấy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh mênh mông, thỉnh thoảng có chút dao động, nói không rõ là vân văn hay là vân văn, nhưng chắc hẳn thể nước vạn quân đều bị ngăn cách ở đỉnh đầu.

Bốn tầng rừng tiêu điều, hoa tuyết bay múa đầy trời, một con đường nhỏ uốn lượn thông về phương xa.

Bách Linh khen: “Cảnh trí tốt, bức “Tuyết Cảnh Hàn Lâm Đồ” rộng rãi của Bắc Tống rộng rãi giống như vẽ theo bức tranh này.” Các tiểu quỷ tâm thần thoải mái, nghị luận nói: “Đúng vậy, giống như vào bức họa vậy.” Tay chân Nghệ Hoa Nhi rất

linh dị, một vòng đầu chui vào chỗ ở của âm hồn trong lòng đất, lấy Hỏa Điều Y phủ lên người Long tử tử.

Đào Yêu Yêu nóng lòng đuổi bắt Ngự Thiên Long, không có tâm địa ngắm cảnh ngắm tuyết, mang theo mọi người như bay qua đỉnh núi, sớm nhìn thấy đoạn trúc xanh phía trước rủ xuống, băng khô như luyện, một tòa nhà tranh nhỏ vẫn nguyên vẹn đứng đó.

Nhà tranh kia không lệch không nghiêng, vừa vắn xây ngay chính giữa đường nhỏ, trước cửa có một lão giả mặc áo xám cầm cây chổi quét tuyết.

Đào Yêu Yêu nói: “Xem người này cũng không có tà khí, chắc là tiên nhân thủ sơn của Bồng Lai tiên tông, xông qua đó không khỏi thất lễ.” Đúng lúc lưỡng lự.

Tiên nhân kia tựa cây chổi lên vai, hai tay khép lại về phía miệng hong ấm áp, chợt hát lên: “Chí lạnh tay, Côn Bằng suy yếu, nhìn bầu trời gần đất xa xôi, Viêm Lương đột nhiên biến thành say khó ngủ, lại nói thủy tinh muối, là ngọt của ai? quấy nhiễu đến tiềm ẩn không thoải mái.”

Long Bách Linh khẽ mỉm cười, nói: “Người ta ra đề mục rồi.” Tay áo vén tuyết rơi trên người, thuận miệng đáp: ” muối ăn không bằng tơ liễu, người đi đường phát tay áo Lê Hoa.

Áo khoác lông tìm U Thừa Viễn Hưng, đập Toa khổ người nhà Kiều.” Trên nhạc phía trước ẩn giấu bí ẩn, đánh là chữ Tuyết, mà lại ẩn hàm ý hỏi khách không muốn quấy rầy.

Long Bách Linh cũng dùng câu thơ đáp giải câu đố, trong đó “Liều Phù Khởi, Phát Lê Hoa, khoác áo giáp Đạp Toa đều chỉ vào tình trạng trong tuyết, nhưng lại không thẳng thắn lộ ra đáp án, hợp quy củ ” phiên xạ”, đồng thời âm thầm trách đối phương phòng của mình không ổn, ngăn trở người đi đường đi, ngược lại còn trách người đi đường quấy nhiễu cuộc sống thanh nhàn, thật sự là Kiều Quái vô lại rất lớn.

Tiên nhân kia nghe vậy gật đầu, quay mặt cười nói: “Thất kính thất kính, lại là Huyền môn cao sĩ đến, mau mời vào nhà uống hai chén nhỏ, khu trừ phong hàn đi.”

Đào Yêu Yêu muốn tìm hiểu tung tích của hắn về Ngự Thiên Long, lập tức chỉ có thể bước vào trong cửa.

Chỉ thấy trong nhà cỗ bày đồ uống Trần Tửu, khay cạn, đã sớm bày ra một bàn thức ăn, bày ra.

Lão giả dẫn đào yêu chết ngồi xuống, trước tiên kính ba chén nói: “Đào sư tôn đến xa xôi.” Mấy tên tiểu quỷ bưng bình, cầm lên thịt vịt liền nhét vào trong miệng, vừa kêu vừa ăn: “Ăn ngon, ngon lắm, tỷ tỷ ăn ngon nha, chậm một chút là không sao.” Long Bách Linh chống cự được hai miếng cà tím, lúc lắc đầu nói: “Ồ, cái này giống như là... tay nghề của bà bà?” Nàng tinh thông tài nghệ nấu nướng, trí nhớ lại tốt, nếm một chút là biết được xuất từ tay người nào ra.”

Lời còn chưa dứt, sau phòng chuyển ra một nữ lang trang đỏ, tay cầm canh canh cười đáp: “Long cô nương luôn có linh tính như vậy.” Dung mạo như xuân hoa mà thần mang cổ vận, chính là nữ phát nữ đã từng đóng giả đầu bếp kia.

Lần thứ mười tám lại đem máu đen nhuộm thành bãi dài hai mươi hai.

Long Bách Linh nói: “Vừa mới là tiền bối kêu cứu sao, mừng rồi tới giờ đã tự giải quyết rồi.” Hồng Phát nữ nói: “Cô nương quá coi trọng vợ con, nếu không phải sư tôn đào chạy tới, chúng ta đã sớm hóa thành bùn đáy biển, sao tự mình giải thoát.” Lập tức kể lại tình hình trước đó.”

Hóa ra Ngự Thiên Long mượn Thương Long ấn chiêu dẫn dắt tiên khách Bồng Lai ẩn cư tứ phương, giam cầm bọn họ trong Tam đảo, hấp thu chân nguyên chuyển thành bí nhãn, khiến pháp lực đám người Như Thánh Anh tăng mạnh mấy lần.

Đội Thương Long ấn thoát ly khỏi tay Ngự Thiên Long, tiên khách bị nhốt Bồng Lai cảm thấy biến động, lập tức kiệt lực kêu cứu viện.

Đào Yêu Yêu mang theo Thương Long ấn phản quy Bồng Lai tổ đình, Hấp Nguyên Ma chú được giải trừ, một số chân khí còn sót lại quay về tiếp tế cho chúng tiên, Bồng Lai tam đảo bởi vậy mới tái hiện phong cảnh tiên gia.

Hồng Phát nữ than thở: “Tập hợp chư tiên chân nguyên cùng nhau tranh thắng trên núi cao, ban đầu là công năng kiên cố của Thương Long ấn, Đông Bang Thần chủ biến lợi thành hại, tông phái hiểm trở diệt vong, thật sự là... Ài.” Bồng Lai tiên tông trước nay kính phụng “Tiên chủ”, thay thế bí nhãn tông sau đó lại đổi thành “Thần chủ” làm tôn.

Mặc dù Ngự Thiên Long rơi vào ma đạo, Hồng Phát Nữ vẫn không chịu nói thẳng trách cứ.

Lập tức, Đào Yêu Yêu xắn tay áo lên, chỉ thấy ngọc thạch xanh trắng lóe sáng, Thương Long ấn đã quán chặt trên cánh tay, nói: “Vật này là chí bảo quý phái, bởi vì trời cao muốn tiêu diệt ma tộc dùng nó, không thể làm gì khác hơn là đợi ngày sau trả lại.” Lão giả liên tục nói: “Không ngại, không sao, hiện xuống Thương Long ấn chỉ như gò bó đối với Bồng Lai tiên tông., Tác dụng cạnh tranh không hề có công lao tu

tiên, sư tôn Huyền Môn cứ việc cầm lấy mà dùng.” Hồng Phát nữ rót đầy chén rượu cho mọi người, nói: “Vị Quỳnh Lâm Dã Mâu này là tiên nhân trấn giữ đảo Bồng Lai, bình sinh thích ca khúc đoán mê hoặc, vừa rồi hỏi khó là vô tâm, hai vị tuyệt đối đừng để ý.” Buông bình rượu xuống, nâng chén lên, nhưng thấy rượu màu da cam như mật, ngửi thấy hương vị thấm vào trong mũi, thấm đến tận phổi.

Hồng Phát nữ nói: “Một chén rượu mỏng vừa là quà mừng vừa là quà mừng, cũng là cảm ơn sư tôn đào, xin mời.”

Bốn người cạn chén này.

Bách Linh nói: “Tiền bối quá khách khí rồi.

Bồng Lai tiên tông xướng khổ hạnh, lại dùng rượu ngon món ngon chiêu đãi chúng ta, thịnh tình lấy gì khắc chế.” Hồng Phát nữ nhân cười nói: “Bồng Lai chưa chắc chỉ hiểu khổ hạnh”, giơ tay nhắc nhẹ chút, liền nhìn tường phòng như rèm cửa tách ra, bên đường phía sau dựng thẳng một tấm bia đá, áp ủ mấy chữ “Tòa Linh Thiên Ly khổ đến mức lạc giới”

Hồng Phát nữ nói: “Khổ tu giống như cầu thang leo núi, lúc đi gian nan, cùng với Phong Đỉnh Vân ngày một xuất hiện, minh tâm ngộ tính, cũng không cần tự tìm đau ăn.”

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “Tu hành Tiên đạo cuối cùng cũng sẽ quy về tâm tính, bởi vì người tu đạo có tư chất và kỳ ngộ khác nhau, lúc đầu mới chia làm các loại con đường luyện khí, vật hóa...”

Bồng Lai tiên tông tuy dùng khổ hạnh nhập đạo, đến cấp bậc cao nhất cũng sẽ theo chiều hướng “Thiên Nhân Hợp Nhất”. Bách Linh nói: “Đây là trăm đường cùng về.” Quỳnh Lâm Dã lão khế vuốt râu, nói: “Từ khi thoát khỏi gông cùm xiềng xích của bí nhãn tông, chúng ta sáu mươi lăm người tu tiên thường ở đảo Tam Đảo, sau đó không còn tôn sư, thần chủ, thần chủ...”

Hồi tưởng lại đau khổ, cảm thấy phong thanh vân đạm, dần dần ngộ hiểu huyền chỉ dung thông thiên địa, hơn một năm nay ngược lại có mười hai đồng đạo nhập thánh tiên du.”

Bách Linh cả kinh nói: “Hơn một năm? Chúng ta tới đây mới một chốc...” Chợt nhớ lại Tiên Ma lưỡng giới và nhân gian

thời gian khác biệt quá lớn.

Bọn người Thực Hoa Nhi đang ở trong bếp cướp thịt ăn, nghe tỳ tỳ kinh hô, nhaoáng người đứng ở hai bên cảnh giới.

Quỳnh Lâm Dã tẩu nói: “Không cần hoang mang, năm tháng ba đảo đang dần dần biến nhanh lên.

Trước khi hai vị đến đây, chúng ta đã qua hơn tuổi, giờ phút này thời gian trôi qua tạm thời cùng ngoại giới đồng bộ.” Long Bách Linh thông minh cỡ nào, lập tức ngộ ra: “Đúng vậy, lúc trước trôi qua chậm là vì tam đảo có Ma khí tồn tại.

Hiện nay ma khí tiêu tán, tiên cảnh độ ngày qua cùng nhân gian, sau này sẽ càng ngày càng nhanh.” Hồng Phát nữ cười nói: “Đầu óc cô nương cũng truyền thật nhanh.” Một đoạn đối thoại khác có thâm ý: Ma khí trên đảo Tam là vì bí mật gia tộc sinh ra, bây giờ lại chuyển biến thành tiên cảnh, như vậy bí nhân thần chủ tuyệt không có khả năng ẩn thân ở đây.

Long Bách Linh nói: “Chúng ta vì truy tung Ngự Thiên Long mà đến, đã không có thì còn đi nơi khác tìm kiếm, thứ cho ta không thể nhận sự dày đặc của người.” Đào Yêu chết yếu cũng nói: “Tiên phạm dị nhật, mau rời đi làm thỏa đáng, cáo từ.”

Quỳnh Lâm Dã tẩu chợt nói: “A, sao thiếu hai khối!” Lúc này đây cánh tay Đào Yêu Phong sáng ra, mới nhìn rõ toàn cảnh Thương Long Ấn.

Hồng Phát nữ nói: “Kỳ quái, Thương Long ấn vốn có chín khối, sao lại chỉ còn bảy khối? Đào sư tôn muốn dựa vào vật này tiến vào Thiên Sơn tiên cảnh? Lại phải coi chừng bảo vật không đầy đủ, sau khi nhập cảnh khó tìm đường ra.”

Đào Yêu Yêu suy nghĩ một chút, nói: “Còn xin tiên bối chỉ giáo.” Quay đầu lại nói với Long Bách Linh: “Người đi nói cho người bên ngoài biết, bảo bọn họ nghiêm phòng tà ma bỏ chạy, ta sẽ đi ra sau.”

Từ sau khi rời khỏi Côn Luân Hồng Quân tự, đào điên một mực trầm mặc ít nói, phảng phất thay đổi thành người khác.

Bách Linh tự nhiên biết hắn đang lo lắng cái gì, bình thường nói cười vui vẻ cũng chỉ muốn hắn tránh đi ưu tư, khoan thai giải sầu muộn.

Lúc này nghe hắn nói như vậy, đã đoán được muốn thỉnh giáo hai vị tiên có chuyện gì, chắc sẽ dẫn tới lo lắng cho bản thân, mới cố ý mở miệng khuyên nhủ, âm thầm nghĩ “Tướng công sẵn sóc ta, có thể biết là ta vì hắn còn sống.

Mặc dù thân đi mà lòng lưu lại, cho dù cách xa ước vạm dặm ta vẫn sẽ lo lắng.” Lập tức gượng cười nói: “Được, ta đi gặp Lý sư huynh, nói không chừng đã sớm bắt được Ngự Thiên Long rồi.” Mệnh tiểu quỷ nâng kiệu mây, trong chốc lát rời đảo, hiệu quả của pháp thuật rút gọn cũng đã gỡ bỏ.

Lần thứ mười tám lại nhuộm máu Khẩu ba bãi nê sâu.

Chờ sau khi Long Bách Linh rời khỏi nhà lá, Đào Yêu Yêu mới có thể tu thành pháp thể vô ưu, phải thâm nhập vào Thiên Sơn Tiên Cảnh, kháng cự sự chiêu dẫn của Thiên Sơn Tiên Linh, nếu không sẽ giảng giải rõ tình cảm, vân vân về Ly Thế phi thăng.

Hai tiên nhìn nhau, Quỳnh Lâm giả nói: “Đào sư tôn thành pháp thể, đạo quả vượt xa chúng ta, quả thật đáng chúc mừng.” Hồng Phát nữ nói: “Nhưng Long cô nương lại như thế nào? Ta thấy nàng và Đào sư tôn có hai tình thâm sâu, nếu bởi vậy chia tay có gì đáng tiếc? Ai, Long cô nương một đóa hoa tươi mới nở, lúc kiều nữ nhất bị thê lương, khiến người ta không đành lòng.

Huống hồ ân tình sư tôn chưa hết liền qua đời, cũng vi phạm đạo lý tự nhiên.”

Đào Yêu Yêu nói: “Trừ cái đó ra, còn phụ sự phó thác của Loạn Trần đại sư.

Hắn giao Ngao Huyền Môn cho ta, vì để cho ta hoàn thành nhiệm vụ trừ ma đại.

Bây giờ Ma Vương trốn chạy, tặc nhân lại muốn ly thể, đại kế ngàn năm của Ngao phái không khỏi sắp thành lại bại.” Lại xá một cái về phía Lương Tiên, nói tiếp: “Hai vị tiên trưởng nếu biết chỗ của Ngự Thiên Long, mong rằng ban cho một chút.

Cho dù mấy ngày nội từ thế, cũng có thể hơi giải tỏa mối hận này một chút.”

Quỳnh Lâm Dã giả nói: “Sư tôn là người anh minh quả quyết nhất, sao lại quên những lời này “Bắt giặc trước bắt vua”? Người vừa mới nói, Yêu Hoàng hiện tại đã trốn vào Trường Sinh Thiên, đó là con đường dẫn tới Thiên Sơn Tiên cảnh.

Quý phái lập tức lên đường, cự tuyệt Tiên Linh Chỉ Thiên Sơn, toàn lực truy bắt ma thủ, hai việc đồng đồ cùng quy.

Đông mền thần chủ đã là Ma Vương dưới trướng Yêu Hoàng, đến lúc đó tất nhiên sẽ hiện thân hộ chủ, đồng loạt hàng phục là được, hà tất phải tìm ở nơi khác.”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Tiên trưởng chỉ giáo chính là, nhưng Yêu Hoàng không có thực thể, nhiều lần đào thoát, truy tung tựa như càng thêm khó khăn hơn so với Ngự Thiên Long.” Hồng Phát nữ nói: “Thật ra Yêu Hoàng có một cỗ thân thể...” Trong lòng đào điên cuồng nhảy dựng, vội vàng hỏi: “Xin hỏi tường tận!” Hồng Phát nữ nói: “Tình hình cụ thể lại không biết.”, Ta chỉ là nghe được chút ít phong ảnh... Ta bị sư huynh vê khách dẫn dò, hiện tại xuất thế viện trợ Nghiêu phái, mượn nấu cơm nấu cơm làm tạp nham lưu lại trên núi, nào ngờ bị bói toán cao nhân nhìn ra chân thân.” Đào Yêu linh suy nghĩ, khẩu hiệu “Ma Cô” rất nghiêm, lai lịch của Hoa bà bà chưa từng nghe nàng nhắc tới.”

Hồng Phát nữ nói: “Ma Cô biết ta xuất phát từ hảo ý, ngại tông phái mới che giấu thân phận, cho nên cũng không vạch trần.

Ta rất khâm phục tu vi của nàng, thường xuyên tới cửa lĩnh giáo, dần nghe nàng nói đến rất nhiều bí ẩn trong đại chiến tiên ma tiền triều lúc trước —— Yêu Hoàng kia mang theo một đoàn cuồng dục hỗn thế, phụ thể giống như củi mục gặp lửa, mỗi lần bị dục vọng hủy hoại hoại.

Sơ kỳ Đường triều tìm được một người phụ thân, nhưng lại không có dấu hiệu hư hao gì, người kia tựa hồ có thể thừa nhận được hậu quả do cuồng dục mang đến.

Yêu Hoàng liền muốn lấy chuyện này làm cơ sở, tụ tập quần ma họa hại thế gian.

May mà Ngao Nguyên tông đại triển thần uy, phong cấm bộ thân thể kia, mới khiến cho Yêu Hoàng không thể thành công...”

Đào Yêu Yêu nghe vậy càng thêm kinh ngạc “Đại sự như vậy, sao trong phái cho tới bây giờ không ai nói tới? Ma Cô ngược lại lộ ra phía người ngoài, thật sự kỳ quái vô cùng.” Hỏi: “Thân thể người kia hiện ở nơi nào?” Nữ tử Hồng Phát nói: “Đây chính là đốt cuối cùng rồi, sao có thể là chỗ thân thể bị phong cấm bí mật không thể truyền, ngay cả tên tuổi của người kia cũng không thể nói ra.”

Vừa nghe lời ấy, đào cơ thể mãnh liệt nhớ lại hành động xóa đi tên thật của Hành Hư trượng “Yêu Hoàng”, mới biết thâm ý trong đó đã sớm có căn nguyên, vội hỏi: “Vì sao không thể nói?” Hồng Phát nữ lắc đầu nói: “Nguyên nhân cụ thể, Ma Cô không có nói, chỉ nói là vô luận miệng truyền bút viết pháp, một khi chân thân Yêu Hoàng bị vạch trần, thời kỳ diệt vong của Xi Phái sẽ không xa nữa.

Vốn muốn giúp Nga Bí miễn tai họa, đương nhiên không tiện hỏi sâu.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ “Ma Cô rời núi đi xa, hiển nhiên là mượn có tránh đi, miễn cho ta truy hỏi chuyện này.” Thiên địa vạn pháp hần đều biết nguyên lý, hơi trầm ngâm một chút liền bừng tỉnh, nói: “Ta hiểu rồi, trong ba giới Nhân Tiên Ma đều bày ra pháp chú, không chỗ nào không linh hoạt.

Tin tức chân thân Yêu Hoàng truyền ra, pháp chú liền hiệu lực... Trong Địa Phủ có thú danh ” để nghe”, chỉ cần nằm sấp trên mặt đất, tin tức vạn vật không ai không lọt vào tai, nghĩ đến pháp chú kia có hiệu ứng tương tự.

Nhưng làm sao để cho Xi phái diệt vong, lại là một nghi án nan giải.”

Hồng Phát nữ nói: “Trận chiến với sư tôn Ngao Sơn chống đỡ Ma đạo, hành động vĩ đại dứt khoát tự sát, chúng ta đều đã thông qua pháp thuật mà biết được.

Vũ trụ phong chuyển thành Thần Kiếm, Yêu Hoàng rút cuộc không thể khống chế sư tôn, tất nhiên phải một lần nữa vận dụng thân thể năm xưa, cùng Huyền môn quyết chiến cuối cùng.

Nhân lúc hần đang trốn trong Thiên Địa giới Trường Sinh, sư tôn nhanh chóng đi tiêu diệt, để tránh đại chiến lại liên lụy nhân gian.” Quỳnh Lâm Dã tiếp tục nói: “Thương Long Ẩn vốn là chiếc chìa khóa thượng thiên Thần Mộc cung chủ đưa, thiếu hai khối cát hung khó dò, Thiên Sơn Tiên cảnh kia cần phải cẩn thận tiến vào nhân gian.”

Chỉ bắt giữ Yêu Hoàng ở trong Trường Sinh Thiên, chắc là không có gì đáng ngại.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đa tạ tiền bối chỉ điểm.” Trong lòng hạ quyết tâm: “Hoa gia gia tựa hồ đã từng tiếp xúc với Yêu Hoàng, trước khi đi Trường Sinh Thiên còn phải tìm hấn nói chuyện một hồi.” Rồi chấp tay, nghiêng người muốn đi, Hồng Phát nữ nói: “Còn có một chuyện xin nhờ sư tôn!” Đào Yêu Yêu nói: “Có chuyện gì?”

Hồng Phát nữ nói: “Ta cải trang ký gửi ba thôn, nhận Thủy Tiên làm cháu gái, cũng là từ nhỏ nhìn thấy lớn lên đây.

Sau này sợ là khó có thể gặp lại, còn xin sư tôn trông nom nàng nhiều hơn một chút,

Ồ, đúng rồi, nếu gặp phải nam tử thích hợp, thì giúp nàng quyết định chung thân đi.

Lão bà tử duy nhất một nguyện vọng, Vạn Vọng sư tôn thành toàn.” mấy câu nói ra khỏi miệng, Đào Yêu Thuần dờ khóc dờ cười, tìm kiếm Thủy Tiên tỷ tỷ tránh cũng không kịp, sao lại không an bài cho nàng đại sự chung thân? Đáng giá hàm hồ đáp ứng nói: “Vẫn bồi nhớ kỹ.” Ba bước cũng làm hai bước, thoáng cái đã ra khỏi phòng cách cảnh.

Tuyệt cảnh sơn sắc tan biến sau lưng, gợn sóng lẫn tẩn, tam đảo hóa thành bàn cờ lớn nhỏ, lại bị đá ngầm rong biển che đậy ở chỗ sâu đáy biển.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ thầm “Bồng Lai tiên tông, từ nay đã vĩnh viễn cách biệt với thế nhân.

Mẫu thân lúc trước từng chỉ ra “Nhân đạo tương hưng, Tiên đạo tương “, trước mắt xác thực biến thành hiện thực.”

Một lát sau, hấn nhảy ra biển ba động.

Chúng đồ đang nghe Long Bách Linh giảng đến kỳ ngộ Tam Đảo, vừa thấy sư tôn hiện thân, đều vây tới hỏi thăm tình huống trong biển.

Đào Yêu Yêu nói: “Thánh Thủy Cung đã bị dẹp yên, Đông Lam bí nhãn xem như diệt trừ, nhưng Ngự Thiên Long vẫn không rõ tung tích.” Lan Thế Phương nói: “Đường sư huynh và bí nhãn cao thủ tại lòng đất quyết đấu, phân ra thắng bại sao? Đường sư huynh không sao chứ?” Đường sư huynh nói: “Nghệ Phong, Huyền Thủy nhị kiếm chính là hai loại tổng nguyên của vạn vật, Đường Liên Bích dung hợp nó vào hồn,

mặc dù không thắng cũng đủ tự bảo vệ mình.” Nói xong ngẩng đầu nhìn Bắc Vọng, lâm bẩm nói: “Ta ngược lại là lo lắng chuyện chiến sự phía bắc.”

Tiểu Tuyết nói: “Âu Dương sư tử mới tính toán qua quẻ, bọn Bách Lý Văn Hổ chắc chắn sẽ thắng lợi hoàn toàn.” Đào Yêu Yêu điên nói: “Thắng thắng là trong dự liệu, chỉ có điều...” Tay chạm trán, mắt thấy phong vân cuộn cuộn nơi chân trời, giống như hồng thủy chảy về phía này.

Long Bách Linh tiếp lời: “Chỉ có điều quá sợ giết chóc.” Lời còn chưa nói Lạc Vân khí tách ra, hàng trăm hàng ngàn thân thú kết đội bay tới gần.

Khi người đi đầu hình dáng như măng xà, thân thể dài đến mấy trượng sinh ra một màng to lớn, tên là “Vũ Dư”

Đỉnh đầu là một người hai chân ngồi chồm hồm, tư thế uy mãnh, chính là đệ tử Ngự Thú môn Hứa Đại An.

Bọn đồ đệ Ngao mắt lực cực mạnh, xem xét cẩn thận không khỏi giật mình, liền nhìn thấy phần eo Đại An huyết khí bốc lên, lại treo từng cái đầu người mới chặt xuống.

Lần thứ mười tám lại đem máu đen nhuộm thành bãi dài bốn phía.

Hai bên thân ảnh đệ tử ngự thú dần dần hiện ra, cười thần thú, phần lớn cũng đầy người vết máu, một bộ đại thắng chiến thắng vòng chiến hào hùng khí sắc.

Lan Thế Phương vượt lên trước đón, dưới khó “Ngao ngao” trực tiếp kêu lên, giống như bị mùi máu tanh quấy lên chiến ý.

Thế Phương hô to: “Các người làm vậy có đáng vẻ gì? Nếu dạy phạm nhân nhìn thấy còn không phải hù chết một mảng lớn!” Hoàng U nói theo: “Ta chỉ coi đại quân yêu ma chết đi sống lại.” Lý Phượng Kỳ cũng nói: “Sư tôn ở đây, mọi người thu liễm lại một chút đi!”

Hứa Đại An biết mình thất bại, vội vàng cỡi đầu người ra, mang theo chúng đồng môn nhảy vào trong biển rửa sạch vết máu, lúc này mới nằm sấp đập đầu, miệng hô: “Bái kiến sư tôn!” Đàn thú bên dưới đều cúi đầu ghé tai, ô ô khê kêu, bái kiến sư tôn Ngao sư tổ.

Hứa Đại An kia có tướng mạo cực kỳ xấu, hơn nữa trang phục vừa rồi, tất cả mọi người đều không tự chủ nghĩ tới con khi đột to lớn hung ác khát máu.

Chỉ có đồ ăn, quỷ tính thích hung vật, cười nói: “Vị đại ca này rất tốt a, làm sao cũng ghét bỏ hấn? Người hấn mang đến mới mẻ nóng, chắc ăn vào mùi vị không tệ., Đáng tiếc đều ném đi một cách vô ích.” Bách Linh nhíu mày nói: “Không cần nói những lời đáng ghét như vậy!” Càn Hoa Nhi nói: “Sao lại buồn nôn như vậy? Bọn họ đều giết là Uy hiếp, tai họa đòn hiểm đại bại hoại của thôn dân, ta đang muốn ăn thịt của nó báo thù giải hận...” Long Bách Linh lười nghe nàng giải thích, đọc vài câu chú ngữ, thi pháp đuổi đám tiểu quỷ đi.

Hứa Đại An ghé vào trên trán thần thú cáo tội: “Bách Lý sư huynh giết rất nhiều tặc Đông Trạch.”

Chúng ta cho rằng hấn... rất uy phong, học theo cách làm của hấn cắt đầu người... Ta nghĩ uy phong điểm thế muối tử thấy

nàng thích, sao hiểu được nàng không thích, còn thất lễ trước mặt sư tôn... Xin sư tôn trọng trọng trách phạt.” Thần sắc đầy đầu mồ hôi của hắn sợ hãi, hàm răng vốn vụng về càng lúc càng xen lẫn không rõ.

Lý Phượng Kỳ nói: “Ngự thú môn đóng ở núi rừng Nam Cương lâu ngày, khó tránh khỏi dưỡng thành dã tính, nhưng xưa nay làm việc cũng không trái với tôn chỉ Huyền môn.”

Các vị đánh bại kẻ thù bên ngoài công lao rất lớn, sao ta có thể trách tội các ngươi.” Nhớ lại thảm cảnh Bách Lý Văn Hổ giết người, lần này không biết tàn sát một phen như thế nào, hỏi: “Vì sao Văn Hổ huynh không tới?”

Hứa Đại An đáp: “Trên bờ có quan quân triều đình, các lộ nghĩa quân, Bách Hoa giáo truy quét tàn địch.

Bách Lý sư huynh nói, tranh đấu giữa tiên ma và chiến tranh chống lại ngoại khẩu không giống nhau, thế lực thế gian chỉ có thể tiêu diệt cường đạo hạ giới, không thể trộn lẫn vào tranh đấu của Tiên Ma.

Cho nên hắn đi gặp quan binh đứng đầu, cái gì Võ Nghị Hầu gia, còn có đám con cháu Mai Sơn huynh đệ kia, phân chia phạm vi hành động của mình.

Vì chuyện này mà Bách Lý sư huynh tạm thời không thể thoát thân, nhờ chúng ta tới đây báo cáo tình huống cho sư tôn.”

Đào Yêu Yêu nghe vậy thầm khen “Thủ thắng không quên đại cục, cân nhắc mọi mặt một cách chu toàn, Bách Lý Văn Hổ quả thật là trí dũng đủ cả.” Ban đầu chỉ nói hắn xuất thân từ Man tộc, tính tình thô bạo, há có thể dự liệu xử sự tinh tế như vậy., Trong lòng không khỏi thầm sinh khả nghi “Văn Hổ đầu óc đã thanh tỉnh, khí vũ hùng vĩ, vì sao còn hung ác đồ sát như vậy? Nhưng lại không có tà khí sa đọa tà đạo.” Tiếp đó nói: “Bách Lý Văn Hổ làm sao đánh bại giặc cỏ Đông Anh quân, các ngươi kể cho ta nghe từ đầu đến cuối.” Biết rõ Hứa Đại An rất không có khẩu tài, bởi vậy mới nghe ngóng về các đệ tử Ngự Thú khác.

Chúng đệ tử lập tức ngời nhìn ta một câu, tường thuật hải chiến trải qua, giữa lời nói nhấp nhô, một trận ác chiến hiển thị kịch liệt chưa từng có.

Hóa ra bọn Uy hiếp vẫn còn tồn tại từ xưa đến nay.

Mỗi khi chư đảo Nhật Bản thiếu phong phú, các dân nghèo Đông Nghiêu liền lái thuyền qua biển, cướp đoạt trấn ven biển Trung Quốc, vận chuyển dân số Kim Sa về bản quốc buôn bán.

Bởi vậy triều đình Trung Quốc từ trước đến nay đều không quá coi trọng việc làm giặc cỏ đi cùng đường, bởi vậy từ trước đến nay triều đình Trung Quốc đều không coi trọng.

Nhưng lần này xâm lấn lại có ý tiến vào Đồ Trung Nguyên, trước tiên do hải tặc xâm nhập châu huyện, sau đó Hăng Bình tùy ý tiến vào.

Lúc đó hơn phân nửa triều đình đã bị Nhật Bản chiếm cứ, chỗ nghỉ chân kia Nhật quân đạt đến hơn mấy chục vạn.

Nghe vậy Thiên Ngự của Y Thế Thần Cung chủ hiện thế—— tức là bí nhân Thần chủ Ngự Thiên Long, ý muốn thi triển Vô Lượng Pháp Thác Vạn Lý Cương Thổ, là nơi con cháu của Đại Nhật Thần Châu sống vĩnh viễn, tổng đầu lĩnh Nhật quân lên ngôi, đã tâm điên cuồng, bái dưới trướng ban thưởng tên là “Quốc Thái Tuấn Long đại cư sĩ”, lại được phong hào “Đại Minh Thần Phong Quốc”, phái hơn vạn thủy quân cùng hơn ngàn chiếc chiến hạm xâm lấn hoa hoa trên biển.

Các đại thiên chủ phía Tây Nam như Tùng Long gia, Cửu Quỷ gia, nhà Long Tảo tự đều dốc hết sức xuất chiến, dựa theo Ngự Thiên Long định ra cuộc sống tốt, trùng trùng điệp điệp Trương Phàm tiến vào.

Hôm nay gió đông bắc đại thịnh, hạm đội Đông Minh thẳng đến ven bờ các loại Giáp Giang, Giang Tô.

kháng Uy Uy chủ soái Võ Nghị Hầu tinh thông cương lược, vùng ven biển chuẩn bị chiến tranh nghiêm mật, dùng xích sắt cự thạch phong tỏa lên đất liền, giữa cảng nhỏ bố trí thuyền thẳng địch.

Thiên tướng thống lĩnh quân đều là hạng người có huyết khí cương dũng, hơn nữa gần đây theo Vũ Nghị Hầu liên tục chiến thắng, không khỏi ngăm sinh khinh địch.

Mắt thấy thuyền địch che đầy như mây, chư tướng Trung Quốc lẫm liệt không sợ, cũng mặc kệ kế hoạch thương lượng với các

lộ nghĩa sĩ trước đó, lập tức Dương Phàm dao động giết về phía trận địa địch.

Hứa Đại An trên bờ thấy rõ ràng, lúc này liền muốn khu thần thú trợ chiến.

Triệu Anh quận chúa đồng hành tâm tư cẩn thận, khuyên can: “Huyền Môn sư tôn đã đưa tin, trong quân địch có Đông Thoa bí nhãn nhin lẫn lộn.

Hiện tại bí nhãn còn chưa hiện hình, phía ta động trước chỉ sợ không ổn, vẫn là quan vọng là thượng.” Đầu lĩnh Mai Sơn huynh đệ Tông Đồng cũng nói: “Ma Đồ đại ca có lệnh, chuyên chờ ma binh của Uy Khẩu.” Một gã đệ tử ngự thú bên cạnh nói: “Sao lại không thấy Bách Lý sư huynh? Bây giờ nếu hắn chỉ huy lúc này?, Cũng không đến mức luống cuống trước sau mất.” Chúng đệ tử ước thúc sở chương thần thú, tránh để bị chiến khí phía trước dẫn đến hung tính, lại phải bảo trì chúng nó ở vào trạng thái lâm chiến, muốn tiến lên hoàn toàn chính xác rất khó xử lý.

Hứa Đại An thô bạo nói: “Hạch Lý sư huynh Hồ Bắc Long vô địch thiên hạ, hôm nay công hành viên mãn... liền càng thêm vô địch thiên hạ! Huyền Môn luyện công xuất quan phải theo thời gian, một chút sai sót không được.” Triệu Anh nói: “Mấy ngày trước nghe sư tôn đào nói về Bách Lý tiên sư, Hồ Bắc Long thần công đã luyện xong, vì sao đến hôm nay mới chính thức xuất quan?” Hứa Đại An nói: “Công pháp mới luyện thành cần thử mấy lần, mới có thể đạt tới hiệu quả thu nạp Như Ý.

Những ngày này Bách Lý sư huynh chắc chắn sẽ né tránh tai mắt, một mình thí luyện thuần thực, chỉ chờ quyết chiến vạn vô nhất thất.

Ừm, nghe nói bên kia có cái gì gọi là dược sư hoàn vô tướng rất lợi hại, Bách Lý sư huynh bế quan nhiều năm đã để đối phó hắn...”

Vừa nói đến đây, tiếng pháo nổ vang trên mặt biển, chiến thuyền song phương đã triển khai đối công.

Bên Trung Quốc, thuyền ít người dừng mãi, ỷ vào mấy chục chiếc Hà Chu pháo hạm mới mua đánh đầu đàn, lại xông loạn

trận hình quân địch hỗn loạn không chịu nổi.

Đông mền chủ gọi Cửu Quỷ Giai Long là “Hải tặc đại danh”, thời điểm thâm vấn nhanh nhạy nhất, mắt thấy đối phương đến hung mãnh, phe mình dựa vào ưu thế số lượng mặc dù có thể cường thắng, cũng không khỏi hao tổn rất nhiều.

Hắn tiếc chiến lực không muốn triển đấu, chợt hạ lệnh các thuyền nhóm lửa, “Phành phành” khói xanh đầy trời tung hoành, là tín hiệu cầu Kỳ bí nhân trợ giúp.

Chỉ thấy trên biển điên cuồng gào thét chói tai, vân bốn vụ bão, vô số bóng người quái dị nhào về phía trước trận pháp.

Tay chân Hứa Đại An lưu loát hơn cả đầu óc, thấy thế lớn tiếng gầm rú, cười Thiết Đầu Thanh Kỳ Lân dẫn đầu lao ra.

Đệ tử ngự thú đều biết Đông Nghiêu bí nhân gia nhập chiến đoàn, một tiếng gọi thần thú lên, theo Hứa Đại An dũng mãnh tiến công.

Lần thứ mười tám lại đem máu đen nhuộm thành bãi sâu năm ngàn tám.

Chỉ thấy trong mây mù kia mọc rừng dài lấp lánh, móng vuốt sắc bén, thân thể khổng lồ lông lá cuồn cuộn đã chạy chồm, gương mặt lại hiện lộ ra thần thái nhân loại.

Loại sinh linh giống người giống như thú này chính là diệt sinh thú mạnh nhất bên trong bí nhãn nhện.

Ngao Thú môn mặc dù cũng thuần dưỡng bản mạng thần thú, tu luyện giả cuối cùng lấy nhân tính làm chủ, khiến dã tính quy phục bản thân, tiến tới luyện hóa thú lực thành thần lực.

Thú nhện thì hoàn toàn tập hợp nhân và thú loại, công pháp của nó bắt nguồn từ Bồng Lai tiên tông “Vạn vật đồng hóa”, hiệu dụng càng cực đoan: đơn thuần chuyển hóa kỹ năng khát máu thành thần thông, cho nên tên trước lại thêm hai chữ “Diệt Sinh”

Trong một sát na bày ra trận thế, trái phải tổng cộng hơn trăm cái, số lượng ít hơn nhiều so với thần thú Ngự Thú môn, chiến lực lại mạnh hơn mấy lần.

Huyền điều Giao Long của Ngự Thú Môn phun lửa phun băng, lại không chống nổi thú nhện không được gương nanh múa vuốt, thế công lập tức bị áp chế, hơn mười con thần thú phía trước hoặc bị cắn đứt cổ, hoặc bị lợi xuyên qua ngực bụng, nhao nhao vắn lạc cả xuống biển.

Đệ tử của Nga Bí điều động bày thú dù sao cũng phải thông qua chân khí, không bằng bản thân thú nhện, công thủ tiến lùi càng thêm linh hoạt.

Hứa Đại An thấy tình thế không ổn, hai tay chống xuống, đầu gối chống về phía trước, ngồi trên lưng Kỳ Lân vươn dài cổ, sử dụng “Bắc Minh Sư Tử Hồng” bình sinh cần tu luyện.

Một tiếng thét dài chưa dứt, tiếng rống to thứ hai tiếp nối, tầng tầng tiến tựa như đại giang hồng phong tiến mạnh.

Hắn chìm đắm trong pháp thuật này lâu ngày, pháp lực tinh tiến hơn nhiều so với lúc chiến đấu với Cửu Vĩ Song Ma lúc trước, mãnh liệt thanh âm chảy qua không trung, Đẳng tướng thú xông lên chịu đựng bị chấn động đến mức đầu vỡ máu văng tung tóe.

Thần thú Ngao Bính quen thuộc chiến thuật, lập tức xếp ở phía sau chủ tướng, tùy theo sóng âm phóng ra băng hỏa viên công, cấp độ rõ ràng đã được huấn luyện, năng lực công thủ chính thể lại rõ ràng cao hơn so với thú nhện quân đoàn chỉ giỏi đã chiến.

Song phương kịch chiến chỉ giới hạn trong đám mây, chiến thuyền phía dưới không bị ảnh hưởng chút nào.

Đệ tử Nga Bí tranh thủ nghiêm ngặt tránh xa phạm thể nguyên tắc, tận lực để quan quân tự mình cự địch, chỉ đợi lúc nguy cấp mới thi hành viện thủ giúp đỡ.

Mà thú nhện không được phán định chiến sự trên biển tất thắng, cũng không muốn phân tán lực lượng chi viện, chỉ lo chống lại cường địch trên không trung.

Bởi vậy chiến cuộc chia làm hai bộ phận trên dưới, quan binh chưa từng thấy qua tràng diện Tiên Ma đấu pháp, mắt thấy trên không trung long đằng hồ nhảy, tai nghe quái khiếu như gió như sấm, trong lòng không khỏi bối rối.

hạm đội Đông Quyên tự biết trong biển rộng khó mà ngừng tu chính, trận chiến này mấy cái không có đường lui, càng là dưới tử lực mạnh mẽ đánh về phía trước.

Giăng co một lát, rốt cuộc đội thuyền Trung Quốc không chống đỡ nổi, chuyên đà rút về hướng bờ sông.

Thiên hộ chương quân có vài phần nhân lực, quan sát thần thú thể lớn, tiên khách thể ngoại giúp Vương sư đã chiếm thượng phong, bởi vậy lúc lui lại cũng không quá bối rối.

Nào biết hảo cảnh không dài, thể công của Ngự Thú môn vừa tới, bỗng nhiên trong đám mây bay ra một bóng đen mạnh mẽ.

lờ mờ là hình thể thiếu nữ, trên xương cánh tay lại mọc đầy lông vũ, chân dưới nhanh nhẹn lộn vòng giống như đuôi yến.

Cái tên Uế này tên là Thu Sơn Lương Vũ, thân đảm nhiệm nhiệm vụ chấp pháp thánh sứ của Thương Long bộ, chấp pháp thánh sứ của Thương Long bộ.

Bay đến trước trận thi triển kỳ thuật “Yến Phản”, thân thể bỗng dung hóa thành trăm ngàn chim tước, đem uy thế Sư Tử Bắc Minh rộng phân tán dẫn dắt ra xa.

Lại có mấy con lăng không tấn công, cánh như đao phong xẹt qua, nhiều thần thú khổng lồ lại da tróc xương gãy xương, bị con chim bay nhỏ nhỏ kia cắt chém chết tươi.

Hứa Đại An vội vàng thi triển “Phá huyễn tiên” phản kích, nhưng không kịp thân tốc phi hành của đối phương, bỗng nhiên qua lại như Yến Tử điểm thủy, đột nhiên hợp thành hình tượng nữ nhân, tay cầm đao, luân phiên chém xuống, cắt ra rất nhiều vết thương trên người Hứa Đại An.

Một đợt tập kích này chưa dừng lại, chợt nghe tiếng rít chấn động màng tai, sau mây mù xuất hiện quái vật lông dài nháy ra, chính là thú nhện tâm đem hắc viên âm nói.

Tiếng gào thét kích thích sóng âm, vừa vận ngăn lại tiếng gầm sư tử hồng, móng vuốt dài vung vẩy truyền lực lượng mây đậm, trận hình thần thú quấy cho thất linh bát lạc.

Lúc này Hứa Đại An đã đỏ mắt, vận dụng toàn bộ pháp lực hợp thể với Thiết Đầu Kỳ Lân, dựa vào một giọng cương dũng chính diện cứng rắn xông tới.

Chúng đồ của Ngự Thú môn biết rõ thắng bại chỉ ở một đường, cũng cố lấy dũng khí, thúc giục thần thú đi theo.

Nhưng cục diện ưu khuyết đã phân, bí nhãn thủ vi công, lực lượng còn đang không ngừng tăng mạnh —— tiên tuyến Thu Sơn Lương Vũ, Hắc Viên kiềm chế Hứa Đại An, hai bên thú nhện chống lại thần thú, xa xa Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm bộ Tôn Giả đều chạy đến tham chiến.

Ánh mặt trời chiếu lên không trung, một cái thân thể khổng lồ hình gấu sừng sừng trên đám mây, từ từ bay tới gần, chính là lão Lục Phạm Ba của bộ trưởng Thương Long.

Chiến lực một mình hắn vượt quá năm bộ khác hòa hợp, trừ Thánh Anh Tam Đảo ngoài bí nhãn nội bộ không địch thủ nữa.

Gần đây thu được Thương Long Ân trợ giúp, pháp lực lại tăng lên gấp mấy lần so với bình thường.

Dược sư Hoàn Vô Tướng từng nói “Bí nhãn thực lực chân chính” ở Thương Long bộ, giờ phút này thú cắn răng dốc toàn bộ ra, tăng thêm năm bộ Tôn Giả cùng Thành Thiên chiến thuyền, thế lực Đông Nghiêu đã phát động trận quyết chiến cuối cùng.

Chúng đồ Ngự Thú môn ở Lĩnh Nam huấn luyện thần thú nhiều năm, chính là vì loại chiến đấu ngày hôm nay, lúc này triệu hoán bản mạng thần thú hợp thể, khu thúc bày thú ra sức uy, mặc dù từng bước lui về phía sau, vẫn có thể duy trì thế chống lại địch nhân, nhưng mắt thấy Hứa Đại An dần dần bị địch nhân bao vây, trong lòng đều cảm thấy lo lắng.

Sĩ khí đội tàu mặt biển đã giảm, cũng sắp bị chiến thuyền Đông ly đuổi kịp.

Đang lúc nguy cấp, bờ biển phương hướng truyền đến tiếng kêu như sét đánh, như hồ gươm chi liệt, như long ngâm chi từ xa.

Chúng đồ ngự thú âm thầm kinh hãi nói: “Bách Lý sư huynh xuất quan rồi!” Quay đầu nhìn lên, chiến vân cuộn cuộn chạy chồm, thân hình Bách Lý Văn Hồ Khôi Vĩ dẫn đầu, phảng phất suất lĩnh thiên quân vạn mã càn quét thiên địa.

hạm đội đông ly vừa vặn ngang thân thuyền, đồng loạt bắn pháo muốn đánh chìm thuyền địch.

Văn Hồ hai tay bắt lấy hai quả đạn pháo, mưa đạn trong không trung cũng giống như bị vô số bàn tay nắm lấy, chợt phản xạ trở về chỗ cũ.

Chỉ thấy Văn Hồ tung người nhảy lên trên chiến hạm quân địch, trực tiếp nhét hai viên đạn pháo vào trong họng pháo, “Ầm ầm” toái cương bay tán loạn, binh sĩ tại bốn phía đông dinh tàn phế, chết thì chết, máu tươi như suối nhỏ phun ra miêng sáng.

Những chiến thuyền khác cũng hoặc trầm hoặc tổn hại, thương vong vô cùng nghiêm trọng, một mảnh kêu rên vang vọng giữa biển trời.

Đệ tử Ngự Thú môn nhìn tròn tròn mắt, thầm nghĩ “Tranh đấu không tránh phạm nhân sao?” Từ trước đến nay Ngao Bí phải tránh khỏi nhập thế quá sâu, nhắc nhở với người vô lại hạ giới nhiều hơn trừng phạt với kẻ hạ giới.

Nhưng thủ lĩnh Bách Lý Văn Hổ trong môn đã đại khai sát giới, chúng đệ tử nào còn lo lắng gì nữa, lập tức điều động đàn thú chuyển thế, cũng hướng về thuyền địch phía dưới giết tới.

Đông Bàng binh tướng phần nhiều là đồ đệ liễu mạng, bên trong có cái gọi là trung dũng võ sĩ càng lấy chiến tử sa trường làm vinh quang.

Trước khi Văn Hổ đại phát thân uy ở đầu thuyền, hơn trăm người thủy thủ, binh sĩ, thậm chí tạp dịch đầu bếp đều không một ai lui lại, rút Uy Dao phanh ngực ra, hung tợn xông lên dốc sức liễu mạng.

Văn Hổ chợt cất tiếng hét lớn, tiếng rống gầm này phảng phất như từ trong Minh Hà vang lên, ngay cả Lệ Quỷ Sát Thân cũng bị hồn phi phách tán.

Chúng binh Đông Quyển lập tức chân mềm gân, tè ra quần, ai cũng như bùn nhão xụi lơ.

Chủ soái Cửu Quỷ Gia Long đứng ở trên lầu thuyền, cột buồm tựa lưng mới miễn cưỡng đứng vững, trong tay mang theo một vò rượu ngon.

Vốn định đánh chìm thuyền địch thì cử đàn uống sảng khoái, lúc này run rẩy còn chưa nhắc lên được.

Bách Lý Văn Hổ bước lên đỉnh núi, đoạt lấy vò rượu rồi ngửa cổ, như cá voi hút nước điên cuồng nuốt rượu vậy.

Đồng thời hai ngón tay trái hơi móc, trường đao bên hông Cửu Quỷ “Bá” đã đến trong lòng bàn tay hấn, lưỡi đao xẹt qua một cái hồ quang lóa mắt, phút chốc gác ở trên cổ Cửu Quỷ Gia Long.

Thân là thống lĩnh đoàn trộm trên biển, Cửu Quỷ Gia Long nổi danh hào dũng cảm.

Nhưng bị khí thế của văn hổ như thiên thần bức bách, sợ hãi sâu nhất trong nội tâm bị tác động, không nhịn được chỉ muốn quỳ gối quỳ xuống.

Văn Hồ uống sạch rượu ném ra khỏi vò, quay đầu lại cười nói:
“Đây là võ sĩ đạo của các ngươi?” Giơ đao kéo xuống một cái.

Bụng của Cửu Quỷ Gia Long mát lạnh, lúc cúi đầu xem, gan
to nảo đã lặn xuống dưới chân.

Lần thứ mười tám lại đem máu đen nhuộm thành bãi bùn dài sáu lần.

Võ sĩ Đông Quyển tôn trọng sát thân vì đạo, Cửu Quỷ Gia Long xưa nay rắn dạy thuộc hạ, luôn tuyên bố tử pháp vung đao mổ bụng mạnh mẽ cỡ nào.

Khi tận mắt nhìn thấy nội tạng của mình chảy ra, lại không được chết nhanh, tràn đầy hào khí lập tức tan thành mây khói, kêu rên khóc lóc so với trẻ con của phụ nhân còn thô lương bi thương hơn.

Bách Lý Văn Hổ phong bế kinh mạch chỗ yếu hại của hắn, khiến quá trình tử vong kéo dài mấy lần, lập tức đóng đinh “Bát Kỳ Bồ Tát” ở chính giữa kỳ hạm.

Hải Phong thổi một cái, thảm tượng lộ ra, Uy binh trên các thuyền thấy vậy muốn vỡ mật, trong miệng kêu to: “Xông lên, giết đi!” Tay chân lại nhịn không được xoay chuyển bánh lái, muốn thoát khỏi chiến trường.

Bách Lý Văn Hổ vút thuyền dịch xuống, để lại cho chúng đồ ngự thú thu thập, một bước lại vượt lên chín tầng mây, trực diện Thương Long bộ, lão bộ trưởng Ngũ Bộ chịu đựng cùng gấp rút đến viện trợ.

Thiên Không chiến cuộc sớm đã xoay chuyển, Bách Lý Văn Hổ vừa hiện thân, Hứa Đại An gặp nguy, bản mạng thần thú bị thương có thể độn vào trong biển.

Thế công kia dừng lại, đám đông thú bao gồm Lục Phạm Ba Ba Tuân ở bên trong không thể động dậy, thoáng như bị ngàn vạn ngọn núi lớn đè ép, pháp lực bản thân đều áp vào trong cơ thể.

Thật ra luận chiến kỹ cao thấp, thú nhịn tuyệt đối không phải không có khả năng hoàn thủ, chỉ là công pháp của Bách Lý Văn Hổ quá mức cương mãnh đột ngột, giống như kỳ phong từ trên trời rơi xuống.

Lúc trước đao yêu có vũ trụ trên tay, thần mộc chiến giáp hộ thể, còn bị văn hổ ép đến không thở nổi, kiên trì thật lâu mới

dần dần trở về thế cục.

Chúng thú nhện tu vi đi quá xa, sao có thể lập tức thoát thân phản công.

Đợi đến khi Văn Hồ xử lý xong thuyền địch, bay lên không trung.

Lục Phạm Ba tuần mới được vận công giải pháp, rống lớn một tiếng thoát khỏi áp lực, để chúng nhân bốn mặt nhanh chóng thoát khỏi.

Lúc này Bách Lý Văn Hồ triển khai thần công, thừa lúc cuồng phong lui tới xung phong, giữa bích tiêu bạch vân từng đoá từng đoá huyết hoa nở rộ, người bị thương tru lên tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi.

Đám thú chịu đựng phần đầu chống cự, lại không ngăn được một chiêu nửa thức của Văn Hồ.

Hắc viên âm ý muốn phát âm tấn công địch, không biết sao đỉnh môn bị một hồ trảo, toàn bộ đầu chìm vào trong khoang, hô hào cái chết chỉ quanh quẩn ở ngực bụng, rơi vào trong biển thật lâu mới tắt thở.

Thu Sơn Lương Vũ kia giỏi nhất là quần nhau với cường địch, bản thân bị trọng kích lập tức hóa thành hình chim, bay tán loạn, chiếm được một tiếng Văn Hồ reo hò: “Bản lĩnh tốt!” Nhưng đây cũng là câu cuối cùng nàng nghe được, pháp lực Văn Hồ tuy mãnh liệt mà không thô thiển, tinh diệu đến nhỏ bé, kinh phong trên tay theo thân địch tán liệt, như một thanh tiêu đao sắc bén bay ra, đặng tướng trăm ngàn con chim sẻ xé bụng, ngay cả hồn phách đều bị cắt nát.

Thú nhện hai viên chủ tướng còn như vậy, các bộ hạ còn lại càng không chịu nổi một kích.

Bí Thư trưởng lão phía sau chạy tới tiếp viện, cũng giết đến Lạc Hoa Lưu Thủy, có người muốn chạy trốn, cũng bị trọng áp không chỗ nào cũng một mực vây khốn chặt chẽ.

Thế công Văn Hồ càng lúc càng mạnh mẽ, chân khí giống như càng dùng càng thịnh vượng.

Luồng bão táp đầy trời, lưu lại đạo tàn ảnh, rõ ràng là một mình tác chiến, lại như có mấy trăm vạn thiên quân ngang dọc

rong ruổi, tung hoành khắp nơi.

Bí nhãn bộ chúng tông đều là cường giả đã trải qua khổ hạnh, đối địch tàn khốc không nói chơi, bản thân thống khổ sinh tử cũng không để trong lòng.

Giờ phút này chợt thấy đối phương dùng tàn nhẫn hơn, vô tình hơn, thủ pháp càng khủng bố giết chết đồng bạn, xông vào chiến đoàn như chém dưa thái rau, lướt qua gương mặt đầm máu bên người, không rõ mình còn sống hay không, tâm tính kiên nghị nhiều năm ma luyện rốt cuộc sụp đổ tan tành.

Trưởng lão bí nhãn bộ Trương Hoàng thất thổ, trong lòng phần lớn toát ra chữ “Chạy”, nhưng thấy sắc trời đã bị huyết quang nhuộm đỏ, phảng phất địa ngục từ đỉnh đầu mở ra đại môn khôn cùng, bốn phương tám hướng nào tìm được đường trốn?

Một trận huyết chiến kéo dài gần nửa canh giờ, về sau hoàn toàn biến thành đồ sát đơn thuần, đám người bí nhãn bộ cứ như vậy chết thảm trong tay Bách Lý Văn Hổ hầu như không còn gì cả.

Chân tay cụt của người từ trên trời rơi xuống, trôi theo sóng biển về phía đông.

Trên bờ, quan quân trên bờ, Bách Hoa giáo, Mai Sơn huynh đệ hoặc bằng thị lực, hoặc mượn Thiên Lý Kính nhìn thấy cảnh này, không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối, ba phần kính nể kinh hãi, một lúc lâu không nói ra lời, cuối cùng vẫn là Tông Đồng run giọng khen: “Văn Hổ đại ca xưng hiệu “Ma Đồ”, vốn nên dũng mãnh như vậy... Ài, hắn bảo chúng ta truy sát tàn địch, mọi người mau mau xuất động đi!”

Trong lúc nói chuyện, mấy trăm chiếc chiến thuyền dựa vào bờ sông.

Đông Nghiêu binh đem thủy thủ dùng ra bú mẹ kéo mái chèo, pháp hiệu Văn Hổ bao phủ thiên hải, hướng ngược lại bờ biển Trung Quốc gần tới bờ biển.

Thần thú Ngự Thú môn cán xé xé, đã tiêu diệt hơn phân nửa quân địch.

Gần ngàn người còn lại nhảy xuống chiến thuyền, quỳ rạp đầu hàng, có vài người trong miệng còn hô lên câu chuyện Trung Quốc.

Bọn người Hứa Đại An đã giết đến đỏ mắt, vốn dĩ đệ tử ngự thú mang theo vài phần hung dã, vừa có Văn Hổ sư huynh mở đầu, nhất thời làm sao thu tay được? Hứa Đại An hét lớn: “Đều giết, báo thù cho người Trung Quốc đã chết kia!” Chúng đệ tử lập tức lao về phía đội ngũ tù binh, thi triển thủ đoạn giết chết, lại ản theo mệnh lệnh của Văn Hổ trước cuộc chiến cắt đầu người, từng cái từng cái mặc mộc cán mặc vào, dọc theo bờ biển xếp hàng cắm lên bờ biển.

Triệu Anh quận chúa thấy thế trong lòng bồn chồn, tìm Tư Đào sư tôn Tổ Hành nhân nghĩa, không biết làm như vậy không hợp ý hử, vội nói: “Hứa tiên sư, xin dừng tay...” la lên không có kết quả, dự liệu khuyên can vô dụng, chỉ đành nâng ra danh tiếng sư tôn: “Nơi đây chiến sự đã xong, các người nhanh đi viện trợ sư tôn đi.

Nghe nói bọn họ chủ công Đông Hải thánh thủy cung, kẻ địch gặp phải khẳng định rất mạnh.” Hứa Đại An lần trước bị quần địch vây công, bản mạng thần thú Kỳ Lân bị thương nặng bỏ chạy, một bụng tức giận còn chưa phát tiết xong, nào nghe được ngôn ngữ của người bên cạnh.

Triệu Anh đành phải nói tiếp: “Lan Thế Phương người cũng không để ý sao?”

Lời này mới đánh trúng Hứa Đại An tâm, quay đầu lại nói: “Thế Phương sư muội...” Triệu Anh hiểu được tâm sự của hử, vội vàng rên rỉ khi còn nóng: “Đúng vậy, người không giúp nàng ai giúp nàng? Cho dù Thánh Thủy cung đã đánh hạ, cho nàng nhìn xem bộ dáng uy phong của người cũng tốt mà!” Hứa Đại An nhếch miệng cười to., gật đầu nói: “Đúng vậy phải...” trùm đầu người lên eo, ản mặc như trong tưởng tượng, ngay lập tức gọi thú quần, hô to với chúng đệ tử: ” Sử Tùng, Vương Thiết., Triệu Huyền Lễ, ba người người lưu lại thủ hạ, những người khác đi theo ta giúp Lan sư muội một tay.” Thừa Vũ Tân Không bay lên, trước khi đi còn dặn dò Anh ở lại: “Nếu Bách Lý sư huynh quyết đấu với Ma đạo, các người ngàn vạn lần đừng đi hỗ trợ, cách xa một chút mới tốt.” Bỗng dưng thuận gió vượt mây, một đại đội thần thú bay xa rồi.”

Triệu Anh không hiểu: “Địch nhân không phải đã tan tác rồi sao, còn có Ma đạo nào đến quyết đấu?” Đệ tử lưu thủ bên

cạnh nói: “Người nhìn hướng kia...” Ngón tay chỉ vào dãy núi bắc.

Mọi người mờ mịt nhìn quanh, mà triệu anh trước đây dùng nước phù rửa mắt, mơ hồ cảm thấy không khí trên núi rừng dữ tợn, biến ảo ra rất nhiều hình dạng quái dị, kinh ngạc nói: “Ma khí thật cường đại, ta đều nhìn thấy rồi.” Nguyên lai yêu ma khí càng cường thịnh, càng dễ dàng bị người thường nhìn thấy.”

Triệu Anh tự biết hành động nông cạn, tà ma có thể phân biệt tất nhiên cường đại vô địch.

Đệ tử kia nói: “Người còn không thấy chân khí của Bách Lý sư huynh đâu! Tà bất áp chính, một chút cũng không yếu hơn ma khí kia.” Một đệ tử khác nói: “Bách Lý sư huynh trước khi chiến đấu đã truyền tin tức vào, nếu cường ma lên bờ, chỉ do hấn đơn đả độc đấu.

Những người còn lại chớ tới gần, nếu không khó đảm bảo không bị thương tổn.”

Tông Đồng biết một chút Văn Hổ tính hành, âm thầm phỏng đoán: “Ma Đồ đại ca pháp lực vô biên, sao có thể không bảo vệ được những người chúng ta? Sợ là lại muốn chém giết đối thủ, không muốn để cho người ta nhìn thấy cảnh tượng máu chảy đầm đìa.”

Lần thứ mười tám lại đem máu đen nhuộm thành bãi sâu.

Mảnh sơn lĩnh thảo mộc này cỏ cây rậm rạp, chung quanh mấy chực dặm Liêu không người ở.

Thú nhin trưởng lão Lục Phạm Ba tuần nhìn chăm chăm chỗ chân khí thịnh thịnh nhất của quân địch, một đường truy tìm đến đây, đang sải bước đi bộ trong rừng.

Thú nhin tinh nhuệ cùng năm bộ Tôn Giả đều tán loạn, nhưng ngay cả nửa sợi lông tơ địch nhân cũng không đụng tới, trong ngực Lục Phạm Ba mươi sớm đã lửa giận điên cuồng thiêu đốt.

Công pháp lợi hại nhất của hắn gọi là “Cực Đạo Huyết Ngục”, nguồn gốc từ Bồng Lai phái “Vạn Tượng Triều Tông”, vốn là chính pháp Tiên tông tụ tập tính chất ngũ hành vật, sau khi chuyển thành Ma đạo hắn liền biến thành tà thuật hút lấy thi thể.

Lúc trước thế công của đối phương mãnh liệt, Lục Phạm Ba tuần âm liệu khó thắng, cho nên nuốt xuống thi thể chiến tử bí nhãn, để pháp lực nhanh chóng tăng mạnh, cho đến tự tin có thể chiến thắng bất luận đối thủ nào, mới vừa rồi lên bờ truy tìm tung tích địch nhân.

Giờ phút này tràn đầy thú tính phát tác, không ngừng hướng chỗ rừng sâu phát ra tiếng gào thét cuồng dã.

Hắn luyện thành hình dáng nửa người nửa gấu, phát ra tiếng kêu không khác gì tiếng gấu tru.

Có thể nói là “Người có ngôn, thú có thú ngữ”, môn đồ Ngự Thú môn quanh năm giao tiếp với dã thú, tự nhiên hiểu được ý nghĩa của tiếng gầm rú này.

Bách Lý Văn Hồ từ phía sau cây vòng ra, cười nói: “Dám khiêu chiến với Ma Đồ, lá gan cũng không nhỏ.”

Lục Phạm Ba tuần nghe tiếng nhảy ra sau, ngăn người, nói: “Ma Đồ! Người thật sự là Bách Lý Văn Hồ?” Trận chiến hôm nay tuy đã ước định trước, nhưng đối thủ cường đại vượt quá

tưởng tượng, Lục Phạm Ba tuần thực khó tin tưởng Ngự Thú môn lại có nhân vật như vậy.

Ý nói của hắn cũng do thú rống truyền ra, mơ hồ mang theo vài phần kinh hãi: “Nếu là Bách Lý Văn Hổ, ta có tin tức đưa cho ngươi!”

Bách Lý Văn Hổ nhướng mày, đoán được “Tin tức” kia là chỉ cái gì.

Chỉ thấy Lục Phạm Ba tuần tiến lên hai bước, trong cổ “Vù vù” phun ra một đoàn khói mù, phút chốc hóa thành hình ảnh ngọn núi.

Trên ngọn núi kia có sơn động, trong động có một nữ tử xinh đẹp, hai tay ôm đầu gối, ngơ ngác nhìn về phương xa, giống như đang đợi người nào đó, hai đầu lông mày lại lộ ra thần sắc thê lương vô vọng khổ sở chờ đợi.

Lục Phạm Ba tuần nói: “Bách Lý Văn Hổ, ngươi còn biết nàng ấy không?”

Bách Lý Văn Hổ nhìn về phía ráng mây đỏ máu nơi chân trời, thản nhiên nói: “Năm đó núi Chú Đầu không tìm được, hóa ra là quang cảnh như vậy.” Hơn mười năm trước Mộ Lan ở ven biển Giang Nam bỗng nhiên mất tích, Bách Lý Văn Hổ chắc chắn là bị Đông Hải Yêu Hoàng cướp đi.

Âm thầm nhờ Mai Sơn huynh đệ dò xét, dựa vào manh mối điều tra ra địa danh của thê tử bị giam giữ, lại bất ngờ phát giác “Yêu Hoàng Đông Hải” có quan hệ với Uy hiếp.

Khi đó, triều đình Tiết đang chuẩn bị thanh trừ Uy Khẩu, phái Nga Phong kiêng kỵ tránh thế gian phân tranh, không nên thâm sâu liên quan đến việc này.

Bởi vậy Văn Hổ chỉ lấy “Tự vụ triền thân” để từ chức hướng về Loạn Trần đại sư, một mình tiến về Đông Hải tìm kiếm cứu giúp.

Hắn xử sự cực kỳ cẩn thận, biết được thế lực Đông Sa cao thủ rất nhiều, được sư hoàn vô tướng, Tam Đảo Thánh Anh đều có bản lĩnh xưng tuyệt thiên ngoại, nếu lực chiến không địch lại, tất sẽ rơi vào trong cớ.

Huống chỉ đối phương bắt cóc thê tử, rõ ràng là vì bức hiệp chính mình, bản thân mình tạm thời không hiện thân, khiến cho kế hoạch của đối phương kéo dài mãi, thê tử mới có thể giữ được tính mạng.

Thế là Văn Hổ ẩn hình tích, bế quan tu luyện, ý định đợi “Hổ chọi long” luyện đến khi đầy đủ mới hành động.

Lúc này nghe hắc nói ra ba chữ ” Chú Lô Phong”, sự kiện trước sau tất đã thân lịch, thân phận tất nhiên là xác định không sai.

Lục Phạm Ba tuần tức thối tan ảo giác, nói: ” thê tử người nhốt ở chỗ bí ẩn của Phù Đồ Sơn Chú Lô phong, nếu không có thần chủ nói rõ, vĩnh viễn đừng mơ tìm được.”

Bách Lý Văn Hổ gật đầu nói: “Nói đi, các người có điều kiện gì không.”

Lục Phạm Ba tuần nói: “Thần chủ đã sớm có pháp chỉ truyền xuống, lệnh cho Bách Lý Văn Hổ tiếp nhận vị trí sư tôn Ngao Kính, suất lĩnh đệ tử Cửu Dương quy phụ Đại Nhật ta... “

Đột nhiên Văn Hổ cất tiếng cười to, chấn động đến lá cây “soạt soạt” rơi xuống, trong tiếng cười hỏi: “Quả nhiên không ngoài dự liệu, nhưng soán vị nói thành người kế vị, thật là buồn cười vô cùng, như vậy xem ra ta phải liều mạng sống sót với Nga Phán sư tôn?” Lục Phạm Ba tuần nói: “Không tệ, trước trận chiến này thần chủ chính miệng thông hiểu dụ, chỉ cần người đáp ứng đồng ý làm địch với sư tôn Ngao sư tôn, thê tử của người có thể bảo vệ bình yên vô sự bình yên vô sự?”

Nếu đoạt được chức vị sư tôn, thần chủ còn có thể thả Mộ Lan Nhược ra, để vợ chồng các người đoàn tụ với nhau.

Thần Chiêu Thương Long bộ nhìn thấy Bách Lý Văn Hổ, đều phải đưa tin tức này đến, Hà Khứ Hà Tông tùy hắc lựa chọn.”

Văn Hổ nói: “Được, ta đáp ứng các người, mấy ngày gần đây quyết một trận tử chiến với sư tôn Ngao sư tôn.”

Lục Phạm Ba tuần nghe vậy khê kinh ngạc, vốn cho rằng sẽ bị nghiêm tử cự tuyệt, nào biết hắc đồng ý sáng khoái như vậy.

Từ trước đến nay “Ma Đồ” một lời ngàn vàng, tuyệt đối không có khả năng gian xảo, cho nên không thể để Lục Phạm Ba Chu

không tin tưởng.

Bách Lý Văn Hổ nói: “Đáng tiếc hôm nay là ngày chết của ngươi, không có cơ hội mật báo cho bí nhãn thần chủ.” Lục Phạm Ba tuần nói: “Nếu ngươi thành tâm quy thuận, vậy dừng hành động cho thấy! Thần chủ chiếu nên vạn dặm tự sẽ biết, không cần ta đi truyền tin.”

Nói đến đây hai hàng lông mày dựng thẳng, trong miệng huyết gió vang vọng sơn dã: “Nhưng ngươi trước tiên phải vượt qua cửa ải của ta!” Lục Phạm Ba trong phút chốc vận kinh phát công, giáp vàng hộ ngực đánh tan, thân thể cường tráng đến cực điểm hiện lộ ra thân thể cường đại kia.

Chỉ thấy gân cốt như con rắn nhỏ bò đầy cơ thịt, lông đen từng sợi giận dữ, quát to: “Bách Lý Văn Hổ, để ta kiến thức ngươi Hổ Bác Long Thần Công!” Võ sĩ Đông Quyển coi trọng nhất quyết đấu, cho dù thần chủ có ý lợi dụng người này, Lục Phạm Ba Ba tuần vì một trận tuyết chiến bại, cùng với cái gọi là “đại dự của võ sĩ”, bất luận thế nào cũng phải đấu sống yếu với hắn.

Bách Lý Văn Hổ cười ha ha, hai chân hơi phân ra, tư thái mười phần ung dung nhàn nhã.

Đột nhiên nghe Lục Phạm Ba tuần càng rộng càng vang, tầng tầng huyết quang màu đỏ chân động, mặt đất lại như sóng nước nhộn nhạo lên.

Lập tức thân thể hắn cúi thấp, chờ đối phương tấn công vào phạm vi “Huyết Ngục”

Trong vòng tròn đó chứa hơn trăm tên thi khí bí nhãn, khiến pháp lực Lục Phạm Ba tuần tăng mạnh, chiến lực chính là sáu bộ liên hợp cũng xa xa không kịp! Bí nhãn tông đối địch cảnh giới cao nhất là mượn bản tính của vật tính vạn vạo, kích phát tiềm năng siêu cường lấy yếu thắng mạnh, “Cực Đạo Huyết Ngục” phát huy hết chủ chỉ này, mượn vật tàn nhẫn nhất thiên hạ—— thi thể, thực lực Lục Phạm Ba tuần như ngăn sông súc tích tích lũy nước lũ tích lũy.

Bách Lý Văn Hổ vẫn ngơ ngác bất động, phảng phất như không đếm xỉa gì đến, chính dương chân khí cường thịnh vừa rồi cũng đều lặng yên hạ xuống.

Ví dụ như tiến công, chắc chắn sẽ rơi vào vòng vây của Huyết Ngục; mà áp dụng thủ thế chỉ có thể khiến Lục Phạm Ba càng ngày càng mạnh, tiến công lưỡng nan là kết quả của Cực Đạo Huyết Ngục, kế duy nhất hiện tại dường như chỉ có thể xoay người nhanh chóng trốn thoát.

Nhưng Bách Lý Văn Hồ hết lần này tới lần khác không tấn công không thủ cũng không trốn, chỉ là đứng như không có chuyện gì xảy ra, tựa như núi cao nguy nga chờ vùi rỗng hàng lâm.

Trong khoảnh khắc tiếng hô hóa thành hồi âm, huyết quang màu đỏ từng vòng co vào tụ lại, hình thể Lục Phạm Ba đột nhiên tăng lên mấy lần, điên cuồng gào thét hướng đối phương phát động trùng kích.

Thân thể khổng lồ kia lướt qua cát bay đá chạy, nghiêm nhiên là một con voi lớn vọt tới trước mặt.

Hai bên cách nhau ngắn ngủi hai ba trượng, lại như tiếp tục gia tốc ngàn vạn dặm, thế hung mãnh đủ để thôi sập núi cao.

Ngay gần đến gần thân hình phân hoá, lại biến ra mười hai con sài lang hổ báo, đây là “Cuồng thú chiến đoàn Lục Phạm Ba khổ tu nhiều năm”, trải qua Cực Đạo Huyết Ngục tăng ích, hiệu năng đã đạt chưa từng có.

Móng chân bày thú đạp động đất, dãy núi, đại thụ, thổ tăng sông ngòi bốn phía đều bắn lên, thế sẽ theo kịch chiến bộc phát mà chấn động băng liệt phá hủy.

Lục Phạm Ba tuần không chút quan tâm, chiến lực của hắn đã có thể dễ dàng hủy diệt thế giới, nhưng chiếm được gió vậy mà điên cuồng sử xuất ra.

Bách Lý Văn Hồ phản ứng đơn giản hơn nhiều, cổ tay run lên, một cây roi dài màu đen vung ra, đánh nát mười hai con quái thú, kéo theo Lục Phạm Ba tuần cũng chấn lui vài thước.

Dur thế trường tiên quất xuống mặt đất, sau tiếng vang “Ầm ầm ầm” qua đi, sơn lĩnh cây cối bay lên rơi xuống mặt đất, đều hồi phục nguyên trạng.

Lục Phạm Ba tuần thấy thế kinh ngạc, nói: “Khổng Giáp Tiên!” Chính như bản đồ Thông Vi Vạn Vực là chí bảo của

Độn Giáp môn, uy danh Khổng Giáp Tiên nổi lên sớm,
chương quản từ đệ tử đầu của Ngự Thú môn.

Ngày xưa tu vi Hứa Thanh Phục còn thấp, không thể không
chế pháp bảo này, bởi vậy vẫn chưa truyền tới tay hắn.

Văn Hồ nói: “Đối phó với roi của dã thú là đủ rồi, không cần
dùng đến Hồ Bác Long.”

Lần thứ mười tám lại nhuộm máu Khẩu đến tám bãi máu đen.

Trong mắt Lục Phạm Ba tuần loé lên hung quang, quả thật làm ra bộ dáng mãnh thú hung ác cắn xé.

Thú nhin pháp thuật mài mòn nhân tính, vận chuyển đến thâm sâu cuồn dã. Lúc này Lục Phạm Ba tuần hiểu chiến như thiêu đốt, cũng mặc kệ đối thủ có pháp bảo gì, dùng loại chiến pháp nào, chỉ lo phát lực từ chính diện vọt mạnh lên.

Hai chương thảo lẳng không chụp vào tay, nham thạch hình dài dài bay vào trong lòng bàn tay, nhắm vào đỉnh đầu văn hổ đập thẳng xuống dưới.

Loại chiêu thức giản đơn này gần như vô lý này, hòn đá bình thường không đáng chú ý vậy mà ẩn chứa uy thế phá hủy sông núi vạn dặm.

Bách Lý Văn Hồ vung vẩy trường tiên, hạn chế địch nhân trước người, không khéo khiến người ta bị hao tổn.

Chợt kéo căng đuôi roi, đón đỡ hòn đá ngang dọc.

Trường tiên đột nhiên hóa thành một đạo ngăn cản cứng rắn vô cùng, hòn đá nện ở phía trên diệc tai, phẳng phất như rìu nhọn cùng cương thương đập mạnh vào nhau.

Lỗ mũi Lục Phạm Ba vù vù phun khí, từng sợi tơ máu từ con ngươi khuếch tán ra.

Tiếng va chạm lần này không lớn, nhưng thế công Phiên Giang Đảo Hải Khổng Giáp Tiên kia đã trở về chỗ cũ, từ đâu tới đó, nửa điểm cũng không tiết ra ngoài.

Lục Phạm Ba tuần bị pháp lực của mình chấn động đến mức khí huyết sôi trào, lão đảo lui về phía sau mấy bước, chợt hét lớn một tiếng lại nhào tới, vung mạnh hòn đá nện xuống.

Bách Lý Văn Hồ vẫn giơ roi chống đỡ, tư thế không khác gì trước, lực phản hồi gia tăng theo thế công của Lục Phạm Ba Thuần, như nước lũ rót vào trong cơ thể nó như nước lũ.

Lục Phạm Ba tuần khó chịu tới cực điểm, há mồm lại lặng yên không tiếng động, trong lỗ tai chỉ nghe thấy tiếng vang khùng bỗ của xương cốt “Đôm đốp” bẻ gãy, xương nhọn đâm vào nội tạng của hắn.

Nhưng mà nhẫn nhịn là giỏi chịu đựng nhất, thống khổ càng sâu ngược lại kích phát chiến lực ngược lại.

Thương thế của Lục Phạm Ba tuần tăng thêm một phần, hiệu quả của Cực Đạo Huyết Ngục liền tăng thêm một tầng, lập tức lui lại súc thế, lần thứ ba vung đá đập về phía Bách Lý Văn Hổ...

Chỉ nghe tiếng “Đương đương” vang lên không dứt, hai người hung hăng nện, cứng đối cứng, công phòng đơn giản thô bạo tiến hành lặp đi lặp lại như cũ.

Biến hóa tinh diệu của cao thủ thế ngoại đấu pháp đều không nhìn thấy, hai bên thuần túy cứng đối cứng, giống như dã nhân thời đại hồng hoang so đấu sức mạnh với hung thú.

Mặt đất như gợn sóng cuộn cuộn, cho dù Văn Hổ âm thầm thiết lập giới hạn, vẫn khó hoàn toàn bình ổn lại gây ra chấn động chấn động.

Cứ kéo dài như vậy ắt sẽ liên lụy tới nhân thế, thân thể Bách Lý Văn Hổ ưỡn một cái, đột nhiên tiến lên ba bước, Không Giáp Tiên liên tục đánh hòn đá văng ra.

Chấn động kịch liệt co rút lại trong phạm vi ba thước chỗ hai người, tầng nham thạch dưới chân vụn vụn, phát ra quái âm rên rỉ giống như người sắp chết, khí lưu cũng trong thế lớn lắng đọng phát sinh kỳ biến, lay động gợn sóng màu đen quỷ dị.

Văn Hổ vẫn cất bước thẳng tiến, giơ roi đón đỡ, nghiêm nhiên muốn dùng chiến thuật phong tỏa mạnh mẽ này đánh chết tươi đối phương.

Lục Phạm Ba tuần lại gặp mạnh càng điên cuồng, chiêu thức không thay đổi chút nào, lại một lần nâng đá đập tới... Lại liên tục năm lần cứng đối cứng, hòn đá rốt cục bị roi dài đánh gãy, thú nhin pháp lực xuất hiện khe hở, kinh lực như lưỡi đao quấy huyết mạch quanh thân.

Lục Phạm Ba tuần đột nhiên điên cuồng quát một tiếng, nắm chặt tàn thạch tiếp tục tấn công mãnh liệt, lần này kiệt sức thú nhện trưởng lão mấy trăm năm tu vi, hòn đá xệt qua khoảng cách hai thước, thế mà vang lên tiếng gào thét của ngọn núi không lồ, khí lưu quanh thân đều bốc cháy lên mãnh liệt.

Văn Hồ hình như không ngờ đối phương còn ngoan cố bực này, không khỏi dừng bước đứng lên, trường tiên trên tay chống đỡ dưới đáy hòn đá.

Trong một sát na roi đá giăng co, bốn phía tĩnh đến đáng sợ, hai người ngưng động bất động, tựa như tượng đá chống đỡ lẫn nhau.

Kình thế đủ để hủy diệt thiên địa liền từ điểm tiếp xúc truyền ra, xông tới chống lại, cái này giảm cái kia dài cái kia.

Bỗng nhiên “Bốp bốp” vang lên khe khẽ, hòn đá dần dần vỡ vụn, hỗn hợp huyết vụ hương bốn phía bay vung vãi.

Cường thế của văn hồ có thể so với trăm vạn ngọn Thái Sơn áp đỉnh, chẳng những nghiền nát vũ khí và pháp lực, ngay cả mạch máu quanh thân đối phương cũng bị ép đến căn bản nổ tung.

Cơ thịt xương cốt Lục Phạm Ba tuần cũng đã sớm hư hỏng, chỉ dựa vào một luồng ma khí hung ác duy trì tác chiến, phảng phất dây cung cực độ căng thẳng đều có thể đứt lìa bất cứ lúc nào.

Lúc này huyết mạch vỡ tan khắp người đỏ đậm, lại vừa vặn là trạng thái tốt nhất để thú nhện phát uy.

Chỉ thấy hân vung gương mặt máu me nhầy nhụa lên, trong mắt lóe lên hào quang vừa đau đớn vừa hưng phấn, cười dữ tợn vứt bỏ đá vụn, tượng đá hoạt bát chợt thấy vãi đỏ mông trâu bò, lao đầu về phía lồng ngực Bách Lý Văn Hồ.

Trong nháy mắt Cực Đạo Huyết Ngục đã đạt tới đỉnh cấp, chung quanh ánh sáng đỏ lan rộng, gió tanh thổi mạnh, lấy Bách Lý Văn Hồ làm trung tâm, một khu vực hóa thành biển máu cuộn trào mãnh liệt.

Đây là pháp giới đặc biệt của Cực Đạo Huyết Ngục, sinh linh hung ác như Lang, Trư, Hồ, tất cả đều có thể phân biệt vác núi, là hóa thân thú tính của người thi pháp bình sinh tụ lại.

Trong lúc bày thủ vây công, đồng thời Lục Phạm Ba Tuần đã đánh trúng ngực địch nhân, tiếng nổ mạnh “Bồng” như sét đánh giữa trời quang, Bách Lý Văn Hổ lui về sau nửa bước.

Đây là lần đầu tiên giao thủ đến nay đánh lui hắn, Lục Phạm Ba tuần lại mừng rỡ, lại phẫn nộ, rít gào: “Hổ Bắc Long của ngươi đâu?... Môn đồ Ngự Thú đều thuần có thần thú, bản mạng thần thú của ngươi, là cái gì? Vì sao, còn không sử dụng!” Vừa hỏi vừa hung hăng, thân hình đối thủ bất ổn, cảm thấy chỉ thiếu chút nữa là có thể đánh bại, nhưng Văn Hổ hết lần này tới lần khác vẫn không ngã xuống.

Lục Phạm Ba tuần tâm muốn bốc cháy, cảm giác áp lực khổ chiến hỗn tạp tính cuồng bạo, lại diễn sinh ra một loại khoái cảm kỳ dị, khiến mỗi một sợi lông tóc đều đang nóng lên, mỗi một lỗ chân lông đều đang bốc khói, trong miệng phun ra bọt máu điên cuồng gào thét: “Đến đi! Thần thú của ngươi, có thể vượt qua huyết thú của ta sao, để ta xem một chút...”

Bách Lý Văn Hổ lùi lại mấy bước, tránh qua một bên Không Giáp Tiên chống đỡ, nhưng thế roi cuối cùng không chống nổi tấn công điên cuồng từ bốn phương tám hướng, trong chốc lát hai ống tay áo đã bị bày huyết thú xé rách, tạo thành từng vết thương dài hẹp.

Nguyên bản hắn dự định đơn giản hóa giao chiến, lấy cường lực hao tổn ý chí chiến đấu của đối phương, tận lực tránh gây họa cho nhân gian.

Nhưng đối thủ bền dẻo vượt quá dự tính, nếu không thi triển thần thông tốc chiến tốc thắng, kéo dài thêm chỉ sợ sinh nhiều bất trắc.

Lúc này hắn đáp: “Được! Để ngươi nhìn thần thú của ta!” xé toang quần áo rách nát, lộ ra nửa thân trên cơ bắp cuộn cuộn.

Chỉ thấy hoa văn trên ngực bụng Văn Hổ xen lẫn màu xanh đỏ, đâm vào một con Thần Long, một con Thần Hổ, triền đấu với nhau, hình dáng sinh động như thật.

Huyền môn Cửu Dương tu luyện đến cực đỉnh, đều sẽ xu hướng Thiên Sơn Tiên Tông pháp lý đi về phía Thiên Sơn Tiên Tông.

Hổ Bác Long này thi triển thần thông không cần chân khí, chỉ dùng tâm thần linh niệm khu động, cho nên tùy hình phụ thể, không cần thuần dưỡng dạy bảo như ngự thú đạo pháp bình thường, mượn nội đan truyền khí cho thần thú.

Mà không chế thú tính phục tùng nhân tính, cũng là chỗ khác biệt giữa thú nhện tà thuật và ác thuật.

Bách Lý Văn Hổ luyện ra long hổ nhị thú chính là linh vật đứng đầu trong tam giới, giam cầm nó trên thân thể, khiến cho nó đấu với nhau tiêu hao hung tính, tránh tạo thành hủy hoại cho ngoại giới.

Lúc trước luyện thành công, tính tình long hổ hổ vẫn còn tồn tại, thả ra còn muốn quần quanh đánh nhau, cho nên tên gọi “Hổ Bác Long”.

Qua mười mấy năm sửa đổi mới thành công, Long Hổ ly thể đã có thể hoàn toàn phục tùng tâm ý.

Theo tiếng hô quát trong miệng Văn Hổ, hình xăm đột nhiên chuyển động liên tục, rồng lên trời, hổ khiêu vũ, đồng loạt tấn công.

Thần Long Phi Thiên vũ trảo, biến máu nhất thời sạch sẽ, huyết thú bỗng nhiên hung mãnh tuyệt luân, sao có thể địch nổi uy lực một trảo của Thần Long, lập tức cũng tan thành mây khói.

Lục Phạm Ba tuần còn xông về phía Văn Hổ, lại bị Thần Hổ bỗng dung tóm lấy cổ.

Ngay cả vũ trụ phong cũng khó có thể áp chế thần lực, hấn làm sao giấy thoát ra được, “Ầm ầm” đất nứt, bị hổ chưởng mạnh mẽ ấn vào sâu trong lòng đất.

Lần thứ mười tám lại đem máu đen nhuộm thành bãi dài chín dặm.

Trước mắt Lục Phạm Ba tuần tối sầm lại, giữa tứ chi trăm xác vang lên lít nha lít nhít tiếng vỡ tan.

Đây cũng không phải là tổn thương cốt nhục lúc trước, mà là kinh lạc nội đan cấp tốc tan rã, toái thi vạn đoạn khổ sở bỗng nhiên tiến đến, thú nhẩn nhin trường lão chịu đựng khủng bố cũng đạt tới hoàn cảnh không thể tưởng tượng nổi.

Một cái eo lại đứng lên, ma khí chèo chống thân thể tàn phế, mắt phượng rống to: “Giết!” Hai bên hình dáng lại lần nữa nổi lên huyết hải, lại lao ra ngàn vạn ma thú.

Bên kia, Long Hồ thần thú bay vút bỏ nhào, phút chốc đã xuyên qua đàn thú, tốc độ nhanh như đánh chớp.

Chỉ thấy rất nhiều hình ảnh vừa xuất hiện đã không phân biệt rõ là thần thú hay bản thân Bách Lý Văn Hồ, từng cái Phục Ma Kim Cương miêu tả tựa như kinh Phật trong kinh văn.

Ngàn vạn ma thú lập tức vỡ vụn, gáy Lục Phạm Ba bị vuốt hỏ kẹp lại, một cỗ lực đạo xuyên thấu cổ, thân thể ầm ầm lún vào lòng đất.

Loại kinh thể này không thể kháng cự.

Không đợi hẩn tỉnh hồn, Văn Hồ bỗng nhiên lại nhấc hẩn lên, té xuống, lần lượt vòng đi vòng lại, nghiễm nhiên muốn dùng phương thức dữ dần nhất này thôi sập ý chí của hẩn.

Lỗi tai Lục Phạm Ba tuần ông tác hưởng, tiếng “Giết” uy mãnh kia rốt cuộc không hô lên được nữa, ma khí trong sự tra tấn tàn khốc chậm rãi tan rã.

Chỉ cảm thấy bốn bề đen tối như đêm khuya, rốt cuộc chống đỡ không nổi bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, hẩn bị một trận đau nhức kịch liệt đánh thức, vừa mở mắt ra, liền thấy Bách Lý Văn Hồ ngồi ở trên tảng đá đối diện.

Long Hồ thần thú đã thu hồi, vẫn hồ đầy người máu, hơi mệt mỗi nói: “Không thể không thừa nhận, vừa rồi thông thạo giày vò khiến ta mệt đến ngất ngư.”

Lục Phạm Ba tuần cả kinh, giãy dụa muốn đứng lên, lại phát giác giãy giụa không nổi, cúi đầu nhìn một cái sớ tóc gáy, thì ra tứ chi đã bị chặt đứt, bụng cũng bị xé rách, lục phủ ngũ tạng hai màu trắng vàng chảy đầy đất.

Bách Lý Văn Hồ nói: “Ta nói rất mệt, cũng không phải chỉ trận đánh ấy.

Những gia hỏa điên cuồng như ngươi, một trận thua sẽ bỏ mình.

Muốn chinh trị ngươi ngươi cũng không thể làm cho ngươi chết như vậy, hắc hắc, thật đúng là phí hết không ít công phu của ta.” Hắc thi triển chân khí phong tỏa huyết mạch rất nhỏ của đối phương, miễn cho việc tay chân gãy mổ bụng nguy hiểm tính mạng, lại không gây ra ma khí một lần nữa tụ lại, thủ pháp như thế chỉ sợ Ma củ khoai lang đại phu cũng khó có thể làm được.

Nó vô cùng tốn sức, tinh vi cực kỳ, hoàn toàn chính xác vượt xa trực tiếp đem địch nhân đánh gục.

Lúc này, nhục thể đau đớn đã ở tận cùng, tinh thần sụp đổ mới khó chịu đựng.

Trong con mắt đục ngầu của Lục Phạm Ba đột nhiên toát ra ánh mắt hoảng sợ, muốn điên cuồng hô to, nào ngờ tiếng la lại mang theo tiếng nức nở: “Ta là Thương Long bộ trưởng lão nhân nhện! Cho ta... Chết pháp của võ sĩ ta!”

Sắc mặt Văn Hồ dần dần âm trầm, đến gần ngòi xỏ xuống nói: “Nghe nói, trước kia Thương Long bộ thường xuyên lên vào vùng duyên hải, bắt trộm trẻ con Trung Quốc để làm bộ đồ thú nhện.”

Lục Phạm Ba tuần nói: “A... A!”

Văn Hồ lại hỏi: “Các ngươi bức bách tiểu hài tử tự tay giết chết cha mẹ ruột, tuổi hơi lớn một chút, còn ép bọn họ gian dân tử muối của mình, phải không?” Thú nhện xuống hành vi ác độc như vậy, cũng không phải đơn thuần là phát tiết thú tính, chủ yếu là để đưa bé phế đi luân thường, miễn diệt lương

tri, tiến tới huấn luyện nó thành dã thú không có nhân tính nào nhân tính.

Mai Sơn huynh đệ nhiều năm truy tra tung tích địch nhân, rất nhiều bí mật tra xét tường tận, gần đây đều đã nắm bắt qua Văn Hồ.

Lục Phạm Ba Tuần sớm đã bị thần uy đối phương chấn nhiếp, phảng phất dè con dưới ánh mắt chăm chú của lão hồ, không tự chủ được đáp: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Văn Hồ gật gật đầu, bên miệng nổi lên một nụ cười, nói: “Người biết không, kỳ thật ta rất thích loại ác ôn hành tính hung tàn như các người.

Càng hung ác ta càng trúng ý, bắt được giày vò thế nào cũng sẽ không cảm thấy quá đáng.” Nói xong tay phải sờ về phía sau thắt lưng, đầu ngón tay vẽ lên một cây thiết cảnh màu đen.

Ngữ khí trong miệng hắn bình thản như nước, Lục Phạm Ba tuần nghe lại như sợ vỡ mật: “Bộ lạc ta sinh ra, bắt dừng sĩ quân địch sẽ trợn mắt cắt mũi, lột da rút gân, giết chết từng chút một, bởi vì chúng ta tin tưởng làm như vậy có thể cướp lấy dũng khí của bọn họ.

Sau đó báỉ nhập Nga Huyền môn, Loạn Trần đại sư dạy bảo: “Làm việc phải khoan dung nhân từ”, còn thường xuyên nhắc nhở ta “Sát phạt thiết thiết tàn khốc”

Ha ha, ân sư răn dạy sao dám ruồng bỏ, nhưng hắn cũng từng nói “Làm người không thể quên”

Đúng rồi, làm người không thể quên, may mà có những thứ như người không phải người rơi vào tay ta, khiến ta còn có thể nhớ lại quê hương phong tục...”

Lục Phạm Ba tuần chợt kêu to: “Ta là võ sĩ Đông Sa! Người muốn giết thì cứ giết, không được... Nếu người là anh hùng hảo hán, thì không nên ngược đãi ta như vậy!” Hắn quen dùng thú hống biểu đạt ý tứ, giờ phút này tràn đầy sợ hãi, không ngờ lại nói tới ngôn ngữ của nhân loại.

Chỉ là khẩu khí còn cứng, qua một lát mới có thể triệt để thuận theo, nhưng Bách Lý Văn Hồ không cho hắn thời gian chịu thua cầu xin tha thứ, bắt lấy da đầu vặn một vòng, tiếng xương cụt “Răng rắc” bị vặn gãy hết.

Tiếng kêu rung động của Lục Phạm Ba tuần giống như đùng phải một bức tường, mạnh mẽ bắn vào trong bụng, tất cả trước mắt biến thành ác mộng, lại một mực không chết được, ngược lại cảm thụ được dị thường linh mãnh sâu sắc.

Lập tức, Văn Hồ đặt thiết sáo vào giữa môi, tai hơi phồng lên.

Đệ tử ngự thú đều dùng âm nhạc để huấn luyện thần thú, cái huyết sáo kia của hắn được chế tạo từ huyền thiết, người ta không nghe thấy khúc nhạc thổi ra, nhưng có thể triệu tới loại thú cường hãn nhất.

Trong khoảnh khắc, rừng cây rung chuyển “rầm rầm”, năm sáu con mắt xanh lè đong đưa.

Lúc gần chạng vạng tối, trong rừng âm u, nhìn tựa như quỷ hỏa từ địa ngục bay ra.

Bách Lý Văn Hồ điềm nhiên nói: ” gặm gặm kẻ yếu là bản tính của con súc sinh, người đã muốn làm súc sinh như vậy, vậy thì hảo hảo thể nghiệm một chút mùi vị này đi.” Ba con mãnh thú dần dần đến gần, một con sói một sài một lợn rừng, theo thứ tự là Vương giả của đàn thú phụ cận.

Cũng chỉ có Thú Vương đủ cấp bậc mới dám từ trong tiếng huyết sáo đến đây.

Nhưng vì khí phách Văn Hồ chấn nhiếp, mặc dù bị mùi máu tươi dẫn dắt nước miếng giàn giụa, vẫn chỉ cẩn thận ăn máu me trên mặt đất cùng thịt nát, trong cổ họng ô ô khê kê, từng bước từng bước tiến đến gần Lục Phạm Ba tuần.

Mắt thấy thảm kịch răng nhọn phân thân sắp diễn ra, một tia hung tính cuối cùng của Lục Phạm Ba tuần cũng hóa thành hư ảo.

Ban đầu hắn cũng không sợ chết, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị xé rách, bị móc rỗng, bị gặm xương hút tủy, mặc cho là ai cũng khó tránh khỏi âm thầm run rẩy.

Giao lưu với dã thú cả đời, hắn hiểu được sở dĩ còn chưa bị nuốt sống, toàn bộ đều là vì Bách Lý Văn Hồ ở đây.

Cực độ sợ hãi dẫn phát mê loạn, hắn lại hy vọng địch nhân thể bất lưỡng lập ở bên người, không thể mở miệng nói, đáy mắt lại toát ra thần sắc khẩn cầu.

Nhưng Văn Hồ không để ý tới gã nữa, chợt quát: “Đi ra!”
Phảng phất như vang lên tiếng sét đánh giữa ban ngày, ngọn cây “Phịch” một cái bóng đen rơi xuống, hóa thành khói xanh phi độn về phía biển, nhưng làm sao thoát khỏi bàn tay Ma Đồ.

Chỉ thấy năm đạo kinh khí xẹt qua hoàng hôn, từ phía trên trảo xuống như vuốt hổ.

Bách Lý Văn Hồ mở ngón tay ra, đã sớm đặt một người vào lòng bàn tay, hỏi: “Người tên Cuồng Di, có phải không?”

Toàn thân Cuồng A Di run rẩy, run giọng nói: “Vâng... vâng...” Bị Ma Đồ bắt sao có thể dễ chết, cho dù là Xích Dung bộ tôn giả thành danh đã lâu, cũng bị dọa cho hồn vía lên mây.

Ánh mắt Lục Phạm Ba tuần chợt lộ ra sắc mặt vui mừng, ác ôn sắp chết luôn hi vọng có người chôn cùng, nào ngờ lời văn hồ nói phía dưới thiếu chút nữa khiến hắn tức chết tại chỗ.

Chỉ nghe Ma Đồ nói: “Cuồng Di Bình Sinh chưa từng dính chút máu tanh nào, vừa rồi cũng không đối địch với ta.

Thôi được, để ngươi đi thôi!”

Lần thứ mười tám lại đem máu đen nhuộm thành bãi dài mười lần.

Cuồng A Di Nguyên là tăng nhân khổ hạnh Đông Nghiêu, về sau bởi vì lâu ngày ở Y Thế Thần Cung đóng quân tích, liền đổi thành tông phái tu tập nhẫn thuật, đảm nhiệm chức Chấp Pháp Tôn Giả của Xích Phúc bộ.

Năm xưa hần tham tu đại đạo Vô Thường, sau này kết hợp với yếu chỉ của Bồng Lai, lại sáng tạo ra một loại tu pháp đặc biệt.

Cùng loại với “Bất Tịnh Quan, Bạch Cốt Quan” của Phật giáo — tiếp tục quan sát sự vật dơ bẩn nhất thế gian, thâm tâm nhất, tiến tới nhìn xuyên hồng trần, thoát khỏi phàm thể trói buộc.

Cuồng A di quan sát chính là vạn loại đau khổ trên thế gian, nào có sinh ly tử biệt, nào có tai họa đói, nào có người luân hồi thảm kịch, hần đều sẽ đích thân tới hiện trường cảm thụ không khí vui vẻ.

Cảnh tượng mưa dầm thê lương, dẫn đau đớn bi thương vào bản thân, từng bước đạt thành cảnh giới vượt qua đau đớn, đây là một loại phương pháp khổ hạnh đặc thù.

Lần trước trên đỉnh núi Nga Mi thân nhân kịch biến, đào yêu dẫn kiếm tự tuyệt, cuồng di đặc biệt chạy đến truyền lệnh, cũng chính là duyên cớ này.

Nhưng mà vô luận đối tượng quan sát thâm tâm cỡ nào, hần cũng sẽ không thi triển viện trợ, chỉ là đồng cảm thụ, đáy lòng ám sinh ý niệm trách trời thương dân mà thôi.

Chính vì có chút thương xót này nên Bách Lý Văn Hồ mới tha cho hần không chết.

Năm đó loạn trần đại sư dạy văn hồ: “Trong Hán nhân có vị đại thánh nhân tên Mạnh Tử, hần nói mấy câu rất tốt, lòng trắc ẩn, cũng vậy, vô trắc ẩn chi tâm, không phải người!” Ý chỉ đồng cảm là khởi đầu của con người, nếu không có đồng cảm, vậy sẽ không tính là người.

Ngày sau người hàng yêu trừ ma, khó tránh khỏi bị yêu ma biến hóa thành hình người mê hoặc, nhưng lấy tiêu chuẩn này phán đoán, sẽ không giết nhầm nhân loại.”

Tin tức Loạn Trần đại sư qua đời, mấy ngày trước đã truyền vào trong tai hắn ta,

Bách Lý Văn Hồ lòng mang suy nghĩ, mắt nhìn Thiên Khung đọc ra hai câu kia, lẩm bẩm nói: “An sư hẳn dạy sao dám học thuộc lòng.

Cuồng A Di, nể tình người còn đồng tình với người khác, hôm nay ta tha cho người trở về Đông Hối.”

Trong ngày ngự thú môn đại chiến bí nhãn tông, Cuồng A Di không tham dự chiến cuộc, chỉ là lúc tuần tra trên trời, theo huyết vũ gió tanh cảm thụ bị khổ, mượn để tăng lên tu vi bản thân.

Lúc Lục Phạm Ba tuần chịu hành hạ tàn mạt ra bầu không khí cực kỳ đau đớn cực kỳ nồng đậm, hắn lập tức bị hấp dẫn tới, trốn ở sau cây nhìn trộm thăm cảnh, tự cho là y vào pháp thuật tẩu thoát không ngại, nào ngờ một khi phát hiện liền bị bắt, ở trong tay Bách Lý Văn Hồ chỉ như trẻ con mới sinh, nửa phần giấy dựa không nhúc nhích.

Hắn sử dụng ngàn vạn loại giải thích, như độn hình, hóa vật, di sơn súc địa vân vân, lại như chuồn chuồn lướt qua cột đá, chỉ là hao phí tinh thần mà thôi.

Trong một sát na, hắn hiểu được thực lực song phương tương đương đi tiêu vực, run giọng nói: “Các hạ, nếu... Đã lấy trác ẩn đồng tình làm trọng, sao không... Vì sao không giải trừ khổ hình cho thú nhãn trưởng lão... Cũng phóng thích hắn...”
Cảnh tượng trong rừng tàn khốc đến cực điểm, cuồng di bởi vậy sinh ra cảm giác đau khổ kịch liệt trước đó, hầu như vượt qua trình độ hắn có thể thừa nhận, nhin không được mở miệng làm đối tượng quan sát cầu xin tha thứ, coi như là việc hiếm có trước nay chưa từng có.

Văn Hồ nói: “Tự gây nghiệt không thể sống...”

Nếu đã tự nhận là dã thú hung ác, cũng không cần phải thương cảm với người khác.” Lời nói xoay chuyển, nói: “Nếu người gặp phải đồng bọn bí nhãn, có thể báo tin như sau. Điều kiện

Bách Lý Văn Hổ đồng ý cho Ngự Thiên Long đưa ra, sắp tới sẽ quyết tử chiến một trận với sư tôn Ngao sư tôn, nhờ vào đó đổi lấy Mộ Lan Nhược Bình An.

Nếu như thất tín, Định giáo đả người các ngươi so với Lục Phạm Ba tuần chết thảm hơn trăm lần.”

Lúc trước đối thoại cuồng bạo A Di đều nghe được, sau một phen kinh hãi quên mất hơn phân nửa, giờ phút này lại nghe Văn Hổ nhắc tới, người này không khỏi đại kỳ “Đại Kỳ” là trụ cột trong Nga Mi, làm sao lại quyết đấu với sư tôn Ngao Bỉnh? Đem thể tử đặt vào tông phái tôn vong, tuyệt không phải Bách Lý Văn Hổ có thể làm được.

Nhưng uy danh của hắc lan truyền khắp hai giới tiên ma, bình sinh không một câu không hứa hẹn, như vậy quyết đấu là nghiêm túc sao? Hắc rốt cuộc có dụng ý gì?” Mặc dù toàn thân run rẩy, vẫn không kìm được hiếu kỳ, mỗi anh lệ đang đợi hỏi tỉ mỉ.

Bách Lý Văn Hổ không cho phép hắc lăm lời, nhìn bãi biển nói: “Đây là lúc gặp sư tôn rồi, đi đi!” Nói xong cuồng di ném về phía đông, ném thẳng ra ngoài tầng mây, chột cất bước đi về phía bãi biển.

Hắc vừa đi, chân khí lưu lại trong cơ thể Lục Phạm Ba tuần liền tiêu tán, sải lang lộn rừng lập tức nhào tới.

Trong rừng dần dần tối xuống, chỉ còn thanh âm “Rắc rắc” xé thịt nhai xương.

Khi đào yêu dẫn chúng đồ chạy tới chiến trường phía đông, mặt trời đã gần mặt biển phía chân trời.

Ánh sáng màu vàng rơi vãi trên bờ cát, từng cái cọc gỗ cắm vào Uy Khẩu, thủ cấp bí nhãn, phảng phất quả to như mùa thu đuôi cây phong phú.

Chúng Cửu Dương thấy vậy đều nhú mày, Lan Thế Hải hỏi: “Xử trí như vậy là sao?”

Hứa Đại An đáp: “Bách Lý sư huynh đã sớm phân phó, đem đầu địch nhân sắp xếp ở bờ biển, có thể chấn nhiếp Đông Quyển người, dạy bọn họ sau này không dám tùy tiện xâm chiếm.” Đào Yêu Yêu gật gật đầu nói: “Trời sắp tối, Đông Quyển người ở trên biển cũng không nhìn thấy., Tác dụng

chấn nhiếp quá mức nhỏ bé, đem toàn bộ người chết vùi lấp đi.” Thoảng một cái, thêm hai câu: “Nhập thổ vi an là tập tục của chúng ta, cho dù đối địch, cũng không cần vũ nhục thi thể.” Mọi người sao dám vi phạm pháp chi sư tôn, lập tức nhô cộc gõ đào hố chôn.

Cửu Dương thủ đồ cũng chia ra hành động, xử lý việc giam giữ tù binh, an bài sự vụ thần thú...

Đào Yêu Yêu bước đi dọc theo bãi biển, nhìn qua từng khuôn mặt người chết hoặc sợ hãi, hoặc nổi giận, hoặc dữ tợn.

Long Bách Linh bầu bạn bên cạnh, ánh mắt lại chuyển hướng sang một bên, tận lực tránh khỏi cảnh tượng máu tanh thê lương.

Đào Yêu Yêu chợt quay đầu lại hỏi: “Linh Nhi, ngươi sao vậy? Không đành lòng nhìn Uy hiếp khấu chờ chết sao?”

Bách Linh cố gắng cười nói: “Không có chuyện gì đâu.”

Tên Uy hiếp làm nhiều việc ác, chỉ riêng chuyện đấu đá trong thôn đã khiến bọn họ phan thây xé xác, bất quá... Tục ngữ nói “Nhân tính của phụ nhân”, ta nhìn thấy đồng lớn người chết, không kìm được liền nghĩ đến bọn họ cũng có phụ mẫu, hài nhi, có thể thương tâm cho bọn họ hay không... Ai, chỉ sợ là ta nghĩ quá nhiều rồi.”

Tiểu Tuyết cũng đi theo phía sau, nói: “Ta mới sẽ không nghĩ như vậy! Người thân hơn cũng phải phân ra thị phi tốt xấu.

Nếu phụ mẫu của ta tàn nhẫn ác độc giống như anh hùng, ngay cả trẻ con mới sinh cũng bị chém thành hai khúc, hừ, coi như bọn họ bị ngàn đao vạn quả, ta cũng sẽ không cảm thấy nửa điểm thương tâm.”

Đào Yêu Yêu trầm nghĩ: “Tiểu Tuyết bị ảnh hưởng bởi lực lượng tức sát của Cúc Anh kiếm khí, trừ ác tâm hoàn toàn chính xác kiên quyết hơn so với người thường.

Chỉ là Cúc Anh kiếm kia... lai lịch khiến người ta rất nghi hoặc...”

Đúng lúc này đám người ồn ào hân lên.

Huỳnh đệ Mai Sơn giúp Ngự Thú môn thu liễm người chết, dựa theo dung mạo tóc để phán đoán cấp bậc thân phận, để

thống kê chiến quả, nào ngờ chợt gặp kỳ tình quái trạng, đều kêu la “Như vậy?” “Chương Nhân pháp sao? Không hiện ra nguyên hình? Là sống hay chết?, Yêu pháp còn chưa tiêu trừ sao?” Đào Yêu đi vào vòng tròn kiểm tra, mọi người khom mình hành lễ, lập tức một gã đệ tử ngự thú chỉ vào nói: “Người chết kia rất cổ quái.” Theo ngón tay của hắn nhìn lại, sắc mặt Đào Yêu biến hóa, lông mày không tự chủ được nhíu lại.

Dưới ánh sáng tàn dương như máu chiếu rọi, chỉ thấy trên đầu cọc gỗ cắm một cái đầu người, tóc dài phiêu tán ra, mặt mũi miệng mũi không còn, khuôn mặt đúng là trống rỗng.

Long Bách Linh lập tức nghĩ đến đây là ai, kinh ngạc nói: “Được sư hoàn vô tướng! Sao hắn lại chết ở chỗ này?”

Đoạn đường thứ mười chín, Thanh Sắt phong cốt liệt liệt.

Đào Yêu Yêu nói: “Là Bách Lý Văn Hồ giết.”

Y tu luyện theo bí nguyên thần thể từ Bồng Lai tiên pháp, du lịch khắp thế gian như chết đi, hồn phách sẽ mất vĩnh viễn.”
Hoi dừng một chút, lại nói: “Hắn biết trận chiến này không tới Bách Lý Văn Hồ.”

Nhưng mà, được sự hoàn toàn vô tướng đã vào Thánh Tiên Du, vì sao còn có thể phản hồi thế giới này, tham dự đến tranh chấp giữa các tộc đàn Tiên Ma? Hắn biết rõ Bách Lý Văn Hồ công pháp đại thành, đã không phải mình có thể địch lại, vì sao còn phải theo bí nhãn bộ chúng đến đây chịu chết? Dù là Long Bách Linh thông minh hơn người, cũng không nghĩ ra loại nghi ngờ này, quay đầu nhìn về phía bên cạnh đào yêu, hắn chính diện hướng chân trời suy nghĩ xuất thần xuất thần.

Thời không giống như đang chảy ngược, trong đầu hiện ra dáng vẻ ban đầu không có tướng, một bộ áo tơi, một cái nón tre, chống cây sào nói: “Ta là người qua lại thế giới khác, đến như nước, biến mất như gió, không biết đến nơi nào kết thúc.”

Cuối cùng Long Bách Linh không nhịn được hỏi: “Người này chết trận là tự nguyện? Vì sao?”

Đào Yêu trầm ngâm một lúc lâu, nói: “Vì trả nợ.”

Bách Linh nói: “Còn nợ gì?”

Đào Yêu Yêu không nói, bên tai lại vang lên tiếng nói của Vô Tướng: “Thù hận không nên có, nợ máu không thể quên, bởi vì lòng người có hai chữ công bằng.” Trong lòng người Trung Quốc đã tích lũy được hai chữ nợ máu, dù sao cũng phải có người trả nợ máu.” Lúc đó người trả lại bằng cách nào?” Vô Tướng không trả lời, giờ phút này đáp án đã được công khai, hóa ra y dùng tính mạng của mình để bỏ sung cho kẻ thù mang theo lòng tin kia, đồng thời cũng vì đại nghiệp bí nhãn của Thần chủ mà hy sinh bản thân, không làm trái đạo mà hết sức trung thành của Võ sĩ.

Cả đời hành tẩu giữa hai mặt Chính Phản, làm việc rất khó có thể “Đúng sai” định tính, đây chính là ấn tượng được sư hoàn toàn lưu lại cho hậu nhân.

Đào Yêu Yêu trong lòng trăm vị tạp trần, ngóng nhìn gương mặt trống rỗng kia, mơ hồ nhìn ra một loại siêu nhiên, lầm bầm nói: “Lý niệm thủ vững trong lòng, nhập thánh thành đạo không quan trọng, vền vẹn hình hồn lại đáng tiếc gì.”

Dù sao cũng là địch nhân có xu thế không đội trời chung, Vô Tướng cũng từng tham dự xâm lược, toàn bộ kính ý đối với hấn mất tích, chỉ giới hạn trong lòng yên lặng hợp chương chúc một cái, lập tức không thèm nhìn qua bên ngoài nữa.

Mọi người phía sau cùng đi lên nhô cọc gỗ, đào hố chôn thủ cấp.

Bỗng nhiên cùng kêu lên kinh hãi, nhao nhao đưa tay chỉ mặt biển.

Chỉ thấy trong ánh sáng trắng lóa lên, sóng biển tách ra dâng lên sương vân, một bóng người cao ngất bỗng bành bay tới.

Lan Thế Phương vui mừng nói: “Đừng hoảng hốt, là Đường sư huynh của Phong Lô môn!” Chạy tới bờ biển, ngửa đầu lên vui vẻ nói: “Bọn họ còn lo lắng có thể đánh bại đệ nhất cao thủ bí nhãn hay không, ta đã biết người đi rồi, Đường sư huynh đã giết chết Thánh Anh kia rồi sao? “Đường Liên Bích không thích ứng, cánh tay phải bắn về phía Đào Yêu, trong tay nắm một thanh binh khí sáng lấp lánh, phía trước sáu viên thủy tinh sáng chói sinh ra ánh sáng, chính là “Xích Trung Vạn Hồn Thương” của Thánh Anh ở Tam Đảo.

Đào Yêu Yêu hừ một tiếng, cũng giơ tay phải lên, giữa ngón tay tỏa ra hào quang lóng lánh “Thương Long Ấn”.

Hai người lạnh lẽo nhìn nhau, từng người đưa ra chứng cứ đánh bại cường địch, sau đó liếc mắt nhìn, giống như căn bản không nhìn thấy đối phương.

Đường Liên Bích cười sương bay về phía tây, Lan Thế Phương vội vàng la lên: “Sư huynh chờ một chút?” Muốn đuổi theo, nhưng đã sớm không nhìn thấy bóng dáng đâu.

Long Bách Linh nói: “Đường Liên Bích chắc chắn sẽ nhìn đệ đệ của hấn, Thế Phương tỷ muốn gặp hấn, chỉ cần canh giữ

bên cạnh Đường Đa là được.”

Một câu đánh thức người trong mộng, thế Phương cười nói: “Đúng rồi, mỗi lần trở về hẳn đều phải xem Vọng đường đệ, vẫn là Linh Sư muội suy nghĩ nhanh chóng.” Lúc này hắn nhảy lên tọa kỵ, chạy tới trụ sở Nga Phản quyền, còn lại Hứa Đại An đứng nguyên tại chỗ trừng mắt nhìn nhau.

Bách Linh thấy mấy nhân tình, âm thầm lắc đầu thở dài, nhìn Triệu Anh đứng bên cạnh, hỏi: “Ồ, Quận chúa tử tử người không vội đuổi theo sao?” Nhớ lại tình hình trên thuyền lúc trước, triệu quận chúa Anh cũng điên đảo vì Đường Liên Bích Thần Hồn, nhưng giờ phút này lại có vẻ rất bình tĩnh.

Triệu Anh nghe vậy đỏ mặt, cười nói: “Đuổi không đến tự nhiên không đuổi theo, người sống an tâm một chút cũng thoải mái.”

Nữ tử Nam Cương không tránh hiềm nghi, hai câu ăn nói thật tình lại dẫn tới Bách Linh âm thầm thổn thức “Quận chúa quận chủ là người khôn khéo, tính tình rộng rãi, cảm được là thả được, thế sự tử quá cố chấp... Ài, kỳ thật thâm tình yêu một người như tấm lòng, sao có thể nói phóng là thả đi được?

Không phải ta cũng ở đây thương cấp ăn đủ khổ sao, may mà kết quả không tệ, chỉ mong sau này thế gia sư tử chó vì tình khổ cực quá mức...”

Đang lúc tìm tòi, đám người lại ồn ào lên, liên tiếp ba lần quỳ gối về phía rừng cây bên kia.

Chỉ thấy trong rừng lóe ra một đại hán, sải bước đi về phía bên này.

Mai Sơn huynh đệ Nhược Tông chưa từng gặp Bách Lý Văn Hổ, nhưng không hỏi câu nào, bằng khí độ đó, mọi người đều biết là ai đến, mang theo hưng phấn và kính sợ hô to: “Ma Đồ đại ca, Ma Đồ đại ca!” Bách Lý Văn Hổ lại đi tới trước mặt anh em đại ca, đẩy núi vàng ngược cây ngọc, quỳ xuống dập đầu nói: “Bách Lý Văn Hổ tham kiến sư tôn.” Động tác này làm mọi người trong lòng chấn động, đối với Đào Yêu kính trọng càng tăng lên mấy lần.

Đào Yêu Yêu vội vươn hai tay ra nói: “Không cần đa lễ, mau mời lên!” Nâng cánh tay hắn nâng lên, liền cảm giác như nâng

lên một ngọn Thái Sơn, khí thể tê liệt đập vào mặt, không khỏi thầm kêu một tiếng “Hảo hán tử tốt!”

Lúc này Bách Lý Văn Hổ thành danh đã lâu, tướng mạo nhìn qua chỉ chừng ba mươi tuổi, mũi thẳng tắp, mày rậm trán rộng, hai gò má hẹp như sắt sa khoáng, quần áo trên người rách rưới, chỉ thấy giữa lỗ thủng cơ bắp gồ ghề, lông tơ hở ra, đặc biệt hình xăm Long Hổ mạnh mẽ chói mắt, mặc dù chỉ hiện ra một bộ phận nhỏ, khí phách ác mãnh liệt kia cũng làm cho người ta nhìn thấy run sợ.

Đào Yêu Yêu thăm nghĩ “Người này tọa trấn Nga Oanh, Tứ Hải Yêu Ma cũng không dám phạm giới, bây giờ xem ra đúng như vậy.” Lập tức Văn Hổ gặp gỡ đồng môn chúng đồng môn, tạm biệt nhau, sau cùng đề cập đến chuyện năm đó Kim Luân giáo xâm nhập, bảy tông môn hỏi khó, Ngao Khuyết phải tổn thất một phần, nói với Lý Phượng Kỳ: “Chuyện của ngươi ta nghe nói, lúc đó khổ sở bế quan tu luyện, khó có thể thi triển viện thủ, bằng không tuyệt đối không dạy ngươi thụ ủy khuất.”

Lý Phượng Kỳ xem như đã trải qua nhiều khó khăn trắc trở, sủng nhục chỉ ở trong nụ cười, nghe được lời ấy cảm xúc dâng trào, phảng phất tiểu đệ bị thương lâu ngày gặp lại huynh trưởng an ủi, bị Sở cảm kích trăm mối cảm xúc giao tế, mỉm cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy., Nếu đại ca ở trên núi, ai không kiên nhẫn dám đến tìm chết.” Đào Yêu nói: “Hiện giờ Thương Long ẩn tới tay, bước tiếp theo là mở ra con đường trên trời cứu viện Bách Lý phu nhân, Văn Hổ huynh tất nhiên là muốn đồng hành với chúng ta rồi.” Bách Lý Văn Hổ gật đầu nói: “Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đến Trung Nguyên tạm thời đóng quân, đợi thế cục ổn định lại rồi tính toán.”

Biên Hải chiến sự đã xong, các lộ quan quân dừng ở đây tụ tập, vội vàng thanh lý chiến trường truy sát tàn địch.

Ngao Huyền Huyền môn tránh việc truy đuổi tục vụ, cũng không khỏi lấy làm lễ, thông qua huynh đệ Mai Sơn giao phó các khu tù binh dân tị nạn, giao phó các khu phòng thủ.

Mọi chuyện xong xuôi đã là giữa trưa ngày hôm sau, chúng đồ tôn cười mây bay tới cổ trấn Hoài Tây, theo cũ vào ở Nhạc Vương miếu, chờ điều tra rõ tin tức chiến cuộc tứ phương.

Trong miếu nhân thủ đông đảo, trong chốc lát an bài tiệc rượu, mời các vị tiên sư vào chỗ dùng cơm, chợt nghe bên ngoài lên tiếng kinh hô, phân biệt một chút ý nghĩa, hình như là bị cử động của Bách Lý Văn Hồ dọa sợ.

Đoạn đường thứ mười chín, Thanh Sắt phong cốt liệt nhị vị.

Phía tây Nhạc Vương miếu là hai gian phòng mở, sát cạnh trăm mẫu đập bằng phẳng, cũ là nơi tế tự sửa chữa tế phẩm.

Gần nửa năm qua Diêm Dương trấn trụ quân binh đầy đất, lương thảo súc vật đặt ở trong đập, một gian phòng lớn coi như phòng bếp đại quân, lúc trước kinh hô đã truyền lại từ một gian phòng khác.

Đám người Nga Khuyết nghe tiếng chạy tới, chỉ thấy bên ngoài phòng đầy binh sĩ dịch phu, môn đồ Kim Lô Tiên Chi phái, Trường Thanh giúp mọi người đủ loại màu sắc, từng người ngậy ngốc đứng ở đó.

Thuận theo ánh mắt bọn họ nhìn qua, đám người Ngao Thiên không khỏi cũng kinh ngạc.

Trong phòng không có nhà nào khác, sáu cái bàn vuông ghép thành một hàng, bên trên chõng chất thịt dê bò, Bách Lý Văn Hồ đang dựa vào án ăn uống nhanh chóng.

Âm thanh đinh đương đao ở sát bên vang lên, mười sáu tên đầu bếp giết gia súc nấu ăn, như nước chảy bung thức ăn lên bàn, còn chưa đuổi kịp tốc độ ăn cơm văn hồ hồ.

Nhưng nghe thanh âm “Răng rắc” tê cốt xé thịt, giống như người ngồi bên bàn không phải là ai, mà là một đầu hùng sư vô ngã con mồi, hùng sư.

Gặp phải người chết yếu đến gần, Văn Hồ đứng lên giải thích: “Đã nhân ăn tướng thô lỗ, sợ dẫn tới sư tôn không vui, cho nên mới bảo bọn họ ở đây bày biện đồ ăn khác.” Đào Yêu Yêu nhìn cái bàn đầy thịt Thiên Thiên, hỏi: “Bách Lý huynh đói bụng lắm sao?” Lan Thế Hải bên cạnh nói: “Mười mấy năm bề quan ăn gió uống lộ, đi ra ngoài phải bồi dưỡng một phen.” Tuy vậy, mọi người đều âm thầm nhận thua, nghĩ Bách Lý Văn Hồ đã sớm luyện thành Chính Dương Tiên Thể, đâu còn dùng đồ ăn Phàm gian bổ sung cho mình?

Chúc Lô Lô rất muốn ăn thịt Thao Thiết, vừa thấy cảnh này trong lòng liền ngứa ngáy, cười nói: “V Tướng ăn của Ngự

Thú môn chúng ta cũng không đẹp mắt, tiểu đệ cũng ở đây cùng sư huynh ăn uống.” Ngồi xuống nắm một cái đùi dê lên gặm ngay lập tức.

Bên cạnh bàn kia đặt mười mấy vò rượu, mùi thơm nồng đậm thấm thấu phong bùn, hiển nhiên là rượu ngon Trần Niên chuẩn bị trong quân, rượu ngon Trần Niên.

Lý Phượng Kỳ kiên rượu không được mấy ngày, ngửi được hương vị này tựa như mèo con bóc ra sọt cá, liên tục xưng: “Diệu tai diệu thay, lâu ngày không ngồi chung một chỗ uống rượu ngon, bao nhiêu năm không cùng nhau chè chén rồi, nào, ta trước tiên rót đầy cho Văn Hồ đại ca của ta!” Vừa nói vừa nâng đàn giải phong, liền lấy tay áo lau bát nước kia hai cái, rót đầy bát ven bát.

Văn Hồ nói: “Được.” Quay đầu nói với Âu Dương Độc Bình: “Phượng Kỳ sư đệ là người tính tình trung, sinh ra đã không thích thụ thúc thúc.

Nếu ngươi muốn tốt với hắn, sau này phải thuận theo tính tình của hắn nhiều hơn.”

Hóa ra Bách Lý Văn Hồ bề ngoài thô kệch, tâm tư lại rất tinh tế, Âu Dương Độc Bình hướng về đủ loại tình trạng của Lý Phượng Kỳ, sao có thể giấu diếm được đôi mắt của hắn? Từ lúc gặp lại đến nay xem về mặt quan sát, phát hiện thái độ của Lý Phượng Kỳ Thác phóng đã thu liễm rất nhiều, hiển nhiên là bị Cô Bình ảnh hưởng.

Lúc này mấy câu nói rõ ràng mấu chốt, tình lang nói cho nàng không phải là người theo khuôn phép, áp chế chỉ sợ hoàn toàn ngược lại.

Năm đó Loạn Trần đại sư đem gánh nặng Nga Phản Hầu đặt ở đầu vai ái đồ, Lý Phượng Kỳ khắc chế tự kiềm chế, giãy dụa giữa môn quy cùng tình yêu, kết quả lại càng thêm ngông cuồng phóng không ràng buộc, ngay cả sư môn tông phái cũng mặc kệ., Đồng dạng bỏ lỡ lần thứ hai sao có thể tái phạm? Âu Dương Cô Bình nghe ra thâm ý trong lời nói, tính cách nàng vốn thanh ngạo, nói đến chuyện con cái vốn ngay trước mặt mẹ trẻ cũng sẽ trừng mắt phủ nhận, lúc này không biết vì sao lại ngượng ngùng khó giải thích, đỏ mặt nói: “À... Ta chỉ là

khuyên hẩn uống ít rượu, ngày thường... cũng không quản thúc hẩn.”

Từ trước đến nay chưa bao giờ chịu phục người đầu sứ, lại trở thành một tiểu cô nương miệng lưỡi then thùng.

Chúng đồng môn cảm thấy buồn cười, lại vì mắt thấy khí khái của Văn Hồ mà thuyết phục.

Một đám đệ tử ngự thú vây quanh bàn ngồi xuống, nói: “Chúng ta mọi người cùng sư huynh uống rượu ăn thịt!” Mọi người hứng thú dâng lên, hô hào uống rượu.

Phòng bếp sát vách càng thêm bận rộn, dê bò vừa mới giết mổ ở hậu viện, trong nồi canh hai lần liền bùng lên bàn ăn.

Chúng đồ ngự thú không chút để ý, như Hứa Đại An quanh năm lưu lạc đồng hoang, đồ ăn nửa đời người sớm đã tập mãi thành thói quen.

Nhưng mà nuốt lông uống máu lại chỉ có Bách Lý Văn Hồ làm được, thịt đỏ tươi đặt trước mặt, vênh giữa ngón tay như gió cuốn mây tan, một bát rượu mạnh chạm môi liền khô, thần sắc trên mặt vẫn đậm mạc như thường.

Lý Phượng Kỳ đã xem như là tửu đồ Thao khách hiếm có, nhưng so sánh với Văn Hồ Kinh ăn thịt sói, thể phách cũng nhỏ hơn rất nhiều, đào cơ hồ nhớ tới tình hình lúc mới gặp Dạ Thiên Ảnh, nghe hẩn nói “Phụ thân gặp bạn tốt nhất định phải uống cạn một bát lớn.” Anh hùng hào hùng tráng thế, nay thấy quả nhiên không giả.

Nhưng đệ tử còn lại thường tu Thanh Tĩnh đạo pháp, có chút cảm giác khó chịu đối với tình cảnh đại đàm tanh thiên, lập tức mỗi người tự tản ra.

Hàn Mai ghé sát bên tai Bách Linh Linh nói: “Nghe nói Bách Lý sư huynh trước kia là Lĩnh Nam Man Tử, bộ lạc của bọn họ còn ăn thịt người đấy... Xem ra tám thành là thật.” Long Bách Linh xưa nay thích nhất, lẽ ra nên quay đầu bỏ đi, giờ phút này lại đứng tại chỗ ngưng thần nghiêng tai, phân biệt tỉ mỉ câu chuyện của Bách Lý Văn Hồ với Bách Lý Hồ.

Lúc đó hẩn lại ngồi bên cạnh Bách Lý Văn Hồ hỏi: “Lúc trước đại chiến mượn nhiếp thực gia tăng pháp lực, hình như là cách làm đầu tiên của Ngự Thú Môn phải không?”

Hắn thân là sư tôn của Ngao Bính, bản phái nghe nói mưa dầm rất sâu, lại thêm tam dịch giải giải tại ngực, năng lực phân biệt Cửu Dương đạo pháp đã không người có thể bì kịp.

Văn Hồ nói: “Không tệ, một lượng lớn thịt bị hút vào có thể nhanh chóng tăng cường thần thú, Thao Thiết pháp của tiểu Chúc cũng là bắt nguồn từ nguyên nhân này.” Đào điên cuồng nói: “Nhưng Thao Thiết ăn uống không phân biệt quen thuộc, mà cô pháp chỉ lấy máu tanh khuấy động hung tính thần thú, ẩn giấu tai họa ngầm nhập ma đạo, bởi vậy đã sớm bị Huyền môn phế bỏ.

Bách Lý huynh pháp lực cao cường, không cần dùng huyết thực đề tăng? Chẳng lẽ yêu ma Trường Sinh Thiên cường đại tới trình độ này, có thể địch nổi người ta và người hợp lực cộng thêm cao thủ Cửu Dương trợ công?” Đúng lúc gặp Văn Hồ bùng bát uống một hơi cạn sạch, không có trả lời hai câu hỏi này.

Đào Yêu Yêu đổi câu chuyện, chợt hỏi: “Đại sư Loạn Trần đời trước thường nhắc nhân đạo, Bách Lý huynh thấy thế nào?” Lời này đánh thẳng vào yếu hại, tính tình Văn Hồ rất khát máu hiếu chiến, tuy rằng giết chóc đều là ác nhân tà ma, nhưng xưa nay cùng Ngao Bí phái kêu gọi môn phong có chút không phù hợp với đạo lý.

Văn Hồ buông bát rượu xuống, hai mắt nhìn chằm chằm phía trước nói: “Có nhân có nghĩa, nhân vi thứ, nghĩa phạt.

Loạn Trần đại sư đã nói với ta, ngoài nhân từ ra, trong thiên địa lòng người còn có hai chữ công bằng. “Thượng cô “Ý nghĩa” binh khí, đại biểu xử phạt công bằng, cái gọi là “Lấy báo oán” cũng là ý này, xử trí “Bất nhân tặc” thủ đoạn kiên quyết, chính là bảo hộ “Nhân đạo” tốt nhất cho “Nhân đạo”.

Bách Lý Văn Hồ có thể nói ra lời này, đủ thấy tri thư thức lý, tuyệt đối không phải tự xưng là “hí nhân”, ngôn ý nhiều lời biện hộ cũng không hoàn toàn không phải do Loạn Trần đại sư dạy.

Đào Yêu Yêu có chút ngoài ý muốn, đặc biệt là hắn đề cập đến hai chữ “Công bằng”, vừa vặn không tương xứng với được sư hoàn bị hắn giết chết, chẳng lẽ là anh hùng nhìn thấy? Đào

Yêu Yêu lắc đầu nói: “Ác nhân bị phạt thiên kinh địa nghĩa, nhưng giết chóc chung quy không thể thay thế thiên đạo.

Chúng sinh ba giới bao gồm tiên khách chính phái đều sẽ phạm sai lầm, từ xưa bao nhiêu “Nghĩa sĩ” được xưng là thay trời hành đạo, lại tránh không được lạm thương người vô tội, kết quả chính mình cũng sẽ đi vào lạc lối.”

Đúng lúc này, hai đệ tử ngự thú tiến lên mời rượu, một người trong đó nói: “Bách Lý sư huynh, lần này trở về ngươi còn làm đầu lĩnh Ngự Thú, Ngự Thú môn có người làm chủ mọi người mới có thể hãnh diện.” Một người khác nói: “Lĩnh Nam man tử thân hình thấp bé, Bách Lý sư huynh... Sao ngươi lại cao lớn hùng tráng kiện như vậy.” Lời nói ẩn ý hỗn độn đường đột, hiển nhiên là uống rượu say rồi.

Văn Hổ mỉm cười, nói: “Việc này ta vẫn thật sự điều tra qua.

Tổ tiên bộ lạc chúng ta vốn là Sa tộc, sinh sống ở vùng Hoàng Hà, viễn cổ bị người Trung Nguyên đánh bại đuổi giết, một đường lưu lạc đến rừng rậm Nam Cương, cho nên khác với người địa phương.” Lại có người hỏi: “Người Trung Nguyên đánh giết tổ tông của các ngươi, Bách Lý sư huynh lại ra mặt vì người Trung Nguyên như thế nào, đánh quỷ tử Đông Dương...” Trong lúc uống rượu say sưa, lời nói rất thất kính, lão thành đệ tử đã cảm thấy không ổn, đang nghiêm nghị dừng lại, chờ đợi tiếng dữ tợn.

Bách Lý Văn Hổ lại không để ý chút nào, uống một bát đầy, đáp: “Người sinh ra ta là cha mẹ, người dạy ta ân sư.

Bản lãnh của ta đều là của Trung Nguyên Nhân Giáo, Trung Nguyên gặp nạn chẳng phải là không cứu.

Huống chi ngàn vạn năm Chư di lẫn lộn, đều ở trên mảnh đại địa này sinh sống, nào có phân chia giữa người và ta gì.”

Đàm luận trong rượu thịt sông chảy mà lên, mấy chục con súc vật, hơn trăm hũ trần nhưỡng, tất cả đều trở thành vật trong miệng Bách Lý Văn Hổ.

Nhưng thần sắc vẫn không thay đổi, không thấy bụng có dấu hiệu phình lên.

Mọi người ngoài cửa thấy vậy há hốc mồm không khép lại được, Lan Thế Hải vội vàng trấn an tham tướng quân doanh:

“Đừng vội kinh hoảng, ăn bao nhiêu chiều giá trả.” Tham tướng kia nói: “Tiền phương đại thắng, gia súc dự trữ không cần uống rượu nữa, chư vị thần tiên nhưng ăn không sao, chỉ là... Lượng ăn của vị Thần Tiên đại ca này thật dọa người!”

Ngày thứ mười chín hồi hoàng hôn, Phong Sắt Phong Cốt Liệt Tam lộ thứ ba

Tiếng động lớn ồn ào cắt ngang chủ đề phía trước, Đào Yêu đứng dậy đi ra ngoài phòng, vượt qua ngưỡng cửa chính gặp Long Bách Linh, thấp giọng nói: “Vị Bách Lý sư huynh kia hình như không thích hợp lắm.” Vừa đi vừa nói: “Sao vậy?” Bách Linh nói: “Lời của hắn ta ta vừa rồi ta cũng nghe thấy hết rồi.”

Mặc dù rất cung kính với người, xử sự chỉ đạo lại khác một trời một vực, tục ngữ nói bất đồng khó khăn và mưu cầu, ta cảm thấy lúc này hắn ăn uống thả cửa bỏ sung chiến lược, cũng không phải là chuẩn bị cho tiến về Trường Sinh Thiên...”

Đào Yêu dừng bước nói: “Hả, là để đối phó ta?” Bách Linh nói: “Ta là lòng dạ phụ nhân đo lòng anh hùng, Bách Lý sư huynh anh tuần rục rở, người ta nói hắn trung nghĩa khả chiêu nhật nguyệt, sao có thể làm chuyện phạm thượng... Ài, có lẽ là ta buồn lo vô cớ, đoán lung tung thôi.”

Đào Yêu nói: “Nói thật, ta cũng không hiểu được hành vi của Bách Lý Văn Hổ.

Dễ giết người khát máu tuyệt không phải điều kiện Huyền Môn tín, cho dù trọng nghĩa trừ gian, cũng không cần chấp nhất với phương thức tàn khốc.

Ta cảm thấy hắn... Lời này cũng đừng truyền ra ngoài, ta cảm thấy hình như hắn cố ý đi lên Ma đạo, nhưng ý đồ lại là tốt, tự cam nhập ma lại lập ý làm việc thiện, đây là cái gì... Ài, ta cuối cùng còn là ấu thức nông, Huyền môn cao nhân làm việc cao thâm như thần long... Ta không thể biết hắn cười gió bay lượn trên trời.”

Chợt thấy Bách Linh mím môi cười, hỏi: “Ồ, ta nói không đúng sao?” Bách Linh gật đầu nói: “Rất đúng, chỉ một chút cũng không chuẩn.” Bách Linh nghiêm mặt nói: “Các hạ mở miệng tin tức Huyền Môn, ngậm miệng nói thánh hiền, rõ ràng

là một lão phu tử bụng đầy kiến thức, có thể nào lấy tuổi trẻ thức yếu kém tự hạ chứ.”

Đào Yêu Yêu cũng nở nụ cười, nghe ra nàng có chút oán hận, gãi đầu một cái nói: “Được rồi, hình như là lão khí thánh thu hoạch hơn một chút.

Linh Nhi, ta làm sư tôn lâu như vậy thật sự già rồi sao?”

Trong lòng Long Bách Linh biết rõ, gần đây hẳn thường xuyên nói chuyện thể diện vạn pháp, nhân đạo huyền vi, kỳ thật đây đều là biểu hiện tính tình hướng về không linh.

Tất cả tìm hiểu quá thâm thúy, thế giới này không thể lưu luyến, sau đó sẽ qua đời đi tới Thiên Sơn Tiên cảnh.

Bởi vậy mỗi lần Bách Linh nói ra lời thú vị, nụ cười kiêu mị hiển lộ hết, muốn hòa tan luồng khí thanh u của hắn, mặt ngoài thì nội tâm u sầu, lập tức càng bĩu môi làm nũng nói: “Người nói như vậy rõ ràng là chê ta già rồi!” Đào Yêu Yêu nói: “Sao lại như vậy?” Bách Linh nói: “Định hẹn là đầu bạc đến già rồi., Lúc này người đã già rồi, chẳng lẽ ta còn có thể trẻ tuổi sao?” Đào Yêu Yêu cười ha ha, suy nghĩ thật sự có thể làm bạn với nàng tóc trắng, cuộc đời vui vẻ cũng lắm rồi, ngọt ngào trong lòng dâng trào, ý niệm thanh ảo quả nhiên nhạt đi mấy phần.

Tiệc cưới của Ngự Thú môn tiếp tục uống say, sáng sớm hôm sau các đệ tử đều say khướt, chỉ có Lý Phượng Kỳ còn đang bồi Văn Hồ ăn uống say sưa.

Quân doanh Bang Dương trấn làm đồ súc vật rượu, ước chừng hai thành đã hóa thành vật trong bụng văn hồ, nhưng bề ngoài thoát nhìn không thay đổi, sắc mặt hòa khí vẫn uy nghiêm như vậy.

bếp núc bên cạnh đổi lại một nhóm khác, đợi đến gần giữa trưa, Lý Phượng Kỳ cũng chỉ có thể cầm chén bồi tiếp, không có cách nào ăn nhiều thức ăn hơn nữa, nhưng mà khay lớn đựng đầy thịt vẫn không ngừng dâng lên.

Đào Yêu Phong phái xong sự vụ các môn, đi vào trong phòng hỏi: “Lúc nào Bách Lý huynh có thể đi Trường Sinh Thiên.”

Văn Hồ nói: “Trận chiến Trường Sinh Thiên, chắc chắn tiên ma tranh đấu với nhau sau ngàn vạn năm qua sẽ kết thúc.

Thứ cho đệ tử bắt kính, xin hỏi sư tôn đã chuẩn bị sẵn sàng rồi sao?” Đào Yêu nói: “Cửu Dương tập hợp, Thương Long ấn vào tay, hẳn là mọi sự đã chuẩn bị xong rồi a?”

Cộng thêm Bách Lý huynh đảm nhiệm chương thú môn chủ công, còn có... Ta thấy trận chiến này nắm chắc rất lớn.” Hắc vốn định nói còn có Đường Liên Bích trợ trận, cuối cùng trong lòng có khúc mắc, ngạnh sinh nuốt lời này về yết hầu.

Lại thấy Văn Hồ lắc đầu nói: “Ta không phải chỉ những cái này.

Huyền môn không giống Phật gia chặt đứt tình duyên, Huyền môn là nhân tình.

Cuối cùng quyết chiến sinh tử khó lường, còn ứng từ biệt bạn bè thân nhân, tận hết trách nhiệm mới tốt.”

Trong lòng Đào Yêu hơi động, nói: “Bách Lý huynh chỉ giáo chính là.” Long Bách Linh nghe xong, không khỏi âm thầm giơ ngón tay cái lên, hẳn cũng nhìn ra tính tình của tướng công chuyển biến, muốn hắc lay dấn nhiều nhân tình thế tục, để sau khi tiến vào Trường Sinh sẽ chống đỡ tiên linh Thiên Sơn dẫn dắt.

Bách Lý Văn Hồ Đạo có địa vị cao, quả tên thật không tệ.”

Lập tức hai người tách ra đội ngũ: Tiểu Tuyết, Bách Linh cùng mấy tên thủ đồ trẻ tuổi theo Đào Yêu Hồi về nghiên mực xử lý việc riêng, các đệ tử của thân hữu cũng đều trở về cáo biệt.

Như Ban Lương Công bọn người không vương bận không vương bận, liền cùng Văn Hồ tạm trú tại Dĩ Dương trấn, xử lý các loại công việc sau chiến đấu.

Đạo tông, Trường Thanh bang, Bách Hoa giáo, ba mươi sáu tiên gia đảo nghe theo điều động, như ứng quan sứ triều đình, khai đạo nạn dân về quê, đều là do bọn họ ra mặt xử lý thay.

Mọi người hẹn nhau mười ngày sau, Côn Luân Sơn Hồng Quân tự tập hợp, lúc gần đi có người trên ghẹo nói: “Bách Lý sư huynh ăn nhiều mười ngày, quân doanh Ly Dương đã muốn đèn hết vốn liếng rồi.”

Tham tướng quân doanh kia vội vàng nói: “Tiên sư ăn cũng không sao.

Những thứ này vốn là những thứ mà đại quân xuất chinh chinh tập hợp.

Hiện tại chiến sự chấm dứt, doanh trại sắp giải tán, ngoại trừ các loại vật như lương bổng trọng muốn tạo quyền sách, những cái khác còn không phải là về... Hắc hắc...

Mấy đời không mời được Thần Tiên sống, chỉ là rượu thịt thì cần gì luận tai, bọn nhỏ đi vào miếu thấp hương phát nguyện cũng hao phí hơn cái này nhiều.” Ý tứ ẩn nấp trong lời nói, là chỉ vật tư trong hậu quân thường rất phức tạp, khó khăn hơn là thống kê một phần liền trở thành “Nước béo” trong túi riêng của các quan viên các cấp.

Trên những quan trường này tràn ngập ác phong, vừa nghe liền cảm thấy phiền chán, giống như cao sĩ cổ đại, Hứa Chính nghe thấy Nghiêu Đế đàm luận thế tình, chỉ hy vọng mau chóng trốn vào núi rừng, dùng nước suối rửa tai, dùng nước suối rửa sạch tai.

Bách Lý Văn Hồ nói: “Huyền môn không ngừng có nhân tình, nhưng cũng là thế ngoại tiên phái.

Sư tôn nơi đây không nên ở lâu, xin lên đường uống cạn chén rượu, nói: “Thế gian kiêu ngạo do đệ tử ứng phó.”

Trong mười ngày điều tán các lộ nghĩa dũng, Huyền Môn Tử đệ tử sẽ dẹp loạn Tề Bình, cho dù Tây tiến Côn Lôn sơn.” Đào điên cuồng không hỏi Huyền Môn Tử Đệ chỉ chính là ai, quay về núi suy nghĩ thân mật rất gấp, chỉ nói: “Làm phiền Bách Lý huynh dẫn dắt mọi người xuất phát.”

Hắn điều khiển phong vụ phi hành vài dặm, bỗng nhiên dừng chân giữa không trung, nói: “Ai! Đi quá vội vàng, nói là thăm người thân bạn bè, sao lại quên mất bạn cũ ở Giang Nam.”

Long Bách Linh ngồi trên Hành Vân Phù tương tự bên người, nghe vậy nói: “Ngươi là nhớ đến tiểu sư thái kia sao? Ta đã thay ngươi dò xét qua rồi.” Đào Yêu Yêu vui mừng nói: “Linh Nhi thật sự biết tâm ý của ta.”

Bách Linh cười nói: “Ta để cho đệ giáp thủ giả làm phép, tìm được chỗ ở lúc này của nàng.

Tiểu sư thái hiện nay đã còn tục, gả cho một thôn hán như lợn cản đường địa phương.

Nghe nói cũng bởi vì Chiến loạn gia tan cửa nát, chỉ còn một thân một mình.

Ta đã tận mắt nhìn thấy, là một người tốt trung thực an phận, đối với tiểu sư biết nóng lòng muốn chết.

Ha ha, gần đây dân chúng nói chuyện vô cùng thô tục, bọn họ nói thân thể trâu bò cường tráng, chuyên môn có thể làm cho nữ nhân mang thai...” Mặt đỏ lên xấu hổ nói tỉ mỉ, sau đó thở dài nói: “Nếu đúng như lời nói, tiểu sư sớm có hài nhi, nhất định có thể thoát khỏi đau khổ ngày xưa.”

Vận mệnh của tiểu ni cô cuối cùng cũng có kết quả, đáng mừng hay là buồn? Đào điên mất vía trên không trung, lâm bảm nói: “Lấy lời của Phật gia nói, mỗi người đều có duyên phận riêng của mình... Linh Nhi, cảm ơn người đã tra rõ chuyện này, để cho lòng ta đặt một tảng đá xuống.” Tiểu Tuyết ở bên cạnh nhin không được nói: “Ta cũng đã giúp người an bài tốt cho một vị cố nhân, sao người không cảm ơn ta?” Mẹ đào điên nói: “Cố nhân nào?”

Trong khi nói chuyện đã bay qua ngàn dặm, đã đến Nghiêu Sơn giới, Tiểu Tuyết chỉ vào Điện Xá phía dưới nói: “Ngay bên trong Hắc Thủy thôn, ta dẫn người đi xem.” Đào Yêu gật đầu: “Đúng rồi, ba thôn bên cạnh là phải chia tay rồi.”

Mọi người thu vân rơi xuống đất, sớm đã có hi vọng báo tri thôn dân biết trưởng thôn, nhất thời các nhà đều hoan hỉ ra nghênh đón.

Ba thôn nhiều thế hệ được Côn Bằng phái chiếu cố, vừa thấy sư đồ Huyền môn so với người nhà còn thân thiết hơn, mọi người kéo tay hỏi thăm tình hình gần đây, chỉ thấy trong đám người có một bóng người bay ra, kêu lên: “Tuyết tỷ, ta muốn chết người rồi!” Nhũ Yên giống như đầu rùng nhào vào trong ngực Tiểu Tuyết, chính là Bạc trù nữ đồ khéo léo của môn phái.

Đoạn đường thứ mười chín, Thanh Sắt phong cốt liệt tứ phía.

Tiểu Tuyết đại hỉ, ôm lấy vai xảo nhi nói chuyện tình cảm.

Đông Nam đại chiến khúc chiết vô cùng mạo hiểm, theo lý thuyết nhất định sẽ hỏi một chút không ngớt, nào biết vền vện chỉ nói qua vài câu, tiếp theo chỉ nói về cuộc sống trong thôn hương.

Ngôn ngữ vẫn hoạt bát xinh đẹp như vậy, giữa thần thái lại lộ ra một loại khí chất tùy tính nhàn dật.

Tiểu Tuyết kinh ngạc nói: “Cách biệt hơn nửa năm, người dường như đã thay đổi thành người khác.”

Xảo Nhi cười cười nói: “Làm gì có biến hóa lớn như Tuyết tỷ, tỷ tỷ người trở nên giống... hì hì, càng giống tiểu sư nương của chúng ta hơn.” Tiểu Tuyết nhếch miệng nàng, nói: “Như vậy người phải nghe lời của ta.

Đến Trường Sinh Thiên trừ ma còn cần một ít thời gian, sau khi xong mới có thể tiếp các đệ tử về núi tu đạo.

Người thành thành thật thật ở lại trong thôn là tốt rồi, đừng có gấp chạy lên núi.”

Xảo Nhi nói: “Tỷ tỷ chú tâm chú tâm trừ ma đi.

Ta, còn có mấy người Đinh Chí Huyền sư huynh cũng sẽ không chạy loạn.

Sau này có thể về núi đương nhiên là tốt, nhưng cũng không cần cưỡng cầu, trong sách của Đinh tiên sinh nói là ở khắp mọi nơi, buông ra ý niệm chấp nhất là có thể tìm hiểu.”

Đúng lúc gặp Lý Phượng Kỳ tới gần, nghe lời ấy sờ đỉnh đầu khéo léo cảm thán: “Thật sự là tiểu biệt ba ngày trước lau mắt nhìn nhau, chỉ bằng mấy câu nói này, cảnh giới của tiểu nha đầu đã hơn hẳn lúc trước.” Kẻ đứng đầu Bạc trù cũng ở bên cạnh, khẽ vuốt cằm: “Tu hành quả thật là ngộ đạo, luyện khí tu pháp lạc tại thứ tự.

Thiên Sơn Tiên Tông chỉ lấy tâm tính thông suốt thiên địa, pháp thuật luyện thành cao minh hơn gấp trăm lần pháp môn khổ tu chân khí, ta cũng là gần đây mới nhìn thấy ảo diệu trong đó.” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Đại sư tỷ độ với tiểu sư muội.”

Tiểu Tuyết quan sát kỹ lưỡng từ trên xuống dưới, nhớ lại tình hình ngày xưa nàng quán quít lấy mình học kiếm thuật, cảm giác như hai người có phán đoán, hỏi: “Luyện tốt thượng thừa đạo pháp đánh nhau có ích, người không phải vẫn luôn nghĩ như vậy sao?”

Xảo Nhi nói: “Mới cùng Đinh tiên sinh đọc sách, vậy gọi là gì nhỉ... Ài, cụ thể câu chữ không nhớ được, dù sao nói nhiều lúc ” hữu dụng” ngược lại không hữu dụng bằng “Vô dụng”! Cây già ngàn năm cao như vậy, lớn như vậy, hoàn toàn là bởi vì nó vô dụng.

Nếu cây cối có tác dụng, có thể làm thành cây cột, xà nhà, gia cụ, vậy đã sớm bị thợ mộc chém mất rồi, cho nên vô dụng mới là yếu chỉ tu sinh dưỡng mệnh.

Mặt khác đánh nhau là tranh đấu mà, tranh tới tranh đi không có cái đầu, chẳng lẽ cuối cùng còn tranh với trời? Muốn thắng thua cuối cùng cũng phải thua, cho nên nói “Phu không tranh, chớ có tranh với nhau.

“ ... ”

Tiểu Tuyết chỉ nghe thấy đầu đầy sương mù.

Long Bách Linh ở phía sau khẽ cười nói: “Ngay cả khéo léo cũng biết ông đây bề nghệ trang tử, có thể thấy được không đọc sách là không được.” Tuy xưa nay học lão trang chỉ học đều được cho là tổng cương tu tiên, nhưng vì biểu đạt không rõ ràng, rất khó từ đó ngộ ra pháp thuật.

Người tu luyện mê muội hiệu lực thần kỳ của đạo pháp, thường thường xem lão trang là thế học vấn, đợi đến khi tu luyện đột phá một tầng nào đó mới quay đầu nhìn lại, vừa rồi cảm thấy lão trang kinh điển khắp nơi huyền diệu, chỉ thẳng pháp học cao nhất đỉnh phong.

Nhưng thật sự tiếp cận hóa cảnh cấp độ kia, dựa vào tâm linh là có thể hòa thông thiên địa, bất kỳ văn tự nào cũng dư thừa,

đương nhiên sẽ không mạnh mẽ ghi nhớ từng câu sách như khéo léo.

Pháp lực của Tiểu Tuyết lúc này vượt xa tiểu xảo nhi, cảm ngộ đối với thiên nhân hóa sinh lại không bằng nàng, nguyên nhân là do chưa trải qua giai đoạn “Tiểu thuyết binh” trên giấy.

Đào Yêu hiểu được điểm mấu chốt trong này, cười nói: “Thiên Đạo quý giá, trùng hợp tâm tính một mảnh ngây thơ, thành tựu tương lai có thể còn cao hơn các người.” Trong lời nói còn ẩn hàm một tầng ý tứ: Xảo Nhi chưa từng trải qua tình yêu nam nữ trời buộc, trước mắt chỉ là thô hiểu sách lý mà thôi., Bởi vậy ngôn từ mới có vẻ rộng rãi, suy nghĩ một chút dặn dò nàng: “Đạo pháp ban đầu người cũng đừng bỏ lại, tuy nói tu đạo không nhất định hồi Nga Nga, nhưng biết hành vi hợp nhất mới có tiến bộ, đại thụ vô dụng tóm lại cũng cần phải trưởng thành.” Xảo Nhi khom người lĩnh lời.

Long Bách Linh nói: “Quy thư thức lễ thật sự không đơn giản, vị Đinh tiên sinh kia thực sự có năng lực dạy người dục tài.”

Tiểu xảo nói: “Đúng vậy, bình thường chúng ta thường xuyên nghe Đinh tiên sinh giảng sách.” Lý Phượng Kỳ nói: “Hôm nay sao không nghe?” Quay đầu nhìn quanh, nói: “Một đứa trẻ cũng không gặp, hơn phân nửa người ta đều đang học sách, người đừng có trốn học đấy chứ?” Xảo Nhi bĩu môi nói: “Tiểu hài tử? Xem dáng vẻ của ta còn giống con sao?” Nói xong, ưỡn ngực thẳng về phía trước một chút.”

Quả nhiên nữ mười tám biến, phân biệt vền vẹn mấy tháng, thân thể đã lặng yên biến hóa —— vải bông kẹp lại cũng không che giấu được đường cong trước ngực thiếu nữ.

Nhưng động tác này cũng hài tử mười phần khí khái, Tiểu Tuyết cười kéo nàng nói: “Không xấu hổ không xấu hổ, không phải trẻ con thì là gì?”

Thôi được rồi, người mau mang bọn ta đến học đường của Đinh tiên sinh.” Quay đầu lại nói với tiên sinh: “Ta đưa vị cố nhân kia của người đến chỗ Đinh tiên sinh, có lẽ lúc này đang ở trường học đấy.” Đào Yêu Yêu rất kỳ lạ, Tầm Tư học đường chuyên môn thiết lập cho hài đồng, ngay cả khéo nhi cũng không đi, lại có cố nhân gì bên trong? Lập tức theo hai người

chuyển tới bờ sông đuôi bò kia, dựa sát vào mấy cây mai học đường, từ đó truyền ra tiếng đọc sách sang sảng khoái.

Mọi người thả nhẹ bước chân đi tới trước cửa sổ, chăm chú quan sát bên trong.

Trong phòng bày hơn mười cái bàn gỗ thấp, đám trẻ con ngồi trên mặt đất, rung đùi đắc ý, đang niệm một bài “Tam Tự Kinh”

Cả sảnh đường cài bụi tóc rủ xuống, nhìn qua rất thú vị, mà cuối hàng kia lại ngồi lão giả tóc trắng, mọi người cẩn thận phân biệt, đột nhiên không khỏi giật nảy cả mình.

Lão già kia chính là Côn Luân Tử Hư Thiên Sư!

Tiểu Tuyết nói: “Khi áp giải tù binh về núi, ta bảo các sư huynh đệ giao Hư Thiên sư cho Đình tiên sinh trông coi.

Lần trước nghe hẳn đọc cái gì “Vũ trụ Hồng Hoang”, ngay cả chữ người cũng không nhận được, không phải tiến vào học đường dạy một bài học sao?” Mọi người yên lặng nhìn, chỉ thấy tử hư diện mục gầy gò, ngày xưa thần thái hoàn toàn không có, nghiêm trang cầm sách vở: “Lúc đầu nhân tính, tính cách bản thiện...” Trong tiếng đọc vang của một đám trẻ con, xen lẫn tiếng nói già nua, nhưng vì thái độ nghiêm túc không ai sánh bằng, nghe phi thường hợp vai.

Một đại tiên tông đại sư, gần đến mức đầu tiên ngồi ở trong trường học “Người lúc ban đầu”, kết cục như thế ai có thể liệu được? Nghĩ lại thì mọi người lại cảm thấy thư thái, lúc trước Tử Hư Thiên Sư rơi vào ma đạo, chẳng phải bởi vì lý giải sai “nhân đạo”? Có thể biết mặc cho hắn tu vi cao thâm cỡ nào, pháp lực cường đại cỡ nào, lý niệm cơ bản một khi rơi vào lạc lối, muốn quay đầu lại sẽ cực kỳ khó khăn muôn phần.

Đào Yêu Yêu lẩm bẩm: “Cả đời truy tìm “nhân chủ”, kỳ vọng thành lập “nhân thế” thuần túy, kết quả cuối cùng còn phải học từ con người.

Ài, vận mệnh quý dị, dù là cao sĩ Tiên gia cũng khó đoán.”

Bách Linh nói: “Thật ra cũng không có gì lạ, cho dù nguyện vọng có tốt hơn, một khi đi tới cực đoan đều sẽ làm trái mọi chuyện, đạo Trung Dung cũng là chí lý của Tiên gia.” Toại lại

hỏi: “Dù sao cũng là thầy giáo của ngươi, đi vào gặp mặt một lần đi.”

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chú Hư Thiên Sư, nhìn hắn đọc sách chuyên tâm chí, trên khuôn mặt già nua hiện lên một loại cảm giác hạnh phúc dần nở ra, xua tay nói: “Không cần.”

Triều đạo nghe thấy có thể chết, Sở tiên sinh ở trong ruộng hoa phong quang vô ưu vô lự, chưa chắc không phải là kết thúc, gặp mặt nhớ cũ ngược lại không tốt.” Lý Phượng Kỳ nói: “Đúng vậy, pháp lực của hắn đã mất hết, có thể rời xa hỗn loạn mới là phúc khí.”

Đào Yêu Yêu quay sang Tiểu Tuyết, ôm quyền thi lễ thật sâu: “Xử trí hết sức thỏa đáng, đúng là hóa giải tâm sự của ta rất lớn.” Tiểu Tuyết nói: “Ha ha, sớm đã nói ngươi phải cảm ơn ta mà.” Mắt nhìn trăm linh hồn, vẻ đắc ý tràn ngập trong lời nói, nghĩ thầm: “Ngươi có thể phân ưu giải sầu cho sư ca, ta cũng có thể khiến sư ca mất đi tâm sự, ta sẽ không thua ngươi!”

Ngày thứ mười chín hồi hoàng hôn, Thanh Sát Phong Cốt Liệt Ngũ trên đường.

Sau đó từ biệt ba thôn hương dân, đào yêu quái mang theo chúng đồ lên núi.

Từ sau khi Nghiêu Phong sụp đổ, Nga Phong phái tại Thái Ất phong Ma Thiên Nhai kiến tạo phòng xá, cung cấp môn đồ cùng quyền thuộc cư ở các môn hạ.

Đám người Mang Hoàn, Ngọc Nam Hương, Đường Dai, Hồng Tụ kỳ tới đây theo các môn đệ tử trước tiên về tới đây.

Tiểu ở mấy ngày liền cùng bọn Đào Yêu hợp tác với nhau.

Vừa hồi chiến cuộc Đông Nam đại thắng, tất nhiên là vui mừng cảm thán.

Nhưng nghe nói lập tức lại phải đi Trường Sinh Thiên trừ ma, trận đại quyết chiến này thắng bại như thế nào? Không cần nói rõ, từ thần thái mọi người có thể nhìn ra tiền đồ khó lường, lần này trở về hình như có bí quyết khác.

Vì vậy mọi người không muốn nói nhiều về việc này, bầu không khí vui vẻ đã xen lẫn vào vài phần bi tráng.

Đường Liên Bích trở về thăm đường đệ mấy ngày trước, mặc dù theo thường lệ mặt lạnh nói nhỏ, trong lúc sớm chiều làm bạn lại lộ ra ý thương biệt hiềm thấy.

Lúc này mọi người đi xa sắp tới, cũng đều tìm thân hữu nói lời từ biệt.

Hoàng U và Ngọc Nam Hương, Phương Linh Bảo và phụ thân Phương Hành, cùng với rất nhiều môn đồ lúc trước về thăm người thân, trong lòng đều đan xen tình cảm khó rời bỏ, nghĩa không phản cố.

Về phần bản thân sư tôn, làm sao cáo biệt mẫu thân càng là một nan đề lớn.

Đào Yêu Yêu biết rõ tính tình của Côn Bằng - gặp chuyện thường đi cực đoan, yêu và hận đều phát tiết hết, nếu biết

chuyến này hung hiểm, sao có thể dễ dàng để con trai mình đi? Quả nhiên, vừa lên núi đã bị Dao Hoàn gọi đi nói chuyện, đám người Tả cận đều im lặng rút lui.

Đào Yêu Yêu hạ thấp thỏm lo sợ, không biết tình cảnh ly biệt là ôn nhu triền miên cỡ nào.

Nào ngờ tình hình thực tế lại ngoài ý muốn như vậy, Mang Hoàn thần sắc vô cùng bình tĩnh, mở miệng trực tiếp hỏi: “Người muốn đem tiểu Tuyết Bách Linh đều mang đi Trường Sinh Thiên?”

Đào Yêu Yêu kinh ngạc, đáp: “Ồ... Ừm, các nàng muốn theo con nhỏ trải qua nguy hiểm, là tuyệt đối không chịu ở lại, “Ám hận nói ra chữ “Nguy hiểm”, Tâm Tư Dao hoàn nếu nói nguy hiểm như ta cũng muốn đi cùng người, nên đáp ứng như thế nào?”

Dao Hoàn nói: “Vậy cũng tốt, người yêu yêu đồng sinh cộng tử, hơn hẳn trời đất các phương bạch đầu.” Mắt nhìn sơn phong ngoài cửa sổ, lời nói dần dần xa xăm: “Tại Trường Sinh thiên hàng phục Côn Luân pháp thánh, sau đó nên tiến vào Thiên Sơn tiên cảnh, hoàn thành nhiệm vụ hàng ngàn năm của Nga Phán phái trừ ma.” Tâm niệm đào non nớt khê động, suy nghĩ trong lời nói thâm ý, chợt nghe yêu hoàng hỏi: “Người có biết vì sao lại trốn vào Thiên Sơn không?”

Đào Yêu Yêu nói: “Có lẽ có liên quan tới lai lịch của nó.”

Mang Hoàn nói: “Đúng rồi, mấy ngày nay nghe Hồng Tụ tiểu nha đầu kia cắn lưỡi, kể cho người nghe kinh lịch truy tung Yêu Hoàng nghe được bao nhiêu lần.

Hóa ra yêu Hoàng đứng đầu Vạn Ác chính là tâm ma của chí tôn chí tôn Thiên Sơn, nó trốn vào cảnh giới Thiên Sơn Tiên, đương nhiên là muốn mượn sức mạnh bản thể đối phó các người.” Đào Yêu Yêu nói: “Theo con thấy nó chưa chắc đã đạt được mục đích, Thiên Sơn Tiên Linh siêu thoát khỏi tam giới, lấy tâm tính tu vi yếu, làm sao có thể bị Yêu Hoàng khống chế? Nhưng Yêu Hoàng từng có một chân thân trên thế gian này, nếu nó lại sử dụng lần nữa, khiến tà dục có vật chở, sẽ càng dễ tạo thành đại hại cho thân thể.

Cho nên trận chiến Thiên Sơn quan trọng nhất là tìm ra chân thân, sau đó mới có thể hoàn toàn tiêu diệt được Yêu Hoàng.”

Tuyền Cơ Hoàn dường như không nghe thấy lời phân tích của hắn, thấp giọng nói: “Đấu với Côn Luân trước, sau Bình Bồng Lai, hiện tại lại viễn chinh Thiên Sơn.

Cuối cùng tiên tông cũng muốn vĩnh viễn rời khỏi vũ đài thế gian, tiêu tan trong sương khói mịt mờ ở thiên ngoại. Văn phi nói “Nhân đạo đương hưng, tiên đạo làm ảm”, xem ra xu thế lớn lao, cuối cùng chính là do người tới hoàn thành.” Phong chuyển đề tài: “Người biết Thiên Sơn tiên cảnh là nơi nào không?”

Đào Yêu Yêu hiểu được lời này, đáp: “Là nơi mẫu thân thành tiên.” Dao Hoàn cười nói: “Đúng vậy, trước kia vì mẫu vẫn là cái gọi là tiên nữ Thiên Sơn đây mà.

Chuyện cũ như khói nan truy hồi ức, tình hình trong Thiên Sơn ta đã sắp quên sạch, nhưng mẫu chốt nhất còn nhớ rõ.

Ta hỏi người, thường nói: “Trên trời một ngày, trên đời ngàn năm...”

Thiên Sơn Tiên Cảnh bỗng chốc trong nháy mắt, sự vật trên thế gian đã trải qua trăm ngàn năm, sau khi các người đi vào bảo trì nguyên mạo như thế nào? Làm sao thoát thân an toàn?”

Đào Yêu Yêu nhú mày nói: “Bảo trì nguyên mạo không thành vấn đề, hài nhi có thể từ trong Tam Dịch sáng chế ra trứ nhan chi pháp, bất kỳ cảnh vực nào đều có thể an tồn như thường.

Làm sao để thời gian hai bên đồng bộ? Nếu như từ tiên cảnh đi ra nhân gian đã qua mấy chục vạn năm, mấy chục vạn năm, vậy chúng ta đến Thiên Sơn chính là từ quan thế trường.

Tìm kiếm cửa ra tiên cảnh cũng rất khó khăn...” Chợt chặn lại câu chuyện, tỉnh ngộ nói: “Mẫu thân biết nên làm thế nào?”

Dao Hoàn mỉm cười, sờ về phía bên giường đắp chăn đệm, nói: “Lúc trước ta tính đến Ngao Sơn, vốn định mang đi Linh Nhi, thừa dịp nàng còn là tấm thân xử nữ, đưa nàng trở về Thiên Sơn Tiên cảnh, tránh bị người thế gian làm bẩn cùng sóng gió...” Một lần nhắc nhở, chuyện cũ Bách Linh nghiệm thân lướt qua não hải, đào địa điểm trở lại Tiên cảnh, chính là một cửa vào khác!”

Tuyền Cơ hoàn nói: “Chỗ đó ở trên hoang dã phía bắc.

Năm đó Văn Phi định tìm tòi nghiên cứu Thiên Sơn Tiên Tông, để cho ta dùng tiên linh tâm còn sót lại gọi cảm bốn phương, tìm đường thông tới Thiên Sơn, cuối cùng định vị ở bên trong “Thương Lang mật cảnh” của Quỷ Tu tộc.

Chỉ vì mật cảnh quanh năm phong bế, về sau Văn Phi lại vì ân oán phu thê mà mệt mỏi, chuyện thăm dò tiên cảnh không để trong lòng.

Ta muốn từ nơi đó đưa Linh Nhi lên Thiên Sơn, kỳ thật hy vọng cũng rất xa vời.” dừng một chút, rồi nói tiếp: “Gần đây nghe nói Quỷ Hoàng tộc mở ra bí cảnh, tìm được con đường kia hẳn là không khó khăn gì.

Đáng tiếc ngoại trừ Linh Nhi, thiếu hụt loại vật thể Tiên Linh thể, không thể xuyên qua Tiên chướng bên trong, các người còn phải từ đường Trường Sinh Thiên tiến vào Thiên Sơn.”

Đào Yêu Yêu thầm nghĩ chưa hẳn không thể phá vỡ tiên chướng, nhưng Thiên Sơn Tiên Pháp thâm sâu cỡ nào, dùng Tam Dịch phá giải ước chừng cũng phải qua năm này tháng nọ, lập tức thu liễm suy nghĩ sâu xa, lắng nghe Dao Hoàn phân tích.

“Nhập Tiên cảnh phải đi Trường Sinh Thiên, nhưng ra khỏi tiên cảnh là phải đi tới Thương Lang mật cảnh.

Cửa vào Trường Sinh Thiên do Thần Mộc cung chủ mở ra, vốn là dùng cho Bồng Lai tiên tông lên Thiên Sơn, có thể vào không ra được, ta nói đúng không? Bởi vậy Thương Lang mật cảnh là nơi các người phải thoát thân.

Văn Phi ngày xưa nghiên cứu phán định huyền bí trong đó, biết rõ nếu có ngoại nhân trú lại, thời gian Thiên Sơn Tiên Cảnh sẽ cùng với nhân gian, không còn xuất hiện sự khác biệt cực lớn - Vì sao lại như vậy? Văn Phi nói Quỷ Hộ tộc và Thiên Sơn Tiên Tông rất có nguồn gốc, con đường trên trời, đại khái chính là Thiên Sơn Tiên Nhân để lại cho bọn họ.

Về phần ngày nào để bọn họ lên trời, có điều kiện gì? Tình hình cụ thể là không biết.

Quỷ Hồng tộc nhiều thế hệ phong tỏa bí cảnh, nghĩ đến cũng là vì tránh cho ngoại nhân quấy nhiễu trời cao.”

Nói đến đây, nàng vỗ nhẹ một cái, nói: “Hành trang đều thu thập xong rồi...”

Các người đi tới Trường Sinh Thiên trước, chân sau của ta liền đi về phía Bắc của sa mạc.

Chỉ cần giữ vững con đường lên trời trong Thương Lang mật cảnh, các người sẽ không ở lâu trong tiên cảnh, con trai con gái sẽ trở lại ngày tốt lành, có thể chờ mong...”

Trong mắt Đào Yêu Yêu hơi hiện lên vẻ mê mang, trước đó chắc chắn không ngờ Dao Hoàn lại rộng rãi như vậy, hiện giờ chẳng những không ngăn cản, ngược lại còn có ý thúc đẩy chuyến đi này.

Mang Hoàn cảm thấy nghi hoặc của hắn, mỉm cười nói: “Mẫu thân của người cũng không phải nữ nhân ngu xuẩn.

Khi còn trẻ lưu lạc phong trần, hoàn toàn chính xác nhiệm rất nhiều sự ác nghiệp xấu xí, cũng từng tính toán chi li như nữ tử thế tục, giả điên giả dại làm người si.

Nhưng từ sau khi người sống lại, ta thân ở Cảnh Sơn Trường, cẩn thận phản cố Bình Sinh làm, dần dần nghĩ thông suốt đạo lý “Thiên Mệnh Nhân Đạo”

Rất nhiều trắc trở chỉ là thí luyện ông trời cho chúng ta, mặc dù tính mạng khó bảo toàn, việc nên làm vẫn phải làm.

Nếu không phải như thế, sống tạm ngàn năm lại có ý gì? Đào Hành cường dụng cả đời giày vò đạo lý này, hiện giờ trừ ma là sứ mệnh trời ban cho người, ta đương nhiên cũng sẽ không kéo chân người.”

Lời nói hơi ghen ngạo, nàng thở sâu nói: “Bất quá, ta vẫn là hi vọng người mang theo Linh Nhi bình an trở về.

Nhìn các người nhân duyên đẹp đầy mình sinh con dưỡng cái, toàn bộ nhân đạo, mới không uổng công ta thân nhập nhân thế một lần này...”

Đào Yêu Yêu cảm động, quỳ xuống dập đầu nói: “Mẹ yên tâm, con nhất định sẽ trở về sớm phụng dưỡng người.”

Ngày thứ mười chín hồi hoàng hôn, Thanh Sát Phong Cốt Liệt Lục lộ

Hai chân còn chưa đứng thẳng, chợt nghe bên ngoài có một trận tiếng la hét âm ỉ, tiếng bước chân dồn dập tiếp cận.

Hắn tâm tính thông, nhất thời cảm giác được đã xảy ra chuyện gì, không khỏi cả kinh “Hoa gia gia chết rồi!” Quả nhiên mấy người đẩy cửa tiến đến, Hoàng U đoạt trước hô: “Kỳ văn! Con hoẵng hoa kia mạnh mẽ như vậy, lại sẽ đâm chết ở mộ phần Tiêu Tương Vũ.” Đào Yêu lập tức từ biệt hoàn, sau khi mọi người tiến đến Thái Ất phong, xa xa nhìn thấy Lý Phượng Kỳ đứng ở trên gò núi xa xa nhìn thấy Lý Tương Hoa.

Lúc trước rơi qua một trận mưa nhỏ, lúc này Thương Sơn Như tẩy, cầu vòng nhàn nhạt như luyện, giữa cỏ xanh nhúng chàm bọt nước sáng long lanh tô điểm.

Một phái trong mỹ cảnh u buồn, chỉ thấy huyết ấn màu nâu đậm từ trên bia mộ uốn lượn xuống, một mực kéo đến bụi cỏ đổ xuống chỗ bụi cỏ.

Nơi đó có một cỗ thi thể hoẵng đã chết đi hơn nhiều ngày, xương sọ vỡ tan rải rác, hiển nhiên là đụng mạnh vào tấm bia đá gây nên.

Thi thể kề bên cạnh mộ phần, giống như cùng táng thân hi sinh vậy.

Mấy tên đệ tử trấn Nga đứng cách xa vài bước, sợ quấy nhiễu đại sư huynh nghiên cứu việc gì đó.

Lúc này mắt thấy sư tôn đến gần, đệ tử giám sát tù binh tiến lên cáo tội: “Con hoẵng hoa này mất tích mấy ngày, chúng ta ngoài núi tìm không được, vốn phải bẩm báo sư tôn, nào ngờ hắn lại chết ở chỗ này... Vẫn là đại sư huynh phát hiện, thỉnh sư tôn trách phạt chúng ta thất trách.”

Chỉ nghe Lý Phượng Kỳ thở dài, nói: “Đúng là tự sát.”

Hắn nói muốn cho Tiêu Tiêu một câu trả lời, không ngờ lại lấy mạng đền bù.”

Âu Dương Cô Bình đi lên nói: “Ngũ Lang phái vốn đã sớm đề phòng “Nghĩa yêu”, nghĩ đến thiên địa chính khí trường tồn, tinh linh tu đạo hoặc là vì tình cừ ngộ nhập đạo, cuối cùng cũng sẽ cảm ngộ chính nghĩa.” Mọi người nghe vậy đều âm thầm gật đầu, nghĩ thầm “Hành động nghĩa liệt không phải chỉ có nhân loại mới có thể làm.” Lại nghe Cô Bình cảm thán: “Nếu lấy nhân nghĩa phân loại, trên đời này có quá nhiều cảm thú hai chân. Trên đời này, cảm thú hai chân quá nhiều., So với bốn chân sinh linh, chưa hẳn đã nhiều hơn mấy phần nhân tình vị. ” Ngao Bí phái ở bên ngoài lâu, lần này nhập thế tránh không khỏi tiếp xúc với hạng người có lợi, mất niềm quyền lực ác tục, chúng cao thủ sớm đã sinh lòng phiền chán, chỉ cảm thấy “Nhân đạo” mà bản phái bảo vệ đã ở nhân thế hoang phế thất chúng rồi.

Hoàng U lập tức tiếp lời: “Rất đúng, rất đúng! Năm đó hoẵng già kia hại Nga Phán phái chúng ta thật thảm, bất quá là có thù báo thù mà thôi.

Như Võ Lăng Long gia, Kim Luân giáo, triệu hóa đá bách hoa tà giáo, cùng với kẻ tham quan xấu xa còn nhiều hơn thế gian, ai lại trêu chọc bọn họ? Cũng chỉ để ý làm hại hiền lương bất nạt bách tính, hừ hừ., Nhắc tới tham quan ô lại, một hàng Đông Nam mới mấy ngày? Bọn khốn kiếp đục nước béo cò khó kiếm tiền ta cũng nhìn thấy mấy chục cái, con mẹ nó, những kẻ làm quan kia cũng có thể tính là “Nhân loại”? Bọn họ tính là người, ta thà vĩnh viễn vào thâm sơn lão lâm, cùng con hoa hoẵng còn biết đạo đức vì sao tinh làm đồng loại!”

Mấy câu bình luận vừa dứt, gia đình kia bị Cửu U Tuyết giết sạch, lòng đầy thù hận khổ tâm cao thâm, lợi dụng Hoa gia gia Tiêu Tiêu trả thù Huyền Môn, từ đó về sau ngủ say trong cỏ hoang ở sườn núi nguy nga.

Chuyện cũ hóa thành mây khói, ân oán cũng xóa bỏ theo, trong lòng mọi người đều có cảm khái khó nói lên lời.

Qua một lúc lâu, vị Hoa gia gia này mới nói: “Quả thật khí tính cương liệt.

Ài, ta vốn muốn tìm hắc hủi manh mối Yêu Hoàng, trước mắt hiện ra đã thất bại, lần này trở về núi ít nhiều có chút đáng tiếc.”

Lý Phượng Kỳ xoay người nói: “Vậy thì không, hấn còn lưu lại vài thứ cho ngươi.” Đưa qua một cái bao vải xanh, dùng dây thừng quấn quanh căng chặt.

Bên cạnh có người chen vào: “Ở trong phòng hấn phát hiện bao vật sự này, bên trên viết Ngao sư tôn tự mở, cho nên chưa từng mở ra.” Hoa gia gia đến Ngao Sơn ở lại chỗ cũ của Lý Phượng Kỳ, trong căn nhà gỗ nhỏ ngoài bí cốc kia.

Bình thường ít nói, diện bích trường tư, đệ tử giám sát chỉ nghĩ nó sấm hồi tội nghiệp, nào biết chuyện sau lưng nghĩ đến lúc đó là tốt nhất.

Đào Yêu Yêu cởi dây thừng ra, chỉ thấy trong túi có mấy tấm da thú, cũng không có giấy lưu lại tin tức gì.

Mọi người không hiểu gì cả, vừa vặn Long Bách Linh Bách Tiểu Tuyết chạy tới.

Đào Yêu Yêu nói: “Linh Nhi, ngươi xem vật này có huyền cơ gì.” Bách Linh nhận được sự trợ giúp của “Âm Minh Chính Pháp”, đạo hạnh tiến bộ cực nhanh, hơn nữa gần đây thường phân tích pháp lý với Nhiếp Hồn Thủ Đồ, mượn nhờ những di tích cũ phục lại tình hình thực tế, pháp thuật càng ngày càng thuần thực hơn.

Làm tay phủ da thú mặt ngoài, hai con ngươi khép kín, thiết lập thành một giấc mộng quan sát cảnh cũ.

Chỉ trong khoảnh khắc, sắc mặt Long Bách Linh chợt tái nhợt, thối lui hai bước, thân thể hơi run run.

Đào Yêu Yêu vội hỏi: “Làm sao vậy?” Bách Linh trợn mắt nói: “Những thứ này là di vật của thê tử nhi nữ của Hoa gia gia, những chuyện nó trải qua cả đời đều ghi ở bên trong...” Nhìn trái nhìn phải một chút, ánh mắt nhìn lên trên mặt Tiểu Tuyết, thấp giọng nói: “Ta muốn nói chuyện một mình với sư tôn.” Mọi người suy nghĩ liên quan đến tin tức của Yêu Hoàng, đích xác không thể tiết lộ trước mặt mọi người, sau đó rời đi tán loạn.

Bách Linh kéo đào chết yếu đến thư phòng yên tĩnh, lấy bút mực nghiên mực ra, một hình vẽ phác họa, một mặt nói ra cảnh tượng vừa mới thông qua cục diện mộng cảnh nhìn thấy.

Nguyên lai, nàng ngấn ngùn một giấc mộng đã nhìn khắp mấy trăm năm, Phong Sương Huyết Lệ đời này Hoa gia gia đều lọt vào đáy mắt.

Ban đầu là cảnh tượng sáng sủa, cho dù có chém giết cũng rất rõ ràng, nhưng càng về sau càng đen kịt, dần dần thanh âm không phân biệt rõ ràng.

Đào Yêu Yêu nghe được, Hoa gia gia từ nhỏ đã ngóng trông tu thành người, bởi vậy hành động quang minh chính đại.

Cho đến khi thân tộc bị tàn sát, phần hận buồn bức, nội tâm mới dần dần trở nên đục ngầu.

Mà Yêu Hoàng nhân lúc đó lên vào, lấy phương thức cách không thông linh truyền cho hắn “Viên Chân Thuật”

Hận ý của Hoa gia gia bởi vậy từng bước mở rộng, từ Cửu U Tuyệt đến Côn Bằng phái, lại từ Nga Khuyết phái đến tất cả ngoại tộc, thậm chí chúng sinh Tam Giới đều hận thấu xương, dần dần làm cừu địch, thiết lập mưu đồ lừa gạt Tiêu Tiêu ác hành cũng liền thân nhiên vì thế mà thôi.

“Không có phân tâm”, cảnh giới cao thâm vốn tâm tính tu luyện này vốn là tâm tính tu luyện.

Tiên Thánh lão tử của Đạo gia từng nói: “Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật làm chó rơm...”

Thánh Nhân bất nhân, coi bách tính là chó rơm.” Ý nói là thiên địa đối đãi với mọi thứ không hề phân biệt, cũng không phải chỉ phân biệt “Thiện ác, thị phi, đẹp xấu, sang hèn, thân sơ...”, Thánh hiền có tu vi cực cao cũng vậy, cũng không phải theo tiêu chuẩn phân chia thiện ác tốt xấu của mọi người.

Nhưng mà, đạo lý này cũng không phải ai cũng có thể thực hiện, rất nhiều cái gọi là “Đại sư” lòng dạ khó lường, thường dùng cách nói huyền hư như vậy dụ hoặc tín đồ, khiến cho nó đảo lộn khái niệm thị phi, chệch hướng người thường nói, phụ mẫu kẻ địch người tốt hương hoa phân thổ đều xem nhau như nhau.

Động cơ ban đầu của Hoa gia gia là “Báo thù vì thân”, nhưng sau đó ngay cả cháu gái thân như Tiêu Tiêu cũng hãm hại, có thể thấy được “thân tình” đã mất đi trong lòng, cho dù thân tộc chết đi sống lại, lại làm sao có thể thân thích đối đãi tốt với

bọn họ như trước? Bởi vì không có cách chia tay “Thiện ác”, làm đủ loại ác hành tự nhiên thuận lý thành chương.

Thậm chí Tiêu Tiêu cũng bị ảnh hưởng rất nhỏ, trong tu đạo thí luyện viên chân tà pháp, khiến yêu khí và nhân khí hỗn hợp lẫn nhau.

Lúc nàng và Lý Phượng Kỳ sớm chiều làm bạn, kiếm khí của Kiếm Tiên môn không thể tạo thành thương tổn cho nàng, chính là vì Hoa gia gia truyền công phu nhập môn “Viên Tâm thuật” cho nàng.

Hoa gia gia trăm phương ngàn kế để yêu loại thân cận hạng nhất Huyền môn đồ, ô nhiễm Nga Vi Tinh óng ánh tím yếu ớt. truy cứu ngọn nguồn của tà hành, vẫn tới từ Yêu Hoàng.

Giải phân tích đến đây, đào chết non đã ngộ ra, pháp môn hàng đầu tu luyện “Viên Chân Thuật” tu luyện chính là ” lú lẫn lộn thị phi”

Kỳ thật tu hành vốn nên theo đuổi “Hỗn Nguyên, Tề Vật”, Đạo gia Phật gia đều có loại chủ trương tương tự.

Thiên Sơn Tiên Tông có liên quan đến tiết này pháp nghĩa càng thêm tinh vi ít.

Nhưng nếu làm như vậy, tu luyện giả phải ở một chỗ u cảnh, đúng như lời người trong thôn đình nói: “Yêu cầu là giao du giữa thiên địa, không phạt thị phi”

Nếu trong lúc tu hành vẫn kết giao với người khác, thì chắc chắn sẽ sinh ra các loại lợi hại, yêu hận tình thù cũng duyên mà sinh ra ở đây, nếu hoàn toàn không phân đúng sai thiện ác, chẳng phải là rất dễ rơi vào ma đạo bạo ngược thương sinh hại? Yêu Hoàng từ trong tiên pháp Thiên Sơn hóa ra loại chân tâm thuật này, có thể thành tựu công pháp cực cao, nhưng đối với chúng sinh mà nói đều là độc dược ăn mòn tâm linh một liều mạng.

Nghĩ đến đây đào yêu âm thầm cảm thán, Thiên Sơn Tiên Linh chiêu dẫn hẩn ly thế, ở trong cảnh giới cực thanh tịnh, cực thuần chân chân kia tránh xa thị phi, mơ hồ yêu hận, có lẽ thật có thể cực lạc vô ưu, nhưng mà hẩn làm sao có thể bỏ qua thân bạn bè, bỏ qua tình cảm nhân loại ngày đêm quanh quẩn hồn phách kia, bỏ qua nhân loại nhân loại tình.

Lúc này Long Bách Linh đã kể xong những gì mình thấy trong mộng, đồ ảnh cũng vẽ xong, đặt bút xuống nói: “Yêu Hoàng trong mắt Hoa gia gia chính là như vậy.”

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chú, chỉ thấy hình ảnh một mảnh hỗn độn, phảng phất như sương mù lượn lờ phía trên đầm lầy, không cách nào phân biệt hình dạng, Đào Ngột lại giống như có ác vật tiềm tàng.

Khó trách vừa rồi Long Bách Linh kinh hãi thất sắc, bức họa này quả thật chỉ cho người ta cảm thụ như ác mộng.

Bách Linh nói: “Chắc hẳn Hoa gia gia đã từng gặp chân thân của Yêu Hoàng, nhưng ông ấy không muốn nói thật,

Da lông thân quyến truyền thừa, cố ý làm cho mơ hồ không rõ, hi vọng chúng ta tự đoán ra Yêu Hoàng là ai, ta nghĩ mấy ngày nay hẳn đang tính toán mấy biện pháp này.”

Đào Yêu Yêu Yêu gật đầu nói: “Nói thật ra chân thân Yêu Hoàng sẽ khiến Huyền môn rơi vào nguy cơ. Xem ra Hoa gia gia cũng từng nghe lời đồn này rồi.

Hắn biết ta thông suốt tam đễ, có thể nhìn thấu biểu tượng lĩnh ngộ chân tướng, cho nên mới làm thành cái này.” Ngưng tụ linh tư quan sát, trong lòng yên lặng chảy qua tam dịch huyền lý.

Bách Linh nói: “Nhìn ra cái gì rồi?” Đào Yêu nhú mày nói: “Thân ảnh... Mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một bóng lưng... Ai, vẫn là không rõ ràng lắm... Chân thân Yêu Hoàng là một bí ẩn khó hiểu.” Chợt giật mình, quay qua Bách Linh Đạo: “Người cảm thấy chân thân có quan hệ với Huyền Môn?”

Long Bách Linh trước tiên tu luyện tiên thuật Thiên Sơn, sau đó luyện nhiếp hồn đạo pháp, thêm nữa bản thân thông minh hơn người, đối với loại môn đạo ý thức linh thông này vô cùng nhạy cảm, lập tức trả lời: “Đúng vậy, ta cảm thấy muốn tìm thân phận chân thật của Yêu Hoàng, hơn phân nửa phải vào tay trong Nhân Hoàng Nga Du phái hiện nay.”

Dáng tươi cười nở rộ kia dần dần thu liễm lại, nhớ lại lời tiên đoán của Ma Cô đối với Tiểu Tuyết, kết cục nguy hiểm của phái Ngao Huyền tựa hồ do nàng dẫn phát, mà chân thân Yêu Hoàng lại liên quan đến chuyện này.

Nghĩ đến đây, hắn không dám nghĩ sâu xa hơn, chỉ nói: “Dù sao để nàng theo sát bên cạnh ta là được, ma chương có lớn hơn nữa cũng có thể hóa giải.”

Bách Linh nói: “Ta cũng không phải ghét nàng, đề xuất nói chuyện với ngươi, là tránh cho nàng nghe được bản khoản nhiều lần... Thật ra ngươi cũng không cần quá lo lắng, Tiểu Tuyết chưa chắc đã là tai họa ngầm, nhân vật kỳ quặc trong Huyền môn đâu chỉ có một mình nàng.” Khẽ cắn môi, rốt cuộc không nhịn được vạch trần: “Còn có vị Lăng Ba đại sư tử kia nữa, nói thật đi, từ ngày đầu tiên ta nhập môn, đối với nàng ta không yên tâm lắm.”

Đào Yêu Yêu khẽ nói: “Lăng Ba sao...” Suy nghĩ một lát, chợt cười nói: “Lăng Ba không thể có liên quan với Yêu Hoàng được.

Nàng trung thành và tận tâm với Huyền môn, đây là điều không thể nghi ngờ, huống chi còn có một điểm, có thể xác nhận nàng tuyệt không có ý phản bội Nga Kính.”

Lần thứ hai mươi, kỳ sĩ Thiết Cốt Trấn Hùng Quan thứ hai mươi.

Bách Linh nói: “Một điểm nào?”

Đào Yêu Yêu nói: “Trong lúc chúng ta viễn chinh bí nhãn, Lăng Ba một mực dừng quan sát pháp giới vận công, tu bổ mấy đạo tràng còn sót lại của Côn Bằng.

Theo ta linh niệm cảm nhận, công pháp này của nàng thực sự là người thường có khả năng làm, chính là lấy nội đan của bản thân làm nguyên liệu, sau khi vận hóa bổ sung tiên khí của các đạo tràng, tuy rằng hoàn thành việc chờ đợi thời gian, nhưng vô lượng, khí tức hai phong Nguyên Thủy đã tương liên với hơi thở của nàng, dung hợp sâu hơn xa lịch đại sư tôn —— chẳng những tiên thể quan liên sơn thể, thậm chí đạt tới trình độ hình hồn đồng tồn cùng diệt.

Trăm ngàn năm qua ma đạo công minh ám toán, chỉ vì tiêu diệt kinh doanh xâm lấn nhân thể, nếu Lăng Ba thật sự có ý niệm thông ma, sao có thể làm được một bước này? Năm đó hộ pháp hồng cả mắt, hiện giờ ngay cả đạo hạnh tính mạng đều giao nộp, chính có thể nói là “Vùn gan cụt gan, chết sau đó đã...”

Trong Nga Phái cao sĩ hiền giả rất nhiều, hoặc ẩn cư ngoài núi, hoặc thần du dị thể, đều sẽ bận tâm tu hành của mình, giống như bậc này hoàn toàn không có tư tâm, thể cùng tông phái tồn vong ta thật đúng là chưa từng nghe nói qua nhân vật tồn vong cùng tông phái.

Lăng Ba trung thành với ánh mặt trời, từ khi khai tông tới nay, bản phái được coi là số một số hai.”

Một phen bình luận cực điểm ca ngợi khen ngợi.

Đào Yêu Yêu sau khi trở về núi đã từng vận linh niệm quan sát tình huống các nơi, thấy rõ hành vi của Lăng Ba, trong lòng khâm phục chí thâm, nghi vấn ngày xưa cũng tiêu trừ hơn phân nửa.

Long Bách Linh như có điều suy nghĩ nói: “Đại sư tử vôi vàng tu sửa tiên phong, lần này Thiên Sơn trừ ma nàng không đi được.”

Đào Yêu Yêu gật đầu, sau đó cảm thán: “Đại sư Loạn Trần truyền cho ta, Lăng Ba rất không phục.

Vốn Huyền môn lấy đức làm trọng, Dao Hành luận tư cách, sư tôn đời thứ sáu không ai khác ngoài nàng, kết quả lại để cho tiểu tử đục ngầu mới tới đoạt đi... Ai, ta nói như vậy là coi thường nàng, Lăng Ba sao có thể tính toán cá nhân được mất? Nàng đáng lẽ là lo lắng tiền đồ tông phái, chỉ sợ tiểu tử mới đến không thể thắng, mới canh cánh chuyện truyền vị canh cánh trong lòng.

Nhưng bất kể nói thế nào, những điều nàng suy nghĩ đều xuất phát từ sự trung tâm.” Thoáng một cái, dứt khoát nói: “Hành trình Thiên Sơn hung hiểm không thể đo lường được, nếu chúng ta không về được, Lăng Ba sẽ đảm nhiệm vị trí sư tôn đời thứ bảy, dẫn dắt Cửu Dương tiếp tục đấu với Yêu Hoàng. Nàng không đi Thiên Sơn chính hợp nguyện.”

Lập tức hai người đi ra thư phòng, đi vào bí cốc phía sau núi.

Cửu Dương đệ tử đã chờ ở trong cốc, Đào Yêu Yêu lập tức phân công nhiệm vụ: Chúc Lôi, Hàn Mai, Lan Thế Phương đám người hộ tống Mang Hoàn đi về phía bắc “Thương Lang mật cảnh”.

Hầu Thiên Cơ điều khiển Thiết Mộc Dịch Phu sửa sang lại sơn trường, trùng tu ốc xá, Yến Doanh Thù chăm sóc thương thế già trẻ lưu lại núi, giám thị Ngọc Ngân Đồng, Cửu U Tuyết, Họa Tiên Diêu Đàm một đám tù tù bắt.

Nhân thủ cuối cùng chỉ định Thiên Sơn trừ ma, tính cả Kiếm Tiên môn Lý Phượng Kỳ, Đông Dã Tiểu Tuyết, bói toán Âu Dương Cô Bình, Độn Giáp môn Hoàng U, đầu lĩnh đan dược phương linh bảo, Ma Ngưu đại phu cùng Thiết Đầu của Thần Nông môn, Lan Thế Hải cùng Long Bách Linh của Nhiếp Hồn môn, Ngự Thú môn Hứa Đại An cùng mấy chục đầu Thần Thú Vương Vương của Thần Thú môn.

Ngay cả đệ tử đầu sư tâm của Mộc Dương trấn, Ma Đồ Bách Lý Văn Hổ, lần này xuất chinh có thể nói là quần anh tụ tập,

tạo thành Chân Võ trận ắt phải siêu cường, nhưng vì Dương Tiểu Xuyên trọng thương chưa lành, chỉ thiếu thể tiến công của Phong Lôi môn mà thôi.

Hoàng U nói: “Chuyện này có gì đáng ngại, chỉ cần mang theo hầu tử Đường Lưu Tinh kia, đại cao thủ Phong Lôi sẽ dốc sức theo.”

Lý Phương Kỳ cười nói: “Thiên Sơn sao có thể mang theo trẻ con? Hơn nữa Đường Liên Bích cho dù có tới, cũng chưa chắc chịu gia nhập Chân Võ Trận... Ai, nói Tào Tháo đến, đó không phải là hấn sao.” Giơ tay chỉ một cái, bóng người phiêu dật trên sườn núi Thái Ất, không phải Đường Liên Bích là ai? Bên cạnh còn có một lão giả, đi giày rơm, lưng còng, nghiêm nhiên là lão nông dân quanh năm lao động.

Đường Liên Bích đưa tay đỡ lấy hấn, bước chân chậm rãi, đi về phía phòng ốc cung cấp cho người ở trước sườn núi.

Mọi người thấy thế hơi giật mình, từ khi biết Đường Liên Bích tính ra, chưa bao giờ thấy hấn đối đãi thân thiết như vậy, vội hỏi lão giả kia là ai? Lan Thế Phương hết thảy quan tâm Đường Liên Bích, từ lâu đã hỏi rõ ràng, lập tức kể đơn giản nguyên nhân.

Hóa ra lão giả chính là nghĩa phó Đường môn Lý Phương Bách, nghĩa phó của Đường môn.

Năm đó Hư Thiên Sư đồ diệt Đường môn, hấn che chở cho Đường Liên Bích huyết bật, trăm cay nghìn đắng tránh được một kiếp.

Mấy năm sau, hậu tử hư truy sát tới, lại là hấn liều mình quần nhau, phu thê Đường Văn Tông mới may mắn may mắn thoát khỏi, sinh con trai ra Đường Đa.

Lúc tiên sư Ngao Bính cứu viện Đường thị lên núi, rất tán thưởng phẩm hạnh của Lý Phương Bách, rất có ý thu lưu nhập môn.

Mà Phương Bách lại không muốn tu tiên, sau đó chỉ lưu lạc trên thế gian, thu dưỡng rất nhiều cô nhi cô nữ, dựa vào làm ruộng dưỡng dục bọn họ lớn lên theo.

Có lẽ nhiều lần nhìn thấy thảm kịch nhân gian, tác động lên thiên tính thương xót, cái tên trung thực này thà tự mình ăn

không đủ no mặc không đủ ấm, cũng không nguyện để cho hài tử thu dưỡng chịu đói chịu lạnh.

Từ hấn chống đỡ đến hơn mười phần cô nhi thôn, thanh danh quảng truyền khắp khu vực Trung Nguyên, thậm chí rất nhiều người cho rằng hấn chính là “Tiêu Tương Hoa Vũ” phổ tế thiên hạ kia.

Chúng đồ Ngao nghe xong âm thầm gật đầu, đều muốn Đường Liên Bích bị sư phụ bán đứng, bị sư huynh vu hãm, một bầu nhiệt huyết nhiều kinh băng sương, thế cho nên về sau đối với bằng hữu rất là lãnh đạm, nhưng cũng bởi vì cuộc đời có nghĩa nhân giống Lý Phương Bách, làm việc mới không mất đi phong phạm tiên hiệp.

Đào Yêu Yêu càng đoán được dụng ý của hấn, suy nghĩ “Cuộc chiến Thiên Sơn đích xác dữ nhiều lành ít, ngay cả người tâm địa lạnh lẽo này cũng đang dần xếp mối hôn nhân, tiêu tan nỗi lo sau này.”

Quả nhiên, sau khi dần xếp tốt Lý Phương Bách, Đường Liên Bích lại đi về phía đám người, muốn đưa Đường Đa đến căn phòng ở của mình.

Một già một trẻ bầu bạn không rời, trong ngoài có đệ tử Ngao chiếu cố hộ vệ, hấn có thể yên tâm rời đi xa.

Sao có thể ngờ rằng Đường nhiều hơn không biết mình đã trúng tà gì, lẫn lộn kêu khóc âm ỉ đá đá, nếu chết muốn sống chính là không chịu ở lại Nghiêu Sơn.

Mọi người ngại Đường Liên Bích, không tiện mở miệng quát lớn.

Lan Thế Phương tiến lên nói: “Càng nhiều cũng không nỡ tách ra với Đường sư huynh.

Thế này cũng được sao, chúng ta dẫn hấn đi phương bắc thì tốt rồi, canh giữ ở lối ra Thiên Sơn có thể sớm gặp lại Đường sư huynh, hơn nữa ở cùng với Kỳ phu nhân, hấn là bình an vô sự.” Lời nói này hợp tình hợp lý, nơi Kỳ Hoàn đi, đào con đường này trước tiên phải lấy linh niệm đo lường định an toàn.

Dù có Quỷ Kiếm ngăn cản, cũng tuyệt không phải đối thủ của ngự thú tiên đồ.

Đường Liên Bích nhú nhú mày, mắt thấy Đường nhiều nước mắt ngừng rơi, ngoan ngoãn để Lan Thế Phương ôm lấy, hiển nhiên nguyện ý đi cùng nàng, việc này coi như đã định, lập tức xoay người định rời đi.

Lan Thế Phương vội vàng nói: “Đường sư huynh... Người cũng đi Thiên Sơn trừ ma sao?” Công việc của sư tôn không thể vi phạm, nhưng lập tức chia tay với Đường Liên Bích, cuối cùng nàng vẫn không cam lòng.

Đường Liên Bích không trả lời, chỉ nói với Long Bách Linh: “Ta đồng ý diệt hết yêu ma Trường Sinh Thiên, nếu người muốn đi, có thể tận mắt chứng thực.” Bách Linh cười nói: “Tốt lắm.”, Ta đang sợ Đường sư huynh nói mà không giữ lời.” Đào Yêu Linh thầm nghĩ: “Linh Nhi sắp kích tướng rồi.” Chỉ nghe Long Bách Linh nói: “Diệt xong Trường Sinh Thiên, ta còn phải tiến vào Thiên Sơn tiên cảnh...” Còn chưa nói xong, đã bị Đường Liên Bích ngắt lời: “Ta cũng muốn lên Thiên Sơn.” Bách Linh nói: “Thật sao, sư huynh vì chuyện gì?” Đường Liên Bích đáp ba chữ: “Thiên Lô kiếm.”

Mọi người nghe vậy cả kinh, nghe ý tứ của hắn, Thiên Lô thần kiếm như ẩn nấp trong Thiên Sơn tiên cảnh, đang định hỏi thăm tình hình cụ thể, Đường Liên Bích đã cười lên sương gió nổi lên, Long Bách Linh vội vàng hô: “Sư huynh có thể gánh vác võ trận thật hay không... Ai, mọi người mau đuổi theo đi, miễn cho hắn lại một mình xông vào.” Tuy nói Thương Long ẩn là pháp bảo mở ra con đường trên trời, nhưng Đường Liên pháp lực kinh người, không thể nói rõ sử dụng cái gì ngoan chiêu cưỡng ép khai mở Thiên Nhân tháp, tạo thành hư hỏng khó có thể đoán được.

Đào Yêu Yêu khiến nàng luống cuống, vội vàng sai chúng đệ tử chia nhau hành động theo kế hoạch, bản thân dẫn chủ lực bay lên trời, đuổi theo sương giá cấp tốc phi hành.

Trong nháy mắt bay đến Côn Luân sơn giới.

Xa xa nhìn về phía Kỳ Nham Thương Mộc, hồng tường huyền ngói của Hồng Quân tự nổi bật dễ thấy hơn nhiều.

Chỉ thấy một đạo vân ảnh màu trắng ẩn hiện trên không cung đình, chính là Đường Liên Bích Sương gây nên, kỳ tượng

ngưng tụ bất động, biểu hiện hấn cũng không cưỡng ép mở thiên lộ.

Đào Yêu Yêu thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ “Gia hỏa này chính là phiền phức như vậy, mỗi lần đều khiến người ta luống cuống tay chân...” Vừa quay đầu lại, chợt thấy Hồng Tụ đi theo phía sau, kinh ngạc nói: “Người đi theo làm gì?” Vốn nghĩ nàng hầu hạ vòng đồng về phía bắc, tiểu hồ ly tự đắc “Tổ Dương Tinh” đạo pháp sau đó tiến nhanh, thừa dịp vừa rồi còn luống cuống lén lút đi theo, vậy mà không bị mọi người bỏ xa?

Hồng Tụ nói: “Thế nào? Chỉ cần hai nha hoàn hồng nhan biết mình làm bạn, không cần tiểu nha hoàn ta đây cũng đi theo sao?” Sau đó cười, lại nói: “Có lẽ người đã vượt qua ta, dạy ta cách làm người.

Nếu như sau này không gặp được thì dạy thế nào? Đường đường là sư tôn của Côn Bằng, không thể nói chuyện mà không tính.”

Đào Yêu Yêu trong lòng cảm thấy khó chịu, thầm cảm thấy trong lời nói của nàng ẩn chứa một loại ý vị thâm lương, rất khác tính cách cười đùa lúc trước.

Lý Phượng Kỳ ở một bên chợt nói: “Mang theo tiểu hồ ly đi, ta thấy nàng sắp biến thành nhân loại thật sự rồi.” Đào diên như ghen xương ở cổ họng, khó có thể nói đúng, gật gật đầu quay mặt đi.

Lúc này mọi người đã thu pháp xuống đất, sớm nhìn thấy Ban Lương Công, đám người Bách Lý Văn Hổ đứng ở cửa Hồng Quân tự.

Chắc là sau khi Mộc Dương trấn làm việc xong, bọn họ chạy đến gặp mặt.

Trong đám người còn đứng một vị tướng quân đội mũ giáp quán giáp, trên mặt mỉm cười hai tay ôm quyền, lại là môn đồ Ân Giáp môn xuống núi trước kia Sở Tình.

Bách Lý Văn Hổ tiến lên một bước thi lễ, nói với Đào Yêu Yêu: “Ngày trước nhắc tới đệ tử Huyền môn bình loạn, hiện ngay trước mắt.”

Hoàng U vui mừng quá đổi, trước tiên ôm lấy nói: “Sở sư đệ, người đi nơi nào vậy, phải rất nhiều đại sư người còn không

đuổi kịp a!” Đào Yêu Yêu Yêu cũng nói: “Sở huynh, đã lâu không gặp.”

Sở Tình vội vàng khom người chấp tay, trong miệng khẽ run, nội tâm không giấu được kích động: “Chúc mừng sư tôn thân thể phục hồi như cũ.

Nghe nói bản phái hàng Quỷ Bá, phá vỡ bí nhãn, uy chấn Đông Hải Côn Luân, đệ tử thực sự là vui mừng khó tả.” Đào Yêu Thiên nói: “Ừm, Văn Hổ huynh nói người “Bình loạn”, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?” Sở Tình định thần, đáp: “Đệ tử hận đạo chích bốn phương ăn hiếp Ngao, sau khi xuống núi triệu tập thế lực phạm gian, liên tiếp bình phục Võ Lăng Long gia, Trung Nguyên Bách Hoa giáo chờ mấy nơi tặc đồ.

Cha con Long Tinh Khôn đầu họa, con đầu lĩnh giáo phi triệu mạnh đều đã giao đầu, dư nghiệt của Kim Luân giáo cũng đều bị tiêu diệt sạch sẽ.”

Hai mươi ngày sau, Cuồng kỵ Thiết Cốt Trần Hùng Quan hai lần.

Thực tế đúng như lời hấn nói, sau cuộc chiến Ngao Thiên, Long Tĩnh Khôn không thể kiềm chế dã tâm làm Hoàng đế nữa, về nhà kéo cờ lớn tạo phản lên.

Triệu mạnh mẽ biết đông nam đại loạn, thừa dịp chính đạo thế suy, cũng tụ hợp Bách Hoa giáo chúng xâm nhập bốn phía châu huyện, xâm nhập bốn phía.

Hai cỗ thế lực xa xa hô ứng lẫn nhau, tại Quảng Tây, các tỉnh ở hồ nam càng nháo càng hung.

Mà Sở Tĩnh vốn là Kim Lăng vương tôn, bảo vệ thuộc quyền của xã tắc, ngày đó xuống núi trở về vương phủ, muốn đến lưỡng hồ mã bộ đều chỉ huy quan vị, Chử soái chư quân bình định phản loạn Trung Nguyên.

Hấn gặp chuyện nhảy bén, đạo pháp lại cao, mấy trận đánh cho phản quân đại bại, nửa năm này truy kích kẻ địch cùng đường, giống như gió cuốn mây tàn, cày đình quét huyệt, không những bắt hết Bách Hoa Giáo phỉ chạy tán loạn chung quanh, ngay cả quân trại, thành lũy Võ Lăng Long thị trải qua mấy đời xây dựng trong núi sâu, cũng đã công phá toàn bộ.

Đào Yêu Yêu nghe nói Long gia Võ Lăng bị diệt, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Sở Tĩnh xử sự thập phần chu đáo, lập tức bẩm báo: “Lúc trước sư tôn ở nơi đó, đệ tử biết rõ, cho nên mệnh lệnh cho các bộ hạ hành động cẩn thận, không được dùng hỏa khí, không thể sát thương nhiều, phạm là phò tỳ nhận thức sư tôn phát cho Bàn Xuyên, dễ dàng sai khiến bọn họ.

Vừa mừng chiến sự chấm dứt thật nhanh, ngoại trừ doanh trại trong núi bị hư hỏng ra, tất cả đình viện lâu các, hoa viên hồ nước, cùng các đại trạch đều hoàn hảo các nơi.

Ta đã phân phó quan địa phương chăm chỉ tu sửa, nghiêm cấm người nhàn rỗi tiến vào, để đối đãi sư tôn rảnh rỗi trở lại chốn cũ.” Đào Yêu vừa rồi khoan thai, cảm ơn Sở huynh.” Bách Lý

Văn Hồ nói: “Sở Tình còn tìm đến một thứ chúng ta cần gấp.”
Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Cái gì?” Văn Hồ nói: “Tâm Vương Đan khoán.”

Sở Tình cười nói: “Nói như vậy sẽ khiến tiểu đệ xấu hổ giết chết, nếu không có Bách Lý sư huynh chỉ điểm, ta tìm mười năm cũng đừng nghĩ sờ được bên cạnh đan khoán.” Nói xong lấy ra hai cái ống da từ sau lưng.

Bách Lý Văn Hồ nói: “Tề Vân, Lao Sơn tuy phục tùng Huyền môn, nhưng chương môn hai phái bị chết quá nhanh, chưa kịp truyền bí mật tổ truyền lại, đến mức hậu nhân không biết làm sao tìm ra bảo vật như thế nào.

Theo Địa mạch tính ra chỗ tổ từ bảo tàng của bọn họ, bởi vì khí thế quá thịnh, sợ trùng kích cắt đứt tổ mạch hai phái, cho nên mới để Sở sư đệ tiến đến tìm kiếm.

Mấy ngày nay lưu lại Mộc Dương trấn, chính là chờ tin tức của Sở Tình.”

Trong khi nói chuyện Sở Tình cầm đan khoán trong tay, chậm chạp triển khai ra.

Mọi người mở to hai mắt, chỉ thấy bản họa thủy mặc đậm đặc giao thoa hỗn loạn, mực đen là mây, lưu bạch là sương mù, trong bức tranh mông lung mơ hồ lộ ra bóng dáng Tử Nguyên tông bên cạnh.

Long Bách Linh giỏi nhất là phá giải nghi hoặc, mấy tấm thẻ tre trước đó đều giao cho nàng phỏng đoán, lập tức nhìn một chút nói: “Đều là dáng vẻ của tổ sư, hai tấm còn lại chắc cũng là như thế.”

Đào Yêu Yêu nói: “Tính cả Cửu Hoa, Tam Thanh, Long Hồ lúc trước hiến lên, bảy tấm đan khoán đã thu được năm cái, còn lại hai tấm trong tay Ngự Thiên Long.

Diệt trừ Yêu Hoàng nhất định phải thu đủ đan khoán, bởi vậy suy tính, Ngự Thiên Long kia tất nhiên sẽ lên vào Thiên Sơn Tiên cảnh, theo sát bên cạnh Yêu Hoàng, để tránh đồ vật diệt ma lại bị tìm thấy.”

Lúc này đúng lúc gặp Hoàng Mộng Long dẫn người ra đón, nghe vậy kinh ngạc nói: “Các đệ tử giám sát Thiên Đạo tháp nhiều ngày, vẫn chưa phát hiện Ma đạo lên vào!”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Bọn họ có bí thuật ngằm thông thiên địa, nếu Yêu Hoàng xuất thân từ Thiên Sơn Tiên Tông, có lẽ có thể mở ra thông đạo nhập thể như Thần Mộc Cung chủ năm đó.

Chỉ kiêng kị thể lực Huyền môn, sợ chúng ta phát hiện, bí lộ mở ra không còn xuất hiện trong tam giới.” Tiếp nhận đan khoán của Tâm Vương, cũng cho Long Bách Linh thu lại, nói: “Lần này đi Thiên Sơn thẳng đến đầu nguồn Yêu Hoàng, Yêu Hoàng không thể không quyết chiến với chúng ta, lường trước thể gian sẽ không còn tung tích ma thủ nữa.

Nhưng nếu chúng ta thất bại, Yêu Hoàng chắc chắn trở về thể gian, nhiệm vụ lớn để diệt ma sẽ là Sở huynh các người tiếp nhận.” Sở Tình vội la lên: “Ý của sư tôn, không muốn đệ tử tham gia diệt ma quyết chiến?”

Đào Yêu Yêu nói: “Lão bản của Huyền môn không thể liều hết, Sở Tình huynh khôn khéo làm, thông hiểu thể sự, chính là trợ thủ tốt cho sư tôn đời kế tiếp Lăng Ba.”

Lời vừa nói ra, tương đương với trước khi chiến đấu lưu lại di mệnh, đám đồ đệ Ngao Nhất thời trong lòng nghiêm túc lại.

Sau đó đào yêu dẫn đội đi tới trước Thiên Nhân Tháp, Đường Liên Bích đã sớm đứng ở nơi đó, ngửa mặt lên, hai tay hơi mở, tư thế tựa như ngưng thần tụ khí.

Lòng ngực hô hấp chập chùng, hai đạo quang mang vàng đen quay quanh trên dưới thân thể, động tĩnh cũng không tính là lớn, lại ần ần lộ ra khí thể rung động Tiêu Hán.

Đan Dược Môn giỏi nhất giám xét nội đan pháp bảo phân biệt, Phương Linh Bảo vừa thấy thì ngạc nhiên: “Là Bí Phong, Huyền Thủy nhị thần kiếm, hẳn thả ra ngoài sao? Sao lại bắt đầu phát uy ở đây?” Lan Thế Hải nói: “Đường huynh chẳng lẽ thật sự muốn cường khai thiên lộ, lần này không so với lần trước, không có Thương Long ấn thì mở không ra được hư không kết trái.” Quay đầu lại nhìn Đào Yêu Yêu thần sắc nhàn nhạt, đang đưa tay lục lợi Thương Long ấn, tựa hồ căn bản không nhìn thấy dị động của Đường Liên Bích.

Long Bách Linh nói: “Ta suýt chút nữa quên mất, Thiên Sơn Tiên Cảnh không cho ngoại vật gia trì, mọi người nếu có pháp

khí mới luyện nhập hồn, đều phải nghĩ cách để ở bên ngoài.”

Dựa theo pháp lý Thiên Sơn Tiên Tông, “Thực thể chân tính” chính là yếu chỉ thứ nhất, Thiên Sơn Tiên Nhân ở trong cảnh nội trần trụi lộ ra, không cần che giấu một chút quần áo nào, chính là cho rằng thân thể thiên nhiên là chân thật nhất, thừa nhận Thiên Đạo tính mệnh chân thật nhất.

Cái gọi là “Xích tử hàm đức chí hậu” - trẻ mới sinh ra đã có bản tính chân thực nhất, mà mặc quần áo, ngôn ngữ học được ngôn ngữ, sử dụng công cụ, thậm chí bản lĩnh tu luyện các loại hậu thiên, không cái nào không phải che lấp bản thể, ác vật bản tính vụn vẹo.

Bên ngoài đã như vậy, linh hồn bên trong càng phải theo đuổi thuần chân. Như Côn Luân phái “Thiên địa văn nhị khí” tu đạo, Bồng Lai phái mượn “Âm dương ngũ hành vật tính” luyện pháp, các đạo phái đem đủ loại thần binh lợi khí luyện vào hồn thể. Thiên Sơn Tiên Nhân quyết định không làm, một chút linh niệm phát ra thiên nhiên, vận chuyển vũ trụ, chân khí pháp bảo tất cả đều coi như vật rẻ.

Huyền Môn pháp nghĩa mặc dù có khác biệt với Thiên Sơn, mọi người không cần tuân thủ tu hành pháp tắc Xích Thân Lộ Thể, nhưng ở trong cảnh giới Minh Tâm Kiến tính chân, phụ gia ngoại vật hồn thể chỉ sợ cũng nhiều bất tiện.

Mọi người đều biết Long Bách Linh đã học qua Thiên Sơn tiên thuật, lại nhìn cách làm của Đường Liên Bích, suy nghĩ điều cốt yếu này không thể bỏ qua, lập tức cũng tự mình thi pháp tịnh hồn.

Những pháp bảo tu luyện nhiều năm, nhập hồn quá sâu khó phân tách, đại khái đã không còn là ” ngoại vật” nữa.

Mà gần đây tiên kiếm, đan sa, vũ khí đều phân hoá ra, hoặc cầm trong tay, hoặc vờn quanh thân thể, màu đỏ cam vàng lục rất đẹp mắt.

Tiểu Tuyết từ nhỏ đã nắm giữ vận kiếm Cúc Anh, bởi vì sau khi biết được đạo yêu điểm điểm kiếm thuật đại tiến, cũng coi như là sự vật mới nhập hồn, phân ra bên ngoài cơ thể ánh sáng tím, càng lộ ra tư thế oai hùng như dương hà sáng.

Trong lúc chúng đồ chuẩn bị, đồng thời đã đem Thương Long Ấn lên đỉnh tháp, Đào Yêu Ấn.

Hắn tam dịch huyền ảo trong lòng, phương pháp mở ấn không giải thích được tự thông.

Chỉ thấy bạch quang lóe lên rồi vỡ ra, hư không phía trên Hồng Quân tự trước kia vốn treo ở Hồng Quân tự lại tiếp tục hiện ra hình dạng.

Thương Long Ấn giống như cầu vòng quán nhật, đột nhiên từ đó xuyên qua, chợt như nguyên như ban đầu rơi vào trong tay đào điền cuồng.

Hư không phân liệt theo đó, phảng phất buồn ngủ ngàn năm chớp mắt mở ra, phóng ra vàng sáng của thế giới cực lạc.

Đường Liên Bích mặc kệ mọi người trong đội ngũ, cũng không chờ hiệu lệnh điên đảo, không nói hai lời lập tức thả người nhảy vào.

Long Bách Linh nói: “Ta và Thiên Sơn có chút quen thuộc, đi phía trước cũng có thể nhìn thấy đường xá.” Ngồi trên kiệu mây không đỉnh bông bành bay lên không, khiêng kiệu là bốn con quỷ, tay cầm kiệu vườn hoa, cùng nhau bay về phía hư không kết nối bên kia.

Những quỷ hồn này tương liên với tâm hồn của Long Bách Linh, lúc này chia ra ngoài thân, vẫn như cánh tay điều khiển, có chiến lược cũng không giảm bớt chút nào.

Nhiếp Hồn Thủ Đồ Lan Thế Hải thấy vậy rất là bội phục, biết rõ pháp thuật điều khiển quỷ hồn khó nắm chắc chừng mực nhất, quá chặt dễ nhập tà, Thái Tùng tán không không chế được, Tượng Long sư muội tùy ý điều khiển như vậy, nếu như rời đi, thật sự so với âm binh thuật của mình cao mình hơn không biết bao nhiêu lần.

Trong chốc lát, đội ngũ diệt ma lần lượt tiến vào biên giới.

Đào Yêu Yêu chấp tay chào mọi người, cũng tách vũ trụ ra bên hông, chợt thấy Bách Lý Văn Hổ phía trước không thay đổi, vẫn như bình thường, hỏi: “Bách Lý huynh không cần tịnh hồn sao?” Bách Lý Văn Hổ nói: “Không cần.” Đào Yêu Yêu hơi nhú mày, không hỏi sâu hơn nữa.

Một đoàn người xuyên qua hư không kết thúc, chỉ nghe ù ù chân động, cái khe hở kia khép kín biến mất.

Hoàng U nói: “Lần này không thể về được rồi.” Đào Yêu gật đầu nói: “Đúng vậy, Thương Long ấn chỉ có thể nhận người lên trời, không thể chỉ dẫn lối ra, muốn ra ngoài chỉ có đả thông Thông Thiên Sơn Tiên cảnh.” Tiểu Tuyết Lâm chiến không thiếu đầu chí, lập tức tiếp lời: “Vậy chúng ta một đường đi về phía trước đi!” Mọi người phân biệt rõ phương hướng, tiến vào chỗ sâu trong lãnh thổ của triều đình.”

Lần này lên trời khác với lần trước, phạm vi thị lực đi qua không còn trống trải như trước nữa.

Cây cối, núi đá, các loại cảnh vật rõ ràng hiện ra, giữa một con đường lớn uốn lượn, giống như không có gì khác với ngoại giới.

Chỉ là trên trời xếp hàng chín mặt trời, bên trong lơ mờ chiếu ra bóng dáng quạ đen ba chân.

Lan Thế Hải nói: “Theo ghi chép trên điển tịch cổ đại, Hồng Quân Đạo Tổ lấy một phương thiên địa tạo thành Trường Sinh Thiên.

Đã có voi trời thời thượng cổ chín ngày đặt song song, nói rõ chúng ta đã đến đối diện.” Chuyển qua một rừng cây lớn, phía trước tường dài uốn lượn, lầu canh cao ngất, nghiêm nhiên là một tòa quan thành hùng vĩ.

Trên không trung không có một bóng người, yên tĩnh tựa như nắng sớm, trước đại môn rộng mở chỉ có đứng một quái thú cao lớn.

Lan Thế Hải nói: “Đây chính là Trường Sinh Thiên Trung Viên Quan, do trăm vạn Pháp Sư xây thành, có thể phá diệt tam giới tu thành các loại thần thể.” Phương Linh Bảo nói: “Phía trước quái vật là cái gì?” Trên sách không ghi lại, Lan Thế Hải lắc đầu không đáp được.

Đào Yêu Yêu nói tiếp: “Đó là vật bên trong Thiên Sơn nội cảnh, nếu cứng rắn muốn dùng tên thường, ước chừng có thể nói nó vượt ve La Thiên.” Lan Thế Hải nghe vậy biến sắc, Ma Đầu La Thiên là một trong tam đại chủ thần trong Thiên Trúc

kinh điển, ý nói “Vũ trụ sinh diệt chi chủ”, pháp lực có thể lan tràn khắp ba ngàn đại thiên thế giới.

Hành trình Thiên Sơn gian nguy đã sớm có dự tính, lại không nghĩ rằng còn chưa chính thức bước vào sơn môn, đầu tiên đã gặp phải Thần Côn Bằng vang dội muôn đời như vậy làm cho người ta khó có thể tin được.

Đào Yêu Yêu nói: “Lúc xông vào địa phủ Côn Luân, ta từng đầu qua Thiên Trúc, Cổ Thần Đế Thích Thiên, bản thể và thân phát này xuất phát từ cùng một khu vực.

Nghĩ đến chư linh Viễn Cổ hỗn thế, tự mình tu thành đạo quả, Đế Thích Thiên ở lòng đất quy phục Côn Luân phái, mà Ma Đầu La Thiên thăng nhập Thiên Sơn nội cảnh, cao thấp không thể so sánh với ngày thường.” Tiểu Tuyết đợi hỏi hắn làm sao biết chính xác như vậy, lập tức nghĩ đến linh niệm của hắn ám thông Thiên Sơn, tự nhiên nói ra có chứng cứ, “Quản nó cao thấp mạnh yếu, nếu chặn đường diệt trừ là được.” Lan Thế Hải lo lắng nói: “Ta đoán Ma Đầu La Thiên Thành là trước khi vào Thiên Sơn.”

Phật kinh, Bà La Môn kinh miêu tả uy lực của nó khi còn sống, mạnh đến mức người ta không thể hiểu nổi.

Nếu thật phải so sánh, ước vạn Đế Thích Thiên cộng lại, chỉ sợ cũng không bằng một ngón út của nó!”

Theo bước chân mọi người dần tới gần, Ma Đầu La Thiên chậm rãi ngẩng lên trán lên.

Chỉ thấy nó cao chừng ba trượng, từ eo trở xuống là phi mã cánh vàng, mà nửa đoạn trên lại thành hình người, tóc dài rối tung, tám cánh tay phân ra hai bên, trán trước khép chặt một con thần nhãn, dán một mảnh lá cây phong ấn.

Thiên Sơn Tiên Linh không phụ ngoại vật, quả nhiên ngoại trừ phiến lá cây kia, toàn thân trên dưới hoàn toàn không có nửa điểm vương bận.

Mọi người thấy rõ khuôn mặt nó, trong lòng đều là hồi hộp, không tự chủ được quay đầu nhìn về phía Long Bách Linh.

Ma Thủ La Thiên hiện ra tướng nữ, mặc dù dáng dấp không giống long bách linh, nhưng dung mạo xinh đẹp có thể sánh vai cùng nàng sánh vai.

Lý Phượng Kỳ nói: “Tư thế thiên nhân, đại khái đều có thể đẹp đến trình độ này.” Lan Thế Hải nói: “Thư Tái Ma Đầu La Thiên một mặt, nó còn có tướng mạo hung ác, không biết lại là như thế nào.” Tiểu Tuyết thầm cảm thấy phiền muộn, tìm hiểu “Long Bách Linh” xác thực xuất thân bất phàm., Ngay cả quái vật cũng giống như đồng loại của nàng, đợi lát nữa đi vào trong Thiên Sơn, không biết còn có bao nhiêu loại gương mặt có mùi vị này.” Bách Linh nhìn mọi người có chút xấu hổ, cười nói: “Sao đều nhìn ta? Thứ này cũng không phải ta nói ra.” Côn Luân Pháp Thánh kêu lên: “Là Côn Luân Pháp Thánh gọi ra.” Mọi người kinh ngạc hỏi: “Sao vậy?” Đào Yêu Yêu giải thích: “Lá cây kia xuất từ trong Thiên Sơn, ẩn chứa pháp thuật phong thần của Côn Luân.”

Nhất định là bị Yêu Hoàng dụ hoặc, Ma Đầu La Thiên mới ra khỏi nội cảnh, cam tâm làm Pháp Thánh ngăn trở cường tướng tiến lên của chúng ta.” Ban Lương Thủ gật đầu nói: “Pháp Thánh đã liên thủ với Yêu Hoàng.”

Đang nói, Ma Đầu La Thiên tám cánh tay cùng duỗi ra, huyền quang trong lòng bàn tay chợt ngưng tụ thành bạch cốt, có đầu, xương sườn, tay chân cùng khớp, nghiễm nhiên có thể cấu thành một bộ xương cốt hoàn chỉnh.

Trên đó lân hỏa “Vù vù”!

rồi lên, chỉ thẳng vào chúng đồ, ý khiêu chiến tất nhiên không cần nói cũng biết.

Phượng Linh Bảo cười nói: “Lấy xương người dọa chúng ta lui lại sao?” Tiểu Tuyết nói: “Được, mọi người đều có lệnh, bày Chân Võ Trận thu thập nó...” Còn chưa dứt lời, Bách Lý Văn Hổ đã đứng bên cạnh quái vật.

Đào Yêu Yêu rung mình một cái, hô to: “Chậm đã!” Nhưng đã muộn, Bách Lý Văn Hổ giơ ngón tay lên hạ xuống, bỗng nhiên vạch trần phong ấn phía trước trán La Thiên của Ma Côn Bằng.

Một đạo quang mang sáng ngời không gì sánh được phóng tới, chín mặt trời đều biến thành màu đen, vượt ve La Thiên Điện quay cuồng kịch liệt, vạn vật trong nháy mắt hóa thành khói xanh, vẫn khó thoát khỏi cự năng xé rách, lại nhao nhao phiêu tán tán tiêu tán bốn phía.

Trước khi kinh biến phát sinh như ngày tận thế này, Đào Yêu Yêu đã toàn lực thi triển, tay phải mở ra Thiên Vương Thuần ngăn cản, đồng thời tay trái cầm vũ trụ đánh trả.

Mũi nhọn của thần phong nổi lên gợn sóng, lấy kiếm pháp tuyệt cao của Côn Luân bài trừ thế tới.

Nào ngờ mũi kiếm vừa chạm vào tia sáng kia, Đào Yêu liền cảm thấy bàn tay nóng như lửa đốt như bàn ủi, vũ trụ Phong suất chút nữa tuột tay bay ra, Thiên Vương Thuần hướng vào phía trong lồm xuống, phảng phất tiếp nhận trọng lượng của Tam Thiên thế giới, ngay cả Thần Mộc Chiến Giáp cũng run rẩy, gian nan muôn phần chèo chống...

Một bên khác Lý Phượng Kỳ phản ứng mau lẹ như vậy, Đan Dương Cửu Chuyển Công tùy tâm phát ra, trong một sát na trộn lẫn Cửu Dương chân khí của chúng đồ, Chân Võ đại trận bày ra Thiên Vương Thuần ngăn trước, tùy theo còn có Hồng Minh kiếm, Cúc Anh kiếm, Chúc Hồn Câu, Giới Tử Đồng Nhân... Nhưng mà tia sáng đó chỉ đơn giản bắn thẳng tới, rất nhiều pháp bảo chiến khí đã thất linh bát lạc, dồn dập rơi xuống như mưa.

Chúng đồ dựa vào hộ thể Thiên Vương thuần chưa bị đánh bại, trong tai lại nghe tiếng xương vỡ “Bốp bốp bốp” của bản thân, nếu không phải đầu lĩnh Thần Nông kịp thời cứu giúp, người đầu lĩnh đan dược truyền đan bổ sung nguyên khí, vẫn không cách nào ngăn cản được cự năng ẩn chứa trong ánh sáng kia nghiền áp.

Liên tiếp công thủ nhanh hơn chớp mắt, Cửu Dương đệ tử hoàn toàn dựa vào bản năng phòng ngự, cho đến khi bụi bặm rơi xuống, phát giác nửa người đã lâm vào bùn đất, mới giật mình nói: “Đây là có chuyện gì?”

Đồng loạt nhìn về phía bên kia, Ma Đầu La Thiên hơi nghiêng người, thần nhãn giữa mày phồng lên thông thả bình phục, đối diện với Đường Liên Bích đứng thẳng ở phía tây, Đường Liên Bích.

Vừa rồi ngăn cản tia sáng, bò dậy chống đỡ năm thành áp lực, đệ tử Cửu Dương chỉ ngăn cản được một thành, còn lại bốn thành trọng áp đều do Đường Liên Bích tiếp nhận, hai thanh thần kiếm hỗ trợ chiến đấu, rốt cuộc ngăn cản được cự năng,

làm cho con mắt của địch nhân lờ ra khỏi phục trạng thái cũ như cũ.

Ba đại thần khí cương phong, huyền thủy, vũ trụ phong liên tiếp sử dụng, cộng thêm Cửu Dương đệ tử sử dụng toàn thân giải mã, mới miễn cưỡng hóa giải thể công của đối phương.

Nhưng mà, lực công kích chưa từng nghe thấy này còn chưa phải là kinh người nhất —— mọi người cẩn thận xem xét, chợt phát hiện trán nó nhăn chặt như lúc ban đầu, con mắt thứ ba kia căn bản không có mở ra!

Sau khi phong ấn biến mất, Ma Chủ Ma Thiên Nhân Luân hướng ra phía ngoài hơi phồng lên, hoạt động một chút các bộ vị liên quan một chút.

Nhưng chỉ một lỗ hồng đã có uy lực như vậy, nếu thật sự mở mắt tỏa sáng, lại là lợi hại cỡ nào?

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi lạnh cả sống lưng.

Đám hoa cải đỏ ở tại trận tâm, ỷ vào bốn phía bảo vệ tránh thoát được một kiếp, càng sợ tới mức run cầm cập.

Đang lúc mọi người nghi hoặc không hiểu, chợt nghe Đào Yêu Yêu cao giọng hô: “Bách Lý huynh, người làm vậy là có ý gì?”

Bách Lý Văn Hồ vẫn đứng bên cạnh Ma Chủ La Thiên, nghe thấy sư tôn đặt câu hỏi, bình tĩnh nói: “Các người nói Yêu Hoàng và Pháp Thánh liên thủ, đúng không?” Lan Thế Hải lên tiếng: “Đúng vậy!” Trên mặt tràn ngập nghi hoặc, không rõ rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Văn Hồ nói: “Hiện tại nói cho các người biết, Ngự Thiên Long cũng có thể cùng Pháp Thánh truyền tin tức.” Nói xong xoay người lên trên đầu Ma La Thiên, như cười chiến mã, chậm rãi nói: “Ta đã đáp ứng điều kiện của Ngự Thiên Long, chỉ cần quyết một trận tử chiến với sư tôn Huyền Môn, bọn họ sẽ thả Mộ Lan Nhược Thiên ra.

Nơi này là quan ải Pháp Thánh thiết lập, tình hình chiến đấu tất nhiên là Ngự Thiên Long biết được.

Cửu Dương đệ tử, muốn giúp sư tôn cùng lên đi!” Tiếng rống như sấm, thôi động Ma Côn Bằng Thủ La Thiên xung phong

về phía trước!

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, trong đầu chấn động ầm ầm, hiện ra sự thật như sấm sét: “Địch nhân đầu tiên trong trận chiến Thiên Sơn, không ngờ lại là Bách Lý Văn Hổ!”

Hồi thứ hai mươi, ký sĩ Thiết Cốt Trần Hùng Quan thứ ba.

Trong chốc lát bầu không khí tựa hồ như đọng lại, trên mặt mỗi người đều thất sắc, duy chỉ có bên môi Đường Liên Bích mỉm cười lạnh quen thuộc.

Đối với hắn mà nói, đồng môn phản bội không có gì lạ, sau lưng cũng đã từng chịu dao găm, cái gì huynh đệ đồng tâm lợi hại đoạn kim, tay chân tình thâm can đảm gặp nhau, tất cả đều là trò cười chỉ có những tên ngu xuẩn mới có thể tin tưởng.

Hắn trở mặt động thủ với người trong Huyền môn, bất cứ lúc nào cũng có chuẩn bị này.

Lúc này thả Phong Thủy Thần Kiếm ra, nghênh đón thế tới của Bách Lý Văn Hổ mà phi thân lên.

Đào Yêu Yêu kinh ngạc hô to: “Chậm đã, dùng Chân Võ trận...”

Chiến cuộc thay đổi trong nháy mắt, ngay lúc hắn bật thốt lên, ngữ ý chưa hết, song phương đã như trời long đất lở giao phong mấy hiệp.

Nhưng mà lần kịch đấu này thập phần khác thường, nửa đoạn trước không vang lên chút nào, cũng không nhìn thấy bất kỳ tình huống gì, cảnh đấu pháp Quang Huyền Vụ Đẳng Tiên gia đều không có một kẽ hở nào.

Bách Lý Văn Hổ vung Không Giáp Tiên ra, tốc độ cực nhanh thoát ly âm thanh, ánh sáng, khí, bóng đủ loại biểu tượng, roi dài vung ra cự thế vô hình vô lượng, trầm như đại dương cuộn quanh, yên tĩnh như màn đêm bao phủ, cho dù đối thủ là thân thể Kim Cương Bất Hoại cũng sẽ bị cắn nuốt triệt để, nghiền nát nghiền nát, nghiền nát nghiền nát.

Thế công thẳng tắp của Đường Liên Bích không hề thay đổi, phảng phất xuyên thấu tầng mây một cỗ băng hàn, hoàn toàn không để ý tới trọng áp chung quanh.

Mũi kiếm đến trước mặt địch nhân, bỗng nhiên đâm xuống vượt đầu La Thiên, thế công phía trên đôi thành Bát Hoang Lôi

Viêm lưu chuyển.

Hổ Bác Long mạnh nhất Bách Lý Văn Hổ còn chưa sử dụng ra, người kia xuất ra mạ, lôi viêm lưu áp chế Khổng Giáp Tiên dư xài, Phong Thủy nhị thần kiếm vừa lúc đối phó quái vật kia, đây cũng là chiến pháp hợp lý nhất trước mắt.

Nhưng Đường Liên Bích biến hóa pháp thuật trong khoảnh khắc ngàn vạn lần, thần kiếm mặc dù ở bên ngoài thân, vẫn có thể thuấn di rơi xuống, so với thay đổi một hơi còn nhanh hơn, năng lực này phi thường có thể suy tính được.

Hắn bằng thiên phú ngộ ra phương pháp vận kiếm, vượt qua cấp độ nhân kiếm hợp nhất, đã mơ hồ hợp thành yếu chỉ thiên sơn thông linh.

Thần kiếm vừa xuất, tuyệt không quay về, giai đoạn thứ hai bỗng nhiên tiến đến kịch đấu.

Ma Đầu La Thiên mở ra tám cánh tay, chỉ một thoáng sáng lạn không gì sánh được, tựa hồ đã đốt lên toàn bộ vũ trụ, ức vạn ngôi sao đều ở trong ánh sáng ảm đạm vẫn diệt!

Ma Đầu La Thiên Bát Tí ẩn chứa thần lực sáng tạo ra, lần lượt là ngày, đêm, viêm, tĩnh, động, khí, thần tám loại, uy thế không chỉ có thể áp đảo vạn vật, thậm chí có thể đạt tới Tam Giới bên ngoài.

Tứ Thần Kiếm là linh khí chi nguyên của thiên địa, nếu thu thập đủ có thể đối kháng được tám cánh tay, nhưng Phong Thủy nhị kiếm hiển nhiên lực bất tòng tâm, Đào Ngột Nhĩ bị cuốn vào giữa ánh sáng, theo Ma Thủ La Thiên tám tay chuyển động, lần theo đường cũ nghịch công ngực Đường Liên Bích.

Đồng thời Bách Lý Văn Hổ cũng vung roi đá văng Lôi Viêm ra, chiến thuật Đường Liên Bích phát ra hiệu quả, một cái roi dài bị lôi viêm nổ thành mấy khúc, pháp bảo chí cao của Ngự Thú môn cứ vậy bị phá hủy, nhưng bàn tay phát ra cự thế từ Văn Hổ lại không yếu chút nào.

Tình thế cấp bách chuyển biến, hiện tại hai đại cường địch cùng nhau tấn công tới.

Đường Liên ngọc hoàn toàn không sợ hãi, ngay cả ánh mắt cũng không run run một chút, phóng thích phong văn phá

nguyệt lưu thiết lập thành vòng phòng hộ, một mặt cắt thân địch làm kiềm chế, đồng thời dẫn đường nhị thần kiếm quy về trái tim hồn.

Nào ngờ văn hồ nhảy vọt về phía trước, đột nhiên vươn một tay vào, một tay dè lên mặt Đường Liên Bích, lấy khí thế không thể chống cự ần hấn ngã xuống đất, như bánh xe bay lượn nghiền đến vãi bông, thuận thế mài vào phía trước mài.

Đại địa bị thân nhân càn quét, sớm đã biến thành một vùng đất khô cằn.

Đường Liên Bích dán nửa khuôn mặt sát đất, chà chà lên những hạt cát nhỏ bé, xé rách, da thịt xé rách vỡ nát, máu tươi một đường phun lên, lại bị cự thế ép đến cực điểm, hình thành một lá cờ sương mù màu đỏ tươi cao hơn mười trượng!

Trong mắt mọi người chính là mảnh màu đỏ này, sự tình đột ngột nhanh hơn điện chớp, tình trạng khác đều là nhìn không xuể.

Đào Yêu Yêu gào lên, trong đầu vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra, hoàn toàn bị thái độ điên cuồng của Bách Lý Văn Hồ làm cho sợ ngây người.

Lúc nguy cấp, chợt nghe tiếng gầm rú điếc tai, Hứa Đại An dẫn bảy thú xông ra ngoài trước.

Nhiều năm sau khi nói đến việc này, tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu, luận đầu não Hứa Đại An từ trước đến nay chậm chạp, bàn về giao tình nhiều lần không đáng kể, làm sao hấn có thể nhanh chóng quyết đoán, không màng sống chết cứu Đường Liên Bích? Nhưng sự thật là như thế, hấn vừa xông pha một mạng Đường Liên Bích, không phải dựa vào việc phóng thích pháp lực giải nguy, lại bởi vì thân thú phát ra tính xông lên phía trước, năm đầu trong đó bị cự thế chấn chết ngay tại chỗ.

Đồng loại thường nói tương thân, Bách Lý Văn Hồ cuồng như mãnh thú chợt thấy cảnh này, trong lòng bàn tay lóe lên ý niệm thoáng buông lỏng ra một chút.

Hồng Minh kiếm của Lý Phượng Kỳ nhân cơ hội bay đến phía trước, ý định đem người bị thương cuốn lên đưa ra khỏi hiểm cảnh.

Nào biết tu vi Đường Liên Bích đã đạt đến mức không thể tưởng tượng, nửa người bị phá thành mảnh nhỏ, vẫn không cần hộ tống, ngón tay chỉ ở trên kiếm quang một chút, mượn lực chuyển thể, thân ảnh nhẹ nhàng tuyệt luân nhẹ nhàng trở về.

Lúc này đệ tử Cửu Dương đều đã hoàn hồn, tuân theo pháp chỉ sư tôn, đi theo đại sư huynh chiếm vị trí, dùng Chân Võ trận ép ngược về phía Bách Lý Văn Hổ.

Ma Đầu La Thiên kia cười thiếu người cười, ý nguyện chiến đấu giống như cũng giảm bớt, cảm tám khối xương người đứng ở nơi đó bất động.

Đào Yêu Yêu biết nó là tiên linh trong Thiên Sơn nội cảnh, so với Chư Khuyết cung chủ trước kia gặp không biết cường đại hơn bao nhiêu lần, tính tình cũng càng thêm kỳ dị, không cách nào suy đoán tư duy của nhân loại, lúc này hô to: “Tách bọn họ ra...” Một lời chưa dứt, Bách Lý Văn Hổ nhảy trở về trên lưng Ma Lam Đầu La Thiên, lại bày ra tư thế quất ngựa xung phong liều chết.

Lần này Ma châu đầu La Thiên như khởi động cơ quan, chiến ý lại bị nhen lửa, tư thế tiến công càng mạnh hơn trước, không chỉ tám cánh xoay chuyển, hai cái cánh màu vàng cũng mở ra, thần uy phóng thích không phải ngôn ngữ có thể hình dung bằng lời nói.

Về phần thần nhãn thứ ba trên trán nó, giờ phút này vẫn không mở ra, lộ ra chiến lực vẫn còn bảo lưu, nếu quả thật hung tính phát tác phát ra toàn lực điên cuồng công kích, thì làm thế nào ngăn cản? Càng khủng bố hơn là ai biết lúc nào nó sẽ mở mắt? Phảng phất như lợi kiếm không nhìn thấy treo ngược trên đỉnh cánh cửa?, Trong lòng Đào Yêu Yêu nơm nớp lo sợ, đoán chừng lần này không phải là cá chết thì là lưới rách, nhất định phải đào móc tiềm năng tàng sâu nhất, đạt thành pháp hiệu vượt quá cực hạn, gắng sức một đòn tất công, trong thời gian ngắn nhất toàn bộ pháp lực hình hồn của địch quân đều phá giải!

Sau đó kiếm giao tay trái, vũ trụ phong cùng tâm mạch liên thông, khuỷu tay nâng lên phía sau, hạ thấp, quỹ tích vận hành vừa vận hình thành một Thái Cực Chính Viên.

Động tác này nhìn như chậm lại liên miên, kì thực bắt đầu từ “Thời tiết quy tụ”, đến lúc “Giết chỉ động” kết thúc, đã đem Quy Tàng Dịch lý thông hành một lần, kiếm thuật pháp thuật của Côn Luân tiên tông, thậm chí hết thấy mọi thứ lấy dương cương chân khí làm cơ sở phương thức công kích, toàn bộ đều bao hàm trên mũi kiếm.

Đồng thời tay phải nhanh chóng vươn về phía trước, Hỏa Độc Tiên, Thủy nín Thần Lan, Hành Đạo quý quân, mãi cho đến Cửu Âm Địa Tuyền trước kia, trong cơ thể thu nạp các loại thần công âm tính, hết thấy xen lẫn trong lòng bàn tay vọt ra ngoài.

Trong một sát na, mỗi lỗ chân lông ẩn chứa tiềm lực đều vận ra, công đi đến cực điểm, Thanh Phong kiếm ý ẩn chứa trong tim cũng nổi lên hiệu quả, chuyển hóa huyết mạch đau khổ, biến thành pháp lực Bồng Lai tiên tông, bởi vậy chiến giáp thần mộc phát huy hiệu lực lớn nhất.

Thần vật vốn dùng Bồng Lai “Tỏa Linh Sí” chế tạo, giờ phút này mọc ngược lên, biến thành vạn đạo kim quang, đem thống khổ vạn loại ngăn cách không cộng với địch thân.

Vô số thần công dị thuật cùng xuất hiện, đủ loại kỳ năng quái lực bắn ra, mà bên trong vẫn lấy vũ trụ phong cầm đầu.

Đào Yêu Yêu cánh tay trái vẽ tròn một vòng, kiếm lực phát sau mà tới trước, đột nhiên ở mũi nhọn sáng ngời ra một quang cầu sáng ngời.

Từ đằng xa nhìn như thái dương, kỳ thật năng lượng vượt xa thái dương vạn lần! Chính là tinh thể cực nóng trong vũ trụ, dương khí tụ hợp kỳ quan này sinh ra, âm lệ chi lực theo sau, bổ sung và chạm cùng ma thủ La Thiên tám cánh tay.

Ma Đầu La Thiên cũng vận dụng Tiên Linh Pháp Thể, trừ tám cánh tay cùng vung, còn vỗ hai cánh vào.

Hai cái cánh kia tức là không, màu nhị thừa, trên “Không vạn tự hành, vạn vật khởi đầu; có tên, mẹ của vạn vật.” Vô Danh chỉ vào không trung, có tên là Hồng Mông trước khi mở ra, trước sinh ra “không vô”, lại sinh ra vật thật muôn hình muôn vẻ, Đại Thiên thế giới mới sinh ra, sau đó thêm ngày, đêm,

viêm, hàn... Chờ tám loại thần lực vận hành, vạn vật mới có thể sinh diệt lẫn nhau, kéo dài mãi mãi.

Cho nên Ma Chủ Ma Thiên thực tạo hóa cho người sáng tạo ra mình, trong cơ thể ẩn chứa thần thông còn cường đại hơn cả “Toàn năng”! Vô Không, có hai loại nguyên tố cơ bản (Sắc) bắt nguồn từ nó, thậm chí ngay cả Thần Linh đều là do nó sáng tạo ra.

Nếu như thiếu đi tám cánh kia, Bàn Cổ thị khai thiên tích địa cũng sẽ không xuất hiện.

Đào Yêu Yêu thông qua linh niệm dò xét quân địch, tìm kiếm được thực lực kinh hồn động phách bậc này!

Vũ trụ sau khi xuất thế gặp Thần Đâu Thần, gặp phải Ma Hàng Ma, mặc dù địch quân mạnh nhất thời, uy lực trên thân kiếm cũng có thể rất nhanh tăng lên đến cùng cấp.

Nhưng lần này đào yêu không có nắm chắc, đối mặt tiên linh cường đại như thế, lại thêm Bách Lý Văn Hổ thể lớn điên cuồng nghiền ép, một nắm vũ trụ phong làm sao chống lại được? Tình hình chiến đấu nhanh qua lông mày, mấy ý nghĩ chỉ lóe lên rồi biến mất, không cho phép hấn hơi trì trệ, chùm sáng của vũ trụ đã bay về phía trước...

Thời không chợt dừng lại, chấn động kịch liệt vượt qua khả năng chịu đựng cực hạn, Thiên Vương Thuần, Thần Mộc chiến giáp, tất cả đều bắn ra phiêu tán.

Đào Yêu Yêu giống như đặt mình trong đồng lớn vật trôi lơ lửng, cong cổ nhìn trái nhìn phải, cảm giác là hồn phách Ly Khiếu đang đánh giá thể xác mình.

Nhưng ngay lúc thoáng nhìn qua, chợt thấy Ma Sát Thủ La Thiên liên tục lui về phía sau, chín quang đoàn cùng tiến, thần uy trút xuống như sấm, đánh tan thể lớn của Bách Lý Văn Hổ.

Chín chùm sáng chín thanh kiếm, kết tinh dục vọng của nhân loại, phảng phất như quần thể tinh vân bay ra khỏi vũ trụ, thành linh muốn ngang tài ngang sức mạnh chí cao của Đại Thiên thế giới.

Vũ trụ phong sao trong nháy mắt tăng lên mấy lần! Biến ra pháp hiệu kinh sát thần phạt như vậy?

Trong lòng của hắn không hiểu chút nào, đưa mắt nhìn về phía sau, một màn kinh người hơn chiếu vào trong mắt.

Chỉ thấy đệ tử Cửu Dương xếp thành Chân Võ Trận đều vươn hai tay ra, lấy tay phải vận tập chân khí, thả ra đạo pháp Huyền Môn vốn có.

Ma dụ đại phu, đồ đệ khéo léo, đan dược thủ đồ phân biệt chữa trị chỗ thương tích, tu bổ pháp khí, bổ sung chân nguyên, đem thân mộc chiến giáp vỡ vụn hợp thành nguyên dạng, Phục Nhu Thiên Vương thuận cũng khôi phục hoàn chỉnh.

Mà tình hình tả chương bọn họ giống nhau, đều thao túng một đạo kiếm quang vũ trụ, phía trước ngưng tụ thành đoàn hình, cuộn cuộn mãnh liệt về phía trước.

Trong nháy mắt Đào Yêu Yêu đột nhiên hiểu ra, nghĩ đến đây nhất định là Chân Võ Trận tầng thứ ba! Từ cấp ban đầu “Cửu Dương Đan Chuyển” các môn hiệp tác, đến tầng thứ hai pháp lực truyền cho nhau, thi triển pháp thuật đồng bạn sử dụng.

Cho đến tầng thứ ba “Tâm ý tương thông”, trong trận nhiều người mới biết tam dịch huyền diệu, có được tu vi tâm ngữ thuật, giữa chúng có thể điều động thần khí chí bảo, chồng chất sinh ra vô cùng vô tận uy năng.

Chúng đồ sự trước tiên cũng không rõ đạo lý trong đó, chỉ là theo lệ thường đứng hàng trận, ý đồ phản chế trùng kích của Bách Lý Văn Hổ.

Đào Yêu Yêu vừa động niệm một cái, xuất chương phóng kiếm, bọn họ cũng không hiểu sao làm theo, vũ trụ bên tay trái tùy tâm mà phát, bên phải vẫn đang thi triển chiến kỹ bản thân.

Một loạt cử động mà tự nhiên, kết quả thần kỳ lại không phải không có nguyên do.

Chỉ vì văn hồ phản giáo chấn động lòng người, tuyệt cảnh đột nhiên dẫn tới áp lực cực lớn, như vạn cân thuốc nổ gia thân, đột nhiên kích phát ra linh cảm mọi người.

Tiền nhân chưa bao giờ lĩnh ngộ cảnh giới tầng thứ ba, cứ như vậy mơ hồ một lần mà thành.

Kỳ thật dựa theo lý luận của Đạo gia, pháp thuật cao thâm mới thành lập, người tu luyện tốt nhất là tiến vào trạng thái “tạch

hốt hê”, một là dễ dàng bước vào sơ cấp, hai là hiệu ứng pháp thuật liền không chế trên sự không chế.

Tình hình mọi người đại khái giống nhau, nếu như dùng một thời gian, thâm nhập nghiên cứu diễn luyện, phát ra uy lực của vũ trụ phong còn có thể không ngừng tăng lên.

Linh niệm Đào Yêu Linh như điện, thoáng cái hiểu rõ trận pháp mạch lạc, thâm nghĩ “Tốt lắm! Lúc trước sợ Chân Võ Trận luyện sâu không khống chế được, bây giờ đã liên thông tâm lực, ta coi như dùng Tam Dịch Huyền Lý hóa trừ tai hoạ ngầm trong đó.

Các vị nghe theo chỉ thị của ta, bài trừ tạp niệm lấy tâm ngự khí, quay chung quanh Thiên Long Thần Tượng thôi động trận hình!” Trong lòng truyền âm kỳ thuật hần trước kia cũng từng dùng qua, mà lúc này ngoại trừ ngữ ý, còn ẩn chứa rất nhiều kiếm quyết huyền lý thần diệu, hiệu quả linh dị càng như thể hồ quán đỉnh.

Chúng đồ Huyền môn bừng tỉnh ngộ ra, bởi vì văn hồ khó xử mà sinh ra tức giận, thương tâm, nôn nóng, vân vân, trong nháy mắt tất cả đều tan thành mây khói, tâm cảnh sáng như trời quang, tĩnh lặng như mặt nước, làm phép vận kiếm dần dần thành thực.

Cùng lúc đó, tình thế bên kia cũng đang nhanh chóng biến hóa.

Ma Đầu La Thiên ở trong kiếm thế liên tục lui ba bốn bước, lập tức không lùi nữa, đầu nghiêng về một bên, kinh ngạc nhìn da thịt ngực bụng bị vũ trụ sắc bén đâm nát, nổ bay, phảng phất con mèo nhỏ ngây thơ bị sâu lông đau nhức, tạm dừng chơi đùa ngưng mắt quan sát mà thôi.

Nhưng Bách Lý Văn Hồ rõ ràng đã bị chọc giận, thế lớn bị đánh tan, quần áo bị kiếm quang xé rách, đứt khoát cởi trần thân thể cứng đối cứng.

Chợt nghe một tiếng hét lớn, giống như nửa ngày trong mây rơi xuống một cái sét đánh, chỉ thấy văn hạc râu tóc giương lên, cơ bắp toàn thân phồng lên, làm rách áo bào, hình thể kia đột nhiên tăng lớn lên một vòng, từng sợi mạch máu uốn lượn

lôi ra, giống như Côn Bằng ngoa vuốt vào Tiềm Uyên muốn bay lên.

Đào Yêu Yêu vội vàng nhắc nhở: “Coi chừng đó!” Tiểu Tuyết trong lòng hỏi: “Cái gì?” Thiên Long Thần lập tức đáp lại Lý Phượng Kỳ: “Hồ Bác Long đến rồi!”

Ngũ ý mới từ tâm ý truyền ra, bên kia gào thét như núi lửa sóng thần bộc phát, Hoắc Lạt Mân lao nhanh đến.

Thanh thế của nó uy mãnh, mặc dù núi cao biển rộng có lỗ tai, giờ phút này cũng phải che lại không ngừng.

Chỉ thấy Bách Lý Văn Hồ duỗi hai tay như duỗi ra, thế như kéo dây cung, hình xăm rồng hồ quay quanh eo lưng, trong chớp mắt long hồ bay vọt ra khỏi thân thể, lao nhanh đến phụ cận.

Đào Yêu Yêu thấy thế giật mình một cái, trong lòng kêu lên: “Thì ra là thế.”

Bách Lý Văn Hồ sao lại cười Ma Ma Đầu La Thiên, còn có thể kéo Tiên Linh Thiên Sơn tác chiến? Lúc này đã chân tướng rõ ràng rồi.

Hóa ra hai con thần thú bản mệnh của hắn, một rồng một hồ ẩn tàng luyện chế bên người kia, lại cũng là giống loài trong Thiên Sơn Nội Cảnh!

Thiên Sơn thần thú uy lực rộng làm người ta biết, năm đó Hứa Thanh Cương đau khổ tìm kiếm, Đào Hành kiện cố ý tu thành kiếm thuật tương trợ, cũng không thể nhìn thấu nó một chút lòng tư nào.

Khi đệ tử Huyền môn mới vào Trường Sinh Thiên, đã từng gặp qua bày thần thú, nhưng đó đều là loại ngoại cảnh, phục tùng điều khiển Thiên Sơn Thập Nhị Thần Cung, so sánh với linh vật nội cảnh thật sự là khác nhau một trời một vực.

Tâm Linh Thiên Sơn là giấc mơ của các đời cao thủ Ngự Thú Môn, mục tiêu là cầu còn không được, Bách Lý Văn Hồ làm sao có thể đạt được? Trước mắt tạm thời không cách nào minh bạch.

Long Hồ Song Thú của hắn chỉ kém hơn một bậc so với Tiên Linh trong Thiên Sơn nội cảnh một chút, đại khái là vừa mới

tiến vào nội cảnh, lại bởi vì chuyện ngẫu nhiên này mà được đưa tới nhân thế.

Thần lực của hắn cường đại khó có thể suy nghĩ, rất dễ hủy diệt nhân thế, cho nên Bách Lý Văn Hồ nhất định phải nghĩ cách ước thúc chúng nó.

Người khác luyện công là càng luyện càng mạnh, Văn Hồ lại muốn làm ngược lại, giam cầm Long Hồ thần thú trong cơ thể, khiến cho nó giao đấu tiêu hao thần lực, tiến tới suy yếu Ngự Thú công pháp tương quan.

Bí mật này nói ra kỳ lạ, thật sự là khiến người ta khó có thể tin, Ma Đồ Bách Lý Văn Hồ uy chấn tứ hải, chuyện phiến nào nhất trong đời làm sao có thể làm cho bản thân yếu đi! Năm đó thể tử của hắn bị Ma đạo bắt cóc, hắn hoàn toàn có thể quét ngang Đông Hải, cưỡng ép tìm kiếm cứu, lại bởi vì lúc đó linh tính thần thú thượng dã, sử dụng coi như sợ thành tai họa, gọi ngược lại tâm ý yêu ma, hắn mới trốn vào Vũ Lăng bế quan tu trì.

Đại Vũ thuần bách thú sơn hà, một thanh thần súc chất chứa “Văn Mệnh huyền chỉ”, ý tại bảo hộ thể gian cứu vớt thương sinh.

Văn Hồ vì vậy mà bảo vệ món đồ mai táng hi sinh này, ngày đêm cảm thụ huyền ý hun đúc, từng bước luyện thành tâm lực trói buộc long hồ song thú, từng tầng từng tầng quán quanh.

Linh tính thần thú bị vây, quả nhiên hình xăm ngày càng cổ hóa ngốc rồi.

Lần trước ngẫu nhiên thử một chút, đánh bại Lục Phạm Ba tuần, Long Hồ Thần lực đã nhỏ hơn rất nhiều so với mười mấy năm trước.

Mà hôm nay thân thể ngoại, không cần thiết khắc chế bản thân, hắn liền buông tay thỏa thích chiến đấu.

Mặc dù Thiên Long Thần Tướng nhắc nhở kịp thời, đám người lĩnh mệnh hợp lực cự thủ, phòng tuyến Chân Võ Trận vẫn như cũ mưa gió phiêu diêu, tràn ngập nguy cơ.

Thần lực của Long Hồ kia không cần phải nói, chỉ là tiếng gầm rú dẫn đầu, giống như trận trận sóng lớn vỗ, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh sập trận hình.

Hứa Đại An luyện “Bắc Minh sư tử hồng” chân pháp, nghe xong thanh âm bội phục tốt đỉnh này, kém chút há miệng cho văn hồ ủng hộ.

Đào Yêu Yêu thầm nói: “Không được liều mạng với hắn, mọi người đứng đúng vị trí.” Chúng đồ hiểu ý, đang định đứng thành Cửu Dương Đan, nào biết thân tùy khí động, bỗng nhiên tung người tiến vào hàng ngũ.”

Cửu Dương Tụ thành Chân Võ, vốn là bắt nguồn từ Càn Quái.

Cái gọi là “Đại bàng càn nguyên, chính là thống thiên”, dương khí tụ hợp mới có thể làm thống ngự thiên đạo chỉ lực.

Trong đó có sáu môn dương khí xếp thành quẻ bói, một vàng thái dương vờn quanh làm hai vàng thái cực, còn lại hai môn phái đều là lưỡng nghi.

Sau khi mọi người tiến vào cảnh giới tầng thứ ba, chỉ dùng tâm niệm công thủ, cảm giác rất linh hoạt, dần dần cảm thấy chân khí tựa hồ đã là vật còn sót lại.

Lúc này mới biết sự ảo diệu của Chân Võ trận —— trong số trận pháp cao tầng chân khí là dùng để định vị cho mình.

Không cần tâm niệm khu động, thân thể tự nhiên theo khí mạch an định, ngay cả tiên linh Thiên Sơn cũng không thể tùy tiện rung chuyển.

Càng kỳ lạ hơn là, lúc này trung tâm trận pháp cũng không phải là Thiên Long Thần Tượng, mà là do các cao thủ Bạc Sa góp môn chiếm cứ.

Chỉ thấy Âu Dương Cô Bình khoanh chân ngồi xuống đất, tay phải chống đỡ tay trái sử kiếm, chợt mở miệng nói: “Đoái Cấn Thủy Hỏa, Cửu Ngũ Phi Long trên trời!”

Lời còn chưa dứt, Long Hồ thần thú quả thật từ hai phương hướng đánh úp lại, Cấn.

Thần hồ phóng hỏa, thần long điều thủy, hai vật lực nhìn như bình thường nhất, lại đánh lui vũ trụ, trực tiếp giết vào trong trận.

Bạc tề thủ đồ dựa vào đất tính trời, tất cả chiến thuật địch quân đều có thể biết trước, một câu trước chỉ ra phòng thủ mấu chốt, sau một câu nói rõ như thế nào phản kích.

Ở chín, năm vị Lý Phượng Kỳ lập tức phóng người lên, Hồng Minh Kiếm hỗn hợp với phong thể của vũ trụ chém ra, thật sự như quả “Phi Long Tại Thiên”, đột nhiên đâm thủng thân thể Thần Hồ, ánh lửa âm âm tan rã, Thần Long thuận thế lui về phía sau lại.

Nhưng Bách Lý Văn Hồ như phát điên, cười Ma Côn Bằng Thủ La Thiên, cười ha ha vung cánh tay, phảng phất như súc vật đang quật roi kéo xe.

Trong lúc thúc giục, Thần Long bỗng nhiên trở về chiến trận, Phục Thần Hồ kia cũng lần nữa đứng lên, múa trảo phóng thích đám lửa như thường.

Trong lòng Tiểu Tuyết ngạc nhiên nói: “Sao lại thế này? Rõ ràng nhìn thấy đại sư huynh đâm chết quái vật, tại sao lại tới đây?” Lý Phượng Kỳ nói: “Cảm không chết, bản mạng thần thú của Bách Lý Văn Hồ, đó là bất tử chi thân.” Đào Yêu Yêu tiếp lời một câu: “Còn đáng sợ hơn cả thân thể bất tử.”

Trong lúc thương nghị, chiến cuộc nguy hiểm vờn quanh.

Hoàng U ở vào vị trí Cửu Tứ Minh chịu không được vây khốn thủ, cho rằng Thần Hồ bị một loại pháp thuật nào đó khởi tử hồi sinh, tựa như người bị thương cứu sống của Thần Nông môn, lúc mới khỏi hẳn thể chất suy yếu lúc đầu nhất định suy yếu.

Lúc này điều khiển Mộc Phong Độn tới gần, dùng Huyền Phong Thần Nhận thuật tấn công mạnh vào sườn Thần Hồ.

Thần nhận của hắn vốn luyện đến cực cấp, trong Chân Võ Trận càng lăng lệ ác liệt mấy lần, mũi nhọn phân chia thắng hơn Như Thiên Thủ Quan Âm, mỗi đạo hàn quang đều xen lẫn Phong Kiếm lực vũ trụ, lại như đâm trúng thẻ tre sắt, suýt nữa ngay cả ngón tay cũng bị đánh gãy.

Không đợi hắn thu hồi pháp thuật, vuốt hồ đánh tới trước mặt, may mà quả quả quả tiền đồ báo trước, Kiếm Tiên, ngự thú, nhiếp hồn âm binh các đường cứu ứng, Hoàng U mới bảo vệ đầu không có việc gì.

“Bốp” một cái chỉ bị đánh nát bả vai, tai nghe tiếng hồ gầm “Khà khà” quái dị, lại là tiếng cười của Bách Lý Văn Hồ,

Phượng Tri Long Hồ và bản chủ đã hợp nhất thần hồn, dùng mưu lợi đánh lén căn bản không thể gạt được mắt Ma Đồ.

Hoàng U không dám vọng động, theo chức trách Độn Giáp môn phân chia chuyên thân vị đồng bạn, ở trong khảm áp nặng nề hình quẻ Càn, miễn cưỡng chống đỡ Long Hồ điên cuồng tấn công, lập tức thầm nghĩ: “Thân thể bất tử, quả nhiên lợi hại!”

Tiểu Tuyết lại hỏi: “Người nói xem còn đáng sợ hơn cả bất tử, vậy là gì?”

Đào Yêu Yêu đáp: “Là thân bất tử bất sinh chi thân.”

Lời này nghe như vô lý, Tiểu Tuyết chất vấn: “Đã không chết, sao có thể không sinh?” Đào điên khùng giải thích: “Trường Sinh Bất Tử chỉ là một phẩm cấp tu tiên, tuổi thọ vĩnh viễn vô tận, hoặc là có biện pháp sau khi chết rồi trùng sinh.

Nhưng nếu gặp phải tai họa thiên tai, cũng khó thoát khỏi kết cục hình hồn câu diệt.

Mà bất tử bất sinh thì lại khác, loại tiên linh đó là vô luận thế nào cũng không thể tiêu diệt.” Lý Phượng Kỳ nói: “Trường Sinh Thiên là chỗ ở của bất tử tiên nhân?”

Đào Yêu Yêu thầm nói: “Đúng rồi, nơi này là thánh địa của Khôn Đạo, là trạm cuối cùng của Hồng Quân Đạo Tổ thăng thiên, lên cao hơn nữa là phải tìm hiểu huyền bí không chết không thôi.”

Phượng Linh Bảo nghe vậy cười khổ: “Nói như vậy còn đâu cái rắc, đối thủ như thế nào cũng không diệt hết, vậy chúng ta không phải chỉ có thể chờ chết sao?” Đào Yêu chết yểu nói: “Không sống không chết cũng không phải không bại, hai con long hồ còn có thể suy nghĩ hàng phục, ta lo lắng...”

Trong lòng mọi người có cảm ứng, đồng loạt nhìn về phía Ma Đầu La Thiên.

Đào Yêu Yêu thành nói: “Thần thú Bách Lý Văn Hồ mới vào cảnh giới nội, phẩm cấp còn chưa tính là cao.

Chân chính có thể không chế sinh tồn diệt vong, hẳn là Tiên Linh tay cầm xương người kia.” Chúng đồ âm thầm gạt đầu: “Nhìn dáng vẻ quái vật kia chẳng hề để ý, hình như tham dự là

một trò chơi, đại khái bản lĩnh thật sự còn chưa thi triển ra.”
Tâm niệm chưa dứt, Ma Đầu La Thiên lắc mình một cái, da
thịt bị phong trụ nổ nát lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

Đi theo tám cánh tay hợp lại, nắm giữ xương cốt hợp thành
hình người, cơ bắp mạch máu theo đó bổ sung đầy đủ, gào thét
hướng đám người Huyền môn đánh tới.

Tiểu Tuyết nhìn thấy người tới vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ:
“Cơ Không Hành! Đây không phải là... yêu ma xử lý ở tông
đàn Kim Luân sao?”

Ma Đầu La Thiên còn đang vận hành, trong lòng bàn tay biến
ra cốt hài, liều mạng hợp thành hình, để ở trên mặt đất lập tức
có thể kêu có thể đấu, nhìn kỹ tất cả đều là Huyền Môn ngày
xưa giết chết ác nhân hung ma! Mà Ma Thủ La nhiều lần vì
thế, không chán ghét, phảng phất như trẻ con chơi một trò đùa
thú vị.

Những hình người phục sinh kia cũng biến thành chiến lực cực
mạnh, quần công hướng Chân Võ Trận, nghiêm nhiên thành
Bách Lý Văn Hồ hiệp lực tòng quân.

Đào Yêu Yêu thầm thở dài: “Nếu không gọi là chủ nhân vũ trụ
sinh tử, sống chết chỉ theo ý nguyện, nó có thể tạo cho chúng
ta địch nhân vô cùng vô tận.”

Cuồng kỵ Thiết Cốt thứ hai mươi, Trấn Hùng Quan thứ tư, kỵ sĩ kỵ binh Thiết Cốt.

Đám người Ngao Bí nhất thời lâm vào khổ chiến.

Một Bách Lý Văn Hổ như sát tinh thiên giáng xuống, ngăn cản đã vạn phần gian nan, hơn nữa Ma Đầu La Thiên Nguyên Nguyên Không địch thủ liên tục không dứt, toàn bộ cục diện như biển lớn vô biên ép về phía bờ đê, một cơn sóng cao hơn một cơn sóng, một đợt càng mạnh hơn một đợt, Chân Võ Trận thừa nhận cuồng bạo trước nay chưa từng có trùng kích.

Bên trong Trường Sinh Thiên, trước giữa đồng đồ nát, cảnh vực Thương Mang đâu chỉ ngàn vạn dặm, tất cả đều bao phủ trong chiến vân nồng đậm.

Chỉ thấy gió mạnh bão táp, huyền quang bạo phát, lửa cháy hàn băng giao kích, Kim Phong Mộc Tinh va chạm lẫn nhau, không thể tính toán thần lực quấy phá, cát mịn trên mặt đất đều bị luyện thành hình tinh hạt, như thủy tinh vụn thiểm lóe sáng phát sáng giống như.

Chiến cuộc như vậy mệnh mông cuồn cuộn, nếu đổi lại phạm trần tục thế, liền có mấy trăm mấy ngàn cái trần thế cũng bị hủy diệt hầu như không còn.

Mà lúc này, nơi đây, chỉ có mấy vị Huyền môn truyền nhân ra sức tiếp chiến, cắn răng kiên trì, đau khổ chờ đợi chuyển cơ tiến đến.

Nhưng chuyện không như mong muốn, chỉ trong chốc lát tình thế càng thêm nguy hiểm, thế công của địch nhân còn có thể ứng phó, trong lòng mọi người chấn động lại có chút khó kiềm chế —— mắt thấy mình trong quá khứ diệt trừ ác nhân tà ma trọng lại sống lại, Cơ Không Hành, Kim Luân giáo đồ, Côn Luân Thất Tinh Sứ của quá khứ..., Thậm chí là ác nô quấy nhiễu Tam thôn Long gia, từng người như điên như dại, thân mang theo ma lực siêu cường chen chúc công tới, tiêu diệt trùng sinh, đánh ngã đứng lên, sinh tử chỉ còn ở trong Ma Côn

Bằng Thủ La Thiên cầm cốt hợp lại, trong lòng mọi người cảm thụ thật sự không cách nào dùng ngôn ngữ miêu tả được.

Tiểu Tuyết ở vị trí “Cửu Ngũ”, hỗ trợ Thiên Long Thần Tướng tấn công địch, một đạo Cúc Anh kiếm quang quanh người bay lượn, chợt hóa thành vạn con ráng màu, hiển thị hết thần uy Kiếm Tiên, giữa tay trái phát ra mũi nhọn của vũ trụ, uy thế càng tăng lên mấy lần.

Nhưng kiếm thuật phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, tâm lực cũng tiêu hao quá độ, thật vất vả mới có được cơ hội thở dốc, phát hiện áo tím đã bị mồ hôi thấm ướt, âm thầm kêu gào: “Như vậy sao có thể đấu tiếp... Cơ Không Hành kia, ta đã giết hắn ba bốn mươi lần rồi, hắn còn muốn tới... Lúc nào mới là đầu?”

Trong chiến đấu gọi là khó khăn, đối với Tiểu Tuyết mà nói vẫn là lần đầu tiên phá Thiên Hoang.

Đào Yêu Yêu vội dùng tâm ngữ an ủi: “Không sao, chỉ cần giữ vững nổi lòng tĩnh lặng, lúc này một lúc nào đó chúng ta nhất định sẽ chiếm thượng phong.

Người nghĩ lại xem, đấu lâu, kiếm lực trong vũ trụ tăng trưởng càng nhiều, Chân Võ Trận cũng tăng lên tới cấp độ cao hơn, còn sợ tìm không ra biện pháp tiêu diệt hết yêu ma sao?” Tuy nói vậy, kỳ thật trong lòng hắn cũng rất thấp thỏm, vũ trụ sử dụng đến cực điểm, từ từ gạt bỏ kiếm quyết Côn Luân nhu trảm như biển kia, chỉ lo lấy tàn đấu liệu mạng kích phát tiềm năng trong cơ thể, một đôi mắt tròn tròn, chăm chú nhìn thẳng “Xích Trung Vạn Hồn Thương” trước người.

Người dẫn đầu quần tà trùng trận, chính là Thánh Anh đệ nhất cao thủ bí nhãn Tam đảo Thánh Anh kia.

Lần trước giao phong ở Thánh Thủy cung, hắn đã lĩnh ngộ được vô hạn tiềm lực của Vũ Trụ Phong.

Lúc đó lấy linh hồn “Vô cùng nhỏ bé trong thương, ứng phó với “vô cùng” ẩn chứa trong phong tà vũ trụ, chung quy là không thể lớn hơn, chỉ có thể dựa vào số lượng linh hồn trong thương rất nhiều, bị diệt một đầu lại ra một đầu khác dây dưa.

Mà lúc này Thánh Anh đi trước đâm thẳng, hoàn toàn là tư thế chính diện giao đấu trực diện.

Xích Trung Vạn Hồn thương đối đầu với thần phong vũ trụ, lại thể hiện ra khí tượng Đại Thiên thế giới còn lớn hơn vũ trụ tinh hà! Trong lòng Đào Nhân biết đây là hiệu quả Ma Côn Bằng Thủ La Thiên trợ giúp, uy lực phong kiếm vũ trụ gia tăng gấp mười lần, Vạn Hồn thương liên gia tăng mười hai lần, khó khăn lắm chỉ cao hơn một đoạn, giống như trẻ con chọn để đánh nhau, trợ giúp một phương nhỏ yếu chiếm ưu thế, lại không để song phương chênh lệch quá lớn, tránh cho trò chơi kết thúc quá nhanh.

Đào Yêu Yêu càng đấu càng lạnh trong lòng, cảm giác vượt vẻ loại năng lực này của La Thiên không phải là thần lực, pháp lực, pháp bảo linh lực, thậm chí vượt qua tiên pháp Thiên Sơn mà trước kia biết, cũng không phải là cố ý vận dụng tâm niệm đạt thành.

Nó chỉ là ngẫu nhiên hứng khởi, một chút chơi mừng phát ngây thơ, nhưng điểm hiệu lực “Chơi tâm” này lại sâu không lường được, đừng nói Vạn Hồn Xích Trung Thương, ngay cả một cây thảo côn, đều có thể khiến nó hóa thành thần khí trên cả thần khí.

Đào Yêu Yêu âm thầm suy nghĩ, vừa nhìn trộm bốn phía, chỉ thấy Như Phi Thương, Trần Nguyên Tử, Cửu Vĩ Quy... đối thủ của các đối thủ mặc dù đã sống lại, sắc mặt lại đại ra như một, tính cách cũng không giống như khi còn sống, mới biết bọn họ bất quá chỉ là đồ vật hình dáng mà thôi, giống như cỏ cây đất đá, linh hồn đều đã không còn, chỉ bị Ma Côn Bằng Thủ La Thiên sử dụng như con rối điều khiển chi khu.

Sinh linh vạn vật tam giới, người có thể thành tiên tất có mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý nghĩa sáu cây, cho dù là loài súc vật thành yêu, cũng phải có một trong sáu cây.

Vật vô tri vô giác như hoa lá cây sắt đá sỏi, theo lẽ thường không có khả năng luyện được pháp thuật, thành tinh tác quái.

Trong chớp mắt, Đào Yêu Yêu đã từng nhìn thấy Hành Hư tượng, một cây tùng mộc quái tượng mà Cung chủ Thiên Sơn Thần Mộc dùng qua, dựa theo pháp lý Thiên Sơn tu thành thông linh giải ý thể, cũng coi như vượt qua Tam Giới bên ngoài, không trong Ngũ Hành, nhưng đó dù sao cũng là kết quả tu trì ngàn năm trăm năm.

Như La Thiên gặt đầu vợ xương, liều mạng thành ma, tử vật hoàn toàn không có linh hồn trong nháy mắt có được pháp lực siêu cường, thực sự không phải lý luận gì có thể giải thích được.

Đào Yêu Yêu tra sâu vào Tam Dịch Huyền Bí, biết rõ nguyên lý của kỳ sự trước mắt tất nhiên bao gồm bên trong, nhưng vừa mới hình thành kết luận rõ ràng, lập tức phát hiện sai lớn không phù, nghiêm nhiên là chuyện khó tin.

Đang lúc nghi vấn giao nhau, Thánh Anh giờ thương đâm tới trước ngực, điên cuồng không rõ đã diệt hấn bao nhiêu lần, mũi nhọn vũ trụ nghênh đón đánh tới, theo thường lệ chuẩn bị đâm vào mũi thương đâm thẳng vào đầu của hấn.

Nào ngờ vừa rồi phân thần suy tính, vũ trụ tăng lên hơi chậm, kiếm thuật sử dụng tuy cực kỳ tinh diệu, uy thế của Vạn Hồn thương đã tăng vọt tới mức độ không thể chống đỡ.

Đột nhiên nghe “Thùng thùng” trầm đục, giống như Bàn Cổ vung mạnh mở Hồng Mông, mũi thương đụng vào kiếm quang, Đào Yêu Yêu trong mắt kim tinh phiêu phiêu, ngũ ngôn lục phủ đều như xoay chuyển, vội vàng thúc giục kiếm lực chống đỡ thế địch, trong bóng tối không khỏi kinh hãi: “Vũ khí của người này lay động, ngũ ngôn lục phủ đều như xoay chuyển, vội vàng thúc giục kiếm lực chống đỡ địch thế, âm thầm kinh hãi: “Vũ khí của người này”, Vậy mà lợi hại như vậy!” Trong khoảng khắc đầu óc choáng váng, rốt cuộc không nhìn nổi sự phiến não, trong lòng hô to: “Đường Liên Bích khôn nạn! Rõ ràng là hấn đoạt được cái quỹ thương này, sao hôm nay lại chạy ra đây!” Đáy lòng chợt vang lên tiếng nói khe khẽ, đúng là ngũ khí của Long Bách Linh: “Tướng công đừng nóng vội, Đường Liên Bích ở phía sau chữa thương, sắp khôi phục xong rồi.”

Huyền Môn đại chiến trong mỹ quan, trên thực tế là mười người bày trận kháng địch.

Long Bách Linh, Hồng Tụ, Thiết Đầu, hoặc là vì không diễn luyện Chân Võ Trận, hoặc là bởi vì chân khí Huyền Môn còn thấp, đều không thể tham dự tác chiến.

Trận pháp phía trước có hiệu quả phòng ngự tương đối chắc chắn, hình thành một vòng bảo hộ đường kính mười trượng,

bảo hộ ba người nghiêm mật ở bên trong.

Cộng thêm Ma dục đại phu trị liệu, đan dược thủ đồ truyền đan bổ khí, bói toán thủ đồ thi chúc phúc, ba người tận khả năng bảo toàn tính mạng không ngại.

Long Bách Linh dựa vào Minh Dương chân khí mới luyện, ý muốn gia nhập vào đám người “Đan Dương Cửu Chuyển”, rốt cuộc chân khí nông cạn, công pháp cách xa quá lớn, không cách nào thuận lợi tiến vào trận pháp.

Bọn tiêu quỷ ăn uống đã sớm rút về túi áo, hai bên không người giúp đỡ nàang, phí hết nửa ngày sức lực, lại dùng một chút Thiên Sơn Thông Linh Thuật trước đó học được, cuối cùng cũng đem hai câu an ủi đưa vào trong lòng đào nhân chết non.

Mà giờ phút này ông tay áo đỏ sợt tới mức co quắp lại, không dám chuyển hướng đấu pháp bên cạnh Bách Linh, chỉ quay về phía sau nói thầm: “Ông trời của ta ơi, mười cái mạng đã hù cho ta chín cái, thà rằng nhìn mỹ nam tử biến thành quái vật, ta cũng không muốn nhìn một trận đấu long trời lở đất như vậy... Ai, ta nói Linh cô nương, Đường công tử sẽ không phải thật muốn biến thành xấu xí bất quái chứ?”

Đường Liên ngọc từ khi đáy lòng bàn tay văn hồ thoát thân, một mực đứng lặng ở trung tâm trận pháp, tướng đi Âu Dương Cô Bình không xa, thần như băng hải yên tĩnh, thế như Nhạc Trần Uyên dừng lại.

Trong con người của hắn không có nửa điểm ba động, khuôn mặt và nửa bên người hắn đều đã xé nát mài mòn, sâu có thể thấy xương, nhưng mà ngay ở trên tàn cốt lại nhanh chóng sinh trưởng ra mạch máu, bắp thịt, làn da, lít nha lít nhít đan xen vào nhau.

Một nửa khuôn mặt tuần tú không chút biểu tình, một nửa tướng mạo quái dị kia huyết nhục mơ hồ, khó trách Hồng Tự thấy kinh dị, bộ dáng kia quả thật so với pho tượng quỷ quái còn đáng sợ hơn nhiều.

Thiết Đầu nói: “Sẽ phục hồi như cũ, Đường sư huynh đang chữa thương, đợi ta hỗ trợ hắn một chút.” Lấy túi thuốc ra, thả ra một “Trừ râm linh trùng thú” nhỏ như ruồi trâu.”

Đây là chí bảo trị thương cho Thần Nông môn, cho dù vết thương có nghiêm trọng cỡ nào, đều có thể thanh trừ độc tố, khép miệng vết thương lại.

Ai ngờ linh trùng bay lên lại không dám tới gần Đường Liên Bích, Thiết Đầu niệm chú thúc giục, thật vất vả mới cưỡng ép hấn bay lên, lúc cách xa hai ba tấc tất cả đều cứng đờ chết đi.

Thiết Đầu cau mày nói: “Đường sư huynh thần công siêu phàm nhập thánh, lực lượng tự lạnh trong cơ thể hấn rất mạnh, từ bên ngoài đến trợ giúp căn bản không thể tham gia.”

Huyền Thủy kiếm có công hiệu chữa thương, đầu Thiết Đầu trước kia là biết đến.

Nhưng hấn cũng không phát giác, Ma Đầu La Thiên Bát Tí thay đổi cách trở về Phong Thủy Thần Kiếm, còn rót một cỗ lực lượng mới sinh vào tâm mạch Đường Liên Bích.

Nhìn như hung mãnh phản công, vậy mà ẩn tàng cứu trợ, Ma Lục Thủ La Thiên vì sao phải làm như vậy? Có lẽ chỉ là cảm thấy chơi đùa một chút.

Đường Liên Bích cũng không suy đoán yêu thích của địch nhân, tâm vô gợn sóng vận kiếm hóa thương.

Chỉ thấy huyết nhục dần dần khép lại, từng sợi nhỏ như lúc ban đầu, ngay cả những sợi tóc bị mài mòn đều lần lượt trở về nguyên trạng.

Hồng Tụ thở dài: “Xem dung mạo mỹ nam tử mà chữa trị, giống như tu bổ ngọc bích, đích thật là cực kỳ khoái lòng người!” Long Bách Linh nói: “Chỉ mong hấn khôi phục nhanh một chút, chông đỡ Lương Nghi Chân Võ Trận.”

Lời vừa ra khỏi miệng, chiến cuộc nhanh quay ngược trở lại, Chân Võ Trận đã gần sát biên giới sụp đổ.

Mới đầu mười người bày trận, Âu Dương Cô Bình ở giữa, là đầu mối then chốt của trận pháp, quẻ từ viết “Dùng chín, thấy quần long không đầu, cát”

Bạc tề tề lịch oanh dương chân khí dài ngắn thâm trầm, cụ thể “Bày Chính” chi công, bởi vậy quyết định đứng đầu Bạc trừ giả thủ vị này, thi triển điều chỉnh trận hình, báo hiệu công pháp cát hung, báo hiệu lành dữ.

Như vậy vừa phù hợp với pháp nghĩa không có đầu, vừa có thể phòng ngừa Dương Quái sẽ cực kỳ Kháng suy, chuyển thành Thiếu Âm, cường thế của Chân Võ Trận cũng có thể duy trì được lâu dài.

Sáu người khác chiếm quả Càn Dương Kiệt, tạo thành chủ thể Chân Võ trận, chia làm sơ Cửu Độn Giáp Hoàng U, chín mươi hai kỳ xảo hợp, đan phương linh bảo, chín bốn Thần Nông Ma Ngưu đại phu, Cửu Ngũ Kiếm Tiên Đông Dã Tiểu Tuyết, Cửu Ngũ Kiếm Tiên Tiểu Tuyết,

Trên chín phần là do Ngự thú Hứa Đại An nắm giữ, bởi vì có tốc độ cân bằng Bắc Sa, hần có thể phóng túng thần thú điên cuồng đánh đập, triển khai toàn bộ công lao Kháng Long, lại không có “có phiên toái hồi hận”, mười phần uy mãnh cường hần.

Lý Phượng Kỳ đảm nhiệm chức vụ Thiên Long Thần Tướng, trước sau du di, chia ra trái phải, ở trong quả tượng đại biểu nguyên thần nhân loại vận chuyển càn khôn.

Kể từ đó, hần liền rót vào Chân Võ Trận linh tính huyền diệu, khiến pháp trận tựa hồ thành hoạt thể, thiên biến vạn hóa tùy tâm niệm, không đơn thuần tuân theo tự nhiên pháp tắc, cái này càng phù hợp bản chất “Dục Sinh Pháp Linh” của Vũ Trụ Thần Phong.

Bởi vì Cửu Ngũ “Thiếu Dương” vị trí này do Tiểu Tuyết chiếm, mặc dù dương khí thuần chính, dù sao cũng là thiếu nữ, thể tính và chức trách khác nhau, khiến cho trận pháp hơi có tí vết nhỏ nhất.

Tuy nói “không hoàn mỹ” là chân ý của Thiên Đạo, nhưng kiếm quang của nàng hơi không hợp, điểm công kích vốn sắc bén nhất lại khó có thể đạt tới đỉnh phong.

Thần của Thiên Long xem trọng bổ khuyết, thỉnh thoảng chuyển đến chín năm vị phóng kiếm, một đạo thần quang bắn ra vài lần, sơ suất của tiểu Tuyết có thể được tu sửa lại.

Hai vị Kiếm Tiên cao cao đồng lực thi pháp, phát huy pháp hiệu “Phi Long Tại Thiên” đến mức tận cùng.

Trừ cái đó ra, sừng trái hình trận kỳ gọi là “Vô Cực”

Từ Đào Yêu Thuần, thông qua tâm mạch truyền tổng diệu quyết, có thể làm cho mọi người không tham lam, thanh tịnh sát dục, không đến mức theo Chân Võ Trận tăng lên mà đánh mất bản tính.

Nhưng “Cực” bên phải vốn nên phát ra công hiệu mạnh nhất, giờ phút này lại có phần khiếm khuyết.

Thiên Long Thần Tướng thỉnh thoảng bỏ vị phát công, có thể nào thay thế được chủ công? “Có Cực Vô Cực cấu tạo lưỡng nghi, vừa vận đối đầu ” diện không” hai cánh?

Nếu bên này thiếu mất nhất nghi, Bích Côn Bằng Thủ La Thiên Dực Phong dần dần tăng thêm, Thừa Hư Quỹ xâm nhiễm vào.

Đám yêu hình như cũng nhận được lệnh, chuyên tấn công bên phải Chân Võ Trận, cục diện dần dần trở nên khốn đốn, đám người Huyền Môn đỡ trái hờ phải còn kém một bước.

Nhưng Bách Lý Văn Hồ càng thêm đáng sợ.

Dưới khố Ma Đầu Đầu La Thiên chạy biên chạy liều xương, còn tồn tại trò chơi chi ý, mà công kích của hắn lại dốc hết sát ý, long hổ song thú điên cuồng cắn xé, hận không thể một lần hành động diệt trừ toàn bộ đám người rồi sau đó nhanh chóng chạy đi.

Chân Võ Trận liên tiếp sinh ra tình huống nguy hiểm, tám phần nguy hiểm đều là hắn gây nên.

Đào Yêu Yêu đẹp yên nổi lòng mọi người, một mặt suy nghĩ dụ Ma Đầu La Thiên dừng tay như thế nào, có thể tập trung lực lượng chế ngự Văn Hồ là tốt nhất.

Mà đề dọa trẻ con ngừng chơi, biện pháp tốt nhất tất nhiên là lấy đi đồ chơi của nó.

Nghĩ đến đây, đào yêu ngưng vận thần tư, mũi nhọn của vũ trụ đột nhiên xoay chuyển, cải biến kích này thành tranh đoạt, gắt gao cuốn lấy tám khối xương người.

Chỉ thấy kiếm giương cốt, “Xoát” phóng ra hỏa tinh liên miên, Đào Yêu âm thầm kinh ngạc: “Xương cốt này sao lại giống như làm bằng sắt?” Liên miên nói là sắt thép, cho dù là kim cương đánh trúng, cũng bị vũ trụ phong xé rách phân rã,

nhưng hết lần này tới lần khác chất liệu bình thường đen kịt trầm trầm kia, vậy mà không tổn hại chút nào!

Một ý nghĩ chưa dứt, cổ hần căng ra, đã bị Bách Lý Văn Hồ bắt lấy.

Long Sinh Vân, Hồ Sinh Phong, Thần Long bay lên không lúc ẩn lúc hiện, một mực hiện ra hình dáng mây mù mịt mờ.

Đột nhiên vòng lên cổ, móng vuốt mềm mại như hư vô, lập tức hóa thành năm ngón tay thô cứng của Bách Lý Văn Hồ.

Đây là cảnh giới cao nhất của Ngự Thú thần công, bản mạng thần thú cùng bản chủ hình hồn tương ứng, như ly ly.

Đào Yêu Yêu biết chống cự đã dư thừa, khoe miệng nhếch lên, khó khăn cười nói: “Bách Lý huynh thật muốn giết ta sao?”

Chúng đồ kinh hoàng cấp cứu, nhưng trận pháp môn hộ mở rộng, làm sao còn có thể chống đỡ được văn hồ thần uy.

Chỉ một cánh tay, thần hồ tạo ra áng mây lửa, mọi người leo lên như lá khô, tán loạn.

Lập tức vuốt ròng biến thành vuốt hồ, hỏa khí xuyên thấu thân mộc chiến giáp, da thịt Đào Yêu tê tê bốc khói, đốt ra năm cái dấu ấn màu đen.

Đám Tiểu Tuyết, Bách Linh can đảm muốn chết, quần tà cũng tạm dừng tiến công, Ma Đầu La Thiên cầm hải cốt quan sát trên dưới, tựa hồ lòng hiếu kỳ nổi lên, muốn nhìn xem Thiên Sơn Vô Ưu pháp thể bị đốt thành than cốc như thế nào.

Trong nháy mắt, kịch chiến chợt trở nên tĩnh mịch thay thế, bầu không khí nặng nề có thể khiến người ta huyết dịch ngưng kết ra.

Đột nhiên Tiểu Tuyết kêu lên: “Nhìn con mắt của hắn!” Mọi người chăm chú nhìn, trong lòng không khỏi giật mình một cái, liền nhìn thấy hai mắt Văn Hồ trong bóng tối mang theo đốm lửa, giống như trong vực sâu chớp động đốm lửa, rõ ràng là đặc thù lúc Ác Ma cuồng bạo nhất.

Chúng đồ san hô quen mắt phục ma, làm sao có thể không biết? Đang nghi hoặc sợ hãi đan xen, âm thầm nghĩ “Ma Đồ bao lâu nữa sẽ nhập ma.” Lại thấy thần sắc ôn hòa như cũ, vẫn

dùng giọng nói gian nan nói: “Bách Lý huynh, khổ tâm của ngươi, ta đã biết... Nhưng, ngươi thật sự muốn giết ta sao?”

Long Bách Linh không thể chịu nổi nữa, la lên: “Mau cứu hần!” Hần dừng cảm vọt tới trước.

Chợt cảm thấy một cơn gió lạnh thấu xương thổi qua, khuôn mặt hần như đông cứng, trong lòng kinh hãi lại như dầu sôi sôi, lớn tiếng nói: “Đường sư huynh!”

Lần thứ hai mươi một hồi mê lang khiến Cổ Thiên Ảnh thất ý.

Dòng hàn lưu kia nặng nề vô cùng, phảng phất như trăm ức băng dương lật úp, dâng trào về một phương hướng.

Bách Lý Văn Hồ vội vàng không kịp chuẩn bị, cánh tay phải kịch liệt rung động, Thần Hồ ngự sử bên kia lập tức bị thương; mà một bên khác cũng bị trọng thương, năm ngón tay bên tay trái buông ra, theo tiếng Thần Long kêu rên, lại hóa thành mây khói cấp tốc co lại.

Văn Hồ tựa như cự thạch đỉnh núi mất đi căn cơ, rơi xuống vuột vuột lưng La Thiên sau lưng “Đằng đằng” lùi lại mấy bước.

Đám người căn bản không kịp suy nghĩ rõ ràng, chân khí trong cơ thể đã sinh cảm ứng, kéo theo thân hình người nào cũng chiếm vị trí đó, Chân Võ trận trong nháy mắt lại xếp thành hàng.

Giờ phút này Chân Võ trận mới có thể xưng là hoàn chỉnh, chín loại dương khí tụ hợp, chín môn đạo pháp phân ra, Ngao sư tổ tông quán thông Thiên Mệnh đạo tu vi thần diệu của Tử Nguyên tông lại tái hiện trước mắt.

Tầng thứ ba phát hết uy lực của Càn Quái cương dương, bói toán chuẩn bị trong thủ, sáu môn vải vóc, “Có không “Lưỡng Nghi chèo chống, Thiên Long Thần Tướng Chương, uy lực trận pháp cuối cùng cũng phải phát huy đầy đủ.

Đường Liên Bích kia thân ở trên “Cực”, thôi động Minh Sương Lôi Viêm Phong Văn Huyền Thần Kiếm tấn công mãnh liệt, toàn bộ trận hình cơ hồ bị hấn mang theo bay lên.

Nguyên lai vừa rồi chữa thương, hấn chẳng những khiến cốt nhục trùng sinh, càng dung nhập cỗ sinh cơ Ma Đầu La Thiên ban đầu vào trong Nhị Thần Kiếm kia.

Tới lúc này thần kiếm đã có “Hoạt động”, dẫn tới công pháp vốn có đều thông linh hiểu ý, giống như Long Hồ thần thú của Bách Lý Văn Hồ, thời khắc đồng tâm với bản chủ, pháp hiệu

mặc dù chưa gia tăng, nhưng chiến lực tuyệt đối không phải pháp bảo cứng nhắc có thể so sánh.

Chỉ thấy bụi mù chọt lên chọt tán, quang ảnh lúc ẩn lúc hiện, ngăn ở phía trước đám địch, Cơ Không Hành, Tam Đảo Thánh Anh các loại tà loại, đều bị pháp lực Đường Liên Bích đánh tan, thậm chí Ma Đầu La Thiên cầm trong tay tám cây thiết cốt cũng vỡ vụn ra, ở thần kiếm mang theo lốc xoáy pháp phối, hóa tán, biến mất không dấu vết, biến mất không còn tăm tích.

Mà Bách Lý Văn Hồ bị trọng kích đầu tiên, chỉ lui năm bước liền không di chuyển được nữa.

Hai chân bị Minh Sương cầm cổ, cự lực áp bách trước mặt, trong bỗng nhiên chùm sáng vàng bạch xích hồng tán loạn bùng nổ lung tung.

“Oành oành oành oành” giống như trống trời gõ vang, thế công của Đường Liên Bích mãnh liệt cuốn tới, cũng là ngón tay mở ra đề lên cổ đối phương, buông ra pháp lực xé rách da thịt cốt cách.

Mãnh kích luân phiên dẫn phát thiên tượng kịch biến, phương viên vạn dặm chọt tối đen không thấy năm ngón, chọt sáng không mở mắt ra được.

Ngay lúc một sáng một tối, ngực Bách Lý Văn Hồ đã bị máu thịt văng tung tóe, xương gãy lách cách.

Văn Hồ bỗng dung cuồng hồng một tiếng, cổ ngửa ra sau hai tay, thu hai con long hồ vào thân.

Bản mạng thần thú chính là thân thể bất tử của Thiên Sơn, hôm nay linh lực xuất ra hết, mang theo bản chủ cũng không sợ nguy hiểm đến tính mạng.

Chỉ thấy trên thân văn hồ lay động, vết thương chồng chất đã đột nhiên khỏi hẳn, chân phải tránh ra sương giá, lui về phía sau một bước lớn, theo quyền phải bỗng nhiên vung về phía trước.

Chiêu thức này vừa lỗ mãng vừa đơn giản, hình như là “Cách Sơn đả Ngưu” trong võ công thế tục, thực có thể làm cho Tiên gia đạo giả cười rụng răng lớn.

Nhưng mà “Thiên Nhân Đồng Thái” thần công cao thâm nhất của Ngự Thú Môn liền ẩn chứa ở trong đó, bản mạng thần thú cùng bản chủ hợp thể vô gian, linh lực tập trung tại một điểm bộc phát.

Nếu Long Hồ đã là chủng loại trong Thiên Sơn nội cảnh, uy năng của thần công này càng thêm trọn vẹn.

Còn đang lúc Văn Hồ ra thế quyền, Minh Sương Lôi Viêm lập tức vỡ vụn.

Đường Liên Bích mang theo Chân Võ Trận cường uy ngự địch, cũng không tránh không né, lòng bàn tay mi tâm phóng ra huyền quang, Nhị Thần Kiếm dẫn đầu bay ra, dẫn dắt Vũ Trụ Phong, Hồng Minh Kiếm, Chước Hồn Cầu, Thiết Nhân Âm Binh... Huyền Môn Cửu Dương các loại pháp lực, đồng loạt độn vào trên quyền phong của Bách Lý Văn Hồ.

Trong chốc lát tứ phương yên tĩnh lạ thường, song phương giằng co như tượng đất, mà thanh âm ánh sáng đều ngạnh sinh áp diệt trong va chạm.

Sóng chấn động từ lòng bàn chân truyền ra, chỉ từ chỗ rất xa phóng lên vạn trọng núi cao, chợt lồm xuống thành vạn đạo vực sâu, cùng một chỗ lồm vào tạo thành sóng hợp ba, so với thương hải tang điền kịch liệt còn muốn kịch liệt hơn gấp trăm ngàn lần trăm lần.

Từ khi Tam Giới sinh ra đến nay, va chạm dữ dội như thế chưa bao giờ xuất hiện qua, hồn phách đám người Nga Mi cơ hồ ly khiếu, trong lòng thấp thoáng có một ý niệm: Thay vì nói Đường Liên Bích gia nhập Chân Võ Trận, chẳng bằng nói Chân Võ Trận trở thành lợi khí khắc chế hắn! Trải qua một thời gian dài, chúng đồ đệ đều mong chờ cao thủ Phong Lôi nhập trận, nhưng trước đó có gì bị cửu cung chết, sau lại gặp Dương Tiểu Xuyên tổn thương, tình hình Cửu Dương tập hợp diễn trận rất khó thúc đẩy.

Bây giờ Đường Liên Bích đảm nhiệm trọng trách công chính, chân khí cũng truyền thông cùng mọi người, theo lý trận pháp nên càng thêm cân đối, nào biết tám môn công pháp vô cùng thất thường, đều để ý một mục công kích mãnh liệt về phía trước.

Không sai, Bắc trù môn còn đang điều hành trận trắc địch, Thiên Long Thần Tướng còn có thể cùng lực lượng, nhưng mọi người lây nhiễm đầu chí vừa lạnh như băng kia của Đường Liên Bích, trung tâm ngực huyết sôi trào, không nhìn được chỉ muốn theo hấn xung phong chém giết, liều mạng với cường địch người chết ta sống mới bỏ qua.

Mộc Tú ở trong rừng chắc chắn không phải, loại người như Đường Liên Bích này tuyệt đối sẽ không cam lòng bị sai khiến, cho dù gia nhập quân thể, nếu không dẫn phát nội loạn, ý chí cá nhân sẽ trở thành chỉ dẫn của dân chúng.

Phương Bách Lý Hồ một người một chiến, khí thế cao hơn Cửu Dương, rút lui xung phong, vẫn là “thiên nhân đồng thái” phát ra, hai bên lại nghênh ngang va chạm... Lần thứ ba, lần thứ tư, hoàn toàn là cứng đối cứng, thực sự đối công liều chết chiến pháp.

Ma Đầu La Thiên nhìn đại chiến Huyền môn, một mực ngây ngốc mà đứng.

Hắc thiết nhân cốt đã hủy hoại toái tán, nó vươn tám cánh tay trống không, trên mặt lộ ra thần sắc hài đồng gặp biến không biết phải làm sao.

Nhưng theo thời gian kéo dài, cảm xúc tiên linh Thiên Sơn dần dần biến hóa.

Đào Yêu Yêu phát hiện ra đại sự không ổn, trong lòng vội vàng báo động: “Coi chừng bên kia, tiên linh muốn dùng vũ khí mạnh nhất...”

Vừa nghĩ lại, Bách Lý Văn Hồ thả người nhảy ngược lên, nhảy trở lại vuốt ve đầu La Thiên trên lưng.

Hai con Long Hồ cùng Thiên Sơn Tiên Linh tính tương thông, cảm giác biến đổi nhanh chóng buông xuống, bản chủ lệnh chuyển dời đến vị trí an toàn.

Đám người còn muốn thừa cơ truy kích, bỗng nhiên toàn thân chấn động, phảng phất lôi điện xuyên qua kinh mạch, hai chân không thể tiến lên nửa bước nữa.

Chỉ thấy Ma Đầu Ma Thiên giận dữ đằng đằng ngất ngất, giữa lông mày dày cộm chậm chậm phân liệt sang hai bên.

Cuối cùng con mắt thứ ba cũng mở ra!

Chiến ý của Đường Liên Bích còn chưa ngừng lại,

Đào Yêu Yêu rống to một tiếng: “Thằng điên! Mau ngồi xuống cho ta!” Tâm niệm dao động như núi lở biển nghiêng, mặc kệ Đường Liên Bích ý chí ương ngạnh cỡ nào, trong nháy mắt tận dụng áp chế xoay chuyển.

Hai người dẫn đầu khoanh chân ngồi xuống, mỗi người xuất đơn chương tương khắc, vũ trụ phong cùng Phong Thủy Thần Kiếm giao thoa hội tụ, dục vọng nhân loại cùng thủ độ tự nhiên liên hợp, cái gọi là “Thiên Nhân Hợp Nhất” cảnh giới sâu nhất, liền tại song chương tiếp xúc kia đạt thành trọn vẹn điều kiện tiên quyết.

Phía sau, Lý Phượng Kỳ ứng biến cũng cực kỳ nhanh chóng, khoanh chân vận dụng Phục Nhu Thiên Vương Thuẫn, dẫn dắt khí mạch tâm thần mọi người, đột nhiên dung nhập vào trong vòng phòng hộ do thần kiếm hình thành.

Vào thời khắc này, Ma Đầu La Thiên cuồng tiếu rít gào, thần quang từ mắt trái đến bên phải đảo qua đại địa trước mặt.

Năng lực cường đại của tiên linh Thiên Sơn, lúc trước mọi người đã thấy qua.

Tám cánh tay, ngăn cản thần kiếm dễ như trở bàn tay, xông vào trận pháp thành thạo, càng kiên luôn tác dụng thần dị phục sinh quần tà, tạo thành phiến toái cực lớn cho Huyền Môn Cửu Dương.

Công kích nhẹ nhàng như con nít đùa giỡn đã lợi hại như vậy, Nhược Y đảo trở về nói, La Thiên Sứ Đầu La Thủ xuất ra “Vũ khí mạnh nhất”, uy lực lại khủng bố đến mức nào? hủy diệt thế giới thậm chí lực lượng Tam Giới, chúng đồ cũng nhiều lần cảm thụ, chẳng lẽ thần nhãn Ma Sát Thủ La Thiên, còn có thể gây ra tai họa còn thảm trọng hơn so với “Diệt Thế”?

Xác thực như vậy, chúng đồ đệ đoán hơn một ngàn lần cũng không đoán được, so với ” Diệt” càng đáng sợ hơn vậy mà là “Sinh”!

Thần quang chói mắt như mặt trời, được bắn ra từ mắt thần tiên tiên linh, tiêu sái chiếu rọi về phía đại địa.

Bị chiếu trúng đầu tiên là giới tử đồng nhân kỳ xảo môn, cùng với quỷ hồn phó quân Nhiếp Hồn môn,

Nhân sự đột ngột phát sinh, hai loại pháp khí không kịp thu hồi vòng phòng ngự, liền dừng lại bên trái Chân Võ Trận.

Giờ phút này trong quang mang vạn vạn, giấy dựa, biến hình biến dạng! Chúng đồ đệ gần như không dám tin vào hai mắt của mình, chỉ có bộ ngực quỷ binh nhô lên, mông tăng thêm, nghiêm nhiên hóa thành nữ thể, mà đồng nhân cũng biến thành nam giới, giữa hồng mộc ra khí quan nam nhân!

Đồng Nhân thuộc dương, Quỷ Binh thuộc âm, bị Ma Dung Thủ La Thiên quét ánh mắt qua, dựa theo thuộc tính biến thành hoạt thể tương ứng, lúc này ôm nhau điên cuồng giao hợp với nhau.

Sinh mệnh bắt nguồn từ sinh tồn, sinh sản bắt nguồn từ tính dục, đây là pháp tắc căn bản để sinh trưởng vạn vật sinh trưởng kéo dài.

Thần mục trên trán La Thiên chính là có thể biến tính vô tận kia thành không gian rộng rãi, khiến vật chết sinh sống, sinh mệnh ra đời, tiếp theo lại như dã hỏa thiêu đốt lan tràn ra xung quanh.

Đám người rất nhanh chú ý tới, không chỉ là đồng nhân cùng quỷ binh, khối băng vừa rồi đầu pháp tàn lụi, khô cạn, quần áo vụn vặt, thậm chí trong tầng đất từ trên xuống dưới cát đá, thậm chí hạt nhỏ bé mắt thường không thấy được, tất cả đều biến thành sinh vật nữ hùng! Sinh linh thiên kỳ bách quái!, Có loài tảo cỏ, có loài voi, chuột rết, có loài lớn hơn nữa thì giống như trâu ngựa, báo, rồng... Thực vật đang quần quýt, động vật quần quýt, tất cả đều sinh sôi nảy nở, bên trong có con sinh ra, nhanh chóng sinh trưởng thành thực, lại gia nhập vào cảnh tượng thiên địa giao hoan này.

Ma Đầu La Thiên không hổ là “Vũ trụ sinh diệt chi chủ”, nó nhắm mắt lại ra có thể hủy diệt chúng sinh, lúc mở mắt sáng lại có thể sáng tạo ức vạn, khiến nó điên đảo cuồng cuồng hoan, sau đó một loại bản lĩnh hiển nhiên có thể khiến chúng sinh chịu càng nhiều khổ sở hơn.

Phật gia thường nói “Sinh lão bệnh tử, vì tứ khổ, già, bệnh, chết còn dễ nói, vì sao “sinh” cũng là khổ? Mọi người giờ phút này cảm ngộ dần sâu hơn, nguyên lai dưới ánh mắt Ma Côn Bằng Thủ La Thiên, giao hợp sinh hoạt vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Sinh mệnh tràn ngập vô tận yêu thích cùng khoái cảm, hướng tới thế giới cực lạc của Kim Luân Giáo ước chừng chính là như vậy.

Nhưng mà, sợ hãi cũng bởi vậy mà sinh ra, ai biết Ma Côn Bằng Thủ La Thiên nhắm mắt khi nào? Sinh mệnh khi nào kết thúc? Cốt tủy khoái ý lúc nào sẽ im bật đi?

Kỳ thật từ xưa đến nay, đế vương, cự phú, hiển quý đều có loại sợ hãi này, cuộc sống trôi qua quá nhanh chóng, cảm giác sinh mệnh quá tuyệt vời, liền sợ hãi một ngày kia tử vong đột nhiên tiến đến.

Tần Thủy Hoàng, Đường Thái Tông bao nhiêu nhân kiệt anh minh thần võ, đều trốn không thoát “sợ chết” tâm lý tra tấn, dùng Duyên Hồng để trường sinh, chịu hết thống khổ vẫn chết bất đắc kỳ tử.

Dù là tiên khách tu thành “Trường Sinh” thì sao? hưởng thụ sinh mệnh Trường Nhạc đồng thời nội ưu nội đan hư hỏng, sợ yêu ma xâm nhập, ngày đêm chăm chỉ tu luyện không ngừng, chịu khổ và dày vò cũng không thể so sánh với phạm phu ít hơn.

“Trường Sinh Thiên” tuy là địa tiên thánh vực Khôn đạo, vẫn chưa đăng phong tạo cực, nguyên nhân chính là ở đây.

Mà lúc này ma thủ La Thiên phụ cấp cho chúng sinh khoái ý, so với tiên khách Đế Vương không biết cao hơn bao nhiêu lần.

Như hai mặt tiền đồng, sau lưng đại khoái hoạt tất nhiên ẩn hàm đại đau khổ.

Chúng đệ tử Ngao cảm thấy trong tiếng rên rỉ vui sướng của ước vọng sinh linh, mơ hồ lộ ra thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi, huyết mạch bỗng nhiên muốn nứt ra, muốn thanh tịnh xuống lại bị dục vọng thúc giục bất đắc dĩ —— bốn chữ “Sống không bằng” lại có thể hiện ra thâm trầm như thế., Thần mục của Ma Đầu La Thiên quả nhiên là vũ khí mạnh mẽ nhất thiên

hạ đệ nhất! Chúng đồ cảm khái trong lúc cảm động, biết rõ hậu quả không chịu nổi, cũng muốn đứng lên đi ra khỏi vòng ngoài, đầu nhập vào trong ánh mắt thần kỳ kia.

Theo Đào Yêu Yêu khàn khàn một tiếng: ” nhắm mắt lại!” Chúng đồ thu liễm suy nghĩ, điều hòa hô hấp, ngay cả sáu cái cảm quan cũng khép kín.

Nhị thần kiểm hòa hợp cùng vũ trụ, tạo thành một khu vực màu thủy lam, như ngọc thô thuần khiết, như biển sâu tĩnh lặng, ngoài ra khí tức lạnh lẽo như bích băng sơn của Đường Liên, vòng phòng hộ miễn cưỡng có thể tránh cho thần mục của mọi người sáng xạ.

Dù là như thế, mấy thiếu nữ Tiểu Tuyết, Bách Linh, Hồng Tụ đều xấu hổ đỏ mặt.

Thường ngôn nói “Nữ tử thủy tính dương hoa”, lời ấy mặc dù chanh chua thiên về, nhưng nữ tử trời sinh hẳn cảm, tính tình đích xác không trầm ổn bằng nam nhân.

Tình hình bên ngoài không chịu nổi tưởng tượng, mọi người cố gắng dùng tâm ngữ tránh đi, nhưng Tiểu Tuyết vẫn không nhịn được nói: “Đó là tà thuật gì? Tiên linh trên Thiên Sơn đều hạ lưu ô uế như vậy sao!”

Hai mươi một hồi mê đường khiến Cố Thiên Ảnh thất ý.

Đào Yêu Yêu thầm nói: “Âm dương giao kết với thiên kinh địa nghĩa, sao có thể là tà thuật? Tiên linh tính của Thiên Sơn tiên tử tùy theo tự nhiên, cũng không thể dùng ô uế phân xử cao thấp.”

Nhiếp Hồn Thủ Đồ Lan Thế Hải gia nhập thảo luận: “Vừa rồi ta trộm nhìn Bách Lý sư huynh một chút, ngũ quan thất khiếu đều là nơi ma khí đóng cửa.

Hắn cười trên lưng tiên linh không bị thần mục nhìn thấy, nhưng cũng đối mặt cảnh tượng chúng sinh cuồng loạn.

Sở dĩ còn có thể trấn tĩnh như vậy, ta thấy bản thân hắn có chân khí quá mạnh mẽ, sau khi hóa thành ma khí đã ngăn cản được sự quấy nhiễu của ngoại tượng.”

Phương Linh Bảo mắng to trong lòng: “Ngươi còn gọi hắn là sư huynh? Từ lúc nào mà Ngao phái ra loại phản đồ này! Lâm trận phản bội cuồng vọng hung ác, tên Bách Lý Văn Hổ này, chỉ vì Ma đạo thả bà nương của mình, dám đối với sư tôn bản phái làm khó dễ.

Thường Sinh Tử còn giả mù sa mưa lưu thư để từ biệt, hắn có thể tuyệt tình như vậy, thật muốn chọc cho lão tử tức chết!”

Đào Yêu Yêu nói: “Ngươi không nên trách lầm Bách Lý huynh, hắn khiêu chiến ta xuất phát từ ý tốt.”

Một trận trầm mặc không nói, mọi người hiển nhiên khó hiểu.

Lúc trước Long Bách Linh nhắc nhở Đào Yêu Yêu đề phòng Bách Lý Văn Hổ, lúc này ngược lại có thể chuyển sang suy nghĩ, đoán ra dụng tâm Văn Hổ: “Ý của ngươi là, Bách Lý Văn Hổ bỗng nhiên biến sắc, là muốn... Là cố ý chết trong tay ngươi?”

Đào Yêu Yêu nói: “Không tệ, không tệ.

Bởi vì hắn biết, với tư cách tà ma bị vũ trụ đánh chết, đạo pháp của nó cũng sẽ thu lấy cho ta...” Hoàng U kinh hãi: “Bách Lý Văn Hổ muốn để ngươi lấy được thần công của hắn?” Đào

Yêu Yêu thâm nghĩ: “Bản lĩnh của Thiên Sơn Tiên Linh, hôm nay các người cũng đã thấy rồi đấy.

Hai thần thú Long Hồ và đồng loại giống nhau, Bách Lý huynh đương nhiên hiểu rõ càng sâu hơn so với chúng ta.

Không lớn tăng cường thực lực Huyền môn, làm sao xâm nhập nội cảnh diệt ma? Tượng Ma Đầu La Thiên mạnh mẽ như vậy tiên linh, trong thiên sơn nội cảnh kỳ thật đâu cũng có.”

Phương Linh Bảo dần dần hiểu ra, âm thầm kinh dị: “Muốn cho Huyền Môn trở nên mạnh mẽ, đưa tính mạng của mình đến dưới kiếm của sư tôn... Loại khổ nhục kế này vẫn là lần đầu ta nghe nói!”

Đào Yêu Yêu thâm thở dài: “Từ lúc chúng ta gặp nhau, hắn đã thử ra công hiệu của vũ trụ Phong Trảm Ma Thủ Pháp, bởi vậy mới quyết định xuất quan nhập thế —— cường giả rất dễ nhập ma, các người nói Bách Lý Văn Hồ trốn vào thâm sơn là vì sao? Chính là vì sợ không quản được hai thần thú Long Hồ, gây ra nhiều chuyện máu tanh trên thế gian.

Sau đó Chiến Đông Hải, phá bí nhãn, hắn lại buông tay buông chân trắng trợn giết chóc.

Nhìn như tuân theo phong tục của Man tộc, kì thực là mai sau khi chết trong vũ trụ vùi bứt xuống.

Ài, ta nói hắn Thị Sát sao không nhập ma? Hóa ra là ma khí theo thần thú thâm tàng bất lộ, bên ngoài hắn dùng ” Nghĩa Liệt” chính khí khắc hóa, bình thường cũng không nhìn ra được.

Tiến vào Trường Sinh Thiên ta còn đang buồn bực, mọi người đều đem pháp bảo mới luyện thành phân ra hồn thể, Hồ Bắc Long tính là gần đại thành, hai thần thú của Văn Hồ vì sao ẩn tàng mà không hiện? Bây giờ nghĩ lại, hắn là sợ ta nhìn thấu huyền cơ, ngăn cản kế xá tình tiếp theo.”

Mọi người cảm hoài khó nói nên lời, yên lặng suy tư tiền căn hậu quả.

Long Bách Linh chợt nói: “Lúc đầu pháp thì Bách Lý Văn Hồ thả ra hai thần thú, sư tôn thấy ma khí rõ ràng trong lòng, nói đến cũng hợp lý, nhưng có một điểm người không nghĩ tới sao?” Đào Yêu hỏi: “Một điểm nào?” Bách Linh nói: “Nếu

chúng ta thua hắn thì sao?” Không đợi Đào Yêu trả lời, Tiểu Tuyết vội vàng phụ họa nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”, Hồ Bắc Long của hắn bá đạo như vậy, Chân Võ Trận cũng không ngăn được, đừng nói chết dưới Phong Kiếm vũ trụ, nói không chừng chúng ta còn có thể bị hắn giết sạch!” Hai thiếu nữ ý kiến giống nhau, tình hình này lại là không thấy nhiều lắm.

Bách Linh thoáng chậm lại, truy hỏi một câu: “Bách Lý Văn Hồ có thể nào cam đoan sau khi nhập ma không giết chết chúng ta?”

Lý Phượng Kỳ thở dài: “Linh sư muội mới vào Huyền môn mấy năm, Tiểu Tuyết từ nhỏ cũng chưa từng thấy, các người nào biết tính tình vị Bách Lý sư huynh này.

Hắn làm việc không thành tức bại, tuyệt không lo lắng cầu toàn.

Nếu đấu pháp chúng ta chết trong tay hắn, đó cũng là chuyện của nhà mình đáng đời.” Đào Yêu điên tiết nói: “Lần này xâm nhập tiên cảnh, vốn đã không có đường lui rồi.

Nếu như thực lực chúng ta không đủ, chết trong tay ai cũng đều giống nhau, đánh bại Văn Hồ lấy được thần lực của hắn, còn có hi vọng chống lại tiên linh nội cảnh.”

Trong lúc đàm luận, tâm ngữ mọi người đứt quãng, ý chí dần dần có xu thế dao động.

Lúc này sáu cây phong nghiêm, nhị thần kiếm cùng vũ trụ phong kết thành bình cứng, thanh sắc dụ bên ngoài vẫn có thể xuyên vào, có thể thấy được thần lực của Ma Côn Bằng Thủ La Thiên mạnh mẽ cỡ nào.

Long Bách Linh học qua một ít tiên lý Thiên Sơn, thâm biết mọi người có thể tiếp tục chống đỡ, hơn phân nửa là y vào tính không linh của pháp thể đào thoát vô ưu, dùng tâm truyền âm tịnh hóa Uế niệm, lập tức hỏi: “Có thể căn cứ theo biện pháp xảo diệu của Tam Dịch, để Bách Lý Văn Hồ và Thiên Sơn Tiên Linh đấu với nhau trước?” Hoàng U giành lời khen ngợi: “Ý kiến của Linh sư muội, lợi dụng tiên linh diệt trừ Văn Hồ, lại có thể thừa dịp bọn họ triển đấu, chúng ta mượn độn thuật đi con mẹ gì.”

Đào Yêu Yêu nói: “Không được, Long Hồ thần thú và Ma Đầu La Thiên tính đi chung với nhau, trước mắt đã không cách nào tách ra được.

Lại thêm Trung Viên Quan là địa bàn của Pháp Thánh, hấn và Yêu Hoàng bày ra cục diện này, sao có thể để cho chúng ta dễ dàng trốn thoát?” Tiểu Tuyết lo lắng nói: “Đầu không lại đầu đá, đi cũng không được, chẳng lẽ ngồi ở đây chờ quái vật tới giết chúng ta?” Âu Dương Cô Bình thình lình chen vào: “Thật sự muốn giết đã sớm giết tới đây rồi sao.

Ta thấy tiểu hài nhi Thiên Sơn Tiên Linh Tượng này, bắt được con chim nhỏ con gì đó, treu đùa đủ rồi mới ra tay nặng.”

Mọi người nghe vậy đột nhiên, cân nhắc gật đầu La Thiên quả thật chưa từng xung phong, nhưng vền vẹn chỉ là thần nhãn quét qua, đã khiến phe mình bó tay, như tám cánh đồng loạt tấn công, lại làm sao chống cự? Lý Phượng Kỳ thở dài nói: “Kỳ thật không cần cánh tay, nó hiện tại chỉ cần phun một ngụm nước bọt vào trong vòng phòng, chúng ta đều phải thất phòng trong chiêu.”

Tình thế xác thực như lời hấn nói, hiệu dụng của vòng phòng hộ cực điểm của thần khí, hình thành cảnh vực như vạn dặm tĩnh hải không nửa tia gợn sóng, bởi vậy dẹp loạn sự xao động của sắc dục vọng.

Nhưng cho dù chỉ ném một cục đá vào bên trong, mọi người cũng trong nháy mắt sẽ hồng mắt, lâm vào dục vọng không thể tự kiềm chế, mà sự tình sau đó liền thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Tuyết lo lắng hóa thành sợ hãi, cắn răng một cái nói: “Đại sư huynh nhờ người, nếu trong vòng phòng ngự xảy ra nhiễu loạn gì, người trước tiên một kiếm giết chết ta đi!” Bách Linh cười khò một tiếng: “Muốn chết, dễ dàng vậy sao?” Đào Yêu Yêu nói: “Đúng vậy, đúng vậy!”

Vật bị Ma Đầu La Thiên Thần nhìn chăm chú, vĩnh viễn không chết được... “

Vừa mới nói tới đây, tiếng bước chân mơ hồ đột nhiên lại gần, xuyên thấu qua sáu cái trực tiếp tiến vào sâu trong tâm cảnh.

Mọi người đến lập tức lông tóc dựng đứng, thầm nghĩ chính là vì cái gì lo lắng, ma thủ La Thiên Quả kia thật sự lợi hại cất bước, đang phóng tới tầng trong vòng phòng ngự, ác mộng kinh khủng nhất chẳng lẽ sẽ hóa thành hiện thực? Tiểu Tuyết “A a” thất thanh kêu sợ hãi, vừa mở mắt ra tâm thần hoảng loạn, đã thấy bốn phương yên lặng, cảnh tượng trống trải, những sinh linh nổi điên giao hoan kia, trong phút chốc tất cả đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Không biết từ lúc nào, Ma Đầu La Thiên đã khép lại thần mục, cơ hồ là vui mừng chạy vào trong vòng vây.

Gương mặt đỏ bừng mỉm cười, trong lúc mọi người đang hoảng sợ khó hiểu, cúi người nhẹ nhàng hôn lên mặt Long Bách Linh, chột bồng bênh xoay người, móng chân không chạm đất trở lại vị trí ban đầu.

Mọi người nói không ra lời, hai mặt nhìn nhau không rõ nguyên nhân.

Qua một lúc lâu, Phương Linh Bảo mới nói: “Cây a, Trư Ngưu tằm cóc đâu, mẩu của nó đâu rồi?” Lan Thế Hải nói: “Tiên Linh Thần nhắm mắt lại, chúng sinh tan thành tro bụi.” Phương Linh Bảo lại hỏi: “Vậy Tiên Linh đâu?” Tiểu Tuyết đưa tay chỉ một cái: “Bên kia không phải!” Âu Dương Cô Bình: “Giống như một đứa trẻ.” Không biết là tiên linh hành động còn non nớt, hay là nói về Phương Linh Bảo hỏi một chút về sự ngốc nghếch của Phương Linh Bảo.

Trong một sát na mọi người cảm nhận được, dừng lại câu chuyện đồng loạt nhìn về phía Long Bách Linh.

Bách Linh sờ sờ khuôn mặt, lẩm bẩm nói: “Ta... Ta cũng không hiểu lắm.” Phương Linh Bảo nở nụ cười: “Ta hiểu rồi, nhất định là quái vật nhìn đáng dấp xinh đẹp của Linh Sư muội, muốn làm bằng hữu với ngươi, cho nên vui mừng thu binh kết thúc.” Mọi người không cho là đúng, nói.

Đào Yêu Yêu lại gật đầu nói: “Linh Nhi có một nửa thể chất của Thiên Sơn Tiên Linh, cái gọi là vật lấy nhóm, nó có ấn tượng tốt với Linh Nhi là trong tình lý.

Nhưng Thiên Sơn Tiên Linh tính hành kỳ lạ, thực khó có thể phỏng đoán thông thường, lần này thích gần gũi, lần sau khả

năng sát cơ hiện rõ... Như thế Hải huynh nói, Ma Lục Thủ La Thiên hung ác còn chưa triển lộ cho chúng ta một mặt.” Nói xong một ngón tay chỉ lên đỉnh đầu, tiếp tục nói: “Ngày tận đêm sinh, chắc hẳn là ngày thường nó về sào huyết nghỉ ngơi, chớp mắt mới dừng lại.”

Trải qua mấy phen kịch đấu kịch liệt chấn động, chín mặt trời trên cao đã sớm vỡ vụn, lúc này lại song song bày ra, thông thả hướng về địa giới phía tây trầm xuống.

Gò đất núi đá cây cối núi hoa lá, bao gồm con đường nhỏ uốn lượn ở giữa, tất cả hoàn hảo như lúc ban đầu, chỉ sinh thành trong Ma Ma Đầu La Thiên Hô hấp.

Mọi người đối với thần lực của nó đã quen không sợ hãi, nhao nhao ngồi ngược lại nghỉ ngơi, tâm lực tiêu tụy không nói gì, ngay cả khốn cảnh trước mắt cũng không muốn suy nghĩ nhiều.

Trong đó tình hình ống tay áo đỏ thắm nhất, luận định lực không bằng chúng đồ Huyền Môn, chân khí không thuần khiết lại ảnh hưởng đến tâm ngữ mất tinh thần, một mực gần như mất đi điên cuồng sụp đổ, lúc này thân thể tê liệt như bùn nhão.

Nghỉ ngơi thật lâu mới hồi phục lại, mở miệng hỏi: “Mẫu thân của chủ nhân cũng là Thiên Sơn Tiên Linh sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Sao vậy?”

Hồng Tụ chống nửa người trên lên, thở hắt hắt lau mặt nói: “Sớm biết Kỳ phu nhân là tiên linh Thiên Sơn, đánh chết ta cũng không dám hâu hạ nàng!” Câu nói này gây nên lòng hiếu kỳ của Tiểu Tuyết, chen vào nói: “Đúng rồi, Kỳ phu nhân là tiên nữ trong Thiên Sơn nội cảnh, lúc trước cũng có thần thông lợi hại như vậy sao?” Đào Yêu Yêu trả lời: “Hẳn là mạnh hơn Ma Lục Thủ La Thiên một chút.”

Mọi người kinh ngạc không nói gì, nhớ lại dáng vẻ yêu kiều yếu ớt của Côn Bằng Hoàn, rất khó tưởng tượng nàng đã từng có qua thần lực kinh thiên động địa cỡ đó.

Đào Yêu Yêu nói: “Mẹ ta là thân người, ma thủ La Thiên nửa người còn làm thú vật, tương đối mà nói cấp bậc mẹ ta thành tiên càng cao.” Tiểu Tuyết lẩm bẩm cảm thán: “So với vị tiên

linh này còn cường đại hơn, quả thật khiến người ta sợ hãi.” Lan Thế Hải thở dài nói: “Nghieu phu nhân thần lực một khi hoàn toàn mất hết, đều bởi vì trong lòng sinh ra tục dục vọng, duyên cớ rơi xuống phàm trần.” Ánh mắt Tiểu Tuyết tỏa sáng, giật mình nói: “Vậy thì dễ rồi, chúng ta nghĩ cách để cho tiên linh này sinh ra dục niệm thế tục, rơi xuống phàm trần chẳng phải tốt hơn, như vậy khiến thần lực của nó mất hết...”

Long Bách Linh mỉm cười một tiếng.

Tiểu Tuyết nói: “Ta nói không đúng sao?” Đào Yêu giải thích cho nàng: “Thần lực của tiên linh Thiên Sơn tự sinh tự tiêu, ngoại lực là không cách nào ảnh hưởng được.

Tục niệm của mẹ ta bắt nguồn từ bản tâm, cùng lúc đó Hứa Thanh Thiển thổi sáo, hồ nước xuất kỳ quang, biến cố ngoài thân không hề liên quan chút nào.

Ma Đầu La Thiên cũng là cùng lý —— nếu muốn đi trừ thần lực, ngoại nhân vô kế khả thi, chỉ có thể chờ mong nội tâm nó phát sinh biến hóa.” Âu Dương Độc Bình lạnh lùng nói: ” ngóng nhìn địch nhân tự mất đi một tác vuông, vậy có thể so với chiến thắng nó xa vời hơn nhiều.” Ngón tay gầy cỏ dại, tự chiếm lấy quả bói của mình.

Thân Kinh tầng thứ ba của Chân Võ Trận, nàng thâm cảm thấy tu vi tiên tri rất nhiều, thi triển “Huyền Thiên Đại Diễn Hành” không cần hao tổn nhiều chân khí, vì vậy lần theo cổ cảm giác thí luyện này đề xuất tuyệt học.

Đám người còn lại ngồi ngăn người trên mặt đất, có khi liếc mắt nhìn Ma Sát Thủ La Thiên, có khi lại nhìn Bách Lý Văn Hổ dáng người cứng ngắc, trong lòng thấp thỏm khó định, thật không biết lúc nào bình tĩnh này sẽ đột nhiên bị phá vỡ.

Ước chừng qua hai nén hương công phu, rốt cuộc Đào Yêu đứng dậy, mặt hướng về phương xa nói: “Được rồi.” Tiểu Tuyết nói: “Cái gì tốt rồi?” Mẹ nó nói: “Cơ hội xoay chuyển đến rồi.”

Đang định hỏi kỹ, chợt thấy trong bóng núi mờ lung lóe ra hai luồng ánh sáng, mơ hồ bay tới phụ cận, lại là hai cái đèn lồng giấy, Tiểu Tuyết quát lên: “Là ai?”

Chỉ nghe thấy âm thanh vang lên: “Phụng lệnh gia sư, đặc biệt mời Ngao sư tôn hàn xá gặp mặt.” Trong ánh đèn chiếu rọi, người nói chuyện là một đồng tử áo trắng, đứng bên cạnh một đồng tử áo đen.

Hai người từ đầu đến chân không dính một hạt bụi, trên mặt đều là nụ cười thân thiện.

Đào Yêu Yêu cũng không nhiều lời, nhấc tay lên nói: “Phiền đầu dẫn đầu.” Tiểu Tuyết nói: “A? Vậy là đi sao?” Chúng đồ Tuế ngạc nhiên mà lên, cảnh giới sâu khó dò, không rõ hai đứa trẻ không đơn giản, việc này vốn đã biến hóa kỳ lạ, vậy mà sư tôn lại lập tức đồng ý đồng hành, giống như trước đó đã hẹn trước là tốt rồi.

Hoàng U vội vàng nói: “Trước tiên hỏi rõ thân phận của bọn họ đã, rốt cuộc là “Gia sư” nào mời chúng ta? Là ác ý hay có dụng ý gì!” Đầu óc Bách Linh xoay chuyển nhanh nhất, nhìn kỹ lưỡng lưỡng đồng phục sắc, giật mình nói: “Các người là môn đồ của Côn Luân Kỳ Tiên! Thỉnh giáo tôn hiệu xưng hô thế nào?”

Hai đồng nao nao, trong nụ cười hiện lên vẻ khâm phục.

Bạch Đồng than thở: “Huyết Bí Môn anh tài xuất hiện lớp lớp, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Hắc Đồng khen: “Nghe nói Thiên Sơn tiên tử gia nhập Huyền môn, chắc là vị cô nương này rồi, khó trách lại linh tú tuyệt luân như vậy.”

Bách Linh nói: “Tiên đồng quá khen, ta thấy các người quần áo phân hắc bạch, nhưng hình như màu sắc của cờ vậy.

Lại nghĩ Kỳ Tiên ở Trường Sinh Thiên lâu năm, rất có quan hệ sâu xa với bản phái, vì vậy lớn mật đoán một chút.”

Hắc Đồng gật gật đầu nói: “Chúng ta là Song đồng cờ tiên tọa, ta là Ô Cờ, sư đệ ta gọi là Lộ Cờ, phụng mệnh đến đây mời lệnh sư phụ.

Các vị cao sĩ đến đây không dễ dàng, nhưng khi nào cơ hội đây đưa, đành phải ngày sau mời lại nói chuyện.” Lời tuy khách khí, rõ ràng là cự tuyệt người bên ngoài tùy đi theo.

Chúng đồ nghe xong trong lòng thâm tức giận, suy nghĩ hai đứa trẻ tính toán già mấy, liền dám giả bộ lớn lối trước mặt người khác.

Bách Linh nói: “Lệnh sư cưỡng ép mời thủ lĩnh bản phái, ta cũng có thể đoán trúng ba phần.

Thế này cũng được sao, chúng ta đánh cược đi, nếu ta đoán trúng tâm ý lệnh sư, mọi người cùng đi bái kiến.

Nếu đoán không trúng, mặc cho hai vị mang sư tôn bản phái đi.” Đoán người tâm tư muôn vàn khó khăn, hướng chỉ đoán người đến là tiên khách thế ngoại? Cho dù đoán chuẩn, đôi phương cũng có thể thề thốt phủ nhận, trận đánh cuộc này rõ ràng song đồng chiếm tiện nghi lớn.

Nhưng kế hoạch của Long Bách Linh tinh xảo cỡ nào —— trong đoán và đoán không trúng đều phải do Kỳ Tiên định đoạt. Một khi song đồng tiếp nhận đánh cược, liền đến trước mặt kỳ tiên cầu chứng thắng thua, đến lúc đó chẳng phải là đạt thành mục đích “Cùng đi bái kiến” hay sao.

Chúng đồ thấy Bách Linh lên tiếng, lúc này mới xúm lại, tiến lên.

Thật ra không cần thiết kể dụ dỗ, Huyền Môn Cửu Dương đồng loạt động thủ, cho dù có hai trăm đồng tử cũng phải thành thật nghe lệnh.

Đào Yêu Yêu khoát tay ngăn mọi người lại, nói: “Nghe lý do trù tính nhìn nhận.”

Âu Dương Cô Bình xem bói qua loa, đứng dậy thu hồi pháp thuật, khuôn mặt lộ ra nụ cười hiếm thấy, nói: “Bồi một cái Địa Phong Thăng quẻ, thượng thượng thượng đại cát trên bảo thượng của Trích Khôn Chu.

Lần này sư tôn đi cuối cùng sẽ hóa giải khốn cục, chỉ là phải chú ý Mộc Thạch Kỳ lưu lại khó khăn, tuyệt đối không được phân tâm.” Đào Yêu Yêu nói: “Được, đi thôi.” Chỉ thị song đồng dẫn đường.

Mọi người thấy thái độ của hắn kiên quyết, cộng thêm phương pháp trù trù trù đầu đồ, không tốt hơn là khuyên can thêm một chút.

Bách Linh nói: “Chờ một chút, cái gì mà Mộc Thạch Kỵ khó có thể lưu lại, giảng rõ rồi mới đi cũng không muộn.”

Đào Yêu Yêu nói: “Thiên ý chưa thể dò xét hết, đều nói rõ là vô vị, hay là đi sớm đi.” Lời này trong trẻo như nước lại ẩn chứa sâu sắc, mọi người nghe thấy trong tai không nói nên lời.

Đặc biệt đám người Long Bách Linh khó chịu, chỉ cảm thấy Đào Yêu Yêu khác thường, nhiệt huyết tràn đầy lồng ngực thanh lãnh, người trong gang tấc, trái tim lại như cách xa ngàn dặm.

Duy chỉ có Đường Liên Bích thần sắc hờ hững, phảng phất đã sớm nhìn quen mắt với loại chuyện này.

Đang lúc tình thế đám người khó mà từ bỏ, Ô Cơ đồng tử đồng dạng giao tay phải, duỗi ngón tay trái lẳng không vẽ một cái, trước mặt nhất thời sáng lên vòng cung, phảng phất như cánh cửa thông đạo giống như quạt cửa thông đạo.

Song đồng lên tiếng: “Mời!” Đẩy ra đi vào, Đào Yêu Yêu lập tức theo sát phía sau.

Hào quang bỗng nhiên biến mất, trước mắt mọi người chỉ còn một mảnh hư không u ám.

Xuyên qua cửa ánh sáng quay đầu nhìn lại, tường thành trung viên quan đã ở phía sau, lại nhìn phía trước khí hỗn độn đập vào mặt, chính là một tòa sơn phong hình dạng quái dị, nói nhỏ: “Bên trong là núi, bên ngoài là núi, Quan ải trung gian nhìn không thấu, sao lại nói trên đời có thần tiên.” Song đồng nhất thời mặt biến sắc, phảng phất nghe được thiên đường truyền đến tiếng lóng lánh.

Mấy câu nói này của hắn vừa vặn chỉ tới mức tu tiên đại nghị nan, thế nhân và thần tiên, như một bức tường dài ngăn cách trong ngoài hai cảnh giới.

Thế nhân nhìn từ bên ngoài, thần tiên trường sinh bất lão, hưởng thụ niềm vui tiêu dao lâu dài, cho nên không khỏi hâm mộ; có thể chân chính bước vào tiên môn, lại phải luôn luôn bảo vệ chính đạo, phòng bị tà ma xâm hại hoặc bản tâm ma hóa, còn muốn trở về nhân thế kiêng kỵ vô số, giống như thấy núi cao khó có thể vượt qua vậy.

Làm sao mới có thể tung hoành tam giới không ngại không trở ngại, làm sao có thể đạt được “Tự do” triệt để nhất định? Tu tiên đến cấp độ nhất định, những vấn đề này nhất định phải tìm tòi nghiên cứu giải quyết.

Bạch y lộ đồng cơ nói: “Gia sư thường xuyên nói đến chuyện trong ngoài trọng trở khó phá, trung đạo gian nan khó vượt qua, thân tiên cũng có rất nhiều khó xử, kỳ thật cùng thể nhân tâm thường không khác gì nhau.

“Hôm nay nghe sư tôn Huyền Môn nói là tương ứng với gia sư, thật đúng là kiến thức của thánh hiền cao sĩ a!”

Ô Cơ nói: “Phân biệt rõ ràng sư tôn nói khẽ, giống như đã có thể khám phá nội ngoại trung đạo nghi vấn.

Huynh đệ ta mạo muội, nhìn qua vui vẻ chỉ giáo, không biết sư tôn có đồng ý không?” Lộ Cơ cũng nói: “Khẩn cầu sư tôn mở ra một cái nút thắt.” Song đồng nhìn đào non nớt, mặt mũi tràn đầy vẻ khát vọng.

Bởi vì cái gọi là “Đạo khả đạo, phi thường đạo”, “Đạo” có thể dạy học tập, liền không phải là đại đạo chí cao vĩnh hằng nữa rồi.

Vừa nghe song đồng mở miệng cầu giáo, đào yêu đã biết bọn họ còn cách cảnh giới cao thâm hơn mười vạn tám ngàn dặm, lập tức cũng không trả lời, chỉ ngón tay đỉnh núi một điểm hồng quang hỏi: “Thứ kia các ngươi gọi là gì?”

Ô Cơ nhìn qua nói: “Đó là thi thể ma đạo Linh Lung.”

Lộ Cơ tiếp tục giảng giải: “Trước kia Khôn Đạo Tiên Thánh thăng thiên, nhất định sẽ lưu lại pháp trần cuối cùng trong tâm hồn, dần dà kết thành vật ấy.

Hình như lưỡi dao sắc bén nhỏ xíu tinh xảo, giấu diếm thi thể Tiên gia giải di tích, cho nên lấy thi lung gọi là Thi Linh Lung.” Đào điên cuồng cúi đầu trầm ngâm: “Pháp Trần cuối cùng trong tâm hồn.”

Lộ Cơ nói: “Côn Luân Hồng Quân Đạo Tổ cũng như vậy, trước khi lên trời phá giải nan đề tu tiên cuối cùng, lưu luyện tất cả nghi hoặc trong lòng, bao gồm cả tích lũy chân khí, lĩnh ngộ đối với pháp lý giải thích., Một mạch suy nghĩ bỏ lại...” Đào Yêu chợt nói: “Như vậy tình yêu nam nữ thì sao?” Tổ Cơ

cười nói: “Ha ha, thể tục tình dục càng không phải là chuyện đùa, quăng ra hết thầy trưởng thượng cảnh, từ nay về sau nhảy ra tam giới vĩnh trú Niết Bàn, đạo quả như vậy là thứ chúng ta mong muốn không thể cầu.” Hắc mở hộp lời, không đợi người khác truyền thụ đại đạo, chính mình trước thao thao bất tuyệt nói một cái sáng khoái không dứt.

Trong lúc nói, cất bước lên núi, một con đường mòn từ mũi chân kéo dài mà đi, nhưng hình như theo ý nguyện của người leo núi thì lập tức sinh ra bình thường.

Năm đó Ngọc Ngân Đồng thiết lập thể cục thân du, nói con đường nơi này thiên biến vạn hóa, không thể nắm bắt, bây giờ xem ra quả thật như vậy.

Đi tới giữa sườn núi, mấy căn phòng trúc vẫn đứng thẳng trước người như cũ.

Song đồng đẩy cửa vào, theo con bò qua bậc cửa, chỉ thấy bên trong ngồi mấy chục tiên khách.

Sau khi phân biệt trắng đen, đứng ở hai bên, đang so đấu đánh cờ nghệ.

Đây là Chu Thiên Đạo Tràng do Kỳ Tiên thiết lập, triệu tập hiền giả Tiên Đạo tới đây tu hành, trông cậy vào bí quyết yếu quyết từ trong kỳ đạo ngộ ra thăng nhập vào Thiên Sơn Nội Cảnh Thiên Sơn.

Mà Thăng Thiên chính là yêu cầu của Hồng Quân Đạo Tổ năm xưa, chúng tiên khách tu luyện tới cấp độ này, đương nhiên không cần phải dùng các loại khí cụ thể tục như bàn cờ, chỉ thấy hai tay mười ngón tung bay, âm dương chân khí đan xen, liền ở giữa nhà gỗ đánh cờ kịch liệt lui tới.

Lúc trước Dạ Thiên Ảnh thể ngộ tiên khí khái trên bàn cờ tại Chiếu Thần đường, từng nói trên bàn cờ thường có âm thanh kim qua sắt ngựa.

Lúc này chiến khí trong Đạo Tràng đang khuấy động, công phòng xê dịch, kinh biến nguy hiểm không thua gì bất cứ trận đại chiến nào ở Phàm gian Tiên giới.

Nhưng mà chiến đấu thì chiến đấu, khí kinh xen lẫn lại không ảnh hưởng đến một căn nghiên mực trong phòng, có thể thấy được pháp thuật tinh diệu thần kỳ của chúng tiên khách.

Ô lộ song đồng sinh sợ bị liên lụy vào chiến cuộc, ngâm đề cao chân khí ôn định tâm thần.

Thâm thấy đào cơ hồ vô sự, còn định thần quan sát tiên khách kỳ lộ, song đồng không khỏi vừa sợ vừa bội, thâm nghĩ ván cờ kỳ diệu như vậy cũng không thể khiến nó mê mẩn, thật không hồ là Huyền môn sư tôn.”

Đi qua đạo tràng Chu Thiên, lại đến một gian kỳ thất, tiên khách bên trong thần thái khác hẳn trước đó.

Hoặc ngồi hoặc nằm, nụ cười rạng rỡ, hoàn toàn không có khí tượng tranh đấu tranh đấu.

Lời này nói: “Ta đặt bài danh tại đông giếng đệ nhị Kháng Tinh.” Người kia nói: “Ta là Bạch Hồ Khuê Tinh Lạc Tử.” Cờ vây đếm ba trăm sáu mươi điểm hợp chu thiên, chúng tiên khách nói chuyện thiên thuyết tinh, lấy vị trí ngôi sao đại biểu vị quân cờ, thông qua tiếng truyền tai nghe thấy đánh cờ tham khảo nói.

Mà “Tiếng” vừa vặn là pháp môn huyền diệu tu đạo, so với luyện khí đơn thuần lại cao hơn rất nhiều.

Song đồng sợ làm cho ván cờ rối loạn khí mạch, che lỗ tai không dám nghe nhiều, trở nên ngây ngốc, vừa nghe kỳ ngôn đàm luận, vừa đi qua giữa tiên khách.

Gian kỳ thất thứ ba lại có khác biệt, các tiên khách khoanh chân tĩnh tọa, không đấu khí cũng không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt nhìn nhau, bàn cờ phức tạp huyền kỳ kia liền trong ánh mắt giao lưu nhau tiến hành trong ánh mắt trao đổi.

Loại phương pháp tu luyện này lại so với âm thanh còn cao hơn, có thể nói “Một vũ cộng lại không nhẹ, một núi rơi không nặng”, ý cảnh vi diệu chí đỉnh ẩn chứa pháp lý cực sâu, đạo hạnh hơi không đủ, sẽ bị lạc đường trong đó khó mà tự kèm chế.

Song đồng Ô lộ ngay cả con mắt cũng không dám lộ ra, vén áo bao trùm đầu, từng bước một mò mẫm đi về phía trước.

Mặt Đào Yêu Yêu lại không chút biểu cảm, chỉ lạnh nhạt nói một câu: “Ngũ sắc loạn trong mắt, ngũ âm loạn bên tai, đều là một ít biện pháp tìm kiếm cá của Duyên Mộc.”

Trên phòng cờ có người cảm thán: ” Duyên Mộc cầu cá tốt, một chút đã điếm tới chỗ đau của chúng ta!”

Ô lộ song đồng vội vàng buông vạt áo, khom mình hành lễ nói: “Sur phụ, sur tôn đào của Huyền môn đã tới.”

Hai mươi một hồi mê lang khiến Cố Thiên Ảnh thất ý.

Nguyên lai lúc này đã đi đến cuối đường, từ chân núi đến nhà cò, một đầu bạch tuyến từ mũi chân kéo dài ra, đến đây im bất dừng lại, trước người là một gian phòng đầu đá treo rèm trúc.

Đào Yêu Yêu vén rèm đi vào, chỉ nghe tiếng vang “Ào ào”, mỗi một bước đều giống như bước vào trong nước.

Trong phòng không có vật gì, bốn vách tường bình thường, sàn nhà đen nhánh sáng ngời, chiếu ra bóng người lẻ tẻ, phẳng phát đêm khuya mặt hồ ngẫu nhiên đảo loạn vì ngoại vật.

Linh niệm đào non linh cảm giác rất nhỏ, cảm thấy cảnh này âm thầm hợp với kỳ tiên tâm cảnh —— cảnh hẩn kiệt lực tu thành tâm như chỉ thủy, lại thủy chung không thoát khỏi được sự quấy nhiễu không dễ dàng.

Quả nhiên mặt đất gọn nước cùng một chỗ, nơi hẻo lánh dần dần hiện ra thân ảnh: Thân thể giống như cây khô tinh quang trần trụi, chòm râu rủ trắng đến đầu gối, cúi đầu khoanh chân ngồi, già yếu làm cho người ta nhìn thấy chán nản.

Lão nhân kia thở dài nói: “Côn Luân Kỳ Thanh Yển, hạnh ngộ được Huyền Môn Đào sư tôn.”

Cầm tiên sư thông minh, Họa Tiên Diệu Đàm, thư tiên tử giả, thêm vào vị kỳ tiên thanh yển này, thân phận tuy có thứ tự, tính ra cũng là tiền bối đời thứ sáu của Huyền môn sư tôn.

Đào Yêu Yêu không có ý khách sáo, mở miệng nói: “Ta tới muốn hỏi vài chuyện.”

Lúc này cao nhân gặp mặt, câu nói cơ phong so sánh, thể tục lễ pháp đã là dư thừa rồi.

Thanh Yển vừa chạm mặt liền thua một cái, lập tức cũng không tiếp lời của Đào Yêu Yêu, ngược lại quát lớn song đồng: “Sao hai người người còn chưa đi?” Hai đại cao thủ thích hợp nói pháp luận huyền, song đồng Ô Lộ chỉ ngóng nghe hai câu, mặc dù nhất thời không lý giải được, cũng cao

minh hơn pháp lý mà mình ngày thường khổ tưởng ra, kiên trì cầu khẩn: “Su phụ, chúng ta...”

Kỳ Tiên thở dài: “Không cần phải nói, lúc đi qua đạo tràng che tai che mắt, hai người các người vẫn khó tránh khỏi sắc mặt khác thường, ở lại chỗ này cũng vô dụng, vẫn nên đến cửa ra vào quét dọn đi thôi.

Thời gian vội vàng quét qua, không được trêu vào bụi bặm, quét rác cũng quét tim, nghĩ tới nghĩ vẫn ngăn cản lại.”

Một đoạn gò má ẩn chứa điển cổ Phật gia: Tư chất Chu Lợi Bàn Đạc Ca Tôn Giả ngày xưa cực kỳ ngốc nghếch, Phật Tổ dạy hẩn tụng niệm kinh tụng chú, một trăm thiên giáo vô số lần, Chu Lợi Bàn Đạc Ca nhớ kỹ phía trước đã quên mất phía sau, nhớ kỹ phía sau lại quên mất phía trước, luôn luôn không cách nào thuận lợi đọc lên.

Thế là Phật Tổ bảo hẩn cầm chổi lau chùi Đạo Tràng, trong miệng chỉ niệm hai chữ “Lãng lạc”

Bởi vậy Chu Lợi Bàn đạc Ca dần dần loại bỏ tạp niệm, quét sạch như quét tim, tâm địa thanh khiết như Không Kính, cuối cùng thành tựu rất cao Đạo Quả.

Kiến thức tu vi song đồng ô lộ đều vượt qua tiên khách hạ giới, tự nhiên hiểu biết diệu vị trong đó, lúc này khom lưng nói: “Đa tạ sư phó chỉ điểm!” Vui mừng rạo rức ra ngoài quét rác.

Nhưng ngay lúc Song đồng xuất phát, kỳ tiên đã thiết lập cạm bẫy lợi hại.

Cảnh giới Đào Yêu Yêu như cùng song đồng tương tự, nghe xong lời này nhất định sẽ “ện nghi” biến mất, mấy chuyện không cần hỏi, cũng sẽ vui vẻ cầm chổi đi cửa quét sạch.

Huyền Môn sư tôn cùng tiêu đồ đệ kỳ tiên giống nhau tu hành, thắng bại này tất nhiên không cần nói cũng biết.

Đào Yêu Yêu lạnh nhạt cười nói: “Tuy đi bụi bặm, nhưng cây chổi vẫn còn đó, có thể quét sạch không?”

Hai câu nói vừa vắn đánh trúng điểm yếu, phải biết rằng quét sạch sẽ hơn nữa, trên mặt đất sẽ lưu lại dấu vết chổi; cũng như

vậy, tâm cảnh tu luyện có lúc thanh tịnh, vẫn sẽ lưu lại dư niệm tu trì đạo pháp.

Chỉ có thể ném Tâm Trần cùng pháp lý đi, mới có thể nhập thất, tìm hiểu đại đạo càng thêm sâu hơn.

Song đồng không rõ đạo lý này, cho dù quét một vạn năm ngưỡng cửa, cũng đừng hòng đi vào phòng nhỏ nói chuyện với sư phụ.

Kỳ Tiên thấy cơ quan đào bại lộ, lập tức mí mắt buông xuống, ngậm miệng không nói tiếng nào.

“Không hợp” đây chính là phương pháp ứng diệu xảo diệu nhất.

Cờ vây chú trọng “Tiên thủ” làm trên, nếu đối phương xuất một chiêu, phe mình liền ứng một chiêu, chắc chắn chiêu bị chế rơi xuống hạ phong.

Cho nên người đánh cờ thường thường xấu hổ mất mặt, cũng muốn tranh giành đầu tiên, nắm giữ quyền chủ động toàn bộ chiến cuộc.

Hiện tại Đào Yêu đã chiếm ưu thế, nhưng thừa dịp đối phương trầm mặc, thể “Thiếp quét sạch Tịnh Tâm”, nhất định sẽ lâm vào vũng bùn tự triển đấu.

Kỳ Tiên mưu lược thành công, lúc này có thể nhất cử phản chế.

Nào ngờ Đào Yêu tiểu thắng lập tức thu lại, nhẹ nhàng khéo léo mở ra một chiến trường khác: “Ta cảm thấy có chút buồn cười, nếu tâm tu của người tĩnh lặng như nước, làm sao phải hai đồng tử tới tìm ta?”

Kỳ Tiên đột nhiên biến sắc, thở hỏn hển nói: “Đây... đây là nghi vấn của ngươi?” Vẫn còn cố làm phản, nhưng bại tượng hốt hoảng của Thương Hoàng đã hiển lộ không sót gì.

Lời nói đào cơ hồ nghe như bình thường, lại điểm tới chỗ trí mạng của kỳ tiên.

Tâm cảnh của hắn đã không thể nhớ nổi, không chút ý nghĩ, yên tĩnh như đầm băng vạn cổ, vậy điều động tâm niệm song đồng từ đâu mà đến? Tiến sâu hơn một bước, vũ trụ mới sinh ra đã là lúc đầu., “Vô” làm sao sinh ra “Có?” Nếu nói ban đầu

Thiên Đạo là vĩnh viễn yên tĩnh, là lực lượng gì khiến nó bắt đầu vận chuyển? Nếu nói “đạo pháp tự nhiên”, động lực xuất phát từ bản thân “Đạo”, như vậy kỳ tiên tâm cảnh sao lại vì ngoại lực mà rung chuyển, vừa vào nhà liền sinh ra sóng gió? Vừa rồi chỉ ra song đồng bị ngoại tượng, làm sư phụ có thể cao hơn bao nhiêu?

Kỳ Tiên một mình tĩnh tu nhiều năm, cho rằng đại công sắp thành, rất nhanh có thể hợp nhất cùng Thiên Đạo.

Nào ngờ hôm nay chợt bị Đào Yêu hỏi khó, bỗng nhiên nhìn ngược lại nội tâm, những huyền lý thâm ảo khó hiểu kia lập tức như thủy triều dâng lên.

Hắn liền mạng đề lại lồng ngực áp chế, nhưng trong phòng đấu sóng lớn bốc lên, sóng lớn ầm ầm, còn kịch liệt hơn hải thiên điên đảo vạn lần.

Trong khoảnh khắc, kỳ tiên cuốn vào trong sự sụp đổ khủng bố này, một gương mặt già nua thẫm như tờ giấy, chòm râu không ngừng rì rào thoát ra.

Đào Yêu Yêu đuổi tay một cái, loạn tượng trong phòng lập tức bình phục, nói: “Ta không muốn hỏi ngươi cái này.” Ngụ ý đã sớm nhìn ra sơ hở của hắn, vừa rồi chỉ là hơi lộ ra mà thôi.

Kỳ Tiên thoát ly tình hình nguy hiểm, tâm thần rút cuộc chống đỡ không nổi, bổ nhào xuống đất liên tục hô: “Đa tạ sư tôn cứu giúp, vọng đào sư tôn chỉ điểm say mê!”

Đào Yêu Yêu Yêu thậm thở ra một hơi, biết trận tranh đấu này đúng là bình sinh chưa từng gặp qua.

Hai bên lấy tâm cảnh làm bàn cờ, ngôn ngữ làm quân cờ, lui tới giao phong chất chứa pháp lực cực mạnh, tròng diện mặc dù không lớn, nhưng hung hiểm không thua gì viên gạch trung quan đại chiến, Côn Luân kỳ tiên coi là tên thật không tặc truyền tin.

Một mặt suy nghĩ, nhẹ nhàng nâng bàn tay Đào Yêu lên, nói: “Mời đứng lên,

Côn Luân cầm kỳ thư họa tứ tiên, xếp hạng theo phẩm đức cao thấp.

Cầm tiên sư tiên sinh đứng đầu ta đã thấy, quả thật lòng dạ khoan chính trực, Thanh tiên sinh xếp thứ hai, đương nhiên cũng là nhân sĩ chính phái.

Mọi người đều muốn diệt ma đạo thành tựu chính quả, vốn nên thẳng thắn đối đãi nhau.”

Kỳ Tiên theo tay hấn ngồi vững, liên tiếp nói: “Sư tôn nói có lý.”

Tứ Tiên là tôn hiệu do đạo hữu đưa tới, trưởng bối bản phái Tương Quân sắp xếp thứ tự cầm kỳ thư vẽ ra.

Chúng ta vẫn luôn không hiểu ý nghĩa, hôm nay nghe sư tôn nói ra, mới biết trong đó bao gồm đánh giá đối với việc đi theo đức hạnh.”

Đào Yêu Yêu hỏi: “Thanh tiên sinh tham tu ở đây, cũng là Tương Quân an bài sao?”

Kỳ Tiên lắc đầu nói: “Nói ra thật hổ thẹn.

Lúc trước lão hủ bị sư muội Diệu Đàm cổ động, lão nói Côn Luân tiên tông muốn trọng chấn môn đình, nhất định phải canh giữ nghiêm ngặt Thăng Thiên Thánh Vực của Hồng Quân Đạo Tổ, một là đề phòng Thiên Sơn tiên tông trở về thế gian, hai là ngăn cản con đường lên trời của các tiên phái khác.

Lại thêm lời mời Thiên Pháp Thánh Trường Sinh, lão hủ làm theo, nào biết một khi tiến lên Phù Đồ Sơn sẽ không có cửa ra, muốn được tự do thì chỉ có thể tu thành Đại Đạo, leo lên Thiên Cảnh chí cao.

Hắc, Pháp Thánh dẫn ta nhập cục, chẳng qua là làm thí nghiệm trò chuyện, lấy ta làm cái thang trên trời mà thôi.”

Đào Yêu Yêu nhíu mày trầm ngâm: “Phù Đồ sơn Chú Lô phong... Thê tử của Ma Đồ Mộ Lan Nhược Quan ở phụ cận nơi này.

Nếu không có đường ra, nàng sao lại đưa ra một đứa bé? Họa Tiên nhận là con trai Bách Lý Văn Hồ, cưỡng thu đứa bé kia vào Côn Luân học đạo, ta ở Tuyết cư Dương Xuân Bạch gặp hấn.”

Kỳ Tiên nói: “Người đang chỉ đến chính là tượng người nhỏ kia? Hấn vốn là thân thể bằng gỗ, ra vào Huyền Cảnh có gì

cản trở? Ngọn Chú Đầu Phong là đầu của Chư Khuyết cung chủ Thiên Sơn biến thành, chuyên môn vây khốn sinh linh sắp lên tới Đẳng Thiên cảnh.

Cảm ngộ Thiên Đạo tất phải trải qua pháp chương điều tỵ tập ở đây, trừ năm đó ta bị lừa gạt mắc lừa, ngàn vạn năm qua không ai xuyên qua tấm màn cửa kia...”

Hơi dừng một chút, Kỳ Tiên nói tiếp: “Bất luận người, ma, yêu, tiên thể, thần thể, bất luận sinh linh nào đều sẽ bị vây khốn trong phòng, không phải ngộ đạo vĩnh viễn không thể ra khỏi phòng.

Mộc thạch nhân ngẫu không phải sinh linh, không có khả năng thành đại đạo, bởi vậy không bị pháp chương vây khốn.

Mộ Lan nếu là cao thủ đệ nhất kỳ xảo, am hiểu chế tác khí cụ gỗ đá, nàng đưa rỗi gỗ ra ngoài chỉ muốn tìm kiếm cứu binh.

Diệu Đàm sư muội nào biết căn nguyên trong đó, nghe nói người ta tự xưng là con trai của Bách Lý Văn Hổ, liền lợi dụng để ẩn nấp, để ngày sau mang theo Ngao Huyền môn không chế.

Hắc, chung đụng những năm gần đây quá ít, ta không có cơ hội khuyên bảo nàng, Diệu Đàm làm việc chậm chệch khỏi chính đạo.”

Trái tim Đào Yêu Yêu đập thành thịch, tuy đã sớm biết Dạ Thiên Ảnh không phải là người thật, nhưng giờ phút này chính tai hần được chứng minh, nỗi lòng đau thương lay động vẫn giống như trước kia bỗng nhiên dâng lên khó nén.

Trong đấu thất chợt sáng tối biến hóa, sàn tường tất cả đều giao thoa thủy văn.

Lần thứ hai mươi một vòng, mê đường thất ý Cố Thiên Ảnh bốn phần.

Chỉ nghe Kỳ Tiên lại nói: “Diệu Đàm mang đi tiểu nhân ngẫu, lại mang đến rất nhiều tiên gia cao sĩ, còn thỉnh thoảng hương Trường Sinh Thiên vận chuyển Tử Đình Ngọc Anh.

Vì trọng chân môn đình Côn Luân, nàng thật sự được xưng tụng là kiệt lực kiệt lực của Côn Luân.

Đáng tiếc như sư tôn đào nhìn thấy, những tiên khách kia theo ta tu luyện nhiều năm, vẫn không thể thoát khỏi sự trói buộc của thanh sắc, một lòng mang kỳ cục hữu hình, chém giết tranh thắng, thần thờ hao tổn tinh thần.

Côn Luân tiên tông sánh vai với mộng đẹp của Thiên Sơn tiên tông, Diệu Đàm sợ là làm không công...”

Đào Yêu Yêu ngơ ngơ ngơ ngác hỏi: “Tên tiểu nhân kia ở nơi nào?”

Một lời nói chưa dứt, chỉ thấy Kỳ Tiên duỗi ra cánh tay phải giống như củi khô, dọc theo ngực vắt ngang vạch một cái.

Mặt đất đen nhánh lộ ra ánh sáng, phẳng phất như thủy tinh cách xa nhau, tình cảnh phía dưới nhất thời chiếu vào trong mắt.

Pháp thuật Minh triệt Sơn cảnh này thật sự không dễ, đều bởi vì đào yêu tâm nổi sóng, dẫn động trong phòng pháp chương sinh biến, vừa rồi một hơi thi hành thành công.

Kỳ Tiên nói: “Nhà này gọi là “Lược hết linh đàn”, tu tiên giả từ địa đạo thăng lên thiên đạo, hoặc là đến đỉnh Chú Đầu phong, nơi này đều là chỗ phải đi qua.” Ý tứ bên ngoài là thiên ảnh đã đi lên đỉnh núi, muốn tìm hãn trước phá giải pháp chương, từ trong phòng này thoát thân ra.

Đào Yêu nhìn dưới núi quanh co, bóng người quả nhiên có vật di động, nói: “Người tìm ta tới có dụng ý thật sự, là muốn làm rõ pháp môn của Thượng Phong?” Kỳ Tiên nói: “Cái này

sao... Đào sư tôn đã tu thành Vô Ưu pháp thể, chắc chắn sẽ đi thẳng lên đỉnh núi, không gặp trở ngại gì.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nếu ta cũng giống ngươi, mắc kẹt giữa sườn núi mà không thoát thân được thì sao?” Không đợi đối phương trả lời, hắc lạnh nhợt cười nói: “Cầm kỳ thư họa ngươi xếp thứ hai, đức hạnh so với sư lão tiên sinh thông minh còn kém hơn một chút.

Mời ta xông vào đường mòn, lại không báo trước nguy hiểm.

Đoạn này lại không nói, ngươi làm sao biết ta là Vô Ưu pháp thể?”

Nghe hắc vạch trần huyền cơ, Kỳ Tiên hơi hiện lên sắc mặt dữ tợn, lập tức nói: “Trung hùng ngoại môn đại chiến tiên linh Thiên Sơn, lão hủ ở đây cảm ứng rất rõ ràng.

Nếu sư tôn không có Thiên Sơn Vô Ưu pháp thể, sao có thể ngăn cản được Ma châu đầu La Thiên thần nhân? Là lấy Cảnh Mộ Đạo Quả, đặc biệt mời biểu diễn diệu pháp Thăng Thiên.” Đào diên nói: “Như vậy Pháp Thánh đầu, Quan tiền chiến sự hắc cũng rất rõ ràng.

Hiện giờ ẩn hình không ra, cũng đang chờ ta xông ra con đường thẳng thiên sao?”

Kỳ Tiên nói: “Từ khi lão hủ bị lừa đi vào lộ hết linh đàn, chưa từng gặp Côn Luân Pháp Thánh một lần nào.

Trung dung quan là trụ cột của Trường Sinh Thiên, mà Trường Sinh Thiên là môn hộ thẳng thiên, Pháp Thánh phụng lệnh sư phụ thủ môn, không dám tùy tiện lên núi, chỉ có thể ở trên quan sát đỉnh phong của Tiên Đạo năm tháng.

Ngày xưa Hồng Quân Đạo Tổ phái người làm việc này, chính là nhìn ra được pháp thánh tâm thuật u muội, vì tu đại đạo không từ thủ đạo, cố ý dùng trách nhiệm thủ quan hạn chế ý niệm xằng bậy của hắc.

Ài, ta đã sớm nghĩ đến chuyện này rồi thì tốt rồi, cũng không đến mức bị nàng lừa gạt.”

Đào Yêu Yêu gật gật đầu, nói: “Người nên hỏi ta đều hỏi rồi.

Vô Ưu pháp thể nếu đột phá cửa ải thẳng thiên, cũng sẽ ngộ ra phương pháp hàng phục tiên linh.

Bởi vậy mặc kệ có lời mời của người hay không, ta đều tìm trên đường đi.” Tinh thần Kỳ Tiên chấn động, vội vàng thỉnh giáo: “Sur tôn bắt đầu từ đâu?” Đào Yêu chết yếu nói: “Bịch tề thủ đồ định ra đại cát chuyển này, chắc chắn hóa giải khốn cảnh này.

Nhưng ta mơ hồ cảm thấy thành bại chỉ ở một đường, vận mệnh của người tiểu nhân kia là quan trọng nhất...” Lời nói chậm rãi, thân thể như chìm vào trong nước, trực tiếp trượt xuống.

Kỳ Tiên vì cầu ra khỏi phòng không biết hao phí bao nhiêu tâm huyết, mắt thấy đào yêu nói đi là đi, nhẹ nhàng tùy ý, sự hâm mộ trong lòng không ngừng, nằm sấp trên mặt đất mở to hai mắt, kiệt lực nhìn trộm tầng đất trong suốt.

Chỉ thấy một mảnh tối đen như mực, nào còn thấy được bóng người? Mặt đất nhanh chóng khôi phục nguyên dạng, cái gọi là “Thăng Thiên diệu pháp” vẫn không thể nào biết được.

Đào Yêu Yêu hai chân đạp xuống mặt đất, nhìn lại mấy gian phòng ốc kia đã cách xa mấy chục trượng.

Lập tức cất bước đi về phía trước, trên đỉnh núi “Thi Linh Lung” chiếu rọi, con đường mòn dưới chân mơ hồ có thể phân biệt được.

Hắn theo chỗ bằng phẳng vòng qua núi đá.

Xa xa nhìn thấy hạp cốc sâm nghiêm, dọc ngang qua giữa không trung, tư thái thảo mộc kỳ dị rất dễ nhìn, mà con đường phía trước hiểm trở lại làm lòng người run sợ.

Lại đi ra một mũi tên, mắt thấy địa thế bên trong cửa vào tương đối bằng phẳng, một vật thấp đôn thô đang chuyển động quanh đó.

Đào Yêu Yêu đi lên hỏi: “Có người sao?” tai nghe tiếng nước chảy “Rầm rầm”, vật thấp lăn lộn tới gần, chính là thùng sắt ngày đó ở Mộng quốc từng gặp qua.

Đào Yêu Yêu kêu một tiếng: “Thiên Ảnh huynh đệ.” Phía sau tảng đá có một đứa trẻ đi ra, mượn ánh sáng nhúng tay vào quan sát kỹ lưỡng, dần dần lộ ra vẻ vui mừng, nhẹ giọng hỏi: “Người là... Đào đại ca của Nga phái?” Đào Yêu Yêu kia nói: “Đúng vậy!” Bên kia lập tức lên tiếng hoan hô, Thiên Ảnh

nhào tới cười nói: “Ta biết ngay mà, người nhất định sẽ tới tìm ta!”

Đào Yêu Yêu đỡ cánh tay hắn, ngưng mắt quan sát từ trên xuống dưới, chỉ thấy sắc mặt Dạ Thiên bóng trắng xanh trong xanh, tuy là tươi cười đáng yêu, nhưng vẫn mang theo vẻ lo lắng tiêu tụy, hỏi: “Kỳ Tiên vậy người ở đây sao?” Dạ Thiên Ảnh lắc đầu nói: “Không phải, tự ta tới.” Giơ tay lên chỉ vào tảng đá kia, tiếp đó giải thích: “Đích Đầu phong là cấm địa của Tiên gia, lão nhân gia gia ông ta chưa từng tiến vào.

Nhưng mẫu thân ở trong sơn động đó, ta muốn về nhà nhìn nàng.”

“Mẫu thân” trong miệng Dạ Thiên Ảnh đương nhiên là chỉ Mộ Lan Nhược Lan.

Cho đến giờ phút này hắn vẫn không biết lai lịch bản thân, trong lòng còn tràn ngập tình cảm du tử luyến gia.

Đào Yêu Yêu lẩm bẩm: “Không phải Kỳ Tiên không biết, mà căn bản không thể vào núi, mà là căn bản không thể vào núi.

Nhưng vì sao vị Bách Lý phu nhân kia lại gần ngọn núi như vậy...” Dạ Thiên Ảnh mở to hai mắt, nghe không hiểu hàm nghĩa của lời này.

Đào Yêu Yêu hỏi tiếp: “Nếu đã muốn người nhà, vậy sao không mau lên đi.” Dạ Thiên Ảnh nói: “Không lên được, có rất nhiều quái vật cản đường.”

Ta vốn định lui về chỗ Kỳ Tiên, nhưng cái gã gốc này lại hôn mê, chỉ quay vòng vòng quanh chỗ đó.”

Theo phương hướng ngón tay hắn chỉ, trong mây mù tối tăm có bóng người đang rục rịch di chuyển.

Có nắm mọc hai móng vuốt, có dây leo nhô lên gai độc, còn có đóa hoa kỳ dị co duỗi răng nanh dài ra, tổng cộng đủ mọi màu sắc, đều nằm rạp ở hai bên tùy cơ đánh ra.

Dạ Thiên Ảnh nói: “Tầm gò đoản tai, Quỷ Tâm Băng Liên, còn có Bì La Viêm Long Thảo, những thứ này trước kia rất trung thực, lúc chúng ta đói bụng còn coi chúng là lương thực ăn! Hôm nay cũng không biết làm sao, tất cả đều biến thành hung thần ác sát.”

Không đợi hắn nói xong, Đào Yêu nhắc chân đi về phía lũng loạn lâu đài.

Dạ Thiên Ảnh vội vàng nói: “Đào đại ca, dừng...” Đào Yêu kéo tay của hắn, liên tục đi thẳng về phía trước.

Trong chốc lát tiếng ồn ào náo động rung trời, đầu khí bay đầy trời, đám quái vật nhảy lên tảng đá điên cuồng công kích tới.

Thiên ngoại dị linh không phải hạ giới yêu loại có thể so sánh, Cửu Vĩ Song Ma kia xưng bá yêu giới, nếu ở Chú Lô phong chỉ có thể tính là con tôm nhỏ không đáng nhắc đến.

Đào Yêu Yêu lại bỏ qua hiểm trở, tùy tính mà đi lại như nhàn nhã dạo bước, hai bên liệt diễm băng phong thế dòi non lấp biển, răng nanh sắc bén đủ để xé nát thiên địa vạn vật, theo bước chân kia đều nhao nhao hóa giải, tiêu tán vô tung vô ảnh.

Quái vật gần đó bỗng dung chia năm xẻ bảy, trong cơ thể bắn ra vàng sáng màu xanh, chính là lưỡi kiếm phong dày như sóng biển trong vũ trụ.

Dạ Thiên Ảnh kinh ngạc nói: “Pháp lực của ngươi... hiện tại trở nên lợi hại như vậy!” Uy lực của Vũ Trụ Phong khó mà biết rõ, hắn chỉ dựa vào đầu óc thông minh, đại khái đoán được kỳ hướng trước mắt xuất từ tay ai mà ra.

Nhưng thật ra đào yêu vẫn chưa động thủ vận kiếm, từng bước một đi về phía trước, thể ngộ huyền diệu đối với thiên đạo liên dần dần thâm nhập, vũ trụ phong giống như đã từ bản tâm phiêu ly, không cần động niệm vận chuyển, có thể trực tiếp từ trong thân thể kẻ địch xuyên thủng ra.

Trong nháy mắt chương ngại phía trước đã được loại bỏ, những quái vật còn lại cảm thụ được thể lực cường đại không thể chống đỡ này, giống như trùng kiến chợt gặp mưa to xối đầu, vội vàng co đầu rút lại trốn vào đáy núi.

Hai người bình yên xuyên qua tảng đá, đến khu vực trống trải phía đối diện, đưa mắt nhìn một cái, sương mù tràn ngập đã che khuất thế núi phương xa.

Đúng lúc này lại vang lên một giọng nữ: “Đã tới Kim Luân giáo chủ chưa?” Giọng nói tràn đầy kinh ngạc, cảm giác như người chết non trở về từ tận đáy lòng, lúc này cũng dụng tâm nói lại: “Ta không phải là Kim Luân giáo chủ.” Nữ nhân kia

nhất thời trầm mặc, tựa hồ trong lòng mờ mịt không thể nào từ chối được.

Đào Yêu Yêu nói thầm: “Ta hiểu rồi, Đào Yêu Yêu Yêu...”

Năm đó Yêu Hoàng nhập thân vào Kim Luân Giáo Chủ, nhốt người vào cấm khu Tiên Đạo này.” Nữ nhân kia nói: “Người là ai? À, ta cũng hiểu rồi, người là đại cao thủ của Ngao Huyền Môn!”

Huyền môn chân khí luyện đến thâm hậu, lĩnh ngộ được sự ảo diệu của Chân Võ Trận, liền có thể mượn Thiên Sơn Thông Linh Thuật để truyền thụ tâm ý.

Hiển nhiên nữ nhân kia đã sớm biết chuyện này, một lời nói toạc ra thân phận kẻ đến đây, ý nghĩ nhanh nhẹn chặt chẽ cũng thực là hiếm thấy.

Đào Yêu Yêu âm thầm khen ngợi: “Bách Lý phu nhân quả thật tuyệt vời.” Nữ nhân cười khanh khách một tiếng, sau đó thở dài một tiếng, tiếng nói truyền tới đã mang theo chút u oán: “Nếu như không phải sẽ không bị người giam lại rồi... Xin hỏi cao thủ xưng hô thế nào, là Loạn Trần lão nhân phái người tới sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Tại hạ họ Đào, hiện là sư tôn Huyền môn, Loạn Trần đại sư đã qua đời nhập thánh từ lâu.”

Nữ nhân hơi cảm thấy kinh dị: “A, sư tôn Huyền môn! Khó trách có thể đi vào cảnh giới Thăng Thiên.

Đám người ngu xuẩn Côn Luân phái kia cũng tu hành, muộn cũng tu, tu luyện tới tận trời đất cũng không sờ lên Thiên Môn Nhi.” Cười hai tiếng, lại nói: “Sư tôn đời thứ năm đã qua đời, đời thứ sáu sư tôn sắp thăng thiên, Yêu Hoàng còn chưa tiêu diệt.”

Như vậy xem ra, đại kế ngàn năm của Huyền môn sắp tan thành nước.”

Sau mấy câu, ngoại trừ trào phúng, còn mang theo ý cười trên nỗi đau của người khác. Người trong Huyền môn tuyệt đối không có khả năng đàm luận về tông phái như vậy.

Đào Yêu Yêu tức giận, thậm chí cảm thấy chân khí Kim Dương của đối phương thâm hậu vô cùng, tu vi của bản phái so với

Đường Liên Bích cũng chỉ kém hơn một chút.

Rõ ràng là cao nhân đắc đạo Cửu Dương, cho dù chưa chính thức bái sư, cũng sẽ không khinh miệt vô lễ bực này.

Huống chi nếu Mộ Lan là thê tử của Bách Lý Văn Hổ, hương hỏa uyên nguyên khó tránh khỏi, vài phần kính ý nên có, chẳng lẽ nàng này không phải Mộ Lan Nhược? Nghi hoặc thì nghi hoặc, trong lời nói không biểu lộ ra ngoài, chỉ nói: “Yêu Hoàng chiếm cứ thân thể Kim Luân Giáo Chủ, chuyên lấy “Viên Tâm Thuật” để mê hoặc người ta.

Phương pháp cách không tán gẫu của Bách Lý phu nhân rất là tinh thuần, nhất định là Yêu Hoàng đã được truyền thụ cho nàng ta.

Hiện giờ Bách Lý huynh vì Huyền môn xả thân tìm chết, nếu biết phu nhân và Ma đạo có liên quan, chắc hẳn có một phen cảm khái khác.”

Cố ý nhắc tới tình hình gần đây của Bách Lý Văn Hổ, vốn là thăm dò căn nguyên của đối phương.

Quả nhiên cách một lúc lâu, nữ nhân lại lần nữa truyền đến tiếng nói, không che giấu được sự nôn nóng kích động: “Người ở chỗ đó không phải chỗ nói chuyện, đưa đến Thiên Công động của ta gặp mặt... Ta muốn hỏi rõ ràng, sao hắn lại xả thân cầu chết?” Đào Yêu Yêu Tâm thầm nghĩ: “Vừa lúc, ta cũng có vài vụ án thăm vấn phu nhân.”

Lần thứ hai mươi một vòng, mê đường thất ý Cổ Thiên Ảnh Ngũ Ảnh.

Đúng lúc này, Dạ Thiên Ảnh kéo nhẹ tay áo của hắn, nhỏ giọng nói: “Phía trước chính là “Bảo Đỉnh Tiên cốc”, mẫu thân tự tay chế tạo Ích Không Thần Đỉnh đều ở nơi đó, ngàn vạn lần cẩn thận đừng trêu vào bọn chúng...” Giọng điệu rất có ý kiêng dè.

Đào Yêu Yêu không đáp lời, cánh tay phải vung nhẹ như phát trần, sương mù lập tức tách ra hai bên, trước chân xuất hiện hạp cốc sâu thẳm.

Dạ Thiên Ảnh còn đang do dự, kéo lấy tay hắn bước ra khỏi vách núi.

Nơi đây tên là “Bảo đỉnh”, quả nhiên chính giữa thấp xuống bốn phương cao, giống như cái nồi lớn vậy.

Bên cạnh tuyết bích thẳng như mặt kính, ngay cả một khối đá cũng không tìm thấy một sợi dây cỏ, căn bản không có đường nào khả thi cả.

Nhưng mà mỗi lần đào yêu thú nhắc chân cất bước, điểm dừng lại tất nhiên sẽ hiện ra cột sáng màu vàng nhạt, nhánh cây kéo dài liên tục, lóe lên một cái, phẳng phất như phòng ốc hẹp dài lúc sinh ra lại biến mất không thấy đâu.

Dạ Thiên Ảnh giật mình không ngậm miệng lại được, một lúc sau mới nói: “Đào đại ca, làm sao huynh hiểu được cách đi của “Độ Ách thang”? Đây là bí thuật Liên Sơn độc đáo của mẹ ta! Thay vì cảnh núi mà thay đổi, mỗi giờ mỗi khắc đều khác nhau.

Ta đang suy đoán lộ trình pháp quyết theo mẫu giáo, không nghĩ tới người đã đi, hơn nữa nhẹ nhõm tinh chuẩn như vậy!”

Trong khi nói chuyện, hắn cúi đầu nhìn dưới chân, ánh mắt càng thêm kinh dị, gió núi trong sương mù thổi qua trán, một khuôn mặt nhỏ tái nhợt hiện lên trên bầu trời.

Giờ phút này trong Bảo Định Tiên cốc đúng là một mảnh bận rộn.

Người gỗ, người đá lấy hàng vạn đề tính, người sắt chảy qua lại, người khai sơn, gánh đất, nung xương, sắt thép, người trải đường cầu... phân công rõ ràng trật tự ngay ngắn, có thể dung nạp đầy cốc ngũ sơn ngũ sơn hưng thịnh kiến thiết.

Phương xa lầu các tầng tầng cao ngất, phòng ốc gần đó sắp xếp chỉnh tề, nghiêm nhiên đã xây dựng thành từng tòa thành trấn, thành lũy.

Công tượng trong đó, dịch vụ rộn ràng ràng ràng ràng, chẳng khác gì thế giới bên ngoài.

Chỉ là ngoại trừ tiếng động của đồ vật, không có thanh âm nào của nhân loại, khiến cho cảnh tượng hùng vĩ có thể so với họa quyền này, hiện ra một loại không khí thanh u minh dị thế bao la.

Dạ Thiên Ảnh miễn cưỡng ổn định tâm thần, không nhịn được cảm thán: “Pháp thuật của mẹ ta thật sự là khó tin! Những Tích Không Thần Đình này có năng lực rất mạnh, mỗi người gần như đều có thể so sánh với Bàn Cổ Đại Thần, chế tạo cũng phi thường khó khăn.

Ta rời đi lúc đó chỉ có mười mấy lần, sao bây giờ lại thay đổi nhiều như vậy? Đào đại ca, huynh nói xem mẫu thân làm sao mà làm được?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đầu tiên chế thành một số người ngẫu, sau đó để chúng chế tạo tượng người khác, gà ngu ngốc sinh gà, số lượng rất nhanh sẽ nhiều hơn.”

Dạ Thiên Ảnh “ừ” một tiếng, gõ nhẹ lên trán nói: “Ta thật ngốc, không ngờ lại không nghĩ ra được chuyện này.”

Kỳ thật lấy khí cụ tạo ra khí cụ, còn chế tạo các đặc tính, thực sự là tuyệt học huyền diệu quý dị nhất trong tiên đạo.

Tục truyền Thượng Cổ Nữ Oa tạo người, lấy tay bóp đất sét, tiếp theo dây leo khuấy động bùn lầy, hóa thành hình người có thể tự động tự tức, khai hoang kiến thành, tự giao hợp sinh sản tiếp —— tương đương với chế tạo một phần vật tạo ra, lại do những tạo vật này tạo ra nhiều cái thân thể, khó khăn lắm là tình hình trước mắt.

Truyền thuyết nói chưa hẳn tận thực, pháp lý xác thực có thể đi theo, bất quá quá quá quá khó khăn thâm sâu khó tu mà thôi.

Nếu không phải Mộ Lan tâm ngữ giảng giải, lại thêm tận mắt nhìn thấy, không tin có người tu thành bản lãnh này.

Mà Dạ Thiên Ảnh chỉ coi đạo hạnh đồng bạn cực cao, kiến thức cực phong phú, bất luận là “Độ Ách thang” hay là tạo pháp “Ích Không Thần Đinh” đều hiểu rõ trong lòng.

Bên người có bọc này cường đại dựa vào, lúc trước sợ hãi tất nhiên là đại giảm, tay trái hấn nữu lấy Đào Yêu, tay phải lôi kéo, buông ra tầm mắt quan sát đáy cốc cảnh tượng.

Ước chừng sau khi đi được nửa chén trà, công pháp ám uẩn dưới đáy móng ngựa, dáng đi nhìn như chậm chạp, thực sự đã đi được ba bốn ngàn dặm lộ trình.

Nhưng Bảo Đỉnh Tiên Cốc lớn đến khó có thể tưởng tượng, lúc này mới tiếp cận nửa bộ phận phía sau.

Chỉ thấy phía dưới bảo quang quanh quần, hào quang rực rỡ, phòng ốc san sát nối tiếp nhau, đường phố thoáng như vòng cổ, một cảnh tượng phồn vinh thịnh vượng.

Công tác của Mộc Thạch Nhân Ngẫu cũng khác nhau rất lớn, việc nặng nề kéo đá đào không nhìn thấy, trong ngõ hẻm đều là máy dệt vải, hầm rượu, vũ nhạc, chế tạo khí giới vàng bạc châu báu vân vân.

Các thợ thủ công làm việc tinh tế ở chỗ khác, tạo ra từng đồng thịt tơ lụa, rượu ngon món ngon, đồ chơi vàng bạc... Bên ngoài thành còn có vô số ruộng đồng, bãi chăn nuôi, vườn trái cây, rất nhiều người ngẫu nhiên làm nông phu trồng trọt, nuôi dưỡng, sản xuất lương thực và cầm súc, đưa vào trong thành chọn làm công, ngay cả các loại hàng hóa khác, đều dùng xe ngựa lấp đặt đầy đủ, cuối cùng chạy dọc theo cầu dài đến phần cuối của bảo đỉnh cốc.

Đào Yêu Yêu yên lặng nhìn kỳ cảnh này, trong lòng thầm hỏi: ” nông mục ngư tài bách công tề tụ, làm ra nhiều vật phẩm như vậy có tác dụng gì?” Mộ Lan Nhược bên kia truyền đến tâm ngữ: “Đương nhiên là cho ta dùng.”

Công tượng người không biết đói khổ, tự nhiên không cần phải ăn đồ chơi tiêu khiển, đạo lý này vốn đơn giản,

Thế nhưng trăm vạn nông công vất vả lao động, mấy như quy mô sản xuất toàn bộ thế giới, chỉ vì thỏa mãn yêu cầu của một người, quả thực cảm thấy bất ngờ, thậm chí nghĩ: “Dùng một người có thể có bao nhiêu, làm như vậy không khó sao?”

Mộ Lan Nhược nói: “Người coi ta là thanh tu đồng nhi của Nga hốt phái? Uống phong hào lộ, đậm tâm quả dục, loại hoạt pháp này không bằng chết đi mới tốt.” Hơi ngừng lại một chút, tiếp tục nói: “Tích Không Thần Đình vốn là dùng để đả thông đường ra, có thể Chú Đầu Phong cổ quái ở địa phương quỷ quái này, Thần Đình mở ra không gian lớn bao nhiêu, Sơn giới liền mở rộng ra bao nhiêu, kế hoạch khai sơn ra sớm bỏ không...” Đào Yêu Phong nói: “Sau đó người liền cho người ta sửa lại làm việc chuyên cung hưởng lạc.”

Mộ Lan Nhược khẽ cười nói: “Đúng là đến rồi, giọng điệu dạy dỗ đệ tử của hần có vẻ như là đang nói.

Người quả nhiên là sư tôn Huyền Môn, đáng tiếc ta không phải tiên đồ chính phái của người.” Đào Yêu Thiên nói: “Người cũng thật sự là thê tử của Bách Lý Văn Hổ.”

Có người từng thân du nơi đây, nhắc tới ngoại hiệu của người, hiện tại ta đã hiểu ý gì.” Mộ Lan Nhược nói: “Là Lý Phượng Kỳ nhắc tới ta a.

Lão quái vật Ngọc Ngân Đồng kia tự cao tự đại, chỉ khoát lác trước mặt hậu bối, sẽ không tiết lộ việc này cho Huyền môn sư tôn.”

Ngày xưa Ngọc Ngân Đồng từ trong tay Pháp Thánh thu được một khối bùn đất Chú Đầu phong, theo đó thiết lập thành mộng cảnh, dẫn Lý Phượng Kỳ du lãm dị giới, từng gặp qua Mộ Lan Nhược Bàn trong cầm tù.

Lý Phượng Kỳ nói nàng biệt danh là “Phật Diện lột vàng”, ý nói là người tham cầu tài phú, lợi dục tâm cực nặng...

Bách Lý Văn Hổ nổi danh xa xa, sao có thể có một ái thê như vậy? Đào Yêu Yêu một mực nghĩ không ra, hôm nay gặp người này làm nhà buôn bán, lấy kỳ xảo chính pháp trắng trợn

truy cầu hưởng thụ, mới biết truyền danh không giả, bởi vậy càng thêm xác định thân phận của nàng.

Mộ Lan Nhược nói: “Ăn uống chơi đùa người thích, ái tài xu hướng lợi cũng là nhân tính gây ra, vì tính suất mà gọi là Hành Đạo tu chân đây! Nào giống môn quy Nga Phái này, đạo đức kia, tươi sống đem con người tu thành ngốc nghếch như người ngốc độn.

Vị sư tôn thanh xuân thiếu niên này của ngươi, lại cũng học được cái loạn trần cổ bản kia không tan, có thể thấy được Ngao Huyền môn là không vào được...” Đào chết non cũng không biện hộ, chỉ là bên môi cười nhạt một tiếng.

Mộ Lan Nhược nói: “Được rồi được rồi, còn dạy thêm một bài học nữa ta cũng phải biến thành già cả rồi.

Ngươi đã đến Vạn Nhận Kiếm Lâm, đi theo đội xe đưa vật liền có thể vào trong sơn động ở cửa ta.

Chúng ta gặp mặt đều đỡ giận, đừng vội tranh luận chính đạo đại nghĩa cái gì.

Ta muốn hỏi rõ ràng, Bách Lý Văn Hổ là thân bất tử, làm sao có thể xả thân cầu chết?”

Hai bên tâm nói đến đây, Bảo Đỉnh Tiên Cốc đã ở phía sau, đào điên đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy phía trước trầm chìm trong sắc thái già nua khí phách lạnh lạnh, cây cối hữu hình như cự kiếm đứng sừng sững từng mảnh.

Vận chuyển vật phẩm đoàn xe từ trong cốc đi tới, con đường hẹp hẹp hẹp xuyên vào trong rừng, đi về phía sau mịt mờ núi đá to lớn ẩn hiện.

Khu vực này gần đỉnh núi, đã có thể nhìn thấy hồng quang của ma đạo, thi lung linh quang.

Mộ Lan nói: “Ngươi theo sát đội xe đi, người đi cùng tạm thời ở lại bên ngoài.” Dạ Thiên Ảnh không tâm ngữ tương thông với nàng, nhưng tâm tư rất nhỏ, Mộ Lan nếu đã suy đoán có người theo hẩn vào núi.

Pháp thuật nhìn trộm tinh tế như vậy, Đào Yêu Quy vẫn là lần đầu gặp phải, vội vàng dời suy nghĩ từ trên người Dạ Thiên Ảnh đi, chỉ nghe trong lòng Mộ Lan Nhược lại nói: “Ích

Không Thần Đinh đề phòng người yếu vào núi, không có đạo hạnh như Đào sư tôn, tất gặp thần đình vây công.

Đây là quy củ đã định sẵn từ lâu, ta cũng không có cách nào nhất thời sửa đổi, việc này liên quan đến an nguy của đồng bọn người, tự sư tôn cần nhắc đi.”

Đào Yêu Yêu đoán rằng lời nói của nàng không ngoa, lập tức đưa Dạ Thiên Ảnh đến chỗ bí mật trong rừng, lệnh cho hắn: “Trước tiên cứ chờ ở đây, ta đi gặp Bách Lý phu nhân, một lát nữa sẽ tới tìm ngươi.” Dạ Thiên Ảnh ngẩng đầu lên, mở đôi mắt sáng lấp lánh, tựa hồ đầy bụng khẩn cầu chờ đợi của ra, lại không muốn làm trái ý nguyện của người khác.”

Đào Yêu Yêu nói: “Bách Lý phu nhân... ách, chính là mẫu thân của ngươi, nàng muốn cùng ta nói một ít chuyện của đại nhân, tạm thời không muốn để cho ngươi nghe được.”

Dạ Thiên Ảnh ngạc nhiên nói: “Mẹ ta muốn thế nào, Đào đại ca ngươi biết thế nào?” Đào diên khùng nói: “Là bà ấy nói cho ta... Được rồi, dù sao ngươi cũng ở đây, nói xong chính sự ta sẽ dẫn bà ấy tới gặp mặt.” Dạ Thiên Ảnh một mảnh thuận thiện, không hề suy xét tốt xấu trong lòng... Nếu không phải như vậy..., Cũng sẽ không gặp Diệu Đàm, người lòng hành hạ mà tuyệt không oán hận, lập tức gật đầu nói: “Ừm, Đào đại ca ngươi mau trở về.” Lời còn chưa dứt, bóng người đào yêu chợt lóe, theo xa xa đoàn xe chui vào trong rừng.

Rừng cây lập tức khép lại, yên tĩnh không một tiếng động, bóng râm che lấp bốn phía, giống như nghĩa trang đã yên lặng ứ vạ năm.

Dạ Thiên Ảnh tràn đầy nhiệt tình nhìn, trước mắt không nhìn thấy được mẹ mình, không khỏi có cảm giác mất mát.

Hoàn cảnh tĩnh mịch tăng thêm lo lắng, hắn chỉ cảm thấy tim đập bồng bênh như sấm, giống như ở trong lỗ tai chấn động, trong lúc nhất thời không khống chế được cảm xúc, muốn nhảy lên phát ra tiếng kêu to...

Đột nhiên đầu vai trầm xuống, có người giơ tay vỗ nhẹ, Dạ Thiên Ảnh kinh hãi nói: “Đào đại ca!” Quay đầu lại nhìn, ánh đỏ chiếu sáng gương mặt người kia, nhất thời khiến hắn sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.

Thi Linh Lung trên đỉnh núi treo trên bầu trời chậm rãi bay,
đối diện với sơn cảnh chính là ban ngày, quay lại là đêm tối,
thời gian trên Chú Đầu phong bởi vậy mà phân chia ra.

Lúc này lưỡi đao hướng về phía rừng kiếm, ánh sáng chiếu rọi
khắp nơi, sự vật bí ẩn nhất trong rừng cũng hiển thị rõ không
sốt thứ gì.

Dạ Thiên Ảnh nhìn chăm chú người trước mặt, chợt hơi
ngiên đầu, phản phát như hình ảnh trong tấm gương quan
sát.

Hắn nhìn thấy một “chính mình” khác!

Ánh mắt hắn kéo dài ra, Dạ Thiên Ảnh như rơi vào mộng
cảnh.

Chỉ thấy trong rừng đầu người nhón nháo, mấy ngàn hài đồng
giống hắn như đúc, đang vây quanh bên này.

Ngày thứ hai mươi hai, Lãnh Nguyệt Không Chiếu Vạn Trọng Sơn một bước.

Đào Yêu Yêu đuôi theo đội xe đi tới.

chạc cây sau lưng tầng tầng khép kín, dưới chân u kính uốn lượn vươn về phương xa, toàn bộ địa vực phẳng phất như đại mê cung biến ảo khó lường.

Khí tức âm trầm bao phủ bốn phía, cảnh cỏ, nham thạch, dây leo, các loại sự vật hoặc lợi hại, hoặc thô lỗ, hình thái ác mãnh rục rịch, hiển nhiên đều ẩn chứa nguy hiểm cực lớn.

Nhưng mà Tích Không Thần Đình hoàn toàn không có ý đề phòng, trước sau như một kéo xe, tùy ý đi lại giữa đường, giống như hắc cũng là một phần do rừng cây tự nhiên sinh thành.

Mộ Lan Nhược cười nói: “Võ kiếm xuất từ Thiên Sơn, nhân ngẫu lấy tài liệu Lâm Mộc, bởi vậy hai bên không ngại hại lẫn nhau.

Nếu vật chất bên ngoài đến đây, cho dù là Hồng Quân Đạo Tổ cũng sẽ tan xương nát thịt.

Đào sư đã có thể bình yên xuyên qua, đủ thấy đạo hạnh cao tới mức nào, Thần Đình và Kiếm Lâm đều coi người là Thiên Sơn Tiên Linh rồi.

A, mấy ngàn năm qua Xi phái chiêu nạp bao nhiêu anh tài hào kiệt, trải qua bao nhiêu rèn luyện, đến hôm nay cuối cùng cũng rèn ra được một vị Tiên Thánh đỉnh cấp đã thăng thiên đạo.”

Vài câu tán dương truyền vào đáy lòng, mơ hồ mang theo châm chọc, đào yêu đối với vinh nhục bản thân cũng không nhớ, chợt đặt câu hỏi: “Yêu Hoàng cũng là Thiên Sơn Tiên Linh?”

Tâm niệm Mộ Lan trì trệ, tựa hồ có chút kinh dị: “Đào sư tôn thật thông minh...A không, hắc là nguyên nhân tâm tính không ổn định.

Trong lòng không còn gì có thể hiểu rõ nhân quả vạn thế, không thông minh với thông minh thì không sao.”

Đào Yêu Yêu nói thầm: “Nhìn khắp thế gian, biết nhân quả, thần thông đó khi đó Thiên Nhân hợp nhất, thần thông đó không phải ở đây có thể luyện thành.

Ta chỉ là theo lý do suy nghĩ, Yêu Hoàng nhốt phu nhân vào Chú Lô phong, tất nhiên cũng phải xuyên qua rừng kiếm, tất nhiên cũng phải xuyên qua rừng kiếm.

Duy chỉ Tiên Linh Sơn Như Lai, cho dù Yêu Hoàng không phải, cũng coi như có được một phần năng lực tiên linh.

Đoạn này rất quan trọng, lại liên hệ với manh mối trước kia, mạch lạc khởi nguồn của Yêu Hoàng đã rõ ràng hơn rất nhiều, chỉ có một chuyện làm ta nghi hoặc...” Mộ Lan Nhược nói: “Chuyện gì?” Đào Yêu Yêu Thiên nói: “Kiến thức của phu nhân cao thâm như vậy, Yêu Hoàng không sợ ngươi tu thành Thiên Sơn Tiên Linh, tự mình rời khỏi lao tù?”

Mộ Lan Nhược thản nhiên cười một tiếng: “Đã đến nơi này rồi, vì sao Yêu Hoàng không sợ ta chạy trốn, ngươi tự mình tới xem đi.”

Trong lúc tâm ngữ nói chuyện với nhau, đội xe thuận dốc hướng lên trên, khoảnh khắc đã đi qua ngàn dặm đường xa.

Chú Lô phong tạo thành kỳ lạ, thực không phải lòng người có khả năng suy nghĩ, nhưng trên đại thể giống như trước tháp sau cao, giống như thung lũng, chỉ không biết biên giới là ở nơi nào, địa hình bao lâu mới có thể biến hóa? Đào chết yêu trước vách đá đứng vững, ngược nhìn sơn động lớn cao mấy chục trượng, trong lòng chợt sinh cảm giác kỳ lạ, giống như đứng ở bên ngoài cánh cửa cuối cùng siêu phàm nhập thánh.

Xe dừng lại, Tích Không Thần Đinh liền cởi dây thùng, vận chuyển hàng hóa.

Người hầu trong sơn động, ở trên vách núi đá xây phòng ăn, sảnh hoa, gian Hiên tạ bận rộn, hoàn toàn không có tồn tại người ngoài ý muốn.

Chỉ có một tên quản gia mặc trang phục đi tới gần, mặt mỉm cười không lên tiếng, dẫn đường về phía trong động.

Mộ Lan Nhược âm thầm giới thiệu: “Đây là tổng quản của ta Đa Bảo Chân Nhân, Đào sư tôn có thể yên tâm tùy hấn tiến vào... Đừng nhìn người ở đây khí phái lớn, nhớ lúc trước ta như vậy khốn rất chặt.

Ngay cả động lớn doanh mãn cũng không đầy hơn trượng, toàn bộ nhờ vào ta tạo ra tượng người, từng chút một mở ra bộ dáng như vậy.” Đào điền đưa mắt nhìn lại, quả nhiên cửa động khắc hai chữ “Quảng doanh”, tinh tế thương thức, cảm giác hai chữ Thế tục này rất nặng, giống như là bằng hiệu cửa hàng chữ “Quả thật”.

Đi vào trong động, mới biết “Khí phái” không quá lời: Dưới đất khảm vàng phôi ngọc, trên vách đá tô điểm đầy bảo thạch, các loại trang trí cũng đều là đàn trầm, kim ti, hoa lê các loại gỗ quý điêu khắc thành.

Càng đi vào trong, càng là tráng lệ đường hoàng, hơn nữa trong sự phú quý lộ ra đại khí, mấy thứ như Hán Đường Cung điện tái hiện.

Loại diễm tục này cùng với phong cách trang nhã, tựa hồ ám chỉ tính đặc biệt của động chủ.

Ước chừng đi qua hai ba dặm, mới đến đại điện rộng rãi nhất.

Đào Yêu Yêu dừng chân ở chính diện, dưới sự chiếu rọi của ngọn đèn Trường Minh của cá voi, cảnh tượng hoa mỹ lập tức chiếu vào trong mắt.

Trong đại điện cao chót vót đài vàng, bên trái cầm tiêu hạ tấu, bên phải nhẹ nhàng uyển chuyển, một đoàn tuần mỹ mỹ tượng hầu hạ bốn phía.

Mộ Lan Nhược Cao ngồi phía trên kim tọa, người mặc hà cương, tay cầm chén rượu hồ phách, cười tủm tỉm hỏi: “Nguyên nhân Yêu Hoàng không sợ bản thân trốn đi, Đào sư tôn hẳn là đã hiểu.”

Đào Yêu gật đầu nói: “Ta hiểu rồi, người lưu luyến cuộc sống xa hoa của phàm trần, bởi vậy đi không ra khỏi Vạn Nhận Kiếm Lâm.”

Nhân loại nếu muốn ra khỏi rừng kiếm, nhất định phải tâm cảnh trống trải, một lòng hưởng lạc khó bỏ, tự nhiên không thể đạt tới cảnh giới kia.

Mộ Lan nghiêng đầu đánh giá đôi phương, lẩm bẩm nói:
“Đúng là thiếu niên, tuyệt đối không phải thủ thuật che mắt
hoặc phản lão hoàn đồng... Người lại có thể đi qua rừng kiếm!
Chẳng lẽ tuổi này đã là tứ đại đô không? Hừ, Loạn Trần lão
đầu còn không làm được bước này! Ta không tin người đã chặt
đứt trần niệm của người rồi.

Thiếu niên trẻ tuổi huyết khí vừa mới, đang lúc tình yêu ta
nóng như lửa, sao lại ném cho người mình yêu? Ừm, tướng
mạo của sư tôn đào coi như xem qua, thêm vào thân phận bản
lãnh, hẳn là có nữ hài tử thích chung ý với nhau?”

Đào Yêu Yêu hơi chần chờ, sau đó nói: “Có, không chỉ có
một.”

Mộ Lan Nhược nói: “Ồ! Người làm sao cam lòng các nàng?
Lên tới Thiên Sơn nội cảnh làm tiên linh, đối với người lại có
lực hấp dẫn lớn như vậy?”

Đào Yêu Yêu chết lặng như hồ yên tĩnh giữa đêm khuya,
không còn chút tình cảm nào, nói: “Bách Lý phu nhân, người
muốn tra xét căn nguyên của ta, ta cũng muốn hỏi tung tích
Yêu Hoàng.

Hai chúng ta đều có nghi vấn đầy bụng, nhưng trước mắt
không phải thời điểm đàm phán, còn có một trận nguy cơ gấp
gấp đợi phu nhân đi hóa giải.”

Mộ Lan Nhược nói: “Nguy cơ? Bách Lý Văn Hồ Xá Thân
muốn chết sao? Ha ha...” Nói xong ngửa đầu cười to, ông tay
áo phất một cái, lời nói vừa rồi còn vãn nhã, bỗng nhiên hương
vị phổ phường mười phần: “Tiểu nhân miệng vàng miệng đầy
miệng lảm la lảm lét, thật sự cho rằng có thể hù dọa được lão
nương sao?”

Đào Yêu Yêu thấp giọng nói: “Lão nương?...” Hai mắt nhìn
chăm chú nữ tử trên ghế, nhìn nàng đầy đủ số lượng hơn hai
mười tuổi xuất đầu, cũng không phải thủ đoạn che mắt pháp
thuật hoặc trú nhan gây nên, đại khái bị pháp giới Chú Lô
Phong ảnh hưởng, thanh xuân đông kết trên người nàng, cũng
không lưu lại chút dấu vết năm tháng nào.

Đào Yêu Yêu nhìn nàng, chân mày dần dần nhíu lại, trong
lòng sắp yên lặng, không ngờ lại sinh ra một tia gợn sóng.

Thì ra Mộ Lan này nếu không phải là đẹp không gì sánh kịp!

Không giống trăm linh hồn kinh diễm thế giới, cũng không giống như tuyết nhỏ thanh lệ mỹ mục, vẻ đẹp của nàng nghiêm nhiên có hiệu quả tiềm di mặc hóa, có thể so với mưa phùn đêm xuân, thuận lợi vật tại vô hình không tiếng động.

Lần đầu tiên nhìn thấy, Mộ Lan nếu là một mỹ nữ thế tục bình thường, nhưng mắt thứ hai, thứ ba là nhìn lại, vừa vặn giống như nhân sơn vân vụ dần dần tản ra, bao nhiêu tú Nghiên Lê sắc, bao nhiêu phong thái tươi đẹp, bỗng nhiên triển lộ ra vô cùng vô tận, lại vừa phù hợp tiêu sái, ứng biến nhanh nhạy, dáng vẻ cốt nhả tự nhiên, đủ loại vẻ đẹp hồn nhiên, cuối cùng hóa thành mị lực mê say kỳ dị đủ để cho người ta say mê.

Cho dù là Long Bách Linh, Đông Dã Tiểu Tuyết, cùng thế ngoại bất kỳ nữ tử nào, chỉ riêng “Khí chất độc tuyệt, dẫn người nhập thắng” cũng không thể sánh vai cùng Mộ Lan Nhược sánh vai.

Đào Yêu Yêu âm thầm lấy làm kỳ lạ, lúc trước nghi ngờ Bách Lý Văn Hổ hào kiệt thô kệch như vậy, Huyền Môn cao sĩ, làm sao cũng một lát nữ tình trường, thật sâu quyến luyến thế tử? Đến mức Yêu Hoàng cũng lấy điểm ấy làm vật dẫn chế ngự hấn, giờ phút này đáp án đã công bố.

Đào Yêu Yêu nghĩ xa xa như những năm trước, Mộ Lan nếu chưa tự nhận “Lão nương”, loại tình cảnh hoạt bát đáng yêu này càng có nhiều chỗ động lòng người? Chuyện xưa nàng cùng Bách Lý Văn Hổ mến nhau, lại coi là kỳ diệu cỡ nào khúc chiết?

Cười vài tiếng, Mộ Lan Nhược trầm mặt xuống nói: “Vừa nghe thấy ngươi xả thân cầu chết mấy chữ, thật dọa cho ta nhảy dựng lên.

Nhưng lời nói dối điên cuồng này thật sự chẳng ra sao cả.

Đứa bé, xem ra ngươi không biết rõ kinh lịch Bách Lý Văn Hổ thành đạo.

Hai con hổ vốn thuộc Thiên Sơn nội cảnh, Kim Thế Tam Giới, tuyệt đối không có một cách nào có thể tiêu vong, Bách Lý Văn Hổ tự sát cũng không được.

Nhớ năm đó vì thoát khỏi phụ thân thần thú, hao phí khí lực Thần Tư quả thực không thể tưởng tượng, cuối cùng vẫn không thành công.

Từ đó về sau Bách Lý Văn Hồ và thần thú đồng sinh trường tồn, so với nhật nguyệt tinh thần còn muốn sống lâu hơn, hắc, ta cũng muốn biết hắc làm sao để “Cầu chết”.”

Đào Yêu Yêu cũng không nhiều lời, đưa tay thả ra kiếm quang dài hai thước, trong động nhất thời nhộn nhạo ra một mảnh thủy lam sắc.

Mộ Lan sửng sốt một lúc lâu, đột nhiên đứng dậy nói: “Vũ Trụ Phong!”

Kiếp này, các đạo Tiên Ma, quả thật không có một pháp nào có thể giết chết Thiên Sơn Thần Thú.

Nhưng vũ trụ phong cũng không phải là vật kiếp này, xuyên qua U Minh Giang càn quét Trấn Yêu Tháp, có kỳ hiệu giết địch đoạt pháp.

Thần thú mất đi pháp lực như cỏ cây phơi khô phân chia, sinh mệnh kết thúc tất nhiên là không vấn đề gì.

Mộ Lan tức trí đa mưu, giỏi về tính toán, Vũ Trụ Phong xuất hiện đã bị loại trừ khỏi biến số.

Nhưng cao thủ xảo diệu am hiểu phân biệt các loại pháp bảo, vừa thấy kiếm quang màu lam sắc bén không lộ ra, nhất định đó là hàng thật, hơn nữa uy lực vượt quá dự liệu, ma kiếm trăm thần diệt phật giống như sách cổ nói càng cường đại hơn!

Bởi vậy có thể suy đoán, câu nói đào cơ thể thật không giả, Ngao phải đi xa Thiên Sơn tiêu diệt Yêu Hoàng, quả thật gặp ngay cả vũ trụ phong cũng khó có thể hóa giải, khó khăn... Mộ Lan Nhược ngưng đứng ở trước ngai báu, đầu óc tinh vi như máy nhanh chóng suy tính, Bách Lý Văn Hồ làm sao cam tâm nhập ma., Ý đồ chết dưới phong kiếm vũ trụ, dùng cái này tăng mạnh thực lực Huyền môn, thoát khỏi khốn cảnh, càng có thể gặp phải cuộc chiến Thiên Sơn Tiên Linh chi chiến đã chuẩn bị sẵn sàng... đủ loại âm khúc quý bí tình, như hình ảnh thoáng hiện trong đầu, căn bản không cần người ngoài giải thích nhiều hơn một chữ, đã thực sự thông suốt lý lý của mình.

Trong phút chốc Mộ Lan Nhược Trần tung người nhảy xuống đài cao, quả quyết nói: “Được! Ta sẽ đi cùng ngươi!”

Ngày thứ hai mươi hai, Lãnh Nguyệt Không Chiếu Vạn Trọng Sơn thứ hai

Hai người lập tức đi vào động khẩu.

Phía sau là quần thể nô bộc, vàng bạc châu báu, Mộ Lan nếu không nhìn một cái, liền vứt đi, so với vứt bỏ một cọng rơm còn sáng khoái hơn nhiều.

Nhưng trong lòng Đào Yêu Yêu đã hiểu, cũng không phải là vì cảnh giới xa hoa Xuyên tập, sở dĩ có hành động như vậy, đều là vì nàng nhớ rõ Bách Lý Văn Hồ đã vượt qua tất cả những thứ khác.

Tình yêu phu thê phân biệt nam nữ, thậm chí đủ loại tình cảm ở nhân thế, thật sự trọng yếu như vậy sao? Đào Yêu không muốn suy nghĩ nhiều, dần dần tâm tình không minh chỉ nhớ đến đại nhiệm trừ ma, kiếm quang trên tay bay vào không trung, hình thành một cầu vòng phía trên rừng kiếm.

Mộ Lan Nhược thấy thế gật đầu nói: “Thủ đoạn của Thiên Sơn Tiên Linh.” Đào Yêu Hoàng nói: “Yêu Hoàng cũng mang người đi qua rừng kiếm như vậy sao?” Mộ Lan Nhược nói: “Không sai biệt lắm, hấn mượn võ ngoài của Kim Luân Giáo Chủ thi triển chấp niệm kết quả, lúc phi không có thể chở trăm người, so với pháp thuật người cầm kiếm độ này của người nhanh hơn nhiều.”

Trong khi nói chuyện bước lên mặt cầu, Mộ Lan như thâm biết đạo nghiệp đào rốt cuộc đầy, chưa hoàn toàn chuyển hóa thành Thiên Sơn Tiên Linh, thiết lập cầu dài vừa hẹp vừa đột ngột, hơi sơ sẩy một chút sẽ ngã xuống.

Bởi vậy mặc dù trong lòng nóng nảy, cũng đành phải chậm rãi đi theo hấn.

Vừa đi ra nửa mũi tên, đoạn cầu phía sau biến mất không còn tăm tích, đông đảo người hầu không thể đi theo chủ nhân, vây quanh bên vách núi nhìn đờ đẫn, có mấy người bỗng nhiên lên tiếng khóc lên.

Đào Yêu Yêu quay đầu lại nhìn một chút, chợt nói: “Quảng doanh động chủ quản vì sao lại đặt tên là “Nhí Bảo Chân Nhân”?”

Mộ Lan Nhược nói: “Nhiều bảo nói rõ pháp lực biến ảo đa đoan, chân nhân chỉ có tính tình...”

Đạo pháp cao thâm nhất của Kỳ xảo môn, là có thể chế thành con rối có tính tình nhân loại, sư tôn đào hắc là đã nghe nói qua. “Đào chết non” một tiếng cúi đầu trầm ngâm.

Mộ Lan Nhược nói tiếp: “Người thấy những con rối kia không đành lòng tách rời với ta, tựa hồ rất trọng tình nghĩa, thế là lại đang hao phí tinh thần suy nghĩ vì nhân tính, nhân tình thật giả những vấn đề này, đúng không? Ài, người như vậy cũng đừng nghĩ tới đi ra khỏi rừng kiếm.” Mẹ nó nói: “Pháp lý khó khăn, sao không suy nghĩ kỹ?” Mộ Lan Nhược nói: “Như vậy ta hỏi người, có biết vì sao gọi là “Kiếm Lâm” không?”

Mộ Lan Nhược Chính nói: “Kiếm tức “Thấy”, sáu căn hút vào ngoại trần, trong tâm cảnh thành lập ấn tượng đối với thế giới, loại quá trình này hết thảy có thể quy nạp làm “Kiến”, phạm phu tục tử cùng các loại sinh linh phạm phu bằng “Sinh tri sinh tình”, bắt đầu nhớ tới dục vọng.

Mà người tu đạo có thể phá hồng trần vạn tượng, buông xuống thất tình lục dục, tục ngữ bình thường đều đã bỏ qua, nhưng còn có kiến giải đối với pháp lý, đó chính là cửa ải khó khăn cuối cùng để tiến vào Đạo Quả chí cao.

Nếu muốn đạo nghiệp viên mãn, tất nhiên không nghĩ tới một vật, không lưu lại một ý niệm, trong lòng ngay cả Tam Dịch đại đạo đều trống rỗng, hướng chỉ tính tình nhân loại giai đoạn cuối này? Người cầm kiếm tức là “Nghênh kiến”, mình miễn cưỡng có thể qua ải, mang ta lòng đầy tục niệm hơn phân nửa người không được.

Vừa rồi ta thấy người làm cho vũ trụ chính hợp ” ức hiếp” chi tượng, chỉ sợ nửa đạo sinh biến, Minh Tâm bị tạp tư làm ô uế, dùng đến thần trọc mà thân nặng, cuối cùng rơi vào vạn kiếp bất phục!”

Đào Yêu Yêu hơi gật đầu nói: “Phu nhân chỉ giáo là.” Theo lời suy nghĩ, quả nhiên tốc độ tiến lên tăng gấp bội.

Cầu dài cũng rộng lớn vững chắc hơn rất nhiều, biên giới màu lam biến nhạt nhập vào bầu trời, phẳng phát sắp hóa đi tất cả hình dáng dấu vết.

Không lâu sau lại nghe thấy tiếng khóc la, từ dưới rừng truyền đến từng trận, hơi phân biệt một chút là: “Đào đại ca, cứu ta, đại ca đào, cứu đồng âm của ta.”

Đào Yêu Yêu run lên, dừng bước hỏi: “Phu nhân từng làm một đứa trẻ con tên là “Dạ Thiên Ảnh”?”

Mộ Lan Nhược nói: “Dạ Thiên Ảnh? Đã làm, cũng không chỉ có một người.” Cúi đầu nhìn kỹ, trong rừng kiếm người động đây, bé trai giống như đúc lấy ngàn cái, đều duỗi tay hướng lên trên la lên, động tác thần thái không có nửa phần khác biệt.

Mộ Lan Nhược nói: “Lúc vừa mới nhốt vào Chú Lô phong rất cô đơn, ta trước làm một ít khí cụ vụng về tự hành, lại lấy tài liệu rừng kiếm chế thành hình dáng trẻ con, bình thường nói chuyện phiếm giải buồn, sau đó thả ra ngoài tìm đường ra, lại không có một lần quay lại, hôm nay mới hiểu được đa số mọi người bị vây ở trong rừng...”

Đào Yêu vợ hỏi: “Người ban đầu có thể nhận ra sao?” Mộ Lan Nhược nói: “Vậy thì khó rồi.

Đạo pháp xảo hợp tu chí cao thâm, tạo hình tuyệt không sai lệch hoàn toàn.

Chúng nó là một khuôn đúc, so với anh em sinh đôi còn tương đương vạn lần, trong lúc vội vàng phân biệt như thế nào? Nếu muốn phân ra tiểu tự tiếp theo, ít nhất cũng phải tiêu phí mười ngày nửa tháng... Ồ, ngươi hỏi tượng người thứ nhất?”

Theo lý thuyết, lúc trước Dạ Thiên Ảnh chỉ nói là làm tù nhân cùng mẫu thân, chưa bao giờ đề cập tới đồng bào huynh đệ. Có thể thấy, hắn là mẫu thân đầu tiên được tạo ra.

Mấy ngàn đồng loại xuất hiện, tất nhiên là sau khi hắn rời khỏi Chú Lô Phong.

Mộ Lan nghe vậy bừng tỉnh: “Người đi cùng với ngươi, hóa ra là tượng người mà ta tạo ra?” Tiếp đó cảnh giác nói: “Không phải là Đào sư tôn muốn cứu hắn đấy chứ?” Đào sư tôn chết yếu nói: “Ta đáp ứng dẫn hắn tìm được phụ mẫu, người tu tiên có thể không một ý nghĩ, nhưng cũng không thể tu thành ác

độc như Yêu Hoàng., Thấy chết không cứu.” Mộ Lan cười lạnh nói: “Sư tôn Huyền Môn ngoan thủ tín, nhưng có một chuyện không rõ lắm, mong sư tôn Huyền môn giải đáp. “Nàng điếm hai lần tới “Huyền môn sư tôn”, tựa hồ muốn lấy quy củ tông phái làm văn chương.

Đào Yêu Yêu tự tin làm việc cũng không sai sót gì, lập tức hỏi: “Chuyện gì?”

Mộ Lan Nhược nói: “Ngao Nghiêu Sơn tự nhiên treo ở cửa cung nào?”

Đào Yêu Yêu trả lời: “Đạo pháp tự nhiên.” Mộ Lan Nhược nói: “Nói đi! Vốn là tượng người không cha không mẹ, nhất định phải để nó làm con cháu; vốn chỉ cho nó làm đồ vật, lại coi là nhân loại chân thật, dối đãi lấy lòng, thủ lấy lòng, còn phải mang về thế giới nhân loại bồi thường nhân tình, hỏi tử mị lòng người, xin hỏi cái này gọi là “Tự nhiên” sao? Tầm Ngang Tông chỉ vạch trần rõ ràng thiên địa đại đạo, hy vọng sư tôn nhớ kỹ càng.”

Mấy câu nói này chính giữa chỗ yếu hại.

Trước kia khi Đào Yêu Yêu nhìn thấy Dạ Thiên Ảnh, hoàn toàn chính xác kinh ngạc vì tâm tính hẩn thuần thiện, không có chút tà dục nào, về sau mới biết không phải là vật nhân gian gì đó.

Nhưng từ khi thiên địa sinh thành đến nay, có tỳ vết nhân tính mới là bình thường, bỗng dưng nhiều ra dị loại, dẫn xuất ra hậu quả chỉ sợ cát hung khó dò.

Trong một sát na lòng đào chết yểu trống rỗng, trong tai nghe tiếng côn trùng kêu rên dưới chân trời, cỏ rác rác rưởi, vạn vật đều đang khổ sở giãy dụa, đều đang đau khổ vì nguyện vọng tình cảm không thể thỏa mãn mà bị ai, nhưng thiên đạo vốn không thiên vị, há có thể vì người yếu thương mà cưỡng ép viện thủ? “Thiên địa vô nhân, coi vạn vật là lời nói lão ngôn, người trong thế gian biết rõ quá nhiều, lại chỉ có Tiên Thánh đạo hạnh viên mãn có thể thể thể thể hiểu chân lý của hẩn?

Lập tức cầu dài do kiếm quang tạo thành tiêu biến, không cần phải dựa vào gì cả, độ người qua cửa đã nhanh như sao băng, Đào Yêu Yêu Yêu, nói: “Bách Lý phu nhân đi theo ta.” Mộ

Lan Nhược Ứng nói: “Được rồi, vô tình cũng như không thấy, chúc mừng đạo quả của sư tôn đại thành, hiện tại nhanh đi cứu ngoại tử đi, chuyện này quan trọng hơn.” Nói xong hai người nhẹ nhàng bay đi.

Ngày thứ hai mươi hai, Lãnh Nguyệt Không Chiếu Vạn Trọng Sơn tam thất của Vạn Trọng Sơn

Dạ Thiên Ảnh nhìn bóng người trên không trung bay xa, cánh tay duỗi ra lại không buông xuống được.

Hắn không hiểu vì sao Đào đại ca vì hành tích vội vàng, ngay cả đáp lại công phu cứu cũng không có, nhìn quanh trái phải, càng không nghĩ ra vì sao có nhiều tượng người giống mình như vậy xuất hiện.

Lẽ nào mẫu thân nhớ con trai mình quá nặng, mới có thể tạo ra những thứ này?

Cho đến giờ phút này, hắn vẫn không ý thức được mình cũng là một trong những tượng người.

Như là ngẫu tạo, lừa gạt, vứt bỏ suy nghĩ, sẽ không tồn tại trong lòng hắn, tiểu nhân ngẫu chỉ được truyền vào tình cảm thuần khiết nhất của nhân loại, cũng chỉ có thể dùng động cơ tốt đẹp để tưởng tượng người khác.

Thế là hắn không còn kinh hoàng nữa, ôm đầu gối ngồi xuống tại chỗ.

Các hài đồng xung quanh làm theo, bất luận thân hình hay là thần thái, một tư một hào đều chuẩn xác không sai.

Mộ Lan nếu như chế tạo chúng nó ban đầu muốn thăm dò kiếm lâm huyền bí, một cái ngẫu nhiên có phát hiện, còn những nhóm khác đi theo, có lẽ có thể bước ra con đường, cho nên mô phỏng theo đồng loại liền trở thành công năng trọng yếu nhất.

So sánh với tượng người trẻ con đầu tiên, Mộ Lan nếu sớm chán ghét trò chơi thân tình của mẹ con, cũng không giao cho người kế tục nhận thức như nhau.

Một ít sai sót nhỏ như vậy ẩn giấu ở bên trong tượng người, cho dù người chế tạo cũng rất khó phân chia, nhưng điều này cũng không có nghĩa là không có khả năng phân chia không gian.

Chỉ nghe tiếng mặt đất ma sát vang lên, thùng sắt lắc lư gần bên cạnh, trong năm tháng dài đằng đẵng sống nương tựa lẫn nhau, nó đã quen bị đồng bạn đặc biệt hấp dẫn, mặc dù phản ứng chậm chạp, đến cùng vẫn tìm đúng mục tiêu.

Tâm trạng Dạ Thiên Ảnh an định lại, ngồi phịch xuống, ngửa mặt nhìn bầu trời lằng lằng chờ đợi.

Chờ sau khi đào chết non trở về, đón hấn rời xa đau khổ, hưởng thụ khoái hoạt chốn nhân gian, đón hấn gặp mẫu thân dịu dàng, gặp rất nhiều bạn tốt, còn có vị anh hùng phụ thân chưa bao giờ che mặt lại ngóng trông... Người tượng cả đời không có hạnh phúc, đang ước mơ chờ đợi vĩnh viễn không có tận cùng, có lẽ chính là kết cục hạnh phúc nhất của hấn.

Đào Yêu Yêu và Mộ Lan trong khoảnh khắc hạ xuống giữa sườn núi, sơn cốc, rừng kiếm, Chú Đầu Phong, tất cả các loại kỳ cảnh đều biến mất không tìm thấy, trên trời chỉ còn lại Ma Dao Linh Lung tỏa ra mấy luồng huyết quang.

Đây là dấu hiệu tiên linh thành đạo, ngàn vạn năm khó có được vừa hiện, Mộ Lan Nhược âm thầm thở dài, đào linh không nói ra mà nói, hai người đều chỉ lo yên lặng tiến về phía trước.

Lại nhìn gian nhà trúc phía trước nghiêng nghiêng, vách tường mở ra, Chu Thiên Đạo Tràng của Côn Luân Kỳ Tiên vẫn ở đó, đã rách nát không ra hình thù gì.

Đám tiên khách kia đều không chơi cờ tu luyện, hoặc ngồi hoặc đứng, thần sắc kinh ngạc, như ong vỡ tổ la hét: “Tu thành đại đạo, tu thành đại đạo! Một vị tiên linh sắp thăng thiên rồi!”

Xung quanh bọn họ còn có rất nhiều vật kỳ dị, như cá chân dài, mang răng độc đằng các loại, lúc trước ở bên bờ đá phát ra tiếng hung hăng, lúc này đều thành thành thật thật cuộn mình dưới mặt đất.

Kỳ vật Chú Lô Phong tiên sinh cuồng dã thuận theo, chính là dấu hiệu Thiên Sơn nội cảnh tiếp nhận Tiên Linh.

Chúng tiên khách hiểu rõ pháp lý này, lại không rõ vì sao thành tiên không phải Thanh Yên đại sư? Bọn họ trước kia bị Họa Tiên Diệu Đàm cổ cổ mê hoặc, trải qua ngàn vạn khổ ải tiến đến trước Chú Đầu phong, gia nhập Chu Thiên đạo tràng

theo kỳ tiên khổ tu hành, trông cậy vào một ngày kia may mắn tìm hiểu thấu đáo thiên nhân hợp nhất diệu ý cuối cùng.

Kẻ thành công cuối cùng cũng không phải là một trong số bọn họ, nhất thời đều có cảm giác bị lừa gạt.

Mà Kỳ Tiên Thanh Yên kia vẫn ngồi ở chính giữa “Lược hết linh đàn”, bốn phía bức tường tản ra, lộ ra thân thể khô cạn suy yếu, vừa thấy đào yêu kiều tiếp cận, lập tức duỗi cánh tay dài ra kêu lên: “Đào sư tôn, độ ta! Độ ta! Đào sư tôn, cầu xin người độ ta một chút!”

Hắn rõ ràng nhìn thấy đào chết non từ dưới đáy linh đàn xuyên qua, bây giờ lại nhẹ nhõm tiêu sái đi tới phụ cận, kết hợp dị tượng sơn cảnh tan biến, sự thật người này thành tựu đại đạo đã rõ ràng như vạch trần.

Kỳ Tiên vừa hâm mộ vừa chán nản, nghĩ đến nhiều năm gian khổ cuối cùng cũng thành bọt nước, không khỏi nước mắt tuôn rơi kêu rên: “Cầu cũng vô dụng, chỉ có thể đưa một người lên trời. Ai, ta sớm biết gần đây có tiên linh đăng thiên, mới khẩn trương tiến hành chăm chỉ tu luyện, còn phải đồng nhi tới Huyền môn sư tôn, tìm hiểu thiên đạo, tìm hiểu thiên đạo... Sớm biết phí công vô ích, cần gì phải phí công vô công, ai ai, trong Thiên Sơn nội cảnh triệu chỉ dẫn cuối cùng không phải là lão hủ ta đây...”

Đào Yêu Yêu ngơ ngơ ngác dừng lại phía trước, quay đầu lại nói: “Sao người biết tiên linh mới sẽ bị nội cảnh chiêu dẫn?”

Kỳ Tiên nói: “Ài, thăng thiên đã vô vọng, hà tất phải nhiều lời...”

Đào Yêu Yêu nói: “Không cần gấp gáp, ta chỉ điểm cho người một con đường sáng, nếu như dựa vào nó mấy năm, có thể đả thông con đường của trời cao.” Kỳ Tiên nói: “Thật!” Đào Yêu quay đầu với Mộ Lan Nhược Lan nói: “Chúng ta hơi dừng lại một chút, cứu Bách Lý huynh một lát, nếu không thể bước một bước đến bên cạnh Văn Hồ, chợt gặp lão nhân ven đường khóc lóc om sòm, trong lòng lo lắng như búa bổ, lại không tiện trái với sư tôn Huyền Môn, chỉ đành kiềm chế chờ đợi.

Đào Yêu Yêu quay sang nói: “Nói đi.”

Kỳ Tiên nói: “Nói đến không có gì kỳ lạ, lão hủ từng xem Tàng Thư Thiên Thạch của Côn Luân, từng thấy trên một quyển sách cổ có Thần Mộc Cung Chủ Lục, chỉ ra trong tương lai mấy vạn năm, nhất định có một vị tu tiên giả tu thành tựu đại đạo, đăng lâm Vô Thượng Thánh cảnh, lúc đó bên trong Thiên Sơn Nội Cảnh thả ra Huyền Diệu Chi Âm, lúc nào cũng quanh quẩn tại tâm cảnh hắc, lúc nào cũng quanh quẩn tâm cảnh.

Ta say mê mới si tâm vọng tưởng, bị vây trong tuyệt cảnh khổ cực, gần đây tựa hồ cảm thấy trong tai vang lên kỳ thanh, ý nghĩ thành đạo càng thêm nóng bỏng.

Ài, thật ra thanh âm triệu hoán chỉ truyền vào tâm cảnh, nào có thể bị tai nghe thấy? Ài, ta là già mất đầu rồi... “

Đào Yêu Yêu nhẹ giọng nói: “Thì ra là đã định trước.” Nhớ lại lúc mình ngủ một giấc dài, mãi cho đến tận Côn Luân Sơn ngắm cảnh quên mất, loại cảm ứng này đến từ nội cảnh Thiên Sơn, không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung thì càng ngày càng mãnh liệt, thế nhưng đến bây giờ lại lặng yên biến mất.

Xem ra con đường tu đạo sắp kết thúc, vận mệnh của mình đã định trước trở thành tiên linh, hoàn thành sứ mệnh ông trời giao cho, cuối cùng sẽ hòa làm một thể với trời cao.

Bên kia kỳ tiên đã là nội tâm muốn đốt, không nhịn được kêu lên: “Sư tôn nhanh chỉ cho ta con đường sáng! Người không cần nói mà không giữ lời, cứ như vậy đi thôi!” Nghĩ tới một chuyện, vội vàng nhắc lại: “Chẳng lẽ, tu thành đại đạo cùng tiểu nhân kia có quan hệ? Ta nhớ rõ sư tôn nói vận mệnh của hắc rất trọng yếu, phương pháp trọng yếu, còn xin ngài chỉ điểm một chút!”

Đuôi lông mày Đào Yêu Yêu khẽ run lên.

Bỏ dạ thiên ảnh không cứu là kết quả hắc tuân theo “Tự nhiên”, xóa đi nhân tình còn thừa trong lòng, đạo nghiệp chí cao mới bắt đầu hoàn mỹ.

Đoạn chuyện này, ngay từ lúc hắc tiến vào Chú Đầu Phong đã dự cảm được trước khi hắc tiến vào.

Bởi vậy có thể suy đoán, nếu hoàn toàn chuyển biến thành tiên linh, trước kia, hiện tại, tương lai, nhân quả vạn thế đều sẽ không biết gì cả.

Mà đủ loại rèn luyện mình bước vào con đường tu tiên tất nhiên cũng là tiên linh sớm biết trước, trời cao đã xác định số mệnh đã sớm xác định.

Nghe thấy kỳ tiên “Sư tôn chỉ điểm” thỉnh cầu không ngừng truyền đến, Đào Yêu Yêu” “Ừm” tiếng tay áo hạ xuống, ý bảo hắc Thiếu An đừng nóng nảy.

Mọi người xung quanh đều biết sư tôn Huyền Môn sắp biểu diễn thành đạo yếu quyết, nhất thời quên mất, ngừng thở mở to mắt nhìn chăm chú.

Chỉ thấy tay trái Đào Yêu chậm rãi vươn ra hai ngón, giống như nhặt cờ lên, tùy tiện hạ xuống một chút, nhưng lại ngưng tụ ở giữa không trung, thế của nó sắp rơi xuống nhẹ như nặng, không biết tại sao, động tác chưa hoàn thành này lại lộ ra ý cảnh hoàn chỉnh không sót mẻ.

Tu vi Kỳ Tiên vốn tinh thâm, đối phương lại vào tay từ môn đạo hắc quen thuộc nhất, vừa nhìn liền bừng tỉnh đại ngộ, liên tục kêu lên: “Tuyệt! Cực kỳ diệu!”

Ngày thứ hai mươi hai, Lãnh Nguyệt Không Chiêu Vạn Trọng Sơn bốn điểm.

Hóa ra cái gọi là đạo chơi cờ, nhất định ẩn chứa trong “Thắng bại”

Quân cờ hạ xuống hoặc tổn hại hoặc lợi hại, ngoại trừ ngoại hán ngoài cửa không biết gì, không có ai có tâm lý đánh cờ hoàn toàn không tính sai sót cả.

Đại văn hào Tô Đông triều đánh cờ thấp kém, từng tự giải thích: “Bất văn tiếng người, nhưng nghe hạ cờ xong lại quên mất.

Thắng cố nhiên, bại cũng có thể vui...”

Ý tứ nói nghe tiếng rơi, hần liền cảm thấy mỹ mãn, về phần kết quả ván cờ cũng không quan trọng.

Nhìn như lòng dạ rộng rãi, trên thực tế bất quá là lời khen hay đánh bại, cảm giác vui mừng vẫn cùng “Thắng bại” tương liên với nhau.

Chúng tiên khách Chu Thiên đạo tràng đã vượt qua hiền sĩ Phàm gian, quân cờ hữu hình không còn trong lòng, đơn lấy Tinh Tượng thay thế ván cờ, mượn tranh thắng lợi kiểm chứng lẫn nhau, hoàn thành luyện khí hướng luyện tâm chuyển đổi, đó chính là phương thức tham tu tinh tú đối với kỳ đạo.

So sánh với đánh cờ Tiên Thanh Yến cảnh giới cao hơn, không chỉ không lòng không quân cờ, hơn nữa tâm không thắng bại, cho nên mới có thể không cần đối thủ ngồi một mình đánh cờ.

Thoát ly ngoại cảnh tâm nội cầu pháp, đây là mấu chốt vượt qua kỳ đạo thông hướng thiên đạo, trong ngàn vạn năm chư tiên Côn Luân chấp chương môn đạo đau khổ tìm tòi nghiên cứu cũng không được.

Điểm này xem thành tựu tu hành của kỳ tiên tu hành to lớn, đã vượt xa tam tiên trên “Cầm thư họa”, nhất là từ khi tọa lạc

“Lầm Tẩn linh đàn”, ngay cả Tử Hư Thiên Sư Thủy Tiên tông cũng khó có thể sánh bằng.

Nhưng so sánh với huyền ý bày ra với Đào Yêu Yêu, tu vi của Kỳ Tiên cũng chỉ như giày rách trong bữa tiệc, không đáng nhắc tới.

Đạo lý trong đó cũng không phải là đoạn tuyệt chi thuyết, các nhà cổ kim sớm đã giảng thuật qua.

“Kỳ Kim Cương Kinh tuyên bố: “Phạm pháp, không phải tà pháp mới là Phật pháp chân chính.”

Đạo gia 《Nam Hoa Kinh》 chỉ ra: “Vật cái nào chẳng phải cái kia, đơn giản là gì” mới là chân tướng của thế giới.

Kỳ Tiên dùng cớ vậy nói, tuy rằng thoát khỏi trói buộc “Tâm có thắng bại”, nào ngờ loại trạng thái “Tâm không thắng bại” này, bản thân nó cũng là một loại ước thúc đối với tâm tính!

Vạn sự vạn vật, đều tồn tại ở một mặt đối lập của mình, như “Âm cùng dương”, lạnh và nóng, tốt và xấu, thiện và ác, đẹp và xấu... Vạn vật vạn vật cũng phải dựa vào sự đối lập của bản thân, ví dụ như có lạnh mới có nóng, có thiện mới có ác., Có đẹp có xấu, có thứ không giống với thái dương tinh thần, mới có thể phản ngược lại đặc tính của mặt trời... Tiến vào, nếu không có gì khác với ta, khẳng định cũng không có “ta” tồn tại. Tức là câu “không phải ta không có ta, không phải ta không có” kia, nhưng sự khác biệt giữa sự vật, khái niệm tương đối tồn tại, những thứ này đều là tác dụng của lòng người, thế giới chân thật quả thật là như thế sao?

Như lão tử giảng đạo đức dày dặn, thế giới thật ra có hai cái, một là thế giới tự nhiên, một là thế giới làm lòng người, hai là thị giác nhân loại, hai là dựa vào thị giác, thính giác, xúc giác, ý thức, ý thức... các loại cảm quan thành lập, bất quá chỉ là hình chiếu chiếu của người trước mà thôi.

Đạo đức mở đầu thiên văn xưng: “Thủy thủy thiên địa vô danh, mẹ có danh vạn vật.” Cũng không phải nói thế giới tự nhiên chân thật là từ “Vô, có hai danh tướng này sinh ra trong khái niệm, mà là quá trình chỉ là lòng người quen biết thế giới, nhất định trải qua hai giai đoạn đầu “không, có hai loại giai đoạn Sơ Thủy”

Một đứa trẻ hiểu được khái niệm (trong sách cổ) gọi là “Danh tự), cho dù chỉ là một chữ “Ăn”, một chữ ” Quĩ”, hoặc một chữ “Mẹ”, càng thêm đơn giản cảm thán “A a a” ý nghĩa... Như vậy tâm cảnh của hân không bao giờ là một mảnh hỗn độn nữa, cũng chỉ có thể từ giai đoạn “Vô” độ đến giai đoạn “có” cuối cùng.

Từ đó về sau, càng nhiều khái niệm trộn lẫn vào, vạn vật tương đối xác lập trong lòng, “có cái tên là mẹ của vạn vật”, thế giới lòng người phức tạp liền sinh ra.

Nhân loại, kỳ thật là sống ở trong một đồng khái niệm lớn, sống ở thế giới giả tưởng của mình, cách ly với thế giới tự nhiên chân thật, bị câu “Thắng khổ sở, ái hận, “Chờ tâm niệm quần quýt, càng cầu giải pháp càng sa vào, tri thức càng nhiều càng phiền não, cuối cùng vẫn không tránh khỏi “Phương sinh phương tử” trong hồng trần mười trượng, thân diệt mà hồn tán.

Cho nên “Có biết” chính là tối kỵ của người tu đạo, trang tử từng dùng một ngụ ngôn nói rằng: Thời Thái Cổ Đại Hải chi Đế tên là “Khanh”, Bắc Hải chi đế xưng “Lật”, trung ương chi đế xưng là “Hỗn độn”

Một ngày nào đó, chợt hai Đế đến trong Hỗn Độn làm khách, chủ nhân đối đãi rất hậu, bỗng nhiên trong lòng cảm kích, muốn nghĩ báo đáp, lại thấy Hỗn Độn không có mắt mũi miệng, các khí quan đều không cách nào cảm giác ngoại giới đặc sắc, vì thế liền dùng rìu đục ra thất khiếu trên đầu hân, trải qua bảy ngày đục thành.

Thế giới bên ngoài từ giác quan hiện ra trong lòng, hỗn độn không còn hỗn độn, trung tâm chi đế cùng trời đồng thọ vậy mà lập tức ngã xuống đất mà chết.

Mất đi tự nhiên tất nhiên dẫn đến tử vong, bởi vì nguyên bản bản không sinh bất tử, nếu có thể đem nhân tâm quy về tự nhiên, tức nhân tâm thế giới cùng tự nhiên thế giới hợp thành một làm một, đạt tới cảnh giới “Thiên Nhân Hợp Nhất”, như vậy người này cũng tất sẽ trở thành một phần tử không sinh không chết.

Đạo gia cổ đại cực lực tôn sùng “Hài nhi”, chủ trương” hồi phục trong trẻ con, chính là muốn quay ngược lòng người trở lại trạng thái hỗn độn sơ khai của trẻ con.

Đạo phái hậu thế loạn giải kinh điển, cho rằng trẻ mới sinh nguyên khí sung túc nhất, dùng hình dạng hoặc noi theo tác dụng, liền có thể trường sinh không già đi.

Cho nên hần ăn dịch sữa của phụ nữ, Tử Hà Xa (cuồng rồn), thậm chí trực tiếp ăn thịt trẻ mới sinh, nào, giống như cuồng thú điên dại, thật là phương pháp tu luyện vượt qua ngàn dặm.

Kỳ Tiên chính tông truyền nhân Côn Luân, tất nhiên là biết được pháp lý thật giả, tỉnh thức lúc độc tu tâm thái xâm nhập hỗn độn, đã làm ý niệm “Thắng bại” mất sạch, nhưng thủy chung không thể tiến thêm một bước, bước về phía cực cảnh đã thăng thiên.

Nay thấy hai ngón tay đào cơ hồ lạc, xen lẫn giữa tranh thắng cùng vút bỏ chiến, mới biết đạo quả cuối cùng càng có diệu kính thông suốt —— nhiều lòng hỗn độn của trẻ con tất nhiên khó có được, nhưng “không biết” không có nghĩa là “Toàn năng”, nếu không cũng sẽ không để ngoại vật quấy nhiễu, trong lòng sinh ra một thế giới khác.

Đầu ngón tay Đào Yêu Yêu chỉ ra không thắng không bại, không phải ta không phải ta, chính là “Trung đạo” huyền ảo nhất.

Thử nghĩ xem hai mặt “Chính Phản” kia là cái gì? Tư duy nhân loại vĩnh viễn không nghĩ ra, mà đó là tồn tại độc lập với vạn vật.

Lại bao quát vạn vật “Đạo” bao quát vạn vật.

Đã là Phật gia chỉ bảo “Không phải không phải sắc, tức là sắc mặt” bản tâm, cũng là đạo gia nói “Sinh không có, sinh có, sinh vạn vật, cho người nhân tâm ném xuống hư ảnh chân thật kia! Bản tâm hợp nhất cùng thế giới chân thật, “Thiên Nhân Nhất” của Thiên Sơn Tiên Tông hợp nhất không phải đã tu thành sao? Đạo quả chân chính tất nhiên vượt qua lúc ban đầu, siêu thoát có “không”, bản thân cũng sẽ hóa thành đạo vô thượng lại hóa thành sáng sinh tất cả lại vạn chuyển tất cả mọi thứ!

Những lý luận tu đạo này, kỳ tiên từng cân nhắc qua trăm ngàn lần, nhưng tận mắt thấy có người tự mình làm mẫu vẫn là lần đầu tiên.

Ngày xưa Phật Tổ mân hoa, Già Diệp cười một tiếng, đạo nghiệp tối cao mặc dù tu thành, hoa đào mân mê quân cờ cũng có công hiệu tương tự, chỉ là ngộ tính của Kỳ Tiên kém quá xa Già Diệp Tôn Giả trong truyền thuyết, tuy biết rõ tư duy không thể làm nên chuyện gì., Vẫn đang vắt óc suy nghĩ “Trung đạo huyền bí” như vậy, nên tu luyện như thế nào, phải tu luyện bao lâu, mới có thể hiển hiện kỳ tích huyền diệu khó giải thích như vậy? Càng nghĩ càng nhú mào, đừng nói sẽ lòng mỉm cười, cả khuôn mặt đều nhú thành lão mướp đắng.

Đào Yêu Thu ngón tay lại nói: “Thiên Đạo dự báo, hiện nay chỉ có một vị Tiên Linh mới có thể lên trời, người phải ngộ đạo đại khái chờ mấy vạn năm sau đó.”

Ngày thứ hai mươi hai, Lãnh Nguyệt Không Chiếu Vạn Trọng Sơn tăng năm.

Vừa nghe lời ấy, kỳ tiên vui mừng khôn xiết kêu lên: “Đa tạ sư tôn đã nói rõ! Chỉ cần có thể đắc đạo thăng thiên, tu thêm bao nhiêu năm cũng không sao cả.

Lão hủ chỉ lo mông muội khó trừ, tọa thủ ở đây vĩnh viễn không được giải thoát.”

Mộ Lan Nhược cười nói: “Lão tiên bối cầu đạo tâm khiến người khâm phục, đợi ta giúp người một tay.” Nói xong nhấc ngón tay nhỏ lên, chỉ nghe ù ù chấn động, trong lòng đất phảng phất như có vô số sấm rền lăn qua.

Đệ nhất cao thủ xảo hợp đến cỡ nào, liền nhìn cảnh đồ nát thê lương chớp mắt phiêu tán, vị trí cũ của Chu Thiên Đạo Tràng lại dựng lên hơn mười gian ngọc thạch tinh xá xanh biếc ướt át.

Chú Lô Phong vốn là trăn Chư Khuyết cung chủ Thiên Sơn, năm đó Pháp Thánh hao hết tâm cơ, dụ dỗ đám đông cổ thần nhập sơn tu đạo tràng, dẫn đến Hạo Thiên, Thạch Di, các cường giả cường đại nhất trong Viễn Cổ Thần Thương đều hết sức mà chết, có thể hiểu được nơi này phá đất gian nan cỡ nào, thi triển pháp thuật hung hiểm cỡ nào, lấy đến sau khi địa điểm tu luyện xây dựng thành, Pháp Thánh cũng không dám vào trong tu hành, cũng không dám vào trong tu hành.

Nhưng lúc này Mộ Lan Nhược nói tạo liền tạo, búng ngón tay như phát trần, tư thái thoải mái sau lưng ẩn ẩn pháp lực thâm hậu, thực phi thường lý có thể suy đoán độ sâu của pháp lực.

Kỳ Tiên nhìn mà hai mắt đăm đăm, chợt kinh hỏi: “Tiểu cô nương này... Là thần thánh phương nào, sao lại có thần thông quá lớn?”

Mộ Lan Nhược nói: “Vừa mới gọi một tiếng lão tiên bối, đã cây già lên mặt, người thấy ta là tiểu cô nương không?”

Trong Chú Lô phong vạn năm như một ngày, nếu từ hình thể ngoại mạo thậm chí hồn phách phân biệt, nàng xác thực chỉ là

trên dưới hai mươi tuổi.

Kỳ Tiên lập tức suy nghĩ, giật mình nói: “À, vừa rồi là pháp thuật kỳ xảo của Côn Bằng... Người chính là Bách Lý phu nhân bị nhốt trong núi kia...”

Khó trách, chưa tu thành tiên linh, cũng có đại năng như thế, thể tử của Ma Đồ quả nhiên danh bất hư truyền.” Mộ Lan Nhược nói: “Ta còn chưa tu thành tiên linh cũng có đại thần thông, người muốn biết nguyên do sao?” Kỳ Tiên nghe vậy trong lòng lại nóng lên, vội vàng nói: “Xin phu nhân chỉ điểm.” Mộ Lan Nhược Đạo nói: “Nở trong sơn động của ta có linh phù của tổ sư Nga Phán, nếu người có thể xuyên qua rừng kiếm, đi vào xem sẽ rõ ràng.”

Lời này nói ra nửa che nửa lộ.

Nhưng kỳ tiên từng yêu cầu Dạ Thiên Ảnh hỏi tình hình rừng kiếm bên kia, hỏi ra linh phù Tổ Sư giấu trong sơn động, ngăn cản ác linh xâm nhập các manh mối, vừa nghe tiếng Mộ Lan Nhược Chi Phiên tỉnh ngộ: “Bảo vật Tổ sư Ngao Thiên lưu lại trong Tử Nguyên tông, còn có trợ giúp thần kỳ đối với tu luyện công pháp...” Một mặt nghĩ, nguyện vọng chân thành xuyên qua rừng kiếm càng thêm mãnh liệt, tranh thủ thời gian dời vào đạo tràng mới nghiên cứu sâu sắc.

Chúng tiên khách thấy thành đạo có hy vọng, tình cảm bị thương oán hận lúc trước lập tức tiêu tán, cũng theo sư phó vào phòng.

Đào Yêu Yêu quay đầu lại nói: “Vậy linh phù của tổ sư quên tra cứu, xin hỏi phu nhân lấy được ở đâu?”

Mộ Lan Nhược nói: “Bảo vật trấn động mà Yêu Hoàng cho ta, nếu không ta đã sớm bị ác linh Chú Lô phong xé thành mảnh vụn rồi.” Dừng một chút lại nói tiếp: “Đã hỏi ta từ nơi nào có được, hiển nhiên đã biết được linh phù cũng không phải là bảo vật do Tổ sư lưu lại.

Đào sư tôn dần dần có thể hiểu rõ nhân quả vạn thế, cần gì phải hỏi rõ ràng mọi chuyện.” Đào Quy nói: “Là không cần hỏi, chỉ muốn thăm dò phu nhân thành khẩn hay không, có nguyện ý nói thật hay không.” Ánh mắt dời về phía ngọc thạch tinh xá, nhìn xuyên qua vách tường thấy Kỳ Tiên khoanh chân

giơ tay, mô phỏng theo tư thế cờ tướng ban đầu của hắn, lần lượt phủ xuống thu hồi, lại một lần nữa nhúu mày lắc đầu.

Tiên khách hai bên học theo, bao gồm cả Ô Cơ, Lộ Cơ hai đồng tử, mỗi người đều như si như say diễn luyện, thăm dò, suy nghĩ, tiếp theo lặp đi lặp lại thất bại... Đào Yêu Yêu Yêu khẽ thở dài: “Mấy câu nói của Bách Lý phu nhân, thật dễ cho bọn họ vĩnh viễn không được giải thoát.”

Mộ Lan Nhược nói: “Đó là bọn họ đáng đời, Côn Luân phái có mấy người tốt? Cái gì mà quay chuyển thiên hạ văn vận võ vận, cái gì thu nạp âm hồn tạo địa phủ, đủ chuyện vi phạm thiên lý tự nhiên, chuyện nào không phải vì bọn họ tu tiên thành đạo? Nhưng không rõ tự nhiên lại có thể thành đạo? Một đám ngu xuẩn không đáng đồng tình?”

Huống chi lão gia hỏa làm chậm trễ chúng ta nhiều công phu, không để hắn ở đây chịu đòn đã tính là ta nâng cao đánh quý rồi.” Đào diên cuồng nói: “Người pháp lực cao thâm, tự nhiên lý lẽ cũng rõ ràng ở ngực, cách thành đạo chỉ cách một đường, vì sao không chịu tu thành Đạo Quả cao nhất?”

Mộ Lan nếu vội vã đi cứu trượng phu, nhẫn nại đến mức này đã gần cực hạn, cười lạnh nói: “Chờ người thành Thiên Sơn Tiên Linh, hết thấy nhân quả đều có thể minh bạch, tội gì bây giờ lại dây dưa không rõ, hỏi đông hỏi tây không phiền!”

Thật ra không cần hỏi nhiều, đào chết non đã biết đáp án.

Sở dĩ dừng bước tạm ở lại, nguyên lai là muốn nhìn xem trong những tiên khách kia có chấp niệm của ai nhẹ, có thể mang ra ngoài thấy lại ánh mặt trời.

Nhưng đám người Kỳ Tiên đang luyện lực, đừng nói đi ra cửa, ngay cả quay đầu nhìn ra ngoài cũng không có tâm tư, lập tức nhếch mép nở nụ cười, nói: “Không thể chậm được.” Lúc xoay người, ngọn Chú Đầu Phong tiêu tan, trong nháy mắt mang theo Mộ Lan Nhược trở lại trong đồng đồ nát trước cửa chính.

Giờ phút này sống vô đêm, vừa vặn gặp Ma Đầu La Thiên khởi động lại thế công, chúng đồ Huyền Môn triển khai Chân Võ Trận một trận tử chiến,

Đào Yêu Yêu sải bước tiến lên, năm ngón tay trái xòe ra, trực tiếp ấn về phía Ma Đầu La Thiên trán.

Chúng đồ không kịp sợ hãi kêu lên, trái tim đều muốn nhảy lên cổ họng, đã thấy tiên linh Thiên Sơn run rẩy thần uy, cũng mở ra thần nhãn “Sinh Thần” khủng bố đến cực điểm trên trán kia!

Cảnh tượng kế tiếp lại là vạn lần không ngờ tới.

Thần nhãn của Tiên Linh vậy mà đảo ngược về phía sau, phảng phất bị cách không lắc lư, con ngươi dần dần chuyển động về phía hốc mắt.

“Phương pháp nội quan này vốn là phương pháp tu hành chung cực để tu hành.

Phật gia hừng hực tâm kinh đứng đầu chính là: Quan Tự Tại Bồ Tát, hằng sinh như la la mật đã lâu, chiếu kiến ngũ uẩn thành không... Trong đó “Quan Tự Tại” tức chỉ nội tâm, đại đạo tự hiện tuyệt diệu cảnh giới.

Ma Đầu La Thiên bị Yêu Hoàng dụ dỗ ra khỏi cảnh nội, Đào Yêu Yêu Yêu tay trái thông tâm, lấy tâm tâm tương ấn chi thế dẫn dắt nó phản quan ở bên trong.

Loại thần lực này làm vạn vật tình dục như điên cuồng sinh sôi, theo bàn tay cùng con ngươi nhất đuổi một cái, đã phản hồi hết thảy nội tâm bản chủ trở về.

Trong phút chốc phong đậm vân thanh, vuốt cằm La Thiên mặt lộ ra mỉm cười.

Trải qua lần tiếp xúc không cách nào mô phỏng này, nó đã cảm giác đối phương là đồng loại sắp thăng Thiên Vực, địch ý hứng thú bỗng nhiên tiêu tán, ý cười “Nghênh Hậu ngươi tới gặt đầu một cái, trong giây lát như gió mát biến mất vô ảnh vô tung.

Chúng đồ Nga Khuyết sớm đã nhìn ngây người, Hồng Tụ ở trong vòng liên tục lú lười: ” quái vật đều đánh không chết, một cái tát đã đuổi đi, cái này gọi là pháp thuật gì!” Lý Phượng Kỳ chợt nói: “Bách Lý huynh còn chưa thoát vây!”

Mọi người rung mình, quả nhiên thấy Bách Lý Văn Hổ thẳng tắp đứng ở nơi đó, da thịt toàn thân đen kịt như than củi.

Cảm thụ nội quan “Pháp không”, hung tính của hắn rất là bình phục, tạm thời quên mất cuộc chiến đấu này.

Nhưng trình độ nhập ma vẫn chưa giảm bớt, một đôi mắt đỏ tươi như hỏa, chính là chỗ ma khí nồng đậm nhất.

Tác dụng dẫn đường của nội quan có hạn, đại khái ngoại trừ dùng thần khí cấp bậc Phi Phong xuyên thủng trùng mắt, đánh thẳng vào bên trong, cũng không có biện pháp rung chuyển Ma tâm.

Nhưng xử trí Văn Hồ khó đảm bảo tính mạng, tuy nói đã viên mãn nguyện bỏ mình, đám người làm sao có thể nhẫn tâm?

Mộ Lan Nhược nửa đường trải qua mấy phen khó khăn trắc trở, đợi lại đau khổ chịu đựng, đến lúc này còn nào chịu đựng được, kêu to: “Hồ ca!” liều lĩnh vọt tới.

Mọi người còn chưa kịp hiểu ra sao, lại thấy thân hình Bách Lý Văn Hồ khẽ động, theo tiếng kêu la đau đớn, màu đỏ quái dị trong mắt bắt đầu ảm đạm xuống!

Đào Yêu Yêu lẩm bẩm nói: “Một người không muốn thành Tiên, một người sẽ không thành Ma, đều là bởi vì trong lòng có nhân tình không thể buông bỏ.”

Ngày thứ hai mươi hai, Lãnh Nguyệt Không Chiếu Vạn Trọng Sơn lục lạc.

Cứu thê tử Bách Lý Văn Hồ, lấy tình yêu nhân gian hòa tan sát ý, tiến tới toàn lực xua tan ma chướng, đào cơ nguyên bản là tính toán như vậy.

Nhưng năng lực không chế bản thân văn hồ điều đã vượt quá tưởng tượng, tâm cảnh nhập ma hơi đả động, liền không cần ngoại lực phụ trợ, quá trình tịnh hóa tức thì tự hoàn thành.

Chỉ thấy hai con người từ đỏ biến thành đen, màu da từ tối chuyển sang sáng, trong khoảnh khắc cả người rực rỡ hẳn lên, bề ngoài thân thái đều hồi phục bình thường.

Mọi người đang cảm thấy mừng rỡ, nào biết Văn Hồ lại ngoài ý muốn, thả thâm tình kêu gọi thê tử không để ý tới, đi tới trước mặt Đào Yêu thi lễ nói: “Đa tạ sư tôn cứu giúp, đệ tử từ nay về sau thành tâm quy phục, tuyệt không dám có ý niệm làm trái nữa.”

Văn Hồ tâm rõ ràng, muốn chế phục Long Hồ thần thú ma hóa, sai đi Ma Đầu La Thiên, trừ phi tiên linh Thiên Sơn có năng lực, cho dù là pháp thể vô ưu cũng muôn vàn khó có thể làm được.

Chỉ trong chớp mắt, một thiếu niên yếu quan lại có thể đột phá qua cửa ải khó khăn nằm mơ của ngàn vạn tiên khách cổ kim, đứng trên đỉnh cao của tu sĩ, hẳn là trời giáng đại mệnh trên đỉnh núi, mới có thể sinh ra anh tài như thế? Mặc dù Văn Hồ quyết ý vì Huyền môn xả sinh, dù sao cũng không phải một lòng cầu chết tên điên, cương dũng quyết trong lòng ít nhiều lưu lại lo lắng.

Hôm nay thủ lĩnh cường đại, môn phái phục hưng, thê tử được cứu, tính mạng của mình cũng được bảo toàn, không ngờ kết quả lại tận thiện tận mỹ, sao không khiến hắn mừng rỡ như vậy.

Bình sinh hắn chỉ nghe Loạn Trần đại sư dạy bảo, đối với Đào Yêu Yêu tôn kính nhiều hơn là phục tùng.

Cho đến giờ phút này, trong lòng mới trung phục vị thiếu niên sư tôn này, chân chính lấy tâm thái lời thề của đệ tử nguyện trung thành.

Mộ Lan Nhược đứng ở bên cạnh nói: “Hồ ca... Người giận ta phải không? Ta liền biết người sẽ tức giận... Hu hu, Ma Đồ trí dũng mãnh vô song, há có thể không đoán được ta cố ý bị Yêu Hoàng bắt đi.” Vừa nói vừa lau nước mắt, tựa hồ trong bụng áy náy.

Chúng đồ san hô nhìn nhau ngạc nhiên, thầm nghĩ vị cô nương ăn mặc hoa lệ này chẳng lẽ thật sự là Mộ Lan Nhược? Sao nghe nàng nói cố ý để Yêu Hoàng bắt đi, trong này bao hàm ân tình gì?

Đào Yêu Hoàng chết yếu nói: “Yêu Hoàng vừa vào phạm trần, pháp lực Tiên Linh đã giảm bớt hơn phân nửa, bám vào trên người Kim Luân Giáo chủ, quả thật không phải đối thủ của Bách Lý phu nhân.”

Mộ Lan Nhược nói: “Sư tôn liệu sự như thần.

Kỳ thật Hồ ca chúng ta cũng đã sớm nghĩ đến, vèn vèn Kim Luân giáo chủ tính là già mấy, nhiều hơn mười cái ta cũng xử lý được.

Nhưng hận tên kia miệng lưỡi há ra xảo ngữ, nói rằng bên trong Thăng Thiên Thánh Vực của Côn Luân Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện dấu hiệu xuất hiện dấu hiệu, báo trước hơn mười năm qua có một vị tu sĩ công hành trọn vẹn, chắc chắn tu thành Tiên Linh Chính Quả, trải qua Trường Sinh Thiên lên tới thượng sơn nội cảnh Thiên Sơn.

Hắn kính ngưỡng phu quân ta thần dũng, nhận định chỉ có phu quân ta là người thành đạo, lúc này mới cố ý chạy đến bẩm báo.

Ta nghe ” dòm Thiên Nghi” tính toán, đoán được ý trời cùng cách nói của Kim Luân giáo chủ là đại thể tương phù, suy nghĩ tên gia hỏa này lấy thành đạo làm mồi nhử, trong bụng khẳng định giấu quỷ thai, nhưng “Phật mặt lột vàng” ta sao lại bị người chiếm tiện nghi? Hừ hừ, lợi ích thành đạo thăng thiên nhất định đoạt được cho Hồ ca, còn muốn để cho con lừa trọc dám giở trò trước mặt cô nãi nãi này ăn hết đầu đầu... “

Nói đến đây nàng nhìn bốn phía, vẻ mặt thẳng thắn nói tiếp:
“Thực không dám giấu các vị, lúc trước ta rất không muốn phu quân ở lại Nga lang phái.

Một đạo phái suy bại quá mức, một đám nhóc con ngay cả rằm cũng không hiểu, lại thêm một lão nhân nghĩa môn quy lão gia hỏa, có thể tạo thành đại sự gì? Nghĩ tới phu quân ta anh hùng cái thế, đợi ở nơi đó cả ngày làm giúp đỡ tướng khuynh hướng, cứu bệnh gỗ mà thân phí lực ” củi đông”, thủ hộ đầy núi già yếu ớt, chẳng phải là quá ủy khuất sao!”

Lời này nếu như mấy năm trước nói, tất nhiên làm cho nhiều người tức giận, nhưng hôm nay Nga Sơn cường thịnh, mọi người nghe phản cảm thấy vui mừng, đều muốn ” khiến người ta khinh thường đến loại trình độ này, cũng có thể trọng chấn môn đình, chúng ta quả nhiên rất ghê gớm.” Trong lúc vô tình, đã bị vài câu ngôn từ của Mộ Lan thổi phồng thực sự làm cho vui mừng.

Tiểu Tuyết chỉ coi nàng là người thành thật, cười nói: “Vị Bách Lý phu nhân này... À không, phải gọi là Bách Lý sư tẩu, nói chuyện rất thẳng thắn.” Long Bách Linh khẽ lắc đầu, thâm nghĩ “Lời nói này thật lợi hại.”

Bách Lý Văn Hồ khí thế nguy hiểm nặng như núi Thái Sơn, lại có một thê tử khéo léo lạnh lợi như vậy, cũng thật kỳ quái.”

Mộ Lan Nhược nói: “Lúc ấy Văn Hồ đại ca khẳng khẳng một mực giúp đỡ Tuyên Nga phái, muốn hấn tiến vào Trường Sinh thiên tu đạo là tuyệt đối không thể, bởi vậy ta mới ra hạ sách này, giả bộ bị Ma đạo bắt cóc, nguyên lai trồng cây vào hấn để thành tựu chuyện tốt... Ai biết được, vừa nói xong lại rơi lệ, thở dài, “Vừa tiến vào Chú Lô phong ta mới biết hỏng rồi, Kim Luân giáo chủ vậy mà chính là Yêu Hoàng! Cậu con giả heo ăn thịt hổ, ở chỗ này thần thông quảng đại ngang dọc không ngại.

Mạnh mẽ mang ta xuyên qua rừng kiếm đi vào thâm sơn, nhốt vào trong động quật vạn kiếp khó thoát ra.

Nếu không phải hôm nay sư tôn đại triển vô lượng thần thông, vợ chồng chúng ta đừng mơ gặp mặt được... Ừm, Văn Hồ đại ca, người thấy người ta cố ý lừa gạt người, lỡ tính thân hãm

trong tù, ruột ta đã hồi hận rồi, mấy năm nay chịu khổ sở, thật sự đã vượt qua trừng phạt nghiêm khắc nhất.”

Văn Hồ nhíu mày nói: “Nói đủ chưa? Người nói nhiều như vậy có mệt không?”

Nghe trượng phu quở trách những tiết nhỏ lông gà vỏ tỏi này, trước kia sai lầm hiển nhiên không truy cứu.

Mộ Lan Nhược Nhất vui vẻ ra mặt, gật đầu nói: “Không mệt không mệt, đa tạ Hồ ca quan tâm.

Ta nhốt lâu như vậy rồi không tốt, càng nói càng nhiều càng thoải mái.

Ài, đúng rồi, hiện tại ta giờ hai tay lên hai chân tán thành việc người ở lại Thiên Nga nha phái, vì sao? Nhìn khí tượng này của nhân tài, hơn nữa bất luận đạo pháp cao cường, chỉ nhìn bề ngoài đã khiến người ta thích rồi.

Ví dụ như vị tiểu ca anh tuấn kia, một thân Phong Lôi thần công cộng thêm bốn thanh thần kiếm trợ giúp, là nhân vật đệ nhất lưu trong tam giới.

Còn có vị tiểu muội muội Nhiếp Hồn môn này, đẹp đến nay hiếm thấy, nhất định là đời sau của tiên linh Thiên Sơn! Ào, lại nhìn nơi đó, ngay cả tiểu hồ ly tinh cũng thu vào, thực sự Hải Nạp Bách Xuyên khí độ khoan hồng, loạn trần lão gia tử nào có thể làm được một bước này? Ta nói này Hồ ca, hiện nay Đào sư tôn không trước tuyệt hậu, rất nhanh sẽ thăng lên Thánh cảnh thành đại đạo, người làm việc ở thủ hạ của hắn ta cũng không biết cao hứng bao nhiêu!”

Nàng lần này tán thưởng cũng không phải là chém gió, một hơi đem tất cả mọi người báo ra, nhãn lực cao tính kế tính thực chưa từng nghe thấy.

Đợi khen đến lúc đào yêu chết đi, trộm mắt nhìn hắn bước về phía trước nửa bước, Mộ Lan hiểu lòng người đã đến trình độ hiểu rõ dần dần, lập tức nhìn ra hắn muốn làm gì, cười nói: “Phá vỡ trong đồng đồ nát, hà cần sư tôn động thủ? Có việc đệ tử cần phải làm theo.” Lời còn chưa dứt, mười ngón tay khê gảy, tường cao trong tường đồ liên tiếp phá tan ra.

Tên đầu lĩnh Ban Lương Công chỉ thấy tắc lưỡi, trong miệng lầm bầm: “Đây là... Là thần thông khí huyền chỉ tâm a! Lại

thật sự có người luyện thành!” Nhưng thấy trong khói bụi bóng người khát khao, ngàn vạn tượng đất, mộc nhân, thiết nhân, băng nhân, hỏa nhân lui tới gỡ bỏ, vận chuyển, lấp đầy, nhét đầy.

Tường thành kia do ngàn vạn pháp chuyên cấu thành, mỗi khối đều có uy lực phá huỷ thân thể, lại bị những người kia lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai phá giải.

Hóa ra Mộ Lan sử dụng chính là kỹ thuật cao thâm nhất của môn phái, đầu ngón tay thường mang theo chân khí nhỏ bé như tơ nhện, một khi thả ra lại có thể điều động thiên địa ngũ hành vật chất, hóa thành ức vạn lực có thể dời núi lấp biển, mỗi một động tác đều tùy tâm ý của hắn.

Lại bởi vì người điều khiển chân khí như đứt liên tục, kẻ thù bên ngoài không cách nào phá hư liên lạc, Thần Tướng chẳng khác nào có thêm vô số phân thân.

Phương pháp dung hợp này với Côn Luân lấy khí vận công, Bồng Lai tính thông ngũ hành, Thiên Sơn Tâm Ngự Vạn Vật Diệu Chỉ, chính là đạo học của Huyền Môn tu đến cực đỉnh, bước vào cấp độ Tiên Tông vận dụng cụ thể.

Đúng như Bát Hoang Lôi Lưu của Phong Lôi môn, phong văn phá trắng, các đời tông sư kỳ xảo không ai tu tới một bước này, tâm tư tức giận cũng chỉ như giả thiết thư văn, suy đoán như vậy cũng nằm trong suy đoán của hắn.

Ban Lương chế tác thành chiến thần số năm, sau đó chỉ coi như bản môn pháp lý đã có ba mươi, hôm nay thấy thủ đoạn của Mộ Lan Nhược, trong lòng không khỏi cảm thấy nhụt chí “Ngọc Ngân Đồng nói đạo hạnh của ta không xứng mang giày cho nàng, bây giờ xem ra vẫn là giờ cao ta rồi, so sánh với vị Bách Lý phu nhân này, chúng ta tạo đều là đồ chơi rác rưởi, chỉ sợ làm bồn cầu đáy giếng cũng không đủ tư cách...”

Trong lòng hắn tự thấy xấu hổ, không nói ra được lời, ổng tay áo màu đỏ bên cạnh cũng đã vỗ tay cổ vũ: “Bách Lý phu nhân thật mạnh a, có hai vợ chồng bọn họ gia nhập Chân Võ trận, còn sợ không diệt được Yêu Hoàng sao?” Tiểu Tuyết thở dài nói: “Chỉ sợ ngay cả Chân Võ Trận cũng không dùng được.

Long Hồ thần thú của Bách Lý sư huynh, pháp thuật kỳ xảo của Bách Lý sư tẩu, gộp chung lại hẳn là không ai có thể địch lại.” Mộ Lan mỉm cười nói: “Ồ, hai vị tiểu muội muội ngoan ngoan nín nọt người khác, chút trò xiếc nhỏ này của ta tính là gì, các người nhìn về phía Đào sư tôn xem, đó mới là đại thần thông vô địch thiên hạ đấy!” Một câu dẫn động tầm mắt mọi người, chỉ thấy khói bụi rơi lả tả lộ ra hình ảnh, đào yêu kiều đang đứng giữa tường thành gạch đá.

Ngay lúc Mộ Lan Nhược Quan phá quan, dưới chân cũng không dừng lại, vừa nhắc chân liền bay thẳng vào sâu cảnh, năm ngón tay phải khễ nhếch, tựa hồ lẳng không đè xuống vật gì đó.

Giờ phút này mọi người thấy rõ ràng, bóng người dưới lòng bàn tay hắt lắc lư, có một đạo nhân râu dài thân mang Hạc Đình quý trên mặt đất vụn qua vụn lại, thần sắc sợ hãi vụn phân, lại không cách nào tránh thoát gông cùm xiềng xích không nhìn thấy.

Mộ Lan Nhược nói: “Đó chính là Côn Luân Pháp Thánh, một trong bốn đại đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ, tiên sư số một trong Trường Sinh Thiên Thánh cảnh.

Trong tay Đào sư tôn lại thành cá trong chậu, dè dặt làm thịt.”

Không có đầu pháp kịch liệt, không sử dụng mưu kế, Đào Yêu Yêu tùy tiện bước một chân, giờ tay nhắc chân, thủ lĩnh Tiên Tông tam giới uy chấn mặc dù Phục địa thụ thủ., Đây là pháp lực huyền thâm vô luân! Không chỉ chúng đồ Ngao Vân hoảng sợ, ngay cả Pháp thánh cũng cầu xin: “Huyền, Huyền môn sư tôn, Vô Ưu pháp thể sao lại cường đại như vậy...

Không đúng, chẳng lẽ là kết quả luyện thông Tam Dịch...

Chết cũng phải chết., Lão phu chỉ cầu sư tôn ban cho chân tướng...” Mộ Lan Nhược lạnh lùng cười nói: “Hắn còn chưa phát hiện sư tôn sắp trở thành tiên linh, thiên địa tự nhiên hợp nhất, vận chuyển vạn vật sao có thể dùng Tam Dịch Tứ Dịch.”

Long Bách Linh đứng cách nàng tương đối gần, nghe thấy mấy câu bình luận trầm thấp này, không khỏi giật nảy mình, trong lòng lộp đi lộp lại việc “Trở thành tiên linh... Cùng một thể với thiên địa...”

Ánh mắt điên đảo qua bốn phía, từng đoàn từng đoàn vàng sáng nổ tung phiêu tán, từng tiếng kêu thảm thiết bay vào thanh toán, đó là kết cục của đám người Như Cô Lãnh Pháp Vương.

Mắt thấy quan ải phá toái, tổ sư bị bắt, trong Trường Sinh Thiên đông đảo tà đồ đăng ký chim thú, nhưng chưa trốn xa đã tan xương nát thịt rồi.

Đào Yêu giết bọn họ hoàn toàn không có hình dạng động thủ thi pháp, bởi vì cái gọi là tâm đến sự tình thành tựu, cũng căn bản không có bất kỳ cảm xúc phần hận nào, giống như trên trời giáng sét đánh chết sâu kiến, chỉ là thuận theo hiện tượng tự nhiên sinh ra, không liên quan gì tới tình cảm của nhân loại, thậm chí cả tiên ma, thậm chí các linh vật.

Thiên ngoại kỳ cảnh mà Hồng Quân Đạo Tổ tu luyện, ngay trong bầu không khí tự nhiên này mà sụp đổ.

“Bát Phương Trường Sinh Thiên” Kim Luân Giáo ca tụng, trong nháy mắt cũng hóa thành hư ảo.

Đào Yêu Yêu từ xa nhìn lại một lần, trong tầm mắt không còn tà đồ chạy trốn, cuối cùng nhìn Pháp Thánh nói: “Ngươi sẽ không chết, thiên ý đã định trước ngươi còn có thể sống rất lâu.” Pháp Thánh thở hồn hển nói: “Giải ngộ được tam dễ ảo diệu, có thể biết hết thiên ý sao?” Mẹ đào điên nói: “Không tệ lắm.”

Gần đây điểm tựa của ta mới dần dần rõ ràng.

Ta và vận mệnh của ngươi, trước đây đã sớm thông qua thiên ý hiển lộ.”

Chúng đồ Nga Khuyết không hiểu sao ý nghĩa của nó.

Duy chỉ có Long Bách Linh bờ môi khẽ run, thâm kêu “Trước kia trong lúc ngủ say, tại sao phải nói điểm cuối?”

Đào Yêu Yêu lúc đầu phục sinh ngủ không tỉnh, trong mộng phải truyền cho Tam Dịch Huyền Lý, chi tiết và thân phận người truyền thụ, vẫn luôn là thể nghiệm huyền ảo khó có thể diễn tả.

Đến lúc này, trong lời nói của hắn dần dần lộ ra manh mối, tựa hồ đủ loại biến cố vi diệu đều đến từ trời cao.

Hai mắt mờ nhạt của Pháp Thánh bỗng sáng lên, nói: “Giải Ngộ Tam Dịch là có thể hiểu hết thiên ý, sau đó, có thể tu thành vô thượng Đạo Quả... Sư tôn, Huyền môn sư tôn nào, nếu được Tam Dịch giải thích hợp lý..., Lão hủ... Không, đệ tử tình nguyện bái vào tường cửa, mặc người thúc giục sử dụng, muốn như thế nào cũng được.” Không biết là đau thương hay là hưng phấn, hấn lại nằm nhoài bên chân cây xanh gào khóc, kêu còn thê thảm hơn làm lợn: “Làm trâu làm ngựa làm cháu trai cho người cũng được, cho người liếm phân nước tiểu dưới giày cũng được mà...”

Một đời đại sư tiên tông thất thố như vậy, mọi người nhìn cũng không cười nổi, đều muốn “Trường Sinh Thiên không bằng gọi là “Trường Thương” càng thích hợp hơn.

Loại năng lực tu thành thông thiên triệt địa như Pháp Thánh, thân thể vạn kiếp bất lão, lại còn có thể thống khổ đến tình trạng này.

Có thể thấy được đại năng hoặc trường sinh đều không phải tu đạo chính quả, sinh mệnh hẳn là có thứ gì đó trọng yếu hơn.”

Chỉ nghe Đào Yêu Yêu nói: “Toàn bộ huyền bí do Thiên Nhân diễn hóa ra, ta đã viết ở một chỗ, hiện tại đưa người đi xem đi.” Chúng đồ kinh ngạc trong lòng “Chẳng lẽ thật muốn thu Pháp Thánh nhập môn, dạy hấn Tam Dịch?” Đang định mở miệng khuyên bảo, lại thấy Bàn tay Đào Yêu thu hồi, Pháp Thánh bỗng dung biến mất, tại chỗ chỉ còn lại tiếng cười như điên như dại quanh quẩn: “A ha ha, Thiên Nhân huyền bí... Ta rốt cuộc sắp đạt được...”

Ngày thứ hai mươi hai trở về, Lãnh Nguyệt Không Chiêu Vạn Trọng Sơn Thất.

Lúc này, trời quang minh, một vầng mặt trời mới mọc lại không thấy đâu, không gian rộng lớn tràn ngập gợn sóng thanh nhu, mặt đất bao la hiện ra hình dáng ngọn núi.

Mộ Lan đột nhiên đánh một cái, mắt thấy nửa thanh long ngọc liễn trước ngực Đường Liên Bích, phía trên đang phản xạ ánh trắng, gương mặt kia nổi lên, giống như cảnh sắc kỳ mỹ mà lạnh lùng trang nghiêm.

Mộ Lan Nhược âm thầm giật mình, nhìn Ngọc Đình lại nhìn Viễn Sơn, tìm kiếm món trang sức rất quen mắt, vị tiểu ca anh tuấn này chẳng lẽ... Nếu quả nhiên là thật, há có thể lưu hẩn ở trong Nga Phán phái! Còn đi cùng tiểu khuê nữ xinh đẹp một chỗ.

chào, tân sư tôn tất nhiên thông suốt không câu nệ, môn quy có thể bỏ qua, sao ngay cả liêm sỉ của mọi người cũng không quan tâm!” Tâm niệm mặc dù trôi tức, vẻ kinh ngạc càng ngày càng đậm.

Kỳ cảnh rơi vào trong mắt Lý Phượng Kỳ, cũng làm hẩn động dung, trong đầu nhớ lại bài thơ kia trong Phương Thốn cung —— “Bồng Lai Diễm Ma Thiên, Đoán Hồn Bất Lão Tiên.

Một hương túi da trông rỗng, Minh Nguyệt Chiêu Thiên Sơn.”

Nghĩ đến Diễm Ma Thiên kia bước qua cảnh giới trường sinh bất lão, đi vào Thiên Sơn nội cảnh, gặp được cảnh tượng này chính là trước mắt, nhưng câu thơ nhắc tới “Túi da không” lại là như thế nào?

Nghĩ đến đây, Lý Phượng Kỳ nhìn về phía Đào Yêu Yêu, không khỏi âm thầm lo lắng.

Chúng đồ Nga Khuyết cũng tràn đầy lo lắng, mơ hồ cảm thấy hậu quả khó có thể chịu đựng, đều không muốn mở miệng hỏi thăm.

Đi theo sư tôn tiến lên mấy bước, cuối cùng tiểu Tuyết tính tình thẳng thắn, lớn tiếng nói: “Chờ một chút, cái kia... Pháp Thánh kia đi đâu? Trường Sinh Thiên tà đạo làm hết chuyện xấu, sao có thể dễ dàng thả thủ lĩnh của bọn họ đi.” Lời nói gấp gáp, chuyện quan trọng nhất lại không hỏi được câu nào.

Đào Yêu Yêu nói: “Ta vẫn chưa thả Pháp Thánh đi.” Tiểu Tuyết nói: “Như vậy hẳn đi đâu rồi?”

Đào Yêu Yêu dừng bước lại, cũng không quay đầu nhìn Tiểu Tuyết, nghiêng người nói: “Còn nhớ cung điện dưới núi phía sau Nga Phán không? Ta viết trên vách đá một ít thứ gì đó.”

Vừa nghe lời ấy, Ban Lương giật mình nói: “Sư tôn bảo ta phong bế địa cung, vốn là muốn làm Pháp Thánh giám lao!” Lúc trước đào cơ ngũ say trong sơn thể, sau khi thức tỉnh liền viết xuống lượng lớn đồ phù, dùng Tam Dịch Huyền Lý giải thích kết cấu và toàn bộ thế giới, cũng có thể đạo xuất các loại pháp quyết tinh diệu.

Tiểu Tuyết Lý Phượng Kỳ thấy mê hương, ngay cả Ma Cô cũng không dám nhìn nhiều, có thể biết trong đó ẩn chứa sức dụ hoặc cực lớn.

Ban Lương Công phụng mệnh phong tỏa địa cung, chúng đồ chỉ cho là suy nghĩ an bình cho tông phái, bây giờ nghe sư tôn nhắc nhở, mới ngộ ra thâm ý bố trí này.

Hầu như cùng thời khắc đó, phía sau núi Ngao Miêu vang lên từng trận tiếng cười, mặc dù không ai có thể nghe thấy, nhưng lại cười đến ngông cuồng, đắc ý như vậy.

Pháp Thánh đối mặt vách đá rộng lớn khắc đầy đồ án kỳ dị, toàn bộ ảo diệu của vũ trụ, pháp tắc chung cực “Thiên nhân diễn hóa”, từng bức thành linh hiện ra trước mặt.

Kết hợp pháp nghĩa Tiên tông, Viễn Cổ Vu Đạo, tựa hồ có thể sáng tạo ra thần công dị thuật vô cùng vô tận, lại còn lợi hại hơn một loại, vừa mới sáng tạo ra kỳ diệu pháp thuật, phương pháp cũ liền không đáng một nụ cười, có thể vứt đi như giẫm đạp.

Pháp Thánh Bình Sinh si mê pháp thuật tu luyện, vì đạt được bí tịch Huyền Môn, không tiếc vi phạm đại nghĩa chính đạo,

dụ dỗ Ngọc Ngân Đồng nhập tà phản sư, về sau thậm chí là cùng Ma đạo cường công Nghiêu Sơn.

Những hành động này đã triệt để phá vỡ giới quy của bản phái.

Hắn kiên kỵ nhất là “Pháp chú” Hồng Quân Đạo Tổ lưu lại, muốn vào Chú Lô phong tham tu huyền pháp, lại lo lắng một đi không trở về, muốn tiến lên trước bức tường thành khó khăn canh giữ trước ngọn núi, một ngàn năm một vạn năm như vậy, trên thực tế tương đương với bị Tổ sư vây ở nơi đó.

Giờ phút này vô số “Khoáng tàng” gần trong gang tấc, có thể chạm tay, sao không vui mừng điên cuồng cười như điên? Cửa cung địa cung che kín cơ quan kỳ xảo, đã phong kín lại lịch kẻ xâm nhập, cũng ngăn trở đường thoát của kẻ bị tù tội bỏ chạy.

Nhưng mà toàn bộ tâm tư Pháp Thánh đều đặt trên vách đá, mặc dù phong tỏa toàn bộ giải trừ, đạo phái trong thiên hạ đều ở bên ngoài quỳ lạy, hắn cũng không muốn đi ra cửa động nửa bước.

Bị vây trong dục vọng của mình vĩnh viễn không xuất hiện, đợi đến khi đi ra liền giải thoát, ở trên chuyện xử trí Pháp Thánh như thế nào, xem ra cách làm của Hồng Quân Đạo Tổ và sư tôn Huyền môn giống nhau như đúc.

Chúng đồ nghĩ tới đây đều không khỏi âm thầm xưng kỳ là điểm chung của trí giả? Hay là tu vi đạt tới trình độ cực cao, hành vi suy nghĩ đều phù hợp với một loại định số nào đó? Vô luận như thế nào, hiện tại sư tôn đạo này so với Hồng Quân Đạo Tổ đều chỉ cao hơn không thấp, loại quyết đoán không chế toàn cục này đã rất rõ ràng.”

Tiểu Tuyết nghi hoặc nhưng lại là một vấn đề khác, kinh ngạc nói: “Sao người có thể đưa Pháp Thánh ra ngoài? Hiện tại có biện pháp liên thông ngoại giới sao!” Vốn là tiến vào Trường Sinh chỉ có đường thẳng vào tháp trời, mọi người đi qua lập tức đoạn tuyệt, chỉ có thể tiến không lùi xông vào trong Thiên Sơn nội cảnh.

Trước kia Côn Bằng hoàn tiên về phía bắc “Thương Lang mật cảnh”, chính là vì bảo vệ lối ra Thiên Sơn tiên cảnh.

Nhưng lúc này Pháp Thánh nói đưa tiền là tiền đi, giống như sắp xếp ban đầu đã thừa rồi.

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Mộ Lan Nhược quay sang cười nói: “Đào sư tôn vừa mới hiểu thấu đại đạo, pháp lực không gì không làm được, khác với tình hình lúc trước các người nhập cảnh.”

Long Bách Linh chợt hỏi: “Cái gì là hiểu thấu đại đạo?” Mộ Lan Nhược trả lời: “Trong lồng ngực không còn một ý niệm, hình hồn dung hợp thiên địa, hoặc là nói ý niệm của hân chính là ý niệm của thiên địa.

Ý ta tức là ý trời, gửi đến Pháp Thánh Lý Cảnh, giống như một cái tát trên trời vậy.” Ban Lương Công lẩm bẩm: “Ý của sư phụ tức là ý trời.”

Nhưng địa cung là thứ đã bố trí từ lâu, nói như vậy sư tôn sớm biết thiên ý, sao lại gọi là “Vừa mới lĩnh hội đại đạo? Nếu sớm biết thiên ý, lần này chúng ta chiến thắng thế nào, Yêu Hoàng giấu ở nơi nào, hân cũng có thể rõ ràng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Ngộ đạo, cũng không hoàn mỹ bằng đạo hạnh của mọi người.

Thiên ý dần dần rõ ràng, hiện tại ta còn không nhìn ra được chuyển này thành bại là như thế nào.

Hậu sự của Pháp Thánh như ngọn núi cao trong sương mù, lúc ta ngủ say đại khái đã hiểu rõ, nhưng nhân quả còn lại vẫn cần chờ một chút công bố.” Khóe miệng cười nhạt một tiếng, lại nói: “Về phần “Ngộ ý của Bách Lý phu nhân” tức là thiên ý, trước mắt ta còn chưa đạt được.

Ngộ Đạo không phải là Đạo Quả cuối cùng, ta còn lưu lại bộ dáng này, phía trước còn có một đoạn đường phải đi.”

Lý Phượng Kỳ nghe vậy tim đập loạn, thầm nghĩ: “Còn lưu lại hữu hình thể... Không hết đây... Chẳng lẽ muốn hoàn hảo bỏ qua hình hài, trong Tượng Diễm Ma Thiên Thi nói giống như ”bì không” vậy! “Huyền môn nhập thánh cũng cần ẩn đi nhục thân, nhưng đó là đi du lịch dị thể, tu hành giả thăng thành thần thể, tuyệt sẽ không hóa thành một đồng xương khô”

Đang đợi mở miệng khuyên can, chợt thấy Đào Yêu lên tiếng “Đi thôi, phải đi thôi.” Quay đầu về phía trước, bước chân

chậm rãi mà vững vàng.

Lý Phượng Kỳ tâm trạng nhất thời run lên, cất bước chân cũng đi về phía trước.

Tường thành Trung Viên quan đã hóa thành một con đường dài, không đầu không cuối, bụi trần không dậy nổi, ánh trăng chiếu rọi tỏa ra hào quang trắng noãn.

Phượng phải kia vốn là bên ngoài tường thành, bên trái là vị trí của Phù Đồ Sơn trong tường thành.

Người tu đạo trong thiên hạ không khổ sở tìm kiếm bên ngoài bức tường, chỉ chăm chăm nghiên cứu trong bức tường, bất luận trong ngoài đều không tu thành đạo quả cuối cùng.

Duy chỉ có đào quỹ cái dẫn dắt ra “Trung đạo”, mới có thể đến ngay cả tư duy cũng không đến được tuyệt diệu cảnh vực.

Chúng đồ Thiên Thiên trong lòng mê mẩn, tín nhiệm với Đào Yêu cũng không còn nữa, phảng phất như đi theo hẩn một mực như vậy, tất cả ưu sầu mê mang đều đem băng tiêu ngói hóa giải.

Trong đám người, hồng tay áo đạo hạnh thấp nhất, cảm ứng trình độ Huyền Thâm Thiên Đạo cũng nhẹ nhất, đi được mấy bước chợt đứng lại, nghi vấn tích lũy lâu chợt dâng lên trong lòng, nhin không được kêu lên: “Đừng đi rồi! Chủ nhân, ta muốn hỏi người mấy câu, người nói rõ ràng rồi đi cũng không muộn!” Không đợi Đào Yêu Yêu trả lời lại đầu đuôi!”, Nàng hỏi một hơi: “Người cái gì thành đạo, ngộ đạo, hiểu được đại đạo ta đều mặc kệ, chẳng qua nếu người tu thành chính quả, có phải sẽ giống như hòa thượng “Tứ đại đô không” không? ước hẹn hôn ước của Long cô nương, giao tình của mọi người còn có hứa hẹn trước kia, có phải tất cả đều tan tác hay không?”

Đây chính là lời nói vừa rồi hỏi không ra miệng, một ống tay áo màu đỏ nói ra, người người ngưng thần dừng bước, đợi câu trả lời ngậy ngốc, hướng đến nguyện vọng của Thánh cảnh cũng tạm thời vút khỏi đầu.

Lại thấy bóng lưng Đào Yêu Yêu ngưng bật, dường như đang hướng về phía Long Bách Linh, lại giống như sắp rời xa mọi người.

Móng tay Tiểu Tuyết bóp vào lòng bàn tay, cố nén giận hỏi: “Rốt cuộc ngươi muốn đi đâu?” Cách một lúc lâu, Đào Yêu Yêu chỉ đáp lại tám chữ: “Trừ diệt Yêu Hoàng, hoàn thành thiên mệnh.” Tiểu Tuyết nói: “Vậy thì nên trở về tra xét Pháp Thánh Côn Luân đi, điều tra hắc cầu kết với Yêu Hoàng thế nào, cũng không tra rõ ngươi đi đâu tìm Yêu Hoàng?” Chúng đồ nghe ra nàng giọng đầy oán hận, mặc dù biết khó mà cứu vãn, nhưng lời nói vẫn theo bản năng đem hắc và Thành Đạo khác nhau một trời một vực.”

Nhưng Long Bách Linh lại không lộ ra vẻ u sầu, hai mắt lấp lóe hào quang, dường như nghĩ đến các điểm mấu chốt, sau đó hỏi tiếp: “Ngươi đã tìm ra tung tích Yêu Hoàng, lúc này mới không điều tra Pháp Thánh, thật không?”

Đào Yêu Yêu im lặng không đáp, chậm rãi ngẩng đầu nhìn trời.

Vòm trời ẩn lộ ra vài sợi màu đỏ, đó là dấu vết linh lung của thi thể ma đạo lưu lại.

Đối mặt với ánh sáng màu đỏ quái dị, trong lòng hắc ta hồi đáp: “Đúng vậy, Yêu Hoàng đã tìm được, bởi vì hắc ta đang ở trong lòng.”

Lần thứ hai mươi ba, thương thế của chấp tử ly biệt một lần.

Đột nhiên giữa không trung mây tía tán loạn, con đường dài vươn về phía sâu trong vòm trời.

Đào Yêu Yêu nói: “Đi theo ta đi, đợi đến nơi huyền vi nhất Thiên Sơn Tiên Cảnh, thiên ý sẽ hiển lộ, tất cả tranh chấp phiền nhiễu cũng sẽ tiêu trừ.” Tiểu Tuyết nói: “Tiêu trừ phân tranh, người là chỉ tiêu diệt Yêu Hoàng?” Đào Yêu Yêu không giải thích, xoay người từ từ bước lên thiên đạo.”

Long Bách Linh lập tức đi theo, thần sắc vẫn như cũ bình tĩnh, nhưng hai gò má đã trắng không còn chút huyết sắc nào.

Thông minh như nàng, làm sao có thể không biết ý nghĩa vừa rồi hỏi đáp: Thành đạo hoàn mãn, thiên nhân hợp nhất, đại khái như hồng tú nói “Tứ đại đô không”, nhi nữ tình ái đời sống cũng chắc chắn hóa thành bọt nước.

Nhưng Bách Linh đối với những thứ này tựa hồ hoàn toàn không thêm để ý, vô luận phía trước là biển lửa hay là Băng Uyên, thiên đường vẫn là địa ngục, chỉ cần trời đất lặng lẽ, nàng đều sẽ không chút do dự đi theo sau.

Hàm răng tuyết nhỏ cắn chặt môi dưới, thầm nghĩ ngày thường mình làm việc quả mật, sao vào thời khắc mấu chốt lại không bằng Long Bách Linh? Mơ hồ có một ý niệm hiện ra, nếu bàn về tình ý kiên cố thoát tục, Long Bách Linh hình như là ở trên chính mình.

Nàng không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa, cắn răng bước nhanh đến phía sau Đào Yêu Yêu.

Bách Lý Văn Hồ từng thề đi theo sư tôn, một lời nói ra muôn lần chết không từ, lập tức cất bước đuổi theo.

Mấy người này vừa động thân, đám đồ đệ Nga Tường không còn dị nghị, đều thuận theo đường dài hướng lên trên trời, cảnh vật sau lưng dần dần mơ hồ tiêu thất, nhìn như không có vết tích, dường như cách thế giới ban đầu càng ngày càng xa.

Nhưng lần này tâm chí mọi người giống như thường ngày, trải qua lần Hồng Tụ ngắt quãng, dụ hoặc của Thiên Đạo Thánh Vực dường như đã giảm đi, mỗi người lại suy nghĩ về nghi vấn lúc trước.

Mộ Lan dò xét Đường Liên Bích nói: “Xin hỏi Phong Lô tiểu ca, người có sư huynh nào họ Vu không?” Đường Liên Bích theo lệ thường thấy lạnh như băng, một chút phản hồi cũng không có biểu hiện.

Hứa Đại An vội nói: “Đúng vậy, có, tên là Vu Thần Tú.” Theo lý thuyết Lan Thế Phương mê luyện Đường Liên Bích, Hứa Đại An lại si tưởng Lan Thế Phương, Đường Liên Bích nên tính là “Tình địch” của Hứa Đại An.

Cũng không biết vì sao, vị môn đồ Ngự Thú Môn thô lỗ như trâu xấu như heo này lại luôn hận không nổi, đặc biệt là sau khi Đường Liên Bích xuất thủ cứu giúp, ngược lại khắp nơi suy nghĩ cho hắn, sợ người ngoài vì thái độ lãnh đạm của hắn mà sinh ra vách ngăn cách, loại trừ hắn ra khỏi phái Nga Mi bên ngoài.

Mộ Lan mỉm cười gật gật đầu, nói: “Vậy mới đúng chứ.”

Hai đệ tử Cửu U Tuyết tư thu, một họ Vu, một họ Đường, mười mấy năm trước ta đã nghe nói về dáng vẻ của các người, vừa rồi nhìn thấy khối ngọc giác kia liền đối đầu với số hiệu.” Nụ cười dần dần thu liễm, trầm giọng nói: “Năm đó Cửu U Tuyết phái sư huynh đệ các người bước vào phạm trần, đến Giang Nam làm một chuyện cực kỳ ô uế, các người đã đi làm chưa?”

Hứa Đại An nói: “Mười mấy năm trước... Đường sư huynh mới khoảng mười tuổi, có thể làm ra chuyện ác gì?”

Mộ Lan Nhược nói: “Tiểu oa nhi mười tuổi không làm được loại chuyện đó, bất quá dài ba bốn năm nữa là được rồi.

Ta ở Giang Nam nguyên nhân chính là phòng bị bọn họ, không hề nghĩ tới sau khi nửa đường gặp phải yêu hoàng đạo, nhốt vào Chú Lô phong rồi không biết tin tức ngoại giới.” Mọi người càng nghe càng thấy kỳ lạ, suy nghĩ chuyện gì xấu mười tuổi không làm được, nhiều thêm ba bốn tuổi là có thể làm

được? Lại nghe Mộ Lan Nhược nói: “Mệnh sư như núi, ta đoán bọn họ sẽ không phản kháng.

Nếu việc ác không làm được, chỉ có thể là vì nguyên do khác.” Nói xong nhìn chằm chằm Đường Liên Bích nói: “Ta chỉ hỏi Đường tiểu ca một câu, chuyện đó các ngươi có làm hay không?”

Đường Liên Bích rốt cục quay mặt lại, nói: “Từng làm.” Mộ Lan Nhược lẩm bẩm nói: “Nói như vậy, tam thúc của ta... “Hải Thông Thiên ở phía đông nam” đã bị mặt mũi già nua quét sạch rồi.

Ha ha, mất mặt cái gì đó thì ta vốn cũng không muốn quản.

Chỉ là người trong Huyền môn “Hành Nhân đạo” làm ra loại uế hành đó, còn làm được chuyện thân thích của ta, thân là thể tử đồ đệ của ngự thú, món nợ này nhất định phải tính cho các ngươi rõ ràng.” Lại nói với Long Bách Linh: “Mấy người các ngươi cùng một chỗ với những người này, cũng không biết có bao nhiêu nguy hiểm.” Trong lời nói tràn ngập khinh miệt cùng địch ý đối với Đường Liên Bích, nhưng Bách Lý Văn Hồ cứ việc đi về phía trước, không có chút ý tứ phân giải tranh chấp nào cho hai người.

Chúng đồ thấy thế đại kỳ, suy nghĩ chỉ trích Mộ Lan Nhược chẳng lẽ là thật, nghe nàng nói, tựa hồ nhà thân thích Giang Nam đã bị Đường Liên Bích xâm hại, mà ” uế hành” lại chỉ cái gì? Thực tế trong mắt mấy nữ hài, Đường Liên Bích trước sau là hình tượng quý công tử, rất khó tưởng tượng có quan hệ với hai chữ “Nặc uế”

Đường Liên Bích thần sắc không đổi, ngón tay vờ nhẹ Thanh Long Nghiêu, nói: “Từ một đồ trang trí có thể phân biệt ra lai lịch của ta.

Cao thủ đệ nhất kỳ xảo, quả nhiên danh bất hư truyền, ta muốn mời người sau này giúp ta phân biệt ly hỏa, thiên lôi nhị kiếm thật giả, tránh cho bị người giấu diếm. “Trong ngữ điệu bình đạm mang theo rất ít khách khí, năm đó “Uế hành ác sự” không nói ra, hiển nhiên căn bản không để trong lòng.

Mộ Lan Nhược nói: “Người muốn thu đủ Tứ Thần Kiếm.”
Đường Liên Bích gật đầu nhẹ.

Mộ Lan Nhược cười nói: “Khó trách, ta nói loại người như ngươi sao có thể nóng lòng tiêu diệt Yêu Hoàng, thì ra là vì tham bảo vật số một thiên địa tạo hóa, lúc này mới mạo hiểm xông vào Thiên Sơn.” Đường Liên Bích nói: “Việc này tất có hậu tạ.”

Mộ Lan lạnh nhạt nói: “Tạ ơn thì không cần, đáp ứng ta một chuyện, gặp phải thần kiếm ta sẽ tự nhắc nhở ngươi.” Đường Liên Bích nói: “Mời nói.” Mộ Lan Nhược nói: “Sau khi rời khỏi Thiên Sơn Nội Cảnh, ngươi đừng có bôi dầu vào lòng bàn chân trước, tiểu phụ nhân còn muốn thỉnh giáo ngươi mấy chiêu.” Đường Liên Bích nói: “Có thể.” Mọi người đều nghe thấy ngây người., Suy nghĩ Mộ Lan như tính toán khôn khéo, đến lúc đó nhất định là phu thê liên thủ hai người cùng lên, Ma Đồ gia tăng kỳ xảo đệ nhất cao thủ lợi hại cỡ nào, Đường Liên Bích cũng không cần nghĩ ngợi tiếp nhận khiêu chiến, không khỏi quá mức khinh thường.

Ngẫm lại nếu như tứ thần kiếm thu đủ, trong thiên địa không có một loại lực lượng nào có thể cùng tương địch, ai thắng ai bại thật đúng là khó nói, nhưng Mộ Lan nếu cũng không có nửa câu ngữ điệu lảng tránh,

Thường ngôn đạo “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, hai phe bọn họ hoàn toàn không tính ưu thế đối phương, chỉ vì đều có thực lực cùng khí phách mà thường lý không cách nào giải thích.

Bỗng nhiên Hồng Tụ thở dài nói: “Các ngươi nói nhẹ nhàng như vậy, rời khỏi Thiên Sơn liền đánh nhau, sao lại có người rời đi? Theo ta thấy tám thành là không đi ra được.” Nhìn qua Đào Yêu Yêu một chút, thấy thần sắc hắc trầm đậm, chỉ để ý đi thẳng về phía trước, hoàn toàn không để ý tới tình cảnh giương cung bạt kiếm vừa rồi, tay áo đỏ không khỏi nhướn mày một cái.

Mộ Lan Nhược cười nói: “Có gì khó đi? Nội cảnh Thiên Sơn chia làm năm tầng, vô ưu, vô dục, vô hiên, vô mưu, vô vi, dựa theo Đạo Quả mà sư tôn tu thành Tiên Linh suy tính., Đưa chúng ta ly cảnh là chuyện dễ như trở bàn tay, Côn Luân Pháp

Thánh chẳng phải đã đưa ra ngoài rồi sao.” Tay áo đỏ hạ giọng nói: “Chỉ sợ đến lúc đó không nhớ nổi chúng ta.” Mộ Lan Nhược nói, không cần buồn lo vô cớ, có Đào sư tôn dẫn đường, chúng ta thả rộng tâm chỉ coi như là du sơn ngoạn thủy thôi, phong cảnh trong thiên sơn cũng không dễ dàng nhìn thấy.” Nói chuyện tự nhiên, giống như đã quên mất khúc mắc cùng Đường Liên Bích, bầu không khí khẩn trương cũng theo đó tiêu tán đi.

Hồng Tụ nói: “Bách Lý phu nhân, tình hình trong Thiên Sơn người rất quen thuộc.”

Đang nói tới chỗ này, hai bên đường đột nhiên biến hóa, các loại cảnh tượng như Vạn Hoa Đồng nhao nhao hiện ra trước mắt.

Chỉ thấy trăm ngàn vạn ráng mây ráng chiều, ức triệu mai lan ủng hộ cổ tùng, trên đỉnh cổ tùng sáng chói lại không thấy ngôi sao, dưới chân Ngao Nga khó có thể tìm hiểm nhai, hết thấy cảnh vật đều lộ ra vẻ Ninh mỹ hài hòa như vậy, nhưng nhìn kỹ lại cảm thấy không tầm thường: Thiên sắc phi thường, không phải ban đêm., Địa thế không phải bình không phải hiểm, mùa không phải xuân hạ thu đông, sinh linh gặp chuyện không phải bi hoan ly hợp, thân ở nơi không phải là cảnh sắc rộng lớn của vũ trụ, trong lòng mọi người đều sinh ra cảm giác vô ưu vô lự, quả nhiên nghe Mộ Lan kêu lên: “Thiên Sơn Vô Ưu giới đã đến!”

Hồi thứ hai mươi ba, thương thế của chấp tử rời ly biệt hai mươi hai

Như Bách Lý Văn Hồ, Đường Liên Bích các cao thủ tuyệt đỉnh, dĩ nhiên có lĩnh ngộ, suy nghĩ không phải phong cảnh này chính là huyền chỉ phù hợp với “Trung đạo”, hẳn là điểm cuối cùng của sinh linh rời khỏi đau khổ, mà tu vi đám người Hồng Tụ còn thấp, tai nghe nói nội cảnh Thiên Sơn đã đến, trên mặt không khỏi biến sắc lòng bàn tay toát mồ hôi, nào có nửa điểm thoát khỏi ưu nghi ngại.

Mộ Lan Nhược cười nói: “Mọi người đều có thể thả lỏng một chút, đây cũng là lần đầu ta dạo chơi Vô Ưu giới, nhưng có sư tôn làm bạn, có lẽ tuyệt đối không có chỗ hiểm.” Đào Yêu Yêu quay đầu lại nói: “Tình hình cụ thể nội cảnh Thiên Sơn, là Yêu Hoàng nói cho người.”

Mộ Lan Nhược nói: “Ha ha, càng đi sâu vào Thiên Sơn, sư tôn càng có thể thấy rõ nhân quả.

Người nói không sai, Yêu Hoàng thông qua miệng Kim Luân Giáo Chủ, trong mấy năm vẫn luôn tuyên truyền cho ta nội cảnh phong quang, đủ loại chỗ tốt công pháp viên mãn, ý đồ dụ ta vứt bỏ Trần niệm tu thành thiên đạo.”

Hồng Tụ cướp lời: “Người không bị hấp dẫn bởi vì trong lòng có chứa Bách Lý đại ca, không nỡ rời bỏ tình nghĩa phu thê của các người.” Mộ Lan mỉm cười không hòa theo, thỏa mãn trong mắt đã không cần dùng ngôn ngữ để biểu đạt.”

Lập tức Hồng Tụ quay mặt về phía Đào Yêu, nhìn hắn ngây ngốc, ý tứ thâm lương vô cùng, ngay cả Hoàng U đều nhìn vào mũi thấy cay cay, thở dài nói: “Không biết sau khi sư tôn chúng ta thành đạo, còn có thể nhớ được hai chữ tình nghĩa hay không, có thể nhớ lại mấy vị hồng nhan tri kỷ này không.”

Đào Yêu Yêu mỉm cười nói: “Đại tình như mưa rơi thi triển vạn vật, tiểu tình như lộ ra đỉnh cỏ tô điểm.

Các người chỉ biết riêng tình tiểu nghĩa của thế gian, nào biết khi Thiên Nhân hợp nhất, loại tình cảm phổ tế chúng sinh bác

đại bổ bao nhiêu.” Tiểu Tuyết nghe vậy cắn chặt hàm răng bạc, liền muốn phát tác ngay tại chỗ, lại bị Hồng Tụ nắm chặt bàn tay, ý bảo Thiếu An đừng có nóng nảy.

Tiểu Tuyết quay đầu nhìn nàng một chút, thầm nghĩ tính tình tiểu hồ ly bình thường là nhanh nhẹn nhất, sao hôm nay lại bình tĩnh như vậy? Long Bách Linh ôm chắc đến khi chết cũng tùy tâm quyết định, nhưng nghe nói Đào Yêu chính miệng khinh bỉ “Tình nghĩa nhân gian”, trong nháy mắt không khỏi bỗng nhiên muốn khóc, cố gắng gượng nói: “Những đạo lý này của sư tôn, cũng là xuất phát từ chỗ Yêu Hoàng sao?”

Đây vốn là lời nói đầy ai oán, nhưng lại nở nụ cười tán thành, thầm nghĩ: “Chúng quy vẫn là Linh Nhi thông minh, đoán được vị trí của nó.

Bất quá nàng lại không đoán được Yêu Hoàng giờ phút này đang ở trong lòng ta, bị ta nhốt vào lao ngục dùng “Không Tâm” làm thành.” Ý nghĩ này giống như thanh tuyền rách chảy qua, cũng không phải từ đáy lòng sinh ra, chỉ như phong vân lôi điện các loại hiện tượng tự nhiên, bỗng nhiên thiên thành, ứng cơ mà phát.

Giờ phút này tâm cảnh của hắn đã là một mảnh không yên, Yêu Hoàng mang theo trong lòng đầy cuồng dục cũng bình tĩnh trở lại.

Không giống lần đại chiến giữa Ngao Bính, Yêu Hoàng cũng không có mượn sát dục lên vào, mà bị hắn chủ động hút vào tâm cảnh.

Thiên Sơn Tiên Tông dựa vào linh niệm điều khiển vạn vật, liền có hiệu lực bức này, nếu hoàn toàn tu thành Thiên Sơn Tiên Linh, diệt trừ Ma Đạo hắn là càng thêm dễ dàng, thuận tiện.

Đào Yêu Yêu ngó nghiêng nhìn chân trời, vài luồng sáng đỏ như ản như hiện, chợt hỏi: “Bách Lý phu nhân, ngươi có biết Thi Linh Lung có lai lịch gì không?” Mộ Lan Nhược nói: “Từng nghe Yêu Hoàng nói qua về Yêu Hoàng.

Nhiều thế gian tu sĩ trước khi đăng lâm Thiên Sơn, cần bóc lột một tia tà niệm cuối cùng, dần dà hình thành Ma Đạo Linh Lung.”

Lan Thế Hải nói: “Nếu người tu đạo sắp lên trời, vậy thì tà niệm đã sớm diệt trừ rồi.” Mộ Lan Nhược nói: “Người tu đạo đứng trên đỉnh phong phân chia chính tà, không liên quan gì tới thiện ác của nhân gian. Giống như cái gì mà lòng tham si mê thế tục, người tu đạo khẳng định đã sớm đoạn trừ, nhưng trong lòng nếu có chút ít pháp lý, coi như tà niệm chưa hết.”

Đào Yêu Yêu nói: “Vậy cũng chưa thỏa mãn.

Khi người ngộ đạo đầu tiên đứng lên đỉnh núi, dục vọng của hắn cũng mãnh liệt như pháp lực của hắn.” Mộ Lan kinh ngạc nói: “Cái này ta cũng chưa từng nghe nói.” Long Bách Linh thấp giọng nói: “Bởi vì người ngộ đạo kia chính là Yêu Hoàng, hắn sẽ không cái gì đều nói với người.” Dừng một chút, lại nói: “Hắn cũng là tiên linh cao nhất của Thiên Sơn Tiên Tông, cái gọi là ngọn nguồn của “Thiên Mệnh”.” Mộ Lan nếu đầu óc cực nhanh, nghĩ đến đoạn này vẫn chậm nửa nhịp, trừng to mắt nói: “Đứa bé thật thông minh!”

Bách Linh nói: “Tiên Linh cao nhất bóc ra tà dục của mình, liền hóa thành Yêu Hoàng gieo họa vạn thế.” Đào Yêu Yêu Yêu Yêu này gật gật đầu không nói gì, ánh mắt nhìn chăm chăm hồng quang chớp lên, thầm nghĩ: “Bên ngoài Thi Linh Lung ngưng kết ma khí, nội hạch lại là thánh vật phân liệt tà dục.

Trong ngàn vạn năm trợ giúp bao nhiêu người tu đạo đăng đỉnh thiên, hiện giờ cũng sẽ giúp ta thành tựu đạo nghiệp cuối cùng.” Không Tịch Tâm Cảnh bay qua lời nói, tựa hồ đáp án cuối cùng nói toạc ra tiên ma tranh đấu, “Thủ lĩnh tà ma gây ảnh hưởng vạn thế, hình hồn của ta sẽ cùng người ở trong thánh vật hòa tan thành tro tàn.”

Lúc này Hồng Tụ gia nhập đàm luận, chợt hỏi: “Muốn tu thành Thiên Đạo vì sao phải đứng lên đỉnh núi? Đại đạo vô hình, nước phân cỏ đều có thể tìm được...

Phí hết chu chương chạy đến thế ngoại tiên sơn cầu đạo, không phải quá câu nệ sao?” Một câu hỏi này cực kỳ sâu sắc, mọi người âm thầm nuông chiều, suy nghĩ theo độ sâu sắc tiến vào Thiên Sơn, biểu hiện của tiểu hồ ly cũng khác thường, vậy mà có thể nghĩ đến tầng thâm ý này.

Mộ Lan Nhược cười nói: “Hỏi hay lắm, ta còn nói sư tôn làm sao thu một con thú nhập môn, xem ra người xác thực có chỗ hơn người.

Người hỏi vì sao tu tiên lên núi, ta hỏi người chữ “Tiên” viết thế nào?”

Hồng Tụ nói: “Một người, một ngọn núi...”

A, ta hiểu rồi, để người ta lên núi cầu đạo cũng là ý trời.”

Lần này Mộ Lan Nhược cũng ngây ngẩn cả người, gật đầu nói: “Đúng vậy.” Nhìn ống tay áo đỏ, lại chỉ về phía Long Bách Linh nói: “Hình như người còn có linh tính hơn cả đời sau Tiên Linh.” Lan Thế Hải tiếp tục giải thích: “Theo sách cổ ghi chép, bên trong sách cổ “Liên Sơn Dịch”, tức là tiên hiền cổ đại leo lên đỉnh núi, từ trên trời mà có.”

Thời viễn cổ, sinh linh thân có thần lực rất nhiều, nhưng nhân loại tu tiên giả cấp độ cao nhất, chính là bởi vì nhân loại có thể giải ngộ thiên ý, hiểu được diệu pháp leo lên đỉnh núi nhất hợp thiên nhân.” Chúng đồ Ngao âm thầm gật đầu, đều muốn “Lấy núi làm thang, liền thiên phi thăng, hai chữ “Thiên Sơn” vốn là ý này.

Ba phái Tiên tông cầm đầu đều vì tôn chỉ của bọn họ gần với Thiên Đạo nhất.”

Phương Linh Bảo cảm thán: “Khó trách loại quái thú đều muốn tu thành thân người, nguyên lai chỉ có con người mới có thể giải khai thiên ý.

Bất quá tu thành thân chưa chắc tu thành nhân đạo, rất nhiều loại thú đồ hình người, lại không hiểu quy củ làm người, cuối cùng vẫn biến thành quái vật làm loạn thế gian.” Lan Thế Hải mỉm cười khen ngợi: “Đan dược thủ đồ giải diệu, một câu nói ra yêu loại nguyên nhân, xem ra Thiên Sơn một chuyến du lịch tu vi của mọi người đều đang tăng lên.”

Hồng Tụ khế cười lạnh nói: “Chỉ có nhân loại có thể giải thiên ý? Ta thấy đều là loạn giải thiên ý thôi, từ xưa đến nay người tự xưng “Thừa Thiên Mệnh” nhiều như lông trâu, thánh chỉ của Hoàng Đế mở đầu chẳng phải đều là “Thừa Thiên phụng mệnh, Hoàng Đế chiếu viết “Chi? Ha ha, tự tôn lớn chính là tật xấu cũ của nhân loại, Đế Vương thánh hiền như vậy.,

Người bán hàng rong đi như vậy, người tu tiên tự cho mình thanh cao cũng như thế, miệng đầy “Thiên ý thiên mệnh”, bắt quá là lừa mình dối người mà thôi.” Liếc qua đào chết yểu, tiếp đó nói: “Vạn vật bách linh đều có thể thiên đạo, nếu ngay cả chút chuyện này cũng không thấy được, một chuyến trong Thiên Sơn Nội Cảnh này xem như uổng công rồi.”

Đào Yêu nghe vậy trong lòng chấn động, thầm kêu “Tên Hành Hư Tiên kia hình tượng thần đều là cây cối, không phải cũng thành đạo thăng thiên sao? Vạn vật có thể thiên đạo, quả thật là chân ngôn chí lý, làm sao có thể để ông tay áo đỏ đạo hạnh thấp nhất nói ra?”

Theo Không Tâm Cảnh đột nhiên nổi sóng, cảnh tượng Vô Ưu giới cũng xảy ra biến hóa kỳ lạ.

Chỉ thấy đường dài ngoặt về phía núi, phương xa lơ mờ, tựa hồ có người đang đi về phía bên này.

Thương thế của chấp tử thứ hai mươi ba, Ly biệt tam thương trong tay.

Chúng đồ nhao nhao lập tức sắp hàng thành Chân Võ Trận, tuyệt đại thần thông Ma Côn Bằng Thủ La Thiên còn ở trước mắt, ai cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

Tiểu Tuyết hỏi: “Vật kia là Thiên Sơn Tiên Linh sao?” Chỉ thấy bóng người trôi qua lại, lần lượt tới gần bên này, giống như luôn cách rất xa.

Chúng đồ đệ cảm thấy nghiêm nghị, phảng phất như ở giữa gương, vô số ảo ảnh từ bốn phương tám hướng cấp tốc vây quanh, lại bỗng nhiên phân tán ra.

Bọn người Lan Thế Hải Tiểu Tuyết bái kiến Lăng Ba Đại Thiên thể giới, mơ hồ cảm thấy tình cảnh lúc này tương tự như vậy.

Mà ba người Bách Lý Văn Hồ, Đường Liên Bích, Mộ Lan tu vi trác tuyệt, còn hơn cả rất nhiều danh túc của Tiên tông, càng nhìn ra được một bóng trắng trong đó xác thực đã vượt qua các thể gian, đối lập với khoảng cách từ từ rút ngắn này.

Đào Yêu Yêu dừng bước lại, nói: “Không cần hoang mang lo lắng.”

Chúng linh Vô Ưu giới lấy tình cảm câu thông tâm ý, gặp phải người từ bên ngoài đến lòng hiếu kỳ lên, như đàn cá biển sâu quay quanh ngọn đèn.

Mọi người dừng lại một lát, đợi ta giải thích mục đích nhập cảnh cho chúng nó.” Dứt lời nhắm mắt nín thở ngồi xuống.

Theo sáu căn phong bế, bên ngoài ẩn chứa cắt đứt, “oà Vong, nội quan hai loại công pháp vận hành, trong đầu lại vang lên loại thanh âm triệu hoán tựa như thiên âm kia.

Bên môi Đào Yêu Yêu lộ ra nụ cười nhạt, một cỗ ý niệm vô nguyên vô tận, không thể nói gì, liền theo cảm xúc vui mừng này hướng ra ngoài tản ra.

Chúng đồ Nga Phản lờ mờ ghi lại lời nói của Côn Bằng, Vô Ưu giới không có văn tự, không có ngôn ngữ, không có quan hệ nhân tế, chúng sinh trao đổi chỉ dựa vào chân tình cảm giác thực sự của mình.

Nhưng tình cảm bao gồm hỉ, tức, buồn, bi, sợ hãi bảy loại, chúng tiên linh có phải hay không bởi vì ngoại nhân xâm nhập mà nổi giận, quần tạo quấy nhiễu đoàn trùng phái? Tiểu Tuyết nói: “Tiên linh không có thất tình lục dục, còn có thể tò mò sao? Chúng nó có thể sinh khí đối phó chúng ta hay không.” Mộ Lan Nhược nói: “Chúng nó sẽ không tức giận.”

Tiên linh nơi này giữ lại tình cảm vui vẻ, những thứ còn lại như lo sợ bi thương đều tiêu trừ, sẽ không gọi là Vô Ưu giới.” Lan Thế Hải nói: “Sao lại như vậy, mời phu nhân nói rõ.”

Mộ Lan Nhược nói: “Rất đơn giản a, ta nói cho người biết chỉ có một loại trạng thái duy trì vui vẻ vĩnh viễn có thể duy trì lâu dài, người biết là cái gì không?” Lan Thế Hải không đáp ra, chúng đồ im lặng suy tư.

Mộ Lan Nhược nói: “Là tự do...”

Vô câu vô thúc không lo không lo, hợp thiên đạo mà do mình, đoạn nhân tình thì tự tại, cái này gọi là tự do tự tại.

Một khi tự do hằng ngày không ngừng, vui mừng sẽ không tan, những ác cảm bi khổ sợ kia cũng không còn sinh ra nữa.”

Lời này cắt thẳng yếu chỉ Thiên Sơn, chắc chắn là pháp lý trước kia Yêu Hoàng nói với nàng, nhưng bên trong vẫn còn dư vị chưa hiểu —— hợp thiên đạo mà do mình, đoạn nhân tình thì tự tại, như thế nào gọi là “Đoạn nhân tình”? Tự nhiên là tướng phụ tử, huynh đệ, sư đồ, vợ chồng... Chờ chút nữa hết thảy vướng víu chặt chẽ, đơn độc ở trong thiên địa làm bạn cùng cầm thú thảo mộc, nhật tinh thần nghỉ ngơi vui vẻ, liền có thể đạt tới cảnh giới Tiêu Dao không lo gì cả.

Chẳng trách Vô Ưu giới không có ngôn ngữ, quan hệ giữa người và người đều không tồn tại, ngôn ngữ có tác dụng gì?

Yêu Hoàng vì nhìn thấy tình cảm phu thê Mộ Lan cực kỳ nặng nề, chỉ sợ kích khởi sự phản đối mãnh liệt của nàng, giảng thuật pháp lý lúc mới có chừng mực.

Chúng đồ Nga Khuyết biết lời nói không ngoa, sao có thể không nghĩ tới một tầng này? Trong lòng đều buồn bực: Người từ khi Nga Khuyết phái sáng lập tới nay toàn lực bảo trì “Nhân đạo”, sư môn trung tình nghĩa thâm hậu, trước mắt lại so với tu tiên chi đạo Nam Viên Bắc, chẳng lẽ từ đầu đã đi sai đường?

Tuy coi trọng đạo nghĩa nhân gian luân lý, chủ yếu là vì nhập thế tiêu diệt ma đạo.

Nhưng nếu muốn đạo nghiệp hoàn hảo, nhân tình luân cuối cùng có một ngày phải bỏ đi, như vậy chẳng bằng lúc đầu quy y Y Thiên Sơn Tiên Tông, từ bỏ nhân tình dung nhập tự nhiên, tu thành tiên pháp lại đi tiêu trừ ma đạo, so với phương pháp của Nga hốt phải hẳn là càng thêm hợp đạo lý.

Nghĩ đến đây tất cả mọi người đều có cảm giác mất mát, mơ hồ cảm thấy nơi đó không thích hợp.

Lý Phượng Kỳ Âu Dương Cô Bình nhìn nhau nhú mày, Hoàng U Phương Linh Bảo vò đầu bứt tai, Hứa Đại An si ngốc nhìn bầu trời, nghĩ đến tình cảm Lan Thế Phương từ trong trí nhớ xóa đi, nghĩ tới tình cảm suy nghĩ ngược lại càng thêm thâm trường.

Ma Ngưu đại phu cảm khái: “Muốn như vậy, lúc trước vì sao tổ sư gia muốn sáng lập Côn Bằng phái? Hắn và Thiên Sơn Thần Mộc cung chủ giao tình rất hậu, thiên sơn pháp lý tất nhiên quen thuộc, thế nhưng cũng không bái nhập Thiên Sơn tu hành.

Quyết định của tổ sư gia chắc chắn có chỗ mà chúng ta không ngờ tới.”

Lan Thế Hải nói: “Bất kể thế nào, Thiên Sơn Tiên Tông chính là người đứng đầu quần tiên, pháp lý của bọn họ tuyệt đối chính xác không sai, hơn nữa còn cao hơn các tiên phái khác.” Tiểu Tuyết lắc đầu nói: “Vô tình vô nghĩa quả là đúng? Ta thật sự không nghĩ ra.” Mộ Lan Nhược cười nói: “Hiện tại chúng ta nghĩ không ra là vì không tu thành pháp thể không lo lắng gì cả.

Thật ra đạo của ông trời chính là như vậy, chủ chương vận chuyển vạn sự vạn vật, chưa từng phân biệt đúng sai, chờ

ngươi tu thành pháp thể thì sẽ hiểu.”

Sắc mặt Long Bách Linh trắng bệch, thầm nghĩ: “Nếu như trời cao không đung, cần gì phải sắp xếp mọi người quen biết, yêu nhau, sống chết không rời, thiên đạo là đùa bỡn sao? Khiến người ta yêu mến là lại vứt bỏ nhân tình, còn nói đây là tu thành đại đạo, thiên nhân hợp nhất! Nếu như vậy, tội của yêu hoàng nghi hoặc sinh linh loạn, ngược lại không bằng “thiên ý trêu người” đáng ghét.”

Trong đám người chỉ có Hồng Tụ Khí Định Thần nhân, đã nghe Mộ Lan Nhược Giải giải thích, đám người nghị luận, bữu môi khinh thường nói: “Người đầu tiên Bách Lý phu nhân giảng là đạo, bản thân nàng có từng bỏ qua nhân tình không? Chỉ nói không làm chuyện không phải cao sĩ gây nên?, Diệu Pháp tuyệt tình thành đạo kia, ngươi làm mẫu cho bọn ta một chút, được không?” Mộ Lan Nhược Ngữ cười nói: “Ta không phải cao sĩ, cũng không muốn thành đạo.” Tay áo đỏ hù một tiếng, nói: “Vậy ngươi nhìn tiên linh trên trời xem, có phải đều đã tu thành hòa thượng ni cô đoạn tình ái không?”

Chúng đồ đệ thuận thế tay nàng nhìn lại, chung quanh bóng lặn tan đồ vật đang dần rõ ràng.

Đào Yêu Yêu thi pháp hiển nhiên có hiệu quả, đối với người ngoại lai chưa ngộ đạo mà nói, cảnh nội chướng nhãn chi tượng tiêu tán, chúng linh đã hiển lộ ra hình thái chân thật.

Chỉ thấy giữa non xanh nước biếc chim phượng xoay quanh, Lân thú du tẩu, cảnh sắc chi linh thanh tú yếu ớt, có vài phần giống với đỉnh núi Ngao Nguyên Thủy, mà phong tình an nhác tú lệ còn có thể thắng được.

Trong đó tiên linh hình người lúc tụ lúc tán, hoặc yên tĩnh hoặc động, trừ thoát khỏi ưu sầu sầu ngoại trừ, thể hiện ra tập tính hành vi, giống như cùng nhân loại cũng không khác biệt quá lớn.

Sau khi phân biệt kỹ càng, có nhân hình đang cướp tuổi rửa xương, có người chạy nhảy chơi đùa, có người thậm chí thân mật ôm nhau trong sự say sưa kia, nghiêm nhiên giống như ái lữ thế gian con người!

Mộ Lan Nhược nói: “Nơi này tên là Vô Ưu tiên giới, tất nhiên bao hàm các loại niềm vui vui, nếu thiếu vui sướng ly bích, chẳng phải là không thể so sánh với thế tục phàm trần? Thư cái vui vẻ thuận theo thiên đạo, chẳng qua nơi này đã mất đi vợ chồng luân thường, tiêu hết sắc dục vọng, giống như dòng nước chảy mà tự nhiên phát sinh.

Mọi người nhìn kỹ một chút, không chỉ có nam tính nam nữ duy nhất của chim thú ngư trùng, ngay cả rất nhiều cảnh cây cỏ đều đang quần quanh thân thể.” Ha ha cười một tiếng, lại nói: “Các người có tin hay không, tiên linh đan xen nhau tùy tiện như vậy, nhưng thủy chung là thân thể xử nữ.

Nguyên nhân là vì “Cảnh từ lòng sinh”, lòng chúng nó không có nửa điểm trần dục, không chỉ thân thể thuần khiết hoàn mỹ, ngay cả sơn cảnh này cũng biến thành thanh tịnh không dính một hạt bụi.”

Chúng đồ nghe vậy mới đầu tỉnh ngộ, ngày xưa Tuyên Cơ Hoàn gọi tiên linh Vô Ưu giới chưa từng ” kết giao”, nhưng không phải là chỉ chúng nó không ” tiếp xúc” với nhau, ngược lại là loại bỏ ngôn ngữ, văn từ, lễ nghi, tập tục tục, trang trí quần áo, thậm chí luân lý đạo đức của tất cả công cụ kết giao nhân tạo, chúng nó vậy mà càng thêm chặt chẽ không gián đoạn! Đám người Ngao Bí lấy nhân đạo làm chính lý, phần lớn khó có thể tiếp nhận cảnh tượng trong mắt nhìn thấy.

Tiểu Tuyết, Bách Linh đỏ mặt, cúi đầu suy nghĩ trong lòng.

Hứa Đại An trung thực nhân tính, mặc dù nhìn thấy quen giao phối loại súc vật, nào ngờ được tuần nam mỹ nữ khắp núi đồi lại sẽ như vậy, lập tức xấu hổ mặt đỏ tai hồng.

Hoàng U muốn nhìn lại thấy ngượng ngùng, hừ lạnh nói: “Cái gì mà thuần khiết, thanh tịnh, ta thấy so với súc sinh cũng không kém là bao nhiêu.” Lan Thế Hải nói: “Thiên Sơn Tiên Tông “Vong Hình Pháp Tự”, vốn là muốn đi tiêu đi nguyệt trang của nhân loại, hoàn nguyên bản bản sắc loại vật tự nhiên ban đầu.

Bách Lý phu nhân, ta nói rất đúng sao?”

Mộ Lan nhướng mày nhìn thân thể trượng phu, đại chiến giữa đồng đồ nát quần áo, hần liền cởi trần lộ ra thân thể bên trên.

Đến lúc này, Thiên Sơn tuyệt diệu cảnh vực, hai khối hình xăm rờng hồ trên lưng đột nhiên sinh ra, phảng phất lúc nào cũng có thể sống lại nhảy vào trong đó.

Nhưng Văn Hồ thần sắc bình thản, không có chút nào cố hết sức ước thúc.

Mộ Lan Nhược trong lòng sáng như tuyết, biết đây là bởi vì mình và đông đảo đồng môn ở bên cạnh hắn, tình nghĩa phu thê nhân gian cộng thêm tình huynh đệ, giống như tầng tầng hàng rào kiềm chế dã tính của thần thú, lập tức cười nói:

“Đúng vậy, đúng vậy.

Như trang phục, lễ pháp, đạo đức, tất cả đồ vật do con người làm giả.

Chẳng phải Tuân Tử kia đã nói qua, “Nhân chi tính ác, kẻ thiện giả cũng”, nhân tính so với thú tính không có gì khác biệt lớn, chỉ có thêm bản lãnh giả mạo, bởi vậy mới có vẻ có vẻ lương thiện.

Thiên Sơn Tiên Tông vốn là thật, đương nhiên phải lột đi tầng áo dối trá kia của nhân loại rồi.” Trong miệng giải thích đại khái, trong lòng lại đang suy nghĩ: “Chỉ cần có thể sống mái với Hồ ca, ta cũng lười quản cái gì nhân tính thật giả! Triều tịch như Vô Ưu giới, Trương Tam Vương Nhị mặt rối loạn hiệp uyên ương, hoàn toàn không có tín nghĩa phu thê, bản cô nãi nãi nãi là quyết không làm!”

Lần thứ hai mươi ba, thương thế của Cháp Tử Ly biệt vào tay, ly biệt bốn phần.

Chợt Đường Liên Bích mở miệng nói: “Mặt ngoài càng nghiêm túc thủ lễ, lạc thú càng lúc càng nhiều.

Quân tử hạ lưu thực nữ dâm tiện, vì vậy người trong thiên hạ nghĩ ra bao nhiêu trò mới mẻ mới mẻ.

Nếu bỏ đi dối trá làm phái, giống súc sinh đơn giản trực tiếp như vậy, nhân thế cũng quá không có hương vị.”

Lời này cay độc vô cùng, ám chỉ đạo đức lễ pháp là vật làm vẩn vọ nhân tính dối trá, nhân tính bị vẩn vọ ác độc, dục vọng cũng đem áp súc đến thâm sâu, một khi phóng túng ngược lại có thể kích phát ra vô số thú vị dâm quái kỳ quái.

Nhất là Trung Hoa Lễ nghi thượng, “Phi lễ chớ coi, phi lễ chớ nghe, lý niệm của phụ nữ Liệt Hán căn nguyên trông trọt lòng người, nhắc tới sắc dục liền cảm giác dơ bẩn xấu xí không chịu nổi; về phương diện khác tình phong lạ tác quái dị thường phồn thịnh dị thường.

Tư Kỳ công quỹ phong hoa tuyết nguyệt, trước tiên lấy thi từ ca tụng trêu chọc câu dẫn, mượn vật làm ví dụ, ám muội ẩn hiện, muốn đón nhận còn cự tuyệt giả bộ then thùng, lấy mỹ danh “Phong lưu chi đạo” thanh nhã thoát tục, so với Trình Phong, Cửu Ca Chủ được phát triển trực tiếp tình yêu đều thành tục vật đã man bất hóa không hóa.

Nhưng mà những tài tử giai nhân tự phụ văn nhã, một khi cởi áo ngoài hoa lệ, “Thuật trong phòng” quái dị lại đủ khiến cho dã nhân bên ngoài không hiểu lễ giáo ghen hòng nhìn trần trối, tựa hồ Lễ giáo trở thành cái giường ấm áp trợ đỡ sắc dục! Ví dụ như có Tống thế hệ lễ pháp nghiêm khắc nhất, kỹ nữ phong khí cũng thịnh hành nhất, Tô Đông sùng núi., Âu Dương tu, Phạm Trọng đắm chìm đời Hồng Nho sĩ sĩ đại phu, trong nhà môn có ai không phải đạo gia giờ cao lễ pháp, có ai lại không phải lão hủ kỹ viện phường môn? Thậm chí công khai Vương An Thạch thủ tiết tiết, trong nhà cũng nuôi thành

đám đông Cơ thiếp, trong nha môn còn thiết lập quan kỹ cung cấp niềm vui bất cứ lúc nào.

Hóa ra, lễ pháp Thanh Tâm quả thực chỉ là được lập dựng lên cho dân chúng, giới chỉ ” Hiền Hiền Dịch Sắc” chỉ lừa bịp người ngốc, quan lại quyền quý lấy đạo đức làm nguy trang, vừa có thể danh cây lập uy, lại có thể niềm nở nhiệt tình dục, đến buổi tối cởi bỏ vương miện đường, sẽ phát tiết thống khoái gấp bội.

Nhưng những đạo quyền quý này giữ kín như bưng, dân chúng chưa từng nghe thấy, trừ hoan tràng lão thủ ai có thể biết ba muội của hắn? Bỗng nhiên từ trong miệng Đường Liên Bích nói ra, thật sự làm người ta kinh ngạc, chẳng lẽ dưới bề ngoài như núi băng kia, lại cất giấu rất nhiều kinh nghiệm nhân gian ôn hương nồng đậm!

Mộ Lan Nhược cùng hắn qua tiết tấu chưa giải quyết xong, lập tức không tiếp đề tài, chỉ hừ hừ một tiếng trong mũi.

Long Bách Linh nhìn Đường Liên Bích nói: “Đường sư huynh, người bởi vì chán ghét thiên hạ người dối trá, mới muốn phản hồi Man Hoang tìm nữ hài tử quý phương kia?” Đường Liên Bích không đáp, mặt hướng về phía trước, giống như đang giám thị một số tình huống nào đó.

Lúc này Đào Yêu Yêu mở mắt ra nói: “Tiên Linh tiếp dẫn ta tới đây.” Lời nói vừa dứt, một bóng người trắng nõn thoát ra khỏi dòng nước, từ từ đi về phía gần đó.

Trong chốc lát, một màn thần kỳ nhất xuất hiện.

Chỉ thấy người kia mỗi bước ra một bước, cỏ cây bên chân lúc xanh lúc vàng, khô vình lần lượt thay đổi, từ toát ra mầm non đến cành lá tươi tốt, từ búp hoa nở ra héo tàn, sinh tử tuần hoàn theo bước chân kia cấp tốc biến hóa.

Mà cảnh vật chung quanh biến hóa càng là suy nghĩ, kiên thạch phong hóa thành cát bụi, Bình Xuyên sụp đổ là vực sâu, thương hải điền biến đổi lớn chỉ mới bắt đầu phát ra trong mây bay điện, kết thúc, tiếp theo lại phát sinh, lại kết thúc... Chúng đồ đệ Ngao trong lòng đại chấn, lập tức nghĩ đến “Cảnh từ tâm sinh” là ý nghĩa gì.

Cái gọi là chúa tể vạn sự vạn vật, phía đông gọi là “Trời”, phía tây xưng là “Đế Đế, phù phiếm”, ước chừng còn có thần lực như thế.

Tất cả do tâm cảnh của hắc sắc sinh, tùy tâm tình diễn biến, trái tim của hắc sắc chính là tự nhiên, chính là thiên đạo, ai có thể chống lại lực lượng tự nhiên của thiên đạo?

Đường Liên Bích cười lạnh, Phong Thủy nhị thần kiểm vốn lượn quanh người bay múa, hình dáng như hai ngôi sao nhỏ, giờ phút này ngưng tụ thành hình thái phong phú, nắm trong tay phóng xuất ra cường quang sáng ngời.

Tiểu Tuyết lâm bẩm nói: “Thiên Sơn tiên linh... thật đẹp, Mị phu nhân trước kia cũng có bộ dáng như vậy?” Mọi người hoảng hốt không nói nên lời, nhưng lại thấy rất rõ ràng, không cách nào phân biệt chi tiết.

Bóng người kia đứng ở phía trước cách đó ba, năm trượng, giữa hư ảnh mờ ảo lại như xa không thể chạm tới.

Dung mạo của hắc sắc mỹ lệ không gì sánh được, lại không phân ra nam nữ, trên người quả nhiên không có một tia treo, nhưng không có nửa điểm màu khiến người ta muốn động lòng.

Mộ Lan cảm thấy kinh dị, suy nghĩ “Vô Ưu giới tiên linh vẫn còn hình dáng thư hùng nam nữ, thân ở nội cảnh tầng thấp nhất, còn có khả năng thoái lui sa đọa.

Nhưng tiên linh này tinh khiết đến cực điểm không thể nhiễm, pháp thể mặc dù hiển hiện mà hư hóa, tựa như Quan Thế Âm Bồ Tát vậy, phẩm cấp hiển nhiên cao hơn nhiều, chẳng lẽ là tiên linh đứng đầu trong Vô Ưu giới?” Nếu có thể cùng Mang Hoàn nói chuyện, hoặc là hỏi qua bọn người Lan Thế Hải, biết rõ chuyện tiên linh Vô Ưu giới rơi vào phạm trần, Mộ Lan nếu sẽ sinh lòng cảnh giác đối với quái trạng trước mắt.

Nhưng Tiên Linh kia không cho phép chúng đồ suy nghĩ nhiều, thân hình hơi nghiêng một chút, ngọn núi to lớn nhất thời từ mặt đất mọc lên.

Một đài cao được dựng trên đỉnh núi, hai bên Thanh Tùng Hoàn ôm, Cổ Bách Tham Thiên, dưới đáy nổi thêm đá rêu xanh loang lổ, nổi liền bên cạnh thân thể con Đào Yêu.

Cảnh tượng này mang phong cách cổ xưa, phảng phất như trước đây rất lâu đã chờ người quang lâm.

Nhưng bất luận cổ kim gần xa, tất cả sự vật đều do Tiên Linh Tâm Cảnh tạo thành.

Như Chú Lô Phong do trán Chư Khuyết cung chủ cấu thành, đủ loại chuyện không thể tưởng tượng nổi, thậm chí duyên phận nhân quả, đều là thiên ý đã sớm định trước, nhân lực không cách nào sửa đổi.

Đến lúc này Long Bách Linh, nỗi lòng Đông Dã Tiểu Tuyết đã bình phục, cảm thương trên mặt cách biệt khác dần dần biến mất, cúi đầu xuống chỉ còn thần sắc thuận thiên nhận mệnh.

Thiên mệnh chung quy là gì, tiên linh lập đài là ý đồ gì? Không cần truy cứu mọi người đã hiểu rõ rồi.

Chỉ thấy Đào Yêu Yêu đứng dậy, chậm rãi bước lên thêm đá, đi lên đài cao.

Quang mang huyết hồng trên đài kia tụ lại thành hình lưỡi đao, chính là diêm báo Thi Linh Lung sắp có hiệu lực.

Thần khí này có hiệu dụng kỳ lạ, từng bị rất nhiều người tu đạo bóc ra tả niệm cuối cùng.

Hôm nay đào diên liên muốn dùng nó tiêu diệt Yêu Hoàng trong lòng, tính cả nhục thân của mình đồng loạt hóa thành tro tàn!

Nhưng ngay lúc này, Đường Liên Bích chợt vọt về phía trước, tay giơ cao hai thanh thần kiếm đâm thẳng vào lòng ngực Tiên Linh.

Trong lòng chúng đồ đệ giật nảy, thầm kêu “Hắn lại muốn ngịch thiên mà đi, đối kháng thiên ý!”

Bách Lý Văn Hổ rất coi trọng tình nghĩa đồng môn, há có thể trơ mắt nhìn đệ tử Phong Lôi một mình mạo hiểm, thét dài một tiếng đuổi theo giết ra.

Mộ Lan Nhược cùng trượng phu đồng sinh cộng tử, nói lan man một cái Thiên Sơn Tiên Linh, mặc dù Tiên Tông cùng xuất hiện cũng giết không lầm, lúc này cho dù Khai Khí Chỉ Tâm thần thông trợ chiến với tùy tùng.

Lý Phượng Kỳ còn lại, Tiểu Tuyết đều là người tính tình dũng nghị, ý niệm viện trợ sư huynh đệ cùng một chỗ, cái gì thiên ý thiên mệnh đều vượt ngoài chín tầng mây, tự mình thi triển kiếm thuật đuổi theo.

Đám người Ma Ngưu đại phu, Phương Linh Bảo, Thiết Đầu, Âu Dương Độc Bình hoặc đầu óc trì trệ, hoặc tác phong cẩn thận, nhưng vẫn chỉ hơi do dự một chút, lập tức đều phản chân gia nhập chiến đoàn.

Người người liều mình chiến đấu cùng trời, chỉ vì tình cảm với nhau khó có thể tuyệt tình.

Trong nháy mắt chúng đồ Nga Phản xếp thành Chân Võ Trận, vây Tiên Linh Thiên Sơn vào trong vòng, Thần Thú Pháp bảo Cửu Dương đạo pháp đồng loạt điên cuồng tấn công, hầu như đẩy uy lực trận pháp lên mức tận cùng.

Tiên linh kia tựa hồ cũng bị chọc giận, bốn phương tám hướng khi thì núi lở đất nứt, khi thì sóng lớn va chạm, khi thì ngọn lửa bốc lên vạn trượng, hoàn cảnh bởi vì tâm tình của hắn trở nên hung hiểm vô cùng.

Trong ngọn lửa đất xen lẫn Bát Hoang Lô Viêm, Giới Tử Đồng Nhân, Hồng Minh Kiếm Khí các loại pháp thuật huyền môn, lấy đạo người này trả lại người, đột nhiên đánh ngược về phía chúng đồ Nga Mi.

Tiên Linh Linh Tâm động thì vạn vật bắt đầu sinh ra.

Huyền môn pháp thuật mạnh hơn nhiều nữa, đối với hắn mà nói cũng là không học tự thông, tùy tâm mà phát, nghiệm nhiên đã nắm chặt gốc rễ chúng đồ vào trong bàn tay, tùy thời đều có thể kết thúc chiến đấu, thu lấy hơn mười tính mạng.

Thấy trận chiến tất bại này, trong mắt Long Bách Linh lại hiện lên vẻ vui mừng, đứng trên thềm đá liên tục hô: “Thật ngốc, ta thật ngốc! Lúc này mới nhìn ra Thiên Sơn Tiên Linh là hàng giả!”

Thương thế của Cháp Tử lần thứ hai mươi ba, Ly biệt ngũ ly biệt.

Lúc trước Mộ Lan nói đến “Cảnh từ lòng sinh”, “Ngô ý tức là thiên ý, các loại hiệu quả thần kỳ sau khi đạo nghiệp viên mãn, đều là cường điệu thành một phương diện đạo giả làm ra.

Yêu Hoàng tuyên bố với nàng về thiên đạo mặc dù không nói ngoa, lại cố ý bỏ sót một phần nào đó.

Nguyên nhân chính là “Thiên nhân hợp nhất” cũng không phải là một người độc nắm thiên địa vạn vật.

Ý ta tức là thiên ý, thiên ý tương ứng cũng tức là ý ta, cảnh từ lòng sinh ra đồng thời, tâm cũng do cảnh thành, nhân tâm cùng tự nhiên hai phương diện dung hợp không gian, vận hành vô thiên, không giờ khắc nào thể hiện ra chu mật hài hòa, đây mới là hoàn chỉnh thành đạo.

Long Bách Linh vốn là đời sau tiên linh, ngày thường nghe Tự Văn Phi giảng giải pháp lý Thiên Sơn, còn từng tu luyện qua sơ cấp thông linh thuật, có chút nhận thức với Thiên Sơn nội cảnh, mắt thấy “Thiên Sơn Tiên Linh” kia từng bước một khôi phục, bằng tâm niệm sửa đổi hoàn cảnh, dần dần cảm thấy trong đó có chỗ kỳ quái.

Chỉ dựa vào ý niệm bản thân cải biến tự nhiên, để thế giới quay chung quanh mình vận chuyển, vạn vật tồn tại chỉ vì thỏa mãn dục vọng của mình, đây không phải Ma đạo là gì? Huống hồ thần thông “Tiên Linh” kia vạn biến, liên tục biến ra lôi viêm, kiếm khí, đồng binh bọn người làm pháp thuật pháp bảo luyện chế, mà Chữ Phong kiếm, Huyền Thủy kiếm lại thủy chung không thấy bóng dáng.

Tứ Thần Kiếm thuần túy là lực lượng của thiên địa tự nhiên, nếu không phải chân chính tu thành Đạo Quả “Thiên Nhân Hợp Nhất”, thần thông có lớn hơn nữa cũng không biến ra được bộ thứ hai.

Khó trách Đường Liên Bích động thủ trước tiên, hấn phát hiện Phong Thủy nhị thần kiếm không bị lay động, đã hiểu được

cái gọi là kỳ tích tiên linh tạo ra trên thế gian, chẳng qua là biểu hiện giả dối trong lòng người bị nghi hoặc mà thôi.

Nếu tiên linh là giả, như vậy đoạn tình thăng thiên cũng không phải chân thực thiên ý.

Long Bách Linh nghĩ thông suốt tiết này, trọng áp trong lòng nhất thời giảm bớt, ngửa đầu hướng trên thêm đá hô: “Không cần đi lên, Tiếp Dẫn Tiên Linh là tà ma giả trang! Theo chỉ thị của nó không phải Hành Thiên Mệnh, cũng không tiêu diệt được Yêu Hoàng!” Lập tức phái ra một đám tiểu quỷ, lệnh cho bọn họ nhanh trợ giúp chúng đệ tử Huyền môn nhanh chóng tiến lên trợ giúp!

Cửu Dương Tề Công vốn cực có uy thế, nhưng tiên linh lấy Tuyệt Cao Tâm Thuật chống đỡ, đem các môn công pháp thi triển đều phản xạ vào nội tâm chúng đồ, đến lúc này chiến cuộc đã cực kỳ nguy hiểm.

Trong Cửu Dương Nhiếp Hồn, hai môn Thần Nông gần với Thiên Sơn Tiên Thuật, chuyên nhắm vào tâm hồn tác chiến càng là sở trường của Nhiếp Hồn môn, theo lý Chân Võ Trận chắc chắn lấy nhiếp hồn làm chủ lực.

Tiếc rằng năng lực Lan Thế Hải có hạn, khó đảm nhiệm trọng trách chính tướng, việc cấp bách trước mắt là phải dùng Huyền Minh Chính Pháp thay thế Âm Binh Thuật của hắn.

Long Bách Linh tình biết lợi hại trong đó, cố ý phái tiểu quỷ ra ngoài, chính mình lên núi ngăn trở đào yêu hoạt.

Nào ngờ mới đi hai bước đã không lên được, tiểu quỷ mang nàng đi hơn phân nửa pháp lực, thực sự đã không cách nào leo lên đỉnh cao nhất của tiên đạo này.

Nhìn lên chính giữa thêm đá, sương mù mờ lung nổi lên, bóng người Đào Yêu Yêu dần dần đi xa, lập tức sẽ biến mất khỏi tầm mắt.

Nội lòng Bách Linh ngược lại bình tĩnh trở lại, từng có lúc, tận mắt thấy bên hồ Cửu Âm từng bước đi về phía tuyệt cảnh, nàng cũng yên lặng cầu chúc như vậy chờ đợi.

Lúc này điều nên làm đều đã làm, chỉ có thể chờ đợi vận mệnh phân tích, trong lòng Bách Linh lại sinh ra niềm tin tương tự:

“Ta tin tưởng ngươi sẽ trở về, ta sẽ ở đây chờ đợi, một vạn năm, một trăm triệu năm, ta luôn ở chỗ này đợi ngươi trở về!”

Nhưng giống như không có khả năng quay lại, tai nghe thấy phía dưới kêu gọi, bước chân không có chút đình trệ nào.

Trải qua tinh linh dao động của Chú Lô Phong, Ma Đầu La Thiên mỉm cười, dự đoán của thiên ý rõ ràng vô cùng rõ ràng: Hôm nay tất có một vị tu sĩ chặt đứt trần duyên, tu thành tiên đạo, về phần Tiếp Dẫn Tiên Linh là thật hay giả, Yêu Hoàng có thể tiêu diệt được hay không đã là chuyện không quan trọng, chỉ cần triệt để chấp hành ý chỉ của trời cao, còn sợ chưa có kết quả hoàn mỹ nhất sao?

Một lát sau hần đứng ở trên đài, Úc Loạn Trần đại sư truyền ngôi, tình hình hình hình ảnh Thiên Mệnh Chân Giám hiện ra, xem ra chuyện trước mắt đã sớm định trước, mình chính là người kế thừa thiên mệnh! Đem nhân tình liên tục mang theo thân thể trong huyết quang của Thi Linh Lung thiêu đốt, cái gì Ma đạo nhân đạo, tiên đồ trần lộ, cái gì tiên đồ trần lộ., Tất cả hỗn loạn đều quy về vĩnh viễn, đó chính là ý nghĩa lớn nhất của thiên địa sinh ta rồi! Triển quan nhìn bầu trời mệnh mông xa xăm, phảng phất đối mặt ức triệu bách thương sinh, hần bỗng dung than nhẹ một tiếng: “Ai, các ngươi nào hiểu được thiên ý vi diệu, bi hoan ly hợp đều tự nhiên, cần gì phải chấp nhất nhân loại tình...”

Đột nhiên sau lưng có người lạnh lùng nói: “Ngươi hiểu thiên ý sao? Ta thấy chưa chắc.”

Đào Yêu Yêu giật mình, thất thanh nói: “Tay áo đỏ!” Trong lúc mạnh mẽ quay đầu lại, một tia tạp niệm xẹt qua tâm cảnh, nhất thời tứ chi hư vô lực, thân thể tê liệt ngã ngửa trên mặt đất.

Chân khí Hồng Tụ cùng Huyền Môn Cửu Dương không hợp với nhau, không vào chiến trận mà đi theo chủ nhân, nguyên lai là chuyện thuận lý thành chương.

Nhưng sao nàng có thể bước lên đỉnh cao nhất Tiên đạo, đặt mình trong vị trí cao nhất mà thiên nhân dung hợp, tình cảnh này quả thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Đào Yêu Yêu ngưng mắt quan sát, chỉ cảm thấy khí sắc trên mặt nàng trước nay chưa từng thấy, trang nghiêm thánh khiết vô cùng, tựa hồ so với Loạn Trần đại sư, cân bằng tiên hiền càng thêm đáng kính trọng.

Nhưng chỉ trong một cái nháy mắt, nàng lại lộ ra thần sắc xinh đẹp, cười nói: “Chẳng lẽ nhân tình không phải thiên ý? Người nếu vô tình làm sao xứng với sinh sôi nảy nở? Làm sao dưỡng dục đời sau? Nếu như hòa thượng khắp thế giới cầu đạo tu hành, nhân loại đã sớm tuyệt chủng, vậy còn nói gì đến tự nhiên?”

Nói đến đây nàng nhìn lên bầu trời, lời nói dần dần bình thản: “Chẳng qua người không nhìn lầm, ông trời chú định hôm nay có một người muốn phi thăng, nhưng người này không phải là người.”

Đào Yêu Yêu trong lòng phanh phanh nhảy loạn, thầm nghĩ: “Nghe ý của nàng, người thăng thiên chẳng lẽ là...” Muốn nhảy lên truy hỏi, bất đắc dĩ quanh thân hư thoát muốn tan rã, đôi môi nặng như bàn thạch, đừng nói tiếng động phát ra, ngay cả hô hấp cũng dần dần trở nên khó khăn.

Vô Ưu pháp thể là phẩm cấp thấp nhất của tiên linh Thiên Sơn, trong lòng nảy sinh tạp niệm, lại bị Trần Dục lây nhiễm, lập tức liền có pháp thể tan vỡ nguy hiểm.

Năm đó vòng Côn Bằng mới nhiễm phạm trần lập tức báo tính mạng nguy cấp, may mắn được Côn Luân nhập thể đan thay đổi thể tính, vừa rồi còn sống sót.

Cấp độ Đào Yêu Yêu so với nàng thấp hơn một chút, lúc này mặc dù không đến sáu căn bế tắc, nhưng trình độ hấp hối, toàn bộ thân thể vẫn hoàn toàn tê liệt.

Dưới thân thể hần không hề khó động dậy chút nào, chỉ có tâm niệm cuồng loạn, cảm thụ này giống như là bị hãm vào cơn ác mộng vậy.

Hồng Tụ nói: “Nếu có thể dò xét rõ ràng thiên ý, vậy lợi hại nhất nên là Ngao Kim Bặc trừ tính, nhưng sự thật lại không phải như vậy.

Từ xưa đến nay có bao nhiêu trí giả tuyên bố thừa thiên đáp mệnh, giống như tiên tri hoàn toàn hiểu ra vậy, cuối cùng bất

quá chỉ là một vài tên điên tự cho là thông minh mà thôi.

Đào sư tôn của Nga Phán phái, sao ngươi cũng sẽ phạm phải loại sai lầm này chứ! ” Đào Yêu Thiên ngơ ngác trừng mắt nhìn nàng, trong đầu không ngừng xoay chuyển ý trời, âm thanh của Thiên Mệnh, thầm nghĩ “Môn đồ hậu bối môn tất diệt Ma đạo, tổ sư gia chính là linh ngộ Như Hứa Thiên Mệnh, mới sáng lập Huyền môn Cửu Dương, tổ sư gia chung quy sẽ không sai chứ... Chẳng lẽ, tổ sư gia sai rồi? Mục đích sáng lập Tuyên phái rốt cuộc là gì?”

Chỉ nghe ông tay áo đỏ nói tiếp: “Cái gì mới là thiên mệnh? Nhân tượng còn sống như vậy, chính là thiên mệnh của con người; sư tử hổ săn mồi, chính là thiên mệnh của sư tử hổ dữ; chim tước phi hành, cá con bơi lội, chính là thiên mệnh của chúng nó.

Mỗi vật dựa theo bản tính của bản thân sinh tồn, cái này gọi là thuận ứng tự nhiên, trời cao cũng an bài như vậy.

Đem chim chóc nhốt vào lồng chim, đem sư tử hổ nuôi ở trong lồng, thay đổi bản tính vốn kêu “Tự nhiên” sao? Hoặc là vứt bỏ người yêu thích qua đời cầu đạo, đây gọi là thuận theo thiên mệnh? Hắc, thiên đạo chí đại không có gì không bao, nếu không có nhân tình còn gọi là thiên đạo? Đào sư tôn ơi là Đào sư tôn, Đường Liên Bích kia mặt ngoài lãnh đạm, điểm này lại thấu triệt hơn người nhìn thấu triệt hơn hết thảy? Hắc, thiên đạo chí đại không có, nếu không có ngoại lệ, vậy còn có thể nói là thiên đạo?

Vừa mới xuất kiếm công kích tiên linh giả, hơn phân nửa là vì giữ gìn nhân tình, khiến chân tình của Long cô nương bất ngờ hóa thành nước chảy...” Nói xong thâm thúy nhìn về phía xa, trong miệng nhẹ nhàng nói: “Mỗi loại vật đều dựa theo bản tính mà sống sót, nhân loại là như vậy, hồ ly cũng nên như vậy đi...”

Ánh mắt của nàng dần dần ôn nhu, ngời xôm xuống kéo tay đào lại, cùng giọng nói của Uyển khiến người ta cảm thấy chua xót: “Chủ nhân, còn nhớ cuộc nói chuyện lần đầu của chúng ta không? Ngươi dạy ta làm người, ta làm nha hoàn cho ngươi.

Hiện tại, ta muốn đem lời hứa này trả lại cho ngươi.”

Lần thứ hai mươi ba, thương thế của chấp tử ly biệt sáu lần.

Vừa nghe lời ấy, trong đầu đảo cơ hồ hiện lên vô số hình ảnh: Phượng Hoàng tửu lâu tiếng oanh ngữ, đàn thi nữ tiểu quyền quý; trong dã ngoại hoang vu thẳng thắn gặp nhau, Linh Tú tiểu yêu tự xưng là “Trật Hồ”, cùng với về sau mấy độ xuất sinh nhập tử, lại chưa từng buông tha bất luận cơ hội chơi đùa bạn bè nhỏ bé... Vô luận du hí hồng trần, hay là vạn thủy thiên sơn tương bạn, tổng cộng làm cho người ta ôn tình cùng khoái hoạt, đến lúc này lại bỗng nhiên biểu lộ ý tứ phân biệt.

Một cỗ cảm giác lạnh buốt chảy qua đáy lòng, đảo chết non nhìn nằng, ánh mắt rõ ràng đang hỏi tại sao.

Chẳng biết lúc nào bay tới mấy con chim tước, lặng lẽ rơi xuống giữa nhánh cây, giống như là bầu không khí trên đài hấp dẫn, cũng đang lắng nghe khúc nhạc tâm tình trong vắt thế lương.

Hồng Tụ nói: “Người nghĩ ta đang giỡn chơi sao? Lần này không phải, thật sự phải đi rồi... Lúc trước ta hâm mộ nhân thế phồn hoa, ta ghen ngào muốn biến thành nhân loại, dần dần mới phát giác làm người thật khổ cực, thật sự rất vất vả a...” Nàng lắc đầu, trong mắt lấp lánh, không rõ là giác ngộ hay là đau đớn, “Đừng nói là làm tiểu nhân ti tiện.”, Tục nhân bình thường, thô bạo ác nhân, chính là làm cao nhân, nhả nhân, tiên nhân thì sao? Vẫn không thoát khỏi được sự dây dưa, ngày ngày đau khổ suy nghĩ cân nhắc đúng sai, còn sống có gì thú vị? Được rồi, người tốt xấu xấu cao nhân tục nhân không làm, ta chỉ muốn làm một nữ nhân chân chính mà thôi.

Nào biết rằng làm phụ nữ lại có một nỗi khổ khác, yêu một nam tử, sẽ trăm phương ngàn kế suy nghĩ cho hắn, chỉ cần có thể vì hắn tốt, con trai chịu khổ, chịu khổ đau, thậm chí tan xương nát thịt đều cam nguyện.

Tình cảm của nhân loại thật sự là kỳ quái, đem hạnh phúc của một người khác xem được còn nặng hơn tính mạng bản thân, trong mắt chúng ta các loại thú vật, quả thực chính là đại nghịch tự tìm phiền não không giải thích được!”

Nàng bỗng dưng cười, nói: “Chủ nhân, ta cảm thấy ta có chút yêu người đây.”

Đào Yêu Yêu nghe đến ngây người, dần dần nhớ tới chuyện biến của nha đầu này, từ cổ linh tinh đến thân thiện, lại đến gần khác thường liên tục hiện lên âu sầu, hóa ra trong lòng lại có tình cảm thâm trầm bức này! Tay áo đỏ nói: “Nhưng ta không muốn làm người thứ hai tiêu tiêu tiêu.

Sau khi nghe chuyện cũ của Lý Phượng Kỳ, sầu muộn lẫn lộn lúc hóa thân Tiêu Tiêu hóa thân, ta chậm rãi đều cảm nhận được.

Tình cảm tiêu tan đến mức tiêu tụy, dạy thẳng sinh tử chỉ bằng, nữ nhân thật sự tốt hẳn là như vậy, so với dã thú rừng núi không lo không lo vô lự, như vậy đáng giá sao? Trước tiên cầu xin người dạy ta làm một cô nương tốt, ai, rốt cuộc là ta nghĩ thật đơn giản quá mức.

Ngày đêm đau lòng cho người, loại đau khổ này càng ngày càng nhiều, lâu ngày dạy ta làm sao thừa nhận được? Huống chi còn có Long cô nương Tiểu Tuyết cô nương, Tiểu Tuyết cô nương hai vị giai nhân tuyệt đại, ta và các nàng chẳng qua chỉ là một tiểu hồ ly tinh không nhập lưu, vị trí trong lòng người... Cho dù ta... Người lại như thế nào... “

Phảng phất ủy khuất đầy bụng muốn nghiêng ngã, đến gần đầu chỉ hóa thành bên môi khẽ thở dài một tiếng: “Thôi bỏ đi.” Nàng liền thanh thoi đứng lên nói: “Thừa dịp còn chưa kín đáo quá, chặt đứt ân tình này.” Đi tới nắm chặt Thi Linh Lung.”

Đám tiên nhân cầu còn không được, không mong có thể thành đạo thần khí, không ngờ lại bị nàng nắm chắc trong tay!

Ma khí đen nhánh quấn quanh thân đao chuyển động, bởi vì trăm ngàn đạo giả bóc ra tạp niệm biến thành hung tượng, đủ để khiến cao thủ tuyệt đỉnh hình hồn câu diệt, nhưng không tạo thành tổn thương chút nào đối với tiểu hồ ly.

Đào Yêu Yêu chỉ thấy như si như ngốc, trong đầu lóe lên linh quang, bỗng nhiên ngộ ra nguyên do của Hồng Tụ Thành Đạo.

Nàng đạo hạnh không bằng chúng đồ, nhưng các đồ đệ Nga hốt ai cũng không thể không muốn tự chặt đứt ân tình; nàng đức hạnh không bằng tăng đạo, nhưng tăng lữ đạo sĩ thường

thường câu nệ giáo luật, như tiểu ni cô kia ở thế gian cầm giới khổ hành mấy năm vẫn không được giải thoát; nàng đối với pháp lý nửa hiểu nửa lý., Nhưng một chút linh tính xuất phát từ tự nhiên, ngược lại dễ hiểu hơn bản tâm của tiên tông đại sư mê huyền ảo học, phóng thích bản tính (Miệng tâm kiến tính); lại thêm pháp lực của nàng thấp kém, vừa vặn giảm bớt dục vọng trói buộc tâm tính., Đám người Ngự Thiên Long, Kim Luân Giáo Chủ pháp lực mỗi người đều cao cường, ai lại nguyện ý bỏ qua sự tà dục cùng dã tâm từ pháp lực dẫn ra? Đông đảo thú loại mặc dù không có dã tâm nhân tình, so sánh với Hồng Tụ, lại thiếu sót kinh nghiệm xâm nhập chư giới Nhân Tiên Ma biết được lịch duyệt.

Từng lý do cơ bản chảy qua não hải, linh niệm trước khi yếu đi như ánh nến bùng lên sáng ngời, đột nhiên ý thức được, nàng thành đạo chính là cơ hội duy nhất cứu được!

Hồng Tụ nếu không ngừng tình cảm, mình có chết cũng không sống, đây là nhân tố hàng đầu.

Cơ duyên tương hợp, không có lựa chọn nào khác, trong minh minh hình hình như có thiên định, người thành đạo thắng thiên không phải nàng thì có thể là ai?

Nghĩ đến đào này hô hấp trở nên gấp gáp, pháp thể tan vỡ thời khắc lâm chung, theo Trần Niệm nhao nhao tiếp cận.

Hồng Tụ hiển cũng khám phá được bí ẩn vận mệnh, nhẹ giọng nói: “Không cần sợ, ta lập tức sẽ cứu ngươi.” Phiên Chuyển Thi Linh Lung vạch một cái, lưỡi đao lướt ngang qua bụng ba tấc, lúc quay lại lóe sáng, trên mũi nhọn có thêm một viên nội đan.”

Đó chính là “Tát dương tinh”, bảo vật quan trọng nhất của Hồng Tụ duy trì nhân thân bảo vệ có nhân tính, cũng ẩn chứa một tia dư niệm cuối cùng của nàng đối với nhân thế.

Chỉ thấy khóe miệng nàng nhộn nhạo lên mỉm cười, thần sắc ngây thơ tiêu sái như vừa gặp lần đầu, trong miệng nói: “Cuối cùng gọi ngươi một tiếng chủ nhân.

Chủ nhân, nhân tình và lời hứa đều trả lại cho ngươi, chúng ta liền mỗi người một ngã đi!” Đầu đao vung nhẹ, nội đan hóa thành kim quang, chui vào thất khiếu đào non nớt.

Đào Yêu Yêu lên tinh thần, thân thể trầm xuống, cảm giác tiên linh trống rỗng biến mất, sinh cơ bùng bùng từ đan điền, tùy theo huyết mạch truyền đến mỗi một chỗ cơ bắp gân cốt.

Ngay trong nháy mắt Mẫn Dương Tinh ném ra, Thi Linh Lung theo Phong Thương biến mất vô ảnh, chừng phải đợi tiên linh độ hóa lần tiếp theo mới xuất hiện.

Tại chỗ chỉ còn lại mấy bộ quần áo rơi xuống, một con bạch hồ nhảy vào không trung, bốn phía chim tước gáy kèm theo, cùng bay về phía chỗ sâu rừng rậm xanh um tươi tốt.

Ngày xưa núi non nguy nga thăm biển, Tiểu Bạch Hồ từng bởi vì Mẫn Dương Tinh thất lạc chạy về phía Thương Khung, tình cảnh tương tự lộ ra ý vị hoàn toàn khác biệt.

Đào Yêu Yêu thăm kêu: “Không đúng không! Cùng nhau trải qua bao nhiêu đau khổ gian khổ, sao có thể nói đi là đi! Nếu như lập chí tuyệt tình, hà tất giao nội đan ra, nằng vì cứu mạng ta mới từ bỏ biến thành nhân loại!” Muốn đuổi theo hỏi rõ ràng, bắt đắc dĩ đầu ngón út cũng không nhúc nhích được.

Viên Dương tinh kia do tinh hoa của ngàn vạn yêu tinh hoa luyện thành, mấy kinh nhân thể phong sương, hấp thu thất tình lục dục, bởi vậy có thể phát huy tác dụng nhập thể đan của Côn Luân—— ngay lúc Vô Ưu pháp thể tan vỡ, lập tức bắt đầu hấp nặn thể chất nhân loại.

Phẩm cấp cao nhất của Nhân Tiên là thân thể, chân khí ngưng tụ bên trong Mẫn Dương Tinh hóa thành Đào Nguyên chết non, hiệu quả của vật trở về nguyên chủ có thể hiển thị hết, nặn thành Hồn Nguyên Thân Thể so với lúc trước càng cường đại hơn.

Nhưng mà quá trình này tốn thời gian không ngắn, trong lúc vội vàng làm sao động dậy được?

Ước chừng qua được hai nén hương, Đào Yêu Yêu hét lớn một tiếng nhảy dựng lên, bước chân còn đang lảo đảo, vẫn ra sức đoạt lấy bên cạnh đài cao nhìn ra xa.

Lâm Hải Mãng ngang dọc liên miên phía chân trời, mênh mông vượt qua Vô Ưu Tiên Giới trong vũ trụ, nào tìm được bóng dáng của Hồng Tụ.

Hắn trầm ngâm một lát, phi bộ phóng tới thêm đá, còn muốn từ gần đó tìm kiếm, vừa xuống đài liền nghe Long Bách Linh hô to: “Tướng công!”

Trong mắt Bách Linh lóe lên vẻ vui mừng, tin tưởng yêu lữ tất hồi, tiếp theo lấy khổ đợi lâu, giờ phút này tín niệm trở thành thật sao không vui cho được.

Nhưng vẻ vui mừng chợt lóe qua, lời nói của nàng tràn ngập lo lắng: “Chúng ta mau đi hỗ trợ đi!” Ngón tay tràn ngập hung vụ, chiến cuộc Cứu Dương đối kháng Tiên Linh giả đã lâm vào hoàn cảnh xấu.

Đào Yêu Yêu rung mình một cái, chăm chú nói: “Đừng vội! Đợi chút... Chờ một chút, lúc tình thế nguy cấp nhất ta lại ra vũ trụ phong, có thể cùng Đường Liên Bích Thần Kiếm kết thành vòng pháp mạng nhất, lần trước đối phó Ma Đầu La Thiên sử dụng chiêu này là chiêu này.

Linh niệm mất linh, kinh nghiệm ta còn có, chiêu chiến thuật này tất bại chuyển bại thành thắng!”

Long Bách Linh nói: “A? Linh niệm của ngươi làm sao vậy?” Đào điên lên đài nói: “Lên đài sinh ra tạp niệm, tình nghĩa của nhân loại ta cuối cùng không cắt đứt được, lúc này đã không phải tiên linh không lo pháp thể.” Toại Linh kể lại biến cố trước sau một lần.

Long Bách Linh cảm thấy vô cùng kinh hãi, một lúc lâu sau mới nói: “Hạn mưa lấy nước bọt, không bằng quên mất giang hồ.

Hồng Tụ lại có phần đạo tâm này, chỉ sợ chúng ta vĩnh viễn không hiểu được.”

Đào Yêu Yêu nhìn về phương xa buồn bã nói: “Đúng rồi, nàng quên mất chúng ta rồi...”

Tựa như mẫu thân ta không nhớ gì về kiếp trước, Vô Ưu tiên linh trừ hết lo lắng, mới có thể hưởng thụ niềm vui tự do vĩnh viễn trong tiên cảnh này.”

Hồi thứ hai mươi ba, thương thế của chấp tử rời ly biệt thất lạc.

Long Bách Linh biết rõ hấn đã khôi phục tính tình ngày trước, nhiệt huyết gan to trọng tình nghĩa, cứ như vậy vĩnh biệt với Hồng Tụ, nội tâm tất nhiên thương cảm vô cùng, đang muốn an ủi một phen.

Đào Yêu Yêu hai đầu lông mày chiến ý đột nhiên đậm đặc, cao giọng nói: “Bọn họ nguy hiểm! Mau theo ta vào trận!” Lôi kéo Bách Linh bay nhanh ra ngoài.

Tình hình chiến đấu bên kia đang say sưa kịch liệt.

Cửu Dương môn đồ lấy Lý Phượng Kỳ làm chủ đề xếp thành trận hình, mà Đường Liên Bích tập kích phía trước chỉ có một mình Đường Liên Bích đột kích

Chỉ thấy chiến đoàn hai bên đổ thẳng tôn nhau lên, một bên là gió xoáy cuộn cuộn, một bên là đại dương mênh mông cuộn cuộn.

Cương Phong kiếm huyền thủy kiếm sinh thành thiên tượng kỳ dị, mang theo thiên địa tức giận áp về phía địch quân.

Thế đạo trầm ổn kia chậm rãi không tán, giống như nghiền nát mọi thứ ngăn ở phía trước.

duy trì thế công hoàn toàn dựa vào uy lực của hai thanh kiếm thần này, chúng đồ đã thi pháp hết toàn lực, miễn cưỡng chống đỡ, chỉ có thể chia sẻ một phần thương tổn cho Đường Liên Bích.

Hình thành cục diện bị động như vậy đều là vì chiến pháp đối phương quá mức kỳ quái biến hóa.

Tiên Linh kia dùng huyền môn pháp thuật phản chế Huyền Môn Cửu Dương, uy lực thường cao hơn mấy lần, mỗi một loại giống như đều luyện đến cấp bậc đỉnh cấp.

Hổ Bác Long Bách Lý Văn Hổ kinh hơn mười năm mới hoàn thiện, giờ phút này phóng thích đầy đủ, cũng chỉ có thể đấu thành ngang tay.

Đối diện vẽ hồ lô theo thứ tự còn có màu sắc, vô luận công kích cường độ, phạm vi công kích, pháp hiệu, thậm chí điều khiển điều động từng chút một cũng không khác nhau nhiều.

Mây mù cuộn cuộn trên bầu trời, long hồ thành đôi quần lầy nhau, nghiễm nhiên là Bách Lý Văn Hổ đang giao đầu với cái bóng của mình.

Thứ hai là Mộ Lan Nhược, Lý Phượng Kỳ một số công pháp cũng luyện đến tuyệt đỉnh, phóng ra có thể cố gắng chống lại, các loại còn lại như Lan Thế Hải, Hứa Đại An, Hoàng U bối phận còn chưa đạt tới cực cảnh, mỗi khi công địch thuật phóng ra, tất sẽ bị đánh trả gấp mười mấy loại pháp thuật hơn trăm lần, rơi vào đường cùng chỉ có thể vứt bỏ công làm thủ, lui vào trận quyền bảo vệ người đứng đầu Thần nông, để sử dụng hiệu quả chữa trị không đến mức đứt đoạn.

Chỉ thấy chiến trận từ từ thu nhỏ lại, pháp bảo chân khí bên ngoài đan xen, tất cả đều là tiên linh đang ra oai.

Đầu trận cương phong, huyền thủy nhị thần kiếm không ngừng thẳng tiến, Đường Liên Bích sừng sững đứng ở trong đó, giống như trụ chống trời chống đỡ nguy hiểm.

Hai bên đấu trên bầu trời như gió cuốn mây vùn, núi rừng phía dưới lại yên tĩnh lạ thường, kịch chiến như phát sinh trong một không gian khác, trong tiên cảnh ngay cả nửa cảnh cỏ cũng không bị ảnh hưởng.

Tình cảnh này nhìn như không có lý, kì thực thể hiện ra đặc điểm thần kỳ nhất của tiên cảnh —— Thiên Sơn tiên cảnh cực kỳ rộng lớn, bên trong sự vật cũng lớn đến mức không thể tưởng tượng, trọng lượng hạt cát cùng độ phức tạp vậy mà vượt qua toàn bộ vũ trụ.

Cái gọi là “Nhất Hoa nhất thế giới”, điểm điểm sao không thể thắng được, “Vũ Trụ Sinh Diệt Chi Chủ” có thể sáng tạo vạn vật gặt đầu La Thiên, bất quá là một trong ức linh hồn nơi đây, có thể suy ra Thiên Sơn Tiên Cảnh quy mô cỡ nào! Chúng đồ kịch chiến lực phá hoại lớn hơn nữa, đối với Tiên Cảnh này nhiều nhất xem như là vô cánh, bò sát trùng đạp chân mà thôi, một chút cỏ cây giới bùn cũng sẽ không tổn hại đến một khối.

Người ngoại lai như Bách Lý Văn Hổ, Mộ Lan, Lý Phượng Kỳ pháp lực cao hơn nữa, cuối cùng không hòa hợp một thể với tiên cảnh, chỉ là thông qua mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý cảm thụ xung quanh, trong mắt chứng kiến “Tiên cảnh”, thực là do sáu căn truyền tin tức, đại não lọc lọc chỉnh hợp, trong lòng xây dựng cảnh hư ảo (phiếm thế giới nhân tâm)

Nếu như Chân Thực Tiên cảnh hoàn hảo không tổn hao gì, cảnh tượng bọn họ nhìn thấy cũng giống như lúc trước.

Lý Phượng Kỳ từ sau khi ở Nga Phản Địa Cung luận đạo, tu vi kiến thức tinh tiến ngàn dặm, trộm mắt nhìn tiên cảnh u mỹ như thường, trong lòng đã nổi lên kế hợp kế: “Nếu đối phương thật sự là thiên sơn tiên linh, khẳng định tu thành “thiên nhân hợp nhất” đạo quả.

Hắn đối địch với chúng ta, Lục Hợp Càn Khôn nên hiển hiện địch ý, giống như lần trước Ma Đầu La Thiên làm phép vậy.

Lúc này bên dưới mặt đất gió êm sóng lặng, một chút hung hiểm cũng không có.

Tiên linh không theo kịp tiên cảnh, tất là giả!” Nghĩ tới đây, tinh thần đột nhiên phấn chấn, hô lên: “Mọi người nghe cho kỹ, đối diện là một yêu ma! Vừa lúc phạm vào kiêng kỵ của Chân Võ trận hàng yêu trừ ma, không sợ hắn sử dụng yêu pháp mượn lực chống đỡ, chúng ta chỉ gia cố trận hình.” Thân là chủ tướng Chân Võ trận, tâm thần của hắn trấn định lại, toàn bộ trận pháp được đề loạn theo chiều hướng loạn.

Ban đầu là Đường Liên Bích đột nhiên gây khó dễ, mọi người mới tiến công theo, ít nhiều ẩn chứa chút kiêng kỵ.

Đầu qua một lát dần dần cảm thấy không thích hợp, tai nghe Thiên Long Thần Tướng nhắc nhở, lúc này bỏ đi lo lắng liên tục chân khí, vứt bỏ dùng thuật công kích cá nhân mạnh nhất, cùng nhau thôi thúc pháp hiệu Chân Võ Trận lên đến tầng thứ ba.

Chỉ một thoáng kiếm khí tung bay, thủy quang vạn đạo, các môn pháp thuật pháp bảo đều có thể thông dụng, ngay cả Mộ Lan nếu cũng tham gia, kỳ xảo thần công cho kiếm quang kèm theo kíp nổ, tăng thêm trí tuệ cơ quan cho âm binh chiến thú,

chúng đồ như điều khiển cánh tay, vận dụng pháp thuật đồng môn càng thêm tinh thuần hơn.

Chỉ thấy chiến trận di chuyển dần về phía trước, thế tiến cung cường lực trợ giúp Đường Liên Bích.

Mắt thấy thắng bại phân định như vậy, không ngờ tiên linh giả kia cũng sẽ bày ra Chân Võ Trận! Các loại pháp thuật thu lại, lúc buông ra Kiếm Tiên phối hợp Phong Lôi, kỳ xảo phụ trợ thú, Thần Nông, độn giáp, quẻ vũ, nhiếp hồn trợ giúp lẫn nhau, công thủ điều động ba công hiệu đầy đủ, rõ ràng là pháp trận tinh thống nhất nhất của Chân Võ Trận.

Huống hồ hấn điều động một thân Cửu Thuật, so với đệ tử Cửu Dương truyền khí phát công thuận lợi hơn nhiều.

Trong khoảnh khắc thế cục lại chuyển nguy khôn, chúng đồ san sát tả chi hữu lực ngăn cản, trận thế mặc dù hùng vĩ, nhưng không bằng đối phương tinh thông mau lẹ, đành phải rút lui vị trí, lần thứ hai co rút vào phía trong.

Đường Liên Bích vẫn đứng lặng ở tuyến phía trước nhất, toàn thân bị minh sương đông lạnh cứng, chỉ có vị trí trên trán là đan điền (Vũ Thiên Nhân) phóng xạ chân khí, khu động hai thanh thần kiếm duy trì trạng thái cường công.

Nhưng đóng băng đan điền cũng chỉ là râu quai nón, thần kiếm lại còn chưa chạm đến địch nhân, một phen tranh đấu cuối cùng cũng thành đồ bỏ, Ngao Cửu Dương định theo hấn thất bại mà toàn quân bị diệt.

Ngay thời khắc nguy cấp, đào yêu thú chạy tới, vươn tay trái hô to: “Đường Liên Bích, không muốn chết cùng ta liên thủ!”

Minh Sương chính là kỳ bảo lạnh lẽo nhất thiên ngoại, tứ chi bách mạch bị nó giam cầm, cường ma cấp cao trong tam giới ai có thể thoát ra? Nhưng Đường Liên Bích thực có ý chí vượt quá lẽ thường, cánh tay “Rắc rắc” giơ lên, bàn tay “Bốp bốp bốp” mở ra, gân cốt khớp xương đứt thành từng khúc, lại không thể làm cho động tác kia có chút đình trệ.

Đào Yêu Yêu tiến lên nắm chặt lấy, khí tức đan điền ngưng thần chú, quanh thân dòng máu nóng chảy xiết, bàn chân giẫm lên Định Dương Châm, truyền kiếm lực của vũ trụ vào trong lòng bàn tay của Đường Liên Bích.

Đột nhiên sắc trời chuyển tối, mặt đất rung chuyển, Tiên cảnh cảm thấy tà ma xâm lấn, rốt cuộc cũng bắt đầu nổi giận.

Vũ trụ phong là nhân dục kết tinh, tứ thần kiếm chính là nguyên chất tự nhiên, cả hai tương hợp liền có thể đạt thành “Thiên nhân hợp nhất”

Hai người Đường Đào mặc dù không tu thành loại Đạo Quả chí cao kia, nhưng cực nguy hiểm tiềm lực bắn ra, hợp lại liền có một chút hiệu quả Thiên Nhân hợp nhất thần hiệu.

Trong phút chốc điều động lên hai thanh Đào Yêu Kiếm, Đường Liên Bích cũng có thể vận chuyển kiếm quang của Vũ Trụ Phong.

Chỉ nghe “Đôm đốp” một trận vang lên, tổn thương gân đứt xương đều chữa trị cho Huyền Thủy kiếm.

Khuôn mặt hắc còn đang đợi giải đông, ánh mắt đã sáng quắc bắn ra, ngòi trên tiên cảnh tức giận dần dần tăng lên hướng tà ma kia tăng thêm áp lực.

Chúng đồ Nga Khuyết thấy thế mừng rỡ, thầm nghĩ “Sur tôn lại sử dụng vũ trụ phong! Hắc không có sử dụng loại thần thông như Tiên Linh kia, rốt cuộc hắc không có biến thành Thiên Sơn Tiên Linh!” Tiểu Tuyết suýt nữa rơi lệ.

Long Bách Linh bên cạnh hô: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau đi giúp sur tôn một chút!” Vừa mới tới chiến trường, nàng liền triệu tập một đám tiểu quý trấn an vườn rau hoa, khiến cho cò trống trùng chân lại cháy lên ý chí chiến đấu.

Âm Minh Chính pháp sử dụng thần diệu khó lường, tiểu quý vốn đã Trương Hoàng tán loạn, đảo mắt lại tạo thành một chiến đội siêu cường.

Hôm nay pháp lực của Bách Linh cao hơn Lan Thế Hải quá nhiều, lại thêm lúc trước tu luyện qua Thiên Sơn Thông Linh Thuật, còn có mấy phần bản sự truyền Thông Tâm Niệm. Trong Chân Võ Trận, Nhiếp Hồn Môn điều chỉnh tâm hồn, trách nhiệm lớn lao tự nhiên là không phải nàng.

Lập tức lần theo con đường Cửu Chuyển Đan Dương, dựa vào đầu óc thông tuệ tuyệt luân, kết hợp với đạo pháp Nhiếp Hồn và tiên thuật Thiên Sơn cố gắng truyền ra tâm niệm, liên lạc chúng đồ một lần nữa bày trận, từ thủ chuyển công.

Tiết tấu cao cấp nhất của Chân Võ Trận kỳ diệu nhất, tức là tâm ý truyền thông, lấy tâm vận pháp, gần như tương đương với pháp môn của Thiên Sơn Tiên Tông.

Đại chiến lần trước Ma Qua Thủ La Thiên, Đào Yêu đứng vững “Vô Cực” thi triển tâm pháp, Chân Võ Trận tầng thứ ba có thể phát huy hết, lúc này đào cơ thể không còn là Vô Ưu pháp thể, tâm ngữ tương thông thần uy triển khai toàn bộ cảnh giới tuyệt diệu cũng không tái hiện lại nữa.

Chúng đồ dưới sự phụ trợ của Bách Linh, chỉ cho rằng trận pháp đỉnh cấp hơi đạt thành hai ba phần, trợ sư tôn thủ thắng không phải nói chơi.

Nào biết bên này vừa khởi động trận thể, địch quân lập tức chiến lược đại thịnh, Cửu Dương đạo pháp hỗn hợp đồng loạt xuất hiện, giống như thông linh tính thông đồng không khe hở.

Bách Linh thấy thời cơ cực nhanh, vội vàng nói: “Dừng lại, mọi người đừng có giúp nữa!” Mọi người theo lời thu trận, quả nhiên địch thể yếu bớt, Tiên Linh kia kêu khàn khàn đáng chết vật, bị Nhị Thần Kiếm và vũ trụ liên tục bức lui, sau đó liên tục tránh né.

Lúc này Phương Linh Bảo đã nhìn hiểu, kinh ngạc nói: “Quái! Trận pháp mạnh hấn cũng mạnh, trận pháp yếu hấn cũng yếu, Chân Võ trận của chúng ta hình như là giúp đỡ hấn.”

Bách Lý Văn Hồ chợt nói: “Chân Võ Trận luyện tới cực đỉnh có tai họa ngấm lớn, các người đã nghe chưa?” Chúng đệ giật mình nhìn nhau, lại nghe Văn Hồ nói: “Đạo cao một thước ma cao một trượng, mỗi lần Chân Võ Trận luyện cường đại, Ma đạo cũng nhất định cường đại hơn.

Năm đó Đào Hành đảm nhiệm Thiên Long Thần Tướng, Ngao Bính Chân Võ Trận mạnh nhất một thời, tiếp theo chính là thảm bại Đông Hải, thực lực tà ma rất là tăng lên.

Nhưng ma đạo cũng không nhân cơ hội này quét dọn Xi Thiên, ngược lại cho chúng ta thời gian một lần nữa luyện cường cường Chân Võ trận.” Lý Phượng Kỳ nói: “Ừm, thoát nhìn Chân Võ trận như đá mài đao, chuyên môn lấy ra cho Ma đạo luyện tay thử chiêu, tăng lên thực lực.”

Đám Tiểu Tuyết, Hứa Đại An lần đầu tiên nghe nói đến thuyết pháp này, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, Hoàng U nói thầm: “Chúng ta luyện trận là giúp Ma đạo tăng lên thực lực? Vậy Khúc Nga phải chúng ta rốt cuộc là bên nào? Tiên gia chính phái hay là tà ma giúp đỡ?”

Bách Linh trầm ngâm nói: “Trước mắt Tiên Linh giả kia tinh thông tâm pháp tầng thứ ba, cũng có thể điều động Cửu Dương hiệp đồng hành tác chiến, cần thận suy nghĩ một chút, tựa hồ cùng Nga Phản phái uyên thâm...” Kỳ thật nàng đã nghĩ đến giả tiên linh là ai, một là chưa bao giờ gặp qua thực hình, thứ hai là rất nhiều nghi nan chưa giải, bởi vậy không muốn nói nhẹ.

Mộ Lan khẽ cười lạnh nói: “Đúng vậy, thân phận lai lịch của tiên linh giả này, thật là dạy người không đoán ra.”

Giờ phút này thân thể Đào Yêu Yêu đã có “đại năng Thiên Nhân Hợp Nhất”, động tĩnh bốn phương không gì không rõ, tiếp theo đám người đàm luận nói: “Không cần đoán, cái gọi là “Tiên Linh” này chính là Yêu Hoàng! Trận chiến Tiên Ma cuối cùng cũng coi như đến cuối cùng, hôm nay bất luận thế nào cũng nhất định phải tiêu diệt nó!”

Chú ý: Chuyện cũ của Đường Liên Bích, Mộ Lan Nhược nhân vật, đem bên ngoài nội dung miêu tả kỹ càng.

Ngày thứ hai mươi bốn, Thượng Bích hạ xuống Cổ Uyên.

Yêu Hoàng lại là tâm ma.

Cho đến giờ phút này, Đào Yêu Yêu mới coi như triệt để giải ngộ ý nghĩa của cái biệt danh này.

Không có lỗ hổng nào không chui vào, không có khe hở không chui ra được, không gì không dùng đến cực điểm.

Ma vật này mang theo dục vọng điên cuồng, theo ý niệm cố chấp xâm chiếm tâm linh, người bình thường không thể thừa nhận thiêu đốt điên cuồng, thường thường chỉ bị gián tiếp xâm hại, xem như quân cờ cấp thấp để dùng —— Như ngàn vạn giáo đồ Kim Luân giáo, tuy là tà ma sai sử, lại chưa có cơ hội chân chính tiếp xúc với Yêu Hoàng.

Nhưng nếu là kỳ nhân dị sĩ thân mang tuyệt đại thành tựu, có thể dung nạp cuồng dục, chỉ cần tâm chí hơi sai lệch, liền có thể bị yêu ma này tự mình chui vào tâm cảnh, dẫn hướng tà đạo kỳ đồ.

Bất luận phóng túng sát dục, vẫn là thanh tâm tọa vọng, thậm chí vứt bỏ thân là nhân loại vốn nên đi làm đạo nghĩa, hết thấy chệch hướng “Trung đạo” vi phạm tự nhiên, đều đánh mất bản tính, cuối cùng rơi vào trong cốc Tâm Ma.

Đào Yêu Yêu một lòng trừ ma thành tiên, tự cho là thiên mệnh tại hạ không nhường, lại dùng thần xui quỷ khiến leo lên đài cao Thi Linh Lung.

Nếu không có Hồng Tụ lấy thân thay thế, sớm đã hóa thân thành tro bụi rồi.

Suy nghĩ cẩn thận đủ loại kinh nghiệm sau khi sống lại, xem ra không chỉ muốn làm ác, liền liên tục cắt đứt nhân tình chấp nhất “thánh khiết” chấp nhất thành tiên, cũng là tự tìm đường chết! Nghĩ đến đây, đào cơ hội cao minh của Mộ Lan Nhược, nàng nhiều năm chịu đựng yêu hoàng truyền đạo dụ, toàn bộ là nhờ lưu luyện tình nghĩa phu thê mới không nhập ma.

Nghe nói trượng phu gặp chuyện không may, thắng làm Đế Vương xa xỉ hưởng thụ đều có thể ném sau đầu.

Khó trách thân ở hiểm địa lông tóc không tổn hao gì, phần nhân tình kia chính là bản tâm bảo toàn của nàng, chống cự lực lượng mạnh nhất Ma đạo!

Vì sao trong mộng được truyền thụ Tam Dịch, thành tựu Vô Ưu pháp thể? Trên đài cao vì sao lại bị phá mất pháp thể? Trước sau chuyện chất chứa huyền cơ, tiên linh cao nhất của Thiên Sơn đại khái muốn hẩn hiểu, Yêu Hoàng luôn ở “Hai đoạn” chờ bắt được đối thủ, cực đoan thanh tịnh tuyệt tình, cực đoan bản thủ đa dục, chỉ cần thiên tính của nhân loại bởi vì hai loại tình hình mạnh mẽ mà bị cưỡng ép vặn vẹo, bỏ đi, tất nhiên khó thoát khỏi yêu hoàng ma trảo, thành tiên cũng không có bản chất khác biệt gì với thành ma.

Đào Yêu Yêu âm thầm gật đầu, suy nghĩ “Nhân đạo tức là trung đạo, kỳ thật vạn vật chi đạo đều là trung đạo! Không nghiêng không đi cực đoan, chỉ cần thuận bản tính trời sinh mà làm, hoặc sớm muộn đều có thể tu thành người hợp nhất.

Tiên khách Thiên Sơn Tiên Tông đã sớm thành Đạo Quả, là vì thiên tính bọn họ gần như không linh, ân tình đã đứt đoạn, cũng không phải là tuyệt tình cố tình làm vậy!” Lần này nhận thức không thể nói là không thấu đáo, chỉ là thời điểm như chậm một chút.

Nếu lĩnh ngộ tiết này sớm một chút, sao tay áo đỏ lại rời đi? Thiên Ảnh làm sao có thể dừng lại trong rừng kiếm mãi mãi không xuất hiện!

Nghĩ đến chỗ này trái tim đau nhói, hận ý như lửa bốc lên, Đào Yêu Yêu há miệng hô to: “Lúc này đây, diệt yêu Hoàng một trận chiến, tuyệt đối không thể để cho nó lại hại người!” Thúc giục thần kiếm tấn công mạnh về phía trước!

Giờ phút này Yêu Hoàng đã mất hết mỹ thái lúc mới hiện ra, ở phía trước thần kiếm, thân thể cấp tốc biến hóa vặn vẹo, một chợt biến thành con rùa lớn tám tay, một cái chớp mắt hóa thành con rắn dài trăm trượng, bỗng phân thân ngàn vạn con, hiện ra hình dáng cánh chim vỗ bầu trời.

Từng con hình thái hoặc lớn hoặc nhỏ dữ tợn quái dị, tất cả đều là vật trước kia bị Yêu Hoàng xoay chuyển thiên tính.

Cái tên “Yêu Hoàng” cũng không phải là không có tác dụng, bởi vì yêu loại hâm mộ thân người, tu đạo hướng nhân loại chuyển biến, nhân tính không trọn vẹn nhất dễ dàng chịu nghi hoặc dị biến nhất, những yêu quái người không ra người kia lại trở thành chủ lực làm loạn nhân gian của Yêu Hoàng.

Ngay lúc khốn thú này vẫn còn tranh đấu, lâm vào trong uy hiệu của thần kiếm, Yêu Hoàng dự cảm được diệt vong đã không xa, sợ hãi phần nộ, các loại cảm xúc giao nhau, chính có thể nói “Tướng từ tâm sinh”, hình dạng quái vật trong quá khứ liền lần lượt hiển hiện ra.

Đào Yêu Yêu thấy thế thảm nói: “Hoa gia gia, người gặp đại thù Chân Tâm thuật đầu độc, hôm nay làm một trận tuyết rơi rồi.” Thần kiếm tiến lên “Rầm rầm”, Thiên Sơn Tiên Cảnh hình như cũng động chân nộ, gió lớn cuốn lên sương mù tụ tập về phía không trung, càng làm cho kiếm quang tăng thêm mấy lần thế áp chế.

Yêu Hoàng không ngăn được thần uy Thiên Nhân hợp nhất, biến hình trong cung lại vội vàng lùi bước.

Chúng đồ Nga Phản theo hai người Đường Đào bay nhanh lên không trung, tuy biết Chân Võ Trận không thể nào tùy tiện sử dụng, vẫn đuổi sát không tha, trong lòng mỗi người đều đang lẩm bầm “Đuổi theo tiêu diệt Yêu Hoàng! Tất cả khổ Ách oán hận sẽ kết thúc!”

Mắt thấy Yêu Hoàng tại kiếp nạn khó thoát, phía trước đột nhiên bùng lên kỳ quang, phảng phất hai viên Vãn Tinh đón đầu đụng vào nhau.

Ánh sáng hiện lên trong đám mây trắng trợn, cũng không tìm thấy bóng dáng ma quái nữa.

Đường Liên Bích thu hồi kiếm thế, nhìn chăm chú, nhẹ nhàng nói: “Là bí đạo thuật.” Pháp Thánh đã từng sử dụng bí thuật xuyên qua cổ kim, mọi chuyện trước đó khắc sâu ấn tượng, cho nên hẳn nhận ra biến cố này.

Tổ Tổ Nguyên Lưu, bí đạo thuật từ Thiên Sơn Thông Linh thuật, luyện đến thượng thừa có thể dựng lên tâm linh bí thuật,

thông suốt nội tâm vạn vật sinh linh.

Ngày xưa Yêu Hoàng coi như mỗi nhữ truyền cho Pháp Thánh, Yêu Hoàng sau như lấy được chí bảo, cam nguyện thượng câu đồng thông với nước bản.

Nào ngờ tiên pháp bí đạo Thiên Sơn quá mức gian khổ, Pháp Thánh luyện tới luyện đi chưa đạt tới hóa cảnh, chỉ có thể không có đầu bộ ngựa bình thường ở nhiều thế hệ chạy lung tung.

Đào Yêu nghe Đường Liên Bích nói ra kết luận, trong nháy mắt thất vọng đến cực điểm, phát tác nói: “Người đã sớm biết địch nhân muốn dùng bí đạo thuật, sao không để Minh Sương đóng băng nó trước!” Lời này thật ra từng có trách nhiệm, Yêu Hoàng không phải hồn phi hình, chỉ riêng một cỗ linh niệm tà dục chèo chống, làm sao có thể dùng lực băng sương trời buộc? Đường Liên nửa mắt cũng không nhìn Đào mất non, chỉ quan sát địa hình phụ cận, chỉ quan sát địa hình phụ cận.

Chúng đồ san sát phía sau chạy tới, thấy cảnh này lắc đầu thảm than: “Hai người bọn họ vẫn như cũ.”

Hai người nắm chặt hai tay đã buông ra, mặc dù ngay cả ánh mắt cũng không giao nhau, bởi vì đại địch tự mình đào thoát buồn bức tích tụ, lại giống như lập tức muốn bùng nổ kịch liệt giữa hai bên.

Lý Phượng Kỳ vội vàng nhắc nhở: “Hai vị Thiếu An không cần nôn nóng, thời khắc mấu chốt có thể nội chiến.” Hoàng U nói: “Lời này không sai, Diệt Ma đều ỷ vào các người liên hợp, tính tình trước kia vẫn là sửa đổi một chút.” Mộ Lan mới biết đào Đường chưa lâu, lại biết rõ tính cách của hắn, cười nói: “Hai vị tính tình này một lạnh, một nóng, rốt cuộc là thủy hỏa khó có thể tương dung.” Tiểu Tuyết ngược lại rất cao hứng, mỉm cười nói: “Ta cảm thấy rất tốt, một lòng nhiệt huyết mới giống sư tôn của chúng ta.”

Đào Yêu Yêu cố nhin lại, chỉ cảm thấy tràn đầy nỗi hận không chỗ phát tiết, khớp xương ngón tay đều đang ngứa ngáy, cắn răng nói: “Ta đã không phải là pháp thể không lo lắng nữa, năng lực cảm giác Linh Niệm gần như là phế bỏ.

Lúc này thả yêu hoàng chạy thoát, còn muốn tìm nó quyết chiến lại phải đợi đến ngày tháng năm khi nở sao!” Long Bách Linh chợt nói: “Ai nói Yêu Hoàng chạy thoát? Ta thấy chưa chắc.” Đào Yêu điên nói: “Nói thế nào?” Ngón tay Bách Linh vạch một cái nói: “Các ngươi nhìn xem nơi này giống chỗ nào?”

Hóa ra trong lúc bất tri bất giác mọi người đặt chân lên một vách đá dựng đứng, bốn phương lưu cương bay cuộn, bên cạnh là cổ tùng giăng co, một động một tĩnh cực kỳ huyền bí, như có thể từ đó ngộ ra vô số thần công kỳ thuật.

Chúng đồ đệ đều là cao sĩ đạo môn, lúc đó liền có cảm giác phiêu phiêu lãng tiêu, trong đầu không hiểu sao đều toát ra hai chữ ”bến dò”

Phượng Linh Bảo cười nói: “Ta biết ý của Linh Sư muội, nàng nói Yêu Hoàng từ vách đá nhảy lên không trung chạy trốn, giống như chó cùng rút giậu vậy, chúng ta cứ làm theo là có thể bắt được.” Chúng đồ đệ mắt nhìn lên bầu trời xanh biếc, giống như đến bờ biển rộng lớn, vạn dặm trời cao cũng thường xuyên lui tới như vậy, chưa bao giờ có cảm giác thâm sâu mênh mông như vậy.

Lý Phượng Kỳ lâm bảm: “Linh Bảo nói có chút đạo lý.

Bầu trời tầng tầng lớp lớp này không lường được, giấu vào trong đó thật như kim rơi đáy biển...” Hoàng U nói: “Vậy được, chúng ta đến biển rộng vớt kim châm.” Dựa vào độn giáp pháp thuật thuần di vạn dặm, ý định muốn khởi hành suu thiên.

Mộ Lan Nhược vội nói: “Chậm đã! Ngươi coi đây là cái gì? Để ngươi cong mông chạy loạn? Trên Vô Ưu tiên giới chính là Vô Trí, Vô Dục, Vô Hiền, Vô Vi Thiên Giới, thân thể phi pháp tuyệt đối khó mà lên cao! Đúng như lời Linh sư muội nói, nơi đây là bến dò thăng thiên, chúng ta không đủ đạo quả thì cũng vô dụng.” Hoàng U nói: “A, vậy phải làm sao bây giờ?”

Mộ Lan Nhược trầm ngâm nói: “Biện pháp cũng không phải không có... Thiên Sơn Tiên Cảnh từng cọng cây ngọn cỏ đều đã thành Đạo, chúng ta không phải pháp thể, lại có thể dùng làm vật liệu pháp thể chế tác vật cụ...” Ban Lương Công kinh hỉ nói: “Ngươi chỉ là chỉ tạo “Thiên Chu”! Thượng Cổ thần

thoại có thần tích này, không nghĩ pháp thuật kỳ xảo môn của chúng ta lại có thể làm được, Bách Lý phu nhân quả nhiên là thần kỹ kinh thiên!”

Bách Lý Văn Hồ tâm ý tương thông với thê tử, bên kia đàm luận phương hướng, bên này Hồ Bác Long Thần công đã sử dụng ra.

Chỉ thấy hần cong đầu gối nửa ngồi, hai tay đẩy về phía trước, long hồ nhị thần thú nhảy lên khỏi thân thể, nhào về phía cây tùng già xanh um tú lè kia... “Thùng thùng thùng” vài tiếng trầm đục, cây già hướng bên cạnh nghiêng nửa thước, cành cây lắc lư trái phải, phảng phất như bị con ngoan đồng đụng phải lão giả lắc đầu bất đắc dĩ.

Mạnh như Bách Lý Văn Hồ, Long Hồ thần thú đồng loạt tấn công, vậy mà chỉ có thể khiến cây cối lay động, muốn chặt cây để chế tạo thành Phi Thiên chu thuyền, vậy còn phải hao phí bao nhiêu công phu!

Mộ Lan cười khỏ nói: “Ban lão huynh, thần kỹ của ta xác thực lợi hại, chỉ là vật liệu này quá khó làm.” Văn Hồ nói: “Ta vừa dùng ba thành lực lượng.” Ngụ ý vẫn còn hy vọng, nhưng cho dù toàn lực đốn củi, chỉ sợ không đến mười ngày nửa tháng khó có thể thành công.

Huống chi lão tùng cũng thuộc Thiên Sơn Tiên Linh, thiên tính linh hư mới không dư tính so đo, nếu thật sự bị hành động chặt chém chọc giận, một phen khỏ chiến sẽ kết thúc như thế nào? Âu Dương Độc Bình than nhẹ: “Ta đã sớm tính ra có khó khăn từ “Mộc Thạch Kỵ lưu lại”, chưa từng nghĩ ở lại nơi này.”

Đào Yêu Yêu âm thầm biết “Mộc Thạch Kỵ lưu lại” là Thiên Ảnh hô cứu, ảnh hưởng tới chuyện tuyệt tình thành tiên của hần.

quẻ tượng Cô Bình bói toán không sai, chỉ bất quá không thể chính xác hóa giải quẻ lý.

Lúc này nghe xong Đào Yêu Yêu công tâm, lớn tiếng nói: “Đừng có suy đoán thiên ý... Ài, nhiệm vụ trừ ma không thể kéo dài hơn nữa, chẳng lẽ trời cao không muốn diệt ma, mới khiến chiến công này thất bại trong gang tấc!” Tiểu Tuyết nói

thầm: “Có phải ngươi cũng đang suy đoán thiên ý hay không đó...” Đào Yêu Yêu dựng thẳng lông mày lên đợi phát hỏa, suy nghĩ một chút lại thở dài một tiếng: “Ài, trời nếu có thể giúp ta đương tại hiện tại!”

Đại kế của Nga Khuyết ngàn năm, vô số thâm cừ nợ máu, kết quả chỉ vì thiên ý không minh bạch thất bại, sao bảo ta có thể không đoán mò lung tung.” Tiểu Tuyết nói: “Ừm, trách không được ngươi sốt ruột, chỉ có bên đó lại không qua được, lúc này nếu có người chạy tới đón ta thì tốt rồi.”

Lời còn chưa dứt, sắc trời đột nhiên tối sầm lại, Bách Linh nói: “Đến rồi!” Liền nhìn thấy bóng người khổng lồ đen kịt, hai cánh chim Thù Thiên che phủ đỉnh đầu.

Hoàng U kinh hãi hỏi: “Cái gì đến rồi?” Tật Phong dừng lại, thân thể kỳ lạ rơi xuống trên đỉnh núi.

Chúng đồ kinh hô: “Ma Đầu La Thiên!” Mười mấy đôi mắt tròn tròn, trong con ngươi phản chiếu ban ngày, Dạ, Viêm, Hàn, Tĩnh, Khí, Thần Bát Tí, Quả thật là Ma Khuyết Thủ La Thiên có lực sáng tạo Thần! Long Bách Linh nói: “Ta nghĩ, nó chính là sứ giả của Thiên Đình tới tiếp dẫn chúng ta thôi.”

Chúng đồ bán tín bán nghi, đã thấy Ma Sát gặt đầu, thần thái diễm đảm của La Thiên thần, bông bênh tiếp cận gần trăm linh hồn, tại khuôn mặt của nàng một nụ hôn mà lui, khoanh chân nằm ở bên vách đá, tựa hồ chờ đợi mọi người đứng lên lưng của nó.

Hoàng U nói: “Xem ra là không có ác ý, bất quá nó giúp chúng ta làm gì? Nếu ý của ông trời, vì sao lại chọn một quái vật đối đầu với chúng ta đến đón?” Bách Linh nói: “Lúc đầu Ma Thủ La Thiên là địch của chúng ta, là bị Tiên Diệp che mắt, bị Yêu Hoàng cổ dụ dỗ.

Một báo còn một báo, nó cũng đang muốn tìm Yêu Hoàng gây sự.

Các loại thúc đẩy nhân duyên, trợ giúp chúng ta độ thiên tự nhiên không phải nó thuộc về.”

Sau khi Đào Yêu mất đi pháp thể, quan hệ với Thiên Sơn gần đây có thể tính là long bách linh, lý giải tính tình của tiên linh đương nhiên cũng là thâm thiết nhất.

Ma Đầu La Thiên hai phen thân cận với nàng, nghiễm nhiên là bằng chứng đáng tin cậy.

Mọi người nghi ngờ dần dần tiêu tán, đang muốn kết đội mà lên, Đường Liên Bích thân hình nhoáng một cái, đã vững vàng đứng ở đầu vai tiên linh.

Đào Yêu Yêu thầm nói “Hắc, lại cho hắc đoạt trước.” Nhớ lại nụ cười thần bí của Ma Đầu La Thiên lúc trước, tựa hồ ám chỉ ” nghênh đón người tới”, lúc trước chỉ cho là điềm lành tự thành đạo của mình, nào biết nên kiểm tra vào thời điềm này, tiền căn hậu quả quả thật sớm có định số sớm.

Đào Yêu Yêu nói: “Rất tốt, ông trời vẫn phải để chúng ta diệt ma.

Thiên ý thâm ảo khó dò, nhưng Yêu Hoàng tất vong không thể nghi ngờ, lên thôi!” Hắc vung tay lên, suất lĩnh chúng đồ phi thân lên.

Tám vai La Thiên gật đầu kia nhìn qua cũng không quá rộng, chúng đồ hạ xuống lại không tỏ ra cục diện thúc đẩy chút nào.

Kể cả Hứa Đại An điều khiển hơn mười con thần thú, mọi người hoặc ngồi hoặc đứng thẳng bình yên dung thân.

Ma Đầu La Thiên mở ra hai cánh màu lam, đột nhiên bay vào không trung.

Lần thứ hai mươi bốn, Thượng Cùng Bích hạ xuống Cổ Uyên nhị giai.

Tu cương phi thẳng ức dậm, bốn phía mây mù tán loạn, hào quang biến mất, chỉ còn thời tiết trong trẻo thấm vào ruột gan.

Cổ thư vân “Hỗn Động sơ khai”, Càn Khôn Thủy Điện, khí thể thanh nhẹ người đi lên làm trời, khí chi trọng tâm trọc giả chìm xuống đất. Ý chỉ “Thiên địa” chính là tương đối, như Côn Luân Tiên Cảnh Hư Huyền Thiên Trụ đỉnh phong, so với phạm trần tục thiên không gian, một mảnh đất nhỏ nơi đó đều càng nhẹ nhàng, càng có tư cách xưng là “Trời”

Mà nơi này ngay cả mây mù, hào quang cũng trở thành vật Trọc trọng, so sánh với những tiên cảnh khác, cũng có khác biệt trên dưới một trời một vực.

Mọi người đắm chìm trong không khí thanh hư thuần khiết, Bách Hải Tùng Nhược Ly, may mắn Ma Đầu La Thiên lung bảo trì tình huống Vô Ưu Tiên Giới, nếu không đặt mình ở thanh vực như thế, thân thể tất nhiên sẽ theo tâm tính hòa tan tản ra khắp nơi.

Mộ Lan Nhược nói: “Thiên Sơn Vô Trí Tiên giới có lẽ đã đến.” Mọi người rung mình, định thần cẩn thận nghe nàng giảng giải.

Mộ Lan Nhược trước kia nghe Yêu Hoàng truyền dương Thiên Sơn tiên lý, các tầng phong quang nội cảnh cũng từ đó biết rõ, lập tức kết hợp thực cảnh cho mọi người giải thích thêm nghi vấn.

Theo lời nàng, Vô Trí giới là nơi ở sau khi tiên linh cấp của Vô Ưu giới tăng lên.

Ở chỗ này không cần phải tìm ăn, sinh sôi nảy nở, nghỉ ngơi vội vàng, trí lực đã thành thứ dư thừa, cho nên gọi là “Vô Trí”.

Đương nhiên cái tên này đến từ ngoại giới, ví dụ như trước kia ở ngoại cảnh Thiên Sơn của Đường triều tiên khách vân du tứ phương, thường xuyên dựa theo thể tục miêu tả tình hình nội cảnh; lại giống như Côn Luân thiên văn tức nghiên cứu Thiên

Sơn tiên tông nhiều năm, Tụ Văn phi hướng Tụ Hoàn hỏi thăm tỉ mỉ, dùng cổ tịch ghi chép địa danh để an ứng cho các nơi trong nội cảnh.

Nội cảnh tiên linh mặc dù pháp lực quảng đại, linh thông vạn vật, lại bởi vì vút bỏ thể tập tục phong, hoàn toàn không có ấn tượng với “Vô Trí giới” xưng hô hoàn toàn không có.

Nói rồi lại tăng lên vạn dặm, toàn cảnh Vô Trí giới dần dần hiện ra.

Chỉ thấy bốn hình lục hợp trống rỗng, số lượng tiên linh nhiều như sao đầy trời.

Vô Ưu tiên giới đưa mắt nhìn đều là rừng cây xanh ngắt, dãy núi nguy nga, suối thanh tịnh, tại Vô Trí tiên giới một mực không có.

Nơi này chỉ có óng ánh hiện qua kỳ mỹ cảnh trí tuệ, phiêu dật Tiên Linh, bọn họ hoặc hiện thân nam, hoặc là trình lên nữ thể, tinh quang trần trụi tuyệt mỹ khó tả.

Bởi vì đưa tay ra đã có món ngon, há mồm liền đến Quỳnh Tương, du tẩu tức sinh ra mỹ cảnh, rừng cây, cốc vật, gia súc, lâm viên đã thành dư thừa, làm ra bất cứ cử động nào làm ra suy nghĩ cũng không cần thiết.

Tiên linh Vô Trí thường cư trong hư không, vĩnh hưởng phúc lợi an lạc, càng thêm đậm vui vẻ hơn so với Vô Ưu tiên linh, nhưng lại không mất đi nhân tính, ngoại trừ ăn uống du ngoạn, nam nữ ôm ấp giao hoan, khoái ý kéo dài sung sướng có thể kéo dài hơn mười vạn năm!

Đám người Ngao Bí không dám nhìn sâu, ánh mắt quay lại đều có vẻ nghi hoặc.

Lan Thế Hải hỏi: “Thỉnh giáo Bách Lý phu nhân, tại sao Vô Trí Tiên giới đều là nam nữ hình người?”

Đào Yêu tiếp lời: “Đó là chuyện đương nhiên.

Sáu cây pháp khí thân người, chính là pháp khí thỏa mãn dục vọng tốt nhất.

Tiên linh Vô Ưu giới còn giữ hình thái dã thú, chờ “Thiên nhân hợp nhất” tiến sâu hơn, lên tới Vô Trí giới đều biến thành hình người.”

Mộ Lan Nhược cười nói: “Sư tôn nói cực kỳ tinh vi.” Lan Thế Hải nói: “Thứ cho đệ tử ngu muội, làm theo cách làm của Vô Trí tiên linh, ăn uống vui chơi với nam nữ vui vẻ, tồn tại chỉ vì “dung dục dục vọng”, vậy có khác gì Yêu Hoàng? Yêu Hoàng vạn thế quấy phá, bất quá muốn khoe khoang dục vọng, hấn đến đây không phải là rất thích hợp sao?”

Mộ Lan Nhược nói: “Này, mấy câu này dạy người trả lời như thế nào?” Long Bách Linh nói: “Lan sư huynh, người đã quên nơi này là Thiên Sơn Nội Cảnh.” Nói xong chỉ chỉ vào ngực hấn.

Lan Thế Hải vẫn là không hiểu.

Mộ Lan Nhược nói: “Người nên gọi hấn là Lan sư đệ mới đúng.

Đường đường là Nhiếp Hồn Thủ Đồ, tâm hồn chi học so với tiểu cô nương quả thực kém xa.”

Bách Linh khẽ mỉm cười, tiếp tục giải thích: “Nội cảnh là gì, thật ra là chỉ cảnh giới trong lòng.

Thiên Sơn Tiên Tông dựa vào tâm tính thi pháp, mới thành lập “Thiên Nhân Hợp Nhất” còn có chút khả năng lùi bước, tạo ra cảnh giới vẫn phân chia hư thực.

Vô Ưu giới vừa mới qua đi đa phần là thực tế tự nhiên, mà Vô Trí giới thuần túy là cấu tạo tâm linh tạo hư cảnh.”

Lan Thế Hải giật mình nói: “Thì ra là thế, Vô Trí giới đủ loại hình tượng hưởng dục, nhưng đều là lòng người giả dối, đối với thực cảnh tự nhiên cũng không tổn hại.”

Đào Yêu Yêu Yêu nói: “Đúng rồi, Yêu Hoàng muốn chúa tể vạn thế, ở trong thiên địa chân thực tiết lộ dục vọng, hấn sẽ không chỉ thỏa mãn cảm xúc sung sướng của tâm linh.” Tiểu Tuyết nói: “Ta thấy những thứ tiên linh ăn uống kia đều rất chân thực, làm cái kia... Loại chuyện đó lại thành song thành đôi, sao lại là hiện tượng giả dối?” Đào Yêu Yêu nói: “Hư quả thực, thực tức hư, hư thực chỉ là hai mặt của một đồng tiền.

Cưỡng ép chia ra cũng không có chấp hưởng thụ hiện thực, đó là do Yêu Hoàng làm ra, không thể so sánh với Tiên linh Vô Trí. Tiểu Tuyết nhẹ nhàng “Hư thực” mấy lần, một bên liên tục lắc đầu, tỏ vẻ không thể lý giải được.

Xuyên qua tiên giới Vô Trí, sát bên cạnh là Vô Dục giới.

Tiên Linh ở đây vẫn như cũ không dây dưa, nhưng giữa lẫn nhau không có hành động thân cận, chỉ lấy ánh mắt xa xa truyền tiếp, khoái cảm âm dương hòa kia liền không ngừng khuấy động.

Trừ cái đó ra, chơi đùa câu đều đã dừng lại, nhân tính chỉ còn một chút cơ bản nhất, rất nhiều dục vọng cũng sẽ biến mất theo biến mất vô hình.

Âu Dương Cô Bình nhú mày nói: “Đã nói Thiên Sơn Tiên Tông ” sùng bái tự nhiên”, mấy tầng Thiên giới này lại lần lượt giảm đi nhân tính, lẽ nào trừ hết dục vọng, không có nhân tính mới gọi là tự nhiên?”

Mộ Lan Nhược nói: “Trong mắt nhân loại nhìn thấy tự nhiên, khẳng định lấy nhân tính làm chủ.

Nhưng thiên đạo sao lớn bằng thiên đạo, nhân tính không hơn một giọt nước biển cả, để vào trong đó mịt mù không thấy, cũng không phải là bị tiêu trừ mất.” Lý Phượng Kỳ nói: “Tĩnh Oa không biết trời cao, sâu không thể nói bằng, ý tứ cũng là vậy chứ? Hắc, nhưng ta vẫn cảm thấy làm con ếch hạ trùng khoái hoạt, thiên đạo mặc dù lớn khó nắm bắt, giống như thần giao mắt nhỏ trùng mắt nhỏ, còn không bằng thật sự làm vợ chồng nhân gian.” Trong lúc cười miễn cưỡng bóp cổ tay của Âu Dương Cô Bình.

Cô Bình đang suy tư pháp lý, kinh ngạc nhìn trời không đáp ứng.

Ma Đầu La Thiên không ngừng vỗ cánh, rất nhanh tầng ba Thiên giới đã rơi vào lòng bàn chân, tiên cảnh mới hiện ra ở phía trên.

Tầng thứ tư được xưng là “Vô hiền”, tới lúc này tất cả đạo quả đều trở thành gò bó, ngay cả “Thiên nhân hợp nhất” cũng đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Bởi vì nơi này là trời tức là người, người tức là trời, “Hợp” lại từ đâu tới? Chỉ thấy Lưu Ly Nghê như mộng như ảo, ánh sáng hải nguyệt như cắt đứt liên tục, cảnh sắc đẹp đẽ nhất tự nhiên tái hiện hoàn mỹ, các tiên linh du ngoạn giữa không ham muốn ăn uống sinh sôi, cũng không phân ra được hình thái

nam nữ, chỉ biết nó mềm mại như trẻ con, yếu đuối có thể so với Bồ Tục.

Yếu chính là bản nguyên cương, yếu là Thiên Đạo sơ thái.

Loại tiên linh này phản hồi ban đầu, còn chưa từ trong thế giới tự nhiên chuyên lấy một đức tính đảm nhiệm (Bao gồm nhân tính), tiên hiền thần thánh có thể tu thành, quan lấy danh nghĩa “Vô hiền”

Ngao Ngoan chúng đồ quan sát thật lâu, trong ngực bụi bặm dần dần tiêu tán, giật mình có loại cảm giác kỳ lạ không thể trở về cổ hương lâu ngày.

Cô Bình thở dài: “Nguyên Thủy phong thu nạp Thanh Hư đồng tử, ta cuối cùng cũng biết tại sao.”

Thanh Hư đồng tử là môn đồ đặc thù của Côn Bằng phái, không tu pháp thuật, không đánh tà ma, cả ngày càn quét tĩnh tọa mà thôi.

Cửu Dương đệ tử mỗi lần kinh ngạc vì ý nghĩ khai tông tổ sư, thu nhập vừa nhỏ yếu lại không có đức hạnh có tác dụng gì? Lập tức tiểu học cũng hỏi: “Sư tỷ nghĩ ra cái gì?” Cô Bình nói: “Nhược cực thì mạnh, vô đức cận đạo, phương thức tu hành của Thanh Hư đồng tử, là Ngao tổ sư thí nghiệm Thiên Sơn pháp lý mà bố trí.” Đào Yêu lắc đầu nói: “Người nghĩ sai rồi à?”

Thanh Hư đồng tử rất nhiều thứ vốn là cỗ thần tà ma biến thành, bởi vì không thích hợp tu luyện pháp thuật, mới lấy tu luyện thanh tịnh làm chủ.” Dừng một chút, lại nói tiếp: “Vạn vật sinh linh đều có pháp môn tu luyện thích hợp với bản thân.”

Dù là cùng là nhân loại, bởi vì bản tính thiên phú khác biệt, cũng nên lần lượt theo đạo của người này.

Đạo môn trong thiên hạ cũng không phải là tiên tông độc đại của Thiên Sơn Tiên Môn, tiên linh Thiên Sơn thanh hư tĩnh tu luyện như vậy, đối với đa số người chúng ta mà nói là không thể lấy.” Mộ Lan Nhược gật đầu nói: “Đúng vậy, đây cũng là lý do Côn Luân, Bồng Lai, thậm chí là bảy tông tồn tại.”

Mọi người vừa xem cảnh, vừa đàm luận, du lịch nội cảnh lại thoải mái ngoài ý muốn như vậy.

Nhưng trong bất tri bất giác ma sát La Thiên hai cánh dần dần nặng nề lên.

Chờ đến tầng thứ năm “Vô Vi Tiên Giới” thì duỗi lên chỉ cách mấy trượng, phảng phất có vật nặng vô hình rơi xuống phía dưới.

Thiên giới tầng thứ năm, chính là vị trí Thiên Sơn cao nhất Tiên Linh “Huyền”

Bốn phía Ngân Hà Tinh đoàn xoay tròn, đỉnh chớp vàng sáng trắng xóa lưu động, tựa hồ không chói mắt lắm, nhưng đám người Ngao Bính mạnh như Đường Liên Bích, Bách Lý Văn Hồ đều không có lực lượng để nhìn lên! Nhìn quanh bóng trắng hai bên, vô số tiên linh cũng đang bay lên, giống như trẻ con lười biếng du đãng trở về bên người mẫu thân, cuối cùng chúng đều dung nhập vào trong ánh sáng trắng cao không thể với tới kia.

Long Bách Linh ngộ tính cực cao, lập tức nghĩ ra kỳ cảnh ẩn chứa thâm ý, lẩm bẩm nói: “Cuối cùng Vạn Vật sinh linh quy tụ, đều là nơi đó sao... Tất cả sẽ dung nhập vào thân vị trí Tiên Linh cao nhất...”

Mộ Lan Nhược nói: “Quả thật là như vậy.

Khởi điểm của ức vạn thể giới ngay ở phía trên, sau khi tiên linh cao nhất của Thiên Sơn trở về, các thể gian sinh linh cũng cuối cùng thành đạo.” Bách Linh nói: “Chúng ta cũng vậy sao?” Mộ Lan Nhược cười cười nói: “Đâu chỉ chúng ta, ngay cả yêu ma quỷ quái đều là kết quả này., Thành Đạo chỉ có cách biệt sớm muộn.” Bách Linh như không nghe thấy, nhẹ nhàng lẩm bẩm: “Chúng ta cũng vậy...” Đào Yêu Yêu thấp giọng an ủi: “Còn rất sớm, còn phải chờ không biết mấy kiếp nữa, đợi đến chúng ta...” Bách Linh chợt cắt ngang câu chuyện: “Cho dù là biển khô đá nát, ta cũng không muốn thành đạo phi thăng.” Ý tứ ngoài lời hiển thị là chỉ hâm mộ uyên ương không mơ ước tiên nhân, không mơ ước.

Đào Yêu Yêu trong lòng dập dờn, ngữ khí trong miệng lại cũng kiên định lên: “Thiên Đạo không gì không làm được, thiên ý mịt mờ khó dò, thiên ý...

Chuyện sau này ta cũng không rõ, ta chỉ biết tuân hành nhân tình đạo nghĩa là sứ mệnh trời cao giao cho ta.”

Không gì không làm được bốn chữ, vừa vắn là tiên linh cao cấp nhất trên Thiên Sơn miêu tả.

Tiểu Tuyết nghe xong khó hiểu: “Người nói tiên linh cao nhất Thiên Sơn không gì không làm được, không đúng chứ.”

Đào Yêu Yêu nói: “Nó là một người thành đạo trong số các thể hệ, quy về bản nguyên vũ trụ “Đạo”

Vạn sự vạn vật do nó sáng sinh, trăm triệu diêm báo nhân quả đều ở trong lòng bàn tay, sao không phải toàn năng.” Nói đến chuyện cũ, “Đại Thiên thế giới” mà vũ trụ đề xuất ai là bản nguyên”, hiện tại đã có đáp án.

Theo lý thuyết đạo sinh vạn vật tại tiên, “Huyền” thành đạo quy vị phía sau, nó sao có thể xem là khởi nguồn căn bản của thế gian.

Nhưng mà ” trước sau “Thời không quan thuộc về tư duy lòng người, thiên đạo vi diệu không thể tưởng tượng, biến hóa kỳ chính chuyển hợp dị dạng, hết thấy đều ẩn chứa trong chữ “Huyền” kia.

Nhưng Tiểu Tuyết cũng không mua sổ sách, tiếp tục đặt câu hỏi: “Nếu là toàn năng, làm sao còn để chúng ta diệt ma? Tiên linh pháp lực cao nhất vô biên, một ngón út là có thể tiêu diệt Yêu Hoàng, để cho chúng ta chạy tới chạy lui gây sự chẳng phải là không khó, có lẽ căn bản là nó không muốn tiêu diệt Yêu Hoàng.” Mọi người kinh ngạc hỏi này sao lại bén nhọn như vậy, tinh tế suy nghĩ lại liền cảm thấy có đạo lý lớn lao.

Hoàng U phụ họa nói: “Tiểu sư muội nói rất đúng! Hơn nữa ta còn nghĩ, tiên linh cao nhất đã sáng tạo vạn vật, đương nhiên cũng sáng tạo ra Yêu Hoàng, vì sao hắn lại tạo ra một ác ma xấu đến cực điểm? Cố ý gây khó dễ với những người tốt như chúng ta sao?”

Long Bách Linh nói: “Chuyện này không khó hiểu, ta kể cho các người một chuyện.

Năm trước trải qua Giang Nam Hoài An phủ, ta nhìn thấy trước cửa nha môn gong cùm một lần không đổi thói quen trộm cắp, người nói xem là vì sao?” Hoàng U thuận miệng

đáp: “Vây còn không đơn giản, bắt được tặc nhân đứng giữa đường thì chúng...”, Tĩnh ngộ nói: “Người nói là Tiên Linh cao nhất lưu lại Yêu Hoàng Bất Diệt, là muốn biểu hiện cho chúng ta một tên bại hoại xấu nhất là như thế nào.” Bách Linh nói: “Người vừa mới gọi chúng ta là “Người tốt”, nào biết nếu không có người xấu, thì lấy đâu ra người tốt? Không có ác, lấy đâu ra thiện ý gì.

Thật sự là chúng ta diệt ma đã trải qua gian khổ, nhưng mà cảm ngộ đối với nhân tình đạo nghĩa lại bởi vậy càng thêm thâm sâu.”

Tiểu Tuyết nhú chặt lông mày nói: “Vì để cho người ta minh bạch cái gì là tốt, liền muốn tạo cái xấu đi, quá kỳ quái đi,

Trận chiến diệt ma chết nhiều huynh đệ tử muội như vậy, bọn họ đã đi đâu mà cảm ngộ “Thiện ác tốt xấu?” Nó nói: “Thiên đạo vốn là huyền...” Sau khi kéo tay nàng viết một chữ Huyền, tiếp tục nói: “Thiên ý là thứ không thể truy cứu được.

Chúng ta dựa theo bản tính làm việc sẽ không sai lầm.

Đã hiểu chưa, trước mắt trái ngược với lương tâm của nhà mình —— di mệnh các đời tiền bối, đông đảo huyết cừu đồng môn, người nói chúng ta không nên diệt trừ Yêu Hoàng!” Tiểu Tuyết vuốt ve chữ Huyền kia, đầu ngón tay uốn lượn, như có điều hiểu ra gật gật đầu.

Lần thứ hai mươi bốn, Thượng Cùng Bích hạ xuống Cổ Uyên tam

Ma Đầu La Thiên còn đang bay lên trên, nhưng tốc độ đã chậm đến mức gần như lơ lửng.

Phía trên hình như có vạn trọng cự Loan ép xuống, mọi người dần dần ngay cả cổ đều thẳng không thẳng.

Quang minh không chỗ nào không chiếu vào ngực phán đoán, đuổi đi cho dù sương mù nhỏ bé nhất, bởi vậy mọi người hoàn toàn không lo sợ kinh hoàng các loại cảm giác ác cảm.

Lúc này không cách nào dùng tai sáu căn dò xét, cảnh tượng “Vô Vi Tiên Giới” lại có thể che giấu đáy lòng, vì thần trí cảm ngộ, phảng phất đặt mình trong mộng đẹp lại không thể nào nắm bắt được.

Ý niệm thị giác không theo kịp, ý nghĩ lại không theo kịp lý trí, loại thể nghiệm mộng lung này khó thuật, khiến người ta phảng phất lại đoạn thời gian thần bí trước mẫu bụng kia! “Thiên phong long bảo” trong ngực Tiểu Tuyết của Đông Dã vốn là long tâm nhảy lên., Cảm ứng linh dị so với người khác yếu hơn, lập tức nghi ngờ hỏi: “Tiên Linh Huyền cao nhất rốt cuộc là như thế nào? Loạn Thế Đại sư thường nói Thiên Đạo vốn không đầy đủ, nhưng nơi này lại cho người ta ấn tượng chí cao, chẳng lẽ Huyền không phải là Thiên Đạo?”

Đào Yêu Yêu trả lời: “Lời vừa rồi của Thiên Đạo vốn là huyền, không phải chỉ hai người có thể so sánh với lượng thường.

Cái gọi là thiên đạo, hoặc là thiên ý, kỳ thật chính là ý chí huyền diệu, nó lấy bất toàn ý vận chuyển vạn vật, vì sao phải như vậy, chúng ta vĩnh viễn không cách nào dò xét nguyên nhân... Có lẽ, khi một ngày nào đó cơ duyên thành thực, chúng ta giống như tiên linh vô vi giới thăng hoa đến huyền vị, là có thể minh bạch thiên đạo không đầy đủ chân lý của thiên đạo.

Nhưng hiện tại chúng ta phải lấy dáng vẻ nhân loại mà sống sót, duy trì nhân tính hưởng thụ nhân tính, đây chính là con đường mà trời cao chỉ rõ cho chúng ta.” Trong khi nói chuyện, trên mặt lộ ra nụ cười, tựa hồ đang ngóng xem tình hình tiên linh bốn phương thẳng thiên, thở dài nói: ” Chí Thiện chí mỹ, chí toàn chí đại, những từ hội hội này ngay cả kiểm tra cũng không có, chỉ là dựa theo tư duy của nhân loại suy đoán đại khái, thực không đủ miêu tả nó vạn nhất, thực không đủ miêu tả vạn nhất.

Huyền là tồn tại vượt qua Thiên Đạo, “Đạo pháp tự nhiên” không có thân thể gì của hắc, ở chỗ hắc đẹp xấu xí ác chính tà đều diệt, cũng không có bất kỳ sự vật nào có thể xen lẫn vào.”

Tiểu Tuyết nói: “Một khi đã như vậy, tại sao lại lạc đà chúng ta đi tới chỗ nó? Bất luận tạp vật gì cũng không thể tham gia vào vị trí huyền diệu, Yêu Hoàng tự nhiên cũng vậy, chuyển đi này khẳng định không liên quan gì đến diệt ma, vậy chúng ta làm sao... Chẳng lẽ thiên ý Huyền phát ra muốn hấp thu trời cao chúng ta làm tiên linh...” Đào Yêu cứng lại, đang không biết giải thích như thế nào, đang không biết giải thích như thế nào.

Long Bách Linh chen lời nói: “Không phải nói thiên ý không thể nghiên cứu sao? Đánh vỡ nồi đất hỏi đến cùng, kết quả chỉ là tăng thêm phiền phức mà thôi.”

Đàm luận đến đây bản thể đã tới gần Huyền Đạo, Ma Đầu La Thiên cũng không thể lên cao một phân nào nữa.

Đạo đức đức kinh ghi lại “Đạo chi vật, giống như đức.

Trong đó có cảnh tượng tuyệt diệu, đến lúc này đều hóa thành cảnh tượng rõ ràng.

Mọi người hoảng hốt không thể nghe theo, hồn phách hình thể phiêu nhiên bay lên không, lúc trước cảm quan không kịp thể nghiệm, lúc này ngay cả lý trí cũng lạc hậu.

Chung quanh chỉ có quang mang sáng tỏ, cùng với trong đó ẩn chứa vô cùng vô tận âm áp từ bi.

Cảm giác âm áp xuyên thấu qua bầu trời vạn tầng, ảm ảm bao phủ trong vũ trụ, từng cọng cây ngọn cỏ cây ngọn cỏ.

Nhưng vạn vật lại thần thờ không biết, tùy tiện tiêu xài thiên ân, tự che giấu linh quang, thậm chí tự bản tự ngược tự nhiên, phụ lòng trời hiếu sinh đức hiếu sinh, mà thượng thiên vẫn yên lặng không biết một thi ân trạch, cũng dùng vận mệnh khúc chiết nhiều thay đổi sửa lại dẫn đạo vạn vật sinh linh...

Làm sao đến mức này? Vì sao ông trời không trực tiếp để vạn vật đi trừ bỏ, trực tiếp thăng thiên đắc đạo? Không ai biết đáp án là gì.

Đào Yêu Yêu bỗng nhiên nhớ lại Cửu Dương Cốc trong chớp mắt mộng đẹp, Thần Mộc Cung Chủ ” ban cho chúng sinh linh căn, nguyên lai linh căn kia thực sự là vật chúng sinh vốn có.

Linh căn sinh ra linh niệm linh cảm, vượt qua hình hồn vĩnh viễn không thể diệt, bởi vì ngũ uẩn lục trần nhiễm mới vạn khó khảo thí.

Thiên Sơn Tiên Tông từ tâm tính tới tay, chính là muốn tinh lọc linh căn hiển hiện bản nguyên.

Nhưng ngũ uẩn lục trần cũng là thiên đạo tạo thành, làm sao biết không phải là một phương thức khác dẫn người đắc đạo?... Đào điên rồi không nghĩ tiếp được nữa, hẩn thẩn biết “Không cầu hiểu gì, chỉ theo nhân tính là hiện tại, tương lai, lấy chí ngàn năm như chán nản lên trời ban cho ý chỉ của hẩn, vì thế trong lòng bình tĩnh lại, vô cùng bình yên thừa nhận ánh mặt trời chiếu rọi chiếu rọi xuống.

Thời không lặng yên cô đọng, huyền ý lưu chuyển không một tiếng động.

Hình ảnh Tiên Linh vô vi mơ hồ dần dần hợp vào vầng sáng, cũng ở cực cảnh “Huyền Chi Lại Huyền” kia nhập vào vĩnh hằng yên lặng dừng lại.

Nơi đó không còn tồn tại ” ngẫu nhiên”, tất cả hiện tượng đều phát ra “Tất nhiên”

Như người thế gian tụ tập mưa rơi, có hạt mưa rơi xuống giếng, có hạt mưa rơi vào trên đồng ruộng, có hạt mưa lại rơi vào giang hà biển hồ —— hoàn cảnh chất liệu ngang nhau, cuối cùng lại là bất đồng kết quả, đây chính là tác dụng ” ngẫu nhiên”

Rất nhiều “Ngẫu nhiên” tạo thành “Vận Mệnh”, không chế trái phải chúng sinh bi hoan ly hợp, sinh tử tử vong.

Mà cực chỗ cực kỳ của Thiên giới chỉ do “Huyền” không chế, đã ngẫu nhiên thay thế, vô số nhân quả không ngừng lưu động.

Tiên Linh cao nhất điều khiển cánh tay như điều khiển, an bài từng cái rõ ràng.

Ma Đầu La Thiên thân là tiên linh Vô Ưu giới, vạn thể nhân quả rõ ràng trong lòng, lại vô lực thay đổi nhân quả dòng lũ.

Nó lĩnh ngộ thiên ý đưa người phi thăng, đến lúc này thần hồn hoảng hốt, duy trì một lúc lâu rốt cục không chịu nổi.

Một tiếng thét dài đột nhiên chuyển hướng, rất nhanh thoát ly đỉnh trời, lòng bàn chân lại hiện ra ánh sáng ngân hà tinh vân.

Thần chí mọi người dần dần hồi phục, nhướng mày, thần sắc như mừng rỡ như sợ.

Tiểu Tuyết nói: “Ta hiểu rồi, nó không phải là đón chúng ta lên trời thành tiên.

Tiên Linh cao nhất muốn bày ra thiên đạo thần kỳ cho chúng ta thấy, mới phái Vô Ưu tiên linh chở chúng ta du lãm một phen.”

Long Bách Linh nói: “Không đơn giản như vậy chứ, nếu chỉ xem thử Tiên giới chỉ đơn giản như vậy thôi.

Sau khi bơi xong nó sẽ đưa chúng ta về chỗ cũ, sao phải bay tiếp.” Đám người nghe vậy thán ngạc nhiên, chỉ cảm thấy hai vai hơi choáng váng, đích thật là trạng thái hạ xuống mãnh liệt.

Đây cũng là do bọn họ Ngao Cửu Dương, nếu như đổi lại là tiên khách bình thường, sớm ở đây vượt quá tốc độ bay xuống bên trong rồi chia năm xẻ bảy.

Mộ Lan Nhược cười nói: “Linh sư muội gặp thời cơ này thật nhanh chóng.

Sau khi bơi qua tầng tiên cảnh thứ năm, làm sao bay nhanh không ngừng, tiên linh thừa chở chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn.” Hoàng U nói: “Chuyện gì trọng yếu?”

Đào Yêu Yêu Yêu cao giọng nói: “Đương nhiên là tiêu diệt Yêu Hoàng! Lần này đi chắc chắn sẽ vào tuyệt địa, Yêu Hoàng không thể chạy trốn chỗ nào!”

Lời vừa nói ra, đầu óc mọi người lập tức thanh tỉnh, ý chí chiến đấu theo máu nóng dâng lên cao.

Khi nhìn chăm chú phân biệt, quả nhiên thấy Ma Đầu La Thiên liên tục xuyên ra vô vi, vô hiên, vô dục, Vô Trí bốn tầng Thiên giới vẫn chưa dừng lại, trong chốc lát ngay cả Vô Ưu Tiên giới cũng đồng loạt xuyên qua.

Ma Ngưu đại phu lâm bảm nói: “Cứ như vậy hạ xuống mãnh liệt, đại khái sẽ xuống dưới đất.” Mộ Lan như cười nói: “Vừa mới đi thiên đường, lại đến Địa Ngục chơi một lần cũng không tệ.” Tiếng nói chưa dứt, từng đợt vờn quanh bên người, càng thêm dày đặc, giống như bên dưới vực sâu sinh ra sấm sét.

Đuôi lông mày Đường Liên Bích khẽ nhúc nhích, chợt nói: “Thiên Lô kiếm quang?” Quay đầu nhìn về phía bên cạnh, ánh mắt chứa ý hỏi thăm.

Mộ Lan Nhược nói: “Phong thủy nhị kiếm của ngươi nhận được Thiên lô kiếm hô ứng? Nếu đã như vậy, hà tất ta tới xác nhận thần kiếm.”

Đào Yêu Yêu giật mình nhớ lại, ngày đó thuận rời sông sinh đi hư không kết thúc, nửa đường liền có lôi quang ngăn cản, lập tức nói: “Không sai! Là đặc hiệu của Thiên Lô kiếm, chẳng lẽ... Yêu Hoàng phải triệu thần kiếm ngoan cố chống lại.” Bách Linh trầm ngâm lắc đầu: “Yêu Hoàng tà muốn điên cuồng đốt, có thể thao túng kiếm tự nhiên sao? Cuồng Dục có thể cùng tự nhiên kết hợp?”

Lúc này tiếng sấm càng vang, một đám tiểu quỷ như hoa cải gan muốn nát, giấu vào trong túi Bách Linh Y không dám thò đầu ra.

Quỷ hồn được luyện từ Âm Minh Chính Pháp cường hãn cỡ nào, lại cũng sợ hãi như chuột Tước, có thể thấy được phát uy hãn là khắc tinh thiên lô kiếm không thể nghi ngờ.

Bốn phía sương mù phân tán, các màu hoàng lục hỗn tạp, hiển nhiên cảnh vật rất nhiều.

Trong giây lát ngừng lại một chút, xu thế giảm xuống đột nhiên dừng lại, Ma Đầu La Thiên gật đầu rơi xuống một bãi cỏ.

Mọi người vội ngẩng đầu quan sát địa hình, trong nháy mắt không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Ngao Ngoan pháp lực cao thâm, người người đều có năng lực quan thiên trắc địa.

Kỳ thật không cần thị lực phân biệt, mọi người đã cảm giác được tình cảnh gần xa quen thuộc, chính là ở phía đông nam Thục Địa Sâm Lâm rậm rạp.

Lý Phượng Kỳ càng run rẩy hai tay, tai nghe tiếng sấm oanh oanh, mắt thấy một cái hồ sâu trước mặt, trong lòng không khỏi kinh hãi nói “Đây, đây là Cửu Diệu Lôi Trận, còn có hồ sâu gợn sóng, bên dưới giấu lăng mộ của tổ sư gia và quan tài thủy tinh Chu Tước cô nương, năm đó ta cùng Tiêu Tiêu đích thân xuống dưới... Sao, địa điểm quyết tử một trận với Yêu Hoàng lại là nơi này!”

Ngày thứ hai mươi bốn, Thượng Bích hạ xuống Cổ Uyên bốn lần.

Hai cánh La Thiên đầu vuốt ve lóe ra kỳ quang rực rỡ, bỗng nhiên đem mọi người dòi đến bên hồ nước, sau đó xoay quanh đạp một cái, thân ảnh theo quang mang kia độn đi.

Mọi người đứng vững chân, mở to mắt lần nữa nhìn chung quanh tứ phương.

Phương Linh Bảo là người đầu tiên kinh hô thất thanh: “Rõ ràng là địa giới Tứ Xuyên! Sao lại đưa chúng ta ra khỏi Thiên Sơn Tiên Cảnh?” Tiểu Tuyết nói: “Sớm biết có thể ra ngoài dễ dàng như vậy, cũng không cần lao động đám người Kỳ Phu Nhân đi xa đến tái Thượng Bắc.”

Nguyên lai Thiên Sơn Tiên Cảnh khác với thời không bên ngoài, bên trong hô hấp chớp mắt, nhân thể đã không biết trải qua mấy thế hệ.

Chỉ có Quỷ Hồng tộc phương bắc được Thiên Sơn Tiên Tông che chở, ở “Thương Lang mật cảnh” lưu lại cửa ra nối liền Thiên giới.

Khi một ngày cơ duyên thành thực, tiên linh trên trời sẽ tự động xuất hiện, tiếp dẫn Quỷ lệ tộc đi Thánh Vực trên trời.

Lúc đó tiên phạm tương thông thời không, nếu vẫn là Tiên giới trong một chớp mắt nhân gian vạn năm, các tộc nhân Quỷ Tu tộc làm sao thừa nhận được? Mặc cho thời gian trôi qua, chẳng phải mỗi một người đều cấp tốc già yếu, chết đi, hóa thành tro bụi khô lâu? Cho nên nhất định phải làm cho hai bên thời không thống nhất.

“Thương Lang mật cảnh” đầu tiên do tiên linh thiết hạ pháp chú, đợi đến khi mật cảnh mở ra, nếu có người bảo vệ thông thiên lộ, năm tháng Thiên Sơn tiên cảnh sẽ đồng bộ tại nhân gian: Đào Yêu cùng tiến vào nội cảnh tuổi tác thâm nhập không thay đổi, dung nhan không thay đổi, chính là nguyên nhân Côn Bằng Hoàn dẫn người chiếm cứ lộ lộ.

Ngày xưa tòa chủ tọa trên thiên văn chuyên tâm nghiên cứu phán quyết, cộng thêm Dao Hoàn vốn là tiên linh Vô Ưu, rốt cuộc khó khăn lắm mới phá được huyền cơ mật cảnh.

Từ Côn Luân Thiên Đạo tháp đi vào, từ Thương Lang mật cảnh đi ra, cũng trở thành lý do viễn chinh Thiên Sơn nội cảnh, viễn chinh Thiên Sơn.

Nhưng hiện nay mọi người bình an phản thể, cũng không trải qua cái cửa ra kia, lần trước trù tính tựa hồ có chút sai lệch.

Mọi chuyện trước đó dần dần cảm thấy hoang mang, không biết vì sao Yêu Hoàng trốn vào tiên cảnh lại chạy về trần thế, ức chế hoặc Ma Đầu La Thiên đưa tiễn một đoạn, cũng không phải là truy tung Yêu Hoàng? Đang lúc tiến thoái lưỡng nan cốc, Long Bách Linh chợt nói: “Chúng ta còn chưa rời khỏi Thiên Sơn Tiên cảnh.”

Lan Thế Hải nói: “Chỉ giáo cho? Chẳng lẽ chúng ta quay lại Thục tiên là huyền tượng tiên linh biến ra?”

Bách Linh đáp lại: “Không phải ảo giác, đúng là thực địa, nhưng chúng ta còn chưa rời khỏi Thiên Sơn.” Lúc nói chuyện nhìn lên trời, trong rừng cây vờn quanh chỉ lộ ra một khối màu lam trong vắt, dưới đáy đầm chiếu nước đầm sâu, hình thành cảnh trí kỳ mỹ, khiến người ta vừa cảm thấy say mê, vừa cảm thấy xương cốt lạnh lạnh, lại cảm thấy xương cốt lạnh lạnh.

Bách Linh nhớ tới lúc Ma Đầu La Thiên Lâm rời đi, mỹ luân ánh mắt xa hoa kia lộ ra ý hy vọng diệt ma, cũng giống như cảnh sắc này có thể thưởng lại vừa sợ, lập tức nói: “Ma Đầu La Thiên Tuyệt không có khả năng đặt chân vào phạm trần.”

Đám người nghe vậy trong lòng có điều ngộ ra.

Thiết Đầu nói: “Ta hiểu ý của Long sư muội rồi.

Nàng nói mặc dù Ba Thục ở đây, nhưng lại là một mảnh đất bí ẩn ở Thiên Sơn Tiên Cảnh còn sót lại trong nhân thế.” Hoàng U cực kỳ khó hiểu, trong miệng lẩm bẩm: “Ba Thục Sơn Lâm là địa bàn của Huyền môn, trăm ngàn năm qua đã sớm đập khắp nơi, bí địa nào có thể giấu ở dưới mí mắt chúng ta? Lại nói là ai đã đem Thiên Sơn Tiên Thổ bỏ vào thế gian? Vừa rồi Long sư muội giảng tiên linh sẽ không nhập thế, tự nhiên không phải do bọn họ làm ra.

Đi lại giữa tiên phạm lưỡng giới, vận chuyển tiên thổ tạo ra bí cảnh, thần thánh phương nào có thần thông này? Trừ phi là tổ sư gia chúng ta...” Bỗng nhiên Lý Phượng Kỳ khàn giọng nói: “Dưới nước có tòa Phương Thôn cung, Tâm trủng của tổ sư gia đang ở bên trong, năm đó... Chúng ta từng đi vào...”

Vừa nghe lời này Đào Yêu Yêu Yêu trở nên tỉnh ngộ, manh mối trước sau sau sau đột nhiên liên kết lại với nhau trong đầu.

Bảy tâm Tâm Vương đan khoán thu được đã bị thiêu hủy, Yêu Hoàng sẽ diệt vong ở Phương Thôn cung, tiên đoán Đạo Tông bí mật không truyền ra từ Huyền Môn tổ sư, lần này lại có xu thế ứng nghiệm rất lớn.

Ma Đầu La Thiên vận chuyển chúng đồ tới nơi này, quả nhiên là vì tiêu diệt ma đạo nguyên ác tiêu diệt ở trong tuyệt cảnh!

Chỉ nghe Bách Lý Văn Hồ hỏi: “Phượng Kỳ, còn nhớ chuyện năm đó kể cho người nghe chuyện nước diệt dịch bệnh, ta nói cho người Ngao Bính cầm địa liên quan tới bản phái hưng suy, không được nhắc lại sao?” Lý Phượng Kỳ nói: “Nhớ.” Văn Hồ nói: “Nguyên miên cầm địa là như thế nào, vì sao quan hệ hưng suy? Khi đó ta hoàn toàn không biết, chỉ là hướng sư môn truyền thừa từ xưa tuyên bố cảnh giác giáo huấn của sư môn.

Hiện tại sự tình đã rõ ràng, cầm địa tức là quyết chiến trường, hai đạo tiên ma ai còn sót lại, cuối cùng phải ở đây phân biệt, để tránh ảnh hưởng đến bố cục chiến trường ngoài ý muốn, vừa rồi cấm người sống giỏi vào.” Hắc bình thường ít nói, lúc chân chính nói ra ý kiến nhưng câu nào cũng rõ ràng trong yếu hại.

Một lời nói khiến mọi người tim đập thành thịch, phảng phất như ngã rẽ thập tự do tông phái lâm vào diệt ma cùng thập tự diệt ma thành bại.

Lập tức văn hồ chuyển chủ đề, ngữ khí kiên nghị lại làm cho mọi người khí thế sục sôi: “Thiên Sơn Tiên Linh đã đưa chúng ta tới đây, Huyền Môn Cửu Dương lại cường thịnh chưa từng có, đủ loại dấu hiệu đã chiêu rõ kết quả, hôm nay Nga Phong cầm địa chắc chắn là nơi có số lượng Yêu Hoàng vận mệnh cuối cùng!”

Đào Yêu Yêu lớn tiếng nói: “Bách Lý huynh nói không sai, đàm này tên là Xuyên Đông Bích Huyền Hải, hạ cung thiết lập nhất định phải chôn cất Yêu Hoàng!” Đi theo kể sơ lược đạo tông bí văn.

Mọi người nghe vậy càng thêm phần chấn, Hoàng U nói: “Nói như vậy, Tổ sư gia đã sớm tính được Yêu Hoàng sẽ trốn vào Bích Huyền Hải, tạo ra Phương Thốn cung bố trí mai phục tốt, chờ hôm nay nó bắt được thi thể.

Ha ha, đại sư huynh người cứ yên tâm đi, Yêu Hoàng hôm nay chắc chắn phải chết.” Hắn nhìn thần thái Lý Phượng Kỳ có dị tài nói như vậy.

Nhưng Lý Phượng Kỳ như không nghe thấy, kinh ngạc nhìn mặt nước, bên tai lần lượt vang lên tiếng đối thoại lúc trước: Người có thể tĩnh khí bao lâu... Người đã xem qua hồ điệp biết bơi chưa... Đến, chỉ cần theo sát bên trái phải ta, núi đao biển lửa cũng bảo đảm người chu toàn... “Tư ngôn như mới, người nhả nhận đã mất, chỉ có quên mất cảnh tượng đau lòng hồn vía.

Âu Dương Cô Bình hiểu ra hắn nghĩ tới điều gì, tới gần bên người khẽ vuốt cánh tay hắn, đang lo lắng hắn thương cảm quá độ, phút chốc Lý Phượng Kỳ vung tay lên, như đem chuyện cũ ném hết vào trong gió, nói: “Được được được, oan có đầu nợ có chủ, hung thủ gây họa chúng sinh chạy vào tử lộ, cơ hội báo thù rửa hận có thể nào bỏ qua được.

Chỉ là trong rừng lời trận lợi hại, dưới nước hung hiểm khó lường, chúng ta cần phòng bị rồi lại xuất phát.”

Giờ phút này tiếng sấm đã sớm tiêu tan, ma sát điểm hạ xuống của La Thiên thập phần tinh chuẩn, như ngày đó Lý Phượng Kỳ cùng Tiêu Tiêu chỗ, vừa vặn ở trong khoảng trống kích phát lời trận trống rỗng.

Huyền môn Cửu Dương pháp lực cao cường, không giống như hai người bọn họ tay chân luống cuống, nhưng Thiên Lô kiếm há có thể khinh thường? Ban Lương nói: “Không nói những thứ khác, chỉ sợ trong nước gặp yêu loại, lại đem Thiên Lô kiếm quang trên bờ hấp dẫn tới đây.” Thiên Lô kiếm chính là khắc tinh của các loại yêu tinh quái trong thiên hạ, nếu dám đồ đệ dưới nước gặp yêu đầu kích, có thể chiêu mộ kiếm quang

đuôi theo hiệu quả, dùng lời đình liên tục ngăn cản tiến lên? bản khoản này cũng hợp lý, trong lòng chúng đồ đệ đều nghĩ như vậy.

Mộ Lan Nhược cười nói: “Vậy thì dễ.” Trong tay áo lấy ra mảnh gỗ, quơ quơ hóa thành khay, phía trên để một ít vật như keo, cúi người nhặt lên vài nhánh cây bản địa, ngón tay cách không hơn tấc loay hoay.

Chỉ thấy cảnh cây đoàn bùn nhanh chóng tổ hợp biến hình, trong nháy mắt hợp thành Cảnh Quan hơi thu nhỏ lại.

Trong rừng rậm hùng hồn, kỳ thạch tinh la, chính giữa một mảng nước màu xanh lam, nghiễm nhiên chính là phiên bản hoàn cảnh xung quanh.

Mộ Lan Nhược nói: “Lôi trận này mặc dù cao minh, nhưng lại là dựa theo huyền môn pháp lý bố trí, hóa giải cũng không khó khăn.” Di chỉ thu pháp, đặt trong lòng bàn tay, “Khu rừng cây” trong khay mơ hồ lóe ra điện quang lập lòe ầm ầm.

Mọi người đều là người có kiến thức uyên bác, biết thần thuật kỳ xảo này rút ngoại cảnh ở mô hình, có công hiệu vận chuyển không Càn Khôn.

Thiên Lôi kiếm quang trước kia ẩn giấu trong rừng, bởi vì vật chất trong đĩa hoàn toàn giống với vật chất ban đầu, trong nháy mắt lại bị dời vào bên trong. Pháp chương ngàn năm cứ vậy được giải trừ.

Ban Lương Công chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, ngay cả hít thở cũng quên mất.

Đột nhiên Đường Liên Bích tay trái khẽ giơ lên, kiếm quang kia lập tức bay vào đầu ngón tay.

Mộ Lan Nhược nói: “Không cần vội vã tranh đoạt.

Đường công tử, Thiên Lôi kiếm quang vốn là cho ngươi dùng.

Phong Thủy nhị thần kiếm cộng với thiên lôi một luồng kiếm quang, qua một lát nữa Yêu Hoàng ngươi có thể gánh vác được chủ lực.” Trong khi nói chuyện lại giơ năm ngón tay phải lên, luân phiên điểm huyệt về phía mô hình, chỗ thi pháp hơi co lại cảnh vật nhanh chóng biến hóa.

Chỉ nghe tiếng vang “Răng rắc”, chân thực rùng cây cũng tương ứng cải biến, từng cây đại thụ gãy mất da, tự cắt gọt thành linh kiện, lại tự động hợp thành hình khí liễu mạng hợp thành.

Mộ Lan Nhược nói: “Cây cỏ trong rừng là đời sau của Thiên Sơn Tiên Chung, dùng để chế thành vật chở của Thủy tộc, lúc lặn xuống coi như thông suốt.” Lời còn chưa dứt, hai con của hình dạng đã lắp ráp xong, cao ba trượng rộng trăm trượng, chân trước giương múa uy phong lẫm liệt.

Công phu thu làm này ngay cả con mắt cũng không mở ra được, phát hiện người ta phát tay chế thành của nhỏ, so với “Chiến Thần Ngũ” mấy chục năm tỉ mỉ chế tạo cường đại linh động gấp trăm lần, kính mộ xấu hổ hơn nhiều, liền muốn quý xuống bái Mộ Lan Nhược làm sư phụ ngay tại chỗ.

Đào Yêu Yêu ra lệnh một tiếng: “Xuất phát diệt ma!” Chúng đồ đệ lập tức thu hồi tạp niệm, phân hai đội tiến vào bụng con của mang theo cái bụng rộng rãi.

“Rầm” bọt nước bắn lên cao, hai con của tiếp tục nhảy vào trong hồ sâu.

Hạ thủy phương biết biển xanh mênh mông vô ngần, so sánh với nó, thế gian ngũ hồ tứ hải chỉ như loại người tâm cốc bát chén chung thế gian.

Xuyên thấu qua cánh cửa trong suốt, mọi người rung động sâu trong thủy vực.

Lan Thế Hải thở dài: ” Bích Huyền Hải này chắc cũng là từ Thiên Sơn chuyển đến, thần công của tổ sư đúng là không thể tưởng tượng nổi.” Phương Linh Bảo nói: “Ta có chút không nghĩ ra, Diệt Ma cần nhiều cặn như vậy sao? Còn phải nhọc tinh thần cố sức chuyển vận từ Tiên Cảnh đến.” Chợt nghe Đường Liên Bích nói: “Thế nước như vậy mới có thể trấn trụ Ly Hỏa kiếm.” Cho tới nay hẳn đều đăm mạc ít lời, hình như cùng Huyền Môn trừ ma đại nhiệm không liên quan, nhưng giờ phút này lời nói lại khiến mọi người kinh hãi vội vàng.

Đâu quần áo Long Bách Linh khẽ nhúc nhích, tiểu quỷ Nghệ Hoa nhảy ra nói: “Ồ! Ngao Tử Nguyên tông tổ sư có thể di chuyển tiên thổ tiên hải, còn có thể trấn trụ được uy thế của tứ

thần kiếm, nhưng vì sao lại không trấn được yêu hoàng? Huyền Môn Cửu Dương là do một thân bản lãnh của tổ sư phân chia ra, mạnh hơn nữa còn có thể mạnh hơn hẳn. Ta thấy lần này hơn phân nửa là lãnh ít dữ nhiều rồi...” Gã sợ bị trách phạt, vội vàng nói xong lại nhảy trở về túi quần áo.

Nhưng tất cả mọi người đều bị xúc động tâm sự, bất chấp tiêu quỹ búống binh, âm thầm suy nghĩ: “Vì sao tổ sư không diệt Yêu Hoàng? Nếu hẳn tiêu diệt không được, chúng ta nhất định có thể diệt ma thành công?”

Long Bách Linh nhìn qua Đào Yêu Yêu rồi nói: “Có mấy điểm đáng ngờ nếu không giải quyết được, thắng bại của trận chiến này sẽ rất khó dự đoán.”

Đào Yêu Yêu nói: “Có điểm gì?”

Bách Linh nói: “Vốn nói thu đủ bảy tám “Tâm Vương đan khoán” có thể tiêu diệt Yêu Hoàng, hiện tại chúng ta chỉ tìm được năm tấm, còn lại hai tấm hạ lạc không rõ.

Còn nữa, bốn đại Ma Vương dưới trướng Yêu Hoàng chưa hiện thân toàn bộ, sau khi diệt ma bọn họ sẽ thế nào, sẽ tiếp nhận vị trí Ma thủ tiếp tục làm ác, hay là đi ra quyết một trận tử chiến với chúng ta?”

Lan Thế Hải tán thành nói: “Sư muội suy nghĩ rất có lý.”

Ngự Thiên Long kia chạy trốn không thấy bóng dáng, Xích Tình Đại Bằng xếp hạng đầu đến nay chưa lộ diện, những tai họa ngầm tiềm ẩn này khó giải, có thể làm chúng ta thất bại bất cứ lúc nào.” Kỳ thật nghi hoặc lớn nhất, Tử Nguyên tông vì sao diệt ma không thành? Hai người đều tránh đi không đề cập tới, nhưng đã không cần nói cũng biết.

Đào Yêu Yêu suy nghĩ một chút rồi nói: “Tin thiên mệnh, người đi đường, Huyền môn vẫn luôn tuyên truyền đạo lý, trước mắt ta thể ngộ sâu sắc nhất.

Mặc dù mất đi khả năng linh niệm cảm trắc, nhưng lúc trước tiếp cận với trời cao, trong lòng ta vững tin tin tưởng rằng mình đã mất đi năng lực linh niệm.

Cơ hội diệt ma ngay lập tức! Có lẽ nguyên nhân là vì thượng du thiên giới tiếp đón chúng ta.

Còn trận chiến này tai hoạ ngầm là suy nghĩ không hết, khi tới lúc tự mình tìm đáp án, chúng ta chỉ làm chuyện chúng ta nên làm, có thành tựu hay không giao cho trời cao quyết định đi!” Mọi người gật đầu tán thành.

Ngày thứ hai mươi bốn, Thượng Bích hạ xuống Cổ Uyên tầng năm.

Ước chừng qua nửa nén hương công phu, sâu cảnh vạn dặm đã vào tám chín dặm.

Trên đường đi gặp phải con cá mập tinh quái có linh lực mạnh, vừa nhìn thấy thể lực của đến hung mãnh, nào dám phát hung cản đường? Chỉ có chút cá sấu lớn trí tuệ ngu dốt thần thờ, bơi đến gần dò xét, đều bị hai cái càng lớn của con cua xé thành mảnh vụn.

Trong chốc lát giáng xuống sơn mạch đáy nước, theo Lý Phượng Kỳ chỉ điểm tìm được sơn động kia, con cua lại vung ra một trận mãnh liệt đào bới.

Chỉ thấy cát đá bay tán loạn, đá tảng vỡ nát, thông đạo tắc nghẽn nhiều năm lại đào ra rồi.

Bỗng nhiên một đoàn bóng trắng từ trong khe đá trườn ra, càng bơi càng nhanh, mang theo tiếng hót nhẹ vui sướng từ bên cạnh con cua, sau lưng còn có rất nhiều con non đuổi theo sau.

Lý Phượng Kỳ thất ý không thương tổn được chúng nó, giải thích cho mọi người: “Đó là Thiên Sơn thần thú Bạch Thiềm thừ, thần thiềm thừ.

Lúc trước bị vây ở trong hồ sụp xuống không ra được, liền đem trứng Dương Tinh sinh trong bụng, những năm này thể mà nuôi thành một đại gia tử.” Quái vật thể ngoại còn có thể cử gia giải vây, tình lữ nhân gian lại khó thành quyền thuộc, trong lúc lơ đãng lời nói của hắn lại hơi lộ ra ý tiêu điều.

Cô Bình vội vàng nói: “Thiên Sơn thần thú không phải rất lợi hại sao, con cóc trắng này ngược lại không thấy thế nào.” Lý Phượng Kỳ nói: “Thần thú theo kiểu phân loại thuộc nội ngoại cảnh thuộc nội cảnh.”

Bạch Thiềm thừ vốn là loại súc vật Thiên Sơn ngoại cảnh mười hai Thần Cung, Tổ sư gia mang tới trấn thủ đại môn lăng

mộ, như chó giữ cửa, há có thể đánh đồng với Tiên Linh nội cảnh.”

Đào thông đường hầm dưới nước, cuối sơn động tức là đạo bình chương trong suốt kia.

Hai bên tuy bị đào ra mấy trượng, bởi vì Ly Hỏa kiếm cường thế cách trở, vẫn không có nửa điểm dòng nước rót vào.

Con cua cầm đầu chạy xuyên qua mặt đất, đứng ở trong sảnh đá phía trước.

Mọi người mở khoang thuyền rơi xuống đất, nhìn quanh bốn phía, đầy mắt từng bách thương, pho tượng san sát, khí tượng nghiêm túc phẳng phất kéo dài ức vạn xuân thu.

Đào Yêu Yêu hỏi Lý Phượng Kỳ: “Có gì khác thường?” Lý Phượng Kỳ lắc đầu, tiếp đó lại nhú chặt hai hàng lông mày, nhẹ giọng nói: “Hình dáng bên ngoài không thay đổi, nhưng... thế phái này rất bao la!” Mọi người nghe vậy cả kinh, ngưng mắt nhìn kỹ, Thạch sảnh bao quát lảng mộ chỉ trong vài khoảnh khắc, lại có thể dung nạp tinh hà của Tiêu Hán! Quả thật khoáng đạt thâm thúy!

Mộ Lan Nhược nói: “Nơi này đã bày ra đàn thành.

Thoạt nhìn không lớn, không gian thực tế gần như vô hạn.” Văn Hổ thản nhiên nói: “Trận chiến cuối cùng giữa tiên ma là địa phương nên chọn rộng rãi.” Bước chân sỏi bước đi về phía trước, mọi người vội vàng đuổi theo sau.

Đi dọc theo hành lang đến sơn tẩm, trên cửa “Phương Thốn cung” ba chữ sáng rực sinh ra ánh sáng, đặc biệt chói mắt, hai bên “Phong Hồng vi cấm, sinh hồn không vào” cũng lộ ra minh văn sâm nghiêm chi khí.

Long Bách Linh nhẹ giọng nói: “Ta đang lo lắng... quyết chiến với Huyền Môn Cửu Dương ở Phương Thốn cung, cũng là kết cục mà Yêu Hoàng mong mỏi... Ngàn năm chờ đợi, tất cả mọi chuyện đều trôi qua, Xi phái cuối cùng cũng đẩy Yêu Hoàng vào tuyệt cảnh.

Biết rằng đây không phải là mưu đồ của nó? Phương Thốn cung không phải là phục hưng nơi nó trọng thu về thực thể sao?” Đào điên cuồng không đáp, chỉ chỉ trên đầu, ý nói “Tín

Thiên Mệnh tận nhân sự” là được, sau đó đẩy cửa lớn sải bước vào.

Vừa vào cửa cảnh tùy bước chuyển, Lý Phượng Kỳ cố gắng bơi lại, trong con người tựa như còn đôi khi hiện lên bóng người quen thuộc kia.

Bờ Thanh Thanh hà xa xôi tửu hương, thúy trúc tử đằng quay chung quanh ngọc thạch, nơi này nào giống lăng mộ! Rõ ràng là vườn hoa lớn cho vương hầu thiên kim tiêu nhân chơi đùa, bất quá tất cả cảnh quan cấu trúc tự nhiên, hoàn toàn không có chút dấu vết nhân tạo nào.

Tiểu Tuyết lâm bầm nói: “Chu Tước cô nương yêu tổ sư gia rất nhiều, tổ sư gia lại không thể hoàn lại tình nghĩa, bởi vậy mới xây dựng chỗ ngủ say tình xảo đẹp đẽ như vậy... Đại sư huynh, trước kia người kể như vậy, còn nói tổ sư cất một lòng, vĩnh viễn bầu bạn với Chu Tước cô nương ở...”

Lý Phượng Kỳ hoắc mắt quát: “Dừng!” ngừng chân đứng lại, sắc mặt hết sức nghiêm trọng.

Mọi người biết có khác thường, đều chiếm ưu thế trận pháp cảnh giới.

Qua một lúc lâu, Lý Phượng Kỳ nói: “Không đúng, linh quan Chu Tước không trôi qua theo dòng nước, cơ quan nơi này đã bị người ta cải biến.” Lan Thế Hải nói: “Ngoài chúng ta ra, nơi này hình như không có ai khác.” Hoàng U theo âm thanh lắc lư hai vai, độn giáp pháp sử dụng thuần di thuần hồi, đáp: “Bên cạnh thủy xa đầu nguồn sông nhỏ đặt một quan tài thủy tinh, nữ tử nằm bên trong chính là Chu Tước cô nương các người nói sao.

Quan tài dừng lại không nhúc nhích, như Lan huynh sở liệu, toàn bộ lăng mộ không thấy vật sống khác.” Lan Thế Hải nhíu mày khuyên bảo: “Người quá liều lĩnh, lỗ mãng.

Nơi này là nơi nào, mặc cho người đi ngang tìm hiểu như thế.

Lại nói tiếp việc vượt qua nguy cơ thất bại, đại chiến trước mắt cũng nên thu liễm chân khí, ít động tác hơn.” Hoàng U rùng mình, vội vàng nói: “Vâng, Lan sư huynh giáo huấn cực kỳ đúng.”

Đào Yêu Yêu cúi đầu trầm ngâm: “Quan tài thủy tinh dừng di chuyển, đây là ý gì? Linh Nhi, người nghĩ ra nguyên do gì không?” Sắc mặt Long Bách Linh lạnh lùng dị thường, gần giọng từng chữ một: “Ta nghĩ tới rồi, chỉ là còn không dám kết luận... Tất cả đều nói tổ sư lưu tâm bầu bạn linh lộc, nếu ngấm lại, linh quan sao lại không phải là vì trái tim của giám sát tổ sư chứ...” Mọi người không hiểu ý tứ của nàng, ánh mắt đồng loạt nhìn xuống.

Bách Linh giơ tay múa chân, hỏi: “Các người nhìn xem, con sông nhỏ này có dáng vẻ tu luyện, giống như sông đào bảo vệ ngoài thành không? Vừa phòng ngoại tặc xâm lấn, vừa phòng ngừa tù phạm bên trong chạy trốn.”

Lý Phượng Kỳ bừng tỉnh đại ngộ: “Người nói là, Chu Tước linh quan lại là... dùng để giam cầm lòng tổ sư!” Hồi tưởng lại quan tài thủy tinh cách mỗi mấy canh giờ lại quay về, quả thật là giám thị tuần tra ngục, thất thanh kinh hô: “Ta cũng có thể, ở trước mộ hai năm, lại không lo lắng đến vậy!” Kỳ thật hẳn đối với sư môn thành kính chí thâm, căn bản không dám lấy tù phạm so sánh với tổ sư.

Long Bách Linh nói: “Tâm trùng của tổ sư Nguyên tông ở đâu?” Lý Phượng Kỳ định thần nói: “Được, ta dẫn người đi xem.” Nhảy qua sông nhỏ, vài lần gãy, dẫn mọi người đi tới trước mộ phần của Tử Nguyên tông.

Trong một sát na, trên mặt mỗi người đều biến sắc, chỉ thấy mộ đầu đặt hai cuốn giấy, trên đó màu xanh vàng sắc sỡ, vẽ hình ảnh nhân vật.

Bách Linh phản ứng trước tiên, nói: “Là Tâm Vương đan khoán!” tháo ống da sau lưng xuống, xếp bốn tấm Tâm Vương đan khoán theo thứ tự bên cạnh.

Một nhóm sáu bức song song, người trong bức họa hoặc đứng nghiêng, hoặc quay lưng về phía sau, chi tiết quần áo giống nhau, quả nhiên đều là đồ ảnh Tử Nguyên tông.

Long Bách Linh nói: “Nghe nói thân thể chân nhân có thể tiếp nhận dục vọng của Yêu Hoàng.

Loại người như vậy mới có thể gọi là chân nhân? Sư huynh của Thần nông môn biết không?” Nghiên cứu thể tính con

người là sở trường của Thần nông môn, Ma Ngưu đại phu đáp: “Kỳ Tổ Vấn có sách vở “Thượng cổ chân nhân giả, đề bạt thiên địa, nắm chắc âm dương, hô hấp tinh khí, độc lập thủ thân, cố ý hưởng thụ thiên địa không có điểm cuối cùng.”

Văn bách linh tất nhiên thông hiểu, câu hỏi chỉ vì tiêu trừ lo lắng, thấp thỏm: “Nắm chắc âm dương, độc lập thủ thân... Độc lập, tướng công trước kia tính cách độc lập, không từ chư lưu Tam Giới, Yêu Hoàng mới tìm hắc phụ thể, ngoại trừ hắc còn có ai có thể tính là chân nhân... Chỉ cần tìm được người kia liền có thể tìm ra thân thể Yêu Hoàng nhập thể.” Ánh mắt chuyển tới bia mộ, chợt rung mình run lên, đỉnh đầu như sấm sét nổ vang.

Những người còn lại còn đang chú ý đến Vương Đan khoán.

Lan Thế Hải nói: “Chúng ta tìm được năm tấm, hai tấm đan khoán khác đều ở trong tay Thanh Thành, năm tầng hai phái, sao có thể xuất hiện ở đây?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đương nhiên là Ngự Thiên Long phóng thích.

Hai chương môn Ngũ Đài Thanh Thành đã sớm bị hắc thu phục, lúc đầu pháp đày biến ta tận mắt nhìn thấy hắc mang theo đan khoán.” Hoàng U nói: “Như vậy quan tài thủy tinh cũng là Ngự Thiên Long ngừng làm việc.

Nhưng bất kể như thế nào, giờ phút này hắc không ở trong lăng mộ, vừa rồi ta lục soát khắp nơi đều không phát hiện có người sống.” Độn Giáp Đồ sư thiên tìm địa tuyệt không bỏ sót, một Phương Thốn cung sao dưới lời nói của hắc.

Mọi người khẽ vuốt cằm, đều tán đồng phán đoán của hắc.

Tiểu Tuyết chỉ cảm thấy hoang mang khó hiểu, nói: “Nếu như là mấy bức họa Ngự Thiên Long phóng ra này, vậy thì quá kỳ quái! Bảy tấm tranh thu được đều thiêu hủy, Yêu Hoàng sẽ diệt vong.

Bây giờ bọn họ giúp chúng ta gom góp đan khoán, chẳng phải là đem lòng môn trí mạng giao ra... “

Lời còn chưa dứt, tiểu Tuyết thần sắc đột biến, chợt thấy bảy tấm đan khoán gặp gió không chút sút mẻ, giống như đồ án khảm nạm trên phân mộ, đừng nói dẫn hỏa thiêu đốt, chỉ sợ

dùng đao búa mới có thể đục phá, nhưng ai có thể đục loạn lên đầu mộ phần của tổ sư gia? Trong lúc giật mình, tiểu Tuyết lòng sinh ra kỳ cảm, mơ hồ cảm thấy giống như một thể với mộ phần của Tâm Trung và Đan khoản, phần mộ của tổ sư gia đang bảo vệ mệnh môn của Yêu Hoàng!

Vì để đảm bảo vạn vô nhất thất, Long Bách Linh chỉ lấy bốn bộ đan khoản so sánh, nhưng lúc này còn lại cái kia càng tự động bay ra khỏi miệng ông, bay đến trên mộ phần và sáu cái hàng thứ tốt kia.

Nghệ Hoa Nhi muốn cào xé, tay sờ đến mép bức tranh kêu thảm một tiếng, rụt lại không ngừng, phảng phất như bàn ủi thiêu đốt.

Mọi người biết tình biến đang xảy ra trước mắt, lập tức ngưng vận chân khí, gọi Bách Linh hậu lui về chỗ cũ.

Long Bách Linh mắt điếc tai ngơ, hai con ngươi nhìn chăm chăm bia mộ trước ngôi mộ.

Đào Yêu Yêu gấp gấp kêu lên: “Linh Nhi coi chừng, ngươi còn đang nhìn cái gì?” Bách Linh quay đầu lại, gương mặt trắng bệch đáng sợ, phảng phất như đứa bé trong đêm tối gặp ánh đèn chiếu rọi, thấy rõ tất cả, đồng thời bản thân cũng bị dọa sợ.

Gặp phải tiếng kêu gọi như người đào non nớt, nàng bất thành linh hỏi một câu: “Trên bia mộ tổ sư tự xưng là “Vô Luân Phàm phu”

Tướng công, ngài còn nhớ rõ Vô Luân Thú không?... đó là biệt danh của Yêu Hoàng!”

Lời này giống như hỏa tinh nhóm lửa của thuốc nổ, trong đầu đột nhiên hiện lên câu thơ “Thất Tinh cao ngất tây, cổ hồn tứ phương bát du, không gì không làm, ngày nào đó tìm về thân thể cũ, ngày nào ngủ say vĩnh viễn. “Một trái tim như chạm vào lõi điện run rẩy, thảm kêu thân thể Yêu Hoàng, chẳng lẽ là tổ sư Nguyên Tông!” Trải qua nhiều kỳ biến như vậy, giờ phút này mọi chuyện đều tập hợp, từng đầu mối hỗn tạp, mọi người đều muốn mơ hồ đến điểm này.

Tiểu Tuyết kinh hãi nói: “Tổ sư Tử Nguyên tông là Yêu Hoàng...” Trong nháy mắt, nó đột nhiên nhớ ra một chuyện,

hoảng sợ hô to: “Không được, không được gọi tên của hần!”

Nếu chú ngữ tiên ma phát huy tác dụng, phần lớn cần tâm khẩu tương ứng, tức tâm niệm quán chặt, trong miệng đọc rõ, pháp hiệu tương quan sẽ phát động.

Kỳ thật rất nhiều kiêng kị trong dân gian cũng đều cùng lý lẽ này, ví dụ như ngôi thuyền kiêng kỵ nói “Trầm, lật”, sinh nhật kết hôn kiêng kị “Chết, phân”, vân vân...

Nguyên nhân là “Đầu lưỡi chính là tâm chi mầm”, tâm tính linh thông lúc nói ra lời, thường có thể biến thành tiên ngôn, thời cơ vừa đến sẽ ứng nghiệm biến thành chân thực.

Chỉ vì thế nhân tâm tính mê lung, ngàn lần cầu nguyện đều không linh được, chú ngữ một lời không chứng thực, nhưng người tu đạo lại khác, cho nên Phật gia giữ chặt thân, miệng, ý ba giới, sợ không cẩn thận lỡ lời, tạo thành hậu quả không tưởng tượng nổi.

Tử Nguyên Tông là những lời này của Yêu Hoàng, chính là chú ngữ dẫn phát ma thủ phục sinh.

Đường Sơ Tử Nguyên Tông bị Yêu Hoàng nhập vào, thừa nhận điên cuồng mà không hao tổn lông tóc, có thể nói là ác ma đệ nhất từ cổ chí kim, sau kinh thiên nan ly ma tâm, tàng trữ ma thể, thiết lập cấm pháp chú, hạo kiếp nhân gian Tiên giới mới kết thúc.

Yêu quái biết chuyện đều đã hết, người đồng đạo đều biết không thể vạch trần, cho nên trong ngoài tam giới cũng không nghe tin tức này nữa.

Không chỉ Hồng Phát nữ, Hành Hư tiên trượng kiệt lực giấu diếm, ngay cả Huyền môn tiên bối Ma Cô cũng tránh mà không nói.

Đào Yêu Yêu lúc này vừa mới ngộ ra căn do, kinh hãi sợ hãi trăm loại tình cảm chợt dâng lên trong lòng!

Bước vào Phương Thốn cung lúc đầu, Long Bách Linh đã âm thầm hoài nghi, bởi vì mưu tính tinh tế mới nói ra nghiêm cấm, ngay cả vừa rồi nhắc nhở đào cơ thể đều thập phần uyển chuyển.

Tiểu Tuyết từ trước đến nay miệng lưỡi rất nhanh, đối mặt với kinh biến như thế sao không lên tiếng?

Kỳ thật tâm khẩu tương ứng chú ngữ tức linh, trong lòng nghĩ đến Tử Nguyên tông là Yêu Hoàng, trong miệng biểu hiện chân thật rõ ràng, bao gồm câu “Tổ sư là phàm phu không gì luân chuyển, Yêu Hoàng là “không có thú” giảng pháp, đều đủ để dẫn phát hiệu lực chú ngữ, cảnh cáo đào yêu quái hiển nhiên là dư thừa rồi.

Một câu nói xong, đỉnh mộ tách ra khe nứt, huyết khí ma tâm toát ra, bảy bức họa đột nhiên biến đổi, bóng lưng bóng người dần dần dựng lên hóa thành hình người.

Tổ sư Côn Bằng phái Tử Nguyên tông xuất hiện, kẻ địch trước mặt, chính là môn đồ Ngao môn đã bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Lần thứ hai mươi lăm, từ lần này vĩnh viễn đoạn tuyệt một ngàn năm hận.

Tử Nguyên Tông cười nói: ” Ngao Cửu Dương đã đến đông đủ, Chân Võ Trận cũng tu luyện đến đỉnh cấp rồi sao?”

Mọi người không cách nào trả lời, đối mặt với thân ảnh đứng lặng ở mộ phần này, vừa bày ra tư thế phòng bị, vừa muốn quỳ xuống quỳ bái bái.

Ngày xưa trong cung tự nhiên là họa ảnh Tổ sư gia treo cao, đệ tử Ngao Bính thường xuyên lễ bái ngưỡng, bởi vậy đối với dung mạo thần thái của hắn thập phần quen thuộc.

Nhìn thấy đối phương mặc áo vải màu xanh, eo buộc tơ lụa màu tím, chính giữa hợp với “Tử Thanh Triền phái” truyền đạo, ngũ quan đáng người càng không khác nhau nhiều, nhất là loại cảm giác tang thương chịu đủ đau khổ lưu lại trên mặt, trong hô hấp ẩn chứa chân khí Huyền môn thâm hậu vô cùng, quả thật là chân thân của tổ sư Nguyên Tông, trong Tam Giới không có người thứ hai có thể giả trang thành.

Đang lúc kính sợ lẫn lộn trong lòng, tiến thối lui quyết tâm, lại nghe Tử Nguyên tông nói: “Năm đó bản thân đến Tử Võ sơn Hàng Ma Đại Đế điện, tiên cơ ngẫu trong lòng, ta sáng lập Cửu Dương Chân Võ đại trận này, bên ngoài công thủ điều động ba hiệu, nội ứng Thiên Địa Nhân Tam Dịch pháp lý.

Chỉ cần chín cao thủ đứng đầu hợp thành đoạt tạo hóa, Khai Nguyên Thủy, chúa tể thân công chí cao vạn thế sinh diệt! Chỉ cần... chỉ chín người mà thôi, Thần Mộc cung chủ, Phượng Hoàng cung chủ, mười hai cung chủ thậm chí toàn bộ Thiên Sơn Tiên giới, ha ha, còn có căn nguyên Thiên Đạo tự tại kia, đều sẽ thụ thủ vào trong trận.

Nhưng hiện tại các ngươi không chỉ có chín người, nhân số hỗn tạp mà không tinh thuần, dùng đến trận pháp khó mà đạt tới cực cảnh.

Ài, rốt cuộc kết cục cũng là vì tình người khó đoạn, đợi ta đi trừ đi phế vật dư thừa, tỷ lệ các ngươi cùng đăng bá hưởng vạn

thể đi!” Lúc nói chuyện chân chậm rãi giờ lên, nhẹ nhàng rơi xuống phía trước Tâm trung.

Ban Lương Công đột nhiên quát to một tiếng, phảng phất như bị lợi trảo vô hình xé rách bụng, máu tươi phun tung toé nội đan thoát thể ra, ánh sáng lóe lên bay về phía Tử Nguyên tông.

Ban Lương Công là môn đồ đứng đầu Kỳ khéo léo, pháp lực mặc dù cao cường, nhưng so với Mộ Lan Nhược Lai thì còn kém xa, cái gọi là “Nhiều phé vật” chính là chỉ hấn và Hứa Đại An, Đông Dã Tiểu Tuyết mấy người bọn họ.

Hiển nhiên Tử Nguyên tông chỉ muốn giữ lại đội hình mạnh nhất của Cửu Dương, pháp lực của kẻ yếu đều sẽ bị diệt trừ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cùng lúc hình hồn Ban Lương câu diệt, nội đan cũng đã vỡ thành mảnh vụn, tinh thể điểm xuyên qua ngón tay Tử Nguyên tông, lại phiêu đảng rơi trên mặt đất.

Kinh biến thảm liệt như vậy, còn có kính ý gì? Tư thế của Ban Lương Công ngã xuống mặt hướng về phía Mộ Lan Nhược, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa tràn ngập tiếc nuối, phảng phất trong nháy mắt mệnh tuyệt trăm cảm xúc bộc phát, còn vì không thể đi theo nàng tu tập kỳ xảo thượng thừa công pháp mà tiếc hận.

Chỉ thấy Mộ Lan Nhược cả người phát run, những ý nghĩ bài xích Huyền môn kia đều vút lên chín tầng mây, chỉ cảm thấy báo thù cho người chết đã là vạn thể không từ chối trách nhiệm của mình.

Trong chốc lát chúng đồ bị phần như điên, đạo pháp Cửu Dương cuồng phong như mưa rào phát ra, Phương Thôn cung nhìn như không lớn nhưng đủ để bao nạp vạn thể không gian sấm sét vang dội, hàn băng liệt điểm đan xen, thú rồng kiếm khí kịch liệt xung kích.

Mà Tử Nguyên tông chỉ dựng thẳng hai ngón tay lên, nhẹ nhàng xoay như gậy chấu xúc xắc, thể công của Huyền môn Cửu Dương liền tiêu diệt trong vô hình.

Trung viên quan trước đại chiến thiên sơn tiên linh, chúng đồ mặc dù ở thế hạ phong còn có thể hoàn thủ, giờ phút này thì triển pháp thuật lại đều thất bại, ngay cả cục diện giao chiến

cũng không thể hình thành, chẳng lẽ Ngao tổ sư lại so với Ma Côn Bằng Thủ La Thiên còn cường đại hơn gấp trăm lần? Lý Phượng Kỳ nhìn ra manh mối, kéo theo Chân Võ Trận chuyển hướng về phía đôn đá tấn công mãnh liệt.

Cửu Thạch đôn phân biệt khắc các loại minh văn như Kiếm Tiên, Phong Lôi, Bắc quỷ, đan dược, Thần Nông, vốn là trên đất trống phía sau Tâm trủng, giờ phút này lặng yên dời đến trước mộ, nhanh chóng xoay tròn theo ngón tay Tử Nguyên tông.

Chân khí trong đan công Ban Lương ẩn chứa, chúng đồ triển khai thể công mãnh liệt, liền theo thể chín thạch lượn vòng hóa nhập vào trong đó, phảng phất sông ngòi hướng biển rộng mênh mông.

Tình huống nguy hiểm như vậy trước nay chưa từng gặp, đừng nói phát động phản kích, cho dù phải ngăn cản quanh quẩn, cũng chỉ có thể trước tiên phá vỡ bố cục thạch trận! Bách Lý Văn Hồ hét lớn một tiếng, công kích về phía thạch trận chi lực không giảm mảy may, Hồ Bác Long Thần Công bỗng dừng phân ra một cỗ cự thể, mang theo ức tấn công mãnh liệt vào hình vẽ tổ sư mặt ngoài phần mộ.

“Tâm Vương đan khoán” ẩn giấu vật chất cấu tạo thân thể cùng pháp chú, bảy bức đều có hiệu quả, kết hợp với ma tâm cất giấu trong mộ, chân thân Yêu Hoàng có thể tái hiện ở thế gian.

Bởi vì cái gọi là “Trảm thảo Mạc Như Đoạn, giết tặc trước tiên làm tiêu diệt tổ, chặt đứt ma thân hóa thành căn nguyên tất có thể nắm bắt cơ hội chiến đấu!

Lý Phượng Kỳ, Bách Lý Văn Hồ hai người phân biệt là Thiên Long Thần tướng ngự thú thủ đồ, kiến thức tu vi siêu quần bạt, lựa chọn điểm công kích cũng là chỗ yếu hại trước mắt ngàn vạn sự xác thực.

Nhưng mà thần thái Tử Nguyên Tông vẫn bình thản như lúc ban đầu, một tay nhẹ nhàng tiêu tán địch thể, một tay vung vẩy, kéo tóc tán loạn thành búi tóc, tư thế thoải mái tiêu sái không nói nên lời, nhưng ngay khoảnh khắc bóng người hơi nghiêng, không khí khủng bố lại lần nữa tản ra.

Đào Yêu Yêu Yêu hô lớn: “Âm Dương Phượng Hoàng Kiếm!” Nhanh chóng ra khỏi vũ trụ đón đỡ, vẫn là muồn một bước, loại “keng boong” vô tung kia vang lên, Ma Ngưu đại phu ngay cả kêu cũng không kịp, đã vỡ hết mạch mà chết.

Y thuật Thần Nông của hắn đã đạt tới cấp độ tùy tâm sinh ra, vậy mà vẫn không thể nhanh hơn kiếm lực vô hình, thi thể bay ra ngoài, trong lúc nội đan vỡ vụn lại nghe tiếng gầm rú đau đớn, cánh tay trái của Hứa Đại An rời khỏi thân thể bay ra, dư thế Âm Dương Phượng Hoàng Kiếm đẩy ra, bỗng nhiên cắt đứt cổ họng Bách Lý Văn Hồ.

Đào Yêu một kiếm chấn không liên biết không ổn, sử ra phân thân pháp, ý vào chiến giáp thần mộc bảo hộ xung phong liều chết ngạnh kháng.

Nào biết kiếm lực đối phương ngay cả tâm niệm ý niệm đều chưa từng dựa vào, chỉ theo dục vọng vận chuyển, chỗ nổi lên giống như mí mắt chớp động, người thi phát cũng khó mà lưu ý, người bên cạnh lại từ đâu tuần tự ngăn chặn lại.

Đào Yêu Yêu mấy lần chuyển động không có kết quả, thần mộc chiến giáp ngược lại không hiểu sao bay khỏi người, phẳng phất như có vật sống gập chủ nhân của thời xưa, mà phút chốc lại bám vào trên người Tử Nguyên tông.

Liên tiếp kịch đấu nhanh hơn điện chớp, mọi người còn chưa phục hồi lại tinh thần đã thương vong vô cùng nghiêm trọng.

Hai tên thủ lĩnh mất mạng dưới kiếm, Bách Lý Văn Hồ sinh tử chưa biết, Hứa Đại An đạo hạnh tương đối thấp ngược lại may mắn thoát khỏi nạn.

Đây cũng không phải là “Tổ sư gia” mở một mặt lưới, quả thật là do Đường Liên Bích toàn lực cứu viện gây nên.

Phong văn phá nguyệt lưu của hắn chính là bắt nguồn từ Âm Dương Phượng Hoàng Kiếm, phương pháp vận chuyển mơ hồ tương tự, cương giác phong khí hơi nhọn nhọn lập tức giơ kiếm lên.

Phong Thủy nhị thần kiếm lực ngăn trở Âm Dương Phượng Hoàng kiếm, Hứa Đại An mới có thể bảo trụ được tính mạng.

Nhưng nhị thần kiếm xen lẫn kiếm quang Thiên Lô, Tử Nguyên tông vung tay trái lên, Ly Hỏa kiếm bay vào trong

lòng bàn tay sáng rực tỏa ra ánh sáng, ở giữa lõi điện vòng quanh chuyển động, chủ thể Thiên Lô kiếm xuất hiện! Hấp dẫn kiếm quang Thiên Lô và cả nhị thần kiếm đồng thời bay tới!

Ngày xưa đâu khắp Tam Giới không địch thủ, Tử Nguyên Tông chính là dựa vào uy lực của Tứ Thần Kiếm.

Đường Liên Bích nắm giữ thần kiếm ở mức độ nào sâu hơn nữa, làm sao biết được nhiều năm Tử Nguyên tông có hồn khí đầu nhập kiếm khí, vận dụng dễ như trở bàn tay.

Huống chi một luồng Thiên Lô kiếm quang này vốn là cái bẫy, trước tiên để cho người dùng thần kiếm tìm kiếm phải đi, đến lúc đó lấy chủ thể dẫn, Tứ Thần Kiếm liền có thể nhất cử nắm trong tay! Đám đồ nhao nghĩ đến điều này, thậm chí cảm thấy đau khổ tu luyện pháp thuật, pháp bảo, trận pháp pháp., Nghiễm nhiên đều là vì Yêu Hoàng làm “Giáp y”, cuối cùng quyết chiến lại bị hấn thu về sử dụng, như vậy mục đích chân thực của hai thần thú Ngao Thiên Huyền môn khai sơn lập tông là gì? Trong thoáng chốc chợt nghe gào thét như sấm, Bách Lý Văn Hồ nửa ngồi nửa ngồi làm ra trạng thái hung thú tấn công, cổ họng hấn máu tươi tuôn ra, chính hợp với cực đạo tính khát máu của ngự thú phát ra, ngược lại phát huy ra uy lực của hai thần thú không còn sót lại chút nào,

Mộ Lan Nhược cười ha ha nói: “Kích khởi tính cuồng vọng của Ma Đồ Đồ Ma, tổ sư gia không sáng suốt lắm.” Nàng sớm đã có quyết chí cùng phu quân chết đi, bị thống bộc phát hết ý chí chiến đấu, thôi động đạo pháp “Lục Hợp Thần quân mạnh mẽ nhất Lục Hợp môn” điên cuồng tấn công không ngừng về phía trước.

Lý Phượng Kỳ vội vàng hô: “Đừng đấu nữa, không cần dùng Huyền môn pháp thuật đấu với hắn!”

Tình thế hai bên cách xa nhau, cũng không phải là chiến lược của Tử Nguyên tông đã vượt qua Tiên Linh Thiên Sơn.

Đều do Huyền môn Cửu Dương vốn đã phân chia từ hắn, lúc này lại quay về bản nguyên, nhất cử nhất động đều không vừa ý ý hắn, như cây đại thụ che trời sum xuê, thế có thể kháng phong cản vũ, lại vĩnh viễn không cách nào phản khắc rễ cây

dưới mặt đất, cành lá sinh trưởng càng cường thịnh, càng có thể tâm bồ căn hệ phát triển khổng lồ.

Giờ phút này Huyền Môn Cửu Dương cùng Tử Nguyên tông giống như vậy quan hệ, chúng đồ đệ mỗi lần thi triển cường thuật, uy năng Chân Võ Trận tầng thứ ba triển khai, đều cho yêu hoàng chân thân khôi phục nguyên khí trở về nhân gian trợ giúp cường đại!

Lần thứ hai mươi lăm, từ lần này vĩnh viễn không bỏ được hận hai mươi năm.

Trong khoảnh khắc phảng phất định thời kỳ tử vong, chúng đồ đệ Ngao Bí từng trải gặp nguy hiểm, thân kinh mấy trận chiến, chưa bao giờ giống như trước mắt nội tâm tràn ngập tuyệt vọng cùng bất lực như vậy.

Đường Liên Bích nói: “Lúc Yêu Hoàng diệt môn, lời này cũng không sai.” Dứt lời cánh tay quay lại, Bát Hoang Lôi Viêm đánh về phía đỉnh đầu của mình.

Tất cả mọi người đều ngộ ra cử động thâm ý này —— chỉ cần Huyền Môn Cửu Dương chết đi, kế hoạch Yêu Hoàng mượn chân võ trận khôi phục chân thân lập tức thất bại, giống như bị đánh vào địa ngục vô gian, cơ hội tái nhập nhân thế cũng sẽ vĩnh viễn đoạn tuyệt.

Chúng đồ đi chuyển này sớm đã đảm bảo quyết tâm đập nồi dìm thuyền, đồng quy vu tận với Yêu Hoàng cũng không sợ, hậu quả tông phái diệt vong thật sự khó có thể tiếp nhận, đang do dự.

Tỳ Hưu nghe Đào Yêu Yêu gào thét: “Dừng tay!” Vũ trụ phong tạo nên màn sáng màu xanh lam, giữa sợi tóc thiên quân tiêu tan Lôi Viêm lưu, quát lên: “Mọi người không được do dự, mau theo ta bày trận trừ ma! Tổ sư gia truyền xuống Chân Võ Trận không phải là muốn trợ giúp Ma đạo, nói: “Mọi người không nên do dự, mau theo ta bày trận pháp trừ ma!

Tổ sư Nguyên Tông cũng không phải Yêu Hoàng!” Vũ trụ trong lòng bàn tay giờ lên cao, giống như một mũi tiêu lóng lánh.

Kiểm này không phải thuộc Huyền môn, chính là kết tinh vô thượng của dục vọng nhân loại, thiện dụng dục người thì có thể không chế vũ trụ, nghiệm nhiên hình thành thế ngang nhau với tứ thần kiếm.

Tầng thứ ba Chân Võ Trận chột trùng thành hình, trong ngực chúng đồ dấy lên hi vọng, phảng phất Hàn Dạ đi đường nhìn

thấy ánh lửa, nghi hoặc sợ hãi đều biến mất, một loại tín niệm nóng bỏng nảy ra: Tổ sư sáng lập phái, dụng ý truyền trận mặc dù phức tạp, nhưng trong đó tất lấy thiện ý làm chủ, cuộc chiến ngày hôm nay chính là lấy thiện khu trừ ác một bước cuối cùng.

Tình lý xác thực là như vậy, mỗi người làm việc luôn ẩn hàm thiện ác hai loại động cơ, người giết người có thể tham danh lợi, người hại người có thể tự cảm thấy chính mình chính đáng, che giấu ước nguyện ban đầu cùng kết quả ngược lại, thường thường ngay cả bản thân cũng không cách nào cảm giác được, bởi vậy người tốt luôn hiện ra một mặt quang minh, người ác luôn hiện ra một mặt hắc ám, tạo thành trong truyền thuyết bao nhiêu đại anh hùng không tỳ vết, cùng với đại ác ôn một mực không có điểm nào.

Tử Nguyên tông cũng không ngoại lệ, vị đại tông sư tên Thùy Thiên Cổ này năm đó thành lập Tuyên Khuyết phái sáng lập ra Chân Võ Trận Pháp, trong lòng ngoại trừ thiện niệm tiêu diệt Ma đạo, sao lại không có ác niệm thành Ma? Rốt cuộc lấy thiện làm chủ hay lấy ác làm chủ, năm tháng dài dòng trôi qua, dần dần hóa thành bí ẩn không thể điều tra được.

Mà theo tiếng hô to của Đào Yêu Yêu, Đát chúng đồ chợt phát hiện đáp án hiện ra không sót lại chút nào: Tổ sư cách đó không xa, dẫn dắt Huyền môn Cửu Dương do chính tay mình sáng lập, con cháu chỉ huy hấn ký thác kỳ vọng, sắp hoàn thành kế hoạch trừ ma ngàn năm trước của hấn rồi! Tử Nguyên Tông mỉm cười, tán dương Đào Đà Phong nói: “Thúc động chúng đang nguy cấp với chủ nhân., Không sai, thật có thể thắng Nhâm sư tôn một chức.” Trong khi nói chuyện, hai tay vung ra tàn ảnh, cương phong, huyền thủy xuất Tây Bắc, Ly Hỏa lượn lòe đông nam, trung tâm một luồng kiếm quang Thiên Lô vọt lên, tạo thành hình thái cực dẫn dắt vũ trụ rời đi.

Cùng lúc này, Âm Dương Phượng Hoàng Kiếm đi vô tung vô ảnh kia chợt lại lọt vào trong trận, cuốn lên đệ tử Thần nông đầu sắt, bỗng nhiên rơi xuống giữa chín tầng đá.

Lúc trước ra tay diệt trừ Ma Ngưu đại phu, Tử Nguyên tông cũng không phải muốn phá hư Chân Vũ Trận, chỉ vì Ma Ngưu đại phu bình sinh cứu người quá nhiều, đức hạnh quá cao, sau

khi vào trận cản trở sự cường hóa của Ma tâm của hắn, thành tựu không thể không diệt trừ “Dư phế vật”

Mà Thiết Đầu tuy rằng đạo hạnh hơi kém, cuối cùng là thiên về công thuật, phù hợp với nhu cầu giết chóc của ma đạo, bởi vậy đem hắn làm thủ lĩnh Thần Nông môn đặt vào trận pháp đá.

Thiết Đầu tận mắt thấy sư huynh chết thảm, ngoài bi phần còn muốn đem Yêu Hoàng băm thây vạn đoạn, năm đạo Ôn Quân thuật tận lực sử dụng, cương chi khí như mây che mặt, hoàn toàn không lưu ý đến biến hóa bên ngoài thân thể hắn.

Chúng đồ Ngao cũng trở về chỗ cũ của Yêu Hoàng, đang giao chiến với phe mình, đều phát động công kích về phía thạch trận.

Mặt đất Trường Không nhanh chóng biến hóa, từ rung động chuyển thành lay động, chợt kịch liệt sôi trào lên.

Lúc đó pháp chú ẩn tàng ngàn năm đã khởi động, Phương Thốn cung nhìn như nguyên dạng chưa thay đổi, bên trong thực có thể chứa ức Triệu Giang Hải, nhưng vẫn bị chiến khí mãnh liệt xông trướng đến gần như vỡ tan.

Không gian vặn vẹo khiến tia sáng uốn lượn, diễn sinh ra từng dải sáng quý dị, độ dài của nó chỉ có thể lấy tinh hà để tính toán.

Các loại kỳ tượng đều lấy Huyền môn Cửu Dương làm nguyên điểm, quang mang tụ tập ở đó, vừa vặn như thái thủy chung vũ trụ vạn vật từ ngọn nguồn biến sinh ra, cái gọi là “Đạo sinh thái cực, thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ cực...”

Chân tướng của “Đạo” này lộ ra ngoài mắt, tai, mũi, miệng, các loại phán đoán cảm xúc, ý chí, hiện ra hình thái hỗn độn không thể nói bằng lời.

Kiểm Tiên, Độn Giáp, Ngự Thú các loại pháp thuật vừa diệu dụng vô cùng, lại trộn lẫn làm một, Huyền Môn Cửu Dương phóng xuất ra lực lượng nguyên thủy “Đạo”, đây chính là pháp hiệu cuối cùng của tầng thứ ba của Ngao Chân Vũ Trận.

Lúc này bất kỳ lực lượng nào cũng không thể chống lại nó, như những người cường đại như Tứ Thần Kiếm, Thiên Sơn

Tiên Linh, bởi vì tương thông với Thiên Đạo, chỉ có thể dung nhập vào trong đó mà không kháng nghịch.

Nhưng Yêu Hoàng thủy chung ở vị trí thạch trận không ngã, đối kháng Cửu Dương không lùi, chẳng lẽ lại vượt qua quy luật của Thiên Đạo, thật sự có được năng lực nghịch thiên!

Chỉ thấy trong kỳ quang mờ mịt cự ảnh lộn xộn, từ chỗ Yêu Hoàng bay lên, vô số quái thú thuận theo băng hỏa lôi điện, phun ra khói độc cuồn cuộn, che khuất thiên địa công tới.

Đông Dã Tiểu Tuyết cầm kiếm tiên pháp lực phóng thích, Đường Liên Bích Vận quét ngang Bát Hoang Lôi Viêm, những người còn lại ở dưới Thiên Long Thần Tướng điều động các loại thi triển huyền công, bỗng nhiên lại mượn dùng lẫn nhau, lẫn vào cùng tiến, thế công cuồn cuộn đan xen đánh nát quái thú.

Nhưng mà mảnh vỡ vẫn chưa biến mất, cho dù nhỏ như hạt bụi một chút, trong nháy mắt cũng có thể lớn lên biến trở về trạng thái ban đầu.

Cứ như vậy, mười mà trăm ngàn, trăm mà trăm ngàn không ngừng tăng lên, mang theo băng hỏa lôi điện càng tăng mạnh, độc khí trong miệng phun ra có thể làm nguyên thần tiên linh khô héo diệt vong.

Trong lúc nhất thời, Chân Võ Trận thương tổn trở thành trợ giúp cho thế lực quái thú lớn mạnh.

Đào Yêu Yêu càng lúc càng đau càng nghi ngờ, vũ trụ huy động ý niệm trong đầu xoay chuyển, đột nhiên cảm giác đối thủ không phải Yêu Hoàng. Ngàn vạn quái thú này, tức là sinh linh nhỏ bé trong năm đạo Ôn Quân Thuật do Thiết Đầu dùng để gây bệnh.

Tâm niệm vừa mới minh, sương mù lập tức ảm đạm, phía sau thạch trận hiện ra thân ảnh Tử Nguyên tông đứng lặng trên không trung.

Chín đạo chân khí từ đáy đá bay ra, theo trận pháp tiến mạnh càng thêm dày đặc, như cầu vòng truyền vào ba chỗ trong Tử Nguyên tông thượng trung hạ đan điền.

Đào Yêu Yêu thoáng nhìn xuống phía dưới lại càng không chân chờ, vũ trụ kinh phong đâm thẳng vào đệ tử Thần nông

trong trận.

Chỉ nghe thanh âm “Tê tê” như xé vải rách, “Thiết Đầu” tứ tán ra hóa thành hư ảo, chúng đồ mới biết đó là hư tượng, lại buồn bực vừa rồi công pháp Thần nông kéo dài không ngừng, thuần chính không tà, sao huyền tượng giả tạo trên mặt đất lại có thể nhập trận thi pháp? Ánh sáng truyền tổng chân khí biến mất, nhưng Tử Nguyên tông không hiện ra thái độ bị phá hủy, Âm Dương Phượng Hoàng Kiếm đột nhiên nổi lên, lại cuốn đan dược đầu lĩnh linh bảo cuốn vào trong trận đá.

Thiết Đầu nín chân tàn nhẫn đấu một lúc lâu, đến lúc hư tượng tan biến, chân thân trở về, gã vẫn không có cảm giác gì, trước mắt thủy chung là hung tướng của Yêu Hoàng.

Sau khi về trận, hấn một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, khoan chân thân niệm lắm bữa, trước kia không nghĩ tới Thần Nông kỳ công lại giật mình thành công, y thuật huyền diệu hướng Thiên Chi Chỉ triển khai khởi tử hồi sinh, điểm chỉ đất đưa ra ôn dịch đáng sợ thúc hồn đoạt mệnh, Thần Nông Môn công thủ hai đạo cùng tập hợp một thân.

Chúng đồ thấy thế chân động, hiểu được huyền cơ của chiến cuộc.

Uy lực Chân Võ Trận thật không thể địch nổi, nhưng đối địch không phải Yêu Hoàng, mà là bản thân Chân Võ Trận.

Mỗi một lần đặt một cao thủ vào thạch trận, Cửu Dương môn đồ cùng đối địch, công phạt lẫn nhau như đao xoa xoa, uy thế đỉnh cấp của trận pháp lần lượt chuyển hóa đến thân thể, lại trải qua Đan Dương Cửu chuyển hội khép lại, pháp lực của Tử Nguyên tông có thể mượn điều này đạt tới đỉnh phong, dục vọng tà ác của Yêu Hoàng cũng theo đó tăng lên đến đỉnh điểm.

Lúc trước Tử Nguyên tông phân hóa Cửu Dương thần công, để Cửu Dương môn đồ phân biệt tu luyện, một người không thể kiêm tu nhiều môn, từ thiện một mặt nhìn là vì phòng ngừa đạo hạnh một người quá mạnh, đức hạnh khó vượt qua; nếu từ một mặt ác nhìn lại thì..., Hôm nay phối hợp với chân thân Yêu Hoàng khởi hành, Cửu Dương tụ tập trợ giúp thành ma thể, nào biết không phải là âm mưu lớn ngàn năm! Thiện ác

vốn là một thể hai mặt, như Tử Nguyên tông bực này thân mang cự năng cứu thể diệt thể, thể hiện càng thêm bén nhọn.

Trong sát na mọi người cảm thấy quá lo lắng, gạt bỏ địch thể phía trước không để ý, chuyển công công vào trong trận Phương Linh Bảo, lấy cơ hội lần nữa đánh tan hư tượng lần nữa.

Nào ngờ trận hình còn chưa thay đổi, chợt nghe Đào Yêu Yêu hô to: “Không được loạn, đi theo ta!” Vẫn như trước tấn công mạnh về phía thạch trận không ngừng.

Lần thứ hai mươi lăm, từ lần này vĩnh viễn đoạn tuyệt ba trăm năm hận thù.

Huyền Môn Cửu Dương vì sao nhận làm đối thủ, Thiết Đầu, Phương Linh Bảo vì sao khó phân biệt địch ta, tất cả mọi người đều đã nghĩ đến là chấp niệm Yêu Hoàng đang tác quái.

Nhưng tâm niệm đào nhân lại càng thêm kiên định, thậm chí đạt tới trình độ bướng bỉnh: xác định một đường đi thẳng đến cùng, mặc kệ phía trước bố trí cạm bẫy mê cục cỡ nào.

Thật ra hành chính đạo nên có một cỗ cương khí chấp nhất không quay đầu, bất kể lợi hại hay hại, không sợ mất, nội tâm chỉ tồn tại bốn chữ “Thiên lý”, chấp niệm kết làm quấy phá thì sao? Ngược lại trở thành trợ lực cường đại chiến thắng tà ác.

Đào Yêu Yêu khi còn nhỏ không biết trời cao đất rộng, muốn trợ giúp người tốt, muốn trừng phạt ác nhân, lại thường lâm vào khốn cảnh bản thân khó bảo toàn.

Hành vi nhìn như ngây thơ ngu xuẩn, Loạn Trần đại sư từ đó phát hiện ra chỗ khác với người thường, dễ dàng dẫn dụ và ủy thác trọng trách, giao gánh nặng ngàn cân phái Nga Khuyết tiêu diệt ma đạo cho hắn.

Đến giờ phút này đào yêu đã lĩnh hội tinh túy của nhân đạo, kết hợp với tính cách chấp nhất trong thiên phú, từ từ hiểu được âm dương, biết tiến lùi thắng cảnh, Hà Khứ Hà Tòng trong lòng vô cùng rõ ràng, dẫn đầu người chiến thắng Yêu Hoàng ở Nga Khuyết ngoại trừ hắn là ai! Một màn khăn yếu quan đầu xuất hiện, vừa lúc nghiệm chứng tình cảnh minh minh trước của Loạn Trần đại sư.

Trong phút chốc Ngao Cửu Dương thay đổi hướng công, mặc kệ trong trận có tồn tại hư tượng hay không, chỉ theo Đào Yêu Yêu Thiên tiến công ở trung tâm thạch trận hạch tâm “Yêu Hoàng”

Bên kia, Phương Linh Bảo nhận bạn làm địch, kiệt lực vận công thi pháp đương nhiên không nói gì. Đan Dược Môn kiêm nhiều loại công pháp, liều mạng chém giết càng thiên biến vạn

hóa, băng hỏa phong lôi xung đột tiếng bạo liệt tràn ngập không gian mỗi góc ngách, hồn phách Thổ Thạch Thảo Mộc giống như đều bị đánh tan tác.

Đột nhiên tất cả chấn động đều dừng lại, mọi thứ đều yên lặng, đan dược Chân Võ Trận một vòng tăng cường đã đạt tới cực điểm.

Phương Linh Bảo bỗng dừng di chuyển trở về chỗ cũ, thạch trận lại vận chuyển chân khí ra ngoài, như cầu vòng tụ hợp vào đan điền của Tử Nguyên tông.

Lại nghe một tiếng nổ kinh hồn động phách, đôi lại là cao thủ kỳ xảo Mộ Lan như vào trận, chiến giới thiên kì bách quái nhanh chóng mở ra khỏi động, trong đó đặc biệt khắc tòa thạch trận thứ ba theo hình chữ “Kỳ xảo”.

Hình tượng “Yêu Hoàng” ở chỗ kia, trong mắt mọi người lại phân ra biến thành vật thể khổng lồ chiếm giữ trên dưới, tức Tứ Tượng bên trong tạo thành Huyền Vũ Linh Quy Thần Xà Huyền Vũ.

Đây là chiến khí mạnh nhất trong Thiên Ngoại Tiên Đạo, được xưng là Bắc Đế Huyền Thiên đại trận Ngọc Kinh hai vị Thần, trong trận bày trận uy lực gấp bội, Viễn Cổ Chân Vũ Đại Đế càn quét thần lực Tam Giới tái hiện.

Mộ Lan như hóa thân thành Yêu Hoàng, ngồi ngay ngắn trong khoang thuyền Huyền Vũ thần khí, phát ra tác dụng then chốt.

Bên này, các đồ đệ Ngao Ngoan tiến mạnh càng thêm dũng mãnh, Đào Yêu dẫn đầu bước vào vòng tròn, vũ trụ phong mang theo sóng ánh sáng màu lam nhạt hướng giữa chiến khí tràn ngập, là vì “Chỉ có nó không tranh, chí như thủy đức không thể cùng tranh đấu, “Vũ trụ phong nhân đức” bằng năng lực phổ tế vạn vật, đem diệu cảnh Thiên Nhân hợp nhất phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, thực có thể hóa giải lực lượng cường ghê gớm nhất cùng vật sự vật trong thiên hạ.

Nào ngờ kiếm quang ngâm vào trận địa địch, vậy mà hoàn toàn không có phản ứng, chợt sau lưng tiếng rít chợt vang lên, Mộ Lan trong Chân Võ Trận như điều khiển Huyền Kim Thần Điều bay đến, chỗ pháp lực vận chuyển cánh chim chiếu hiện

trăm đạo quang mang, bỗng nhiên xuyên thấu qua nửa bên phải người phải đào điên đảo.

Chỉ thấy máu tươi bắn ra tựa như suối phun, dưới sự tấn công sắc bén vô cùng của Thiên Vương Thuần cùng Thần Mộc chiến giáp hai tầng phòng ngự lại bị xuyên thủng! Đào điên đang toàn lực đẩy đỡ trọng lực của Tứ Thần Kiếm phía trước, đột nhiên bị tập kích không khỏi muốn ngược lại.

Tình hình nguy hiểm dâng lên, ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên Thiết Đầu lóe lên đến phụ cận, tay phải duỗi ra kéo theo một vầng sáng, nâng máu tươi chưa rơi xuống đất đưa về trong cơ thể đào điên, miệng vết thương cũng theo đó khép lại phục hồi như cũ.

Đồng thời tay trái Thiết Đầu làm vật dẫn, vai trái bụng tùy thể vận chuyển, bỗng dung há miệng phun ra một đoàn Hủ Thần Cương Khí, đây là năm đạo pháp môn Ôn Quân thuật chí cường, có thể khiến cho Thiên Thần cũng bị bệnh nặng ăn mòn xương cốt nát, công địch cùng cứu trị, chân khí Thần Nông Trọng Dương truyền cho Tử Nguyên tông, thúc đẩy hãn hợp nhất Cửu Dương, pháp hiệu Chân Võ Trận Thần Nông nhất hoàn cũng đạt đến lưỡng toàn.

Nhưng mà Mộ Lan căn bản không để cho công pháp đối phương sử dụng toàn bộ, dải gấm bên hông lóe lên, hóa thành một con Thanh Long, mở ra Ngũ Trảo đánh tan cương khí, ngay cả mặt nạ nửa bên đầu sắt cũng đập vỡ thành mảnh vụn văng tứ tung.

Cao thủ đệ nhất trùng hợp thật lợi hại! Chỉ so đấu thuật công thần nông thực sự không phải địch lại.

Chúng đồ vừa kinh ngạc vừa lo lắng, đột nhiên minh bạch “Yêu Hoàng” trong thạch trận là hư ảnh, Mộ Lan nếu thật sự bị chấp niệm sở trí mê hoặc, đang phát động tập kích bất ngờ từ trong Chân Võ Trận.

Hư là thật, kì thực thì hư, hư thật chuyển đổi không còn vết tích nào có thể tìm ra, Tử Nguyên tông đã đạt tới hoàn cảnh điều khiển Chân Võ trận thích làm gì thì làm.

Mọi người vội vàng xoay người, dưới sự dẫn đầu của Đào Yêu, hãn nghênh chiến Mộ Lan Nhược Lan.

Lúc này thế công Huyền Vũ chiến giới chưa giảm, thạch ung thạch hùng bốn phương tám hướng, mộc nhân thiết binh như thủy triều đánh tới, thế của nó vượt xa “Giương tử đồng nhân” pháp thuật của Ban Lương công.

Lý Phượng Kỳ chỉ huy Tiểu Tuyết, đám người Hứa Đại An, tập hợp Kiếm Tiên, ngự thú cùng pháp thuật chuyên sự công đầu của hắn chống đỡ, mới khó khăn lắm đầu được cờ trống tương đương.

Mà Mộ Lan Nhược Tại ở phía sau thúc đẩy, thần điều biến thành đầu quay quanh bên người, đai lưng biến thành Thanh Long bay múa vuốt, vận dụng chiến lực Tứ Tượng mạnh mẽ linh động, chột ngọc thủ nhẹ nhàng thả ra thần thông khí Huyền Chỉ Tâm, đem độn giáp thủ đồ màu vàng gần sát trước người ngăn cản, kéo ra xa, như cối xay gió quay tròn loạn chuyển động.

Cao thủ đệ nhất kỳ xảo của Tam Giới, qua mấy năm u cư cần khổ luyện, mỗi một món đồ nhỏ trên người đều là thần binh lợi khí, phóng xuất ra chiến lực quả thực làm người ta sợ hãi.

Đào Yêu Yêu đang đợi hô to “Bách Lý huynh huynh chủ công!” Đột nhiên nghe một tiếng gầm điên cuồng, Bách Lý Văn Hồ cũng bị chấp niệm mê hoặc, nhảy đến gần kề vai sát cánh chiến đấu với vợ hắn.

Thiên Sơn Thần Long Thần Hồ bay ra bên ngoài cơ thể, khí thế cường đại vẫn chưa áp đến, vền vền gào thét đã khiến mọi người lông tóc dựng thẳng, tâm hồn muốn tan vỡ.

Trong quá trình vừa rồi Đào Yêu Linh thụ thương chữa trị mấy cái, mặc dù lông tóc không tổn hao gì tinh lực càng thêm mạnh mẽ, nhưng ý chí chính trực chịu khảo nghiệm cực lớn, trong lúc chiến đấu toàn thân mồ hôi ướt đẫm, vừa quần nhau với bốn Thần Kiếm, vừa căn răng phân ra kiếm quang chống đỡ vợ chồng Văn Hồ.

Chính cảm thụ tâm tình dao động, nghi hoặc dần lên, một cỗ lực đạo rất mạnh kéo theo vũ trụ phong kiếm quang, mang theo thế lôi đình vạn quân hướng phía sau đưa tới.

Đào Yêu Yêu đảo mắt nhìn lại, cỗ cự lực kia lại là Phong Lôi môn “Bát Hoang Lôi Viêm Lưu”.

Đường Liên Bích thi pháp làm trợ thủ cho vũ trụ, đây là lần đầu tiên hai người thật lòng liên thủ với nhau.

Lôi Viêm là lực lượng cường tráng nhất đương nhiên của Dương Liệt, vừa vận bổ sung kiếm của người dục như nước tràn đầy nhu tính, chỉ một thoáng kim mang bùng nổ, sóng xanh sôi trào, mang theo đệ tử Cửu Dương đồng thời quần công, tranh đấu với phu thê Bách Lý Văn Hổ không thể tách rời.

Đúng lúc này thạch trận nổ tung, Tử Nguyên tông hấp thu Cửu Dương Chân Khí đã không cần phải xen vào, chỉ cần đệ tử Ngao Bí đấu kịch liệt với nhau, Chân Võ Trận sẽ dẫn tới cực đỉnh, pháp lực của hắn sẽ không ngừng gia tăng, Yêu Hoàng mượn chân thân phục sinh xưng bá vạn thể cũng sắp đạt thành kế hoạch xưng bá vạn thể.

Chúng đồ Ngao đối với việc này biết rõ, lại không có cách nào dừng tay dừng đấu, hướng chỉ lần theo ý tứ của sư tôn, Chân Võ Trận thời khắc này mạnh đến cực điểm bao hàm nguy hiểm, lại chất chứa cơ hội xoay chuyển, đại kế của Ngao Bí sư tiêu diệt Ma đạo có lẽ cũng sẽ hoàn thành trong lúc đó.

Chính cùng tà, ma cùng tiên, ý đồ cuối cùng của song phương không ngờ đều hội tụ tới cùng một điểm! Chỉ là một đường sinh tử kịch chiến càng thêm say sưa, bầu không khí khẩn trương như muốn xé rách trái tim.

Rốt cuộc đào yêu cũng đoán được thời khắc phân chia thắng bại đã đến, đột nhiên ngẩng đầu há miệng, hô to chiến thuật ẩn sâu trong lòng: “Linh Nhi! Toàn bộ phụ thuộc vào ngươi rồi!”

Mấu chốt chiến thắng này là do Long Bách Linh chi phối một thân Long Bách Linh.

Sở dĩ đệ tử Ngao Bính được Tử Nguyên tông điều động, mạnh như đám người Bách Lý Văn Hổ đều không thể thoát khỏi, đều là vì công pháp bản thân nguyên ra từ bên kia, chấp niệm kết tâm chi thuật, cùng đan Dương Cửu Chuyển Liên Khí chi pháp vì một lý.

Nhưng trước kia Long Bách Linh tu luyện pháp thuật Thiên Sơn, sau đó được Tự Văn Phi truyền thụ cho 《Âm Minh Chính Pháp》 thấp Pháp》 mới dung thông thần thông nhiếp

hồn, nội tình cùng các loại công pháp cơ bản như Đan Dương Cửu Chuyển 》 không có quan hệ gì với Ngao Thiên 》 , thêm nữa tâm tính bản thân mình thông linh xảo, bởi vậy cảm ứng đối với chấp niệm kết thúc nhẹ hơn nhiều, bất lấy trọng trách chuyển cơ trận này tự nhiên rơi xuống vai.

Nàng sớm đã nghĩ đến chuyện này, chỉ vì đặt mình vào trong chiến cuộc trước kia chưa từng gặp phải, mắt thấy biến cố thảm liệt phát sinh, một nữ hài tử sẽ cảm thấy sợ hãi.

Giờ phút này chợt nghe tiếng đào kêu la, một cỗ dũng khí xông lên trong lòng, lập tức thoát ly chiến trận chạy về một hướng khác.

Hai mắt Phương Tử Nguyên tông sáng rực lên, thần thái vốn khí định thần nhàn, lần đầu tiên trở nên nghiêm trọng như thâm đông, quát: “Quý nha đầu thật thông minh!”

Đám người nghe vậy rùng mình, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy thân ảnh Long Bách Linh bỗng bễnh, nương theo âm phong của tiểu quý, bay thẳng về phía quan tài thủy tinh có giấu thi thể Chu Tước kia.

Lần thứ hai mươi lăm từ lần này vĩnh viễn đoạn tuyệt thiên thu hận bốn ngàn năm.

Tử Nguyên tông năm đó yêu thương Vô Ưu công chúa, vì cứu nàng quét ngang ngàn vạn tiên ma tam giới, một đoạn ân oán tình cừu oanh oanh liệt qua đi, bỗng nhiên người yêu chí yêu đi xa không còn tăm tích, chỉ lưu lại một mảnh tâm tình si mê bồi táng cùng mình mà chết vì khổ luyện Chu Tước.

Các đời thủ lĩnh Ngao Bí cảm thấy rất hổ thẹn với tình cảm của Tổ sư, cũng đều biết Phương Thôn cung là mục đích cuối cùng của diệt ma, bởi vậy quy định nơi này là cấm địa của tông phái, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện gia nhập.

Nhưng Tử Nguyên Tông xây dựng thâm cung không lộ dưới nước, dùng Ly Hỏa Kiếm trấn thủ Lăng tẩm, cùng với tạo thành tượng tượng ” thủy tinh quan nhiều tâm”, đủ loại bố trí ẩn giấu thâm ý kỳ lạ sau lưng, liền theo hấn rời đi không muốn cho người biết.

Hóa ra trong khoảng thời gian mất đi Vô Ưu công chúa kia, Tử Nguyên tông thương tâm chí điên cuồng, sát dục như rừng, bị Yêu Hoàng thừa cơ không chế thân thể, nhờ Chu Tước nhiều năm ngâm đắng nuốt cay chiếu cố, mới không để cho hấn triệt để biến thành Ma đạo nguyên khí hung ác.

Chu Tước âm thầm phát thệ, bất luận sinh tử đều phải giúp Tử Nguyên tông đuổi Tâm ma đi, nguyện này cực kỳ kiên chân, đến mức hóa thành chú ngữ. Cho nên khi Tử Nguyên tông phân ra một mảnh tâm tư, Ma dục điên cuồng cũng bị chú ngữ dẫn động, toàn bộ đều giấu ở trong tấm lòng kia.

Tử Nguyên tông cảm hoài khổ chí này của Chu Tước, sau đó dựng lên địa cung, bắt lấy Thiên Sơn Bạch Ngọc Thiềm trấn thủ, lưu lại Ly Hỏa kiếm ám hợp tính danh Chu Tước ở nơi đây, để một ngày nào đó giúp nàng hoàn thành lời thề nguyện, hồn quy vĩnh viễn Ninh Thiên.

Lúc này, chuyện cũ đã thành bí ẩn, có lẽ giống như sáng lập Côn Bằng phái, truyền xuống Chân Võ Trận, Tử Nguyên tông

tạo phần mộ lưu kiếm các loại cử động cũng ẩn chứa dụng ý làm ác, điểm này ngay cả Yêu Hoàng cũng không thể xác thực biết., Các đời sư tôn của Nga Khuyết phái sao có thể đoán được? Long Bách Linh tuy tuệ chất lan tâm, nhưng cũng không thể phân tích huyền bí sâu nhất giữa thiện ác, chỉ là dựa vào cam nguyện tan xương nát thịt, đem lòng suy nghĩ, mơ mơ hồ hồ phát giác được, công kích khiến tổ sư Nguyên tông cảm thấy phụ tình, nói không chừng sẽ kiếm chế hấn.

Vừa thấy mặt Tử Nguyên tông biến sắc, trong lòng Long Bách Linh sáng ngời, khả năng cực kỳ bé nhỏ trước kia trở nên vô cùng rõ ràng, quát: “Ta hủy Chu Tước của ngươi!” Âm Phong hóa thành lưỡi đao sắc, bỗng nhiên đâm về phía quan tài thủy tinh.

Không ngờ lời còn chưa dứt, năm ngón tay phải Tử Nguyên tông đã đặt lên cổ nàng.

Đào Yêu điên cuồng gào thét: “Lui lại!” Trái tim chúng đồ Ngao Vân phảng phất như treo giữa không trung, thâm nghĩ pháp lực của Tổ sư mạnh mẽ cỡ nào, Bách Linh cho dù nghe được tiếng gọi làm sao có thể tránh thoát! Trong nháy mắt cùng nhau phi thân nhào tới, mặc kệ thắng bại sống chết điên cuồng tấn công tới.

Ngao Bí quần anh chỉ cầu cho bách linh tranh được một đường đào thoát, ngay cả chiến thắng này cũng không để ý tới, chiến lực phát ra có thể nói là tuyệt hậu chưa từng có.

Nhưng mà Tử Nguyên Tông vung nhẹ tay trái, giống như màn lớn từ trên trời rơi xuống, một cỗ thế đạo nhẹ nhàng dày đặc trải ra, chúng đồ phát động thế công, lập tức lặng yên không một tiếng động tiêu tán vào bên trong.

Đây là thủ độ của Ngao tổ sư tự tay tiếp chiến, Cửu Dương chiến lực mạnh hơn, làm sao có thể công phá bản nguyên công pháp của nó! Chỉ như Cửu Giang cuộn cuộn chảy vào biển rộng, chân khí hỗn hợp lại đưa vào Tử Nguyên tông đan điền.

Đột nhiên giữa không trung chấn động, đạo dày nặng trở nên cứng rắn vô cùng, giống như tường thành tinh cương đột nhiên run rẩy kịch liệt, kéo theo cát bụi, khí tức, thậm chí ánh sáng giống như gợn sóng nhộn nhạo lên.

Chúng đồ ngũ tạng lục phủ bốc lên điên đảo, vị trí miệng mũi tai máu tươi chảy rờn rờn, không tự chủ được đều ngồ xuống tỉnh tức, để cho thiết đầu vận đủ pháp lực chữa thương.

Chân Võ Trận theo đó dừng lại, nhưng một thoáng tạm dừng này cũng khiến quá trình Tử Nguyên Tông hấp thu chân khí trì trệ, tăng thêm tình thế gấp gáp, kịch đấu hơi phân tâm, năm ngón tay vậy mà buông ra, Long Bách Linh đăng như chim bay thoát vồng, quán trong âm phong điên cuồng phóng ra của tiểu quỷ nhảy lên không trung.

Đào Yêu Yêu biết nguy hiểm vẫn chưa giải trừ, hô: “Lui về!” Vũ trụ cấp tốc tấn công giữa trán Tử Nguyên tông, định ngăn cản hẳn dùng Âm Dương Phượng Hoàng Kiếm truy kích trăm linh hồn.

Chỉ nghe “Ầm ầm” tiếng vang rung trời, Đường Liên Bích vừa dung nhập Bát Hoang Lôi Viêm Lưu, lấy thân thể coi là thi pháp chi khí thúc đẩy phong trụ tiến nhanh.

Hai đại cao thủ hợp lực có thể nói là mạnh mẽ, giống như Thiên Hà từ Cửu Tiêu Cuồng tiết ra.

Lại nhìn Tử Nguyên tông hơi nghiêng người, tay phải vòng một cái, từng điểm tinh mang quanh quần bay múa, thần lực của bốn thanh kiếm giải khai vũ trụ Phong Kiếm lực, lòng bàn tay đối với lôi viêm đẩy một cái, khiến Đường Liên Liên bị đẩy thẳng tắp như mưa, bay về phía xa xa.

Hai người Đào Đường do “Đan Dương Cửu Chuyên” nhập môn tu đạo, căn cơ của hắn đã bị tổ sư bản phái khổng chế, làm sao có thể chính diện chống đỡ! Đào Yêu muốn sáng chế ra pháp thuật mới vận dụng vũ trụ phong, không bị đối phương hạn chế, tiếc rằng không lo pháp thể đã phá, linh niệm ngày xưa bị hỏa nhiệt chiến ý thay thế, không thể triệu tới, tắc linh đã tới.

May mắn Long Bách Linh thoát thân chạy thoát, lo lắng thoáng giảm bớt, đầu óc còn có thể bảo trì tỉnh táo.

Tử Nguyên Tông mặt trầm như nước, một tay đánh lui hai người Đào Đường, đổi lại tay trái bắt lấy gáy Long Bách Linh.

Đào Yêu Yêu chỉ cảm thấy da đầu tê dại, từng sợi tóc dường như đều dựng thẳng lên, vừa rồi thật vất vả mới tranh thủ được

cơ hội chạy trốn, Bách Linh sao lại rơi vào ma trảo! Trong chớp mắt mọi người đều hiểu được, chắc chắn là Long Bách Linh trừ ma ý kiên cố, quên mình quên mình chết!, Mặc dù thoát khốn ngăn ngại, nhưng vẫn không lùi lại mà vọt tới phía trước quan tài thủy tinh, đưa cho Tử Nguyên tông đã sớm đoán trước được, chúng cao thủ Huyền môn toàn thân đề phòng, lại không rảnh ngăn cản một kích đơn giản như vậy. Có thể thấy được Tử Nguyên tông đang dần dần phục hồi như cũ, đã tập trung Cửu Dương công pháp vào một thể.

Chân trái liên thông tâm mạch nam tử, lấy cái này bắt địch chính là phương thức mạnh nhất, dù là Phổ Thiên Thần Phật cứu giúp cũng khó mà chạy thoát.

Chỉ thấy cổ tay Tử Nguyên tông hơi đổi, mang theo trăm linh hồn chuyển hướng chính diện, chỉ tiết lực gân thịt nhô ra, Đẳng tướng tam hồn thất phách của nàng diệt vi ô hữu.

Đây là pháp thuật mai một diệt hồn thể càng thêm triệt để so với phân thân toái cốt! Từ sau khi Quỷ bá tử đánh mất pháp lực, trong Diệt Hồn thuật tam giới cùng loại chỉ có Yêu Hoàng có chân thân mới có thể sử dụng ra được.

Bách Linh toàn thân mềm nhũn, ánh mắt ảm đạm, mở to hai con mắt to lớn cứ vậy chết đi. Theo ngón tay Tử Nguyên tông buông lỏng, thân thể như cánh hoa trong gió thê lương nhẹ nhàng rơi xuống trên mặt đất.

Trong một sát na, tiếng quỷ khóc chói tai vang lên, bọn tiểu quỷ sở hữu thức ăn cuộn lên âm phong mãnh liệt đánh về phía Tử Nguyên tông.

Bên kia đào yêu cũng đỏ mắt, phương lược chiến trận gì đó đối với tổ sư tín nhiệm hết thảy đều quên mất tinh quang, một cỗ tuyệt vọng khí tê tâm liệt phế tràn đầy phán đoán, chỉ cầu thừa dịp đầu óc nóng lên nhanh chóng bị đối phương giết chết, để tránh mất đi yêu thích của mình trở nên thông khổ rõ ràng hơn.

Từ bỏ phòng thủ, liều mạng chém giết, khiến cho uy lực của vũ trụ tăng lên gấp mười, mấy chục lần tăng trưởng, Ngao Cửu Dương cũng bị sự cuồng ý của sư tôn kéo theo, trùng kích vượt qua cực hạn Chân Võ Trận.

Mấy phe hợp lực quần tình hợp sức cùng sôi trào, lại ngăn chặn Tứ Thân Kiếm, khiến cho nó bất ngờ không thoát ra được, Tử Nguyên tông lại lộ ra ý cười, vừa lui về phía sau, vừa cười nói với Đào Yêu: “Rất tốt, cuồng sát muốn nhập tâm, lại có thể sử dụng cho ta sử dụng.

Người vốn là chân nhân ngàn năm khó gặp, so với thân thể này càng có giá trị hơn, sau trận chiến Ngao Sơn, ta còn tưởng rằng không thể xâm nhập nội tâm của người nữa... “

Vừa nói đến đây, nụ cười đột nhiên cứng đờ, Tử Nguyên tông đột nhiên quay đầu lại, phát ra tiếng kêu to vạn phần kinh ngạc: “Hai cái hồn!”

Chỉ thấy lông mi dài của Long Bách Linh khẽ run, một đôi mắt vốn đã mất đi sinh cơ lúc này lại chợt lóe ra ánh sáng!

Hồn phách Long Bách Linh dung hợp linh hồn Tây Thi, hai người đều có ta, trong ta có người, thiên tính bỏ lẫn nhau khó phân biệt, có thể nói là chuyện kỳ lạ thiên cổ hiếm có.

Tay trái Tử Nguyên tông Âm Dương Phượng Hoàng Kiếm lãng lệ ác liệt vô cùng, lại vì chỉ có một ý nghĩ giết chết một người, Diệt Hồn Thuật chỉ nhằm vào bách linh, chưa từng thấy hồn phách Tây Thi thể nội hồn hợp kia, để cho sơ sẩy buông tha! Bách Linh gần đây nghiên cứu nhiếp hồn pháp lý tinh tiến vì tiến vào!, Lần đầu tiên bị Tử Nguyên tông bắt được, đã cảm ứng được Âm Dương Phượng Hoàng Kiếm chuyên môn đuổi theo hồn phách mục tiêu vận chuyển, lúc trước bỗng nhiên xuất hiện không dấu hiệu không báo trước, tức là nguyên nhân này, hơn nữa kiếm này chuẩn xác tiến thẳng tới, khóa chặt một mục tiêu tuyệt sẽ không sai lệch nửa phần.

Các loại manh mối hội tụ trong đầu, Long Bách Linh dựa vào trí tuệ và nhạy bén siêu phàm, lập tức đưa ra quyết định.

Giả như hai bên cách nhau quá xa, hơn phân nửa sẽ giống như Ban Lương Công, Ma Ngưu đại phu hình hồn câu nát, Bách Linh Tác để Tử Nguyên tông lần thứ hai bắt giữ, dù hấn chỉ dùng Âm Dương Phượng Hoàng Kiếm Diệt Hồn, để tránh thân thể lại gặp phải pháp thuật khác thương tổn.

Đợi sau khi hồn phách bị diệt, đối phương thả “thi thể” của mình ra, sẽ xuất hiện chuyển động.

Kế này nguy hiểm tới cực điểm, không sai biệt lắm như đánh bạc, cũng may may là may mắn thành công! Nói thì chậm mà xảy ra, thân thể Tây Thi chỉ hồn còn sót lại như ngọn lửa nhỏ, tăng thêm trên trăm linh vận “Hồi hồn thuật” tu bổ, hồn thể đột nhiên phục hồi như cũ, Long Bách Linh đứng dậy vung tay, âm phong hóa thành lưỡi đao sắc bén, “Đương đương” một cái bổ ra quan tài thủy tinh.

Đào Yêu Yêu chợt nói: “Linh Nhi sai rồi! Như vậy cũng vô dụng!” Trái tim vừa rồi từ bi chuyển vui, lại giống như rơi vào vực băng vạn trượng.

Long Bách Linh liệu chết hủy di thể của Chu Tước, là muốn Tử Nguyên tông tự loạn phương tiện, chiến trận thất bại, thậm chí dẫn động suy nghĩ vì tình mà hi sinh thân, khiến cho Ngao Cửu Dương có được cơ hội xoay chuyển thắng bại.

Nhưng Tử Nguyên tông đã bị Yêu Hoàng ” Ký Hồn” thật sự sẽ vì tình yêu hy sinh sao?

Ác nhân cũng có tình, có tình yêu, chỉ có điều loại ” ái” này lấy tư lợi làm khởi điểm, lấy ” chiếm hữu” là mục đích, làm thỏa mãn tư dục mạnh chiếm một mình, trói buộc, đùa bỡn “Người yêu”

Đúng như Kim Ti điều nuôi dưỡng trong đồng lòng, mặc dù được trăm lần che chở, cuối cùng không thể luận cùng chủ nhân.

Tử Nguyên tông ma hóa tham luyện vô số “Đáng yêu” khi còn sống, lưu lại di thể là để phục sinh nàng cho tương lai, chiếm hữu nàng. Còn phong nàng làm chủ mẫu của vạn thể Chí Tôn, hai lần nổi giận ra tay đủ thấy mức độ quý trọng của nàng., Nhưng phải từ bỏ cơ hội quyết chiến, cam tâm mạo hiểm đi tìm nàng, làm sao có thể làm được? Đào điên từng bị Yêu Hoàng xâm nhập tâm cảnh, biết rõ bản tính của nó ích kỷ đến mức không còn gì, lấy tình yêu chân thành đi phỏng đoán hành vi của nàng, hiển nhiên Long Bách Linh quá ngây thơ.

Tính sai mất sinh mệnh con đường kết thúc, đừng mơ tưởng dùng đặc chất “Lưỡng hồn” thoát khỏi nguy hiểm tính mạng!

Nhưng mà lần nguy cấp thứ ba cũng không phát sinh, Tử Nguyên tông không động, Ngao Cửu Dương cũng không

động, ngay cả thân thể đang biến động ở trung tâm, Long Bách Linh cũng ngưng tụ như đắp.

Hơn mười đạo ánh mắt đồng loạt ngóng nhìn, bốn phía bao phủ một loại thời khắc thần thánh nào đó sắp tới tĩnh mịch.

Quan tài thủy tinh đã vỡ tan, di thể Chu Tước lại không bị hao tổn, chỉ như Hồng Vũ trôi về phía không trung, từng tia từng sợi khói khói vờn quanh chung quanh, một chút hào quang giống như đom đóm bay múa xoay quanh.

Tên đầu lĩnh Nhiếp Hồn Thế Hải đọc đủ thứ đạo điển của bản môn, thấy thế run giọng nói: “Quả... quả nhiên..... Tổ sư Nguyên tông hạ pháp chú diệt ma.” Trong lòng mọi người nhảy loạn phanh phanh, nhưng cũng bỗng nhiên sáng rõ, đoán được kỳ cảnh trước mắt chính là khâu cuối cùng diệt trừ Yêu Hoàng.

Kỳ thật quá trình diệt ma từ ngàn năm trước đã bắt đầu: Một mảnh ma tâm ẩn giấu trong mộ, Chu Tước ngồi quan tài quay quanh quần, mỗi lần đi vòng một lần liền tịnh hóa một phần, vô số ngày tháng vòng lại bắt đầu, thiện ý cùng tình yêu trong linh hồn sớm đã theo lời thề tiến vào trong ma tâm kia., Đợi đến lúc Yêu Hoàng mượn Tâm Vương đan khoán kích hoạt Ma tâm, khởi động lại thân thể Tử Nguyên tông hấp thu Cửu Dương chân khí, tiến tới làm cho ma lực đạt tới cực điểm, Chu Tước liền có thể phóng thích ra pháp chú hiệu lực, một lần hành động đã hoàn toàn thanh trừ tà dục của Yêu Hoàng!

Thiết kế như vậy có thể nói là ẩn giấu tinh xảo, nhưng nếu Cửu Dương đệ tử đến đây diệt ma không mở ra quan tài thủy tinh, không nghĩ tới Chu Tước đối với tổ sư thâm tình chính là diệt ma mấu chốt, vậy nên làm thế nào cho phải?

ngiên cứu căn bản, Tử Nguyên tông có hai loại suy đoán đối với người diệt ma hậu thế, sau đó cũng an bài hai loại kết cục.

Một là Diệt Ma Giả cố ý tranh thắng, một lòng dùng pháp thuật chiến trận tranh đấu với Ma đạo, thực tế không khác gì Ma đạo, Yêu Hoàng chắc chắn lợi dụng Cửu Dương trọng sinh khôi phục như cũ; hai là Diệt Ma Giả từ “Nhân tình” vào tay, xúc động quan tài thủy tinh dẫn Chu Tước ra, thì Ma đạo chắc chắn sẽ bị nàng tiêu diệt.

cứu vớt nhân loại chỉ có “chân tình”! Đây vừa là hi vọng của tổ sư Ngao, cũng là cảnh cáo của người hậu thế gửi gắm: Nếu quên đi chân tình, như vậy ác quả ma đạo bá thể không thể tránh khỏi! Nghĩ đến đoạn này, trong mắt long bách linh lóe sáng, lâm lâm nói: “Không sai, ta không sai, ta không sai., Tướng công! Để trừ ác chi chí bảo, chúng ta thắng rồi!” Trong cơn kích động vươn bàn tay nhỏ ra, bắt lấy Huỳnh Quang Vọng Không ném đi... Huỳnh Quang kia phát ra từ thân thể Chu Tước, ẩn giấu di tích cũ, trải qua Bách Linh thiết lập mộng pháp lực thúc giục, thoáng chốc biến ra hình ảnh.

Chỉ thấy một khối lục địa to lớn lơ lửng trên không, bên trên đào đào liên miên, lục trúc bà kính, phong cảnh mỹ lệ khó nói nên lời.

Xuyên qua bụi hoa rậm rạp, khuôn mặt Vô Ưu công chúa ẩn hiện trong đó, đang mỉm cười khanh khách nhìn ra phía ngoài.

Tử Nguyên Tông cất bước đi về phía nàng, lục địa kia lập tức dâng lên, bay vào chỗ sâu trong vũ trụ mênh mông vô ngần của mình.

Ngao sư tổ lạc hướng Tử Nguyên tông đến đây vạch trần, kỳ cảnh hân và Vô Ưu công chúa ở tên là “Bắc Vi Lục”, ở khối u tĩnh kỳ mỹ kia, trong thiên địa chỉ thuộc về hai người vĩnh viễn hưởng thụ lương tình vui sướng.

Trước khi đi phân ra một mảnh tâm bồi táng Chu Tước, tự thành cục diệt ma hôm nay.

Hình ảnh thung rỗng kêu to, trong lòng mọi người trăm mối cảm xúc ngổn ngang, quay đầu nhìn lại, một cảnh tượng khác cũng cảm động vô cùng.

Giờ phút này Tử Nguyên tông ma hóa không thể động đậy, tà dục đang tiêu giảm, chấp niệm đã hóa giải, da thịt đầu như tường da tróc ra từng mảng.

Một mảnh tường quang diệu dàng bay tới, Chu Tước nhẹ nhàng dán gương mặt lên ngực hân, khoe mắt óng ánh lấp lóe, chậm rãi rơi xuống nước mắt.

Trong chốc lát huỳnh quang càng dày đặc, thân thể hai người cũng theo đó dần dần tản ra, chợt nghe “Vù” một tiếng, bầy

tắm Tâm Vương đan khoán thiêu đốt thành tro, Yêu Hoàng mượn nhờ ký hôn tà nguyện triệt để phá diệt đến đây.

Đào Yêu Yêu Yêu ngơ ngác nhìn chăm chú, trong lòng không có nửa điểm vui sướng, chỉ cảm thấy chân thân Yêu Hoàng vỡ vụn vẫn còn mở miệng, tựa hồ đang hỏi: ” ích kỷ, tham lam, dục vọng vĩnh viễn không bao giờ thỏa mãn..., Chính là nhân loại không ngừng biến cường, không ngừng chiếm hữu càng nhiều động lực ban đầu, không ngừng hưởng thụ càng nhiều hơn, một vạn năm như vậy, một trăm triệu năm như vậy, các ngươi có thể tiêu diệt được sao? Chân Thiện tình nghĩa tồn tại sao? Tồn tại có thể kéo dài bao lâu? Các ngươi không cảm thấy bản thân đơn thuần là buồn cười sao?...” Âm thanh càng ngày càng yếu ớt, đào cơ thể lại không trả lời ra được.

Đúng lúc này, huỳnh quang tan hết, Chu Tước và Tử Nguyên tông biến mất vô ảnh, Yêu Hoàng loạn thế ngàn vạn năm cuối cùng cũng diệt vong!

Ân Nghĩa thứ hai mươi sáu, có cừ oán vô biên.

Tiếng gió như tiếng chuông trời vang lên, từ bên nhọn đến dễ nghe, lại đến thanh tĩnh tịch liêu, theo lệ khí ngưng kết vạn năm tiêu diệt trong hư không, hết thấy tựa hồ trở lại thời Thái sơ.

Bỗng nhiên vang lên tiếng “Rắc rắc” giòn vang, bia mộ khắc “Vô Luân phu Tử Nguyên tông” nứt toác ra, đá vụn rơi đầy đất.

Tiểu Tuyết cầm trong tay Cúc Ảnh kiếm, mặt đầy nước mắt đứng ở trước đá vụn.

Lý Phượng Kỳ từ trước đến nay tôn sùng sư tổ bốn phái, thấy thế kinh hỏi: “Người làm gì?” Chỉ nghe Tiểu Tuyết cao giọng nói: “Chỉ vì giúp hãn tiêu trừ tâm ma, nhiều lần diệt ma đại chiến đã chết bao nhiêu người chúng ta!... truyền thừa ngàn năm qua Ngao Huyền môn, vô số đệ tử chăm chỉ khổ luyện, lại chỉ vì hôm nay sử dụng Chân Võ Trận mạnh nhất., Làm cho ma lực “Tổ sư” biến đến lớn nhất, sau đó chấm dứt những món nợ tình cũ nát của cốc tử bọn họ! Ta, Ban sư huynh, Ma Ngưu đại phu!” Nói đến đây nghẹn ngào, nhin không được che mặt khóc lóc.

Trong lòng chúng đồ ảm đạm, ý nghĩa tồn tại của Tâm Tư Nga Côn Bằng đúng như lời hãn nói, vậy cũng không khỏi làm cho người ta quá thất vọng.

Đào Yêu Yêu nói: “Trầm trước khi đi xa, tổ sư Nguyên tông cắt tim đèn tình, không ngờ khí tà ác lại bị Chu Tước thề nguyên rửa dẫn dắt, tụ tập tại Ma tâm, rất nhiều nhân duyên tương hợp, hãn mới thiết lập thế cục trừ ma ngàn năm sau...”

Tiểu Tuyết lớn tiếng ngắt lời: “Vậy lúc trước thì sao? Lúc hãn sáng lập phái nao, nguyên lai trong lòng còn tồn tại khí tức tà ác! Hay cho một nhà lang thang, thì ra từ gốc rễ đã ẩn chứa tà ác, còn có tư cách gì đi khắp nơi tự xưng là lãnh tụ chính đạo, thổi phồng cái gì da trâu dương thiện!” Lan Thế Hải chen vào nói: “Không thể nói như vậy.”

Hành trình của đệ tử Huyền môn như nhật nguyệt Chiêu Thiên, năm xưa đã cứu vớt vô số sinh linh, diệt trừ ngàn vạn tà ma, sao mới nói mấy câu đã bị xóa sổ.”

Tiểu Tuyết nói: “Ta là vì những huynh đệ đã chết đi kia mà không đáng! Chúng ta liều mạng tu đạo tích đức trồng cây vào một ngày nào đó diệt Yêu Hoàng, máu chảy nước mắt bốn ba bốn phương, trải qua gian khổ vô số kẻ! Đại sư huynh, chính người đã bị Ma đạo hại rất thảm hại, huyết hải thâm cừ sẽ không quên! Còn có Loạn Trần đại sư đã nhập thánh, đi tới Hứa sư huynh., Tiền nhiệm hàng đầu Đào Hành kiện, rất nhiều tiền bối, bọn họ lần lượt cùng Ma đạo tử chiến tăng lên uy lực Chân Võ trận, kết quả cái trận pháp chó má kia lại là để cho Yêu Hoàng phục sinh lại, luyện đến mức chúng ta càng nguy hiểm, càng ngày càng xui xẻo.

Hôm nay không phải là Bách Linh tử cơ trí, ai lại muốn đi động vào quan tài kia? Tổ sư ra câu đố này thật khó đoán a, cùng âm mưu có gì khác nhau, những người chúng ta còn có ngàn vạn người trên thế gian này thiếu chút nữa đã bị hấn hại chết sạch! Nay, Đường Liên Bích, người nói đúng, lúc Yêu Hoàng diệt vong Nga Hầu tất diệt, đã sớm biết Tự dung Nga Tập phái giải tán mới tốt, Yêu Hoàng vĩnh viễn đừng hòng mượn nhờ Đông Sơn chúng ta tái khởi!”

Lý Phượng Kỳ đám người tâm tư kín đáo, muốn giải thích hành vi của Tổ sư ẩn chứa “Chỉ nhân tình có thể diệt ma đạo, vô tình thì nhân thế khó bảo toàn thâm ý, tiếc rằng Tiểu Tuyết khí trên đầu lời nói như liên châu, kêu lên Đường Liên Bích lại hỏi anh đào chết non: “Ngũ Huyên môn là tà ác mà sáng chế ra.”, Trước hôm nay người có thể muốn biết được không, có thể tin được không?...” Oán nộ đầy ngực trút xuống không hết, nhưng thanh âm lập tức khàn đi, nàng rút cuộc không nói nên lời, ôm đầu ngồi dưới đất, tùy ý giọt nước mắt rơi xuống bên chân.

Đào Yêu Yêu im lặng một lúc lâu, thở dài nói: “Nhân tâm kiêm có thiện ác, hoặc là thiện có nhiều hơn một chút, hoặc là ác hơn chút, thiện ác thực khó một đao hai phần.

Nhưng nhìn từ kết quả thực tế ngày hôm nay, cuối cùng tiêu diệt được Yêu Hoàng, bởi vậy dụng ý sáng lập Nga Phong vẫn là trừ ma làm việc, lấy thiện làm chủ.

Lấy việc lột da bản tâm thành tựu (Nhân đạo) mà nói, tổ sư Nguyên tông đã làm được toàn bộ chuyện một người thiện có thể làm được.”

Lý Phượng Kỳ nói tiếp: “Bản lĩnh càng lớn, lực lượng tà ác kiềm chế nội tâm càng nhỏ, càng dễ tạo thành đại họa.

Bình thường vô năng giả tuy có vạn loại tà niệm, nhưng rất khó thực hiện một trong số đó, nhìn tựa như là loại thiện.

Mà cường giả giơ tay nhắc chân có thể động thiên địa, bản tâm hơi mất hoặc Chú Thành sai lầm lớn, chiêu dụ cự ác nguyên hung danh mắng.

Hiện giờ chiến sự Tiên Ma cuối cùng đã phân định, Ngao Huyền môn hoàn thành sứ mệnh, chúng ta cần gì nghiêm khắc cầu xin Tổ sư năm đó lập ý có thuận thiện hay không.”

Bách Lý Văn Hổ hiểu rất rõ chỗ khó có thể khắc chế bản thân cường đại, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Mộ Lan lạnh nhạt nói: “Đúng không, chỉ xem kết quả, giả sử lúc đó trước khi chết, đời thật giả có ai biết?” Bài thơ hoàn chỉnh này có bao nhiêu câu là “Trong bốn câu đồn đại sợ hãi Chu Công, lúc Vương Mãng khiêm tốn cung kính sĩ, lúc ấy giả sử chết trước, cả đời thật giả có ai biết.” Ý chỉ hành động thiện ác của đại nhân vật nhiều là cơ duyên thúc đẩy, động lực trong lòng hần là tốt hay là xấu ai có thể biết được? Kết quả sau chỉ dựa theo quan tài kết luận thực sự là gượng ép buồn cười.

Mộ Lan nếu như đối với tình cảm với Ngao Huyền Môn vốn rất đậm bạc, gặp dịp mọi người vì tổ sư giải thích, không khỏi mở miệng giễu cợt, chợt thấy Văn Hổ nhú mày, biết trượng phu không vui, vội quay đầu đi nói: “Ha ha, ta không phải là bịa chuyện.

Long cô nương mới nhanh nhẹn, chắc là có lời bình đặc sắc hơn rồi.”

Long Bách Linh dựa vào quan tài thủy tinh vỡ ngổi dưới đất, một mực không nói gì.

Đào Yêu đi tới nhẹ nhàng đề lên vai nàng, thấp giọng hỏi: “Người còn ổn chứ?” Một cỗ chân khí mềm mại nhu hòa truyền vào trong cơ thể, phảng phất như bưng tỉnh trong mộng,

Bách Linh loạng choạng, chuyển động ánh mắt dời về phía Tiểu Tuyết, nói: “Người vừa mới nói cái gì?”

Phương Linh Bảo chất phác, vừa thấy có cơ hội lôi kéo quan hệ hai người, vội vàng nhận lấy câu chuyện: “Tiểu Tuyết sư muội vừa gọi ngươi là Bách Linh tử đó! Gọi thật tốt không thân mật, tử tử muội muội vốn nên như vậy, từ nay về sau hai người các ngươi tình thâm ý trọng, ở bên cạnh sư tôn mới...”

Bách Linh nói: “Không phải không phải, nàng nói Xi phái ẩn giấu tà ác, khiến cho ta nhớ tới một chuyện quan trọng hơn cần làm, nhưng lại một mực không nhớ rõ là cái gì.” Năm tay gõ lên trán, trong miệng lầm bầm: “Chuyện gì vậy? Ta từng cân nhắc qua, lúc trước ta đã cân nhắc qua, lúc này nguy hại của Diệt Hồn thuật là khó mà tiêu hết, hồn phách của nàng mặc dù đã phục sinh, nhưng tinh thần bị hao tổn nhiều, lúc suy nghĩ sắc mặt càng trắng bệch như tờ giấy.

Thiết Đầu vội vàng dùng “Bổ nguyên thuật” cách không chữa trị, vừa dặn dò: “Sư muội chớ sốt ruột, thả lỏng chút mới tốt.” Đào Yêu Yêu hỏi: “Rốt cuộc thế nào?” Thiết Đầu nói: “Không ngại thì nói: “Không sao?”

Nguyên thân sơ sinh thường có phản ứng này, chỉ là trong mười ngày không thể dùng Thiên Sơn Thông Linh Thuật tác chiến, để tránh tổn thương nguyên khí quá lớn.” Long Bách Linh xoa trán ngẩng lên, trên mặt vẫn mang vẻ mê ly, ánh mắt định ở trên thân một người, hỏi: “Đường sư huynh, ý kiến của ngươi thế nào?”

Chỉ thấy mặt nạ Đường Liên Bích đứng hướng vách đá, dòng ánh sáng màu lửa đỏ nhẹ nhàng như tơ, lúc ẩn lúc hiện gần bên người hắn, đảo mắt thân thể đã biến mất không thấy đâu.

Mộ Lan Nhược nói: “Hảo tiểu tử, vội vàng thu nhật bảo bồi đi đâu!” Trong lúc tán hồn Tử Nguyên tông bị mất đi Tử Thần Kiếm, lúc này Bí Phong, Huyền Thủy bị Đường Liên Bích thu nhập vào cơ thể, Ly Hỏa Kiếm bởi vì lần đầu tiếp xúc cần luyện hóa, quá trình thu dùng tương đối dài hơn một chút.

Mà thanh kiếm này chính là bình chương vô hình ngăn cản Bích Huyền Thần Hải, một khi dời đi sử dụng, thế nước vạn quân bên ngoài lập tức tràn vào lăng mộ.

Lập tức tiếng “Oanh oanh” đình tai nhức óc, đại địa đứt gãy, vách đá đổ sụp, hóa thành hạt cát phiêu vũ trong nước, giống như cuồng phong thổi qua đại mạc vậy.

Mọi người nhìn thấy tràng diện thiên địa kịch biến này, chột thấy cảnh tượng này vẫn không khỏi biến sắc mặt.

Bỗng nhiên Bách Lý Văn Hồ hét lớn một tiếng, vai nhấc khuỷu tay cản lại, “Thủy Sơn” khổng lồ màu xanh trong vắt treo giữa bầu trời muốn hạ xuống trong nháy mắt dừng lại.

Loại “Giáp Hải” thần công này thường gặp trong sách đạo kinh Phật, dùng để tuyên dương vô lượng pháp lực của Bồ Tát Thần Phật, mà chỉ bằng một cánh tay ngăn cơn sóng dữ, lại khó hơn so với phương pháp “Di Sơn Đảo Hải” không biết bao nhiêu lần.

Trong ngực chúng đồ phanh phanh nhảy loạn, cảm giác kinh tâm động phách ngược lại có tăng không giảm.

Đường Liên Bích lại coi như không thấy, quay sang đáp lại Long Bách Linh: “Yêu Hoàng diệt, Ma Vương còn ở đây, có thể sẽ biến thành Yêu Hoàng mới.

Hiện tại cao hứng nổi giận, kết luận bảy mồm tám lưỡi đều là người ngu xuẩn làm, tôn tâm tư tìm ra một cường địch, mới là cách làm sáng suốt.”

Mộ Lan Nhược nói: “Người muốn nịnh nọt Long cô nương cũng đừng hạ thấp người bên ngoài, chúng ta đương gia lực ngăn thủy thể, hóa giải tai họa người tự ý động tới thần kiếm, cũng là người ngu xuẩn gây ra sao?” Mặt trầm xuống nói: “Tiểu tử họ Đường, chúng ta có sổ sách còn chưa tính, diệt ma đạo hãn là tính toán một chút.” Đường Liên Bích nói: “Phụng bồi.”

Hoàng U bỗng nhiên nhảy lên, giang tay ra nói: “Các người đừng ồn ào nữa! Nghe đây!” Độn giáp cao thủ cực kỳ miễn cảm với hoàn cảnh không gian xung quanh, theo tiếng hô quát này của hắn, mặt đất vừa rồi run rẩy kịch liệt lại bắt đầu lay động, địa thể dần dần tăng lên, Sa Thạch Thảo Mộc lơ lửng giữa không trung, ngay cả rượu trong con sông nhỏ lưu động đều tinh linh nhấp nhô lên nhẹ nhẹ.

Mộ Lan cười lạnh nói: “Tiên thổ Thiên Sơn muốn trở về chỗ cũ rồi, đương gia ta không thể nào cứu vãn chuyện này được.”

Lúc Trấn Yêu Tháp tan rã từng xuất hiện tình trạng tương tự, vật liệu xây dựng Phương Thôn cung cũng từ Thiên Sơn lấy được, pháp chú thích hợp kết thúc, pháp giới tiêu tán, tất cả vật chất tự nhiên cũng phải trở về chỗ cũ.

Đào Yêu Yêu nói: “Không tốt, chúng ta nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi này!” Hoàng U hoảng sợ nói: “Chạy đi đâu? Ta dò xét từ xa tới gần bốn phương đều không có đường ra, chúng ta vẫn đang bị vây ở trong Thiên Sơn tiên cảnh.” Lý Phương Kỳ nói: “Lần trước ta mượn Ly Hỏa kiếm thoát thân, bất quá trước tiên phải giả chết...” Chợt nhớ lại “Đoán Hồn Khung Thiên” bị chính tay mình phá hủy, cách thoát thân trước đó căn bản đã là bọt nước mơ ảo.

Đang lúc nghi hoặc vô kế, chợt Long Bách Linh nói: “Đi từ nơi đó.” Theo hướng tay nàng, chỉ thấy trước người Đường Liên Bích có một luồng huyễn quang lấp lóe, rạng rỡ đủ để chiếu sáng tất cả yêu hồn!

Đường Liên Bích nói: “Thiên Lô kiếm chỉ có một đạo kiếm quang này, pháp lực của Ngự Thiên Long có hạn, đáng lẽ chủ thể của thần kiếm vẫn do đệ nhất Ma Vương nắm giữ.

Đây là mưu kế mà Yêu Hoàng thiết lập, để cho trận chiến này sau khi thất bại còn có cơ hội lật ngược ván cờ.”

Bách Linh nói: “Đúng vậy, Ma Vương không cách nào tồn tại lâu trong Thiên Sơn Tiên Cảnh, chỉ có thể ở bên ngoài cầm kiếm chờ đợi, theo kiếm quang Thiên Lô đi tới chỗ khác, chẳng những có thể thoát ly hiểm địa, còn có thể...” Đường Liên Bích nói: “Còn có thể giải khai nỗi băn khoăn trong lòng ngươi.” Lời còn chưa dứt, đã bay lên không trung, độn vào kiếm quang biến mất.

Long Bách Linh nghe vậy thần sắc nghiêm trọng, mở miệng thét ra lệnh: “Mau đuổi theo!” Bọn tiểu quỷ rau cây dựng lên âm phong, vây quanh nàng phi thăng cách mặt đất.

Mộ Lan Nhược Đạo nói: “Chúng ta cũng đi thôi.” Phương Linh Bảo nói: “Tiểu tử đi theo họ Đường sao?” Mộ Lan cười ha ha nói: “Ta ngoại hiệu phạt diện lộ vàng, từ đó đến xem

trọng thực lợi, đi theo ai cũng không sao, có thể chạy đi lại nói cái khác... “Bách Lý Văn Hồ nói nhảm, ít nói nhảm, đi mau!” xoay người một vòng, công pháp Thần Long bay lên trời thì triển ra, cuốn theo mọi người bay lên, phía sau tiếng “Ừ ừ” dần dần, Ân nấp Phương Thốn cung ngàn năm như gió mà chết, Bích Huyền Hải cũng quay về Thiên Sơn, cũng quay về lại Thiên Sơn.

Trong rừng rậm ít ai lui tới, Xuyên Đông chỉ còn lại một đầm nước sâu vài trượng bình thường.

Thiên Lô kiếm chói mắt quang mang bay nhanh phía trước, giống như sao chổi lướt qua bầu trời đêm, đuôi ánh sáng cuộn cuộn dẫn dắt mọi người phi hành.

Trong khoảnh khắc, tinh quang xán lạn, cảnh vật phồn thịnh, một mảnh thiên địa rộng lớn xuất hiện, kiếm quang bỗng nhiên co lại thành đoàn, cách mặt đất hơn một trượng lơ lửng, chợt sáng chợt tối muốn tiến lên không vào.

Mọi người rơi xuống đất đưa mắt nhìn xung quanh, thấy Hoa Nhi chỉ vào quang đoàn nói: “Thần kiếm mất linh sao? Không phải nói mang bọn ta tìm được Ma Vương sao? Ma Vương đâu? Chỗ nào?” Mộ Lan Nhược nói: “Có một cái trọng yếu hơn là đang chiêu dẫn Thần Kiếm, tạm thời vượt qua sự khống chế của Ma Vương, các người nhìn hẩn đi.” Mọi người đảo mắt nhìn lại, thân hình Đường Liên Bích hiện ra vàng sáng hình bầu dục, kiếm quang của Ô Phong Huyền Thủy Ly Hỏa tam thần kiếm, giống như bị một lực đạo nào đó lôi kéo, cũng có dáng vẻ rất chậm chạp.

Bách Linh nói: “Tứ Thần Kiếm cuối cùng trở về? Là thuyền Thiên Bắc sao? Lúc ta hoàn thiện khúc nhạc thần hoang, đã từng giải mã một ít truyền thuyết về Man tộc phương Bắc, trong đó nhiều lần nhắc đến việc Thiên chu thu nạp bốn thanh kiếm.” Đường Liên Bích nói: “Đúng, sau khi thu đủ Tứ Thần Kiếm, còn phải phiên người thổi một bản nhạc Thần Hoang.

Đi theo ta.” sải bước đi lệch về phía vàng sáng, Thiên Lô kiếm chậm rãi di động theo, hiển nhiên là bị Ma Vương chi lực, có chút khác biệt với bộ điệu của ba kiếm.

Đào Yêu Yêu nói: “Chậm đã! Nơi này là Thương Lang mật cảnh của Quỷ Hộ tộc!” Vừa quay đầu, không để ý tới Đường

Liên Bích đi xa, nói với chúng đồ đệ: “Quả nhiên đúng như dự liệu trước đó, sau khi chúng ta bay khỏi Thiên Sơn Tiên cảnh chúng ta đặt chân ở Thương Lang mật cảnh.

Đây là một cửa ra của Thiên Sơn tiên cảnh, tiếp ứng đồng bạn của chúng ta là bị pháp giới che đậy, cho nên không nhìn thấy bọn họ.” Lý Phượng Kỳ gật đầu nói: “Sư tôn nói không tệ, đợi ta phá giải chương nhãn pháp.” Phóng ra Hồng Minh kiếm bay vào không trung, một đạo hồ quang hướng về phương xa, vừa vặn lưỡi dao sắc bén tách ra màn che thật dài.

Pháp giới do Quỷ Tu tộc thiết lập rất nghiêm mật, người ngoài nhìn vào bóng đêm thảo nguyên bình thường cũng không khác nhiều, nhưng đám người Nga Du phái đều là người đại hành, nào để loại pháp thuật này vào trong mắt, Mộ Lan Nhược nhân lúc này cười tủm tỉm trêu ghẹo: “Long cô nương, sao không đi thổi sáo với Đường tiểu ca? Ta thấy hắn đối xử với người lạnh như băng, đối với người ngược lại rất nóng bỏng.”

Phương Linh Bảo cướp lời: “Đùa này không qua được, Long sư muội là vợ của sư tôn, chỉ biết canh giữ bên cạnh sư tôn, sao có thể đi theo Đường Liên Bích làm loạn, Long sư muội người nói phải không.” Bách Linh cười nói: “Đó đương nhiên, đừng nói đường liên bích, chính là ghen liên bích, tương liên bích xuất, cũng đừng có muốn ta dẫn dắt khỏi sư tôn may.”

Ân Nghĩa thứ hai mươi sáu, có cừ oán vô biên.

Trong lúc tán gẫu Hồng Minh kiếm phá pháp xong, lóe lên thu hồi trong lòng bàn tay Lý Phượng Kỳ.

Phương cảnh vật kia biến hóa, chỉ thấy đầu người bên kia nhón nháo, bày thú chen chúc, đại đội vu sư Quỷ Tu tộc đang dẫn đại đội nhân mã vây công đám người Dĩ Hoàn.

Theo như lan thế phươg, Chúc Lôì, Hàn Mai thân mang đạo thuật, lại thêm Yến Doanh Thù ly sơn ngàn dặm tiếp viện, đối phó với tái ngoại đạo là dư xài. Nhưng bất đắc dĩ nam nữ lão ầu của đôi phương trộn lẫn, trên thân lại không mang ma khí, chúng đồ không tiện buông tay giết chết, nhất thời lại bị đám Man nhân khí thế hung hăng này cuốn lấy.

Đào Yêu Yêu thấy thế dặn dò: “Bách Lý huynh, đừng tạo nhiều sát thương.” Văn Hổ đáp: “Được!” Chữ này tựa như sét đánh trên tảng mây rơi xuống, mấy ngàn Man tộc lập tức choáng váng, quần thú run rẩy, khí thế hung hãn đều không còn, mà đệ tử Ngao Môn lại không bị ảnh hưởng chút nào, sóng âm giống như mũi tên lập tức phá vây giải địch, chưa tạo thành thương vong cho một người, pháp thuật của hắn sắc bén nhanh chóng, hết sức nắm chặt, chuẩn xác đến mức xuất thần nhập cực cảnh, đều đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa.

Chúc Lôì lúc này hoan hô: “Bách Lý sư huynh! Các người trở về rồi à!” Một đám người nâng vòng hoa sen vây quanh, nghiêng về phía Ly Tình, dò hỏi chiến quả, nụ cười cùng nước mắt trên mặt giao thoa lẫn nhau.

Mang Hoàn kéo tay Đào Yêu Yêu lại nói: “Người, các người... cuối cùng cũng bình an trở về, Linh Nhi, Tiểu Tuyết, hai cô gái nhỏ đều ở đây, tốt tốt tốt, tốt lắm, lần này viễn chinh trừ ma hủ là mạo hiểm muôn phần.” Đào Yêu Yêu nói: “Nhờ có mẫu thân bảo vệ lối ra, chúng ta mới được tiến vào mặt cảnh.”

Nói chuyện không được mấy câu, đám người trở nên yên tĩnh, từng khuôn mặt tươi cười đều cứng đờ.

Hàn Mai nói: “Có mấy người sao không nhìn thấy? Ma Ngưu đại phu, Kỳ Xảo Môn lớp sư huynh đâu?” Côn Bằng Hoàn cũng hỏi: “Đúng rồi, Hồng Tụ nha đầu kia giấu đi đâu? Quỷ nha đầu bướng bỉnh kia, nhất định là muốn đột nhiên nhảy ra dọa ta sợ hết hồn.” Đào Yêu Yêu thở dài nói: “Một lời khó khăn, bọn họ... đều không về được.” Chúng môn đồ đang quang tức thất sắc, Lan Thế Phương quan tâm nhất Đường Liên Bích Hoa., run giọng hỏi: “Mỗi lần trừ ma, Đường sư huynh luôn xông tới mạnh nhất, hắn như vậy nhất định sẽ thất thủ.” Đường Liên Bích cứng rắn nói: “Đường Liên Bích bình yên vô sự, đến bên phía Thiên Chu Bắc Lư, lúc này chúng ta cũng đi xem một chút.” Dẫn mọi người đi bộ về phía bắc, bốn thanh kiếm sáng lập lòe, giống như tiêu chí chỉ đường đi.

Chúng đồ buồn bực sao không theo phong giá vân nhanh chóng chống đỡ, chợt nghe bách linh hô một tiếng: “Dừng một chút!” Nhất thời đều ngừng chân quan sát.

Đào Yêu Yêu nhìn thoáng qua Bách Linh, thầm nghĩ “Linh Nhi biết tâm tư của ta.” Long Bách Linh chỉ về một tảng đá lớn giống như một ngọn núi nhỏ ven đường nói: “Mời các vị xem, đó là văn tự do Tổ sư lưu lại.” Mọi người mượn ánh sao dò xét, chỉ thấy bút tích trên mặt đá mờ mờ, khắc chữ “Thành thật tâm ma dục, vong Huyền Môn ngày tâm ma diệt lâu năm”, vết tích rêu xanh bò đầy, chữ viết có chút mờ hồ, nhưng chữ viết vẫn khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Tiểu Tuyết giật mình nói: “Đường Liên Bích nhìn qua tảng đá kia!” Đào Yêu Yêu nói: “Đúng vậy, bởi vì hắn nói Yêu Hoàng diệt Huyền Môn cũng vong, ta đoán trên đường đến Bắc Lư Thiên Chu, Tổ sư tất nhiên còn lưu lại nhắc nhở liên quan đến việc này.” Tiểu Tuyết nói: “Nhắc nhở? Muốn nhắc nhở không rõ sao, lại cố ý ẩn vào trong mặt cảnh Man tộc cố ý làm ra Huyền Hư Hư.”

Các đời sư tôn môn đồ vì đại tông phái cường đại dốc hết toàn lực, cuối cùng rơi vào phán đoán “Sẽ phải chết”, thật sự là buồn cười.” Mọi người biết nàng buồn bực không tiêu, cũng vô tình giải thích bí mật trừ ma, chân thân Yêu Hoàng không tiện tiết lộ tình cảm thế gian, mười mấy con mắt dõi trên đỉnh tảng đá, nhìn về phía pho tượng trên đỉnh tảng đá lớn.

Lan Thế Hải nói: “Ta cho rằng “Di Huyền môn” mà Tổ sư nói, không phải chỉ sư đồ Huyền môn tử vong, mà là nói rõ sứ mệnh diệt trừ tà ác kết thúc, chính phái cũng không có gì phải tồn tại.” Hoàng U nói: “Lời này có lý, bằng không chúng ta nên đồng quy vu tận với Yêu Hoàng, trước mắt chúng ta không phải sống rất tốt sao...” Lời nói chột tất, mọi người đều ghen hòng nhìn trần trời, ai nấy đều có vẻ kinh ngạc.

Pho tượng trên tảng đá cao mấy trượng, kiểu dáng vụng về, khắc công thô ráp, cẩn thận quan sát mới có thể phân biệt được là một con thần ung giẫm lên một con sói lớn.

Nhưng kỳ quái là đôi mắt như ung kia biến động linh dị, lúc đầu xám xịt giống như mông lung mù, một lát sau, lại giống như đang đối mặt với mỗi người, lập tức càng nhìn càng quỷ dị, càng nhìn càng uy ám, khiến mọi người trong lồng ngực chiến ý đan vào nhau, như hỏa diễm đỏ đậm chiếu sáng hai con người.

Bách Linh nói: “Đây chính là tượng thần của Xích Tinh Đại Bàng, Quỷ Hộ tộc dùng để trấn thủ đường đi Thiên chu, nhưng chân giẫm lên cự lang là ngụ ý gì?” Bách Lý Văn Hồ nói: “Làm tốt lắm.” Pháp lực trên tay truyền xa, cuốn mấy chục Quỷ Hồng vu sư đến đánh thức, đang đợi tra hỏi lai lịch pho tượng, một kẻ cầm đầu tranh nhau quỳ xuống trước, đám Man tộc đồng loạt quỳ xuống, đều kích động kêu la về phía Bách Linh vạn phần: ” Y Đô, Y Toàn Ân Tì Tì!”

Thương thế Quỷ Tu tộc (Lúc xưng quỷ phương) bị Chu Vương đánh bại, rất nhiều tù binh đưa đến đô thành làm vật tế sống, nửa đường vì hai người Đào Long cứu, bách linh còn chỉ rõ lộ tuyến về nhà cho bọn họ.

Từ đó về sau Quỷ Ngụy liên tôn sùng Bách Linh làm Nữ Thần Y Ân Tì, lưu truyền họa tượng thế hệ tế điện.

Trước đó một trận đại vu sư Táp Thác Nhĩ Nhất nhìn thấy nữ thần giáng thế, trở về oanh động toàn tộc, giờ phút này trên gương mặt xinh đẹp hiếm thấy của Bách Linh cổ hiện ra trước mắt, so với bức họa càng thêm tươi sống rõ ràng, hơn nữa đại vu sư chính miệng xác nhận, đám người Quỷ lệ tự nhiên quỳ bái, vâng lệnh là phải nghe theo.

Sắc mặt Đào Yêu Yêu trầm trọng đã lâu, đến đây cũng không khỏi mỉm cười nói: “Sớm biết như vậy, nên để Linh Nhi dẫn đội tới đây, tránh cho hai bên gây chiến.” Lập tức Bách Linh hỏi chuyện Xích Tình Đại Bằng, đại vu sư Tạp Thác Sắc khâm tri không nói không biết, nói năng vô cùng vô tận, đem bí văn của bản tộc nói ra một mạch.

Hóa ra lúc đầu Quỷ Kiềm cung phụng Lang Thần, mấy vạn năm trước từ Cực Bắc bay tới một con Đại Bằng Thần Điều hai mắt đỏ ngầu, tru sát Lang Thần khuất phục quần yêu Hoang Địa, lấy Thiên Chu Bắc Lư làm trung tâm tạo ra một cảnh Thương Lang, khiến Tứ Hải Tiên Ma khó có thể bước chân vào.

Liên tiếp thần tích chấn nhiếp Bắc Địa, Quỷ Hống lập tức tôn đại bằng làm thủ hộ thần, dã thú cống hiến mỗi lần bị nó luyện hóa thành yêu thú, quấy nhiễu Trung Nguyên sát sinh hại mệnh hại.

Lại bởi vì Ma Thủ Yêu Hoàng (Vô Luân Thú) đã từng tàn sát bừa bãi phương bắc, điều khiển Đại Bằng Đại Hưng Yêu Đạo, trong chính đạo tiên phái liền gọi Xích Tình Đại Bằng là “Đệ nhất Ma Vương dưới trướng Yêu Hoàng.”

Pho tượng Đại Bằng trên con đường thiên chu cực kỳ có linh tính. Về phần người nào tạo ra, có phải là nguyên thân của Xích Tình Đại Bằng hay không, dưới ngàn năm cũng không ai có thể nói rõ ràng được.

Đám người Ngao Thiên tu là pháp học đạo môn, am hiểu đạo gia điển, nghe vậy đều nhớ tới câu văn trên kiệt xuất, tiêu dao du dương: “Bắc Minh có cá, kỳ danh là Côn, hóa thành chim, tên là Bằng...”

Bách Lý Văn Hồ nói: “Đại Bằng này, cũng là tiên linh xuất thân từ Thiên Sơn Nội Cảnh.” Đào Yêu điên nói: “Bách Lý huynh thức đủ loại thần thú Thiên Ngoại, tất nhiên không sai.” Liền hỏi công dụng của Thiên chu Bắc Lư.

Đại vu sư giảng đạo, bản tộc vốn là “Thiên chi di dân”, được Thiên Sơn tiên tông chiếu cố truyền lại cho con đường lên trời: Khi nhân thế sa đọa vô cứu, lúc sắp hủy diệt, tiên linh sẽ dùng thiên chu tiếp vận bọn họ đi về phía nhạc thổ Tiên giới, tránh được diệt đỉnh đại nạn.

Nhưng nếu Thiên chu khởi động trước, thì sẽ bay vào không biết điêm hạ xuống hỗn loạn thời không.

Lan Thế Phương nghe xong kinh hãi nói: “Nếu Đường sư huynh dùng Tứ Thần Kiếm mở ra thiên chu, xem như đã dùng trước sao? Hắn sẽ như ý nguyện trở lại thương thế sao? Vẫn sẽ rơi vào thời không hỗn loạn nào sau này không thể ra ngoài?” Đào Yêu suy nghĩ chính là một cái có khác, trầm ngâm nói: “Chân tướng rất rõ ràng, Xích Tinh Đại Bằng chính là tiên linh Thiên Sơn tiếp dẫn Quỷ Hồng tộc đăng thiên., Lúc trước bảo vệ Thiên chu Bắc Lư, lại bị Yêu Hoàng dụ dỗ lợi dụng, biến thành Ma Vương...” Vừa mới nói đến đây, đột nhiên xa xa nổ vang tiếng tai, đám người vội vàng đi qua theo tiếng nhìn xem xét.

Chỉ thấy trong cảnh sắc lổ mẫm, Đường Liên Bích đứng trước một tòa ngọc tháp màu trắng, cách xa bảy tám trượng không trung quang ảnh tràn đầy, treo một cái hình bầu dục kỳ dị đoàn.

Yến Doanh Thù nói: “Mọi người đừng hoảng, là đại sư tử tới.

Trước đó vài ngày nàng ở Chỉ Quan Pháp giới bế quan, chính là tu luyện bí đạo thuật truyền thông tam giới này, sáng nay đại công cáo thành, trước tiên truyền chúng ta đến mật cảnh trợ giúp Kỳ phu nhân.” Long Bách Linh chợt nghẹn ngào kêu lên: “Bí... Bí đạo thuật! Chỉ quan pháp giới... Có thể liên thông Thương Lang mật cảnh!!” Thần sắc cực kỳ khiếp sợ, phảng phất như hôm nay bị sét đánh trúng, giống như trời vừa rồi.

Lý Phượng Kỳ cũng như kinh nhược mê, mơ hồ nghĩ đến một manh mối nào đó, trong đầu lại như có một thanh kim sắt, kim chặt suy nghĩ không để cho hắn hướng vào chỗ sâu suy nghĩ.

Mộ Lan Nhược Lâu không nghe mọi người kinh lịch, ánh mắt chỉ nhìn kỹ tháp trắng kia, gật đầu nói: “Thiên chu Bắc Lư đúng là có bộ dáng như vậy, hình dáng vụng về, thiên công tự nhiên, quả nhiên là thần vật Tam Giới tuyệt không có.” Tất cả mọi người Quỷ Học đều quỳ rạp xuống đất, e sợ hơi thở phun ra ô uế tháp trắng kia.

Khí đoàn vang lên tiếng cười: “Nhân lực tốt, chắc là Bách Lý phu nhân đi, người học trộm công pháp kỳ xảo của bản phái, trở thành cao thủ kỳ xảo một đời, tư chất tu tiên cũng coi như

là tam giới tuyệt không.” Bí đạo thuật tan đi, trong bãi cỏ hiện ra thân ảnh Lăng Ba, áo tím phát phơ như mây, thân sắc ôn hòa như thường, nụ cười trên mặt vẫn ấm áp thân thiết như cũ.

Tiểu Tuyết tràn đầy ủy khuất, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, chạy vội đi tới nhập thần, lên tiếng khóc lóc nói: “Đại sư tử, chúng ta lừa gạt thật thê thảm a, Ma Ngưu đại phu cùng Ban sư huynh đều đã chết... Ô ô, bọn họ còn nói, Tổng Khuyết phái cũng sắp diệt vong rồi.” Yên Doanh Thù toàn thân chấn động, lúc này nàng mới nghe tin dữ Thanh Ma củ đại phu gặp nạn, hai gò má lập tức thấm không còn chút máu.

Lăng Ba đưa tay vuốt nhẹ tóc của Tiểu Tuyết, ôn nhu an ủi: “Sẽ không đâu, sẽ không đâu, phái Ngao vĩnh viễn sẽ không diệt vong, chỉ cần có ta ở đây, ai cũng đừng nghĩ vi phạm ý nguyện của tổ sư.” Nhiều năm qua chính là lời nói ấm áp này, dịu dàng vuốt ve, thay thế sự yêu thương của nhân mẫu, khiến cho Tiểu Tuyết vô cùng lưu luyến Ngao Huyền môn.

Thời khắc này trải qua nhiều lần đả kích, lại lần nữa cảm thụ phân tử ái này, nội tâm Tiểu Tuyết lại sáng lên như ánh mặt trời chiếu rọi.

Lăng Ba nói: ” Đào sư tôn...

Quang Đại Nga oai phong đến vạn thế, là nguyện vọng của tổ sư Nguyên Tông, người làm người đứng đầu một phái, hẳn là sẽ không phản đối.” Đào Yêu chưa trả lời, bỗng nhiên tiếng vang ầm ầm kia, hai mắt pho tượng Đại Bằng tỏa ra ánh sáng đỏ, giống như tia chớp chiếu sáng cuối chân trời.

Hoàng U nói: “Được, đệ nhất Ma Vương hiển uy!” Hai tay mở ra, Huyền Phong Thần Nhận sáng lên, mặt hướng về phía pho tượng chuẩn bị chiến đấu.

Đường Liên Bích lãnh đạm nói: “Đừng nhằm phương hướng, xem phản ứng của Thiên Lô kiếm quang.” Chỗ ngón tay hồ quang co duỗi, Thiên Lô kiếm quang lại khôi phục hình thái trong Phương Thốn cung.

Đường Liên Bích nói: “Pho tượng chưa chắc đã là thật.

Bản thể thần kiếm trước mắt xuất hiện vượt qua lực hấp dẫn của Thiên chu, một luồng kiếm quang chỉ tới, hẳn là mới là đệ

nhất Ma Vương thao túng Thiên Lô kiếm —— Xích Tình Đại Bàng chân thân.”

Tiểu Tuyết lau nước mắt nói: “Kiếm quang chỉ là Ma Vương đúng không? Được, đại sư tỷ, chúng ta cùng đi lên diệt ma đi.” Khuôn mặt xoay chuyển nhìn chung quanh, đã thấy đám người Long Bách Linh, Lý Phượng Kỳ ngơ ngác không đáp ứng, lại hô: “Các người làm sao vậy, sao lại không đến...” Bỗng nhiên ngừng lại, há miệng không khép lại được.

Dưới ánh mắt kinh hãi của nàng, chỉ thấy thiên lô kiếm quang lẳng không phiêu động, chậm rãi chỉ về phía Lăng Ba.

Lăng Ba hai mắt mở ra, lóe ra hồng quang giống như một pho tượng.

Ân Nghĩa thứ hai mươi sáu, có cừ oán vô biên ba điểm.

Chân thân của đệ nhất Ma Vương cuối cùng cũng hiển lộ trước mặt người khác.

Phía nam Ma Vương Cửu Vĩ Quy Hồng, Tây Phương Vương Vương Hư Thiên Sư, Đông Phương Ma Vương bí nhãn thần chủ, bám vào trên người bọn họ kỳ văn nói chuyện quái dị, bao phủ trên đầu bọn họ biến đổi quỷ ba, cũng không bằng tình cảnh phương bắc Ma Vương Xích Tình Đại Bằng xuất hiện lúc càng làm cho người ta mê man, kinh hãi, chấn động kinh hãi.

Trong chốc lát, mọi người hoa cả mắt, lời nói ngày xưa, thân ảnh đáng vẻ tươi cười, phảng phất như đèn kéo quân hiện lên đầy mắt giống như đèn kéo quân.

Tính cách yên lặng đậm, xử sự đa mưu thiện đoán, đợi đồng môn thân như tay chân, cam nguyện tổn thân liều mình vì tông phái... Đại sư tử Kiếm Tiên môn lưu lại cho người ẩn tượng thâm căn cố đế như thế, thế cho nên đào cơ thành tài, Lý Phượng Kỳ ôm hoài nghi đối với nàng, nhiều nhất cũng chỉ tranh quyền đoạt vị trí từ bên trong mà tưởng tượng, chưa bao giờ nói hai chữ “Tà Ma” có liên quan tới việc này.

Long Bách Linh mơ hồ cảm thấy xuất hiện mạnh mẽ, trong lòng lại nhiều hơn một đạo bình chương, ngăn trở kết luận khó có thể tiếp nhận kia tiến một bước chứng thực.

Đột nhiên âm âm nổ vang, kinh phá mọi người mê man, pho tượng Đại Bằng xa xa chia năm xẻ bảy, ánh sáng màu đỏ theo Thiên Lô kiếm bay về phía Lăng Ba, bỗng nhiên chui vào giữa trán Lăng Ba.

Mọi người nghe thấy trên cánh đồng quanh quần lời nói quen thuộc: “Cái gọi là đệ nhất Ma vương Xích Tình Đại Bằng, bất quá là vô minh vọng tưởng của chúng sinh, hoặc là dẫn dắt sùng bái, hoặc là căm hận, hoặc là sinh sợ hãi, điên đảo mê loạn, cuối cùng làm cho tiên ma phân tranh không dứt.

Bây giờ Thanh Bình vạn thể sắp mở ra, chính là lúc đi nguy tồn thực.” Nói xong quay đầu, giống như nhìn chung, hỏi: “Ai nguyện cùng Quang đại tông môn ta chung kiến kỳ công, vẫn sẽ là huynh đệ tử muội của ta.”

Đường Liên Bích chợt nói: “Người không phải là người mù sao? Bởi vì trong mắt ẩn giấu tinh phách của Đại Bằng điều, sợ người ta phát giác mới giả vờ thành như vậy.”

Lăng Ba dường như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Phân Nga tồn vong chỉ tại một đường, mong các vị...” Đường Liên Bích nói: “Mắt là tinh phách Sào Hải, để cho Đại Bằng chiếm cứ như thế nào thấy được, nói như vậy mắt mù là thật.

Tự tàn nhẫn nhiều năm, thì ra hôm nay người muốn lên làm Yêu Hoàng thứ hai...” Lời còn chưa dứt, phạm vi vài dặm đột nhiên nóng bỏng như mặt trời, đại địa bốc lên xích vụ, thảo thạch sa thổ thậm chí dòng suối đều bị đốt cháy.

Một cái bóng màu tím đột ngột từ mặt đất bay vọt lên, kéo theo dòng nước nóng nhào về phía Đường Liên Bích.

Chúng đồ Ngao không ngờ Lăng Ba nói động thủ liền động thủ, lời nói ôn hòa giống như còn lưu lại trên không trung, thần công dung hủy vạn vật đã tiến đến trước người.

Thiên Long Thần Tướng phản ứng với Lý Phượng Kỳ cực nhanh, không chờ phương pháp của địch phóng thích, lập tức triển khai Thiên Vương Thuần tạng thứ ba bảo vệ vật sống bốn phương.

Ngay sau đó Đào Yêu phát công nghênh địch, Đường Liên Bích cầm thần kiếm hoàn kích, ba loại thần lực Thủy Hỏa Lôi hợp nhất, thôi phá chướng khí cứng rắn uy lực so với dòng nước nóng càng mạnh hơn mấy lần.

Mọi người đều muốn trước kia thân kinh mấy lần hiểm ác, khó khăn của Thiên Sơn Tiên Linh và tổ sư Nguyên Tông đều đã vượt qua, mặc dù đạo thuật Lăng Ba tinh cường, cũng đừng hòng chiếm được tiện nghi trong trận chiến này.

Đang đợi quân chúng tấn công, bỗng nhiên bóng tím kia uốn lượn biến hình, phảng phất khói nhẹ vờn quanh Ô Phong kiếm cấp tốc phiêu vũ.

Chỉ trong nháy mắt, huyền thủy, Ly Hỏa hai kiếm cũng gia nhập kỳ biến, quấy động các mảnh vỡ lẻ tẻ bay lượn khắp nơi.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ Lăng Ba đứng tại chỗ không nhúc nhích, hình hồn ngưng lại như lúc ban đầu.

Nhưng cái bóng màu tím kia có thể vận khí thi pháp, hiển nhiên là chân thân của Lăng Ba, chẳng lẽ nàng cũng biết thuật phân liệt nguyên thân, giống như lúc trước chia hóa vô số “chính mình” vậy? Dù vậy, pháp lực phân thân tuyệt đối không đạt tới tình trạng này.

Mộ Lan Nhược trầm giọng nói: “Chúc mừng đại sư tử Ngao Thiên tu thành thủ đoạn xé rách hư không.” Bách Lý Văn Hồ nói: “Không phải đơn giản là xé rách như vậy.” Chân khí tùy lời lưu động, đột nhiên một Thần Long nhảy ra khỏi eo bụng, chỗ lân trao vung vẩy tầng tầng mây nặng như núi, đồng thời Thần hổ gầm lên nhanh chóng tiến tới, từ phía dưới đánh về phía trước mặt địch nhân.

Đàn thú thống lĩnh Hứa Đại An rít gào phát uy, càng tăng thêm uy thế chiến đoàn.

Hồ Đầu Long Thần Công không hổ là đệ nhất thần công Ngự Thú, trong giây lát không chế chiến cuộc, liền đem vật tượng Quang Quái Ly giới hạn ở trong vòng mười trượng giao chiến giữa hai phe, giao chiến.

Nhưng mà thần công cuối cùng thất bại trong gang tấc, hai thần thú Long Hồ vọt tới trước mặt cách Lăng Ba hơn một trượng liền không thể tiến lên, chỉ ở nơi đó quay cuồng nhào tới, tựa hồ cùng mục tiêu công kích tồn tại hai không gian khác nhau tồn tại.

Mọi người âm thầm kinh dị, lại nhìn thấy Đường Liên Bích không ngừng xoay tròn, bay về phía trước tốc độ càng chậm chạp, nói là đang ra sức đánh nhau, không bằng nói là như con bộ ngựa rơi vào mạng nhện,

Áo bào tung bay như mây như sương mù, cũng bắt đầu khuấy lên từng mảnh vỡ sáng lấp lánh, mỗi một mảnh đều chiếu ra hình dạng Đường Liên Bích, tựa như bỗng dưng đánh nát vô số tấm gương.

Đào Yêu Yêu hô lên: “Hur Không không thể cưỡng ép, phải lần theo quẻ tượng Tam Dịch bổ sung! Đường Liên Bích, người xông loạn như vậy, sẽ chỉ rơi vào sâu trong thế giới khác!”

Trong mênh mông xa xăm, tồn tại vô cùng vô tận thời không, ở giữa có khu vực hư vô cách trở, Thiên Ngoại Đạo gia xưng “Hur Không”.

Ngày đó Đào Yêu Yêu chết yếu rơi vào U Minh Giang du lịch cổ kim, thỉnh thoảng tiến vào nơi rộng lớn trống trải, đó chính là “Hur Không” cách ly từng thời không”.

Trần Yêu tháp do Tử Nguyên tông sáng tạo, U Minh Giang cũng tự tay mở cho hắn, trong Huyền môn nên tồn tại loại kỳ thuật đánh vỡ hư không này, đã thông dị thể, bất quá cần pháp khí đặc thù phụ thành, tu luyện giả còn phải chuyên công thông linh bí pháp, độ khó cực lớn dễ nhập ma, xưa nay Huyền môn cao thủ tu luyện thuật này ít càng thêm ít.

Lăng Ba thường dừng quan sát pháp giới, chúng đồ kính nể tin phục, chưa bao giờ thâm sâu truy cứu pháp thuật năng tu luyện có gì nguy hiểm, có thể dẫn đến hậu quả gì.

Giờ phút này đối địch hất bỏ tình nghĩa đồng môn, trí nhớ phủ đầy bụi mờ ra, Lý Phượng Kỳ nói: “Huyền môn bí đạo thuật! Lăng Ba, người dùng huyền môn bí thuật phóng ra tứ đại hộ pháp Kim Luân giáo!” Một câu điểm tỉnh mọi người, nghi vấn ngày xưa lập tức sáng tỏ.

Bốn đại hộ pháp Kim Luân giáo và Tuyệt Thắng Phật mượn một tấm bản đồ trốn trốn ra khỏi Phổ Thiện đảo, việc này vốn liên lụy Lăng Ba, chỉ vì lúc ấy trở nên vội vàng, mọi người không lo được tỉ mỉ suy nghĩ, sau đó cũng thả ra sau đầu rồi.

Lúc này trải qua Lý Phượng Kỳ chỉ điểm, rõ ràng là hiểm nghi lớn nhất đối với Lăng Ba thả tà ma đi.

Lập tức mọi người dần nhớ lại, hơn mười năm trước Kim Luân giáo công kích, chính là Lăng Ba sau khi đại thắng thả đám địch. Ngọc Ngân Đồng ẩn thân ở Cửu Dương cốc, nàng rõ ràng biết cố ý giấu diếm, để cho tà đồ trốn về ẩn núp; trước đó vài ngày đại chiến trên Ngao Sơn, lại là lý do Lăng Ba lấy “Giải oán sửa chữa” thả Tử Hư Thiên Sư ra... Đủ loại đầu

hiệu biểu thị nàng nhất định là tà đạo một phương, cho nên khắp nơi đều bảo vệ tà ma toàn diện.

Nhưng tại sao lại triệu tập thiên cương quần anh cường công ma sào Kim Luân giáo? Vì sao mỗi lần Nga Báo gần như diệt vong, nàng lại một lần nữa động thân đi ra, ngăn cơn sóng dữ gần áp đảo, lập tức sụp đổ?

Âu Dương Cô Bình nói: “Nếu Huyền môn là đạo nhận, ma đạo chính là đá mài đao, nàng muốn cho hai bên đấu mà không chết, trường kỳ tranh đấu, để cho Yêu Hoàng mài luyện ra Chân Võ trận mạnh nhất.”

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, thường nói “Ma cao một thước, đạo cao một trượng”, Huyền môn mỗi lần gặp kiếp nạn lại trọng chấn môn đình, thực lực nhất định tăng lên rất nhiều.

Đưa đào yêu đi Bạch Lộ bình trừ yêu, dẫn ra Lý Phượng Kỳ trọng trách Thiên Long Thần Tướng; tập hợp chúng đồ đệ Cửu Dương vây công tà giáo, trùng kiến các bộ phận chiến lực Chân Võ trận, từng sự kiện đều là do Lăng Ba tạo ra, nhìn như xúc tiến hưng thú tông phái, thành toàn đồng môn, không nghĩ tới trong đó vậy mà bao hàm âm mưu to lớn.

Đột nhiên một giọng nữ hô to: “Không đúng! Toàn bộ sai rồi! Các ngươi hiểu lầm rồi! Hiểu lầm ý của đại sư tỷ, các ngươi trách sai đại sư tỷ tỷ nàng...” Tiểu Tuyết ôm đầu không ngừng lay động, giống như vạn cương châm đâm vào não tủy thống khổ.

Lúc đầu chiến tranh nàng đứng sững sờ, lúc này lại như bị sét đánh thức, không hiểu sao hoang mang không biết làm sao.

Long Bách Linh kêu lên: “Ngươi ngốc cái gì! Mau vào Chân Võ Trận! Yêu Hoàng đã diệt, Xích Tinh Đại Bằng không thể mượn trận pháp hiệu lực, chúng ta kết thành trận pháp mới có thể tránh khỏi lâm vào dị thế!” Bách Lý Văn Hổ nói: “Lời này cực kỳ đúng, dùng Đan Dương Cửu Chuyển liên thông chân khí., Kéo Đường Liên Bích ra ngoài.” Hoàng U Bích hét lớn: “Phá hồng quang trong mắt nàng, đó là chỗ ngưng kết của ma khí!” Đào Yêu Yêu lại nói: “Không, bí đạo của nàng vạch ra phá vỡ hư không, chính là bản thể Thiên Lôi kiếm... Chúng ta phải cướp lấy Thiên Lôi kiếm trước...”

Lời nói tán loạn như đã trôi đi xa, Tiểu Tuyết chỉ nghe đối diện nói: “Sư muội, bọn họ đều không muốn tận trung vì Huyền môn.

Ta biết, người không giống với bọn họ.”

Tiểu Tuyết ngược đôi mắt đầm lệ, lúng túng: “Sư tỷ, đại sư tỷ, chuyện này, rốt cuộc là thế nào vậy?”

Lăng Ba thần thái ôn tĩnh như thường, một sợi tóc cũng không thấy tán loạn, mỉm cười nói: “Ta sẽ cho người biết chuyện gì đang xảy ra.”

Tiểu sư muội, hiện tại ta đưa người đi xem, đưa người đi hoàn thành vòng máu chốt nhất.” Ông tay áo bỗng nhiên giãn ra, ần ần lộ ra vật cứng lóe sáng, đến đây ngụy trang bị diệt trừ, có thể nhìn ra quang mang nghiêm nhiên hình dạng của thanh kiếm trường thành.

Đào Yêu Yêu kêu to: “Đừng để nàng đầu độc...” Thi Đan Dương Cửu Chuyển vẫn chậm một nhịp, chân khí chỉ quán vào kinh mạch, nhưng không thể giữ nguyên thần lại được.

Trong mắt Tiểu Tuyết hoa lên, trong lúc hoảng hốt đã xuất hiện trong một không gian khác.

Bốn phía cây rừng um tùm, dòng nước lăn tăn, phía trên sáng chói tinh quang, sương mù màu u lam giống như mạng che mặt nữ lang thân bí, nửa che nửa son cốt, vách núi cao cùng bích đàm.

Cảnh này thâm thúy kỳ mỹ chi cực kỳ, đủ để cho người nhìn thấy quên đi mọi tạp niệm, quên đi mọi thứ.

Tiểu Tuyết giật mình, nhận ra nơi này chính là Chỉ Quan Pháp Giới, chợt nghe tiếng khóc đứt quãng truyền đến, lập tức theo tiếng khóc đi hơn mười bước.

Vừa nhìn thấy tảng đá lớn vẫn đứng thẳng, phía trên là pho tượng Đại Bằng đầu!

Phía trước tảng đá có người vừa khóc vừa cầu xin: “Tổ sư, xin ngài chỉ cho ta một con đường sáng đi, ta phải làm như thế nào mới tốt...” Từ khe lá cây nhìn sang, chỉ thấy Lăng Ba quỳ gối trước tảng đá lớn kia, tay lau nước mắt ngửa đầu, thần sắc vừa thương tâm lại bất lực, cái gì trầm ổn, cơ trí, đoan trang các

đặc điểm làm người biết rõ hoàn toàn không có, bất luận từ tướng mạo cùng thân hình phân biệt trên đó, đều chỉ là một tiểu nữ đồ nữ đồ gò má mười bốn tuổi.

Toàn thân Tiểu Tuyết chấn động, ngực giống như bị thiết chùy đập trúng, một sự thật kinh hồn động phách hiện ra trong đầu: “Đây là... Đây là mười mấy năm trước a! Ánh mắt của Lăng Ba sư tử còn chưa mù, Lý sư huynh còn chưa rời khỏi Nga Phấn Sơn! Đây là chỉ nhìn pháp giới của mười mấy năm trước!” Hơi định thần, lại nghĩ đến “Chỉ nhìn pháp giới liên kết Thương Lang mật cảnh, cho nên mới có thể tìm được tượng thần của Xích Tình Đại Bằng điều.

Hóa ra Lăng sư tử đã sớm lên vào Chỉ Quan Pháp giới, nàng một lòng muốn chấn hưng Huyền môn, tìm bản phái thượng thừa đạo tràng tu luyện đạo pháp, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.”

Trong lúc suy nghĩ, chỉ nghe Lăng Ba khóc lóc kể lể nói: “Loạn Trần sư tôn đem ta cho Lý Phượng Kỳ, thật sự là... Hắn làm như vậy thật sự là tách rời chúng ta so với sinh ra, vĩnh viễn không cho phép chúng ta gặp mặt còn phải tệ hơn một vạn lần.

Tính tình Lý sư huynh ta hiểu rõ hơn bất kỳ ai, đừng nhìn dáng vẻ cường giả của hắn ta, kỳ thật là không thích ước thúc nhất, đồ vật cưỡng ép hắn ta nhất định không muốn, huống chi... Trong lòng hắn ta giả bộ nữ nhân khác, kiếp này kiếp này đều không dung thứ cho ta.

Ha... Ta vậy mà nói ra, thật không biết xấu hổ, ha ha, loạn trần quả nhiên đủ loạn, dạy ra ta một đồ đệ không biết xấu hổ như vậy.

Ài, lúc bọn họ gọi ta là đại sư tẩu, ta rất thích.”

Ngữ điệu khắc nheton thì thảo nói ra, xen lẫn diên diên khùng, phần nộ, thậm chí tràn ngập cảm xúc hài tử.

Lăng Ba từ nhỏ đã cố gắng tu luyện Không Linh chi đạo, cho người ta cảm giác vô sự vô nguyện, không cầu.

Nhưng thiên tính con người không thể cưỡng ép, nàng cùng Lý Phượng Kỳ từ nhỏ lớn lên cùng một chỗ, loại ngôn ngữ tiêu sái không ràng buộc như Lý Phượng Kỳ này, thuận theo ý

mà bỏ khuyết trong lòng nàng ta, bởi vậy bắt đầu sinh ra nguyện vọng làm bạn cả đời.

Nàng biết rõ loại tình cảm này cùng công pháp tương chiếu, càng không cách nào biểu lộ ra, vì thế càng làm ra tư thái giả thành lạnh nhạt, nào ngờ ngược lại, càng là áp chế ngược lại càng khắc sâu trong tâm.

Nếu từ chỗ nhỏ phân tích, bé gái nhỏ vẫn chưa thâm giải tình yêu nam nữ, chỉ là ý thức được một khi Lý Phượng Kỳ rời khỏi bên người, chính mình sẽ đem cuộc sống thanh tu vĩnh viễn không có tận cùng.

Tuyệt vọng ý niệm quanh quẩn như thiêu đốt, dẫn động phiên muộn lâu đời bộc phát, rốt cuộc làm cho tiểu nữ mười bốn tuổi như oán phụ phá khẩu phát tiết ra.

Tiểu Tuyệt nghe mà ngây người, thầm nghĩ “Lăng Ba đại sư tỷ, nàng thế mà lại thích Lý sư huynh! Hơn nữa còn khắc cốt ghi tâm như vậy! Điều này sao có thể... Lý sư huynh yêu nhất là tiêu tiêu tiêu a, hiện tại lại có Âu Dương Cô Bình.”

Ân Nghĩa thứ hai mươi sáu, có cừ oán vô biên vô hạn.

Trên tảng đá khắc hoa văn giao thoa, lộ ra khí thế đoạt người. Lăng Ba quanh năm khổ đọc bí tịch của bản môn, sớm biết trừ tổ sư ra tuyệt không có người thứ hai có thể viết ra chữ viết như vậy, lập tức hướng về “Thành thực tâm ma hừng khởi”, Vong Huyền môn ngày tâm ma diệt” bái ba bái, lau khô nước mắt nói: “Ngao nha phái sẽ thế nào, từ nay về sau đều không liên quan gì tới ta! Nguyên tông tổ sư, hôm nay ta đến tạm biệt ngươi, sáng sớm ngày mai ta sẽ xuống núi., Vĩnh viễn không trở về! Đa tạ ngươi thường xuyên nghe ta nói chuyện tâm sự, lời nói trong lòng ta cũng chỉ có thể vụng trộm ở nơi không người này, ở trước di vật ngươi ngươi nói một chút... Loạn trần mỗi ngày nói với chúng ta yêu ma tất diệt, chính đạo tất thắng, hơn nữa Ngao Môn quy rõ ràng viết nghiêm cấm kết giao loại yêu loại, nghiêm cấm giao đồ., Kẻ vi phạm thì lấy phản đồ luận xử, nhưng Lý Phượng Kỳ vì sao... Vì sao có thể đối với hồ điệp kia tình niệm không quên tình? Vì sao nhanh không phái người diệt trừ những yêu tà kia! Ha, lại lấy ta làm vật thay thế, bổ sung tình nhân của Lý Phượng Kỳ kia trống rỗng, loạn trần ngươi thật sự làm ra được! Đường đường là môn đồ cương kiếm tiên môn làm yêu tinh thay bổ như vậy! Ta ti tiện như vậy? Ta nóng nảy gả chồng? Ta là muốn ở cùng một chỗ với Lý sư huynh! Cả đời ở cùng một chỗ, tuyệt đối không muốn biến thành con ngựa hoang mỗi người chê cười khinh miệt!”

Nàng giống như liệt hỏa phong bạo phát tiết một phen, chột cười nói: “Tính, cái gì cao thấp quý tiện, cái gì chính tà tiên ma, ta tính nhìn thấu rồi, chính đạo lãnh tụ Nga Khuyết phái bất quá như thế, cùng nó suốt ngày giả bộ chính phái, không bằng thống thống khoái khoái làm tà ma chân chính tính toán!”

Tiểu Tuyết thầm kêu khổ, hồng rồi, đại sư tử bởi vì một lòng tình ý không có kết quả, lại muốn phản bội sư môn! Nàng muốn xuống núi đi truy sát Tiêu Tiêu? Chỉ sợ không chỉ có, sư tử ngoại hòa nội cương, tính tình làm việc quả quyết ta rõ ràng

nhất, nàng lần này đi nhất định là đối địch với toàn bộ chính đạo.

Khó trách đại sư tử hôm nay biểu hiện cổ quái, còn có quan hệ với Ma Vương Xích Tình Đại Bằng, tất cả nguyên nhân đều là gieo trồng vào lúc này!” Mắt thấy Lăng Ba bị tâm trí điên đảo, chỉ cần thở một hơi, trên đời ít đi một vị tiên đồ chính đạo, nhiều thêm một Ma đầu ngoan lệ., Tiểu Tuyết rút cuộc không kìm nén được nữa, miệng lưỡi la lớn: “Không đúng! Đại sư tử người sai rồi!” Sau khi bước ra khỏi cây, lời nói cuộn cuộn truyền ra: “Lăng Ba sư tử sao có thể phản bội nhà Nga được! Đây không phải là người, nhất định không phải! Người từ đầu đến cuối đều trung thành với sư môn, tương lai còn có thể ra tay cứu vớt Côn Bằng đánh bại tà ma, thậm chí trộm kiếm hồn hủy diệt hai mắt của nàng.

Người là tấm gương của mọi người chúng ta, không sai, vĩnh viễn là đại sư tử mà ta kính trọng nhất!” Nói đến chân tình, nước mắt tràn mi.

Lăng Ba ngơ ngác nghe một lúc, nhảy lên quát: “Người là ai?” Trong lúc kinh sợ, sóng vai vãn vẹo, kiếm theo khí chuyên, bỗng dung vươn chưởng duyên ba thước tỏa sáng.

Tiểu Tuyết cũng không nói lời nào, vai phải từ trên xuống dưới lượn nửa vòng, một đạo kiếm quang màu vàng dọc theo bàn tay xoay quanh, đây là một thức mở đầu của ba mươi sáu Kiếm Đạo Kiếm Tiên Nga Thiên.

Ngao Huyền Môn mặc dù chú trọng “Sư tôn dẫn vào cửa, tu hành dựa vào cá nhân”, nhưng yêu cầu đối với công phu cơ bản lại cực kỳ bảo thủ, lúc đó tu luyện trên núi, hấp thu Hà Du Hoa Lộ đặc hữu của Ngao Bính, mới có thể khiến cho thuần thực không kém.

Bởi vậy loại kiếm thuật này không nói ngoại nhân học trộm, chính là lý sơn quá lâu cao thủ đều sẽ dần dần sinh ra sơ hở.

Tiểu Tuyết chỉ sử dụng nhập môn đạo pháp, so với Lăng Ba cần tu khổ luyện kiếm thuật càng thêm tinh thuần, là thân phận gì tự nhiên không cần nói cũng biết, xác thực không thể nghi ngờ.

Lập tức định ý Lăng Ba tiêu đi hơn phân nửa, kiếm quang thu hồi hơn một xích, hỏi: “Ngươi... Ngươi là vị tiên bối bản phái kia?” mở to con ngươi dò xét trên dưới, thần sắc càng thêm mê mang.

Tiểu Tuyết nói: “Ta là Đông Dã Tiểu Tuyết, “Bạch Lộ Thu Thức” này là tự tay người dạy ta, ngươi không nhớ ra sao?” Lăng Ba lấp bắp kinh hãi, ngưng thần quan sát, trong miệng lầm bầm: “Giống... rất giống, ngay cả đuôi lông mày một chút hạt vừng cũng có nốt ruồi đỏ., Ngươi là tiểu sư muội của Đông Dã, nhưng... Sao lại lớn như vậy.” Tiểu Tuyết nói: “Đừng quản việc của ta thế nào! Đại sư tỷ, ta khuyên ngươi ngàn vạn lần chớ để tình cảm bị vây khốn, Lý sư huynh yêu chính là Tiêu Tiêu, sự trung thành của ngươi với Nga Mi Huyền môn sẽ không thay đổi, tương lai hai người các ngươi đều là trụ cột trung lưu của Phục Hưng Nga Bí phái...”

Lăng Ba vỗ mạnh bàn tay, lớn tiếng nói: “Ta hiểu rồi, đạo thuật Huyền Môn! Ngươi mượn bí đạo của Huyền Môn xuyên qua hư không tới đây, ngươi là Đông Dã Tiểu Tuyết rất nhiều năm sau đó, đúng không!” Tiểu Tuyết sửng sốt, tìm hiểu tính cách của nàng rất cao minh! Không, không chỉ có ngộ tính, nếu vô cùng tuổi cao thâm đọc đạo thư, há có thể nghĩ ra? Huyền Môn bí thuật định trong đầu nàng thời gian dài rồi.”

Lăng Ba mang theo thần sắc vui mừng bùng tỉnh, lại quỳ rạp trước tảng đá lớn kia, liên tục nói: “Tổ sư gia, tổ sư gia, ngài cuối cùng hiển linh rồi! Ngài nghe thấy ta khẩn cầu, mới sử dụng bí đạo thuật đưa tới Đông Dã sư muội chỉ điểm cho ta, nói cho ta biết tương lai hẳn là phải làm như thế nào mới đúng! Cảm ơn anh linh của tổ sư gia chiếu cố, hậu bối Tôn Lăng Ba cảm thấy đại ân đại đức của ngài sâu sắc a!”

Tiểu Tuyết tiến lên đỡ bả vai nàng, nói: “Này, đại sư tỷ ngươi tỉnh lại, không phải tổ sư gia đưa ta tới gặp ngươi.” Chỉ nghe Lăng Ba vẫn không ngừng lải nhải: “Huyền môn bí thuật bắt nguồn từ thiên linh thông pháp học, từ xưa đến nay không có ai có thể định vị chính xác bí đạo ở bên ngoài tổ sư Nguyên tông., Phải dùng Tứ Thần Kiếm Phụ Thành của Tổ sư gia mới có thể đạt tới pháp hiệu như vậy! Lại nói, Đông Dã sư muội mặc phá cấm chế trùng trùng điệp điệp, không sai khi ta khẩn cầu đi tới, việc này há không phải do một tay Nguyên Tông tổ

sư làm thành? Tiểu sư muối, người mang theo chỉ thị của Tổ sư phải không? Tổ sư đặc biệt phái người tới giải trừ vận khổ sở cho ta! Người bảo ta thế nào thì đó... Đúng rồi, người làm cho ta trung thành tận tâm., Người bảo ta trộm kiếm hồn cứu vận phái Nga Phán Mi, ta đều theo người, không, ta đều y theo tổ sư, đừng nói con mắt, chỉ cần tổ sư bảo ta không phải cả ngày nghĩ tới Lý Phượng Kỳ, bây giờ ta chết cũng có thể...”

Trong lòng Tiểu Tuyết sốt ruột, chỉ cảm thấy suy nghĩ theo từng câu nói của nàng dần dần đến hỗn loạn, xông vào miệng nói: “Đừng nói nữa! Tóm lại người nhớ kỹ cho ta, từ sau này bảo vệ Tuyên phái, bảo vệ sư tôn cùng huynh đệ tử muối, tuyệt đối không sợ chết!”

Đột nhiên nàng giật mình, Kim Luân giáo xâm chiếm Nga Phán sơn, Lăng Ba bị thương nặng trình trọng nhắc nhở nàng, nói: “Sau này bảo vệ Tuyên phái, bảo vệ sư tôn và huynh đệ tử muối, tuyệt đối không sợ chết!”

Vận Mệnh tựa như một vòng tròn, tuyên ngôn kích động nhiệt huyết năm đó, lại bắt nguồn từ giờ phút này xúc động nhất thời.

Tiểu Tuyết cảm thấy kinh dị, nghĩ thầm “Ta là Lăng Ba sư tử đưa tới, sao nàng lại đưa ta tới đây, nói mấy câu này với sư tử của mình nhiều năm trước?”

Nhưng mà muốn thuật lại kỹ càng đã không còn khả năng, chân võ trận bên trong Cửu Dương chân khí tương thông, vì kéo Tiểu Tuyết về chỗ cũ, bốn người Bách Lý Văn Hổ một mực đang gấp rút vận công.

Lúc này công pháp khởi hiệu, hình thần dần dần rời xa thời không này, Tiểu Tuyết còn có thể thấy rõ tình hình chung quanh, Lăng Ba lại không nhìn thấy ngoại hình của nàng.

Nhưng Lăng Ba đau khổ từ từ rút đi, cúi đầu lặp đi lặp lại: “Bảo vệ oanh oanh Thiên, trung thành không đổi, tổ sư nói làm như vậy có thể tiêu trừ đau khổ.” Lời còn chưa dứt, sau tảng đá hào quang lóe lên, đi ra một người nói: “Người cảm giác được sao, tư tình con cái vì căn nguyên đau khổ, cũng là cản trở ác vật người thông linh truyền ý với tổ sư Ngao Thiên người.”

Ân Nghĩa thứ hai mươi sáu, có cừ oán vô biên vô hạn.

Dường như bên tai vang lên tiếng sấm, tiểu Tuyết không nhìn được thần hồn rung động, thầm kêu “Tử Hư Thiên Sư! Hắn sao lại ở đây!” quay sang nhìn, người này tay áo lẳng lơ, râu dài tung bay, không phải Hư Thiên Sư thì là ai? Lăng Ba phản ứng cũng không quá kinh hoảng, thối lui hai bước hỏi: “Cao nhân phương nào? Cũng là sứ giả do Tổ sư phái tới sao?”

Tử Hư Thiên Sư không đáp, nơi tay phải thả ra hồn phách trăm ngàn cổ, tay trái vung kiếm quang chém một nhát, lập tức hóa thành hư ảo, ngay cả một chút tro tàn cũng chưa từng còn lại.

Trong ngoài Tam Giới, quỷ hồn, tiên hồn, yêu hồn trong rất nhiều hồn thể, chỉ có hồn phách cổ thần khó giết chết nhất, nhất cử hóa đi hơn một ngàn, đã vượt qua bất kỳ pháp thuật nào, thể nào cũng phải mượn nhờ thần khí uy quan vạn thể mới được.

Lăng Ba chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, trong đầu hiện lên một cái tên từng đọc trên cổ thư nhiều lần, run giọng nói: “Nghệ Phong Thần Kiếm!” Tử Hư Thiên Sư nói: “Chỉ là một nửa kiếm quang cương phong.” Lời này là kiếm chứng mạnh nhất, Lăng Ba phân biệt tỉ mỉ: “Quả thật chỉ có một luồng kiếm quang, nửa luồng kiếm quang tiêu diệt hồn phách của Cổ Thần., Vạn phần thật sự là chủ nhân giết chết Tham Phong Thất Cơ Hậu...” Hoắc Địa nghiêng người quỳ bái, miệng nói: “Lăng Ba tham kiến tiền bối bản phái! Tứ Thần Kiếm chính là thánh vật vô thượng, chỉ có tổ sư Nguyên tông biết cách sử dụng trong thiên cổ, ngài có thể làm Kiếm Diệt Hồn mà không bị kiếm quang gây thương tích, hiển nhiên đã được chân truyền của tổ sư, xin hỏi tiên hiệu của tiền bối xưng hô như thế nào? Bái vị sư tôn đời thứ nhất kia?”

Tử Hư Thiên Sư lắc đầu nói: “Ta tên Tử Hư, thành đạo với Côn Luân tiên tông, không phải người của Côn Luân.” Lăng Ba mặt mũi tràn đầy mê hoặc nói: “Côn Luân phái? Vậy vì sao tiến vào Đạo Tràn của Nga Mi phái chúng ta?” Tử Hư khẽ

lay động ngón tay, phảng phất như khoe khoang, kiếm quang cương phong thu được kiếm quang chưa thu được., Chỉ còn một tắc bỏ quanh đốt ngón tay, nói: “Rất nhiều năm trước, cao sĩ đưa thanh kiếm này của ta đặt ra một ước định với ta, nếu sau này có đệ tử thiên tư siêu phàm, nguyện ý vứt bỏ nhân tình dưới Xích Tinh Thạch., Vĩnh viễn cam vi nga triệt phái tận trung, vậy ta sẽ nói cho đệ tử này, làm sao tiếp nhận ý chỉ của tổ sư anh linh Đạo Nguyên tông, còn muốn nói cho đệ tử này huyền môn chí cao tu tiên quyết.” Nói xong thu kiếm phất tay áo, xích tinh cự thạch lập tức nổi lên hào quang., Bức tượng Đại Bằng chiếu sáng đỉnh đầu, Tử Hư Thiên Sư nói: “Ước định của chúng ta hóa thành tiên chú, ẩn sâu trong khối đá này, hôm nay tâm ý của người dẫn động công hiệu Tiên Chú, sinh thành bí đạo truyền ta tới đây, hoàn thành ước định trước cũng vậy.”

Lăng Ba nói: “Thần chú có thể kích phát đạo thuật huyền môn? Như vậy cao sĩ tặng Ô Phong kiếm người nhất định là sư tổ Nguyên tông.”

Tử Hư vuốt cằm khen ngợi: “Quả nhiên thiên tư thông minh, không phải người bình thường.”

Nhưng Lăng Ba không phải chỉ hai câu khen là có thể gạt được, nói tiếp: “Tổ sư Nguyên tông đã có bí quyết tu tiên chí cao, vì sao không trực tiếp truyền thụ cho môn đồ, lại phải mượn miệng người ngoài báo cho?” Tử Hư Thiên Sư nói: “Hỏi rất hay, chỉ vì đầu nguồn này bao hàm một đại bí mật, không phải đến lúc thích hợp không thể để lộ cho bất kỳ người nào, ngay cả tự nói một mình mang ra cũng sẽ dẫn ra tai họa ngập trời.”

Tiểu Tuyết trầm nghĩ “Bí mật lớn này, chính là mật của Tổ sư Nguyên Tông có ác, nói toạc ra sẽ biến thành chân thân Yêu Hoàng.

Về phần cái gọi là đại họa Di Thiên, kỳ thật là Chân Võ Trận chưa luyện đến mức mạnh nhất, sớm thức tỉnh chân thân đối với Yêu Hoàng vô ích.” Nghe Lăng Ba hỏi: “Bí mật gì?” Tử Hư Thiên Sư mỉm cười, nói: “Bí ẩn của tông phái há có thể nói cho người ngoài? Ta quả thật không biết tình hình cụ thể, chỉ đến dạy người tâm pháp tu tiên của Huyền môn, người ghi nhớ

kỹ ngày đêm sau đó tu luyện, cứ mỗi mười ngày lại tới đây vận luyện ba canh giờ.

Cắt nhớ kỹ, lúc luyện công nhất định phải nhìn chăm chú vào hai mắt pho tượng Đại Bằng, một tơ một hào cũng không được lệch đi.

Đợi đến nửa năm sau, người có thể tâm linh tương thông với tổ sư Nguyên Tông, tiếp nhận hắc tiến thêm một bước chỉ giáo.” Dứt lời đọc ra mấy ngàn chữ khẩu quyết, đa số là cổ quái đọc âm của “Kỳ cát, Kỳ Lỗ Du Già”

Tiểu Tuyết thâm nghĩ “Tâm pháp tu tiên này giống như “Ma chú Hàng Ma của bản phái”, chẳng lẽ đạo thuật công pháp cũng có một mặt tà ác? Lăng Ba sư tỷ cực giỏi về đạo này, không nghĩ tới là học từ cái này... Đúng rồi, nàng thường xuyên dạy Đường Niệm chú ngữ cùng loại, chẳng lẽ...” Rốt cuộc là như thế nào, nhất thời không cách nào hiểu thấu đáo, chỉ ần ần lo lắng cho Đường nhiều hơn.

Lăng Ba cúi đầu dốc lòng ngâm tụng, lúc ngẩng mặt lên đã không thấy bóng dáng Hư Thiên Sư đâu nữa.

Theo lý thuyết nàng xử sự cẩn thận, không dễ bị mắc lừa, nhưng dù sao tuổi tác cũng còn nhỏ, lòng hiếu kỳ, hơn nữa tiểu Tuyết xuyên qua bí đạo tuyên báo kỳ tích hiện thân, cùng với tâm lý oán trách loạn trần quấy phá, rốt cuộc giấu diếm bí pháp bắt đầu tu luyện của đồng môn sư tôn.

Ba tháng sau, hai mắt pho tượng Đại Bằng phát ra quang mang, con người mang theo sóng lăng ba sinh ra dị biến, bởi vậy tình phách đệ nhất Ma Vương truyền vào trong cơ thể, tựa như Long Bách Linh cùng Tây Thi Hợp Hồn, dần dần Xích Tình Đại Bằng tan vào Lăng Ba Hồn thể, rốt cuộc khó phân biệt lẫn nhau.

Sự tình hiện ra đến một bước này, chân tướng Lăng Ba Thành Ma đã rõ ràng: Cương Phong Kiếm của Hư Thiên Sư chính là Ngự Thiên Long tặng cho, cũng phụ thuộc vào “Ước định” của Yêu Hoàng làm điều kiện.

Một loạt biến cố đều xuất ra Yêu Hoàng mưu đồ, chỉ chờ môn đồ tư chất tuyệt hảo nào đó ý chí dao động, phát nguyện từ bỏ

chân tình đã từng trân thị, ước định mặc dù thực hiện, trong Nga Lang phái sẽ có thêm một cái nội ứng Yêu Hoàng.

Mà địa điểm phát sinh sự tình cũng không quan trọng, chỉ cần nguyên lực của kẻ vứt bỏ tình cảm xúc động chú ngữ, Tử Hư Thiên Sư sẽ dẫn người đó vào Chỉ Quan pháp giới, để Xích Tình Đại Bằng tương hợp với hắn.

Ngày qua ngày, năm qua năm, Lăng Ba nắm chặt bí quyết “Tu tiên” đối mặt với Đại Bằng, lực lượng thần bí như biển sâu, tổ sư Nguyên tông dạy bảo, đều thông qua tiên pháp truyền đến, thẳng đến chỗ sâu nhất trong linh hồn nàng, khiến cho nội tâm nàng vô cùng thư sướng thoải mái.

Có một ngày, khi bí sử hắc ám của Nga Khuyết phái xuất hiện trong tâm cảnh, tổ sư Nguyên tông chính là thời điểm bí mật Yêu Hoàng hiển hiện trong ý thức, nàng đã không còn bất kỳ ý phản cảm bài xích, ngược lại tràn ngập hy vọng chí tử tùy tùng của Chí Tôn.

Tình ý ban đầu đối với Lý Phượng Kỳ chuyển thành tình yêu cố chấp đối với tông phái, ngày càng thâm sâu hơn tất cả đồ chúng Nga Phản trong lịch sử.

Cho dù tổn hại chính tà thiện ác, cho dù một ngày kia có bị thiên nhân đồng sát, chỉ cần Nga Lang phái dưới sự dẫn dắt của tổ sư xưng bá vạn thế, hậu quả thảm thiết đến đâu nàng cũng sẽ vô cùng vui mừng - từ nay về sau thề đồng trần cùng tro bụi, Ngao phái trên thực tế đã trở thành “Người yêu duy nhất của nàng”! Người dung nạp linh hồn Lăng Ba không phải là Xích Tình Đại Bằng điều, cũng không phải là Thiên Lô kiếm truyền tông theo, mà là quái vật Ngao Bí phái vô hình này!

Nhoáng một cái hơn mười năm, thời không biến hóa càng lúc càng nhanh, Tiểu Tuyết tận mắt thấy Lăng Ba lột xác trải qua, mắt thấy nàng vì phục sinh Tổ sư “Chấn hưng” đủ loại tà ác làm ra, nổi đau trong lòng thẳng tắp như đao cào lửa.

Nàng muốn ra tay ngăn cản, đáng tiếc cảnh tượng nhao nhao vỡ vụn, vừa vặn giống như vớt trăng trong nước mà không thể được.

Trong chốc lát quang ảnh yên ổn, lại trở về bình nguyên Thương Lang bí cảnh, nhìn Lăng Ba đứng ở nơi đó, biểu tình trên mặt nói không rõ là trào phúng hay là đắc ý, mở miệng nói: “May mà có người tiểu sư muội, nhờ có chính miệng người tặng cho tổ sư kim ngôn, mới giúp ta lĩnh ngộ được vì sao cả đời này còn sống.”

Tiểu Tuyết gấp gáp gọi: “Người còn cho rằng là tổ sư đưa ta đi sao? Rõ ràng là người đưa ta trở về, hai câu nói kia là khi còn bé người nói với ta, có thể nào xem như là lời của tổ sư?”

Lăng Ba nói: “Có gì khác nhau sao? Hôm nay tiền người tiền đến vạch mê chương, liên kết với một vòng máu chót nhất, vốn là kế hoạch tổ sư dự định.” Bên môi lộ ra ý cười, ánh mắt như máu, thoạt nhìn quái quyết thế lương không nói nên lời.

Ân Nghĩa thứ hai mươi sáu, có cừ oán vô biên vô hạn.

Tràng diện quần chiến kịch liệt lúc trước đột nhiên yên lặng không một tiếng động.

Ngao Cửu Dương cùng Tiểu Tuyết ở Đông Dã chân khí tương truyền, tâm mạch tương thông, Tiểu Tuyết đặt mình ở Pháp giới chứng kiến điều gì đó, mọi người cũng như tự mình trải qua ấn tượng khắc sâu, suy nghĩ cuồn cuộn khuấy lên ngàn loại mùi vị: kinh ngạc, thương tiếc, cảm thương, bỉ bĩ, oán hận... So với cái hư không bị phá vỡ kia càng thêm tán loạn.

Lý Phượng Kỳ tuyệt đối không nghĩ tới Lăng Ba từng ngâm có tình cảm với mình, hơn nữa lại quý dị quật khởi, kinh tâm động phách như vậy, chỉ trừng mắt nhìn đối phương nói không ra lời.

Bên cạnh Bắc trù thủ đồ liên tục cười lạnh, thầm nghĩ ra một cái Thanh Linh Thoát Trần Nga đại sư tỷ, lại bởi vì lúc nhỏ một mình tương tư không có kết quả đi đầu nhập vào Ma đạo! Hơn mười năm giả vờ thanh cao, đoàn tà hỏa trong lòng chỉ sợ đã sớm thiêu hủy ngũ tạng lục phủ ngũ tạng.

Mộ Lan trùng hợp cũng nghĩ đến chuyện này, đột nhiên nói: “Thiên Long Thân đem Lý Phượng Kỳ ở ngay trước mặt, lúc này người đi cùng hắn cũng không muộn, tương lai sinh ra một đồng tử con gia nhập Huyền môn, nguyện ý của tổ sư Xương đại tông phái không thôi.”

Trong một mảnh tĩnh mịch tức sát nghe thấy mấy câu nói này, trong lòng mọi người đều nhảy lên cổ họng, nhưng cảnh tượng cuồng bạo đoán trước đó cũng không phát sinh, chỉ thấy sóng lăng ba ngửa mặt ngưng kết, hai đạo hồng quang cọ gần xuống, phảng phất dung nham nóng bỏng rót vào đầu, lập tức thân hình tản mát ra màu đỏ ửng nhàn nhạt.

Lăng Ba hiển lộ thân phận lúc đánh nát pho tượng, mới coi như triệt để dung hợp tinh phách Xích Tình Đại Bàng, giờ phút này đã đến một bước cuối cùng ”Ký Hồn” quán thông pháp lực.

Trước kia nàng ở Chỉ Quan Pháp giới bế quan mấy tháng, mục đích chính là người thay thế cho Yêu Hoàng—— nếu chân thân của Tử Nguyên tông thất bại, thì do nàng thừa nhận Tiên Linh Ma Hóa Chi Hồn, giống như tân Yêu Hoàng ra đời, về sau tà dục theo pháp lực bành trướng vô hạn, chiếm vạn thể, cướp đoạt vạn vật, nô dịch vạn linh cung cấp cho bản thân sử dụng, tất cả đều ngưng tụ thành chấp niệm trong hồn, xua đuổi Ma Hồn ngàn năm điên cuồng làm ác.”

Bất quá Thiên Lô kiếm vừa phục hợp liền gặp phải kịch chiến, sinh ra cung tiễn thượng cần đền bù, thời khắc Lãng Ba “Đạo Quả viên mãn” bởi vậy mà bị chậm trễ.

Theo lý mà nói, mọi người vốn nên nhân cơ hội tấn công, nhưng không hèn mà cùng quan sát, trong lòng thầm cảm thấy kinh ngạc “Mỗi lần gặp phải cường địch Đường Liên Bích đều chỉ tiến không lùi, hiện tại sao không có động tĩnh gì, chẳng lẽ hắn cũng có lúc sợ hãi?”

Từ khi thu hồi Thiên Lô kiếm, hư không lập tức khép lại rồi biến mất.

Đường Liên Bích vừa thoát khốn lập tức lui ra xa, sương gió thu liễm ngưng tụ, bày ra tư thế phòng thủ.

Trải qua lần giao phong đầu tiên, hắn đã hiểu rõ pháp lực đôi phương cường đại tới mức trước nay chưa từng gặp, ngoại trừ thần thông không thể suy nghĩ của Thiên Sơn Tiên Linh Nội Cảnh, còn có Thiên Lô Thần Kiếm đã luyện sâu đến mười năm.

Chính mình mặc dù lấy được Tam Thần Kiếm nhập thể, dù sao luyện hóa thời gian còn ít, mặc dù có thể liên hợp thi vận, ba kiếm vẫn còn có khoảng cách, so với một kiếm chuyên tinh so với Lãng Ba còn kém hơn rất nhiều.

Hắn quay đầu lại nhìn chu thiên chu Bắc, trải qua vô số gian khổ cuối cùng đi tới trở về đại môn cổ đại, há có thể lại dừng cảm khiêu chiến cường địch? kiêng kỵ thất thủ gạt bỏ hết tiền công tâm lý, làm cho Đường Liên Bích lần đầu tiên lâm chiến chân chờ không quyết định.

Mà Bách Lý Văn Hồ mắt không chớp, Ngưng Khí súc súc, hơn phân nửa tinh thần đặt ở trên người thê tử, phòng ngừa

nàng bởi vì mở miệng không kém bị quân địch tập kích.

Phần lớn những người còn lại tự nghĩ mình khó địch nổi Lăng Ba, càng không dám tùy tiện khởi động lại chiến cuộc, đều chỉ trợ mắt nhìn, cục diện giằng co giống như kéo dài đến vĩnh viễn, bỗng nhiên đào yêu đi ra ngoài.

“Vèo” nhẹ vang lên chấn động không trung, phong cách vũ trụ tràn ra một vòng gợn sóng màu lam.

Đào Yêu Yêu nói: “Huyền môn là gì, theo thiên mệnh, người nói, đây chính là Huyền môn.

Nếu người muốn quang vinh môn phái lớn, thì nên tuân thủ nhắc nhở tổ sư, còn có kế hoạch diệt ma mà các đời sư tôn và vô số tiền bối lo lắng cho!” Trong khi nói, ánh sáng màu lam như thủy Đăng chu, lặng yên đưa vòng vây, Dương Tiểu Xuyên cùng với Quỷ Khuyết Man tộc đưa ra khỏi chiến trường, Doãn Xích dẫn một đội đệ tử hộ vệ đi theo hộ vệ.

Lăng Ba bên kia im lặng không đáp, trong mắt hồng quang còn lại dài hơn thước.

Đào Yêu Yêu quát lớn: “Nếu không người tính là môn đồ Ngao môn? Tổ sư hao hết tâm tư định ra kế hoạch diệt ma, hiện nay Yêu Hoàng đã diệt, chính là thời điểm Huyền Môn toàn thịnh, người còn có gì không mãn? Rơi vào Ma đạo nghịch thiên mà đi, rõ ràng là phản đồ nguy hại bản phái.”

Lúc này hồng quang co lại đã xong, Lăng Ba nhắm mắt lại, chỉ thấy môi mấp máy: “Thành thật là tâm ma hứng, vong Huyền Môn tâm ma diệt, xem ra các người quyết tâm muốn diệt môn huyền môn.”

Cơ hội hô hào chuyển dời đám người, vận luyện kiếm thể, sóng ánh sáng màu lam bắt lấy pháp hiệu nhỏ bé hấp thụ không gian di động, lần theo Tam Dịch luyện thành kiếm lực mới.

Vũ trụ tự diệt trừ Yêu Hoàng Hậu lại thu hoạch tăng lên cực lớn, trải qua biến hóa này có thể đối kháng thần uy của Xích Tinh Đại Bàng.

Sau đó không khuyên bảo nữa, chỉ đợi xuất kiếm đấu pháp, chợt nhớ lại một chuyện, quát hỏi: “Người ở lại nơi đóng quân tiến vào Thương Lang mật cảnh, ngay cả Dương Tiểu Xuyên

cũng mang theo, sao không thấy tung tích của Đường nhiều hơn?”

Nghi vấn này vẫn chưa được giải đáp, Lăng Ba ngửa mặt lên trời cười to nói: “Thiên Mệnh Nhân Đạo! Thật sự có chuyện quỷ quái này sao? Trong vòng trăm ngàn năm Huyền môn mặc kệ để cho từng tên phé vật cầm lấy, khiến cho đồ đệ tự kiềm chế bản tính, nhận hết ủy khuất, tông phái ngày càng suy yếu suy bại bại bại bại, đám phé vật vì che giấu sự vô năng của mình., Mới biên ra cái gọi là lý do lừa gạt của tổ sư di huấn, nói cái gì thất bại tất cả đều là thiên mệnh sử dụng, nói cái gì bảo vệ nhân đạo là tôn chỉ cao nhất của bản phái, làm sao biết khẩu hiệu tổ sư truyền xuống “Tín Thiên Mệnh, người hành đạo”, không phải là nguy trang xưng bá vạn thế? Người thiên mệnh nói nếu là thật sự thành thật?, Trên đời còn có người chịu khổ? Nếu như thế nhân đấu đá lẫn nhau, lừa gạt, ức hiếp, hại hại đều là thiên mệnh nhất định, lão thiên càng là đại khôn kiếp không thể tin cậy nhất, chúng ta cần gì phải bảo vệ người nói? Ha ha ha!, Thiên mệnh nhân đạo, buồn cười, buồn cười! Tiểu tử họ Đào, có biết vì sao lúc trước ta oán hận loạn trần truyền ngôi cho ngươi không? Nếu không phải tổ sư muốn lợi dụng “Chân nhân chi thể” của ngươi giáng thế, khi đó ta đã đem các ngươi đám sư môn bại hoại miệng giả nghĩa giả nghĩa các ngươi chém giết vạn đoạn! Ha ha ha, trước mắt cũng không quá muộn, trước khi ngươi chết ta đã tặng ngươi hai câu chân ngôn của tổ sư —— nhân ma tự đến không phân biệt, trời không phải do ta diệt thiên!”

Dứt lời Lăng Ba vung cánh tay xoay người, giống như thu giãn múa lên, sương mù màu hồng lập tức tan đi chín tầng mây, vô số duệ quang lấp lóe giữa không trung.

Mọi người nhận ra đó là “Kiếm Hải” của Kiếm Tiên môn, nhưng kiếm thuật này khi nào không cần ánh mặt trời cũng có thể tiện tay chém ra! Đào điên cuồng mở ra vũ trụ nghênh đón thể tiến lên, đã thấy một đạo kiếm quang màu vàng xông thẳng đến chỗ giao giới giữa hai bên, kiếm hải uy thế vô biên vậy mà lại bị trì trệ, mọi người cũng đều thu thế dừng lại, mặt lộ vẻ kinh hãi nhìn lên trên.

Đào Yêu Yêu gào thét: “Tiểu Tuyệt!” Thầm hiểu tính tình nàng quật cường lại rất trọng tình nghĩa, tuyệt không chịu đối

địch với đại sư tử, trước khi đến giờ còn muốn ngăn cản song phương nổi giận.

Quả nhiên trên không trung vang lên giọng nói của Tiểu Tuyết: “Các người muốn tự giết lẫn nhau, trước tiên giết chết ta đi đã!... Đại sư tử bị Ma Vương phụ thể, nàng không phải là tà ma, tuyết không phải là tà ma... Đại sư tử người mau tỉnh lại đi, sao người không phân biệt rõ Yêu Hoàng và Tổ sư, người còn nhớ mấy ngày ở trên núi chúng ta ở đây không? Mọi người thân như huynh đệ tử muội ruột thịt... Cầu xin người., Nhớ lại đi...” Kèm theo tiếng khóc lóc đòi mạng trong lòng, Cúc Anh kiếm quang toàn lực cách ly, lại như một con hồ điệp vọng tưởng tách rời biên cả, bị sóng gió ngập trời bao quanh, nhẹ nhàng đùa nghịch, lúc nào cũng có thể chết không có chỗ chôn.

Chiến lực hai người cách xa nhau như trời với đất, Lăng Ba không lập tức hạ sát thủ, chẳng lẽ thật sự nhớ tới tình cảm trước kia?

Long Bách Linh đột nhiên ngồi dậy từ trên cánh tiểu quỷ, vội vàng la lên: “Đúng là đàn độn, nàng muốn hại chết chúng ta mà!” Âu Dương Cô Bình lạnh lùng nói: “Dựa vào tiên đoán của Ma Cô không sai được.” Ngày xưa Ma Cô hạ lệnh giám thị Đông Dã Tiểu Tuyết, nói trên người nàng mang theo Bất Tường Tiểu Tuyết,, Chắc chắn phái Nga Khuyết dẫn tới tai họa to lớn, hiện tại hậu quả sinh ra tình thế hung hiểm đến cực điểm, tiên đoán nghiêm nhiên muốn chứng minh, nhưng nàng giấu ẩn ký thần bí chưa hiện thị tác dụng, lại khác với dự đoán tình hình trước đó.

Mấy ý niệm trong đầu hiện lên như điện xẹt, đám người tiên tri Bách Linh, Cô Bình, những người tiên tri giác quan không kịp cảnh cáo, mưa ánh sáng trên trời rục rịch, kiếm hải men theo Cửu Dương chân khí mà rơi thẳng xuống.

Trận chiến này mới bắt đầu là chống cự hư không, mọi người một mực âm thầm truyền thụ chân khí, ngay cả Đường Liên Châu đều bảo trì trạng thái truyền khí cho Đan Dương Cửu Chuyển.

Lúc này chân thân Yêu Hoàng đã diệt, không có bất kỳ lực lượng nào có thể hấp thu uy lực Chân Võ Trận, nếu kết thành

trận pháp kiên cố phối hợp với vũ trụ phong, có thể chống lại Xích Tinh Đại Bằng và Thiên Lô Kiếm.

Nào ngờ tai họa lại xuất phát từ trong trận, Tiểu Tuyết nhận định việc này còn có cơ hội vặn hồi, Cúc Anh kiếm thâm nhập kiếm hải, cố gắng tiếp dẫn hai loại kiếm khí “Thiên Cương, Địa Sát”, muốn kích phát công pháp thuần dương của bản thân Lăng Ba., Ma hồn chia lìa trong lòng nàng, đây vốn là công pháp chính tông trợ giúp đồng môn thoát khỏi tẩu hỏa nhập ma, lại bị Lăng Ba tìm được đường phá trận, thuận theo chân khí liên thông đánh vào chỗ yếu hại Cửu Dương, vừa rồi kiếm hải thoáng chậm lại, chính là chuẩn bị chiêu trí mạng.

Đại họa ập đến, Tiểu Tuyết vẫn chưa cảm giác được, đồng thời vận kiếm lớn tiếng gọi: “Tử Hư Thiên Sư lại gọi là Quỷ bá, đại ma vương dưới trướng Yêu Hoàng., Sao ngươi có thể nghe lời giải thích của hắn? Yêu Hoàng mượn thân thể tổ sư đầu độc nhân tâm, căn bản chính là cừu địch của Ngao Khuyết phái không đội trời chung, ngươi mù mắt cũng mù sao? Sự thật nông cạn như vậy đều không nhìn ra!” Từ nhỏ đến lớn không cha không mẹ, Lăng Ba ái ái dầy dầy vẫn còn trong lòng., Nói là các sư tỷ khác, không bằng nói là mẫu thân yêu thương nhất của Tiểu Tuyết ẩn sâu trong ý thức, là chống đỡ nàng coi Huyền môn là gia đình, coi đồng môn là thân nhân., Coi yêu quái tà ma là trụ tinh thần tín niệm xâm hại quê hương...! Chỉ cần một tia hy vọng còn sót lại, nàng tình nguyện thức tỉnh Lăng Ba Lương trả bất cứ giá nào, quát tháo, lời thề mềm mại khuyên bảo, cho dù hô đến thổ huyết cũng không tiếc gì: “Còn nhớ chuyện cũ ngày đó Kỳ phu nhân kể về nàng không? Nhắc tới danh hào Hư Thiên Sư, ngươi biến sắc, giống như trẻ con làm sai chuyện bắt lấy hiện hình.

Đại sư tỷ, kỳ thực ngươi cũng biết, biết nghe bọn họ là sai, ngươi mau nhớ lại cảm giác kia đi, một bước đi sai có gì quan hệ, mọi người có nghĩa khí thâm trọng sẽ tha thứ cho ngươi...”

Tiếng la bỗng nhiên im bặt, Tiểu Tuyết mở to hai mắt, từ đầu đến chân, thậm chí toàn bộ linh hồn đều đang run rẩy!

Chỉ thấy huyết quang phía dưới nổ tung, giống như nhiều đóa hoa hồng nở rộ, Chân Võ Trận trong cảnh tượng thê lương triệt để hồng mất!

Từ bên trong tan vỡ giống như núi băng sụp đổ, hết thấy bổ cứu đều không làm nên chuyện gì.

Ngao Cửu Dương bị trọng kích chưa từng có, Thiên Long Thần Tướng ngực Lý Phượng Kỳ như nổ tung một đám mây sao, kiếm quang dư thừa lóng lánh hướng bốn phía bắn ra, đó là Hồng Minh Kiếm hỗn hợp tầng thứ chín pháp hiệu, chợt phản phê chủ nhân, trong nháy mắt đánh nát Thiên Vương Thuần kiên cổ nhất thiên hạ.

Thiết Đầu ty chức cấp cứu còn chưa kịp ra tay, đôi mắt đã bị một cỗ cự lực quật mạnh, mặt nạ Tịch Cương Huyền Thiết từng mảnh vỡ ra, năm đạo Ôn Quân thuật xâm nhập vào cơ cốt dẫn phát khối lớn thối rữa.

Cách đó không xa, Hoàng U thân thủ cực kỳ linh động, trong tai lại nghe thấy thanh âm tay chân “Răng rắc” “Răng rắc” giòn vang.

Long Bách Linh ngã vào bụi bặm, Lan Thế Phương lặn xuống lưng thú, Yên Doanh Thù da tróc thịt bong, Âu Dương Cô Bình bị kiếm quang đóng trên mặt đất không thể động dậy, Phương Linh Bảo ngay cả rên cũng không kịp hừ một tiếng, đầu đã bị kiếm thế không gì so sánh được đè vào lồng ngực, khí tuyệt hồn tán, Hứa Đại An lớn lên, miệng hô ra một nửa ”Bắc Minh sư tử rống” bắn trở về, hai con mắt nhất thời bị chân khí sinh sôi phát nổ.

Lúc này uy lực của kiếm hải không gì không phá, trên bầu trời, trên mặt đất, giữa khe đá cỏ cây, khắp nơi phiêu đảng lảng ba tiếng cười kỳ quái, chợt xa chợt gần sắc bén, hóa thành Phá Thiên thét dài đại triển thần uy của Xích Tình Đại Bằng.

Mà thân hình Lăng Ba đã không còn thấy rõ, Thiên Lô thần kiếm, Huyền Môn bí đạo, kiếm hải kỳ thuật, Xích Tình Đại Bằng thần lực cùng thi triển, nàng tựa như một tinh linh tử vong xuất quỷ nhập thần, ở trong mỗi một luồng kiếm quang hiện ra ẩn thân, ngăn cản Đường Liên Bích, đánh bại Mộ Lan Nhược, đánh lui Bách Lý Văn Hổ, phút chốc chuyển hướng nhìn về phía Nhiếp Hồn môn,

Lan Thế Hải thiết lập thế mộng tránh né địch thế, nhưng kiếm hải lại xuyên thẳng vào trong mộng cảnh, thế giết chóc xuyên thủng hư thực giới, như thiểm điện chặt đứt cổ hần.

Lăng Ba xách đầu Lan Thế Hải lên, nhìn trời cười dài nói:
“Hôm nay không có nghĩa khí chỉ có cừu hận, ảnh hưởng tới
người Huyền môn xung bá vạn thế, một người cũng không thể
sống trên đời.” Nụ cười lại trôi qua, “Bốp” ném đầu người
xuống, trong hốc mắt chảy ra hai dòng máu tươi đỏ thắm thiết.

Ngay tại sát ý dày đặc, tình hình chiến đấu thảm liệt đương
miệng, kim quang phía đông nam đại thịnh, một bóng người
đầy vết máu bay lên không trung.

Đào Yêu Yêu mang theo kiếm uy mạnh nhất của vũ trụ chém
giết ngàn vạn Thần Ma, đột nhiên xông đến!

Lần thứ hai mươi bảy nguyện ý phó kim tương tư lệ kiếp này.

Một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế vang vọng cánh đồng hoang, Lan Thế Phương nhào về phía thi thể đại ca, nhưng người vẫn còn ở không trung liền ngất đi.

Hứa Đại An nghe tiếng, không để ý hai mắt đã hủy, phát ra tiếng sói đói thét dài, thúc dục đàn thú xông lên cứu người.

Nào ngờ chúng thần thú hung hãn lại có linh tính không đủ, cảm giác chủ nhân thúc giục quá chặt, chỉ lo chạy về phía trước cắn xé, răng nanh sắc bén phóng ra các loại công thuật băng hỏa.

Chỉ nghe tiếng kiếm minh “Oanh oanh oanh” không dứt, kiếm hải tràn ngập thiên địa vừa vặn giống như tơ lụa mềm mại, gặp phải đạo thuật Huyền Môn lập tức lóe ra vạn đạo kiếm quang, mỗi đạo thần uy mang theo chân thiên lôi kiếm, trong nháy mắt quét sạch chúng thần thú hầu như không còn.

Hứa Đại An từ tu đạo trở xuống bàn kinh lạc là chính, chân khí dẫn kiếm lực xông ngược trở về, hai chân mạch máu nổ tung, tựa như mấy chục suối phun bắn nhanh, may mà Đường Liên Bích xuất kiếm cấp cứu, hấn mới không liền chết ngay tại chỗ.

Nhưng Thiên Lôi kiếm thuận thế quán lấy Tam Thần Kiếm, hư không vỡ tan xoay tròn, lại kéo Đường Liên Bích vào khốn cục.

Liên tiếp nguy hiểm diễn ra quá nhanh, chúng đồ đệ sót ruột lại không thể nào nhúng tay vào. Từ khi lần đầu tiên trải qua lần đầu tiên tuyệt nhỏ truyền khí đánh tan trận pháp, trong kinh lạc mọi người đều lưu lại quỹ tích vận hành của Thiên Lôi kiếm, lại dùng chân khí Huyền môn tương đương uống rượu giải khát, có thể tạm hoãn tình thế nguy cấp, đồng thời cũng mở cánh cửa thuận lợi giúp Lăng Ba giết chó, lập tức đành phải thu liễm khí chờ đợi.

Trận chiến này Huyền môn Cửu Dương gần như tê liệt, dù là Thiết Đầu cũng không thể tự chữa, trong vòng lớn Nặc Bách

Linh chỉ còn lại Long Bách Linh chạy tới chạy lui, người chăm sóc thương thế, dò xét tình hình chiến đấu, dùng ý niệm Thiên Sơn chuyển vật pháp trợ giúp đám người Văn Hồ điều tức ngồi xuống.

Đám tiểu quỷ vườn rau run sợ, ra sức khuyên nhủ: “Xích Tinh Đại Bàng thật lợi hại a...”

Lần trước tỷ tỷ bị thương còn chưa khỏi, đừng bận rộn nữa, thân thể mệt mỏi không nói, bị Ma Vương nhìn chăm chăm liền hồng bét...” Bách Linh như không nghe thấy, gặp lúc Đường Liên Bích nghĩ cách cứu viện Hứa Đại An, lập tức hô: “Bảo Đào sư tôn một mình đánh độc đấu, tuyệt đối đừng có lên trời trợ chiến!”

Quang đoàn trên không chợt hiện lên, lúc thì kim bạch tương chiếu, lúc thì đỏ như máu, vũ trụ phong, Thiên Lô kiếm, hai đại thần khí đang giao phong kịch liệt ở đó.

Trước đó đào yêu bất ngờ bị chân khí nghịch xông, xương sườn gãy ba cây, tay phải gân đứt gãy, kinh mạch trong cơ thể giao thoa như ma rầy loạn.

Nhưng mà trọng thương cũng không hao tổn kiếm lực, đặc tính gặp phải cường đại của vũ trụ đạt tới giai đoạn hoàn toàn mới, lộ hết tài năng, vàng óng hoa lệ, giống như trạng thái trăm tiên diệt thần lúc trước, lại do thủy đức “Lợi vạn vật mà không tranh” thôi động, cường bá cùng nhu thiện kiêm dung, sát khí cùng chính khí đồng tế, người muốn bởi vì tại thời khắc nguy nan nhất nhân tính, ngược lại thuần thực tự nhiên nhất, cũng là lực lượng không thể chiến thắng trong thiên địa.

Đào Yêu Yêu ở trung tâm kiếm mang, Huyền môn chân khí Huyền môn kiếm thuật tùy tính phát ra, nội đan không cần, ngoại ma không cách nào xâm nhập, hấn chỉ dựa vào dục vọng vận công phát kiếm, lại cùng thiên địa vạn tượng phù hợp nhịp nhàng ăn khớp vào.

Chỉ thấy trên bầu trời một bóng người treo cao, phảng phất Bàn Cổ nứt vỡ hỗn độn, từng đạo kiếm quang lan tràn ra, va chạm với quang đoàn chói mắt như nhật nguyệt tinh thần.

Thiên Lô kiếm tạo thành kiếm hải một mực ép vào phía trong, nhìn như chiếm hết thượng phong, dần dần lại bị vũ trụ kéo

theo con đường cũ co rút lại, đợi đến lúc hai bên trọng hợp, Thiên Lô kiếm cũng sẽ bị vũ trụ hấp thu.

Lăng Ba thiếu ba kiếm, cuối cùng khó ngăn cản vũ trụ phong càng ngày càng mạnh.

Thân ảnh của nàng hòa vào ngàn vạn kiếm quang, mặc dù không nhìn thấy động tác gì, nhưng chiều hướng có thể tiến không thể lui đã hơi lộ ra vẻ bại tướng.

Cửu Dương Tề xuất ra thương vong vô cùng nghiêm trọng, một kiếm một kiếm độc đấu ngược lại đặc thế, đạo lý trong đó mọi người lĩnh ngộ hoặc sâu hoặc nhạt, trải qua Bách Linh nhắc nhở mới không ngại, mỗi người kiên định đặt mình vào kế sách ngoài cuộc, nhất thời long bách linh đảm nhiệm người chỉ huy Cửu Dương chi phối.

Lăng Ba ở trên không như có phát hiện, bí thuật của nàng xuyên qua tam giới dễ như nhàn nhã đi bộ, chiến cuộc trên không vẫn như cũ, phía dưới chiến sự lại mở ra, đột nhiên độn địa mà đi, kiếm khí lăng lệ một phân thành hai, phong kín toàn bộ đường lui dưới lòng bàn chân Long Bách Linh.

Nhưng trăm linh thật sự là không có sót lại kế sách, y vào ngộ tính tuyệt cao, trước lấy Côn Luân “Âm Minh Chính Pháp” làm căn cơ bố trí thành “Quỷ Vực Mộng Cục”, liền nghe nhào nhào như da trống, mười mấy Long Bách Linh liên tiếp nổ tung, nhưng đều là huyền ảnh biến hóa không trọn vẹn của thần hồn thú mới.

Khác với Lan Thế Hải thiết lập mộng cảnh, đây là pháp thuật Long Bách Linh nhanh chóng sinh trí mới sáng tạo, hư thực ngậm không gián đoạn, hồn hình có thể hợp ly, chuyên có thể hóa giải thế công địch nhân, có thể nói là siêu cấp Nhiếp Hồn Pháp vượt qua giới hạn tông phái.

Một đám tiểu quỷ bé ăn chơi theo trăm linh lực tăng gấp bội, nhảy lên như linh miêu nhào bướm, tìm kiếm thú hồn du tán khắp nơi, lấy làm tài liệu tu bổ mộng cục quỷ vực.

Một kích của Lăng Ba không quả lại biến, Thiên Cương kiếm khí cuốn lấy bách linh, Địa Sát kiếm khí lại phá không đánh về phía Đường Liên Bích.

Trong lúc hư không kia lấp đầy, hình ảnh tán loạn quay về hoàn chỉnh.

Đường Liên Bích xông ra Côn Luân Quy Tâm Điện đã lĩnh ngộ được Tam Dịch Tinh Túy, theo lời nhắc nhở nhập pháp làm theo, đã chống đỡ Thiên Lô Kiếm lực đem không gian dần dần lôi kéo.

Lãnh bất giác địch nhân lại có công thuật trộn lẫn vào, giống như vừa mới chống đỡ được cự thạch, lại một cái thiết chùy đập tới, gặp phải đả kích nặng nề khó mà tưởng tượng ra được.

Nhưng Đường Liên Bích cả đời bị mài mòn, đã sớm quên cái gì gọi là gian nan, cho dù rơi xuống mười tám tầng địa ngục cũng sẽ không nhụt chí.

Lúc này mặc kệ kiếm khí cắt đứt cơ bắp tứ chi, chỉ ngưng tụ pháp lực vào thân thể, lấy ấn đường, thiên trung, trong khí hải hạ đan điền làm cơ sở, khu động Tam Thần Kiếm thẳng tiến, thủy hỏa phong hiện lên tam sắc đen hồng vàng, ngưng hợp quang trụ mau chóng tiến lên.

“Thiên Cương Địa Sát Kiếm Khí” kia thoát nhìn rất quý củ, giống như Hồng Minh Kiếm Thanh Phong Kiếm cùng với Huyền môn kiếm thuật, nhưng trên thực tế Thiên Lô kiếm vẫn lấy Thiên Lô kiếm làm bản thể.

Ngày trước Lăng Ba Ma Hồn sơ thành, bởi vì sợ loạn Trần đại sư phát hiện, nên ăn cắp nội đan “Kiếm Hồn” giấu vào trong mắt tổ sư, luyện liền “Thiên Cương Địa Sát” thuần khiết bậc này kiếm thuật Kiếm Tiên tiến hành che giấu đi.

Cũng chính bởi vậy, nếu dùng hình thức “Thiên Cương địa sát” của Thiên Lô kiếm sử dụng, sẽ hợp lại chân khí Huyền môn, để cho cao thủ Huyền môn có thể thừa cơ hội.

Đường Liên Bích lấy đạo của hắc còn trị thân hắc, lợi dụng Đan Dương Cửu Chuyển liên thông địch ta, Tam Thần Kiếm chắc chắn đảo ngược chân khí địch nhân, công phá chỗ yếu hại trí mạng của hắc.

Đúng lúc này, tam sắc quang trụ chợt xuất hiện ánh sáng trắng, Thiên Lô kiếm kết hợp với tam thần kiếm, cong cong một cái, rơi xuống ấn ký hình tròn tầng thứ hai của Bắc Lư Thiên Chu.

Chỉ thấy Thiên chu hơi lay động, trong kỳ quang giao thoa, phía trước sáng lên một đường, phác họa ra hình dạng quạt cửa.

Âm thanh “keng keng keng” vang lên, hai cánh cửa tháp từ từ tách ra!

Trong nháy mắt, khuôn mặt lạnh như băng của Đường Liên ngọc chợt đỏ bừng như máu, hiện ra thần sắc kích động trước nay chưa từng có!

Xích Tinh Đại Bằng vốn là thủ hộ giả của Thương Lang bí cảnh, đương nhiên biết phương pháp mở cửa Thiên chu.

Tâm thần Đường Liên Bích kích động như dê vỡ dê, khe hở khí mạch vô cùng vững chắc trăm dặm, đáy lòng vang lên một âm thanh: “Dùng thiên chu là có thể đi đến nơi người muốn đi, nhìn thấy người người muốn gặp, người trải qua trăm cay nghìn đắng không phải là vì gặp nàng sao? Đi đi, đi đi đi...” Lúc này hét lớn một tiếng, cất bước đi về phía Thiên chu.

Long Bách Linh đang cùng kiếm khí Thiên Cương xoay quanh, thấy tình thế cấp bách hô to: “Đường sư huynh! Đừng bị Ma Vương dụ dỗ! Ta còn chưa thổi tới thần hoang khúc kia, thiên chu hung hiểm khó lường, Đường Liên Bích! Bây giờ người đi vào tám chín phần mười sẽ mất mạng!”

Lan Thế Phương ngất xỉu run lên, mơ hồ nghe thấy tiếng “Đường Liên Bích sẽ không toàn mạng”, trong lòng cũng truyền đến âm thanh mê hoặc của Lăng Ba: “Xem nào, xem nào! Đường sư huynh phải đi rồi, hắn phải lên Thiên chu rời khỏi ngươi! Vĩnh viễn trong sinh mệnh đã biến mất! Người chẳng lẽ nguyện ý sống ở trên thế giới này sao?” Lan Thế Phương run rẩy ngẩng đầu lên., Trong mắt chỉ có bóng lưng Đường Liên Bích, ngày xưa ẩn giấu tình cảm đột nhiên dâng trào trong lòng, tuôn qua lục phủ ngũ tạng, tuôn qua chóp đuôi lông mày, mỗi lỗ chân lông một mực tuôn ra mỗi sợi tóc, ở giữa thương thiên đại địa lộ ra không sót gì.

Cả người nàng giống như tràn ngập sức sống, thoáng một phát đứng lên từ mặt đất, chảy nước mắt cười nói: “Tâm nguyện của ngươi rốt cục cũng được thực hiện, ngươi hắn là rất cao hứng, đúng không? Ta... Ta cũng cao hứng vì ngươi, nhưng mà, ta rất khó chịu, ta muốn cầu ngươi một chuyện, ta, ta...,

Ta, ta..." Bất tri bất giác, nàng đi vào vòng đầu kiếm của hai bên, ngực bụng bị kiếm khí xuyên ra mười mấy lỗ thủng, máu tươi chảy ra như thác, lời nói trong lòng cũng không ngại nữa: "Ta muốn ôm ta! Trước khi đi, người ôm ta một cái được không?" Nói rồi ngã xuống đất, cách Đường Liên Bích chỉ có mấy thước, nhưng cả đời nàng cũng không còn sức lực tiếp cận hắn nữa.

Bỗng dưng có người lại rơi xuống đất, hai cánh tay trắng kiện vây quanh, lại là Hứa Đại An ôm lấy nàng.

Mất đi hai mắt, hai chân hắn đã nhiều thêm một phần dưỡng khí. Người trung thực chất phác như heo này, làm ra cử động lớn mật không dám tưởng tượng nữa.

Hắn vừa rời song chướng chống đất nhảy một cái, sức sống còn sót sớm đã hao hết, lúc này cánh tay lại không hề run rẩy, vẫn như tường kiên cố vây quanh Lan Thế Phương.

Một màn này rung động vượt qua bất luận thần công thần kiếm nào, mọi người ngơ ngác nhìn qua, ngay cả Đường Liên Bích cũng dừng bước trở mắt, trong lúc đau thương này cực kỳ mờ mịt không biết làm sao.

Lan Thế Phương vui vẻ nói: "Người ôm ta rồi, người đang ôm ta, cứ như trong mộng vậy.

Nhưng lần này không phải ta nằm mơ, ta cảm thấy đau đớn.

A! Miệng đau đớn a, ta không thở nổi, thật muốn đau chết, ta thật là thoải mái a..." Trong lòng nàng chỉ giả bộ như Đường Liên Bích, mắt thấy vạn sự vạn vật, đều là lời nói của hắn, trong lúc mừng như điên, trên người chợt trở nên lạnh lẽo, lại vội la lên: "Không, không....., Không sai! Người muốn buông ta ra, thật sự phải đi sao, thật sự phải rời khỏi ta sao?" Hứa Đại An vừa thở hổn hển vừa đáp: "Ta chết cũng không rời khỏi người. Sư muội, chúng ta từ nay về sau vĩnh viễn ở chung một chỗ được không, sống cùng nhau, chết cũng ở cùng một chỗ! Chúng ta chết cùng một chỗ đi!" Lan Thế Phương phảng phất như bị sét đánh trúng, thân thể sắp chết không chịu nổi cảm giác hạnh phúc cực lớn., Nàng cố gắng phun ra hai câu ôn nhu cuối cùng: "Được, chúng ta chết cùng một chỗ, ta thích người a..." Tay trái run rẩy nâng lên, muốn sờ sờ gương mặt tuấn mỹ vô song của "Tình lang" kia, nào ngờ vừa mới sờ được Hứa

Đại An xấu xí vô cùng, trên da mặt đã chết cứng, cánh tay liên buông xuống, cũng bỗng nhiên biến mất thật dài.

Trong minh minh thật sự có một con Vận Mệnh chi thủ, chạy trước khi chân tướng phá hư ảo tưởng, kịp thời bóp tắt sinh mệnh.

Một đôi si nhân lúc còn sống lòng đầy thâm tình lại vĩnh viễn không có gì hồi báo, ôm lấy ”mến người” trong lòng, hóa thành tro bụi cũng không tách ra, si tình lấy phương thức thô khổ và đẹp đẽ như vậy ngưng kết mãi mãi, thực sự có thể làm cho gò đất mộ thai cũng động dung nhan.

Đông Dã Tiểu Tuyết từ lúc bắt đầu chiến đấu rơi vào bụi cỏ, tận mắt thấy chúng đồ bị thương, không nhúc nhích ngồi ở đó, nhưng mà hốc mắt đã đầy nước mắt, giờ phút này rốt cuộc đã chảy xuống, nhưng tình cảnh càng thêm kinh hồn lại rơi vào trong mắt.

Chỉ thấy Lăng Ba lách mình bay xuống, một kiếm phá tan thi thể du hồn, hướng lên trên quát lớn: “Đây là đệ tử do các ngươi dạy dỗ ra, tình mê ý điên đảo si ngốc, tự đào bể khổ hải tự chịu diệt vong! Đào Ngột, ngươi nếu thật sự là sư tôn Huyền Môn, cũng không nên cao cao tại thượng chỉ lo tranh thắng, rũ mắt xuống nhìn xem xem cái gọi là đệ tử Huyền Môn của ngươi thống khổ cỡ nào!”

Trước tiên tấn công thanh thế bách linh, sau đó dẫn Đường Liên Bích mở ra Thiên chu, lợi dụng sự thật hấn sắp rời đi, khiến cho Lan Thế Phương, Hứa Đại An hi sinh thân thể, liên tiếp sự kiện là vì thu hút ánh mắt điên cuồng của người mẹ trẻ, phá loạn tâm cảnh của hấn như một.. Không ngờ đây lại là chiến thuật chu mật được tính toán chu vi chặt chẽ! Long Bách Linh tự cảm thấy trí thông minh, thông minh, cơ hội vạn biến, giờ phút này so sánh với mưu lược của “Đại sư tỷ”, không khỏi cảm thấy lạnh run sau lưng, đột nhiên nghĩ đến bước tiếp theo của nàng, cất tiếng hô to: “Tiểu Tuyết Đông Dã, đề phòng tâm ngữ của nàng! Vận khí ổn định tâm thần, không cần tin tưởng lời nói của nàng.”

Quả nhiên trong lòng Tiểu Tuyết đang vang vọng tiếng thở dài của Lăng Ba: “Tiểu sư muội, ngươi đã hiểu sao? Tình chính là vật mê hoặc chúng sinh, là điều tối kỵ của người tu đạo.

Huyền môn nếu muốn chân chính khởi xướng đại hưng thịnh,
thống ngự vạn thế, việc hàng đầu tức là đoạn tuyệt nhân tình!”

Lần thứ hai mươi bảy nguyện ý phó kim tương tư lệ kiếp này nhị lệ.

Tiểu Tuyết từ từ đứng lên từ mặt đất, Cúc Anh kiếm quang chỉ về phía chân trời, nói: “Từ nay về sau, người không phải sư tử của ta, ta cũng không phải sư mọi người, là không có nhân tình gì, hôm nay nếu như ta không giết được người, người liền giết ta đi!” Lời nói rơi xuống, thân thể theo kiếm bay lên, giống như sao chổi lướt ngược trên bầu trời, kiếm quang dài đến mấy trượng đâm thẳng vào chỗ mạnh nhất của kiếm hải kiếm quang.

Đào Yêu Yêu cảm nhận được thảm biến trên mặt đất, tâm tình liên tiếp nổi lên gợn sóng, người điều khiển vũ trụ phong muốn thoát ly trạng thái “Tự nhiên”, kiếm lực đã sinh ra khe hở, chợt gặp tiểu Tuyết gia nhập vào chiến đoàn, nhất thời một tác vuông đại loạn đỡ trái hờ phải chi hữu.

Long Bách Linh chỉ thấy lòng đau như lửa, muốn nhắc nhở “Không được đi hỗ trợ, để hãn đơn đả độc đầu, bất đắc dĩ kiếm khí Thiên Cương cứ một đợt tiếp một đợt tấn công tới, mặc dù thiếu đi Thiên Lô kiếm nhưng so với lúc trước càng thêm khó chơi, nàng phải giải đáp toàn bộ ứng phó không kịp, nào còn dư lực mở miệng phát ra tiếng nào.

Chúng đồ san hô đều biết chân khí khê động chắc chắn sinh ra bất trắc, chỉ có yên lặng ngồi chờ cơ hội vận chuyển biến hóa.

Sắc mặt Âu Dương Cô Bình sâu thẳm, nhìn Lý Phượng Kỳ trọng thương hấp hối, thầm nghĩ: “Ma Cô tiên tri có thể đạt tới mức này, đoán chừng hôm nay Đông Dã Tiểu Tuyết chắc chắn sẽ dẫn họa tự hại, khiến Huyền môn Cửu Dương gần như bị huỷ diệt.

Nếu vậy, sao Ma Cô không sớm ra tay diệt trừ nàng, còn nói dấu vết của nàng mới là tai họa, nhưng dấu vết ở đâu? Phải chờ chúng ta chết hết mới có thể phát huy hiệu quả, ứng nghiệm tiên đoán?” Đang lúc trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một màn kinh tâm động phách.

Lăng Ba lần theo khe hở công phá vòng tay của vũ trụ, một đạo duệ quang lợi hại đến trước người đào điền, quát lên: “Dạy người nếm thử sự lợi hại của Huyền Môn chính pháp!” Kiếm Tiên Thuần Dương kiếm khí chia làm trăm ngàn tia sáng nhỏ bé, toàn bộ chui vào thân thể Đào Yêu, hầu như đoạn hết gân mạch quanh thân, nếu không phải trái tim hắn đặc dị, đã sớm hình tiêu hồn tán mà chết rồi.

Lăng Ba nói: “À, quên các người đổi thành người đồng mệnh, hiện nay không dễ liền giết.”

Tiểu Tuyết vốn có ngộ tính không thấp, chỉ vì một bầu lửa giận phát ra rất chân thực, mới không nghĩ nguy hiểm lên trời tấn công địch, nghe được lời ấy lập tức nghĩ đến: “Tâm của nó vốn là của ta, ta không chết nó sẽ không chết!” Kiếm thể thu về, thêm vài phần ý tự bảo vệ, chiến lực vốn cách xa nhau càng thêm kém.

Chỉ thấy Cúc Anh kiếm đông vạch một cái, tây nhoáng một cái, khuấy nhiễu đám mây như cuồng phong quét bay, lại không chạm được nửa mảnh góc áo lăng ba.

Huyền môn bí thuật du di tam giới vô thời vô biên, thật có thể nói là thần long kiến thủ khó thấy đuôi của nó.

Lăng Ba chợt ở đây, chợt ở đó, khắp nơi đều có cái bóng của nàng, cho dù hiện thân nơi nào đó nói chuyện hành động, thân hình cũng lóe lên như ảo, chớp mắt đã đến trước mặt Lý Phượng Kỳ nói: “Đừng vội, đừng vội, trước mắt người còn chưa chết được đâu.

Bất quá thời điểm cũng sắp đến, tổ sư đã sớm nói rõ, chờ Thương Long thức tỉnh tiểu sư muội sẽ làm ra một “Đại Ác sự” tuyệt tình nhất của thiên hạ, đến lúc đó Huyền môn vạn thể bá nghiệp có thể thành, ta lại tặng các người một đám phản đồ quy thiên a.” Thực tế như nói như vậy., Trên trời tuyết nhỏ hoảng loạn không thôi, đào yêu dựa vào vũ trụ dư thế đau khổ chèo chống; dưới đất chín mặt trời ngời khoanh tay, Đường Liên Bích tiến lui lưỡng nan, Long Bách Linh dần dần bị kiếm khí Thiên Cương vây khốn, vận mệnh của mọi người nguy hiểm một đường, đều tại Lăng Ba nhận định thời điểm một tay nàng lật úp!

Lúc này trời bỗng nhiên sáng lên, ánh sáng mặt trời nhuộm đỏ đám mây, quay cuồng dâng trào, nhanh chóng xua lui âm u, một tiếng thét dài chấn động đại địa, Bách Lý Văn Hổ bay lên không, Chính Dương Chân Khí quay quanh người mang theo lốc xoáy, tựa như từng đầu Ngọc Giao phóng tới Thương Khung!

Mạnh như “Ma Đồ” Bách Lý Văn Hổ, trong chốc lát đảo ngược chân nguyên, đem công pháp Huyền môn từ căn cơ đến đỉnh tầng cập nhật toàn bộ.

Lệnh Đan Dương Cửu Chuyển không tiếp tục dẫn địch nhập thể nữa, Chân Võ Trận lại có thể sử dụng, mà Ngự Thú Thần Công của hắn “Hổ Báo Long” càng phản phác quy chân, Tội Ma chương như phá hủy đất trời, lại không hiển lộ chân hình Long Hổ.

Từ thời cổ đại số ít đại tông sư Tiên đạo quán thông Thiên Nhân huyền lý, có thể lâm thời sáng tạo ra pháp thuật mới theo cục chiến đấu, nhưng chỉ chốc lát đã ngồi xuống, liền triệt để cải tạo vô số cơ đá do vô số tiền bối Huyền môn tốn vô số tâm huyết tạo ra, ngàn năm qua ngoại trừ Tử Nguyên tông thực sự không có người thứ hai có thể làm được.

Sau đó Văn Hổ bay tới trước người Lăng Ba, cũng quát lên: “Dạy người một chút lợi hại của Huyền Môn chính pháp!” Tay phải duỗi ra, tóm lấy cổ Lăng Ba.

Đại đạo đơn giản nhất, một trào này giống như bình thường, lại đem kiếm hải, kiếm thể của Lăng Ba, Thiên Cương Tiên Thể, Chỉ Quan kiếm pháp, huyền môn bí đạo toàn bộ đều phá, đệ nhất Ma Vương thân có uy thế lật trời, lại không thoát khỏi một trào! Lăng Ba thân bản lượng cũng rất cao., Nắm vào Tỳ Hưu chỉ như thợ săn trong tay Văn Hổ, bỗng nhiên run lên, gân cốt trong cơ thể bị thần lực chấn gãy, mở ra máu tươi ồ ồ miệng cười nói: “Ma Đồ Bách Lý Văn Hổ, quả thực lợi hại...” Hai mắt đại phóng hồng quang, thân thể xụi lơ như khói nhẹ bay ra, phía sau lưng chớp động lên vàng sáng hình cánh cánh chim to lớn, tiếp tục nói: “Đáng tiếc không phải Huyền Môn chính pháp...”

Thừa dịp ta ném Thiên Lô kiếm đi đánh lén, man di nhà người không biết quy củ chính pháp.”

Văn Hồ im lặng không đáp, giữa lòng mây thần uy chất súc, khí lưu xoay tròn trước ngực thành hình thái cực mơ hồ.

Khác với Pháp Thánh cầu giải tâm pháp huyền ảo của Thiên Sơn, cho dù đạo hạnh đạt tới hóa cực, Bách Lý Văn Hồ vẫn lấy chân khí làm gốc, pháp lực đấu kỹ dày nặng mộc mạc, không có ý tìm kiếm tâm linh giải thoát, nhưng “Vô cầu” này đúng là có hi vọng không thể cầu, thúc đẩy “Thiên Địa Nhân” hợp với một thân người., kiêm cả Thiên Sơn, Côn Luân, Bồng Lai sở sinh ra đạo cảnh Huyền Môn cuối cùng! Lăng Ba biết rõ tâm ngữ khó lòng lừa gạt, ngôn từ trào phúng càng vô dụng, lúc này triển khai chân hình Xích Tinh Đại Bằng điều, hai cánh thẳng tắp lên chín vạn dặm trên không, cánh chim lướt qua thả ra vô số yêu hồn, phóng thích thẳng các loại công thuật tuyệt đỉnh của cao thủ Tiên Tông so với các loại công thuật của cao thủ tuyệt đỉnh.

Xích Tinh Đại Bằng kia tọa trấn Thương Lang mật cảnh mây vạn năm, xa xa thì phúc phúc vận không chế yêu ma phương bắc, sau lại được Yêu Hoàng truyền thụ Thiên Lô kiếm được gọi là yêu loại khắc tinh, ngày đêm luyện hóa chìm đắm, trong mỗi một mảnh lông chim đều cất giấu ức triệu triệu triệu hung yêu hồn yêu tinh hung hãn.

Cửu Vĩ Song Ma có chiến lực như thế nào? Không chống lại được một trùng, “Ngự Hồn Thuật” của Tử Hư Thiên Sư thì sao? So sánh thì chỉ như trò đùa! Thiên Sơn Tiên Linh vô sinh vô tử, thân có thần thông không thể tưởng tượng nổi.

Không thể tưởng tượng nổi không phải là không thể đánh bại, Vô Sinh Bất Tử cũng từng bị Yêu Hoàng thu sử dụng.

Lúc này Văn Hồ thần lực sánh vai với Tử Nguyên tông, hàng phục Xích Tinh Đại Bằng trừ hãn ra không có người thứ hai làm ra suy nghĩ.

Chỉ thấy một mảnh mây mạnh che khuất núi sông vạn dặm, từ phía dưới phản áp yêu khí, thân ảnh hai bên đều biến mất, trong mây bay lên vang lên tầng tầng tiếng bạo liệt, sáng lên từng đoàn ngũ sắc quang mang, lôi đình vì thế yên lặng, tia chớp vì vậy âm đạm, không biết bao nhiêu thần công huyền pháp đang va chạm lẫn nhau.

Đột nhiên tiếng rít trong trẻo xen lẫn vào, Mộ Lan như kéo đứt vạt áo rung cổ tay, hóa thành trường tiên đen kịt vung lên không trung.

Đạo thuật xảo diệu tu đến tình trạng như nàng, pháp hiệu khu vật thiên biến vạn hóa cũng là không gì sánh được, Thần Quỷ khó lường, roi đen dẫn thân thể tới chiến vân, phảng phất như linh xà trong sóng lớn, mặc dù sóng nước ngập trời nhưng không muốn làm nàng bị thương mảy may.

Vừa cưỡi bội hoàn bên hông ném ra, hóa thành tiên dư đón được đào cơ theo gió phiêu diêu, đưa đến bên người thiết đầu chữa thương; vừa khu không ngọn roi lắc lư gảy, đánh nát yêu hồn bị “Hổ Bác Long” đánh bại, khiến cho nó không cách nào trốn chạy phục sinh.

Hai vợ chồng này đều là tinh anh ngàn năm khó có được của Huyền Môn, thêm nữa linh tê tương thông, nhất thời phối hợp đến không chê vào đâu được.

Roi đen dựa thế đột tiến, Mộ Lan chột quát: ” nhược điểm chính là bản thân tiểu nương này!” Trường tiên quần lấy Lăng Ba kéo ra, đột nhiên xoắn đứt cánh tay phải của nàng.

Lần thứ hai mươi bảy nguyện ý phó kim tương tư tình tam tương tư kiếp này.

Cùng là tiên linh Thiên Sơn gia thân, Bách Lý Văn Hồ nhân tính đủ để điều khiển hai thần thú Long Hồ, Lãng Ba lại bị ma tính của Xích Tinh Đại Bằng chuyển hóa bản tâm, thân xác vốn có trở thành gánh nặng.

phẩm cấp Xích Tinh Đại Bằng Tiên giới so Long Hồ nhị thần thú cao hơn rất nhiều, nhưng chiến lực hai người lại chênh lệch một bậc, nhất là Lãng Ba mất Thiên Lôi kiếm, càng khó ác đấu lâu dài với Văn Hồ, đột nhiên bị pháp khí kỳ xảo như Lan không kễ hở không tiến vào tập kích, thân thể tổn thương thẳng như phá kén phân tích.

Hồ Bác Long kia cường thế biến nhỏ, thuận theo kinh mạch đứt gãy thẳng lên, tụt vào hốc mắt hơn tấc không ngừng bạo phá, nghiễm nhiên muốn hình thành mảnh nhỏ Lôi Uyên giam cầm tinh phách Xích Tinh Đại Bằng.

Lãng Ba mặt hiện ra hai lỗ thủng đỏ thẫm, cười ha ha nói: “Lấy hai địch một tính là anh hùng! Người có cường trợ ta có kỳ binh, chúng ta đổi cách chơi đùa.” Thuần Dương chân khí lộ ra đầu ngón tay, như dây leo cuốn qua tuyết nhỏ, kéo đến bên cạnh cách xa nhau ba năm trượng.

Chân Khí Kinh Lãng Ba của Tiểu Tuyết truyền thụ luyện thành, mặc dù địch ý tràn ngập phán đoán, nhưng thủy chung vẫn không ngừng cắt liên hệ trong bóng tối.

Lập tức tay trái Lãng Ba phát một cái, gáy Tiểu Tuyết đột nhiên hiện ra quang đoàn hình rồng, lân trảo sáng loáng chiếu sáng cả bầu trời to lớn.

Âu Dương Cô Bình đứng lên nói: “Ấn ký!” Trong lúc kinh hãi, miệng vết thương ở bụng không kịp phun ra, một trận đau đốn kịch liệt khiến tứ chi bủn rủn đứng dậy.

Lãng Ba điềm nhiên nói: “Ta là đánh không thua.

Có hai mươi bảy đời Đông Thoa ngự thiên long linh lực tương trợ, Huyền môn độc bá vạn thế đại nghiệp ai cũng đừng nghĩ

phá hư!” Chùm sáng hình rồng lóe lên mà ẩn, trong không trung tách ra bóng đen, lơ mờ là một hình hoa sen hình dáng.

Ánh mắt Đào Yêu Yêu ngưng tụ tán loạn, nhìn chằm chằm quái ảnh kia, nói: “Hư không... Hư không kết thúc.”

Nhật tinh rơi xuống mặt đất, giang hà chảy ngược, nhân thể dị tượng sinh sôi, Lê Thứ nói triều đình thất chính, hào cường các nơi rục rịch, mầm họa loạn sắp kéo dài thật lâu.

Nào biết rằng phương bắc đang mở ra một nút thắt hư không, sắp đánh nát Tam Giới cảnh vực, tính mạng của chúng sinh chỉ có một khoảnh khắc.

Lời nói của Lăng Ba phản phát như vang vọng trong tai mỗi người: “Huyền môn chân khí thêm Thương Long Thân Ấn cùng tác dụng, hư không kết thiên sơn tiên linh sinh thành cũng không đóng được.

Bất quá các người muốn hóa giải kiếp nạn này cũng đơn giản, Giải Linh còn phải buộc người chuông, chỉ cần một đệ tử Huyền môn chân khí thuần khiết nhập vào trong hư không, bỏ qua sinh mệnh lấp đầy lỗ hổng, khiến cho kết quả tâm quy bình phục, hết thảy đều khôi phục như lúc ban đầu.

Ha ha, đào chết yểu, Lý Phượng Kỳ, Bách Lý Văn Hồ, các người không phải là tin vào thiên mệnh hành nhân đạo sao? Vị đại anh hùng nào đi ra xá sinh cứu thế? Bản thân không lâu sau, không muốn chết đệ tử theo ta trở về Nguyên Thủy phong, Huyền môn ở nơi đó trọng khai môn đình, dựng thẳng xưng bá vạn thế đại kỳ!” Lời nói xoay chuyển, ung dung nói: “Tiểu sư muội của Đông Dã người đừng xúc động, suy nghĩ cái gì mà liều mình cứu người, ý nghĩ ngốc nghếch như vậy

Nhanh đi theo ta, ta dẫn người đi gặp phụ thân từ nhỏ thất lạc mẫu thân.” Trong lòng Tiểu Tuyết bi thương thống hận, hoang mang cùng cực cảm xúc giao kích, buồn khổ đến cực, đang muốn xông về phía hư không kết một trăm cái, nghe vậy chợt giống như một chậu nước lạnh xối đầu, thất kinh nói “Phụ mẫu của ta? Ta có cha mẹ! Ta sao lại thất lạc với bọn họ, còn có... sau cổ ta, vì sao có quái vật như vậy?” Vội vàng hỏi, đã sớm không thấy bóng dáng Lăng Ba đâu.

Mộ Lan Nhược Thiên nhìn lên không trung hô to: “Muốn chạy à, xem người chạy đi đâu!” Chợt thấy trượng phu ngồi xếp bằng trên đám mây, lắc đầu nói: “Không thể đuổi theo.” Mộ Lan nếu biết ý của trượng phu, nhíu mày nói: “Đương gia, người muốn chịu yêu nữ kia tả hữu sao? Theo ta nói người này hủy liền hủy diệt liền., Những người chúng ta nhảy ra ngoài Tam Giới không còn trong ngũ hành, đi tiêu diệt yêu nữ trước, sau đó tùy tiện trốn vào bên ngoài tiên cảnh rồi mọi chuyện sẽ đại cát...” Văn Hồ gào to: “Tập trung tất cả pháp lực! Giúp ta tiêu trừ hư không kết thúc!” Mộ Lan Nhược Lan thở dài một tiếng, bay đến bên cạnh hắc định thần ngồi xuống, sưu tập mỗi một phần Kim Dương chân khí trong kinh lạc, tận lực hợp vào trong chính dương khí của Văn Hồ.

Trước hai người xuất hiện một khối khí hình hoa sen, xoay tròn trái ngược với hư không, chậm rãi dựa sát vào đóa hoa sen.

Mọi người phía dưới biết thế không thể chân chờ, đều ra sức vận khí phát công, gia tăng cường độ của khối khí kia.

Nào ngờ vừa mới kề sát biên giới hư không kết ra, rầm rầm vài tiếng, khí đoàn vỡ vụn, chân khí bay trở về trong cơ thể mọi người.

Hư không kết chính là dị tượng bên ngoài càn khôn, thường có hiệu quả lúc thiên địa sơ thành, ổn định quỹ tích vận hành của nhật nguyệt tinh thần; cũng sẽ tại thời khắc mấu chốt nào đó đến, thôn phệ chất lỏng cấu tạo thành phạm trần vạn vật.

Ngày đó Thần Mộc cung chủ ở trong mộng cảnh bố trí hư không kết thúc, cửa vào Thiên Sơn nội cảnh cũng có hư không kết thúc, nếu muốn triệt để phong bế, thì cần đầu nhập tài liệu giống với người sáng tạo sử dụng lúc trước, một tơ một hào cũng không giữ lại được.

Hư không vừa hình thành, Huyền môn chân khí của tiêu Tuyết làm nguyên liệu, “Thật đúng là hồi phục bản sơ, cũng chắc chắn lấy chân khí của Huyền môn làm vật liệu kết thúc.

Như Bách Lý Văn Hồ, Mộ Lan Nhược, Đường Liên Bích thi pháp tuy rằng cao minh, đại lượng chân khí phát ra thể xác, cuối cùng sẽ lưu lại trong cơ thể một chút, trừ phi trả giá bằng thân hồn phách, trả giá có thể giữ lại từng bộ vị chân khí của

bản thân, bất luận kẻ nào cũng không thể đóng cửa hư không kết thúc này.

Thử liên tục mấy lần, khối khí này sẽ vỡ nát.

Mộ Lan Nhược vội la lên: “Không được! Nhất định phải có một đệ tử Huyền môn đi vào...” Một phần thần công lực yếu bớt, hiệu ứng kết tinh trên hư không càng mạnh, bóng đen hình hoa sen từ trên trời hạ xuống, mặt đất đá cỏ lộn xộn bay lên, rơi vào thâm thúy vực đen kịt không ánh sáng kia.

Mọi người biết đại hủ diệt đã không cách nào xoay chuyển, trước mắt muốn né tránh đã không còn khả năng, không khỏi đều nghĩ đến “Chẳng lẽ phải hy sinh tính mạng một đệ tử Huyền môn...” Người có dũng cảm hơn nữa đối mặt với con đường phải chết, trong lòng không khỏi run rẩy hỏi: “Không có ai nguyện ý sao?” Chợt bốn phương yên tĩnh, Yên Doanh Thù đi tới.

Trước kia nàng theo đám người di chuyển, vốn nên ở xa chăm sóc người thân, lúc nào đi vào chiến trường cũng không ai chú ý.

Giờ phút này mọi người biểu lộ kinh ngạc, trừng mắt nhìn nàng nhao nhao nhường đường, phảng phất bị lực lượng thần kỳ nào đó thôi động tách ra hai bên.

Yên Doanh Thù bỗng quay đầu hỏi: “Đào sư tôn, Ma Ngưu đại phu lúc chết như thế nào?” Đào Yêu nói với vẻ sửng sốt: “A, cái kia, rất đột ngột, Yêu Hoàng không chế di thể tổ sư đột nhiên xuất chiêu, trong lúc vội vàng Ma Ngưu đại phu không kịp trốn tránh...”

Yên Doanh Thù lâm bẫm: “Rất vội vàng, hắn đi rất vội, cho nên chưa kịp gọi ta tới.” Mặt hướng hư không gập lại từng bước một đi tới.

Thiết Đầu kinh hô: “Trở về! Sư muội, mau trở về!” Yên Doanh Thù nói: “Hắn ở bên kia chữa bệnh cứu người, sao có thể thiếu ta được.

Hắn cứu chữa bệnh đau, ta lo cho bệnh nhân, xưa nay đều là như vậy.” Tay áo bỗng bành, thân ảnh rơi xuống, rất nhanh biến mất ở chỗ sâu nhất trong bóng tối.

Quang cảnh tiếng động im bật, hư không kết thúc vô hình, đại địa mênh mông gió mát rải rác, phảng phất từng tiếng thở dài đưa vào bầu trời sâu xa.

Thiết Đầu quỳ sụp xuống hai đầu gối, tay nắm ngực khóc nói: “Yến sư muội à!” Mộ Lan Nhược Lai đến đàm tiểu thoải mái, đến đây cũng thật sự nổi giận, lạnh lùng nói: “Ta tìm yêu nữ kia báo thù!” Lời còn chưa dứt, đã sớm thấy Tiểu Tuyết giá kiếm bay về phía tây.

Hiển nhiên sự phản nộ thiêu đốt phé phủ, lại thêm thân thể mê man giải thích, sai khiến nàng vội quay về Nguyên Thủy Phong tìm Lăng Ba.

Bách Lý Văn Hồ nói: “Mẹ nó, người ở lại, bảo vệ sư tôn và đồng môn, phòng ngừa tai ương tái sinh.” Dứt lời dang thân bay xa.

Đào Yêu Yêu giơ tay ra chặn lại ý nguyện của mọi người, nói: “Lăng Ba bị trọng thương, không còn là đối thủ của Bách Lý Văn Hồ nữa.

Có Bách Lý huynh tiến về Nguyên Thủy phong, Tiểu Tuyết cũng không sao.” Mộ Lan nếu chỉ muốn đi theo trọng phụ, lại không muốn làm trái ý hấn, nhúu mày nói: “Trốn, chạy, chết, còn có cái gì tai biến...”

Chợt há mồm cứng lưỡi, Mộ Lan Nhược nhìn về phía bắc Lư Thiên Chu, trong lòng âm thầm kêu khổ muốn hỏng, muốn hỏng! Quả thật lại có tai họa lớn!”

Lần thứ hai mươi bảy nguyện ý phó kim tương tư lệ bốn phần.

Chỉ thấy thiên chu Bắc Lư toàn thân óng ánh, gào thét chấn động, vách tường lưu chuyển ký hiệu thần bí viển cổ, bốn thần kiếm hợp thành quang lưu quay quanh dưới đáy, xung quanh như sóng gợn phập phồng lên xuống.

Mọi người tận mắt thấy dị biến, đều biết Lăng Ba mới đầu bỏ qua Thiên Lô kiếm, dẫn ba kiếm khác khảm vào Thiên chu thần phù, mục đích là muốn khởi động thiên chu, khiến Đường Liên Bích không thể không tự rời khỏi thế gian này.

Lúc này Quỷ lệ Man tộc phát hiện chuyện động trời trong truyền thuyết đã xảy ra, một đám người chạy tới dập dờn, run rẩy sợ hãi không gì sánh được.

Đại vu sư Tập La người Khâm ngôn đạo, Thiên chu Bắc Lư chỉ vận chuyển Quỷ Cương Man ngày đêm trước thế diệt vong bay đến Tịnh Thổ cực lạc ở tiên cảnh, như hôm nay thuyền này sớm khởi động, như vậy ngày tận thế cũng sẽ giáng lâm theo.

Mộ Lan Nhược nói: “Mọi người đừng sợ, nhìn ta đi!” Kỳ Xảo đại sư thiện ngữ Phổ Thiên pháp khí, nếu có người có thể cưỡng ép đình chỉ Thiên chu, như vậy người này quả thực không phải Mộ Lan Nhược Mạc.

Bất quá trong lòng nàng bảy tám lần, thâm cảm thấy đối phó với thần khí của Thiên Sơn Tiên Tông, lại thêm khổng chế được động tĩnh của Tứ Thần Kiếm, độ khó của nó lớn đến mức không thể tưởng tượng, cho dù có dốc hết khả năng cũng tối đa hai ba thành năm chắc.

Lại thấy Long Bách Linh nhẹ nhàng xua tay, nói: “Không cần phí sự, Thiên chu tất nhiên sớm đã bay, tận thế chưa chắc đã đến, đây là đạo lý ta ngộ được từ khúc nhạc thần hoang.” Đưa tay sờ ra cốt dịch, ghé sát môi thổi lên ù ù.

Lúc ít khi, một khúc nhạc xa hoa mà cuối cùng.

Thiên chu quả nhiên không rung động nữa, nhưng quang hoa càng thêm huyền hoặc, cho đến vách đá dày đặc sáng tỏ, liền

nhìn bên trong chỉ vền vện có bốn cột trụ vây quanh, trung tâm là một cái bàn tròn tượng trưng cho trung tâm vũ trụ.

Đám người Tạt Địch khâm phục điên cuồng, lại quỳ lạy Bách Linh, đều nói Thần Nữ Y đều có ơn tái tạo thần tích, khiến cho lúc Bắc Lư Thiên Chu bay khỏi không mang đến ngày tận thế.

Trong tiếng ồn ào “Ầm ầm” rung động, Thiên chu mở rộng đại môn từng chút một khép lại, đám người không tự chủ được lui về phía sau, Đường Liên Bích lại cất bước vào trong cửa, nói: “Ta cũng nên đi thôi.” Đám người Quỷ vực muốn ngăn cản, nào ngăn cản được.

Long Bách Linh nói: “Chờ một chút! Ta có mấy câu muốn hỏi ngươi!” Nhìn lại Đào Yêu Yêu một chút,

Đào Yêu Yêu và nàng tâm ý tương thông, ngừng đám đệ tử vây quanh nói: “Để Linh Nhi đi vào, mọi người không cần lo lắng, nàng có thể thoát khỏi tình thế nguy cấp.”

Đường Liên Bích đi đến giữa bốn trụ, đưa mắt xem xét ký hiệu lấp lóe trên vách đá.

Bách Linh đứng bên ngoài cột trụ nói: “Ngươi thật sự cho rằng có thể phản hồi thương thế sao?” Thấy Đường Liên Bích bàn tay lay động, bỗng nhiên cách không điều khiển, ký hiệu dựa theo tay của hắn bắt đầu xếp hàng lần lượt, đại môn thiên chu tạm thời đình chỉ di động.

Bách Linh nói: “Phương pháp định hướng Thiên chu, ngươi đã sớm cân nhắc qua rồi, đúng rồi đấy.

Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, trong Thần Hoang khúc có ám chỉ thiên thời tự lưu, nghịch thiên như hãm vào Trọc Hải, cho dù theo vị trí cổ pháp, cũng rất khó tới được thời đại muốn đi.

Một đường gấp trăm vạn kỳ biến, ngươi chín thành chín muốn lạc đường ở trong Thái Hư Vô Minh!”

Thấy Đường Liên Bích không đồng ý, Bách Linh thở dài, nói: “Vậy được, ta cũng không khuyên ngươi, chỉ muốn hỏi chuyện vị Quý Phương cô nương kia, nàng tên là gì? Nàng gặp phải biến cố gì, muốn ngươi vội vàng đi hóa giải.”

Đường Liên Bích nói: “Nàng ấy tên là Đào Ngột Cô bản, vốn là con gái của đảo chủ Quỷ Phương.

Vu sư chọn nàng làm tế phẩm cho thần linh, lại được ta cứu xuống, từ đó về sau bị khuôn mặt nguyên rửa hủy hoại, bị người toàn tộc phỉ nhổ ghét bỏ.”

Bách Linh nói: “Thần Linh kia chính là Pháp Thánh?”

Đường Liên Bích nói: “Đúng vậy.”

Bách Linh lại nói: “Biện pháp giải trừ nguyên rửa, chính là hai người gặp lại nhau, Phượng Đình của nàng tương hợp với long cương của người, lấy đồ vật cách thể truyền tổng chân khí giải chú, mà người cũng đem bởi vì vật chất hợp thành sai dẫn đến sự vỡ vụn của không gian tạo nên tính mạng bị mất.

Lần trước nói Quỷ Phương nữ là người thu thi của người, chỉ một đoạn này thôi.”

Đường Liên đảo mắt nhìn nàng một chút, gật đầu nói: “Người rất thông minh, đã đoán được, nhưng kết quả lại có chút sai lệch - Khi ta nhìn thấy nàng thì sẽ không chết.”

Bách Linh nói: “Vì sao?”

Ánh mắt Đường Liên Bích dao động cảm giác âm áp, đó là thần sắc chưa bao giờ lộ ra trước mặt người khác, nói: “Vậy còn phải đa tạ người, nhớ rõ người từng nói với ta, sau khi trọng ngộ cô xạ phải hảo hảo “Sống sót”

Kỳ thật nghĩ thông suốt là như vậy, ác chú không cần cường giải, long phượng không cần cưỡng hợp, chỉ cần hai người cùng nhau sống sót, còn có kết quả gì tốt hơn đây? Tộc nhân ghét bỏ cũng không cần lo lắng.

Ta sẽ nói ra kết cục của Pháp thánh cho toàn tộc, cái gọi là Thần Linh là người xấu giả trang, bọn họ nghe xong sẽ một lần nữa tiếp nhận cô bản.

Bách Linh nói: “Bọn họ sẽ tin người sao?”

Khóe mắt Đường Liên Bích hiện lên một tia khinh miệt, nói: “Người cho rằng người giống như bọn họ hiện tại? Người lừa ta gạt, si mê giả dối.

Không sai, bọn họ là dã nhân vô tri, ngay cả chuyện nói dối cũng không hiểu, chứ đừng nói là tin đồn có liên quan đến Thần Linh cũng không có chút nào hoài nghi.

Bọn họ không hiểu lý lẽ, không biết lễ nghi, yêu nhau lập tức giao hoan, hận phải chém giết ngay tại chỗ, không thể tốt hơn dã thú, nhưng bọn họ lại có cảm tình chân thật nhất của người hậu thế không có!”

Bách Linh tức giận, quát hỏi: “Vậy Lan Thế Phương đâu! Kỳ thật ta tiến đến muốn hỏi người, tình cảm của Lan Thế Phương đối với người chẳng lẽ không thật? Cô ta chết rồi, ngay cả một giọt nước mắt cũng không rơi!”

Đường Liên Bích cúi đầu im lặng, chợt nói: “Người cảm thấy, nàng thích ta sao?”

Bách Linh nói: “Đương nhiên là thích!”

Đường Liên Bích nói: “Nàng thích mặt của ta, hay là thích lòng ta?”

Bách Linh nhất thời yên lặng, Đường Liên Bích nói tiếp: ”
Gương mặt xinh đẹp, bản lĩnh hơn người, đi tới đâu cũng có thể khoe khoang với người khác, trong mắt chỉ nhìn thấy những thứ này, lại không nhìn thấy nội tâm đang suy nghĩ gì, nếu như nói đây là chân tình, vậy cùng chim chóc xứng đôi chênh lệch bao nhiêu.”

Bách Linh đỏ mặt nói: “Vậy Yến Doanh Thù và Ma Ngưu đại phu, còn có huynh đệ tử muội Ngao Huyền môn, chưa chắc nhất định là tình yêu nam nữ, lại tử thi thôn...” Nhớ tới cảnh tượng nhân sinh ly tử khác, bỗng ghen ngào khó tả.

Đường Liên Bích nói: “Có người chân tình, khó có kết quả tốt, thế gian hiện tại đã như vậy, hậu thế cũng sẽ càng thêm rõ ràng.” Hơi dừng một chút, tiếp tục nói: “Long cô nương, người dù sao cũng còn quá trẻ tuổi.

Nếu qua hơn mười mấy trăm năm nữa người sẽ thấy rõ loại xu thế này.

Tình bằng hữu, tình huynh đệ, tình yêu phu thê, thậm chí tình yêu cha mẹ, đều sẽ được xây dựng bên ngoài, địa vị, tiền tài phía trên, người và người không tồn tại chân tình thực ý, chỉ có dối trá và lợi ích có thể lừa gạt lấy cảm tình.

Ta cho người biết, nhân loại đã bệnh tình nguy kịch không thuốc nào cứu được người.

Nhân thế càng thịnh vượng, chân tình càng ít dối trá, dù là Thiên Ngoại tiên phái cũng không cách nào trốn tránh, bất luận tiên pháp gì cũng không thể thay đổi!”

Một trận trầm mặc bao phủ trong tháp, tiếng âm âm vang lên, đại môn Thiên chu lại lần nữa khép kín lại.

Long Bách Linh nói: “Chẳng trách người lạnh như băng, bị sư huynh sư phụ làm hại, người đối với hiện thế đã hoàn toàn thất vọng...”

Đường Liên Bích nói: “Trải qua không chỉ đơn giản là sư huynh sư phụ gia hại.”

Bách Linh lớn tiếng nói: “Cho nên người muốn phản hồi cổ đại! Ta hiểu rồi! Không chỉ là vì tìm cô Cô Tuyên Cơ kia bản, thường ngôn “Lòng người bất cổ”, người chính là “Nhân tâm cổ đại”, người muốn đảo ngược Man Hoang cổ đại, sống ở trong thế giới không có hư tình giả ý!”

Bên ngoài truyền đến tiếng cười lạnh chết yếu: “Chân tình tồn tại nhân tính, há vì nhân thế suy biến? Mọi người lùi về thời đại ăn uống máu sẽ vĩnh viễn hạnh phúc? Không có tàn nhẫn vô tình? Linh Nhi, ra đi, đừng nghe người si nói mộng.” Mộ Lan nếu cũng kêu lên: “Mau ra đây đi, cửa lớn khép lại đừng hòng mở lại., Thừa cái đồ chơi này không biết sẽ rơi xuống chỗ nào!” Đám tiểu quỷ Đào Ngột càng vui vẻ hơn, la lên một tiếng kinh thiên động địa: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ! Mau ra đây đi!” Khóe miệng Đường Liên còn mang theo một tia trào phúng, nói: “Thế nào? Không tin lời nói của ta, đi cùng ta xem tình thế giới kia như thế nào.”

Long Bách Linh im lặng suy nghĩ, chợt ngẩng đầu nói: “Đường sư huynh, người sai rồi, nhân thế nên đi về phía trước, không nên lùi lại, mặc dù nhất thời gió thổi loạn, cuối cùng vẫn có ngày chân tình trở về.”

Đường Liên Bích nở nụ cười, lần đầu tiên cười thoải mái như vậy, cũng là lần cuối cùng Long Bách Linh nhìn thấy, chỉ nghe hắn nói: “Đi đi, người đi cùng hắn, vốn là người cùng đường.”

Bách Linh không do dự nữa, nhanh chóng chạy ra khỏi Thiên chu.

Hai cánh cửa ầm ầm đóng chặt, một khe hở cũng không lưu lại.

Ước chừng sau thời gian nửa nén hương, bốn Thần Kiếm quang hoa nổ rộ, nâng Thiên chu bay về phía Thái Hư mênh mông vô ngần.

Đám người lui xa đều trở mắt nhìn, từng người thổn thức không thôi.

Long Bách Linh nhẹ giọng hỏi: “Tướng công, ngài cảm thấy Đường Liên Bích, ông ta có thể tìm được thể giới trong lòng mình sao?”

Đào Yêu Yêu nằm trên cáng, tự nhiên khác với Đường Liên Bích Chí, lúc này lại gật gật đầu, nói: “Chỉ mong hấn thành công!”

Lần thứ hai mươi tám hướng về phía Hiếu nhẹ nhàng tuyệt.

Sương mù mịt mây xanh bay lên trời, ánh sáng Tường Quang phủ khắp các cao.

ngẫu nhiên dừng đường nghe huyền âm quanh quẩn, lúc tựa vào cửa sổ liền thấy từng đóa hoa nở rộ.

Vạn Độ Xuân Thu Tùng bách điều, hai vàng nhật nguyệt sơn hải phá.

Chỉ có đèn sáng viết là vô tận, đối với linh đài của ta Chiếu Thần tọa.

Đường Đa ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn bài thơ trên bức “Vô Tận Đăng các” này, miệng lầm bầm: “Huyền âm vòng,... phồn hoa lạc... Ừm, linh đài chiếu thần... Thần ơi là gì, chữ này đọc thế nào?”

Đã qua ngày thứ năm, theo đại sư tử Lăng Ba an bài, Đường Đa vào ở Nguyên Thủy phong tu tập huyền lý, mỗi nhật ký các nơi mình vẫn, tâm đắc tu luyện của tiên gia cổ đại lưu lại từ cổ đại.

Chờ sau khi nhớ kỹ lĩnh hội, mới có thể chính thức thu hấn nhập môn ở Trọng Khai Tổ Đình.

Đường Lưu Sinh hiểu động đến vậy, đối với lời nói của đại sư tử cũng không làm trái, trước kia học Ma Ha Hàng Ma Chú so với cái này khó khăn hơn nhiều, tiểu hài nhi vẫn kiên trì như cũ, sau đó được truyền “Ba lần Hóa Đường Thuật” làm phần thưởng, lần này hoàn thành nhiệm vụ, đại sư tử lại truyền thụ đạo pháp mới thú vị cỡ nào?

Chẳng qua là gương mặt chung quanh quả thực nhàm chán.

Phòng ốc hư vô tam phong do Thanh Hư đồng tử chiếu quản, từng người vẽ mặt đơn điệu, nói chuyện nhạt nhẽo, ngày qua ngày như con rối, tăng thêm rất nhiều phiền muộn không thể thổ lộ cho Đường Lưu.

Lần này hấn hỏi liên tục mấy lần: ” Đọc chữ này như thế nào?” Thanh tu đồng tử theo thường lệ trả lời: “Không biết.

“Không biết” lau tạt nham kia dứt khoát “không biết” cũng bớt đi, như có như không lắc đầu.

Đường Đa nói thầm: “Tu tiên tu thành cái dạng ngốc nghếch này, ta thấy ta vẫn dừng tu nữa!” Vòng qua mép tường mà leo lên, muốn tìm một nơi cách xa “ngưồng ngốc” tự chơi một mình.

Vượt qua cánh cửa của tầng đỉnh tịnh thất, chợt nghe tiếng đàn “Leng keng” nhẹ vang, giống như cục đá lẻ tẻ rơi xuống đất.

Lúc đó Đường gia nhanh hơn tám tuổi, trẻ con khí tức còn nặng mà trí thức dần tăng lên, gặp chuyện đã biết suy đoán “Trong thơ văn viết “Vĩ Huyền âm quán”, không biết vị tiên sư kia đang ở đánh đàn.

Ài, bất kể là cái nào, khẳng định so với Thanh Tu đồng tử dễ nói hơn.”

Tịnh thất Vô tận Đăng các vốn cấm bất luận kẻ nào bước vào, nhưng thần tướng thủ môn thi pháp cải tạo Kinh Lăng Ba, gặp phải người nàng chỉ định ngừng lệnh cấm, lui vào hai bên vách đá hóa thành đồ ảnh.

Đường Đa đi vào tịnh thất bao nhiêu, ngẩng đầu ngạc nhiên nói: “Các người là ai?”

Trong phòng ánh mặt trời tràn đầy, đồ vật sàn nhà tràn đầy ánh vàng rực rỡ, phảng phất thần linh chưởng quản mặt trời từ trên trời giáng xuống.

Một cây Thất Huyền cầm đặt lên bàn, sau bàn ngồi một người trung niên, áo choàng cực rộng, tay áo rất dài, đầu đội mũ cao, ngũ quan thanh tú đáng vẻ ung dung, hai đầu lông mày lộ ra một cỗ khí phách Vương Giả.

Thích Đường Đa xông vào, hần liền mở miệng nói chuyện ù ù.

Bên phải cách nhau ba thước có một thiếu niên áo hoa, người Hán nói: “Đây là Đông Phương Thiên Chiếu Thần Chủ, thánh hiền tôn quý nhất thiên hạ.”

Đường Mạnh nhú mày nói: “Dám đến Nguyên Thủy Phong giả mạo Thánh hiền, thật to gan! Các người là Đông Dương Uy Nhân đi, hừ hừ, dưới miệng Vô Lượng phong có một con

Anh Vũ có thể nói ngôn ngữ vạn phương, bô bô, nói về ngôn ngữ ma quỷ của tên Uy Đồ kia!”

Thiếu niên áo hoa quát: “Đừng vô lễ, chúng ta là khách quý Kiếm Tiên thủ hạ mời tới!”

Nghe xong lời này, Đường Lưu chuyển giận thành vui nói: “Ta nói này môn thần không ngăn cản các ngươi, hóa ra là khách Lãng Ba sư tử mời tới.

Hắc hắc, các ngươi là bằng hữu của đại sư tử tử, cũng chính là bạn tốt của ta, ngươi tên là gì?”

Trung niên nhân mỉm cười, đáp lại hai câu.

Đường Đa hỏi: “Hắn lại lại nhai cái gì?” Người áo hoa nói: “Thần chủ nói, không biết họ đã trở thành bạn tốt của nhau, trẻ con kỳ quái lắm.” Đường Đa nói: “Coi như ta thất lễ rồi, đại sư tử đã dạy rất nhiều lần., Hồi tính danh người trước đó nên tự báo thân phận, mới không mất đi khí độ của người trong Huyền môn.” Thanh âm thanh giọng nói, ưỡn ngực nói: “Bản thân chính là đệ tử hậu bối không biết bao nhiêu đời của Nga Mi, Đường Đa cũng vậy., Cao thủ tuyệt thế Đường Liên Bích là đại ca của ta!” Thiếu niên áo hoa dịch lời của người trung niên: “Bồn tọa là đời thứ hai mươi tám của Đông Phương Y Thần Cung.” Tiếp đó giới thiệu bản thân, “Ta tên là Cuồng A Di, Thần Chủ giá tiền thị vệ.” Đường Đa ôm cái ót, nói: “Cuồng Di? Ta nhớ ra rồi! Ta trở về quấy rối Ngao Sơn chúng ta liền có ngươi! Thế nào, đại sư tử để các ngươi hóa thù thành bằng hữu với chúng ta?”

Hai câu này thật sự khó có thể trả lời, cuồng di thường lấy ca khúc biểu đạt thâm ý, nhưng nghĩ trẻ con làm sao có thể lý giải, bất đắc dĩ chỉ có thể hàm hồ gật đầu.

Đường Tăng đặt mông ngồi xuống nói: “Vậy chúng ta hóa địch thành hữu hảo rồi.” Thái độ đột nhiên thay đổi, giọng điệu như trẻ con làm việc nhà vậy.

Người trung niên khẽ mỉm cười, giơ tay áo che khóe miệng, động tác tao nhã không nói nên lời, sau đó uyển chuyển mở miệng, Cuồng A Di phiên dịch nói: “Thần chủ khích lệ tiểu oa nhi này của ngươi rất đáng gờm.” Đường Đa nói: “Ồ, ngươi nhìn từ đâu ra vậy?” Thiên Chiếu Thần chủ nói: “Có thể vào

căn phòng này, tuyệt đối không phải hạng người bình thường.” Đường Tăng nói: “Thật sao? Lăng Ba đại sư tử kể qua rồi?, Tất cả cảnh trí Nguyên Thủy phong mặc ta du lãm, hết thấy tiên động trong mật thất đều không thiết lập giới hạn, cho nên ta tiến vào cũng không khó khăn gì...” Bắt đầu, phiền não nói: “Khó khăn là đọc những câu chữ kia, huyền âm quán quanh, đèn vô tận, đầu óc sắp nổ tung cho ta.”

Cuồng A di nói: “Thỉnh thoảng ta nghe được tiếng người đọc thơ, mặc dù niệm sai rất nhiều, lại ngẫm nghi ngờ, đây chính là điềm báo tu hành nhập đạo.

Phải biết con đường tu đạo dài đằng dặc, sinh ra lòng nghi vấn mới có thể thăm dò, người ngu si cứng nhắc vĩnh viễn không tìm thấy con đường tu đạo.”

Một lời nói chính giữa Đường Lưu Hoài, vỗ tay nói: “Đúng đúng, tựa như nhóm trẻ con tu thanh tu kia suốt ngày không hỏi cái gì, chỉ đơn giản không hỏi gì, vậy gọi là tu đạo sao? Làm gì thì làm, mẹ nó là móng chó tan tác., Cả đời đừng mơ tu thành bản lĩnh như đại ca ta!” Nói vậy mà mặt mày hớn hở, chỉ cảm thấy vô cùng hợp ý với hai vị “Khách quý”, hỏi: “Các người tới được bao lâu rồi? Sớm biết ta liền tìm các người nói chuyện phiếm.” Cuồng A Di nói: “Hôm nay Thần chủ mới từ Thiên Sơn đến đây, thi thần công tiếp dẫn ta đến đây tùy thị, nếu không bằng tu vi của ta, sao có thể tiến vào Huyền Môn Vô Tận Đẳng các được.”

Đường Tăng kinh ngạc nói: “Hắn từ Thiên Sơn đến sao? Thiên Sơn Tiên Cảnh sao! Một đám người chúng ta đi Thiên Sơn Tiên Cảnh hàng ma, phải tốn bao nhiêu công sức mới có thể trở về! Hắn dường như rất nhẹ nhàng liền làm được, bản lĩnh quá lớn đi!” Thiên Chiêu Thần Chủ nói: “Nhờ có Kiếm Tiên thủ đồ phân ra một luồng kiếm quang Thiên Lô, hộ tống bản tọa xuyên qua tiên cảnh, bình an trở về thế gian.” Đường Tăng nói: “Khó trách nhiều.”, Lăng Ba sư tử thần thông quảng đại, có nàng hộ tống nơi nào không ra được... Ô, bản lĩnh lớn như vậy sao không cùng đi hàng ma?” Suy nghĩ một hồi không nghĩ ra, lắc đầu hỏi lại: “Các người đến Nga Mi làm gì?”

Tựa hồ cảm thấy chán ghét cuộc nói chuyện, Thiên Chiêu Thần Chủ dờ mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thật lâu im lặng không nói gì.

Đường Đa nói: “Bên ngoài có gì đẹp?” Đứng dậy thuận theo ánh mắt của hắn nhìn lại, chỉ thấy mấy con Kỳ Lân dạo chơi, một mảnh nước xanh dập dờn, đúng là nhìn mấy ngàn mấy vạn lần Hóa Thánh Trì của Nguyên Thủy Phong.

Đường có bao nhiêu cảm xúc nhụt chí, chợt nghe Thiên Chiếu Thần Chủ lẩm bẩm, Cuồng A Di phiên dịch theo: “Vô Tận Đẳng các, Vô Tận Đẳng các... Lúc đầu gọi là Vô Cực Huyền Âm các... Vô Cực là cảnh giới cao nhất của Đạo gia Trung Quốc, Vô Tận Đẳng thì là diệu lý giải thoát cho Phổ thế... Từ Nguyên tông thay đổi vô cực, chính là biến hóa báo trước hôm nay, các gia tiên phái cuối cùng sẽ sát nhập làm một, cộng tồn cùng vinh quang... Như hắn nói ngày xưa, Huyền môn mới sắp thành lập...”

Đường Tăng mờ mịt nói: “Ngươi, ngươi biết Từ Nguyên tông? Tổ sư gia chúng ta! Huyền môn có xây dựng tốt không, khi nào tổ sư gia mới kể lại câu hỏi này?” Cuồng Chiếu thần chủ thuận miệng nói: “Hơn mười năm trước, Kiếm Tiên đầu học được tâm pháp Viên Tâm, từng nghe tổ sư Huyền môn giảng giải tương lai biến hóa của tông phái.” Đường Vô Kiệt mở miệng mờ mịt khó hiểu hơn nhiều.”

Thiên Chiếu Thần Chủ xoay người lại, hòa nhã nói: “Không cần nghiên cứu sâu những bí ẩn này, thời cơ vừa đến tự nhiên ngươi sẽ biết được.

Đúng rồi, vừa rồi ngươi hỏi cái gì, ta đến Ngao Sơn có sự vụ gì?” Đường Đa ước gì chuyển đổi đề tài, vội nói: “Đúng vậy, ngươi tới Nga Mi làm gì?”

Thiên Chiếu thần chủ nói: “Bỏn tọa đến Ngao Thiên, muốn tìm lại con gái ruột thất lạc mười tám năm.”

Đường Đa cảm thấy hiếu kỳ bao nhiêu, nói: “Con gái ngươi ở trên đỉnh Nga Mi của chúng ta? Nàng là ai vậy, sao lại thất lạc với ngươi mười tám năm?”

Thiên Chiếu Thần Chủ nói: “Nếu là sư tôn mới của Huyền môn, cũng có tư cách hỏi việc này.

Được rồi, ta sẽ nói chuyện với ngươi một chút từ đầu.”

Đường Đa chỉ muốn nghe kể chuyện, không lưu ý tới chuyện cũ của hắn: “Sư tôn mới” trong lời nói của hắn, đang định vỗ

tay trợ hứng, “Keng” một tiếng đàn vang lên, cửa sổ bốn phía lầu các “Bốp bốp” đóng chặt.

Chỉ nghe Thiên Chiếu Thần Chủ nói: “Huyền Âm nơi đây, một lời vạch trần huyền cơ, trên núi nơi nào cũng nghe thấy, vì tránh cho người thanh tu tâm viên mã, vẫn là đóng chặt cửa nói sau.”

Trên Nguyên Thủy Phong bố cục thiên thành địa, giống như vô tận Đăng các, một bàn một cửa sổ đều thiết hạ tầng tầng pháp chú, nếu không có pháp lực tuyệt đại đời núi chống biển, tuyệt đối không có khả năng di động cửa sổ mây may.

Đường Đa sửng sốt, thâm nghĩ người này rất cao minh, chỉ sợ cũng không kém Lăng Ba sư tỷ bao nhiêu, tăng bốc vừa muốn ra khỏi miệng, trong tai truyền đến thanh âm dịch dịch chuyển của Cuồng Di.

Đôi môi Thiên Chiếu Thần Long nhẹ nhàng mấp máy, bắt đầu kể lại bí văn đã lâu.

“Tổ sư Côn Bằng Tử Nguyên tông lần đầu bước vào Đông Phản Thần Cung, tính ra đã qua hơn ngàn năm.

Trung Quốc sơ Đường, đời thứ hai mươi lăm Thiên Chiếu Thần Chủ thống nhất Bồng Lai tiên tông, muốn mở Vạn Lý Cương Hưng ta đại hòa Thần tộc.

Lại bị Tử Nguyên tông xâm nhập vào nội điện, cưỡng ép Thần chủ từ nay về sau tuân theo hiệu lệnh của hắn, khi vị thủ lĩnh thứ hai dưới trướng hắn, thống soái quần yêu tam giới đối địch với các đạo phái Trung Nguyên.

Hai mươi lăm đời Thần Chủ không nghe theo, Tử Nguyên tông liền đại khai sát giới, tàn sát hơn ba ngàn người bộ lạc Thủy Mộc Kim Hỏa Thổ, dùng phương thức tàn nhẫn nhất đặt thi thể bọn họ vào các nơi trong Thần Cung, dùng hiệu quả đe dọa bức bách... “

Đường Đa không nhịn được kêu lên: “Ngừng! Dừng! Người nói cái gì mà đại năng và Thần tộc ta nghe không hiểu, nhưng tổ sư gia chúng ta tuyệt đối sẽ không giết người tốt, càng sẽ không lấy tử thi làm chuyện tàn nhẫn.

Tổ sư Nguyên Tông là đại thiện nhân trên đỉnh đầu lòng đất từ bi, chính miệng đại sư tỷ đã nói với ta rất nhiều hồi âm, các

người thật sự là đại sư tử bạn tốt, sao lại không so tài với lời nói của nàng? Thật không dễ nghe, nghe không hay, rõ ràng người đang lừa gạt!”

Cuồng A di giận hăn nói năng vô tình, đang định quát lớn.

Thiên Chiêu Thần Chủ xua tay nói: “Đại sư tử của người không nói cho người sao, tổ sư của Nguyên tông có hai người, một người lưu luyện âm áp, sáng lập Huyền môn bảo vệ nhân thế; một người khác lại lãnh khốc vô tình, Sáng Hưng Huyền môn đồ bá thiên thế.

Khắp nơi người trước chịu khổ chịu thiệt, dần dần thất thế không biết tung tích; mà uy thế người sau càng lúc càng lớn, một mực kéo dài đến hôm nay.

Cường bá giả hung, người nhân từ vong, thiên đạo từ xưa đến nay đều là như vậy.”

Ngày thứ hai mươi tám, lần thứ hai mươi tám hướng về phía Hiếu nhẹ nhàng tuyết.

Đường Đa nháy mắt lăm lăm: “Cái gì mà trước sau trái phải, không hiểu sao...” Hắc nghe người ta nói lúc đó quen ngắt lời, nhưng lại sợ người khác không nói tiếp, vội nói: “Được rồi, được rồi, cứ làm theo ý người, có hai vị tổ sư Nguyên tông, một người tốt một người xấu, kẻ giết người là kẻ xấu, sau đó thì sao?”

Thiên Chiêu Thần Chủ đang nhìn hoa văn gỗ trên xà nhà, phảng phất quan sát bong bóng phù quang, trong miệng nói cũng như nói mê: “Đại khái cùng tộc vốn là di phủ của Thiên, mấy chục vạn năm trước tiên cảnh trên trời hạ xuống Thần Linh, dạy cho hậu duệ phương pháp trồng lúa, ước định đời đời kiếp kiếp coi đây là thức ăn, cũng ra lệnh xây dựng Y Thế Thần Cung, làm nơi truyền ý chỉ thần linh, làm nơi truyền đạt ý chỉ của Thần Linh.

Thần Cung rất nhanh đã tạo xong, Thần Linh sắp trở về Tiên Cảnh trên trời, lúc gần đi sẽ báo cho đại hòa tộc biết, chờ một ngày nào đó thế giới bị hủy diệt, các người đều đến Y Thế Thần Cung tập trung, nơi này có thể vận chuyển các người tiến về Tiên Cảnh Nhạc Thổ, Y Thế Thần Cung công hiệu giống như thuyền Thiên Bắc của Quỷ Tu tộc phương bắc “Thiên Lu”

Thần linh ý tứ rất rõ ràng, nhưng các tộc nhân đại hòa tộc đều kinh hoàng thất thố —— thế giới này lại còn có ngày hủy diệt? Đại địa sụp đổ, nước biển nhấc lên vạn trượng sóng lớn, mặt trời cũng sẽ âm đạm vẫn lạc! Đây là cảnh tượng đáng sợ cỡ nào, tộc lớn cùng tộc tự đến nơi căn cỗi này., Bị núi lửa, biển rộng bao vây, lo lắng sớm muộn lo lắng bất an chưa bao giờ tiêu trừ qua, nghe tiên đoán của Thần Linh tận thế, sao có thể ngồi chờ thành sự thật, đau khổ cầu xin Thần Linh ở lại trên đời bảo vệ bọn họ.

Không biết vì nguyên nhân gì, Thần Linh vậy mà đáp ứng thỉnh cầu của mọi người, từ nay về sau ở lại ở Y Thế Thần Cung xưng là “Thiên Chiêu Thần Chủ”, lại truyền xuống Thảo

Lam Kiếm, Bát Chỉ Giám, Thương Long Ngọc Ấn ba đại thần khí,

Thần Linh trên trời không thể ở lâu tại nhân gian, nếu không rất dễ nhuộm máu nguyên thần, thậm chí hoàn toàn đánh mất pháp lực.

Bởi vậy vị đứng đầu Thiên Chiếu Thần chủ trải qua ba ngàn năm qua đời, lúc trước đem một tia linh căn tồn tại trong Bát Chỉ giám, nam hải tộc ai có thể ở trên gương chiếu ra cái bóng, tức kế thừa linh căn nhưng Thiên Chiếu Thần Chủ đời mới, đảm đương sự bảo vệ của tộc lớn cùng tộc.

Đã bao nhiêu năm truyền thừa, linh lực của linh căn yếu dần, ký ức của Thiên Chiếu Thần Chủ đối với tiên cảnh trên trời càng ngày càng mơ hồ, hơn nữa bị gió cuốn khắp nơi, rốt cuộc cũng dần dần lo lắng ngày tận thế hàng lâm Nhật Bản, bắt đầu hướng ra phía ngoài mở rộng cương thổ, để cho nhân dân của Thần sáng tạo sinh sản... “

Đường Mạnh vò đầu bứt tai, mấy lần muốn hỏi: “Người mau kể cho con gái người sống trên Ngao Mi sơn đi!” Cuồng A di ra hiệu bảo hần bình tĩnh một chút, một mặt dịch dịch nhanh hơn một chút, tốc độ dịch dịch: “Về sau Thiên Chiếu thần chủ tiếp nhận điều kiện của Tử Nguyên tông, nguyên nhân cũng không phải là sợ những thi thể kia, mà là vì Tử Nguyên tông triển lãm pháp thuật độc hữu trên trời tiên cảnh, tức là năng lực ban đầu của Thiên Chiếu thần chủ khi giáng thế đã có.

Vì tình lọc linh căn, sớm ngày khôi phục khuôn mặt Thần Linh vốn có, hai mươi lăm đời Thần chủ tu tập pháp môn truyền lại Nguyên Chân Phật của Tử Nguyên tông, đảm đương vị trí thủ lĩnh thứ hai của hần, trong vòng trăm năm dựa vào mệnh lệnh dẫn người tiên vào mấy lần đại chiến giữa Tiên gia Trung Nguyên trên biển.

Trong lúc thu hoạch được Tử Nguyên tông giao nộp Cương Phong Thần Kiếm, dùng kế dụ dỗ quân địch, chuyển hóa con Hư Tiên Sư của Côn Luân Tiên Tông thành người thủ lĩnh thứ ba.

Hai mươi lăm đời Thần chủ không bệnh mà kết thúc, hai mươi sáu đời, hai mươi bảy đời phân biệt chết trận ở hải vực.

Ta kể nhiệm vụ trí Thần hai mươi năm trước, lúc ấy huyết khí phương cương, trong lòng tràn ngập khát vọng chiến thắng kẻ địch mở mang bờ cõi, mở mang biên cương.

Buổi chiều sau khi đi ra khỏi nội điện Hoang tế, ánh mặt trời chói chang chiếu sáng cung điện, mặt trời chói chang hiện hiện tương lai sáng rực của ta và tộc nhân.

Đang lúc máu nóng theo ta sôi trào, chợt nhìn thấy nữ tể ti Thần Cung ở giữa bụi hoa chơi bướm bướm.”

Nói đến đây, Thiên Chiếu Thần Chủ dừng một chút, hai gò má tái nhợt nổi lên đỏ ửng, tiếp tục nói: “Nữ tể ti của Thần Cung hướng về nữ hài nhi chưa lập gia đình từ Bình thị hoàng tộc sung nhiệm, đến hai mươi tuổi mới có thể rời cung hoàn tục.

Khi đó nữ tể ti chính là nữ tử mười bảy tuổi Vũ Nại công chúa, nhìn dưới lớp áo mỏng mỏng tròn như ẩn như hiện, ưỡn ngực nhảy nhót, mồ hôi treo trên mặt giống như trân châu óng ánh sáng lên... Cổ nhiệt huyết trong ngực ta bỗng nhiên hóa thành xúc động không cách nào ức chế, lập tức đi qua ôm lấy Vũ Nại công chúa, cởi sạch quần áo của nàng.

Ta như đang đè nén vùng đất mới âm áp phì nhiều, chinh phục nàng trên Lương Bản ngoài điện.”

Đường Đa mở mắt tròn xoe hỏi: “Sao ngươi lại chinh phục nàng, đánh nàng sao?”

Thiên Chiếu Thần Chủ không để ý tới, chỉ để ý nói tiếp: “Lần đó trộm vui cũng không có người thứ hai gặp mặt, mười tháng sau Vũ Nại công chúa sinh hạ một đứa con gái, theo hầu, người tiếp sinh nô tỳ đều bị ta ban cho chết rồi.

Nhưng mà giấy không chịu nổi lửa, trong Thần Cung nhiều hơn một đứa bé mới sinh, sớm muộn gì chúng bộ lạc thân mang bí thuật cũng sẽ bị phát hiện.

Nữ tể ti mất người là đại tội khinh nhờn toàn tộc, theo quy củ nhất định phải bị xử tử.

Nếu ta cưỡng ép che chở, chỉ sợ nhân tâm không phục khiến cho tộc đàn phân liệt, dẫn đến đại nghiệp khai cương hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Lúc này, Nguyên lão được sư được ta tín nhiệm nhất, hoàn thuộc vô tướng đến mật nghị, nói hẳn có thể mang trẻ con đưa đến một chỗ bí mật tuyệt đối an toàn, bảo đảm sau này không người biết được bóng dáng bóng dáng.

Được sư hoàn thuộc vô tướng trải qua chiến sự ngàn năm, sớm đã ngâm sinh ý cầu hòa tiên gia Trung Nguyên.

Đứa trẻ này kiêm có huyết mạch Hoàng tộc và Thần chủ, nếu là do Tiên gia Trung Nguyên lãnh tụ Nga lang phái nuôi nấng lớn lên, lúc này có thể trở thành cơ hội để hai bên hòa giải.

Trong lúc nói chuyện bí mật, Vô Tướng vẫn chưa nói rõ chi tiết này, nhưng ta đã đoán được gã muốn đưa đứa nhỏ này đến nơi đó, vì vậy tương kế tựu kế, lấy bí nhãn thần thuật luyện hóa vô thượng bảo thảo Vô thượng của Đông Khuyết, Thương Long Ngọc Ân, biến thành hình dạng khó có thể phân biệt, lặng lẽ giấu vào trong cơ thể đứa nhỏ, một khi Chử Bằng chiếm hết ưu thế trắng trợn xâm chiếm phe ta, đứa nhỏ này chính là mai phục trong chỗ yếu hại của bọn họ.

Đưa hài tử ngày đó tuyệt lớn bay tán loạn, Vũ Nại công chúa thương tâm muốn chết, theo tộc quy đặt cho con gái cái tên “Tình Tuyết”, lại sợ tiếp sinh âm hôn dây dưa, liền dùng họ “Đông Dã” khiển trách.

Mấy tháng trước trước chuẩn bị Tây chinh, Vô Tướng Xuyên Du Di thể trở lại Thần Cung, vừa rồi nói với ta thổ lộ hậu tình, nói Vũ Nại công chúa trong tộc thường dùng chữ “Nhãn”, vì tránh cho người thu dưỡng nổi lên nghi ngờ, nhiều năm trước đã dùng chữ nhỏ ẩn đi chữ Tình, hiện tại đứa con gái này tên là Đông, Tiểu Dã, Tuyết!”

Đột nhiên nghe “Phanh” tiếng chấn động, cửa sổ vỡ ra, Tiểu Tuyết nhảy vào lầu các, Cúc Anh kiếm trong tay không ngừng run rẩy.

Đường Trọng quay đầu nhìn nàng, hoảng sợ lè lưỡi nói: “Tiểu Tuyết sư tỷ! Người... Người có thể mở cửa sổ của Vô Tận Đẳng các, bản lĩnh của người mạnh như vậy từ lúc nào vậy!”

Thần chủ Thiên Chiếu ngâm nga: “Thảo Lam, cỏ Tuyên, thần khí Thần tộc, gọi là thông ý, Thiên Long có thể Ngự!” Giơ cổ

tay lên, tàn phiến Thương Long Ngọc Ẩn sáng lên hào quang hoa mắt.

Phảng phất như từ trong ẩn núp thức tỉnh, Cúc Anh kiếm “Tê tê” nhẹ vang lên, mũi kiếm duỗi ra thế lãng vân phi thiên.

Tiểu Tuyết nói: “Đây là... Đây gọi là cỏ cây?” Cúi đầu chăm chú nhìn chăm chú, bất giác nước mắt chảy dài, ẩn ký sau đầu hiện lên vầng sáng hình rồng bay lên, dẫn động tàn phiến Ngọc Ẩn liêu mạng, thần vật Đông Sa quy chỉnh phục hồi nhẹ nhàng treo lên cổ nàng.

Thiên Chiêu thần chủ nói: “Đây là Thảo Tiêu kiếm, ngươi là con gái ta.” Cuồng A Di thấp giọng hát lên bài ca, cảm ứng con người kịch biến, trong lòng Tiểu Tuyết đau khổ như thủy triều cuộn cuộn, cơ hội tu luyện công pháp hần đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.”

Cảnh dây nội y của Vô Tận Đẳng các tung bay, như mây khói lượn quanh theo gió, chẳng biết lúc nào Lăng Ba đã đứng trong các, cười nói: “Chúc mừng Ngự Thiên Long Thần Chủ nhận lại xương thịt sinh ra.”

Thiên Chiêu thần chủ nói: “Từ Nguyên tông sống lại không thành công, sau này sẽ là ông trời của ngươi.” Lăng Ba nói: “Không tệ, Khúc Hồn phái kết minh với Y Thế Thần Cung, cùng mở vạn thế bá nghiệp, nhưng quyết định này còn phải do chính miệng sư tôn mới phái ta tuyên bố.” Quay mặt nghiêm mặt nói: “Nhiều hơn, ngươi tới, chúng ta hoàn thành nghi thức liên đảm nhiệm.” Đường Tăng nói: “Ta... Ta... Ta làm sao?” Thân bất do kỷ đứng lên nói.

Lăng Ba nói: “Ta truyền cho ngươi nhiều Huyền môn tu tâm chân quyết như vậy, thêm nữa thiên tư của ngươi uyên bác, từ một môn pháp học của đan dược tìm hiểu thấu đáo đạo chỉ toàn bộ tông phái, chính là lựa chọn của sư tôn Ngao Bính.”

Thiên phú tu đạo tốt nhất gọi là “Xích Tử”, vừa có thể ngộ đạo lại không vì đạo học mê hoặc, có tâm chí cầu cường lại không ham muốn tranh cường, trong đó vi diệu chính là Pháp Thánh đảm tiên đạo mọi người cũng không thể nắm chắc.

Đường Lưu Lưu tập luyện ba lần pháp thuật nhìn như không nhập lưu, nhưng thực tế ẩn giấu Lăng Ba lấy được từ tâm pháp

Thiên Sơn của Tử Nguyên tông, năm trước quen thuộc đan được huyền quyết do Tam Dịch hóa ra, ngộ sâu mà không hiểu nguyên lý, tiểu hài tử này còn đạt tới “tạch thạch thạch thạch”, Trong đó tu đạo cực cảnh có tượng, giờ phút này gặp Lăng Ba khê nói, chợt cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng vô hạn, ngón tay như có thể tùy ý đùa nghịch với vạn vật trong ánh mắt, không khỏi hưng phấn nói: “Đại sư tỷ., Người không biết lừa ta chứ, ta thật sự có thể làm sư tôn sao? Lăng Ba nói: “Họ Đào vi phạm mệnh lệnh của tổ sư, tự tuyệt với liệt tổ liệt tông, không cần để ý tới hắc, người đi theo ta...” Vừa mới vươn tay dẫn dắt, đột nhiên tiếng kêu như sấm động trời, nóc nhà của Vô Tận Đẳng các bị hất lên trời mây.

Bách Lý Văn Hồ đã sớm đuổi tới Nguyên Thủy phong, người này tâm tư rất nhỏ, chợt nghe Huyền Âm kỳ cảnh truyền ra tiếng nói của Ngự Thiên Long, lập tức dừng thế công, nghe hắc nói xong thế công mới khởi xướng.

Lăng Ba mặt hướng lên trời nói: “Ngự Thiên Long thần chủ, người ta liên thủ, lại thêm Thảo Tiêu kiếm, thần uy Thương Long Ấn cùng thần thông của sư tôn mới, hắc là có thể chống đỡ được man tử này.”

Ngày thứ hai mươi tám, lần thứ hai mươi tám hướng về phía
Hiếu nhẹ nhàng tuyết.

Lăng Ba còn chưa dứt lời, phong bạo đã bao trùm đỉnh núi.

Trung tâm phong nhãn hiển hiện thân thể khỏe mạnh của Bách
Lý Văn Hồ, thân thể trần trụi như Lôi Thần phát uy, điều động
hai thần thú Long Hồ từ trên cao lao xuống.

Thường ngôn đạo vân từ long, gió từ hồ, trong phút chốc
phong vân quay cuồng như biển rộng sôi trào, ức vạn liệt
quang nhảy vọt, cảnh tượng thâm sâu mỹ lệ trên Nguyên Thủy
phong hoàn toàn thay thế Dương Liệt tượng.

Nguyên thần Ma Đồ ẩn giấu trong mỗi tia sáng, trong mỗi một
luồng phong tức, theo long hồ chạy qua chạy lại, lực phá hủy
to lớn xuyên qua khe đá khe cỏ, nhưng không có hư hao cảnh
vật, linh ý tìm địch mà tấn công khiến cho phong bạo giống
như có sinh mệnh.

Ngự Thiên Long hét lớn: “Phong bế sáu sợi.” Tay áo rộng
thùng thình cuốn lên, bao lại trên đầu mình và cuồng di, duyên
tay áo dính lấy làn da lập tức cột lại, ngăn cách tiếp xúc cùng
phong khí ánh sáng.

Bên kia, Lăng Ba cũng không làm ra bất kỳ khả năng phòng
ngự gì, ngửa đầu há miệng thét dài một tiếng, ngực, bụng, óc
bên trong nổ tung, nguyên thần của Bách Lý Văn Hồ phá thể
mà ra, trong thời khắc hô hấp đã đánh tan toàn bộ ngũ tạng
bách mạch của Lăng Ba.

Chỉ thấy huyết vụ màu vàng đen bắn tung tóe, phương xa có
người la lên, pháp hiệu của Kinh Huyền Âm hóa lớn, dần dần
vang vọng trên đỉnh núi: “Long Chiến Vu Dã, Huyết Huyền
Hoàng, Bách Lý sư huynh ngươi vận thể cực kém, ngươi đã
mắc mưu nàng rồi...” Đúng là tiếng la của môn đồ đứng đầu
Bạc Bạc Ngạn Âu Dương Cô Bình.

Hai màu hắc hoàng tức là “Huyền Hoàng”, chia ra là màu
thiên địa, nếu thông qua huyết dịch hiển hiện, nhất định là
điềm báo trước khi đất long trời lở đất.

Tiếp đó huyết vụ bay tới bên cạnh Thánh trì, lại trùng điệp đập lên thân thể Lăng Ba, quần áo trang sức không hề hao tổn chút nào.

Thời gian gặp long hổ nhị thần thú tấn công đến, hai mắt nàng huyết quang đại thịnh, năm ngón tay nắm lên ao nước lướt ngang, màn nước màu xanh sáng loáng vắt ngang trời cao, hai thần thú như sắt thép nóng rực chột gặp phải tôi lửa, trong tiếng “Tê tê” lui về phía sau.

Bởi vì “Nguyên Thủy” là tướng mạo thứ nhất của thiên địa sáng lập, đạo đức kinh xung ” hữu danh, mẹ vạn vật”, cho nên tính âm của mẫu chính là căn bản phong này, lại kiêm hóa thuần âm thánh trì thủy tính, lăng ba thuộc tính nữ tính âm, luyện thuần dương chân khí phát ra từ âm nguyên, huyết dịch tự đến nay không thể quang, thấy quang thì ngưng, càng là âm khí ở trong cơ thể vận hành sản vật vận hành sản phẩm trong cơ thể.

Bởi vậy chư âm tụ hợp, một mảnh địa vực âm thịnh đến cực điểm, đang hợp lý trung lý Khôn Quái diễn biến tới cực hạn “Thượng lục, long chiến tại dã, gặp công pháp hồ bác chí cương của Bách Lý Hồ Chí Dương, lập tức triển lãm ra lực lượng chiến đấu siêu cường trước nay chưa từng có.

Lập tức Ngự Thiên Long dời đến gần trái, mũi không lộn, chân khí bất động, chỉ lấy thuật thuật viên tâm thật sự sử dụng Bồng Lai Thủy Uẩn thần công, âm tính phụ trợ cực thịnh càng thêm thể mạnh.

Thương Long ẩn treo trên cổ Tiểu Tuyết hô ứng lẫn nhau, thả ra long hình vân khí là Thiên Đạo Âm Nghi Thánh, múa lên bốn trảo mạnh mẽ lao đầu trước trận, làm chủ tướng, lại khắc chế nguyên thần Bách Lý Văn Hổ.

Lúc này đám anh anh Nga chạy tới đỉnh núi, Âu Dương Độc Bình thâm nhập dễ hiểu, không cần quan sát nghiên cứu, đã biết cách cục ưu khuyết, lúc này cao giọng nói: “Bách Lý sư huynh không cần cường công, nàng mặc dù chiếm hết lợi thế Dịch Tượng., Nhưng cuối cùng âm không thắng dương, chúng ta chỉ cần thu thế cố thủ một lát, lực lượng thuần âm cường thịnh Chân Long chắc chắn không đánh mà tự suy bại!” Bách Lý Văn Hổ không hiểu lý lẽ này, đã sớm thu hồi nguyên thần

Long Hồ tụ lại, biến mất ở đáy núi, phảng phất như Bàn Cổ phục sinh, bả vai gánh theo hai bên Nguyên Thủy Phong rung động trái phải.

Cuồng A di run sợ, mặt biến sắc nói: “Ma Đồ thủ thế... Cũng cường hãn như vậy... Hắn muốn ngọc thạch câu phần sao? Lại không tiếc lật đổ thánh địa Nga Mi, hắn muốn tiêu diệt hết phái Côn Bằng!”

Lăng Ba cười nói: “Mã phu dũng mãnh thế nào được, âm thịnh xác thực khó có thể thắng dương, nhưng bói toán thủ đồ giống như bại, chúng ta cũng có chân dương đặt thắng lợi!” Cổ tay vung nhẹ chỗ, dẫn động Đường Lưu Lập vị trí chủ vị nhiều lắm.

Nguyên lai, theo Dịch lý “Long Chiến Vu Dã” là bởi vì âm tính mạnh mẽ cuồng vọng, tự nhận là Chân Long chính chủ, muốn khai thế âm lệ mà lực khắc dương cương, đợi đến khi cuồng vọng dẫn đến trạng thái cuồng vọng khó kiềm chế, cuối cùng đem sức mạnh kiệt mà bại.

Nhưng mà giờ phút này cục diện Thuần Âm chợt thêm ra một mặt trời, mà lại vừa rồi Đồng Mông Thiếu Dương là chủ nhân của cục diện định đoạt, phảng phất như mùa đông lạnh lẽo đến cực điểm, một chút mầm non màu xanh lục chợt toát ra mặt đất, theo đó cảnh tượng phồn hoa tươi tốt đã thành định số, toàn bộ cục diện lại tràn đầy sinh mệnh lực vô cùng vô tận.

Chỉ nghe Đường Đa hét to: “Đại sư tử bảo vệ Nga Mi là sai làm gì? Các người tại sao lại tấn công nàng, còn muốn lật tung Nguyên Thủy Phong lên, ai dám cùng Ngao Tác đối đầu với ta liền đánh đến cùng!” Trong tiếng kêu, thất khiếu phóng ra hồng quang, đan dược đạo pháp đạt tới hóa cảnh, hắn lấy tự thể làm lò đan, dùng tâm pháp Lăng Ba truyền thụ thi triển Thần Đan vô hình.

Một Dương lĩnh bảy âm, nguyên âm bao quát Thiếu Dương, trời thành đất tạo vô cùng hợp lại, sinh ra chiến lực có thể so với tiên linh tiên cảnh nội trong Thiên Sơn sơn.

Vũ trụ trôi nổi tầng bên ngoài, Đường Đa cong ngón tay búng ra, vừa vặn giống như trồng rồng vùng cung, đám người Ngao Bí cảm thấy nội tức đại loạn, giống như lá rụng ngã sấp xuống đất.

Lăng Ba quát: “Mau quỳ xuống hành lễ với tôn sư tôn Huyền Môn! Mở Vạn thể vĩ nghiệp cùng ta, nếu không ta nhất định sẽ đánh các ngươi vào cảnh giới vạn kiếp bất phục!”

Đáp lại tiếng quát, Đào Yêu Yêu đứng lên cất bước về phía trước.

Long Bách Linh kinh hô: “Không được, tướng công ngươi bị thương còn chưa khỏi...” Đào Yêu Yêu không đáp, chậm rãi đi về phía trước.

Lăng Ba cười lạnh nói: “Thật sự là chịu chết sao? Đường sư tôn thành toàn cho hần đi.” Trong lòng Đường Tăng lại vang lên câu nói “Ca ca Đường Liên Bích của ngươi đã không còn tại thế, ngươi có biết vì sao không?” Lăng Ba hơi đỏ sắc, cảm thấy như đào cơ cũng vận dụng tâm ngữ tranh đoạt tâm tình với Đường nhiều hơn, mỉm cười nói: “Dùng tâm tác pháp chính hợp ý của ta, ngươi đã sớm biết đạo lý tu tâm vì thượng luyện khí vi, sao lại chệch hướng huyền môn chính tông như vậy?, Đến bây giờ đã mất đi vị trí sư tôn.” Năm đó Tâm Ma mượn tượng đá Xích Tinh Đại Bằng dẫn sóng nhập ma, chính là bắt đầu từ cái gọi là “Luyện Tâm”, tu luyện tâm tính chính là pháp môn Thiên Sơn Tiên, có thể rất nhanh đạt được đạo quả, cũng dễ dàng làm cho tu luyện giả mất đi bản tâm, rơi vào ma đạo.

Ngao Huyền môn khí phân cửu dương, trước tu nhân đạo sau tu huyền ảo tiên pháp, tức là tuân theo tu hành phải một mực không chế bản tâm yếu chỉ.

Sau khi đào mất đi pháp thể Vô Ưu, lấy tâm thông linh năng lượng yếu bớt, trước mắt lại bỏ qua công pháp thực thể của Vũ Trụ Phong không dùng, chuyên tiến hành cuộc chiến Tâm Vực, nghiêm nhiên rơi vào con đường của đối phương.

Nhưng hần vẫn tiến về phía trước không ngừng, gấp rút truyền âm cho Đường Tăng: “Đường Liên Bích cảm thấy ở kiếp này không tìm thấy chân tình, mới kiên quyết rời khỏi bằng hữu, thân nhân, cam tâm mạo hiểm một thân một mình bay đi xa rời Thái Hư.

Thử hỏi người trên thế gian quả nhiên không có chân tình? Bất nạt, bạo ngược, lấy mạnh hiếp yếu, đoạt lấy sinh ý vạn vật thỏa mãn một lòng riêng của mình, chân tình như thế nào tồn

tại, đây chính là bá nghiệp vạn thể các ngươi phải mở ra, mà ngươi, chính là kẻ đầu sỏ gây nên đầu sỏ gây nên Bích Liên Ly thể của Đường!” Đường Lưu ngừng thi pháp, lo lắng nói: “Nhưng mà ta nghe không hiểu... Đại sư tử, sao ta lại bức đại ca rời đi? Ta... Ta không có!” Tình thế gấp gáp lùi lại phía sau, đặt mông ngồi xuống đất khóc thành tiếng.

Lăng Ba lạnh lạnh nói: “Được, nhiều loạn tâm cảnh trẻ con, ngươi cũng không biết ngươi tự bảo vệ mình như thế nào!” Dưới sườn cánh ảnh giương lên, Xích Tinh Đại Bằng Điều rít gào xuyên thấu không gian, thể đủ để xé rách Lục Hợp Bát Hoang Hoang!

Ngực Đào Yêu run lên bần bật, lỗ mũi chảy máu giàn giụa.

Hắn không thể mượn linh niệm làm phép, lúc truyền tổng tâm ngữ tâm mạch mở ra, nhất định bị Đại Bằng công nhập chỗ yếu hại. May mắn trái tim cất giấu Thanh Phong Kiếm có hiệu quả ngăn chặn giết chóc, trọng thương mới bắt ngờ bỏ mạng.

Long Bách Linh thấy vậy cảm thấy đau lòng đến mức muốn vỡ vụn từng miếng, móng tay bóp vào lòng bàn tay chảy ra máu tươi, lại tận lực khuyên can mọi người cứu viện: “Không thể đi qua! Hắn lúc này rất nguy hiểm, nhưng tuyệt đối không thể phân thân trong lòng vui vẻ.

Kết trận trợ giúp có chuyện xấu, để hắn đấu ma một mình.” Bách Linh tu luyện qua pháp thuật Thiên Sơn, biết rõ mấu chốt của “Tâm chiến” là ở chỗ mấu chốt.

Quả nhiên Đào Yêu Yêu đã vượt qua giai đoạn gian nan lúc đầu, tiếp đó nó tiếp tục cất bước đối mặt với tiếng rít, đồng thời ngẩng đầu nhìn khắp bốn phương, trong lòng thầm nói: “Ngàn Lập Huyền môn gặp phải phản đồ làm loạn, diệt vong chỉ trong khoảnh khắc, các ngươi lẽ nào tro mắt nhìn tất cả chuyện phát sinh!” Mấy trăm đồng tử thanh tu trên đỉnh núi đột nhiên đứng yên, phảng phất như trên đỉnh đầu bày gà vang lên tiếng sấm nổ, ai nấy đều là thần sắc nửa tỉnh nửa mê.

Đào Yêu Yêu nói tiếp: “Cả đời các ngươi đều lập chí cầu đạo, thậm chí còn từ bỏ thân lực cường đại, hiện tại đạo tràng sắp bị hủy diệt, còn có thể ngồi chờ đạo nghiệp đổ sông đổ về nước sao?!” Ngao sư tôn có năng lực chuyển biến thân phận Cổ Thần, ngày đó Quỷ Tướng, Hình Thiên Quy Huyền môn,

kinh loạn trần đại sư giáo hóa nhiều ngày thành đồng tử thân mình.

Đào Yêu yêu mượn tâm ngữ hành nghịch truyền chi công, hiệu lực càng tăng lên mấy lần, trong khoảnh khắc mặt mũi chúng đồng tử thay đổi nguyên trạng, tái hiện hình thể thần dị.

Đào Yêu Yêu âm thầm quát: “Từ nay về sau các người đều phải tuân theo bản tính, không còn bị quy tắc thanh quy ước, làm cỗ thần chấp chính tiêu dao vô Kỵ thiên địa, các người nguyện ý vì Nga Mi phái thắng được trận chiến này sao!”

Ngày thứ hai mươi tám, lần thứ hai mươi tám hướng về phía
Hiếu nhẹ nhàng tuyết, tung bay tứ phía.

Chúng Cổ Thần hò hét âm âm, thi triển thần lực tấn công
mãnh liệt về phía bờ ao.

Đào Yêu Yêu đi bên trong chiến đoàn, không tiến không lùi,
giống ngựa tựa tùy theo, hiện ra đàn long không đầu voi, kiêm
cả cổ tính thần tính dương liệt, cùng âm tính ma quỷ khắc
nghịch, như vậy chính là “Càn Quái” dùng bố cục “Cửu”

Đối diện tuy có Thiếu Dương dẫn đầu quân chúng, âm dương
phối hợp tinh thể tuyệt hảo, dù sao địch không lại trạng thái
thiên đạo hoàn mỹ nhất.

Cổ Thần lực đều đạt tới cấp độ Tiên Linh Ngoại Thiên Sơn,
mang theo uy lực mạnh mẽ xông thẳng về phía trước, thịt nát
xương tan cũng tuyệt không lùi một chút nào.

Ngũ hành pháp giới do Ngự Thiên Long kết thành tầng tầng
nứt ra, vân khí hình rồng không ngừng co rút lại, ngay cả lực
lượng của Xích Tinh Đại Bằng điều cũng chịu không nổi, bắt
đầu lộ ra xu thế co rút lại.

Ngao Cửu Dương xếp thành Chân Võ Trận, Bặc trù từ trước
đến nay chỉ có tác dụng phụ trợ.

Ai cũng không nghĩ tới thời khắc sống còn của đại chiến sắp
tới, song phương lại không hẹn mà cùng dựa theo Bặc trù pháp
lý bố cục.

Dịch lý bởi vì thiên địa nhân tam tài, người thông đạt không
cần dựa vào pháp lực bản thân liễu mạng, nắm lấy cơ duyên
bày ra cục diện huyền diệu, liền có thể mượn thiên đạo chi lực
khắc địch chế thắng.

Huyền môn Cửu Dương đều giỏi về chiến thắng, chỉ cần lĩnh
ngộ được diệu chỉ chí cao, đều có thể thi triển uy lực cực lớn.

Loại công pháp bói toán này, dù so sánh với Hồ Bặc Long của
Bách Lý Văn Hồ cũng không kém bao nhiêu.

Âu Dương Cô Bình chỉ thấy tâm trí mê mẩn, âm thầm than thở đạo học thâm ảo thần kỳ của bản môn đến vậy, nhìn không được lớn tiếng cổ vũ nhân ngu non nớt.

Lăng Ba lạnh lùng nói: “Tốt cái gì? Lừa được một đám Mông Đồng cam làm hảo tử, phế đi công lao thanh tu, lấy thân thể tà thần đi vào đường chết.

Thật sự muốn thủ vệ đạo tràng Nga Mi? Chỉ sợ là bị hủy rồi mới đi, sư tôn Ngao Bỉnh dùng tâm thuật a!” Khí hậu Đào Quy Tư bình tĩnh, bước lên một bước nói: “Cầu đạo không có hấn, chỉ có thể yên tâm, tâm phóng chính thì có thể dẫn tính mà làm, không vì tốt xấu Thanh Trọc bị gò bó., Cũng sẽ không chấp nhất với cái gọi là bá nghiệp tông môn.” Đây là lời khuyên cuối cùng của Lăng Ba, nhưng theo một bước bước ra, tâm lực Đào Yêu cũng đã dùng tới cực điểm, bỗng nhiên run rẩy nôn mửa, phun ra một mảnh tâm huyết, năng lực tâm ngữ liền từ đó bị phế bỏ.

Lăng Ba cười ha ha, tay vung vẩy Đại Bằng, Đào Yêu như lá rụng ngã về phía sau, đám người Ngao Bí vội vàng tiếp cứu.

Cổ Thần Trận phía trước chân đại loạn, làm sao đỡ được Tiên Linh phát uy, đảo mắt liền bị càn quét hầu như không còn gì.

Lý Phượng Kỳ chợt nói: “Ai là sư tôn thật sự của Nga Hâu, Lăng Ba, lúc này ngươi còn muốn phủ nhận sao?”

Long Bách Linh nói: “Đúng vậy! Di chuyển Cổ Thần chỉ có sư tôn Ngao Kính chân chính mới có thể làm được, người mạnh mẽ lập Đường nhiều hơn thì sao? Chỉ có danh tiếng không có thực, hấn bắt quá chỉ là con rối của người mà thôi!” Nàng biết rõ bại cục đã định, trái tim một trái tim treo lơ lửng trên mặt đất ngược lại buông lỏng xuống., Cảm giác thể phách vừa rồi “Tâm phóng tính chính xác mà làm”, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần sảng khoái, giống như có thể chở Thái Sơn bay lượn trên mây xanh, lập tức cười nói: “Lăng đại sư tử dùng hảo tâm thuật a! Luôn miệng phát ra thanh âm quang đại tông môn., Lại trăm phương ngàn kế điên đảo giả, người có thể giết sạch chúng ta, sau này giả sư tôn danh bất chính ngôn bất thuận làm giấc mộng thanh thu xưng bá vạn thế đi!” Lăng Ba nói: “Danh chính ngôn thuận sao, vậy cũng đơn giản.” Thu hồi pháp thuật, vỗ tay một cái, kêu lên: “Đến lúc rồi, đi ra.”

Bên cạnh Hóa Thánh trì hiện ra một người, lên trước giầu trong bóng dáng cự thạch “Thiên Mệnh Chân Giám”, mà nay tà dương chiếu xạ mặt nước, vạn đạo kim xà vọt lên, vừa vắn âm dương tiêu dài thay thế, quyết định Thiên Mệnh Chân Giám của sư tôn Huyền môn thuộc tính nhận phải một loại đạo pháp nào đó, Ứng Thiên Thời hiển lộ ra chân hình, người kia cũng đứng thẳng dưới ánh mặt trời, theo đó đứng dưới ánh mặt trời.

Mọi người chăm chú nhìn kỹ, cùng cả kinh nói: “Thường Sinh Tử!”

Tên đầu mục Nhiếp Hồn đầu mục phản bội sư môn, trên mặt đang mỉm cười, một bộ vẻ đắc ý ổn thỏa thắng lợi.

Ngự Thiên Long nói: “Thường tiên sư hợp nhất Thất Đạo tông, đi theo ta bí nhãn Thần Chiếu Thương Long bộ, lần này thụ mệnh chủ trì nghi thức Huyền môn sư tôn thượng vị, nhất định có thể trợ giúp thành kỳ công.” Cuồng A Di đứng ở bên cạnh, dịch dịch mấy câu lời này ra.

Đào Yêu Yêu dựa vào Bách Linh ngồi dậy, ngơ ngác nhìn Thường Sinh Tử, dường như hôm nay lần đầu tiên hẳn quen biết người này.

Nhiếp Hồn môn có quan sát phương pháp thiên mệnh, ngày xưa Lý Phượng Kỳ được chọn làm Thiên Long Thần Tướng, chính là căn cứ vào cảnh tượng Thường Sinh Tử trong mộng đoán được.

Nhưng chọn ai làm sư tôn liên quan trọng đại, theo pháp lý nhiếp hồn cho dù có thể đạt thành, đệ tử trong môn phái cũng không dám có chút ý nghĩ chỉ chuyên về vượt quyền.

Chỉ nghe đá lớn “Ầm ầm” rung động, tay phải Thường Sinh Tử nhẹ nhàng ra hiệu, Thiên Mệnh Chân Giám hãm xuống đất ba thước, tựa như đá ép khoang thuyền trấn áp thuyền đá, vậy mà ngăn chặn thế dao động của Bách Lý Văn Hồ ở đáy núi.

Lăng Ba gật đầu nói: “Được, Thiên Mệnh Chân Giám ngưng kết tinh nguyên của các đời tổ sư, há có khả năng dao động? Thường huynh tu thành trấn sơn hộ phái đại pháp, còn phải trợ giúp sư tôn mới đăng vị thành công, sau hôm nay người chính là Khai Sơn Nguyên lão của tân Huyền môn.”

Chiêu này của Thường Sinh Tử lộ ra, Huyền Môn Cửu Dương người đều biến sắc.

Lý Phượng Kỳ nói: “Thế mà âm thầm tu luyện pháp thuật không chế Thiên Mệnh Chân Giám.

Thường lão huynh, luyện thành công pháp này không dễ dàng, người thật có thể nói là lập mưu sâu xa cỡ nào.” Lăng Ba đưa tay phát áo, một cỗ gió mát động Đường Lưu đứng lên, chậm rãi dịch chuyển qua chỗ Thiên Mệnh Chân Giám.

Đại cục vừa nhìn đã hiểu: Chỉ cần Đường Tăng chính diện điều khiển Thiên Mệnh Chân Giám, thông qua Thường Sinh Tử, mặt đá sẽ chiếu hiện thân ảnh đứa bé kia, bởi vậy Nguyên Thủy Phong cùng hắc hủ thích cộng hưởng, thân phận sư tôn của Đường Lưu Nga chính là gõ đỉnh chặt chẽ.

Một màn còn nghiêm trọng hơn so với bị giết sắp xảy ra, đám người vừa bị phản vừa lo lắng.

Long Bách Linh lớn tiếng nói: “Thiên Mệnh thật sự có thể thao túng? Nhiếp Hồn gần với Thiên Sơn Tiên Lý nhất, tu tới cực điểm là có thể câu thông Thiên Nhân, thế nhưng nhất định phải đem vọng niệm cá nhân mạnh mẽ thêm cho Thiên Đạo, tương lai nghịch thiên mà đi tất sẽ bị thiên khiển, Thường Sinh Tử sư huynh phải hiểu rõ!”

Thường Sinh Tử cười cười, khoe miệng hiện lên một tia mê lương, nói: “Thiên Long Thần Tướng, Bách Linh Tiểu sư muội, các người nhìn lầm ta rồi.” Lăng Ba đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhưng không đợi nàng xuất thủ, chỉ thấy Thường Sinh Tử xoay người phát tay, một đạo điện quang xuyên qua tảng đá, Thiên Mệnh Chân Giám đứng vững ngàn năm chia năm xẻ bảy, bỗng nhiên hóa bụi phiêu nhiên lướt đi.

Thường Sinh Tử nói: “Thấy rõ chưa? Đã chọn pháp thuật sư tôn mới, đệ tử Nhiếp Hồn sao dám luyện vọng, nhiều năm qua ta luyện là hủy thạch chỉ pháp...” Đột nhiên Lăng Ba gầm lên một tiếng, năm ngón tay nhanh chóng duỗi ra, siết chặt cổ Thường Sinh Tử nhắc lên, miệng mũi thở dốc: “Người... Người...”

Thường Sinh Tử đã sớm đoán tuyệt ý niệm bảo mệnh trong đầu, cười nói: “Loạn Trần lão sư tôn phát hiện trong lòng

người có dị chí, tự nghĩ khó mà thanh lý môn hộ, lúc này mới ra lệnh ta giả bộ tu luyện thất thường, đóng lại tâm hồn, tìm cơ hội phản bội Ngao Bính đánh vào nội bộ ma đạo... Người nhìn trộm tâm thuật rất lợi hại, nhưng cũng không làm gì được Bể Tâm pháp Nhiếp Hồn môn ta, rốt cuộc hôm nay đã gặp Đạo nhi, rốt cục gặp phải Đạo nhi., Ha ha... Từ hôm nay trở đi, không còn ai có thể làm sư tôn Ngao sư tôn nữa, cũng không còn người của Ngao Bí phái nữa! Lúc Yêu Hoàng diệt môn vong, lão sư tôn à, đệ tử cuối cùng cũng lĩnh ngộ ý nghĩa của câu nói này..." Lăng Ba cắn răng ken kết, móng vuốt thi triển thần lực, điên cuồng xé rách, xé nát hồn phách của Thường Sinh Tử thành từng mảnh nhỏ.

Đám người Nga Bí nhìn đến gần người, phút chốc đã hiểu ý, rất trung nghị với Thường Sinh Tử.

Đào Yêu Yêu gào lên: "Thường sư huynh!" Mộ Lan thở dài: "Vị lão huynh này có thể kính cẩn, chẳng qua chỉ phá hủy sạch sẽ kế hoạch của đôi phương, chọc giận Xích Tinh Đại Bàng liều mạng, chúng ta không tránh khỏi lại là một cuộc khổ chiến." Lăng Ba xoay người lại, khuôn mặt tràn đầy tuyệt vọng thô bạo, điên cuồng hét lên: "Đều bị hủy, đều bị hủy hoại, hủy hoại đại sự của ta., Ai trong các ngươi cũng đừng mong sống sót!" Mắt thấy công kích đáng sợ sắp đến, bỗng nhiên duệ quang chói mắt bay tới, nó giống như cây cỏ trường diệp, thế có thể so với bốn thanh thần kiếm, ngăn giữa Lăng Ba và mọi người —— chính là tiểu Tuyết giá khổng thảo liên kiếm bay tới, khi thì kịch chiến với Xích Tinh Đại Bàng, khi thì tiến đánh ngự Thiên Long thần chủ, lấy một địch hai không rơi xuống hạ phong.

Lúc này Tiểu Tuyết kiếm pháp rất khác thường, thoải mái chấp tay theo ống tay áo tung bay, mặt hướng về ao nước phẳng phất nhảy múa điệu nhảy ưu mỹ.

Đào Yêu Yêu hoa mắt, giống như đang ở trong mộng, trong lòng thầm nghĩ: "Đúng rồi, là mộng! Lúc trước mơ thấy nàng nhảy múa trên nước, hóa ra là đáp ứng chuyện hôm nay!"

Lần thứ hai mươi tám hướng về phía Hiếu phát tới năm tuyết...

Mặt hồ U Lam sắc hiện ra hào quang xa hoa, Phượng Hoàng xoay quanh, Kỳ Lân chậm rãi bước đi, các loại linh dị cảnh vật chậm rãi biến mất trong tường quang, đây là tín hiệu Nguyên Thủy Phong trở về Thiên Sơn Tiên cảnh.

Ngao Huyền Môn sắp hoàn thành sứ mạng của Thiên, hoặc là nói thể lực trở ngại nhân đạo đương hưng tiến hóa suy yếu, rất nhanh liền bức khỏi tam giới Lục Đạo.

Quá trình này lấy Đông Dã Tiểu Tuyết kiếm đầu nhị ma làm đầu, mặt ngoài nhìn qua từ bước uyển chuyển, là một phái tường hòa không khí bao phủ, trên thực tế âm thầm tranh đấu mức độ kịch liệt vượt xa trước đây lần lượt cự biến.

Đào Yêu nhớ lại mộng cảnh năm xưa, chỉ có tiểu Tuyết khiêu vũ, cũng không có Lăng Ba và Ngự Thiên Long xuất hiện, ai thắng ai bại, ai còn lại ai bại? Kết quả cuối cùng giống như đã rõ ràng, nhưng trong lòng hẫng lại hoảng hốt như mất ai.

Mộ Lan Nhược ngăn trở chúng đồ xông lên hỗ trợ, nói: “Không cần nữa, xem ra mệnh trời chú định, kết thúc nhiệm vụ Huyền môn và Ma đạo, muốn cho tiểu nha đầu kia độc lập làm xong.” Mọi người ở đây ngoại trừ Đào Yêu trở về., Nếu ví Mộ Lan tu vi cao nhất, nghe năng giải thích như vậy, Âu Dương Cô Bình lẩm bẩm: “Ma Cô tiên đoán Đông Dã Tiểu Tuyết chắc chắn sẽ nguy hại huyền môn, nhưng không ngờ... Không ngờ nguy hại này lại là tốt...” Quay đầu nói với Mộ Lan: “Bách Lý phu nhân, đạo hạnh của ngươi thâm sâu hơn Ma Cô.” Lý Phượng Kỳ buồn bã thở dài: “Sur ty đồng môn liều mạng với người sống ta chết, Thiên Mệnh quả thật là như vậy sao?”

Cuộc nói chuyện truyền khắp Huyền Âm kỳ cảnh, Lăng Ba phát ra một tràng cười điên cuồng: “Người chết ta sống? Cuối cùng cũng nói ra được điểm mấu chốt, ta là thân thể tiên linh bất tử của Thiên Sơn, trận chiến hôm nay có thắng mà không bại! Đáng tiếc tiểu sư muội làm đường lạc lối, chỉ rơi vào kết

cục mắt mạng trước mắt cha ruột.” Lời mặc dù như thế, tay chân của nàng đã dần dần không giãn ra được.

Thảo Cương kiếm bị Ngự Thiên Long thức tỉnh, Thương Long ấn trùng hợp quy chỉnh, hai loại thần khí chất chứa linh uy vô vi thiên sơn vô vi tiên linh giới, gặp lúc Nguyên Thủy phong giao tiếp tiên cảnh, phóng xuất ra thần thông không cần suy nghĩ.

Nếu bốn thanh kiếm Lăng Ba có trong tay, còn có thể đánh một trận, trước mắt chỉ dựa vào Xích Tinh Đại Bằng thực khó mà chống đỡ.

Pháp lực cường đại của nàng đủ để đánh nát Đại Thiên thế giới, tất cả đều bị cuốn vào trong người, ngay cả một cây cỏ nhỏ ngoài ba thước cũng không thể xúc động.

Đột nhiên sắc trời tối sầm lại, nhật nguyệt tinh thần biến mất, Nguyên Thủy phong bắt đầu dung nhập Thiên Sơn Tiên cảnh.

Chỉ thấy Tiểu Tuyết dịch chuyển cánh tay, bàn tay mở ra, Thương Long ấn trối lại toàn thân Ngự Thiên Long, Thảo Cương kiếm đã cắm vào trán Lăng Ba, toàn bộ tiến lên Trình Thiên Y không chệ vào đâu được, phối hợp với điệu nhảy tinh xảo không nói nên lời.

Lăng Ba cười to: “Thắng rồi sao? Tiểu sư muội, đừng quên ta là bất tử thân, ngươi giết ta một ngàn lần, một vạn lần cũng không thể dùng được.

Cứ hao tổn như vậy đi, đấu pháp của chúng ta kéo dài đến ngày thế giới bị hủy diệt cũng tốt mà!” Tiểu Tuyết ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói: “Đại sư tỷ, ta đưa ngươi con đường cuối cùng.” Thảo Nguyên kiếm không vào đầu sóng, hai bên hồng quang chợt lóe, con ngươi thoát ra, theo Thảo Nguyên kiếm rơi vào trong ao Hóa Thánh, chỉ nghe tiếng nổ lớn “Ào ào”, mặt nước không ngừng co lại, bay lên, phai nhạt, chậm rãi mà không thể nghịch chuyển biến mất trong bóng tối xa xăm kia.

Linh niệm Xích Tinh Đại Bằng ngưng tụ từ hai mắt, một khi mất đi thân thể, Lăng Ba lập tức tâm thần tan rã, giương tay sờ loạn kêu loạn: “A, ở đâu, ở nơi nào! Mắt của ta đâu, ta không có mắt, lòng ta không nhìn thấy rồi.”

Lý Phượng Kỳ, người hại ta thật thê thảm!” Tiếng la thê lương lại thâm thúy, như tiếng người lại như tiếng chim kêu khóc, mọi người chỉ cảm thấy sồn tóc gáy, Long Bách Linh tựa vào Đào Yêu Yêu nói: “Nàng ta điên rồi, điên rồi.”

Mộ Lan Nhược nói: “Đâu chỉ dừng lại mà điên lên, từ nay về sau nàng có thể biến thành người mù thật sự rồi.” Đột nhiên tê tê rung động, mười ngón tay mở ra, dùng tuyệt đại thần lực xé rách hư không, thả người nhảy vào.

Nhưng hai mắt đã theo hóa thánh trì rơi vào Thiên Sơn tiên cảnh mệnh mông, lại tìm kiếm ở nơi khác đều là phí công, Xích Tinh Đại Bằng ma hóa vĩnh viễn sẽ không trở về nhà, hư không tịch mịch vĩnh viễn xé rách không hết, mà đại sư tử Kiếm Tiên môn đã từng trí cơ bách xuất Lăng Ba, cũng bị bóng tối vô cùng vô tận cùng khôn đốn tìm mãi mãi không thấy.

Giữa không trung là nơi nào, ở nơi nào a... ” Tiếng kêu dần dần nhỏ đi, phiêu du, mọi người giật mình khó hiểu, nhìn về phía một bên, đột nhiên giật mình lấp bắp kinh hãi.

Cách chỗ Lăng Ba mất tích hai ba trượng, bí nhãn Thiên Chiếu Thần Chủ bị Thương Long Ấn quán chặt lấy.

Hắn không có bất tử thân của Lăng Ba, không chống đỡ được uy lực của thần khí, xương cốt tứ chi từ từ phân liệt ra.

Thiết Đầu suy nghĩ phải bắt sống kẻ địch, đang thi pháp cứu chữa, vội vàng xua tay nói: “Đừng động đây, để Tiểu Tuyết quyết định.” Ngự Thiên Long đối mặt với thần sắc diệt vong bình thản, không mất làm thủ lĩnh Ma chúng của sáu bộ, gian nan mở miệng nói: “Đông Dã Tinh Tuyết, người là con gái của ta, người đã biết rồi mà.” Chiến tâm của Cuồng A Di run rẩy, không dám có chút dị động, nhưng phát hiện người đang đau đớn, vẫn dịch chuyển mấy câu chuyện qua.

Tiểu Tuyết cúi đầu im lặng.

Ngự Thiên Long cười nói: “Như vậy, trước khi chết, người có thể gọi ta một tiếng phụ thân được không?” Tiểu Tuyết lắc đầu, Ngự Thiên Long biến sắc, hỏi: “Vì sao?” Tiểu Tuyết nói: “Người đã làm hết chuyện ác, hại đến ngàn vạn phụ mẫu và con cái thất lạc bỏ mạng,

Cho nên, ta muốn cho ngươi mang theo nguyện vọng không thể nào thực hiện được chết đi, vĩnh viễn không nhắm mắt, đây là quyết định của ta, vừa rồi ta đã nghĩ kỹ rồi!” Bọn người Thiết Đầu nghe vậy âm thầm gật đầu, nghĩ thầm hành động lần này của tiểu sư muội mặc dù hơi tàn nhẫn một chút, nhưng nàng cầm chí nghiêm túc, trong lúc quan không phải là nhớ kỹ thâm thù của ngàn vạn người chết, trừng phạt cự ác không thiên vị, quả thật khó có thể đáng quý.

Ngự Thiên Long kêu lên: “Vậy ngươi nhìn ta một cái, xem ta một chút, ngươi xem một chút có được hay không, ngươi làm sao liên tục...” Thân hình vỡ vụn phiêu tán, giọng nói vẫn còn quanh quẩn, Tiểu Tuyết lại thủy chung không có gương mặt nhìn hẳn.

Giờ phút này sắc trời dần sáng, phẳng phất như ánh bình minh mới xuất hiện.

Hơn phân nửa cảnh vật đã dung nhập tiên cảnh, trên đỉnh núi trụi lủi gió lạnh thấu xương, thối tới từng mảng bông tuyết bay múa. Tiểu Tuyết chợt phát ổng tay áo một cái, đem tro tàn cùng tuyết đọng của Ngự Thiên Long bay lên bầu trời.

Âu Dương Cô Bình đang muốn nói: “Chúc mừng ngươi thành tựu đại công.” Đột nhiên thấy Tiểu Tuyết quay người, trước ngực lóe sáng, từng giọt nước mắt sớm đã thấm ướt vạt áo, gặp gió lại hóa thành băng điểm óng ánh.

Long Bách Linh thấy vậy thảm đông tình, tiến lên vài bước chờ an ủi: “Đông Dã Tiểu Tuyết...”

Tiểu Tuyết đưa tay vẫy một cái, nói: “Từ nay về sau, ta tên là Đông Dã Tinh Tuyết, không còn cái tên thứ hai, đây cũng là điều ta nghĩ ra lúc này!” Quay mặt phân phó Cuồng Di: “Dẫn ta đi gặp mẫu thân ta!” Khẩu khí kiên quyết, tự có một loại khí thế chủ nhân, cuồng di không dám chậm trễ, vội vàng dẫn gió cuốn mây hóa thành ngôi hoa lệ.

Thiết Đầu nói: “Tuyết... Tuyết sư muội, cứ đi như vậy, ngươi trở về khi nào?” Đông Dã Tinh Tuyết quay về phía đông, chỉ nói một câu: “Ta không trở về, cũng sẽ không gặp lại các nàng.” Thiết Đầu sốt sắng, bước nhanh về phía bên kia.

Đào Yêu Yêu quát: “Đừng cản nàng! Không ai được phép ngăn cản, để cho nàng đi!” Lý Phượng Kỳ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy gò má Đào Yêu Yêu trắng bệch, môi không màu máu, ngón tay giao chiến, ánh mắt lại vô cùng kiên định, lớn tiếng hỏi: “Đông Phản Thần Cung chỉ chủ Đông Dã Tình Tuyết, cuộc chiến hai bên chúng ta từ nay về sau có thể lắng lại không?” Đông Dã Tình Tuyết thấp giọng đáp: “Ừm.” Cuối cùng không quay đầu lại, ngồi lên vân xa bay về phương xa.

Mộ Lan Nhược thở dài nói: “Đi nghỉ, đi nghỉ, mọi chuyện đã xong, không đi vì cái gì, chúng ta cũng nên tạm biệt với tiếng Nga Phản.” Phóng ra tiên dư, chở mọi người bay lên không trung.

Vừa vặn gặp trăm dặm văn hồ công trình chèo chống, từ phía dưới thoi động Nguyên Thủy phong đến Vô Lượng phong phụ cận, đột nhiên vận lực ném một cái, “Ầm ầm” hai ngọn núi mãnh liệt va chạm, bụi mù che trời, trong bốn phía đá vụn bắn tung tóe ra.

Theo tiên phong vỡ nát, di tích còn sót lại hủy diệt từ trên đời này, Ngao Huyền Môn đến tận đây triệt để tiêu vong rồi.

Ngày thứ hai mươi chín, ý bạc trắng đường dài hồng trần đã cạn một điểm.

Mọi người đáp xuống đất bằng, nhìn lại khói mây mạn quyền Nga Phấn Sơn, trong ngực đều giống như trút được gánh nặng.

Không bao lâu, một đám quyền thuộc dưới sự hộ tống của Doãn Xích chạy đến hội hợp.

Doãn Xích Điện khom người bẩm báo: “Sư tôn, Vu Thần Tú nhốt ở Côn Luân sơn đã chết vào ngày hôm trước, Cửu U Tuyết tự động quật trong núi, cả đời không xuất thế nữa.

Hoàng Mộng Long thi pháp phá hủy địa pháp vĩnh viễn phong bế Hồng Quân tự, lại lấy Đan Hạc Vân Hồng che đậy đỉnh núi, đường lên núi từ đây đoạn tuyệt.”

Đào Yêu Yêu nằm trên cang cứu thương gật đầu nói: “Biết rồi, hành động này của Hoàng huynh rất hợp ý ta.” Lại nói: “Ngao Hi Huyền môn đã không còn tồn tại nữa, không có đệ tử của sư tôn nữa, sau này đại gia huynh đệ gọi nhau đi.

Doãn huynh, ngươi và Hàn Mai tình đầu ý hợp, chuyện hôn nhân có thể tự mình làm chủ, không cần phải hỏi ta đồng ý.” Hàn Mai, Doãn Xích Điện chợt bị nói toạc ra tâm sự, hai người đều đỏ bừng cả khuôn mặt.

Hoàng Mộng Long từ phía sau chạy tới vỗ tay tán thưởng: “Đào lão đệ tuệ nhãn như đuốc, đã sớm nhìn ra hai người có tình cảm, cách làm như vậy cũng rất hợp ý ta!”

Nói đến biến cố Ngao Sơn lần này, sóng lắng không lạc đường, Đông Dã Tinh Tuyết trở về Đông Nghiêu, tất cả mọi người đều thổn thức cảm khái.

Hoàng U nói: “Nói đến cũng thật là kỳ quái, trước kia hộ pháp thủ sơn không để ý tính mạng, hiện tại đã bị diệt phái, trong lòng ngược lại rất nhẹ nhõm.” Hàn Mai cười nói: “Là nhìn thấy công chúa Khổng Tước cao hứng, xương cốt toàn thân đều như nhẹ đi mấy lượng, có phải hay không?”, Lung dựa vào bức tường Tiên Dư nằm nghiêng, thở dài nói: “Trọng thương khó càng tàn phế một người, thật sự cười không nổi a.”

Khổng Tước công chúa Ngọc Nam Hương tới gần bên cạnh xe, nghiêng người ghé vào lỗ tai nói: “Thương thể của người khó chữa, ta vừa lúc chữa trị cả đời của người, ông trời an bài ta rất hài lòng.” Hoàng U vui mừng khôn xiết, “Hắc hắc” vui mừng đến không ngậm miệng lại được.

Mang Hoàn từ bên cạnh nhắc nhở: “Có tình nhân cuối cùng cũng thành thân thích, là người thiên mệnh đạo nhân đạo.

Hài nhi à, nhân duyên của người và Linh Nhi cũng nên thành chính quả rồi.” Đào Yêu Yêu im lặng không đáp, mắt nhìn mặt trời hình như có điều suy nghĩ.

Long Bách Linh biết tâm ý của hắn, nói: “Còn có một số việc chưa chấm dứt, chúng ta phải đi phía đông một chuyến.” Vừa vặn Âu Dương Cô Bình bói toán tiền đồ, được Khôn Quái “Đông Bắc tang bằng” một từ, nói: “Phương pháp kia xác thực là bắt buộc.” Thiết Đầu phụ họa: “Đông Phương đang trị giá cỏ cây phồn hoa, có lợi cho việc dưỡng nguyên khí, có lợi cho việc dưỡng nguyên khí.

Y thuật Thần nông mặc dù hiệu quả nhanh chóng, cuối cùng không kịp hái thiên địa chi khí tự nhiên để chữa trị, cho nên ta không để cho mọi người cưỡng ép trị thương.” Mẹ đào chết yếu nói: “Không tệ, chúng ta tiến về thế tục phạm trần, cần phải cẩn thận nói lời nói, làm bộ như người bình thường, tuyệt đối không thể tùy ý hiển lộ đạo thuật.”

Sau đó thảo luận, mọi người cưỡi xe ngựa đi về hướng Đông Phương Thương.

Đường Đa ẩn mình trong xe, màn che đóng chặt, tọa quan thanh bản cố nguyên căn.

Hàn Mai nói: “Ngày thường tiểu oa nhi thích náo loạn như vậy, sao lúc này lại yên tĩnh như vậy.” Mộ Lan Nhược nói: “Long cô nương và Đào huynh đệ truyền cho hắn Thanh Nguyên rửa khí thuật, chậm rãi đi trừ đi dấu vết Ma Vương lưu lại trong lòng, tương lai pháp lực mặc dù giảm bớt hơn phân nửa, nhưng chung quy vẫn có thể khôi phục bản tính.” Bách Lý đại tẩu nói: “Bách Lý đại tẩu.”, Người cùng Đường Liên Bích rốt cuộc có khúc mắc gì? Lúc ấy còn nóng nảy kêu gào trận chiến, hắn từng làm hại người nhà của người sao?”

Mộ Lan mỉm cười nói: “Người đẹp đã đi, Vu Thần Tú cũng đã chết, nợ cũ năm xưa xóa bỏ, không cần nhắc lại.”

Mọi người nói chuyện phiếm một chút, dần dần đến địa giới phía tây Hoài Tây.

Bách Hoa giáo triệu Anh quận chúa nghe tin đến đây báỉ kiến, bên cạnh có một người mặc hoa phục cầm quan, anh tư bùng bùng, chính là vị hôn phu tương lai của nàng tại Nam Cương tán thưởng vương tử Thác Cương.

Triệu anh sinh tính mẫn lĩnh thông, thoát khỏi sự mê luyến đối với Đường Liên Bích, cuối cùng tìm được hạnh phúc của mình, đợi nghe nói Lan Thế Phương chết thảm tái bác, không khỏi rơi lệ, thương tâm thở dài, thương tâm thở dài.

Long Bách Linh nói: “Lần này Quận chúa đến Trung Nguyên, là muốn cứu ca ca ngươi sao?” Bách Hoa giáo triệu tập bộ phận mãnh liệt làm loạn, đã bị Sở Tình bắt được giải trừ đi về kinh thành?

Triệu Anh Chính sắc nói: “Long cô nương thần thông ngút trời, lại xem thường bộ tộc Nam Cương chúng ta.

Cái gọi kia hại người vô số, đã sớm đoạn tuyệt trước liệt tổ liệt tông, làm sao còn có thể cứu hấn? Chúng ta lần này đến chỉ vì thu phục tà đồ, căn trừ nghịch tặc tàn đảng.”

Tình hình thực tế đúng như lời hấn nói, càng đi về phía trước, tình hình sùng báỉ Tà Thần càng thường thấy.

Trong đó phân nhánh trung nguyên Bách Hoa giáo dung nhập Bạch Liên giáo vốn có Hán địa, ở giữa hương kéo bè kết đảng kết giao, dụ dỗ thôn dân tín phụng cái gọi là “Hà cha, giáo mẫu”, thấp hương lễ thậm chí nhảy Thần Vu cổ không gì không làm.

Triệu Anh suất lĩnh thủ hạ phá hủy thần đường dọc đường, đuổi bắt vu phụ Thần Hán, lại bị ngu dân trong thôn phản đối kịch liệt.

Đi đến phụ cận Kháng Dương không đi được nữa, mấy ngàn cái cuộc hương dân cuộc mưa ngăn cản mọi người xe ngựa, kêu thảng: “Yêu ma phá hỏng giáo ta, đừng có chạy.” Giống như con kiến ngăn cản đàn voi, trong quần anh bất cứ ai chỉ cần động một ngón út, có thể nghiền bọn họ thành bột phấn.

Đào Yêu Yêu vội vàng trọng thân không nên dùng đạo thuật, mời thủ lĩnh của đôi phương đến hỏi vài câu.

Chỉ thấy ba năm lão thái thái, lão đầu tử đứng ở trước xe, mặt mũi tràn đầy quái khí điên cuồng, đào điên hỏi nguyên nhân cản đường, mấy lão nhân khinh thường trả lời, ngược lại mở miệng nịnh nọt: “Người thiếu niên đi tà lộ nên sớm quay đầu, miễn cho tương lai tội nghiệt sâu nặng xuống địa ngục.” “Tín chân thần có thể vĩnh sinh, không tin thần phải gặp tai ương chờ mấy lời”

Long Bách Linh chợt hỏi: “Chân Thần của các người có năng lực gì? Các người đã tận mắt nhìn thấy chưa?” Chúng lão lập tức gật gật đầu, âm âm nói đúng, còn nói: “Chân Thần có thể chứng kiến thần tích bất cứ lúc nào, mỗi người chúng ta đều có thể chứng kiến!” Quần Anh nhìn nhau một cái, suy nghĩ chỉ cần đề tà ma mê hoặc lòng người hiện thân là có thể phá vỡ tà pháp đánh thức ngu dân, thế là Bách Linh nói: “Vậy thì để Chân Thần làm ra chút thần tích cho chúng ta nhìn một cái, cũng có thể dạy chúng ta tin phục.”

Chúng lão liên tục kêu lên: “Tốt tốt tốt! Dạy các người kiến thức uy lực Chân Thần!” Hai lão thái bà ngồi vào trong đường, trong miệng lẩm bẩm, lúc ít lâu bỗng nhiên hai mắt trắng dã, khoe miệng chảy nước miếng, run rẩy bên cạnh như mặt đất kêu lên: “Chân Thần! Chân Thần! Ta nhìn thấy Bạch Liên Thánh Mẫu rồi!” “Ta thấy được Di Lặc Đại Minh Vương!” “Chân Không Hạo Thiên Đại Đế ngay ở ngay trước mắt ta!”... Chung quanh hương dân “Bịch quỳ rạp xuống một mảng lớn, kèm theo tiếng tăm của những lão nhân kia, thần sắc sùng bái mà sợ hãi! “Ta thấy được Nặc Xà!”

Quần anh hai mắt nhìn nhau, cao thủ Thần Nông Thiết Đầu than thở: “Bọn họ đây là tự mê hoặc trong lòng, thần chí thất thường, không có quan hệ gì với yêu thuật Ma Đạo.” Đang lúc không thể tách rời, một hán tử trung niên vọt vào, giận dữ mắng mỏ dân chúng tín nhiệm vô tri, thà “Thượng sư hoạt phật” không bái, lại lấy huyền nghe huyền huyền thị “Thần tích” giáo hoạt giả nhân.

Đám hương dân nghe hán nói sát hữu giới sự, không khỏi dừng lại ngạc nhiên nhìn về phía hán.

Người trung niên chỉ về phía xa, nói trong thôn có một vị “Kim Luân thượng sư” chân chính, tín đồ chỉ cần trong lòng đem hấn coi là thần thánh Phật Tổ, không cần tụng kinh ăn trai đã có thể “Tức thân thành phật”, đi hướng thế giới tây phương cực lạc hưởng thụ vô tận phúc báo đáp.

Lời này so với “Tín chân thân có sức hấp dẫn vĩnh sinh” hơn, dân chúng tha hương say mê, âm âm chạy theo người trung niên, trong khoảnh khắc chạy không còn một mảnh.

Lý Phượng Kỳ nói: “Hiện nhiên là dư nghiệt của Kim Luân giáo khuấy phá, kết quả thì đúng rồi.” Âu Dương Độc Bình nói: “Thân thể người còn chưa tốt, không cần không có việc gì đi gây sự, ta đưa ra một cái pháp quyết đòi mạng sống Phật giả kia.” nhen lửa một tấm bùa chú, bỏ vào trong ngòi nổ, hơi chút lửa tắt giấy bay, trong thôn cho dù là Kim Luân giáo chủ ngày đó giáng lâm, cũng sẽ bị pháp thuật này thiêu hủy tam hồn thất phách.

Mộ Lan Nhược cười nói: “Thủ đoạn thật lợi hại, bói toán đầu hàng pháp lực ngày càng tiến, đã có thể giết chết đối thủ một cách xa vô hình vô sắc!” Bách Linh lại lắc đầu nói: “Vô dụng thôi.” Mộ Lan Nhược nói: “Vô dụng? Thuật nạn Bặc Kế tu luyện đến cấp độ này, ai còn ngăn cản được sao?” Bách Linh nói: “Giả sinh Phật tự nhiên không bằng được, lần này hấn phải chết không thể nghi ngờ, bất quá, vẫn không có tác dụng gì.”

Mộ Lan Nhược cười nói: “Ta hiểu ý của ngươi, so sánh với sự ngu muội của thế nhân, Dẫn Mức thuật có mạnh hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì.”

Đào Yêu Yêu im lặng một lát, nói: “Chúng ta tiêu diệt Kim Luân giáo, tiêu diệt Yêu Hoàng, cuối cùng tiêu diệt Ma đạo, lại không có cách nào thay đổi nhân tâm thế tục... Thế nhân thích sùng bái thần tượng, tình nguyện bị lừa gạt, cũng không muốn thượng thể thiên mệnh, hạ hành nhân đạo, nắm họa phúc vận mệnh trong tay mình.”

Tiểu quỷ và rau non bỗng nhảy ra xen mồm: “Chẳng phải tỷ phu đào thường nói “Tiên đạo là ẩn, nhân đạo đương hứng sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Đó là xu thế rất lớn, nếu như đối nhân thế chính khí trường tồn, ở giữa còn không biết phải trải qua bao nhiêu khó khăn trắc trở.

Nhưng chúng ta lại có sứ mệnh đã kết thúc, nhất định phải tự ước thúc bản thân, ngàn vạn lần không nên sử dụng đạo pháp ở nhân gian.” Quần anh tề đồng ý, đều có chút hứng thú dứt khoát.

Chí Phượng Dương lúc thì triệu Anh đến chào từ biệt, Đào Yêu Yêu nói: “Xin lệnh tôn và quốc sư Chúc sống khỏe mạnh, triệu mạnh dù thế nào cũng là người Nam Quốc.

Qua một hồi ở phía bắc chúng ta, chờ điển hình sau lại trả lại di cốt mang cho quý phương của hấn.” Triệu Anh bái tạ, lập tức dẫn theo vị hôn phu dẫn người đi.

Quần anh tiếp tục cưỡi ngựa đi về đông, không tới một ngày đến Kim Lăng, Sở Tình đã sớm nghe tin xuất hiện nghênh đón, chỉ thấy hấn mang cấm bào màu vàng, một thân rực rỡ như ánh nắng chiều, từ trên yên ngựa nhảy xuống ôm tay chào hỏi: “Tham kiến Đào sư tôn và các vị đồng môn!”

Quần anh thấy thế âm thầm buồn bực, nếu miệng xưng sư tôn, vì sao không thể quỳ lạy hành lễ.

Sở Tình vốn là anh kiệt hiếm có trong chính đạo Tiên phái, giờ phút này vì sao toàn thân tràn đầy khí tượng phú quý? Hầu Thiên Cơ nhỏ giọng nói: “Cô Bình muối tử, trước khi xuất phát người bốc quẻ một câu “Đông Bắc tang bằng” chẳng lẽ phải đáp ứng trên người Sở Tình...” Âu Dương Cô Bình còn chưa kịp trả lời, Hàn Mai tranh đoạt nói: “Sẽ không, Sở huynh vốn là Kim Lăng vương tôn, bộ quần áo này cũng không tính quá phận.”

Đàm luận không được bao lâu, Sở Tình dẫn mọi người tiến vào Kim Lăng vương phủ.

Hai bên là phó tỷ chạy đi hầu hạ, trà bánh, trà bánh, khăn mì, tầng tầng kỳ hương đưa vào, ít giờ khai yến, rượu ngon món ngon đưa tới với giá cả nước chảy.

Sở Tình nói: “Nghe thấy sư tôn diệt trừ đảng đảng Yêu Hoàng, gột rửa chư thế Tam Giới, thiên thu vĩ nghiệp một triều thành công, thật sự là đáng mừng.” Đào Yêu chết yểu nói: “Hang

Nga phái đã không còn, sau này bằng hữu của chúng ta gọi nhau đi.” Sở Tình cười nói: “Nhắc tới bằng hữu của ta.”, Đêm nay xác thực có một vị lão bằng hữu đến bái vọng.” Đang nói, môn tử bẩm báo khách đến, một gã quan viên dẫn theo viên gia nhập phòng, còn chưa đi đến bên cạnh bàn, đã mở rộng giọng kêu lên: “Ai nha! Đào huynh đệ, người nhớ chết ca ca rồi!”

Đào Yêu Yêu nhìn chăm chú, nhận ra người này chính là Lục Tùng, năm đó đồng thời lên núi cầu đạo đồng bạn, lập tức ôm quyền nói: “Lục huynh, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì.” Lục Tùng ôm lấy cánh tay của hắn, cười ha ha nói: “Rất tốt, sau khi ngu huynh xuống núi chuyển sang con đường làm quan., Trong hai ba năm đã làm được vận chuyển từ tam phẩm Diêm Đạo Ti, rất sống tốt! Người thế nào? Thế ngoại tiên sơn tu thành một thân bản lãnh, cũng muốn mang theo mọi người nhập thế mưu đồ tiền đồ sao? Ha ha ha, không thành vấn đề, đều bao hết ở... Thất Ngôn, Sở Vương Tôn ở đây, nào đến lượt chúng ta đọc tự hào chứ?”

Vương Tôn Mạc trách tội, hôm nay gặp Đào huynh đệ, ta thật sự quá cao hứng.” Sở Tình nói: “Hôm nay lão hữu gặp lại, lời gì trách trách, chúng ta uống rượu để chào hỏi giao tình.” Lục Tùng uống liền cạn ba chén liền cáo từ, nói: “Đừng hầu hạ Đào huynh đệ, ta còn có một chuyện quan trọng cần làm, hôm khác chúng ta lại uống thống khoái.”

Đào Yêu Yêu nói: “Giang Nam bị chiến hỏa làm cho yên ổn chưa lâu, quan viên địa phương bận rộn cũng là việc nên làm.”

Lục Tùng trừng mắt nói: “Cái gì mà vội vàng chạy cho dân chúng? Người nói cái gì vậy? Ngu huynh muốn trong đêm chạy tới Hoa Thần hồ, trừ tính tổ chức đại hội tuyển chọn mỹ nhân ở Thần Châu?”

Muốn nói thiên ân cuộn cuộn vô biên, chúc mừng chúc mừng Bình Định Uy Khẩu, hoàng thượng mệnh lệnh thật chọn lựa một cô nương xinh đẹp nhất nước—— đã trải qua tuyển chọn mới, ngày mai tề tụ Kim Lăng tổ chức hội nghị bình chọn đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ, dùng cái này oanh thiên địa, hạ Nhạc Lê Thứ, thể hiện hào quang thái bình thịnh thế, biểu thị hào quang thái bình thịnh thế.

Ngũ huynh thân đảm nhiệm trọng trách, chuyện này phải xin lỗi không tiếp được.” Nói xong, lại uống hai chén, chấp tay về phía Đào Yêu Yêu, Sở Tình tạm biệt, dẫn một đám quan lại ra cửa.

Đêm đó ở trong khách quán Vương phủ, Đào Yêu Thuần chống cằm nhìn ánh đèn, thật lâu trầm tư không nói, chợt quay đầu một cái, ánh mắt chuyển đến trên người Long Bách Linh.

Giờ phút này Bách Linh đang vội vàng lựa chọn trang sức.

Nguyên lai Sở Tình biết quan hệ của hai người, cố ý đưa cho rất nhiều đồ trang sức trân quý của công chúa trong hoàng cung, Ti La Hoa phục sức công chúa.

Long Bách Linh luôn luôn vô tình trang điểm, nhưng trong khoảng thời gian này lại tồn tại tâm sự nữ nhi, chính là “Nữ vi thiện bản thân”, nhịn không được cầm lên son bột nước, châu bội ngọc hoàn trang trí.

Nàng vốn là tiên tử xinh đẹp, tuyệt đại vô song, một bên trang điểm càng thêm xinh đẹp tuyệt trần không gì sánh được.

Đào Yêu Yêu ngơ ngác nhìn một lúc lâu, chợt nói: “Linh Nhi, người đi tham gia cuộc tuyển chọn của mỹ nữ đệ nhất thiên hạ kia, thế nào?”

Long Bách Linh sửng sốt, quay đầu nhìn vào mắt hắn ta lóe sáng, thần sắc phảng phất như hải đồng bướng bỉnh.

Từ sau cuộc đại chiến tiên ma tới nay, đào tặc thâm trầm hiển hiện, tươi cười càng ngày càng ít, đã bao giờ nhìn thấy bộ dáng hắn nhẹ nhõm như vậy? Bách Linh chỉ cần hắn vui vẻ, làm bất cứ chuyện gì đều không oán không hối hận, lập tức cười nói: “Được! Ta muốn đạt được đệ nhất, tướng công ban thưởng cái gì?”

Đào Yêu Yêu nói: “Người đứng đầu người là thiên kinh địa nghĩa, có cái gì mà khen thưởng.”

Bách Linh cười nói: “Ai u, ngọt quá mồm, thật sự là khiến người ta thích cái gì, là ngậm mật đường như thế nào?”

Đào Yêu Yêu nhếch miệng lên nói: ” ngậm kẹo mật chưa, người thử một lần sẽ hiểu.”

Bách Linh khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng, khẽ gất nói: “Mỏ mũi cạn, muốn thử... Cũng phải đợi sau này rồi, hiện tại cho dù Long Bách Linh đồng ý, Di Quang còn chưa chuẩn bị xong... Còn chưa chuẩn bị đây.” đàm tiếu một lát, hai người rút cuộc chưa thành hôn, Long Bách Linh vẫn trở về phòng Tuyên Cơ ngủ lại.

Ngày thứ hai mươi chín, ý bạc trắng trường lộ hồng trần mất sạch hai con đường.

Sáng sớm ngày thứ hai, mặt trời đỏ mọc lên, xe ngựa bên ngoài Kim Lăng vương phủ như nước chảy, hoa cái mây, quan viên hai nơi Giang Chiết đều đến, chúc mừng hai cái mã bộ đều chỉ huy Sở Vương Bình định nội loạn trong Nguyên, quét sạch phản nghịch trong biển, thành lập kỳ công bất thể, thành lập kỳ công bất thể.

Thẳng đến gần buổi trưa, Lục Khoáng Tài khoan thai chạy tới, đi vào cửa để nghênh đón các tiên sư Huyền môn, Lý Phượng Kỳ, thái độ dĩ nhiên rất cung kính.

Chúng quan thấy kỳ quái, suy nghĩ nhóm dân thường này có lai lịch gì? Đường đường là Tư Vận tam phẩm muối đạo sử nhiều lễ như vậy, tựa hồ ngay cả Sở Vương Tôn Sai cũng vượt qua được.

Sở Tình âm thầm gật đầu: “Lục huynh đệ rất thông minh, nhìn ra ý tứ của ta, bởi vậy mới ân cần với sư tôn đào.

Bất quá hẳn lại không biết mưu lược trong đó, Đào sư tôn giá lâm Đông Nam, vừa vận giúp ta hoàn thành đại sự, dùng vinh hoa phú quý thế gian lưu lại bọn họ là bước đầu tiên.” Nghĩ đến đây, mặt mũi tươi cười, dẫn chúng quan đến gần cây đào chết yếu nói: “Tới đây, dẫn kiến với chư vị, vị Đào sư tôn này là lãnh tụ Tiên gia, vị Lý tiên sư phía sau, Bách Lý tiên sư đều là tiên khách trên trời, hàng ma trừ yêu thân có đại thần thông không gì sánh được.

Lại nói tiếp các vị rất có phúc, hôm nay có thể tận mắt nhìn thấy Chân Tiên Pháp Tướng, cái này so với vào kinh thành Thánh còn khó hơn, ha ha, ha ha.” Chúng quan tập trung tinh thần nhìn kỹ, đã sớm bị khí thế Bách Lý Văn Hồ chấn nhiếp, vì Lý Phượng Kỳ., Hoàng Mộng Long thần thái tặc lưỡi, làm cho Hàn Mai, Mộ Lan Nhược hoa cả mắt, hồn vía, còn có một mình Long Bách Linh xinh đẹp không một tì vết, từ trong tranh bước ra, tiên phi trên trời trong mộng, khiến bốn phía cũng lóe ra hào quang như trên châu bảo ngọc.

Nhất thời tiếng chúng quan ca ca như thủy triều cuộn cuộn, xoay người nhảy múa bái lạy, thực sự kích động hơn so với gặp Hoàng đế.

Sở Tình dương dương đắc ý, đứng ở phía trước thúc thủ thể ra hiệu Bình Thân Bình Thân.

Đám người Hầu Thiên Cơ, Doãn Xích, Doãn Xích cảm thấy không kiên nhẫn, ngại mặt mũi đào Yêu Yêu Yêu miễn cưỡng lưu lại đây.

Mà Bách Lý Văn Hồ và Lý Phượng Kỳ đều là nhân vật Lạc Thác Bất Kỳ, lập tức ngồi xuống bên cạnh bàn, ngồi trong đại sảnh bày biện rượu ngon ngon món ngon uống thoải mái, căn bản không đem chúng quan để vào mắt.

Đào Yêu Yêu nói: “Sở huynh không cần dương danh cho chúng ta, Ngao Huyền môn đã diệt vong, danh vị của sư tôn đã theo Hư Vô Tam Phong tan thành mây khói.

Chúng ta pháp lực từng ngày giảm bớt, cuối cùng cũng không khác gì phạm nhân, còn xưng tiên khách tiên sư gì.” Sở Tình biết rõ sau lưng hắc nửa lời nói không thật, mỉm cười cũng không vạch trần.

Một lát sau Lục Đại Kiềm dẫn một quan viên tới gần, nói: “Buổi tối là chọn trận chung kết của mỹ thịnh hội.

Người này Đồng đại nhân mới từ trong kinh thành thả Giang Nam Ngũ Tinh tuần tra, quyền cao chức trọng kiêm khí ngút trời, danh lưu thủ lĩnh bỏ qua hắc ai? Cuối cùng chiến trường này tự nhiên do hắc xử lý, Đào huynh đệ nếu có hứng thú quan sát thiên hạ giai lệ, vậy sẽ nhiều hơn một chút thỉnh giáo Đồng đại nhân.”

Đào Yêu Yêu nhìn nhìn “Đồng đại nhân”, khí thế già nua, hơi rượu mờ mịt, hai cái túi mắt vì muốn sung như bột nước, trên mũi dựng một bộ kính hoa văn lão Hoa Kính thủy tinh.

Đào Yêu Yêu gật đầu nói: “À, ta còn tưởng là ai, hóa ra là lão tiên sinh trong Đồng Trí.

Xuyên Tây Sơn lâm từ biệt, chợt mấy năm, lão tiên sinh khí phách hơn lúc thi kia nhiều.”

Trong mắt Đồng Trí đầu còn nhớ rõ tình cảnh năm đó, cái mũi hừ một tiếng, nói: “Lớn tuổi, trí nhớ không tốt, nghe chân nói không biết gì, mời!” Gã ôm quyền chấp tay nói.

Đào Yêu Yêu cười nói: “Đồng lão tiên sinh không nhớ được cổ nhân, cổ nhân này của ta cũng muốn xin người giúp một chuyện.” Lục Tùng nói: “Không nghĩ tới các người lại quen biết, Đào lão đệ, người có gì muốn giúp.”

Đào Yêu Yêu nói: “Đồng đại nhân đã là trọng tài, còn xin được tiện tay để một người gia nhập trận chung kết mỹ.” Lục Tùng hỏi: “Ai?” Đào Quy chỉ về phía Long Bách Linh, nói: “Cô ta.” Lục Tùng suy nghĩ một chút rồi lắc đầu liên tục nói: “Thế này, làm sao được! Cô ta là hôn thê của người, sao có thể đánh giá đầu lộ diện với người khác? Hơn nữa Long cô nương vừa ra mặt, Điều Hầu Tây Thi đều không bằng, danh hiệu mỹ nữ đệ nhất thiên hạ bị bắt gọn, trận hôn lễ này cũng không thú vị gì.”

Đào Yêu Yêu nói: “Lục huynh quá khen, theo ta thấy Long cô nương chưa hẳn có thể thắng.” Trong Đồng Huyền dần dần cảm thấy phiền lòng, liên tục nói: “Được rồi, để cho nàng tham gia là xong rồi, một việc nhỏ tranh chấp làm gì.

Ta nói Lục đại nhân, Sở Vương Tôn đích thân tới đấu trường tuyển người, việc chuẩn bị này tuyệt đối không thể qua loa được.”

Đêm đó Hoa Đăng sơ thượng, hơn phân nửa thân sĩ dân chúng thành Kim Lăng ôm về phía Hoa Thần hồ, tranh nhau thưởng thức mỹ nhân cảnh đẹp.

Chỉ thấy trên mặt hồ trống trải nâng vàng trắng lên, đóa hoa vàng lơ lửng ở ngân sóng, giống như Dao Trì của Vương mẫu nương chợt hiện ra ở nhân gian.

Những con cháu nhà giàu kia ngồi thuyền hoa, dựng lều hóng gió, vây quanh phía sau thuyền lớn quan viên, từng người từng người đuổi cổ ra xa nhìn về phía xa.

Quan thuyền trong trọng tài Đồng Trí dừng ở đối diện đài trung tâm, trước khi thi đấu tuyên đọc thánh chỉ, báo cho Bách Quan Lê Thứ, vì Đông Nam Bình định chiến sự của Uy Khẩu giành được toàn thắng, đặc biệt ban cho hội minh chứng điển

phong hiển lộ thiên triều, triển lãm phong thái phồn hoa thịnh thế.

Đọc xong thánh chỉ, quan dân cùng hô “Vạn tuế”, Vương Tôn Sở Tình nói: “Chư vị đại nhân biết hay không? Đánh bại Uy hiếp ngoại trừ tướng sĩ triều đình Dụng, hành động của bọn Đào tiên sư cũng rất trọng yếu.”

Trong Đồng Trí không tin, mỉm cười nói: “Một đám nhân vật dân gian, đã không có quyền lại không thế, có thể làm gì?”

Sở Tình nói: “Không phải vậy, thuật tinh thông đạo thuật của Đào tiên sư bọn họ, từ trên biển đảo thẳng sào huyết bí nhãn Đông Thiên, ra về kinh thiên động địa, tục tử phàm phu tất nhiên không dễ nhìn thấy.”

tại nghe hai người nói không đúng, một quan bên cạnh vội vàng hoà giải: “Đạo thuật sao? Đúng là không dễ nhìn thấy.

Theo quan hạ nghị, Trung Hoa đại địa ngọa hồ tàng long, kỳ công dị thuật bí truyền thâm sơn, quốc gia thời khắc nguy cấp đi ra khắc thẳng cường địch, đây cũng là ta hướng hạo khí trường tồn, trăm quan trung thành tác chiến.”

Lại một quan viên vỗ tay phụ họa: “Đúng vậy, đồ chơi Trung Quốc chúng ta lợi hại hơn rất nhiều, bản nhật bản ngay cả khi càn rỡ nhất thời, sao có thể chống đỡ văn minh của ta năm ngàn năm thiên triều sinh sôi không ngừng!”

Trong Đồng Trí chậm rãi gật đầu, nói: “Đạo thuật võ thuật đều được xưng là quốc thuật, phát dương tinh túy của quốc gia ngưng tụ lòng dân, chính là mấu chốt của trung hoa phục hưng, đây là biểu thị của thánh thượng Chu bút dụ, huynh đệ thâm minh tại tâm, chuyến này đặc biệt tới kiểm tra tình huống quan viên các nơi học tập thánh chỉ, để học tập.

Hiện tại nghe mấy vị đại nhân nói, hiển nhiên cung kính đọc thánh ngôn, xem xét kỹ rất sâu, đáng mừng nha!” Quan viên ầm ầm hô ứng: “Cảm tạ tuần tra đại nhân truyền đạt thánh ngôn, chỉ rõ con đường phục hưng hoa trung bình!” Thiên triều vận mệnh hiển hách, chắc chắn sẽ sừng sững khắp vũ trụ, khuất phục tứ di.” “Trở lại trung hoa tinh thần đúc lại ta, sáng tạo vạn năm không dễ thịnh thế!”

Long Bách Linh đã từng đích thân trải qua thảm cảnh đói khổ, giờ phút này nghe một đám quan liêu ăn uống no say đàm luận “Trung Hoa Phục Hưng”, nhin không được nói: “Lời nói lần này của Đồng đại nhân có thể nói là bốn chữ, hẳn là khắc thành tám biển treo cao, lấy bản sắc đại nhân.” Trong Đồng Trí híp mắt lại nói: “Bốn chữ kia sao?”

Bách Linh trả lời: “Thu Thành Vô Song cũng vậy!”

Lúc ấy học tám cổ công danh thi công vừa được gọi là ” chế nghệ”, nói như vậy giống như tại ca tụng tiếng Anh Quốc ngất quăng thiên hạ, Đồng đại nhân đương nhiên vui mừng được đón nhận.

Đào Yêu Yêu lại biết Linh Nhi ngầm châm chọc — biển hiệu tiền người khác xưa nay đều khắc “Được Nghệ Song Hình”, chỉ đề cập tới ” Nghệ Thành Vô Song”, đó chính là mắng người ‘Thiếu đức’ rồi.

Đào Yêu Yêu khế kéo tay áo nàng nói: “Đừng có khua môi múa mép, người lập tức lên sân khấu.” Bách Linh ghé tai nói: “Hi hi, người nghe ra chưa? Nhưng vị Đồng đại nhân này quả thật không có đức hạnh.” Ngón tay, Đồng đại nhân kia đang trái ôm phải ấp, trong khuỷu tay là tiểu thiếp mà hẳn yêu thương.

Đào Yêu Yêu nói: “Hắc, còn nhớ lúc trước đọc hai câu Thi kinh không, Đồng tiên sinh rất là nổi bật, nói nữ sắc bản thủ nhất, người đọc sách không thể dính vào, bây giờ ông ta ngược lại là thê thiếp thành đàn rồi.” Bách Linh nói: “Nam nhân như thê thiếp là đàn ông đáng hận nhất!” Đào Yêu cười nói: “Được rồi, người chuẩn bị lên đài đi, còn lại nhai nữa sắp mắng đến trên đầu ta rồi.”

Trong lúc đàm luận, bình đài trong hồ phát phơ, các tỉnh mỹ lệ lần lượt lộ diện, hoặc có một kỹ năng đang ca hát nhảy múa, lại có thể gia tăng thêm mấy phần thắng.

Long Bách Linh biết rõ dụng ý dự thi của Long Bách Linh, thoải mái đi lại trên đài, hấp dẫn ánh mắt vạn người không cần phải nói, nhưng cuối cùng người đoạt giải không phải là nàng.

Đội Tư Nghi tuyên bố chiến thắng người tên là “Hoa Tiên Nhi”, ngay cả Lý Phượng Kỳ cũng buông chén rượu xuống,

âm thầm tò mò có nữ tử so với Long Bách Linh còn đẹp hơn?!

Một lát sau, Hoa Tiên Nhi kia phụng lệnh đến đây gặp quan, mọi người nhìn qua suýt nữa đã ngã xuống đất, còn tưởng “Hoa Tiên Nhi” là tiên nữ phương nào, không ngờ chính là trước kia tự xưng là mỹ nữ đầu bảng, sau đó một mình xuống núi xông pha thế giới, Thủy Tiên tỷ tỷ! triều đầu vuốt ve eo vắn vẹo, trạng thái si ngốc còn hơn năm đó, mà “mị lực” làm người ta buồn nôn càng thêm cường đại.

Hàn Mai Đại Kỳ, liên tục hỏi vì sao Long cô nương tên Lạc Tôn Sơn, thế mà lại để Thủy Tiên tỷ tỷ làm mỹ nữ đệ nhất thiên hạ? Mộ Lan Nhược nói: “Cái này có gì kỳ quái, Long cô nương là phượng hoàng, nhưng hôm nay nhân tâm điên đảo, quái khí trong quái thậm chí xấu xí trăm lần ngược lại rất dễ dàng nổi danh, chỉ một mực dẫn không nổi tranh luận, cuối cùng sẽ bị chôn vùi.” Đào Yêu Yêu Yêu cười dài nói: “Thế nhân đẹp xấu xí không phân, thị phi lẫn lộn, bởi vậy có thể biết được...”

Tiếng cười chợt ngừng, vừa vặn gặp Thủy Tiên tỷ tỷ giới thiệu vị hôn phu của mình, chúng quan thờ dài không thôi, nói tên Hoa Hữu Chủ thực sự tiếc nuối, bọn người đào cơ mà đều tròn mắt há hốc mồm.

Rõ ràng là “Phu quân” đứng bên cạnh Thủy Tiên tỷ tỷ, lại chính là Ngọc Ngân Đồng dâm tà không chịu nổi!

Linh quang lóe lên, chợt quay đầu nói: “Linh Nhi, chuyện này là người giở trò quỷ!”

Ngày thứ hai mươi chín, ý bạc hồng trần trường lộ tận ba con đường.

Nguyên lai thừa dịp quần anh Xi Anh xâm nhập Thiên Sơn Tiên Cảnh, Ngọc Ngân Đồng lộng cơ chạy ra khỏi tù địa.

Hắn vốn có pháp lực cao, nhưng lại bị Đào Yêu Yêu Yêu làm cho hồn sợ mất mật, không dám qua lại ở Tây Nam các tỉnh, chỉ chạy trốn ở các châu phủ lớn lớn ở Trung Nguyên.

Dần dần chạy đến khu vực phồn hoa phía đông nam, chính là mưa pháo hoa tụ tập xuân ý, mỹ lệ nổi tiếng như nước gặp sông. Ngọc Ngân Đồng phảng phất như thoáng cái đã đến thiên đường, cả ngày tác quái dâm nhạc lại bảo trì thân đồng tử, một thân tà công vậy mà ngày tiến ngàn dặm.

Không ngờ ngày nào đó đột nhiên phát hiện đám người Đào Yêu chết yếu đến đây, không khỏi ba hồn hù dọa thất phách, đang muốn bơi mỡ dưới lòng bàn chân, lại nhìn thấy tên tuổi Long Bách Linh của đệ nhất mỹ nữ trong thiên hạ, Ngọc Ngân Đồng sắc lệnh trí mơ hồ, ý vào mấy tháng công pháp tiến nhanh liền vọng tưởng đối với Bách Linh không phải lễ, cho dù mất thân đồng cũng không tiếc bất cứ giá nào.

Chính là “Người tính không bằng trời tính, âm mưu không bằng quỷ mưu”, lần này tà niệm của hắn đã sớm bị đám tiểu quỷ tham ăn phát giác, lập tức tiểu quỷ quấy phá, suốt đêm đặt âm hoàn yêu thích người Thiên Hoang Địa Lão Hoàn vào trong đồ ăn thức uống của Thủy Tiên tỷ tỷ.

Ngọc Ngân Đồng trước kia từng ăn qua dương hoàn, gặp âm hoàn bị Thủy Tiên tỷ tỷ ăn vào, được hoàn âm dương sinh ra hiệu quả kỳ diệu, trong trời xui đất khiến hai người vậy mà thành chuyện tốt, sau đó thủy nữ khó phân, chân chính trở thành một đôi vợ chồng.

Về phần món ăn hoa nhi có chịu Bách Linh sai sử hay không, làm sao có được âm tính...” Yêu Thiên Hoang Địa lão hoàn người thích, đều không nói tự mình.

Nghe thấy kể lại tình hình thực tế của món ăn, mọi người không khỏi mỉm cười.

Nhìn Thủy Tiên tỷ tỷ mừng rỡ, Ngọc Ngân Đồng dương đắc ý, Lý Phượng Kỳ nói: “Chúc mừng hai vị kết thành duyên thuộc, thực không nghĩ tới hai vị các người có cảm giác nhân duyên.” Hoàng U nói: “Ài, lão tiên bồi Độn Giáp môn, rõ ràng người cao lớn hơn không ít nha!” Ngọc Ngân Đồng nói: “Vậy đương nhiên, bản thân con đã vỡ, bắt đầu trưởng thành thành thành nam tử rồi.”

Tuy nói mất pháp lực có chút thiệt thòi, nhưng chỉ cần có thể cùng Thủy Tiên Phiên Vân Phúc Vũ, chết đi sống lại, lại còn thiệt thòi lớn đến bản thân đều ăn được! Hơn nữa Thủy Tiên Đoạt được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân xưng hào, thịt mỡ như vậy rơi vào trong miệng ta, lão tử nào cần gấp mười lần pháp lực lão tử cũng không đổi.” Thủy Tiên tỷ tỷ nghe vậy toàn thân run rẩy, lập tức ôm Ngọc Ngân Đồng liên tục hôn nhau hai cái, kêu loạn “Ganh thân tâm can”

Đào Yêu dựng lên một cái bàn, lẩm bẩm: “Mỹ nữ đệ nhất thiên hạ? Đệ nhất mỹ nhân...” Chợt ngửa mặt lên trời cười ha ha, thần sắc giống như vô cùng thư sướng.

Hàn Mai không hiểu nói: “Đây là có chuyện gì? Thủy Tiên tỷ tỷ được chọn đẹp, Long cô nương lại trúng tuyển, thật khiến người ta nằm mơ cũng không ngờ được, Doãn... đại ca, huynh nói xem nơi này đâu có danh đường gì?” Doãn Xích hai tay ôm khuỷu tay nói., Hắc thở dài: “Mấy ngày nhập thế tới nay, chúng ta cũng đã nhìn thấy nhiều, bây giờ thế nhân đều xấu xí không phân biệt, trắng đen lẫn lộn, thế cho nên đẹp đến mức bên cạnh rơi xuống thật đẹp., Nhân vật xấu xí xảo quyết được chú ý.” Hoàng U chen vào nói: “Đúng vậy, đừng nói Thủy Tiên tỷ tỷ làm đỏ, lần sau tuyển ra một mỹ nhân đệ nhất thiên hạ đẹp trai, ta cũng sẽ không ngạc nhiên.” Hàn Mai nói: “Thật sao? Nếu đã là sư tôn như thế... Không, sao Đào đại ca còn cười được?” Hai người Hoàng Doãn không trả lời, chậm rãi lắc đầu, chậm rãi lắc đầu.

Đêm hôm đó trở lại phòng khách, Đào Yêu Yêu Yêu vẫn còn bật cười.

Bách Linh bung chén trà đặt lên bàn, mỉm cười nói: “Đủ rồi, sự thăm dò của ngươi cũng nên minh bạch rồi.” Đào Yêu Yêu nói: “Ồ, ta dò xét cái gì?” Bách Linh nói: “Nhân thế a, chỉ vì dễ hiểu rõ phong tình thế, mới gọi là ta tham gia cái gì mà tuyển chọn tốt?”

Bây giờ nhìn rõ rồi, nhân thế lờ mờ nhạt hương vị, sớm tránh mặt thế gian mới là tốt nhất.” Đào chết non xua tay nói: “Còn có một chuyện chưa chấm dứt, một mình đợi an trí, còn phải ở lại trên thế gian vài ngày nữa.

Hơn nữa... Tiên giới chúng ta đã sớm đợi quá chán rồi, lại không có ý ở lại nhân thế, nên đi nơi nào đây?” Trong lúc bàn luận, Hầu Thiên Cơ và Hoàng Mộng Long đẩy cửa tiến đến, nói: “Chuyện Đào huynh đệ nói chưa xong đâu?”, Một người chưa an toàn, bây giờ cũng có thể yên tâm bỏ qua.” Nguyên lai vương phủ mấy ngày dị động đã khiến quần anh chú ý, Sở Tình dứt khoát lựa chọn sáng suốt, báo cho mọi người Giang Nam Ninh Vương đang chuẩn bị hưng binh đoạt vị, mời các sư huynh đệ ngày trước thi pháp trợ giúp, noi theo tiên gia cổ đại giúp Chu Diệt Thương Vân...

Long Bách Linh nói: “Ừm, tính ra cũng chỉ là mấy ngày gần đây thôi, Sở Tình kìm nén sự tạo phản, ta đã sớm nhìn ra rồi.”

Hoàng Mộng Long thở dài nói: “Hắn vốn là vương tôn quý tộc, mặc dù từ nhỏ đã tu đạo ở Ngao Thiên, suy nghĩ bá nghiệp của Vương Đồ vẫn sâu sắc tận đáy lòng, một thế phong xâm nhiễm, quyền mưu bành trướng lại thay thế tâm tính tu luyện nhiều năm qua.”

Hầu Thiên Cơ nói: “Hắn phái thuyết khách khuyên chúng ta quy phục hiệu lực, hơn phân nửa sẽ nhanh chóng tới khuyên nhủ Đào huynh.

Nếu ngươi ghi nhớ hắn, trước mắt không cần nữa, Sở Tình đã không còn là Sở Tình ngày xưa, không cần ôm bất kỳ hy vọng gì với hắn nữa.”

Đào Yêu Yêu cười nói: “Ta nói muốn sắp xếp cho người nào đó, cũng không phải là chỉ Sở Tình, ngày mai bọn ta sẽ đi về phía bắc đến kinh thành.”

Đến trưa ngày thứ hai, đào lên dọn dò chuẩn bị xe ngựa, một đám gia quyến già trẻ dìu vào chia nhau ngồi xuống, đám người mới biết vị lão bộc Đường gia kia chính là lão nô bộc Lý Phương Bách của Đường gia.

Năm đó Đường môn bị diệt, là hãn công Đường Liên Bích đào tẩu, sau đó thu dưỡng rất nhiều cô nhi cô nữ, Gia Danh Quảng Truyền tứ phương làm việc thiện, hiện tại tuổi tác cao ngạo lười đi lại, muốn đưa hãn đến nơi Thanh Quan Sùng phủ dưỡng lão cho Thanh Quan Lâm Sùng.

Quần anh nghe xong đều xưng là thiện, Hoàng U nói: “Còn tưởng rằng ngươi và Đường Liên Bích là đối thủ một mất một còn, lại cân nhắc chu đáo cho gia quyến của hãn như vậy, hai ngươi nên gọi là dung mạo ly thân hợp, ngược lại có chỗ ăn ý hợp.” Sau đó lên đường, Sở Tình nói là bệnh chưa xuất, chỉ cần quan trường sử trong giáo phủ tiễn đưa.

Ý tứ chia tay rất ít, quan viên quân Đinh đều vội vã chạy đi, trên mặt mang theo thần sắc hưng phấn cùng hưng lệ đan xen nhau, xem ra sự tình tạo phản sắp chuẩn bị xong, như Đồng Trí trung đẳng quan viên trong kinh thành đều trở thành con tin, mà giống như quan lại địa phương Lục Đại Phương gửi ra mùi thơm trong lòng, chạy trốn, giả bệnh theo sau, tự mình sớm đã an bài xong, việc này giảm đi việc sau này.

Đoàn người đi không xa, chỉ thấy Mộ Lan nếu tay cầm một cái thần khí kỳ xảo môn nho nhỏ rộng bốn tấc mãi không ngừng di chuyển, Hàn Mai cười hỏi: “Bách Lý tẩu tẩu tối hôm qua bắt đầu chuyển thứ này, xem bộ dáng như đồ chơi con nít, chơi vui lắm sao?” Hầu Thiên Cơ ngạc nhiên nói: “Đây là “Đoạt Thiên Thần Bàn”, tiêu trừ cao thủ pháp lực vô hình, sách cổ ghi lại thần khí kỳ xảo môn, chưa từng nghĩ hôm nay may mắn được thấy.”

Bách Linh nói: “Tiền bối dùng vật này để đánh tan đạo hạnh của Sở Tình, có hạ thủ quá nặng hay không.”

Mộ Lan Nhược nói: “Hãn phái người nói linh tinh thần trung thành với ta, chính là tự tìm đường chết, phế bỏ đạo hạnh chỉ coi là một chút trừng phạt nhẹ nhàng.

Đào sư tôn, ta không phải môn hạ đệ tử của ngươi, cấm sử dụng đạo thuật ước lệnh đối với ta là không có hiệu quả.”

Bách Linh mỉm cười nói: “Tôn phu lại chịu ước thúc, tiền bối sao không chồng vợ đi theo.” Mộ Lan Nhược nói: “Tiểu nha đầu ăn nói gian xảo, ngươi còn chưa gả đi đâu mà cả ngày mang vợ chồng theo bên miệng.”

Đào Yêu Yêu nói: “Hành động muốn làm loạn thế gian, trên người mang đạo thuật là gì? phế bỏ pháp lực của Sở Tình là đúng, đối với mọi người đều có lợi.” Bách Linh nói: “Sau khi tiêu diệt Yêu Hoàng, ta còn tưởng rằng Tam Giới vĩnh viễn thái bình, ai từng muốn tham lam chấp niệm vẫn còn tồn tại, ngay cả tu sĩ Thanh tu như Sở Tình cũng khó tránh khỏi.

Ai, ngươi nói xem, Tâm Ma có thể sống lại lần nữa không?”

Đào Yêu Yêu điên nói: “Đã có tâm ma thì cũng không còn Yêu Hoàng nào nữa rồi?”

Tiên đạo như ẩn như hiện, nhân đạo đương hưng, mặc dù chấp niệm tồn thế, cuối cùng nhân lực có hạn, không cách nào khuấy lên tai ương diệt thiên hủy địa.” Mộ Lan như cười lạnh hai tiếng nói: “Khó nói.”

Không ngày nào đến kinh thành, Lâm Sùng Bạc đại nhân đang muốn lên điện báo cáo công tác.

Người này một thân chính khí, hai tay áo Thanh Phong, ở hai hồ Xuyên Thiểm hưng tu thủy lợi, chinh đồn lại trị, lao động nửa đời cho dân chúng, cùng Lý Phương Bách trùng hợp là cùng một loại tính chất.

Thiện sĩ phụng dưỡng cô nhi nghe tin đến đây tìm nơi nương tựa, Lâm Sùng Trạch đại hỉ nghênh đón, dịch quán chật hẹp, liền bảo người dựng mấy gian lều cỏ ở phía sau đón tiếp mọi người.

Trong lúc trò chuyện quả nhiên rất hợp ý nhau, thu nạp Lý Phương Bách cũng không nói chơi, chỉ là Lâm đại nhân lúc hiện lên vẻ ưu sầu, đề cập tới lần này vào kinh mấy lần muốn nói lại thôi.

Âu Dương Cô Bình lập tức lấy ống tay áo thế gian chiếm một sợi, gặp “Hỏa Địa Tán” thiên địa hay không, liền biết Lâm Sùng Bạc việc công không thuận lợi, vào kinh thành đến nay không có kết quả.

Hỏi một câu xác thực, trên Hoàng thành kim điện thật lâu đã đình chỉ triều hội, Lâm đại nhân muốn báo cáo chức vị không được, vậy mà tọa khốn sầu trong lòng tiến thối lưỡng nan.

Long Bách Linh cười nói: “Đại nhân cậy mạnh cỡ nào, chỉ cần để lại một bức tấu thư là được, Hoàng đế bớt việc cho người, hà tất phải đích thân bầm báo?” Lâm Sùng Hạo cảm thấy do dự, Bách Linh nói: “Dân quý quân thân là trọng yếu làm việc cho dân chúng, hay là ở lại đây đợi gặp Hoàng Đế quan trọng? Lâm đại nhân anh minh ra sao, sao lại phát sầu vì chút tiểu tiết này.” Lâm Sùng hiểu ra, liên tục đa tạ Long cô nương chỉ điểm.

Là đêm trăng sao thưa, bách linh nhất thời cao hứng, quần lấy đào yêu muốn ra ngoài du ngoạn.

Đào Yêu Yêu nói: “Được, chúng ta đến đêm xuống hoàng cung đi, nhìn xem vị Hoàng đế kia vì sao không lên triều.” Hắn ôm eo Bách Linh nhỏ, qua tường thành phía tây vượt qua đan lâu, cười gió mát bay vào ngự hoa viên.

Bách Linh cười nói: “Người nói không dùng đạo thuật, nhưng lúc này lại bay tới bay lui.” Đào Yêu điên nói: “Không quấy nhiễu người thì tốt, hôm nay đã qua thế giới viễn độn tục, muốn dùng đạo pháp còn không được.” Nói đến đây chân giẫm xuống đất, trên mặt đột nhiên hiện vẻ kinh ngạc.

Trong cung điện giữa ánh trăng lay động, ở giữa tựa hồ có rất nhiều bóng người lắc lư.

Đưa mắt nhìn tám biển khắc bốn chữ “Quần phương độc nhất”, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ là chỗ phi tử cư khác, sao lại gọi là Độc Nhất.” Đẩy cửa cung đi vào, đào yêu đảo quanh trái phải, thở dài: “Hiểu rồi, Hoàng Đế này đã lâu không lên triều, đúng là vì nguyên lai của Linh Nhi người!”

Chỉ thấy bàn ghế đại điện bài trí hoàn toàn không có, trước sau trái phải là mây trăm thiếu nữ các pho tượng, hoặc cúi đầu nhìn xuống, hoặc vươn cổ trông ngóng, hoặc cười hoặc cầm bút viết, hoặc cầm quạt nhỏ chơi đuổi bướm bướm, thiên tư muôn hình vạn trạng như thật, mi mắt nhìn toàn bộ đều tương tự với Long Bách Linh.

Bởi vì lần trước gặp mặt Giang Nam một lần, Hoàng đế mê luyện với mỹ mạo của Bách Linh đến độ điên cuồng, trở về kinh thành tập hợp cao thủ điêu khắc chân dung của nó,

Nhưng mà Bách Linh là tư thái Thiên Tiên, một động tác liền là một loại mỹ thái, lúc nào cũng không giống người nhìn trăm lần không chán, một pho tượng làm cho dù tốt hơn nữa cũng không cách nào đạt tới loại hiệu quả kia.

Không biết tốn bao nhiêu công phu, tiêu hết bao nhiêu tiền tài, đánh bao nhiêu cái mộng quan lại, cuối cùng làm thành ba trăm con số, miễn cưỡng có thể mô phỏng một chút thần thái của bách linh, Hoàng Đế cả ngày lưu luyện trong điện này, thiết yến mời chào, ngâm thơ khen ngợi, quay về phía tượng đá lạnh như băng thân hồn điên đảo, rốt cuộc mệt mỏi ngã xuống, gần đây đã nằm trên giường.

Bách Linh nhìn pho tượng của mình có chút thú vị, nói ngón tay này làm rất giống, quần áo kia tựa hồ thật sự xuyên qua.

Đào Yêu Yêu ôm nàng vào lòng, cười nói: “Làm giống hơn nữa, đều không bằng vạn nhất chân nhân, liền để Hoàng đế muốn đi rồi, Linh Nhi chân chính là của ta...” Cúi đầu hôn nàng.

Bách Linh vốn nên ra ngoài vui vẻ, mắt thấy hai bên không người, lập tức ngẩng đầu lên, ôn nhu tương thừa.

Một lúc lâu, đào chết non nhìn nàng, chợt nhớ lại câu nói kia của Hoàng Đế, nói: “Linh Nhi, ngươi có biết ngươi đẹp đến mức nào không?” Bách Linh nói: “Không trả lời ngươi, Di Quang có một chuyện muốn hỏi ngươi đây.” Đào Yêu Yêu hỏi ngươi: “Chuyện gì?” Bách Linh nói trước tiên: “Chúng ta... hôn sự của chúng ta cần phải được an toàn, hai người Long Bách Linh đều đồng ý., Trước mắt Long Bách Linh đã cảm thấy mỹ mãn, Di Quang lại muốn hỏi ngươi một chút, tháng sau ta bao nhiêu tuổi?” Đào Yêu Thiên vò đầu nói: “Ừm... Di Quang Sinh Nhật sao, đúng rồi, tháng sau vừa vặn tròn mười chín tuổi.” Bách Linh nói: “Ta mười chín tuổi, đúng vậy, đầu của ngươi là trâm cài tóc vàng, đọc thế nào nhỉ?”

Đào Yêu Yêu nói: “Có hoa có thể gãy xương bẻ xương, ha ha, ta đang có ý này.

Hồng trần muôn màu nhìn chán rồi, Linh Nhi, ngày mai chúng ta sẽ thành hôn thôi, sau này chỉ nghĩ tới chuyện của hai người, sớm muộn gì cũng sẽ phụng dưỡng mẫu thân, hẹn kỳ cùng bằng hữu tụ tập một chút, tiêu dao vui vẻ cả đời.”

Lần thứ ba mươi, treo buồm Thương Hải Cộng Nguyên (cuối cùng)

Hoa hồng bái trúc lục, xuân tươi nhiễm u viên, trong thiên hương của Võ Lăng Long gia có thả lăng quần quanh, đèn lồng dân song hỉ, nền chạm long phượng che kín phòng ốc, đào yêu cùng Long Bách Linh ở đây chính thức kết thành phu thê.

Đi qua các nơi Nam Bắc, hai người chán ghét thế tình. Sau khi Hoàng thành đi dạo một vòng, ngày hôm sau liền quyết định rời xa phồn hoa, vĩnh viễn tiễn biệt uyên minh.

Hai người bọn họ đều có pháp thuật tuyệt cao, trái phải đều là đồng bạn thân thông quảng đại, vượt qua lộ trình ngàn dặm, bố trí hôn lễ sở, bất quá là vất vả trong nháy mắt mà thôi.

Khi mặt trời chậm rãi ngả về phía tây, trong đại sảnh quần anh tụ tập, từng khuôn mặt tươi cười giống như những ngôi sao vòn quanh mặt trời.

Vòng tròn ngời vào trên chủ tọa, lóe sáng trên đầu là châu ngọc Thúy, huy hoàng là áo bào thêu kim sắc, trên mặt lại không ngăn được cuộn cuộn lệ nóng.

Nàng kéo Long Bách Linh nói: “Đời này mẹ ngươi chưa từng làm vợ con của người ta, phẩm hạnh càng xấu hơn, vốn không có tư cách nói lời này, nhưng mà... Nhưng mà... từ trong đó, không khỏi ghen ngào khó nói.

Long Bách Linh quỳ gối trước mặt hắn ta không nhúc nhích.

Hôm nay nàng rất đặc biệt, mặc đại hồng kim phượng tú bào, chân mang trân châu giày gấm, vai khoác áo lụa, cổ tay quần thúy vòng, gương mặt không cho người nhìn thấy, đội phượng quan trâm dưới đầu, chính là tuyệt thế tú mỹ vẫn như cũ, chỉ có thêm một phần lệ sắc trước đây chưa bao giờ thành thực.

Dao Hoàn quan sát một lát, nhin lệ nói: “Qua đêm nay, ngươi đã không còn là cô nương nữa rồi.

Đạo của phụ nữ là nhu thuận, vô luận trượng phu tâm ý thế nào, người đều phải thuận theo hần, thành toàn cho hần.

Nam tử là trời, nữ tử làm đất, nếu nghĩ thiên trường địa lâu, dưới thuận theo sẽ là biện pháp tốt nhất... Ta hôm nay nói với người, người phải nhớ kỹ.” Dao Hoàn từ trước tới nay bảo vệ nữ nhi, nhiều lần biểu hiện ra bài che chở tiểu tuyết, để Bách Linh độc lập làm chủ phụ, giờ phút này nói ra ý tứ một phen ngôn ngữ như vậy, chính có thể ân tình thâm sâu không thể so sánh, nhưng vì nữ nhi bảo toàn hạnh phúc, có nhiều hơn nữa tiểu Tuyết cũng không để trong lòng.

Mọi người nghe ra trong lời nói của nàng có ẩn ý, ngoài cảm bội không khỏi mơ màng: “Nếu Tiểu Tuyết cùng gả cho anh em đào, hai cô gái hòa thuận cùng người hầu, đó mới gọi là thông gia viên mãn a!”

Đang lúc suy nghĩ, chợt nghe đào chết yêu nói: “Mẫu thân! Người không cần như vậy, Linh Nhi là thê tử của con, con tuyết đối sẽ không hai lòng với nàng.”

Xung quanh yên tĩnh, Đào Yêu Yêu đứng lên, nói từng chữ một: “Thiên địa làm chứng, ngoại trừ Long Bách Linh, ta chết yêu cả đời, sẽ không còn cưới nữ nhân thứ hai nào nữa.

Đây không phải là vì để mẫu thân an tâm nên ta đã sớm suy nghĩ nhiều, hôn lễ hôm nay phải trước mặt mọi người tuyên minh.”

Mọi người ngơ ngác không nói gì, trong lòng không biết cảm thụ thế nào, nhưng thấy đoá hoa trên giá rủ xuống, ống tay áo Long Bách Linh đang run nhè nhẹ.

Vãn gian uống xong Hợp Hoan Tửu, tạ ơn bạn thân tân khách, chư lễ đã xong, mọi người rời khỏi phòng mới, đóng cửa phòng, tân lang tân nương cùng hưởng lợi ích.

Đào Yêu Yêu nhắc đầu lên, ngọn đèn đặt mắt thương thức mỹ phụ, bất giác trong lòng dao động vô cùng.

Bộ dáng Long Bách Linh hần xem qua không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đều có phát hiện vẻ đẹp mới, huống chi lúc này không giống ngày xưa, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng mang theo vài phần nóng bỏng.

cởi bỏ tầng tầng lớp lớp quần áo, ngoại trừ trang sức xinh đẹp, màu xanh nhạt yếm ngực phụ trợ da tuyết, mỹ cảnh Thiên Sơn Tiên cảnh cũng kém hơn.

Đào Yêu Yêu kích động một hồi, đưa tay cởi bỏ bình chương cuối cùng, Bách Linh giật mình nói: “Tướng công, ngài nói thật sao?” Đào Yêu Yêu sững sờ, lập tức hiểu ý, nói: “Câu là thật, chết vạn lần không thay đổi.”

Bách Linh nói: “Cả đời này, sẽ không lấy nữ nhân thứ hai, trong này có danh đường nha.

Ta a, kỳ thật muốn nghe ngươi nói, đời này sẽ không yêu nữ nhân thứ hai, một chữ sai biệt, nghe thật khác biệt.”

Phòng hoa chúc đêm, trong lúc tình cảm thắm thiết vẫn có thể thận trọng như phát, nữ tử linh tuệ cùng nam tử phúc hậu có sự khác biệt như thế.

Đào Yêu Yêu mỉm cười, nói: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không bao giờ giở trò trước mặt ngươi.” Nắm chặt hai tay của nàng, nghiêm mặt nói: “Sinh tử này của ta chỉ yêu một mình Linh Nhi, chỉ muốn trời cao chiếu cố, phù hộ chúng ta đời đời kiếp kiếp này đều là bạn lứa.” Thấy nàng muốn mở miệng, lại nói: “Ngươi tin tưởng ta, Linh Nhi, quyết định này ta suy nghĩ thật lâu, tuyệt đối không phải là tranh thủ một lúc lời hứa, tuyệt đối không phải là nịnh nọt nhanh như vậy.”

Trước kia ta rất thích Tiểu Tuyết, đó là thiếu niên một lòng ngây thơ si ngốc, gặp phải thiếu nữ cũng đơn thuần như vậy, liền cảm thấy toàn thân thoải mái, giống như rời xa đủ loại phiền phức ràng buộc, bởi vậy thật sâu yêu luyện nàng.

Nhưng hôm nay ta là một nam nhân, trời sập xuống cũng phải gánh vác, cũng có thể cẩn thận suy nghĩ một ít vấn đề.

Cẩn thận nhìn ngược lại trong lòng, ta phát hiện nếu bàn về tình cảm ” ái”, người ta thật sự yêu thương chỉ có một mình ngươi, nội tâm một người có hạn, chân chính dung nạp yêu lứa cũng chỉ có một người.”

Một buổi tâm phủ nói ra, Bách Linh khẽ thở dài, trọng áp tích lũy từ lâu theo tiếng thở dài này tản ra, nói: “Ta tin tưởng ngươi, tướng công, ta cũng phải thề, từ nay về sau vô luận ngươi làm ra cử động gì, ta đều tuyệt sẽ không nghi ngờ

ngươi, cho dù...” gò má dán lên ngực đào chết yểu, nghiêm nhiên là động tác của Tây Thi, nhẹ giọng nói: “Tâm của ngươi cho dù là tâm của nàng, ta cũng sẽ không hoài nghi ngươi, ta cũng sẽ không hoài nghi ngươi.

Được rồi, nghe đủ rồi chứ, các ngươi nên đi ra ngoài!” Dưới gầm giường đột nhiên thổi qua âm phong, xuyên qua cửa phòng bay về phía ngoài phòng, tiếp theo vang lên tiếng cười của một đám tiểu quỷ như hoa ăn: “Ta thật sự chỉ có ngươi, cuộc đời này ta đào ngũ chỉ có một mình yêu Linh Nhi, cho dù tâm của ngươi là của nàng.”, Ta cũng tin ngươi, rất tốt! Chúng ta đều ghi nhớ, đều ghi nhớ, ha ha.” Hóa ra Bách Linh truyền xuống nghiêm lệnh, sau này khi ở chung một mình với Đào Yêu, không được phép đám tiểu quỷ ở gần đó, để tránh quấy rầy hai thế giới phu thê.

Về phần đêm tân hôn giấu dưới đáy giường, có thể để cho bọn họ thề làm nhân chứng cho trọng thân hay không, vậy thì không thể biết được.

Đào Yêu Không có thần thông thông thiên địa, tình cảm nóng bỏng vẫn không có phát hiện.

Tân hôn mới ba ngày thật sự là vượt qua thần tiên, sau giờ Ngọ hai người này đang dựa vào lan quan ngư, Hàn Mai chạy tới nói cho: “Mau đi nhìn Lý Phượng Kỳ đi, sáng sớm đi ra ngoài uống rượu, huyên nào đến phụ cận tam hương tứ trấn không an bình.

Âu Dương tử tử ngồi ngược lại, một câu đi theo hấn thì thôi, thực sự khiến người ta sốt ruột.” Bách Linh cười nói: “Ngươi mau đi nhìn Lý đại ca đi, đừng có ai nói ngươi trọng sắc khinh bạn bè, có đường khách không để ý huynh đệ.” Đào Yêu Yêu vội hỏi rõ phương hướng, chạy tới một quán rượu cách đó trăm dặm, leo lên lầu các hai tầng.

Chỉ thấy Lý Phượng Kỳ ngồi ở trong góc, vò rượu chắt đầy khắp nơi, bên cạnh bàn cắm một cành hoa đại hành vi đem điều hối —— trong ba ngày hấn liền bảo vệ đóa hoa này không ngày đêm uống rượu ca hát, sớm kinh động đến hàng xóm láng giềng trên trấn Hương thôn.

Đào Yêu Yêu đến gần nói: “Đại ca, ngươi có tâm sự gì sao? Lại tới phố này uống rượu một mình uống rượu muộn.” Lý

Phượng Kỳ say lơ đãng, cười to nói: “Ha ha, là huynh đệ tới rồi! Người tân hôn một tuổi, Yến Nhĩ không cùng kiều thê hưởng thụ nhạc khuê phòng, chạy đến đây tìm ta đập rượu nát làm gì?”

Đào Yêu Yêu nhìn thoáng qua tàn hoa trên bàn, nói: “Người lại đang suy nghĩ tiêu tiêu tiêu sao?” Lý Phượng Kỳ cười lạnh nói: “Ta đang lo lắng cho người.” Đào chết yêu nói: “À, lời này là sao?” Lý Phượng Kỳ nói: “Sao lại hỏi bọn họ, nói ta đến phố phường uống rượu giải sầu đi?”, Hoa viên Long gia kia cách phường thị bao xa? Sớm muộn cũng không thiếu được bọn họ mắt chim vây xem, ta trước làm cho người một cái dáng dấp.” Tay hướng ra ngoài chỉ một cái, đám người đứng đây tò mò ở đầu đường ngoài cửa, đều muốn đến xem điên cuồng uống rượu quái khách ba ngày ba đêm còn chưa say chết.

Đào Yêu Yêu trầm ngâm nói: “Xưa nay nhân thế thường ưa thích ngao du, lại điên đảo, cho nên mới hại chết Tiêu Tiêu. Đại ca cảm ơn đoạn này mới thương cảm mua say, cũng muốn nhắc nhở ta rời khỏi nhân thế xa hơn một chút, miễn cho lại bị kéo vào phân tranh, thế nhưng Tiên giới không thể vào, nhân gian không thể gần gũi., Chúng ta nên đi nơi nào?” Lý Phượng Kỳ trừng mắt nói: “Ai, không nói những thứ này, uống rượu, uống rượu, uống rượu, uống rượu đi, huynh đệ chúng ta nhất định phải say đến trời đất tối tăm.” Tiểu nhị co rút ở góc tường không dám tới gần, lắp bắp nói: “Rượu nửa con phố đều cho người uống rồi, khách quan chớ nói...” Lý Phượng Kỳ kêu to: “Đánh rắm! Sợ lão tử không có tiền cho người sao, lấy câu này trối người.”

Quay về lần thứ ba mươi, treo buồm và bẻ cộng hưởng (khắc cuối)

Đang lúc âm ỉ, trên đường phố tiếng vó ngựa vang loạn, mấy nữ tử kêu la: “Tránh ra, Tiêu Tương Hoa đại hiệp, “Ở phía trên, nhanh nhường đường đi.” Chúng ta bái kiến Lý đại hiệp một câu tiếp một câu, ba há mồm giống như một người, chính là nữ đồ đệ của Đạo Tông Tam Thanh Ngu Tư Hạ, Ngu Tư Thu, Ngu Tư Đông, Ngu Tư Đông,

Vừa lúc gặp phải đi ngang qua nơi đây, nghe dân chúng nói tình cảnh quái khách, các nàng lập tức nghĩ tới quái khách là ai.

Ba tỷ muội này ngưỡng mộ Tiêu Tương Hoa Vũ tới cực điểm, không hẹn mà cùng có ý niệm lấy thân báo đáp, tìm thấy dấu vết của người trong lòng, chạm mặt cơ hội sẽ không nhỏ tới mức sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Lý Phượng Kỳ lắc đầu cười than: “Ân oán thế tục tình cừ, lại không có chỗ để trốn.” Đào Quy cau mày thầm nghĩ, chẳng lẽ tránh né thế tục còn khó hơn tiêu diệt yêu hoàng?” Đoạn lên một trận bão cát, thừa dịp mọi người mông lung cùng Lý Phượng Kỳ quay về Tần Sơn trang tránh né.

Nào ngờ hai chân vừa rơi xuống đất, liền biết Sở Tình đã khởi binh mưu phản, đông nam chư tỉnh rung chuyển, hai hồ thúc giục lương thảo quá mức gấp gáp, bốn phía có đạo tặc thừa dịp loạn cướp bóc.

Hoàng Mộng Long nói: “Trên đời lại không yên ổn, nếu chúng ta nhúng tay vào, Ma đạo cũng sẽ phục hưng theo, thực khiến người ta khó xử.” Đào Yêu nói: “Không, Ngao Huyền môn đã không còn tồn tại, cuộc chiến tiên ma cũng không thể thức tỉnh, chuyện của nhân gian khiến thế nhân đi xử trí.

Chúng ta phong bế tị Tần Sơn Trang, vĩnh cư nơi này không được ra ngoài nữa.” Hoàng U người đầu tiên phản đối: “Vậy sao được! nhốt ở bên trong tị Tần, há không phải là nhịn chết chúng ta!” Độn giáp cao thủ cần vạn dặm cương vực ma luyện

kỹ pháp, nếu khốn ở nơi này lâu ngày, tương đương với tự phế bỏ đạo hạnh của mình!

Hoàng Mộng Long cũng lắc đầu nói: “Thế phong chiêu dẫn không lọt lỗ chỗ, các huynh đệ trẻ tuổi không đợi được, cái này không, Chúc Lôi Lôi mang theo Thao Thiết của hắc du đang khắp nơi, gặp phải người bán hàng rong gặp họa, lại nhin không được ra tay cứu giúp.”

Đào Yêu Yêu nhú mày, nói: “Chúc Lôi thế nào rồi?” Hoàng Mộng Long nói: “Việc nhỏ, kẻ cướp khách là một đám cường đạo, không có yêu quái ở bên trong.” Bách Linh ở bên cạnh thở dài nói: “Vậy thì tốt rồi, nếu là yêu ma hại người, chúng ta lại phải cuốn vào tranh đấu chính tà.” Đào Yêu Yêu nói: “Muốn thiên hạ không còn cường ma, máu chốt là ở tiên đạo rồi xa thế gian.” Đang lúc đàm luận, bên ngoài “Oa oa” kêu không ngừng, tiếng nói nghe rất quái dị.

Chúc Lôi đến báo tin, thủ lĩnh cứu thương đội là người Tây Dương, vừa thấy đạo pháp sử dụng xua tan đám trộm, lập tức luôn miệng hô to: “Đại vu sư Nga phái!” Chúc Lôi âm thầm kỳ quái, cho nên dẫn hắc trở về nói chuyện tỉ mỉ.

Lúc này ngoài cửa tiếng bước chân “Vù vù” vang lên, một bóng người cao lớn xông vào, đứng ước chừng nửa chén trà nhỏ, bỗng nhiên cất tiếng cười to nói: “A, người, người là Lý Phượng Kỳ! Tiểu sư tử nhà Nga phái, là người, là người! Dáng vẻ của người biến hóa thật lớn, nhưng ánh mắt ta thật tốt, ta vừa nhìn dáng vẻ của người, đã nhận ra rồi!”

Lý Phượng Kỳ chăm chú nhìn, chợt cũng mừng rỡ nói: ” củ cải, người là củ cải, hơn mười năm không gặp, xin chào!” La Lễ kích động khó nén., Tiến lên mở ra hai tay, đưa cho Lý Phượng Kỳ một cái ôm to, cười nói: “Ta sớm đoán được có thể tìm được người, đây không phải, nhìn thấy thiếu niên sử ma pháp như đứa bé kia., Ta đã hiểu tìm Xi Phái, liền hiểu tìm tiểu hài tử đại vu sư!” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Người làm pháp thuật thiên hạ chỉ có một phái Nga Phái?” Sau đó dẫn kiến cho hắc đám người, La Kiêu nói: “Tiểu tiên nữ kia đâu? Tiểu tiên nữ biến thành hồ điệp đáng yêu kia đâu, nàng ở đâu?” Lý Phượng Kỳ cười mạnh nói: “Nàng đã đi rất xa, vĩnh viễn không trở về.” La Kỳ truy hỏi: “Vậy nàng vui vẻ sao? Nàng thích đi nơi đó sao?” Lý Phượng Kỳ nhớ tới tình cảnh mình

đồng hành như lộ liễu đi về phía dị giới., Nàng gật gật đầu nói: “Nàng rất vui vẻ, rất vui vẻ.” La Hộc nói: “Vậy thì tốt, ta trở về tìm ngươi, cũng là mời Nga Phấn các ngươi phải đi một nơi rất kỳ diệu, một địa phương mà các ngươi có thể phát huy ảo thuật, các ngươi ở đó nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Đào Yêu Yêu nghe vậy vẫn giữ lại ý, hỏi hẩn tình hình cụ thể.

La Lễ nói: ” vượt qua đại dương đi về phía bắc, cách Trung Quốc mấy vạn dặm, có hòn đảo gọi là bia mộ.

Rất sớm trước kia, tinh linh ma pháp của nhện ghét ở chung với nhân loại, liền tập hợp mấy ngàn tộc loại cùng Ma pháp sư đi vào thế giới dưới đất, vĩnh viễn không trở lại thế gian nữa.

Nghe nói trong thế giới dưới mặt đất kia có mặt trời, có ánh trăng, có núi lửa, có đủ loại sinh vật kỳ quái, còn có vô số bảo tàng trân kỳ, lớn hơn thế giới chúng ta không biết bao nhiêu lần... ” Mọi người nghe được tâm trạng chập chờn, đều muốn “Lần này cuối cùng cũng có chỗ tị thế rồi!”

La Lễ nói: “Tiểu đồng đại vu sư... A, không thể gọi trẻ con nữa rồi, đại vu sư Lý Phượng Kỳ bản lĩnh cao như vậy, lại muốn tìm đối thủ tranh đấu ma pháp —— ngươi nhớ kỹ ước định của chúng ta đi, tương lai nhất định phải so sánh cao thấp với Tây Phương Pháp Sư, vậy tại sao không đi thế giới tinh linh trong lòng đất thám hiểm chứ?” Lý Phượng Kỳ cười nói: “Đi, muốn đi, chúng ta đều phải đi!” Đào Yêu im lặng một lát, hỏi: “Ngươi bốn ba vạn dặm trở về Trung Quốc, đã muốn tìm được chúng ta nói cho biết việc này?”

La Viễn xoa tay liên tục nói: “Chuyến đi về phía đông này, ta vốn định đến Nhật Bản bán hàng, bởi vì dụng phải Đông Dã Tinh Tuyết công chúa của Thu Thịnh cung, chúng ta nói chuyện rất hợp ý, nói tới nói lui, liền bàn bạc mời người của Nga Lăng phải đi thế giới tinh linh hòn đảo.”

Còn chưa dứt lời, Đào Yêu đột nhiên đứng lên, thấp giọng nói: “Là Tiểu Tuyết!” Tâm tình kích động nói cũng run run.

Mà Bách Linh đứng ở bên cạnh cũng không nhú mày một cái, trong nụ cười uyển chuyển đều là ý tín nhiệm đối với trượng phu.

Lần thứ ba mươi, treo buồm Thương Hải Cộng Nguyên (khắc cuối)

Đội tâm trạng bình tĩnh trở lại, đào Yêu Yêu Yêu Bách Lý Văn Hồ cùng thương lượng sau này Hà Khứ Hà Tông đi đâu.

Văn Hồ nói: “Ngao nha phái đã không còn, thực lực Cửu Dương còn tồn tại, Chân Võ trận liên như lợi kiếm, không cần thiết đem tàn phá.” Ma đạo diệt sạch, trận pháp dùng cho nơi nào?” Văn Hồ nói: “Đại đạo vô tận, đạo hạnh không tiến thì lùi.” Long Bách Linh ở bên cạnh nói: “Thế nhân đều nói thần tiên tốt, cái gì mà du ngoạn tam sơn ngũ nhạc, ăn sạch vị ngon sơn hào hải vị, rốt cuộc chạy không thoát sự phú quý của thế tục.

Thực không giống tri kỷ khí liên chi bắt tay tu đạo, cùng thăm dò thiên địa mới thú vị chút.”

Đào Yêu nhìn nàng một cái, nói: “Ta còn tưởng rằng nuôi mấy con ngỗng, trồng vài mẫu ruộng là cuộc sống người hướng tới, không nghĩ tới lại dễ động như vậy.” Khoé phòng nhảy ra hoa như tiểu quỷ, miệng líu ríu: “Hảo động tài sinh con trai mà, tỷ tỷ hôm qua lật sách đọc sách, dương vi động, tĩnh vi âm, tĩnh tĩnh lợi nữ bất nam, muốn cho tỷ phụ sinh con trai choáng váng.” Bách Linh cười mắng: “Nói hươu nói vượn thì người mới là đồ ngốc, ta đó là muốn sinh con trai sao?”

Đào Yêu Yêu nói: “Người đang đọc bói toán Âm Dương Hóa Điển của môn phái, muốn ta hoạt động kinh mạch khắp nơi, để tránh ăn cư hao tổn chân nguyên quá lâu rồi.

Tĩnh tĩnh lợi nữ bất nam, nhưng con gái yên tĩnh, động lòng sợ cũng không tốt hơn người.” Bách Linh cười nói: “Lập phu tùy phu, có lợi cho người là có lợi cho ta., Lại niệm cái gì là khác biệt nam nữ âm dương? Ngôn ngữ của Càn Hoa Nhi ngược lại đã dẫn động tâm tư của ta, đạo pháp của chúng ta tiến lùi có thể không quan tâm, nhưng đời sau thì sao? Ba mẹ thúc bá đều là pháp thuật cao siêu, bọn họ có thể nào không học? Học rồi có thể nào không dùng? Dùng có thể nào không có sai sót? Kể từ đó, lại sẽ rơi vào vòng tranh chấp của một chính tà khác.

Ta nghĩ đến, đến một dị vực rời xa đạo đức thị khác, chúng ta chắc chắn có thể sống thư thái thuận ý.”

Nói đến đây, Mộ Lan Nhược đi vào cửa, cười nói: “Đều đi, đều đi, mẫu thân đào huynh đệ kiêm trọng mẫu thân cũng là ý này. Trên đời quý danh đường quá đáng ghét, ngay cả ta cũng không ham luyện phú quý nhân gian đây!”

Đào Yêu Yêu nói: “Kiếm Tiên, Thần nông, Bặc trù, xảo diệu, ngự thú, độn giáp, nhiếp hồn, đi tới Phương Linh Bảo đan được môn không có hảo thủ rồi.

Nhưng thiên đạo vốn không đầy đủ, vừa có thể bảo đảm tương lai chúng ta vận chuyển hàng dài, không gì không thắng, cứ quyết định như vậy đi.” Tin tức truyền ra khiến người người vui mừng, thu thập hành trang chuẩn bị vĩnh viễn cáo biệt Trung Thổ.

Nhân lúc này, Đào Yêu tìm đến Bố Sâm nói chuyện, sau đó hỏi rõ tình hình Đông Dã Tinh Tuyết gần đây.

Nguyên lai ngày đó sau khi Nguyên Thủy phong chia ra, Đông Dã Tinh Tuyết theo A Di cuồng về Nhật Bản, nhận thân với Đồng Hạc phu nhân Đồng Thịnh Cung Bình thị dưới gối.

Bình thị Đồng Hạc phu nhân kia tức là nữ tỳ Thần Cung năm đó Vũ Nại Công, theo tổ chế Đông Bang, Thần Cung chia ra do hoàng tộc Bình thị, Nguyên thị chưa hôn nữ nhi đảm nhiệm, Vũ Nại công chúa hai mươi tuổi chức vụ hoàn tục, Bình thị chính là thế lực hun trời, hạ giá đại địa chủ kinh kỳ đại địa chủ Điền gia lại thu hoạch được lượng lớn tài sản.

Bởi vì thế lực tôn quý của nương lớn, Chân Điền gia đối với vị vợ yêu quý như trân quý, nào quan tâm nàng có phải là trinh nữ hay không, trước khi kết hôn có nợ phong nguyệt gì. Cuộc đời này của Đồng Hạc phu nhân có thể nói là thuận buồm xuôi gió xuôi nước, trái phải gặp nguyên, duy chỉ nhớ con gái mình bị dục sư hoàn vô tương hợp ôm đi lúc trước, đêm khuya nhớ lại, đã thành một khối tâm bệnh.

Nhưng mà, khi Tinh Tuyết và Đồng Hạc phu nhân nhìn nhau, giống như gặp chính mình cách nhau mười tám năm, quan hệ mẫu nữ giản nhiên như nhật nguyệt.

Tình Tuyết lệ nóng doanh tròng, tình không thể kìm nén, trong mắt mầu thân bên kia lại chỉ hiện lên vẻ vui mừng, toàn thân lại bao phủ khí độ trang nghiêm, làm cho nữ nhi có chút luống cuống tay chân.

Theo quy củ thì Tình Tuyết ngồi vào vị trí bên trái của phu nhân, chúng gia thân cúi đầu chào, miệng xưng công chúa.

Sau đó thượng sam đại danh thân hạ Hoảng Xuyên tĩnh kính tiến vào, Tượng phu nhân bầm báo trung nhật chiến cuộc.

Tình Tuyết chỉ cảm thấy chói tai, quanh thân không được tự nhiên, lại nghe Hoảng Xuyên kể đến chuyện Chân Điện gia người chết trận rất nhiều, bao gồm cả phu nhân của Đồng Hạc phu nhân, công công, ba đứa con trai lần này đều chết trong biển rộng, hài cốt không còn, bây giờ phu nhân đã thủ tiết không còn dòng dõi, không có tiền tài của địch quốc cũng không tìm thấy người thân cùng hưởng.

Nói đến chỗ đau lòng Hoảng Xuyên rơi lệ, khóc rống nói: “Lúc trước Đồng Hạc phu nhân kiệt lực chủ trương không đánh, trên dưới triều đình, trong ngoài Thần Cung, những “Trung dũng võ sĩ” hiếu chiến cùng thân chủ bộ đồ đối với ngài lại càng thêm chê trách., Nói xấu ngài là cách nhìn của phụ nhân, nếu lúc ấy bọn họ có thể nghe ngài nhắc nhở, làm sao đến hôm nay... Hôm nay chết ở nước khác, làm cô hồn đã quỷ...” Chợt có dũng khí nói: “Đứa con nhà ai không quý giá? trượng phu nhà ai không phải trụ cột? Lại muốn bọn họ đến dị quốc đổ máu chết, loại chiến tranh này bất luận có lý do gì cũng đều sai., Trước kia ngài thường nói như vậy, bây giờ ta mới hiểu thâm ý trong đó.” Đồng Hạc phu nhân gật đầu nói: “Người nghĩ thông đoạn này là tốt, nhưng đừng nhắc lại nữa, ta là không sao, truyền đi tiền đồ của người phải hóa thành dòng nước.” Hoảng Xuyên khóc lóc bái tạ, khuôn mặt phu nhân nghiêm nghị, không chảy một giọt nước mắt nào.

Trong lòng Đông Dã Tình Tuyết tràn ngập cảm động, thầm nghĩ “Bên này cũng có người biết đại nghĩa sao! Đông mạt tiểu bang, cũng không phải đều là chỉ nghĩ tới dã thú xâm hại Trung Quốc.” Nghĩ tới biểu hiện kiên cường của Đồng Hạc phu nhân, càng thêm kính yêu bội phục.

Nàng vốn định đón mẫu thân rời xa Đông Tặc, tìm nơi hẻo lánh để phụng dưỡng, giờ phút này thấy Đồng Hạc phu nhân cực kỳ có chủ kiến, ý chí kiên định không thể dời đi, lời nói đều không nói ra được.

Liên tiếp mấy ngày trôi qua, tình tuyết đảo chiều chịu sự sắp xếp của nàng khắp nơi.

Trong cung đình quy củ rất nhiều, Đồng Hạc phu nhân yêu thương con gái còn sống, từng câu tình cảm con nít tập trung trên việc giáo dưỡng. Tình Tuyết từ nhỏ đã tu hành ở Ngao Sơn, nào chịu được phần “Yêu thương” này, ngồi ngủ, đi lại, mặc quần áo ăn cơm đều có người hầu hạ, tự mình động thủ liền mất thân phận, tràn đầy quan tâm yêu thương bảo vệ dần dò từng câu rót vào trong tai, thật sự gọi là sống qua ngày như đời.

Một buổi tối hôm đó Tình Tuyết hạ quyết tâm đi ra, vừa đi đến bên hành lang đình viện, chợt thấy trong viện có động tĩnh, ánh trăng chiếu vào cây hoa anh đào, chỉ thấy Đồng Hạc phu nhân cúi người đỡ cây, trên cánh tay mang theo một dải lụa trắng ký thác bi thương.

Trong miệng nàng thì thảo, hát bài ca dao thê lương: “A, hải tử, ta khóc vì ngươi, ngươi ngàn vạn lần không thể chết đi được.

Huynh đệ nhỏ nhất trong nhà, cha mẹ tăng bồi phần yêu ngươi, dưỡng dục ngươi hơn hai mươi năm, cũng không phải là vì đưa ngươi đi đánh trận. Trong thành có nhà của ngươi, phụ thân đang chờ ngươi đỉnh môn lập hộ, sao ngươi có thể chết đi được.

Địch thành đánh mãi không xong, có quan hệ gì với ngươi? Máu tươi chảy thành sông, đầu người rơi xuống đất, đều nói vì thánh chiến mà chết là vinh dự vô thượng, xin hỏi mẫu thân các ngươi trong lòng suy nghĩ như thế nào? Hải tử a, ngươi ngàn vạn lần không thể chết đi, ngàn vạn lần không thể chết đi!” xướng lên tiếng khóc, bi thương tột độ.

Tình Tuyết dựa lưng vào cột trụ hành lang, ngửa mặt nhìn tinh không, nghĩ thầm “Đông man nhân cũng giống như chúng ta, đều là người giống nhau, có máu có thịt có cảm tình, cũng hy vọng một nhà trường bảo toàn bình an. Nhưng vì sao bọn họ

lại độ hải xâm nhập Trung Quốc?” Ý niệm rời đi tạm thời tiêu tan, đồng thời đánh động sâu vào Đồng Hạc phu nhân, lại cảm thấy trong bài đồng bài hát của nàng có chỗ nào không đúng lắm.

Lần thứ ba mươi, treo buồm Thương Hải Cộng Nguyên (khắp chương)

Lại một ngày nữa, tiền sảnh chợt xôn xao, Tình Tuyệt đang ngồi yên một chỗ buồn bực, liền đứng dậy khó khăn sau màn trúc.

Những ngày này Tình Tuyệt đã mưa lâu, ngôn ngữ Đông Sa đã quen thuộc, điệu điệu của người bên ngoài rất trúc trắc, cũng có thể hiểu được chủ quan: “Nếu các người mua vũ khí của chúng ta, đã sớm chinh phục Trung Quốc rồi.

Nam nhân tất cả đều giết sạch, nữ nhân trẻ con bắt đến bán cho chúng ta làm nô lệ, sinh ý hai nước càng làm càng lớn, có thể liên thủ thống trị toàn bộ châu châu đại lục.”

Tình Tuyệt lấy làm kinh hãi, nàng kẻ sát rèm nhìn trộm, chỉ thấy người kia tóc đỏ mũi cao, nhìn bộ dáng là một quan quân Tây dương, mặc trang phục màu vàng cao, tư thế ngồi xếp bằng phòng ốc càn rỡ, nụ cười rất là khinh miệt.

Đồng Hạc phu nhân nói: “Ngao tiên sinh, cũng không phải tất cả người Ba Tư đều thích chiến tranh, chinh phục đối phương.

Người muốn bán vũ khí cho các đại danh các nơi, xin cứ tự nhiên, nhưng nếu muốn bán cho triều đình, ta sẽ không bỏ ra một đồng tiền.”

Phổ giáo tiên sinh lắc đầu nói: “VẬY quá đáng tiếc...”

Bán cho các đại danh các nơi, chỉ là để cho Hạo Thiên đánh nhau sống chết, tranh đoạt mấy mảnh đất đai nhỏ cần cỗi.

Trung Quốc lớn như vậy, người Trung Quốc lại nhỏ yếu như vậy, không đi chinh phục chiếm lĩnh, quả thực... quả thực là lãng phí của đất trời ban tặng.”

Đồng Hạc phu nhân nói: “Ta vừa nói rồi, cũng không phải là mỗi người Ba Tư đều muốn chinh phạt dị quốc, người phía tây các người cũng không phải đều là dựa vào khoi mào chiến hỏa bán vũ khí kiếm tiền.

Ví dụ như La Bô tá, theo ta được biết, hàng hóa hấn mang theo không có hỏa thương đại pháo, chỉ là vải bông, vải dương bố... các hàng hóa bình thường.

Đối với người buôn bán như hấn, ta có thể cung cấp lợi ích cho hấn.”

La Bô Sâm nói: “Bản nhân cảm tạ ý tốt của phu nhân, đồng ý với cái nhìn của phu nhân, mặt khác...” chuyển hướng qua một bên nói: “Bành Phô cáo người phê bình ngôn luận của Trung Quốc là sai lầm, ta lúc nhỏ đã trải qua sự kiện thần kỳ nhất ở Trung Quốc ta từng trải qua.

Người ở đó rất khó hình dung một từ, nhưng tuyệt đối không có quan hệ gì với “Kẻ yếu”! Sự cường đại của bọn họ vượt quá tưởng tượng của chúng ta!”

Bang Bang cười ha ha: “Thuật xiếc Trung Quốc sao? Người lại đến chém gió! Người Trung Quốc ngu muội thấu đỉnh, ngay cả học vật lý đơn giản nhất bao nhiêu cũng không có phát triển ra, bọn họ cường đại ở nơi nào? Bằng vào vu thuật thần chú chiến đấu sao? Ấn cộng thêm Man tộc châu Mỹ liền dùng một bộ, kết quả bị quân đội Tây Bắc diệt tộc.

Người Trung Quốc cũng vậy, dân tộc đã man ngu xuẩn thấp hèn, phong tỏa buôn bán ở bờ biển của mình, thật sự là một đám heo, không, người Trung Quốc còn ngốc hơn heo, triều đình của bọn họ sớm muộn gì cũng bị ngoại tộc đánh bại, dân chúng binh lính đều bị giết chết sạch sẽ!”

Nghe đến đây, Đông Dã Tình Tuyết cũng không nhịn được nữa, vén rèm lên nói: “Cho người kiến thức sức mạnh của người Trung Quốc!” Ngón tay khế ngoắc, thương binh của tà pháp bay khỏi hông, không biết sao lại đến trên tay nàng.

Mắt thấy miệng thương tối om nhắm ngay gáy, chanh chua đành phải chậm rãi giơ hai tay lên chậm rãi.

Ngón tay Tình Tuyết cắm vào bên trong nắp kìm, chuyển hai vòng nói: “Dựa vào thứ đồ chơi rách nát này mà muốn đánh bại Trung Quốc? Hừ, trước tiên người đánh ta thử xem!” Ném một cái trả lại sau lưng.

Mân Thương ở trong tay gan to bằng trời, cộng thêm sĩ nhục bị bức đầu hàng tràn lên trong lòng, giờ cổ tay chiếu vào ngực

Tình Tuyết liền đánh ra một thương.

Đồng Hạc phu nhân sợ hãi ngã ngồi xuống, La Bố hoảng sợ thất sắc, hai bên tán loạn, lại nhìn Tình Tuyết như tia chớp lui về phía sau, bắn ra cách ngực tổng cách ba tấc, tiếng la cơ hồ đồng bộ với tiếng thương thương vang lên: “Trả lại cho người!” Bàn tay vòng quanh như quả bóng, thúc đẩy một cái bắn về trong bụng thương, phảng phất khối băng rơi vào nồi dầu, tiếng nổ lớn “Vù vù” điếc tai, ông thương kể cả bốn ngón tay ong vách nổ nát bét.

Tình Tuyết nói: “Ma pháp Trung Quốc thì thế nào?!” Người chung quanh ngây ra như phỗng, ngay cả pháp luật cũng lớn lên vẻ mặt ngo ngác.

Tình Tuyết quay sang nói với Đồng Hạc phu nhân: “Vừa rồi ta đã nhớ ra rõ ràng.

Ngài có mẫu thân, không hổ là mẫu thân của ta, biết rõ chiến tranh phá hoại con cháu bốn tộc, cho nên tận lực phản đối, nhưng ngài có từng nhắc tới những bách tính Trung Quốc bị hung khẩu giết chết ngàn vạn vạn? Chưa từng nhắc tới, bởi vì ngài không từng nghĩ tới người từng bị hại, mặc dù hiện mình như mẫu thân ngài như Ba Long, người như mẫu thân người..., Cũng chỉ nhớ mình gặp bao nhiêu tội, chịu không ít đau khổ, lại khó có thể nghĩ đến các người tạo thành tai họa thống khổ cho người khác! Tộc nhân như vậy không phải đồng loại của ta, đúng vậy, các người vô luận sợ chiến tranh thế nào, cuối cùng vẫn sẽ không tự chủ được xâm hại người khác, ta không muốn học các người cách làm của các người, ta chỉ nguyện nhớ hai chữ nhân nghĩa của Ngao Huyền môn dạy cho ta!”

La Bố thâm nghiêm đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nói: “Ta lại nhìn thấy ảo thuật Trung Quốc rồi, so với đạn vào pháp thuật càng lợi hại hơn! Tiểu thư quý tộc sao lại là đại pháp sư Nga Phản phái?” Sau đó lén lút nói chuyện với Tình Tuyết, hai bên mới biết trước sau có hậu quả gì không?

Tình Tuyết nói: “Lý Phượng Kỳ đại sư huynh rất nhớ người, thường nói người từng mời hắn tới phương tây lịch hiểm, đúng không?” La Bố vỗ tay lạnh lẽo nói: “Đúng! Lần này ta đến

phương đông, bán hàng là mục đích thứ hai, chủ yếu là muốn mời tiểu hài tử đại vu sư đi phương tây.

Năm trước chúng ta cùng học viện khoa học của Anh Quốc tạo thành đội thám hiểm, tìm được cánh cửa tinh linh hòn đảo, bên trong, có một thế giới mới lớn hơn chúng ta không biết bao nhiêu lần! Ta lập tức nhớ tới phía đông một chuyến, mời trẻ con đại vu sư làm thủ lĩnh đội thám hiểm.” Tình Tuyết nói: “Ngoại trừ Lý Phượng Kỳ ra, ngoại trừ Lý Phượng Kỳ..., Cao thủ Nga Khuyết phái rất nhiều, mọi người đang lo không có chỗ để an thân, cùng nhau đến đó có được không?” La Bố Sâm nói: “Được, đương nhiên được! Ngày mai ta sẽ đến Trung Quốc tìm bọn họ, Tình Tuyết tiểu thư người đi không?” Tình Tuyết lắc đầu nói., La Bố Sâm lại hỏi: “Theo người nói, bọn họ đang lo không có chỗ an thân, làm sao người biết tâm tư của bọn họ?” Tình Tuyết vẫn không trả lời, sờ lên vị trí trái tim, cách xa vạn dặm tâm thần liên kết lại với nhau., Ngoại nhân làm sao biết được sự vi diệu trong đó? Lúc này Đồng Hạc phu nhân phái người đưa đến cái bọc, mở ra là một phong thư, một bộ màu trắng hòa phục, trên thư là bút tích do chính tay phu nhân viết, để cho Tình Tuyết sau này tự chủ hướng đến.

Phu nhân trải qua mấy tháng quan sát, nhìn ra nàng không phải là tiểu thư cung đình kiêu quý các loại, cưỡng ép trời buộc cũng không hạnh phúc, cho nên nàng muốn lên đó tới đó đi, nhưng sau khi chia tay sợ khó gặp lại, một kiện hòa phục chờ nàng kết hôn mặc vào, xem như là mẫu thân chúc phúc của nàng.

Dù sao mẫu nữ thân tình, Tình Tuyết tin chưa đọc xong, nước mắt sớm đã ướt đầm khuôn mặt.

Sáng sớm ngày thứ hai, La Bố Sâm quả nhiên bỏ qua Sở Thiết, lái thuyền chạy về phía Trung Quốc, trên bờ hoa trọng phí dọc đường mua thông quan phủ, theo phương hướng Tình Tuyết dẫn dò liên tục mấy ngày tìm kiếm.

Nào ngờ quan phủ có thể mua, thái bình khó cầu, vừa tới Hồ Nam cảnh liền bị cường đạo cướp đoạt, lại được Chúc Lô cứu, mơ hồ hoàn thành sứ mạng.

Đào Yêu hỏi rõ chân tướng, nhìn ra ngoài cửa sổ yên lặng suy tư.

La Bố Sâm nói: “Tình Tuyệt tiểu thư đang chờ chúng ta bên bờ biển, ta thấy mọi người đã chuẩn bị gần hết rồi, vậy thì đi cùng nàng hợp tác đi.”

Thật lâu sau, Đào Yêu Yêu quay mặt qua nói: “Được rồi, Tiểu Tuyệt nàng ở đâu...”

Bên người hẳn đã sớm không còn La Bố Sâm, mặt trời chiều chiếu nghiêng, mấy con chim sẻ ở trong sân trống rỗng nhảy nhót phì phò.

Long Bách Linh giơ tay kéo bọc, đứng ở trước bàn nói: “Người ngồi rỗng rã một ngày... Mọi người đi đến bờ biển trước một bước.”

Đào Yêu Yêu nói: “Bến biển?”

Bách Linh nói: “Đúng vậy, trên biển phong vân quỷ quyết, chúng ta mang theo Dương Tiểu Xuyên, nhiều gia quyến khác không nên dùng đạo pháp vượt biển, đi thuyền là con đường ổn thỏa nhất. Lý đại ca và Bách Lý Văn Hổ đều nói như vậy, còn có Tiểu Tuyệt người đọc, nàng cũng truyền lời như vậy...”

Bỗng nhiên Đào Yêu Yêu kêu lên một tiếng: “Linh Nhi!” Nắm chặt bàn tay của nàng.

Bách Linh cười cười, dịu dàng nói: “Người yên tâm, ta vĩnh viễn sẽ không rời vực người.

Người xem Tiểu Tuyệt là thân nhân của mình, nhớ nàng có thể ngồi cả ngày, nhưng nàng không phải là thê tử của người, xem nàng là thê tử người còn có thể ngồi được sao?” Nàng nhẹ nhàng nói: “Nữ nhân người yêu, vĩnh viễn chỉ có một mình ta.”

Đào Yêu Yêu dán tay nàng lên má, đột nhiên đứng lên nói: “Được, vợ chồng chúng ta cũng khởi hành!”

Hai người triển khai Phi Đăng thuật, trong chớp lát đã đến nơi chỉ định, thuận theo ánh trăng nhìn về phía sóng biếc, chuyển qua sườn núi nhỏ là đến bờ biển.

Chợt trên vách đá hiện ra thân ảnh cuồng di của A Di, phảng phất như chó nhà nghênh đón khách xa, vừa nhìn hai người

Đào Long cười nói: “Cuối cùng đã tới, phụng mệnh Tuyết công chúa tiếp dẫn các vị.

Bách Lý Văn Hổ, Lý Phượng Kỳ, Hoàng Mộng Long đều đã lên thuyền, chỉ đợi hai vị thôi.” Nói xong tự giễu nói: “Cuồng A di cả đời nhìn hết nhân luân bi khổ, không ngờ hôm nay lại phải gom góp thành cục diện đoàn tụ. Hắc hắc, các người đi nhanh đi, Tình Tuyết công chúa đang chờ ở bên kia, tại hạ huyết khí quá nặng, thứ lỗi không thể bồi tiếp, các người mau đi đi.”

Tiếng thúc giục trầm trọng, Đào Yêu Yêu lại dừng chân không tiến thêm, quay đầu lại nhìn về phía sau, đây là lần cuối cùng hắn nhìn thấy đại lục Trung Thổ, từng nhân vật quen thuộc hiện lên trước mắt: Loạn Trần đại sư hiền từ, Hà Cửu Cung nghĩa liệt, Ban Lương Công lão thành, Thiên Ảnh, Phương Linh Bảo ngây thơ, nghịch ngợm, tay áo đỏ, còn có Đường Liên Bích mặt như sương giá kia... Đều theo bóng đêm dần dần lấp lánh, từ trần biến mất trong đại địa mệnh mông.

Lập tức, hắn kéo Bách Linh đi về phía bờ biển.

U nguyệt thấp thoáng, một cơn sóng vỗ bờ thiên sợi tơ, Tình Tuyết cầm trong tay cây dù, đang ở bên cạnh thuyền lớn chờ đợi.

(Toàn bộ thư)

Ông chất chất chất chất, biếm muội biến muốn chất chất chất chất chất chất chất chất muốn biến muốn biết muốn chất chất chất chất chất chất chất chất chất chất sao muốn chất chất chất chất chất chất chất chất chất chất chất chất.

Mạnh mẽ đem lại cho hắn toàn bộ so sánh về hắn, tập chung tận lực tập trung vào một số trường khác: “.....8.

Ông chất chất chất chất, biếm muội biến muốn chất chất chất chất chất chất chất chất muốn biến muốn biết muốn chất chất chất chất chất chất chất chất chất chất sao muốn chất chất chất chất chất chất chất chất chất chất chất chất.